Nhóm dịch
Ốc Sên
THUỘC TÍNH TU HÀNH
Nhân Sinh Của Ta
CỔN KHAI

THUỘC TÍNH TU HÀNH NHÂN SINH CỦA TA

Tác giả: Cổn Khai

Thể loại: Xuyên Không, Cổ Đại, Hệ Thống

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Đây là câu chuyện về một người hiện đại xuyên về cổ đại, trở về một thế giới thật chân, không có bất kỳ cái gì gọi là siêu phàm. Hắn chỉ có thể dựa vào việc thuộc tính hoá tất cả số liệu của dị năng để từ từ nổi lên.

"Kể về 1 kẻ xuyên việt, mang theo một bảng số liệu giống như trong game. Có khả năng hấp thu những tinh hoa trong việc ăn uống để hóa thành điểm thuộc tính. Sau đấy sử dụng điểm thuộc tính dùng để nâng cấp kĩ năng của bản thân. (Có bàn tay vàng, có buff, nhưng không quá đà.)

Bối cảnh thế giới: Ban đầu thì là võ hiệp giang hồ. Đất nước nhân vật chính ở là một đế quốc bành trướng, chia con người ra làm 4 đẳng cấp. Nhân vật chính ở đẳng cấp thấp nhất (Mặc dù đẳng cấp thấp nhất nhưng cũng tính là con người, dưới 4 đẳng cấp thì là nô lệ) nhưng trong bộ máy chính trị của đế quốc sâu mọt cực nhiều, cũng vì vậy mà loạn quân xảy ra ở nhiều nơi. Thế nhưng vì đế quốc quá hùng mạnh nên loạn quân vừa nổi lên đã bị chèn ép." (Black Lotus)

Cấp bậc trong truyện: (khác với các truyện tu tiên thông thường)

Đại cảnh giới võ tu: Dưỡng Huyết - Rèn Gân …

Đại cảnh giới văn tu (Quan Hư Công): Tinh Khiếu - Hoán Thể - Trúc Cơ - Nội Đan - Nguyên Anh - Luyện Thần.

+ Mỗi đại cảnh giới chia làm: 9 tầng: tầng 1, tầng 2 …

+ Phẩm cấp của 1 cao thủ chia thành: Nhập phẩm, nhất phẩm, nhị phẩm … cửu phẩm - Siêu phẩm - tông sư

Võ học (bí kíp): thấp cấp (hạ thừa) - cao cấp (thượng thừa) - tuyệt học

Table of Contents

- Chương 1: Trương Vinh Phương
- Chương 2: Trong Thanh Hòa Cung
- Chương 3: Mở ra hệ thống
- Chương 4: Cảm nhận được một chút nguy hiểm
- Chương 5: Khó quá, bỏ qua
- Chương 6: Tiêu Thanh Anh
- Chương 7: Quy định cực kỳ nghiêm ngặt
- Chương 8: Một cái tên lọt vào tai
- Chương 9: Chuyện cực kỳ hiếm có
- Chương 10: Khẽ thở phào
- Chương 11: Bái sư
- Chương 12: Cục diện
- Chương 13: Sự tỷ Triệu Đại Thông
- Chương 14: Hắc Bảng, Xích Bảng
- Chương 15: Kỹ năng Quan Hư Công
- Chương 16: Tự Đồ Nam thăng chức
- Chương 17: Lần đầu tiên nghe thấy
- Chương 18: Thuộc tính xuất hiện
- Chương 19: Yên lặng rời đi
- Chương 20: Chương 20: Thuộc tính để tăng cường kĩ năng
- Chương 21: Thực hiện kế hoạch
- Chương 22: Lấy đại một cái cớ
- Chương 23: Ống trúc truyền tin
- Chương 24: Hắn ta bị lừa rồi
- Chương 25: Ra tay ác thật chứ
- Chương 26: Nghi là hắn ta
- Chương 27: Đáy lòng chợt phát lạnh
- Chương 28: Rất ư là giả tạo
- Chương 29: Kết quả cũng đều giống nhau
- Chương 30: Chỉ cần qua
- Chương 31: Nắm Giữ
- Chương 32: Bằng ba năm khổ luyện
- Chương 33: Có thể nhẫn nhịn mà thôi
- Chương 34: Tới hơi trễ
- Chương 35: Man tộc, lại là Man tộc

- Chương 36: Nhị Phẩm mới nhận được chức vụ
- Chương 37: Sơn phỉ
- Chương 38: Tuần núi
- Chương 39: Thảm ghê
- Chương 40: Rất đau nhỉ
- Chương 41: Nếu lỡ… nhỡ mà…
- Chương 42: Trương Vinh Du
- Chương 43: Lần đầu đánh chết người
- Chương 44: Chạy đến chỗ nào rồi
- Chương 45: Mua thuốc
- Chương 46: Tứ Vật thang
- Chương 47: Kiểm tra đệ tử
- Chương 48: Trần Tuệ
- Chương 49: Người thường hướng lên cao, nước chảy xuống chỗ trũng
- Chương 50: Viên Mãn
- Chương 51: Tiền, rất nhiều tiền
- Chương 52: Bị một đòn cảnh cáo
- Chương 53: Mọi chuyện dễ nói
- Chương 54: Mạnh mẽ mới là đạo lý chân chính
- Chương 55: Phá Hạn
- Chương 56: Ta vẫn thua
- Chương 57: Mất tích
- Chương 58: Tiện tay cứa một đao
- Chương 59: Thắng bại khó đoán được
- Chương 60: Dùng Thiết Mộc Tràng
- Chương 61: Hoàng Tụ Đức
- Chương 62: Giờ hợi ba khắc
- Chương 63: Cánh bướm nhỏ trong đêm
- Chương 64: Giả vờ
- Chương 65: Tiêu Đằng
- Chương 66: Trục xuất khỏi sư môn
- Chương 67: Hữu duyên sẽ gặp lại
- Chương 68: Không thể đi
- Chương 69: Đổi sư
- Chương 70: Cao thủ Ngũ phẩm
- Chương 71: Phù pháp đệ nhất
- Chương 72: Chưa bao giờ yêu nàng
- Chương 73: Hối hận
- Chương 74: Cứu ta

- Chương 75: Biện pháp tăng lên sinh mệnh
- Chương 76: Chân Nhất giáo
- Chương 77: Long Xà
- Chương 78: Thật sự xảy ra chuyện
- Chương 79: Khẩn cấp
- Chương 80: Quả nhiên là ngươi
- Chương 81: Đi đi
- Chương 82: Triệu Đại Thông gặp nguy
- Chương 83: Rút lui
- Chương 84: Suy nghĩ thông suốt
- Chương 85: Báo thù
- Chương 86: Lảo đảo
- Chương 87: Lật bàn
- Chương 88: Khôi phục nguyên khí
- Chương 89: Thành thân
- Chương 90: Kẻ tình nghi Trương Hiên
- Chương 91: Đốt rụi năm mao tiền
- Chương 92: Quần áo bị chật
- Chương 93: Nhị phẩm
- Chương 94: Đội ba người
- Chương 95: Thanh Hòa quan
- Chương 96: Vô lễ với đạo trưởng
- Chương 97: Có đạo lý
- Chương 98: Ngụy trang
- Chương 99: Dạ tập
- Chương 100: Gặp hảo thủ
- Chương 101: Cổng đã đóng
- Chương 102: Tốc độ là vương đạo
- Chương 103: Bát Bộ Cản Thiền
- Chương 104: Cung nỏ
- Chương 105: Thử nghiệm
- Chương 106: Nghe lén
- Chương 107: Báo tin
- Chương 108: Nỗi oán hận
- Chương 109: Súc Địa
- Chương 110: Thân pháp phát uy
- Chương 111: Gài bẫy
- Chương 112: Trong lòng hả hê
- Chương 113: Không gây sóng gió
- Chương 114: Phải tiếp tục

- Chương 115: Nhân sinh (thượng)
- Chương 116: Nhân sinh (hạ)
- Chương 117: Thấy thứ không nên thấy
- Chương 118: Phạm pháp
- Chương 119: Truy nã
- Chương 120: Sư phụ đã biết
- Chương 121: Viên luân
- Chương 122: Ly Thương
- Chương 123: Hắc Bảng
- Chương 124: Giác ngộ
- Chương 125: Vụ án kết thúc
- Chương 126: Nằm giữa giới hạn
- Chương 127: Thực chiến
- Chương 128: Lấy từ chỗ sư phụ
- Chương 129: Nghĩ thông suốt
- Chương 130: Nghi hoặc
- Chương 131: Bận tâm
- Chương 132: Ẩn giấu
- Chương 133: Gạt người
- Chương 134: Bắt thú rừng
- Chương 135: Lộ sơ hở
- Chương 136: Đường cùng
- Chương 137: Bất đắc dĩ
- Chương 138: Tinh thần thượng võ
- Chương 139: n tình
- Chương 140: Định phẩm
- Chương 141: Cô đơn
- Chương 142: Quan trọng nhất là tiền
- Chương 143: Du viên tụ hội
- Chương 144: Nhìn trúng ngươi
- Chương 145: Lập công
- Chương 146: Thói đời
- Chương 147: Lý Hoắc Vân
- Chương 148: Tham ô
- Chương 149: Hưởng thụ
- Chương 150: Chém Lục Phẩm
- Chương 151: Tới gần
- Chương 152: Cảm Ứng môn
- Chương 153: Ba đường
- Chương 154: Quá chậm

- Chương 155: Tiểu Ngư
- Chương 156: Bái sư?
- Chương 157: Tạm rời đi
- Chương 158: Hình Ngục bộ
- Chương 159: Đội Chín
- Chương 160: Nhậm chức
- Chương 161: Tính tình không tốt
- Chương 162: Không quan tâm
- Chương 163: Ngoài ý muốn
- Chương 164: Dị dạng
- Chương 165: Không rẻ
- Chương 166: Trung tâm vờn quanh
- Chương 167: Tìm đúng người
- Chương 168: Bạch Linh quyền quán
- Chương 169: Chức vụ
- Chương 170: Vào kỹ quán
- Chương 171: Đại án
- Chương 172: Vơ vét
- Chương 173: Đừng nhúc nhích
- Chương 174: Dừng tay
- Chương 175: Mất thể diện
- Chương 176: Trơ mắt nhìn
- Chương 177: Thế
- Chương 178: Tự rước họa
- Chương 179: Phế tứ chi
- Chương 180: Tạm thời thay quyền
- Chương 181: Thời khắc mấu chốt
- Chương 182: Có dám không
- Chương 183: Vứt bỏ
- Chương 184: Hướng đi
- Chương 185: Bị bao vây
- Chương 186: Con tin
- Chương 187: Cho qua
- Chương 188: Cải thiện thanh thuộc tính
- Chương 189: Dọn ra ở ngoài
- Chương 190: Lợi dụng
- Chương 191: Không đơn giản
- Chương 192: Trả giá
- Chương 193: Thâm nhập giáo đường Thánh La
- Chương 194: Trưởng Lão đang ở đâu?

- Chương 195: Quyết đoán
- Chương 196: Cao thủ chân chính
- Chương 197: Đánh lén bất thành
- Chương 198: Bị trúng độc
- Chương 199: Tư liệu cao thủ Hắc Thập Giáo
- Chương 200: Thế đạo
- Chương 201: Hiểu sai
- Chương 202: Cuộc đại thanh trừng kết thúc
- Chương 203: Một trận máu tanh
- Chương 204: Dẫn mối
- Chương 205: Diêu Nguyên thư hội
- Chương 206: Hứa Miếu Đồng
- Chương 207: Kim Sí Lầu
- Chương 208: Bị quản chế
- Chương 209: Lộ Trường
- Chương 210: Nghỉ phép
- Chương 211: Người kia muốn đầu hàng
- Chương 212: Trở về
- Chương 213: Đây là đâu
- Chương 214: Ngươi gạt ta
- Chương 215: Thanh Tố
- Chương 216: Lựa chọn
- Chương 217: Ngươi không uống say
- Chương 218: Đối kháng mê dược
- Chương 219: Bị bao vây
- Chương 220: Còn có thể rời khỏi
- Chương 221: Tiến lên
- Chương 222: Không theo kịp
- Chương 223: Đệ tử tới chậm một bước
- Chương 224: Bức họa tình báo
- Chương 225: Đến nhanh như vậy!
- Chương 226: Chim sẻ nhỏ
- Chương 227: Xóa đi
- Chương 228: Cách thu thập tình báo
- Chương 229: Ta hiểu rồi
- Chương 230: Trương Hiên đã chết
- Chương 231: Uống rượu một mình
- Chương 232: Diệp Bạch
- Chương 233: Ta mới 18 tuổi
- Chương 234: Truyền

- Chương 235: Hơi kỳ lạ
- Chương 236: Từ biệt
- Chương 237: Khiến ngài thất vọng
- Chương 238: Thứ ba, Trương Ảnh
- Chương 239: Rõ ràng
- Chương 240: Chạy mất
- Chương 241: Cũng không nhiều
- Chương 242: Quả nhiên
- Chương 243: Trục Nguyệt Đao
- Chương 244: Bất đồng
- Chương 245: Lo âu
- Chương 246: Bọn họ không phục
- Chương 247: Có lý
- Chương 248: Chứng minh
- Chương 249: Bình tĩnh
- Chương 250: Định
- Chương 251: Thật phiền phức
- Chương 252: Tính (1)
- Chương 253: Tính (2)
- Chương 254: Công tiến ba cấp
- Chương 255: Hộp ám khí
- Chương 256: Hiến kế
- Chương 257: Phá vòng vây
- Chương 258: Đao pháp kỳ dị
- Chương 259: Trạng thái cực hạn
- Chương 260: Định
- Chương 261: Xong việc
- Chương 262: Giảm bớt công lao
- Chương 263: Pho tượng màu đồng
- Chương 264: Đường
- Chương 265: Không cam lòng
- Chương 266: Tìm tẩu tử
- Chương 267: Thần mê hương
- Chương 268: Hẻm Yên Liễu
- Chương 269: Nho sinh
- Chương 270: Sống ổn
- Chương 271: Câu đá
- Chương 272: Hư Nhất đạo nhân
- Chương 273: Học
- Chương 274: Văn võ song toàn

- Chương 275: Ăn mặc cho đẹp
- Chương 276: Sắp đặt vị trí
- Chương 277: Phân loại
- Chương 278: Mê
- Chương 279: Hắn không có tiền
- Chương 280: 10 cân
- Chương 281: Không tồi
- Chương 282: Chọn nàng
- Chương 283: Không khách khí
- Chương 284: Đổi
- Chương 285: Không thể luyện võ
- Chương 286: Bị từ chối
- Chương 287: Trúc Cơ
- Chương 288: Truy bắt Dương Hồng Diễm
- Chương 289: Động (1)
- Chương 290: Động (2)
- Chương 291: Lên gối
- Chương 292: Dương gia mất tích
- Chương 293: Phong ba
- Chương 294: Nàng chết rồi
- Chương 295: Phóng khoáng
- Chương 296: Tận tâm
- Chương 297: Dương đồ
- Chương 298: Tìm (1)
- Chương 299: Tìm (2)
- Chương 300: Bút ký
- Chương 301: Mật giáo
- Chương 302: Kinh bạch
- Chương 303: Thành tâm lễ bái
- Chương 304: Tượng thần tan thành bụi
- Chương 305: Tẩy lễ
- Chương 306: Xà Vương
- Chương 307: Là thật
- Chương 308: Suy đoán
- Chương 309: Kết đan
- Chương 310: Tiếp cận
- Chương 311: Gian tế
- Chương 312: Ngân Diện Thiền
- Chương 313: Trở lại Minh Kính Cung
- Chương 314: Linh Lạc

- Chương 315: Tra
- Chương 316: Đến Cửu phẩm
- Chương 317: Lừa gạt
- Chương 318: Đánh không lại
- Chương 319: Sứ giả
- Chương 320: Tâm tuyển (1)
- Chương 321: Tâm tuyển (2)
- Chương 322: Dẫn chiến
- Chương 323: Đào phạm
- Chương 324: Ẩn núp
- Chương 325: âm Phù Tây Thăng kinh
- Chương 326: Nguyện
- Chương 327: Có thể
- Chương 328: Nhìn
- Chương 329: Áo bào tro
- Chương 330: Vân Yên Cư
- Chương 331: Quên
- Chương 332: Không thích hợp
- Chương 333: Tránh ra
- Chương 334: Quá trễ
- Chương 335: Kẻ điên
- Chương 336: Diệt trừ
- Chương 337: Nguyên
- Chương 338: Tâm (1)
- Chương 339: Tâm (2)
- Chương 340: Tâm (3)
- Chương 341: Tâm (4)
- Chương 342: Tâm (5)
- Chương 343: Tâm (6)
- Chương 344: Thuật (1)
- Chương 345: Thuật (2)
- Chương 346: Thuật (3)
- Chương 347: Thuật (4)
- Chương 348: Thuật (5)
- Chương 349: Ly (1)
- Chương 350: Ly (2)
- Chương 351: Ly (3)
- Chương 352: Ly (4)
- Chương 353: Ly (5)
- Chương 354: Tiềm (1)

- Chương 355: Tiềm (2)
- Chương 356: Tiềm (3)
- Chương 357: Tiềm (4)
- Chương 358: Tiềm (5)
- Chương 359: Tiềm (6)
- Chương 360: Quái (1)
- Chương 361: Quái (2)
- Chương 362: Quái (3)
- Chương 363: Quái (4)
- Chương 364: Quái (5)
- Chương 365: Tục (1)
- Chương 366: Tục (2)
- Chương 367: Tục (3)
- Chương 368: Tục (4)
- Chương 369: Tục (5)
- Chương 370: Khó (1)
- Chương 371: Khó (2)
- Chương 372: Khó (3)
- Chương 373: Khó (4)
- Chương 374: Khó (5)
- Chương 375: Tên (1)
- Chương 376: Tên (2)
- Chương 377: Tên (3)
- Chương 378: Tên (4)
- Chương 379: Tên (5)
- Chương 380: Tên (6)
- Chương 381: Quyển (1)
- Chương 382: Quyển (2)
- Chương 383: Quyển (3)
- Chương 384: Quyển (4)
- Chương 385: Quyển (5)
- Chương 386: Rõ ràng (1)
- Chương 387: Rõ ràng (2)
- Chương 388: Rõ ràng (3)
- Chương 389: Rõ ràng (4)
- Chương 390: Rõ ràng (5)
- Chương 391: Đi (1)
- Chương 392: Đi (2)
- Chương 393: Đi (3)
- Chương 394: Đi (4)

- Chương 395: Đi (5)
- Chương 396: Hàn (1)
- Chương 397: Hàn (2)
- Chương 398: Hàn (3)
- Chương 399: Hàn (4)
- Chương 400: Hàn (5)
- Chương 401: Hàn (6)
- Chương 402: Liễu (1)
- Chương 403: Liễu (2)
- Chương 404: Liễu (3)
- Chương 405: Liễu (4)
- Chương 406: Liễu (5)
- Chương 407: Liễu (6)
- Chương 408: Mê (1)
- Chương 409: Mê (2)
- Chương 410: Mê (3)
- Chương 411: Mê (4)
- Chương 412: Mê (5)
- Chương 413: Lay động (1)
- Chương 414: Lay động (2)
- Chương 415: Lay động (3)
- Chương 416: Lay động (4)
- Chương 417: Lay động (5)
- Chương 418: Lay động (6)
- Chương 419: Tâm tư (1)
- Chương 420: Tâm tư (2)
- Chương 421: Tâm tư (3)
- Chương 422: Tâm tư (4)
- Chương 423: Tâm tư (5)
- Chương 424: Phá (1)
- Chương 425: Phá (2)
- Chương 426: Phá (3)
- Chương 427: Phá (4)
- Chương 428: Phá (5)
- Chương 429: Lâm (1)
- Chương 430: Lâm (2)
- Chương 431: Lâm (3)
- Chương 432: Lâm (4)
- Chương 433: Lâm (5)
- Chương 434: Lâm (6)

- Chương 435: Ứng (1)
- Chương 436: Ứng (2)
- Chương 437: Ứng (3)
- Chương 438: Ứng (4)
- Chương 439: Ứng (5)
- Chương 440: Tâm (1)
- Chương 441: Tâm (2)
- Chương 442: Tâm (3)
- Chương 443: Tâm (4)
- Chương 444: Tâm (5)
- Chương 445: Tâm (6)
- Chương 446: Tâm (7)
- Chương 447: Tuyến (1)
- Chương 448: Tuyến (2)
- Chương 449: Tuyến (3)
- Chương 450: Tuyến (4)
- Chương 451: Tuyến (5)
- Chương 452: Tìm kiếm (1)
- Chương 453: Tìm kiếm (2)
- Chương 454: Tìm kiếm (3)
- Chương 455: Tìm kiếm (4)
- Chương 456: Tìm kiếm (5)
- Chương 457: Tìm kiếm (6)
- Chương 458: Phá (1)
- Chương 459: Phá (2)
- Chương 460: Phá (3)
- Chương 461: Phá (4)
- Chương 462: Phá (5)
- Chương 463: Vào rừng (1)
- Chương 464: Vào rừng (2)
- Chương 465: Vào rừng (3)
- Chương 466: Vào rừng (4)
- Chương 467: Vào rừng (5)
- Chương 468: Tìm (1)
- Chương 469: Tìm (2)
- Chương 470: Tìm (3)
- Chương 471: Tìm (4)
- Chương 472: Tìm (5)
- Chương 473: Tìm (6)
- Chương 474: Bất đắc dĩ (1)

- Chương 475: Bất đắc dĩ (2)
- Chương 476: Bất đắc dĩ (3)
- Chương 477: Bất đắc dĩ (4)
- Chương 478: Bất đắc dĩ (5)
- Chương 479: Bất đắc dĩ (6)
- Chương 480: Bản tâm (1)
- Chương 481: Bản tâm (2)
- Chương 482: Bản tâm (3)
- Chương 483: Bản tâm (4)
- Chương 484: Bản tâm (5)
- Chương 485: Đường (1)
- Chương 486: Đường (2)
- Chương 487: Đường (3)
- Chương 488: Đường (4)
- Chương 489: Đường (5)
- Chương 490: Tuyệt (1)
- Chương 491: Tuyệt (2)
- Chương 492: Tuyệt (3)
- Chương 493: Tuyệt (4)
- Chương 494: Tuyệt (5)
- Chương 495: Tuyệt (6)
- Chương 496: Tuyển (1)
- Chương 497: Tuyển (2)
- Chương 498: Tuyển (3)
- Chương 499: Tuyển (4)
- Chương 500: Tuyển (5)
- Chương 501: Tiềm (1)
- Chương 502: Tiềm (2)
- Chương 503: Tiềm (3)
- Chương 504: Tiềm (4)
- Chương 505: Tiềm (5)
- Chương 506: Tiềm (6)
- Chương 507: Trắc (2)
- Chương 508: Trắc (3)
- Chương 509: Trắc (4)
- Chương 510: Trắc (5)
- Chương 511: Trắc (6)
- Chương 512: n tình (1)
- Chương 513: n tình (2)
- Chương 514: n tình (3)

- Chương 515: n tình (4)
- Chương 516: n tình (5)
- Chương 517: Tìm kiếm (1)
- Chương 518: Tìm kiếm (2)
- Chương 519: Tìm kiếm (3)
- Chương 520: Tìm kiếm (4)
- Chương 521: Tìm kiếm (5)
- Chương 522: Định (1)
- Chương 523: Định (2)
- Chương 524: Định (3)
- Chương 525: Định (4)
- Chương 526: Định (5)
- Chương 527: Định (6)
- Chương 528: Nói (1)
- Chương 529: Nói (2)
- Chương 530: Nói (3)
- Chương 531: Nói (4)
- Chương 532: Nói (5)
- Chương 533: Gần (1)
- Chương 534: Gần (2)
- Chương 535: Gần (3)
- Chương 536: Gần (4)
- Chương 537: Gần (5)
- Chương 538: Gần (6)
- Chương 539: Thuốc (1)
- Chương 540: Thuốc (2)
- Chương 541: Thuốc (3)
- Chương 542: Thuốc (4)
- Chương 543: Thuốc (5)
- Chương 544: Điểm đột phá (1)
- Chương 545: Điểm đột phá (2)
- Chương 546: Điểm đột phá (3)
- Chương 547: Điểm đột phá (4)
- Chương 548: Điểm đột phá (5)
- Chương 549: Nhắc nhở (1)
- Chương 550: Nhắc nhở (2)
- Chương 551: Nhắc nhở (3)
- Chương 552: Nhắc nhở (4)
- Chương 553: Nhắc nhở (5)
- Chương 554: Cuối cùng (1)

- Chương 555: Cuối cùng (2)
- Chương 556: Cuối cùng (3)
- Chương 557: Cuối cùng (4)
- Chương 558: Cuối cùng (5)
- Chương 559: Cuối cùng (6)
- Chương 560: Tất cả đều kết thúc (1)
- Chương 561: Tất cả đều kết thúc (2)
- Chương 562: Tất cả đều kết thúc (3)
- Chương 563: Tất cả đều kết thúc (4)
- Chương 564: Tất cả đều kết thúc (5)
- Chương 565: Hạn chế (1)
- Chương 566: Hạn chế (2)
- Chương 567: Hạn chế (3)
- Chương 568: Hạn chế (4)
- Chương 569: Hạn chế (5)
- Chương 570: Biện pháp (1)
- Chương 571: Biện pháp (2)
- Chương 572: Biện pháp (3)
- Chương 573: Biện pháp (4)
- Chương 574: Biện pháp (5)
- Chương 575: Tính toán (1)
- Chương 576: Tính toán (2)
- Chương 577: Tính toán (3)
- Chương 578: Tính toán (4)
- Chương 579: Tính toán (5)
- Chương 580: Tính toán (6)
- Chương 581: Đa trọng (1)
- Chương 582: Đa trọng (2)
- Chương 583: Đa trọng (3)
- Chương 584: Đa trọng (4)
- Chương 585: Đa trọng (5)
- Chương 586: Lên đường (1)
- Chương 587: Lên đường (2)
- Chương 588: Lên đường (3)
- Chương 589: Lên đường (4)
- Chương 590: Lên đường (5)
- Chương 591: Lên đường (6)
- Chương 592: Trúng kế (1)
- Chương 593: Trúng kế (2)
- Chương 594: Trúng kế (3)

- Chương 595: Trúng kế (4)
- Chương 596: Trúng kế (5)
- Chương 597: Trúng kế (6)
- Chương 598: Lại đi (1)
- Chương 599: Lại đi (2)
- Chương 600: Lại đi (3)
- Chương 601: Lại đi (4)
- Chương 602: Lại đi (5)
- Chương 603: Lại đi (6)
- Chương 604: Nghịch (1)
- Chương 605: Nghịch (2)
- Chương 606: Nghịch (3)
- Chương 607: Nghịch (4)
- Chương 608: Nghịch (5)
- Chương 609: Nghịch (6)
- Chương 610: Then chốt (1)
- Chương 611: Then chốt (2)
- Chương 612: Then chốt (3)
- Chương 613: Then chốt (4)
- Chương 614: Sửa chữa (1)
- Chương 615: Sửa chữa (2)
- Chương 616: Sửa chữa (3)
- Chương 617: Sửa chữa (4)
- Chương 618: Sửa chữa (5)
- Chương 619: Sửa chữa (5)
- Chương 620: Dò xét (1)
- Chương 621: Dò xét (2)
- Chương 622: Dò xét (3)
- Chương 623: Dò xét (4)
- Chương 624: Dò xét (5)
- Chương 625: Phương pháp (1)
- Chương 626: Phương pháp (2)
- Chương 627: Phương pháp (3)
- Chương 628: Phương pháp (4)
- Chương 629: Phương pháp (5)
- Chương 630: Mật tàng (1)
- Chương 631: Mật tàng (2)
- Chương 632: Mật tàng (3)
- Chương 633: Mật tàng (4)
- Chương 634: Mật tàng (5)

- Chương 635: Con đường phía trước (1)
- Chương 636: Con đường phía trước (2)
- Chương 637: Con đường phía trước (3)
- Chương 638: Con đường phía trước (4)
- Chương 639: Con đường phía trước (5)
- Chương 640: Vây giết (1)
- Chương 641: Vây giết (2)
- Chương 642: Vây giết (3)
- Chương 643: Vây giết (4)
- Chương 644: Vây giết (5)
- Chương 645: Thành Ý (1)
- Chương 646: Thành Ý (2)
- Chương 647: Thành Ý (3)
- Chương 648: Thành Ý (4)
- Chương 649: Thành Ý (5)
- Chương 650: Thành Ý (6)
- Chương 651: Hi vọng (1)
- Chương 652: Hi vọng (2)
- Chương 653: Hi vọng (3)
- Chương 654: Hi vọng (4)
- Chương 655: Hi vọng (5)
- Chương 656: Hôm qua (1)
- Chương 657: Hôm qua (2)
- Chương 658: Hôm qua (3)
- Chương 659: Hôm qua (4)
- Chương 660: Hôm qua (5)
- Chương 661: Tuyến (1)
- Chương 662: Tuyến (2)
- Chương 663: Đường (3)
- Chương 664: Đường (4)
- Chương 665: Đường (5)
- Chương 666: Kiểm tra (1)
- Chương 667: Kiểm tra (2)
- Chương 668: Kiểm tra (3)
- Chương 669: Kiểm tra (4)
- Chương 670: Kiểm tra (5)
- Chương 671: Quyết tâm (1)
- Chương 672: Quyết tâm (2)
- Chương 673: Quyết tâm (3)
- Chương 674: Quyết tâm (4)

- Chương 675: Quyết tâm (5)
- Chương 676: Ẩn núp (1)
- Chương 677: Ẩn núp (2)
- Chương 678: Ẩn núp (3)
- Chương 679: Ẩn núp (4)
- Chương 680: Ẩn núp (5)
- Chương 681: Ẩn núp (6)
- Chương 682: Chuyển biến (1)
- Chương 683: Chuyển biến (2)
- Chương 684: Chuyển biến (3)
- Chương 685: Chuyển biến (4)
- Chương 686: Chuyển biến (5)
- Chương 687: Tìm kiếm (1)
- Chương 688: Tìm kiếm (2)
- Chương 689: Tìm kiếm (3)
- Chương 690: Tìm kiếm (4)
- Chương 691: Tìm kiếm (5)
- Chương 692: Ám thủ (1)
- Chương 693: Ám thủ (2)
- Chương 694: Ám thủ (3)
- Chương 695: Ám thủ (4)
- Chương 696: Ám thủ (5)
- Chương 697: Bản tâm (1)
- Chương 698: Bản tâm (2)
- Chương 699: Bản tâm (3)
- Chương 700: Bản tâm (4)
- Chương 701: Bản tâm (5)
- Chương 702: Bản tâm (6)
- Chương 703: Lâm Lang (1)
- Chương 704: Lâm Lang (2)
- Chương 705: Lâm Lang (3)
- Chương 706: Lâm Lang (4)
- Chương 707: Lâm Lang (5)
- Chương 708: Giao điểm (1)
- Chương 709: Giao điểm (2)
- Chương 710: Giao điểm (3)
- Chương 711: Giao điểm (4)
- Chương 712: Giao điểm (5)
- Chương 713: Màn đêm (1)
- Chương 714: Màn đêm (2)

- Chương 715: Màn đêm (3)
- Chương 716: Màn đêm (4)
- Chương 717: Màn đêm (5)
- Chương 718: Điểm (1)
- Chương 719: Điểm (2)
- Chương 720: Điểm (3)
- Chương 721: Điểm (4)
- Chương 722: Điểm (5)
- Chương 723: Dược Thành (1)
- Chương 724: Dược Thành (2)
- Chương 725: Dược Thành (3)
- Chương 726: Dược Thành (4)
- Chương 727: Dược Thành (5)
- Chương 728: Dược Thành (6)
- Chương 729: Tích lũy (1)
- Chương 730: Tích lũy (2)
- Chương 731: Tích lũy (3)
- Chương 732: Tích lũy (4)
- Chương 733: Tích lũy (5)
- Chương 734: Tích lũy (6)
- Chương 735: Phán đoán (1)
- Chương 736: Phán đoán (2)
- Chương 737: Phán đoán (3)
- Chương 738: Phán đoán (4)
- Chương 739: Phán đoán (5)
- Chương 740: Trở nên gay gắt (1)
- Chương 741: Trở nên gay gắt (2)
- Chương 742: Trở nên gay gắt (3)
- Chương 743: Trở nên gay gắt (4)
- Chương 744: Trở nên gay gắt (5)
- Chương 745: Mục tiêu (1)
- Chương 746: Mục tiêu (2)
- Chương 747: Mục tiêu (3)
- Chương 748: Mục tiêu (4)
- Chương 749: Mục tiêu (5)
- Chương 750: Che đậy (1)
- Chương 751: Che đậy (2)
- Chương 752: Che đậy (3)
- Chương 753: Che đậy (4)
- Chương 754: Che đậy (5)

- Chương 755: Truy tìm (1)
- Chương 756: Truy tìm (2)
- Chương 757: Truy tìm (3)
- Chương 758: Truy tìm (3)
- Chương 759: Chấm dứt (1)
- Chương 760: Chấm dứt (2)
- Chương 761: Chấm dứt (3)
- Chương 762: Chấm dứt (4)
- Chương 763: Chấm dứt (5)
- Chương 764: Linh quang (1)
- Chương 765: Linh quang (2)
- Chương 766: Linh quang (3)
- Chương 767: Linh quang (4)
- Chương 768: Linh quang (5)
- Chương 769: Thử nghiệm (1)
- Chương 770: Thử nghiệm (2)
- Chương 771: Thử nghiệm (3)
- Chương 772: Thử nghiệm (4)
- Chương 773: Thử nghiệm (5)
- Chương 774: Phát hiện (1)
- Chương 775: Phát hiện (2)
- Chương 776: Phát hiện (3)
- Chương 777: Phát hiện (4)
- Chương 778: Phát hiện (5)
- Chương 779: Tra (1)
- Chương 780: Tra (2)
- Chương 781: Tra (3)
- Chương 782: Tra (4)
- Chương 783: Tra (5)
- Chương 784: Tra (6)
- Chương 785: Động tác (1)
- Chương 786: Động tác (2)
- Chương 787: Động tác (3)
- Chương 788: Động tác (4)
- Chương 789: Động tác (5)
- Chương 790: Quét sạch (1)
- Chương 791: Quét sạch (2)
- Chương 792: Quét sạch (3)
- Chương 793: Quét sạch (4)
- Chương 794: Quét sạch (5)

- Chương 795: Gây xích mích (1)
- Chương 796: Gây xích mích (2)
- Chương 797: Gây xích mích (3)
- Chương 798: Gây xích mích (4)
- Chương 799: Gây xích mích (5)
- Chương 800: Phiền phức (1)
- Chương 801: Phiền phức (2)
- Chương 802: Phiền phức (3)
- Chương 803: Phiền phức (4)
- Chương 804: Phiền phức (5)
- Chương 805: Thăm dò (1)
- Chương 806: Thăm dò (2)
- Chương 807: Thăm dò (3)
- Chương 808: Thăm dò (4)
- Chương 809: Thăm dò (5)
- Chương 810: Tính toán (1)
- Chương 811: Tính toán (2)
- Chương 812: Tính toán (3)
- Chương 813: Tính toán (4)
- Chương 814: Tính toán (5)
- Chương 815: Tính toán (6)
- Chương 816: Sinh cơ (1)
- Chương 817: Sinh cơ (2)
- Chương 818: Sinh cơ (3)
- Chương 819: Sinh cơ (4)
- Chương 820: Sinh cơ (5)
- Chương 821: Gia tốc (1)
- Chương 822: Gia tốc (2)
- Chương 823: Tăng tốc (1)
- Chương 824: Tăng tốc (2)
- Chương 825: Tăng tốc (3)
- Chương 826: Tìm kiếm (1)
- Chương 827: Tìm kiếm (2)
- Chương 828: Tìm kiếm (3)
- Chương 829: Tìm kiếm (4)
- Chương 830: Tìm kiếm (5)
- Chương 831: Trên đảo (1)
- Chương 832: Trên đảo (2)
- Chương 833: Trên đảo (3)
- Chương 834: Trên đảo (4)

- Chương 835: Trên đảo (5)
- Chương 836: Bí mật (1)
- Chương 837: Bí mật (2)
- Chương 838: Bí mật (3)
- Chương 839: Bí mật (4)
- Chương 840: Thiên phú (1)
- Chương 841: Thiên phú (2)
- Chương 842: Thiên phú (3)
- Chương 843: Thiên phú (4)
- Chương 844: Thiên phú (5)
- Chương 845: Thử nghiệm (1)
- Chương 846: Thử nghiệm (2)
- Chương 847: Thử nghiệm (3)
- Chương 848: Thử nghiệm (4)
- Chương 849: Thử nghiệm (5)
- Chương 850: Thử nghiệm (6)
- Chương 851: Truy giết (1)
- Chương 852: Truy giết (2)
- Chương 853: Truy giết (3)
- Chương 854: Truy giết (4)
- Chương 855: truy giết (5)
- Chương 856: Giao thủ (1)
- Chương 857: Giao thủ (2)
- Chương 858: Giao thủ (3)
- Chương 859: Giao thủ (4)
- Chương 860: Giao thủ (5)
- Chương 861: Cùng hướng đến (1)
- Chương 862: Cùng hướng đến (2)
- Chương 863: Cùng hướng đến (3)
- Chương 864: Cùng hướng đến (4)
- Chương 865: Cùng hướng đến (5)
- Chương 866: Thế (1)
- Chương 867: Thế (2)
- Chương 868: Thế (3)
- Chương 869: Thế (4)
- Chương 870: Thế (5)
- Chương 871: Then chốt (1)
- Chương 872: Then chốt (2)
- Chương 873: Then chốt (3)
- Chương 874: Then chốt (4)

- Chương 875: Then chốt (5)
- Chương 876: Lẻn vào (1)
- Chương 877: Lẻn vào (2)
- Chương 878: Lẻn vào (3)
- Chương 879: Lẻn vào (4)
- Chương 880: Lẻn vào (5)
- Chương 881: Lẻn vào (6)
- Chương 882: Tin tức (1)
- Chương 883: Tin tức (2)
- Chương 884: Nội tình (1)
- Chương 885: Nội tình (2)
- Chương 886: Nội tình (3)
- Chương 887: Rời (1)
- Chương 888: Rời (2)
- Chương 889: Rời (3)
- Chương 890: Rời đi (1)
- Chương 891: Rời đi (2)
- Chương 892: Yết Kiến (1)
- Chương 893: Yết Kiến (2)
- Chương 894: Yết Kiến (3)
- Chương 895: Yết Kiến (4)
- Chương 896: Yết Kiến (5)
- Chương 897: Yết Kiến (6)
- Chương 898: Đi tới (1)
- Chương 899: Đi tới (2)
- Chương 900: Đi tới (3)
- Chương 901: Đi tới (4)
- Chương 902: Đi tới (5)
- Chương 903: Đi tới (6)
- Chương 904: Theo nhau mà tới (1)
- Chương 905: Theo nhau mà tới (2)
- Chương 906: Theo nhau mà tới (3)
- Chương 907: Theo nhau mà tới (4)
- Chương 908: Theo nhau mà tới (5)
- Chương 909: Cầu (1)
- Chương 910: Cầu (2)
- Chương 911: Cầu (3)
- Chương 912: Cầu (4)
- Chương 913: Cầu (5)
- Chương 914: Ngọc Hư Cung (1)

- Chương 915: Ngọc Hư Cung (2)
- Chương 916: Ngọc Hư Cung (3)
- Chương 917: Ngọc Hư Cung (4)
- Chương 918: Ngọc Hư Cung (5)
- Chương 919: Ngọc Hư Cung (6)
- Chương 920: Xu thế (1)
- Chương 921: Xu thế (2)
- Chương 922: Xu thế (3)
- Chương 923: Xu thế (4)
- Chương 924: Xu thế (5)
- Chương 925: Nhậm chức (1)
- Chương 926: Nhậm chức (2)
- Chương 927: Nhậm chức (3)
- Chương 928: Nhậm chức (4)
- Chương 929: Nhậm chức (5)
- Chương 930: Nhậm chức (6)
- Chương 931: Thông tin (1)
- Chương 932: Thông tin (2)
- Chương 933: Tin tức (1)
- Chương 934: Tin tức (2)
- Chương 935: Tin tức (3)
- Chương 936: Gợn sóng (1)
- Chương 937: Gợn sóng (2)
- Chương 938: Gợn sóng (3)
- Chương 939: Gợn sóng (4)
- Chương 940: Gợn sóng (5)
- Chương 941: Biểu hiện giả dối (1)
- Chương 942: Biểu hiện giả dối (2)
- Chương 943: Biểu hiện giả dối (3)
- Chương 944: Biểu hiện giả dối (4)
- Chương 945: Biểu hiện giả dối (5)
- Chương 946: Biểu hiện giả dối (6)
- Chương 947: Đã từng (1)
- Chương 948: Đã từng (2)
- Chương 949: Đã từng (3)
- Chương 950: Đã từng (4)
- Chương 951: Đã từng (5)
- Chương 952: Đã từng (6)
- Chương 953: Tin tức (1)
- Chương 954: Tin tức (2)

- Chương 955: Tin tức (3)
- Chương 956: Tin tức (4)
- Chương 957: Tin tức (5)
- Chương 958: Bức bách (1)
- Chương 959: Bức bách (2)
- Chương 960: Bức bách (3)
- Chương 961: Bức bách (4)
- Chương 962: Bức bách (5)
- Chương 963: Nghĩa (1)
- Chương 964: Nghĩa (2)
- Chương 965: Nghĩa (3)
- Chương 966: Nghĩa (4)
- Chương 967: Nghĩa (5)
- Chương 968: Nghĩa (6)
- Chương 969: Bất ngờ (1)
- Chương 970: Bất ngờ (2)
- Chương 971: Bất ngờ (3)
- Chương 972: Bất ngờ (4)
- Chương 973: Bất ngờ (5)
- Chương 974: Bất ngờ (6)
- Chương 975: Ấp ủ (1)
- Chương 976: Ấp ủ (2)
- Chương 977: Ấp ủ (3)
- Chương 978: Ấp ủ (4)
- Chương 979: Ấp ủ (5)
- Chương 980: Ấp ủ (6)
- Chương 981: Đột biến (1)
- Chương 982: Đột biến (2)
- Chương 983: Đột biến (3)
- Chương 984: Đột biến (4)
- Chương 985: Đột biến (5)
- Chương 986: Kiểm tra (1)
- Chương 987: Kiểm tra (2)
- Chương 988: Kiểm tra (3)
- Chương 989: Kiểm tra (4)
- Chương 990: Kiểm tra (5)
- Chương 991: Quyết đoán (1)
- Chương 992: Quyết đoán (2)
- Chương 993: Quyết đoán (3)
- Chương 994: Quyết đoán (4)

- Chương 995: Quyết đoán (5)
- Chương 996: Mê hoặc (1)
- Chương 997: Mê hoặc (2)
- Chương 998: Mê hoặc (3)
- Chương 999: Mê hoặc (4)
- Chương 1000: Mê hoặc (5)
- Chương 1001: Mê hoặc (6)
- Chương 1002: Dao động (1)
- Chương 1003: Dao động (2)
- Chương 1004: Dao động (3)
- Chương 1005: Dao động (4)
- Chương 1006: Dao động (5)
- Chương 1007: Hành trình (1)
- Chương 1008: Hành trình (2)
- Chương 1009: Hành trình (3)
- Chương 1010: Hành trình (4)
- Chương 1011: Hành trình (5)
- Chương 1012: Hành trình (6)
- Chương 1013: Tâm tư (1)
- Chương 1014: Tâm tư (2)
- Chương 1015: Tâm tư (3)
- Chương 1016: Tâm tư (4)
- Chương 1017: Tâm tư (5)
- Chương 1018: Vạch trần (1)
- Chương 1019: Vạch trần (2)
- Chương 1020: Vạch trần (3)
- Chương 1021: Vạch trần (4)
- Chương 1022: Vạch trần (5)
- Chương 1023: Đi tới (1)
- Chương 1024: Đi tới (2)
- Chương 1025: Đi tới (3)
- Chương 1026: Đi tới (4)
- Chương 1027: Đi tới (5)
- Chương 1028: Thiên hạ (1)
- Chương 1029: Thiên hạ (2)
- Chương 1030: Thiên hạ (3)
- Chương 1031: Thiên hạ (4)
- Chương 1032: Thiên hạ (5)
- Chương 1033: Thần bí (1)
- Chương 1034: Thần bí (2)

- Chương 1035: Thần bí (3)
- Chương 1036: Thần bí (4)
- Chương 1037: Thần bí (5)
- Chương 1038: Thần bí (6)
- Chương 1039: Khó xử (1)
- Chương 1040: Khó xử (2)
- Chương 1041: Khó xử (3)
- Chương 1042: Khó xử (4)
- Chương 1043: Khó xử (5)
- Chương 1044: Mê Huyễn (1)
- Chương 1045: Mê Huyễn (2)
- Chương 1046: Mê Huyễn (3)
- Chương 1047: Mê Huyễn (4)
- Chương 1048: Mê Huyễn (5)
- Chương 1049: Nghi ngờ (1)
- Chương 1050: Nghi ngờ (2)
- Chương 1051: Nghi ngờ (3)
- Chương 1052: Nghi ngờ (4)
- Chương 1053: Nghi ngờ (5)
- Chương 1054: Tiêu tan (1)
- Chương 1055: Tiêu tan (2)
- Chương 1056: Tiêu tan (3)
- Chương 1057: Tiêu tan (4)
- Chương 1058: Tiêu tan (5)
- Chương 1059: Thoát khốn (1)
- Chương 1060: Thoát khốn (2)
- Chương 1061: Thoát khốn (3)
- Chương 1062: Thoát khốn (4)
- Chương 1063: Thoát khốn (5)
- Chương 1064: Mầm họa (1)
- Chương 1065: Mầm họa (2)
- Chương 1066: Mầm họa (3)
- Chương 1067: Mầm họa (4)
- Chương 1068: Mầm họa (5)
- Chương 1069: Mầm họa (6)
- Chương 1070: Mầm họa (7)
- Chương 1071: Mầm họa (8)
- Chương 1072: Mầm họa (9)
- Chương 1073: Mầm họa (10)
- Chương 1074: Dự liệu (1)

- Chương 1075: Dự liệu (2)
- Chương 1076: Dự liệu (3)
- Chương 1077: Dự liệu (4)
- Chương 1078: Dự liệu (5)
- Chương 1079: Dự liệu (6)
- Chương 1080: Dự liệu (7)
- Chương 1081: Dự liệu (8)
- Chương 1082: Dự liệu (9)
- Chương 1083: Dự liệu (10)
- Chương 1084: Dự liệu (11)
- Chương 1085: Dự liệu (12)
- Chương 1086: Dự liệu (13)
- Chương 1087: Dự liệu (14)
- Chương 1088: Dự liệu (15)
- Chương 1089: Dự liệu (16)
- Chương 1090: Dự liệu (17)
- Chương 1091: Dự liệu (18)
- Chương 1092: Biến hóa (1)
- Chương 1093: Biến hóa (2)
- Chương 1094: Biến hóa (3) đến Chương 1113: Ngũ đỉnh (12)
- Chương 1095: Biến hóa (4)
- Chương 1096: Biến hóa (5)
- Chương 1097: Cực Cảnh (1)
- Chương 1098: Cực Cảnh (2)
- Chương 1099: Cực Cảnh (3)
- Chương 1100: Cực Cảnh (4)
- Chương 1101: Cực Cảnh (5)
- Chương 1102: Ngũ đỉnh (1)
- Chương 1103: Ngũ đỉnh (2)
- Chương 1104: Ngũ đỉnh (3)
- Chương 1105: Ngũ đỉnh (4)
- Chương 1106: Ngũ đỉnh (5)
- Chương 1107: Ngũ đỉnh (6)
- Chương 1108: Ngũ đỉnh (7)
- Chương 1109: Ngũ đỉnh (8)
- Chương 1110: Ngũ đỉnh (9)
- Chương 1111: Ngũ đỉnh (10)
- Chương 1112: Ngũ đỉnh (11)
- Chương 1113: Ngũ đỉnh (12)

- Chương 1114 - Ngũ đỉnh (13)
- Chương 1115 - Ngũ đỉnh (14)
- Chương 1116 - Ngũ đỉnh (15)
- Chương 1117 - Ngũ đỉnh (16)
- Chương 1118 - Ngũ đỉnh (17)
- Chương 1119 - Ngũ đỉnh (18)
- Chương 1120 - Lỗ thông gió (1)
- Chương 1121 - Lỗ thông gió (2)
- Chương 1122 - Lỗ thông gió (3)
- Chương 1123 - Lỗ thông gió (4)
- Chương 1124 - Lỗ thông gió (5)
- Chương 1125 - Lỗ thông gió (6)
- Chương 1126 - Ngoại lệ (1)
- Chương 1127 - Ngoại lệ (2)
- Chương 1128 - Ngoại lệ (3)
- Chương 1129 - Ngoại lệ (4)
- Chương 1130 - Ngoại lệ (5)
- Chương 1131 - Ngoại lệ (6)
- Chương 1132 - Ngoại lệ (7)
- Chương 1133 - Biến số (1)
- Chương 1134 - Biến số (2)
- Chương 1135 - Biến số (3)
- Chương 1136 - Biến số (4)
- Chương 1137 - Biến số (5)
- Chương 1138 - Tìm tòi nghiên cứu (1)
- Chương 1139 - Tìm tòi nghiên cứu (2)
- Chương 1140 - Tìm tòi nghiên cứu (3)
- Chương 1141 - Tìm tòi nghiên cứu (4)
- Chương 1142 - Tìm tòi nghiên cứu (5)
- Chương 1143 - Gặp gỡ (1)
- Chương 1144 - Gặp gỡ (2)
- Chương 1145 - Gặp gỡ (3)
- Chương 1146 - Gặp gỡ (4)
- Chương 1147 - Gặp gỡ (5)
- Chương 1148 - Gặp gỡ (6)
- Chương 1149 - Gặp gỡ (7)
- Chương 1150 - Gặp gỡ (8)
- Chương 1151 - Gặp gỡ (9)
- Chương 1152 - Gặp gỡ (10)
- Chương 1153 - Gặp gỡ (11)

- Chương 1154 - Gặp gỡ (12)
- Chương 1155 - Gặp gỡ (13)
- Chương 1156 - Thời gian (1)
- Chương 1157 - Thời gian (2)
- Chương 1158 - Thời gian (3)
- Chương 1159 - Thời gian (4)
- Chương 1160 - Thời gian (5)
- Chương 1161 - Thử lần đầu (1)
- Chương 1162 - Thử lần đầu (2)
- Chương 1163 - Thử lần đầu (3)
- Chương 1164 - Thử lần đầu (4)
- Chương 1165 - Thử lần đầu (5)
- Chương 1166 - Nhìn thẳng (1)
- Chương 1167 - Nhìn thẳng (2)
- Chương 1168 - Nhìn thẳng (3)
- Chương 1169 - Nhìn thẳng (4)
- Chương 1170 - Nhìn thẳng (5)
- Chương 1171 - Nhìn thẳng (6)
- Chương 1172 - Bí ẩn (1)
- Chương 1173 - Bí ẩn (2)
- Chương 1174 - Bí ẩn (3)
- Chương 1175 - Bí ẩn (4)
- Chương 1176 - Bí ẩn (5)
- Chương 1177 - Uy hiếp (1)
- Chương 1178 - Uy hiếp (2)
- Chương 1179 - Uy hiếp (3)
- Chương 1180 - Uy hiếp (4)
- Chương 1181 - Uy hiếp (5)
- Chương 1182 - Uy hiếp (6)
- Chương 1183 - Uy hiếp (7)
- Chương 1184 - Uy hiếp (8)
- Chương 1185 - Chênh lệch (1)
- Chương 1186 - Chênh lệch (2)
- Chương 1187 - Chênh lệch (3)
- Chương 1188 - Chênh lệch (4)
- Chương 1189 - Chênh lệch (5)
- Chương 1190 - Con đường (thượng) (1)
- Chương 1191 - Con đường (thượng) (2)
- Chương 1192 - Tuyến đường (1)
- Chương 1193 - Tuyến đường (2)

- Chương 1194 - Tuyến đường (3)
- Chương 1195 - Tâm ý (1)
- Chương 1196 - Tâm ý (2)
- Chương 1197 - Tâm ý (3)
- Chương 1198 - Tâm ý (4)
- Chương 1199 - Tâm ý (5)
- Chương 1200 - Tâm ý (6)
- Chương 1201 - Ám lưu (1)
- Chương 1202 - Ám lưu (2)
- Chương 1203 - Ám lưu (3)
- Chương 1204 - Ám lưu (4)
- Chương 1205 - Ám lưu (5)
- Chương 1206 - Ám lưu (6)
- Chương 1207 - Ám lưu (7)
- Chương 1208 - Ám lưu (8)
- Chương 1209 - Ám lưu (9)
- Chương 1210 - Ám lưu (10)
- Chương 1211 - Ám lưu (11)
- Chương 1212 - Ám lưu (12)
- Chương 1213 - Ám lưu (13)
- Chương 1214 - Ám lưu (14)
- Chương 1215 - Ám lưu (15)
- Chương 1216 - Ám lưu (16)
- Chương 1217 - Ám lưu (17)
- Chương 1218 - Ám lưu (18)
- Chương 1219 - Ám lưu (19)
- Chương 1220 - Ám lưu (20)
- Chương 1221 - Ám lưu (21)
- Chương 1222 - Ám lưu (22)
- Chương 1223 - Ám lưu (23)
- Chương 1224 - Điều chỉnh (1)
- Chương 1225 - Điều chỉnh (2)
- Chương 1226 - Điều chỉnh (3)
- Chương 1227 - Điều chỉnh (4)
- Chương 1228 - Điều chỉnh (5)
- Chương 1229 - Dẫn (1)
- Chương 1230 - Dẫn (2)
- Chương 1231 - Dẫn (3)
- Chương 1232 - Dẫn (4)
- Chương 1233 - Dẫn (5)

- Chương 1234 - Dẫn (6)
- Chương 1235 - Dẫn (7)
- Chương 1236 - Dẫn (8)
- Chương 1237 - Dẫn (9)
- Chương 1238 - Dẫn (10)
- Chương 1239 - Dẫn (11)
- Chương 1240 - Dẫn (12)
- Chương 1241 - Dẫn (13)
- Chương 1242 - Lột xác (1)
- Chương 1243 - Lột xác (2)
- Chương 1244 - Lột xác (3)
- Chương 1245 - Lột xác (4)
- Chương 1246 - Lột xác (5)
- Chương 1247 - Lột xác (6)
- Chương 1248 - Lột xác (7)
- Chương 1249 - Lột xác (8)
- Chương 1250 - Lột xác (9)
- Chương 1251 - Lột xác (10)
- Chương 1252 - Lột xác (11)
- Chương 1253 - Lột xác (12)
- Chương 1254 - Lột xác (13)
- Chương 1255 - Lột xác (14)
- Chương 1256 - Lột xác (15)
- Chương 1257 - Lột xác (16)
- Chương 1258 - Lột xác (17)
- Chương 1259 - Lột xác (18)
- Chương 1260 - Lột xác (19)
- Chương 1261 - Báo hiệu (1)
- Chương 1262 - Báo hiệu (2)
- Chương 1263 - Báo hiệu (3)
- Chương 1264 - Báo hiệu (4)
- Chương 1265 - Báo hiệu (5)
- Chương 1266 - Báo hiệu (6)
- Chương 1267 - Báo hiệu (7)
- Chương 1268 - Báo hiệu (8)
- Chương 1269 - Báo hiệu (9)
- Chương 1270 - Báo hiệu (10)
- Chương 1271 - Báo hiệu (11)
- Chương 1272 - Báo hiệu (12)
- Chương 1273 - Báo hiệu (13)

- Chương 1274 - Tỉnh ngộ (1)
- Chương 1275 - Tỉnh ngộ (2)
- Chương 1276 - Tỉnh ngộ (3)
- Chương 1277 - Tỉnh ngộ (4)
- Chương 1278 - Tỉnh ngộ (5)
- Chương 1279 - Tỉnh ngộ (6)
- Chương 1280 - Tỉnh ngộ (7)
- Chương 1281 - Tỉnh ngộ (8)
- Chương 1282 - Tỉnh ngộ (9)
- Chương 1283 - Tỉnh ngộ (10)
- Chương 1284 - Tỉnh ngộ (11)
- Chương 1285 - Tỉnh ngộ (12)
- Chương 1286 - Tỉnh ngộ (13)
- Chương 1287 - Tỉnh ngộ (14)
- Chương 1288 - Tỉnh ngộ (15)
- Chương 1289 - Tỉnh ngộ (16)
- Chương 1290 - Tỉnh ngộ (17)
- Chương 1291 - Tỉnh ngộ (18)
- Chương 1292 - Tỉnh ngộ (19)
- Chương 1293 - Binh tai (1)
- Chương 1294 - Binh tai (2)
- Chương 1295 - Binh tai (3)
- Chương 1296 - Binh tai (4)
- Chương 1297 - Binh tai (5)
- Chương 1298 - Binh tai (6)
- Chương 1299 - Binh tai (7)
- Chương 1300 - Binh tai (8)
- Chương 1301 - Binh tai (9)
- Chương 1302 - Binh tai (10)
- Chương 1303 - Nguyện Nữ (1)
- Chương 1304 - Nguyện Nữ (2)
- Chương 1305 - Nguyện Nữ (3)
- Chương 1306 - Nguyện Nữ (4)
- Chương 1307 - Nguyện Nữ (5)
- Chương 1308 - Nguyện Nữ (6)
- Chương 1309 - Nguyện Nữ (7)
- Chương 1310 - Nguyện Nữ (8)
- Chương 1311 - Nguyện Nữ (9)
- Chương 1312 - Nguyện Nữ (10)
- Chương 1313 - Nguyện Nữ (11)

- Chương 1314 - Phỏng đoán (1)
- Chương 1315 - Phỏng đoán (2)
- Chương 1316 - Phỏng đoán (3)
- Chương 1317 - Phỏng đoán (4)
- Chương 1318 - Phỏng đoán (5)
- Chương 1319 - Phỏng đoán (6)
- Chương 1320 - Phỏng đoán (7)
- Chương 1321 - Phỏng đoán (8)
- Chương 1322 - Phỏng đoán (9)
- Chương 1323 - Phỏng đoán (10)
- Chương 1324 - Phỏng đoán (11)
- Chương 1325 - Phỏng đoán (12)
- Chương 1326 - Phỏng đoán (13)
- Chương 1327 - Phỏng đoán (14)
- Chương 1328 - Phỏng đoán (15)
- Chương 1329 - Phỏng đoán (16)
- Chương 1330 - Phỏng đoán (17)
- Chương 1331 - Phỏng đoán (18)
- Chương 1332 - Phỏng đoán (19)
- Chương 1333 - Biến ảo (1)
- Chương 1334 - Biến ảo (2)
- Chương 1335 - Biến ảo (3)
- Chương 1336 - Biến ảo (4)
- Chương 1337 - Biến ảo (5)
- Chương 1338 - Biến ảo (6)
- Chương 1339 - Biến ảo (7)
- Chương 1340 - Biến ảo (8)
- Chương 1341 - Biến ảo (9)
- Chương 1342 - Biến ảo (10)
- Chương 1343 - Biến ảo (11)
- Chương 1344 - Biến ảo (12)
- Chương 1345 - Biến ảo (13)
- Chương 1346 - Chủng tâm (1)
- Chương 1347 - Chủng tâm (2)
- Chương 1348 - Chủng tâm (3)
- Chương 1349 - Chủng tâm (4)
- Chương 1350 - Chủng tâm (5)
- Chương 1351 - Chủng tâm (6)
- Chương 1352 - Chủng tâm (7)
- Chương 1353 - Chủng tâm (8)

- Chương 1354 - Chủng tâm (9)
- Chương 1355 - Chủng tâm (10)
- Chương 1356 - Chủng tâm (11)
- Chương 1357 - Nhàn hạ (1)
- Chương 1358 - Nhàn hạ (2)
- Chương 1359 - Nhàn hạ (3)
- Chương 1360 - Nhàn hạ (4)
- Chương 1361 - Nhàn hạ (5)
- Chương 1362 - Nhàn hạ (6)
- Chương 1363 - Nhàn hạ (7)
- Chương 1364 - Nhàn hạ (8)
- Chương 1365 - Nhàn hạ (9)
- Chương 1366 - Nhàn hạ (10)
- Chương 1367 - Nhàn hạ (11)
- Chương 1368 - Nhàn hạ (12)
- Chương 1369 - Nhàn hạ (13)
- Chương 1370 - Nhàn hạ (14)
- Chương 1371 - Nhàn hạ (15)
- Chương 1372 - Nhàn hạ (16)
- Chương 1373 - Thu thập (1)
- Chương 1374 - Thu thập (2)
- Chương 1375 - Thu thập (3)
- Chương 1376 - Thu thập (4)
- Chương 1377 - Thu thập (5)
- Chương 1378 - Chuyên tâm (1)
- Chương 1379 - Chuyên tâm (2)
- Chương 1380 - Chuyên tâm (3)
- Chương 1381 - Chuyên tâm (4)
- Chương 1382 - Chuyên tâm (5)
- Chương 1383 - Chuyên tâm (6)
- Chương 1384 - Chuyên tâm (7)
- Chương 1385 - Chuyên tâm (8)
- Chương 1386 - Chuyên tâm (9)
- Chương 1387 - Chuyên tâm (10)
- Chương 1388 - Chuyên tâm (11)
- Chương 1389 - Chuyên tâm (12)
- Chương 1390 - Chuyên tâm (13)
- Chương 1391 - Chuyên tâm (14)
- Chương 1392 - Chuyên tâm (15)
- Chương 1393 - Chuyên tâm (16)

- Chương 1394 - Chắc chắn (1)
- Chương 1395 - Chắc chắn (2)
- Chương 1396 - Chắc chắn (3)
- Chương 1397 - Chắc chắn (4)
- Chương 1398 - Chắc chắn (5)
- Chương 1399 - Chắc chắn (6)
- Chương 1400 - Chắc chắn (7)
- Chương 1401 - Chắc chắn (8)
- Chương 1402 - Chắc chắn (9)
- Chương 1403 - Chắc chắn (10)
- Chương 1404 - Chắc chắn (11)
- Chương 1405 - Một bước (1)
- Chương 1406 - Một bước (2)
- Chương 1407 - Một bước (3)
- Chương 1408 - Một bước (4)
- Chương 1409 - Một bước (5)
- Chương 1410 - Một bước (6)
- Chương 1411 - Một bước (7)
- Chương 1412 - Một bước (8)
- Chương 1413 - Một bước (9)
- Chương 1414 - Một bước (10)
- Chương 1415 - Một bước (11)
- Chương 1416 - Một bước (12)
- Chương 1417 - Một bước (13)
- Chương 1418 - Một bước (14)
- Chương 1419 - Một bước (15)
- Chương 1420 - Dấu vết (1)
- Chương 1421 - Dấu vết (2)
- Chương 1422 - Dấu vết (3)
- Chương 1423 - Dấu vết (4)
- Chương 1424 - Dấu vết (5)
- Chương 1425 - Dấu vết (6)
- Chương 1426 - Dấu vết (7)
- Chương 1427 - Dấu vết (8)
- Chương 1428 - Dấu vết (9)
- Chương 1429 - Dấu vết (10)
- Chương 1430 - Dấu vết (11)
- Chương 1431 - Âm mưu tái hiện (1)
- Chương 1432 - Âm mưu tái hiện (2)
- Chương 1433 - Âm mưu tái hiện (3)

- Chương 1434 - Âm mưu tái hiện (4)
- Chương 1435 - Âm mưu tái hiện (5)
- Chương 1436 - Âm mưu tái hiện (6)
- Chương 1437 - Âm mưu tái hiện (7)
- Chương 1438 - Âm mưu tái hiện (8)
- Chương 1439 - Âm mưu tái hiện (9)
- Chương 1440 - Âm mưu tái hiện (10)
- Chương 1441 - Âm mưu tái hiện (11)
- Chương 1442 - Điều tra (1)
- Chương 1443 - Điều tra (2)
- Chương 1444 - Điều tra (3)
- Chương 1445 - Điều tra (4)
- Chương 1446 - Điều tra (5)
- Chương 1447 - Điều tra (6)
- Chương 1448 - Điều tra (7)
- Chương 1449 - Điều tra (8)
- Chương 1450 - Điều tra (9)
- Chương 1451 - Điều tra (10)
- Chương 1452 - Điều tra (11)
- Chương 1453 - Điều tra (12)
- Chương 1454 - Điều tra (13)
- Chương 1455 - Điều tra (14)
- Chương 1456 - Điều tra (15)
- Chương 1457 - Điều tra (16)
- Chương 1458 - Khí cơ (1)
- Chương 1459 - Khí cơ (2)
- Chương 1460 - Khí cơ (3)
- Chương 1461 - Khí cơ (4)
- Chương 1462 - Khí cơ (5)
- Chương 1463 - Khí cơ (6)
- Chương 1464 - Khí cơ (7)
- Chương 1465 - Khí cơ (8)
- Chương 1466 - Khí cơ (9)
- Chương 1467 - Khí cơ (10)
- Chương 1468 - Khí cơ (11)
- Chương 1469 - Khí cơ (12)
- Chương 1470 - Khí cơ (13)
- Chương 1471 - Khí cơ (14)
- Chương 1472 - Khí cơ (15)
- Chương 1473 - Khí cơ (16)

- Chương 1474 - Thổ lộ hết (1)
- Chương 1475 - Thổ lộ hết (2)
- Chương 1476 - Thổ lộ hết (3)
- Chương 1477 - Thổ lộ hết (4)
- Chương 1478 - Thổ lộ hết (5)
- Chương 1479 - Thổ lộ hết (6)
- Chương 1480 - Thổ lộ hết (7)
- Chương 1481 - Thổ lộ hết (8)
- Chương 1482 - Thổ lộ hết (9)
- Chương 1483 - Thổ lộ hết (10)
- Chương 1484 - Thổ lộ hết (11)
- Chương 1485 - Cuối cùng (1)
- Chương 1486 - Cuối cùng (2)
- Chương 1487 - Cuối cùng (3)
- Chương 1488 - Cuối cùng (4)
- Chương 1489 - Cuối cùng (5)
- Chương 1490 - Cuối cùng (6)
- Chương 1491 - Cuối cùng (7)
- Chương 1492 - Cuối cùng (8)
- Chương 1493 - Cuối cùng (9)
- Chương 1494 - Cuối cùng (10)
- Chương 1495 - Cuối cùng (11)
- Chương 1496 - Cuối cùng (12)
- Chương 1497 - Cuối cùng (13)
- Chương 1498 - Cuối cùng (14)
- Chương 1499 - Cuối cùng (15)
- Chương 1500 - Cuối cùng (16)
- Chương 1501 - Cuối cùng (17)
- Chương 1502 - Thái Hư (1)
- Chương 1503 - Thái Hư (2)
- Chương 1504 - Thái Hư (3)
- Chương 1505 - Thái Hư (4)
- Chương 1506 - Thái Hư (5)
- Chương 1507 - Thái Hư (6)
- Chương 1508 - Thái Hư (7)
- Chương 1509 - Thái Hư (8)
- Chương 1510 - Thái Hư (9)
- Chương 1511 - Thái Hư (10)
- Chương 1512 - Thái Hư (11)
- Chương 1513 - Lấy máu cầm máu (1)

- Chương 1514 - Lấy máu cầm máu (2)
- Chương 1515 - Lấy máu cầm máu (3)
- Chương 1516 - Lấy máu cầm máu (4)
- Chương 1517 - Lấy máu cầm máu (5)
- Chương 1518 - Lấy máu cầm máu (6)
- Chương 1519 - Lấy máu cầm máu (7)
- Chương 1520 - Lấy máu cầm máu (8)
- Chương 1521 - Lấy máu cầm máu (9)
- Chương 1522 - Lấy máu cầm máu (10)
- Chương 1523 - Lấy máu cầm máu (11)
- Chương 1524 - Lấy máu cầm máu (12)
- Chương 1525 - Lấy máu cầm máu (13)
- Chương 1526 - Lấy máu cầm máu (14)
- Chương 1527 - Lấy máu cầm máu (15)
- Chương 1528 - Lấy máu cầm máu (16)
- Chương 1529 - Lấy máu cầm máu (17)
- Chương 1530 - Lấy máu cầm máu (18)
- Chương 1531 - Lấy máu cầm máu (19)
- Chương 1532 - Lấy máu cầm máu (20)
- Chương 1533 - Lấy máu cầm máu (21)
- Chương 1534 - Lấy máu cầm máu (22)
- Chương 1535 - Vực sâu (1)
- Chương 1536 - Vực sâu (2)
- Chương 1537 - Vực sâu (3)
- Chương 1538 - Vực sâu (4)
- Chương 1539 - Vực sâu (5)
- Chương 1540 - Vực sâu (6)
- Chương 1541 - Vực sâu (7)
- Chương 1542 - Vực sâu (8)
- Chương 1543 - Vực sâu (9)
- Chương 1544 - Vực sâu (10)
- Chương 1545 - Vực sâu (11)
- Chương 1546 - Ra tay (1)
- Chương 1547 - Ra tay (2)
- Chương 1548 - Ra tay (3)
- Chương 1549 - Ra tay (4)
- Chương 1550 - Ra tay (5)
- Chương 1551 - Ra tay (6)
- Chương 1552 - Ra tay (7)
- Chương 1553 - Ra tay (8)

- Chương 1554 - Ra tay (9)
- Chương 1555 - Ra tay (10)
- Chương 1556 - Ra tay (11)
- Chương 1557 - Ra tay (12)
- Chương 1558 - Ra tay (13)
- Chương 1559 - Ra tay (14)
- Chương 1560 - Ra tay (15)
- Chương 1561 - Ra tay (16)
- Chương 1562 - Ra tay (17)
- Chương 1563 - Lại đến (1)
- Chương 1564 - Lại đến (2)
- Chương 1565 - Lại đến (3)
- Chương 1566 - Lại đến (4)
- Chương 1567 - Lại đến (5)
- Chương 1568 - Lại đến (6)
- Chương 1569 - Lại đến (7)
- Chương 1570 - Lại đến (8)
- Chương 1571 - Lại đến (9)
- Chương 1572 - Lại đến (10)
- Chương 1573 - Lại đến (11)
- Chương 1574 - Lại đến (12)
- Chương 1575 - Lại đến (13)
- Chương 1576 - Lại đến (14)
- Chương 1577 - Lại đến (15)
- Chương 1578 - Lại đến (16)
- Chương 1579 - Lại đến (17)
- Chương 1580 - Tin đồn (1)
- Chương 1581 - Tin đồn (2)
- Chương 1582 - Tin đồn (3)
- Chương 1583 - Tin đồn (4)
- Chương 1584 - Tin đồn (5)
- Chương 1585 - Tin đồn (6)
- Chương 1586 - Tin đồn (7)
- Chương 1587 - Tin đồn (8)
- Chương 1588 - Tin đồn (9)
- Chương 1589 - Tin đồn (10)
- Chương 1590 - Bước ngoặt (1)
- Chương 1591 - Bước ngoặt (2)
- Chương 1592 - Bước ngoặt (3)
- Chương 1593 - Bước ngoặt (4)

- Chương 1594 - Bước ngoặt (5)
- Chương 1595 - Bước ngoặt (6)
- Chương 1596 - Bước ngoặt (7)
- Chương 1597 - Bước ngoặt (8)
- Chương 1598 - Bước ngoặt (9)
- Chương 1599 - Chuyển cơ (1)
- Chương 1600 - Chuyển cơ (2)
- Chương 1601 - Chuyển cơ (3)
- Chương 1602 - Hội tụ (1)
- Chương 1603 - Hội tụ (2)
- Chương 1604 - Hội tụ (3)
- Chương 1605 - Hội tụ (4)
- Chương 1606 - Hội tụ (5)
- Chương 1607 - Hội tụ (6)
- Chương 1608 - Hội tụ (7)
- Chương 1609 - Hội tụ (8)
- Chương 1610 - Hội tụ (9)
- Chương 1611 - Hội tụ (10)
- Chương 1612 - Trời đất giao hòa (1)
- Chương 1613 - Trời đất giao hòa (2)
- Chương 1614 - Trời đất giao hòa (3)
- Chương 1615 - Trời đất giao hòa (4)
- Chương 1616 - Trời đất giao hòa (5)
- Chương 1617 - Trời đất giao hòa (6)
- Chương 1618 - Trời đất giao hòa (7)
- Chương 1619 - Trời đất giao hòa (8)
- Chương 1620 - Trời đất giao hòa (9)
- Chương 1621 - Trời đất giao hòa (10)
- Chương 1622 - Trời đất giao hòa (11)
- Chương 1623 - Trời đất giao hòa (12)
- Chương 1624 - Trời đất giao hòa (13)
- Chương 1625 - Trời đất giao hòa (14)
- Chương 1626 - Trời đất giao hòa (15)
- Chương 1627 - Trời đất giao hòa (16)
- Chương 1628 - Trời đất giao hòa (17)
- Chương 1629 - Trời đất giao hòa (18)
- Chương 1630 - Trời đất giao hòa (19)
- Chương 1631 - Trời đất giao hòa (20)
- Chương 1632 - Trời đất giao hòa (21)
- Chương 1633 - Trời đất giao hòa (22)

- Chương 1634 - Quyết chiến (1)
- Chương 1635 - Quyết chiến (2)
- Chương 1636 - Quyết chiến (3)
- Chương 1637 - Quyết chiến (4)
- Chương 1638 - Quyết chiến (5)
- Chương 1639 - Quyết chiến (6)
- Chương 1640 - Quyết chiến (7)
- Chương 1641 - Quyết chiến (8)
- Chương 1642 - Quyết chiến (9)
- Chương 1643 - Quyết chiến (10)
- Chương 1644 - Quyết chiến (11)
- Chương 1645 - Quyết chiến (12)
- Chương 1646 - Quyết chiến (13)
- Chương 1647 - Quyết chiến (14)
- Chương 1648 - Quyết chiến (15)
- Chương 1649 - Quyết chiến (16)
- Chương 1650 - Quyết chiến (17)
- Chương 1651 - Quyết chiến (18)
- Chương 1652 - Quyết chiến (19)
- Chương 1653 - Quyết chiến (20)
- Chương 1654 - Quyết chiến (21)
- Chương 1655 - Quyết chiến (22)
- Chương 1656 - Quyết chiến (23)
- Chương 1657 - Quyết chiến (24)
- Chương 1658 - Quyết chiến (25)
- Chương 1659 - Quyết chiến (26)
- Chương 1660 - Quyết chiến (27)
- Chương 1661 - Quyết chiến (28)
- Chương 1662 - Quyết chiến (29)
- Chương 1663 - Quyết chiến (30)
- Chương 1664 - Quyết chiến (31)
- Chương 1665 - Quyết chiến (32)
- Chương 1666 - Quyết chiến (33)
- Chương 1667 - Quyết chiến (34)
- Chương 1668 - Quyết chiến (35)
- Chương 1669 - Quyết chiến (36)
- Chương 1670 - Quyết chiến (37)
- Chương 1671 - Quyết chiến (38)
- Chương 1672 - Chân tướng (1)
- Chương 1673 - Chân tướng (2)

- Chương 1674 - Chân tướng (3)
- Chương 1675 - Chân tướng (4)
- Chương 1676 - Chân tướng (5)
- Chương 1677 - Chân tướng (6)
- Chương 1678 - Chân tướng (7)
- Chương 1679 - Chân tướng (8)
- Chương 1680 - Chân tướng (9)
- Chương 1681 - Chân tướng (10)
- Chương 1682 - Phương pháp (1)
- Chương 1683 - Phương pháp (2)
- Chương 1684 - Phương pháp (3)
- Chương 1685 - Phương pháp (4)
- Chương 1686 - Phương pháp (5)
- Chương 1687 - Phương pháp (6)
- Chương 1688 - Phương pháp (7)
- Chương 1689 - Phương pháp (8)
- Chương 1690 - Phương pháp (9)
- Chương 1691 - Phương pháp (10)
- Chương 1692 - Phương pháp (11)
- Chương 1693 - Tình thế hỗn loạn (1)
- Chương 1694 - Tình thế hỗn loạn (2)
- Chương 1695 - Tình thế hỗn loạn (3)
- Chương 1696 - Tình thế hỗn loạn (4)
- Chương 1697 - Tình thế hỗn loạn (5)
- Chương 1698 - Tình thế hỗn loạn (6)
- Chương 1699 - Tình thế hỗn loạn (7)
- Chương 1700 - Tình thế hỗn loạn (8)
- Chương 1701 - Tình thế hỗn loạn (9)
- Chương 1702 - Tình thế hỗn loạn (10)
- Chương 1703 - Tình thế hỗn loạn (11)
- Chương 1704 - Đối lập (1)
- Chương 1705 - Đối lập (2)
- Chương 1706 - Đối lập (3)
- Chương 1707 - Đối lập (4)
- Chương 1708 - Đối lập (5)
- Chương 1709 - Đối lập (6)
- Chương 1710 - Đối lập (7)
- Chương 1711 - Đối lập (8)
- Chương 1712 - Đối lập (9)
- Chương 1713 - Đối lập (10)

- Chương 1714 - Rời đi (1)
- Chương 1715 - Rời đi (2)
- Chương 1716 - Rời đi (3)
- Chương 1717 - Rời đi (4)
- Chương 1718 - Rời đi (5)
- Chương 1719 - Rời đi (6)
- Chương 1720 - Rời đi (7)
- Chương 1721 - Rời đi (8)
- Chương 1722 - Quyết đoán (1)
- Chương 1723 - Quyết đoán (2)
- Chương 1724 - Quyết đoán (3)
- Chương 1725 - Quyết đoán (4)
- Chương 1726 - Quyết đoán (5)
- Chương 1727 - Quyết đoán (6)
- Chương 1728 - Quyết đoán (7)
- Chương 1729 - Quyết đoán (8)
- Chương 1730 - Quyết đoán (9)
- Chương 1731 - Quyết đoán (10)
- Chương 1732 - Ứng đối (1)
- Chương 1733 - Ứng đối (2)
- Chương 1734 - Ứng đối (3)
- Chương 1735 - Ứng đối (4)
- Chương 1736 - Ứng đối (5)
- Chương 1737 - Ứng đối (6)
- Chương 1738 - Ứng đối (7)
- Chương 1739 - Ứng đối (8)
- Chương 1740 - Ứng đối (9)
- Chương 1741 - Ứng đối (10)
- Chương 1742 - Ứng đối (11)
- Chương 1743 - Khốn cảnh (1)
- Chương 1744 - Khốn cảnh (2)
- Chương 1745 - Khốn cảnh (3)
- Chương 1746 - Khốn cảnh (4)
- Chương 1747 - Khốn cảnh (5)
- Chương 1748 - Khốn cảnh (6)
- Chương 1749 - Khốn cảnh (7)
- Chương 1750 - Khốn cảnh (8)
- Chương 1751 - Khốn cảnh (9)
- Chương 1752 - Khốn cảnh (10)
- Chương 1753 - Khốn cảnh (11)

- Chương 1754 - Thoát ra (1)
- Chương 1755 - Thoát ra (2)
- Chương 1756 - Thoát ra (3)
- Chương 1757 - Thoát ra (4)
- Chương 1758 - Thoát ra (5)
- Chương 1759 - Thoát ra (6)
- Chương 1760 - Thoát ra (7)
- Chương 1761 - Thoát ra (8)
- Chương 1762 - Thoát ra (9)
- Chương 1763 - Thoát ra (10)
- Chương 1764 - Thoát ra (11) - Chương 1785 - Dò tìm bí mật (10)
- Chương 1765 - Cám dỗ (1)
- Chương 1766 - Cám dỗ (2)
- Chương 1767 - Cám dỗ (3)
- Chương 1768 - Cám dỗ (4)
- Chương 1769 - Cám dỗ (5)
- Chương 1770 - Cám dỗ (6)
- Chương 1771 - Cám dỗ (7)
- Chương 1772 - Cám dỗ (8)
- Chương 1773 - Mê hoặc (1)
- Chương 1774 - Mê hoặc (2)
- Chương 1775 - Mê hoặc (3)
- Chương 1776 - Dò tìm bí mật (1)
- Chương 1777 - Dò tìm bí mật (2)
- Chương 1778 - Dò tìm bí mật (3)
- Chương 1779 - Dò tìm bí mật (4)
- Chương 1780 - Dò tìm bí mật (5)
- Chương 1781 - Dò tìm bí mật (6)
- Chương 1782 - Dò tìm bí mật (7)
- Chương 1783 - Dò tìm bí mật (8)
- Chương 1784 - Dò tìm bí mật (9)
- Chương 1785 - Dò tìm bí mật (10)
- Chương 1786 - Thăm dò (1) - Chương 1807 - Đế quốc (1)
- Chương 1787 - Thăm dò (2)
- Chương 1788 - Thăm dò (3)
- Chương 1789 - Thăm dò (4)
- Chương 1790 - Thăm dò (5)
- Chương 1791 - Thăm dò (6)
- Chương 1792 - Thăm dò (7)

- Chương 1793 - Thăm dò (8)
- Chương 1794 - Thăm dò (9)
- Chương 1795 - Thăm dò (10)
- Chương 1796 - Thăm dò (11)
- Chương 1797 - Hợp tác (1)
- Chương 1798 - Hợp tác (2)
- Chương 1799 - Hợp tác (3)
- Chương 1800 - Hợp tác (4)
- Chương 1801 - Hợp tác (5)
- Chương 1802 - Hợp tác (6)
- Chương 1803 - Hợp tác (7)
- Chương 1804 - Hợp tác (8)
- Chương 1805 - Hợp tác (9)
- Chương 1806 - Hợp tác (10)
- Chương 1807 - Đế quốc (1)
- Chương 1808 - Đế quốc (2) - Chương 1828 - Xem lễ (5)
- Chương 1809 - Đế quốc (3)
- Chương 1810 - Đế quốc (4)
- Chương 1811 - Đế quốc (5)
- Chương 1812 - Đế quốc (6)
- Chương 1813 - Đế quốc (7)
- Chương 1814 - Đế quốc (8)
- Chương 1815 - Đế quốc (9)
- Chương 1816 - Đế quốc (10)
- Chương 1817 - Đế quốc (11)
- Chương 1818 - Đế quốc (12)
- Chương 1819 - Đế quốc (13)
- Chương 1820 - Đế quốc (14)
- Chương 1821 - Đế quốc (15)
- Chương 1822 - Đế quốc (16)
- Chương 1823 - Đế quốc (17)
- Chương 1824 - Xem lễ (1)
- Chương 1825 - Xem lễ (2)
- Chương 1826 - Xem lễ (3)
- Chương 1827 - Xem lễ (4)
- Chương 1828 - Xem lễ (5)
- Chương 1829 - Xem lễ (6) - Chương 1850 - Đạt thành (6)
- Chương 1830 - Xem lễ (7)
- Chương 1831 - Xem lễ (8)
- Chương 1832 - Xem lễ (9)

- Chương 1833 - Xem lễ (10)
- Chương 1834 - Nguyện vọng (1)
- Chương 1835 - Nguyện vọng (2)
- Chương 1836 - Nguyện vọng (3)
- Chương 1837 - Nguyện vọng (4)
- Chương 1838 - Nguyện vọng (5)
- Chương 1839 - Nguyện vọng (6)
- Chương 1840 - Nguyện vọng (7)
- Chương 1841 - Nguyện vọng (8)
- Chương 1842 - Nguyện vọng (9)
- Chương 1843 - Nguyện vọng (10)
- Chương 1844 - Nguyện vọng (11)
- Chương 1845 - Đạt thành (1)
- Chương 1846 - Đạt thành (2)
- Chương 1847 - Đạt thành (3)
- Chương 1848 - Đạt thành (4)
- Chương 1849 - Đạt thành (5)
- Chương 1850 - Đạt thành (6)
- Chương 1851 - Đạt thành (7) - Chương 1872 - Câu đố (6)
- Chương 1852 - Đạt thành (8)
- Chương 1853 - Đạt thành (9)
- Chương 1854 - Đạt thành (10)
- Chương 1855 - Đạt thành (11)
- Chương 1856 - Giao lưu (1)
- Chương 1857 - Giao lưu (2)
- Chương 1858 - Giao lưu (3)
- Chương 1859 - Giao lưu (4)
- Chương 1860 - Giao lưu (5)
- Chương 1861 - Giao lưu (6)
- Chương 1862 - Giao lưu (7)
- Chương 1863 - Giao lưu (8)
- Chương 1864 - Giao lưu (9)
- Chương 1865 - Giao lưu (10)
- Chương 1866 - Giao lưu (11)
- Chương 1867 - Câu đố (1)
- Chương 1868 - Câu đố (2)
- Chương 1869 - Câu đố (3)
- Chương 1870 - Câu đố (4)
- Chương 1871 - Câu đố (5)
- Chương 1872 - Câu đố (6)

- Chương 1873 - Câu đố (7) - Chương 1896 - Tụ hợp (8)
- Chương 1874 - Câu đố (8)
- Chương 1875 - Câu đố (9)
- Chương 1876 - Câu đố (10)
- Chương 1877 - Câu đố (11)
- Chương 1878 - Lựa chọn (1)
- Chương 1879 - Lựa chọn (2)
- Chương 1880 - Lựa chọn (3)
- Chương 1881 - Lựa chọn (4)
- Chương 1882 - Lựa chọn (5)
- Chương 1883 - Lựa chọn (6)
- Chương 1884 - Lựa chọn (7)
- Chương 1885 - Lựa chọn (8)
- Chương 1886 - Lựa chọn (9)
- Chương 1887 - Lựa chọn (10)
- Chương 1888 - Lựa chọn (11)
- Chương 1889 - Tụ hợp (1)
- Chương 1890 - Tụ hợp (2)
- Chương 1891 - Tụ hợp (3)
- Chương 1892 - Tụ hợp (4)
- Chương 1893 - Tụ hợp (5)
- Chương 1894 - Tụ hợp (6)
- Chương 1895 - Tụ hợp (7)
- Chương 1896 - Tụ hợp (8)
- Chương 1897 - Tụ hợp (9) - Chương 1924 - Pháp (9)
- Chương 1898 - Tụ hợp (10)
- Chương 1899 - Tụ hợp (11)
- Chương 1900 - Giao thủ (1)
- Chương 1901 - Giao thủ (2)
- Chương 1902 - Giao thủ (3)
- Chương 1903 - Giao thủ (4)
- Chương 1904 - Giao thủ (5)
- Chương 1905 - Sơ hở (1)
- Chương 1906 - Sơ hở (2)
- Chương 1907 - Sơ hở (3)
- Chương 1908 - Sơ hở (4)
- Chương 1909 - Sơ hở (5)
- Chương 1910 - Sơ hở (6)
- Chương 1911 - Sơ hở (7)
- Chương 1912 - Sơ hở (8)

- Chương 1913 - Sơ hở (9)
- Chương 1914 - Sơ hở (10)
- Chương 1915 - Sơ hở (11)
- Chương 1916 - Pháp (1)
- Chương 1917 - Pháp (2)
- Chương 1918 - Pháp (3)
- Chương 1919 - Pháp (4)
- Chương 1920 - Pháp (5)
- Chương 1921 - Pháp (6)
- Chương 1922 - Pháp (7)
- Chương 1923 - Pháp (8)
- Chương 1924 - Pháp (9)
- Chương 1925 - Pháp (10) - Chương 1945 - Trưởng thành (8)
- Chương 1926 - Pháp (11)
- Chương 1927 - Sống và chết (1)
- Chương 1928 - Sống và chết (2)
- Chương 1929 - Sống và chết (3)
- Chương 1930 - Sống và chết (4)
- Chương 1931 - Sống và chết (5)
- Chương 1932 - Sống và chết (6)
- Chương 1933 - Sống và chết (7)
- Chương 1934 - Sống và chết (8)
- Chương 1935 - Sống và chết (9)
- Chương 1936 - Sống và chết (10)
- Chương 1937 - Sống và chết (11)
- Chương 1938 - Trưởng thành (1)
- Chương 1939 - Trưởng thành (2)
- Chương 1940 - Trưởng thành (3)
- Chương 1941 - Trưởng thành (4)
- Chương 1942 - Trưởng thành (5)
- Chương 1943 - Trưởng thành (6)
- Chương 1944 - Trưởng thành (7)
- Chương 1945 - Trưởng thành (8)
- Chương 1946 - Trưởng thành (9) - Chương 1966 - Tận cùng (8)
- Chương 1947 - Trưởng thành (10)
- Chương 1948 - Mưu tính (1)
- Chương 1949 - Mưu tính (2)
- Chương 1950 - Mưu tính (3)

- Chương 1951 - Mưu tính (4)
- Chương 1952 - Mưu tính (5)
- Chương 1953 - Mưu tính (6)
- Chương 1954 - Mưu tính (7)
- Chương 1955 - Mưu tính (8)
- Chương 1956 - Mưu tính (9)
- Chương 1957 - Mưu tính (10)
- Chương 1958 - Mưu tính (11)
- Chương 1959 - Tận cùng (1)
- Chương 1960 - Tận cùng (2)
- Chương 1961 - Tận cùng (3)
- Chương 1962 - Tận cùng (4)
- Chương 1963 - Tận cùng (5)
- Chương 1964 - Tận cùng (6)
- Chương 1965 - Tận cùng (7)
- Chương 1966 - Tận cùng (8)
- Chương 1967 - Tận cùng (9) - Chương 1974 - Đại kết cục
- Chương 1968 - Tận cùng (10)
- Chương 1969 - Tận cùng (11)
- Chương 1970 - Đại kết cục (1)
- Chương 1971 - Đại kết cục (2)
- Chương 1972 - Đại kết cục (3)
- Chương 1973 - Đại kết cục (4)
- Chương 1974 - Đại kết cục

Chương 1: Trương Vinh Phương

Sáng sớm, tháng 7, năm 1182.

Nước mưa không ngừng nhỏ xuống dọc theo mái hiên.

Giọt nước rơi xuống đất, vỡ tan rồi bắn tung toé. Có phần phiêu tán trong không khí, có phần lại bắn vào bên ngoài góc tường màu nâu.

Lúc này, bên bức tường dưới mái hiên có hai người đang đứng.

Một là nam nhân có dáng người gầy gò, tuổi chỉ chừng mười mấy, sắc mặt đỏ bừng bừng. Người này mặc một bộ đạo bào xanh đã cũ, giặt nhiều đến mức vải phai màu, trở nên bợt bạt.

Mái tóc đen dày của hắn được buộc thành búi, dùng nguyệt nha quan bằng gỗ cài lên. Phần mép mộc quan còn có thể thấy rõ những góc cạnh thô ráp chưa được mài dũa kỹ.

** Nguyệt nha quan: đồ búi tóc hình bán nguyệt của nam giới thời xưa.

Đứng đối diện với hắn là một nữ tử có đeo mạng che mặt. Đôi mắt nàng long lanh, làn da trắng nõn vô cùng xinh đẹp.

Dáng người nàng yểu điệu thướt tha, mặc chiếc váy trắng thuần chỉ dài đến giữa đùi để lộ da thịt nõn nà. Chân đi đôi ủng da cao đến đầu gối màu nâu, hông đeo dây lưng bằng da thuộc có khảm ngọc thạch xanh biếc.

“Vinh Phương, qua đợt này có lẽ ta sẽ đi Đại Đô. Có lẽ… về sau không thể thường xuyên đến thăm đệ được nữa.” Giọng nói của nữ tử dịu dàng trong vắt, sạch sẽ giống như nước suối ở khe núi Phật Sơn.

“Tỷ đã đồng ý với ta là sẽ không đi theo Độ Mã Lan rồi cơ mà?” Nam tử cắn chặt khớp hàm, âm thanh gần như là rít qua kẽ răng.

“Đúng là ta đã đồng ý với đệ.” Nữ tử gật đầu.

“Cho nên bây giờ ta đâu có đi cùng Độ Mã Lan.”

Nàng khe khẽ thở dài, quay đầu nhìn khu rừng đang chìm trong màn mưa ngoài mái hiên.

Trong rừng sắc xanh thẫm xen lẫn nâu vàng, gió lay động nhánh cây khiến chúng không ngừng đong đưa.

Tiếng lá cây xào xạc hoà cùng tiếng mưa lộp độp tạo thành một âm thanh hỗn tạp, không phân biệt rõ cái nào với cái nào.

“Người sống trên đời, không muốn bị kẻ khác bắt nạt thì phải nghĩ cách trèo lên cao. Đến bây giờ mà đệ còn chưa hiểu rõ đạo lý này ư?” Nữ tử khẽ nói.

“Ta cũng đâu muốn như vậy, thế nhưng ngoại trừ vẻ ngoài có chút tư sắc này thì có gì đáng giá để mang ra đánh cược nữa đâu? Ít nhất ta còn may mắn hơn nữ tử bình thường khác rất nhiều, còn có chút hy vọng có thể trở mình!”

Nàng lấy từ cái túi đeo bên hông ra một túi tiền nho nhỏ, sau đó lại lấy từ trong túi tiền ra một vật được gói kỹ bằng giấy dầu màu vàng nhạt, đưa cho nam tử.

“Đa nương ta mất sớm, trên đời này chỉ còn hai tỷ đệ chúng ta sống nương tựa vào nhau. Vinh Phương, đây là đồ ta tích lũy mấy năm nay. Đệ cầm…”

** Đa nương: cách gọi cha mẹ ở gia đình bình thường thời xưa.

Nữ tử đưa gói giấy dầu tới.

Mấy năm nay, từ khi nghĩ thông suốt, nữ tử đã dùng cái giá hợp lý để bán tất cả những gì mình có cho người kia, còn tranh thủ đổi được an toàn, cơm áo không lo cho mình cùng đệ đệ.

Với lại, trong gói giấy dầu này còn có thứ mà đệ đệ đã muốn từ rất lâu rồi.

Nghĩ tới đây, nữ tử không tự chủ được mà dùng cánh tay còn lại đè chặt lên da thịt phía sau bắp đùi mình.

Cách một làn váy vẫn có thể cảm nhận được đau đớn.

Vì vật này mà nàng đã từ bỏ tôn nghiêm, cam tâm là đồ chơi cho kẻ khác.

Chẳng qua, làm vậy cũng rất đáng.

Sau khi nàng rời đi, số tiền này cộng thêm thứ kia chắc cũng đủ chi phí ăn mặc nhiều năm của đệ đệ…

“Mau cầm đi. Đệ yên tâm, ta nhất định sẽ nghĩ cách để chúng ta vượt qua…”

“Bốp!”

Nam tử hung hăng đập mạnh lên bao giấy dầu.

Bao giấy dầu bị một lực khá lớn đánh bay vào trong màn mưa rồi rơi xuống mặt đất ướt sũng, lăn thêm vài vòng. Bên trong bung ra một chồng lớn tiền giấy, tiền đồng có kích cỡ không đều nhau.

“Ai cần những đồng tiền bẩn thỉu của tỷ chứ!” Nam tử bỗng ngẩng đầu gào lên.

“Tỷ cho rằng tỷ không nói thì người khác không biết à? Tỷ cho rằng có tiền thì có thể sống một cuộc đời tốt hơn ư? Tỷ cho rằng chuyện mình làm suốt ngày kia không có ai biết à? Tỷ có biết sau lưng mình, thiên hạ xì xào những gì không hả?

“Tỷ chẳng biết gì hết! Bị người ta chơi, vui vẻ thoải mái lắm đúng không? Tỷ không biết xấu hổ nhưng ta biết!

Lúc trước đa nương đã dạy dỗ chúng ta như thế nào hả?? Tỷ đã quên hết rồi đúng không?

Từ nay về sau, Trương Vinh Phương ta sẽ không nhận người tỷ tỷ như ngươi nữa! Bây giờ ngươi mau cầm những đồng tiền bẩn thỉu của mình lên rồi chút ngay cho ta!”

Chát!

Trương Vinh Phương hung hăng tát nữ tử một cái rồi xoay người bỏ đi. Chỉ thoáng cái hắn đã đội mưa, biến mất trong rừng sâu.

Nữ tử sững người, má phải bị đánh đến đỏ bừng, từ từ sưng lên nhưng nàng không nghĩ ngợi nhiều mà vội vàng chạy đến chỗ bao giấy dầu bị đánh bay. Sau đó ngồi xổm xuống, nhặt từng tờ tiền trên mặt đất lên.

Chương 2: Trong Thanh Hòa Cung

Nàng nhặt rất cẩn thận nhưng đáng tiếc, nước mưa cùng đất bùn cộng thêm việc lăn lóc vài vòng khiến phần lớn những tờ tiền lộ ra đều bị ngấm nước, dính vào nhau, nát bấy.

Những tờ tiền rách dính vào nhau thế này đâu dùng được nữa, chỉ đành vứt đi. Như vậy có nghĩa là quá nửa cố gắng của nàng trước giờ coi như đổ bỏ…

Nữ tử cúi đầu nhặt, mu bàn tay đột nhiên bị vô số giọt nước nhỏ trúng. Chỉ là những giọt nước này hình như không phải là nước mưa.

Nước mắt khiến tầm nhìn của nàng trở nên mơ hồ, bàn tay cũng dính đầy bùn đất.

“Không trách đệ ấy, đệ ấy còn nhỏ chưa hiểu chuyện… không biết tiền quan trọng thế nào. Chờ sau này, sau này đệ ấy…”

Nàng không nói tiếp nữa, chỉ dùng giấy dầu bọc tiền và món đồ kia lại rồi ngồi im ở đó đội mưa, âm thanh nghẹn ngào, lầm bầm không biết là đang nói điều gì.

…

Đại Linh, tháng 2, năm 1183.

Thanh Hòa Cung, đường Bình Dư, huyện Hoa Tân.

Tàng hồng hình chữ thập trên cành khẽ đung đưa trong gió, từ cánh hoa cuối cùng có vài giọt sương trượt xuống.

Giọt sương rơi xuống, xoẹt qua thân cây cao 10m, nhẹ nhàng vỡ tan trên một khuôn mặt.

Đạo nhân đưa tay lên xoa mặt rồi từ từ nhắm mắt lại, giơ cái hồ lô màu vàng trong tay lên, dí mũi vào lỗ hổng trên đó mà hít hà.

“Một hồ lô xuân say Hải Đường

Rượu còn chưa uống hương đã đưa…

Rượu này đúng là không hổ danh hồ lô rượu nức tiếng gần xa… ngửi thôi mà toàn thân đã thấy rất thoải mái!”

Vẻ mặt đạo nhân si mê cảm khái. Hắn cầm hồ lô, ngửa đầu làm như mình đang uống rượu, tưởng tượng cảnh tự nhiên có vô số rượu ngon từ hồ lô tuôn ra.

Trước mặt đạo nhân là một đạo tràng vẽ Thái Cực đồ hai màu đen trắng, xung quanh là tường trắng quây tròn, hoa mọc san sát.

Một đám đạo sĩ trẻ, mới mười mấy tuổi ngồi xếp bằng trên đạo tràng, miệng lẩm bẩm tụng niệm kinh văn.

"Chặt trúc cần trồng trúc bù, bắt gà phải để lại trứng. Không có việc gì gọi là tốn công phí sức. Tranh giống như thật, duyên phận hàm chứa thánh cơ…"

Đám đạo nhân trẻ tuổi dùng giai điệu một khúc hát để đọc thuộc lòng kinh văn. Bên cạnh bọn họ có hai đạo nhân, một người cầm chuông cồng một người gõ trống nhỏ hỗ trợ nhau thành nhạc đệm.

Trong góc có một đạo nhân trẻ làn da hơi ngăm đen, cơ thể có vẻ khá gầy yếu, khuôn miệng khép mở nhưng lại không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Rõ ràng là người này chỉ mấp máy miệng cho có lệ.

Trên người hắn mặc một bộ đạo bào màu xanh đậm, trên đầu dùng nguyệt nha quan bằng gỗ cố định búi tóc, nét mặt hiền lành chất phác.

Nhìn bề ngoài thì đang cùng mọi người hợp xướng nhưng thực tế trong đầu hắn đã lẫn lộn trộn với nhau, rối thành một nùi.

Từ khi hắn đến thế giới này đã được hơn 10 ngày, thế nhưng Trương Vinh Phương vẫn mơ mơ màng màng như buổi đầu tiên, không thể thích ứng được với cuộc sống ở đây.

Vào một đêm nào đó, hắn chỉ đơn giản là nhắm mắt lại, thế mà khi mở ra đã chuyển phỏm đến chỗ khác luôn rồi.

Quan sát hơn 10 ngày, Trương Vinh Phương đã âm thầm thu thập thông tin nên cũng nắm được đại khái tình hình ở đây.

Đây là một quốc gia khổng lồ tên là Đại Linh.

Chỗ hắn đang ở là một đạo quán không lớn không nhỏ nằm trong dãy núi nào đó thuộc khu vực phía tây Đại Linh.

Đạo quán này được gọi là Thanh Hoà Cung.

Trong cái đạo quán bốn bề vuông vức này có khoảng hơn trăm đạo sĩ. Tiện thể thì Trương Vinh Phương hắn cũng là một trong số những đạo sĩ đó.

Mỗi ngày các đạo sĩ đều có khóa sáng, khóa chiều. Ngoại trừ tụng kinh ra thì là làm mấy việc lặt vặt. Thi thoảng cũng có thể nhìn thấy vài đạo sĩ đang tập luyện công pháp đạo môn.

Thế nhưng…

Sau khi Trương Vinh Phương cẩn thận nghe ngóng thì mới biết công pháp đạo môn của thế giới này cũng chẳng có hiệu quả to lớn gì. Nó được sáng chế ra chủ yếu là để dưỡng sinh cầu sống lâu mà thôi.

Không có tiên thuật, không có pháp bảo kỳ lạ, càng chẳng có cái gì gọi là ngự kiếm phi hành.

Đạo sĩ chỗ này tu luyện, chỗ tốt duy nhất nhận được chính là cơ thể khỏe mạnh, ít bệnh tật. Thỉnh thoảng còn có thể dùng để chữa bệnh, chính là dùng khí công trị bệnh như người ta thường nói.

Sau khi gặp gỡ vài lão đạo sĩ trong đạo quán, nghe họ giảng giải đạo pháp cao thâm đến lùng bùng hết cả lỗ tai, hy vọng của Trương Vinh Phương đã tắt ngúm không thèm bốc khói.

Mấy chục năm tu hành cũng chỉ khiến các thân thể các lão đạo sĩ này khoẻ mạnh hơn người thường, sắc mặt hồng hào, chân tay nhanh nhẹn cường tráng. Ngoài ra thì chẳng có sợi lông đặc biệt nào khác.

Trải qua bài tập rèn khí buổi sáng, đám đạo sĩ trẻ tĩnh tọa thêm một lát, đến khi nghe thấy tiếng chuông thì mới dồn dập đứng lên.

“Phải đến hoả phòng ngay đi, nhanh cái chân lên nào. Sáng nay có khách quý đến chơi đấy, mọi người lấy hết tinh thần phấn chấn lên. Đừng có chưng cái bản mặt lười biếng, lề mề thường ngày ra đấy.” Sư huynh phụ trách giám sát khoá sáng, tay cầm phất trần, to miệng quát.

Chương 3: Mở ra hệ thống

“Cơm sáng còn chưa nấu xong đã sắp hết củi rồi đây này, còn không nhanh bổ xung thêm đi. Ở đó mà kêu kêu kêu. Cả ngày chỉ biết kêu to gọi nhỏ, sư phụ còn chưa nói gì đâu.”

Một đạo sĩ mập mạp trắng bóc, nhỏ giọng càu nhàu, sau đó đưa mắt nhìn Trương Vinh Phương.

“Lão Phương, nếu không thì ngươi giúp ta làm nhé. Ta cho ngươi chừng này.” Nói xong, hắn ta liền dựng ngón trỏ lên.

“Mười đồng hả?” Trương Vinh Phương liếc sơ đã hiểu.

“Không được đâu, hôm nay ta cũng có việc phải làm.”

“Ồ, đến thư phòng lấy thư đúng không?” Đạo sĩ mập này tên là Bàng Trung. Hắn nghe Trương Vinh Phương nói xong thì mỉm cười.

Chỉ là trong nụ cười của hắn hình như có tí mùi vị đắc ý, nhưng Trương Vinh Phương cứ bơ đi, không thèm để ý đến đối phương.

Sau khi hắn đến thế giới này, ít nhiều gì cũng vẫn thừa kế được tí trí nhớ của nguyên chủ nên biết rõ cha mẹ thân xác này đã chết, chỉ còn một người chị gái. Nhưng giờ chị gái cũng đã đi xa đến tận Đại Đô, cắt đứt liên lạc rồi.

Trương Vinh Phương rời khỏi đạo trường, đi theo hành lang đến thẳng thư phòng.

Hành lang này có hình chữ hồi (回), kết nối ba đạo trường lại với nhau.

Một đạo trường trong đó có mấy đệ tử mặc đạo bào, dùng dây băng quấn quanh tay đối luyện, giao đấu với nhau.

Trương Vinh Phương từ xa nhìn lại thì thấy công phu quyền cước mà mấy đạo sĩ này dùng cũng chỉ là hàng phổ thông mà thôi.

Không có nội khí, trừ việc thanh thế lớn hơn người bình thường một chút ra thì cũng không có gì đặc biệt.

Trong mắt Trương Vinh Phương chợt hiện lên một đường đen rất khó nhận biết.

Nhất thời, trên đỉnh đầu mỗi đạo sĩ trong sân đều hiện lên một bảng số liệu thuộc tính giống như trong game.

[Vương Anh Sư

Sinh mệnh: 11 – 15.

Kỹ năng: Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển / Nhạc Hình Phù tầng 7.]

[Tạ Triệu:

Sinh mệnh: 12-13.

Kỹ năng: Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển / Hỗn Nguyên phù tầng 5.]

[Trần Đại Sự:

Sinh mệnh: 11-14.

Kỹ năng: Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển/ Nhạc Hình phù tầng 7.]

Từng file thông tin cá nhân nhanh chóng xuất hiện trong mắt Trương Vinh Phương.

Hắn cúi đầu xuống, lia mắt nhìn bản thân.

[Trương Vinh Phương.

Sinh mệnh; 8 – 9+

Kỹ năng: 0

Thuộc tính có thể dùng: 0+]

Phía sau dòng sinh mệnh và thuộc tính của hắn đều có một dấu + nho nhỏ màu vàng. Thế này rõ ràng là giống y mấy cái game kiếp trước Trương Vinh Phương từng chơi, có thể dùng điểm thuộc tính để cưỡng ép tăng thêm.

Năng lực này nhìn sơ thì có vẻ giống game nhưng Trương Vinh Phương lại có khuynh hướng coi nó như một loại năng lực biến dị hơn.

Bởi nó không hề xuất hiện lúc Trương Vinh Phương mới xuyên qua, mà là theo thời gian, nhận thức của hắn về thế giới

này rõ ràng hơn, thu thập được nhiều tin tức hơn thì năng lực này mới dần dần hoàn thiện.

Tên họ, sinh mệnh, kỹ năng… cũng như vậy.

Hơn nữa, thế giới này cũng không hề giống trong game, bởi vì nó quá chân thật. Thật đến mức quá lố.

Trải qua mười mấy ngày tự hỏi, phân tích, thu thập số liệu và thử nghiệm, Trương Vinh Phương đã phát hiện ra một điều là cách duy nhất để gia tăng thuộc tính chính là: ĂN!!!

Đồ ăn càng ngon, dinh dưỡng càng phong phú thì góp nhặt điểm thuộc tính càng nhanh.

Hắn đã từng thông qua thí nghiệm mà đạt được 1 điểm thuộc tính vào mục sinh mệnh. Cho nên sinh mệnh của hắn mới có thể nhảy từ 7-8 ban đầu lên 8- 9 như bây giờ.

Ở Thanh Hoà Cung, sinh mệnh bình thường đều ở mức 8-9, lúc này Trương Vinh Phương mới xem như là đạt đến mức độ trung bình.

Xuyên qua hành lang, Trương Vinh Phương nhanh chóng đi đến một gian phòng chật hẹp.

Gian phòng gỗ này được dựng đơn độc trên lối vào hành lang, bên trong chất đầy các loại thư từ cùng hàng hoá. Nó được một lão đạo nhân đang híp mắt trông coi.

Lão đạo nhân ngồi trước cửa, lưng dựa vào tường, tay cầm tẩu thuốc.

“Từ sư huynh, lấy dùm ta phong thư đi.” Trương Vinh Phương ôm quyền, hành lễ với đối phương.

Lão Hứa đưa tay ra sau lưng quơ quơ mấy cái rồi kéo ra một cái bao rồi mở ra. Sau đó hắn lấy từ bên trong ra một phong tư hơi thô ráp màu vàng nhạt.

Trương Vinh Phương nhận lấy, sau đó lại ôm quyền cảm tạ đối phương. Sau đó hắn đi thẳng về phía khu nhà trệt của các đệ tử trong đạo quán.

Vừa đi Trương Vinh Phương vừa xé dấu sáp niêm phong, rút lá thư bên trong ra.

Trong thư chỉ có một hàng chữ rất nhỏ kèm theo một tờ tiền giấy, phía trên có ghi mệnh giá 100 đồng.

Người gửi Hiểu Lung Cư, là tên một gánh hát.

Gánh hát ở nước Đại Linh không chỉ là nơi nam nữ tầm hoan mua vui, đa phần vẫn là biểu diễn các kiểu xướng khúc hoặc diễn tạp kịch (kiểu hài kịch, hoặc kịch ngắn mỗi vở chỉ có 4 màn)

Gánh hát hoạt động tốt thì chỉ dựa vào diễn xuất thôi cũng có thể có thu nhập cực cao.

Thời gian Trương Vinh Phương tỉnh lại chưa được bao lâu, tất nhiên là sẽ không bản lĩnh này rồi.

Đây là thu nhập do nguyên thân (Trương Vinh Phương cũ) kiếm được từ việc viết khúc (bài hát).

Chương 4: Cảm nhận được một chút nguy hiểm

Đây là thu nhập do nguyên thân (Trương Vinh Phương cũ) kiếm được từ việc viết khúc (bài hát).

Hắn sờ sờ tờ tiền giấy 100 đồng kia. Phía trên có in nơi phát hành khá phức tạp để đề phòng có người to gan làm giả, còn có tên chính thức do hoàng đế Đại Linh định ra: tiền giấy thông hành Linh Nguyên.

Trương Vinh Phương cẩn thận cất tờ tiền đi, sau đó gấp gọn lá thư rồi bỏ vào trong túi áo.

Càng tích góp nhiều tiền, tháng ngày hắn ở Thanh Hoà Cung càng dễ chịu hơn.

Gần đây giá hàng dưới chân núi lại tăng nữa rồi, gạo lức cũng phải 20 đồng một cân. 100 đồng này… nếu chỉ lấy ra để nâng cao chất lượng sinh hoạt thì cũng chẳng thấm vào đâu.

Thế nhưng ở trong Thanh Hòa Cung ăn ở đều miễn phí, không cần dùng đến tiền. Cho nên lấy 100 đồng đi mua thịt và trứng để bồi bổ cơ thể thì có khi lại thu được thêm 1 điểm thuộc tính cũng nên.

Đến lúc cần thì lại nghĩ các dùng thân phận đệ tử ra tìm người luyện công chung… vậy thì có thể quang minh chính đại xem thử hiệu quả khi thuộc tính kỹ năng tăng lên.

Lúc đang đi về phía trước, Trương Vinh Phương chợt nghe thấy âm thanh từ phía xa truyền đến. Hình như là ở phía trước phía, bên phải hành lang ngoài sân thì phái.

“Về từ lúc nào thế? Ta còn tưởng chỉ có Lý Vân Xương phải về thôi chứ.” Người nói là một nam nhân còn khá trẻ, nghe chừng tuổi còn chưa quá 20.

“Tối hôm qua được sắp xếp cho xuống núi, về cùng còn có Trần Đại Sơn, Trương Thạch Đầu và mấy người nữa. Trên núi có cần nhiều đệ tử tạp dịch thế đâu, tất nhiên là sẽ cho về rồi.” một nữ đạo nhân khác than thở.

“Trong nhà có người nhập đạo tịch* thì sẽ được miễn không ít thuế má, còn có thể miễn chuyện đi binh dịch nữa. Thế nên dù có là tạp dịch thì cũng có rất nhiều người muốn nhét thân nhân lên núi. Cũng đúng, chỉ cần đưa một người chẳng mấy quan trọng trong nhà đến là có thể hưởng thụ không ít ưu đãi, chuyện tốt như thế, ai mà không muốn chứ?” Nữ đạo nhân nói tiếp.

*Đạo tịch: ở đây chỉ gia nhập vào đạo giáo.

“Haizz… thế rốt cuộc làm sao mới được ở lại?” Nam đạo nhân hỏi.

“Hoặc là đưa tiền, hoặc là phải có người phối hợp…” Nữ đạo nhân than thở.“Chẳng qua nếu bị đuổi xuống núi thì chắc chắn là không về nhà được rồi đây. Chúng ta là đợt người thứ tư…”

Trương Vinh Phương không nghe tiếp nhưng đã âm thầm rùng mình.

Ngành nghề của dân chúng nước Đại Linh chia làm 10 đẳng cấp: Quan, lại (chức vụ không có phẩm cấp thời phong kiến), tăng (người xuất gia theo đạo phật) , đạo (thuộc về đạo giáo như đạo sĩ), y (nghề liên quan đến bốc thuốc, chữa bệnh), công (công nhân), tượng (thợ thủ công), xướng (con hát/ca kỹ), nho (chỉ người đi học chưa có công danh), cái (ăn mày).

Đồng thời cũng phân chia bách tính thành bốn cấp bậc: Người Linh người Hồ Tây người Bắc người Man.

Thanh Hoà Cung nằm ở phía nam, thật ra phần lớn đệ tử tạp dịch đều là người Man. Trương Vinh Phương vốn được xem như là người Bắc, nhưng sau khi hắn cùng tỷ tỷ phiêu bạt đến khu Bình Dư thì cũng bị tính là người Man.

Khu Bình Dư này có diện tích tương đương với một tỉnh lớn đời trước của Trương Vinh Phương.

Hắn im lặng không lên tiếng, bình tĩnh đi ngang qua hai đạo nhân kia. Đối phương hoàn toàn không để ý đến hắn, họ còn đang mải nghĩ cách xem làm thế nào để được ở lại.

Dù đã lướt qua hai người nhưng Trương Vinh Phương vẫn có thể nghe thấy loáng thoáng tiếng nói chuyện phía sau lưng.

Bị đuổi xuống núi, loại bỏ đạo tịch là một chuyện rất phiền phức.

Ở nước Đại Linh, không phải ngươi cứ muốn đổi ngành nghề là đổi được ngay. Ngươi sẽ phải đến quan phủ xin phép, nếu không cũng chỉ được tính là làm chui, thu nhập cực thấp.

Không có quan phủ chứng thực, dù tay nghề kỹ thuật có tốt đến mấy thì cũng chỉ có thể thu được phần tiền lương rất thấp.

Ở Đại Linh người Man lại còn xếp hàng chót, bị hạn chế nên rất nhiều ngành nghề không thể làm được. Một khi bị đuổi xuống núi, họ sẽ không có cách nào được giảm thuế, miễn đi sai dịch nữa. Có lẽ chỉ cần một lần nha dịch quan phủ đi chưng binh là sẽ cửa nát nhà tan.

Cứ cho là có thể gắng gượng chống đỡ thì đủ loại thuế má ập xuống thì chỉ chớp mắt thôi, ngay cả việc ăn no mặc ấm của đám người Man này cũng là cả một vấn đề.

Mà được ở lại trên núi, bản thân có thể ăn ở miễn phi không nói, người nhà cũng có thể không lo chuyện cơm áo.

Vì vậy, dù trên núi có vừa khổ vừa mệt thì cũng không ai muốn xuống.

Trương Vinh Phương trong lòng có rất nhiều suy nghĩ lướt qua.

Hắn cũng là đệ tử tạp dịch.

Thanh Hoà Cung có quá nhiều tạp dịch, bắt đầu muốn lọc bớt một phần rồi.

Điều này khiến hắn cảm nhận được một chút nguy hiểm. Người khác bị trả về thì còn có thể đi trồng trọt, còn hắn thì có biết cái quái gì đâu.

Chương 5: Khó quá, bỏ qua

Thu nhập từ việc viết từ khúc toàn dựa vào may mắn, hơn nửa năm mới trúng một lần, được có 100 đồng. Muốn dựa vào việc này mà sống thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Huống hồ từ khúc là do nguyên thân viết chứ Trương Vinh Phương hắn thì biết gì đâu.

Từ khúc ở Đại Linh không phải như mấy bài hát hiện đại, có không ít quy củ nghiêm ngặt, không phải cứ hát linh tinh tuỳ tiện là được.

Hắn chợt nhớ đến tỷ tỷ Trương Vinh Du của nguyên thân, nhớ đến những lời lúc trước nàng đã nói.

Ở Đại Linh, thân là người cấp bốn, nếu muốn sống có tôn nghiêm… Thật sự rất khó.

Vòng qua chủ điện Thanh Hoà Cung, Trương Vinh Phương đi vào trong khu nhà trệt của đệ tử ở phía sau, tìm đến gian phòng của mình.

Trương Vinh Phương cẩn thận để tờ 100 đồng chung với chỗ tiền mình đã tích góp được, sau đó mang hết theo trên người.

Trong phòng chỉ có một cái tủ treo quần áo, một cái giường, một cái ghế gỗ. Trên ghế gỗ còn đặt một ngọn đèn dầu

Trương Vinh Phương ngồi xuống, dựa vào đầu giường, trong lòng thấy hơi mù mờ.

Tuy đã đến đây được 10 ngày nhưng hắn vẫn cảm giác không thật.

Đời trước hắn chỉ là dân đi làm bình thường nhất trong các loại bình thường. Một tháng kiêm được mấy ngàn đồng, chưa kết hôn, mới có kế hoạch tích góp vay tiền mua nhà.

Kết quả buổi tối đi ngủ…vừa nhắm mắt lại, mở mắt ra đã thấy mình trong cơ thể đạo sĩ Trương Vinh Phương - tạp dịch Thành Hoà Cung này.

May mà tên hắn cũng là Trương Vinh Phương nên về phương diện tên họ, vẫn có thể chấp nhận được.

Nhưng từ một người làm công ăn lương bình thường đến đạo sĩ sống trong đạo quan, hai cái này đúng là chênh lệch hơi bị lớn.

Hắn đã phải nỗ lực quan sát học tập, cộng thêm dung hợp được một phần ký ức của nguyên thân, vất vả lắm mới có thể không gây ra sai lầm gì, sống yên ổn ở Thanh Hoà Cung.

Đạo sĩ không dễ làm như vậy đâu, đặc biệt là trong thời đại này. Thời đại của đạo sĩ nước Đại Linh.

Không nói đến những cái khác, chỉ là sáng tối lên lớp tụng kinh, và việc hành lễ khi gặp người khác đã có rất nhiều quy củ cố định cực chi tiết.

Ăn, mặc, ở, đi lại, đều có quy tắc riêng, khá là phiền phức.

Tuy tụng kinh có thể học, nhưng chưa quen thì cũng sẽ xảy ra chuyện. Tạp dịch mặc dù chỉ làm việc vặt, nhưng nhiều công cụ không biết dùng thì cũng phiền chết được.

Vất vả lắm mới thích ứng được với nhịp sống này, hôm nay lại lòi ra chuyện thanh trừ bộ phận tạp dịch xuống núi.

Trương Vinh Phương vô thức vuốt nhẹ khối gỗ vuông ở đầu giường. Chất gỗ thô ráp lạnh lẽo khiến tâm trạng của hắn hơi lắng đọng lại.

“Trong lịch sử cũng không có cái gọi là triều đại Đại Linh… Xem ra mình đã xuyên đến một thế giới khác.”

Trong trí nhớ của nguyên thân, Đại Linh cũng chỉ là một vương triều cổ đại bình thường không có tu tiên, không có pháp thuật, không có yêu ma quỷ quái. Hoàn cảnh khá giống với Trung Quốc cổ đại.

Điều duy nhất không giống chính là lãnh thổ Đại Linh, nó rộng đến mức khó có thể tưởng tượng được.

Trương Vinh Phương hoang mang mờ mịt. Hắn không biết ở trong thế giới này, bản thân có thể làm những gì, muốn làm những gì.

Mười mấy ngày trước hắn không rảnh nghĩ đến vấn đề này, bây giờ khó lắm mới rảnh rỗi được một tí, Trương Vinh Phương mới lôi nó ra mổ xẻ trong lòng.

‘Nếu mình không thể quay về thế giới cũ, ở lại đây thì mình muốn làm gì? Có thể làm gì chứ?’

Trương Vinh Phương giơ tay lên, mười ngón tay nhẹ nhàng chuyển động

Ánh mắt vốn mờ mị tả mắt cũng dần dần ngưng tụ lại.

‘Thôi khó quá, bỏ qua. Sau này thế nào thì cứ kệ đã, ít nhất bây giờ phải để bản thân sống tốt hơn mới được.

Giờ ngoài chuyện khó giữ được đạo tịch ra thì chất lượng cơm nước miễn phí đừng nói tích luỹ điểm thuộc tính, đến thỏa mãn điều kiện thân thể bình thường cũng chả được nữa là. Ngày nào cũng phải làm một đống việc, chỉ buổi tối mới có chút thời gian nghỉ ngơi.’

Biểu cảm trên mặt Trương Vinh Phương từ thẫn thờ trở nên dần kiên định.

‘Trước tiên cứ định ra mục tiêu nhỏ là thoát khỏi thân phận đệ tử tạp dịch, ăn no mặc ấm rồi nói tiếp. Trạng thái sinh hoạt hiện tại không an toàn một tí nào.’

Nhưng có thuộc tính dị năng trong tay, Trương Vinh Phương tin là mình nhất định có thể xông pha một mảnh trời riêng.

Lấy lại tinh thần, Trương Vinh Phương đứng lên, kiểm tra tiền giấy trên người rồi chuẩn bị ra ngoài.

Hắn còn phải đi làm mấy việc vặt của ngày hôm nay.

Số tiền trước đó góp nhặt, cộng thêm 100 đồng mới đến tay, tổng cộng được 2 lượng bạc, tương đương với 2000 đồng. Đây là tài sản mà nguyên thân tích góp rất lâu mới được

Thân là đạo sĩ, cho dù là tạp dịch thì thỉnh thoảng cũng kiếm được chút tiền thưởng từ những quý khách hào phóng.

Về mặt này thì nguyên thân là rất tốt, bản tính cũng thành thật chất phác. Ánh mắt hắn chưa bao giờ láo liên nhìn loạn, nên cũng kiếm được kha khá.

Chương 6: Tiêu Thanh Anh

Số tiền kia, Trương Vinh Phương vốn định chờ thời gian nghỉ ngơi sẽ xuống núi chọn mua vài thứ tốt để bồi bổ thân thể, đổi thành điểm thuộc tính lại tính.

Nhưng mới vừa nghe hai người kia nói chuyện xong, bên bây giờ hắn dự định lấy ra làm lễ tặng cho vị đạo trưởng quản lý đạo tịch.

Thế đạo này phân chia giai cấp cực kỳ nghiêm khắc, cấp 4 như người Man bị hạn chế rất lớn, chỉ có thể làm mấy việc cu li bán sức.

Trương Vinh Phương hiểu rất rõ, nếu muốn bản thân sống thoải mái hơn một tí thì chỉ có thể bắt đầu từ chỗ đạo tịch mà thôi.

Tiền thì ngày sau còn có cơ hội kiếm, nhưng chuyện đạo tịch mà bỏ qua cơ hội này thì tương lai sẽ vô cùng khó khăn.

Rời khỏi khu nhà trệt của đệ tử, Trương Vinh Phương đi thẳng đến phòng tẩy rửa, cũng chính là chỗ để giặt quần áo.

Tháng này đến lượt hắn thay phiên.

Chẳng qua, trước khi đến phòng tẩy rửa, Trương Vinh Phương rẽ ngang, đi tới phòng quản lý đạo tịch một chuyến.

Đạo trưởng quản lý tên Trương Xuân Sinh không có ở trong phòng. Sau khi hỏi thăm được lịch trình của người này, biết buổi tối đối phương sẽ đến, Trương Vinh Phương cũng an tâm hơn.

Trương Xuân Sinh có biệt danh là quỷ đòi tiền, chỉ cần xác định tin tức là thật, sau này có thể tặng quà để được một suất ở lại.

Chỉ tiếc chút tiền hắn mới tích góp chút lại sắp hết sạch rồi…

Trương Vinh Phương vừa ra phòng quản lý đạo tịch, còn chưa đi được bao xa.

Sau lưng Trương Vinh Phương, hai cái đạo sĩ quét rác chợt đảo qua ngực áo căng phồng của hắn, sau đó ngừng hết việc đang

làm lại.

Ánh mắt bọn họ đột nhiên thay đổi hẳn, mặt không đổi sắc, cầm theo hai cái chổi đuổi theo Trương Vinh Phương.

Thân hình hai đạo sĩ này rất cao lớn, bắp thịt rắn chắc. Ở đây quét rác là giả, chuyên môn cắm chốt xem đệ tử nào sẽ đến tặng lễ mới là thật.

Những tin tức truyền ra từ Thanh Hòa Cung bọn họ đã nghe cả rồi.

Ngoài cung chủ ra, quyết định cao nhất là của giám viện, không ai có thể thay đổi được.

Một khi tin tức truyền ra, ai tìm cách móc nối quan hệ thì đi móc nối, ai chuẩn bị tiền bạc thì nhanh chóng chuẩn bị. Còn bọn họ thì tất nhiên là không gom đủ tiền, nên chỉ có thể tìm lối tắt khác.

Trong cung, đệ tử nào có bối cảnh, đệ tử không có, bọn họ đều nắm chắc cả rồi.

Lúc này, hai người vừa nhìn thấy Trương Vinh Phương thì đã biết hắn không phải là đệ tử có bối cảnh mà bọn họ không dám đắc tôi nên trong lòng đã có chủ định rồi.

Hai người theo sát Trương Vinh Phương, khoảng cách càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Ba người nhanh chóng đi đến con đường tắt nối giữa hai toà đại điện.

Vừa đến nơi, một người trong đó thoáng cái đã đánh lén từ phía sau Trương Vinh Phương.

Uỵch.

Trương Vinh Phương bị đụng trúng, lảo đảo lao về phía trước.

Chỉ chớp mắt hắn đã cân bằng lại cơ thể, xoay người xoay người nhìn về phía sau. Đúng lúc thấy hai cái đạo nhân đang phi đến, một trước một sau bao vây mình.

“Giỏi lắm, lấy trộm tiền của ta mà còn dám ló mặt ra đây hả” đạo nhân ngăm đen hơn chỉ vào Trương Vinh Phương, quát ầm lên.

“… .” Trương Vinh Phương thấy tầm mắt đối phương liếc nhìn vạt áo trước ngực mình thì biết ngay mục đích của đối phương.

Hai người trước mắt, người nào người nấy đều cao lớn vạm vỡ hơn hắn, nếu đánh chính diện, rõ ràng Trương Vinh Phương không phải là đối thủ của bọn họ.

Chỗ này chật hẹp ít người, hắn cũng chẳng có bằng hữu đầy nghĩa khí đến giúp đỡ. Muốn bảo vệ được chút tiền còm của mình có lẽ là hơi khó.

Vì thế…

Sau một lát im lặng, Trương Vinh Phương đột nhiên giơ lên tay phải lên, chộp về phía trâm cài tóc của mình.

“Các ngươi đang làm gì thế?” chợt có giọng nữ nhân trẻ tuổi lanh lảnh từ phía sau truyền đến.

Trương Vinh Phương thả chậm động tác rồi ngừng lại.

Hai tên đạo sĩ đang muốn nhào tới, cũng lập tức cứng đờ.

Ba người quay lại, nhìn về hướng phát ra giọng nói. Phía đầu hẻm hai thiếu nữ trẻ, một cao một thấp hai cái đang bước nhanh đi tới.

Trong đó có một nữ tử bện tóc thành búi trên đỉnh đầu, dùng một sợi dây đỏ thắt lại. Nữ hài thanh tú này chính là người vừa lên tiếng.

“Tiêu sư tỷ!” Trương Vinh Phương nhận ra đối phương, là con gái độc nhất của sư phụ phụ trách truyền công cho đệ tử tạp dịch - Tiêu Thanh Anh.

“Hai người các ngươi!” Tiêu Thanh Anh không để ý đến Trương Vinh Phương, ánh mắt tập trung hai đạo sĩ cao lớn kia.

Lời nàng còn chưa dứt, hai người kia thấy tình thế không ổn liền xoay người bỏ chạy.

Hai bóng người chỉ dùng mấy bước chân đã lao ra ngõ nhỏ, đảo mắt liền mất hút không còn tăm hơi.

Tiêu Thanh Anh còn muốn đuổi theo dạy dỗ cho hai người kia, thế nhưng đảo mắt đã không thấy bóng người đâu. Nàng tức giận đến mức dậm chân bịch bịch.

“Đi thôi, Toàn Thanh!” Nàng gọi nữ hài đi cùng, sau đó hai người lướt ngang qua Trương Vinh Phương, không thèm liếc mắt đến một cái, giống như đối phương không hề tồn tại.

Chương 7: Quy định cực kỳ nghiêm ngặt

Hai người này mặc váy dài màu xanh, bên ngoài là áo khoác ngắn trắng tinh. Mái tóc dài sau lưng khẽ lay động theo bước chân, thoáng cái đã đi ra khỏi ngõ nhỏ

“Trương Vinh Phương xin đa tạ Tiêu sư tỷ.” Trương Vinh Phương không để ý đến thái độ của đối phương. Mặc kệ là Tiêu Thanh Anh xuất phát từ lý do gì, giúp hắn thì chính là giúp hắn.

Hai tay Trương Vinh Phương ôm thành quyền, hướng về phía hai người rời đi, chắp tay thi lễ thật sâu.

Trong một con đường tắt, Trương Vinh Phương nhìn theo hướng hai người Tiêu Thanh Anh, mãi đến khi không thể nhìn thấy bóng lưng các nàng nữa. Lúc này, hắn mới xoay người rời đi.

Dọc suốt đường đi, thỉnh thoảng Trương Vinh Phương lại gặp phải đệ tử tu hành mặc đạo bào màu lam nhạt, bên ngoài khoác bạch sam.

Mỗi lần hắn đều không đến gần đối phương mà dừng lại, đứng tránh sang một bên cúi đầu hành lễ.

Trong Thanh Hoà Cung, đệ tử chia thành hai loại: đệ tử tu hành và đệ tử tạp dịch.

Nghiêm khắc mà nói thì đệ tử tạp dịch xem như là công nhân tạm thời tuyển dụng, bất cứ lúc nào có thể bị trả hàng thôi việc.

Nhưng đệ tử tu hành thì khác, vì lẽ đó mà lễ tiết trên quy định cực kỳ nghiêm ngặt.

Nếu có chỗ nào thất lễ, nhẹ thì diện bích hối lỗi làm những công việc cực khổ nhất. Kẻ nặng thì bị đánh mấy chục gậy, thậm chí có khi còn bị trực tiếp đánh chết rồi ném xuống núi.

Trương Vinh Phương nhanh chóng đi đến phòng tẩy rửa, bắt đầu cùng khoảng 10 tạp dịch khác thu dọn từng thùng từng thùng quần áo dơ.

Quần áo, đạo quan, giày đế bằng, ủng cao, đai lưng… các loại, chỉ cần là đồ cần thanh lý làm sạch thì đều sẽ ném thẳng đến chỗ này.

Khổ cực làm lụng một ngày, tận tới gần 11 rưỡi đêm khuya mới gần xong việc, cuối cùng cũng được nghỉ ngơi.

Vừa kết thúc công việc, Trương Vinh Phương liền nhanh chóng hành động, Hắn mang theo chỗ tiền để trong ngực áo, đi thẳng đến phòng quản lý đạo tịch.

Không lâu sau, Trương Vinh Phương từ phòng quản lý đạo tịch đi ra, túi bạc trên người tiền trên người đã xẹp lép đến không thể xẹp hơn. Tích góp mãi mới được hai lượng bạc, giờ chỉ sót lại có một chút.

Trương Vinh Phương thở phào nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn về khoảng không xa xăm trước mặt.

Buổi tối ở Thanh Hoà Cung, khắp nơi đều được thắp sáng bằng ngọn đèn hoặc ánh nến.

Từ chỗ ba toà đại điện cùng đạo trường vẫn có tiếng tụng kinh nho nhỏ truyền ra, đây không phải là giọng ngâm của các đạo sĩ mà là một ít khách hành hương thành kính ngủ lại ở trong cung tụng niệm.

Thứ bọn họ niệm chính là Vô lượng Độ tâm kinh.

Trương Vinh Phương theo con đường nhỏ trải đá cuội, đi về khu nhà trệt của đệ tử ở phía sau.

Tùng tùng tùng!

Tiếng trống đêm theo gió từ đằng xa vọng tới, lúc mạnh lúc yếu.

Đồng thời, nương theo tiếng gió truyền đến còn có cả mùi vị của loại thịt nướng nào đó.

Trương Vinh Phương không tự chủ được mà nuốt nước miếng cái ực. Buổi chiều nhà ăn chỉ cung cấp tí bánh bao đen , căn bản là không đủ để hắn nhét kẽ răng.

Thức ăn của đệ tử tạp dịch được quy định mỗi bữa cơm 2 cái bánh bao đen cùng một đĩa rau trộn linh tinh gì đó, cộng thêm

một bát canh trứng gà trong veo, đến mức liếc sơ cũng có thể nhìn thấy tận đáy.

Mỗi cái bánh bao chỉ to cỡ nửa nắm đấm, nếu chỉ ăn xồng mà không cần vận động gì thì còn miễn cưỡng đủ. Thế nhưng đệ tử tạp dịch phải lao động nặng như bọn họ thì đúng là chẳng thấm vào đâu được.

Đi ngang qua một vách núi vân đài, Trương Vinh Phương dừng lại, đưa mắt nhìn từ trên vân đài xuống phía dưới.

Bên dưới ngọn núi một mảnh mây đen mù mịt, phía trên là vầng trăng lưỡi liềm toả ra ánh sáng xanh lành lạnh. Xa xa, dãy núi tĩnh lặng không hề có một tiếng động, chỉ có gió gào thét thổi qua.

Trên vân đài, góc bên phải có hai vị khách quý khoác áo lông chồn tía đang nhỏ giọng nói chuyện với nhau, không biết là ngắm trăng hay tâm sự chuyện đời.

Trương Vinh Phương dựa vào ánh đèn trong đạo cung để quan sát, thấy áo lông chồn tía bọn họ mặc có màu nâu, mượt mà bóng loáng đến mức phản quang.

Trước đây hắn vẫn luôn nghĩ rằng lông chồn tía là màu tím cơ. Bây giờ nhìn lại, hoàn toàn chẳng thấy tí sắc tím nào hết.

“Ở lại đây làm gì? Đừng ảnh hưởng đến các vị cư sĩ!” Lúc này, một đội tuần trị đạo nhân đi ngang sau lưng Trương Vinh Phương, thấp giọng quát.

Trong số đó, người dẫn đội có thân hình rất cường tráng, mặt đầy râu đen. Người này một tay xách đèn lồng, một tay cầm trường côn.

Xa xa nhìn sang, giống hệt như lão hổ trong núi, ánh mắt sáng quắc, uy thế không nhỏ.

Trong lòng Trương Vinh Phương than thầm, đệ tử tạp dịch đúng là chả có tí nhân quyền nào…

Thế nhưng ngoài mặt hắn vẫn nhanh chóng cúi thấp đầu hành lễ, cấp bậc lễ nghĩa không thiếu hụt tí ti nào.

“Vâng. Ta lập tức đi ngay đây ạ.” Hắn trả lời.

Chương 8: Một cái tên lọt vào tai

Đạo nhân cao to như núi kia có danh hào là Kỳ Sơn, là đệ tử tu hành dẫn đội tuần trị trong khoảng thời gian này.

Trương Vinh Phương đã từng gặp hắn khá nhiều lần, ấn tượng về đối phương khá là sâu sắc.

Người này cao khoảng 2m, eo thô vai rộng, tứ chi tráng kiện mạnh mẽ. Từng ở trên đạo trường đối luyện, một đánh ba mà vẫn chiếm thế thượng phong.

Kỳ Sơn đạo nhân gật gù. Hắn nhìn Trương Vinh Phương bước nhanh hướng về khu nhà trệt đệ tử tạp dịch, lúc này mới dời tầm mắt, tiếp tục công việc tuần tra.

Thời gian chỉ chớp mắt đã qua nửa tháng.

Trong nửa tháng này, mỗi ngày Trương Vinh Phương đều lui tới phòng tẩy rửa, đạo trường dạy học, nhà ăn và khu nhà trệt của đệ tử.

Mỗi ngày đều nhai mấy thứ đồ ăn khô cằn chẳng có tí dầu mỡ nào khiến hắn không hề cảm thấy bất kỳ dấu hiệu tích luỹ điểm thuộc tính nào.

Phải biết rằng mỗi lần tích lũy thuộc tính, hắn đều có thể cảm nhận được từng luồng khí nóng hội tụ trong cơ thể.

Chỉ khi nào tiêu hao quá lớn thì khí nóng do tích luỹ này mới có dấu hiệu yếu đi.

Hơn mười ngày qua, mỗi ngày Trương Vinh Phương đều phải giặt giũ mấy thùng quần áo to đùng, tiêu hao rất nhiều thể lực.

Trong lòng hắn biết rất rõ, nhất định phải nghĩ cách thoát khỏi trạng thái này mới được.

Thật ra không phải mọi chuyện đều là tin tức xấu. Sau khi đưa tiền xong, trong danh sách đào thải đệ tử tạp dịch xuống núi lần thứ hai không có tên của hắn.

Điều này khiến Trương Vinh Phương âm thầm thở hắt ra được một hơi dài nhẹ nhõm.

Ở Đại Linh, đạo tịch rất được coi trọng. Sau này nếu có leo lên cao hơn thì đãi ngộ cũng sẽ tốt hơn nhiều.

Thời gian từng ngày trôi qua, chỉ chớp mắt đã lại qua hơn nửa tháng.

Sau khi Thanh Hoà Cung tiễn nốt một nhóm khách quý đến đây mở hội trà thì bắt đầu vòng khảo hạch, sàng lọc đệ tử tu hành hàng năm.

Trương Vinh Phương thấy điểm số trên thanh thuộc tính của mình chả nhúc nhích thêm được tí nào, vẫn là con số 0 tròn trĩnh thì trong lòng càng hiểu rõ: hắn không thể tiếp tục lãng phí thời gian nữa.

Thế nhưng, nhất thời trong đầu Trương Vinh Phương cũng không nghĩ ra được biệt pháp hay ho gì.

*

Tháng 4, năm 1183.

Trương Vinh Phương gánh hai thùng quần áo, men theo đường mòn đi đến sân phơi phía sau núi.

Trời tờ mờ sáng, toàn bộ kết cấu hình chữ nhật của Thanh Hoà Cung đã hiện lên rõ ràng. Sân phơi được đặt ở vách núi phía bìa rừng, là vị trí bên ngoài tường vây của đạo cung.

Nơi này, ngoại trừ đạo nhân đến phơi quần áo ra thì cơ bản là chẳng có ai bén mảng đến.

Xung quanh đều là đất rừng chụi lủi cùng vô số đá tảng trắng xám nằm rải rác khắp nơi.

Trương Vinh Phương cứ đi được vài bước thì lại phải nghỉ mấy lần. Một mặt là do đoạn đường này khá không dễ đi, mặt khác là do lúc này sương trong núi còn rất dày, khó mà nhìn rõ được mọi thứ phía trước.

Trương Vinh Phương từng nghe mấy sư huynh sư tỷ ở phòng tẩy rửa nói, mỗi lúc thế này có thể sẽ có cả một đàn khỉ trong núi chạy đến trộm quần áo.

Thế nên phải đặc biệt cẩn thận.

Đem quần áo phơi nắng thì nhất định phải có người trông coi, lần này coi như Trương Vinh Phương gặp may, vớ được công

việc có thể nói là khá nhẹ nhàng này.

Hai thùng quần áo nặng hơn 60 cân (30kg), hắn phải đi qua đi lại chuyển ít nhất là 15 thùng. Đây mới chỉ là một phần đạo bào thôi đấy.

Thở hắt ra một hơi dài nặng nề, Trương Vinh Phương đưa tay lau mồ hôi trán, chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước.

Đúng lúc này, trong sương mù, đằng trước, phía bên trái loáng thoáng truyền đến tiếng nói chuyện khe khẽ.

"… Không thấy đến, đã xảy ra chuyện gì à? Có phải là trước đó ngươi đa bị nàng nghi ngờ rồi không?" giọng nói nam nhân cố tình đè thấp xuống

"Ta không biết… Hẳn là không đâu. Tối hôm qua nàng vẫn còn tâm sự với ta về…" Một giọng nữ có chút hoảng sợ trả lời.

"Mặc kệ là làm cách nào, lần này đi lên thị trấn mua đồ, ngươi cứ phụ trách tạo cơ hội đi. Thứ này, trước khi xuất phát thì bỏ vào hồ lô của nàng cho ta…" Giọng nam đè thấp hết mức có thể.

Đáy lòng Trương Vinh Phương run lên. Đây không phải lần đầu tiên hắn nghe được người khác lén lút nói chuyện, nhưng lần này… hình như có hơi vấn đề.

Vì trong đạo cung có gió lớn nên một khi thuận gió thì có cố hạ âm lượng thế nào, cách xa mười mấy mét cũng vẫn có thể nghe câu được câu không.

Hơn nữa, người nói còn thường khó phát hiện ra được.

Trương Vinh Phương lập tức dừng lại, đứng im bất động. Sau đó hắn chậm rãi lui về phía sau.

Nơi này chả có ma nào, đối phương bàn bạc mấy chuyện loại này xong lại phát hiện ra hắn, hậu quả sợ là không hay ho gì.

Tiếp theo hắn lại nghe lõm bõm được thêm vài câu.

Mấy chuyện kiểu này Trương Vinh Phương không muốn xen vào, cũng không có năng lực lo chuyện bao đồng. Chỉ là, ngay khi Trương Vinh Phương định xoay người chạy biến thì đột nhiên lại có một cái tên lọt vào tai hắn.

Chương 9: Chuyện cực kỳ hiếm có

Tiêu Thanh Anh!

Trương Vinh Phương giậm chân bất động, ánh mắt lấp loé không yên.

Hắn dừng lại rồi tiếp tục lui về phía sau một khoảng cách, sau đó mới cố ý nghêu ngao hát mấy câu đạo kinh, gánh lên quần áo đi về phía trước.

m thanh nhanh chóng theo gió truyền về phía trước một đoạn xa.

Khi Trương Vinh Phương đi qua chỗ lúc nãy, quả nhiên đã không còn nghe thấy tiếng nói chuyện nữa.

Rõ ràng là hai người đang lén lút bàn bạc đã nghe được tiếng, biết hắn sắp tới gần nên đã bỏ đi từ lâu rồi.

Trương Vinh Phương vừa đi về phía trước, vừa âm thầm tính toán.

Hắn không biết người nói chuyện là ai, nhưng giọng nói này thì đã nhớ kỹ. Ngoài ra, trong mấy câu hắn nghe được có nhắc đến chuyện đi lên thị trấn mua thuốc, xem ra trên đường đi Tiêu Thanh Anh sẽ bị người khác mưu hại

Như vậy chỉ cần biết chắc khi nào nàng sẽ đi lên thị trấn thì thể âm thầm nhắc nhở, báo tin rồi.

Sau khi báo tin mà xảy ra chuyện gì, vậy thì một mặt hắn có thể trả lại ân tình lần trước của Tiêu Thanh Anh, mặt khác có lẽ còn có thể…

Sắc mặt Trương Vinh Phương không hề thay đổi, vẫn đi tới sân phơi như bình thường. Hắn cùng một đệ tử khác đem toàn bộ quần áo vắt lên sào phơi, sau đó kéo lại cho thẳng thớm chỉnh tề.

Trương Vinh Phương không chạy đi báo tin ngay mà ở lại trông coi sân phơi, bữa trưa còn dùng lương khô, bánh bao đen ở đây luôn. Mãi cho đến tận chiều, mặt trời xuống núi thì mới thu thập quần áo chạy về.

Bận rộn suốt một ngày, thẳng đến khi làm xong công khoá buổi tối, tiếng chuông vang vọng khắp nơi thì Trương Vinh Phương mới vội vàng đứng dậy, đi đến chỗ Tiêu Dung đang chuẩn bị rời đi.

Tiêu Dung là đạo nhân truyền công phụ trách công khoá của tất cả đệ tử tạp dịch. So với đệ tử tu hành bình thường thì địa vị cao hơn một chút, tương đương với chấp sự trong Thanh Hoà Cung, chỉ ở dưới cung chủ, giám viện và các điện chủ.

Đồng thời, lão ta cũng là phụ thân của Tiêu Thanh Anh.

Tiêu Dung có bộ râu quai nón xồm xoàm, trên người lúc nào cũng mang theo một cái hồ lô nhưng bên trong lại chỉ có một tí rượu.

Nghe đồn lão là sâu rượu, cái danh xứng với thực, hắn cũng rất ít bị người khác nhìn thấy uống rượu.

Lúc này, Tiêu Dung nhìn thấy trên đạo trường có một đệ tử tạp dịch đứng dậy, chạy về phía mình. Thấy bước chân đối phương có vẻ gấp gáp nên lão ta cũng ngừng lại, có ý đợi người.

“Có việc gì?”

Trương Vinh Phương khom người, ôm quyền hành lễ. Sau khi hắn đứng thẳng dậy thì mới nói: “Đệ tử Trương Vinh Phương, bái kiến Minh Quang pháp sư.”

“Nói đi, trống lại sắp vang lên rồi.” Tính khí Tiêu Dung khá ôn hòa, không có cái nhìn phiến diện hay không tốt gì với đệ tử tạp dịch.

Đạo hiệu của lão ta là Minh Quang, có chức danh pháp sư đã được đất nước chứng thực pháp sư nên tôn xưng (cách xưng hô tôn trọng) chính là Minh Quang pháp sư.

“Là thế này. Ban sáng, lúc đệ tử đến phía sau núi phơi quần áo lúc…” Trương Vinh Phương không mảy may giấu diếm, nói ra toàn bộ những gì mình đã nghe được.

Về phần phán đoán thế nào, hắn ti là Tiêu Dung sẽ có phán định của riêng mình.

Theo lời Trương Vinh Phương kể, ban đầu nét mặt Tiêu Dung còn có chút tản mạn, không mấy tập trung, sau đó thì dần

ngưng trọng hẳn lên.

Chờ đến khi Trương Vinh Phương nói xong mọi chuyện, lão ta có vẻ suy tư, quét mắt nhìn đám đệ tử tạp dịch đã giải tán xung quanh rồi phất tay:

“Ngươi xác định là không nghe lầm, đúng không?”

“Xác định!” Trương Vinh Phương trịnh trọng gật đầu.

“Nếu như để ngươi nghe lại giọng nói hồi sáng, ngươi có thể nhận ra được không?” Tiêu Dung hỏi.

“Chắc là có thể! Đệ tử không dám khẳng định.” Trương Vinh Phương gật đầu.

Tiêu Dung lộ ra vẻ suy tư. Sau đó lão ta tỉ mỉ quan sát đệ tử báo tin đang đứng trước mặt.

“Việc này việc có quan hệ trọng đại. Ngươi nghĩ kỹ đi, nếu bịa đặt nói xấu đệ tử khác sẽ bị phạt đánh 50 gậy. Với thân thể xương cốt này của ngươi, đánh xong cơ bản là không còn đường sống đâu.” Lão ta nói tiếp.

“Đệ tử không dám có nửa câu giả dối.” Trương Vinh Phương trịnh trọng nói.

“Thật ra, lúc trước trong ngõ tắt đến Huyền Tâm điện, Tiêu Thanh Anh sư tỷ đã từng ra tay giúp đỡ đệ tử. Đệ tử vẫn luôn ghi nhớ trong lòng. Những chuyện thế này, nếu đổi thành người khác thì đệ tử sẽ không dám tùy tiện chạy tới báo tin. Thế nhưng nghe được nội dung có liên quan đến Tiêu sư tỷ, đệ tử dù thế nào cũng không dám mảy may chậm trễ.”

Nét mặt Trương Vinh Phương thành khẩn thản nhiên, cho dù là đời trước lẫn hiện tại thì tính cách hắn đều giống hệt nhau: ân oán rõ ràng, có ân tất báo.

Thế nên lời nói này giống như xuất phát từ đáy lòng, nói đến mức như đinh đóng cột.

Nghe được lời này, ánh mắt Tiêu Dung hơi thay đổi.

Tố chất, xuất thân của đệ tử tạp dịch vốn không được tốt lắm, trong đó có thể xuất hiện một kẻ mồm miệng lưu loát, suy nghĩ rõ ràng, có ân có nghĩa như người này, xem như cũng là chuyện cực kỳ hiếm có.

Chương 10: Khẽ thở phào

Trong số đệ tử tạp dịch, phần lớn là con rơi con rớt của các gia đình trong thành trấn xung quanh đưa đến để chiếm một phần đạo tịch.

Đa phần trước khi đến đều đã được huấn luyện cách hầu hạ chăm sóc người khác, loại người biết đọc sách viết chữ, mồm miệng nhanh nhẹn, suy nghĩ rõ ràng như này thì đúng là không nhiều lắm.

Thời đại này, không phải ai cũng có tư cách đọc sách biết chữ. Cho dù là đám phú nông phú hộ thừa tiền không biết làm gì thì cũng phải có thời gian, tinh lực mới được.

Lại càng không cần phải nói đến có ân nghĩa như này…

"Ngươi… thuộc tộc nào?" Tiêu Dung đột nhiên hỏi.

"Bẩm pháp sư, đệ tử thuộc Man tộc." Trương Vinh Phương nói rõ chi tiết.

"Tổ tiên là?"

"Tổ tiên là nho hộ."

Sắc mặt Tiên Dung lập tức lộ ra vẻ tiếc hận.

"Thế này… ngươi cứ về trước đi. Mọi việc cứ như bình thường, chờ ta âm thầm tra xét thật giả xong sẽ gọi ngươi đến."

"Vâng."

Nét mặt Trương Vinh Phương không hề thay đổi, khom người hành lễ rồi lui ra.

Man tộc là tứ đẳng, trong 10 cấp bậc ở Đại Linh thì nho hộ chỉ cao hơn đám ăn mày một tí.

Hai cái này kết hợp với nhau, khó trách Tiêu Dung lại lộ ra vẻ mặt như vậy.

Trương Vinh Phương vốn không phải là người của thế giới này, trong lòng cũng không thật sự có cảm giác gì với hai thân phận này.

Thế nhưng vừa rồi rõ ràng là Tiêu Dung đã động lòng, có ý muốn thu đồ đệ nhưng sau khi nghe được xuất thân của hắn thì… lập tức dừng lại, không còn về sau nữa.

Điều này khiến lần đầu tiên Trương Vinh Phương chân chính cảm nhận được sự nhiêm ngặt về cấp bậc ở nước Đại Linh.

Rõ ràng là cho dù Trương Vinh Phương có đạo tịch thì xuất thân nho hộ cùng Man tộc cũng sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến con đường phát triển sau này của hắn.

Cụ thể là ảnh hưởng gì, như thế nào thì Trương Vinh Phương không biết. Thế nhưng nhìn nét mặt Tiêu Dung thì cũng có thể đoán được là sẽ không đơn giản rồi đấy.

Rời khỏi đạo trường, trong đầu Trương Vinh Phương thoáng hiện lên vẻ tiếc hận vừa rồi của Tiêu Dung.

Nếu như đối phương thu đồ đệ, chắc chắn là hắn có thể vững vàng tiến vào hàng ngũ đệ tử tu hành rồi.

Đến lúc đó, không chỉ không cần làm tạp dịch mà còn có thể có được rất nhiều thời gian tu luyện võ công. Về mặt ăn uống cũng có thể tăng lên rất nhiều, sau này có khi còn có cơ hội được ban đạo hiệu, trở thành pháp sư.

Quan trọng nhất là lúc đấy hắn có thể góp nhặt điểm thuộc tính nhanh hơn, nâng cấp bản thân vèo vèo.

Đến tận bây giờ, thanh thuộc tính của hắn cũng chỉ có mỗi hai loại là: sinh mệnh và kỹ năng.

Rốt cuộc thì cái gì mới được tính là kỹ năng? Trương Vinh Phương đã thử rất nhiều thứ nhưng tất cả đều vô dụng, phí công.

Mà lúc này, chỉ thiếu tí teo nữa thôi là thành công rồi. Đáng tiếc… thành bại cũng chỉ trong một cái chớp mắt.

Than thở trong long một đống, Trương Vinh Phương lếch thếch trở về gian phòng của mình.

Thật ra đãi ngộ ở Thanh Hoà Cung cũng không tệ. Tuy có hơi đơn sơ chật hẹp, chỉ đủ kê một cái giường cùng một băng ghế nhưng mỗi đệ tử đều có phòng riêng.

Nói gì cũng hơn một đống người rúc vào ngủ chung.

Sau khi báo tin xong, Trương Vinh Phương lại trở về với nhịp sống bình thường. Mỗi ngày đều làm việc, nghỉ ngơi, chuông sớm trống chiều, sáng tối lên lớp… thời gian còn lại thì làm mấy việc lặt vặt.

Mãi cho đến khi thời gian khảo hạch đệ tử tu hành kết thúc, sắp sang tháng 6 thì Tiêu Dung mới có câu trả lời cho hắn.

Ngày 14, tháng 5.

Lúc sáng sớm, sương mù còn tràn ngập khắp nơi, quanh quẩn khắp cả Thanh Hoà Cung.

Trương Vinh Phương đang chuẩn bị đến phòng tẩy rửa làm việc. Đi được nửa đường thì chợt có một đệ tử tạp dịch lại gần, hô lên với hắn:

“Trương Vinh Phương, Minh Quang pháp sư gọi ngươi đó! Mau đến sau núi đi.”

Mấy đệ tử tạp dịch xung quanh nghe thấy thế thì nhao nhao nhìn lại.

“Ta biết rồi.” Vẻ mặt Trương Vinh Phương không hề thay đổi nhưng trong lòng lại khẽ thở phào một hơi.

Hắn đi theo tên đệ tử tạp dịch kia, một trước một sau bước nhanh về phía sau núi.

Trong cung, từ xa truyền tới tiếng đạo nhân tụng kinh cùng tiếng cười nói hân hoan của các quý khách đến hành hương ở trong vườn.

“Hôm nay có pháp sư tổ chức hội kinh, có không ít quý khách đến đâu. Ngươi để ý những vị khách quý có đem theo hoàng bài như ý, đừng va chạm vào họ.” Đệ tử tạp dịch trước mắt thấp giọng dặn dò.

Trong lòng Trương Vinh Phương hiểu rõ, nhỏ giọng đa tạ đối phương.

Rõ ràng là người này không tuỳ tiện nhắc nhở, làm gì có ai tốt bụng đi nhắc nhờ một đệ tử tạp dịch hoàn toàn xa lạ chứ.

Cho nên, khả năng cao là bên phía Tiêu Dung pháp sư đã có tin tốt rồi.

Trương Vinh Phương nhận ra đối phương.

Đệ tử tạp dịch này có chỗ khác những đệ tử tạp dịch khác. Nghe nói mỗi năm nhà hắn ta quyên góp không ít tài vật cho Tiêu Dung, đổi lấy cơ hội hầu hạ thân cận một vị pháp sư.

Chương 11: Bái sư

Nhắc nhở vừa rồi rõ ràng là đang lấy lòng, Trương Vinh Phương ghi ở trong lòng.

“Xin hỏi danh tính sư huynh?”

“Không dám, không dám. Ta họ Tôn, tên Nguyên Phong, không có tự.” đệ tử tạp dịch kia mỉm cười trả lời.

“Thì ra là Phong huynh…” Trương Vinh Phương ngừng lại. Hắn chợt cảm thấy có gì đó không ổn.

“Cảm ơn Phong sư huynh đã nhắc nhở, Trương mỗ nguyện nhớ kỹ.”

“Chuyện nhỏ thôi.” Tôn Nguyên Phong khoát tay không để ý.

Hai người nhanh chóng xuyên qua mấy ngõ tắt, đi qua hành lang, đạo trường, chỗ ở của đệ tử… tìm đến mấy lầu các được tường đỏ vây quanh ở phía sau cùng của Thanh Hoà Cung.

Lầu các 3 tầng, tường đỏ ngói xám đan xen vô cùng tinh tế.

Tôn Nguyên Phong dẫn đường, hai người nhanh chóng đi đến phía trước một toà lầu các.

Tiêu Dung dáng người cân xứng, mặc một bộ áo ngắn gọn gàng màu vàng nhạt, đang đứng trên ban công tầng hai. Hình như lão ta vừa mới luyện công xong.

Thanh Hoà Cung lệ thuộc vào đạo giáo ở nước Đại Linh, thờ Tam Thanh. Đệ tử trong giáo chủ yếu là tu hành chút võ vẽ ba xu. Thời gian học văn chiếm đa số chứ học võ chẳng được bao nhiêu.

Trương Vinh Phương nhìn thấy trong đạo trường, đều là người tu hành võ công.

Lúc này hắn đi theo Tôn Nguyên Phong đến bên dưới lầu các, đợi ở cửa lớn.

“Vào trước rồi nói.” Giọng điệu Tiêu Dung khá bình thản, ánh mắt lại khẽ đảo qua người Trương Vinh Phương.

“Vâng.”

Trương Vinh Phương khom người hành lễ rồi tiến vào, sau đó đứng yên ở đại sảnh chờ đợi.

Không lâu sau Tiêu Dung từ lầu hai đi xuống, cầm một cái khăn nóng lau mặt và lòng bàn tay, sau đó đưa cho đệ tử hầu hạ đứng kế bên.

Lão ta phất tay, ra hiệu cho đệ tử xung quanh ra ngoài.

Đợi đến khi những người này đi hết, trong sảnh chỉ còn lại Trương Vinh Phương và Tôn Nguyên Phong thì lão ta mới hắng giọng:

“Trương Vinh Phương.”

“Có đệ tử!” Trương Vinh Phương vội vàng đáp lại.

“Ngươi có nguyện ý bái ta làm thầy không? Nhập vào môn hạ của ta?” Tiêu Dung không giải thích bất kỳ điều gì, trực tiếp hỏi thẳng một câu.

Câu nói khó hiểu không đầu không đuôi khiến Trương Vinh Phương và Tôn Nguyên Phong sững người.

Cũng may Trương Vinh Phương nhanh chóng phản ứng lại, lập tức quỳ xuống dập đầu.

“Đệ tử Trương Vinh Phương, bái kiến sư phụ!”

Lần này bái sư cũng không phải là chân truyền. Đại đạo bái sư chia làm hai loại: Một là bái sư bình thường, gọi là bái tiểu sư.

Bái tiểu sư, nghĩa là đệ tử bình thường của vị sư phụ này, chỉ trên danh nghĩa chứ không có bồi dưỡng to tát gì. Cái chính là có thêm đạo tịch, chức vụ và đãi ngộ.

Phía sau còn có một loại gọi là bái đại sư, đây mới là hạch tâm chân truyền, là sẽ được ban tặng đạo hiệu, tặng bao lì xì.

Sai khi bái đại sư, sư phụ và đệ tự có quan hệ giống như cha con, thậm chí còn có quyền thừa kế một số tài sản của đối phương. Đệ tử cũng có không ít trách nhiệm và nghĩa vụ với sư phụ.

Đến đây rồi Trương Vinh Phương mới biết thực tế không giống mấy phim truyền hình hay điện ảnh đời trước. Không phải ai tiến vào đạo môn, bái sư cũng có thể tuỳ tiện đạt được đạo hiệu.

Từ tiểu sư đến đại sư, quá trình này đệ tử phải trải qua không ít khảo nghiệm đâu.

Lúc này, trong lòng Trương Vinh Phương cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, hắn biết, cuối cùng bản thân cũng đã bước được bước đầu tiên.

Tuy chỉ bái tiểu sư.

Nhưng chỉ cần thoát khỏi cuộc sống khổ cực của đệ tự tạp dịch, góp nhặt điểm thuộc tính thì nhất định hắn có thể từng bước đi lên, đến cấp bậc cao hơn.

Bộp! Bộp! Bộp!

Theo tiếng dập đầu của Trương Vinh Phương, nụ cười dần nở trên môi Tiêu Dung.

Cuối cùng, hắn cũng có thể bước lên phía trước một bước, lúc nào cũng có thể quẳng cha cái thân phân đệ tử tạp dịch đi, trở thành đệ tử tu hành chính thức.

Tôn Nguyên Phong đứng bên cạnh, ánh mắt lóe lên chút ghen tị. Hắn không biết rốt cục thì Trương Vinh Phương đã giẫm phải vận cứt chó gì, thoáng cái đã được Tiêu Dung pháp sư điểm danh, thu làm đệ tử.

Cứ xem hắn đây này, mỗi năm trong nhà cúng ra nhiều tiền như vậy, bản thân còn tận tâm tận lực hầu hạ đối phương ròng rã 4 năm trời. Thế mà cũng có được Tiêu Dung thu làm đệ tử đâu.

Trong đại đạo giáo, pháp sư thu đồ đệ là phải cắt bớt tài nguyên nguyên của mình cho đối phương, bồi dưỡng đệ tử.

Cho nên mỗi pháp sư thu đồ đệ đều cực kỳ cẩn thận. Thậm chí, nhiều đạo quán, đạo cung suốt một thời gian dài vẫn vậy, số lượng đệ tử không hề tăng hay giảm.

Cho nên trong lòng Tôn Nguyên Phong cũng đoán được, chắc chắn là phải có lý do nào đó nên Trương Vinh Phương mới được Tiêu Dung pháp sư để mắt đến. Không màng đến xuất thân, nhất định phải thu làm đệ tử môn hạ.

Trương Vinh Phương xuất thân Man tộc tứ đẳng, phụ mẫu còn là nho hộ, ngoại hình không mấy nổi bật, cũng chẳng nhìn ra có thiên phú gì.

Chỉ cần là người sáng suốt, nghĩ sơ cũng có thể đoán ra chắc chắn là Trương Vinh Phương đã có biểu hiện gì đó rất lớn, khiến Tiêu Dung coi trọng.

Chương 12: Cục diện

Đợi Trương Vinh Phương dập đầu xong, Tiêu Dung mới tỉ mỉ quan sát đối phương.

“Sau này ngươi cứ đi theo tiểu Anh đi. Tính tình nàng không tốt lắm, ngươi phải để tâm nhắc nhở nàng nhiều hơn.”

“Vâng, thưa sư phụ.” Trương Vinh Phương vội vàng đáp lại. Thân là đệ tử, được giao cho nhiệm vụ gì… không phải thứ hắn có thể lựa chọn được.

Từ những lời này xem ra, rõ ràng là Tiêu Dung vì con gái nên mới nhận hắn.

“Ngoài ra, đệ tử Thanh Hoà Cung chúng ta văn tu luyện là Quan Hư Công, luyện võ là Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển. Khí huyết ngươi không đủ, trước cứ luyện Quan Hư Công, coi như điều dưỡng cơ thể rồi nói sau.” Tiêu Dung căn dặn.

“Vâng, thưa sư phụ.” Trương Vinh Phương cúi đầu. Cuối cùng thì trên mặt hắn cũng lộ ra nét vui mừng.

Hắn vẫn luôn có một suy đoán. Cột kỹ năng trên thanh thuộc tính của mình rất có thể chính là thể hiện công pháp đạo gia.

“Xin hỏi sư phụ, nếu luyện tốt môn võ công này, có phải là sẽ trèo trường, bay lên mái nhà được chăng? Sức lực đủ hạ một con trâu?” Trương Vinh Phương không nhịn được, cung kính hỏi.

“Ha ha…” Tiêu Dung bật cười.

“Thân pháp luyện đến đỉnh điểm, đúng là có thể đi trên tường, bay lên mái nhà. Thế nhưng con người có cực hạn, võ công chỉ là để chúng ta có thể phát huy sức mạnh sáng tạo của bản thân một cách tốt hơn mà thôi.

Đương nhiên cũng có vài loại võ công có thể rèn luyện bản thân, nhưng cực hạn của con người cũng là ở đây. Dù có rèn luyện thế nào thì nhiều nhất cũng chỉ đến vậy mà thôi.”

Tiêu Dung nhìn tân đệ tử đang đứng trước mặt, nhất thời giống như cũng nhớ lại điều gì đó, ánh mắt loé lên vẻ hoảng hốt.

“Võ công có thể khiến ngươi dưới điều kiện thân thể tương đương, có thể đánh lại năm, thậm chí là mười người cùng một lúc, thế nhưng đấy chính là cực hạn rồi. Ngoài ra, ngươi phải nhớ kỹ, tay không sẽ không địch lại vũ khí, cầm vũ khí sẽ không đánh lại người toàn thân bọc giáp.

Đồng thời, nếu ngươi đối diện với quan binh tinh nhuệ, thì dù có là cao thủ thì một đánh năm đã là cực hạn rồi.”

Lão ta dừng lại một lát, rồi nói tiếp.

“Còn nữa, văn tu của Quan Hư Công là để tu thân dưỡng tính. Trừ khi ngươi có thể thông qua khảo hạch của đệ tử Võ tu, nếu không, tu luyện mỗi Quan Hư Công thì chỉ khiến thân thể cường tráng hơn, sống lâu hơn một chút chứ chẳng có tác dụng gì.”

Trương Vinh Phương lập tức giật mình.

“Rõ ràng là ngươi đã từng nghe qua chuyện điện chủ có thể từ Nội Đan thăng thành Nguyên Anh…

À, là Tài Thần Điện của Trương sư huynh. Trương sư huynh đạo pháp tinh xảo, đúng là đã ngưng tụ Nguyên Anh, thế nhưng hắn không phải Võ tu. Sau khi ngưng tụ Nguyên Anh thì cao hứng quá đà, không cẩn thận trượt chân ngã nhào, trán đụng vào thềm đá, sưng u một cục.”

Tiêu Dung thở dài: “Tam Thanh tại thượng, về sau phải mời sư phụ bên đan phòng đến khám. Cuối cùng mới không có gì đáng ngại.”

“…” lúc này, tâm trạng của Trương Vinh Phương đúng là không biết dùng từ gì hình dung mới đúng.

“Cái này có đáng gì đâu. Trong Thái Thanh Cung có không ít người ngưng tụ được nội đan. Tính ra chí ít cũng phải đến hơn 20 người, trong đó phần lớn đều là tu Văn đạo.

Võ tu làm gì có thời gian nhàn rỗi như vậy, hở ra một chút là đi tôi luyện gân cốt, rèn luyện khí lực. Cho nên nếu tư chất không quá tốt thì chớ lựa chọn Văn Võ song tu. Nhớ kỹ đấy.”

Tiêu Dung nghiêm túc căn dặn.

“Vậy… thưa sư phụ. Ngưng tụ nội đan thì có chỗ nào tốt?” Trương Vinh Phương vẫn không cam lòng, hỏi lại một lần nữa.

“Không bệnh không nạn, có thể sống hơn 90 tuổi.” Tiêu Dung mỉm cười nói.

“Đây là thuật Trường Sinh.” Nói xong, lão ta có chút thất vọng.

“Luận về đạo pháp Văn tu, Đạo Môn chúng ta từng có Tứ Quý đạo nhân, đã từng tu đến Nguyên Anh hậu kỳ, đến Luyện Thần.

Nghe đồn là đã mò mẫm đến cảnh giới sau Luyện Thần, là Phản Hư Cảnh. Đáng tiếc, ngay lúc đó lại bị huyện lệnh bắt bỏ tù để tra khảo về thuật Trường Sinh tốc hành. Sau không chịu nổi tra tấn nên chết đi.”

“…” Trương Vinh Phương cạn lời, không nói nổi câu nào.

“Không nói mấy chuyện này nữa. Tính tình Tiêu sư tỷ ngươi không tốt lắm, ta để ngươi đi theo nàng là muốn ngươi hiểu rõ.” Tiêu Dung tiếp tục nói:

“Nếu nàng gặp chuyện phiền phức, ngươi phải cố hết sức ngăn cản. Nếu không có cách nào cản được thì cũng phải kịp thời thông báo cho ta.”

Sắc mặt Trương Vinh Phương không hề thay đổi, khom người đáp:

“Đệ tử đã rõ!”

“Trong nhà ngươi có mấy người?”

“Đệ tử chỉ có một mình, đại tỷ thì đã mất liên lạc từ lâu rồi.”

Ánh mắt Tiêu Dung loé lên chút dịu dàng.

“Thế thì sau ngày cứ yên tâm đi theo Tiêu sư tỷ ngươi đi, thành thật làm việc.”

“Vâng, thưa sư phụ.” Trương vinh phương lại một lần nữa cúi đầu.

“Bây giờ, Thông nhi.” Tiêu Dung đột nhiên nghiêng đầu.

“Có đệ tử.” bên ngoài cửa sổ lầu các lập tức truyền đến lời đáp khá thô to. Là giọng nữ.

Chương 13: Sư tỷ Triệu Đại Thông

Từ cửa lớn có một nữ tử tóc ngắn, cao cỡ hơn 1m80 nhanh chóng đi vào.

Nàng khoác đạo bào màu xanh trắng.

Đạo bào vốn rộng rãi, nay bị thân hình cường tráng của người mặc nèn vào chật ních.

“Sư phụ, có chuyện gì ạ?” nữ tử ôm quyền hành lễ.

Tiêu Dung cười, chỉ vào Trương Vinh Phương

“Ngươi đến truyền công cho tân sư đệ đi. Trước là Quan Hư Công, sau này thể chất bồi dưỡng đầy đủ thì đến Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển.

“Vâng.” Nữ đệ tử nhanh chóng đáp lại, sau đó quay đầu nhìn về phía Trương Vinh Phương.

“Sư đệ cứ gọi ta Triệu Đại Thông là được rồi. Sáng mai đệ đến Thượng Đức Viên, ta kiểm tra khí huyết cùng gân cốt của đệ một chút xem sao.”

“Trương Vinh Phương bái kiến sư tỷ. Sau này còn xin sư tỷ chỉ giáo nhiều hơn.” Trương Vinh Phương lại hành lễ.

Mặc dù thông qua sư phụ Tiêu Dung, biết được võ công ở thế giới này hình như có tác dụng rất lông gà vỏ tỏi, chả khác gì hiện thực ở đời trước.

Nhưng tốt xấu gì hắn cũng còn thuộc tính dị năng cơ mà?

Nghĩ đến đây, trong lòng Trương Vinh Phương liền dâng lên một cơn dã vọng.

Cho dù chỉ là võ công bình thường, chỉ cần hắn không ngừng chồng chất thuộc tính lên, nói không chừng cũng có thể siêu phàm thoát tục.

“Được rồi. Ngươi lui xuống sắp xếp lại công việc đi, đêm nay chuyển đến phòng đệ tử tu hành. Thông Nhi, ngươi dẫn sư đệ đi đổi thẻ thân phận.” Tiêu Dung phất tay xem như hạ lệnh đuổi người.

Trương Vinh Phương cùng Triệu Đại Thông cũng biết ý mà cáo lui.

Đến tận lúc này Trương Vinh Phương mới hiểu, xem ra vận mệnh của hắn tạm thời phải cột chung một chỗ với Tiêu Thanh Anh rồi.

*

Bên trong Thượng Đức Viên, Thanh Hoà Cung có một lương đình bốn bề treo tranh da thuộc.

Có một nam tử tướng mạo tuấn lãng, sống mũi cao thẳng mang chút huyết thống dị vực đang thưởng tranh.

“Chuyện lúc trước bị phát hiện nên đã thất bại. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” giọng nói của nam tử cực kỳ trầm thấp.

Bên cạnh hắn, có một đạo nhân khuôn mặt phổ thông từ từ đến gần.

“Hẳn là có người mật báo nên Tiêu Dung đã phát hiện ra từ trước rồi.” Đạo nhân cũng dùng âm thanh cực nhỏ trả lời.

“Điều tra ra là ai báo chưa?”

“Chưa. Không có manh mối nào. Thế nhưng mấy ngày trước, tự nhiên Tiêu Dung lại thu nạp một đệ tử tạp dịch bình thường vào trong môn hạ thành đệ tử tu hành. Khả năng cao là liên quan đến chuyện này.” Đạo nhân trả lời.

“Được rồi, lại sắp xếp lần nữa xem sao.” Nam tử tuấn lãng dặn dò.

“Nhưng… bên kia còn thành công được ư…?”

“Không sao. Chỗ Tiêu Thanh Anh chỉ cần dỗ dành chút là sẽ qua chuyện thôi. Con người Tiêu Dung vốn thiếu quyết đoán, đừng nói bây giờ hắn ta mới chỉ nghi ngờ, cho dù có khẳng định là ta thì chỉ cần không có chứng cứ, lại có phụ thân đè nặng, hắn ta cũng không dám làm gì ta.” Nam tử tuấn lãng mỉm cười nói.

“Ta hiểu rồi.” Đạo nhân trẻ tuổi gật đầu. “Vậy ta lui xuống, lập tức sắp xếp mọi chuyện.”

“Đi đi. Chỉ cần cưỡng ép, bắt Tiêu Thanh Anh gạo nấu thành cơm, dù Tiêu Dung có không muốn đứng sang hàng ngũ của

chúng ta thì lúc đấy cũng không phải là chuyện mà hắn ta có thể tự quyết được nữa rồi.” nam tử tuấn lãng lộ ra vẻ mặt rất chi là tự tin.

Hắn đã sắp xếp xong xuôi mọi chuyện. Lần này hẹn Tiêu Thanh Anh ra ngoài rồi cho người làm nhục nàng ta, sau đó hắn lại nhảy ra làm anh hùng cứu mỹ nhân, rộng lượng chấp nhận nàng ta. Đến lúc đấy, với cá tính đơn thuần của Tiêu Thanh Anh, không suy sụp mất hết hy vọng, mặc hắn bài bố hay sao?

Tất nhiên, người đè Tiêu Thanh Anh cũng chỉ có thể là hắn. Là người mắc bệnh sạch sẽ, lúc đấy hắn chỉ cần thay bộ quần áo mới, khiến nữ nhân ngu ngốc kia mê mẩn choáng váng tưởng hắn là người khác… Đến lúc đó, tất cả đều có thể nước chảy thành sông rồi.

Về phần tiểu đạo sĩ được an bài đi theo Tiêu Thanh Anh, lúc ra ngoài bất ngờ xảy ra chuyện, ngã xuống vách núi thế là xong.

Một tên Man tộc tứ đẳng không thân thích không bối cảnh như hắn, đối với lần hành động này mà nói, đúng là không đáng để nhắc đến.

*

Ngày hôm sau, trời đã sáng rõ.

Thượng Đức Viên, phía sau Thanh Hoà Cung.

Trong vườn bóng cây lay động, không khí se lạnh trong lành.

Có không ít đạo nhân dậy sớm, tới đây luyện công buổi sáng.

Trên một mảnh đất trống khá hẻo lánh, Triệu Đại Thông dùng xà cạp (dây vải bó chặt ống quần), hai tay khoanh trước ngực nhìn chằm chằm vào một thiếu niên ngăm đen, gầy gò ốm yếu đang không ngừng chạy bộ trên con đường nhỏ bao quanh Thượng Đức Viên.

(dây vải bó chặt ống quần),

Một vòng lại một vòng, hết tổng cộng sáu vòng, thấy thiếu niên mệt mỏi, mất nước đến ngất ngư thì Triệu Đại Thông mới đưa tay ra hiệu cho đối phương dừng lại.

“Được đấy, cũng khá lắm.”

Thiếu niên từ từ dừng lại, xoay người thở hồng hộc, cả người mồ hô mồ kê đầm đìa… còn ai khác ngoài Trương Vinh Phương mới được Tiêu Dung thu làm đệ tử chứ.

Chương 14: Hắc Bảng, Xích Bảng

“Sư tỷ thấy thế nào?”

“Cũng được, căn cơ thân thể không tệ. Hồi nhỏ ăn uống không thiếu thốn gì, đúng không?” Triệu Đại Thông cười cười, nói.

Khuôn mặt nàng là kiểu tròn trịa khá to, nhìn có chút bụ mẫm chất phác. Khẩu âm cũng khác hẳn người bình thường, chắc là lớn lên ở bên ngoài.

“Đúng ạ. Trước kia, lúc phụ mẫu còn tại thế thì cuộc sống cũng không tệ lắm.” Trương Vinh Phương gật đầu, đây đều là ký ức của đời trước.

“Thế là tốt rồi. Bây giờ ta sẽ truyền cho đệ Quan Hư Công.” Nét mặt Triệu Đại Thông chợt nghiêm lại.

“Ta hỏi, đệ nói có biết chữ. Vậy cũng bớt lo đi nhiều, không cần phải dành thời gian dạy chữ riêng cho đệ nữa.

Quan Hư Công là đạo pháp căn bản của đạo giáo chúng ta. Tu luyện tốt có thể kéo dài tuổi thọ, đây là phương pháp Trường Thọ chính tông nhất.

Nội dung của nó giảng giải về việc luyện tinh hoá khí, một vòng tuần hoàn tiểu chu thiên hoặc đại chu thiên, 12 kinh mạch, ngưng kết nội đan.”

“Sư tỷ, so với Quan Hư Công, đệ càng hứng thú với Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển hơn…” Trương Vinh Phương giơ tay, nói.

“Sư tỷ có thể nói cho đệ biết, rốt cuộc thì cao thủ võ lâm là cấp độ nào được không? Bọn họ mạnh đến mức nào?”

Không phải là hắn không cam tâm, mà cho dù có luyện Quan Hư Công mấy chục năm thì cùng lắm là giống mấy lão già lụ khụ kia, muốn tự vệ cũng khó khăn đủ đường. Tình huống như vậy, tất nhiên là hắn sẽ đặt võ công lên trên rồi.

Triệu Đại Thông nở nụ cười, tỏ vẻ rất thấu hiểu.

“Lúc đầu ta cũng giống như đệ, luôn miệng hỏi sư phụ về chuyện này. Nói sao nhỉ, thông thường mà nói, chỉ cần không

chênh lệch quá lớn kiểu tay không đấu với binh khí, áo vải đấu với giáp sắt…”

Triệu Đại Thông dừng lại một lát.

“Cái thứ võ công này thật ra được chia làm 2 đường: cương và nhu. Nhưng mặc kệ là con đường nào, đệ cũng phải luyện mấy chục năm thì mới xem như có chút thành tựu.

Sau này ra ngoài hành tẩu giang hồ, 1 chọi 3, chọi 4 cũng không có vấn đề gì. Chỉ cần là người không biết võ công là hạ được hết. Thế nhưng nếu gặp phải binh sĩ, 3 người cầm vũ khí xông lên đánh chính diện, đệ giỏi lắm là cầm cự được hai hiệp.”

“Cái này…” sức chống chọi đúng là một trời một vực với tưởng tượng của Trương Vinh Phương.

“Hơn nữa, võ công là dùng thuật giết người để đánh nhau, cho dù đệ có luyện thì để làm gì? Thiên hạ hôm nay, võ công Đại Linh các thế hệ đều là cường thịnh nhất, quét sạch tứ phương, chư quốc đều khiếp sợ.

Bởi vậy nên các cao thủ có võ công mạnh nhất, phần lớn đều tụ tập trong quân đội. Ở đó trải qua chém giết, khả năng thực chiến rất mạnh, so với giang hồ mà nói thì đúng là quái vật hơn nhiều.”

Triệu Đại Thông thở dài: “Cho nên chúng ta luyện võ, mục đích chủ yếu là để tự vệ, phòng thân. Đã niên đại nào rồi mà còn nghĩ đến chuyện chém chém giết giết chứ.”

“…” Trương Vinh Phương không phản bác được câu nào.

“Không thấy trong Thành Hoà Cung của chúng ta cũng chẳng có mấy đệ tử Võ tu à? Chính là đạo lý này, đại đạo giáo của chúng ta tại sao lại hưng thịnh? Dưỡng sinh trường thọ đó!” Triệu Đại Thông chỉ mặt điểm tên nói.

“Thế… trong Thanh Hoà Cung của chúng ta, ai là người lợi hại nhất? Sư tỷ có thể nói cho đệ nghe một chút không vậy?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Cung chủ chính là người mạnh nhất chứ ai. Dựa theo phẩm cấp của Hoàng Đình quy định thì ngài ấy chính là cao thủ lục phẩm. Nhưng nếu đánh nhau thật, đoán là cũng không địch nổi

10 binh sĩ vây công, chỉ có thể chạy mà thôi. Dù sao thì 10 binh lính ít nhất cũng có 3 bộ cung nỏ phong toả hết các cửa, căn bản là không có cách nào đánh được."

Nói đến đây, hình như Triệu Đại Thông cảm thấy ngữ điệu của mình không được tôn kính cho lắm nên vội vàng sửa lại: "Tất nhiên rồi, sở trường của chúng ta chính là thuật Trường Sinh. Lão cung chủ công tham tạo hoá, bây giờ đã là cao nhân Nguyên Anh, sống trên trăm tuổi không phải là chuyện to tát gì. Cơ bản không phải là ngưỡng mà các quân sĩ bình thường kia có thể so sánh được."

Trong lòng Trương Vinh Phương cũng đã hơi hiểu rõ.

"Thế sư tỷ ơi, lục phẩm Hoàng Đình có nghĩa là gì thế?"

"Đó chính là phẩm cấp bổng lộc mà triều đình cấp cho những tướng lĩnh cao thủ. Theo lẽ thường mà tính, thực lực càng mạnh, phẩm cấp càng cao thì bổng lộc đãi ngộ càng tốt. Giang hồ nhân gian đại khái là cũng dựa vào đây mà phân chia thứ bậc.

Nhưng mà mấy thứ này đệ nghe một chút cho biết rồi thôi nhé, qua trường cách chúng ta mấy vạn dặm. Giang hồ chủ yếu là nhìn vào Hắc Bảng và Xích Bảng."

"Hắc Bảng cùng Xích Bảng ư?"

"Hắc Bảng chính là bảng xếp hạng cường giả có thực lực cao cường. Những người đều dính án cũ, lệnh truy nã, bị triều đình Đại Linh truy bắt, sau này tạo thành cả một bảng danh sách. Mọi người trước khi ra ngoài bôn tẩu đều phải nhớ kỹ danh sách này, tránh gặp phải kẻ nguy hiểm mà lại không nhận ra, vô duyên vô cớ toi mạng."

Chương 15: Kỹ năng Quan Hư Công

“Còn Xích Bảng thì sao ạ?”

“Ngoài Hắc Bảng thì giang hồ còn lập một bảng danh sách nhỏ, những người có thể ghi tên trên đó đều là đại ác có thực lực siêu mạnh. Nếu nói trên Hắc Bảng, nhiều người chỉ là vi phạm pháp luật nhưng vẫn còn có điểm mấu chốt. Vậy thì trên Xích Bảng hầu hết đều là những kẻ mất hết nhân tính, cùng hung cực ác. Nếu như gặp phải, cực kỳ hung hiểm.”

Triệu Đại Thông cẩn thận giải thích cho tân sư đệ.

“Được rồi, không nói nhiều nữa. Trước tiên ta sẽ biểu diễn Quan Hư Công một lần cho đệ xem nhé.”

Nàng hắng giọng một cái, cơ thể lập tức thẳng tắp kiên cường.

“Quan Hư Công này nặng ở chỗ dùng tâm thần quan sát hư không, hô hấp tự nhiên, dùng 1 hít 9 phun làm nhịp. Đồng thời có phải tưởng tượng như toàn thân đã hoà tan, dung nhập vào vạn vật xung quanh…”

Trương Vinh Phương nhanh chóng tập trung tinh thần, cẩn thận nghe lời đối phương truyền thụ.

Thoát khỏi thân phận đệ tử tạp dịch, mỗi ngày hắn đều có thêm rất nhiều thời gian rảnh rỗi.

Chỉ cần đúng giờ lên lớp sáng chiều, đến chỗ sư phụ thỉnh an chào hỏi, thỉnh thoảng lại tiếp nhận mấy bài kiểm tra… còn lại thì chẳng còn việc gì nữa.

Tất nhiên, bây giờ Trương Vinh Phương còn có thêm một nhiệm vụ mới, chính là đi theo Tiêu Thanh Anh, lúc nào cũng phải chăm chú để ý nàng, bảo đảm an toàn cho đối phương.

Bản thân Trương Vinh Phương hiểu rất rõ, sự phụ Tiêu Dung vì muốn chăm sóc nhi nữ nên mới cố tình đề bạt hắn lên.

Cho nên, trước khi bản thân có thể bộc lộ tiềm năng, hắn nhất định phải làm tốt công việc được giao.

Trương Vinh Phương nhanh chóng đánh hết một bài Quan Hư Công, sau đó Triệu Đại Thông bắt đầu sửa sai, chỉ những chỗ

quan trọng cần chú ý cho hắn biết.

Mất hơn một tiếng đồng hồ mới coi như là xong.

Mà đến tận phút cuối, Trương Vinh Phương mới nhìn thấy rõ thuộc tính của Triệu Đại Thông.

Nói cách khác là sau khi tiếp xúc gần một lúc, bảng thuộc tính của đối phương mới hiện rõ hoàn toàn.

[Triệu Đại Thông.

Sinh mệnh; 15 – 19

Kỹ năng: Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển / Nhất Nguyên Phù tầng thứ 3. / Hỗn Nguyên Phù tầng thứ 5. / Quan Hư Công.]

Điểm sinh mệnh thế mà lại gấp đôi hắn…

"Đệ muốn hỏi một điều cuối cùng. Triệu sư tỷ, võ công của tỷ nếu dựa theo phẩm cấp lúc nãy đã nói thì là cấp bậc nào vậy?" cuối cùng Trương Vinh Phương vẫn không nhịn được, mở miệng hỏi.

"Ta à?" Triệu Đại Thông suy nghĩ mấy giây.

"Ta chắc có lẽ là nhị phẩm đi, nhưng mà thực chiến chắc chắn không sánh bằng cao thủ trong Hoàng Đình rồi đấy. Với lại, thực chiến không chỉ nhìn vào phẩm cấp đâu. Nếu đệ bị người bình thường đánh trúng chỗ hiểm thì dù có là cao thủ trên lục phẩm thì vẫn phải chết như thường. Cho nên phẩm cấp chỉ là khái niệm tương đối mà thôi.

Võ công mạnh yếu chỉ là một phần, nhiều khi phán đoán thắng bại còn phải nhìn người nữa. Bởi vì chỉ cần là người, bị đánh trúng chỗ yếu thì đều sẽ chết."

"Ta hiểu rồi."

Trong lòng Trương Vinh Phương đã hiểu rõ.

Lúc này, hắn lại cúi đầu nhìn lướt qua thanh thuộc tính của mình.

[Trương Vinh Phương.

Sinh mệnh 8-9

Kỹ năng: Quan Hư Công.

Thuộc tính có thể dùng: 0.]

Quả nhiên đã hiện ra rõ hơn rồi… Trong lòng hắn cũng thở hắt ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Chỉ cần có thể hiện ra là còn có hy vọng!

Sau khi tìm hiểu Quan Hư Công xong, khoảng 10 giờ sáng, Trương Vinh Phương nhanh chóng tìm đến phòng đệ tử của Tiêu Thanh Anh, đứng đợi trước cửa.

Khu phòng của đệ tử tu hành ở ngay bên cạnh khu phòng của đệ tử tạp dịch, cả hai đều thuộc một khu vực.

Phòng của Tiêu Thanh Anh là một trong những căn phòng được sửa sang tốt nhất.

Một lúc sau, Tiêu Thanh Anh mặc quần áo chỉnh tề, vẻ mặt u sầu mở cửa bước ra.

Vừa đưa mắt nhìn, nàng đã thấy Trương Vinh Phương đang đợi ở hành lang phía ngoài cửa.

“Ngươi là tiểu đạo sĩ do phụ thân sắp xếp cho ta à?”

“Trương Vinh Phương bái kiến sư tỷ.” Trương Vinh Phương vội vàng hành lễ. Tính ra, bây giờ hắn mới mười sáu tuổi, thật sự nhỏ hơn đối phương, cũng xem như là một tiểu đạo sĩ.

“Ừ, ngươi cách ta xa một chút, đừng gây trở ngại cho ta là được.” Tiêu Thanh Anh nói thẳng.

Hình như nàng hoàn toàn không nhận ra người trước mặt chính là tiểu đạo sĩ xa lạ mà trước đó mình đã từng cứu một lần.

Lúc này, Tiêu Thanh Anh đang mặc một bộ đạo y dài màu trắng, chiều cao khoảng 1m5 mấy. Đường cong trên ngực vô cùng đầy đặn, lại được chăm sóc đúng cách nên nước da trắng nõn tinh tế như sữa bò.

Ngay cả Trương Vinh Phương đã quen với đủ kiểu mỹ nữ ở kiếp trước cũng phải liếc nhìn một chút.

Tuy gương mặt chỉ ở mức thanh tú nhưng dáng người thì chẳng giống thiếu nữ 17 tuổi tí nào.

Nhìn xuống dưới nữa sẽ rất bất lịch sự, ánh mắt Trương Vinh Phương vốn dừng ở người đối diện thì nay lại hơi tránh đi, nhìn về phía bả vai của nàng.

Chương 16: Tư Đồ Nam thăng chức

“Từ hôm nay trở đi, ta sẽ tuân ý chỉ của sư phụ, luôn theo sát sư tỷ. Kính xin sư tỷ thứ lỗi.” Hắn nghiêm túc trả lời.

“Ta biết rồi, phiền chết mất.” Tiêu Thanh Anh sốt ruột, phất phất tay.

Trương Vinh Phương không nói thêm gì nữa, nhưng khi Tiêu Thanh Anh đi ra ngoài thì hắn lại im lặng đi theo phía sau. Hai người vẫn luôn duy trì khoảng cách khoảng 5m.

Khoảng cách này không quá gần cũng không quá xa, vừa đủ.

Lúc đầu Tiêu Thanh Anh hơi mất kiên nhẫn. Nàng đến nhà xí, nói chuyện phiếm với bạn thân thì Trương Vinh Phương sẽ biết ý tránh ra xa một tí, chứ đi luyện võ thì Trương Vinh Phương sẽ đứng lù lù bên cạnh quan sát.

Đi ăn đi dạo, người này sẽ lặng lẽ đi theo, không có tí cảm giác tồn tại nào.

Sau nhiều ngày như vậy, Tiêu Thanh Anh cũng dần coi như hắn không tồn tại.

Mà Trương Vinh Phương cũng rất vui vì có nhiều thời gian làm việc riêng của mình. Khi rảnh rỗi, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể luyện tập, làm quen với Quan Hư Công.

Quan Hư Công có thể được tu hành mọi lúc mọi nơi, dù là đang đi, ngồi hay nằm ườn một chỗ. Đó là trạng thái quan tưởng tâm thần, lúc bắt đầu thì độ khó không lớn lắm.

Trương Vinh Phương đi theo Tiêu Thanh Anh, đồng thời cũng suy nghĩ xem con đường tương lai của mình rốt cuộc là ở đâu.

Hiện giờ hắn đã thoát khỏi thân phận đệ tử tạp dịch, cuối cùng cũng có chút thời gian rảnh rỗi để thu xếp tương lai của mình.

Đại Linh có một hệ thống đẳng cấp rất nghiêm ngặt, chế độ xã hội nghiêm khắc, quân đội cực kỳ mạnh mẽ. Hắn là người Man tứ đẳng, hơn nữa có xuất thân nho hộ, sau này rất khó làm nên chuyện.

Ban đầu hắn định đi theo đạo tịch, nhưng xét theo thái độ của sư phụ Tiêu Dung thì có vẻ con đường này cũng đòi hỏi xuất thân.

Bây giờ ngay cả thân phận đệ tử tu hành cũng phải hưởng ké ánh sáng của Tiêu Thanh Anh mới miễn cưỡng nâng lên được.

Cứ như vậy, tương lai hắn, đạo tịch của hắn cũng có thể bị hạn chế rất nhiều.

Mỗi ngày Trương Vinh Phương đều ở bên cạnh, đi theo Tiêu Thanh Anh, đồng thời âm thầm nghĩ đường ra trong tương lai.

Nghĩ đi nghĩ lại thì cách duy nhất vẫn là trước cứ học võ để tự bảo vệ bản thân, sau mới sử dụng thuộc tính dị năng. Dù muốn làm gì thì ít nhất cũng phải đảm bảo an toàn cá nhân cái đã.

Ở Đại Linh này, hắn sinh ra đã là Man tộc tứ đẳng nên cả đời chỉ có thể làm cu li. Bởi vì là con cháu nho hộ nên hắn càng là mục tiêu bị nhắm vào, cho dù sau này có bộc lộ tài năng trên những phương diện khác thì hắn cũng chỉ có thể làm những công việc cấp thấp mà thôi.

Trở thành tuỳ tùng của Tiêu Thanh Anh, cuộc sống trôi qua cũng khá tốt.

Ngoài việc thỉnh thoảng bị Tiêu Dung kêu đến hỏi thăm tình hình thì ở khoản đồ ăn đã tăng lên thành một bữa bốn cái bánh bao chay và một cân thịt, bao no.

Chế độ ăn uống tốt, cộng với làm việc và nghỉ ngơi đều đặn trong hơn mười ngày liên tục, cuối cùng cũng khiến Trương Vinh Phương dần hoà hoãn lại.

Gương mặt của hắn từ từ có huyết sắc hồng hào, da dẻ cũng rạng rỡ hơn trước nhiều.

Điều quan trọng nhất là ở ngực bụng đã tích góp được một chút nhiệt khí của thuộc tính.

Chỉ chớp mắt mà một tháng nữa đã trôi qua.

Trong nhà ăn của Thanh Hoà Cung.

“Này, nghe nói ngươi thực sự trở thành đệ tử tu hành rồi hả?” Bàng Bàn Tử bưng khay thức ăn, ngồi xuống vị trí đối diện với Trương Vinh Phương.

Đi cùng hắn còn có có hai đệ tử tạp dịch khác.

Một người là Lý Toan Mai, người còn lại là Tư Đồ Nam.

Tên của Lý Toan Mai khá thô, tướng mạo cũng đúng là khách qua đường hàng thật giá thật, thuộc loại nữ tử đi đường chẳng có tí thu hút nào.

Nàng xuất thân từ một gia đình nông dân, lão cha phú nông của nàng có phần trọng nam khinh nữ, để được giảm thuế và miễn bị bắt lính, đi nghĩa vụ quân sự nên đã bỏ ra không ít tiền để gửi nàng vào đây.

Tư Đồ Nam kia cũng vậy, không cùng quê với Lý Toan Mai, gia đình nàng chính là phú thương, tên tuổi là do người nhà tốn tiền mời một nho sinh nghèo đặt cho.

“Sao các ngươi lại đến đây?” Trương Vinh Phương ngẩng đầu lên, gật đầu với ba người, coi như lời chào hỏi.

Sau khi đến Thanh Hoà Cung, điều duy nhất hắn quen thuộc chính là ba người trước mặt. Rất nhiều tin tức và sự việc đều do ba người họ thăm dò được.

“Chúng ta là đồng hương đó, Trương Vinh Phương sư huynh. Bây giờ ngươi đã là sư huynh rồi, sau này nhớ chiếu cố chúng ta một chút mới được nha.” Bàng Bàn Tử cười nói. Trong nụ cười ít nhiều gì cũng có vẻ lấy lòng.

“Với lại, Tư Đồ Nam cũng được thăng chức rồi. Bây giờ đang làm việc trong Tàng Thư Các, sư phụ nàng bái là pháp sư chấp sự quản lý Tàng Thư Các.” Bàng Bàn Tử mỉm cười chỉ vào Tư Đồ Nam bên cạnh, nói.

Trương Vinh Phương không ngạc nhiên lắm. Trong số bốn người họ, thật ra chỉ có Tư Đồ Nam là người có khả năng được thăng chức nhất.

Chương 17: Lần đầu tiên nghe thấy

Nguyên nhân đương nhiên là vì ngoại hình của nàng rồi.

Tư Đồ Nam có nước da trắng trẻo, ngoại hình ưa nhìn. Tính tình điềm đạm lạnh lùng, làm việc gì cũng nghiêm túc cẩn thận, quan trọng nhất là gia đình nàng giàu có, đả thông được rất nhiều mối quan hệ.

Loại đệ tử này, cung phụng nhiều, ít gây rắc rối, vẻ ngoài còn xinh đẹp, là kiểu đệ tử được nhiều pháp sư ưa thích.

Sau khi Tư Đồ Nam ngồi xuống, nàng liếc nhìn áo choàng đệ tử tu hành trên người Trương Vinh Phương.

"Trương Vinh Phương, sau này nếu có chuyện gì, chúng ta có thể trao đổi tin tức."

"Được." Trương Vinh Phương gật đầu, hắn cũng có ý đó.

"Nghe nói bây giờ ngươi ngày nào cũng đi theo con gái của Tiêu Dung pháp sư, Tiêu Thanh Anh sư tỷ phải không?" Bàng Bàn Tử kề sát mặt vào, nhỏ giọng hỏi.

"Ừ." Trương Vinh Phương gật đầu.

Hắn nhìn xung quanh một vòng, chú ý đến ánh mắt của những đệ tử tạp dịch xung quanh. Hầu hết đều là hâm mộ, trong đó còn xen lẫn một chút ghen tị.

Chỉ sợ nhiều người nghĩ hắn được thăng cấp thành đệ tử tu hành là nhờ gặp vận cứt chó.

"Lát nữa sẽ có một buổi gặp mặt ở Thượng Đức Viên, cùng nhau đi chứ? Đều là những đệ tử tu hành mới được thăng cấp trong mấy tháng gần đây." Tư Đồ Nam cất lời mời.

Trương Vinh Phương cân nhắc một lúc rồi đồng ý. Kiểu tụ tập để kết nhóm thế này không hiếm trong giới đệ tử.

Nếu may mắn, có thể trao đổi được nhiều tin tức và bí mật hữu ích.

"Được."

“Trương Vinh Phương ca, Tư Đồ tỷ. Hai người có thể thăng chức nhanh như vậy, hâm mộ quá đi mất. Sau này nếu có việc gì cần làm thì cứ lên tiếng nhé.” Lý Toan Mai không nhịn được nói.

“Yên tâm đi, nếu có thể giúp đỡ ta sẽ cố gắng hết sức.” Tư Đồ Nam gật đầu nói.

Sau bữa ăn, bốn người liền tách ra.

Mấy ngày này Trương Vinh Phương được nghỉ. Tiêu Thanh Anh sẽ cùng phụ thân mình là Tiêu Dung ra ngoài thăm bạn bè nên hắn mới có chút thời gian rảnh rỗi.

Trương Vinh Phương theo Tư Đồ Nam, cả hai đi về phía Thượng Đức Viên nằm ở phía sau Thanh Hoà Cung.

Dọc đường, các đệ tử tạp dịch gặp hai người đều sôi nổi cúi đầu tránh đường, chủ động chào hỏi.

Tư Đồ Nam đi trước, cách Trương Vinh Phương khoảng hai bước.

“Trương Vinh Phương, ngươi có biết đệ tử tu hành làm thế nào mới thăng chức được hay không?”

“Ta không biết.” Trương Vinh Phương cũng đang nghĩ về vấn đề này.

Đệ tử tu hành muốn lên cao nữa thì phải được pháp sư thu nhận vào cửa, trở thành đệ tử chân truyền.

Chỉ những đệ tử chân truyền có tư cách nhận đạo hiệu, sau đó họ mới có đủ tư cách để được thăng cấp thành pháp sư.

“Ta chỉ mới biết từ lần tụ hội trước.” Tư Đồ Nam nói.

“Thực ra việc thăng chức của đệ tử tu hành chủ yếu là phụ thuộc vào việc tu hành võ công. Bởi vì cảnh giới tu hành văn công rất khó phán đoán. Dù là ảo giác hay tâm tướng, không ai có thể phân biệt được là thật giả nên chủ yếu là phải dựa vào trình độ võ công để phán đoán.

Đây là cách dễ dàng nhất, trực quan nhất để đánh giá mức cấp bậc thấp.”

Lời nói của Tư Đồ Nam khiến Trương Vinh Phương hơi cau mày.

Hắn im lặng suy nghĩ.

“Bây giờ võ công của triều đình Đại Linh đã quét ngang thiên hạ, chưa từng có địch thủ, chuyên tu võ công thì có ích lợi gì chứ?”

“Đúng là Đại Linh rất mạnh. Ta đã từng nghe sư phụ nói Thanh Hoà Cung của chúng ta thuộc về Đạo giáo, nhưng cũng không phải không có đối thủ. Chưa kể những võ công của những môn phái còn lại trong giang hồ, Bạch Linh Tự gần đây thường xuyên phái người đến vạch lá tìm sâu, gây chuyện.

Ngoài ra còn có Du Phương Tăng đi ngang qua, hung nhân Hắc Bảng: hải tặc Giang Dương… có không ít người cần phải đề phòng.”

Trương Vinh Phương có thể lờ mờ hiểu ra chút gì đó.

“Vậy nếu không thế tu luyện võ công thì sao?”

“Vậy thì chỉ có thể tinh thông Đạo pháp mới được. Khi ngươi sống đến 80 tuổi mà thân thể vẫn khỏe mạnh, đi lại thoải mái, đương nhiên sẽ chứng minh cảnh giới Đạo pháp của ngươi siêu phàm. Đến lúc đó chức danh của ngươi sẽ có thể thăng cấp được rồi.” Lời nói của Tư Đồ Nam khá là thực tế.

Bởi vì Văn tu Quan Hư Công không có tiêu chuẩn cụ thể nào, rất khó để xác định cảnh giới cá nhân nên chỉ có thể dựa vào võ công.

Nếu theo chế độ này thì hầu hết hàng ngũ đứng đầu của Thanh Hoà Cung, thậm chí toàn bộ Đại Đạo giáo có lẽ đều là võ tu.

“Ngươi có biết võ lâm giang hồ là như thế nào không?” Trong lòng Trương Vinh Phương đã hiểu rõ, tiếp tục hỏi.

“Ta cũng không rõ lắm. Thế nhưng hiện nay, Phật Môn đế sư Đạt Mễ Nhĩ đang quản lý võ lâm thiên hạ, ngoại trừ người trên Hắc Bảng và Xích Bảng thì không ai dám càn rỡ. Có lẽ mấy chuyện này chỉ có đám đệ tử võ tu mới biết rõ nhất.”

“Ah may quá, chúng ta đến nơi rồi.” Tư Đồ Nam đưa Trương Vinh Phương vào Thượng Đức Viên.

Chương 18: Thuộc tính xuất hiện

Bước qua cổng vòm màu trắng, đi hết con đường lát đá cuội, thỉnh thoảng có thể bắt gặp những những bức tượng tiên hạc lão quy được điêu khắc bằng đá tảng.

Thượng Đức Viên có diện tích rất rộng, bên trong bao gồm nhiều khu ở tập thể để phục vụ cho những mục đích khác nhau.

Không lâu sau, trên con đường nhỏ hai người đang đi đã xuất hiện thêm mấy bóng người.

Những người này tụ tập trong một tiểu đình nhỏ sơn đỏ, hình như bọn họ đang bàn luận về chuyện gì đó.

Trương Vinh Phương bình tĩnh đi theo Tư Đồ Nam đến gần.

Vừa mới bước được vài bước, hắn chợt cảm thấy ngực bụng nóng bừng, đáy mắt thoáng hiện lên một tia huyết sắc.

Trương Vinh Phương vui mừng khôn xiết, vội vàng nhìn xuống cánh tay mình.

Thanh thuộc tính lập tức xuất hiện.

[Trương Vinh Phương.

Sinh mệnh 9-9+

Kỹ năng: Quan Hư Công+

Thuộc tính có thể dùng: 1.]

‘Quả nhiên có rồi!’ Trong lòng Trương Vinh Phương trào lên cảm giác chờ mong khó mà miêu tả bằng lời.

Hắn nhìn vào hai dấu + màu vàng phía sau mục sinh mệnh và kỹ năng, trong lòng chỉ muốn click vào chúng ngay lập tức.

Nhưng bây giờ xung quanh hắn đang có người, nếu lỡ như tăng thêm thuộc tính mà thân thể xuất hiện dị thường thì sẽ bị người khác phát hiện, mất nhiều hơn được.

“Không phải vội. Không thể vội vàng nhất thời được, lát nữa quay về rồi nghiên cứu sau.”

Trương Vinh Phương kìm nén sự kích động trong lòng, ngẩng đầu đi theo Tư Đồ Nam đến mái đình màu đỏ phía trước.

Trong đình có ba người, hai nữ một nam

Họ đều đã thay đạo bào của đệ tử tu hành, áo ngắn màu trắng cùng với áo ngoài màu lam nhạt.

Ba người nghe được Trương Vinh Phương đã bái Tiêu Dung pháp sư làm thầy thì đều thoáng có chút kinh ngạc.

“Nghe nói Vinh Phương huynh xuất thân từ Man tộc phải không? Còn là Nho hộ nhỉ?” Một nữ tử chợt lên tiếng hỏi.

Tư Đồ Nam gật đầu, khẳng định ý trong câu hỏi.

Trương Vinh Phương lập tức cảm giác được ánh mắt ba người kia đặt lên người mình đã giảm bớt quá nửa độ chú ý.

Hắn không mấy để tâm, đây cũng chẳng phải là lần đầu tiên Trương Vinh Phương gặp phải loại chuyện thế này.

Nho hộ và Man tộc tứ đẳng, hai thứ này gộp vào chung vào một chỗ đã quyết định rằng: Tương lai, cho dù năng lực của hắn có cao đến mấy thì cũng không cách nào đi lên hàng ngũ cao tầng được.

Đây không phải việc ý chí của một người có thể quyết định được, nó là điều luật đã được nghi rõ trong luật pháp của triều đình Đại Linh. Man tộc và Nho hộ không thể nhậm chức quan tầng lớp trung thượng.

Đại Linh tôn Phật sùng Đạo, thứ duy nhất cực kỳ bài xích chính là Nho gia, thậm chí phải nói là chán ghét.

Mấy người trò chuyện trong chốc lát.

Không lâu sau lại lục tục có thêm năm người đi tới.

Tổng cộng có mười người tụ chung vào một chỗ, khiến tiểu hồng đình (đình nhỏ màu hồng) có vẻ hơi chật chội.

(đình nhỏ màu hồng)

Thế nên đoàn người tìm một bãi đất trống ở bên cạnh đình, tách thành mấy nhóm gồm hai ba người đứng nói chuyện với nhau.

Trương Vinh Phương cùng với một đạo nhân khác trông có vẻ cũng bị cô lập giống hắn, không có người nào hỏi han đến.

Hai người dứt khoát đứng cạnh nhau luôn.

“Thời đại này, mọi người còn trẻ mà đã thực tế như vậy. Ngay cả tí xã giao cho có lệ mà cũng không muốn làm. ” Đạo nhân kia than thở.

“Đạo huynh xưng hô thế nào?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Trương Tân Thái.”

“Hạnh ngộ, hạnh ngộ. Tại hạ là Trương Vinh Phương.”

Trương Tân Thái ngầm chỉ vào một chỗ cách đó không xa, ở đó có một nam tử bị mấy người vây quanh.

“Vị kia là Chu Trạch, thấy không? Mới qua 19 tuổi đã bắt đầu vượt qua hai đại cảnh giới Dưỡng Huyết, Rèn Gân, có phẩm cấp.

Hắn ta tu Hỗn Nguyên phù, thiên phú tương đối đáng sợ, gần như là một năm lên một tầng. Người sáng suốt đều có thể nhìn ra được tiền đồ sau này của hắn ta sẽ vô cùng tốt, sau này chỉ cần trải qua giai đoạn thực chiến nữa là được.”

Trương Vinh Phương đưa mắt nhìn sang. Thấy Chu Trạch kia có cơ thể cường tráng, mắt to mày rậm, vẻ mặt hưng phấn… khí chất đúng là không tầm thường.

“Còn có Đào Mộng Khiết kia nữa. Gia đình nàng ta giàu có, trắng trợn dùng tiền mua danh ngạch. Võ công á hả, chỉ lèo tèo thường thường thôi. Chẳng qua tiền lại là thứ rất tốt, đánh không lại ngươi, nhưng mà người ta đông người. ” Trương Tân Thái chỉ vào một nữ tử hơi mập khác, bình luận.

Danh ngạch: cơ hội tham gia sự kiện/việc gì đó.

Danh ngạch: cơ hội tham gia sự kiện/việc gì đó.

“Trừ bọn họ ra, mấy người còn lại đều tu hành ít nhất là một loại phù pháp. Giờ bộc lộ thiên phú hoặc tài lực, cộng thêm việc có nhiều mối quan hệ thì có thể tấn chức cũng không phải là may mắn gì. “

“Bọn họ đều mạnh hơn tại hạ nhiều.” Trương Vinh Phương than thở.

“Đừng tự coi nhẹ bản thân.” Trương Tân Thái vỗ vai Trương Vinh Phương.

“Chuyện của Tiêu Thanh Anh, ta cũng có nghe qua. n oán rõ ràng, có ân tất báo, dù có đắc tội với người khác thì vẫn mạo hiểm đứng ra… Đây chính là chỗ hơn người của huynh đấy.”

Chương 19: Yên lặng rời đi

“Chuyện nên làm, hà tất phải nói thêm.” Trương Vinh Phương lắc đầu.

“Đừng suy nghĩ nhiều. Đời này, thứ mà Trương Tân Thái ta bội phục, thưởng thức nhất chính là những người có nghĩa khí.” Trương Tân Thái lại vỗ vai Trương Vinh Phương.

“Xuất thân thấp hèn thì sao chứ? Trong đại đạo của chúng ta đầy heo chó có xuất thân cao quý kìa. Người dù sao cũng cao quý hơn heo chó.”

Trương Vinh Phương không biết nên nói gì nữa, đành cười khổ.

“À, Tân Thái huynh. Cảnh giới võ công của huynh thế nào rồi?”

“Ta? Đừng nhắc thì hơn. ” Trương Tân Thái cười ha ha.

“Thôi, lần sau trò chuyện tiếp. Nếu huynh rảnh rỗi thì có thể đến Huyền Tâm điện tìm ta.”

Không đợi Trương Vinh Phương đáp lời, hắn đã xoay người rời đi. Tốc độ cực nhanh, vài bước chân là đã lẩn vào trong rừng, biến mất không còn thấy bóng dáng.

Trương Vinh Phương nhìn theo hướng đối phương rời đi. Nhất thời khó mà hiểu nổi.

“Ngươi có quan hệ với Trương Tân Thái sư huynh từ khi nào vậy?” Tư Đồ Nam từ một bên, lặng lẽ ghé sát lại đây.

“Sư huynh? Không phải là hắn mới thăng cấp à?” Trương Vinh Phương lộ ra vẻ sửng sốt.

“Không phải đâu… Năm ngoái võ công của Trương Tân Thái sư huynh đã lên nhị phẩm rồi. Võ công, phù pháp của ta cũng là do một sư đệ của huynh ấy dạy dỗ đấy. ” Tư Đồ Nam kinh ngạc nói.

Trương Vinh Phương lập tức cảm thấy rất ngạc nhiên.

Thì ra toàn trường chỉ có mỗi mình hắn là chẳng biết tí võ vẽ nào à? Ngay cả Tư Đồ Nam cũng đã được truyền thụ phù điển

rồi ư?

Chỉ có mỗi thể chất, khí huyết của hắn là thiếu hụt cần tu dưỡng, thế nên vẫn còn lóc cóc đi luyện Quan Hư Công.

Sau mấy câu trò chuyện nhạt nhẽo vô vị, thấy Tư Đồ Nam và đám người Chu Trạch, Đào Mộng Khiết đang trò chuyện sôi nổi nên Trương Vinh Phương không đến làm phiền nàng, một thân một mình rời khỏi buổi tụ hội.

Hắn đi không lâu, Tư Đồ Nam và đám người kia trò chuyện một lát thì chợt nhớ ra, liền xoay trái xoay phải tìm Trương Vinh Phương.

"Ngươi đang tìm người tên Trương Vinh Phương kia à? Hắn đã đi được một lát rồi. " Chu Trạch lên tiếng.

Hắn ta có hơi quan tâm đến Tư Đồ Nam cùng một nữ tử khác tên Liễu Mộng. Bởi vì bọn họ là hai ngươi xinh đẹp nhất trong số những tân đệ tử lần này.

Nếu không phải Đào Mộng Khiết luôn ở bên cạnh nhiệt tình giữ lại thì hắn ta đã mời hai người đi riêng từ lâu rồi.

Đại Linh ủng hộ chế độ đa thê đấy.

"Hừm, có hơi thất lễ rồi. Trương Vinh Phương là do ta dẫn đến, theo lý thì ta nên đi về cùng hắn mới phải đạo. " Tư Đồ Nam gật đầu, lộ ra ý cười thăm dò với Chu Trạch.

"Ngươi và hắn có quan hệ không tệ nhỉ?" Liễu Mộng bên cạnh lên tiếng hỏi. Vóc người nàng thon dài, hai chân thẳng tắp. Ngoại hình cho người ta cảm giác đây là người thường xuyên tập luyện, đường cong rất đẹp mắt.

"Ta khuyên ngươi qua lại với hắn ít thôi, với ngươi chỉ có hại chứ chẳng mang lại lợi ích gì. Dù sao thì hắn cũng xuất thân từ Man tộc, Nho hộ… Sau này khoảng cách với chúng ta sẽ càng ngày càng xa thôi."

"Đúng vậy đó. Có một số mối quan hệ cần cắt thì cắt, nếu không ngày sau kiểu gì cũng trở thành liên lụy. " Chu Trạch gật đầu tán đồng.

"Đúng vậy đấy. Trước đây ta cũng có một thanh mai trúc mã, sau này gia cảnh đôi bên chênh lệch càng ngày càng chênh lệch lớn, hắn lúc nào cũng tìm ta xin giúp đỡ. Không phải ta

nói xấu người khác, không muốn lui tới với hắn, mà là thời gian lâu dài, chính hắn cũng thấy xấu hổ nên không tới tìm ta nữa. “

Đào Mộng Khiết thở dài, nói tiếp: “Sau đó có khuê mật* nói cho ta biết, thanh mai trúc mã của ta từng nói với nàng rằng: Nhiều lần tìm ta vay tiền, nhờ giúp đỡ nên cứ luôn cảm thấy ở trước mặt ta, hắn không ngóc đầu lên được, trong lòng bị đè nén rất khó chịu. Cho nên mới…”

*Khuê mật (bạn cực kì thân, có thể chia sẻ tâm sự với nhau mọi thứ.

*Khuê mật (bạn cực kì thân, có thể chia sẻ tâm sự với nhau mọi thứ.

Lời của nàng có hơi thực tế khiến trong lòng Tư Đồ Nam có chút khó chịu, thế nhưng nàng cũng hiểu rằng điều ba người họ nói rất có thể sẽ biến thành sự thật.

“Sau này từ từ giảm bớt giao lưu là được. Thời gian dài, hắn tự nhiên sẽ hiểu rõ thôi. ” Chu Trạch an ủi.

Tư Đồ Nam khẽ lắc đầu. Thực tế thì quan hệ của nàng và Trương Vinh Phương cũng không tệ lắm, muốn nàng lập tức cắt đứt… đối với người có tính cách như Tư Đồ Nam, đúng là không dễ dàng gì.

Nhìn ba người bạn mới chung quanh, lại nhìn về hướng Trương Vinh Phương yên lặng rời đi.

Một bên là vòng tròn mới có lợi cho sự phát triển của bản thân, một bên là bạn cũ từ từ không đuổi kịp mình.

Lựa chọn như thế nào, thật ra trong lòng Tư Đồ Nam đã có khuynh hướng cả rồi.

*

Kéttt!

Cửa gỗ cấp tốc bị mở ra rồi đóng lại.

Trương Vinh Phương thở hắt ra một hơi, bước nhanh vào trong, ngồi xuống chiếc ghế duy nhất trong phòng, sau đó cúi đầu nhìn cơ thể của mình.

Chỉ cần hắn nhìn chăm chú vào bất kỳ một bộ phận nào thì thanh thuộc tính cũng sẽ hiện lên.

Phần lớn thanh thuộc tính màu xám trắng đều hiện lên trước mắt hắn cực kỳ rõ ràng, chi tiết.

Chương 20: Chương 20: Thuộc tính để tăng cường kĩ năng

Híz-khà-zzz

Trương Vinh Phương hít sâu một hơi, sau đó chia làm 9 lần chậm rãi thở ra.

Hơi thở phả vào trong không khí thành một đường khói trắng.

Trương Vinh Phương đứng lên, đi tới trước cửa sổ đang mở rộng, bên ngoài chính là hành lang gỗ,

Trên hành lang hai đạo nhân một nam một nữ. Bọn họ đang tựa vào cây cột đỏ cách đó không xa, nhỏ giọng đùa giỡn, nói chuyện phiếm.

Hai người mặc áo trong màu trắng, bên ngoài khoác đạo bào màu lam nhạt. Đều là người có thân phận đệ tử tu hành.

Chỗ này không còn là khu nhà trệt của đệ tử tạp dịch nữa, hiện đã là nơi ở thuộc về đệ tử tu hành.

Trương Vinh Phương nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại, quay về, ngồi xuống cái ghế ban nãy.

Hắn nhắm mắt dưỡng thần, im lặng chờ đợi thân thể khôi phục an tĩnh.

Sau đúng mười lăm phút, Trương Vinh Phương bỗng mở bừng mắt ra.

“Qua khoảng thời gian điều trị này, thuộc tính Sinh mệnh đã tăng lên một điểm rồi. Thứ này mình còn chưa biết hết tất cả hiệu quả. Trước kia đã từng dùng điểm thuộc tính đề cao Sinh mệnh, lần này không động tới nó nữa.”

Trương Vinh Phương dời tầm mắt lên thanh kỹ năng.

“Lần này sẽ thử kỹ năng xem sao. Hiện giờ, kỹ năng duy nhất của mình là Quan Hư công. Để xem điểm thuộc tính tăng lên thế nào.”

Bây giờ thân của hắn đã tăng thêm một bậc, ăn uống cũng đủ dinh dưỡng hơn. Đã thế lại còn không cần làm nhiều việc vặt

nên chuyện tích góp điểm thuộc tính sẽ không chậm như trước nữa.

Trước đó, mất hơn nửa năm mới tích lũy được một điểm.

Lần này mới hơn hai tháng đã có được một điểm rồi kìa.

Trương Vinh Phương không do dự gì nữa, lực ý chú nhanh chóng tập trung vào dấu + màu vàng phía sau Quan Hư công. Hắn nghĩ ngợi một chút rồi click mạnh vào đó.

Cạch!

Con số hiển thị điểm thuộc tính từ 1, biến thành 0.

Mà đằng sau Quan Hư công thì có thêm dòng chữ: Tầng thứ nhất.

Trong nháy mắt, một dòng khí nóng từ ngực tràn ra, không ngừng chảy xuôi khắp toàn thân.

Trương Vinh Phương cảm thấy cơ thể mình giống như được ngâm trong suối nước nóng, vô cùng thoải mái.

Cảm giác này duy trì một lát rồi mới từ từ dừng lại.

Hắn duỗi chân, phẩy phẩy tay mấy cái rồi mới đứng lên kiểm tra tình huống của mình.

[Trương Vinh Phương

- Sinh mệnh 8-9.

- Kỹ năng: Quan Hư công: Tinh Khiếu tầng thứ nhất.

Thuộc tính có thể dùng: 0.]

Trương Vinh Phương dừng một chút, lập tức nhớ lại lời giảng của sư tỷ Triệu Đại Thông.

“Quan Hư công Phân chia cảnh giới vô cùng đơn giản, phân biệt chia thành Tinh Khiếu, Hoán Thể, Trúc Cơ, Nội Đan, Nguyên Anh, Luyện Thần. Bây giờ hắn là mình đã triệt để nhập môn, bước vào Tinh Khiếu tầng thứ nhất rồi.”

Hắn thử vẫy tay đá chân thì không thấy có gì khác lạ, trừ việc tinh thần hơi khá hơn một chút ra thì đúng là chả có tí thay đổi nào

“Quan Hư công này cũng quá…” Trương Vinh Phương thầm lắc đầu. Cũng may là hắn đã kiểm tra, điểm thuộc tính của hắn đúng là có thể dùng để tăng cường kỹ năng thật.

Cứ như vậy… sau này nếu học được công pháp võ tu thì có thể nhanh chóng vượt qua người khác nhiều năm khổ tu rồi.

Bây giờ cơ thể này mới 16 tuổi, sau này từ từ tích góp điểm thuộc tính một, tương lai chắc chắn có hy vọng.

Xác định có thể dùng điểm thuộc tính để gia tăng kỹ năng xong, rốt cuộc thì tảng đá lớn đè nặng trong lòng Trương Vinh Phương cũng rơi xuống được.

Mấy ngày sau cha con Tiêu Dung cũng trở về, cuộc sống của Trương Vinh Phương lại quay về nhịp điệu trước đó.

Thế nhưng điều khiến Trương Vinh Phương cảm thấy không hiểu chính là từ sau buổi tụ hội đó, Tư Đồ Nam đã không còn nói chuyện với hắn nữa. Mỗi khi chạm mặt, nhiều lắm là gật đầu một cái coi như là đã chào hỏi.

Lúc đầu đúng là hắn chẳng hiểu ra sao, thế nhưng về sau nghe được một ít tiếng gió thì cũng đã rõ ràng. Đây là lựa chọn của đối phương.

Tư Đồ Nam lẫn vào vòng quan hệ của đám người Chu Trạch, Liễu Mộng, Đào Mộng Khiết nên tính phân chia giới hạn với kiểu đệ tử chẳng có tí tiền đồ nào như hắn.

Trương Vinh Phương cảm thán: con người thời nay cũng thực tế ghê chứ.

Sau đó hắn cũng không nghĩ nhiều nữa, mỗi ngày ăn ngon ngủ kỹ, chờ ngày điều dưỡng thân thể tốt lên, có đủ tư cách tu hành phù điển võ tu.

Chẳng qua việc khiến hắn cảm thấy hơi bất ngờ là tầng thứ nhất của Quan Hư công lại khiến thuộc tính sinh mệnh của hắn thong thả tăng lên.

Đảo mắt mắt một cái là đã tháng bảy.

Thuộc tính sinh mệnh của Trương Vinh Phương cũng chính thức đột phá hạn 10, biến thành [Sinh mệnh: 9-10].

Hắn cẩn thận ghi nhớ hiện tượng này, tạm gác lại quan sát sau.

Nếu sau này Quan Hư công khiến điểm sinh mệnh tăng lên một cách khả quan, vậy thì hắn có thể sẽ cân nhắc đến việc chủ tu Quan Hư công.

Ngày 7, tháng 7.

Trong dãy núi liên miên bất tận ở phía đông Thanh Hòa Cung, mây mờ bao phủ cả rừng lá cây xanh thẫm.

Ở giữa biển cây thấp thoáng bóng dáng một tiểu đội đang thong thả leo lên lưng chừng núi.

Chương 21: Thực hiện kế hoạch

Đang lúc giữa trưa, ánh nắng chói chang chiếu khắp nơi.

Tiểu đội này có tổng cộng 4 người. Đi phía trước là một nam một nữ, nam thì cao lớn tuấn lãng, nữ thì nhỏ nhắn đáng yêu. Bọn họ chính là Trần Vô Ưu và Tiêu Thanh Anh, đệ tử của Thanh Hòa Cung đang cùng đi ra ngoài đạp thanh du ngoạn.

Hai người đi phía sau tay xách nách mang, bao lớn bao nhỏ. Một người trong đó mệt đến mức cả người toàn là mồ hôi, người còn lại thì hơi tốt hơn chút nhưng vẫn phải thở dốc liên tục.

Đó chính là đệ tử bên cạnh Trần Vô Ưu cùng với Trương Vinh Phương đi theo Tiêu Thanh Anh.

Bốn người đều mặc đạo y màu lam nhạt có đai lưng, tay áo buộc chặt, khá thích hợp để hoạt động trong rừng núi.

Đồ đạc trong tay Trương Vinh Phương không nhiều lắm. Hắn không cầm đồ giúp Tiêu Thanh Anh mà chỉ phụ trách một số đồ dùng của mình.

Dù sao hắn cũng là đệ tử tu hành, dù chưa phải là võ tu nhưng cũng không phải người hầu của Tiêu Thanh Anh, thế nên từ chối việc xách đồ cho đối phương cũng là chuyện bình thường.

Thế nhưng một đệ tử khác thì lại khác hẳn. Nam tử tên Trương Khắc này là một đệ tử tạp dịch, để nịnh bợ Trần Vô Ưu nên vất vả lắm mới tranh được vị trí này, tất nhiên là sẽ bị người ta tuỳ tiện sai bảo hơn rồi.

Trương Khắc nhìn hai người trước mặt, lại quét mắt nhìn Trương Vinh Phương chỉ cầm vài thứ trong tay, ánh mắt lóe lên vẻ khó chịu.

Nhưng hắn cũng chẳng làm gì được.

“Vô Ưu ca, mau nhìn kia. Mau nhìn con khỉ nhỏ bên kia đi, nó đứng lên kìa!”

“Nó thế mà lại đi tiểu với chúng ta nữa chứ!”

“Trái cây ở đây thật là kỳ lạ, không biết có ăn được không nhỉ?”

“Trước giờ ta chưa từng thấy loại bướm này, không biết có thể bắt về nuôi không nhỉ?”

Giọng nói vui vẻ như chuông bạc của Tiêu Thanh Anh không ngừng quanh quẩn trong rừng cây.

Trương Vinh Phương đi phía sau, đưa mắt nhìn lên đằng trước. Thấy trên mặt Trần Vô Ưu nở nụ cười hiền hòa, không ngừng trả lời câu hỏi của Tiêu Thanh Anh.

Khung cảnh rất giống như bức tranh đạp thanh ngày hè.

Chỉ là…

Trương Vinh Phương tập chung đánh giá cử chỉ của Trần Vô Ưu, hắn luôn có cảm giác hơi bị thiếu hài hòa sao đó.

Hơn nữa, giọng nói của người này… khiến hắn cảm thấy hơi quen tai.

Từ góc độ của mình, Trương Vinh Phương có thể thấy Trần Vô Ưu mặc đạo bào xanh lam, tóc dài vấn thành búi của đạo gia rồi dùng nguyệt nha quan bằng phỉ thuý để cố định lại.

Ngũ quan hắn ta đoan chính, mày kiếm hơi nhếch nhập vào hai bên tóc mai, bờ môi dày rộng, xương mặt góc cạnh rõ ràng.

Nhìn qua thì đúng là một khuôn mặt đẹp, đường đường chính chính.

Cộng thêm mỗi khi tới chỗ nào khó đi qua, người này cũng đều đưa tay đỡ hờ Tiêu Thanh Anh. Không tiếp xúc trực tiếp nhưng vẫn có thể đảm bảo an toàn cho đối phương.

Cấp bậc lễ nghĩa chỉn chu như vậy rồi lại còn biết cách săn sóc nữa, thế nên mới khiến nụ cười trên mặt Tiêu Thanh Anh càng rạng rỡ hơn.

Trong lúc bất giác nhóm bốn người bọn họ đã băng qua một đỉnh núi, đi tới một vùng đất trũng toàn bóng cây rậm rạp.

Soạt! Phía trước chợt vang lên tiếng tán cây lay động.

Mọi người lập tức nhìn thấy có thứ gì đó nhanh chóng lướt qua các bụi cây, lủi về phía xa xa.

“Là sóc! Thanh Anh muội chờ ở đây nhé, để ta giúp muội bắt nó chơi đùa!” Hai mắt Trần Vô Ưu sáng lên, không đợi đối phương trả lời đã xông về phía trước.

Chỉ thoáng cái hắn ta đã nhảy vào bụi cây, đuổi theo con sóc kia.

Dù Tiêu Thanh Anh có muốn lên tiếng đáp lời thì cũng đã không kịp nữa rồi.

“Thân pháp của Vô Ưu ca càng ngày càng giỏi.” Nàng ưỡn ngực khen ngợi. Sau đó, có lẽ là cảm thấy có hơi đau lưng nên đi đến chỗ một thân cây có màu xám đen ở gần đó

*

Trong một khu rừng cách đó khoảng hơn 100m.

Bốn nam tử cường tráng, toàn thân mặc hắc y, đeo khăn che mặt màu nâu nhạt đang hoặc đứng hoặc ngồi chờ sẵn.

Chỉ chốc lát sau, Trần Vô Ưu nhanh chóng lao ra khỏi bụi cây.

“Đến lượt các ngươi rồi đấy. Các ngươi nhất định phải làm cho bằng được, nếu không ta sẽ không trả nốt số tiền còn lại đâu.”

Bốn tên áo đen lần lượt đứng dậy.

Trong số đó, một tên thấp lùn đội mũ tròn màu đen ôm quyền nói: “Tiêu Thanh Anh đó đến cả phẩm cấp còn không nhập, bọn ta sẽ phân ra hai người nhanh chóng bắt lấy nàng ta. Hai người khác thì ở lại, giải quyết hai tên đạo sĩ kia. Chắc chắn không có sai lầm nào đâu.”

“Vậy thì ta sẽ chờ tin tốt của các hạ.” Trần Vô Ưu ôm quyền đáp lại.

Thực lực của bốn tên chuyên nghiệp này ít nhất cũng là nhất phẩm, tên nào cũng đã từng giết người, dính máu cả rồi.

Đối phó với một tiểu nha đầu chẳng có tí có kinh nghiệm thực chiến nào, lại còn chưa thông qua được khảo hạch nhập phẩm cấp, rõ ràng là một việc cực kỳ dễ dàng.

Về phần hai tiểu đạo sĩ còn lại thì đều là người thường chưa từng tu luyện. Muốn làm ổn thỏa chuyện này, đúng là không có vấn đề gì to tát.

Chương 22: Lấy đại một cái cớ

Bốn tên hắc y nhân lập tức dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía Trần Vô Ưu vừa đi tới.

Trương Vinh Phương hơi nhíu mày.

Thật ra hắn có hơi nghi ngờ Trần Vô Ưu chính là tên mà mình đã nghe lén được lúc trước. Nhưng vì chuyện đã qua khá lâu nên hắn cũng không dám chắc lắm.

Từ lúc Trương Vinh Phương mật báo cho Tiêu Dung đến giờ cũng đã rất lâu rồi. Trí nhớ của hắn cũng chỉ thuộc tiêu chuẩn của người bình thường nên tất nhiên là đã lẫn lộn, phai nhạt lắm rồi.

Lần này, trước khi đi ra ngoài hắn đã khuyên Tiêu Thanh Anh phải cẩn thận hơn, không nên đi ra ngoài làm gì.

Nhưng Tiêu Thanh Anh lại nói có Trần Vô Ưu bảo vệ, nàng sẽ không bị gì đâu, sau đó liền lờ đi, không quan tâm tới Trương Vinh Phương nữa.

Hơn nữa chỗ bọn họ đi cách Thanh Hòa Cung không xa, chỉ khoảng hai đỉnh núi mà thôi. Nếu có chuyện gì thì vẫn chạy về sơn môn kịp.

Điểm thứ ba, bản thân Tiêu Thanh Anh cũng là đệ tử võ tu. Tuy chưa nhập phẩm cấp nhưng sức khoẻ vẫn hơn xa người thường.

Khuyên nhủ nhưng người ta có thèm nghe đâu, Trương Vinh Phương chỉ có thể báo cho Tiêu Dung biết trước, sau đó bản thân bất đắc dĩ theo đối phương ra ngoài.

Lúc này thấy Trần Vô Ưu đột nhiên biến mất, cộng thêm đã nghi ngờ từ trước, sự cảnh giác trong đầu Trương Vinh Phương lập tức dâng lên ào ào.

Hắn lén nhìn Trương Khắc ngồi bên cạnh, thấy vẻ mặt người này mù mờ chẳng biết gì, còn đang lấy khăn tay ra để lau mồ hôi.

Mấy dòng liệt kê thuộc tính trên đầu hắn sáng choang. Theo thứ tự là:

[Trương Khắc — Sinh mệnh 9-9. — Kỹ năng: 0.”

Mà thuộc tính của Tiêu Thanh Anh thì lại là:

[Tiêu Thanh Anh — Sinh mệnh 12-14. — Kỹ năng: Hồi Xuân Tịnh Thời phù điển/ Nhạc Hình phù tầng thứ bảy.]

Thuộc tính của nữ tử này, sinh mệnh chỉ cao hơn Trương Vinh Phương có hai điểm, nhỡ đâu gặp phải chuyện gì…

Bản thân hắn hoàn toàn không biết tí võ công nào, chỉ cần gặp phải người hơi biết tí võ vẽ là xếp hàng chào thua ngay. Nếu dựa vào một mình Tiêu Thanh Anh thì sợ là chỉ còn nước dâng mạng mà thôi.

“Tiêu sư tỷ, vừa nãy ta thấy tỷ làm rớt thứ gì ở đằng sau thì phải, hình như là yêu bài của tỷ đó!” Trương Vinh Phương chợt lên tiếng.

“Yêu bài hả?” Tiêu Thanh Anh sửng sốt. Nàng nhanh chóng sờ soạng bên hông của mình, quả nhiên không thấy yêu bài đâu nữa. Tiêu Thanh Anh cũng chẳng nhớ rõ là mình đi ra ngoài mà quên mang theo hay làm rơi dọc đường nữa.

“Ngươi nhớ là rơi ở đâu không?” Tiêu Thanh Anh quay đầu lại, không nhịn được mà nhìn thẳng vào Trương Vinh Phương.

“Ở ngay đằng sau thôi. Vừa nãy ta nhìn không rõ lắm, còn tưởng là cục bùn hay cành cây linh tinh gì cơ.” Trương Vinh Phương nghiêm túc nói.

Trên thực tế hắn vừa ra khỏi cửa đã không thấy yêu bài của Tiêu Thanh Anh rồi, sở dĩ nói như vậy chẳng qua là tùy tiện lấy đại một cái cớ mà thôi.

Mượn cớ kiểu này, dù có sai thì cùng lắm là bị trách cứ một phen rồi thôi, chẳng có vấn đề to tát gì.

“Ngươi mau tìm giúp ta đi.” Tiêu Thanh Anh không kiên nhẫn nói.

“Một mình ta đi sợ là không tìm được đâu, chúng ta cùng đi nhé. Lỡ đâu nó bị mấy con khỉ hay thứ linh tinh nào nhặt mất thì phiền phức lắm.” Trương Vinh Phương đề nghị.

“Được rồi.” Tiêu Thanh Anh cũng muốn tranh thủ thời gian tìm được yêu bài rồi quay lại chờ Vô Ưu ca ca của mình. Về

phần bị lừa, nàng không cho rằng Trương Vinh Phương dám lừa mình.

Người tên Trương Vinh Phương này, phụ thân cơ bản là vì nàng nên mới chỉ điểm cho hắn vài thứ. Nếu như đối phương dám giở trò với nàng, khi trở về nàng chắc chắn nàng sẽ nói phụ thân đá hắn ra khỏi đạo môn.

“Ta cũng tìm giúp hai người.” Trương Khắc – thuộc hạ của Trần Vô Ưu đang đứng bên cạnh cũng vội vàng lên tiếng.

“Không cần đâu. Phải có một người ở đây chờ Vô Ưu sư huynh chứ. Lỡ huynh ấy trở về mà không thấy ai ở đây, chẳng phải là càng dễ lạc nhau hơn à?” Trương Vinh Phương trả lời đối phương. Hắn không tin tưởng người này.

“Thế cũng được. Vậy ngươi cứ ở lại đây chờ Vô Ưu ca ca quay về đi.” Tiêu Thanh Anh gật đầu.

Sau đó nàng và Trương Vinh Phương, hai người một trước một sau nhanh chóng đi ngược lại con đường mà họ vừa đi qua.

“Ở gần đây thôi, chúng ta đi nhanh lên chút đi.” Trương Vinh Phương thúc giục đối phương.

“Rốt cuộc là ở đâu thế?” Tiêu Thanh Anh cúi đầu không ngừng quan sát, tìm kiếm trong bụi cỏ.

Á!

Đúng lúc này, mảnh rừng phía sau, cách đó không xa truyền đến tiếng hét thảm của Trương Khắc.

Hai người ngẩng phắt đầu lên, nhìn về phía nơi phát ra tiếng hét.

“Người đâu? Tại sao chỉ có mỗi một tên thôi? Hai người còn lại đâu rồi?” Một giọng nam loáng thoáng bay tới.

“Chắc chắn là ở quanh đây thôi, chưa đi xa được đâu. Mau tìm chúng đi!” Một giọng nói hào sảng đáp lại

“Có người đang tìm chúng ta! Trương Khắc, Trương Khắc thế nào rồi?” Sắc mặt Tiêu Thanh Anh tái nhợt.

Chương 23: Ống trúc truyền tin

Tuy nàng biết võ công nhưng lại chưa bao giờ thực chiến, lúc này gặp phải nguy hiểm, đầu óc lập tức cảm thấy hoảng loạn.

“Quả nhiên là đến rồi! Mau chạy sang bên này!” Trương Vinh Phương bên cạnh kéo Tiêu Thanh Anh lại, nhanh chóng chạy về một hướng khác.

Tiêu Thanh Anh cơ bản là chưa phản ứng kịp thì đã vô thức chạy theo Trương Vinh Phương luôn rồi.

Chạy được một lát, đến khi nàng hồi hồn lại thì đã thấy bản thân trốn vào trong một hốc cây nằm bên dưới sườn dốc.

Hốc cây chật hẹp, bên trong ẩm ướt oi bức lại không ít kiến đen đang chuyển đồ xuống dưới.

“Tỷ ở lại đây nhé. Tuyệt đối đừng lên tiếng, cũng đừng đi ra! Ai gọi cũng đừng đi ra, cho dù là Trần Vô Ưu sư huynh thì cũng đừng ra! Ta đi xem tình huống như thế nào!” Trương Vinh Phương quẳng lại một câu rồi xoay người chạy mất.

Trước khi rời đi, trong lòng hắn đã đoán chắc họ sẽ gặp nguy hiểm.

Dạo này hắn liên tục học tập Quan Hư công với Triệu Đại Thông sư tỷ. Sáng nào cũng cùng nhau luyện công, đồng thời cũng có sự hiểu biết nhất định về một cao thủ võ công.

Cho nên trên đường đi đến đây, hắn đã âm thầm quan sát các vị trí có thể trốn được.

Trương Vinh Phương hiểu rất rõ, chỉ trốn ở trong hốc cây thì vẫn có thể gặp nguy hiểm, sớm muộn gì cũng sẽ bị đối phương tìm ra.

Biện pháp duy nhất, chính là… viện binh.

Đương nhiên hắn có thể chuồn thẳng luôn, nhưng vì sao hắn lại được cất nhắc cơ chứ? Chính là vì Tiêu Dung muốn hắn nhắc nhở Tiêu Thanh Anh.

Bởi vì cái nghĩa mà hắn thể hiện ra.

Thế nên Tiêu Thanh Anh xảy ra chuyện mà hắn lại chẳng sứt mẻ gì, chắc chắn Tiêu Dung sẽ không bỏ qua cho Trương Vinh Phương.

Thế nên để đề phòng, lần này trước khi ra ngoài hắn đã hẹn với người khác rồi.

Chạy thẳng một mạch, Trương Vinh Phương nhanh chóng đi đến nơi có địa thế cao hơn một chút. Hắn đứng trên một tảng đá, lấy ống trúc hình trụ từ trong bao quần áo ra.

Sau đó Trương Vinh Phương lại cấp tốc lấy đá đánh lửa, chà mạnh nó vào nhau tạo thành tia lửa, đốt ngòi nổ của ống trúc.

Xoẹt!

Ngòi nổ lập tức bùng cháy, rất nhanh đã đến lúc cháy tới phần gốc. Trương Vinh Phong giơ ống trúc, nhắm thẳng lên trời.

Chỉ thấy ống trúc vang lên tiếng viu, ánh lửa màu vàng bùng lên, sau đó một chùm sáng đỏ nổ tung phía trên mấy ngọn cây.

Bùm!

Ánh lửa vàng rực theo tiếng pháo nổ cực lớn nhanh chóng lan rộng phía trên rừng cây.

Bên ngoài mấy trăm mét, hai bóng người đã chờ lâu lập tức đứng thẳng dậy, nhìn về phía pháo hoa nổ tung.

“Quả nhiên là đã xảy ra chuyện! Đi!”

Hai người không nói nhiều, mỗi người nhấc một thanh đao lên rồi nhanh chóng lao về phía pháo hoa nổ.

Bên trong hốc cây, Tiêu Thanh Anh rụt người lại, hơi hơi phát run.

Nàng chưa bao giờ gặp phải chuyện như thế này. Tiếng kêu thảm thiết của Trương Khắc lúc trước đến giờ vẫn khiến nàng rét run cả người.

Bên ngoài truyền đến tiếng pháo rền vang khiến trong lòng Tiêu Thanh Anh lập tức có thêm một tia hi vọng.

“Là ống trúc truyền tin của phụ thân!” Sắc mặt Tiêu Thanh Anh ổn định hơn một chút, tiếp tục yên lặng chờ đợi.

“Người của phụ thân nhất định sẽ tới cứu ta!”

Hai tay Tiêu Thanh Anh ôm chặt lấy cơ thể, mắt thì không ngừng nhìn qua khe hở, quan sát tình hình bên ngoài hốc cây.

Không bao lâu sau, bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

“Là ống trúc truyền tin, động tác nhanh lên chút. Người của Thanh Hòa Cung sắp đến rồi đấy!” giọng nam sang sảng vội la lên.

“Ta tìm bên này!”

“Chia nhau ra. Sau 50 hơi thở, dù có tìm được hay không cũng phải tự rời đi rồi tập hợp ở chỗ cũ!”

“Rõ!”

Mấy người đồng thanh đáp lại, trong giọng điệu rõ ràng là có khẩu âm của người miền Bắc.

Tiêu Thanh Anh không dám lên tiếng. Nàng đợi mãi cho đến khi tiếng bước chân nhanh chóng đi xa, hoàn toàn biến mất không nghe thấy gì nữa thì mới dám thở hắt ra một hơi.

Lại đợi 10 hơi thở, bên ngoài đột nhiên truyền đến một giọng nam đã cố tình đè thấp.

“Tiểu Anh sư muội, ngươi ở đâu? Mau ra đây, người xấu đã đi rồi!”

Giọng nói rất quen thuộc, rõ ràng là giọng của Trần Vô Ưu sư huynh.

Tiêu Thanh Anh tỉ mỉ phân biệt, xác định người tới thật sự là Trần Vô Ưu sư huynh, trong lòng nàng lập tức thấy thả lỏng hơn nhiều.

Đang định xông ra khỏi hốc cây, Tiêu Thanh Anh chợt nhớ tới lời dặn dò của Trương Vinh Phương.

“Tỷ ở lại đây nhé. Tuyệt đối đừng lên tiếng, cũng đừng đi ra! Ai gọi cũng đừng đi ra, cho dù là Trần Vô Ưu sư huynh thì cũng đừng ra!”

Tiêu Thanh Anh bỗng khựng lại, trong lòng không ngừng nghiêng ngả giữa Trần Vô Ưu sư huynh và Trương Vinh Phương.

Thế nhưng so với Trương Vinh Phương còn xa lạ, độ tín nhiệm nàng dành cho Trần Vô Ưu sư huynh dịu dàng anh tuấn chắc chắn là lớn hơn nhiều rồi.

Tiêu Thanh Anh nhanh chóng quyết định, không do dự nữa. Nàng lao ra hốc cây, phóng về phía phát ra tiếng nói của Trần Vô Ưu.

“Ta ở đây, Vô Ưu ca ca!” Tiêu Thanh Anh vừa chạy vừa kêu lên.

Chương 24: Hắn ta bị lừa rồi

Trong rừng rậm, Tiêu Thanh Anh nhào vào trong ngực Trần Vô Ưu.

“Vô Ưu ca! Sao bây giờ huynh mới đến!? Vừa nãy có rất nhiều người kéo đến, hình như bọn chúng thật sự muốn bắt mấy người bọn ta. Trương Khắc chạm mặt với bọn họ, không biết bây giờ sao rồi?”

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì đâu… Có ta ở đây rồi…” Trần Vô Ưu ôm lấy Tiêu Thanh Anh, nhẹ nhàng vỗ lên lưng nàng để an ủi.

Vẻ mặt hắn cực kỳ dịu dàng nhưng trong mắt lại chỉ toàn là hờ hững lạnh lùng.

“Sao muội lại ở đây? Trương Vinh Phương vẫn luôn đi cùng muội đâu rồi?”

“Trương Vinh Phương giấu ta trong hốc cây này, sau đó chạy về tìm viện binh. Hắn còn dặn ta đừng ra ngoài, nói gì mà dù là huynh gọi cũng đừng ra.” Tiêu Thanh Anh vội vàng nói.

“Sao Vô Ưu ca ca lại có thể hại ta được chứ. Ta vừa nghe thấy tiếng ống trúc truyền tin của phụ thân, chắc chắn là bọn họ đã hành động rồi. Bây giờ chúng ta quay lại, nói không chừng sẽ gặp được bọn họ đấy!”

Trần Vô Ưu vốn không để ý lắm, nhưng nghe đến câu Trương Vinh Phương dặn dò Tiêu Thanh Anh thì trong lòng lại hơi rục rịch. Hắn ta nghĩ rất có thể là tên tiểu đạo sĩ kia đã nghi ngờ mình rồi.

Tiếp đó lại nghe được câu sau, lúc này thì hắn ta bắt đầu luống cuống thật rồi.

“Thế Trương Vinh Phương đã đi theo hướng nào?” Hắn ta đột nhiên hỏi.

“Bên kia.” Tiêu Thanh Anh chỉ tay về một hướng, đó cũng chính là nơi mới phát ra tiếng ống trúc truyền tin.

Trong lòng Trần Vô Ưu cảm thấy khá căng thẳng, ánh mắt thoáng hiện lên vẻ buồn bực.

Cuối cùng thì hắn ta cũng biết là ai phóng ống trúc truyền tin rồi.

Cái tên tiểu đạo sĩ chết tiệt này!

Trần Vô Ưu ôm Tiêu Thanh Anh, làm dấu tay với những kẻ đang ẩn nấp trong rừng. Sau đó hắn ta chỉ về hướng mà Trương Vinh Phương đã rời đi.

Trong rừng rậm có bóng người nhoáng lên, lập tức đuổi về hướng được ra dấu.

*

Một bên khác.

Sau khi nhìn thấy ống trúc nổ tung, Trương Vinh Phương thu tầm mắt lại rồi nhanh chóng quan sát chung quanh, muốn tìm một chỗ để trốn đến khi qua chuyện.

Ở đây cây cối rậm rạp, ánh sáng âm u, có rất nhiều chỗ thích hợp để ẩn thân.

Trương Vinh Phương nhanh chóng nhảy xuống khỏi tảng đá lớn. Điểm sinh mệnh tăng lên khiến thân thể hắn khỏe mạnh hơn rất nhiều, sức chịu đựng cũng tốt hơn trước.

Nếu là lúc trước, hắn mà chạy liên tục thế này thì sợ là đã thở không ra hơi từ lâu rồi.

Trương Vinh Phương mới nhảy xuống thì từ mảnh rừng phía sau đã có một hắc y nhân che mặt lao ra.

Hắc y nhân ngẩng đầu nhìn lên, đúng lúc mắt đối mắt với Trương Vinh Phương. Hai người cứ thế mà mắt to trừng mắt nhỏ.

“Đi mau, người bên Thanh Hòa Cung sắp đến rồi!” Trương Vinh Phương bất ngờ quát khẽ, nét mặt lộ rõ vẻ căng thẳng.

Hắc y nhân bịt mặt vốn không nhận ra Trương Vinh Phương nên còn đang suy đoán. Lúc hắn ta vừa muốn ra tay thì lại nghe thấy mấy câu của đối phương, tự nhiên có chút sửng sốt.

“Đến bao nhiêu người?” Hắn ta lập tức dò hỏi theo bản năng.

“Không biết, nhưng mà vừa nãy ta nghe thấy ở đây cơ tiếng nổ nên mới đến điều tra thử. Hoá ra là có người phóng ống trúc

truyền tin! Ta đặc biệt được sắp xếp ở đây để báo tin!" Trương Vinh mới trầm giọng nói.

"Phiền phức rồi!" Hắc y nhân ôm quyền rồi xoay người chạy mất.

Hắn ta mới chạy được vài bước đã lờ mờ nhận thấy chuyện này cứ có gì đó sai sai. Trần Vô Ưu hoàn toàn không đề cập đến việc còn sắp xếp thêm những người khác. Tiểu tử này…

Không đúng!

Hắn ta bị lừa rồi!

Hắc y nhân xoay người, nhìn về phía Trương Vinh Phương. Quả nhiên, tiểu tử kia đã chạy được hơn 10m, sắp bị cây cối rậm rạp trong rừng che kín luôn rồi.

Hắc y nhân lập tức giận dữ đùng đùng. Lớn từng này tuổi mà còn bị một thằng nhãi chưa ráo máu đầu lừa gạt, nếu chuyện này mà truyền ra ngoài thì về sau hắn ta còn chỗ đặt chân trên giang hồ nữa à?

Chỉ là, tiếng ông trúc truyền tin lúc nãy lại đúng là hàng thật giá thật. Hắn ta nhấc chân đuổi theo người phía trước, nhưng được vài bước thì lập tức dừng lại để tính toán thời gian.

Đôi mắt lộ ra sau lớp mặt nạ không ngừng biến đổi cảm xúc.

"Đáng chết, lần sau đừng để ta gặp lại ngươi! Tiểu tử thối!"

Hắc y nhân không đuổi theo mà xoay người chạy như điên về hướng ngược lại với Thanh Hòa Cung.

Chỉ chốc lát sau hắn đã biến mất trong biển cây mênh mông.

Trương Vinh Phương chạy được một đoạn, lại thấy người phía sau không đuổi theo nên cũng tạm dừng lại để thở dốc.

Vừa rồi, khoảnh khắc dốc hết sức kia đã khiến thể lực hắn bị tiêu hao rất nhiều.

Đứng nguyên tại chỗ một lát, mảnh rừng phía Thanh Hòa Cung cũng nhanh chóng truyền đến tiếng bước chân đang chạy vội.

Hai bóng người từ trong rừng lao ra, một người Triệu Đại Thông sư tỷ, một người khác thì rõ ràng là Tiêu Dung rồi đấy.

Thế mà lão ta lại đích thân chạy đến đấy.

Chương 25: Ra tay ác thật chứ

Hai người nhìn thấy Trương Vinh Phương thì lập tức dừng bước.

“Vinh Phương, tiểu Anh đang ở đâu?” Tiêu Dung vội vàng hỏi.

“Nàng đã bị đệ tử giấu trong một hốc cây. Ta sợ sư tỷ bị bọn họ tìm được nên chạy ra dụ kẻ địch đi trước!” Trương Vinh Phương há mồm phun ra vèo vèo.

Tiêu Dung nghe vậy thì sắc mặt cũng hơi dịu lại, thế nhưng vẫn tương đối nghiêm nghị.

“Mau dẫn ta đi!”

Tiếp theo Trương Vinh Phương dẫn theo hai người cấp tốc chạy về hướng Tiêu Thanh Anh đang ẩn thân.

Không lâu sau, ba người đã trở lại hốc cây lúc trước. Thế nhưng chỉ thấy bên trong trống rỗng, không thấy bóng người nào.

“Người đâu?” chỉ nháy mắt, sắc mặt Tiêu Dung đã trở nên cực kì lạnh lẽo.

“Đệ tử đã từng nhắc nhở sư tỷ, không được ra ngoài…” Trương Vinh Phương trả lời theo phản xạ. Nhưng thấy vẻ mặt Tiêu Dung có vẻ không đúng nên hắn nhanh chóng ngậm miệng, không nói tiếp nữa. Chẳng qua trái tim lại là thòng xuống tận rốn.

Nếu Tiêu Thanh Anh mà xảy ra chuyện gì, chắc chắn là hắn sẽ không có kết cục tốt hơn đâu.

Dù tính tình Tiêu Dung có tốt mấy thì khả năng cao là sẽ trút cơn giận lên đầu hắn.

“Trên mặt đất có dấu chân, nhìn sơ thì có vẻ là của nữ nhân. Rất có thể là sư muội!” Triệu Đại Thông đứng bên cạnh, thấy tình thế căng thẳng thì nhanh chóng lên tiếng.

“Đi!” Tiêu Dung vội vàng xông về phía trước.

Hai người lần theo hướng dấu chân, cấp tốc đuổi theo.

Tốc độ của Tiêu Dung cùng Triệu Đại thông cực nhanh, chỉ mấy cái chớp mắt đã mất hút trong rừng rậm, không còn thấy bóng dáng.

Trương Vinh Phương muốn chạy theo nhưng nghĩ lại thì mình có đi cũng chỉ phí công vô ích, căn bản là không đuổi kịp. Thế nên hắn liền đứng im tại chỗ.

Cũng may là không để hắn chờ lâu, chưa đến mấy phút thì phía xa xa trong rừng rậm đã truyền đến mấy tiếng gào rống rất to.

Trương Vinh Phương giật mình, tim đập thình thịch. Hắn cong người, chậm rãi tiến gần về phương hướng phát ra âm thanh. Sau đó nhờ vào mấy bụi cây cỏ yểm trợ, quan sát tình hình bên kia.

Rất nhanh sau đó hắn đã nhìn thấy trong một mảnh rừng âm u, Tiêu Dung và Triệu Đại Thông đang đánh đấm túi bụi với hai tên hắc y nhân.

Trên đất còn có một tên áo đen nằm sõng soài.

Tiêu Thanh Anh đứng ở một bên, vẻ mặt cực kỳ sợ hãi. Trên khuôn mặt xinh đẹp vẫn còn đầy vệt nước mắt đọng lại, rõ ràng là đã bị dọa sợ quá mức.

Thấy nàng không có chuyện gì, Trương Vinh Phương âm thầm thở hắt ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Sau đó hắn mới có thời gian nhàn rỗi xem Tiêu Dung, Triệu Đại Thông tranh đấu cùng hai tên hắc y nhân.

Trương Vinh Phương nhìn kỹ lại, lúc này mới phát hiện mấy người này đánh tới đánh lui, ba hồi đụng phải cây cối, ba hồi đánh ra một cái hố, lúc lại làm tróc một mảng vỏ cây.

Chưa được mấy giây, một tên hắc y nhân đã bị đánh trúng sống mũi khiến hai mắt tối sầm. Sau đó hắn ta lại bị trúng thêm một chưởng ngay ngực, ngã xuống đất không dậy nổi.

Một tên hắc y nhân khác thấy tình thế không ổn liền xoay người bỏ chạy, chỉ mấy bước đã biến mất trong rừng rậm.

Lúc này Trương Vinh Phương mới phát hiện, miệng mấy tên hắc y nhân nằm trên đất đều hộc ra máu tươi, ánh mắt tan rã, xem ra cũng chẳng sống nổi.

Ra tay ác thật chứ! Tim Trương Vinh Phương âm thầm nảy lên một cái, hô hấp có hơi dồn dập.

Đời trước hắn chỉ là một người rất bình thường, làm gì từng thấy cảnh có người bị đánh chết tươi thế này chứ.

Trương Vinh Phương cố đè cơn khó chịu trong lòng xuống, cưỡng chế bản thân chuyển tầm mắt sang chỗ sư phụ cùng mấy người khác.

Tiêu Dung cùng Triệu Đại Thông đã thu thế nghỉ ngơi.

Trên trán lão ta lấm tấm mồ hôi, toàn thân nóng hổi. Rõ ràng là tiêu hao rất nhiều sức lực.

Ngược lại thì Triệu Đại Thông lại có vẻ không đáng ngại cho lắm, dáng vẻ khá là nhẹ nhàng.

“Trần Vô Ưu đâu?” Tiêu Dung trầm giọng hỏi.

“Bị đánh ngất xỉu, ở trong bụi cỏ bên kia ạ.” Triệu Đại Thông chỉ chỉ một bụi cây ở chỗ khác.

“Hắn và tiểu Anh cùng bị tập kích. May là chúng ta chạy đến đúng lúc, nếu không tình huống sẽ cực kỳ xấu.”

“Kiểm tra thử chưa, lai lịch của mấy tên này là thế nào?” Tiêu Dung có chút mệt mỏi, nói.

“Vâng.”

Lúc này Trương Vinh Phương cũng đi ra, ôm quyền hành lễ với hai người

“Sư phụ, sư tỷ.”

“Lần này ngươi đi ra ngoài cùng tiểu Anh, có phát hiện ra manh mối nào không?” Tiêu Dung trầm giọng hỏi dò.

Lão ta đã phát hiện ra Trương Vinh Phương trốn trong bụi cỏ từ lâu rồi, cũng không cảm thấy có gì bất ngờ.

“Bẩm sư phụ, nhóm người chúng ta đi tới một vùng rừng núi thì Trần Vô Ưu sư huynh muốn bắt sóc nên giữa đường rời đi, thế nên chỉ còn lại ba người chúng ta.

Còn nữa, đệ tử cảm thấy giọng nói của Trần sư huynh nghe có hơi quen tai. Hơn nữa lần này ra ngoài cũng là do Trần sư huynh mời.”

Chương 26: Nghi là hắn ta

Trương Vinh Phương đến gần, thấp giọng nói.

“Ngươi hoài nghi là hắn ta?” Tiêu Dung ánh mắt bình tĩnh, trầm lặng.

Trương Vinh Phương không đáp, chỉ gật đầu.

Còn phải nói chắc?

Lần đạp thanh là do Trần Vô Ưu sắp xếp. Trên đường đi, hắn ta cũng là kẻ đầu tiên mất hút, lại thêm giọng nói lúc trước Trương Vinh Phương nghe được rất giống của Trần Vô Ưu

Mấy lý do này gộp lại cũng đủ rồi.

“Việc này ta biết rồi.” Tiêu Dung nặng nề gật đầu: “Cũng may là tiểu Anh không xảy ra chuyện gì.” Ánh mắt ông ta lóe lên vẻ tức giận.

“Trước tiên cứ chờ ở đây một lát đã, khi nào người trong môn phái tới thì sẽ kiểm tra hết ngóc ngách chung quanh đây một lượt. Thật ra ta lại muốn nhìn thử xem là ai to gan lớn mật như thế? Dám ra tay hành hung ở khu vực ngay gần Thanh Hòa Cung của chúng ta!”

Sau đó thì chẳng còn chuyện gì liên quan đến Trương Vinh Phương nữa rồi. Lại có một ống trúc truyền tin lập tức được phóng lên trời.

Tiếp theo liền có một đạo nhân trung niên dẫn theo mười mấy đệ tử võ tu của Thanh Hòa Cung bắt đầu chia nhau tìm kiếm khắp nơi.

Còn Trương Vinh Phương thì cùng Tiêu Thanh Anh, Trần Vô Ưu trở về Thanh Hòa Cung.

Quay lại trong cung, Trương Vinh Phương mệt mỏi muốn chết, vừa gục đầu xuống giường đã ngủ mê man.

Mãi đến tận khi chuông sáng ngày hôm sau vang lên, Trương Vinh Phương mới bị đánh thức khỏi cơn ngủ mê.

Đời trước hắn chỉ là người vô cùng bình thường. Trải qua chuyện lần này, dù có chuẩn bị đầy đủ nhưng lúc thật sự chạm

mặt với đám hắc y nhân kia, Trương Vinh Phương mà xông lên thì đừng nói một hiệp, chỉ cần một quyền thôi là đã gục luôn rồi.

Nhìn tình hình lúc Tiêu Dung và Triệu Đại Thông giao thủ với đám hắc y nhân, bọn họ chỉ dùng tay không mà một quyền đã đánh tróc cả một mảng vỏ cây.

Nếu như đánh lên người hắn, chỉ sợ chả khác gì dùng chùy sắt mà chà xuống một đống máu thịt.

"Chẳng qua, nghe nói sư phụ Tiêu Dung đã là cao thủ Tam Phẩm. Nhưng sao đánh đấm với mấy tên hắc y nhân tuỳ tiện chạy đến lại khó khăn như thế nhỉ? Đã thế còn để một tên chạy thoát?"

Trương Vinh Phương cảm thấy có hơi không hiểu.

Cốc cốc cốc!

Đúng lúc này, cửa phòng bị gõ nhẹ.

"Trương sư huynh, ngươi đã thức chưa?" giọng nói của Tôn Nguyên Phong từ ngoài cửa truyền vào.

Tôn Nguyên Phong là đệ tử hầu hạ thân cận bên người Tiêu Dung, dù chỉ là đệ tử tạp dịch nếu nhưng hắn đã đến đây thì chính là đại biểu cho việc Tiêu Dung có chuyện tìm Trương Vinh Phương.

"Đến ngay đây!" Trương Vinh Phương lập tức bật dậy. Hắn biết có thể là chuyện lần này ra ngoài bị tập kích đã có kết quả rồi.

Mặc áo bào cẩn thận xong, Trương Vinh Phương vội vàng múc nước trong vại ra để rửa tay, lau mặt. Sau đó mới mở cửa, đi theo Tôn Nguyên Phong đến tiểu lâu mà Tiêu Dung ở.

Nửa đường, Trương Vinh Phương vẫn không nhịn được, mở miệng hỏi:

"Tôn sư đệ, ta có chút nghi hoặc muốn thỉnh giáo đệ vài câu."

Tôn Nguyên Phong mỉm cười: "Trương sư huynh nói thử xem sao, sư đệ ta nhất định sẽ biết gì nói đấy."

"Thế thì tốt quá." Trương Vinh Phương cũng không che giấu, trực tiếp đem những nghi vấn về việc chênh lệch giữa các cấp

bậc của mình ra hỏi đối phương.

“Mạnh yếu giữa các phẩm cấp của võ tu thế nào à?” Tôn Nguyên Phong nở nụ cười:

“Cái này thì đúng là ta có biết.”

Hắn thường xuyên hầu hạ bên cạnh Tiêu Dung nên hiểu biết về võ tu tất nhiên sẽ hơn xa Trương Vinh Phương.

“Cấp bậc chỉ đại biểu cho thực lực lúc mạnh nhất của một người, là vinh quang đã từng có. Nhưng con người sẽ suy yếu, sẽ già đi, sẽ bị bệnh…thế nên biểu hiện khác nhau cũng là điều rất bình thường.

Hơn nữa phẩm cấp phần lớn là đại biểu cho kinh nghiệm thực chiến phong phú, chẳng qua hai quyền khó địch lại bốn tay. Quyền cước sợ người trẻ tuổi, có rất nhiều cao thủ giang hồ có phẩm cấp cao nhưng đến khi lớn tuổi rồi, thực lực đều sẽ suy yếu.

Trước đây ta đã từng nghe pháp sư nhắc qua, có một vị đại cao thủ được triều đình định ra đẳng cấp là Bát Phẩm, vì tính tình quái gở nên không hòa hợp với mọi người nên lúc tuổi già cũng không có đệ tử nối dòng để dựa vào. Sau đó thực lực suy yếu ghê lắm, vào năm 70 tuổi bị một vị Ngũ Phẩm khiêu chiến rồi đánh chết tươi.”

“Thế này thì…” Trương Vinh Phương không có gì để nói. Suy giảm lớn quá rồi ha?

“Tất nhiên là cao thủ có phẩm cấp cao, ở thời kỳ đỉnh phong, cơ thể khỏe mạnh thì chắc chắn sẽ cực kỳ hung hãn. Thế nhưng nếu đã về già hay đổ bệnh thì lại không xong rồi.

Hơn nữa giang hồ hiểm ác mà con người lại quá yếu ớt, ngoại trừ võ công thì còn có rất nhiều cách khác để đưa người vào chỗ chết.” Tôn Nguyên Phong giải thích.

“Ví dụ như cung nỏ hay như kịch độc, súng đạn.”

“Vậy khổ tu võ công, về sau có nghĩa lý gì chứ?” Trương Vinh Phương hỏi.

Chương 27: Đáy lòng chợt phát lạnh

“Ý nghĩa à?” Tôn Nguyên Phong lắc đầu, “Triều đình quản lý rất nghiêm, cung nỏ chỉ quân đội mới có. Súng ống lại càng nghiêm ngặt hơn, còn kịch độc thì đúng là bí mật tự do nhưng người thường không ai dám đụng vào. Trong tình huống như vậy, các môn phái đều dựa vào võ công để đảm bảo có thể hành tẩu thiên hạ. Chính vì thế nên tác dụng của võ công là rất lớn.”

Trương Vinh Phương nghe xong thì im lặng suy nghĩ.

“Ta vẫn còn có chút nghi hoặc, chênh lệch giữa các cấp hình như nhỏ hơn so với tưởng tượng của ta.”

Tôn Nguyên Phong nghe vậy thì lại nở nụ cười.

“Trương sư huynh tiếp xúc võ tu chưa lâu nên không biết đạo lý trong này. Ta từng nghe Tiêu Dung pháp sư nói, chuyện mạnh yếu thắng bại này chỉ có ai thật sự đánh rồi mới biết được. Chiến tích càng nhiều thì càng mạnh, người tất nhiên sẽ càng lợi hại hơn.

Hơn nữa lúc giao thủ, thường thì võ tu đều sẽ xuất thủ toàn lực.

Bởi vì ngươi không thể biết rốt cuộc thì thực lực của đối thủ là thế nào, sẽ xuất ra bao nhiêu sức? Cho nên ngươi chỉ có thể dốc hết sức mình, đánh đổ đối phương trước rồi mới nói.

Nếu không, ngươi ra 8 phần lực mà đối phương lại ra 10 phần, kẻ bị thương hay tàn phế sẽ chính là bản thân ngươi.” Tôn Nguyên Phong giải thích.

“Thế nên khi võ tu có tranh chấp sẽ không tuỳ tiện ra tay, nhưng một khi đã ra tay thì không chết cũng tàn phế.

Hơn nữa thời gian phân thắng bại đa phần đều rất nhanh. Tất nhiên đây chỉ là trong tình huống đôi bên đều tay không.”

Trương Vinh Phương lập tức hiểu ra.

Đúng là như vậy. Mọi người đều toàn lực ra tay, chỉ lo bản thân dùng ít sức hơn thì sẽ trúng chiêu, bị thương.

Cứ như vậy, trong tình huống không có nội lực, một khi trúng chiêu thì chắc chắn là không chết cũng tàn phế.

Suốt dọc đường đi hai người không ngừng nói chuyện phiếm, bọn họ rất nhanh đã đến tiểu lâu của Tiêu Dung.

Lúc sắp bước qua cửa lớn, Trương Vinh Phương bỗng thấy Tiêu Thanh Anh cùng một người khác đang từ từ đi ra khỏi lầu các.

Người kia lại chính là Trần Vô Ưu!

Trương Vinh Phương thầm giật mình. Từ những phán đoán lúc trước, hắn gần như đã có thể xác định tên Trần Vô Ưu có vấn đề.

Khi đó hắn cũng đã nói với Tiêu Dung suy đoán của mình, thế mà bây giờ lão ta còn cho phép hai người này đi cùng nhau à?

Nhìn bộ dạng cười nói vui vẻ của bọn họ, rõ ràng là đã tốt đẹp lại như xưa.

Đáy lòng Trương Vinh Phương chợt phát lạnh.

Ở trong lòng hắn Tiêu Thanh Anh vốn đã ngốc nghếch, bây giờ nhìn lại, chuyện này đúng là bị người ta bán còn vui vẻ đếm tiền hộ.

Hai người vội vàng ôm quyền hành lễ.

Tiêu Thanh Anh cùng Trần Vô Ưu lại không để ý đến bọn họ, thản nhiên theo hành lang đường tắt rời đi.

Trương Vinh Phương và Tôn Nguyên Phong cùng nhau tiến vào lầu các.

Vừa bước chân vào đã thấy Tiêu Dung đứng chắp tay, đưa lưng về phía cửa lớn. Lão ta đang thưởng thức những bức tranh chữ của danh gia được treo trên tường.

“Ta đã biết rõ toàn bộ những chuyện đã xảy ra.” Tiêu Dung xoay người lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm vào Trương Vinh Phương.

“Trương Vinh Phương, lần này tuy là ngươi đã kịp thời thông báo cho chúng ta, nhưng nói thế nào thì sư tỷ của ngươi vẫn bị thương nhẹ và kinh hãi. Còn làm trễ nải việc Trần Vô Ưu tìm kiếm sư tỷ ngươi.”

Ông ta dừng lại một chút, thở dài.

“Nếu không phải là ngươi để tiểu Anh trốn đi, Trần Vô Ưu đã tìm tới từ lâu rồi, cũng đã sớm tụ hợp với chúng ta.

Ngoài ra, ngươi có thể nghĩ đến việc giấu tiểu Anh đi, bản thân thì chạy về phía Thanh Hòa Cung ẩn nấp. Vậy thì tại sao không mang theo tiểu Anh chạy cùng? Như vậy không phải là sẽ tụ hợp với chúng ta nhanh hơn hay sao?

Ý tứ của Tiêu Dung đã quá rõ ràng.

Trần Vô Ưu vẫn luôn tìm kiếm Tiêu Thanh Anh. Sở dĩ hắn ta không tìm được là do Trương Vinh Phương đã giấu nàng đi.

Chính vì vậy mà hai người đã bỏ qua thời gian chạy trốn tốt nhất, nên mới bị thương, bị kinh hãi.

Trong lời nói của ông ta còn phán định Trương Vinh Phương vì sợ chết nên mới mượn cớ truyền tin để chạy trốn một mình.

Trương Vinh Phương nghe xong mà nghẹn họng trân trối. Hắn hoàn toàn không ngờ được mạch suy nghĩ của Tiêu Dung lại như này.

“Đệ tử…”

“Thôi, những thứ này đều không quan trọng. Cũng may là tiểu Anh không việc gì. Chuyện lần này coi như xong, phạt ngươi hai tháng tiền tiêu vặt. Sau này làm việc cho tốt vào.” Tiêu Dung hờ hững nói. Bất mãn trong lời nói muốn tràn ra ngoài luôn rồi.

Nếu không phải là tính tình ông ta khá nhẹ nhàng thì lần này không chỉ đơn giản là phạt hai tháng tiền tiêu vặt thôi đâu.

Trương Vinh Phương không còn lời nào để nói. Nếu không nhờ hắn quyết định chớp nhoáng thì bây giờ không biết Tiêu Thanh Anh đã bị người ta bắt đến phương trời nào rồi đâu.

Thế mà kết quả lại đổ ngược thành hắn để Tiêu Thanh Anh suýt chút nữa thì bị thương?

Chương 28: Rất ư là giả tạo

Trương Vinh Phương không biết rốt cuộc thì mạch não Tiêu Dung chạy kiểu gì, nhưng liên tưởng đến hình ảnh Trần Vô Ưu và Tiêu Thanh Anh cùng đi ra ngoài lúc trước thì hắn đã đoán được đại khái. Chỉ sợ là Trần Vô Ưu đã nói riêng với hai cha con nhà này chuyện gì đó, thế nên mới dẫn đến tình huống như này.

“Được rồi, ngươi không cần nhiều lời. Bây giờ thì lui xuống đi.” Tiêu Dung phất tay, ra hiệu bọn họ có thể rời khỏi đây.

Trương Vinh Phương mới vừa im lặng nhịn một bụng tức, còn đang định giải thích thì Tiêu Dung đã quay người tỏ vẻ không muốn nghe nữa.

Thế nên hắn chỉ đành ôm quyền hành lễ, xoay người rời đi.

Ra khỏi lầu các, trong lòng hắn đau chết được. Bản thân đã chuẩn bị tỉ mỉ, cẩn thận tính toán, còn liều mạng cứu người thế mà lại đổi lấy kết quả này.

Lòng đầy phiền muộn, Trương Vinh Phương xoay người đi tới đạo trường tu luyện võ công.

Vừa sáng sớm, trên đạo trường có lác đác võ tu đã bắt đầu rèn luyện gân cốt.

Đứng ở một bên đạo trường, Trương Vinh Phương lẳng lặng quan sát, tâm tình cũng từ từ bình phục lại.

Hắn quan sát dữ liệu của mọi người, tin chắc là không bao lâu nữa sẽ có thể bổ xung đa số dữ liệu thuộc tính của các thành viên trong Thanh Hòa Cung.

“Ta biết ngay là đệ sẽ ở chỗ này.” Giọng nói của Triệu Đại Thông từ phía sau lưng truyền đến.

“Triệu sư tỷ…” Trương Vinh Phương quay đầu lại thì thấy Triệu Đại Thông đến gần, sau đó đặt mông ngồi xuống nền đất ở cạnh mình.

“Thật ra sáng nay, lúc Trần Vô Ưu đến ta cũng có mặt, đứng một bên nghe hắn ta nói.”

Nàng dừng một chút rồi nói tiếp.

“Một tên tùy tùng tạp dịch của hắn ta mất mạng, bản thân còn bị thương mà bên phía chúng ta lại không hề tổn thất gì. Trong số bốn người, chỉ có đệ là không bị chút thương tích nào. Đệ nói xem sư phụ sẽ nghĩ thế nào? Sẽ thấy thế nào?”

Trương Vinh Phương không có gì để nói.

Hắn không biết nói gì cho phải, bởi vì sự thật đúng là như vậy. Chuyện lần này, phiền toái nhất là ở chỗ hắn không bị thương.

Nếu như tất cả những việc này đều là do Trần Vô Ưu bố trí, vậy thì người này ngụy trang tâm kế cực giỏi. Đúng là phiền phức thật mà.

Đời trước Trương Vinh Phương chỉ là dân làm công, viết bản thảo cho lãnh đạo. Giờ gặp phải chuyện thế này, đầu óc liền loạn như một nùi đay rối.

Bên phía Trần Vô Ưu, người thì chết xong còn tổn thất không ít tài vật, bản thân hắn ta cũng bị thương mà Trương Vinh Phương thì lại chẳng xây xước gì. Đây là cái cớ chuẩn khiến người ta nghi ngờ.

“Ta chỉ thấy hơi ấm ức thôi.” Trương Vinh Phương yên lặng hẳn, sau đó trả lời.

“Đúng đấy. Bây giờ có khi sư phụ còn bắt đầu hoài nghi đệ nữa kìa. Người nghi ngờ chuyện hạ độc lúc trước là để cho đệ có cơ hội tiếp cận tiểu Anh sư muội. Lần này cố ý giấu người, lại còn…” Triệu Đại Thông lắc đầu.

Thật ra nàng cảm thấy tin tưởng Trương Vinh Phương hơn. Cũng không có lý do đặc biệt gì, chẳng qua là thấy cái kiểu dịu dàng ấm áp của Trần Vô Ưu cho nàng cảm giác… rất ư là giả tạo.

“Thôi bỏ đi, đừng nói về chuyện này nữa. Triệu sư tỷ, ta muốn thỉnh giáo tỷ một vấn đề. Hôm qua, ta thấy tỷ và sư phụ giao thủ với những người khác. Mấy hắc y nhân kia lợi hại đến vậy cơ à? Có thể khiến hai người đánh đến mức khổ cực như vậy?” Trương Vinh Phương không hiểu chỗ này lắm nên mới hỏi thử.

“Hai bên chém giết, mỗi một chiêu đều có thể là thời khắc sinh tử nên tất nhiên là phải chú tâm hết sức, không dám nương tay bất kỳ chiêu nào. Đánh kiểu đó chắc chắn là sẽ mệt mỏi rồi.” Triệu Đại Thông lắc đầu, cười nói.

“Những người kia thật sự lợi hại như vậy ư?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Cái này thật ra không phải đâu. Đổi thành những kẻ yếu hơn thì cũng mệt như vậy thôi, vẫn phải ra tay hết sức mà.

Ngoài ra, cái chính là do sư phụ già rồi, lúc trước còn từng bị nội thương. Mà mấy hắc y nhân kia đều là những kẻ tàn nhẫn, từng thấy máu. Hình như bọn chúng đi theo quân đạo quyền, trong tay lại có đao. Hơn nữa còn là dân chuyên nghiệp cả đấy.” Triệu Đại Thông nói.

“Vậy, xin hỏi sư tỷ. Thanh Hòa Cung ở trên giang hồ, thực lực võ công được tính là tầng thứ mấy?” Trương Vinh Phương lại hỏi.

“Ừm… Cái này thì còn tuỳ vào địa phương. Trong phạm vi trăm dặm quanh đây, có thể nói Thanh Hòa Cung ta là số một.

Hơn nữa chúng ta chủ tu trường sinh, đánh đánh giết giết chẳng qua chỉ là phương pháp hộ đạo mà thôi…”

Mặc dù lời nói của Triệu Đại Thông có vẻ rất tự nhiên nhưng trong lòng Trương Vinh Phương vẫn có cảm giác như lúc trước, đó chính là: có lẽ Thanh Hoà Cung thật sự… hơi yếu.

“Đến đến đến, thoạt nhìn thì bây giờ cơ thể đệ cũng không tệ, để ta xem căn cơ đệ thế nào!”

Sao Triệu Đại Thông lại không nhìn ra sắc mặt Trương Vinh Phương cơ chứ.

Chương 29: Kết quả cũng đều giống nhau

Chẳng qua nàng cũng không thể nói toạc hết với đối phương rằng Thanh Hòa Cung chỉ là một nhánh nhỏ xíu của Đại Đạo Giáo mà thôi. An phận một góc trên giang hồ, dựa vào người đông thế mạnh và cấu kết với quan phủ mới có thể ngồi vững vị trí lão đại trong phạm vi trăm dặm quanh đây.

Lúc này nàng không phân nặng nhẹ, đưa tay tóm lấy Trương Vinh Phương.

“Đi, ngày hôm nay sẽ chính thức truyền thụ phù điển cho đệ! Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển của Đại Đạo Giáo chính là võ điển thượng thừa lấy tế thế cứu dân, hộ thân làm đầu! Sẽ cho đệ mở mang chút uy lực!”

Trương Vinh Phương bị nàng mạnh tay, kéo thẳng đến một góc đạo trường.

Hai người đứng thẳng, mặt đối mặt, cách nhau khoảng 3 mét.

“Đến, dốc hết sức đánh về phía ta! Đừng sợ!”

Triệu Đại Thông đứng thẳng tắp, vỗ vào lồng ngực cứng như tấm thép của mình rồi lớn tiếng nói.

“…” Trương Vinh Phương cũng muốn biết, rốt cuộc thì mình và đám võ tu này chênh lệch đến mức nào.

Lúc này hắn không chần chừ nữa, nắm tay đánh mạnh về phía người đối diện.

Hắn đã dùng hết khí lực toàn thân, nhưng…

Bộp!

Nắm đấm của Trương Vinh Phương rơi vào trong lòng bàn tay ấm áp dày rộng của Triệu Đại Thông.

Sau đó.

Phốc!

Trương Vinh Phương chỉ thấy vùng bụng truyền đến đau đớn, bị một cú lên gối thúc cho toàn thân co quắp.

“Hôm nay ta sẽ truyền cho đệ thức thứ nhất của Nhạc Hình Phù: Vô Tâm Chiết Liễu!”

Nàng túm lấy Trương Vinh Phương, nhấc lên rồi dẫn dắt đối phương.

“Đến, làm lại! Phù điển Nhập Môn đơn giản nhất chính là Nhạc Hình Phù. Nhạc Hình Phù có tất cả 32 thức, mỗi một thức đều có uy lực rất lớn. Đệ cần phải học cho nhuần nhuyễn vào!”

Trương Vinh Phương cố gắng đứng thẳng người, cảm thấy bụng dưới đã đỡ hơn một chút. Hắn biết đối phương chỉ hơi dùng sức để hắn nhớ kỹ cảm giác đau đớn này.

“Được!” Trương Vinh Phương không ngờ là điểm sinh mệnh của mình đã tăng lên 10 nhưng vẫn yếu ớt như thế.

Một chiêu đã gục.

Nghĩ lại thì lúc đó, chỉ cần hắn phản ứng hơi chậm một tí thôi, hắc y nhân kia mà xông lên thì nhất định sẽ bị miểu sát trong vòng một giây.

Bịch.

Rầm.

Bịch.

Một lần lại một lần, Trương Vinh Phương liên tục bị đối phương dùng một chiêu đánh bại. Thế nhưng cùng lúc đó, hắn cũng ngày càng hiểu rõ uy lực của chiêu Nhạc Hình Phù này.

Cho dù hắn có đổi bất kỳ góc độ nào để tấn công thì kết quả cũng đều giống nhau.

Từ khi bắt đầu chính thức học Nhạc Hình Phù, tháng ngày nhàn nhã của Trương Vinh Phương lại biến mất.

Qua mấy lần mày mò thử nghiệm, Trương Vinh Phương phát hiện ra một chuyện: Chỉ học một hai chiêu Nhạc Hình Phù thì thanh thuộc tính cơ bản là không có biểu hiện gì. Ngay cả kỹ năng cũng không thèm xuất hiện.

Kết hợp với kinh nghiệm lúc học tập Quan Hư công, hắn nhanh chóng hiểu rõ vấn đề. Cần phải hoàn toàn học xong Nhạc Hình Phù thì mới có thể hình thành kỹ năng.

Sau đó hắn hết sức chăm chú, mỗi ngày đều học tập và đối luyện với Triệu Đại Thông sư tỷ. Đến khi trở về, dù có đi theo Tiêu Thanh Anh thì vẫn âm thầm diễn luyện chiêu thức ở trong đầu.

Cứ như vậy, lúc một người tập chung toàn bộ tinh thần vào chuyện gì đó thì sẽ thấy thời gian trôi qua quá nhanh.

Đảo mắt một cái đã đi qua tháng 7, tháng 8 cũng gió êm sóng lặng. Rất nhanh đã đến tháng 9.

Tháng 9, phía nam Đại Linh có bốn lộ dựng cờ khởi nghĩa.

Người Man do Trương Đông Thanh, người Bắc do Lý Chí dẫn dắt tập kích huyện phủ, cướp bóc quân giới. Hơn vạn người vũ trang đầy đủ tiến quân đến phụ cận châu huyện.

Đại Linh phái quân đến trấn áp.

Nghĩa quân không chống đỡ nổi, phân tán khắp nơi. Một bộ phận trốn vào tỉnh sơn ở khu Bình Dư, hóa thành sơn phỉ.

Thanh Hòa Cung, huyện Hoa Tân

Ánh nắng tươi sáng xua tan sương giá trên đỉnh núi Thanh Hòa Cung.

Đạo trường võ tu, từng cặp từng cặp võ tu đang luyện tập. Trong đó có hai người thân hình chênh lệch rất lớn.

Hai người này, nam nhân thì có hơi gầy gò, nhưng mặt mũi lại hồng hào khỏe mạnh, còn đầy lông tơ lún phún.

Vóc người nữ nhân thì cao lớn, khuôn mặt to như bàn tay, tay chân tráng kiện mạnh mẽ. Nàng ta cao hơn nam nhân đang đối chiến với mình rất nhiều.

Hai người cùng nhau đối luyện. Hình như bọn họ khá là ăn ý, chiêu số hay đối sách đều tương đối thành thạo.

“Không tệ. Đến đây là đủ rồi!” Nữ nhân cao lớn kia lui về phía sau: “Vinh Phương sư đệ, bây giờ đệ đã Nắm Giữ được tất cả các chiêu thức của Nhạc Hình Phù, tiếp theo cần phải dưỡng huyết. Khí huyết mở rộng để chuẩn bị cho việc Rèn Gân.”

Trương Vinh Phương gật đầu, liếc nhìn thanh thuộc tính của mình. Cuối cùng thì mục kỹ năng cũng xuất hiện mấy chữ: Nhạc Hình Phù.

Trương Vinh Phương dùng 2 tháng mới hoàn toàn nắm chắc được 32 thức của Nhạc Hình Phù. Nhớ tới khoảng thời gian dài như vậy, mỗi ngày đều cố gắng hết sức, cuối cùng Trương Vinh Phương cũng xác định chắc chắn một chuyện.

Chương 30: Chỉ cần qua

Hắn chỉ là người bình thường nhất trong các loại bình thường, không phải kiểu xuyên qua là có hào quang nhân vật chính, thoắt cái liền biến thành kỳ tài luyện võ.

Chẳng qua thế này vẫn còn may mắn lắm. Trương Vinh Phương liếc nhìn số điểm các mục phía sau thanh thuộc tính, trong lòng lại có tí an ủi.

Bây giờ mục kỹ năng đã hiện lên Nhạc Hình Phù, đúng lúc có thể cày thêm điểm…

Những chuyện gặp phải khi ra ngoài đạp thanh đã khiến Trương Vinh Phương đến tận bây giờ vẫn không hề có cảm giác an toàn.

Mà giờ phải xem những điểm thuộc tính này có thể tăng cường cho võ công của hắn được bao nhiêu đã.

“Bây giờ đệ đã nắm được Nhạc Hình Phù. Đây chính là võ công trụ cột của Đại Đạo Giáo chúng ta. Nội hàm của nó là trung chính ôn hòa, khá nổi danh trong võ lâm. Là một trong những căn cơ của Đại Đạo Giáo chúng ta.

Bộ chiêu thức này tiến lùi có chừng mực, khí độ nghiêm ngặt, cực kỳ có lợi cho việc rèn luyện tâm tính của người tu hành.” Triệu Đại Thông giải thích.

“Triệu sư tỷ, cảnh giới của võ tu phân chia thế nào ạ?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Hoàn thành hai bước Dưỡng Huyết, Rèn Gân thì khí lực của đệ đã có thể tăng thêm rất nhiều. Đây chính là tiền đề để Nhập Phẩm. Một khi đã Nhập Phẩm, có thể xem như võ tu đã thoát ly khỏi cảnh giới người thường.

Sau đó, chính là cửu phẩm mà triều đình phân chia. Không có phân chia cảnh giới, mà phải xem ngươi đánh thắng được những ai.”

“Đánh thắng được những ai?”

“Không sai. Tất cả ưu khuyết, mạnh yếu của võ công đều dựa vào nắm đấm, thực chiến mà ra. Thắng càng nhiều, tiếng tăm

càng lớn.

Mỗi năm, khu Bình Dư chúng ta đều có rất nhiều lôi đài tỷ võ. Người thắng không chỉ có tiền thưởng mà còn có thể nổi tiếng, cùng với rất nhiều lời chào mời, muốn thuê của các phú thương nhà giàu. Thậm chí nếu thực lực đủ mạnh, có khi còn được triều đình chú ý nữa kìa." Triệu Đại Thông nhếch miệng, nở nụ cười.

"Nếu đệ hứng thú thì có thể đi thử một chút xem sao. Nếu không có hứng thú thì cứ trực tiếp đến Linh Quan điện. Thông qua khảo nghiệm cấp bậc trụ cột là có thể tạm giữ chức, lĩnh bổng lộc từ triều đình. Đương nhiên, có chức thì sẽ phải làm việc."

Trương Vinh Phương nghe xong thì đáy lòng cũng có chút suy ngẫm.

Tạm giữ chức ở Linh Quan điện, đây là phúc lợi khi Đại Đạo Giáo hợp tác cùng triều đình. Cũng là ưu thế độc nhất của Đạo giáo.

Trước đây hắn cũng có nghe thấy.

"Chỉ cần qua Rèn Gân, Nhập Phẩm là có thể tham gia khảo hạch tạm giữ chức ạ?" Hắn lại hỏi thêm một lần nữa.

"Tất nhiên rồi." Triệu Đại Thông gật đầu.

Trong lòng Trương Vinh Phương cứ có cảm giác hơi sai sai. Chẳng lẽ giữa quá trình này không phải trải qua thực chiến à?

"Còn nữa, thế nào gọi là 'chỉ cần qua' hả? Từ khi đệ bắt đầu luyện phù điển, mỗi ngày đều ăn ngon dưỡng huyết , bình thường ít nhất cũng phải ba năm mới được! Tất nhiên là trừ một số ít người có thiên phú dị bẩm ra."

Triệu Đại Thông đưa tay gỡ một thanh mộc chùy (búa gỗ) từ trên giá đỡ xuống, vung vẩy rất chi là uy vũ.

(búa gỗ)

"Sau đó là Rèn Gân, lại mất ít nhất ba năm nữa. Những thứ này chuẩn bị kỹ càng thì lúc Phá Hạn, Nhập Phẩm đúng là sẽ đơn giản hơn nhiều. Đa số người tu luyện chỉ cần không bệnh tật trời sinh hay nội thương thì đều có thể vượt qua. Huấn luyện nửa năm là được, khác nhau ở chỗ phá như thế nào.

Được rồi. Không phí lời nữa. Đến đây! Làm lại một lần nào!”

Lúc này Triệu Đại Thông đã thả mộc chùy xuống, xuất ra một chiêu Nhạc Hình Phù - Định Sơn Tâm. Bàn tay nàng nghiêng xuống, đánh về phía bả vai Trương Vinh Phương.

Nàng không dùng nhiều sức, chỉ là đơn thuần là phát ra chiêu thức.

Trương Vinh Phương giơ cánh tay phải gầy teo của mình lên đỡ chiêu, đồng thời nắm tay trái cũng vụt ra, đánh về phía eo Triệu Đại Thông.

Đây là một chiêu công thủ hợp nhất, chính là Nhạc Hình Phù - Quán Dương Châm.

Trên tay hai người đều buộc dây vải.

Hai bàn tay nhanh chóng giao thủ với nhau, ra chiêu so chiêu, động tác lưu loát như nước chảy mây trôi.

Sai khi đối chiêu chính là rèn luyện khí lực. Nâng tạ đá, ôm cầu đá, vác vật nặng chạy bộ các kiểu.

Mấy loại hình rèn luyện kiểu này cũng không nhiều, bởi vì dù sao Thanh Hòa Cung cũng là Đạo cung, luyện những thứ này chỉ là để Dưỡng Huyết.

Sau một trận giày vò, đến giữa trưa thì Trương Vinh Phương tiếp tục đi theo Tiêu Thanh Anh. Thấy nàng mỗi ngày đều chạy đi tìm Trần Vô Ưu, hai người cử chỉ càng lúc càng thân mật giống như một đôi tình nhân.

Nếu không phải còn kiêng kỵ lễ giáo, e là hiện giờ Tiêu Thanh Anh đã bị ăn sạch từ lâu rồi.

Hai tháng này, dựa theo lời Tiêu Dung dặn dò, Trương Vinh Phương đã nhiều lần ngăn cản đúng lúc hai người thân mật quá độ.

Ngoài ra, Tiêu Dung còn sắp xếp một đệ tử tạp dịch khác đi theo Tiêu Thanh Anh. Đệ tử tạp dịch này là nữ nhân, nhiều lúc sẽ tiện hơn Trương Vinh Phương nhiều.

Chương 31: Nắm Giữ

Đảo mắt một ngày đã trôi qua, sắc trời tối dần.

Bên trong Thanh Hòa Cung, phần lớn đệ tử đều như kiến thợ cần cù, sau khi lên lớp buổi chiều xong, theo tiếng trống từ từ tản đi.

Trương Vinh Phương hành lễ với Tiêu Dung xong thì lập tức quay về nơi ở của mình.

Đóng cửa lại, trong phòng tối đen như mực. Ánh trăng soi rõ dải sương mù đang len qua khung cửa sổ.

Đệ tử tu hành coi như là đệ tử chính thức của Thanh Hòa Cung, đãi ngộ hoàn toàn khác với đệ tử tạp dịch.

Trong phòng có một cái giường gỗ treo màn xám trắng. Ngoài ra còn có một bộ bàn học, một tủ treo quần áo, giá đỡ nến…

Sàn nhà được lát bằng những miếng gỗ xám rất vuông vức.

Bên tường trên còn treo một bộ đạo bào chính thức màu lam đậm cùng áo khoác trắng.

Trương Vinh Phương lấy một đôi đá đánh lửa cùng que đánh lửa từ trong ngăn kéo bàn ra, nhẹ nhành cọ xát hai khối đá đánh lửa kia vào nhau.

Tia lửa nhanh chóng bắt lấy ngòi lửa, thắp sáng que đánh lửa. Sau đó Trương Vinh Phương dùng que đánh lửa này để châm bấc đèn.

Theo ánh nến bùng lên, gian phòng cũng dần sáng sủa hơn nhiều.

Trương Vinh Phương nâng chén trà trên bàn lên, nước trong chén gỗ đã nguội lạnh từ lâu rồi.

Hắn nhẹ nhàng nhấp một ngụm, làm dịu đi đôi môi đã khô khốc.

Nghỉ ngơi một lát xong, hắn lại kéo một cái chậu gỗ từ dưới gầm giường ra, sau đó mở cửa đi ra ngoài

Chỉ lát sau lại bê một chậu nước vào phòng.

Đặt chậu nước xuống đất, Trương Vinh Phương tranh thủ soi lại gương mặt mình một chút xem sao.

Mặt nước phản chiếu lại một khuôn mặt thon gầy.

Sống mũi rất cao, đôi mắt hẹp dài, gò má hồng hào no đủ, khoé môi nhếch lên vẻ yếu ớt, nước da vàng nhạt.

Khuôn mặt này so với với lúc vừa tới Thanh Hòa Cung thì đã tốt hơn rất nhiều. Đặc biệt là sau khi trở thành đệ tử tu hành, bắt đầu tập võ thì khí sắc lại càng tốt hơn trước.

“Xem ra Dưỡng Huyết có ích thật đấy, mình không còn gầy nhẳng như hồi xưa nữa.” Trương Vinh Phương bưng chậu nước lên.

Hắn đi tới trước giường, cởi giày. Sau đó nằm ngửa trên giường, ngưng thần tĩnh khí.

Một lát sau Trương Vinh Phương giơ tay lên, nhìn vào mu bàn tay rồi chờ đến khi thanh thuộc tính xuất hiện. Đến lúc đó mắt mới của hắn mới tập trung lên thanh thuộc tính.

Thanh thuộc tính bán trong suốt đã có chút thay đổi so với lúc trước.

[Trương Vinh Phương.

- Sinh mệnh 10-11.

- Kỹ năng: Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển: Nhạc Hình Phù (Nhập Môn), Quan Hư công (Tinh Khiếu tầng thứ nhất).

- Thuộc tính có thể dùng: 1.]

“ Lúc trước điểm đầu của Sinh mệnh là 9, bây giờ đã biến thành 10. Xem ra hai tháng này mình khổ luyện, ăn ngon ngủ kỹ vẫn có tí tác dụng.

Chẳng qua, nếu không tăng điểm thuộc tính thì tốc độ dự kiến là sẽ chậm như vậy.

Bây giờ phải xem điểm thuộc tính có thể giúp thực lực của mình tăng được bao nhiêu.”

Trương Vinh Phương nhìn kỹ mấy chữ Nhạc Hình Phù trong mục kỹ năng.

Hắn hít sâu một hơi, bắt đầu tưởng tượng đến dấu cộng phía sau Nhạc Hình Phù rồi click nhẹ lên đó.

Trong chớp mắt, điểm thuộc tính từ 1 biến thành 0.

Cùng lúc đó, dấu ngoặc phía sau Nhạc Hình Phù hình như cũng trở nên hơi nhoè.

Hai chữ Nhập Môn nhanh chóng biến mất.

Trương Vinh Phương còn chưa kịp trải nghiệm thì đã bị chấn động mạnh. Thuỳ não giống như bị búa tạ nện trúng.

Chỉ thoáng một cái, trong đầu hắn đã hiện ra ký ức về việc mỗi ngày bản thân đều rèn luyện Nhạc Hình Phù vô số lần.

Một ngày lại một ngày, liên tục khổ luyện từ sớm đến tối khuya

32 thức Nhạc Hình Phù bị hắn luyện qua vô số lần. Chiêu số từ mới Nhập Môn, nắm bắt được, nhanh chóng khắc sâu đến ngày càng lý giải sâu sắc.

Cơ thể Trương Vinh Phương cũng bắt đầu nảy sinh những thay đổi nhỏ.

Từ cân xứng thon dài đến bắp thịt từ từ nổi lên. Thế nhưng mấy cái này cũng không quá rõ ràng, vẫn theo phom dáng cũ.

Ước chừng khoảng 10 hơi thở sau, hắn dần lấy lại tinh thần từ trong mê man.

Lúc này Trương Vinh Phương nằm ở trên giường, thân thể toàn thân là mồ hôi. Quần áo cũng bị thấm ướt, tỏa ra mùi hôi chua nồng nặc.

Trương Vinh Phương từ từ ngồi dậy, hắn nhắm mắt, cẩn thận nhớ lại biến hoá hồi nãy.

“Lúc trước, dùng để tăng cường Quan Hư Công thì không thấy rõ ràng lắm nhưng lần này thì kết quả khá rõ rồi.

Dùng điểm thuộc tính để gia tăng kỹ năng, không chỉ đơn giản là võ công được tăng cao. Nó còn tiện thể nâng cao cả cường độ cơ thể… nâng cấp lên mức tối thiểu để có thể dễ dàng sử dụng kỹ năng ở cấp độ này.

Cũng có thể là do kỹ năng tăng lên thì tự nhiên sẽ kéo cơ thể lên theo, đạt đến cường độ này.”

Trương Vinh Phương thở dài một hơi, lại bắt đầu quan sát thanh thuộc tính của mình

Lúc này thuộc tính của hắn đã hoàn thành thay đổi.

[Trương Vinh Phương.

-Sinh mệnh 10-11.

- Kỹ năng: Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển: Nhạc Hình Phù (Nắm Giữ)/ Quan Hư công (Tinh Khiếu tầng thứ nhất).

- Thuộc tính có thể dùng: 0.]

Chương 32: Bằng ba năm khổ luyện

“Sinh mệnh tăng lên được một điểm, Nhạc Hình Phù từ Nhập Môn biến thành Nắm Giữ. Chẳng qua là không có cách so sánh với thực lực của người khác.

Trương Vinh Phương hơi nhíu mày, thanh thuộc tính chỉ có thể thông báo sinh mệnh và kỹ năng, có hơi bị cùi.

Nhưng nghĩ lại thì trong thực chiến, thắng bại hay không chỉ là nhìn vào thực lực võ công hay sinh mệnh. Lúc đó còn phải xem chiến thuật, trang bị, thể chất, khả năng ra tay thời điểm đó, tốc độ xuất thủ… vân vân và mây mây.

Coi như ngươi có lực lượng 100 tấn nhưng lúc ra tay chỉ dùng 1/100.000 thì cũng chẳng ra sao.

Thanh thuộc tính không trực tiếp so sánh thực lực cũng là điều có thể hiểu được.

“Thôi kệ đi, chỉ cần võ công có thể tăng lên mấy tầng cũng đủ rồi. Trong một thời gian rất ngắn mình hoàn toàn có thể đạt được thực lực mà võ tu khác phải mất nhiều năm để tích lũy!”

Trương Vinh Phương rời khỏi giường, nhanh chóng dùng nước lạnh lau sạch cơ thể, thay một bộ quần áo mới. Sau đó mới đứng ở trong phòng, lĩnh hội Nhạc Hình Phù vừa mới được tăng cường.

Gian phòng của đệ tử tu hành diện tích ít nhất cũng khoảng 5 mét, đứng ở chính giữa vẫn tính là rộng rãi, đủ cho hắn hoạt động nhẹ nhàng.

Trương Vinh Phương nhấc tay giống như đang cầm bút, vạch xuống một nét, xuất ra thức mở đầu Nhạc Hình Phù — Điểm Thanh Phong.

Ban đầu, Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển bắt nguồn từ tư thế sử dụng tay để vẽ phù của đạo gia.

Sau đó được hòa thêm vào kỹ xảo quyền thuật cùng kỹ xảo rèn luyện, hình thành võ học độc nhất của Đạo Môn.

Trong phù điển, 7 loại phù pháp đầu dùng để hộ thân, 5 loại phù pháp sau dùng để chữa bệnh trị thương.

Hệ thống võ công mang theo nét đặc sắc Y võ hợp nhất của Đại Đạo Giáo.

Bên trong gian phòng, chỉ thấy Trương Vinh Phương ra quyền có nề có nếp, cương trực mạnh mẽ. Bộ pháp vừa đi vừa xê dịch nhưng trước sau vẫn như rễ cây cắm sâu vào lòng đất.

Bất kể là chiêu thức hay tốc độ, sức mạnh đều hơn xa lúc ban ngày so chiêu với Triệu Đại Thông.

Luyện một hơi tận 10 lần, sau đó hắn mới dần trầm tĩnh lại.

"Một điểm này ít nhất cũng bằng ba năm khổ luyện!"

Hắn thường xuyên đến đạo trường rèn luyện, thu thập được kha khá dữ liệu của đám võ tu. Lúc này lôi ra so sánh, lập tức định vị được ngay.

Sau khi hưng phấn đủ, Trương Vinh Phương lại trằn trọc trên giường không biết bao nhiêu lần. Một lúc lâu sau mới tắt đèn đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau.

Chuông sớm vang lên, đạo sĩ bên trong Thanh Hòa Cung dồn dập đi ra khỏi chỗ ở. Ai phải đi tuần thì đi tuần, ai phải quét tước thì quét tước, ai cần thỉnh an thì thỉnh an.

Đám võ tu ra phía sau núi luyện công từ sớm cũng túm năm tụm ba, cùng nhau quay về thay quần áo, chuẩn bị lên lớp buổi sáng.

"Lô yên, đỉnh vững, càn khôn chuẩn. Rèn luyện tinh hoa chế phách hồn. Tụ tán mờ ảo thành biến hóa, dám đem huyền diệu luận như thường."

"Nuốt nước nạp khí là người đi, có được phương thuốc sinh tạo hóa. Trong đỉnh nếu không hạt giống thật, còn cần chi nước lửa nấu uổng công…"

Từng đoạn từng đoạn tiếng tụng kinh của các đạo nhân không ngừng truyền ra.

Cung chủ Trần Hạc Thu đứng thẳng trước Huyền Tâm điện, lẳng lặng quét mắt nhìn các đệ tử chân truyền đang tụng bài kinh sáng trước cửa điện.

Trần Hạc Thu là người có tính tình cứng ngắc nghiêm nghị, bây giờ đã qua tuổi 80 nhưng vẫn bước đi như bay.

Là do ông ta văn võ song tu, thông thạo 12 phù pháp của Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển. Đã từng ra ngoài lang bạt, lưu lại danh tiếng nên được người trong giang hồ tặng cho ngoại hiệu là: Tâm Phù Đạo Nhân.

Lúc này Trần Hạc Thu đang đứng cửa điện, ánh mắt ông ta quyét qua đám đệ tử chân truyền rồi lập tức dừng lại chỗ cửa cung.

Không lâu sau, bên ngoài cửa cung có một đạo nhân dẫn theo tiểu đội năm người đi qua sơn môn đón khách, bước vào trong cung.

Mỗi người trong tiểu đội này đều mặc y phục quan sai, hông đeo quan đao, đầu đội mũ sắt rộng vành. Bên ngoài còn khoác một chiếc áo giáp màu nâu.

Đây là trang phục quan binh điển hình của nước Đại Linh.

Người dẫn đầu mặc lục bào, ống tay áo bó sát, đội mũ quan có hai cánh chuồn, cơ thể mập mạp. Đám người này nhanh chân tiến vào quảng trường trước Huyền Tâm điện.

“Hạc Thu huynh, đã lâu không gặp, từ khi chia tay đến giờ không gặp vấn đề gì chứ?” Người này nhìn qua thì khoảng 60 tuổi, nhưng vừa mở miệng thì lại thấy giọng nói sang sảng, cực kỳ có lực.

“Trịnh đại nhân, ngài vì chuyện sơn phỉ mà đến ư?” Trần Hạc Thu khẽ mỉm cười, chủ động xuống bậc thang đón người.

“Đúng vậy. Sau khi loạn quân bị đánh tan đã phân thành 9 lộ để chạy trốn. Trong đó có một lộ quân chạy đến sơn tỉnh của chúng ta. Sau đó bọn chúng lại bị trú quân ở tỉnh đánh tan, lần này lại phân tán thành mấy chục chi nhỏ. Bây giờ đã không ít kẻ trà trộn vào huyện Hoa Tân chúng ta.” Trịnh đại nhân thở dài nói.

Chương 33: Có thể nhẫn nhịn mà thôi

“Bây giờ, mỗi ngày bản quan đều bận đến mẻ đầu sứt trán, thế nhưng vẫn không thể an tâm được.”

“Đại nhân có chuyện, xin cứ nói đừng ngại. Nếu có thể ra một phần sức lực, tất nhiên Thanh Hòa Cung chúng ta sẽ tận sức.” Trần Hạc Thu thu liễm nụ cười trên mặt, trịnh trọng nói.

“Đa tạ Hạc Thu huynh thông cảm. Là thế này…” Trịnh đại nhân hạ thấp giọng, cẩn thận nói với Trần Hạc Thu.

“Tất nhiên chúng ta sẽ tận lực.” Sắc mặt Trần Hạc Thu nghiêm nghị, quả quyết đồng ý.

“Vậy thì tốt quá rồi.” Trên mặt Trịnh đại nhân lộ ra nụ cười.

Không lâu sau, ông ta đã nhanh chóng dẫn người rời đi.

Tiếng trống tập hợp vang vọng khắp Thanh Hòa Cung, triệu tập tất cả pháp sư chấp sự trong cung tiến về Huyền Tâm Điện.

Không lâu sau, rất nhiều đạo nhân đã chia nhau tuyên truyền mệnh lệnh mới nhất của cung chủ ra ngoài.

Giữa Thượng Đức Viên và sau núi có một khu vực để dừng chân, bên trong có một mái đình được đặt tên là Dưỡng Sinh đình.

Trong đình thường xuyên có khách hành hương, quý nhân vào đề chữ.

Lúc này bên trong Dưỡng Sinh đình có một nam tử mày kiếm khôi ngô, đang ngồi đối diện với một lão đạo nhân có chòm râu dê.

Khoảng trống giữa hai người được đặt một chậu than, phía trên có ấm trà tử sa đang từ từ bốc nhiệt.

Hai người này, một còn trẻ tuổi một đã về già nhưng hình dáng khuôn mặt lại hơi giống nhau.

“Vô Ưu, bên chỗ Tiêu Thanh Anh còn chưa bắt được vào tay hả?”

Lão đạo đưa tay nhấc nắp ấm trà, hơi nóng dày đặc xen lẫn mùi sữa hoá thành khói trắng bốc lên.

Đây là chính là trà sữa muối rất thịnh hành ở Đại Linh.

Bên trong nước trà màu trắng sữa thỉnh thoảng lại nổi lên mấy hạt cẩu kỷ đỏ au.

“Hai lần trước đều không thành công nên bây giờ ta định dùng tình cảm để bắt được nàng. Chỉ là, tuy Tiêu Thanh Anh càng ngày càng yêu thích ta nhưng mỗi lần đến lúc mấu chốt lại sống chết giữ chặt cấp bậc lễ nghĩa khiến ta không tiện tiến tới.”

Đạo nhân trẻ tuổi chính là nhị đệ tử của Tiêu Dung, Trần Vô Ưu.

“Vị trí cung chủ sắp thay đổi rồi, thái độ của Tiêu Dung rất quan trọng. Ông ta già đời giao thiệp rộng, rất nhiều chấp sự đều hướng về ông ta.” Lão đạo lấy một nhúm muối nhỏ trong đĩa đựng gia vị trên bàn, bỏ vào ấm trà.

“Không cần nghĩ đến chuyện dùng sức mạnh. Phàm là người thành công đều không thể lưu lại sơ hở. Tìm khe hở mà chen vào, sau đó chỉ cần đẩy nhẹ một cái là có thể nhàn nhã toại nguyện.”

“Ý của phụ thân là… ?” Trần Vô Ưu chưa hiểu lắm.

“Hôm nay cung chủ đã hạ lệnh, muốn đệ tử võ tu ra ngoài tuần tra quanh sơn lâm. Còn muốn phân ra mấy người có phẩm cấp thiện chiến, phối hợp quan binh tuần tra khắp huyện Hoa Tân.” Lão đạo trả lời.

“Không riêng gì chúng ta. Còn có Bạch Linh tự, Hắc Tuyền môn cũng phải phái người phối hợp. Đây chính là một cơ hội tốt.”

“Vẫn tìm mấy người lúc trước ra tay ư?” Trần Vô Ưu nhỏ giọng hỏi.

Lão đạo lườm hắn ta một cái.

“Ngu xuẩn! Bên kia nương ngươi đã sắp xếp thỏa đáng. Không cần nghĩ đến chuyện dùng sức mạnh cưỡng ép. Với cá tính cùng tình cảm của Tiêu Thanh Anh dành cho ngươi thì chỉ

cần tạo cơ hội nhìn hết toàn thân thì nàng còn có thể gả cho người khác à?

Đến lúc đó cứ thuận nước đẩy thuyền. Cho dù Tiêu Dung có biết rõ nội tình thì cũng chỉ có thể nhẫn nhịn mà thôi."

"Phụ thân cao minh!" Trần Vô Ưu lập tức hiểu rõ, thông suốt mọi chuyện.

"Lần này tuần tra, ta thân là tuần chiếu nên có thể nhúng tay vào việc phân người đến các đội ngũ. Ngươi muốn điều động ai thì nhớ nói lại với ta." Cuối cùng lão đạo còn nói một câu.

Tuần chiếu là chấp sự chuyên phụ trách an toàn bảo vệ trong cung, trực thuộc giám sát viện. Trong Thanh Hòa Cung, ngoại trừ ba đại điện chủ và cung chủ ra thì chấp sự chính là người nắm nhiều thực quyền nhất.

Mà trong đó, tuần chiếu chưởng quản an toàn phòng vệ lại càng là người có quyền lực lớn nhất trong số các chấp sự.

"Ta biết rồi." Trần Vô Ưu nghe vậy, trong lòng chợt hiện ra khuôn mặt tên tuỳ tùng đã mấy lần phá hỏng chuyện tốt của mình và Tiêu Thanh Anh.

Lần trước, nếu không phải là người này mật báo, xong lại kịp thời phóng ống trúc truyền tin thì kế hoạch của hắn ta đã thành từ lâu rồi.

Thế nên nhân lần tuần tra này, cần phải xử lý hắn trước mới được.

Nghe nói bây giờ hắn cũng bắt đầu tu luyện công pháp võ tu rồi… Mà trong lúc tuần tra gặp phải nguy hiểm cũng là chuyện thường tình. Dù sao thì cũng có loạn quân hóa thành sơn phỉ trà trộn vào bên trong huyện Hoa Tân cơ mà.

*

Cốc! Cốc! Cốc!.

Tiếng gõ cửa dồn dập, khiến Trương Vinh Phương giật mình, tỉnh dậy từ giấc ngủ trưa.

"Trương Vinh Phương, đã thức chưa? Đến đạo trường không hả?" Một âm thanh cực kỳ trung khí, cách cửa truyền vào bên trong.

Trương Vinh Phương thở ra một hơi, dụi dụi mắt rồi rời khỏi giường.

“Đến ngay đây! Có đi.”

Chương 34: Tới hơi trễ

“Chờ ta rửa mặt chút đã.” Trương Vinh Phương ra ngoài, mở cửa ra thì thấy bên ngoài là một thiếu niên trẻ tuổi, khuôn mặt nhợt nhạt.

Thiếu niên mặc một bộ võ phục đơn giản, gọn gàng của võ tu bình thường. Một tay hắn xách theo hồ lô thay ấm nước, trên vai vắt một cái khăn lông xám được làm từ vải bông.

“Sao ngủ gần nửa canh giờ mà còn chưa dậy?”

Cách tính thời gian ở Đại Linh là theo 12 canh giờ. Nhưng để tiện tính toán, Trương Vinh Phương vẫn âm thầm tự đổi, tính theo mốc 24 giờ như thời hiện đại.

“Sáng nay luyện công quá đà.” Trương Vinh Phương đáp lại một câu rồi cúi người lôi chậu gỗ trong gầm giường ra, bỏ khăn mặt vào, chuẩn bị ra ngoài múc nước.

Thực ra nguyên nhân thật sự là do Nhạc Hình Phù của hắn mới thăng cấp, nhất thời nhịn không được nên luyện thêm một lúc.

“Thế ngươi còn đi nổi không đấy?” thiếu niên cạn lời, không biết nói gì.

“Đổng Đại Phương ngươi còn làm được, mắc gì ta lại không chứ?” Trương Vinh Phương mỉm cười.

Đổng Đại Phương là bạn luyện võ hắn tình cờ quen biết trong khoảng thời gian này.

Cũng giống như Trương Vinh Phương, người này cũng là Man tộc tứ đẳng. Nhưng vì không phải là nho hộ nên hoàn cảnh so với hắn thì tốt hơn một tí.

Rửa mặt rồi thay một bộ quần áo mới xong, hai người cùng rời khỏi gian phòng của Trương Vinh Phương, chạy về phía đạo trường.

Trên đạo trường đã có không ít người bắt đầu rèn luyện, tu hành.

Hai người Trương Vinh Phương, Đổng Đại Phương quen đường quen lối đi đến một góc khuất. Mấy người lúc trước

cùng bọn họ tu luyện cũng đang đi đến.

“Hôm nay tới đến hơi trễ nhỉ.”

Một nữ đạo nhân có nước da ngăm đen chào hỏi hai người, có vẻ khá quen thuộc. Nàng tên Từ Minh Ngọc, cái tên nghe thì êm tai nhưng da thịt thì đúng là đen thật. Nghe đồn tổ tiên nàng có huyết thống của người da đen.

“Do không nghỉ ngơi tốt đấy. Sao hôm nay lại đông người đến đạo trường thế?” Trương Vinh Phương trả lời đối phương.

“Coi bộ là bị đạo lệnh của cung chủ ảnh hưởng rồi. Phần lớn võ tu đều phải ra ngoài tuần tra. Không mau tranh thủ luyện tập thêm một chút, vạn nhất té ngã ở bên ngoài thì coi như xong đời luôn.” Một nữ đạo nhân khác cười nói.

Người này có thân hình thon dài, tứ chi cân xứng, sống lưng thẳng tắp mạnh mẽ. Da thịt nàng hồng hào khỏe mạnh, sáng bóng.

Ngoại trừ khuôn mặt có vẻ hơi dài, còn lại thì không có gì khuyết điểm gì. Phần ngực lại càng không phải nói, tuy hơi kém Tiêu Thanh Anh nhưng cũng lợi hại lắm rồi.

Nàng tên là Lý Phục Hoa, cũng là người mới luyện Nhạc Hình Phù.

“Các ngươi phải đi tìm bắt sơn phỉ à?” Đổng Đại Phương lên tiếng hỏi.

“Phải đi chứ. Đa phần đệ tử chúng ta đều tu 5 loại phù sau, chủ yếu trị liệu nên cũng phải đi theo đội ngũ.” Lý Phục Hoa gật đầu, nét mặt lộ ra vẻ buồn rầu.

“Nghe nói hôm qua tên Chu Trạch kia đã Nhập Phẩm, thông qua khảo hạch Nhất Phẩm nên bây giờ được dẫn dắt một đội. Không biết có phải là thật hay không?” Nàng nhẹ giọng nói tiếp.

“Là thật đấy. Chu Trạch là người nổi danh có thiên phú mạnh trong thế hệ chúng ta. Một năm Dưỡng Huyết, một năm Rèn Gân, hai tháng Nhập Phẩm… quả là rất lợi hại!” Đổng Đại Phương gật đầu.

“Ta đã luyện Nhạc Hình Phù hai năm, bây giờ vẫn còn chưa thấy động tĩnh… Không biết được còn bao lâu nữa mới

được… Dưỡng Huyết khó thế cơ à?" Lý Phục Hoa than thở.

"Ta cũng luyện một năm rưỡi rồi. Cứ chờ mà xem, không tốn ba năm thì nghĩ thôi cũng đừng. Loại người như Chu Trạch dù sao cũng cực kỳ thiểu số." Đổng Đại Phương an ủi.

"Điểm then chốt của Dưỡng Huyết là dưỡng. Luyện võ lưu thông máu, ăn nhiều uống nhiều nghỉ ngơi nhiều thì mới có thể dưỡng được. Nếu chúng ta được ăn ngon hơn một chút, có lẽ tốc độ Dưỡng Huyết sẽ nhanh hơn." Từ Minh Ngọc nói.

"Giống như Đào Mộng Khiết à? Dùng tiền mà nện? Đủ loại Dưỡng Huyết Đan đập xuống, ba ngày tắm thuốc, năm ngày một viên đan dược đại bổ à?" Lý Phục Hoa hỏi ngược lại.

Trương Vinh Phương đứng một bên không lên tiếng, chỉ là nghe mọi người nói chuyện. Lúc này, trong lòng hắn lại hơi rục rịch.

Nếu như có thức ăn ngon hơn, đan dược đại bổ thì có lẽ việc thu thập điểm thuộc tính sẽ rút ngắn lại một bước.

Hắn đưa mắt nhìn xung quanh. Ba người bên cạnh công thêm vào bản thân, bốn người đều không bối cảnh, không thiên phú, không tiền… là loại võ tu 3 không tiêu chuẩn điển hình.

Trình độ võ công của ba người Đổng Đại Phương, Từ Minh Ngọc, Lý Phục Hoa đều chỉ là mới Nhập Môn một loại phù pháp nào đó.

Khoảng cách đến cấp bậc Nắm Giữ ít nhất cũng phải 1 hoặc 2 năm nữa, thậm chí có khi còn lâu hơn.

Bởi vì hoàn toàn nắm giữ một loại phù pháp chính là tiêu chí đạt đến Dưỡng Huyết.

Nếu không đủ khí huyết, căn bản là không có cách nào thi triển một bộ phù pháp liền mạch được.

"Cho nên bây giờ mình xem như đã đạt tới Dưỡng Huyết rồi à?" Trong đầu Trương Vinh Phương nảy lên một suy nghĩ.

Chương 35: Man tộc, lại là Man tộc

Nếu điểm thuộc tính cộng thêm bản thân chịu khó khổ luyện, lâu nhất là nửa năm, hắn sẽ có thể vượt qua Rèn Gân, tiến tới Nhập Phẩm.

Nghĩ tới đây, Trương Vinh Phương chợt mở miệng hỏi.

“Nhập Phẩm rồi, thông qua khảo hạch của Linh Quan Điện thì có thể tạm giữ chức vụ của triều đình ư?”

“Đúng là như vậy, là tạm giữ chức ở Bách Hộ.” Đổng Đại Phương trả lời.

“Nhưng mà ngươi và ta thì coi như bỏ đi.” Hắn thở dài.

“Tại sao?” Trương Vinh Phương cảm thấy hơi khó hiểu.

“Man tộc tứ đẳng không được phép tạm giữ chức vị trong quân đội.” Đổng Đại Phương trả lời.

Trương Vinh Phương nghe vậy thì nét mặt thoáng khựng lại.

Man tộc, Man tộc, Man tộc, lại là Man tộc!

“Sau này, dù cấp bậc của chúng ta có tăng mấy thì cũng không thể tạm giữ chức vụ trong quân đội hay chỗ quan phủ địa phương đâu. Chỉ có thể đi theo con đường đến Tập Hiền viện nhận nhiệm vụ, đi theo người khác.” Đổng Đại Phương trả lời.

“Đi theo người khác à?” Trương Vinh Phương vẫn không hiểu lắm.

“Chính là đi theo quan viên có phẩm cấp. Hoặc làm hộ vệ, tùy tùng, bảo tiêu, độ sư cho người khác.” Lời nói của Đổng Đại Phương khiến đầu óc Trương Vinh Phương chợt bừng tỉnh.

Đến giờ hắn mới hiểu tại sao lúc trước Tiêu Dung lại có thể dễ dàng đề bạt hắn làm đệ tử tu hành như vậy. Lại còn để một tên đệ tử tu hành làm tùy tùng cho nữ nhi mình nữa chứ.

Thì ra nguồn gốc là ở đây à?

“Vậy trừ việc đi theo người khác, Man tộc chúng ta còn có đường nào để đi không?” Trương Vinh Phương không nhịn được mà hỏi.

Trải qua chuyện lần trước, quan sát thái độ của Tiêu Dung đối với mình, Trương Vinh Phương cảm thấy phải nghĩ biện pháp thoát ly thân phận trước mắt mới được.

Nhưng một ngày làm sư suốt đời làm cha, Đại Linh cực kỳ coi trọng quan hệ sư đồ.

Muốn thoát khỏi quan hệ ràng buộc này, rất khó khăn.

Thế nhưng nếu như chỉ là không làm tuỳ tùng cho Tiêu Thanh Anh nữa thì không chừng có thể đấy.

Cho nên, nếu hắn có thể Nhập Phẩm nhậm chức thì dù là Tiêu Dung cũng không thể ép hắn đi theo Tiêu Thanh Anh được.

“Có chứ. Có thể đi theo con đường đặc cách của Tập Hiền viện, nhưng mà khảo hạch khó lắm. Ít nhất cũng phải Nhị Phẩm mới có thể tạm giữ chức vụ được. Với lại chức vụ tạm giữ cũng sẽ thấp hơn các tộc khác rất nhiều. Chúng ta treo cái danh Nhị Phẩm lên cũng chỉ bằng Nhất Phẩm của người ta…” Đổng Đại Phương nói.

“Nhị phẩm…”

Lúc này đây, Trương Vinh Phương lại một lần nữa cảm nhận được sự phân chia đẳng cấp các tộc người ở Đại Linh khiến người ta ngột ngạt đến mức nào.

“Nhưng thế cũng còn may. Dù sao cũng còn tí hi vọng, đúng không?” vẻ mặt Đổng Đại Phương cũng có chút bất đắc dĩ.

“Dù sao cũng còn hơn mấy người Khu khẩu…” cuối cùng hắn còn bổ sung thêm một câu.

Khu khẩu chính là cách gọi nô lệ của nước Đại Linh.

Đúng thật! Đúng là chỉ tốt hơn nô lệ có một tí.

Sau đó mấy người chẳng ai còn tâm trạng nói chuyện, bắt đầu chia nhau ra đối luyện.

Trương Vinh Phương đối luyện với Đổng Đại Phương, Từ Minh Ngọc cùng Lý Phục Hoa.

“Hôm nay còn tới phá chiêu hả?” Đổng Đại Phương rất chi là thoải mái, đợi Trương Vinh Phương đi đến phía đối diện, ổn định tư thế rồi mới hỏi.

“Thôi thôi, luyện chiêu thức chặn binh khí đi.” Trương Vinh Phương nói, “Khởi động tay chân trước nhé.”

“Được!” Đổng Đại Phương cười nói.

“Vẫn quy tắc cũ, không được tấn công đầu cùng hạ thân. Cẩn thận nha, đừng để ta đánh cho bật khóc.”

“Ta lại sợ ngươi chắc.” Trương Vinh Phương cũng nở nụ cười.

Hai người kéo giãn khoảng cách, bắt đầu giằng co.

Đây không phải lần đầu tiên hai người đối luyện nên đôi bên đều hiểu rõ thực lực của nhau, kẻ tám lạng người nửa cân. Thời gian tu luyện của Đổng Đại Phương nhiều hơn, trong 10 lần thì có thể thắng 6, 7 lần.

“Tới đi!”

Đổng Đại Phương xuất ra một chiêu Hoàng Phong Thứ Nhĩ, quyền phải lay động đánh về phía cổ Trương Vinh Phương.

Người sau giơ cánh tay nhỏ gầy của mình lên, dùng chỗ có nhiều thịt nhất để đón đỡ.

Bụp!

Trong đầu Trương Vinh Phương cẩn thận so sánh. Chiêu thức này vẫn cùng một lực như trước, thế nhưng hôm nay, rõ ràng là cảm nhận khi hắn đón đỡ đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

“Là do sức lực của mình đã lớn hơn trước nhiều.” trong lòng Trương Vinh Phương hơi rục rịch.

Hai người tranh đấu với nhau, tay chân không ngừng giao kích. Chỗ dụng cụ bảo hộ dạng mềm va chạm với nhau phát ra những tiếng ‘Bang! Bang!” chói tai.

Lúc mới bắt đầu Trương Vinh Phương có hơi cẩn thận dè dặt, nhưng về sau, càng đánh càng ung dung.

Trong cảm nhận của hắn, động tác, tốc độ hay lực lượng của đối phương đều rất chậm chạp. Giống như một cảnh phim điện ảnh bị giảm tốc độ phát sóng.

Rất nhiều lần hắn đều cảm thấy mình có thể nhẹ nhàng ra tay kết thúc trận đối luyện này. Nhưng cân nhắc đến việc như vậy

thì bản thân lại lộ ra vẻ thay đổi quá lớn, quá đột ngột nên lại thôi, không ra tay nữa.

Chương 36: Nhị Phẩm mới nhận được chức vụ

Ban đầu Trương Vinh Phương vốn định thông qua điểm thuộc tính để gia tăng thực lực, trong một thời gian ngắn có thể thông qua khảo hạch phẩm cấp để kiếm tạm một chức vụ nào đấy.

Thật không ngờ…

Thân là Man tộc, ít nhất phải Nhị Phẩm mới có thể nhận được chức vụ…

Hơn nữa coi như cấp bậc có tăng lên thì vẫn phải làm người tùy tùng, hộ vệ…

Áp bức dân tộc đến mức này, chẳng trách bên ngoài lại có người phất cờ khởi nghĩa.

Trong thoáng chốc, Trương Vinh Phương vô thức thất thần.

Cũng may là hắn còn nhớ che giấu tiến độ của bản thân, cố gắng thể hiện ra trình độ ngang ngang với lúc trước, chỉ tiến bộ hơn một chút.

Mà Đổng Đại Phương cũng chỉ mới Nhập Môn, hoàn toàn không nhìn ra Nhạc Hình Phù của đối phương có gì khác lạ.

Sau khi đối luyện xong, mấy người tiến đến, cùng lau bớt mồ hôi, uống nước bổ sung.

Phía xa xa cạnh ngọn núi, mặt trời đang chậm rãi lên cao. Ánh nắng rọi sáng tầng mây cùng lớp sương mù, dường như toàn bộ phạm vi xung quanh Thanh Hòa Cung đều bị bao phủ ở một vùng kim hồng rực rỡ.

“Đại Phương, huynh nói xem. Những người có phẩm cấp cao ngất kia, rốt cuộc thì họ lợi hại đến mức nào?” Trương Vinh Phương luôn có ham muốn biết rõ điểm này.

Từ sau sự kiện đạp thanh, mỗi lần luyện võ hắn đều sẽ vô thức hồi tưởng lại dáng vẻ trán đầy mồ hôi lúc vừa chiến đấu xong của Tiêu Dung.

Bình thường cao thủ đã Nhập Phẩm sẽ không tới mấy đạo trường tập võ thế này. Bọn họ thường tìm một nơi riêng tư, một mình luyện tập.

“Ta nghe nói con người sau khi Nhập Phẩm, Dưỡng Huyết, Rèn Gân xong thì khí lực đều lớn hơn chúng ta rất nhiều. Da thịt cũng cứng rắn hơn một chút, giống như được phủ một lớp da trâu lên vậy đó.” Đổng Đại Phương trả lời.

“Một khi thật sự phải đối đầu với cao thủ đã Nhập Phẩm mà trong tay không có vũ khí sắc bén, chỉ cần chiêu thức không chênh lệch quá lớn thì có thể trốn được là phải trốn ngay. Nếu không trốn được thì phải tìm kiếm, trang bị vũ khí mới có thể thử ứng chiến một lần.” Một giọng nói khác bỗng truyền tới.

Mấy người Trương Vinh phương nghe tiếng nhìn lại thì thấy không biết từ lúc nào, một đạo nhân cao lớn đã đứng bên cạnh mình, nói chuyện như kiểu mọi người đều quá quen thuộc rồi.

“Trương Tân Thái sư huynh?” Trương Vinh Phương lập tức sững người.

Người này rõ ràng là vị Nhị Phẩm sư huynh mà hắn đã gặp trong lần tụ hội trước.

Mấy người Đổng Đại Phương cũng vội vàng đứng dậy ôm quyền hành lễ. Thỉnh thoảng Trương Tân Thái cũng sẽ lại đây trò chuyện với Trương Vinh Phương, bọn họ đã từng gặp qua rồi.

“Lát nữa, đợt tuần tra buổi chiều, ta thấy trong danh sách có tên ngươi. Vừa định chọn ngươi vào đội, ai ngờ lại có người chọn trước lâu rồi.” Trương Tân Thái bất đắc dĩ nói.

“Sư huynh cần gì phải nói như vậy, là ta không có phúc khí này.” Trương Vinh Phương kinh ngạc nói.

“Thật ra muốn biết võ công mạnh hay yếu, cái chính là xét ở hai điểm: mức độ mạnh yếu võ công của bản thân và cảnh giới, kinh nghiệm thực chiến của ngươi cao hay thấp.” Trương Tân Thái cười nói.

Hắn xốc vạt đạo bào lên, bày ra Nhạc Hình Phù thức mở đầu — Điểm Thanh Phong.

“Đến thử xem?”

“Cầu còn không được!” Trương Vinh Phương vui vẻ nói. “Mời sư huynh chỉ điểm.”

Trương Vinh Phương không chút do dự, hắn vừa tiến đã đánh ra một chiêu Sơn Nhạc Hoành Phi.

Chiêu thức này chủ yếu là tấn công vào lồng ngực, động tác giống như trên bức tranh đột nhiên lại xuất hiện nét bút kéo ngang ra, để lại một vết mực lớn.

“Khá lắm!” Trương Tân Thái hơi kinh ngạc, độ thuần thục của chiêu thức này không tồi đâu.

“Trong thực chiến, độ thuần thục kín kẽ của võ công là điều quan trọng nhất. Nếu võ công bản thân đầy sơ hở, ngươi lại dùng nó để đối chiến với người khác thì trừ khi tốc độ của ngươi nhanh hơn đối phương cực nhiều, nếu không thì chẳng được mấy hiệp đã bị đánh chết rồi.”

Trương Tân Thái vừa ra chiêu ngăn cản Trương Vinh Phương vừa dùng động tác tự nhiên giống như ẩn chứa một loại nhịp điệu nào đó để đánh trả.

“Mức độ nắm giữ võ công càng thấp thì càng nhiều sơ hở, mức độ càng cao sơ hở càng ít. Kinh nghiệm thực chiến cao cũng có thể giảm bớt sơ hở. Cho nên người cùng tông môn so tài, cảnh giới càng khác biệt thì sẽ phân chia thắng bại càng nhanh.”

Trương Tân Thái nhẹ nhàng vòng ra phía sau Trương Vinh Phương rồi đánh ra một chưởng, nhắm thẳng vào chính giữa lưng đối phương.

“Chiêu vừa rồi ngươi đã để lộ ra sơ hở quá lớn, cho nên ngươi đã chết một lần rồi.”

Trương Vinh Phương lập tức hiểu rõ vấn đề.

Đến giờ mới được ba chiêu…

Hắn lùi lại ôm quyền, thở hổn hển mấy hơi.

“Đa tạ sư huynh chỉ điểm.”

Trương Vinh Phương ngừng lại một nhịp, sau đó nói tiếp:

“Nói như vậy, nhìn từ góc độ của sư huynh thì võ công mới là mấu chốt của tất cả vấn đề ư?”

Thế giới này vẫn luôn rất say mê võ công.

Chương 37: Sơn phỉ

Điều này khiến Trương Vinh Phương không tài nào hiểu nổi, thế nào mới được xem là cao thủ chân chính.

“Đúng vậy.” Trương Tân Thái gật đầu, đồng thời hạ thấp giọng.

“Nói quá phức tạp sẽ khiến ngươi càng ngày càng mơ hồ. Thế nên ngươi chỉ cần biết rằng người nắm giữ võ công càng mạnh thì càng lợi hại là được rồi.”

“Ta hiểu rồi…” Trương Vinh Phương nghe ra huyền cơ ẩn giấu bên trong.

Theo hắn quan sát và lý giải thì có không ít loại võ công cần người tu hành phải có nền tảng tương đối cao.

Cho nên nhìn sơ thì những lời có vẻ đơn giản này đúng là không có gì sai.

“Trong Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển của chúng ta, Nhạc Hình Phù chỉ là trụ cột căn bản nhất. Phù pháp có xếp hạng càng nằm ở phía trước thì uy lực càng lớn. Sau này nếu ngươi có cơ hội, nhất định phải cố hết sức để có được những phù pháp phía trước. Đương nhiên, cái này cần có thân phận đệ tử chân truyền mới có được.”

Trương Tân Thái có giải thích một chút về nội dung võ công khiến mấy người có mặt ở đây lý giải thêm về Nhạc Hình Phù không ít.

Luyện công buổi sáng xong xuôi, bốn người trở về phòng của mình rửa mặt thay đồ.

Lần này Trương Vinh Phương không tiếp tục đi theo làm tuỳ tùng cho Tiêu Thanh Anh nữa. Hắn đi thẳng đến phòng tuần chiếu, lấy được dãy số phân phối đội ngũ từ một vị sư huynh trực ban ở đó.

Địa phương hắn phải đi là thôn Hoàng Ngọc, một thôn làng có quy mô khá lớn trong huyện Hoa Tân.

Dẫn đầu đội ngũ là một vị sư huynh tên Mộc Thạch.

Cấp bậc của Mộc Thạch là Nhị Phẩm, cũng tương đương với những người dẫn đội khác.

Lần này xuất phát, cần nán lại bên ngoài 10 ngày.

Đi qua đi lại mất 4 ngày, tuần tra quanh khu vực thôn làng 6 ngày.

Đệ tử võ tu mới luyện võ chưa được bao lâu như Trương Vinh mà cũng bị kéo vào đội ngũ tuần tra, hắn không dám tưởng tượng, vạn nhất loại đệ tử như mình mà thật sự gặp phải sơn phỉ thì sẽ xảy ra chuyện gì?

Không được trang bị, tuy có luyện qua võ nhưng đối mặt với mấy thứ vũ khí như đao kiếm này kia… chẳng lẽ kẻ địch lại chờ ngươi xông lên rồi dùng nắm đấm đánh nhau à?

Cho nên rất rõ ràng là loại đệ tử như bọn hắn hoặc là đi bán nước tương, làm quần chúng ăn dưa, hoặc là đi là tốt thí.

*

Mưa thu rả rích

Cửa thôn lầy lội, giữa màu xanh mát của ruộng động có một con đường đất nhỏ khô vàng.

Đường nhỏ kéo dài từ trong núi ra đến cửa thôn, uốn lượn giống như một con rắn thật dài.

Lúc này sắc trời u ám, trong núi thỉnh thoảng lại vang lên tiếng chim chóc hỗn loạn.

Một đội quan binh Đại Linh người mặc giáp da, hông đeo quan đao, lưng vác túi đựng cung tiễn đi theo con đường nhỏ lầy lội đến thôn làng.

Trong đội ngũ, còn có bốn người mặc đạo y ngắn, gọn gàng màu lam của đạo sĩ.

“Mục tiêu ở ngay gần đây, chú ý đề phòng.” Đội trưởng dẫn đội quan binh hô to.

Vị đội trưởng này thân cao khoảng 1 mét 9, hình thể cường tráng cao lớn, lưng cõng một thanh gỗ màu nâu đen dài tầm 1 mét rưỡi.

Người này tên là Dương Tuyển Siêu, Bắc nhân tam đẳng. Luận về cấp bậc võ công thì thuộc hàng Tam Phẩm.

Trong số bốn đạo sĩ kia, một nam tử có khuôn mặt chữ quốc, làn da ngăm đen quay đầu nhìn ba người còn lại.

“Nơi này chính là chỗ cần đến, tiếp theo chúng ta sẽ phải ở lại đây 6 ngày, tuần tra xem quanh đây có sơn phỉ hay không.

Tất nhiên chúng ta không phải là chủ lực, thế nhưng lúc nào cũng phải đề cao chú ý.”

Người này Mộc Thạch, cũng là người dẫn dắt đội ngũ của Trương Vinh Phương. Thân là cao thủ Nhị Phẩm, tất nhiên hắn không phải là người mới gà mờ, thiếu kinh nghiệm thực chiến rồi.

Điều này khiến trong lòng ba người còn lại cũng có tí cảm giác an toàn.

Trương Vinh Phương đứng lẫn trong đám người. Suốt dọc đường đi, hắn vẫn luôn cẩn thận quan sát tình huống xung quanh, chuẩn bị sẵn sàng nếu xảy ra phiền toái.

Tiêu Thanh Anh ở ngay bên cạnh hắn, người còn lại là một nam đạo sĩ tên Trần Vân Thảo. Đây chính là toàn bộ đội hình tham gia phối hợp với quan binh của bọn họ.

Một Nhị Phẩm dẫn theo ba người chưa Nhập Phẩm.

Trong tình huống hợp tác với quan binh, nhìn sơ thì có vẻ rất chi là an toàn.

Lúc này, trên một sườn núi nhỏ cách thôn làng không xa.

Có vài tên mặc y phục rách nát, bên trong áo lót còn lộ rõ giáp da của sơn phỉ. Bọn chúng trốn trong bụi cây, từ xa quan sát đội ngũ bên này.

Xuyên qua rừng cây, bọn chúng có thể thấy rõ tình huống quanh thôn làng.

“Đội ngũ này mạnh quá, việc người bên kia thuê không dễ làm đâu.” Thủ lĩnh sơn phỉ nhíu mày nói.

“Tình hình không giống như người thuê đã nói, bên này hơi bị nhiều quan binh.” một tên sơn phỉ khác thấp giọng đáp lại.

“Không cần sốt ruột, người kia nói sau đó sẽ sắp xếp cho mục tiêu tách khỏi đội ngũ. Hơn nữa, nếu thật sự không có cơ hội thì chúng ta liền lui quân.

Chương 38: Tuần núi

Cùng lắm là nuốt luôn số tiền đặt cọc, thế cũng coi như kiếm lời rồi!" thủ lĩnh sơn phỉ không mấy để tâm, nói.

Trên thực tế, sơn phỉ cùng quan binh đều biết kiểu phối hợp tuần tra này đa phần chỉ là làm màu cho cấp trên xem mà thôi.

Những đội ngũ này được phái ra, bọn chúng chứ yên phận không gây chuyện thì sẽ chẳng sao. Mọi người phối hợp ăn ý là được.

Không có quan binh, bọn chúng lại nhắm chuẩn con mồi rồi ra tay cướp bóc.

Mấy tên sơn phỉ quan sát một lúc rồi yên lặng không một tiếng động rút quân về.

Cuộc sống khi đóng quân ở thôn Hoàng Ngọc khá nhàm chán.

Lúc mới bắt đầu Trương Vinh Phương còn cho rằng lần này ra ngoài có mức độ nguy hiểm cực cao, kết quả lại phát hiện ra võ lực của đội ngũ quan binh này khá mạnh.

Không phải một chọi một, mà là bọn họ có cung tên.

Trong vòng 60 mét, quả thực là bách phát bách trúng.

Bốn ngày liên tiếp trôi qua, sơn phỉ đâu không thấy chứ thịt thú rừng trên núi đúng là đã bị bọn họ đánh bắt không ít.

Ban đầu Trương Vinh Phương còn tương đối cảnh giác, lúc nào duy trì thái độ cẩn thận. Nhưng về sau hắn mới nhìn ra, đám quan binh này căn bản là không hề có dự định ra ngoài tuần núi.

Mỗi ngày đội trưởng đội quan binh đều tụ tập uống rượu nói chuyện phiếm với phú hộ trong thôn, rõ ràng là hai bên đã quen biết nhau từ trước.

Đám quan binh còn lại thì phân tán bốn phía. Ai săn thú thì săn thú, ai tìm chỗ ngủ thì tìm chỗ ngủ.

Ngược lại, đạo nhân Mộc Thạch mà Thanh Hòa Cung phái đi đúng là đã phụ trách không ít việc. Ngày nào cũng dẫn theo ba người bọn họ tuần tra xung quanh thôn.

Nhưng nhìn tư thế thỉnh thoảng lại muốn khom lưng hái dược thảo của hắn, Trương Vinh Phương cảm thấy có lẽ thằng cha này chịu đến đây chỉ vì muốn hái thuốc mà thôi.

Dẫn bọn họ đi cùng chẳng qua cũng là muốn có culi phụ vác đồ.

Mắt thấy 10 ngày sắp trôi qua, bọn họ cũng đến lúc phải trở về rồi.

Đến ngày thứ bảy.

Trương Vinh Phương đang nằm trên giường gỗ cứng ngắc bỗng mở to hai mắt.

Hắn vừa mới nằm mơ. Mơ tới thấy mình lại trở về xã hội hiện đại đời trước.

Hắn vẫn là anh nhân viên nhỏ chuyên phụ trách viết bản thảo cho lãnh đạo trong đơn vị. Đáng tiếc, vừa mở mắt ra thì đã…

"Nên dậy đi thôi, nếu không thì muộn tí thôi là lại không thấy bóng dáng nha đầu Tiêu Thanh Anh kia đâu."

Trương Vinh Phương hít sâu một hơi, hít hết khí lạnh vào trong phổi để bản thân mau chóng tỉnh táo lại.

Một khi Tiêu Thanh Anh xảy ra chuyện, chắc chắn là hắn sẽ gặp xui xẻo. Thế nên cho dù Trương Vinh Phương có tình nguyện hay không thì đều phải cố hết sức trông chừng nàng ta.

Trương Vinh Phương xoay người ngồi dậy, cấp tốc rửa mặt thay đồ rồi đi ra ngoài.

Hắn đi tới căn phòng thôn làng bố trí cho Tiêu Thanh Anh ở nhờ, sau đó đứng trước cửa chờ đợi.

Trên đường đi, Trương Vinh Phương đã mua mấy chiếc bánh dầu hành từ một hộ trong thôn, dùng nó thay bữa sáng.

Trương Vinh Phương chờ chưa bao lâu đã nhìn thấy Tiêu Thanh Anh mặc chỉnh tề, động tác cấp tốc rời khỏi căn phòng, chạy về hướng bên ngoài thôn.

Đầu óc Trương Vinh Phương căng ra, mấy ngày rồi mà con nhãi này không hề gây chuyện, hắn còn tưởng nàng ta bị chuyện lần trước dọa sợ nên thành thật hơn rồi chứ.

Bây giờ xem ra là đang đợi ở chỗ này hả?

Thấy Tiêu Thanh Anh càng chạy càng xa, Trương Vinh Phương không nghĩ ngợi được nhiều, nhanh chóng đuổi sát theo sau.

Nếu Tiêu Thanh Anh thật sự có chuyện, nói không chừng, lúc hắn trở về sẽ bị Tiêu Dung đánh chết cũng nên.

Ở Đại Linh, sư phụ có đánh chết đệ tử thì dù người ngoài hay quan phủ đến cũng chỉ khiển trách vài câu, không ai can thiệp sâu hơn.

Đây cũng là chỗ khiến Trương Vinh Phương buồn bực nhất.

Tuy Trương Vinh Phương rất cảm kích Tiêu Dung đã nâng đỡ mình thành đệ tử tu hành, thoát ly thân phận tạp dịch trước đây. Nhưng cái kiểu hoàn toàn bị trói chặt với Tiêu Thanh Anh như hiện tại cũng khiến hắn uất ức muốn chết.

Đặc biệt là nha đầu Tiêu Thanh Anh này hoàn toàn không phải là một chủ nhân chịu an phận.

Trương Vinh Phương bất chấp những suy tư trong lòng, cất bước đuổi theo.

Suốt dọc đường đi theo đối phương, rõ ràng là Tiêu Thanh Anh cũng biết hắn ở phía sau nhưng tuyệt không để ý.

Không lâu sau hai người đã ra khỏi thôn làng, dừng lại trong một mảnh rừng nhỏ ở phía sau.

Ở đó có một người đã đứng đợi từ trước rồi.

Trương Vinh Phương nhìn kỹ lại, đáy lòng lập tức lạnh ngắt.

Người kia lại là Trần Vô Ưu!

Điểm tuần tra của hắn ta hẳn là ở ngay gần đây, bằng không sẽ chẳng to gan lớn mật đến đây tìm người như thế.

Hai người Tiêu Thanh Anh và Trần Vô Ưu nhanh chóng huynh huynh muội muội, càng ngày càng sáp lại gần nhau.

Trương Vinh Phương để ý thấy phía sau Trần Vô Ưu cũng có người đi theo, rõ ràng cũng là phận bảo vệ như hắn.

Chương 39: Thảm ghê

Trương Vinh Phương không nói gì, hắn dứt khoát trốn ở phía sau một gốc cây khô, chọn một tảng đá rồi đặt mông xuống. Chờ hai người kia mờ ám xong rồi mới nói tiếp.

Ngay lúc Trương Vinh Phương ngồi chờ đám người Tiêu Thanh Anh thì phía sau hắn có một tên khoác áo tơi làm bằng cỏ khô đang lén la lén lút, cố hết sức không gây động tĩnh, từ từ mò lại gần.

Tên này tay cầm dao găm, ánh mắt lạnh lùng tàn nhẫn. Dường như trong mắt hắn ta, Trương Vinh Phương không phải người mà chỉ là một con mồi rất bình thường.

Khoảng cách giữa bọn họ càng ngày càng gần.

Càng đến gần Trương Vinh Phương, động tác của hắn ta lại càng yên tĩnh cẩn thận.

Tuy mục tiêu chỉ là một đạo sĩ bình thường không có cấp bậc.

Tuy trước đây hắn ta đã từng phối hợp với đồng đội, giết được cả cao thủ đã Nhập Phẩm. Nhưng nếu như có thể tận sức yên lặng giải quyết nhiệm vụ, không kinh động đến quan binh thì còn gì tốt hơn chứ.

Nếu như bị phát hiện, hắn ta cũng có thể lùa mục tiêu tách khỏi đội ngũ, để đám sơn phỉ còn lại bao vây, chỉ tầm 10 hơi thở là có thể giải quyết.

Thủ lĩnh đã nói, lần này ai làm được việc đầu tiên thì có thể nhận được một nửa tiền thưởng!

Nghĩ tới đây, ánh mắt tên sơn phỉ chợt lóe lên vẻ tham lam.

Với kỹ thuật của hắn ta thì… Hửm? Người đâu rồi?

Chỉ trong một thoáng chốc thất thần, thế mà mục tiêu đã biến khỏi tầm mắt hắn ta rồi ư?

Tên sơn phỉ âm thầm giật mình, cho rằng bản thân đã bị mục tiêu phát hiện nên đảo mắt, thử tìm kiếm ở xung quanh.

Chỉ thấy mục tiêu của hắn ta đang cẩn thận di chuyển cơ thể, đổi sang một vị trí khác.

“Cái tên này…” khóe miệng sơn phỉ giật giật.

Nhìn Trương Vinh Phương vừa chuyển động vừa lấm lét nhìn trái nhìn phải, sơn phỉ lo lắng mình sẽ bị phát hiện nên nhanh chóng cúi người xuống.

Hắn ta chờ một lát rồi mới ngẩng đầu lên, thế nhưng lại phát hiện khoảng cách giữa mình và mục tiêu đã xa thêm một khúc rồi.

Tên sơn phỉ hít sâu một hơi, kiên quyết tiếp tục vừa ẩn núp vừa chậm rãi tiến gần đến chỗ mục tiêu.

Qua một hồi lâu, mắt thấy sắp lại gần đối phương được rồi thì ai ngờ Trương Vinh Phương lại bắt đầu nhúc nhích.

Tên này lại muốn thay đổi chỗ đứng! Vừa ngó nghiêng quan sát xung quanh vừa lén lén lút lút chạy đến chỗ xa hơn, sau đó ngồi xổm xuống.

Sơn phỉ vất vả lắm mới tiếp cận được, lúc này lại thấy khoảng cách bị kéo giãn, tim gan phèo phổi lập tức thắt cả lại.

Lần này hắn ta quyết định áng binh bất động, xem thử rốt cuộc thì tên tiểu tử này muốn giở trò gì.

Thế là hắn ta liền nằm yên tại chỗ, không thèm động đậy gì nữa.

Quả nhiên, giống y như hắn ta đã đoán. Chỉ chốc lát sau, Trương Vinh Phương lại bắt đầu chạy.

Lần này hắn chạy được một đoạn còn xa hơn. Nhìn qua thì giống như chạy xung quanh đôi tình lữ nhỏ đang nói chuyện phiếm kia.

Tên nhãi này đơn giản chỉ là nhát gan nên chốc lát lại muốn đổi chỗ một lần à? Tuyệt đối không đứng ở một chỗ quá lâu à?

“Ta…” Trong lòng sơn phỉ nghẹn con mẹ nó khí, không biết làm thế nào mới phun ra được.

Nhưng hắn ta không cam lòng.

Chỉ còn một tí nữa thôi là thành công rồi, một nửa tiền thưởng đang lắc lư trước mặt. Nếu không thử một chút thì hắn ta thật sự không cam lòng!

Lúc trước đi theo đại ca khởi nghĩa, không phải cũng là vì thiếu tiền, không sống nổi à?

Bây giờ cơ hội đang ở ngay trước mắt, liều một phen nói không chừng…

Phập!

Tên sơn phỉ đột nhiên cảm thấy đau đớn từ trên tay truyền đến.

Hắn ta cúi đầu nhìn thử thì thấy một cái kẹp bẫy thú làm từ trúc to cỡ nắm đấm đang đâm sâu vào cổ tay mình.

Dây gân mang đến sức mạnh khổng lồ, kết hợp với răng cưa sắc bén gần như đã táp đứt bàn tay phải của hắn ta

A a a! ! !

Tên sơn phỉ hét lên thảm thiết rồi bất ngờ bùng nổ, dọa đám chim rừng xung quanh bay tán loạn.

Ở phía trước, Trương Vinh Phương bị tiếng kêu thảm thiết dọa cho sợ run cả người.

Hắn vội vàng quay đầu lại, lập tức nhìn thấy một bóng người nhảy vọt ra khỏi bụi cây rồi xoay người muốn chạy. Thế nhưng hắn ta lại bị sợi dây thừng nối vào kẹp bắt thú kéo ngược lại, chớp mắt đã ngã nhào xuống đất.

Phập phập!

Vừa vặn đè lên cái kẹp bắt thú thứ hai…

“Thảm ghê! …” trên mặt Trương Vinh Phương lộ ra vẻ không đành lòng.

Lúc trước là do hắn sợ chết quá đà nên vừa đến thôn làng đã đi khắp nơi tìm thợ săn, hỏi mua không ít kẹp bắt thú tự chế của bọn họ.

Sau đó, mỗi lần Trương Vinh Phương có dịp ra ngoài cánh rừng thì sẽ đi một đoạn đặt một cái, chỗ nào cũng rải.

Loại kẹp bắt thú làm bằng trúc này là công cụ mà các thợ săn trong thôn thường dùng, mọi người đều biết cách làm.

Với lại thôn dân ở chỗ thâm sơn như họ vốn chẳng bao giờ thiếu mấy thứ đồ thế này.

Chương 40: Rất đau nhỉ

Cho nên Trương Vinh Phương cực kỳ tốt số, mua được hẳn mười mấy cái. Hắn bỏ hết vào trong túi rồi vác theo, lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng.

Dù sao thì vụ đạp thanh lần trước cũng đã để lại cho hắn nỗi ám ảnh quá lớn. Cho nên bây giờ ra ngoài, nhìn cánh rừng xong cứ cảm thấy chỗ quái nào cũng có người.

"Đồ tốt này… vừa rẻ lại vừa tiện, rất thích hợp với hoàn cảnh rừng núi rậm rạp thế này. Vừa có thể phòng thân lại vừa có thể bẫy thú lấy thịt ăn. Ngoại trừ việc thời gian hữu dụng hơi ngắn ra thì không có khuyết điểm gì nữa."

Trương Vinh Phương nhìn người kia vật vã trên mặt đất, lăn qua lăn lại, khắp người đầy máu thì trong lòng cũng có tí không nỡ.

Thế nên hắn nhặt một cục đá to cỡ nắm tay trên mặt đất lên, đến gần người kia thêm một tí, nhắm chuẩn rồi dùng hết sức nện cho đối phương một phát.

Bốp!

Vận khí của cục đá này cũng tốt ghê chứ, trúng ngay cổ tên sơn phỉ.

Người kia nằm ngay đơ tại chỗ, phần cổ vặn vẹo một cách rất chi là quái dị. Hắn ta giật giật mấy cái, không biết là bất tỉnh hay…

Trương Vinh Phương thầm thở dài. Lần trước nhìn thấy người chết xong, bây giờ tâm địa hắn đã cứng rắn hơn rất nhiều.

Nhìn thấy máu cũng không khẩn trương, căng thẳng như trước nữa.

Trương Vinh Phương từ từ tiến lại gần, định tìm xung quanh xem có cục đá nào vừa tay không. Tiếc là không có.

Thế là hắn khom lưng, bê một tảng đá trắng, to cỡ cái cối xay nhỏ hay chậu rửa mặt lên.

"Lên nào!"

Trương Vinh Phương dùng sức ném đi.

Bịch!

m thanh vật nặng rơi xuống đất vang lên, theo đó là tiếng xương gãy truyền đến.

“Thảm quá đi…” Trương Vinh Phương không đành lòng nhìn xuống.

Trương Vinh Phương cảm thấy bản thân vẫn quá ư là lương thiện. Tên này lén lén lút lút đi theo sau hắn, còn dùng áo tơi cỏ khô làm đồ ngụy trang, rõ ràng là có vấn đề.

Thế mà hắn ngay cả xuống tay nặng một tí cũng không dám.

Lần này, hắn lại nhích đến gần hơn chút nữa. Tảng đá to như cái chậu rửa mặt kia rơi trúng ngay phần lưng tên kia, nện nó thành một đường cong rất quái dị.

Trương Vinh Phương đến gần mới thấy rõ tình trạng máu thịt be bét của đối phương, đáy lòng không nhịn được mà dâng lên một trận quay cuồng.

Không phải là hắn buồn nôn, mà là sợ chết bà!

Hoàn cảnh xã hội chỗ này không yên ổn như đời trước. Không có kiểu mấy bước chân lại có một cái camera quan sát, lại càng không có luật pháp, lực lượng quốc gia vừa chặt chẽ vừa mạnh mẽ quả quyết.

Ở đây, mạng người cũng y như kẻ đang nằm trước mặt hắn, vài cái kẹp bắt thú cộng thêm hai hòn đá là xong.

“Tảng đá lớn thế này nện lên người, chắc chắn là rất đau nhỉ…?” Trương Vinh Phương ngồi xổm xuống, nhỏ giọng nói.

“Còn cả kẹp bắt thú sắc bén như vậy…” Hắn định cậy bàn tay tên sơn phỉ ra. Thế nhưng máu thịt be bét bầy nhầy quá, căn bản là không tìm được bàn tay đối phương ở đâu, chỉ thấy mỗi con dao găm ngắn ngắn gỉ sét.

“Úi trời, nhìn cái này có vẻ đau lắm nè!”

Trương Vinh Phương buông tay, nhìn cơ thể không ngừng co giật của tên sơn phỉ.

Hắn khẽ cắn răng, cấp tốc lột bỏ quần áo của đối phương, sờ soạng tìm hầu bao (túi tiền).

(túi tiền).

Tìm mãi mới thấy một cái túi da màu nâu được đối phương dùng dây thừng cố định ở trên hông.

Trương Vinh Phương tiện tay nhét vào cái bao nhỏ mà mình vẫn luôn mang theo. Sau đó lập tức đứng dậy, đi nhặt mấy cái kẹp bẫy thú khác về.

Trong rừng rậm cây cối dày đặc rất khó sử dụng cung tên, ngược lại thì mấy thứ cạm bẫy thế này lại dùng rất tốt.

Bản thân kẹp bắt thú làm bằng trúc này đã có màu xanh lá, ngụy trang xong dùng lại càng tiện hơn.

Làm xong mấy chuyện này, đầu óc Trương Vinh Phương cũng sắp nhũn hết ra rồi. Vạn nhất đối phương không bị kẹp bắt thú giữ lại thì sao chứ?

Tuy hắn đã đặt hơn 20 cái khắp xung quanh, nhưng vạn nhất người ta số may, tính cách cẩn thận, chú ý đến chúng nó thì sao?

Vậy thì hắn…

Lại một lần cảm nhận được thói đời nguy hiểm, Trương Vinh Phương ngẩng đầu nhìn thử Tiêu Thanh Anh.

Vừa nãy có tiếng kêu thảm thiết như vậy vang lên, vậy Tiêu Thanh Anh cùng Trần Vô Ưu đứng cách đó không xa… Hả? Người đâu mẹ nó rồi?

Trương Vinh Phương chợt phát hiện hai người mới vừa rồi còn ở trong tầm mắt, bây giờ đã mất hút rồi!

“Không ổn! Có chuyện rồi!” Trương Vinh Phương âm thầm rùng mình, lập tức lấy từ trong quần áo ra một cái ống truyền tin của quan quân, châm lửa rồi phóng vút lên trời.

Biu!

Ống trúc truyền tin nổ tung phía trên rừng cây.

Ánh lửa sáng ngời thoáng cái đã chiếu sáng cả mảng rừng âm u.

Trong thôn, quan binh Đại Linh cũng nhìn thấy pháo truyền tin. Khóe miệng người dẫn đội Mộc Thạch giật giật, không thể không dẫn theo một nam đạo nhân khác chạy đến.

Khoảng 10 người quan binh cũng nhanh chóng lao về phía yên hoả phát nổ.

Chương 41: Nếu lỡ… nhỡ mà…

Đội trưởng quan binh - Dương Tuyển Siêu trang phục chỉnh tề, rút thanh đao bên hông rồi lập tức xông lên. Thực lực của một vị cao thủ Tam Phẩm đang thời kỳ tráng niên được bày ra không sót tí nào. Tốc độ nhanh hơn những người khác rất nhiều.

Lúc này bên chỗ Trương Vinh Phương, mấy tên sơn phỉ khác đang chuẩn bị lao ra vây công, thấy thế đều sững hết cả người.

Bọn chúng còn chưa kịp lao ra đâu đấy!

Mục tiêu này sợ chết đến thế cơ à?

Mấy tên sơn phỉ dồn dập xoay người trốn về trên núi, thế nhưng vẫn còn lại một tên đưa mắt liếc Trương Vinh Phương. Một đống tiền thưởng đang gần ngay trước mắt kìa!

Hắn ta khẽ cắn răng, nhanh chóng xông về phía Trương Vinh Phương.

Chỉ cần giết chết tên này trong vòng 10 hơi thở…

"Vẫn còn kịp!"

Tên sơn phỉ này tay cầm dao găm, nét mặt lộ rõ vẻ dữ tợn, nhanh chóng tiếp cận Trương Vinh Phương.

Hắn ta có thể nhìn thấy tay đối phương đang run lên vì sợ hãi.

Có thể thắng!

Chỉ cần có tiền, con mẹ nó, ai còn muốn làm thổ phỉ chứ?

Khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần.

10 mét.

5 mét!

2 mét!

Trương Vinh Phương hít sâu một hơi, hắn cũng nhìn thấy con dao găm gỉ sét trong tay đối phương.

Kia là dao bị gỉ đấy!

Nhỡ mà bị thương rồi uốn ván luôn thì phải làm sao?

Nếu lỡ đối phương vừa ra tay đã đâm thẳng vào đầu mình thì phải làm sao bây giờ?

Nhỡ mà khí lực của hắn ta hơn mình nhiều quá thì phải làm sao?

Nếu lỡ hắn ta là cao thủ đã Nhập Phẩm thì phải làm sao bây giờ?

Nhỡ mà đối phương phóng dao găm trên tay thì phải làm sao bây giờ?

Nhỡ mà hắn ta bất ngờ ném cát vào mặt mình thì phải làm sao bây giờ?

Nếu lỡ…

Nhỡ mà…

Vô số lo lắng, sợ hãi, hoảng hốt nhanh chóng lướt qua đầu óc của Trương Vinh Phương.

Khuôn mặt hắn đã hơi vặn vẹo, khoé môi khẽ nhếch, nhìn chằm chằm vào kẻ đang lao đến chỗ mình.

Đây là lần đầu tiên hắn sắp động thủ với người khác, lại còn là tử chiến nữa chứ!

"Cơ thể không động đậy được…"

"Bây giờ mình phải làm gì?"

"Ngăn cản à?"

"Dùng dao găm?"

"Dùng vẫn nên dùng tay chân?"

"Không đúng! Cứ cho là mình có thể cản được chiêu đầu tiên thì vẫn còn chiêu thứ 2, thứ 3 cơ mà!"

"Nếu mình chỉ cản, thì cơ bản là không có cách nào đoán được hắn ta sẽ sử dụng chiêu thức gì!"

"Cho nên… chỉ có thể chơi hắn ta chết trước!"

"Hắn ta chết rồi! Không thể động đậy nữa!"

"Thế thì mình mới có đường sống!"

Đồng tử Trương Vinh Phương giãn to.

Vô số khí huyết cấp tốc phun trào, hắn cảm thấy hai tay mình tê dại, như thể máu trong người đều dồn hết về đây.

Trái tim đập thùng thùng như trống trận

“Ai muốn ta chết… Ta sẽ chơi chết kẻ đó trước!”

Vèo!

Trương Vinh Phương quăng nguyên túi kẹp bắt thú ra, ném thẳng về phía người đang đánh tới.

Hai tay hắn giống như cự mãng (những loại rắn cực lớn nói chung), bản năng hoàn toàn bùng nổ, một chiêu Quán Dương Châm đánh thẳng ra ngoài!

(những loại rắn cực lớn nói chung),

Không hề giữ lại một tí nào, toàn bộ khí lực của cấp bậc Dưỡng Huyết đều rót sạch vào đòn thế này.

…

Đại Đô.

Mưa bụi nghiêng nghiêng, rơi xuống vô số lầu các ngói vàng tường đỏ.

Lầu các như lá, con đường như tơ, tất cả đan xen vào nhau trông như một chiếc chậu nuôi tằm cực lớn được phủ kín lá dâu.

Từng chiếc từng chiếc xe ngựa màu trắng đang di chuyển chính là vô số con tằm trắng nhỏ trong bức tranh này.

Tại một nơi hẻo lánh trong nội thành, bên trong một tòa lầu các hoa lệ năm tầng màu nâu.

Một nữ tử có đôi mắt dịu dàng long lanh, mặc một chiếc váy dài màu lam đang nghiêng người tựa mình bên song cửa sổ.

Chiếc váy trên người nàng có rất nhiều họa tiết vân mây, phần eo và vai khá là nhỏ nhắn. Trong ống tay áo là cánh tay trắng nõn như ngọc, lúc ẩn lúc hiện.

Tà trên người nàng trông hệt như màu sắc của đồ sứ thanh hoa, trang nhã mà tinh xảo. Phối hợp với búi tóc cao cầu kỳ càng lộ rõ vẻ đẹp tinh xảo mỹ lệ xen lẫn khí chất thanh tịnh mà yếu ớt của nàng.

“Tiểu Ngư, sắc trời đã tối rồi, mau về nghỉ ngơi thôi.”

Bên trong căn phòng hoa lệ còn một người nữa, là một nam nhân có vết bớt đỏ sậm trên má phải. Hắn khoác trên người một bộ trường bào màu lam sắc nhưng đậm hơn, tươi hơn của nữ tử kia.

Nam nhân đang nhẹ nhàng khuyên nhủ nữ tử.

“Vâng, phu quân… Thiếp đi về ngay đây…”

Nữ tử quay đầu hơi khuỵu gối hành lễ với phu quân của mình.

“Nàng còn đang lo lắng về đệ đệ của mình ư?”

Nam nhân kia tiến lên phía trước, nhẹ nhàng ôm lấy eo nàng.

“Ta đã phái người đi tìm hắn, tiếc là vẫn chưa thấy chút tung tích nào. Thế nhưng đạo tịch nàng làm có hiệu lực rồi. Ta cũng tra được là đã có người sử dụng, có lẽ hắn đã chọn một con đường khác, không phải con đường mà nàng đã an bài.

Thật ra, chỉ cần tiến vào Đạo Môn thì đã an toàn hơn rất nhiều so với việc lang thang ở bên ngoài, ít nhất là cũng không cần lo hắn sẽ thiếu ăn thiếu mặc. Nàng không cần phải lo lắng thái quá, coi chừng sẽ sinh bệnh.”

Chương 42: Trương Vinh Du

Bàn tay hắn nhẹ nhàng đặt lên bụng nữ tử, dường như đang từ từ cảm nhận điều gì đó.

“Coi như là vì hài tử của chúng ta, nàng nhất định phải chăm sóc bản thân thật tốt nhé.”

Trong mắt nữ tử chứa đầy vẻ cảm động.

Tuy tướng mạo phu quân nàng rất xấu, thậm chí có hơi dọa người nhưng nàng biết quyết định lấy hắn làm chồng thật sự không hề sai.

Hắn chân tâm thật ý thích nàng, yêu thương nàng.

Cho dù thân phận của nàng có là Man tộc, nho hộ thì hắn cũng chẳng thèm quan tâm, vẫn cứ cưới vào cửa.

Trong chế độ quy định của Đại Linh, nam nhân Linh tộc có thể cưới đến 4 người vợ. Hơn nữa tất cả đều là chính thê ngang hàng với nhau, không phân biệt trên dưới.

Phu quân vì nàng mà mặc kệ sự phản đối của gia đình, hơn nữa về sau còn chấp nhận từ bỏ quyền thừa kế một phần gia nghiệp thì mới có thể rước nàng qua cửa.

Bây giờ tuy cuộc sống của hai người kém xa lúc trước nhưng chất lượng sinh hoạt vẫn rất tốt.

Chỉ là…

“Chỉ là tính khí Vinh Phương từ nhỏ đã vô cùng bướng bỉnh, ta sợ đệ ấy sẽ nghĩ quẩn mất…

Không sai, nữ tử này chính là Trương Vinh Du, tỷ tỷ ruột của Trương Vinh Phương.

Sau khi nàng rời khỏi huyện Thiên Âm thì đã theo phu quân của mình tới Đại Đô.

Ban đầu, Trương Vinh Du vốn cho rằng phu quân chỉ muốn đùa giỡn với mình mà thôi, ai ngờ hắn lại thật lòng yêu thương nàng.

Mỗi lần hắn nổi tính thất thường ra tay đánh nàng thì lúc sau nhất định sẽ khóc to sám hối, cầu xin nàng tha thứ.

Thật ra Trương Vinh Du cũng hiểu, nếu không phải tính cách hắn bất thường như vậy thì nàng hoàn toàn không có cơ hội tới gần đối phương.

Phu quân nàng ngoài việc thỉnh thoảng tinh thần sẽ trở nên hơi khác thường, tính cách nóng nảy ra thì phần lớn thời gian hắn đều đối xử với nàng cực kỳ dịu dàng.

Chỉ như vậy thôi là Trương Vinh Du đã cảm thấy thỏa mãn lắm rồi…

“Lão gia, phu nhân! Đã tìm được rồi, đã tìm được rồi!” Tiểu nha hoàn mập mạp bất ngờ đẩy cửa vọt vào, quơ quơ phong thư trong tay.

“Tiểu Bao Tử, đã tìm được rồi ư?” trái tim Trương Vinh Du khẽ nảy lên. Nàng tranh thủ thời gian, ngẩng đầu nhìn về phía tiểu nha hoàn của mình.

Bao Tử chính là tiểu nha hoàn phu quân đã tìm cho nàng. Trương Vinh Du đã dặn dò nha đầu này liên tục dùng tiền tìm kiếm tin tức của đệ đệ.

Bây giờ Bao Tử nói là đã tìm được, chẳng có lẽ…

“Lão gia, phu nhân, là đệ đệ của phu nhân. Đã có tin tức rồi ạ! Người ở bên phía Thiên Âm huyện nói là đã tìm được rồi!” Bao Tử phấn khởi nói.

“Xoạt!”

Trương Vinh Du chợt bật dậy, đôi môi không ngừng run rẩy. Khóe mắt nàng ửng đỏ như sắp khóc.

“Đệ ấy… Không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Tiểu cữu gia không có việc gì đâu ạ. Đây là tin tức mới truyền đến. Hiện tại đệ đệ của phu nhân đã bái nhập vào Thanh Hoà Cung, người xem đi ạ!”

Tiểu Bao Tử nhanh chóng dâng phong thư lên.

Trương Vinh Du cùng phu quân tiếp nhận, sau đó mở ra rồi cẩn thận đọc từng chữ một.

Bên trong có mấy lời người phụ trách điều tra đã miêu tả, đều là một số tin tức gần đây của Trương Vinh Phương.

Còn chưa đọc hết phong thư, Trương Vinh Du đã không nhịn được mà nhỏ giọng khóc nức nở. Đây không phải là do nàng quá thương tâm, ngược lại là do mừng quá nên không kiềm nén được cảm xúc.

“Huyện Thiên Âm và huyện Hoa Tân cách nhau ít nhất cũng phải hai huyện thành khác. Rốt cuộc thì hắn làm sao mà một thân một mình đến đó được chứ?” Phu quân của Trương Vinh Du nhẹ giọng thở dài.

“Chắc chắn là đệ ấy đã phải chịu đựng không ít cực khổ.” Trương Vinh Du yếu đuối dựa vào lồng ngực phu quân.

“Nàng cứ yên tâm… đã có ta ở đây. Chỉ cần có tin tức là tốt rồi.”

Nam tử nhẹ nhàng ôm lấy thê tử của mình, trong lòng âm thầm tính toán xem sau này làm thế nào mới khiến nàng yên tâm được.

Lấy tình cảnh của hắn hiện tại, không thể công khai giúp đỡ. Nếu không đối với tiểu cữu tử (cậu em vợ), chắc chắn sẽ chỉ có hại chứ không có lợi. Lúc đó tiểu cữu sẽ thành cái đích cho kẻ khác nhắm vào, sẽ thành nhược điểm của hắn.

(cậu em vợ),

Tốt nhất chính là lặng lẽ đưa tặng chút tài vật. Sau đó lại tìm người mà mình tín nhiệm nhất, phái đến âm thầm trông nom bảo vệ… đây là cách tốt nhất rồi.

Thế nhưng huyện Hoa Tân… không phải là địa bàn kinh doanh của hắn… Đưa tài vật đến thì đơn giản thôi, nhưng muốn phái người tới trông nom thì phải suy tính thật kỹ mới được.

*

Bụp!

Hai tay Trương Vinh Phương mạo hiểm lướt qua cạnh dao găm, đánh thẳng vào ngực tên sơn phỉ.

Thấy đối phương bị bẫy thú làm nhiễu loạn ánh mắt nên luống cuống không phòng ngự, muốn xuất quyền nhưng lại bị một kích của mình làm cho toàn thân cứng ngắc, ngã ngửa về phía sau.

Lúc này, cơ thể Trương Vinh Phương theo bản năng, vô thức thi triển những chiêu thức tiếp theo trong Nhạc Hình Phù. 32 thức liên tục phát ra như nước chảy mây trôi, tất cả đều đánh thẳng lên người tên sơn phỉ.

Chương 43: Lần đầu đánh chết người

Khoảnh khắc này, cái gì mà mình có bị thương dẫn đến uốn ván hay không? Có bị đánh thành tàn phế không? Có để lại di chứng gì không…vân vân và mây mây. Lúc Trương Vinh Phương nhìn thấy đối phương miệng hộc máu tươi, ánh mắt tan rã thì những lo lắng này đều bay sạch.

Quyền chưởng giao thoa, liên tục không ngừng.

Một thức cuối cùng.

Hạc Linh Ngư.

Song chưởng Trương Vinh Phương khum lại như vuốt ưng, cùng phối hợp tấn công phần cổ của đối phương rồi vặn ra bên ngoài.

Rắc! rắc.

Tiếng gãy giòn tan vang lên, thi thể của tên sơn phỉ cũng theo đó mà đổ rầm xuống đất.

Lúc này Trương Vinh Phương mới có cơ hội để thở dốc.

Trên người hắn dính đầy máu tươi, đầu óc trống rỗng nhưng theo theo bản năng mà tìm được đường sống. Trương Vinh Phương nhanh chóng lục lọi, vơ vét của cải trên người tên sơn phỉ rồi lập tức xoay người bỏ chạy.

Hắn sợ đối phương vẫn còn đồng đảng lảng vảng quanh đây.

Đến bây giờ Trương Vinh Phương mới chợt phát hiện ra một chuyện. Cấp bậc của tên sơn phỉ mà mình vừa mới đối phó giỏi lắm cũng chỉ sánh ngang với một quân nhân phổ thông đã từng thấy máu.

Tên này chỉ biết đón đỡ đòn một cách vụng về hoặc chật vật né tránh, tốc độ và lực lượng cũng là loại chả ra gì, chưa Nhập Phẩm. Chắc cũng gần giống như hắn, chỉ mới luyện qua một chút võ công thô thiển nhưng cảnh giới lại không cao. Thậm chí là còn chưa đạt đến cấp độ Dưỡng Huyết.

Điểm quan trọng nhất chính là chiêu số võ công của tên sơn phỉ này cực kỳ thô ráp, dự là mới chỉ luyện qua quyền thuật

căn bản. Lúc giơ tay nhấc chân để lộ ra rất nhiều sơ hở, lại còn đến lắm động tác thừa thãi. Thế nên mới bị Trương Vinh Phương bắt được điểm mấu chốt, đánh trúng một kích toàn lực.

Nghĩ tới đây, Trương Vinh Phương cũng hơi hiểu ra tại sao Trương Tân Thái sư huynh hắn lại nói thắng bại nặng nhất ở võ công.

Võ công tốt sẽ cực kỳ ít sơ hở, uy lực lớn, tốc độ ra tay nhanh.

Võ công kém thì tất nhiên sẽ nhiều sơ hở, uy lực nhỏ, tốc độ ra tay cũng khá chậm.

Nhiều khi, chỉ một sơ hở nhỏ xíu cũng là điểm chí mạng mà đối thủ có thể khai thác.

Sau khi chiến đấu xong, Trương Vinh Phương một đường chạy như điên. Xông ra khỏi rừng được hơn trăm mét hắn mới nhớ ra mình còn phải đi tìm Tiêu Thanh Anh.

Với lại, không phải là hắn mới phóng yên hoả truyền tin rồi à?

“Không được, mình phải quay lại ngay mới được! Chẳng may đi một mình mà gặp phải đồng đẳng của sơn phỉ thì phiền phức to!”

Nghĩ tới đây, trái tim Trương Vinh Phương đột nhiên nảy lên một cái, nhanh chóng quay người chạy về thôn.

Trương Vinh Phương hành động rất cẩn thận, giống như sợ bị người khác phát hiện ra.

Lần đầu tiên đánh chết người, trong lòng Trương Vinh Phương có cảm giác kinh hồn bạt vía khó mà miêu tả được.

Hắn sợ.

Sợ bị người khác phát hiện ra mình đã đánh chết sơn phỉ. Bản thân hắn chỉ là một tiểu đạo sĩ mới luyện võ chưa được bao lâu, không thể nào đánh ra một chuỗi các chiêu thức trong Nhạc Hình Phù một cách cực kỳ thành thạo như vậy được.

Người khác nhìn vào rất dễ nảy sinh nghi ngờ.

Hắn sợ bản thân đánh chết người, ngộ ngỡ có người phát hiện thì sẽ bị tống vào nhà lao.

Lại sợ kẻ bị mình giết phía sau còn có ô dù, không biết từ đâu nhảy ra tìm hắn tính sổ.

Lỡ mà bọn chúng định ám sát mình thì phải làm sao?

Lỡ mà bọn chúng thừa dịp mình ngủ thiếp đi, đến đánh lén thì biết làm sao đây?

Lỡ mà bọn chúng lén lút hạ độc thì phải làm sao đây?

Những suy nghĩ lo lắng lại bắt đầu chạy mòng mòng như đèn kéo quân trong đầu Trương Vinh Phương.

Không được. Không thể để bại lộ được, không được để người khác biết là mình đã giết hai tên kia.

Hơn nữa, không phải xuất thân đã quyết định cả rồi à? Dù mình có thể hiện tư chất, thực lực thế nào thì chưa đến Nhị Phẩm, gần như là không có khả năng trở mình.

Vậy thà là mình nhẫn nhịn, ẩn giấu thực lực, đợi đến khi đạt đến Nhị Phẩm thì mới xem thử có thể tham gia khảo hạch Tập Hiền viện của triều đình được không."

Tập Hiền viện là là do triều đình Đại Linh lập ra để quản lý Đạo Môn trong thiên hạ. Nơi đó thiết lập cơ cấu quản lý tôn giáo khá đặc biệt.

Chỉ cần ngươi có thể thông qua khảo hạch Nhị Phẩm, cho dù có là người Man tộc thì vẫn có thể đạt được phẩm cấp, tạm giữ chức vụ.

Cho dù chỉ là chức vụ tạm thời, không có quyền lực thực tế gì thì nhiêu đó cũng đủ giúp hắn thoát khỏi sự khống chế của Tiêu Thanh Anh, một mình sống qua ngày được rồi.

Trương Vinh Phương từ từ chạy ra khỏi cánh rừng, sau một hồi lâu, nỗi lòng mới bình phục được một chút.

Tuy trong lòng hắn còn rất nhiều lo lắng, sợ hãi nhưng so với lúc trước thì đã bình thả hơn rất nhiều rồi.

Người thì cũng đã giết rồi, đến lúc này thì mọi chuyện đều thành kết cục đã định rồi.

Chương 44: Chạy đến chỗ nào rồi

Bây giờ hắn chỉ có thể nghĩ thật kỹ xem sau này nên ứng đối như thế nào

Còn có…

"Tiêu Thanh Anh…" Cứ nghĩ đến nha đầu này là Trương Vinh Phương lại thấy đau hết cả đầu.

Không biết nàng ta lại cùng Trần Vô Ưu chạy đến chỗ nào rồi.

Trương Vinh Phương lặng lẽ chạy về khu vực gần thôn làng. Vừa tới nơi hắn đã chạm mặt mấy người Dương Tuyển Siêu đang chạy tới trợ giúp.

Trương Vinh Phương không che giấu điều gì, kể lại chi tiết mọi chuyện. Tất nhiên là trừ việc hắn đã ra tay giết người ra, những việc còn lại hắn đều kể ra sạch.

Lúc nghe thấy việc Trương Vinh Phương không tìm thấy Trần Vô Ưu và Tiêu Thanh Anh, sắc mặt Dương Tuyển Siêu hơi thay đổi. Hắn nhanh chóng dặn dò mọi người tản ra xung quanh tìm kiếm.

Hắn đã nhận tiền của người ta rồi, hơn nữa còn chuẩn bị hợp tác với đối phương nữa chứ. Thế mà bây giờ lại xảy ra chuyện? Mục tiêu thì vẫn còn sống nhe răng, những người còn lại thì…

"Nếu ngươi không sao thì mau theo chúng ta đi tìm người."

Dương Tuyển Siêu nghĩ gợi lát, sau đó trực tiếp dặn dò Trương Vinh Phương.

"Vâng." Trương Vinh Phương hơi sững sờ, cứ cảm thấy câu nói này có gì đó sai sai.

Theo lý mà nói, loại người vất vả lắm mới từ cõi chết trở về như Trương Vinh Phương, chuyện đầu tiên một người dẫn đội nên làm là bố chí cho hắn đến chỗ an toàn để nghỉ ngơi mới đúng.

Thế nhưng Dương Tuyển Siêu lại không hề để ý đến trạng thái mệt mỏi của hắn, vẫn để cho hắn gia nhập vào đoàn người tìm

kiếm.

Xem ra…

Dường như Trương Vinh Phương cũng lờ mờ nhận ra được điều gì đó.

Lần này đúng là có người đã móc nối quan hệ, muốn nhắm vào hắn đây mà.

“Là người mình đắc tội ở lần đạp thanh lần trước à?

Hắn vừa theo đội ngũ tìm tòi xung quanh vừa im lặng suy nghĩ.

Có thể móc nối quan hệ với quan binh, hơn nữa lại là người mà hắn từng đắc tội… suy đi tính lại cũng chỉ có Trần Vô Ưu.

Rất nhanh sau đó, đoàn người đã tìm đến chỗ 2 tên sơn phỉ bị giết.

Nhìn thảm trạng của hai thi thể trên mặt đất, khóe miệng Dương Tuyển Siêu cũng có chút run rẩy rồi đưa mắt nhìn về phía Trương Vinh Phương.

Dựa vào cạm bẫy hố chết một tên, tên còn lại thì không biết đã bị ai đánh chết.

Dương Tuyển Siêu ngồi xổm xuống bên cạnh, kiểm tra lại một lần.

“Tên này bị quyền chưởng hợp kích, đánh trúng chỗ yếu hại nên chết ngay tại chỗ. Trên mắt, mũi còn có vết thương do kẹp bẫy thú gây ra.

Những người còn lại, lấy chỗ này làm tâm, tản ra lục soát chung quanh cho ta!” Hắn đứng dậy, hạ lệnh cho quan binh.

“Rõ!”

Đám quan binh Đại Linh nhanh chóng tản ra.

Đám quan binh này, bình thường trông có vẻ lười nhác nhưng đến khi hành động vẫn tỏ ra cực kỳ có kỷ luật. Bọn họ nhanh chóng chấp hành mệnh lệnh.

Trương Vinh Phương cũng lẫn vào trong đó, không lâu sau thì vội vàng chạy đến tụ họp với đội trưởng Mộc Thạch và hai người khác.

Cũng may là vận khí của bọn họ không tệ, chưa tìm kiếm được bao lâu thì lại thấy pháo truyền tin. Mọi người đều theo đó mà tìm tới chỗ của Tiêu Thanh Anh.

Hình như nàng không bị thương tích gì, trên mặt chỉ có biểu cảm hơi kinh ngạc, không biết đã gặp phải chuyện gì. Ngoài cái đó ra thì chẳng có gì khác thường.

Vừa nãy Tiêu Thanh Anh còn chưa kịp nhìn rõ cái gì thì đã bị Trần Vơ Ưu lôi đi.

Mất một lúc lâu sau thì nàng mới hồi thần trở về.

Sau khi hiểu rõ tình huống, cái miệng nhỏ Tiêu Thanh Anh lập tức há to.

“Sơn phỉ xuất hiện, thậm chí còn tập kích Trương Vinh Phương à?”

Trương Vinh Phương là tùy tùng của Tiêu Thanh Anh, nói cách khác, nếu vừa nãy đi chậm hơn một chút thì người bị tập kích có khả năng sẽ là nàng.

Trên đường trở về thôn.

“Trương Vinh Phương, ngươi không sao chứ? ” Tiêu Thanh Anh nhanh chân bước lại gần Trương Vinh Phương, do dự một lát, cuối cùng vẫn quyết định ân cần hỏi han.

Thật ra, bản chất của nàng cũng không xấu, chỉ là tính tình có hơi tùy hứng. Thế nhưng đáy lòng vẫn được tính là lương thiện.

Nếu không lúc trước Tiêu Thanh Anh đã không ra tay trợ giúp Trương Vinh Phương.

“Đa tạ sư tỷ quan tâm, không có chuyện gì đâu. Máu trên quần áo đều là của người khác bắn vào chứ không phải của ta.”

Trương Vinh Phương lộ ra vẻ ‘cảm động’, sau đó vội vàng hành lễ với Tiêu Thanh Anh.

“Không có chuyện gì là tốt rồi. Dù sao ngươi cũng vì ta nên mới bị thương, nếu như chẳng may xảy ra chuyện gì thì…” Tiêu Thanh Anh không nói tiếp, gương mặt xinh đẹp vẫn lộ rõ vẻ bận tâm.

“Sư tỷ yên tâm đi, dù gì thì bây giờ ta cũng là võ tu, không yếu ớt như vậy đâu.” Trương Vinh Phương nghiêm túc nói.

“Vậy thì tốt rồi.”

Dường như Tiêu Thanh Anh còn muốn mở miệng hỏi thêm gì đó nhưng nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Trương Vinh Phương thì lại nhịn xuống, không nói thêm câu nào nữa.

Đoàn người trở lại thôn làng.

Dưới ánh nhìn quái dị của những người còn lại, Trương Vinh Phương trở lại gian phòng mà người trong thôn cho hắn ở nhờ, thay giặt bộ quần áo trên người.

Chương 45: Mua thuốc

Cạm bẫy hố giết chết người kia, hắn thừa nhận. Nhưng người còn lại thì Trương Vinh Phương nói thẳng là mình không biết.

Dương Tuyển Siêu cũng phán đoán là cái chết của người còn lại không liên quan đến Trương Vinh Phương, dù sao thì đúng như đối phương đã nói, hắn mới luyện võ chưa được bao lâu.

Mà tên sơn phỉ còn lại rõ ràng là bị một người có thực lực võ công hơn hẳn cái tên Trương Vinh Phương này đánh chết.

Dựa theo sự phán đoán của Dương Tuyển Siêu, hung thủ hẳn là một người có cơ thể cường tráng, cơ bắp rắn chắc.

Võ công chí ít cũng phải luyện từ 5 năm trở lên, người như vậy, khả năng cao nhất là Trần Vô Ưu.

Tiếp theo Dương Tuyển Siêu cũng không rảnh để ý tới những chuyện còn lại, bởi vì sau khi rà soát tình hình quanh hiện trường giết người, hắn phát hiện ra khu vực đó còn rất nhiều sơn phỉ đang ẩn náu.

Đôi bên cũng xảy ra chút va chạm nho nhỏ.

Dương Tuyển Siêu tự mình ra trận đánh chết vài tên sơn phỉ, đẩy lùi đám sơn phỉ còn lại. Nhưng bản thân hắn cũng bị tên nỏ của đối phương bắn thủng vai, thương tích không hề nhẹ.

Đối phương thế mà lại có cả tên nỏ!

Việc này đã thu hút sự chú ý của Dương Tuyển Siêu, chỉ thoáng cái hắn đã chuyển ánh mắt nghi ngờ của mình ra khỏi Trương Vinh Phương. Sau đó nhanh chóng phái người chạy đến huyện Hoa Tân xin chi viện.

Mà nhóm bốn người của Thanh Hòa Cung, sau khi đến thời gian thì một mình trở lại đạo quan, thay phiên với các nhóm còn lại.

*

Tiệm thuốc Lý Gia, huyện thành Hoa Tân.

Lúc trời chạng vạng tối, Lý lão đầu đang tất bật kiểm tra đám dược liệu mới được chuyển đến. Lão cầm một cái cân nhỏ, cẩn

thận đặt chút Đồng Nguyên Thảo lên trên, sau đó để xích lại gần, dùng con mắt cận thị hơn 800 độ của mình ghi chú lại mấy vạch chỉ cân nặng.

“Chủ quán!”

Đột nhiên có giọng nói từ bên ngoài tiệm thuốc vọng vào làm Lý lão đầu giật mình run tay, suýt chút nữa thì hất hết đám Đồng Nguyên Thảo trên cân xuống đất.

“Ai thế!”

Lão ta tức giận thả cái cân xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

Bên ngoài cửa lớn đã phai màu, một nam tử trẻ tuổi mặc đạo bào màu lam đậm nhanh chóng từ bên ngoài bước vào.

“Chủ quán, gần đây ta cảm thấy trong người rất khó chịu, chỗ ngươi có phương thuốc bồi bổ khí huyết không? Kê cho ta một đơn, tiền không thành vấn đề!”

Nam tử trẻ tuổi vung tay lên, giọng nói khá là hào sảng khí khái.

“…” Lý lão đầu xoa xoa con mắt đã mệt mỏi của mình, lặng lẽ đánh giá nam tử mới đến.

Người này mặc đạo bào, bên hông còn đeo lủng lẳng yêu bài của Thanh Hòa Cung. Xem chừng có lẽ là đạo nhân của Thanh Hòa Cung rồi.

“Phương thuốc bồi bổ khí huyết à?” Lý lão đầu cảm thấy có chút nghi hoặc.

Sắc mặt đối phương hồng hào, vóc người rắn chắc, tứ chi cân xứng mạnh mẽ, giọng nói lại càng cực kỳ trung khí. Chắc chắn là khí huyết rất dồi dào.

“Vị đạo trưởng này, so với người lao động bình thường thì khí huyết trên cơ thể ngươi phát ra còn dồi dào hơn rất nhiều. Có chỗ nào thiếu hụt chứ? Thuốc bổ cũng không thể dùng bậy đâu nha. Uống nhiều ngược lại sẽ sinh bệnh đó.”

Lý lão đầu mở miệng ra toàn là khẩu âm Trữ Châu, tốt bụng khuyên nhủ.

Đạo nhân kia vỗ vỗ lồng ngực.

“Ông chủ, ngươi đừng thấy ta nói chuyện lớn tiếng mà lầm, ta thật sự cảm thấy cơ thể mình không ổn. Nhìn qua thì thấy thân thể ta hồng hào khoẻ mạnh, đó là do vừa mới sử dụng đồ bổ khí huyết mà thôi. Một khi dừng thuốc sẽ không còn hiệu quả tốt như vậy nữa.

Lão Lý lắc đầu, lão ta chỉ là chủ một tiệm thuốc nhỏ mà thôi. Nếu người khác muốn, chỉ cần không phải độc dược quan phủ nghiêm cấm, thuốc bổ nào cũng được.

Nói không chừng người này nhìn thì khỏe mạnh nhưng trong cơ thể lại ẩn chứa một loại bệnh kín nào đó thì sao?

Nghĩ tới đây Lý lão đầu không nhịn được, cúi đầu đưa mắt quan sát nửa người dưới của đối phương, ánh mắt rất chi là quái dị.

Trương Vinh Phương không thèm để ý đến mấy chuyện này, bây giờ hắn vẫn đang chìm đắm trong thu hoạch từ trận chiến vừa rồi.

Trương Vinh Phương đã vơ vét được trên người hai tên sơn phỉ kia 5 lượng tiền giấy.

Đây chính là 5 lượng bạc nha!

Ở huyện Hoa Tân, 5 lượng có thể mua hơn một thạch gạo lức, nếu tính theo đơn vị đời trước thì là khoảng 150 cân.

Cho dù là đối với Trương Vinh Phương thì đây cũng là một món thu nhập không hề nhỏ. Đặc biệt là sau khi bị phạt mất hai tháng tiền tiêu vặt, hắn lại càng quý trọng 5 lượng bạc không dễ gì kiếm được này.

Số tiền trước kia Trương Vinh Phương đều lấy ra để chuẩn bị lễ tặng. Lần này, tiền bạc cực khổ tích góp được mới thực sự là thứ hắn có thể tự do chi tiêu, sử dụng.

“Phương thuốc đại bổ, bản tiệm có Bát Trân thang, Thập Toàn Đại Bổ thanh. Ngươi muốn loại nào? Hơn nữa ngươi có thể tự chọn niên đại của dược liệu. Thế nhưng ta nhắc trước một câu, những dược liệu có niên đại từ mười năm trở lên đều cực kỳ đắt.”

Chương 46: Tứ Vật thang

Lý lão đầu cúi xuống tìm kiếm. Vừa vặn có vài gói thuốc do khách quen cũ mua còn sót lại, chúng đều đã được gói kỹ. Từng gói từng gói cực kỳ chỉnh tề.

Đúng lúc lão ta có thể lấy ra bán cho đạo nhân trẻ này.

“Bát Trân thang à? Là tám loại nào thế?”

Trương Vinh Phương có cảm thấy cái tên này nghe khá quen tai. Có lẽ kiếp trước hắn có đã từng nghe về phương thuốc này rồi.

“Hừm, là dùng Tứ Quân Tử thang cùng Tứ Vật thang, phối hợp lại với nhau thôi.” Lý lão đầu giới thiệu sơ qua.

“Trong đó có nhân sâm, phục linh, bạch truật, cam thảo, thục địa hoàng, bạch thược, đương quy, sơn khung.

Chủ yếu là điều trị các loại triệu chứng khí huyết hư hao, sắc mặt vàng vọt tiều tụy, toàn thân không còn chút sức lực, choáng váng, hoa mắt chóng mặt, chán ăn…”

Lý lão đầu nói xong thì đưa mắt nhìn cánh tay cường tráng, mặt mày hồng hào của đối phương, không nói thêm gì nữa.

“Thứ này thật sự có thể đại bổ khí huyết à?” Trương Vinh Phương cẩn thận hỏi lại.

“Ừm, nó lấy bổ khí làm chủ. Thích hợp rèn luyện cho người có tỳ vị kém” Lý lão đầu nói.

“Ta chính là người có tỳ vị kém này.” Nét mặt Trương Vinh Phương lộ rõ vẻ vui mừng.

“…” Thấy đối phương đặt tiền giấy ở trên quầy, Lý lão đầu chọn không nói nhảm thêm nữa.

“Nhưng mà có phương thuốc nào chỉ đơn thuần là bổ máu không?” Trương Vinh Phương lại hỏi.

Hắn cảm thấy có lẽ dị năng thuộc tính của mình chỉ cần máu chứ không cần khí.

“Thế thì chỉ cần mua Tứ Vật thang là được rồi. Chỉ có điều…” dường như Lý lão đầu còn muốn nói thêm điều gì đó.

“Vậy thì lấy cái này đi! Bao nhiêu tiền một thang? Một thang có thể sử dụng bao lâu?” Trương Vinh Phương vung tay lên, ngắt lời đối phương.

“Một đơn giá 1 lượng, có thể uống được hai lần. Đến lần thứ ba thì dược hiệu sẽ yếu rất nhiều, uống bao nhiêu thì phải xem bệnh tình của ngươi nữa. Đương nhiên, dược liệu đều là loại có niên đại thấp. Nếu ngươi muốn loại niên đại lâu hơn thì phải thêm tiền.”

“Lấy cho ta năm thang trước đi! Nếu dùng tốt sẽ quay lại mua thêm!”

Rất nhanh sau đó, Trương Vinh Phương vội vàng mang theo năm phần Tứ Vật thang rời đi. Lúc này chỉ còn một mình Lý lão đầu đứng trong cửa tiệm.

Thật ra vừa nãy lão ta còn định nói là Tứ Vật Thang chủ yếu dùng cho nữ nhân nấu canh bổ máu, điều hòa kinh nguyệt. Nó còn được gọi là Phụ Nữ Hữu thang.

Trương Vinh Phương đi ra khỏi tiệm thuốc, nhấc túi vải trong tay lên, tâm tình rất chi là khoan khoái dễ chịu.

5 lượng bạc tương đương với hai tháng tiền tiêu vặt của hắn. Đáng tiếc là qua lần này, muốn kiếm được tiền này thì khó rồi.

Đối với rất nhiều phú hộ mà nói, 5 lượng bạc chỉ bằng giá tiền của một bộ quần áo. Còn đối với một người chỉ có chi không có thu như hắn mà nói thì không ít đâu.

Hắn nhanh chóng đi vào nội thành huyện Hoa Tân, thỉnh thoảng lại đi qua mấy cây cầu đá hình vòm.

Dọc đường, người qua kẻ lại nườm nượp.

Trong đó có không ít người nước da trắng bệch, cùng kiểu với dân Châu u hắn từng gặp qua ở đời trước. Thỉnh thoảng còn có mấy người da đen đi ngang qua, nhưng ở đây nhiều nhất vẫn là người da vàng.

Chỉ là chỗ này không giống với huyện Thiên m. Người qua đường ở đây, dù chỉ ăn mặc như nông hộ bình thường thì sắc mặt cũng không hề xanh xao vàng vọt. Thỉnh thoảng còn có

người tụ tập xung quanh một sàn gỗ hình chữ nhật, hô to gọi nhỏ, vỗ tay khen ngợi.

Coong!

Đột nhiên phía xa vang lên tiếng chiêng.

"Ý chỉ của thánh thượng, phát binh đánh Mẫn quốc. Người nguyện ý chủ động tòng quân đánh trận có thể đến nha môn lĩnh vật tư bổ xung."

"Ý chỉ của thánh thượng, phát binh đánh Mẫn quốc…"

Theo từng tiếng chiêng vang lên, một tiểu đội quan binh đội nón sắt rộng vành từ từ đi ngang qua các con phố.

Những quan binh này mặc binh phục màu xám, đai lưng làm bằng da thuộc, bên hông đeo trường đao. Đa số trên lưng đều vác theo cung tên.

Riêng thủ lĩnh đi đầu còn đeo cả mặt nạ phòng hộ bằng sắt đen, bên trên điêu khắc hoa văn con sói.

Trương Vinh Phương thoáng dừng bước, quan sát đội quan binh đi ngang qua này một chút.

Hắn và dân chúng xung quanh đều tránh những quan binh này như tránh rắn rết, hình như hắn đã hiểu tại sao lại có nhiều người dù phải vót nhọn cả đầu cũng muốn chen vào Đạo Môn, Phật Môn.

Đại Linh cực kỳ hiếu chiến, mỗi năm đều xuất binh chinh chiến. Hơn nữa, gần như đều là chủ động xuất quân đi xâm chiếm những nước khác.

Phàm là chinh chiến, cho dù là thắng hay bại thì đều sẽ có tử thương. Tuy Đại Linh có vũ lực kinh người, quét ngang vô địch nhưng không có nghĩa là nó có thể chinh phục các quốc gia khác mà không hao tổn tí nào.

Ngoài ra, thỉnh thoảng các nơi cũng sẽ nổ ra khởi nghĩa, thế nên cũng cần một lượng lớn binh lính đến trấn áp.

Trong tình huống như này, tham gia quân đội có khác gì đi làm khổ sai.

Chương 47: Kiểm tra đệ tử

Một khi rời khỏi nhà, có lẽ sẽ không bao giờ trở về được nữa. Nói không chừng sẽ chết trên chiến trường vô danh nào đó cũng nên.

Đáy lòng Trương Vinh Phương bỗng thấy nặng nề. Đột nhiên hắn lại nghĩ đến nguyên thân của cỗ thân thể này.

Tỷ tỷ của nguyên thân vì để hắn tránh thoát chưng binh, hai tỷ đệ không còn bị người khác khinh thường, nhục mạ nên đã chủ động lên kế hoạch, câu dẫn người quyền quý.

Bởi vì bản thân xuất thân nho hộ, gia đình có truyền thống học thức nên khí chất của nàng cao hơn những nữ tử bình thường rất nhiều. Không ngờ là cuối cùng nàng lại thật sự thành công.

Đáng tiếc… hiện tại hai người đã mất liên lạc.

Nhưng như vậy cũng tốt. Nếu như không thất lạc, Trương Vinh Phương thật sự không biết phải ngụy trang cá tính và các đặc điểm khác của nguyên thân kiểu gì mới không lòi đuôi.

Sau đó hắn không nghĩ nhiều nữa, cầm theo toa thuốc, nhanh chóng chạy về phía Thanh Hòa Cung.

Mấy ngày nay, vì mới vừa tham gia tuần tra ở bên ngoài về nên Tiêu Thanh Anh mới tạm thời an phận, không quậy cọ nữa.

Bởi vì nàng tự ý đi gặp Trần Vô Ưu nên đã bị Tiêu Dung phạt đến Linh Quan điện tụng kinh hối lỗi, không được phép đi đâu hết.

Thế nên Trương Vinh Phương mới có thời gian rảnh rỗi, hoạt động tự do. Thế nhưng vẫn phải chạy về trước khi trời tối.

Bởi vì thời gian nghỉ ngơi của Tiêu Thanh Anh chính là một canh giờ trước khi trời tối.

Trương Vinh Phương một đường xách theo mấy thang thuốc, chạy từ huyện Hoa Tân đến Thanh Hòa Cung cũng mất khoảng một canh giờ.

Chờ đến khi hắn trở lại gian phòng của mình, bắt đầu chuẩn bị nấu thuốc thì sắc trời đã tối rồi.

Trước tiên, Trương Vinh Phương đi theo Tiêu Thanh Anh đến nhà ăn dùng cơm, tiếp theo lại phải đưa nữ nhân này trở về phòng nghỉ ngơi.

Xong xuôi hắn mới một mình đi ra sau núi, bỏ thuốc vào trong ấm sành rồi thêm nước, sau đó xếp củi, châm lửa, bắt đầu sắc thuốc.

Sau nửa canh giờ, Trương Vinh Phương bưng một chén nước đen thùi lùi, nồng nặc mùi thuốc lên.

"Hy vọng là có tác dụng."

Trương Vinh Phương cảm thấy bây giờ mình chỉ dựa vào ăn để tích lũy điểm thuộc tính thì tốc độ thật sự quá chậm.

Nếu uống thuốc có thể mở ra con đường tăng tốc thì có lẽ sau này sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Trương Vinh Phương lắc nhẹ chén thuốc, thổi thổi cho nguội bớt rồi mới uống từng ngụm từng ngụm nhỏ.

Uống chén thuốc xuống, cảm giác như có một dòng nước ấm chảy vào trong bụng.

Trương Vinh Phương nghe thấy tiếng vang quái dị quanh quẩn phía sau núi, trong lòng chợt nảy lên một cảm xúc không tên.

Nếu là đổi thành đời trước, trong núi làm gì có nhiều động tĩnh thế này.

Bởi vì những thứ có thể di chuyển có lẽ đều sắp chết cả rồi.

Phàm là tới gần chỗ ở của nhân loại, dã thú đều không dám gầm rú lung tung.

Ngửa đầu uống một hớp cho xong bát thuốc, Trương Vinh Phương khà hơi nóng trong miệng ra ngoài, cảm giác cả người đều ấm áp hẳn lên.

Thu dọn ấm sắc thuốc xong, Trương Vinh Phương dùng túi vải sắp xếp gọn gàng mọi thứ vào trong, sau đó xách chúng về gian phòng của mình.

Những ngày sau đó, Trương Vinh Phương liên tục uống Tứ Vật thang, cho đến khi uống hết 5 thang thuốc hắn mới cảm thấy một luồng hơi nóng tụ tập trong cơ thể.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đảo mắt đã qua một tháng.

Thượng Đức Viên, Thanh Hòa Cung.

Cây cối vòng quanh.

Tiêu Dung khí định thần nhàn, đang ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư.

Ở trước mặt lão ta có tổng cộng năm người đệ tử võ tu đang đứng thẳng hàng với nhau.

Đại sư huynh Tiêu Đằng, thể trạng cường tráng, cơ thể rậm rạp lông lá. Tuy mới chỉ 24 tuổi nhưng râu ria xồm xoàm, nhìn sơ chẳng khác gì người Hồ Tây.

Nhị sư huynh Trần Vô Ưu tạm thời không có mặt nên đứng ở vị trí thứ hai chính là một vị nam nhân khoẻ khoắn có mái tóc ngắn màu vàng, tên là Hồng Đạt.

Tam sư tỷ Triệu Đại Thông, thể trạng cao lớn mạnh mẽ y như đại sư huynh đang đứng chắp tay sau lưng, khí thế thâm hậu, thân như vách đá.

Thứ tư là Trần Tuệ, là một nữ đạo có thân hình thon dài cân xứng, dung mạo lại rất bình thường.

Thứ năm chính là đệ tử mới được thu vào trong môn: Trương Vinh Phương

Hôm nay là lần thứ ba Tiêu Dung khảo hạch đệ tử dưới trướng. Mỗi lần năm người, tất cả đệ tử võ tu bái lão ta làm thầy đều phải tham gia khảo hạch, kiểm tra quá trình tu luyện.

Dù sao lão ta cũng là người quản lý chi tiêu cho tất cả các đệ tử. Nếu như có người không đạt đủ yêu cầu, vậy thì sau này tài nguyên dành cho đệ tử đó bị bớt đi nhiều rồi.

Từng đệ tử bắt đầu tiến lên, thể hiện võ công của mình.

Sắc mặt Tiêu Dung bình thản, biểu lộ sự hài lòng. Có lẽ tiến bộ của những đệ tử này lão ta đều đã biết.

Khảo hạch thật ra chỉ là để bọn họ cảm nhận được nguy cơ mà thôi, tránh khỏi việc lười nhác không có tí động lực nào.

Chương 48: Trần Tuệ

Việc này xem như là một kiểu đốc thúc đệ tử tu luyện.

Lúc này ba người phía trước cũng đã diễn luyện xong, thực lực của họ đã đạt đến Nhất Phẩm từ lâu rồi, thậm chí là còn hơn thế. Hiện giờ chỉ cách lần khảo hạch trước có vài tháng, tuy ba người cũng có tiến bộ nhưng không quá lớn.

Cho đến người đứng thứ tư Trần Tuệ. Nét mặt nữ tử này khá hờ hững, rõ ràng là dung mạo rất bình thường nhưng lại toát lên vẻ thanh lãnh khó tả.

Nàng chính là đệ tử mà Tiêu Dung mới thu nhận mấy ngày trước. Không cần đưa tiền, cũng không dựa vào bất cứ mối quan hệ nào, cứ đơn giản là được thu nhận như vậy thôi.

Trên thực tế, tất cả mọi người ở đây bao gồm cả đại sư huynh Tiêu Đằng đều cảm thấy có một chút ngạc nhiên về quyết định của Tiêu Dung.

Không biết nữ tử tên Trần Tuệ này có bản lĩnh gì mà lại được sư phụ yêu thích, thu nhận vô điều kiện như vậy.

“Trần Tuệ, ngươi mới học Nhạc Hình Phù được mấy ngày, đến đây đi, diễn luyện cho ta và mọi người xem thành quả tu luyện của ngươi đi.”

Tiêu Dung xoay chuyển ánh mắt, nhìn về người đang đứng ở vị trí thứ tư, ngữ điệu cũng hòa hoãn hơn nhiều.

Rõ ràng là đối với nữ tử này, thái độ của lão ta cũng khác hơn nhiều so với người khác.

“Vâng.” Trần Tuệ cung kính gật đầu, tiến lên ôm quyền thi lễ với bốn người còn lại.

Bang!

Nàng bất ngờ xuất quyền về phía trước, lập tức đánh ra thức mở đầu: Điểm Thanh Phong, sau đó là tất cả chiêu thức trong Nhạc Hình Phù. Thật sự là lúc nhanh lúc chậm, động tác tự nhiên như có một loại nhịp điệu riêng.

“Lợi hại! Hoàn toàn nhìn không ra là mới Nhập Môn được một tháng!” Triệu Đại Thông không nhịn được, thấp giọng nói. Trong mắt lộ rõ vẻ sửng sốt, không thể tin nổi.

Tiêu Đằng khẽ cắn môi, sắc mặt không hề thay đổi nhưng trong lòng hắn chợt dâng lên cảm giác nguy hiểm.

Mới học một tháng mà đã có thể tu luyện thành thạo chiêu thức cơ bản của Nhạc Hình Phù, không thể nghi ngờ gì nữa, nữ tử tên Trần Tuệ này thật sự là thiên tài võ đạo.

Trương Vinh Phương đứng ở vị trí cuối cùng, thấy vậy thì cũng rất tán thường

Lúc trước nếu hắn không có điểm thuộc tính của hệ thống thì căn bản là không thể đánh ra tiêu chuẩn này.

Phải biết rằng lúc đầu, Trương Vinh Phương đã phải mất hai tháng mới có thể Nhập Môn Nhạc Hình Phù. Còn như Trần Tuệ thì… độ thuần thục chiêu thức của nàng đã không kém hắn là bao.

Ngoại trừ việc điểm thuộc tính có thể gia tăng cường độ thân thể, nếu chỉ bàn về chiêu số thì có lẽ hiện tại Trần Tuệ đã có thể nhẹ nhàng đối chiêu với hắn.

Lúc này trong lòng Trương Vinh Phương không thể không thừa nhận rằng có người trời sinh đã hợp với con đường võ đạo này.

Hắn mất hai tháng mới có thể Nhập Môn, người ta chỉ mất một tháng đã có thể tu luyện Nhạc Hình Phù đến cảnh giới Nắm Giữ.

“Tốt lắm.” Tiêu Dung nhẹ nhàng vỗ tay, trên mặt lộ rõ vẻ tán thưởng.

“Trần Tuệ có tiến bộ rất lớn. Những người còn lại đều phải học tập nàng, làm bất cứ chuyện gì cũng dốc hết toàn lực, không thể có chút qua loa lười biếng nào. Như vậy mới có thể nhanh chóng đạt được thành tích. Rõ chưa ?”

“Dạ, rõ!” Mọi người dồn dập đáp lại.

Trần Tuệ đánh xong, sau đó là đến lượt Trương Vinh Phương.

Hắn không thể hiện ra cảnh giới Nắm Giữ của mình, chỉ thi triển 32 thức Nhạc Hình Phù đến mức tiêu chuẩn. Thật ra chiêu số khá là thuần thục nhưng về các phương diện khác thì chẳng ra sao.

Muốn thi triển cảnh giới Nắm Giữ của Nhạc Hình Phù một cách thuần thục thì nhất cử nhất động đều phải biểu hiện ra tinh khí thần chập trùng như núi kia.

Trương Vinh Phương cố ý đánh đúng quy củ thường thấy, giấu kín cảnh giới thật sự của mình.

Hiện giờ suy nghĩ lớn nhất của hắn chính là: tuyệt đối không thể để người khác phát hiện ra mình đã giết người.

Để tránh đồng đảng của hai tên sơn phỉ kia tra ra, từ đó dẫn lửa thiêu thân.

Quá trình diễn võ nhanh chóng hoàn tất, Trương Vinh Phương thu thế, trở lại đội ngũ.

Tiêu Dung thì bắt đầu giảng giải điểm tinh yếu trong Nhạc Hình Phù.

Thật ra lão ta không phải là một thầy giáo giỏi, giảng giải vừa tối nghĩa khó hiểu. Được vài câu mà nổi hứng thì còn nhấc hồ lô rượu lên nhấp một ngụm. Xong thỉnh thoảng còn ngẫu hứng làm một bài thơ… Khiến mấy người ngồi nghe khá là mệt mỏi.

Lúc đầu Trương Vinh Phương còn chú ý lắng nghe, sau lại phát hiện mấy thứ Tiêu Dung giảng giải đều là việc mình đã nắm được từ lâu liền cúi đầu lười biếng, không mấy tập trung.

Lúc này, đầu óc hắn chỉ toàn là háo hức trông đợi, nhìn chằm chằm vào thanh thuộc tính. Trên đó lại có thêm một điểm thuộc tính kìa.

Đây là điểm thuộc tính đột nhiên xuất hiện lúc hắn mới bắt đầu diễn võ.

Từ khi uống thuốc đến giờ mới được hơn một tháng, vậy mà đã thu được thêm một điểm thuộc tính.

Đây rõ ràng là tác dụng của Tứ Vật thang.

Chương 49: Người thường hướng lên cao, nước chảy xuống chỗ trũng

Hơn nữa còn là dùng dược liệu dưới ba năm phối hợp với phương thuốc thôi đấy.

Nếu dùng những dược liệu lâu năm thì sao? Hiệu quả sẽ đến mức nào cơ chứ? Trương Vinh Phương cảm thấy mình sắp phi lên tại chỗ rồi.

“Đáng tiếc… Quá đắt, hơn nữa tiệm thuốc cũng khó mà gom hàng.”

Nhìn Tiêu Dung nước bọt tung bay, tâm trí Trương Vinh Phương đã vô thức lạc trôi đến chỗ khác rồi.

Rất nhanh, Tiêu Dung đã nói xong về Nhạc Hình Phù. Lão ta dừng lại một chút, nhìn về phía đại sư huynh Tiêu Đằng và Triệu Đại Thông ở bên cạnh.

“Tiêu Đằng, Triệu Đại Thông. Bây giờ hai người các ngươi đều đạt đến Nhị Phẩm. Nhập phẩm là lần đầu tiên Phá Hạn, sau đó mỗi lần lên phẩm thì đều phải Phá Hạn một lần mới có thể thăng cấp được.

Nhưng Phá Hạn khá là hại người, chỉ có phối hợp với uống thuốc dưỡng thương thích hợp thì mới có thể giảm tai họa ngầm của việc nội thương xuống mức thấp nhất.

Nếu các ngươi đã có tiến triển thì trước khi Phá Hạn, nhớ phải đến đan phòng nhận Dưỡng Tâm Đan” Tiêu Dung dặn dò đệ tử.

“Vâng!” Tiêu Đằng biết Tiêu Dung đang nói mình.

Bởi vì Triệu Đại Thông mới đột phá Nhị Phẩm không lâu, muốn đột phá Tam Phẩm thì ở đây chỉ có một mình hắn.

Tiêu Đằng ôm quyền, cung kính chắp tay cảm tạ Tiêu Dung.

Tiêu Dung lại miễn cưỡng nói thêm vài câu rồi đứng dậy rời đi.

Tiêu Đằng thở dài, đưa mắt nhìn mấy vị sư đệ, sư muội còn lại, Sau đó hắn cũng đứng dậy rời đi.

Ngoài Triệu Đại Thông ra, những người còn lại trong mắt hắn cũng chỉ là người bình thường mà thôi. Cũng chỉ có vị sư muội Trần Tuệ kia mới khiến hắn để tâm hơn một chút.

Những người còn lại nhìn nhau không nói gì, cũng lục tục men theo đường đá trong Thượng Đức Viên để ra ngoài.

Trương Vinh Phương ngẩng đầu nhìn về phía Trần Tuệ. Sự xuất hiện của đối phương khiến hắn thật sự nhận thức được thế nào gọi là thiên tài.

Trương Vinh Phương chợt nhớ đến mấy người Tư Đồ Nam. Lúc trước hắn và bọn họ vẫn là bạn tốt, thế mà bây giờ cũng mỗi người một ngả.

Ra khỏi Thượng Đức viên, Trương Vinh Phương thấy rõ mấy người Chu Trạch, Tư Đồ Nam, Đào Mộng Khiết thế mà lại đứng cùng một chỗ với đại sư huynh Tiêu Đằng và mấy người khác.

Bọn họ hình thành một vòng tròn nhỏ, xung quanh là vòng tròn lớn do đám đệ tử võ tu tạo thành.

Quá nửa đệ tử võ tu của Thanh Hoà Cung đều tụ tập ở chỗ này.

Tiêu Đằng và những người có phẩm cấp ngang hắn là một tầng cao nhất. Tiếp đến là đám thiên tài, giàu có như Chu Trạch, Đào Mộng Khiết… Sau đó mới là những đệ tử bình thường.

Đây chính là vòng tròn nổi bật của đệ tử trong Thanh Hòa Cung

Như đám người Tiêu Đằng, cơ bản đều là đệ tử chân truyền, đãi ngộ hơn xa những đệ tử khác.

Trương Vinh Phương cùng những đệ tử võ tu còn lại từ xa nhìn thấy cảnh này thì mỗi người đều có suy nghĩ riêng, tự động rời đi.

“Bọn họ tụ tập lại một chỗ làm gì thế nhỉ?” Đột nhiên phía sau Trương Vinh Phương có nữ tử nhỏ giọng hỏi.

“Kia là muốn thỉnh giáo các vị sư huynh sư tỷ về kinh nghiệm, kỹ xảo Dưỡng Huyết, Rèn Gân, Nhập Phẩm.” Một nữ tử khác trả lời.

“Nói cho cùng thì nhiều người quá nên khó có cơ hội. Các vị sư phụ không kiên nhẫn giảng giải tỉ mỉ từng thứ một, thế nên nhiều khi phải dựa vào việc thỉnh giáo các vị sư huynh sư tỷ để biết thêm.”

“Nhập Phẩm thì ta không biết, nhưng Dưỡng Huyết rất khó à? Không phải rất đơn giản là có thể vượt qua ư?” nữ tử phía trước kinh ngạc nói.

Trương Vinh Phương không nhịn được, quay đầu lại nhìn. Đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt hơi kinh ngạc của Trần Tuệ.

Rõ ràng là nàng thật sự cảm thấy nghi hoặc.

Quả thật… Có thể đánh cả bộ Nhạc Hình Phù một cách thành thạo thì coi như đã tiến vào cảnh giới Dưỡng Huyết rồi.

Hiện tại, thứ duy nhất mà hai người Trần Tuệ và Trương Vinh Phương thiếu hụt chính là thời gian Dưỡng Huyết.

Dưỡng Huyết sẽ từ từ cải thiện thể chất, mà việc này cần thời gian tích lũy rất dài.

Trương Vinh Phương chẳng qua chỉ lợi dụng điểm thuộc tính, trắng trợn giảm bớt quá trình này đến mức ngắn nhất mà thôi.

“Trương sư huynh, ngươi nhìn ta làm gì?” Trần Tuệ cảm thấy khó hiểu, nói.

Đối với người nhập môn sau như nàng mà nói, Trương Vinh Phương đúng là một vị sư huynh.

“Không có gì… Chỉ có chút cảm khái thôi.” Trương Vinh Phương than thở, cuối cùng đưa mắt nhìn Tư Đồ Nam.

Lúc này gương mặt xinh đẹp của đối phương không có gì thay đổi, đang nhỏ giọng thầm thì với Chu Trạch.

Hình như Tư Đồ Nam đã cảm nhận được ánh mắt của Trương Vinh Phương nên cũng nhìn lại, đúng lúc nhìn thấy bóng lưng đang rời đi của hắn.

Trong lòng nàng lại nhớ về khoảng thời gian còn kết giao với Trương Vinh Phương nhưng cũng không lên tiếng.

Bàng Bàn Tử, Trương Vinh Phương và Lý Toan Mai, đối với nàng mà nói thì những người này chỉ là quá khứ mà thôi.

Người thường hướng lên cao, nước chảy xuống chỗ trũng.

Chương 50: Viên Mãn

Bây giờ những người mà nàng tiếp xúc, tất nhiên là sẽ có lợi cho việc gia tăng cấp độ của bản thân.

Bằng hữu à? Nói cho cùng thì chỉ có những người ngang hàng mới có thể trở thành bạn của nhau mà thôi.

Trở về phòng nghỉ trưa.

Trương Vinh Phương nằm ngửa trên giường nhìn tấm màn xám trắng, trong lòng cũng bình tĩnh hơn.

Trải qua nhiều lần xác định, hắn đã chắc chắn một chuyện: võ công ở thế giới này thật ra chỉ tương đương với võ lâm không có nội lực trong mấy cuốn tiểu thuyết đời trước.

Võ lâm, giang hồ, danh tiếng càng lớn thì thực lực càng mạnh.

Mà Thanh Hòa Cung chỉ là một nhánh của môn phái tầm trung trong khu vực Bình Dư này mà thôi. Võ học cũng được tính là Huyền Môn chính tông, nhưng tính thực chiến thì rất làng nhàng.

Về điểm này, trong khoảng thời gian tuần tra bên ngoài, Trương Vinh Phương đã nghiệm chứng đầy đủ rồi.

Dù sao huyện Hoa Tân đâu chỉ có một thế lực là Thanh Hoà Cung, tin tức lưu truyền cũng rất nhiều.

“Quên đi, có một chỗ an thân không lo cơm ăn áo mặc đã là tốt lắm rồi”

Trương Vinh Phương hít sâu một hơi, vứt hết mấy suy nghĩ linh tinh trong đầu sang một bên rồi giơ tay lên, ánh mắt chăm chú nhìn vào nó.

Thanh thuộc tính nhanh chóng hiện ra.

Không hề có tí chần chờ nào, Trương Vinh Phương lập tức dùng điểm thuộc tính do uống Tứ Vật thang mà có cộng vào chỗ Nhạc Hình Phù.

Mà Nhạc Hình Phù của hắn cũng xảy ra biến hoá, dòng chữ: cảnh giới Nắm Giữ bắt đầu nhoè đi.

Hai giây sau.

Một dòng chữ mới hiện ra.

[Nhạc Hình Phù (viên mãn)]

“Viên mãn á?”

Trương Vinh Phương còn chưa kịp nghĩ ngợi nhiều thì đã bị cảm giác đau đớn đánh úp, khiến toàn thân tê liệt.

Khắp cả người từ trên xuống dưới, mỗi một tấc da thịt đều truyền đến cảm giác cực kỳ đau đớn.

Cơ thể co quắp, đau đớn mãnh liệt khiến Trương Vinh Phương run rẩy điên cuồng, chỉ muốn gào lên thảm thiết

Nhưng thời điểm thế này, ở chỗ thế này… Trương Vinh Phương không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào, sợ người khác phát hiện chỗ khác thường của mình.

Hắn cắn chặt răng, chỉ có thể cố nén đau đớn, chờ đợi quá trình cải tạo của hệ thống kết thúc.

Không biết qua bao lâu, cũng không biết đã nhẫn nhịn bao lâu thì Trương Vinh Phương mới dần cảm thấy cơn đau trên người đã bắt đầu biến mất, rút đi giống như thuỷ triều.

Rất nhanh sau đó, hắn nằm trên giường, cả người toàn là mồ hôi, liên tục thở dốc.

Quần áo, tóc tai ướt đẫm y như mới chui ra từ dưới nước lên.

Bởi vì đau đớn mãnh liệt mà thể lực cùng tâm thần gần như đã bị tiêu hao sạch sẽ.

Nhưng Trương Vinh Phương vẫn gắng gượng đè nén cơn buồn ngủ, đưa mắt nhìn thanh thuộc tính của mình.

Quả nhiên, thuộc tính lại có biến hóa rồi này.

“Trương Vinh Phương.

- Sinh mệnh 12 - 13.

-Kỹ năng: Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển: Nhạc Hình Phù (viên mãn), Quan Hư Công (Tinh Khiếu tầng thứ nhất).

-Thuộc tính có thể sử dụng: 0.]

“Sinh mệnh tăng tận hai điểm! Hèn chi bị hành dữ như vậy.” Trương Vinh Phương ngồi dậy, chuẩn bị xuống giường.

Răng rắc!

Trương Vinh Phương muốn mượn lực nên dùng tay bám vào mép giường, ai ngờ nó lại ‘rắc’ một cái, xuất hiện mấy vết rạn nứt luôn.

“Hở? Sức lực của mình lại lớn hơn rồi à?”

Hắn kinh ngạc giơ tay lên rồi lại nhìn sang mép giường, nơi ấy rõ ràng đã hiện lên một dấu tay.

Sớ gỗ màu nâu cũng bị mạnh mẽ bóp gãy, đâm ra mấy cái gai gỗ.

“Nói vậy thì khi luyện Nhạc Hình Phù viên mãn thì còn có thể tăng cường sức mạnh được ư?”

Trương Vinh Phương chưa từng nghe đến việc này.

Thế nhưng hắn có biết chuyện sau khi võ tu Nhập Phẩm thì sức lực sẽ tăng lớn. Hơn nữa khi Nhập Phẩm rồi, da dẻ trên người cũng sẽ dày thêm không ít, tăng cường phòng ngự.

“Xem ra hẳn là mình đã tiến vào cấp độ Rèn Gân rồi nhỉ? Dựa theo nội dung mà Triệu sư tỷ truyền thụ, Rèn Gân chính là bước đầu tiên để bắt đầu gia tăng khí lực.”

Trương Vinh Phương đứng dậy, hoạt động chân tay ở trong phòng, hắn bắt đầu thử thích ứng với sức mạnh hiện tại của mình.

Khỏi cần cái gì khác, trực tiếp đánh 32 thức Nhạc Hình Phù một lần rồi lại một lần.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chỗ tốt khi điểm sinh mệnh tăng lên cũng dần lộ rõ.

Chỉ cần đánh Nhạc Hình Phù chậm lại, Trương Vinh Phương đã có thể cảm nhận được một việc: sức lực của mình thế mà lại đang từ từ hồi phục.

Đánh xong ba bộ quyền, hắn lấy ra một cái hộp gỗ nhỏ ở dưới giường. Mở ra thì thấy bên trong chứa mấy viên thuốc đen sì giống như cháo hạt mè được vo lại thành cục.

Đây là Dưỡng Huyết Đan, là phúc lợi chuyên môn cho đệ tử võ tu.

Một tháng hai viên. Triệu Đại Thông một lần đưa hết cho Trương Vinh Phương cả số lượng lúc trước.

Trương Vinh Phương lấy một viên Dưỡng Huyết đan, ném vào trong miệng. Hương vị chua chát giống như da thuộc lấp đầy cả khoang miệng.

Trương Vinh Phương cố nhịn cơn buồn nôn, cứ thế mà nuốt nó xuống.

Chương 51: Tiền, rất nhiều tiền

Sau đó hắn thay một bộ quần áo khác rồi lau dọn sơ căn phòng. Mọi việc xong xuôi, thấy vẫn còn ít thời gian nên Trương Vinh Phương định nghỉ ngơi thêm một lát.

Cốc! Cốc! Cốc!

"Trương sư huynh, phòng thư tín có bọc đồ của huynh kìa."

"Đồ của ta á?" Trương Vinh Phương sửng sốt. Từ sau khi tiếp nhận thân thể này hắn cũng có làm gì đâu nhỉ? Cũng không còn bản lĩnh gửi bản thảo từ khúc cho gánh hát Câu Lan nữa.

Ai sẽ gửi thư cho hắn chứ?

Trong lòng có tí thắc mắc, Trương Vinh Phương đứng dậy, uống một hớp nước lạnh rồi mở cửa đi tới phòng thư tín.

*

Bên trong phòng thư tín của Thanh Hòa Cung.

Trịnh Trung Lâm vỗ vỗ cái bao nhỏ màu vàng trước mặt.

"Cái hộp này tinh xảo thật đấy."

Với tư cách là người phụ trách phòng thư tín, thường thì mấy gói đồ thế này hắn sẽ không bao giờ hỏi đến.

Nhưng chẳng ai biết được, thật ra hắn là người được chấp sự hiện tại của bên tuần chiếu an bài từ rất lâu rồi.

Chấp sự tuần chiếu có quyền lực cực kỳ lớn, hiện đang tranh đoạt vị trí cung chủ đời kế tiếp cùng giám sát viện, cho nên bây giờ đã tới lúc lựa chọn phe phái rồi.

Nhìn bọc đồ ở trước mắt, vừa không rõ người gửi lại vừa không có ký hiệu. Thế nhưng người nhận hàng lại là đồ đệ của Tiêu Dung, một tiểu đạo sĩ tên là Trương Vinh Phương.

Trịnh Trung Lâm chà chà hai lòng bàn tay vào nhau, cầm bọc lên. Hắn tránh né mấy đạo sĩ tạp dịch đang lấy thư ở xung quanh, một mình tiến vào bên trong phòng thư tín rồi kéo rèm cửa xuống.

Trịnh Trung Lâm nhanh chóng đặt cái bọc lên một chiếc ghế nhỏ, hai tay thuần thục chọc qua chọc lại, rất nhanh đã mở được nó ra.

Nếu là bọc đồ của những người khác, tất nhiên là hắn sẽ không dám xằng bậy rồi. Ai biết bên trong sẽ chứa thứ bí ẩn gì chứ. Kiêng kỵ kiểu này hắn không dám lộn xộn.

Thế nhưng đồ đệ của Tiêu Dung thì phía trên lại có quy định rất nghiêm khắc, hắn mở ra bao kiểm tra chút cũng không quan trọng gì.

Trong bọc là một cái hộp bằng gỗ.

Trịnh Trung Lâm vẫn không ngừng lại, cầm công cụ tiếp tục mở.

Cái hộp rất nhanh đã được mở ra, đồ vật bên trong cuối cùng cũng lộ rõ.

"Trời ạ!"

Trịnh Trung Lâm vừa thấy thứ trong hộp thì đã phải hít một hơi khí lạnh.

Tiền!

Rất nhiều tiền!!

Trong chiếc hộp màu đen ấy, thế mà lại đặt một chồng tiền giấy mệnh giá một lượng!

Nhìn cả xấp dày cui thế kia, rõ ràng là đã suy xét đến người sẽ sử dụng. Mệnh giá quá lớn sẽ dễ lộ tài vật nên mới cố ý đổi thành tiền giấy có mệnh giá nhỏ.

Bình thường Trịnh Trung Lâm cũng đã thấy không ít tiền giấy, nhưng một chồng trước mắt này đếm sơ, ít nhất cũng phải hơn 70 lượng!

70 lượng là cái khái niệm gì chứ?

Ở huyện Hoa Tân, 70 lượng có thể mua được một con tuấn mã khá tốt rồi đấy!

Ở nơi mà… một con heo mới chỉ 10 đến 15 lượng thì 70 lượng có thể mua được sáu con heo đấy!

Trịnh Trung Lâm nuốt nước miếng cái ực, quan sát xung quanh một lượt rồi nhanh chóng lục lọi bọc đồ, thế nhưng lại lôi ra được một phong thư.

Hắn nhìn xấp tiền giấy, lại nghĩ tới người nhận bọc đồ này chính là Trương Vinh Phương đã đắc tội với Trần gia.

Ánh mắt Trịnh Trung Lâm không ngừng loé lên vẻ tham lam, rồi lại biến mất.

Đấu tranh trong chốc lát, cuối cùng hắn quyết định lấy hết toàn bộ tiền giấy trong hộp ra, sau đó lắp nó lại, cất kỹ lá thư rồi gói cái bọc lại như cũ.

"Dù sao cũng chỉ cầm tiền thôi mà, có ai biết là mình làm đâu. Trên đường nó đã qua tay người nhiều như vậy, dựa vào cái mà khẳng định là mình chứ?

Cho dù tiểu tử kia biết là mình lấy, không có phòng tuần chiếu làm chỗ dựa, hắn lấy cái gì để đấu với mình chứ?"

Đây đã không phải lần đầu tiên Trịnh Trung Lâm trộm đồ, trộm tài vật trong các gói đồ, đã thành thói quen rồi.

Chỉ là số tiền lần này hơi lớn… khiến hắn có chút bận tâm.

Trước kia bởi vì đồ mà hắn trộm đều là của mấy người không có bối cảnh gì, nên đa phần những đạo nhân này đều cắn răng nhẫn nhịn.

Nhưng lần này số tiền hơi nhiều.

Nếu không phải Trương Vinh Phương kia đã đắc tội với Trần gia, Trần gia điểm danh muốn trị hắn thì Trịnh Trung Lâm cũng không dám to gan như thế.

Không bao lâu sau, một tiểu đạo sĩ vén rèm cửa tiến vào.

"Chủ phòng, đệ tử của Tiêu Dung pháp sư, Trương Vinh Phương sư huynh đến lấy đồ."

Lúc này Trịnh Trung Lâm đã cất kỹ mớ tiền giấy kia rồi, hắn làm như không có chuyện gì xảy ra, chỉ bọc đồ đặt ở bên cạnh.

"Ừm, mang ra ngoài đi."

"Vâng." Đệ tử tạp dịch nọ tiến lên, cẩn thận ôm cái hộp đi.

Khí trời lạnh lẽo.

Trương Vinh Phương đứng ở bên ngoài phòng thư tín ngay lúc giữa trưa mà vẫn cảm thấy rét run.

Bây giờ đã qua tháng 11, trời bắt đầu vào đông nên nhiệt độ không khí lại càng lạnh lẽo hơn.

Trương Vinh Phương nhìn mấy đạo sĩ tạp dịch khuân đồ đi xử lý, trong đó có một tiểu đạo sĩ ôm bọc đồ màu đen tiến về phía hắn.

Chương 52: Bị một đòn cảnh cáo

“Sư huynh, đây là đồ của huynh.”

Tiểu đạo sĩ đặt đồ lên bàn gỗ trước mặt Trương Vinh Phương.

Bên ngoài phòng thư tín có đặt một dãy bàn gỗ, cái này là để tiện cho việc giao tiếp hay đặt đồ vật.

Trương Vinh Phương nhìn bọc đồ, duỗi tay vỗ nhẹ lên nó.

Bên ngoài bọc còn dùng bút than để viết chữ.

“Người nhận: Trương Vinh Phương – Thiên m, Thanh Hòa Cung.”

*trước đây Trương Vinh Phương ở huyện Thiên m.

*trước đây Trương Vinh Phương ở huyện Thiên m.

Chữ viết thanh tú tinh tế khiến Trương Vinh Phương cảm thấy khá là quen thuộc.

“Là chữ viết của tỷ tỷ nguyên thân.”

Trong lòng hắn run lên, biết chuyện gì nên tới thì vẫn phải tới.

Trương Vinh Phương cầm cái bọc lên, xoay người rời khỏi đây.

“Không đúng!” Trương Vinh Phương chợt cảm thấy bọc đồ trong tay có vẻ không đúng lắm.

Phần hở của bọc đồ thường được dùng kim khâu đặc biệt để phong kín.

Phong cách lúc trước của tỷ tỷ Trương Vinh Du còn in đậm trong ký ức của nguyên thân. Hắn nhớ rõ, mỗi lần tỷ tỷ gửi đồ, đường khâu phong kín đều khá chỉnh tề và dày đặc.

Nhưng bây giờ cái bọc của hắn lại có đường may vô cùng lộn xộn, hơn nữa chỉ tùy tiện khâu mấy kim cho có mà thôi, đủ để miễn cưỡng che kín chỗ hở lại.

“Có lẽ bọc đồ đã bị động vào!”

Trương Vinh Phương lập tức đoán ra khả năng này.

Hắn xoay người, nhìn thẳng vào tiểu đạo sĩ vừa đưa bọc đồ cho mình.

“Vị sư đệ này, xin hỏi vừa rồi còn có ai động tới bọc đồ của ta không?”

Tiểu đạo sĩ bị kia hắn nhìn như vậy thì có chút sợ sệt, bởi vì đối phương là đệ tử tu hành, đẳng cấp cao hơn hắn ta một bậc.

Nên tiểu đạo sĩ liền trả lời với thái độ rất tôn kính.

“Bẩm sư huynh, sáng sớm có người trực tiếp đưa gói đồ này đến phòng thư tín của chúng ta, giữa đương không hề có ai động vào.”

“Xác định là không ai động vào à?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

“Xác định, sư huynh. Trừ lúc chúng ta tra tên tuổi thì có di chuyển vài lần ra thì không có ai động vào cả.” Tiểu đạo sĩ vội vàng nói.

Trương Vinh Phương không hỏi thêm nữa, chỉ nhìn xuyên qua cửa sổ của phòng thư tín để quan sát tình tình bên trong.

Đúng lúc này Trịnh Trung Lâm lại đang đứng cạnh cửa sổ đếm ngân phiếu.

Hình như cảm nhận được ánh mắt của Trương Vinh Phương, Trịnh Trung Lâm quay đầu lại, cười cười nhìn hắn. Trong mắt mang theo chút tội nghiệp cùng ẩn ý khác.

Sắc mặt Trương Vinh Phương không chút thay đổi.

Mặc dù phòng thư tín chỉ là nơi không hề có tí giá trị vũ lực nào, nhưng đây lại là Thanh Hòa Cung, xung quanh có rất nhiều cao thủ.

Một Man tộc tứ đẳng lại còn là nho hộ như hắn, cho dù có bị trộm đồ thì cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, bởi sẽ không có ai ra mặt cho hắn.

Đặc biệt là bây giờ còn đang ở trong tình huống Tiêu Dung chẳng thèm để ý tới hắn.

Trương Vinh Phương cầm bọc đồ, xoay người quay về phòng.

Về đến gian phòng của mình, hắn cấp tốc mở nó ra. Đọc hết nội dung bức, hắn lại mở cái hộp đen ra.

Bên trong trống rỗng, chẳng có gì cả.

Cạch.

Trương Vinh Phương khép hộp lại, mặt không chút biểu cảm. Hắn dựa theo chỉ dẫn trong bức thư, nâng cái hộp lên rồi cẩn thận, nhẹ nhàng rút một tấm gỗ từ dưới đáy ra.

Bên trong tấm gỗ là một ngăn bí mật hình chữ nhật rất tinh xảo.

Bên trong lại có hai tấm ngân phiếu.

Là hai tờ tiền giấy có giá trị 50 lượng.

“Bọc đồ từng bị mở ra, 70 lượng ở tầng thứ nhất bị lấy mất. Chỉ không biết là bị trộm ở trên đường, hay là đến tận Thanh Hòa Cung mới bị người ta lấy mất.”

Ban nãy Trương Vinh Phương thật sự muốn chạy vào phòng thư tín, đích thân kiểm tra.

Nhưng hắn không thể, và cũng không dám.

Tuy trong phòng thư tín không có võ tu, chủ quản Trịnh Trung Lâm cũng chỉ là một tên văn tu. Thế nhưng một khi hắn làm vậy thì chính là đã phá hỏng quy củ của Thanh Hòa Cung.

Hiện giờ đến Nhập Phẩm hắn còn chưa chạm đến, mà Thanh Hoà Cung thì ít nhất cũng có cả chục cao thủ Nhập Phẩm!

Trong đó chấp sự chí ít cũng là Tam Phẩm, đấy là còn chưa kể đến cao thủ ngoài ngũ phẩm như Giám sát viện và cung chủ.

Thế nên chỉ cần Trương Vinh Phương dám động thủ, phòng Tuần Chiếu có thể bắt hắn ngay lập tức, chấp hành trượng trách (phạt đánh bằng gậy).

(phạt đánh bằng gậy).

Với lại, cái quan trọng nhất là hắn cũng không biết rốt cuộc thì có phải là người của phòng thư tín lấy mất hay không.

Chỉ là do phòng thư tín thường xuyên truyền ra chuyện có người bị trộm mất đồ, thế nên Trương Vinh Phương mới nảy sinh nghi ngờ.

“Thôi bỏ đi, chỉ là 70 lượng mà thôi, phần lớn số tiền Trương Vinh Du gửi tới đến vẫn còn ở đây. Cho dù mình có tố cáo thì đoán chừng cũng chẳng có ai quản đâu. Chuyện phòng thư tín bị tố cáo cũng đâu phải lần một lần hai…”

Trương Vinh Phương uất nghẹn trong lòng, nhìn cái hộp trên bàn, không nói thêm gì nữa.

*

Bốp!

Trịnh Trung Lâm bị một đòn cảnh cáo, nện đến máu me đầy mặt.

Chương 53: Mọi chuyện dễ nói

Hắn loạng choạng cầm bọc đồ chuẩn bị mang về nhà, cảnh vật trước mắt đều lắc lư dữ dội.

Hộc, hộc.

Trịnh Trung Lâm đứng không vững, ngã nhào xuống. Bọc đồ trong tay lăn lóc trên mặt đất.

“To… to gan! Ở Thanh Hòa Cung mà dám tập kích ta? Ngươi có biết ta là ai…”

Bang!

Lại thêm một gậy nện lên trán hắn.

Trịnh Trung Lâm nhìn nam tử che mặt phía trước, chỉ tay vào đối phương.

“Hảo… Hảo… Hảo hán tha mạng!”

Hắn ngã nhào xuống, hai đầu chấm đất.

Chỗ này chính là con đường phải đi qua nếu muốn từ Thanh Hòa Cung xuống huyện Hoa Tân ở dưới chân núi.

Cùng Trịnh Trung Lâm về nhà mỗi ngày còn có một đạo sĩ võ tu nữa, đó là cháu của hắn Triệu Hắc Cẩu.

Bọn họ đều là người đã mua được nhà ở huyện Hoa Tân.

Lần này Trịnh Trung Lâm chuẩn bị mang đồ trộm được về nhà cất giấu, để bà nương (vợ) mình giữ cho chắc.

(vợ)

Thật không ngờ là…

Ngay ở bên ngoài Thanh Hòa Cung, trên đường nhỏ xuống núi lại có người dám tập kích mình!

Cháu trai mới bày ra tư thế thì đã bị đập cho mấy cái.

Sau đó chính là Trịnh Trung Lâm.

Có trời mới biết, một văn tu quản lý phòng thư tín như hắn mà cũng có người đánh lén trên đường xuống núi.

Trương Vinh Phương nhìn hai người ngã lăn trên mặt đất, cúi người nhặt bọc đồ của họ lên rồi xoay người bỏ chạy.

Không cần biết có phải người trước mắt trộm tiền của hắn hay không, cứ cướp lại rồi tính sau.

Dù sao thì chỉ cần không đánh chết người, mọi chuyện dễ nói.

Từ sau việc đánh chết người lần trước, đợi mãi vẫn không thấy ai tìm đến tính sổ nên lá gan của Trương Vinh Phương cũng lớn hơn rồi.

Bên trong cung Thanh Hà.

Chùm sáng nghiêng nghiêng, chiếu sáng những bức bích họa đầy màu sắc xung quanh.

Tượng Thần Tài vàng kim ngồi ngay ngắn ở chính giữa, trên người khoác thần bào màu xanh, đầu đội mũ miện, tay cầm gậy như ý.

Một vài đạo sĩ và khách hành hương bên dưới quỳ trên bồ đoàn, nhẹ nhàng dập đầu niệm tụng kinh văn.

Trong đó có một đạo sĩ trẻ tuổi tay trái đặt dưới tay phải rồi nắm lại, dập đầu bái.

Đây là động tác Đạo Môn dùng để cúng thần, nghĩa là phụ âm bao dương.

“Trương sư đệ quả là thành kính, mỗi lần ra ngoài tuần tra trở về đều vào trong điện lạy cúi đầu.”

Một sư huynh văn tu ở bên cạnh, đợi hắn bái xong mới mỉm cười nói nhỏ.

Đạo nhân trẻ tuổi vừa bái thần có khí sắc hồng hào, dáng người rắn chắc, dung mạo hơi thanh tú. Người này chính là Trương Vinh Phương, mới chặn đường cướp bóc ở sườn núi về.

“Sư huynh cứ nói đùa, ta là đang cầu Thần Tài phù hộ. Ngẫu nhiên có được tài vật thì phải cúi đầu bái lạy, có vậy thì mới an tâm được.”

“Ngươi nhặt được tiền rồi à?” Vị sư huynh kia mỉm cười.

Trương Vinh Phương lắc đầu: “Chỉ một chút thôi.”

Sau khi bái Thần Tài xong, Trương Vinh Phương đứng dậy. Hắn gật đầu ra hiệu với các đạo nhân xung quanh, cung kính hành lễ với điện chủ rồi quay người rời đi.

Từ cửa chính đi ra, Trương Vinh Phương đưa mắt bao quát xung quanh.

Trong toàn bộ những con đường trong cung đều có đệ tử tạp dịch đi tới đi lui, bước chân vội vàng.

Đệ tử tu hành thì thong dong đi dạo, bình thản hơn nhiều

Các lão đạo, pháp sư chấp sự thì phần lớn đều có thần thái đoan chính, trong lúc bước đi vẫn đầy phong độ khí phách.

Cuối cùng là nhóm khách hành hương đến chính điện bái Thần.

Từ sơn môn đến điện Thần Tài, điện Linh Quan, điện Huyền Tâm, ba chỗ phân chia thành ba dòng người có phẩm chất khác nhau.

Trong đó điện Huyền Tâm có nhiều người nhất.

Trong đám khách nhân lui tới, có người giàu sang quyền quý, cũng có cả những người nghèo túng khó khăn.

Thỉnh thoảng lại xuất hiện một vị khách quý được đạo nhân hướng dẫn qua một bên, đặc biệt tiếp đón.

Đa số những người này đều đến điện Huyền Tâm để cầu bình an.

Trương Vinh Phương dừng lại, nhìn khuôn mặt của những vị khách hành hương bình dân nghèo túng, trong lòng chợt hiểu rõ.

Ngày nay quan lại khắp thiên hạ đều ra sức vơ vét tham ô, cấu kết với thương nhân. Quan viên, địa chủ, đại tộc đều cùng một giuộc, chèn ép bá tánh bình dân.

Nếu không phải Trương Vinh Du, tỷ tỷ của nguyên thân xin được Đạo Tịch, có lẽ hắn cũng sẽ lưu lạc đến tình cảnh như bọn họ.

Thậm chí có khi còn thảm hại hơn.

Trương Vinh Phương khe khẽ thở dài, bước nhanh xuống núi.

Thu hoạch hôm nay vừa vặn để mua mấy đơn thuốc khác.

Hắn chuẩn bị đến báo cáo với sư phụ Tiêu Dung trước, bây giờ Tiêu Thanh Anh lại có thêm một đệ tử tạp dịch khác đi theo. Còn đối với hắn thì loáng thoáng có tí đề phòng.

Thế nên việc xin nghỉ này được đối phương nhanh chóng đồng ý.

Về chuyện này, Trương Vinh Phương căn bản là không biết nên nói gì mới phải. Dù sao thì lần trước, việc hắn dùng kẹp bẫy thú hố chết hai tên sơn phỉ cũng có quá nhiều điểm đáng ngờ.

Nhìn xuôi nhìn ngược kiểu gì thì hắn cũng giống kẻ trong ngoài bất nhất, không đơn giản là chỉ anh dũng như vẻ bề ngoài.

Chương 54: Mạnh mẽ mới là đạo lý chân chính

Hơn một giờ sau, Trương Vinh Phương chịu khó chạy khắp các tiệm thuốc ở huyện Hoa Tân, mua được 8 loại thuốc bổ máu khác nhau.

Hắn không những lấy lại được số tiền của mình mà còn lấy được thêm 50 lượng từ trong tay lão già Trịnh Trung Lâm.

Cộng thêm 170 lượng mà tỷ tỷ cùng tỷ phu cho, trong tay hắn hiện có khoảng 220 lượng!

Đối với người trước đó chỉ có năm lượng như Trương Vinh Phương mà nói, đây chắc chắn là một số tiền khổng lồ.

Hắn định sẽ biến tất cả tiền bạc thành điểm thuộc tính, dùng tốc độ nhanh nhất để cải thiện bản thân.

Ở đất nước có chế độ phân biệt đẳng cấp hà khắc như Đại Linh, chỉ có khiến bản thân trở nên mạnh mẽ mới là đạo lý chân chính.

Mua liền một lúc cả bao tải thuốc, Trương Vinh Phương bước nhanh như bay, cấp tốc trở về Thanh Hòa Cung, không nói hai lời, bắt đầu đun thuốc.

Nếu Tiêu Dung đã không tin tưởng hắn, vậy hắn cứ dứt khoát chuyên tâm làm chuyện của mình thì hơn.

Dù sao thì chỉ cần Tiêu Dung không chủ động đến tìm, Trương Vinh Phương sẽ không tự mò đến nữa.

Nửa tháng sau đó, ngày nào Trương Vinh Phương cũng tu luyện võ công. Ngoại trừ khoá sáng và chiều ra, thời gian còn lại đều dùng để sắc thuốc, luyện võ.

Kim Huyết hoàn, Dung Khí thang, Lục Vị Nhập Thận thang, Minh Vị thang… Mỗi đơn thuốc đều có tác dụng khác nhau.

Chẳng hạn như Kim Huyết hoàn, trực tiếp bổ máu. Hay như Dung Khí thang thì chủ yếu là dưỡng khí, gián tiếp bổ máu, bổ tỳ vị, tăng cường khả năng tiêu hóa thức ăn của dạ dày bổ huyết…vân vân và mây mây.

Mỗi phương thuốc đều có một hiệu quả khác nhau, Trương Vinh Phương kiên nhẫn uống thử từng loại một. Cuối cùng xác định được phương thuốc có hiệu quả với bản thất chính là Hồng Kỳ thang.

Phương thuốc này lấy bổ máu làm chính, bổ khí làm phụ. Hiệu quả cực kỳ tốt.

Sau khi khi thí nghiệm có kết quả, Trương Vinh Phương liền dùng tất cả tiền bạc trên người mua Hồng Kỳ thang.

Loại thuốc này có thể rút ngắn thời gian tích lũy điểm thuộc tính của hắn xuống rất rõ rệt, 1 điểm chỉ mất khoảng 10 ngày.

Mà số tiền hắn đem đi mua thuốc đủ uống trong 3 tháng đấy!

Ba tháng, tích lũy được tận 9 điểm!

Đảo mắt một cái đã là cuối tháng 11.

Trương Vinh Phương nhấc chậu rửa mặt lên, hắt hết nước ra ngoài.

Đổng Đại Phương đang khổ luyện trong gian phòng sát vách, ở bên ngoài cũng có thể nghe thấy tiếng quyền cước xé gió vù vù.

Trương Vinh Phương bê chậu về phòng, hắn liếc thanh thuộc tính ngay dưới tầm mắt của mình.

Thời gian rèn luyện khiến hắn không có thời gian quan sát.

Điểm thuộc tính đã tăng thêm 1 rồi!

Nhưng…

Nhạc Hình Phù lại không gia tăng được nữa.

Việc khiến Trương Vinh Phương không chắc lắm chính là giai đoạn tiếp theo của Nhạc Hình Phù cần nhiều điểm thuộc tính hơn hay Nhạc Hình Phù chỉ có thể gia tăng đến cấp độ này, không thể hơn được nữa.

*Nhạc Hình Phù của Trương Vinh Phương đã đến cấp độ Viên Mãn.

*Nhạc Hình Phù của Trương Vinh Phương đã đến cấp độ Viên Mãn.

Đối với Trương Vinh Phương, lúc này 32 thức Nhạc Hình Phù giống như đã được luyện tập trong rất nhiều năm, biến thành bản năng luôn rồi.

Mỗi một chiêu thức đều được lý giải vượt xa lúc trước.

Hơn nữa, việc cải thiện cơ thể cũng đã đạt đến cấp độ Rèn Gân.

Chỉ là vẫn chưa có cơ hội so tài với người ngoài nên không biết mức độ thực chiến của mình bây giờ thế nào? Trong đám võ tu, Rèn Gân được liệt vào cấp độ nào.

Nghĩ đến đây, Trương Vinh Phương lại nhìn vào thanh thuộc tính của mình.

Dấu cộng sau Nhạc Hình Phù vẫn còn nguyên.

Hắn nghi là phù pháp này có thể cộng thêm điểm, thế nhưng yêu cầu không còn phải 1 mà là điểm thuộc tính nhiều hơn.

Lúc này Trương Vinh Phương bước tới bên giường, bưng chén thuốc còn nóng hổi trên bàn lên, ngẩng đầu uống ừng ực một hơi hết sạch.

Sau khi uống xong, lại cầm mấy cái màn thầu thô cùng thịt khô lấy từ nhà ăn về lên, há to miệng nhét vào rồi nhai nuốt.

Vừa ăn Trương Vinh Phương vừa nghĩ, có khi bây giờ hắn nên từ từ thể hiện sự tiến bộ của mình, để còn có cơ hội được học bộ phù pháp thứ 2 nữa chứ.

“Truyền thụ về Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển chỉ có thể nhận được từ Tiêu Dung. Nhưng hình như mạch não người này có vấn đề. Bây giờ lão ta đang nghi ngờ, không còn tin tưởng chính mình nữa rồi.

Phải nghĩ cách xem thử có thể lấy được võ công từ các chỗ khác hay không.”

Chế độ nghiêm ngặt của Thanh Hoà Cung khiến Trương Vinh Phương có hơi rầu rĩ. Hắn bắt đầu suy nghĩ xem có nên giải trừ Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển, đi tìm một môn võ công khác hay không.

Ngay trước khi nghĩ ra cách, Trương Vinh Phương bỗng cảm thấy một dòng điện ấm áp đang tập trung ở ngực và bụng của

mình.

Vào thời khắc mấu chốt này, thế mà hắn lại cày được thêm điểm thuộc tính!

Trương Vinh Phương ngẩn người mấy mấy giây, sau đó nhanh chóng nhìn về phía thanh thuộc tính.

[Trương Vinh Phương. - - Sinh mệnh 13-13. - - Kỹ năng: Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển: Nhạc Hình Phù (viên mãn)/ Quan Hư công (Tinh Khiếu tầng thứ nhất). - -Thuộc tính có thể sử dụng: 2.]

Chương 55: Phá Hạn

“Điểm cuối của sinh mệnh tăng là tác dụng của việc trong khoảng thời gian này mình đã tự rèn luyện khá nhiều. Còn điểm thuộc tính mới… bây giờ có thể gia tăng Nhạc Hình Phù chưa nhỉ?”

Trương Vinh Phương do dự một lát, thử cố gắng tập trung lực chú ý lại. Hắn tưởng tượng ra dấu cộng đằng sau Nhạc Hình Phù, rồi click nhẹ vào nó.

Tíc!

Lần này, hình như trong đầu hắn đã vang chút âm thanh hỗn tạp.

Dòng chữ đằng sau Nhạc Hình Phù đột nhiên biến mất.

Lần này Trương Vinh Phương chỉ cảm thấy cơ thể hơi căng lên, khí huyết toàn thân nhanh chóng vận chuyển.

Ngoài sốt ra thì không có triệu chứng nào khác.

Ngay sau đó, thanh thuộc tính của hắn đã được cập nhật.

[Trương Vinh Phương. — Sinh mệnh 15-15. —Kỹ năng: Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển: Nhạc Hình Phù (Phá Hạn), (Kỹ Năng Phá Hạn: Trọng Sơn)/ Quan Hư công (Tinh Khiếu tầng thứ nhất).- - Thuộc tính có thể sử dụng: 0.]

“Sinh mệnh tăng hẳn hai điểm! Có thêm Kỹ Năng Phá Hạn!?” hai mắt Trương Vinh Phương mở to.

Hắn chưa từng nghe nói có cái gì gọi là Kỹ Năng Phá Hạn!

Đột phá giới hạn một lần thì coi như là Nhập Phẩm.

Nhưng trong số võ tu Nhập Phẩm, dù là Trương Tân Thái hay Triệu Đại Thông cũng chưa từng đề cập đến chuyện có cái gì gọi là Kỹ Năng Phá Hạn.

Không để Trương Vinh Phương có thời gian hồi thần lại, ký ức đã tràn về như nước lũ, ầm ầm xông thẳng vào trong não.

Trương Vinh Phương dùng hai tay ôm chặt lấy đầu, cúi gằm xuống, không nhịn được mà nhỏ giọng rên rỉ.

Trong trí nhớ, hắn ngày đêm điên cuồng rèn luyện Nhạc Hình Phù, cuối cùng trong một lần tai nạn lại bất ngờ Phá Hạn, đánh vỡ cực hạn của bản thân.

Cũng chính trong khoảnh khắc đó, tất cả các chiêu thức Nhạc Hình Phù mà hắn từng luyện tập, bởi vì hoàn mỹ quá mức nên đã dung hợp thành một loại trạng thái.

Trong trạng thái đó, hắn vô tình lĩnh hội được một kỹ thuật đặc biệt gọi là Trọng Sơn.

Kỹ này này có thể khiến tốc độ và sức mạnh bùng nổ hơn giá trị gốc của bản thân từ 70% đến 80%, uy lực kinh người.

Sau hơn mười phút, cảm giác đau đớn trong tâm trí Trương Vinh Phương từ từ giảm bớt.

Thân hình của hắn lại có những thay đổi mới. Trước kia chỉ hơi rắn chắc thì bây giờ thân trên đã cường tráng hơn rất nhiều. Đặc biệt là cánh tay cơ bắp cuồn cuộn, khi hắn dùng sức thì giống như một mớ rễ cây nhô lên

"Đây có phải là ảnh hưởng của Trọng Sơn không nhỉ?"

Trương Vinh Phương giơ hai tay lên rồi nắm chặt lại, cảm thấy lực lượng còn mạnh hơn trước.

Nhưng mức độ gia tăng không nhiều, thay đổi lớn nhất chính là làn da.

Trương Vinh Phương đưa tay chạm vào làn da của mình. Bề mặt hình như được bao phủ bởi một lớp chất sừng mỏng, dẻo dai lại đàn hồi, nhưng khá thô ráp.

Hắn đứng dậy, nhẹ nhàng đánh ra một quyền. bàn tay lập tức cứng đối cứng với mặt đất.

Không hề có tí cảm giác đau đớn nào hết.

"Đây là hiệu quả sau khi đột phá cực hạn của bản thân à?"

Trương Vinh Phương cẩn thận kiểm tra những phần còn lại trên cơ thể, nhưng đáng tiếc, những chỗ khác không có thay đổi gì. Hiện tượng này chỉ xảy ra ở cánh tay, đầu gối, mu và lòng bàn chân.

"Cái này chẳng phải giống như đời trước, mấy người rèn luyện nhiều thì cả người đều là vết chai à?"

Trương Vinh Phương bỗng giật mình, đưa mắt nhìn thanh thuộc tính.

Lúc này, rốt cuộc thì dấu cộng đằng sau Nhạc Hình Phù cũng biến mất. Điều này có nghĩa là nó không thể gia tăng thêm được nữa.

"Quá yếu…" Trương Vinh Phương thấy hơi thất vọng.

"Ngoại trừ một vài bộ phận thì những chỗ còn lại, lực phòng ngự cũng chỉ như người thường. Cùng lắm là có thêm tí cơ bắp, mỡ nhiều hơn chút, có thể làm culi bê vác được. Chẳng trách mấy người phẩm cấp cao, già rồi cũng không đánh lại cao thủ trẻ tuổi"

Tuy cơ thể cải tạo xong không mạnh như hắn mong đợi nhưng một lèo tăng đến Nhập Phẩm cũng khiến Trương Vinh Phương cảm thấy háo hức, muốn thử một cách khó hiểu.

Ẩn giấu thực lực, áp chế bản thân, nhẫn nại chịu đựng lâu như vậy, một thân võ lực của hắn chưa từng có cơ hội sử dụng. Cuối cùng thì giờ cũng đã Nhập Phẩm, xem như hắn đã có tí năng lực tự bảo vệ rồi.

Trương Vinh Phương có hơi không kìm lòng được, muốn làm thử một trận.

Chỉ là không có cơ hội.

Từ lúc Trương Vinh Phương bắt đầu tập võ đến nay, tính kỹ thế nào thì hắn cũng mới luyện tập được một năm.

Chỉ mất một năm đã Nhập Phẩm, so với thiên tài Chu Trạch thì tốc độ này còn khoa trương hơn nhiều.

"Có thể đẩy nhanh tiến độ lên một chút. Hơn nữa, bây giờ nhu cầu khẩn cấp của mình là thực chiến để nâng cao kinh nghiệm đấu võ. Nếu không, dù luyện cao đến đâu mà có người nhằm vào chỗ yếu thì vẫn chết như thường."

Trương Vinh Phương suy nghĩ rất thực tế.

Nếu không có kinh nghiệm thực chiến thì dù võ công cao đến đâu rất cũng dễ bị thua thiệt.

"Hay là lát nữa đi tìm sư tỷ, thăm dò xem nàng có chủ ý gì không."

Chương 56: Ta vẫn thua

Không cần biết Tiêu Dung thế nào, Triệu Đại Thông vẫn khá trung thực, hơn nữa còn rất chăm sóc các sư đệ sư muội.

Giờ nghỉ trưa nhanh chóng kết thúc, Trương Vinh Phương lập tức chạy đến đạo trường tìm Triệu Đại Thông.

Bình thường, nhưng lúc rảnh rỗi không có việc gì làm, Triệu Đại Thông sẽ ở đạo trường luyện võ để đột phá nhanh hơn.

Nàng trời sinh đã có sức lực lớn, cộng thêm chịu khó khổ luyện nên bây giờ có thể bước vào Nhị Phẩm cũng là chuyện bình thường.

Khi Trương Vinh Phương tìm thấy nàng, Triệu Đại Thông đang giao thủ với một đạo nhân tóc vàng có khuôn mặt rám nắng, đôi mắt hiền lành chất phác.

Những đạo nhân khác vây thành một vòng tròn thưa thớt, hai người ở chính giữa giao đấu, quyền cước gần như đã biến thành hư ảnh, tốc độ cực nhanh.

Tiếng va chạm 'Binh!', 'Bốp!' liên tục vang lên.

Trương Vinh Phương đứng cách đó khoảng 10 mét, có thể cảm nhận được một cơn gió nhẹ do quyền cước của bọn họ tạo thành.

Ánh mặt trời mùa đông mỏng manh nhợt nhạt, hai cao thủ va chạm khiến bụi bặm bị cuộn lên, lơ lửng trong không khí hanh khô.

Hình ảnh này càng làm tôn lên sự cạnh tranh khốc liệt giữa hai bên.

"Có chuyện gì thế? Triệu sư tỷ đang giao thủ với ai vậy?" Trương Vinh Phương nhìn thấy Lý Phục Hoa đứng trong đám đông nên tiến lại gần, nhẹ giọng hỏi.

Bốn người hắn, Đổng Đại Phương, Từ Minh Ngọc, Lý Phục Hoa luôn là một đoàn thể nhỏ, cùng nhau luyện võ.

Như vậy thì có thể ôm đoàn với nhau trong rất nhiều nhóm nhỏ, tránh bị người khác khinh dễ, bắt nạt.

Bây giờ Lý Phục Hoa vẫn đang luyện Nhạc Hình Phù, vừa mới Nhập Môn không lâu. Nhưng nàng khác với Từ Minh Ngọc y như dân châu phi kia, bình thường nhân duyên không tệ, tin tức cũng khá linh thông.

Nhìn thấy đó là Trương Vinh Phương, Lý Phục Hoa trầm giọng đáp: "Người đó là Diêm Khôn, bạn cũ của Triệu sư tỷ. Lần này, hắn từ Đạo cung khác đến giao lưu, tạm thời ở lại, ta cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, cả hai bắt đầu luận bàn."

"Người đó cũng là Nhị Phẩm?" Trương Vinh Phương hỏi.

"Là Tam Phẩm, nhưng Triệu sư tỷ trời sinh khí lực lớn, dường như không chịu kém." Lý Phục Hoa đáp.

Trương Vinh Phương gật đầu, hắn cũng thấy vậy.

Triệu Đại Thông xứng đáng là Nhị Phẩm, tốc độ, sức mạnh và mọi mặt đều vượt qua hắn rất nhiều.

Nếu thật muốn hắn tiến lên khiêu chiến, e rằng không trụ được vài chiêu, liền bị phá thế phòng ngự, bị đánh trọng thương.

Nhưng đây cũng là thành quả của mười năm khổ luyện. Hắn mới tập luyện bao lâu.

Chỉ là Triệu Đại Thông mạnh hơn, đạo nhân tóc vàng càng mạnh.

Trương Vinh Phương liếc mắt nhìn những người xung quanh, phần lớn đều là võ tu Nhập Môn, đều ở cấp Dưỡng Huyết.

Không có một ai là Nhập Phẩm.

Dù sao Nhập Phẩm rồi, liền có thể đi điện Linh Cung khảo hạch tạm giữ chức, nhận thêm tiền hàng tháng.

Nhiều người đã Nhập Phẩm, có tiền rồi, đều sẽ đi đến huyện Hoa Tân để mua nhà và sinh sống. Nói chung sẽ không trở lại đạo trường võ tu.

Rốt cuộc, có rất ít người như Triệu Đại Thông.

Không lâu sau, hai người đột nhiên nắm đấm va chạm, đồng thời lùi lại về sau, nắm chặt tay.

"Đa tạ." Diêm Khôn kia lãnh đạm chắp tay, xoay người rời đi.

Triệu Đại Thông đứng tại chỗ, khuôn mặt hơi đỏ lên, đó là dấu hiệu của việc máu trong người đang cấp tốc phun trào.

“Sư tỷ! Tỷ không sao chứ!?”

Trương Vinh Phương và mấy người vội vàng bước tới hỏi.

“Không sao, ta vẫn thua…” Triệu Đại Thông thở dài. “Không ngờ hiện tại hắn đã phá bỏ giới hạn thứ ba và bước lên Tam Phẩm…”

Vài người dìu nàng sang một bên, có người mang một chiếc ghế đẩu bằng gỗ đến cho nàng ngồi.

“Phá giới hạn một lần nữa thì thực lực có ảnh hưởng lớn như vậy sao?” Một đạo nhân trẻ tuổi không khỏi tò mò hỏi.

“Tuy rằng cửu phẩm do triều đình đánh giá, nhưng là đại khái phân ra, còn gọi là chín đại hạn.”

Trong số đó, thời hạn đầu được cường hóa mạnh nhất, thời gian sau yếu hơn.

Diêm Khôn đã phá vỡ giới hạn ba lần, nghiêm túc thì, hắn cũng không mạnh hơn ta bao nhiêu. Chỉ là lực lượng mạnh hơn ta. Ta thua cũng là vì thiếu kinh nghiệm chiến đấu thực tế.”

Triệu Đại Thông thở dài.

“Trước đây khí lực trời sinh của ta đương nhiên mạnh hơn hắn, cho nên khi chúng ta cùng cấp, hắn không thể đánh bại ta. Bây giờ, tên này quay lại báo thù.”

Trương Vinh Phương lắng nghe, trầm ngâm.

Nghỉ ngơi một lát, thấy Triệu Đại Thông không sao cả, mọi người cũng tìm một chỗ luyện công so chiêu.

Lý Phục Hoa dứt khoát cũng tìm đến Trương Vinh Phương. Xét cho cùng, nhìn bề ngoài, Trương Vinh Phương chỉ ở tầng thứ Nhập Môn.

Hai người đứng đối diện nhau, Lý Phục Hoa ra tay trước.

Nàng sải bước về phía trước, một quyền thẳng tiến đấm về phía lồng ngực.

Chiêu thức kia gọi là Đương Môn Phong. Cũng nằm trong ba mươi hai chiêu của Nhạc Hình Phù.

Sức mạnh của Lý Phục Hoa di chuyển và sự phối hợp giữa các bước tiến đều không tệ. Sau động thái, một số người xung quanh không khỏi tán thưởng.

Chương 57: Mất tích

Chẳng qua trong mắt Trương Vinh Phương, động tác của nàng rất vụng về thô ráp. Chiêu thức cũng không đủ lực, không hề có tính quyết đoán.

Trương Vinh Phương nhẹ nhàng ra tay, dễ dàng khiến đòn tấn công của Lý Phục Hoa bị lệch sang phải, suýt nữa thì ngã sấp mặt.

"Tiếp đi!" Lý Phục Hoa không phục. Sau khi đứng vững lại thì lập tức thi triển Triêu Nhật Phong Hạ, đánh vào khớp xương cánh tay phải của Trương Vinh Phương.

Bụp!

Đáng tiếc, cánh tay nàng mới vung được một nửa thì đã bị Trương Vinh Phương chuẩn xác chặn lại, lực đánh phía sau không cách nào dùng được nữa. Lý Phục Hoa chỉ có thể thay đổi chiêu thức.

Thế nhưng 10 chiêu tiếp theo, cho dù nàng có biến ảo thế nào cũng đều bị Trương Vinh Phương đẩy ra hoặc đón đỡ cực chính xác.

Rõ ràng là thực lực của Trương Vinh Phương không mạnh bằng Lý Phục Hoa, thế nhưng kết quả lại ung dung hơn nàng rất nhiều.

"Ồ?" Triệu Đại Thông ở một bên, thấy vậy thì trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Đây là chiêu thức luyện đến cấp bậc Viên Mãn Nắm Giữ rồi." Nàng đứng dậy khỏi băng ghế gỗ nghỉ ngơi, cẩn thận quan sát Trương Vinh Phương.

Theo tình hình giao thủ trên sân, Triệu Đại Thông càng nhìn càng khẳng định. Đấy đúng là Nhạc Hình Phù cấp độ Viên Mãn và Nắm Giữ.

"Sư tỷ, có phải là chiêu thức này luyện đến Viên Mãn thì sẽ có uy lực như vậy không?" Lý Phục Hoa lại dễ dàng bị đẩy lui. Vừa nghe thấy Triệu Đại Thông nói thì thở hồng hộc, không phục hỏi.

“Hừm. Khi đồng môn luận bàn, chiêu thức luyện đến cấp độ Viên Mãn sẽ cực kỳ khắc chế đối phương. Hiện tại ngươi không đánh lại đệ ấy đâu.” Triệu Đại Thông gật đầu.

“Để có thể luyện Nhạc Hình Phù đến tình trạng này thì cần phải có ngộ tính không tệ mới được. Giai đoạn tiếp theo chính là thời gian tích luỹ, là giai đoạn thể chất biến hoá. Vượt qua Dưỡng Huyết, Rè Gân thì có thể thử Phá Hạn, Nhập Phẩm.”

Triệu Đại Thông thở dài nói: “Thật ra điều mà các võ tu chúng ta cần nhất là ngộ tính và thể chất trời sinh.

Ngộ tính giúp người ta lĩnh ngộ, luyện thành võ công nhanh hơn. Thể chất trời sinh có thể làm cho tăng cường cường cơ thể, giúp củng cố võ công nhanh hơn.”

“Xem ra ngộ tính của ta cũng được nhỉ?” Trương Vinh Phương thấy Lý Phục Hoa không đánh nữa thì cũng thu tay, mỉm cười nói.

“Đúng là không tệ.” Triệu Đại Thông gật đầu.

“Nếu thể chất của đệ có thể theo kịp, ước chừng 4 năm năm nữa thì có thể Phá Hạn.”

“Sư tỷ, sau khi đột phá cực hạn thì sẽ có thay đổi thế nào? Nói cho ta nghe một chút được không?”

Trương Vinh Phương dựa theo kế hoạch nhỏ của mình, đã để lộ ra tí tiềm lực nên bắt đầu hỏi về những thứ mới.

“Sau khi Phá Hạn, căn cứ vào trọng tâm tu luyện võ công, thân thể sẽ được cường hóa ở mức độ khác nhau. Thực lực tăng cao, da thịt dày lên. Cái khác nữa thì không có …” Triệu Đại Thông lắc đầu.

Nàng cẩn thận quan sát Trương Vinh Phương. Từ lần giao thủ vừa rồi, Triệu Đại Thông có thể lờ mờ nhận ra dường như đối phương còn ẩn dấu lực lượng. Có lẽ tiểu tử này cũng không đơn giản như vậy đâu.”

“Về sau đệ vẫn phải…”

“Triệu sư tỷ, Trương sư huynh, sư phụ bảo các người mau tới đó!” Lời nói của Triệu Đại Thông đột nhiên bị cắt ngang.

Tôn Nguyên Phong từ đâu vội vàng chạy đến, sắc mặt có chút không đúng.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Triệu Đại Thông cau mày.

“Là Tiêu Thanh Anh sư tỷ. Đệ tử tạp dịch đi cùng với tỷ ấy… mất tích rồi.” Tôn Nguyên Phong vội vàng nói.

“Mất tích à?” Trương Vinh Phương giật mình. Người đầu tiên hiện lên trong đầu hắn chính là Trần Vô Ưu.

Trong thời gian dài như vậy, bởi vì Tiêu Dung nghi ngờ hắn nên phần lớn thời gian Tiêu Thanh Anh đều đi cùng một nữ đệ tử tạp dịch khác.

Nhưng bây giờ….

Trương Vinh Phương biết tình hình đã thay đổi, nếu lần này là Trần Vô Ưu xuống tay, vậy thì …

Cả ba người không dám chậm chễ, vội vàng rời khỏi đạo trường, lao thẳng đến lầu các Tiêu Dung ở.

Trong đại sảnh, tầng 1 lầu các.

Sắc mặt Tiêu Dung lạnh lẽo, trong khi Tiêu Thanh Anh đừng bên cạnh thì tái mét.

Những đệ tử còn lại, Tiêu Đằng là đại sư huynh cũng đã đến. Lúc này đứng ở một bên, vẻ mặt cực kỳ khó coi.

Hắn thấy Triệu Đại Thông, Trương Vinh Phương cũng đã đến thì đưa mắt nhìn về phía Tiêu Dung.

“Sư phụ, theo như lời Tiểu Anh sư muội nói, e rằng lúc này người đã… Việc cấp bách bây giờ không phải là tìm ra kẻ đã ra tay, mà là đảm bảo an toàn của tiểu Anh sư muội.

Tiêu Dung vẫn im lặng, ngồi bất động trên ghế thái sư.

Không ai biết ông ta đang nghĩ gì.

Sau khi Trương Vinh Phương và Triệu Đại Thông bước vào thì hành lễ rồi đứng sang một bên.

Nhìn thấy Trương Vinh Phương, ánh mắt Tiêu Dung lập tức lóe lên.

“Từ hôm nay, Vinh Phương, ngươi nhất định phải đi theo tiểu Anh mọi lúc mọi nơi, không được phép rời đi nửa bước. Nếu

có chuyện gì xảy thì dù có chết ngươi cũng phải bảo toàn tính mạng của nàng cho ta! Rõ chưa?”

Chương 58: Tiện tay cứa một đao

Đáy lòng Trương Vinh Phương chợt run lên. Hắn bước nhanh ra ngoài, chắp tay cúi người.

“Đệ tử đã hiểu!”

Trương Vinh Phương được đề bạt lên đệ tử tu hành là để bảo vệ, nhắc nhở Tiêu Thanh Anh. Bây giờ một tùy tùng tạp dịch khác mất tích, đương nhiên chỉ có thể là hắn đưa đầu ra bù vào.

Thế đạo này, chỉ cần có lý do là sư phụ có quyền tùy ý xử trí đệ tử của mình. Kể cả là xử chết thì cũng không ai nói gì được.

“Tiêu Đằng.” Tiêu Dung lại nói.

“Có đệ tử!” Tiêu Đằng vội vàng bước ra ngoài.

“Việc điều tra sẽ giao cho người, nhất định phải cho ta một câu trả lời!” Tiêu Dung nghiêm giọng nói.

“Vâng!” Tiêu Đằng ôm quyền.

Tiếp theo, Tiêu Dung lại dặn dò Triệu Đại Thông phối hợp bảo vệ Tiêu Thanh Anh. Thế nhưng lại không hề nhắc đến đến nhị đệ tử Trần Vô Ưu.

…

Ở một khu rừng, bên ngoài huyện Hoa Tân.

Trong đất rừng khô cằn xơ xác, một bóng người xuyên qua bụi cỏ, đến một gốc cây to có khắc hình tam giác màu trắng, lẳng lặng chờ đợi.

Lúc này trời đã chạng vạng, bóng đêm dần dày đặc.

Không lâu sau có hai tên nam nhân cao lớn mặc quần áo cũ kỹ, xách theo thanh khảm đao dài bước nhanh đến chỗ bóng người kia. Khi khoảng cách đôi bên còn lại tầm mấy mét thì bọn họ mới dừng lại.

“Huynh đệ, chúng ta đã làm xong việc. Có phải là ngươi nên thanh toán đủ số tiền rồi, đúng không?” Tên nam nhân cao lớn, trên cằm có vết đao chém, lạnh lùng nói.

“Ta kêu các ngươi bắt người, chứ không kêu các ngươi giết người! Bây giờ còn không biết xấu hổ, chạy đến đòi tiền hả?” trong giọng nói của bóng người kia có chút phiền muộn.

“Ha ha, cô nương kia bị bắt còn muốn kêu lên. Ta không nhịn được nên tiện tay cứa một đao vào cổ. Dù sao thì chúng ta cũng làm làm xong việc rồi, nếu không đưa tiền… hậu quả tự ngươi biết rõ” tráng hán mặt sẹo cười khẩy, nói.

Tráng hán: đàn ông cao lớn, thô kệch.

Tráng hán: đàn ông cao lớn, thô kệch.

Bóng người kia dừng một chút, nhưng vẫn giơ tay ném thứ gì đó qua.

Đó là một túi tiền màu xám.

Tráng hán mặt sẹo bắt lấy, mở ra xem. Sau đó gã lập tức nở nụ cười.

“Ta còn có việc muốn các ngươi xử lý.” Bóng người lại nói.

“Sau khi làm xong, trả giá gấp đôi!”

“Dễ bàn, dễ bàn thôi. Ngươi nói đi, là việc gì!” Giọng điệu của tráng hán mặt sẹo đã hơi thay đổi, trên mặt cũng lộ ra ý cười.

“Nếu đã động thủ, vậy thì dứt khoát giết mấy người luôn đi!” Đúng lúc này, ánh hoàng hôn chiếu lên mặt bóng người kia, soi rõ toàn bộ khuôn mặt của hắn ta.

Rõ ràng là Trần Vô Ưu của Thanh Hòa Cung.

“Chỉ cần các ngươi ủng hộ phụ thân ta tiến thêm một bước, ngồi vững lên vị trí cung chủ. Đến lúc đó Thanh Hòa Cung sẽ liên thủ với các ngươi, cho dù là mua bán hay thuế ruộng đều không thành vấn đề.”

“Ý của ngươi là …?” tráng hán mặt sẹo đã hơi động lòng.

“Ta muốn các ngươi phái người bắt cóc Tiêu Thanh Anh, dẫn Tiêu Dung đi ra ngoài. Sau đó triệt để phế bỏ lão ta!” Trần Vô Ưu hung tợn nói.

Lần trước hắn ta suýt thành công, kết quả Tiêu Thanh Anh lại chạy mất. Về sau còn muốn đi lại với nàng nhưng đã bị Tiêu Dung ngăn cản.

Rõ ràng là Tiêu Dung không chỉ nghi ngờ mỗi tên tiểu tử Trương Vinh Phương kia, lão ta còn hoài nghi cả hắn ta nữa.

Sau đó, trong một buổi họp trong đạo cung, Tiêu Dung đã ẩn ẩn có ý nghiêng về Giám Sát Viện. Việc này khiến Trần Vô Ưu âm thầm nổi nóng.

Phụ thân Trần Vô Ưu là quản sự phòng Tuần Chiếu - Trần Trí Hàm cũng khá bất mãn.

Nếu đã không thể lôi kéo được, vậy thì cứ dứt khoát phế bỏ lão già kia đi. Bây giờ đã liên thủ với sơn phỉ, nếu không phải là lo bị lộ sẽ rước họa triều đình Đại Linh thanh trừng thì có lẽ bọn bọ đã trực tiếp đoạt quyền rồi cũng nên.

Dù sao lão già cung chủ Thanh Hòa Cung kia, cũng chẳng còn bao nhiêu sức lực.

Một lão già không bò lên nổi Lục Phẩm thì có thể dậy lên sóng gió gì chứ?

“Có thể. Nhưng dựa theo thông tin của ngươi thì môn hạ của lão già kia còn có kẻ khó chơi. Hai đồ đệ Nhị Phẩm phải tính tiền riêng. Còn nữa về sau ngươi phải giúp chúng ta mua lương thực!” Tráng hán mặt sẹo suy nghĩ một lát rồi trả lời.

“Trước đây Hoàng lão đại là cao thủ Tứ Phẩm trong triều, còn sợ hai tên Nhị Phẩm ư?” Trần Vô Ưu cau mày, nói.

“Ha ha, được rồi, chỉ cần đập tiền đúng chỗ thì mọi chuyện đều dễ bàn.” Tráng hán mặt sẹo nở nụ cười.

Thiết Hổ công của hắn ta đã đến cực hạn. Khí huyết toàn thân lưu chuyển hòa thành một thể, lại đang ở tuổi tráng niên. Trước khi khởi nghĩa cũng được triều đình Đại Linh liệt vào hàng cao thủ Tứ Phẩm.

Đối phó với một cao thủ môn phái hạng ba như Thanh Hòa Cung, một mình hắn ta đấu với hai người thực sự không phải là vấn đề lớn.

Chưa kể hắn ta không bao giờ đi một mình, hơn trăm huynh đệ thủ hạ cũng đâu phải chỉ ngồi không.

Chương 59: Thắng bại khó đoán được

“Ngoài ra, đại đồ đệ Tiêu Đằng của lão già kia đã bị chúng ta thuyết phục, đến lúc đó hắn ta sẽ âm thầm hợp tác. Mấy ngày nữa ta sẽ tạo cơ hội đi ra ngoài, lần này hẳn là có thể tóm gọn.” Trần Vô Ưu nói.

“Đủ âm độc, nhưng ta thích! Ha ha ha ha!” Tráng hán có vết đao cười vui vẻ.

“Nhân tiện, lần trước ta có hai huynh đệ bị tên đạo sĩ tùy tùng đi theo Tiêu Thanh Anh đó giết chết. Lần này cũng phải dẫn hắn ra ngoài. Lão tử muốn tự tay giết chết hắn!“Gã mặt sẹo hung ác nói.

“Chỉ là một tên tiểu đạo sĩ chưa Nhập Phẩm mà thôi, tuỳ ngươi đấy” Trần Vô Ưu gật đầu, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo

Sáng sớm hôm sau.

Nằm giữa Thanh Hoà Cung và đỉnh Hồng Sơn là một vùng núi có địa thế khá cao, đường đi dốc đứng, rừng rậm dày đặc. Vô số ngọn núi cao thấp không đều xen kẽ với nhau giống như những hạt đậu trắng mọc giữa biển cây, cực kỳ bắt mắt.

Lúc này trong khu rừng tùng có chút âm u trên ngọn núi.

Trương Vinh Phương và Triệu Đại Thông đứng đối diện với nhau, lẳng lặng giằng co.

Hai người đều điều chỉnh hô hấp, ánh mắt lúc nào cũng nhìn chằm chằm vị trí chuẩn bị phát lực của đối phương.

Vù!

Đột nhiên có cơn gió nhẹ thổi qua cành lá, trong tiếng lào xào, lá rụng bay tán loạn.

Triệu Đại Thông quát khẽ, bàn chân dậm mạnh rồi lao về trước. Song chưởng một trên một dưới, đồng loạt chụp lấy hai cánh tay của Trương Vinh Phương.

Chiêu Doanh Môn Thiên Tùng này chính là chiêu số lấy chế ngự làm chủ, nó cũng nằm trong Nhạc Hình Phù.

Không ngờ Trương Vinh Phương không lùi mà tiến, tăng tốc vọt lên phía trước. Thoáng cái hắn đã áp sát Triệu Đại Thông, khuỷu tay phải thúc vào ngực, bụng nàng.

Lần này, đòn chỏ của hắn vừa nhanh vừa độc, khiến Triệu Đại Thông không thể không biến chiêu đón đỡ.

Bang!

Hai người lập tức triệt chiêu, mỗi người đều tự lui ra phía sau một bước.

Ngay sau đó, hai người lại đồng loạt ra tay. Cùng là Nhạc Hình Phù, thế nhưng khi ở trong tay bọn họ thì là biến thành hai phong cách hoàn toàn khác nhau.

Triệu Đại Thông là thẳng thắn dứt khoát, khí chất nặng tựa như đỉnh núi đè xuống.

Trương Vinh Phương thì lại là vững chắc bất động. Một chiêu đánh tới, hắn có thể thong dong gỡ bỏ rất tinh tế chuẩn xác. Đến một chiêu đẩy một chiêu, giống như một bức tường kiên cố.

Đảo mắt một cái đã qua hơn ba mươi chiêu, Triệu Đại Thông chủ động thu tay lại.

“Lợi hại! Bây giờ nếu chỉ đơn thuần là tính về mặt chiêu số, đệ còn cao hơn ta một bậc. Rất nhiều chiêu, nếu không phải là thấy đệ vận dụng thì ta còn không biết là nó có thể dùng như thế.”

Triệu Đại Thông thật lòng khen ngợi đối phương.

Mấy thứ như võ công này thật ra chỉ là một kỹ xảo vật lộn, chém giết mà thôi. Chiêu số chính là một chuỗi động tác, tư thế đã được thiết kế sẵn khiến kẻ địch khó mà phán đoán, không cách nào chống cự được. Với lại, cũng là để bản thân người đánh có thể thuận lợi phát huy hết toàn lực.

Mà lúc này, hiểu biết của Trương Vinh Phương về chiêu thức còn lợi hại hơn cả một Nhị Phẩm như nàng.

“Sư Tỷ, đa tạ tỷ.” Trương Vinh Phương mỉm cười, thu tay lại rồi ôm quyền hướng về đối phương.

“Đệ mới đến cảnh giới Dưỡng Huyết, ít nhất cũng phải 2 năm nữa thì mới có thể bắt đầu Rèn Gân được. Đoán chừng đến khi đệ Nhập Phẩm, chưa chắc ta có thể đánh thắng được nữa.” Triệu Đại Thông than thở, ôm quyền đáp trả.

“Nhập Phẩm thì cũng mới là Nhất Phẩm, sao có thể so với sư tỷ được chứ?” Trương Vinh Phương lắc đầu nói.

“Không thể nói thế được. Chỉ cần Nhập Phẩm, nếu chỉ đơn giản là so sánh khí lực, tố chất thân thể, sức chịu đựng hay hồi phục thì thật ra khoảng cách giữa các phẩm cấp cũng không chênh lệch quá lớn.

Chênh lệch chủ yếu vẫn nằm ở ưu khuyết điểm của võ công và cảnh giới.

Người ta hay nói rằng: Phẩm cấp là do đánh mà ra. Thế nên mới có không ít người có phẩm cấp cao nhưng cực hạn võ công lại không bằng.

Hiện giờ, về mặt chiêu số thì đệ đã hoàn thiện cấp độ Viên Mãn hơn ta rồi. Có thể nhanh chóng nắm được sơ hở của ta còn nhanh hơn cả bản thân ta.

Chờ đệ Nhập Phẩm, dưới tình huống lực lượng không chênh lệch quá lớn, chỉ cần ta không thể nhanh chóng hoàn toàn nghiền ép đệ, đánh nhau thật thì thắng bại khó mà đoán được.” Triệu Đại Thông giải thích.

“Mặc kệ là cao thủ mấy phẩm, bị đánh trúng nơi yếu hại thì cũng sẽ bị thương, tàn phế hay chết ngắc như nhau cả thôi.” Nàng bổ sung thêm.

“Không có võ công nào rèn luyện được độ cứng của cơ thể ư?” Trương Vinh Phương nhíu mày.

“Có chứ, là Ngạnh Khí Công. Nhưng cái gọi là Ngạnh Khí Công cũng cần đệ phải vận khí huyết thì mới có thể cứng rắn như sắt. Lúc không vận chuyển khí huyết thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Nói cách khác, nếu đệ không phòng bị thì dù có luyện Ngạnh Khí Công, so với người thường cũng chỉ như có thêm một lớp da dày để phòng hộ mà thôi. Một đứa bé mười mấy tuổi cầm dao đâm vào bộ phận quan trọng thì vẫn giết được đệ như thường.”

Chương 60: Dùng Thiết Mộc Tràng

Lời Triệu Đại Thông nói khá là thực tế.

Nó cũng khiến Trương Vinh Phương nhớ tới những môn Ngạnh Khí Công na ná ở đời trước.

Xem ra Ngạnh Khí Công ở đây cũng chẳng khác biệt là bao.

“Vậy, dùng Ngạnh Khí Công rèn luyện toàn thân thì sao?” Trương Vinh Phương không cam lòng hỏi.

“Chưa nghe từng nói bao giờ. Bình thường đều là nhằm vào một vị trí, ví dụ như Thiết Tí Công là để luyện cánh tay như sắt thép. Thiết Thân Công là phần ngực bụng, Thiết Đầu Công là phần đầu, Thiết Bối Công lại để luyện tập vùng lưng… vân vân. Hơn nữa mấy loại công pháp này đều không thể dùng lâu.

Hiệu quả ngắn lại còn hại người, thời gian rèn luyện thì cực kỳ dài nên tính thực dụng không cao. Cũng chỉ có chút tác dụng cho việc mãi nghệ ven đường mà thôi.” Triệu Đại Thông giải thích.

“Bỏ đi, suy nghĩ nhiều thế làm gì. Thời gian luyện Ngạnh Khí Công gì gì đó chi bằng đệ tạm thời mặc một bộ giáp da, đỡ phí nhiều năm luyện tập, chịu nhiều ám thương như vậy.

Sư phụ để ta khảo hạch tiêu chuẩn hiện tại của đệ. Chiêu thức thì được rồi, giờ đệ theo ta qua đây.”

Triệu Đại Thông đưa tay vẫy vẫy đối phương rồi xoay người, tiến vào sâu trong rừng tùng.

Trương Vinh Phương vội vàng đuổi theo.

Không lâu sau, hai người đến trước một đám cọc gỗ còn sót lại.

Mớ cọc gỗ màu nâu đen thô to, cái nào cũng cao hơn 1 mét đứng sừng sững trên bãi đất trống trong rừng tùng, kết hợp với mặt đất đầy lá khô khiến khung cảnh lộ ra chút thê lương.

Triệu Đại Thông vỗ lên một cái trong số đó.

“Đây là Thiết Mộc Tràng. Lớp vỏ đã được mài qua rồi, sẽ không làm tay bị thương đâu. Ta hay dùng nó để luyện tập

chiêu thức có lực.

** Thiết Mộc Tràng: cọc gỗ có gắn nhiều thanh gỗ nhỏ giống cánh tay chìa ra ở bên trên, dùng để luyện võ.

** Thiết Mộc Tràng: cọc gỗ có gắn nhiều thanh gỗ nhỏ giống cánh tay chìa ra ở bên trên, dùng để luyện võ.

Chiêu thức có lực chính là có ý thực chiêu. Ngược lại với việc chúng ta hay đánh chay trong đạo trường võ tu. Ở đây, mỗi một chiêu đều phải đánh vào Thiết Mộc Tràng, thế nên đệ cần nắm chắc được độ mạnh yếu mỗi khi ra đòn. Hơn nữa còn phải rèn luyện cả độ bền da thịt khi xuất quyền, Nếu không đấm một cái, tay người ta thì không sao mà đệ lại rách da chảy máu thì còn đánh đấm gì nữa?"

Triệu Đại Thông giảng giải, nói đến mức Trương Vinh Phương liên tục gật đầu.

"Đi thử một chút không?"

"Được!"

Trương Vinh Phương cũng không buồn nói mấy lời khách sáo. Hắn đi lên trước, dừng lại trước một cây Thiết Mộc Tràng, đưa tay sờ lên bề mặt của nó.

Xúc cảm bóng loáng, kiên cố giống như được phủ lên một lớp thịt, giữa mùa đông mà không hề bị đông cứng.

Binh!

Ở bên cạnh, Triệu Đại Thông đã bắt đầu đánh liên tục vào Thiết Mộc Tràng. Không có chiêu thức, chỉ đơn thuần là dùng song quyền nện vào, rèn đúc da thịt xương cốt của bàn tay.

"Ngoài ra, không cần lo việc mấy Thiết Mộc Tràng này sẽ đột nhiên gãy ngang hay xuất hiện gai nhọn hay lỗ hổng này kia. Thứ này cứng lắm đấy, cho dù là ta thì có dùng hết sức…"

Lời còn chưa dứt thì Triệu Đại Thông bỗng lùi nhanh về phía sau, cùi trỏ trái đánh mạnh về phía trước.

Bang!

Cùi chỏ đánh vào cọc gỗ chỉ lưu lại vết lõm lờ mờ, còn chưa đến 1 cm.

“Nhiều nhất cũng chỉ đánh nó thành như vậy được thôi.” Lúc này Triệu Đại Thông mới nói hết ý phía sau.

Trương Vinh Phương nhìn vào vết lõm mờ nhạt kia, bản thân cũng bất ngờ đánh ra một chiêu như vậy.

Bang!

Trên mặt cọc gỗ bên phía hắn vẫn bóng loáng như cũ, một tí vết tích cũng không có. Đây là do hắn muốn che dấu sức lực của mình.

Triệu Đại Thông ở bên cạnh lập tức bật cười.

“Đừng vội, từ từ sẽ được thôi. Đệ mới luyện bao lâu, còn ta đã luyện bao lâu chứ?”

“Ta hiểu rồi.”

Trương Vinh Phương gật đầu, sau đó không nhiều lời vô ích nữa, bắt đầu dùng Thiết Mộc Tràng rèn luyện

Hắn học theo Triệu Đại Thông, trước tiên chỉ rèn hai vị trí tương ứng với song quyền.

Hai người kẻ đập người nện suốt mười mấy phút đồng hồ, tiếp theo Triệu Đại Thông lấy rượu thuốc đã mang theo ra, thoa lên chỗ bọn họ dùng để đánh cọc gỗ.

Sau đó hai người nghỉ ngơi một lát rồi đánh tiếp.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy cho đến tận gần giữa trưa.

Triệu Đại Thông có việc nên rời đi trước, để Trương Vinh Phương ở lại, tiếp tục luyện quyền.

Luyện được một lúc, Trương Vinh Phương bỗng dừng lại. Hắn nhìn vết lõm chừng 1cm mà Triệu Đại Thông đánh ra hồi nãy.

Hắn yên lặng vài giây rồi chợt nghĩ, có lẽ mình nên thử kiểm tra uy lực của Kỹ Năng Phá Hạn – Trọng Sơn mới thu hoạch được xem sao.

Dựa theo cảm giác lúc lĩnh ngộ Trọng Sơn, nó có thể gia tăng lực bùng nổ vốn có của mình lên mức cao nhất.

Nhưng rốt cuộc thì khi dùng sẽ có uy lực thế nào? Sau đó sẽ tiêu hao ra sao? Những thứ này Trương Vinh Phương cũng chưa biết được.

“Thử một chút xem sao.”

Nghĩ tới đây, hắn lùi về sau một bước rồi nhắm mắt lại.

Cơ bắp rắn chắc trên hai cánh tay từ từ chuyển động, nhịp tim bắt đầu tăng lên cấp tốc. Ý niệm điều động huyết dịch trong cơ thể, khiến chúng phi tốc hội tụ về cánh tay phải.

Chương 61: Hoàng Tụ Đức

Trong lúc đó.

Hai chân Trương Vinh Phương phát lực, sức mạnh liên thông với phần eo, ngực, vai rồi thuận theo cánh tay phải hợp thành một đường. Hắn đột nhiên đánh ra một quyền.

BANG!

Chút đau đớn cùng cảm giác tê dại từ các khớp nắm tay truyền khắp toàn thân Trương Vinh Phương.

Thiết Mộc Tràng hơi chấn động rồi lập tức khôi phục lại bình thường.

Trương Vinh Phương thở hắt ra, cảm thấy khá uể oải.

"Mới đánh một lần mà đã cảm thấy mệt mỏi rồi. Xem ra bí kỹ này tiêu hao thực sự không nhỏ."

Trương Vinh Phương thu tay lại, thấy mặt trên nắm đấm của mình đỏ ửng cả lên, ứa đầy tơ máu. Rõ ràng là đã bị chút thương tích rồi.

"Cường độ da thịt đã vào Nhất Phẩm của ta cũng không chịu nổi được luôn."

Phải biết rằng sau khi Nhập Phẩm, vào Nhất Phẩm thì làn da sẽ được tăng cường thêm một lớp bảo vệ. Những lần tấn cấp sau thì sẽ không có hiệu quả này nữa.

Phía sau việc Phá Hạn thăng phẩm cũng chỉ đơn giản là tăng thêm được tí sức lực, sức chịu đựng này kia mà thôi. Với lại, phẩm cấp càng cao thì càng tiếp cận điểm cực hạn của thân thể.

Bởi vì cực hạn của con người cao như vậy nên càng về sau, cường độ gia tăng càng có hạn. Càng nhiều là so đấu cảnh giới võ công, cùng với hiệu quả mạnh yếu của bản thân võ công.

"Nhìn như vậy, một chiêu này tiêu hao nhiều thể lực, da thịt của mình cũng không gánh được, chỉ có thể dùng vào thời điểm mấu chốt để quyết thắng thua là hay nhất. Bằng không

đánh xong rồi, tự bản thân mình bị thương xuất huyết trước, vậy thì không được."

Mạch suy nghĩ trong đầu Trương Vinh Phương rất rõ ràng.

Thật ra nếu muốn tùy ý sử dụng một chiêu bí kỹ này thì còn có một biện pháp.

Đó là tìm Ngạnh Khí Công thiên về luyện quyền để phối hợp, đồng thời nâng cao sức chịu đựng và thể lực của bản thân.

Như vậy thì mới có thể sử dụng bí kỹ như một chiêu số thông thường.

Chẳng qua bình thường một môn võ công cũng đã phải tu hành nhiều năm mới có được chút thành tựu. Đối với những người khác, muốn phối hợp nó với Ngạnh Khí Công thì đúng là bỏ một đống công sức mà hiệu quả thu về lại thấp lè tè.

Nhưng với Trương Vinh Phương mà nói, có điểm thuộc tính thì việc tăng tốc cũng không là gì. Thật ra có thể thử xem sao.

"Đúng rồi, ta còn chưa nhìn uy lực của chiêu này nữa." Trương Vinh Phương phục hồi tinh thần, đi ra phía trước, quan sát bên trên Thiết Mộc Tràng.

Chỉ thấy trên Thiết Mộc Tràng rõ ràng là đã có thêm một vết lõm còn sâu hơn của dấu vết mà Triệu Đại Thông sư tỷ để lại.

Trương Vinh Phương nao nao, so đi so lại hai vết lõm với nhau.

Cho đến khi thực sự xác định vết lõm do mình đánh ra còn lớn hơn, sâu hơn vết do Triệu Đại Thông sư tỷ dùng hết sức để lại một chút thì trong mắt Trương Vinh Phương mới lóe lên vẻ hiểu rõ.

"Cấp độ Nhị Phẩm, cộng thêm đại lực trời sinh của Triệu sư tỷ mới đánh ra một vết lõm như vậy. Nhị phẩm bình thường có khi còn yếu hơn. Cấp độ này của mình, uy lực còn lớn hơn cả họ…

Thử không dùng bí kỹ xem sao."

Trương Vinh Phương không nói hai lời, lại một lẫn nữa lui ra phía sau. Cũng là một quyền không cần ẩn dấu hay dùng bí kỹ gì, chỉ đơn giản là hết sức đánh lên cọc gỗ.

Bang!

Lúc này chỉ xuất hiện một dấu vết rất cạn, lõm xuống không đáng kể.

“Nói cách khác, về bản chất thì sức lực của mình đúng là kém xa Triệu sư tỷ. Nhưng nếu lợi dụng bí kỹ, mình có thể bộc phát ra lực sát thương còn mạnh hơn khi nàng dùng hết sức.”

Sức mạnh và tốc độ là hai thứ hỗ trợ lẫn nhau. Dưới tiền đề là chất lượng không đổi, sức mạnh càng lớn thì tốc độ càng nhanh và ngược lại.

“So với chiêu số phổ thông thì tốc độ của Trọng Sơn nhanh hơn rất nhiều, tiêu hao lớn, uy lực lớn. Xem ra cách dùng thích hợp nhất vẫn là sử dụng như lá bài tẩy…

Người bình thường chắc chắn sẽ không ngờ, một đạo sĩ còn chưa Nhập Phẩm như mình lại có thể thoáng cái đã bạo phát sát chiêu vượt qua cả Nhị Phẩm. Cự li bạo phát sức mạnh càng lớn thì lại càng có thể đánh cho đối phương bất ngờ không kịp chuẩn bị.”

Nơi núi sâu rừng già giữa Thanh Hòa Cung và núi Hồng Sơn có một tiểu đội người gầy gò ốm yếu, trên người mặc y phục binh sĩ cùng giáp da rách nát, lặng yên không tiếng động tản ra khắp nơi.

Bọn họ giống như những con kiến im lặng bò trên mặt đất rừng, tất cả có 20 người.

Cả đám đều cầm khảm đao, dao găm, thậm chí còn cả búa ngắn… tất cả đều loang lổ vết rỉ sét, là loại vũ khí vứt đi không được bảo dưỡng.

Dẫn đầu là hai người.

Một người to cao, trên cằm có vết sẹo do đao chém. Đây đúng là tên cầm đầu quân khởi nghĩa, sau trở thành thủ lĩnh của đám sơn phỉ - Hoàng Tụ Đức.

Năm nay hắn 32 tuổi, từ nhỏ đã khổ công tu luyện Thiết Hổ Công. Sau khi võ công đạt đến cực hạn, hắn rất bất mãn với hành vi áp bức của triều đình Đại Linh.

Chương 62: Giờ hợi ba khắc

Nên Hoàng Tụ Đức đã cùng mười mấy người đồng hương cầm vũ khí nổi dậy, tụ tập các hương dân quân hộ nghèo túng thành một đội quân.

Đáng tiếc lúc này thực lực triều đình Đại Linh đã vô cùng lớn mạnh.

Hoàn toàn không phải là thứ mà đội quân gà mờ, thiếu thốn trang bị vũ khí như họ có thể đánh thắng được. Sau một lần va chạm, quân khởi nghĩa lập tức tán loạn.

Một đường chạy trốn, Hoàng Tụ Đức dẫn quân vượt qua lộ phủ của cả một địa bàn thì mới đến được khu Binh Dư này.

Bên cạnh Hoàng Tụ Đức là nhị thủ lĩnh của nhánh tàn quân này, Tư Mã Quang Đồ.

Tư Mã Quang Đồ đã ngoài 50, mặt trắng râu dài, mắt xanh mày rậm, cánh mũi cao thẳng. Đầy đủ huyết thống của người Hồ Tây ở hải ngoại

Trên thực tế hắn đúng là người Hồ Tây.

Lúc trước triều đình Đại Linh thảo phạt khắp nơi, vơ vét của cải, bắt cóc thợ thủ công về nước mình. Hắn là một trong số những người bị bắt.

Nhìn thấy Hoàng Tụ Đức khởi nghĩa, Tư Mã Quang Đồ cho rằng bản thân có thể nhân cơ hội này thoát khỏi bể khổ, nhưng không ngờ là…

“Tư Mã, ngươi tuổi lớn kinh nghiệm phong phú, nhiều ý tưởng. Mấy ngày nay nhìn kỹ một chút cho ta, lần này sống chỉ cho phép thành công không được thất bại!” Hoàng Tụ Đức xoa xoa lòng bàn tay rồi đặt lên miệng hà hơi, tức giận nói.

“Chỉ cần người trong đạo cung phối hợp tốt, chuyện lần này không khó. Chúng ta chỉ cần cảnh giác phương hướng quan binh đánh lén là được.” Tư Mã Quang Đồ nói, khá là thành thạo.

“Vậy được rồi, lần trước đánh một trận nhỏ với quan binh, cuối cùng chẳng thu được tí đồ tốt nào. Lần này tuyệt đối

không được thất bại nữa.” Hoàng Tự Đức nói.

Lần này, trong 20 người Hoàng Tự Đức điều động thì có một Tứ Phẩm là hắn, 2 tên Nhị Phẩm, 5 tên Nhất Phẩm, còn lại đều là quân lính bình thường.

Ngoài ra, tuy phẩm cấp đều là trước kia khảo hạch được nhưng hiện giờ vì trải qua một thời gian dài đói khổ rét lạnh, vừa mệt vừa đói nên thể chất của mọi người đều đã giảm sút khá nhiều.

Chẳng qua, nếu chỉ vây công, đối phó mấy tên tiểu tử chưa mọc đủ lông thì cũng không thành vấn đề.

Trọng điểm chính vẫn là ở trên người Tiêu Dung, cao thủ Tam Phẩm kia. Cái này thì phải xem đại đồ đệ của lão có góp đủ sức hay không.

Chỉ cần đánh lén thành công, bọn họ lại phối hợp, cùng xông lên. Cuối cùng thì có thể dám chắc Tiêu Dung có muốn chạy cũng không thoát được.

“Được rồi, đánh dấu mấy chỗ quanh đây đi. Sau đó rút về trước tìm chỗ nghỉ, chờ buổi tối lại đến.” Hoàng Tự Đức xác định phương vị sau, xoay người lại mang theo mọi người quay về.

*

UỲNH! Uỳnh!

Chạng vạng tối, tiếng sấm rền vang trên bầu trời. Từ gần đến xa, thoáng cái đã vượt qua Thanh Hòa Cung, phóng về nơi xa tít.

Tầng mây chậm rãi ngưng tụ khiến người ta không phân biệt được ánh sáng lờ mờ này là do trời đã tối dần hay là vì mây tích tụ.

Tiêu Thanh Anh ngồi bên cửa sổ gian phòng của mình, nhìn những cây đào mọc uốn lượn theo hành lang phía bên ngoài, gương mặt xinh đẹp hơi u buồn.

Hôm qua, từ lúc nữ tuỳ tùng kia mất tích đến giờ, nàng vẫn luôn bị phụ thân cấm túc, không cho phép bước chân ra khỏi phòng.

Ngoài cửa có Trương Vinh Phương theo sát, vòng ngoài còn có sư tỷ Triệu Đại Thông nhìn chằm chằm.

Với võ công mới chỉ lên được cảnh giới Rèn Gân của nàng mà muốn lao ra ngoài, căn bản là không thể nào.

“Haiz… không biết bây giờ Tiểu Nhiễm thế nào rồi…?”

Tiểu Nhiễm là nhũ danh tuỳ tùng lúc trước của nàng.

Tuy có đôi lúc Tiêu Thanh Anh hơi bướng bỉnh, nhưng nàng vẫn biết phân biệt đúng sai.

Có lẽ Tiểu Nhiễm gặp chuyện là vì nàng, chuyện này Tiêu Thanh Anh hiểu rất rõ.

Gió mát phất phơ từ bên ngoài thổi vào trong phòng. Chợt có một chiếc lá héo khô bị gió cuốn bay, xuyên qua khung cửa sổ, rơi xuống chiếc bàn trước mặt Tiêu Thanh Anh.

“Ồ?” Tiêu Thanh Anh tập trung nhìn kỹ thì phát hiện đấy căn bản không phải là lá cây gì hết. Nó chính là một tờ giấy được gấp lại rất giống hình chiếc lá.

Nàng nhẹ nhàng cầm tờ giấy lên, cẩn thận quan sát xung quanh rồi đứng dậy, đóng cửa sổ lại.

Thời điểm những tia sáng mặt trời còn sót lại chiếu xuyên qua lớp giấy dán cửa sổ, Tiêu Thanh Anh mở tờ giấy kia ra.

“Tiểu Anh thân: Mấy ngày nay ta đã cẩn thận điều tra việc Tiểu Nhiễm mất tích, bây giờ đã có chút manh mối. Muội nhất định phải cẩn thận những người bên cạnh mình.

Còn có một chuyện khẩn cấp khác không tiện nói qua thư. Đêm nay giờ hợi ba khắc, hãy đến cầu Thăng Tiên ở sơn môn gặp ta.”

“Là bút tích của Vô Ưu ca ca!” Tiêu Thanh Anh vui vẻ nhìn lá thư, nét mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

Nàng không tin Trần Vô Ưu sẽ có lòng muốn hại mình. Bao dịu dàng ấm áp lúc trước, bao nhiêu hứa hẹn ngọt ngào… Nếu không thật lòng yêu thích thì tại sao lại phải tốn thời gian ở cạnh, chăm sóc nàng như vậy chứ?

Chương 63: Cánh bướm nhỏ trong đêm

“Giờ hợi ba khắc à?” Tiêu Thanh Anh luôn cảm thấy Vô Ưu ca ca đã chịu oan. Người xấu thật sự phía sau màn rất có thể là kẻ khác.

Nàng không nghĩ ngợi thêm nữa.

Nhìn trang thư trên mặt bàn, Tiêu Thanh Anh cẩn thận cầm lên, bỏ vào túi tiền của mình.

Nàng không xem nữa, mà gấp nhỏ nó lại.

“Đêm nay phải tranh thủ cơ hội.”

Chắc chắn là bên phía Vô Ưu ca ca đã tra được ít manh mối quan trọng nên mới đến tìm nàng để tiện trao đổi hơn.

Uỳnh! Uynh!

Sắc trời ngày càng nặng nề u ám. Sấm chớp lóe lên, chiếu sáng cả phòng ngủ.

Thời gian chậm rãi trôi, cũng không biết đã qua bao lâu.

Đêm khuya, giờ Hợi.

Rõ ràng vừa rồi Tiêu Thanh Anh vẫn còn đang nằm trên giường ngủ say, thế mà lúc này đã mở to mắt nhìn về cửa sổ.

Ánh chớp xẹt qua khung cửa sổ, tiếng sấm rền vang.

‘Sắp đến giờ rồi… nên đi thôi.” Tiêu Thanh Anh xuống giường, nhanh chóng mặc quần áo, cuối cùng còn cầm theo bọc đồ nhỏ đã chuẩn bị từ trước.

Đùng!

Tiếng sấm lại vang lên.

Tiêu Thanh Anh đổi một đôi giày bó, lẳng lặng đi đến bên cửa chính.

Bên ngoài phòng ngủ là hành lang bán lộ thiên, chỉ có một bên vách tường.

Lúc này mưa to trút xuống, đọng lại nhưng giọt nước lớn bị gió tạt vào hành lang.

Nhìn thời tiết thế này, trong lòng Tiêu Thanh Anh có chút bồn chồn lo lắng. Nhưng vì hết lòng cảm mến cùng tin tưởng Vô Ưu ca ca nên nàng cố gắng đè nỗi sợ hãi trong lòng xuống.

Két két!

Tiếng sấm rền vang đã hoàn toàn che lấp tiếng động khi nàng mở cửa.

Ra khỏi phòng, Tiêu Thanh Anh nhẹ tay nhẹ chân, bước nhanh bước chậm chạy vào hành lang.

Nàng men theo hàng lang, chạy về phía trước. Rất nhanh sau đó đã nhìn thấy một dãy phòng của đệ tử tạp dịch.

Không lâu sau, xuyên qua mấy ngõ tắt, Tiêu Thanh Anh một mình đi về phía trước đạo cung.

Cầu Thăng Tiên cũng ở đây.

Lúc này Trần Vô Ưu đang đứng đó, lẳng lặng chờ đợi Tiêu Thanh Anh đi đến.

Ban đêm, gió lớn, mưa nặng hạt. Cây cối bị gió mạnh thổi đến mức nghiêng ngả, phát ra những tiếng soàn soạt như giọng cười điên cuồng của yêu ma.

Có chút ánh sáng hắt ra từ chủ điện của điện Huyền Tâm, chiếu rọi cái bóng không ngừng lay động của những kiên trúc nhỏ xung quanh.

Tiêu Thanh Anh bước nhanh bước chậm chạy đến nơi, lao thẳng về phía cây cầu ở sơn môn.

Nàng nhất định phải nhanh chóng tìm thấy Vô Ưu ca ca. Nếu không, một khi có người hầu phát hiện ra nàng biến mất thì coi như xong đời.

Nếu phụ thân biết nàng lại lén đi gặp Vô Ưu ca ca thì rất chắc chắn là thời gian cấm túc lại bị kéo dài.

Tiêu Thanh Anh chạy thẳng một mạch đến bên cạnh cầu Thăng Tiên, đứng nép vào một bên dưới vòm cầu. Nàng thấy không có người nào canh gác ở đây, mặt cầu trống rỗng tối đen thì có chút sợ hãi

“Vô Ưu ca ca?” Tiêu Thanh Anh nhỏ giọng kêu.

Tiếc là gió quá lớn, lại còn có tiếng mưa nặng hạt xối xả rơi xuống đất, giọng nói nhỏ bé của nàng căn bản là không thể truyền đi xa.

Trên cầu Thăng Thiên, ngoài nàng thì không còn ai khác. Nếu có cũng chỉ là đạo nhân phụ trách đón khách hoặc là người gác cổng dưới ánh đèn chập chờn mà thôi.

“Ca ca? Huynh ở đâu? Ta đến rồi này.” Tiêu Thanh Anh khẽ gọi.

Nàng nhìn một lượt xung quanh, phía trước không một bóng người.

Mưa dần nặng hạt, tiếng sấm ngày càng vang, cả ánh trăng ban đêm cũng bị che khuất.

Tiêu Thanh Anh nhìn quanh, chợt thấy dưới vòm cầu tối đen có một bóng người.

“Vô Ưu ca ca.” Nàng vội vàng chạy về hướng người nọ.

Soạt!

Người kia bỗng bị gió thổi hơi lung lay.

Chờ đến khi Tiêu Thanh Anh chạy đến gần, nhìn kỹ lại mới biết thì ra đó chỉ là một cái áo tơi rách nát bị gậy gỗ dựng lên.

Trên mặt nàng lộ rõ vẻ thất vọng, muốn quay người trở về.

“Cứ lặng lẽ ra ngoài sơn môn, ta đang chờ muội ở cửa. Nhanh lên, đừng để người khác phát hiện, có kẻ xấu đang theo dõi muội!” bên tai nàng chợt vang lên giọng nói của Trần Vô Ưu.

“Vô Ưu ca ca!” Tiêu Thanh Anh lập tức vui vẻ. Nàng biết Vô Ưu ca ca mình thích đang đứng ở đấy chờ mình.

Lúc này Tiêu Thanh Anh không chút do dự, chạy thẳng ra ngoài sơn môn.

Ngoài sơn môn.

Hai bên rừng rậm có bốn, năm bóng đen đang lặng lẽ ẩn nấp, chờ đợi Trần Vô Ưu ra hiệu.

Trần Vô Ưu đứng ở cửa sơn môn, tay cầm một chiếc dù đen, nhìn đạo nhân phụ trách đón khách đã hôn mê bất tỉnh.

Tất cả đều đã chuẩn bị xong.

Thấy Tiêu Thanh Anh dầm mưa chạy về phía mình, trên mặt Trần Vô Ưu lộ ra nụ cười nhẹ nhõm.

Thiếu nữ giống như cánh bướm nhỏ trong đêm đen mưa gió, tung cánh bay về phía hắn ta…

Đột nhiên có một bóng đen đâm nghiêng, từ phía sau lao ra. Chỉ thoáng chốc đã đối diện với cánh bướm nhỏ.

Phốc!

Con bướm nhỏ nửa đường gãy cánh, ngã nhào xuống đất.

“Hả?”

Trần Vô Ưu sửng sốt, chưa kịp hồi thần thì đã thấy bóng đen kia vác Tiêu Thanh Anh lên lưng rồi quay đầu chạy như bay.

Chương 64: Giả vờ

Hắn ta hoảng hốt, không kịp nghĩ ngợi gì đã cắm đầu đuổi theo. Thế nhưng khoảng cách giữa hắn ta và Tiêu Thanh Anh phải đến hơn 20 mét, không có khả năng đuổi kịp.

Ngay chính Tiêu Thanh Anh cũng bị đánh cho mơ mơ màng màng, đầu óc choáng váng.

Ngay vừa rồi, nàng chợt cảm thấy dưới chân bước hụt một cái, sau đó thì hôn mê luôn.

Không biết đã qua bao lâu, đến khi lấy lại tinh thần thì đã thấy bản thân đang dựa vào một lồng ngực ấm áp lại vững chãi.

“Tiêu sư tỷ? Tỷ không sao chứ?” Bên tai vang lên giọng nói vô cùng quen thuộc.

Cả người Tiêu Thanh Anh run rẩy, suýt thì gào lên.

Nhưng nàng đột nhiên phản ứng kịp. Giọng nói này không phải của Trương Vinh Phương, lúc nào cũng đi theo mình sao?

Tiêu Thanh Anh cố nén cảm giác đau đớn phía sau cổ, đưa tay lau sơ nước mưa dính trên mặt và tóc.

Nhìn kỹ lại, quả nhiên cõng nàng về đúng là Trương Vinh Phương, người phụ thân phái tới bảo vệ nàng.

“Sao ngươi lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Làm ta sợ muốn chết!” Ngực Tiêu Thanh Anh không ngừng phập phồng, gương mặt xinh đẹp tái nhợt,

“Lúc nãy ta bị sao vậy?” Tiêu Thanh Anh hỏi đối phương, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

Trương Vinh Phương lắc đầu không nói.

Vừa rồi hắn cảm thấy không ổn, cẩn thận quan sát một hồi mới nhìn thấy Tiêu Thanh Anh lén lút chạy ra ngoài.

Hắn vốn tưởng thời tiết ác liệt thế này, đã lạnh lại còn mưa to gió lớn thì có thể kê cao gối ngủ một giấc thật ngon rồi chứ.

Đáng tiếc, Tiêu sư tỷ này thật sự không khiến người bớt lo chút nào.

“Tiêu sư tỷ, muộn thế này rồi tỷ còn ra ngoài đi dạo, là muốn làm gì thế?” Trương Vinh Phương nhìn trái phải một vòng. Nơi này trừ hai người bọn họ ra, trong phạm vi vài chục mét không còn một ai.

Vừa rồi, không phải là con ranh này đang tìm cách bỏ trốn đấy chứ?

Ánh mắt Trương Vinh Phương dần trở nên nguy hiểm.

Trước khi nghĩ được cách thoát ly khỏi cha con Tiêu Dung, cho dù có không tình nguyện thì chỉ cần Tiêu Dung hạ lệnh, hắn không thể không ló mặt ra bảo vệ Tiêu Thanh Anh.

Bây giờ nếu Tiêu Thanh Anh có chuyện, hắn chắc chắn sẽ bị truy cứu trách nhiệm liên quan.

Đến lúc đó, trừ khi hắn có thể quẳng luôn Đạo Tịch, một mình hạ gục tất cả những người xung quanh rồi chạy khỏi Thanh Hoà Cung, sau đó sống đời lẩn trốn truy nã. Nếu không nhất định phải bảo vệ con nhãi này thật tốt…

“Ta ra ngoài giải sầu một chút không được à? Ai cần ngươi lo!” Tiêu Thanh Anh bị dọa thật. Lúc này nàng mặt mũi đã trắng bệch, tức giận nói.

“Xin sư tỷ thông cảm nhiều hơn một chút. Nếu tỷ xảy ra chuyện gì, nói không chừng sư phụ sẽ đánh chết ta. Vì an toàn của tỷ và ta, Vinh Phương không thể không làm như vậy. Thật xin lỗi.” Trương Vinh Phương nghiêm túc giải thích.

“Thật ra ngươi không cần như vậy. Nếu phụ thân hỏi đến, ta có thể chủ động nói với người là do ta tự muốn ra ngoài giải sầu. Cam đoan sẽ không liên luỵ đến ngươi.” Tiêu Thanh Anh cũng nghiêm túc đáp lại.

“Xin lỗi, sư tỷ.” Trương Vinh Phương không hề dao động.

Vừa nãy con ranh này suýt thì xông ra khỏi sơn môn, ai mà tin nàng thì đúng là đồ ngu.

“Với lại sư tỷ này. Vừa rồi tỷ nằm rạp trên đất một lúc lâu, là do ta ở phía sau phát hiện có chỗ không đúng nên mới chạy thẳng đến. Lại gần thì phát hiện tỷ đang nằm trên mặt đất. Trời lạnh thế này, lại còn mưa gió bão bùng… phong hàn nhập thể thì phiền toán lắm đấy.” Trương Vinh Phương than thở.

“Vừa rồi… hình như ta bị người khác đánh lén.” Tiêu Thanh Anh sờ gáy. Thời tiết quá lạnh, chỗ bị đánh giờ cũng chỉ đau ê ẩm mà thôi.

“A? Là tên nào dám cả gan đánh lén người Thanh Hòa Cung chúng ta? Không được, chúng ta phải nhanh chóng quay về kiểm tra xem có gì đáng ngại hay không.” Trương Vinh Phương lập tức ‘khẩn trương’ nói.

“Sư tỷ, tỷ có nhìn thấy người đánh mình không?”

“Không… ta… đầu có hơi choáng váng…” giọng nói của Tiêu Thanh Anh có hơi rên rỉ.

Màn đêm mờ ảo, một làn sương mỏng manh dần dần bao phủ khắp không gian.

Trương Vinh Phương vừa mang theo Tiêu Thanh Anh chạy thẳng về, vừa hỏi nàng tại sao lại muốn chạy ra ngoài, xuống núi muộn như vậy?

Ban đêm dưới núi có rất nhiều thú dữ, ngay cả một người có võ công cao cường cũng không dám xuống núi vào lúc tối tăm thế này.

Nàng là một võ tu mới bò đến cảnh giới Rèn Gân, chưa có kinh nghiệm thực chiến. Việc xuống núi, vào rừng thời điểm này vô cùng nguy hiểm.

“Ta chỉ là… ta chỉ muốn nhìn cảnh sắc Hồng Sơn về đêm thôi. Ngươi quản ta nhiều như vậy làm gì?” Tiêu Thanh Anh không muốn nói ra chân tướng.

“Sư tỷ có biết Hồng Sơn ban đêm nguy hiểm như thế nào không…”

Trương Vinh Phương chợt cảm thấy phía sau lưng có một luồng gió lạnh đánh tới.

Đối phương không hề che dấu một chút nào, động tĩnh khi xuất thủ cực kỳ lớn. Tương tự như vậy, động tĩnh lớn thì uy lực cũng rất lớn.

Trương Vinh Phương chỉ cảm thấy da gà da vịt nổi khắp lưng.

Chương 65: Tiêu Đằng

Hắn lập tức ném Tiêu Thanh Anh sang bên trái, bản thân thì lăn về phía tay phải.

“Còn dám trốn?” Một giọng nói thô bạo vang lên từ phía sau.

Trương Vinh Phương nhìn lại thì thấy sư huynh Tiêu Đằng lao ra từ bóng tối, vẻ mặt rất chi là giận dữ.

Dưới ánh trăng mỏng manh, Tiêu Đằng không nói hai lời, lại một lần nữa vung quyền đánh về phía Trương Vinh Phương.

Chiêu thức này có tốc độ quá nhanh, Trương Vinh Phương chưa kịp đứng lên khỏi mặt đất nên không thể nào tránh khỏi, chỉ còn có thể mạnh mẽ chống đỡ.

Nhưng vào thời điểm kháng cự, chắc chắn sức mạnh hắn luôn cố ẩn giấu sẽ bị lộ sạch…

“Dừng tay! Đại sư huynh!”

Không đợi Tiêu Đằng tới gần, một bóng người cao lớn khác từ một bên lao ra, giữ chặt cánh tay hắn ta.

Người kia có hình thể không kém gì Tiêu Đằng. Ánh trăng rọi xuống, rõ ràng là sư tỷ Triệu Đại Thông.

“Chuyện còn chưa rõ ràng, đừng dễ dàng động thủ như vậy! Tránh tạo thành hiểu lầm!” Triệu Đại Thông vội vàng nói.

“Ta đã tận mắt chứng kiến hắn bắt cóc Tiểu Anh sư muội! Đây có thể là giả sao?” Tiêu Đằng tức giận nói.

“Tránh đường cho lão tử, nếu không ta sẽ đánh cả ngươi!”

“Huynh bình tĩnh lại đi!” cánh tay Triệu Đại Thông vung lên, cứ vậy mà áp chế Tiêu Đằng.

“Có chuyện gì, mời sư phụ đứng ra rồi nói tiếp, không đến phiên đệ tử chúng ta quyết định!”

Ngay khi nàng nói những lời này, Tiêu Đằng đã giãy dụa vài lần nhưng không thoát ra được.

Hắn chỉ có thể tức giận hừ lạnh, hất tay ra.

Trong bóng tối có thể thấy lờ mờ nhìn thấy hai mắt Tiêu Đăng sáng rực giống như đang phát sáng, nhìn chằm chằm vào Trương Vinh Phương. Cái nhìn cực kỳ lạnh lẽo.

Trương Vinh Phương từ trên mặt đất đứng lên, vỗ vỗ đạo bào đã ướt nhẹp trên người rồi ôm quyền.

“Vậy thì cùng đi gặp sư phụ, để ngài tự quyết định.”

Trực giác cho Trương Vinh Phương biết, lúc này Tiêu Đằng rất nguy hiểm.

Người này là cao thủ Nhị Phẩm, trước đó không nói câu nào đã bất ngờ ra tay. Trương Vinh Phương cứ cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng.

Nếu không phải là có Triệu Đại Thông ngăn cản, vừa rồi hắn nhất định sẽ bại lộ bản thân, cùng đối phương chiến đấu đến cùng.

Lúc này, với thực lực lá bài tẩy của Trương Vinh Phương, đánh chưa chắc đã thắng, cửa thua lại sáng hơn nhiều.

Điều này càng khiến khao khát sức mạnh của Trương Vinh Phương lớn hơn.

Nếu hắn mạnh hơn Tiêu Đằng, căn bản là không cần phải chịu đựng uất ức này.

“Cảm ơn sư tỷ.” Trương Vinh Phương lại hướng về phía Triệu Đại Thông, cảm ơn thêm một lần nữa.

“Không cần, đi thôi. Sư phụ đang đợi chúng ta đấy.” Vẻ mặt Triệu Đại Thông cũng hơi khó coi.

Nửa đêm, tiểu Anh sư muội đột nhiên biến mất. Mọi người ngủ không ngon giấc, nên tâm trạng ai cũng khó chịu.

Tiêu Thanh Anh ở một bên thấy vậy thì vội vàng bước nhanh đến đến bên cạnh Tiêu Đằng và Triệu Đại Thông, không hề nói gì.

Động tĩnh vừa rồi của bọn họ cũng đánh thức không ít đạo nhân xung quanh.

Đạo nhân phụ trách tuần đêm cũng tiến đến hỏi thăm vài câu, nhưng bị Tiêu Đằng chặn lại nên cũng không hỏi nhiều.

Chỉ cần không phạm tội, không có việc gì xảy ra thì mấy việc nhỏ như lẻn xuống núi này tất nhiên sẽ do các pháp sư của sư môn tự xử lý.

Mọi người đi thẳng về lầu các của Tiêu Dung.

Trong lầu các đèn đuốc sáng choang, đã có không ít người đứng ở đó.

Trên tóc Tôn Nguyên Phong vẫn còn dính nước mưa, hẳn là do chạy khắp nơi để gọi người.

Trần Tuệ cúi đầu, lặng lẽ ngáp một cái.

Đôi mắt của Hồng Đạt khép hờ, giống như đang ngủ lại giống như rất tỉnh táo

Tiêu Dung đang ngồi trên ghế thái sư, trên tay cầm một chén trà nóng. Thế nhưng trên mép chén trà đã xuất hiện đầy vết rạn nhìn rất mới, hình như là vừa mới nứt ra.

Ông ta có vẻ điềm tĩnh, nhưng trong lòng rõ ràng không bình yên như vẻ bề ngoài.

Hai đệ tử tạp dịch cẩn thận thu dọn đồ đạc xung quanh. Sau khi Tiêu Đằng, Triệu Đại Thông, Trương Vinh Phương và những người khác đi vào, họ tự mình rời đi, đóng cửa lại.

Chỉ còn những người thuộc môn hạ của Tiêu Dung ở lại.

Sau khi đưa Tiêu Thanh Anh vào cửa, ba người đều khom mình hành lễ.

“Sư phụ!”

Tiêu Thanh Anh hơi câu nệ, không dám nhìn vào mắt phụ thân mình.

“Phụ thân….”

Tiêu Dung đưa mắt nhìn những người có mặt ở đây. Ánh mắt lão ta thoáng dừng lại trên người Trương Vinh Phương có bộ dạng chật vật nhất.

“Nói đi. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tại sao Tiểu Anh lại suýt chút nữa biến mất?”

Ánh mắt lão nhìn về phía đại sư huynh Tiêu Đằng.

Im lặng.

Trong lư hương cách vách, một nén hương đang chậm rãi bốc lên khói trắng.

Khí tức giống như xạ hương thoang thoảng, rõ ràng là có tác dụng ngưng thần tĩnh khí.

Lúc này không khí càng lộ rõ vẻ ngột ngạt.

“Vừa rồi đệ tử nghe thấy động tĩnh nên ra ngoài kiểm tra. Kết quả phát hiện Trương Vinh Phương đang lén lén lút lút ôm tiểu Anh sư muội, không biết là muốn làm gì! Ta nhất thời nóng giận, liền chuẩn bị ra tay…”

Tiêu Đằng hít sâu một hơi, là người đầu tiên lên tiếng.

Chương 66: Trục xuất khỏi sư môn

Nhất thời, ánh mắt của mấy người đều dồn dập nhìn vào Trương Vinh Phương.

Mí mắt Trương Vinh Phương giật giật. Cùng lúc bị mấy cao thủ có phẩm cấp nhìn chằm chằm, da hắn lập tức nổi đầy gai ốc.

Trong ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn dầu, hắn ôm quyền hành lễ.

"Hồi bẩm sư phụ. Đệ tử phụ trách trông nom ca nửa đêm, thấy Tiêu sư tỷ đột nhiên vô cớ đi ra ngoài nên lập tức theo sát phía sau. Về sau phát hiện sư tỷ muốn xuống núi, còn bất ngờ bị người đánh ngất liền xông ra doạ người kia bỏ chạy, cứu sư tỷ…"

"Vớ vẩn! Rõ ràng là người muốn dụ dỗ tiểu Anh sư muội!" Tiêu Đằng lớn tiếng chỉ chích.

"Trước khi sự việc được điều tra rõ, huynh có thể yên lặng một chút không! Ta tin Vinh Phương không phải loại người như vậy!" Triệu Đại Thông cũng cao giọng.

"Từ lâu ta đã nghi ngờ Trương Vinh Phương có vấn đề! Lần trước cũng là…" Tiêu Đằng còn muốn nói tiếp. Chỉ một Triệu Đại Thông thì còn chưa áp được hắn.

"Đủ rồi!" Tiêu Dung đột nhiên lớn tiếng.

"Sự thật là thế nào, tiểu Anh có thể tự mình giải thích! Còn chưa đến lượt các người cãi nhau đâu!

"Tiểu Anh, đã xảy ra chuyện gì?" Tiêu Dung đưa mắt nhìn nhi nữ.

Tiêu Thanh Anh cắn môi cúi đầu, nhất thời trong lòng giống như đay rối.

"Tiểu Anh?" Tiêu Dung lại lên tiếng.

Lông mày lão ta nhíu chặt. Bàn tay cầm tách trà khẽ run lên, lực đạo càng lúc càng lớn.

Ánh mắt của Tiêu Đằng, Triệu Đại Thông và những người còn lại đều đổ dồn vào Tiêu Thanh Anh.

Rõ ràng là lúc này, lời nói của nàng sẽ xác định liệu Trương Vinh Phương có bị oan uổng hay không.

Chỉ là….

Trương Vinh Phương nhìn Tiêu Thanh Anh vẫn luôn im lặng, tâm trạng chìm xuống đáy cốc.

“Tiêu sư tỷ, ta thật sự lừa tỷ trốn xuống núi sao? Nói chuyện làm việc, chung quy cần có chút lương tâm.” Hắn nói.

Cơ thể Tiêu Thanh Anh run lên.

Nàng rất rõ là do mình lén lút trốn đi, muốn xuống núi. Nhưng nếu nàng nói thật, vậy thì tất nhiên là sẽ liên luỵ đến Vô Ưu ca ca.

Vô Ưu ca ca đã bị phụ thân hiểu lầm nhiều lắm rồi, nếu lại thêm chuyện này thì…

Tương lai sao nàng có thể ở bên Vô Ưu ca ca được chứ?

Trong lòng nàng cảm thấy áy náy, lời thanh minh đến bên miệng lại không nói ra được.

Vì thế nàng chỉ có thể im lặng, quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn vào tầm mắt của Trương Vinh Phương.

“Trương Vinh Phương, ngươi còn gì để nói không?” Tiêu Dung rũ mắt nhìn lại.

“… Không có gì để nói.” Trương Vinh Phương thực sự không có gì để nói.

Sự im lặng của Tiêu Thanh Anh đã đặt hắn vào vị trí khó giải thích nhất.

Lúc này, không cần biết hắn nói gì, nó cũng bị coi như một lời ngụy biện.

“Chắc chắn là hắn đã lén lút gây chuyện!” Tiêu Đằng lạnh lùng nói.

“Sư phụ, một người bất trung bất chính như vậy, cứ để ta đánh chết hắn đi!” Tiêu Đằng chỉ muốn nhào lên ngay lập tức.

“Bằng chứng đâu? Nếu Vinh Phương sư đệ thực sự cứu người thì những gì lúc này huynh đang làm sẽ là một sai lầm cực lớn!” Triệu Đại Thông cũng bước tới, tức giận nói.

“Bây giờ ta vẫn đang nói chuyện với hắn. Ta thấy ngươi là cùng một giuộc với hắn!” Tiêu Đằng chỉ vào Triệu Đại Thông, vẻ mặt dữ tợn.

“Tiêu Đằng! Người có gan nói lại những lời này không?” Triệu Đại Thông cũng tức giận. Bắp thịt trên người kéo căng, lúc nào cũng sẵn sàng động thủ.

“Nói lại lần nữa thì sao?”

“Đủ rồi!” Tiêu Dung đột nhiên đứng dậy, rống lên.

Hiện trường lập tức khôi phục yên tĩnh. Triệu Đại Thông cùng Tiêu Đằng trợn mắt nhìn nhau nhưng không dám nói thêm câu nào nữa.

Tiêu Dung nhìn Tiêu Thanh Anh, đáy mắt lóe lên vẻ phức tạp

Rốt cuộc thì nhi nữ của mình là người thế nào, tất nhiên là Tiêu Dung biết rất rõ. Vừa rồi, tất cả biểu hiện của nàng đều bị lão ta nhìn thấu.

Tiêu Dung chắp hai tay chắp sau lưng, chậm rãi đi tới chỗ Trương Vinh Phương khom người, cúi đầu.

“Trương Vinh Phương.”

“Có đệ tử.”

“Từ hôm nay trở đi, ngươi không tiện đi theo tiểu Anh nữa. Trước khi mọi chuyện được điều tra rõ ràng, ngươi cứ quay về chờ kết quả đi.” Tiêu Dung trầm giọng nói.

“Đệ tử tuân mệnh.”

Trương Vinh Phương lại cúi đầu, đứng dậy chắp tay về phía Triệu Đại Thông. Hắn nhìn Tiêu Đằng, sau đó xoay người rời đi.

Trương Vinh Phương hiểu rõ, từ giờ phút này trở đi, mặc kệ là vì lý do gì, Tiêu Dung cũng sẽ không tin mình nữa.

“Còn nữa, lúc trước ta vì tiểu Anh nên mới đề bạt ngươi. Hiện tại ngươi làm không tốt, đến từ đâu thì trở về đó đi.”

Giọng nói của Tiêu Dung lại bất ngờ vang lên.

Không cần biết có phải là vấn đề hay không, bây giờ lão ta cũng không có tinh lực và thời gian điều tra rõ ràng.

Thay vì giằng co, tốt hơn là nên cắt giảm khoản chi tiêu ngoài định mức này đi. Danh ngạch còn trống thì tìm người mới thay vào.

Trương Vinh Phương dừng lại, nhận ra Tiêu Dung đã quyết định hoàn toàn từ bỏ hắn. Lão ta nói ra những lời này, về cơ bản chính là đã trục xuất hắn khỏi sư môn.

Chương 67: Hữu duyên sẽ gặp lại

Chẳng qua như vậy cũng tốt. Có ở lại cái đạo cung vứt đi này cũng chẳng thể nhìn thấy còn đường phía trước. Hắn vẫn luôn có chút lấn cấn, không hạ quyết tâm được. bây giờ thì hay rồi, không còn chút dây mơ rễ má nào, có thể dứt khoát rời đi rồi.

Trương Vinh Phương xoay người, đứng ở ngưỡng cửa, lần cuối cùng khom người thi lễ.

“Đệ tử tuân mệnh.”

Thi lễ xong, hắn xoay người nhanh chóng rời đi. Không lâu sau, bóng dáng Trương Vinh Phương đã biến mất trong màn đêm.

“Sư phụ! Lúc trước đệ tử đã nói rồi, lần hạ độc kia và cả lần này nữa, tất cả đều là nhờ vào Vinh Phương sư đệ. Nếu không thì tiểu Anh sư muội đã xảy ra chuyện rồi. Ngài đuổi hắn đi thế này không phải là đã thoả mãn cái tâm hại người của những kẻ kia hay sao! Sau này nếu xảy ra chuyện, ngài sẽ hối hận!” Triệu Đại Thông tức đến khó thở.

“Được rồi, tất cả giải tán đi.” Tiêu Dung không trả lời. Lão ta lướt qua Triệu Đại Thông đang thở hổn hển vì tức giận, ánh mắt rơi thẳng lên người Tiêu Đằng.

“Sau này sẽ để Tiêu Đằng chăm sóc Tiểu Anh đi. Đại Thông, ngươi cứ tỉnh táo lại trước đi.”

“Tuân mệnh sư phụ!” Vẻ mặt của Tiêu Đằng không thay đổi, ôm quyền hành lễ.

“Chao ôi!” Triệu Đại Thông giậm chân, nhưng cũng không thể làm gì được.

Tính cách sư phụ vốn phóng khoáng tự nhiên, nhưng một khi gặp chuyện liên quan đến nhi nữ là sẽ biến thành do dự thiếu quyết đoán, nghi thần nghi quỷ.

Rốt cuộc thì ai phải chịu trách nhiệm cho việc này, đến bây giờ còn chưa thấy rõ à?

Cho dù Trương Vinh Phương có nhiều chỗ đáng ngờ nhưng mấy lần liên tiếp đều không xảy ra chuyện gì. Cứ vậy mà đuổi

hắn ra khỏi sư môn, có phần khiến người ta cảm thấy quá lương bạc.

Sáng sớm hôm sau.

Trương Vinh Phương thu thập hành lý, tìm cái bao tải to đựng đầy dược liệu đã mua lần trước rồi kéo nó ra giữa phòng.

Hắn thay một bộ quần áo khác rồi mở cửa đi ra ngoài.

Ngoài cửa, Đổng Đại Phương đang phơi quần áo lên dây phơi trên hành lang. Đối phương nhìn thấy hắn thì há mồm muốn nói gì đó, nhưng sau vẫn nhịn được mà không nhiều lời thừa thãi.

Kéo hành lý dọc theo hàng lang, Trương Vinh Phương đúng lúc gặp phải tiểu đội trực luân phiên ngày hôm nay.

Từ Minh Ngọc và Lý Phục Hoa đều ở trong đội ngũ này, hai người theo một đạo nhân cao gầy đi tuần tra.

Thấy hắn đi ra, Lý Phục Hoa có hơi ngạc nhiên.

“Trương sư huynh, huynh đây là…?”

“Vì xảy ra một số chuyện nên bị sư phụ đuổi rồi. Hiện giờ ta đã không được tính là đệ tử tu hành nữa.” Trương Vinh Phương cảm thấy không có gì phải giấu giếm nên nói thẳng.

“Chuyện này…” Lý Phục Hoa còn muốn nói gì đó nhưng Từ Minh Ngọc bên cạnh đã véo nhẹ lên cánh tay, lắc đầu với nàng.

“Hai người đi đi. Sau này hữu duyên sẽ gặp lại.” Trương Vinh Phương không nói gì thêm nữa. Dưới ánh mắt chăm chú của hai người, hắn xách bọc đồ to bự của mình lên rồi thản nhiên rời khỏi khu vực này.

Trương Vinh Phương không quay về nơi ở của đệ tử tạp dịch, mà đi thẳng về phía sơn môn.

Thanh Hòa Cung không phải là chỗ bị cấm ra vào, muốn lên hay xuống núi cũng chẳng có ai ngăn cản. Nhưng nếu như chưa được cho phép mà đã tự ý rời núi thì sẽ hủy bỏ Đạo Tịch.

Đám đạo nhân sau khi xuống núi, nếu về nhà mà không còn Đạo Tịch thì nam đinh gia đình sẽ bị bắt đi tòng quân.

Còn nếu không về nhà, Đại Linh vốn có quy định nghiêm khắc với các ngành nghề. Phần lớn nghề nghiệp đều phải thừa kế nghiệp cha, đời đời làm tiếp, không cho phép tùy tiện thay đổi.

Ví dụ như công tượng (thợ thủ công), nhất định phải đời đời làm công tượng.

Chế y (may quần áo) cũng nhất định phải đời đời làm chế y.

Mà một số nghề nghiệp lại không cho phép tùy tiện vào làm, muốn làm thì phải đến quan phủ xin phép.

Thế nên phạm vi mà người thường có thể lựa chọn thật sự rất ít.

Đại khái là chỉ có thể làm chui.

Nhưng dù nói thế nào, trong lòng Trương Vinh Phương cũng đã hạ quyết tâm. Hắn xách hành lý và bao dược liệu, đi thẳng qua khu đệ tử dừng chân, lướt qua hai tòa điện thờ phụ.

Điện Linh Quan và điện Thần Tài, hai chỗ này vẫn không ngừng vọng ra tiếng tụng kinh của khách hành hương, lộ ra vẻ bình thản tự nhiên của Đạo Môn.

Trương Vinh Phương cũng không nhìn nhiều, hắn men theo con đường bên hông điện thờ phụ, tiếp tục đi phía trước.

Sau đó là chủ điện - điện Huyền Tâm.

Phía trước đại điện tường đỏ ngói vàng là một khoảng sân rất rộng. Trên đó đặt một cái lư hương cực lớn, bên trong có cắm vô số nén hương thô to, bên trong hương khói lượn lờ.

Một lão giả mặc áo bào gấm đang cùng điện chủ đứng bên cạnh một lư hương cao cỡ một người, nhỏ giọng nói chuyện phiếm.

Trương Vinh Phương tiếp tục đi về phía trước, qua cổng vòm chính là điện Nghiêm Tùng. Các khách quý sẽ đăng ký ở chỗ này, sau đó thì tách ra, có người hướng dẫn riêng.

Chương 68: Không thể đi

Bây giờ mới là sáng sớm mà đã có không ít khách hành hương đến làm lễ.

Trương Vinh Phương ngược dòng khách hành hương, một đường đi xuống, rất nhanh lại đến cầu Thăng Tiên.

Từ cầu Thăng Tiên đi lên trước nữa thì chính là sơn môn.

"Vinh Phương sư đệ?" đột nhiên có tiếng hô của nam tử truyền đến từ bên cạnh.

Trương Vinh Phương về phía phát ra âm thanh thì thấy Trương Tân Thái đang nhìn mình, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Hình như Trương Tân Thái đang hướng dẫn một vị khách hành hương. Hắn nhìn thấy Trương Vinh Phương cầm hành lý xuống núi, cảm thấy thần sắc đối phương không đúng nên mới cất tiếng gọi.

Trương Tân Thái quay đầu nhỏ giọng nói vài câu với vị khách hành hương kia, người này gật đầu ra vẻ đã hiểu, sau đó tự mình đi lên núi.

Xử lý xong việc trong tay, Trương Tân Thái mới đi qua chỗ Trương Vinh Phương.

"Vinh Phương sư đệ, đệ đây là?"

Trương Vinh Phương thở dài một tiếng: "Không phải sư huynh đã thấy rồi sao? Ta chuẩn bị xuống núi."

"Xuống núi? Đã xảy ra chuyện gì vậy? Có chuyện gì phải làm à?" Trương Tân Thái còn tưởng đối phương xuống núi làm nhiệm vụ gì đó.

"Việc này… chỉ sợ nói ra sư huynh cũng không tin."

"Đệ cứ nói đi, ta tự có phán đoán." Trương Tân Thái nghiêm mặt nói.

Ngay sau đó, Trương Vinh Phương kể hết cho đối phương nghe những chuyện mình đã gặp trong khoảng thời gian này.

Ngoại trừ việc không đề cập đến phương diện võ công của bản thân, còn lại thì không giấu diếm bất kỳ điều gì.

Ngay từ đầu Trương Tân Thái đã hơi nhíu mày, càng nghe lông mày hắn càng nhíu chặt.

Sau khi nghe chuyện xảy ra tối hôm qua, đặc biệt là lúc Tiêu Dung trục xuất Trương Vinh Phương ra khỏi sư môn.

Cánh tay Trương Tân Thái chợt vung lên rồi chém xuống, mang ra một luồng khí lưu bổ đôi không gian.

"Lẽ nào lại như vậy! Đệ nhiều lần ra tay tương trợ, kết quả cái này cũng nghi ngờ cái kia cũng nghi ngờ! Lão đầu Tiêu Dung này đúng là không biết nhìn người!"

"Việc đã đến nước này, ta cũng lười nói nhiều, rời đi luôn cho rồi." Trương Vinh Phương than thở.

Dù xuống núi có thể sẽ rất khổ, nhưng chung quy cũng không đến mức ép chết người khác.

Có điểm thuộc tính chống lưng, chỉ cần vận khí của hắn không tệ thì dù làm sơn phỉ cũng có thể tự do tự tại.

Chỉ là… tỷ tỷ của tiền thân vừa tìm được hắn, giờ hắn mà đi thì sợ rằng sẽ sau này sẽ khó mà gặp lại.

"Không được! Đệ không thể đi!" Trương Tân Thái đột nhiên tóm lấy cánh tay Trương Vinh Phương.

"Đệ đi rồi thì chẳng phải là sẽ khiến lão đầu Tiêu Dung kia càng cho rằng đệ có vấn đề ư?"

Lời Trương Tân Thái nói khiến khiến Trương Vinh Phương có hơi sửng sốt.

Cái này tất nhiên là hắn biết, nhưng thái độ của Trương Tân Thái lại khiến hắn khó mà tưởng tượng được.

"Nhưng ta ở lại thì cũng chỉ làm tạp dịch thôi. Người khác vì trong nhà muốn chiếm Đạo Tịch nên mới nhẫn nhịn, chứ nhà ta thì đã không còn ai từ lâu lắm rồi. Tỷ tỷ ruột duy nhất cũng không rõ tung tích, lấy Đạo Tịch đó để làm quái gì chứ?" Trương Vinh Phương lắc đầu.

"Nếu bây giờ xuống núi, sau này muốn lên thì khó lắm." Trương Tân Thái thành khẩn nói:

“Bây giờ đệ mà xuống núi, trên Đạo Tịch chắc chắn sẽ ghi thành bị trục xuất, sẽ để lại vết nhơ. Sau này Tập Hiền viện cũng sẽ ghi lại, cho dù đệ đi chỗ nào, Đạo Mông cũng không tiếp nhận đâu.”

“Thế nhưng…” Trương Vinh Phương còn muốn nói gì đó.

“Đệ đi theo ta! lão đầu Tiêu Dung có mắt không tròng, lão ta càng làm như thế, đệ càng cần phải ở lại để lão ta thấy rõ sự thật!”

Trương Tân Thái nắm tay Trương Vinh Phương, kéo hắn quay lại.

Hai người không đi theo đường chính, mà vòng qua một lối tắt nằm phía bên phải.

Dọc đường không chậm trễ, rất nhanh bọn họ đã đi tới lầu các gần Đức Viên nhất.

Lầu các tường đỏ ngói đen, cao ba tầng. Tổng thể có hình vuông, ở trước đại môn treo một bộ chữ:

Ở lâu trong núi chẳng thư ngoài

Đông qua xuân tới, xuân lại xuân

Càng về gần quê càng e sợ

Chẳng dám hỏi thăm khách qua đường.*

“Đây là bài thơ sư phụ ta hạ bút khi vừa đến Thanh Hòa Cung, là thơ từ tiền triều còn sót lại chứ không phải người sáng tác.” Trương Tân Thái giới thiệu sơ về bộ chữ.

** Bài thơ: Độ Hán Giang

** Bài thơ: Độ Hán Giang

“… Chữ đẹp.” Tuy Trương Vinh Phương không hiểu gì, nhưng những hàng chữ này lưu loát sinh động như nước chảy mây trôi, tinh tế cân xứng, nét bút đoan chính có lực. Cho dù là người ngoài nghề cũng có thể nhìn ra vẻ đẹp trong đó.

“Sư phụ thích phong cách thi từ này chứ thật ra không thấy hứng thú với từ khúc cùng tạp kịch đang lưu hành cho lắm.” Trương Tân Thái nói.

“Trước tiên đệ cứ ở tạm nơi này nhé, ta đi thông báo một tiếng.”

“Sư huynh xin cứ tự nhiên.”

Trương Tân Thái gật đầu, nhanh chóng đẩy cửa vào lầu các cứ như bước vào nhà mình vậy.

Đợi chưa bao lâu đã thấy hắn quay ra ngoài, dắt Trương Vinh Phương đi vào bên trong.

“Sư phụ ta và lão đầu Tiêu Dung đối đầu đã nhiều năm, lát nữa đệ cứ nói xấu Tiêu Dung kia nhiều vào, đảm bảo hữu hiệu.” Hắn nhỏ giọng nhắc nhở.

Chương 69: Đổi sư

“Chuyện này…” Trương Vinh Phương còn không biết phải làm gì thì đã bị kéo đi vào cửa.

Cách trang trí ở đây hoàn toàn khác lầu các của Tiêu Dung, phong cách đặc biệt khác lạ.

Nơi Tiêu Dung ở quan trọng nhất là tự do, mỗi vật đều được đặt ở vị trí lão ta thấy thuận tiện nhất. Thế nên chỗ ở của lão ta trông có vẻ khá là tán loạn.

Mà lầu các trước mắt thì lại khác.

Từ bàn đọc sách ghế tựa đến đao côn bội kiếm, đui đèn ấm nước… đều được sắp xếp gọn gàng, rất có quy củ.

Vừa vào cửa, Trương Vinh Phương đã thoáng thấy có chút trói buộc.

Trong đại sảnh lầu 1, có một lão đạo đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn trên mặt đất.

Hai mắt lão đạo híp lại, nhìn chằm chằm vào Trương Tân Thái, lạnh giọng nói.

“Tiểu tử nhà ngươi, dắt đệ tử bị Tiêu Dung đuổi khỏi sư môn đến chỗ ta làm gì hả?

“Cảm thấy Trương Hiên ta chỉ đáng thu đồ đồng nát, kém lão Tiêu Dung cả một khúc hả?”

Nghe đến từ đống nát, Trương Vinh Phương nhíu mày. Trong lòng hắn cảm thấy khó chịu, đang định lên tiếng thì thấy Trương Tân Thái đứng bên cạnh cười nói:

“Sư phụ không biết tình hình thực tế đấy thôi, nếu Vinh Phương sư đệ thực sự bỏ đi như vậy, sao đệ tử lại kéo đến chỗ ngài chứ?”

Hắn lại nói: “Tất cả đều là Tiêu Dung kia không biết nhìn người, có mắt không tròng, vô duyên vô cớ coi lương ngọc thành ngói bể, đá sỏi.”

“Thế tiểu tử nhà ngươi muốn làm gì đây?” Lão đạo Trương Hiên đảo mắt, trừng Trương Tân Thái.

“Sư phụ, nếu ngày sau Tiêu Dung kia điều tra rõ, phát hiện Vinh Phương sư đệ thật sự bị oan uổng, lại còn là công thần giúp nữ nhi của lão ta. Thế nhưng lại chính vì vậy mà bị lão ta đuổi ra khỏi sư môn.

Đến lúc đó, chúng ta mang theo Vinh Phương sư đệ tới cửa, cười nhạo Tiêu Dung kia một trận. Còn có thể ở trước Thanh Hòa Cung, làm cho tất cả mọi người đều biết rằng Tiêu Dung không bằng ngài! Như vậy, chẳng phải là có thể làm lão ta tức giận đến thổ huyết luôn ư?”

“Cái này…” Lão đạo sờ cằm, rõ ràng là cũng có ý đó.

“Đa tạ hai vị sư trưởng. Nhưng mà, nếu chỉ là vì điều này mà hành động theo cảm tính thì không cần thiết…” Trương Vinh Phương ôm quyền lên tiếng.

Trương Vinh Phương tiếp tục nói: “Hôm nay đệ tử cũng không có ý định lưu lại, chỉ có thể vô cùng cảm tạ hảo ý của hai vị mà thôi.”

Hắn đã quyết định đi, ở lại nơi này cũng chẳng có tiền đồ gì cả, còn không bằng xuống núi xông xáo một phen.

Lúc này, Trương Vinh Phương xoay người định rời đi.

“Khoan đã!” Lão đạo Trương Hiên bỗng lên tiếng.

Đôi mắt hãm sâu của lão ta nhìn chằm chằm vào Trương Vinh Phương, quan sát một lượt từ trên xuống dưới.

“Ồ, có chút tính cách đấy.”

Sau đó, lão ta nhìn Trương Tân Thái đang đứng ở bên cạnh.

“Ta đã hơi tin lời ngươi nói lúc trước. Cứ như vậy xuống núi, chắc chắc sẽ mất Đạo Tịch. Đại Linh hiện giờ ra sao, ai chẳng biết rõ huống chi là một Man tộc tứ đẳng, lại còn là nho hộ nữa chứ. Thế mà hắn còn dám nói đi là đi, xem ra là đúng là rất có cốt khí.

“Xem ra Tiêu Dung kia đúng là có mắt không tròng thật mà. Đồ đệ như ngươi, ta thu!” Lão đạo đứng dậy, âm điệu cao vút lên.

“Hở?” Vẻ mặt Trương Vinh Phương mờ mịt, xoay người nhìn về phía đối phương.

“Có phải là rất ngạc nhiên hay không?” Lão đạo cười.

“Ta thích xem bộ dạng há hốc miệng mà không nói được tiếng của người khác vậy đấy. Ngươi muốn đi, Trương Hiên ta cứ không cho ngươi đi đấy!”

“Chuyện này… Pháp sư ngài đây không phải…” Trương Vinh Phương không biết nên nói gì cho phải.

“Thế nào? Ngươi đang coi thường ta à? Nghĩ Trương Hiên ta không sánh bằng Tiêu Dung kia?” lão đạo lập tức trở mặt.

“Không phải… Thu đồ đệ là đại sự, ngài mở miệng liền…” Trương Vinh Phương không phản bác được chỗ nào.

“Ngươi yên tâm, ta và Tiêu Dung đồng cấp, đều là độ sư truyền công. Lão ta không có đầu óc, không có nghĩa là ta cũng giống vậy.” lão đạo Trương Hiên lại cười rộ lên.

“Ngươi cứ yên tâm ở chỗ ta, chờ sau này khiến lão Tiêu Dung kia nhìn kỹ lại, xem mắt lão ta mù đến mức độ nào!”

“Còn không mau gọi sư phụ?” Không biết từ lúc nào, Trương Tân Thái vốn đứng bên cạnh đã lùi ra phía sau Trương Vinh Phương, đẩy hắn một cái khá mạnh.

Trương Vinh Phương bất đắc dĩ, chỉ có thể quỳ xuống đất dập đầu ba lần. Ỡm ờ nhận vị sư phụ này.

“Ngươi yên tâm, bái ta làm sư phụ không thiệt thòi đâu.” Trương Hiên lão đạo cười phá lên.

“Đừng thấy lão bất tử Tiêu Dung kia suốt ngày làm ra vẻ, đến khi thật sự đánh, lão tử chấp hắn ta hai tay!

Còn đống phế vật dưa vẹo táo nứt mà lão ta thu nữa. So với con ta hả, chấp hắn ta một tay một chân luôn!”

“Ặc… một tay một chân, vẫn là thôi đi…” Trương Tân Thái ở bên cạnh có tí xấu hổ.

Lão cha kiêm sư phụ này, tính cách cổ quái lại bướng bỉnh. Đã thế lại còn thích khoác lác nữa chứ.

Chương 70: Cao thủ Ngũ phẩm

Nhưng điểm tốt duy nhất của ông chính là nhìn người cực chuẩn.

Có ông tận mắt nhìn qua, xem ra Trương Vinh Phương đúng là bị Tiêu Dung nghi oan rồi.

“Sư phụ… ngài không hiểu gì về ta mà cứ thu luôn như vậy ư?”

Sau khi đứng dậy, Trương Vinh Phương vẫn có chút khó mà tiếp thu nổi.

Quan hệ sư đồ ở thời đại này chẳng phải là việc nhỏ đâu.

Đồ đệ tất nhiên là phải hiếu thuận với sư phụ như phụ mẫu. Sư phụ cũng phải trợ giúp, bồi dưỡng đệ tử trên mọi phương diện.

“Sợ cái gì chứ? Chỉ với công phu mèo cào của ngươi hả? Lão đạo dùng một ngón tay cũng có thể bóp chết ngươi, còn sợ ngươi làm phản chắc?” Trương Hiên ngồi lại lên bồ đoàn, khôi phục trạng thái lão miêu híp mắt lúc trước.

“Sư phụ chúng ta lúc còn trẻ chính là cao thủ Ngũ Phẩm hàng thật giá thật đấy!” Trương Tân Thái đứng bên cạnh, thấp giọng giới thiệu.

Cao thủ Ngũ Phẩm?!

Trương Vinh Phương hơi chấn động, cung chủ của toàn bộ Thanh Hòa Cung chẳng qua cũng chỉ là Lục Phẩm.

Phẩm cấp Ngũ Phẩm, đoán chừng cũng chỉ có Giám Sát Viện và chủ quản phòng Tuần Chiếu mới có thể đạt tới…

“Được rồi, không cần khen ta nữa, lúc tuổi còn trẻ lão đạo có thể một người đánh xuyên toàn bộ Đại Đạo Giáo, ta còn cần người khác nói à?” Trương Hiên cười khẩy.

“Được rồi được rồi đừng nói khoác nữa.” Trương Tân Thái mau chóng cắt ngang lão cha nhà mình nói khoác.

“Vinh Phương sư đệ, hiện giờ đệ cũng đã luyện Nhạc Hình phù, ta xem trên người của đệ, sợ là không thể nào chỉ là Dưỡng Huyết đi?”

Ánh mắt hắn không phải người bình thường có thể so sánh, ngay cả Triệu Đại Thông đều có thể cảm giác không đúng, thì hắn càng là từ lúc gặp mặt đã phát hiện Trương Vinh Phương ẩn giấu bí mật rồi.

“Ta chỉ là một Man Nho phổ thông… Ngày sau cho dù võ công có thành, lại có thể thế nào? Một chút ẩn giấu đều chỉ là vì tự bảo vệ mình, không đáng giá nhắc tới.”

Trương Vinh Phương không có phủ nhận, hắn đúng là cố ý lộ ra một điểm dấu hiệu, nhưng chẳng qua là cố ý để lộ trình độ Rèn Gân thôi.

Dù sao nhiều khi sức lực ngươi có lớn không, trong lúc luyện tập với nhau rất khó để ẩn giấu.

Ngươi có thể giả vờ thở dốc, thế nhưng nhịp tim mạch đập của ngươi, ra mồ hôi không, da có sung huyết hay không, những điều này đều là sơ hở.

“Man Nho? Ha, nó tính là gì chứ? Nếu như võ công ngươi đủ cao, triều đình vẫn sẽ trọng dụng như thường. Hiện nay Đại Linh trọng võ khinh văn, đừng xem bắt đầu luyện võ công vừa khổ lại không được tốt lắm, cùng lắm chỉ là mấy tên lính tinh nhuệ, nhưng nếu là cao thủ đứng đầu, mặc giáp cầm khí cụ, cưỡi ngựa xung phong, có khi có thể làm đại tướng tiên phong luôn đấy!” Trương Tân Thái cười nói.

Lúc này, hắn cũng không nói lời vô ích, cáo biệt Trương Hiên rồi kéo Trương Vinh Phương đi phòng đệ tử.

Đem hành lý của hắn đến một gian phòng là chỗ ở mới.

Ngày hôm sau.

Sáng sớm, Trương Vinh Phương đã bị Trương Tân Thái kêu dậy.

Hai người một đường lại đến lầu các của Trương Hiên.

Lão đầu bướng bỉnh ấy đã luyện xong một bộ công pháp từ lâu, sớm chờ ở nơi đó.

Nhìn hai người khoan thai đến chậm, lão ta cũng không để ý.

“Sau này dậy sớm một canh giờ.”

“Vâng.” Trương Vinh Phương nhất thời cảm thấy được chỗ bất đồng, hắn ở bên Tiêu Dung không ai sẽ quan tâm hắn dậy lúc mấy giờ.

Tiêu Dung hoàn toàn tự do quản lý như thả dê.

Mà nơi này hình như bất đồng.

Không đợi hắn hoàn hồn, Trương Hiên đã xoay người hướng đi tới cửa sau của lầu các.

“Đi, đuổi kịp.” Trương Tân Thái đẩy hắn, cũng cùng đi theo.

Trương Vinh Phương vội vàng đuổi theo.

Ba người tới phía sau lầu các.

Sân sau là một không gian đơn độc, tương đương với một phần mười diện tích đạo tràng, lấy ra cho mấy người luyện tập võ công là dư dả rồi.

Trương Hiên đã đứng ở trước dàn vũ khí, chắp tay nhìn hai người.

“Ngươi lựa chọn võ tu, luyện Nhạc Hình phù cho ta xem một chút.”

“Vâng.”

Trương Vinh Phương tiến lên, nâng tay, bắt đầu diễn luyện Nhạc Hình phù đâu ra đấy.

Không bao lâu, ba mươi hai chiêu đã đánh xong, hắn thở dài một hơi, thu thế, đứng lại.

“Rất lưu loát. Nhạc Hình phù đã không cần dạy nữa.” Trương Hiên mãnh liệt tiến lên, tốc độ cực nhanh bắt lấy cánh tay Trương Vinh Phương.

“Đi.” Lão ta nắm chặt tay. Khí lực lớn giống như là ưng trảo, gần như khiến cánh tay của Trương Vinh Phương có thêm năm cái lỗ thủng.

Theo bản năng, Trương Vinh Phương cảm thấy một cảm giác nguy cơ nhào tới trước mặt.

Hắn vội vàng dùng sức giãy dụa.

Hai người va chạm khí lực.

Trương Hiên hơi chao đảo một cái, buông tay ra, trên mặt lộ ra ý cười.

“Hảo tiểu tử, quả nhiên là Rèn Gân rồi, có ý tứ.” Lão ta quay đầu nhìn sang Trương Tân Thái ở bên cạnh.

“Hắn tập võ một năm rồi nhỉ?”

“Gần vậy.” Trương Tân Thái gật đầu.

“Tốt!” Trương Hiên vỗ mạnh lên lưng của Trương Vinh Phương. “Mầm tốt như vậy, quả nhiên Tiêu Dung kia có mắt không tròng! Ha ha ha!”

Chương 71: Phù pháp đệ nhất

Lão ta nhất thời vui sướng cười ha hả.

Chu Trạch được xưng một năm một tầng, cũng là hai năm vào Rèn Gân, hiện tại Trương Vinh Phương một năm đã vào rồi, thiên phú thân thể này rõ ràng còn mạnh hơn Chu Trạch.

Trong toàn bộ Thanh Hòa Cung đều là tư chất đứng đầu nhất.

“Đáng tiếc võ công Đại Đạo Giáo ta không mạnh, trọng nghỉ ngơi, lấy tư chất của ngươi, tu tập Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển, có chút đáng tiếc… có điều.”

Lão ta đổi giọng.

“Có điều đầu năm nay, sống được lâu mới là đạo lý cứng rắn, võ công chỉ cần có thể đại khái hộ thân là được, y thuật, tu dưỡng, quan hệ, mới là then chốt.”

“Sư phụ nói cực phải.” Trương Vinh Phương sợ hãi trong lòng, vừa rồi đột nhiên tập kích, cứng rắn hiểu rõ được hắn luôn.

Rất rõ ràng, sư phụ mới này không dễ gạt như Tiêu Dung.

“Đừng sợ, ngươi đã viên mãn Nhạc Hình phù rồi, như vậy kế tiếp chính là dùng phương hướng này phá giới hạn, nhập phẩm.”

“Nhập phẩm này, chúng ta và môn phái khác nhau, Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển của Đại Đạo Giáo ta, nói là phù điển, thật ra là bảy loại trước là phù pháp, đều là võ công, năm loại sau thì lại là y thuật.”

“Nói cách khác, công pháp của Đại Đạo Giáo ta, cực hạn của võ tu chính là thất phẩm. Một loại phù pháp phá giới hạn, là có thể đi lên nhất phẩm. Bảy loại chính là thất phẩm, đây là đặc sắc của võ công chúng ta.”

Trương Vinh Phương hơi sững sờ, hắn là lần đầu tiên nghe được cách nói này.

Không đợi hắn mở miệng hỏi, Trương Hiên tiếp tục nói.

“Chẳng qua chỉ là thất phẩm này cũng đã cực kỳ khó khăn. Nhất định phải luyện mỗi một loại phù pháp đến viên mãn, sau

đó lần lượt dùng bất đồng phù pháp phá vỡ cực hạn."

Lão ta cười.

"Hơn nữa ngươi không nên coi thường chúng ta chỉ có thể đến thất phẩm. Mấy cái phẩm cấp này, càng về sau chênh lệch càng nhỏ. Thất phẩm và cửu phẩm, kỳ thực trên thân thể thể chất, lực lượng, thân pháp cũng kém nhau không lớn. Nhiều khi, tới cái tầng thứ kia rồi, sự chênh lệch mạnh yếu không nằm ở số lượng võ công phá giới hạn, mà là cảnh giới, chiến thuật, mưu lược, trang bị."

"Đệ tử đã hiểu." Trong lòng Trương Vinh Phương hiểu rõ, chênh lệch giữa các phẩm cấp cũng không lớn, cách nói này, ở rất nhiều nơi hắn cũng nghe rồi.

Hiện tại Trương Hiên chẳng qua là đem lên tới mức độ phẩm cấp cao.

"Chẳng qua Đại Đạo Giáo chúng ta cho tới bây giờ đều là dĩ hòa vi quý, lấy vô vi thắng hữu hình. Vạn biến lấy nhu làm đầu, thế nên võ công có thể tự bảo vệ mình là được. Không nên dùng đến tranh cường háo thắng, võ công của ngươi mạnh mẽ đến đâu, có thể mạnh hơn cung nỏ sao?"

Trương Hiên lần thứ hai căn dặn.

Đây không phải là nói rõ, võ công của chúng ta yếu ớt, đi ra khỏi nhà, có thể không động thủ thì tận lực đừng động thủ.

Trong lòng Trương Vinh Phương tự động phiên dịch thành ý này.

"Được rồi, ngày hôm nay, ngươi đã luyện Nhạc Hình phù đến viên mãn, phương diện chiêu thức đã có thể không cần chờ thân thể thích ứng, môn phù pháp tiếp theo, ngươi muốn luyện cái gì?" Trương Hiên hỏi.

"Cái gì đều được sao?" Trương Vinh Phương hỏi ngược lại.

"Đối với người khác, ta sẽ nói ngươi cần tiến hành theo chất lượng. Nhưng đối với ngươi, có thể tự do lựa chọn." Trương Hiên gật đầu, vuốt mấy sợi râu của mình híp mắt nói.

"Xin hỏi sư phụ, trong võ công bổn môn, môn phù pháp nào là luyện thân pháp?" Trương Vinh Phương hỏi lại.

“Tốt, bất luận ở nơi nào, luyện tốt thân pháp, đánh không lại tối thiểu còn có thể chạy.” Trương Hiên lại cười.

“Luận thân pháp, đương nhiên là Triều Khí phù đệ nhất! Một mạch hướng nguyên, luyện đến cực hạn phá giới hạn, có thể trong thời gian ngắn khiến võ nghệ cao cường, nhảy lên cao gần trượng!”

“Một mạch hướng nguyên Triều Khí phù??” Trương Vinh Phương học được phù điển lâu như vậy, đương nhiên là biết đến phù pháp đệ nhất là như nào.

Bảy loại phù pháp, dựa theo sắp xếp, đệ nhất thật ra là khó nhất và cũng là mạnh nhất.

“Được rồi, ta diễn luyện nó một lần trước.” Trương Hiên trầm giọng nói.

“Vâng, sư phụ!” Trương Vinh Phương trong cõi lòng đầy chờ mong, lui ra phía sau mấy bước, ngưng thần nhìn kỹ.

“Cái gọi là Triều Khí phù, chính là luyện một hơi thở trong bụng, nâng một hơi thở này lên, huyết nhục toàn thân hợp tác, thông qua phương pháp luyện tập đặc thù, có thể khiến cho người nhẹ như yến, lực lượng tăng cường.

Mà độ mạnh yếu của Triều Khí phù, then chốt nằm ở một hơi thở này. Khí tức sâu cạn, dài ngắn, đều có ảnh hưởng rất lớn với động tác sau đó của ngươi.”

Trương Hiên giảng giải xong, hít sâu một hơi.

Phù.

Trong lúc nhất thời phảng phất toàn bộ hậu viện đều có thể cảm giác được khí lưu hơi hội tụ.

Lập tức, liền có thể thấy nơi ngực lão ta phồng lên cao.

Điểm mũi chân.

Bóng Trương Hiên lập tức xông về phía trước.

Bước tiến của lão ta cũng không phải là đi lung tung, mà là mang theo một loại vận luật tiết tấu kỳ dị.

Chương 72: Chưa bao giờ yêu nàng

Trương Hiên quay xung quanh Trương Vinh Phương nhanh chóng chuyển động một vòng tròn lớn, sau đó lại trở về tại chỗ, đứng lại, lão nói:

“Ngươi nhìn kỹ chưa?”

“Nhìn kỹ!” Trương Vinh Phương nghiêm túc gật đầu.

“Đây cũng là Mê Yên Bộ bên trong Triều Khí phù. Cũng là then chốt để luyện tập nguyên bộ.”

Tu tập Triều Khí phù còn khó hơn Trương Vinh Phương nghĩ.

Mỗi một lần giẫm chân tại chỗ, đều có yêu cầu nghiêm khắc đối với độ mạnh yếu của nhịp bước. Độ nặng nhẹ, trạng thái tâm pháp phối hợp, còn có lựa chọn đối với hoàn cảnh mặt đất, đều yêu cầu cả.

Thế nên trên thực tế, Triều Khí phù là một môn phù pháp đặc biệt nhất định phải tùy ngoại giới biến hóa mà biến hóa theo.

Có điều Trương Hiên cũng khá tốt với hắn, tay cầm tay giáo dục, lúc nào cũng dùng nhánh trúc sửa cho đúng chỗ sai.

Tròn một buổi sáng, Trương Hiên đã cùng hắn luyện từ sáng sớm.

Trong lúc luyện tập, họ nghỉ ngơi hai lần, ăn chút gì đó rồi lại tiếp tục.

Dưới sự dạy dỗ nghiêm ngặt ấy, Trương Vinh Phương rõ ràng cảm giác sự nắm bắt của mình đối với Triều Khí phù càng ngày càng thuần thục.

Đảo mắt, lại là hai ngày trôi qua.

Hậu sơn Thanh Hòa Cung. Ban đêm.

“Vô Ưu ca ca, huynh ở đâu?” Tiêu Thanh Anh nhỏ giọng gọi với vào sân phơi quần áo đen như mực ở hậu sơn.

Lúc ban đêm, thỉnh thoảng có tiếng động vật quái dị gầm rú, toàn bộ hậu sơn có vẻ u ám mà thần bí.

Thời gian trôi qua hai ngày, Tiêu Thanh Anh lại nhận được tờ giấy của Trần Vô Ưu.

Lúc này đây, là hẹn nàng tại hậu sơn gặp mặt.

So với sơn môn lần trước, hậu sơn rõ ràng là an toàn hơn rất nhiều.

Tiêu Thanh Anh không chút suy nghĩ đã thỉnh cầu Tiêu Đằng cho nàng đi ra ngoài trước tiên.

Tiêu Đằng vô cùng khó xử, nhưng không lòng lòng được trước sự khẩn cầu của nàng, vẫn là đáp ứng.

Có điều điều kiện là hắn nhất định phải theo, không thể để nàng chạy loạn.

Điều này làm cho Tiêu Thanh Anh cảm thấy đại sư huynh rõ ràng thật tốt hơn nhiều, đối lập với tên Trương Vinh Phương kia.

Hôm nay Triệu Đại Thông sư tỷ bị phạt đi diện bích tụng kinh, Tiêu Đằng liền phụ trách bảo vệ nàng cả ngày.

Không thể không nói, có một đại sư huynh thông tình đạt lý như vậy, thực sự rất tốt.

Khóe miệng Tiêu Thanh Anh không khỏi lộ ra nụ cười.

“Vô Ưu ca? Huynh đã đến rồi sao?” Nàng lại kêu một tiếng.

“Chờ đã.” Bỗng nhiên sau lưng Tiêu Đằng khẽ ồ một tiếng. “Bên kia hình như có người.” Trong tay hắn cầm cái đèn lồng, chỉ về một chỗ ở phía trước.

Tiêu Thanh Anh đưa mắt qua nhìn, thấy trong ánh trăng mờ mờ chỉ có thể mơ mơ hồ hồ thấy hình như có một người đứng ở nơi đó.

“Chúng ta đi qua nhìn xem!” Không đợi Tiêu Đằng đáp lời, nàng đã phóng về phía bên đó.

Bịch.

Còn chưa chạy ra vài bước, nàng bỗng nhiên cảm giác sau gáy đau xót, tựa như có thứ gì đâm vào.

Rất nhanh nàng không ý thức được liền ngất xỉu, thân thể cấp tốc trở nên vô lực.

Bịch, nàng ngã nhào xuống đất.

“Ai…!? Ai đánh ta??”

Tiêu Thanh Anh giãy dụa quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy ánh mắt lãnh đạm khinh miệt của Tiêu Đằng.

“Ngươi…”

“Mang đủ hết chưa? Vô Ưu sư đệ.” Tiêu Đằng không nhìn nàng nữa, mà là nhìn về phía bóng người phía trước.

“Ta đã nói rồi, đừng nói chuyện với ta!!” Giọng Trần Vô Ưu mang theo vẻ tức giận truyền tới.

“Sợ gì chứ, dù sao chúng ta cũng đã hẹn trước, sau khi chơi xong chúng ta sẽ ném cho Hoàng lão đại. Ngươi nghĩ nàng ta còn có thể sống sót trở về sao?” Tiêu Đằng chế nhạo.

“Ngươi cố ý?” Trần Vô Ưu chậm rãi tới gần, nhìn Tiêu Thanh Anh đang nằm trên mặt đất, ánh mắt lãnh đạm.

“Cái gì? Chỉ có ngươi được phép uy hiếp ta?” Tiêu Đằng chế nhạo. “Chúng ta đều là châu chấu trên một sợi dây, không ai quý hơn ai!”

“Đừng nói nhảm, mau mặc lên, ta đã sắp xếp xong xuôi rồi.” Trần Vô Ưu lúc này không nhìn vào mắt Tiêu Thanh Anh.

Hắn ta vỗ tay nhẹ.

Đột nhiên, hai đạo nhân phía sau hắn ta bước ra, mang theo một cái rương dài.

“Đây là rương vận chuyển tạp hóa. Nhét người vào đó, khiêng xuống núi. Cha ta đã sắp xếp tuần tra bên kia xong hết rồi. Ngươi có thể trốn ở đây trước, kéo dài thời gian.” Trần Vô Ưu nhẹ giọng nói.

“Được rồi.” Tiêu Đằng nhếch miệng cười nói.

Ngay sau đó, hai đạo nhân đặt chiếc rương xuống, mở nắp và đi tới nâng Tiêu Thanh Anh lên.

Tầm mắt của Tiêu Thanh Anh có chút mơ hồ, nhìn chằm chằm vào Trần Vô Ưu với vẻ khó tin.

Trên người nàng không có chút sức lực, ý thức cũng dần dần mơ hồ.

Nàng nhìn Trần Vô Ưu, người mà nàng từng tin tưởng rất nhiều, vào lúc này lại…

Cả người nàng mềm nhũn, ngón tay muốn nắm lấy thứ gì đó, nhưng lại vô lực không nắm được chút nào.

“Vô Ưu… Ca ca…”

Nàng thì thầm những lời cuối cùng từ đôi môi của mình.

Tâm trí nàng hỗn loạn, vô số cảm xúc, tức giận, buồn bã, đau đớn, hòa tan vào nước mắt, không ngừng trào ra từ khóe mắt.

Nàng luôn vì Trần Vô Ưu mà cân nhắc mọi điều, nhưng hắn ta… dường như chưa bao giờ yêu nàng…

Chương 73: Hối hận

Còn có đại sư huynh… Đại sư huynh lại là…

Nhớ lại những điều bản thân đã nghe Trần Vô Ưu nói suốt thời gian qua.

Đôi mắt của Tiêu Thanh Anh dần chìm vào bóng tối, không còn nhìn rõ bất cứ thứ gì nữa.

“Khiêng đi.” Giọng nói của Trần Vô Ưu từ bên ngoài truyền đến.

“Hoàng lão đại chỉ muốn tiểu tử kia.” Tiêu Đằng nói. “Hắn trúng kế của ta bị đuổi đi

rồi, ngươi định làm như nào?”

“Khi sự việc được giải quyết, toàn bộ Thanh Hòa Cung sẽ do cha ta quyết định, đến lúc đó giải quyết sự viêc cũng sẽ không quá muộn.” Trần Vô Ưu trả lời.

Tiêu Thanh Anh từ từ rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

Nàng đoán rằng chắc hẳn nàng đã bị trúng một loại mê dược nào đó. Sự sợ hãi và hoảng loạn trong lòng nàng gần như hoàn toàn nhấn chìm nàng.

Nàng nhớ đến Trương Vinh Phương, người đã bị cha nàng đuổi đi trước đây, hơn nữa lúc đuổi người đi, biểu hiện của Tiêu Đằng, trong lòng nàng cũng hiểu được, là do đối phương cố tình muốn đuổi những người có thể giúp nàng đi…

Ngoài ra còn có một người theo dõi họ trước đó, Tiểu Nhiễm, nói không chừng cũng bị bọn họ…

Tiêu Thanh Anh càng nghĩ về điều đó, nàng càng sợ hãi. Nỗi buồn vì bị lừa dối lúc đầu đã bị dập tắt bởi rất nhiều hoảng loạn.

Nàng không biết chuyện gì sẽ xảy ra với mình, nàng không biết mình sẽ bị đưa đi đâu.

‘Cha! Cha… người đang ở đâu?’

Nàng đột nhiên nhớ ra rằng, nếu lúc đó nàng lên tiếng muốn lưu lại Trương Vinh Phương sư đệ, mà không phải là im nặng để hắn bị oan.

Có lẽ như vậy sẽ không để Tiêu Đằng đến chăm sóc bản thân nàng.

Thì sẽ không có chuyện như thế này xảy ra…

Phù.

Chẳng bao lâu, nàng được đưa vào trong chiếc rương hình chữ nhật, nắp đậy kín, bên trên đặt rất nhiều đồ vật linh tinh.

Tất cả đều là quần áo, dép tre, lông thú và những thứ tương tự.

Có một số lỗ thông gió thô ở bên cạnh hộp, có thể là sợ nàng bị ngạt thở bên trong.

Trần Vô Ưu không đi cùng hai đạo nhân, mà gọi một đạo nhân khác ra ngoài.

Đạo nhân này thân hình khôi ngô, trên mặt đều là râu đen, cao hai mét, khí phách hiên ngang, áp bách. Đó là một cao thủ khác của phòng tuần chiếu, Kỳ Sơn đạo nhân.

“Kỳ Sơn thúc, người sẽ giao cho thúc rồi, không cần theo sát, cứ theo ở phía sau xa xa chút, để tránh người khác phát hiện có gì đó không đúng.” Trần Vô Ưu dặn dò.

“Ừ.” Kỳ Sơn gật đầu.

Trên thực tế, nếu không phải hôm trước cầu Thăng Tiên xảy ra chuyện, bị theo dõi chặt chẽ, thì bên kia mới là cách thuận tiện nhất để xuống núi.

Chiếc rương từ từ được nhấc lên, bước nhanh về phía con hẻm bên hông Đạo cung.

Kỳ Sơn đạo nhân mang theo đèn lồng, đi theo phía sau để đảm bảo rằng sẽ không có vấn đề gì xảy ra.

Một lúc sau, bên ngoài không nghe thấy tiếng nói gì nữa.

Tiêu Thanh Anh mê man, bị khiêng đi rung rung lắc lắc một hồi, nàng bị cố định trong rương, toàn thân bị tạp vật đâm trúng, nhét chặt, không thể nhúc nhích.

Chỉ còn đầu là có thể miễn cưỡng chuyển động.

Nước mắt chảy xuống như sợi chỉ đứt đoạn, chẳng mấy chốc đã thấm ướt quần áo thô ráp bên cạnh.

Cót két, cót két.

Đòn gánh mang chiếc rương liên tục phát ra những tiếng động nhỏ.

Trên đường đi, thỉnh thoảng có tiếng đạo nhân cùng nhau nói chuyện, đi ngang qua chiếc rương.

Tiêu Thanh Anh muốn cầu cứu nhưng nàng không thể phát ra âm thanh, mở miệng ra cũng không thể ngậm lại được.

Toàn thân bị tê liệt hoàn toàn, không thể cử động được chút nào.

Chiều tối, tiếng trống chạng vạng vang lên khe khẽ.

Toàn bộ Thanh Hòa Cung vang vọng với một cảm giác yên bình xa xôi.

Chiếc rương đi qua Huyền Tâm điện, đi qua hai điện thờ phụ, băng qua phòng thư, và chậm rãi đi về phía sơn môn với tiếng kẽo kẹt nhịp nhàng.

Nói chung, đồ lặt vặt đều được đặt ở ngoài sơn môn, chờ đệ tử tạp dịch xuống núi vào sáng sớm ngày hôm sau khiêng xuống để xử lý.

Vì vậy, điểm đến của họ hẳn là sơn môn.

Chẳng mấy chốc, hai đạo nhân khiêng rương đi ngang qua Nghênh Tùng điện.

Trương Vinh Phương và Trương Tân Thái đang cùng nhau thảo luận về các bước tiến của Triều Khí phù mà họ vừa học được.

Hai người đang đi trong đường tắt, khi đi ngang qua chiếc rương thì Trương Vinh Phương đột nhiên hơi nhíu mày.

Mũi hắn giật giật, ngửi thấy một mùi phấn thoa mặt quen thuộc.

Quay đầu lại, ánh mắt rơi vào chiếc rương mà hai người đang mang. Nơi đó chính là nguồn gốc của mùi hương này.

Hương thơm này… là phấn thoa mặt mà Tiêu Thanh Anh yêu thích nhất.

Hắn không thể nhớ sai.

Dù gì thì hắn cũng đã ở bên Tiêu Thanh Anh lâu như vậy, và hắn biết rất rõ thói quen sinh hoạt của nàng.

Đối với bất cứ ai, ở cùng lâu như vậy, cũng đều sẽ biết.

“Sao vậy?” Trương Tân Thái ở bên nghi ngờ hỏi.

“Không có gì đâu, chỉ là hình như có mùi của Tiêu sư tỷ, ở bên trong chiếc rương kia…” Trương Vinh Phương lắc đầu nói.

Bên trong rương, hai mắt Tiêu Thanh Anh thoáng mở to.

Chương 74: Cứu ta

Giọng nói của Trương Vinh Phương giống như một tia hy vọng, khiến cho nàng đang trong lúc tuyệt vọng, chợt thấy một chút ánh sáng.

“Ưm…. !!” Nàng cố hết sức mở miệng, cố gắng phát ra âm thanh.

Nhưng hiệu quả của mê dược quá mạnh khiến nàng chỉ có thể rên lên một tiếng nhỏ.

m thanh này hoàn toàn không đáng kể trong tiếng kêu của đòn gánh và tiếng bước chân của hai người đạo nhân.

“Cứu… Cứu… ta!” Tiêu Thanh Anh điên cuồng dùng sức kêu..

Thật tiếc, giọng nói của nàng căn bản không thể xuyên qua lớp vỏ chiếc rương.

Bên ngoài chiếc rương.

Trương Vinh Phương thu lại ánh mắt.

“Quên đi, những chuyện này hiện tại không liên quan gì đến ta.” Hắn mỉm cười, cho dù có liên quan đến Tiêu Thanh Anh, thì liên quan gì đến hắn?

“Tiêu Thanh Anh á?” Trương Tân Thái liếc nhìn chiếc rương kia, nó tối đen như mực với nhiều vết cũ trên bề mặt. Nó là một cái rương đựng những thứ đồ linh tinh bỏ đi.

“Nó có thể là một số quần áo mà Tiêu Thanh Anh đã sử dụng.” Hắn phản đối.

“Chắc là vậy.” Trương Vinh Phương gật đầu.

Trương Vinh Phương ngẩng đầu lên, đột nhiên nhìn thấy Kỳ Sơn đạo nhân đang đi theo mình.

Kỳ Sơn đại nhân cao hai mét, thân hình vô cùng bắt mắt.

Trương Vinh Phương hiện cao khoảng khoảng một mét bảy mươi lăm, rất khác so với Kỳ Sơn.

Nhưng thời điểm này, vóc dáng của Trương Vinh Phương cũng khá cường tráng, đặc biệt là phần thân trên, cơ bắp tay nổi rõ và không bị giảm sút nhiều.

“Kỳ Sơn này làm gì ở đây? Ở đây không có việc gì để tuần tra đúng không?” Trương Tân Thái, người ở bên cạnh, nghi ngờ nói.

“Có thể tình cờ đang tuần tra ở đây.” Trương Vinh Phương nói.

Hắn chỉ để ý rằng đôi mắt của Kỳ Sơn dường như thỉnh thoảng đang nhìn chằm chằm vào chiếc rương lớn trước mặt.

‘Chẳng lẽ…? ‘Trương Vinh Phương nghĩ đến mùi thơm quen thuộc vừa rồi, lờ mờ có một suy đoán táo bạo.

Đùng.

Hắn thoáng dừng lại và nhìn lại chiếc rương đã đi qua hắn.

Ngay lập tức, hắn cảm thấy rõ ràng hai đạo nhân khiêng chiếc hộp bắt đầu căng thẳng lên.

Hơn nữa, Kỳ Sơn ở phía sau, tầm mắt cũng thoáng rơi xuống trên người hắn.

Dường như bởi vì hành động của hắn, ba người bọn họ lập tức cảnh giác.

“Chờ đã!”

Trương Vinh Phương đột nhiên lên tiếng.

Hắn nghi ngờ rằng, chiếc rương kia có vấn đề.

Hai đạo nhân kia nhất thời sừng sỡ, lập tức đi càng nhanh hơn.

Trương Vinh Phương đang định bước về phía trước, nhưng đột nhiên bước chân hắn dừng lại.

“Trương Vinh Phương, ngươi không còn là thuộc hạ của Tiêu Dung nữa. Có một số việc không nên quản cũng chớ xen vào việc của người khác.” Giọng nói của Kỳ Sơn lạnh lùng từ phía sau truyền đến.

Trương Tân Thái ở một bên nheo mắt, lập tức nhận ra có gì đó không ổn.

“Cái gì?” Hắn tiến lên một bước, chặn giữa Trương Vinh Phương và Kỳ Sơn.

Trương Vinh Phương nhìn vào chiếc rương và hơi im lặng.

“Không có chuyện gì, quên đi, Kỳ Sơn sư huynh nói không sai, ta không còn là môn hạ của Minh Quang pháp sư nữa. Đúng là không nên quản việc không đâu.”

Hắn không chắc cái rương kia đến cùng có vấn đề gì. Bây giờ hắn đã bị trục xuất khỏi sư môn, không cần phải đi tới chỗ bùn lầy này nữa.

“Đi thôi, sư huynh.” Hắn quay người lại và không nhìn thêm nữa.

“Nên như vậy. Nếu như ngươi lại xen vào, nếu lại bị lão già chết tiệt Tiêu Dung kia trách phạt, chẳng phải là tự chuốc lấy phiền phức sao?” Trương Tân Thái cười.

Nếu không cần thiết, hắn cũng không muốn đối đầu với Kỳ Sơn.

Nếu thực sự muốn động tay, Kỳ Sơn vẫn mạnh hơn một chút.

Hai người lập tức ngừng nói chuyện, đi qua Kỳ Sơn, chậm rãi đi về phía xa.

Kỳ Sơn thở phào nhẹ nhõm.

Nếu vừa rồi hắn ta thật sự bị phát hiện, hắn ta không chắc chắn có thể nhanh chóng giữ được Trương Tân Thái.

Nếu bị lộ, hắn ta chỉ sợ cũng có thể bị liên lụy.

Nhưng Trương Vinh Phương, một tiểu đạo sĩ, tính cảnh giác thật cao.

Chẳng trách trước đây Trần Vô Ưu đã bị người này làm loạn mấy lần.

Hắn ta đột nhiên hiểu tại sao Trần Vô Ưu và Tiêu Đằng phải đuổi người này đi trước.

“Làm sao bây giờ Trương Vinh Phương lại đi cùng Trương Tân Thái?” Hắn đột nhiên nghĩ tới một điểm khác.

“Xem ra sau khi bị Minh Quang pháp sư trục xuất, liền được Trương Hiên pháp sư thu làm môn hạ.” Đệ tử tuần tra ở bên

cạnh trầm giọng đáp.

“Chậc chậc chậc chậc… Thật sự là may mắn. Người này quả nhiên có chỗ bất phàm… Thật nực cười khi Tiêu Dung không có mắt.” Kỳ Sơn thở dài vài cái, xua tay nói.

“Tiếp tục đi.”

“Vâng.”

Bất kể là khiêng rương hay đội tuần tra, cả nhóm vẫn tiếp tục tiến lên và đi về phía sơn môn.

Bên trong rương.

Tiêu Thanh Anh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nước mắt không ngừng rơi từ khóe mắt của nàng.

Tia hy vọng vừa mới trỗi dậy lại vụt tắt.

Sự tuyệt vọng xen lẫn hối hận, như đôi bàn tay, liên tục giằng xé trái tim nàng.

Kỳ Sơn nói đúng…

Cha và nàng thực sự không có mắt… xua đuổi những người vốn nên tin cậy, lại tin tưởng những kẻ xấu xa không nên tin tưởng.

Chương 75: Biện pháp tăng lên sinh mệnh

Nếu trước đây, Vinh Phương sư đệ không bị tổn thương quá nhiều, tại sao hắn vừa rồi ngay cả thử cũng không dám?

Tất cả những điều này đều do bọn họ tự tìm.

Nỗi sợ hãi dày đặc, cùng với xung quanh yên tĩnh hơn, cứ xâm chiếm trái tim nàng.

'Cha… Tiểu Anh… Tiểu Anh không dám nữa… cứu con… ai đó cứu ta…?'

Trương Vinh Phương không nghĩ tới nữa, chiếc rương đó vốn là đựng mấy thứ linh tinh, bên trong có thể bỏ vài thứ mà Tiêu Thanh Anh đã vứt đi cũng là chuyện bình thường.

Hắn cùng Trương Tân Thái trở về chỗ ở, hâm lại thuốc cho nóng, uống một bát lớn.

Một hơi ăn mất khối thịt chân giò lớn.

Từng dòng nước ấm không ngừng hội tụ bên trong từ ngực bụng.

Trương Vinh Phương vung tay lên, ánh mắt tập trung vào lòng bàn tay, thanh thuộc tính lại xuất hiện.

[Trương Vinh Phương – sinh mệnh 15-15.

Kỹ năng: Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển - Nhạc Hình phù (phá hạn) (năng lực phá giới hạn: Trọng Sơn), Quan Hư Công (tầng thứ nhất Tinh Khiếu).

Thuộc tính có thể sử dụng: 1.]

"Vẫn chẳng có thay đổi gì… sinh mệnh và kỹ năng."

Muốn nâng cao trình độ thì phải nhập môn phù pháp môn thứ hai, nhưng hiện tại phù pháp Triều Khí phù, cho dù có sư phụ cầm tay chỉ việc dạy dỗ, thì trong vòng một tháng cũng không thể nhập môn.

Trong một thời gian dài như vậy, nếu bỏ trống hoàn toàn thì thật uổng…

Dù sao thì đến lúc đó các thuộc tính mới sẽ được thêm vào.

Trương Vinh Phương nghĩ nghĩ.

"Trước tiên tiết kiệm, sau khi nhập môn, một hơi luyện Triều Khí phù đến viên mãn là được."

Hắn buông tay xuống.

Trên thực tế, khả năng hiển thị thuộc tính bây giờ chủ yếu dùng để xem xét bản thân.

Dùng để nhìn người khác thì có chút vô vị.

Sau khi thu thập dữ liệu lâu như vậy, hắn có thể nhìn thấy thuộc tính của hầu hết mọi người trong Thanh Hòa Cung.

Nhưng kỹ năng thực sự rất khó để thu thập.

Dù sao, người khác luyện được võ công phù pháp gì, thì cũng không thể hiểu rõ được trước mặt người diễn luyện.

"Ngoài ra… thuộc tính sinh mệnh… chính xác thì nó ảnh hưởng gì?"

Về điểm này, Trương Vinh Phương đã suy nghĩ và phân tích một thời gian.

Hắn đã cảm thấy rằng với sự cải thiện của các thuộc tính sinh mệnh, sức bền, năng lượng, sức mạnh và sự bùng nổ của hắn đều được cải thiện.

Và cơ thể cũng bớt ốm vặt hơn, hiển nhiên là khả năng miễn dịch cũng được cải thiện.

Ở kiếp trước, chỉ cần bị lạnh mười phút, nhất định sẽ bị cảm.

Nhưng ở đây, dù tắm bằng nước giếng lạnh cũng không sao.

Nghĩ đến đây, Trương Vinh Phương đột nhiên nghĩ đến thuộc tính của Triệu Đại Thông.

'Sinh mệnh của nàng ấy là 15-19, giới hạn trên cao khủng khiếp, đó có phải là lý do mà sức mạnh của nàng trời sinh đã rất lớn mạnh?'

'Nếu đúng như vậy… thuộc tính sinh mệnh này có thể có khả năng nâng cao chất lượng thể chất tổng thể lên rất nhiều. Nếu nâng nó lên một độ cao nhất định… nó có trở thành thần lực trời sinh?'

“Không đúng…”

Trương Vinh Phương đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, bước nhanh tới bàn, từ trong ngăn kéo lấy ra một tờ giấy da trâu.

Bên trên dùng bút than viết trần ngập những dữ liệu của rất nhiều người mà hắn thu thập được.

Tất cả đều bằng chữ Hán giản thể mà không ai có thể hiểu được ngoại trừ hắn.

Ngay sau đó, hắn đã tìm thấy thông tin mà mình muốn.

‘Trương Thuần Hi, sinh mệnh 22-27. Kỹ năng: Quan Hư công (Nguyên Anh kỳ).’

“Trương lão điện chủ là một văn tu thuần túy, điểm sinh mệnh đã đến hơn hai mươi, lại còn suýt chút nữa bị té xỉu. Có thể thấy được sinh mệnh này cũng không phải lực lượng ảnh hưởng bạo phát.”

Khả năng lớn nhất là sinh mệnh sẽ ảnh hưởng đến tuổi thọ, và phần sự thăng cấp của ta, rất có thể là do Nhạc Hình phù tăng lên… “

“Có vẻ như… cấp độ cảnh giới võ công tầng thứ nhất, có thể cải thiện sức mạnh, bạo phát, sức chịu đựng, tốc độ, .v.v. của cơ thể con người. Khả năng miễn dịch tạm thời còn là nghi ngờ và cần được xác minh.

Suy cho cùng, sự khác biệt giữa Trương lão điện chủ và các võ tu khác nằm ở võ công. Một là văn tu thuần túy, một là tu võ công nhiều hơn.”

Trương Vinh Phương cảm thấy rằng phân tích này là gần với thực tế nhất.

“Bằng cách này, ta có thể luyện thêm một vài môn võ công, và sử dụng các môn võ công khác nhau để nâng cao tố chất thân thể của mình?

Việc lựa chọn võ công không cần giới hạn trên Đại Đạo Giáo võ học.”

Ngay khi ý tưởng này được đưa ra, Trương Vinh Phương đã lập tức động tâm.

Nếu mỗi một môn võ công cũng có thể nâng cao thể lực, như vậy khi hắn dùng nhiều võ công cộng dồn thì có thể nâng cao được đến trình độ nào?

Chỉ nghĩ đến điều đó thôi cũng khiến tinh thần phấn khích rồi!

Từ khi đến Thanh Hòa Cung, hắn vì thân phận của mình mà bị áp chế khắp nơi, dọc đường đi đâu cũng bị uất ức.

Nếu có thể từ võ công xông lên một con đường, trong tương lai… Chẳng phải sẽ có thể tự do vui sướng rất nhiều sao?

Chương 76: Chân Nhất giáo

Nếu không phải vì có quá nhiều người mà Trương Vinh Phương không thể đánh bại, hắn mới không muốn nhận lấy sự khó chịu này.

Ngay lập tức, Trương Vinh Phương đặt lại giấy da, đứng dậy không thể chờ đợi mà đi ra khỏi cửa.

Căn phòng nơi hắn chuyển đến nằm gần phòng Trương Tân Thái.

Việc này cũng do Trương Tân Thái tự mình sắp xếp.

Sau khi rẽ vào một góc dọc theo hành lang, hắn đến trước cửa phòng của Trương Tân Thái.

Gõ cửa, Trương Vinh Phương lại nói ra suy nghĩ của mình một lần nữa.

"Ừm? Ta muốn xem những võ công kém hơn một chút, mở rộng tầm nhìn được không?" Trương Tân Thái đang ngồi trong phòng của mình tĩnh tu Quan Hư công, nghe được thuyết pháp này, cũng đồng ý gật đầu.

"Điều này thực sự cần thiết. Dù sao trong tương lai sớm muộn gì cũng gặp được những gia tử am hiểu các loại võ công khác nhau. Biết người biết ta, cũng có thể tránh được nhiều nguy hiểm."

"Ngươi chờ một chút." Hắn quay người lại, đi vào phòng một lúc.

Trong vài phút, hắn bước ra với hai tập sách mỏng bằng da dê trên tay.

"Ừm, đây là hai bộ sưu tập của cha ta, ngươi có thể xem qua hiểu một chút. Chúng là của những đối thủ mà ông đã tiện tay đánh chết. Nói ra cũng thật đáng tiếc, cha ta lúc còn trẻ đánh chết không ít đối thủ, nhưng bí tích trên người lại chỉ có hai quyển.

Nếu không, liền có thể thu thập không ít bí tịch. Ngoài ra, đối với những chiêu thức cũ của võ công, trở về nói một chút với lão đầu, biểu thị chiến thuật ứng đối là được rồi."

“Đa tạ sư huynh!” Trương Vinh Phương ôm quyền nói.

“Ta với ngươi là huynh đệ, sao lại khách sáo như vậy, đi thôi, ta phải tiếp tục luyện văn công. Tương lai ta có thể sống đến chín mươi tuổi hay không là tùy vào chuyện này.” Trương Tân Thái hiển nhiên rất quan tâm tới văn công.

Trương Vinh Phương cầm lấy hai tập sách nhỏ, trở về phòng của mình, dựa vào ánh nến, định thần nhìn lại.

Trên cuốn sách đầu tiên, nó được viết bằng màu chữ đen trên giấy vàng: ‘Thái Xương Ưng Trảo Công’.

Bìa cuốn thứ hai viết bằng chu sa đỏ ‘Long Xà Đề Túng thuật’, mặt sau còn có hai cái chữ nhỏ: Chân Nhất.

“Chẳng lẽ đây là võ công của Chân Nhất giáo sao??” Trương Vinh Phương trong lòng run lên.

Ở Đại Linh, Chân Nhất giáo là một Đạo môn Đạo giáo mạnh hơn nhiều so với Đại Đạo Giáo.

Đại Linh có hai Đạo môn, đó chính là Chân Nhất và Đại Đạo.

Chân Nhất tổ sư là Minh Sơn Ngũ Tử, rất được Hoàng đình Đại Linh coi trọng, cũng phụng hoàng mệnh, thành lập Tập Hiền viện, cai quản Đạo môn thiên hạ.

Đại Đạo Giáo chỉ chiếm vài ghế cấp cao trong Tập Hiền viện, so sánh về thực lực toàn diện thù Đại Đạo giáo kém xa.

“Ngay cả võ công của Chân Nhất giáo cũng có được, sư phụ hời này thật là…” Trương Vinh Phương còn có thể nói gì nữa, lập tức lật xem kiểm tra.

Bản thứ nhất Thái Xương Ưng Trảo Công, nội dung khá ngắn gọn.

Phương pháp tu luyện phân thành nhiều đoạn.

Trong đoạn đầu tiên, cho gạo lức vào nồi, dùng ngón tay đâm liên tục để mài giữa da thịt.

Trong giai đoạn thứ hai, trộn đá vào bát gạo lức và lặp lại quá trình trên cho đến khi không còn cảm giác đau.

Ở đoạn thứ ba, dùng ngón tay điểm đá, để rèn luyện sự săn chắc của cơ xương.

Đoạn thứ tư, các ngón tay dùng để nâng vật nặng, lấy ngón tay không cảm thấy đau làm chuẩn.

Giai đoạn thứ năm, dùng chậu cát sắt, dùng ngón tay đâm dạng Ưng Trảo để luyện tập, đồng thời tăng trọng lượng nâng vật nặng.

Trong đoạn thứ sáu, chọn tảng đá cây cối và thực sự đánh nó. Bắt đầu thực hành kỹ thuật kết hợp.

Cuối cùng là phương pháp dưỡng chi tiết, cần dùng thuốc đặc trị chấn thương và rượu thuốc Hồng Tán, sau mỗi lần luyện tập cần tiến hành rửa nóng, để không để lại những vết thương.

Ngoài ra còn có chi tiết của từng giai đoạn trong cuốn bí tịch trên, giai đoạn nào luyện đến tiêu chuẩn mới có thể được bước vào giai đoạn tiếp theo.

Quyền thuật pháp là một thói quen tập trung vào việc làm thế nào để phát huy tối đa sức mạnh của Ưng Trảo đã được thực hành thành công.

Quyền thuật pháp đẳng cấp rất thấp, quy trình rất đơn giản, đối với Trương Vinh Phương, người đã phá giới hạn của Nhạc Hình phù, sau khi đọc một chút sẽ hiểu tường tận.

Điều quan trọng là sự tinh chỉnh của Ưng Trảo.

‘Theo bí tịch nói, tập luyện Ưng Trảo công, không phân biệt tố chất, chỉ cần có sự kiên trì, bền bỉ, cả bàn tay và ngón tay đều không thiếu là có thể luyện được.

Kỹ năng Ưng Trảo công này có thể hoàn thành trong ba năm, và sau đó rất dễ học nhưng rất khó để thành thạo, nếu có phương pháp điều hòa khí huyết Ưng Trảo, hoặc có thể bước vào cảnh giới cao hơn.

“Ưng Trảo Công…” Trương Vinh Phương tưởng tượng rằng kỹ thuật này có thể được sử dụng để đột phá cấp độ khi thực sự không có luyện tập võ thuật.

Nguyên nhân chính là do cách làm không thiết thực lắm.

Giữa cùng một cấp độ, ngươi dùng Ưng Trảo, người khác dùng một cây chủy thủ tẩm độc, liền có thể phát huy sức mạnh tương tự như ngươi.

Chương 77: Long Xà

Nếu đối phương mặc một bộ giáp da dày, phần lớn Ưng Trảo Công sẽ bị vô hiệu hơn phân nửa. Dù sao đầu ngón tay của ngươi dài quá…

“Nó chỉ có thể dùng để bổ sung cho việc tu hành.”

Hắn khẽ lắc đầu và nhìn vào một cuốn bí tịch khác.

Long Xà Đề Túng thuật.

Mở quyển sách này ra, kiểu chữ đều được viết bằng chu sa (loại mực màu đỏ được tạo ra từ khoáng thạch), trang giấy mịn hơn nhiều, hiển nhiên là không cùng đẳng cấp với Ưng Trảo Công.

Ít ra thì người viết cũng có nhiều tiền.

Nội dung sách võ công này không khó, chỉ là tập các bước tiến và tâm pháp đồng bộ.

Bước tiến được đặt tên là Long Xà Du, có vẻ là ý nghĩa của việc long xà di động lén lút.

Trong mô tả có đề cập đến: Sau khi hoàn thành phương pháp này, người ta có thể đi lại nhẹ nhàng, đi tới như gió, nhìn thấy mặt đất dốc bùn như mặt đất bằng phẳng, và có thể leo cây tự do hơn, giống như một con rắn khổng lồ thực sự.

‘Chính là thứ này!’ Trương Vinh Phương vui mừng khôn xiết, Triều Khí phù trong thời gian ngắn nhập môn không xong, Long Xà Du này là tương đối thích hợp.

Các bước tiến không khó và tâm pháp nhập môn cũng rất đơn giản.

Tuy dễ học nhưng khó thành thạo, nhưng hắn là ai?

Miễn là có thể nhập môn, cho dù là đống phân cũng có thể biến thành cục vàng!

Ngay sau đó, Trương Vinh Phương đã cẩn thận nghiên cứu Long Xà Du, cả quyển chỉ có mấy nghìn chữ, sau khi đọc xong hắn liền đặt sách xuống, bắt đầu thử đi thử lại trong phòng.

Đối với bắt đầu nhập môn, chỉ cần nhớ lại các bước cơ bản của Long Xà Du, tổng cộng có 64 bước, có thể hoàn thành tất cả trong một nhịp thở.

Đây là nhập môn.

Sau khi Long Xà Du hoàn thành, có ba cảnh giới.

Cảnh giới thứ nhất Xà Du.

Thứ hai Long Du.

Thứ ba long xà hợp nhất

Có độ khó cơ bản như Triều Khí phù, cộng thêm sự bền bỉ, sức chịu đựng của chính mình, khí tức cơ sở.

Trương Vinh Phương nhiều lần làm quen với các bước trong trí nhớ, và sau khi thử hàng chục lần, hắn đã thành công một lần.

Tuy rằng chỉ là ngẫu nhiên, nhưng trong thanh thuộc tính mặc kệ cái khác, chỉ cần hắn thành công một lần, ngay sau kỹ năng sẽ hiện lên thuật ngữ "Long Xà Đề Túng thuật".

"Xong rôi!"

Trương Vinh Phương lau mồ hôi trên trán và mỉm cười.

Với cơ sở của các môn võ công khác, việc bắt đầu luyện tập loại công pháp cấp thấp này, nhập môn khá dễ dàng.

Sau khi ngồi xuống và nghỉ ngơi một lúc, hắn uống vài ngụm nước.

Sau đó, hắn nhìn xuống bàn tay của mình, một thanh thuộc tính xuất hiện trong tầm nhìn của hắn.

[Trương Vinh Phương – sinh mệnh 15-15.

Kỹ năng: Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển - Nhạc Hình phù (phá hạn) (năng lực phá giới hạn: Trọng Sơn).

Quan Hư Công tầng thứ nhất Tinh Khiếu).

Long Xà Đề Túng thuật (nhập môn).

Thuộc tính có thể sử dụng: 1. ‘

Không chút do dự, Trương Vinh Phương ngay lập tức tập trung sự chú ý vào dấu cộng ở mặt sau của Long Xà Đề Túng

thuật.

Nhẹ tưởng tượng một chút.

Tinh một tiếng, thuộc tính có thể sử dụng từ 1 biến thành 0.

Đối với dấu ngoặc đơn đằng sau Long Xà Đề Túng thuật, chữ "nhập môn" nhanh chóng biến mất, sau một hồi mờ mịt mới sáng tỏ trở lại, trở thành nắm chắc.

Xì…

Trương Vinh Phương thả lỏng hai chân, bao gồm cả lưng, thân thể đột nhiên nóng nên.

Vô số luồng nhiệt trào dâng trào, khuấy động trong cơ thể.

Đầu óc hắn bắt đầu choáng váng, cảnh tượng hắn liên tục luyện các bước Long Xà Du xuất hiện không biết bao nhiêu lần.

Khi ký ức tiếp tục lặp lại, hai chân của Trương Vinh Phương dần dần bắt đầu to ra và ngày càng trở nên mạnh mẽ rắn chắc hơn.

Xương chân cũng bị kéo dài ra, khiến cho toàn bộ chiều cao của hắn cao hơn ít nhất ba phân.

Cơ bắp liên tục bị xé rách, gây dựng lại và ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn bình thường trước đó.

Hiện tượng này tiếp tục diễn ra trong vài phút trước khi từ từ kết thúc.

Hô….

Dưới ánh nến, Trương Vinh Phương từ trên ghế đứng lên, di chuyển hai chân.

Lúc này, hắn cảm thấy eo và chân khỏe hơn trước rất nhiều. Hơn nữa, bước tiến tâm pháp Long Xà Đề Túng thuật ở trong lòng hắn thành thục đến cực điểm.

Trong lòng khẽ động, Trương Vinh Phương đột nhiên nhảy vọt về phía trước.

Soạt….

Hắn cúi người mà đi, thân thể sát đất, bước chân dày đặc nhanh nhẹn, còn phát ra một âm thanh như tiếng rắn trườn rất

nhỏ.

m thanh không quá lớn, nhỏ hơn nhiều so với tiếng bước chân của người bình thường.

Nếu đang ở trong rừng núi, rất dễ bị tiếng gió và lá cây che giấu.

Trong lúc nhất thời, trong một không gian nhỏ trong phòng, Trương Vinh Phương đã chạy tới chạy lui năm hoặc sáu vòng chỉ trong vài giây.

Hắn đột ngột dừng lại, mặt không đỏ cũng không thở hổn hển, động tác thay đổi rất nhanh.

“Công pháp tốt lắm!”

Hắn không kìm được khen ngợi, Trương Vinh Phương cảm thấy mặc dù Long Xà Đề Túng thuật này không cải thiện sức mạnh tổng thể của hắn, nhưng sức mạnh của đôi chân và động tác của hắn đã được cải thiện rất nhiều.

Hơn nữa, sau khi hoàn thành công pháp này, tốc độ nhanh hơn trước rất nhiều.

Chương 78: Thật sự xảy ra chuyện

‘Tốc độ được tăng lên, nếu chạy nước rút lên trước tiến công cùng với Nhạc Hình phù, sức mạnh sẽ lớn hơn nhiều.’

Trương Vinh Phương hài lòng.

Thực tế đã chứng minh rằng hắn đã chọn những công pháp nhập môn kém hơn, đó thực sự là một cách đúng đắn để thành thạo chúng.

Ít nhất trong khoảng thời gian rất ngắn, khả năng thực chiến của hắn có thể được cải thiện.

Điểm thuộc tính dùng hết, công pháp được cải thiện, Trương Vinh Phương cũng hài lòng, lập tức rửa mặt mũi chân tay, cuối cùng liền ngủ thiếp đi.

…

Oành!

Tiêu Dung sắc mặt tái mét, hắn dùng lòng bàn tay đập vào tay vịn của ghế, đánh gãy tay vịn thành nhiều đoạn, nằm rải rác trên mặt đất.

Hắn nhìn nét chữ trong bức thư trên bàn trà trước mặt, lồng ngực không ngừng phập phồng kịch liệt.

Tiêu Đằng, Triệu Đại Thông và Hồng Đạt đứng sang một bên, trên khuôn mặt của họ cũng có biểu hiện tức giận.

“Tiêu Đằng… Ngươi chăm sóc sư muội như thế nào vậy hả? Bây giờ người không thấy đâu, một mình ngươi trở về làm cái chó gì”

Triệu Đại Thông sắc mặt méo mó, tức giận nhìn chằm chằm Tiêu Đằng chửi mắng.

“Đệ tử… Có tội! Ta chỉ là đi nhà xí một lát… Ai ngờ…”

Tiêu Đằng sắc mặt hổ thẹn, hắn quỳ trên mặt đất bịch một cái, rầm rầm rầm dập đầu phía Tiêu Dung.

“Đừng cãi nhau nữa, tin tốt duy nhất lúc này là đối phương có mục tiêu khác và hắn sẽ không làm gì sư muội. Chúng ta phải

chuộc người càng sớm càng tốt.” Hồng Đạt nghiêm nghị nói.

“Trong thư có nói đến việc chỉ để sư phụ xuống núi đến địa điểm đã định.” Hắn nói tiếp, “Nhưng chúng ta có thể lặng lẽ đi theo phía sau và sẵn sàng hỗ trợ bất cứ lúc nào”.

“Người có thể bắt người từ Thanh Hòa Cung… Trần Vô Ưu ở đâu??!” Tiêu Dung hỏi đột ngột.

“Ta đi tìm hắn, hắn… không có ở trong phòng.” Tiêu Đằng nghiêm nghị nói. “Tiểu sư muội đang ở trong Đạo cung, nếu bị bắt đi trước mặt nhiều đạo nhân, nhất định có cơ hội hét lên, nhưng nàng không kêu. Rõ ràng là… Người duy nhất có thể khiến nàng hợp tác như thế này, là người nàng ấy quen thuộc nhất, người đáng tin cậy nhất.”

“Trần Vô Ưu!!!” Triệu Đại Thông tức giận nghiến răng. “Ta biết đó là hắn!”

“Trương Vinh Phương thì sao? Cái này có thể sao?” Tiêu Dung hít sâu một hơi hỏi.

“Không thể! Tiểu Anh sư muội không bao giờ tín nhiệm Vinh Phương sư đệ! Sư phụ, đến hiện tại người vẫn chưa tin rằng Vinh Phương sư đệ bị oan sao?” Triệu Đại Thông giương giọng hỏi ngược lại, vẻ mặt khó coi.

“Ngày mai thu dọn đồ đạc, cùng nhau xuống núi!” Tiêu Dung không trả lời, “Hồng Đạt, ngươi đừng đi, chỉ cần thông báo toàn bộ cho giám viện, hắn sẽ biết phải làm sao.”

“Vâng! Sư phụ!” Hồng Đạt ôm quyền trầm giọng nói.

“Đại Thông, Tiêu Đằng, hai người các ngươi đi cùng ta. Hãy chú ý động tĩnh, đừng để bị phát hiện. Tìm đối phương trước, quan trọng là phải cứu người!” Tiêu Dung dặn dò.

“Lần này cứu người, chất lượng hơn số lượng. Mọi người, mang theoống trúc truyền tin. Một khi Tiểu Anh được cứu an toàn, lập tức phát động, để giám viện bên kia dẫn người đến bao vây, trấn áp.”

“Vâng!”

Mọi người cùng nhau trả lời.

Chỉ là Tiêu Đằng ôn tồn, nhưng trong mắt lại lóe lên một tia dị sắc.

*

*

*

Ngày hôm sau.

Sân sau lầu các của Trương Hiên.

Trương Hiên không có ở đó, Trương Tân Thái và Trương Vinh Phương đang ở trong sân ngươi tới ta lui, quyền chưởng đụng vào nhau, họ đang cẩn thận so chiêu.

Trương Tân Thái một tay chống sau lưng, một tay ứng đối, vẻ mặt bình thản.

Với tư cách là nhị phẩm, hắn mạnh hơn Trương Vinh Phương về sức mạnh, tốc độ và khả năng bùng nổ.

Xét cho cùng, Trương Vinh Phương vẫn chỉ dừng lại ở tầng thứ Rèn Gân, mọi mặt tố chất thân thể vẫn chưa phát triển đến nhập phẩm.

Một lúc sau, Trương Tân Thái dùng một tay, đẩy ra chiêu thức, lùi lại phía sau một bước.

“Được rồi, so chiêu vậy cũng được rồi. Trước tiên đi nghỉ ngơi một chút.”

“Được.” Trương Vinh Phương gật đầu.

“Nhân tiện, Vinh Phương, sáng nay ta thấy Tiêu Dung và một số đệ tử của hắn xuống núi. Từ vẻ mặt của hắn, hẳn là đã xảy ra chuyện. Ngươi biết tin tức gì không?’ Trương Tân Thái hiếu kỳ hỏi thăm.

“Xuống núi?” Trương Vinh Phương lắc đầu. “Sư huynh, ta cùng huynh trở về, không hề rời phòng. Có thể biết cái gì?”

“Ta cũng nghe nói…” Trương Tân Thái chưa kịp nói xong, ngoài cửa truyền đến một tràng hỏi.

“Sư huynh Trương Tân Thái có đó không, giám viện có chuyện muốn thỉnh cầu. Xin mời đến Huyền Tâm điện tập hợp.”

Giọng nói rõ ràng và trầm ổn, nói xong nhanh chóng rời.

“Vội vàng như vậy, xem ra có việc gấp, ta đi trước một bước, nói chuyện sau.” Trương Tân Thái nghe được thanh âm quay qua nói với Trương Vinh Phương.

Không hề chậm trễ, hắn nhanh chóng bước ra khỏi sân sau, đi ra bằng cửa sau, và đi về phía Huyền Tâm điện.

Trương Vinh Phương đứng đó, nhớ lại những gì mà Trương Tân Thái sư huynh đã nói, không thể giải thích được, kết hợp với cảnh đêm qua khi hắn gặp Kỳ Sơn đạo nhân đang áp giải chiếc rương.

“Chẳng lẽ, thật sự đã xảy ra chuyện?”

Chương 79: Khẩn cấp

Đứng ở chỗ cũ, hắn lại luyện tập Triều Khí phù Mê Yên Bộ, nhưng không may, hắn lại không yên lòng, lo lắng cho Triệu Đại Thông sư tỷ khiến hắn mất tập trung và hiệu quả không tốt.

Hiện tại hắn cũng không ép buộc, rời khỏi lầu các trở về phòng của chính mình.

Vừa lấy chìa khóa ra mở cửa, Trương Vinh Phương nhìn thoáng qua một tờ giấy bạc trên bàn của mình.

"Ừm??"

Hắn nhìn quanh tờ giấy bạc, tầm mắt hắn nhìn vào khe cửa sổ hơi rộng.

Hẳn là tờ giấy này được nhét vào từ khe hở trên cửa sổ.

Bước tới bàn, Trương Vinh Phương cẩn thận dùng khăn cầm lên để mở tờ giấy.

Trên tờ giấy ghi một dòng chữ: Hãy cẩn thận với cha con Trần Vô Ưu.

Chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo, tựa hồ viết rất gian nan.

Trương Vinh Phương trong nháy mắt đã nhận ra rằng đây là do Triệu Đại Thông sư tỷ viết.

Khi Triệu Đại Thông còn là một đứa trẻ, gia đình trọng nam khinh nữ, không có cơ hội đến trường để học viết, vì vậy khi đến Thanh Hòa Cung mới bắt đầu chậm rãi học tập.

Vào các ngày trong tuần, nàng thường hỏi Trương Vinh Phương một số câu hỏi về viết chữ.

Đó là lý do tại sao Trương Vinh Phương có thể nhận ra rằng nó được viết bởi Triệu Đại Thông sư tỷ.

Hắn cầm tờ giấy.

'Sư tỷ, sao lại truyền cho ta tờ giấy vào lúc này để làm gì?? Nàng hẳn là đã sớm biết rằng ta đã luôn nghi ngờ Trần Vô Ưu mới đúng…'

‘Chữ viết tay đúng là do sư tỷ viết, trừ khi có người giỏi mô tả bút tích.

Như vậy, tại sao nàng lại chuyển cho ta tờ giấy vào lúc này?’

Hắn nghĩ mãi mà không ra, chỉ đơn giản nắm lấy tờ giấy đi thẳng ra ngoài để tìm Triệu Đại Thông.

Giờ này vẫn là buổi sáng, hôm nay hắn thay phiên, không cần học buổi sáng.

Suốt dọc con đường tắt, đến phòng của đệ tử nơi Triệu Đại Thông ở.

Cửa phòng khóa chặt, bên trong trống trải không có ai

Trương Vinh Phương nhanh chóng đến võ đường, nơi Triệu Đại Thông thường tập võ.

Vẫn không thấy nàng.

Hắn còn đến khu đất trống bí mật sau núi luyện võ, cũng vẫn không có ai.

Lúc này, Trương Vinh Phương mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn.

Trở lại phòng đệ tử, hắn nhanh chóng hỏi mấy đệ tử tạp dịch đang đi ngang qua.

“Triệu sư tỷ, sáng sớm có thấy nàng xuống núi với Minh Quang pháp sư?” Một đệ tử tạp dịch ngạc nhiên hỏi.

“Sáng nay?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Đúng vậy, còn có một số đệ tử khác của Minh Quang pháp sư, Tiêu Đằng Tiêu sư huynh cũng đi cùng với ngài ấy.” Đệ tử tạp dịch kia trả lời.

“Ngươi có biết họ đã đi đâu không?”

“Ta không biết, nhưng ngươi có thể hỏi Hồng Đạt sư huynh và Trần Tuệ sư tỷ. Họ vẫn ở trên núi và không rời đi. Ta mới vừa rồi còn đi thay giày của họ để mang giặt.”

“Đa tạ!”

Trương Vinh Phương ôm quyền, xoay người nhanh chóng rời đi.

Tiêu Dung xảy ra chuyện gì, hắn cũng không quan tâm, ân tình lúc trước, hắn giúp đỡ mấy lần, cuối cùng bị trục xuất khỏi sư môn, chuyện đã xong rồi.

Nhưng Triệu Đại Thông sư tỷ đã chăm sóc hắn rất tốt, lần này sư tỷ đến truyền giấy, rất có thể đã có chuyện.

Nếu không, tại sao nàng không đến nói chuyện trực tiếp với hắn mà lại dùng một tờ giấy ghi chú? Rõ ràng là phương pháp này rất xa lạ đối với nàng.

Khả năng lớn nhất là nàng không có thời gian tự mình nói ra, không tiện tìm hắn nói chuyện.

Kết hợp với hành động xuống núi sáng nay.

Rất có thể Tiêu Dung gặp chuyện nên đã đưa Triệu Đại Thông sư tỷ và những người khác xuống núi.

Sự tình có thể là khẩn cấp….

Không dừng lại, Trương Vinh Phương ngay lập tức đi đến phòng của Hồng Đạt.

*

*

*

Cách Thanh Hòa Cung mười ba dặm có một đầm nước.

Những thác nước nhỏ từ trên cao đổ xuống thẳng đứng, đập vào đầm nước nhỏ xanh ngắt bên dưới, bắn tung tóe từng mảng nước ướt sương mù.

Một nhóm người mặc đạo y trắng xanh đi đường, đi nhanh qua rừng cây đi đến hồ nước.

“Chính là nơi này.” Lão đạo đi đầu đeo găng tay màu xám, một đôi ủng da ôm sát chân, trên cánh tay có thắt mảnh vải dài nhỏ.

Ánh mắt sắc bén, trên mặt lộ ra một chút lo lắng.

Người này là truyền công độ sư Tiêu Dung, người mới xuống núi.

Đứng sau hắn là các đệ tử Tiêu Đằng và Triệu Đại Thông.

Ba người họ tìm kiếm phụ cận nửa ngày, nhưng không tìm thấy bóng dáng nào khác.

Cuối cùng, bất đắc dĩ, chỉ có thể dựa theo ước định, đến nơi đây trước tiên.

“Có người tới!” Tiêu Đằng đột nhiên nhắc nhở rồi chỉ vào rừng cây bên kia hồ.

Hai người Tiêu Dung và Triệu Đại Thông vội vàng nhìn về phía đó, quả nhiên, họ nhìn thấy một vài người nam tử gầy, đeo mặt nạ, mang theo vũ khí lung ta lung tung, áp giải một bóng dáng quen thuộc, chậm rãi đi ra khỏi rừng.

Cả ba người họ nhìn kỹ, bóng dáng kia đúng là Tiêu Thanh Anh, con gái của Tiêu Dung mà họ đang tìm kiếm.

Lúc này, quần áo của Tiêu Thanh Anh vẫn còn nguyên vẹn, nhưng một miếng giẻ đã bị nhét vào miệng nàng, nàng không nói nên lời.

“Tiểu Anh! Ngươi…” Tiêu Dung đột nhiên hưng phấn mà tiến lên một bước.

Chương 80: Quả nhiên là ngươi

Đột nhiên, hắn cảm thấy đau nhói ở lưng.

Bụp!

Một lực mạnh đập mạnh vào áo của hắn từ phía sau.

Tiêu Dung bị đánh tại chỗ ngã về phía trước, cảm giác tức ngực.

Phụt.

Hắn há miệng phun ra một ngụm máu.

Bên hồ nước, một lượng lớn hơi nước bị đánh tan, bắn tung tóe.

Đạo y màu trắng trên người Tiêu Dung đã nhiễm một mảng máu lớn.

Lão ta ngã xuống đất, máu bắn tung tóe trên cỏ và bùn đất, in thành một màu đỏ nhạt.

“Tiêu Đằng! Ngươi điên rồi!”

Tiếng rống giận dữ của Triệu Đại Thông vang lên từ phía sau. Sau đó là tiếng quyền cước va chạm dữ dội.

Tiêu Dung không dám tin, khó khăn quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy Tiêu Đằng đang chật vật đối phó dưới sự tấn công điên cuồng của Triệu Đại Thông, đỡ trái hở phải.

“Động thủ!” Lúc này có mấy người ở rừng cây bên cạnh xông ra.

Đi đầu trong số đó là Trần Vô Ưu, người trước đó lão ta luôn nghi ngờ!

“Sư phụ, đã lâu không gặp. Người có khỏe không?” Trần Vô Ưu cười, ôm quyền với Tiêu Dung, rồi vung tay lên vẫy.

Hai người còn lại lập tức gia nhập hàng ngũ bao vây Triệu Đại Thông.

Nếu đã bị bại lộ, hắn ta cũng lười giấu giếm. Bây giờ đại cục đã định, tất cả đều đã định sẵn.

Sắc mặt Tiêu Dung dữ tợn, miễn cưỡng chống đỡ thân thể.

“Quả nhiên… Quả nhiên là ngươi!”

Trần Vô Ưu nở nụ cười.

“Là đệ tử. Hết cách rồi. Ai bảo con gái người dễ dàng lừa gạt như vậy? Cha ta đã cảnh cáo người trước mà người không chịu nghe, nhất định phải nghiêng về phía Giám sát viện. Nên không có cách nào khác…”

“Xem ra… Tiêu Đằng và Trương Vinh Phương đều là người do ngươi sắp xếp…” Tiêu Dung gật đầu cười khổ nói: “Thật là một khổ nhục kế hay. Hy sinh Trương Vinh Phương. Sau đó khiến ta càng thêm tin tưởng Tiêu Đằng hơn. Nhưng kết cục lại như thế này…”

Trần Vô Ưu lại không nhịn được cười ra tiếng, cũng lười giải thích, cứ để lão già này nghĩ như vậy cũng được.

Do dự thiếu quyết đoán, sợ đắc tội cái này, đắc tội cái kia, chỉ biết nhẫn nhịn hoài nghi, bất kể ở đâu, loại người này luôn là người bị xử lý đầu tiên.

“Khoan đã, Trương Vinh Phương lúc trước đã giết hai huynh đệ của ta cũng là người của ngươi à?”

Đúng lúc này, trong đám sơn phỉ cách đó không xa, Hoàng Tụ Đức dẫn đầu, sắc mặt thay đổi, lớn tiếng nói.

Hắn đá một phát làm Tiêu Thanh Anh lăn hai vòng trên mặt đất.

“Trần tiểu tử, con mẹ nó ngươi dám giở trò với ta đúng không?”

Trần Vô Ưu cau mày.

“Chẳng phải chúng ta đã đồng ý sẽ giải quyết chuyện này sau khi cha ta làm chủ Thanh Hoà Cung sao? Với lại, tên đó không phải thuộc hạ của ta, ta cũng bị hắn làm hỏng kế hoạch mấy lần.”

“Thật sao?” Hoàng Tụ Đức cau mày.

“Đương nhiên là thật, sau này tên đó giao cho ngươi xử trí.” Trần Vô Ưu nhẹ giọng nói.

“Được, tốt lắm!” Hoàng Tụ Đức thỏa mãn gật đầu.

Nghe vậy, Tiêu Dung sững sờ.

Lúc này lão ta đã hiểu rõ, tất cả những chuyện này là do lão ta nhìn nhầm người. Coi Tiêu Đằng, kẻ thực sự lòng lang dạ sói là người mình tin tưởng nhất…

Cũng chính tay lão ta là người đã đưa đứa con gái mà mình yêu thương vào tình trạng bi đát hôm nay.

Lão ta chợt hiểu ra mọi chuyện và suy nghĩ thông suốt tất cả.

Ngay từ đầu, Tiêu Đằng đã âm thầm ra tay, phối hợp với sự sắp đặt của Trần Vô Ưu.

Kết quả là bị Trương Vinh Phương mấy lần phá hỏng, dẫn đến việc bọn họ sắp sửa thành công lại thất bại, vì vậy bọn họ đã lên kế hoạch để đuổi Trương Vinh Phương đi.

Thế nên mới đem chuyện lúc trước vu oan cho Trương Vinh Phương để làm nổi bật bản thân, lấy lòng tin của mình.

Bây giờ…

Chính mình đã tin lời nói dối… Nhìn nhầm Tiêu Đằng… Đuổi Trương Vinh Phương, người thực sự bảo vệ con gái của mình đi…

Chuyện này quả thật…

Quả thật…

Hai mắt Tiêu Dung đỏ ngầu, càng nghĩ càng tức giận. Một luồng khí ngột ngạt ập đến xung quanh, nhưng không thể xông ra ngoài.

Vô số tiếc nuối, đau đớn, buồn bã, nhiều cung bậc cảm xúc đan xen lẫn nhau.

Cuối cùng…

Phụt!

Lão ta lại phun ra một ngụm máu, tinh khí thần toàn thân nhanh chóng suy sụp.

“Cha!!!” Tiêu Thanh Anh thoát khỏi miếng giẻ lau trong miệng, đau đớn kêu lên, nước mắt làm nhòe đi tầm nhìn của nàng, ướt nhẹp đôi gò má xinh đẹp.

Ngay khi nàng hét lên.

“Đi đi!” Tiêu Dung bỗng nhiên cựa mình, dùng hết sức đập mạnh hai tay về phía Tiêu Đằng.

Oành!

Tiêu Đằng đột nhiên không kịp chuẩn bị, bị đánh trúng vào tay. Sau đó, bị một cú đấm của Triệu Đại Thông đánh vào vai trái.

“Đi đi!” Tiêu Dung lại nói, cố gắng chống đỡ một trận tấn công nhanh, điên cuồng đánh Tiêu Đằng.

Nhất thời, Tiêu Đằng bị áp chế đến mức thở không ra hơi.

Dù thế nào đi chăng nữa, Tiêu Dung cũng là một cao thủ tam phẩm. Mặc dù bây giờ bị thương và già yếu nhưng khi liều mạng vẫn có thể bùng phát.

Thấy vậy, hai tên sơn phỉ hỗ trợ khác bất giác lùi về phía sau vài bước, tránh né kẻ liều mạng kia.

Chương 81: Đi đi

Lão già này là người chắc chắc phải chết. Chỉ cần chờ, kéo dài thời gian liền có thể không cần đánh vẫn có thể giết chết. Hiện tại không cần phải dùng cứng đối cứng liều mạng với lão ta.

Sự rút lui của cả hai đúng lúc lưu lại một khe hở cho Triệu Đại Thông.

Nàng nước mắt lưng tròng, cả người run lên bần bật nhìn sư phụ liều mạng lần cuối cùng.

"Đi đi!" Giọng Tiêu Dung lại lần nữa vang lên.

Thân thể Triệu Đại Thông chấn động, lúc này không do dự nữa, xoay người bỏ chạy.

"Bắt nàng lại." Vẻ mặt Trần Vô Ưu vẫn không hề thay đổi. Hơn mười người trong rừng cây xung quanh nhanh chóng vây lấy Triệu Đại Thông từ mọi hướng.

"Cút!" Triệu Đại Thông siết chặt thân thể, đột nhiên dưới chân dùng lực, phóng mạnh về phía trước.

Hai người phía trước sợ hãi trước khí thế liều mạng của nàng, vội vàng giơ thanh đao rỉ sét trong tay lên, cố gắng dùng lưỡi đao chặn lại.

Nhưng Triệu Đại Thông hoàn toàn không quan tâm, bước chân vụt một cái, miễn cưỡng tránh được điểm yếu, rồi đâm sầm vào.

Hai tiếng ầm ầm vang lên.

Hai tên sơn tặc bị nàng đánh ngã xuống hai bên, cánh tay và vai hơi bị trật khớp.

Nhưng mà, sự quấy nhiễu của hai người vẫn khiến Triệu Đại Thông bị thêm hai vết đao rạch ở hai bên cánh tay.

Nàng điên cuồng kêu lên một tiếng, cúi đầu lao về phía trước. Khoảnh khắc bị chặn lại phải giảm tốc độ, phía sau lưng nàng xoèn xoẹt hai tiếng, bị chém hai nhát đao.

Máu lập tức nhuộm đỏ quần áo.

Nhưng lúc này nàng không thể quan tâm được nhiều thế. Nàng phải trở về Thanh Hoà Cung càng sớm càng tốt để cầu viện, nếu không… Sư phụ… Sư muội sẽ…

*

*

*

Thanh Hòa Cung.

Trương Vinh Phương mang theo một bao tải, vẻ mặt nghiêm nghị, nhìn một đám đạo nhân võ tu mặc đạo y gọn gàng, cùng nhau bước nhanh ra khỏi sơn môn.

Hắn vừa đi vừa tìm Hồng Đạt, nhưng Hồng Đạt vẫn không muốn nói thật, cho nên khá cảnh giác với hắn.

Sau đó, tình cờ gặp Trương Tân Thái và một số người đạo nhân võ tu khác đang dẫn người xuống núi để cứu người, Hồng Đạt đã kể trước sự việc cho Giát sát viện rồi.

Lúc này, Trương Vinh Phương mới hiểu rõ về vụ việc lần này.

Lúc đó, hắn bỗng cảm thấy tình hình có lẽ không ổn.

Những người khác không biết, nhưng hắn đã trải qua vụ sơn phỉ lần trước nên rất hiểu đám người Trần Vô Ưu có khả năng đã cấu kết với sơn phỉ.

Bây giờ, chỉ có ba người Tiêu Dung xuống núi, điều này khiến trong lòng Trương Vinh Phương không hiểu sao bỗng có dự cảm xấu.

Lúc này, hắn rất muốn xuống núi đi cứu viện với Trương Tân Thái và võ tu khác.

Nhưng bị Trương Tân Thái từ chối, vì nghĩ rằng thực lực của hắn không đủ. Đi đến đó cũng sẽ không thể làm được gì nhiều, ngược lại có thể gặp nguy hiểm.

Trương Vinh Phương không thể nói rõ, cho nên chỉ có thể để cho đoàn người Trương Tân Thái xuống núi.

Lúc này, hắn đang đứng ở sơn môn, sắc mặt nghiêm túc nhìn Trương Tân Thái và mấy đạo nhân Kỳ Sơn khác xuống núi, trong lòng không hiểu sao có cảm giác có điềm xấu.

“Cảm giác… biểu hiện của Kỳ Sơn đạo nhân kia đêm hôm đó hơi không đúng lắm.”

Trương Vinh Phương đề cập một câu với Trương Tân Thái, nhưng không biết lúc này Trương Tân Thái có để ý hay không.

Sau khi đội ngũ võ tu tập hợp đủ tổng cộng tám người liền nhanh chóng xuống núi.

Trương Vinh Phương bước nhanh ra khỏi sơn môn, mang theo bao bố, không nói một lời, cũng vội vàng xuống núi.

Hai bên một trước một sau, tất cả đều chạy về phía địa chỉ mà Hồng Đạt đưa ra.

“Trên núi chỉ có từng đó võ tu. Nếu Kỳ Sơn cũng xảy ra vấn đề, thì… tình hình có thể sẽ rất tồi tệ…”

Trương Vinh Phương tính toán trong lòng, dưới chân vô thức sử dụng Long Xà Đề Túng thuật mới luyện tập được, thân thể lặng yên không một tiếng động đi theo phía sau đội võ tu.

*

*

*

Cả người Triệu Đại Thông bê bết máu, giơ tay chặn một thanh Khai Sơn Đao bên hông.

Lưỡi đao xì xì một tiếng, một vết máu thật sâu bị cắt ra, bị khớp xương chặn lại.

Nàng nhân cơ hội va chạm về phía trước.

Hai vai dùng hết sức đập mạnh vào xương ức của đối phương, phát ra một tiếng răng rắc vang giòn.

Người kia ngã xuống đất ngay tại chỗ, không thể gượng dậy được nữa.

Nhân cơ hội này, Triệu Đại Thông tiếp tục điên cuồng lao về phía rừng rậm xa xa.

Tầm nhìn của nàng đã mơ hồ.

Trong miệng tràn đầy vị gỉ sắt, toàn thân bê bết máu, cả người gần như biến thành màu đỏ thẫm.

Nhưng đổi lại, đã giết liên tiếp hai tên sơn phỉ của đối phương.

Chỉ trong hai lần chạm trán ngắn ngủi đã bị nàng mạnh mẽ đâm chết hai người.

Đấu pháp lấy thương đổi thương, liều mạng chiến đấu, tính sát thương cực kỳ kinh người.

Lúc này, cả mười tên sơn phỉ không dám lại gần, chỉ ném những tảng đá và khúc gỗ lớn để chặn nàng từ xa.

Triệu Đại Thông chạy trốn phía trước, phía sau khoảng chừng mười người đang đuổi theo không dừng.

Chương 82: Triệu Đại Thông gặp nguy

“Một đám rác rưởi!”

Trong đội ngũ sơn phỉ, Tư Mã Quang Đồ cầm cung ngắn đi theo đội ngũ đuổi theo Triệu Đại Thông.

Nhưng dù có gào thét thế nào thì những người còn lại cũng không dám đi lên liều mạng.

Tất cả mọi người đều có thể thấy trên người Triệu Đại Thông bị thương rất nặng, chỉ cần kéo dài thời gian thì có thể mất máu mà chết.

Vậy thì không cần người khác đi lên liều mạng nữa.

Dù sao, bọn họ là sơn phỉ chứ không phải đội cảm tử, hầu hết những kẻ không sợ chết đều đã chết trong thời gian đầu của cuộc khởi nghĩa.

Những người còn lại ở đây chủ yếu càng bảo vệ bản thân nhiều hơn.

Lúc này, hai bên một đuổi một chạy, đám người này đã chạy được một đoạn dài hàng trăm mét.

Tư Mã Quang Đồ lo lắng chậm thì sinh biến, cuối cùng không kìm lòng được, hắn từ từ rút mũi tên ra, đeo vào cây cung ngắn, vừa kéo dây cung vừa đuổi theo.

Hắn híp một mắt, nhắm vào Triệu Đại Thông đang lảo đảo phía trước.

Vút!

Bỗng nhiên, phía sau có truyền đến một tiếng xé gió bén nhọn, sau đó cùng với một tiếng nổ, một mảnh pháo hoa nổ tung bên trên khu rừng.

Tay Tư Mã Quang Đồ rung lên, dây cung bị lệch, mũi tên ngay lập tức bay ra, ghim vào thân cây bên cạnh Triệu Đại Thông.

Sắc mặt hắn khó coi, quay đầu nhìn về phía âm thanh pháo hoa truyền đến.

Bên kia văng vẳng vang lên những tiếng quyền cước giao thủ.

“Có người từ Thanh Hoà Cung đến. Hừm, ta biết tên tiểu tử Trần Vô Ưu kia không đáng tin mà.”

Nhưng hắn không hề hoảng hốt, bây giờ căn bản Tiêu Dung đã vô dụng, cho dù Thanh Hoà Cung tới, cũng sẽ phải đối mặt với thực lực của thủ lĩnh và Trần Vô Ưu.

Hơn nữa bên ngoài có hơn mười người mai phục. Nếu thật sự đánh nhau, chỉ cần Thanh Hoà Cung không dốc hết toàn lực, thì đến ít hay nhiều gì cũng chỉ như đưa đồ ăn thôi.

Bọn họ đánh không lại quan binh, nhưng mấy mũi trâu cỏn con này mà đánh không thắng sao?

Ngay lập tức, hắn không quan tâm phía sau nữa. Hướng về phía bóng lưng của Triệu Đại Thông trước mặt, lại lần nữa giương cung lên, gắn một mũi tên.

“Nhị thủ lĩnh, chúng ta có nên trở về không?” Một tên sơn phỉ ở bên cạnh thấp giọng hỏi.

“Trở về làm gì? Chúng ta còn chưa hoàn thành nhiệm vụ, còn chưa giết được người. Bây giờ trở về không phải là công cốc à?” Tư Mã Quang Đồ lạnh lùng nói.

Hắn không ngu như vậy, quay lại tham gia chiến đấu nguy hiểm quá lớn. Với chút tài mọn của hắn, quay lại lỡ như bị thương thì chẳng phải lỗ lắm sao?

Hắn là một thợ thủ công, không phải là một võ nhân hiếu chiến hung ác.

So với quay về, bắt nạt người bị thương nặng ở đây không phải dễ dàng hơn sao?

Giương cung lên, Tư Mã Quang Đồ nhắm vào Triệu Đại Thông.

Vút!

Mũi tên bay ra, bắn thẳng vào vai phải của Triệu Đại Thông.

Triệu Đại Thông hét lên rồi ngã gục xuống đất. Đột nhiên xuất hiện đau đớn và bị lực lớn đánh vào người, khiến tâm trí nàng rối loạn vấp ngã trên mặt đất.

Một tên sơn phỉ nhanh chóng bước tới, cầm đao chém thẳng vào gáy Triệu Đại Thông.

Xoẹt!

Đột nhiên hắn ta thấy hoa mắt.

Một bóng người mờ ảo nhảy lên khỏi bãi cỏ bên cạnh hắn ta, giống như một con trăn màu xám, nhanh chóng lướt qua từ phía sau người.

Trong tích tắc, thanh đao rơi xuống, người cũng dừng lại.

Tên sơn phỉ cứng đờ ngay tại chỗ.

Bóng xám đột nhiên xoay người, trượt vào phía sau một thân cây lớn, chỉ lộ ra một bên mặt.

Đó chính là Trương Vinh Phương đã đến đúng lúc.

Những giọt máu từ từ nhỏ xuống từ đầu hai ngón tay.

Sắc mặt Trương Vinh Phương lạnh như băng, rũ hết máu, nhìn Triệu Đại Thông đang hôn mê bất tỉnh trên mặt đất.

Nếu hắn không đến kịp thì e là sư tỷ đã…

Phốc phốc.

Lúc này, tên sơn phỉ kia mới ngả người ra sau, lộ ra khuôn mặt.

Hai mắt của hắn như bị đâm thủng thành hai lỗ máu. Cổ họng cũng bị lực lớn đập mạnh đến mức bị bẻ gãy, sụp xuống.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, người này đã bị một đòn đánh lén giết chết ngay lập tức, thậm chí không thể phát ra một tiếng động nào.

“Ai?” Cả người Tư Mã Quang Đồ ở phía sau cứng đờ, hét lớn một tiếng.

Hắn không ngờ vào thời điểm này lại có người đánh lén.

Không ai trả lời.

Tư Mã Quang Đồ nheo mắt liếc nhìn xung quanh, từ góc độ của hắn, không thể nhìn thấy Trương Vinh Phương đang nấp sau cái cây lớn.

Ngay lập tức, hắn giương cung tên lên, nhắm thẳng vào Triệu Đại Thông.

Nếu đối phương ra tay cứu người, vậy thì…

Vèo!

Đột nhiên, cơ thể của Triệu Đại Thông trên mặt đất khẽ động đậy, vèo một cái di chuyển sang bên trái.

Tay trái của nàng bị một sợi dây nhỏ treo lên.

Sau khi trì hoãn một lần như thế, Tư Mã Quang Đồ thầm kêu không ổn. Nhưng đã quá muộn, Triệu Đại Thông đã bị kéo ra sau một tảng đá lớn ở bên cạnh.

“Lên cho ta! Cùng nhau xông lên hết đi!” Trong lòng Tư Mã Quang Đồ tức giận.

Khoảng hơn mười tên sơn phỉ còn lại nhìn nhau rồi từ từ tiến lên phía trước.

Chương 83: Rút lui

Bất ngờ một người dừng lại, dùng Khai Sơn Đao quơ quơ vào bụi cỏ trước mặt mình.

Lạch cạch.

Kèm theo một tiếng vang trầm thấp, một cái bẫy thú đơn giản trong bụi cỏ được kích hoạt. Cây trúc bén nhọn hung hăng đâm vào mặt đất, dọa hắn ta giật mình.

“Thủ lĩnh, phía trước có một cái bẫy!”

Cả đám người đột nhiên dừng lại.

Họ cũng là những người đã lăn lộn rất lâu ở trong rừng núi, rất quen thuộc với các loại bẫy mà thợ săn sử dụng.

Chỉ cần không chủ quan là có thể từ từ tránh được, nhưng khá lãng phí thời gian.

Nhưng thứ thiếu nhất bây giờ cũng là thời gian.

“Nhị thủ lĩnh. Dù sao người đó cũng đã bị phế rồi. Bị thương đến thế thì cũng không làm được gì đâu. Hay là bỏ đi. Có người đang đánh tới sau lưng rồi…” Một đầu sỏ không muốn tiến lên liều mạng.

Triệu Đại Thông nửa tàn vừa rồi đã giết hai người của họ. Bây giờ không biết chui đâu ra một tên, vừa đến đã giết chết một người, lại còn đặt bẫy.

Nếu họ đi lên thì có thể chết, ai muốn liều mạng trong tình huống này?

Dù sao, người đó chỉ đang cố gắng cứu người mà thôi.

Tư Mã Quang Đồ nghĩ nghĩ. Đúng vậy. Mặc dù trong lòng vẫn có chút khó chịu, nhưng…

“Đã vậy thì rút lui!” Hắn không nhiều lời: “Trở về thống nhất khẩu cung, nữ nhân xấu xí kia đã chết rồi! Biết chưa?”

“Biết rồi, biết rồi. Dù sao nữ nhân đó chắc chắn sẽ không sống nổi đâu. Bị thương nặng như thế mà, khà khà…” Tên đầu sỏ cười, nói bồi.

Cả đám không nói nhảm nữa, nhanh chóng quay lại phía sau.

Trương Vinh Phương nâng Triệu Đại Thông sư tỷ dậy, bế nàng lên sau thân cây. Nghe thấy tiếng người phía sau rút lui, thở hắt ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Trong đòn đánh lén vừa rồi, trong nháy mắt hắn đã bộc phát toàn lực. Hơn nữa tên sơn phỉ kia chỉ là một binh sĩ bình thường, trong người không có võ công nên hắn mới có thể thành công.

Nhưng nếu hơn mười người phía sau cùng nhau tiến lên, hắn không còn lựa chọn nào khác ngoài việc bỏ chạy.

Hắn không có ba đầu sáu tay, cũng không phải mình đồng da sắt. Hơn mười người này đều đang cầm vũ khí, lại có một cung thủ đang nhìn chằm chằm.

Chắc chắn không đối đầu trực tiếp được.

Đây là tính toán nếu những người này đều là binh sĩ bình thường. Nếu trong đó có một hoặc hai người có cấp bậc cao…

Vậy thì tình hình còn tồi tệ hơn.

May mắn là bây giờ đã dọa lui được họ. Hắn không nghĩ nhiều nữa, đơn giản dùng quần áo buộc chặt huyết quản và động mạch cho Triệu Đại Thông. Sau khi giúp cầm máu xong liền ôm người nhanh chóng trở về Thanh Hoà Cung.

Nếu không nhanh hơn, Đại Thông sư tỷ có thể mất máu quá nhiều, khi đó sẽ thực sự không thể cứu vãn được nữa.

*

*

*

Tiêu Dung ngã xuống đất, toàn bộ ngực và lưng đều chi chít vết đao.

Máu nhuộm đỏ đạo y của lão ta, những bụi cỏ trên mặt đất gần đó cũng bị nhuộm đỏ.

Tiêu Thanh Anh ở cách đó không xa đã khóc đến khàn giọng, nhưng chỉ có thể vặn vẹo trên mặt đất, phát ra những tạp âm khàn khàn.

Nhưng lúc này không ai quan tâm đến cha con họ.

Hoàng Tụ Đức và một đám sơn phỉ đang cùng đám người Trần Vô Ưu và Tiêu Đằng giằng co với sáu võ tu chạy đến từ Thanh Hòa Cung sau đó.

Dẫn đầu những người đến từ Thanh Hoà Cung là một lão đạo mặt trắng không râu.

Mái tóc lão đạo bạc phơ, chắp tay đứng sau lưng. Trên lưng có một cây thước sắt dày và rộng màu đen, đang đứng trước Trương Tân Thái và mấy người Kỳ Sơn.

“Không ngờ các ngươi giở trò quỷ thật. Trần Vô Ưu, những gì ngươi và phụ thân ngươi đã làm trước đây, ta luôn mở một mắt nhắm một mắt. Nhưng…”

Lão đạo khẽ thở dài.

“Ban đầu ta nghĩ mặc dù các ngươi chấp mê đấu đá nội bộ trong bổn môn, nhưng đạo nghĩa bổn giáo vẫn có điểm mấu chốt. Nhưng bây giờ…”

“Đường Giám sát viện! Ngươi cho rằng chỉ với đám người ít ỏi như vậy mà lại dám phát ngôn bừa bãi ở chỗ này sao?” Sắc mặt Trần Vô Ưu khó coi.

Hắn ta chưa bao giờ tưởng tượng rằng Giám sát viện sẽ thực sự tự mình dẫn người xuất hiện ở đây.

Giám sát viện Đường Sa là một trong ba người mạnh nhất trong Thanh Hoà Cung hiện nay, là một cao thủ ngũ phẩm thực sự!

Điều quan trọng là võ công mà Đường Sa am hiểu thích hợp để triển khai ở loại rừng núi này.

Đám sơn phỉ này tuy có vẻ đông nhưng hầu hết chúng chỉ có thể đánh những trận chiến đơn giản. Tố chất thân thể và lòng dũng cảm của chúng đã cạn kiệt từ lâu trong mấy lần vượt ngục rồi.

Điều tồi tệ hơn nữa là đám người của Hoàng Tụ Đức một khi thấy tình hình không ổn chắc chắn sẽ không liều mạng với bọn họ.

“Nhiều người? Ha ha.” Đường Sa cười khẩy: “Trần đại nhân, lần này ta phải dựa vào ngài nhiều rồi.”

Vừa dứt lời.

Trong khu rừng xung quanh, rất đông quan binh nhanh chóng sột soạt tuôn ra.

Tất cả họ đều là những quân chính quy của Đại Linh, mặc áo giáp da và đội mũ sắt.

Chương 84: Suy nghĩ thông suốt

Một người cầm đầu, dáng người khôi ngô cao lớn, ưỡn bụng lớn, mặc áo giáp da, ngay cả đầu và mắt đều được bảo vệ nghiêm ngặt.

Bộ giáp da trông vừa chắc chắn và dày dặn dường như không có chút cảm giác nào trên người hắn.

Người này đi lại ung dung, tay cầm một thanh đao và một chiếc khiên tròn sải bước trước sự chứng kiến của nhiều quan binh.

“Quả nhiên không ngoài dự tính Đường đạo trưởng, cuối cùng cũng đưa được đám chuột này ra ngoài.” Trần đại nhân vui vẻ cười to.

“Đa tạ đạo trưởng đã đem tặng công lao lần này cho ta!” Hắn vung tay, mấy chục quan binh xung quanh nhanh chóng tiến lên.

“Kỳ Sơn Thúc, động thủ!” Trần Vô Ưu đột nhiên chạy đến bên cạnh đồng thời hét lên.

Đáng tiếc là trong mắt Kỳ Sơn đạo nhân đứng tại chỗ không nhúc nhích, chỉ liếc hắn một cái với vẻ mặt châm chọc.

“Kỳ Sơn, lần này nhờ có sự hợp tác thích hợp của ngươi đã báo tin cho ta trước thời gian.” Đường Sa cười.

“Cha con nhà họ Trần coi thường đạo cung, xem mạng người như cỏ rác, tạo sát nghiệt thì phải chịu một kiếp này.” Kỳ Sơn đạo nhân cúi đầu đáp.

“Chỉ tiếc là Tiêu Dung…” Lão ta hơi tiếc nuối liếc nhìn Tiêu Dung đang hấp hối.

“Vì đại cục, không thể tránh khỏi hy sinh cần thiết… Hơn nữa, lúc trước ta đã từng nhắc nhở lão ta, nhưng đáng tiếc…” Đường Sa chỉ tiếc hận là…

Đầu óc của Tiêu Dung không rõ ràng, vô duyên vô cớ làm hại con gái mình.

Mặc dù Tiêu Thanh Anh được những thủ hạ của cha con nhà họ Trần mà lão ta thu xếp hỗ trợ chăm sóc, không xảy ra chuyện gì lớn. Nhưng một cô gái trong sạch lại rơi vào hang ổ của bọn sơn phỉ đói khát một thời gian dài như thế.

Cho dù thân thể thực sự trong sạch, nhưng cũng không ai dám lấy nữa…

Lúc này, hai người không nhìn cha con Tiêu Dung nữa, một trước một sau, tiến lên ra tay, phối hợp với quan binh bao vây, tiêu diệt sơn phỉ.

Trương Tân Thái ở đằng sau thở hắt ra một hơi dài.

Cho nên, hắn và phụ thân mình mới không muốn dính líu đến chuyện tranh quyền đoạt lợi trong Cung. Suốt ngày canh giữ mảnh đất nhỏ của mình sinh sống.

Tất nhiên, cha con Tiêu Dung đều có mắt không tròng, không biết phân biệt người tốt người xấu.

Nhưng có lẽ Đường Sa Giám sát viện cũng lạnh lùng vô tình.

Vì lợi ích và quyền thế, thời đại này, có mấy ai mà vẫn có thể giữ vững bản tâm.

Ngay sau đó, hắn không chần chừ nữa, lao nhanh ra ngoài, phối hợp với những người còn lại bao vây tiêu diệt sơn phỉ và thế lực nhà họ Trần.

Mà lúc này, Tiêu Thanh Anh đang nằm trên mặt đất mới chợt nhận ra rằng nàng và phụ thân hoàn toàn là những quân cờ bị lợi dụng.

Bây giờ giá trị sử dụng đã không còn, không ai quan tâm bọn họ còn sống hay không.

Giám sát viện không có đối thủ cạnh tranh, sau này chắc chắn sẽ trở thành vị trí Cung chủ.

Đột nhiên nàng đã suy nghĩ thông suốt…

Trong một loạt âm mưu này, Giám sát viện đã sử dụng cha con nhà họ Trần cấu kết với những tên sơn phỉ. Điều này không những chỉ trong một lần loại bỏ được mầm họa sơn phỉ, mà còn mang lại cho vị tướng quân đồn trú kia một nhân tình lớn.

Vừa gạt bỏ đối thủ cạnh tranh vừa ổn định vị trí Cung chủ.

Chỉ có nàng và cha mới là những đứa con bị bỏ rơi…

Vị trí Cung chủ đã ổn định, các nàng đã không có giá trị nữa.

Nhất thời, Tiêu Thanh Anh chỉ cảm thấy toàn thân lạnh như băng. Trước kia nàng nhìn thấy các gia gia trong Giám sát viện đều hòa nhã dễ gần, nhưng giờ phút này, toàn thân như có một trận gió rét buốt thổi qua…

U ám đến nỗi làm cho người ta căm hận.

Cuộc chiến kéo dài không lâu. Ngay sau đó, Hoàng Tụ Đức, Trần Vô Ưu và Tiêu Đằng sử dụng những người xung quanh bọn họ làm lá chắn, liều mạng xông ra ngoài.

Ba người, một người tứ phẩm, hai người nhị phẩm.

Người đi phía trước liều mạng đánh, uy thế khá đáng sợ, không ai muốn đi lên cứng rắn ngăn cản, chỉ bắn tên từ xa, hoặc bắn bằng ná cao su uy lực lớn.

Cuối cùng, hắn đã mở ra được một con đường.

Hai người Trần Vô Ưu và Tiêu Đằng nhân cơ hội lần theo khoảng trống mà Hoàng Tụ Đức đột phá, bị thương xông ra ngoài.

Ngoại trừ ba người, tất cả đều bị đánh chết và bị bắt ngay tại chỗ.

*

*

*

Đúng vào lúc này,

Trương Vinh Phương đang ôm Triệu Đại Thông sư tỷ trở lại Thanh Hoà Cung. Nhưng bước chân của hắn bỗng dừng lại, ngẩng đầu, ngưng thần nhìn chằm chằm về phía trước.

Hắn vừa nghe thấy có tiếng động ở bên cạnh.

Sau một hồi suy nghĩ, hắn nhanh chóng di chuyển sư tỷ của mình vào bụi cỏ bên cạnh, còn mình thì lẻn vào bụi cây bên kia trốn.

Chẳng mấy chốc, trong rừng cây bên cạnh, ba bóng người chật vật chạy trốn xuất hiện.

Đó là ba người Hoàng Tụ Đức, Trần Vô Ưu và Tiêu Đằng.

Cả ba tụ tập cùng nhau, lao ra khỏi vòng vây, chạy thẳng một mạch.

Ngoại trừ Hoàng Tụ Đức xông ra đầu trận bị thương khá nặng, hai người còn lại chỉ bị thương nhẹ.

Chương 85: Báo thù

Trần Vô Ưu và Tiêu Đằng đều là nhị phẩm, Hoàng Tụ Đức tứ phẩm, ba người bọn họ phối hợp với nhau, không ai muốn mạnh mẽ chống lại họ.

Ba người bọn họ chạy thẳng một mạch về phía trước, còn cách chỗ hai người Trương Vinh Phương một khoảng cách.

Mắt thấy ba người họ sắp đi qua chỗ này.

Chỉ cần tiến về phía trước mười mấy mét, bọn họ có thể phát hiện hai người Trương Vinh Phương đang trốn trong bụi cỏ.

"Khoan đã! Có mùi máu!" Hoàng Tụ Đức là người đầu tiên dừng lại, cảnh giác nhìn xung quanh.

"Có mùi máu tanh quanh đây!"

"Hoàng lão đại…" Sắc mặt Trần Vô Ưu hơi thay đổi, định mở miệng nói gì đó.

"Ngươi! Đi dò đường phía trước đi!" Hoàng Tụ Đức bỗng quay đầu lại, một đôi mắt hung ác nhìn chằm chằm vào hắn ta.

Trong lòng Trần Vô Ưu không khỏi giật mình, cho dù Hoàng Tụ Đức bị thương hắn ta cũng không thể đối phó được.

Nếu có cha ở đây thì không sao, nhưng hắn ta… vẫn thua kém rất nhiều.

May mắn là vẫn còn Tiêu Đằng ở bên cạnh.

"Hoàng lão đại, không thích hợp đâu…" Trần Vô Ưu lùi lại một bước, vỗ vỗ Tiêu Đằng.

"Chúng ta không phải thuộc hạ của ngươi, sẽ không bán mạng cho ngươi." Hắn nhanh chóng kéo Tiêu Đằng đến bên cạnh mình.

Tiêu Đằng hiểu rõ trong lòng, biết phải cùng với Trần Vô Ưu ứng phó trước mới được.

"Nếu đã xông ra ngoài rồi, chúng ta nên tách ra thì tốt hơn!"

Lúc này hắn cũng rất kiêng kỵ Hoàng Tụ Đức, tên này có thủ hạ ở chỗ khác có thể dùng.

Nếu hắn thật sự có ác ý gì đó… hai người bọn họ không thể đấu lại người này.

Hoàng Tụ Đức hừ lạnh một tiếng, liếc nhìn hai tên nhát gan này, rồi hướng về phương hướng không có mùi máu, một lúc sau liền biến mất trong rừng cây.

“Chúng ta cũng đi thôi!” Trần Vô Ưu trầm giọng nói.

“Khoan đã!” Tiêu Đằng bỗng nhiên đưa mắt nhìn chằm chằm một bụi cỏ bên cạnh.

“Có người ở đó!”

“Ai? Lăn ra đây!” Hắn bỗng quát lớn một tiếng.

“Đừng! Đừng động thủ!” Trương Vinh Phương run run rẩy rẩy bước ra khỏi bụi cỏ, trên người đều là máu của Triệu Đại Thông.

Sắc mặt hắn rất kinh hoảng, nấp sau một gốc cây khô, bộ dạng trông có vẻ rất chi là sợ sệt.

“Nhị sư huynh, đại sư huynh là ta…” Trương Vinh Phương nhanh chóng khai ra thân phận.

“Trương Vinh Phương?” Tiêu Đằng kinh ngạc nói, lập tức trở nên tức giận. Cái tên rác rưởi thậm chí còn không có phẩm cấp, vậy mà lại dọa bọn họ sợ hãi mà đã trì hoãn ở đây lâu như vậy!

“Cút ra xa một chút!”

Hắn lười để ý đến Trương Vinh Phương, nhanh chóng bước nhanh về hướng đã xác định trước đó để bỏ chạy.

Trần Vô Ưu cũng thở hắt ra một hơi dài nhẹ nhõm, trừng mắt nhìn Trương Vinh Phương, rồi xông lên phía trước đi theo Tiêu Đằng.

Hắn ta không quên chính mình đang chạy trối chết, lỡ như các quan binh phía sau đuổi kịp…

Lần này đã thiết kế bố cục, nhưng lại bị cái tên già mà không chịu chết trong Giám sát viện kia làm đảo loạn. Bây giờ dã tràng xe cát, xem ra chỉ có thể quay trở về trước rồi bàn bạc kỹ càng hơn.

Nhẫn nại chịu đựng áp lực rất lâu vì mưu kế, nhưng cuối cùng vẫn bị hủy hoại chỉ trong gang tấc, loại bực bội này khiến Trần Vô Ưu càng nghĩ càng giận.

Lúc đi ngang qua Trương Vinh Phương, hắn ta bỗng nhiên nổi lòng xấu.

Tại sao bây giờ hắn ta phải liều chết tìm cách chạy trốn, trong khi tên rác rưởi trước mặt hắn ta này lại không có việc gì.

Tại sao?

Tên tiểu tử rác rưởi này, nhìn thật khó chịu, cứ giết quách nó đi!

Xoẹt một tiếng, Trần Vô Ưu đột nhiên đánh vào sau đầu Trương Vinh Phương.

Ra tay sau lưng, tốc độ của hắn ta rất nhanh, lần này hắn ta thực sự nhắm đến việc giết người.

Phốc!

Chỉ là sắc mặt của Trần Vô Ưu cứng đờ. Cánh tay đang đánh của hắn ta treo lơ lửng trên không trung, chỉ cách đầu của Trương Vinh Phương một bàn tay.

Nhưng khoảng cách một bàn tay này, hắn ta không thể nào vượt qua.

Trên phần bụng mềm mại, tay của Trương Vinh Phương đã đi trước hắn ta một bước đánh trúng mục tiêu.

Lòng bàn tay hiện hình đao, đâm sâu vào phần bụng rồi rút ra ngoài.

Xoẹt một tiếng.

Trần Vô Ưu lảo đảo lùi về phía sau mấy bước, nội tạng trong bụng bị kéo ra ngoài, kéo xuống đất.

Sắc mặt của hắn ta cũng nhanh chóng trở nên trắng bệch.

“Ngươi…!” Hắn ta không thể tin chỉ vào Trương Vinh Phương, trong mắt hiện lên sự nghi ngờ, tức giận, đau đớn và không cam lòng.

“Xin lỗi nhé, Nhị sư huynh.” Trương Vinh Phương thành khẩn nói: “Thực lực của ngươi quá mạnh, ta sợ không thể đánh lại

ngươi, cho nên ta chỉ có thể dùng hạ sách này.”

Lời còn chưa dứt, bóng người hắn đã vọt tới trước, đấm vào trán Trần Vô Ưu.

Oành!

Trần Vô Ưu ngửa đầu ra sau. Một tiếng răng rắc vang lên, xương cổ của hắn ta đã bị đánh gãy ra sau, chết ngay tại chỗ.

Không dừng lại, Trương Vinh Phương quay người lao về phía Tiêu Đằng.

Tiêu Đằng đã chạy được một khoảng cách khá xa, bị động tĩnh phía sau làm cho kinh sợ, quay đầu lại liền nhìn thấy cảnh này.

Hắn trợn mắt há hốc mồm, phát hiện Trương Vinh Phương đang đuổi theo mình, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Chương 86: Lảo đảo

Nhưng sự tự tin của nhị phẩm đã khiến hắn gầm khẽ một tiếng, toàn lực đánh một chiêu Sơn Trung Lạc Trạch về phía Trương Vinh Phương.

“Chết đi cho ta!”

Gương mặt Trương Vinh Phương không biểu tình, dưới chân dùng Long Xà Đề Túng thuật xoay người một cái, mạo hiểm tránh thoát cú đấm này.

Bộ pháp của hai người chênh lệch quá lớn.

Cả người hắn giống như một con trăn lớn, trong nháy mắt đã xoay người đi đến bên cạnh Tiêu Đằng.

‘Nhạc Hình Phù.’

Hắn mở rộng hai cánh tay, cơ bắp nhúc nhích vặn vẹo, giống như con trăn khổng lồ mọc thêm hai cánh.

‘Trọng Sơn!’

Đôi cánh rơi xuống như một cái kéo khổng lồ.

Uỳnh!

Tiêu Đằng giơ cánh tay phải lên, cố gắng đỡ đòn này.

Nhưng sức mạnh khổng lồ nện xuống làm cho sắc mặt hắn đỏ bừng.

“Ngươi…!” Đồng tử của hắn giãn ra, đầu óc gần như choáng váng.

Hắn hoàn toàn không ngờ Trương Vinh Phương căn bản không phải là tu vi Rèn Gân, uy lực của đòn này còn mạnh hơn cả nhị phẩm của hắn.

Cánh tay phải mà hắn nghĩ rằng mình có thể đỡ được đã bị đòn đánh này đẩy ra.

Hai tay Trương Vinh Phương đánh thẳng tới, hung hăng chém vào cổ Tiêu Đằng.

Răng rắc.

Tiêu Đằng cứng đờ đứng tại chỗ, ánh mắt chậm rãi trở nên ảm đạm.

Hắn cố gắng hít thở, cố gắng hít lấy một chút dưỡng khí mới từ thế giới bên ngoài.

Nhưng về cơ bản cổ đã bị gãy, thậm chí khí quản cũng co cụm lại cùng với phần xương cổ bị gãy.

"Ta… đang… nằm mơ sao?"

Phốc rầm, Tiêu Đằng ngửa đầu ngã xuống đất, dần dần mất sự sống.

Thanh Hòa Cung.

Bên trong phòng Tuần Chiếu.

Trần Trí Hàm nhẹ nhàng phủi bụi bặm trên đạo bào, gỡ một thanh trường kiếm mà mình thích nhất từ trên giá gỗ trước mặt xuống.

Lão nhẹ nhàng rút lưỡi kiếm ra, trên thân kiếm còn khắc vân văn dày đặc.

Lão thở dài một tiếng.

Thanh kiếm này còn là do Tiêu Dung năm đó đích thân tặng cho lão, hôm nay lão cũng muốn động tay đưa bạn già một đoạn đường.

"Mọi chuyện trên thế gian có nhiều chỗ thân bất do kỷ…"

"Không xong rồi! Sư phụ!" đột nhiên ngoài cửa truyền tới tiếng đệ tử quát to dồn dập.

"Chuyện gì?" Trần Trí Hàm không vui nói. Lão ghét nhất lúc mình đang nghỉ ngơi suy tư lại bị người khác quấy rầy.

Điều này ảnh hưởng nghiêm trọng đến tâm trạng của lão.

"Giám sát viện cũng mang theo một đám người xuống núi, hơn nữa, mới vừa rồi có nội tuyến đưa tin trở lại, còn có quan binh mà bách hộ sở huyện Hoa Tân thường lui tới! Sợ rằng cũng là đi tới chỗ Vô Ưu sư huynh đấy!" giọng điệu đồ đệ dồn dập giải thích.

"Bách hộ sở… Trần Đàm sao…?" Sắc mặt Trần Trí Hàm khẽ biến. Nếu như chỉ riêng là Giám sát viện còn có thể xử lý ứng

phó, nhưng Trần Đàm tự mình xuất động, thì tính chất đã hoàn toàn khác rồi.

Có nghĩa là hắn ta đã nắm giữ chứng cớ chính xác. Nếu không Thanh Hòa Cung là một phần của Đại Đạo Giáo, thuộc về quản hạt của Tập Hiền viện, còn chưa tới phiên chỗ hắn ta đóng quân xử lí.

Trầm ngâm trong chốc lát, lão lại cho trường kiếm vào bao lần nữa.

"Thu dọn đồ đạc, theo ta xuống núi!"

"Sư phụ, chúng ta đi sao?"

"Xuống núi điều tra tình hình trước rồi nói sau." Trong lòng Trần Trí Hàm mơ hồ có cảm giác không ổn.

Kết cục cuối cùng của nhi tử, lão cũng đã biết ít nhiều một chút, lão cũng chấp nhận đối với thiết kế của bạn già Tiêu Dung.

Bởi vì tất cả tinh lực chủ yếu của lão đều đặt ở việc cạnh tranh vị trí cung chủ, không rảnh để ý tới.

Hơn nữa, lão cũng bố trí không ít nhân thủ nội tuyến ở bên trong Thanh Hòa Cung, lôi kéo không ít thủ hạ thân tín.

Cho dù nhi tử đã thất thủ, lão cũng có thể làm thằn lằn gãy đuôi, không dính líu tới mình.

Nhưng…

Chung quy đó cũng là con mình…

Thu dọn đồ đạc đơn giản, Trần Trí Hàm mang theo một đội nhân mã Tuần Chiếu, nhanh chóng xuống núi, chạy tới hướng lúc trước ống pháo đưa tin nổ tung.

Chẳng qua là còn chưa đi được nửa đường.

Ở bên trong một chỗ sườn dốc đất rừng, lão chợt dừng bước…

Trên sườn dốc, hai cỗ thi thể có cổ vặn vẹo gãy lìa, hiện lên rõ ràng ngay trước mắt lão.

Ánh sáng buổi sáng xuyên thẳng qua nhánh cây, nó bị chia thành vô số mảnh nhỏ, đáp xuống trên cỏ, trên tảng đá, cùng với trên hai cỗ thi thể đã sớm không còn hơi thở.

Thi thể cứ như là nhánh cây tùy ý có thể tìm được trong rừng rậm, lá rách, xương cốt động vật, đang bị hai con sói hoang thoạt nhìn đen đúa gặm như thức ăn.

Thân thể Trần Trí Hàm lảo đảo, vành mắt khẽ đỏ lên, trong con mắt toát ra một tia thống khổ.

Lão chậm rãi đi tới, nhích tới gần cách chừng mười thước, đột nhiên cả người vọt tới trước, ngay trong thời gian cực ngắn đã hạ một đấm một chưởng nặng nề từ trên hướng xuống trên phần lưng của con sói hoang.

Phốc.

Con sói hoang kia bị bất ngờ không kịp chuẩn bị, hoàn toàn không còn kịp phòng bị nữa, lão dễ dàng bẻ gãy lưng của nó, rồi nó ngã xuống đất không dậy nổi.

Chương 87: Lật bàn

Một con sói khác bị màn kia dọa cho sợ đến bỏ chạy, nháy mắt chui vào trong rừng không còn tàn ảnh.

Trần Trí Hàm đi tới bên cạnh thi thể nhi tử Trần Vô Ưu.

Lão vươn tay, nhẹ nhàng đặt trên vết thương trí mạng ở cổ của nhi tử, đúng là phong cách của đối thủ.

"Sư phụ… bây giờ chúng ta…" mấy tên đệ tử phía sau nơm nớp lo sợ hỏi.

"Mang theo thi thể, đi vào trong huyện. Sẽ có người báo thù giúp chúng ta." Giọng nói của Trần Trí Hàm trầm thấp.

Đến lúc này, làm sao mà lão còn chưa đoán ra, thế lực của mình ở Thanh Hòa Cung đã mất đại thế.

Nhi tử bỏ mình, Đường Sa của Giám sát viện dẫn đội xuống núi, còn có nội tuyến cho bách hộ sở mang binh đến đây…

Tất cả những điều này cũng đủ để chứng minh.

Lão đầu tử Đường Sa kia hoàn toàn lật bàn rồi.

Cục diện Thanh Hòa Cung bên này, bị bắt ngay tại chỗ, gia hỏa Trần bách hộ vẫn luôn trung lập, lại lựa chọn ủng hộ Đường Sa.

Vị trí cung chủ ngày sau không đến lượt lão tiếp tục tranh đoạt nữa… Đã như vậy, lão ở lại hay không ở lại cũng không ý nghĩa gì nữa.

"Đi!" Trần Trí Hàm quyết định thật nhanh, ôm lấy thi thể, nhanh chóng chạy xuống hướng phía dưới núi.

Địa bàn bên này đã thua, chỗ thê tử trong huyện bên kia còn có nơi xoay người! Đến lúc đó… Phần mối thù giết con này….

*

*

*

“Mau cứu người!” Trương Vinh Phương ôm Triệu Đại Thông mà thở hồng hộc, vọt vào Đan phòng.

Hai tiểu đạo tạp dịch Đan phòng thấy thế thì không dám chậm trễ, nhanh chóng tiến lên nhận lấy Triệu Đại Thông.

Hai người cẩn thận đưa người vào bên trong đặt lên bàn khám và chữa bệnh, hạ màn cửa xuống, dùng khôn đạo Đan phòng tiến hành cứu trị.

Trương Vinh Phương thì đứng ở ngoài cửa, thở ra một hơi thật dài.

Người thì hắn đã cứu trở về rồi, rốt cuộc Triệu Đại Thông sư tỷ có thể gắng gượng qua cửa ải này hay không, sẽ phải xem ý trời…

Hắn cũng không ngờ, mình mới đi, Trần Vô Ưu đã chọn xuống tay, hơn nữa Tiêu Đằng lại cấu kết với người ở bên Trần Vô Ưu.

Nếu không phải lần này trên nửa đường hắn ta yếu thế mà đánh lén, thì giao thủ chính diện, Trương Vinh Phương tuyệt đối sẽ không phải là đối thủ của hai người họ.

Trương Vinh Phương ở ngoài cửa đan phòng, tìm băng đá ngồi xuống, hắn vén tay áo lên, vị trí cẳng tay trên hai cánh tay, có hai đường sưng rõ ràng.

Đó là vết thương để lại khi hắn mạnh mẽ đụng vỡ chiêu số của Tiêu Đằng.

‘Nói cho cùng, mặc dù ta luyện Nhạc Hình Phù đến cực hạn, nhưng tố chất thân thể của bản thân cũng không thể sử dụng Trọng Sơn hoàn mỹ.

Sát chiêu cực hạn không chỉ làm kẻ địch tổn thương khổng lồ, mà tác dụng phản lực lên bản thân mình cũng không hề nhỏ. Tất phải dùng cẩn thận.’

Trương Vinh Phương ngồi ở trên ghế đá, nhìn chỗ cách đó không xa, nhìn vào khách hành hương lui tới đại lộ trên Huyền Tâm điện, trong lòng từ từ an bình lại.

Cho dù như thế nào, hắn cũng đã tận lực.

Chưa đợi được bao lâu, tiểu đạo sĩ trong đan phòng đi ra ngoài, nhỏ giọng nói mấy câu với hắn.

Sắc mặt Trương Vinh Phương đang căng thẳng cũng hòa hoãn lại.

Sư tỷ Triệu Đại Thông không nguy hiểm tính mạng, chẳng qua là mất máu nhiều, những vết thương quá nhiều, cần tĩnh dưỡng.

Vết thương khác cũng phải lo lắng về việc mưng bệnh mủ. Nhưng những điều đó có thể suy nghĩ sau.

Bây giờ tạm thời không thành vấn đề.

"Vậy hôm nay sư tỷ như thế nào? Có thể có tỉnh lại hay không?" Trương Vinh Phương hỏi.

"Bây giờ Triệu sư tỷ còn ở đang rơi vào hôn mê, nếu thuận lợi thì, sợ rằng cần phải nghỉ ngơi mấy canh giờ mới có thể tỉnh lại. Chúng ta đã cho nàng dùng thuốc chữa nội thương, kim sang dược." tiểu đạo sĩ nhỏ giọng trả lời.

"Vậy thì tốt…" Trương Vinh Phương gật đầu.

"Vinh Phương sư đệ!" đột nhiên cách đó không xa truyền đến tiếng gọi.

Là Trương Tân Thái.

Trên gương mặt hắn có thêm một miệng máu nhợt nhạt, áo bào coi như vẫn còn nguyên vẹn, ống tay áo bên cánh tay phải bị rách ra một lỗ rất to.

"Tân Thái sư huynh." Trong lòng Trương Vinh Phương vừa động, nhanh chóng nghênh đón.

"Ngươi có biết mới vừa rồi ta đi đâu không? Làm cái gì?" mặt mũi Trương Tân Thái nghiêm nghị.

"Kính xin sư huynh giải thích nghi hoặc." Trương Vinh Phương ôm quyền thi lễ.

Lập tức, Trương Tân Thái nói cho hắn biết một năm một mười tất cả mọi chuyện vừa xảy ra, cái chết của Tiêu Dung, Tiêu Thanh Anh bị trói, Trần Vô Ưu mất tích, Tiêu Đằng đâm Tiêu Dung, một loạt biến chuyển từng chút một.

Trương Vinh Phương nghe thấy mà trợn mắt há hốc mồm, sau khi nghe xong, trong lòng hắn trừ im lặng, nghĩ đến mà sợ ra, còn có không biết nên đánh giá cha con Tiêu Dung như thế nào.

“Thế Tiêu sư tỷ… Sau này sẽ như thế nào?”

Trương Tân Thái nhẹ nhàng lắc đầu.

“Cha nàng còn có vài người bạn tốt ở đạo cung, sau này cung chủ tiền nhiệm của Giám sát viện, cũng sẽ trông nom đôi chút. Nhưng…”

Trương Vinh Phương cũng hiểu rõ, Tiêu Thanh Anh của hôm nay, phụ thân chết rồi, bị người mình thương nhất hại chết.

Chương 88: Khôi phục nguyên khí

Mà chính Tiêu Thanh Anh lại chính là đầu sỏ gây nên việc gián tiếp hại chết phụ thân.

Mình còn rơi vào trong tay sơn phỉ, cho dù thật sự còn trong sạch, cũng không thể minh oan được.

Những đả kích liên tiếp…

Sợ rằng… Đại tiểu thư lúc trước tùy hứng yếu ớt…

"Muốn đi thăm nàng không?" Trương Tân Thái hỏi.

"…Quên đi. Đi và không đi, có ý nghĩa gì khác biệt không." Trương Vinh Phương lắc đầu.

Sau đó hắn cũng theo đó nói ra chuyện mình theo đó xuống núi mua thuốc, phát hiện sư tỷ Triệu Đại Thông.

Trương Tân Thái không nói gì, chẳng qua là vỗ vỗ bả vai hắn, đi theo vào Đan phòng, trên mặt trị liệu vết thương.

*

*

*

Tiêu Dung đã chết, phụ tử Trần gia mất tích, chuyện này mang tới tiếng vọng khổng lồ trong Thanh Hòa Cung.

Cả Thanh Hòa Cung, không tính tạp dịch thì vốn cũng chỉ có trên trăm đạo sĩ, trong đó võ tu chỉ chiếm một phần ba.

Mà thế lực phụ tử Trần gia vừa vặn chiếm cứ một phần ba ở trong hơn ba mươi võ tu này.

Sau khi Giám sát viện Đường Sa dọn dẹp một phen, nhân thủ võ tu còn sót lại của Trần gia, nhiều người cũng chủ động quy phục.

Phần nhỏ người trước khi chết đi, trực tiếp bị tịch thu đạo tịch, đuổi xuống núi.

Như thế, nhân số võ tu của cả Thanh Hòa Cung nhanh chóng giảm bớt đến chỉ còn hơn hai mươi người.

Số lượng này, trừ bộ phận người Tuần Chiếu có giá trị thủ đạo cung ra, còn lại ngay cả đi ra ngoài thay phiên phân cư trong huyện cũng không đủ.

Đường Sa của Giám sát viện bị buộc lựa chọn dẫn một đội võ tu, đệ tử tạp dịch theo phương thức cùng đội, tạo thành đội tuần tra mới.

Đã tăng cường an toàn của đạo cung, Đường Sa còn bố trí thêm bộ phận bên trong võ tu, đệ tử không có phẩm cấp, có thể đi huyện Hoa Tân trước để thay phiên việc cứ điểm.

Còn bắt đầu chọn lựa đệ tử tu hành mới thêm vào từ đệ tử trong hàng tạp dịch.

Mà đang ở trạng thái như vậy, Thanh Hòa Cung cực kỳ chậm chạp bắt đầu khôi phục nguyên khí.

Đông đi xuân tới.

Đảo mắt đã qua một năm mới.

Thình thịch!

Trương Vinh Phương và Trương Tân Thái, hai người tự lui lại phía sau về hai phía, đỉnh đầu mơ hồ bay lên bạch khí mồ hôi.

“Tiếp đi!” Trương Vinh Phương không sử dụng Long Xà Đề Túng Thuật, chỉ là đơn thuần lấy Nhạc Hình Phù và Triều Khí phù để ra tay tỷ thí.

So với hơn một tháng trước, Triều Khí phù của hắn đã thuần thục hơn rất nhiều rồi.

Triều Khí phù phối hợp với quy thuộc Mê Yên Bộ kia, trong lúc ra tay, lập tức thể hiện ra hiệu quả lúc ẩn lúc hiện, hành tung bất định.

Đây cũng là cốt lõi Triều Khí phù được xưng uy lực đệ nhất ở trong Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển.

“Tốt!” Mặt Trương Tân Thái lộ vẻ mỉm cười, hai tay hắn chuyển động liên tục, nhiều lần khoanh tròn. Bàn tay không ngừng tinh chuẩn mà tiếp được chiêu số đối diện công kích tới.

Đây là Thải Linh phù, cũng là một trong hai môn phù pháp Trương Tân Thái đã Phá Hạn.

Làm một nhị phẩm, tốc độ xuất thủ và sức mạnh của hắn ta, cũng nhanh hơn so với Trương Vinh Phương một chút.

Lúc này đón đỡ giao thủ lại càng nhẹ nhàng thoải mái.

Thải Linh phù, cái tên dễ nghe, thực ra ý nghĩa thực sự chờ ngươi, chính là hái xuống một chút chân linh trên người đối phương.

Thật ra phù pháp chân linh này chính là lấy mắt làm linh.

Thế nên nhiều chiêu Thải Linh phù cũng không thể rời khỏi hai mắt kẻ địch.

Hái linh hái linh, hái mắt người.

Sơ hở của bộ phù pháp này ít hơn so với Nhạc Hình Phù, chiêu thức nhẹ nhàng âm nhu.

Chẳng qua là sau mười mấy chiêu, Trương Vinh Phương liền vội vàng không kịp chuẩn bị, bị nắm chặt một sơ hở, một chiêu đánh vào chỗ trước mắt hắn mấy centimet.

Đao của Trương Tân Thái lơ lửng ở trước mí mắt Trương Vinh Phương, khẽ mỉm cười, thu hồi lại.

“Rất tốt, Triều Khí phù của ngươi đã thuần thục hơn so với trước nhiều, sau khi lĩnh hội bộ pháp, chính là từ từ rèn luyện thành bản năng thân thể, sau đó mới coi là nhập môn.”

Hắn dừng một chút.

“Đúng rồi, ngươi Phá Hạn Nhạc Hình Phù lúc nào, như thế nào?”

“Còn chưa có đầu mối… Chẳng qua có lẽ là nhanh.” Trương Vinh Phương bật hơi nói.

Hắn phải tính toán thời gian đột phá, để tránh quá khoa trương, quá làm người khác chú ý, bị người ta ghen tỵ chèn ép.

Giao thủ với Trương Tân Thái khiến cho hắn càng hiểu rõ ra cấp độ của bản thân.

Cao thủ tu phù điển đến nhị phẩm, nếu như không tập kích, hắn đánh chính diện, thì không nhất định có thể bảo đảm thắng toàn bộ.

Trong thời gian ngắn hắn chỉ mới dùng bí kỹ Trọng Sơn hai lần, đã có hai cánh tay đau xót vô lực. Nếu như hai lần đánh không trúng đối thủ, không giải quyết được đối phương, người thua sẽ chính là hắn.

Tốt ở chỗ Long Xà Đề Túng Thuật vẫn rất cấp lực, chỉ cần đối phương không lão luyện về cung nỏ, hắn đánh không lại thì trốn, như vậy vẫn có độ bảo đảm nhất định.

Trừ khi đối phương cũng thành thạo khinh công.

Nghĩ tới đây, Trương Vinh Phương ngẩng đầu nhìn sắc trời.

Chương 89: Thành thân

Bất tri bất giác, Trương Vinh Phương đã tới đây được một năm rồi…

Trong một năm, chuyện phụ tử Tiêu Dung, khiến cho hắn hoảng hốt nhận thức được thế giới này rất tàn khốc.

Có nhiều khi, không phải là ngươi muốn an phận ở một góc, là có thể bình an vô sự mãi.

“Nghĩ gì thế?” Trương Tân Thái nhìn cảm xúc Trương Vinh Phương có phần trùng xuống, duỗi tay vỗ vỗ bả vai hắn.

“Năm nay ngươi mười bảy nhỉ?”

“Ừ… Mười bảy rồi.”

“Sau này có suy nghĩ gì không, ở lại Thanh Hòa Cung? Làm võ tu cả đời?” Trương Tân Thái hỏi.

“Không biết… Còn chưa nghĩ ra.” Trương Vinh Phương khẽ lắc đầu.

“Không phải là ngươi còn một tỷ tỷ sao?”

“Đúng vậy…Khoảng cách rất xa, người đang ở Đại Đô.”

“Lấy tư chất của ngươi, thêm chút sức, nói không chừng có thể đi nhậm chức ở Tập Hiền viện, Tập Hiền viện ở Đại Đô, không phải đến lúc đó ngươi cũng có thể đi tìm tỷ ngươi rồi?” Trương Tân Thái cười nói.

“Tạ ơn cát ngôn của ngươi rồi.” Trương Vinh Phương cười theo.

“Thế sư huynh ngươi có tính toán gì không?” hắn theo đó hỏi.

“Qua lần này hẳn là ta sẽ thành thân.” Trên khóe miệng của Trương Tân Thái nhếch lên, nét mặt có hơi không dừng được.

“Thành thân!” Trương Vinh Phương trừng mắt nhìn.

“Đúng vậy.” Trương Tân Thái cười nói: “Chị dâu ngươi là người trong huyện Hoa Tân, thường xuyên đi theo mẫu thân tới chỗ chúng ta thỉnh cầu dâng hương. Thường xuyên qua lại, số lần nhiều, nên quen.”

“Chuyện tốt…” Trương Vinh Phương cao hứng thay hắn nói.

“Đúng vậy, đến lúc đó ngươi nên giúp đỡ ta.”

“Nhất định!”

Nhìn khuôn mặt tươi cười không nhịn được của sư huynh, ngược lại Trương Vinh Phương càng thêm mờ mịt rồi.

Bước đầu hôm nay đã bảo đảm an toàn, rốt cuộc sau này hắn muốn như thế nào, cũng vẫn chỉ là một khoảng không.

“Sư huynh, ngươi nói ta vẫn cứ luyện võ, thì có thể đi tới trình độ nào?”

“Vẫn luyện võ… Lấy tư chất của ngươi, tốn chừng mười năm, hẳn là có thể luyện phù điển đến tam phẩm. Nhưng sau tam phẩm sẽ cực kỳ khó khăn.” Trương Tân Thái trả lời.

“Tam phẩm? Tại sao?” Trương Vinh Phương không giải thích được.

“Trong võ học bổn môn, tam phẩm đến tứ phẩm là một cánh cửa, cần chịu khổ gân cốt. Thời gian ngươi tập võ quá muộn, gân cốt có phần định hình rồi. Muốn nhảy qua tam phẩm có chút khó khăn.”

Trương Tân Thái vừa chuyển câu chuyện.

“Chẳng qua tam phẩm cũng rất lợi hại rồi, cả Thanh Hòa Cung chúng ta, tam phẩm và người ở trên đó cũng chỉ có mấy người. Phần lớn là nhị phẩm nhất phẩm, còn có hạng người đẳng cấp thấp.

Chờ ngươi luyện đến Tam phẩm, đi tới triều đình tạm giữ chức gì, ăn bổng lộc, lại có thể nhậm chức bên trong Giáo. Có thể nói là tương đối thoải mái.”

“Định hình sao? Thế sư huynh ngươi thì sao? Ngươi còn trẻ, cũng không thể tiếp tục đi lên sao?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Tại sao ta lại muốn tiếp tục đi lên? Hơn mười năm, mỗi ngày như một ngày, mỗi ngày khổ luyện võ công, bây giờ thật vất vả mới có thể tự mình quyết định cuộc sống, không hưởng thụ đời người cho tốt, ném thời gian hơn nửa đời người vào võ công, ta luyện võ là vì cái gì?” Trương Tân Thái hỏi ngược lại.

Trương Vinh Phương im lặng.

“Được rồi, chớ suy nghĩ quá nhiều, con đường võ công, chỉ cần đủ là tốt rồi, càng đi về phía sau, tinh lực và thời gian ngươi tổn hao càng nhiều, nhưng nhận được càng ít.

Mặt khác, ngươi cũng được chia đến nhiệm vụ thay phiên sao? Là tuần tra hay là đi huyện thành?”

“Đi huyện thành.”

“Thế nhớ phải giúp ta mang phong thư cho chị dâu ngươi.”

“Không thành vấn đề. Chỗ ở của chị dâu ở đâu? Tên gì?”

“Tên là Dương Hồng Diễm. Chỗ ở một lát ta viết ở trên thư.”

*

*

*

Huyện Hoa Tân, Mễ Bang.

Trên đường ăn chơi nhất huyện thành phồn hoa, trong tửu lâu Tứ Hải ăn uống mắc nhất đắt tiền nhất, địa thế mặt đường không chỗ nào hơn được.

Lúc này tầng cao nhất trong tửu lâu Tứ Hải, cả tầng lầu trống không, trên từng cái bàn nước sơn đỏ không có nhiều người ngồi.

Từng người mặc áo da tơ lụa trong thành mễ thương, mang theo tay chân của mình phân tán mà đứng.

Tầm mắt mọi người cũng rơi vào người một nữ tử ngồi ở chỗ cao hơn.

Da nữ tử trắng nõn, đầu tóc hoa râm, khóe mắt ẩn hiện nếp nhăn, rõ ràng tuổi không còn trẻ.

Một thân áo khoác hỏa thử bọc tất cả tư thái của nàng đến cực kỳ chặt chẽ.

“Rét tháng ba tới, thể cốt yếu hơn rồi, đúng là có hơi không chịu được.”

Nữ tử cúi đầu nhẹ ho khan mấy tiếng.

“Mọi người đều biết, nhi tử của Thiệu Toàn Hộ ta chết rồi. Đến bây giờ còn không biết là chết như thế nào.”

Nàng dừng một chút.

“Phu quân ta trở lại từ Thanh Hòa Cung, cả ngày nghĩ tới chuyện này, trà không nhớ cơm không muốn, người cũng gầy đến sắp ngã bệnh.

Ta đã không còn nhi tử, nhi tử dính líu sơn phỉ, nếu chuyện này có bằng chứng, ta nhận.

Nhưng nếu ngay cả phu quân cũng gặp chuyện không may, đây là… Khụ khụ… Đây là muốn đuổi tận giết tuyệt đúng không?

Thanh Hòa Cung bọn họ cứ ác độc như vậy? Nhất định phải đưa Mễ Bang ta vào chỗ chết?

Chương 90: Kẻ tình nghi Trương Hiên

Đường Sa hắn võ công cao cường, nếu thực sự làm như thế, ta là một người phụ nữ của gia đình, nên làm thế nào cho phải?"

"Bang chủ, Thanh Hòa Cung cũng là sức lực của ba người thực lực mạnh Đường Sa, Trần Hạc Thu, Trương Hiên. Những người còn lại chỉ thường thôi. Nếu như muốn đối phó, chúng ta có thể lôi kéo Hắc Quyền Môn cùng nhau động thủ."

Một tráng hán trên cổ xăm hình xăm chim ưng màu đen, trong tay cầm hai thiết đảm trầm giọng nói.

"Mặc dù trong toàn bộ giang hồ, Thanh Hòa Cung cũng không được coi vào đâu, chỉ là môn phái tam lưu.

Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển dùng để dưỡng sinh còn tạm được, thật sự muốn đánh thì cũng chỉ có như vậy.

Nhưng, trăm dặm xung quanh ở nơi này, lực ảnh hưởng của Thanh Hòa Cung lên quan phủ cũng không nhỏ." một hán tử da ngăm đen khác trầm giọng nói.

"Đây không phải là điều bình thường, trước đó vài ngày ta còn tới Thanh Hòa Cung, lão đạo văn tu bên trong thảo luận thuật trường sinh. Dạo này có ai có chút tiền mà không muốn sống lâu chút?"

Lão bà đầu tóc bạc trắng cầm quải trượng hắc mộc cười quái dị nói.

"Thật ra thì…" Thiệu Toàn Hộ khoác áo khoác hỏa thử vừa lên tiếng.

"Lúc ấy Đường Sa cũng không đuổi tận giết tuyệt, hắn cố ý để lại đường sống, thả cho con ta một con ngựa.

Điểm này, ta đã tra rõ rồi. Chỉ là bỗng nhiên con của ta bỏ mình ở trên đường trở về. Lúc chết vết thương trên người chính là dấu vết của chiêu số Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển.

Hơn nữa còn là dấu vết của Phá Hạn bí kỹ, Trọng Sơn."

"Trọng Sơn… Cả Thanh Hòa Cung, người có thể thông hiểu đạo lí, lĩnh ngộ phù pháp cực hạn, ngộ ra Trọng Sơn, cũng chỉ

có ba người…" tráng hán hình xăm nắm thiết đảm cau mày nói.

"Một là Trần Hạc Thu, nhưng hắn tuổi đã cao, thân là cung chủ, không thể nào ra tay vì chút chuyện này. Hơn nữa không cần thiết vì đối phó một cái tiểu bối mà để lại dấu vết rõ ràng như vậy.

Người thứ hai, Trương Hiên, hai mươi năm trước lăn lộn tạo danh tiếng ở bên ngoài, sau lại chẳng biết tại sao lại mai danh ẩn tích.

Người thứ ba chính là Đường Sa, không còn gì nghi ngờ nữa, Đường Sa có hiềm nghi lớn nhất."

"Cũng không phải là Đường Sa, lúc ấy hắn và Trần Bách Hộ đi cùng nhau, cũng không thiếu nhân chứng thấy hắn ở chỗ đó." Thiệu Toàn Hộ chậm rãi lắc đầu.

"Vậy là nói… Trương Hiên?" Ánh mắt tráng hán thiết đảm lạnh lẽo.

"Có khả năng còn có người thứ tư lĩnh ngộ Trọng Sơn không?" có người lên tiếng.

"Không thể nào. Cơ sở lĩnh ngộ bí kỹ Trọng Sơn, là thông thạo bách luyện Nhạc Hình Phù đến mức tận cùng, sau còn phải đánh bại một lần Cực Hạn, mới có thể ngộ ra ảo diệu trong chỗ sâu nhất. Điểm này ngay cả phu quân ta cũng không làm được." Thiệu Toàn Hộ bác bỏ nói.

Phu quân nàng chính là Trần Trí Hàm – cha của Trần Vô Ưu, cũng là phòng chủ phòng Tuần Chiếu Thanh Hòa Cung, cao thủ ngũ phẩm chân chính.

Ngay cả hắn cũng không làm được, có thể thấy một chiêu Trọng Sơn này khó khăn như thế nào.

"Phu quân có đề cập tới, bí kỹ Trọng Sơn, nếu không có bản lĩnh Nhạc Hình Phù ba mươi năm trở lên, thì đừng nghĩ mò tới một chút da lông.

Như thế xem ra, khả năng cao nhất đúng là Trương Hiên rồi." Mặt mũi Thiệu Toàn Hộ càng trở nên âm trầm.

"Ngũ phẩm, thật không tưởng tượng được… Nếu Trương Hiên dám giết con ta không kiêng nể gì như thế. Vậy thì mọi người

cũng không cần cố kỵ cái gì.”

Nàng cúi đầu ho khan mấy tiếng lần nữa, trên chiếc khăn tay che miệng mơ hồ hiện lên vết máu.

“Lão Đinh. Ngươi thiếu con ta một mạng, bây giờ, có thể trả…”

Thiết đảm trong tay tráng hán xăm ưng dừng lại một chút, ném cho đám tay chân phía sau.

“Bang chủ xin cứ nói.”

“Con ruột của Trương Hiên là Trương Tân Thái, có một người yêu ở trong thành, đoán chừng ít ngày nữa sắp sửa đính hôn lập gia đình.

Đến lúc đó lão đầu tử Trương Hiên nhất định sẽ tới, ta muốn hắn phải hôn lễ biến thành tang lễ!”

Trong nháy mắt vẻ suy yếu trong mắt Thiệu Toàn Hộ trở nên tối tăm thấu xương.

“Được!” tráng hán xăm ưng nhếch miệng cười. “Đã sớm muốn giao thủ với thứ lỗ mũi trâu như Thanh Hòa Cung. Để xem là phù điển rách nát của hắn mạnh, hay là huyền sa chưởng Mễ Bang ta lợi hại.”

“Cẩn thận chút, suy cho cùng hắn đã tu Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển đến ngũ phẩm, thật sự xét theo như cảnh giới, ngươi còn kém hắn một bậc.” Thiệu Toàn Hộ nhẹ giọng nói.

“Trước cứ bắt lấy nhi tử của hắn rồi hãy nói.” tráng hán xăm ưng từ chối cho ý kiến.

Chẳng qua phẩm cấp là Phá Hạn mấy lần mà thôi, quyết định thắng bại còn có bản thân võ công mạnh hay yếu, khác biệt ở từng người.

Con sóc đột phá một lần cực hạn, và con hổ đột phá một lần cực hạn, hai con đều là nhất phẩm, nhưng có thể nói hai con mạnh như nhau à?

“Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển dùng để trị bệnh cứu người, hiệu quả cũng không tệ lắm. Về phần so tài trên giang hồ…”

Chương 91: Đốt rụi năm mao tiền

Lão bà cầm quải trượng hắc mộc nhẹ giọng nói. “Đến lúc đó chỗ bên ta phái một đội thiết nô đi qua, cộng thêm Trần đạo trưởng, thế là đủ.”

Thiết nô là chỉ hắc nhân thân thể cường tráng, mà cũng luyện công phu Huyền Thiết Chưởng thô thiển, mặc trang bị da dày cách chế thành nguyên bộ, ngay cả cao thủ nhập phẩm tầm thường cũng khó có thể đánh tan trong một thời gian ngắn.

*

*

*

Sâu trong núi rừng Hồng Sơn.

Một nam tử mặc đạo y gọn gàng, nhanh chóng qua lại tập luyện bộ pháp ở đất rừng.

Gió nhẹ thổi qua, lá rụng bay tán loạn.

Bầy chim bay lên trời, bay quanh chỗ đó, phát ra tiếng kêu the thé.

Sắc trời dần dần muộn hơn, tầng mây bắt đầu tích dày lên.

Bỗng nhiên, nam tử đang đi tới nửa bộ pháp, chợt dừng bước chân lại, mặt lộ vẻ vui mừng.

“Xong rồi!”

Trương Vinh Phương thở dài một hơi, dưới chân đạp bay lá rụng.

Hơn một tháng rồi, rốt cuộc….

Hắn nhìn chăm chú vào phạm vi phía dưới thanh thuộc tính, rốt cuộc trong đó, phía sau kỹ năng có thêm một kỹ năng mới.

Triều Khí phù.

Ngay mới vừa rồi.

Hắn còn chưa luyện xong bộ pháp Triều Khí phù lần thứ ba mươi, đã thấy chữ viết trong thanh thuộc tính hiện lên mơ hồ.

Lúc này thuộc tính của hắn, trải qua hơn một tháng tích lũy, đã biến thành.

‘Trương Vinh Phương —— sinh mệnh 16-16.

Kỹ năng: Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển - Nhạc Hình Phù (Phá Hạn) (Phá Hạn kỹ: Trọng Sơn),

Quan Hư Công (tầng tinh khiếu thứ nhất).

Long Xà Đề Túng Thuật (Nắm Giữ).

Triều Khí phù (Nhập Môn).

Thuộc tính có thể dùng: 4.’

Trong thời gian gần đây, sinh mệnh tăng lên một chút, toàn bộ đều là do mình luyện ra được.

Mà bốn thuộc tính thông qua uống thuốc bổ huyết mới lấy được, cũng không dùng toàn bộ.

Uống hơn phân nửa dược liệu rồi, điểm thuộc tính cũng tích lũy được vài điểm, nhưng Triều Khí phù vẫn chậm chạp không Nhập Môn.

Khiến cho hắn cũng có chút nôn nóng.

Cho tới bây giờ.

Nhìn nơi thanh thuộc tính hiện lên chữ Triều Khí phù rõ ràng.

Một tảng đá lớn trong lòng Trương Vinh Phương hoàn toàn rơi xuống.

“Lát nữa trở về phòng, lần này ta dồn hết điểm thuộc tính vào Triều Khí phù!”

Trong lòng hắn đầy mong đợi, thu dọn đồ đạc, nhanh chóng chạy về hướng Thanh Hòa Cung.

Sắc trời lờ mờ.

Khu vực phòng đệ tử phía sau Thanh Hòa Cung, trong dãy gian phòng thuộc về đệ tử tu hành.

Trương Vinh Phương cẩn thận dùng ngòi châm lửa thắp ngọn đèn cho sáng lên.

Bấc đèn khẽ nổ lách tách, có vẻ là dính vào một chút nước.

Hắn bưng ngọn đèn lên, đặt trên bệ cửa sổ cao hơn một chút.

Đèn là loại đèn cạn dầu đặc biệt.

Trên có một vòng thiết kế đặc biệt, có thể châm nước, để cho thắp dầu chảy ra chậm một chút.

Nhìn ánh sáng lờ mờ của ngọn đèn, Trương Vinh Phương cảm thán trong lòng.

‘Trước kia thường nghe người ta nói, cái gì mà người khác không phải là đèn đã cạn dầu gì đó, bây giờ thật sự thấy loại đèn này… Mới biết được cuộc sống bất đắc dĩ.’

Mỗi tháng đệ tử tu hành trong Thanh Hòa Cung có thể lĩnh được tiền dầu thắp cố định, bình thường chia đều ra, mỗi ngày khoảng chừng là năm văn.

Dựa theo so sánh của Trương Vinh Phương trong khoảng thời gian này, đại khái sức mua tương đương với năm mao tiền đời trước.

Hắn ngửi mùi dầu cây trẩu phiêu tán trong không khí, ngẩng đầu nhìn ngọn đèn đối diện với nóc nhà, chỗ đó có một mảnh nhỏ màu đen.

Là chỗ bị ngọn đèn hun đen.

Ánh đèn nhỏ giống như cây đậu này, phát sáng đến chín giờ rưỡi tối, từ bảy giờ trời đã tối, đến chín giờ rưỡi, hai giờ mỗi ngày là có thể đốt rụi năm mao tiền trợ cấp.

“Mấu chốt là hại mắt, chút ánh sáng mà dùng lâu như vậy, sau này nhất định sẽ cận thị… Điều kiện này hơi gian khổ một chút.”

Trương Vinh Phương thở dài.

Hắn bưng một chậu nước, nước lạnh này là để lau trên dưới người mình.

Đầu tóc đã năm ngày chưa gội, có thể ngửi thấy một chút mùi thiu.

Dù sao cũng là người ngày ngày rèn luyện cường độ cao. Lượng mồ hôi ra rất lớn

Trương Vinh Phương cũng có phần ghét bỏ mình, nhưng mà vẫn nhịn.

Ngày mai hắn cũng có thể đi vào trong huyện, đến lúc đó nhận được tiền tài trên người, là có thể vừa lúc dùng tới.

Cái khác không nói, cải thiện đời sống thì vẫn không thành vấn đề.

Bây giờ tiền của hắn cũng tiêu phí ở việc mua thuốc.

Cuối cùng lau xong cánh tay, Trương Vinh Phương mở cửa sổ ra, ngoài cửa sổ thổi vào một chút gió mát.

Vị lạnh của mùa xuân chảy ngược vào, khiến cho hắn không khỏi khẽ run.

Đợi hơn mười phút đồng hồ, sau khi không khí đã đổi xong, hắn mới đóng cửa sổ, nằm thẳng người trong một tấm chiếu trải trên mặt đất.

Từ lần trước thêm điểm thuộc tính vào kỹ năng thì thân thể ra rất nhiều mồ hôi, ướt đẫm cả đệm chăn. Sau khi trải qua cuộc sống mấy ngày không có chăn đệm gian khổ, Trương Vinh Phương nhớ kỹ, nhất định không được luyện công ở trên giường.

Nằm thẳng, ngửa đầu, nhìn xà nhà và nóc nhà bằng phẳng trên đầu.

Hắn ngưng thần tĩnh khí, đợi toàn thân bình tĩnh lại mới giơ tay lên, tầm mắt tập trung ở trên tay mình.

Chương 92: Quần áo bị chật

Thanh thuộc tính không tiếng động mà hiện lên ở trong tầm nhìn.

‘Trương Vinh Phương —— sinh mệnh 16 -16.

Kỹ năng: Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển - Nhạc Hình Phù (Phá Hạn) (Phá Hạn kỹ: Trọng Sơn),

Quan Hư Công (tầng tinh khiếu thứ nhất).

Long Xà Đề Túng Thuật (Nắm Giữ)

Triều Khí phù (Nhập Môn)

Thuộc tính khả dụng: 4.’

“Bắt đầu đi.”

Tầm mắt hắn tập trung ở dấu cộng phía sau Triều Khí phù.

Tưởng tượng dùng sức một chút.

Trong chút thời gian, trong dấu ngoặc phía sau Triều Khí phù, hai chữ Nhập Môn nhanh chóng mơ hồ rồi biến mất.

Trong nháy mắt, lại biến ảo thành hai chữ Nắm Giữ.

Đồng thời, điểm thuộc tính tự động giảm đi một chút.

Một luồng nhiệt nóng cũng bắt đầu hiện lên ở trong cơ thể trống rỗng của Trương Vinh Phương, nó giống như là dòng nước nóng tràn ngập toàn thân hắn.

Da bắt đầu hơi nứt toác ra, hiện lên chút sợi tơ máu.

Cơ bắp rách ra lại lần nữa được nối lại, trở nên càng mạnh mẽ hơn nữa.

Triều Khí phù chủ tu là hai chân và hai tay. Lúc này cỗ nhiệt lưu cũng bắt đầu phân ra phần lớn, tràn vào hai nơi này.

Trương Vinh Phương có thể thấy rõ ràng, hai tay của mình đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được mà giãn ra, trở nên to lớn, khẽ hiện đen.

Một cỗ sức mạnh dư thừa giống như được thổi hơi, không ngừng lắng đọng vào trong hai tay của hắn.

Phần lớn ký ức hắn khổ luyện Triều Khí phù, điên cuồng chảy vào đầu óc hắn giống như thủy triều.

Biến hóa kéo dài chừng hơn mười phút đồng hồ, mới chậm rãi dừng lại.

Lúc này toàn thân Trương Vinh Phương như vừa rơi vào trong hồ nước, quần áo ướt đẫm, đầu tóc hay trên trán tất cả đều là mồ hôi.

Hai tay và hai chân lại càng cứng rắn lột xác một lớp da.

"Tiếp tục!"

Không chần chờ, Trương Vinh Phương tiếp tục tập trung lực chú ý, tưởng tượng nhìn dấu cộng ở sau Triều Khí phù một lần nữa.

Trong nháy mắt, hai chữ Nắm Giữ trong dấu ngoặc lần nữa mơ hồ, rất nhanh lại hiện ra chữ viết mới.

Chữ viết lần này, rõ ràng là Viên Mãn.

'Quả nhiên, giai đoạn mỗi môn phù pháp đều giống nhau, Nhập Môn, Nắm Giữ, Viên Mãn, cuối cùng hắn là Phá Hạn.'

Trương Vinh Phương hiểu rõ trong lòng.

Không đợi hắn ngẫm nghĩ, lập tức luồng đau đớn kịch liệt mới chảy ra mà đến.

Một cỗ nhiệt lưu còn nhiều hơn mới vừa rồi rất nhiều, giống như là bom làm cho ngực bụng hắn nổ tung trong nháy mắt.

Vốn là nhiệt lưu ôn hòa, lúc này trở nên nóng bỏng dị thường, giống như quả bom không ổn định, lúc nào cũng có khả năng nổ vỡ hoàn toàn.

Lần này, da trên hai tay và hai chân Trương Vinh Phương bắt đầu mọc ra một tầng chất sừng thật dày.

Đặc biệt là vùng da thường luyện tập Triều Khí phù, lại càng dày hơn so với xung quanh rất nhiều.

Giống như hắn đã tập luyện Triều Khí phù nhiều năm.

Đồng thời kèm theo, còn có ký ức tập luyện Triều Khí phù ba năm cùng với cảm ngộ.

Lần lượt cảm ngộ, lần lượt hiểu rõ, lần lượt thấu triệt.

Trong những ký ức này, hiểu biết của Trương Vinh Phương đối với Triều Khí phù càng trở nên thâm thúy, thuần thục.

Mỗi một chỗ sơ hở trong đó, mỗi một chỗ ưu thế trong đó cũng được nắm giữ rõ ràng.

Không biết qua bao lâu, Trương Vinh Phương mới tỉnh lại từ trạng thái cảm ngộ.

Trước mắt hắn là một mảnh đen tối, ngọn đèn đã tắt, dầu thắp đã đốt hết.

Ánh trăng nhàn nhạt xuyên qua cửa sổ, đắp lên cho gian phòng một tầng xám tro mỏng.

Hắn từ từ bò dậy từ mặt đất.

Chiếc áo trên người đã có chút không vừa nữa rồi, bị chật đến căng phồng.

"Lại trở nên cường tráng hơn…."

Trương Vinh Phương thở dài một hơi, sờ sờ hai cổ tay, ngay cả xương cũng cảm giác thô hơn một tầng.

Hắn nhìn về phía thanh thuộc tính lúc này.

'Trương Vinh Phương —— sinh mệnh 20-22.

Kỹ năng: Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển - Nhạc Hình Phù (Phá Hạn) (Phá Hạn kỹ: Trọng Sơn).

Quan Hư Công (tầng tinh khiếu thứ nhất).

Long Xà Đề Túng Thuật (Nắm Giữ)

Triều Khí phù (Viên Mãn)

Thuộc tính khả dụng: 2.'

'Sinh mệnh trực tiếp tăng từ 16 điểm lên tới hạn cuối 20 điểm. Lợi hại… Khó trách thân thể ta biến hóa lớn như vậy.'

Trương Vinh Phương hiểu rõ trong lòng.

Nhìn hai điểm thuộc tính cuối cùng.

Hắn nắm chặt tay lại, cảm giác sức mạnh lại lớn hơn một chút.

Hắn bây giờ, sợ rằng đơn thuần trong sức mạnh đã cùng một cấp bậc với sư tỷ Triệu Đại Thông.

Lúc trước Trương Vinh Phương còn cần dùng Trọng Sơn mới có thể bộc phát vượt qua Triệu Đại Thông. Bây giờ hắn ra tay ở trạng thái bình thường cũng đã có lực hớn hơn trước kia rất nhiều.

“Hai điểm cuối cùng, trực tiếp đột phá Cực Hạn được rồi. Hai lần Phá Hạn, bước vào nhị phẩm trước rồi hãy nói!”

Mặc dù bây giờ nhìn lại, thực lực Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển nhị phẩm cũng chưa ra hình dáng gì.

Ban đầu lúc hắn đánh lén Trần Vô Ưu, đánh Tiêu Đằng cũng đã cảm nhận được.

Nhưng lúc này hắn không có những lựa chọn khác tốt hơn.

Cũng không thể dùng Ưng Trảo Công và Long Xà Đề Túng Thuật kém hơn chứ?

Chương 93: Nhị phẩm

Cũng không phải là một hệ thống, chuyển tu võ công còn lại, nhưng mà lại muốn bắt đầu Phá Hạn từ nhất phẩm. Vô cùng phiền toái.

Bây giờ Trương Vinh Phương có phần hiểu được mơ hồ, cái gọi là phẩm cấp, lấy võ công Phá Hạn khác nhau mà tiến vào phẩm cấp, rất có thể trong đó có chênh lệch vô cùng lớn.

"Bắt đầu."

Loại bỏ tạp niệm, hắn Ngưng Thần lần nữa, tầm mắt rơi vào dấu cộng trên Triều Khí phù.

Chạm nhẹ nhẹ dấu cộng một cái.

Hai điểm thuộc tính chợt hóa không.

Một tiếng vang ầm ầm thật lớn, đầu óc Trương Vinh Phương tê dại một trận, cả người nằm ngã xuống đất một lần nữa.

Lần này không chỉ hai chân hai tay hắn, ngay tiếp theo bả vai, lưng eo, toàn bộ cơ bắp bắt đầu bành trướng.

Nhưng cơ bắp bành trướng đến trình độ nhất định thì ngưng, ngược lại dòng nhiệt lưu như nước chảy nhúc nhích đi tới các bộ phận còn lại trong cơ thể.

Dưới ánh trăng, thân thể của hắn bắt đầu trở nên càng ngày càng bền chắc, càng ngày càng nặng nề.

Máu thịt xương cốt khẽ phát ra tiếng vang tựa như bùn nhão quấy chung, đó là do máu thịt xương cốt nội tạng đang không ngừng gia tăng độ dày.

Ước chừng hơn một giờ sau.

Thân thể Trương Vinh Phương khẽ nhúc nhích.

Đầu tiên là ngón tay, sau đó là cổ tay, hai chân.

Hắn từ từ ngồi thẳng người dậy từ trên mặt đất.

"Cuối cùng cũng xong…"

Nhìn thanh thuộc tính lúc này, trong lòng hắn có cảm giác nói không ra lời.

Rất nhiều ký ức tập luyện cảm ngộ Triều Khí phù, khiến cho hắn giống như đi qua thời gian gần mười năm trong khoảng thời gian vô cùng ngắn.

Gần mười năm này, hắn không ăn không uống, từ sớm đến muộn, mỗi ngày đêm đều khổ luyện Triều Khí phù.

Hôm nay, cuối cùng cũng Viên Mãn.

'Trương Vinh Phương —— sinh mệnh 24-25.

Kỹ năng: Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển - Nhạc Hình Phù (Phá Hạn) (Phá Hạn kỹ: Trọng Sơn).

Quan Hư Công (tầng tinh khiếu thứ nhất).

Long Xà Đề Túng Thuật (Nắm Giữ)

Triều Khí phù (Phá Hạn)

Thuộc tính khả dụng: 0.'

"Sinh mệnh lại tăng lên, hạn cuối 24 điểm, cả Thanh Hòa Cung cũng chỉ có văn tu và mấy vị cao thủ phẩm cấp cao mới có thể so sánh với ta.

Nhưng vì sao sư huynh Trương Tân Thái cũng là nhị phẩm, sinh mệnh hắn cũng không cao như ta?"

Sinh mệnh Trương Tân Thái là 21 - 21, mức độ cao thấp đồng đều.

Hình như trước nhị phẩm, Triệu Đại Thông cũng chỉ có 15 - 19.

Tạm thời nghĩ mãi mà không rõ điểm này, nhưng Trương Vinh Phương có thể khẳng định là, sinh mệnh tuyệt đối không liên quan đến sức mạnh, tốc độ linh tinh.

Hắn giơ tay đưa lên mặt mình, hai tay nhẹ nhàng chà xát, lập tức chà xát ra rất nhiều da chết.

Chà xát xuống xong, Trương Vinh Phương gần như đổi da toàn thân một lần.

Hắn dùng cây chổi quét da chết lại thành một đống, sau đó đứng trong phòng, chậm rãi tập luyện chiêu số bộ pháp Triều

Khí phù.

“Nhạc Hình Phù có Phá Hạn kỹ, vì sao Triều Khí phù không có?”

“Không đúng!”

Bỗng nhiên Trương Vinh Phương bước chân ra một lần nữa. Hai cánh tay hắn mở ra, bày ra tư thái Trọng Sơn, chợt đánh về phía trước.

Bùm!

Lần này rõ ràng khí thế Trọng Sơn lớn hơn so với trước không ít.

Mấu chốt nhất chính là…

Sau khi thi triển, không có cảm giác mệt mỏi hai cánh tay như lúc trước.

Trong lòng cao hứng, Trương Vinh Phương liên tục chém hai cánh tay ra trước, phối hợp Mê Yên Bộ Triều Khí phù, không ngừng thi triển Trọng Sơn từ các góc độ khác nhau.

Hai lần, ba lần, bốn lần, năm lần!

Cho đến lần thứ năm, hắn mới cảm giác được thân thể có phần thở hổn hển, mỏi mệt.

Lúc này hắn mới chậm rãi dừng lại.

“Sử dụng năm lần Trọng Sơn toàn lực mới mệt mỏi… Xem ra Phá Hạn kỹ của Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển, rất có thể là tồn tại tương phụ lẫn nhau. sau khi Phá Hạn Triều Khí phù, là hoàn thiện và ưu hoá phát lực Trọng Sơn.”

Sau khi trong lòng hiểu rõ điều này, hắn thoáng có chút hưng phấn.

Nhị phẩm, đến cấp độ này, đã có thể đi tới linh quan điện tiến hành khảo hạch phẩm cấp.

Cho dù thân phận hắn là Man nho, cũng có thể tạm giữ chức coi là nhất phẩm.

Chẳng qua là duy chỉ có điều không dễ giải thích, tại sao hắn có thể trong một năm từ không biết võ công, đột phá đến nhị phẩm.

Mặc dù Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển không phải là võ học cường hãn gì, nhưng cũng không phải dễ dàng tu hành như vậy.

Coi như là thiên tài thì cũng chưa từng nghe có người nào nhanh như vậy.

Ôm sự vui vẻ sảng khoái sau khi đột phá, Trương Vinh Phương ngả đầu nằm ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Hắn không theo các đệ tử còn lại đi tu hành làm bài tập buổi sáng mà là đi liêu phòng, cũng chính là nơi quản lý sắp xếp các loại sự vụ của đệ tử.

Một chấp sự văn tu sắp xếp việc chuẩn bị xuống núi vào huyện cho hắn.

Chấp sự họ Từ, tên Trọng Xuân, là một lão đạo sĩ mập mạp đeo chiếc kính mắt viền đen.

Kính mắt không có giọng kính mà là dùng một sợi thừng cột lại, buộc chung một chỗ cùng với đạo kế tóc.

Chương 94: Đội ba người

Trương Vinh Phương không bất ngờ, Đại Linh này có rất nhiều nơi tương tự với Trung Quốc cổ đại trong nhận thức đời trước của hắn.

Có mắt kính cũng rất bình thường thôi.

“Trương sư điệt, Thanh Hòa quan bên huyện Hoa Tân đã có ba võ tu có phẩm cấp thường trú, dẫn đầu là Lý Hành sư điệt.

Ngươi qua đó tất cả cứ nghe theo Lý Hành sắp xếp. Nếu có việc vặt vãnh hay việc tư gì thì có thể xin với Lý Hành. Mặt khác, thời gian xuất phát vụ thể là nội trong hôm nay. Trong rừng núi có rất nhiều dã thú, tốt nhất là dọc theo đường đi đừng vào đường rẽ, hãy đi quan đạo (đường lớn, nhà nước làm) nhiều hơn để tránh khỏi việc gặp nguy hiểm. Đây là bao lương khô cho ngươi.”

Từ Trọng Xuân cười híp mắt đưa một cái bọc xám xịt cho hắn.

“Đa tạ Từ sư thúc nhắc nhở.” Trương Vinh Phương vội vã tiếp nhận và gật đầu hành lễ.

Ở nơi này phải làm đủ cấp bậc lễ nghĩa, bằng không hơi có chút không đúng thôi thì có khi sẽ xảy ra chuyện.

Lần này đội Trương sư điệt ngươi cần mang theo là ba người, đều là đi trong huyện để trực cả. Đây là văn điệp của các ngươi, cầm lấy đi.”

Từ Trọng Xuân lại đưa qua một chồng sách nhỏ được chế tạo thành từ giấy dai, trên ấy có rất nhiều nội dung được viết bằng chữ nhỏ.

Như là tên, quê quán, đạo tịch ở đâu, đi qua địa phương nào, địa phương từng đi đều có một dấu mộc, còn có các loại tin tức như văn điệp nơi phân phối vân vân.

Đây là hộ chiếu cổ đại đây.

Trương Vinh Phương cẩn thận nhận nó.

Không có thứ này, ở Đại Linh bất luận người nào đều không được vào thành, vậy nên chắc chắn phải cẩn thận cất kỹ.

Ra cửa, gặp mặt với ba người đi cùng mình xong, Trương Vinh Phương mang theo hành lý của mình tới chỗ sư phụ Trương Hiên chào tạm biệt sư phụ và sư huynh, sau đó mới chậm rãi đi ra khỏi sơn môn của Thanh Hòa Cung.

Một nhóm bốn người đi ra được vài trăm mét, Trương Vinh Phương bỗng nhiên quay đầu lại nhìn ba động sơn môn của Thanh Hòa Cung.

Ba động của sơn môn đạo giáo tượng trưng cho ba giới, theo thứ tự là Thái Cực, Vô Cực, Hiện Thế.

Bước vào sơn môn, đại biểu cho đã bước ra ba giới.

Bước ra ngoài ba giới, không ở trong ngũ hành, ba giới trong đó đúng là chỉ cái này.

Giờ đây Trương Vinh Phương quay đầu lại, nhìn nhiều kiến trúc yên tĩnh của Thanh Hòa Cung, trong lòng không hiểu sao lại có cảm giác ly biệt.

Thanh Hòa Cung là cảng tránh gió chân chính, là chỗ an thân trú mưa đầu tiên khi hắn đến thế giới này.

Hôm nay rốt cuộc phải rời khỏi nơi đây, đi ra ngoài vòng tròn an toàn thoải mái ấy, bước vào Đại Linh thực sự.

Giờ đây đi thường trú huyện Hoa Tân, dựa theo quy củ thì ít nhất hắn phải ở ngoài ăn không ngồi rồi tới một năm mới tới lượt trở về.

Một năm…

"Sư huynh?" Phía sau truyền đến tiếng một người khác.

Trương Vinh Phương hồi hồn.

"Đi thôi."

Hắn xoay người, nhìn biển cây, dãy núi mênh mông vô bờ ở phía trước, cảm nhận thể năng và lực lượng dư thừa bởi vì vừa đột phá trên người, trong lòng không còn sợ hãi nữa.

Hắn sải bước, tiến lên phía trước.

*

"Đậu tằm vàng, vừa giòn vừa thơm, ăn một miếng, miệng đầy thơm!"

“Trứng vịt luộc, năm văn một cái, béo ngậy, mặt vừa thơm!”

“Sửa giày da đây, một lần mười lăm văn, tay nghề tốt không để lại dấu.”

“Dầu thắp tốt nhất ở Hồng Ký, dầu vừng, dầu cá, dầu thơm, dầu tung trắng, mọi thứ đều có!”

Trên khu chợ náo nhiệt dòng người tấp lập, người bán hàng rong gánh quẩy vừa đi vừa gào to.

Tiểu nhị trước cửa tiệm ai nấy bày mánh riêng, hô to rao hàng.

Trước cửa tửu lâu gánh tạp kỹ múa võ, hấp dẫn không ít người qua đường nghỉ chân quan sát.

Có người đứng mệt, tự nhiên sẽ vào quán để ăn uống chút gì đó, vừa ăn vừa xem.

Trước sạp trái cây giảm giá ưu đãi, nông hộ quần áo thô ráp cũng có thể kéo tay áo mua mấy cái ngon.

Phu nhân tiểu thư nhà phú hộ thì khoan thai chậm rãi ra vào các tiệm hương phấn, tiệm tơ lụa dưới vòng vây của nha hoàn người hầu.

Hậu sinh đội mũ tròn và mặc áo dài tụ năm tụ ba, có cười cười nói nói, cao đàm khoát luận, nước miếng tung bay.

Có người chắp tay đi chậm rãi từ từ, ánh mắt ngó nghiêng.

Còn có người gặp người quen, tiến lên nghỉ chân hàn huyên.

“Ha, sư huynh, huynh tới xem kìa, trước cửa tiệm may đấy bày gì vậy?”

Bên chợ, bốn bóng người mặc đạo y màu xanh của Thanh Hòa Cung đang khoan thai chậm rãi đi theo dòng người tiến vào bên trong.

Trong đó đi ở đằng trước nhất chính là Trương Vinh Phương dáng người cường kiện cân xứng, chiều cao đã tăng tới mét bảy tám.

Hắn mặc đạo y màu xanh của đệ tử tu hành, bên ngoài khoác áo khoác màu trắng, vác trên lưng một cái bao vải màu xám thật lớn, trên đạo kế dùng nguyệt nha làm bằng đồng để buộc chặt tóc dài.

So với trước đó, màu da của hắn hơi trắng hơn chút, đã thoát khỏi màu da ngăm đen tiến vào phạm trù của người bình thường.

Chương 95: Thanh Hòa quan

Nghe người phía sau hỏi, Trương Vinh Phương quay đầu lại đưa mắt nhìn.

Người mở miệng là sư muội Đỗ Cửu.

Bởi vì nhỏ tuổi nhất nên mấy người hay gọi nàng tiểu Cửu. Tính cách Tiểu Cửu hoạt bát, nhanh nhẹn, và cũng khá hiểu chuyện biết lý lẽ, thế nên tuy tướng mạo vóc người không được tốt lắm nhưng rất biết cách làm bầu không khí sinh động.

“Cái gì thế?” Trương Vinh Phương nhìn theo hướng mà Đỗ Cửu chỉ.

Trước cửa một cửa hiệu tên là tiệm may Lý ký có bày từng tấm ván gỗ thẳng đứng, trên mỗi một tấm ván đều viết một câu.

Trên tấm thứ nhất viết: “Chớ hỏi tiền đồ.”

Tấm thứ hai là: “Chỉ hỏi y quan.”

Tấm thứ ba: “Y quan bất chỉnh.”

Tấm thứ bốn: “Tiền đồ bất thành.”

Tấm thứ năm: “Mô tả thi đấu, người tốt nhất có thể vào tiệm giảm giá hai phần mười.”

Chữ viết rồng bay phượng múa, nhưng lại rất có mỹ cảm.

“Giảm giá hai phần mười…! Chuyện này… hay là chúng ta tham gia đi?” Tiểu Cửu hơi có ý.

Không phải lúc nào đạo nhân cũng đều phải mặc đạo y, một số quần áo tương đối trắng mộc mạc cũng được rồi.

“Vẫn nên đến đạo quán ở lại rồi hãy nói tiếp.” Một nam đệ tử khác trầm giọng nói, khá là chững chạc.

“Được rồi… Ta nhớ chỗ rồi sau này ta cũng có thể tới thử xem! Do ta nghĩ chữ viết ta đẹp.” Cửu Nhi tràn đầy phấn khởi.

“Các ngươi có ai đi qua Thanh Hòa quan chưa? Ta từng tới huyện rồi nhưng chưa bao giờ đi qua đạo quan bên này cả” Trương Vinh Phương nhíu mày.

Bao gồm cả Cửu Nhi trong đó, ba người đều lắc đầu.

Chỉ là mấy người cũng không có chú ý, trong lúc bọn họ đang nói chuyện thì tiểu nhị trong tiệm thợ may một bên hơi giật mắt, ngưng thần lắng nghe.

Nghe thấy bọn họ là đi tìm Thanh Hòa quan, tiểu nhị vẫn không nhúc nhích, làm bộ ngồi ngủ gà ngủ gật ở trước cửa.

Cho đến khi ba người Trương Vinh Phương chậm rãi đi xa, hắn mới ngẩng đầu cấp tốc xoay người vào trong tiệm.

Không bao lâu sau, trong tiệm thợ may lại có một tiểu nha đầu đi ra, chạy nhanh vào trong một đường tắt sát đó.

Trên đường này có không ít tiệm đều có người Mễ Bang, nếu đi trễ thì sẽ không thể lấy được tiền thưởng nữa.

Sau nửa canh giờ, đoàn người Trương Vinh Phương cuối cùng cũng tìm được Thanh Hòa quan.

Mấy người nhận nhiệm vụ xong, mấy đạo nhân vốn thay ban trong quan có hơi tiếc nuối không thôi thu thập hành lý rời khỏi.

Quan chủ Lý Hành tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng, là võ tu nhị phẩm, hiện nay đang đầu ba mươi, người béo phệ.

Hắn an bài chỗ ở cho mấy người Trương Vinh Phương xong thì vung tay lên, nhường nhóm Trương Vinh Phương chính mình hành động, đạo quan giao cho mấy người phụ trách.

Chính hắn ta thì vội vã rời khỏi đạo quan, không biết tung tích.

Trương Vinh Phương cũng không quan tâm, Lý Hành nọ khi gặp mặt người đầy mùi rượu, phỏng chừng không phải đi tửu phường thì chính là đi tửu lâu, hoặc có lẽ là câu lan (kỹ viện) cũng nên.

Đạo gia không nhiều kiêng kỵ giống như phật gia. Lý Hành đấy ở trong huyện Hoa Tân phồn hoa này lâu như vậy, sớm đã thành địa đầu xà.

Nhìn hình thể mập mạp của hắn, nói là nhị phẩm nhưng khi động thủ thật, sợ là đến cả nhất phẩm cũng không bằng.

Hắn thu xếp mấy người cùng đi ổn thỏa, rồi đi quanh đạo quán nhỏ một vòng.

Thanh Hòa quan vô cùng đơn giản, có kết cấu hình vuông, một tòa chủ điện, tầm mười sương phòng, một cái sân nhỏ có đặt lư hương trước điện, sau đó liền là chính đại môn.

Tổng thể thì là tứ hợp viện nhỏ nhất.

Cả cái đạo quan, trừ mấy người bọn họ ra thì cũng chỉ có quan chủ Lý Hành, còn có thêm hai tạp dịch quét rác.

Sắp xếp đồ đạc giường chiếu xong xuôi, Trương Vinh Phương mang thư tín mà sư huynh Trương Tân Thái dặn dò rồi rời khỏi đạo quan, ra ngoài tìm chỗ ở của tẩu tử Dương Hồng Diễm.

*

Trong Thanh Hòa Cung.

Trương Hiên khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, phơi nắng ngủ gà ngủ gật trên đất trống tại hậu viện.

Hai con chim sẻ kêu líu lo liên tục trên tường rào đối diện, làm cho lão ta có hơi bất mãn.

“Phụ thân, phụ thân?”

Trương Tân Thái hào hứng đi vào hậu viện, nét mặt lộ ra ý cười.

“Ngày mai ta chuẩn bị đi vào huyện một chuyến. Lần trước ta đã nói với Diễm Tử rồi, là sẽ theo nàng đi dạo sơn thị (chợ phiên vùng núi).”

“Sơn thị thì có gì mà phải dị?” Trương Hiên không muốn ở trên núi một mình, nên thấy hơi bất mãn.

“Đều là chút sản vật núi rừng, có phải ngươi chưa thấy qua đâu?”

“Đây không phải là sắp định thân rồi sao? Nên ta định đi đưa ít đồ cho nhạc phụ nhạc mẫu.” Trương Tân Thái tràn đầy phấn khởi.

“Sự việc Trần gia mới xong, chuyện trong huyện còn chưa có xong xuôi, ngươi cấp bách cái quái gì chứ?” Trương Hiên bĩu môi. Quay đầu đi không muốn nhìn nhi tử.

“Có Trần bách hộ theo dõi sát sao, Mễ Bang sợ là đã luống cuống tay chân rồi. Cơ bản là không có thời giờ để ý tới chúng ta đâu.” Trương Tân Thái không thèm để ý nói.

“Rồi hãy nói sau, Trần gia muốn báo thù thì tự mình đi tìm mấy người Giám sát viện đi, liên quan gì tới chúng ta chứ?”

Chương 96: Vô lễ với đạo trưởng

“Tiểu tử ngươi… Rồi rồi rồi, đi đi, trên đường cẩn thận một chút. Nhớ kỹ phải mang vật kia.” Trương Hiên không lay chuyển được nhi tử, chỉ có thể khoát tay.

“Để lão già như ta đây một người lẻ loi hiu quạnh, im im ắng ắng chờ chết trong lầu các này đi.”

“…Ặc.” Sắc mặt Trương Tân Thái chợt khựng lại.“Phụ thân, lẽ nào người không muốn ta tranh thủ sinh mấy đứa nhóc trắng trẻo mập mạp à?”

“Hừm…” Trương Hiên trầm ngâm: “Cái này thì… tiểu tử ngươi, đời này cũng chỉ như vậy thôi, còn không bằng sinh nhiều mấy đứa bồi dưỡng tốt cho ta, mở rộng môn hộ! Đi thôi, đi thôi, cút nhanh lên!”

“Tuân lệnh!” Trương Tân Thái nhất thời mặt mày rạng rỡ, xoay người cấp tốc thu dọn đồ đạc rồi chạy đi.

“Đúng rồi phụ thân, đừng quên thời gian định thân đấy nhá, phụ thân nhất định phải đến đấy.” Hắn chạy đi xa, âm thanh quanh quẩn từ xa dội lại.

“Đã biết rồi, ngày mùng 1 tháng 2, chắc chắn đến đúng giờ.”

Trương Hiên tính toán thời gian, ngày hôm nay cách mùng một tháng sau cũng chỉ hơn mười ngày nữa…

Haizz…

Lão ta thở dài một tiếng. Lại phải hao tài rồi…

*

Huyện Hoa Tân phân thành bốn khu, được đặt tên theo thứ tự là bốn phương hướng Đông Tây Nam Bắc.

Mỗi một khu có mười mấy con phố, mấy trăm phòng ốc.

Thanh Hòa quan ở khu Đông, mà nhà của Dương Hồng Diễm thì ở khu Tây, cần phải xuyên qua cả cái huyện thành.

Trương Vinh Phương hỏi thăm xung quanh, thật vất vả mới tìm được nhà tẩu tử Dương Hồng Diễm trước khi mặt trời

xuống núi.

Sau khi đưa thư tín, hắn thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi đi trở về.

Dưới trời chiều, giữa từng dãy nhà trệt của toàn bộ huyện thành Hoa Tân thỉnh thoảng có một hai cái nhà lầu nhiều tầng, tất cả đều tắm dưới sắc cam đỏ của trời chiều.

Trương Vinh Phương nắm chặt đạo bào, đi thẳng men theo tường vây của một nhà phú hộ.

Bên trái có một chiếc xe trâu chậm rãi đi ngang qua, xa phu vung roi không ngừng quất trâu, trên mặt đất nơi xe đi ngang qua vẫn còn để lại một bãi cứt trâu bị móng trâu đạp nát.

Trương Vinh Phương cau mũi, bước nhanh hơn, muốn tránh mùi thối của cứt trâu.

Chỉ là còn chưa đi được vài bước thì nơi cuối tường vây phía trước, nơi góc rẽ lặng lẽ có thêm mấy hán tử ngăm đen xắn tay áo.

Mấy người kia ánh mắt lấp loé, tất cả đều nhìn thẳng sang bên này.

Bước chân Trương Vinh Phương dừng lại, nhanh chóng quay đầu nhìn xem.

Quả nhiên đằng sau cũng có mấy người đi tới, cầm trong tay gậy gỗ rắn chắc, nhìn chằm chằm.

Mặc dù chỉ là gậy gộc nhưng cái mà bọn người kia cầm ít nhất phải thô to bằng cánh tay, nếu bị nện trúng thì sợ rằng phải bị nện gãy cả chân.

“Vô lượng thiên tôn, xin hỏi các vị cư sĩ như vậy là ý gì?”

Trương Vinh Phương dựa theo lễ tiết đạo môn tiêu chuẩn, chắp tay nói với mấy hán tử phía trước.

“Vị đạo trưởng này, có chút việc phải mời ngươi đi một chuyến.” Hán tử cầm đầu phía trước khịt mũi, cười nói.

“Chuyện này… mấy vị còn chưa nói rõ ý đồ đến, đã yêu cầu bần đạo đi cùng với các ngươi, sợ rằng…”

Trương Vinh Phương thả tay xuống, mặt lộ vẻ khó xử.

“Ngươi tên là Trương Vinh Phương đúng không?” Hán tử cầm đầu hỏi.

“Đúng thế.”

“Vậy thì đúng rồi. Lên cho ta!” Hán tử cầm đầu mạnh mẽ vung tay.

Hai nhóm người trước sau, tổng cộng gần mười người đồng thời vọt lên.

Trong lúc nhất thời hai đầu trước sau đều muốn vây quanh Trương Vinh Phương ở giữa.

Ngay phía sau đám người kia cách đó không xa, còn có một người đang đứng cạnh tường, sắc mặt bình tĩnh nhìn chằm chằm bên này.

Người này có khớp xương hai tay thô to, mu bàn tay biến thành màu đen, vóc dáng hơi có hình tam giác ngược, chính là một trong hai đại cao thủ của Mễ Bang - Thiết Chủy Hạc Trần Hạc.

Trần Hạc hơn ba mươi tuổi, khuôn mặt chất phác, đồng tử hơi ố vàng, là một trong hai cao thủ Tứ Phẩm trấn tràng bên ngoài của Mễ Bang.

Huyền Sa Chưởng của Mễ Bang vốn am hiểu chém giết, thế nên Huyền Sa Chưởng tứ phẩm về mặt uy lực đủ để đánh đồng với Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển của Thanh Hòa Cung.

Lúc này hắn nhìn kỹ Trương Vinh Phương lọt vào vây công phía trước.

“Người này bái nhập môn hạ của Trương Hiên, còn được phụ tử Trương Hiên coi trọng nữa. Ngược lại có thể ra tay từ người này, làm chút chuẩn bị.”

Vốn là theo kế hoạch, bọn họ tính đợi đến ngày thành thân thì toàn diện động thủ, có điều nếu chuẩn bị thêm từ trước thì lại càng thỏa đáng.

Mắt thấy một đám người sắp nhằm về phía Trương Vinh Phương, bắt đầu chém giết.

Trần Hạc sải bước tiến lên phía trước.

“Dừng tay! Dưới ban ngày ban mặt, các ngươi sao có thể vô lễ với đạo trưởng Thanh Hòa Cung như thế?”

Giọng hắn vừa ra, nhất thời giống như là phối hợp, hán tử hai bên đồng thời ngừng tay.

“Thì ra là đạo trưởng của Thanh Hòa Cung à, xem ra là bọn ta nhận lầm người!” Hán tử cầm đầu kia cười khà khà nói.

“Vậy sao ngươi cũng có tên là Trương Vinh Phương thế?”

Chương 97: Có đạo lý

“Xin lỗi đạo trưởng, đều tại bọn ta nhận nhầm suýt thì gây thành đại họa rồi!” Một hán tử khác ở bên cạnh cười nói.

“Đúng thế, cũng may Trần tiên sinh vừa lúc đi ngang qua đây, nếu không ngày hôm nay kiểu gì bọn ta cũng đánh nhầm người mất.”

Hai nhóm người trước sau bao vây Trương Vinh Phương ở chính giữa, ngoài miệng nói xin lỗi nhưng lại không hề có ý chuyển vị trí gì cả.

Sắc mặt Trương Vinh Phương bình tĩnh, nhìn ra đối phương cố ý.

Trên đời này nào có việc trùng tên nào trùng hợp như thế, nhìn thái độ giả vờ giả vịt của đám người kia, rõ ràng là đang cố ý bày ra mình người đông thế mạnh.

Mặc dù vũ lực của Thanh Hòa Cung yếu, nhưng quan hệ với bên quan phủ không tệ, ở bên trong huyện thành Hoa Tân này, cho dù là đạo nhân phổ thông thì dân chúng tầm thường cũng không thể chọc nổi.

Mấy tên trước mắt này dám chọc hắn, rõ ràng là có bối cảnh rồi.

Có điều, nếu đối phương muốn diễn, vậy thì phối hợp diễn cùng bọn họ cũng không sao cả, nhìn xem đối phương có mục đích gì.

Trong lòng Trương Vinh Phương không sợ, chỉ cần đám người trước mắt không có vũ khí sắc bén như đao cụ gì đó, hắn tự tin dù đánh không lại thì vẫn có thể chạy trốn được.

“Nếu đã là hiểu lầm, vậy kính xin chư vị tránh ra một lối.” Hắn lại chắp tay.

“Tiểu đạo trưởng nói đùa, nếu thuộc hạ của bỉ nhân đắc tội ngươi, chuyện hôm nay đương nhiên phải nhận lỗi cho tiểu đạo trưởng rồi, rửa đi xúi quẩy có đúng không?” Trần Hạc mỉm cười nói.

“Trần Hạc ta tại huyện Hoa Tân này cũng là người có uy tín danh dự. Nếu như bị người khác thấy, truyền đi bảo ta thất lễ thì chẳng phải là khiến người ta cười nhạo? Vừa hay hôm nay gặp dáng vẻ hiên ngang tiểu đạo trưởng, mới quen như đã thân, vừa lúc kết giao một phen.”

Trần Hạc cười nói.

“Đi thôi đi thôi, hôm nay nếu tiểu đạo trưởng không đi, đó chính là không cho Trần mỗ ta mặt mũi rồi.”

Theo hắn dứt lời, đám người xung quanh đều tiến lên một bước, trên mặt mơ hồ lộ ra ý uy hiếp.

Ý trong lời này rất rõ ràng.

“Hôm nay ngươi không đi cũng phải đi.”

Ánh mắt Trương Vinh Phương khẽ nhúc nhích, biết mình tránh không khỏi.

Nếu như chỉ riêng những người bên cạnh này thì hắn không sợ, có thể chạy thoát được.

Nhưng còn người trước mắt, khí tức trầm ổn, hai chân tráng kiện hữu lực, trong lúc đi năm ngón túm chặt, trong sự ổn định có một tia ung dung.

Điều này cho thấy cái người trước mắt đây rất có thể cũng từng luyện cước pháp.

Hắn hơi suy nghĩ.

“Tuy Trần tiên sinh thịnh tình, thế nhưng bần đạo vừa mới tới huyện Hoa Tân, còn có chuyện quan trọng cần làm, nên hôm nay không tiện đi cùng. Ngày khác, ngày khác nhất định sẽ đi.”

Một đám hán tử xung quanh nhất thời lộ vẻ bất mãn, đều tiến gần hơn trước, mắt lộ hung quang.

Trần Hạc nhìn chằm chằm vào Trương Vinh Phương tới mấy giây. Trên mặt chậm rãi không có ý cười.

Trên người hắn đồng thời dần dần tràn một tia nguy hiểm.

“Xem ra đạo trưởng quyết tâm không cho Trần mỗ ta mặt mũi rồi?”

Lông tóc trên mặt Trương Vinh Phương dựng ngược, lỗ chân lông trên người mơ hồ nổi cả da gà.

Đối phương chỉ thay đổi nét mặt thôi mà đã cho hắn áp lực không nhỏ.

Cảm giác này vô cùng huyền diệu, giống như khi người thường đối mặt với mãnh thú, tự nhiên sẽ sinh ra cảm giác uy hiếp.

“Trần tiên sinh nói đùa, bần đạo chỉ là hôm nay không rảnh, ngày sau thì vẫn rảnh rang.” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

“Huống hồ, mặt mũi không phải người khác cho, là có thể có…”

Trần Hạc nheo lại mắt, trầm mặc vài giây rồi bỗng nhiên cười.

“Có đạo lý… đúng thật, cái thứ mặt mũi này, không ai sẽ chủ động cho ai, chỉ có khiến người ta không thể không cho, thì mới là chính đạo…”

Hắn vỗ hai tay, ánh mắt nhìn Trương Vinh Phương mặt không đổi sắc lộ ra ý tán thưởng.

Ai cũng đều có lòng khiếp đảm, nhưng nếu đang ở thế yếu mà vẫn còn có thể kiên trì bản tâm, không sợ cường hào.

Người như vậy, đúng là nhân tài, là hảo hán.

Không sợ cường quyền, nhân tài như vậy đáng giá kết giao nhất.

Bởi vì nếu thật sự có giao tình với người như vậy, ngày sau khi mình đối mặt với đối thủ càng mạnh hơn, kiểu người đó sẽ không bởi vì sự cường thế của đối phương mà lùi bước lại.

“Trương đạo trưởng, là Trần mỗ đường đột. Trước đó đúng là đã nhận lầm người, bọn ta muốn tìm một người cũng tên là Trương Vinh Phương.”

Lúc này Trần Hạc lui ra phía sau một bước, ôm quyền chắp tay thi lễ hướng phía Trương Vinh Phương.

“Hôm nay đã mạo phạm và đắc tội nhiều, tương lai Trần mỗ nhất định sẽ thiết yến nhận lỗi, mong đạo trưởng nể mặt.”

Trương Vinh Phương còn tưởng rằng sẽ phải đánh luôn, không ngờ đối phương lấy lui làm tiến, trước ngạo mạn sau cung kính.

Sau khi trầm mặc một lát, hắn đáp lễ nói.

“Nhận lỗi thì không cần, chỉ cần Trần tiên sinh không hề làm khó bần đạo, là được rồi.”

“Nếu Trần mỗ khinh thường đạo trưởng, đương nhiên phải nhận lỗi rồi.”

Chương 98: Ngụy trang

“Có điều nếu hôm nay đã mạo phạm, cũng không cần phải nhiều lời nữa.” Trần Hạc mỉm cười, vẫy tay để cho những người còn lại tránh ra.

Các hán tử nhất thời tách ra một con đường, khiến Trương Vinh Phương rời đi.

Trương Vinh Phương gật đầu, rời đi theo con đường được tách ra, không bao lâu sau đã biến mất ở ngã rẽ.

“Đại ca, có cần phải khách khí như vậy với một tên tiểu đạo sĩ không?” Hán tử cầm đầu trước đó không hiểu.

Trần Hạc lắc đầu: “Hắn không phải tiểu đạo sĩ gì đâu, cũng có công phu trong người cả đấy. Hơn nữa… đối phó với kiểu người tính tình cương trực ấy, mạnh bạo không có tác dụng lớn. Không vội… tiếp đó còn có thời gian.”

Hắn có thừa biện pháp để tiểu đạo sĩ nọ chân chính thể nghiệm chỗ tốt trên thế đạo.

Nói cho cùng, Thanh Hòa Cung có quan hệ không tầm thường với quan phủ, trong thành mà cứng rắn lên thì cũng không có chủ ý tốt gì.

Bên kia, Trương Vinh Phương đi được nửa đường thì quẹo vào một tiệm may.

Không bao lâu sau hắn cầm một bọc đồ trong tay đi ra ngoài.

Buổi chiều trở về Thanh Hòa quan, quan chủ Lý Hành hoàn toàn không trở về. Cũng chỉ có ba người bọn họ cộng hai tên tạp dịch cùng nhau ăn cơm.

Đồ ăn là các loại bánh nướng thịt thà mua ở cửa hàng sát vách. Phối hợp với nước lạnh, ăn tạm một bữa.

Cơm nước xong, không có quan chủ quản hạt, mấy người ngay cả hứng thú làm lớp tối cũng không có. Mới tới trong thành nên họ dứt khoát một mình rời quan tự mình đi chơi.

Trong bóng đêm, trong Thanh Hòa quan trống rỗng vắng vẻ.

Hai tạp dịch đang mượn ánh nến trong cung phụng chủ điện, đọc trộm mấy bức vẽ nhỏ trong tay.

Loại bức vẽ nhỏ này ở trong thành khá là lưu hành, nội dung bên trong bao hàm toàn diện, cái gì cũng có. Đương nhiên, nhìn biểu cảm trên mặt hai tiểu đạo sĩ là biết chắc chắn không phải bọn họ đang coi thứ tốt gì rồi.

Trương Vinh Phương có luyện công, khi đi ngang qua chủ điện hắn thấy thế cũng không nói gì.

Mặc dù là trái với quy củ, nhưng đến cả quan chủ Lý Hành còn không quản, hắn cũng lười lắm lười.

Đi tới bên cạnh cái giếng sâu ở hậu viện, hắn dùng cuộn dây múc lên mấy thùng nước.

Sau đó thì cởi quần áo dội nước lên đầu trên đất trống ở hậu viện.

Tay hắn cầm một khối lá lách tiện tay mua ở tiệm may ngày hôm nay, bôi loạn lên trên tóc.

Lá lách chính là xà phòng ở cổ đại, được chế nên từ di tạng của heo cùng các loại cây đậu.

Có một số người giàu có còn có thể thêm vào các loại hương liệu. Có điều như vậy quá đắt, Trương Vinh Phương còn chưa tới mức tùy ý tiêu tiền được.

Rất nhanh, gội đầu xong, hắn lấy vải lau khô rồi xõa tung ra.

Trương Vinh Phương thay một bộ đồ lụa vừa người sạch sẽ, sau đó trở về phòng.

Không bao lâu sau, hắn cầm trong tay một cái bọc vải nhỏ màu xám, ra khỏi phòng, tóc dài thì dùng dây da cột gọn để ở sau người.

Lại tới tiền viện, ở bên cạnh lư hương trước thần điện, Trương Vinh Phương cầm ra một cái bồ đoàn từ trong điện ngồi xuống cạnh lư hương, khoanh chân nghỉ ngơi.

Đồng thời, hắn cũng đang tự hỏi việc hôm nay.

“Ta chỉ là đi nhà tẩu tử truyền tin, đi ra không bao xa đã gặp chuyện. Đám hán tử kia chắc chắn không phải ngẫu nhiên đi ngang qua, rất có thể là cố ý đứng canh ở đấy.”

Nhớ lại Trần Hạc kia, nỗi nghi ngờ trong lòng Trương Vinh Phương càng ngày càng nhiều.

“Nếu đúng là bởi vì ta đến chỗ tẩu tử, vậy… liệu có khi nào có nghĩa hiện tại tẩu tử có phiền phức?”

“Có lẽ tối nay lại đi thử xem sao… xem xem rốt cuộc có phải vì tẩu tử không…”

“Mặt khác, buổi tối trong huyện thành đều có binh lính tuần tra, ta phải làm sao mới có thể che mặt không bị người ta nhận ra?”

Trương Vinh Phương nghĩ tới các phương pháp trong phim ảnh truyền hình đời trước.

“Áo đen che mặt? Đây không phải là nói rõ cho người khác ta là người xấu sao? Mới đi nửa đường có khi đã bị quan binh đuổi bắt rồi…”

Hiện thực và phim truyền hình chung quy là có chênh lệch…

“Mặt nạ? Ta chưa đi mua mặt nạ? Sau này có thể mua mấy cái làm dự bị. Hơn nữa ta cũng không thể đeo mặt nạ đi xa vậy đi?

Hiện tại không có hoạt động ngày lễ gì hết, đi được nửa đường vẫn sẽ bị nghi ngờ, hoàn toàn không cách nào che giấu tung tích được.”

Từ Thanh Hòa quan đến nhà tẩu tử là phải đi ngang toàn thành. Cứ đeo mặt nạ đi hết con đường, đây không phải là càng làm người khác chú ý sao.

Một khi bị quan binh tuần tra theo dõi, người ta được trang bị cung nỏ đấy.

Trương Vinh Phương không cảm thấy bây giờ mình đã có thể đánh với tên nỏ được.

Nỏ quân dụng bình thường, nếu không có gì bất ngờ thì uy lực khi gần người còn lớn hơn cả súng lục.

“Xem ra, chỉ có một cách…”

Hắn ngồi xếp bằng trong chốc lát, chờ tóc khô gần hết rồi mới đứng dậy.

Chương 99: Dạ tập

Lúc này bầu trời đêm đầy sao.

Trương Vinh Phương cột chặt tóc, xách bao quần áo đi nhanh ra khỏi đạo quan.

Hắn quyết định buổi tối nay tới gần nhà tẩu tử lần nữa, nhìn tình huống, tốt nhất là có thể bắt được người hỏi tình huống ra sao.

Ban đêm huyện Hoa Tân vắng lặng hơn ban ngày nhiều.

Trên đường phố hoàn toàn yên tĩnh, gió cuốn lá rụng không ngừng lướt qua, chỉ có một số nơi đặc thù như tửu lâu, tửu phường, kỹ viện vẫn còn có ngọn đèn lóe sáng.

Đa số nhà dân đều đã tắt đèn.

Phu canh cầm chiêng đồng chậm rãi đi từ từ trên đường, thường thường gõ một cái hô to vài câu.

Trương Vinh Phương bước nhanh tiến vào một cái hẻm nhỏ, không bao lâu sau hắn đã đổi thành một bọ áo dài xám, trên đầu đội một chiếc mũ da cũng màu xám nốt.

Lần theo con đường ban ngày, hắn chạy thẳng theo hướng nhà tẩu tử Dương Hồng Diễm.

Dọc đường đi hắn cúi đầu, trên mặt bôi than tro, trông vô cùng bẩn thỉu khó nhìn.

Rất nhanh, khi sắp đến nơi, hắn móc ra từ trong túi tiền một miếng vải đen đã chuẩn bị xong, cứ như vậy dán lên mặt rồi cột vòng ra sau đầu.

Thừa dịp trên mặt đường vắng vẻ, thỉnh thoảng chỉ có mấy cỗ xe ngựa đi ngang qua.

Trương Vinh Phương lại tới đến vị trí gặp đám Trần Hạc vào ban ngày.

Nhà của tẩu tử Dương Hồng Diễm ở huyện Hoa Tân cũng coi như dư dả, phụ thân là tiểu điếm chủ kinh doanh thi họa, mẫu thân ở nhà may các loại vật nhỏ như bao da đem ra đi bán.

Trong nhà cũng chỉ có một nữ nhi là Dương Hồng Diễm.

Lúc này Trương Vinh Phương đi tới trước cửa nhà Dương gia, mơ hồ có thể nghe thấy bên trong có tiếng nói truyền ra.

Dương gia là nhà trệt hình chữ nhật với ba gian phòng dính liền nhau, một gian phòng tiếp giáp với mặt đường, dùng làm phòng bếp.

Lúc này miệng ống dẫn khói nơi phòng bếp không ngừng bốc khói lên, rõ ràng là bên trong đang đốt củi lửa.

Trương Vinh Phương dạo qua một vòng xung quanh, rất nhanh đã phát hiện ra đầu mối.

Ở phía sau Dương gia có mấy cái lều, bên trong ngồi mấy hán tử đang nghịch củi sưởi ấm.

Trương Vinh Phương vừa thò đầu ra thì đã bị mấy tên kia phát hiện.

Không đợi hắn có hành động gì, đám đó đã tức khắc đứng dậy, bước nhanh về phía bên này.

“Lén la lén lút quanh đây, đang làm cái gì đó!?” Một nam tử thình lình quát lớn.

Trương Vinh Phương không hề rời đi, trái lại còn lùi vào một con đường nhỏ giữa phòng ốc sau lưng.

Vừa hay hắn đang muốn tìm người hỏi thăm chuyện bên này.

Chờ những người kia hùng hùng hổ hổ đến gần.

Hắn giẫm mạnh vọt lên trước, nện một quyền lên bụng một người.

Bịch.

Cơ thể người tiến vào đầu tiên cong lên như con tôm, hoàn toàn không nghĩ tới mình sẽ bị đánh lén trước.

Một quyền này còn nặng hơn cả hắn nghĩ nữa, người này cao một mét bảy, trên người bắp thịt rắn chắc, ngã trên mặt đất giãy dụa hoài vẫn không thể đứng dậy.

Tổng cộng có ba người tới, hai người còn lại thấy thế, đều nổi giận gầm lên phóng vào hẻm nhỏ.

Hai người một trước một sau, tất cả đều giơ tay phải lên, tư thế vậy mà đều có chưởng pháp.

Lực lượng từ hông nối liền với cánh tay, đánh ra tiếng gió vun vút, sức nặng không tầm thường.

Dưới ánh trăng lờ mờ, Trương Vinh Phương lùi về sau một bước, hai tay liên hoàn điểm ra, tinh chuẩn vỗ vào khuỷu tay của cánh tay hai người kia.

Hiện giờ hắn đã là Nhị Phẩm, tốc độ và lực lượng, còn có tầm mắt nữa, chúng đều đã mạnh hơn mấy người kia nhiều.

Chỉ vừa tiếp xúc thôi, hắn đã cảm giác được ba người này đều chỉ là người thường chưa Nhập Phẩm.

Riêng một người trong đó có sức lực lớn một ít, có thể là ở Rèn Gân.

Đánh bay thế tiến công của hai người, Trương Vinh Phương lướt tới va chạm, phần vai vừa lúc đánh trúng ngực một người.

Người này ngã ngửa xuống đất tại chỗ, cảm thấy khó thở, nhất thời không thể vùng dậy.

Người cuối cùng hét lớn một tiếng, hai tay chộp về phía bả vai hắn.

Bị Trương Vinh Phương lui ra phía sau một bước, vung tay lên đánh trúng cằm, nhất thời mất đi ý thức.

Liên tục đánh ngã ba người, Trương Vinh Phương đang định đưa tay bắt một tên để hỏi tình hình.

Thì bỗng nhiên đằng sau lại có hai người im ắng nhảy vào đường tắt.

“Gan lớn thật đấy!”

Hai người này rõ ràng có bước tiến khí thế hoàn toàn khác biệt, còn chưa tới gần đã cho người một khí thế như ngựa phi nước đại trước giờ chưa từng có.

Đồng tử Trương Vinh Phương hơi co lại, chú ý tới dưới ánh trăng bàn tay hai người này đã mơ hồ biến thành màu đen.

Hắn vừa lúc đột phá, trong lòng đang định nếm thử thực lực bản thân nên lúc này không tránh không né, tiến lên phía trước

đưa tay đánh ra một quyền.

Bình Sơn Vọng Nguyệt của Nhạc Hình phù đúng thích hợp loại xung đột chính diện như vậy.

Trong nháy mắt, người phía trước đưa tay hơi đổi hướng, cũng vỗ tới một chưởng.

Thình thịch!!

Trong hẻm nhỏ, quyền chưởng chạm vào nhau, Trương Vinh Phương hơi chao đảo nhưng bước chân bất động.

Chương 100: Gặp hảo thủ

Đối phương lại lui về phía sau hai bước, khí lực rơi vào thế hạ phong.

Chỉ là trừ khí lực ra, Trương Vinh Phương hơi biến sắc mặt, cảm giác mặt quyền có hơi đau đớn, thế mà lại ăn một chút thiệt thòi nhỏ trong lúc so chiêu vừa rồi.

“Bàn tay biến thành màu đen, làn da như sắt, đây là Huyền Sa Chưởng của Mễ Bang!”

Hắn nhớ tới lúc trước khi xuống núi, sư huynh Trương Tân Thái có đề điểm cho hắn đặc thù cơ bản của mấy đại thế lực.

Lúc này, hắn không hề cứng đối cứng, mà là dưới chân tiến hành Long Xà Du, thân hình giống con đại mãng, chợt nghiêng người xuống lướt qua nách đối phương, đưa tay vỗ ra sau lưng người thứ nhất.

Đáng tiếc một chiêu này bị người thứ hai đằng sau ra tay ngăn cản.

Sắc mặt hai người hơi kinh ngạc, bọn họ đều là tinh nhuệ hiếm có trong Mễ Bang, và đều là cao thủ đã luyện Huyền Sa Chưởng luyện đến Nhất Phẩm.

Hôm nay đi ra dẫn đội tuần tra phòng thủ, thế mà một thoáng lại gặp phải người có thân thủ hung hãn như thế.

Lập tức, hai người nghiêm túc ứng đối, đồng thời hai đôi thiết chưởng không ngừng đan xen kịch đấu với Trương Vinh Phương.

Trong lúc nhất thời bên trong hẻm nhỏ, ba người ngươi tới ta đi, chỉ bốn năm giây nhưng cực kỳ nguy hiểm.

Ba người đều không ngạnh công có thể ngạnh kháng gì cả, một khi trúng chiêu thì xác định chắc chắn là sẽ bị thương.

Thế nên ai cũng không dám để bị tổn thương dễ dàng.

Không bao lâu sau, Trương Vinh Phương bỗng nhiên lùi về phía sau.

Thực của hai người đối diện hắn hiểu rõ đại khái rồi. Tốc độ lực lượng của đối phương không mạnh bằng hắn, nhưng lại phối hợp tốt.

Hơn nữa tay trái của người sau thỉnh thoảng lại sờ soạng bọc nhỏ sau lưng, rất có thể định ra tay xài ám chiêu gì đó.

Trong hẻm nhỏ bịt kín kiểu này, một khi ra ám chiêu thì hắn rất khó tránh né được.

"Cũng hòm hòm rồi."

Lúc này, Trương Vinh Phương ngừng lại một hơi, Long Xà Du dưới chân bỗng nhiên khẽ động, lao ra toàn lực.

Hoàn toàn khác với tốc độ vừa nãy, lúc này đây hắn vận dụng bộ pháp với tất cả sức lực, song chưởng phối hợp ra chiêu.

Hai tiếng trầm đục phốc phốc vang lên.

Hai cao thủ Nhất Phẩm đó một người bị đánh lên tường, dán tường từ từ trượt xuống đất.

Tên còn lại có trán bị trúng chưởng, ngã xuống đất không dậy nổi, không biết là sống chết.

Hộc… Hộc…

Trương Vinh Phương không ngừng thở hổn hển, một hơi thở đánh nhiều người như vậy, cho dù là hắn cũng cảm thấy có chút uể oải.

Bộp bộp bộp…

Bỗng nhiên bên cạnh người nằm trên đất, một bóng đen cao gầy chẳng biết từ lúc nào xuất hiện ở đầu ngõ.

Người này cả người đen tuyền, khuôn mặt khuất bóng nhìn không rõ lắm.

Chỉ có thể nhìn ra được hai tay của hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ, có vẻ rất thích trận đấu vừa rồi.

"Bằng hữu thân thủ không tệ. Có điều dám hạ thủ với người của Mễ Bang ta ở huyện Hoa Tân… có phải là quá không coi bản bang ra gì rồi không?"

Vừa dứt lời, người này đột nhiên vọt tới trước, thân pháp tốc độ vượt xa mấy người ban nãy.

Khoảng cách năm mét chớp mắt đã tới.

Người đến đưa tay đánh ra một chưởng, tay phải giống răng nanh đen, xé rách không khí tạo ra tiếng rít, đánh về phía ngực của Trương Vinh Phương.

Một chưởng này tới quá nhanh quá mau, Trương Vinh Phương vội vàng đưa tay đón đỡ, cố gắng chống chọi.

Thình thịch!

Hai người đụng nhau một chiêu, Trương Vinh Phương lui ra phía sau một bước, sắc mặt ửng hồng, hai lòng bàn tay kịch liệt sung huyết, đã đỏ bừng một mảnh.

“Lực lượng thật mạnh!”

Trong bóng tối, hắn nhìn kỹ đối phương, lúc này ánh trăng hiện ra, miễn cưỡng có thể thấy rõ diện mạo của đối phương.

Lại chính là Trần Hạc mà ban ngày hắn gặp phải.

Người này sao lại còn ở nơi đây?

Trương Vinh Phương nhanh chóng quyết định, tính lùi về phía sau. Không ngờ Trần Hạc được lý không buông tha người, lại lần nữa tiến lên.

Trong lúc nhất thời trong ngõ nhỏ, trong mấy giây ngắn ngủi giữa hai người đã giao thủ bảy tám chiêu.

Mỗi một chiêu Trương Vinh Phương đều toàn lực đón đỡ, thì mới có thể không bị hạ gục.

Lực lượng và tốc độ ra tay của Trần Hạc nhanh hơn hắn nhiều lắm. Hầu như chiêu nào cũng đều có lực lượng tương đương với lúc hắn sử dụng Trọng Sơn.

Nếu không phải có Long Xà Đề Túng thuật dưới chân hắn phối hợp né tránh, lúc này e là hắn đã bị thương dưới tay đối phương từ lâu rồi.

Sau hơn mười chiêu liên tục, Trương Vinh Phương dần dần sinh lòng rút lui.

Lập tức bắp thịt hai cánh tay hắn bỗng chuyển động, đánh ra một chiêu Trọng Sơn.

Dưới ánh trăng, hai cánh tay hắn giống hai cái cánh, vung xuống chém rụng.

Một kích này tới rất đột ngột, tốc độ và lực lượng so với trước kia phải lớn hơn không ít. Bộp bộp hai cái, lại có thể đánh cho Trần Hạc vội vàng không kịp chuẩn bị.

Bất đắc dĩ, Trần Hạc lui ra phía sau hai bước, tùy ý đẩy ra Trọng Sơn, một đôi độc thủ giống như sắt thép, thò tới đang định bắt lấy.

Chương 101: Cổng đã đóng

Trần Hạc lại không ngờ đối phương lướt một cái, đảo mắt đã trốn vào ngõ nhỏ đằng sau.

Hắn ta có lòng muốn đuổi theo, nhưng mới chạy vài bước thì trước mặt có thứ đen sì bay tới.

Bộp.

Trần Hạc sợ là ám khí gì đó cứng rắn đánh nó ra, nhưng cảm giác vào tay lại nhẹ nhàng.

Nhìn kỹ, cái thứ đen sì ấy chỉ là một miếng vải đen.

Hắn ta lại ngẩng đầu lên, đã không nhìn thấy bóng dáng của người tập kích đâu nữa.

"Ban nãy chiêu đó… thú vị…" Chiêu số mà người tập kích sử dụng lúc cuối kia khiến hắn mơ hồ có cảm giác quen thuộc.

"Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển của Thanh Hòa Cung, còn có Long Xà Đề Túng thuật của Chân Nhất Giáo… Người này…"

Trần Hạc mơ hồ cảm thấy, phía sau người này rất có thể ẩn dấu phiền toái không nhỏ.

Thanh Hòa Cung là trận doanh Đại Đạo Giáo, không coi vào đâu, độ khó của phù pháp võ công thật ra không lớn, mấu chốt là Chân Nhất Giáo.

Đây chính là một quái vật lớn.

Có thể luyện Long Xà Đề Túng thuật của Chân Nhất Giáo đến trình độ thuần thục như vậy, không có công phu ba bốn năm thì đừng hòng nghĩ đến.

Nếu người vừa nãy thực sự xuất thân từ Chân Nhất Giáo…

Trần Hạc nhất thời chợt cảm thấy vướng tay chân.

Vừa nãy hắn không truy kích nữa, cũng là vì có nguyên nhân như vậy.

*

Hộc… Hộc…

Trên mặt đường bên kia.

Trương Vinh Phương bước nhanh dọc theo đường tắt đi về phía trước.

Trong trận giao thủ với Trần Hạc vừa nãy, mức độ hung hiểm vượt xa tưởng tượng của hắn.

Một tia thỏa mãn tự đắc sinh ra vì vừa đột phá trong nháy mắt bị đánh phá thành mảnh nhỏ.

"Tên kia tuyệt đối không chỉ có Nhị Phẩm, có thể là Tam Phẩm, thậm chí càng cao hơn." Trương Vinh Phương tính toán trong lòng.

Ngay từ đầu giao thủ, hắn đã toàn diện rơi vào thế hạ phong, nếu không phải sắc trời quá tối, Trần Hạc lại có kiêng kỵ không toàn lực tiến công.

Sợ rằng trong vòng 10 giây hắn đã bị nghiền ép toàn diện rồi.

Lúc này hai cánh tay song chưởng của hắn đều đau rát từng cơn, nơi rìa bàn tay càng hơi đỏ bừng, đã hơi sưng tấy lên.

Lấy độ cứng vết chai có thể so với mặt đá của hắn, lại có thể đều bị đánh sưng, từ đó có thể thấy được uy lực song chưởng của Trần Hạc nọ.

"Nếu lại chống chọi thêm vài giây, trong vòng năm chiêu, hai tay của ta đều có thể sẽ bị đánh phế. Huyện Hoa Tân này quả nhiên là nguy hiểm hơn Thanh Hòa Cung. Mới ra ngoài đã gặp phải cao thủ bậc này rồi."

Trương Vinh Phương vừa chạy chậm trở về vừa nhớ lại trận giao thủ vừa nãy.

Hắn bạo phát toàn lực Trọng Sơn mà vẫn bị đối thủ thong dong đẩy ra.

Có thể thấy được chênh lệnh về phương diện lực lượng tốc độ của hai bên là quá lớn.

"Nhị Phẩm… còn chưa đủ tư cách nữa… mấu chốt là, tại sao Trần Hạc đó phải ngồi xổm chờ đợi ở phụ cận nhà tẩu tử Dương Hồng Diễm vậy?"

Trong lòng Trương Vinh Phương mơ hồ phát hiện, trong đó rất có thể có nguyên nhân đặc thù sâu xa hơn.

“Theo đạo lý mà nói, hiện giờ tẩu tử đã gần định thân với sư huynh, phía sau có Thanh Hòa Cung, không đến nỗi có người dám đắc tội. Chẳng lẽ là những ngừng người nọ đến bảo vệ tẩu tử?”

Nhưng nếu như là bảo vệ, thì lại cảm thấy không giống.

Sư huynh cũng có đắc tội ai đâu, mà phải mời hảo thủ cỡ đấy tới bảo vệ làm gì?

Hơn nữa người nọ tự xưng là Mễ Bang…

Nghĩ tới nghĩ lui, Trương Vinh Phương cấp tốc vòng quanh vài vòng, dùng khăn ướt sớm chuẩn bị lau tro than trên mặt, trở lại đạo quan.

Việc gặp phải tối nay khiến hắn ý thức được, thực lực của mình vẫn còn quá yếu, so với mấy cao thủ đã luyện võ vài chục năm, tùy tiện một cái thôi đã gặp phải nguy hiểm.

Thế nên, còn có nửa số dược liệu chưa uống xong, phải mau chóng tăng điểm thuộc tính lên.

Mặt khác, sắp đến lúc định thân rồi, đến lúc đó sư huynh và sư phụ đều sẽ tới, vừa đúng dịp cho hắn kể lại chuyện đêm nay, xem xem rốt cục là chuyện gì xảy ra.

“Không …. Trong trường hợp tẩu tử thực sự gặp rắc rối ở đây, nhất định phải giải quyết càng sớm càng tốt, thì ta sẽ không thể trì hoãn lâu được. Tốt hơn là nên quay trở về thông báo cho sư huynh.”

Trương Vinh Phương nghĩ về điều đó, sẽ thích hợp hơn nếu báo đi thông tin càng sớm càng tốt.

Ngay lập tức, hắn thu dọn hành lý, mang theo một số đồ ăn thức uống rồi rời khỏi đạo quán trong đêm.

Chỉ đến khi chạy đến cổng thành huyện, hắn mới phát hiện cổng đã đóng chặt.

Một đội binh sĩ thủ vệ với những ngọn giáo dựa vào tường thành để khoe khoang.

Cũng có những binh lính tuần tra qua lại với những ngọn đuốc.

Trương Vinh Phương không có lựa chọn nào khác ngoài việc quay trở lại đạo quán, sau khi cổng thành mở ra vào lúc bình

minh, hắn sẽ về trên núi một chuyến.

Sau khi trở về phòng, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng sột soạt trong phòng bên cạnh.

Kế bên là phòng của một đệ tử tu hành khác đi cùng.

Chương 102: Tốc độ là vương đạo

Đệ tử tu hành xuất thân đều tốt, người ở phòng kế bên này cũng vậy.

Trương Vinh Phương đang nằm trên giường, định nghỉ ngơi thì nghe thấy một giọng cười duyên của người con gái.

Hắn lắc đầu trong lòng, đoán chừng đối phương có thể đưa nữ nhân nào đó tới đạo quán. Hoặc một người của kỹ quán nào đó.

Đặt suy nghĩ của mình sang một bên, Trương Vinh Phương cẩn thận nhớ lại quá trình của cuộc chiến ngày hôm nay.

Ngoại trừ Trần Hạc, những người khác đều không phải đối thủ của hắn, mấy lần đều bị hắn đánh ngã.

Nhưng Trần Hạc quá mạnh. Nếu họ đánh nhau vào ban ngày, có lẽ hắn sẽ không thể tiếp được mười chiêu của hắn.

'Không …. Nếu là vào ban ngày, có thể trong vòng năm chiêu, ta sẽ bị đánh tan tư thế phòng ngự, đến thời điểm đó, hoặc là trọng thương, hoặc là chạy trốn. Nếu không may mắn, người này có các kỹ năng khinh công khác, thì…'

Lúc này Trương Vinh Phương mới nhớ lại lần va chạm vừa rồi, trên áo lót cũng hơi đổ mồ hôi.

Chuyện của tẩu tử bên kia đều do chính sư huynh và sư phụ của hắn xử lý, họ có kinh nghiệm hơn hắn rất nhiều nên có thể xử lý nhanh chóng.

Lúc này Trương Vinh Phương không nghĩ tới những thứ này, mà là chính mình có thêm một Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển…. Cuối cùng chỉ có thể dựa vào khinh công mới có thể trốn đi.

'Nếu không có môn khinh công Long Xà Đề Túng thuật này, chỉ sợ ta đã bị bắt sống hoặc đánh chết.'

'Có thể thấy rằng trong hoàn cảnh hiện tại, khinh công mới là sự đảm bảo lớn nhất của ta.

Bây giờ không tìm được ngạch công tốt, chỉ có thể bắt đầu với khinh công.'

Trương Vinh Phương càng nghĩ càng thấy đúng.

Ngay cả khi luyện ngạch công, tai, mắt, lỗ mũi và miệng vẫn là điểm yếu nếu bị đánh vào thì dễ mất mạng.

Coi như các thuộc tính dị năng cũng cho phép hắn đẩy các ngạch công đến giới hạn, hoặc thậm chí phá vỡ giới hạn.

Nhưng không thể tránh khỏi những chỗ yếu trí mạng này.

Ngay cả khi thuộc tính dị năng có thể khiến ngạch công tăng cường lên mức cực kỳ mạnh trong tương lai, thì cần bao nhiêu điểm thuộc tính?

Cần bao nhiêu điểm để làm cho những chỗ yếu hại này đủ mạnh để không bị đánh vỡ bởi kẻ thù?

So với việc đầu tư vào thân pháp thì hiệu quả quá thấp và quá chậm.

Trong thế giới này, thậm chí còn có súng đạn, chỉ có tốc độ mới có thể là căn bản của vương đạo.

‘Tốc độ cao cùng với vũ khí đủ sắc bén sẽ là hướng đi tốt nhất.’

Càng nghĩ về nó, hắn càng cảm thấy rằng đây là một đại lộ thực sự.

Thiên hạ võ công, duy chỉ có nhanh là không thể phá bỏ.

Chỉ cần đủ nhanh, sẽ không có cơ hội để người khác giơ tay tấn công mình.

Theo quan điểm này, cải thiện tốc độ di chuyển là cách đảm bảo an toàn cá nhân nhanh nhất hiện nay.

Sáng sớm hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng.

Trương Vinh Phương thuận thế đứng dậy tắm rửa, để lại đạo viện một cái túi nhỏ, quay đầu lên núi.

Hắn không ngờ rằng mình vừa đi khỏi Thanh Hoà Cung thì lại muốn quay lại một lần.

Hơn một giờ sau.

Thanh Hòa Cung, lầu các của Trương Hiên.

Trương Tân Thái đang mặc một đạo y võ phục đơn giản, đang giao thủ với phụ thân mình là Trương Hiên ở sân sau.

Hai người di chuyển lúc nhanh lúc chậm, quyền đấm cước đá, tất cả các chiêu thức mà Trương Vinh Phương chưa từng thấy trước đây.

Thấy có người đi tới, cả hai từ từ giảm tốc độ, rồi đứng tách ra.

“Vinh Phương sư đệ, không phải ngươi vừa xuống núi sao? Sao lại trở về sớm như vậy?” Trương Tân Thái ngạc nhiên hỏi.

“Sư huynh, ngày hôm qua ta truyền tin cho tẩu tử ở trong huyện, gần nhà tẩu tử phát hiện một chuyện, nên đến nhắc nhở sư huynh.”

Ngay sau đó, Trương Vinh Phương đã kể chi tiết về Trần Hạc và những người khác mà hắn đã gặp.

Trương Tân Thái cau mày sau khi nghe điều này.

“Chốc nữa xuống núi, ta đi quan phủ một chuyến, xem có thể hỏi thăm chút gì không.”

Chuyện liên quan đến vợ chưa cưới, dù thế nào hắn cũng phải cẩn thân một chút.

Trương Vinh Phương thông báo xong, cũng thấy an lòng.

“Chuyện ta đã kể, thư cũng đã gửi. Đúng rồi sư huynh, ngoại trừ phù điển bản môn ra, có cái gì lợi hại hơn thân pháp không?”

“Thân pháp? Chỉ có Triều Khí phù trong Mê Yên bộ. Bộ pháp này dùng để phối hợp với phù pháp. Không nói đến tốc độ thì nó chỉ có thể được coi là bình thường trong giang hồ. Còn lại thì không có,” Trương Tân Thái giải thích.

“Thật sao?” Trương Vinh Phương có chút thất vọng, “Võ công đi cùng vũ khí thì sao?

“Không, Thanh Hòa cung của chúng ta dưỡng sinh làm chủ và chúng ta không nghiên cứu nhiều về chiến đấu và giết chóc.” Trương Tân Thái cười nói.

“Không… Thật ra là có.” Trương Hiên ở một bên liếc mắt xen vào.

“Xin hỏi sư phụ… Ta có thể học được ở đâu?” Trương Vinh Phương đột nhiên tỉnh táo tinh thần.

“Tại sao ngươi lại học thứ đó? Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển với ngươi là đủ rồi. Một đường đi lên, cũng đủ để đột phá đến cảnh giới cấp bảy.”

Chương 103: Bát Bộ Cản Thiền

“Nếu ngươi đột ngột chuyển sang môn võ khác, ngươi phải bắt đầu lại từ đầu. Nhất phẩm, một giới hạn, ít nhất ba năm, có bao nhiêu ba năm trong cuộc đời? ”Trương Huyền không nhịn được nói.

“Chỉ là để tham khảo thôi. Đệ tử gần đây luôn cảm thấy mình không đủ kinh nghiệm, muốn học một hai điều, để không gặp phải một cao thủ vũ khí như vậy, lại không biết phải đối phó như thế nào.” Trương Vinh Phương tìm ra lý do.

“Tùy ngươi, công pháp này có tên Nguyện Luân công. Nó sử dụng một bánh xe tròn bằng kim loại làm vũ khí. Rất ít người trong toàn bộ Thanh Hòa cung có thể luyện tập. Hơn nữa, công pháp này đòi hỏi một thể chất rất cường tráng, nếu không luyện mười năm còn không bằng người khác cầm đao luyện một năm.” Trương Hiên thản nhiên nói.

“Cầu xin sư phụ ban công!” Trương Vinh Phương lúc này đã luyện xong hai phù pháp, lại lo thiếu vũ khí thích hợp, nên lập tức tỏ vẻ vui mừng chắp tay hành lễ.

“Muốn xem thì tự mình lên thư viện lầu hai đi. Ta để tất cả công pháp sưu tầm được ở đó. Chỉ cần đừng làm hỏng là được.” Trương Hiên vung tay lên, làm bộ tự mình đến xem, đừng làm phiền ta là được.

“Đa tạ sư phụ!” Trương Vinh Phương hưng phấn trong lòng.

Thời đại này, bí tịch võ công tốt quý giá đến nhường nào, không rẻ như vàng.

Với cái vung tay này của Trương Hiên, không biết lão đã tiết kiệm được bao nhiêu thời gian và công sức.

Trương Vinh Phương lập tức cáo lui, nhanh chóng đi lên lầu hai, nhanh chóng tìm được một gian phòng nhỏ hé mở.

Đẩy cửa vào.

Trên bốn bức tường bên trong, có những lỗ nhỏ được khoét ra. Bên trong được đặt ngay ngắn những cuốn sách võ công bí tịch.

Nhìn thoáng qua, có ít nhất hàng chục cuốn sách trong phòng.

“Khá lắm!” Trương Vinh Phương lập tức bị chấn động.

Tuy rằng từ lâu hắn đã biết sư phụ là cao thủ ngũ phẩm, nhưng lúc này, hắn mới thật sự hiểu rõ ngũ phẩm là như thế nào.

Chưa kể, chỉ riêng nguồn tài lực đã vượt xa sức tưởng tượng của hắn.

Hắn tiến lên một bước, chậm rãi quét từ trái sang phải.

Bên trái thối công, ở giữa văn tu công, bên phải quyền chưởng cùng vũ khí.

Văn tu công được đặt ở giữa, nơi bắt mắt nhất. Nơi đặt cũng là lớn nhất hào hoa nhất, rất hiển nhiên là nơi Trương Hiên coi trọng nhất.

Trương Vinh Phương ngăn chặn hưng phấn trong lòng, chậm rãi đi tới phía trước.

‘Dương Gia Thối” ‘Thuận Phong Thối” Thiết Cước” ‘Ưng Thối” ‘Đông Lâm Thập Tam Thối’ ….

Một loạt chân công, cái gì cần có đều có, chẳng qua tên không có phong cách giống như trong tiểu thuyết võ hiệp.

Phần lớn danh tự này chỉ ra đặc điểm, lai lịch, người sáng lập dòng họ, còn lại thì không còn nữa.

Trương Vinh Phương nhìn lướt qua, rất nhanh liền thấy được bộ Long Xà Đề Túng Thuật.

Cái này vốn được đặt ở vị trí cao nhất, rõ ràng cũng chính là thứ được coi trọng nhất. Cũng không phải là tùy ý theo lời Trương Tân Thái như vậy.

“Làm sao, có phải còn muốn luyện khinh công hay không?” Giọng nói của Trương Tân Thái vang lên từ phía sau lưng.

Cũng không biết hắn tiến vào lúc nào.

“Có chút.” Trương Vinh Phương gật đầu.

“Thật ra thì đừng xem những công pháp này nhiều, trên thực tế đều không trọn vẹn. Ngươi cầm đi luyện, không có nguyên bộ công pháp tiếp theo, cũng chỉ có thể kẹt lại ở phẩm cấp

dưới chót, động cũng không nhúc nhích được.” Trương Tân Thái thở dài nói.

Trương Vinh Phương nghe vậy, nhìn kỹ lại.

Hắn cầm lấy một quyển Thuận Phong Thối, trên đó viết đơn giản, võ công này là do công pháp Thuận Phong Phiêu Cục chỉnh thể phân nhánh ra.

Luyện không được, nhưng dùng để hiểu chiêu số vẫn không tệ.

Trong lòng hắn tiếc hận, lật từng quyển từng quyển xem.

Có ít nhất hơn phân nửa trong số những bộ võ công này cũng cần võ công nguyên bộ.

Cuối cùng, hắn vẫn chọn một quyển chân công đầy đủ nguyên bộ: Bát Bộ Cản Thiền.

Đây là một môn khinh công kiểu bạo phát, thậm chí được xưng là trong tám bước có thể vượt qua con ve đang bay.

Trừ cái đó ra, hắn còn tìm được vũ khí nguyện vòng công, cùng với một môn công pháp hắn rất muốn đó là ngạnh công pháp hoàn chỉnh: Mộc Giáp Công.

Mang theo bí tịch võ công đầy đủ của tam môn, Trương Vinh Phương xuống núi lần nữa, trở về Thanh Hòa quan.

Trương Tân Thái cũng đi cùng hắn, đi tới huyện Hoa Tân xem xét tình huống, nhưng kỳ quái chính là, người của Mễ Bang không xuất hiện lần nào nữa.

Trong ba ngày liên tục, hắn ta đi xung quanh nhà Dương Hồng Diễm, cũng không thấy bất kỳ chỗ nào khả nghi.

Mang theo nghi ngờ, sau khi Trương Tân Thái đi theo Dương Hồng Diễm dạo núi một lần, mua chút quà tặng đưa đến Dương gia, lúc này mới trở về đạo cung.

Trương Vinh Phương cũng cảm thấy hết sức kỳ quái.

Hắn đi theo cùng Trương Tân Thái, quả thật không phát hiện bất kỳ người nào canh gác, không hề thấy bất cứ người Mễ Bang nào.

Đối với lần này, Trương Tân Thái cũng đi bái phỏng bộ đầu huyện nha bên trong thành, sau khi hỏi thăm, hình như cũng

không phát hiện vấn đề gì.

Chương 104: Cung nỏ

Rốt cuộc, một tuần sau, Trương Tân Thái trở lại trên núi một lần nữa, hắn ta đang chuẩn bị cho chuyện đính hôn sắp tới.

Mặt khác, đối với nhắc nhở của Trương Vinh Phương, mặc dù hắn ta không nói câu nào, nhưng Trương Vinh Phương có thể cảm giác được hắn ta thoáng có chút bất mãn.

Rất có thể hắn ta cho là Trương Vinh Phương nhận sai tình huống. Có lẽ người Mễ Bang thật sự nhận lầm người, mới tìm đến hắn.

Đối với lần này, thậm chí Trương Vinh Phương cũng hoài nghi theo thời gian trôi qua, có phải mình phán đoán sai hay không.

*

*

*

Huyện Hoa Tân, Mễ Bang.

Trần Trí Hàm khôi phục một thân thường phục, trường sam thanh y, cầm sách thẻ tre trong tay, mượn ánh nắng từ từ đọc.

Lão đang thư giãn.

Nhi tử chết rồi, hiện giờ ngày trả thù cũng đã sắp tới gần, lão phải mượn Đạo Kinh mới có thể đè xuống tà hỏa trong lòng.

Ngoài phòng, Trần Hạc đứng trên đất trống, đang chắp tay sau lưng chỉ điểm chưởng pháp cho vài đệ tử của mình.

Không lâu sau, một nữ tử mặt tái nhợt khoác áo khoác, từ từ bước vào phòng, cúi đầu, thỉnh thoảng ho khan mấy tiếng.

Người tới chính là bang chủ hiện tại của Mễ Bang - Thiệu Toàn Hộ.

Ánh mắt nàng rơi vào trên người Trần Trí Hàm đang đọc sách bên cửa sổ.

“Phu quân, hôm đó, người của Thanh Hòa Cung tới, cũng cần phải chú ý phụ tử Trương Hiên, những người còn lại phần lớn là văn tu, phẩm cấp cũng không cao. Dễ dàng xử lý.”

“Chúng ta không cần hoàn toàn nhằm vào Thanh Hòa Cung.” Trần Trí Hàm trả lời. “Trương Hiên giết nhi tử của ta, ta cũng giết nhi tử của lão trước. Đến lúc đó, ta, Trần Hạc, lão Đinh, đồng loạt ra tay mà vây giết.”

“Ta có thể phối hợp hạ thuốc mê khi bọn họ ăn uống, để tránh Trương Hiên rơi vào tình thế cấp bách mà liều mạng. Suy cho cùng cũng là ngũ phẩm, nếu thật sự muốn liều mạng, chúng ta đánh không lại, nhưng mang đi một người đồng cấp vẫn không thành vấn đề. Cần phải phải cẩn thận.” Thiệu Toàn Hộ gật đầu nói.

“Không được, lỡ như sớm đánh rắn động cỏ, ba người Trương Hiên chạy trốn sẽ phiền phức lắm. Dù sao không phải thuốc mê không màu không vị. Trương Hiên cũng là người từng trải, sẽ rất dễ phát hiện ra.”

Trần Trí Hàm phủ định ý kiến này.

“Vậy thì để Lý Hành dùng khói mê phối hợp. Hắn ta là Quan chủ Thanh Hòa quan. Hắn ta bỏ thuốc vào lúc nửa đêm, cho dù võ công của Trương Hiên có cao cường đến đâu cũng sẽ trúng chiêu thôi.” Triệu Toàn Hộ lại nói.

Lý Hành tham tài háo sắc, đã bị bọn họ nắm nhược điểm từ lâu, bây giờ cũng có thể trở thành một hậu chiêu.

“Thôi bỏ đi, lỡ như bị phát hiện, đến lúc đó mọi việc đã sắp xếp bị thất bại trong gang tấc. Tốt hơn hết là cứ ra tay vây công trong tiệc định thân, gọn gàng dứt khoát. Lão Trương Hiên đó không dễ đối phó đâu.” Trần Trí Hàm lại lắc đầu.

“Thôi thì tùy ngươi.” Triệu Toàn Hộ khẽ gật đầu: “Ta lấy được một chiếc cung nỏ, đến lúc đó đảm bảo không có bất cứ sơ hở nào!”

“Trừ khi vạn bất đắc dĩ, đừng sử dụng nó.” Trần Trí Hàm căn dặn.

Nỏ là vật cấm trong dân gian, uy lực của nó rất kinh người. Ngay cả một cao thủ hàng đầu cũng không thể thoát chết nếu bị cung nỏ bắn trúng ở cự ly gần.

Có thể cất giấu riêng loại vũ khí này, nhưng một khi phát hiện ra dấu vết thì thực sự rất nguy hiểm.

“Ta biết rồi.”

*

*

*

Thời gian trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã là ngày 24 tháng Giêng.

Thanh Hòa quan.

Trương Vinh Phương đứng trước chính điện, nhìn mưa phùn lấm tấm rơi trên không, trong lòng rất bình yên.

Kể từ chuyện Trần Hạc Mễ Bang lần trước, hắn đã không tìm thấy bất kỳ tin tức nào tiếp theo.

Su huynh Trương Tân Thái không tra được đã xảy ra chuyện gì, mọi chuyện cứ thế trôi qua.

Tuy sư huynh thả lỏng cảnh giác, nhưng trong lòng hắn vẫn còn nghi hoặc.

Trần Hạc Mễ Bang ấy có vẻ như không thực sự tìm nhầm người. Cố tình canh giữ ở gần nhà đại tẩu.

Hình như những người của Mễ Bang đang theo dõi nhà đại tẩu.

Trương Vinh Phương nhớ lại những sự kiện trước đó một cách cẩn thận, trong lòng luôn có chỗ nào đó nghĩ mãi không ra.

Ngoài ra, còn một điểm nữa.

‘Trần Vô Ưu đã bị hắn đánh chết, đến bây giờ cha của hắn ta - Trần Trí Hàm cũng không thấy bóng dáng. Điều này rất kỳ lạ… Có mối liên hệ nào giữa hai việc này không?’

Hắn không nói cho ai biết về cái chết của Trần Vô Ưu. Một là không biết phải nói như thế nào. Hai là một khi hắn nói ra, hắn không biết phải giải thích như thế nào. Có quá nhiều sơ hở.

‘Có phải vì Trần Vô Ưu nên hành động của Mễ Bang mới lạ như vậy không? Có người nói Mễ Bang có mối quan hệ rất thân thiết với nhà họ Trần…’

‘Chỉ là bọn họ không biết ai đã giết Trần Vô Ưu mới phải? Sao lại nhìn chằm chằm vào đại tẩu của mình?’

‘Hay là đại tẩu nhà mình gặp phải phiền phức?’

Trương Vinh Phương nghĩ mãi không ra.

Không nghĩ ra, thì không cần nghĩ nữa.

Hắn thu lại ý nghĩ, bắt đầu nhớ lại Bát Bộ Cản Thiền (tám bước vượt qua ve sầu đang bay) đã tìm tòi tập luyện trong mấy ngày qua.

Chương 105: Thử nghiệm

Tạm thời không dễ thỉnh cầu sư phụ cho Phù pháp, cho nên cách nhanh nhất để nâng cao thực lực là khinh công.

Vì vậy, hắn đã đưa Bát Bộ Cản Thiền vào lịch trình luyện tập trước tiên.

Đồng thời những ngày này, hắn liên tục uống thuốc, rốt cục đã có thêm hai điểm thuộc tính.

Hai thuộc tính này, hắn hơi do dự, không biết sử dụng như thế nào tốt hơn.

Sử dụng Long Xà Đề Túng thuật cũng được, nhưng khi tăng lên đến phá cực hạn nhất phẩm thì không có phần tiếp theo nữa.

Bát Bộ Cản Thiền thì lại khác, môn khinh công này khá hoàn chỉnh, có thể luyện đến tam phẩm. Cũng có nghĩa là, phá cực hạn ba lần.

Tam phẩm là hạn mức tối đa của môn khinh công này. Dù sao, đó cũng chỉ là một công pháp thông thường được rất nhiều môn phái lưu truyền.

"Cứ đem Long Xà Đề Túng thuật lên đến cực hạn trước rồi hẵng nói."

Sau khi suy nghĩ một hồi, Trương Vinh Phương quyết định sở trường trước tiên như thế đã, sau đó sẽ kiêm tu những cái khác.

Hắn dặn dò hai đạo nhân tạp dịch phụ trách dâng hương nghênh đón khách hành hương, sau đó sắp xếp hai người Tiểu Cửu phụ trách thu tiền rút thăm của khách hành hương.

Còn chính mình thì trở về phòng, giả vờ nghỉ ngơi, nhưng thực ra đang chuẩn bị dùng hai điểm thuộc tính vừa có được hôm nay.

Trong phòng.

Trương Vinh Phương nằm ngửa trên đất, thở hắt ra một hơi dài.

Giơ tay lên, ánh mắt của hắn tập trung vào mu bàn tay của mình, lập tức thanh thuộc tính tự động xuất hiện.

[Trương Vinh Phương — Sinh mệnh 24-25.

Kỹ năng: Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển — Nhạc Hình Phù (Phá Hạn) (kỹ năng Phá Hạn: năm lần Trọng Sơn).

Quan Hư Công (Tinh Khiếu tầng thứ nhất).

Long Xà Đề Túng thuật (Nắm Giữ)

Triều Khí phù (Phá Hạn)

Bát Bộ Cản Thiền (Nhập Môn)

Thuộc tính có thể dùng: 2.]

Chẳng mấy chốc, ánh mắt của Trương Vinh Phương rơi vào trên dấu cộng sau Long Xà Đề Túng thuật, tưởng tượng rồi nhẹ nhàng ấn vào đó.

Hai chữ "Nắm Giữ" trong ngoặc đơn đột nhiên mờ đi, sau đó nhanh chóng xuất hiện hai chữ "Viên Mãn".

Đồng thời, một lượng trí nhớ cực lớn về việc luyện tập Long Xà Đề Túng thuật ồ ạt tràn vào trong đầu hắn.

Hai chân Trương Vinh Phương lại một lần nữa phồng lên thô hơn. Đồng thời, eo lưng thân thể cũng trở nên cường tráng hơn.

Điều kỳ lạ là hắn đồng thời cảm thấy tất cả các bắp thịt và xương cốt từ trên xuống dưới khắp toàn thân đang dần trở nên căng hơn.

Một loạt các tiếng răng rắc không ngừng vang lên.

Sự thay đổi kỳ lạ này kéo dài hơn mười phút trước rồi mới từ từ kết thúc.

Một cảm giác nhẹ nhàng lạ lùng chợt dâng lên trong lòng hắn.

"Ra ngoài thử nghiệm xem sao."

Lúc này, trong lòng Trương Vinh Phương rất háo hức muốn thử. Vừa mới đột phá đến Viên Mãn Long Xà Đề Túng thuật, tốc độ ra sao và uy lực thế nào, hắn cần một mục tiêu để kiểm tra xem thử.

Sau khi suy nghĩ, hắn bỗng nghĩ tới Trần Hạc Mễ Bang hắn đã từng gặp, đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Chẳng mấy chốc, màn đêm buông xuống.

Một bóng đen lặng lẽ đi ra khỏi Thanh Hòa quan.

Vừa đi ra ngoài, bóng người kia liền xẹt một tiếng, giống như bóng rắn, vô thanh vô tức nhanh chóng di chuyển về phía xa xa.

Bóng người đó chính là Trương Vinh Phương lại một lần nữa ngứa nghề.

Trước đây, hắn chỉ nắm giữ Long Xà Đề Túng thuật mà khi đang bị thương vẫn có thể chạy trốn khỏi Trần Hạc Mễ Bang.

Lần này, hắn đã đạt đến Viên Mãn, tốc độ càng nhanh hơn, càng lặng yên không một tiếng động hơn.

Lúc này, khi bắt đầu chạy nhanh, hắn mơ hồ cảm nhận có chút liên quan giữa Triều Khí phù và Mê Yên Bộ.

Công dụng chủ yếu của Mê Yên Bộ là di chuyển đến điểm mù tầm mắt của kẻ địch và phối hợp tấn công.

Đối với hai loại bộ pháp khinh công, lúc này trong đầu Trương Vinh Phương mơ hồ cảm thấy có một số điểm tương đồng.

Bất tri bất giác vừa di chuyển vừa chạy nhanh, bộ pháp của hắn càng ngày càng trở nên không hề có một tiếng động, càng ngày càng quỷ dị.

Đột nhiên, một nhóm quan binh tuần tra, cầm đèn lồng, đeo bội loan đao, chậm rãi tiến về phía hắn.

Trương Vinh Phương xoay người, lặng lẽ chui vào bóng tối của một hàng rào ven đường, ngồi xổm bất động.

Một nhóm hơn mười tên quan binh đi lướt qua hắn cách đó vài mét mà không hề hay biết.

Dường như có một loại tác dụng tăng cường và bổ sung hiệu quả nào đó giữa Mê Yên Bộ và Long Xà Đề Túng thuật.

Lúc này, hai loại bộ pháp này được Trương Vinh Phương phối hợp sử dụng càng như cá gặp nước, trình độ quỷ dị không một tiếng động càng tăng thêm một tầng.

Đợi cho các quan binh tuần tra đi qua, Trương Vinh Phương tiếp tục chạy nhanh.

Lúc này, tốc độ của hắn rõ ràng đã nhanh hơn mấy phần so với lúc trước, mỗi lần dưới chân phát lực đều có thể nhẹ nhàng lướt đi rất xa.

Không lâu sau, ở phía bên phải của con phố phía trước, một tòa lầu hai tầng sang trọng xuất hiện trước mặt hắn.

Chương 106: Nghe lén

Tòa lầu nhỏ có hai tầng, rộng ở phía dưới, hẹp ở phía trên, có bốn cửa sổ và một cái cửa lớn, ba trong số các cửa sổ đều sáng đèn.

Dưới ánh nến, bóng người lay động, không biết đang làm gì.

Phía trên cửa lớn treo một tấm bảng có viết chữ Trần cực lớn.

Đây là nơi ở của Trần Hạc.

Những ngày qua Trương Vinh Phương không chỉ ở đạo quan luyện công, ăn uống mà còn hỏi thăm tin tức về Mễ Bang. Hắn cũng hỏi thăm một ít từ bộ khoái của nha môn.

Trong đó, một cao thủ Mễ Bang như Trần Hạc, mỗi ngày đều có nha hoàn ra vào mua thức ăn, mua sắm nên tự nhiên có thể dễ dàng tìm được chỗ ở.

Trương Vinh Phương cẩn thận nép sát người vào tường, lấy ra chiếc khăn màu đen buộc ở thắt lưng, đeo lên mặt.

Sau đó, hắn đi vòng qua phía bên phải của tòa lầu nhỏ, đứng đối diện với bức tường cao hai mét, hai tay mượn lực, nhảy lên một cái.

Dễ dàng đứng trên tường, rồi nhảy xuống.

Sau khi xe nhẹ chạy đường quen, hắn xoay người nhảy vào trong tòa lầu nhỏ, Trương Vinh Phương nhanh chóng tìm được một căn phòng.

Đó là thư phòng của nhà họ Trần.

Lúc này Trần Hạc đang mặc một chiếc áo khoác da, ngồi trong thư phòng, đọc sách dưới ánh nến.

Hắn nhìn rất cẩn thận, lúc ấy, mắt hắn chỉ cách cuốn sách khoảng cách một lòng bàn tay…

‘Quả nhiên tên này bị cận thị…’ Trong lòng Trương Vinh Phương không khỏi thở dài.

Chẳng trách mà hôm đó giao thủ Trần Hạc không dám đuổi theo. Thì ra tên này bị cận thị nghiêm trọng như thế… Có lẽ

cho dù đuổi kịp cũng chỉ ăn tro thôi.

Nhìn khoảng cách đọc sách của hắn, không cận sáu thì cũng là bảy độ.

Nhìn thấy dáng vẻ chăm chú của Trần Hạc, Trương Vinh Phương không đành lòng đi làm phiền hắn.

Nhưng nghĩ đến lần trước tên này suýt nữa đánh phế hai tay của mình, hắn lại quyết tâm.

Chỉ là lúc hắn đang chuẩn bị đánh lén qua cửa sổ thì bỗng có một giọng nói vang lên từ trong phòng.

“Phu quân, đã khuya lắm rồi, đến lúc phải nghỉ ngơi rồi.” Giọng nói nhẹ nhàng trong trẻo khiến Trương Vinh Phương nhớ đến tỷ tỷ Trương Vinh Du.

“Ừm, một lát nữa đi, sau khi đọc cái này ta sẽ đi.” Trần Hạc ôn hòa đáp.

Từ giọng điệu, có thể nghe ra hắn và thê tử có quan hệ rất tốt.

“Mấy ngày nữa là mùng một, chàng cũng đi thật à?” Nữ tử lo lắng hỏi.

“Hết cách rồi, chuyện này đã được định từ lâu. Chuyện của đại ca cũng là chuyện của ta. Nếu ta lùi bước, người ngoài sẽ xem ta như thế nào?” Trần Hạc thở dài.

“Nhưng… nếu có chuyện gì ngoài ý muốn…”

“Sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn đâu. Mọi thứ đều đã lo liệu xong hết rồi. Hơn nữa nhiệm vụ của ta không trực tiếp tham gia, mà chịu trách nhiệm giữ trận.” Trần Hạc an ủi: “Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu.”

Đúng lúc này, trên hành lang bên ngoài tòa lầu nhỏ, truyền đến một tiếng ca hát của nam tử.

Trương Vinh Phương không quan tâm đến những gì họ đang nói. Ban đầu hắn định vọt vào đánh Trần Hạc để xem liệu mình có thể đánh lén làm Trần Hạc bị trọng thương hay không. Nhưng lại lo lắng sẽ làm tổn thương những người vô tội.

Lúc này hắn đang đứng ở hành lang bên ngoài thư phòng.

Nam tử đang ca hát kia đang từ từ tiến lại gần hắn.

Lúc này, hắn do dự, quay người, lặng yên không một tiếng động biến mất trong bóng tối, một lần nữa trèo tường rồi đi ra ngoài.

Tốt hơn là nên trở lại vào một thời điểm khác. Một khi động thủ trong nhà Trần Hạc này, không biết sẽ có bao nhiêu người vây công.

Sau khi Trương Vinh Phương vừa rời đi, Trần Hạc đặt sách xuống, thở dài.

"Đại ca, đại tẩu mất con. Bây giờ giống như người điên, mùng một đầu năm nhất quyết phải giết ba người Trương Hiên, nếu không họ sẽ không bao giờ chịu từ bỏ ý đồ."

"Nhưng mà…"

"Yên tâm đi, chúng ta còn có cái đó… trong vòng ba mươi bước, cho dù Trương Hiên luyện hóa Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển đến thất phẩm, cũng sẽ không thể chạy thoát phát bắn lén đó. Cho nên, lần này, chúng ta sẽ giành chiến thắng." Trần Hạc khẽ nắm tay nữ tử sau lưng, nhẹ nhàng trấn an.

Hắn đứng dậy, nhẹ nhàng ôm lấy nữ tử.

"Đi thôi, chúng ta cùng nhau ngủ đi."

"Vâng…"

Hai người chậm rãi ra khỏi thư phòng, đóng cửa lại rồi đi về phía phòng ngủ.

Chờ cho đến khi cả hai vào phòng.

Trong góc khuất bên kia thư phòng, lúc này một đôi mắt người mở to vì chấn động từ từ hiện ra.

Đó là Trương Vinh Phương đã đi mà quay lại.

Ban đầu hắn định quay về, nhưng sau khi trèo qua bức tường đi ra ngoài, hắn lại cảm thấy không cam lòng, chính mình đã chạy một nửa huyện thành để đến đây.

Lãng phí thời gian và sức lực để quay về như thế không phải phong cách của hắn.

Vì vậy hắn lặng lẽ trở lại, chờ thời cơ đánh lén Trần Hạc.

Nhưng không ngờ lại nghe được một chuyện quan trọng như vậy!

Những người của Mễ Bang thực sự muốn ra tay sư phụ và sư huynh?

Trương Vinh Phương hoàn toàn không thể hiểu được logic của chuyện này.

Chương 107: Báo tin

Hắn mở to hai mắt, cố nén hơi thở đang phập phồng vì chấn động của mình.

‘Không đúng!’ Bỗng nhiên hắn nghĩ ra điều gì đó.

Nếu có người biết chính hắn đã giết Trần Vô Ưu, thì… chuyện âm thầm ra tay với sư phụ và sư huynh của hắn liền có thể giải thích được.

Không để đánh rắn động cỏ, Trương Vinh Phương nhẹ nhàng lặng lẽ lùi về phía sau, dựa lưng vào tường, xoay ngược tay lại nắm một cái, năm ngón tay đâm vào khoảng trống giữa các viên gạch ốp tường, dùng sức bật nhảy lên trên.

Nhẹ nhàng đạp lên bức tường, hắn vô thanh vô tức rơi xuống bên ngoài bức tường rồi nhanh chóng phi nước đại.

Trên con phố vắng lặng ban đêm, chẳng có gì ngoài tiếng bước chân của những phu canh và quan binh tuần tra xa xa.

Trong đầu Trương Vinh Phương có đủ loại suy nghĩ nườm nượp ùa về, nghĩ đi nghĩ lại tình huống vừa nghe được.

Trở lại đạo quan, hắn nhớ lại chuyện lúc trước gặp Trần Hạc của Mễ Bang ở gần nhà đại tẩu. Bây giờ nghĩ lại, đó hoàn toàn không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên mà Mễ Bang vẫn luôn theo dõi đại tẩu.

‘Phiền phức thật…’

Hắn ngồi xếp bằng trên mặt đất trong phòng của mình. Cởi chiếc áo khoác bẩn thỉu dính đầy lớp vữa trát tường, cuộn lại rồi nhét xuống gầm giường giấu kỹ.

‘Tình hình hiện tại là phải báo cho sư phụ và sư huynh ngay lập tức, sau đó đề phòng thật tốt. Ngoài ra, Mễ Bang có tầm ảnh hưởng rộng rãi trong huyện thành. Nếu đối phương thực sự muốn hạ quyết tâm động thủ. Cách tốt nhất là… nhờ sự giúp đỡ của quan phủ.’

Lúc này, Trương Vinh Phương không do dự nữa, ngả đầu lên giường nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, hắn sẽ lên núi.

Bên trong Thanh Hòa Cung.

Lão đạo Trương Hiên cầm một tách trà nóng, chậm rãi uống, sững sờ nhìn những con chim sẻ đang nhảy nhót trên tường.

“Sư phụ.”

Bỗng nhiên, giọng nói của Trương Vinh Phương vang lên từ phía sau.

“Ta đã tra được một chuyện cần nói rõ với ngài.”

“Tại sao ngươi lại đến đây?” Trương Hiên bất đắc dĩ, cảm thấy khá không vui khi bị cắt ngang lúc đang ngẩn người.

“Là chuyện liên quan đến sư huynh.” Trương Vinh Phương đứng trước mặt Trương Hiên, sau khi hành lễ, nói một cách nghiêm túc.

“Ồ? Ngươi đã nghĩ xem nên tặng quà gì cho sư huynh của ngươi chưa?” Trương Hiên tò mò hỏi.

“Không phải… là Mễ Bang. Đệ tử trong lúc tình cờ phát hiện ra Mễ Bang ở huyện Hoa Tân có thể gây bất lợi cho sư huynh.” Trương Vinh Phương vội vàng nói.

“Tại sao?” Trương Hiên không hiểu hỏi.

“Bởi vì…” Trương Vinh Phương im lặng hẳn: “Bởi vì có thể bọn họ nghi ngờ là sư phụ, sư huynh và đệ tử đã giết Trần Vô Ưu.”

“Trần Vô Ưu?” Trương Hiên bỗng kinh ngạc: “Ta vừa nói Mễ Bang rảnh rỗi không có việc gì đến nhức trứng mới đến khiêu khích ta, hóa ra là thiếu bang chủ của bang chúng đã bị giết…”

Lão đứng dậy, đi qua đi lại mấy bước.

“Chuyện này quả thực có chút phiền phức. Thế lực Mễ Bang trong huyện rất lớn, người của bọn họ có thể ở khắp nơi…”

Lão cau mày, bây giờ Trương Tân Thái sắp đính hôn, mà con dâu Dương Hồng Diễm là người dân huyện Hoa Tân.

Nếu xảy ra xung đột với địa đầu xà Mễ Bang, quả thực sẽ rất rắc rối.

“Đệ tử không ngờ sẽ gặp phải hai người Trần Vô Ưu và Tiêu Đằng trên đường. Hai người bọn họ vốn bị thương nặng. Đệ tử chỉ là không muốn gây chuyện nên không đi cứu bọn họ. Nhưng không ngờ lại bị người của Mễ Bang ghi thù… Thật là… tai bay vạ gió mà.” Vẻ mặt Trương Vinh Phương đầy bất lực.

“Còn có cả Tiêu Đằng sao? Như thế xem ra chuyện này cũng không trách ngươi được. Kỳ thật sẽ không ai nghĩ tới là ngươi giết người. Dù sao lúc đó ngươi cũng chỉ mới ở tầng thứ Rèn Gân, còn không có loại hình vũ khí gì. Muốn giết chết một nhị phẩm cũng không được.”

Trương Hiên xua tay.

“Vả lại, sau chuyện cha con nhà họ Trần, Thanh Hòa Cung của ta và Mễ Bang vốn không còn thân thiết như xưa. Bây giờ thì âm mưu bí mật chống lại cha con ta cũng có thể nằm trong kế hoạch của chúng. Ta đã gặp Thiệu Toàn Hộ kia, tâm tư rất thâm trầm.”

Lão lại bước thêm vài bước nữa: “Đã vậy thì ta sẽ lập tức đến gặp Giám sát viện và cung chủ. Tình huống hiện tại có thể hơi phiền phức. Tình huống của Mễ Bang sẽ không đơn giản như ngươi nghĩ đâu.

Con trai của Thiệu Toàn Hộ bị giết khiến nàng phát điên, những cao tầng khác đều có gia đình, nhưng không mấy ai nguyện ý theo nàng liều mạng như vậy.

Thế nên, lần này kế hoạch của Mễ Bang mới có thể bị ngươi dễ dàng phát hiện, rất có thể chúng chuẩn bị gửi thư cho chúng ta muốn đòi một ít bồi thường.”

Trương Hiên không nghĩ rằng Mễ Bang sẽ thật sự đắc tội với Thanh Hòa Cung chỉ vì một Trần Vô Ưu.

Dù sao, đằng sau Thanh Hòa Cung là Đại Đạo Giáo, là một tổ chức tôn giáo chính thức được công nhận bởi Tập Hiền viện.

Trương Vinh Phương nghe vậy, trong lòng cảm thấy bình tĩnh hơn một chút.

“Nếu vậy thì quả thực có thể lắm. Tấn công Thanh Hòa Cung của ta là công khai chống lại quan phủ.”

Chương 108: Nỗi oán hận

“Bản thân Mễ Bang cũng sẽ bị tiêu diệt, bọn họ sẽ không thiếu khôn ngoan như vậy.”

“Chính là cái lý này. Được rồi, ta sẽ đi kiểm tra xem tin tức này có phải là sự thật hay không. Ngươi cứ tiếp tục trở về huyện, chú ý an toàn của chính mình, đừng ra ngoài một mình.” Trương Hiên dặn dò.

Chỉ cần có quan binh trong thành, Mễ Bang sẽ không dám công khai động thủ, sự an toàn vẫn có thể được đảm bảo.

“Vâng.” Trương Vinh Phương gật đầu.

Xét cho cùng, Mễ Bang là một đại bang làm ăn lớn. Ban ngày công khai tấn công người khác chính là muốn tạo phản, thế nên trong huyện thành vẫn an toàn.

Bây giờ đã đưa tin tức xong, hắn sẽ không ở lại lâu.

Trước khi đi, Trương Hiên lại an ủi: “Yên tâm đi, Mễ Bang thả ra tiếng gió, có lẽ khả năng lớn nhất là mượn miệng của ngươi thông báo cho chúng ta. Sau đó sẽ tranh thủ giành càng nhiều bồi thường hơn.”

“Đệ tử biết rồi.” Trương Vinh Phương gật đầu.

Hắn cũng không thể hình dung ra được, Mễ Bang làm những điều này hoàn toàn tốn công hao sức lại không có kết quả tốt. Thanh Hòa Cung là một thế lực địa đầu xà có nhiều ảnh hưởng không nhỏ với quan chức địa phương.

Thế nhưng, lời nói của sư phụ cũng có lý, nếu cố tình tiết lộ tin tức nhằm đổi lấy lợi ích thì có thể xảy ra khả năng như vậy.

Hơn nữa, cho dù như thế nào, hắn đã thông báo mọi chuyện, sư phụ và sư huynh sẽ không đến nỗi không có chuẩn bị, như vậy là đủ rồi.

Sau khi ra khỏi chỗ của Trương Hiên, Trương Vinh Phương bình tĩnh trở lại, lại đi vòng quanh Đạo Cung một vòng.

Bàng Bàn Tử không còn ở đó nữa, không biết hắn xuống núi làm nhiệm vụ gì.

Lý Toan Mai đi đến làm trong thư phòng.

Tư Đồ Nam không thấy bóng dáng.

Mặt khác, trong điện Linh Quan, hắn nhìn thấy Tiêu Thanh Anh đang xõa tóc dài, chuyên tâm tụng kinh.

Cả người nàng thuần một màu trắng, đang giữ đạo hiếu với phụ thân.

Trương Vinh Phương đứng bên ngoài điện liếc nhìn, nhưng không tiến lên chào hỏi.

Kể từ khi bị trục xuất khỏi sư môn, hắn đã không còn vướng bận gì với nhà họ Tiêu nữa.

Một lúc sau, sau khi rời khỏi điện Linh Quan, Trương Vinh Phương đến đạo trường võ tu để tìm Triệu Đại Thông.

Trong điện Linh Quan, khuôn mặt xinh xắn của Tiêu Thanh Anh tái đi, đôi mắt cũng thành thục và u ám hơn trước rất nhiều.

Nhìn bức tượng thần Tam Nhãn Linh Quan cao chót vót, đứng sừng sững trong điện, nàng cúi đầu rất sâu, dập đầu.

Trong ánh mắt lúc cúi đầu mơ hồ toát lên sự kiên nghị và nỗi oán hận.

*

*

*

Mễ Bang.

Thiệu Toàn Hộ và Trần Trí Hàm đứng cạnh nhau trong hậu viện của chính mình, nhìn những vũ khí đơn giản bằng gỗ treo trên giá vũ khí trong sân.

Ban đêm, những vũ khí này lắc lư nhẹ theo gió, mơ hồ vang lên những tiếng động yếu ớt.

“Thực ra có rất ít người trong bang thực sự muốn đi theo ta.” Thiệu Toàn Hộ thấp giọng nói.

“Ta đương nhiên biết. Dù sao loại chuyện không có lợi như vậy không ai muốn nhúng tay vào. Nhiều người trong bọn họ

có thể vẫn đang chờ chúng ta xuống, tự mình lên đài.” Trần Trí Hàm cũng hiểu rõ điểm này.

Con trai họ đã chết, nên họ muốn bắt hung thủ giết người, giết chết hắn. Nhưng những người còn lại chỉ là nói suông. Đã đến gần ngày rồi nhưng mấy ai dám động thủ.

“Ngày mai, ta sẽ buông lời ra ngoài để cho Thanh Hòa Cung bồi thường, chuyện này cứ đành để vậy thôi.” Triệu Toàn Hộ nói: “Bên chỗ ngươi cũng có thể chuẩn bị động thủ rồi.”

“Thời gian cụ thể?”

“Nếu mùng một chúng ta không làm gì, bọn họ sẽ nghĩ chúng ta đã tiếp nhận bồi thường từ Thanh Hòa Cung, chuyện này coi như đã xong. Ngay khi trên đường Trương Hiên trở trở về núi các ngươi ra tay ở bên ngoài thành, cho dù có người biết chúng ta ra tay thì cũng không có bằng chứng.” Triệu Toàn Hộ nhàn nhạt nói.

“Đến lúc đó ngươi thì sao?” Trần Trí Hàm hỏi.

“Dù sao ta cũng không còn sống được bao lâu nữa. Ta sẽ chỉ ở trong thành, cũng có thể giúp họ yên lòng.”

Bây giờ Trần Trí Hàm đã bị Thanh Hòa Cung xem là kẻ cấu kết với phản tặc. Bệnh tình của Thiệu Toàn Hộ cũng trở nên tồi tệ hơn, chẳng còn sống bao lâu nữa. Cuối cùng, đứa con trai duy nhất cũng đã chết. Vợ chồng họ còn quan tâm cái gì nữa?

Chỉ là ngoại trừ bản thân họ không ai biết về bệnh tình của Triệu Toàn Hộ. Vì vậy không ai có thể nghĩ rằng nàng thực sự lên kế hoạch ra tay giết Trương Hiên.

Thay vì cố tình buông lời phô trương thanh thế ở cuộc họp nội bộ Mễ Bang lại có tin truyền ra đòi bồi thường.

Đừng nhìn nội bộ của Mễ Bang, mọi người đều lòng đầy căm phẫn. Nếu thực sự cần phải ra sức lúc động thủ, có bao nhiêu người có thể thi hành? Có bao nhiêu người có thể mật báo? Đúng là không thể nói chính xác được.

Mễ Bang, xét cho cùng, là một bang phái của một đám người làm ăn mà thôi.

*

*

*

Chương 109: Súc Địa

Thời gian trôi qua từng ngày.

Ở bên trong Thanh Hòa quan, Trương Vinh Phương yên tâm, tiếp tục chuyên tâm tập võ, mỗi ngày ăn ngon ngủ ngon, tích lũy điểm thuộc tính.

Dần dần, vết thương trên hai tay hắn cũng khỏi hẳn. Chỉ còn lại một ít dược liệu cuối cùng.

Mưa to như trút nước rơi xuống, một loạt tấm màn thoát nước được kéo xuống dưới mái hiên của đạo quan.

Trương Vinh Phương lẳng lặng đứng ở cửa phòng, nhìn những giọt nước nhỏ giọt trên mặt đất.

Vô số hạt mưa rơi xuống, khuấy động từng vòng tròn từng vòng tròn trên những vũng nước trên mặt đất.

Thoạt nhìn hắn như đang ngẩn người ngắm mưa, nhưng thực ra, hắn đang nhìn chằm chằm vào thanh thuộc tính chính mình mới mở lên.

Lúc này, trong tầm nhìn của hắn, đã có một sự thay đổi mới trên thanh thuộc tính.

Nháy mắt, mười ngày nữa trôi qua, một thuộc tính mới xuất hiện.

Với một thuộc tính còn lại từ lần trước, hắn có hai thuộc tính, vừa đủ để phá hạn Long Xà Đề Túng thuật.

Sau khi phá hạn võ công, thân thể sẽ có một thay đổi cực kỳ nhỏ. Đồng thời có thể có được kỹ năng phá hạn, thực lực sẽ nhảy thẳng lên một cấp.

Cũng giống như Nhạc Hình phù, nếu lúc đầu không có Trọng Sơn mà gặp phải hai người Trần Vô Ưu bọn họ, nhất định hắn sẽ bị đánh chết.

Vì vậy, việc phá hạn các kỹ năng có thể trở thành một con át chủ bài mạnh mẽ để đảo ngược tình thế trong một lần hành động.

‘Nếu mình đột phá Long Xà Đề Túng thuật, đó sẽ là lần thứ ba phá hạn. Mặc dù không luyện võ công đến tam phẩm, nhưng nếu thân thể phá tan ba lần cực hạn, cũng coi như là tam phẩm rồi, đúng không?’

Võ công phù điển nhị phẩm, dùng một mình, cũng là sức mạnh của nhị phẩm, nhưng nếu thêm vào võ công ẩn giấu…

Dưới sự chờ mong trong lòng, Trương Vinh Phương không còn do dự nữa, tập trung vào dấu cộng ở phía sau của Long Xà Đề Túng thuật.

Tưởng tượng cộng thêm một điểm trên dấu cộng.

Xì.

Hai thuộc tính đột nhiên biến mất.

Dấu ngoặc sau Long Xà Đề Túng thuật đột nhiên bị mờ đi.

Chẳng bao lâu sau chữ viết mới từ từ xuất hiện.

[Long Xà Đề Túng thuật (Phá Hạn) (Kỹ năng Phá Hạn: Súc Địa.)]

Một số lượng lớn trí nhớ mới tu luyện bộ pháp Long Xà Du điên cuồng tràn vào tâm trí Trương Vinh Phương.

Bắp thịt và xương cốt toàn thân hắn vang lên kèn kẹt, ẩn giấu trong tiếng mưa, không ai phát hiện ra.

Mật độ cơ bắp chân hắn được tăng thêm, trọng lượng cơ thể lại tăng lên nữa.

Xương cốt, bắp thịt, đường nét, tất cả đều từ từ thay đổi thành hình dạng phù hợp hơn với tốc độ bùng nổ.

Không bao lâu sau, sự thay đổi kết thúc.

Trương Vinh Phương còn chưa kịp cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể mình, trong lòng hắn chợt lóe lên một tia giác ngộ.

Có rất nhiều sự trùng lặp trong trí nhớ về Long Xà Đề Túng thuật bộ pháp Triều Khí phù và Mê Yên Bộ.

Một số lượng lớn trí nhớ tu hành đan xen vào nhau, hai loại võ công có rất nhiều chỗ liên kết, dung hợp, loại bỏ một số phần dư thừa.

Ngay sau đó, một bộ pháp mới xuất hiện trong tâm trí hắn.

Trương Vinh Phương nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận bộ pháp mới này.

Chẳng mấy chốc, hắn lại lần nữa mở mắt ra, nhìn thấy trong thanh thuộc tính, dưới cả Long Xà Đề Túng thuật và Triều Khí phù đều có một đường màu đỏ.

Hai vạch đỏ gặp nhau ở phía dưới, ngưng tụ thành một chấm đỏ.

Chấm đỏ di chuyển, bay đến kỹ năng Phá Hạn Trọng Sơn, đi vào trong đó.

Đột nhiên, Trọng Sơn mờ đi rồi biến mất, biến thành một ánh sáng màu đỏ.

Một lúc sau, ánh sáng đỏ biến mất, lộ ra dòng chữ trong đó.

[(Kỹ năng Phá Hạn: Súc Bộ Trọng Sơn)]

Hai kỹ năng Phá Hạn được dung hợp với nhau, trong đầu Trương Vinh Phương đã hiện ra rất nhiều trí nhớ về việc dung hợp và sử dụng hai năng Phá Hạn này.

Tốc độ bùng nổ nhanh chóng vượt qua sức mạnh của bùng nổ của Trọng Sơn.

Sự chồng chất của cả hai, kết quả tạo thành sức mạnh, mạnh hơn rất nhiều so với việc chỉ sử dụng Trọng Sơn trước đây.

Nhưng đồng thời, tiêu hao cũng lớn hơn rất nhiều.

‘Sao điều này có thể xảy ra được?’

Trương Vinh Phương không ngờ khi hai loại kỹ thuật Phá Hạn dung hợp với nhau sẽ xuất hiện tình huống tự động dung hợp.

Nhưng mọi thứ đều phát triển rất tốt, chỉ cần hắn biết thực lực của mình đã tăng lên là được.

‘Tiếc là… vẫn hơi lãng phí. Phần trùng lặp của Long Xà Đề Túng thuật và Mê Yên Bộ thực ra chính là phần điểm thuộc tính bị lãng phí. Nếu như là một bộ Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển, bây giờ mình có thể đã là thực sự là tam phẩm rồi.”

Cảm nhận thể lực của chính mình lại tăng thêm một phần. Sức chịu đựng và cả sức bật của hai chân.

Trương Vinh Phương một lần nữa đặt tầm mắt của mình vào thanh thuộc tính.

‘Bát Bộ Cản Thiền đã Nhập Môn rồi, có thể tăng lên bất cứ lúc nào. Hơn nữa, tu luyện Mộc Giáp công… cần rất nhiều dược liệu để tắm, hiện tại điều kiện không tốt lắm…’

Chương 110: Thân pháp phát uy

Dù sao thì huyện Hoa Tân cũng không lớn lắm, hơn mười loại dược liệu cần thiết cho việc tắm thuốc Mộc Giáp công, vẫn có vài loại không mua được.

Nghĩ đến đây, Trương Vinh Phương gạt suy nghĩ của mình sang một bên, quyết định luyện thân pháp đến cùng.

Nếu không nhờ vào thân pháp, lần này hắn căn bản sẽ không nhận được tin tức Mễ Bang sẽ ra tay.

Càng không thể đi thông báo cho sư phụ và sư huynh.

'Bây giờ thân pháp đã được dung hợp. Thực lực lại được nâng cao. Đúng là có thể đi thử một chút, ra ngoài săn bắn thử xem.'

Võ công của Trương Vinh Phương tiến bộ rất nhanh, bỗng dưng nhớ nghề, thử ở trong thành không tốt lắm. Lỡ như có người phát hiện ra mình giấu thực lực thì khó mà xử lý.

Nhưng ra khỏi thành, sử dụng mãnh thú để thử nghiệm cũng không tồi.

Lúc này, Trương Vinh Phương lại nghĩ đến Trần Hạc của Mễ Bang.

Lúc trước hắn bị đánh đến mức suýt chút nữa bị tàn phế, hiện tại vẫn còn canh cánh trong lòng.

'Lần này trước khi ra ngoài săn bắn, ta phải trả lại mối thù hắn ta đã làm ta bị thương hai tay mới được.'

"Xin hỏi Trương Vinh Phương Trương đạo trưởng có ở đây không?" Đột nhiên, một một tiếng nam tử hét lớn vang lên bên ngoài đạo quan.

Trương Vinh Phương đi dọc theo mái hiên đến trước cửa, mở cửa.

"Ta chính là Trương Vinh Phương, ngươi là ai?"

Một người lùn đầu hói đang đứng ngoài cửa, người này mặc áo da nâu pha xanh, trên tay cầm một cây mộc trượng, nhìn thấy Trương Vinh Phương, vội vàng nở nụ cười.

“Trương đạo trưởng, tiểu nhân là thủ hạ dưới trướng của đại ca Trần Hạc của Mễ Bang. Đại ca gần đây bận việc kinh doanh, nên để ta đến thay mời đạo trưởng uống rượu. Đi Túy Ngâm Lâu.” Hắn ta nháy mắt một cái, bộ dạng như tất cả nam nhân đều hiểu.

Trong lòng Trương Vinh Phương nhảy lên, nghĩ đến mưu đồ gần đây của Mễ Bang, hắn liền nhận ra người này nhất định không phải mời hắn uống rượu. Chắc chắn có mục đích khác.

“Không cần uống rượu đâu. Đa tạ ý tốt của cư sĩ. Cũng xin thay bần đạo gửi lời cảm ơn đến Trần cư sĩ. Hơn nữa hôm nay trời mưa to, không tiện đi ra ngoài.”

“Tiểu đạo trưởng là như thế này, tiểu nhân quay lại cũng không dễ báo kết quả. Nếu Trần đại ca biết ta không mời được ngài, ta trở về sẽ bị phạt. Đạo trưởng coi như giúp tiểu nhân đi, nể mặt mũi Trần đại ca đi mà.” Tên lùn khuyên.

Chỉ là dù có thuyết phục thế nào Trương Vinh Phương cũng khéo léo từ chối.

Cuối cùng, tên lùn không còn cách nào khác đành phải bung dù rời đi.

Nhìn xe bò chậm rãi rời đi, Trương Vinh Phương đóng chặt cửa lớn đạo quan, vẻ mặt bình tĩnh không gợn sóng.

Cơn mưa to kéo dài đến chiều tối rồi tạnh dần.

Toàn bộ huyện thành đã được gột rửa sạch sẽ.

Lúc này, Trần Hạc đang ở trong nhà.

Trần Hạc, lão Đinh và ba cao thủ nhập phẩm khác trong Mễ Bang đang tập hợp lại với nhau.

Năm người ngồi quây quần bên chiếc bàn, chính giữa có ngọn đèn dầu hình ngọn núi.

Ánh đèn sáng ngời khẽ lay động, làn khói lờ mờ từ từ lượn lờ lên trên.

“Trong bang đồn đại hôm nay Thanh Hòa Cung đã gửi rất nhiều tiền bồi thường đến. Lão già Đường Sa đó đã cho chúng ta xem rất nhiều bằng chứng về chuyện nhà họ Trần và cái chết của thiếu bang chủ.”

Lão Đinh nắm thiết đảm trên tay, hình xăm diều hâu trên cổ phản chiếu một màu xanh đen quỷ dị dưới ánh đèn.

“Cứ như vậy thì có lẽ hầu hết mọi người trong bang sẽ không nghĩ họ sẽ động thủ. Khà khà…” Nam tử giữ bím tóc đầu nguyên bảo bên cạnh cười lạnh nói.

“Bang chủ nói khi nào?” Lão Đinh nhìn về phía Trần Hạc.

“Ngày mồng một lúc con trai Trương Hiên đính hôn, lão ta nhất định sẽ đến. Đến lúc đó, chờ yến tiệc xong xuôi, chúng ta sẽ cùng nhau ra tay trên đường lão ta trở về núi.” Trần Hạc bình tĩnh nói.

“Còn sau đó thì sao? Xử lý hậu quả như thế nào?” Một hán tử hỏi.

“Số tiền mà bang chủ đưa cho chúng ta đủ để chúng ta chuyển đến sống ở nơi khác hưởng phúc mấy chục năm. Lo lắng mấy thứ này làm gì? Cùng lắm thì đến các quốc gia phụ thuộc khác.” Một người khác tùy ý nói.

“Dù sao, rốt cuộc thiếu bang chủ chết như thế nào? Có phải hắn ta thực sự chết dưới bí kỹ Trọng Sơn của Thanh Hòa Cung không?” Lão Đinh nhịn không được hỏi.

Trần Hạc thở dài gật đầu: “Đúng vậy, đó là bí kỹ Trọng Sơn cực kỳ tiêu chuẩn. Ta sẽ không nhận nhầm. Năm đó, khi lão đạo Trương Hiên xuống núi đánh chết hơn mười người, ta đã nhìn thấy tất cả. Loại vết thương đó không sai được.”

“Chậc chậc… Lão ta là một lão già gần đất xa trời. Tại sao lại xuống núi giết một thiếu bang chủ làm gì? Chuyện này không ai nghĩ tới sao?” Lão Đinh thắc mắc?

“Ai mà biết… Dù sao sau sự việc này, cho dù người khác biết chúng ta làm, cũng không có chứng cứ, cũng chỉ có thể coi như không có gì thôi.

Đến lúc đó cứ quăng nồi cho đám sơn phỉ của Hoàng Tụ Đức.

Chương 111: Gài bẫy

Chúng ta lại hủy thi diệt tích, vậy thì sẽ trở thành thần không biết quỷ không hay.” Vẻ mặt Trần Hạc lãnh đạm.

Những người còn lại đột nhiên bật cười.

Nhiều người cùng vây giết một lão già họm hẹm như thế, cho dù là ngũ phẩm, cũng nhất định khó thoát khỏi cái chết.

Sau khi mọi chuyện thành công, mọi người có thể chia nhau một số tiền tài sản nghiệp lớn. Có thể nói là đánh một trận, hưởng hết nửa đời sau.

Cùng lúc đó.

Ở một góc bên ngoài căn phòng.

Trương Vinh Phương cũng sững sờ.

Hắn đang ngồi xổm trong bóng tối, với một chai rượu nhỏ và một vài đĩa đồ ăn nguội trước mặt, chuẩn bị cho bữa ăn nhẹ đêm khuya.

Không ngờ là hôm nay lại được nghe một tin tức bùng nổ như vậy.

Lần trước sau khi đến nhà họ Trần nghe được tin tức, Trương Vinh Phương liền thích phương thức hành động thần không biết quỷ không hay này.

Sau đó, chỉ cần rảnh rỗi không có việc gì, hắn sẽ đến nhà họ Trần nghe lén.

Đôi khi đói bụng, sẽ mang ít đồ ăn vặt đến đây vừa ăn vừa nghe.

Với tố chất thân thể không ngừng phá hạn, bây giờ ngũ giác của hắn mạnh mẽ hơn rất nhiều so với trước kia.

Giống như tiếng nói trong phòng, dù có nói nhỏ giọng đến đâu thì hắn vẫn có thể nghe được.

Ban đầu tối hôm nay, hắn định ghé đến đây ăn vặt một chút, sau đó nghỉ ngơi, đợi Trần Hạc ngủ rồi sẽ đánh lén.

Nhưng không ngờ là…

Trong góc tường, lúc này sắc mặt Trương Vinh Phương không ngừng biến đổi.

‘Không ngờ mình lại để lại kẽ hở ở chỗ này, sau đó làm sư phụ bị hiểu lầm. Càng không ngờ là thì ra sư phụ cũng biết Trọng Sơn… Hình như thứ này là một bí kỹ trong Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển. Chẳng trách tự động hiện ra tên…’

Giờ phút này, cuối cùng hắn đã tổng hợp một loạt tin tức với nhau.

‘Lần này phiền phức thật… Trần Vô Ưu chết do Trọng Sơn đã bị nhận ra. Nếu bọn họ đã cho rằng là do sư phụ… vậy thì… mình phải giải thích với sư phụ như thế nào đây?’

Trương Vinh Phương không nghĩ một mình mình có thể tự mình giải quyết toàn bộ vấn đề, mấu chốt của vấn đề này là sư phụ có tin Mễ Bang nhất định sẽ ra tay hay không.

Vừa ăn vừa uống hết bình rượu nho nhỏ, Trương Vinh Phương thu dọn đồ đạc còn sót lại cho vào bao quần áo, chuẩn bị rời khỏi nhà họ Trần với ngổn ngang tâm sự.

“Khoan đã!” Bỗng nhiên trong đầu hắn chợt lóe lên một ý nghĩ.

Một biện pháp thực sự có thể giải quyết triệt để vấn đề này bỗng xuất hiện trong đầu hắn.

Kết hợp với thông tin hắn nghe lén được ở nhà họ Trần lần trước, biện pháp này có tỷ lệ thành công không thấp.

Ngay sau đó, Trương Vinh Phương trèo tường rời khỏi nhà họ Trần, tùy tiện ném bao đồ vào một đống rác, rồi đi vào một con hẻm nhỏ.

Không bao lâu, hắn thay một bộ quần áo khác đi ra ngoài, sau đó không ngừng không nghỉ đi về hướng quan phủ huyện nha.

Dựa vào Long Xà Đề Túng thuật và Mê Yên Bộ phối hợp với khinh công vô thanh vô tức, Trương Vinh Phương dễ dàng đi từ bức tường phía sau của nha môn, tránh khỏi những binh lính tuần tra, trèo vào trong.

Chuyện như vậy trước lạ sau quen, lúc đầu còn cảm thấy hơi lo lắng sợ sệt, nhưng càng làm nhiều lần, trái tim càng trở nên dũng cảm và bình tĩnh hơn.

Không lâu sau, hắn lặng lẽ trèo qua bức tường từ phía sau huyện nha đi ra ngoài.

Trên tay xách một bao đồ đạc lớn, nhanh chóng phóng thẳng vào trong bóng đêm.

Bỗng nhiên hình như dưới chân hắn đạp phải thứ gì đó.

Một tiếng rắc rắc giòn vang vang lên.

"Kẻ nào?" Những binh sĩ đang tuần tra đột nhiên giật mình, tiến về phía bên này.

Trương Vinh Phương nhìn thấy đám người này đã giương cung tên lên, nhắm về hướng này từ xa.

Kỹ thuật bắn cung nỏ của binh sĩ Đại Linh cực kỳ mạnh, đây là điều đã được công nhận.

Ngay lập tức, trái tim hắn thắt lại, dưới chân đột nhiên dùng bí kỹ Súc Địa.

Dung hợp của các bí kỹ không có nghĩa là biến mất, hắn vẫn có thể đơn độc sử dụng nó.

Trong khoảnh khắc, hắn vặn vẹo một cách quỷ dị, dưới chân dùng sức, bỗng nhiên tiến lên trên phía trước cách ba mét với tốc độ vượt xa tốc độ trước đó.

Phập phập!

Hai mũi tên cắm sâu xuống đất sau lưng hắn.

Không suy nghĩ nhiều, Trương Vinh Phương dùng hết sức phóng về phía xa.

Hắn không ngờ huyện nha lại canh phòng nghiêm ngặt như vậy, vừa bắt đầu đã bị phát hiện.

*

*

*

Trần Hạc đang cẩn thận lau đồ vật trước mặt bằng một miếng vải dầu.

Rầm!

Đột nhiên cánh cửa lớn bên ngoài bị phá tan bằng một lực rất lớn.

Hắn sợ hết cả hồn vội vàng cầm đồ vật nhét vào gầm giường.

Sau đó hắn xoay người vọt đến cửa thư phòng, mở cửa ra.

Xoạt!

Trong tích tắc, hơn mười cây nỏ đồng thời nhắm vào hắn.

Từng ngọn đuốc chiếu sáng rực sân nhà họ Trần, nhoáng một cái những binh sĩ đội nón rộng vành được trang bị đầy đủ vũ khí đã tràn vào.

Một nam tử vạm vỡ mặc áo giáp, cầm theo quan đao, quay đầu sang nhìn Trần Hạc.

Chương 112: Trong lòng hả hê

“Bộ quần áo này? Chính là hắn! Bắt lấy cho ta!”

Trong nháy mắt, hắn ta nhận ra kiểu áo bào mà Trần Hạc đang mặc.

“!!!???” Trần Hạc không dám nhúc nhích, bị hơn mười bộ cung nỏ chĩa vào, ở khoảng cách này, cho dù là cao thủ lục phẩm trở lên nếu không có bảo vệ chắc chắn sẽ ngỏm củ tỏi.

“Lục soát cho ta! Tìm tất cả những thứ vừa bị trộm! Chắc chắn nó vẫn còn ở trong tòa lầu này!” Bộ đầu kia quát lớn.

Vẻ mặt Trần Hạc ban đầu sửng sốt và ngỡ ngàng, nhưng khi nghe đến đây, nhớ đến tên nỏ dưới giường của mình, vẻ mặt lập tức biến đổi rõ rệt, trong lòng lạnh như băng.

…

Ngày kế.

Bên trong Thanh Hòa quan.

Trương Vinh Phương và mấy người Tiểu Cửu cùng nhau ngồi cạnh bàn ăn cơm, ánh nắng bên ngoài tươi sáng, gió nhẹ nhẹ phẩy lá cây, phát ra tiếng xào xạc.

“Buổi tối hôm qua ta đi với Trần Lăng ca, Ngọc Phượng tỷ cách vách, tới đi thuyền nan ở bờ sông, bên kia có chỗ câu cá chỉ cần năm văn tiền một lần, không giới hạn thời gian, vận khí ta tốt, câu được một con cá trích rất lớn!”

Kể từ khi Tiểu Cửu tới huyện thành thì luôn có tâm trạng vui vẻ, nơi này tốt hơn so với cuộc sống nhàm chán trên núi không biết bao nhiêu lần.

Mỗi ngày đều có thể tìm ra các loại trò chơi khác nhau.

Ở trong đạo quan, Quan chủ Lý Hành vừa suốt ngày không có ở đó, không để ý tới sự vụ, ở chỗ này không có ai đốc thúc bọn họ có đi học khóa sớm hay không, có đi khóa muộn hay không.

Cũng không còn người quản lý có luyện văn tu vũ công hay không, vì tâm tính thiếu niên, Tiểu Cửu và ba người còn lại rất

nhanh đã hoà mình, mỗi ngày vui vẻ đến quên trời quên đất.

“Câu cá… Năm văn, nếu như có thể câu được cá lớn không tệ, thế thì vận khí cũng rất tốt rồi. Quán cơm Vương gia ở phố bên cạnh có thu cá, có thể mang đến đó bán, giá tiền cũng có lời hơn so với thị trường.” Tiểu Vương một trong hai tạp dịch trong hàng đệ tử, thấp giọng cười nói.

“Quán cơm Vương gia? Mới vừa rồi ta đi ra ngoài mua bữa sáng, thấy là hình như quán cơm nhà kia bị niêm phong rồi?” Tiểu Cửu kinh ngạc nói.

“Ta cũng nhìn thấy, nghe nói là Đại lão gia nào đó của Mễ Bang bị nghi ngờ là tàng trữ binh khí quân sự, bị bắt lại điều tra.” Tiểu Vương trả lời.

“Vũ khí quân dụng? Đao kiếm sao?”

“Không đúng, là nỏ…” Tiểu Vương hạ giọng.

Hít…

Mấy người lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Hắn là một ông chủ quán cơm thì giấu nỏ làm cái gì? Là muốn tạo phản sao?”

“Ai biết được… Dù sao chúng ta cũng không hiểu nổi ý nghĩ của những người có tiền.”

Trương Vinh Phương vừa ăn cơm, hắn gắp một miếng thịt hầm tỏi, bỏ vào miệng, vừa nghe mấy người tán gẫu.

Hắn nghe thấy chuyện quán cơm Mễ Bang bị đóng cửa, sắc mặt hắn vẫn bất động, trong lòng cũng chợt dao động.

Tàng trữ vũ khí quân sự, tội danh bực này không phải chuyện người bình thường có thể chống lại, lần này Trần Hạc của Mễ Bang là người tàng trữ, không chết cũng phải lột da.

Hắn còn không phải là chủ mưu, nếu như tra hỏi ra chủ mưu là bang chủ của Mễ Bang… Cả Mễ Bang cũng phải lộn xộn đây.

Cho dù Trần Hạc nhất định cứng rắn không hé miệng. Thế thì thanh nỏ quân dụng kia là từ đâu tới, dùng con đường nào để thu vào tay?

Tất nhiên những điều này cũng sẽ bị truy xét.

Chỉ cần các quan viên quý nhân không muốn bỗng nhiên mình đang đi trên đường thì bị người ta dùng nỏ tiễn bắn chết, tất nhiên sẽ có truy đuổi xứng đáng.

Đến lúc đó nhất định bang chủ Thiệu Toàn Hộ sẽ bị dính líu trách nhiệm.

Chỉ cần Thiệu Toàn Hộ không có thế lực và thủ hạ, cũng sẽ không có tư cách điều khiển người hạ thủ với sư phụ sư huynh.

Hết thảy cũng được giải quyết dễ dàng.

Trong lòng Trương Vinh Phương hả hê, tốc độ gắp thức ăn ăn cũng nhanh hơn rất nhiều.

Cơm nước xong, hắn nghỉ ngơi chốc lát, sau đó thu dọn đồ đạc, mang theo văn điệp, đi tới cửa thành huyện thành.

Tạm thời chuyện Mễ Bang đã giải quyết, kế tiếp là chuyện của mình.

Ngày kia chính là ngày sư huynh đính hôn, chính là ngày mùng một.

Đến lúc đó mình cũng không có gì có thể đưa sư huynh làm quà tặng, vừa lúc đi vào sâu trong Hồng Sơn, săn chút thứ tốt, rồi đi ra ngoài chế thành da lông làm tặng lễ.

Trương Vinh Phương mới đột phá bí kỹ võ công, luyện đến Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển nhị phẩm, kết hợp với Long Xà Đề Túng Thuật nhất phẩm. Hôm nay đánh chính diện, không cần phải tập kích, cũng hoàn toàn có khả năng va chạm với Trần Vô Ưu và Tiêu Đằng lúc trước.

Hôm nay hắn đã hoàn toàn có một tí sức mạnh tự vệ.

Ra khỏi huyện thành, đi thẳng theo quan đạo.

Sau khi đi xa một khoảng, Trương Vinh Phương chủ động thoát khỏi quan đạo, quẹo vào trong núi rừng thâm sâu.

Hắn không đi quá xa quá sâu, chẳng qua chỉ đi loanh quanh trong phạm vi chừng hơn mười dặm.

Chương 113: Không gây sóng gió

Vào lúc giữa trưa, ánh nắng sáng ngời, chiếu xạ phiến lá của các loại thực vật trong rừng càng thêm xanh tươi mơn mởn, giống như là ngọc khắc trong suốt.

Không lâu sau, Trương Vinh Phương liền phát hiện một con sơn dương đang cúi đầu ăn cỏ.

Sơn dương cách hắn chừng hơn hai mươi mét ở phía đối diện, đang nhàn nhã dạo chơi, thong dong nhai lại thức ăn trong miệng.

Trương Vinh Phương thả nhẹ bước chân, từ từ nhích tới gần đối tượng.

Chẳng qua là mới nhích tới gần được có mấy bước, dưới chân hắn liền phát ra tiếng răng rắc rất nhỏ.

Sơn dương lập tức cảnh giác, xoay người bỏ chạy, một lát đã biến mất ở trong rừng rậm.

Trương Vinh Phương cúi đầu nhìn dưới chân, dưới lòng bàn chân bị phủ kín bởi từng tầng lá cây các loại.

Hắn ngồi xổm xuống, lấy tay đào vào.

Tầng lá cây thật dày, phía dưới cùng là cành lá ẩm ướt sắp phân hủy, sau đó cứ chồng từng tầng từng tầng lá cây thật dày lên trên.

Lá cây trên mặt đều là mới rụng.

Hắn suy nghĩ một lúc, nhấc chân, giẫm một bước về phía trước.

Vẫn có tiếng động.

Tiếp tục, bước thứ hai, bước thứ ba.

Trương Vinh Phương không ngừng đứng nguyên tại chỗ, nhiều lần thử xem phương thức lúc chính mình đạp chân ra.

Kết quả đều có âm thanh.

Hắn dứt khoát không đi nữa, thử lại nhiều lần, phải đi như thế nào ở trên tầng lá cây thật dày mới có thể giảm bớt tiếng vang.

*

*

*

Có người mắc tội tàng trữ vũ khí quân sự đã làm rối loạn kế hoạch của Thiệu Toàn Hộ hoàn toàn.

Sáng sớm ngày thứ hai, lúc nàng nhận được tin tức, mọi người vẫn đang ngủ.

Lúc vừa nghe được đệ đệ bị bắt, đầu tiên là nàng lấy một lượng lớn tiền giấy ở trong bang, đi tới nha môn bảo lãnh người.

Chuyện này sôi sùng sục lưu truyền ở trong thành, đối với cả huyện Hoa Tân thì như vậy là chuyện hơi lớn.

Sau một buổi trưa đã truyền khắp toàn thành.

Đợi ban đêm, khi Trương Vinh Phương trở về từ ngoài thành, Mễ Bang đã thành tiêu điểm đàm luận trà dư tửu hậu của toàn thành rồi.

Hắn đi một đường từ cửa thành quay về, cũng có thể nghe được vài nơi đang đàm luận chuyện Mễ Bang.

Rất nhanh lại có mới tin tức truyền ra. Hình như Thiệu Toàn Hộ Mễ Bang bị trông giữ, không cho phép đi lại xung quanh.

Quan phủ xuất động không ít người, mang thành viên nội bộ Mễ Bang xung quanh đi, mang về nha môn để thẩm vấn.

Từng quán cơm đều bị quan bế.

Trương Vinh Phương lại đi lại quanh phía ngoài Trần gia vài vòng, phát hiện đại môn nhà Trần Hạc mở rộng, bên trong có quan binh lục soát.

Tất cả nữ tử thân quyến Trần gia trên mặt cũng đều là thần sắc lo lắng đứng ở trong sân, nhìn quan binh đang lục soát, không dám có bất kỳ cử động nào.

Lần này, Trương Vinh Phương hoàn toàn xác định, Mễ Bang, Thiệu Gia, Trần gia đã không gây lên được sóng gió gì nữa.

Lúc này hắn mới trở về.

Ngày hôm sau, cả ngày hắn đều sống ở trong núi rừng, sắp đến tối mới thành công mang một hươu to lớn cường tráng về.

Hắn kéo đến chợ giết, cắt lấy nhung hươu, cắt da lông rồi tiêu chế. Vừa lúc có thể làm quà tặng đính hôn cho sư huynh.

*

*

*

Tổng bộ Mễ Bang.

Vốn là tiểu lâu tổng bộ đầy người nhộn nhịp, lúc này đã trở nên lạnh lẽo.

Không ít người cũng bị nha môn mang đi điều tra, chỉ để lại chút ít tiểu nhị hoàn toàn không liên quan đến án tàng trữ quân giới, giữ lại trông chừng cửa hàng.

Màn đêm buông xuống, một chiếc xe ngựa màu đen chậm rãi từ từ chạy nhanh ra từ trong sương mù, chậm rãi dừng ở trước cửa tiểu lâu Mễ Bang.

Xe ngựa chỉ ngừng một hồi, sau khi có mấy người đi xuống thì rời đi rất nhanh.

Mấy người vừa đi xuống cúi đầu, một thân bọc áo đen vội vã tiến vào tiểu lâu.

Ở một căn phòng nhỏ bên trong lầu hai.

Két kẹt, cửa phòng bị mở ra, ba người mặc áo choàng đen nhanh chóng vào phòng.

Người cuối cùng quay lại đóng cửa, thắp đèn.

Lúc này ba người mới lao nhao vén áo choàng đen lên, lộ ra khuôn mặt.

Một người đi đầu tiên đương nhiên đó là bang chủ Mễ Bang Thiệu Toàn Hộ.

Sắc mặt nàng bình tĩnh, nhẹ thở ra một hơi.

Nhìn khoảng không vắng vẻ trong phòng, dáng vẻ bị lục soát đến hỗn độn, đáy mắt nàng hiện lên vẻ mất mát.

“Chuyện lần này, rốt cuộc là ai báo cáo chứ? Điều tra ra hết rồi sao?” một tên còn lại bên cạnh trầm giọng nói.

Mặt mũi người nọ từ từ được ánh đèn của ngọn đèn chiếu sáng, rõ ràng là Trần Trí Hàm đạo nhân.

“Không rõ lắm, thời điểm ta đưa tiền có từng thử hỏi thăm, huyện đốc cũng không biết là người nào. Chỉ biết là buổi tối có người trộm quân giới, vứt xuống trong nhà lão Nhị, là bị hãm hại gài tang vật.” Thiệu Toàn Hộ lắc đầu nói.

“Vậy lần này còn giữ nguyên kế hoạch không?” Chân mày Trần Trí Hàm nhíu chặt, trên thực tế, lão cũng không quyết tuyệt như thê tử mình.

Một khi nhi tử đã chết rồi, vừa mới xảy ra người còn sống vẫn còn đau lòng, nhưng không cần thiết đánh cược tất cả của mình, vì lão còn muốn Đông Sơn tái khởi.

Chương 114: Phải tiếp tục

Dĩ nhiên, Trần Trí Hàm cũng hiểu rõ, thê tử thân mang bệnh nặng, nhi tử chính là hy vọng duy nhất của nàng.

Hôm nay nhi tử đã không còn…

“Tất nhiên phải tiếp tục. Ta hoài nghi chuyện này chính là do Trương Hiên đã hạ thủ. Cũng hoặc là những người còn lại của Thanh Hòa Cung. Thế đạo này, có khi là có người, không muốn nhìn chúng ta sống tốt được…” Thiệu Toàn Hộ thản nhiên nói.

“Người báo cáo cho là dựa vào nha môn là có thể phá đổ chúng ta. Ý nghĩ này vô cùng ngây thơ, không giống phong cách Trương Hiên.” Người thứ ba lên tiếng nói.

Ánh đèn chiếu sáng khuôn mặt hắn, người này lại chính là Trần Hạc vốn nên bị bắt giữ đi quy án!

“Chắc có vẻ người báo cáo hoàn toàn không biết, quân giới của chúng ta vốn là do huyện nha bán ra. Huyện đốc còn điều động toàn thành đi bắt chúng ta, đơn giản chính là vì muốn lừa gạt nhiều thêm một khoản tiền thôi.” Trần Hạc có phần đau lòng nói.

Lần này để được đi ra ngoài, hắn đã phải tốn không ít tiền bạc.

“Bất kể thế nào, người gài tang vật này tuyệt đối không thoát khỏi liên quan với Trương Hiên lão nhi. Chúng ta chỉ cần ra tay với người của lão, là có thể giải quyết hậu hoạn trong một lần!” Thiệu Toàn Hộ bình tĩnh nói.

“Trước hết giết Trương Tân Thái, sau đó mang đầu hắn đi gặp Trương Hiên. Ta muốn hắn cũng nếm thử thống khổ mất đi nhi tử!”

“Cùng nhau động thủ?” Trần Hạc hỏi.

“Cùng nhau động thủ. Sau khi đính hôn, ta để cho Lý Hành thiết kế cơ hội cùng nhau động thủ, rồi sau khi giết chết Trương Tân Thái thì đi giải quyết Trương Hiên.”

“Cũng đúng, chỉ là một tên nhị phẩm, giết chết trước, Trương Hiên tuyệt đối sẽ giận đến hộc máu, đến lúc đó càng dễ đối

phó.” Trần Hạc gật đầu.

“Sau khi chuyện thành công, chúng ta rời khỏi nơi đây, đến Đàm Dương.” Thiệu Toàn Hộ cũng đã sắp xếp xong xuôi.

“Được!” Huynh đệ Trần Hạc Trần Trí Hàm cùng nhau gật đầu.

Chuyện đã phát triển đến nước này, sau khi bị huyện đốc kia hung hăng đòi một khoản, cơ nghiệp của bọn họ đã bị tổn thất quá lớn, ở lại cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Mà nhiều người khác của Mễ Bang không muốn đi theo đối phó với Thanh Hòa Cung. Định sau khi báo thù thì trực tiếp rời khỏi cái chỗ khỉ gió này.

“Cụ thể là động thủ lúc nào?” Trần Trí Hàm hỏi.

“Tối ngày mai đi. Để cho bọn họ vui vẻ một chút.” Thiệu Toàn Hộ lộ ra một vẻ tươi cười quái dị.

*

*

*

Ngày thứ ba.

Sư huynh Trương Tân Thái thuê một đội nhạc ở trong thành, tìm một đám kiệu phu tới khiêng một cái rương quà tặng lớn, diễn tấu sáo và trống đi tới nhà của Dương Hồng Diễm.

Trương Vinh Phương đi ở cuối cùng của đội ngũ, mỉm cười đi theo đội ngũ cùng với các sư huynh còn lại và vài người bạn tốt.

Không lâu sau.

Đội ngũ đã tới Dương gia, tẩu tử Dương Hồng Diễm trang điểm mặc trang phục tân nương, ôn nhu động lòng người, y phục màu đỏ thẫm, trên mặt che tầng sa mỏng. Được đưa tới kiệu hoa.

Sư huynh Trương Tân Thái cưỡi bạch mã, dẫn đầu đoàn đi tới bên kia huyện thành.

Hắn ta đã đặt mua một phòng ốc ở nơi đó, làm tân phòng sau tân hôn.

Đội ngũ đi thẳng tới, rất nhanh đã đi tới tân phòng.

Đã có không ít dân chúng xem náo nhiệt chờ ở ven đường.

Đại nương rải tiền mừng bưng một cái chậu gỗ để đồng tiền, một tay nắm lấy một nắm tiền, ném mạnh lên bầu trời.

Trong tiếng đồng tiền rơi xuống đất đinh đinh đang đang, Trương Tân Thái và Dương Hồng Diễm tay nắm tay, cúi đầu xấu hổ chạy vào cửa tân phòng.

Trong cửa lớn, có một người đang ngồi đoan chính trong sân, đương nhiên đó là lão đạo Trương Hiên.

Lão cười híp mắt ngồi trên ghế thái sư, bên cạnh còn có hai trưởng giả Trương Vinh Phương chưa từng thấy, không phải là đạo nhân, nhưng không hiểu sao lại có cỗ khí thế đặc biệt.

Ngay sau đó, chính là tiến lên chào, bưng trà.

Đây cũng là quy củ thường gặp ở huyện Hoa Tân.

Trương Vinh Phương làm theo đội thân quyến, vào tân phòng, bắt đầu chịu trách nhiệm tiếp đãi tân khách đến đây chúc mừng.

Ghi chép tiền biếu, sắp xếp bàn thức ăn, cao giọng đọc tên, từng chuyện một cũng phải có người đến làm.

Vẫn cứ bận rộn đến tối, đính hôn mới hoàn toàn kết thúc.

Trương Tân Thái đi xung quanh chào hỏi bạn tốt hàng xóm đã nể mặt tới chung vui, rồi để cho Dương Hồng Diễm đi vào phòng nghỉ ngơi trước.

Chính mình thì chuẩn bị đi xem sách ghi chép lễ lộc một chút.

Chẳng qua là lúc hắn đang muốn đi qua sân tới trong phòng, thì bị một người gọi lại.

“Tân Thái sư đệ, có thể dừng bước để nói chuyện một lát hay không?”

Vóc người người nọ tròn tròn, trên mặt cũng là thịt mập núc ních, trên người mặc đạo bào bạch quái đệ tử tu hành thường gặp, chính là Quan chủ Lý Hành trong thành Thanh Hòa quan.

“Lý Hành sư huynh? Nhưng là có chuyện gì thế?” Quan hệ của Trương Tân Thái và Lý Hành coi như cũng được, dù sao

sau này mình cũng phải ở lại trong huyện thành, tạo chút quan hệ tốt với Lý Hành cũng là chuyện đương nhiên.

Chương 115: Nhân sinh (thượng)

Lý Hành người này, có thể vẫn luôn đảm nhiệm vị trí Quan chủ của Thanh Hòa quan ở chỗ này nhiều năm như vậy, sau lưng không có chút bối cảnh là không thể nào.

Mà Thanh Hòa quan có thể vẫn bình yên vô sự ở huyện Hoa Tân nhiều năm như vậy, cũng đủ để thể hiện ra năng lực của Lý Hành.

Thế nên bất kể là vì tức phụ, hay là vì cuộc sống sau này của mình. Thái độ của Trương Tân Thái với Lý Hành cũng coi trọng hơn rất nhiều.

"Là như vậy." Lý Hành hồi tưởng lại lời Thiệu Toàn Hộ nói trong lòng, tự kiềm chế một tia bất an trong lòng, nặn ra nụ cười.

"Mới vừa rồi ta nhận được một tin xấu, có khả năng cần ngươi tự sang đây xem lại."

"Tin tức không tốt?" Trương Tân Thái sửng sốt. Hôm nay là ngày đại hỉ mà nói cái này với hắn?

"Là chuyện liên quan đến Dương gia bên kia…Nếu không phải như thế, ta cũng không vội vã tới tìm ngươi báo tin như vậy." Lý Hành giải thích.

Hắn không biết Thiệu Toàn Hộ muốn hắn đưa Trương Tân Thái ra làm cái gì, nhưng bất kể như thế nào, hắn chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ của mình, còn lại không quan hệ đến hắn nữa.

"Nhà Diễm Tử sao?" Sắc mặt Trương Tân Thái lập tức nghiêm túc lên.

"Chỉ có một mình ta?" hắn có phần nghi ngờ.

"Ai…" Lý Hành đã sớm chuẩn bị nghĩ sẵn trong đầu, gật đầu. "Tốt nhất là một mình ngươi biết, suy cho cùng… Lỡ chuyện kia… Nếu như bị nói ra ngoài…"

Hắn nói không tỉ mỉ lập tức khiến cho Trương Tân Thái nghĩ tới điều gì đó không tốt, sắc mặt càng phát ra ngưng trọng.

"Kính xin sư huynh dẫn đường."

Lúc này hắn ôm quyền, cởi áo hỉ màu đỏ dễ thu hút sự chú ý từ trên người xuống, mang vào trong phòng, sau đó đi ra cửa hông cùng Lý Hành.

Bên kia.

Trương Vinh Phương và một nhóm người hỗ trợ đã bận rộn một ngày, lúc này mới có thời gian ngồi xuống nghỉ ngơi, ăn cái gì đó.

Bàn tiệc bày cả ngày, hàng xóm láng giềng cũng tới ăn, ngay cả tên ăn mày tới cửa cũng phải tỏ vẻ chút.

Đây cũng là muốn ăn mừng.

Một ngày như thế, không biết sư phụ Trương Hiên đã phải nhả ra bao nhiêu tiền.

Trong sân của tân phòng, Trương Vinh Phương và một đám người vây quanh chậu than, ngồi chung với nhau.

Trong tay mỗi người cũng cầm lấy một cái giò heo.

Đây là giò heo đã luộc qua, cứ gặm ăn như vậy, rồi ngồi cạnh chậu than uống rượu sữa ngựa.

Trong chậu gỗ một bên to bằng bồn tắm lớn còn chất một đống trái cây rau dưa lớn.

Táo, chuối tiêu, lê, mận bắc, dưa leo,… đỏ đỏ xanh xanh vàng vàng, nhìn qua rất muốn ăn.

Trương Vinh Phương thu hồi tầm mắt, dù sao cảm giác các thứ trong chậu đồ có hơi chút giống như đồ vật nào đó.

Nhưng có quá nhiều người, hắn cũng không nên nói, chỉ có thể tự mình không đi lấy ăn.

Bưng chén rượu sữa ngựa, hắn ngửa đầu uống một ngụm, sau đó gặm một miệng thịt chân giò heo.

Cảm giác này ngon hơn so với một bữa ăn của hắn ở Thanh Hòa Cung không biết bao nhiêu lần.

Nơi rượu sữa ngựa tràn ra mùi rượu ngọt nhàn nhạt, hỗn hợp có mùi sữa, biến thành đồ uống tương đối mát mẻ sướng miệng.

Số độ còn không cao, có thể tùy tiện mà uống.

Thịt kho cũng làm được tương đối ngon, mềm mềm vừa miệng, mùi thịt xông vào mũi.

Trương Vinh Phương vừa ăn, vừa nghe người bên cạnh thổi phồng khoác lác.

Một vài hán tử ngồi ở bên cạnh hắn, đều là hảo hữu lúc trước Trương Tân Thái kết giao trong lúc vận chuyển làm ăn trong huyện thành.

Tin tức linh thông hơn xa so với người bình thường rất nhiều.

Mấy người tán gẫu, từ ăn uống, rồi hàn huyên tới gió trăng, từ gió trăng hàn huyên tới tin tức sốt dẻo xảy ra gần đây.

Vừa lúc nói nói đã nói đến một chuyện Mễ Bang bị tra khảo.

"Ai, lại nói, chuyện Mễ Bang tàng trữ quân giới này, cũng ảnh hưởng lớn đến người dân trong huyện. Quán cơm thoáng cái đóng cửa hơn phân nửa, vừa lúc bà nương trong nhà muốn mua gạo, làm sao cũng không tìm được mà mua, quá bất tiện rồi."

Một hán tử phàn nàn nói.

"Thành đông còn có hai nhà có thể mua, qua bên kia đi. Sau chuyện này vẫn còn mở cửa. Trước kia bọn họ là của Mễ Bang, sau đó tự tách ra làm một mình. Lần này sẽ không bị dính líu." tên còn lại nói.

"Vậy cũng không đủ, lúc nào chuyện này mới kết thúc được?"

"Yên tâm đi, nhiều lắm cũng chỉ một tuần, Mễ Bang có thể khôi phục bình thường." một người cười nói.

"Sao lại nói thế?"

"Tội danh tàng trữ quân giới này, nghe thì rất dọa người, nhưng kỳ thật Mễ Bang gia đại nghiệp đại, tìm hai người thay mặt chịu tội, cũng sẽ không có chuyện gì nữa rồi. Nhà đó không nhiều cái gì, chỉ nhiều tiền thôi." hán tử kia giải thích.

"Chuyện này thoạt nhìn thì nghiêm trọng, thật ra lại có chút quan hệ mà ai cũng biết, nỏ kia xuất hiện như thế nào? Còn không phải là huyện đốc của huyện nha tự mình bán ra hay sao?"

“Cũng đúng, bằng không chỉ bằng chút bổng lộc của huyện đốc, mỗi ngày đều tiêu sài phung phí, ăn của ngon vật lạ, uống rượu quý, sao mà đủ nổi.” tên còn lại theo đó gật đầu.

Chương 116: Nhân sinh (hạ)

“Ta có một huynh đệ, là làm người lái xe ngựa, lúc trước xe ngựa dưới tay hắn đã nhận người trở lại từ huyện nha vào buổi tối. Nơi đến chính là tửu lâu Tứ Hải của Mễ Bang.” một người nhỏ giọng nói.

“Chậc chậc… Xem ra, ta nói không sai chứ?”

“Chẳng qua chuyện này xảy ra, đoán chừng Mễ Bang cũng sẽ bị chặt đẹp một khoản, chắc là mấy ngày nữa, dầu gạo lại muốn tăng giá rồi.”

“Đúng thế… tăng giá tăng giá, con mẹ nó chỉ biết tăng giá.”

Đề tài của nhóm người lại bắt đầu lệch chuyển đến giá gạo, giá đồ ăn, giá dầu so sánh các nơi.

Trương Vinh Phương ở một bên cũng nghe được mà trong lòng nhấc lên gợn sóng.

Đời trước hắn đã từng xem trong tiểu thuyết lịch sử, cũng có đề cập tới, giải thích tàng trữ quân giới cùng cấp với tội lớn mưu nghịch, nhưng trước mắt…

Trình độ hủ bại của huyện Hoa Tân đã đến nước này. Chẳng lẽ phía trên sẽ không có người quản sao?” Trương Vinh Phương không nhịn được vỗ vỗ bả vai người hán tử mới vừa rồi kể ra.

“Quản? Phía trên bán còn nhiều hơn, lấy cái gì mà quản?” hán tử kia khoát khoát tay. “Tiểu đạo trưởng, ngươi tuổi còn nhỏ, thấy qua ít chuyện.”

Hắn thở dài nói: “Đại Linh ta quét ngang tứ phương, chỉ cần là trên đất bằng, không có ai chống đỡ được kỵ binh của Đại Linh, thế cho nên biên cảnh không lập biên quân, tiết kiệm được rất nhiều phí dụng cho lính biên phòng.

Nhưng cũng chính bởi vì quân lực quá mạnh mẽ, phàm là quốc gia ngoại vực bị xâm chiếm, phần lớn là chủng loại người hỗn tạp cũng bị bắt lại làm nô đãi công tượng lao dịch các thứ, cứ như vậy, lượng ăn uống càng ngày càng nhiều, dù sao nhóm chịu khổ làm việc cũng không phải là bọn họ, đều là những nhân khẩu bị bắt kia.”

“Chính là như vậy.” một hán tử khác vỗ tay nói: “Mặc dù chúng ta bị chia làm cái gì mà bốn đẳng người, nhưng so với nhân khẩu đó thì vẫn tốt hơn nhiều lắm. Thứ mà quân Đại Linh đoạt lại càng nhiều, thì tiền này có thể mua càng nhiều. Không phải hưởng thụ đa dạng càng nhiều rồi sao?”

“Sau đó chúng ta lại là vùng đất cách xa biển, căn bản xung quanh không có ai có thể uy hiếp được quân đồn trú, giữ lại quân giới còn không phải là chờ để hỏng đi hết sao. Thế nên các nơi đều có tình huống len lén lấy quân giới bán lấy tiền.

Thay vì đặt ở nơi nào đến xám tro hỏng mất, còn không bằng lặng lẽ đổi thành tiền. Dù sao qua một thời gian ngắn là lại thay đổi một nhóm mới. Đồ cũ đều được tiêu hủy.

Thứ khác Đại Linh ta không nhiều lắm nhưng nhân khẩu nhiều, tiền nhiều!”

Trương Vinh Phương cũng là không ngờ, thế đạo này, các hán tử tán gẫu quốc gia đại sự, cũng là vẻ mặt rõ ràng đạo lý.

“Thì ra là như vậy.” vẻ mặt hắn bội phục: “Các vị lão ca hiểu thật nhiều.”

“Kính các vị một ngụm!”

Hắn bưng chén lên, hung hăng uống một hớp rượu sữa ngựa lớn.

Mấy người còn lại cũng là cười ứng tiếng, bưng chén lên uống rượu.

Một vòng không khí náo nhiệt liệt lên, vừa tán gẫu đến gần đây Đại Linh lại muốn đánh đến một chỗ kia nữa rồi. Trên mặt một đám người bóng loáng hào quang, cũng là điệu bộ giang sơn đều ở dưới miệng.

Trương Vinh Phương ngồi ở một bên, trong lòng cũng lo lắng chuyện Mễ Bang.

‘Nếu như Mễ Bang không có chuyện gì? Có thể chúng sẽ còn tiếp tục kế hoạch lúc trước hay không?’

Vốn hắn cho là không có chuyện gì rồi, tâm tình cũng bình tĩnh hơn rất nhiều, nhưng không ngờ bây giờ vừa nghe chuyện như thế.

Ngồi ở vị trí này, lòng hắn càng nghĩ càng lo lắng.

Nếu như Mễ Bang tiếp tục kế hoạch tập kích lúc trước, thế thì sư phụ và sư huynh có khả năng còn có thể gặp nguy hiểm.

Bây giờ nhiều người, Mễ Bang không đến nỗi động thủ ngay lập tức, nhưng đợi muộn rồi một số người đi mất, thì chỉ sợ cũng rất nguy hiểm rồi…

Trương Vinh Phương càng nghĩ càng đứng ngồi không yên.

Lúc này, lòng hắn đã quyết, ngửa đầu uống rượu sữa ngựa trong chén một hơi cạn sạch.

"Các vị đại ca, ta có cảm giác hơi say, xin đi trước, xuống nghỉ ngơi."

"Đi đi đi đi, tửu lượng tiểu đạo trưởng quá kém, sau này cứ uống nhiều sẽ lợi hại thôi. Ha ha."

"Tiểu đạo trưởng trở về thì phòng mang nhiều quả ướp lạnh một chút, tránh cho buổi tối đói."

"Đa tạ đa tạ." Trương Vinh Phương liên tục cảm tạ.

Trong lời nói qua lại của một đám người, đầu tiên là hắn đi tới một phòng trong đó.

Trong phòng có phòng khách, đặc biệt dùng để cho khách nhân nghỉ ngơi.

Giống như trước, hẳn là lúc này sư huynh Trương Tân Thái cũng ở trong nhà.

Trương Vinh Phương tăng nhanh bước chân, nhanh chóng đi vào bên trong, hắn phải nói cho sư huynh biết về chuyện Mễ Bang có thể sẽ động thủ đánh lén ngay lập tức.

Chẳng qua là dạo một vòng trong nhà mà hắn cũng không phát hiện bóng dáng sư huynh.

Hắn tùy ý gọi lại hỏi một người được nhờ tới giúp đỡ công việc ngày hôm nay.

"Ngươi tìm tân lang à? Mới vừa rồi thấy hắn đi ra ngoài cùng Quan chủ Thanh Hòa quan của các ngươi rồi, không biết có chuyện gì, nhìn qua hình như rất cấp bách."

Chương 117: Thấy thứ không nên thấy

“Đi ra ngoài? Trễ như thế? Bọn họ sẽ đi đâu?” Trương Vinh Phương rùng mình. Trong lòng cảm giác có phần không ổn rồi.

Lúc này hắn chạy mấy bước lao ra khỏi sân của tân phòng, nhìn qua nhìn lại trái phải ở ngoài cửa.

Trên đường phố vắng vẻ, không có mấy người.

‘Trễ như thế, chắc chắn cửa thành đã đóng, bọn họ không thể ra khỏi thành. Nếu như ta là Mễ Bang, chuyện có khả năng làm nhất, là bắt sư huynh nhốt lại trước. Đợi hừng sáng thành cửa mở ra…’

‘Không… Không đúng, nếu như với trình độ hủ bại thế này của quan phủ, buổi tối mở cửa thành cũng không phải là không được… Nếu như ta là Mễ Bang… chuyện có khả năng làm nhất tuyệt đối không phải là động thủ ở trong thành…’

Đứng ở trước cổng nhà, suy nghĩ của Trương Vinh Phương cứ lướt qua, nếu như sư huynh thật vì chính mình mà gặp liên lụy, đã xảy ra chuyện gì…

Hắn…

“Vinh Phương? Ngươi đứng ở chỗ này làm cái gì?” đột nhiên một âm thanh quen thuộc vang lên bên cạnh.

Trương Vinh Phương chợt nhìn lại, vừa hay nhìn thấy Trương Tân Thái cầm trong tay một cái bọc nhỏ, đang nghi ngờ nhìn mình.

“Sư huynh!” trong lòng Trương Vinh Phương chợt thả lỏng, bước nhanh nghênh đón.

*

*

*

Thành nam, khách điếm vãng lai.

“Tại sao đột nhiên lại thay đổi chủ ý? Không phải là bắt Trương Tân Thái trước sao?” Trần Hạc nghi ngờ nhìn Trần Trí Hàm phía trước.

Hắn, lão Đinh, Trần Trí Hàm, ba người cùng nhau đứng chỗ cửa sau của khách điếm.

“Mới vừa rồi nhận được tin tức, tối nay Trương Hiên lão đạo phải trở về núi, phải thừa cơ hội này nhanh chóng động thủ, nếu không sau này sẽ không có cơ hội lão ta đơn độc tốt như vậy.”

Trần Trí Hàm cau mày nói.

“Lão đầu này, con mình đính hôn cũng không thèm ở lại thêm một ngày?” lão Đinh không hiểu nói.

“Có lẽ là quái gở đã quen, lần này con của hắn đính hôn, tiêu tiền mời không ít người đến tham gia náo nhiệt.” Trần Trí Hàm bình tĩnh nói.

Hắn đã luyện phù điển đến ngũ phẩm, hai người khác cũng luyện Huyền Sa Chưởng đến tứ phẩm, ba người hợp lực, coi như có là lục phẩm toàn thịnh, thì chỉ cần võ công hắn luyện không phải là quá mạnh mẽ, đều chỉ có một loại kết cục là nuốt hận.

Huống chi Trương Hiên lão đầu đã lớn tuổi, chỉ là một ngũ phẩm… Hoàn toàn không đủ nhìn.

“Đi.” Trần Trí Hàm vung tay lên, dẫn đầu đi tới khách điếm.

Hai người còn lại theo sát phía sau.

Ba người đi lên cầu thang, rất nhanh chúng đã tìm được gian phòng Trương Hiên ở, bên trong là ánh đèn chập chờn, mơ hồ có thể nghe được âm thanh thu dọn đồ đạc.

Trao đổi ánh mắt, lão Đinh giơ tay trái lên, toàn thân tụ lực, nhắm ngay cửa phòng.

Rầm!

Hắn chợt đập mở cửa phòng, vọt đi vào.

Hai người còn lại không chút do dự, cùng nhau đi vào gian phòng.

“Chặn cửa sổ!” Trần Trí Hàm quát khẽ một tiếng. Giương mắt vừa nhìn.

“…”

Trong phòng là một đám tráng hán khôi ngô, bảy tám tầm mắt cùng lúc nhìn chăm chú vào lão.

Một cảm giác giống như châm đâm uy hiếp lão mãnh liệt, điên cuồng kích thích thần kinh toàn thân lão, lão bị dọa cho sợ đến toàn thân run lên.

Trương Hiên lão đạo đang đứng ở giữa đám người này, trong tay cầm một nửa bao quần áo đang được thu dọn, kinh ngạc nhìn sang bên này.

Lão đang thừa dịp cơ hội nhi tử đính hôn, lặng lẽ tụ hội tới cách đầu lĩnh nghĩa quân ngầm khác, sau khi thương lượng kế hoạch làm việc.

Đoàn người có tổng cộng bảy người, hai ngũ phẩm, bốn tứ phẩm, một lục phẩm, chia ra chịu trách nhiệm địa bàn sáu huyện xung quanh, vừa lúc tạm thời triển khai cuộc họp.

Kết quả…

Họ nhìn ba người Trần Trí Hàm vừa xông tới.

Ánh mắt một đám đầu lĩnh nghĩa quân, từ ngạc nhiên dần dần biến thành nguy hiểm…

Chuyện bọn họ tụ hội, tuyệt đối không thể để cho người ngoài biết…

Lão Đinh, Trần Trí Hàm, Trần Hạc, ba người sắc mặt từ đỏ thành đen, sau đó dần dần biến thành trắng, trắng bệch.

Bọn họ… có vẻ như đã nhìn thấy thứ không nên thấy…

…

Keng… Keng… Keng…

Tiếng gõ chiêng của phu canh truyền tới từ ngoài cửa sổ.

Trương Vinh Phương nằm ở trên giường, ngửa đầu nhìn đỉnh màn xám trắng, trong lúc nhất thời kiểu gì cũng không ngủ được.

Ban nãy hắn đã nói hết chuyện cho sư huynh Trương Tân Thái nghe.

Trừ việc không nói về chuyện của mình ra, việc có thể nói có thể nhắc nhở hắn đều nói tất cả.

Thế nhưng… phản ứng của sư huynh rất kỳ quái.

Hơn nữa, buổi tối gần đến giờ quay về Thanh Hòa quan, quan chủ Lý Hành với sư huynh cùng nhau trở về, cả hai có bộ dạng tâm thần không yên, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trương Vinh Phương suy nghĩ.

“Theo tình huống ta hỏi thăm được trước đó, tin tức Mễ Bang bất mãn với Thanh Hòa Cung, muốn nợ máu trả bằng máu được nói ra trong lúc đang tụ họp, ở trước mặt rất nhiều người, điều này rõ ràng cho thấy là cố ý lan truyền tin tức.

Cho dù ta không nghe lén được ở Trần gia, thì Thanh Hòa Cung hẳn là có người ở Mễ Bang có được tin tức truyền đi.”

Chương 118: Phạm pháp

“Nhưng sau khi bồi thường, Mễ Bang bị ta vu oan vụ tang vật đổ lên đầu Trần gia, đang sứt đầu mẻ trán mà còn muốn trả thù nữa chứ. Lẽ nào sau này Thiệu Toàn Hộ nàng không muốn lăn lộn ở huyện Hoa Tân nữa?” Trong lòng Trương Vinh Phương không giải thích được.

Đây hoàn toàn không phù hợp với một người làm ăn, hơn nữa, cho dù Thiệu Toàn Hộ đặc biệt thương nhi tử của mình và điên cuồng muốn báo thù.

Nhưng những người khác của Mễ Bang cũng nguyện ý theo nàng ta cùng nhau liều mạng à? Phải biết rằng loại chuyện như vậy, một khi đã làm rồi thì mặc kệ có được hay không, nó đều tương đương với từ bỏ tất cả thứ mình có ở huyện Hoa Tân.

Trong lòng Trương Vinh Phương nhất thời loạn cào cào.

Hắn mơ màng chìm vào giấc ngủ, trong mơ hắn thoáng mơ về đời trước của mình.

Giống như hắn còn đang đi làm văn phòng, làm một số văn kiện.

“Anh Trương, văn kiện ngày hôm qua làm xong chưa?” Đồng nghiệp cùng phòng, một nhân viên trẻ tuổi mới nhậm tên Đại Nhất Dương hỏi hắn.

“Văn kiện? Văn kiện gì cơ?” Trương Vinh Phương mơ mơ màng màng trả lời.

“Là tài liệu của lão đại Tạc Thiên yêu cầu làm đó, lát nữa đã phải đem đi báo cáo rồi.” Đại Nhất Dương cười hì hì lại gần.

“Không phải nằm trên bàn anh Trương đó à?”

Trương Vinh Phương cúi đầu xuống, hắn thấy trên bàn làm việc vốn trống không của mình chợt có thêm một phần tài liệu.

Bên trên đầy những chữ màu đỏ:

Giết người là phạm pháp.

Giết người là phạm pháp.

Giết người là phạm pháp.

Giết người là phạm pháp.

….

…

Trên mặt tài liệu đầy những chữ viết màu đỏ như máu, những con chữ kia như thể biết động đậy.

Những con chữ ấy nhúc nhích tựa như sâu, rất nhanh đã tràn ra khỏi mặt giấy, tràn ra mặt bàn, rồi đến xung quanh.

Thậm chí còn dính lên cả quần áo của Trương Vinh Phương.

Hắn thấy trên tay mình, trên đùi, tất cả đều đầy chữ đỏ.

Chữ viết chẳng khác gì máu kia đang điên cuồng chui vào lỗ mũi, lỗ tai, miệng và cả mắt của hắn.

Soạt!!

Trương Vinh Phương chợt ngồi bật dậy, đạp chăn ra.

Cái chăn bị hắn đá một cước rách ở giữa, để lộ sợi bông bên trong.

“Hộc! Hộc! Hộc!…”

Hắn thở hổn hển từng hơi.

Trong lòng vẫn còn chìm đắm trong tâm trạng của cảnh trong mơ lúc trước.

Giết người là phạm pháp…

Đúng vậy…

Nỗi lo lắng hắn vẫn luôn luôn giấu ở đáy lòng chính là điều này.

Hắn lo sẽ bị người khác phát hiện mình là kẻ giết người, lo lắng mình sẽ đứng ở mặt đối lập với luật pháp.

Hắn vẫn còn giữ khư khư cái quan niệm của xã hội pháp trị đời trước.

Thế nhưng hắn đã quên mất rồi, nơi này là Đại Linh, không phải xã hội hiện đại với đầy pháp chế chặc chẽ của đời trước.

“Ta… ta…” Trương Vinh Phương xuống giường: “Đang sợ…”

Hắn mặc áo đơn đi tới trước cửa sổ, gỡ thanh ngăn xuống mở cửa sổ ra.

Tiểu viện được ánh mặt trời chiếu sáng bên ngoài hiện lên ở trước mặt hắn.

Tiểu Cửu đang ở trong sân, đá cầu dưới ánh mặt trời.

Trái cầu lên xuống nhịp nhàng, trên gương mặt non nớt của nàng là nụ cười rực rỡ.

Một hương thơm của bánh quế hoa lan ra từ phòng bếp, là hai đệ tử tạp dịch đang làm bữa sáng đơn giản.

Trương Vinh Phương đặt tay trên bệ cửa sổ, không kềm được mà siết mạnh hai tay. Hoa văn sần sùi và sự mát lạnh của sương mai khiến lòng dạ hắn bình ổn lại. Sự sợ hãi trong giấc mộng cũng từ từ bị thực tại hòa tan.

“Vinh Phương sư huynh, có muốn đá cầu chung không?” Tiểu Cửu phát hiện Trương Vinh Phương đang đứng bên trên bèn vẫy tay với hắn.

“Không. Ngươi tự chơi đi.” Trương Vinh Phương lau mặt, trên trán, thái dương, bên dưới tóc mai toàn là mồ hôi giết chết hạt muối kết ra.

Hắn đóng cửa lại, mặc đạo y vào sau đó ngưng thần tĩnh khí trong phòng, cố gắng trấn an sự nôn nóng trong lòng.

Nhưng tiếc là, tình huống chẳng khác nào khi hắn vừa mới đến thế giới này cả.

Hắn mờ mịt luống cuống, không có cảm giác an toàn, lo lắng, bất an, không biết mình nên làm gì. Sự nóng nảy và khẩn trương, lo lắng lẫn bất an, bởi vì giết người mà ngày càng nghiêm trọng hơn.

Hắn sợ mình bị quan phủ phát hiện, thế lực của quan phủ lớn như thế, là thế lực không thể địch nổi trên mặt đất này.

Nếu hắn bị phát hiện, vậy chắc chắn sẽ không thể thoát được… Hắn sẽ chết… Thậm chí còn có thể liên lụy đến sư phụ, sư huynh…

Trương Vinh Phương nhập định tu hành Quan Hư công một canh giờ, nhưng hắn vẫn không đè sự nôn nóng trong lòng

xuống được.

Hắn sợ, lo lắng, thứ phải sợ hãi nhiều lắm.

Trương Vinh Phương hồi tưởng lại lúc còn ở Thanh Hòa Cung, khi đó lòng của hắn còn không có loạn như vậy, không có nôn nóng như thế.

Cho dù có thuộc tính dị năng, nhưng cái cảm giác bất an mãnh liệt ấy vẫn quanh quẩn trong lòng hắn, không thể nào trừ bỏ được. Trương Vinh Phương ở trong phòng im lặng thêm chốc lát rồi thu thập một chút, sau đó rời khỏi đạo quan.

Trên đường phố ồn ào náo nhiệt bên ngoài, dòng người đang lui tới, thế nhưng những người đó giống như đã triệt để cách biệt cùng hắn lúc này.

Chương 119: Truy nã

Để tránh sự hỗn loạn, hắn vô thức đi về phía nào quạnh quẽ an tĩnh.

Rời khỏi trong thành và đi vào núi rừng.

Sự an tĩnh của núi rừng khiến tâm tình hắn thoáng bình lặng lại chút.

Hắn không tìm hướng, bất tri bất giác hắn đã lần nữa đi đến trước sơn môn của Thanh Hào Cung.

Nhìn sơn môn được chia làm ba lối, ngụ ý chỉ tam giới.

Trương Vinh Phương đi về phía trước, sau đó bước vào bên trong, lúc hắn vượt qua sơn môn lại tựa như nhảy ra khỏi tam giới.

Lần này khi trở lại sơn môn, hắn không tìm sư phụ trước nữa, mà hắn từ từ đi dạo khắp đạo cung chẳng có mục đích gì. Từ quan cảnh đài đầy mây mù đến vườn Thượng Đức đầy hoa, rồi lại đến ba đại điện có đầy khách hành hương lui tới.

Trong ba đại điện, điện Thần Tài và điện Huyền Tâm có đông người nhất, điện Linh Quan là điện ít người nhất.

Lúc Trương Vinh Phương đi ngang qua, vô tình đã bước vào điện Linh Quan.

Một bên điện là lão đạo đang thấp giọng tụng kinh văn trước mặt Tượng thần Linh Quan ba mắt. Bên ngoài án đài, trên mấy tấm bồ đoàn chỉ có lưa thưa vài khách hành hương và đạo nhân.

Khá bất ngờ là Tiêu Thanh Anh cũng ở bên trong đoàn người, nàng nhắm hai mắt, vóc dáng tiều tụy rất thành kính dập đầu xuống.

Vốn là đôi gò má phúng phính thế mà nay đã gầy lại rất nhiều, khiến nàng trở nên xinh đẹp lại lạnh lùng

Sau một hồi kinh tụng, nàng cũng phát hiện ra Trương Vinh Phương. Nhưng nàng không hề lên tiếng gọi, vẫn chuyên tâm làm việc của mình như cũ.

Mãi đến khi quyển kinh Bảo Đức Thiên Linh Quan được đọc xong, nàng mới chắp hai tay, từ từ an tĩnh lại.

“Lòng ngươi rất loạn.”

Tiêu Thanh Anh ngẩng đầu lên, nàng vẫn ngửa mặt nhìn tượng thần chứ không hề quay mặt đi, nhưng giọng nói kia là nói cho Trương Vinh Phương nghe.

Trương Vinh Phương im lặng trong chốc lát.

“Vẫn ổn.”

Tiêu Thanh Anh cầm ba nén hương lên, mượn ánh nến đốt hương.

“Trước đó cảm ơn ngươi đã cứu ta nhiều lần.”

Chờ khi hương cháy lên, nàng rung nhẹ tay để lửa tắt đi. Nàng lại nhẹ nhàng cắm hương vào bát hương.

“Từ sau khi cha ta mất, ta đã một mình ở trên núi suy nghĩ rất nhiều.”

“Không có sự rối bời của trước kia nữa, không có ai ở bên cạnh ta, nhân nhượng ta như trước kia nữa. Cũng không ai gây khó khăn, trách phạt… Ta hệt như từ trong chợ náo nhiệt ồn ào rơi vào động sâu vậy.”

Nàng quay đầu lại, nhìn Trương Vinh Phương chăm chú.”

“Xung quanh có rất nhiều người, nhưng lại không có một ai có thể chạm vào ta.”

“Sư tỷ.. Ngươi không đau lòng à?” Trương Vinh Phương không biết nên trả lời thế nào.

“Ta không đau lòng, chẳng qua ta chỉ sợ.” Trên mặt Tiêu Thanh Anh lộ vẻ hoài niệm: “Còn nhớ trước kia cha ta luôn nói, ông thấy Thanh Anh làm tên cho ta, là hy vọng ta trong suốt trân quý như chuỗi ngọc.”

“Chuỗi ngọc màu xanh, là tượng trưng cho sự tinh khiết mà sinh mệnh… Sau đó, ông ấy chết ta mới hiểu được, khi ông ấy còn sống ta mới có thể trân quý như chuỗi ngọc.”

Trương Vinh Trương không biết phải đáp lại thế nào.

Hắn không biết nên nói gì, nên đối mặt thế nào với người vừa mất đi người nhà duy nhất.

“Ngươi cũng có người ngươi xem là trân bảo đúng không?” Một câu nói của Tiêu Thanh Anh bỗng kéo hắn ra khỏi sự im lặng.

Cơ hồ là bản năng, trong đầu Trương Vinh Phương bỗng thoáng ra bóng dáng của tỷ tỷ Trương Vinh Du.

Nữ nhân vì đệ đệ mình mà gần như nguyện ý bỏ ra hết tất cả, chắc hẳn là người như thế.

“Có.”

“Thật tốt.” Tiêu Thanh Anh cười một tiếng, chẳng qua là một nụ cười rất bình tĩnh.

Nàng không nói thêm gì nữa, xoay người bước ra ngoài điện.

Trương Vinh Phương nhìn theo bóng lưng nàng đi mất, nhất thời không nói nên lời.

Hắn yên lặng, đi tới tấm bồ đoàn mà Tiêu Thanh Anh vừa quỳ ban nãy rồi nhẹ nhàng quỳ xuống, nhìn Linh Quan ba mắt uy nghiêm trước mặt.

‘Ta chỉ không muốn bị tổn thương….’

Hắn chắp hai tay lại, cúi đầu thật sâu.

“Cũng không muốn người khác bởi vì ta mà bị thương.”

Giờ khắc này, trong lòng hắn đã yên tĩnh hơn rất nhiều.

Nếu sợ bị thương, vậy phải cố gắng sáng tạo ra một nơi không có người nào bị thương….

*

*

*

Hai ngày sau.

Thanh Hòa Quan.

Một vòng người ngồi chung một chỗ, ai nấy đều đang bưng chén gắp thức ăn ăn cơm.

Cà chua xào trứng, cải trắng xào thịt, cá hấp. Ba món xào cộng thêm một phần canh tôm dưa xanh.

Khẩu vị của mấy người trong quan đều khá thanh đạm.

“Vừa nãy khi ta đi mua thức ăn, thấy ngay cổng chợ có dán bảng truy nã, các ngươi có thấy không?” Thấy không một ai nói chuyện, Tiểu Cửu không nhịn được mở miệng nói.

“Cửa thành cũng có, ta cũng thấy.” Tạp dịch Tiểu Lý vội vàng nói tiếp.

“Là ba người của Mễ Bang bỗng mất tích, liên tục mấy ngày cũng không tìm ra nên người nhà đã báo án.”

Một đạo sĩ tên Hồng Đạo cùng xuống núi với Trương Vinh Phương và Tiểu Cửu trả lời.

“Không phải người bình thường mất tích đúng không? Nếu không đã chẳng có động tĩnh lớn thế rồi.” Trương Phương Vinh hỏi.

Chương 120: Sư phụ đã biết

“Ừ, cả ba đều là lãnh đạo cấp cao của Mễ Bang. Nghe nói là người có luyện võ, chỉ trong một hơi thở ba người này đã biến mất tăm rồi, nói không chừng là đã lén làm chuyện xấu rồi chạy trốn.” Tiểu Cửu gật đầu nói.

“Ta cũng đoán thế, nghe nói một người trong số đó còn cấu kết với sơn tặc bên ngoài, là cái người từng theo Thanh Hòa Cung chúng ta tuần tra ấy.”

“Trần Trí Hàm?”

“Đúng đúng, chính là cái tên này, từ cuối cùng lắm nét quá nên ta không nhận ra được.” Tiểu Cửu gật đầu liên tục.

Trong lòng Trương Vinh Phương chợt rét lạnh. Hắn hồi tưởng lại mưu đồ bí mật trước đó của Mễ Bang, lại nghĩ tới phản ứng kỳ quái của sư huynh.

Chuyện của Mễ Bang, thật giống như không thể giải thích được… Biến mất?

Hai ngày trước hắn đã đến Trần gia kiểm tra, cũng không thấy Trần Hạc về nhà, tất cả đồ đạc trong Trần gia đã bị lấy đi gần hết rồi, gia quyến cũng đã tách nhau ra ở riêng, chỉ còn lại mỗi cái nhà trống rỗng.

Nghe nói hai nhi tử của Trần Hạc cũng vì chuyện tách ra mà ầm ĩ đến quan phủ.

‘Nhưng… Sao lại như thế?’

Trương Vinh Phương đoán chắc chắn phía sau có chuyện gì đó hắn không hiểu được.

Liên tưởng đến vẻ mặt khác lạ của sư huynh trước đó, hắn nhanh chóng và hết cơm trong chén vào miệng rồi buông chén xuống.

“Chiều nay ta về núi một chuyến, các ngươi không cần nấu cơm cho ta.”

“Được. Sư huynh về núi thì tiện tay mang ít đồ về cho Tiểu Xuân bái tế.” Tiểu Cửu còn chưa nói dứt lời thì thân ảnh

Trương Vinh Phương trước mắt đã không thấy đâu nữa…

Nàng thở dài: “Lần nào cũng thế, sư huynh tuổi thỏ à? Sao chạy nhanh vậy?”

Mấy người còn lại trong bàn đều không nhịn được nở nụ cười.

Thanh Hòa Cung.

Lầu các của Trương Hiên.

Khi Trương Vinh Phương đến dưới lầu thì vừa lúc có hai đệ tử tạp dịch đang tổng vệ sinh cho lầu.

Từng đống tạp vật, rác rưởi bị quét ra ngoài, chất đống trên đất trống mạn phải.

Ánh mặt trời chiếu rọi, mặt đất trước cửa sáng sủa, ngay cả cọng cỏ cũng không nhìn thấy.

Ở khe gạch nơi khác vẫn có thể tìm được một ít cỏ dại, thế nhưng bên sư phụ thì…

Trong lòng Trương Vinh Phương câm lặng, không cần nghĩ cũng biết, nhất định là sư phụ bị bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế kia gọi người chuyên môn nhổ sạch cho coi.

Hắn bước lên phía trước, hai đệ tử tạp dịch vội vàng hướng hắn chắp tay hành lễ.

Đi tới trước đại môn, hắn đang định đặt chân vào cửa thì.

“Chờ đã!!”

Bỗng nhiên sư phụ Trương Hiên quát chói tai.

Trương Vinh Phương đã giơ một chân lên, treo ở giữa không trung, sắc mặt ngạc nhiên nhìn sư phụ Trương Hiên chạy ra từ trong lầu.

“Sư phụ sao thế??”

“Cởi giày ra! Nơi này ta mới lau xong, đừng làm bẩn nó!” Trương Hiên chỉ vào mặt sàn trơn bóng như mới nghiêm túc nói.

“…”

Trương Vinh Phương thay dép gỗ trong tâm trạng không nói thành lời, thay xong rồi hắn mới được đi vào.

Hai người một trước một sau, đi tới phòng trà lầu hai.

Một bình trà lài đang bốc khói nghi ngút ở trên lò than.

Hai người ngồi xuống đối diện nhau, Trương Hiên cầm lấy một quả táo từ mâm gỗ đặt bên cạnh, dùng dao nhỏ cẩn thận gọt vỏ.

"Tiểu tử ngươi sao cứ nay đây mai đó thế? Trú đóng ở dưới huyện thì thành thật trú đóng đi."

"Không phải, sư phụ, đệ tử vừa nhận được tin tức, người của Mễ Bang mất tích ba tên, một người trong đó lại là phụ thân của Trần Vô Ưu, Trần Trí Hàm." Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

"Sau đó thì sao?" Sắc mặt Trương Hiên lãnh đạm: "Chuyện của Mễ Bang thì mắc mớ gì tới ngươi, sống đời của mình cho tốt là được rồi."

"Thế nhưng…" Trương Vinh Phương còn muốn nói gì đó.

"Thôi thôi, nếu như đều là chút chuyện nhỏ này thì nhanh đi về đi, không có việc gì thì đừng suốt ngày lải nhải."

Trương Hiên khoát tay.

Trương Vinh Phương bất đắc dĩ, trong lòng lại càng chắc chắn rằng sư phụ nhất định đã biết cái gì.

Nhưng nếu sư phụ không muốn nói, hắn cũng không có cách nào.

"Đúng rồi… mặt khác đệ tử còn có một chuyện." hắn nghiêm mặt nói.

"Nói."

"Gần đây trong lòng đệ tử có cảm giác, hoài nghi là sắp Phá Hạn rồi. Nhưng mà, rốt cuộc cái gì là Phá Hạn? Vẫn mong sư phụ chỉ điểm cho." Trương Vinh Phương hơi cúi đầu.

"Nhập Phẩm?" Trương Hiên hít hà, tay bị phỏng, ngẩng đầu nhìn đệ tử mới thu của mình.

Lão chép miệng, suy nghĩ một chút.

"Phá Hạn, nói thì mơ hồ, thật ra nó chỉ là một loại trạng thái cơ thể rất đơn giản thôi."

Lão lấy một cái muỗng gỗ, nhẹ nhàng nhúng ít nước trà vẽ một vòng tròn lên trên bàn đá bên cạnh.

“Cái này chính là tình trạng của một người bình thường. Khí lực, tốc độ, sức chịu đựng, tâm thần của ngươi đều có một vòng tròn lớn như thế. Vòng tròn đó là phạm vi.”

“Biên giới của vòng, thì là cực hạn của cơ thể người. Mà Phá Hạn, chính là…”

Lão dùng muỗng rạch một cái ở bên rìa vòng tròn.

Tức khắc vòng tròn có thêm một chỗ thủng.

“Đó là đánh vỡ cái vòng tròn này, khiến người ta bị thương tổn.”

Chương 121: Viên luân

“Bị thương tổn?” Trương Vinh Phương nhớ tới lý luận về vận động học ở đời trước, nhờ thời đại tin tức bùng nổ mà mặc dù hắn không phải người hay vận động, nhưng vẫn gặp được cách nói này trong một ít văn chương bừa bộn.

“Ừ, sau khi bị thương, cơ thể của con người sẽ muốn chữa trị khép lại cái vết thương này. Mà vì để tránh cho vị trí này lại bị thương lần nữa, cơ thể con người sẽ thêm một chút trình độ chữa trị lên cái nơi bị thủng này.”

Trương Hiên nói nôm na dễ hiểu.

“Vì vậy, cái vòng nguyên bản, vốn nhờ bị thương mà có thêm một cục u.”

Lão vẽ thêm một vòng nhô lên ở vị trí miệng vỡ của vòng tròn.

“Khi cục u của ngươi lớn hơn, toàn bộ vòng tròn cũng sẽ lớn theo. Rồi triệt để đột phá cực hạn…”

Rất nhanh, theo cái muỗng vẽ vẽ xóa xóa, vòng tròn nguyên bản trở nên lớn hơn ban nãy một vòng một cách rõ ràng.

Không ít cục u xung quanh đều liên kết với nhau, là được một cái vòng lớn hơn nữa.

“Chính là như vậy.”

Trương Hiên dừng muỗng, ngẩng đầu nhìn về phía Trương Vinh Phương.

“Thế nên, võ tu trên cơ bản tới bốn mươi thì sẽ nhanh chóng ngã xuống. Trừ những môn phái có công pháp dưỡng sinh của văn tu giống chúng ta. Bởi vì tập võ, bản thân nó đã là một quá trình không ngừng bị thương và khép lại.”

“Ta hiểu rồi…” Trương Vinh Phương gật đầu. Hắn hồi tưởng lại khi mình chạy bộ đời trước.

Lúc chạy đến cực hạn, chỉ cần kiên trì thêm nữa, đột phá một cái giới hạn thì sẽ hơi nhẹ nhõm hơn chút, có thể chạy thêm một đoạn.

Đây không phải có cùng đạo lý với Phá Hạn trước mắt à?

Không ngừng đột phá cực hạn, nhiều lần như vậy sẽ cố định lại trạng thái kia, trở thành trạng thái bình thường.

Đây là cái gọi là Phá Hạn…

“Cho nên? Ngươi cảm giác lúc nào mình có thể Nhập Phẩm?” Trương Hiên hỏi. Bắt đầu dùng dao nhỏ cắt quả táo đã gọt xong thành từng miếng, xếp thành bông hoa rồi bỏ vào mâm gỗ.

“Vậy đệ tử cũng đã Nhập Phẩm rồi.” Trương Vinh Phương trả lời.

Lúc này Nhập Phẩm, chắc là không quá mức đột ngột.

“Ặc…” Trương Hiên ngạc nhiên ngẩng đầu, vỏ táo trong tay hơi lệch đi.“Một năm hai tháng… Nhất Phẩm. Được lắm đấy!”

Lão vỗ một phát lên vai Trương Vinh Phương.

“Không tệ không tệ, tiểu tử ngươi làm không tệ.” Trương Hiên lộ ra nụ cười hài lòng.

Thế đạo này, tất cả kế hoạch ẩn núp thuận lợi, nhi tử đã định thân, nhà gái đều không tệ. Đồ đệ cũng không chịu thua kém, mới hơn một năm đã Nhập Phẩm.

Cuộc sống này thật đúng là càng ngày càng có triển vọng.

“Ngươi đã Nhập Phẩm rồi, vậy vi sư cũng nên khen thưởng cho ngươi. Xem gần đây hình thể của ngươi có biến hóa rõ ràng, ta đoán ngươi cũng sắp rồi. Không ngờ lại còn sớm hơn dự định của ta nữa.”

Lão đứng lên.

“Đi theo ta.”

“Ặc… sư phụ, vậy quả táo kia?” Trương Vinh Phương nhìn quả táo đã được bày xong. Cắt xong rồi không ăn thì để làm gì?

“Đừng nhúc nhích! Cái này không phải ăn hiện giờ.” Trương Hiên vội vàng xoay người nhấc tay.

“Ừm sư phụ, không ăn luôn thì lát nó sẽ thâm đấy, người tính ăn lúc nào…” Trương Vinh Phương trừng hai mắt.

“Ăn lúc nào?” Trương Hiên thu tay lại: “Chưa từng nghĩ tới. Ngươi không cảm thấy hoa táo này rất hoàn chỉnh à? Ngươi nhẫn tâm phá hư trận hình hoàn mỹ như thế được chắc?”

“…”

Trương Vinh Phương không phản bác được.

“Cũng không thể không ăn nó chứ?” Hắn không hiểu sư phụ nghĩ cái gì nữa.

“Không phải không ăn.” Trương Hiên thản nhiên nói: “Duyên phận tới rồi, tự nhiên ta sẽ ăn.”

“…”

Trương Vinh Phương cảm giác trước khi mình đến, sư phụ còn chưa nghiêm trọng như vậy… sao gần đây càng ngày càng nghiêm trọng thế?

Sư huynh có biết không?

“Đi theo ta.” Trương Hiên không nói thêm, xoay người rời phòng đi về phía một góc ở lầu hai.

Trương Vinh Phương theo sát phía sau.

Hai người từ từ đi tới một cánh cửa sắt có treo khóa lớn.

Mở khóa, vào cửa.

Bên trong là một đám rương cao cỡ nửa người. Mười mấy cái rương tầng tầng lớp lớp xếp dựa vào tường, gần như chiếm trọn mặt đất của căn phòng.

Trương Hiên trở ra, tìm tới tìm lui trong đống rương đó chốc lát.

“Không phải trước đó ngươi nói, lo lắng khi gặp cao thủ dùng vũ khí, mình không đánh lại sao?” Trương Hiên rất nhanh đã dừng lại trước một cái rương, khom lưng cầm nắp rương và đẩy lên.

Két két.

Hai tiếng như vật gì gãy mất vang lên, nắp rương rơi trên mặt đất, triệt để rời ra…

“Vừa rồi ta sửa sang lại nhà cửa tìm ra bạn già này.”

Trương Hiên vươn tay móc ra một thứ từ trong rương.

Keng!

Một tiếng kim loại ma sát chói tai.

Trong tay của Trương Hiên có thêm một cái vòng càn khôn (viên luân) nâu đen.

Sát viền vòng càn khôn sắc bén, là một vòng răng cưa, bên trong có nắm cầm tay. Đều là kim loại.

Xem độ dày của nó, khoảng chừng bằng nắm tay của trẻ con.

“Đây là vũ khí một người bạn già của ta dùng trước đây, yên tâm, Đại Đạo Giáo ta có đặc quyền cho phép cầm vũ khí.”

Trương Hiên đưa tay nắm lấy, tới trước mặt Trương Vinh Phương.

Chương 122: Ly Thương

“Ngươi đã Nhập Phẩm, vậy món vũ khí này ta tặng cho ngươi, xem như là lễ vật bái sư đầu tiên vi sư tặng cho ngươi.”

Hai tay của lão cầm vòng càn khôn, đặt ngang đưa tới trước người Trương Vinh Phương.

Trương Vinh Phương giơ tay cầm tay nắm bên trong vòng càn khôn, cẩn thận chu đáo.

Vết đao ở sát viền vòng càn khôn có vết tích mài mòn rõ ràng, trên vòng mơ hồ có thể thấy được có khắc hoa văn chữ viết, nhưng bởi vì mài mòn quá độ nên đã không thấy rõ được nữa.

Vị trí tay cầm này dùng dây nhỏ và da thuộc quấn lại, làm ra một bộ phòng trơn.

Sau khi cầm lấy nó, Trương Vinh Phương cảm giác trong tay trầm xuống.

Cái vòng càn khôn này còn nặng hơn hắn nghĩ nữa, ít nhất phải hơn hai mươi cân.

“Nó có tên là gì?”

“Không phải ta dùng, làm sao ta biết được, vòng càn khôn đó dùng phối hợp với Nguyện Luân Công. Thế nên ta mới giữ lại.” Trương Hiên thuận miệng nói.

Trương Vinh Phương một tay cầm lên, thả ở trước mắt, nhìn từng chi tiết một trên vòng càn khôn.

Có vẻ vòng càn khôn không được chế tạo từ sắt tinh khiết, vẫn còn xen lẫn với thành phần kim loại khác nữa, trong đen có hiện ra màu đồng.

Rất nhanh, hắn đã tới gần vị trí nắm tay trong vòng càn khôn, nhìn thấy hai chữ: Tương Kiến.

“Vậy thì gọi nó là Tương Kiến đi.” Trương Vinh Phương nhẹ nhàng vung vẩy, răng cưa sắc bén xẹt qua không khí tạo ra tiếng gió.

Có thể tưởng tượng được, khi nó lướt lên người kẻ địch thì sẽ tạo cho đối phương tổn thương lớn cỡ nào.

“Hình như có tên Tương Kiến thật.” Trương Hiên ở một bên gật đầu: “Mặt khác, Nguyện Luân Công cùng bộ với nó, chờ ta có thời gian rồi dạy ngươi.”

“Sư phụ không phải người nói, toàn bộ Thanh Hòa Cung không có mấy người biết nó à?”

“Ta có nói với ngươi là, ta chính là một trong trong mấy người kia không.” Trương Hiên cười lạnh, vuốt râu mép.

“Xin sư phụ chỉ giáo.” Trương Vinh Phương chắp tay nói.

“Đi thôi, nếu vội vã như thế thì trước tiên thử khí lực bây giờ của ngươi trước, xem có chơi nó được không.”

Hai người đi xuống lầu, đổi giày đi tới hậu viện.

Trương Hiên cầm vòng càn khôn nhẹ nhàng vung vẩy vài cái.

“Lúc đầu khi ta lấy được vòng càn khôn này, ta đã từng muốn dùng thử xem, nhưng khí lực không đủ… Cầm hai mươi cân trên tay tùy tiện chơi đùa, không phải người bình thường có thể làm được.

Tuy ta cũng làm được, nhưng rất dễ dàng mệt mỏi. Không có lợi lắm.”

Lão giơ vòng càn khôn lên ung dung vung vẩy, nhất thời khiến nó nhanh chóng chuyển động.

Răng cưa lưỡi đao ở phần rìa cũng biến thành lưỡi cắt nguy hiểm trong sự chuyển động nhanh chóng.

“Vũ khí này, là Đại Đạo Giáo ta hộ đạo thiết lập. Cái tên vòng càn khôn, hẳn nên gọi là nguyện luân.

Bởi vì thiết kế của nó tàn nhẫn, cho nên để ngăn chặn loại vũ khí này bị lạm dụng, tất cả người học tập Nguyện Luân Công, khi có được vũ khí của mình thì đều phải hứa nguyện vọng kế tiếp của chính mình, đồng thời khắc nó lên vòng càn khôn.

Để tỏ rõ mình không phải là người lạm sát kẻ vô tội, mà là vì ước nguyện trong lòng, nên mới phải sử dụng binh khí này.”

“Hiện tại, ngươi muốn học Nguyện Luân Công, vậy thì ta hỏi ngươi, nguyện vọng của ngươi là cái gì? Ngươi là vì cái gì, mà muốn học nó?”

Dưới ánh mặt trời, sắc mặt của Trương Hiên trở nên nghiêm nghị, nhìn về phía Trương Vinh Phương.

“Nguyện vọng của ta…” Trương Vinh Phương dừng một chút.

“Ta chỉ là…” Hắn ngẩng đầu.“Không muốn có người bởi vì ta mà bị thương.”

Người ở trong này, thật ra cũng bao gồm cả hắn.

“Vậy tên của hắn không nên gọi là Tương Kiến.” Trương Hiên híp mắt nói.

“Mà nên gọi là Ly Thương.”

Vài ngày sau…

Rầm.

Những tiếng đồ vật bị rơi vang lên, Thiệu Toàn Hộ hất sạch đồ vật trên mặt bàn xuống mặt đất.

Mấy cái bình sứ đẹp đẽ màu xanh vân văn khắc chữ đều bị đập nát bấy, khắp nơi đều là mảnh sứ vỡ bay ra.

Khụ khụ khụ…

Thiệu Toàn Hộ kịch liệt thở hổn hển và ho khan. Sắc mặt lại ửng đỏ lên.

Phu quân, Trần Hạc, lão Đinh đã mất tích rất nhiều ngày rồi.

Nàng cho dù như thế nào cũng không liên lạc với họ được, trong thành không có, ngoài thành cũng không có, nơi càng xa xôi căn bản không cách nào tìm được.

Điều này làm cho nàng hoài nghi có phải ba người đã mang tiền của mình chạy mất rồi không.

Dù sao Trần Trí Hàm vẫn luôn không có nhiệt tình gì về việc báo thù.

Lão rất phẫn nộ với việc nhi tử chết đấy, nhưng lại không nguyện ý cược những gì mình có, đánh bạc tất cả để trả thù.

Trong đại trạch Thiệu gia im ắng.

Ngoài mấy gia phó coi như trung thành thì những người còn lại đều len lén chạy thoát tứ tán.

Mễ Bang ngày một lụi bại, danh tiếng đều đã truyền ra ở trong cả huyện thành.

Vào thời điểm này, trừ phi Thiệu gia nguyện ý cho ra nhiều tiền tài hơn, bằng không sẽ không có ai nguyện ý liều mạng.

Nhìn ánh mặt trời càng lúc càng sáng rỡ bên ngoài, Thiệu Toàn Hộ không cảm thấy ấm áp, trái lại trong lòng không ngừng dâng lên từng cơn ớn lạnh.

Chương 123: Hắc Bảng

“Được… đều cho là ta chết chắc rồi à?”

Nàng cười thấp giọng.

“Các ngươi muốn Thiệu gia ta sụp đổ, ngầm chiếm giữ gia sản kia, ta nói cho các ngươi biết! Không dễ dàng như vậy đâu!”

Cho dù cao thủ thế lực bên Mễ Bang giảm đi, thì sao chứ?

Thiệu gia nàng ban đầu lập nghiệp như thế nào chứ? Chẳng lẽ thật sự có người tưởng dựa vào Trần Trí Hàm Trần gia lập lên gia nghiệp Mễ Bang được như ngày hôm nay sao?

Phải biết rằng, năm đó là Thiệu gia lập nghiệp rồi, Trần gia mới chủ động cùng nàng kết hợp.

“Người đâu, chuẩn bị xe!”

Thiệu Toàn Hộ bỗng hô lớn một tiếng.

“Vâng.”

Rất nhanh, một chiếc xe ngựa loại nhỏ dừng ở trước cửa Thiệu gia.

Trong nhà người có thể chạy đều chạy hết, mà ngay cả tên gia đinh để sai vặt đều không còn.

Thiệu Toàn Hộ mặc đẩu bồng* đen xám, che khuất cả diện mạo và toàn thân, chậm rãi đi lên xe ngựa dưới sự dìu đỡ của một nha hoàn thiếp thân còn sót lại.

*Đẩu bồng: Áo khoác, thường không có ống tay, mặc thêm để chắn gió ngự hàn.

Nàng còn có một con bài chưa lật cuối cùng.

Trước đây Thiệu gia có thể vùng lên, một hạng nữ lưu tay trói gà không chặt như nàng, vì sao nhiều cao thủ như vậy đều nguyện ý nghe lời của nàng?

Nguyên nhân ở chỗ, sau lưng nàng có người!

Năm đó, nàng ngoài ý muốn cứu một cường nhân, đối phương đáp ứng nàng, trong phạm vi hợp lý có thể đồng ý với nàng ba

chuyện.

Hai chuyện trước nàng đã dùng hết, cho nên mới có Thiệu gia phú quý hôm nay.

Vốn là nàng cho rằng, sau này mình chẳng cần phải dùng tới chuyện cuối cùng đó.

Nhưng bây giờ…

Ngồi trong xe ngựa.

Hai tay Thiệu Toàn Hộ càng nắm chặt hơn.

“Trương Hiên… ta rơi xuống nước này, mọi thứ đều do ngươi làm hại… Đánh chết con ta, làm hại ta cửa nát nhà tan…”

Sắc mặt nàng trắng bệch, hai tay nắm thật chặt, hàm răng nghiến kèn kẹt, thậm chí còn phát run.

“Các ngươi cho rằng ta không còn cách nào à? Không!”

Nàng còn có một chiêu cuối cùng…

Đó chính là, tìm được cường nhân nàng đã cứu kia, cao thủ Hắc Bảng ẩn cư kia…

Yêu cầu cuối cùng, một chuyện cuối cùng.

Làm xong, đối phương sẽ rời khỏi huyện Hoa Tân, đi xa tha hương.

Đây là hứa hẹn của đối phương, nếu không vì một chuyện cuối cùng ấy, cao thủ nọ tuyệt đối sẽ không ở chỗ này không công đợi nhiều năm như vậy…

Dù sao… có thể lên Hắc Bảng, nhiều năm rồi mà không bị bắt được đều là cường nhân, hẳn là đã trải qua cao thủ Cửu Phẩm vây bắt, còn có thể tự do tự tại.

Người kiểu này, bình thường còn được ngầm thừa nhận mạnh hơn cả cấp bậc Cửu Phẩm.

Lãnh thổ Đại Linh to lớn như thế, mà trên Hắc Bảng tổng cộng cũng chỉ có ba mươi vị.

Người như vậy, kém cỏi nhất cũng là cỗ máy giết người kinh khủng.

“Chờ xem… Trương Hiên… Lần này, ta muốn cả nhà ngươi, từ trên xuống dưới, chó gà không tha!!” Thiệu Toàn Hộ nhắm mắt lại, tay nắm thành quả đấm, rất chặt rất căng.

Xe ngựa chạy trên mặt đường giữa trưa, không ngừng lao về hướng ngoại ô.

Người qua đường hai bên ngày càng thưa thớt, cửa hàng cũng dần dần đều đóng cửa.

Một số phòng ốc dân cư thậm chí còn trống trải, thỉnh thoảng còn có cửa sổ hỏng, nửa treo ở bên ngoài, cơ bản là không có người ở.

Vài con quạ đen kêu quạ quạ kì lạ trên nóc nhà.

Mấy con vật đen thùi lùi vừa nhanh chóng vọt qua bánh xe, không biết là con chuột hay là cái gì khác.

Không bao lâu sau.

Xe ngựa dừng lại trước cửa một tiệm thuốc.

Tiệm thuốc bắc không có bảng hiệu tên tiệm, cũng không có cờ hiệu bảng gỗ gì cả, chỉ có một giá gỗ đơn độc bày trên đất trống ngoài cửa hàng.

Trên kệ đặt rất nhiều dược liệu đang ở phơi nắng,sắp khô.

Trong cửa hàng vắng vẻ, cửa mở nhưng không thấy bóng dáng ai.

“Chờ ta ở đây.” Thiệu Toàn Hộ đẩy cửa xe ra, chậm rãi xuống xe.

Nha hoàn muốn dìu nàng, lại bị nàng đẩy ra.

“Long Nhi ngươi cũng ở tại chỗ này.”

“Vâng.”

Thiệu Toàn Hộ ngửa đầu nhìn giữa không trung, ánh sáng mặt trời chiếu vào chói mắt.

Nàng dần dần lại gần tiệm thuốc bắc từng bước một, dừng lại trong bóng tối của mái hiên ở trước cửa.

Ho khan hai tiếng.

“Tại hạ Thiệu Toàn Hộ, lần thứ ba không mời mà tới, còn xin…”

Keng.

Đột nhiên một tiếng vang nhỏ giống như từ xa xa chậm rãi bay tới.

Thiệu Toàn Hộ theo bản năng nhìn qua theo hướng phát ra tiếng.

Trong nháy mắt bóng đen chợt lóe, ngân quang sáng lạn ngời ngời giống như là hoa nở, ở trước mắt nàng tách ra.

Xuy!

Máu bắn tung tóe, đầu người bay lên thật cao.

Bóng đen giống như cự mãng độc xà lóe lên lướt qua chỗ của Thiệu Toàn Hộ, lập tức nhập vào bóng râm trong đường tắt.

“Ta…” Thiệu Toàn Hộ cảm giác mình bay lên, hết thảy xung quanh bắt đầu cấp tốc không rõ, mờ nhòe đi.

Nàng há mồm còn muốn nói điều gì, nhưng đã không có sức để nhúc nhích.

Cuối cùng thứ hiện lên trong đầu của nàng, là nụ cười sáng lạn của nhi tử Trần Vô Ưu.

“Mẫu thân, hài nhi đã chuẩn bị lễ vật cho sinh nhật của ngài.”

Chương 124: Giác ngộ

“Là cái gì thế? Có thể nói sớm một chút không?”

“Khó mà làm được, nói sớm thì còn gì là vui mừng nữa. Con đã chuẩn bị rất kì công đấy.”

“Vô Ưu…”

Trong đầu Thiệu Toàn Hộ, cuối cùng dừng lại tại hình ảnh khuôn mặt hơi mơ hồ.

Tất cả triệt để tối sầm xuống.

*

Trong đường tắt.

Trương Vinh Phương nhẹ nhàng lau vết máu trên nguyện luân, cuối cùng quay đầu lại nhìn hướng hiệu thuốc bắc rồi bước nhanh rời khỏi.

Nhìn từ xa, chỉ nhìn thấy hắn mặc đồ đen che mặt, bóng lưng cường tráng cấp tốc hòa vào bóng râm.

Giống như chưa từng xuất hiện.

*

Trong hiệu thuốc vô danh.

Phía sau quầy vốn trống không chẳng biết từ lúc nào đột ngột có thêm một người.

Đó là một tráng hán có râu quai nón.

Hắn trông không khác gì nông dân làm ruộng, không hề khác lạ.

Mà ngay cả hai mắt cũng tầm thường mờ mờ đục đục.

A!!!

Lúc này, tiếng kêu kinh hoàng của nha hoàn và phu xe cạnh xe ngựa mới truyền đến.

Sắc mặt tráng hán bình tĩnh, đi ra hiệu thuốc bắc, đứng trước thi thể không đầu của Thiệu Toàn Hộ.

“Xem ra yêu cầu thứ ba của ngươi, sau này không có cơ hội nói ra nữa.”

“Như vậy, ta cũng nên đi.”

Một trận gió nhẹ lướt qua.

Trong nháy mắt, tráng hán đã biến mất ở trước thi thể, không có tung tích gì nữa.

*

Trong Thanh Hòa quan.

Dưới tượng thần ba mắt uy nghiêm.

Trương Vinh Phương lẳng lặng quỳ dưới đất tụng kinh.

Hai mắt hắn khép hờ, để tay trước người chồng lên nhau, sau đó dập đầu, cho đến mu bàn tay.

Tiếng kinh văn và mùi nhang thản nhiên trong đạo quan yên tĩnh khiến nỗi lòng hơi gợn sóng của hắn quay về bình tĩnh.

Những nghi ngờ trong lòng, được giải đáp ở trong bình tĩnh như vậy.

“Trên đời này sao vẫn có người bị thương?”

“Bởi vì tồn tại người tổn thương người khác.”

“Vì sao những người đó, muốn tổn thương ta?”

“Bởi vì trên đời này, có người, thiên tính chính là ác.”

“Ác, mang đến thương tổn. Thương tổn mang đến cừu hận, đời đời kiếp kiếp, khó phân thắng bại.”

“Thế nên.”

“Thế nên, nếu muốn không bị thương tổn, chỉ có trừ ác!”

“Diệt cỏ tận gốc!”

Trương Vinh Phương chậm rãi mở miệng.

“Mới là thượng thừa.”

Hắn lấy ra ba nén nhang, đốt lên rồi nhẹ nhàng cắm vào lư hương.

Cúng bái thần linh tụng kinh xong.

Tâm tình của hắn khôi phục yên lặng, đứng lên.

Lúc này trong đạo quán trống không, chỉ có một mình hắn. Người còn lại đều không ở đây, phỏng chừng không phải ngủ thì là đi ra ngoài chơi.

Đi ra thần điện, Trương Vinh Phương tự hỏi mục tiêu sau này của mình.

Làm sao để ta tạo ra một nơi an toàn tuyệt đối như mình muốn?

Dựa vào một mình mình thì rất khó.

Cõi đời này cái ác nhiều lắm, song quyền khó địch tứ thủ, nhiều khi thứ cần phải bảo vệ có rất nhiều, sẽ không có đủ thời gian.

"Thế nên biện pháp duy nhất là leo càng cao!"

Hắn bỗng nhiên có chút lý giải đối với tỷ tỷ của tiền thân.

Tại loại thời đại này, với thân phận Man Nho trên người bọn họ, không có vũ lực bảo đảm thì cơ bản chính là cá nằm trên thớt người khác, mặc người chém giết.

Mà ngay cả hắn hiện tại, đều phải sống gian nan như thế.

Lại càng không cần phải nói tới một nữ tử bình thường yếu ớt như Trương Vinh Du.

Ở xã hội như vậy, người xinh đẹp như nàng chỉ sẽ sống càng khó, càng khổ hơn.

Mặc dù không có tiếp xúc với tỷ tỷ của tiền thân, cũng không có tình cảm gì cả.

Nhưng đạo tịch mà hắn lấy được, còn có tiền tài nhận được trước đó…

Những điều này đều là tỷ tỷ dựa vào bản thân kiếm được rồi tặng cho mình.

"Nếu nhận ân huệ của người, ngày sau chắc chắn hồi báo." Trong lòng Trương Vinh Phương yên lặng quyết định.

Trở lại trong phòng.

Hắn liếc mắt liền thấy vòng càn khôn Ly Thương treo trên tường.

Thật ra hắn hoàn toàn không biết luân pháp gì cả, Nguyện Luân Công cũng chưa Nhập Môn. Trước đó cái hắn sử dụng chỉ đơn giản là lợi dụng tốc độ xẹt qua.

Đơn thuần lấy tốc độ cao kéo vết đao trên nguyện luân, thế đã là lợi khí giết người tương đối tàn nhẫn rồi.

Sự sắc bén vô cùng của vết thương đó, hắn đã lĩnh hội qua rồi.

"Kế tiếp, chính là thành thành thật thật tích góp từng tí một thuộc tính, sau đó… chờ bình xét cấp bậc rồi tiến nhập Tập Hiền viện."

Làm sao để leo càng cao, đối với thân phận Man Nho như hắn mà nói, biện pháp tốt nhất, tự nhiên chính là lợi dụng đạo tịch đi con đường Tập Hiền viện.

Đại Đạo Giáo thân là đạo môn thứ hai trong thiên hạ, ở Tập Hiền viện vẫn bị Chân Nhất Giáo áp chế.

Dưới tình huống như vậy, nếu hắn có thể bày ra thiên phú hơn người, hẳn là đủ để nhanh chóng được coi trọng.

"Đáng tiếc, ta vốn dự định chậm rãi thôi, nhưng thế đạo này, nếu không nắm giữ thế lực đi lên địa vị cao, chắc chắn sẽ có người cho rằng ngươi nhỏ yếu, đến đây nhục nhã ngươi, thương tổn ngươi…"

"Chỉ có đi lên địa vị cao, mới được nhiều tài nguyên hơn… và nhiều sự bảo vệ hơn."

"Như vậy, đặt một cái mục tiêu nhỏ trước, ăn tài nguyên của Thanh Hòa Cung hết trước rồi hãy nói."

Chương 125: Vụ án kết thúc

Trương Vinh Phương vẫn có một ý tưởng.

Trước tiên lấy tới tay tất cả nội dung của Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển, sau đó lại chồng chất tu hành có thể lấy được chỗ có võ công.

Không biết mình sẽ mạnh đến mức nào.

Lập tức, hắn thu liễm tâm tư, bắt đầu tập luyện từng chiêu từng thức Triều Khí phù.

Vài ngày sau.

Bang chủ Mễ Bang Thiệu Toàn Hộ bị giết bên đường, hung án này do huyện nha công bố.

Đồng thời sau khi điều tra đơn giản, đã bị Thanh Hòa Cung đè xuống.

Các cấp quan lại của nha môn đều vội vàng đi chiếm gia sản của Thiệu gia. Dưới áp lực của Thanh Hòa Cung, cơ bản là không người nào thật tình đi điều tra án.

Lại qua hơn nửa tháng.

Vụ án kết án.

Hung thủ là một gã ăn không ngồi rồi lang thang đi ngang qua, thấy Thiệu Toàn Hộ bước xuống xe ngựa, bộ dạng rất chi là có tiền nên tiến tới đòi tiền.

Thiệu Toàn Hộ không cho, thế nên bị gã ta cắt cổ sát hại.

Rất nhanh gã ăn không ngồi rồi lang thang đã bị kéo ra ngoài, trảm đầu ở Thái Thị Khẩu.

Tất cả mọi chuyện đều kết thúc.

Trương Vinh Phương vốn lo rằng mình bị điều tra ra, đáng tiếc cho đến khi kết án, hắn đều không bị hoài nghi một tí gì.

Thậm chí ngay cả nha môn bộ khoái đến tra hỏi cũng không có.

Tất cả cứ như vậy có lệ lừa gạt cho qua.

…

Hạ tuần tháng hai.

Huyện Hoa Tân xảy ra lũ lụt, mực nước sông Độ Tây phụ cận điên cuồng dâng lên, nhấn chìm không ít cây cầu.

Thậm chí một số con đường chỉ có thể dùng thuyền nhỏ để đi qua.

Ngoài nội thành, trong núi rừng.

Trương Vinh Phương mặc bộ đồ đen bó sát người, che mặt chỉ lộ ra hai mắt, trên đầu còn đội cả mũ trùm màu đen.

Trên dưới toàn thân trừ đôi mắt ra, đến hai tay cũng đeo một cái bao tay mỏng.

Hắn không mang theo nguyện luân Ly Thương, thể tích của thứ đó có hơi lớn, thay vào đó hắn mang một thanh chủy thủ bằng thép dài chừng bàn tay.

Công nghệ đúc của Đại Linh khá tốt, chế thép không tính là khó.

Chỉ là Đại Linh quy định không cho phép người thường mua binh khí, muốn mua thì phải làm công văn binh khí, cần phải bỏ tiền để đăng ký.

Thế nên Trương Vinh Phương không có cách nào khác, chỉ có thể thó từ chỗ của Thiệu gia một thanh chủy thủ, còn có một chút tiền giấy nữa.

Chủy thủ chính là loại có hình thức bình thường nhất, vị trí lưỡi dao chỗ gần tay cầm có khắc tên công tượng.

Mà tiền, lúc Trương Vinh Phương đi chỉ tìm được ba mươi lượng, còn lại thì không biết tung tích.

Phỏng chừng không phải bị hạ nhân Thiệu gia tự lấy chia nhau trước thì cũng là bị nha môn quan sai của quan phủ lấy đi.

Thu liễm tâm tư, Trương Vinh Phương nhanh chóng giảm tốc độ trong rừng, dừng lại bên cạnh một dòng suối nhỏ.

Nơi này là một mặt cỏ nhỏ, phía trước có hai cái cây chết héo, đổ rạp xuống bị hắn dọn dẹp.

Hiện tại nó biến thành nơi hắn chuyên dùng để luyện công.

Trên người hắn ẩn giấu quá nhiều thứ, nếu ở bên trong thành rất dễ bị phát hiện, không thể thi triển được.

Mà ở trong núi rừng lại không nhiều cố kỵ như thế.

Nếu đã xác định mục tiêu, muốn xác định đẳng cấp, bò lên trên địa vị cao, vậy thì phải mau chóng nâng cao bộ phận có thể tăng lên.

Bình xét cấp bậc địa vị có thể đề cao tài nguyên và thế lực có thể sử dụng, vòng tròn tiếp xúc cũng khác đi.

Mà rất nhiều đồ tốt chỉ có ở trong hội đặc biệt thì mới có thể tiếp xúc được.

Trương Vinh Phương không quên mục đích đi lên vị trí cao của mình, là vì tài nguyên, vì an toàn.

Tài nguyên có thể làm tăng tốc độ tích góp từng tí điểm thuộc tính của mình. Mà quyền thế có thể bảo vệ cho mình không bị thương tổn tốt hơn.

Đặt túi nước xuống mặt đất bên cạnh.

Trương Vinh Phương lại nhắm mắt, nhìn vào mí mắt của mình, sau đó thanh thuộc tính hiện lên.

Tiếp đó hắn mới trợn mắt.

Đây là phương pháp hắn mới phát hiện ra. Chỉ cần nhìn chăm chú vào mí mắt của mình thì cũng có thể tạo được tác dụng mở thanh thuộc tính.

So với trước đó, thuộc tính lần này lại có biến hóa nhất định.

“Trương Vinh Phương — sinh mệnh 25 - 26.

Kỹ năng: Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển - Nhạc Hình phù (Phá Hạn) (Kỹ Năng Phá Hạn: Trọng Sơn).

Quan Hư công (Tinh Khiếu tầng thứ nhất).

Long Xà Đề Túng thuật (Phá Hạn) (Kỹ Năng Phá Hạn: Súc Địa).

Triều Khí phù (Phá Hạn).

Bát Bộ Cản Thiền (Nhập Môn).

Kỹ Năng Phá Hạn dung hợp: Súc Bộ Trọng Sơn.

Thuộc tính có thể sử dụng: 2.”

“Sinh mệnh không có biến hóa… Hiện giờ trừ Quan Hư công ta thì chỉ có Bát Bộ Cản Thiền Nhập Môn, có thể nâng cao. Còn lại cũng đã đạt tới Phá Hạn.”

Trương Vinh Phương cảm thán trong lòng.

Trước đó mình sử dụng hết điểm thuộc tính, bây giờ đã tích thêm được hai điểm nữa.

Mà tương tự, phương thuốc dược liệu mình mua cuối cùng cũng uống hết rồi.

Kế tiếp, hắn lại phải dùng tiền mua một lần nữa. Bằng không tốc độ tích góp điểm thuộc tính sẽ một lần nữa khôi phục lại tiêu chuẩn như trước.

Chương 126: Nằm giữa giới hạn

Trước đó hắn phải tốn hai tháng mới tích lũy được một điểm đấy.

Hiện nay dưới tình huống ngày ngày uống thuốc bổ huyết, biến thành mười ngày một điểm.

Hiệu suất này tăng lên rất nhiều.

Quen với kiểu tăng như vậy, dù thế nào Trương Vinh Phương đều không nguyện ý quay trở lại trước đây.

“Quên đi, cứ nâng cao kỹ năng trước rồi hãy nói.”

Tức khắc hắn gạt tạp niệm qua một bên, chăm chú đặt mắt lên Bát Bộ Cản Thiền.

Sự trợ giúp mà thân pháp mang tới cho hắn thực sự quá lớn, thế nên phải tiếp tục giữ vững ưu thế của thân pháp.

Hiện giờ hắn đã nghĩ thông suốt, qua một năm nữa thì nói cho sư phụ mình đã đột phá Nhị Phẩm, sau đó là có thể xác định đẳng cấp, đi giữ chức vụ.

Lúc này, Trương Vinh Phương tưởng tượng ấn nhẹ một cái lên dấu + nằm sau Bát Bộ Cản Thiền.

Nhất thời chữ trong dấu ngoặc cấp tốc mơ hồ, khi xuất hiện lại lần nữa thì đã biến thành Nắm Giữ.

Mà cùng lúc đó, lượng lớn ký ức cảm ngộ tu hành Bát Bộ Cản Thiền dũng mãnh lao vào đầu óc hắn.

Sau khi trải qua cảm giác này nhiều lần, Trương Vinh Phương đã hơi thích ứng với nó.

Hắn chỉ lắc đầu, cúi xuống nhìn hai chân của mình.

Nhưng lần này, khiến hắn có chút thất vọng là Bát Bộ Cản Thiền tăng lên tới Nắm Giữ, chỉ làm cho chân của hắn hơi tê tê trướng trướng, chứ không có biến hóa cơ thể nào quá lớn.

Hắn chợt nhớ tới cách nói về giới hạn tối đa trên cơ thể trong võ nhân…

Coi như là liên tiếp Phá Hạn, nhưng tất nhiên mỗi một thân thể của con người đều sẽ có một giới hạn cao nhất.

Đây là kết cấu đã được định sẵn ngay từ ban đầu.

Cũng là giới hạn được quyết định từ nền tảng của bản thân cơ thể.

“Lẽ nào hiện tại ta đã đến cực hạn rồi ư?” Trong lòng Trương Vinh Phương thấp thỏm.

Cho dù là Thanh Hòa Cung có Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển, không phải các đệ tử đều có thể dựa vào thời gian và khổ luyện để chất chồng tích lũy.

Họ cũng đều có cực hạn tiên thiên của mình.

Có người có thể chất trời sinh đã yếu, cùng lắm là luyện đến Nhị Phẩm và không thể tăng lên được nữa.

Có người lại có thể đạt được Tứ Phẩm.

Còn có người có thể lên tới Ngũ Phẩm nữa.

Quân nhân bình thường ở trước ba mươi tuổi, nếu như không thể đạt đến cấp độ đủ cao, sau đó không có khả năng tăng lên nữa.

Bởi vì sau ba mươi, khí huyết sẽ bắt đầu trượt.

Trương Vinh Phương hồi tưởng lại tình huống của mình.

“Tính cả tất cả võ công, ta đã Phá Hạn ba lần, một lần là Long Xà Đề Túng thuật, một lần là Nhạc Hình phù, một lần là Triều Khí phù.

Nói cách khác, hiện tại ta đúng là nằm giữa giới hạn từ Tam Phẩm đến Tứ Phẩm?”

Trương Vinh Phương bỗng nhớ lại cách nói cửa ải Tam Phẩm mà sư phụ hay là các sư huynh sư tỷ đề cập tới.

“Lẽ nào mình đã tới cửa ải Tam Phẩm rồi?”

Hắn nhìn thanh thuộc tính của mình.

Không do dự nữa, tiếp tục lại thêm một điểm thuộc tính còn lại vào Bát Bộ Cản Thiền.

Tức khắc, dấu ngoặc đằng sau Bát Bộ Cản Thiền hoàn toàn mơ hồ, qua trong giây lát thì biến thành chữ mới (Viên Mãn).

Một lượng lớn ký ức luyện tập điên cuồng tràn vào trong đầu.

Cơ thể Trương Vinh Phương hơi lắc lư, cảm giác có hơi mê man. Lúc này đây, lực lượng hai chân của hắn vẫn chưa có nhiều biến hóa cho lắm, nhưng tổng thể cơ thể trở nên càng thêm cân xứng lưu loát.

Thật lâu sau, hắn mới khôi phục bình thường.

Đứng ở trên cỏ, Trương Vinh Phương sải bước lao về phía trước hơn mười mét.

Giống như trước đó, hắn chạy mà im hơi lặng tiếng, tính ẩn núp cực kì cao.

Nhưng lần này sau khi tăng lên Bát Bộ Cản Thiền, tốc độ bạo phát của hắn nhanh hơn so với trước kia.

"Tốc độ tăng lên ít nhất hai phần mười. Cũng không tệ lắm." Trương Vinh Phương ngừng lại, đại khái phán đoán thế.

"Đồng thời chuyển hướng ở phạm vi nhỏ, khống chế đã tự nhiên như thường hơn rất nhiều, mà không phải từ từ chuyển hướng như trước nữa."

Trong lòng thỏa mãn, Trương Vinh Phương đi tới dưới tán cây chuẩn bị uống nước.

"Thân pháp hiện tại của ta đã tăng lên cấp bậc này, không biết ở toàn bộ huyện Hoa Tân sẽ được tính vào trình độ nào. Cộng thêm cả vũ lực, không biết có thể đánh thắng cao thủ ở cấp bậc nào?"

"Không có so sánh thì không có quyền lên tiếng. Chỉ có thực chiến thật nhiều thì mới có thể giúp ta tích góp từng kinh nghiệm một, tránh cho sau này luống cuống tay chân, bị đánh bất ngờ bị thương.

Xem ra… vẫn cần phải đi thực chiến đánh một trận xem sao."

Chỉ khi biết được vị trí của mình, thì mới có thể cân nhắc làm việc đúng mực hơn.

Mà đối lập thế nào… thực chiến ra sao…

Trương Vinh Phương đã có suy nghĩ.

*

Buổi chiều, khu Bắc Hoa Tân, Hắc Quyền Môn.

So với mấy người làm ăn Mễ Bang, Hắc Quyền Môn đúng là khổ cực thực sự.

Lúc ban đầu, bang phái này là một tổ chức nhỏ do các hán tử làm lao động chân tay tự phát tạo thành.

Chương 127: Thực chiến

Mục đích là để ôm đoàn hỗ trợ lẫn nhau, lấy được nhiều lợi ích từ các thương nhân hơn.

Sau đó trải qua quá nhiều lần biến hóa và điều chỉnh, Hắc Quyền Môn dần dần có sự thay đổi.

Trong môn chia ra môn chủ, tọa đường, đội đầu và môn nhân phổ thông.

So với Mễ Bang tiền nhiều như nước, thì Hắc Quyền Môn lại chú trọng thực lực, người mạnh nhất chính là môn chủ Trang Đại Lợi.

Tục truyền rằng, người này đã luyện Hắc Tí Quyền lên đến tầng thứ năm, cũng chính là đột phá cực hạn, năm lần dựa theo định nghĩa chính thức, thì hắn là cảnh giới Ngũ Phẩm.

Lúc này Trang Đại Lợi nghiêm túc chăm chú quan sát mấy đồ đệ so đấu trên đạo trường.

Mấy ngày nay, Mễ Bang đột nhiên phát sinh biến cố, Thanh Hòa Cung cường thế ép xuống mọi chuyện kết thúc, huyện Hoa Tân xôn xao ồn ào.

Ban đầu Mễ Bang thật ra là cùng một bọn với Thanh Hòa Cung. Hôm nay lại…

Sau sự kiện Mễ Bang, kết quả trực tiếp nhất nó dẫn tới chính là sức ảnh hưởng của Thanh Hòa Cung ở huyện Hoa Tân giảm đi.

Trang Đại Lợi đang suy nghĩ, có phải là bây giờ đến phiên Hắc Quyền Môn hắn mở rộng địa bàn hay không…

Thình thịch!

Bỗng nhiên cửa viện của Hắc Quyền Môn bị một nguồn sức mạnh đẩy ra.

Một nam tử cường tráng toàn thân đen sì chậm rãi đi vào.

Ở sau lưng hắn, hai đệ tử Hắc Quyền Môn trông cửa đang nhanh chóng vào cửa, trở tay đóng cửa viện lại.

“Kẻ nào!?” Một hảo thủ của Hắc Quyền Môn lạnh lùng nói.

Nhất thời ánh mắt của hơn mười người trong đạo trường đều đổ dồn lên người vừa tới.

Ánh mắt Trang Đại Lợi lạnh lùng, nhìn chằm chằm đối phương.

“Nếu bằng hữu đã tới, vì sao vẫn còn giấu đầu lộ đuôi, không dám lộ mặt ra ngoài?”

Người đến không nói được một lời, một tay quăng ra, một tấm ván bay tới trước người Trang Đại Lợi.

Trên tấm ván rõ ràng viết hai chữ màu đen: Đá quán.

Đằng sau nó còn cột một nén bạc, đây là quy củ của Hắc Quyền Môn, muốn khiêu chiến thì được thôi, đưa tiền đây, một lần mười lượng.

Nếu người tới cửa khiêu chiến thắng, tiền lấy về.

Nếu như thua, tiền để lại.

Thế nên số tiền này được coi như là tiền thưởng.

Mặt Trang Đại Lợi không đổi sắc, từ lúc Hắc Quyền Môn thành lập đến nay, người tới cửa khiêu chiến đã nhiều không đếm xuể.

Hắn nhìn về phía tọa đường Vũ Văn Quang đang lười biếng đứng ở một bên.

Dáng người Vũ Văn Quang cường tráng, cao hơn mét tám, gần như là cạo sạch tóc chỉ chừa một bộ phận lớn chừng quả trứng gà để làm bím tóc, buông ở sau người.

Hiện giờ hắn là hảo thủ trong môn chuyên tọa đường ở nơi này.

Hắc Quyền Môn tổng cộng có năm vị tọa đường, ai nấy đều là hảo thủ luyện Hắc Tí Quyền lên đến ít nhất là tầng thứ ba.

Là vũ lực được cả bang phái tập trung tài nguyên cung ứng để trấn tràng.

“Ta tới chơi với ngươi.” Vũ Văn Quang lên sân. Hoạt động chân tay một phen. “Đã năm nào tháng nào rồi mà còn chơi cái trò che mặt khiêu chiến thế. Ngươi cho rằng người khác đều

chơi trò chơi với ngươi đấy à? Đánh nhau mà lại không kéo nổi một cái khăn che mặt chắc?”

Trương Vinh Phương không nói một lời, một chân đằng trước một sau, hai tay hơi giơ lên.

Bịch.

Hai người không nói gì nữa, đồng thời lao tới.

Một người ra quyền, một người ra chưởng, hung hăng đối kích một chiêu.

Trong đạo trường Hắc Quyền Môn.

Trương Vinh Phương chỉ vừa tiếp xúc, liền cảm giác bàn tay mình hơi tê rần, cánh tay mềm yếu, chiêu thứ nhất so đấu lực lượng, mình thua.

Xem ra bây giờ mình so với hảo thủ Hắc Tí quyền Tam Phẩm, trên lực lượng vẫn không bằng.

Có điều có thể đạt tới trình độ này trong một khoảng thời gian ngắn một năm, Trương Vinh Phương cũng coi như thỏa mãn.

Trong lòng của hắn lướt qua tin tức của Vũ Văn Quang.

Hắc Tí quyền Tam Phẩm, nắm tay cứng rắn như sắt, trọng lực chậm tốc, đúng lúc là đối thủ tương đối thích hợp với hắn hiện giờ.

Lập tức, hắn chăm chú lấy chiêu số hỗn hợp Nhạc Hình Phù Triều Khí Phù ứng đối.

Tuy rằng lực lượng yếu hơn đối phương một bậc, nhưng tốc độ thân pháp dưới chân, hắn mạnh hơn Vũ Văn Quang không ít.

Không có giữ lại bất kỳ chiêu số nào, lúc này Trương Vinh Phương trừ việc không dùng vũ khí, không dùng Kỹ Năng Phá Hạn ra, mọi thứ còn lại đều tự do sử dụng.

Trong lúc nhất thời, mọi người ở đây chỉ thấy, ngay từ đầu Vũ Văn Quang còn có thể xuất thủ đối công vài cái.

Nhưng sau mấy chiêu, tốc độ của hắn rõ ràng theo không kịp, chỉ có thể đứng tại chỗ, không ngừng đón đỡ tiến công đến từ các nơi xung quanh.

Không bao lâu, Trương Vinh Phương nhắm vào một sơ hở, một tay một chưởng, đánh vào trên vai trái Vũ Văn Quang.

Thình thịch!

Vũ Văn Quang lui ra phía sau hai bước, sắc mặt đỏ lên.

Ôm quyền, hắn không dây dưa nữa, xoay người nhận thua.

Tọa đường thua.

Trang Đại Lợi có chút kinh ngạc, đã rất lâu rồi không có người khiêu chiến tiêu chuẩn cao như vậy tới cửa.

Chương 128: Lấy từ chỗ sư phụ

Lúc này, hắn tự mình đứng lên.

Cơ thể gần được một mét chín, cộng thêm lưng đen da gấu, cùng với một đầu tóc ngắn khô vàng bù xù, khiến cho trong lúc đi hắn giống như mãnh thú hình người.

“Thân thủ khá lắm.”

Lời còn chưa dứt, hắn đột nhiên đánh ra trước, quyền đánh tới hướng vai phải của Trương Vinh Phương.

Bạo phát tốc độ cực nhanh.

Nhưng hắn nhanh, Trương Vinh Phương cũng không chậm.

Hai người cấp tốc giao thủ hơn mười chiêu.

Lực lượng khổng lồ ép tới Trương Vinh Phương không ngừng đánh ra chủ công, không ngừng đánh vào chỗ yếu từ mặt bên.

Hắc Tí quyền Ngũ Phẩm, lực lượng vượt lên Trương Vinh Phương không ít, tốc độ càng đánh đồng trên mặt bạo phát.

Hơn nữa Trang Đại Lợi có kinh nghiệm thực chiến cực kỳ phong phú.

Chỉ là hơn mười chiêu, Trương Vinh Phương đã bắt đầu cực kỳ nguy hiểm.

Cho dù thân pháp hắn quỷ dị, vô thanh vô tức, vẫn còn có thể không ngừng xuất thủ từ góc chết thị giác.

Bằng không biến thành người khác, lúc này sớm đã bị đánh trọng thương, không thể động đậy.

Không bao lâu sau, Trương Vinh Phương lùi về phía sau, muốn ôm quyền chịu thua.

Hắc Tí quyền Ngũ Phẩm, đúng là không phải hắn bây giờ có thể đối kháng.

Không dùng Kỹ Năng Phá Hạn, hắn hoàn toàn không phải đối thủ của Trang Đại Lợi.

Bỗng nhiên Trang Đại Lợi lạnh lùng hừ, đưa tay đánh mạnh lên khăn che mặt của hắn.

“Lui cho ta!”

“Giấu đầu lộ đuôi, hãy để ta xem ngươi có cái gì người khác không nhận ra!”

Đột nhiên tập kích, lòng bàn tay của hắn hầu như sắp chạm phải trán của Trương Vinh Phương.

Dưới tình thế cấp bách, dưới chân Trương Vinh Phương bạo phát, lui về sau.

Kỹ Năng Phá Hạn dung hợp: Súc Bộ Trọng Sơn, trong nháy mắt dùng ra.

Hai chân cơ thể hắn bỗng nhiên phồng lên, bạo phát.

Song chưởng theo hai bên một trái một phải đánh về phía cổ đối phương.

Thình thịch!!

Tốc độ của một chiêu này nhanh hơn trước kia một khoảng lớn.

Trang Đại Lợi vội vàng giơ khuỷu tay, ngăn trở hai bên.

Mà khiến hắn kinh ngạc là, đối thủ vừa rồi vẫn còn có lực lượng không bằng hắn, một chiêu này lại có thể đánh cho hắn hơi lui về phía sau nửa bước.

Chờ hắn lấy ra cánh tay đón đỡ, trước mắt đã không có bóng người.

Ba loại bộ pháp dung hợp thành thân pháp, toàn diện tiến hành, còn không đợi mọi người nhận ra, Trương Vinh Phương đã đến cửa viện.

Đưa tay vụt một cái.

Chốt chặn cửa viện rơi xuống.

Trong nháy hắn đã biến mất ở ngoài cửa.

Mục đích của trận chiến này, đã đạt được.

Trương Vinh Phương đã hiểu được đại khái trình độ bây giờ của mình, phạm vi Tam Phẩm, chỉ cần thân pháp không bằng

hắn, thì hắn mới có thể thắng.

Nhưng càng cao thì khó hơn.

Kế tiếp, hắn không có dừng lại, mà là tiếp tục đi Bạch Linh tự.

Bạch Linh tự là thế lực dân gian thứ ba của huyện Hoa Tân.

Trong đó trụ trì Pháp Năng, cũng là quanh năm tập võ, đồng thời luyện võ công truyền thừa La Hán chỉ trong chùa đến cảnh giới Ngũ Phẩm.

Trương Vinh Phương lấy phương thức giống nhau, tới cửa khiêu chiến, lần này hắn không thể cùng Pháp Năng giao thủ, mà là bị tăng nhân cường tráng nhất Bạch Linh tự cản lại.

Tăng nhân kia trời sinh khí lực hơn người, vô cùng giống với sư tỷ Triệu Đại Thông. Một tay La Hán chỉ và Di Đà bộ pháp, đều luyện đến trình độ Tứ Phẩm.

Thực chiến, thực lực của tăng nhân chỉ ít hơn môn chủ Hắc Quyền Môn Trang Đại Lợi một chút.

Dưới sự kiêng kỵ, sau khi bị đánh lui, Trương Vinh Phương không khiêu chiến tiếp, cấp tốc xoay người rời khỏi.

Đến tận đây, toàn bộ huyện Hoa Tân trừ nha môn quan phủ ra, cao thủ còn lại chính là mấy người đó.

Thanh Hòa Cung mạnh nhất, thứ hai là Hắc Quyền Môn, Mễ Bang, Bạch Linh tự đặt song song.

Hôm nay Mễ Bang cơ bản đã sụp đổ, thế lực giảm mạnh, chỉ thừa lại Hắc Quyền Môn và Bạch Linh tự đáng để chú ý.

Xác định được phẩm cấp thực lực của mình, Trương Vinh Phương bắt đầu suy tư, làm sao để lấy được võ công Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển sau đó.

Hôm nay tuy hắn dựa vào võ công còn lại, có thể đối phó hảo thủ Tam Phẩm tầm thường, nhưng muốn tăng võ công lên phẩm cấp cao, chỉ có thể bắt tay từ phù điển.

Bởi vì phù điển là võ học duy nhất có thể thăng lên thất phẩm mà hắn được tiếp xúc hiện giờ.

Mà còn lại cũng không có tầng thứ này.

Trương Vinh Phương tỉ mỉ tra xét số lần Phá Hạn trong đó, tính được.

Long Xà Đề Túng thuật chính là một môn bộ pháp, không phải là công pháp chủ tu, cùng lắm chỉ có ba cảnh giới, tính ba lần Phá Hạn Tam Phẩm.

Bát Bộ Cản Thiền tối đa chỉ có Nhị Phẩm.

Thái Xương Ưng Trảo Công cũng chỉ có Nhị Phẩm. Chính là sau khi Phá Hạn, vẫn còn tu hành tầng cảnh giới thứ hai.

Như vậy, khó trách sư phụ Trương Hiên sẽ không thèm để ý những bí tịch võ công đó như thế.

Dù sao đều là hàng thông thường phẩm chất thấp không đáng giá. Tổn hại bản thân lại còn số hạn cực thấp.

Hôm nay, muốn lấy được toàn bộ phù điển,

Lựa chọn đầu tiên, đương nhiên là lấy từ chỗ sư phụ rồi.

Chương 129: Nghĩ thông suốt

Thanh Hòa Cung.

“y, Trương sư huynh, ngài lại đến nữa rồi?”

Sư đệ trông coi cửa chùa nhiệt tình vẫy tay với Trương Vinh Phương.

Mặt Trương Vinh Phương không chút thay đổi gật đầu, coi như đáp lại.

Trước đó hắn vẫn còn cho là sau khi mình rời khỏi sơn môn, sẽ rất khó trở về nữa, kết quả hiện tại… Hai tháng này đều tới không biết bao nhiêu lần.

Hắn theo sườn núi đi lên, vượt qua sơn môn, men theo bậc thang bằng phẳng một đường đi thẳng.

Không bao lâu, liền lại đi tới trước lầu của sư phụ.

Sư phụ Trương Hiên đang mặc đạo bào màu trắng, tiên phong đạo cốt đứng ngoài tiểu lâu, trong tay cầm một chén rượu, hơi giơ cao, để một nam tử để râu bên cạnh vẽ.

Thấy còn đang bận rộn, Trương Vinh Phương cũng không có tiến lên quấy rối.

Đợi đến hơn nửa canh giờ, họa sĩ mới thu hồi khung tranh.

Tiến lên nói mấy câu với sư phụ Trương Hiên, mới mang theo bàn vẽ xoay người rời khỏi.

“Ngươi lại về nữa rồi? Lần này lại là chuyện gì?” Trương Hiên sửa sang vạt áo, đặt chén rượu xuống, xoay người nhìn về phía Nhị đệ tử Trương Vinh Phương của lão.

“Sư phụ, lần này ta tới để xin ngài truyền thụ toàn bộ Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển.” Trương Vinh Phương không có giấu diếm, nói thẳng.

“Vì sao?” Trương Hiên nhíu mày. “Bây giờ ngươi mới Nhập Phẩm, không cần phải mơ tưởng xa vời, nỗ lực tu một môn phù pháp tới Viên Mãn mới là chính đạo.”

“Sư phụ nói chí phải, chỉ là những ngày gần đây, đệ tử nghiên cứu phù pháp, phát hiện toàn bộ Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển, giữa các phù pháp hình như là có tác dụng phụ trợ liên hệ lẫn nhau.

Thế nên, muốn xin nhìn phù pháp bí tịch tổng thể.” Trương Vinh Phương nghiêm mặt nói.

Hắn không xác định chỉ cần mình cầm bí tịch, có thể Nhập Môn hay không. Nhưng lấy được trước rồi hãy nói.

“Toàn bộ bí tịch, ta cũng không có.” Trương Hiên khẽ lắc đầu. “Tuy ta thân là độ sư truyền công, nhưng vi sư chỉ biết năm môn phù pháp. Chính là năm môn phù pháp ta đã từng Phá Hạn. Hai môn còn lại, toàn bộ Thanh Hòa Cung, chỉ có cung chủ biết.”

“Cung chủ Trần Hạc Thu pháp sư?” Trương Vinh Phương híp mắt.

“Đúng.” Trương Hiên gật đầu: “Ta không biết hai loại phù pháp Viêm Đế Phù, cùng Định Hồn Phù. Nhưng trong đạo cung, có đệ tử chân truyền của cung chủ, có lẽ có biết hai loại này đấy, ngươi có thể thử xem.”

Lão nhìn kỹ Trương Vinh Phương, thoáng có chút kinh ngạc.

“Hôm nay ngươi chỉ từ Nhạc Hình Phù và Triều Khí Phù thượng, thì đã đoán được phù pháp bên trong phù điển, có liên hệ phụ trợ lẫn nhau, rất tốt.”

“Đệ tử cũng là may mắn.” Trương Vinh Phương cúi đầu ngượng ngùng cười.

“Lấy tư chất ngươi, sớm dạy ngươi phù pháp còn lại, cũng không phải không thể…” Trương Hiên đối với đệ tử này cũng coi như tương đối bảo vệ.

Tới tuổi này có thể gặp thiên tài tư chất như vậy, cuối cùng cũng có hi vọng có người kế tục.

Bằng không chỉ dựa vào tiểu tử Trương Tân Thái kia, chút võ vẽ mèo quào đó, ngày sau… nhỡ đâu có xảy ra chuyện thì sẽ nguy hiểm.

Nhìn sắc mặt thành khẩn của Trương Vinh Phương, Trương Hiên trầm tư một hồi.

Lão vẫn âm thầm liên hệ cung cấp tài nguyên cho nghĩa quân, nhỡ đâu có một ngày gặp chuyện không may, khó tránh khỏi sẽ ảnh hưởng đến đệ tử. Đến lúc đó… còn muốn truyền công nói không chừng đều không có cơ hội.

Thà rằng như vậy, không bằng trước tiên dạy toàn bộ những gì có thể dạy cho hắn, để hắn biết sau này nên tiến bước thế nào.

Như vậy, coi như mình rời đi, cũng sẽ không làm lỡ tư chất của Trương Vinh Phương.

Nghĩ thông suốt rồi, Trương Hiên vuốt chòm râu.

"Như vậy, hiện giờ cũng luyện quen thuộc Triều Khí Phù rồi, ta trước tiên sẽ dạy ngươi phù pháp còn lại."

"Tạ sư phụ!" Trương Vinh Phương vui mừng, hôm nay hắn đúng là thiếu võ công cao phẩm.

Cầm đến trong tay hắn cũng đều là võ công thông thường phẩm chất thấp, lúc này sư phụ nguyện ý dạy hắn, đó là tốt nhất.

*

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Từ sau khi thế lực Mễ Bang giảm mạnh.

Tất cả cuộc sống của Trương Vinh Phương đều an định lại.

Mỗi ngày hắn đi tới đi lui giữa Thanh Hòa Cung và huyện Hoa Tân, dưới sự dạy dỗ của Trương Hiên, hắn không ngừng rèn luyện cho quen thuộc và tập luyện phù pháp mới.

Trương Hiên không yêu cầu hắn Nhập Môn mới học được phù pháp, chỉ là muốn hắn nhất định nhớ kỹ luyện pháp phù pháp và khẩu quyết tâm pháp.

Trong đó chủ yếu là cần nhớ kỹ động tác luyện pháp, mà khẩu quyết tâm pháp, Trương Hiên chuyên môn viết vài tờ giấy, khiến Trương Vinh Phương đọc đi đọc lại nhiều lần cho thuộc lòng.

Đảo mắt đã là hơn hai tháng trôi qua. Thời gian tiến vào tháng năm.

Trên cơ bản, Trương Vinh Phương cũng sắp ghi nhớ toàn bộ năm loại phù pháp bên trong phù điển.

Mà Viêm Đế Phù cùng Định Hồn Phù còn lại, chỉ có mạch bên cung chủ mới tu tập được.

Thế nên tạm thời không có cách nào khác lấy được vào tay.

Trừ võ công, hắn cũng tích đủ năm điểm thuộc tính.

Chương 130: Nghi hoặc

Sau khi đổi toàn bộ tiền trên người thành thuốc bổ, hơn nữa thường ngày ăn ngon, đương nhiên thân thể tích góp từng tí một, liền chiếm được tích lũy năm điểm thuộc tính.

Đáng tiếc, hôm nay hắn trừ Bát Bộ Cản Thiền ra, võ công còn lại đều không có Nhập Môn. Chỉ nhớ sơ sơ vậy thôi.

Bằng không năm điểm thuộc tính, đủ để khiến cho một môn phù pháp Phá Hạn.

*

Ngày mùng 2 tháng 5, khí trời âm u.

Trong Thanh Hòa Cung.

Trương Hiên lão đạo khoan thai chậm rãi đứng trên sân phơi ở lầu hai tiểu lâu, nhìn ra biển mây xa dưới chân núi cuộn trào.

Nhi tử Trương Tân Thái đứng phía sau lão. Giống như hắn, còn có một nữ tử mạnh mẽ song chưởng tràn đầy vết sẹo.

Nữ tử che mặt, cột tóc cao đuôi ngựa, một thân áo da đen bó sát người, chỉ lộ ra cánh tay, vác trên lưng vũ khí tam tiêm thứ đoản binh.

“Tân Thái, sắp xếp gần đây cơ bản thỏa đáng, bên sư đệ ngươi, có thể an bài hắn đi Đàm Dương rồi.”

Sắc mặt Trương Hiên bình tĩnh, hai mắt như trước nhìn xa xa, âm thanh yếu ớt, vừa vặn chỉ đủ khiến hai người phía sau nghe rõ.

“Tốt, chuyện của chúng ta, đúng là không nên khiến Vinh Phương sư đệ cuốn vào.” Hắn chân thành nói.

“Vinh Phương sư đệ là xuất thân Man Nho, cũng là người bị thế đạo này hãm hại, vì sao không kéo hắn vào luôn? Nhiều thêm một người cũng có thể nhiều một phần lực.” Nữ tử tóc cột cao đuôi ngựa không giải thích được hỏi.

“Ngay từ đầu, ta cũng có dự định như vậy.” Trương Hiên quay đầu, nhìn Đại đệ tử chân chính của mình — Trần Liên Thanh.

Tuy Trương Tân Thái là con của lão, nhưng có rất ít người biết, hắn thực sự không phải là lão đại.

Đại đệ tử chân chính của Trương Hiên hắn, chính là nữ tử vóc người mạnh mẽ nở nang như báo cái trước mắt, Trần Liên Thanh.

Nhìn Đại đệ tử có ánh mắt khó hiểu, Trương Hiên mỉm cười, tiếp tục nói: "Nhưng sau đó, ta tận mắt nhìn thấy hắn trưởng thành."

"Quá là nhanh… từ bắt đầu tập võ, cho tới bây giờ, cũng mới một năm rưỡi, mà đã sắp bước vào Nhị Phẩm… Triều Khí Phù của hắn, lại có thể cũng sắp Phá Hạn rồi…"

"Tư chất như vậy, tuổi như vậy. Vinh Phương hắn, không nên cùng chúng ta mạo hiểm vào lúc này.

Hắn hẳn là tiếp tục trưởng thành, cho đến cực hạn, đợi đến sau đó, có lẽ có thể phát huy ảnh hưởng vượt xa bây giờ."

Trương Tân Thái cũng nghe ngây người, vì đột phá Nhị Phẩm, hắn bắt đầu khổ luyện từ mười tuổi, đông luyện tam cửu, hạ luyện tam phục, chưa bao giờ có một ngày ngơi nghỉ.

Hôm nay ba mươi tuổi rồi mới đến Nhị Phẩm.

Mà Trương Vinh Phương… hắn mới mười bảy tuổi… mà đã vượt qua mình?

"Nói như vậy, đúng là nên thế." Trần Liên Thanh cũng để lộ vẻ mặt kinh ngạc, tán thành gật đầu."Nhưng nếu như chúng ta động thủ, thì tất nhiên sẽ liên lụy đến tiểu sư đệ. Cho dù đưa hắn rời đi cũng vô dụng."

"…" Trương Hiên không trả lời.

Bởi vì vấn đề này, lão cũng khó có thể giải quyết.

"Thật ra chỉ cần thân phận của chúng ta không bị bại lộ, hết thảy đều dễ nói." Trương Tân Thái nói: "Một khi động thủ, để sư đệ và thê tử của ta cùng rời đi là được rồi. Sau này thay tên đổi họ, cũng không phải là không thể…"

Tâm trạng hắn có hơi nặng nề lặng yên.

Nếu như ngay từ đầu biết rằng sắp động thủ nhanh như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không thành thân với Diễm Tử.

Đáng tiếc… thế sự khó liệu.

Khi bọn họ xử lý ba cao thủ của Mễ Bang thì bị đám Đường Sa phát hiện sơ hở.

Hôm nay Đường Sa liên hợp với Trần bách hộ, không ngừng từng bước điều tra, càng ngày càng tới gần chân tướng.

Một khi bị phát hiện, rút dây động rừng, toàn bộ kế hoạch khởi nghĩa của bọn họ đều có thể bị bại lộ.

Đến lúc đó đại quân triều đình áp cảnh, chút ít người bên phía bọn họ hoàn toàn không đủ để giết.

Thế nên…

Thế sự khó liệu…

“Haizz… cũng không biết ba người Mễ Bang kia rốt cuộc vì sao lại chạy tới ra tay với ta.” Trương Hiên than thở.

Lúc đó sợ lộ nên giết người quá nhanh, kết quả không có lấy một người sống để thẩm vấn.

“Chuyện cho tới bây giờ, truy cứu cái này đã không còn ý nghĩa gì nữa. Mấu chốt là, ba người kia đều là cao thủ số một số hai của huyện Hoa Tân, cùng nhau mất tích, thế lực có thể làm được điểm này quá ít.

Bị Đường Sa và Trần bách hộ hoài nghi, cũng là chuyện đương nhiên.” Trần Liên Thanh nói.

“Đường Sa đã sớm hoài nghi ta rồi.” Trương Hiên nói: “Lần này chẳng qua là điều tra thêm một bước nữa mà thôi.”

“Dứt khoát, hoặc là không làm, chúng ta âm thầm giết những người này?” Trần Liên Thanh nhíu mày tàn nhẫn nói.

“Rất khó. Nhiều năm như vậy chúng ta đều không tìm được cơ hội. Vốn cho rằng lần Trần gia kia có thể nhìn ra được chút manh mối, nhưng lão gia hỏa Đường Sa kia vẫn cẩn thận không chút sơ hở. Hắn ta luôn không ở một mình, bên cạnh ít nhất có hơn bốn người bảo vệ.” Trương Hiên lắc đầu.

Chương 131: Bận tâm

“Ta có chút bận tâm, một khi Đường Sa tìm không ra sơ hở, có thể sẽ âm thầm hạ thủ với Diễm Tử cùng tiểu sư đệ.” Trương Tân Thái nhíu mày.

“Ta sẽ phái nhiều người đi theo dõi tiểu sư đệ, chú ý bảo hộ bất cứ lúc nào. Tân Thái bên đệ cũng theo dõi tình huống trong cung đi, một khi Đường Sa có động tĩnh gì không đúng, trước tiên đưa tin đến cho ta.” Trần Liên Thanh bàn giao.

“Được.” Trương Tân Thái gật đầu thật mạnh.

“Yên tâm.” Trần Liên Thanh lạnh lùng nói: “Có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để Diễm Tử và tiểu sư đệ bị thương tổn.”

*

Lúc sáng sớm.

Trong Thanh Hòa quan.

Trương Vinh Phương khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, nhắm mắt ngưng thần tĩnh khí, điều chỉnh thể xác và tinh thần, đồng thời tụng kinh làm bài buổi sớm.

Đám người quan chủ Lý Hành và tiểu Cửu đều không ở đây, chỉ có hai đệ tử tạp dịch ngủ gà ngủ gật ở một bên.

Mùa hè trời nóng nực, cho dù là sáng sớm cũng dễ mệt rã rời.

Mấy con ruồi không ngừng bay tới bay lui quanh heo và hoa quả trước thần điện.

“Vinh Phương!” Bỗng ngoài cửa truyền tới một tiếng gọi lớn.

Trương Tân Thái bước vào cửa.

“Ta nghe ngóng ra việc học Viêm Đế Phù và Định Hồn Phù thế nào rồi!”

Trương Vinh Phương giương mắt, đứng lên.

“Sư huynh ngồi xuống uống miếng nước trước đã, từ từ nói.”

Lúc trước hắn có nhờ Trương Tân Thái hỏi thăm cách để học Viêm Đế Phù và Định Hồn Phù, không ngờ nhanh như vậy đã

có tin tức.

Hắn rót nước cho Trương Tân Thái, hai người tới một cái bàn đá nhỏ trước phòng khách rồi ngồi xuống.

"Lúc thời niên thiếu, cung chủ tổng cộng thu ba học trò, đều là chân truyền.

Một người trong đó tên là Lâm Triều Hâm, lựa chọn học Viêm Đế Phù cùng Định Hồn Phù. Có điều, con người Lâm Triều Hâm này, tính cách quái dị, không thích xã giao, nếu như ngươi muốn hắn ta dạy ngươi Định Hồn Phù và Viêm Đế Phù, chỉ sợ sẽ hơi khó."

"Không còn cách nào khác à?" Trương Vinh Phương nhíu mày, đường đường là công pháp truyền thừa của Thanh Hòa Cung Đại Đạo Giáo, không có khả năng chỉ có mỗi mình cung chủ biết thôi.

"Đương nhiên vẫn còn có cách khác." Trương Tân Thái gật đầu: "Ở trong Thanh Hòa Cung, đúng là chỉ có hai người này biết Viêm Đế Phù và Định Hồn Phù, thế nhưng ở bên ngoài huyện Hoa Tân thì không chỉ có mỗi hai người thôi.

Đạo cung đạo quan Đại Đạo Giáo ta trải rộng toàn quốc. Tất cả chi nhánh đều phải đến Thiên Bảo cung Đại Đô, tiến hành tập hợp ghi chép. Nơi đó là gốc rễ của giáo ta."

"Nói cách khác, ta có thể thu hoạch được hai loại phù pháp này từ đạo cung đạo quan khác, hoặc là từ tổng bộ của Thiên Bảo cung à?" Trương Vinh Phương hiểu rõ.

"Đúng thế."

"Vậy làm sao để thu hoạch phù pháp từ nơi khác? Cần yêu cầu tư cách gì?" Trương Vinh Phương nghi ngờ hỏi.

"Cái đó thì ta không biết, nói chung phải đi ra ngoài mới được." Trương Tân Thái lắc đầu.

Trương Vinh Phương trầm mặc, độ khó để lấy được công pháp còn lớn hơn tưởng tượng của hắn. Xem ra, kế hoạch năm thứ hai là tăng phẩm của hắn, hôm nay phải làm sớm rồi.

Bằng không kéo dài ở nơi này chính là uổng phí thời gian.

“Đúng rồi, mấy hôm nữa, tẩu tử ngươi dự định đi qua Đàm Dương nhập hàng, một mình nàng ấy đi chung với thương đội khiến ta có chút không yên lòng, vừa lúc nếu sư đệ ngươi muốn học Định Hồn Phù Viêm Đế Phù, qua bên Đàm Dương cũng có con đường để học. Hoằng Đạo pháp sư bên đó nắm giữ hai loại phù pháp này. Phụ thân ta cũng có thể giúp giới thiệu ngươi. Ngươi tiện thể bảo vệ tẩu tử ngươi, thế nào?” Trương Tân Thái đề nghị.

“Đi Đàm Dương?” Trương Vinh Phương luôn có cảm giác sư huynh đang muốn đẩy mình đi chỗ xa.

“Đàm Dương là một trong những thành lớn của khu Bình Dư chúng ta, còn phồn hoa hơn bên huyện Hoa Tân này nhiều, cũng lớn hơn nhiều. Các loại tài nguyên cũng phong phú hơn so với bên này nữa.” Trương Tân Thái giải thích.

Trong lòng Trương Vinh Phương khẽ động, bỗng nhiên nghĩ đến Mộc Giáp công mình học được từ chỗ lão sư, đến nay vẫn còn thiếu mấy vị thuốc làm dược dục.

Nếu như đi Đàm Dương, có lẽ sẽ có tin tức…

“Đến Đàm Dương xa không?”

“Ba ngày là có thể đến.”

“Được! Ta đi.” Trương Vinh Phương đáp ứng.

Đi xem cũng tốt, xem xét các mặt của xã hội, đồng thời nếu có thể kiếm đủ phương thuốc của Mộc Giáp công, hoặc là lấy được càng nhiều võ công loại thân pháp thì hoàn mỹ.

Có điều, trước khi đi, hắn dự định trước tiên thử xem có thể dễ dàng lấy được phù pháp không.

Ví dụ như Lâm Triều Hâm kia.

Trương Tân Thái đi rồi, Trương Vinh Phương một lần nữa trở lại trên bồ đoàn ngồi xuống.

Nhắm mắt, trước mắt hắn lại hiện lên thanh thuộc tính.

“Trương Vinh Phương — sinh mệnh 25-26.

Kỹ năng: Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển - Nhạc Hình Phù (Phá Hạn) (Kỹ Năng Phá Hạn: Trọng Sơn, năm lần),

Quan Hư Công (Tinh Khiếu tầng thứ nhất).

Long Xà Đề Túng thuật (Phá Hạn) (Kỹ Năng Phá Hạn: Súc Địa.)

Triều Khí Phù (Phá Hạn)

Bát Bộ Cản Thiền (Viên Mãn)

Chương 132: Ẩn giấu

Kỹ Năng Phá Hạn dung hợp: Súc Bộ Trọng Sơn.

Thuộc tính có thể sử dụng: 5.”

Trước đó giữ lại, là chờ để thêm vào phù pháp mới.

Hiện giờ sắp phải đi rồi, tự nhiên phải đem điểm có thể sử dụng hóa thành sức chiến đấu thực tế hết.

Lần này hắn không chút do dự, trực tiếp điểm vào dấu cộng ở đằng sau Bát Bộ Cản Thiền.

Shh.

Chữ Viên Mãn trong dấu ngoặc biến mất, rất nhanh lại hiện ra Phá Hạn.

Trương Vinh Phương lập tức cảm giác làn da toàn thân phát nhiệt, hai chân đặc biệt nóng hổi.

Biến hóa duy trì liên tục không bao lâu rồi biến mất, giống như mới tắm nước nóng một hồi.

Mấy phút sau, hắn đứng lên hoạt động hai chân. Về đến phòng, nhẹ nhàng khẽ động.

Nhất thời bóng người chớp động, chỉ hai giây ngắn ngủi, bóng dáng Trương Vinh Phương đã xoay một vòng, quay quanh mặt đất của phòng ngủ.

“Tốc độ nhanh hơn trước kia khoảng chừng một thành, còn lại biến hóa không lớn…”

Hơn nữa lần này Phá Hạn lại chưa từng xuất hiện Kỹ Năng Phá Hạn.

Điều này làm cho Trương Vinh Phương thoáng có chút thất vọng.

Nhưng Bát Bộ Cản Thiền vốn không phải là khinh công tốt gì, có thể có tăng phúc đã là rất tốt.

Đây là chênh lệch của võ công phẩm chất thấp. So với võ công phẩm chất cao thì chênh lệch quá xa.

Tăng phúc nhỏ, còn không có Kỹ Năng Phá Hạn, hạn mức cao nhất của phẩm cấp thấp.

Lần này đột phá Bát Bộ Cản Thiền, hao tốn của hắn hai điểm thuộc tính.

Trương Vinh Phương thấy mình còn dư lại ba điểm thuộc tính, trong lòng thấy hơi đau sót.

Thân pháp mới tăng lên một phần mười, quá lãng phí.

"Có điều tốc độ trước đó của ta đã gần bằng với Hắc Tí Quyền môn chủ Trang Đại Lợi Ngũ Phẩm, hôm nay lại tăng lên một thành, lần này rất có thể hơn một chút."

"Như vậy xem ra, chỉ cần ta muốn đi, cho dù là cao thủ Ngũ Phẩm cũng không bắt được ta."

Trương Vinh Phương đánh giá trong lòng.

Sự tăng lên lần này trông không được tốt lắm, nhưng trên thực tế đã giúp hắn ước chừng tính ra được vị trí của mình.

Hẳn là tương đương với khoảng Tứ Phẩm chủ thân pháp tốc độ.

"Ba điểm thuộc tính còn lại thì giữ nguyên đi, ta sắp có một phù pháp tiến vào Nhập Môn rồi, đến lúc đó lại thêm lên cho nó."

Đến lúc này, Trương Vinh Phương rõ ràng cảm giác được, sự tăng lên của phẩm cấp đối với tốc độ lực lượng thực sự càng ngày càng yếu.

Bỗng dưng, tầm mắt hắn chợt rơi lên thuộc tính sinh mệnh thượng ở trước mắt.

Đã có một khoảng thời gian không động vào thuộc tính sinh mệnh. Dường như triệt để tới hạn mức cao nhất rồi.

Hạn mức cao nhất 26 điểm, xác thực rất mạnh, trong số những người Trương Vinh Phương đã gặp, chỉ có sư phụ Trương Hiên, thuộc tính đo lường tính toán ra sau khi đối luyện mới qua cái số này, đạt được điểm tối cao - hạn mức cao nhất 31 điểm.

Lúc này nhìn thuộc tính sinh mệnh, hắn lại cảm thụ được tiến độ chậm rãi của cơ thể càng tăng tiến cường hóa.

Trong lòng Trương Vinh Phương lại nảy lên suy đoán đối với sinh mạng của hắn lúc trước.

Nếu như nói, sinh mệnh quyết định tuổi thọ của con người, luyện võ là thông qua tổn thương sinh mệnh, thu được võ lực bù đắp.

"Như vậy, khi cơ thể người đạt tới hạn mức cao nhất nhất định, có phải bởi vì bản thân sinh mệnh không thể chống đỡ nổi vũ lực tương ứng, theo đó xuất hiện vũ lực cực hạn không?"

Nhìn thuộc tính sinh mệnh, Trương Vinh Phương rơi vào trầm tư.

"Nếu như sinh mệnh đề cao tới trình độ nhất định, thì sẽ xảy ra cái gì? Có thể phá vũ lực cực hạn không?"

*

"Trương Tân Thái muốn chạy."

Một đỉnh núi phía sau Thanh Hòa Cung.

Giám viện Đường Sa đang khoanh chân cố định, trong tay cầm một cành cây, không ngừng viết viết vẽ vẽ trên mặt đất.

Nghe lời báo cáo, động tác lão ta chợt dừng lại.

"Làm sao nhìn ra được?"

"Thê tử và sư đệ của Trương Tân Thái, hai người đã gia nhập thương đội Bạch gia sắp xuất phát đi Đàm Dương.

Mặt khác, phụ mẫu của Dương Hồng Diễm cũng không biết tung tích, từ tối hôm qua liền không có động tĩnh, rất có thể là đã sớm chạy thoát." Ở đằng sau, một người vóc dáng vạm vỡ cao to chăm chú chắp tay bẩm báo.

Người đó là Kỳ Sơn đạo nhân bên trong đạo cung.

So với mấy tháng trước, lúc này hắn ta mệt mỏi rất nhiều, trông giống như đã thức thâu đêm nhiều ngày.

"Con người Trương Hiên trông vẫn luôn an phận thủ thường, nhưng một khi động thủ, tốc độ nhanh chóng mà mãnh liệt. Thế nên, con của lão ta trước tiên sắp xếp cho người nhỏ yếu

và liên quan rời khỏi, rất có thể là sắp có hành động rồi.” Kỳ Sơn thấp giọng nói.

“Ta vẫn luôn hoài nghi Trương Hiên ẩn giấu phiền phức, trước đó thật vất vả phá huỷ xong Trần gia, hiện giờ lại chạy ra một cái.” Đường Sa thản nhiên nói.

“Nếu có thể xác định phụ tử Trương Hiên có dị động, không bằng chúng ta âm thầm khống chế Dương Hồng Diễm trước? Có lẽ sẽ lấy được manh mối chứng cứ gì đó từ trên người nàng.” Kỳ Sơn kiến nghị.

Chương 133: Gạt người

“Ngươi có nắm chắc?” Đường Sa vô cùng kinh ngạc. Tình huống hiện tại lão ta hoàn toàn không rõ ràng Trương Hiên rốt cuộc có bao nhiêu đồng đảng ở bên ngoài.

“Chỉ cần đổi cách ăn mặc thân phận, không mặc đạo bào thì không thành vấn đề.” Kỳ Sơn gật đầu.

Hiện giờ Thanh Hòa Cung nhân thủ không đủ, hắn ta chỉ có thể sử dụng quan hệ nhà mình kéo đến một ít người, sau đó tự mình động thủ.

Lấy thực lực lúc nào cũng có thể bước vào Tam Phẩm của hắn ta, cộng thêm mang theo nhân thủ, muốn bắt một nữ tử bình thường và một tiểu đạo sĩ còn chưa có nhập phẩm, đương nhiên dễ như trở bàn tay.

“Vậy thử xem.” Đường Sa cau mày: “Hiện giờ động tác của nhóm Trương Hiên càng lúc càng lớn, sợ rằng sẽ có động tác lớn gì đó. Ngươi mau chóng chút.”

“Rõ.” Kỳ Sơn cúi đầu nói.

Hắn ta hiểu được tâm tư của Đường Sa, chỉ khi dọn dẹp hết toàn bộ sâu mọt của Thanh Hòa Cung thì mới có thể chân chính một lần nữa phát triển đạo cung này lớn mạnh hơn.

Trần gia cũng được, Trương Hiên cũng thế, thật sự coi người khác không tính ra hàng năm bọn họ hao tốn bao nhiêu tài nguyên của đạo cung à?

Tiếng chuông leng keng, theo thương đội tiến lên không ngừng truyền đến.

Sắc trời mới vừa rõ ràng.

Trên quan đạo quanh co trong rừng, dưới sự mở đường của hộ vệ tiêu cục được thuê, thương đội Bạch gia kéo đoàn xe thật dài, chạy về hướng Đàm Dương.

Trong xe vận chuyển ở phần nửa cuối, xen lẫn một ít người đi đường tiện đường cùng nhau đến Đàm Dương.

Những người này đều là tán nhân giao tiền xong, lấy được bảo tiêu hộ vệ thương đội.

Trong một chiếc xe trâu trong đó, một thiếu phụ trẻ tuổi dáng dấp xinh đẹp đang tựa vào cửa sổ xe trâu lắc lư vén rèm cửa, nhìn xung quanh.

Trên má thiếu phụ hơi có sắc hồng, màu da trắng nõn, chỉ là giữa lông mày mơ hồ có chút thần sắc lo lắng.

Ở sau thùng xe của xe trâu, cạnh một chiếc xe vận chuyển.

Có một đạo nhân trẻ tuổi áo lam bạch quái, lưng đeo bọc vải có hình viên luân, nhắm mắt theo phía sau.

Thân hình đạo nhân cường tráng, hai cánh tay càng tráng kiện, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, mặc dù không tính là tuấn mỹ, nhưng tự có một khí chất đặc biệt.

Hai người này chính là Dương Hồng Diễm và Trương Vinh Phương đi theo thương đội Bạch gia đến Đàm Dương.

Dương Hồng Diễm nói là đi Đàm Dương nhập hàng, thế nên dẫn theo một chiếc xe bò của nhà.

Mà Trương Vinh Phương thì là đi bộ đi theo.

Đường núi gồ ghề, cho dù có là quan đạo cũng không dễ đi.

Tất cả tiền của hắn đều cầm đi mua thuốc rồi, đương nhiên không mua nổi ngựa.

Trương Vinh Phương liếc mắt nhìn theo thương đội, phía trước phía sau, trong tất cả đội ngũ, người cưỡi ngựa chỉ có vẻn vẹn mấy người.

Phần lớn đều là xe trâu, hoặc là cưỡi lừa, thậm chí còn có cả cưỡi dê…

“Quả là phim truyền hình trước kia đều là gạt người… Thế đạo này một con ngựa rẻ nhất cũng cần hơn bảy mươi lượng, bảo mã đắt tiền lại càng nhiều hơn. Giá cả như vậy, con ngựa rẻ nhất đều đủ để mua hai con trâu rồi.”

Nhà người thường cơ bản là không khả năng chịu lãng phí nhiều tiền như vậy để mua ngựa.

Mua ngựa ngoại trừ việc kéo xe cưỡi ngựa ra, công dụng còn lại thật đúng là không bằng trâu. Sức trâu lớn khỏe, còn có thể giúp đỡ cày ruộng.

Các nhân vật chính trong phim điện ảnh và truyền hình động một tí là cưỡi ngựa, Trương Vinh Phương so sánh, cũng đã hiểu được.

Điều này cùng đạo lí với việc trên đường động một tí là thấy con xe sang bảy tám trăm ngàn hào.

Đổi một cái, biết là không thực tế cỡ nào rồi.

Hắn nhìn về phía trước.

Trong xe trâu, tẩu tử Dương Hồng Diễm đã cúi đầu, trong tay cầm một cái thắng bạc nho nhỏ, đang cẩn thận dùng mảnh lụa chà lau hoa văn.

Cái thắng đó là một đóa hoa sen, bên cạnh hình như còn có chữ.

"Đây là thứ sư huynh đệ đưa cho ta trước khi đi." Dương Hồng Diễm nói khẽ.

"Hắn… cảm giác có chút không đúng."

"Sư huynh có đề cập qua với tẩu một ít chi tiết gì không?" Trương Vinh Phương cũng cảm thấy có chút không đúng, đột nhiên bảo hắn che chở tẩu tử rời khỏi huyện Hoa Tân, đi Đàm Dương. Điều này không khỏi có chút quá dị thường.

"Không có… Hắn cũng không nói gì." Dương Hồng Diễm lắc đầu.

Trương Vinh Phương hơi nhíu mày.

Trước khi đi, sư phụ Trương Hiên muốn hắn học thuộc lòng tất cả võ công phù pháp, giống như muốn một phát nhét tất cả yếu quyết vào trong đầu của hắn vậy.

Loại biểu hiện như vậy cũng có chút không đúng.

"Chờ lần này trở về, Vinh Phương sư đệ, nếu đệ có rảnh thì hãy khuyên sư huynh của đệ nhiều chút đi, ta cảm giác…" Dương Hồng Diễm dừng một chút, mặt ủ mày chau: "Ta cảm giác trong lòng của hắn đè nặng rất nhiều chuyện, hỏi hắn cũng không nói với ta."

“Ta thử xem.” Trương Vinh Phương gật đầu.

Rất nhanh tới giữa trưa. Ánh nắng mặt trời nóng bỏng, chiếu lên người mồ hôi đầm đìa.

Thương đội tìm một khu đất trống ở bên cạnh quan đạo có bóng cây, tạm thời nghỉ ngơi một chút.

Chương 134: Bắt thú rừng

Phía trước có người dẫn đội, cùng đi tới một con suối cạnh đấy lấy nước.

“Muốn lấy nước cùng đi nào, dọc theo đường đi có hai nơi có thể lấy nước, qua nơi này, cũng chỉ có thể đợi hôm sau mới có. Tất cả mọi người chuẩn bị cho tốt.”

Một tạp dịch phía trước thương đội vừa đi tới đuôi đội vừa hét lớn.

“Mặt khác muốn đi vệ sinh, nam đi phía trái, nữ hướng phải, bàn tử đã dọn xong, cắm tiêu ký, mọi người ai muốn đi thì đi.”

Bàn tử có nghĩa là sân. Tiêu ký thì là một bên một cán cờ nhỏ, bên trên cột vải xám, viết chữ nam và nữ.

Trương Vinh Phương tính toán lượng nước, cũng cầm mấy cái túi nước đã uống sạch, lại lấy túi nước của Dương Hồng Diễm.

“Tẩu tẩu, ta đi trước phía trước lấy nước, lập tức quay về ngay. Tẩu ở trong xe nghỉ ngơi trước đi.” Hắn nhắc nhở một câu.

“Đa tạ Vinh Phương. Lát nữa chỗ ta có bánh quế hoa mới làm, trở về ăn chung với ta.” Dương Hồng Diễm vội vàng nói.

“Được, đa tạ.” Trương Vinh Phương đáp lời, nhìn chung quanh một chút, tìm hai hộ vệ tiêu cục bên cạnh rồi nói mấy câu.

Để cho bọn họ chiếu cố tẩu tử giúp mình lúc mình rời đi, khi đó hắn mới cầm theo mấy túi nước trống không rời đi.

Cảm giác không an toàn nghiêm trọng, khiến hắn đối với tất cả cái ăn của mình đều vô cùng cẩn thận.

Loại đồ uống như nước này, càng nhất định phải đích thân làm mới yên tâm.

Về phần hai hộ vệ tiêu cục kia, Trương Vinh Phương đã giao hẹn với bọn họ, chờ đến Đàm Dương rồi sẽ đưa cho mỗi người hai lượng.

Trong xe, Dương Hồng Diễm nhìn Trương Vinh Phương dần dần tiến vào rừng, khe khẽ thở dài.

So với trước kia chỉ có một mình nàng đi nhập hàng, hôm nay không thể không nói là có Trương Vinh Phương đi theo, đúng là an tâm hơn rất nhiều.

Những thứ khác không nói, chỉ cần Trương Vinh Phương đứng ở nơi đó, thân hình cường tráng có thể tạo nên cảm giác an toàn không nhỏ.

Ngay sau khi Trương Vinh Phương rời đi.

Hai hộ vệ tiêu cục kia cũng tự giác tới gần xe trâu một tí, hai người đều tự cầm Khai Sơn đao, lấy tiền làm việc, bọn họ vẫn rất chuyên nghiệp.

Chính lúc này.

Cách quan đạo nơi thương đội ở ngoài vài dặm.

Trên một sườn núi hình mồ, mười mấy bóng dáng cường tráng mặc áo cũ nhiều màu, tất cả đều dùng vải xám che mặt, xuất hiện ở trên sườn dốc.

Người đứng ở hàng đầu có vóc dáng cao to vạm vỡ, chòm râu đen trên mặt, ngay cả cái che mặt đều có chút che không được.

Chính là Kỳ Sơn đạo nhân dẫn người qua đây cướp người.

“Bên thương đội ta đã âm thầm phối hợp rồi, hộ vệ Hắc Lang tiêu cục thấy chúng ta qua đó, sẽ âm thầm phối hợp.

Không nên động vào xe vận chuyển, bắt được người liền đi, đã rõ chưa?”

“Rõ!”

Những người còn lại đều lên tiếng trả lời.

Bọn họ hơn nửa là gia đình của Kỳ Sơn, gần nửa là võ nhân tu đạo của Thanh Hòa Cung.

Đám người kia đều lấy ra một cây gỗ thô từ phía sau lưng.

Bản thân Kỳ Sơn cũng lấy ra một cây gỗ to bằng cánh tay, hắn ta chủ tu côn pháp gia truyền, dựa vào võ công của Thanh Hòa Cung, hơn nữa trời sinh lực mạnh.

Thế nên lần này coi như là Hắc Lang tiêu cục động thủ chống lại thật, mặc kệ chuyện thương lượng trước, hắn ta cũng nắm chắc bắt được người về tay.

“Đi thôi. Động tác phải nhanh lên!”

Nhất thời, đoàn người bước nhanh nhằm phía nơi thương đội ở.

*

Ục ục ục.

Từng chuỗi bọt nước theo suối nước chảy về hạ du.

Trương Vinh Phương ngâm túi nước trong nước, vừa lấy nước, tiện thể vừa tẩy rửa bên ngoài túi nước.

Vị trí lấy nước cách chỗ nghỉ ngơi của thương đội khoảng hai dặm đi đường.

Hắc lừa lấy nước, vừa suy nghĩ về điểm khác lạ của Trương Tân Thái và sư phụ Trương Hiên.

Bọn họ tuyệt đối có chuyện gì đó gạt mình, muốn mình mang tẩu tử rời khỏi, mơ hồ có ý như dàn xếp hậu sự.

Lấy nước xong, hắn đeo túi nước phía sau eo, đứng lên.

Chính lúc này, mấy hộ vệ cùng đi lấy nước cách đó không xa, một người trong đó rút mạnh Khai Sơn đao trong tay, đánh trúng một con thỏ mập đang chạy trong rừng.

Mấy người cười ha ha đi qua, nắm con thỏ bị chuôi đao đánh ngất.

“Nếu không ta cũng kiếm chút thổ sản vùng núi về, để tiện ăn trên đường?” Trong lòng Trương Vinh Phương khẽ động.

Lấy thân pháp của hắn, kiếm chút thổ sản vùng núi vẫn không thành vấn đề.

Nhìn những người kia cười hì hì cầm thỏ, lập tức bắt đầu lột da lấy nội tạng.

Trương Vinh Phương tức khắc quyết định, tìm kiếm ít con mồi ở gần đấy.

Cầm theo túi nước, hắn xoay người đi về phía cánh rừng ở bên cạnh dòng suối.

Đương nhiên, trước đó hắn vẫn theo quy củ cũ, đi một vòng xung quanh kiểm tra có nguy hiểm gì không.

Dù sao hắn đã đáp ứng sư huynh, phải bảo vệ tẩu tử.

Mà lần này nếu như hành xử của sư huynh sư phụ có kỳ quái, dọc theo đường đi hắn đương nhiên phải càng cẩn thận mới được.

Đi vào trong rừng, Trương Vinh Phương trở tay gỡ xuống nguyện luân, tiện tay phủ vải vóc bao bên ngoài lên chạc cây.

Chương 135: Lộ sơ hở

Vù.

Hắn nhẹ nhàng vung lên, lưỡi dao nguyện luân sắc bén nhất thời xoay tròn.

Hai chữ viết vừa mới được khắc lên, theo tia sáng trong rừng từ từ không rõ.

Keng.

Thân luân đột nhiên tĩnh lặng, hiện ra hai chữ Ly Thương.

Tiếng chưa dứt, thân hình Trương Vinh Phương đã biến mất tại chỗ, im hơi lặng tiếng, biến mất vào rừng.

*

Trong núi rừng.

Kỳ Sơn nhanh chóng dẫn đội phóng về hướng phía thương đội.

Từng thân cây cao to xẹt qua bên cạnh hắn ta, trong rừng phía trước mơ hồ có thể thấy bóng dáng xe trâu của thương đội.

“Chính là ở phía trước, chuẩn bị! Bắt được người rồi thì không nên dừng lại, bất kỳ người nào cướp giật hàng hóa tiền bạc, nghiêm trị không tha!”

Kỳ Sơn ra mệnh lệnh một lần cuối cùng.

“Rõ!”

Những người còn lại đều lên tiếng trả lời.

Đúng lúc này, bên trong rừng phía trước bỗng nhiên lao ra một người.

Đó là một đạo nhân trẻ tuổi, vóc người cường tráng, tay cầm một vũ khí viên luân quái dị.

Đạo nhân liếc nhìn đoàn người Kỳ Sơn.

“Hử?” Đối phương nghi ngờ: “Kỳ Sơn sư huynh? Ngươi đây là…?”

Không trách hắn có tầm mắt tốt, mà là vóc người đó của Kỳ Sơn, bộ râu đen lớn đặc điểm đó thực sự quá rõ ràng.

Thế nên Trương Vinh Phương liếc mắt liền nhận ra đối phương.

Kỳ Sơn cũng là sững sờ.

Theo bản năng sờ lên trên mặt mình, may mà vẫn còn mặt nạ.

"Ngươi nhận nhầm người rồi, ta không phải Kỳ Sơn."

Hắn ta theo bản năng phản bác.

"…" Trương Vinh Phương không nói nên lời. Hắn nhìn chằm chằm chòm râu của đối phương, không nói thêm gì.

Kỳ Sơn tức khắc biết mình để lộ sơ hở.

Hắn ta đỏ mặt, nổi giận kéo mặt nạ.

"Mẹ! Đeo cái mặt nạ rách này có tác dụng quái gì! Đeo cũng như không đeo!" Kỳ Sơn tức giận nói.

"Các ngươi đều bỏ khăn che mặt xuống cho ta, dù sao mang cũng vô dụng!" Hắn ta cảm thấy mình không công bằng, phất tay quay người quát lớn với xung quanh.

Đám người hai mặt nhìn nhau, ai cũng không có động tác gì.

Nói đùa gì vậy, với hình thể nọ, bộ râu nọ của Kỳ Sơn, có đeo hay không cũng là như nhau.

Nhưng bọn họ lại khác.

Bọn họ đeo vẫn có thể che giấu thân phận mình.

Thấy không ai nghe lời, Ký Sơn đứng dậy đang định phát tác, nhưng lại nhìn Trương Vinh Phương đang ở trước mắt.

Hắn ta cũng không nhiều lời.

"Quên đi, mặc dù không biết ngươi sao lại chạy qua bên này, nếu gặp, như vậy…"

Hắn ta tức khắc giơ lên côn gỗ, chỉ hướng Trương Vinh Phương.

"Không muốn chết thì thành thật đi với ta một chuyến đi."

“Kỳ Sơn sư huynh, ngài đây là muốn… động thủ với ta?” Trương Vinh Phương kinh ngạc nhìn Kỳ Sơn, cùng mọi người sau lưng.

*

Phụ cận huyện Hoa Tân, trong một khe núi tên dốc Địa Long.

Lúc này mười mấy nam nữ quần áo khác nhau hội tụ.

Trần Liên Thanh che mặt đứng trên một tảng đá, nhìn quét toàn bộ xung quanh.

“Vừa mới nhận được tin tức, huyện còn lại đều chuẩn bị thỏa đáng rồi, cũng chỉ còn lại có huyện chúng ta.”

“Bên phía chúng ta, ở trong thành có thể điều động khoảng chừng hai trăm người, đều phân tán ở các nơi trong thành.” Một nam tử dáng dấp văn sĩ mở miệng.

“Các làng thôn trấn ngoài thành, có thể điều động hơn ngàn người. Nhưng thiếu vũ khí, nếu đánh qua đó thật thì sẽ thua thiệt.” người còn lại nói.

“Một quản sự và tuần tra của kho quân giới đều là người của chúng ta. Điểm ấy yên tâm. Hiện tại đối thủ chủ yếu của chúng ta là huyện đốc Đồ Mộc Cáp Nhĩ. Người này là thủ tướng Ngũ Phẩm cung đình, một khi để cho hắn ta mặc giáp, chúng ta không ai có thể đỡ nổi.” Trần Liên Thanh trầm giọng nói.

Cao thủ Ngũ Phẩm mặc giáp khiêng vũ khí, mượn sức ngựa xung phong tiến lên, uy lực kia, ngẫm lại liền thấy đáng sợ.

“Bên phía trú quân, có một phần ba là nội ứng của chúng ta, chúng ta phải tập trung hảo thủ, trước tiên giải quyết Đồ Mộc Cáp Nhĩ, mới có thể trấn áp trú quân trong thời gian nhanh nhất.” Trần Liên Thanh giải thích rõ ràng.

“Ai tới ra tay? Bên phía huyện nha có địa hình phức tạp, còn có bộ khoái bắt người canh giữ bảo vệ, thỉnh thoảng còn có lính tuần tra đinh, dưới có kình nỏ, muốn ám sát Đồ Mộc Cáp Nhĩ quá khó khăn.” Văn sĩ lắc đầu.

“Yên tâm, điểm này mặt trên sẽ tập trung lực lượng giải quyết.” Trần Liên Thanh trầm giọng nói.

Sư phụ đã sắp xếp xong xuôi, do ba vị cao thủ bao gồm cả sư phụ trong đó liên thủ ám sát Đồ Mộc Cáp Nhĩ.

Đồ Mộc Cáp Nhĩ là do Linh đình phái tới trấn áp đốc quân ở huyện Hoa Tân. Chính là người có địa vị cao nhất cả huyện.

Thực lực võ đạo của hắn ta rất mạnh, lại đương lúc tráng niên, chính là thời điểm khó đối phó nhất.

Nhưng khởi nghĩa sắp tới, cho dù có khó khăn cũng phải làm cho bằng được.

Đến lúc đó, lấy sư phụ Trương Hiên dẫn đầu, một Ngũ Phẩm, hai Tứ Phẩm, ba người liên thủ, lại thiết kế đánh lén.

Nếu là sân bãi rộng rãi, thì lấy kình nỏ bắn xa, nhất định có thể làm được.

“Thủ lĩnh, Đồ Mộc Cáp Nhĩ kia… không dễ dàng đối phó như vậy đâu.”

Chương 136: Đường cùng

“Hắn ta tu Thiên Hùng lệnh, chính là võ học của Tuyết Hồng các Linh đình, uy lực cường hãn, người này đã từng là võ tướng lui xuống từ trên chiến trường, một thân võ nghệ giết người thiên chùy bách luyện… cao thủ giang hồ cùng cấp bình thường, một hai người căn bản không phải đối thủ…”

Tuyết Hồng các là tổ chức của Đại Linh chuyên môn thu thập công pháp võ học kỳ dị trong thiên hạ.

Chỉ có võ học cường hãn thực dụng, uy lực tốt chân chính mới có thể được thu vào trong đó.

Trừ cái đó ra, Tuyết Hồng các còn có chức năng nghiên cứu phát minh quân võ càng mạnh hơn.

Nhiều năm qua, lượng lớn công pháp phổ cập quân võ đều được lấy ra từ trong đó, trên chiến trường có trợ giúp cực lớn đối với quân đội Đại Linh.

Võ công quân đội Đại Linh mạng do công pháp, không hề chỉ mạnh mẽ tại trang bị và cung thuật.

Trần Liên Thanh làm sao không rõ Đồ Mộc Cáp Nhĩ có thực lực mạnh mẽ, nghe vậy nàng liền im lặng.

“Bên trên đương nhiên rõ ràng điểm ấy.”

Nàng trầm giọng nói.

“Thế nhưng khó hơn nữa, cũng phải có người đi làm!”

Hai tay nàng nắm lại nắm chặt.

“Phản kháng, chắc chắn sẽ có người chết. Những người chúng ta tụ tập ở chỗ này, làm như vậy là vì cái gì? Lẽ nào trên đường ấy không có ai chết? Lẽ nào bọn họ không sợ?”

Người xung quanh đều trầm mặc, tiếng gió vù vù gào thét trong rừng.

Mặc dù ánh sáng mặt trời mãnh liệt, nhưng giống như không hề có tí độ nóng nào.

“Nếu như không phải là bị ép bất đắc dĩ, ai nguyện ý đi đường này?” Đáy mắt Trần Liên Thanh toát ra tia hận ý.

Giống như nàng, ánh mắt người xung quanh đều lộ ra hận ý.

Mọi người ở đây, nếu như không phải là bị ép tới đường cùng, ai nguyện ý lại đi liều mạng?

Cửa nát nhà tan, thê ly tử tán, phụ mẫu đều mất, gia sản bị đoạt, … vân vân.

Mọi người ở đây, ai mà không bị Linh đình ngang ngược bức đến tuyệt cảnh, thậm chí ngay cả sinh tử của mình đều ngàn cân treo sợi tóc.

“Chư vị… thành bại đều phụ thuộc vào lần này.” Trần Liên Thanh rút ra đoản đao bên hông.

Những người còn lại dừng lại trong chốc lát.

Cũng đều vung lên vũ khí đủ loại kiểu dáng trên người.

Có đao, có côn, còn chủy thủ rỉ sắt, thậm chí còn có cái cuốc.

*

Trong núi rừng cạnh thương đội Bạch gia.

“Ngươi tên Trương Vinh Phương đúng không?” Kỳ Sơn còn có ấn tượng với tiểu đạo sĩ trước mắt.

Trước đây khi hắn ta áp giải Tiêu Thanh Anh xuống núi, nửa đường thiếu chút nữa bị Trương Vinh Phương nhìn thấu.

Khi đó hắn ta đã có ấn tượng sâu sắc với sự nhạy bén của người này.

“Nể tình là đồng môn, ngươi tự trói ngay tại chỗ, không phát ra âm thanh, ta có thể không làm ngươi bị thương.” Giọng Kỳ Sơn hòa hoãn nói.

Trương Vinh Phương nhìn đám người trước mặt, ánh mắt rơi lên mặt nạ trên mặt bọn họ.

Hắn thật sự không muốn động thủ với những người này, khác với Trần Vô Ưu Thiệu gia trước đây.

Giữa bọn họ không cần phải phân ra ngươi chết ta sống.

Nhưng nếu khiến hắn tự trói, từ bỏ tất cả chống cự, đương nhiên hắn không muốn.

“Kỳ Sơn sư huynh hà tất hùng hổ doạ người. Mọi người cùng là đồng môn… có chuyện gì có thể ngồi xuống nói rõ ràng.” Trương Vinh Phương bất đắc dĩ nói.

“Ngươi thật sự không biết hay là giả bộ?” Kỳ Sơn không có rảnh lãng phí thời giờ với đối phương.

Chuyện trò tiếp nữa, hắn ta còn muốn hành động hay không?

Trương Hiên kia toan tính quá nhiều, phải mau chóng bắt người trở về thẩm vấn.

“Quên đi, muốn trách, thì trách số mệnh ngươi không tốt.” Kỳ Sơn không nói nhảm nữa, vung tay lên.

Mặc kệ Trương Vinh Phương có biết chuyện Trương Hiên làm hay không, lần này mang về hắn đều sẽ không có cơ hội sống sót.

Bất luận như thế nào, mưu phản đều là tội lớn khám nhà diệt tộc, hắn thân là đệ tử thân cận của Trương Hiên, một khi bị định tội, cơ bản là không chạy được.

Hắn cũng thế, tất cả thân tộc của hắn cũng vậy, toàn bộ đều phải chết.

Nhất thời, hai hán tử bịt mặt chính diện xông lên.

Trương Vinh Phương né trái né phải, nhất thời cứng rắn khiến hai người không có cách nào gần người được.

Hắn biết Kỳ Sơn là người của Đường Sa giám viện, không muốn triệt để trở mặt với hắn ta. Càng không rõ vì sao đám người này lại chạy đến nơi đây, lại còn ăn mặc che mặt kiểu đó nữa.

Thế nên trong lúc nhất thời hắn không có xuất thủ, chỉ là né tránh.

“Sư huynh, mặc kệ ngươi muốn làm chuyện gì, lần này chúng ta coi như chưa bao giờ gặp nhau, có thể không?”

Trương Vinh Phương vừa né tránh, vừa trầm giọng hỏi.

Sau khi thấy kết cục của Trần gia, hắn không muốn phát sinh xung đột với Đường Sa giám viện.

Hôm nay Đường Sa sắp kế nhiệm cung chủ, lão ta chính là đại biểu cho Thanh Hòa Cung chính thống. Đối nghịch với lão ta, đó chính là đối nghịch với toàn bộ quan phương.

“Ồ? Thân pháp ngược lại không tệ. Khó trách còn dám đứng trước mặt ta kêu to.” Kỳ Sơn nhìn ra Trương Vinh Phương dùng Mê Yên Bộ, nhất thời mặt lộ vẻ vô cùng kinh ngạc.

Chương 137: Bất đắc dĩ

“Chưa bao giờ thấy qua đương nhiên được thôi.” hai tay hắn ta nắm lên trường côn: “Chờ ngươi gục xuống ta liền đáp ứng!”

Còn nói chưa xong, thân hình cường tráng của hắn ta xông lên phía trước, trường côn đánh ra côn pháp gia truyền Bạch Lộ, hắn ta đánh một côn tới hướng đầu Trương Vinh Phương.

Trường côn mười ba cân đánh xuống, tạo ra tiếng rít nặng nề, nếu đập trúng phần đầu người, lấy sức mạnh của Kỳ Sơn, chí ít cũng phải xương sọ lõm sâu, não chấn động mức độ nặng.

Vù!

Trường côn màu nâu cuốn lên lá rụng, tạo nên khí xoáy, mang theo côn pháp dao động kỳ dị, hung hăng nhắm hướng trán bên phải của Trương Vinh Phương.

Ai…

Chỉ một thoáng thở dài một tiếng.

Bộp.

Trường côn hiểm hóc xẹt qua trán đối phương, chỉ thiếu chút nữa, là có thể đập trúng mục tiêu.

Nhưng chẳng biết tại sao, điểm này lại giống như lạch trời, không thể vượt qua.

Trương Vinh Phương bỗng nhiên lùi về phía sau mấy mét, cúi đầu.

“Sư huynh, thật ra… Ta, thực sự… Thực sự…”

Keng.

Nguyện luân trong tay hắn giơ lên cao, ngăn trở trường côn đánh tới.

“Ngươi!!?”

Lực lượng song chưởng Kỳ Sơn điên cuồng ép xuống, nhưng quỷ dị là, bất luận hắn ta ép xuống bao nhiêu sức lực, trường côn vẫn không nhúc nhích tí nào.

“Chỉ là một tên chuột nhắt không Nhập Phẩm!!”

Kỳ Sơn không tin thu về trường côn, một chiêu gặt cỏ lau, quét ngang toàn lực đánh tới.

“Ta xem ngươi trốn đi đâu!!”

Lời còn chưa dứt, hắt ta thấy hoa mắt, lại có thể đột nhiên không còn thấy bóng dáng trước mắt.

“Sư huynh…”

Giọng Trương Vinh Phương thế mà lại yếu ớt truyền đến từ sau lưng của hắn ta.

“Vì sao ngươi cứ không rõ, một người, chỉ có một cái mạng…”

Kỳ Sơn lảo đảo, vẻ mặt không dám tin, run rẩy sờ soạng cổ mình.

Nơi ấy có một cái khe lớn, đang liên tục không ngừng chảy máu ra ngoài, thiếu khí.

Hắn không thể nào hiểu được.

Không thể tin được.

Vì sao một tiểu đạo sĩ tuổi trẻ như vậy, sẽ có thân pháp kinh khủng như thế, sẽ có lực lượng có thể chống đỡ hắn ta xuất thủ…

Hắn ta không rõ…

Bịch.

Kỳ Sơn ngã nhào xuống đất, máu không ngừng lan tràn, theo cây cỏ dưới đáy bùn đất, thấm xuống phía dưới.

Bên tai không ngừng truyền đến từng tiếng kêu thảm thiết.

Trong rừng cây dày đặc.

Cảnh cuối cùng Kỳ Sơn thấy, là một bóng người không tiếng động như quỷ mị, đang nhẹ nhàng tránh thoát một lần rồi một lần công kích của người khác, thu gặt sinh mệnh đám cấp dưới của hắn ta.

Không bao lâu.

Bộ thi thể cuối cùng ngã nằm ngửa xuống đất.

Mặt Trương Vinh Phương không thay đổi cầm nguyện luân.

Trên lưỡi đao của Ly Thương, trên thân luân tất cả đều là dòng máu bắn lên, lúc này sau khi bị oxi hóa, bộ phận đã hiện ra màu đỏ sậm nhàn nhạt.

“Đừng trách ta… Muốn trách, thì trách các ngươi có ác niệm…”

Loại chuyện giết người này, chỉ cần có lần đầu tiên, liền chắc chắn sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba… Thậm chí nhiều hơn.

Mà một khi giết Kỳ Sơn, hắn nhất định phải giết chết tất cả mọi người ở đây.

Bằng không để lộ bí mật, phiền phức càng nhiều.

Chênh lệch tốc độ to lớn, khiến hắn rất dễ dàng liền làm được chuyện này.

Hắn nhẹ nhàng dùng quần áo của thi thể chà lau vết máu dính lên trên Ly Thương, sau đó xoay người, yên lặng rời khỏi.

Hắn thật sự không muốn giết người.

Nhưng người khác cứ muốn thương tổn hắn.

Để không bị thương tổn, hắn không thể làm gì khác hơn là ra tay tiêu trừ nguồn gốc của sự tổn thương.

Thật ra suy nghĩ kỹ một chút, nói chuyện cũng tốt.

“Trên đời này, người muốn thương tổn người khác ít đi, liền càng sẽ hòa bình yên ổn. Thế nên ta đang làm việc tốt.”

“Ta không muốn sống trong thế giới luôn luôn phòng bị người khác. Thế nên chỉ có thể diệt cỏ tận gốc rồi…”

Trương Vinh Phương hôm nay giết người, trong lòng đã không hề run sợ giống như lúc mới đầu.

Có vũ khí sắc bén, phối hợp tốc độ thân pháp quỷ dị, cho dù là người có khí lực mạnh hơn hắn, chỉ cần tốc độ chậm hơn hắn, liền tất nhiên sẽ thất bại thảm hại.

Rất nhanh, Trương Vinh Phương trở lại bên cạnh thi thể Kỳ Sơn, cấp tốc bắt đầu thu thập túi tiền của mọi người.

Đáng tiếc, có lẽ là bởi vì bọn họ biết trước khi đi muốn làm gì, thế nên đều đã cất kỹ túi tiền, không có mang theo bên người.

Trương Vinh Phương tìm mười mấy người, mà chỉ tìm được hai túi tiền.

Mà trong hai trong túi tiền đó, cộng lại cũng chỉ có bốn lượng bạc. Cũng chỉ khó khăn đủ để trả tiền thuê hai hộ vệ tiêu cục thôi.

Càng đáng giá tiền hơn chút, vẫn là những vũ khí trên người họ.

Đáng tiếc những vũ khí này Trương Vinh Phương không có cách nào khác mang đi bán.

Hắn chỉ có thể lựa lựa chọn chọn, lấy đi một thanh đoản kiếm thiếp thân từ trên người Kỳ Sơn.

Cấp tốc ném toàn bộ thi thể đến mặt trái sườn núi, lúc này hắn mới vòng một vòng, trở lại bên bờ suối, tẩy rửa toàn thân một lần.

Từ đầu tới đuôi, bởi vì tốc độ thân pháp của hắn tiếp cận cấp bậc Ngũ Phẩm, dẫn đến toàn bộ từ đầu đến cuối không bị một chút tổn thương nào.

Chương 138: Tinh thần thượng võ

Tuy đám Kỳ Sơn có nhiều người, nhưng ở trong núi rừng hoàn toàn không hình thành vòng vây kín hữu hiệu.

Mỗi một lần giao thủ, bọn họ tối đa cũng chỉ là hai người đồng loạt ra tay.

Nói một cách khác, thật ra Trương Vinh Phương vẫn chỉ tương đương với lấy một đánh hai.

Dưới hạn chế địa hình, còn có hạn chế độ phối hợp ăn ý của đối phương, dẫn đến hơn mười người hoàn toàn không cản nổi tốc độ của Trương Vinh Phương.

Vật có thể dùng để ngăn trở nhiều lắm.

Không bao lâu, hắn trở lại đoàn xe. Như không có chuyện gì xảy ra hắn trở lại vị trí sau lưng trâu.

Dương Hồng Diễm đang dùng một miếng vải sạch sẽ, trải ra đặt quế hoa cao, bánh ngọt, bánh hạt thông, bánh nhân thịt vân vân các loại bánh đã chuẩn bị từ sớm lên.

Bên cạnh vẫn còn đặt hai bình rượu.

Một cái là màu đỏ, một cái là màu trắng.

“Ở đây còn có phần rượu nho nhỏ, cùng rượu sữa ngựa đen. Vinh Phương đệ cũng tới ăn chung đi.”

Dương Hồng Diễm dịu dàng mời.

Trương Vinh Phương tiến lên, trả lại túi nước.

“Vậy thì đa tạ tẩu tẩu rồi.”

Mùi rượu thoang thoảng, trong lúc nhất thời giống như đè xuống mùi máu tươi nhàn nhạt trên người hắn.

…

Đàm Dương.

Trên bình nguyên rộng mênh mông chỉ thấy bắt đầu không thấy điểm cuối, một tòa thành trì đứng sừng sững dựa gần với Hồng sơn.

Tường thành cao hơn ba mươi mét bao quanh thành trì một vòng, bốn phía có xây hai tòa thành phụ.

Tám mặt mỗi mặt đều có mười thôn trấn hoặc lớn hoặc nhỏ bảo vệ xung quanh.

Mỗi ngày mỗi đêm đều có lượng lớn tài vật nông sản ra vào nơi này.

Ở đây so với phủ thành khu Bình Dư cũng chỉ là hơi kém hơn chút.

Chỉ riêng lượng dầu thắp đèn cầy mà thành thị không đêm tốn mỗi ngày đều là một con số thiên văn đối với người bình thường.

Sau khi thương đội Bạch gia đến Đàm Dương, Trương Vinh Phương đi theo Dương Hồng Diễm bắt một chiếc xe trâu, rất nhanh đã tìm được phụ mẫu của Dương Hồng Diễm đến bên này từ sớm.

Hai người đã sớm thuê được một căn phòng ở nơi này.

Trương Vinh Phương thu xếp ổn thỏa xong cho tẩu tử, không có ở lại mà đi thẳng đến phân bộ của Đại Đạo Giáo ở Đàm Dương, Minh Kính Cung.

Mặt trời chiều ngả về tây.

Lưng Trương Vinh Phương đeo nguyện luân, bước nhanh đi qua ba khu vực lớn của Đàm Dương. Hắn hỏi thăm tìm đường ở xung quanh, vất vả lắm mới tìm được chỗ của Minh Kính Cung trước khi mặt trời xuống núi.

“Làm phiền thông báo một chút, Trương Ảnh đạo nhân Thanh Hòa Cung, đến đây chuyển tịch.”

Quy mô của Minh Kính Cung nhỏ hơn của Thanh Hòa Cung một xíu, Trương Vinh Phương giao thư tín văn điệp sư phụ đã chuẩn bị xong trước đó cho đạo nhân giữ cửa xong, rồi hơi kiểm tra tỉ mẩn ở bên ngoài.

Tòa đạo cung này tổng cộng chỉ có năm kiến trúc, khoảng cách giữa các kiến trúc sát sao, tường đỏ bao quanh bốn phía, bên trong có rất nhiều, trên một ít đầu tường thậm chí còn có mảng lớn bóng cây và dây thường xuân mọc ra.

Trước cửa đạo cung là một đoạn thềm đá trăm cấp, lúc này có thể thấy trên thềm đá có không ít du khách hành hương ra ra vào vào.

Không bao lâu sau, đạo nhân trông cửa đi ra, chắp tay hướng Trương Vinh Phương.

“Mời sư huynh đến, cần phải qua bên liêu phòng đăng ký trước.”

“Làm phiền đạo hữu.” Trương Vinh Phương đáp lễ, sau đó đi theo đạo nhân tiến thẳng vào bên trong.

Vào đại môn, đầu tiên là một quảng trường đá trắng với tầm nhìn bao la.

Mặt sàn của quảng trường có dùng đá tảng để bày ra một Thái Cực đồ khổng lồ.

Trong đó hai đạo nhân đang giao thủ luân phiên qua lại giữa Thái Cực đồ.

Trương Vinh Phương lia mắt nhìn đại khái, thân thủ tốc độ của hai đạo nhân ấy, hẳn là trên dưới Tam Phẩm.

Họ dùng Nhạc Hình Phù cơ bản nhất.

Ở bên cạnh có một đám đệ tử đạo nhân vây xem, thỉnh thoảng trầm trồ khen ngợi.

Rõ ràng đây không phải trận thi đấu chính quy gì cả, nói không chừng là lén luận võ.

Đạo nhân dẫn đường thấy thế, bèn cười giải thích.

“Đây là lần đầu tiên sư huynh đến Đàm Dương đúng không?”

“Tại sao lại nói thế?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Bởi vì ở nơi Đàm Dương này, tinh thần thượng võ nồng hậu, bất luận là phú hộ thân hào thế gia, đều thích đưa đệ tử môn hạ mình vào các môn các hộ.

Minh Kính Cung ta, ở chỗ này cũng là đại phái số một số hai.”

Trương Vinh Phương nhất thời thấy hiếu kỳ. Nếu muốn ổn định ở đây, đương nhiên phải biết tình huống nơi đây trước cái đã.

“Vậy xin hỏi đạo huynh, môn phái ở Đàm Dương này thì nói như thế nào?”

“Đàm Dương võ lâm, môn phái ấy hả, trừ những bang phái tạp nham và các võ sư quyền quán ra, môn hộ lớn nhất có bốn cái.

Theo thứ tự là, Đại Dương Tự, Thiên Toàn Cung, Minh Kính Cung ta, cùng với Hắc Thập Giáo.” Đạo nhân dẫn đường giải thích.

“Tứ đại môn phái ấy, chính là thế lực phân công quản lý bốn khu lớn của cả Đàm Dương. Mà khu trung tâm, thì là do Thiên Hộ sở Đàm Dương duy trì trật tự.

Chương 139: n tình

Đương nhiên, thực lực thế lực Thiên Hộ sở không ai bằng, mấy nghìn trú quân trấn áp, là nơi duy trì trật tự của cả Đàm Dương. Thiên Hộ đại nhân là Cửu Phẩm nổi tiếng, vũ lực đã không còn gì để nói nữa.

Mà Đại Dương Tự đương nhiên là tương ứng với Phật môn, Thiên Toàn Cung là Chân Nhất Giáo, Minh Kính Cung ta tương ứng với Đại Đạo Giáo, Hắc Thập Giáo là mấy người Hồ Tây tóc vàng mắt xanh thờ phụng, cao thủ cũng có không ít."

"Thì ra là thế…" Trương Vinh Phương gật đầu hiểu ra.

"Thế nên, bởi vì Đàm Dương ta có tinh thần thượng võ cực nồng, thường xuyên có lôi đài tỷ võ thiết lập tiền thưởng, tìm người đánh lôi đài.

Người thắng có thể nhận được tiền thưởng xa xỉ, ký kết hợp đồng thuê mướn đắt đỏ, hoặc cố vấn gia tộc, hoặc hộ vệ phú thương, hoặc giáo sư đại tộc. Đãi ngộ không thể bảo là không nhiều.

Ta xem sư huynh cũng là võ tu phải không?"

Đạo nhân dẫn đường mỉm cười hỏi.

"Đúng thế." Trương Vinh Phương mỉm cười gật đầu.

"Vậy thì đúng rồi. Có cơ hội sư huynh cũng có thể ra ngoài dạo chơi, thỉnh thoảng trong thành này sẽ có thiết lập lên lôi đài.

Chẳng qua là phải cẩn thận, lôi đài thường xuyên phải ký giấy sinh tử, Đại Linh tôn trọng tập tục quy củ của các giáo phái, một khi đã ký tên vào giấy sinh tử trên lôi đài, thua chết thế nào, quan phủ đều sẽ không để ý." Đạo nhân dẫn đường có lòng tốt nhắc nhở.

"Đa tạ đạo huynh nhắc nhở." Trương Vinh Phương gật đầu cười nói.

Không bao lâu sau, hai người một trước một sau đi tới liêu phòng.

Chấp sự liêu phòng Từ Đào là một người Hồ Tây to tròn mập mạp, da trắng, một nhúm râu vàng vàng trên môi khá là dễ thấy.

Khi Trương Vinh Phương vào liêu phòng thì người này vẫn còn đang cầm bức thư giới thiệu kia tinh tế kiểm tra.

“Hừm… nếu là tới từ bên Thanh Hòa Cung, vậy thì nhập võ tu trước đi. Trương Hiên lão ca giới thiệu nha, đi Tuần Chiếu phòng giữ chức thế nào?”

Hắn thậm chí còn không hỏi phẩm cấp của Trương Vinh Phương đã trực tiếp mỉm cười nói.

Trương Vinh Phương vừa nhìn liền biết là sư phụ đã sớm chuẩn bị ổn thỏa rồi.

Hắn vội vã ôm quyền chắp tay.

“Đệ tử nguyện ý. Đa tạ sư thúc dàn xếp. Xin hỏi sư thúc xưng hô như thế nào?”

“Ta họ Từ tên Đào, đạo hiệu Trọng Ngôn, trước đây thiếu Trương Hiên lão nhi một cái ân tình, hôm nay nếu ngươi đã tới, ta là trưởng bối, nên dàn xếp thỏa đáng.”

Từ Đào vuốt chòm râu cười tủm tỉm nói.

“Vậy thì đa tạ sư thúc!” Trương Vinh Phương ghi nhớ danh hiệu đạo hiệu của đối phương. Xem ra ở Minh Kính Cung, e là phải làm phiền vị trưởng bối trước mắt này nhiều hơn rồi.

“Không cần khách khí.” Từ Đào nhanh chóng chuyển đạo tịch cho Trương Vinh Phương, sau đó phái người dẫn hắn đi sắp xếp nơi ở.

Đợi tới sau khi Trương Vinh Phương rời đi, hắn lại cầm bức thư kia lên, vuốt chòm râu.

Thật ra quan hệ giữa hắn và Trương Hiên chỉ là bình thường, nhưng giống như hắn nói đó, trước đây hắn thiếu Trương Hiên một cái ân tình.

Mà hôm nay, hỗ trợ an trí đạo tịch, sắp xếp chức vụ, như vậy, phần ân tình này coi như là trả hết.

“Sư phụ, vậy vị Trương Ảnh sư huynh đó, nếu sau này có tìm đến…” Đệ tử tiểu Vân bên cạnh nhỏ giọng dò hỏi.

“Không cần để ý tới. Hỗ trợ chuyển đạo tịch, dàn xếp chức vụ đã đủ để trả ân tình năm đó rồi. Ha, đầu năm nay người muốn đến Minh Kính Cung giữ chức nhiều lắm. Có mấy ai là vào được?

Tiểu tử ngươi chờ dàn xếp ổn thỏa đi, dĩ nhiên là hiểu được ân tình ta trả nặng cỡ nào rồi.”

Việc dàn xếp đạo tịch và chức vụ ấy, nếu như lấy ra đi trao đổi với người khác, không có một hơn một nghìn lượng trở lên thì đừng hòng nghĩ tới.

“Ta hiểu rồi.”

Bên kia, Trương Vinh Phương cấp tốc thu xếp ổn thỏa trong phòng đệ tử, để hành lý xuống.

Rồi hắn bắt đầu tham quan xung quanh toàn bộ Minh Kính Cung.

Quả nhiên giống như lời đạo nhân dẫn đường đó nói, nơi này khắp nơi đều là đạo nhân tranh đấu tỷ thí với nhau.

Thỉnh thoảng thậm chí còn có thể thấy có khách hành hương và du khách tỷ thí với nhau.

Có điều nhìn tổng thể thì đa số đều là không có phẩm cấp, hoặc là có tốc độ ra tay của Nhị Phẩm Nhất Phẩm, so với Thanh Hòa Cung thì mạnh hơn không ít, nhưng vẫn có hạn như nhau thôi.

Đi dạo quanh một vòng, Trương Vinh Phương không chần chờ nữa, đi tìm tới điện Linh Quan trước tiên.

Điều khác lạ bên phía sư phụ sư huynh khiến trong lòng hắn có chút lo lắng.

Hiện giờ trên mặt phù pháp của Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển hắn đã vào Nhị Phẩm.

Vừa lúc có thể đi xác định đẳng cấp giữ chức.

Trương Vinh Phương rất rõ ràng, mặc dù hiện nay mình có tốc độ thân pháp của Ngũ Phẩm, nhưng nếu bị kéo dài khoảng cách ra, một bộ cung tên đã có khả năng lấy được mạng của hắn rồi.

Mà muốn dựa vào võ công đơn độc để chống lại tên nỏ hỏa khí, không mặc vào cả bộ trọng giáp phòng hộ, đó là nghĩ cũng đừng nghĩ.

Chương 140: Định phẩm

Mà nguyên bộ trọng giáp, Linh đình quy định, chỉ có giữ chức tướng lĩnh trong quân đội mới có tư cách mặc vào.

Trong đạo môn, một ít tăng nhân đạo nhân giữ chức võ tướng không hề thiếu.

Thế nên thông qua đạo tịch giữ chức trong quân đội, sau đó nhận được tư cách mặc giáp mới là chính đạo.

Hơn nữa, cố hết sức leo lên địa vị cao, nắm giữ nhiều tài nguyên quyền thế hơn thì mới có thể nhận được tích lũy thuộc tính, mới có thể tiếp xúc đến càng nhiều võ học thượng thừa hơn.

Khác với võ học phẩm chất thấp, võ học thượng thừa không có người cầm tay chỉ bảo, sai một tí thôi đều có thể sẽ kém cả ngàn dặm.

Đây không phải thu thập võ học bí tịch là hữu dụng đâu.

Không chần chờ nữa.

Trương Vinh Phương tìm đúng điện Linh Quan, bước nhanh vào trong đó.

So với điện Thần Tài và điện Huyền Tâm, dòng người ở điện Linh Quan thưa thớt, giữa cửa lớn và tượng thần có đặt một cái lôi đài hình vuông.

Lôi đài cao một mét, dùng từng thanh gỗ tròn để xây thành, bốn phía có cột gỗ bao sắt và da lông động vật.

Phía bên phải lôi đài, một lão đạo chính ngồi dựa vào bên tường ngủ gà ngủ gật. Hai tên đạo sĩ đang nhỏ giọng nói chuyện phiếm.

Một người trong đó nhìn thấy Trương Vinh Phương vào cửa, vội vàng đứng lên.

“Vị sư huynh này, có phải là có chuyện?”

“Tại hạ đến đây xác định đẳng cấp.” Trương Vinh Phương nói thẳng.

Cho tới bây giờ, phù pháp Phá Hạn của hắn có Nhạc Hình Phù và Triều Khí Phù, trước định Nhất Phẩm đã, sau đó chờ một thời gian rồi lại xác định đẳng cấp Nhị Phẩm cũng không thành vấn đề.

Xác định đẳng cấp xong, là có thể đi Thiên Hộ sở giữ chức. Như vậy coi như là có viên chức, mặc dù chỉ là viên chức cấp thấp nhất nhưng đây là khởi đầu.

"Xác định đẳng cấp à." Đạo sĩ đó gật đầu, theo thói quen, hắn ta xoay người chạy ra phía sau tượng thần.

Không bao lâu sau, hắn ta mang theo một đạo nhân trung niên hai mắt lờ mờ mông lung đi ra.

Đạo nhân trung niên kia lấy sức dưới chân lên lôi đài, vẫy tay với Trương Vinh Phương.

"Định mấy phẩm?"

"Nhất Phẩm." Trương Vinh Phương trả lời, tiến lên phía trước nhảy lên lôi đài theo.

"Phí xác định đẳng cấp mười lượng, lát nhớ đưa trước." Trung niên đạo nhân nhắc nhở.

"Vâng."

"Bao nhiêu tuổi?"

"Mười bảy."

"Luyện võ đã bao lâu rồi?"

"Một năm rưỡi."

"Ha ha." Đạo nhân trung niên cười, lười nói lời vô ích.

Nhìn vết chai trên tay tiểu tử đối diện, không khổ luyện năm năm trở lên thì cơ bản là không được như thế. Với cái đó mà còn không thấy ngại nói một năm rưỡi lên Nhất Phẩm, chém gió thì cũng đừng có quá đáng như thế chứ.

Chả có tính chân thật nào cả, người khác cũng sẽ không tin.

Về phần số tuổi, ngươi nói bao nhiêu tuổi thì là bấy nhiêu đi, mình vui vẻ là tốt rồi.

Hắn ta cũng lười hỏi lại, Nhất Phẩm không có cơ sở mười năm khổ luyện thì đừng hòng nghĩ gì nữa, chớ nói là chi phí của

các loại dược liệu và thức ăn bổ khí huyết kia chứ.

Một lát sau, Trương Vinh Phương đi ra điện Linh Quan, trong tay có thêm một phần công văn chứng thực Nhất Phẩm, bên trên có dấu ấn của người làm chứng.

Mà trả thêm mười lượng bạc.

Đến tận đây, trên người hắn chỉ còn lại có năm lượng bạc cuối cùng thôi…

Vì các loại chi tiêu trên đường, hắn không để lại chút tiền thừa nào cả.

Chẳng qua có công văn Nhất Phẩm rồi, hắn có thể trực tiếp đi Thiên Hộ sở giữ chức nhận bổng lộc.

Đến lúc đó nếu như có thể lấy được thực thiếu, thì càng có thể mò được tiền bạc.

Dù sao, bây giờ hắn là Trương Ảnh người Bắc, mà không phải Trương Vinh Phương Man Nho.

*

Trong Tuần Chiếu phòng.

Chủ phòng Khai Sơn đạo nhân nghiêng chân đặt ở trên bàn, trên mặt đậy một cái mũ tròn, đang ngủ gật.

Cộc cộc cộc.

Bỗng bàn bị gõ vang.

Khai Sơn đạo nhân tháo mũ xuống, híp mắt nhìn người trước mặt.

“Từ Đào? Có việc gì thế?”

Người đến là chấp sự liêu phòng Từ Đào.

“Giúp ta nhét một người.” Từ Đào đưa qua một cái công văn.“Ta nhớ bên ngươi vừa lúc thiếu hai nhân thủ đúng không?”

“Đã bổ sung đủ rồi.” Khai Sơn ngáp một cái.

“Hai người bổ sung đủ là ai thế?”

“Từ Thành Kinh và Liêu Dũng.”

“Liêu Dũng có tư cách? Không phải Tuần Chiếu phòng thấp nhất phải là nhất phẩm sao?” Từ Đào nhíu mày.

“Miễn cưỡng có, đây không phải là sắp đến Nhập Phẩm rồi sao? Thật ra thì ta cũng đang do dự, có nên thu hay không.” Khai Sơn tỉnh táo lại, cẩn thận hồi đáp.

Tất cả mọi người muốn vào Tuần Chiếu phòng, chủ yếu là bởi vì bên này có thể đề cử danh sách tạm giữ chức cho Thiên Hộ Sở và Tập Hiền viện.

Phần lớn người đến Tuần Chiếu cũng là vì muốn mượn nhờ sân khấu này, sau đó đi vào quan trường.

“Bỏ tên của Liêu Dũng ra, thêm người của ta.” Từ Đào đưa văn thư qua nói.

“Này… Không phù hợp quy củ thì sao?”

Khai Sơn đạo nhân có chút do dự, Liêu Dũng cũng đã tặng lão ta không ít tiền.

“Làm theo lời ta bảo là được. Trả nhân tình.” Từ Đào không nhịn được nói.

Chương 141: Cô đơn

“Được, biết rồi.” Khai Sơn đạo nhân biết vị trí này của mình cũng là dựa vào Từ gia mới có thể ngồi vững vàng, cũng chỉ có thể đáp ứng ngay.

Lão ta lấy một phần danh sách ra từ trong ngăn kéo, tìm được tên Liêu Dũng cuối cùng trong đó, dùng bút than nặng nề gạch một đường.

Sau đó một lần nữa ghi thêm tên Trương Ảnh trong văn thư.

*

*

*

Màn đêm buông xuống.

Bên trong phòng đệ tử Minh Kính Cung.

Trương Vinh Phương đứng trên bãi đất trống ở trước cửa phòng mình, ngửa đầu nhìn trăng sáng ở phía xa.

Hắn nghĩ đến sư phụ Trương Hiên, sư huynh Trương Tân Thái, không biết hôm nay như thế nào.

Trừ tỷ tỷ Trương Vinh Du của nguyên thân ra, hẳn chỉ có vẻn vẹn sư phụ Trương Hiên và sư tỷ Triệu Đại Thông là hắn có thể cảm nhận được một tia tình người ấm áp.

Mà hôm nay đến Đàm Dương này, hắn chưa quen cuộc sống nơi đây, lại trở thành một người cô đơn…

“Mới tới?”

Một nữ tử trẻ tuổi bưng chậu gỗ lấy nước bên cạnh đang tò mò nhìn sang bên này.

“Chỗ cách vách bên cạnh ta đã rất lâu rồi không có người ở, hôm nay đột nhiên có hành lý chuyển đến, mãi cho đến lúc này mới biết vị sư đệ này tới.”

Nàng kia cười nói, hình như tính cách tương đối sáng sủa hướng ngoại.

“Tại hạ Hạ Dung Dung, người địa phương ở Đàm Dương. Sau này sẽ ở gần làm hàng xóm rồi, mời chiếu cố nhiều hơn.”

“Trương Ảnh, tới từ huyện Hoa Tân, gặp qua Hạ sư tỷ.” Trương Vinh Phương chắp tay nói.

Hắn mượn ánh trăng đánh giá Hạ Dung Dung, đối phương ở bên trong đạo cung này, rõ ràng ở trong phòng đệ tử, nhưng lại không mặc đạo bào. Có chút kỳ quái.

“Rất thắc mắc tại sao ta không mặc đạo bào sao?” Hạ Dung Dung cười nói.

Dung mạo nàng không kém, mày kiếm mặt trái xoan, hai mắt sáng ngời trong suốt, hợp với một thân thắt lưng quần dài màu trắng, lộ ra vẻ tươi đẹp.

Bắt mắt nhất vẫn là một đầu tóc dài đen nhánh thả ở sau lưng, rũ xuống bên hông, buộc giữa tóc một sợi tơ màu trắng.

“Là có chút kỳ quái.” Trương Vinh Phương không phủ nhận.

“Ở bên trong Minh Kính Cung, trừ người đảm nhiệm chức vụ ra, hoặc là ngày lễ, nghi thức cố định, ngày thường thì có thể không mặc đạo bào.” Hạ Dung Dung giải thích.

“Có phải trên đường ngươi tới đây cũng thấy không ít khôn đạo không mặc đạo bào như thế hay không?”

Trương Vinh Phương sửng sốt, ngay sau đó nhớ lại, thật đúng là vậy.

“Thì ra là như vậy, đa tạ sư tỷ giải thích nghi hoặc.”

“Không khách khí.” Hạ Dung Dung lặng lẽ đánh giá nam tử trước mắt.

Thân hình cường tráng và đường cong cơ bắp hình giọt nước thế kia, trong mắt hiện lên không ít thắc mắc.

“Sư đệ mới đến Đàm Dương, còn chưa đi dạo hết chỗ này đúng không? Nếu không ngày mai ta dẫn ngươi đi dạo xung quanh nhé? Dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi.” Nàng đề nghị.

“Ách… Làm sao không biết xấu hổ như thế được?” Trương Vinh Phương có hơi không thích ứng được sự nồng nhiệt của đối phương.

Hắn chưa bao giờ gặp phải người khác phái quá nhiệt tâm như vậy, trong thời gian ngắn có chút không biết đáp lại như thế nào.

“Không có gì phải ngại. Ngươi cũng đã gọi ta một tiếng sư tỷ, thuận tiện giúp chút ít cũng là phải làm.”

Hạ Dung Dung cười nói.

“Sư đệ tới nơi này từ huyện Hoa Tân, là chuyển tịch tới đây sao?”

“Ừ, dù sao Đàm Dương cũng là đại thành, cơ hội phát triển sẽ có rất nhiều, trưởng bối ta nhờ người tìm nhân tình, an bài ta tới đây.” Trương Vinh Phương gật đầu.

“Nhiều cơ hội thì nhiều. Chẳng qua cạnh tranh cũng rất kịch liệt. Người giỏi trẻ tuổi các nơi cũng chen chúc đến đại thành.

Đàm Dương là phủ thành, cũng như thế.

Ở địa phương này, những đệ tử hai mươi ba tuổi trở xuống như chúng ta, sau khi tiến vào đạo cung, nếu như không thể tiến vào nhị phẩm trong vòng năm năm, cũng chỉ có thể được an bài đi nhậm chức ở phụ cận trong huyện.” Nụ cười trên mặt Hạ Dung Dung thu lại chút ít, thở dài nói.

“Không thể đi văn tu sao?” Trương Vinh Phương cau mày.

“Văn tu khó hơn. Chen chúc người nhiều hơn. Nhân số võ tu chúng ta ít hơn so với văn tu nhiều lắm. Cánh cửa thuần văn tu thấp, lại không hao tổn tiền như chúng ta, hiển nhiên người luyện cũng nhiều.”

Hạ Dung Dung thở dài nói.

“Đúng rồi, sư đệ tới nơi này, hẳn là còn chưa tìm được phần công việc nào đúng không?”

“Công việc? Này là ý gì? Không phải có thể tạm giữ chức sao?” Trương Vinh Phương nghi ngờ.

“Đệ tử văn tu võ tu trong Minh Kính Cung cộng dồn lại có hơn ba trăm người, đâu ra nhiều chức vụ tạm giữ chức như vậy? Hơn nữa chút tiền tạm giữ chức trong nội môn làm sao đủ, không đi tìm việc kiếm tiền, thì mỗi tháng ngay cả cung tiền cũng chưa đóng nổi.” Hạ Dung Dung kinh ngạc nói.

“Chẳng lẽ là ngay cả chuyện này mà ngươi cũng không biết?”

“… Kính xin sư tỷ nói rõ.” Trương Vinh Phương còn thật sự không biết. Ở Thanh Hòa Cung, chỉ cần là võ tu thì người người đều có tạm giữ chức.

Chương 142: Quan trọng nhất là tiền

Tất cả chi tiêu căn bản của đệ tử tu hành đều là sư phụ phụ trách, không ngờ tới nơi đây lại còn muốn để đệ tử tu hành giao tiền?

“Luyện võ muốn tiền, cung tiền muốn nộp, ngày thường mua dược liệu muốn tiền, nếu như không có gia tộc cung cấp nuôi dưỡng, cũng chỉ có thể tự nghĩ biện pháp kiếm.” Hạ Dung Dung lắc đầu bất đắc dĩ nói.

“Nếu như ngươi có bản lĩnh tam phẩm hoặc là trở lên, có khi là đại tộc trong thành sẽ thuê ngươi về dạy võ. Tạm giữ chức trong nội môn, tạm giữ chức trong nha môn cũng có thể kiếm được không ít khoản thu nhập thêm.

Nhưng nếu như là tam phẩm trở xuống thì khó khăn rồi. Võ đài, tiếp thương hành đánh thuê tạm thời, thỉnh thoảng sư trưởng trong môn có phân công một chút nhiệm vụ có thưởng, còn lại đều chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp.”

Nàng thở dài nói.

“Thế nên rất nhiều tam phẩm trở xuống, cũng tự mình đi xung quanh trong huyện trong trấn, đi phân bộ đảm nhiệm chức vụ. Mặc dù nông thôn không tốt như trong thành, nhưng tốt xấu gì cũng có thể tạm giữ chức, có thể kiếm tiền, có thể tiến bộ. Dù sao cũng có lời hơn so với tốn thời gian ở trong thành.”

Trương Vinh Phương hiểu được ý tứ nàng nói rồi.

Tam phẩm là một lằn ranh, xông lên đi tới được là có thể an ổn ở đại thành này, không qua được thì gian nan.

“Cố gắng lên, tất cả mọi người ở cái tiểu viện này đều cất bước giống như nhau. Ta, ngươi, Thượng Quan Nghi ở bên kia, Tiếu Hồng Thúy cũng là như thế.”

“Tất cả mọi người đều là Nhập Phẩm?” Trương Vinh Phương kinh ngạc.

“Cái này hiển nhiên, chưa vào được Nhập Phẩm cũng không ở nơi này.” Hạ Dung Dung gật đầu.

Tán gẫu với Hạ Dung Dung khiến cho Trương Vinh Phương bước đầu có chút ít hiểu về Minh Kính Cung.

Cạnh tranh ở nơi này kịch liệt hơn xa so với hắn nghĩ quá nhiều.

Mà thực tế nhất chính là, bất kể nơi này hay là Thanh Hòa Cung, thì quan trọng đều là tiền.

Khắp nơi đều muốn tiền.

Võ tu cũng phải đi tới tam phẩm, văn tu cũng hướng tới Kết Đan.

Chẳng qua tốt ở chỗ, mặc dù mặt ngoài hắn chỉ là nhất phẩm, nhưng trên thực tế thực lực đã vượt xa cấp bậc này.

Coi như là tam phẩm ở trước mặt hắn cũng không hơn gì.

Nếu muốn đột phá cục diện thì đương nhiên không khó khăn.

Đúng như dự đoán.

Mấy ngày sau, Trương Vinh Phương tạm giữ chức ở Tuần Chiếu phòng, trong một lần tuần tra ban đêm, hắn bắt được một phi tặc thường đến đây trộm tiền tài, lập lên một công lao.

“Làm tốt lắm!” Bên trong Tuần Chiếu phòng.

Khai Sơn đạo nhân ôn hòa nhìn chăm chú vào Trương Vinh Phương trước mặt.

“Mới đến đã lập được công lao, một khoản này sẽ ghi nhớ trước cho ngươi, ngày sau đều tính cả.”

Hắn ta đứng lên, vỗ vỗ bả vai Trương Vinh Phương.

“Thân pháp ngươi không tệ, phải làm nhiều làm gương, đúng là người tài giỏi sẽ luôn có nhiều việc phải làm thôi. Mặt khác, ta biết ngươi muốn đi ra ngoài tạm giữ chức.

Ngươi yên tâm. Mặc dù hôm nay ngươi lập công, nhưng cách đi ra ngoài tạm giữ chức còn kém một chút, ta ghi nhớ trước giúp ngươi, đợi sau này có danh sách rồi, thì tích lũy một phần công lao nữa là có thể đề cử giúp ngươi.”

“Đa tạ chủ phòng chiếu cố.” Trương Vinh Phương nghiêm nghị chắp tay.

Hắn muốn sớm tăng địa vị mình lên. Mặt khác, đợi thêm một thời gian ngắn nữa, hắn đã có thể xác định đẳng cấp nhị phẩm.

Bây giờ tích góp từng tí một công lao trước, đến lúc đó cũng có thể thuận lợi vào nhận chức Tập Hiền viện hoặc là Thiên Hộ Sở.

Đến lúc đó đạt được viên chức, giảm thu thuế đi, bổng lộc gia tăng, là có thể dễ kiếm tiền lại còn kiếm nhiều.

“Tiếp tục biểu hiện cho tốt vào, ngươi yên tâm, Khai Sơn ta bạc đãi ai cũng không thể bạc đãi người mình.” Khai Sơn đạo nhân sảng khoái cười nói.

“Như vậy, Trương Ảnh cáo lui trước.” Sau khi Trương Vinh Phương nói cảm ơn thì xoay người rời đi.

Khai Sơn đạo nhân đưa mắt nhìn hắn đi ra cửa, từ từ đi xa, nụ cười trên mặt càng dịu dàng hơn.

“Người trẻ tuổi kia không tệ.”

Hắn ta kéo ngăn kéo ra, lấy văn thư mới vừa rồi ghi chép xong ra.

Đây là văn thư quan phủ ban bố đến các môn phái, bắt được phi tặc kia có thể nhận ba trăm lượng tiền thưởng và ghi nhớ một khoản tiểu quân công.

Khai Sơn đạo nhân rất là hiển nhiên mà lấy bút than ra, viết chữ tên người bắt dưới đáy văn thư—— Tiết Văn Viễn.

Cháu ruột hắn ta vẫn muốn đi Thiên Hộ Sở tạm giữ chức đã lâu, hôm nay công lao này tới vừa đúng.

Ba trăm lượng tiền thưởng cũng đúng lúc lấy ra trả lãi suất cao hắn ta mượn vài ngày trước đó.

Khai Sơn đạo nhân sờ sờ râu trên mép trên cằm, nụ cười trên mặt sâu hơn.

“Tốt lắm, Tiểu Vân đi đưa đến nha môn bên kia báo lên đi.”

“Sư phụ… Viết như vậy, Liêu phòng chủ bên kia…” Tiểu Vân bên cạnh có phần nghi ngờ hỏi.

“Ta điều tra cẩn thận rồi, người này không liên quan gì đến Liêu phòng chủ, chẳng qua là còn một cái nhân tình mà thôi,

Liêu phòng chủ không chút quan tâm người này.’’

Chương 143: Du viên tụ hội

“Hơn nữa, chuyển đạo tịch, sắp xếp cho hắn giữ chức cũng đã là chỗ tốt quá lớn rồi, với một chút công lao này của hắn thì coi là chuyện gì?”

Khai Sơn đạo nhân có thể ngồi yên ổn ở Tuần Chiếu phòng như vậy, trong đạo cung ai có thể chọc, ai không thể chọc, tất nhiên hắn ta biết rất rõ.

*

*

*

Trương Vinh Phương chậm rãi đi lại bên trong Minh Kính Cung.

Cả đạo cung vây quanh ba tòa Thần Điện, xây dựng một kiến trúc nối liền nhau, phòng đệ tử ở trong đó.

Hắn đi dạo một đường, một đường đang nghĩ nên kiếm tiền như thế nào.

Lúc trước Hạ Dung Dung dẫn hắn đi ra ngoài dạo vài vòng, quả thật thấy không ít lôi đài tỷ võ.

Dám đi tới thành tựu cũng không tầm thường.

Nếu như hắn không ẩn giấu thực lực, ngược lại đi tới có thể khoa tay múa chân. Nhưng cứ như vậy thì hắn quá thu hút sự chú ý rồi.

Thế nên, tìm biện pháp kiếm tiền bí mật hơn là việc cấp bách bây giờ của hắn.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng không có biện pháp gì.

‘Xem ra vẫn nên nhanh chóng tích góp từng tí một công lao, đi ra ngoài làm viên chức tạm giữ chức tới. Hắn đã sớm hỏi thăm được, viên chức thấp nhất cấp một, bổng lộc một tháng ít nhất cũng năm mươi lượng. Mua thuốc tăng điểm thuộc tính rồi tích góp từng tí một tốc độ, cũng có thể dùng.’

“Tiền tiền tiền… Ai…” Trương Vinh Phương than thở trong lòng, không có tiền, điểm thuộc tính chỉ có thể trở lại tốc độ hai tháng một chút lúc trước.

Quá chậm quá chậm.

Trong lòng phiền não.

Bỗng nhiên phía trước khúc quanh, Hạ Dung Dung đột ngột đi ra, cười cười ngoắc ngoắc tay với hắn.

Trương Vinh Phương đến gần, ôm quyền nói.

“Gặp qua Hạ sư tỷ.”

“Trương Ảnh sư đệ, thấy ngươi phiền muộn như vậy, thế mà lo lắng vì tiền bạc?” Hạ Dung Dung cười hỏi.

“Đúng vậy, quả thật không biết tìm con đường gì để kiếm tiền này.” Trương Vinh Phương gật đầu, cũng không che giấu.

Hạ Dung Dung hiểu được.

Võ tu như bọn họ, muốn trụ ở Đàm Dương, mà dựa vào chính mình thì quá khó khăn.

“Sư đệ cần gì lo lắng, cái gọi là xe tới trước núi tất có đường, hôm nay vừa lúc có một Du viên tụ hội, không bằng cùng đi dạo một chút? Nói không chừng có thể biết nhiều bạn hơn, cũng có thể có thêm con đường.”

“Du viên tụ hội?” Lần đầu tiên Trương Vinh Phương nghe nói cái tên này.

“Thật ra thì chính là không ít khuê nữ tiểu thư phú gia trong thành muốn quen biết nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi các môn các phái một chút.” Hạ Dung Dung hạ giọng thần bí nói.

“Sư đệ ngươi suy nghĩ một chút, nếu như vừa có thể ôm mỹ nhân về, vừa có thể giải quyết vấn đề tiền tài, chẳng phải là vẹn toàn đôi bên?”

“…” Trương Vinh Phương không phản bác được, trong nháy mắt ý thức được tụ hội này là thứ gì rồi.

Trương Vinh Phương đột nhiên hiểu được, lúc ban đầu khi quen biết Hạ Dung Dung, thần sắc kỳ quái trong mắt đối phương rốt cuộc là gì.

Đó căn bản là ánh mắt mua rau chọn thịt trong chợ bán đồ ăn.

Cảm giác gia hỏa này đang coi hắn như đĩa thức ăn?

“Đa tạ ý tốt của sư tỷ, chỉ là ta không ưa thích giao thiệp với người khác, vẫn là nên thôi đi vậy.” Trương Vinh Phương từ chối khéo.

Hắn vẫn chưa đến mức phải bán thịt kiếm tiền.

“Sư đệ, ngươi đây là hẹp hòi rồi.” Hạ Dung Dung lại than một tiếng “Ngươi cho rằng đây là ra mắt lôi kéo quan hệ sao? Kỳ thực ngươi hiểu lầm rồi. Chúng ta là đang giúp các tiểu thư giải tỏa nỗi buồn khổ trong khuê phòng mà thôi.’

Trương Vinh Phương không cho là đúng, phất phất tay, không phí lời thêm nữa. Quay người rời đi.

“Ài, đừng đi mà.” Hạ Dung Dung liến thoắng muốn tiến lên phía trước khuyên ngăn, lần này nàng còn cho Trương Vinh Phương thấy trước bức họa, trong đó có đại tiểu thư ngàn cân Hoàn Nhan Lộ của Hoàn Nhan gia sớm đã nhìn chằm chằm vào vị này,

Nếu không thể lôi kéo được người này, phí giới thiệu lần này của nàng có lẽ sẽ không thể lấy được.

Thật ra nàng cũng không muốn làm nghề này.

Nhưng mà đâu còn cách nào nữa đâu, ai bảo những đại tiểu thư này người nào người lấy mệnh phú quý, dinh dưỡng quá nhiều, dẫn đến mỗi người đều là tư thái đẫy đà, cân nặng kinh người.

Tuy nhiên nếu làm nghề này, số lần nhiều rồi, sẽ dẫn đến phòng đệ tử bên cạnh chính mình đều không có ai dám ở lại, nhưng mọi chuyện đều có được có mất, ít nhất tài nguyên tiền bạc bây giờ của nàng nhiều không biết là bao nhiêu.

Hạ Dung Dung đi theo Trương Vinh Phương suốt đường đi, không ngừng thuyết phục, nhưng dù sao người đối phương cũng chỉ là nước đổ lá khoai, nhất định không đồng ý.

Cuối cùng, khi vừa bước vào phòng, đã đóng cửa lại không thấy nữa.

Trong sự bất lực, nàng chỉ phải quay ra khỏi Minh Kính Cung.

Trong một ngôi nhà ngói màu vàng gần đó, trong một tòa nhà ba tầng, Hạ Dung Dung một lần nữa nhìn thấy một thiếu nữ có làn da trắng và vẻ ngoài ‘xinh đẹp’.

Nữ tử cao 1,8 mét, rộng 1,5 mét, mũi và mắt đều bị mỡ bóp chặt, chỉ chừa lại hai cái khe và hai cái lỗ.

Chương 144: Nhìn trúng ngươi

Cái miệng to như một cái chậu máu đang không ngừng cắn một cái đùi heo quay tươi roi rói.

“Hạ Dung Dung bái kiến Hoàn Nhan.”

Hạ Dung Dung dưới sự dẫn dắt của thị nữ, đứng phía sau nữ tử và chắp tay hành lễ.

“Chà, ngươi đến rồi đó à? Người đâu? Lần này có bao nhiêu vị tuấn kiệt đến tham gia? Còn người ta nhìn trúng thì sao?”

Nữ tử quay lại, thân hình mũm mĩm như một quả nhãn khổng lồ. Da thịt trên người cũng khẽ đung đưa khi xoay người lại.

“Ách…” Trong lòng Hạ Dung Dung cảm thấy phiền muộn, những vị đại tiểu thư này đều khó hầu hạ, lại dễ dàng đắc tội.

Nàng đã vẽ tất cả những bức chân dung của những nam tử trẻ tuổi mà nàng có thể tìm thấy trước đây, để cho những đại tiểu thư này lựa chọn, vốn dĩ sắp xếp rất thỏa đáng.

Nhưng không ngờ rằng Trương Ảnh thế mà lại không đi.

“Nhưng có khó khăn? Không thành vấn đề.” Hoàn Nhan Lộ xua tay, “Có phải muốn tiền không? Chuyện có thể dùng tiền để giải quyết, không gọi là chuyện. Để họ ra giá, chỉ cần không quá phận, đều có thể được.”

Tuy nhiên, người phải gặp trực tiếp trước mới được.”

“Trương Ảnh này… tuy rằng thiếu tiền, nhưng hắn không có ý định tham gia bữa tiệc.” Hạ Dung Dung giải thích nói.

“Thiếu tiền còn không tham gia?” Hoàn Nhan Lộ sờ sờ cằm, trên cằm có ba lớp mỡ.

“Có cốt khí. Ta thích kiểu nam nhân có cốt khí như này.” Nàng đã tham dự bữa tiệc hơn mười lần rồi.

Ngoài ra còn có một tá người đang theo đuổi.

Nhưng mỗi khi nàng nhìn trúng ai, hắn thà chấp nhận hạ giá mà tìm một cô nương khác.

Cũng không muốn ở cùng với nàng.

Lựa chọn là của mỗi người, người khác sống chết không cam lòng, nàng cũng không thể ép buộc.

Chỉ cần chờ đợi một lần lại một lần. Lần này, nàng đã chọn được Trương Vinh Phương từ cuốn tranh mà nàng có được.

Đương nhiên, nguyên nhân chính vì hắn trong ảnh là tương đối cường tráng, con người không có căn cơ, có lẽ… nguyện ý ở bên cạnh nàng.

"Nhưng…" Hạ Dung Dung thở dài trong lòng muốn nói gì đó, nhưng vẫn im lặng.

"Như vậy đi, ta sẽ trực tiếp đến gặp hắn, để hắn ra giá." Hoàn Nhan Lộ nghiêm nghị nói, vứt đùi lợn trong tay xuống, cầm lấy chiếc khăn do người thị nữ bên cạnh đưa cho, lau tay.

Chiêu ra giá ngay tại chỗ khá hiệu quả, nàng đã thử rất nhiều lần, lần nào cũng có hiệu quả.

Nhiều lần suýt chút nữa thành công rồi.

"Cái này …" Hạ Dung Dung có chút do dự.

"Không sao đâu, đừng nói với hắn, ta sẽ đến Minh Kính Cung một chuyến, ở lại làm khách hành hương trong hai ngày cũng tốt." Hoàn Nhan Lộ xua tay.

"Vậy được rồi …" Hạ Dung Dung bất lực nói.

Vóc dáng của Hoàn Nhan Lộ khá nổi tiếng trong giới đại tiểu thư trong toàn bộ Đàm Dương.

Đối với vị thiên kim này, Hoàn Nhan gia đã cố gắng làm mai khắp nơi nhưng không ai bằng lòng.

Rốt cuộc, với thân hình của nàng, nếu như thực sự thành rồi, cho dù nam nhân kia có thể hưởng thị tiền tài quyền thế của Hoàn Nhan gia, nhưng cũng phải có mệnh mới được.

Với thân hình nặng gần ba trăm cân này, ban đêm lật người đè xuống, chính là Thái Sơn áp đỉnh, ngay cả võ giả bình thường cũng bị đè chết tại chỗ…

Theo thời gian, Hoàn Nhan gia cũng từ bỏ tìm kiếm.

Nhưng Hoàn Nhan Lộ không bỏ cuộc, nàng quyết tâm tự mình ra ngoài tìm kiếm, nhưng nàng đã tham dự hơn mười cuộc tụ

họp xung quanh.

Thế nhưng một người cũng không tìm được.

Nàng lại có một tiêu chuẩn rất thấp, nhìn trúng không ít người.

Mấu chốt là người khác không nhìn trúng nàng.

Ban đêm.

Trương Vinh Phương đi theo đội tuần tra Tuần Chiếu chậm rãi dò xét Đạo Cung.

Vào ban đêm, Đạo Cung thanh tịnh hơn rất nhiều, bên trong các điện có thể mơ hồ nghe thấy tiếng tụng kinh buổi tối truyền ra.

Gió thổi qua những cây thông, những lá thông nhỏ rơi xuống.

Chẳng bao lâu, đã bước đến một tòa nhà nhỏ hai tầng nơi sư trưởng ở.

Đội trưởng đội tuần tra Viễn Tín đạo nhận quay đầu lại.

"Giải tán, tuần tra xung quanh và tập trung ở lương đình ở sau cùng."

"Vâng."

Vài người cùng nhau nhanh chóng phản ứng.

Tại khu vực lầu nhỏ này xuất hiện rất nhiều con đường tắt nhỏ, chỉ có thể phân tán nhân thủ tiến vào dò xét.

Trương Vinh Phương chọn con đường cũ và đi bộ từ con đường tắt ngoài cùng.

Hắn và một đạo nhân cao gầy khác tiến vào trong từng bước một theo đường tắt.

Đột nhiên, trước mặt có hai người mặc cẩm y, lảo đảo đi về phía bên này.

Hai người cúi đầu, có vẻ như một người trong số họ đã uống say, bước đi loạng choạng.

Người kia dìu hắn, vừa đi vừa phàn nàn bạn mình uống nhiều quá.

Nhìn thấy người tới, hai người Trương Vinh Phương tránh sang một bên, tránh đường và chờ đối phương đi qua.

Những ngày này, những người hành hương có thể sống trong Đạo Cung đều có thân phận và lai lịch nhất định, không phải người thường.

Vì vậy, nhìn thấy chuyện như vậy, tự nhiên, tốt hơn là nên khiêm tốn và lịch sự một chút.

Theo những chiếc đèn lồng do hai người mang theo, những đốm sáng phân tán.

Chương 145: Lập công

Hai bên dần dần tiếp cận, lướt qua nhau.

Trương Vinh Phương đột nhiên liếc mắt, hắn phát hiện áo choàng của người đang đỡ dường như có chút xộc xệch.

Giống như sau khi thức dậy vào nửa đêm, vì thế khoác ở bên ngoài, thắt lưng không được thắt chặt, viền áo hơi lệch.

"Vị cư sĩ này, ta sao lại cảm thấy ngươi có chút lạ mặt?" Trương Vinh Phương đột nhiên nói.

Trong số những người hành hương sống trong Đạo Cung, không có mấy người có thể tùy ý đi lại vào giờ muộn như vậy.

Trước khi họ đi kiểm tra, đều phải nhớ được đại khái, nhận ra được người.

Nhưng người trước mặt này…

Bước chân người đó ngừng một chút.

"Ta và Hoắc Vân huynh cùng nhau đến Đạo Cung uống rượu. Vừa rồi có nhiều người như vậy. Nếu như chúng ta chưa gặp mặt thì không phải là chuyện bình thường sao?"

"Thế à?" Trương Vinh Phương nhìn kỹ bàn tay đối phương đang ôm người say.

Đôi tay ấy…

Trong tích tắc, bước chân Trương Vinh Phương lao tới, dùng dao đâm vào eo người nam tử một nhát.

Lần này tốc độ cực nhanh, chỉ riêng tốc độ ra tay đã đạt tới cấp bậc nhị phẩm.

Không chỉ người này không có phản ứng kịp, mà ngay cả người khác đang tuần tra cùng Trương Vinh Phương cũng không kịp phản ứng.

Không ai trong số hai người họ nghĩ rằng Trương Vinh Phương sẽ bất ngờ tấn công.

Dưới ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn lồng.

Trương Vinh Phương đánh bằng một tay, mắt thấy sắp đánh vào thắt lưng của người nam tử.

Phụt.

Một cánh tay hạ xuống từ trên đánh xuống, tinh chuẩn chặn được một kích này.

Người này vừa thấy có điều không ổn, buông người mình đang giữ rồi bỏ chạy.

Vừa chạy được vài bước, hắn đã dùng lòng bàn tay đập nát một đạo nhân khác đang đi tuần.

Sức mạnh và tốc độ căn bản không phải là nhất phẩm có thể so sánh.

"Muốn chạy!" Trương Vinh Phương chưa kịp nói xong đã bước nhanh về phía trước, giang hai tay, lòng bàn tay đấm một cái, đồng thời thi triển Triều Khí phù Nhạc Hình phù, Mê Yên bộ dưới chân thong dong triển khai.

Trong tích tắc, cả hai đánh liên tiếp mười mấy chiêu trong con hẻm.

Người nam tử kia đột ngột rút lui, một chiếc cẩm bào được tung lên cao.

Khi áo cẩm bào bị Trương Vinh Phương xé ra trong lòng bàn tay, không còn thấy dấu vết của người nam tử trước mặt.

"Thân pháp thật nhanh!"

Sắc mặt Trương Vinh Phương hơi ngưng lại.

Vừa rồi hắn đã sử dụng thân thủ nhị phẩm, nhưng vẫn để người này chạy thoát.

Hiện tại xem ra, trừ phi hắn không che giấu thân pháp, lấy thân pháp trình độ ngũ phẩm cưỡng hành áp chế, nếu không cực khó có thể thu phục được người này.

'Đàm Dương này đúng là một nơi tàng long ngoạ hổ, mạnh hơn Hoa Tân quá nhiều. Cũng quá nguy hiểm.'

Khi tỉnh táo lại, hắn nhìn người say mềm ngã xuống đất.

Hắn bước tới ngay lập tức, nắm lấy cổ áo người này, vỗ nhẹ vào má hắn ta.

“Này, cư sĩ, ngươi còn tỉnh sao?”

Sở dĩ vừa rồi hắn làm như vậy là bởi vì hắn thấy người nọ không đỡ người này chút nào.

Thay vào đó, hắn phản thủ khống chế người say rượu này.

Với thân thủ của người vừa rồi, giết một người bình thường ở cự ly gần, chỉ cần một chiêu phát lực là có thể giết người trong tích tắc.

Vì vậy, Trương Vinh Phương đã tấn công bất ngờ, với tư thế không quan tâm đến sự sống chết của người khác, buộc kẻ đó không có thời gian để tấn công.

Nếu đối phương hạ thủ giết người, bản thân hắn ta sẽ bị giết bởi Trương Vinh Phương vì đỡ đòn quá chậm.

Vì vậy, một thoáng do dự quyết định thắng bại.

Trong nhiều trường hợp, kết quả không phụ thuộc vào võ công thượng thừa mà là do quyết tuyệt.

Cao thấp chỉ cách nhau một sợi chỉ mỏng.

Sự sống và cái chết thực ra chỉ nằm trên đường ranh giới.

“Đạo huynh!!” Người nam tử say rượu nắm chặt cánh tay Trương Vinh Phương. “Cảm tạ ngươi, nếu không hôm nay ta… Ta…”

Hắn lắc lư người, dường như hoàn toàn thả lỏng, nghiêng đầu và bất tỉnh.

Trương Vinh Phương thoang thoảng ngửi thấy mùi thuốc từ người này.

Lúc này, những người võ tu còn lại đang tuần tra đã vội vàng đến.

Viễn Tín đạo nhân dẫn đội vẻ mặt ngưng trọng nhanh chóng tiến đến, không nói hai lời ngồi xổm xuống kiểm tra.

“Trúng Mê Tửu hương, một loại mê dược, ngay lập tức đưa đến đan phòng để làm thuốc giải.”

Hắn đứng dậy, nhìn Trương Vinh Phương và một đạo nhân khác dò xét.

“Chuyện gì đã xảy ra? Các người cẩn thận nói lại cho ta!”

“Vâng!”

Hai người Trương Vinh Phương nhanh chóng đáp lại.

Sau khi lặp lại rõ mười mươi những gì vừa xảy ra.

“Làm tốt lắm! Coi như ngươi lập công!”

Viễn Tín đạo nhân vỗ vỗ vai Trương Vinh Phương.

“Nếu không phải lần này ngươi quả đoán, e rằng sẽ xảy ra chuyện.” Hắn liếc nhìn người thanh niên đã bị bỏ thuốc, trong mắt hiện lên chút sợ hãi.

“Mau thông báo cho Tuần Chiếu phòng, tăng cường nhân lực, kiểm tra chặt chẽ toàn bộ Đạo Cung.”

“Vâng!”

Một nhóm người ngay lập tức vực dậy tinh thần.

Trương Vinh Phương cũng bị buộc phải làm thêm giờ, hắn đã làm việc chăm chỉ đến tận khuya, đảm bảo rằng không có vấn đề gì, mới được thả về phòng của mình.

Chương 146: Thói đời

Sau đó khoảng mấy ngày.

Đạo Cung không ngừng tuần tra, bên ngoài thì lỏng, bên trong thì chặt.

Đêm thứ tư.

Bên trong Tuần Chiếu phòng.

Khai Sơn đạo nhân thở hắt ra một hơi dài nhẹ nhõm. Nhìn vào lệnh khen thưởng vừa được phát xuống.

Trên đó viết rõ ràng, để cảm ơn Tuần Chiếu phòng đã giải cứu Lý Hoắc Vân cư sĩ, Đàm Dương châu nha đã bổ sung một vị trí tạm giữ chức cho Minh Kính Cung.

"Được được được… Tốt lắm…" Khai Sơn đạo nhân cười đến mặt mày nở hoa.

Vị trí tạm giữ chức này đến thật đúng lúc.

"Ngoài ra, còn có ba trăm lượng tạ lễ do chính Lý Hoắc Vân cư sĩ đưa tới." Tiểu Vân ở một bên nhỏ giọng nhắc nhở.

"Tiền là việc nhỏ. Việc có thêm vị trí tạm giữ chức, nhất là tạm giữ chức Hình Ngục. Bao nhiêu người muốn nhét người vào Hình Ngục nhưng không được. Không ngờ lần này lại có một vị trí khác."

Hắn thành thục lấy bút than ra, viết tên người nhận dưới lệnh khen thưởng: Tiết Ninh.

"Tiết Ninh này liên tục đưa cho ta rất nhiều thứ tốt. Lần này, xem như hắn ta được hời. Cũng xem như tiểu tử này gặp may, đúng lúc gặp được chuyện tốt như vậy."

Minh Kính Cung thường xuyên xảy ra các loại chuyện lớn nhỏ, dù sao các môn phái võ lâm cũng là môn phái lớn trên địa bàn Đàm Dương.

Thỉnh thoảng, các cao thủ trong cung phải đứng ra hòa giải các tranh chấp khắp nơi trên giang hồ.

Một số bang phái gia tộc thỉnh thoảng sẽ đến bái phỏng, mời Minh Kính Cung đứng ra, theo quan trên mặt kiếm người các loại.

Về tổng thể, Minh Kính Cung xem như là một đại phái nửa là viên chức nửa là nhân vật nổi tiếng trong giang hồ.

“Sư phụ ơi, Trương Ảnh lại lập công, nếu chúng ta không cho hắn chút lợi ích, lỡ như người ta nghi ngờ…” Tiểu Vân ở bên cạnh nhẹ giọng nhắc nhở.

“Lợi ích?” Khai Sơn đạo nhân bắn lệnh khen thưởng xuống, không thèm đếm xỉa nói: “Vậy thì lệ tiền tháng này tăng cho hắn hai lượng là được.”

“Sư phụ, không thăng chức cho hắn sao?”

“Thăng chức làm gì? Nếu thăng chức nhanh, lỡ như hắn chạy đi mất. Ta đào đâu ra một tên thuộc hạ có năng lực như vậy? Tốt hơn hết nên giữ hắn lại, áp chế hắn, để hắn có thể lập nhiều công hơn cho ta.”

Khai Sơn đạo nhân đã tính toán rất rõ ràng.

Cho đến tận lý do chèn ép.

Có ý kiến cho rằng, người trẻ cần phải học hỏi kinh nghiệm nhiều hơn, tích lũy kinh nghiệm lịch duyệt là được.

“Nhưng chuyện này… Lỡ như bị hắn phát hiện, không muốn ra tay nữa thì sao?” Tiểu Vân hơi lo lắng.

“Không ra tay là không làm tròn trách nhiệm. Nếu như áp dụng quy định của Đạo cung sẽ mất nửa cái mạng. Hắn không thể không cố gắng hết sức.” Khai Sơn đạo nhân không thèm để ý cười nói.

*

*

*

Câu chuyện cứu người ban đêm không được truyền bá rộng rãi ở Minh Kính Cung.

Các thượng tầng trong Cung cố tình ngăn chặn những tin tức tiêu cực đó để không ảnh hưởng đến sự ổn định.

Vì vậy, mọi người chỉ biết đêm hôm ấy đã xảy ra một chuyện gì đó, nhưng không ai biết đã xảy ra chuyện gì.

Trương Vinh Phương không để ý lắm. Sau đó hắn đã được Tuần Chiếu phòng khen thưởng, lệ tiền tháng này sẽ được phát thêm hai lượng.

Cũng tốt hơn là không có gì.

Hắn cũng không thèm để ý, có lẽ người hắn cứu đều rất keo kiệt, chỉ chịu cho một ít tiền.

Điều hắn quan tâm bây giờ là công lao, cứ tiếp tục tích lũy như thế, có lẽ không bao lâu nữa hắn có thể được thăng chức cũng nên.

Điều hắn muốn là nhanh chóng từng bước một đi đến địa vị cao hơn. Nhận được càng nhiều tài nguyên, quyền lực, sau đó mới có thể tiếp xúc với nhiều võ học thượng thừa hơn.

Khi đó, tiền sẽ tự động đến.

Ngày 19 tháng 5.

Trương Vinh Phương đi ra khỏi thư phòng, hắn mới vừa viết một bức thư không ghi địa chỉ gửi cho sư phụ và sư huynh của mình.

Chỉ là không biết nó có được đưa đến được hay không.

Dù sao tình hình bên kia có hơi kỳ lạ.

Lúc trước khi trên đường hắn đi đến đây đã bị Kỳ Sơn tập kích. Sau đó nhìn vào hành vi kỳ lạ của sư phụ ở bên kia.

Bây giờ, rất có thể huyện Hoa Tân, Thanh Hòa Cung sẽ xảy ra một điều gì đó.

Dù sao Kỳ Sơn là người của Giám sát viện Đường Sa.

Gác suy nghĩ lại, Trương Vinh Phương men theo con đường nhỏ bên trái thần điện, đi đến phòng đệ tử ở phía sau.

Lúc này, ở đạo trường Thái Cực phía trước Thần điện, một nhóm các hòa thượng đầu trọc, mặc áo cà sa màu xám và đỏ đang nói chuyện với Huyền Tâm điện chủ và các cao tầng khác.

Nhìn từ xa, dường như bầu không khí khá nghiêm túc.

Trương Vinh Phương chỉ nhìn lướt qua, sau đó không nhìn thêm nữa, tự mình đi trở về.

Một đường trở về, lúc sắp đến viện của mình.

Hắn đột ngột giảm tốc độ, dừng lại.

Lúc này, một công tử cao gầy mặc áo gấm đang đứng trước cổng viện của hắn.

Phía sau công tử có hai tên hộ vệ cường tráng, cả hai hộ vệ đều mang theo đao, trông có vẻ khá ra dáng.

Chương 147: Lý Hoắc Vân

Thời đại này, không phải tất cả hộ vệ đều có quyền mang theo đao.

Gia đinh của những hộ gia đình giàu có bình thường thường chỉ mang gậy.

Công tử mặc áo gấm hết nhìn đông tới nhìn tây, có vẻ rất bất an.

Lúc này, hắn ta đột nhiên quay đầu nhìn lại, thấy Trương Vinh Phương đang từ từ đến gần.

Hắn ta chợt nở một nụ cười, vội vàng chạy nhanh đến.

"Đạo huynh! Đa tạ huynh đã ra tay cứu giúp ta lúc trước! Tại hạ là Lý Hoắc Vân! Hôm nay ta đặc biệt đến đây để bái tạ!"

Mặc dù lúc đó Lý Hoắc Vân bị trúng thuốc mê, nhưng ý thức không hề bị rối loạn.

Ngược lại, bởi vì trong lòng hoảng loạn, lúc này ý thức của hắn ta càng trở nên rõ ràng hơn.

Vì vậy, hắn ta biết nếu không phải Trương Vinh Phương phát hiện ra điều gì đó không ổn, bất ngờ tấn công, buộc kẻ ác kia không muốn đồng quy vu tận, nên chỉ có thể thả hắn ta ra.

Sau đó rốt cuộc hắn ta sẽ có kết cục gì, thật sự rất khó nói.

Dù sao, đời này cha hắn ta đã đắc tội quá nhiều người. Có quá nhiều người hận không thể giết chết cả nhà của hắn ta, gà chó không tha.

"Lý Hoắc Vân? Ngươi là người say rượu đêm đó?" Trương Vinh Phương cẩn thận quan sát đối phương, lúc này mới nhớ ra.

"Đạo huynh nhớ ra rồi sao!" Lý Hoắc Vân vui mừng khôn xiết, hai tay ôm quyền, chắp tay khom lưng.

"Đêm đó, nếu như không phải đạo huynh nhạy bén phát hiện ra có chuyện không ổn, chỉ sợ ta…"

“Việc đó nằm trong chức trách của ta, không cần cảm ơn đâu.” Trương Vinh Phương không thèm để ý gật đầu.

“Không biết quê quán của huynh ở đâu? Tiểu đệ nghe khẩu âm của huynh dường như không phải vùng lân cận Đàm Dương?” Lý Hoắc Vân hỏi.

“Là từ huyện Hoa Tân sang đây, với lại cũng chưa sang bao lâu. Thật ra, chuyện của Lý huynh, nếu các sư huynh sư tỷ khác ra tay cũng sẽ không có việc gì.” Trương Vinh Phương nhẹ nhàng nói.

“Đó là đơn thuần về võ lực, Minh Kính Cung có rất nhiều cao thủ. Đương nhiên, không cần lo lắng. Mấu chốt là sự phát hiện nhạy bén của đạo huynh và dũng khí ra tay!” Lý Hoắc Vân nghiêm mặt nói.

“Theo ý kiến của ta, mặc dù toàn bộ Minh Kính Cung đều có võ công cao hơn Đạo sư huynh, nhưng về mặt quan sát nhạy bén, không ai có thể so sánh với huynh!”

Tâng bốc đến mức…

Da mặt của Trương Vinh Phương hơi nóng lên.

“Nào có nào có? Lý huynh đánh giá tại hạ quá cao rồi. Cao thủ trong Minh Kính Cung như mây, một võ tu bình thường như ta sao có thể so sánh được?”

“Đạo huynh đừng tự coi nhẹ mình, với sự nhạy bén, thận trọng và quyết đoán của đạo huynh, tương lai chắc chắn đạo huynh sẽ có một chỗ đứng trong Minh Kính Cung này. Không, nói không chừng ngày sau toàn bộ Bình Dư đường trong Đại Đạo Giáo sẽ lan truyền danh tiếng của đạo huynh á.” Lý Hoắc Vân cảm thán.

“Nói quá rồi, Lý huynh tâng bốc tại hạ quá.” Trương Vinh Phương vội vã xua tay.

Sau đó, Trương Vinh Phương cũng mời đối phương vào trong sân, ngồi xuống ghế đá nghỉ ngơi.

Hai người trò chuyện một lúc, chủ yếu là vì Lý Hoắc Vân hơi tò mò về sinh hoạt thường ngày của Trương Vinh Phương.

Chủ yếu là hắn ta hỏi, Trương Vinh Phương trả lời.

Sau khi thăm căn phòng đơn sơ nơi Trương Vinh Phương ở, Lý Hoắc Vân càng cảm thán trong lòng.

“Đạo huynh thật sự là một lòng hướng về võ, trong lòng không suy nghĩ việc gì khác, tiểu đệ quả thật bội phục bội phục!”

Vừa nghĩ đến Trương Ảnh sau khi nhận lại 300 lượng của mình mà vẫn sống trong một căn phòng nhỏ, duy trì điều kiện sinh hoạt gian khổ như vậy.

Còn chủ động giao vị trí tạm giữ chức Hình Ngục cha mình tặng cho một người khác.

Một người có đạo đức tốt như thế…

Càng khiến hắn ta càng ngày càng cảm thấy kính phục.

“Thế này mà gian khổ gì chứ?” Trương Vinh Phương mỉm cười, không để ý lắm.

Từ cuộc trò chuyện vừa rồi, hắn biết được Lý Hoắc Vân trước mặt dường như có gia thế bất phàm.

Khi nói chuyện, người này không để ý lắm đến nhiều người và những điều mà người thường thường kính nể, khi nói về nhiều thứ, hắn ta có xu hướng tâm ý tùy tiện.

“Đạo huynh không cần phải khiêm tốn đâu, tiểu đệ ta đã gặp không ít cao thủ chân chính. Hầu hết những cao thủ này đều có một điểm chung. Đó là có thể chịu đựng tịch mịch.”

Lý Hoắc Vân thở dài, nói.

“Rất nhiều cao thủ trong số này không quan tâm đến vật chất của cải, mỹ nhân hay rượu ngon, chỉ cần những thứ xung quanh mình đủ dùng là được.”

Hắn ta nhìn Trương Vinh Phương, muốn thuyết phục đối phương về tạm giữ chức cho cha mình, điều mà phía Hình Ngục thiếu nhất chính là một người can đảm, thận trọng và quyết đoán như vậy.

Nếu Trương Ảnh bằng lòng, chắc chắn có thể giúp cha chia sẻ rất nhiều áp lực.

Nhưng khi nghĩ đến chức vụ tạm thời trước đây của Trương Ảnh đã chuyển tặng cho người có tên là Tiết Ninh.

Liền biết có lẽ chí của đối phương không ở chỗ này.

Chương 148: Tham ô

Cũng đúng… Ba trăm lượng bạc còn không thèm để ý, sao có thể quan tâm đến ba mươi lượng một tháng ở trong Hình Ngục bên kia được chứ?

Ngay sau đó, hắn ta đè nén những lời này lại trong lòng.

Tiếp tục trò chuyện với Trương Vinh Phương một lúc, sau khi cả hai đã trở nên quen thuộc với nhau hơn, ngay cả xưng hô cũng đã đổi thành đại ca huynh đệ.

Một lúc sau, Lý Hoắc Vân thấy thời gian đã khá lâu rồi liền đứng dậy cáo từ.

Cả hai cùng nhau bước ra ngoài cửa viện.

Lý Hoắc Vân quay đầu chắp tay.

“Trương đại ca, không cần tiễn nữa. Nếu có thời gian, có thể đến Hoài Tỉnh Lý phủ ở Phong Dương khu làm khách, đến lúc đó tiểu đệ nhất định sẽ nghênh đón!”

“Hoắc Vân, không cần khách khí. Nếu có thời gian nhất định ta sẽ đến.” Trương Vinh Phương ôm quyền, đáp lễ.

Chỉ là vài câu khách sáo ngoài miệng của người khác, đương nhiên hắn sẽ không coi trọng nó.

Lúc này, Lý Hoắc Vân dẫn theo hai người hầu, sau đó quay người rời đi dọc theo con đường tắt.

Trương Vinh Phương nhìn bóng lưng đối phương biến mất rồi mới quay trở về trong viện.

Sờ sờ vào túi tiền đã khô cạn, hắn thở hắt một hơi dài, thời đại này tự mình kiếm tiền thật khó.

Bước đến cái ghế đá ở bên cạnh, hắn phất tay, phủi những chiếc lá rụng trên bàn đá.

Đột nhiên sau lưng truyền đến một loạt tiếng bước chân gấp gáp.

Hắn quay đầu lại, thấy Lý Hoắc Vân thở hồng hộc chạy trở về, đỡ cửa viện, ngẩng đầu nghiêm nghị nhìn về phía hắn.

“Trương đại ca, tuy ta biết hơn phân nửa huynh vẫn sẽ cự tuyệt, nhưng nếu ta không chính miệng hỏi một lần, ta không cam lòng.”

“Có chuyện gì gấp vậy?” Trương Vinh Phương thắc mắc.

“Tiểu đệ muốn hỏi, nếu Trương ca không muốn đến Hình Ngục tạm giữ chức, không bằng đến nhà họ Lý của ta làm bạn võ với tiểu đệ được không?”

Lý Hoắc Vân nói một cách nghiêm túc.

“Tiểu đệ biết Trương ca có thể không quan tâm đến chút tiền tài này. Nhưng nếu bên cạnh tiểu đệ có một người nhạy bén và quyết đoán như Trương ca, có lẽ buổi tối có thể ngủ ngon giấc hơn.”

Trương Vinh Phương hơi sửng sốt. Trước tiên chưa nói đến chuyện bạn võ, hắn nhạy cảm cảm giác được dường như có điều gì đó trong lời nói của đối phương.

“Đệ nói tạm giữ chức Hình Ngục nào?”

“Chính là vị trí tạm giữ chức Hình Ngục mà cha ta đã tặng cho Tuần Chiếu Minh Kính Cung trước đây á?” Lý Hoắc Vân trả lời: “Không phải Trương đại ca đã tặng cho một người tên Tiết Ninh sao?”

Hắn ta thở dài nói: “Tiết Ninh kia nhất định là bạn thân của Trương đại ca đúng không? Vị trí tạm giữ chức như vậy mà cũng có thể chuyển cho nhau.”

Nghĩ đến đây, hắn ta càng thêm khâm phục phẩm hạnh cao thượng của Trương Vinh Phương.

Trương Vinh Phương hơi híp mắt lại, trong lòng lập tức lóe lên một loạt ý nghĩ.

Nhưng trên khuôn mặt lại không có biểu hiện gì.

Vẻ mặt hắn ôn hòa, nói với Lý Hoắc Vân: “Nói đến, ta còn không biết lúc trước Hoắc Vân đệ nói đáp lễ là đáp cái gì?”

Lý Hoắc Vân sững sờ, sau đó hắn ta cũng nhận ra điều gì đó.

“Hình như… Minh Kính Cung này…” Lý Hoắc Vân im lặng một hồi, lộ ra nụ cười khổ.

Hắn ta hoàn toàn không ngờ phần báo đáp mà chính mình đưa đến lại bị bên trong đạo cung này chặn lại.

Bây giờ xem ra không chỉ ngân lượng, mà còn có cả tạm giữ chức, có lẽ đều đã bị tham ô chuyển đi mà không có sự đồng ý của Trương Ảnh đại ca?

“Cha ta thường nói với ta thói đời khác xa với những gì ta nhìn thấy mặt bề ngoài, bây giờ có vẻ như…” Lý Hoắc Vân thở dài.

“Không không, người trong giang hồ thân bất do kỷ, quen là được.” Trương Vinh Phương khẽ lắc đầu: “Hoắc Vân lão đệ, chúng ta về trước đi, chuyện này cứ bỏ qua đi.”

“Không được! Đây là bởi vì ban đầu tiểu đệ không làm tốt. Nếu ta giao trực tiếp vào trong tay Trương huynh thì sẽ không phiền phức như vậy.” Lý Hoắc Vân nghiêm mặt nói.

“Không trách đệ được, chuyện này…” Trương Vinh Phương nghĩ thôi cũng biết cho dù giao vào tay hắn, vẫn sẽ có người tới đòi lại.

Chuyện hắn cứu người, ăn chặn khen thưởng sớm muộn gì cũng sẽ bị phát hiện.

Nhưng người ta vẫn làm điều này, có nghĩa là người đó không quan tâm đến việc liệu có bị phát hiện hay không.

“Thôi bỏ đi, Hoắc Vân lão đệ, hãy quên chuyện này đi, đừng nhắc tới nữa. Bây giờ ta đang ở đây tạm giữ chức đã tốt hơn so với nhiều đạo nhân rồi.”

Số tiền và vị trí này coi như là một phần cống hiến của ta cho Minh Kính Cung.”

Khi Lý Hoắc Vân nghe thấy, ngay lập tức càng kính phục đạo đức cao thượng của Trương Vinh Phương.

Trong lòng cũng càng thêm quyết tâm quay về tìm phụ thân giúp giải quyết chuyện nguyện vọng này.

Lúc này, hắn ta dẫn theo người hầu, xoay người cáo từ.

Trương Vinh Phương đứng ở phía sau, nhìn bóng lưng ba người rời đi, bỗng nhiên hắn liếc mắt liền nhìn thấy trong sân còn có hai gian phòng khác.

Cửa sổ hai phòng đều đóng chặt, nhưng có thể mơ hồ nhìn thấy bóng người qua cửa sổ lặng lẽ rời đi.

Chương 149: Hưởng thụ

Rất có thể vừa rồi có ai đó đã nghe trộm qua cửa sổ.

Sắc mặt hắn không hề thay đổi tí nào, quay người trở về phòng của mình.

Sau khi đóng cửa lại, Trương Vinh Phương ngửa đầu nhìn lên xà nhà phía trên.

'Thói đời chính là như vậy… Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.'

Hắn giơ tay, từ từ đánh ra tư thế của Nhất Nguyên phù thứ ba.

Trong số bảy đại phù pháp, thứ nhất là Triều Khí phù là hoàn thiện toàn diện nhất, thứ hai là Viêm Đế phù có uy lực mạnh nhất, thứ ba là Nhất Nguyên phù là ôn hòa nhất.

Hắn không nắm giữ Viêm Đế phù và Định Hồn phù, nhưng hắn đã có được năm loại phù pháp khác.

Và Khai Sơn đạo nhân là chủ Tuần Chiếu phòng, thân thủ chắc chắn không thấp.

Tuần Chiếu phòng là nơi kém cỏi nhất trong Minh Kính Cung nên chủ trì có thể là lục phẩm.

Ngay cả khi võ công đã sa sút theo năm tháng, suy yếu theo tuổi tác, thì ít nhất Khai Sơn đạo nhân cũng phải được xem như là cao thủ ngũ phẩm.

Nghĩ đến số tiền đã bị ăn chặn mất, trong nội tâm Trương Vinh Phương cảm thấy có một cảm giác đè nén và một ngọn lửa không ngừng bốc lên.

Mỗi ngày hắn vất vả khổ cực làm cái này làm cái kia, lãng phí biết bao sức lực và thời gian của mình chỉ để kiếm một ít tiền, tích góp công lao để có thể ra ngoài tạm giữ chức càng sớm càng tốt.

Nhưng bây giờ….

Haizzz!

Trong nháy mắt, hắn đánh ngang một chưởng, một chưởng này phẳng phiu thẳng tắp, giống như một tảng đá lăn qua nghiền ép, khiến khí huyết toàn thân hợp thành một thể.

Lập tức, tấm màn trước giường đối diện lòng bàn tay như bị gió thổi rung động liên hồi.

Trương Vinh Phương nhắm mắt lại, đột nhiên nhìn thấy rõ ràng một dòng chữ mới từ từ xuất hiện trong cột thuộc tính.

[Nhất Nguyên phù (Nhập Môn)]

"Xong rồi!"

Không chần chừ, hắn nhanh chóng cộng hết ba điểm thuộc tính còn lại.

Chỉ trong nháy mắt, dấu ngoặc vuông sau Nhất Nguyên phù hoàn toàn mờ đi.

Chẳng bao lâu, những chữ mới đã xuất hiện.

Nhất Nguyên phù (Viên Mãn)

Mà sau khi các điểm thuộc tính còn lại bị giảm đi thì vẫn còn sót lại một ít.

Trong nháy mắt, một loạt trí nhớ tập luyện điên cuồng tràn vào trong tâm trí Trương Vinh Phương.

Hắn nhắm mắt lại, đứng tại chỗ, cả cơ thể lại bắt đầu hơi thay đổi.

Cơ bắp trên cánh tay dần dần phồng lên một chút, mật độ máu thịt trong cơ thể lại một lần nữa tăng lên.

"Còn thiếu một chút là có thể lại Phá Hạn rồi… Vẫn cần tiền mua dược liệu."

"Nhưng nghĩ kỹ lại thì mình đã Phá Hạn 4 lần rồi. Mặc dù công pháp khác nhau nhưng bây giờ, khí huyết và thể trạng của mình đều ở thời kỳ đỉnh cao… Còn nắm giữ khả năng phá hạn… Sau đó… Có thể thử."

*

*

*

Nửa tháng sau…

Màn đêm mông lung, sương mù giăng khắp lối.

Trong lầu Hoán Xuân, nhạc lầu lớn nhất ở Đàm Dương, dăm ba tốp khách ngất quãng bước ra khỏi cửa lớn.

Một số leo lên những chiếc xe ngựa đang từ từ đến gần, một số mang theo gia đinh đi bộ rời đi.

Có người lại đã đến quán rượu bên cạnh.

Trước cửa nhạc lầu, những nhạc nữ quyến rũ mê người, vặn vẹo vòng eo rối rít chào tạm biệt những vị khách quen.

Trên bầu trời đêm, một tiếng tiêu u oán chậm rãi vang lên trong nhạc lầu.

Mọi người chợt ngẩng đầu nhìn lên liền thấy trên sân thượng lầu hai có một nữ tử mặc váy dài xanh lam đang cầm một cây tiêu dài chậm rãi thổi.

Ở lầu dưới, hai nam tử tóc dài mặc áo lụa xanh lam lảo đảo bước ra khỏi nhạc lâu.

“Hôm nay biểu diễn “Bốn mảnh ngọc”, nghe nói đây là một bản nhạc mới hội Duyệt Tâm mới ra. Thật không hổ là danh gia chấp bút. Bất kể giai điệu hay dàn ý đều khá là bất phàm.”

Một người trong số đó không ngớt lời tán thưởng.

“Nhưng, cá nhân ta nghĩ nếu thay nhạc đệm Bắc khúc bằng một đoạn Nam khúc tinh tế da diết có lẽ sẽ thích hợp hơn.” Một người khác hơi nheo mắt phân tích.

Mỗi ngày nhạc lầu đều sẽ có rất nhiều buổi biểu diễn tạp kịch và hí khúc, bảng hiệu trước cửa và trên bảng lớn sẽ ghi rõ tên những danh nữ nào biểu diễn hôm nay.

Thực ra, nhạc lầu ít người hơn, đắt hơn và cao cấp hơn so với sân khấu ngói xá đài cao.

Những người có thể vào nhạc lầu chỉ cần nhìn vào phí vào cửa là 100 đồng đã có thể nhìn ra mức độ.

Khai Sơn đạo nhân là chủ Tuần Chiếu phòng của Minh Kính Cung, sau lưng lại có người chống lưng, địa vị vững như Thái

Sơn, thu nhập ngày thường cộng với tham ô nên cũng tích góp được không ít.

Vì vậy, sở thích lớn nhất của hắn ta thường không phải là kỹ quán mà là xem kịch nghe khúc.

Mỹ thực, rượu ngon, mỹ nhân chơi nhạc, lại nửa nằm trên chiếc giường êm ái ấm áp, xem một câu chuyện khiến lòng người cảm động đang diễn ra…

Loại hưởng thụ này còn lâu mới có thể so sánh với việc tụng kinh mỗi ngày của quản sự trong đạo cung.

Lúc còn trẻ, hắn ta liều mạng khổ luyện võ công, bỏ tiền ra tặng quà, cuối cùng vất vả lắm mới xác định đẳng cấp là lục phẩm, không phải là vì để lúc này hưởng thụ sao?

Chương 150: Chém Lục Phẩm

Sau khi tách khỏi bằng hữu, hắn ta lảo đảo đi về phía Minh Kính Cung. Vừa bước đi hóng làn gió đêm mát mẻ, vừa nhớ lại vở hí khúc mới xem.

“Phiếm thải chu, huề hồng tụ, nhất khúc tân thanh án nghi châu. Tôn tiền canh hữu vong cơ hữu…”

Trong miệng ngân nga theo giai điệu.

Khi bước đến một quầy hoa quả trống không thì lều gỗ phía trên quầy hàng bắn ra một bóng đen.

Khai Sơn đạo nhân không thèm để ý, giẫm phải một cái hố, thân hình hơi nghiêng.

Đối với một cao thủ như hắn ta, sự nghiêng người nhỏ bé và mất thăng bằng như vậy có thể quay trở lại được ngay lập tức.

Ngay cả trong mắt người thường, cũng không thể phân biệt được hắn ta có thực sự mất thăng bằng hay không, chỉ khẽ run lên.

Nhưng…..

Một tiếng kim loại ma sát cực kỳ nhỏ đột nhiên lọt vào tai hắn ta.

Mặc dù âm thanh ấy vô cùng nhỏ, nhưng Khai Sơn đạo nhân đã khá quen thuộc với loại âm thanh này, đầu tiên hơi rùng mình, rồi lập tức lăn sang một bên.

Phản ứng bản năng qua muôn ngàn thử thách đã cứu hắn ta một mạng.

Xì!

Một vệt sáng bạc chợt lóe qua ở vị trí ban đầu của hắn ta.

Vệt sáng bạc quét qua các cột chống của giá gỗ, gọn gàng cắt cột gỗ làm hai.

Không dừng lại.

Vệt sáng bạc đột ngột gập lại, nhanh chóng lao về phía hắn ta.

Khai Sơn đạo nhân kinh hãi bừng tỉnh, nhưng tốc độ tia sáng bạc này quá nhanh khiến cơ thể đang say rượu của hắn ta phản ứng chậm hơn rất nhiều.

‘Tốc độ này! Là ngũ phẩm?’

Hắn ta gắng gượng giơ cánh tay lên chắn trước người.

Hai tiếng xì xì nho nhỏ vang lên, cánh tay hắn ta tê rần đã bị thương chảy máu, sâu đủ thấy xương.

Tay không tấc sắt chống lại vũ khí, nếu chênh lệch cấp bậc lớn thì không sao, nhưng nếu chênh lệch cấp bậc thấp thì…

Đêm khuya.

Ánh trăng lung linh như cát.

Trong bóng tối, chỉ có con dao găm phản chiếu ánh trăng bạc đang không ngừng nhảy múa xung quanh Khai Sơn đạo nhân.

Làm sao một thân thể máu thịt lại có thể lấy cứng đối cứng với dao găm được?

Chỉ trong mấy chiêu ngắn ngủi, trên người Khai Sơn đạo nhân đã bị cắt ra vài vết thương.

Đối phương không thực sự bị đánh trúng, chỉ cần dùng lưỡi dao thuận thế xẹt qua liền có thể dễ dàng khiến hắn ta bị thương.

“Khoan đã! Ta là Tuần Chiếu Minh Kính Cung Thiên…”

Lời còn chưa dứt, trong nháy mắt bóng người của đối phương đã tăng tốc.

Trong tích tắc, tốc độ tăng dữ dội.

Xoẹt!

Một tia sáng bạc lóe lên.

Ngón tay và đầu người cùng nhau bay lên.

Trương Vinh Phương trở tay, thu đao, không quay đầu lại bước vào trong bóng tối, rồi biến mất không thấy bóng dáng.

Vài giây sau, một tráng hán mặc trang phục tuần bổ của quan phủ vội vàng chạy tới, ngồi xổm xuống kiểm tra thi thể của Khai Sơn đạo nhân trên mặt đất.

“Vẫn còn ở gần đây! Lục soát theo vết máu!”

Một nhóm quan binh Đại Linh cầm cung nỏ, mặc áo giáp da chẳng mấy chốc đã đuổi theo phía sau hắn ta.

Trong đường tắt.

Trương Vinh Phương nhanh chóng lau vết máu trên dao găm bằng khăn ướt đã chuẩn bị sẵn. Sau đó nhét nó vào miệng một túi nước.

Hắn nắm lấy túi nước, lắc liên tục, rồi vừa chạy như điên vừa ném túi nước sang một bên, chỉ chừa lại dao găm đã cất kỹ.

Chẳng mấy chốc, hắn vọt đến một góc tường đã định trước, cởi áo khoác, mặc chiếc áo khoác sạch đã chuẩn bị sẵn rồi nhét dao găm và áo khoác vào với nhau.

Sau đó đứng dậy, rời đi.

Lúc đi ra khỏi con ngõ nhỏ, Trương Vinh Phương đột nhiên dừng bước.

Ngay trước mặt hắn, một nữ tử trẻ mặc váy trắng giày bó đang lặng lẽ nhìn hắn bước ra khỏi con ngõ nhỏ.

Khuôn mặt của nữ tử cứng ngắc, không chút biểu tình, như thể đang đeo một chiếc mặt nạ.

Bên hông nàng đeo một cây đao, cây đao kia chỉ dài ngang cánh tay, bao kiếm màu đồng, khắc hoa văn vô số bông hoa đang nở rộ màu đỏ.

Nữ tử nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang đeo khăn che mặt màu đen của Trương Vinh Phương, như thể có thể xuyên qua chiếc khăn che mặt nhìn thấy khuôn mặt của hắn.

Hai người chạm mặt nhau, Trương Vinh Phương bước nhanh rời đi, xoay người cởi khăn che mặt, biến mất trong màn đêm.

Nữ tử váy trắng nắm chuôi đao, cẩn thận vuốt nhẹ rồi tiếp tục chậm rãi đi về phía trước.

Không lâu sau, một đội quan binh của quan phủ nhanh chóng đuổi theo trên con phố phía trước.

Tráng hán tuần bổ dẫn đầu mang theo một thanh đao, trong tay nắm một con chó săn đen, nhanh chóng tiến về phía trước.

Trong đêm khuya, lượng người trên phố rất thưa thớt, không cần lo lắng đoàn người sẽ khiến người khác sợ hãi.

Chỉ mới đuổi được nửa đường, con chó săn trong tay tuần bổ đột nhiên dừng lại, không ngừng lùi lại, phát ra tiếng kêu nức nở nghẹn ngào hoảng sợ.

Tuần bổ hơi sửng sốt, lập tức nhìn ngược lại về phía chó săn lùi về sau. Đúng lúc bắt gặp ánh mắt bình thản trong trẻo của nữ tử váy trắng.

Sau đó, tầm mắt của hắn ta chậm rãi rơi vào thanh trường đao kỳ lạ bên hông nữ tử, ánh mắt dần dần trở nên nghiêm nghị, hoảng sợ.

Chương 151: Tới gần

“Cảm Ứng môn…. Thiên Nữ Đồng Chương…!”

Ánh mắt bình thản ban đầu của nữ tử sững sờ, rồi lập tức trở nên hơi nhàm chán.

“Lại sợ hãi rồi?”

“Đầu lĩnh, chúng ta nhiều như vậy sợ cái gì, ai thèm để ý nàng là Cảm Ứng môn hay không phải Cảm Ứng môn gì đó chứ, ra tay!”

Trợ thủ của tráng hán không thèm để ý, vung tay lên.

Cạch!

Cùng lúc đó, cung nỏ phía sau tuần bổ ào ào nâng lên, nhắm bắn, chuẩn bị.

Nhưng nhanh hơn bọn họ là một loạt những cây kim vàng cực kỳ nhỏ.

Xì xì xì xì!

Hơn mười cây kim vàng nhờ vào ánh trăng vô thanh vô thức chui vào trán tất cả những người có mặt trước một bước.

Tất cả quan binh tuần tra bỗng dưng bất động, cứng đờ tại chỗ.

Tuần bổ duy nhất tránh được một chút vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc là một cao thủ tam phẩm, lúc này đang che rất chặt mặt phải của mình.

Hắn tránh được cái trán, nhưng không tránh được gò má.

Một cơn tê dại lan ra từ khuôn mặt, nhanh chóng bao phủ toàn bộ cơ thể hắn.

Phù phù.

Tuần bổ ngã khuỵu xuống đất, há miệng muốn phát ra âm thanh.

Tầm nhìn của hắn bắt đầu mờ đi, chính mình vất vả lắm mới leo lên được vị trí này.

Nhưng bây giờ….

Hắn nghĩ về thê tử đang đợi ở nhà với bữa cơm nóng hổi, hắn nhớ về đứa con trai đã hẹn cùng nhau dạy thư pháp vào buổi sáng.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ cực kỳ không đành lòng…

"Không đành lòng sao…"

Đột nhiên, một đôi giày bó màu trắng bạc của nữ tử bước tới chỗ hắn.

"Thu hoạch ngoài ý muốn." Giọng nói của nữ tử phảng phất truyền đến.

Tuần bổ bỗng nhiên cảm thấy trong miệng mát lạnh, như thể có thứ gì đó mát lạnh đang chảy vào người.

Cảm giác tê dại trên gương mặt hắn bắt đầu giảm đi nhanh chóng khi thứ đó chảy vào.

Trong lúc mờ mịt, hắn nhìn thấy khuôn mặt cứng đờ như đeo mặt nạ của nữ tử.

Người đã cứu hắn chính là cao thủ Hắc Bảng, Thiên Nữ Đồng Chương, hung danh cực lớn trong Cảm Ứng môn.

*

*

*

Đêm khuya trong phòng.

Trương Vinh Phương trở về phòng, lúc này mới từ từ thở hắt ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Hắn chạm vào cánh tay phải của mình, nhát đao cuối cùng, hắn sử dụng sức mạnh của năng lực phá hạn Súc Bộ Trọng Sơn.

Quả thật đã thoáng cái chặt đứt những ngón tay ngăn cản và đầu của Khai Sơn đạo nhân.

Nhưng dù sao thì đối phương cũng đã từng là lục phẩm.

Cho dù là hắn ngồi xổm đợi rất lâu, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, thừa dịp Khai Sơn đạo nhân say rượu mất thăng bằng trong nháy mắt đánh lén.

Nhưng vẫn bị thương…

Dựa vào ánh đèn, Trương Vinh Phương chuyển động cánh tay phải của mình, cảm thấy cả cánh tay chỉ cần hơi nhúc nhích sẽ đau.

Hắn kéo quần áo lên thì thấy cánh tay, cổ tay và khuỷu tay đều bị sưng tấy.

Da của bàn tay cầm dao găm máu thịt be bét.

‘Xem ra mặc dù mình dùng võ công phá hạn lên tứ phẩm, nhưng xét về sức mạnh tuyệt đối trên người thì vẫn kém xa Khai Sơn đạo nhân kia.’

Lúc Khai Sơn đạo nhân sắp chết, liều mạng hết sức để né lưỡi dao găm.

Chỉ vậy thôi mà đã gây cho hắn tổn thương lớn như vậy.

Phải biết, lúc trước giao thủ, bởi vì có dao găm nên Khai Sơn đạo nhân không dám dùng cứng đối cứng với hắn.

Nói cách khác, nếu không có dao găm, không có mượn lợi thế thân pháp dung hợp cùng âm thầm đánh lén, Trương Vinh Phương công bằng giao thủ với Khai Sơn đạo nhân. Trong vòng chưa đầy mười chiêu, hắn sẽ bị đánh chết ngay tại chỗ.

Mặc dù lục phẩm bị suy yếu, nhưng thực lực hoàn toàn không phải bây giờ hắn có thể so sánh…

Nghĩ đến đây, Trương Vinh Phương thở dài thườn thượt.

Lần ám sát này đã khiến hắn hiểu ra vấn đề của chính mình.

Đó là tốc độ tăng, nhưng sức mạnh vẫn kém xa lắm. Nếu gặp phải một cao thủ cũng mang theo binh khí.

Một kẻ tạp hợp tứ phẩm như hắn, có lẽ khả năng cao sẽ không đánh lại một võ giả tu luyện đến tứ phẩm chân chính.

“Hơn nữa… nữ tử vừa gặp lúc nãy…” Không hiểu sao, Trương Vinh Phương cảm thấy nữ tử này hơi kỳ lạ.

Nhưng dù sao cũng chỉ là một người qua đường mà thôi, trong nháy mắt đã bị hắn quăng ra sau đầu.

Sáng sớm hôm sau.

Một đoàn quan binh đến từ quan nha đã đến Minh Kính Cung từ rất sớm để điều tra.

Trương Vinh Phương vừa dậy kết thúc tiết học buổi sáng, chuẩn bị thay phiên tuần tra, liền bị gọi đến hỏi thăm tình hình.

Ban đầu, hắn nghĩ bọn họ đến điều tra vì cái chết của Tuần Chiếu phòng.

Trước khi bị dò hỏi đã chuẩn bị tâm lý.

Nhưng không ngờ là các quan binh dò hỏi không chỉ là chuyện Khai Sơn đạo nhân chủ Tuần Chiếu phòng, mà trọng điểm tập trung dò hỏi là đêm qua có nhìn thấy một nữ tử giống như đeo mặt nạ không.

Trương Vinh Phương đương nhiên trả lời không.

Quan binh đến nhanh, đi cũng nhanh.

Ngay sau đó, tin tức chủ Tuần Chiếu Phòng Khai Sơn bị giết cũng được lan truyền.

Người nhà của Khai Sơn đến thu thập di vật, từng người một vừa khóc vừa kêu trời trách đất, hai mắt sưng đỏ.

Chương 152: Cảm Ứng môn

Trong Minh Kính Cung, đồ đệ và thuộc hạ của Khai Sơn cũng trông có vẻ buồn bã thương tiếc.

Nhưng có bao nhiêu người trong số họ thực sự đau lòng thì mỗi người có một quan điểm.

Sau khi giết chết Khai Sơn, Trương Vinh Phương đương nhiên không quên lấy túi tiền.

Điều khiến hắn vui mừng là trong túi tiền của Khai Sơn có tổng cộng năm tấm ngân phiếu 100 lượng, ba tấm ngân phiếu 50 lượng và một đôi khuyên tai bằng vàng hình như là đồ chuẩn bị tặng cho ai đó.

Nhưng, số tiền này chưa sử dụng được ngay, lúc này người mới chết mà hắn cầm theo những tấm ngân phiếu giá trị lớn ra ngoài tiêu xài.

Điều đó không phải chứng tỏ là hắn có vấn đề sao?

Lập tức hắn cố nén xúc động muốn mua thuốc, hàng ngày vẫn đi tuần tra như trước.

Chẳng mấy chốc chủ mới của Tuần Chiếu phòng đã lên nhậm chức, trước kia là đối thủ của Khai Sơn đạo nhân.

Vị này vừa mới nhậm chức, liền cho gọi tất cả thuộc hạ đến, giáo huấn một hồi rồi hất cẳng những người của Khai Sơn trước đó xuống rồi thay bằng người của mình.

Có thể nói không quan tâm đến vẻ bề ngoài một chút nào.

Điều này làm cho Trương Vinh Phương cuối cùng hoàn toàn hiểu rõ thói đời này thực sự rất thối nát.

Mỗi ngày, hắn chỉ đơn giản là khổ luyện các phù pháp còn lại.

Ngoại trừ Nhất Nguyên phù Nhập Môn, hắn còn có Thải Linh phù thứ tư và Hỗn Nguyên phù thứ năm, nhưng chưa Nhập Môn.

Đây là những bí quyết luyện pháp thiết yếu mà sư phụ Trương Hiên đã sớm dạy cho hắn, chỉ cần Nhập Môn trước là có thể thông qua điểm thuộc tính nhanh chóng thêm vào.

Bảy môn phù pháp, chỉ cần Phá Hạn năm môn, hắn có thể trở thành cao thủ ngũ phẩm thực sự. Đó là chưa kể đến thêm vào Phá Hạn Long Xà Đề Túng thuật và Bát Bộ Cản Thiền của hắn.

Ngay sau đó, hắn đã bình tĩnh lại, yên lặng chờ thời gian, mỗi ngày khổ luyện phù pháp.

*

*

*

"Khai Sơn chết rồi sao?" Bên trong liêu phòng, Từ Đào cau mày.

Khai Sơn là người phát ngôn quan trọng được nhà họ Từ của hắn ta nâng đỡ nhiều năm qua.

Kẻ đó là một thân lục phẩm phù pháp, lúc còn trẻ cũng đã tạo được danh tiếng không nhỏ ở Đàm Dương.

Bây giờ lại chết lặng lẽ trên đường vào ban đêm sau khi xem vở kịch trở về.

"Nếu là người bình thường bị đánh lén chết trên đường vào ban đêm, ta còn tin. Nhưng đây là lục phẩm!"

Huynh trưởng Từ Nham Quan ở bên cạnh nghĩ mãi mà không ra.

Mặc dù võ công của Đại Đạo Giáo không tốt lắm, nhưng cao nhất là thất phẩm, thực chiến không đủ.

Nhưng đây là lục phẩm. Là một võ nhân cường hãn đã thực sự đột phá cực hạn sáu lần.

Ai có thể giết chết một cao thủ như vậy chỉ trong một khoảng thời gian vô cùng ngắn?

"Có phải Khai Sơn tự kết thù bên ngoài không?" Từ Nham Quan đoán.

"Mặc kệ có phải hay không, vấn đề bây giờ là nhà họ Từ chúng ta phải làm sao?" Từ Đào nghiêm túc hỏi.

Gốc rễ của nhà họ Từ nằm ở chỗ gia chủ của nhà, là một trong ba vị chủ đại điện của Minh Kính Cung.

Nếu không xử lý tốt chuyện này, những người phụ thuộc còn lại của nhà họ Từ nhất định sẽ có ý kiến.

“Người có thể giết chết Khai Sơn chỉ trong thời gian ngắn nhất định phải là cao thủ. Nếu chỉ dựa vào chúng ta, không giỏi võ đấu chắc chắn sẽ không được. Những việc chuyên môn nên để những người có chuyên môn đảm nhận.” Từ Quan Nham phân tích.

“Ý của ngươi là… để Tuần Tra ty tham gia?” Từ Đào hiểu ra: “Đúng vậy, tuần bổ chết một hơi hết hơn mười người, chỉ còn có một tam phẩm. Động tĩnh của chuyện này rất lớn.”

“Mặc dù qua điều tra không giống như bị một người giết chết, nhưng mọi chuyện xảy ra cùng nhau, nhất định nha môn sẽ càng coi trọng hơn.” Từ Quan Nham gật đầu: “Hơn nữa, chuyện này còn liên quan đến cao thủ Cảm Ứng môn trong Hắc Bảng.”

Cảm Ứng môn…

Cái tên này đồng nghĩa với ác danh rành rành ở Đại Linh.

Trong số ba mươi người trong danh sách đen, Cảm Ứng môn chiếm một phần ba số lượng.

Thực lực mạnh, thế lực rộng rãi đến nỗi ngay cả Linh Đình cũng không thể làm gì được.

Tuyết Hồng các đã nhiều lần tổ chức các cao thủ vây giết, nhưng đều có những chiến thắng và thất bại riêng.

Mà Tuần Tra ty là tổ chức giám sát có nhiều cao thủ nhất của Tuyết Hồng các ở Đại Linh.

Và bất cứ khi nào một cao thủ Hắc Bảng xuất hiện, chắc chắn sẽ có một cao thủ cửu phẩm đến đây dò xét.

*

*

*

Lúc đầu Trương Vinh Phương còn hơi lo lắng, nhưng dần dà, trong thời đại không có camera và không có giám sát này.

Nếu muốn tìm ra hung thủ giết người vào ban đêm là một chuyện cực kỳ khó.

Mỗi ngày hắn yên tâm tập luyện võ nghệ, nghiên cứu đạo kinh.

Đạo kinh có thể mang lại sự bình yên cho lòng người, đây là điều gần đây hắn mới phát hiện.

Sau khi vụ án của Khai Sơn được giải quyết, không ngoài dự liệu của hắn, việc ra ngoài tạm giữ chức của hắn vẫn không được giải quyết.

Chương 153: Ba đường

Chủ Tuần Chiếu phòng mới xuống cũng là cá mè một lứa, cắt xén tham ô, thậm chí còn nghiêm trọng hơn cả Khai Sơn trước đó.

Trương Vinh Phương cũng đã thấy rõ thói đời chính là thế.

Chẳng mấy chốc, khoảng thời gian hắn chờ đợi cuối cùng lại lần nữa xuất hiện.

Không có dược liệu thuốc bổ, hắn vẫn cứ tích góp được một ít điểm thuộc tính mới.

Thêm một điểm còn lại trước đó, chính là hai điểm.

Hai điểm này vừa đủ để Nhất Nguyên phù phá hạn.

Xoẹt.

Trương Vinh Phương giội hết nước trong chậu gỗ ra ngoài, đổ xuống bùn ở góc tường.

Bưng cái chậu gỗ, hắn xoay người trở về phòng, chuẩn bị bắt đầu phá hạn Nhất Nguyên phù.

Nếu phá hạn Nhất Nguyên phù thì hắn chính là một cao thủ tam phẩm Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển.

Nếu cộng thêm hai lần phá hạn ẩn, chính là ngũ phẩm!

Bất tri bất giác, hắn đã bước vào cảnh giới này.

“Xin lỗi, Hạ Dung Dung có ở đây không?” Lúc này, tiếng hỏi thăm của một nữ tử từ ngoài sân truyền đến.

“Không.” Trương Vinh Phương thuận miệng đáp, nhưng khi quay đầu lại, hắn phát hiện toàn bộ cửa viện đã bị chặn lại…

Một nữ tử to tròn như quả bóng, mặc một chiếc váy dài màu tím đen, cố che đi thân hình tròn trịa của mình.

Đáng tiếc là những lớp mỡ ở bụng vẫn lồi lên giữa váy.

“Ta là bạn thân của Hạ Dung Dung. Xin lỗi. Chờ Hạ Dung Dung trở về, có thể nói với nàng ấy một tiếng được không? Chỉ cần nói là Hoàn Nhan Lộ đến tìm nàng là được.”

Nữ tử mập mạp nhìn chằm chằm Trương Vinh Phương với nụ cười ba đường.

Ờ… Hai mắt và một miệng, vừa đúng là ba đường.

“Được.” Gương mặt Trương Vinh Phương không có cảm xúc gật đầu.

Dù rất kinh ngạc về mức độ mập mạp của đối phương nhưng đã từng trải qua những cú shock của thời đại thông tin hiện đại nên hắn chỉ hơi bất ngờ mà thôi.

Phản ứng lạnh nhạt của hắn khiến mắt Hoàn Nhan Lộ sáng rực lên.

Trước đây, dù nàng có đi gặp ai đi chăng nữa thì đối phương cũng sẽ sợ hãi liên tục lùi lại khi nhìn thấy thân hình đầy đặn của nàng.

Tệ hơn nữa, thậm chí còn gọi nàng là quái vật.

Nhưng Trương Vinh Phương này…

“Vị đạo huynh này, lẽ nào ngươi không kinh ngạc với hình thể của ta sao?” Hoàn Nhan Lộ ngạc nhiên hỏi.

“Rất ngạc nhiên.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Nhưng ta không nhìn thấy.” Hoàn Nhan Lộ ngạc nhiên nói.

“Bẩm sinh ta có ít biểu cảm.” Trương Vinh Phương thản nhiên đáp.

“Vậy thì nếu có một nữ tử tốt bụng, nhân hậu, các điều kiện khác đều rất tốt. Nhưng hình thể giống như ta. Nếu để cho đạo huynh cưới nữ tử đó là thê tử, ngươi có đồng ý không?” Hoàn Nhan Lộ hơi khống chế tâm tình không ngừng rung động của mình, hỏi.

“Ta không muốn.” Trương Vinh Phương hơi không kiên nhẫn, hắn muốn trở về phòng phá hạn phù pháp, làm gì có thời gian lãng phí với nữ tử này.

“Tại sao?” Đột nhiên trong lòng Hoàn Nhan Lộ cảm thấy lạnh lẽo: “Lẽ nào ngươi ghét bỏ vì nàng mập?”

“Nữ tử đó bị bệnh à?” Trương Vinh Phương hỏi ngược lại.

“Không bị bệnh.” Hoàn Nhan Lộ trả lời. Hơi không hiểu ra sao.

“Nàng có muốn giảm cân không?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

“Tất nhiên. Muốn đến điên luôn.” Hoàn Nhan Lộ gật đầu.

“Vậy thì tại sao nàng không giảm đi?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

“Ơ…” Hoàn Nhan Lộ đột nhiên bị cứng họng.

“Cho nên, ta thích những người có nghị lực và bền bỉ.” Trương Vinh Phương tổng kết ngắn gọn.

“Chỉ cần có sự kiên trì, cho dù đối phương có thân hình như ta, ngươi cũng không để ý?”

“Đương nhiên.” Trương Vinh Phương gật đầu.

“Nhưng, người không bị bệnh, có sự kiên trì, không muốn mập hơn, chẳng lẽ lại khiến mình mập thành như thế này sao?”

Ngay khi những lời này nói ra, Hoàn Nhan Lộ lập tức đứng hình tại chỗ.

Nhìn theo Trương Vinh Phương trở về phòng, trong thoáng chốc hình như nàng như hiểu ra điều gì đó.

“Nhân tiện, nhắc nhở ngươi một câu, nếu muốn giảm cân, hãy ăn ít cơm mì phở.” Giọng nói của Trương Vinh Phương từ trong phòng truyền ra.

Mặt Hoàn Nhan Lộ đỏ bừng, rõ ràng đối phương đã biết ý của nàng.

Nàng lập tức xoay người, lảo đảo đi về phía xa xa.

Một số người hầu bước tới muốn dìu nàng, nhưng bị nàng đẩy ra.

Bên trong gian phòng.

Trương Vinh Phương trở tay đóng cửa lại, trước tiên nhẹ nhàng lấy vải dầu thoa thoa vẽ vẽ vào Nguyện Luân đặt trên giá gỗ nhỏ.

Ánh sáng sáng ngời chiếu vào từ cửa sổ, rơi vào lưỡi đao sắc bén Nguyện Luân, phản xạ ra hàn quang màu bạc nhàn nhạt.

Rất nhanh hắn đã vẽ loạn xong, Trương Vinh Phương thả Nguyện Luân lại giá gỗ một lần nữa.

Sau đó nhắm mắt.

Thanh thuộc tính tự động hiện ra lần nữa.

[Trương Vinh Phương —— sinh mệnh 25-26.

Kỹ năng: Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển - Nhạc Hình Phù (Phá Hạn) (Phá Hạn kỹ: Trọng Sơn, năm lần),

Quan Hư Công (Tinh Khiếu tầng thứ nhất).

Long Xà Đề Túng thuật (Phá Hạn tầng thứ nhất) (Phá Hạn kỹ: Súc Địa)

Triều Khí phù (Phá Hạn)

Bát Bộ Cản Thiền (tầng thứ nhất Phá Hạn)

Nhất Nguyên phù (viên mãn)

Dung hợp Phá Hạn kỹ: Súc Bộ Trọng Sơn.

Thuộc tính có thể dùng: 2.]

Chương 154: Quá chậm

"Quá chậm…" Hắn thở dài một tiếng, Trương Vinh Phương so sánh với tốc độ mười ngày một điểm của mình lúc trước, trong lòng gian nan.

Hai tháng mới có thể được một điểm, phải chịu đựng như thế này tới khi nào mới có thể học đủ phù pháp ngũ phẩm?

Hắn bỏ tạp niệm qua một bên, tưởng tượng dấu cộng phía sau Nhất Nguyên phù, chạm nhẹ lên.

Hít.

Điểm thuộc tính từ hai điểm chuyển thành không.

Mà trong dấu ngoặc phía sau Nhất Nguyên phù chợt mờ đi, sau đó rất nhanh xuất hiện dòng chữ mới.

[(Phá Hạn)].

Cũng trong lúc đó, rất nhiều ký ức về cảm ngộ tập luyện Nhất Nguyên phù mãnh liệt xông vào đầu óc Trương Vinh Phương.

Thân thể hắn khẽ run, cơ bắp toàn thân nhanh chóng run lên, lỗ chân lông dưới da đào thải ra một lượng lớn mồ hôi.

Thân thể trở nên ngưng thực hơn, thể trọng từ từ được nâng lên, hai cánh tay và thân thể trở nên cân xứng hơn.

Nhất Nguyên phù vẫn chủ tu sức mạnh chi trên, thế nên biến hóa lớn nhất của điểm thuộc tính Phá Hạn vẫn là ở phần thân trên.

Biến hóa kéo dài chừng hơn mười phút đồng hồ mới chậm rãi yên tĩnh lại.

Đợi đến khi đã hoàn toàn dừng lại, toàn thân Trương Vinh Phương đã ướt đẫm.

Hắn đứng nguyên tại chỗ, cẩn thận cảm thụ biến hóa trong thân thể.

Sau đó nhắm mắt lại, nhìn về phía thanh thuộc tính hiện tại.

[Trương Vinh Phương —— sinh mệnh 25-26.

Kỹ năng: Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển - Nhạc Hình Phù (Phá Hạn) (Phá Hạn kỹ: Trọng Sơn, mười lần),

Quan Hư Công (Tinh Khiếu tầng thứ nhất).

Long Xà Đề Túng thuật (Phá Hạn tầng thứ nhất) (Phá Hạn kỹ: Súc Địa)

Triều Khí phù (Phá Hạn)

Bát Bộ Cản Thiền (tầng thứ nhất Phá Hạn)

Nhất Nguyên phù (Phá Hạn)

Dung hợp Phá Hạn kỹ: Súc Bộ Trọng Sơn.

Thuộc tính khả dụng: 0.]

"Những chỗ khác không có biến hóa lớn, duy chỉ có Trọng Sơn… Số lần sử dụng từ năm lần biến thành mười lần."

Hắn giơ tay lên, nhẹ nhàng nắm tay lại, cảm giác sức mạnh trên bàn tay cũng lớn hơn một chút.

Nếu như nói vừa rồi Phá Hạn tiến vào nhất phẩm sẽ tăng lực lượng lên là 10, như vậy nhị phẩm tăng lên 8.

Bây giờ đột phá phù pháp tam phẩm thì là 6.

'Biên độ tăng tương đối cân xứng.'

Trương Vinh Phương tùy ý đánh vài quyền, rõ ràng cảm giác tốc độ, sức mạnh mình xuất thủ cũng đều tăng lên không nhỏ.

Hắn vừa thử bộ pháp thân pháp, thân pháp cũng tăng lên, chẳng qua biên độ rất nhỏ.

Đoán chừng là vốn Nhất Nguyên phù cũng không phải chủ tu thân pháp.

Bây giờ có thể tăng thân pháp lên cũng chỉ vì đột phá phẩm cấp cực hạn, liên quan đến chút tốc độ.

Sau một phen khảo nghiệm, Trương Vinh Phương hài lòng thay quần áo, dùng khăn lông ướt lau chùi thân thể.

Sau đó đi vào sân gội đầu.

Không có máy sấy, gội đầu xong, hắn chỉ có thể dùng khăn lông lau khô một ít, sau đó xõa ở phía sau.

Hắn đứng ở trong sân, vừa hứng gió, vừa nhớ lại cảm ngộ Phá Hạn Nhất Nguyên phù mới vừa rồi.

Thời gian hôm nay cũng đã đến lúc rồi, hắn cũng nên đi xác định đẳng cấp một lần nữa.

Hắn định xong nhị phẩm, thì có thể dễ dàng đi ra ngoài xin tạm giữ chức, hẳn là thông qua con đường của Lý Hoắc Vân thì có thể nhảy ra khỏi vòng tròn Đại Đạo Giáo.

Trương Vinh Phương nghĩ lại cẩn thận, nếu như muốn thăng cấp ở trong Đại Đạo Giáo thì tốc độ quá chậm.

Nhưng nếu như đi quan phủ nha môn, đặc biệt là nơi hình ngục các thứ tập trung rất nhiều vụ án, nguy hiểm và kỳ ngộ cùng tồn tại.

Cơ hội lập công tuyệt đối không ít.

Như vậy cũng phù hợp với sắp xếp ban đầu của mình.

*

*

*

Đại Đô.

Mưa dầm liên tục, hơi nước bốc hơi lên.

Bắc khu, Phong Hội môn.

Trước một tòa phủ đệ tường đỏ ngói vàng có cửa sổ thủy tinh hoa lệ, cửa lớn chậm rãi mở rộng ra.

Một phụ nhân trung niên với vẻ mặt đờ đẫn, mang theo vài nha hoàn hạ bộc chậm rãi đi ra khỏi phủ đệ.

Phụ nhân quay đầu lại, cuối cùng đờ đẫn nhìn lên bảng hiệu phủ đệ.

“Không ngờ, Sa La Cáp Lai ta lại có thể luân lạc tới hôm nay…”

Trong mắt nàng ta hiện lên một chút không cam lòng, một chút ảm đạm, cũng có một chút ghen ghét.

Nhưng nhiều nhất vẫn là bảy phần bi thương.

“Phu nhân…” Lão bộc một bên muốn nói lại thôi, thở dài một tiếng, nhưng vẫn không nói cái gì.

Lão yên lặng căng cây dù trong tay ra, che mưa phùn cho người phụ nhân.

“Không sao, ta là nữ nhi của Cát Tháp gia, không dễ bị đánh đến suy sụp như vậy. Chẳng qua chỉ là một người nam nhân mà thôi!”

Phụ nhân cầm dù giấy dầu qua, sải bước đi xuống bậc thang, lên xe ngựa song giá đợi chờ trước cửa.

Hạ nhân còn lại lao nhao đuổi theo, một đường theo xe ngựa rời đi về nơi xa.

Trong phủ đệ, trên sân thượng tầng ba.

Một gã nam tử cao lớn mặt mũi xấu xí, nhẹ tay ôm nữ tử yểu điệu trong ngực, đưa mắt nhìn xe ngựa rời đi.

“Phu quân… Cũng là lỗi của ta… Nếu không phải lúc trước thiếp thân tới tìm phu quân cầu trợ… Có lẽ đại phu nhân sẽ không rời đi…”

Chương 155: Tiểu Ngư

Giữa lông mày nữ tử có nét khổ sở đáng thương, lã chã chực khóc.

“Không phải là lỗi của nàng, Tiểu Ngư.” Một vết bớt đỏ sậm trên mặt nam tử rõ ràng có thể thấy được.

Hắn ta thương tiếc ôm eo nhỏ nhắn của nữ tử, vẻ mặt ôn nhu.

“Phụ nhân ác độc kia lại dám thiết kế hại chết con của chúng ta! Nếu không phải kiêng dè phần tình cảm ngày trước, nếu không phải đêm đó Tiểu Ngư ngươi liều mạng ngăn trở, ta sẽ đánh chết nàng tại chỗ!”

“Phu quân…” Trên mặt Tiểu Ngư toát ra cảm động sâu đậm.

“Vì sao trời cao không thể cho chúng ta gặp nhau sớm một chút… Nếu như Tiểu Ngư có thể gặp được người sớm một chút, thì đã tốt hơn bao nhiêu…”

“Không có chuyện gì… sau này chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc hơn… Hôm nay bá phụ ta đã đáp ứng ủng hộ đề cử ta vào triều, lễ vật đưa ra ngoài lúc trước không phải là không có hiệu quả.” Nam tử ôn nhu ôm lấy nàng, nhẹ nhàng an ủi.

“Ừ.”

Trương Vinh Du chui ở trong ngực nam tử, cuối cùng đáy mắt hiện lên một tia áy náy.

Thật ra thì nàng không mang thai, chẳng qua là dùng một loại dược vật đặc biệt mới làm cho hoạt mạch của mình thoạt nhìn giống như mang thai.

Mục đích chính là vì ép đại phu nhân Sa La Cáp Lai của phu quân rời đi.

Khí thế của đại phu nhân quá mạnh mẽ, vì con của mình sau này, vì an ổn của mình sau này, nàng cũng không có biện pháp khác…

Nếu như Đại phu nhân không đi, sau này nàng và con của mình, sợ rằng cả đời cũng sẽ phải sống dưới áp bách của đối phương.

Trương Vinh Du nhìn xe ngựa nơi xa từ từ rời đi, trong mắt hiện lên vẻ mặt không hiểu.

‘Đừng trách ta… Muốn trách thì trách thế đạo bất đắc dĩ này….’

Đối với phu quân bị lừa gạt, nàng vẫn có phần áy náy.

Nhưng không sao… sau này nàng nhất định đối tốt với phu quân gấp bội. Bọn họ sau này nhất định có thể cuộc sống hạnh phúc hơn nữa.

“Tiểu Ngư, lần trước ta nghe lời ngươi, đi Ngạc Luân phủ bái phỏng, thế mà lại thật sự thành. Hắn đáp ứng làm người giới thiệu thứ hai của ta. Sau đó, theo như phân tích của ngươi, kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào?” Nam tử trầm giọng hỏi.

Trương Vinh Du thu hồi suy nghĩ, bắt đầu cẩn thận hỏi thăm phản ứng Ngạc Luân lúc nói chuyện với phu quân, cùng với chi tiết câu chuyện.

Từ nhỏ nàng có đọc lướt qua nhiều cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú cũng không kém, nếu không phải Đại Linh huỷ bỏ cuộc thi khoa cử, nàng chỉ cần tham gia khoa thi một lần, có lẽ cũng có thể thi đậu một phần công danh.

Mà lúc trước nàng một mình chìm nổi ở trong xã hội, không chỉ nuôi sống và bảo vệ chính mình, còn có thể bảo vệ đệ đệ duy nhất.

Rõ ràng không phải chỉ dựa vào mỗi vẻ thùy mị của chính mình.

Mà lúc này, phần tâm trí mưu kế của nàng trợ giúp lớn cho phu quân.

Hai người tựa sát, nhỏ giọng phân tích tình trạng, cục diện hôm nay, tìm kiếm cơ hội như thế nào càng có thể tiến bước hơn.

Thỉnh thoảng, trong lòng Trương Vinh Du vẫn hiện lên bóng dáng đệ đệ Trương Vinh Phương.

Đến bây giờ Huyện Hoa Tân bên kia còn chưa có tin tức truyền về, điều này làm cho nội tâm nàng càng lo lắng hơn.

May đó là vài ngày trước đó, nàng thầm tiêu tiền thuê người mới ở ngoài, tra được lúc trước Trương Vinh Phương bái lạy môn hạ của Trương Hiên trong Thanh Hòa Cung.

Có lẽ hẳn là an toàn thì không thành vấn đề.

Chờ qua lần này, thời điểm mấu chốt của phu quân bên này đã qua, nàng có ý định tự mình đi qua tìm đệ đệ.

*

*

*

Vài ngày sau.

Đàm Dương, Minh Kính Cung.

Trong Điện Linh Quan, lão đạo chịu trách nhiệm xét duyệt xác định đẳng cấp cầm sách ghi chép trong tay, nhìn hai người đang giao thủ trên lôi đài.

Hai người kia đều là hạng người có vóc người cường tráng.

Chẳng qua là một người trong đó có chút khí chất văn chất, rõ ràng là Trương Vinh Phương đến đây xác định đẳng cấp lần hai.

Người còn lại là Không Không Đạo Nhân thay phiên công việc tới đây xác định đẳng cấp.

Quyền chưởng hai người chạm vào nhau, tiếng vọng của huyết nhục giữa giao kích hung ác không ngừng ở kích động trong thần điện.

Trong lôi đài.

Không Không Đạo Nhân ngoài mặt nhị phẩm đang không ngừng cường công, chiếm thế thượng phong.

Nhưng trên thực tế, bất kể hắn tiến công như thế nào, cũng không có cách nào chạm tới Trương Vinh Phương đối diện.

Trương Vinh Phương nện bước ổn trọng, hai tay đoan chính bình thản không ngừng đón đỡ phá chiêu, biểu hiện nổi bật có lực.

Rốt cuộc, sau khi giao thủ năm mươi chiêu.

“Ngừng!” lão đạo kịp thời lên tiếng.

Hai người trên lôi đài lập tức tách ra.

Trương Vinh Phương ôm quyền ôn hòa nói: “Đa tạ Không Không sư huynh chỉ điểm.”

Không Không Đạo Nhân gật đầu, không nói nhiều, xoay người xuống lôi đài.

Nay hắn đã hai mươi bảy tuổi rồi, còn ở lại nhị phẩm, chỉ có thể đánh ngang tay với hậu bối trẻ tuổi trước mắt này.

Vì vậy tâm tình hắn không tốt, cũng không muốn lên tiếng, nhảy xuống lôi đài.

Chương 156: Bái sư?

“Xác định đẳng cấp nhị phẩm thành công. Chúc mừng ngươi, Trương sư điệt.” lão đạo ghi chép tài liệu.

“Nhị phẩm, bây giờ ngươi có thể đi tham gia khảo hạch chức vị nha môn các nơi ở Đàm Dương. Nếu như thông qua là được vào chức.”

Nguồn gốc của quan lại Đại Linh chủ yếu có mấy nơi.

Một là thừa kế.

Tức cha là quan gì, thì con trai là quan đó.

Hai là tiến cử.

Mọi người do quan lớn nổi danh tiến cử, đủ ba người tiến cử, là có thể được triều đình bổ nhiệm tán quan, đợi chờ an bài thực chức.

Tán quan có cấp bậc, nhưng không có quá nhiều chỗ trống có thể đưa người vào.

Ba chính là các nha môn tự khảo hạch.

Cái này là nhằm vào nhân sĩ giang hồ môn phái bang phái. Thiết lập để thu nhận người có bản lĩnh thật sự.

Rất nhiều nhân sĩ võ lâm, nhân sĩ ngoại giáo, cùng với người ngoại quốc bên ngoài Đại Linh, vân vân, chính là được thông qua cách này để nhậm chức.

“Bổn địa Đàm Dương, rất nhiều ngành võ chức thiếu người. Căn bản nhị phẩm đi vào cũng có thể lấy được chức vụ nhỏ. Coi là cất bước không tệ.” lão đạo mỉm cười nói.

“Đa tạ sư thúc chỉ điểm.” Trương Vinh Phương hành lễ nói.

Hôm nay xác định đẳng cấp nhị phẩm, hắn mới xem như thật sự thoát khỏi khả năng bị xua đuổi khỏi Minh Kính Cung.

Phải biết rằng, ở Minh Kính Cung, nếu như trước hai mươi ba tuổi không thể đạt tới nhị phẩm, hoặc là ở chỗ này ngây ngốc năm năm không thể tiến vào nhị phẩm, thì những người này cũng sẽ bị đuổi đi phân phối đến phân bộ các nơi.

“Hôm nay ngươi đã tiến vào nhị phẩm, có thể lựa chọn bái sư nhập chân truyền rồi.” lão đạo ôn hòa nói: “Sao rồi? Đã nghĩ kỹ sẽ chọn vị nào để bái sư chưa?”

Trương Vinh Phương trầm ngâm.

Trên thực tế, tuy rằng hắn bái Trương Hiên làm sư, nhưng không phải là chân truyền của Trương Hiên, cho nên hắn chưa được phong Đạo hào.

Nhị phẩm, cũng có thể có tư cách để bái sư ở Minh Kính Cung, nhận lấy Đạo hào.

Nhưng….

“Đa tạ sư thúc đề điểm, nhưng đệ tử trước đây bái sư đã lâu, cho nên ta hiện tại không nghĩ tới chuyện này.”

Lão Đạo gật đầu: “Vậy, ngươi có thể trở về nghỉ ngơi, suy nghĩ thật kỹ đến tương lai phát triển của bản thân. Minh Kính Cung của ta chỉ là điểm xuất phát của một số đệ tử mà thôi.”

“Vâng.” Trương Vinh Phương hành lễ, rời đi.

Bên ngoài điện Linh Quan, đã sớm có người đứng đợi sẵn.

Người kia mặc một thân áo da màu nâu, lót một chiếc áo choàng đen tuyền, đeo một chiếc thắt lưng hình con cá vàng khảm hoàng ngọc quanh eo.

Tóc dài cũng được dùng quả đậu ngọc bích quấn tóc lên.

Vừa thấy Trương Vinh Phương đi ra, người này vội vàng đi tới.

“Trương Ảnh đại ca, thế nào rồi”

“Qua rồi.” Trương Vinh Phương cười nhẹ.

Người trước mặt hắn chính là Lý Hoắc Vân, người đã được hắn cứu trước đó.

“Thật sự đã qua rồi sao? Tốt, tốt, tốt lắm, ha ha ha, ta đã nói với bản lĩnh của Trương đại ca, làm sao có thể chỉ là nhị phẩm như thể giẫm trên đất bằng cho được!”

Lý Hoắc Vân vui sướng cười nói.

Hắn ta có một giọng nói lớn và tiếng nói rộng, khi hắn ta nói những lời này, hắn ta lập tức khơi dậy sự chú ý của các đạo

nhân xung quanh.

Trong Đạo Cung này vẫn có đông đảo đạo nhân, mỗi ngày đều điên cuồng nỗ lực, muốn đột phá lên nhị phẩm.

Không ai muốn được chỉ định đi đến các huyện trấn khác.

Lúc này nghe được lời nói của Lý Hoắc Vân, từng ánh mắt không mấy thiện cảm khác đột nhiên tập trung vào hắn ta.

“Việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức đi Hình Ngục bộ bên kia, chuyện lần trước, ta đã nói chuyện này với cha ta, ông ấy yêu cầu chúng ta trực tiếp báo cáo.” Lý Hoắc Vân không quan tâm đến ánh mắt của người khác.

“Vậy thì đa tạ Hoắc Vân lão đệ.” Trương Vinh Phương cười nói.

Hắn bây giờ đang đi trên chính con đường của Lý Hoắc Vân.

Hắn ta không phải kẻ ngốc, không có mối liên hệ nên phải tự mình ra tay.

Ngay cả khi đột nhập vào các bộ môn khác, nhân sinh không quen thuộc thì có làm sao? So với người ở Hình Ngục, đi nơi khác thăng cấp chắc chắn sẽ chậm hơn rất nhiều.

Hai người lập tức thu dọn đồ đạc, cùng nhau đến Tuần Chiếu phòng, đăng ký đơn chuyển viện, có sự giúp đỡ của Lý Hoắc Vân, chủ Tuần Chiếu phòng tân nhậm cũng không làm khó dễ.

Bằng cách bỏ trống một vị trí cho thủ hạ của mình, hắn ta sẽ có thể bố trí thêm một người của mình và được thêm một khoản tiền nữa.

Hắn cầu cũng không được.

Sau một vài thủ tục từ chức, khi Trương Vinh Phương bước ra khỏi Đạo Cung, hắn quay đầu lại nhìn về phía cửa lớn.

Nhìn từ bên ngoài, Minh Kính Cung mang một bầu không khí an bình đạo vận dày đặc.

Có ai ngờ nơi đây lại là nơi tô vàng nạm ngọc bên ngoài, bên trong thối rữa đã mục nát gần hết.

Tuy nhiên, hắn còn có thể trở về, Viêm Đế phù và Định Hồn phù có thể còn chưa tới tay, cứ như vậy mà đi thì có chút

không lỡ..

Chương 157: Tạm rời đi

“Trương đại ca, lên xe đi.” Lý Hoắc Vân cười kéo xe ngựa đi.

“Đa tạ.” Trương Vinh Phương gật đầu, tiến lên ngồi vào ghế xe.

Chiếc xe ngựa có in hàng chữ bài ngoại màu trắng chậm rãi khởi động dưới sự thúc giục đòn roi của người phu xe, chạy về phía nơi xa.

Cùng lúc xe ngựa rời đi, một tư gia lầu nhỏ đối diện Minh Kính Cung.

Một bóng người tròn trịa đang dựa vào cửa sổ, nhìn chiếc xe ngựa đang khởi hành.

Bóng người quay mặt lại, để lộ khuôn mặt tràn đầy thịt mỡ của Hoàn Nhan Lộ.

“Thật không ngờ… thật không ngờ ăn ít cơm tẻ cùng mì phở, lại thực sự có hiệu quả…”

Nàng trở về cũng chỉ ôm một thái độ thử chút mà thôi, giảm thiểu sự hấp thụ mì và gạo, tăng mạnh lượng hoạt động mỗi ngày.

Không ngờ rằng mấy ngày này, thể trọng của nàng thế mà lại giảm đi một chút.

Dù không nhiều… nhưng nếu cứ kiên trì tiếp tục, nói không chừng…

“Đại tiểu thư, chuyện mà tiểu thư bảo ta nghe ngóng, ta đã nghe ngóng được rồi.” Hạ Dung Dung ở phía sau nàng có chút bất đắc dĩ.

“Mời nói.” Hoàn Nhan Lộ quay đầu lại nhìn đối phương.

“Sư đệ Trương Ảnh hiện đã chuyển ra khỏi viện tử rồi, đi đảm nhận một vị trí trong nha môn Hình Ngục bộ. Người đi cùng hắn lúc nãy là Lý Hoắc Vân, là con trai duy nhất của Hình ngục trưởng Lý Nhiễm đại nhân.” Hạ Dung Dung trả lời.

Khi nói đến Trương Ảnh người này, nàng cũng có chút hơi chua xót.

Người này từ khi ở trong viện, cho đến hôm nay rời đi, chỉ dùng một đoạn thời gian cực ngắn.

Từ nhất phẩm đến nhị phẩm, cũng nhanh chóng đạt được.

Bây giờ nghĩ lại, ước chừng trước khi Trương Ảnh tới, hắn đã ở trạng thái sắp đột phá rồi.

“Thảo nào ngay từ đầu Trương Ảnh không nguyện ý tham gia tụ hội, đúng vậy, một người có bản lĩnh, võ đạo thiên tài như vậy, đương nhiên không nguyện ý tham gia Du viên tụ hội trước đó.” Hoàn Nhan Lộ thở dài.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn Hạ Dung Dung, lại hỏi.

“Dung Dung, ngươi có chắc là Trương Ảnh từ khi vào trong viện, nếu không phải luyện công thì chính là tuần tra không?”

“Chắc chắn rồi. Ngoài các lớp học buổi sáng và buổi tối và nhiệm vụ tuần tra, sư đệ Trương Ảnh hầu như dành toàn bộ thời gian nghỉ ngơi để luyện tập võ thuật.” Hạ Dung Dung gật đầu khẳng định.

Nàng cũng đã từng nhìn thấy nhiều người ở Minh Kinh Cung muốn đột phá lên nhị phẩm, nhưng thật sự không có nhiều người chăm chỉ như vậy.

Ngày càng có nhiều người suy nghĩ về cách kiếm tiền, làm thế nào để nghiền ép các đệ tử tạp dịch, làm thế nào để lấy lòng sư trưởng của họ, kiếm việc làm tạm thời tốt hơn và phân phối tốt hơn.

Bởi hầu hết mọi người đều biết rằng việc có được ở lại sau này hay không chỉ là một trong những điều kiện cơ bản, còn điều quan trọng hơn cả là thái độ của sư trưởng.

Nghe thấy điều này, Hoàn Nhan Lộ cảm thấy rằng bản thân đã hiểu sâu hơn những lời nói ngày hôm đó.

Ngày hôm đó, những gì Trương Ảnh nói với nàng có thể chính là tiếng lòng của hắn.

Hôm đó cũng là lần đầu tiên Hoàn Nhan Lộ bị đả kích trực diện như vậy.

Loại bị chỉ ngay mặt, vạch trần bản tính khiến nàng có cảm giác như kim châm.

Sự nhục nhã bỏng rát trên mặt đó.

Làm cho nàng không thể nào quên cho đến ngày nay.

“Được rồi…” nàng lẩm bẩm. “Đã vậy, Trương Ảnh hắn quả thực có tư cách xem thường những kẻ không có nghị lực.”

Tuy nhiên, Trương Ảnh hắn có nghị lực, lẽ nào Hoàn Nhan Lộ nàng liền kém sao?

“Chờ xem…” Nhìn phương hướng xe ngựa rời đi, ánh mắt của Hoàn Nhan Lộ từ từ trở nên kiên định.

Nàng rất mong chờ thành công trong việc giảm cân và đứng trước Trương Ảnh một lần nữa.

Đến lúc đó… Nàng khá mong chờ khuôn mặt liệt của Trương Ảnh sẽ có biểu cảm như thế nào.

“Đại tiểu thư, món thịt lợn tẩm gia vị yêu thích của đại tiểu thư đã sẵn sàng.”

Giọng nói nhẹ nhàng của nha hoàn thiếp thân vang lên từ phía sau.

Ùng ục.

Một lượng lớn nước bọt trong miệng Hoàn Nhan Lộ tiết ra, nhưng…

Nàng đột ngột đưa tay lên.

“Đủ rồi! Đừng mang nó tới đây.”

Hạ Dung Dung và nha hoàn thiếp thân phía sau nàng đều sửng sốt.

“Nhưng, đây không phải là thứ nàng yêu cầu sao, thưa tiểu thư?” Nha hoàn ngạc nhiên hỏi.

“Chẳng lẽ cứ làm ra là nhất định phải ăn hết sao?” Hoàn Nhan Lộ đột nhiên mắng. “Ta ngửi ngửi mùi vị không được à!?”

“…”

“…”

Hai người bên cạnh nàng không nói nên lời.

Nhìn những giọt nước mắt lăn dài trên mắt của Hoàn Nhan Lộ mà nuốt nước mắt vào cổ họng.

Cả hai người đều không khỏi hơi xúc động.

Ý chí kiên cường như vậy… Hạ Dung Dung đột nhiên có chút kỳ vọng, dáng vẻ của Hoàn Nhan đại tiểu thư sau khi giảm béo thành công.

*

*

*

Đàm Dương Hình Ngục bộ.

Ở phía nam nội thành của Đàm Dương, có một tòa nhà hình trụ giống như một pháo đài nhỏ.

Đây là nơi u ám nhất trong toàn bộ Đàm Dương, đồng thời cũng là địa lao giam giữ nhiều tội phạm khác nhau, đồng thời cũng là nơi kết án cho nhiều vụ án khác nhau.

Chương 158: Hình Ngục bộ

Sau khi tội phạm bị kết án tại đại sảnh nha môn, chúng sẽ bị áp giải đến đây, tùy theo kết tội sẽ quyết định áp dụng hình pháp phạt nào.

Lúc này, trước cổng Hình Ngục bộ màu đen xám, có hai bức tượng sư tử đá hung dữ.

Một cỗ xe màu trắng từ từ giảm tốc độ rồi dừng lại.

Phu xe cấp tốc đi xuống, kéo mở cửa xe, để cho những người bên trong đi ra.

Lý Hoắc Vân và Trương Vinh Phương lần lượt xuống xe, nhìn về phía cổng của Hình Ngục bộ.

"Đây là nơi mà Đàm Dương tự xưng là nơi đáng sợ và u ám nhất." Trên mặt Lý Hoắc Vân không còn nụ cười.

Không phải hắn ta tâm trạng không tốt, mà là chỉ cần hắn ta tới nơi này, tâm tình sẽ không tốt.

"Đi thôi, ta dẫn Trương ca đến gặp cha ta trước." Lý Hoắc Vân thở ra một hơi, "Nói thật, mặc dù cha ta là lão đại ở đây, ta cũng đã đến đây nhiều lần, nhưng ta vẫn không thích ở đây."

Trương Vinh Phương gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Hắn đang đứng trước cửa, có thể nhìn thấy vết máu mờ trên cửa chưa được lau.

Còn có thể nghe thấy tiếng la hét yếu ớt và tiếng gào từ bên trong.

Hắn đưa mắt nhìn về phía trước và thấy phần trên của cánh cổng cũng có khắc hình đầu của một ác quỷ gớm ghiếc.

Ác quỷ há to miệng, lộ ra răng nanh, đối mặt với mọi người sắp vào cửa.

Vào cửa chính này là một lần đe dọa uy hiếp.

Lý Hoắc Vân lúc này cũng không nói thêm, sải bước đi về phía cửa.

Hai người đến gần cổng, một quan binh đội nón rộng vành giữ cổng bước tới và khom người thi lễ với Lý Hoắc Vân.

Sau đó lặng lẽ dẫn hai người vào qua một cánh cửa nhỏ phía dưới bên phải cánh cổng.

Bước vào cổng, bên trong có con đường lát đá trắng phẳng lì.

Đường dẫn thẳng vào cửa lớn đại sảnh bên trong.

Nó được bao quanh bởi hai quảng trường đất trống nhỏ.

Điều khiến ánh mắt Trương Vinh Phương khẽ nhúc nhích đó chính là những hàng kệ gỗ ở khắp nơi trong hai khoảng đất trống.

Các giá chứa đầy các loại đồ dùng bằng kim loại sẫm màu.

Có những chiếc roi được quấn bằng dây đồng, có chiếc nồi to như cái lư đồng, những chiếc ghế tựa lưng cao đầy lỗ dao, và có những thứ lớn như mỏ lết.

Đủ thứ kỳ quái được bày hết giá này đến giá khác.

“Đây là những dụng cụ dùng hình quen dùng của chúng ta. Vừa rồi trời nắng nên chúng ta đem ra phơi khô và mài giũa một chút để chúng không bị han gỉ, hỏng hóc.” Quan binh dẫn đường tươi cười giải thích.

“Thì ra là như vậy.”

Trương Vinh Phương gật đầu, cảm thấy nụ cười của các quan bình có chút méo mó và dị thường.

Lý Hoắc Vân ở một bên không nói, chỉ là trầm mặc.

“Vị đạo trưởng này, nghe giọng nói, ngươi không phải là người địa phương, có phải hay không?” Quan binh kia lại trầm giọng hỏi.

“Ừ, ta đến từ huyện Hoa Tân bên kia.” Trương Vinh Phương nói một cách thản nhiên.

“Huyện Hoa Tân? Lúc trước loạn quân ở phía bên kia, không được yên ổn.” Quan binh lắc đầu nói: “Nói không chừng qua một thời gian ngắn, sau khi loạn quân bị trấn áp, sẽ bắt được một nhóm phản tặc đến đây. “

“Huyện Hoa Tân có loạn quân nổi dậy?” Trương Vinh Phương trong lòng hơi động.

Hắn đột nhiên nhớ tới sự khác thường của sư phụ và sư huynh trước khi rời đi, chẳng lẽ là…?

“Đúng vậy, không chỉ huyện Hoa Tân, mà một số quận lân cận cũng đã xảy ra vấn đề. Người ta nói rằng một số huyện đốc bên kia đã chết. Bây giờ trú quân của chúng ta bên này cũng đã xuất phát qua đó.”

Quan binh kia đáp, với một chút nịnh hót trên khuôn mặt.

“Được rồi, tới đây, hai người có thể tự mình vào đi. Hình ngục trưởng đại nhân đang ở bên trong.”

Lý Hoắc Vân và Trương Vinh Phương đã đứng trước đại sảnh.

Một bóng đen hắt vào bên trong, nhấn chìm một nửa đại sảnh.

Và trong khu vực chìm trong bóng tối, một bóng đen cao lớn đang ngồi lặng lẽ sau án tịch.

Khi hai người đến gần, bóng đen ngẩng đầu lên, một đôi mắt giống như chuông đồng xuyên thấu quét qua Lý Hoắc Vân, sau đó đáp xuống Trương Vinh Phương.

“Trương Ảnh của Minh Kính Cung?” Một giọng nam trầm thấp thoát ra từ miệng bóng đen.

“Trương Ảnh của Minh Kính Cung, bái kiến Hình ngục trưởng đại nhân.”

Trương Vinh Phương tiến lên một bước, ôm quyền chắp tay, khom mình hành lễ.

Đại Linh tôn Phật sùng Đạo, và có một quy định là Phật Đạo không được quỳ gối khi gặp quan.

Bóng đen chậm rãi đứng dậy, đi về phía trước đi qua án tịch, đi về phía Trương Vinh Phương.

Trong hành lang của Hình Ngục bộ.

Bóng đen cường tráng chậm rãi đi ra bóng râm, hiện ra thân hình dưới ánh sáng.

Đó là một cự hán mặc quan phục mặt đầy râu đen, eo rộng thể tráng, lưng hùm vai gấu.

Người này cao ít nhất phải hai mét, hai tay cường tráng đeo hai bộ giáp da cứng rắn. Trên lưng còn treo thanh khảm đao màu đen rộng bằng bắp đùi.

Lão ta đi tới trước mặt Trương Vinh Phương, hơi cúi đầu một chút nhìn xuống từ trên cao.

Chương 159: Đội Chín

Bộp.

Hai tay của hắn ta vỗ lên hai vai Trương Vinh Phương.

“Chuyện của con ta, đa tạ ngươi rồi. Yên tâm đến chỗ của ta làm tốt lắm, đãi ngộ dễ nói!”

Nhìn ra được rằng ánh mắt của vị hình ngục trưởng này chân thành, thật sự không có tâm tư gì khác.

Chỉ là thân hình của hắn ta có hơi cường tráng quá mức, dẫn đến chỉ cần hắn ta muốn tới gần người khác thì sẽ khiến cho họ thấy sợ hãi.

Trương Vinh Phương cũng nhìn ra được phong cách của vị này là trực tiếp thản nhiên, nên không khách sáo gì nhiều.

“Đây là việc ta phải làm. Sau này mong đại nhân chỉ điểm nhiều hơn.”

“Ha ha ha ha, không cần khách khí.” Hình ngục trưởng Lý Nhiễm cười nói.

Hắn ta suy nghĩ một chút.

“Như vậy đi, Trương Ảnh đạo trưởng ngươi có tầm mắt hơn người, vậy thì đi Đội Chín đi, bên kia vừa lúc thiếu một người.”

“Đội Chín?” Lý Hoắc Vân bên cạnh nghe vậy, lập tức muốn nói gì đó, nhưng nhìn Trương Vinh Phương rồi hắn vẫn không nói thêm điều gì.

“Không sao, qua bên Đội Chín, vừa lúc làm trợ thủ cho Lâm Kỳ Tiêu đội trưởng.” Lý Nhiễm cười nói.

Hắn ta không nói thêm gì nữa mà vỗ tay.

“Người đâu, đi mang Trương đạo trưởng tới Đội Chín nhậm chức.” Về phần thư chứng thực phẩm cấp mà Trương Vinh Phương mang theo, hắn ta căn bản không thèm nhìn.

Cái thứ phẩm cấp ấy, không có mấy ai dám giả tạo trước khi đến Hình Ngục bộ.

Phải biết rằng, Hình Ngục bộ ở bất kỳ địa phương nào đều là bộ môn có tính nguy hiểm khá cao, giả tạo phẩm cấp? Đó là ghét bỏ mình chết không đủ nhanh à?

Lập tức trong bóng râm có một nam tử mặc áo giáp bội đao vừa người màu đen đứng ra, ôm quyền hành lễ.

“Trương Ảnh đạo trưởng, mời đi theo ta qua bên này.”

“Làm phiền.” Trương Vinh Phương gật đầu, đưa mắt nhìn Lý Hoắc Vân ở bên cạnh.

Vị công tử ca đó cẩn thận đưa cho hắn một ánh mắt, tỏ ý lát nữa nói tiếp.

Hắn ngầm hiểu, theo người nọ bước nhanh rời khỏi đại đường.

Lý Hoắc Vân theo sau muốn rời đi cùng, lại bị Lý Nhiễm gọi lại.

Có khi hai phụ tử phải tâm sự với nhau một phen.

Đi ra đại đường, dưới sự dẫn dắt của quan binh ấy Trương Vinh Phương quẹo qua bên trái, nhanh chóng đi về phía hậu phương.

Hậu phương của Hình Ngục bộ là một quảng trường.

Liếc mắt nhìn lại, từng cửa vào lòng đất với kiểu mẫu trang trí y hệt nhau đứng sững.

Những cửa xuống lòng đất ấy, từ xa nhìn lại, tựa như từng phần mộ thâm nhập dưới đất.

Không ngừng có tiếng kêu thảm thiết và tiếng khóc rống truyền ra từ bên trong đó.

“Những thứ này chính là địa lao của Hình Ngục bộ chúng ta, thẩm vấn, tra tấn đều ở đây cả. Có cơ hội ngài có thể đi dạo xem. Bên trong chơi vui lắm.” Quan binh dẫn đường lộ ra một nụ cười quái dị.

Trương Vinh Phương không biết đáp lại thế nào nữa.

“Đến lúc đó ngược lại là phải xem thật kỹ chút.” Hắn suy nghĩ, nhẹ giọng trả lời.

“Ha, thuận tiện nhắc nhở một câu, Đội Chín mà ngài đi, đội trưởng Lâm Kỳ Tiêu đại nhân, cũng là môn phái khác đến đây

giữ chức đấy. Vị kia… hừm… có lẽ tính tình không được tốt cho lắm, ngài lượng thứ nhiều hơn ha.”

“Ồ? Vì sao phải lượng thứ nhiều hơn thế?” Trương Vinh Phương nghe ra bên trong có chút nội tình, bèn trở tay đút một khối bạc vụn nhỏ cho quan binh đó.

Bạc vụn này là do hắn bóp nát nén bạc mười lượng mà có, một khối ước chừng trên dưới nửa lượng.

Để làm lễ gặp mặt thì tương đương với năm trăm văn, không thể bảo là không nhiều.

m thầm nhận lấy tiền bạc, quan binh này tức khắc cười càng dễ chịu hơn.

“Chủ yếu là Lâm Kỳ Tiêu đội trưởng đến từ Thiên Toàn Cung, thực lực cao cường, tuổi còn trẻ mà đã bước vào Tam Phẩm, đồng thời phụ thân lại chính là điện chủ Chính Ninh điện Thiên Toàn Cung - Lâm Hồng.

Điện chủ đó, chính là điện chủ bên trong Thiên Toàn Cung đó, dựa theo quy củ của Chân Nhất Giáo, ít nhất phải là cao thủ Thất Phẩm mới có thể đảm nhiệm được.”

Thất Phẩm… võ công của toàn bộ Đại Đạo Giáo, luyện đến mức tận cùng cũng mới chỉ có Thất Phẩm.

Mà một điện chủ Chân Nhất Giáo thành Đàm Dương đã là Thất Phẩm luôn rồi…

Trong lòng Trương Vinh Phương không biết nên nói cái gì cho phải.

Hắn dừng một chút, lại bỗng hiếu kỳ hỏi: “Vậy không biết võ công của hình ngục trưởng chúng ta là mấy phẩm?”

“Mười năm trước hình ngục trưởng định Bát Phẩm, hiện giờ thì không biết, chúng ta chỉ là giáo quan nho nhỏ, nào dám đi thám thính viện tư ẩn của đại nhân chứ.”

Đang nói, hai người đi tới trước một tiểu lâu bên cạnh địa lao.

Đại môn của tiểu lâu mở rộng.

Một nữ tử tóc dài mặc bộ đồ bó sát người trắng đang mặc giáp da mang giày đó lên người.

Bộ giáp da ấy trực tiếp bao bên ngoài bộ đồ bó sát, che lại bộ ngực và vòng eo nhỏ nhắn.

Tí giáp của hai tay vẫn kéo dài đến cánh tay.

Trên cổ cũng có phòng hộ nhất định.

Mà giày bó, thì vẫn che đến dưới đầu gối một chút, bên trên còn vây quanh từng mảnh giáp như là từng khối vảy, vừa nhìn là biết trọng lượng không nhẹ.

Chương 160: Nhậm chức

Hai người đứng ở trước cửa, dừng lại.

“Lâm đội, đội phó giữ chức mới tới rồi, là hình ngục trưởng tự mình phân phối.”

Nữ tử mặc xong nguyên bộ giáp da, gỡ mũ giáp có dáng vẻ đấu lạp xuống đội trên đầu, xoay người lại.

Diện mạo của nàng hình như không phải là người Bắc thuần túy, mà là hỗn loạn huyết thống người da trắng của người Hồ Tây.

Tóc đen, da trắng, mắt xanh, tư thái có lồi có lõm, không gầy yếu, có cơ thể mạnh mẽ cân xứng người thường xuyên luyện võ nên có, nhưng không hề khó xem.

“Tới là tốt rồi, đúng lúc nên đi tuần trị phụ cận buổi tối, đi nhận trang bị rồi theo ta đi.”

Nữ tử nhìn về phía Trương Vinh Phương, bày tỏ sự hài lòng với hình thể khỏe mạnh của hắn.

“Lần này coi như tạm được, chứ cái mầm hạt đậu trước kia, qua đây nhất định là muốn chịu chết.”

Đội phó trước đó muốn đến chỗ nàng để mạ vàng, kết quả không tuân mệnh lệnh, bị nàng chém một đao thành trọng thương ngay tại chỗ, lôi trở về.

Sau đó không còn người nào dám đến Đội Chín mạ vàng nữa.

“Bần đạo Trương Ảnh, bái kiến Lâm đội.” Trương Vinh Phương tiến lên vài bước, ôm quyền nói.

“Ở chỗ này không xem môn phái xuất thân, chỉ nhìn năng lực! Sau này đừng gọi bần đạo gì nữa, nếu ngươi giữ chức phó PL đội, thì nên kêu tại hạ hoặc là hạ quan.” Lâm Kỳ Tiêu lạnh lùng nói.

“Rõ.” Trương Vinh Phương gật đầu.

“Được rồi, người đâu.” Lâm Kỳ Tiêu quay đầu lại tiếng gọi.

Rất nhanh hai quan binh giáp da đen đi tới từ phòng nghỉ ngơi phía sau.

“Mang đội phó mới nhậm chức của các ngươi đi đổi trang bị, mặt khác, nói một số quy củ cơ bản, cùng với chuyện chúng ta cần làm mỗi ngày.” Lâm Kỳ Tiêu lãnh đạm nói.

“Rõ!”

Hai quan binh mang Trương Vinh Phương đi đến phía sau của tiểu lâu.

Rất nhanh, hắn nhận được một bộ giáp da vừa với vóc dáng của mình, còn có quan đao, đi ra lần nữa.

Lúc này Lâm Kỳ Tiêu đã dẫn theo hơn mười quan binh giáp da tập hợp phía trước tiểu lâu.

Trương Vinh Phương tiến lên, dựa theo quy trình tiêu chuẩn được giới thiệu cho tất cả mọi người ở đây.

Không thể không nói, tuy Lâm Kỳ Tiêu vẫn luôn lạnh mặt, nhưng khuôn mặt và vóc người của nàng đúng là tốt nhất mà hắn đã từng gặp được kể từ khi đến Đàm Dương.

Cứ luôn mặt lạnh nhưng tư sắc của nàng còn hơn cả Tiêu Thanh Anh đến nửa bậc.

Giới thiệu xong xuôi, khiến Trương Vinh Phương kinh ngạc là mười lăm người Đội Chín ấy, tất cả thế mà đều là đội viên Nhất Phẩm.

Cộng thêm hắn có mặt ngoài là Nhị Phẩm, một Lâm Kỳ Tiêu Tam Phẩm.

Một chi đội ngũ như vậy, chịu trách nhiệm dò xét trị thủ quảng trường hai bên phụ cận Hình Ngục bộ quả là xa xỉ.

Bốn phía của Hình Ngục bộ, bọn họ phụ trách phân nửa, còn có một chi đội ngũ phụ trách một nửa khác.

Ngày sáng đêm tối, tổng cộng có bốn tiểu đội phụ trách thay phiên thủ vệ an toàn xung quanh.

Không một gợn sóng, công tác của Trương Vinh Phương ở Hình Ngục bộ cứ triển khai như vậy.

Với tư cách là đội phó, hắn được ở lại trong tiểu lâu của Đội Chín.

Giống với Lâm Kỳ Tiêu, tất cả đội viên đều phải ở trong này.

Mỗi tuần mọi người có một ngày về nhà nghỉ ngơi, tự do hoạt động.

Mà tiền lương của đội phó là một tháng ba mươi lăm lượng, cũng không ít lắm.

Trên hai con đường mà Đội Chín tuần tra trị thủ tổng cộng có ba tửu lâu, hai nhạc phường, một kỹ quán, một cái phòng ngói.

Hai con đường này là khu vực phồn hoa nhất toàn bộ thành Đàm Dương, mỗi ngày đều có số lượng lớn dòng người ra vào lui tới.

Thế nên đội ngũ tuần tra của Hình Ngục bộ còn phải phụ trách một bộ phận trách nhiệm trị an hằng ngày.

Mỗi ngày, Trương Vinh Phương đều là ban ngày nhàn rỗi không chuyện gì luyện võ, buổi tối tuần trị từ chín giờ đến rạng sáng hai giờ.

Sau đó giao ban với quan bình tuần trị thủ thành, mình thì đi về nghỉ.

Thức ăn bình thường có thể ăn ở nhà bếp của Hình Ngục bộ, cũng có thể tự mình giải quyết.

Trương Vinh Phương chỉ ăn ở nhà bếp hai bữa, liền quả quyết cùng đồng liêu còn lại đi tửu lâu phụ cận giải quyết.

Dù sao bọn họ làm quan binh tuần trị, tiêu phí ở tửu lầu còn có thể có ưu đãi giảm năm phần mười.

Trong nháy mắt nửa tháng trôi qua.

Tửu lâu Dương Tuyết, đại đường lầu hai.

“Đến một phần khoai sọ xào, thịt kho củ cải, sợi gà rau hẹ, cá cay.”

Trương Vinh Phương cầm thực đơn thuần thục liên tiếp gọi đồ ăn.

“Trương phó đội, canh thì sao? Muốn ăn canh gì?” Thuộc hạ cao to cùng đi ăn nhỏ giọng hỏi.

“Vậy thì lấy canh giò heo đậu tương đi.” Trương Vinh Phương đưa thực đơn cho tiểu nhị.

“Tới ngay. Mấy vị quan gia chờ, lập tức đưa lên mấy đĩa món lạnh trước.”

Tiểu nhị tiếp nhận thực đơn, nhanh chóng rời đi.

Từ đằng xa còn có thể nghe được tiếng la truyền món ăn của hắn.

Trương Vinh Phương lấy ra một đôi đũa từ trong ống đũa, đặt lên trên bàn trước mình.

Chương 161: Tính tình không tốt

Người cùng đi ăn với hắn đều là mấy người có gia cảnh tốt trong Đội Chín.

Tên cao to Trần Hán Sinh, muội tử hào sảng Lưu Hàm, người da trắng để râu Cách Lỗ Hi Lai.

Tất cả mọi người đều sinh hoạt chi li tỉ mỉ, cộng thêm là người luyện võ nên lượng cơm ăn lớn hơn người bình thường nhiều, thế nên cùng nhau đi ăn là lựa chọn tốt nhất.

“Lâm đội đâu rồi? Lại nói, sao không thấy nàng ấy đi ăn chung với mọi người bao giờ nhỉ?” Trong mấy ngày Trương Vinh Phương tới thật đúng là chưa bao giờ thấy Lâm Kỳ Tiêu đi ăn cơm cùng mọi người bao giờ.

“Tính tình Lâm đội không tốt… hơn nữa kiêng ăn rất nhiều, thế nên bình thường không đi ăn chung với bọn ta.” Trần Hán Sinh lắc đầu trả lời.

“Lại nói, gần đây coi như là thái bình, trước đây Đội Chín chúng ta hay xảy ra lắm chuyện lắm đấy.” Lưu Hàm cảm khái nói.

“Có điều… Lâm đội… cảm giác gần đây hình như trong nhà xảy ra chút việc…” Cách Lỗ Hi Lai có chút muốn nói lại thôi.

Những ngày này, mấy người họ cũng coi như là thân quen với Trương Vinh Phương hơn chút, biết tính tình của vị đội phó mới nhậm chức này ôn hòa, làm người chính phái, dễ chung đụng hơn Lâm đội rất nhiều.

Trương Vinh Phương đang định hỏi lại.

Bỗng dưới tửu lâu truyền đến tiếng chén đĩa rơi loảng xoảng.

Đồng thời cùng với đó là tiếng huyên náo rống giận, lật bàn.

Bốn người Trương Vinh Phương không nói hai lời, cấp tốc đứng dậy.

Tửu lâu này cũng nằm trong phạm vi bọn họ tuần tra ngày thường, lão bản rất sảng khoái cho bọn họ ưu đãi lớn giảm năm phần mười.

Thế nên ngày thường nếu gặp phải chút chuyện, bọn họ thấy được đều sẽ ra tay quản.

Những nơi giống như tửu lâu này, bình thường xuất hiện xô xát nhỏ cũng là chuyện thường.

Mấy người đi xuống lầu, thì gặp một hán tử râu đỏ một tay cầm một băng ghế, giằng co với hai nam nữ áo trắng hơi gầy phía đối diện.

Trên mặt đất chảy đầy nước cơm nước rượu.

"Hai kẻ ác ôn cặn bã các ngươi! Tốt nhất là mau trả túi tiền của ta lại đi, bằng không hôm nay ta nhất định sẽ đánh cho đầu bọn ngươi nở hoa!"

Hán tử râu đỏ nổi giận đùng đùng, giọng điệu ồm ồm thô cuồng.

"Ngươi ngậm máu phun người! Rõ ràng bọn ta không có chạm vào túi tiền gì đó của ngươi! Túi tiền này là của bọn ta!" Nam tử trong đôi nam nữ đối diện cao giọng nói. Ánh mắt hắn như bị oan uổng.

"Ở đây nhiều người như vậy, dựa vào cái gì ngươi đánh mất tiền thì tìm tới bọn ta chứ? Chỉ bởi vì bọn ta ngồi đằng sau ngươi à?"

Có vẻ tướng mạo của nữ tử có rất nhiều điểm tương tự với nam tử, hai người hẳn là quan hệ huynh muội tỷ đệ.

Lúc này dung mạo nữ tử kia có chút tư sắc, trong cơn tức giận, bộ ngực không ngừng phập phồng, rất là hấp dẫn không ít tầm mắt.

Bầu không khí Đại Linh cởi mở, sau khi các giáo các nước bị chinh phục sẽ dung nhập vào trong đó, cho dù ở trên đường cũng có thể thường xuyên thấy nữ tử ăn mặc lộ toàn bộ bắp đùi.

Thế nên quần áo nữ tử kia mặc hơi lộ ngực, cộng thêm cả tư sắc tức giận đến điềm đạm đáng yêu, nhất thời dẫn tới không ít người xung quanh nóng lòng muốn thử, dự định tiến lên làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Trương Vinh Phương ở một bên, nhìn kỹ lại.

Sau khi hắn luyện võ, thị lực hiện giờ tốt hơn trước kia nhiều, rất nhanh hắn đã phát hiện, mặc dù tướng mạo tráng hán râu đỏ nọ hung ác, nhưng khi nói ánh mắt đều ngay thẳng bằng phẳng, cơn tức trong lòng cũng khá là thật sự.

Mà hai huynh muội kia, tuy trông cũng tức giận lắm nhưng nhìn kỹ thì mơ hồ có thể phát hiện, hai tay nữ tử dài nhỏ, mặt bên ngón trỏ ngón giữa ngầm có vết chai rách da.

Huynh trưởng của nàng, cũng chính là nam tử kia, nhìn như lòng đầy căm phẫn nhưng trên thực tế lại có ánh mắt láo liêng.

Trương Vinh Phương lại nhìn túi tiền nữ tử nắm trong tay.

Túi tiền do da lông động vật màu đỏ chế thành, bên ngoài được bao một lớp len màu trắng kiểu nữ.

Nếu như người bình thường nhìn thấy, có lẽ sẽ trước tiên tập trung chú ý tới lớp len kiểu nữ ấy.

Nhưng Trương Vinh Phương lại chú ý tới, mức độ sạch sẽ của bản thân túi tiền kia hoàn toàn khác với lớp bao len bên ngoài.

Nhìn đến đây, trong lòng hắn đã sáng tỏ, túi tiền kia chính là của tráng hán râu đỏ rồi.

Lập tức, hắn tiến lên định mở miệng.

Đúng lúc này, ở cửa lớn của tửu lâu, một bóng dáng yểu điệu bước nhanh vào cửa, chính là Lâm Kỳ Tiêu mới từ nha môn báo cáo xong tới ăn cơm.

Thấy tráng hán râu đỏ cao to lực lưỡng, ép cho huynh muội gầy yếu liên tục lùi về.

Mặt nàng không chút thay đổi, rút đao bên hông sải bước tới, thắt lưng và cánh tay hợp lực.

Soạt!!

Ánh đao chợt lóe.

Đao kia rõ ràng không phải quan đao phổ thông, trong lúc vung vẩy mơ hồ hiện lên phản quang lam nhạt.

Tráng hán râu đỏ đang rống giận lập tức bị sống đao đập trúng sau lưng ngay tại chỗ, bịch một cái té sấp bổ nhào về phía trước.

Chương 162: Không quan tâm

Cái trán của hắn đánh vào góc bàn, rách ra một lỗ thủng, máu tươi nhất thời chảy xuống má.

Nhưng nặng hơn là phía sau lưng hắn.

Một kích của Lâm Kỳ Tiêu đánh cho xương phía sau lưng hắn đau đớn muốn nứt, trong lúc nhất thời đến đứng cũng không đứng dậy nổi.

Thực khách vây xem xung quanh không ngờ nàng sẽ vừa tới là ra tay ngay, đều kinh hãi hô to lui về phía sau, kéo dài khoảng cách.

Trương Vinh Phương còn chưa mở miệng, Lưu Hàm ở bên cạnh hắn tinh tế, cũng phát hiện điều không thích hợp nên vội vàng nói trước.

"Lâm đội, ngài lầm rồi, là vị đại thúc bên này bị trộm túi tiền…"

Nàng nói còn chưa dứt lời thì đã bị ánh mắt lạnh lùng của Lâm Kỳ Tiêu nhìn chòng chọc, không nói được nữa.

Lúc này hai huynh muội bên cạnh bước tới, đang định mở miệng cảm tạ.

Không ngờ lại bị Lâm Kỳ Tiêu trở tay tát cho mỗi người một cái tát.

Hai tiếng giòn vang bốp bốp.

Đánh cho hai người lảo đảo lùi về hai bước, khóe miệng chảy máu, hàm răng đều bị hòa với máu đánh rớt hai cái.

Hai người xây xẩm mặt mày ngã ngồi dưới đất, trong lúc nhất thời đều nói không ra lời giống vậy.

"Ta không quan tâm ai đúng ai sai, nơi này là địa bàn của ta, các ngươi muốn ồn ào, cút ra ngoài nháo!"

Lâm Kỳ Tiêu lạnh giọng thu đao.

"Còn ngươi nữa." Nàng chợt nhìn về phía Lưu Hàm. Trong mắt chẳng biết tại sao lại mang theo sát khí nhè nhẹ.

“Đang ngay giữa trưa, vài người ở chỗ này lén lút làm cái gì? Lăn về ngủ!!”

“Thế nhưng Lâm đội, rõ ràng đại thúc râu đỏ kia…” Lưu Hàm còn muốn nói điều gì.

Bỗng nhiên trước mắt hiện lên mấy ngôi sao sáng.

Lâm Kỳ Tiêu thế mà lại giương tay tát một phát lên mặt nàng.

Chát!

Một tiếng giòn giã, má trái của Lưu Hàm nhanh chóng sưng đỏ lên.

Nàng bị đánh lui về phía sau hai bước, cũng hơi ngớ người ra.

Trương Vinh Phương ở bên cạnh không hề nghĩ tới, tính tình của Lâm Kỳ Tiêu này lại có thể bá đạo như vậy.

Hắn cố tình giảng hòa.

“Lâm đội, quên đi, Lưu Hàm cũng là nhất thời nóng ruột nhanh miệng…”

“Ta có bảo cho ngươi nói chuyện không?” Ánh mắt Lâm Kỳ Tiêu nhìn thẳng hắn, lạnh giọng nói.

Trong lòng Trương Vinh Phương tức khắc giật thót.

“Lâm đội ngươi…”

“Cút sang một bên! Ngay cả việc này mà cũng không làm được, một đám rác rưởi!”

Tay Lâm Kỳ Tiêu nắm chặt chuôi đao, không thèm nhìn đám người Trương Vinh Phương bước nhanh qua họ đi lên lầu hai.

Một đám người ở lại hiện trường, nhìn một mảnh hỗn độn trên mặt đất, đều không nói được gì.

Hán tử râu đỏ kia miễn cưỡng bò dậy, biểu cảm khó coi tới cực điểm.

Cho dù sau đó Lưu Hàm lại đi cầm túi tiền của hắn về, hắn cũng chỉ đơn giản ôm quyền cảm tạ, sau đó bước nhanh rời khỏi tửu lâu.

Hai huynh muội ăn trộm kia thì một lúc lâu sau mới bò dậy, đỡ nhau chậm rãi bước ra tửu lâu, chật vật rời khỏi.

Mấy người của Đội Chín trầm mặc rời khỏi đó, tất cả mọi người đều không có tâm trạng ăn uống gì nữa.

Trên đường đi về, Trương Vinh Phương thở hắt ra một cái thật dài, nhìn Lưu Hàm có gương mặt sưng cao lên, không biết nên nói cái gì cho phải.

“Lâm đội… thật ra vẫn luôn như vậy.” Trần Hán Sinh bên cạnh nhẹ giọng mở miệng.

“Sự bá đạo của Đội Chín, ở toàn bộ Hình Ngục bộ đều nổi danh, đây coi như là tốt rồi.

Một năm trước, có một cao thủ luyện Thiết Sa chưởng đến Tứ Phẩm gây sự ở kỹ quán, gặp phải Lâm đội, bị nàng ngay tại chỗ một đao chém đứt song chưởng, bêu đầu mà chết.”

“Lâm đội không phải Tam Phẩm à?” Trương Vinh Phương nghi ngờ hỏi.

“Đúng, thế nhưng đao trong tay Lâm đội tên là Tử Hàm, phải sắc bén hơn binh khí bình thường rất nhiều.

Chỉ cần va chạm vài cái, là có thể lập tức chém đứt vũ khí của đối thủ. Hơn nữa nàng có bối cảnh rất mạnh.

Toàn bộ Đàm Dương ngoài mặt có rất nhiều người nguyện ý cho nàng thể diện. Rất nhiều người đều không dám đắc tội nàng.”

Trần Hán Sinh giải thích.

“Dù sao Thiên Toàn Cung Chân Nhất Giáo, ở toàn bộ Đàm Dương đều là đại môn phái thứ hai với giáo chúng hơn một nghìn.”

Trong lòng Trương Vinh Phương hiểu rõ, Lâm Kỳ Tiêu nắm trong tay bảo đao, lại còn mặc vào giáp da, nếu như vẫn còn chủ tu đao pháp nữa, tính cả chênh lệch về công pháp.

Tam Phẩm chém Tứ phẩm vẫn có thể hiểu được.

Nắm bảo đao trong tay, chỉ cần tốc độ ngươi không cao hơn nàng nhiều lắm, vậy cũng chỉ có thể né tránh.

Chỉ cần cứng đối cứng một chút, hoặc là bị chém qua một chút, thì chính là một vết thương nặng nề. Cuối cùng chắc chắn phải chết.

Không ngờ là trước khi tuần trị, Lâm Kỳ Tiêu toàn có dáng vẻ chẳng muốn phản ứng với ai hết. Hôm nay mới thực sự hiển lộ ra một tia bản tính.

Khó trách trước đó Lý Hoắc Vân len lén muốn nói chuyện với hắn, sau đó lại còn đơn độc đi tìm hắn, nhắc nhở Lâm Kỳ Tiêu không dễ đối phó.

Hiện giờ Trương Vinh Phương mới hiểu được, cái gì gọi là không dễ đối phó.

Chương 163: Ngoài ý muốn

Sau khi tách ra với mấy người, cuối cùng hắn mới hiểu, cái gì gọi là làm nghề nào cũng có điều khó xử của nghề đó.

Không ăn cơm được, Trương Vinh Phương định đi hiệu thuốc bắc.

Hắn lấy được không ít tiền từ chỗ Khai Sơn đạo nhân. Hôm nay nếu giữ chức đi ra, thì chính là lúc len lén dùng, đổi thành điểm thuộc tính đây.

Về phần Lâm Kỳ Tiêu, chỉ có thể tạm thời không cần quan tâm tới.

Trọng điểm bây giờ vẫn là mau chóng đề thăng điểm thuộc tính, Nhập Môn càng nhiều phù pháp võ công hơn.

Sau nửa canh giờ.

Trương Vinh Phương nhanh chóng đi ra khỏi tiệm thuốc, trong tay có thêm một bao thuốc lớn.

Bên trong chứa một loại thuốc bổ tên là Dưỡng Huyết hoàn.

Sau khi ăn canh Hồng Kỳ trước đó, dược lực rõ ràng có hơi trượt xuống.

Lần này hắn dứt khoát đổi một loại phương thức đã nghiệm chứng khác.

Số lượng mua lần này, tổng cộng tốn ba trăm lượng bạc ròng, đủ để liên tục ăn hơn ba tháng.

Giá hơi đắt hơn canh Hồng Kỳ một tí, nhưng phương pháp dùng Dưỡng Huyết hoàn lại tiện hơn rất nhiều.

Không cần hầm, trực tiếp nuốt hằng ngày là được, kỳ bảo đảm chất lượng còn dài hơn rất nhiều. Tính tiện lợi tính bí mật cũng rất cao.

Trương Vinh Phương mang theo bao thuốc, không chần chờ cấp tốc trở lại tiểu lâu Đội Chín của Hình Ngục bộ, vào gian phòng của mình.

Uống thuốc, tập võ.

Nhất Nguyên Phù đã Phá Hạn, hiện giờ chỉ tính riêng phù pháp, hắn đã là cao thủ Tam Phẩm.

Chỉ là còn chưa đi ra ngoài xác định đẳng cấp, không có ai biết được mà thôi.

Kế tiếp chính là Thái Linh Phù thứ tư.

Cứ khổ luyện như vậy, uống thuốc, tuần tra. Bình an vô sự.

Rất nhanh, lại là hơn một tháng trôi qua.

Tới cuối tháng bảy, Trương Vinh Phương lại tích cóp được bốn điểm thuộc tính.

Mà Thái Linh Phù chưa Nhập Môn, ngược lại là Ưng Trảo Công hắn lấy được lúc trước thành công Nhập Môn.

Nửa đêm ở trong phòng.

Trương Vinh Phương vươn trái vươn phải, hai tay hiện lên hình câu không ngừng xé rách xung quanh, tạo ra tiếng xé gió rất nhỏ.

Nhất cử nhất động của hắn đều tựa như đang mô phỏng công kích móng sắc của diều hâu.

Đây là khuôn mẫu cơ bản của Thái Xương Ưng Trảo Công, Trương Vinh Phương không có ai dạy, nhưng bởi vì hiện giờ bản thân đã học được nhiều võ công hơn, tầm mắt được mở mang.

Lục lọi tìm tòi sơ lược sương sương, hắn miễn cưỡng Nhập Môn khuôn mẫu này.

Dựa theo bí tịch miêu tả, nghiêm chỉnh mà nói thì nhất định phải khiến ngón tay không ngừng rèn luyện giữa gạo thô, thì mới có thể Nhập Môn.

Nhưng hắn lợi dụng khuôn mẫu tu hành, luyện chiêu thức nguyên bộ Ưng Trảo Công trước đã, lại có thể coi như là Nhập Môn.

Đây cũng là niềm vui ngoài ý muốn.

Lúc ban đêm, ánh trăng bị tầng mây mờ che lấp, trong phòng âm u khắp chốn.

Trương Vinh Phương luyện xong nguyên bộ Ưng Trảo Công, cuối cùng đứng nghiêm thở ra một hơi dài.

Kỹ lưỡng trải nghiệm cái bộ tên là Ưng Trảo Công ấy, hắn mới hiểu được.

Trong đó có rất nhiều chiêu số dư thừa rườm rà, so với các loại chiêu số phù pháp của Đại Đạo Giáo, sơ hở có nhiều đến mức không thể nhiều hơn.

Rất nhiều chiêu thức thuần túy là dựa vào một đôi ưng trảo hung lệ vô cùng mới có thể có uy lực không nhỏ.

Nếu không phải hiện giờ Trương Vinh Phương không tìm ra được võ học kiêm tu nào khác, sợ là hắn vẫn còn chướng mắt Ưng Trảo Công đó.

"Quên đi, dù sao cũng là nhàn rỗi, cứ thêm rồi hãy nói. Dù sao cái thứ võ công này, chuyển hóa thành sức chiến đấu trong thời gian nhanh nhất mới là vương đạo."

Trương Vinh Phương nhắm mắt, lại điều tra thanh thuộc tính.

Không chần chờ, trước tiên hắn thêm tất cả bốn điểm thuộc tính lên Thái Xương Ưng Trảo Công.

Rất nhanh.

Trong bóng tối, hai bàn tay của hắn cấp tốc bắt đầu biến hình, cong lên.

Mười đầu ngón tay trở nên dài nhỏ, sắc bén và bén nhọn.

Độ cứng cũng nhanh chóng tăng lên.

Ước chừng hơn mười phút sau.

Màu sắc hai tay của hắn đã biến thành hơi đen.

Trương Vinh Phương nhắm mắt vẫn còn đứng tại chỗ, đầu đầy mồ hôi, bắp thịt cả người giống con chuột nhỏ, không ngừng nhúc nhích.

Theo thời gian trôi qua.

Dần dần, hai tay của hắn lại có biến hóa mới.

Làn da hơi đen dần dần biến trắng, sau đó khôi phục lại màu da lúc bình thường ban đầu.

Mà mười ngón bắt đầu lột da, cởi sạch lớp chai dày cứng, lộ ra ngóng tay thon dài trắng ngọc phía dưới.

Móng tay vân tay, các đốt ngón tay đều trở nên cân xứng có lực, tựa như dùng ngọc thạch điêu khắc thành, không có một chút thô ráp nào.

Cuối cùng lại qua hơn mười phút.

Trương Vinh Phương chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn thanh thuộc tính hiện lên trước mắt.

Hắn khẽ thở phào nhẹ nhõm.

“Thành.”

“Trương Vinh Phương — sinh mệnh 24 - 25.

Kỹ năng: Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển - Nhạc Hình Phù (Phá Hạn) (Kỹ Năng Phá Hạn: Trọng Sơn, mười lần),

Quan Hư Công (Tinh Khiếu tầng thứ nhất).

Long Xà Đề Túng thuật (Phá Hạn tầng thứ nhất) (Kỹ Năng Phá Hạn: Súc Địa.)

Triều Khí Phù (Phá Hạn)

Bát Bộ Cản Thiền (Phá Hạn tầng thứ nhất)

Nhất Nguyên Phù (Phá Hạn)

Thái Xương Ưng Trảo Công (Phá Hạn)

Chương 164: Dị dạng

Kỹ Năng Phá Hạn dung hợp: Súc Bộ Trọng Sơn.

Thuộc tính có thể sử dụng: 0.”

“Không đúng!” Bỗng nhiên, sắc mặt Trương Vinh Phương căng chặt.

Những nơi khác trên thanh thuộc tính đều bình thường, nhưng sinh mạng này…

Hạn trên hạn dưới thế mà lại đồng thời giảm xuống một điểm.

“Ta nhớ được, trước đó là 25 - 26!”

Trong lòng Trương Vinh Phương rùng mình. Trước khi luyện công, thuộc tính sinh mệnh của hắn còn chưa có giảm.

Tại sao luyện võ công đến Phá Hạn rồi, còn có thể tổn thương sinh mệnh thuộc tính thế?

Hiện nay chỉ tính võ công Đại Đạo Giáo thôi thì hắn đã là cao thủ Tam Phẩm.

Cộng thêm tất cả võ công đang có, đó chính là Lục Phẩm!

Lục Phẩm!

Ban đầu Thanh Hòa Cung cao nhất cũng chính là cung chủ Trần Hạc Thu, Lục Phẩm.

Vẫn là Lục Phẩm lão niên nữa.

Nói cách khác, hiện giờ hắn trở lại Thanh Hòa Cung, lấy tráng niên đánh lão niên, đó chính là một mình đấu quét ngang cả!

Lại càng không cần phải nói Kỹ Năng Phá Hạn dung hợp của hắn, có thể trong thời gian ngắn tăng mạnh uy lực.

Còn có lấy thân pháp thượng thừa của Chân Nhất Giáo, dung hợp thân pháp hoàn toàn mới, càng giống như quỷ mỵ, vô thanh vô tức.

“Tại sao…?? Tại sao phải giảm xuống?” Trong lòng Trương Vinh Phương bỗng có một loại cảm giác.

Hình như mình đã chạm tới một quy luật đặc thù nào đó.

Về liên hệ giữa thuộc tính sinh mệnh và thuộc tính võ công tu hành.

“Có lẽ ta nên tìm cơ hội nếm thử tăng thuộc tính sinh mệnh để thử xem, rốt cuộc sẽ xảy ra cái gì…”

Trương Vinh Phương suy tư trong lòng.

Đương nhiên, bây giờ điểm thuộc tính vẫn phải tập trung thêm vào phẩm cấp của võ công.

Bây giờ hắn vẫn chỉ là bỏ thêm một đống võ công phẩm chất thấp, nói là Lục Phẩm nhưng nếu đánh với người hoàn toàn tu tập võ học thượng thừa đi lên Lục Phẩm, phần thắng rất thấp.

Một vấn đề lớn nhất của võ công phẩm chất thấp là không có Kỹ Năng Phá Hạn.

Đại Đạo Giáo được xưng võ học yếu, đều có thể có Kỹ Năng Phá Hạn xuất hiện.

Có thể thấy được sự chênh lệch võ học còn phải lớn hơn hắn nghĩ nhiều.

Đến bây giờ, Trương Vinh Phương đã rõ ràng cảm giác được, miêu tả võ công Tiêu Dung nói năm đó e là rất có vấn đề.

Cao thủ võ công có khi đánh không lại mười binh sĩ huấn luyện tinh nhuệ.

Nhưng điều kiện tiên quyết ở đây là cao thủ không mặc giáp, không dùng vũ khí, không cần ám khí và các loại thủ đoạn khác, chỉ ngây ngốc xông đi lên liều mạng.

Nếu một cao thủ võ công đứng đầu trời sinh thần lực mặc vào trọng giáp, võ trang đầy đủ, tay lại cầm cung thần sức lực lớn…

Uy lực kia, sợ là…

Trương Vinh Phương chỉ tưởng tượng thôi đều cảm thấy đáng sợ.

Cao thủ võ công có phản ứng thần kinh vượt xa người thường, lực lượng tốc độ càng là cường hãn, sử dụng vũ khí, kéo dài khoảng cách sợ không phải là trăm kẻ địch sao?

“Có điều, thiên hạ võ công, duy nhanh không phá. Cho dù có thể đánh đến đâu, chỉ cần bị vây lại, cứ lâu như thế chung quy sẽ bị mài từ từ cho chết.

Vẫn là tốc độ thân pháp quan trọng hơn. Từ vừa mới bắt đầu sẽ không bị bao vây, ra vào tùy ý, càng có thể ám sát và thám thính tình báo quan trọng.”

Trương Vinh Phương định ra trong lòng, hoạt động hai tay vừa đột phá Ưng Trảo Công.

“Thân pháp bây giờ của ta, cùng lắm là tương đương với Ngũ Phẩm, có chút không đủ dùng rồi… Đàm Dương này đàm long huyệt hổ, cao thủ đông đảo.

Hình ngục trưởng ít nhất là Bát Phẩm, còn có Thiên Toàn Cung Chân Nhất Giáo…”

Trương Vinh Phương nheo cặp mắt lại, quyết định lại đi tìm càng nhiều thân pháp hơn, để dung hợp tìm ra thân pháp thích hợp mình nhất, tăng lên tốc độ.

Cùng với việc đi tìm thân pháp, mỗi ngày không ngừng tập luyện phù pháp Đại Đạo Giáo.

“Mặt khác, cũng nên đi tập luyện Định Hồn Phù và Viêm Đế Phù rồi.”

*

Minh Kính Cung, Đại Đạo Giáo.

Trương Vinh Phương đổi về đạo bào của bản thân, bước nhanh tiến vào cửa cung.

Đi qua sân rộng, lư hương, cùng với khách hành hương ra vào chủ điện.

Rất nhanh hắn đã đi tới trước đạo tràng truyền võ nằm bên cạnh Minh Kính Cung.

Minh Kính Cung cũng có truyền công độ sư tương tự, hơn nữa còn nhiều hơn so với Thanh Hòa Cung, tổng cộng có ba người.

Trương Vinh Phương đã sớm nghe được từ Hạ Dung Dung, ba vị độ sư truyền công theo thứ tự là: Minh Linh đạo nhân, Không Thành đạo nhân, Hư Nhất đạo nhân.

Ba người đều nắm giữ toàn bộ bảy loại phù pháp võ tu. Thậm chí bao gồm năm loại phù pháp y học mặt sau cũng có thể truyền thụ.

Trong ba người này, Hư Nhất đạo nhân tính tình lãnh đạm, vô dục vô cầu, giống như là Trương Hiên sư phụ, mỗi ngày nghiên cứu Quan Hư Công. Hiện nay lão ta đã bảy mươi tuổi, không nóng lòng với sự vụ truyền công. Thậm chí còn không để ý tới tử nữ gia tộc mình một tí nào.

Mà Không Thành đạo nhân tính tình bạo liệt, cương trực công chính, thích nhất giáo huấn đệ tử. Lại cực kỳ không có kiên nhẫn.

Chương 165: Không rẻ

Minh Linh đạo nhân thì chỉ có một chữ: Tham.

Vị này cũng là cực phẩm, truyền công chỉ truyền phân nửa, nếu như cần, hoặc là giao tiền, hoặc là làm việc cho hắn ta.

Mà người Trương Vinh Phương muốn tìm đúng là vị này.

Chỉ cần có thể dùng tiền giải quyết, tự nhiên là thoải mái nhất.

Đi qua đàn tràng, Trương Vinh Phương đi thẳng hướng Minh Linh đạo nhân đang ngồi lười biếng trong góc phòng.

Minh Linh đạo nhân họ Vương, tên Bố Đức.

Phụ mẫu đặt tên cho hắn ta, phỏng chừng là năm đó hy vọng hắn ra có thể truyền bá đức hạnh tốt đẹp, đáng tiếc…

Người này làn da ngăm đen, thân cao một mét bảy mấy, cột đạo kế cao đến có chút kỳ quái, trên người mặc dù mặc đạo bào đế trắng hoàng quái, nhưng trên cổ tay trên cổ đều đeo trang sức ngọc thạch phỉ thuý lóng lánh trong suốt.

Trương Vinh Phương đi tới trước mặt người này, đứng lại và ôm quyền.

“Tại hạ đệ tử võ tu Trương Ảnh, bái kiến Minh Linh độ sư.”

Vương Bố Đức lười biếng ngẩng đầu, thấy đạo y của đệ tử tu hành trên người Trương Vinh Phương.

“Có việc, nói mau.”

“Là như thế này, đệ tử mong độ sư có thể truyền thụ Viêm Đế Phù và Định Hồn Phù. Giá cụ thể, độ sư nói cái giá đi.” Trương Vinh Phương bình tĩnh nói.

Hiện tại hắn giữ chức Hình Ngục bộ, có nhiều con đường để kiếm tiền hơn. Lấy chức vụ của hắn, cho dù đi ra ngoài mượn tiền cũng có thể lấy được không ít tiền.

Thế nên khi dùng tiền không cần che che lấp lấp giống như trước.

Trải qua hai tháng, nếu như còn có người nhìn chằm chằm vào hắn, vậy thì việc hắn đã bị phát hiện cũng là đã định trước rồi.

Hiện tại việc Trương Vinh Phương phải làm chính là mau chóng bổ sung đủ Viêm Đế Phù và Định Hồn Phù.

Phù pháp mà hắn nắm giữ hiện giờ chỉ còn thừa lại Hỗn Nguyên Phù và Thái Linh Phù không có Phá Hạn.

"Viêm Đế Phù… Định Hồn Phù?" Minh Linh đạo nhân trừng mắt, quan sát trên dưới toàn thân Trương Vinh Phương.

"Hai môn phù pháp này, không rẻ đâu đấy…"

Trong Đại Đạo Giáo, truyền công võ tu chỉ phải bảo đảm không được truyền ra ngoài, chứ thật ra đều là miễn phí cả. Chỉ cần có thể đột phá, có thể tự do học tập phù pháp càng cao hơn.

Nhưng miễn phí thì miễn phí, tinh lực con người luôn luôn có hạn.

Độ sư truyền công thì ba vị, cũng chỉ có thể dạy thô sơ giản lược một chút thôi.

Nhưng lại không phải mỗi ngày đều dạy, mà là một tháng lên lớp một lần. Đồng thời tất cả dựa theo tiến độ sắp xếp cá nhân của độ sư truyền công cả.

Có đôi khi tâm trạng độ sư tốt, vậy thì dạy nhiều chút. Có đôi khi tâm trạng độ sư kém, vậy thì tùy tiện dạy mấy chiêu rồi tan học.

Trong này có lắm không gian để thao tác lắm.

Trương Vinh Phương không muốn lãng phí thời gian, bèn trực tiếp tìm đến Minh Linh đạo nhân.

"Ngài nói cái giá đi, đệ tử hy vọng có thể học được trong một tháng, chỉ cần dạy ta làm sao tu hành là được." Yêu cầu của Trương Vinh Phương không cao.

Chỉ cần nắm giữ phương pháp tu hành, sửa chữa sai lầm là hắn có thể luyện mãi đến Nhập Môn.

"Như vậy thì lại đơn giản, năm mươi lượng một môn." Minh Linh đạo nhân mỉm cười, vươn một đầu ngón tay.

Năm mươi lượng một môn, hai môn chính là một trăm lượng.

Tốt thật… đoạt tiền là đây đúng không!

Tim Trương Vinh Phương chợt đập mạnh một cú.

Tiền hắn giết chết Khai Sơn đạo nhân kiếm được tổng cộng có 650 lượng, cộng thêm tiền lương công tác để dành được bốn mươi lượng, đó chính là 690 lượng.

Mua thuốc tốn ba trăm, còn lại ba trăm chín, đây chính là toàn bộ tiền hoạt động sau này của hắn.

Cái lão này, thật đúng là dám mở miệng.

Tỉ mỉ suy nghĩ, Trương Vinh Phương có hơi do dự, muốn đi địa phương khác hỏi một chút.

Hai độ sư còn lại không cần tiền.

Nhưng tựa như là Vương Bố Đức nhìn ra sự chần chờ của hắn, bưng ly trà nóng đặt trên bàn gỗ bên cạnh lên, hớp một miếng nhỏ.

"Ngươi yên tâm, tiền ta thu tuyệt đối là vật siêu giá trị. Hai độ sư còn lại, mặc dù không đòi tiền nhưng dạy ngươi theo kiểu tùy tiện ứng phó thôi.

Nhưng ta thì lại khác. Trong ba người, ta phụ trách nhất. Cái gọi là lấy tiền làm việc, thiên kinh địa nghĩa.

Thu tiền ấy, thì ta khẳng định sẽ dạy cho ngươi được thông hiểu rõ ràng, bằng không sau này truyền ra ngoài, còn có ai nguyện ý đến chỗ của ta giao tiền kia chứ? Việc làm ăn này ta còn làm nữa không? Ta không thể chỉ làm một chút giao dịch với ngươi được."

Hay thật… vậy mà cũng nhấc lên lối buôn bán rồi…

Lại còn thành tín như thế á?

Trương Vinh Phương không phản bác được. Nhưng hắn cũng không thể không thừa nhận đối phương nói rất có lý.

Lúc này Vương Bố Đức lại cười tủm tỉm nói.

"Mặt khác, mỗi người thích hợp với võ công khác nhau. Chỗ của ta, không riêng gì phù pháp, còn thu thập được các võ công khác có thể trả tiền truyền thụ. Ngươi có muốn nhìn một chút hay không?"

Hắn ta đã nhìn ra, Trương Vinh Phương thật sự là kim chủ có tiền có thể mua.

Chương 166: Trung tâm vờn quanh

Trên thực tế, cái giá tiền này, hắn ta thật đúng là không có báo đắt. Đệ tử khác đến chỗ hắn ta trả tiền, một môn phù pháp cũng là cái giá tiền này.

Năm mươi lượng tuy rằng rất đắt, nhưng Minh Linh đạo nhân thân là cao thủ Lục Phẩm, tự mình giáo dục, lại còn truyền thụ kinh nghiệm Phá Hạn vân vân của bản thân nữa, tính toán tổng hợp lại, người mua khóa còn không ít.

“Thế nào? Suy tính một chút?”

Vương Bố Đức cười híp mắt nhìn Trương Vinh Phương, thản nhiên nửa nằm tại chỗ ngồi chờ câu trả lời.

“Được!” Trương Vinh Phương suy nghĩ một chút, có thể một lần học xong toàn bộ ở đây thì càng bớt việc.

Chuyện có thể dùng tiền giải quyết, vậy không gọi là chuyện.

Cái thứ tiền này tuy rằng trân quý, nhưng mà không khan hiếm nhất.

Bởi vì nó có ở khắp nơi.

“Tốt lắm. Ngươi giao một nửa trước, sau đó dạy được nửa thì trả phần còn lại.” Hai mắt Vương Bố Đức tỏa sáng, đứng lên.

“Được!” Trương Vinh Phương gật đầu, trực tiếp đưa tay lấy ra ngân phiếu năm mươi lượng giao cho đối phương.

“Tốt, sảng khoái! Ta thích mấy người sảng khoái như ngươi!” Vương Bố Đức nhận ngân phiếu, nhẹ nhàng gõ gõ.

“Mặt khác, đệ tử muốn nghe chuyện này.” Trương Vinh Phương tiếp tục nói: “Không biết trong thành Đàm Dương này có quán chủ của võ quán nào lấy thân pháp làm chủ đạo không? Thân pháp của Đại Đạo Giáo ta hơi có chút không đủ, đệ tử muốn học một ít thân pháp ngoại môn, để bổ sung bản thân.”

Hiện tại ở mặt thân pháp hắn chỉ tương đương với tốc độ của cao thủ Ngũ Phẩm, trước đó thì đủ, nhưng ở Đàm Dương lại có chút không được.

Về phần võ công của Đại Đạo Giáo, thân pháp căn bản chỉ có tu hành bạo phát phạm vi nhỏ.

Hoàn toàn không tu một khối này.

Nếu như đổi thành võ công chuyên tu thân pháp để so sánh, thân pháp của Đại Đạo Giáo chỉ tương đương với Tam Phẩm.

Vả lại phối hợp với các chiêu thức khác có vẻ như đủ rồi. Tinh lực mọi người dồn hết vào việc luyện thân công phu.

"Thân pháp?" Vương Bố Đức nhất thời bật cười: "Có ánh mắt, xác thực như vậy, mỗi một võ công đều có chỗ ưu chỗ khuyết. Phong cách bất đồng, thiên hướng cũng bất đồng. Phẩm cấp võ công, cũng là do số lần Phá Hạn cực hạn của võ công quyết định.

Nhưng trên thực tế, mỗi một võ công Phá Hạn đều có một trung tâm vờn quanh."

"Trung tâm vờn quanh?" Trương Vinh Phương như có điều suy nghĩ.

"Không sai, chỉ cần nắm giữ hiểu được điều này, như vậy mặc kệ ngươi luyện võ công gì, đều có thể làm ít công to. Như vậy, ngươi đi theo ta."

Vương Bố Đức không hổ là người thu phí, nói được một nửa, tức khắc câu ra lòng hiếu kỳ của người khác.

Hắn ta xoay người nói vài câu với một đạo nhân trẻ tuổi khác, rồi dẫn Trương Vinh Phương đi thẳng một đường rời khỏi đạo tràng.

Về phần hơn mười đệ tử trên đạo trường, hoàn toàn bị hắn ta ném cho đạo nhân trẻ tuổi vừa rồi.

Hắn ta và Trương Vinh Phương một trước một sau, rất nhanh đã ra khỏi đạo cung, dừng lại trước cửa viện của một nhà dân ở phụ cận.

Vương Bố Đức lấy chìa khóa ra, mở rộng cửa, đi vào.

Bên trong trước mặt thấy được một cái đàn tràng rộng lớn đầy giá vũ khí.

"Đây là đàn tràng tư nhân của ta, chỉ mở vì khách nhân trả tiền thôi. Đầu tuần trước mới đưa đi một vị khách nhân. Cũng là

học Viêm Đế Phù."

Vương Bố Đức vào cửa, trở tay đóng cửa gỗ lại, sau đó cài then cài.

"Đến." Hắn ta chuyển ra hai cái ghế dựa từ giữa phòng, lại bưng một bàn quả táo chuối tiêu đi ra.

Hai người ngồi xuống, một người ăn táo, thấy Trương Vinh Phương lại giục, hắn ta mới lại nói.

"Trung tâm võ công này, chính là mục đích ban đầu của võ công, lý niệm."

"Giống như Thiết Tí Công chúng ta thường xuyên có thể nghe được. Mục đích sáng tạo của môn võ công này, chính là luyện cho hai tay cứng rắn giống như sắt, sau đó được lợi trong cận chiến.

Thế nên nó không có luyện tập thân pháp gì, chỉ có một điểm đơn giản vì phối hợp của tiến công hai cánh tay, thô sơ giản lược từ võ công của hắn sao qua đây mà thôi.

Bởi vì trung tâm của nó, chính là luyện độ cứng của hai tay. Mọi thứ còn lại đều không quan trọng.

Dưới loại tình huống này, ngươi đi nhìn chằm chằm chiêu thức luyện Thiết Tí Công hoàn toàn là lãng phí."

"Hơn nữa, Thiết Tí Công đại khái chỉ có thể đột phá một lần cực hạn, thế nên người tu hành cao nhất chỉ có Nhất Phẩm. Rất nhiều bang phái giang hồ thích cho thành viên bình thường sử dụng."

"Ta hiểu rồi, nói cách khác, phán đoán một cao thủ mạnh hay yếu, không thể chỉ nhìn vào phẩm cấp chỉnh thể, còn phải xem độ tập trung luyện võ công. Có rất nhiều người, mặc dù chủ yếu nhìn vào số lần Phá Hạn.

Nhưng thực chất trình độ trong đó là rất lớn. Vì có cao thủ thì tập trung tất cả số lần Phá Hạn ở một bộ phận, vậy thì cường độ của bộ phận này chính là phẩm cấp thật sự.

Chương 167: Tìm đúng người

Mà có cao thủ thì luyện cả thân thể đều đều, cao thủ như vậy, nếu cứng đối cứng trong cùng phẩm cấp với nhau, chắc chắn người bình thường sẽ không phải là đối thủ."

Trương Vinh Phương giật mình.

"Chính là đạo lý này." Vương Bố Đức cười lên: "Cho nên trong võ công, bình thường phân là thượng trung hạ ba loại cấp độ. Võ học thượng thừa, có thể có số lần Phá Hạn nhiều. Võ học trung thừa, hạ thừa, phẩm cấp cực hạn ít."

"Số lần Phá Hạn nhiều thì mang ý nghĩa, chúng ta có thể cường hóa các bộ phận trên cơ thể chính mình nhiều hơn nữa."

Trương Vinh Phương hiểu rõ gật đầu.

"Còn có mỗi lần Phá Hạn cũng có tăng cường nhất định đối với toàn thân, đây cũng là mấu chốt kéo dài khoảng cách giữa võ học thượng thừa và cấp độ khác." Vương Bố Đức tiếp tục nói.

"Đã hiểu." Trương Vinh Phương trầm giọng đáp.

Nói đến đây, đột nhiên trong lòng hắn khẽ động.

"Đệ tử có một ý tưởng, nếu có người tự chế một môn công pháp Phá Hạn một ngón tay, sau đó một đường Phá Hạn đến cao phẩm, hắn có được tính là cao thủ không?"

"Tất nhiên tính." Vương Bố Đức cười nói: "Vì tự thân chúng ta không thể đơn độc đột phá một điểm đến cao phẩm. Vì chỉnh thể sẽ có hạn chế."

"Hạn chế?"

"Đúng vậy, nếu thật sự có một người như vậy, vậy hắn đơn thuần chỉ tu luyện Phá Hạn một ngón tay, phá đến nhất phẩm, thì nhất định hắn phải suy xét cường độ ngón tay kết nối với bàn tay.

Luyện đến tam phẩm, thì nhất định hắn phải suy xét cường độ cổ tay.

Luyện đến ngũ phẩm, hắn phải suy xét phía sau lưng cánh tay, thậm chí là cường độ toàn thân.

Thân thể chúng ta là một chỉnh thể. Cường hóa đơn độc một chỗ, nhất định phải có chỉnh thể khác chèo chống, mới có thể Phá Hạn đến cao hơn."

"Bằng không, hắn hoàn toàn không thể nào phá được phẩm cao hơn. Vì thời gian ở phẩm thấp rồi sẽ kẹt chết hắn đến cùng. Cho dù luyện ngón tay cũng vô dụng, không luyện tập bàn tay cổ tay cũng vô dụng."

Vương Bố Đức quả quyết nói.

Trương Vinh Phương lập tức giật mình minh ngộ.

Tiền này xài thật đáng giá!

Cho dù là sư phụ Trương Hiên, năm đó cũng không giảng được thấu triệt như thế. Vương Bố Đức không hổ là 'Danh sư'!

"Vậy xin hỏi Vương sư." Lúc này thái độ của Trương Vinh Phương đã hoàn toàn nghiêm túc hơn.

"Nếu có một người, có thể bách luyện tất cả võ học phẩm thấp, cũng luyện các nơi trên thân thể đến Phá Hạn cực hạn võ học.

Phá Hạn như thế này trong số đồng phẩm, có thể đối kháng với cao thủ cao phẩm chỉ tu một loại võ học thượng thừa hay không?"

"Đầu tiên ngươi phải hiểu một điểm." Vương Bố Đức khẽ lắc đầu: "Võ học thượng thừa không chỉ là số lần Phá Hạn nhiều, còn bao hàm ảnh hưởng khôi phục nguyên khí, nội tráng thân thể. Đây là quan hệ tầng tầng tiến dần lên.

Trước kia từng có loại người giống như ngươi nói. Đó là một cao thủ đã từng ở trên Hắc Bảng, binh khí hình người Hàn Vĩnh Huyền.

Người này có thiên phú dị bẩm, tư chất tốt mà trước nay chưa từng có, bởi vì bị môn phái Linh đình hạn chế, không cách nào học tập võ học thượng thừa, thế là hắn dưới cơn nóng giận, xin thề chỉ luyện võ học phẩm thấp. Thế là luyện toàn bộ thập tam môn võ học phẩm thấp đến Phá Hạn.

Lúc đó, cả người mình đồng da sắt, sức mạnh siêu tuyệt, cực kỳ quyết đoán. Danh xưng cao thủ thập tam phẩm cực hạn.

Nhưng cuối cùng, hắn chỉ sống đến hai mươi bảy tuổi. Trong một lần giao thủ với người khác, trái tim nổ tung mà chết."

"Là bởi vì ám thương trong thời gian luyện võ?" Trương Vinh Phương nhíu mày, giật mình trong lòng. Hiện tại hình như hắn cũng đi con đường này.

"Không chỉ thế. Nhiều hơn chính là bởi vì hắn không có khôi phục nguyên khí như võ học thượng thừa, không có nội tráng, nhưng nội tạng lại phải chèo chống một thân võ công bộc phát bá đạo đến cực điểm của hắn.

Cho dù hắn có thiên phú cực cao, thì kết cục cũng đã định từ lâu."

Vương Bố Đức tiếc hận nói.

Trương Vinh Phương nghe vậy, trong lòng đã có đáp án.

Liên hệ với trước đó, sau khi Phá Hạn Ưng Trảo Công, sinh mệnh mình hạ xuống.

Có vẻ như hắn đã hiểu, cao thủ hắc bảng Hàn Vĩnh Huyền giống như mình, Phá Hạn công pháp rất nhiều, dẫn đến thuộc tính sinh mệnh bị suy yếu đến một trình độ nhất định.

Cuối cùng đột tử.

'Nhìn như vậy, chỉ cần ta trực tiếp tăng thuộc tính sinh mệnh lên, giữ nó vững chắc ở một vài giá trị, chẳng lẽ không thể đi đến trình độ mạnh hơn Hàn Vĩnh Huyền?'

'Không… Ta trực tiếp tăng lên võ học thượng thừa thì không phải càng bớt lo hơn sao?'

'Hàn Vĩnh Huyền hắn xây đắp võ học phẩm thấy mà cũng có thể bước vào hắc bảng, nếu ta tu hành cực nhiều thượng thừa võ học…'

Nghĩ đến ở đây, gần như trong lòng Trương Vinh Phương đã hiểu sau này mình muốn đi con đường như thế nào.

Võ học phẩm thấp để bổ sung, võ học thượng thừa cao phẩm làm chủ. Tùy thời chú ý trị số thuộc tính sinh mệnh.

Chương 168: Bạch Linh quyền quán

Như thế, Phá Hạn toàn thân mình đến cực hạn mới là vương đạo.

“Đúng rồi, nhắc tới thân pháp thì dài, Đàm Dương có chỗ trực tiếp trả tiền là có thể học gì đó, ngươi có thể đi tới các quyền quán xem sao. Có vài quán chủ có thực lực bình thường, nhưng dạy bảo đệ tử lại rất giỏi.” Vương Bố Đức nhắc nhở.

“Ví dụ như Bạch Linh quyền quán, Phi Hồ quyền quán, Lý Thị quyền quán, thân pháp cũng không tệ.”

“Đa tạ Vương sư chỉ điểm.” Trương Vinh Phương chắp tay.

*

*

*

Sau khi xác định học tập hai môn phù pháp còn lại ở chỗ Vương Bố Đức, buổi sáng mỗi ngày của Trương Vinh Phương sẽ đi trạch viện tư nhân học tập.

Buổi chiều, thì là đi các thành khu, thăm hỏi từng quyền quán.

Thông qua khơi thông quan sát quyền quán luyện tập và giao thủ thường ngày, đại khái hắn xác định được một quyền quán có giúp đỡ khá lớn đối với mình bây giờ — Bạch Linh quyền quán.

Bạch Linh quyền quán sử dụng Linh Xà Quyền Pháp, thân pháp của bọn họ không giống với thân pháp bây giờ của hắn quá nhiều, có không ít chỗ thích hợp.

Trương Vinh Phương phán đoán sơ bộ, có thể bổ sung.

Sau đó, hắn không chần chờ nữa, nhanh chóng tới cửa giao tiền, nói ra ý đồ đến.

Nhưng khiến hắn bất ngờ là, quán chủ Bạch Linh quyền quán Ngô Vũ Phi, thấy hắn là đội phó tuần trị Hình Ngục bộ, lại chỉ muốn học một phần Linh Xà quyền pháp.

Lúc này lão ta liền tỏ vẻ giao lưu bằng hữu, không lấy tiền dạy bảo.

Sau khi Trương Vinh Phương bất ngờ, cũng phát hiện vị trí của Bạch Linh quyền quán thế mà không xa Hình Ngục bộ.

Mặc dù tên quán chủ Ngô Vũ Phi hơi nữ tính, nhưng tính tình hào sảng, mỗi ngày buổi chiều Trương Vinh Phương đi qua, lão ta cũng tự mình dạy hắn học Linh Xà thân pháp, tận tâm tận lực, các loại chi tiết cũng không giữ lại chút nào.

Như thế, ban ngày ban đêm mỗi ngày, tất cả thời gian trong ngày của Trương Vinh Phương cũng được sắp đặt thỏa đáng.

Thời gian cũng chậm rãi đi qua mấy ngày.

Ngày hai tháng tám.

Hình Ngục bộ, buổi sáng chín giờ.

"Có nhiệm vụ! Tất cả đi theo ta đến đây!" Lâm Kỳ Tiêu mặc một thân mã trang màu nâu, mặt lạnh, đứng ở đại sảnh tầng một Đội Chín mà hô.

Bên trên lầu hai, từng đội viên mặc trang bị lên, nhanh chóng xuống lầu xếp hàng tập hợp.

Trương Vinh Phương sớm đã thu thập xong, chuẩn bị ra ngoài đi chỗ Vương Bố Đức bên ấy học phù pháp.

Hôm nay là ngày nghỉ, theo đạo lý đúng là thời gian ngày nghỉ của mọi người.

Hắn cau mày xuống lầu đứng ở trước mặt mọi người, mắt nhìn Lâm Kỳ Tiêu.

"Lâm đội, không phải hôm nay nghỉ ngơi sao? Sao thế?"

Lâm Kỳ Tiêu có bối cảnh thâm hậu, tính tình nóng nảy, hắn cũng không muốn xung đột với người này.

"Nghỉ ngơi hay không nghỉ ngơi, ta nói mới tính!" Lâm Kỳ Tiêu lặng lẽ nhìn hắn.

"Có nhiệm vụ khẩn cấp, đi ra Lan Thảo lâm ngoài thành tìm một con hắc mã trên trán có hoa văn tia chớp màu trắng."

"Vâng!" Một đám người lập tức cùng đáp lời.

“Lập tức xuất phát.” Lâm Kỳ Tiêu không nói hai lời, quay người dẫn đầu đi ra khỏi tiểu lâu.

Trương Vinh Phương cau mày, hắn đã hẹn với Vương Bố Đức độ sư. Bây giờ cái này…

Hắn thân làm đội phó, sao lại không nhận được công văn Hình Ngục bộ phát xuống?

Làm nhiệm vụ thì phải có công văn mới có thể điều động.

Nhưng bất đắc dĩ những người còn lại cũng đi, nếu một mình hắn không tới có thể lại gây ra ồn ào mâu thuẫn.

Lúc này, hắn cũng đi theo ra ngoài, rời khỏi Hình Ngục bộ.

Một đám người ra khỏi Đàm Dương thành, tìm kiếm từ buổi sáng đến chạng vạng tối ở trên núi gần Lan Thảo lâm.

Thật không dễ mới tìm được hắc mã té gãy chân ở trong một hốc núi.

Sau khi tìm thấy, Lâm Kỳ Tiêu rất nhanh dẫn một nữ tử tướng mạo hơi trẻ tuổi đến, cứ như vậy dẫn con ngựa kia đi.

Sau đó nàng ta thế mà tuyên bố giải tán…

Từ đầu tới cuối, nàng ta đều không đưa ra công văn gì. Đi theo nữ tử trẻ tuổi cùng trở về thành.

Sau khi một đám người Đội Chín mờ mịt, lại tốp năm tốp ba trở về Đàm Dương.

Trên nửa đường.

Lưu Hàm, Trần Hán Sinh, Cách Lỗ Hi Lai, và Trương Vinh Phương cùng đi chung, ngày bình thường bốn người thường xuyên cùng nhau ăn cơm, cũng coi như quen thân.

“Mẹ nó!” Trần Hán Sinh nổi giận đùng đùng hung hăng đạp một cước trên một gốc cây ven đường. Chấn động đến phiến lá nhỏ không ngừng rơi xuống.

“Lâm đội, tại sao ngài quay trở lại?” Đột nhiên Cách Lỗ Hi Lai bên cạnh kinh hô.

Trần Hán Sinh biến sắc cực mạnh, ngồi xổm người xuống kéo đứt một cọng cỏ đặt ở trước người.

“Nhìn cho rõ kìa!”

Hắn vừa nói chuyện, quay đầu lại, nhìn thấy chung quanh sau lưng hoàn toàn không có bóng dáng Lâm Kỳ Tiêu.

Lập tức hiểu rõ mình bị lừa.

“Cách… Lỗ…!” Hắn lập tức tràn ngập nộ khí, đuổi theo Cách Lỗ Hi Lai đập loạn một trận.

Cách Lỗ Hi Lai cười lớn trốn tránh khắp nơi.

Lưu Hàm ở một bên thở hắt ra, tâm tình buồn bực cả ngày cũng thoáng buông lỏng chút ít.

Chương 169: Chức vụ

"…." Trương Vinh Phương lắc đầu, cũng không biết nên nói gì.

"Đúng rồi, nữ tử vừa rồi đến dẫn vậy ngựa đi có thân phận ra sao? Mấy người biết không?" Hắn thuận miệng hỏi.

"Có biết." Lưu Hàm gật đầu: "Đó là biểu muội của Lâm Kỳ Tiêu- Lâm Vũ Đồng. Quan hệ giữa hai người rất tốt. Bình thường trong nhà Lâm đội có chuyện gì, thường xuyên để cho nhóm ta ra đây làm việc cho nàng."

"Chúng ta là quan phủ mà? Sao lại làm việc trong nhà cho nàng?" Trương Vinh Phương ngạc nhiên.

"Lâm đội tùy tiện tìm lý do lôi kéo chúng ta đi làm việc, không phải hôm nay cũng giống thế sao?" Trong lời nói của Lưu Hàm rõ ràng cũng có oán khí.

Thời gian nghỉ ngơi của tất cả mọi người đã có sắp đặt, dựa vào cái gì mà bị Lâm Kỳ Tiêu kéo tới làm việc cho nàng ta?

Xong xuôi thì một lời nói nhảm cũng không có, ngược lại là tự mình chạy trước.

"Nhiều người như vậy mà không có ai đi báo cáo sao?" Trương Vinh Phương nhịn không được hỏi.

Cái này có thể tiến quan nha, tốt xấu cũng có chút quan hệ đi?

"Trước kia có người từng báo cáo, phía trên mặc kệ, còn bắt người báo cáo đến đánh cho một trận rồi gỡ chức. Sau đó thì không ai dám." Lưu Hàm lắc đầu.

Nghe được đến đây, đột nhiên Trương Vinh Phương nghĩ đến, chắc chắn Hình Ngục trưởng Lý Nhiễm đại nhân sẽ không không biết việc này.

Nhưng cuối cùng vẫn phân phối hắn đến làm thủ hạ Lâm Kỳ Tiêu.

Rốt cuộc Lý Nhiễm có tính toán gì?

Còn có, bây giờ thực lực của hắn đã miễn cưỡng đầy đủ, cũng nên đi lên.

Mà nếu như với chức vụ này của hắn muốn trèo lên trên, đảm nhiệm chức vụ cao hơn.

Cách duy nhất chính là lập công.

Nhưng lập công có thể sẽ bị cướp công…

Lông mày Trương Vinh Phương cau lại.

‘Nếu giải quyết hết tất cả đối thủ cạnh tranh của ta, chỉ còn một mình ta, vậy lại quá chói mắt.’

Lúc này hắn đã hiểu.

Trong cái thế đạo hư thối này, muốn đi lên bên trên, nhất định phải không từ thủ đoạn.

‘Mấu chốt thăng chức ở chỗ, lập công, thượng cấp có thể giúp đỡ đệ trình sổ ghi chép công lao.’

Suy nghĩ một chút, Trương Vinh Phương vẫn quyết định.

Không giải quyết hết tất cả đối thủ cạnh tranh, chỉ giải quyết mấy cái uy hiếp lớn nhất đối với mình mình là đủ rồi. Còn lại để làm màn che.

Sau đó, một bước thượng cấp này, muốn bảo đảm hắn ta vui lòng thuận lợi đưa lên trình bày công lao của mình cũng cần phải nghĩ biện pháp.

Nếu thượng cấp không muốn, cố ý ác ý cắt người, sẽ rất phiền phức…

Trương Vinh Phương trầm ngâm một lát.

Quyết định, nếu thượng cấp phối hợp thì khá tốt.

Nếu không phối hợp, vậy liền giải quyết hết hắn ta, đổi thành một người phối hợp.

Dù sao thượng cấp nhiều như vậy, thêm một người không nhiều, thiếu một người không ít, không có ảnh hưởng gì.

Tất nhiên, hắn cũng có ranh giới đạo đức cuối cùng của mình.

Nếu người phải giải quyết là người tốt, có thể hắn sẽ không động thủ. Sẽ chỉ nghĩ biện pháp gỡ chức của hắn ta là được.

Nhưng tình huống thực tế là, giai đoạn nhậm chức thời gian này, Trương Vinh Phương cảm thấy thật sự kế hoạch lên.

Chỉ sợ tất cả quan viên trong Hình Ngục bộ, không tìm ra nổi người tốt lành gì.

…

Trong bóng tối.

Một bóng người nhẹ nhàng đẩy cửa sổ tòa lầu nhỏ của đội chín Hình Ngục bộ, trượt nhẹ xuống tầng hai, đáp xuống mép mái hiên lầu một.

Mái hiên, chỉ rộng bằng lòng bàn tay, dưới chân hắn không tạo ra bất kỳ một tiếng động nhỏ nào.

Màn đêm mờ ảo, ánh trăng bị sương mù che khuất, toàn bộ Đàm Dương đều bị mảnh sương mù này bao phủ.

Bóng người bước nhanh đến mép mái hiên, ngồi xổm xuống, nắm lấy mép, đung đưa xuống như xích đu, ung dung rơi xuống đất.

Vừa mới rơi xuống đất, từ một tòa lầu nhỏ khác đối diện tòa lầu đội chín, truyền đến một tiếng vang nhỏ.

“Ai!?”

Cửa sổ mở ra, một bóng người cao lớn bay ra, tay cầm một thanh trường đao có lưỡi rộng quét xung quanh.

Bóng người trong bóng tối lập tức đứng tại chỗ giơ tay lên.

“Là ta, Trương Ảnh từ đội chín, Từ đại nhân!”

Trương Vinh Phương bất đắc dĩ trong lòng, không ngờ rằng mình đã cẩn thận hết mức nhưng vẫn bị phát hiện.

“Trương Ảnh?” Bóng dáng cầm đao tiến đến, chỉ bằng ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn lồng vào ban đêm, hắn mới nhìn ra đó thực sự là Trương Ảnh.

“Muộn như vậy, ngươi lẻn ra ngoài làm gì?” Hắn một mặt không nói “Không biết buổi tối có thay ca sao?

“Ừm… Không phải là có chuyện sao? Ban ngày… ban ngày đâu có tiện?” Trương Vinh Phương cố ý thấp giọng nói.

“…Tiểu tử ngươi…” Từ đại nhân tên đầy đủ là Từ Khải, ngày nào cũng cố thủ trong Hình Ngục bộ, hắn dẫn đầu đội thủ vệ, là đội xếp thứ nhất.

Đội thứ nhất không tham gia tuần tra bên ngoài, chỉ canh giữ tổng bộ của Hình Ngục bộ, và có số lượng người đông nhất, có hơn một trăm người.

Trước đây Trương Vinh Phương chỉ nghe nói cao thủ trong đó nhiều như mây, nhưng bây giờ hắn đã thực sự nhận ra điều đó.

Chương 170: Vào kỹ quán

Thân pháp của hắn, không yếu hơn thân pháp chuyên tu ngũ phẩm, hơn nữa nó còn tăng cường tác dụng của việc ẩn tàng và vô thanh.

Không ngờ khoảng cách xa như vậy, vẫn bị Từ Khải phát hiện ra.

“Cần làm việc thì mau chóng đi đi, đừng làm chậm trễ công việc ngày mai là được.” Nhìn thấy vẻ mặt của Trương Vinh Phương, Từ Khải lập tức thiếu kiên nhẫn xua xua tay với vẻ mặt nam nhân đều hiểu.

Hắn biết đội trưởng đội thứ chín là Lâm Kiều Tiêu, nữ đội trưởng chính là phiền phức, có thể hiểu được.

Hắn không hoài nghi rằng Trương Vinh Phương làm ra điều gì đó có hại cho Hình Ngục.

Dù sao Trương Vinh Phương bước vào sau khi cứu con trai duy nhất của hình ngục trưởng.

“Sau này tiểu tử ngươi đừng làm chuyện như vậy nữa, muốn ra ngoài, nói với chúng ta sớm một chút, nếu không buổi tối lại giẫm phải cạm bẫy mai phục, bị loạn tiễn bắn chết, cũng đừng trách chúng ta không nhắc sớm “

Từ Khải có ý tốt nói.

“Dù sao chúng ta cũng là Hình Ngục bộ, ban đêm có rất nhiều người đến cướp ngục. Bị ngộ sát thì cũng coi như ngươi xui xẻo.”

“Đa tạ Từ đại nhân chỉ điểm.” Trương Vinh Phương bước tới và nhét một miếng bạc nhỏ qua.

Từ Khải nhận lấy nó và giữ im lặng.

“Không nhìn ra ngươi có chút hàng, liền đi đi. Đi qua cửa bên phải. Là cái thứ hai có hổ hiệu, tối nay ở đó không có bố trí.”

Cửa an ninh này được thay đổi mỗi ngày, vì vậy sau này cẩn thận chút.”

“Thuộc hạ hiểu rõ!” Trương Vinh Phương lại lần nữa ôm quyền, chạy về phía cửa bên phải.

Không lâu sau, bước ra khỏi bức tường cao của Hình Ngục bộ, hắn nhanh chóng đi về phía kỹ quán của Đàm Dương vào ban đêm.

Hắn cũng nhanh chóng lấy ra một chiếc túi tiền màu đen trên tay, lắc lư quanh ngón tay và ngâm nga một bài hát.

Phía sau hắn, một bóng người cao lớn với bộ giáp da toàn thân đen tuyền và đội mũ giáp kín mít đang lặng lẽ nhìn hắn rời đi qua hai lỗ mắt.

Mãi cho đến khi Trương Vinh Phương hoàn toàn biến mất ở hướng kỹ quán náo nhiệt, hắn mới quay người, âm thầm trở lại Hình Ngục bộ.

Thốn Hồi kỹ quán.

Trước cửa kỹ quán được trang trí nhiều màu sắc và có dải lụa treo khắp nơi.

Trương Vinh Phương sải bước vào. Vừa bước vào cửa, một tú bà đã chủ động ra đón.

“Yô, đây là lần đầu tiên công tử đến đây sao? Nhìn bộ dáng uy nghiêm của ngài, thật rắn chắc! Ngài thích những cô nương như thế nào, ta nhất định sẽ sắp xếp thỏa đáng cho ngài!”

“Tùy tiện sắp xếp một người bất kỳ là được rồi. Loại có thể khiêu vũ và chơi nhạc.” Trương Vinh Phương thản nhiên phân phó, mặt không đổi sắc.

Suốt quãng đường, hắn đều để ý xem có ai đang theo dõi mình không.

Nếu đã nói bản thân ra ngoài làm việc ở chỗ Từ Khải, vậy thì kịch giả thành thật.

“Không thành vấn đề!” Tú bà vặn eo an bài một tiểu nha đầu dẫn Trương Vinh Phương đến một căn phòng rộng rãi.

Căn phòng tràn ngập hun hương nhàn nhạt, trên tường treo một bức thư họa dài, cánh cửa có vải hồng tinh tế che chắn, bên giường gối còn bày một xấp sách tranh.

Trương Vinh Phương đưa tay cầm lên và lật xem, bên trong lại là bảng giá…

Các dịch vụ trọn gói đa dạng, tương ứng với mức giá mục tiêu.

Từ dưới lên trên, rẻ nhất là một lượng bạc, và cao nhất là ba lượng.

Hắn âm thầm đặt xuống, than thở nơi này thật sự rất chuyên nghiệp.

Trong thời gian chờ đợi, hắn nhớ lại hành động thiếu sót của mình ngày hôm nay, xác định bản thân không có một điểm vấn đề nào.

Lại vẫn bị phát hiện.

“Vẫn còn may hôm nay vốn dĩ là ta muốn kiểm tra mức độ cảnh giác của Hình Ngục bộ một chút, không định làm bất cứ điều gì.”

Bây giờ xem ra Hình Ngục bộ xứng đáng là nơi nghiêm ngặt nhất ở Đàm Dương. Với thân thủ thân pháp của ta hiện tại, e rằng không làm được gì.’

‘Hình Ngục trưởng Lý Nhiễm buổi tối cũng muốn hồi phủ nghỉ ngơi, mà Từ Khải đội một cố thủ, cuối cùng cũng chỉ có một người đứng ra, thanh âm của hắn lớn như vậy, không thể không có người khác nghe thấy.

Bây giờ xem ra, có vẻ như hắn không phải là người duy nhất phát giác ra hành tung của bản thân.

Nếu như vậy, sau này bản thân nếu như có ý tưởng gì, tuyệt đối không thể động thủ ở tổng bộ Hình Ngục bộ.”

Một đội hơn một trăm người, rốt cuộc có bao nhiêu cao thủ cảnh giác như Từ Khải, hắn cũng không rõ nữa.

Trong đó có nhiều người như vậy, chỉ cần một người phát ra cảnh cáo, bất kỳ hành động nào của hắn cũng đều sẽ thất bại.

Không lâu sau

Có người nhẹ nhàng gõ cửa.

“Vào đi.” Trương Vinh Phương đáp.

Cánh cửa nhẹ nhàng được đẩy ra, một cô gái mảnh mai trong chiếc váy xanh xẻ thấp bước vào.

Nữ tử có mái tóc dài rủ xuống trên vai, nước da hơi vàng, nét mặt mềm mại và duyên dáng.

Cầm một cây sáo rồng trên tay, và một chiếc vòng bằng ngọc bích hình bán nguyệt được gắn vào một đầu của cây sáo.

Chương 171: Đại án

“Ta muốn nghe một giai điệu nhẹ nhàng. Ngươi ngồi xuống, từ từ chơi đi.” Trương Vinh Phương chỉ vào chỗ ngồi đối diện ra lệnh.

“Vâng.” Nữ tử liếc nhìn bội kiếm của Hình Ngục bộ trên người Trương Vinh Phương. Một dị sắc lóe lên trong mắt nàng.

Sau khi đóng cửa lại, nàng bước đến ghế, thay vì ngồi xuống, nàng lại đứng ở đó, lấy một mảnh lụa nhẹ nhàng lau toàn bộ cây sáo rồng.

“Một ca khúc nhẹ nhàng, có Hoa Sen Tịnh Đế, Hồng Tuyết, Phàm Hoan Đình.”

“Dừng lại, cứ thổi những gì ngươi giỏi nhất.” Trương Vinh Phương lười nghe nhiều.

Hắn tới đây chỉ để giết thời gian. Để tránh khỏi sự nghi ngờ rằng thực sự có kẻ rình rập sau lưng.

Vì vậy, nghe cái gì cũng không quan trọng.

“Được rồi, vậy thì bài đầu tiên, là Thiên Ma khúc Tam Bộ đang thịnh hành nhất vậy.”

Vẻ mặt của Trương Vinh Phương hơi động.

“Thiên Ma khúc?”

“Vâng, công tử, Thiên Ma khúc vốn là bên trong bản nhạc Thập Lục Thiên Ma Vũ được lưu truyền trong Phật môn.

Ngay khi xuất hiện trong vòng hai năm trở lại đây, nó đã trở nên phổ biến ở khắp mọi nơi. Ta cũng chỉ am hiểu một đoạn ngắn trong đó. Có người nói nếu diễn tấu toàn bộ, ít nhất cần nửa canh giờ. “

“Thập Lục Thiên Ma Vũ…” Trương Vinh Phương trong lòng cảm thấy mới lạ.

“Công tử có chỗ không biết, rằng Thập Lục Thiên Ma Vũ này vốn là nói về toàn bộ quá trình mười sáu yêu quái từ hung hãn trở thành thần phục. Nghe nói, một bộ Thiên Ma Vũ đầy đủ

cần có mười sáu mỹ nhân xử nữ kết hợp lại, kỹ thuật nhảy múa cực kỳ hoa mỹ diễm lệ, còn tràn ngập phật ngữ phạn âm, ý cảnh cao xa. Ta cũng chưa từng có cơ hội xem qua.” Nữ tử thấp giọng trả lời.

Trương Vinh Phương xua xua tay, không hỏi thêm nữa, để nàng có thể bắt đầu.

Tiếng sáo nhẹ nhàng chậm rãi vang lên, hắn nheo mắt suy nghĩ về những dự định tương lai của mình, trong lúc nhất thời không nói gì thêm.

Sáng sớm hôm sau.

Trương Vinh Phương chậm rãi bước ra khỏi Thốn Hồi kỹ quán, ngẩng đầu nhìn sắc trời.

Hiện tại khẳng định lười trở về.

Tối qua hắn đã nghỉ ngơi rất tốt, hắn chọn gói rẻ nhất và để nữ tử chơi hai bản nhạc cho hắn nghe, không có đồ ăn thức uống gì cả.

Sau đó để nữ tử rời khỏi phòng.

Không có cách nào, gói rẻ nhất, chỉ có những dịch vụ này.

Trương Vinh Phương ngay từ đầu đã không có nhiều tiền, sao dám lãng phí vào loại chuyện này. Thời đại này không có biện pháp phòng hộ tốt, nhỡ bị bệnh thì sao…

Thêm vào đó, việc bỏ ra một số tiền lớn để nghe nhạc, một cái giá đắt đỏ như vậy, đã khiến hắn chút đau thịt…

Vào buổi sáng, hắn đến Vương Bố Đức để học phù pháp.

Buổi trưa, tùy tiện ăn một ít trứng gà cuộn ngoài đường, và thêm một đĩa rau để bổ sung vitamin.

Bánh to bằng một nắm đấm, người bình thường ăn một cái liền cảm thấy no, nhưng hiện tại Trương Vinh Phương co thể ăn những ba chiếc.

Buổi chiều, lại đến Bạch Linh quyền quán để học thân pháp Linh Xà quyền với quán chủ.

Một tuần đã trôi qua trong chớp mắt.

Trong một tuần, người đi tuần gặp rất nhiều chuyện, nhưng hầu hết đều là những cuộc đấu đá tầm thường, chỉ cần một số thành viên trong đội có thể giải quyết được.

Trong nháy mắt, Trương Vinh Phương đã tích lũy thêm một ít điểm thuộc tính, hắn sắp thành thục Linh Xà thân pháp tương đối đơn giản.

Mắt thấy rằng mọi thứ đang đi đúng hướng.

*

*

*

Đông thành Đàm Dương, ba giờ sáng.

Khu lầu trạch xa hoa là nơi tập trung những người có tiền, bên trong Thấm Trúc Tiểu Uyển.

Một bóng đen mang theo một cái bao tải hình người, dùng một tay túm lấy kéo lên tường, dễ dàng vượt qua tường, ném bao vào đám cỏ dại của chiếc xe bò đang chờ sẵn bên ngoài tường.

Xe bò chầm chậm đi về phía xa.

Bóng đen nhảy khỏi bức tường rồi nhanh chóng bỏ chạy về hướng khác.

Mãi cho đến khi sắc trời dần trở nên trắng xóa, bên trong Thấm Trúc Tiểu Uyển mới đột nhiên truyền ra tiếng hét.

“Tam tiểu thư! Không thấy Tam tiểu thư đâu nữa! Người đâu, mau tới đây!”

Giọng nói chói tai của một nha hoàn đột nhiên đánh thức tiểu uyển vốn đang yên tĩnh.

Gia đinh hạ nhân bọn họ dồn dập đi tìm khắp nơi, đèn lồng từng chiếc từng chiếc được thắp sáng.

Trời còn chưa hoàn toàn sáng, trống án của Đàm Dương châu nha đã được đánh thùng thùng vang lên.

Châu đốc kể cả châu duẫn, hai tên đồng tri, tuần bộ trưởng, hình ngục trưởng vân vân…, tất cả quan chức cấp cao đều bị kinh động.

Vốn dĩ, một vụ án người mất tích nên được giao cho Tuần bộ trưởng xử lý, nhưng vì danh tính đặc biệt của người mất tích, nó đã khiến toàn bộ quan chức Đàm Dương hoảng hốt.

Chỉ vì người mất tích là Triệu Ảnh, con gái thứ ba của Triệu Khai Nhân, người giàu nhất Đàm Dương.

Một số lượng lớn quan nha bộ khoái, quan sai, quan binh, lần lượt được huy động, lục soát khắp thành để tìm kiếm nơi che giấu chuyện xấu.

Địa điểm đã từng tổ chức lôi kéo quan hệ trước đó không được kiểm soát, cũng được kiểm tra nghiêm ngặt, hết thảy hiện hình.

Chương 172: Vơ vét

Ngay cả Trương Vinh Phương, đội tuần tra của Hình Ngục bộ, cũng bị kéo đến để bổ sung nhân số.

*

Oành!

Sòng bạc Bách Thắng.

Trương Vinh Phương giữ chặt thanh đao ở thắt lưng, phá tan cửa, dẫn cả đội vào cổng sòng bạc.

“Tránh ra! Điều tra nghiêm ngặt toàn thành! Những người không có liên quan đều trách ra hết cho ta!!”

Hai quan sai nha môn tiến lên tách đoàn người ra, học dùng sức không nhỏ, nhất thời gây rất nhiều lời phàn nàn và mắng mỏ.

Hai thành viên của đội thứ chín nhanh chóng đi vào phía sau Trương Vinh Phương.

Các con bạc chặn đường trước mặt lần lượt được giải tỏa, chủ quản sòng bạc mang theo một nhóm côn đồ ra nghênh đón với vẻ mặt nghiêm nghị.

“Làm sao vậy, ngươi có biết chỗ này của ai không? Một đám binh lính cỏn con cũng dám xông vào như thế này? Làm hỏng đồ ta sợ các ngươi đền không nổi đâu!”

Trương Vinh Phương nhìn lướt qua tất cả.

“Lục soát cả trong và ngoài, không bỏ qua bất kỳ ngóc ngách nào. Người nào ngăn cản cứ xử lý thẳng tay.”

“Vâng!” Hai đội viên Đội Chín nhanh chóng dẫn các quan sai nha môn tiến hành phân tán lục soát.

Chủ quản sòng bạc dẫn người đến muốn chặn lại thì bị một đội viên giơ tay tát bay.

Trong đám tay chân của sòng bạc, một nam tử trung niên nghiêm nghị liền muốn động thủ tại chỗ.

Choang.

Ánh mắt Trương Vinh Phương nhìn hắn ta chằm chằm.

“Làm việc theo lệnh, kẻ nào dám động thủ, đánh chết ngay tại chỗ!”

Ngón tay của nam tử trung niên khẽ run lên, là cao thủ tam phẩm, sau khi sắc mặt thay đổi mấy lần, hắn ta liếc nhìn thanh đao ở thắt lưng đã được ra khỏi nửa vỏ của Trương Vinh Phương, không dám động thụ.

Hơn mười tên quan sai nhanh chóng lục soát xung quanh một vòng, nhưng không phát hiện thứ gì.

Lúc ấy Trương Vinh Phương mới khẽ gật đầu, dẫn người xoay người bước ra khỏi sòng bạc.

Còn về việc các quan sai này thuận tiện vơ vét được bao nhiêu tiền trong khi khám xét thì đó là việc riêng của họ, không phải việc của hắn.

Hắn chỉ có trách nhiệm làm theo mệnh lệnh mà thôi.

“Trương ca.” Sau khi rời sòng bạc, Cách Lỗ Hi Lai lặng lẽ tiến tới gần, nhanh chóng nhét vào tay hắn một quyển đồ vật.

Trương Vinh Phương cúi đầu nhìn lướt qua, là một tập giấy bạc, ánh mắt khẽ quét qua chữ năm mươi lượng ở trên.

Hắn mỉm cười thỏa mãn rồi nhanh chóng nhét tấm ngân phiếu vào trong túi của mình.

Cờ bạc này hại người, vì vậy để ngăn chặn việc đánh bạc này hại người, hắn đã chủ động ra tay cắt bỏ khối u ác tính, cũng coi như là vì dân trừ hại.

Sau khi rời khỏi sòng bạc, Trương Vinh Phương dẫn đầu đội tiếp tục càn quét các địa điểm công cộng xung quanh.

Vừa đi vừa trò chuyện với Cách Lỗ Hi Lai.

“Trương đội, ngươi nghĩ rốt cuộc Hải Long này nghĩ như thế nào? Dám bắt cóc thiên kim thủ phủ nhà họ Triệu, đây không phải là chọc vào tổ ong vò vẽ sao?

Người nào mà không biết nhà họ Triệu và châu đốc có quan hệ tâm đầu ý hợp? Hằng năm, biết bao nhiêu bạc trắng được dâng lên, liên quan đến bao nhiêu túi tiền của các lão gia chứ?”

Sáng sớm Cách Lỗ Hi Lai bị kéo dậy đi làm việc, phải chạy khắp nơi hai canh giờ đã tràn đầy oán hận từ lâu.

“Hải Long là gì? Sao ngươi biết rằng Hải Long đã gây ra vụ án này?” Trương Vinh Phương nghi ngờ hỏi.

“Vụ án này không phải vẫn chưa giải quyết được sao?”

“Chẳng lẽ đại nhân chưa bao giờ nghe đến danh tiếng của Hải Long Đàm Dương.” Cách Lỗ Hi Lai ngạc nhiên nói.

“Hải Long được mọi người lén lút đồn đại. Đó là một tổ chức lớn chiếm giữ trong chỗ tối của Đàm Dương, chuyên cướp đoạt mỹ nữ khắp nơi, nhưng không biết bắt đi để làm gì.”

Hắn thở dài.

“Trước đây, mỗi năm chỉ có khoảng hơn chục vụ án mất tích, hầu hết đều thuộc các gia đình nghèo. Ít người nên không ảnh hưởng lớn lắm. Nhưng những năm gần đây, đã dần dần bắt đầu xuất hiện trong các gia đình giàu có.”

“Vậy thì, có biết những nữ tử này bị bắt đưa đến đâu không?” Trương Vinh Phương cau mày hỏi.

“Không ai biết cả, có tin đồn là đưa đến Hải Long Cung. Cũng có tin đồn là đưa đến thần miếu, giết và hiến tế cho Hải Long Vương để cầu mưa thuận gió hòa. Dù sao có nhiều ý kiến lắm.” Cách Lỗ Hi Lai lắc đầu nói.

Trong lòng Trương Vinh Phương đột nhiên nghĩ đến tẩu tử Dương Hồng Diễm. Tổ chức Hải Long này có vẻ khá nguy hiểm.

Nếu có thời gian, hắn phải đi đến chỗ tẩu tử thường xuyên hơn kẻo có chuyện gì xảy ra.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, càn quét hết một đường, đến sòng bạc thứ năm thì bỗng nhiên từ xa có một tiểu nhị trẻ tuổi chạy nhanh tới.

Tiểu nhị ấy vừa nhìn thấy Trương Vinh Phương từ xa liền nhanh chóng đi thẳng đến đây.

“Trương đại nhân, Trương đại nhân!”

Trương Vinh Phương dừng bước, nhận ra người này chắc hẳn là một tiểu nhị của Bạch Linh quyền quán.

“Ngươi là… Tiểu Lâm? Có việc gì thế?”

Tiểu Nhị Tiểu Lâm chạy một mạch đến đây, thở hồng hộc nói: “Trương đại nhân! Có một kẻ lão luyện đến Quyền quán bên kia, đang thi đấu giữa chừng.”

Chương 173: Đừng nhúc nhích

“Có người nhìn thấy Lâm đội Đội Chín của các ngài cũng đang đi thanh tra hướng đó. Quán chủ sợ sẽ xảy ra chuyện gì, nên bảo ta đi tìm ngài báo tin.”

Sau khi Trương Vinh Phương nghe xong, trong lòng như chùng xuống.

Thường thường luôn có người đến khiêu chiến, đó không phải là vấn đề lớn gì. Nhưng Lâm đội thanh tra mới thực sự rất phiền phức.

Hắn biết trước đây Lâm Kỳ Tiêu xử lý các trận đánh nhau ẩu đả như thế nào đấy.

Lúc này Trương Vinh Phương biết tình huống rất cấp bách nên không nhiều lời, nhanh chóng vung tay lên.

“Dẫn đường, chúng ta lập tức tới đó!”

Tiểu Lâm nhanh chóng dẫn đầu, cả đoàn người tăng tốc, nhanh chóng chạy đến Bạch Linh quyền quán.

*

*

*

Trong sân của Bạch Linh quyền quán được bao quanh bởi những bức tường xám.

Lúc này, sắc mặt quán chủ Ngô Vũ Phi cực kỳ khó coi, đứng ở giữa đạo trường, đôi mắt nhìn chằm chằm vào một nữ tử cường tráng ở phía đối diện.

Nữ tử buộc tóc đuôi ngựa cao, giữ tóc ngắn. Cơ bắp toàn thân khẽ run lên dưới lớp áo ngắn. Làn da trên cánh tay hơi đen, rõ ràng đã tập luyện Thiết Tí Công.

Các khớp xương của hai bàn tay thô to, năm ngón tay biến dạng thấp ngắn, rõ ràng cũng đã từ tập luyện công phu tương tự như Thiết Sa chưởng.

Có mấy đệ tử quyền quán đang nằm lăn lóc trên mặt đất, không ngừng kêu rên, trong đó thủ tịch quyền quán cũng ở trong hàng ngũ này.

Rõ ràng là vừa nãy dùng cứng đối cứng nên đã bị đánh bại.

“Thế nào? Không phải theo quy củ của quyền quán của các ngươi, sau khi đánh thắng hết tất cả thì phải cho ta một phần tiền sao?” Nữ tử tùy tiện cười nói.

“Như Ý Thủ… Ngươi là đệ tử của lão bất tử Trần Hổ Uy sao?” Sắc mặt Ngô Vũ Phi khó coi nói.

“Hừm, năm đó sư phụ ta bị ngươi đánh bại, sau đó, tay phải không thể nào cầm được vật nặng nữa… Bây giờ…”

Oành!

Đột nhiên cánh cửa của quyền quán bị một cước đá văng.

Một nữ tử cao gầy, toàn thân mặc áo giáp da đen bước vào sân với một thanh loan đao màu tím.

Nữ tử có khuôn mặt xinh đẹp, làn da trắng như ngọc, cũng là người đang dẫn đầu đội lục soát đám đông xung quanh, Lâm Kỳ Tiêu.

Vừa bước vào cửa, nàng đã nhìn thấy mấy người nằm trên mặt đất.

“Thanh tra toàn thành! Lục soát từ trong ra ngoài cho ta!”

Sắc mặt của quán chủ Ngô Vũ Phi hơi thay đổi, hắn ta biết kết quả sau lục soát của đám quan sai này.

Rõ ràng nói là lục soát, nhưng thật ra, bất cứ thứ gì hơi có giá trị đều có thể bị lén lấy.

Sau đó, ngươi thậm chí không biết phải đi đâu nói.

Lúc này hắn ta bước tới, muốn mở miệng cầu xin.

“Vị quan gia này, thấy ngài đang mặc quan phục Hình Ngục, tại hạ có chút liên hệ với một vài vị quan gia trong Hình Ngục như Trần Diệp đại nhân, Trương Ảnh đại nhân, họ đều là những người quen của tại hạ.

Không biết liệu ngài có thể nể chút mặt mũi… trong chuyện lục soát này không?”

“Trần Diệp, Trương Ảnh?” Sắc mặt Lâm Kỳ Tiêu lạnh lùng: “Bọn họ là cái quái gì? Lục soát cho ta! Kẻ nào dám ngăn cản chính là bao che trọng tội, bắt hết cả đám mang đi!”

Sắc mặt Ngô Vũ Phi khẽ thay đổi, biết mình không thể làm gì, cũng không dám ngăn cản, chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi, không dám động đậy chút nào.

Một nhóm quan sai nhanh chóng xông vào nội viện dưới ánh mắt không cam lòng sợ hãi nhìn chăm chú của mọi người trong quyền quán, bắt đầu lục soát trắng trợn.

Chỉ vài phút sau, một tiếng nữ tử hét lên từ hậu viện.

“Đây là đồ mẹ ta để lại cho ta, đừng lấy đồ của ta!”

Vẻ mặt Ngô Vũ Phi thay đổi, đó là Linh Linh, nữ nhi của hắn ta!

Hắn ta quay người muốn xông vào trong hậu viện.

Xoẹt!

Một thanh loan đao sáng loáng chắn ở ngay trước mặt hắn ta.

Sắc mặt Lâm Kỳ Tiêu lạnh lùng, người cầm loan đao chẳng biết từ lúc nào đã xông tới trước mặt hắn ta.

“Nếu ngươi dám động, sẽ bị coi như là trọng tội, xử quyết ngay tại chỗ!”

Khuôn mặt Ngô Vũ Phi đỏ bừng, những mạch máu cũng từ từ phồng lên trên trán.

“Vị quan gia này… lục soát là lục soát, tùy ý lấy những thứ quan trọng của người khác cũng gọi là lục soát sao?

Hơn nữa vừa rồi con gái của ta kêu lên, trong lòng ta lo lắm, muốn đi đến đó xem thử, có vấn đề gì sao?”

Hắn ta kìm nén lửa giận trong lòng, gắt gao nắm chặt tay, phát ra tiếng răng rắc nho nhỏ.

Sắc mặt Lâm Kỳ Tiêu mặt lạnh lẽo.

“Ta đã nói, đừng nhúc nhích! Đừng để cho ta lặp lại lần thứ ba.”

Trong lòng nàng càng ngày càng trở nên mất kiên nhẫn.

Các quan binh đi lục soát lấy một số thứ là chuyện thường, mấy nhà lúc trước đều làm như vậy, đến phiên nhà các ngươi lại có chuyện là sao?

“Quan gia…” Ngô Vũ Phi nghiến răng muốn nói cái gì.

Ngay lập tức, loan đao của Lâm Kỳ Tiêu vẽ ra một vệt màu tím, chém về phía cánh tay phải của hắn ta.

Xoẹt!

Lưỡi đao không chém trúng, chỉ xẹt qua ống tay áo của Ngô Vũ Phi, cắt ra một cái lỗ lớn.

Chương 174: Dừng tay

Nhưng ánh đao không dừng lại, khuôn mặt Lâm Kỳ Tiêu lạnh như băng, từng nhát đao không rời khỏi cánh tay phải của Ngô Vũ Phi.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, mười nhát đao đã được chém ra.

Sắc mặt Ngô Vũ Phi nghiêm nghị, mạo hiểm không ngừng né tránh, là một cao thủ của Linh Xà quyền tứ phẩm, trước mặt một Lâm Kỳ Tiêu tam phẩm, thậm chí ngay cả đánh trả cũng không làm được.

“Lâm đội! Hạ thủ lưu tình!”

Lúc này có mấy người vội vã tiến vào cửa.

Người dẫn đầu là Trương Vinh Phương vừa mới chạy đến. Hắn vừa thấy đã động tay động chân, lúc này liền lên tiếng cố gắng quát bảo ngưng lại.

Khi tiếng quát của hắn dừng lại, gánh nặng trong lòng Ngô Vũ Phi liền được giải khai, nghĩ rằng cuối cùng cũng có thể dừng lại, nên động tác cũng chậm hơn một nhịp.

Song hắn ta chậm lại một nhịp, nhưng Lâm Kỳ Tiêu đối diện lại không nể chút mặt mũi nào.

Nàng đạp chân xuống, giẫm nứt gạch lát nền, bùng nổ kỹ năng phá hạn, tốc độ trong nháy mắt tăng lên thêm một tầng.

Xì!

Tử Hàm đao mang theo đao ảnh xẹt ngang qua ngực của Ngô Vũ Phi.

Cắt ra một miệng máu dữ tợn, Ngô Vũ Phi kinh hãi lùi lại một bước, miễn cưỡng kéo ra một chút khoảng cách, để tránh khỏi thảm cảnh bị mở ngực bể bụng.

“Ta nói, dừng tay!”

Trương Vinh Phương bất ngờ ra tay ở phía sau, chỉ trong một chiêu đã kẹt vào giữa hai người, một đao mạnh mẽ chém vào mặt bên thân đao Tử Hàm.

Coong!

Cổ tay Lâm Kỳ Tiêu run lên, suýt chút nữa buông chuôi đao ra.

Sắc mặt của nàng đỏ bừng, trong mắt lộ ra sát ý.

“Ngươi nghĩ ngươi là ai?”

Nàng đường đường là một tam phẩm mà lại suýt chút nữa bị một nhị phẩm chém rơi binh khí?

Trong cơn tức giận, vù một tiếng, hai tay nàng cầm đao, trở tay nhanh như chớp chém vào cánh tay của Trương Vinh Phương.

Trương Vinh Phương né trái né phải, nhưng vì hắn chỉ là nhị phẩm nên tốc độ và sức mạnh không thể bùng nổ quá nhiều.

Nhất thời hoàn toàn thua thế.

Một lúc sau, xì một tiếng.

Trên vai phải quan phục của Trương Vinh Phương cũng bị thủng một lỗ lớn. Thanh đao này vẫn tiếp tục nhằm vào cánh tay phải của hắn, chém xuống.

Nếu không phải hắn đã cải thiện kỹ năng di chuyển của mình sơ sơ, thì lần này hắn sẽ mất đi cánh tay phải của mình.

“Lâm tỷ!” Bỗng một tiếng hét vang lên.

Cạch!

Lưỡi đao của Tử Hàm đao treo trước mặt Trương Vinh Phương nửa mét, cuối cùng dừng lại.

Trương Vinh Phương đưa một tay ra sau, cơ bắp trên cánh tay hơi phồng lên, hiện lên hình ưng trảo.

Chỉ cần nguy cơ xuất hiện, hắn sẽ lập tức dốc toàn lực ngay tại chỗ.

Một đám người mới nhanh chóng bước vào cửa.

Lần này người dẫn đầu lại là Lý Hoắc Vân.

“Lâm tỷ, Trương ca đã cứu mạng ta. Chuyện lần này cứ bỏ qua, xem như nể tình tiểu đệ này được không?” Lý Hoắc Vân nghiêm nghị, ôm quyền nói.

Lâm Kỳ Tiêu cười lạnh như băng, thu hồi đao, đặt nó vào vỏ.

“Coi như nể tình Vân đệ! Rút lui!”

Nàng không nói hai lời, phất tay, dẫn mọi người đi rất nhanh.

Trương Vinh Phương nhìn chằm chằm bóng lưng rời đi của nàng, trong mắt thoáng hiện lên một tia lạnh lẽo.

Hắn đỡ Ngô Vũ Phi đang ngã dưới đất dậy, gật đầu với Lý Hoắc Vân.

“Đa tạ.”

Lý Hoắc Vân muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn thở dài, xoay người rời đi.

Ban đầu cha hắn ta sắp xếp Trương Ảnh đại ca vào Đội Chín, cũng bởi vì Đội Chín có Lâm Kỳ Tiêu nên sẽ không có nhiệm vụ nguy hiểm nào.

Cho dù xảy ra chuyện gì, trên địa bàn Đàm Dương không có mấy cao thủ không nể mặt Lâm gia.

Trong Lâm gia, không chỉ có một mình Lâm điện chủ…

Nhưng bây giờ, ai mà ngờ lại suýt chút nữa xảy ra chuyện nhanh như vậy.

Nếu hắn ta không nghe được tin báo mà vội vã chạy đến, chỉ sợ cảnh tượng hôm nay…

Lúc này không ai để ý người đến khiêu chiến trước đó đã lén lút rời đi.

“Đi cầm máu trước đã!” Trương Vinh Phương lạnh lùng nói.

“Gru, ngươi đi gọi tất cả những người bên trong ra đây.” Hắn nhìn Cách Lỗ Hi Lai đang đứng ở bên cạnh.

Người sau cắn răng, do dự một lát, nhưng vẫn đi.

Trương Vinh Phương suýt chút nữa động thủ với Lâm đội. Nếu sau này chuyện này xảy ra…

Hắn hơi không dám nghĩ đến điều đó.

Hắn biết tính khí của Lâm đội. Bây giờ nể mặt mũi Lý Hoắc Vân nhưng không có nghĩa là sau này sẽ không gây sự.

Nhất thời hắn tâm loạn như ma, tiến vào buồng trong, không lâu lắm đã đưa theo một đám người đi ra.

Có người nhanh chóng bước tới, thì thầm chuyện vừa xảy ra.

Lập tức vẻ mặt của không ít đội viên Đội Chín đều thay đổi.

“Bây giờ, đi thanh tra nhà tiếp theo!” Trương Vinh Phương lạnh lùng ra lệnh.

Mọi người có mặt ở đây ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, nhưng không ai nhúc nhích…

Cách Lỗ Hi Lai tiến lên kéo một người dẫn đầu, người đó là bạn tốt của hắn, nhưng người đó không hề nhúc nhích, ngược lại nhìn Trương Vinh Phương khó xử.

“Đội phó… chuyện… ngài và Lâm đội này… Bọn ta không dám dính líu.

Chương 175: Mất thể diện

Ngài xem, nếu không thì như vậy đi, chúng ta sẽ thay thế ngài đi thanh tra, ngài đừng nên đi nữa…”

Mọi người ở đây đều biết sau lưng Trương Vinh Phương có Lý Hoắc Vân, bọn họ không dám đắc tội.

Nhưng so với Lý Hoắc Vân, lực uy hiếp của Lâm Kỳ Tiêu càng to lớn hơn…

Trương Vinh Phương nhìn lướt qua mọi người, cảm nhận được ánh mắt của mọi người trong quyền quán sau lưng mình.

Trước mặt nhiều người như vậy, đám người này không nghe lệnh tương đương với việc không cho hắn thể diện…

Trong lòng hắn đã hiểu rõ, bây giờ đám người Đội Chín đang tỏ thái độ, đứng ở đội ngũ nào.

Nhưng bây giờ, trước mặt nhiều người của Bạch Linh quyền quán và rất nhiều dân chúng đang xem náo nhiệt ở cửa như vậy.

Bọn họ không tuân lệnh trước mặt rất nhiều người như vậy.

Được.

Được lắm!

Lần đầu tiên Trương Vinh Phương nhận ra rằng không có sức mạnh quyền thế ủng hộ thì chả là cái cóc khô gì!

Ánh mắt hắn trầm xuống, giơ ngón tay chỉ về phía ngoài cửa.

“Ta không làm khó các ngươi, bây giờ, đi ra ngoài.”

Người dẫn đầu kia ôm quyền, cười khổ rồi dẫn những người khác dồn dập đi.

Trong mắt họ, Trương Vinh Phương đã đắc tội Lâm đội Lâm Kỳ Tiêu, chỉ sợ là chẳng bao lâu nữa sẽ rời đi.

Cách Lỗ Hi Lai cũng bất đắc dĩ cúi đầu, không dám nhìn Trương Vinh Phương, cùng mọi người rời đi.

Và trong số hơn mười người, nhiều người ngay cả hành lễ cũng lười làm.

Trương Vinh Phương thấy tất cả, trong lòng không ngừng dâng lên một tia tức giận.

“Trương lão đệ…” Ngô Vũ Phi băng bó cẩn thận, được đệ tử nâng, chậm rãi đi tới.

“Xin lỗi, ta cũng không biết chuyện này… Là ta đã liên lụy ngươi… Ta nên nhịn mới phải…”

Sắc mặt hắn ta rất xấu hổ, nắm chặt tay Trương Vinh Phương.

Nam tử hơn bốn mươi tuổi này vốn lưng thẳng tắp, nhưng lúc này lại bất tri bất giác cong xuống.

“Không sao…” Trương Vinh Phương hít nhẹ một hơi: “Đội Lâm chỉ là tính khí hơi thất thường. Thật ra, sau khi ta quay về giải thích rõ ràng, nhận sai là sẽ không sao.”

Ngô Vũ Phi không nói thêm gì nữa, chỉ vỗ mạnh vào cánh tay Trương Vinh Phương.

“Mau trở về xử lý đi. Ta ở đây không sao nữa rồi.”

“Được.” Trương Vinh Phương ôm quyền, xoay người rời đi.

Nhưng không ngờ hắn phát hiện, toàn bộ quan sai trong quyền quán chỉ còn lại một mình hắn.

Tất cả các đội viên khác của Hình Ngục cũng như các quan sai phối hợp thanh tra khác không một ai đợi hắn, tất cả đều đi ra ngoài.

Một tia sáng lạnh lẽo lóe lên trong mắt hắn. Tay cầm chuôi đao ở thắt lưng, bước nhanh ra khỏi quyền quán.

Ban đầu hắn định tìm cơ hội động thủ muộn. Nhưng bây giờ có vẻ như…. phải động thủ trước thời cơ rồi.

Đúng lúc chức vị tiếp theo của hắn chính là chức vụ đội trưởng. Chỉ khi được thăng cấp lên đội trưởng, mới có cơ hội tiến xa hơn, lên chức vụ tổng đội trưởng.

Sau trung đoàn là các chức vụ quản lý như Hình Bộ trưởng hay Ngục trưởng. Trên hết là Lý Nhiễm, Hình Ngục trưởng.

Bước ra khỏi quyền quán, không có ai đang đợi hắn ở bên ngoài.

Trong lòng Trương Vinh Phương càng trở nên lạnh hơn.

‘Quyền lực và địa vị phải cần lực lượng chống đỡ, mà phần lớn quyền lực đến từ tình hình chung, một phần nhỏ đến từ bản thân của mỗi người.’

Đột nhiên hắn nghĩ đến cực hạn thập tam phẩm Hàn Vĩnh Huyền mà Vương Bố Đức đã từng nhắc đến trước đây.

‘Ta có thanh thuộc tính năng lực đặc biệt này, có thể lực lượng của bản thân đột phá cực hạn… Để lực lượng của bản thân ảnh hưởng đến tình hình chung, cuối cùng tình hình chung sẽ nghiêng về phía ta.’

‘Lấy nhỏ thắng lớn, lấy lớn dẫn thế, lấy thế dẫn dắt thiên hạ!’

Nắm chặt chuôi đao, Trương Vinh Phương không đi thanh tra nữa mà một mình trở về Hình Ngục bộ.

*

*

*

Cửu Dẫn quyền quán lớn nhất ở Đàm Dương.

“Lục soát cho ta!” Lâm Kỳ Tiêu nắm Tử Hàm đao trong tay, mặt mày chứa sát khí, tâm trạng cực kỳ tồi tệ.

Theo sau nàng là tất cả đội viên thanh tra của Đội Chín cùng với mười mấy tên quan sai phối ngạch.

Một đám người ánh mắt tham lam, không ngừng quét những đồ trang trí xung quanh.

Đây là Cửu Dẫn quyền quán, đồng thời cũng là quyền quán giàu có nhất toàn thành Đàm Dương. Nếu lục soát ở đây một trận, chắc chắn sẽ kiếm được rất nhiều lợi ích.

Ngày thường, bọn họ không dám tùy tiện vào kiếm chuyện.

Nhưng bây giờ, dựa vào đại thế thanh tra, lại có Lâm đội dẫn đầu.

Lá gan của bọn họ cũng lớn hơn hẳn.

“Lục soát? Lâm đội, có thể lục soát, nhưng làm ơn chú ý đừng làm phiền gia quyến.”

Quán chủ Dương Hạ Vân là người võ nghệ cao thâm. Ba năm trước đã luyện Cửu Dẫn Thám Vân Thủ gia truyền lên cảnh giới ngũ phẩm cao nhất. Đồng thời, còn kiêm tu Thập Bát Lộ Địa Đường Thối, cũng luyện đến nhị phẩm.

Võ công cấp độ này, thậm chí ở toàn bộ Đàm Dương, đều là cấp độ trung thượng trở lên.

Riêng ở phương diện trong võ quán thì chính là số một.

“Ta đang thi hành công vụ, không phải nói điều kiện!” Lâm Kỳ Tiêu lạnh lùng nhìn Dương Hạ Vân.

“Lục soát!”

Chương 176: Trơ mắt nhìn

Cơn tức giận vừa mới bị Lý Hoắc Vân chặn lại, hiện giờ vẫn còn ở trong ngực, lúc này bị Dương Hạ Vân chặn lại, lập tức lại lần nữa phun trào.

“Ngươi!” Vẻ mặt Dương Hạ Vân thay đổi, râu quai nón trên mặt khẽ run lên, tức giận run cả người.

Chỉ là một tam phẩm…

Lão ta nắm chặt nắm đấm, gân xanh lộ ra trên mu bàn tay.

Xoẹt!

Lâm Kỳ Tiêu giơ đao lên, mũi đao nhắm ngay vào Dương Hạ Vân.

“Ngươi dám động thủ thử xem!”

“Lâm đội… Lão phu xưa nay vẫn luôn giữ khuôn phép, kinh doanh quyền quán. Ngươi lấy đao chỉ vào một người yên phận làm ăn như thế này chẳng phải rất quá đáng sao?” Dương Hạ Vân hít một hơi thật sâu, ngăn chặn lửa giận nói.

Lão ta đang định bắt đầu động thủ thì đột nhiên cảm thấy một ánh mắt sắc bén hơi lướt qua mình.

Lập tức không dám nhúc nhích.

Lâm Kỳ Tiêu này kiêu ngạo, ngang ngược như vậy, sao trong nhà lại không phái người thiếp thân bảo vệ được?

Dù xuất thân có quyền thế đến đâu thì cũng sẽ luôn có kẻ nổi lòng, muốn ngấm ngầm ra tay giết người trong bóng tối.

Vì vậy, việc có một cao thủ khác bảo vệ Lâm Kỳ Tiêu là chuyện hoàn toàn bình thường.

“Yên phận hay không yên phận, ngươi nói cái gì cũng không tính, ta nói cái gì thì tính cái đấy!” Lâm Kỳ Tiêu lạnh lùng nói.

Trong lòng Dương Hạ Vân kìm nén, không nắm chắc thực lực của ánh mắt kia.

Lửa giận trong lòng vừa rồi giống như bị tạt một chậu nước lạnh, rất nhanh liền bị dập tắt.

Đám đồ tử đồ tôn đứng tại chỗ sau lưng lão ta giận đến run người, bất cứ lúc nào cũng có thể xông lên động thủ.

Nhưng lúc này, Dương Hạ Vân đã bình tĩnh trở lại.

Đưa tay ngăn cản đám đệ tử của mình.

Tình thế so với kẻ mạnh, đây là bi kịch của kẻ yếu. Ai bảo bọn họ không dám trêu chọc Lâm gia chứ?

Một đám người trong quyền quán uất ức đứng tại chỗ, chỉ có thể trơ mắt nhìn các quan sai tham lam xông vào nội đường, làm rối loạn mọi thứ một cách trắng trợn không kiêng dè.

*

*

*

Mấy ngày sau.

Cuộc thanh tra Hải Long vẫn đang tiếp tục, nhưng chỉ là kiểu thanh tra vu vơ, rốt cuộc đây là mấy phần vì tìm người, mấy phần vì tiện thể lấy tiền thì không ai biết được.

Một đợt thanh tra đã khiến cho mỗi người ở nội thành oán hận không thôi.

Nhưng dưới sự trấn áp của trú quân cường hãn, không một ai dám biểu thị gì.

Ngoại trừ các trú quân và quan chức và cả một số nhà đại địa chủ và thân hào không bị lén lấy trộm, còn lại hầu như những người khác đều bị mất một số tài sản.

Sau một vòng lục soát, các bộ ngành khác nhau của châu nha bỗng trở nên béo hơn một vòng, càng làm việc hăng say hơn.

Và Trương Vinh Phương, sau khi suýt xung đột tại chỗ với Lâm Kỳ Tiêu, mỗi ngày ngoan ngoãn tuân theo quy củ rời khỏi đội, ngoài việc riêng của mình thì không làm chuyện gì khác.

Sau khi làm xong, mỗi ngày là đều tập luyện Viêm Đế Phù và Định Hồn Phù từ Vương Bố Đức.

Đồng thời, Linh Xà thân pháp của Linh Xà quyền cũng nhanh chóng nắm rõ trong lòng bàn tay.

Bề ngoài, dường như hắn đã chấp nhận số phận của mình. Nhưng trên thực tế, hắn vẫn ngấm ngầm chờ đợi cơ hội.

Mà thời cơ này rốt cuộc đã sắp đến rồi.

Giữa trưa ngày 15 tháng 8.

Đinh Xuân môn ở phía đông thành Đàm Dương.

Trong dòng người dày đặc.

Ba bóng dáng cường tráng di chuyển khắp nơi xung quanh trong đám đông nhanh như cá bơi lượn.

Ở phía sau, nhiều đội quan binh, trang bị cung nỏ, nhanh chóng đẩy đám đông ra và đuổi theo.

Bùm!

Một chùm pháo hoa cảnh báo bất ngờ phát nổ phía trên.

“Mọi người không được tụ tập, lập tức tránh tại chỗ!”

“Mọi người không được tụ tập, lập tức tránh tại chỗ!”

Mấy tên quan sai mang chiêng đồng, không ngừng gõ.

Đám đông nhanh chóng náo loạn, chạy tán loạn vào các cửa hàng xung quanh và các ngõ dân sinh.

Trương Vinh Phương tập hợp đội viên Đội Chín còn lại, cùng nhau canh giữ ở lối vào của một con hẻm bên đường, đóng vai trò như một vòng vây.

Cuộc vây giết lần này chính là ba tên cao thủ của tổ chức Hải Long vô tình bị phát hiện.

Trong nháy mắt ba tên cao thủ này bị phát hiện, chúng đã đánh chết một đội trưởng thanh tra tứ phẩm và bốn đội viên hợp tác ngay tại hiện trường.

Đồng thời trong khi chạy trốn, ba người này cũng lần lượt đánh chết một tên lục phẩm và ba tên tứ phẩm. Thực lực quá cao đã gây ra tổn thất không nhỏ cho châu nha.

Châu nha lập tức ra lệnh triệu tập quan binh đến vây quét.

Chẳng mấy chốc, rất nhiều đội quan binh Đại Linh đã tiến lên, giơ lên thuẫn thép, loan đao dự phòng, cung nỏ lên tên.

Ba người kia thấy tình thế không ổn, liền vọt vào một đám dân chúng nhỏ đang trốn, cố gắng lợi dụng những người khác để tránh các đòn tấn công tầm xa.

“Bắn!”

Thiên hộ dẫn binh vây quét dùng sức vung thanh gươm chỉ huy trong tay xuống.

Vụt!

Trong nháy mắt, hàng chục mũi tên cung nỏ rậm rạp chằng chịt bắn về phía khu vực ba người đang ở. Hoàn toàn mặc kệ có hơn mười người bình thường đang ở đó.

Chương 177: Thế

Thân pháp của ba người cực kỳ tốt, dựa vào mặt tường sát mình tránh né.

Đúng lúc này, một người bước chậm hơn một bước, bị mưa tên bắn xuyên qua cánh tay.

Người này hét lên, định đứng dậy tiếp tục chạy.

Một tiếng rít chói tai vang lên, một bóng đen kéo theo một sợi xích dài chính xác đánh vào lưng hắn.

Oành một tiếng.

Người này ngã nhào xuống đất, khóe miệng phun ra máu, nằm rạp bò về phía trước vài bước, lập tức bị một chiếc giày sắt màu đen từ phía sau đến giẫm mạnh lên tay.

Răng rắc.

Cánh tay bị gãy.

Nhấc giày lên, xoa xoa vết máu loang lổ trên mặt đất bên cạnh.

Từng binh lính mặc giáp đen toàn thân, ngay cả ngón tay cũng hoàn toàn được bao trong trọng giáp, giống như một con hắc thú bằng thép, lặng lẽ kéo bóng đen vừa mới đập người kia ra khỏi mặt đất.

Bóng đen quật ngã người là một Lưu Tinh chùy màu đen đầy gai nhọn.

Phía dưới Lưu Tinh chùy còn có một chuỗi xiềng xích có kích thước bằng một cái trứng gà.

Đầu xiềng xích còn lại quấn quanh người binh lính mặc trọng giáp đen.

“Hắc Ngục quân…”

“Đó là Hắc Ngục quân…!”

Xung quanh Trương Vinh Phương, đột nhiên loáng thoáng vang lên những tiếng kinh hô của các quan sai và đội viên bình thường.

Ngay sau đó, hai người còn lại cũng bị cơn mưa tên dồn vào chân tường, kết quả bị Hắc Ngục quân ngăn chặn.

Những Hắc Ngục quân này tuy động tác không nhanh, nhưng khả năng phòng ngự toàn thân đúng là cực kỳ nặng, khắp nơi trên áo giáp còn có những chiếc sừng sắc nhọn, một cử động nhẹ cũng có thể gây ra sát thương xuyên thấu cực kỳ cường đại.

Sau khi binh khí trong tay ba người mạnh mẽ đâm thủng áo giáp của hai tên Hắc Ngục quân, bởi vì tiêu hao quá lớn nên binh khí bị kẹt lại, phải rút ra từ từ.

Kết quả là bị một trận mưa tên mới bắn thành hai con nhím.

Trương Vinh Phương kinh ngạc nhìn cảnh này.

Ba cao thủ ít nhất từ lục phẩm trở lên cứ thế bị bắn chết tươi bởi cơn mưa tên trong cuộc vây quét.

Ngoại trừ một số cao thủ mới bắt đầu một chọi một đánh lén đã bị giết chết.

Sau đó, khi các quan binh phía sau thật sự triển khai, ba người này lại không gây nhiều thương tổn.

Cuối cùng chỉ là đã đánh chết hai người binh lính của Hắc Ngục quân và một số quan sai bình thường xui xẻo bị đập chết ở xa xa.

Thế là xong…

‘Đây chính là binh sĩ tinh nhuệ của Linh đình…’

Trong số ba cao thủ Hải Long từ lục phẩm trở lên, thậm chí một trong số đó không kém hơn hắn xét về mặt thân pháp.

Nhưng ba người này đã nói với hắn bằng mạng sống chính mình rằng các võ giả sẽ bất lực như thế nào trước quân đội.

Ngay sau đó quân đội được rút đi, các thi thể được mấy Khu Khẩu do nha môn tìm đến vận chuyển đi.

Vận chuyển xác chết được coi là hành vi mang điềm xấu, vì vậy những chuyện như thế này thường do Khu Khẩu làm.

Trương Vinh Phương rời khỏi Đội Chín, quay trở lại Hình Ngục bộ.

Nhưng vụ án vẫn chưa kết án. Dù đã tìm ra hung thủ nhưng Triệu Ảnh, con gái của thủ phủ vẫn chưa tìm ra được.

Mấy ngày sau.

Trương Vinh Phương vừa mới tích lũy thêm một ít điểm thuộc tính, bộ ngành tuần bổ đã phái người áp giải đến một trọng phạm, người này cần phải bị giam trong Hình Ngục bộ, chờ hậu thẩm.

Điều khiến người ta kỳ quái chính là tên trọng phạm bị áp giải đến vẫn luôn ở đây.

Vừa mới bắt đầu nói thẩm vấn liền hoàn toàn không có tin tức gì cả.

Nhưng Trương Vinh Phương nhạy bén loáng thoáng cảm thấy cơ hội đã đến rồi.

Đêm khuya ngày 24 tháng 8.

Bên ngoài cửa hông của Hình Ngục bộ.

Một bóng đen chậm rãi bước ra khỏi cửa với một nam tử cao lớn tóc tai bù xù.

“Đi nhanh đi, đừng lề mề nữa.” Bóng đen trầm giọng nói.

Nam tử cao lớn tóc tai bù xù mỉm cười.

Giơ xiềng xích trên tay lên, quơ quơ.

Bóng đen vội vàng rút chìa khóa, nhanh chóng mở ra cho hắn.

“Được rồi.”

Xiềng xích đã được tháo ra, nam tử cao lớn hoạt động hai tay một chút.

“Lúc trước các ngươi tìm ba kẻ thế mạng ở đâu ra thế? Diễn không tệ nha.”

“Chỉ là ba tên loạn quân đang âm mưu tạo phản thôi. Chúng ta đã nắm được manh mối của bọn chúng, đúng lúc lần này lấy chúng ra để ngăn chặn mọi việc. Dù sao thì người ta là thủ phủ mà, cũng phải cho xíu mặt mũi chứ.” Bóng đen mỉm cười.

“Một thất phẩm, hai lục phẩm, chừng đó là đủ mặt mũi rồi. Dù sao Triệu thủ phủ hắn có đến năm nữ nhi, thêm một người bớt

một người cũng không hề gì, chẳng qua đều là thẻ đánh bạc để đổi lấy lợi ích thôi.” Nam tử cao lớn không nói nữa.

Hai người rảnh rỗi trò chuyện thêm vài câu, hoàn toàn coi Hình Ngục bộ như nhà mình.

Không lâu sau, một chiếc xe ngựa chậm rãi chạy đến.

Lúc ấy, nam tử cao lớn mới chào tạm biệt, leo lên xe ngựa.

Xe ngựa chậm rãi chạy đi, nửa đêm rời đi dọc theo con phố về phía xa xa.

Vừa chạy khỏi không xa.

Chương 178: Tự rước họa

Ở ven đường, tình cờ gặp một vài người thuộc Đội Chín vừa hoàn thành nhiệm vụ tuần tra từ bên ngoài vào.

Sắc mặt Lâm Kỳ Tiêu lạnh lùng dẫn đầu ba thành viên trong đội đi ở phía trước.

"Ồ?" Bên trong xe ngựa, đôi mắt của nam tử cao lớn sáng rực lên, nhìn chằm chằm Lâm Kỳ Tiêu.

"Hàng này không tồi… A Tùng, đưa nữ tử này về đi, nói không chừng chúng ta có thể được thăng cấp ở chỗ Hải Long Vương đấy."

Bên trong xe ngựa, một nam tử vạm vỡ khác toàn thân đen nhánh, chỉ có một đôi mắt trắng bệch.

"Đó là đội trưởng Đội Chín của Hình Ngục bộ, người của Lâm gia ở Đàm Dương, có quan hệ với Chân Nhất Giáo, lai lịch sâu xa. Tốt nhất đừng động thủ."

"Sợ cái gì? Chỉ là một chỗ ở Đàm Dương, thích người nào cứ bắt người đó, ai dám ngăn cản?" Nam tử cao lớn chẳng hề để ý.

"Cha nàng là một cao thủ thất phẩm Chân Nhất Giáo." A Tùng bình tĩnh nói.

Thất phẩm, Chân Nhất Giáo, cho dù hai từ đơn cộng lại, nam tử cao lớn còn không sợ.

Dù sao, một cao thủ thất phẩm sẽ chỉ chống đỡ được hai kẻ lục phẩm. Nhưng lại có thêm Chân Nhất Giáo, thế lực có sức ảnh hưởng lớn thứ hai ở Đại Linh.

Cao thủ thất phẩm trong Chân Nhất Giáo, cùng với sức ảnh hưởng của Lâm gia, nhất định có địa vị cao, lực lượng có thể huy động sẽ không nhỏ.

Một khi ra tay với nàng, có lẽ ảnh hưởng sẽ còn lớn hơn cả nữ nhi của thủ phủ.

"Thôi bỏ đi. Một con hàng chất lượng cao như vậy, đáng tiếc thật…"

Cuối cùng nam tử cao lớn liếc nhìn Lâm Kỳ Tiêu một cách thèm thuồng, sau đó quay người lại, không nói nữa.

Cỗ xe từ từ đóng cửa sổ, chạy về phía xa xa.

Chỉ là hắn muốn rời đi, nhưng Lâm Kỳ Tiêu ở bên kia lại chú ý đến cái liếc mắt trước đó.

Nhất là nam tử tóc dài ở cửa sổ xe, tầm mắt mẫn cảm nhìn chằm chằm quét qua ngực, eo và chân của nàng, càng khiến nàng tức giận.

Nàng đột nhiên giơ tay lên, một phi tiêu bắn ra.

Phi tiêu bộp một tiếng ghim vào phía sau của thùng xe.

“Ai ở trong xe? Dừng lại cho ta!”

“Đại tiểu thư…” Một nam tử trung niên đang ẩn nấp như một đội viên bình thường bên cạnh khẽ thay đổi sắc mặt, nhận ra những hoa văn rất nhỏ trên mái che của cỗ xe.

Hắn muốn mở miệng khuyên bảo nhưng đã quá muộn.

Lâm Kỳ Tiêu đã xông ra ngoài, nhanh chóng bắt kịp chiếc xe ngựa đang chạy chầm chậm. Lập tức chặn xe lại.

“Xuống xe!” Lâm Kỳ Tiêu rút Tử Hàm ra, mạnh mẽ chém một đao, chém đứt giá gỗ nối giữa xe ngựa và thùng xe.

Thùng xe đột ngột bị rời ra, không thể không dừng lại.

Cánh cửa xe mở ra, nam tử tóc dài và người da đen A Tùng cùng nhau nhảy xuống.

“Vị nữ quan xinh đẹp này, chúng ta đường ai nấy đi, đừng khiêu khích lẫn nhau không phải tốt hơn sao? Ngài làm hỏng xe ngựa của bọn ta là làm tổn thương hòa khí đó…”

Nam tử tóc dài cợt nhả nói.

“Vừa rồi ngươi đang nhìn cái gì?” Vẻ mặt Lâm Kỳ Tiêu lạnh như băng, xoẹt một cái mũi đao Tử Hàm chỉ vào đối phương.

“Bây giờ ta nghi ngờ ngươi có liên quan đến vụ án Hải Long gần đây! Ngươi! Lập tức theo ta trở về Hình Ngục bộ một chuyến!”

“Quan gia… nói chuyện phải có chứng cứ…” Những lời này thốt ra đột nhiên làm sắc mặt của hai người họ hơi thay đổi.

“Chứng cứ? Đem ngươi về chẳng phải sẽ có rồi à!” Lâm Kỳ Tiêu không nói hai lời, lưỡi đao chấn động, dứt khoát lao thẳng về phía nam tử tóc dài.

“Ha ha ha!” Nam tử tóc dài lập tức tức giận đến mức bật cười ha hả: “A Tùng, ngươi xem đi, không phải là ta chủ động đâu đấy, chính là nàng không nỡ để cho chúng ta đi, nhất định phải đánh đến cửa.”

Hắn né trái né phải, rõ ràng dễ như trở bàn tay hoàn toàn né tránh những chiêu đao của Lâm Kỳ Tiêu.

Sắc mặt người da đen A Tùng ở bên cạnh trông cực kỳ xấu xí.

“Động tác nhanh lên đó. Bắt được lập tức rời khỏi Đàm Dương.”

“Được!”

Song chưởng của nam tử tóc dài đột nhiên chuyển sang màu đỏ sẫm, nhanh chóng sung huyết khiến song chưởng của hắn gần như phồng lên thành một vòng tròn nhỏ.

Oành.

Trong chớp mắt, song chưởng của hắn đánh nhanh vào hai bên thân đao Tử Hàm.

Lưỡi đao bị một lực cực lớn đánh bay ra khỏi tay, rơi xuống đất.

Cổ tay Lâm Kỳ Tiêu đau nhức kịch liệt, khuôn mặt càng tức giận hơn.

“Hàn thúc, giết cho ta! Chết rồi ta sẽ chịu trách nhiệm!”

Ở đất Đàm Dương, nàng không tin mình không trị được hai kẻ rác rưởi không rõ lai lịch này!

Lời còn chưa dứt, một bóng người từ sau lưng Lâm Kỳ Tiêu đã lao ra.

Người nọ cầm một thanh đoản đao, động tác cực nhanh, chính là nam tử trung niên đang âm thầm bảo vệ trong bóng tối.

Trong nháy mắt, hắn đã đấu với nam tử tóc dài mấy chiêu, dồn ép đối phương phải không ngừng lùi lại, trên cánh tay cũng có vài vết thương.

Tốc độ của hai người bọn họ đã vượt qua trình độ tứ phẩm, thậm chí đạt tới mức độ ngũ phẩm.

Chương 179: Phế tứ chi

“Giúp với!” Nam tử tóc dài vội vàng hét lên.

Người da đen A Tùng bất đắc dĩ, giơ tay chụp vào đoản đao.

Một tiếng coong vang lên, đoản đao vậy mà lại bị bàn tay không của hắn ta bóp trong lòng bàn tay.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, đôi tay của A Tùng ánh lên một màu đen bạc mờ ảo, đó là một đôi găng tay bằng kim loại khá dày.

Hai người cùng ra tay, ngay lập tức áp chế được hai người Lâm Kỳ Tiêu khiến bọn họ bắt đầu chật vật.

Lúc này hai đội viên khác cũng lao lên nhưng chưa kịp đến gần thì đã bị người da đen A Tùng đánh ngã lăn ra đất.

Hai đội viên trong đội này chẳng qua chỉ luyện võ học thông thường hàng nhất phẩm, hoàn toàn không phải là đối thủ của họ.

“Đại tiểu thư, đi trước đi!” Trong lúc hỗn loạn, trung niên cầm đao vội vàng nói.

Lâm Kỳ Tiêu nghiến chặt răng, biết rằng tình huống không ổn. Nhanh chóng lùi về phía sau, rời đi để tìm cứu binh.

Lại đánh thêm mười mấy chiêu nữa.

“Bỏ đi, trước tiên rút lui đã.” Nam tử tóc dài muốn rút lui.

Nếu không có người ở bên cạnh bảo vệ nữ tử này thì không sao, hiện tại lòi ra thêm một cao thủ bảo vệ ít nhất là ngũ phẩm, bọn họ không những không bắt được người mà còn có thể ảnh hưởng đến hành trình sau này.

“Được.” A Tùng không muốn càng ngày càng rắc rối.

Hai người họ là Thiết Bá Vương của Hải Long Cung, họ còn có những việc quan trọng khác phải làm, không thể tiếp tục dây dưa với những người dân địa phương ở đây nữa.

Ngay lập tức, hai người cùng nhau rút lui, leo lên ngựa, cởi bỏ dây thừng kéo xe, vỗ mông ngựa rồi nhanh chóng rời đi.

Nam tử trung niên bảo vệ Lâm Kỳ Tiêu không đuổi theo, đứng tại chỗ, thở hắt ra một hơi dài.

Hắn nhận ra hai người là cao thủ Hải Long. Ban đầu liền muốn khuyên đại tiểu thư đừng động thủ.

Đáng tiếc vẫn chậm một bước.

Nhưng rất may là lần này vẫn giống như trước đây, vượt qua hữu kinh vô hiểm.

Người của Hải Long nhìn thì có vẻ như bắt người một cách ngẫu nhiên, không kiêng nể gì cả, nhưng thực ra biết rõ người nào có thể động, người nào không thể động.

*

*

*

Đêm khuya trên đường phố.

Lâm Kỳ Tiêu ôm chặt cổ tay bị gãy của mình, cố gắng lấy mảnh vụn đá lửa ra để thắp sáng ống tín hiệu, nhưng thử hai lần vẫn không thành công.

Nàng đành phải bước nhanh về phía hướng của Hình Ngục bộ.

Đã bao lâu rồi, bao lâu rồi nàng chưa bị thương…

Lần cuối cùng bị thương là khi liều mạng bắt một vài tên tội phạm giết người diệt môn.

Lần này, không ngờ lại gặp phải hai kẻ khả nghi ngoài đường, lại bị đánh bay thanh đao trên tay.

Thật sỉ nhục!

Lửa giận trong lòng Lâm Kỳ Tiêu phun trào.

“Đợi đấy, đợi ta tìm được người, ta nhất định phải bắt các ngươi vào địa lao, róc xương lóc thịt tươi sống hai người các ngươi!”

Vào ban đêm, ngoại trừ khu vực kỹ quán nhạc lâu phồn hoa nhất, những nơi còn lại đều hoàn toàn yên tĩnh.

Thỉnh thoảng có một chiếc xe ngựa chậm rãi đi qua, bên trong xe chủ yếu là tửu khách hoan khách say khướt.

Đi được nửa đường, đi ngang qua một tửu lâu đã đóng cửa.

Đột nhiên, nàng dường như nghe thấy có tiếng bước chân gấp gáp sau lưng mình.

Quay đầu lại nhìn.

Một bóng người đeo mặt nạ cấp tốc vọt về phía nàng, tốc độ di chuyển vượt xa tam phẩm!

"Ngươi!"

Trước khi nàng có thể hét lên, tốc độ của bóng người kia lại lần nữa tăng vọt.

Oành!

Hai người gấp gáp giao thủ một chiêu.

Một tay Lâm Kỳ Tiêu không còn sức ngăn cản, bị một chưởng đánh trúng vào ngực. Cả người và ngực khó chịu, đau nhức không thể chịu nổi.

Nàng lùi lại, muốn chạy, nhưng lại ngơ ngác khi thấy bóng người đó đã đến sau lưng nàng từ lúc nào không hay.

Oành!

Lại một âm thanh trầm thấp khác vang lên.

Lâm Kỳ Tiêu cảm thấy sau đầu đau nhói, ý thức dần dần trở nên mơ hồ, mềm oặt ngã xuống đất.

Trước khi hôn mê, dựa vào ánh trăng nàng mơ hồ nhìn thấy phía trên mặt nạ của bóng người đó rõ ràng có một chữ Hải.

'Hải Long!'

Nàng nghiến răng, cuối cùng bất tỉnh.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt Trương Vinh Phương không hề có cảm xúc giẫm lên người Lâm Kỳ Tiêu đang nằm trên mặt đất.

Tiếng răng rắc không ngừng vang lên.

Chẳng mấy chốc, hai tay hai chân của Lâm Kỳ Tiêu đã hoàn toàn bị giẫm nát.

Dễ như bẻ một cành cây.

Sau khi làm xong, hắn cúi xuống, đưa tay ra nắm lấy cổ áo Lâm Kỳ Tiêu, đè lại một bên gáy của nàng để phòng ngừa nàng tỉnh dậy, rồi kéo đi về phía sâu trong con hẻm.

Chỉ là tốc độ kéo của hắn… không phải là chậm bình thường.

Khoảng hai phút sau, ở khoảng cách mười mét, hắn kéo được nửa đường.

Đúng lúc này, một bóng người ở đằng xa vội vàng đi về phía bên này.

Đó là nam tử trung niên cầm đao, từ xa hắn nhìn thấy Lâm Kỳ Tiêu bị kéo đi trong tình trạng hôn mê, lúc này máu trong người hắn lập tức phun trào.

“Tặc tử ngươi dám!”

Hắn gầm lên một tiếng, rồi tăng tốc lao về phía bên này.

Chương 180: Tạm thời thay quyền

Trương Vinh Phương bị tiếng kêu làm cho giật mình, như thể tên trộm bị phát hiện, quay đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh, sau đó vứt bỏ Lâm Kỳ Tiêu, chạy đi.

Thân pháp của hắn cực nhanh, chỉ trong chớp mắt đã lao vào đường tắt, rồi biến mất không còn bóng dáng ở khúc quanh cuối cùng.

Trong con đường tắt âm u.

Trương Vinh Phương nhanh chóng mặc ngược áo ngoài lại, sau đó gỡ mặt nạ xuống cất vào xong, mượn ưu thế thân pháp vô thanh vô tức, rất nhanh hắn đã hợp người vào trong bóng tối, quay trở về theo hướng Hình Ngục bộ.

Lạch cạch.

Đột nhiên bước chân của hắn dừng lại trong bóng tối, cẩn thận lắng nghe.

m thanh lạch cạch nhỏ bé kia lại vang lên một lần nữa, nhưng đã cách chừng mấy mét.

Rất nhanh, âm thanh đó lại vang lên một lần nữa, nhưng lần này lại xa hơn nữa.

Hắn giơ tay chống lên tường, mượn lực nhảy lên cao hơn hai mét.

Mượn lần nhảy lên này, Trương Vinh Phương lập tức nhìn thấy trên nóc nhà phía xa xa có một bóng người mơ hồ không rõ đang nhanh chóng đi xa.

‘Xem ra Đàm Dương đêm nay thoạt nhìn thì yên tĩnh, nhưng thực ra lại cực kỳ náo nhiệt.’

Trương Vinh Phương tự lắc đầu, Đàm Dương nơi này là thành lớn, người cũng nhiều, phồn hoa nữa.

Tương tự như thế, chuyện tình cũng nhiều hơn rất nhiều.

Mấy chục vạn người cùng chen vào với nhau, chuyện xấu xa có thể xảy ra mỗi ngày cũng không hề ít.

Hắn lập tức thu lại những suy nghĩ này, tăng tốc trở về Hình Ngục bộ.

Không bao lâu sau, ở chỗ gần cửa hông của Hình Ngục bộ.

Trương Vinh Phương dừng lại, cởi toàn bộ áo khoác ra, lộ ra một tầng quần áo bình thường khác.

Không còn cách nào, trên cái áo khoác này, ít nhất cũng có hơn mười chỗ viết chữ 'hải', nếu không nhanh chóng xử lý thì dễ xảy ra chuyện.

Còn có mặt nạ, Trương Vinh Phương lấy ra khỏi túi áo, cất cùng nơi với chỗ đặt trang phục, sau đó nhét vào thùng nước bên cạnh tường đã được chuẩn bị kỹ càng từ trước đó.

Trong thùng nước, thuốc màu dùng để viết chữ trên quần áo ào ào hòa tan đi.

Trương Vinh Phương lại giơ tay ra dùng sức chà chà mấy cái, xác định tất cả chữ viết đã hòa tan biến mất hết rồi, mới vớt hết trang phục lên, đổ hết nước trong thùng vào rãnh thoát nước.

Cái hắn dùng là thuốc màu có thể hòa tan được, là để cho lúc này dễ dàng loại bỏ tất cả dấu vết.

Rất nhanh, hắn lại lấy một hộp hương nhỏ từ trong ngực ra, lau chút mùi hương lên trên cổ áo và trên lồng ngực.

Cất hộp hương đi.

Hắn làm xong những chuyện này, mới chậm rãi ung dung đi vào cửa chính của Hình Ngục bộ.

Lúc đi vào cửa, thủ vệ Hắc Ngục quân yên lặng không tiếng động mà nhìn hắn chằm chằm, hít mũi một cái, lập tức không còn hoài nghi gì, lui vào chỗ tối lại.

Sáng sớm ngày hôm sau, chín giờ sáng.

Đội Chín đã đến thời gian cần tập hợp.

Đội viên chịu đựng uy quyền của Lâm Kỳ Tiêu cũng sớm đã tập hợp đến lầu một rồi chờ đợi.

Chỉ là có việc khiến nhóm người không hiểu là, ngày bình thường Lâm Kỳ Tiêu là người tích cực nhất, thế mà đến bây

giờ vẫn chưa xuất hiện.

Trương Vinh Phương ngồi dựa vào chiếc ghế dài để xếp hàng cũng nhíu mày, thỉnh thoảng nhìn lên bậc thang dẫn lên lầu hai, dáng vẻ giống như đang chờ đội trưởng đi xuống.

Bình thường đội trưởng sẽ phát biểu, gồm có cả bàn giao xem hôm nay có nhiệm vụ tạm thời hay không.

Cho nên sau khi kết thúc phát biểu, mọi người mới có thể hoạt động tự do.

Nhưng lần này, đội trưởng Lâm Kỳ Tiêu lại mãi không thấy tăm hơi đâu.

Mắt thấy đồng hồ nước ở góc tường đã qua chín giờ rưỡi, mà người vẫn không đến.

Các đội viên đều đang xì xào bàn tán.

Rầm rầm rầm.

Một loạt âm thanh nặng nề do ủng da đạp lên đất truyền tới từ cửa chính.

Một quan binh cường tráng nhanh chân đi vào cửa.

“Thông báo khẩn cấp, ai là đội phó Đội Chín!”

Trương Vinh Phương nhanh chóng đứng dậy.

“Là ta!”

“Theo quân lệnh từ tổng đội, thông báo vụ án, đêm qua đội trưởng Đội Chín Lâm Kỳ Tiêu bị tập kích, bây giờ đang trọng thương tu dưỡng tại nhà, tất cả sự vụ của Đội Chín do đội phó tạm thời thay quyền. Tất cả quân vụ trước đó, đều tạm dừng toàn bộ.” Quan binh nghiêm nghị truyền lệnh, đưa ra một phần văn thư đã được đóng dấu đến.

“Trương Ảnh tuân lệnh!” Trương Vinh Phương vội vàng đi lên, đưa hai tay đón lấy văn thư.

Vẻ mặt hắn mờ mịt, chấn động, khó hiểu, ngẩng đầu nhìn đối phương.

“Xin hỏi vị huynh đệ này, Lâm đội của chúng ta vẫn luôn có võ nghệ cao cường, bối cảnh hùng hậu, thế… làm sao mà lại đột nhiên mới đó đã…”

“Tiểu tử cũng không biết chuyện này, hay là lát nữa Trương đội tự mình đi hỏi người tuần bổ đi.” Quan binh bất đắc dĩ nói: “Tiểu nhân cũng chỉ là đến truyền lệnh thôi.”

“… Hiểu rồi…” Trương Vinh Phương khẽ gật đầu.

Lúc này thông báo vừa tới, không chỉ là hắn, mà hơn mười người Đội Chín phía sau, tất cả đều trở nên yên tĩnh hoàn toàn.

Chương 181: Thời khắc mấu chốt

Ai cũng là dáng vẻ như không thể tin nổi.

Lâm Kỳ Tiêu là ai?

Đó cũng là một người khó trêu vào trong số rất nhiều đội trưởng của Hình Ngục bộ.

Cả Đàm Dương này, phần lớn đều lẫn lộn hắc đạo bạch đạo với nhau, rất khó tìm được ai mà chưa từng nghe tên Lâm gia, người mạnh như vậy thế mà lại bị đánh lén đến nỗi trọng thương?

Từ khi Lâm Kỳ Tiêu chấp chưởng Đội Chín đến nay đã bốn năm, điều này đúng là… tin tức tốt đến khó mà tin nổi.

Cả đám người cố nén tâm trạng không dám lên tiếng.

Nhưng tất cả mọi người không hẹn mà cùng cúi đầu xuống, thoạt nhìn từng người rất cố kiềm chế, nhưng… không chừng trong lòng mọi người đều đang vui vẻ đến cười ra tiếng rồi.

Trương Vinh Phương im lặng cất văn thư đi.

Tạm quyền này của hắn có thể chuyển thành chính thức hay không, vẫn phải xem có người nào có bối cảnh thâm hậu đến tranh đoạt chức vụ này hay không.

Chờ sau khi quan binh đi mất.

Trương Vinh Phương quay người lại, nhìn một đám đội viên đang trông ngóng nhìn hắn.

“Giải tán hết đi. Trước khi Lâm đội quay về, mỗi lúc buổi tối đúng thời gian cũ mọi người cũng hãy tập hợp lại một lần nữa, còn lại hoạt động tự do.

“Vâng!” Đám người nhao nhao đáp lại.

Trương Vinh Phương cũng lười quan tâm mấy cái tên không chút sĩ khí nào, Lâm Kỳ Tiêu bị đánh xuống, đoán chừng là sau này đã hoàn toàn không thể đến nữa rồi.

Dù sao cho dù có là ở xã hội hiện đại, gãy tứ chi, nếu dựa vào phẫu thuật thì có thể hồi phục, sử dụng lại bình thường cũng

đã rất lợi hại rồi.

Nhưng nếu muốn nói sau khi hồi phục rồi luyện võ…

Ít nhất Trương Vinh Phương vẫn chưa từng nghe qua có án lệ như thế này.

Sau khi tuyên bố giải tán, trước tiên Trương Vinh Phương đi cầu kiến Hình Ngục trưởng.

Vốn là Đội Chín nên có một tổng đội quản lý, nhưng vì Đội Chín có tình huống đặc biệt, Lâm Kỳ Tiêu hoàn toàn không cho quản lý, Hình Ngục trưởng Lý Nhiễm cũng không thể đè ép được.

Cho nên vẫn luôn là tự quản lý.

Lý Nhiễm cũng không nói nhảm gì, trực tiếp nói thẳng tình huống của Lâm Kỳ Tiên hiện tại cho hắn biết.

Gãy xương ở tứ chi, xương sườn đảo lộn, xương cốt thì có thể nối lại, nhưng sau này không thể luyện võ được nữa.

Sau đó liền nói hắn làm việc cho tốt, chờ ngày sau sẽ đề cử hắn.

Dù sao Trương Vinh Phương cũng là do lão tự xếp vào.

Chỉ là nhìn dáng vẻ của Lý Nhiễm, có vẻ khá là tiếc hận với việc Lâm Kỳ Tiêu trọng thương.

Thực ra Trương Vinh Phương cũng có thể hiểu được, kiểu người có bối cảnh thâm hậu như Lâm Kỳ Tiêu, làm cấp dưới lại có tính tình tàn bạo, quả thực không quá phù hợp làm một con dao cầm trên tay lão ta.

“Nói mới nhớ, hiện giờ thiếu người, Đội Chín bên ấy, một mình ngươi dẫn đội, có thể tạm thời bù người gì đó vào, có thể làm được không?” Lý Nhiễm ôn hòa hỏi.

“Đại nhân nói rất đúng chỗ.” Trương Vinh Phương nghiêm mặt nói: “Bây giờ Lâm đội bị thương, sự vụ trong Đội Chín trọng đại, coi như là thuộc hạ phải cứng rắn cắn môi, không được cũng phải được!”

“Huống hồ…” Nét mặt Trương Vinh Phương giống như muốn nói lại thôi.

“Huống hồ thế nào?” Lý Nhiễm hơi tò mò hỏi.

“Huống hồ, gầy đây trùng hợp là thuộc hạ lại đột phá thực lực, bây giờ đã là tam phẩm. Hắn là có thể trụ được cục diện trước đó Lâm đội để lại. Mặc dù chắc chắn không thể so sáng với Lâm đội, nhưng giữ được cái tên ban đầu cũng có thừa khả năng.”

Trương Vinh Phương thành khẩn nói.

Đột phá?

Lại còn vào thời khắc mấu chốt như thế này?

Ánh mắt Lý Nhiễm lóe lên suy tư.

“Rất tốt rất tốt, tam phẩm… Bây giờ Trương ảnh ngươi cũng chỉ mới mười tám nhỉ?”

“Đúng thế, đại nhân.” Trương Vinh Phương vội vàng trả lời ngay.

“Ngươi phải trả lời ta cho đàng hoàng, rốt cuộc tuổi thật sự của ngươi là bao nhiêu?” Lý Nhiễm cười một tiếng: “Đừng nói cái gì mà mười tám. Lời này nói ra ngoài thì ai tin?”

Trương Vinh Phương lúng túng cười.

Bây giờ thời gian tập võ của hắn cũng không ít. Cũng đã hiểu, đối với người bình thường mà nói, lần nhất phẩm đầu tiên là khó khăn nhất, bình thường đều cần ít nhất là mười năm để đặt nền móng. Sau khi đột phá nhất phẩm, chuyện sau đó sẽ nhanh hơn rất nhiều. Bình thường đều cần ba năm nhất phẩm.

Tất nhiên đây là tình huống phổ biến.

Trong vô số các quân nhân, chung quy cũng sẽ có người có thiên phú về thể chất cực mạnh, ngay từ đầu tố chất thân thể đã tương đương với nhất phẩm nhị phẩm của người bình thường rồi, cứ luyện võ lên sẽ là làm ít công to.

Chuyện này cũng không có gì mà không công bằng. Ngay cả trẻ con khi vừa mới sinh ra đã có trọng lượng nặng nhẹ khác nhau. Thậm chí có thể chênh lệch lớn đến nỗi gấp đôi.

Huống chi là người lớn.

Còn có người có ngộ tính tuyệt hảo, lĩnh ngộ võ học đến cực kỳ thấu triệt, có thể tối đa hóa hiệu quả rèn luyện cơ thể, luyện một năm đã tương đương với người khác luyện nhiều năm.

Chương 182: Có dám không

Kiểu người này cũng tiến bộ cực nhanh.

Nhưng Trương Vinh Phương hiểu rõ bản thân không phải hai loại người này.

Cứ cố gắng ngụy trang thì cuối cùng sẽ có nguy cơ bị lộ tẩy.

Cho nên.

“Hồi đại nhân, quả thực thuộc hạ không phải mười tám tuổi…” Trương Vinh Phương cười cười xấu hổ.

“Ngươi á.” Lý Nhiễm lắc đầu: “Đừng cho là những người khác đều là kẻ ngốc, ngươi mới luyện võ mấy năm, khổ công mấy năm, người kinh nghiệm phong phú đều có thể đánh giá đại khái được hết.

Có rất nhiều thứ, có cực kỳ nhiều dấu vết, không liên quan đến thiên phú ngộ tính, hoàn toàn chỉ thể dựa vào khổ luyện mới có thể tích tụ ra được. Cho nên… làm người phải thẳng thắn thành khẩn.”

“Đại nhân nói đúng.” Trương Vinh Phương nghiêm nghị gật đầu.

“Được rồi, ngươi đã đột phá tam phẩm, Đội Chín cũng sẽ có cơ hội chuyển sang chính thức. Chẳng qua thời gian ngươi nhậm chức chưa dài, còn thiếu công lao. Cho nên, ta sẽ đưa nhiệm vụ cho ngươi, hoàn thành tốt đẹp, thì lần này có thể chuyển chức vụ sang chính thức. Chỉ là nhiệm vụ này có hơi chút nguy hiểm.

Thế nào? Có dám nhận hay không?”

Lý Nhiễm mỉm cười nhìn Trương Vinh Phương.

“Dám!” Trương Vinh Phương không nói hai lời, chém đinh chặt sắt mà trả lời.

Hắn đã cứu được con trai độc nhất của đối phương, tin chắc rằng có thế nào đi nữa, thì câu hỏi này cũng không trở thành câu lấy mạng hắn được.

“Rất tốt.” Lý Nhiễm gật đầu, lấy một phần văn thư trên án đài xuống, ném nhẹ qua.

Văn thư xoay một vòng, chính xác mà bay đến trong tay Trương Vinh Phương, bị hắn nắm lấy.

“Ở ngoại ô có phát hiện một nơi ở tạm thời của Hải Long, ngươi dẫn đội đến xử lý đi.”

“Vâng!”

Trương Vinh Phương hiểu rõ trong lòng.

Xem ra lần này cuối cùng thì Lâm Kỳ Tiêu Lâm gia cũng đã bắt đầu ra tay rồi.

Mà hắn chỉ là một tam phẩm bình thường, chuyện có thể khiến cho hắn xuất động xử lý thì hẳn không phải là chuyện gì khó giải quyết.

Lúc này, sáng sớm ngày hôm sau, hắn đã triệu tập tất cả đội viên đi đến địa điểm cụ thể ở ngoại ô.

*

*

*

Thiên Toàn Cung, Chính Ninh điện.

Lâm Hồng khoác đạo bào bạch quái lục đề trên người, hoa văn trên lưng là một hình thái cực đồ to lớn.

Bây giờ hắn ta đã qua tuổi bốn lăm, dưới gối có một trai một gái.

Vợ đã qua đời từ sớm, bây giờ chỉ còn lại hai đứa con trai con gái ở bên.

Nhưng bây giờ…

Tay hắn ta cầm phất trần, mím môi, nhìn chăm chú vào chiếc giường gỗ giản dị bày trong căn phòng sau đại điện.

Trên giường là một người bị thương băng bó toàn thân cực kỳ chặt chẽ đang nằm, đúng là con gái Lâm Kỳ Tiêu trước đó còn hoạt bát ngây thơ của hắn ta.

Hắn ta vươn tay, run rẩy muốn chạm vào cánh tay đã gãy mất của con gái.

“Phụ thân…” Trên gương mặt xinh đẹp của Lâm Kỳ Tiêu là đôi mắt đã khóc đến sưng lên.

Cơ thể không thể di chuyển được, ngay cả ăn uống ngủ nghỉ cũng cần có người chăm sóc, vốn tôn nghiêm của nàng đã hoàn toàn rơi hết sau hai ngày được chăm sóc.

“Là Hải Long! Bọn họ muốn bắt nữ nhi! Bọn họ muốn bắt nữ nhi đến chỗ kia làm những chuyện xấu xa!”

Nàng hoàn toàn không đề cập tới chuyện chính là người chủ động đi chặn đường Hải Long nhân.

“Hải Long…” Lâm Hồng thu hồi bàn tay lại, khuôn mặt khẽ run lên.

Nếu như là một thế lực khác, có thể hắn ta sẽ không nói hai lời mà lập tức điều động tất cả cao thủ có thể điều động đi đến vây quét.

Nhưng lại là Hải Long…

Vậy thì sau đó còn có phiền phức lớn hơn…

Hắn ta từng nghe nói về Hải Long, cũng biết bọn họ bắt hết nữ tử mỹ mạo xung quanh đây đưa đến Đại Đô.

Hắn ta càng biết rõ hơn, Hải Long Vương lão đại Hải Long thực ra cũng chỉ là một cái danh hiệu.

Nhưng bây giờ ái nữ đã bị thương thành như thế này…

Hắn ta không chọc vào Hải Long được… Nhưng bắt những người khác cho nữ nhi xả giận thì không sao hết.

Trong thần sắc của hắn ta, có vẻ như Lâm Kỳ Tiêu đã nhìn ra điều gì đó.

“Phụ thân, có phải là người lại muốn làm giống như lần trước không! Lại muốn làm giống như lần nương qua đời!”

Ánh mắt không dám tin của nàng nhìn chằm chằm vào hắn ta, trong mắt toàn là kinh ngạc.

“Con là nữ nhi của phụ thân! Là Kỳ Tiêu mà phụ thân yêu thương nhất!”

“Phụ thân nhìn tay của con đi, nhìn chân của con đi!”

Lâm Hồng khẽ thở dài.

“Kỳ Tiêu… Hải Long… Phụ thân sẽ giúp ngươi trút giận! Chỉ là chuyện này nhất định phải có chừng mực. Ngươi đã lớn rồi, cũng hiểu rõ, không phải chuyện gì ngươi tùy hứng cũng có thể tùy tiện làm xằng làm bậy… “

“Ta tùy hứng!?” Lâm Kỳ Tiêu không thể tin rằng những lời như vậy lại phát ra từ miệng phụ thân của mình.

“Tay ta bị gãy, chân ta bị gãy, người khác thì đến hỏi thăm cũng không có! Phụ thân còn nói ta tùy hứng?” Nàng nhớ lại cái đêm nương nàng mất vào đêm hôm đó.

Hồi đó phụ thân cũng là như vậy. Chỉ tùy tiện tìm một người chết thế để nguôi giận.

Chương 183: Vứt bỏ

Để nàng nhẫn nại, để nàng hiểu.

Mà hiện tại, nàng đã chịu đựng ngần ấy năm.

Không ai sinh ra đã có tính tình nóng nảy như vậy, và cũng không ai sinh ra để thích gây sự khắp nơi.

Nhưng dù nàng có trút bầu tâm sự và cố gắng như thế nào đi chăng nữa thì theo năm tháng, nỗi áp lực và khủng hoảng trong lòng nàng vẫn không ngừng lớn dần lên.

Bây giờ…

Bây giờ cuối cùng…

“Phụ thân… người… người định vứt bỏ con như người đã vứt bỏ nương sao…?”

Lâm Hồng nhẹ thở dài.

“Kỳ Tiêu, ngươi có biết kết quả cuối cùng sẽ như thế nào nếu vi phụ dốc toàn lực báo thù không?

Cuối cùng, Hải Long sau khi thay đổi vài người vẫn ở đó, nhưng Lâm gia, có lẽ sẽ triệt để trở thành dĩ vãng.

Hơn nữa, cho dù vi phụ muốn động thủ, ngươi cho rằng những chi khác của nhà họ Lâm sẽ ngồi đó nhìn sao? Ngồi nhìn ta kéo thêm địch nhân về cho mọi người?”

Lâm Kỳ Tiêu đang nằm trên giường gỗ, điều mà nàng lo lắng bấy lâu nay rốt cuộc đã xảy ra.

“Phụ thân…” Giọng nàng hơi run. Nhất thời cảm xúc trong lòng như thủy triều dâng lên. Hai dòng nước mắt chảy dài trên khóe mắt.

Nhìn thấy cảnh này, Lâm Hồng rốt cuộc mềm lòng.

“Ngươi yên tâm, Hải Long phải cho chúng ta lời giải thích về việc làm này. Ngoài ra, ngươi có thể tìm bất cứ ai khác để trút nỗi bất bình của mình, ngoại trừ Hải Long.

Đừng lo lắng, chỉ cần không phải Hải Long, những nhà thiểu số kia, những chuyện khác ta sẽ giúp người xử lý. “

Lâm Kỳ Tiêu nhắm mắt lại.

Lại là câu nói này, lại là câu nói này!

Một khoảnh khắc im lặng.

Lâm Kỳ Tiêu nghiến răng và phun ra vài cái tên.

“Cái thứ nhất không được, cái còn lại… có thể” Lâm Hồng im lặng một hồi rồi đáp.

*

*

*

Bên ngoài thành Đàm Dương, có một trang viên dưới lòng đất.

Tựa như một huyệt mộ dưới lòng đất, những không gian rộng rãi được xây dựng, tương tự như những căn hầm để chứa hàng hóa.

Nhưng những hầm chứa này không phải là nơi lưu trữ thực phẩm, mà là con người.

Lúc này, lối vào không gian dưới lòng đất.

Hai người nam tử mạnh mẽ mặc cẩm y, tựa như địa chủ cường hào, chậm rãi bước xuống bậc đá ở cửa ra vào.

“Đàm Dương Lâm gia kia là có chuyện gì vậy?”

Một người trong số họ có khuôn mặt chữ quốc, ngũ quan lộ liễu tùy ý, nước da hơi vàng, là một nam nhân với mái tóc rối bù vừa bước ra từ địa lao của Hình Ngục bộ.

“Chúng ta chỉ là giao thủ một phen, còn muốn chúng ta bồi thường sao? Này xem bọn họ làm thổ bá vương ở nơi nhỏ này đã lâu. Không biết trời cao đất rộng!”

Người nam tử mạnh mẽ bên kia là A Tùng với làn da ngăm đen.

Hắn cũng là một thành viên của tổ chức Long Hải, những người ít nhất đã rời đi cùng nhau vào đêm đó.

Hắn ta lắc đầu nói: “Tin từ châu nha bên kia truyền tới, Lâm Kỳ Tiêu Lâm gia, cũng chính là xử nữ đánh với chúng ta đêm

đó, bị phế tứ chi, sau này hoàn toàn cắt đứt con đường võ đạo.”

“Bị phế? Liên quan gì đến chúng ta? Lâm gia bên đó sẽ không chụp chậu cứt này lên đầu chúng ta chứ?” Nam tử tóc dài chau mày.

“Có thể. Theo những gì Lâm Kỳ Tiêu nói, người đã phế bỏ nàng ta có chữ ‘Hải’ trên mặt nạ. Kết hợp với việc chúng ta vừa giao thủ với nàng, vì lẽ đó khẳng định là người của chúng ta.” A Tùng bình tĩnh nói.

“Này… Thú vị, chúng ta đang bị lợi dụng làm thương sao? Cái nồi đen này, thật là thú vị, những ngày này, vẫn có người dám vu oan giá họa cho Hải Long của chúng ta.”

“Tình hình hiện tại, chuyện của Lâm gia đã làm dấy lên sự bất mãn đáng kể với các thế lực địa phương bên ngoài. Nó có khả năng ảnh hưởng đến việc cống nạp của chúng ta ở đây.” A Tùng nhàn nhạt nói.

“Ừm, đúng vậy, dù sao trước đó chúng ta cũng đã đồng ý, những người lọt vào danh sách sẽ không động thủ. Lâm gia cũng là một trong số đó.

Nhưng vấn đề bây giờ là chúng ta bị vu oan! Nói không chừng là do Lâm gia đó tự mình gây ra, muốn chụp lên đầu chúng ta muốn bồi thường! Chúng coi chúng ta như nắm bùn sao?“Nam tử tóc dài nổi nóng nói.

“Vậy thì trực tiếp trả lời sự thực” A Tùng hỏi dò.

Hai người họ chịu trách nhiệm về việc triều cống của toàn bộ Đàm Dương, vì vậy việc này do bọn họ tự quyết định.

“Như sự thực thì cũng cần mấy tên dế chũi bản địa tin mới được.” Nam tử tóc dài bước xuống bậc đá, đi ngang qua cổng của từng phòng giam để kiểm tra cẩn thận.

“Mấu chốt là phải tìm ra kẻ dám vu oan cho chúng ta.”

“Làm sao tìm được?”

“Đám phế vật trong quan trường kia tất nhiên là không được rồi, muốn tìm thì mặt mũi cũng dính tro bụi xám ngoét.” A Tùng bình tĩnh nói.

“Tro bụi xám ngoét? Ý của ngươi là Hắc Thập Giáo?”

“Chà, Hắc Thập Giáo đứng đầu trên Đàm Dương, chiếm hơn bốn mươi phần trăm sòng bạc, kỹ quán, nhạc lâu. Nghe nói còn dính líu tới Cảm Ứng môn.” A Tùng giải thích.

Chương 184: Hướng đi

“Chính là những tin tức lộn xộn về mấy tên lông vàng lông đỏ kia?” Nam tử tóc dài có chút không tin.

“Chính là bọn họ. Để tìm người, ở Đàm Dương, không có người nào chuyên nghiệp hơn bọn họ. Ngay cả khi quan trường không tìm được người, cũng sẽ tìm đến bọn họ.”

“Được, sau đó làm gì?”

“Ta đến là được, Hắc Thập Giáo luôn muốn lôi kéo chúng ta cùng phía bên trên. Lần này cho bọn họ cơ hội, và họ sẽ tự mình vươn lên.” A Tùng nói.

“Còn nữa, ta nghe nói Đàm Dương có một gã chuyên buôn bán tình báo. Tên hắn là gì? Cẩu Vương?”

“Hồng Cẩu Vương.”

“Vậy thì hai bên cùng nhau điều tra.”

“Được.”

*

*

*

Bên ngoài thành Đàm Dương, trấn Hoài Minh.

Trương Vinh Phương dẫn đầu một nhóm hơn chục thành viên của đội chín, đi qua những con đường vắng vẻ, cẩn thận vòng qua những đống phân bò trên mặt đất, và đến một sân có ba tòa lầu nhỏ.

Những câu đối xuân đã phai màu treo trên cửa sân. Nhiều hình vẽ bậy khác nhau được viết trên cửa bằng than củi.

Trương Vinh Phương ra hiệu cho Trần Hán Sinh đang ở bên cạnh tiến lên gõ cửa.

Cộc cộc cộc.

Bên trong cánh cửa mơ hồ có tiếng vang trống trải..

Không có ai trả lời.

Soạt.

Trương Vinh Phương đột nhiên khẽ nhúc nhích lỗ tai, rút đao trước tiên.

Những người còn lại cũng từ từ rút đao.

Trương Vinh Phương ra dấu tay, những đội viên phía sau lập tức phân tán, vây quanh hắn.

Bang! !

Trong tích tắc, hắn lao tới, vai va vào cánh cửa qua lớp áo giáp da.

Các tấm cửa bị lực lớn va đập dữ dội, hai người bên trong gào thét cầm đao lao ra.

Hai con dao bầu mang theo ánh sáng màu bạc, chém mạnh vào đầu vai của Trương Vinh Phương.

Keng keng hai lần.

Trương Vinh Phương giơ tay quét tới, lúc này mới có thể dùng sức mạnh cùng tốc độ tam phẩm.

Đối phó với hai cường giả bình thường không có cấp bậc này, căn bản là dễ như ăn bánh.

Khi hai lưỡi đao va vào nhau, cổ tay của cả hai bị đau nhức dữ dội, lưỡi đao rơi xuống đất.

“Bắt xuống!”

Hai đội viên bước tới, quả quyết đè hai người lại, ép họ xuống đất để họ không thể di chuyển.

Những người còn lại ùa vào sân.

Một nhóm người lao ra khỏi sân, tất cả đều mặc đồ đen và cầm theo gậy gộc và đao.

Ngay lập tức, hai bên lao vào nhau và hỗn chiến.

Một người nam tử mạnh mẽ với mái tóc xoăn và bộ râu vàng lao ra, mặc một bộ giáp da màu xám, một tay cầm đao, tay kia cầm một chiếc khiên.

Trương Vinh Phương dẫn đầu nghênh đón.

Hai người họ chém nhau, keng một tiếng, eo đao trên tay Trương Vinh Phương bị nứt toác ra một chỗ.

Hắn giật mình trong lòng, tránh được cú đập khiên tròn của đối thủ, hắn vận dụng hết hoàn toàn thân pháp Mê Yên bộ.

Tốc độ và sức mạnh của người nam tử mạnh mẽ là khoảng tam phẩm.

Sau khi đánh mười mấy chiêu với Trương Vinh Phương, hắn liền phát hiện ra rằng thủ hạ của mình đang nhanh chóng bị tiêu diệt.

Ngay lập tức hắn liền có chút cuồng lên, đao và khiên bắt đầu không để ý phòng thủ, điên cuồng tấn công.

Dưới đòn tấn công dữ dội này, Trương Vinh Phương lần nào cũng tránh được lưỡi đao.

Dần dần, nhiều kỹ năng của thân pháp Linh Xà học được trong những ngày này hiện lên trong tâm trí.

Tích lũy trong trận chiến khốc liệt này, nó nhanh chóng biến thành linh cảm.

Trong vô thức, một kỹ năng mới từ từ xuất hiện trong cột thuộc tính của Trương Vinh Phương: thân pháp Linh Xà (nhập môn).

Hắn cảm thấy bất cứ điều gì, tất cả thân pháp và bộ pháp trong tâm trí hắn ngay lập tức hòa làm một, tạo thành một trường tổng thể mơ hồ.

Vào lúc này, trong đầu chợt lóe lên một điểm linh quang.

Trương Vinh Phương liên tiếp tiến ba bước, quay ngoắt lại ba lần, và chém ra lưỡi đao.

Xì!

Lưỡi đao lướt qua cổ của tráng hán.

Một vệt máu tươi bắn ra.

Tráng hán lảo đảo ngã về phía trước, ôm chặt cổ họng, chết không nhắm mắt.

Keng.

Trương Vinh Phương đặt thanh đao vào vỏ, vẻ mặt bình tĩnh.

Đã có lúc, tam phẩm là thứ hắn chỉ có thể ngước nhìn.

Mà bây giờ, nó chỉ là gỗ chết dưới nhát đao.

Lúc này, những đội viên còn lại cơ bản đã thu dọn sân xong xuôi, trừ thủ lĩnh ra thì không ai có thể khiêu chiến.

Mọi người bắt đầu lục soát ba tòa lầu nhỏ này một cách trắng trợn không kiềng dè gì.

Chẳng bao lâu, Trương Vinh Phương đã đưa ra một số tập sách nhỏ, một phần bí tịch, và một số đồng bạc và tiền giấy.

Hắn không đọc bất kỳ sách nào khác, mà chọn cuốn bí tịch kia.

"Tháp Lạp Hán Đao Thuẫn thuật".

Văn bản bên trong hơi tối nghĩa, xen lẫn một số tiếng nước ngoài, Trương Vinh Phương cũng không hiểu được.

Chỉ là…. Kiếm pháp cùng khiên này xem ra là võ công tam phẩm, có thể đột phá hạn ba lần.

Tam phẩm đã là khá hiếm.

Hắn cẩn thận cất bí tịch đi, lấy một nửa số tiền rồi ra hiệu cho mọi người chia nhau số còn lại.

Bây giờ Lâm gia và Hải Long đang xảy ra xung đột, sự thật chắc hẳn không được che giấu lâu.

Chương 185: Bị bao vây

Ngay cả khi Lâm gia nhận định rằng chính Hải Long là người ra tay. Hải Long sẽ không bao giờ chấp nhận việc bản thân bị vu oan.

Bọn họ tuyệt đối sẽ có hành động.

Vì vậy, hắn phải luôn chuẩn bị sẵn sàng để đề phòng nguy hiểm.

Mặc dù Trương Vinh Phương không nghĩ rằng có người có thể tìm thấy chính mình.

“Đội trưởng, người này… hình như không thuộc về Hải Long…” Lúc này, Lưu Hàm lại gần, nhỏ giọng nhắc nhở.

Trương Vinh Phương mặt không đổi sắc.

“Dù hắn có hay không, phía trên nói có, thì chính là như vậy.” Hắn cầm một cuốn sách nhỏ có đầy đủ những nữ tử nương gia được mua bán.

Mặc kệ những người này có phải là Hải Long hay không, tất cả đều đáng chết.

“Rút!”

Sau khi hoàn thành mọi việc, Trương Vinh Phương giơ tay ra hiệu sơ tán.

Một đội chín thành viên chuẩn bị rời đi với các túi lớn và nhỏ.

Đột nhiên, ngoài cửa có một nhóm đông người xông tới.

Cả nhóm đều là những người da trắng, da nhợt nhạt.

Một số người trong số họ để râu, một số đeo khăn trùm đầu màu trắng, và một số cầm hai thanh loan đao.

Có một đám đông rất lớn, ít nhất là năm mươi sáu mươi người, tất cả đều mặc quần áo ngắn màu đen.

Loại quần áo này chủ yếu được mặc khi người chết đi, nhưng bây giờ họ đang mặc chúng như quần áo bình thường.

“Các ngươi, giết An Lạp Bỉ, thờ phụng Thập Nghiệp Thiên! Trong lãnh địa Hắc Thập này, giết những huynh đệ tỷ muội thân yêu nhất của chúng ta!”

Một lão giả tóc trắng mặc áo choàng đen, tay cầm cây gậy đầu rồng đi qua đám đông từng bước đi tới phía trước, nhìn chằm chằm Trương Vinh Phương.

Một đoàn người áo đen đông nghịt vây quanh sân.

Chặn tất cả các cửa ra vào lại.

Mấy chục ánh mắt, trên trăm con mắt tập trung ở trên người, khiến làn da của Trương Vinh Phương hơi nổi lên một lớp da gà.

Những tầm mắt ấy phần lớn là nhìn chằm chằm đầy ác ý.

“Người của quan phủ, hôm nay nếu các ngươi không thể cho ra một lý do đáng tin…”

Lão giả chậm rãi giơ tay lên.

“Như vậy, bọn ta sẽ áp giải các ngươi, đi nơi thẩm phán của Thập Nghiệp Thiên bọn ta!”

Mặt Trương Vinh Phương trầm như nước.

Trước đó hắn vẫn còn không hiểu vì sao hình ngục trưởng đại nhân lại cảm thấy tiếc hận về việc cách chức Lâm Kỳ Tiêu.

Hiện tại hắn mới đích thân thể nghiệm được, nếu như gặp phải trường hợp này thật sự, vẫn là cái kiểu cay độc thô bạo không nói lý của Lâm Kỳ Tiêu mới có thể trấn được mọi người.

Lúc này hắn có thể cảm giác được, các đội viên còn lại phía sau cũng đều đang đưa mắt nhìn mình chằm chằm, cả đám khẩn trương nắm chuôi đao, phần lớn tài vật trong tay đều bỏ trên đất.

Một khi mình xử lý không tốt, ở chỗ này sẽ xảy ra một hồi máu tanh sống mái với nhau. Những người bọn họ, rốt cuộc sẽ có bao nhiêu người có thể quay về được thì khó nói.

Trương Vinh Phương hít một hơi thật sâu, không thèm nghĩ đến việc đối phương đến cùng có bao nhiêu người, có bao nhiêu cao thủ.

“Vị lão trượng này, xin hỏi tính danh của ngài là?”

“Lão phu Ba Tát Lý, ngươi có điều gì muốn nói?” Khuôn mặt lão đầu tràn đầy nếp nhăn, giống như một gốc cổ thụ.

“Vãn bối muốn nói, thật ra hôm nay bọn ta tới nơi đây, chính là để tiêu diệt một bang thế lực tà ác buôn bán người trong sạch làm Khu Khẩu!”

Trương Vinh Phương giơ lên một quyển sách nhỏ.

“Mọi người có thể nhìn xem, thứ được ghi chép trong này, chính là tất cả chứng cứ cho việc chủ nhân nơi này buôn bán dân cư!”

“Thì tính sao!?” Ba Tát Lý mạnh mẽ hét lớn một tiếng: “Hắn là huynh đệ tỷ muội của bọn ta! Cho dù muốn thẩm phán, cũng không tới lượt các ngươi ra tay!”

Lão đập mạnh quải trượng xuống đất, phát ra một tiếng trầm đục.

Giống như lão, những người tới vây xung quanh thế mà lại hoàn toàn thờ ơ. Ác ý trong từng đôi mắt càng ngày càng đậm đặc.

Bộp.

Bỗng nhiên cuốn vở trong tay Trương Vinh Phương rớt xuống đất.

Hắn giơ hai tay lên.

“Rồi, được rồi, chuyện này là lỗi của bọn ta. Các ngươi có nhu cầu gì thì có thể nói ra, chỉ cần hợp lý, ta sẽ tận lực đáp ứng.

Cho dù ta không có tư cách, sau này ta cũng sẽ trở về trình báo, tranh thủ cấp trên trả lời.”

Sắc mặt Ba Tát Lý bất động, nghiêng mặt đánh mắt cho hai tráng hán bên cạnh.

“Tước đao kiếm của hắn.”

Hai tráng hán giữ im lặng, cúi đầu thi lễ rồi lập tức đi nhanh về hướng Trương Vinh Phương.

Hai người vừa đi vừa chậm rãi rút đao bên hông ra.

Trương Vinh Phương giơ hai tay lên, để lộ quan đao ở bên hông.

“Xin hỏi… các ngươi là song bào thai à?”

Hắn nhìn hai người có khuôn mặt cực kỳ tương tự hỏi.

“Không…” Một người trong đó hơi mở miệng.

Keng!!

Trong nháy mắt một tiếng vang nhỏ, một bóng dáng xẹt qua giữa hai người.

Ánh đao chợt lóe, máu bắn tung tóe.

Trương Vinh Phương chợt lướt ngang qua hai người, gác đao ngang trên cổ lão giả áo đen.

Lưỡi đao sắc bén chậm rãi cắt vỡ làn da nơi cổ lão, đè ra một vết máu.

Chương 186: Con tin

Trương Vinh Phương nghiêng đầu, nhìn hai người che yết hầu từ từ ngã xuống đất.

“Không phải à… vậy thì đáng tiếc thật.”

Bịch bịch.

Hai cơ thể phun máu quỳ rạp xuống đất.

Tất cả mọi người xung quanh bị biến cố xảy ra trong chớp nhoáng này dọa cho sợ ngây người.

Chỉ là trong nháy mắt, dưới sự bao vây của nhiều người như vậy, Trương Vinh Phương thế mà còn dám động thủ giết người à??

Môi lão giả Ba Tát Lý run rẩy, hai tay nắm trên quải trượng cũng càng run run.

Lão không sợ vết máu trên cổ, hung ác nhìn chằm chằm Trương Vinh Phương, tựa như muốn lòi cả con mắt ra khỏi tròng.

“Buông trưởng lão ra!!”

“Giết hắn đi! Chém đứt tứ chi của hắn!!”

“Đâm thủng hắn! Đem hắn làm thành người khô treo lên!!”

“Buông Ba Tát Lý đại nhân ra!!”

Đám người rống giận, tiếng quát lớn tầng tầng lớp lớp giống như sóng biển cuốn vào từ ngoài sân.

Lúc này đoàn người Trương Vinh Phương mới biết được, những người áo đen đó không chỉ có những người ở trong viện, bên ngoài còn có càng nhiều hơn nữa!

Sắc mặt các đội viên Đội Chín trở nên trắng nhợt, không dám nhúc nhích.

Có người thậm chí ngay cả tay cầm đao cũng bắt đầu run lên.

Trước đây khi có Lâm Kỳ Tiêu dẫn đội, bọn họ đâu gặp được trận chiến cỡ này. Người khác cơ bản là không dám ngang

ngược với Lâm Kỳ Tiêu.

Nhưng bây giờ…

“Có giỏi!” Ba Tát Lý nặng nề lên tiếng. Giọng nói tựa như bị vật nặng ngăn chặn.

“Cắt đao đi!” Lão giơ tay lên, chụp vào lưỡi dao.“Cắt đầu của ta xuống!!”

“Giống như ngươi giết bọn họ lúc nãy!”

Bàn tay gầy guộc kia chậm rãi chụp vào sống đao.

“Đến đi!!!” Ba Tát Lý hét lớn một tiếng.

Phụt!!

Lưỡi dao hung hăng ép xuống, cắt vỡ huyết quản nơi cổ. Giọt máu rõ ràng chảy xuống từ mặt bên của thân đao.

“Dừng tay!!”

“Buông đại trưởng lão ra!!”

Đám người xung quanh kinh hãi thét lên.

Không chỉ mỗi người áo đen, mà ngay cả người Đội Chín cũng giật nảy mình.

Trương Vinh Phương mỉm cười.

“Hiện tại.”

“Đều tránh ra cho ta!!”

Hắn rống to hơn nữa.

Tiếng hô bị chấn động đến mức tất cả tiếng hò hét chợt im bặt.

Người áo đen đều nhìn chằm chằm cái cổ không ngừng chảy máu của Ba Tát Lý.

Trầm mặc một chút, đoàn người nhất thời tách ra một con đường.

“Đi thôi.” Khuôn mặt Trương Vinh Phương khôi phục vẻ tươi cười.“Cảm tạ Ba Tát Lý trưởng lão tự mình đưa bọn ta một đoạn đường.”

Ba Tát Lý gắt gao nhìn hắn chằm chằm, không nói được một lời.

Lão đã đoán được kết cục. Cho dù lão không sợ chết, các tộc nhân còn lại cũng sẽ không ngồi xem lão chảy máu mà chết.

Trương Vinh Phương không thèm để ý lão ra sao, mang theo đoàn người Đội Chín chậm rãi bước qua từ giữa đám người.

Cho đến khi triệt để rời khỏi cái thôn trấn này, hắn mới buông Ba Tát Lý ra, rời khỏi nơi đây.

*

"Làm rất tốt!"

Trong Hình Ngục bộ, tổng đội Trương Hướng Dương thưởng thức nhìn Trương Vinh Phương.

Tiền đội trưởng Đội Chín Lâm Kỳ Tiêu hắn ta không quen nhìn, nhưng lại không quản nổi.

Hiện giờ cuối cùng cũng đổi thành một người bình thường.

Trương Hướng Dương qua tuổi bốn mươi, hiện nay trừ ngày bình thường tọa trấn tổng bộ Hình Ngục bộ, thời gian còn lại trọng tâm đều đặt ở trong nhà mình.

Đặc biệt là năm ngoái sau khi cháu trai chào đời, hắn ta càng không để ý tí gì tới công tác chức vụ.

Đối với đủ loại chuyện xấu xa trong quan trường, hắn ta đã sớm thấy nhiều rồi.

Bây giờ thấy lực lượng mới là Trương Vinh Phương xuất hiện, không đi đường ngang ngõ tắt, trong lòng cũng có một tia an ủi.

"Nhớ năm đó, ta cũng giống như ngươi vậy… nhiệt huyết trong lòng chưa lạnh…"

Trương Hướng Dương than thở, lấy xuống một phần thư bổ nhiệm từ án đài trước mắt.

"Đây là thư bổ nhiệm của ngươi. Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là đội trưởng Đội Chín chính thức. Quyền hạn quản hạt của Đội Chín đều ở trong này cả. Quan phục không đổi, có điều phải có thêm một cái mũ nhận diện. Ngươi nhớ phải đổi."

Thư bổ nhiệm là hình ngục trưởng đã sớm phân phó xong.

Chỉ cần biểu hiện của Trương Ảnh trong nhiệm vụ đặc phái lần này không quá kém thì đều có thể chuyển chính thức.

Hơn nữa, ở cái nơi như vậy, cho dù có nổi lên xung đột, trong đám giáo đồ Hắc Thập Giáo sẽ có người âm thầm hiệp trợ bọn họ thoát thân.

Đương nhiên, nếu như thật sự xuất hiện ngoài ý muốn trọng đại nào đó, vậy sẽ là mạng của hắn.

Cái nơi Hình Ngục bộ này, nếu đã tới thì sớm muộn cũng sẽ có thời gian liều mạng.

Nhiệm vụ lần này chẳng qua là cho Trương Ảnh một bài kiểm tra.

"Cảm tạ tổng đội đã tài bồi." Sắc mặt Trương Vinh Phương trầm tĩnh tiến lên một bước, đưa hai tay tiếp nhận thư bổ nhiệm.

Hắn cúi đầu nhìn nó, trên đấy rõ ràng viết, thân là đội trưởng Đội Chín, không chỉ có quyền nhậm chức tuyệt đối với đội viên thuộc hạ, lại còn có thể điều động ba mươi quan sai nha môn trở xuống bất cứ lúc nào.

Mặt khác về phương diện phúc lợi, bổng lộc tăng cao tới năm mươi lượng một tháng. Đây tuyệt đối coi như là lương cao.

Cũng hưởng thụ một nửa trở lên các loại chế độ giảm thuế.

Chế độ giảm thuế cuối cùng này mới là then chốt.

Chương 187: Cho qua

Trong lòng Trương Vinh Phương sáng tỏ.

Có thể nói là cho tới bây giờ, hắn mới chính thức có thể hưởng thụ được chỗ tốt của chế độ giảm thuế.

Trước đó, hắn chỉ là lại thân, có hạng mục giảm thuế nhưng lại rất ít, hơn nữa phần lớn là chỉ có thể thích hợp với chính mình.

Mà bây giờ, cái chế độ này ở trên chức vụ đội trưởng là có thể cho người nhà trực hệ nữa.

Bởi vì đây tính là viên chức chân chính rồi.

Đây cũng là căn cơ để một gia tộc bắt đầu!

“Làm cho tốt.” Tổng đội Trương Hướng Dương vỗ vai Trương Vinh Phương thật mạnh.

“Tạ đại nhân!” Trương Vinh Phương nghiêm nghị gật đầu.

Giờ khắc này, thứ hắn nghĩ tới không phải bản thân mình, mà là đãi ngộ của Man Nho.

Trong Man Nho rất khó xuất hiện viên chức.

Bởi vì Đại Linh có quy định, tất cả chức quan đều không cho phép Man Nho đảm nhiệm.

Cho dù có vài địa phương có ngoại lệ khiến người Man đảm nhiệm chức quan, thì cũng chỉ là số rất ít.

Những người như vậy bình thường đại tài, lập được đại công to lớn.

“Đúng rồi, thuộc hạ vẫn còn muốn thỉnh giáo đại nhân một chuyện.” Trương Vinh Phương bỗng nhiên nghĩ đến một điểm.

“Cứ nói đừng ngại.” Trương Hướng Dương cười nói.

“Chính là về xác định đẳng cấp võ công, trước đây khi thuộc hạ ở đạo cung thì chỉ cần xác định đẳng cấp Nhập Phẩm, không phải nói là có thể hưởng thụ chế độ giảm thuế sao? Vậy giảm thuế của đạo tịch và giảm thuế của viên chức có gì khác biệt?” Trương Vinh Phương không giải thích được hỏi.

“Giảm thuế của đạo tịch không thể được miễn cho người nhà. Trừ phi thân thuộc của ngươi cũng nhập đạo tịch giống vậy. Mà viên chức, có thể cho gia tộc trực hệ.” Trương Hướng Dương giải thích đơn giản.

Trương Vinh Phương nhất thời hiểu rõ, khó trách không ít tầng lớp cấp cao đạo cung đều phải đưa nhi tử nữ nhi của mình vào quan nha nhậm chức.

Cầm thư bổ nhiệm, hắn như có điều suy nghĩ trở lại tiểu lâu của Đội Chín.

Mới vừa vào cửa, bên trong đã truyền đến một hồi tiếng hoan hô.

Đa số đội viện của Đội Chín thế mà lại đều ở lầu một.

Sau khi một đám người thấy hắn tiến đến thì cấp tốc tiến lên, Lưu Hàm dẫn đầu đưa lên một phong thư bằng hai tay.

“Trương đội, chúc mừng ngài thành công chuyển chức chính thức!”

Trương Vinh Phương nhìn lướt qua mọi người, thấy trên mặt bọn họ hoặc là cứng ngắc, hoặc là cười chân thành.

Trong lòng ít nhiều gì cũng biết là chuyện gì xảy ra.

Bất kể như thế nào, lần này hắn dẫn đội tất cả mọi người được không ít lợi ích, vẫn còn đi đầu xông ra trùng vây.

Lúc này chuyển chính thức, những người đó nhận được tin tức, lo lắng sẽ thanh toán sau khi xong việc. Thế là họ liên hợp lại, coi như là cho hắn một cái nhận lỗi.

Hắn dừng lại, nheo mắt nhìn chăm chú vào từng vị đội viên một.

Thời gian trôi qua từng giây.

Theo hắn trầm mặc.

Bầu không khí vui vẻ ngay từ đầu dần dần trở nên nặng nề.

Hai tay giơ phong thư của Lưu Hàm cũng cảm thấy càng nặng nề.

Bỗng một tiếng cười to vang lên.

Trương Vinh Phương cười tiếp nhận phong thư, ước lượng.

“Đủ thành thật đấy. Chuyện quá khứ hãy để nó đi qua, sau này cũng xin mọi người chiếu cố nhiều hơn!”

Cả đám người nhất thời thấy nhẹ nhõm cả lòng.

“Trương đội đúng là làm bọn ta giật mình!”

“Ngày hôm qua trong nháy mắt Trương đội xông lên, ta bị dọa đến ngây người luôn! Ha ha ha!”

Một đám đội viên đều đưa lên những lời nịnh hót.

Trương Vinh Phương cười nhận hết. Chỉ là rốt cuộc đáy lòng mọi người nghĩ như thế nào thì không biết nữa.

Trong nhóm người này, cho dù là ba người Trần Hán Sinh, Lưu Hàm, Cách Lỗ Hi Lai, sợ rằng đều không nhất định sẽ thật sự phục hắn.

Trấn an đội viên xong, Trương Vinh Phương trở lại gian phòng của mình.

Gian phòng còn chưa đổi, phải đợi Lâm Kỳ Tiêu mang vật phẩm cá nhân của mình đi rồi thì mới có thể chuyển tới phòng của đội trưởng.

Có điều chênh lệnh giữa phòng của đội phó và đội trưởng không quá lớn. Diện tích như nhau, chỉ là khác biệt về thiết bị được lắp đặt thôi.

Trương Vinh Phương không quan tâm mấy thứ đó, liền dứt khoát lười chuyển đi.

Hắn đứng ở khu trống giữa phòng, nhắm mắt.

Thanh thuộc tính nhất thời chậm rãi hiện lên.

“Trương Vinh Phương — sinh mệnh 24 - 25.

Kỹ năng:

Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển - Nhạc Hình Phù (Phá Hạn)

Triều Khí Phù (Phá Hạn)

Nhất Nguyên Phù (Phá Hạn) (Kỹ Năng Phá Hạn: Trọng Sơn, Thập Thứ),

Quan Hư Công (Tinh Khiếu tầng thứ nhất).

Long Xà Đề Túng thuật (Phá Hạn tầng thứ nhất)

Bát Bộ Cản Thiền (Phá Hạn tầng thứ nhất)(Kỹ Năng Phá Hạn: Súc Địa.)

Thái Xương Ưng Trảo Công (Phá Hạn)

Linh Xà Thân Pháp (Nhập Môn)

Kỹ Năng Phá Hạn dung hợp: Súc Bộ Trọng Sơn.

Thuộc tính có thể sử dụng: 4."

"Rốt cuộc… Linh Xà Thân Pháp Nhập Môn… Điểm thuộc tính cũng đủ rồi."

Nhìn thanh thuộc tính ngày càng dài dòng hơn, cả cái hiển thị thuộc tính gần như muốn chiếm hết tất cả phạm vi nhìn của hắn.

Như vậy khá là bất tiện.

Chương 188: Cải thiện thanh thuộc tính

Trong lòng Trương Vinh Phương khẽ động.

“Sau này có thể ta còn sẽ luyện càng nhiều võ học phẩm chất thấp, xem như là bổ sung. Nếu vẫn cứ liệt kê tiếp như thế, thanh thuộc tính tất nhiên sẽ trở nên khá là pha tạp.

Nếu như có thể xác nhập các võ học cùng môn…”

Suy nghĩ này vừa hiện lên trong đầu của hắn.

Tức khắc trên thanh thuộc tính xảy ra biến hóa.

“Trương Vinh Phương — sinh mệnh 24 - 25.

Kỹ năng:

Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển - Tam Phẩm.

Cước pháp - Nhị Phẩm.

Quyền chưởng trảo: Nhất Phẩm.

Chưa Phá Hạn: Linh Xà Thân Pháp (Nhập Môn)

Kỹ Năng Phá Hạn: Súc Bộ Trọng Sơn.

Thuộc tính có thể sử dụng: 4.”

Tất cả kỹ năng nhất thời rút đi hơn phân nửa.

Võ công phẩm chất thấp hoàn toàn đặt chung với nhau. Quy lại thành cước pháp, quyền chưởng trảo.

Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển cũng thống nhất, trực tiếp chỉ biểu hiện Tam Phẩm, cũng chính là ba môn phù pháp Phá Hạn.

Trương Vinh Phương chú ý tới, sau khi quy những kỹ năng ấy lại, vẫn có dấu chấm lửng tỏ vẻ có thể ấn mở.

Sau khi ấn mở, bên trong chính là giới thiệu võ công cặn kẽ.

Mà chỉ cần không ấn mở, toàn bộ thanh thuộc tính không thể nghi ngờ là sẽ rõ ràng minh bạch hơn rất nhiều.

“Tốt!” Lúc này trong lòng của hắn đã đại khái hiểu ra, có lẽ thanh thuộc tính hoàn toàn do chủ ý thức của mình điều khiển ảnh hưởng.

“Như vậy, kế tiếp là Linh Xà Thân Pháp.”

Lúc trước khi hắn thực chiến thì đã cảm giác được, dung hợp thân pháp phẩm chất thấp sẽ có ảnh hưởng nhất định đối với thân pháp nguyên bản của mình.

Thế nên lúc này, trong lòng hắn ít nhiều gì cũng có vài phần chờ mong.

Sau khi bình phục tâm tình, Trương Vinh Phương tưởng tượng thấy ấn một cái vào dấu + phía sau Linh Xà Thân Pháp.

Shh.

Liên tiếp bốn điểm, cộng vào toàn bộ.

Dấu móc phía sau thân pháp nhất thời không rõ, rất nhanh vài giây sau, nó lại lần nữa rõ ràng.

“Linh Xà Thân Pháp (Phá Hạn)”.

Ầm ầm.

Vô số tin tức, cảm ngộ, và ký ức điên cuồng dũng mãnh tràn vào trong đầu Trương Vinh Phương.

Trong chớp nhoáng này, hắn tựa như đã khổ luyện Linh Xà Thân Pháp hơn mười năm, từ lúc ban đầu, đến Phá Hạn.

Không chút bỏ sót, mỗi đêm mỗi ngày.

Trong phòng.

Cơ bắp toàn thân hắn run rẩy kịch liệt, nhúc nhích.

Áo bào rộng thùng thình cố tình thay đổi cũng không che giấu được cơ bắp vặn vẹo kịch liệt.

Rất nhanh, mắt trần có thể thấy được hai chân của Trương Vinh Phương phồng lên.

Một mảnh sợi cơ bắp dài hẹp cấp tốc phồng lớn, trở nên cứng cáp hơn.

Các nhóm cơ bắp nhỏ không được thân pháp rèn luyện trước đó, lúc này cũng đang nhanh chóng nứt ra và khép lại, càng ngày càng tráng kiện cứng cỏi.

Trương Vinh Phương rõ ràng cảm giác được, Linh Xà Thân Pháp tựa như một sợi thừng linh hoạt, xâu toàn bộ ba loại bộ

pháp Bát Bộ Cản Thiền, Long Xà Đề Túng thuật, cùng với Mê Yên Bộ lại với nhau.

Lúc này ở trong đầu hắn tất cả bộ pháp đều loại bỏ bộ phận dư thừa rườm rà, hình thành nên một môn cước pháp khinh công thích hợp với bản thân hắn nhất.

Biến hóa như thế kéo dài tới đủ nửa canh giờ.

Cho đến khi cơ thể triệt để an tĩnh lại, Trương Vinh Phương mới chậm rãi trợn mắt, thở dài một hơi.

Hắn cúi đầu nhìn hai chân của mình.

Hai chân vốn thon dài cường tráng, lúc này lại trở nên to thêm một vòng, phần bắp đùi kia gần như là thô bằng một thùng nước nhỏ.

"Quá rõ ràng rồi…"

Hắn nhíu mày, lấy ra một bộ trường bào hoàn toàn che hai chân mình lại.

"Xem ra một đoạn thời gian rất dài sau này đều chỉ có thể mặc trường bào thôi."

Sự biến hóa của hai chân mang tới là sự tăng trưởng lực lượng sức bật rõ ràng.

Sức bật đề cao, đại biểu cho tốc độ bạo phát trong cự ly ngắn tăng lên.

Trương Vinh Phương nhẹ nhàng hít khí, dưới chân bỗng nhún.

Vụt!

Bóng hắn cấp tốc vọt tới trước, giẫm lên mặt tường cạnh giường rồi xoay người giữa không trung quay về chỗ cũ.

Toàn bộ hành động im hơi lặng tiếng, tốc độ còn nhanh hơn trước kia khoảng ba phần mười.

Tới trình độ của hắn, tốc độ một phát bạo tăng lên ba phần mười, sự tăng mạnh ấy quả là như bật hack vậy.

"Thế không phải ta đang bật hack à?" Trương Vinh Phương bỗng nhiên bật cười.

"Tốc độ trước đó của ta cũng đã có thể so sánh với cao thủ khinh công Ngũ Phẩm bạo phát. Hiện tại, e là còn khoa trương

hơn.”

Lúc này, hắn ở trong phòng bắt đầu thích ứng với thân pháp được tăng mạnh và võ công dung hợp còn lại.

Nếu phối hợp giữa các võ công không thích đáng, tiết tấu không đúng, thứ nó mang tới rất có thể không phải thực lực tăng lên mà là giảm xuống.

Thế nên phối hợp như thế nào cũng là một vấn đề.

Tốc độ càng nhanh, thân pháp nhanh, chiêu thức công thủ càng cần phải càng đơn giản hoá.

Bởi vì tốc độ quá nhanh, hoàn toàn không có thời gian làm chiêu thức phức tạp.

Trong tình huống tốc độ có sự chênh lệch lớn, rất nhiều chiêu số loại đánh lừa cũng có thể hoàn toàn hủy bỏ, toàn bộ đổi thành tư thế tụ lực nhanh chóng.

Chương 189: Dọn ra ở ngoài

Cho đến xế chiều chạng vạng, hắn mới đi ra từ trong phòng.

Các đội viên Đội Chín không có ai ở đây cả.

Vừa lấy được một số tiền ngoài ý muốn, hẳn là cả đám đều đi ăn mừng.

Trương Vinh Phương thản nhiên đi ra tiểu lâu, chào hỏi với mấy vị đội trưởng còn lại. Hắn đi hướng cửa lớn của Hình Ngục bộ.

"Trương Ảnh đội trưởng dừng bước."

Bỗng một giọng nói vang tới.

Trương Vinh Phương đưa mắt nhìn qua thì thấy tổng đội Trương Hướng Dương và một văn sĩ trung niên để râu dài ba tấc cùng đi về phía mình.

"Bái kiến tổng đội." Trương Vinh Phương vội vàng hành lễ.

"Hiện giờ Trương đội qua tuổi hai mươi, nhà không có gia trưởng, hẳn là đang một thân một mình ở đây đúng không?" Trương Hướng Dương cười hỏi.

"Không, hiện giờ thuộc hạ đang ở đội của của Đội Chín."

Đội cư chính là tiểu lâu của Đội Chín kia.

"Vậy thì không được, vì sao không tự mình ở bên ngoài? Đội cư chỉ dùng để ở khi đến nhiệm vụ phong bế thôi, trong đó làm gì có cảm giác của nhà?" Trương Hướng Dương cười nói.

Văn sĩ trung niên bên cạnh hắn ta thì mỉm cười quan sát Trương Vinh Phương, cũng không nói chuyện.

Trương Vinh Phương bị văn sĩ kia nhìn đến rùng cả mình, có chút không được tự nhiên.

"Đại nhân nói chí phải, thuộc hạ cũng đang suy nghĩ có nên đi ra ngoài ở một mình hay không, chỉ là mấy căn nhà bên ngoài ấy, muốn mua thì vẫn còn hơi mắc."

"Lấy bổng lộc hiện giờ của ngươi, hẳn là không thành vấn đề. Huống hồ, bây giờ ngươi chuyển chính thức, cũng có thể rất

nhanh sẽ có người tới tìm ngươi.” Trương Hướng Dương cười nói.

Trương Vinh Phương nghe vậy có chút không hiểu.

Nhưng vẫn tùy ý hàn huyên vài câu với tổng đội rồi cùng ra ngoài rời khỏi.

Dựa theo sinh hoạt cũ, hắn lại đi qua chỗ Vương Bố Đức học tập phù pháp.

Chẳng qua hiện nay hắn đã nắm giữ chi tiết cơ bản của phù pháp, giao dịch của hai người sắp xong xuôi.

Loại võ học thượng thừa như vậy, phải dạy theo kiểu tay cầm tay, nhưng chỉ cần nắm giữ chi tiết rồi luyện tập lại, sau đó là có thể tự Nhập Môn.

Tới chạng vạng.

Khi sắp tập hợp tuần trị, Trương Vinh Phương bỗng nhiên nghĩ đến đề nghị mình dọn ra ngoài ở của tổng đội Trương Hướng Dương nhắc tới trước đó.

Dọn ra ngoài ở, đúng là tiện hơn rất nhiều.

Nhiều khi, hắn thậm chí ngay cả luyện võ lớn tiếng chút thôi đều lo lắng bị những người khác phát hiện.

Buổi tối ra vào cũng khá là bất tiện, còn phải tạo quan hệ tốt với đội trông coi nữa.

Mà bây giờ, hắn đã là chính đội trưởng, thời gian phát biểu buổi sáng hoàn toàn có thể tự sắp xếp. Thậm chí có thể xóa luôn.

Dù sao chỉ cần buổi chiều tập hợp tuần trị một chuyến là được.

Lúc này, hắn đi đến phòng môi giới của dân trong nghề hỏi về giá cả thị trường.

Phòng ốc tới gần Hình Ngục bộ, căn rẻ nhất cũng phải mấy trăm lượng, hơn nữa vị trí còn không tốt cho lắm.

Nhưng nếu thuê thì rẻ hơn.

Một năm cũng chưa tới mười lượng.

Hắn cấp tốc tìm một phòng có tiểu viện, toàn bộ cộng lại ước chừng hai trăm mét vuông, tiền thuê một năm tám lượng.

Phòng ốc ở đằng sau của Hình Ngục bộ, cách cửa hông cũng chỉ tầm trăm mét.

Thuê được nơi ở xong, Trương Vinh Phương cấp tốc chuyển hành lí linh tinh tới đây.

Với tư cách là chính đội trưởng, chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng, hơn mười đội viên nhất thời đều "khẳng khái" tương trợ.

Chưa tới mười lăm phút đã dọn xong toàn bộ.

Trong mấy ngày kế tiếp, Hình Ngục bộ không ngừng xuất động, khắp nơi tập nã cứ điểm tổ chức gọi là "Hải Long".

Trương Vinh Phương dẫn đội cũng xuất động hai lần, toàn bắt và giải quyết đều là mấy tên côn đồ tới Nhập Phẩm cũng không tính, thành viên tầng dưới chót bang phái.

Luyện võ đừng xem người trong nha môn quan phủ nhiều, hai bên Đạo Phật cũng nhiều, nhưng trên thực tế Nhập Phẩm không phải một chuyện dễ dàng.

Người bình thường nếu như không có thiên phú dị bẩm, chí ít cần mười năm trở lên tận lực bồi dưỡng. Thì ra là hoàn toàn tách rời sinh sản, chỉ tiêu hao bồi dưỡng hình thức.

Còn cần có lão sư giáo dục, các loại tẩm bổ khí huyết gì đó không ngừng cung ứng.

Còn cần người tập võ bảo trì nghị lực bền lòng.

Thế nên, đa số người tập võ chân chính đều có gia cảnh không kém.

Mà thành viên bang phái khổ lực tầng dưới chót, phần lớn là lớn tuổi hơn chút, có thể kiếm tiền rồi, mới có tư cách và rảnh rỗi luyện một chút.

Loại người này bỏ qua điều kiện thời gian tốt nhất để tập võ, đa số không thể Nhập Phẩm, cùng lắm luyện đến Rèn Gân.

Người Trương Vinh Phương bắt phần lớn là loại người này.

Mà toàn bộ Đàm Dương, người như vậy là tuyệt đại đa số.

Cứ như vậy, thời gian nhoáng lên đã qua một tuần.

*

Két…

Cửa lớn của tiểu viện bị nhẹ nhàng đẩy ra.

Trương Vinh Phương hoạt động hai tay, người mặc trường bào đồ tiện màu đen viền đỏ, che khuất hai chân vô cùng cường tráng.

Không khí sáng sớm có chút lạnh lẽo, mang theo một tia ẩm ướt.

Chương 190: Lợi dụng

Ngoài cửa là phố chợ đêm một mảnh sạch sẽ.

Dựa gần quảng trường của Hình Ngục bộ đa số đều tương đối phồn hoa, sống về đêm rất phong phú.

Thời gian an tĩnh duy nhất cũng chính là lúc sáng sớm.

Xe rác quét tước vệ sinh, được bọn nô lệ Khu Khẩu kéo thỉnh thoảng vừa đi vừa nghỉ.

Trước mấy tiểu viện cũng có hạ nhân đang dùng cành liễu dính nước vẩy ra bên ngoài, tựa như là đang trừ tà.

Trên lối đi bộ bên phải, trước cửa một bãi tắm công cộng đã có hai đứa trẻ đang giúp cọ rửa thùng tắm.

Hai đứa trẻ ăn mặc rách rưới, ống quần trên người cũng bị làm ướt không ít, xem khuôn mặt cũng có chút tương tự, đoán chừng là người thân.

Bên kia, một thiếu phụ dắt một đứa bé hai đuôi ngựa chậm rãi ôm bụng đi qua một bên.

Đứa bé cầm trong tay một cái trống bỏi, không ngừng lắc tới lắc lui, phát ra tiếng vang.

Thu tầm mắt lại, thần kinh một mực căng thẳng trong khoảng thời gian này của Trương Vinh Phương, cũng hơi buông lỏng.

Thứ hắn vẫn luôn theo đuổi, không phải là cuộc sống yên tĩnh như thế sao?

Đáng tiếc… sự bình tĩnh như vậy là cảnh giả, là bọt biển vừa chạm vào đã bể ngay.

Đi theo con phố một đoạn, hắn dừng lại trước một sạp bán bánh rán, mua ba cái làm bữa sáng.

Cầm trong tay vừa đi vừa ăn, chỉ là, chờ hắn trở lại trước cửa viện mình, thì lại dừng bước lại.

Trước cửa viện, một lão giả gầy còm khoác áo bào đen đang đứng.

Lão xoay người, mặt hướng Trương Vinh Phương, nhẹ nhàng gỡ xuống mũ đấu bồng đen trên đầu.

“Trương đội, mấy ngày không gặp. Trông ngươi sống không tệ nhỉ.”

Trương Vinh Phương dừng bước, sự ôn hòa trên mặt chậm rãi biến mất.

Người đến rõ ràng là đại trưởng lão Hắc Thập Giáo mấy ngày trước đây hắn suýt chút nữa giết chết, Ba Tát Lý.

Bên cổ của đối phương vẫn còn băng bó vết thương phía trước.

“Không nghĩ tới là đại trưởng lão đích thân tới, thế nào? Muốn báo thù à?”

Chỗ Trương Vinh Phương ở cách Hình Ngục bộ chỉ có trăm mét, một khi động thủ, Ba Tát Lý và mấy người sau lưng lão không có ai thoát được rồi.

“Làm sao có thể. Lão hủ qua đây, chỉ là muốn nhắc một câu cho Trương đội tỉnh lại mà thôi.” Mặt Ba Tát Lý không đổi sắc.

Lão tiến lên đi tới gần.

Cho đến cách Trương Vinh Phương chỉ còn chưa đến nửa mét, lão mới dừng lại.

“Gần đây hình như Hải Long đang tìm hung thủ vu oan cho bọn chúng đấy… Khà khà, rốt cuộc là kẻ nào?

Là ai vu oan giá họa cho Hải Long, phế đi tiểu thư ngàn vàng của Lâm gia… Thủ đoạn này, thật đúng là lợi hại nhỉ…”

Đồng tử Ba Tát Lý chuyển động, mang theo ý cười băng lãnh nhìn chằm chằm Trương Vinh Phương.

“Ngươi nói đúng không? Trương Ảnh Trương đội trưởng buổi tối làm bộ đi kỹ quán, nhưng vẫn luôn không biết tung tích…”

Trên mặt đường sáng sớm.

Bên cạnh có hai người đứng đó, một thanh niên một lão giả, một bên còn có hai hộ vệ áo đen đi theo.

Nhìn bên ngoài thì giống như là trưởng giả ra ngoài tản bộ, tùy ý trò chuyện tán gẫu với thanh niên ven đường.

Trên mặt lão giả mang theo nụ cười mỉm, trên mặt thanh niên thì mang vẻ trầm tư.

Nhưng trên thực tế, bầu không khí giữa hai người lạnh lẽo hơn người bình thường tưởng tượng nhiều.

“Lời ấy của lão trượng là ý gì?” Sắc mặt Trương Vinh Phương nghi hoặc, lập tức bật cười: “Sợ không phải là tuổi già hóa điên đấy chứ? Lâm gia, Hải Long, chậc chậc, thế lớn quá nhờ, lấy ra đè một tiểu nhân vật phẩm cấp thấp nhỏ con như ta, có phải là đã hơi quá rồi không.”

Ba Tát Lý bật cười.

“Lão hủ đang nói cái gì, Trương đội hẳn là rõ ràng nhất. Nếu muốn lão hủ không nói ra, thật ra rất đơn giản.

Hẳn là Trương đội cũng rõ ràng, trong tình huống hiện tại, nếu như lão hủ giao hành tung của ngươi cho Lâm gia hoặc là Hải Long thì sẽ là kết quả gì.

Bây giờ Hải Long và Lâm gia lại giống như là điên rồi đấy.”

Trương Vinh Phương mặt không đổi sắc.

“Thú vị đấy. Vì sao lão trượng không thử một lần xem, vô cớ hãm hại vu oan một quan phủ chính chức thì sẽ có tội gì?”

Trong lúc nhất thời hai người đều không lên tiếng nữa, chỉ nhìn thẳng vào nhau.

Đủ mấy phút sau.

Ba Tát Lý mới chậm rãi gật đầu.

“Tốt, không hổ là tên hung ác có thể bắt kèm lão hủ xông ra trùng vây. Xem ra Trương đội vẫn không rõ, vì sao Hắc Thập Thánh Giáo ta dám triệu tập nhiều người như vậy vây quanh các ngươi.

Được rồi, hôm nay lời nên nói cũng đã nói đủ rồi. Nếu như Trương đội nghĩ thông suốt, không ngại sau này tới nơi đây tìm ta.”

Hắn vươn tay, đưa qua một tờ giấy.

Trương Vinh Phương cười tiếp nhận, nắm tờ giấy cách ống tay áo, mở ra nhìn một cái.

Số 19 phố Minh Hải trấn Đông Phượng.

“Được rồi, nếu Trương đội nghĩ thông suốt thì nhanh chóng tìm tới địa chỉ này đi. Tốt nhất là qua đây trước ngày 11. Lão hủ nhớ kỹ, vào ngày 10, hình như có một nhiệm vụ truy tra đào phạm được phân phối cho Cửu đội thì phải.

Chương 191: Không đơn giản

Lão hủ hi vọng Trương đội có thể nghiêm túc phụ trách, tỉ mỉ điều tra từng người hiềm nghi một. Bảo đảm cho sự an toàn của từng người vô tội. Đặc biệt là tín đồ thành kính của Hắc Thập Thánh Giáo ta."

Trương Vinh Phương cũng nhận được an bài nhiệm vụ, chỉ là người vô tội chó má gì chứ, trong người vô tội căn bản không có tín đồ của Hắc Thập Giáo gì hết.

Ngược lại là trong mấy tên đào phạm bị truy bắt thì có một kẻ thuộc Hắc Thập Giáo.

Rất rõ ràng, lão hồ ly này là muốn đến lúc đó hắn cố ý nhẹ tay, âm thầm hiệp trợ người nọ thay đổi thân phận, lặng lẽ thoát đi.

Nói dứt lời, Ba Tát Lý không ở lại nữa, vỗ nhẹ lên bên ngoài cánh tay của Trương Vinh Phương rồi mỉm cười xoay người, mang theo hai người thong dong rời đi.

"Lão trượng yên tâm, đến lúc đó bản quan nhất định sẽ chấp pháp theo lẽ công bằng, không buông tha cho một người xấu nào, cũng sẽ không trách oan một người tốt nào."

Trương Vinh Phương bỗng trầm giọng hồi đáp.

Ba Tát Lý không quay đầu lại, tựa như là không nghe thấy, leo lên một chiếc xe ngựa rời khỏi.

Trương Vinh Phương không có ở lâu, xoay người trở lại trong viện.

Hắn không nghĩ tới mình mới giấu diếm vài ngày mà đã bị người nhìn chằm chằm vào, tới cửa uy hiếp rồi.

Nếu không phải chức vụ của hắn có lẽ còn hữu dụng, sợ rằng lão già đáng chết kia đã trở mặt tại chỗ, thậm chí có thể không thèm đến đây, trực tiếp công khai luôn.

Trương Vinh Phương đứng ở trong viện, ánh mắt lướt qua cửa buồng rơi lên Ly Thương treo trên tường.

Một khi chuyện của hắn thực sự bị công khai ra ngoài, hai thế lực Lâm gia và Hải Long tuyệt đối không phải hắn của hiện tại

có thể ứng phó được.

Ít nhất là hiện tại không có cách nào.

Kế hoạch ban đầu và quy hoạch của hắn, đều vì tình huống đột ngột phát sinh này mà làm cho rối loạn.

*

Trên xe ngựa.

Tay Ba Tát Lý nắm lấy quải trượng, mặt mỉm cười nhìn cảnh đường phố lui về phía sau ngoài cửa sổ.

Một chút tơ liễu tung bay, theo gió thổi vào thùng xe, ngày bình thường những thứ đáng ghét này luôn luôn khiến cho xoang mũi của lão không khỏe, nhưng lúc này, tâm trạng của lão lại thoải mái không ít.

"Trưởng lão, tên Trương Ảnh đó thật sự là kẻ vu oan cho Hải Long, gây xích mích với Lâm gia à?" Trong xe, tên phụ trách hộ vệ còn lại không nhịn được ra tiếng hỏi.

"Ta không biết." Ba Tát Lý khẽ lắc đầu: "Kỹ quán hắn đi hầu như đều không giống nhau, mà kỹ quán một chuyến này, toàn bộ Đàm Dương chỉ có ba đến bốn phần mười là của chúng ta trông giữ, ai biết mỗi ngày hắn đi những nơi nào khác?

Có điều, người của chúng ta tra ra được buổi tối hắn ra ngoài, có một lần rõ ràng không có đi kỹ quán, trái lại làm bộ đi qua đó."

"Vậy sao ngài vẫn còn…?" Người kia nhất thời ngạc nhiên.

"Trong lòng không có quỷ, cần gì phải sợ mấy lời ta vừa nói kia chứ?" Ba Tát Lý cười nói: "Lời ta mới vừa nói kia, chỉ cần hắn thực sự lo lắng Lâm gia và Hải Long thì nhất định sẽ đi vào khuôn khổ.

Mà hắn đi vào khuôn khổ, đáp ứng yêu cầu của ta thì đại biểu cho trong lòng của hắn có chuyện.

Cứ như vậy, cho dù tên Trương Ảnh không phải là người phế bỏ Lâm Kỳ Tiêu, thì cũng tuyệt đối có liên quan tới kẻ đó.

Đến lúc ấy, chúng ta giao phần tình báo này cho Lâm gia và Hải Long thì không chỉ lấy được chút đồ như thế."

“Thế nhưng, ngài cũng không cần phải tự mình qua đây chứ…” Hộ vệ kia nuốt nước miếng một cái. Không biết là bị sự đa mưu túc trí của trưởng lão hù đến, hay là có suy nghĩ gì khác nữa.

“Tự mình qua đây chỉ là hứng thú nhất thời. Dù sao tên Trương Ảnh đấy trông không đơn giản cho lắm, những người khác chưa chắc có thể nói chuyện thỏa đáng được như thế… Người này can đảm hơn người, hữu dũng hữu mưu, không phải tên dễ để bị lừa.” Ba Tát Lý đơn giản nói.

Hai người bên cạnh này đều là thân tín của lão, là cốt cán lão hi vọng bồi dưỡng tốt rồi thì có thể thả ra bên ngoài được. Có điều hiện tại xem ra, vũ lực hai người này coi như tạm được, đầu óc lại có chút không đủ dùng…

Không tự chủ được, lão bỗng nhiên nghĩ đến Trương Ảnh, nếu như hai người này đều giống như Trương Ảnh, vậy thì mình không cần phải đích thân làm mọi chuyện rồi…

“Lúc này đây phải nhanh chóng lên, bằng không đợi trú quân Linh đình rảnh tay rồi, cuộc sống của chúng ta sẽ không dễ chịu lắm đâu.”

Trong cái võng được bện ra khắp cả cái Đàm Dương, Hắc Thập Giáo làm càng lúc càng lớn, đã khiến cho mặt trên mất hứng.

Nhiệm vụ lần này, khiến Cửu đội trực tiếp ra tay tàn sát chỉ là một lần gõ.

*

Lúc ban đêm.

Trương Vinh Phương dẫn đội tuần tra trở về, không có phát biểu mà trực tiếp tuyên bố giải tán luôn.

Gần đây Đàm Dương có hơi kỳ quái.

Bên nha môn quan phủ, tầng lớp cấp cao như hình ngục trưởng Hình bộ trưởng chờ đều đang phối hợp với đám người châu đốc truy tra cái gì đó.

Chương 192: Trả giá

Chuyện Lâm gia và Hải Long hình như không phải lựa chọn đầu tiên để bọn họ truy tra. Trái lại việc này cơ bản đều đặt trên người bộ phận các cấp trung hạ.

Trương Vinh Phương tuần tra vài ngày liên tục, đều có thể nhìn ra được là đã có trú quân quan binh võ trang đầy đủ vào thành tuần tra trên đường phố.

Có vài nơi thỉnh thoảng còn có thể thấy được vết máu để lại, chưa bị tẩy rửa hết.

Bên ngoài Đàm Dương, tin tức Thất huyện khởi nghĩa không ngừng truyền đến, trú quân bên kia phối hợp với quân đội, quanh thân đã không ngừng giao chiến với nghĩa quân, chiến sự trong lúc nhất thời lại có thể có trạng thái giằng co.

Trong Cửu đội cũng có hai người bởi vì trong nhà có thân thích ở bên Thất huyện, nên lâm thời xin nghỉ đi về nhà.

Đẩy cửa phòng ra cái két.

Trương Vinh Phương đi tới trước nguyện luân Ly Thương, nhẹ nhàng gỡ nó xuống.

Hắn chần chờ một chút, lại đặt nó về lại.

Trước khi chưa nắm giữ Nguyện Luân Công Phá Hạn, hắn không có ý định dùng vũ khí này.

Trái lại dùng chủy thủ đoản kiếm khắp nơi đều cực kỳ hay gặp càng không dễ dàng bại lộ.

"Đáng tiếc, đao khiên trước người kia sắc bén lạ thường, nếu trước đó có thể mang đi cùng thì tốt thật."

Trương Vinh Phương thở dài, lại nghĩ tới uy hiếp của lão già Ba Tát Lý của Hắc Thập Giáo kia.

Tuyệt đối không thể bại lộ bản thân mình được.

Đây là ranh giới cuối cùng của hắn.

Vấn đề bây giờ là, nếu Ba Tát Lý dám qua đây uy hiếp hắn, thì đại biểu cho chuyện này không chỉ có mỗi mình lão ta biết

được.

Nói cách khác, cho dù lão ta đã chết đi, chuyện này chắc chắn sẽ có không ít người truyền ra ngoài.

Đến lúc đó, dưới sự áp bách của hai thế lực Lâm gia và Hải Long, mình chỉ có thể đào vong, thậm chí còn có thể sẽ bị tra ra tẩu tử Dương Hồng Diễm nữa. Khiến cho nàng bị liên lụy.

Mấy ngày nay, Trương Vinh Phương không hề dám tới vấn an tẩu tử chính là nguyên nhân này.

Hắn vì sự bức bách của sinh tồn, phải đắc tội hết phiền phức này tới phiền phức khác.

Mà một khi hắn bị người ta phát hiện ra có quan hệ với tẩu tử Dương Hồng Diễm, đến lúc đó…

Dương gia tuyệt đối sẽ bị kẻ địch lấy ra làm công cụ uy hiếp hắn.

Tựa như giờ khắc này.

Dưới ánh trăng, sắc mặt Trương Vinh Phương âm trầm đến đáng sợ.

Đây cũng là trả giá cho việc lén lút làm chuyện xấu.

Ngay từ đầu hắn đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi thật sự bị người lấy nó ra áp chế, hắn mới hiểu được, thủ đoạn ngầm tiện lợi tới đâu, phản phệ nó mang tới sau này nghiêm trọng tới đó.

Hắn đi tới đi lui trong phòng, lo lắng sợ mình bại lộ, lo lắng sợ liên lụy đến tẩu tử, lo lắng sợ thân phận chân chính của mình bị công khai, lo lắng nỗ lực lâu như vậy của mình hoàn toàn uổng phí.

Tầng tầng lo lắng, khiến sự áp lực và lo nghĩ trong lòng của hắn càng ngày càng nhiều.

“Xem ra… chỉ có thể đáp ứng lão già kia, phối hợp với lão ta trước. Chờ sau này lại nghĩ cách nghịch chuyển…”

Trương Vinh Phương buồn khổ trong lòng.

Đại Linh này đè nặng tầng tầng lớp lớp, hơi nỗ lực một chút thấy được chút hy vọng, hôm nay lại bị phiền phức mới quấn lấy.

Vô cùng vô tận, vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Tới bao giờ mới là kết thúc đây?

Mở cửa sổ ra, hắn nhìn một nửa vầng trăng treo trên bầu trời.

“Ta chỉ muốn an an ổn ổn sống một cuộc đời mình mong ước… thế nhưng cuộc sống, hình như hoàn toàn không để lại đường đi cho ta.”

Xuất thân Man Nho phong kín con đường tăng tiến.

Không có tăng tiến, là không thể tiến vào giai tầng xã hội an toàn.

Trương Vinh Phương thở dài một tiếng, cuối cùng vẫn đóng cửa sổ trở lại bên giường.

Bất kể nói thế nào, có thể qua được ngày nào thì tính ngày đó đi.

Nếu Ba Tát Lý kia tự mình qua đây nói chuyện, vậy thì có nghĩa là đối phương cần hắn, muốn lợi dụng hắn.

Bằng không lão đó hoàn toàn không cần phải nói với hắn nhiều như vậy, trực tiếp mật báo là có thể đẩy hắn vào chỗ chết.

Cởi quần áo xuống, Trương Vinh Phương nằm thẳng ở trên giường, nhắm mắt lại.

Đây là trả giá cho việc trước đó hắn làm việc không đủ viên mãn. Thậm chí cho tới bây giờ, hắn vẫn không biết được rốt cuộc là mình đã bại lộ ở khâu nào.

Trong lòng buồn khổ, thời gian dần qua hắn cảm thấy buồn ngủ, rơi vào mộng đẹp.

*

Lúc nửa đêm.

Soạt.

Trương Vinh Phương bỗng nhiên ngồi thẳng dậy, đứng lên từ trên giường.

“Không sai biệt lắm…” Hắn đưa mắt nhìn đồng hồ nước bên tường, khoảng hai giờ mười lăm khuya.

“Haizz…” Hắn thở dài một tiếng, đứng dậy bắt đầu mặc vào từng lớp quần áo.

Lần này Ba Tát Lý thật sự đã hù dọa được hắn.

Một khi chuyện hắn động thủ nhóm lửa bộc lộ ra ngoài, kết quả tuyệt đối sẽ cực kỳ khốc liệt.

Trương Vinh Phương ngồi bên giường nghĩ mãi vẫn không thể nghĩ ra một biện pháp tốt.

“Việc này, rốt cuộc nên làm thế nào cho phải đây…”

Hắn đứng lên, đi qua đi lại trong phòng .

Chương 193: Thâm nhập giáo đường Thánh La

“Rốt cuộc…”

“Rốt cuộc nên làm như thế nào, mới có thể giết chết Ba Tát Lý cùng tất cả người biết chuyện đây?”

Hắc Thập Giáo quá nhiều người, nhỡ đâu để lọt mất một tên thì đều là tai họa.

Mà đến cùng thì Ba Tát Lý đã nói toàn bộ tin tức cho bao nhiêu người, không có ai biết được.

Hắn cũng không thể phá hết toàn bộ Hắc Thập Giáo đi?

Hơn nữa, con người Ba Tát Lý này, ngày bình thường không có chỗ ở cố định, thường xuyên di chuyển nơi ở.

Để đề phòng bị người khác ám sát, bất cứ lúc nào bên cạnh lão ta này đều mang không ít người bảo vệ.

Lần đầu tiên trước đó bị hắn ra tay bất ngờ đắc thủ, không có nghĩa là lần thứ hai lần thứ ba, đối phương vẫn buông lỏng như vậy.

Muốn tra người này, trước hết phải biết lão bất tử kia ở đâu đã?

Giờ phút này Trương Vinh Phương khắc sâu cảm nhận được tầm quan trọng của tình báo.

Đầu năm nay, đối thủ dễ đối phó như Mễ Bang huyện Hoa Tân trước đây thực sự không nhiều lắm…

Lập tức, cuối cùng hắn không có cách nào nhẫn nại được. Bất kể như thế nào, cứ hành động trước rồi hãy nói.

Nhỡ đâu giết được lão già kia, rồi lại giết thêm một vài người xung quanh mà không có chuyện gì thì sao?

Con người luôn luôn có tâm lý may mắn.

Trương Vinh Phương cũng giống vậy, thế nên hắn quyết định trước hết đi giết một lần thử xem. Dù sao chưa chắc có người sẽ tra ra được người hạ thủ là hắn.

Đây là chỗ tốt khi vẫn luôn giấu kín thực lực.

Hắn cấp tốc thay quần áo đi đêm, bên ngoài khoác thêm một cái áo khoác, bịt khăn che mặt, cất một thanh đoản kiếm nhẹ nhàng nhảy ra từ cửa sổ lẻn ra bên ngoài, vô thanh vô tức biến mất ở trong bóng tối của đêm đen.

Ban đêm ở thành Đàm Dương nhìn như đèn đuốc sáng trưng, thực ra nơi thật sự náo nhiệt chỉ có con đường chứa các tửu phường sòng bạc kỹ quán nhạc quán.

Các đường quận còn lại sớm đã tắt đèn, phần lớn mọi người đều đã đi ngủ.

Muốn tra được tin tức nơi ở của Ba Tát Lý trong thành Đàm Dương, nơi duy nhất chính là cứ điểm Hắc Thập Giáo ở trong thành – giáo đường Thánh La pháp.

Hắc Thập Giáo là một thành phần giáo pháp khá phức tạp, bọn họ không giống với Thập Tự Giáo chính tông tại nước ngoài, tín ngưỡng của họ không phải là Thượng đế, mà là một thứ chân thần gọi là Thập Nghiệp Thiên.

Thập Nghiệp Thiên được đại biểu là mười loại tội nghiệt trong nhân sinh và con người phải đối mặt.

Trong giáo lý của Hắc Thập Giáo, chỉ khi thờ phụng Thập Nghiệp Thiên, mới có thể từ đó mà tìm thấy phương pháp chuộc lại tội nghiệt của bản thân mình.

Cho nên trong Hắc Thập Giáo có không ít người đã từng có trải nghiệm phạm tội.

Thậm chí rất nhiều người trong đó vốn là phạm trọng tội hoặc tái phạm.

Trương Vinh Phương tìm tới giáo đường Thánh La pháp, chính là cứ điểm tổng bộ thật sự của Hắc Thập Giáo trong thành Đàm Dương.

Ban đêm.

Tòa giáo đường Thánh La là một khối kiến trúc màu trắng có hình chữ công (工), nó phản xạ ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt dưới ánh trăng.

Cây thánh giá cao chót vót trên nóc tòa được mạ một lớp bạc thật trên bề mặt, lúc này lại càng phát xạ ra ngân quang sáng hơn nữa.

Bên ngoài giáo đường có từng đội từng đội hộ vệ với dáng người cường tráng và râu quai nón đang không ngừng đi qua đi lại tuần tra.

Những hộ vệ râu quai nón này mặc áo đen, đội khăn trùm đầu, cầm một thanh trường côn thô to trong tay, tay kia không mang vũ khí nhưng lại đeo găng tay bằng da cứng có khảm nạm kim loại giống như vàng.

Đứng từ xa nhìn lại giáo đường lại có thể nghe được từng tiếng tụng kinh mơ hồ truyền tới.

Trương Vinh Phương giống như là cự mãng trong bóng tối, hắn lặng yên không tiếng động mà lướt qua từng góc tối.

Hắn không để ý đến các hộ vệ tuần tra bên ngoài, mà là cắm năm ngón tay vào vách tường, mạnh mẽ dùng Ưng Trảo Công đào ra một lỗ thủng để mượn lực trên mặt tường cứng rắn bóng loáng.

Soạt!

Hắn nhảy lên một cách nhẹ nhàng, nhảy từ vách tường vào bên trong.

Sau khi đáp xuống, mấy con chó săn trông coi lập tức ngửi được mùi người, sủa loạn về phía hắn.

Nhưng không chờ cho chúng nó sủa thêm quá nhiều, Trương Vinh Phương nhanh chóng lóe lên mấy bước, tiến vào góc chết của các hộ vệ đi tuần tra, kề sát cả người vào mặt tường nằm trong bóng tối của giáo đường.

Không chờ thêm mấy giây nữa, một tay hắn vừa luồn vào trong khe cửa, dùng Ưng Trảo Công cường hãn tập trung lực vào ngón tay, lập tức có thể trực tiếp móc ra một cái lỗ trên khóa cửa.

Cánh cửa cạch một tiếng rồi mở ra, bóng người hắn lóe lên, Trương Vinh Phương đã bước vào trong rồi.

Hắn trở tay đóng cửa lại, quét mắt nhìn các bức tường, trên đó treo một loạt áo bào đen có mũ trùm mà các giáo đồ sử dụng.

Hắn lấy xuống một chiếc, Trương Vinh Phương khoác lên người mình, cởi khăn che mặt ra, cúi đầu đi vào bên trong.

Chương 194: Trưởng Lão đang ở đâu?

Nếu như Ba Tát Lý vẫn còn ở trong thành, vậy thì nơi mà lão có thể ở lại nhất chính là chỗ này.

Tối thiểu Trương Vinh Phương chưa phát giác được lão già đáng chết kia đã lớn một bó tuổi như thế rồi, còn có hứng thú vui chơi ở kỹ quán nhạc lâu.

Mà cho dù không có ở trong này, không chừng vẫn sẽ tìm được người biết rõ tung tích của Ba Tát Lý ở trong này.

Sau khi đi vào cửa sẽ dẫn đến một đường hành lang xám trắng, hai bên treo những tấm thảm có hoa văn màu nâu và các bức họa.

Trương Vinh Phương đi thẳng vào trong, rất nhanh hắn đã gặp được một người phục vụ đang bưng khay bạc.

Người phục vụ có nước da ngăm đen, trắng hơn người da đen nhưng lại đen hơn người da vàng.

Người kia nhìn thấy hắn đang đi thẳng tới, người kia sững sờ, có vẻ như người kia phát hiện cái gì đó, lập tức há miệng muốn kêu to.

Chỉ là không đợi đến lúc người kia kêu ra tiếng đã chợt thấy hoa mắt.

Người phục vụ cảm thấy cổ họng mát lạnh, ngụm khí trong khí quản xen lẫn với huyết dịch tuôn ra ngoài.

Hắn sợ hãi vô lực mà ngã xuống đất, khay bạc và đồ ăn trên đĩa còn chưa rơi xuống đất, đã được Trương Vinh Phương thuận tay tiếp lấy.

Trương Vinh Phương cầm một miếng bánh ngọt làm từ sữa bò bỏ vào miệng, rồi hắn nhẹ nhàng đặt đĩa ở một bên trên mặt đất, vung vẩy cho hết máu dính trên thanh đoản kiếm, tiếp đó thong dong đi vào trong.

Thực ra nếu như đối phương không mở miệng muốn kêu to ngay lập tức, thì hắn cũng không muốn giết người.

Nhưng trên đời này làm gì có nhiều nếu như như vậy.

Đi qua hanh lang, phía bên tay phải có một căn phòng cửa đang khép hờ, trong đó đang thấp thoáng truyền ra tiếng nói chuyện nhỏ bé.

Chỉ là âm thanh này hoàn toàn không phải là ngôn ngữ mà Trương Vinh Phương có thể nghe hiểu, mà là ngôn ngữ nội bộ riêng biệt trong Hắc Thập Giáo.

Lãnh thổ Đại Linh bao la, lại không ngừng chinh phục dung nhập rất nhiều bộ tộc và quốc gia, mỗi một tộc quần trong dân tộc đều có một ngôn ngữ độc hữu, rất khó có thể dung hợp.

Trương Vinh Phương nhíu mày lại, trước khi tới, hắn cũng không ngờ tới chuyện này.

Nhưng bây giờ đã đến rồi, cẩn thận tìm kiếm thì chắc chắn vẫn có thể thấy một vài người nói tiếng phổ thông trong Đại Linh.

Hắn đứng ở trước cửa cẩn thận nghe ngóng, lại dừng lại. Xác định bên trong chỉ có hai người.

Cười xùy một tiếng.

Trong phút chốc, hắn đẩy cửa, trước tiên vọt vào trong, thân hình như quỷ mị chui vào phía sau màn cửa trong căn phòng đó.

Trên tấm thảm bên trong phòng, có hai tên nam nhân râu quai nón đang ngồi xếp bằng.

Hai người ngạc nhiên đưa mắt nhìn qua.

Nhưng ở cửa lại không hề có ai cả.

Lúc này, một người trong đó đứng dậy, trong miệng lầu bầu vài tiếng, muốn đóng cửa lại.

Chợt hắn nghe thấy phía sau lưng có tiếng tê tê nhỏ xíu, nên nghi ngờ quay đầu lại nhìn.

Đáng tiếc hắn không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Một bàn tay lạnh như băng bịt kín hai mắt hắn.

Đồng thời tay kia dịu dàng vuốt ve trên cổ họng hắn.

“Có biết nói tiếng Đại Linh phổ thông không?” Trương Vinh Phương thấp giọng xuống nói.

“…Có … biết! Hảo hán tha mạng!” Tên râu quai nón này phát run cả người, không dám làm ra cử động nào.

“Rất tốt.” Trương Vinh Phương thả nhẹ giọng điệu.

Sau lưng hắn, cổ tên râu quai nón khác vốn đang ngồi trên thảm đã gãy một nửa, ngã trên mặt đất không ngừng chảy máu.

Vừa rồi người này đã cố gắng phản kháng, hắn bất đắc dĩ buộc phải giết chết.

Hết cách rồi, thân thủ mấy tên này không yếu, vừa ra tay tốc độ ít nhất đã là tứ phẩm.

Trương Vinh Phương cũng chỉ bất đắc dĩ, để tránh cho bản thân không bị bại lộ thì chỉ có thể ra tay độc ác mà giết người.

Nháy mắt giao thủ với tốc độ ánh sáng, lúc này hắn mới biết được hiện tại thân thủ của minh đã mạnh bao nhiêu.

Nếu chỉ đơn thuần tính trên số lần Phá Hạn, bây giờ hắn đã được coi là cao thủ thất phẩm.

Mặc dù chỉ có một môn võ học thượng thừa, lại là Hồi Xuân Tịnh Thì Phù điển mà Đạo Giáo dạy.

Nhưng chung quy biên độ tăng bảy lần Phá Hạn của hắn mạnh mẽ hơn xa so với tứ phẩm.

Thật ra trong chốn võ lâm ở thế giới này, một phẩm cần tu luyện ít nhất là ba năm. Thất phẩm có nghĩa là người này đã khổ công từ mười đến mười tám năm.

Mà những người có thể khổ tu võ học hai mươi tám năm, đạt tới thất phẩm, thì bất luận là ở trong thế lực nào cũng tuyệt đối là cấp cao.

Cho dù biên độ tăng phẩm cấp càng về sau càng yếu hơn, nhưng chiến lực vẫn là chuyện xa mà người bình thường không thể với tới.

“Bây giờ, trả lời câu hỏi của ta.” Sắc mặt Trương Vinh Phương bình thản, tới gần nhẹ giọng nói bên tai đối phương.

“Trưởng lão Ba Tát Lý đang ở đâu?”

“Trưởng… trưởng lão Ba Tát Lý đang ở trong phòng Ngân Sa số mười! Chính… chính là ở trong giáo đường này!” Tên râu quai nón phát run toàn thân, nhanh chóng trả lời.

Chương 195: Quyết đoán

“Xem ra vận khí của ta không tệ, có biết lão vào thành làm cái gì không?” Trên mặt Trương Vinh Phương lộ vẻ cảm thán.

Thuận lợi mà nói, lần này đúng là nhất lao vĩnh dật, giải quyết triệt để lão nhân này là tốt nhất.

“Không biết được… Chẳng qua có nghe nói, là vì điều tra thông tin chuyện của Lâm gia cho Hải Long! Ngài cũng biết mà, sở trường lớn nhất của Hắc Thập Giáo chúng ta chính là tình báo.” Tên râu quai nón vội vàng nói.

“Đưa ta đi.” Trương Vinh Phương thả tay trên hai mắt đối phương ra.

“Được…” Răng rắc.

Đột nhiên vang lên một tiếng, cổ râu quai nón đã bị vặn gãy, quay ba trăm sáu mươi độ.

Toàn thân hắn ta đứng khựng lại, lúc này quỳ rạp xuống đất không một tiếng động.

Trương Vinh Phương lau đoản kiếm trên quần áo của hắn ta, rời khỏi phòng.

Vừa rồi người đó muốn hô to lên, đáng tiếc, cổ họng chuyển động bại lộ ý đồ của hắn ta.

Vì đề phòng bại lộ, Trương Vinh Phương chỉ có thể lạnh lùng hạ sát thủ.

Hắn rời khỏi phòng, tiếp tục đi đến phía trước, không bao lâu sau lại đụng phải hai thị nữ.

Lần này, vận khí hắn không tệ.

Sau khi bóp chết một thị nữ, một người khác bị hắn nắm cổ, đồng ý dẫn hắn đi qua.

*

*

*

Ba Tát Lý lẳng lặng ngồi bên cạnh bàn đọc sách, nâng kính trên mắt lên, cẩn thận cúi đầu đọc một bản kinh văn giáo lý kinh điển mà vừa rồi lão lấy được.

Bản kinh văn kinh điển này có tác giả là người nước ngoài, văn tự ngôn ngữ sử dụng cũng không phải là tiếng thông dụng ở Đại Linh, càng không phải là hai loại văn tự mà lão đã biết.

Cho nên lão chỉ có thể để từ điển ở một bên, vừa dịch vừa đọc.

Lão đọc được gần mười phút thì ngẩng đầu lên.

"Tiểu Mặc, lấy cho ta một chén trà sữa hạt mảnh, lấy nóng."

"Vâng trưởng lão, có thêm đường hay không ạ?" Ngoài cửa truyền đến tiếng đáp lại.

"Không, bỏ muối cho ta." Ba Tát Lý thở ra một hơi thật dài.

"Vâng." Tiểu Mặc nhanh chóng rời đi, tiếng bước chân trên thảm dần dần đi xa.

Sau khi dặn dò xong, lão tiếp tục cúi đầu, đẩy mắt kính, chuẩn bị đọc tiếp.

Cốc cốc cốc!

Đột nhiên ngoài cửa sổ truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập từng trận.

Có người hô to, dùng tiếng của người Hồ Tây gấp rút nói gì đó.

Bên ngoài không ngừng truyền đến tiếng bước chân đi qua đi lại, giống như đang tìm kiếm gì đó.

Trong lòng Ba Tát Lý căng thẳng, lão cẩn thận lắng nghe một lúc, tính cảnh giác được luyện thành trong một thời gian dài nhanh chóng có hiệu quả.

Lão đứng dậy, khoác thêm áo khoác, cầm thêm một vài văn thư quan trọng và tiền bạc, quay người đi đến bức tường bên trái căn phòng.

Lão đi đến trước bức tường, giơ tay sờ lên phía dưới một chiếc đèn có hình cá voi.

Ong.

Nhất thời trên mặt tường chậm rãi di chuyển ra một lối đi hình vòm.

Đây là một cửa bí ẩn chạy trốn ra bên ngoài.

Không chút do dự, lão nhanh chóng đi vào sau cánh cửa.

Ong, bức tường chậm rãi khôi phục lại như cũ.

Rầm!!

Cửa phòng bị phá tan, Trương Vinh Phương bỗng bước vào nhìn về phía bức tường đang chậm rãi khép lại.

Trong nháy mắt, ánh mắt hắn và Ba Tát Lý đồng thời chạm phải.

Hai con ngươi một đen một vàng đồng thời dừng lại.

Khoảng cách ba mét, khe hở trên vách tường không đến một bàn tay, nhưng đã không tới được.

"Ngươi, chết chắc!" Sau khi Ba Tát Lý kinh ngạc, ánh mắt nhanh chóng đông lại.

Lão chẳng thể nghĩ tới, Trương Ảnh thế mà lại can đảm dám tự mình tìm tới cửa.

Mặc dù không biết người này xông đến đây như thế nào, nhưng bây giờ lão hoàn toàn có thể phát ra cảnh báo từ trong mật đạo, đến lúc đó, hơn trăm người chung quanh sẽ đến đây vây quét.

Mà một cao thủ phẩm cấp trấn tọa ở trong giáo đường cũng sẽ nhanh chóng đuổi tới.

Đến lúc đó, cho dù Trương Ảnh có mọc thêm cánh cũng không thể bay!

Đúng lúc này.

Trương Vinh Phương giậm chân về phía trước, bàn chân nặng nề đạp trên mặt đất.

Rầm.

Rầm.

Rầm.

Liên tục ba bước.

Huyết nhục trong đùi phải của hắn gồ lên, sung huyết bành trướng ra.

“Súc Bộ.”

Đồng tử trong mắt hắn co lại, bắp thịt toàn thân Trương Vinh Phương giống như nước chảy mà hội tụ đến đùi phải.

“Trọng Sơn!”

Trong tiếng ầm vang, đùi phải rít gào nổ tung một tiếng, xé rách không khí giống như đạn pháo mà nổ thẳng vào tường.

Ầm ầm!

Cả căn phòng chấn động run rẩy.

Cơ quan trên mặt tường sắp khép lại như cũ, nhưng lại bị đá ra một cái hố nhỏ ngay tại chỗ.

Cả mặt tường giống như cầu bập bênh bị đánh đến nghiêng sang một bên, lại không có cách nào dừng lại, chỉ có thể kẹt lại ở chỗ cũ, không ngừng truyền ra tiếng bánh răng va chạm vào nhau.

Ba Tát Lý đứng trong thông đạo sau tường, mặt già trắng bệch, trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn này.

Rất nhiều đá vụn rơi xuống trên mặt lão như mưa rơi, xẹt qua cổ, cánh tay, cắt ra từng vệt máu.

Bức tường rầm một tiếng, cuối cùng nghiêng ngả rồi đổ xuống đất.

Đến lúc này, cửa vào thông đạo đã được mở rộng.

Chương 196: Cao thủ chân chính

Trương Vinh Phương bước vào lối đi, nhanh như thiểm điện nắm chặt cổ Ba Tát Lý, lập tức xách lão già đã hôn mê kia xông vào thông đạo, nhanh chóng biến mất không thấy nữa.

Cách Thánh La pháp vài trăm mét, trong nhà dân.

Một nam nhân với bộ râu ria rậm rạp màu nâu thắp đèn, ngồi ngủ gà ngủ gật bên cạnh bàn.

Hắn cầm một thanh loan đao trong tay, và một chiếc khiên tròn màu xanh đậm có kích thước bằng đầu người được buộc vào cẳng tay còn lại của hắn ta.

Căn phòng tối đen như mực, và hắn ta là người duy nhất ngồi đó.

Không ai biết rằng hắn chính là người bảo vệ lối đi bí mật được giáo đường bố trí canh giữ nơi này quanh năm.

Vù.

Đột nhiên, có tiếng ầm ầm từ mặt đất trong phòng ngủ của người dân.

Người nam tử râu ria cảm thấy phấn chấn, cầm cây nến bên hông lên, đốt thật nhanh rồi đặt lên bàn.

Sau đó đứng dậy, đi về phía bên kia.

Tựa lưng vào cửa, hắn ta cẩn thận giơ loan đao lên, dùng khiên che chắn trước mặt.

Cánh cửa gỗ ốp sắt được bôi trơn từ từ mở ra.

Khuôn mặt của Ba Tát Lý hiện lên trong ánh sáng.

Phốc.

Một thanh đoản đao giống như một con rắn độc trong bóng tối, không hề có một tiếng động xuyên qua cổ râu ria rậm rạp, cắt về phía bên trái.

Máu phun ra, tên râu ria rậm rạp yếu ớt ngã xuống đất.

Loan đao trong tay hắn bị Trương Vinh Phương bắt lấy, nhẹ nhàng vạch vài đường ánh bạc trong không trung.

“Đao không tệ.”

Ba Tát Lý sắc mặt tái mét, lão đã ở trên đường trong mật đạo, nhìn thấy sự tàn nhẫn khi đối phương ra tay.

Có tổng cộng ba thủ vệ thân tín bên trong mật đạo, tất cả đều bị giết trong một lần chạm trán.

Người này ra tay giết người vô cùng quả quyết, quả thực… quả thực giống như những kẻ được đồn đại đó…

“Được rồi, nói chuyện đi, còn ai biết chuyện của ta?” Trương Vinh Phương bình tĩnh rút đoản kiếm lau vết máu vào trên quần áo thi thể.

“Còn có người nào khác biết rằng ta đã phế bỏ Lâm Kỳ Tiêu?” Hắn chỉ đơn giản chỉ ra.

Ba Tát Lý không có biểu hiện gì, chỉ có cổ họng không ngừng co giật và nuốt nước bọt.

Lão trăm tính ngàn tính, cũng không tính đến việc Trương Ảnh hoàn toàn không phải là tiểu đội trưởng tam phẩm.

Với sức mạnh này và biểu hiện vừa rồi thì ít nhất cũng phải đạt lục phẩm!

Giờ khắc này, trong lòng lão vừa hối hận vừa lo lắng, các loại phỏng đoán xẹt qua trong đầu.

“Giết ta đi. Chờ đến ngày mai sẽ có người vạch trần tất cả bí mật của ngươi ra ánh sáng. Đến lúc đó, ngươi có thể chờ bị Lâm gia, Hải Long cùng Hắc Thập giáo của ta đuổi giết!”

“Ngươi không sợ chết sao?” Trương Vinh Phương bình tĩnh hỏi.

“Cái chết chẳng qua chỉ là việc trở về thiên quốc của ta, có gì phải sợ chứ?”, Ba Tát Lý bình tĩnh nói.

“Còn nữa…” Trương Vinh Phương đột nhiên gật đầu, “Lần trước ngươi cũng biểu hiện ra, ngươi thật sự không phải là người sợ chết.”

Hắn lật tay cắm đao trở lại vỏ.

Dưới ánh nến vầng hào quang, hắn nhẹ nhàng duỗi ra mười ngón tay, ngón tay như ngọc mảnh mai, tinh xảo như điêu khắc.

“Ta vốn tưởng rằng Đàm Dương Hắc Thập Giáo là đầm long hang hổ, nhưng tối nay xem ra ta đã đánh giá các ngươi quá cao.”

“Ngươi muốn nói cái gì?” Ba Tát Lý trầm giọng nói. Lão đang lưỡng lự không biết có nên hét lên để thu hút mọi người từ bên ngoài hay không.

Nhưng ở đây, mật đạo này cách giáo đường quá xa, cho dù lão có hét lên, kết quả duy nhất chính là lão sẽ bị người trước mặt giết chết, sau đó đối phương chạy mất dạng.

Vì vậy, cách tốt nhất bây giờ là trì hoãn thời gian, đợi người của chính mình phát hiện ra mật đạo bị mở ra, sau đó cao thủ đuổi theo.

Chỉ cần mấy người An Nặc Ngõa đến, họ chắc chắn có thể giết chết gã lưu lại trước mặt này!

Trên đường vừa nãy, lão đã nhìn thấy rồi, Trương Ảnh, một sát thủ chất lượng cao, giỏi ám sát và tốc độ, có sức sát thương lớn và uy hiếp hơn nhiều so với những sát thủ chất lượng cao thông thường.

Chỉ cần Trương Ảnh trốn thoát, sau này sẽ không một ai trong Hắc Thập giáo có thể ngủ an ổn.

“Ngươi đang kéo dài thời gian?” Trương Vinh Phương lộ ra ý cười.

“Ngươi đoán ra thì sao? Ta có rất nhiều huynh đệ tỷ muội trong Hắc Thập giáo, toàn bộ Đàm Dương đều là tai mắt của chúng ta. Ngươi chạy không thoát đâu.” Ba Tát Lý lạnh lùng nói.

“Chạy?”

“Khẩu khí thật lớn!”

Đột nhiên, một giọng nữ lạnh lùng từ ngoài cửa truyền đến.

Ba Tát Lý nhanh chóng mở miệng muốn hô lên, nhưng lão đột nhiên cảm thấy toàn thân vô lực, kèm theo cơn đau dữ dội ập

đến lên đầu.

Lão sững sờ cúi đầu, thấy máu chảy ra từ ngực mình.

Trương Vinh Phương chậm rãi thu ngón tay lại, thả cổ họng bị xé rách, xoay người nhìn ra ngoài cửa.

“Cuối cùng cũng đến rồi. Ta đợi ngươi lâu như vậy cũng không vô ích.”

Đúng, là hắn cố ý.

Có thể chạy từ giáo đường bên kia tới đây nhanh như vậy, chỉ có thể là cao thủ chân chính.

Chương 197: Đánh lén bất thành

Và lý do hắn ở lại đây là để xem các cao thủ địa phương của Hắc Thập giáo, đến cùng là ở tầng phẩm cấp nào.

Thiên Hộ đại nhân của Đàm Dương Thiên Hộ Sở, chính là cửu phẩm, trấn áp mọi sự không phục, hắn chắc chắn sẽ không dám thử.

Nhưng những cao thủ hàng đầu của các thế lực còn lại nhiều nhất là thất phẩm, bát phẩm, với tốc độ thân pháp hiện tại của hắn cũng đủ để kiểm chứng rồi.

Tất nhiên, để đề phòng vạn nhất, trước đó hắn đã hỏi thăm các đồng sự của mình trong Hình Ngục bộ rằng các cao thủ của Hắc Thập giáo không chuyên về thân pháp.

Che khăn che mặt lên.

Trương Vinh Phương ném nhẹ loạn đao và rút thanh đoản kiếm ra. Hắn chưa từng luyện đao pháp, vì lẽ đó so với loan đao, dùng đoản kiếm vẫn dễ dàng hơn.

Trong nhiều trường hợp, nó trực tiếp được sử dụng như một trảo pháp cũng khá tốt.

“Đại trưởng lão đâu?” Giọng nữ bên ngoài lại lần nữa hỏi.

“Hắn không sao.” Trương Vinh Phương nói với một nụ cười, bỗng nhiên hắn tóm lấy thi thể của Ba Tát Lý và đập nó vào cánh cửa.

Răng rắc một tiếng, cánh cửa vỡ vụn.

Thi thể bay ra ngoài.

Ngoài cửa, một người nữ tử cao, mảnh khảnh, trùm khăn đen, trong tay cầm hai thanh đao, nhanh chóng lui về phía sau.

Đột nhiên nàng ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy rằng cái xác bay tới thế mà lại là thi thể của Ba Tát Lý.

“Không!!”

Nữ tử trong nháy mắt kinh ngạc kêu lên, nhìn thấy vết máu trên thi thể.

Đúng lúc này, phía sau thi thể lóe lên một bóng đen.

Thanh đoản kiếm trên tay bóng đen hóa thành răng nanh con rắn độc, đâm về phía cổ của nữ tử.

Lần này tốc độ cực nhanh, vượt xa trí tưởng tượng của nữ tử.

Thế nhưng nàng cũng là một người thân kinh bách chiến, dưới đau thương căm giận, loan đao kia đã tiến lại gần.

Coong!!

Đốc đao cùng đoản đao va vào nhau một cái nặng nề, mơ hồ bắn ra những tia lửa yếu ớt.

Bóng đen đánh hụt một đòn, dùng sức lật người, đạp lên trên tường, chìm vào trong bóng đen ở một bên.

Hai cánh tay của nữ tử từ từ buông xuống, nhìn thi thể của Ba Tát Lý lăn lông lốc trên mặt đất.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, nước mắt không ngừng chảy dài trên khóe mắt.

“Phụ thân… Phụ thân…!”

Đột nhiên, nàng ngẩng đầu lên, trong cổ họng phát ra những tiếng hét, nhưng lại giống tiếng gầm của dã thú hơn.

Tiếng gào khóc thê lương truyền đi thật dài trong bầu trời đêm.

Xì!

Đúng lúc này, một bóng đen khác lặng lẽ xuất hiện sau lưng nàng, đoản kiếm mạnh mẽ đâm vào lưng vị trí trái tim nàng.

Phập!

Loan đao cắm vào phát ra tiếng, cấp tốc đụng trúng thân kiếm của đoản kiếm, Thanh đoản kiếm đến trước, sau đó bị đánh bay đi.

Bóng đen rên lên một tiếng, lui ra, trong nháy mắt lại biến mất vào trong bóng tối.

Nữ tử tiến lên vài bước muốn đuổi theo, nhưng tốc độ di chuyển của nàng nhiều nhất cũng chỉ là tầng thứ tam phẩm, chênh lệch so với đối phương không chỉ là một tầng.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng đen biến mất vào bóng tối, sau đó lại không có tiếng động.

Nhìn về hướng bóng người bỏ đi, nữ tử bất ngờ giơ cao song đao rồi lại gầm lên một tiếng điên cuồng.

*

*

*

Dưới màn đêm.

Trương Vinh Phương chạy nhanh trong đường tắt.

Trên đường đi, hắn đột nhiên chuyển hướng, tiến vào một con hẻm khác.

Đồng thời, Ưng Trảo Công vừa dò thám, cổ họng của một tên râu ria rập rạp không kịp đề phòng bị cào nát. Lại tiếp tục lướt qua hướng về phía trước.

Thi thể hai tên râu ria phía sau căn bản không kịp phản ứng, vừa giơ gậy lên đã cảm thấy một trận đau nhói ở cổ họng, hô hấp khó khăn, từ từ yếu dần rồi ngã lăn ra đất.

Tốc độ siêu nhanh khiến cho mỗi một lần Trương Vinh Phương ra tay giao thủ, đều tương đương với một trận quyết đấu một chọi một.

Mà trong quá trình một chọi một, những võ nhân bình thường ngay cả nhập phẩm cũng chưa làm được, căn bản chính là tự mình dâng mạng lên.

Trong khoảng cách một trăm mét ngắn ngủi, trên đường đi hắn đã giết chết hơn chục giáo đồ râu ria của Hắc Thập giáo.

Một cao thủ của Hắc Thập giáo với thân pháp chí ít cũng đã đạt đến tứ phẩm có ý đồ muốn xông lên ngăn cản, nhưng lại bị hắn nhanh chóng đả thương, không thể không lùi lại phía sau.

Với thân pháp tứ phẩm mà nói, cũng đã có thể so sánh được với Trương Vinh Phương rồi.

Nhưng điểm mấu chốt của cao thủ này đó chính là, trừ bỏ thân pháp của hắn ra ra, thì những bộ phần còn lại đều không được

tốt lắm, và điều trở ngại của thân pháp chủ tu đó chính là, lực đạo thực chiến tổng thể khá yếu.

Mà về phần Trương Vinh Phương, ngoài thân pháp gần tiếp cận tứ phẩm ra, cộng thêm với bạo phát năng lực phá hạn, trực tiếp có thể xem là ngang hàng với thân pháp chuyên tâm ngũ phẩm.

Cùng với sự gia tăng phá vỡ giới hạn tổng thể của các công pháp còn lại…

Thân pháp ngũ phẩm, tương đương với bùng nổ sức mạnh lục phẩm. Gần như hoàn toàn đè bẹp đối phương.

Chương 198: Bị trúng độc

Năng lực phá hạn biến thái, chính là như vậy.

Lúc đầu ở trong Thanh Hoà Cung, một tay Trọng Sơn của sư phụ Trương Hiên đã có thể khiến Mễ Bang khiếp sợ trong nhiều năm, chưa kể Trương Vinh Phương hiện tại, sử dụng Súc Bộ Trọng Sơn dung hợp với năng lực phá hạn.

Sau nửa canh giờ.

Trương Vinh Phương đi vòng quanh vài vòng rồi lặng lẽ trở về nhà.

Thay quần áo, ném vào một chiếc xô và vò để xả hết nước.

"Thật tiếc thanh đoản kiếm kia…"

Hắn trở lại sân, mặc một chiếc áo trắng khoác vai nhẹ nhàng khoan khoái.

'Nữ tử cuối cùng trong Hắc Thập giáo có sức mạnh phi thường, mặc dù thân pháp yếu nhưng rất giỏi vũ khí song kiếm, cự lý ngắn bạo phát cực nhanh. Rõ ràng là ta ra tay trước, nhưng nàng ta cũng có thể ra tay sau nhưng lại đến trước.

Trong lòng Trương Vinh Phương ước định nữ tử vừa rồi, lông mày không khỏi cau lại.

Có vẻ như bây giờ Hắc Thập giáo có thể có được một chỗ đứng vững chắc ở Đàm Dương, cũng không phải là không có đạo lý.

Còn có lão hồ ly Ba Tát Lý kia, có thể duy trì địa vị cao thượng của chính mình, hiện tại xem ra không chỉ đơn thuần là dựa vào chính mình.

Tiếng nói vừa rồi của nữ tử kia hắn cũng đã nghe được ít nhiều. Người này hẳn là con gái của Ba Tát Lý, nhìn sức mạnh khi ra tay cùng với bạo phát, ít nhất cũng là cao thủ thất phẩm.

Trương Vinh Phương đưa tay lên, cổ tay của hắn lúc này mơ hồ vẫn còn đau nhức.

Nếu hắn không luyện tập thêm Ưng Trảo Công, tay của hắn sợ là đã bị phế bỏ khi va chạm vừa rồi.

Nữ tử kia bạo phát cự ly ngắn, lực lượng lại cực kỳ mạnh mẽ.

"Quả thật không thể coi thường người khác."

Khục khục…

Đột nhiên phổi hắn truyền đến một trận ngứa ngáy.

'Không đúng!'

Trương Vinh Phương cấp tốc nhắm mắt.

Một dãy thanh thuộc tính từ từ hiện ra.

[Trương Vinh Phương – Sinh mệnh 22-22.

Kỹ năng:

Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển - tam phẩm.

Cước pháp – tam phẩm.

Quyền chưởng trảo: nhất phẩm.

Chưa phá hạn: không có

Kỹ năng phá hạn: Súc Bộ Trọng Sơn.

Thuộc tính có thể sử dụng: 1.]

Mọi thứ đều bình thường.

Cước pháp chính là thân pháp, trong đó có ba võ công phá hạn, còn có môn Mê Yên Bộ Triều Khí phù, dung hợp vào trong phù điển, tổng cộng có thân pháp tứ phẩm.

Điểm thuộc tính cũng tăng lên một chút vì tích lũy mấy ngày nay.

Chỉ có sinh mệnh….

"Lại giảm nhiều như vậy sao ??" Trương Vinh Phương nhớ rằng lần trước là 25, nhưng bây giờ chỉ là 22.

Hơn nữa lúc này thuộc tính sinh mệnh vẫn còn đang lấp lóe, chập chờn lúc sáng lúc tối.

Chẳng bao lâu, sinh mệnh đột nhiên giảm thêm một điểm.

Nó đã trở thành 21-22.

“Không đúng! Hình như mình bị trúng độc rồi!”

Trương Vinh Phương nhanh chóng trở về phòng, việc đầu tiên hắn làm sau khi trúng độc là rửa mặt và súc miệng, sau đó uống nhiều nước để bài độc.

Hắn không học về chất độc học, nhưng hắn không bị thương, và cũng không có bất kỳ vết thương nào trên cơ thể. Khả năng nhiễm độc duy nhất là qua mắt, mũi và miệng.

Quả nhiên, khi rửa sạch khoang mũi bằng nước, hắn cảm thấy niêm mạc mũi đau rát.

Sau khi uống nhiều nước và nghỉ ngơi hơn một giờ, lượng sinh mệnh giảm xuống mới trở lại bình thường và dừng lại ở mức 19-20.

“Rốt cuộc là bị trúng độc khi nào?”

Trương Vinh Phương hồi tưởng lại toàn bộ quá trình, khả năng duy nhất là mật đạo và cả mật đạo ở khu dân cư đó.

Trong hai nơi này, hắn ở lại lâu nhất.

‘Hắc Thập Giáo, đúng là không thể khinh thường được.’

Hắn không biết liệu thuộc tính sinh mệnh hạ xuống có phải là vĩnh viễn hay không, vì vậy chỉ có thể chờ xem sau này.

Nếu là vĩnh viễn thì lần này là một mất mát lớn.

Vì bị trúng độc, Trương Vinh Phương chỉ đơn giản là mỗi ngày đi làm và tan tầm bình thường, không có bất kỳ hành động nào khác.

Hắn đã đến tận tổng bộ của Hắc Thập Giáo, nhưng vì bí mật và tốc độ nhanh nên các cao thủ của Hắc Thập Giáo hoàn toàn không thể vây nhốt được hắn.

Cuối cùng, hắn đã ám sát thành công Ba Tát Lý, hoàn thành mục tiêu đã đề ra.

Điều đáng tiếc duy nhất là không thể giải quyết được tất cả những người biết chuyện trong miệng Ba Tát Lý.

Nhưng mà ngẫm lại cũng không sao cả.

Dù sao thì không ai biết hắn đã giết Ba Tát Lý.

Bằng cách này, Trương Vinh Phương vẫn duy trì hiện trạng, đồng thời lặng lẽ chú ý đến hiện trạng của Hắc Thập Giáo.

Điều làm cho hắn bất ngờ là sau cái chết của Ba Tát Lý Hắc Thập Giáo liền rơi vào cuộc tranh cướp chiếc ghế trưởng lão.

Hắc Thập Giáo Đàm Dương có tổng cộng ba ghế trưởng lão. Và Ba Tát Lý là một trong những đại trưởng lão đó.

Bây giờ sau khi lão qua đời, cần phải bổ sung một trưởng lão khác.

Đồng thời vị trí đại trưởng lão cũng cần phải chọn từ hai hoặc ba trưởng lão.

Vấn đề là ở đây.

Nhị trưởng lão và tam trưởng lão đều không phải kẻ vớ vẩn, thế lực do hai người đại biểu ngươi tranh ta đoạt, cực kỳ huyên náo.

Chương 199: Tư liệu cao thủ Hắc Thập Giáo

Chỉ trong mấy ngày, thậm chí vài người đã chết.

Ở phía bên kia của Đông thành và Nam thành, cũng như một số bang phái nhỏ dưới sự kiểm soát của họ đã xảy ra những trận ẩu đả, không ít người bị trọng thương.

Trương Vinh Phương đã dẫn đội và những người còn lại cùng nhau xử lý những vụ án liên quan.

Và trong khoảng thời gian này, hắn không thực sự nhàn rỗi.

Đầu tiên, thuộc tính sinh mệnh của hắn từ từ phục hồi.

Thứ hai, về nữ cao thủ liên quan tới Hắc Thập Giáo đêm đó, cuối cùng hắn cũng nắm được tư liệu.

“Trương ca, đây là tư liệu huynh muốn.”

Lý Hoắc Vân ngồi xuống ghế đá trong sân, đưa bút ký trong tay đến, sau đó cầm chùm nho vèo một cái nhét một nửa vào mồm.

“Khát chết ta rồi, tại sao thời tiết ngày càng khô vậy trời.”

“Huynh không biết đâu, ta đã cầu xin cha ta rất lâu mới có được tư liệu này đấy. Bây giờ cuối cùng ta cũng lấy được, Trương ca, huynh đừng chuyện đã quên hứa với ta đấy.”

“Yên tâm đi, nếu đã hứa với đệ, ta chắc chắn sẽ làm.” Trương Vinh Phương thở dài, nhận bút ký, đặt chúng sang một bên.

“Tư liệu về các cao thủ bên trên lục phẩm của Hắc Thập Giáo được cơ mật đến thế sao?” Hắn nghi hoặc hỏi.

“Bề ngoài đương nhiên không cơ mật, mấu chốt chính là cao thủ bí ẩn. Hơn nữa khoảng thời gian này cha ta hơi sứt đầu mẻ trán, gặp quá nhiều chuyện phiền phức, không có cách nào.” Lý Hoắc Vân bất đắc dĩ nói.

“Sao? Có chuyện bảo mật quan trọng sao?” Trương Vinh Phương đã nhìn ra từ lâu, hình như cao tầng của Đàm Dương

đang phòng bị chặt chẽ cái gì đó. Đâu đâu cũng vô cùng nghiêm ngặt.

Có thể khiến cho Hình Ngục trưởng Lý Nhiễm ít nhất bát phẩm trở lên phải cảnh giác như vậy, chắc chắn không phải việc nhỏ.

“Thực ra, cũng không có gì bảo mật cả. Cao tầng đều biết hết.” Lý Hoắc Vân lắc đầu.

“Có một cao thủ Hắc Bảng đến Đàm Dương. Cao thủ đó còn giết hơn mười quan binh tuần tra trên đường.

May mắn là không gây ra thêm nhiều chuyện sau đó. Nếu không thì… sẽ có một trận đại loạn.”

“Cao thủ Hắc Bảng?” Trương Vinh Phương nheo mắt, lộ ra vẻ hứng thú.

Bây giờ hắn đã dần dần tiếp cận với hàng ngũ của các cao thủ bình thường. Lúc này chỉ mới một năm rưỡi, mà đã vượt qua trình độ mà những người khác phải mất ít nhất 20 năm mới có được.

Hôm nay, tầm nhìn và thực lực của hắn đã lớn hơn trước rất nhiều.

“Đúng vậy, hơn nữa người ta nói đó không phải là một cao thủ Hắc Bảng bình thường.” Lý Hoắc Vân cảm thán: “Có lẽ loại hung đồ này đã giết nhiều người hơn số lần huynh và đệ ăn cơm nữa. Ai biết nàng tới đây để làm gì?”

“Đàm Dương chỉ là một thành nhỏ trong toàn bộ Đại Linh, chắc người ta đã sớm rời đi sang thành khác rồi.” Trương Vinh Phương an ủi.

“Nói cũng đúng. Nào, ăn nho đi!”

Hai người ta một quả ngươi một quả, chỉ trong tích tắc, những quả nho trên bàn đã được phân chia sạch sành sanh.

Sau khi ngồi trò chuyện một lúc, Lý Hoắc Vân đứng dậy cáo từ, rồi rời đi.

Chờ cho đến khi cửa viện hoàn toàn đóng lại.

Trương Vinh Phương mới ngồi trở lại ghế đá, cầm quyển sách sao chép nhỏ, nhẹ nhàng mở ra.

Ngay sau đó, tư liệu liên quan đến các cao thủ của Hắc Thập Giáo xuất hiện trước mặt hắn.

Trong số đó, người xếp vị trí thứ nhất là An Nặc Ngõa.

Pháp đàn Thần đạo nơi An Nặc Ngõa ở là cơ cấu bạo lực lớn nhất trong toàn bộ Hắc Thập Giáo.

Và nàng cũng là thủ lĩnh của Pháp đàn Thần đạo.

Nữ tử này trời sinh có lực bộc phát cực mạnh. Trong một chiến tích ba năm trước, một mình nàng giết chết hai cao thủ ngũ phẩm đột nhập cứ điểm của Hắc Thập Giáo, bởi vậy nổi danh một thời.

Sau đó, Châu nha đã xác định đẳng cấp căn cứ theo thực lực và chiến tích trước đó, xác định là thất phẩm.

'Thất phẩm… Quả nhiên…'

Trương Vinh Phương liếc nhìn phía dưới, ngoại trừ An Nặc Ngõa và Hắc Thập Giáo ở Đàm Dương bên này, còn có một cao thủ bí ẩn thất phẩm, ba lục phẩm, mười hai ngũ phẩm, tứ phẩm này kia không có thống kê, bởi vì tính lưu động khá lớn.

Đặc biệt, có rất nhiều bang phái nhỏ dưới sự kiểm soát của Hắc Thập Giáo, trong đó che chở khá nhiều trọng tội nên đương nhiên khó tính toán cao thủ.

Và các thế lực ở bề ngoài đều ở nơi này.

"Có thể che chở nhiều tội phạm trọng phạm như vậy, xem ra năm nào cũng đút lót lên trên không ít tiền." Trương Vinh Phương không cần nghĩ cũng biết phía sau Hắc Thập Giáo chắc chắn có một số lượng lớn quan lại.

Hắn cẩn thận đọc hết tư liệu trên tay.

Hác Thập Giáo, Lâm gia, Hải Long, ba thế lực này hiện tại đều có liên quan đến hắn.

Vì vậy, bây giờ mỗi bước hắn đi đều phải cẩn thận.

Sau khi đọc tập sách một lúc, ghi nhớ hết các cao thủ trong đó, Trương Vinh Phương cất tập sách, giấu kỹ trong thư phòng.

Hôm nay là ngày nghỉ, hắn đúng lúc lĩnh hội việc sử dụng các loại võ công dung hợp và phối hợp ở nhà.

Chương 200: Thế đạo

Lúc trước khi sử dụng Linh Xà thân pháp, hắn lờ mờ cảm thấy sự phối hợp của nhiều loại võ công dường như có tác dụng tăng cường rất tốt.

Thùng thùng thùng.

Đến giữa trưa, bỗng có tiếng gõ cửa từ ngoài truyền vào.

“Xin hỏi Trương Ảnh, Trương đại nhân có ở đây không?”

Có người cất tiếng gọi.

Trương Vinh Phương dừng diễn luyện, bước tới, kéo chốt cửa, mở cửa.

Có hai người đứng ngoài cửa.

Một nam tử phía trước đội một chiếc mũ tròn màu đen khảm ngọc bích, mặc trường bào bằng gấm màu đỏ sẫm, trên cổ đeo một chuỗi hạt hổ phách dài.

Nam tử ở phía sau ăn mặc trang phục người hầu toàn thân đen trắng, thái độ cung kính, rõ ràng là một người hầu.

“Có phải Trương Ảnh, Trương đại nhân trước mặt không?” Nam tử mỉm cười, chắp tay nói: “Ta là Cảnh gia Cảnh Trường Sinh sống gần đây. Vài ngày trước, nghe nói Trương đại nhân chuyển đến đây, nhưng tiếc là bây giờ mới có cơ hội để đến nhà bái phỏng. Thực là hổ thẹn.”

“Hóa ra là Cảnh tiên sinh, xin hỏi vì sao tiên sinh lại tới đây?” Trương Vinh Phương nghĩ kỹ lại, cảm thấy đây là lần đầu tiên mình nhìn thấy hai người này.

“Là như vậy. Nghe nói Trương đại nhân vừa mới chuyển thành chính thức, chưa có đất ruộng tốt dưới danh nghĩa. Cảnh mỗ này bất tài, trong nhà vừa vặn có một số ruộng tốt có thể tặng cho đại nhân…”

Cảnh Trường Sinh nở nụ cười, thi lễ nói.

Vừa nói ra những lời này, Trương Vinh Phương đã lập tức hiểu ý của hắn ta.

Đây là muốn trực thuộc.

Hắn suy nghĩ một lúc, rồi mời hai người vào trong sân ngồi.

Sau một hồi nói chuyện, hai người đã nhanh chóng thương lượng xong. Cảnh gia sẽ tặng mười mẫu ruộng tốt, để đổi lấy hai trăm mẫu ruộng trực thuộc danh nghĩa Trương Vinh Phương xem như miễn thuế ruộng.

Việc miễn thuế cho quan chức này không phải là vô cùng vô tận, mà là có hạn mức tối đa.

Cấp bậc quan chức khác nhau có các hạn mức miễn trừ tối đa khác nhau.

Ví dụ, hiện tại Trương Vinh Phương được coi là quan chức cấp thấp nhất, có thể miễn thuế hai trăm mẫu đất.

Đồng thời, các thành viên trực hệ của gia đình cũng có thể được miễn nghĩa vụ quân sự bắt đi lính, đi lao dịch vân vân và mây mây. Trừ bỏ các loại thương thuế buôn bán như trước, phần lớn các loại thuế lao dịch còn lạ, trực hệ đều có thể miễn trừ.

Sau khi hai người thương lượng xong, nhanh chóng ký vào khế ước Cảnh Trường Sinh mang đến, mỗi người đều đè dấu tay của mình lên.

Thân phận Trương Ảnh mà Trương Vinh Phương sử dụng bây giờ không phải là hư cấu, mà là một con người thật do Trương Hiên thực sự kết hợp tất cả các phương diện tư liệu để tạo ra.

Nói cách khác, nếu hắn đồng ý quên đi thân phận trước đây của mình, hắn có thể hoàn toàn dùng thân phận Trương Ảnh này để sống.

Sau khi ký khế ước, Cảnh Trường Sinh lập tức cảm thấy tâm tình khoan khoái dễ chịu.

Cảnh gia của hắn là một gia tộc thương nhân mới phất lên, chuyện phiền lòng nhất chính là những thứ thuế cao này. Bây giờ, tìm được một vài vị quan chức mới lên thích hợp để trực thuộc miễn thuế, cuối cùng cũng là một vấn đề đáng quan tâm.

Lo xong chuyện đất ruộng, lúc này hắn ta nhìn trang trí xung quanh nơi ở của Vinh Phương.

“Không ngờ rằng rõ ràng bổng lộc mỗi tháng của Trương đại nhân không ít, vậy mà vẫn sống kham khổ như vậy. Thực sự rất đáng ngưỡng mộ.”

“Cảnh tiên sinh quá khen rồi. Tại hạ chỉ lười xử lý quá nhiều việc vặt vãnh thôi.” Trương Vinh Phương cười giải thích.

“Bây giờ Trương đại nhân mới chỉ hai mươi bốn hai mươi năm tuổi, còn trẻ đầy triển vọng như vậy, xin hỏi đại nhân đã lập gia đình chưa?” Hai mắt Cảnh Trường Sinh sáng rực, trong lòng đã có tính toán.

Gia đình hắn ta có bốn năm nữ nhi, một đứa mười bốn, một đứa mười sáu, vừa vặn có thể sắp xếp gặp gỡ, có lẽ…

Cho dù không được thì vẫn có mấy đứa cháu gái tư sắc không tệ, có thể giới thiệu thử, dù sao làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật.

Trương Ảnh này tuổi còn trẻ mà đã có đạo tịch, còn là quan chức, nghe nói còn có quan hệ cá nhân với Trương gia của Hình Ngục, có thể nói là tương lai đầy hứa hẹn.

Đặt cược trước ngay bây giờ, nói không chừng có thể là một may mắn lớn trong tương lai.

“Ta chưa lập gia đình.” Trương Vinh Phương thản nhiên nói: “Nhưng bây giờ ta một lòng tu hành võ học, không có hứng thú với phương diện này.”

“Vậy cũng không được. Bây giờ Trương địa nhân đã trở thành quan chức chính thức, đã tạo dựng căn cơ truyền thừa cho gia đình. Sau này chức quan thừa kế nghiệp cha, một đời lại một đời, sẽ là nền tảng của thịnh vượng của gia tộc.”

“Hơn nữa, hai tay khó địch lại bốn tay. Thế đạo này nếu trong nhà có thêm mấy người, người khác cũng không dám đến cửa bắt nạt.”

Lời nói của Cảnh Trường Sinh cũng đại diện cho tâm lý của những người bình thường ở thế đạo này.

“Lời này có ý gì?” Trương Vinh Phương im lặng, lên tiếng hỏi.

Chương 201: Hiểu sai

Hắn quanh năm luyện võ, xuất thân trong Đạo cung, thật sự không biết nhiều lắm về cuộc sống của người bình thường.

Đời trước lúc trước, đều là do tỷ tỷ thu xếp và cung cấp nuôi dưỡng thân thể này.

Vì vậy, lúc này khi nghe thấy những lời này của Cảnh Trường Sinh, trong lòng hắn hơi động, cất tiếng hỏi.

"Thế đạo khó khăn, rất nhiều thứ thuế má lao dịch lặt vặt, dân chúng bình thường như chúng ta không phải dựa vào số nam nhân trong gia đình nhiều mới có thể đứng vững hơn sao?"

Cảnh Trường Sinh thở dài thườn thượt.

"Nói một chuyện ở nhà ta cách đây không lâu đi."

"Nhà của Cảnh gia ta ở sát vách nhà Hồ gia, tháng trước con ta và con Hồ gia đánh nhau, cả hai bên đều bị thương.

Thế là Hồ gia đánh đến cửa đòi nhà ta phải bồi thường, chỉ một vết rách cỏn con trên tay nhi tử thôi mà đòi chúng ta phải bồi thường năm trăm lượng!"

Năm trăm lượng?

Trương Vinh Phương cũng hết hồn. Với số tiền này, hắn có thể mua một mảnh sân rộng hai trăm mét vuông ở thành Đàm Dương đấy.

Hồ gia này thực sự rất độc ác.

"Sau đó, giải quyết mọi chuyện như thế nào?" Hắn bất giác hỏi.

Loại chuyện này, Trương Vinh Phương tự hỏi bản thân. Nếu là hắn, hắn nhất định sẽ lén mời người, giết chết mấy người Hồ gia, hù dọa bọn họ, hẳn là không có gì đáng ngại.

Nếu không làm, chỉ có thể diệt môn. Dù sao nhổ cỏ không trừ tận gốc, gió xuân thổi qua lại mọc thôi.

Thế đạo này, người không tàn nhẫn, nhà sẽ bất ổn.

"Haizz…" Cảnh Trường Sinh thở dài.

“Sau đó… Chúng ta đã báo quan, nhưng đáng tiếc Hồ gia có người trong nha môn. Sau đó không có kết quả, chúng ta lại xin nhờ các gia tộc khác hòa giải, tiêu tốn không ít nhân tình mới giảm số tiền bồi thường xuống còn một trăm lượng.

Cuối cùng cũng bồi thường xong chuyện.”

“…” Trương Vinh Phương không nói nên lời.

Hắn dừng một lúc.

“Tại sao lại vậy?”

Cảnh Trường Sinh lắc đầu.

“Bởi vì Hồ gia có nữ nhi gả cho người Linh, trong nhà có hơn mười Khu Khẩu, người nào người nấy đều cao lớn béo tốt. Trong nhà còn có người luyện võ.”

Hắn ta cười khổ.

“Gia đình bình thường như chúng ta tuy có chút tiền dư dả trong nhà. Nhưng mấy năm gần đây mới phất lên, trong lúc vội vã, thậm chí không dám mời gia đinh hộ viện, bởi vì không có người tọa trấn ở trong nhà.

Nếu dám mời gia đinh hộ viện, lỡ như người ta nổi lên lòng xấu, âm mưu đoạt gia sản thì chúng ta hoàn toàn…”

Khuôn mặt Cảnh Trường Sinh lộ vẻ khó xử.

Đây là lý do hầu hết các gia đình ở Đàm Dương đều cử người đi tập võ.

“Cho nên, nghe nói Trương đại nhân tuổi còn trẻ, võ công đã bước vào tam phẩm rồi, không biết có thể xem tiểu nữ nhà ta có phúc khí bước vào cửa đại nhân không?” Cảnh Trường Sinh đề nghị, trong mắt hắn ta lóe lên một vệt kỳ lạ.

Hắn ta nói là tiểu nữ, thời đại này, có rất nhiều nơi nữ nhi trong nhà có thể tập võ thuật, chủ yếu là quyền quán, Đạo môn, bang phái và hộ viện tư nhân.

Nhưng hắn ta, Cảnh Trường Sinh hết lần này tới lần khác chỉ rõ chính mình hi vọng bái hắn làm sư phụ.

Trương Vinh Phương có chút khó hiểu, nhưng xét từ cuộc trò chuyện vừa rồi, hình như Cảnh gia ở phương diện buôn bán

thiếu người chống lưng.

Về phía bản thân, tuổi còn trẻ như vậy đã có thể đạt tới tam phẩm, còn có thể trở thành chính thức, lại còn có quan hệ cá nhân tốt với Lý Hoắc Vân.

Lâm Kỳ Tiêu trực tiếp xung đột với chính mình trước đó, nhưng bị Lý Hoắc Vân chặn lại, không thể ra tay hạ độc thủ tại chỗ, có lẽ chuyện lần đó đã được lan truyền…

Như vậy xem ra, cũng là có lý do.

"Trước tiên xem tố chất đã. Việc này không vội. Bây giờ nền tảng của ta vẫn còn thấp. Dù đã vào quan chức chính thức, nhưng chưa chắc sẽ ở mãi một chỗ."

Bản thân Trương Vinh Phương cũng không chắc chắn về sự phát triển sau này của mình.

Thực ra, khi hắn lên tới vị trí trước này, nếu không có chuyện gì xảy ra, hắn sẽ phải ở lại đây ít nhất vài năm, chờ khi cấp bậc thực lực bên ngoài nâng lên mới có thể thăng chức.

Hầu hết các vị trí trong Hình Ngục bộ đều yêu cầu phải có cấp bậc võ công mới có thể đảm nhiệm. Bề ngoài của hắn chỉ là tam phẩm. Theo tiến độ bình thường, cho dù là thiên tài, mỗi năm cũng chỉ có thể lên một phẩm.

Chờ cho đến cấp độ tiếp theo đảm nhiệm được vị trí tổng đội trưởng ít nhất là hai năm sau.

Hai năm….

Điểm thuộc tính của hắn mười ngày mới được một điểm, thì có thể được bao nhiêu điểm?

Hiện tại Trương Vinh Phương thực sự đang nghĩ đến việc tạm thời nhờ con đường đạo tịch bên này, tiếp tục đi lên.

Đạo môn bên này đi theo con đường Tập Hiền viện, không có quá nhiều hạn chế trong việc thăng quan tiến chức.

Bởi vì Đạo môn không chỉ thiên về võ lực, mà còn rất nhiều chức vụ đều do văn tu đạo nhân đảm nhiệm.

Với lại võ công Đại Đạo giáo cũng không nổi danh lắm, cấp bậc đứng đầu chỉ là thất phẩm. Con đường thăng tiến sẽ thuận lợi hơn.

Chương 202: Cuộc đại thanh trừng kết thúc

Thực ra, cấp bậc ở đây, bây giờ Trương Vinh Phương đã hiểu rõ.

Cấp bậc võ công thường chỉ dựa vào chứng thực cấp bậc cao nhất.

Nhưng không ai có thể biết được liệu những người khác có lén lút luyện tập những võ công cấp thấp khác như một thứ bổ trợ hay không.

Hiện tượng này xảy ra ở rất nhiều cao thủ lớn tuổi, nhiều người trong số họ đã lớn tuổi, võ công chủ tu là võ công thượng thừa, bởi vì tuổi cao nên khí huyết thiếu hụt không thể đi lên.

Vì vậy, để bổ sung thực lực, tránh sự thụt lùi của bản thân, một số người đã nghĩ đến việc tu luyện võ công cấp thấp để bổ sung năng lực thực chiến.

Tất nhiên, cũng có nhiều người, để sống lâu, không luyện tập cả hai, mà thay vào đó là tiếp tục duy trì các loại hình dưỡng sinh công. Ví dụ như sư phụ Trương Hiên.

Vì vậy, người ta thường nói ai có võ công mấy phẩm thì hầu hết chỉ là cấp bậc cao nhất.

Cũng giống như bản thân, cao nhất là tam phẩm Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển.

Đúng, theo cách tính này, hắn chỉ là một võ nhân tam phẩm…

Dù sao, có rất ít người như hắn, trẻ như vậy mà lại kiêm tu bốn môn võ học phá hạn…

Người ta đều là lớn tuổi rồi mới bắt đầu kiêm tu.

Sau khi định thần lại, Trương Vinh Phương nghe thấy Cảnh Trường Sinh nói tiếp.

“Trương hiền đệ tuổi trẻ tài cao. Bây giờ cũng không phải là không có chút nền tảng nào ở Đàm Dương. Ít nhất công tử Lý gia đã nhắc đến ngươi nhiều lần trong nhiều dịp khác nhau.”

Cảnh Trường Sinh và Trương Vinh Phương trở nên quen thuộc với nhau, hai người đã đổi lại xưng hô để thân thiết hơn.

Đại Linh là cực kỳ coi trọng buôn bán, thế nên địa vị của thợ thủ công và thương nhân không thấp. Bởi vì rất khó xác định phạm vi thương nhân, nên không được tính vào trong mười cấp chức nghiệp ở Đại Linh.

Nhưng điều đó không có nghĩa là thương nhân không được.

Tổng tỷ trọng của toàn bộ thương thuế Đại Linh là cực kỳ cao, nhiều thương nhân giàu có giao tiếp rất nhiều với thượng tầng.

Cách đây nhiều năm, trước khi lập quốc, Đại Linh còn non yếu, chịu nhiều thiên tai, chính là nhờ vào các thương nhân giao thương trao đổi hàng hoá thì mới hòa hoãn lại.

Nhưng bây giờ, Đại Linh đã gót sắt chinh phạt, lãnh thổ của đế quốc đã thống nhất hàng chục quốc gia dân tộc khác nhau.

Bất kể người da đen hay người da trắng, không phân biệt màu mắt hay màu tóc, bây giờ đều coi những người Linh da vàng mắt đen là thượng đẳng.

Dưới sự áp bức sắc tộc cực kỳ tàn khốc như vậy, thực ra các thương nhân đang tính đến việc thu thập và trao đổi tư liệu tình báo.

Do đó, có rất nhiều nghiệp quan ở các nơi, cũng có quan chức thành lập thương hội thương minh.

“Hoắc Vân hả?” Trương Vinh Phương gật đầu, Lý Hoắc Vân đúng là người thành thật, tên này tuổi trẻ khinh cuồng, thường xuyên xem thường người khác.

Nhưng một khi ngưỡng mộ một người, thì tìm mọi cách bảo vệ.

“Vậy nên khi phát triển ở Đàm Dương, sau này sẽ có lợi rất nhiều cho hiền đệ.” Cảnh Trường Sinh khuyên.

“Vấn đề này còn phụ thuộc vào sự phát triển sau đó. Dù sao bây giờ ta vẫn còn trẻ, cũng không thể rõ được.” Trương Vinh Phương mỉm cười.

Cảnh Trường Sinh còn muốn khuyên thêm, nhưng cuối cùng với người quen sơ chưa thân thiết nên hắn ta không nói nữa.

Dưới góc nhìn của hắn ta, Trương Ảnh có mối quan hệ như vậy với Lý gia, đặc biệt là Lý Hoắc Vân có ơn tất báo, tiếp tục sẵn sàng thâm giao với hắn.

Cơ hội như vậy quả thực là nhân mạch khiến không biết bao nhiêu người ao ước đố kị.

Nhưng Trương Ảnh lại…

Trương Ảnh có thể chuyển thành chính thức từ cấp phó nhanh như vậy, nếu không có quan hệ với Lý gia, sao có thể dễ dàng như vậy?

Các vị trí đội phó của các đội khác, người nào người nấy lãng phí bao nhiêu năm, còn chưa chắc có thể chuyển lên chính thức thế chỗ được.

Nào giống như Trương Ảnh, đội trưởng vừa mới xuống, hắn đã lên rồi.

Sau đó hai người bỏ qua chủ đề này, nói về những thứ khác.

Không lâu sau, thấy đã trễ lắm rồi, Cảnh Trường Sinh đứng dậy cáo từ, để lại một phong lễ ngân làm quà ra mắt, sau đó rời đi.

Trương Vinh Phương ở trong nhà, tiễn khách đến cửa rồi mới đóng cửa lại.

Sau khi ngưng thần tĩnh khí, hắn tiếp tục suy nghĩ về việc dung hợp tất cả các môn võ học thành môn phù hợp nhất với mình.

Chuyện như vậy, nếu đối lại là chính mình đời trước (nguyên thân), nhất định sẽ không được.

Nhưng hắn là một nam tử hiện đại, cách suy nghĩ của hắn hoàn toàn khác. Hắn biết không phải bản cũ nhất hoặc bản gốc là tốt nhất.

Chỉ những gì phù hợp với chính mình nhất là tốt nhất.

Vì vậy, việc phối hợp các môn võ công khác nhau, lấy tinh hoa trong đó để sử dụng cho riêng mình đã trở thành ưu tiên cấp bách hàng đầu.

Thời gian ngày lại ngày trôi qua.

Tại thành Đàm Dương, vụ bắt giữ Hải Long của Nha môn cũng kết thúc, cuộc đại thanh trừng và lục soát ồn ào náo động cuối cùng cũng kết thúc.

Chương 203: Một trận máu tanh

Quan phủ đăng thông báo cho biết nhiều cứ điểm của Hải Long đã bị phá hủy hoàn toàn, hơn năm mươi người bị bắt và hàng trăm người giết chết tại chỗ.

Sau khi phần còn lại bị kết án, sẽ bị hành quyết vào buổi trưa tại chợ bán đồ ăn.

Liên tiếp vài ngày, ngày nào cũng có người bị treo cổ hoặc chặt đầu ở chợ bán đồ ăn.

Máu bắn tung tóe từ trên hình đài xuống nền đất xung quanh, dân chúng vây xem tấp nập.

Mỗi khi một người bị chặt đầu, không ít người lao lên, bôi máu lên những chiếc bánh hấp hoặc những dải vải trên tay.

Rất nhiều người nghèo tin rằng máu chảy ra từ những vụ hành quyết như vậy có thể chữa được bệnh và xua đuổi tà ma.

Hơn nữa, tội phạm càng hung dữ, máu tươi càng hiệu nghiệm.

Trương Vinh Phương dẫn đầu đội giúp duy trì trật tự hai lần, nhìn đám đông ngu muội lao lên, lau sạch sẽ những đường vân lốm đốm trên bệ đá bẩn đến mức khó có thể nhìn thấy màu sắc thật của nó.

Máu mới vừa chảy xuống đã bị lau thành màu đỏ nhạt, chẳng mấy chốc lại chuyển từ màu đỏ nhạt thành những vết máu khó nhận ra.

Sau khi giết người Hải Long xong.

Có một nhóm thợ thủ công khởi nghĩa.

Hầu hết những người thợ thủ công này đều là người da trắng, là thợ thủ công của Hải Lăng quốc vừa mới bị Linh đình chinh phạt cách đây không lâu.

Bề ngoài bọn họ đầu hàng, nhưng trong nội tâm vẫn giấu kín tâm tư, nay bị bại lộ, tất cả đều bị bắt.

Hàng loạt người bị chặt đầu.

Mạng sống của con người giống như những súc vật rẻ tiền, ánh mắt của dân chúng bên cạnh hầu hết là điên cuồng, mới mẻ và tê liệt.

Những người giàu có, quyền quý trên khán đài phía xa xa dường như đang xem kinh kịch, tay cầm quạt xếp khẽ phe phẩy, chỉ chỉ trỏ trỏ, nói cười rôm rả.

Liên tiếp năm ngày.

Đàm Dương đã chặt đầu hai trăm người, treo cổ hơn tám mươi người.

Đây mới chỉ là trọng phạm thủ phạm chính. Theo như Trương Vinh Phương biết, những người khởi nghĩa của Hải Lăng quốc, người nhà và hàng xóm liên quan xung quanh đều bị tàn sát.

Số người chết chưa được công bố, ít nhất là hàng nghìn người.

Nhiều người trong số họ chỉ là những dân chúng bình thường tay không tấc sắt.

Cuối cùng, những người Hải Lăng bị buộc phải di chuyển đến Đàm Dương gần như hoàn toàn bị diệt tộc.

Đây chính là Đại Linh.

Vô số dân tộc an cư lạc nghiệp ở đây, bởi vì tất cả những người không muốn an cư lạc nghiệp đều đã bị giết sạch rồi.

Vài ngày nữa trôi qua.

Cảnh gia đưa đến hai tiểu nha đầu. Một nha đầu tên là Cảnh Nịnh và nha đầu còn lại tên Cảnh Nặc.

Trương Vinh Phương qua loa kiểm tra gân cốt một chút, tùy ý kiếm cớ đẩy người trở về.

Hắn có quá nhiều bí mật, bây giờ không có đủ thời gian, không thể để người khác lại quá gần hắn được.

Đó là lý do tại sao cho đến tận bây giờ hắn thậm chí không mua một tạp dịch Khu Khẩu.

Chẳng mấy chốc đã đến ngày 19 tháng 9.

Róc rách~

Chiếc bình rượu màu trắng vẽ hình tôm nhỏ và hoa sen hơi nghiêng, một đôi tay trắng nõn tinh tế của một nữ tử đang cầm lên, rót rượu màu đỏ nhạt trong suốt ra.

Trong Đàm Dương Thanh Viên.

Một viên hội hoàn toàn mới đang âm thầm diễn ra.

Không chỉ có một loại Đàm Dương viên hội, mà có nhiều loại.

Có những viên hội tập trung vào thưởng tích thi từ ca khúc, có những viên hội chỉ đơn thuần tập trung vào ca hát khiêu vũ, những viên hội tập trung vào vật lộn đánh nhau.

Nhưng nhiều hơn nữa, chủ yếu vẫn là kết bạn nam nữ.

Có nhiều dân tộc và tôn giáo khác nhau ở Đại Linh, vì Linh đình tôn trọng tất cả các nhóm dân tộc và tôn giáo nên có rất nhiều hoạt động được tiến hành.

Nhiều trong số chúng được tổ chức dưới danh nghĩa là viên hội.

Lần này, Thanh Viên viên hội do Đức Phổ đại sư của Đại Dương tự tổ chức.

Trong Thanh Viên xanh um tươi tốt, một dòng suối nhỏ uốn khúc xuyên qua thảm cỏ hòa vào động sâu của hòn non bộ.

Những đóa hoa mùa thu nở rộ trồng thành từng chùm được tạo hình thành nhiều hình thù các con vật khác nhau.

Bóng cây đại thụ to lớn bao trùm cả một khoảng rộng, che đi ánh nắng mặt trời chói chang.

Thỉnh thoảng một cơn gió thoảng qua.

Cuốn theo những chiếc lá vàng rơi rải rác, mang theo tâm ý buồn thương xuân thu nhạc gia rất lưu hành bây giờ.

Những công tử tiểu thư trẻ tuổi tham dự từng nhóm tốp năm tốp ba.

Hoặc đi dạo và trò chuyện, hoặc ngồi trên mặt đất, hoặc nhàn nhã pha trà trong lương đình.

Ngoài ra còn có người đem theo nhạc cụ tự mình nhẹ nhàng diễn tấu.

Thanh Viên không lớn, tổng thể hình bầu dục, đường kính không hơn một trăm mét.

Lúc này, trên thượng nguồn dòng suối, hai thanh niên đang ngồi trên băng ghế đá đơn sơ, bên cạnh có nha hoàn tay trắng rót rượu, đưa bánh ngọt lên.

Trong số hai người này, một người có khuôn mặt điềm tĩnh, khí chất tùy ý phô trương. Cả người mặc một chiếc áo bào màu xanh, đeo thắt lưng bằng ngọc bích, trên búi tóc cắm một thẻ tròn bằng ngọc lục bảo tinh xảo. Đó là Lý Hoắc Vân của Lý gia.

Chương 204: Dẫn mối

Người còn lại là một nam tử cao lớn, trường bào đen viền bạc trên người không che giấu được đường cong cơ bắp cường tráng.

Mặc dù ngũ quan dung mạo không đẹp trai lắm nhưng khí chất trầm ổn tự tin, mỗi cái nhấc tay đều chủ yếu là im lặng bình thản, thêm vào không ít phần.

“Trương Ảnh ca, hôm nay huynh đã đồng ý với ta, đừng qua loa cho xong đấy. Viên hội lần này không giống các viên hội trước, những người đến đây đều xuất thân từ gia đình tốt hoặc là người tài đức. Ngoài ra, còn có một số nữ tử dung mạo xinh đẹp, lại vừa đúng tuổi cũng sẽ đến.”

Lý Hoắc Vân nghiêm túc khuyên.

“Tuổi tác của huynh đã trưởng thành rồi mà chưa để lại mầm mống cho Trương gia. Chẳng lẽ phải đợi đến bốn mươi, năm mươi tuổi mới đi tìm? Khi đó thì huynh còn tìm được cái gì tốt nữa? Đơn giản chỉ nhìn xuống mà thôi. Nhưng hiện tại với điều kiện của huynh, hoàn toàn có thể nhìn lên á.”

Trương Vinh Phương không phản bác được.

Hắn cầm lấy rượu nha hoàn rót, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

“Đệ lại tìm người nào cho ta vậy?” Đây không phải là lần đầu tiên Lý Hoắc Vân nóng lòng việc này.

Trước đây, hắn ta còn lén lút cho người khác xem tư liệu của mình, khiến cho ông mai bà mối người ta tìm đến tận cửa.

“Tiết Thải Hà, con gái thứ năm của Tiết viên ngoại, một gia đình nổi tiếng ở Đông Thành.”

Lý Hoắc Vân mỉm cười, không di chuyển đầu.

“Nhìn lại phía sau ta, cách đó mười lăm bước, nữ tử mặc váy dài xanh lục nhạt. Chú ý đừng quá lộ liễu.”

Trương Vinh Phương nhìn xung quanh, quả nhiên, hắn nhìn thấy nữ tử yểu điệu đang nhỏ giọng nói chuyện và tản bộ với bạn bè.

Ngũ quan nữ tử thanh tú mềm mại, mắt to, mũi nhỏ, miệng nhỏ, cười rộ lên như một cung nữ cung đình tiêu chuẩn, khí chất rất tốt.

Nữ tử này rất tốt.

Nhưng tiếc là…

Trương Vinh Phương đến đây chỉ là để ứng phó với lời mời nhiệt tình của Lý Hoắc Vân.

Kỳ thực hắn rất rõ ràng, bây giờ chính mình không có tư cách cân nhắc những chuyện này.

Lý Hoắc Vân vẫn đang lén cười với thị nữ bên trong, liên tục thuyết phục Trương Vinh Phương chủ động tiến đến gần bắt chuyện.

Nhưng mặc cho hắn ta thao thao bất tuyệt thế nào, Trương Vinh Phương vẫn không hề lay chuyển.

Hai người vừa nói chuyện vừa uống rượu, nghiễm nhiên đã trở thành sự đối lập rõ rệt.

Được một lúc, thấy Trương Vinh Phương vẫn không động tĩnh gì, Lý Hoắc Vân không còn cách nào khác chỉ đành tự mình đứng dậy đi tìm nữ tử mình thích.

Buồn chán muốn chết, Trương Vinh Phương ngồi một lúc, sau đó đứng dậy rời khỏi vị trí.

Cả nam lẫn nữ trong viên hội, từng đám quý tử quý nữ không hẹn mà gặp đều bị vài người vây quanh.

Bên cạnh những tài tử tài nữ tài hoa hơn người có không ít người ngưỡng mộ đến gần. Trương Vinh Phương không có hứng thú nên chủ động đi đến trong góc nghỉ ngơi.

Thỉnh thoảng có người mở lời với hắn, hắn đều lịch sự khéo léo từ chối.

Tiếng đàn trong trẻo không ngừng vang vọng trong viên hội.

Tiếng đàn kết hợp với bầu không khí thích hợp, một số người trẻ tuổi động tâm đã bắt đầu để cho thị nữ, người hầu lặng lẽ trao đổi tín vật.

Một câu thơ đáp lời hoặc lời bình một tiếng sáo có thể dẫn đến sự gắn kết một đoạn nhân duyên.

Trương Vinh Phương đứng ở một góc, nhìn đám người trong viên hội đang trở nên nhiệt tình hơn.

Nhất thời, hắn giống như người ngoài cuộc, hờ hững không chút động lòng.

“Xin hỏi, có phải là Trương Ảnh công tử không?”

Bỗng nhiên, một giọng nữ dịu dàng vang lên từ bên cạnh.

Trương Vinh Phương liếc mắt nhìn sang, người vừa cất tiếng là một nữ tử mặc váy rộng màu đỏ tươi.

Váy đỏ thêu Khổng Tước, chim trắng, uyên ương và các hoa văn khác bằng chỉ vàng. Cực kỳ lộng lẫy.

Mái tóc dài của nữ tử xõa ngang vai được buộc đơn giản bằng dây cột tóc, nhưng trên dây cột tóc được trang trí bằng chỉ vàng chỉ bạc, điểm xuyết ngọc bích, ngọc lục bảo, kiểu dáng vô cùng phức tạp và tinh xảo.

Bản thân nữ tử cũng rất quyến rũ, đôi mắt như sóng nước, là một mỹ nhân hiếm có.

“Xin lỗi, tại hạ chỉ được một bằng hữu mời đến, không có hứng thú với viên hội.”

Trương Vinh Phương đơn giản từ chối.

“Có thể trong lòng người không có ý định đó, nhưng Lý công tử không ngừng đề cử ngươi với ta. Nói thật, loại chuyện này khá khó chịu.” Nữ tử mỉm cười nói.

“Có thể xin ngươi nói với Lý công tử đừng lấy chuyện này ra làm phiền tỷ muội Diêu Nguyên thư chúng ta được không? Hai tỷ muội chúng ta không thể chịu nổi làm phiền, nhiều lần khéo léo từ chối cũng không được.”

“Được…” Trương Vinh Phương khá xấu hổ, hắn không ngờ vì chung thân đại sự của mình, Lý Hoắc Vân lại làm đến mức độ này.

“Xin lỗi, việc này là chúng ta mạo phạm. Ta sẽ nói với Hoắc Vân sau. Xin lỗi.”

Hắn chân thành nói xin lỗi.

Nữ tử gật đầu hài lòng.

“Xem ra Trương công tử không phải là người quê mùa như người khác nói, ít nhiều cũng hiểu chút ít lí lẽ.”

Chương 205: Diêu Nguyên thư hội

Nàng mỉm cười.

“Vậy thì ta sẽ cho công tử một cơ hội, sau này lúc có hoạt động cướp hoa hồng, công tử có thể tham gia phe thư hội của chúng ta.

Nếu Trương công tử thể hiện tốt, giúp tỷ muội chúng ta cướp được nhiều hoa hồng, thư hội chúng ta có thể giúp ngươi giới thiệu làm quen với các tỷ muội.”

Diêu Nguyên thư hội, Trương Vinh Phương đã từng nghe cái tên này.

Trong đó đều là thiên kim quý nữ của thành Đàm Dương, hầu hết các hoạt động thường ngày là ngắm hoa, xem sách và bình luận về âm nhạc.

Một công tử con nhà quyền quý như Lý Hoắc Vân chỉ được coi là bậc trung trong đó.

Chỉ là lời nói của nữ tử trước mặt này, mặc dù câu nào cũng có vẻ lịch sự.

Nhưng thực ra, giọng điệu hoàn toàn trịch thượng, từ trên cao nhìn xuống.

Trong lòng Trương Vinh Phương bật cười.

Các đại tiểu thư trong Diêu Nguyên thư hội, người nào người nấy không giàu sang thì cũng cao quý, nếu là người bình thường, tùy tiện cưới bất kỳ người nào cũng có thể tiết kiệm bao nhiêu năm vất vả, lập tức sẽ trở thành một thành viên của tầng lớp thượng lưu toàn bộ Đàm Dương, hưởng thụ sự cung cấp nuôi dưỡng của vô số người.

Trong những hộ vệ hộ viện của những người này, nói không chừng có thể đều từ tam phẩm trở lên.

Bởi vậy, ở trong mắt những người này, một võ cấp tam phẩm tép riu như hắn quả thật là không đáng là gì.

“Tại hạ ngày thường đã quen nhàn tản. Đa tạ ý tốt của tiểu thư. Không cần tham gia hoạt động đâu.” Trương Vinh Phương

không có hứng thú lãng phí thời gian với những đại tiểu thư này.

Với thực lực thất phẩm của hắn hiện tại, hoàn toàn không cần thiết phải chấp nhặt với những người này.

Nghe những lời đó, nữ tử khẽ nheo đôi mắt phượng lại, đánh giá hắn.

Nàng đã từng gặp vô số nam tử điên cuồng nghĩ tất cả các biện pháp để kết nối với các tỷ muội trong thư hội.

Cũng đã từng gặp một số người cố tình lạt mềm buộc chặt, dùng đủ chiêu trò để khơi dậy sự hứng thú của các nàng.

Cả những nam tử tự ti mặc cảm, ngay cả khi gặp được cơ hội, cũng không muốn tiến lên, cam nguyện trở nên bình thường.

Vậy người này là người như thế nào?

Tư liệu của Trương Ảnh nhanh chóng lướt qua tâm trí nàng.

Trương Ảnh, người Bắc, năm nay hai mươi lăm tuổi, mới bước vào võ cấp tam phẩm.

Chức quan hiện tại được chuyển sang chính thức dựa vào mối quan hệ với Lý gia, coi như là theo cửu phẩm.

Nếu theo sự phát triển bình thường, người này hai mươi lăm tuổi mới bước vào tam phẩm, ba năm tiếp theo tăng một phẩm, chỉ sợ cực hạn nhiều nhất là tứ phẩm.

Sau 30 tuổi, võ nhân trước sau như một luôn bắt đầu suy giảm khí huyết, không còn hơi sức tiếp tục đột phá.

Tứ phẩm xem như là hộ viện cao cấp.

Mà ở trong các môn phái, những nơi tập trung tập võ này, tứ phẩm chỉ có thể coi là trung cấp.

Nữ tử thở dài trong lòng.

Một người như vậy, chỉ cần liếc mắt là đã có thể thấy cuộc đời tương lai, có lẽ hắn tự mình biết mình, không dám vọng tưởng ghép thành đôi với nử tử cao hơn.

“Suy nghĩ của Trương công tử, ta hiểu được.”

“Đa tạ tiểu thư đã hiểu cho.” Trương Vinh Phương mỉm cười.

Lúc này, nữ tử không nói nhảm nữa, quay người rời đi cùng hai nha hoàn.

Bấy giờ, Trương Vinh Phương mới phát hiện ra, lúc mình giao tiếp với nữ tử vậy mà lại thu hút sự chú ý của không ít người xung quanh.

"Chậc chậc chậc, Trương ca, ngài đúng là trâu bò thật đấy!" Lý Hoắc Vân chẳng biết chui từ đâu ra. Vẻ mặt biểu hiện ngưỡng mộ thái quá.

"Sao? Nữ tử kia lợi hại lắm à?" Trương Vinh Phương cười hỏi.

"Đâu chỉ lợi hại…" Lý Hoắc Vân rụt đầu lại: "Huynh biết võ cấp cao nhất Đàm Dương của chúng ta là Thiên Hộ Lâm đại nhân. Vậy thì huynh cũng biết ở Đàm Dương có một đại lão cao hơn nữa đúng không?"

"Ý đệ là…" Trương Vinh Phương lập tức đoán ra điều gì đó.

"Đúng vậy, là Châu đốc Tôn đại nhân!" Lý Hoắc Vân tặc lưỡi: "Vị tỷ tỷ vừa rồi tên là Tôn Triều Nguyệt, chính là viên ngọc quý trên tay của Châu đốc.

Vị này sinh ra là một thiên tài võ học, được danh sư truyền dạy và các loại dược liệu bồi đắp, không cần đi đường vòng, mười tám tuổi đã định cấp nhập phẩm, hiện tại hai mươi hai tuổi đã bước vào tứ phẩm. Huynh nói có lợi hại hay không?"

"Hai mươi hai tuổi tứ phẩm…" Trương Vinh Phương chấn động: "Quả là lợi hại…"

Sau khi nhập phẩm định cấp, nữ tử này mỗi năm tăng một phẩm, nếu cứ tính toán như thế thì người này có thể lên được cửu phẩm trước 30 tuổi…

Đây là một Thiên Hộ khác trong tương lai!

Không thể trêu chọc nổi, không thể trêu chọc nổi.

Trương Vinh Phương cảm thấy mình nên tránh xa những đại nhân vật như vậy một xíu.

Lúc này hắn chỉ là một thân thể tam phẩm nhỏ bé, không thể chịu được một đòn của người ta.

Hơn nữa, Châu đốc cũng chỉ do người của Linh tộc đảm nhiệm, nếu Tôn Triều Nguyệt này thật sự có thể tiến vào cửu

phẩm, e rằng sau này địa vị còn cao hơn nữa.

Chương 206: Hứa Miếu Đồng

Tất nhiên, võ cấp không phải dễ dàng như vậy.

Tố chất có thể trên cửu phẩm, nhưng còn phụ thuộc vào ngộ tính ra sao nữa.

Rất nhiều cao thủ bị mắc kẹt ở cấp độ lục phẩm không thể lên nổi, bởi vì không có đủ ngộ tính. Hoặc võ công không phù hợp với tố chất của bản thân.

Đây cũng là lý do rất nhiều cao thủ trao đổi con cái của chính mình sang môn phái khác làm môn hạ.

Giống như có người trời sinh da dày, phản ứng chậm, nếu để hắn ta kế thừa võ công nhạy bén của gia tộc, vậy thì không phải tự tìm khó chịu sao?

“Thế nên Tôn Triều Nguyệt tỷ tỷ còn bá đạo hơn Lâm Kỳ Tiêu lúc trước ở toàn bộ thành Đàn Dương. Lâm Kỳ Tiêu tỷ tỷ chẳng qua chỉ là bắt nạt tầng lớp bình thường trở xuống. Mà người này, cho dù toàn bộ Đàm Dương trước mặt nàng, hơn 90% người đều là tầng lớp thấp hơn.”

Lý Hoắc Vân bất lực nói.

“Nói ra thật xấu hổ, bổn công tử này khi còn nhỏ thường xuyên bị vị này bắt nạt đánh đập. Bây giờ, nhìn thấy nàng từ xa đi tới đây, trong lòng không hiểu sao lại có bóng ma.”

“Cứ nhằm vào đánh thế thôi à?” Trương Vinh Phương không nói nên lời.

“Không phải, lúc nhỏ mọi người đều từng bị nàng đánh, không riêng gì ta.” Lý Hoắc Vân lắc đầu.

Trương Vinh Phương không còn gì để nói.

Lý Hoắc Vân trò chuyện một lúc rồi lại bị người khác gọi đi. Trước khi đi, hắn ta không ngừng dặn dò Trương Vinh Phương phải chủ động.

Đáng tiếc, tên này nhất định phải thất vọng rồi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cuối cùng, viên hội kéo dài nửa canh giờ cũng từ từ kết thúc.

Từng người từng người tham dự lên xe ngựa của mình, rời đi.

Cũng có người vội vàng cúi đầu rời đi, xã hội phân cấp rõ ràng khiến lúc Trương Vinh Phương đi ra ngoài, trong lòng không khỏi cảm thán.

Bỗng nhiên, tầm mắt hắn đảo qua, chú ý đến một nữ tử mặc váy đen ở góc đường đang nói chuyện với một nam tử vừa rời khỏi viên hội.

Nam tử đối mặt với Trương Vinh Phương, vẻ mặt cố gắng bình tĩnh, nhưng mồ hôi lạnh trên trán và đôi mắt nhấp nháy không yên đã cho thấy sự hốt hoảng của hắn ta lúc này.

Đây cũng là lý do khiến Trương Vinh Phương để ý đến hai người.

Ngay sau đó, nam tử chạy trối chết, vội vã lên xe ngựa, hòa vào dòng xe cộ, rời đi.

Trương Vinh Phương thu lại tầm mắt.

“Sao? Đang nhìn trưởng nữ nhà Hứa Đồng Tri.” Lý Hoắc Vân vỗ vai hắn từ phía sau.

“Tùy tiện nhìn thôi.” Trương Vinh Phương mỉm cười.

“Vậy thì tốt, vị Hứa gia kia… ừm, nói thế nào nhỉ, người có hơi không bình thường lắm.” Lý Hoắc Vân chỉ chỉ vào đầu mình.

“Hiểu rồi.” Trương Vinh Phương gật đầu.

“Hiểu là tốt rồi. Trưởng nữ nhà bọn họ tên là Hứa Miễu Đồng. Nghe nói hồi nhỏ nàng đã được gửi đi học. Sau khi trở về, đầu óc của nàng hơi không bình thường lắm, thường chạy đến hỏi người khác một số câu hỏi rất kỳ lạ. Ta cũng đã bị hỏi một lần.” Lý Hoắc Vân bất đắc dĩ nói.

“Vậy hả?”

Trương Vinh Phương lại nhìn nữ tử mặc váy đen kia một lần nữa, chỗ đó đã không có ai nữa rồi.

Viên hội không có kết quả, hắn không đi chùa xe ngựa của Lý Hoắc Vân, mà tự đi bộ trở về nhà.

Đi qua nửa nội thành, lúc sắp đến Hình Ngục bộ.

Hắn lại nhìn thấy nữ tử mặc váy đen kia trước nhà tắm công cộng cạnh nhà mình.

Váy trên người nữ tử có viền nhung mềm mại như san hô, trên ngực và eo có điểm xuyết một ít ánh bạc lấp lánh, dường như có lẫn những sợi bạc.

Chiếc váy đủ dài để che khuất bắp đùi, nhưng hai chân nàng đi một đôi ủng da dài màu xám, đôi ủng dài đến mức hoàn toàn có thể coi như mặc một chiếc quần dài.

Cả hai tay nữ tử thậm chí còn đeo găng tay lụa màu đen nhạt, kéo dài đến tận hai vai.

Loại trang phục này thường chỉ được nhìn thấy ở trên người một số người ngoại giáo trong người Hồ Tây.

Nhưng da thịt lộ ra trên cổ nữ tử lại trắng nõn như ngọc.

Dường như nhận ra tầm mắt của hắn, nữ tử xoay người, nhìn sang phía này.

Không đợi Trương Vinh Phương tránh ánh mắt đi, nàng đã đi thẳng về phía bên này.

“Chờ được ngươi rồi.”

Sau khi nữ tử đến gần, câu nói đầu tiên đã khiến Trương Vinh Phương khẽ động.

“Từ tiểu thư?” Hắn dừng lại, lễ phép chào hỏi nói.

Nhưng trong lòng lại rùng mình.

Vừa rồi hắn chỉ hơi mất tập trung một xíu, mà đối phương đã vô thanh vô tức đến gần mình trong phạm vi ba mét.

Tốc độ như thế này, nhìn qua thì có vẻ bình thường, nhưng thực tế rõ ràng không đúng.

“Ngươi biết ta? Ta cũng biết ngươi, Trương Ảnh, một bằng hữu do Lý Hoắc Vân mang đến.” Hứa Miểu Đồng bình tĩnh nói.

Công bằng mà nói, ngoại hình của nàng không được ưa nhìn lắm, chỉ bình thường, vóc dáng cũng không yểu điệu, chỉ tầm thường.

Nhưng khí chất lại có một sự yên tĩnh không thể giải thích được.

Trước khi mở miệng, bản thân nàng tựa như một đầm nước đọng.

“Bọn họ nói ngươi là tam phẩm. Nhưng ta không nghĩ như vậy.” Hứa Miểu Đồng tiếp tục nói.

Chương 207: Kim Sí Lầu

“Ha ha… Từ tiểu thư, nàng chớ nói lung tung, ta thật sự chỉ có tam phẩm, mới đột phá lên cấp thôi.” Trương Vinh Phương giật mình trong lòng, vẻ mặt không thay đổi nói.

“Ngược lại thân pháp vừa rồi của Từ tiểu thư che giấu sâu thật đấy.”

Có thể làm cho hắn không phát hiện, đột nhiên tới gần nhiều như vậy, thân pháp này, không có ngũ phẩm, ít nhất cũng là tứ phẩm.

Một đại tiểu thư nhà quan, người ta nói nàng bây giờ mới ngoài hai mươi tuổi, mà đã có loại thân pháp đến mức này…

Trong chốc lát, cả hai đều im lặng.

“Xin hỏi Từ tiểu thư đến tìm tại hạ có chuyện gì?”

Trương Vinh Phương lên tiếng hỏi trước. Hắn không tin đối phương trong lúc vô tình ngẫu nhiên đến đây.

“Trước khi đến ta còn không tin, nhưng hiện tại nhìn thấy người ta đã tin rồi.” Từ Miểu Đồng nhẹ giọng nói.

“Dựa theo quy củ, cái này cho ngươi.”

Nàng giơ tay, ném ra một khối ngọc bội hình tròn màu tím.

Trương Vinh Phương giơ tay bắt lấy. Tất nhiên là bằng ống tay áo.

Hắn cầm lấy nó, xem qua.

Ngọc bội được chạm khắc hình cánh sống động như thật.

Một chữ bằng vàng được khắc ở giữa.

“Ngươi đã được chọn, Trương Ảnh.”

Hứa Miếu Đồng tiếp tục nói.

“Võ phù này có thể cứu ngươi một mạng vào lúc nguy cấp. Khi ngươi cần giúp đỡ khẩn cấp, hãy cầm lấy nó và đến Vân Yên cư để được giúp đỡ.”

“Có ý gì?”

Trương Vinh Phương không thể giải thích được. Nhìn ngọc bội này, thoạt nhìn chất liệu này không tầm thường.

“Thanh Hòa Cung đã xảy ra chuyện. Bây giờ bảy huyện khởi nghĩa đã bắt đầu nội loạn. Hải Long và Hồng Cẩu Vương đã cử người đến Hoa Tân, tra được một số manh mối. Chuyện của ngươi có thể bị bại lộ bất cứ lúc nào.” Hứa Miếu Đồng tiếp tục nói.

“Vì vậy, nó là để cứu mạng của ngươi.”

“Cái gì?” Trái tim Trương Vinh Phương thắt lại. Đối phương thậm chí biết cả chuyện này.

“Yên tâm đi, thân phận của ngươi là do sư phụ ngươi nhờ chúng ta làm. Sẽ không có người nào khác biết.”

“… Các ngươi là ai?” Nhiều suy đoán khác nhau chợt lóe lên trong đầu Trương Vinh Phương. Đối phương biết quá nhiều, chẳng lẽ có quan hệ với Trương Hiên sư phụ?

“Chúng ta là Kim Sí Lầu.” Hứa Miếu Đồng nhẹ nhàng đáp.

“Chúng ta nhận được tin tức bây giờ Thanh Hòa Cung đang xảy ra nội loạn. Ta đề nghị ngươi tốt nhất nên lập tức quay trở về.”

Trương Vinh Phương nhíu mày, còn muốn hỏi lại.

Hứa Miếu Đồng đã đến gần, sượt qua người hắn.

“Nhớ kỹ, mau quay trở về trong vòng năm ngày tới, nếu không sẽ không kịp.

Ngoài ra, một khi dùng võ phù, tức là ngươi đã ngầm thừa nhận mình là một thành viên của chúng ta. Đến lúc đó mặc kệ ngươi có đồng ý hay không, thì nhất định cũng phải đưa tin tới Thiên Khách lầu.

Bằng không…”

Lời còn chưa dứt, nàng đã bước nhanh rời khỏi đây.

Trương Vinh Phương quay người lại gọi mấy lần mà không thấy nàng dừng lại.

Hắn im lặng hồi lâu.

Sau khi Hứa Miếu Đồng rời khỏi, Trương Vinh Phương về đến viện của mình, đứng dưới tán cây hòe duy nhất trong sân, mãi mà không hề nhúc nhích.

Hắn đứng ở đây tự hỏi ý nghĩa trong lời nói vừa rồi của Hứa Miếu Đồng.

Vốn dĩ thân phận của hắn chỉ có sư phụ sư huynh, còn có tẩu tử là biết được. Bây giờ lại lòi ra một cái Kim Sí Lầu.

Thoạt nhìn tổ chức này giống như chuyên môn tìm kiếm tình báo, làm tổ chức áo xám.

Vậy thì, tại sao bây giờ bọn họ lại muốn tới thông báo cho mình?

Không chỉ thông báo, còn đưa cho mình một cái võ phù gì đó, nói có thể cứu mạng mình?

Hắn lấy tờ võ phù ra lần nữa, Trương Vinh Phương quan sát tỉ mỉ lại nó, thứ này chỉ là một thứ bình thường thôi, hoàn toàn không nhìn ra có gì đặc biệt.

Hắn suy đoán chắc là cầm thứ này làm tín vật mới có thể tới Vân Yên Cư gì đó để xin giúp đỡ.

‘Kim Sí Lầu cảnh cáo ta, Hải Long và Hồng Cẩu Vương chạy tới huyện Hoa Tân điều tra tình hình, có thể sẽ phát hiện được chuyện của ta, vậy thì bọn họ có thể phát hiện được chuyện gì của ta?’

‘Sau đó nàng còn nói thận phận của ta sẽ không bị bại lộ. Nếu nội tình thân phận Trương Ảnh của ta sẽ không bị bại lộ, vậy thứ bại lộ sẽ là gì? Là thứ thuộc về thân phận Trương Vinh Phương này?’

‘Thân phận Trương Vinh Phương này của ta có bí mật gì mà cần phải lo lắng Hải Long và Hồng Cẩu Vương gì đó phát hiện ra?’

Trương Vinh Phương phân tích trong lòng, cuối cùng nhanh chóng đạt được đáp án.

Bí mật duy nhất thuộc về thân phận Trương Vinh Phương mà cần phải lo lắng chỉ có hai cái.

Một là tiến độ tăng phẩm cấp võ công đến khoa trương của hắn, đến giờ trong thời gian miễn cưỡng lắm mới được hai năm, hắn từ một người bình thường tập võ trở thành tam phẩm.

Tốc độ này, nếu như đặt trên người Trương Ảnh hai mươi lăm tuổi thì không tính là gì.

Nhưng nếu đặt trên người Trương Vinh Phương mười tám tuổi, thế thì quá khoa trương.

Bí mật thứ hai, đó mới là điểm chết người.

Chương 208: Bị quản chế

Đó là thân phận sư phụ Trương Hiên của Trương Vinh Phương…

Thực ra kết hợp với lúc sư phụ và sư huynh nhờ hắn đưa tẩu tử rời khỏi đó, đi tới Đàm Dương, Trương Vinh Phương đã hơi có suy đoán mơ hồ.

Sau đó trên đường bị Kỳ Sơn đạo nhân của Thanh Hòa Cung truy sát muốn bắt tẩu tử, rồi bị hắn phản sát.

Sau đó huyện Thất khởi nghĩa, nếu kết hợp từng chuyện từng chuyện lại.

Nếu đến bây giờ Trương Vinh Phương còn chưa đoán được sư phụ có liên quan đến nghĩa quân thì đúng là kẻ ngốc.

‘Ngoài ra, Kim Sí Lầu… vô duyên vô cớ đưa cho ta cái võ phù.’

‘Hoặc giả vẫn còn khả năng…’

Trương Vinh Phương nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

‘Kim Sí Lầu này biết được thân phận của ta, cố ý truyền tin tức xấu của sư phụ cho ta nghe, nói chuyện lập lờ nước đôi, chính là muốn khiến cho ta sốt ruột mà quay lại.

Sau đó trên đường trở về gặp chuyện khó khăn, muốn xin giúp đỡ lại không có, chỉ có thể cầm võ phù đi tìm bọn họ trợ giúp. Như thế, ta sẽ không thể không gia nhập tổ chức gọi là Kim Sí Lầu.’

Dù sao thì, hắn không tin Kim Sí Lầu lại lợi hại như thế, ngay cả thực lực thật sự mà hắn che giấu cũng có thể tra ra.

Có thể bọn họ đoán được Lâm Kỳ Tiêu tàn tật là do mình hại, nhưng nếu thế thì đã sao?

Ngay lúc đó Lâm Kỳ Tiêu không có vũ khí, lại còn bị gãy một bên tay, cả người cũng chỉ mới tam phẩm.

Nếu như hắn đột kích đột ngột, cho dù hắn trực tiếp phế bỏ đối phương thì cũng không tính là gì.

Chỉ cần chuyện hắn ám sát Ba Tát Lý không bị phơi ra ánh sáng, thì tất cả mọi chuyện đều không sao hết.

Khả năng cuối cùng này khiến Trương Vinh Phương càng nghĩ càng thấy đúng.

Bởi vì nếu hắn là người quản lý của Kim Sí Lầu, khi phát hiện được một thiên tài võ công khoa trương như thế sẽ nghĩ hết cách để cột hắn về phía mình.

Đặc biệt tên thiên tài này còn có yếu điểm trí mạng là trong ngoài có hai thân phận, lúc nắm rõ thân phận trong tay mình…

Hắn khẽ thở dài.

Trương Vinh Phương đã hiểu trong lòng, đại khái tỷ lệ lớn là Thanh Hòa Cung đã thật sự xảy ra chuyện.

Kim Sí Lầu không đến mức mang tin tức giả đến lừa hắn, bằng không chỉ cần để hắn trở về tra xét một chút là đã rõ.

Chuyện này không hợp với mục đích của bọn họ.

‘Nói cách khác… dương mưu này… nếu ta có tình có nghĩa thì tất nhiên sẽ trở về, trở về… với thực lực bây giờ mới là tam phẩm của ta mà nói, chuyện có thể làm được cực kỳ có hạn. Một khi gặp phải tuyệt cảnh, không thể không xin giúp đỡ từ đám người Kim Sí Lầu. Đến lúc đó, bọn họ sẽ có lý do danh chính ngôn thuận kéo ta vào gia nhập.’

Hít…

Sau khi hắn nghĩ thông suốt được điều này, Trương Vinh Phương hít một hơi thật sâu.

Đúng thật là mỗi một bước đi như thế nào đều có tính toán, trong thế đạo này, muốn sống thoải mái một chút mà cũng quá khó khăn.

‘Mà nếu như ta không quay về, chính là một kẻ vô tình vô nghĩa, đến lúc đó cũng giống như Kim Sí Lầu nắm giữ bí ẩn hai thân phận của ta, quả thực bọn họ lấy ra uy hiếp dễ như trở bàn tay.

Đều cùng kết quả là phải gia nhập vào bọn họ.

Có điều, có thể có tình có nghĩa và vô tình vô nghĩa trong tổ chức này sẽ là hai loại đãi ngộ khác nhau.’

Sau khi phân tích xong xuôi, trong lòng Trương Vinh Phương trĩu nặng, giống như ứ một bụng lửa giận.

Lần đầu tiên, hắn biết được cảm giác uất ức của người bị người ta quản chế.

Cũng là lần đầu tiên, hắn hiểu được rằng chỉ khi nắm giữ sức mạnh thực sự thuộc về mình và đủ loại đường, hắn mới có thể không bị người ta nắm đằng chuôi.

Nếu, nếu hắn có khả năng tạo ra được các loại thân phận mới, thế thì bây giờ nào có chuyện luân lạc đến tình trạng như thế này?

Một khi thân phận của hắn bị công bố ra, tất cả mọi thứ hắn có hiện tại đều giống như xây lâu đài trên cát, lập tức bị hủy diệt.

Sau một lúc trầm tĩnh, hắn bắt đầu chậm rãi diễn luyện phù pháp, cố gắng để bản thân tĩnh tâm.

Đầu tiên là Hỗn Nguyên phù.

Đáng tiếc có vẻ như tâm cảnh của hắn lúc này hoàn toàn không phù hợp với yêu cầu của Hỗn Nguyên phù, không chỉ không thể có chỗ tiến triển, ngược lại còn hơi có chút lộn xộn nóng nảy mơ hồ.

Sau đó hắn đổi sang một phù pháp khác, đổi thành Viêm Đế phù.

Kỳ quái là, Viêm Đế phù vốn vẫn luôn tiến triển cực chậm mà lúc này giống như được khai khiếu, rất nhiều chỗ vốn là không hiểu, có cảm giác khó chịu, tất cả bây giờ lại giống như nước lũ được xả đập, từng môn từng môn đều được triển khai hết.

Hơn mười phút sau, Trương Vinh Phương chậm rãi giảm bớt tốc độ lại.

Cuối cùng hắn đứng tại chỗ, nhắm mắt điều tức.

Lúc này, các loại kinh nghiệm, cảm ngộ từ Viêm Đế phù nhao nhao tụ hội lại chung một chỗ, thông hiểu đạo lý.

Chương 209: Lộ Trường

“Thì ra là thế… Viêm Đế phù mới là phù pháp duy nhất có thế công mạnh nhất trong tất cả pháp của Đại Đạo Giáo. Cái này tương đương với bản cường hóa của Nhạc Hình Phù.”

Lúc này, trên thanh thuộc tính của hắn, cuối cùng tên kỹ năng Viêm Đế phù cũng đã bắt đầu chậm rãi hiển hiện.

[Viêm Đế phù (nhập môn)]

“Cuối cùng cũng đã thành… Chẳng qua tiếc là, bây giờ điểm thuộc tính của ta vẫn còn thiếu một ít.”

Trương Vinh Phương nhìn điểm thuộc tính hiện tại của mình.

Mới hai điểm.

Nếu muốn đưa Viêm Đế phù một hơi lên đến Phá Hạn, thì chí ít còn phải đợi thêm hai mươi ngày.

“Đáng tiếc… thời gian không chờ người, chẳng qua Nhập Môn cũng có chỗ tốt của nó.”

Bây giờ hắn càng ngày càng cảm giác rõ ràng rằng các phù pháp của môn võ công Hồi Xuân Tịnh Thì Phù điển đều có hiệu dụng đặc biệt cả.

Ví dụ như Viêm Đế phù, thì là tăng lên lực công kích bộc phát Trọng Sơn của Phá Hạn kỹ.

Đợi sau khi lên đến Phá Hạn, hắn có dự cảm rằng, Trọng Sơn có thể chuyển hóa thành một hình thức khác.

Phù pháp của Đại Đạo Giáo được xem là võ học thượng thừa, chung quy vẫn có chút gì đó.

Sau khi ổn định lại tâm thần, việc tăng thêm Viêm Đế phù Nhập Môn khiến tâm trạng của Trương Vinh Phương ổn định hơn rất nhiều.

Hắn vào nhà thu dọn đồ đạc lại, sau đó bước nhanh rời khỏi nhà, đi về phía chỗ có các tửu phường, quán trà hoặc là tiêu cục để nghe ngóng thông tin.

Dù sao hắn cũng không thể chỉ tin lời nói một bên của Kim Sí Lầu.

Trên đường đi, hắn tới một tửu phường trước.

Một khi người ta đã uống rượu vào thì mọi chuyện đều dễ miệng rộng mà tiết lộ ra hết.

Một người bình thường trầm mặc, khi say rượu cũng miệng lưỡi lưu loát. Người bình thường khoác lác, say rượu lại càng phóng đại cảm giác can đảm, lời gì cũng dám nói.

Rất nhanh, sau khi ra khỏi tửu phường, sắc mặt Trương Vinh Phương hơi khó coi.

Sau đó lại là quán trà quán rượu, sau khi liên tiếp đi nghe ngóng, hắn đã cơ bản chứng thực được, con đường nối liền huyện Hoa Tân và Đàm Dương đã bị phong tỏa.

Trong huyện Hoa Tân, rốt cuộc Thanh Hòa Cung đã như thế nào, chuyện gì cũng không tra được.

Bây giờ, mấy đường quan đạo và lộ tuyến giữa hai địa phương đều bị phong tỏa lại, như vậy cách duy nhất để quay trở lại chỉ có tìm đường nhỏ.

Mà bây giờ các đại tiêu cục cũng bị hạ lệnh cưỡng chế, không cho phép áp tiêu qua huyện Thất.

Cũng không có thương đội nào đi tới huyện Thất bán hàng hay nhập hàng.

Bây giờ Trương Vinh Phương đã quyết định, vẫn phải trở về một chuyến xem thế nào.

Mặc kệ thế nào, thân pháp hiện tại của hắn đã miễn cưỡng có sức tự vệ.

Giờ khắc này, hắn lại càng cảm thấy may mắn hơn, lúc trước mình đã lựa chọn con đường tăng tốc thân pháp. Bằng không hiện tại một khi đi trên đường bị quá nhiều giặc cướp vây bắt, thì chắc chắn không thể thay đổi kết quả được.

Cho dù hắn vốn là thất phẩm, nhưng có thể khi bị mười mấy tên sơn phỉ không sợ chết cầm vũ khí vây quanh thì thật sự liều mạng cũng không qua nổi.

Cho dù hắn có thể giết người trong một giây.

Trong thời gian một giây, nếu đồng thời có hai người cùng cầm đao chém hắn, thì hắn sẽ bị thương.

Cho dù thân pháp của hắn có nhanh đến mấy, có thể đón đỡ được đòn đánh của người thứ hai, thế thì thanh đao thứ ba, thứ tư thì sao? Thứ năm thì sao?

Ứng phó đồng thời với nhiều người vây công như vậy, tốc độ tiêu hao tinh thần và thể lực hoàn toàn không phải chuyện đơn đấu với một người có thể so sánh được.

Lỡ như trên vũ khí của sơn phỉ kia có độc… thế lại càng…

Nghĩ đến đây, Trương Vinh Phương hiểu rõ, cách tốt nhất để mình quay trở về vẫn phải là che giấu tung tích, âm thầm quay lại.

Ngoài ra, vì đường quan đạo đã không thể đi, mà hắn lại không biết đường, nên nhất định phải tìm người dẫn đường!

Trong tình thế bây giờ, muốn tìm được một người như thế ở trong thành Đàm Dương thì cũng chỉ có một nơi.

*

*

*

Bên cạnh dịch trạm của thành Đàm Dương, có một đạo trường không treo biển hay cửa hiệu hành nghề.

Đạo trường được dùng một vòng tường vây thô ráp màu trắng vây lại, ở cửa có người trông coi thu tiền, một người mười văn.

Mọi người chung quanh đều gọi nơi này là Lộ Trường.

Cái gọi là Lộ Trường, chính là có nhiều lúc sau khi các tiêu sư tiêu cục, hỏa kế thương đội, tiểu nhị quán rượu các loại rời chức, sau đó sẽ đặc biệt tìm một chỗ làm.

Trong Lộ Trường này không chỉ có người tìm việc, còn hấp dẫn không ít việc vặt bát nháo lộn xộn vào đó.

Ví dụ như có nhà không sống nổi nữa, đi ra bán con gái. Vì ghét bỏ bên Khu Khẩu ép giá, nên sẽ chạy đến bên này bày nhãn hiệu lâu dài ở bên này như gánh xiếc gánh hát.

Còn có người ở nông thôn, ngoài thành đào được ‘bảo bối’ trên núi, giả trang thành dáng vẻ ta là người thành thật mà vào đây chào hàng.

“Đây là tiền.”

Chương 210: Nghỉ phép

Lúc này, trước cửa Lộ Trường có mấy người mặc áo xám, đội mũ trúc rộng vành lần lượt giao tiền vào cửa.

Đi theo sau bọn họ còn có một hán tử cao lớn cường tráng khôi ngô.

Sắc mặt hán tử kia trầm thấp, mặc một bộ áo vải xanh đen khó gặp, trên lưng vác theo một thứ hình tròn có dùng bao đựng. Trong tay còn cầm theo một cái túi lớn, không biết bên trong đựng cái gì.

Hán tử kia giao tiền, vào Lộ Trường, rồi nhìn chung quanh một chút.

Khắp Lộ Trường đâu đâu cũng là tiếng hò hét, mấy người học qua chữ, bút than gỗ viết nét chữ hình vẽ trước mặt, bản thân lại đứng sau ván gỗ đợi.

Chữ trên tấm ván gỗ, không nhận ra cũng chẳng sao cả, hình vẽ dù sao cũng có thể nhìn được.

Giống như hỏa kế của tửu lâu và tửu phường tìm công, họ liền vẽ dáng vẻ của một chén rượu thô ráp.

Những người bán đồ và bán người trực tiếp treo giá cho người được bán.

Người hán tử nhìn trái phải, và ngay sau đó dừng lại ở một góc.

“Hái thảo dược trên núi, liền một ngày đi lại trong rừng núi Hồng Sơn! Xuất thân thợ săn bản địa, có đăng ký quan phủ, đến nhanh!”

“Miêu Sơn Hồng Tây Câu, mau tới nếu ngươi muốn đi, một đội mười người, khi nào đầy đủ thì rời đi.”

“Đội buôn Triệu gia, điểm đến là trung đô, còn lại ba vị trí, bốn ngày nữa sẽ lên đường. Tự mình mang theo đồ ăn.”

“Phủ Thông Hòa đi nào đi nào, người cuối cùng, người cuối cùng, tới rồi liền đi! Đại đội ba mươi người, một tháng trở lại! Ba lạng bạc tiền! Tự mình mang đồ ăn đi!”

Đằng sau những tấm biển bằng gỗ, là một nhóm người hò hét trong những bộ quần áo và độ tuổi khác nhau.

m thanh thoạt đầu khiến người hán tử cau mày, không gì khác, chính là âm thanh quá ồn ào.

Sau khi đi một vòng, hắn mới dần thích ứng và bắt đầu tìm mục tiêu mà mình cần.

Hán tử này là Trương Vinh Phương, người đã ở quanh thành một hồi.

Sau khi có được tin tức của Kim Sí Lầu, liền lập tức đến xác nhận, sau đó đến Hình Ngục bộ xin nghỉ phép.

Với mối quan hệ với Lý gia, thêm việc giết một số lượng lớn người gần đây, trị an rất tốt.

Trung đoàn đã vui vẻ cho hắn một tuần kỳ nghỉ.

Sau khi xin nghỉ phép, Trương Vinh Phương ngay lập tức tìm đến Lộ Trường.

Lúc trước khi trò chuyện với thuộc hạ, hắn được biết ở Lộ Trường có không ít người, rất nhiều người đều là lão thủ vào nam ra bắc, muốn đi đâu đó tìm hiểu thông tin cụ thể của nơi đó thì cách tốt nhất là đến đây để hỏi về tình hình.

Nhưng lúc này Trương Vinh Phương quay một vòng cũng không tìm được người đi Thất huyện.

“Có ai đến huyện Hoa Tân không?” Hắn không còn cách nào, bước đến chỗ một tiểu nhị đang ngồi xếp bằng và chơi trò chơi với vài viên đá.

Trước mặt người này có một tấm bảng gỗ, viết rằng sẽ đến một nơi tên là Kiến Nùng.

Nghe vậy, tiểu nhị kia ngẩng đầu lên và liếc nhìn hắn.

“Hiện tại ta không thể đến nơi đó, con đường chính đã bị phong tỏa.”

“Còn đường mòn thì sao?” Trương Vinh Phương cau mày hỏi.

“Đường mòn? Không có nhiều người biết về nó. Và đường mòn hơi nguy hiểm, hầu hết mọi người đều không dám đi.”

Hỏa kế này đánh giá thân hình cường tráng của Trương Vinh Phương, rồi lại lắc đầu.

“Nhưng mà vị đại gia này, người muốn đi Thất huyện cũng có, nhưng đều là có người trong nhà ở đó không đến được, muốn đi thì có thể đi ghép đội với bọn họ.”

Người này chỉ sang bên cạnh, cách đó chục bước.

Có một số tấm gỗ sơn đỏ trên quầy hàng ở đó.

Ở phía tấm ván, hầu hết những người đứng đều trầm mặc và im lặng, trái ngược hoàn toàn với những người xung quanh.

Trương Vinh Phương bước tới đó, hỏi một chút.

“Huyện Hoa Tân? Chúng ta đi!”

Người nói là một người nam tử gầy, râu ba chỏm.

Hắn vẻ mặt u ám, hai tay thu vào trong tay áo, khoanh tay trước mặt.

“Bây giờ không thể đi trên đường chính, chỉ có thể đi trên đường mòn, vị này có biết không?” Hắn đánh giá Trương Vinh Phương hỏi.

“Ta biết, thu như thế nào?” Trương Vinh Phương thở phào nhẹ nhõm, đi Thất huyện cũng không có nhiều người, lại càng không có mấy người đi huyện Hoa Tân.

Hiện tại rất khó tìm được một người.

“Mười hai một người.” Người nam tử tử râu ba chỏm trầm giọng nói.

“Mười hai lượng!?” Trương Vinh Phương bất ngờ.

Huyện Hoa Tân chỉ cách Đàm Dương, đi con đường chính cũng mới ba ngày.

Khi hắn đi cùng đoàn lữ hành, hắn chỉ mất ba lượng một người.

“Thời gian đặc biệt, có thích đi hay không.” Nam tử kia sốt ruột nói.

Trương Vinh Phương nhìn những người đang đứng phía sau người nam tử. Một số trong số họ sắc mặt nhợt nhạt đôi mắt đục đỏ ngầu. Một số đang thấp giọng lẩm bẩm điều gì đó với

chuỗi phật châu trên tay. Những người khác ngồi xổm cúi đầu, không nhìn ra bất kỳ biểu cảm nào.

“Khi nào?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Sáng sớm ngày mai chúng ta hãy khởi hành và đi đường vòng lên núi Thanh Đỉnh.” Râu ba chỏm trả lời, có lẽ nhìn thấy Trương Vinh Phương có thể có tài lực nên thái độ của hắn tốt hơn một chút.

Chương 211: Người kia muốn đầu hàng

Nghĩ rằng mình phải về càng sớm càng tốt trong vòng năm ngày, nhưng Trương Vinh Phương lại lười mặc cả.

Tại thời điểm này, mọi người đã nói rõ ràng rằng giá khởi điểm cố định, không có gì để nói cả.

Hắn dứt khoát thanh toán tiền đặt cọc, nhận địa điểm đã thỏa thuận, sau khi hai bên trao đổi tên, liền đứng dậy rời đi.

Lần trở về này, hắn vẫn không biết tình huống của sư phụ và sư huynh như thế nào, phải làm tốt các loại chuẩn bị.

*

*

*

Huyện Hoa Tân.

Bên trong một ngôi nhà.

Hai nhóm nam nhân mạnh mẽ với thân hình cường tráng và vũ khí đối đầu nhau.

Người dẫn đầu hai bên ngồi xuống hai đầu cái bàn gỗ, bất động.

Người bên trái là một người nam tử trung niên, râu quai nón hoa râm, mặc áo giáp da đen bóng, trên thắt lưng có một thanh loan đao và một vết sẹo từ trên xuống dưới trên mắt phải, suýt nữa thì chọc mù hắn.

Người này là người phụ trách chung của Hải Long ở huyện Hoa Tân, Triệu Việt Đình.

Đứng sau hắn là cốt cán tinh nhuệ nhất của Hải Long ở huyện Hoa Tân.

Người nam tử ngồi đối diện với hắn ta là người đứng đầu cơ quan tình báo đến đây từ Đàm Dương, Hồng Cẩu Vương.

Hồng Cẩu Vương đã hơn ba mươi tuổi.

Do làn da hơi đỏ trên người và ít tóc trên đầu, trông giống chó hoang bị rụng lông nên được đặt biệt danh là Hồng Cẩu Vương.

Người này là người Hồ Tây, thủ hạ có một nhóm lớn cùng tộc đồng hương người Hồ Tây thành lập nhóm, thường bán thông tin để kiếm sống.

Và lý do đến đây đương nhiên là để thu thập thêm thông tin. Đồng thời, cũng là vì buôn bán càng nhiều thông tin tình báo cho trú quân Linh Đình.

Của cải và sự giàu có được tìm kiếm trong nguy hiểm, điều này càng xảy ra, giá trị của thông tin càng lớn.

“Như thế nào? Ngươi đã tìm ra nội tình của đám loạn quân này chưa?” Triệu Việt Đình trầm giọng hỏi.

Hắn đã được bố trí ở đây để điều tra chỗ đột phá của quân hậu cần khởi nghĩa, trong hơn một tháng.

Thật không may, tiến độ vẫn còn rất chậm.

“Khà khà, không có đột phá, ta sẽ mời ngươi tới đây giao dịch sao?” Hồng Cẩu Vương cầm lấy tẩu thuốc thuộc hạ đưa tới, cẩn thận dùng đá lửa đốt lửa nhung, hít sâu một hơi.

Chờ cho đến khi thuốc lá vụn sáng lên những điểm đỏ thì đặt xuống, thong thả nhả khói.

“Ta không chỉ tìm ra manh mối hậu cần mà còn tìm thấy một trong những thông tin quan trọng nhất đối với ngươi. Ta đảm bảo sau khi ngươi trở lại sẽ thăng quan phát tài!”

Trái tim của Triệu Việt Đình hơi động, nhưng hắn không hề nhúc nhích. Hồng Cẩu Vương luôn có phong cách phóng đại này, và hắn đã quen với nó.

“Nói cho ta biết đi? Giá vẫn như cũ.”

“Được.” Hồng Cẩu Vương gật đầu. “Loạn quân này tự xưng là Chấn Dũng quân. Trong số sáu người đứng đầu, ba người của Hàn gia phụ trách quân vụ, và một số tài nguyên cũng do chính Hàn gia hỗ trợ. Các người nên biết điều này, phải không?”

“Đương nhiên.” Triệu Việt Đình gật đầu.

“Ngoài ra, huyện Hoa Tân nằm ở phía sau Thất huyện. Này, đoán xem ở nơi đó nhà nào có nhiều lương thực nhất?”

“Ý ngươi là?” Vẻ mặt của Triệu Việt Đình hơi thay đổi.

“Chính như ngươi nghĩ.” Hồng Cẩu Vương mỉm cười, “Thế nào, lần này, ta sẽ cho ngươi đột phá lần nữa, nhưng Hải Long các ngươi phải giúp ta một việc!

“Xem thứ mà ngươi đưa ra quý thế nào.” Triệu Việt Đình trầm giọng nói.

“Được rồi.” Hồng Cẩu Vương cười, “Tín dụng của Hải Long của ngươi đủ tốt. Sau khi làm việc cùng nhau nhiều năm như vậy, ta tin tưởng ngươi.”

Hắn tiến lại gần và rướn người về phía trước.

“Chính Thanh Hòa Cung truyền công đô sự, Trương Hiên, con trai của hắn là Trương Tân Thái, những người chịu trách nhiệm hậu cần về lương thảo của loạn quân.”

“Là hắn!?” Triệu Việt Đình sắc mặt trầm xuống. “Trương Hiên sức mạnh ít nhất là ngũ phẩm. Khi còn trẻ đã là cao thủ lục phẩm, cùng với sự hỗ trợ của loạn quân, cho dù chúng ta có tìm được lão ta cũng không có ý nghĩa gì nhiều. Vậy đột phá mà ngươi nói là gì?”

“Ta phát hiện ra rằng có những người không hài lòng với Trương Hiên trong loạn quân. Họ muốn ra tay với lão ta.”

Hồng Cẩu Vương mỉm cười thần bí.

“Mà vừa vặn, người đó có quan hệ rất tốt với Trương Hiên, và cũng là một trong những thủ lĩnh của loạn quân.”

“Ý của ngươi là, người đó muốn đầu hàng?” Triệu Việt Đình đột nhiên hiểu được.

“Chính xác! Ta chỉ cần chờ hắn tạo cơ hội là được.”

“Ngoài ra, điều kỳ lạ là Trương Tân Thái, con trai của Trương Hiên, lẽ ra là tân hôn không lâu mới đúng, nhưng Dương Hồng Diễm Dương gia người hắn đón dâu giờ đã mất tích.” Hồng Cẩu Vương nói tiếp.

“Ngoài ra, ta còn tra ra được rằng một thời gian trước Trương Hiên có nhận một đệ tử tên là Trương Vinh Phương, hiện tại

đã không thấy Trương Vinh Phương đó đâu nữa.”

“Ta nghi ngờ rằng những người này đã được sắp xếp để đến một nơi nào đó an toàn.”

“Dương Hồng Diễm, Trương Vinh Phương… Nếu là nơi an toàn, trong Thất huyện này nơi nào an toàn nhất?” Triệu Việt Đình nhẹ nhàng lắc đầu.

Chương 212: Trở về

“Đừng lo lắng, ta đã kiểm tra Dương gia rồi. Dương gia trước giờ buôn bán nhỏ ở huyện, thu mua luôn là đến Đàm Dương, quê quán ở trấn Húc Dương. Chẳng qua là ba nơi này. Ta lần theo điều tuyến này để tìm, và cuối cùng cũng tìm ra manh mối.”

Hồng Cẩu Vương cười nói: “Đến lúc đó, chúng ta hai bên cùng nhau bắt, nếu không trực tiếp giải quyết được Trương Hiên, chúng ta sẽ dùng đầu bên này uy hiếp tính mạng của gia đình con dâu và đồ đệ, luôn luôn có một con đường có thể vượt qua.”

Triệu Việt Đình mỉm cười gật đầu, trong lòng cũng yên tâm.

Cái gọi là Chấn Dũng quân này thực sự đã được định sẵn để thất bại ngay từ đầu.

“Vậy thì khi nào hắn sẽ động thủ?”

“Thời gian ấn định là ba ngày sau, hắn sẽ mang đầu của Trương Hiên tới tìm chúng ta.” Hồng Cẩu Vương cười nói.

*

*

*

Sáng sớm hôm sau, trời hừng sáng.

Cổng thành Đàm Dương từ từ mở ra.

Một nhóm nhỏ người ngựa lẫn vào trong đội ngũ đi ra khỏi thành, xếp hàng để kiểm tra văn điệp, rời khỏi cổng thành.

Có sáu người trong đội, bao gồm cả Trương Vinh Phương.

Dẫn đầu là Trần Quốc Thảo râu ba chỏm, và một nữ tử khác tên Tiểu Hoan.

Hai người dường như là phu thê, Trần Quốc Thảo thì gầy, còn Tiểu Hoan thì ngũ đại tam thô, một cánh tay có thể to bằng chân của phu quân nàng.

Ba người còn lại là ba người mà Trương Vinh Phương đã từng thấy trước đây.

Sau khi rời khỏi thành, không ai trong đội lên tiếng, nhưng sau khi cẩn thận kiểm tra hành lý, bọn họ rời khỏi đường cái, đi bên trái đi vào một con đường mòn.

Từ sáng đến trưa, đoàn người lấy nước bên suối và nghỉ ngơi bên một con suối.

Trần Quốc Thảo và thê tử, người dẫn đầu đội, ngồi sang một bên, bốn người còn lại nghỉ ngơi riêng.

Không ai có thời gian rảnh rỗi để ý ai cả.

Lúc này, tốn không ít tiền để trở về Hoa Tân, sự thấp thỏm và lo lắng của mọi người gần như là lộ rõ trên mặt.

Trương Vinh Phương cũng lấy từ trong túi ra một quả trứng luộc chín, bóc vỏ rồi ăn, thỉnh thoảng uống một hớp trà sữa.

Trà sữa này có thêm rất nhiều đường, kê, gạo nếp đen.

Mùi vị rất êm dịu, không khác mấy so với trà sữa đã uống ở kiếp trước. Thậm chí còn êm dịu hơn. Tốt nhất nên dùng để chống đói và bổ sung dinh dưỡng.

Hắn cau mày, suy nghĩ về những gì nên làm ở huyện Hoa Tân.

Bên kia đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Nghĩa quân sẽ xử trí huyện thành như thế nào? Làm sao để nhanh chóng tìm được sư phụ và sư huynh?

Tất cả những điều này cần được xem xét trước.

Trần Quốc Thảo và Tiểu Hoan ngồi cách đó không xa, bên cạnh một tảng đá lớn, đang nhấm nháp bánh kếp hành lá trên tay.

“Chúng ta còn bao xa?” Tiểu Hoan hỏi.

“Vẫn còn sớm, cho dù đường mòn có nhanh hơn, thì ít nhất cũng phải đến tối mai mới đến nơi.” Trần Quốc Thảo lắc đầu.

“Vậy thì nhóm lửa ở đâu?” Tiểu Hoan xoa xoa tay, cảm thấy hơi lạnh.

“Một lát nữa đến Hạ Hồi Câu liền có thể, đừng nói vội.” Trần Quốc Thảo kiên nhẫn đáp.

“Được thôi.”

Đến đây, cả hai đã không còn trò chuyện nữa, tự mình ăn bánh với túi nước.

Nghỉ ngơi một lúc, đoàn tiếp tục lên đường.

Trần Quốc Thảo và Tiểu Hoan dẫn đầu, những người còn lại đi theo phía sau.

Chỉ là không ai để ý, hai phu thê họ vừa đi, vừa giao tiếp bằng mắt với nhau.

Thực tế, ngay từ đầu, hai đối tượng này đã lên kế hoạch dùng chiêu bài dẫn đường để lừa đảo thu phí giá cao.

Xét cho cùng, huyện Hoa Tân hiện đang trong một cuộc nổi dậy hỗn loạn, và mạng người giống như một cây cải.

Hai người vốn định rời khỏi Đàm Dương, nhưng do không có tiền đi lại nên đã nghĩ ra cách giao dịch, sau đó nhân cơ hội đánh lén khi đưa người đi dã ngoại, rồi lấy tiền của họ, nhân cơ hội rời đi, đến một nơi khác để làm lại cuộc đời.

Và quan trọng nhất.

Hai người họ thực sự không biết làm thế nào để đến huyện Hoa Tân.

Căn bản cũng không biết con đường mòn đến Huyện Hoa Tân là gì.

Họ chỉ nhằm vào hướng chung và đi dọc theo con đường thu hái thảo mộc mà họ đã đi trước đó.

Dù sao thì họ cũng không biết đường, và càng ít có khả năng những kẻ ngốc đứng sau họ biết.

Miễn là phương hướng đại khái là giống nhau, tùy tiện lừa gạt liền xong chuyện.

Trong đất rừng nặng nề u ám.

Trương Vinh Phương đi ở đằng sau cũng chú ý một số điểm dị thường của hai người.

Chẳng qua hắn tự xưng là võ công cao cường, cho dù hai tên này dám làm ra chuyện xấu gì thì hắn đều có thể cường ngạnh trấn áp xuống.

Chỉ cần cuối cùng có thể đến được huyện Hoa Tân, chuyện gì khác cũng đều không đáng kể.

Đoàn người yên lặng chạy đi, sắc trời dần dần mờ tối xuống.

Trương Vinh Phương nhìn sắc trời, có vẻ như trời sắp mưa. Trời u u ám ám, mây đen đè nặng trên đỉnh đầu.

“Trần gia huynh đệ, trời đã sắp tối rồi, nên tìm một chỗ nghỉ ngơi thôi. Nếu không lát nữa trời mưa thì sẽ phiền phức đấy.” Hắn nhắc nhở.

Chương 213: Đây là đâu

“Yên tâm, hướng phải ở phía trước, rất nhanh sẽ qua một cái sườn núi thôi.” Trần Quốc Thảo thuận miệng đáp.

“Ừ.” Trương Vinh Phương gật đầu.

Rất nhanh, một đội người lại đi ngang qua một cái sườn núi, chỉ là hai bên phía trước không thấy có bất kỳ nơi nào để thích hợp làm doanh trại.

“Nơi này không có cách nào nghỉ ngơi được. Trần gia huynh đệ, có phải ngươi nhớ lộn không?”

Nam tử cầm phật châu trong đội ngũ mở miệng hỏi. Lúc này thể lực hắn ta đã sắp không chống đỡ được nữa, có chút thở hổn hển.

“Không sai không sai, chính là ở phụ cận đây, chúng ta phân công nhau tìm xem là được.” Trần Quốc Thảo cười trả lời.

Hắn ta đã đang chuẩn bị để chạy trốn rồi.

“Ta đi tiểu tiện cái đã.” Thê tử tiểu Hoan bên cạnh nhìn xung quanh một chút, rồi đi thẳng vào trong cánh rừng phía bên phải, vừa đi vừa vẫn còn quay đầu nói với mấy người họ.

“Các ngươi đừng theo tới đây đấy.”

Sắc mặt mấy người quái dị, nữ tử này cao lớn tráng kiện, ai mà có hứng thú đi nhìn lén?

“Vậy thì làm phiền mọi người chờ lão bà ta trước vậy.” Trần Quốc Thảo khoát tay với mấy người, lớn tiếng nói.

Nam tử cầm phật châu muốn mở miệng, nhưng lại nhịn xuống, trên mặt mang lên một tầng nóng nảy, tốc độ chuyển phật châu trong tay cũng nhanh hơn không ít.

Hai người còn lại, một người nữ tìm tảng đá, đặt lên một tờ vải thô làm lót rồi tự ngồi xuống.

Tên còn lại ngồi xổm ở một bên, trong tay cầm một vật đen thùi lùi, hình như là nửa đồng tiền lớn, trầm mặc không nói.

Trương Vinh Phương nghĩ tình huống có thể xảy ra ở huyện Hoa Tân và Thanh Hòa Cung hôm nay, nghĩ đối sách phương án, tâm sự nặng nề, cũng tựa vào một gốc cây để nghỉ ngơi.

Không bao lâu, sâu bên trong cánh rừng truyền đến tiếng gọi.

"Đương gia, ta bị thiếu giấy chùi rồi, lấy qua đây một ít cho ta với." Giọng của Tiểu Hoan truyền đến.

Trần Quốc Thảo ồ một tiếng, cúi đầu gỡ bọc đồ trên lưng xuống, mở nó ra, lấy một chồng giấy chùi thô ráp bên trong đó.

Cạch, không ngờ trong bao lại lăn ra mấy cái đồng tiền lớn, một cái đồng tiền lớn chính là mười đồng tiền nhỏ, một trăm đồng tiền lớn là có thể đổi một lượng bạc.

Trần Quốc Thảo cũng không để ý, một lần nữa nhét tiền trở lại rồi treo lên một chạc cây bên cạnh.

"Làm phiền mấy vị hỗ trợ trông bọc đồ giúp ta, ta đi đưa giấy cho thê tử của ta. Lập tức quay về ngay."

Nói xong, hắn ta không đợi mấy người này đáp lời, xoay người đi vào chỗ sâu trong cánh rừng luôn. Vừa đi hắn còn vừa đáp lời.

Mấy người ở đây, thấy hai người này rời khỏi vốn đều có chút bận tâm, thế nhưng nghĩ tới bọn họ còn đặt bọc đồ ở nơi này, không có mang đi, nói vậy nhất định sẽ trở về.

Lập tức họ không suy nghĩ nhiều nữa.

Trương Vinh Phương cũng không để ý.

Không bao lâu, hai người Trần Quốc Thảo trở về.

Buổi tối đoàn người tìm một nơi để nhóm lửa nghỉ ngơi. Đều tự ăn một chút lương khô rồi sáng sớm hôm sau, lại tiếp tục chạy đi.

Sáng sớm mới đi không bao xa, Tiểu Hoan lại nói đau bụng, lại muốn đi vệ sinh.

Chỉ chốc lát sau, nàng lại gọi lão công nàng đi qua hỗ trợ cầm giấy.

Bọc đồ vẫn ở lại chỗ cũ bất động.

Lúc này đây, vẫn là qua một hồi, hai người trở về.

Tiếp tục chạy tiếp, gần đến buổi trưa.

Tiểu Hoan lại muốn đi vệ sinh, ôm bụng có bộ dạng khá là đau đớn.

Giữa đường Trần Quốc Thảo vẫn như cũ, đi đưa giấy cho nàng.

Nhiều lần như vậy, mọi người đều đã quen rồi.

Có vẻ như nam tử cầm phật châu đoán được gì đó, ánh mắt chán ghét, nghiêng mặt đi lười mở miệng.

Dù sao chỉ cần bọc đựng tiền còn đặt ở chỗ này, thì đều không sao cả.

Bốn người chờ tại chỗ, không hề có ai nói chuyện.

Trương Vinh Phương lấy ra túi nước, mở nút lọ, ngửa đầu nhẹ nhàng uống một ngụm.

Bỗng nhiên vẻ mặt hắn khẽ động, buông túi nước.

Rất nhanh, hai phu thê Trần Quốc Thảo khoan thai chậm rãi đi trở về.

Hai người nhìn mấy người ở đây, xác định đã mọi người quen với cử động đi rừng cây của bọn họ.

Tiếp theo, bọn họ dự định triệt để chạy trốn. Về phần cái bọc đồ để lại kia, bên trong trông thì nặng trịch, nhưng trên thực tế trong đó chỉ có một vài tảng đá, chỉ là mặt ngoài dùng mười mấy đồng tiền lớn làm yểm hộ mà thôi.

“Được rồi, tiếp tục đi thôi, tính tính toán toán khoảng cách. Chúng ta đi vòng thêm một hồi nữa, lại xuyên qua một cái hẻm núi là có thể tới rồi.” Trần Quốc Thảo giới thiệu.

“Lúc nào thì tới hẻm núi?” Có người hỏi.

“Nếu thuận lợi, sáng mai là có thể đến.” Trần Quốc Thảo chuẩn bị đêm nay bỏ chạy, cười trả lời.

Sáng mai? Hoàn toàn không có khả năng là sáng mai.

“Cho hỏi, ở đây hiện tại là địa phương nào?” Trương Vinh Phương nhìn xung quanh một chút, ra tiếng hỏi một câu.

“Nơi này là Thanh Đỉnh sơn, chúng ta chỉ cần xuyên qua cái hẻm núi đặc thù kia, là có thể…”

Chương 214: Ngươi gạt ta

Thình thịch!!

Trong giây lát bóng đen chợt lóe.

Trương Vinh Phương chợt vọt tới trước, một phát túm lấy cổ áo Trần Quốc Thảo xách hắn ta lên.

“Ngươi đang gạt ta??!”

Thanh Hòa Cung nằm ở giữa Hồng sơn và Thanh Đỉnh sơn, hai ngọn núi đó hắn đều thường xuyên ra vào, phải quen thuộc hơn người bình thường rất nhiều.

Nhưng bây giờ, đi lâu ở đây như vậy, hoàn toàn không nhìn thấy chút dấu vết nào của Thanh Đỉnh sơn cả.

Lúc trước khi hắn đi qua một sườn núi cao thì có xem qua bốn phía, phát hiện mặt núi bốn bề đều không hề có cảm giác quen thuộc.

Nếu như Trần Quốc Thảo đổi tên núi, chưa chắc hắn đã có thể nhận ra ngay.

Nhưng Thanh Đỉnh sơn…

Mấy người đều ở đây bị hành động này của Trương Vinh Phương làm giật mình.

Trương Vinh Phương hiện giờ thân cao đã gần một mét tám, vóc người vạm vỡ cường tráng, níu Trần Quốc Thảo giống như cầm lên một nắm cỏ khô, dễ dàng cực kỳ.

“Buông lão công ra!!” Tiểu Hoan rút ra một nhánh cây gãy ở bên cạnh, đâm về phía bên hông Trương Vinh Phương.

Nhánh cây nhọn hoắt chỉ có nửa đoạn còn chưa tới gần, nàng đã bị Trương Vinh Phương đạp một cước lên bụng.

Bịch bịch!

Vóc người một mét tám, cường tráng không thua gì Trương Vinh Phương của Tiểu Hoan lại có thể bị cái đạp đó làm ngã lăn trên mặt đất, không thể động đậy.

“Mẹ nó, dám đánh tức phụ của ta!!” Trần Quốc Thảo đỏ mắt, rút ra một cây cái khoan sắt từ sau thắt lưng định đâm lên mặt Trương Vinh Phương.

Đáng tiếc cái khoan sắt của hắn mới vung được nửa thì cứng còng bất động.

Một cây đoản kiếm sắc bén đang vững vàng chống ở trên cổ hắn, chỉ cần thoáng đi lên một tia nữa thôi, là có thể cắt vỡ yết hầu của hắn.

“Ngươi nói thêm câu nữa xem?” Trương Vinh Phương nắm đoản kiếm, sắc mặt âm trầm.

“Khặc khặc… dọa ta sợ à? Ngươi có dám không? Giết người là phải bị chặt đầu đấy, ở đây nhiều người nhìn như vậy, ngươi có giỏi thì đâm lên đê!” Trần Quốc Thảo bỗng nhiên kịp phản ứng, tùy ý cười rộ lên.

“Cho là Trần Quốc Thảo ta sẽ bị hù chắc? Chó chết, ta nói cho ngươi biết! Với cái loại người như chỉ biết la hét một cách ngu ngốc như ngươi, lão tử thấy nhiều rồi, bớt lấy mấy thứ chẳng có gì đó đến…”

Phụt.

Tiếng lưỡi dao chặt đứt xương thịt nơi cổ truyền tới.

Trương Vinh Phương buông tay ra, tùy ý Trần Quốc Thảo ôm cổ mình, ngồi lên trên mặt đất.

“Lấy tiền làm việc, thiên kinh địa nghĩa. Thế nhưng lại dám cầm tiền mà còn muốn hại ta?”

Cơn tức trong lòng Trương Vinh Phương bắt đầu bùng lên, nếu như tin tức Kim Sí Lầu nói là thật sự, vậy là hắn đã lãng phí thời gian gần hai ngày một cách vô ích!

Còn có ba ngày, trong vòng ba ngày nếu như không quay về kịp, nhỡ đâu sư phụ sư huynh đã xảy ra chuyện gì thì sao!?

Người hắn để ý không nhiều lắm, nỗ lực mà sư phụ Trương Hiên cho hắn, hắn vẫn nhìn ở trong mắt.

Hôm nay nếu như không đuổi kịp…

A!!

Nam tử phật châu bên cạnh hét ầm lên, xoay người nhấc chân chạy mất.

Hai người một nam một nữ khác đều sợ đến liên tiếp lui về phía sau, cơ bản là không dám tới gần nơi này.

Mà tức phụ Tiểu Hoan của Trần Quốc Thảo thì cả người run lên đứng tại chỗ, nhìn qua bên này, nhìn cái cổ đang ứa máu của phu quân, mặt nàng hoảng hốt, thần sắc tái nhợt.

"Ở đây rốt cuộc là đâu??!" Trương Vinh Phương lạnh lùng nói.

"Ta… ta không biết! Bọn ta, bọn ta căn bản là không biết Thanh Đỉnh sơn gì đó, bọn ta chỉ muốn lừa gạt ít tiền, sau đó len lén chạy mất, len lén chạy mất…!"

Nói xong lời cuối cùng, tiểu Hoan nhào tới ôm thi thể của lão công, nước mắt nước mũi không ngừng chảy xuống.

"Ngươi nói các ngươi cơ bản là không biết đường đi Hoa Tân!?" Trương Vinh Phương ngạc nhiên.

"Không… không, bọn ta không biết! Nhưng ta có thể mang bọn ngươi trở về! Nếu không có ta ở đây thì hoàn toàn không thể quay về được! Các ngươi không tìm được đường!"

Tiểu Hoan nhìn Trương Vinh Phương cầm đoản kiếm, cả người lại co rụt lại.

Nhưng nàng lập tức ý thức được cái gì, nhanh chóng nói.

Lúc này hai người còn lại vẫn còn ở bên cạnh đều nghe được, sắc mặt cả đám lộ ra thần sắc không dám tin.

Hai tên đó thế mà lại hoàn toàn không biết đường??

Thình thịch!!

Lửa giận trong lòng Trương Vinh Phương hoàn toàn không đè nén được nữa, đánh một chưởng lên trên cành cây bên cạnh, khiến cho thân cây lay động một trận, lượng lớn lá cây rơi xuống.

Trên đỉnh đầu một đám chim sẻ bị kinh động bay lên trời, líu ríu chạy xa.

Cả người của một đám cũng theo sự chấn động mà hung hăng co rụt lại.

“Lão công… lão công!!” Tiểu Hoan không nhịn được ôm thi thể khóc lớn.

“Lập tức trở về đường cũ!” Trương Vinh Phương tiến lên túm lấy tóc nàng.

Hắn phải mau chóng chạy về Đàm Dương, một lần nữa tìm người dẫn đường để đi huyện Hoa Tân.

“Tốt… tốt…” Tiểu Hoan nức nở đáp lời, bỗng nhiên nàng giơ tay phải lên, một cây gậy chuẩn bị vung ra.

Chương 215: Thanh Tố

Nhưng tốc độ phản ứng của nàng sao có thể là đối thủ của Trương Vinh Phương được.

Hai người một người là người bình thường, một người là quân nhân Thất Phẩm, chênh lệch quá lớn.

Trương Vinh Phương vung tay ra, cứng rắn đặt trên cẳng tay của nàng.

Răng rắc.

Cánh tay của Tiểu Hoan bị bóp gãy, sau đó lại bị kéo ngược lại một cái.

Lại là một tiếng xương gãy vang lên.

Toàn bộ cánh tay phải của nàng triệt để trật khớp cộng thêm gãy xương.

Bột màu trắng bởi vì vậy mà vãi đầy đất, không có hiệu quả chút nào.

"Ngươi giết lão công của ta, ta liều mạng với ngươi!!" Tiểu Hoan hét lên một tiếng, tay kia nắm cái khoan sắt đâm về phía bụng của Trương Vinh Phương.

Cái khoan sắt mới vừa được giơ lên, thì nghe thấy một tiếng rắc.

Đầu của nàng sống sờ sờ bị vặn một trăm tám mươi độ, cả người nhất thời bất động.

Bịch, Tiểu Hoan ngã xuống bên thi thể lão công của nàng, thân thể co giật, dần dần mất đi khí tức.

Trương Vinh Phương hít sâu một hơi.

Hai tên lừa đảo này làm hại hắn lãng phí thời gian hai ngày một cách vô ích, cuối cùng còn dám có lòng xấu xa, quả nhiên đều là kẻ ác, chết chưa hết tội.

Hắn không xem thi thể nữa, bây giờ mấu chốt là bước tiếp theo phải làm như thế nào!

Từ Đàm Dương đến Hoa Tân cần lộ trình ba ngày.

Nếu như đi quan đạo, hắn có thể vừa đi vừa hỏi đường qua đó.

Nhưng hôm nay quan đạo bị đóng cửa, chỉ có thể đi đường nhỏ. Đường nhỏ lại không người nhận biết…

Hắn vẫn luôn ngắm nhìn xung quanh, vừa nãy vẫn còn có hai người nhưng lúc này đã hoảng hốt bỏ chạy bừa về hướng đến đây.

Trương Vinh Phương cũng không để ý.

Dù sao lần này hắn ra cửa, trên mặt đã xử lý xong xuôi.

Nếu có đồng liêu trở lại nhìn tướng mạo của hắn lúc này, phỏng chừng hoàn toàn không nhận ra được bộ dạng của hắn.

Trương Vinh Phương của lúc này có lông mày thô hơn không ít, cộng thêm hai cái quầng thâm mắt, gương mặt hơi biến thành màu đen, trên cằm còn có một cái bớt đỏ nhỏ.

Lại nhìn hai chân thô hơn không ít lộ ra bên ngoài. Vóc người bình thường hay bị dùng áo choàng che lại, hôm nay rốt cuộc làm ra hiệu quả ngụy trang tốt đẹp.

Thật ra hắn hoàn toàn không biết hoá trang, nhưng cầm đồ vật bôi loạn lên trên mặt mình thì hắn vẫn biết.

Dù sao hắn không làm vậy để biến đẹp hơn.

Cấp tốc vơ vét bọc đồ túi tiền của hai bộ thi thể, Trương Vinh Phương đứng dậy nhìn xung quanh.

Hiện tại biện pháp duy nhất chính là quay về Đàm Dương, nhưng…

“Bây giờ ngươi trở về, chắc chắn sẽ không còn kịp nữa.” Bỗng một âm truyền tới từ trong rừng bên cạnh.

Trong lòng Trương Vinh Phương rùng mình, lập tức ngẩng đầu nhìn lại.

Nhìn theo phương hướng âm thanh truyền tới, hắn rất nhanh thấy được, một nữ tử giáp da màu xanh đang ung dung chậm rãi đến gần.

Trên mặt nữ tử mang mặt nạ màu đen, chỉ lộ ra bộ phận hai mắt hẹp dài.

Từ xa nhìn lại, chỗ trán cái mặt nạ ấy còn có một vết dựng thẳng màu trắng, tựa như là con mắt thứ ba.

“Có cần xin giúp đỡ không?” Nàng giơ ngón tay lên, chỉ võ phù đeo bên hông Trương Vinh Phương: “Chỉ cần tốn cái kia là được.”

“Võ phù?” Trương Vinh Phương nhất thời hiểu được thân phận của đối phương ngay.

Người của Kim Sí Lầu!?

“Các ngươi đắn đo tinh chuẩn thật đấy.” Sắc mặt của Trương Vinh Phương cấp tốc bình tĩnh trở lại.

Hắn biết lửa giận không có ý nghĩa gì chỉ sẽ ảnh hưởng đến quyết định của mình vào thời điểm mấu chốt.

“Nói xác thực thì, bắt đầu từ một khắc khi ngươi có được võ phù trở đi, bọn ta đã có người nhìn chằm chằm vào ngươi bất cứ lúc nào rồi.” Nữ tử giáp xanh bình tĩnh nói.

“Xưng hô như thế nào?” Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi.

“Thanh Tố.” Nữ tử trả lời.

Tên này rõ ràng chỉ là một danh hiệu.

Nàng quan sát tỉ mỉ Trương Vinh Phương, nói thật, lúc này đây tới gặp thành viên mới có khả năng gia nhập này, trong nội tâm nàng vô cùng mâu thuẫn.

Trong Kim Sí Lầu, nàng vốn lập tức sắp nhậm chức khu Đàm Dương này, thuộc về vị trí Ưng cấp thứ ba.

Toàn bộ Đàm Dương, chỉ cho phép có hai danh ngạch cấp Ưng chính phụ.

Danh ngạch này vốn nên là của nàng.

Nhưng dựa theo mệnh lệnh của phía trên, chỉ cần Trương Vinh Phương gia nhập Kim Sí Lầu, cái danh ngạch cấp Ưng này sẽ trực tiếp đưa cho hắn.

Chỉ là vì Trương Vinh Phương là thiên tài à?

Trong lòng Thanh Tố không cam lòng, nhìn từ tư liệu đơn giản, Trương Vinh Phương là thiên tài, nhưng lẽ nào nàng không phải là thiên tài??

Hôm nay nàng hai mươi tuổi đã là võ đạo Tứ Phẩm. Trương Vinh Phương đó hiện giờ mười tám tuổi Tam Phẩm, tư chất so với nàng cũng chỉ tốt hơn một chút mà thôi.

Chớ nói chi nàng còn vì tổ chức lập nên nhiều công lao như vậy nữa, làm nhiều nhiệm vụ như vậy!

Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì Trương Vinh Phương vừa tới, thì lại tặng danh ngạch vị trí vốn nên là của nàng cho một người mới chưa lập được công gì cơ chứ!?

Chương 216: Lựa chọn

“Như vậy, Thanh Tố tiểu thư, nếu như ta xin giúp đỡ, ngươi có thể mang ta đến Thanh Hòa Cung huyện Hoa Tân trong vòng ba ngày không?” Trương Vinh Phương không biết suy nghĩ trong lòng đối phương, nghiêm túc hỏi.

“Không cần ba ngày. Xuất phát từ nơi này, lấy tốc độ của ta và ngươi chỉ cần một ngày là sẽ đến.” Thanh Tố nhẹ nhàng trả lời.

Trương Vinh Phương cầm võ phù, rơi vào suy tư.

Chỉ chốc lát sau, hắn lại hỏi.

“Ta còn muốn hỏi, nếu như gia nhập quý tổ chức, ta cần phải làm gì? Có thể có được cái gì?”

“Ngươi cần qua một năm hoàn thành một nhiệm vụ do tổ chức ban bố. Về phần có thể có được cái gì?”

Thanh Tố cười.

“Ngươi có thể có được các loại tình báo tương ứng với cấp bậc vị trí. Mỗi tháng ngươi có một lần đặc quyền miễn phí hỏi tình báo tương ứng với cấp bậc thân phận.

Mặt khác, ngươi còn có thể thu được truyền thụ thân pháp khinh công đứng đầu của Kim Sí Lầu ta.”

“Không có ước thúc gì à?”

“Kim Sí Lầu ta tổng cộng có sáu cấp từ cao xuống thấp là: Bằng, Linh, Ưng, Kiêu, Cưu, Tước. Nếu như ngươi thuộc cấp Kiêu hoặc dưới nó thì đương nhiên sẽ có ước thúc bó buộc.

Nhưng ngươi thì khác, nếu như ngươi gia nhập, ngay từ đầu đã là cấp Ưng, thế nên…” Thanh Tố dừng một chút, tựa như có hơi không cam lòng.

“Thế nên, ngoài việc phải giữ bí mật về sự tồn tại của bản thân Kim Sí Lầu ra, không có ước thúc gì.”

Trong lòng Trương Vinh Phương hiểu rõ, biết đây là sự coi trọng và đầu tư của Kim Sí Lầu đối với mình.

Nói là không có ước thúc, nhưng tổ chức đó nắm giữ bí mật về hai thân phận của hắn, làm gì có khả năng không có ước thúc?

Nhưng giờ khắc này, hắn cũng không còn cách nào khác.

Nếu như bên phía sư phụ thật sự có chuyện, chuyện hắn làm hiện tại đều là đúng đắn.

Nếu như bên kia không có việc gì, hắn chỉ là bị gạt, đến lúc đó đổi ý cũng không trễ.

Dù sao cũng không có ước thúc.

Thực sự không được, cùng lắm thì hắn từ bỏ thân phận Trương Ảnh trực tiếp vạch mặt động thủ.

Mặt khác, đến bây giờ Trương Vinh Phương cũng phát hiện ra mình lẻ loi một mình, không có có tình báo và nhân thủ ủng hộ, cực kỳ bất tiện.

Nếu như có thể lợi dụng tình báo cường đại của Kim Sí Lầu để cấp tốc lớn mạnh, sau đó cũng có thể dễ dàng hơn rất nhiều, an toàn hơn rất nhiều.

“Được, ta đáp ứng ngươi, vận dụng võ phù xin các ngươi giúp đỡ, mang ta đi huyện Hoa Tân, giúp ta giải quyết phiền phức lần này của sư phụ ta Trương Hiên.”

“Chỉ có thể có một yêu cầu.” Thanh Tố lạnh lùng nói.

“… Vậy, ta muốn nhìn tận mắt phiền phức lần này của sư phụ ta Trương Hiên được giải quyết!” Trương Vinh Phương cấp tốc trả lời.

Đôi mắt dưới mặt nạ của Thanh Tố hơi nheo lại.

“Đừng chơi trò chơi văn tự với ta.”

“Như vậy không được sao?” Trương Vinh Phương hỏi ngược lại.

“Đương nhiên không được!” Trong lòng Thanh Tố bị đè nén, bỗng nhiên một suy nghĩ mới nảy lên trong lòng nàng.

Ở đây xung quanh chỉ có một mình nàng… Nói cách khác…

“Có điều…”

Đôi mắt nhìn thẳng vào Trương Vinh Phương của nàng hiện lên một tia trào phúng.

“Nếu như ngươi quỳ xuống cầu ta, nói không chừng ta nhất thời vui vẻ, sẽ nguyện ý dẫn đường.”

Thành Đàm Dương hôm nay, vị trí cấp Ưng duy nhất nhất định là của nàng.

Trong nháy mắt, ánh mắt Trương Vinh Phương đọng lại, chăm chú nhìn nàng, vẫn không nhúc nhích.

“Ngươi đây là đang… ép buộc ta?”

“Ngươi cảm thấy thế nào?” Giọng Thanh Tố giống như cười mà không phải cười.

Một lúc lâu…

Trương Vinh Phương chậm rãi mở miệng.

“Ta hiểu rồi… Ngươi đang sợ. Sợ ta thực sự gia nhập, sau đó gây tổn hại đến lợi ích nào đó của ngươi. Thế nên ngươi cố ý buộc ta, để cho ta tự động cự tuyệt gia nhập Kim Sí Lầu. Đúng không?”

Dưới lớp mặt nạ sắc mặt Thanh Tố hơi biến đổi. Nàng muốn nói, nhưng ngay lúc đó bị người đối diện cắt đứt.

“Như vậy ta lấy võ phù làm chứng, yêu cầu ngươi lập tức mang ta đi huyện Hoa Tân.” Trương Vinh Phương cấp tốc nói.

Đối phương càng không cho hắn gia nhập, thì đại biểu thứ hắn có được sau khi gia nhập lại càng tốt.

Thế nên hắn dứt khoát gia nhập luôn, cứ nhìn kỹ trước rồi hẵng nói.

Về phần xử lý phiền phức của lão sư Trương Hiên?

Chỉ cần đến huyện Hoa Tân, lấy thực lực chân chính của hắn, còn cần người của Kim Sí Lầu hỗ trợ à?

“Ngươi… nghĩ thông rồi?” Thanh Tố trầm giọng nói.

“Đương nhiên.”

*

Ngày hôm sau.

Thanh Hòa Cung.

Điện Thần Tài.

Lúc rạng sáng, trong thần điện dây hương khói bay, mông lung như sương.

Trương Hiên quỳ gối trên bồ đoàn, cung kính thắp ba nén nhang cho Thần Tài.

Sau khi lễ bái xong, lão đứng dậy và nhẹ nhàng nói mấy câu với điện chủ lão đạo tụng kinh ở bên cạnh.

Lão đạo gật đầu, đứng dậy chậm rì rì đi hướng hậu đường.

Rất nhanh, trong toàn bộ điện Thần Tài chỉ còn lại một mình Trương Hiên.

Boong, boong, boong…

Đạo nhân tuần trị bên ngoài gõ chuông, tiếng chuông tính giờ chậm rãi ngân vang, trái lại càng làm nổi bật lên sự yên lặng trong sâu thẳm.

Chương 217: Ngươi không uống say

Trương Hiên ngồi xếp bằng xuống trên bồ đoàn bên cạnh, lẳng lặng tu hành văn công.

Không bao lâu, một nam tử mặt chữ điền mắt to mày rậm, nơi mi tâm có một chữ Xuyên (川) chậm rãi đi vào điện Thần Tài.

Vóc dáng nam tử rắn chắc cao gầy, một thân giáp da đen khảm kiên, trước ngực còn buộc một loạt phi tiêu bạc sắc bén mảnh nhỏ.

“Trương đại ca.” Lão ta ân cần giương tay chào hỏi Trương Hiên.

“Tới rồi à A Tề.” Trương Hiên gật đầu, chỉ vào bồ đoàn đằng trước mặt mình.

Hai người nhanh chóng mặt đối mặt ngồi xếp bằng.

Nam tử tên là Phương Tề, là một trong bảy thủ lĩnh của nghĩa quân lần này.

Nghĩa quân đối ngoại xưng là sáu người, nhưng trên thực tế còn có một Trương Hiên giấu ở Thanh Hòa Cung nữa, làm người trù tính chung tất cả điều hành hậu cần.

Bất luận là lương thảo hay là binh khí quân bị, đều là được phân phối ra từ chỗ Trương Hiên lão đạo.

Bên trong bảy người này, quan hệ của hai người Trương Hiên và Phương Tề là tốt nhất.

Mấy năm trước đó, Trương Hiên đã cứu Phương Tề một mạng, Phương Tề cũng đã nhiều lần giúp đỡ Trương Hiên không ít.

Quan hệ của hai người tâm đầu ý hợp, từ lâu đã có cảm tình giống như là huynh đệ.

Sau khi ngồi xuống, Phương Tề nhẹ giọng mở miệng.

“Bên Hàn lão nhị gần đây huyên náo càng ngày càng căng, ba huynh đệ Hàn gia hắn đã chiếm cứ hai phần ba số lính toàn bộ của toàn bộ nghĩa quân, ai nói gì đều không nghe. Cứ theo đà này, ngày sau…”

“Trước đây Hàn đại ca ra tiền ra sức ra người, đức cao vọng trọng, không có gì đáng nói. Chuyện Hàn lão nhị có hắn đè nặng, không xảy ra chuyện lớn gì. Nhưng còn lương thảo hàng hóa mặc Bắc ta điều hành trước đó, hiện tại thế nào?” Trương Hiên cau mày nói.

“Còn đang ở chỗ lão đại, bị hắn đè lại.” Phương Tề lắc đầu.

“Hắn nghĩ cái gì thế? Muốn chiếm núi làm vua đúng không?” Trương Hiên bất mãn nói.

“Lão đại muốn một mình nói chuyện kỹ càng với huynh vào hôm sau.” Phương Tề lắc đầu: “Hắn với ta từng nói tán gẫu, nói huynh luôn bất công với một chi của hắn. Việc này tích góp từng tí một đã lâu rồi, vẫn nên giải quyết cho thật tốt. Dù sao trước đây ba chúng ta có quan hệ tốt nhất đấy.”

“Hắn cũng không suy nghĩ xem, vì sao ta đặc biệt nhằm vào hắn như thế à?” Trương Hiên nổi giận nói: “Lương thảo phát cho hắn trước đó, một phần ba đều bị hắn một mình cầm đi bán, kiếm lời riêng từ giữa, hắn cho rằng ta không biết chắc?”

“Lão đại chỉ là lúc trước bần cùng quá, đến lúc đó chúng ta khuyên nhủ, kiểu gì cũng kéo về được. Yên tâm đi.” Phương Tề an ủi.

“Hi vọng là như vậy.” Trương Hiên thở dài. Lão chuyển đề tài: “Nghe nói lần này đệ lại cướp được một vò rượu táo nhung ba mươi năm?”

Sắc mặt Phương Tề chợt ngưng lại, lập tức bất đắc dĩ lắc đầu.

“Trương ca tin tức của huynh thật là… Liên Thanh và Tân Thái không khuyên nhủ huynh gì, uống ít thôi.”

Lão ta nhè nhẹ vỗ tay.

Ngoài cửa tức khắc có nữ tử đeo đao sau lưng cầm hai bình sứ thanh hoa vào cửa.

Phân biệt đặt hai bình xuống trước mặt hai người, nữ tử lại trầm mặc lui ra ngoài.

“Đây, biết huynh thích cái này. Đến đây đi, mỗi người một bình.” Phương Tề bất đắc dĩ lắc đầu, cầm lấy một bình rượu, mở ra ngửa đầu uống một ngụm.

Trương Hiên mỉm cười, cũng cầm lên tương tự, mở nắp bình và ngửi.

“Rượu ngon!”

Mùi rượu thuần hậu nồng đậm, không có vị khác, tuyệt không gay mũi, ngược lại có chứa men say thấm vào xoang mũi, quả là thượng phẩm.

“Lại nói tiếp, Trương ca nhi tức đồ đệ của huynh đi đâu thế? Ta cũng muốn đưa nhi tử của ta qua đấy nữa.” Phương Tề tùy miệng hỏi.

“Đầu năm nay, còn có thể đi đâu nữa?” Trương Hiên cầm bình rượu lên uống một ngụm.

“Tìm con đường, đưa đến Đàm…”

Nấc, lão nấc rượu một cái.

“Đưa đến Đàm… lão trang thôi.”

“Đàm lão trang? Vậy đúng là xa thật.” Phương Tề ngạc nhiên.

“Đúng là xa, đệ có muốn đưa thì giờ cũng không đi được, đường chính đều bị phong lại rồi, chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.” Trương Hiên thở dài.

“Haizz, phiền thật.” Phương Tề cũng gật đầu.

Lúc này hai người lần lượt uống rượu, tán gẫu, rất nhanh đã giải quyết hết hai bình rượu nước ấy.

Đủ hơn một canh giờ sau, hai người nghiêng ngả tựa vào tường ngủ gật.

Không lâu sau khi ngủ, Phương Tề nhẹ nhàng mở mắt.

“Trương đại ca?” Lão ta khẽ gọi.

Không có động tĩnh gì.

Nước rượu có trộn lẫn với thuốc mê, hiệu quả đúng là tốt.

Phương Tề thở dài, không tiếng động rút ra một phi tiêu hoa mai từ trên người.

Nhìn Trương Hiên phía đối diện, đâm mạnh một nhát lên trước.

Keng.

Bên trong điện Thần Tài.

Trương Hiên đưa tay, tinh chuẩn ngăn trở phi tiêu đâm tới trước người mình.

Phi tiêu cách cổ của lão chỉ có một chưởng, nhưng khoảng cách một chưởng ấy làm thế nào cũng không thể vượt qua nổi.

Cánh tay của hai người chống vào nhau, bốn mắt cũng đang đối diện.

“Ngươi… Ngươi không uống say!!?” Sắc mặt Phương Tề ngạc nhiên, khiếp sợ, cánh tay đang hơi run.

Chương 218: Đối kháng mê dược

Phương Tề rõ ràng nhìn thấy đối phương đã uống toàn bộ nước rượu có trộn lẫn với thuốc mê rồi!

Sao lại??

Làm sao có thể được!?

Thừa dịp lúc lão ta khiếp sợ không tập trung, Trương Hiên dang rộng tay, tay trái còn lại lướt qua khoảng cách giữa hai người, đánh vào ngực hắn.

Thình thịch!

Chưởng lực nặng nề hung hăng đánh vào ngực của Phương Tề.

Cho dù lúc này Trương Hiên đã không phải là Ngũ Phẩm như lúc còn trẻ nữa, thế nhưng chưởng lực vẫn nằm ở trình độ trên Tứ Phẩm.

Một chưởng này đánh cho xương ngực Phương Tề gãy nát, cả người lui về sau mấy mét.

Phương Tề chưa kịp đứng dậy, hoàn toàn đang xếp bằng ở trên bồ đoàn, nên cả người và bồ đoàn đều bị đánh trượt ra xa mấy mét!

"…"

Một búng máu phun ra từ trong miệng của Phương Tề, rớt lên gạch vuông hơi mang màu xám tro.

Máu loãng chậm rãi lan ra từ khe hở của gạch, mang theo bọt biển nhỏ vụn.

"Ngươi được lắm… Trương ca… Xem ra, ngươi vẫn luôn, vẫn luôn đề phòng ta…"

Sắc mặt Trương Hiên phức tạp, chậm rãi đứng lên.

"Thật ra… ta thực sự uống hết rồi… Đáng tiếc… ngươi lo lắng bị ta uống xảy ra vấn đề, thả thuốc quá ít. Mà lúc tuổi còn trẻ ta có chuyên môn huấn luyện đối kháng mê dược…"

“Huấn luyện đối kháng mê dược?” Phương Tề ngây ngẩn cả người, lão ta bỗng nhiên đã hiểu ra, mình dùng mê dược để đối phó Trương Hiên hoàn toàn là một sai lầm.

Thế nhưng người thường sao lại đi huấn luyện cái đấy cơ chứ? Có thể nhận huấn luyện như vậy từ chỗ nào?

“Vậy ban nãy ngươi nói đưa người đến Đàm lão trang, cũng là… giả dối?” Lão ta ngạc nhiên hỏi.

“Ai biết được, nói không chừng là thật thì sao? Dù sao Đàm lão trang không trong tỉnh chúng ta, hoàn cảnh bên kia cũng an ổn hơn rất nhiều.” Trương Hiên khe khẽ thở dài.

“Điều ta không nghĩ tới nhất, cũng là ngươi… thế mà lại…”

“Ngươi biết cái gì chứ!?” Phương Tề bỗng nhiên cắt đứt lời Trương Hiên, cắn răng nói.

“Ngươi nghĩ ta không biết cuộc khởi nghĩa lần này của chúng ta, căn bản chính là pháo hôi à? Là nhất định phải chết à? Trương Hiên ngươi không sợ chết, nhưng ta còn trẻ!”

Lão ta đứng lên, đưa tay che ngực.

“Phương Tề ta khổ luyện võ công nhiều năm như vậy, chịu bao nhiêu đau khổ! Lẽ nào chính là vì lần này vô duyên vô cớ làm pháo hôi toi mạng??!”

“Trương đại ca, ngươi không cân nhắc cho mình thì cũng phải cân nhắc cho nhi tử và đồ đệ của ngươi chứ. Thời gian hiện giờ, đúng là thời cơ tốt cho chúng ta nhân cơ hội đầu hàng. Chẳng lẽ ngươi lại cho rằng dựa vào mấy ngàn người chúng ta, dựa vào nơi hiểm yếu thì có thể chống đỡ được Linh quân ngang tàn hung ác đó chắc!?”

Trương Hiên đau lòng nhìn huynh đệ trước đây cùng mình kết minh phát thệ, cùng khởi nghĩa với nhau.

Trương Hiên há mồm muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

Thật ra Phương Tề nói không sai, bọn họ không có khả năng cứ tiếp tục ngăn trở như thế.

Ban đầu lão đã sớm tính toán đường lui cho nhóm mình, đáng tiếc… Hiện tại xem ra, mọi thứ đều đã chậm.

Rất nhanh, bên ngoài điện Thần Tài truyền tới một hồi tiếng binh khí giao kích mơ hồ, trong đó xen lẫn với tiếng kêu thảm thiết và hô quát.

Trương Hiên hơi biến sắc mặt, nhìn về phía ngoài cửa.

"Ngươi còn làm cái gì thế??"

"Làm cái gì à?? Chẳng qua là lúc lên núi, mang hơi nhiều người đến chút mà thôi."

Phương Tề cười ha ha: "Trương ca, người thức thời là trang tuấn kiệt, hiện tại đúng là cơ hội tốt nhất của chúng ta, lập tức quy hàng, phối hợp bắt thủ lĩnh loạn quân còn lại, chỉ cần lấy được đầu của Hàn lão đại, chúng ta…"

"Câm miệng!" Mặt Trương Hiên tức khắc biến sắc, nhảy người tiến lên, một bộ Nhất Nguyên Phù phối hợp với Triều Khí Phù Mê Yên Bộ, nhanh chóng đoạt công.

Lão phải bắt được Phương Tề trước khi người bên ngoài đến đây.

Mặc dù nơi ngực của Phương Tề bị thương, nhưng bộ pháp không hề biến chậm.

Hai người giao thủ qua lại mấy chiêu, lão ta quát khẽ một tiếng, lao ra khỏi cửa của điện thần.

Trên thềm đá ngoài cửa, hai người quyền cước giao nhau, tiếng đánh nặng nề thuộc về Tứ Phẩm liên tiếp nổ tung.

Uống rượu có trộn lẫn với thuốc mê, tuy Trương Hiên dựa vào thể chất mang sức đề kháng trước kia nên không có việc gì, nhưng ít nhiều gì vẫn có chút ảnh hưởng, lực lượng tốc độ đều giảm bớt một ít.

Mà Phương Tề thì bị thương nơi ngực, khi ra tay khó tránh khỏi khí lực không khoái, đau nhức khó nhịn.

Hai người đều là Tứ Phẩm, trạng thái đều là gần giống nhau, cộng thêm hai bên là bạn tốt nhiều năm, hiểu rõ nhau.

Lúc này đúng là đánh đến bất phân thắng bại.

Chỉ là điều khiến trong lòng Trương Hiên thấy không ổn chính là, bọn họ đánh ra điện Thần Tài, mới phát hiện bên ngoài cũng đã đánh nhau từ lâu.

Nhiều đội nhân mã không biết từ đâu tới, thế mà lại kết hợp với một số người của Thanh Hòa Cung đích đang vây giết một bộ phận đệ tử võ tu của Thanh Hòa Cung khác.

Trong toàn bộ đạo cung, khắp nơi toàn là tiếng kêu, tiếng đánh nhau.

Chương 219: Bị bao vây

Máu, kêu thảm, đau hét, rống giận, kích động ra trận trận tiếng vang trong âm hưởng binh khí giao thoa.

“Ha ha ha ha!!” Phương Tề cười ha ha. “Trương đại ca, từ bỏ đi. Hiện giờ cung chủ Đường Sa đã quy hàng rồi, cộng thêm hơn trăm nhân mã mà ta mang tới nữa, ngươi cho là ngươi còn có phần thắng à?”

Hai mắt Trương Hiên đỏ lên, nhìn con mình trương Tân Thái và mấy võ tu còn lại phía xa đang từ từ tụ tập nhiều hảo thủ của Thanh Hòa Cung, cố thủ trong Huyền Tâm điện lớn nhất, dựa vào cửa điện không ngừng chiến đấu.

Mà bên ngoài đạo cung, từng văn tu đạo nhân không thông võ nghệ, đều bị xua đuổi bắt lại.

Nếu có phản kháng, cả đám đều bị chém ngã trên mặt đất.

Trên đàn tràng trước ba đại điện toàn là vết máu khắp nơi.

Sự phẫn nộ trong lòng Trương Hiên dần dần hóa thành bi thương.

“Phương Tề!!”

Tâm trạng ấy hóa thành lực lượng, cấp tốc tăng cường mỗi một lần xuất thủ của Trương Hiên.

Phương Tề vốn đã có hơi không gánh nổi, lúc này càng khó chịu.

Nhưng rất nhanh, nơi góc xéo lại có một người cấp tốc xông tới gần.

Người đến mặc bộ đạo bào, đầu đội đạo quan liên hoa cành ngọc, mặt trắng không râu, chính là Đường Sa đang giữ chức cung chủ hiện nay.

“Trương sư đệ, hiện tại đại thế đã mất, ngươi cần gì phải làm thế chứ?”

Đường Sa không nhiều lời, tiếp nhận vị trí của Phương Tề kích đấu với Trương Hiên.

Lúc này công thủ nghịch chuyển.

Đường Sa chính là cao thủ Ngũ Phẩm nổi tiếng bên ngoài ít có của Thanh Hòa Cung.

Lại còn là cao thủ thực chiến thực thụ.

Đường Sa giống như Trương Hiên, lúc tuổi còn trẻ đều đã du lịch ở bên ngoài.

Giờ đây vừa động thủ, phương diện lực lượng tốc độ của lão ta đều vượt trên Trương Hiên một đầu.

“Liên Thanh giúp ta!” Trương Hiên hét lớn một tiếng.

Vụt!

Một tên nỏ đột ngột bắn tới, nhắm vào phía sau lưng Đường Sa.

Đường Sa bất ngờ không kịp đề phòng, chỉ kịp nghe Trương Hiên la lên thì tức khắc lăn qua bên trái.

Nhưng vẫn chậm một bước.

Máu thịt dưới vai trái phía sau lưng lão ta bị tên nỏ cứng rắn bắn thủng, tạo nên một cái lỗ máu.

Nhưng tương tự như vậy, đại đệ tử Trần Liên Thanh ở nơi xa cũng bởi vậy mà bại lộ thân hình, bị một hảo thủ do Phương Tề mang tới lại gần quấn lấy.

“Gan đấy!!” Trong cơn đau nhức, Đường Sa giận dữ.

Lại lần nữa đánh với Trương Hiên.

Cả người Trương Hiên mồ hôi đầm đìa, trong lúc nhất thời bị đánh chỉ có thể né tránh, nhanh chóng di chuyển.

Thỉnh thoảng đánh trả, cũng không thể không dùng chiêu số liều mạng mới có thể hòa hoãn.

Lúc này ở những nơi còn lại, nghĩa quân dưới quyền Trương Hiên và một bộ phận đệ tử Thanh Hòa Cung, đang bị người của Phương Tề và Đường Sa từ từ áp đảo, cả đám chống đỡ hết nổi ngã xuống đất.

Mà nơi sơn môn cũng có người trông coi, không cho ai xuống núi cả.

Đây rõ ràng là muốn một lưới bắt hết tất cả mọi người trên núi đây mà.

Thế cục càng ngày càng không xong.

*

Thanh Đỉnh sơn.

Hai bóng người nhanh chóng lướt qua trong rừng.

Trương Vinh Phương vừa tách ra chạc cây cành lá lúc nào cũng có thể đụng vào, vừa nhìn chằm chằm Thanh Tố trước mặt.

Nữ nhân của Kim Sí Lầu kia, thân pháp quả thật không tệ.

Lấy tốc độ vượt qua Tam Phẩm một đoạn mà hắn cố ý lộ ra lúc này, thế mà cũng chỉ là khó khăn lắm mới vượt qua được.

Đương nhiên, sở trường thân pháp của hắn không phải ở phương diện tốc độ, mà là ở sự vô thanh vô tức và bí mật.

Lúc này trời tờ mờ sáng.

Thanh Tố dừng bước lại, một tay mượn lực điểm một cái trên cây. Cả người nhẹ nhàng xông lên phía trên ba mét.

Nhờ vào độ cao này, nàng nhìn phía trước nơi xa xa.

"Đằng trước chính là đỉnh núi của Thanh Hòa Cung. Nơi này ngươi hẳn là quen thuộc hơn ta đi?"

"Đương nhiên."

Trương Vinh Phương đã nhận ra cảm giác quen thuộc xung quanh.

"Như vậy thì coi như ta, hoàn thành yêu cầu của võ phù?" Thanh Tố bình tĩnh hỏi.

Nhưng trong lòng nàng lại hơi chế nhạo.

Không có võ phù, nàng ngược lại muốn nhìn xem tên Trương Vinh Phương đó trở về còn có thể làm cái gì?

Cho dù hắn là thiên tài, nhưng huyện Hoa Tân bây giờ, Thanh Hòa Cung bây giờ, theo tình báo lấy được từ bên trong lầu đến xem, đám người Trương Hiên thuộc về phái cố thủ của nghĩa quân.

Phái cố thủ còn yếu hơn phái chiêu hàng một tí.

Linh quân một mực chờ đợi, đúng là đang chờ giờ khắc hôm nay.

Nói vậy hiện tại, bên trong quân Chấn Dũng đã loạn cả lên rồi.

Ba huynh đệ Hàn gia, Thanh Hòa Cung hậu cần cũng bắt đầu bị động thủ nhằm vào…

Nàng rơi xuống đất dừng lại, xoay người nhìn về phía Trương Vinh Phương.

“Miễn phí nói cho ngươi biết một tình báo. Hiện tại Linh quân đã phối hợp với gian tế bên trong quân Chấn Dũng, trong ngoài giáp công đám người sư phụ ngươi. Bây giờ ngươi đi về, thứ phải đối mặt không chỉ là nội loạn, còn có sự trấn áp toàn diện của trú quân Linh đình nữa.”

Chương 220: Còn có thể rời khỏi

Thanh Tố tiếp tục nhắc nhở.

“Vả lại, qua ngày hôm nay, xung quanh đây khả năng đều sẽ bị bao vây, đến cả con chim sẻ cũng khó có thể bay ra ngoài.

Thế nên, trước khi tiến lên, ngươi có thể nghĩ kỹ.”

Quân đội Linh đình áp sát, đến lúc đó lúc loạn chiến sẽ không đơn thuần giống như cao thủ một mình đấu nữa.

Cho dù võ công của ngươi cao tới đâu, thiên phú tốt tới đâu, thì đều không thể ngăn nổi một cây loạn tiễn tên lạc.

Trương Vinh Phương ngửa đầu, xuyên qua khe hở giữa các lá cây nhìn Thanh Hòa Cung mơ hồ có thể thấy được.

Từng hình ảnh của sư phụ sư huynh trước đó cấp tốc lướt qua trong lòng.

“Nói cách khác, nội trong hôm nay, còn có thể rời khỏi?”

Hắn hỏi ngược lại.

Thanh Tố nheo lại mắt, dưới mặt nạ khuôn mặt có chút phức tạp.

Nàng có thể hiểu được tâm tình của đối phương lúc này, bởi vì nàng cũng đã từng đối mặt với sự lựa chọn khổ sở như vậy.

Trương Vinh Phương lúc này, làm cho nàng nhớ tới bản thân mình của dĩ vàng.

“Ngươi… muốn làm gì?”

“Làm chuyện ta muốn làm.”

Trương Vinh Phương thu tầm mắt lại, chậm rãi gỡ nguyện luân trên lưng xuống, cắt lớp vải bọc ra.

Vù.

Phần rìa nguyện luân vững vàng chuyển động, lộ ra răng cưa sắc bén.

Hắn không do dự nữa, nhanh chóng lao lên núi.

“Tặng ngươi một câu mà lầu chủ chúng ta nói.”

Sau lưng, Thanh Tố bỗng nhiên nói.

“Câu gì?” Trương Vinh Phương dừng chân lại, hơi nghiêng đầu.

“Chỉ cần thân pháp của ngươi đủ nhanh, kẻ địch trước mặt vĩnh viễn chỉ có một.”

Thanh Tố nhìn đối phương với ánh mắt phức tạp.

Nàng khi đó, không có lựa chọn lao ra, nàng rút lui…

Mà Trương Vinh Phương lúc này…

“Cảm ơn.” Trương Vinh Phương khoát tay, bước nhanh lao lên núi.

*

“Nhiễu sư muội!!” Trương Tân Thái hét lên bi thiết, nhìn sư muội kia ở đạo cung trung nhân duyên cực tốt, bị loạn đao chém chết, ngã vào trong vũng máu.

Tay hắn cầm trường đao hung hăng chém ngã một tên binh lính, cố gắng lao ra cứu người.

Nhưng lại bị hai người sau lưng ôm lại.

“Sư huynh đừng xúc động như vậy!! Hiện tại đi ra ngoài chỉ có chết!”

Trương Tân Thái nổi giận gầm lên một tiếng, mắt đỏ sòng sọc bị kéo trở về Huyền Tâm điện.

Mọi người trong điện, dưới sự dẫn dắt của mấy võ tu Triệu Đại Thông, đang dùng tấm ván gỗ thật dày ngăn trở cửa sổ.

Một chiếc chuông lớn cao cỡ một người dựng thẳng đứng ngăn khuất bên cửa, chờ mấy người Trương Tân Thái đi vào rồi thì lập tức đóng cửa lại, đẩy chuông qua ngăn trở hơn phân nửa cánh cửa.

Trong đại điện còn có hơn ba mươi người, những người còn lại phần lớn đều bị loạn binh phía ngoài bắt, phản kháng chắc chắn bị chém chết.

Nhưng vẫn có nhiều người đứng bên phía cung chủ Đường Sa hơn, trở thành một trong những chủ lực trong vụ nổi loạn lần này.

Cộng thêm tạp dịch, Thanh Hòa Cung tổng cộng có hơn hai trăm người, ít nhất có hơn một nửa người đều đứng bên phía Đường Sa.

“Sư huynh! Làm sao bây giờ!?” Một đám người vây quanh Trương Tân Thái, đều có thần sắc hoảng loạn.

Trương Tân Thái là đầu lĩnh của nghĩa quân, lúc này trong lòng bi thống, nhưng tâm tư hỗn độn, hoàn toàn không nghĩ ra được chủ ý gì tốt.

Hắn hận không thể cứ như vậy lao ra dùng hết sức lực chém giết đến chết.

Nhưng…

“Chúng ta…”

Hắn vừa mới mở miệng.

Rắc!

Đột nhiên, cửa sổ bằng gỗ của Huyền Tâm điện bị một đường màu đen xuyên qua.

Đường màu đen bắn thủng ngực của một đạo nhân, mang người đó ghim chặt trên mặt tường.

Mọi người thét chói tai ngồi sụp người xuống, lúc này mới thấy rõ, đường màu đen kia cơ bản chính là một mũi tên!

Một mũi tên thô to sơn đen mang theo đầu mũi kim loại chữ thập!

Phía ngoài đại điện.

Một nam tử trung niên với bộ râu quai nón màu trắng chậm rãi buông trường cung xuống, khẽ thở ra một hơi, vẻ mặt mỉm cười.

Một vết sẹo hiển hiện phía trên mắt phải của hắn, kéo từ trên xuống dưới thiếu chút nữa đã mù lòa.

Nhưng vết sẹo này lại khiến dung mạo của hắn thêm mấy phần ngoan lệ.

“Triệu đại nhân không hổ là thần lực trời sinh, quả thực có thực lực bất phàm.” Một người Hồ Tây tóc hồng ở bên cạnh vỗ tay tán thán.

“Có đâu, so sánh với kỹ nghệ song đao của Cẩu Vương nhà các ngươi, thì chiêu này của ta không được tính là gì cả.” Triệu Việt Đình khiêm tốn nói.

Thân làm người tổng phụ trách của Hải Long ở huyện Hoa Tân này. Hắn sớm đã tương đối bất mãn với người phụ trách của Đàm Dương bên kia.

Cho nên, nếu hắn có thể thành công nhân cơ hội này mà kiến công, cũng có cái để so sánh với phía bên Đàm Dương lúc trước đã phát sinh sự cố.

So sánh chênh lệch, nói không chừng có thể chuyển biến thành cục diện thay đổi hắn sang tọa trấn phân bộ ở Đàm Dương.

Cho nên, để cho lần này vạn vô nhất thất, hắn dứt khoát tự mang quân tinh nhuệ của mình đến tham gia vây giết.

“Đại nhân, một phần trong đám thuộc hạ của Trương Hiên lui vào Huyền Tâm điện, một phần thì đến vườn Thượng Đức.” Một cận vệ tiến lên bẩm báo: “Phụ tá bên Phương Tề đang hỏi hành động tiếp theo của chúng ta.”

Chương 221: Tiến lên

“Không vội, vậy còn lão đạo Trương Hiên kia đâu?”

“Trương Hiên đang giao thủ với cung chủ Đường Sa, đã chạy trốn đến phía sau núi rồi.”

“Trước tiên đi giải quyết Trương Hiên xong lại nói, thứ còn lại chẳng qua cũng chỉ là gà đất chó sành. Nhưng cũng lợi hại, Trương Hiên không hổ là người đã từng là cao thủ ngũ phẩm.”

Triệu Việt Đình tán thưởng.

Đương nhiên hắn biết Đường Sa lợi hại thế nào, nếu hai người giao thủ chính diện, hắn tất bại trong hai mươi chiêu.

Một mình Trương Hiên có thể tuần tự đối đầu với hai người Đường Sa và Phương Tề, thế mà lại có thể chống đỡ lâu đến vậy.

Hắn buông cung, tiếp nhận loan đao do thuộc hạ bên cạnh đưa tới, rồi mang theo mấy người nhanh chóng đi đến phía bên kia đại điện cạnh đường tắt kia.

Đó là con đường dẫn đến phía sau núi.

*

*

*

Sơn môn Thanh Hòa Cung.

Trương Vinh Phương đứng phía xa xa nhìn qua thấy có người đóng giữ sơn môn, hắn nâng nguyện luân lên, dậm chân muốn đi đến phía trước.

“Ngươi muốn đi lên như thế nào? Bây giờ ở trên đó sắp bắt đầu nội đấu rồi.”

Một giọng nói quen tai vang lên từ phía sau lưng hắn.

Trương Vinh Phương hơi sững sờ, quay đầu nhìn lại.

Thế mà Thanh Tố cũng tới.

Nàng vẫn đeo mặt nạ như trước, cả người mặc một thân giáp da, trong tay có thêm một chiếc đoản đao.

“Sao ngươi lại tới đây?” Trương Vinh Phương nghi hoặc.

“Chờ ngươi đi rồi ta mới nhớ ra rằng, ngươi còn chưa đưa võ phù của ngươi cho ta.” Thanh Tố bình tĩnh nói.

“Ngươi còn chưa nói ngươi định đi lên như thế nào đâu?”

Trương Vinh Phương lại không đáp lời, tiện tay ném võ phù ra phía sau, rồi xách nguyện luân đi về phía trước.

Rất nhanh, hắn đã đi đến chính diện trước sơn môn.

“Ai?” Đệ tử trông coi là mấy đệ tử võ tu mặc đạo bào bạch quái.

Trong đó có cả nam và nữ.

“Tại hạ Trương Vinh Phương, lúc trước vẫn luôn làm việc ở bên ngoài, bây giờ mới trở về, mời đọc văn điệp.”

Trương Vinh Phương đưa văn điệp có thân phận của mình lên.

Đương nhiên dưới chân núi vẫn còn đạo sĩ trông coi, tức là vẫn còn kịp.

Hắn hơi thầm thở ra một hơi trong lòng.

Trong mấy người trông coi sơn môn có một đạo sĩ lớn tuổi tiến lên, tiếp nhận văn điệp rồi lật xem.

“Thật có lỗi, hôm nay sơn môn đã phong bế rồi, nếu sư đệ còn có chuyện gì thì ngày mai có thể lại đến.” Hắn ta hoàn toàn không thèm đọc kỹ, đã tùy tiện gấp lại rồi ném trả cho Trương Vinh Phương.

Trương Vinh Phương nhăn mày lại, đang lúc muốn nói chuyện.

“Trương Vinh Phương? Là ngươi?” Đột nhiên ở phía sau mấy người trước mặt vang lên một giọng nói.

Người vừa tới có khuôn mặt trắng nõn, ngũ quan đoan chính, khí chất lãnh tĩnh. Đúng là đồng môn Tư Đồ Nam mà thời gian lúc trước Trương Vinh Phương làm đệ tử tạp dịch quen biết.

Sắc mặt Tư Đồ Nam cứng ngắc, há miệng muốn nói cái gì đó, nhưng lại vẫn nhịn xuống.

“Tư Đồ, tại sao ngươi lại ở đây?” Trương Vinh Phương nhạy bén phát hiện điều không thích hợp.

Tư Đồ Nam có thế nào cũng là đệ tử võ tu, tại sao lại chạy đến sơn môn làm công việc thủ vệ như thế này?

“Ta bị sắp xếp đi xuống trông giữ sơn môn, hôm nay Đạo cung có chuyện quan trọng, nếu ngươi muốn tới thì hay là ngày mai lại tới đi.”

Tư Đồ Nam cắn răng, đáy mắt hiện lên vẻ không đành lòng, vẫn muốn khuyên nhủ đối phương không nên lên núi.

“Ngày mai?” Trương Vinh Phương im lặng lại, liếc nhìn mấy người trước mặt.

Thanh Hòa Cung chỉ có một con đường này là có thể lên núi nhanh nhất. Nếu phải đổi sang một con đường vòng khác lên núi thì sẽ lãng phí không ít thời gian.

Cho nên….

“Nếu như ta nhất định phải lên núi hôm nay thì sao?”

“Nhất định?” Đạo nhân trung niên cười lên: “Thú vị, vậy ngươi có thể thử một chút.”

Trương Vinh Phương không nói thêm gì nữa.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên phía trên núi, hình như trong gió có âm thanh gì đó mơ hồ truyền tới.

Xoạt.

Hắn xách nguyện luân lên, tiến lên một bước.

Bỗng bóng người lóe lên.

Một đám đạo sĩ trông coi sơn môn nhìn đến hoa mắt, trên mặt đạo sĩ trung niên kia vẫn còn giữ lại nụ cười lạnh độc ác.

Một tiếng phụt giòn vang.

Hai mắt hắn ta mờ mịt, đầu người bay lên cao.

Cỗ thi thể không đầu dưới thân từ từ ngã quỵ xuống.

Đợi đến khi thi thể đã ngã xuống, những người còn lại mới kịp hoảng sợ mà phản ứng lại, bọn họ rít gào lên.

Bóng dáng Trương Vinh Phương đã cấp tốc đi vòng qua sơn môn, hóa thành một đường hắc tuyến phóng lên núi.

Tốc độ kia nhanh nhẹn đã vượt xa khỏi trình độ tam phẩm.

Thanh Tố phía sau hoàn toàn không kịp phản ứng lại, trong nháy mắt vừa rồi, nàng còn đang chờ đợi Trương Vinh Phương sẽ phản ứng lại ra sao.

Nhưng mà…

“Cái này…”

“Thân pháp này…”

Cơ thể nàng hơi phát run lên.

Đây không phải là rung động, mà là sợ hãi.

Một luồng cảm giác run rẩy lạnh như băng phát ra từ xương cụt của nàng bắt đầu hướng lên trên, vọt tới đỉnh đầu.

Trong nháy mắt vừa rồi, nếu như đổi thành nàng ở đó chặn đường…

Chương 222: Không theo kịp

Thanh Tố rùng mình trong lòng.

Vì đáp án đã có sẵn ở trong lòng nàng.

Đối mặt với một kích kia, cho dù có là nàng thì có lẽ cũng phải chết.

“Cái này vốn không phải là thân pháp của tam phẩm! Trương Vinh Phương… ngươi ẩn giấu thật sâu!”

Nàng cưỡng chế ép da gà đang nổi lên xuống, cắn răng, gia tốc đi lên núi theo sau hắn.

Nàng muốn tận mắt nhìn xem, rốt cuộc Trương Vinh Phương muốn làm cái gì!

Sơn môn.

Nhất thời chỉ còn lại nhóm người Tư Đồ Nam, sắc mặt bọn họ trắng bệch nhìn thi thể không đầu, hoàn toàn vẫn chưa lấy lại được tinh thần từ biến cố vừa rồi.

Rầm!

Cánh cửa thứ hai trong sơn môn, cửa gỗ ở sảnh nghênh khách bị một cỗ sức mạnh to lớn hung hăng đánh nát.

Cánh cửa đổ xuống, bên trong có hai đạo nhân cầm côn trên tay quay đầu nhìn lại.

Trong chốc lát có hai đóa huyết hoa nở rộ.

Hai người mờ mịt mà che cổ, chậm rãi ngã xuống đất.

Trong bóng tối phía sau bọn họ, Trương Vinh Phương thu nguyện luân lại, sắc mặt hắn bình tĩnh vòng qua sảnh nghênh khách, đi vào nội môn.

Câu nói kia của Thanh Tố không sai.

Chỉ cần tốc độ của hắn cực nhanh, thì kẻ địch sẽ vĩnh viễn chỉ có một mà thôi.

Ken két.

Cánh cửa nội môn mở ra, lộ ra đạo trường vẫn còn chìm trong ác chiến.

Hai tên binh lính mặc giáp da cầm đao đeo thuẫn vung đao lên bổ tới chỗ hắn.

Thân đao sáng như bạc đã bị máu nhuộm đến gần như trở thành màu đỏ sậm.

Bịch.

Lưỡi đao xẹt qua bên cạnh thân thể Trương Vinh Phương, rơi vào khoảng không.

Hắn rảo bước về phía trước, hư ảnh chợt lóe lên giữa hai người kia.

Phụt.

Hai tên binh sĩ đỡ cái cổ đang phun máu, ngã xuống đất không dậy nổi.

Hắn không cần phải ra tay, chỉ cần dời vị trí của vết thương đến chỗ chính xác, tất cả sẽ kết thúc.

Ở phía xa hơn, một tráng hán võ tu nhìn thấy cảnh tượng bên này, hắn ta gầm nhẹ một tiếng, hai tay cầm đao xoay quanh mạnh mẽ xông qua.

Coong!

Một thanh khảm đao cự hình nặng nề nghiêng trên mặt lát gạch dưới đất, cắm sâu vào non nửa lưỡi đao.

Thân ảnh Trương Vinh Phương lóe lên xuất hiện ở phía sau tráng hán, một loạt huyết châu chậm rãi nhỏ xuống từ lưỡi đao.

Tráng hán kia đứng cứng ngắc nguyên tại chỗ, cả người bị chia làm hai nửa ở eo, trượt xuống mặt đất.

Lúc này, Thanh Tố mới chạy nhanh đến ở phía sau.

Trên đường đi, da đầu nàng tê dại nhìn những thi thể trên đường.

Cho đến lúc này, nàng mới hiểu rõ, rốt cuộc lúc trước người mà mình đã khiêu khích là hạng người gì.

Lúc này, sau khi trên mặt đất liên tục có bảy tám người bị Trương Vinh Phương giết chết, còn có mấy tiểu đầu mục.

Nghịch chiến như thế này khiến đám người Trương Tân Thái bị chặn ở Huyền Tâm điện cũng được thở dốc một ngụm, bắt đầu rống giận phản chiến.

Thanh Tố thở phào, lúc này, trên võ trường hoàn toàn không thể nhìn thấy bóng dáng Trương Vinh Phương.

Bóng dáng của hắn giống như một con rắn độc trí mạng nấp trong bóng tối, chỉ trước khi giết người mới có thể nhìn thấy một chút thân ảnh của hắn.

Không lâu sau, loạn quân thuộc về Hải Long và Phương Tề trên trận chiến càng ngày càng ít hơn.

Thậm chí có vài người không hiểu ra sao đã mất đi một nửa đồng đội, lúc này bị dọa đến nỗi vứt vũ khí xuống co cẳng chạy nhanh.

Những người được gọi là loạn quân này, thực ra rất nhiều tháng trước vẫn chỉ là một nông phu tầm thường.

Còn lại nhóm đạo nhân thuộc hạ của Đường Sa đã dần dần bị nhóm người Trương Tân Thái phản công ra vây lại.

Cảnh tượng loạn như đay rối, khắp nơi là hỗn chiến.

Thanh Tố nỗ lực tìm kiếm thân ảnh của Trương Vinh Phương.

Nhưng dùng tố chất thân thể tứ phẩm của nàng, lại hơi khó tìm được tung tích của đối phương.

Mà đồng thời lúc đang tìm kiếm, nàng đã nhìn thấy thi thể mấy cao thủ tam phẩm của Hải Long.

Những cao thủ chỉ yếu hơn nàng một bậc, nhưng lúc này lại giống như rác thải mà nằm trên mặt đất lạnh như băng.

Điều này lại càng khiến nội tâm nàng lạnh lẽo hơn.

Nàng đã hiểu rồi, rõ ràng Trương Vinh Phương tuyệt đối không phải là tam phẩm gì hết!

Thực lực của hắn đã vượt xa tưởng tượng của mình!

Cuối cùng, ánh mắt nàng truy đuổi đến một bóng đen mơ hồ.

Chính là Trương Vinh Phương!

Hắn đứng dậy bên cạnh một cỗ thi thể, hình như hắn đã thẩm vấn được tin tức gì đó, đi thẳng đến một đường tắt nọ.

Thanh Tố khẽ cắn môi, đuổi theo sát hắn.

*

*

*

Phía sau núi.

Trong các dãy đạo bào đang được phơi nắng.

Hai bóng người nhanh chóng va chạm vào nhau, thỉnh thoảng phát ra âm thanh giao thủ nặng nề.

Từng bộ y phục bị sức mạnh xé nát rồi quăng lên, bị gió núi thổi bay lả tả.

Không lâu sau, lồng ngực Đường Sa không ngừng phập phồng lên, lão ta lui lại phía sau mấy bước mới dừng lại.

Lão ta đã già rồi, có thể đánh được như vậy đã rất tốt.

Trương Hiên đối diện, trên khóe miệng mang máu, hắn cũng bị thương không nhẹ. Nhưng mấu chốt không phải là điểm này, mà là đánh lâu như vậy rồi, nên thể lực của bọn họ không chịu đựng nổi,

Chương 223: Đệ tử tới chậm một bước

“Ha ha ha ha!”

Triệu Việt Đình cách đó không xa xách theo loan đoan, vừa cười lớn vừa dẫn người đến gần họ.

“Đường cung chủ, xem ra là ngươi già rồi. Đã lâu như vậy rồi mà còn không bắt được một tên Trương Hiên. Có cần người khác xuất thủ tương trợ không?”

Trương Hiên nhìn mấy người vừa tới, đặc biệt là Triệu Việt Đình đứng đầu tiên, người này đầu lĩnh tứ phẩm của Hải Long, nghe nói một tay bát phong đao pháp có thể hắt nước không vào, thực lực tương đối lợi hại.

Trương Hiên bây giờ gần như cả tinh thần và thể xác đều mệt mỏi, vẫn đang tận lực chèo chống, là vì hy vọng chờ được ba vị thủ lĩnh Hàn gia có thể lên núi kịp thời để trợ giúp.

Nhưng mà… tới trợ giúp, lại trợ giúp cho nhóm ác nhân của Hải Long này!

Trái tim Trương Hiên chìm thẳng xuống.

Nghĩ lại lần này vội vàng khởi nghĩa, vốn dĩ là anh em trên dưới một lòng với nhau, vốn dĩ là sinh tử tương giao uống máu ăn thề với nhau.

Bây giờ mới phát hiện, những người kia, những chuyện kia đều là giả.

Vì chiêu hàng mà Phương Tề lại có thể làm đến bước này…

“Chẳng qua vẫn còn tốt, Tối thiểu Hồng Diễm và Vinh Phương vẫn còn ở bên ngoài.”

“Hồng Diễm đang mang thai… mà Vinh Phương… đáng tiếc… sau này không thể nhìn thấy lúc hắn đã dương danh thiên hạ…”

Bên kia.

“Chung quy tuổi đã cao không giống người trẻ tuổi…” Đường Sa cũng không cậy mạnh, đã có người giúp đỡ thì tất nhiên sẽ không từ chối.

“Còn xin Triệu tiên sinh tương trợ một chút sức lực.”

Đường Sa chắp tay với Triệu Việt Đình.

Triệu Việt Đình cười to, xách đao đi lên phía trước.

Chỉ là hắn mới đi được mấy bước, chợt nhận ra có gì đó không đúng, quay đầu phắt lại.

Sau lưng.

Ba thủ hạ hắn vừa mang tới đã có hai người ngã trong vũng máu.

Mà người cuối cùng đang gian nan vươn tay lên muốn chạm vào nhắc nhở hắn.

Tạch.

Cánh tay kia rủ xuống, tay còn lại đang đỡ cổ cũng buông ra.

Bàn tay rũ xuống, đầu ngón tay vẫn còn nhỏ từng giọt máu.

“Bây giờ.”

Trong bóng tối âm u có một người chậm rãi đến gần.

“Lại là một đối một rồi.”

Trương Vinh Phương ngẩng đầu lên, nhìn Triệu Việt Đình trước mặt, khuôn mặt hắn có đầy dấu vết bị máu bắn tung tóe.

“Thật có lỗi, sư phụ, đệ tử tới chậm một bước.”

Sau đó, hắn vẫn giống như trước, ngẩng đầu nghênh đón ánh mắt ngạc nhiên của Trương Hiên.

Những chiếc lá bị gió thổi bay tán loạn rơi xuống vách núi dựng đứng.

Ngọn núi phía sau Thanh Hòa Cung.

Đôi môi lão đạo Trương Hiên run lên khi nhìn đồ đệ của mình là Trương Vinh Phương đột nhiên xuất hiện.

Đầu óc lão trở nên trống rỗng.

Đội phía sau Triệu Việt Đình vừa rồi đã ngã trong vũng máu.

Một cuộc tàn sát vô thanh vô tức như vậy, là đệ tử của mình có thể làm được sao?

Lúc hắn mới rời đi… cũng là mới nhập phẩm, phải không?

Lúc này, thứ đầu tiên hiện lên trong đầu Trương Hiên không phải là cái gì khác, mà là người trước mặt, có phải là Trương Vinh Phương thật không? Sẽ không phải là một cao thủ nào đó chạy đến đây để lừa lão chứ? Trêu lão vui sao?

Vào lúc này, phía sau Trương Vinh Phương, Thanh Tố chạy tới phía trước thở hổn hển, cũng nhìn thấy những xác chết và máu dọc theo đường đi.

Sắc mặt nàng tái nhợt, lần đầu tiên trong lòng nàng nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy Lâu chủ.

Lúc đó… vị kia cũng vậy…

Thanh Tố nhất thời ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm bóng lưng của Trương Vinh Phương, nàng như nhìn thấy bóng người kia trên người hắn.

Nàng đè nén sự phiền muộn trong lòng, chậm rãi bước qua đám xác chết, dừng lại ở khoảng cách hai mươi mét, yên lặng chờ đợi.

Nàng biết rằng vì Trương Vinh Phương lựa chọn bộc lộ sức mạnh của mình, điều đó có nghĩa là chỉ có một kết quả.

Két.

Trương Vinh Phương mang theo nguyện luân, tiến từng bước về phía trước.

Triệu Việt Đình ở trước mặt hắn lạnh cả tóc gáy, trên tay nắm chặt loan đao.

“Ngươi là ai? Ngươi có biết, ta là người của triều đình! Mệnh quan triều đình!”

Mặc dù lúc này trong tay hắn đang có loan đao đáng tin cậy nhất, mặc dù hắn không bị thương chút nào.

Nhưng vào lúc này, Triệu Việt Đình đã hiểu rõ sinh tử của mình đã đến thời khắc mấu chốt nhất.

Hắn không ngừng lui lại, khi đối phương tiến lên, hắn cũng tiếp tục rút lui trong hoảng sợ.

Đột nhiên, gót chân hắn giẫm vào chân giá gỗ để phơi quần áo.

Không còn cách nào lùi về sau được nữa.

“Ngươi… Nếu ngươi thả ta đi, nhà ta có rất nhiều của cải! Bảo bối mỹ nhân! Ngay bây giờ viết biên nhận theo giấy nợ! Khi trở về, ta nhất định sẽ…”

Đột nhiên, lời còn chưa dứt, sắc mặt của Triệu Việt Đình thay đổi, vẻ hoảng sợ trên mặt hắn lập tức biến mất.

Hai tay hắn cầm đao, thân hình vọt lên.

Xoạt xoạt xoạt!

Loan đao ngay lập tức hóa thành những đường mảnh, và một tấm lưới nhỏ đã giăng sẵn trước mặt hắn.

Đó là ảo giác tạm thời do loan đao xuất ra quá nhanh.

Nhưng thật đáng tiếc.

Trương Vinh Phương khẽ đảo qua trái phải, bước chân tiếp tục đi về phía trước, nhưng không một vệt ánh đao nào có thể chạm vào hắn.

Chương 224: Bức họa tình báo

Răng rắc. Một ánh đao cắt đứt chiếc giá áo bên cạnh hắn, đạo bào treo trên đó bay lên và bị cắt thành nhiều mảnh văng tung tóe.

Vù!

Trong khoảnh khắc, một luồng sáng bạc xuyên qua tất cả các mảnh vỡ và đập vào ngực của Triệu Việt Đình.

Một âm thanh trầm thấp vang lên.

Cơ thể hắn cứng đờ, loan đao đã kịp thời chặn lại, nhưng hắn không thể ngăn được va chạm nặng nề của nguyện luân.

Chỉ trong một kích, Triệu Việt Đình bay ra ngoài, hất tung mấy dãy giá áo, ngã xuống đất.

Hắn cố gắng gượng dậy nhưng máu không ngừng trào ra, vết thương trên ngực đã lún xuống, khiến cho hắn không thể gượng dậy được nữa.

“Trò… trò đùa gì thế này?”

Đồ đệ của Trương Hiên? Người này sẽ là đồ đệ của Trương Hiên?

Bản thân hắn mới là ngũ phẩm! Người này… người này…!

Triệu Việt Đình không thể hình dung ra, hoàn toàn không thể hình dung ra được.

Hắn nhìn Trương Vinh Phương đi về phía Đường Sa cuối cùng, bóng lưng cao lớn kia dần dần trùng hợp với bức họa tình báo mơ hồ mà hắn gặp trước đây.

“Trương…. là Trương Vinh…?”

Nhưng tất cả đã quá muộn rồi.

Chiếc xương sườn bị gãy đã đâm vào lá phổi của hắn ta, khiến một lượng máu lớn tràn vào phổi.

Tầm nhìn của hắn dần bị mờ đi do thiếu dưỡng khí.

Đường Sa nắm chặt lòng bàn tay, các đốt ngón tay nhàn nhạt trở nên trắng bệch.

Đường Sa đứng đó không nhúc nhích, lão ta muốn di chuyển, nhưng nhìn những xác chết xung quanh, cũng biết với thân pháp của đối phương, bất cứ việc gì lão ta làm bây giờ đều trở nên vô nghĩa.

Tuy rằng thực lực của Triệu Việt Đình lão ta cũng không đặt trong mắt, nhưng trong vòng hai mươi chiêu, nhất định sẽ có thể đánh bại.

Nhưng điều đó không có nghĩa là lão ta có thể giải quyết nhiều người cùng lúc như vậy.

"Các ngươi thắng!"

Cuối cùng, khi đối phương đi đến cách lão ta mười mét, lão ta cuối cùng cũng lên tiếng.

"Có điều kiện gì, cứ việc mở lời?"

Bước chân của Trương Vinh Phương hơi khựng lại.

"Đặt một câu hỏi."

"Cái gì?" Đường Sa ngoài mặt rất bình tĩnh, nhưng lại rất căng thẳng nhìn hắn.

"Ban đầu, có phải ngươi đã phái Kỳ Sơn đạo nhân đi truy sát Dương Hồng Diễm?" Trương Vinh Phương đặt câu hỏi mà trước đây hắn luôn nghi ngờ.

"… Không." Đường Sa dứt khoát đáp, "Quan hệ giữa ta và Kỳ Sơn bình thường. Trước đây hắn là được ta thuê, tạm thời phối hợp tập kích Trần Trí Hàm."

"Vậy …" Trương Vinh Phương muốn hỏi chuyện khác.

Đột nhiên hắn lóe lên sang trái.

Phốc!

Một cây kim bạc mỏng như lông bò bay qua bên cạnh hắn và đập mạnh xuống đất ở đằng xa.

Ngân châm tốc độ cực nhanh, uy lực cũng rất lớn, trong nháy mắt vùi vào mặt đất, không thấy được dấu vết.

Đường Sa thậm chí không thèm nhìn kết quả, hắn ném đi một cái hộp cơ quan, hai tay vận lực, bắp thịt trên cánh tay nhanh chóng phồng lên.

“Trọng Sơn!”

Với một tiếng gầm nhẹ, lão ta dậm mạnh xuống đất và đập vào đầu Trương Vinh Phương đang ở gần mình.

Đòn đánh lén bằng một chưởng này tập hợp sức mạnh bùng nổ của toàn bộ cơ thể, và sử dụng năng lực phá hạn Trọng Sơn để tăng tốc độ tấn công.

Có thể nói, điều này đã đạt đến đỉnh cao của công lực ngũ phẩm của lão ta.

Tuy nhiên, một chiêu này đã thất bại.

Một lòng bàn tay chứa sức mạnh khổng lồ ngay lập tức quét qua bên cạnh Trương Vinh Phương.

Đường Sa trong nháy mắt thay đổi chiêu thức, khuỷu tay của lão ta đập vào eo Trương Vinh Phương với Nhất Nguyên phù.

Nhưng khuỷu tay đột ngột dừng lại.

Trước mặt hắn, lưỡi đao Ly Thương nguyện luân, đang hướng về phía cùi chỏ của lão ta, chưa đầy vài cm.

Đường Sa vội vàng thay đổi chiến thuật, nhưng đã quá muộn.

Nguyện luân trong tay Trương Vinh Phương giống như sự kết hợp giữa lá chắn và một lưỡi dao sắc bén, áp chế hoàn toàn thủ đoạn của Đường Sa với tốc độ và sức mạnh của một thất phẩm.

Hai người nhanh chóng giao thủ mấy chiêu.

Đường Sa liên tục lao ra với những Trọng Sơn dày đặc, hầu như không theo kịp tốc độ của Trương Vinh Phương.

Oành!

Cuối cùng là một chiêu bị chậm một nhịp.

Từ bả vai đến lồng ngực của lão ta đã bị cắt ra một vết thương dài nhỏ, máu ngay lập tức tuôn ra, nhuộm đỏ cả đạo bào.

Trương Vinh Phương cũng không ngờ rằng, dưới sự liều mạng của Đường Sa, lại có thể sử dụng Mê Yên bộ miễn cưỡng theo

kịp tốc độ của hắn.

Nhưng cũng chỉ có thế mà thôi.

Không có bất kỳ năng lực phá vỡ giới hạn nào, hắn vẫn tiếp tục vung Nguyện luân lên.

Với hai mươi cân kim thuộc luân trong tay, đánh cho Đường Sa, Đường Sa né tránh.

Soạt!

Lần này, cánh tay phải của Đường Sa bị cắt một vết rạch lớn.

Việc mất nhiều máu khiến lão ta chóng mặt, đồng thời ra tay cũng chậm hơn một chút.

A!

Đột nhiên lão ta kêu lên một tiếng, cánh tay trái của lão ta bởi vì đỡ đòn đã bị chặt đứt lìa hoàn toàn và rơi xuống đất.

Tiếng kêu còn chưa truyền ra bao xa, liền đột ngột dừng lại.

Một cái đầu người bay lên cao rơi xuống đất, không tiếng động vang lên.

Khe khẽ thở dài.

Chương 225: Đến nhanh như vậy!

Trương Vinh Phương nhìn thi thể Đường Sa, nhớ lại cách đây không lâu, hắn chỉ là tam phẩm, còn chỉ có thể ngước nhìn đối phương.

Mà bây giờ, hắn đã có thể trực tiếp giết chết kẻ mạnh nhất trong toàn bộ Thanh Hòa Cung.

Đường Sa thực sự rất mạnh mẽ, trước đây lão ta đã từng đấu với sư phụ Trương Hiên của mình, và có lẽ vì sợ bị thương nên đã không sử dụng kỹ thuật phá hạn.

Người này đã sử dụng một thân võ học thượng thừa, tu hành đến các loại phù pháp chiêu số, để tự mình bù đắp những sơ hở và trở nên không chút tì vết.

Ở trình độ này, khi chiến đấu hầu như không có khuyết điểm, cho nên Trương Vinh Phương chỉ có thể mạnh mẽ nghiền ép.

Không giống như Triệu Việt Đình trước đây, cái gọi là đao pháp nhìn có vẻ nhanh.

Nhưng trên thực tế, có khá nhiều kẽ hở trong mối liên hệ giữa các chiêu số.

Đối với Trương Vinh Phương, người nhanh hơn hắn rất nhiều mà nói, việc tìm ra lỗ hổng tương đương với việc có thể giết chết chỉ bằng một đòn.

Thi thể của Đường Sa và Triệu Việt Đình nằm rải rác ở hai nơi.

Những chiếc giá treo ở hàng giữa đã bị đập vỡ.

Trương Hiên sư phụ lúc này nhìn Trương Vinh Phương đang dần dần tới gần mình, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, thậm chí ngay cả Thanh Tố đang ở bên cạnh cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Đường Sa ngũ phẩm, lại thực sự bị chém chết ngay trước mặt!

Và Triệu Việt Đình của Hải Long…

Vị cao thủ ngũ phẩm đó đã không sống nổi sau khi hắn ta có một vài cuộc chạm trán trực tiếp?

Sự thay đổi này đến quá đột ngột, và Trương Hiên không biết phải phản ứng thế nào.

Nó giống như cha mẹ hai nhà đánh nhau, đánh đến khó phân thắng bại.

Đột nhiên, đứa con trai ba tuổi của bản thân phi thân lao ra, một quyền nghiền ép toàn bộ hiện trường, đánh chết tất cả những người lớn khác. Đứng ngạo nghễ ở đó.

Mà phản ứng đầu tiên của lão không phải là vui mừng mà là sững sờ.

Chuyện gì đã xảy ra? Đây là nơi nào? Ta đang ở đâu? Có phải là đang mơ hay không?

Hay con trai ta thực ra không phải con ta, mà là một Chu Nho giả dạng? Hay một Chu Nho với thần lực trời sinh?

Vô số suy nghĩ và nghi ngờ tuôn ra trong lòng Trương Hiên.

Mấu chốt là lão nhớ rõ khi Trương Vinh Phương rời đi, hắn chỉ là nhất phẩm.

Lão lúc đó còn cao hứng, liền thưởng cho hắn nguyện luân vừa mới sưu tầm được trước đó.

Bây giờ, làm sao có thể… làm sao có thể?

“Sư phụ.” Trương Vinh Phương bước tới, đỡ Trương Hiên.

“Ngươi… Ngươi sao lại?”

Lão đột nhiên ngừng nói.

Kim Sí lầu!

Người đó là người của Kim Sí lầu!

Trương Hiên làm sao có thể không nhận ra mặt nạ của đối phương.

Loại mặt nạ đó là kiểu thường thấy của Kim Sí lầu, nó có màu sẫm và có một vết dọc màu trắng trên trán.

Sau đó nghĩ đến sức mạnh của Trương Vinh Phương vừa mới bùng phát.

Lão chợt nghĩ đến một khả năng.

Nếu là Kim Sí lầu ra tay, kích thích tiềm lực bằng bí dược… Có thể …

Nhưng loại đan dược bí mật nào có thể có uy lực mạnh mẽ như vậy?

Cho dù Trương Vinh Phương có xuất sắc đạt đến nhị phẩm cũng không thể đối mặt với một cao thủ như Đường Sa….

Trừ khi….

Đột nhiên, Trương Hiên như nghĩ ra điều gì đó.

Lão cẩn thận nhớ lại toàn bộ tình hình của đệ tử Trương Vinh Phương.

Liền phát hiện bản thân từ lúc bắt đầu, không biết về gì khác nữa.

Trương Vinh Phương tự nhận mình đã mười bảy tuổi và chưa bao giờ luyện võ, nhưng không ai biết lời nói của hắn có phải là sự thật hay không.

Và bây giờ có vẻ như hắn chắc chắn không phải là mười bảy tuổi!

Càng không thể không luyện qua võ trước đây!

Trương Hiên cho rằng mình đã tìm ra lời giải thích phù hợp nhất.

Logic trong trái tim cuối cùng cũng có chỗ đứng.

Nếu Trương Vinh Phương đã tập luyện võ thuật từ khi còn nhỏ, tư chất ngộ tính của hắn rất xuất sắc, thì bây giờ Kim Sí lầu có hứng thú với hắn là điều bình thường.

Lão không còn nghĩ về nó nữa.

Vì nếu đồ đệ không nói, lão cũng không hỏi.

Vào thời điểm này, việc Trương Vinh Phương đã có thể nắm lấy nguyện luân để cứu lão, đã đủ để chứng minh tất cả.

“Đi thôi, chúng ta đi giúp sư huynh ngươi trước đã!” Trương Hiên nhanh chóng định thần lại, trầm giọng nói.

Trương Vinh Phương khẽ lắc đầu.

“Sư phụ, trước khi đệ tử tới, đã dọn dẹp đại điện một lần rồi. Sư huynh bọn họ hẳn là thắng rồi.”

Trương Hiên sững sờ, nhất thời cứng họng không biết nên nói cái gì.

Trước đây, lão vẫn có thể nói với khí chất của một sư phụ.

Nhưng bây giờ, biết rằng Trương Vinh Phương về cơ bản là mang nghệ bái sư, còn gia nhập Kim Sí lầu.

Tương lai của hắn được định sẵn là vượt xa chính Trương Hiên lão…

Lão đã từng nghĩ rằng ngày này sẽ đến, nhưng không ngờ nó lại đến nhanh như vậy!

Nhìn Trương Vinh Phương, Trương Hiên đột nhiên không nói nên lời.

Mọi việc đã xong xuôi, lão dường như… không biết phải làm gì…

Chương 226: Chim sẻ nhỏ

“Sư phụ, hôm nay bên kia sẽ có một cuộc tấn công lớn của Linh đình, tốt hơn hết ngài nên lập tức thông báo cho các thủ lĩnh nghĩa quân khác. Nếu không, tình hình sẽ có biến.”

Trương Vinh Phương đã dự đoán đúng dáng vẻ của sư phụ sẽ trông như thế nào lúc này, không do dự, lập tức nhắc nhở.

“Đa tạ!” Trương Hiên vỗ vỗ vai đồ đệ. Bước nhanh rời khỏi phía sau núi.

Khi đi ngang qua Đường Sa, hắn dừng lại, nhìn lão già tính toán cả đời, mưu lo kín đáo, vậy mà lại không thể giải thích được ngã xuống trong tay một biến số không ai có thể tưởng tượng nổi.

Nhất thời, sự phức tạp và xúc động trong lòng Trương Hiên khó có thể diễn tả được bằng lời.

“Chuyện này có lẽ là người tính không bằng trời tính…”

Cho dù Đường Sa tính toán trăm bề cũng không thể ngăn nổi một người đột nhiên xuất hiện làm rối.

Lúc ấy, hắn nhanh chóng rời đi, lao thẳng về phía nửa đầu của Thanh Hòa Cung.

Nếu Phương Tề đã hợp tác với Đường Sa ra tay. Nghĩa là những nơi còn lại cũng có khả năng sẽ ra tay.

Phải mau chóng đến kiểm tra bên phía Hàn lão đại mới được!

Sau đó là tập hợp nhân lực phòng ngự tấn công chiến đấu. Cho dù thực lực phía bên này của Trương Vinh Phương có mạnh đến đâu, trong lúc mưa tên quần công, cũng không thể phát huy quá nhiều tác dụng.

Vẫn phụ thuộc vào bố trí đại cục.

“Đúng rồi.” Trương Hiên bỗng nhiên nghĩ tới cái gì. Quay lại nhìn đồ đệ phía sau lưng mình.

“Triệu Việt Đình của Hải Long ở chỗ này, có nghĩa là Hồng Cẩu Vương của Đàm Dương cũng có thể đến.

Hai người đã hợp tác nhiều năm, như hình với bóng. Vinh Phương, thân phận của ngươi bên phía Đàm Dương…?"

"Yên tâm đi, bên phía Kim Sí lầu chúng ta sẽ không tiết lộ đâu. Người duy nhất có thể rò rỉ tin tức là phía các người."

Lúc này, Thanh Tố mới lên tiếng.

Bây giờ nàng đang bày tỏ thái độ.

Khi nhìn thấy thân thủ và thực lực của Trương Vinh Phương, nàng đã hiểu chính mình và thậm chí cả Kim Sí lầu đã đánh giá thấp tiềm năng thực lực của Trương Vinh Phương một cách nghiêm trọng.

Bây giờ nàng phải sửa chữa mối quan hệ của mình với Trương Vinh Phương càng sớm càng tốt, nếu không…

Trong lòng Thanh Tố không khỏi rùng mình.

Nếu là người bình thường, bọn họ đương nhiên sẽ không biết một cao thủ võ công khi làm thích khách lại khủng bố đến thế.

Nhưng Kim Sí lầu của các nàng thì khác…

Với thực lực tiềm tàng của Trương Vinh Phương lúc này… rất có thể hắn sẽ trở thành một trong Cửu Linh trong tương lai. Lâu chủ chắc chắn sẽ vô cùng coi trọng.

Đến lúc đó….

Không. Không phải cho đến lúc đó.

Hiện giờ, nếu người này nảy sinh ý nghĩ, tìm một nơi nào đó giết mình, sẽ không ai có thể tìm được dấu vết….

Nghĩ đến đây, lại nghĩ đến hiệu suất khủng bố Trương Vinh Phương giết người còn nhanh hơn cả cắt cỏ vừa rồi.

Cảm giác kinh sợ trong lòng Thanh Tố dâng trào hết đợt này đến đợt khác, cơ bắp trên khắp cơ thể đều bắt đầu căng thẳng.

Không được!

Nàng phải tìm cách tự cứu mình! Phải bù đắp mối quan hệ vừa rồi!

Rất nhiều suy nghĩ chợt ùa về trong đầu nàng.

“Hồng Cẩu Vương…?” Trương Vinh Phương đã nghe nói về cái tên này từ một đồng sự, là một con buôn tình báo có tiếng ở Đàm Dương.

“Có một sơ hở!” Đột nhiên Thanh Tố lên tiếng, thu hút sự chú ý của hai người còn lại.

Nàng dừng giây lát rồi kể lại: “Việc Hải Long và Hồng Cẩu Vương đặt bẫy lần này có nghĩa là Hồng Cẩu Vương đã hoàn toàn nghiêng về phía Linh đình.

Mà đã như vậy, quân chủ lực của Hồng Cẩu Vương không có ở đây. Nói cách khác, hắn ta rất có thể sẽ đi hỗ trợ những nơi khác.”

Nàng lấy một cái ống ngắn trong túi ra, đặt lên môi, rồi thổi mạnh.

Bíp~~~!

Đột nhiên, một tiếng còi bén nhọn, réo rắt vang lên.

“Chờ một lát.” Thanh Tố nói.

Trương Vinh Phương và Trương Hiên cố gắng kiềm chế sự nóng nảy của mình, kiên nhẫn chờ đợi vài phút.

Chẳng mấy chốc.

Một con chim sẻ màu đỏ nhanh chóng bay đến từ đằng xa.

Chim sẻ nhỏ nhẹ nhàng đáp xuống bàn tay đang duỗi ra của Thanh Tố, trên chân buộc một cuộn giấy.

Thanh Tố tháo cuộn giấy ra, mở ra nhìn, đột nhiên sắc mặt nàng hơi thay đổi.

“Hồng Cẩu Vương đã dẫn người trở về Đàm Dương! Bọn họ đã lần theo manh mối của đội buôn Bạch gia, sẽ lục soát nhà Dương Hồng Diễm bên kia!”

“Dương Hồng Diễm biết thân phận Trương Ảnh không?” Nàng nhìn về phía Trương Vinh Phương.

“… Phiền phức rồi!”

Trái tim Trương Vinh Phương chùng xuống.

Đương nhiên tẩu tử biết rồi.

Hơn nữa, một khi Hồng Cẩu Vương tìm đến chỗ tẩu tử, không chỉ sự an toàn của tẩu tử mà cả gia đình tẩu tử cũng sẽ là vấn đề.

Tất cả những gì hắn làm ở Đàm Dương sẽ thất bại trong gang tấc.

Trương Ảnh cũng sẽ ngay lập tức trở thành đồng đảng của phản tặc khởi nghĩa.

Lúc trước, khi hắn bảo vệ tẩu tử đến Đàm Dương, gia nhập đội buôn Bạch gia, có rất nhiều người đã từng nhìn thấy hắn.

Nếu thực sự muốn tìm, hoàn toàn không thể giấu được.

Chương 227: Xóa đi

Đúng lúc cả hai đang lo lắng.

Thanh Tố đột nhiên lên tiếng.

“Ta sẽ dẫn đường! Có sự giúp đỡ của Tiểu Hồng, bên cạnh Hồng Cẩu Vương có người của Kim Sí lầu chúng ta, có thể lần theo dấu vết chính xác!”

“Ngươi? Không phải ngươi nói chỉ có thể hoàn thành một yêu cầu sao?” Trương Vinh Phương kinh ngạc nhìn đối phương. Đoán không ra nàng có ý gì.

“Ta…” Sắc mặt Thanh Tố ửng hồng, nàng muốn thừa nhận sai lầm của mình, nhưng trên môi lại không thể nói được thành lời.

Dưới tình thế cấp bách…

“Ta cảm động trước mối quan hệ chân thành giữa thầy trò các ngươi. Lặn lội ngàn dặm xa xôi, một lòng chỉ để cứu sư phụ, hu hu hu thật sự quá cảm động…”

Nàng cúi đầu, không ngừng lau nước mắt.

Trương Vinh Phương và Trương Hiên không nói nên lời, nhìn khuôn mặt đeo mặt nạ của Thanh Tố.

Đừng nói, thật là khóc hơi hơi giống…

“Đi thôi, dẫn đường đi.” Trương Vinh Phương chẳng thèm nói toạc ra.

Tiếp theo cứ nhìn biểu hiện của nàng ta như thế nào.

Trương Vinh Phương không gặp sư huynh của mình, mà chỉ liếc nhìn bọn họ từ xa, đảm bảo đám người Triệu Đại Thông đi cùng đều ổn, rồi mới nhanh chóng theo Thanh Tố xuống núi.

Thân pháp tứ phẩm của Thanh Tố lại một lần nữa được sử dụng đến mức cực hạn.

Nhưng tiếc là…

Vẫn dễ dàng bị Trương Vinh Phương ung dung theo ở phía sau.

Hai người ra khỏi Thanh Hoà Cung, đi theo chim sẻ nhỏ màu đỏ về hướng Đàm Dương.

Lần này không giống lần trước, sau khi biết tình thế cấp bách, Thanh Tố đã tăng tốc độ của mình đến cực hạn.

Không thể không nói, thân pháp của nàng nhanh hơn rất nhiều so với tam phẩm hay tứ phẩm bình thường.

Có lẽ là một võ tu chuyên tu thân pháp tốc độ.

Điều khiến nàng kinh ngạc chính là Trương Vinh Phương sau lưng, kể từ lúc hắn lên núi, giết người, đánh nhau ác liệt, giờ lại lao nhanh xuống núi.

Từ đầu đến cuối không nghỉ ngơi được bao lâu.

Bây giờ tinh thần vẫn rất tốt.

Loại thể lực này khiến cho trong lòng Thanh Tố không ngừng đổi mới ấn tượng đối với hắn. Cũng ngày càng cảm thấy mình phải bù đắp lại những chuyện đã đắc tội trước đây càng sớm càng tốt.

*

*

*

Trên con đường chính từ huyện Hoa Tân đến Đàm Dương.

Một đội nhân mã đang không nhanh không chậm đi dọc theo con đường.

Trong đám người ngựa này, có hai người đang cưỡi ngựa, những người còn lại đều đi bộ.

Phía sau còn có một con bò kéo xe tải.

Hồng Cẩu Vương cưỡi một con ngựa lớn màu nâu, theo sau là hai cận vệ.

Nhìn con đường núi quanh co phía trước, hắn ta lấy túi nước ra nhấp một ngụm.

“Còn bao xa nữa mới đến cửa ải trú quân quan gia?”

“Bẩm lão đại, đi vòng qua phía trước, xuống dốc là đến.” Một nam tử gầy gò xấu xí, chạy tới gần, cười nói.

“Hừm, cuối cùng cũng đến rồi. Chuẩn bị kỹ càng văn điệp đi. Lần này chúng ta đang làm việc cho quan gia, cho triều đình đấy.” Hồng Cẩu Vương hơi đắc ý mỉm cười.

“Sau chuyến đi này, nếu suôn sẻ, chúng ta cũng có thể ngồi vào một chức vị nha môn rồi.”

Hắn ta lăn lộn từ nhỏ, đã từng ăn xin, lừa dối, trộm cắp, cướp của, khi mới mười ba tuổi đã đánh lén và giết người.

Mười lăm tuổi đã cưỡng ép tiểu nha đầu qua đường.

Để tồn tại, để sống tốt hơn, có chuyện gì hắn ta chưa từng làm chứ?

Khi còn nhỏ, hắn ta nằm phục ở ven đường, chờ xe ngựa của quan gia chậm rãi đi ngang qua, lúc đó hắn ta đã có một giấc mơ.

Sau này, hắn ta cũng muốn trở thành quan gia!

Nhưng đáng tiếc, hắn ta là một Man tộc, xuất thân của Hồng Cẩu Vương hạn chế hắn ta từ khi sinh ra đã không thể nhậm chức.

Trừ khi lập được một công lao cực lớn.

Trong những năm qua, hắn ta đã luồn cúi đủ loại, tìm các con đường khác nhau. Bây giờ rốt cuộc cấu kết với Hải Long.

Sau khi giúp Hải Long bắt được những mỹ nữ lâu như vậy, cuối cùng cũng tìm được một cơ hội.

Cơ hội cá chép vượt long môn để trở mình!

Hồng Cẩu Vương nhếch miệng nở nụ cười, miệng đầy răng vàng lởm chởm, hơi thở hôi hám đến mức khiến cho cóc ghẻ bị hun đến không thở được.

Nhưng hắn ta không quan tâm chút nào.

Chỉ cần được lên làm quan, chỉ cần được lên làm quan!

Hắn ta chính là người thượng đẳng!

Đến lúc đó….

Đội ngũ xe ngựa dần dần rẽ qua khúc quanh.

Bên dưới con đường núi phía trước, xa xa đã có thể nhìn thấy doanh trại quân đội khổng lồ đóng dưới chân núi.

Xung quanh quân doanh có những tháp canh đơn giản được dựng lên.

Xung quanh còn có những binh lính đi tới đi lui tuần tra.

“Nhanh lên đi, chỉ cần qua đoạn này, khu vực xung quanh sẽ an toàn hơn rất nhiều. Lên tinh thần hết đi!” Trợ thủ phía sau Hồng Cẩu Vương hét lớn.

“Vâng!” Những người khác nhao nhao đáp lại.

Trong đội ngũ, một nữ tử tóc nâu mặc áo da đen bó sát cũng đang cưỡi ngựa.

Nàng ta là trợ thủ của Triệu Việt Đình Hải Long, cũng là người cùng Hồng Cẩu Vương trở về điều tra lần này.

“Cẩu Vương, bên phía đội buôn Bạch gia, ngươi có chắc là đã tra ra được tên đồ đệ Trương Vinh Phương của Trương Hiên kia cùng đi với Dương Hồng Diễm không?”

Chương 228: Cách thu thập tình báo

“Chính xác trăm phần trăm.” Hồng Cẩu Vương gật đầu. Mặc dù hắn ta đã luyện đến tứ phẩm đỉnh cao, nhưng thái độ với nữ tử tam phẩm này vô cùng tốt.

Dù sao, hắn ta có thể làm quan hay không, bây giờ vẫn phải dựa vào người Hải Long.

“Đội buôn Bạch gia đến Đàm Dương là chuyện trước đây rất lâu rồi. Làm sao ngươi tìm được manh mối về một nhà Hồng Diễm được?”

Nữ tử thắc mắc nói.

“Dương trợ thủ không phải người trong lĩnh vực tình báo, đương nhiên sẽ không hiểu.” Hồng Cẩu Vương cười nói.

“Chỉ cần bắt đầu từ đội buôn, tìm được tướng mạo đặc thù của Dương Hồng Diễm kia, rồi dựa vào đó để tìm nữ tử xinh đẹp vừa độ tuổi ở Đàm Dương mới vừa vào… Khà khà, chắc chắn Hải Long có đủ tư liệu về vấn đề này, đúng không?”

“Đàm Dương nhân số rất đông, nắm hết cũng khó.” Nữ tử lắc đầu.

“Vậy thì rút ngắn ngày vào ở trong vòng một năm thì sao?” Hồng Cẩu Vương cười nói: “Không thể không ăn uống, ngủ nghỉ được. Dù có trốn kỹ đến đâu, cuối cùng cũng sẽ ra ngoài hít thở thôi.”

“Được rồi, không nói chuyện nữa, sắp đến nơi rồi.” Hắn ta cưỡi ngựa tiến lên một bước, đi tới trước đội ngũ, chạy xuống phía dưới ngọn núi.

Hí~~~

Đột nhiên ngựa giơ vó trước lên, có vẻ hơi bất an.

Hồng Cẩu Vương cau mày, nhẹ nhàng trấn an ngựa của mình.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Cẩu Vương.” Đột nhiên nữ tử mặc áo da đen phía sau cất tiếng kêu lên.

“Có chuyện gì?” Hồng Cẩu Vương quay đầu nhìn lại.

“Hỏi một chuyện.” Nữ tử nhỏ giọng nói: “Ngoài ngươi và ta ra, còn có ai biết manh mối Dương gia không?”

“Chuyện quan trọng như vậy, đương nhiên không thể bị lộ trước khi hành động được. Chỉ có hai người chúng ta biết chi tiết thôi.” Hồng Cẩu Vương nói như một chuyện đương nhiên.

Sau đó, dường như hắn ta nghĩ ra điều gì đó.

“Ngươi lo lắng sẽ có người mật báo trước sao? Yên tâm đi, trong đội ngũ của ta toàn là tâm phúc cả, chắc chắn sẽ không có người chủ động làm lộ bí mật đâu.”

Hắn ta giơ một ngón tay cái lên, mỉm cười tự mãn.

Bỗng trong lòng hắn ta khẽ động, vội vàng quay đầu lại.

Xì xì!

Dưới ánh mặt trời, thân thể ngồi trên ngựa của hắn ta, đầu người bay lên rất cao.

Nụ cười trên gương mặt ấy vẫn chưa tắt, trong ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc, ngỡ ngàng.

Một luồng sáng màu bạc xẹt qua với tốc độ cực cao, cắt cổ hắn ta phun đầy máu.

Ánh sáng bạc nghiêng nghiêng, rơi xuống đất, mạnh mẽ lao xuống mặt đất, bắn tung tóe một mảng bùn đất lớn.

Con ngựa chấn kinh, sợ hãi hí dài, quăng thân người Hồng Cẩu Vương trên lưng xuống, bỏ chạy như điên.

Đội ngũ nhân mã dưới trướng Hồng Cẩu Vương đầu tiên sững sờ, sau đó sợ hãi hoảng loạn.

Hai tên cận vệ hoảng loạn vội vàng xông tới, kiểm tra tình hình, muốn xem thi thể của Hồng Cẩu Vương.

Nhưng khi hai người vừa mới đến gần, bỗng nhìn thấy một bóng đen lóe lên.

Hai tia máu nổ tung, cả người ngã xuống đất.

Bóng đen kia khẽ nhún mũi chân, rút Nguyện Luân màu bạc trên mặt đất ra, xuyên thẳng vào giữa đội ngũ nhân mã này như một làn khói xanh.

Mỗi mỗi lần di chuyển qua lại sẽ có một thi thể ngã xuống đất.

Nữ tử áo đen trên lưng ngựa khẽ thở dài một tiếng, vươn tay ra, một con chim sẻ nhỏ màu đỏ khẽ đậu xuống trên mu bàn tay.

Tiếng kêu thảm thiết, tiếng khóc, trộn lẫn vào nhau, vang lên sau lưng nàng.

Khi nữ tử mặc áo đen xuống ngựa, trấn an con ngựa rồi xoay người lại.

Sau lưng nàng đã là một đống thi thể.

Một bóng người cao lớn từ từ hạ Nguyện Luân trên tay xuống, đứng dậy khỏi người cuối cùng trước mặt.

Bóng người ngẩng đầu, chính là Trương Vinh Phương vừa mới chạy tới.

Phía sau hắn là Thanh Tố cũng đang cầm đoản kiếm, lưỡi kiếm nhuốm máu.

“Thuộc hạ Diệp Huỳnh bái kiến đại nhân.” Nữ tử mặc áo đen ôm quyền, hành lễ với Thanh Tố.

Nàng ta cũng là một người của Kim Sí lầu!

“Kim Sí lầu…” Trương Vinh Phương nhìn chằm chằm vào nữ tử tự xưng là Diệp Huỳnh, trong lòng càng hiểu rõ hơn về tổ chức không nơi nào không có này.

Đối phương không có chút nào bất ngờ trước những thi thể ngổn ngang trên mặt đất này.

Rõ ràng đây là một loại cảnh tượng thường phải đối mặt.

Từ đó, có thể suy đoán thực lực trong Kim Sí lầu chắc chắn không tầm thường. Tổ chức này chắc chắn không chỉ là một thế lực chuyên buôn bán tình báo.

“Cuối cùng cũng đuổi kịp.” Thanh Tố nhẹ nhàng thở ra: “Bây giờ, mọi chuyện đã kết thúc, Trương tiên sinh, ngài còn dự định gì nữa?”

Hiện tại nàng đã hạ quyết tâm hợp tác với vị đại lão tương lai này về mọi mặt, để sau này không bị thanh toán.

“Ta…” Trương Vinh Phương trầm ngâm, đang muốn nói chuyện.

Oành!

Đột nhiên, phía sau ba người, hướng Thanh Hòa Cung phía xa, một pháo hoa màu đỏ rực rỡ nổ tung trên bầu trời.

Những pháo hoa màu đỏ tươi nở rộ nổi bật như những đóa hoa Bỉ Ngạn, cho dù cách nhau hơn mười dặm vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

“Đó là…?” Nhìn thấy thế, ánh mắt lạnh nhạt của Thanh Tố cuối cùng cũng chợt thay đổi.

Chương 229: Ta hiểu rồi

“Là tín hiệu tấn công của Linh quân! Hướng đó… không ổn rồi!”

Trong nháy mắt nàng nghĩ ngay đến điều này.

Sắc mặt Trương Vinh Phương ở bên cạnh cũng thay đổi kịch liệt. Không nói hai lời, cầm theo Nguyện Luân vội vàng quay về theo đường cũ.

Hai nữ tử còn lại cũng theo sát phía sau nhưng lúc này đã xuất hiện sự chênh lệch thân pháp giữa hai bên.

Trương Vinh Phương mở hết tốc lực khiến cho thân pháp hai nữ tử không thể nào theo kịp.

Mặc dù võ công thân pháp của Trương Vinh Phương chỉ phá hạn ba môn võ công, nhưng tổng cấp bậc của hắn đã lên tới thất phẩm.

Những loại võ công không phải thân pháp còn lại, sau khi phá hạn, làm cho thân pháp của hắn tăng cường, có thể coi như là nhị phẩm tương đương nhất phẩm.

Như vậy, hắn tương đương với tốc độ chuyên tu thân pháp võ công ngũ phẩm.

Chỉ đến lúc này, Thanh Tố mới thực sự hiểu rõ lúc trước Trương Vinh Phương vẫn đang kiềm chế.

Thân pháp nàng chuyên tu, bây giờ mới là tứ phẩm.

Mà rõ ràng lực lượng và các phương diện khác của Trương Vinh Phương đều rất mạnh. Điều đó có nghĩa là có thể hắn đang tăng lên võ lực của mình một cách toàn diện.

Thân pháp chỉ là một phần am hiểu của hắn mà thôi.

Nếu như vậy thì sở trường của nàng đã không thể sánh được với đối phương.

Điều này đã làm cho trong lòng nàng dâng trào một cảm giác thất bại mãnh liệt.

Mà ở cuối cùng Diệp Huỳnh càng sửng sốt hơn, nàng ta tưởng mọi chuyện đều do Thanh Tố đứng đầu, nhưng không ngờ ngay cả vị đại nhân kiêu cấp như Thanh Tố này sẽ trả lời bằng tôn xưng với nam tử kia.

Một lúc sau, cả ba nhanh chóng quay trở lại chân núi Thanh Đỉnh sơn của Thanh Hòa Cung.

Xa xa nhìn về phía đỉnh núi, ba người tạm thời giảm tốc độ dần dần rồi dừng lại.

Trương Vinh Phương ngơ ngác nhìn lên đỉnh núi.

Nơi đó đã bị một số lượng lớn Linh quân đông nghìn nghịt tràn vào.

Linh quân giống đàn kiến được trang bị đầy đủ vũ khí, với một bộ áo giáp bằng da được khảm bằng các mảnh kim loại, bao phủ từ đầu đến chân.

Tất cả đều là bộ binh thiết giáp!

Bọn họ cầm những tấm khiên lớn màu đen có thể che khuất toàn bộ cơ thể, bước đi nhanh chóng, di chuyển lên núi.

Bên trong Thanh Hòa Cung đã bị đốt cháy từ lâu.

Khói đặc cuồn cuộn bốc lên, những quần thể kiến trúc lúc trước từng cái từng cái chìm vào trong biển lửa.

Trương Vinh Phương nhấc chân lên, muốn lao về phía trước.

“Chờ đã!” Thanh Tố gọi hắn lại từ phía sau.

“Bây giờ Linh quân tinh nhuệ đã hoàn toàn bao vây nơi này, bọn họ đã sớm hành động rồi… Toàn bộ Thanh Hòa Cung đã bị bao vây hoàn toàn, ngươi căn bản không thể vào được!”

Những lúc này, bất kể là cao thủ võ công gì, chỉ cần ở trong khoảng cách 200 mét, đều sẽ bị phán đoán là đơn vị thù địch.

Tay thiện xạ trong Linh quân có thể bắn người thành nhím gai ngay lập tức.

“Tuyệt đối đừng kích động!” Thanh Tố hít sâu một hơi: “Tay thiện xạ và tinh nhuệ của Linh quân đều là người tập võ. Tinh nhuệ bình thường ít nhất cũng có trình độ Rèn Gân! Tay thiện xạ kém cỏi nhất cũng là Nhập Phẩm.

Hiện tại có ít nhất 2.000 Linh quân trở lên đang vây công, chưa nói ngươi, ngay cả một cửu phẩm xông lên cũng sẽ chết!"

Số lượng đến mức này, tất cả cung nỏ bắn một lượt, không có trọng giáp bảo vệ, chỉ cần đến gần là chết.

Trương Vinh Phương càng ngày càng nắm chặt Nguyện Luân trong tay, ngơ ngác nhìn Thanh Hòa Cung trong ánh lửa.

Trên bầu trời, những con đại bàng được Linh quân nuôi dưỡng không ngừng bay lượn, phát ra tiếng kêu to.

"Có lẽ chúng ta đã bị phát hiện rồi!" Diệp Huỳnh không nhịn được lên tiếng nhắc nhở: "Đại bàng Linh quân có thể nhìn thấy khoảng cách rất xa trên mặt đất! Ở khoảng cách này, chúng ta khó mà che giấu mình được!"

"Trương tiên sinh!" Thanh Tố không khỏi nhìn về phía Trương Vinh Phương: "Ngài không cần không phải lo lắng quá. Theo tình báo của bọn ta, đám cháy này rất có thể là do chính sư phụ của ngươi châm ngòi, nhằm che đậy dấu vết do nhiều nghĩa quân để lại.

Nếu bọn họ có thể phóng hỏa, có nghĩa là lệnh sư và những người khác đã sắp xếp xong đường lui rồi."

Trương Vinh Phương cũng nghĩ đến điểm này. Rõ ràng lúc rời đi, sư phụ và những người khác đã chiếm thế thượng phong.

Bây giờ nhìn lại, có vẻ như đây mới là đường lui bọn họ bố trí.

"Có thể liên lạc với sư phụ của ta và bọn họ không?"

"Khó lắm." Thanh Tố lắc đầu: "Nhưng ngài cứ yên tâm, chỉ cần lệnh sư còn ở cạnh Đàm Dương, nhất định sẽ liên hệ với bọn ta."

Trương Vinh Phương lặng lẽ nhìn ngọn lửa lớn trên đỉnh núi, nhắm mắt lại.

"Ta hiểu rồi."

Hắn xoay người, sải bước đi về hướng Đàm Dương.

"Ngài yên tâm, thân phận của ngài ở Đàm Dương sẽ không có vấn đề, những người biết thân phận của lệnh sư đều đã chết hết rồi.

Theo tình báo của bọn ta, việc chỉ huy và phân phối hậu cần trước đây của lệnh sư đã được xử lý thông qua đại đệ tử Trần Liên Thanh, bản thân lệnh sư chưa từng đứng ra.

Chương 230: Trương Hiên đã chết

Nói cách khác, cả lệnh sư và ngài bây giờ đều có thể lấy thân phận của mình quang minh chính đại sống.” Thanh Tố nhanh chóng giải thích.

“Tiếp theo, chỉ cần thoát khỏi sự lục soát ban đầu của Linh đình thì sẽ không có vấn đề gì.”

“Đa tạ.” Trương Vinh Phương phất phất tay.

Cuối cùng hắn quay đầu lại, liếc nhìn về phía Thanh Hòa Cung đang bốc cháy hừng hực.

Ý niệm mơ hồ trong lòng càng ngày càng rõ ràng.

Nếu lúc này, hắn có đủ quyền thế, có lẽ chỉ cần một câu nói sẽ có thể giải vây cho Thanh Hòa Cung lúc này, giải cứu được sư phụ và những người khác.

Thậm chí có thể ngay từ đầu, sư phụ và những người khác sẽ không cần khởi nghĩa.

Nền tảng của quyền lực nằm ở quân đội.

Sức mạnh của quân đội Linh đình có thể mượn được, các quan lại khác cũng có thể mượn được. Vậy tại sao hắn không thể mượn được?

*

*

*

Phía sau núi Thanh Hòa Cung.

Trương Hiên dẫn theo một đội nhân mã nhanh chóng tiến lên trên một mật đạo mở ra.

Đi qua một lỗ hổng lộ thiên trong mật đạo, lão nhìn lại từ lỗ hổng.

Nhìn Đạo cung đang bốc cháy, bất chợt bước chân chậm lại.

“Cha?” Trương Tân Thái nhẹ giọng nhắc nhở ở phía sau.

“Không sao…” Trương Hiên mỉm cười, lão nghĩ đến Trương Vinh Phương.

Với tố chất của hắn, dưới sự bồi dưỡng của Kim Sí lầu, có lẽ vài năm nữa sẽ có thể nghe được danh tiếng của hắn.

Còn bọn họ… đã thất bại hai lần, sau này không thể không thay đổi đường đi.

Nếu muốn thầy trò gặp lại, có lẽ sẽ phải đợi rất lâu, rất lâu sau đó…

“Cha?” Trương Tân Thái nghi hoặc bước tới.

“Không có chuyện gì.” Trương Hiên nhẹ nhàng xé bỏ râu trên cằm, thật ra chòm râu này là dán vào đấy!

Sau đó lão lột sạch vết chân chim ở hai bên khóe mắt, cả người đột nhiên thay đổi.

“Đi thôi. Kể từ hôm nay, Trương Hiên đã chết.” Hắn mỉm cười, nghĩ đến Trương Vinh Phương, trong lòng tràn đầy vui mừng.

‘Có lẽ… Lần sau chúng ta gặp lại, ngươi đã bay lên trời hóa thành rồng rồi…’

Lão tiến lên trước, theo sau là một đại đội đạo nhân Thanh Hòa Cung và binh lính nghĩa quân.

Ngoài ra, những đạo nhân còn lại của phía Đường Sa đều bị bọn họ giết sạch sành sanh.

Khởi nghĩa, trước nay chưa bao giờ là trò chơi trẻ con, muốn giữ bí mật thì thực ra sống chết dễ như chuyện cơm bữa.

*

*

*

Tháng 10 năm 1184.

Khởi nghĩa bảy huyện nổ ra ở khu Bình Dư, Sơn Tỉnh. Cuộc khởi nghĩa kéo dài mấy tháng, cuối cùng do thủ lĩnh bất hòa, do nội ứng phối hợp Linh quân trong ứng ngoài hợp đánh tan những nơi hiểm yếu mà thất bại.

Thủ lĩnh của loạn quân, đứng đầu là ba huynh đệ Hàn gia bị đánh bại, đã hoàn toàn rút vào rừng núi, biến thành sơn tặc.

Cùng tháng, Đại Đạo giáo Thanh Hòa Cung ở huyện Hoa Tân bị hỏa hoạn, chỉ trong một ngày Đạo cung trăm năm đã bị phá hủy.

Rất nhiều đạo sĩ trong cung đã bị chết cháy.

Đến đây, cuộc khởi nghĩa của bảy huyện đều thất bại.

*

Thành Đàm Dương.

Chân Nhất Giáo, Thiên Tuyền Cung.

Tiếng tụng kinh loáng thoáng truyền ra từ điện Chính Ninh.

Sắc mặt Lâm Hồng ôn hòa, lẳng lặng ngồi xếp bằng ở bên cạnh tượng thần, tụng kinh, kết ấn, âm điệu biến đổi theo tiếng chuông rung.

Ngoài hắn ra, trong thần điện còn có mấy đạo nhân, tất cả đều yên lặng chờ lão kết thúc tiết học buổi tối hôm nay.

Chờ hơn mười phút.

Lâm Hồng mới từ từ dừng lại, kết thúc.

Lão nhẹ nhàng đặt cái chuông tay xuống, thở hắt ra một hơi dài.

"Điện chủ." Một đạo nhân trung niên bước tới, thấp giọng nói: "Hôm nay bên phía tiểu thư đã âm thầm bắt giữ thêm ba người. Nếu tiếp tục như vậy cũng không phải là chuyện tốt… Bởi vì việc này, rất nhiều người trong thành đã đã tìm đến nơi này của chúng ta…"

"Chỉ là mười mấy người mà thôi, không có việc gì." Lâm Hồng không thèm quan tâm.

Những người được chọn mà lão ta cho phép đều đã được điều tra, có thể dùng để cho nữ nhi lão trút giận.

Tay chân của nữ nhi đã bị gãy, nếu muốn dưỡng tốt lại phải mất ít nhất vài năm nữa.

Loại thương tích đó, cho dù có lành lại, nhiều nhất cũng chỉ là một người bình thường.

Về phần tập võ, thôi đừng nghĩ tới nữa.

Nhưng chuyện này cũng không sao, sau khi chữa khỏi chấn thương, sẽ cho nàng đi lập gia đình.

Sắc mặt Lâm Hồng không hề thay đổi, nhìn về hướng hai người kia.

“Còn gì nữa không?”

“Điện chủ, có tin tức truyền đến, đạo tặc Thâu Thiên đã trộm Trục Nguyệt đao từ trung đô, có người nói đã thấy hắn ta xuất hiện ở Sơn Tỉnh của chúng ta.” Một đạo nhân nhẹ giọng nói.

“Trục Nguyệt đao…” Lâm Hồng cau mày.

Đây không phải là một thanh bảo đao bình thường, lai lịch của nó khá bí ẩn. Có người nói nó có liên quan đến một số bí mật bên trong Linh đình.

Từng tầng từng tầng mệnh lệnh được đè từ trên cao xuống, bây giờ đang bị truy nã và tìm kiếm trên khắp cả nước.

“Bây giờ có biết ai đang nắm giữ thanh đao này không?” Lâm Hồng thấp giọng nói.

Thanh đao này là một bảo đao, nhưng lão cực kỳ không muốn dính vào vòng xoáy này.

Chương 231: Uống rượu một mình

Trên thân đao này có liên quan đến ván cờ của hai lực lượng khổng lồ khác nhau ở Linh đình.

Bí mật ẩn chứa trong chính thanh đao, có người muốn biết, có người muốn giấu. Trong khi đấu sức, bị đạo tặc trộm mất chắc cũng không phải chuyện bất ngờ.

“Là một đạo khách tên là Hoàng Ngọc Chân. Người này đã đi du lịch khắp các tỉnh. Hình như hắn ta đang tìm kiếm thứ gì đó.” Đạo nhân đáp.

“Đừng quan tâm hắn ta, trừ phi có lệnh tử từ trên xuống, nếu không thì cứ coi như không tồn tại.” Lâm Hồng nhỏ giọng dặn dò.

Sau đó, lão lại hỏi đạo nhân thứ ba, người này là do cung chủ phái đến dặn dò, chỉ thị tất cả các sắc lệnh của bên trên.

Đồng thời, Lâm Hồng cũng bắt đầu giải quyết rất nhiều sự vụ của điện Chính Ninh trong giáo.

Bây giờ vị trí này của lão bị không ít người thèm muốn, nếu không chú ý củng cố thế lực, hai điện chủ khác của Thiên Tuyền Cung sẽ không bao giờ bỏ lỡ cơ hội công kích.

So với những điều này, vấn đề nữ nhi trút giận không đáng để ý.

*

*

*

Trên Hương Lỗ lầu.

Vào lúc giữa trưa.

Giữa những thực khách sôi nổi, Trương Vinh Phương buồn bực ngán ngẩm ngồi trên chiếc bàn gỗ cạnh tường, ăn điểm tâm trước mặt và uống rượu sữa ngựa.

Rượu sữa ngựa đen có vị chua chua ngọt ngọt, chỉ có mùi thơm nhẹ của rượu, nói là rượu nhưng thực ra giống một thức

uống hơn.

Từ khi từ Thanh Hòa Cung trở về, hắn đã phát sinh thói quen như vậy.

Mỗi ngày tu hành đến thật sự mệt mỏi, thì sẽ đến tửu lâu để uống một ít rượu sữa ngựa, ăn một ít điểm tâm.

Một người ngồi thẫn thờ, không nghĩ gì, cũng không làm gì.

Cứ thể nghỉ ngơi nửa giờ, sự mệt mỏi và uể oải toàn thân dường như đã tiêu tan rất nhiều.

Thực ra, chuyện cho tới bây giờ, Trương Vinh Phương thường không mệt mỏi về thân thể, mà là mệt mỏi trong lòng.

Tập võ buồn tẻ, luyện tập và tu hành lặp đi lặp lại, những lần dẫn đội tuần tra nhàm chán hàng ngày.

Ngày qua ngày.

Hắn hầu như không có sở thích gì, kỳ vọng duy nhất bây giờ là đợi mười ngày một lần điểm thuộc tính được ghi nhận.

Kể từ khi trở về từ Thanh Hòa Cung, bây giờ hắn đã tích lũy được ba điểm thuộc tính.

Và Viêm Đế phù cũng đã Nhập Môn, đợi đến điểm cuối cùng, có thể một hơi đột phá giới hạn, thực sự bước vào tứ phẩm phù pháp.

Đồng thời, hắn cũng đang chờ đợi hứa hẹn và đãi ngộ cấp Ưng và cả khinh công thân pháp thượng thừa của Kim Sí lầu.

Nghĩ vậy, Trương Vinh Phương lại rót cho mình một chén rượu, đưa lên miệng.

“Uống rượu một mình?” Đột nhiên, một bóng người màu tím nhẹ nhàng ngồi xuống, ngồi đối diện với hắn.

Đó là Hứa Miếu Đồng.

Gương mặt nữ tử bí ẩn trong Kim Sí lầu vẫn không hề có cảm xúc như trước, làn da trắng như ngọc.

Nhưng không giống như lúc trước, mặc dù lúc này gương mặt nàng không hề có cảm xúc, nhưng trong mắt nàng nhìn Trương Vinh Phương lại có vẻ nghiêm túc rõ ràng.

“Thế nào? Công pháp của ta có rồi à?” Trương Vinh Phương nhướng mày.

“Đáng ra ta phải dạy cho ngươi, nhưng…” Trong mắt Hứa Miểu Đồng rõ ràng có một tia ao ước.

“Sau khi cập nhật tư liệu của ngươi, tiếp theo, bên trên quyết định thay đổi công pháp đưa cho ngươi. Một người khác sẽ trực tiếp dạy thân pháp khinh công cho ngươi.”

“Một người khác?” Lúc này, Trương Vinh Phương mới biết người trước mắt chính là thành viên cấp Ưng duy nhất ở Đàm Dương lúc trước.

Đối với Kim Sí lầu bao phủ toàn bộ Sơn Tỉnh, cấp Ưng cũng được coi là cao tầng.

Và bây giờ, lại có những cấp độ cao hơn đến dạy mình.

Trong lòng hắn không khỏi nảy sinh một xíu tò mò.

“Chuyện của Hắc Thập Giáo, trước đây ngươi là người ra tay đúng không?” Hứa Miểu Đồng nhẹ giọng nói.

“Sao có thể được, ta làm gì mạnh như vậy?” Trương Vinh Phương tự nhiên sẽ không thừa nhận.

Hắn đã hiểu, ngay cả trong nội bộ Kim Sí lầu, các thành viên cũng không thể tùy ý xem tư liệu của nhau.

Chỉ khi nhiệm vụ yêu cầu phối hợp thì mới tạm thời hợp tác theo lệnh.

“Thôi bỏ đi, ngươi không muốn nói thì tùy ngươi vậy. Bây giờ, người của Hắc Thập Giáo đã tra ra được một ít manh mối, nếu là ngươi, ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng càng sớm càng tốt.

Đám người đó không phải là kẻ vớ vẩn, tai mắt của bọn họ rất nhiều, chuyên đi dọn dẹp các tai họa ngầm rác rưởi, cho nên có một số người Linh đứng sau lưng.

Tất nhiên, nếu không phải ngươi ra tay, vậy thì thích làm sao thì làm.”

Nàng dừng lại giây lát, tiếp tục nói: “Lần này ta đến đây chỉ để đưa cho ngươi một bức thư.”

Nàng đưa tay ra, nhẹ nhàng đưa ra một phong thư thoang thoảng hương hoa đào.

Sau đó, không nói nhiều, đứng dậy, rời khỏi chỗ ngồi, đi xuống lầu.

Trong mắt người ngoài, Hứa Miếu Đồng giống như một thiếu nữ thẹn thùng đưa bức thư tình của mình cho người mình thích, sau đó không khỏi ngượng ngùng xoay người bước vội vã xuống lầu.

Xung quanh truyền đến những tiếng cười khẽ, đầy ý tốt.

Chương 232: Diệp Bạch

Trương Vinh Phương vươn tay cầm bức thư lên, bức thư không được niêm phong, giấy viết thư bên trong dễ dàng trượt ra ngoài.

Chỉ có một địa chỉ hiện ra trên đó.

'Tám giờ tối nay, số 77 đường Sơn Lan.'

Đóng bức thư lại, Trương Vinh Phương mặt không đổi sắc, tiếp tục ăn điểm tâm, vừa uống vừa tự mình rót rượu.

Một lúc sau, hắn ăn uống xong, đứng dậy tính tiền rồi ra về.

Đến chiều, hắn không đi đâu mà tập võ tại nhà.

Sau khi Viêm Đế phù Nhập Môn, bây giờ hắn vẫn còn có ba môn Định Hồn phù, Hỗn Nguyên phù và Thải Linh phù chưa Nhập Môn.

Và Linh Xà Thân Pháp đã Phá Hạn từ lâu, tất cả các phương diện thân pháp đều đã luyện đến cực điểm.

Nếu có thể lấy được thân pháp khinh công của Kim Sí lầu… Thì hắn sẽ có thể thúc đẩy thân pháp lên một mức cực kỳ cường đại.

Chớp mắt, sau khi ăn xong bữa cơm chiều, bóng đêm càng ngày càng dày đặc.

Đường Sơn Lan ở Đàm Dương là nơi tập trung nhiều nhạc phường nhất trong toàn bộ Đàm Dương.

Có năm trong số bảy nhạc phường lớn ở nơi này.

Hàng đêm, nơi đây ngựa xe như nước, dòng người chen chúc lẫn nhau.

Những vị khách ăn mặc giàu sang nối đuôi nhau đi đi về về không ngớt, những nhạc nữ xinh đẹp, quyến rũ cầm nhiều nhạc cụ khác nhau, không ngừng chơi các bản nhạc động lòng người trong nhạc lầu.

Nơi này cao cấp hơn nhiều so với kỹ quán, các nhạc nữ ở đây bán nghệ không bán thân. Thậm chí có những bậc thầy âm

nhạc, có trình độ cực kỳ cao về âm luật và ca từ, thường đến dự các buổi lễ long trọng, hay chơi nhạc đệm trong phủ các quan chức, quý tộc.

Số 77 đường Sơn Lan là một trang viên đơn độc nằm giữa hai tòa nhà nhạc lầu.

Có hai người hầu mặc đồ đen canh giữ cổng trang viên.

Trương Vinh Phương chậm rãi đứng ở trước cửa, đánh giá trước cửa.

Trên cánh cửa có viết chữ "Cực" rất lớn.

Cửa đen chữ trắng, rõ ràng, bắt mắt.

"Trương quan nhân, ngài tới rất đúng lúc, chủ nhân vừa mới trở về, đang ở trong vườn." Người hầu bên phải nhẹ giọng nhắc nhở.

Trương Vinh Phương không ngạc nhiên khi đối phương biết mình, gật đầu rồi tiến lên đẩy cửa đi vào.

Cửa không phải loại cửa to nặng nề, nhẹ nhàng đẩy ra là có thể đi vào.

Bên trong là một khu vườn xanh um tươi tốt.

Màu vàng và xanh lá của cây cối trộn lẫn vào nhau.

Trong vườn, thấp thoáng một con đường trải đầy đá cuội. Xa xa có tiếng nước chảy róc rách.

Trương Vinh Phương men theo con đường lát đá cuội vào trong, đi đến phía sâu bên trong.

Con đường nhỏ hòa vào một đạo trường được lát bằng gạch đá xanh.

Toàn bộ đạo trường có hình dạng giống như một chiếc quạt giấy đang mở ra.

Chính giữa chiếc quạt giấy, có một người đang đứng.

Trương Vinh Phương nhìn kỹ, chỉ cảm thấy người nọ hơi hơi quen thuộc.

"Đừng sợ." Một giọng nữ yên tĩnh mang theo một tí khó chịu khác thường vang lên từ trên người người nọ.

“Đến gần hơn đi.”

Trương Vinh Phương ổn định tâm tình, năng lực tình báo mạnh mẽ của Kim Sí lầu sẽ rất có lợi cho sự phát triển trong tương lai của hắn.

Mặc khác, hắn cũng có thể điều tra tình hình phía bên tỷ tỷ mình thông qua Kim Sí lầu.

Mặc dù Trương Vinh Du không phải là tỷ tỷ ruột của hắn, nhưng là một người thân của tiền thân. Nhưng nếu đã nhận được ân huệ từ thân thể này, nhất định phải báo đáp.

Cân nhắc những chuyện này, việc hắn gia nhập Kim Sí lầu là có ích vô hại.

Hắn dừng lại giây lát, rồi từ từ tiến lại gần.

Khi đến gần hơn, mới có thể nhìn rõ bộ dạng của người nọ.

Người nọ mặc một chiếc váy trắng, tóc dài đến thắt lưng, thấp thoáng một chiếc dây buộc tóc màu bạc.

Trên mặt không đeo mặt nạ.

Nhưng nét mặt cứng đờ, chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể nhận ra đang dịch dung.

Đây là một nữ tử có vẻ ngoài bình thản và bình thường, nhưng khí chất lơ lửng bất định.

“Chúng ta đã từng gặp nhau một lần phải không?” Trương Vinh Phương cảm thấy hình như có chút ấn tượng với khuôn mặt này.

“Vậy sao?” Nữ tử đưa tay lên, sửa sang lại mái tóc đen hơi tung bay của mình.

“Những thứ này không quan trọng…” Ánh mắt nàng rơi vào trên người Trương Vinh Phương: “Có thể tập kích giết chết Khai Sơn đạo nhân. Có thể ở Thanh Hòa Cung, sử dụng kỹ năng phá hạn tam phẩm để tập kích giết chết cao thủ tứ phẩm ngũ phẩm, mà vẫn có thể an toàn rút lui.”

Dưới sự vây công của Hắc Thập Giáo, dám ngang nhiên bắt người phá vòng vây.

Ngươi khá lắm.”

“Cám ơn lời khen…” Trong lòng Trương Vinh Phương khẽ động. Trước khi hắn đến đây, hắn đã từng nghĩ về việc Kim Sí lầu hiểu rõ về mình đến mức độ nào.

Bây giờ có vẻ như đối phương đã thực sự đã điều tra mọi thứ về hắn.

Nghĩ lại Hồng Cẩu Vương đã chết cực kỳ uất ức trước đây.

Loại năng lực tình báo này đúng là cực kỳ lợi hại…

“Xin hỏi ngài tên là gì?” Hắn trầm giọng hỏi.

“Diệp Bạch.” Nữ tử nhẹ nhàng đáp: “Ngươi… Á… Chúng ta vừa nói đến đâu rồi?”

Trương Vinh Phương hơi sững sờ, may mà chưa đợi hắn nhắc nhở, Diệp Bạch đã một lần nữa nhớ lại.

Chương 233: Ta mới 18 tuổi

“Đúng rồi. Nếu ta đoán không nhầm. Năm nay ngươi hẳn vừa tròn hai mươi sáu, đúng không?” Diệp Bạch bình tĩnh nói

“……” Trương Vinh Phương muốn nói lại thôi: “Ta… thật ra…”

“Hai mươi sáu tuổi, đã đạt được trình độ này, không tệ. Có thể coi là thiên tài.” Diệp Bạch gật đầu.

“Theo đẳng cấp trong lầu, ta sẽ trao tặng quyền hạn cấp Ưng cho ngươi.” Nàng khẽ mỉm cười: “Đáng tiếc, ngươi hơi lớn tuổi một chút, còn thiếu một chút nữa mới có thể tiến vào cấp Linh dự bị. Nếu không thì có thể lấy được thân pháp Linh cấp càng tốt hơn.”

Trương Vinh Phương lập tức không thể nhịn được nữa.

“Đại nhân, năm nay tại hạ mới mười tám tuổi, không phải hai mươi sáu.”

“Mười tám?” Trên mặt Diệp Bạch lộ ra một tia hồi tưởng: “Đã từng, ta cũng cảm thấy ta luôn luôn mười sáu tuổi…”

Nàng không để ý đến điểm ấy.

“Nhưng ta…” Trương Vinh Phương còn muốn nói điều gì đó, bỗng dưng vô duyên vô cớ bị hạ một cấp đánh giá, không thể lấy được võ công cao hơn. Đương nhiên hắn không muốn rồi.

“Được rồi, ta chỉ có thể ở lại Sơn Tỉnh một tuần. Trong một tuần này, ngày nào ngươi cũng có thể đến đây tìm ta.” Diệp Bạch ngắt lời hắn.

Cấp Ưng đứng đầu mỗi thành trì, nhưng ở nơi này, nàng đã gặp quá nhiều.

Bởi vì toàn bộ Đại Linh, chỉ một Sơn Tỉnh đã là lớn lắm rồi.

“Được…. Đa tạ đại nhân!” Trương Vinh Phương vội vàng ôm quyền.

“Không cần…” Nụ cười trên mặt Diệp Bạch từ từ nhạt đi: “Mà này, có thể nói cho ta biết, sau này, ngươi có ước mơ gì không?”

“Ước mơ?” Trương Vinh Phương sửng sốt.

Hắn cẩn thận suy nghĩ giây lát. Bỗng phát hiện mình chẳng có mơ ước đáng giá gì cả.

Một sự mờ mịt không thể giải thích được từ từ tràn vào tâm trí hắn.

“Không có sao?” Diệp Bạch không bất ngờ lắm: “Vậy thôi đi.”

Đột nhiên một bóng trắng lóe lên.

Bóng dáng của nàng tựa như một bóng ma, đột nhiên xuất hiện bên cạnh Trương Vinh Phương, tay phải nhẹ nhàng đặt lên vai hắn.

“Trước tiên phải sờ xương đã.”

Tay nàng nhấn một cái, một lực lượng kỳ lạ đột nhiên áp chế Trương Vinh Phương, khiến hắn không thể động đậy chút nào.

Lực lượng này cực kỳ nặng và kỳ lạ, cứ như thể lúc có lúc không, đặc biệt nhắm vào mỗi một lực do các cơ bắp tạo ra.

“Hả?” Đột nhiên Diệp Bạch khẽ ồ lên một tiếng.

“Thất phẩm? Ngươi thực sự là thất phẩm?” Nàng trông có vẻ bị sốc.

Đồng thời, ngón tay giống như xoay tròn, không ngừng điểm mấy cái trên người Trương Vinh Phương, rơi vào các xương cốt khác nhau trên người.

“Không đúng! Đây là…?” Diệp Bạch nắm lấy cổ tay Trương Vinh Phương, nhìn thấy dấu vết rõ ràng của Ưng Trảo công trên đó.

Nhã văn à?

“Đây là phá giới hạn phẩm chất thấp sao? Ngươi dùng võ học tam phẩm thượng thừa làm nền tảng, chồng lên võ học tứ phẩm phẩm chất thấp? Chẳng trách, chẳng trách lại tiến bộ nhanh thế…”

“Ngộ tính cao, tu hành võ học phẩm chất thấp sẽ làm chơi ăn thật. Đáng tiếc…” Một tia tiếc hận chợt lóe lên trong mắt Diệp Bạch.

Lúc này, Trương Vinh Phương cũng đã hoàn hồn từ thân thủ khủng bố của đối phương, đè nén sự hồi hộp trong lòng.

“Đáng tiếc làm sao?”

Hắn không nghĩ mình đã làm gì sai.

“Đáng tiếc, ngươi không biết cơ thể con người có giới hạn, số lần phá giới hạn cũng có giới hạn.” Diệp Bạch nhẹ nhàng nói.

“Chín mươi chín phần trăm số người phá giới hạn một cách toàn diện nhiều nhất là chín lần. Một số ít người có tố chất hơn người có thể đạt tới hơn mười lần. Nhưng đáng tiếc… ngươi không phải là một trong số những người cực ít đó.”

“Ý ngài là?” Trong lòng Trương Vinh Phương rùng mình: “Tối đa ta chỉ có thể phá giới hạn chín lần thôi sao?”

Diệp Bạch im lặng, khẽ lắc đầu.

“Sai. Hạn mức tối đa căn cốt của ngươi chỉ có tám lần.”

“……” Trương Vinh Phương.

Diệp Bạch bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của Trương Vinh Phương.

“Hừm, bây giờ có thể phá một lần.”

“Đại nhân…” Trương Vinh Phương nuốt nước bọt: “Vậy thì, ta còn có phương pháp bổ cứu nào không?”

Diệp Bạch lắc đầu.

“Có lẽ ban đầu ngươi lén lút luyện võ công phẩm chất thấp, không hỏi sư phụ đúng không?”

Trương Vinh Phương im lặng.

Đúng là hắn đã làm như vậy.

“Thế nên, đây là lý do tại sao võ học thượng thừa lại quý giá đến thế. Võ học thượng thừa, hoặc thậm chí là tuyệt học, biên độ tăng trưởng đối với người càng nhiều hơn, toàn diện hơn và càng không tổn hại sức khỏe.”

Mà võ công phẩm chất thấp kém hơn rất nhiều.

Năm đó, Hàn Vĩnh Huyền có tư chất khá tốt, nhưng cũng vì không dùng võ học thượng thừa làm chủ tu, cuối cùng chết vì

trái tim nổ tung.

Đến bây giờ, tên tuổi của Hàn Thập Tam vẫn còn lưu truyền trong võ lâm dân gian, quả là một điều đáng tiếc…”

Diệp Bạch xúc động nói.

“Thôi bỏ đi, cho dù bây giờ ngươi học được Kim Bằng Mật Lục, cũng không có hiệu quả quá cao.”

Trương Vinh Phương không nói nên lời.

Giọng điệu của người trước mặt hắn lớn một cách đáng kinh ngạc. Bát phẩm trong miệng nàng dường như không khác gì nhị phẩm, tam phẩm.

Chương 234: Truyền

Ngay cả Hàn Thập Tam được đánh giá là tố chất trước nay chưa từng có cũng chỉ khá tốt trong mắt người này.

“Được rồi, tiếp theo, ngươi có chắc chắn muốn học không? Nếu không học, ta có thể đổi cơ hội này lấy một phần bồi thưởng khác. Ví dụ như một loại thuốc quý có thể bù đắp cho gân cốt đã bị hao tổn của ngươi.” Diệp Bạch thản nhiên nói.

“Thật sự… ta không có cách nào cứu được sao?” Trương Vinh Phương không cam lòng nói.

“Không còn cách nào. Ngươi đã dùng hết bốn cơ hội phá giới hạn cho võ học phẩm chất thấp. Đây là cực hạn không thể thay đổi được.” Diệp Bạch lắc đầu.

“Ta có một môn thân pháp là Long Xà Đề Túng thuật của Chân Nhất Giáo, không xem là một loại phẩm chất thấp, đúng không?” Trương Vinh Phương không thể không hỏi.

“Không đầy đủ, cũng chỉ là phẩm chất thấp thôi.”

“… Vậy nếu sau này ta đạt đến thất phẩm thì sao?”

“Sẽ đình trệ không tiến, đạt đến cực hạn đời này.” Diệp Bạch nhẹ nhàng đáp: “Nhưng ngộ tính của ngươi không tồi. Nếu không phá giới hạn, không hẳn không thể tạo nên sự nghiệp. Chỉ cần tập luyện tập chiêu số bí kỹ là có thể cải thiện một phần thực lực.”

Luyện tập chiêu thức đơn thuần?

Trong lòng Trương Vinh Phương đã hiểu, như vậy thì cho dù có tăng lên thì cũng không tăng bao nhiêu.

Đời trước có võ công tương tự thế, nhưng cũng chỉ như thế.

“Không nên xem thường võ công như vậy.” Diệp Bạch nói: “Nhiều khi chiêu số thuần túy được phối hợp đầy đủ với vũ khí thích hợp, thậm chí có thể một kích giết chết đối thủ mạnh mẽ hơn bản thân rất nhiều. Phẩm cấp không phải là tuyệt đối.”

“Nhưng giữa các phẩm cấp với nhau, tốc độ phản ứng có chênh lệch cực lớn, cho dù là đánh lén cũng rất khó chứ?”

Trương Vinh Phương đã từng có trải nghiệm thế này từ bản thân mình.

“Sức người có hạn, nhưng dụng cụ lại vô tận.” Diệp Bạch không nói tỉ mỉ, mà là nói sang chuyện khác: “Được rồi, ngươi muốn chọn gì? Đan dược, hay là võ học?”

“Võ học!” Trương Vinh Phương quả quyết nói.

Cho dù bây giờ hắn đã sắp đến đỉnh hạn mức cao nhất, nhưng hắn có dị năng thuộc tính, không nhất định tương lai sẽ thật sự bị hạn chế đâu.

So với đan dược mà nói, cơ hội học tập võ học thượng thừa có ít hơn rất nhiều.

Thượng thừa võ học nhất định phải có sư phụ nắm tay dạy dỗ, có hơi sai sót sẽ trật đi ngàn dặm.

Cho nên cơ hội trước mắt khó có được như vậy, đương nhiên hắn sẽ không bỏ lỡ.

Ánh mắt Diệp Bạch không thể hiểu nổi mà nhìn Trương Vinh Phương, có vẻ hơi kinh ngạc.

Nhưng mà nàng không hỏi gì nhiều.

Quy củ của Kim Sí Lầu là như thế, thực ra giữa các thành viên với nhau, trừ khi đang làm nhiệm vụ, còn giúp đỡ qua lại trong ngày bình thường của các thành viên thì không cho phép đào sâu bí ẩn trên người họ.

Trước đó Trương Vinh Phương chưa gia nhập vào nên không tính, nhưng bây giờ hắn cũng đã là một thành viên.

“Vậy được, ta truyền cho ngươi võ học truyền thừa của Kim Sí Lầu chúng ta, Kim Bằng Mật Lục. Tiếp theo, ngươi phải hoàn toàn ghi nhớ tất cả trình tự tu hành của ngươi trong một tuần, không được ghi chép vào sách, chỉ có thể ghi nhớ trong lòng, mà có thể ghi nhớ lại bao nhiêu, phải xem tạo hóa của ngươi.”

“Vâng!” Trương Vinh Phương nặng nề gật đầu.

Diệp Bạch gật đầu nhẹ, bắt đầu mở miệng giảng giải.

“Kim Bằng Mật Lục, là võ học thân pháp thượng thừa của tiền bối lâu chủ Kim Sí Lầu ta đã ngộ ra trong lúc ngắm nhìn bách điểu bay lượn vào hai trăm năm trước. Công pháp có thể phân

là lục phẩm, dùng tốc độ chuyên tu thân pháp làm chủ. Mà dựa vào cấp độ phẩm cấp, có thể chia làm Tước, Cưu, Kiêu, Ưng, Linh, Bằng."

"Hửm? Chỉ có lục phẩm thôi sao?" Trương Vinh Phương kinh ngạc nói.

"Đúng thế, chỉ có lục phẩm." Diệp Bạch gật đầu: "Nhưng sở dĩ Kim Bằng Mật Lục có thể dùng sức lục phẩm đứng vào hàng thượng thừa, mấu chốt là nó có thể kiêm tu, mà không làm nặng thêm phụ tải cho cơ thể, Phá Hạn lục phẩm của môn võ này chỉ tương đương với ba lần Phá Hạn của võ học binh thường.

Trương Vinh Phương lập tức hiểu rõ.

Nói cách khác, Kim Bằng Mật Luc này, chỉ cần có đủ thời gian, đủ ngộ tính sẽ có thể cùng kiêm tu với bất cứ một môn võ học nào khác!

Trong lòng hắn khẽ động, chẳng trách được gọi là võ học thượng thừa. Dạng võ học thế này, nếu được lưu truyền ra ngoài thì tất nhiên sẽ bị vô số người mưu đồ tranh đoạt.

Đặc biệt là những quân nhân có phẩm cấp đã luyện đến sắp cực hạn.

"Được rồi, tiếp theo thu tâm lại, ta truyền cho ngươi Mật Lục tầng thứ nhất." Diệp Bạch nhẹ nhàng phất tay.

Chung quanh lập tức có bóng người nhỏ bé phân tản ra thủ khắp nơi trong sân viện, phòng bị người khác nghe lén.

Dưới ánh trăng, môi Diệp Bạch khẽ nhúc nhích, âm thanh như suối nước chậm rãi truyền vào tai Trương Vinh Phương.

Hai người, một người nói một người nghe, cẩn thận nghiêm túc.

Đảo mắt mà thời gian đã qua một canh giờ.

Chương 235: Hơi kỳ lạ

Sau đó Diệp Bạch tự mình diễn luyện.

Váy áo Diệp Bạch bay múa, mỗi một lần diễn luyện đều ôn nhu trong trẻo tựa như nhảy cũng tựa như múa.

Thậm chí Trương Vinh Phương còn nhìn ra một tia thần thanh trong đó.

Mà đến phiên hắn tiến lên học tập thì trở nên tay chân vụng về, vụng về đến không chịu nổi.

Trong thời gian tiếp theo, mỗi ngày hắn đều đến đường Sơn Lan trong đêm để học tập Kim Bằng Mật Lục.

Đối với môn võ học cường hãn tên là Kim Sí Lầu này, hắn cũng dần dần có hiểu biết sâu rộng hơn.

Môn võ học này coi trọng là mượn tất cả ngoại vật đến gia tốc cho bản thân.

Lúc thi triển thân pháp, ban đầu tốc độ không được tính là quá nhanh, nhưng theo thời gian qua đi, thân pháp của hắn lại càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh.

Đơn giản mà nói, đây là một môn võ học cực kỳ yêu cầu về độ chính xác và lực khống chế.

Đối với khống chế bản thân, có thể hóa tất cả lực đạo thành động lực gia tốc, mãi cho đến khi cuối cùng trở thành đại bàng giương cánh bay lên cao trên chín vạn dặm!

Đảo mắt mà thời gian một tuần đã đến ngày cuối cùng.

Trong đêm ngày thứ bảy.

Tay Diệp Bạch cầm một đoạn thiết địch đứng ở một phía trong lương đình của đạo trường.

Bốn phía lương đình sẽ có màn sa mỏng che chắn, thổi bay theo gió. Mỗi một mặt của màn che được viết một chữ.

‘Tâm’ ‘Thần’ ‘Thể’ ‘Hồn’.

Sau một đợt chỉ bảo.

“Tối nay chính là một lần cuối cùng. Ngươi có thể nắm giữ toàn bộ tâm pháp luyện pháp không?”

Nàng nhìn Trương Vinh Phương cách đó không xa đang nhíu chặt mày, lẳng lặng hỏi.

“…” Trương Vinh Phương không thể trả lời được.

Vốn dĩ hắn cho rằng Kim Bằng Mật Lục này không khác biệt so với Hồi Xuân Tịnh Thì Phù điển cho lắm, kết quả… môn võ học này coi trọng ngộ tính của một người.

Không phải dựa vào đầu.

Mà là dựa vào cảm ngộ ngộ tính của cơ thể.

Có một vài tư thế chiêu số, nếu gắn liền với nhau cũng cực kỳ quái dị.

Thế cho nên trong thời gian một tuần ngắn ngủi, hắn mới chỉ nắm giữ luyện pháp tầng hai.

Bây giờ xem ra, chẳng trách trước đó Diệp Bạch không hạn chế nội dung mà hắn học được.

Còn có dáng vẻ ‘Chỉ cần ngươi có thể học, thì ta sẽ dạy toàn bộ cho ngươi’.

Thì ra từ ban đầu, người này đã biết rõ, thời gian một tuần hoàn toàn không thể nhớ được bao nhiêu nội dung.

Diệp Bạch thấy Trương Vinh Phương không nói lời nào, nàng cũng không giận dữ.

“Sau hôm nay, ngươi và ta còn lâu mới có thể gặp lại.”

Nàng chậm rãi đến gần.

“Ngươi… hơi kỳ lạ.”

“Kỳ lạ?” Trương Vinh Phương khó hiểu nhìn đối phương, không hiểu lời của nàng nói có ý nghĩa gì.

Vị đại lão này, lúc nói chuyện luôn luôn có tính chất nhảy nhót cực mạnh. Cứ như là nghĩ cái gì thì nói cái đó.

“Trong lòng ngươi không hề có chút uể oải nào, cho dù không cam lòng, cho dù ngươi biết được mình chỉ có thể đạt tới bát phẩm, cũng không hề sa sút ý chí…” Diệp Bạch khó hiểu nói.

Nàng chưa bao giờ gặp được người tin tưởng bản thân mình đến vậy.

Theo cốt linh của đối phương, rõ ràng thời gian hắn còn có thể tập võ đã không nhiều… nhưng vì sao…

“Ta còn chưa từng thử, còn chưa thật sự đi đến đó, bây giờ lo lắng những chuyện này có phần hơi sớm quả nhỉ?” Trương Vinh Phương cười nói.

“Nhưng mà ngươi đã hai mươi sáu.” Diệp Bạch bình tĩnh nói.

Hai mươi sáu, cách tuổi ba mươi còn bốn năm.

Đến lúc đó, khí huyết sẽ xuống dốc, có thể duy trì một thân võ công đã là quá tốt rồi, chớ nói chi là tiếp tục tiến tới.

“Thật ra ta mới mười tám.” Trương Vinh Phương sửa lại.

“Hai mươi sáu tuổi còn có thể tự tin như thế, thật khó có được.” Diệp Bạch gật đầu.

Nàng rất ít khi gặp được người kỳ lạ giống như Trương Vinh Phương.

Rõ ràng trong tài liệu điều tra, hắn thực sự mới mười tám, nhưng cốt linh sẽ không lừa người, người này thật sự đã hai mươi sáu, thậm chí là nhiều hơn.

Rõ ràng có thể dưới điều kiện tiên quyết là không có sư phụ chỉ dạy mà có thể kiêm tu bốn môn võ học phẩm chất thấp đến Phá Hạn. Ngộ tính một thân võ học phải là vô cùng tốt mới đúng.

Nhưng một tuần sau….

Chỉ như thế này?

Năm đó nàng đã tiếp thu toàn bộ ký ức của Kim Bằng Mật Lục do sư phụ dạy bảo chỉ trong một đêm.

“Ta phải đi rồi. Sau này, Đàm Dương đây sẽ do ngươi và Hứa Miếu Đồng cùng nhau quản lý.”

Diệp Bạch không nghĩ nhiều nữa, trên đời này có rất nhiều người kỳ quái.

Ban đầu, nàng tiếp truyện tấn, nói Trương Vinh Phương tư chất hơn người, tương lai có thể bước vào cấp Linh.

Vì tăng độ coi trọng, cộng thêm vừa lúc nàng đang ở gần đó, nên mới tự mình chạy qua dạy bảo.

Nhưng kết quả lại là thất vọng.

Ngộ tính của Trương Vinh Phương không tệ, nhưng đã luyện mình đến phế đi.

Bây giờ, sau một tuần, Diệp Bạch cảm thấy mình cần phải sửa lại phán đoán về tiểu tử này một chút.

Chương 236: Từ biệt

Ngộ tính của tên này cũng rất bình thường…

Cũng may tính tình nàng cố chấp, mặc dù kết quả kém dự đoán của bản thân mình rất nhiều, nhưng vẫn vì trách nhiệm mà thật sự nhận dạy bảo đối phương trong thời gian một tuần như trước.

“Đại nhân, ta mới nắm giữ đến Mật Lục tầng thứ hai… ngài nhìn xem…” Trương Vinh Phương bất đắc dĩ nói.

Nói thật hắn hơi không cam tâm, thật không dễ mới gặp được một một môn võ học thân pháp đơn thuần, nếu không thể học hết, về sau…

“Ngươi có thể tìm Hứa Miếu Đồng nhận truyền thụ. Nàng nắm giữ tầng thứ ba.” Diệp Bạch trả lời.

“Vậy còn sau đó thì phải làm sao?” Trương Vinh Phương nói. “ Đại nhân có đường tắt nào dạy ta không?”

“Ngươi đã hai mươi sáu. Học được hai tầng hẳn cũng đủ rồi chứ?” Diệp Bạch kinh ngạc nói.

Còn lại bốn năm, dùng tư chất của Trương Vinh Phương, luyện hai tầng Kim Bằng Mật Lục cộng thêm luyện võ công chủ tu phù pháp.

Thời gian hoàn toàn không đủ dùng.

Chẳng lẽ nắm giữ hai tầng Kim Bằng Mật Lục mà còn chưa đủ?

“Thuộc hạ…. thật sự mới mười tám tuổi!” Trương Vinh Phương bất đắc dĩ.

“Ngươi thật sự cảm thấy mình có thể phá vỡ gông cùm xiềng xích, luyện đến Mật Lục tầng thứ ba?” Diệp Bạch nhìn Trương Vinh Phương, trong mắt nàng lưu động thần sắc nào đó vô cùng kỳ quái.

“Hay là nói, ngươi cho là võ học thượng thừa cũng giống như những môn võ học phẩm chất thấp mà ngươi từng luyện, rất dễ Phá Hạn?”

“Hay là ngươi cho là ngươi là ngoại lệ duy nhất trên đời này, có thể đột phá tất cả cực hạn bẩm sinh mà tất cả mọi người khó có thể vượt qua, bước vào cảnh giới cao hơn cửu phẩm?”

Nói thật, nàng đã gặp qua không ít người không biết tự lượng sức mình, nhưng lúc này thái độ của Trương Vinh Phương đối với võ học quá nhẹ nhàng dễ dãi.

Dáng vẻ vất cả các môn võ học trong mắt hắn là giống nhau khiến cho nàng hơi tức giận.

Nàng là người cố chấp, hiểu rõ rốt cuộc cực hạn bẩm sinh khó đột phá bao nhiêu,

MĐến nay nàng đã bị kẹt ở cấp độ này đã mười mấy năm, không giờ khắc nào mà nàng không hao tâm phí lực tìm kiếm khả năng đột phá.

Nhưng cho đến nay… vẫn xa xa khó với.

Để đột phá cực hạn bẩm sinh, nàng đã ngậm bao nhiêu đắng, phí bao nhiêu tâm huyết, bị thương bao nhiêu lần.

Không một ai biết.

Ngay cả một kỳ tài ngút trời như nàng mà còn gian nan như thế, Trương Vinh Phương trước mắt lại khinh mạn như thế…

Hắn hoàn toàn không hiểu rõ, đột phá cực hạn bẩm sinh là một chuyện gian nan dường nào…

“Thuộc hạ không phải có ý này.” Trương Vinh Phương cảm giác bầu không khí hơi không đúng, vội cúi đầu: “Thuộc hạ chỉ cảm thấy là, có thể lỡ như, lỡ như may mắn của ta không tệ, thì thật có thể…”

“Không thể nào!”

Diệp Bạch ngắt lời hắn,

Khuôn mặt nàng nhìn không ra cảm xúc, nhưng trong hai mắt thanh tịnh tràn đầy thanh lãnh.

“Cơ thể con người tựa như bình sứ. Tập võ tựa như rót nước vào trong bình sứ. Thời điểm nước đầy chính là cực hạn bẩm sinh.”

“Nước đầy thì tràn, không thể khiến bình sứ biến lớn hơn.”

Trong màn đêm, trên đạo trường yên tĩnh, nhất thời chỉ có tiếng nói trầm tĩnh của Diệp Bạch không ngừng quanh quẩn.

Nhìn thần sắc Trương Vinh Phương cúi đầu yên tĩnh.

Bất mãn trong lòng Diệp Bạch hơi giảm bớt.

“Thôi, ngươi bây giờ còn trẻ tuổi, trải nghiệm còn ít, cũng có thể hiểu rõ gì đâu? Là ta không tĩnh.”

Nhìn thấy Trương Vinh Phương im lặng cúi đầu.

Nàng cũng không nói thêm lời nào.

“Ngươi ta xin từ biệt tại đây, hy vọng lần tiếp theo ngươi còn có thể tự tin như bây giờ…”

Phốc.

Đột nhiên nàng cong ngón búng ra.

Một đồ vật thật nhỏ tinh chuẩn bay đến trước người Trương Vinh Phương, được hắn vội vàng bắt được.

Trương Vinh Phương cúi đầu xem xét, là một bình sứ màu đen dài bằng bàn tay.

“Đại nhân đây là?”

“Đây là Kim Tỳ đan, có tác dụng dưới cấp thứ chín, có thể bù đắp tận gốc vết thương của ngươi khi luyện võ.

Ngươi dùng thử xem, có thể phục hồi một chút thể chất đã bị tổn thương và cho ngươi thêm nhiều hơn một cơ hội để phá giới hạn.

Nhưng viên đan này chỉ được dùng một lần, nếu dùng lần nữa sẽ biến thành chất độc chết người. Nhớ kỹ.”

Diệp Bạch đáp đơn giản.

“Tạm biệt.” Nàng nhẹ nhàng quay người lại, không nhìn Trương Vinh Phương.

Điều này có nghĩa là một tuần giảng dạy của hai người kết thúc ở đây.

Trương Vinh Phương đang giữ Kim Tỳ đan, đan dược này là để hắn chọn một trong hai giữa võ học và đan dược.

Không ngờ cuối cùng nó lại đều được trao cho hắn

Loại đan dược này có thể bù lại tiêu hao hết cấp bậc phá hạn, không nghi ngờ gì nữa, mức độ quý giá của nó còn quý hơn rất nhiều so với nước thuốc đan dược hắn đã ăn trước đó.

Một lọ như vậy nếu thực sự hiệu quả, e rằng cũng hơn thiên kim.

“Tạ đại nhân ban thuốc.” Hắn không nói nhiều lời.

Nếu loại thuốc này thực sự có tác dụng, ngày sau hắn tất có báo đáp. Nếu thuốc này rắp tâm hại người, thì cũng có tất báo.

Chương 237: Khiến ngài thất vọng

Ngoài ra, ngay cả Hứa Miếu Đồng cũng chỉ mới nắm giữ ba tầng. Nếu hiện tại không có tiếp theo Kim Bằng Mật Lục, e rằng không biết sau này phải mất bao lâu mới có được bản đầy đủ.

Bản thân đã tham gia Kim Sí lầu rồi, chỉ có thể chờ đợi cho đến khi có thể tìm thấy cơ hội.

Ngay sau đó, Trương Vinh Phương quay trở lại trên con đường hắn đến và rời khỏi đạo trường.

Diệp Bạch đứng một mình trong đạo trường, cầm cây sáo sắt trên tay, nhẹ nhàng thổi sáo.

Tiếng sáo bình dị, thẳng thắn, không chút gợn sóng, giống như rót nhẹ trà nhạt, không êm tai cũng không khó chịu.

Không lâu sau, một bóng người mặc đồ đen đột nhiên xuất hiện trong bóng tối của đạo trường, chậm rãi bước ra.

“Đại nhân, chính sự điều tra kém cỏi của thuộc hạ đã khiến ngài thất vọng.”

Bóng người hiện ra hình dáng, chính là Hứa Miếu Đồng đeo mặt nạ màu đen.

Sau khi nhận được thông tin của Trương Vinh Phương, nàng đã chấn động và ngay lập tức báo cáo, sau đó lôi kéo Diệp Bạch đích thân đến.

Nhưng kết quả …

“Đại nhân, Trương Vinh Phương có thể tự mình tu luyện nhiều võ công thấp phẩm như vậy, ngộ tính của hắn tuyệt đối mạnh mẽ. Cho dù đi sai đường, tương lai thật sự không có hy vọng sao?” Hứa Miếu Đồng hỏi vẫn có phần phân vân.

“Đó là lý do tại sao ta đã đưa cho hắn Kim Tỳ đan. Cho dù không thể nào bù đắp, cũng có thể đảm bảo tâm mạch hắn bình an.” Diệp Bạch nhàn nhạt nói.

“Nhưng nếu sau này hắn thật sự có thể đột phá giới hạn?” Hứa Miếu Đồng có chút ngoài ý muốn nói, “Với ngộ tính của hắn,

một khi tìm được cách đột phá giới hạn, hắn có thể không phải là Hàn Thập Tam thứ hai!"

"Ngươi nhìn lầm. Ngộ tính của hắn cũng phải là rất mạnh." Diệp Bạch lắc đầu, "Nhưng…"

Nàng dừng lại một chút.

"Nếu là trong tương lai, hắn thực sự có thể đột phá giới hạn và trở thành Hàn Thập Tam thứ hai."

"… Đến lúc đó, ta ngoại lệ nhận hắn làm cận vệ thì sao."

"Cận vệ?!?" Vẻ mặt của Hứa Miếu Đồng đanh lại dưới lớp mặt nạ.

Nàng là người thực sự hiểu được sức nặng trong câu này.

Nếu Trương Vinh Phương có thể đột phá giới hạn và trở thành cận vệ đại nhân, thì đó thực sự sẽ là một bước lên trời…

Đối với người ngoài, đó có thể chỉ là một cận vệ, không có gì đặc biệt.

Nhưng chỉ có Hứa Miếu Đồng mới hiểu rằng, ngoài thân phận bên trong Kim Sí lầu, thân phận thực sự của Diệp Bạch không phải bất kỳ võ sư nào cũng đủ tư cách làm cận vệ cho nàng…

Suy cho cùng, một cao thủ cấp bậc võ sư dù mạnh đến đâu vẫn là như vậy, trên đời này, Linh đình mới là quyết định tất cả.

*

*

*

Hắc Thập giáo, Thánh La pháp giáo đường.

An Nặc Ngõa vóc người cao lớn ngồi xếp bằng trước quan tài viền vàng đen.

Thanh đao đặt ở trên đầu gối của nàng, nghiêng sang một bên.

Rượu chảy xuống cằm, ngực và không ngừng nhỏ xuống thân đao.

Oành.

Nàng đặt vò rượu xuống đất một cách nặng nề, nhìn chằm chằm vào quan tài với đôi mắt đỏ hoe.

“Đã nhiều ngày như vậy, con mẹ nó các ngươi không tìm được có chút manh mối nào cho ta? Hồng Cẩu Vương đâu?”

Giọng nói cáu kỉnh của nàng khuấy động trong sảnh nhỏ, khiến những đồ đạc xung quanh khẽ rung lên.

“Thủ lĩnh… Hồng Cẩu Vương, người được tìm thấy vài ngày trước đã chết trên quan đạo từ Huyện Hoa Tân đến Đàm Dương.”

Một người nữ tử với thanh đao trên lưng che mặt kín đen bước tới và cúi đầu khai báo.

“Đã chết?” An Nặc Ngõa nắm lấy chuôi đao và đứng dậy.

“Vậy thì tiền của chúng ta liền đổ xuống sông xuống biển sao?”

“Tuy nhiên, chúng ta cũng đã tìm ra manh mối. Trong số những người đại trưởng lão đắc tội khi còn sống, hung thủ có khả năng nhất, chính là những cao thủ thân pháp không cao kia.” Người nữ tử với một thanh đao trên lưng phân tích.

“Trong toàn bộ thành Đàm Dương, có thể giao thủ cùng với thủ lĩnh ngài, còn chỉ hơn xuống thế hạ phong một chút. Không có mấy người.”

“Ngoài ra…. đại trưởng lão khi còn sống còn bị người của Hình Ngục bộ bắt làm con tin. Chẳng lẽ là cao thủ của Hình Ngục bộ sao?”

An Nặc Ngõa im lặng không nói.

Phong cách khí thế đó, không giống như là người của Hình Ngục bộ. Nếu là Hình Ngục bộ muốn động vào cha nàng, cũng không phần phiền toái như vậy, Lý Nhiễm rất nhiều thủ đoạn.

“Tuy nhiên, chúng ta đã tổng hợp tất cả các ghi chép tình báo. Chúng ta phát hiện ra rằng có ba người đáng ngờ nhất.”

“Nói đi!” An Nặc Ngõa không nhịn được nói.

Nữ tử đeo thanh đao nói:

“Người đầu tiên là Trấn Húc Quan, Kinh Hồng Kiếm Chân Nhất giáo. Hắn là thân pháp chuyên tu cao thủ thất phẩm, phong cách của hắn rất giống với thủ lĩnh ngài mô tả. Hắn có trình độ cao trong việc tu luyện Long Xà Đề Túng thuật.

Thứ hai là Ngụy Phong Tiền Tài Thương. Người này sống ẩn dật ở Tấn Dương hơn mười năm, thân pháp quỷ dị khó lường, hơn mười năm trước đã được đánh giá là thất phẩm.

Những năm gần đây, người của chúng ta phát hiện Ngụy Phong đi sớm về muộn, bộ dáng mê người, không biết đang làm gì.”

Chương 238: Thứ ba, Trương Ảnh

“Nhưng vì am hiểu trường thương, chứ không phải kiếm, nên được xếp vào hàng thứ hai.

Thứ ba, Trương Ảnh đội trưởng Hình Ngục bộ, người bắt giữ đại trưởng lão làm con tin lúc trước, sau khi chúng ta điều tra Trương Ảnh, phát hiện ra một hiện tượng rất thú vị. “Người nữ tử với thanh đao sau lưng khựng lại.

“Kẻ đã cắt cổ cha ta?” An Nặc Ngõa cũng nhớ đến người này.

Lúc đó nàng cũng muốn đi báo thù. Thật tiếc còn chưa kịp động thân, một chuyện càng to lớn hơn đã phát sinh.

“Đúng thế.” Người nữ tử đeo thanh đao gật đầu. Cơ sở ngầm của Hắc Thập giáo được phân bố toàn thành, nếu muốn tra một người, quả thực là quá dễ dàng.

“Thuộc hạ phát hiện ra rằng Trương Ảnh, từ huyện Hoa Tân ban đầu, đi vào Đại Đạo giáo Minh Kính Cung, bị thượng cấp Khai Sơn đạo nhân làm khó dễ.

Sau đó, Khai Sơn đại nhân chết không thể giải thích được. Hắn đã thành công nhảy ra ngoài và vào Hình Ngục bộ.

Tại Hình Ngục bộ, hắn đã đụng độ với cấp trên của mình là Lâm Kỳ Tiêu, và sau đó lâm Kỳ Tiêu bị phế truất.

Hắn lại thay đổi vị trí của mình và trở thành đội trưởng.

Sau đó, trong Hắc Thập đạo giáo của chúng ta, Đại trưởng lão đã dẫn đầu một đội bao vây hắn, và bây giờ… Đại trưởng lão đã chết không thể giải thích được…”

Nói vậy, mắt An Nặc Ngõa trở nên lạnh hơn.

Nếu chỉ có một sự trùng hợp, nó thực sự có thể là một sự trùng hợp.

Nhưng một lần, hai lần, bây giờ ba lần.

Làm thế nào mà vận may của một người có thể tốt như vậy chỉ trong một năm?

Bất cứ điều gì tốt đều có thể chồng đến cùng nhau.

Chuyện xấu gì cũng đều là đối thủ của hắn gánh vác?

Thời đại này, không ai là kẻ ngốc.

“Trương Ảnh chắc chắn có vấn đề!” An Nặc Ngõa dứt khoát nói.

“Đúng vậy. Chúng ta được Lâm gia ủy thác điều tra người nam tử này. Hắn dường như đến Kỹ quán vào lúc nửa đêm, nhưng thực tế, chỉ có hai hoặc ba lần trong số mười lần hắn thực sự vào Kỹ quán. Còn lại thì không thấy đâu cả.

Bởi vì có quá nhiều Kỹ quán, chúng ta chỉ có thể kiểm tra một hoặc hai lần, và chúng ta không thể chỉ xác định đường đi cụ thể.” Người nữ tử gật đầu.

“Hắn chỉ là tam phẩm, không có bản lĩnh lớn như vậy. Chắc chắn phải có ai đó đứng sau hắn ta.” An Nặc Ngõa đoán ra sự thật ngay lập tức.

“Việc phân tích của thuộc hạ và những người khác cũng vậy.

Danh tính của Trương Ảnh đã được truy tìm lại, và không có cách nào để tìm ra. Ở Huyện Hoa Tân, nó đã bị cắt một cách không thể giải thích được.

Quê hương của hắn là một nơi có tên là thôn Nga Sơn, nơi đã phải hứng chịu một trận lũ lụt cách đây ba năm và hoàn toàn tan hoang.”

“Ồ?” Ánh mắt An Nặc Ngõa lóe sáng.

“Chúng ta cũng phát hiện ra rằng ngay sau khi người này đến Đàm Dương, một cuộc nổi dậy đã nổ ra ở bảy huyện. Rất có thể có cao thủ ở bảy huyện đã tới đây chạy nạn”, Người nữ tử tiếp tục.

“Đi kiểm tra đi, trên mặt đất Đàm Dương nhiều cao thủ như vậy, những người đột nhiên xuất hiện rất có thể là người ngoài.

Một hành động táo bạo như vậy có thể liên quan đến những loạn phỉ trong cuộc khởi nghĩa của bảy huyện. ”An Nặc Ngõa lạnh lùng nói.

“Vâng.”

“Thù giết cha, không đội trời chung! Chờ xem… Chẳng cần biết ngươi là ai…”

An Nặc Ngõa nhìn vào chân đèn trong góc, trong mắt như có lửa đốt.

*

*

*

Trên đường trở về, Trương Vinh Phương ghi nhớ hết lần này đến lần khác những Kim Bằng Mật Lục, vì sợ bỏ sót một chi tiết nhỏ.

Về nhà tắm rửa sạch sẽ, nằm lên giường nghỉ ngơi.

Nhưng trước khi nằm xuống được một tiếng, hắn đã bị đánh thức bởi một tiếng gõ cửa bất ngờ.

Cốc cốc cốc!

Trương Vinh Phương nhanh chóng cầm đao lên, mặc quần áo và giày vào, bước đến cổng sân, đột ngột mở cửa.

Đứng ngoài cửa là Trần Hán Sinh từ đội chín.

Hắn thở hổn hển, mồ hôi nhễ nhại khi tựa vào khung cửa.

"Đội… Đội trưởng! Nhiệm vụ khẩn cấp!"

"Đi!" Trương Vinh Phương không nói hai lời.

Các nhiệm vụ khẩn cấp thường hiếm khi xảy ra, nhưng một khi chúng xảy ra, chúng hoàn toàn là những đại án.

Họ ở trong Hình Ngục bộ, nơi này cái gọi là đại án, đều là áp giải cùng thẩm vấn những trọng phạm cực kỳ quan trọng.

Hắn nhanh chóng thu dọn đồ đạc, lấy vũ khí và theo Trần Hán Sinh đến Hình Ngục bộ.

Xuyên qua một con đường, chính là cửa lớn Hình Ngục bộ.

Một nhóm người trước cửa liên tục tiến vào cửa hông.

Trương Vinh Phương, cùng với Trần Hán Sinh, nhanh chóng vào cửa và trở lại tòa lầu đội chín.

"Xếp hàng!"

Tất cả đội viên đứng xếp thành một hàng.

Có hai người nhà ở xa, còn lại đều ở chung với nhau.

Trợ thủ tổng đội trưởng Trương Hướng Dương cũng đưa ra thông báo và mục tiêu nhiệm vụ cho đội vào thời điểm này.

‘Hỗ trợ các quan sai nha môn tìm kiếm một người nam tử và một người nữ tử.’

Ngoài ra còn có chân dung của hai người nam tử trong mục tiêu nhiệm vụ.

Người nam tử đó là một người nam tử trung niên với những thăng trầm của cuộc đời, với đôi mắt dài nhỏ, đôi môi mím chặt và một bên tai có vết sẹo hở.

Chương 239: Rõ ràng

Người nữ tử còn rất trẻ, lông mày mảnh, tóc dài ngang vai, khóe mắt cong cong như bất cứ lúc nào đều đang cười.

“Nhiệm vụ mục tiêu, một người là Hoàng Ngọc Chân và người còn lại là Tinh Oánh. Cả hai đều là những kẻ đào tẩu và trọng phạm. Đừng vội đuổi theo tới khi nhìn thấy ai đó đội mình, hãy ngay lập tức bắn pháo hoa và xác định vị trí đại khái! Nghe thấy không?”

Trương Vinh Phương nói.

“Vâng!”

Một nhóm người đội viên hét lên để đáp lại.

Chẳng mấy chốc, Trương Vinh Phương liền dẫn người tới xung quanh, lục soát người qua đường, những nơi tụ tập đông người.

Đối với những ngôi nhà còn lại, các quan sai được cử đến từng nhà để hỏi han.

Trận chiến này còn lớn hơn cả sự biến mất của con gái thủ phủ trước đây.

Ngoài việc tuần tra, các thành viên của đội chín đều đang suy đoán về nguồn gốc của hai người này.

“Trương đội, hai người này có điểm không đúng” Trần Hán Sinh bí mật đến gần.

“Cái gì?” Trương Vinh Phương vẫn bình tĩnh.

“Không xuất thân, không lai lịch, không danh phận, thậm chí không phải tội danh. Liền muốn chúng ta tìm…”

Nhưng vấn đề là sau khi tìm thấy? Cũng không để chúng ta bắt người, mà đầu tiên phải gửi tín hiệu.” Trần Hán Sinh nhỏ giọng nói.

“Ngươi quản nhiều như vậy làm gì? Chuyện phía trên, chúng ta tuân theo.” Trương Vinh Phương cũng lười để ý tới những chuyện linh tinh này.

Hắn là người thực hiện các mệnh lệnh.

Và gần đây, sự chú ý của hắn hoàn toàn không tập trung vào điều này, mà là về võ thuật của chính hắn.

Nhập môn Viêm Đế phù, hiện tại chờ một chút điểm thuộc tính, liền có thể đột phá cực hạn.

Nhưng từ Diệp Bạch của Kim Sí lầu, hắn nhận được thông tin rằng hắn chỉ có thể phá vỡ giới hạn tối đa tám lần.

Một khi Viêm Đế phù phá vỡ giới hạn sẽ chính xác là tám lần, lúc đó… hắn muốn xem chuyện gì sẽ xảy ra với mình.

Đồng thời, xem điểm thuộc tính có thể đột phá giới hạn hay không.

Nếu vậy, làm thế nào để đột phá?

Sau khi hỏi một đêm, Trương Vinh Phương dẫn người đi điều tra ở khắp nơi.

Không có kết quả.

Vừa tới sáng sớm ngày thứ hai, mặt trên lại truyền lệnh xuống, phải hợp tác điều tra trong phạm vi lớn hơn.

Ở Hình Ngục bộ trừ đội Một ra, tất cả đội ngũ còn lại đều bị phái ra đi điều tra tình huống xung quanh.

“Đầu, mấy ngày nay đều không có nghỉ, từ sáng sớm đến tối đều phải tăng ca, dù là người sắt cũng gánh không được đâu.”

Trên mặt đường, người của đội Chín phân tán điều tra người qua lại ven đường, Trần Hán Sinh không nhịn được oán giận với Trương Vinh Phương.

Đoàn người mặc đồng phục màu đen của đội, eo đeo loan đao, trên người mặc một bộ giáp da vừa người, trên đầu còn đội mũ đấu lạp da cứng.

Trương Vinh Phương không có tự mình động thủ, chỉ đứng ở phía sau, nhìn đội viên điều tra người qua đường.

Nghe được lời oán giận của Trần Hán Sinh, hắn lắc đầu.

“Ngươi mệt mỏi, tất cả mọi người mệt mỏi, ta cũng mệt mỏi. Nhưng có cách nào bây giờ? Trừ phi ngươi không muốn làm, bằng không phải thành thật điều tra tiếp đi.”

Hắn cũng đang suy nghĩ, lúc nào trở về Minh Kính Cung đi theo tuyến đạo tịch.

Chỉ là hắn vừa mới nhậm chức ở đây chưa tới một năm, vừa lên chức đã muốn chạy. Hình Ngục bộ chắc chắn sẽ không thả người đi.

Bên Lý Nhiễm cũng không thể nào nói nổi.

Thế nên ít nhất phải làm ra chút công lao ở vị trí này, thì mới dễ mở miệng xin xỏ hơn.

“Haizz, sao các ngươi thế đẩy người thế?”

Bỗng một đội viên phát sinh tranh chấp với một nam tử mặc trường sam đi ngang qua.

“Chen cái gì mà chen? Cái đồ nho nghèo kiết hủ lậu nhà ngươi. Xếp hàng đằng sau đi!” Đội viên không nhịn được đẩy một cái, khiến người nọ ngã mạnh xuống đất.

Một bao bánh cao lương trong ngực hắn nhất thời tán lạc đầy đất, lăn đi khắp nơi.

Sắc mặt nam tử nặng nề nghèn nghẹt, muốn phát hỏa, nhưng lại mất tự nhiên nhịn xuống.

Hắn tự nhặt lên bánh cao lương trên mặt đất, mặc kệ việc bị bẩn lại cất lại vào trong bao. Hắn đứng lên, yên lặng xếp hàng đi qua trạm kiểm tra.

Trương Vinh Phương đánh giá người nọ.

“Đó là nho sinh à?”

Hắn chú ý tới cách ăn mặc của người kia, rất có cảm giác nhã nhặn yếu ớt. Vóc người cũng phần nhiều là gầy yếu.

Vóc người kiểu này, chỉ có người quanh năm ngồi nhà đọc sách, không làm gì mới có.

“Hẳn là vậy. Hiện tại người như này rõ ràng đã rất ít.” Đội viên Lưu Hàm ở một bên lên tiếng nói.

“Đại Linh ta không tôn Nho, thế nên rất nhiều người trong Nho Môn đều chuyển sang Phật đạo giáo. Chỉ còn một số người, ôm tính xấu không chịu sửa môn. Vẫn ăn mặc hành sự giống như là trước đây.”

“Bộ phận người này ta có nghe nói, ở Đàm Dương cũng có, bọn họ làm thư hội gì đó, trong đó làm việc đưa bản thảo kiếm tiền.” Trần Hán Sinh cười khà khà nói.

“Đưa bản thảo?” Trương Vinh Phương nghi ngờ hỏi: “Bản thảo gì cơ?”

“Chính là bản thảo mà kỹ quán nhạc lâu hát chứ sao? Khúc từ tạp kịch đều có, có một số khác là cái đó đó.” Trần Hán Sinh làm ra biểu cảm tất cả mọi người đều hiểu đấy.

Chương 240: Chạy mất

Trương Vinh Phương lặng lẽ, không ngờ tới Nho gia có địa vị cao quý ở kiếp trước, tại nơi này lại có thể lưu lạc đến tận mức độ này.

Hắn còn muốn hỏi tiếp.

Chợt nghe giữa không trung nơi xa có một trận pháo hoa nổ bung.

Màu đỏ đại biểu cho pháo hoa phòng bị, từ xa nhìn lại, nó chỉ to bằng móng tay.

Mấy người quan sai nha môn xung quanh thấy cảnh như vậy đều hơi biến sắc mặt.

"Đi!"

Trương Vinh Phương vung tay, cấp tốc dẫn đội chạy về hướng đó.

Pháo hoa là pháp hoa cầu cứu dùng để khẩn cấp cầu viện, người xung quanh thấy thì phải mau chóng trợ giúp.

Pháo hoa của Đại Linh chia ra không ít chủng loại.

Đốt pháo hoa khác nhau vào thời điểm khác nhau, liền đại biểu cho hàm nghĩa khác nhau.

Dưới sự dẫn dắt của Trương Vinh Phương, đội Chín phân ra năm người, nhanh chóng chạy về phương hướng của pháo hoa.

Đoàn người chạy ra một con đường, khi đến một ngã tư đường thì bỗng phía trước một sạp trái cây bị hung hăng ném đi, lượng lớn lê táo quýt vung vãi khắp nơi.

Hai bóng người cao lớn lướt qua hoa quả, hung hãn giao thủ trước một cửa tiệm vải.

Tốc độ lực lượng của hai người rất mạnh, đụng tới sạp gỗ thì sạp gỗ tách rời, đụng tới bên tường thì mọi chỗ vỡ vụn.

Một người trong đó mặc quan phục đỏ đậm, cầm quan đao, chiêu thức thẳng thắn dứt khoát, phạm vi động tác nặng nề mạnh mẽ.

Tên còn lại cầm trường đao trong tay, nhưng chiêu số tinh tế khéo léo, xuất thủ công kích toàn vào chỗ yếu hại. Nếu bất cẩn bị trúng chiêu thì không chết cũng tàn phế.

Lúc Trương Vinh Phương chạy đến, ngoài ra còn có hai tiểu đội do đội trưởng cầm đầu chạy tới nữa.

"Chuẩn bị trợ giúp!"

Trương Vinh Phương tỉ mỉ phán đoán, trong lòng nghiêm nghị.

Thân pháp lực lượng của hai người này, đều nằm ở cấp bậc Lục Phẩm.

Cao thủ quan phủ kia, hắn đã nhận ra. Chính là Tổng đội trưởng Trương Hướng Dương.

Tốc độ xuất thủ và lực lượng của hai người đó là một mặt, trọng điểm là, lấy ánh mắt lúc này của hắn, mơ hồ có thể nhìn ra được người có chiêu số tinh tế nhìn như mạo hiểm, nhưng thật ra nhiều lần có cơ hội quyết phân thắng thua.

Nhưng kỳ quái là, người này chưa từng xuất thủ lần nào.

Trương Vinh Phương hôm nay đã là Thất Phẩm, tầm mắt hắn đương nhiên nhìn ra được sự chênh lệch trong đó.

Không bao lâu sau.

Tổng đội Trương Hướng Dương vung một đao chém bay thân đao của đối phương, đuổi theo người nọ chạy ào vào một ngõ nhỏ.

Biến cố ấy xảy ra khá mau lẹ, dẫn đến hảo thủ len lén lên nỏ xung quanh hoàn toàn không kịp bắn cung.

Không bao lâu sau, tổng đội Trương Hướng Dương đi ra ngõ nhỏ, mặt lộ ra vẻ thất vọng.

Rõ ràng là đã mất dấu rồi.

Trương Vinh Phương híp mắt, cảm thấy dị thường nhưng không nói gì.

Trước khi thuộc hạ Trần Hán Sinh nhắc nhở, hắn cũng đã nhìn ra. Cái gọi là lùng bắt lần này nơi nơi đều lộ ra sự bất thường.

Vừa nãy tổng đội rốt cuộc là thực sự ra tay toàn lực, hay chỉ là diễn trò, có phải là cố ý phối hợp khiến người nọ thoát đi, từ

đó để hắn ta không bị tên nỏ xạ kích hay không.

Cái này phải xem trong lòng tổng đội nghĩ như thế nào.

“Người chạy mất rồi, hẳn là đang ở phụ cận, lục soát cho ta!”

Trương Hướng Dương cấp tốc hạ lệnh, làm cho tất cả mọi người lấy ngõ nhỏ làm trung tâm, tìm tòi xung quanh theo kiểu trải thảm.

Theo đội viên bình thường thấy, đây có lẽ là đang liều mạng bổ cứu.

Nhưng theo đội trưởng như Trương Vinh Phương thì lại thấy, hành động này của Trương Hướng Dương có phần thú vị.

Lấy thân pháp của người kia, tìm tòi như thế không hề nghi ngờ là không công.

Trong hôm đó sau khi khổ cực tìm tòi một phen, mọi người không thu hoạch được gì, chỉ phải thay phiên trở về nghỉ ngơi.

Buổi tối.

Trương Vinh Phương tùy tiện tìm quán bánh thịt thêm hành tây ở ven đường để giải quyết cơm chiều, khi về đến nhà đã là mười giờ hơn.

Bởi vì lục soát, nên nơi ăn chơi nguyên bản xung quanh đều an tĩnh hơn rất nhiều.

Hàng xóm cách vách cũng có một cái sân không nhỏ, lúc này trong đó mơ hồ truyền đến tiếng ngâm đánh đàn và khúc thanh, vẫn còn hỗn loạn có tiếng nam nữ vui cười.

Tư lộ khách.

Trương Vinh Phương treo nguyện luân lên tường lại, nghe thanh âm cách vách, tạo nên sự tương phản mãnh liệt với sự quạnh quẽ bên trong nhà mình.

Hắn không tiếng động thở dài, múc một gáo nước lạnh từ trong chum nước, ngửa đầu ừng ực uống hết.

Hắn uống nước xong rồi nghỉ ngơi, ngồi xếp bằng ở giữa phòng, cởi áo khoác quần ngoài ra.

Sau đó hắn lấy ra một bình đan dược từ trong ngăn kéo.

Đây là Dưỡng Huyết hoàn, phương thuốc bổ huyết do tự hắn phối. Loại phương thuốc này khác với canh Hồng Kỳ trước đó.

Bởi vì không cần bổ khí, thế nên hiệu quả sẽ không suy giảm.

Chỉ bổ huyết không thôi, cũng chính là bổ sung thành phần dinh dưỡng tạo huyết cho cơ thể người, đương nhiên sẽ không suy giảm.

Chương 241: Cũng không nhiều

Uống xong một viên, Trương Vinh Phương chỉ cảm thấy giống như ăn da lợn hôi thối, khó có thể nuốt xuống.

Nhưng hắn vẫn gian nan nhai nát nó, cứng rắn ăn hết.

Ở thế đạo này, nếu muốn đứng cho ổn, sống cho tốt thì phải độc ác với mình, chút khó ăn đó không coi vào đâu cả.

Sau khi ăn Dưỡng Huyết hoàn xong, hắn lại lấy ra Kim Tỳ đan đặt ở phía dưới cùng trong ngăn kéo.

Đan dược này hắn chuẩn bị đi tìm động vật để kiểm tra xem sao đã, xác định là không có vấn đề gì xong thì mình mới ăn.

Có câu nên có lòng phòng bị người khác.

Một lần nữa cất kỹ Kim Tỳ đan.

Hắn tĩnh tâm, nhắm mắt, nghỉ ngơi, đồng thời tiện thể luyện Quan Hư Công một lát.

Dù sao cũng là nhàn rỗi, nhỡ đâu luyện một chút như thế cũng có thể đột phá thì sao? Sau đó nếu đến lúc cần thêm Quan Hư Công, chẳng phải là khi không có thể tiết kiệm một điểm thuộc tính sao?

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Ánh trăng xuyên qua song cửa sổ chiếu lên mặt đất, cũng theo thời gian trôi qua mà chậm rãi di động.

Keng, keng, keng.

“Trời khô vật hanh, cẩn thận củi lửa.”

Phu canh đi ngang qua bên ngoài gõ chiêng, hô khẩu hiệu, chậm rãi bước qua.

Tiếng của phu canh còn chưa đi xa.

Bỗng hai mắt Trương Vinh Phương mở ra.

Trong thanh thuộc tính ở trước mắt hắn, một điểm thuộc tính mới đang chậm rãi hình thành.

Vốn là ba điểm thuộc tính, cuối cùng đổi thành bốn điểm.

“Thành!”

Hắn ngạc nhiên đứng lên.

Hắn kiểm tra cửa viện, cửa sổ, đóng kỹ nó.

Sau đó hắn trở về trong phòng, cởi quần áo cả người, đổ đầy nước vào bồn tắm và nhảy vào ngồi trong đó.

Chờ chuẩn bị tất cả công tác xong.

Trương Vinh Phương mới nhắm mắt, nhìn chăm chú vào thanh thuộc tính của mình.

[Trương Vinh Phương — sinh mệnh 22 - 22.

Kỹ năng:

Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển - Tam Phẩm.

Cước pháp - Tam Phẩm.

Quyền chưởng trảo: Nhất Phẩm.

Kỹ Năng Phá Hạn: Súc Bộ Trọng Sơn.

Chưa Phá Hạn: Viêm Đế Phù (Nhập Môn)

Thuộc tính có thể sử dụng: 4.]

“Thuộc tính sinh mệnh vẫn là 22… trúng độc trước đó đã khôi phục lại, nói cách khác, đây chính là cái giá cao phải trả khi ta kiêm tu võ học?”

Trong lòng Trương Vinh Phương hiểu rõ.

Võ học phẩm chất thấp thương thân mà không dưỡng sinh, chỉ quá độ truy cầu lực sát thương lực lượng tốc độ, tạo thành sinh mệnh bớt đi là chuyện rất bình thường.

Cũng may hắn có thể trực tiếp dùng điểm thuộc tính đề thăng khôi phục.

“Hiện tại, vẫn là điểm đầy Viêm Đế Phù trước rồi hãy nói.”

Viêm Đế Phù là một môn phù pháp công kích mạnh nhất của Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển, cũng có tăng cường đối với uy lực của Kỹ Năng Phá Hạn.

Đồng thời nó còn là một bộ phận của võ học thượng thừa, sau khi Phá Hạn sẽ không khiến cơ thể tổn thương, còn có thể kéo

chỉnh thể toàn bộ Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển nâng cao uy lực.

Thế nên này là nâng cao tổng thể thực lực của hắn, có thể điểm đầy trước hết.

Về phần Kim Bằng Mật Lục, Trương Vinh Phương tỉ mỉ so sánh một phen, cuối cùng vẫn lựa chọn Viêm Đế Phù.

So sánh với Viêm Đế Phù, Kim Bằng Mật Lục chỉ có thể luyện một tầng, sự gia tăng đối với tự thân phỏng chừng không lớn.

Bình tĩnh lại.

Lúc này, sự chú ý của Trương Vinh Phương tập trung ở trên Viêm Đế Phù, tưởng tượng mình nhấn mạnh một cái.

Nhất thời dấu cộng phía sau Viêm Đế Phù không ngừng rung động, tổng cộng bốn điểm thuộc tính, cấp tốc biến mất là không.

Mà dấu móc phía sau Viêm Đế Phù, và chữ viết có ở đó đều mơ hồ.

Một đống ký ức tu hành Viêm Đế Phù cấp tốc dũng mãnh vào trong đầu Trương Vinh Phương.

Bắp thịt cốt cách cả người hắn bắt đầu chậm rãi điều khiển tinh vi, một ít dấu vết rất nhỏ khi tu hành Viêm Đế Phù chậm rãi hiện lên trên người hắn.

Làn da trên hai bàn tay hắn dày thêm, cơ bắp cánh tay hơi trướng lớn hơn một chút.

Đường viền lưng càng bành trướng một tầng.

Còn lại thì không có biến hóa gì lớn.

Tổng thể lại, Trương Vinh Phương chỉ cảm thấy lực lượng của mình tăng lên khoảng hai phần, cũng không nhiều.

Thân thể trái lại bởi vì trọng lượng biến lớn mà thoáng ảnh hưởng đến cảm giác mềm mại.

Hắn nhìn biến hóa trong thanh thuộc tính, trong lòng thoáng có chút thất vọng. Sự tăng tiến từ Thất Phẩm đến Bát Phẩm không lớn như hắn tưởng.

Biểu hiện trong thanh thuộc tính cũng xảy ra biến hóa.

“Viêm Đế Phù (Phá Hạn)”.

Không có Kỹ Năng Phá Hạn, Viêm Đế Phù tăng lên có vẻ vẫn chỉ tăng mạnh Trọng Sơn.

“Hết rồi à?” Trương Vinh Phương cấp tốc dùng khăn lau người một lần.

Làn da cơ thể thậm chí còn không ra nhiều mồ hôi, tất cả đã kết thúc.

Lúc này hắn mới cảm nhận được, sau khi Cao Phẩm, tăng lên giữa các phẩm cấp thực sự không lớn.

Một lần nữa mặc xong quần áo, hắn đi tới viện bên ngoài, chậm rãi bày ra một tư thế.

Sau đó quyền chưởng cấp bách phóng ra, xoay người lại quét ngang. Thỉnh thoảng đá chân đánh cùi trỏ, liên hoàn giẫm chân.

Chương 242: Quả nhiên

Một bộ chiêu thức phù pháp bị đánh cho hổ hổ sinh phong, ẩn chứa lệ khí.

Trước đó vẫn còn không có cảm giác gì, nhưng lúc này vừa đánh ra chiêu số, Trương Vinh Phương nhất thời cảm giác không thích hợp.

Khí huyết toàn thân hắn giống khí cầu phồng lên, vừa vận chuyển thì thấy da truyền ra cảm giác hơi tê dại.

Thoáng luyện công, thì cảm giác có đại lượng khí lực tuôn ra.

Trong lòng hắn khẽ nhúc nhích, cấp tốc bắt đầu tu tập Định Hồn Phù còn chưa Nhập Môn.

Thế nhưng mới bắt đầu đi luyện Định Hồn Phù rèn luyện khí huyết thì có một tia đau đau chợt lóe lên nơi ngực.

"… Quả nhiên…"

Trương Vinh Phương nhớ lại lời Diệp Bạch nói về cực hạn của thân thể của hắn.

Bát Phẩm, thật sự là cực hạn của ta sao?

Sắc mặt hắn có hơi không dễ nhìn.

Lại nhìn thuộc tính lúc này.

Thuộc tính sinh mệnh vẫn không thay đổi, vẫn là 22.

"Hiện giờ không thể luyện võ công nữa, có lẽ điểm đột phá mấu chốt nằm ở sinh mệnh chăng?"

Viêm Đế Phù mới vừa Phá Hạn, lúc này hắn cũng không có cách nào khác để dùng điểm thuộc tính để thử.

Tất cả chỉ có thể đợi mười ngày sau.

"Bát Phẩm… ta của hiện tại ít nhiều gì cũng được tính là cao thủ một phương ở trong thành này. Rốt cuộc có thể hơi an tâm một chút rồi."

Tuy thân thể đạt đến cực hạn, nhưng niềm vui khi đột phá Bát Phẩm vẫn khiến cho Trương Vinh Phương trở về phòng ngủ

ngon một giấc.

Ngày hôm sau.

Sáng sớm, Trương Vinh Phương liền sớm tới rồi Hình Ngục bộ.

Chỉ là mới bước vào cửa thì hắn thấy đội trưởng của mấy phân đội đứng chung một chỗ, nhỏ giọng trò chuyện cái gì đó.

Vẻ mặt của mọi người đều có chút nghiêm nghị.

Đội Một đích Từ Khải đội trưởng cũng ở bên trong.

Mấy người thấy Trương Vinh Phương, Từ Khải vẫy tay với hắn.

"Trương lão đệ, bên này."

Trương Vinh Phương nghi ngờ đến gần qua đó.

"Làm sao vậy Từ ca, sao vẻ mặt nghiêm túc thế?"

"Lát nữa ăn nói cẩn thận thôi, có thể an tĩnh thì an tĩnh chút. Bên trên phát xuống một đặc sứ, tự mình phụ trách đuổi bắt hai đào phạm Hoàng Ngọc Chân nọ.

Tối hôm qua, chuyện đầu tiên đặc sứ đó làm là chiếm quyền của tổng đội, từ hôm nay trở đi, mọi người chúng ta đều phải nghe theo hắn ta."

Từ Khải nhíu mày ngừng tạm: "Vừa nãy khi ăn điểm tâm ta có gặp mặt vị kia, không phải là một người dễ sống chung gì đâu."

Trong lòng Trương Vinh Phương khẽ động, hôm qua mới thấy điểm khác lạ trong cử chỉ của tổng đội Trương Hướng Dương, kết quả ngày hôm nay đã bị đoạt quyền rồi?

Xem ra hôm qua, cũng không phải một mình hắn nhìn ra có vấn đề.

"Nghe nói vị u Dương đặc sứ ấy có bối cảnh lai lịch không nhỏ, đến cả mấy bộ lĩnh hình ngục trưởng, hình bộ trưởng đều không dám thờ ơ.

Trước đó ta còn nhìn thấy hình ngục trưởng đại nhân tự mình ra cửa nghênh đón." Một nữ đội trưởng thấp giọng nói.

“Từ đại ca, đào phạm Hoàng Ngọc Chân đó rốt cuộc dính đến chuyện lớn gì thế, ngài có tin tức gì có thể tiết lộ không?” Nàng hỏi tiếp.

Từ Khải lắc đầu.

“Không rõ ràng lắm, có điều đặc sứ đó họ u Dương, tên Kiến Vinh. Ta hỏi qua vài người bạn tốt, đều nói thực lực người này rất mạnh, một thân võ công rất giống với đi ra từ Tuyết Hồng các, ta hoài nghi trước đó vị này rất có thể là xuất thân từ Tuần Tra ty.”

Trong lòng Trương Vinh Phương khẽ động.

Tuần Tra ty, có thể nói ở toàn bộ Đại Linh khá là nổi tiếng.

Mỗi khi các nơi có cái trọng phạm nào không thể tập nã, hoặc là có phản tặc cấu kết với quan viên tàng ô nạp cấu thì thủ đoạn cuối cùng của quan phủ chính là mời Tuần Tra ty tới.

Với tư cách cơ cấu thành viên có nhiều cao thủ nhất trong Tuyết Hồng các, Tuần Tra ty không chỉ có chức năng tuần tra thiên hạ, lại còn chức trách chiếu cố đuổi bắt cao thủ hàng đầu.

Có người nói người đi ra từ Tuần Tra ty, hầu như ai nấy đều là cao thủ, trên người lại còn có nhiều trang bị vũ khí cường hãn chỉ riêng Linh đình mới có, thực lực khá là kinh người.

Trong lòng Trương Vinh Phương hiếu kỳ.

Đại Linh tương đối coi trọng công tượng, trong phân chia mười cấp có đặt công tượng ở hai vị trí thứ sáu và vị trí thứ bảy.

Lại thiết trí các bộ môn chuyên môn ở khắp nơi, phụ trách quản lý luân phiên kỹ thuật công tượng.

Trong hoàn cảnh lớn như thế, trên người Tuần Tra ty nhất định có các loại trang bị đặc thù.

“Từ đại nhân, không biết ngài có biết không, Tuần Tra ty đó phải làm như thế nào mới có thể tiến vào nhậm chức vậy?”

Một đội trưởng người Hồ Tây phía bên phải Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi.

“Yêu cầu của Tuần Tra ty cực cao, bình thường chủ yếu là nhận người từ Tuyết Hồng các. Người bên ngoài như chúng ta

chắc chắn phải nghĩ cách gia nhập vào Tuyết Hồng các trước đã…" Từ Khải lắc đầu nói.

"Có điều Tuyết Hồng các bình thường chiêu mộ trực tiếp từ trong quân đội, thư viện, học cung, đối với tuổi tác cũng có yêu cầu, rất ít khi nhận người bên ngoài."

Chương 243: Trục Nguyệt Đao

Trương Vinh Phương nghe vậy, vẫn là lần đầu tiên chú ý tới, Đại Linh lại có thư viện học cung?

Hắn nghĩ, nếu như có cơ hội thì có thể đi mấy địa phương đi dạo.

Đúng lúc này, trong hành lang của Hình Ngục bộ có một quan sai chạy ra, truyền lệnh với phía bên này.

"Chư vị đội trưởng, ban nãy lại có tình báo mới truyền tới, ngoài thành phát hiện ra tung tích của Hoàng Ngọc Chân.

u Dương đặc sứ hạ lệnh, lần này không tiếc bất cứ giá nào, triệt để đánh chết đào phạm Hoàng Ngọc Chân.

Xin mọi người đợi lệnh bất cứ lúc nào, sửa sang trang bị, chờ xuất phát!"

"Đã biết, mọi người tản đi đi, đều đi chuẩn bị một chút." Từ Khải thở hắt ra.

*

Bách Ngân cốc phía Tây Bắc thành Đàm Dương.

Trên nương rẫy khe núi dốc, từng cây gỗ thông cao to dày đặc giống cây châm thép đâm thẳng xuống mặt đất.

Trong rừng đen.

Một nam tử cao to tóc đỏ sậm, tết tóc đuôi ngựa đang đứng lẳng lặng, đồng tử màu vàng nhạt gắt gao nhìn chằm chằm một cái bóng như ẩn như hiện trong rừng trước mặt.

Nam tử mặc giáp vảy sáng đen, cầm trong tay song đao đỏ sậm.

Phía sau hắn còn theo hơn mười bộ khoái dáng người mạnh mẽ, ăn mặc đồng phục của quan sai.

Rõ ràng bên hắn có càng nhiều hơn, mà bóng người đối diện chỉ có một.

Nhưng nam tử vẫn không có nhúc nhích.

“Hoàng Ngọc Chân?” Hắn trầm giọng nói.

“Các hạ hà tất dồn ép không tha, Hoàng mỗ một đường tới đây, vẫn luôn tránh khỏi nơi phồn hoa náo nhiệt là vì không muốn cùng người tranh đấu.”

Bóng người xoay lại, lộ ra khuôn mặt râu quai nón tràn đầy tang thương.

Hai mắt hắn ta kiên nghị, giọng nói nhu hòa, vóc dáng cường tráng hữu lực, lưng thẳng tắp giống như là thương thép.

Giọng nói nhu hòa và khí chất cường ngạnh hình thành nên sự tương phản kỳ dị, khiến người ta vừa thấy khó quên.

“Bản quan u Dương Kiến Vinh, chính là đặc sứ tập nã của Tuần Tra ty triều đình.

Hoàng Ngọc Chân, từ đó ngươi đều một đường trốn đến đây, đi qua ba tỉnh, mấy ngàn dặm đường, không thấy phiền à?”

Hắn ngừng giọng.

“Cho dù ngươi không phiền lụy, Tinh Oánh tiểu thư hẳn cũng thấy mệt nhỉ? Hà tất phải bôn ba khổ cực như vậy? Giao Trục Nguyệt đao ra không phải xong hết mọi chuyện rồi sao?”

“Trục Nguyệt đao… đao này chỉ là bảo đao tầm thường, chỉ với số nhân lực vật lực các ngươi đã tốn để truy sát hai người bọn ta, đều đã đủ để chế tạo hơn mười thanh bảo đao như vậy rồi.

Trong đao này rốt cuộc có bí mật gì, khiến cho các ngươi hưng sư động chúng như vậy?” Hoàng Ngọc Chân không giải thích được hỏi.

“Bản quan cũng chỉ phụng lệnh hành sự, chuyện còn lại nhất quyết bỏ qua.” u dương Kiến Vinh trầm giọng nói: “Được rồi, cuối cùng cho ngươi thời gian năm hơi thở, giao ra Trục Nguyệt đao. Bằng không… đừng trách bản quan hạ tử thủ!”

“Năm.”

“Bốn.”

“Ba.”

Soạt soạt soạt soạt!!!

Trong nháy mắt còn chưa dứt lời thì đã có mấy tên bộ khoái bắn ra tên nỏ trong tay.

Tên nỏ mạnh mẽ bay về phía Hoàng Ngọc Chân.

Nhưng tiếc là, trước khi tên nỏ còn chưa phóng ra thì đã mất đi mục tiêu.

Trong rừng một bóng đen giống con dơi, chợt lóe trái chợt lóe phải.

Chỉ có thể nghe một tiếng tay áo tung bay rất nhỏ.

Soạt!

Một bộ khoái che yết hầu liên tiếp lui về phía sau, đánh vào trên cành cây rồi ngồi ngay đó.

Máu loãng làm ướt nhẹp vạt áo trước.

“Lên!! Giết cho ta!”

Ánh mắt u Dương Kiến Vinh căng thẳng, cấp tốc lui về phía sau, nhưng lại liên tục phất tay với người xung quanh.

“Hắn ta bị trọng thương còn chưa tốt, đều lên cho ta! Dây dưa hắn ta đến chết!”

Đám bộ khoái đều là hảo thủ được tinh tuyển ra từ thành Đàm Dương, thực lực từ Nhất Phẩm đến Nhị Phẩm đều có.

Mười mấy bộ khoái tre già măng mọc, nhưng cơ bản là không bắt không được bóng dáng của Hoàng Ngọc Chân.

Chỉ là nửa phút ngắn ngủi đã có tám người chết đi ngã vào trong vũng máu, không động đậy được nữa.

Bộ khoái còn lại nhất thời tay run đến gần như không cầm vững đao được.

Một người trong đó hoảng sợ bỏ đao xoay người chạy mất.

“Lên cho ta! Kẻ trái lệnh lấy tội phản quốc xử lý! Khám nhà diệt tộc!!” u Dương Kiến Vinh lạnh lùng nói, đi tới chém một đao khiến bộ khoái nọ ngã xuống mặt đất.

Hắn tới nơi này chính là có mục đích khiến cho đám chân đất đó tới tiêu hao thể lực sức chịu đựng của Hoàng Ngọc Chân, khiến thương thế nghiêm trọng hơn.

Hắn cũng không sợ đám bộ khoái đó không ra sức, nếu dám vi phạm, sau khi trở về kết cục sẽ thảm hại hơn.

Hiện tại liều mạng, nói không chừng vẫn còn có thể kiếm được một con đường sống.

“Lại là như thế…”

Một tiếng phụt giòn giã.

Không bao lâu sau, Hoàng Ngọc Chân rút đoản đao ra khỏi lưng của tên bộ khoái cuối cùng, hơi thở dài.

Hắn ta cấp tốc phóng về hướng u Dương Kiến Vinh.

Nhưng sắc mặt u Dương bất biến, cấp tốc lui về phía sau.

“Quả nhiên là sát nhân cuồng ma, động một tí là muốn tính mạng người khác.”

Chương 244: Bất đồng

Sắc mặt u Dương Kiến Vinh lãnh khốc, không thèm để ý về cái chết của thuộc hạ, ngược lại là nhìn chằm chằm Hoàng Ngọc Chân, cố gắng quan sát thương thế của hắn ta.

Hai người một người đuổi một người trốn.

u Dương Kiến Vinh không hề có ý muốn giao thủ với Hoàng Ngọc Chân.

Nhìn từ thân thể vừa nãy của đối phương, Hoàng Ngọc Chân bị thương không nhẹ, chỉ cần hắn phái người không ngừng quấy rầy hắn ta dưỡng thương, là có thể dễ dàng đạt được thắng lợi cuối cùng nhất.

Thế nên, lúc này hắn hoàn toàn không cần phải liều mạng với đối phương.

Đối với người có xuất thân Tuần Tra ty như hắn, bảo toàn được bản thân ở trình độ lớn nhất, đồng thời chú ý hoàn thành nhiệm vụ mới là đạo lâu dài.

Về phần cái chết của mấy bộ khoái đó, muốn đạt được mục đích thì làm gì có việc không phải trả giá lớn chứ?

Không bao lâu sau, u Dương Kiến Vinh rời khỏi khe cốc, sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm phương hướng của Bách Ngân cốc.

Trên cánh tay hắn có thêm một vết đao, hơi thở cũng thoáng dồn dập hơn chút.

“Ta cũng không tin!”

Sau khi nói câu này, hắn xoay người rời đi.

Trong thành Đàm Dương có người, cho dù phải lấy mạng người để lấp, hắn cũng không tin không lấp nổi một mình Hoàng Ngọc Chân!

Về phần cấp trên của bản địa có kháng lệnh hay không, hắn hoàn toàn không lo lắng.

Trước khi xuất phát hắn đã lập nhiều quân lệnh trạng, nếu như không thể cầm lại Trục Nguyệt đao, hắn sẽ mang đầu trở về!

Nhưng nếu như lấy được, tiền đồ ngày sau như gấm, một bước lên trời!

Chuyện này liên quan đến thân gia tính mệnh tiền đồ cực tốt của hắn.

Ai dám kháng mệnh, thì chính là khám nhà diệt tộc, trực tiếp bắt giữ!

*

"Truyền lệnh, u Dương đặc sứ hạ lệnh, đội Một Hình Ngục bộ ở lại thủ vệ, các đội còn lại phân ra nhân thủ, do đội trưởng dẫn dắt đi truy bắt Hoàng Ngọc Chân."

Ngay khi đám người Trương Vinh Phương tập hợp lẳng lặng chờ đợi, rất nhanh ngoài cửa lớn có một quan sai chạy vào lớn tiếng nói.

Trên quảng trường trước cửa Hình Ngục bộ, nhiều đội nhân mã đều xếp thành hàng, chuẩn bị ra cửa xuất phát.

Trương Vinh Phương dẫn đội đứng dưới một cây đại thụ, ở trong bóng cây đánh giá cảnh trước mắt.

Toàn bộ Hình Ngục bộ ít nhất tụ tập hơn một trăm người.

Lia mắt nhìn lại, trước mắt tất cả đều là vũ khí quan đao trắng sáng lóa mắt.

Chỉ là tróc nã hai tên phản tặc thôi, thế mà lại cần nhiều người ra tay như vậy?

Tên Hoàng Ngọc Chân có lợi hại như vậy à?

Trong lòng Trương Vinh Phương là không tin.

Sau khi xác nhận điều lệnh, lúc này nhiều đội nhân mã bắt đầu xếp hàng lục tục đi ra ngoài cửa.

"Chờ đã." Đội nhân mã đầu tiên vừa mới ra cửa, thì có một người mặc giáp quan vội vã chạy tới.

"Phụng lệnh hình ngục trưởng, tạm hoãn điều động Hình Ngục bộ! Gần đây có khá nhiều trọng phạm, lệnh điều động sẽ do quan sai châu nha tham gia."

Hai mắt Trương Vinh Phương nheo lại, cảm thấy có một tia không đúng.

Mặt trên rõ ràng có sự bất đồng.

Trước đó Từ Khải nói u Dương đặc sứ lấy được quyền lực điều binh.

Nhưng bây giờ, hình ngục trưởng Lý đại nhân lại đột nhiên nhúng tay lên tiếng, ngăn cản đội ngũ Hình Ngục hành động.

Thời gian này, tên quan truyền lệnh của đặc sứ đã trực tiếp tranh chấp với quan truyền lệnh của Lý Nhiễm Hình Ngục bộ.

Hai bên đứng xa giằng co với nhau, nhẹ giọng nói gì đó.

Không bao lâu, cuối cùng vẫn là quan truyền lệnh đặc sứ lùi bước, đưa mắt nhìn bốn phía, hừ lạnh rời đi.

"Xem ra chúng ta tạm thời không cần động." Một đội trưởng bên cạnh Trương Vinh Phương thở phào nhẹ nhõm.

"Việc này có chút kỳ lạ, chúng ta yên lặng theo dõi diễn biến." Trương Vinh Phương nói khẽ.

"Hi vọng là không có việc gì. Haizz, khi cao thủ Hắc bảng đến Đàm Dương trước đó, không hề khiến cho bầu không khí khẩn trương như vậy." Một đội trưởng khác nhịn không được oán giận.

Trương Vinh Phương hơi nhíu mày, ngẩng đầu nhìn mặt trời ảm đạm. Hồi tưởng lại tình cảnh Hoàng Ngọc Chân không hiểu sao thoát đi trước đó.

Bên trong thành Đàm Dương này, cùng với người gọi là đặc sứ kia, có vẻ bất đồng rất lớn nhỉ…

Trực giác nói cho hắn biết, tên Hoàng Ngọc Chân kia tuyệt đối cực kỳ không đơn giản.

"Vẫn chưa kịp đi nhận việc bên Kim Sí Lầu nữa, bên kia toàn do Hứa Miếu Đồng quản lý.

Xem ra cần phải chờ tới lúc rãnh rỗi, đi tìm hiểu tình báo tương quan mới được."

Năng lực tình báo của Kim Sí Lầu rất mạnh, nhưng, trừ phi hắn nhận nhiệm vụ tương ứng, bằng không không phải thành viên nhận nhiệm vụ thì không cho phép tùy tiện lật xem tư liệu của những nhiệm vụ khác.

Trương Vinh Phương là người quản lý, trên thực tế cũng không có quyền tùy ý lật xem tài liệu.

Cái người quản lý, chủ yếu là mọi người hoàn thành nhiệm vụ cố định, cùng với thẩm tra đối chiếu ban phát khen thưởng.

Ngoại trừ nhiệm vụ cố định mặt trên Kim Sí Lầu phát ra, còn lại mọi người tự do hoạt động tùy ý. Độ tự do tương đối cao.

Chương 245: Lo âu

Có điều, Trương Vinh Phương không phải là hoàn toàn không có quyền lực trong Kim Sí Lầu, vẫn có một số đặc quyền của người làm quản lý.

Đó chính là có thể mỗi tháng tra xét một lần tình báo tương ứng với đẳng cấp thân phận của mình.

Hắn đang định dùng đặc quyền tháng này.

Thật ra trong lòng Trương Vinh Phương có chút khó chịu.

Hắn đang nghĩ về chuyện tiên thiên cực hạn của mình, mà chuyện Hoàng Ngọc Chân lại đột ngột tiến đến, tức khắc chiếm dụng lượng lớn thời gian và tinh lực của hắn.

Khiến cho đến cả thời gian luyện võ hôm nay của hắn cũng không có.

Mặt khác, trên chức quan.

Hiện tại hắn trong khoảng thời gian ngắn không thể dựa vào việc giết chết cấp trên để tăng chức vị nữa. Nếu không thì quá rõ ràng rồi.

Thế nên, hắn dự định lắng lại một thời gian ngắn, quay lại Minh Kính Cung.

Mà nếu muốn quay lại, trước tiên cần phải lập công.

Nghĩ tới đây.

Trương Vinh Phương thở dài.

Hắn bắt đầu lo lắng, nếu lần này mình lấy được công lao bắt Hoàng Ngọc Chân tới tay, có lẽ là có thể mở miệng nhắc chuyện trở về đạo cung.

Tình báo của Kim Sí Lầu, phối hợp với thực lực của bản thân hắn, tỷ lệ chuyện này có thể thành không nhỏ.

Về phần cấp trên, nếu như thức thời thì bình an vô sự.

Nếu không thức thời…

Vậy giết chết vu oan cho Hoàng Ngọc Chân… Nói như vậy có khi còn có thể thu thêm một phần ân tình công lao báo thù cho cấp trên.

Chuyện cho tới bây giờ, sau khi hiểu rõ được không ít nội tình, hắn cũng đã coi nhẹ rồi, ở trên cái quan trường này, tỷ lệ người tốt thật sự rất thấp.

Ngoại trừ hắn ra, người còn lại sợ là mắt toàn đen.

Có lẽ, đây là cái gọi là độc thoại mọi người đều nói xấu ta…

Nhiều đội nhân mã tụ tập trong chốc lát dưới ánh mặt trời, rồi lại ai đi đường nấy.

Nhưng điều lệnh của đặc sứ lần này, người sáng suốt đều nhìn ra manh mối.

Trong lòng mọi người đều có chút bất an.

Mấy đội trưởng tập hợp tại một chỗ, dứt khoát đi cùng mời tổng đội ăn cơm, cố gắng tìm hiểu một số tình báo.

Trương Vinh Phương không hề có chút hứng thú với chuyện này.

Hắn trở về nhà một mình, tập luyện chiêu thức phù pháp ở trong sân trong chốc lát.

Bộp.

Bỗng bên ngoài tường vây có một nắm bùn nhỏ bị ném vào.

Sau đó lại là một hồi tiếng đùa giỡn huyên náo của trẻ con từ từ đi xa.

Trương Vinh Phương chậm rãi thu thế, ngừng tay lại đi tới trước nắm bùn, khom lưng nhặt nó lên.

Hắn vân vê ngón tay từ từ tách bùn ra, bên trong đó có một cuộn giấy.

Lấy cuộn giấy, mở nó ra,

“Bình Nha tự, rừng Bạch Vụ, ngoài thành. Mười giờ tối.”

Đó là tin tức về một địa điểm, thời gian.

Trương Vinh Phương thu hồi cuộn giấy, trở về phòng dùng hộp quẹt châm lửa, đốt nó thành tro.

Cộc cộc cộc.

Cửa sân chậm rãi bị gõ vang.

Hắn tiến lên mở cửa.

Đứng ngoài cửa là một nữ tử hơi quen thuộc.

Nữ tử mang đấu lạp, trên mặt che bởi lớp lụa trắng hơi mờ, mơ hồ có thể thấy được khuôn mặt. Người nàng mặc áo choàng dài màu trắng, hoàn toàn che khuất đường cong của cơ thể.

“Bạch Ưng đại nhân.”

Giọng nữ tử như muỗi vằn, hơi cúi đầu.

“Vào đi.”

Trương Vinh Phương cũng không để ý. Hắn đã nhận ra người đến.

Nữ tử vào cửa, trở tay đóng cửa viện lại, cấp tốc đánh giá bốn phía.

Đây là phản ứng bản năng của nàng.

Xác nhận bốn phía không có ai nghe lén xong rồi nàng mới trịnh trọng ôm quyền, hành lễ hướng Trương Vinh Phương.

“Thanh Tố bái kiến Bạch Ưng đại nhân.”

“Không cần đa lễ, vừa nãy ta mới nhận được thư do lầu gửi.” Trương Vinh Phương thản nhiên nói.

“Trước đó ta đã ước định sẽ đi trong lầu một chuyến, thu lại tài nguyên nhân thủ thuộc về bên Bạch Ưng ta. Trong lầu trái lại gửi cho ta một thời gian địa điểm, là có ý gì?”

“… Xem ra, có người không muốn đại nhân lấy lại quyền lực trước đó.” Thanh Tố nghiêm mặt nói.

Từ sau khi nàng bị Trương Vinh Phương khuất phục lần trước, bèn dứt khoát đầu nhập dưới trướng của hắn.

Kim Sí Lầu trong một thành thị tổng cộng sẽ có hai thủ lĩnh.

Với thành trì có kích thước như Đàm Dương thì do thủ lĩnh cấp Ưng quản hạt.

Một là Hắc Ưng, một là Bạch Ưng, phân biệt đảm nhiệm hai tay chính phó.

Nhân thủ hai bên Hắc Ưng Bạch Ưng phân biệt đều là vận chuyển đơn độc.

Một ngoài sáng một trong tối như thế, hai hệ thống giám sát qua lại, kiểm tra lẫn nhau. Có thể bảo đảm cho sau khi bị người tra ra thì sẽ không lập tức rõ ràng.

Hắc Ưng và Bạch Ưng, ai cũng có quyền lực báo cáo với cấp trên để điều tra.

Hiện giờ nhân thủ bên phía Trương Vinh Phương chính là do Hắc Ưng Hứa Miếu Đồng đang tạm thời chưởng quản thay.

Trước đó hắn trao đổi với Hứa Miếu Đồng, chuẩn bị tiếp nhận về quyền lực và tài nguyên nhân thủ thuộc về Bạch Ưng.

Kết quả, trong lầu lại gửi cho hắn cái cuộn giấy như vậy?

Thanh Tố cúi đầu cung kính nói: “Hôm nay thuộc hạ đã chuyển qua bên Bạch Ưng, lần này qua đây, cũng là vì việc này.”

Chương 246: Bọn họ không phục

“Nói.”

Hai mắt Trương Vinh Phương trầm ngưng, lẳng lặng nhìn chăm chú vào đối phương, chờ nghe tiếp.

“Mạch của Bạch Ưng trong lầu trên danh nghĩa là do Hắc Ưng đại nhân quản lý, nhưng thật ra, Hắc Ưng đại nhân vẫn áp dụng phương pháp phân quyền trao quyền cho cấp dưới. Khiến thuộc hạ quản lý bên dưới từng cấp từng cấp một.

Thế nên, người chân chính quản hạt hết thảy bên Bạch Ưng vẫn là mấy thành viên cấp Kiêu.”

“Ồ? Thế nào? Bọn họ không phục?” Trương Vinh Phương nhướng mày.

“Đại nhân minh giám. Quyền lực đang ở trong tay, mặc cho ai muốn đột nhiên lấy về, người nào cũng sẽ luyến tiếc cả. Huống chi, sự quản lý của Kim Sí Lầu ta đối với thành viên thật ra không nghiêm khắc. Thế nên… xuất hiện tình huống như này, cũng là điều bình thường.”

Thanh Tố gật đầu nói.

“Có người nào?” Trương Vinh Phương không hỏi những thứ khác, hiện giờ lấy thực lực của hắn, thật ra có rất nhiều chuyện và phiền phức không cần phải đi lòng vòng.

“Bên phía Bạch Ưng, cấp Kiêu ở Đàm Dương tổng cộng ba người. Theo thứ tự là Vô Cực, Xích Hà, Chiếu Thiên Minh.”

Thanh Tố cấp tốc trả lời.

“Ba người này phân biệt trông coi tất cả nhân thủ, tài nguyên, và sản nghiệp bên phía Bạch Ưng. Ba người hợp tác, nắm giữ Bạch Ưng nhất mạch không ít thời gian. Giờ ngài vừa lên đã muốn bọn họ giao ra quyền lực đã nắm giữ trong tay nhiều năm, có điều mâu thuẫn cũng rất tầm thường.”

“Thú vị. Thực lực bọn họ thế nào?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

“Đều là mang mặt nạ, ai cũng không rõ ràng thân phận chân thật của bọn họ thế nào. Chỉ có ghi chép hoàn thành nhiệm vụ tối cao có thể tham khảo.” Thanh Tố dừng lại, chờ Trương Vinh Phương nghe rõ xong mới tiếp tục.

“Thuộc hạ ở trong lầu nhiều năm, chỉ có hiểu một chút tổng thể.

Đầu tiên là Vô Cực, người này giỏi dùng song đao, đao pháp mau lẹ bạo liệt, nhiệm vụ ám sát không có bất lợi.

Một lần nhiệm vụ khó khăn nhất mà hắn hoàn thành là hắn tự mình tiếp nhận, ám sát một cao thủ Tảo Đường cấp Ngũ Phẩm ở trong tổng bộ của bang phái. Trong vòng ba chiêu, hoàn thành ám sát.

Thời gian hoàn thành nhiệm vụ là ba năm trước đây. Đây là nhiệm vụ khó khăn nhất của Vô Cực, sau đó hàng năm hoàn thành nhiệm vụ cố định, độ khó khăn cũng không lớn.

Hiện giờ người này rốt cuộc có thực lực ra sao, không ai có thể biết.”

“Người thứ hai, Xích Hà. Đây là một nữ tử, giỏi dùng phi đao màu đỏ, ra tay xinh đẹp giống như ánh sáng, am hiểu điều độc, thân pháp là nhanh nhất trong số ba người, còn lại tư liệu không rõ.”

“Người thứ ba, Chiếu Thiên Minh, là người có chiến tích mạnh nhất trong cả ba. Hắn am hiểu loan đao phổ thông, đao pháp mau lẹ, lực lượng kinh người, hẳn là cao thủ đi ra từ trong quân đội.

Chiến tích ám sát tốt nhất, là một năm trước ra tay giết chết hai huynh đệ Ngũ Phẩm. Từ lúc xuất thủ đến hoàn thành mục tiêu, chỉ dùng ba ngày.

Mà trong ba người, mơ hồ lấy Chiếu Thiên Minh dẫn đầu. Thế nên hẳn là thực lực thế lực của hắn cực mạnh.”

Thanh Tố nói tới mấy người kia rõ ràng đâu ra đấy.

Trên thực tế, trước đây nàng cũng coi ba người này thành kẻ địch giả tưởng, trở thành đối thủ cạnh tranh vị trí cấp Ưng của mình.

Chỉ là bởi vì ba người này đã qua nhiều năm, thực lực đều đang trượt, mà nàng còn đang trẻ tuổi, lại còn chủ tu Kim Bằng Mật Lục, thế nên mới tự tin cực kỳ.

Cho tới khi Trương Vinh Phương đi ra…

“Mạch Bạch Ưng tổng cộng có bao nhiêu nhân thủ?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

“Không rõ ràng lắm, cái này chỉ có cấp Ưng mới có tư cách biết được. Hơn nữa kết cấu của Kim Sí Lầu chúng ta chia làm hai bộ phân.

Một là thành viên lầu chính, hai là thành viên lầu phụ.

Thành viên lầu chính là hảo thủ hoàn toàn do Kim Sí Lầu tự hành bồi dưỡng, rất nhiều người được bồi dưỡng lên từ nhỏ, độ trung thành cực cao, là chủ thể vận chuyển cả Kim Sí Lầu.

Thành viên lầu phụ, thì lại là sát thủ thích khách lâm thời mang tên gia nhập, lợi dụng mạng lưới tình báo của chúng ta, phân phát mạng lưới nhiệm vụ, tiếp thu nhiệm vụ.

Bộ phận người này bởi vì tính lưu động khá lớn, không có sự ước thúc của nhiệm vụ cố định, chúng ta và bọn họ cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau, chỉ là rút phần ở nhiệm vụ.

Thế nên quan hệ cũng không chặt chẽ.”

“Đa tạ, những tin tức này vậy là đủ rồi.”

Trương Vinh Phương nhẹ nhàng gật đầu.

“Một vấn đề cuối cùng.”

“Mời ngài nói.” Thanh Tố cung kính.

Tuy rằng trong lầu có đồn đãi, nói thực lực tiềm lực của Trương Vinh Phương không có lợi hại như trong tưởng tượng.

Nhưng nàng tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình Trương Vinh Phương ra tay ám sát. Đồng thời với việc bị chấn nhiếp, nàng có lòng tin phục không rõ với đối phương.

Cái sự mây bay nước chảy lưu loát sinh động ấy, cái thân thủ cường hãn minh ám đan xen, nhất kích tất sát ấy, hoàn toàn không phải người không tận mắt thấy khó có thể tưởng tượng được.

Chương 247: Có lý

“Hắc Ưng Hứa Miếu Đồng, hiện tại cấp bao nhiêu? Biết thực lực của nàng không?” Trương Vinh Phương rất là tò mò với Hứa Miếu Đồng.

Đối phương có thân thủ cường hãn, thân pháp càng quỷ bí không tiếng động, khiến người ta kiêng kỵ.

Người này cũng là số ít cường giả hắn hoàn toàn không hiểu rõ được.

“Bẩm đại nhân, Hắc Ưng đại nhân cũng không phải là Hứa Miếu Đồng chân chính. Cái này chẳng qua chỉ là một thân phận ngụy trang mà thôi. Về phần tuổi tác, thuộc hạ nhớ kỹ, mười ba năm trước đây, Hắc Ưng đại nhân cũng đã phụ trách quản lý Đàm Dương, mãi cho đến nay.” Thanh Tố trả lời.

“Quả nhiên…” Trương Vinh Phương thở dài.

Hắn biết ngay là Hứa Miếu Đồng kia không thích hợp. Đường đường là con gái Đồng tri, mặc thành như vậy, nơi thần thần bí bí, thân thủ quỷ dị, mà người Đồng tri phủ còn không quản nữa?

Hiện tại xem ra, có thể phía sau Kim Sí Lầu còn có quan hệ với bên trên nữa…

Đồng tri chính là một trong những đại nhân vật thực quyền của cả thành Đàm Dương đấy.

Trừ châu đốc, châu doãn, chính là hai vị Đồng tri phân công quản lý các lĩnh vực. Trên thực tế đa số sự vụ thông thường, đều là do Đồng tri phân công quản lý trực tiếp phụ trách.

Phụ thân Hứa Miếu Đồng là Hứa Thiệu Dương, phân công quản lý mấy bộ phận chữa bệnh, vệ sinh, giáo dục, thuỷ lợi, nông sản.

Đặc biệt là nông sản trong đó, việc thẩm tra điền sản hàng năm cũng là chức quan lớn béo bở…

Trong nhà một phú gia có bao nhiêu điền sản cần nộp thuế, đó đều là người thống kế quyết định.

Có thể ngồi vững vàng vị trí này, xem ra vị Từ đại nhân đó… chắc chắn có liên hệ rất lớn tới Kim Sí Lầu.

Thu liễm tâm tư phân tán, Trương Vinh Phương khẽ gật đầu với Thanh Tố.

“Chốc nữa ban đêm theo ta đi vào.”

“Vâng!”

Trong lòng Trương Vinh Phương hiểu, nếu muốn triệt để nắm giữ toàn bộ quyền lực thuộc về hắn ở Kim Sí Lầu, giải quyết ba thành viên cấp Kiêu ấy là quan trọng nhất.

*

Trăng sáng sao thưa.

Phía Đông bên ngoài cách thành Đàm Dương ba mươi dặm, có một khu rừng rậm quanh năm bao phủ sương trắng, tên là rừng Bạch Vụ.

Ở nơi sâu trong rừng Bạch Vụ có một ngôi chùa miếu bị bỏ hoang, tên là Bình Nha tự.

Ngôi chùa ấy đã từng có quy mô lớn, mặc dù ở trong núi sâu, nhưng bởi vì các loại nguyên nhân không hiểu mà các tăng nhân bên trong chùa mất tích toàn bộ trong vòng một đêm.

Sau đó quan nha điều tra mấy lần, không thu hoạch được gì, liền có người truyền ra lời đồn là nơi đây có quỷ.

Nhưng trên thực tế, ở đây đã sớm bị Kim Sí Lầu chiếm, âm thầm xem như là một cứ điểm hoạt động tạm thời.

Lúc này trong rừng Bạch Vụ, hai bóng người trên mặt mang mặt nạ màu đen đang bay nhanh lướt qua trong rừng.

Sương mù nồng nặc bị cơn gió nhẹ khi hai người lướt ngang qua cuốn hơi rung động.

Cục ~ cục ~~

Tiếng kêu của cú vọ quanh quẩn ở trong rừng, hơi có vẻ quỷ dị thần bí.

Hai người này, người phía trước có vóc dáng cường tráng, thân cao một thước tám, hành động im hơi lặng tiếng, lưng đeo

nguyện luân. Người đó chính là Trương Vinh Phương đến đây theo hẹn.

Người đi theo đằng sau hắn là Thanh Tố.

Là một thành viên cấp Kiêu, thời gian Thanh Tố ở Kim Sí Lầu đã vượt qua tám năm, đều rất quen thuộc với rất nhiều thứ.

Đây cũng là nguyên nhân mà Trương Vinh Phương mang nàng đi cùng.

Không bao lâu sau, hai người tới trước mặt một ngôi chùa bỏ hoang.

Ngôi chùa rách nát, chỗ nào cũng có rễ cây lớn mọc ra mặt đất.

Nơi nơi toàn là gạch vỡ và cột đá sụp đổ.

Trong âm u, chỉ có ánh trăng lờ mờ chiếu sáng mấy khu vực của ngôi chùa.

Gió trong rừng xuyên qua lỗ thủng đen như mực trong ngôi chùa, phát ra tiếng lạ vù vù, thật là dọa người.

Trương Vinh Phương đánh giá toàn bộ ngôi chùa, từ trái sang phải, chỉ riêng cửa lớn và tường vây của ngôi chùa thì đã gần 20m.

Tường vây và dây đại thụ quấn quanh cùng một chỗ, khắp nơi toàn là vết tích năm tháng loang lổ.

Có tường gạch còn có thể nhìn thấy vết cháy đen do bị lửa đốt.

Xung quanh trống trải, không một bóng người.

Trương Vinh Phương đang muốn mở miệng, Thanh Tố sau lưng đã bước tới, tiến lên đứng ra.

“Bạch Ưng đại nhân đã tới, các ngươi vẫn còn không lộ diện nghênh đón?”

Giọng nói không ngừng quanh quẩn ở trong sương mù.

Không bao lâu sau, nơi sâu trong sương mù, trong ngôi chùa chậm rãi bay đến một giọng nói.

“Hoan nghênh hoan nghênh…”

“Có điều, ba người bọn ta chưởng quản mạch này nhiều năm, các hạng đã vận chuyển thỏa đáng từ lâu.

Nhỡ đâu Bạch Ưng đại nhân tùy tiện tiếp quản toàn bộ, nhiều sự vụ như vậy mà nếu là xảy ra bất cứ sai sót gì, chẳng phải sẽ gây tổn hại đến lợi lớn của cả lầu sao.”

Giọng nói kia như ẩn như hiện, âm điệu bình thản.

Lông mày Thanh Tố nhướng lên, đang định quát lớn thì lại bị Trương Vinh Phương sau lưng đưa tay ngăn cản.

“Lời ấy có lý, vậy ý của các ngươi là sao?” Trương Vinh Phương cao giọng hỏi ngược lại.

Chương 248: Chứng minh

“Ý của bọn ta là, nếu đại nhân muốn thu lại nhân thủ, tài nguyên và sản nghiệp. Vì ngăn cho khỏi bị thiệt hại cực lớn, còn mời đại nhân chứng minh ngài có tư cách và năng lực ở phương diện này với bọn ta.”

Giọng nói kia trả lời.

“Như vậy, ba người bọn ta mới dám giao phó tất cả cho đại nhân ngài.”

“Ồ? Chứng minh như thế nào?” Trương Vinh Phương nhướng mày, thấy hơi hứng thú.

“Rất đơn giản.”

Giọng nói kia cười.

“Chỉ cần đại nhân thông qua khảo nghiệm của bọn ta, là có thể chứng minh ngài có năng lực về phần này.”

“Đương nhiên.” Một giọng nữ lanh lảnh khác cũng lên tiếng nói: “Nếu như đại nhân không thông qua, vậy còn mời ngài đến từ chỗ nào, thì về chỗ đó đi thôi.”

Trương Vinh Phương trầm mặc, nhìn ngôi chùa bao phủ trong sương mù trước mặt.

“Mấy người!” Trong lòng Thanh Tố lập tức trào ra giận dữ, muốn tiến lên, lại bị Trương Vinh Phương giơ tay ngăn lại.

“Khảo nghiệm gì?”

Trong ngôi chùa im lặng chừng chớp mắt.

“Rất đơn giản.” Giọng nói đầu tiên kia tiếp tục.

“Khảo nghiệm chia làm ba bước.”

“Thứ nhất, trong chùa có một cái lư hương. Trong đó có cắm mười tám que hương. Kim Sí Lầu chúng ta lấy tốc độ thân pháp làm đầu, nếu đại nhân có thể dập tắt tất cả đầu nhang duy nhất một lần trong một hơi, coi như được thông qua.”

Trương Vinh Phương không nhìn Thanh Tố lòng đầy căm phẫn, mà là cất bước đi vào ngôi chùa.

Hắn vòng qua một cửa đá hình chữ nhật, bên trong là một quảng trường rộng mọc đầy cỏ dại, bò đầy rêu xanh.

Trên quảng trường, tứ phía đều là kiến trúc chùa chiền sụp đổ.

Ở trung tâm đặt một lư hương đen sì, có ba người rất cao. Từ xa nhìn lại thấy trên đó đốt từng que hương thô to.

Ngoài ra, chung quanh trống rỗng, không hề có bóng người.

Trương Vinh Phương híp mắt đếm, tổng cộng mười tám que hương, nhưng không đồng nhất một dạng với hương thường thắp.

Tất cả que hương cũng cao thấp không đồng nhất, có vài cái tụ cùng một nơi, có cái lại cắm ở viền lư hương, đông một cái tây một cái.

Nếu như là cây hương bình thường cắm thẳng cùng nhau, cao bằng nhau, cao thủ đến chỉ cần thân thủ đủ chuẩn đủ nhanh cũng có thể hoàn thành thoải mái.

Nhưng hôm nay, đầu hương cong vẹo, cao thấp không đồng nhất, còn có vị trí khác nhau.

Độ khó lớn hơn rất nhiều.

Dập tắt tất cả đầu hương trong một hơi một lần duy nhất…

Trong lòng Thanh Tố nghiêm nghị, chỉ hơi suy nghĩ một lúc đã hiểu rõ tự mình không làm được.

Nàng cũng cùng là cấp Kiêu, tốc độ thân pháp không yếu, nhưng muốn làm đến điểm này, nhất định phải có tốc độ xuất thủ cực nhanh, cực chuẩn, còn phải dùng công cụ mới được.

Mười tám đầu que hương trong ban đêm lóe lên mười tám điểm ánh sáng đỏ sậm.

Giống như con mắt quái vật quỷ dị nào đó trong đêm tối, đỏ tươi làm người ta sợ hãi.

Gió nhẹ thổi qua, thỉnh thoảng có đầu que hương chợt sáng chợt tối, càng khác thường một cách rõ rệt.

Trương Vinh Phương chậm rãi đi đến trước lư hương.

Muốn trong một hơi duy nhất một lần diệt tất cả đầu hương, cái này hoàn toàn là làm khó người khác.

Ha!

Bỗng nhiên, hắn nhảy lên, tay gõ vào thành lư hương, mượn lực ném lư hương lên.

Bạch một tiếng, hắn tháo ngoại bào ra, mạnh liệt bao tất cả đầu hương lại.

Một bao, một kéo, tay không vỗ một cái.

Ngoại bào làm bằng da thuộc, hoàn mỹ rút tất cả que hương lên, bao trùm chúng lại, sau đó bị Trương Vinh Phương dùng một chưởng đè xuống.

Tất cả đầu hương đứt gãy hoàn toàn, bị bao vào trong áo bào, hết không khí, dần dần dập tắt.

Từ đầu đến cuối, toàn bộ quá trình vừa vặn một hơi thở.

"Như vậy có được không?" Trương Vinh Phương cao giọng hỏi.

Có vẻ như chỗ sâu trong ngôi chùa cũng không ngờ rằng hắn sẽ dùng chiêu thủ xảo này để hoàn thành khảo nghiệm.

Hơi khựng lại, nhưng vẫn lên tiếng tiếp.

"Mặc dù khác với dự tính ban đầu của chúng ta, nhưng quả thực vẫn tính ngài được thông qua."

"Như vậy."

"Khảo nghiệm thứ hai."

m thanh kia tiếp tục nói.

"Ở trong đại điện của ngôi chùa có tượng phật vừa đứt cánh tay. Mời ngài suy nghĩ biện pháp, xây lại tay cụt của tượng phật trong vòng mười hơi thở, tay cụt và keo dính ở trong đại điện, ngài cần nhanh chóng tìm thấy, sau đó nghĩ biện pháp chữa trị cho nó."

"Ngài cũng đừng trách chúng ta nghĩ ra khảo nghiệm thế này. Kim Sí Lầu ta dùng tình báo ám sát làm chủ, vừa rồi là khảo nghiệm tốc độ thân pháp tốc độ xuất thủ của ngài. Mà bây giờ, là khảo nghiệm năng lực thu thập tình báo của ngài. Cùng với năng lực mở ra lối riêng trong lúc gặp khó khăn. Gò bó theo khuôn phép đơn thuần trong thế cục phức tạp của ngoại giới,

nửa bước còn khó đi, chỉ có nhảy ra khỏi rào cản, mới có thể hoàn thành chuyện mà trong mắt người khác nó là thứ không thể nào hoàn thành.” Đồng thời âm thanh thành khẩn giải thích.

Trương Vinh Phương đã đi đến thềm đá cùng Thanh Tố, rất nhanh vào đến trong đại điện chính của ngôi chùa bỏ hoang này.

Chương 249: Bình tĩnh

Trong đại điện thờ phụng một tượng phật sáu tay cao hơn năm mét.

Thần thái Phật an tường, hai mắt giống như cười mà không phải cười, cả người bị khảm vào trong lỗ tròn trên tường.

Trên vách tường bốn phía tượng Phật còn điêu khắc lít nha lít nhít từng dãy tăng nhân cỡ nhỏ.

Toàn bộ những tăng nhân này cũng chắp tay trước ngực, thần thái thành kính, đứng thẳng chỉnh tề. Giống như sách được trưng bày trong Đồ Thư Quán.

Bên trái đại điện, mái hiên sụp đổ, khắp nơi là gạch ngói đá vụn.

Một tia ánh trăng như trụ đá bắn ra rơi xuống đất, tạo thành nguồn sáng duy nhất trong cả đại điện.

Phía bên phải thì là vách đá đen như mực và dây leo rễ cây. Có một án đài hỏng hóc không được trọn vẹn, chỉ còn hai cái chân bàn chỉ lên trời.

Hai người Trương Vinh Phương vừa vào đến đã nhìn thấy tượng phật đà sáu tay kia.

Tổng cộng số tay cụt là ba, không biết tung tích.

Trong mười hơi thở, làm sao có thể tìm ra tay cụt, còn có thể sửa chữa dán dính nó lại được?

Cơ bản chính là chuyện không thể nào hoàn thành.

Trương Vinh Phương ngắm nhìn bốn phía, ánh mắt liếc nhìn một lần trong đại điện đen sì.

Nơi này tối như mực hoàn toàn không thể nào thấy rõ trong góc có cái gì.

Ba người Bạch Ưng trông coi Kim Sí Lầu ở Đàm Dương thực chất là một nửa lực lượng.

Thực chất Kim Sí Lầu không có gì gọi là tổng bộ thật sự.

Nơi có người, chính là tổng bộ.

Mà ba người này liên thủ lại sẽ là nửa phân bộ Đàm Dương.

Cho nên, nếu hắn không thu phục được ba người này, vậy sẽ không cách nào chỉ huy huy động lực lượng thủ hạ dưới tay ba người này. Tương đương với không cách nào nắm giữ phân bộ.

"Bây giờ bắt đầu được không?" Trương Vinh Phương hỏi.

"Tất nhiên. Ngài có thể bắt đầu bất cứ lúc nào." âm thanh kia trả lời.

Trương Vinh Phương gật đầu, hơi cười một chút, nhắm mắt lại.

Bình bịch.

Tiếng tim đập chợt lóe lên ở trong đầu hắn, kéo dài thành hình sóng màu đỏ.

"Đại nhân…" Thanh Tố tiến lên một bước, muốn nói lại thôi.

Hô!

Trong chốc lát, cả người Trương Vinh Phương lóe lên, nhảy lên thật cao giống như đại điểu màu đen.

Trong chiếc áo choàng bay múa, hắn giống như con dơi to lớn bay đến chỗ tượng phật.

Bành!

Phần tường cạnh đầu tượng phật bị đụng nát, lộ ra khoảng không.

Bóng đen hiện lên, mang theo đoạn thẳng ngoằn ngoèo.

Phía sau tượng phật, ba người khoác áo bào đen, mang mặt nạ đen, nhao nhao kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía khoảng không.

"Thật có lỗi, cánh tay tượng phật thì ta không giải quyết được."

Trương Vinh Phương nhón chân nhẹ giẫm lên tường, cả người như mũi tên nhọn lao về phía ba người,

"Nhưng ta có thể giải quyết người đưa ra vấn đề."

Bành!

Người đứng đầu trong ba người bị đột kích không kịp phòng bị, nhanh chóng ra tay ngăn cản.

Hắn mang theo bao cổ tay thép trên hai tay, va chạm ầm vang vào nguyện luân lăng không mà đến của Trương Vinh Phương.

Chỉ một cái chớp mắt, cả người hắn như bị sét đánh, lùi lại hơn mười bước.

Ọc!

Hắn nôn ra một ngụm máu từ miệng.

Rốt cuộc người này không đứng thẳng nổi nữa, quỳ một chân trên đất.

Trong bóng tối, vẻn vẹn chỉ có một ánh trăng được nguyện luân phản xạ sáng.

Hai người khác vô thức nắm chặt chuôi đao, muốn ra tay.

Nhưng đáng tiếc tất cả đã chậm.

Một người mạnh nhất chỉ trong một chiêu đã bị nghiền ép.

Hai người sợ hãi nhìn chằm chằm vào bóng người trong bóng tối, nhất thời không biết nên ứng đối ra sao.

Bọn họ cũng lấy được một phần tình báo của Bạch Ưng, từ chiến tích ở Thanh Hòa Cung bên ấy, rõ ràng thực lực người này nhiều lắm là tứ phẩm ngũ phẩm?

Thế nào… Làm sao có thể, có thể!?!

"Ngươi… Rốt cuộc ngươi là thần thánh phương nào?" Nữ tử lên tiếng trước lại lên tiếng lần nữa, chỉ là lần này, trêu tức trong giọng nói của nàng đã hoàn toàn biến mất rồi.

Chỉ còn lại căng thẳng và kiêng kị cực độ.

Trương Vinh Phương nhấc nguyện luân lên.

Oong.

Mâm tròn sắc bén nhanh chóng chuyển động.

"Ngươi đang sợ hãi?"

Hắn nhẹ giọng hỏi.

Bắp thịt hai người trong bóng tối căng cứng toàn thân, mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra từ trên lưng.

Không dám phát ra bất cứ tiếng động nào.

“Hay là ngươi có thể thử quỳ xuống, khẩn cầu sự tha thứ của ta.”

“Ta không tin! Chỉ là một… !” Đột nhiên một người khác nổi giận gầm lên một tiếng.

Trong bóng tối, song đao bỗng sáng lên dưới ánh trăng, hóa thành hai đạo ánh sáng bạc chém về phía Trương Vinh Phương.

Coong!

Nguyện luân ngăn cản đao quang.

Song đao điên cuồng chém xuống, Vô Cực am hiểu đao pháp Thu Phong Phất Liễu, trọn vẹn ba mươi sáu chiêu, vào lúc này hắn đã triển khai toàn diện.

Đao quang song đao giống như cành liễu trong gió thu, rối loạn, nhu hòa, nhưng lại mang theo nhát chém trí mạng.

Chỉ là bất kể hắn có bộc phát toàn lực như thế nào.

Trương Vinh Phương chỉ tùy ý di chuyển nguyện luân, một tay đã chặn đứng toàn bộ chiêu số.

Nhất thời trong bóng tối chỉ có âm thanh coong coong coong liên tục không ngừng oanh tạc.

Chương 250: Định

Từng điểm tia lửa nhỏ vụn thỉnh thoảng sáng lên theo võ khí.

“Giết!”

Trong lúc không cam lòng, Vô Cực hợp nhất song đao, hai tay nắm chặt.

Sát chiêu Phá Hạn trong đao pháp Thu Phong Phất Liễu dồn dập, hỗn loạn, bỗng nhiên hắn dùng bí pháp đặc biệt hoàn toàn nổ tung trong hô hấp.

Ánh đao vốn có màu bạc bỗng nhiên biến mất vào giờ phút này.

Hình như tiếng rít trong không khí cũng hoàn toàn mất tích, chỉ có hai vết đao trí mạng trong bóng tối dùng cách thức còn nhanh hơn chiêu vừa rồi, im ắng cấp tốc chĩa về phía lồng ngực Trương Vinh Phương.

Phụt!

Chỉ là trong chớp mắt, Trương Vinh Phương mỉm cười bước sang trái một bước, vô cùng tinh chuẩn mà tránh khỏi song đao.

Lưỡi đao chỉ cách lồng ngực hắn một ngón tay, nhưng một ngón tay này lại giống như lạch trời.

“Chiêu số không tệ. Đáng tiếc…”

Xùy!

Đột nhiên nguyện luân trong bóng tối vọt tới trước, kéo theo dây nhỏ màu bạc.

Dây nhỏ xẹt qua lồng ngực Vô Cực.

Tất cả lại trở nên yên tĩnh lần nữa.

“Đáng tiếc.” Trương Vinh Phương chậm rãi quay người, “Ta không thích.”

Song đao trong tay Vô Cực rớt xuống đất, cơ thể lảo đảo đi lên phía trước hai bước, quỳ xuống.

Hai tay của hắn che lồng ngực của mình, nhưng hoàn toàn không ngăn được máu tươi đang phun ra mãnh liệt.

“Ngươi… thật… hung ác!”

Vô Cực giãy dụa nói ra ba chữ, liền ngã trên mặt đất.

Một khắc cuối cùng của hắn, hình ảnh cuối cùng nhìn thấy trong mắt là Xích Hà đang im lặng quỳ rạp xuống đất, khấu đầu thần phục người kia.

Nguyện luân màu bạc dưới ánh trăng nhàn nhạt, hình như nhất thời bị nhuộm thành huyết hồng.

“Mấy người xem, người như ta thích nhất là giảng đạo lý với người khác.” Trương Vinh Phương mỉm cười vung vẩy máu dính trên nguyện luân.

“Người ta luôn luôn học được trưởng thành. Mấy người cũng cần phải học, làm sao ở chung cùng người như ta. Đúng không?”

Chiếu Thiên Minh là người đầu tiên tiếp chiêu, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt lóe lên giãy giụa và bất đắc dĩ, nhưng rất nhanh đã chuyển thành hết hy vọng.

“Đại nhân nói cực phải!”

Hắn thân là ngũ phẩm, trong nháy mắt vừa nãy, ngay cả một chiêu cũng không tiếp nổi.

Điều này có ý nghĩa gì, hắn biết rõ.

Phải biết, hắn là ngũ phẩm trong đó lại có hai tầng Phá Hạn Kim Bằng Mật Lục.

Cho nên lúc đối mặt với đối thủ mạnh hơn phẩm cấp của mình, hắn cũng có tự tin, cho dù đánh không lại, cũng có thể dựa vào thân pháp mà tránh đi.

Nhưng vừa vặn…

Tốc độ của Trương Vinh Phương nhanh đến hắn hoàn toàn không kịp phản ứng.

Chỉ là nháy mắt kinh ngạc, sau đó giao thủ một chiêu.

Sức mạnh khổng lồ giống như muốn dời núi lấp biển đè xuống.

Chiếu Thiên Minh cảm giác hiểu rõ ràng rằng, người kia vốn không phải là ngũ phẩm gì cả!

Sức mạnh, tốc độ ở trình độ kia, trước kia hắn chỉ được chứng kiến trên người cao thủ thất phẩm!

Gia hỏa này… Bạch Ưng tân nhiệm này… Chỉ sợ từ ban đầu đã lừa gạt tất cả mọi người!

"Kể từ hôm nay, ta tiếp quản tất cả sự vụ nhân thủ của nhất mạch Bạch Ưng tại Đàm Dương." Trương Vinh Phương thản nhiên nói.

"Không có câu hỏi gì đúng không?"

"Thuộc hạ bái kiến đại nhân!"

Xích Hà lập tức cao giọng đáp.

Chiếu Thiên Minh trầm mặc, cuối cùng vẫn cúi đầu xuống, quỳ trên mặt đất.

"Thuộc hạ… bái kiến đại nhân."

Cách đó không xa, Thanh Tố mới tìm được đường vòng vào cửa nhỏ, đẩy cửa đi vào lại thấy cảnh này.

Nàng ngạc nhiên che miệng nhỏ, rung động nhìn một màn này, không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Từ lúc Trương Vinh Phương phá tường mà vào, đến lúc kết thúc hoàn toàn, trước sau cũng chỉ chừng nửa phút.

Nửa phút, tất cả đã kết thúc hoàn toàn.

Châu nha.

Bức chân dung của một con hổ trắng lớn với đôi mắt cụp xuống đã bao phủ toàn bộ bức tường của đại đường nha môn.

Ở giữa đại sảnh, lông mày châu duẫn Trần An Chi nhíu chặt, trong tay cầm một văn kiện, lộ ra vẻ do dự.

Trần An Chi là một quan chức ngoài được điều động từ một tỉnh khác. Một thân tính tình nhu hòa, và khả năng phối hợp mạnh mẽ, kể từ khi đến Đàm Dương, đã rất hòa hợp với tất cả các lực lượng.

Chỉ trong mười năm, công việc kinh doanh của Đàm Dương không ngừng phát triển.

Thật đáng tiếc… mọi thứ không phải lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió.

Bây giờ những rắc rối va chạm.

Những rắc rối của cuộc nổi dậy bảy huyện vẫn chưa được giải quyết thích đáng, và những tên cướp vẫn hoành hành trong rừng.

Trục Nguyệt đao bên này lại tới nữa.

Trần An Chi vuốt vuốt bộ râu dài đã kéo đến trước ngực, đột nhiên dừng lại, đưa tay ra thì thấy trong lòng bàn tay có một sợi râu khác rơi xuống.

Hắn thở dài.

“An Chi huynh, còn đang phiền lòng vì chuyện Trục Nguyệt đao sao?”

Bên ngoài đại sảnh, hình ngục trưởng Lý Nhiễm nhấc theo một vò rượu, chậm rãi bước vào và ngồi xuống chỗ của mình.

Mặc dù Lý Nhiễm hiện đã ngoài bốn mươi, nhưng bởi vì thể chất trời sinh hơn người, khí huyết dồi dào, lúc này nhìn không khác gì ngoài ba mươi tuổi, vóc người cao lớn hùng tráng, tựa như gấu ngựa.

Chương 251: Thật phiền phức

“Lão đệ, chuyện Trục Nguyệt đao, liên lụy rất nhiều. Trung Đô, Hạ Đô, Đại Đô, ba nơi đều có người nhúng tay. Nhiều mặt áp lực đè xuống, ta phối hợp không được, mà không phối hợp cũng không được.” Trần An Chi bất đắc dĩ nói.

“Ngươi quản nhiều như vậy làm gì? Châu đốc làm như thế nào thì ngươi làm như thế đó, Người Linh hắn còn không lo lắng như vậy, ngươi lo lắng cái gì?” Lý Nhiễm không khách khí nói.

“Ngươi… không biết ẩn tình trong đó.” Trần An Chi lắc đầu. “Trục Nguyệt đao liên quan đến một bí mật lớn. Một bí mật mà chỉ những cao tầng Người Linh mới biết được. Họ đã giữ bí mật rất nhiều năm như vậy, chắc chắn sẽ không bao giờ cho phép bất kỳ sai lầm nào.”

“Ha… ta hiểu rồi.” Lý Nhiễm mỉm cười dường như nghĩ ra điều gì đó. “Những con quái vật trong số Người Linh đó.”

“Bọn họ là nền tảng khiến Linh đình trấn áp mọi thứ, cho nên dù chỉ một chút nguy hiểm cũng không được phép xuất hiện.” Trần An Chi gật đầu, “Vậy, nếu để lộ bí mật Trục Nguyệt đao ở chỗ ta…”

Lý Nhiễm trở nên trầm mặc.

Đã từng có một ví dụ tương tự.

Khi đó, Linh đình đã phái một đội quân tinh nhuệ vây nhốt, cao thủ đứng đầu trấn áp Tuyết Hồng, hoàn toàn đồ diệt một tòa thành trì kia.

Có trên dưới ba mươi sáu vạn người, toàn bộ không còn một ai có thể sống sót.

Dù chỉ là một ví dụ nhưng xét từ góc độ này, chúng ta không được coi thường quyết tâm giữ bí mật.

“Vậy thì lần này, ai cố tình muốn rò rỉ?” Lý Nhiễm lại hỏi lần nữa.

“Cũng không phải họ muốn tiết lộ bí mật, mà là ai đó muốn Tinh Oánh chết. Hoàng Ngọc Chân chỉ là một hộ vệ do người

khác sắp đặt, tới là vì còn hứa hẹn ân tình. Phiền phức thực sự chính là Tinh Oánh.

Trên người nàng rất có thể có những manh mối bí mật về sự cố đó.” Trần An Chi thở dài.

“Trục Nguyệt đao thì sao?” Lý Nhiễm cau mày.

“Tinh Oánh nàng chính là chìa khóa. Những người khác nghĩ rằng manh mối đều ở Trục Nguyệt đao, nhưng chìa khóa thực sự kỳ thực là nàng.” Trần An Chi giải thích.

“Ta nói nhiều như vậy, là vì hy vọng lúc ngươi làm việc biết được rằng, đừng tiếp cận quá đáng lúc này, bo bo giữ mình là quan trọng nhất. Phàm là người nhúng tay vào việc này, sau đó cũng không thể thoát thân.”

Lý Nhiễm gật đầu rõ ràng.

Loại đánh cờ thượng tầng này phiền toái nhất, nhìn không thấu, đoán không ra, hơi bất cẩn một chút sẽ bị diệt tộc.

“Ta đã nghiêm lệnh thủ hạ không được ra ngoài dính líu.”

“Không thể làm điều đó. Ngươi có thể không ra điều lệnh, nhưng hoàn toàn không xuất lực, sẽ thu hút sự không hài lòng của mọi người. Vấn đề là, miễn đó không phải là điều lệnh của chính ngươi, không phải là được rồi sao?” Trần An Chi đề nghị.

Lý Nhiễm nhất thời hiểu rõ.

Vụ án này, cần phải xuất lực, biểu thị rằng chúng ta vẫn còn nghe chỉ huy.

Cũng cần đảm bảo không xảy ra sự cố, không thể để lộ bí mật.

Nếu không, toàn bộ cao tầng của Đàm Dương sẽ gặp nguy hiểm.

Trong số đó, việc điều chỉnh mức độ nặng nhẹ khá rắc rối.

Sau khi tiết lộ vấn đề, cả hai đã trò chuyện một lúc về những vấn đề quan trọng gần đây của Đàm Dương.

Hai người đang nói đến lúc hứng khởi.

Đột nhiên, một quan truyền lệnh từ bên ngoài đại sảnh bước vào và quỳ một chân xuống.

“Báo cáo! Trong thành có lệnh khẩn cấp!”

Quan truyền lệnh giơ một tấm vải cuộn lại bằng cả hai tay để thông báo mệnh lệnh.

Châu duẫn Trần An Chi và Lý Nhiễm nhanh chóng đứng dậy, đi vòng qua án đài, tiến lên cầm lấy tuyên lệnh, nhẹ nhàng mở ra.

Nét chữ đẹp đẽ trên đó khiến sắc mặt của Trần An Chi có chút thay đổi.

“Làm sao vậy?” Lý Nhiễm cảm thấy không lành khi nhìn thấy điều này.

“Đó là mệnh lệnh khẩn cấp của phủ doãn Thượng Quan lão sư, muốn ta toàn lực phối hợp u Dương Kiến Vinh. Muốn người có người, muốn lực có lực!” Trần An Chi cau mày. “u Dương này năng lực thật lớn.”

Phủ doãn Thượng Quan, coi hắn như ân sư thụ nghiệp (theo thầy học tập), nếu như đổi thành người khác, coi như là quan chức cấp trên của hắn, Trần An Chi hắn thân là quan to một thành, trời cao hoàng đế xa, vẫn là không nhất định sẽ để ý.”

Rốt cuộc, điều này phụ thuộc vào phe phái hậu đài.

Nhưng bây giờ, phủ doãn Thượng Quan chính là hậu đài của hắn, những người sau lưng đều trực tiếp lên tiếng.

Trần An Chi không còn cách nào, chỉ có thể làm khó dễ nhìn về phía Lý Nhiễm.

“Thật là phiền phức.”

“Hiện tại, chúng ta chỉ có thể hợp tác.” Lý Nhiễm gật đầu, “Tốt hơn hết là mang quyền điều động giao ra. Vấn đề này rất phức tạp, dù thành công hay thất bại, chúng ta cũng đều rất bất lợi. Tốt hơn là cứ để nó chuyển sang nơi khác.”

“Chỉ có thể như vậy.”

*

*

*

Bình Nha tự.

Trương Vinh Phương tình cờ lật xem thông tin mà mình đang nắm giữ.

Các tài liệu này đều được viết bằng mực có thể rửa được, có thể dễ dàng bôi và xóa theo ý muốn.

Chương 252: Tính (1)

Đây là thông tin hắn triệu tập lấy, tư liệu đối ứng với cấp bậc của bản thân ở Kim Sí Lầu.

“Không tra được sao?”

Với quyền hạn của bản thân, hắn chỉ có thể thu thập những thông tin hời hợt như vậy.

Có rất ít thông tin liên quan tới Trục Nguyệt đao.

Hoàng Ngọc Chân lại ra rồi.

“Không ngờ tới, Hoàng Ngọc Chân này thật sự phi thường, luyện võ công đến cực hạn, xuất thân từ môn hạ núi Linh Tung. Sáu năm trước, đã đánh bại kiếm khách phong lưu Triệu Tư Long ở một nơi gọi là huyện Hà Thạch. Một thân võ học, đao pháp, ám khí đều hướng tới đỉnh phong. Vô cùng có khả năng chính là cửu phẩm!”

Trương Vinh Phương đặt thông tin trong tay xuống, vẻ mặt chấn động.

“Thưa chủ nhân, mức độ tuyệt mật của Trục Nguyệt đao quá cao, ngay cả ngài cũng không thể huy động được. Có thể thấy chuyện này rất nguy hiểm. Tốt hơn hết là không nên động thủ.” Thanh Tố ở phía sau trầm giọng nói.

Sau khi Vô Cực chết, nàng tiếp quản và làm chủ một số tài nguyên còn trống.

Cũng trở thành Bạch Ưng nhất mạch tam đại Kiêu cấp.

Xích Hà Kiêu cấp ở phía bên kia dường như rất háo hức được thể hiện bản thân trước người lãnh đạo mới.

Tiến lên một bước, vội vàng nói: “Đại nhân, Hoàng Ngọc Chân người này thực lực rất mạnh. Thuộc hạ căn cứ theo tổng kết chiến tích ước định, phát hiện người này ít nhất có thực lực thất phẩm trở lên. Đồng thời thân pháp cũng cực nhanh.”

“… Cấp bậc chỉ là một phỏng chừng đại khái.” Trương Vinh Phương lắc đầu.

“Thắng hay thua không chỉ nằm ở cấp bậc”.

Hắn nhìn về phía hai người.

“Hiện tại Hoàng Ngọc Chân đang ở đâu?”

“Bên ngoài thành có một nơi tên là Bách Ngân Cốc. Nơi này tự nhiên có tác dụng biến mất, ưu thế về nhân số không thể phát huy. Rất thích hợp để ẩn náu.” Xích Hà đương nhiên đã làm được rất nhiều việc.

“Tài liệu của Đặc sứ u Dương Kiến Vinh đâu?” Trương Vinh Phương lại hỏi.

“Người này xuất thân ở Tuyết Hồng các, thực lực cũng cực mạnh, không thể dùng cấp bậc để phán xét.” Xích Hà dừng lại.

“Hầu hết các môn võ của Tuyết Hồng các đều là những võ công cao siêu, thậm chí có người còn nói là độc nhất vô nhị. Nếu thuần thục một hoặc hai kỹ năng độc nhất vô nhị thì việc giết người hơn một hai cấp bậc cũng không có gì lạ.”

Vì vậy, khi đối mặt với những người đến từ Tuyết Hồng các, cho dù là những đại nhân vô cùng cường đại, cũng phải cẩn thận. “

“Độc chiêu… Độc chiêu này còn mạnh hơn cả võ công thượng thừa?” Trương Vinh Phương lần đầu tiên nghe thấy.

“Chính xác, các tuyệt học thường rất khắt khe và chỉ những người có thể chất và ngộ tính đặc biệt mới có thể luyện chúng. Nhưng một khi chúng được luyện thành, sức mạnh thật đáng kinh ngạc.

Ngoài ra, tuyệt học chỉ là một nhân tố trong đó. u Dương Kiến Vinh còn phải cẩn thận người mang theo dụng cụ đặc thù.”

Xích Hà nhỏ giọng nói: “Cao thủ xuất thân Linh đình trên người có rất nhiều trang bị tinh xảo cùng với chiêu tuyệt sát bí ẩn. Vì lẽ đó, độ nguy hiểm cực cao.”

“Đã rõ…” Trương Vinh Phương trong lòng hiểu rõ.

Nhưng hắn quan tâm nhiều hơn đến vấn đề tuyệt học.

“Tuyệt học này, thường tìm ở đâu?”

“Linh đình, các đại phái đại bang đứng đầu đều có, nhưng không nhiều. Giống như những môn rất nổi tiếng như Cực Huyền âm Chỉ của Chân Nhất giáo, Thuần Tâm Hoán Ngọc

của Nho môn, đều là tuyệt học. Nhưng vô cùng ít người có thể luyện thành.

Loại võ công độc nhất vô nhị này, dù chỉ luyện một chiêu nửa thức cũng có uy lực rất lớn.” Xích Hà giải thích.

Xét cho cùng, là một người ngoài ba mươi tuổi, và kinh nghiệm thực sự tốt hơn nhiều so với Thanh Tố một bên.

“Được rồi…” Trương Vinh Phương gật đầu, “Có thể lui xuống.”

Xích Hà liếc nhìn Thanh Tố bên cạnh và gật đầu. “Thuộc hạ cáo lui.”

Nàng quay người lại, chỉ mũi chân một chút, bóng dáng trong chiếc quần bó màu hồng nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

“Đại nhân, nhân thủ thuộc hạ bên này đã nhận được tin tức. Lâm gia và Hắc Thập giáo đang điều tra xung quanh tin tức liên quan đến ngài.”

Không giống như Xích Hà, nàng chỉ tiếp quản từ bên này, quyền lực không ổn định, Trương Vinh Phương cũng không để nàng chịu trách nhiệm điều tra tình báo quá bí mật.

Chỉ là để cho phụ trách quan sát Hắc Thập giáo cùng Lâm gia.

Cả hai lực lượng này đều có khả năng gây rắc rối cho hắn.

“Còn đang điều tra ta?” Trương Vinh Phương bắt đầu trầm ngâm, “Chỉ cần không để cho bọn họ tra được Dương gia, chuyện còn lại cũng đừng lo lắng.

Bây giờ giải quyết vấn đề phía ta trước. Cho ta biết về Trục Nguyệt đao, ngươi nói xem, ta phải làm thế nào mới có thể thu được lợi ích từ nó?”

Thanh Tố suy nghĩ một chút.

“Thuộc hạ cho rằng việc này trước tiên có thể thảo luận vấn đề này với Hứa gia trước, trao đổi thỏa thuận, sau đó hợp tác với đặc sứ u Dương Kiến Vinh để nhanh chóng bắt được Hoàng Ngọc Chân.

Đánh giá từ những thông tin trước đó, u Dương Kiến Vinh gần như mất trí về việc chiếm được Trục Nguyệt đao.

Nếu đánh đổi cái này bằng nó, có thể sẽ thu được những lợi ích lớn hơn.”

Chương 253: Tính (2)

“Hắn là đặc sứ, làm sao có thể sẵn sàng hợp tác với ta với tư cách là quan nhỏ cửu phẩm?” Trương Vinh Phương nhướng mày.

“Vậy thì để đại nhân bày ra chỗ quan trọng của mình. Nếu không có đại nhân, liền không thể hoàn thành được nhiệm vụ, vậy thì đặc sứ đại nhân kia nhất định sẽ bằng lòng phối hợp với người.” Thanh Tố trầm giọng nói.

Trương Vinh Phương khẽ gật đầu.

Thực lực của Kim Sí lâu, võ lực có thể huy động cũng chỉ có mấy chục người. Mặc dù những người này đều là cao thủ tam phẩm trở lên.

Nhưng nhân số rất ít. Hơn nữa thân ở các vị (vị trí cao, nắm quyền), trực tiếp điều động, sử dụng nó như một kẻ côn đồ là điều kém cỏi nhất.

Đây là tất cả các thành viên của lầu chính, và thông tin họ cung cấp không cần phải trao đổi.

Các thành viên của phó lầu hoàn toàn có trách nhiệm cung cấp thông tin, nhưng thông tin này cần có sự trao đổi tài nguyên và tiền bạc.

Sự đối xử mà hai thành viên được hưởng cũng hoàn toàn khác nhau.

Do đó, cách tốt nhất là sử dụng tin tức tình báo kém để thúc đẩy thêm lợi ích.

“Đề nghị không sai. Nếu nó thành công, coi như ngươi sẽ được ghi công.” Trương Vinh Phương đồng ý nói. “Tiếp theo, hãy tiếp tục quan sát Hắc Thập giáo và Lâm gia, cũng như động tĩnh của Hải Long. Khi nào rảnh tay, ta sẽ xử lý ổn thỏa.”

Hắc Thập giáo là một quái vật khổng lồ trải dài khắp Đại Linh và phải được xử lý cẩn thận.

Lâm gia cũng có liên quan đến phía sau Thiên Tuyền Cung, là người đứng đầu Chân Nhất giáo và cũng là một thế lực lớn.

Một khi họ biết rằng mình là kẻ giết người của vụ giết người trước đó, kết quả…

Trương Vinh Phương trong lòng hiểu rõ chỗ phiền phức.

Đó là lý do tại sao hắn rất mong muốn cải thiện sức mạnh và quyền lực của mình.

Chỉ khi đủ phân lượng mới có thể giải quyết triệt để và tránh được những rắc rối như vậy trong tương lai.

Khi hắn có đủ quyền thế, thì vấn đề của Hắc Thập giáo sẽ không còn là chuyện của toàn bộ đại giáo, mà chỉ là mối hận thù cá nhân giữa hắn và An Nặc Ngõa.

Đối với Lâm gia cũng vậy.

Nó thậm chí có thể trở thành, ân oán cá nhân của Lâm Hồng.

“Được rồi, những ngày này ta không có nhiều thời gian rảnh, buổi tối có thể ra ngoài càng ít càng tốt, điều này có thể thu hút sự chú ý.

Nếu có chuyện gì xảy ra, ta có thể thuê người ném những quả bóng giấy vào nhà mình. Biên dịch bằng ngôn ngữ mã hóa sau đó đưa tin.”

Trương Vinh Phương dặn dò.

“Thuộc hạ hiểu được!”

Trương Vinh Phương gật đầu, lập tức bóng người lóe lên, tay áo tung bay, liền biến mất ở trong bóng đêm, trở về hướng Đàm Dương.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Trương Vinh Phương mới đến nha môn tập hợp thì nhận được điều lệnh.

Đặc sứ điều động Hình Ngục bộ trừ đội Một ra, mọi người còn lại đi hướng Bách Ngân cốc ở ngoài thành, tìm bắt đào phạm.

Không chỉ như vậy, đồng thời xuất động còn có bộ phận trú quân Thiên Hộ sở, cùng với đa số quan sai của châu nha.

Trước sau có gần ngàn người, nhiều đội nhân mã không ngừng ra ngoài theo cửa thành, tiến vào phụ cận Bách Ngân cốc bắt đầu tìm tòi.

Chiến trận to lớn, khiến cho không ít bách tính ở trong và ở ngoài cửa thành xem náo nhiệt.

Rất nhiều người hỏi thăm tin tức đều tìm tới quan viên các cấp thám thính tình huống.

Mà ngay cả bên Trương Vinh Phương cũng bị hai người Trần Hán Sinh và Lưu Hàm tìm tới cửa, thăm hỏi tình huống.

Lúc này bên trong Bách Ngân cốc.

Trong rừng thông dày đặc thẳng tắp.

Nhiều đội nhân mã phân tán ở trong rừng, chậm rãi di động vào nơi sâu trong sơn cốc.

Những người này do hảo thủ Nhập Phẩm dẫn đội, quan sai và binh sĩ phổ thông đi theo phía sau. Cứ năm người một tổ, không ngừng tiến lại gần sơn cốc.

Trong một đội nhân mã ở đằng trước nhất, một tay u Dương Kiến Vinh cầm đao, tay kia cầm khiên, cẩn thận di động lên phía trước từng bước một.

Đi theo bên cạnh hắn là đội trưởng của Ngũ đội Hình Ngục bộ, Tiền Hoàn Trung.

Bên cạnh hai người đương nhiên là các đội viên của đội Năm.

So với quan sai phổ thông, tinh nhuệ của Hình Ngục bộ đương nhiên có thực lực tổng hợp vượt xa tầm thường.

Vì vậy, sau khi lấy được quyền hạn, u Dương Kiến Vinh trước hết kéo lực lượng ấy qua.

Không bao lâu, u Dương Kiến Vinh dừng bước lại, nhìn bóng người màu xám lại hiện lên phía trước.

“Ngươi quả nhiên còn ở!”

Người nọ thở dài một tiếng, không có nhiều lời, chỉ chậm rãi cầm lấy vũ khí trong tay.

Đó là một cây cung sắt màu đen hoàn toàn do kim loại chế tạo thành!

Vụt!

Một tiếng xé gió bén nhọn nổ tung.

Mũi tên màu đen thoát khỏi dây cung, vượt qua trăm mét hung hăng xuyên qua ngực của một đội viên, kéo hắn ta lùi ra phía sau, sau đó dính lên trên cành cây.

“Lên cho ta!! Toàn bộ lên!!” u Dương Kiến Vinh lạnh lùng nói.

Đội viên còn lại bị giáng đòn phủ đầu, cả đám đều sợ hãi chần chờ.

Chương 254: Công tiến ba cấp

“Người không lên khám nhà diệt tộc, đều phải chết! Lên cho ta!!” u Dương Kiến Vinh hung hăng đạp cho người bên cạnh ngã lăn trên mặt đất.

“Kẻ nào bắt được Hoàng Ngọc Chân, khen thưởng ngàn lượng bạc! Công tiến ba cấp!!”

u Dương Kiến Vinh quát lớn.

Ngàn lượng bạc cũng thế, nhưng công tiến ba cấp ấy tức khắc khiến người xung quanh đều hơi đỏ mắt.

Ở Đại Linh, ba cấp công huân là có thể trực tiếp tấn chức quan thân đấy!

Mặc dù là quan thân cấp thấp nhất. Thế nhưng đó cũng là quan thân có thể truyền lại cho con cháu.

Nó đại biểu cho căn cơ của gia tộc cả một đời! Chỉ cần không có sai phạm gì quá lớn, một quan thân có thể phú quý mấy đời người!

Trong chế độ tuyển chọn quan lại lấy tiến cử và truyền thừa làm chủ, một quan thân có thể nói là chìa khóa hữu hiệu nhất để vượt qua giai tầng.

Lần này, đội viên còn lại của đội Năm đều mắt đỏ đánh về phía Hoàng Ngọc Chân.

Bọn họ nâng lên khiên tròn, khom người đi trước, ngăn trở thân thể và đầu xông qua đó.

Cũng có người giơ cung nỏ lên cố gắng bắn ở phía sau.

Nhưng thực lực chênh lệch quá lớn.

Hoàng Ngọc Chân vừa né tránh, vừa rút ra ba mũi tên cùng lúc kéo dây cung.

Vụt!!

Tên hóa thành vệt sáng màu đen, đồng thời xuyên thấu vai của ba người.

Khiên tròn của bọn họ chỉ có thể che phần lớn cơ thể, nhưng phần vai vẫn sẽ lộ ra một chút.

Chỉ là một chút thôi mà đã bị Hoàng Ngọc Chân nắm sơ hở, một phát phế bỏ ba người.

“Giết cho ta!!” Tiếng rít gào của u Dương Kiến Vinh vang lên trong rừng. Hắn nhìn chòng chọc đội trưởng Tiền Hoàn Trung đứng bất động bên cạnh.

“Người lâm trận không lên, trảm!”

Đội trưởng đội Năm, Tiền Hoàn Trung tê cả da đầu, không thể không theo tiến lên phía trước.

Một lát sau, trong rừng vô số thi thể và người trọng thương lung tung nằm một chỗ.

Hoàng Ngọc Chân thở hồng hộc, không cho hắn ta thở dốc nghỉ ngơi, đã có nhiều đội nhân mã vọt lên.

Những người đội Hai và đội Sáu, xen lẫn với quan sai đội Một trong đó, dưới sự bức bách của đặc sứ u Dương đã cùng nhau vọt lên.

Từng nhánh tên nỏ thỉnh thoảng bay vụt, làm cho Hoàng Ngọc Chân chốc chốc lại trốn ra đằng sau thân cây.

Nhưng cho dù như vậy, hắn ta tình cờ đánh trả, hàng loạt mũi tên, ba mũi tên cùng phát cũng vẫn khiến những người tấn công tử thương thảm trọng.

Vả lại trong rừng vẫn còn có cạm bẫy thô sơ hắn ta đã chôn từ sớm nữa.

Không bao lâu, số người tiến công ít hơn phân nửa, mấy người dẫn đầu bị bắn chết tại chỗ, người còn lại hoàn toàn không dám lên nữa.

“Lên cho ta! Bằng không… đừng trách bản quan hạ đao vô tình!”

u Dương Kiến Vinh cầm đao, mang theo hơn mười giám sát mới tuyển ra ngăn cản mọi người đang cố gắng thoát đi xung quanh.

Hắn đã nhìn ra, hai ngày này Hoàng Ngọc Chân đều không được nghỉ ngơi thật tốt, hơn nữa thương thế phía trước còn từ

từ chuyển biến xấu.

Lúc này thực lực của hắn ta đã không bằng trước kia nữa.

Nhanh… Nhanh…

Lập tức sắp đại công cáo thành rồi!

Phụt!

Rốt cuộc, bỗng nhiên một mũi tên cọ trúng vai của Hoàng Ngọc Chân, khiến cho hắn ta thoáng lảo đảo.

Màu máu văng ra.

Sắc mặt Hoàng Ngọc Chân trắng bệch, xoay người rời đi.

Nhưng rất nhanh, hắn ta cảm giác được vết thương trên bả vai bắt đầu tê ngứa.

"Có độc!?"

Hắn ta cấp tốc lấy ra từ trong túi bên hông một cái bình nhỏ, đổ ra lòng bàn tay.

Thế nhưng đổ vài lần mà trong bình vẫn rỗng tuếch, không có một viên thuốc nào.

Một đường đi đến nơi này, bình thuốc trị thương giải độc rốt cuộc dùng hết rồi.

Ánh mắt hắn ta u ám, nhanh chóng xuyên qua trong rừng, rất nhanh đã tới đáy sơn cốc, chui vào trong một lỗ nhỏ do tảng đá lớn dựng nên tạo thành.

Trong động có hơi âm u, một tiểu cô nương chừng mười ba mười bốn tuổi ngồi dựa vào đó.

Vẻ mặt nữ hài uể oải, mặc trên người một bộ váy ngắn quần dài vô cùng bẩn thỉu cũ nát không chịu nổi.

Nhìn từ chất liệu của quần áo đều là vải tơ chỉ thêu, có vài nơi còn được bao bởi da lông của cáo bạc.

Chất liệu cỡ này, cơ bản là không phải là nhà người tầm thường có thể sử dụng được.

Một phần da cáo bạc làm được thành xiêm y, đều có thể bán ra ít nhất mấy mươi lượng bạc, từ đó thấy được độ trân quý của nó rồi đấy.

Khuôn mặt nữ hài xinh đẹp tuyệt trần, tuổi còn nhỏ mà đã có một tia nhu mì.

Nhìn thấy Hoàng Ngọc Chân tiến đến, nàng vội vàng đứng lên.

“Chân thúc thúc! Thúc bị thương!?” Nàng hô nhỏ một tiếng.

“Không có việc gì…” Hoàng Ngọc Chân cảm giác độc ở bả vai mơ hồ bắt đầu lan tràn.” Ở đây không an toàn nữa rồi, chúng ta phải mau chóng rời đi!”

“Vâng!” Nữ hài nhanh chóng gật đầu, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

“Đao đâu?” Hoàng Ngọc Chân hỏi.

“Ở chỗ này.” Nữ hài lấy ra một thanh trường đao màu xanh biếc từ trong góc.

Thân đao xanh biếc, lưỡi đao hiện ra ánh sáng, chuôi đao dùng da lông của động vật không biết tên bao lại, lông lá trông tương đối tục tằng. Cuối cùng còn treo một mảnh tuệ (dây tua rua) nhỏ màu đen.

Chương 255: Hộp ám khí

“Lát nữa ta sẽ sử dụng hộp, ngươi cẩn thận không nên ra ngoài.” Hoàng Ngọc Chân nhẹ giọng ôn hòa căn dặn.

“Vâng!” Nữ hài gật đầu, rất là mạnh.

“Còn hai cái hộp cuối cùng nữa thôi, có điều không sao, chẳng mấy chốc sẽ có người tới đón ngươi.” Hoàng Ngọc Chân sờ đầu nữ hài, mỉm cười nói.

“Đến lúc đó Chân thúc thúc đi cùng ta đi!” Nữ hài chân thành nói.

“Ừ.” Hoàng Ngọc Chân gật đầu.

Bỗng hai lỗ tai hắn ta khẽ nhúc nhích.

“Tới rồi, ta đi đánh với bọn họ trước, ngươi trốn kỹ ở nơi này, chờ lát nữa ta trở về rồi đi.”

“Vâng!”

*

Lúc này bên ngoài Bách Ngân cốc.

Trương Vinh Phương mang theo người đội Chín phân tán ra ở trong rừng, phong tỏa tuyến đường.

Bốn phía của Bách Ngân cốc này thông suốt, nối liền với Thanh Đỉnh sơn và Hồng sơn, lại còn thông với một con sông Ngọc Đái nữa.

Nếu muốn hoàn toàn bao vây hết, thì cơ bản là không có khả năng.

Bởi vì đối với cao thủ võ công mà nói, sườn núi đất rừng hai bên nhìn như là dốc đứng, nhưng trên thực tế cũng chẳng khó khăn cho lắm.

Bởi vậy, mọi người chỉ có thể cố hết khả năng phong tỏa phần lớn đường chạy trốn.

Trong rừng thông, bầu không khí ướt lạnh xen lẫn với một ít mùi ẩm mốc.

Mùi dầu thông riêng của cây thông có hơi gay mũi.

“Trương đội, đội Năm, đội Hai, đội Sáu đều bị điều đến phía trước. Bây giờ còn chưa có tin tức. Cảm giác có chút không đúng…” Lưu Hàm tới gần một ít, nhỏ giọng nhắc nhở.

“Không vội.” Sắc mặt Trương Vinh Phương lạnh lùng nghiêm nghị, phẩm cấp tổng hợp của hắn đã đạt đến Bát Phẩm, lúc này có thể nghe được phía trước truyền tới từng hồi tiếng kêu thảm thiết.

Rất rõ ràng tình hình chiến đấu bất lợi.

Dưới loại tình huống này, đội Chín hắn dẫn dắt có thể đến muộn thì tốt hơn.

Hơn nữa khiến trong lòng của hắn kinh ngạc là, chỉ là hai đào phạm mà lại cần nhiều người như vậy, lại còn không bắt được nữa chứ.

Đây quả thực là không thể tưởng tượng nổi!

Cho dù đặc sứ u Dương Kiến Vinh không thể chỉ huy cao thủ cao phẩm được, có thế nhưng nhiều người lấp lên như vậy, coi như là cao phẩm thì cũng đã hết sân diễn rồi.

Rất nhanh, lại là một đội nhân mã bị quan truyền lệnh kêu đi.

Trương Vinh Phương nhìn đội ngũ rời khỏi, tâm tư trong lòng chuyển động, không ngừng tự hỏi khả năng trong đó.

Rất nhanh. Truyền lệnh rốt cuộc đã tới.

“Đội Tám, đội Chín, đều theo ta cùng nhau qua đây!”

Quan truyền lệnh cấp tốc chạy tới.

“Đi!”

Trương Vinh Phương không nói gì, cùng đội trưởng đội Tám dẫn người theo sau.

Hơn ba mươi người chạy nhanh qua đó, trên nửa đường vừa lúc gặp phải người bị thương và thi thể bị vận chuyển trở về.

Vô số thi thể cùng người bị thương, khiến trong lòng mọi người đều kinh hãi.

Rất nhanh, cuối cùng cũng đến đất rừng phía trước rồi, vừa lúc là bãi đá rộng lớn ven sông Ngọc Đái.

Ở đây chính là thung lũng Bách Ngân cốc.

Sườn dốc vách đá hai bên giống cái phễu. Trong lòng có dòng sông chảy xiết.

Hai bên sông đều có bãi đá, cỏ.

Nhiều đội nhân mã lúc này đang vây quanh một căn phòng đá nhỏ trên bờ sông.

Trên mặt đất tán lạc đầy tên, cung nỏ.

Xung quanh căn phòng nhỏ ấy có từng khối tảng đá lớn cao cỡ một người che lấp.

Đồng thời xông lên, nhiều lắm chỉ có thể một lần lên mười mấy người.

Khó trách một lần u Dương Kiến Vinh điều một đội người tiến lên.

Mấy người Trương Vinh Phương vừa tới, thì đã nhìn thấy đội trưởng đội Sáu Khâu Hán Đào ngừng thở nằm trên mặt đất.

Con người trầm mặc ít nói trước đó, lúc này đang trợn to hai mắt, chết không nhắm mắt.

Nửa cái đầu của hắn đều bị đánh mạnh khiến cho sụp xuống, máu loãng tràn ra khỏi thất khiếu, vô cùng thê thảm.

Trong lòng mọi người đều trầm xuống.

“Đội Tám, lên!” Giọng nói âm lãnh của u Dương Kiến Vinh truyền ra từ đội giám sát phía hậu phương.

Lúc này đội giám sát bên người u Dương Kiến Vinh cũng chỉ còn lại có ba người.

Những người còn lại đều chết trong vụ giết ngược đột ngột lúc nãy.

Thì là lúc trước, Hoàng Ngọc Chân bị ép cho nóng nảy, bỗng nhiên ném ra bên ngoài một cái hộp, trong nháy mắt cái hộp kia nổ bung có bắn ra vô số chông sắt thật nhỏ.

Trong số nhân thủ xông lên trước tức khắc bị nổ chết chí ít mười người, người bị thương càng nhiều.

Cho dù là đội giám sát đứng xa hơn chút cũng bị chông sắt kịch độc đả thương, hao tổn hơn phân nửa.

Lúc này cả đám nhân mã đội Tám chần chừ không tiến.

Sắc mặt đội trưởng Phàn Vũ rất khó coi, nhưng tên đã trên dây không bắn không được, lâm trận bỏ chạy, có nhiều người nhìn như vậy, đó chính là cãi quân lệnh, ở Đại Linh là sẽ bị tịch biên gia sản.

Hắn cẩn thận cầm khiên tròn chặn ở trước người mình, chậm rãi dẫn đội tới gần.

Phụt phụt phụt!

Trong nháy mắt lại là ba mũi tên sắt bắn ra từ đằng sau một tảng đá lớn.

Ba người ngã xuống đất.

Bóng người bay nhanh chuyển động loạn lạc. Tên nỏ hoàn toàn không đuổi kịp đối phương.

Chương 256: Hiến kế

Không có tên, đá cuội trên đất lại là phiền toái lớn nhất.

Đá cuội nằm trong tay cao thủ cao phẩm, uy lực nó phát huy không kém hơn tên bao nhiêu.

Tức khắc, trong những tiếng phốc phốc, đa số đội viên của đội Tám đều ngã xuống đất. Không hề có chút sức phản kháng nào.

Máu loãng vung vãi văng khắp nơi đầy đất.

Hầu như nhuộm bãi sông xung quanh thành màu đỏ.

Bịch!

Bỗng có một tiếng vang nhỏ.

Ở giữa mi tâm Đội trưởng đội Tám Phàn Vũ có một mũi tên sắt, hắn té trên mặt đất, thân thể co quắp, rất nhanh đã mất đi hơi thở.

Nhưng u Dương Kiến Vinh lơ đễnh, hắn đã nghe thấy tiếng thở dốc kịch liệt của Hoàng Ngọc Chân rồi.

Những cao thủ phẩm cấp tinh nhuệ tiến lên quả nhiên mạnh hơn quan sai phổ thông nhiều.

Nếu Hoàng Ngọc Chân muốn giết hết, cũng phải tốn nhiều sức lực hơn.

“Đội Chín, lên cho ta!”

Hắn tiếp tục nhìn hướng đội Chín.

Trương Vinh Phương xem một cái hộp rơi vãi trên mặt đất.

Trong lòng hắn nặng nề.

Dấu vết cái hộp kia nổ bắn ra xung quanh cực kỳ rõ ràng, toàn bộ chông sắt màu tím đen.

Mấy cái chông sắt kia vừa nhìn là biết có kịch độc.

Ám khí kinh khủng cỡ đó, nhỡ đâu trên người đối phương còn có…

Hắn đi tới như thế, không mặc trọng giáp chẳng khác nào là chịu chết!

“Đại nhân, chúng ta cứ đi lên như vậy à? Không đổi một thân trọng trang để vây công?” Hắn xoay người kiến nghị với u Dương Kiến Vinh.

“Ta bảo ngươi xông lên!” u Dương Kiến Vinh cũng không thèm nhìn hắn, mắt vẫn nhìn chằm chằm nhà đá.

“Nhỡ đâu đối phương còn có loại hộp đen đó… chúng ta chẳng phải là đi tới không công chịu chết!?” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

Xem phạm vi và sát thương độc tính của cái hộp kia, cho dù hắn là Cửu Phẩm, không có trang bị ngăn trở thì đi tới cũng chỉ có một con đường chết.

“Quân lệnh như núi, hiện tại bản quan nắm giữ điều lệnh phủ doãn, ta chính là chủ tướng!”

Nhất thời tầm mắt của u Dương Kiến Vinh chuyển hướng, nhìn thẳng Trương Vinh Phương.

“Cho dù chết, ngươi cũng phải lên cho ta?!”

“Hở?? Đại nhân đây là đang ép buộc ta…” Trương Vinh Phương cúi đầu, trong lòng giận lên, mắt lộ hung quang.

“Trong ba hơi thở, đi lên hay là khám nhà diệt tộc, ngươi chọn một.” u Dương Kiến Vinh lạnh giọng nói.

Xoẹt.

Hắn rút ra yêu đao, chỉ hướng Trương Vinh Phương.

Mũi đao sắc nhọn chĩa thẳng vào Trương Vinh Phương và những người còn lại trong đội Chín.

Ngay cả những thành viên khác của đội giám sát phía sau u Dương Kiến Vinh cũng tiến lên một bước, hướng đao chỉ về phía mấy người.

Khuôn mặt của tất cả mọi người trong đội Chín đều đỏ lên hoặc tái nhợt. Trái tim của mọi người như siết chặt lại, như thể có một tảng đá lớn đè lên người họ.

Mặc dù đội giám sát chỉ có ba người nhưng còn có mấy trăm quan binh đang cùng tìm kiếm xung quanh.

Vào lúc này, u Dương Kiến Vinh là chỉ huy tối cao, bản thân còn có một võ lực mạnh mẽ…

Nếu kháng mệnh…. thì chỉ có một kết cục.

Trương Vinh Phương hít một hơi thật sâu.

Hắn cũng biết, thời điểm như thế này, mấy trăm quan binh xung quanh có thể có mặt kịp thời và hỗ trợ u Dương Kiến Vinh bất cứ lúc nào.

Mặc dù những quan binh đó đều đến phong tỏa và bao vây nơi này. Nhưng một khi hắn thực sự ra tay, những nhân mã này sẽ lập tức trở thành thế lực bao vây hắn.

Đây chính là tác dụng của quyền thế!

Hiện tại hắn không có quyền thế lớn như u Dương Kiến Vinh này, cho nên chỉ có thể bị buộc phải xung phong.

Giống như thực lực siêu mạnh của Hoàng Ngọc Chân, thậm chí có thể giết chết rất nhiều người, thành thạo tất mọi thứ từ bắn cung, ám khí và cạm bẫy.

Nhưng dưới sự vây giết của biển người quyền thế, lúc này vẫn rơi vào trong tuyệt cảnh như trước.

Nghĩ đến đây, Trương Vinh Phương đột nhiên càng khao khát quyền lực hơn.

Nếu chức quan của hắn cao hơn u Dương Kiến Vinh này, cho dù hắn không có thực quyền cũng không thể bị ép buộc tiến lên chịu chết.

“Đại nhân…” Trương Vinh Phương lại đột nhiên nói: “Cứ xông lên thế cũng vô ích, cho dù sớm muộn gì có thể giết chết đào phạm, nhưng lại tốn quá nhiều thời gian. Thuộc hạ có một kế, có thể khiến hắn ta đền tội nhanh hơn!”

u Dương Kiến Vinh nheo mắt lại, nhìn chằm chằm vào Trương Vinh Phương.

Ban đầu hắn định trực tiếp động thủ, giết gà dọa khỉ, xem kẻ nào dám cả gan làm trái lệnh.

Nhưng lúc này nghe được lời hiến kế của Trương Vinh Phương, trong lòng hắn khẽ động, quả thực kéo dài lâu như vậy, không phải hắn sợ Hoàng Ngọc Chân vẫn còn thực lực liều mạng thật sự.

Nếu có một mưu kế tốt hơn, không phải là không thể tiếp thu.

“Nói nghe thử. Nếu ngươi dám cả gan nói bậy, bản quan sẽ chặt đầu ngươi ngay!”

Giọng điệu của hắn hơi hòa hoãn lại.

Trương Vinh Phương nghiêm mặt nói: “Đại nhân ngài xem, xung quanh đây toàn là cành cành lá khô héo. Nếu trực tiếp kết hợp dầu thông với dầu hỏa, đốt lên, coi như ngọn đuốc rồi ném sang đó… chắc chắn hắn ta sẽ bị ép ra ngoài.”

Chương 257: Phá vòng vây

“Còn nếu như Hoàng Ngọc Chân thật sự không sợ, Tinh Oánh kia cũng chỉ là một đứa nhỏ, chịu không nổi sẽ chui ra thôi.”

Khi đó, chỉ có ba khả năng.”

“Đầu tiên, cả hai cùng phá vòng vây. Điều này buộc họ phải quyết đấu với chúng ta. Với số người mà ta đang có, chắc chắn chỉ có thể thắng không thể thất bại được.”

“Thứ hai, Hoàng Ngọc Chân phá vòng vây một mình và để Tinh Oánh chuyển hướng chạy trốn. Điều này cũng có một lợi thế. Chúng ta có thể bắt Tinh Oánh trước, rồi lấy đó uy hiếp Hoàng Ngọc Chân.”

“Thứ ba, Tinh Oánh tiếp tục trốn, Hoàng Ngọc Chân một mình xông ra dẫn dụ người đuổi bắt. Với số người của chúng ta, chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút là có thể hoàn thành toàn bộ việc lục soát.”

Thoạt nhìn, ba khả năng này có vẻ khá hợp lý.

Ít nhất trong tâm trí liều lĩnh của u Dương Kiến Vinh lúc này không thấy có bất kỳ kẽ hở lớn nào.

Suy nghĩ duy nhất của hắn là lấy lại Trục Nguyệt Đao càng sớm càng tốt.

Bây giờ, thanh đao đó đã tập hợp toàn bộ của cải, vinh dự và cả tương lai của hắn.

“Tấn công bằng lửa như thế nào?” Hắn động lòng.

Quả thật, Hoàng Ngọc Chân có trong tay không ít con bài tẩy, tiêu hao cả chặng đường mà đến giờ còn chưa hết.

Thứ đồ vật kia rất dễ gây ra những rắc rối khác. Đêm dài lắm mộng, thời gian càng kéo dài, lỡ như…

Trương Vinh Phương tiến lên vài bước, giải thích cặn kẽ.

Sau khi hai người nói chuyện một lúc, u Dương Kiến Vinh nhanh chóng ra lệnh.

Ngay sau đó, các quan binh xung quanh chia nhau chuẩn bị, các bó cành lá củi khô xen lẫn dầu hỏa, đuốc, hỏa tiễn được dồn dập phân phát đúng chỗ.

“Bắn!”

Vù vù vù vù.

Những quả cầu lửa dày đặc bay ra giống như vô số con đom đóm đỏ, phóng về phía ngôi nhà đá che chở Hoàng Ngọc Chân.

“Đại nhân, Tinh Oánh tiểu thư vẫn còn ở bên trong…” Một phụ tá ở bên cạnh nhịn không được nhỏ tiếng nhắc nhở.

“Không quan tâm được nhiều vậy! Muốn trách thì trách số mệnh của nàng không tốt, cuộc sống đang yên đang lành không chịu… Lên cho ta!”

Vẻ mặt u Dương Kiến Vinh dữ tợn, vung tay lên.

Sau đó, những ngọn đuốc mang theo dầu hỏa được dồn dập ném mạnh ra ngoài.

Không ai quan tâm có thể xảy ra hỏa hoạn ở nơi này.

Bãi đá chẳng mấy chốc đã bùng cháy.

Chủ yếu nhất là rất nhiều khói bắt đầu tỏa ra xung quanh.

Từng trận tiếng ho không ngừng truyền đến.

“Mọi người chuẩn bị! Có thể đối phương sắp phá vòng vây rồi!”

u Dương Kiến Vinh giơ tay phải lên.

Quan truyền lệnh đưa mệnh lệnh của hắn chuyển tiếp từng tầng từng tầng một.

Trương Vinh Phương nắm chặt Nguyện Luân, lúc này, đao đã được hắn cắm lại vào vỏ.

Ngược lại, loại vũ khí có diện tích đủ lớn như Nguyện Luân sẽ phù hợp để công và phòng thủ trong hoàn cảnh này.

Hắn lo lắng giống như Lâm Kỳ Tiêu, nếu hắn gặp phải bất kỳ bảo đao danh kiếm chém sắt như bùn hay thứ gì gì đó, thì thanh đao quan đó sẽ chỉ là một vật bình thường, hoàn toàn chẳng có tác dụng gì.

Lỡ như đao gãy sẽ khiến bản thân thất bại.

“Đào phạm sẽ ngay lập tức phá vòng vây, đến lúc đó tất cả những ai đã Nhập Phẩm đều xông lên cho ta!”

u Dương Kiến Vinh bỏ tay xuống, hắn vừa quan sát thấy tốc độ thân pháp của Hoàng Ngọc Chân đã chậm lại đáng kể.

Lúc này tuyệt đối không được có nửa điểm sai sót.

Nếu thanh đao rơi vào tay người khác… hoặc bị giấu hay ném xuống sông thì sẽ rất phiền phức.

Tốc chiến tốc thắng!

Nhất định phải tốc chiến tốc thắng, tập kích giành lấy Trục Nguyệt đao!

“Kẻ nào kháng mệnh, giết!”

Những người xung quanh dồn dập biến sắc.

Trong hoàn cảnh khói lửa dày đặc này, cho dù có đi vào, liệu bọn họ có thể duy trì được bao nhiêu sức mạnh?

Lỡ như cuối cùng Hoàng Ngọc Chân kia liều mạng, ngoan cố chống cự thì tình cảnh của bọn họ có thể còn tồi tệ hơn vừa rồi nữa!

Trương Vinh Phương cầm Nguyện Luân, sắc mặt khó coi.

Đột nhiên ánh mắt hắn lóe lên.

“Không hay rồi! Hoàng Ngọc Chân đưa người về phía bắc! Hắn muốn phá vòng vây! Thân pháp nhanh quá!”

Hắn đột nhiên kinh ngạc thốt lên.

Ngay lập tức, mọi người đồng loạt nhìn về phía bãi đá.

u Dương Kiến Vinh cũng đưa mắt nhìn sang, quả thực nhìn thấy một bóng người lao về phía bắc phương hướng ít khói.

“Đuổi theo cho ta!” Hắn không có thời gian để suy nghĩ, nhấc đao lao về phía trước. Chỉ sợ đối phương phá vòng vây thành công, chạy thoát, thất bại trong gang tấc.

Với thân pháp của những người khác, đúng là không ai có thể bắt kịp được.

Các binh lính xung quanh cũng nháo nhào lao ra.

u Dương Kiến Vinh xông lên trước tiên nhất, vẻ mặt vội vã. Sau lưng hắn có hai kẻ tứ phẩm theo sát phía sau.

Trương Vinh Phương toát mồ hôi, dùng hết sức lao về phía trước.

Nhưng với tốc độ tam phẩm của mình, hắn hoàn toàn không thể lao ra nhanh như vậy, chỉ có thể nhìn đám người u Dương trước mặt lao vào làn khói dày đặc.

Bùm bùm bùm!!!

Ngay lập tức có một âm thanh giòn giã vang lên. Như thể có thứ gì đó phát nổ.

Chương 258: Đao pháp kỳ dị

Khóe mắt Trương Vinh Phương đột nhiên nhìn thấy khói lửa trước mặt bị thứ gì đó làm cho nổ tung, hơi hơi tản ra.

Trong lòng hắn đột nhiên kinh hãi, không kịp suy nghĩ, liền lui về phía sau, ngả người nằm ngửa trên mặt đất.

Nguyện Luân và khiên tròn thuận thế che trước ngực hắn.

Hai tiếng leng keng nhẹ vang lên.

Như thể có thứ gì đó bị Nguyện Luân và khiên tròn ngăn chặn.

Xung quanh lập tức đồng thời vang lên một loạt tiếng kêu rên thảm thiết.

“Cái gì vậy?”

“Đôi mắt của ta!”

“Lại là ám khí!”

Trong làn khói, lấy điểm nổ là trung tâm, hơn mười người xung quanh lại lần nữa ngã xuống đất.

Có người ngã xuống để tránh né, có người không né tránh kịp.

Mặc dù trong lòng mọi người đều đã đề phòng nhưng việc kích hoạt hộp ám khí này quá mức quỷ dị, hoàn toàn không cách nào đoán trước được.

u Dương Kiến Vinh đi ở trước nhất đột nhiên nhào ra khỏi khói lửa, ném một cái xác trong tay xuống.

Hắn vậy mà lại bình an vô sự, đang chiến đấu ác liệt với Hoàng Ngọc Chân đang cõng một người trên lưng.

Một tay hắn cầm khiên thép, tay kia cầm loan đao, ánh đao giống như một dải lụa màu trắng bạc, không ngừng tung bay về phía Hoàng Ngọc Chân.

Nhìn từ xa, ánh đao lúc nhanh lúc chậm, tiết tấu kỳ dị, trong lòng có một cảm giác mơ hồ khó chịu lạ lùng.

Rõ ràng đôi khi nghĩ rằng hắn nên nhanh, nhưng hắn đột nhiên chậm lại.

Tưởng rằng hắn chắc chắn sẽ giảm tốc độ, nhưng hắn lại có thể bùng nổ từ một góc khó tin.

Trương Vinh Phương nằm ngửa trên mặt đất, không hề đứng dậy.

Xung quanh cũng có những người giống như hắn, rõ ràng không bị thương, nhưng vẫn ngã xuống đất không dậy nổi.

Mà bởi vì áp lực nặng nề của u Dương vừa rồi, những quan binh còn lại ở phía xa đều không dám lại gần.

Để tránh khỏi bị kéo lên làm bia đỡ đạn một lần nữa.

Trong khói lửa, tiếng đánh nhau càng lúc càng xa. Thỉnh thoảng lại xen lẫn từng trận tiếng kêu thảm thiết của quan binh trong vòng vây.

Hoàng Ngọc Chân kia vừa đánh nhau với u Dương vừa cõng một người trên lưng, còn có thể rảnh rang ra tay phá vòng vây?

Trương Vinh Phương kinh ngạc trong lòng, ngẩng đầu nhìn cẩn thận.

Chỉ nhìn thấy hướng mà Hoàng Ngọc Chân đang chạy trốn, nhiều đội quan binh còn chưa đến gần đã nháo nhào kêu thảm thiết rồi ngã xuống đất.

Thậm chí có mấy người cách xa hàng chục mét đã vứt đao, khiên che ngực xuống đất. Giống như bị một thanh phi kiếm đâm xuyên qua lồng ngực.

"……"

Trương Vinh Phương không nói nên lời, chỉ biết thở dài vào thời khắc mấu chốt, khi khát vọng sinh tồn của con người quá mạnh mẽ thì khó có thể hình dung.

Một lúc sau, tiếng đánh nhau từ từ nhỏ dần rồi khuất dần vào rừng rậm.

Lúc này, những người xung quanh thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng đứng dậy bỏ chạy.

"Trương đội! Không sao chứ, Trương đội?" Lúc ấy, Lưu Hàm và Trần Hán Sinh mới dám xông lên, nâng Trương Vinh Phương dậy.

“Không sao… Vừa rồi bị ám khí làm kinh sợ xíu thôi.” Trương Vinh Phương lắc đầu. Ánh mắt hướng về phương hướng u Dương và Hoàng Ngọc Chân rời đi.

Vẻ hung ác nơi đáy mắt hắn lúc ẩn lúc hiện.

Lần này, rõ ràng Hoàng Ngọc Chân thật sự sắp không chống đỡ được rồi. Từ mấy lần ra tay vừa rồi, có thể thấy tốc độ thân pháp của hắn ta đã chậm hơn rất nhiều so với lúc đầu.

Nói cách khác, đây là thời điểm có nhiều khả năng lập công nhất… Nếu hắn có thể nắm bắt cơ hội này.

Nhìn u Dương Kiến Vinh điên cuồng vì đoạt đao như thế. Có thể tưởng tượng được, công lao to lớn này chắc chắn sẽ quyết định đẳng cấp quan chức của hắn trong tương lai.

‘Nếu công lao này… thuộc về mình…’

Trong lòng Trương Vinh Phương do dự.

Hắn hơi lo lắng rằng giữa chừng xuất hiện biến số. Nhưng cơ hội hiếm có… Nếu hắn có thể nhân cơ hội này húp một ngụm canh thì tốt quá…

Hơn nữa, nếu như u Dương Kiến Vinh không thức thời như vậy, không bằng nhân cơ hội hỗn loạn giết hắn trong rừng rậm này. Đến lúc đó hủy thi diệt tích, toàn bộ cứ đổ cho Hoàng Ngọc Chân là xong.

Sau đó, mình lợi dụng tình hình giết luôn Hoàng Ngọc Chân.

Khi đó, tất cả công lao sẽ là của mình, tất cả rắc rối sẽ là của Hoàng Ngọc Chân… Ai có thể tìm một người chết đến đối chất với mình?

Lúc nãy hắn đã liếc nhìn thân pháp giao thủ giữa hai người họ từ xa vài lần, có lẽ đã biết sơ sơ trình độ của bọn họ.

Khoảng là thất, bát phẩm.

Hoàng Ngọc Chân bị thương trúng độc, bị vây công lâu như vậy vẫn còn thực lực này, rõ ràng trước đây nhất định là cửu phẩm.

Võ lực của u Dương Kiến Vinh này chỉ là một mặt, đáng lo ngại là xuất thân của hắn…

“Trương đội, nếu ngươi không bị thương, chúng ta đi chỗ khác xa xa một chút trước đi? Lỡ như ở nơi này quá gần, đến lúc đó lại bị đặc sứ kia bắt được…” Lưu Hàm cúi người lại gần thì thầm.

Nàng là một nữ tử, lực lượng hơi yếu hơn so với nam giới. Mấy ngày nay đúng lúc Nguyệt sự lại ghé thăm nên dũng khí đã giảm đi một ít.

Chương 259: Trạng thái cực hạn

“Bây giờ u Dương đặc sứ đang liều mạng cùng trọng phạm. Cho dù chúng ta không thể giúp đỡ, cũng không được xem thường rút lui!”

Trương Vinh Phương nghĩ đến đây, đột nhiên trong lòng nổi lên tàn nhẫn, đưa ra quyết định.

Vừa rồi u Dương Kiến Vinh thực sự dám uy hiếp hắn trước mặt mọi người, muốn hắn làm bia đỡ đạn đi chịu chết.

Nếu người này ngông cuồng như thế, vậy thì hắn sẽ tác thành cho đối phương, đưa hắn đến chầu Diêm Vương!

Đây là lần đầu tiên hắn bị bức ép đến khốn cùng như vậy từ khi tỉnh dậy ở Thanh Hòa Cung.

Nếu lúc đó hắn không nhanh trí, đưa ra một kế hoạch để đánh lạc hướng sự chú ý của u Dương Kiến Vinh.

Thì e rằng bây giờ hắn đã…

Đã phải từ bỏ mọi thứ, trở thành một đào phạm.

“Thực lực của các ngươi không đủ, cứ bao vây xung quanh trước đã, đừng tới gần. Ta đi hỗ trợ đặc sứ đại nhân!”

Trương Vinh Phương vẻ mặt nghiêm túc, chính khí nói.

Lúc này, không đợi hai người còn lại đáp lời, hắn đã nhún mũi chân nhanh chóng đuổi theo hướng đám người Hoàng Ngọc Chân rời đi.

Những người xung quanh còn lại đều lùi lại, trong lòng thầm ước u Dương đặc sứ kia sẽ chết.

Chỉ có hắn không lùi mà tiến, nhanh chóng đuổi theo hướng của Hoàng Ngọc Chân.

Dọc theo sông Ngọc Đái, con sông duy nhất ở Bách Ngân cốc, cách đó hơn mười dặm có một bãi đá bên sông trông giống như một con rùa già.

Lúc này, hai bóng người đang cầm vũ khí, giao chiến mau lẹ với nhau.

Tiếng va chạm vào nhau leng keng kèm theo những tia lửa nhỏ không ngừng bay tung tóe.

Một người trong đó có mái tóc đỏ sẫm, con ngươi màu vàng nhạt, cầm song đao tấn công điên cuồng.

Lưỡi đao giống như bão táp mưa sa, thế như chặt thịt rơi xuống binh khí trong tay nam tử đối diện.

Một chiếc khiên được ném xuống đất bên cạnh đó, bên trên nó đầy những lỗ hổng của vết đao.

“Nào! Giết đi! Hoàng Ngọc Chân, không phải lúc trước ngươi rất ngang tàng sao?”

Vẻ mặt nam tử tóc đỏ điên cuồng, trên mặt phảng phất nổi lên gân xanh tinh tế, động tác càng ngày càng hung bạo.

Hắn chính là u Dương Kiến Vinh vừa mới truy kích.

“Thất Chuyển Xuân Ý đao bị ngươi dùng thế này, đúng là mai một môn đao pháp thượng thừa này!”

Hoàng Ngọc Chân rõ ràng rơi vào thế hạ phong, nhưng thân pháp của hắn ta rất quỷ dị, mỗi lần vào thời khắc mấu chốt thường có thể tránh bị thương.

Chỉ là sắc mặt hắn ta trắng bệch, bên ngoài một cánh tay có vết băng bó.

Chỗ băng bó đang thấm máu ra.

Ngoại trừ bị thương, thể lực của hắn ta đã gần như cạn kiệt. Độc trúng trên người không ngừng lan rộng ra các bộ phận khác.

Dẫn đến là thực lực của hắn ta đã giảm mạnh.

Cùng nhau đấu võ là so đấu xem ai sẽ lộ ra sơ hở trước.

Nếu ở trạng thái ban đầu, lực lượng và thân pháp của hắn ta đều mạnh hơn đối thủ. Cho dù Thất Chuyển Xuân Ý đao là một môn đao pháp thượng thừa, nhưng hắn ta vẫn có thể tìm ra những kẽ hở trong từng chi tiết nhỏ nhất, trong nháy mắt xuyên thủng kẻ địch.

Nhưng bây giờ, ngay cả khi hắn ta nhìn thấy cơ hội cũng khó có thể nắm bắt được.

Bởi vì lực lượng thân pháp không đủ để bắt lấy.

Vậy nên… Hắn ta vẫn đang kiên trì….

Kiên trì cho đến khi…

Cạch!

Bỗng nhiên, u Dương dẫm phải một tảng đá lỏng lẻo, chiêu đao trong tay hơi chệch hướng.

Chính là bây giờ!

Ngay lập tức, đôi mắt Hoàng Ngọc Chân đỏ ngầu, hình thể toàn thân cấp tốc phồng lên.

Lần lượt kỹ năng phá hạn phát lực kỹ xảo, trong nháy mắt phát động dây chuyền, tạo thành một mạng lưới.

Thể lực sắp cạn kiệt ban đầu nhanh chóng tràn vào một sức sống mới. Lực lượng và tốc độ cũng trở lại như cũ, thậm chí còn tốt hơn.

‘Trạng thái cực hạn – Chuyển Linh!’

Hoàng Ngọc Chân bỗng há miệng, trong miệng hắn ta phát ra một sự chấn động thấp tương tự như tiếng gầm thét.

Kèm theo sự chấn động, cơ bắp toàn thân hắn ta vặn vẹo, các mao mạch trên bề mặt da vỡ ra, trong nháy mắt hóa thành màu đỏ.

Chỉ là hắn ta bộc phát, u Dương Kiến Vinh đối diện đồng thời cũng bộc phát.

Cơ bắp và da thịt trên người u Dương Kiến Vinh đồng thời phồng lên, từng hình xăm huyết sắc trải dài từ hai cánh tay xuống mu bàn tay.

Con ngươi lồi ra gần hết hốc mắt.

‘Kỹ năng phá hạn – Xuân Ý Như Đao!’

Choang!

Hai ánh đao thay phiên nhau lóe sáng.

Đường hai người đi đều rất nhanh, nhưng đều là nhanh, song rốt cuộc tốc độ của u Dương Kiến Vinh vẫn chậm hơn một chút.

Hắn lảo đảo tiến về phía trước vài bước, phần eo và bụng bị một vết đao rạch rất lớn.

Che vết đao, u Dương Kiến Vinh quay lại nhìn Hoàng Ngọc Chân với vẻ mặt dữ tợn.

Tuy hắn chậm hơn, nhưng… đừng quên hắn là song đao!

Lúc này, một thanh loan đao khác đang hung ác đâm vào đùi Hoàng Ngọc Chân.

Mũi đao xuyên từ bắp đùi ra phía sau, hoàn toàn đâm xuyên qua.

Máu không ngừng tuôn ra như thác từ mép vết thương.

Chương 260: Định

Nhưng Hoàng Ngọc Chân vẫn đứng thẳng như thể không cảm thấy đau.

Hắn ta xoay người nhìn u Dương Kiến Vinh ở sau lưng.

“Ngươi thậm chí không biết ngươi đang tranh đoạt cái gì. Cũng không hiểu tại sao mình lại phải chiến đấu… Chỉ vì lập công sao?”

Hắn ta cười mỉa mai.

“Vậy thì sao? Con người sống một đời, chẳng qua đều vì công danh lợi lộc! Ta muốn leo lên cao hơn là sai à?” u Dương Kiến Vinh dùng thanh đao còn lại chống trên mặt đất để chống đỡ cơ thể mình.

“Đúng vậy… Đứng càng cao…. thì càng an toàn. Ngươi nói không sai…” Hoàng Ngọc Chân thở dài.

Lúc này, cả hai người đều bị thương nặng.

Hắn ta mất quá nhiều máu, bản thân trúng kịch độc, thể lực đã cạn kiệt, lại còn sử dụng trạng thái cực hạn cực kỳ có hại cho thân thể.

u Dương Kiến Vinh bị rạch một đường lớn ở bụng và eo, chỉ cần cử động nhẹ là nội tạng sẽ lộ ra ngoài.

Nếu bây giờ một người nào đó ngẫu nhiên đến, có thể cán cân thắng bại có thể sẽ được định đoạt.

Hoàng Ngọc Chân thở dài, quay đầu về hướng Tinh Oánh rời đi.

Hy vọng duy nhất của hắn ta lúc này là tiểu thư có thể đến nơi ước hẹn một cách thuận lợi.

Chỉ là bọn họ đợi ở chỗ này lâu như vậy vẫn chưa đợi được người tiếp ứng, thật ra trong lòng hắn ta cũng đã sớm nghi ngờ rồi.

“Đao đâu? Trục Nguyệt đao đâu?” u Dương Kiến Vinh đột nhiên lớn tiếng hỏi.

“Đương nhiên đao ở…” Hoàng Ngọc Chân hơi mở miệng.

Đột nhiên phía sau, nơi khói lửa lượn lờ, có tiếng nước rất khẽ vang lên.

Toàn thân Trương Vinh Phương bị khói hun xám đen, cầm theo Nguyện Luân nhanh chóng chạy đến.

Hắn liếc mắt một cái đã thấy u Dương Kiến Vinh và Hoàng Ngọc Chân đang giằng co.

Hai người hình như lưỡng bại câu thương.

Điều này làm ánh mắt hắn sáng rực lên.

Thấy hắn đến gần, nhận ra bộ quan phục trên người hắn.

u Dương Kiến Vinh đột nhiên vui mừng khôn xiết.

“Ngươi! Mau đến đây giết tên này cho ta! Hắn ta không thể nhúc nhích! Ta bôi thuốc độc trên đao, còn đâm thủng đùi hắn ta, chắc chắn không thể chạy thoát được!”

Trương Vinh Phương rùng mình trong lòng.

Ý nghĩ đầu tiên của hắn không phải là giết người, mà là nếu Hoàng Ngọc Chân đã trúng kịch độc, sắc mặt tái nhợt như vậy, tại sao còn bảo hắn tiến lên ra tay giết người?

Nếu cứ kéo thời gian, để cho hắn ta chảy máu, trúng độc đến chết, không phải an toàn hơn à?

“Nhìn cái gì mà nhìn, mau đến đây giết hắn đi! Hiện tại hắn không thể nhúc nhích được đâu!” u Dương Kiến Vinh thấy hắn bất động, đột nhiên sắc mặt dữ tợn, không kiên nhẫn nổi.

“Đại nhân, người này đã bị thương nặng, chỉ cần ta đứng bảo vệ bên cạnh, chờ những người còn lại đuổi kịp, không phải có thể dễ dàng kéo hắn vào chỗ chết sao?” Trương Vinh Phương đứng tại chỗ bất động.

Vội vã muốn hắn ra tay như vậy, rất có thể có vấn đề.

“Ngươi thì biết quái gì! Hiện tại hắn ta đang ở trong trạng thái cực hạn, tất cả độc tố và vết thương đều có thể bị áp chế với mức độ lớn! Nếu nhanh chóng xử lý vết thương, uống thuốc giải, sẽ không thể chết được!”

u Dương Kiến Vinh tức giận nói.

Hắn thấy Trương Vinh Phương vẫn đứng yên tại chỗ, liền biết đối phương không thấy thỏ sẽ không thả chim ưng.

“Là thế này, bây giờ hắn ta không thể động đậy, lại bị ta đánh bị thương chỗ hiểm, nếu bây giờ ngươi tiến lên động thủ, lần này trở về, cho dù không lấy được đao, ta cũng coi như ngươi lập công thăng ba cấp!”

“Công tiến ba cấp, đây là cực hạn ta có thể quyết định! Không thể nhiều hơn nữa!”

Đến lúc này hắn thực sự không còn cách nào khác.

Trương Vinh Phương đang định nói gì đó.

Đột nhiên, một người khác lao ra từ bên cạnh hắn.

Người nọ mặc áo giáp da màu đen xám, trên tay cầm một khẩu súng lục bằng gỗ dài một mét, hắn ta là phụ tá lúc trước của u Dương Kiến Vinh.

“Đại nhân! Ngài đang?” Phụ tá thấy Trương Vinh Phương cũng ở đó, cùng với trạng thái của Hoàng Ngọc Chân và u Dương Kiến Vinh không đúng lắm.

“Đi lên giết hắn đi! Hai người các ngươi, ai giết được hắn trước, ta sẽ đề bạt người đó trước!”

Phụ tá nọ ngay lập tức bước lên trước một bước. Nhưng phát hiện Trương Vinh Phương ở bên cạnh không nhúc nhích.

Lập tức hắn ta cũng ngừng di chuyển.

“Đại nhân bảo ngươi tiến lên? Ngươi muốn kháng mệnh sao?” Phụ tá liếc mắt nhìn Trương Vinh Phương, lạnh lùng nói.

Hắn ta cũng muốn nhân cơ hội đánh liều một phen nên mới bất chấp nguy hiểm xông về phía trước.

Không ngờ ở đây cũng có người có ý nghĩ giống hắn ta.

“Hạ quan…. Tuân mệnh…!” Trương Vinh Phương lộ ra vẻ khó xử, nhưng vẫn khẽ cắn răng, nhắc Nguyện Luân lên.

Nếu thực sự có thể nhận được công lao từ u Dương, lần này có thể thu hoạch thành công.

Nhưng nhìn trạng thái của u Dương Kiến Vinh bây giờ, cũng không tạo ra được sóng lớn gì.

Cứ như vậy, tính uy hiếp của hắn cũng ít hơn nhiều, nói cách khác, để hoàn thành nhiệm vụ và được ghi công lao, bây giờ u Dương không còn cách nào khác là phải dựa vào hắn và phụ tá bên cạnh.

Chương 261: Xong việc

Chỉ cần để phó quan này làm nhân chứng, kéo hắn ta xuống nước. Đến lúc đó, khi trở về, phần công lao này nhất định sẽ có một phần của hắn!

Nghĩ đến điều này, trong lòng Trương Vinh Phương cảm thấy chắc chắn. Quyết định lấy được công lao trước đã rồi lại nói.

Nhìn thấy thương thế của Hoàng Ngọc Chân, có lẽ sẽ không chống đỡ được bao lâu.

Sau khi hạ quyết tâm.

Xoẹt một tiếng, hắn giẫm chân một cái, lao thẳng về phía Hoàng Ngọc Chân.

Mới đi được nửa đường, Trương Vinh Phương bất ngờ nâng Nguyện Luân lên, đập một cái.

Nguyện Luân tuột ra khỏi tay, xoay tròn bay cấp tốc về phía trước.

Nguyện Luân nặng hai mươi cân bay ra với tốc độ cực cao, mang theo lực trùng kích, lúc này ngay cả Hoàng Ngọc Chân cũng không dám xem thường.

Hắn ta khẽ thở dài, nâng lưỡi đao lên.

Coong!

Nguyện Luân ngay lập tức bị đánh trúng chính xác điểm yếu nhất, bay lên trên.

Điều khiến Hoàng Ngọc Chân ngạc nhiên là Trương Vinh Phương không hề đánh về phía hắn ta, mà chuyển hướng đánh về phía u Dương Kiến Vinh.

Hai tay Trương Vinh Phương trở thành móng vuốt, khi đi ngang qua u Dương Kiến Vinh thì bỗng trảo về phía phần bụng của hắn.

Chiêu thức này cực kỳ ngoan độc, nơi đó vốn đã có vết thương, cộng thêm bị đánh lén.

Nếu u Dương bị chộp trúng, ruột trong bụng sẽ bị kéo ra ngoài.

“Đã đề phòng ngươi lâu lắm rồi!” Không ngờ u Dương Kiến Vinh lại cười phá lên, giơ tay cầm đao, từ dưới vạch lên.

Đồng thời, tay kia buông phần bụng ra, một miệng cơ quan trên cổ tay rung lên kèn kẹt, kim độc sắc nhọn lòi ra.

u Dương Kiến Vinh hoàn toàn không tin bất cứ người nào, huống chi là một võ nhân Đàm Dương mà lúc trước hắn đã uy hiếp.

Vì vậy, cho dù Trương Vinh Phương đánh lén, nhưng cũng nằm trong tính toán của hắn.

Mặc dù hơi bất ngờ, đối phương lại dám liều lĩnh thực hiện tội danh mưu nghịch, đánh lén thượng quan.

Nhưng bây giờ đã thành sự thật.

Vậy thì cứ đánh giết là xong việc…

Xì!

Trong phút chốc, tốc độ tam phẩm ban đầu của Trương Vinh Phương bỗng dưng tăng dữ dội.

Lực lượng mạnh mẽ thuộc về bát phẩm, kèm theo tốc độ cao như cũ ầm ầm xuyên qua lòng bàn tay u Dương Kiến Vinh, hung hăng rơi xuống phần bụng của hắn.

Tất cả ngăn cản và phản công đều bị tránh được bởi tốc độ tăng dữ dội đột ngột này.

Ưng trảo hiện ra nơi những đầu ngón tay hơi trắng thâm độc đâm vào phần bụng, móc các cơ quan nội tạng máu thịt.

Phụt!

Máu thịt bắn tung tóe.

u Dương Kiến Vinh trợn to hai mắt, không thể tin được lùi về phía sau mấy bước.

“Ngươi…! Ngươi…!”

Hắn kinh hãi trừng mắt nhìn Trương Vinh Phương, hoàn toàn không thể biết được vừa mới xảy ra chuyện gì.

Một tam phẩm? Một võ nhân tam phẩm nhỏ nhoi?

Lại…

Lại… Có thể làm hắn bị thương?

Trương Vinh Phương giũ sạch vết máu trên tay. Tấm lưng vừa mới uốn cong từ từ duỗi thẳng lại, trên mặt lộ ra một nụ cười bình tĩnh.

“Đáng tiếc, suýt chút nữa ta đã bị ngươi thuyết phục rồi…”

“Ngươi!” u Dương Kiến Vinh muốn mở miệng, nhưng lại thấy bóng người trước mặt đột nhiên biến mất.

Hắn giơ tay lên, nhắm kim độc vào, nhưng bởi vì mất khá nhiều máu, cộng với các cơ quan nội tạng trong ổ bụng bị kéo ra khiến cho động tác và phản ứng của hắn chậm lại không ít.

Oành!

Cánh tay đang giơ lên của hắn bị một lực cực lớn ầm ầm đánh trúng. Cả người lăn lộn ngã xuống đất, đầu không ngừng nện vào bãi sông, vô tri vô giác lăn ra ngoài thật xa.

Thân hình Trương Vinh Phương hiện ra ở vị trí ban đầu của hắn, liếc nhìn mấy cái lỗ kim lặng lẽ không tiếng động xuất hiện trên mặt đất.

“u Dương đặc sứ không may bị thương hy sinh vì nhiệm vụ trong trận chiến ác liệt với đào phạm. Ngươi nghĩ sao về cách nói này?”

Chưa kịp nói xong thì bóng người hắn đã vọt tới trước như một bóng ma.

Thấy sự ra tay này, u Dương Kiến Vinh đang bàng hoàng trên mặt đất, ngay lập tức nhận ra có điều gì đó không ổn. Ngay cả sắc mặt Hoàng Ngọc Chân mặt trầm như nước ở bên cạnh cũng hơi thay đổi.

“Đây là… Thất phẩm trở lên…!”

Cả ba người ở đây đều kinh hoàng trong lòng.

Một tiểu đội trưởng bình thường vậy mà lại lắc mình biến thành một cao thủ thất, bát phẩm?

Đặc biệt là u Dương Kiến Vinh, nhớ lại lúc trước mình đã uy hiếp ép buộc người này tiến lên chịu chết.

Dưới nỗi kinh hoàng trong lòng, một cảm giác hoang đường sâu sắc dâng lên.

Hơn nữa, vừa rồi thân thủ của người này rõ ràng chỉ là nhị, tam phẩm, nhưng lúc này, phương diện tốc độ lại bộc phát lên đến thất, bát phẩm…

Điều này có nghĩa là gì?

Lúc này, một kẻ ẩn giấu sâu đến thế bất ngờ không che giấu bộc lộ toàn bộ thực lực của mình…

Tình huống này, chỉ có một khả năng.

Hắn muốn diệt khẩu!

Mà ở phía bên kia, sắc mặt phụ tá vặn vẹo, xoay người bỏ chạy, nhưng hắn ta mới chạy được vài mét, trước mặt bỗng xuất hiện một bóng người.

Uỳnh!

Hắn ta giơ tay, dùng hết sức đánh ra một chiêu, liền bị bóng người kia dễ dàng đẩy ra.

Chương 262: Giảm bớt công lao

Trong chớp mắt, phụ tá mở miệng, định hét to.

Phụt một tiếng.

Cổ họng hắn ta đột ngột đứt gãy, màu trắng và đỏ trông giống như một loại ống cao su nào đó bị xé ra, kèm theo đó là những bọt máu nhanh chóng phun ra.

Trương Vinh Phương dùng một tay chọc thủng cổ họng của phụ tá, sau đó tùy ý rút ngón tay ra, đặt ánh mắt cuối cùng lên người Hoàng Ngọc Chân.

Bây giờ phụ tá đã chết, nội tạng của u Dương Kiến Vinh đã bị kéo ra ngoài một mớ, còn thở nhưng cũng như không còn thở.

Người duy nhất có thể chạy trốn là công trạng Hoàng Ngọc Chân.

"Còn muốn đánh nhau à?"

Thế nhưng, không ngờ là Trương Vinh Phương không tiếp tục tiến lên, mà đứng lại tại chỗ.

Bên bến sông, Hoàng Ngọc Chân nghiêm nghị nhìn chằm chằm vào người đối diện.

Lấm tấm giọt mồ hôi trượt xuống từ cạnh gò má tái nhợt của hắn ta, hắn ta không dám động đậy, kịch độc cùng với đùi trọng thương, khiến hắn ta hoàn toàn không cách nào thoát khỏi.

Bây giờ ở trong trạng thái cực hạn thì hắn ta còn có thể kiên trì một khi một lúc, thời gian kéo dài trạng thái cực hạn đi qua, hắn ta cũng chỉ là cá nằm trên thớt mặc người làm thịt.

"Ngươi… Không lập tức động thủ, muốn lấy được cái gì từ chỗ của ta?"

Trương Vinh Phương mỉm cười.

"Nếu ta muốn công lao, chẳng phải giết ngươi trong này sẽ được không bù đủ mất? Vậy thế lực phía sau u Dương Kiến Vinh không cần nghi nữa, không phải một mình ta có thể chịu nổi. Cho nên…."

Ý định ban đầu của hắn là khiến Hoàng Ngọc Chân và u Dương lưỡng bại câu thương, sau đó mình đi ra kiếm tiện nghi, lập công lao.

Nhưng nghĩ lại, công lao này to lớn như thế, không nhất định bản thân mình có thể gánh vác được.

Lỡ như bị người ta hoài nghi điều tra, thân phận thực lực của hắn sẽ không chắc chắn là có thể giấu giếm.

Cho nên…

Hắn cần phương pháp ổn thỏa hơn nữa.

"Ngươi cũng muốn đao?" Hoàng Ngọc Chân nhíu mày.

"Tất nhiên. Thực ra ta cảm thấy hứng thú đối với vì sao nhóm các ngươi coi trọng cây đao này như vậy hơn."

Trương Vinh Phương cũng có chút tò mò việc này.

Phải biết, bây giờ hắn thân là Bạch Ưng Đàm Dương của Kim Sí Lầu, dùng quyền hạn của hắn thế mà lại không có tư cách lấy được tương quan tình báo.

Nếu mình có thể lấy được tình báo theo đường dây khác, chỉ cần cầm tình báo ra ngoài giao dịch là cũng có thể đạt được ích lợi to lớn.

Đối với tổ chức kiểu Kim Sí Lầu, tình báo chính là tiền, chính là lợi ích.

"Ngươi đã không biết, vậy đừng đến tranh vào vũng nước đục." Hoàng Ngọc Chân thản nhiên nói.

"Ha ha… Ngươi đã như vậy, còn không bằng đưa đao cho ta, sau đó ta thả hai ngươi rời khỏi. Như thế chẳng phải là tất cả đều vui vẻ? Ta phải lập công lao, mấy người cũng có thể sống mà rời khỏi đây." Trên mặt Trương Vinh Phương mang cười, trong lòng lại hơi không kiên nhẫn được nữa.

Ở đây cách Bách Ngân cốc trước đó không xa, chỉ hơn mười dặm, nếu có lòng thì vẫn sẽ có thể bị người gặp phải.

"Ta…" Hoàng Ngọc Chân cười, còn muốn nói chuyện, chợt dừng lại.

Hắn hơi biến sắc mặt, nhìn về một chỗ phía bên trái.

Lúc này chỗ đó có một nữ hài chậm rãi đi tới.

Nữ hài mười ba mười bốn tuổi, ở rất nhiều nơi đã có thể kết hôn sinh con.

Nhưng trong này, thoạt nhìn nàng yểu điệu mảnh mai, trong tay ôm một thanh dao dài dài dùng vải bao lại, run rẩy tới gần bên này.

“Chúng ta cho ngươi đao! Đừng tiếp tục làm hại Chân thúc!” Nữ hài lớn tiếng hô với Trương Vinh Phương. Ánh mắt rơi vào đùi bị đao xuyên qua của Hoàng Ngọc Chân, vành mắt đỏ lên, nước mắt lập tức không ngăn được mà tuôn ra.

“Tinh Oánh… sao ngươi lại quay lại rồi?” Sắc mặt Hoàng Ngọc Chân khó coi. Trước đó hắn ta đã để Tinh Oánh đi trước. Kết quả…

Trương Vinh Phương đưa mắt nhìn nữ hài.

“Đến, bỏ đao xuống, để dưới đất. Sau đó mấy người có thể rời khỏi.”

Trong lòng của hắn đang cân nhắc, nếu mình thật sự cứ bắt được Hoàng Ngọc Chân, vậy thì đáng chú ý quá mức.

Vốn dĩ cách tốt nhất của hăn chính là để u Dương và chính mình cùng lập công, đáng tiếc u Dương quá không thức thời.

Cho nên đành phải xử lý hắn.

Nhưng không còn u Dương đỡ đòn ở phía trước, phần công lao này quá lớn, một đội trưởng nho nhỏ như hắn hoàn toàn không gánh được.

Cho nên, cách duy nhất chính là giảm bớt công lao, để đạt tới tình trạng mình có thể nhận được.

Không cần giết Hoàng Ngọc Chân, không chừng hắn ta còn giấu bài tẩy gì. Giảm bớt công lao như thế còn có thể giảm mạo hiểm xuống.

Chỉ lấy được đao, lại đưa đến trước, như thế là thích hợp nhất.

Đến lúc đó nói sau khi u Dương đại nhân liều chết cướp được đao, đánh lui đào phạm, sau đó được hắn gặp phải cứu được.

Đáng tiếc thương thế của u Dương đại nhân quá nặng, không thể chữa trị mà bỏ mình.

Trương Vinh Phương hắn chỉ có thể mang theo đao, nhanh chóng trở về nộp lên.

Chương 263: Pho tượng màu đồng

Cứ như vậy, từng tầng từng tầng thượng cấp phía trên chia lãi một chút công lao, thì không cần lòi ra bản thân hắn.

Lúc này không còn nghi ngờ gì nữa Hoàng Ngọc Chân đối diện không hiểu được cong cong thẳng thẳng trong này, chẳng qua hắn ta nhìn thấy ánh mắt Trương Vinh Phương rơi trên người Tinh Oánh, ánh mắt không che giấu uy hiếp.

Cuối cùng hắn ta vẫn thở dài.

"Tiểu thư, làm theo lời hắn đi."

So với đao, cuối cùng mạng Tinh Oánh càng quan trọng hơn.

Hắn ta không dám đánh cược Trương Vinh Phương có đột ngột ra tay ác độc hay không. Dù sao vừa rồi người này không nói hai lời, chỉ vì đoạt công mà có thể chặt đầu đồng liêu của mình.

Trình độ tâm ngoan thủ lạt không dưới mấy tên đại địch trước kia của hắn ta.

Cho nên, hắn ta không dám đánh cược.

Tinh Oánh cắn môi, chậm rãi đi tới phía trước, đưa đao trong tay ra, nhẹ nhàng đặt trên mặt đất.

Sau đó lui ra phía sau.

"Có thể nói, rốt cuộc đao này ẩn giấu bí mật gì hay không?" Đột nhiên Trương Vinh Phương hỏi.

Bước chân của Tinh Oánh dừng lại, ngẩng đầu.

"Nếu như ngươi hiểu rõ thì có thể sẽ dẫn tới truy sát của Linh đình. Chính là giống như chúng ta, thế thì, ngươi còn muốn biết không?"

Im lặng.

Nhất thời, ba người không tiếp tục lên tiếng nữa.

Trọn vẹn nửa phút đồng hồ, sau lưng mơ hồ có tiếng hò hét nhỏ bé đến gần.

“Hai vị, xin cứ tự nhiên.” Lúc này Trương Vinh Phương mới đưa tay, ra hiệu bọn họ có thể đi rồi.

Hoàng Ngọc Chân đi đến bên cạnh Tinh Oánh, nhìn chằm chằm vào hắn một lúc lâu, ôm lấy nữ hài lui ra phía sau hơn mười bước, bỗng nhiên gia tốc rời khỏi đây.

Từ đầu đến cuối, Trương Vinh Phương không tiếp tục hỏi hắn ta chuyện về Trục Nguyệt đao.

Hai người nhanh chóng rời khỏi, sau khi đã cách xa mấy dặm, sắc mặt Hoàng Ngọc Chân mới đỏ lên.

Phốc.

Một ngụm máu tuôn ra từ trong miệng hắn ta, nhuộm đỏ ngực áo.

Hình dáng cơ thể cũng dần dần lùi bước, khôi phục thành dáng vẻ trước khi bước vào hình thái cực hạn.

“Chân thúc!” Hai mắt Tinh Oánh đẫm lệ ôm hắn ta: “Ngươi không sao chứ?”

“Không sao… Chỉ là tạm thời phải tu dưỡng rất lâu…” Hoàng Ngọc Chân thở dài.

Bên này náo lớn như thế, đến bây giờ người tiếp ứng vẫn còn chưa có tin tức, bây giờ xem ra, sợ là dữ nhiều lành ít…

Rốt cuộc con đường sau này phải đi làm sao, trong lòng của hắn ta là một mảnh mờ mịt.

“Xem ra, trước tiên chúng ta cần phải tìm chỗ dưỡng thương lại nói.”

*

*

*

Trên ghềnh bãi bên kia sông.

Trương Vinh Phương nhanh chóng đi ra phía trước, nhặt thanh trường đao lên.

Hắn nhẹ nhàng mở bao vải, bên trong lộ ra một lưỡi đao màu xanh biếc.

Lưỡi đao này giống như được bôi một lớp màu nên phản xạ ra ngân quang. Phía dưới không có đốc đao, chuôi đao dài chừng cánh tay, rõ ràng có thể cầm bằng cả hai tay.

Cuối cùng còn treo một mảnh tuệ (dây tua rua) màu đen. Không biết mảnh tuệ là vật liệu gì, như là tóc của người…

Trương Vinh Phương cầm chuôi đao, đang muốn quay người đi đến bên cạnh u Dương Kiến Vinh.

Đột nhiên dưới chân hắn dừng lại.

Thanh thuộc tính mà trước đó luôn luôn không có phản ứng gì đối với vật bên ngoài, thế mà lại tự động mở ra trong nháy mắt này.

Mà mục tiêu mở ra lại chính là Trục Nguyệt đao!

Đồng tử Trương Vinh Phương co rụt lại, dừng lại tại chỗ bất động.

Trong tầm mắt hắn.

Lúc này Trục Nguyệt đao đã hiển lộ ra từng hàng thông tin.

‘Trục Nguyệt đao, dài 171cm, rộng 18cm, dày 3-7cm. Nặng 12.7kg, chất liệu: không biết.’

‘Cảnh cáo trực giác: có vẻ như chuôi đao có giấu cơ quan nào đó… Có thể có thể chuyển động thuận kim đồng hồ ba vòng rưỡi, lại chuyển động ngược kim đồng hồ một vòng thì mở ra.’

“Hửm! Đây là gì?” Trong lòng Trương Vinh Phương trầm xuống.

Hắn vẫn luôn cho là dị năng thuộc tính của mình chỉ có biểu hiện thuộc tính đối với người, nhưng bây giờ thế mà có thể phản ứng đối với cây đao này…

Sau khi cái này khiến hắn kinh ngạc, trong lòng cũng dâng lên tò mò nồng đậm.

Nhân lúc âm thanh sau lưng còn chưa đến gần, hắn nhanh chóng thử cầm chuôi đao chuyển động dựa theo nhắc nhở.

Rất nhanh, một tiếng vang răng rắc nhỏ. Chuôi đao thế mà rụng ra bên ngoài.

Bên trong rỗng ruột, một linh kiện kim loại khéo léo màu đồng rơi ra.

Trương Vinh Phương nhanh chóng cầm linh kiện này lên xem.

Đây là một pho tượng màu đồng cổ, không biết tại sao bên trên cánh tay bằng kim loại lại phủ kín lít nha lít nhít khe hở.

Thoạt nhìn, có vẻ cánh tay này là do rất nhiều linh kiện nhỏ tổ hợp mà thành.

Lúc này thanh thuộc tính lại có phản ứng.

Lúc Trương Vinh Phương nhìn về thứ này, nhắc nhở mới lại hiện ra.

‘Một bộ phận thần bí kỳ quái, từ lỗ hổng khảm hợp vào có thể phán đoán, cần năm cái linh kiện cùng loại mới có thể tập hợp đủ. sau khi tập hợp đủ năm cái, có lẽ sẽ có nhắc nhở mới…’

Trương Vinh Phương không chần chờ, nhanh chóng trả linh kiện về, lại lắp lại chuôi đao vừa mở ra lần nữa.

Chương 264: Đường

Thứ này liên lụy đến trọng đại, ngay cả cao thủ cửu phẩm Hoàng Ngọc Chân cũng bị một đường truy sát thành thảm trạng thế này.

Hắn cảm thấy chính mình vẫn nên thành thật nộp lên trên là tốt nhất.

Về phần biến hóa phương diện này của thanh thuộc tính, chờ lúc đứng cao hơn, tự nhiên có thể lấy được thông tin nhiều hơn.

Trương Vinh Phương rất rõ ràng một đạo lý.

Rất nhiều chuyện, vào lúc năng lực chưa đủ, hiểu càng nhiều thì càng nguy hiểm.

Lúc này tiếng bước chân sau lưng càng ngày càng gần, Trương Vinh Phương than nhẹ một tiếng, hung hăng đấm vào ngực mình.

Phốc.

Hắn cắn nát đầu lưỡi, gạt ra một ít máu, sau đó đổi nét mặt thành vẻ mỏi mệt đau đớn hợp với tình hình gian nan. Quay người đón lấy người vừa tới gần.

*

*

*

13 ngày.

Ngoài dự liệu, cái chết của u Dương Kiến Vinh không dẫn tới bao nhiêu rung chuyển.

Sau khi Trương Vinh Phương về thành, nộp Trục Nguyệt đao lên cho hình ngục trưởng Lý Nhiễm, thì không nghe được thông tin tương quan nữa.

Dù u Dương Kiến Vinh chết nhưng vẫn liều mạng đoạt lại đao.

Đám người Trương Vinh Phương liều chết ra tay, lúc này mới bảo vệ được Trục Nguyệt đao, không bị đoạt đi.

Phần ghi chép này rất nhanh đã được đưa lên.

Công lao phân mỏng tầng tầng.

Về chuyện Trục Nguyệt đao cũng chậm rãi không có âm thanh nữa.

Au…

“Ngươi lau nhẹ thôi!” Trần Hán Sinh ngồi ngay ngắn ở trong lầu nhỏ của đội Chín, để cho Lưu Hàm giúp bôi thuốc trên lưng cho mình.

Một bên, hắn còn đau đến nhe răng trợn mắt.

Trương Vinh Phương ở một bên cầm phần công văn mới nhất đọc kỹ.

Nghe thấy tiếng kêu, hắn khẽ lắc đầu, quét mắt nhìn hai người.

“Một chút vết thương nhỏ đã đau nhức thành dạng này của ngươi, đi ra ngoài đừng nói là người đội Chín ta.”

“Hầy lời này của Trương đội ngươi không xuôi tai rồi. Lúc đó lão Trần ta lo lắng an nguy của Trương đội ngươi, mới xông về phía trước đầu tiên.” Trần Hán Sinh kêu oan nói.

Từ hôm đó hai người bọn họ bất chấp nguy hiểm, là người đầu tiên xông lên nâng đỡ Trương Vinh Phương, sau đó, hai người này ngầm thừa nhận coi như là thân tín của Trương Vinh Phương.

Thành viên còn lại của đội Chín cũng phần lớn vì lúc đó Trương Vinh Phương hiến kế, mà tránh thoát khỏi cái chết, trong lòng có nhiều cảm kích.

Bây giờ ủng hộ của đội Chín đối với Trương Vinh Phương cao hơn rất nhiều so với trước đó.

Không còn qua loa xa cách giống như lúc trước.

“Đúng rồi đội trưởng, lần này của ngài, phía trên tính cho ngài mấy lần công?” Trần Hán Sinh tò mò gạt nụ cười hỏi.

“Tính một lần đại công.” Trương Vinh Phương mỉm cười trả lời.

Một lần đại công có thể tính bằng năm lần tiểu công, mà đối với đội viên bình thường mà nói, ba lần tiểu công là có thể

tăng lên một cấp, quan lại thành tựu thấp nhất.

“Thế thì cũng quá trâu bò!!” Trần Hán Sinh và Lưu Hàm cũng lộ ra hâm mộ.

“Thực ra cũng không tính là gì.” Trương Vinh Phương lắc đầu: “Một lần đại công đổi thành năm lần tiểu công, cũng vừa vặn có thể khiến cho ta ngồi vững vàng vị trí này, còn dư một điểm. Nếu còn muốn đi lên bên trên, cho dù công lao đầy đủ, tư lịch của ta còn kém rất nhiều.”

Hắn thở dài: “Cho nên, qua một thời gian ngắn, ta dự định sau khi dưỡng tốt thương thế, sẽ xin nhậm chức ở Đạo Cung.”

“Đại nhân muốn thăng quan theo đường cong?” Lưu Hàm hơi suy nghĩ một chút, lập tức đã hiểu.

“Ngược lại ngươi có đầu óc minh mẫn.” Trương Vinh Phương cười nói.

“Thật ra là người làm như vậy không ít.” Lưu Hàm cười kín đáo một tiếng: “Như Thiên Toàn Cung, không ít nhóm đại nhân xuất thân từ Đại Dương Tự, rất nhiều người từng làm như thế.”

Nàng còn muốn nói điều gì đó. Lại bị một hồi tiếng khóc tê tâm liệt phế ở bên ngoài lầu truyền tới ngắt lời.

Một số người đứng dậy và đi đến cửa sổ nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy trong sân của Hình Ngục bộ, trước cửa các tòa lầu nhỏ khác, một nhóm người mặc để tang đang từ từ lấy xá lợi* ra khỏi tòa lầu và xếp hàng rời đi.

*tro cốt của người chết sau khi hoả táng.

Những tiếng khóc bắt đầu từ bên trong đội ngũ này truyền ra.

“Là đội Tám và đội Sáu bọn họ…” Lưu Hàm nhẹ giọng nói.

“Trong số ít đội đi lên trước, chỉ còn lại ba người còn sống. Những người còn lại đã không còn…” Trần Hán Sinh không còn tâm trạng để nói đùa nữa. Có một chút sợ hãi trên khuôn mặt nặng nề.

Vào thời điểm đó, nếu đội trưởng Trương Vinh Phương không nghĩ ra cách, thì đội chín bọn họ những người có thể sống sốt cũng sẽ không có bao nhiêu.

Thân pháp của Hoàng Ngọc Chân kia cực nhanh, cũng có quá nhiều thủ đoạn.

Trong cuộc vây quét này, e rằng có hàng trăm người bị thương hoặc thiệt mạng.

Đặc biệt là trong rừng, không thể hình thành một vòng vây hiệu quả, và có quá nhiều nơi trú ẩn có thể được sử dụng tránh né, trốn thoát.

“Đừng nhìn nữa, tu dưỡng cho tốt đi.” Trương Vinh Phương khẽ thở dài.

Đột nhiên hắn nhớ đến phần linh kiện kim loại được giấu trong chuôi đao của Trục Nguyệt đao.

Chương 265: Không cam lòng

Phần linh kiện bí ẩn đó dường như là một phần của thứ gì đó. Cần phải thu thập đủ tất cả năm cái, mới có thể phát hiện ra manh mối nào đó.

Trước đây hắn cho rằng, thế giới chỉ là những gì mà hắn nhìn thấy.

Nhưng hiện tại, Linh đình dường như đang che giấu một bí mật đặc biệt nào đó.

“Đi thôi, chúng ta cũng đi ra ngoài đi, đồng liêu một tràng, tiễn bọn họ một đoạn đường.” Trương Vinh Phương nhẹ giọng nói.

Có quá nhiều thương vong trong cuộc truy quét này.

Mạng người giống như vô giá trị, nói mất liền mất.

Ba người xuống lầu, mang theo đội chín còn lại trong tòa lầu, cùng nhau đi ra ngoài, âm thầm tiễn đưa đội ngũ người nhà những người thương vong.

Các đội trưởng còn sống sót khác của Hình Ngục bộ, trung đoàn, Hình bộ trưởng, ngục trưởng, thậm chí Hình ngục trưởng Lý Nhiễm, cũng đều dồn dập đứng ra.

Trong số những người chết, trên thực tế, Hình Ngục bộ chỉ là một phần bên trong đó.

Trong ngoài thành Đàm Dương, còn có càng nhiều nơi, khắp nơi treo lên lụa trắng.

Tiếng nhạc thê lương có thể được nghe thấy cách đó gần vài con phố.

Trong vài ngày tới. Trương Vinh Phương trở về nhà của mình và được nghỉ một tháng.

Ngoài việc hồi phục chấn thương và dự đám tang, hắn cũng tranh thủ âm thầm luyện ba môn phù pháp còn lại.

Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển tổng cộng có bảy loại phù pháp võ công, hắn đã luyện bốn môn phá hạn, còn lại ba môn, là Hỗn Nguyên phù, Định Hồn phù, Thải Linh phù.

Trong thời gian nghỉ ngơi, Trương Vinh Phương vừa tích góp điểm thuộc tính vừa thử nghiệm ba môn pháp tu hành này.

Trong một tháng, hắn tích lũy thêm ba điểm thuộc tính.

Tất cả đều được thêm vào trên Hỗn Nguyên phù, tăng tới viên mãn.

Nhưng sau khi đạt đến viên mãn, Hỗn Nguyên phù cũng không thể tiếp tục tăng lên được nữa.

Thậm chí chỉ cần tập luyện cũng sẽ bị đau như xé rách các cơ quan nội tạng trong cơ thể.

Võ công thường được chia thành luyện pháp và đấu pháp.

Phân ra làm hai con đường.

Không thể tiếp tục tu hành, trên thực tế, ý nghĩa rất rõ ràng.

Đó là cơ thể của hắn, như Diệp Bạch đã nói, đến mức giới hạn.

Hô!

Một nắm lá rơi bị quyền phong kích khởi, bay khắp nơi.

Trong tiểu viện, Trương Vinh Phương hai tay vòng cung, không ngừng đánh bốn phía, nắm tay trên tay thỉnh thoảng hóa chưởng.

Sau khi thực hiện xong bốn mươi chiêu Hỗn Nguyên phù, hắn mới thực hiện một vòng tròn hoàn chỉnh trong sân.

Cuối cùng, hắn đứng thẳng người, sắc mặt hơi đỏ lên. Cảm giác trong cơ thể vẫn có những đau đớn xé rách nho bé truyền đến.

Ngay lập tức hắn khẽ thở dài.

‘Lẽ nào, bát phẩm đúng là cực hạn của ta?’

Bất giác ánh mắt của hắn rơi vào sinh mệnh trên thanh thuộc tính đã bị hạ xuống rất nhiều.

Tình hình của Hỗn Nguyên phù, khiến hắn chân chính hiểu được cảm giác đạt đến giới hạn là như thế nào.

‘Kỳ thực, tập luyện võ công, chỉ cần không phá giới hạn, sẽ không ảnh hưởng đến thân thể. Ta thậm chí có thể luyện tập võ thuật không giới hạn số lần để luyện đến viên mãn.

Ngay cả khi nó chỉ là viên mãn, cũng có thể có không ít hiệu quả. Có thể…”

Võ công cũng không phải chỉ có sau khi phá hạn mới có lực sát thương.

Viên mãn cũng rất mạnh mẽ.

Ví dụ như Ưng Trảo công, viên mãn tầng thứ Ưng Trảo công cùng với tầng thứ phá hạn, chỉ khác nhau về độ cứng của ngón tay và sự cải thiện của toàn bộ cơ thể bằng cách phá vỡ giới hạn.

Nếu nói võ công sau khi phá giới hạn là 100, thì viên mãn chính là 60.

Chỉ là Trương Vinh Phương cảm thấy không cam lòng. Không muốn đi bước đi này.

‘Bây giờ ta đã đến giới hạn của mình, bất kỳ sự nâng cao nào đối với cơ thể của ta đều không có tác dụng. Không thể cải thiện sức mạnh và tốc độ… Có lẽ, đã đến lúc cố gắng cải thiện sinh mệnh thử xem.’

Trương Vinh Phương đã lên kế hoạch trong đầu, thuộc tính tiếp theo sẽ bắt đầu điểm Quan Hư công.

So với việc trực tiếp tăng sinh mệnh lên, cái giá tăng Quan Hư công lên còn khá hơn một chút.

Đây là những gì hắn đã thử nghiệm trước đây.

Cốc cốc cốc.

Có tiếng gõ cửa, cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn

“Ai?”

“Là ta, Trương ca!”

Giọng của Lý Hoắc Vân rất lớn ở bên ngoài.

Trương Vinh Phương vội vàng tiến lên và mở cửa.

Sau đó, liền thấy Lý Hoắc Vân với một nha hoàn vội vã ra cửa.

“Đệ sao lại rảnh rỗi đến tìm ta? Cha đệ gần đây không phải hộ tống đệ đi học võ sao?” Trương Vinh Phương kinh ngạc hỏi.

“Ài, đừng nói lung tung, hiện tại cha đệ cũng đang sứt đầu mẻ trán, trước chuyện Trục Nguyệt đao này, ảnh hưởng quá lớn. Phía trên còn có người lục tục tới muốn điều tra tình hình. Xác định không có để lộ bí mật.

Dù sao, hiện tại cũng không phải chuyện của ta. Ca, vết thương của huynh thế nào rồi. Không sao chứ? Đi đi đi, chúng ta ra ngoài thư giãn một chút?”

Khuôn mặt của Lý Hoắc Vân khó khăn lắm mới lộ ra vẻ mặt xúi giục.

Chương 266: Tìm tẩu tử

“Thư giãn? Đệ muốn đi đâu?” Trương Vinh Phương cứng họng.

“Ca à, huynh là khách quen nên đừng giả vờ, được không? Ta biết hết rồi.” Lý Hoắc Vân đột nhiên bật cười.

“Đệ biết cái gì?”

“Huynh thường đi một mình buổi tối, ca, ngươi quá không có nghĩa khí.” Lý Hoắc Vân lắc đầu.

“Đến Kỹ quán thì có gì hay? Nghe nhạc, uống rượu và xem kịch, mỗi ngày thật lãng phí thời gian.” Trương Vinh Phương không đồng tình.

“Ài, ca, huynh thật không thành thật.” Lý Hoắc Vân chỉ vào hắn và phàn nàn, “Được được được, không đi liền không đi. Vậy ngày mốt có hội giao dịch sách cổ sách cũ, huynh có đi không? “

“Sách cổ sách cũ?” Trương Vinh Phương nheo mắt, “Có sách hướng dẫn sử dụng võ học sao?

“Tất nhiên là có. Có đủ loại sách lộn xộn, và hội giao dịch do Diêu Nguyên thư hội chủ trì, là nơi trao đổi lớn nhất của Đàm Dương.”

Điều quan trọng là sẽ có nhiều đại tiểu thư khuê phòng tham gia hơn so với lần trước. Đó là hoạt động do người trẻ tuổi chúng ta lén lút hoạt động, vì lẽ đó, ca nếu huynh có sách, cũng có thể lấy ra trao đổi, ha ha ha…”

Lý Hoắc Vân bây giờ ngày càng cởi mở hơn.

Hắn ta nhấn mạnh từ cuối cùng trong sách, và rõ ràng Trương Vinh Phương đã hiểu ý nghĩa của nó.

Khá lắm, ngay cả tiểu hoàng thư cũng có…

Tinh thần tuyệt vời này là đủ mở.

“Được rồi, đến lúc đó chúng ta cùng nhau đi.” Hắn vốn không muốn đi, nhưng Trương Vinh Phương nghĩ rằng nếu hắn có

thể tìm được một số công pháp như Quan Hư công trong số những sách cổ đó thì cũng không tệ lắm.

Những thứ như bí kíp võ công thực chất là tài nguyên.

Trương Vinh Phương trước đó cũng đã tìm kiếm một số cửa hàng cầm đồ, nhưng hắn không tìm thấy ai bán bí tịch.

Mãi sau này mới biết loại này nếu bán rời thì không đáng bao nhiêu.

Vì không ai dám tùy tiện luyện.

Nhiều bí tịch cần được sư phụ truyền cho, tự thân dạy dỗ một phần, sau đó lại biên thành sách bí tịch, ghi chép yếu điểm, nhắc nhở bản thân.

Nói như vậy bí tịch thật ra chỉ ghi lại một phần nhỏ nội dung, cũng chưa từng nghe nói ai có thể luyện võ giỏi chỉ cần làm theo bí tịch.

Nhưng văn công thì khác.

Văn công không đòi hỏi nhiều chi tiết của nhiều động tác mà chủ yếu tập trung vào tâm pháp. Vì vậy, các bí tịch vẫn hữu dụng.

“Vậy nói trước rồi đó, đến lúc ấy ta sẽ gọi huynh, ca lần trước không phải huynh lăn lộn không tệ sao. Lần này nắm cho thật chắc.” Lý Hoắc Vân một vẻ ngươi hiểu đó.

Hai người nói chuyện phiếm một hồi về tình hình gần đây, khi nhắc đến u Dương Kiến Vinh, trong lòng cũng tràn đầy phẫn nộ.

u Dương Kiến Vinh này không thể sử dụng các võ nhân cao phẩm, vì vậy hắn đã sử dụng các binh lính và quan sĩ chất lượng trung bình và thấp làm vật tiêu hao để tiêu hao con át chủ bài của Hoàng Ngọc Chân.

Phụ thân của Lý Hoắc Vân vừa bắt đầu cứng rắn ngăn cản việc chuyển những người từ Hình Ngục bộ tới.

Nhưng sau đó một mệnh lệnh từ trên xuống, yêu cầu địa phương huy động toàn bộ nhân lực và tuân theo sự sắp xếp của u Dương Kiến Vinh.

Cuối cùng mới bất đắc dĩ…

Trương Vinh Phương bày tỏ sự là đã hiểu. Trên thực tế, khi quan truyền lệnh của u Dương bị Lý đại nhân chặn trở lại, hắn cũng đã nhìn thấy.

Sau đó lại bị điều tới, thực ra ai cũng hiểu Lý Nhiễm không chịu nổi áp lực.

Điều này cũng biến tướng nói rõ, rằng những bí mật liên quan đến Trục Nguyệt đao có tác động lớn.

Sau khi trò chuyện một lúc, Lý Hoắc Vân đứng dậy rời đi.

Sau khi rời khỏi nhà họ Trương, hắn ta quay trở lại xe ngựa của mình.

“Đi, đi Ngưng Hương hành.”

“Thiếu gia, không phải ngài nói muốn đổi thành nhạc lâu mới sao?” Phong Sơn, người đánh xe cũng là hộ vệ của hắn ta, thành thật hỏi.

“Đó là trước đây, bây giờ đi Ngưng Hương hành cho ta! Đi thì đi đi, ngươi nói nhảm nhiều như vậy làm gì?” Lý Hoặc Vân sốt ruột nói.

Trước đó hắn thực sự muốn đến nhạc lâu. Bởi vì hắn tới đây, hắn cho rằng không có khả năng là Trương Ảnh đại ca sẽ đi hội trao đổi.

Không ngờ, Trương ca lại đồng ý.

Trong trường hợp này… Vì hạnh phúc cả đời của Trương ca, lần này hắn phải chuẩn bị thật tốt.

Trương ca bây giờ cũng không còn quá trẻ, giúp hắn tìm được một người tẩu tử phù hợp cũng không phải uổng công với ân cứu mạng của hắn.

Lý Hoắc Vân trong lòng tính toán, dọc theo đường đi xe ngựa không có động tĩnh gì.

Mãi đến khi sắp tới Ngưng Hương hành, hắn mới nhảy xuống xe, mua một ít hoa quả ven đường rồi mang qua.

Ngưng Hương hành là cửa hàng huân hương son phấn tiên tiến nhất ở Đàm Dương.

Thường có các sản phẩm mới của tất cả các loại huân hương liệu từ khắp nơi trong nước, thậm chí có cả từ nước ngoài.

Điều quan trọng nhất là những người thuộc Diêu Nguyên thư hội thường đến đây để họp mặt.

Và hội trưởng Tôn Triều Dương là một khách quen ở đây.

Chương 267: Thần mê hương

Chẳng bao lâu, Lý Hoắc Vân bước đến trước một viện trong giống như một đại trạch viện lớn.

Cửa lớn rộng mở, hai bên treo những ngọn đèn hương cánh hoa màu hồng và viền bạc, có người giữ phòng.

Lý Hoắc Vân bước lên phía trước và ném một số tiền lớn cho giữ phòng, sải bước nhấc hoa quả đi vào.

Một lão bộc mặt nhăn nheo đã đợi sẵn ở lối vào tiền sảnh.

“Xin chào, Lý công tử.”

“Tào bá, Tôn đại tiểu thư còn ở đó không?”

“Tiểu thư đang ở bên trong thưởng tích bình hương mới đến.” Lão nô cung kính đáp.

“Cảm ơn.”

Lý Hoắc Vân nhanh chóng bước vào cửa và rẽ trái vào một sảnh phụ.

Liền nhìn thấy Tôn Triều Nguyệt đang mặc một chiếc váy dài màu đỏ rực, trên vai có thêu hình đám mây như ý hoa hồng, eo thon tinh tế và ngực cao.

Một thân dung mạo rực rỡ, tư thái bắt mắt, khí chất ngời ngời chính là cốt cách xinh đẹp nhất, động lòng người trong toàn bộ đại sảnh.

Trong phòng khách còn có mấy vị đại tiểu thư bên trong Đàm Dương, lúc này lại hoàn toàn bị áp chế.

“Lý Hoắc Vân, ngươi làm gì ở đây? Đây không phải là nơi mà các ngươi nên đến.”

Tôn Triều Nguyệt thản nhiên đặt lọ hương trên tay xuống, liếc mắt nhìn về phía Lý Hoắc Vân.

“Nếu Tiểu Hà lão không xin tha cho ngươi, ngươi cảm thấy ta sẽ để ý đến ngươi sao.” Nàng thần sắc thờ ơ, cũng lười giả vờ trước mặt đám tiểu tử này.

Nếu là người ngoài, nàng có thể vẫn sẽ tỏ ra dịu dàng và đứng đắn, nhưng trước mặt những người như Lý Hoắc Vân…

“Đại Nguyệt tỷ… ta đây không phải là vì muốn tìm tẩu tử tốt cho đại ca ta sao?” Lý Hoắc Vân cười xin lỗi.

“Diêu Nguyên thư hội là con đường rộng lớn nhất Đàm Dương chúng ta, ai mà không biết rằng những đại tiểu thư khuê phòng đó lại là ngài biết rõ nhất.

Bất kể khí chất và tính cách của tiểu thư như thế nào, ngài hẳn là nắm rõ như lòng bàn tay.”

Để tìm được một nửa phù hợp với đại ca của mình, lần này Lý Hoắc Vân đã phải đánh cược.

Hắn cẩn thận lấy từ trong tay áo ra một lọ hương màu vàng.

“Không phải, ta nghe nói ngươi thích huân hương, tiểu đệ đã phải tiêu tốn rất nhiều tiền, tìm rất nhiều cách mới có thể tìm được một loại hương liệu Thần Mê hương như vậy!”

Hắn cẩn thận đưa lọ hương vàng cho thị nữ đang đến gần.

Thị nữ cầm nó bằng cả hai tay, quay lại chỗ Tôn Triều Nguyệt và nhẹ nhàng đưa ra.

“Thần Mê hương??” Tôn Triều Nguyệt cầm lấy lọ thuốc, nhẹ nhàng mở nút ra ngửi, trên mặt chợt hiện lên một chút tán thưởng.

“Cái bình nhỏ này, nếu không có hơn trăm lượng, nghĩ cũng đừng nghĩ đến, người đúng là có lòng.”

Lý Hoắc Vân cười khổ.

“Vậy thì chuyện về đại ca ta…”

“Không phải ngươi vì huynh trưởng, chạy cũng không phải một lần hai lần.” Tôn Triều Nguyệt thu hồi Thần Mê hương, thản nhiên nói.

“Nhưng dù đại ca của ngươi là quan chức, vẫn là xuất phát điểm thấp trong vòng chúng ta.”

Nàng nhớ rằng đại ca của Lý Hoắc Vân tên là Trương Ảnh. Hắn là một võ nhân, đã 26 tuổi rồi, giới hạn trên thấp hơn một chút, và điều quan trọng nhất là xuất thân của hắn.

Trương Ảnh xuất thân từ một gia đình thợ săn trong làng, và khởi đầu như vậy là quá thấp.

Nếu muốn có một lương phối, nhất định phải môn đăng hộ đối.

Theo cách này, người kết đôi phù hợp với hắn nên là thị nữ nha hoàn trong vòng các nhà lớn.

"Vậy, Tiểu Ngư, ngươi thử xem thế nào?" Tôn Triều Nguyệt thản nhiên chỉ vào một nha hoàn bên cạnh.

"Này? Đại tiểu thư, cái này… Tiểu Ngư không muốn rời khỏi ngài!" Nha hoàn nhất thời liên tục xua tay.

"Đại Nguyệt tỷ, chuyện này… Ngài cho rằng mình có thể sắp xếp một vòng sao…?" Nhìn thấy điều này, Lý Hoặc Vân thấy thế lập tức không vui.

Hắn đã tốn bao nhiêu tâm sức và giá cả, nhưng không phải vì Trương ca tìm một thị nữ nha hoàn.

Mặc dù trong một gia đình như của họ, nha hoàn thị nữ thiếp thân, cũng giống như tỷ muội, vô cùng thân thiết với gia chủ.

Cũng có nhiều người thật lòng chủ động muốn cưới cho những người nữ tử này.

"Cái gì? Ngươi vẫn không vui sao?" Tôn Triều Nguyệt lắc đầu không nói nên lời, "Ngươi cho rằng Tiểu Ngư kém sao? Tiểu quan tiểu lại quý mến nàng quả thực là rất nhiều."

Lý Hoắc Vân đương nhiên biết cái lý này.

Nhiều quan chức nhỏ sẽ theo đuổi những thị nữ đại nha hoàn như Tiểu Ngư, và họ cũng muốn níu kéo mối quan hệ này.

Ngoài ra, hầu hết những người nữ tử này đều xinh đẹp và tài năng nên kiểu kết hợp này có ở khắp mọi nơi ở Đại Linh.

Chỉ là…

"Đại Nguyệt tỷ, ngài đừng đùa cợt ta, ta chỉ muốn tìm một người tẩu tử tốt. Xin ngài thương xót giúp đỡ." Lý Hoắc Vân gật đầu lia lịa.

"Đại ca của ta trung hậu thành thật, suốt ngày chỉ biết luyện võ. Tính tình tế nhị, biết chăm lo cho người khác. Bây giờ hắn

đã có địa vị chính thức, ta muốn tìm một người tẩu tử tốt có thể sống một cuộc sống chân thật.” Hắn nhanh chóng giới thiệu.

Tôn Triều Nguyệt bất lực, trước đây nàng không sợ thủ đoạn cứng rắn của tên nhóc này, nhưng bây giờ nói đến mềm yếu thì nàng không thể chịu đựng được nữa. Dù sao cũng là tiểu tử từ nhỏ đánh tới lớn

Chương 268: Hẻm Yên Liễu

Rốt cuộc, nàng suy nghĩ một chút.

“Như vậy đi, ta sẽ đưa tình huống của ca ngươi, đưa vào trong vòng xem xem có ai nguyện ý, đến lúc đó ta sẽ đưa những kiến nghị cho ngươi.”

Lý Hoắc Vân ngay lập tức vui mừng khôn xiết.

“Như vậy đi, cảm ơn Đại Nguyệt tỷ thành toàn. Có lời này củ Đại Nguyệt tỷ, chuyện này nhất định sẽ thành!

“Hiện tại cũng đừng quá vui mừng.” Tôn Triều Nguyệt không nói nên lời, “Nếu không có người trong vòng nhìn trúng, đừng trách ta không cố gắng hết sức. Dù sao chuyện tơ hồng như vậy cũng không thể cưỡng cầu.”

“Đó là tự nhiên, tự nhiên.” Lý Hoắc Vân mỉm cười và cúi đầu một lần nữa. “Như vậy đi, tiểu đệ cáo lui trước.”

“Đi, đi.” Tôn Triều Nguyệt xua tay bất lực.

…

Ào, Trương Vinh Phương đổ nước tắm trong thùng xuống rãnh nước nơi cửa viện.

Trong khe nước còn có bọt biển nước của nhà tắm công cộng sát vách chậm rãi chảy xuống.

Hắn nghiêng đầu đưa mắt nhìn, hai đứa trẻ kia lại ngồi trước cửa nhà tắm chà thùng.

“Bán bánh trôi đây ~~ bánh nhân thịt mang hành thái, kim quế giáp bánh đậu, tôm thịt xào sò biển đây ~~~”

Lão đại gia gánh quang gánh chậm rãi từ từ bước qua con đường.

Bên trong quang gánh, khí nóng bốc lên từ phần rìa của cái bình, cho dù bao lớp vải dày thì vẫn có thể ngửi thấy được mùi bột nếp nhàn nhạt.

“Đại gia cho hai cân.” Trương Vinh Phương buông thùng, sờ kiếm tiền bạc trên người, tiến lên gọi lại và nói.

“Trương quan nhân hôm nay dậy trễ vậy à?”

Ngày nào đại gia bánh trôi cũng sẽ đi qua con đường này, thỉnh thoảng cũng sẽ được Trương Vinh Phương chiếu cố việc buôn bán.

Cho nên đối với người trẻ tuổi với ai cũng ôn hòa này, lão rất có thiện cảm.

“Tối hôm qua luyện công hơi trễ chút.” Trương Vinh Phương thuận miệng đáp một câu. “Đúng rồi đại gia, trong thành này chỗ nào có bán mấy sách cũ cùng thứ cổ quái thế? Ta dẫn đội phần lớn là loanh quanh phụ cận, địa phương khác đúng là không biết thật.”

“Sách cũ? Thứ cổ quái?” Lão đại gia suy nghĩ một chút: “Ngươi đi qua bên hẻm Yên Liễu kia, mới có thể tìm được. Bên kia toàn là mấy thứ đó thôi.”

“Hẻm Yên Liễu? Được, đa tạ.” Trương Vinh Phương trả tiền, cầm bánh trôi trở lại sân, ôm thùng tắm trở về.

Hắn dọn dẹp qua một chút, rồi thay quần áo khác, ra khỏi cửa đi thẳng tới hẻm Yên Liễu.

Chỗ kia trước đây hắn đã từng đi ngang qua, nhưng chưa tiến vào.

Hắn đi qua tầm nửa thành trì, mới tìm được con đường tắt có hơi khuất ở trong khu khác.

Bên ngoài đường tắt, dựng một cái vọng tử to lớn.

Cái gọi là vọng tử chính là một cây côn gỗ dài, trên đỉnh treo một miếng vải, viết các loại chiêu bài quảng cáo.

Trên cái vọng tử ấy viết: Hàng loạt rượu thuốc lá xuất khẩu, chính tông nhận chuẩn, cửa hiệu lâu đời của Đàm Dương, Liễu ký.

Mấy đoạn này chữ đều là phân tán, quay xung quanh một hình vẽ đồng tiền tròn vo.

Trương Vinh Phương nhìn kỹ nhiều lần, ở cái nơi này, hắn vẫn rất hiếm khi thấy được phong cách quảng cáo tiếp cận hiện đại như thế.

Đầu ngõ lúc này không ngừng có xe lừa lấy hàng ra vào.

Hai hán tử ngăm đen, cánh tay để trần đứng ở một bên hút thuốc lá nói chuyện phiếm.

Trương Vinh Phương sửa sang vạt áo, bước đi vào đường tắt.

Mới vừa đi vào, bên trái đường tắt chính là một gian cửa hàng loại nhỏ.

Cửa hàng không có tên, cũng không lập bố cáo, càng không có vọng tử bảng hiệu.

Chỉ là dùng cây gậy trúc treo một cái khăn lụa phấn hồng ở cửa.

Cửa của cửa hàng mở một nửa, bên trong là một nữ tử ăn mặc mát mẻ lười biếng nửa tựa ở trên giường, hướng phía ngoài cửa nhìn xung quanh.

Thấy Trương Vinh Phương đưa mắt nhìn qua, nữ tử nhất thời lộ ra một nụ cười quyến rũ, vẫy tay với hắn.

“Ngọc bất trác, Bất thành khí. Nhân bất học, Bất tri nghĩa.

Vi nhân tử, Phương thiếu thời. Thân sư hữu, Tập lễ nghi*…”

*Tạm dịch:

Ngọc chẳng mài, Chẳng thành đồ,

Người chẳng học, Chẳng biết lẽ.

Làm người con, lúc còn trẻ,

Gần thầy bạn, Học lễ nghi.

Một tiếng đứa bé đọc diễn cảm lanh lảnh truyền đến từ nơi càng sâu trong ngõ hẻm.

Trương Vinh Phương thu hồi ánh mắt, theo tiếng đi vào.

Từng tiệm xướng kỹ* không có treo biển hành nghề, dày đặc phân bố tại hai bên đường tắt.

*tiệm của nữ tử thanh lâu

Mà giữa những tiệm xướng kỹ ấy, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng học vỡ lòng truyền ra từ trong các tòa nhà dân đơn sơ.

Không bao lâu, hắn rốt cuộc tìm được cửa hàng mà lão đại gia kia nói.

Một miếng vải tam giác giặt đến trắng bệch dùng cây gậy trúc treo ở ngoài cửa. Trên vải viết: Thư sơn hữu kính.

Cửa của cửa hàng chỉ đủ cho một người ra vào, tưởng như là một con đường mòn.

“Mẫu thân ~~”

Bỗng một tiểu đồng buộc tóc sừng dê chạy ra từ trong tiệm, cầm trong tay một cuốn sách nhỏ vàng nhạt có hơi hư hại, mặt bìa là Tam Tự Kinh, sau đó một đầu nhào vào trong tiệm xướng kỹ bên cạnh.

“Mẫu thân ta có thể mua thêm một quyển nữa không?”

Trong tiệm xướng kỹ, một nữ tử áo xanh vẻ mặt không kiên nhẫn vội vã đi ra, kéo lên cửa tiệm cái rầm.

Chương 269: Nho sinh

“Đã nói lúc lão nương buôn bán thì chớ vào! Tiểu tử thúi nhà ngươi sao lại không nghe thế? Ban ngày đừng gọi ta, đừng để bạn học của ngươi nghe được…”

Giọng nói chậm rãi hạ xuống.

“Thế nhưng ngươi vốn là mẫu thân của ta mà? Người khác nói ta ta đánh liền hắn!”

“Đánh đánh đánh, mẹ nó ngươi đánh thắng được ai? Đánh người bị thương vẫn không thể nhận lỗi đưa tiền…”

Giọng hai mẫu tử dần dần thấp xuống.

Trong lòng Trương Vinh Phương than nhẹ, cất bước đi vào tiểu điếm Thư sơn hữu kính đó.

Trong tiệm rất âm u, chỉ là một cái giá sách hình vuông.

Trên vách tường hai bên, phân ra từng dãy ô vuông dài mảnh, bên trong ô vuông để từng quyển sách.

Những sách này thoạt nhìn đã hư hao không ít, đều dùng ngòi bút lông tinh tế viết lên mặt bìa tên sách.

Tam Tự Kinh, Thanh Luật Khải Mông, Hiếu Kinh, Nhĩ Nhã…

Từng quyển sách kinh điển của Nho gia, phân tán sắp hàng chỉnh tề.

Nhìn những cái tên kinh điển nghe nhiều nên thuộc ấy, Trương Vinh Phương bỗng nhiên có cảm giác trở lại đời trước.

Rất nhiều nơi của Đại Linh tương tự với thế giới cổ đại của đời trước, có đôi khi hắn hoài nghi, thế giới này có thể chính là một phân nhánh tách ra từ lịch sử.

Hắn đi qua từng dãy sách, trên một cái ghế gỗ nhỏ như bao tương tận cùng bên trong, một lão đầu tử đeo mắt kính ngồi đó.

Lão đầu tử mặc trường sam bụi bẩn, ngang hông đeo một cái ngọc bội dùng sợi dây bện thành.

Nhìn qua từ xa, thật đúng là có hơi giống ngọc.

“Lão điếm gia?” Trương Vinh Phương nhẹ giọng hỏi một câu.

Lão đầu tử không nói chuyện, chỉ là chỉ giá sách ở một bên, ý bảo tự mình nhìn xem.

Trương Vinh Phương gật đầu, xoay người tìm dọc theo tường.

Lúc này đây hắn tiếp thu kinh nghiệm lần trước, trực tiếp mở ra thanh thuộc tính trong tức khắc.

Tình huống của Trục Nguyệt đao trước đó khiến hắn hiểu được, thế giới này có vẻ không đơn giản giống như hắn nghĩ vậy.

Thanh thuộc tính cũng không phải chỉ có thể dùng để quan sát chính mình, mà còn có thể dùng để quan sát ngoại vật.

Không ngừng đảo qua từng quyển sách trên vách tường.

Chỉ là tình huống giống như Trục Nguyệt đao lần trước lại không xuất hiện nữa.

Trương Vinh Phương rất nhanh đã quét qua đống sách hai bên vách tường một lần, không có một quyển sách nào có thể khiến cho thanh thuộc tính sản sinh phản ứng.

“Chủ quán, nơi này của ngươi còn có vật cũ gì không?” Trương Vinh Phương hồi tưởng lại, đồ vật bên trong Trục Nguyệt đao hình như là một linh kiện.

Lão đầu tử nâng kính mắt, đánh giá Trương Vinh Phương.

“Ngươi lại đi một đoạn vào bên trong, bên kia có tiệm bán đồ chơi Tây Dương. Có điều hàng giả rất nhiều.”

“Đa tạ.” Trương Vinh Phương gật đầu, chắp tay.

Hắn xoay người đi ra ngoài, chỉ là đi được nửa đường thì bỗng dừng lại.

“Lão gia tử, ta có thể hỏi ngài một câu không?”

“Hỏi cái gì?” Lão đầu tử giương mắt nghi hoặc nhìn về phía hắn.

Trương Vinh Phương trầm mặc một lát.

“Ngài nghĩ, Đại Linh hiện nay, mọi người sống có tốt không?”

Ở Đại Linh, tự do tôn giáo, tự do ngôn luận, số người thảo luận triều đại đương thời cũng không ít, chỉ cần không quấy rối sinh sự, phương diện này không có hạn chế.

Thế nên vấn đề này của hắn không tính là mẫn cảm.

Lão điếm chủ suy nghĩ một chút.

"Hậu sinh đang cảm thấy bọn ta sống ở cái chỗ này, nghĩ là khổ đúng không?" Lão đầu cười.

"Chẳng lẽ không đúng à?" Trương Vinh Phương hỏi ngược lại.

Lão điếm chủ đứng lên, chậm rãi lắc đầu.

"Thật ra, mặc dù Linh Đế hiện nay nói là quy Nho sinh bọn ta thuộc về hạ loại, nhưng lại không có làm khó gì với bọn ta."

"Biết vì sao không?" Lão đầu nhìn về phía Trương Vinh Phương.

"Vì sao?"

"Bởi vì bọn ta là nho sinh." Lão đầu tử cười nói: "Cũng vẻn vẹn chỉ là nho sinh."

Lão điếm chủ lấy một quyển sách từ trên giá sách, nhẹ nhàng vuốt lên chữ viết trên bìa mặt, trên sách nọ viết ba chữ to: Linh Việt sử.

"Lại nói tiếp, rất nhiều người đều có hiểu lầm về bọn ta, thấy rất nhiều nho sinh ăn mặc nghèo rớt mùng tơi, bèn cho rằng Linh đình tiến hành áp bách bọn ta. Thật ra không phải."

Trung khí ông rất đủ, trông tâm trạng cũng tốt.

"Trừ việc hủy bỏ cuộc thi khoa cử, thật ra Linh đình cũng không có hạn chế gì đối với Nho Môn. Bọn ta như trước rất nhiều người có điền có đất, cho dù sưu cao thuế nặng giao nộp lên trên, rất nhiều người cũng vẫn áo cơm không lo."

"Trừ một số ít người Nho Môn xuất thân bần hàn, có quẫn cảnh phải viết tạp kịch bản và bán khúc tử ra, rất nhiều người Nho Môn là choàng lên một tầng áo khoác đạo phật, nơi nơi du sơn ngoạn thủy, cùng uống cùng hát."

Trương Vinh Phương hơi bất ngờ nhìn lão điếm chủ, không biết những lời này là xuất phát từ thật tình hay là giả dối.

“Ngươi đừng nhìn ta như vậy. Ngươi cũng biết rồi đấy, cho dù không thể khoa cử, danh sĩ Nho Môn ta vẫn là bác học chi sĩ, là danh sư được hoan nghênh nhất tất cả đại môn đệ trên đời này.” Lão gia tử cười ha ha nói.

Chương 270: Sống ổn

“Thế nên, ngoại trừ không thể làm quan, bọn ta không hề hiếu gì cả. Hiện tại sống cũng rất vui vẻ.”

Cuối cùng lão điếm chủ tổng kết.

“Bọn ta không cần thương hại, chẳng qua là tạm thời rơi vào thung lũng mà thôi.”

Lão gia tử nhìn Trương Vinh Phương có chút ngạc nhiên, lại nói.

“Thật ra thiên hạ hôm nay, mặc dù binh dịch nhiều lần, nhưng dân chúng coi như là sống tốt. Chỉ nói thành Đàm Dương này, dân chúng toàn thành, ngươi có nghe nói ai bị chết đói chết cóng không?”

Trương Vinh Phương nhất thời sửng sốt, khẽ lắc đầu.

“Không có.”

“Thế đó.” Lão gia tử cười nói: “Đại Linh coi trọng tài nghệ công tượng, cũng trọng việc đồng áng, mấy lần thay đổi chế độ xã hội nông thư, cải tiến trồng, bây giờ sản lượng việc đồng áng tăng nhiều. Dệt cũng nhờ có công cụ đề thăng, hiệu suất không chỉ gấp bội.”

“Rồi vừa mở hải vận, sứ thanh hoa, lưu ly bích hoạ, lá trà, nước rượu vân vân bán ra bên ngoài, lượng lớn tiền bạc tài nguyên chảy vào. Mọi người ấy, cuộc sống này trôi qua cũng càng ngày càng dễ chịu.”

Trương Vinh Phương không phản bác được.

Suy nghĩ kỹ một chút, rõ ràng Linh đình binh dịch nhiều như vậy, nơi nơi khởi nghĩa, nhưng lại không thành được gì.

Trong thời gian hai năm hắn tới đây, cực ít khi nghe nói có dân chúng bị chết đói chết cóng.

Mà binh dịch suy nghĩ kĩ thì thật ra không nhiều người chết lắm… Rất nhiều binh dịch xong số lượng trở về gia đình cũng không ít.

Nghe nói là bởi vì, đại quân Linh đình xuất chinh, bình thường sẽ mạnh mẽ chinh phục dân chúng tác làm pháo hôi tiên phong.

Tiên phong khiến những người bị chinh phục ấy công thành tiêu hao, chờ quân địch uể oải bất kham rồi lại cho chủ lực lên.

Hơn nữa tinh nhuệ quân đội Linh đình rất mạnh, các loại cỗ máy chiến tranh hoàn mỹ đầy đủ, thế nên số thương vong thật sự không nhiều.

"Dân chúng ấy, chỉ cần có ăn có mặc, áo cơm không lo, thì đều có thể thành thành thật thật." Lão gia tử than thở." Triều đình hiện nay… chính là có thế cực mạnh, đưa mắt nhìn bốn phía, nước nào dám phong tỏa bế quan, liền đại quân áp cảnh quét ngang tất cả. Mạnh mẽ mở biên giới.

Hoặc mậu dịch, hoặc chinh phục. Lấy máu thịt của vạn tộc, xây nên an cư lạc nghiệp của chúng ta, nghiệp lớn như thế… Đáng tiếc… Đáng tiếc…"

Lão điếm chủ không có tiếp tục nói hết, chỉ là ánh mắt có chút tiếc hận.

Trương Vinh Phương cũng không có hỏi lại. Hắn nhìn ra được, lão gia tử đây không phải là nói dối, mà là thật tâm suy nghĩ.

Hắn chắp tay, không tiếng động xoay người rời khỏi.

Ra khỏi tiểu điếm Thư sơn hữu kính, hắn dựa theo chỉ dẫn của lão gia tử đi vào phía càng sâu trong đường tắt.

Không bao lâu, tiệm xướng kỹ hai bên cũng rất thưa thớt.

Một gian cửa hàng có chiêu bài tên là Kỳ Dị trai xuất hiện ở trước mắt hắn.

Ván cửa cửa hàng cũ kỹ, đại môn nửa mở.

Một lão đầu tử tóc vàng mắt xanh lông quăn đang cúi đầu cười làm lành với mấy quan sai vào cửa kiểm tra, nhỏ giọng đang nói gì đó.

Không bao lâu sau, lão ta đẩy một cuộn tiền giấy trong tay áo tới, lại ôn tồn khẩn cầu vài cái.

Đáng tiếc mấy tên quan sai nhăn mặt, vẫn không muốn rời đi. Ánh mắt đánh giá xung quanh, dường như muốn bới thêm chút

gì nữa.

Trương Vinh Phương híp mắt đi ra phía trước.

“Chuyện gì xảy ra thế?” Hắn nghiêm mặt, tùy ý lên tiếng hỏi.

Mấy tên quan sai thấy hắn, một người trong đó biến sắc, tức khắc nhận ra.

“Ồ, Trương đội! Trước đó không lâu ta đã gặp qua ngài ở Hình Ngục bộ nhiều lần.”

Hắn vội vàng tiến lên chắp tay hành lễ.

Quan lớn một cấp đè chết người.

Mặc dù Trương Vinh Phương không trực tiếp quản bọn họ, nhưng vị này cùng công tử nhà họ Lý hợp ý nhau lắm đấy.

Tranh chấp với Lâm Kỳ Tiêu tiểu thư, lúc đó cũng bị coi thành việc trà dư tửu hậu truyền đi khắp nơi.

Rất nhanh, mấy quan sai phụ trách dò xét an toàn phòng ốc hỏa hoạn đều nhận ra thân phận của Trương Vinh Phương.

Mấy người bèn vội vàng tiến lên hành lễ.

“Trương đội, đám tiểu nhân đang phụng mệnh tuần tra an toàn hoạ ngầm bên này, đây không phải vừa vặn đến nơi này sao.”

Người lên tiếng trước cười giải thích.

“Kiểm tra xong chưa? Ta còn muốn đi dạo tiệm nữa.” Mặt Trương Vinh Phương không chút thay đổi.

“Xong rồi, xong rồi. Đã xong rồi, bọn ta lập tức đi ngay.”

Mấy người không muốn gây phiền toái, không nói Trương Vinh Phương trước mắt này vốn có bối cảnh thâm hậu, võ lực cường hãn.

Chỉ nói hắn nhậm chức ở Hình Ngục bộ đó là địa phương nào?

Không biết lúc nào mình sẽ có việc cầu đến trên đầu người ta nữa.

Mấy người rất nhanh lưu lại tên tuổi, xoay người rời khỏi, đi tới nhà tiếp theo.

Lúc này Trương Vinh Phương mới nhìn về phía lão đầu tử tóc vàng.

“Chủ quán, ta xem một số vật cũ.”

Trong tiệm sách không tìm được bí tịch văn công đã khiến hắn có chút thất vọng rồi, hi vọng bên này có thể kiếm được gì đó.

“Mời ngài vào, mời vào!” Lão đầu tử thở phào nhẹ nhõm, khá là cảm kích với hắn.

Chương 271: Cầu đá

Những ngoại tộc không giống với người của Đại Linh như bọn họ, ở chỗ này rất bị xa lánh.

Trong bốn người của Đại Linh, người Linh và người Hồ Tây có vóc dáng cường tráng, hình thể cao to. Từ trước đến nay khinh thường mấy người Tây Dương ngoại quốc nhỏ gầy như bọn họ.

Loại kỳ thị này biểu hiện rất nhiều ở các phương diện sinh hoạt.

Quan sai kiểm tra an toàn thiết bị vừa nãy chỉ là một trong số đó mà thôi.

Dưới sự hướng dẫn của chủ tiệm, Trương Vinh Phương vào cửa hàng.

Trong tiệm này khắp nơi đều đặt vật có chứa ký hiệu tôn giáo chữ thập.

Trên quầy vẫn còn đặt một quyển thư tịch lớn có bìa mặt làm bằng đồng, Trương Vinh Phương hoàn toàn không nhận ra đó là tiếng gì.

Hắn dạo qua xung quanh một vòng, phần lớn trong đó là các loại đồ vật như đồng hồ.

Thật ra khiến hắn không ngờ tới là, lúc này đã có đồng hồ rồi.

Có điều đồng hồ lúc này đều rất lớn.

Một cái nhỏ nhất đều có kích cỡ như dưa hấu.

Trừ đồng hồ ra, chính là một quầy các loại đồ chơi nhỏ, hấp dẫn sự chú ý của hắn.

“Những thứ này là cái gì?”

Trương Vinh Phương đi tới trước cái quầy này, tỉ mỉ kiểm tra mấy thứ đó.

Mấy thứ lớn lớn nhỏ nhỏ, giống như là linh kiện của máy móc được đặt chỉnh tề trên vải xám.

Hắn cầm lấy lên nhìn, đồ vật có lớn chừng quả trứng gà, như là một khối lập phương khuyết khẩu đen.

“Những thứ này là ta mua lại từ quê hương ta, đều là đồ cổ, đồ cổ!” Lão đầu tóc vàng dùng khẩu âm có chút quái dị giới thiệu.

“Nếu như đại nhân ngài muốn mua, tính ngài nửa giá!”

“Đồ cổ?” Trương Vinh Phương nhíu mày, chưa bao giờ thấy qua loại đồ cổ này.

Trong mắt của hắn thanh thuộc tính mở ra đang không ngừng đảo qua những tạp vật ấy.

Trừ thứ như là linh kiện máy móc kia, sát bên rìa vải xám vẫn còn đặt một số thứ khác nữa.

Trong đó có như là vỏ sò cổ xưa, sừng một số động vật, thực vật phơi khô sắc bén có răng cưa.

Còn có nửa đoạn sách đá viết dấu hiệu chữ viết không biết tên.

Khoan khoan.

Bỗng nhiên tầm mắt hắn khựng lại, đồng tử hơi giãn ra.

Thanh thuộc tính có phản ứng!

Trương Vinh Phương bất động thanh sắc cầm lấy thứ khiến thanh thuộc tính có phản ứng.

Đó là một thứ giống như quả cầu đá, khắp nơi trên mặt quả cầu đều viết chữ giống như chữ Phạn của Phật Môn.

Trong thanh thuộc tính hiện chữ thế này.

[Trực giác cảnh kỳ: Đây có vẻ như là một bộ phận của pho tượng nào đó của Đạo Môn, hiện giờ nó bị phá hủy thành mảnh vụn, thân là người Đạo Môn, sau khi ngươi thu thập hoàn chỉnh, có thể thử xem lễ bái nó xem…’

Cái quỷ gì thế??

Trương Vinh Phương ngẩn ra, lễ bái?

Thứ này chẳng lẽ lại là một tượng thần?

Nhưng cho dù là tượng thần, lễ bái với nó chẳng lẽ lại có thể khiến thần tiên hiển linh?

Hắn không thể hiểu được.

Có điều thân là Bạch Ưng- một trong hai người cầm quyền cao nhất của Kim Sí Lầu Đàm Dương, hắn có thể tìm đọc không ít điển tịch ghi chép tình báo trong lầu.

Trở về ngược lại là có thể lật xem kỹ càng.

Ở Đại Linh, cho đến ngày nay, hắn đều chưa từng nghe nói có sự kiện kỳ dị gì phát sinh.

Thế nên hắn nghĩ rất có thể không phải là thần tiên hiển linh, mà có thể là bên trong thứ này giấu cơ quan gì đó, cần lễ bái mới có thể mở ra.

“Cái này bán thế nào?” Hắn cầm lấy cầu đá, hỏi chủ quán.

“Cái này không bao nhiêu tiền, tặng cho ngươi đấy!” Lão bản hào phóng nói.

Thứ này nhưng thật ra là lão ta thu được ở nông thôn bản địa, căn bản không phải mang tới từ quê hương, thế nên dứt khoát không lấy tiền luôn.

Nhưng bất kể như thế nào, Trương Vinh Phương vẫn để lại một lượng bạc, mới mang theo cầu đá xoay người rời khỏi.

Hắn quét mắt trong cửa hàng một lần, cũng chỉ có quả cầu đá này khiến thanh thuộc tính có phản ứng.

Mang theo cầu đá, hắn tiếp tục đi dạo về phía trước, lại tiến vào ba cửa tiệm nhiều tạp vật mới lạ.

Nhưng hắn không hề tìm được đồ vật có phản ứng nào nữa.

Trương Vinh Phương cũng không rõ ràng lắm thanh thuộc tính phải gặp phải cái gì mới có thể có phản ứng.

Nếu bên ngoài không gặp được, vậy cũng chỉ có thể xem hội trao đổi sách cũ sau đó thôi.

Về đến trong nhà, hắn đặt viên cầu chung một chỗ với Kim Tỳ đan, bỏ vào trong rương nhỏ có khóa.

Sau đó chính là chờ đợi, dưỡng thương, cùng với tuần tra tư liệu của cầu đá trong Kim Sí Lầu.

Lúc rãnh rỗi, hắn còn luyện một chút Quan Hư Công. Kỳ vọng không cần điểm thuộc tính cũng có thể nâng lên một tầng điểm

sinh mệnh.

Quan Hư Công chú trọng một hít vào chín thở ra, chậm rãi phân lượng khí tức phun ra.

Cảnh giới cũng chia ra rất đơn giản. Trước luyện tinh hóa khí, sau đó tích góp từng tí khí tức một, lớn mạnh tới trình độ nhất định rồi đả thông kinh mạch đại tiểu chu thiên của cơ thể, sau đó chính là nếm thử Trúc Cơ, Kết Đan.

Sau khi Kết Đan thành công, còn cần chuyển đan chín lần, lần chuyển thứ chín là có thể thành tựu Kim Đan.

Chương 272: Hư Nhất đạo nhân

Sau Kim Đan là phá đan hóa Nguyên Anh. Sau khi thành tựu Nguyên Anh là Nguyên Anh dựng thần, thần phản hư không.

Trương Vinh Phương lại lấy ra thư tịch, đọc toàn bộ tất cả Quan Hư Công một lần.

Giới thiệu nội dung rất thấu triệt.

Các giai đoạn lấy nội thị và cảm thụ cơ thể làm tiêu chí phân chia.

Nhưng trên bí tịch ghi chép chỉ có tầng thứ nhất là cặn kẽ, còn lại đều chỉ là giới thiệu đại khái.

"Vậy nội thị… là cái gì?"

Trước đây hắn cũng chỉ nghe sư phụ đầu tiên Tiêu Dung đích thân dạy dỗ truyền thụ Quan Hư Công tầng thứ nhất, công pháp tiếp sau còn phải quay về Đại Đạo Giáo tập luyện mới được.

Nếu muốn quyết định điểm thuộc tính sinh mệnh, vậy trước tiên hoàn thiện công pháp mới được.

Vừa lúc hắn cũng dự định xin quay trở lại đạo cung nhậm chức.

Luyện qua một lần Quan Hư Công xong, Trương Vinh Phương cầm bút viết xuống một phong thư thân thỉnh, chuẩn bị hồi trình rồi đưa cho tổng đội.

Sau đó còn phải đi Minh Kính Cung đút lót một chút.

Lúc chạng vạng tối, hắn ăn xong cơm tối rồi lại đi trở về Minh Kính Cung.

Chuyến học tập Quan Hư Công này, hắn vẫn đi tìm Minh Linh đạo nhân Vương Bố Đức.

Vị này chỉ cần trả tiền, cái gì cũng dám dạy, có thể nói là phục vụ chu đáo, cực kỳ tiện lợi.

Hợp tác của hai người lần trước từ đầu tới đuôi đều tương đối thuận lợi.

Bóng đêm dần đậm đặc.

Trong Minh Kính Cung đang có từng chuỗi tiếng tụng kinh vang ra.

Trương Vinh Phương vào cửa cung, hỏi một đường, rốt cục tìm được Vương Bố Đức đang chơi cờ nói chuyện phiếm với người khác trong một phòng bài bạc bên lầu Mộ Cổ.

"Trương sư đệ? Thế nào? Lại tới tìm ta mua khóa à?" Vương Bố Đức vừa nhìn thấy Trương Vinh Phương, nhất thời hai mắt sáng ngời, đứng dậy.

"Ôi ngươi còn chưa chơi cờ xong đâu, đừng chạy chứ?" Một lão đạo đối diện khó chịu kéo ống tay áo của hắn ta.

"Lần sau lại chơi cờ, kiếm tiền quan trọng hơn." Vương Bố Đức không chút nào che lấp kéo tay áo, đến gần hướng Trương Vinh Phương.

Trương Vinh Phương quét mắt nhìn phòng bài bạc, bên trong tất cả đều là lão nhân tóc bạc hoa râm, nam, nữ đều có.

Trong số đó còn xen lẫn không ít đạo đồng đi theo hầu hạ.

Hắn thu tầm mắt lại, chắp tay thi lễ hướng phía Vương Bố Đức đang đến gần.

"Vương sư huynh, lần này vãn bối tới, là muốn học tập được cả bộ Quan Hư Công với ngài."

"Quan Hư Công?" Vương Bố Đức sờ sờ: "Việc này ngươi không nên tới tìm ta, ta căn bản không tốt lắm. Đến bây giờ cũng mới luyện đến cảnh giới Đại Chu Thiên."

"Mới Đại Chu Thiên?" Trương Vinh Phương ngạc nhiên.

Sau khi luyện tinh hóa khí, chính là Tiểu Chu Thiên, Đại Chu Thiên, nói cách khác, đây là tầng thứ ba của Quan Hư Công.

Sau Đại Chu Thiên mới là Trúc Cơ, Kết Đan, Cửu Chuyển Kim Đan, Nguyên Anh…

Đây quả thật là còn kém xa lắm.

"Xem ra tiền này ta không kiếm được rồi." Vương Bố Đức có chút tiếc nuối: "Tuổi ngươi quá trẻ, cũng không phải thiên tài,

không phải học võ công rất tốt sao? Còn muốn học văn công sẽ không sợ lãng phí thời gian à?"

Hắn ta kinh ngạc quan sát Trương Vinh Phương.

"Haizz… Gần đây luyện công bị thương thân, một lời khó nói hết… Nghe nói văn công tu dưỡng sinh lợi tốt nhất, cho nên mới…" Trương Vinh Phương tùy tiện tìm một lý do.

"A ~~~ bị thương thân à…" Vương Bố Đức nói với vẻ mặt ta hiểu rồi, giọng kéo dài thật dài.

"Đi tìm Hư Nhất đi. Hiện giờ hắn ta đã là Nguyên Anh trung kỳ rồi, ở toàn bộ Minh Kính Cung lão ta là người có tu vi cao nhất sâu nhất."

Hư Nhất đạo nhân là một trong ba vị độ sư truyền công của Minh Kính Cung.

Tính tình lão ta lãnh đạm, vô dục vô cầu, một lòng chỉ muốn tu luyện Quan Hư Công.

Hiện tại đã hơn bảy mươi rồi, đến cả người nhà mình cũng gì cũng không quản, cả ngày cứ chui rúc trong tiểu lâu của mình, không đi đâu cả.

"Chuyện này… Hư Nhất đạo nhân nguyện ý để ý đến ta sao?" Trương Vinh Phương có chút chần chừ.

"Cái khác không nói, nhưng mấy người muốn tới dưỡng sinh ấy, lão ta cam tâm tình nguyện trao đổi nhất." Vương Bố Đức lắc đầu.

Lập tức, hắn ta rất có ý thức phục vụ dắt Trương Vinh Phương ra khỏi phòng bài bạc.

Họ đi qua đạo trường luyện võ, tìm được Hư Nhất đạo nhân đang ngồi tu luyện chu thiên trong một sân trồng hai cây sơn trà.

"Hư Nhất sư huynh, có sư đệ tìm ngươi học Quan Hư Công."

Vương Bố Đức hướng trong sân nói to.

Trương Vinh Phương nhờ ánh trăng đi đến bên trong nhìn lại.

Chỉ thấy một lão nhân cả người gầy gò, vô cùng thấp bé, mặc một bộ đạo bào rộng lớn hơn lão ta không ít, đầu đội ngọc chi

liên hoa quan, đang ngồi xếp bằng dưới tàng cây sơn trà.

“Học Quan Hư Công?” Lão đạo chậm rãi mở mắt, đánh giá người duy nhất sau lưng Vương Bố Đức — Trương Vinh Phương.

“Được thôi, mang vào.” Thần sắc lão ta bình thản, nhẹ giọng phân phó.

“Tốt, vậy ta về trước.” Vương Bố Đức dẫn đường xong, xoay người đi luôn.

Việc không có tiền này, có thể làm tới mức đó đã coi là không tệ.

Chương 273: Học

Lúc này Trương Vinh Phương mới chắp tay hành lễ hướng phía Hư Nhất.

“Vãn bối Trương Ảnh, chuyên tới để thỉnh giáo Hư Nhất độ sư, muốn học cả bộ Quan Hư Công.”

“Cả bộ Quan Hư Công?” Hư Nhất mặt không đổi sắc, nhưng ánh mắt lại quan sát tỉ mỉ Trương Vinh Phương.

“Ngươi có muốn học thật không?”

Lão ta có chút không tin, người tuổi trẻ bây giờ, làm gì có tinh lực học tập văn công gì chứ.

Dù sao võ công có thể thoát thân, văn công thấy hiệu quả chậm.

“Đệ tử chuyên tâm muốn học, xin Hư Nhất sư huynh chỉ điểm.” Trương Vinh Phương chăm chú lại hành lễ lần nữa.

Hư Nhất yên lặng quan sát hắn.

“Trước đây ngươi luyện qua chưa?”

“Luyện qua một chút.” Trương Vinh Phương vội vã trả lời.

“Để ta kiểm tra ngươi.” Hư Nhất không tin, đứng dậy, đi quanh Trương Vinh Phương dạo qua một vòng.

“Hư thất sinh bạch là như thế nào?”

“Chính là trong phòng xuất hiện bạch quang!” Trương Vinh Phương cấp tốc trả lời.

“Sai!” Hư Nhất hét lớn: “Đây là trong lòng phóng không, mới có thể sinh đạo!”

“Như thế nào là nội thị!?” Lão ta lại hỏi.

“Có thể quan tưởng kiểm tra ngũ tạng lục phủ bản thân!” Trương Vinh Phương lại trả lời.

“Sai! Đây là thị giác nhìn thấy khi nhắm hai mắt!” Hư Nhất lại quát lớn.

“Như thế nào là quỳnh tương ngọc dịch!?”

“Là… mỹ tửu giai nhưỡng?!!” Trương Vinh Phương có chút chần chừ.

“Sai!!” Hư Nhất hét lớn một tiếng, phun ra từng ngụm nước vào lòng bàn tay mình cái toẹt.

Lão ta đưa nước bọt trong tay cho Trương Vinh Phương xem.

“Đây cũng là quỳnh tương ngọc dịch!”

Sụt~~~

Lão ta cúi đầu lại hút nước bọt trong lòng bàn tay về.

“…” Trương Vinh Phương.

Hắn đột nhiên cảm thấy, mình lựa chọn học Quan Hư Công, có phải là đã chọn sai rồi không…

Sau một giờ, Trương Vinh Phương chậm rãi đi ra khỏi sân, trong tay đã có thêm một quyển sổ ghi chép cảm ngộ tu hành của Quan Hư Công đích ghi lại.

“Chú ý lúc tu luyện phải đóng cửa kỹ càng, bằng không sẽ cảm nhiễm phong hàn, có thể sẽ ảnh hưởng tới đột phá cảnh giới hậu kỳ của ngươi.”

Phía sau truyền đến lời căn dặn của Hư Nhất đạo nhân.

“Mấy năm trước khi ta đột phá Nguyên Anh trung kỳ chính là không có chú ý tới điểm ấy, kết quả bởi vì bị phong hàn mà phải lùi việc đột phá lại… Bây giờ nghĩ lại, quả nhiên là lãng phí không ít tinh khí.”

“… Tạ độ sư nhắc nhở.” Trương Vinh Phương tôn kính thi lễ một cái.

Chỉ là trong lòng vẫn có điểm là lạ.

Cũng may, trong chuyến này cuối cùng hắn cũng làm rõ toàn bộ Quan Hư Công rồi.

Môn công pháp này cũng không khó, có khó thì khó ở chỗ nó là loại hình tích lũy.

Như giai đoạn thứ nhất, Luyện Tinh Hóa Khí chia làm ba cảnh giới, Tinh Khiếu, Hoán Thể, Trúc Cơ.

Ba cảnh giới này đều đi theo con đường tích lũy tinh khí, từ đó cải tạo bản thân.

Thế nên cái này cơ bản là công phu mài nước.

Nội đan sau đó lại phải phân ra cửu chuyển mới có thể thành tựu Kim Đan, đây cũng cần rất nhiều năm mới luyện thành được.

Tiếp đó Nguyên Anh thì lại không ngừng trưởng thành biến lớn, cuối cùng lớn mạnh đến có thể dựng dục nguyên thần.

Đây đồng dạng cũng là công phu mài nước tích lũy.

Sau khi được Hư Nhất đạo nhân đề điểm, sự lý giải về văn công trong lòng Trương Vinh Phương rõ ràng hơn nhiều.

Hắn đi thẳng một mạch không hề dừng lại, nhân lúc có tâm đắc cảm ngộ này, suốt đêm trở về trong nhà, ngồi yên lặng tu luyện, vận chuyển khí huyết.

Nửa đêm, gần đến ba giờ.

Bộp!

Một tiếng vang nhỏ truyền ra bên tai hắn.

Trương Vinh Phương mở hai mắt, phun ra một hơi trọc khí.

"Thành!"

Rốt cuộc, hắn từ Tinh Khiếu tầng thứ nhất đột phá đến tình cảnh xuyên suốt Tiểu Chu Thiên.

Tiểu Chu Thiên, cũng chính là cảnh giới Hoán Thể trong công pháp miêu tả. Giai đoạn này, bắt đầu từ khí huyết thông suốt vận chuyển vật chất dinh dưỡng, tăng cường nội tạng cơ thể.

Bởi vì vừa mới bắt đầu cải tạo nội tạng nên cho người ta cảm nhận rõ ràng nhất.

Sở dĩ cảnh giới này được gọi là Hoán Thể bởi vì nó giống như đổi sang một cơ thể khác vậy.

Trương Vinh Phương xếp bằng ở trong phòng ngủ, trong lúc nhất thời cảm giác cả người ấm áp, giống như ngâm trong suối nước nóng.

Các bộ vị của cơ thể rõ ràng không có trải qua vận động dữ dội, nhưng mà ngay cả những nơi cuối cùng của cơ thể và kinh mạch khí huyết phân bố thưa thớt như ngón chân lỗ tai, mông đều cảm giác ấm áp thông suốt, có khí huyết chảy vào chảy ra.

Loại cảm giác này, giống như có con kiến bò bò, tê tê ngứa ngứa.

Hắn chậm rãi đứng dậy, nhắm mắt, mở ra thanh thuộc tính.

[Trương Vinh Phương — sinh mệnh 23 - 27.

Võ công:

Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển - Tứ Phẩm. Hỗn Nguyên Phù (Viên Mãn)

Cước pháp - Tam Phẩm.

Quyền chưởng trảo: Nhất Phẩm.

Kỹ Năng Phá Hạn: Súc Bộ Trọng Sơn.

Văn công: Quan Hư Công (đệ nhị cảnh - Hoán Thể)

Thuộc tính có thể sử dụng: 0.]

“Trị số sinh mệnh quả nhiên tăng lên! Trước là 22 - 22. Hiện tại hạn mức cao nhất tăng lên năm điểm, hạn cuối cũng bắt đầu chậm rãi tăng trưởng, hơi hơi tăng lên.”

Chương 274: Văn võ song toàn

Trong lòng Trương Vinh Phương thở phào một cái.

Quả nhiên, phương hướng hắn lựa chọn không có sai.

Đề thăng Quan Hư Công, cứng rắn dựa vào thời gian tu hành hắn nặn ra, hậu tích bạc phát (tích lũy từ trước, giờ có tác dụng), nhờ chỉ điểm của Hư Nhất đạo nhân, lâm trận đột phá.

Hôm nay chẳng khác gì là bớt được một điểm thuộc tính.

Đừng thấy hiện tại chỉ là một điểm.

Dưới sự nỗ lực, nhìn ra lâu dài thì một năm tiết kiệm một điểm, mười năm chính là mười điểm! Hai mươi năm, ba mươi năm năm mươi năm thì sao??

Đây mới thực sự là vương đạo của tiết kiệm!

Trong lòng Trương Vinh Phương thỏa mãn.

Lúc này tai thanh mắt sáng, đầu óc hắn cũng vô cùng rõ ràng sinh động.

Hắn không tự chủ được mà đi ra phòng ngủ, đứng ở giữa sân bắt đầu chậm rãi bày ra thức mở đầu luyện pháp của Định Hồn Phù.

Phù!

Một cơn gió nhỏ dâng lên, động tác Trương Vinh Phương mau lẹ bắt đầu luyện tập khuôn sáo rèn luyện khí huyết của Định Hồn Phù.

Chỉ là lúc này đây, luyện đến phân nửa, hắn vẫn ngừng lại.

"Vẫn còn đau như bị xé rách… có điều… so với trước kia có vẻ nhẹ hơn một chút rồi!"

Hắn cảm nhận tỉ mỉ, khi rèn luyện khí huyết trước đó, hắn vừa mới luyện, thân thể vừa bị điều động thì đã cảm giác đau đớn.

Nhưng lần này, hắn phải luyện hơn phân nửa mới cảm giác đau nhức.

Điều này nói rõ cái gì?

Nói rõ suy nghĩ này là chính xác!

Đề thăng thuộc tính sinh mệnh, thực sự có thể đề cao hạn võ công của mình!

“Khó trách cao thủ đỉnh cấp trong truyền thuyết, mỗi người đều là văn võ song toàn. Cái văn võ song toàn này, rất có khả năng chính là chỉ tu hành văn công.”

Bỗng nhiên, Trương Vinh Phương chợt nhớ tới Thánh nhân Khổng Tử đời trước.

Vị Đại Thánh Nhân ấy hẳn được tính là điển hình của văn võ song toàn.

Đồn rằng vị này có sức có thể khiêng cửa thành, một mình quát lui mấy trăm quân sĩ mai phục. Mang theo một nhóm đệ tử, tại thời kì Xuân Thu chiến quốc chiến loạn nổi lên bốn phía đạo phỉ hoành hành cũng có thể bình an vô sự.

Có người nói đệ tử Tử Lộ chính là bị Khổng Tử lấy “lý” thu phục người, mới có thể thật lòng phục tùng.

Con người Tử Lộ rất thích tranh đấu tàn nhẫn, tôn sùng vũ lực, nếu ai tin tưởng hắn thực sự nguyện ý giảng đạo lý với người khác, vậy mới là ngu dốt thật sự.

Loại người này ngươi không khuất phục được hắn ta, thì hắn ta hoàn toàn sẽ không ngồi xuống tâm bình khí hòa (tâm thái ổn định) nghe ngươi nói chuyện.

“Xem ra ta đã đi đúng đường rồi. Kế tiếp đó, trước tiên luyện Quan Hư Công đến đỉnh rồi hãy nói!”

Lúc này Trương Vinh Phương một lần nữa dấy lên niềm hi vọng đối với tương lai.

Tuy tác dụng do thuộc tính sinh mệnh tăng lên chỉ vô cùng yếu ớt.

Chỉ khiến hắn giảm bớt đau đớn khi rèn luyện khí huyết.

Nhưng đó là một khởi đầu tốt.

Lúc này khi trong đầu đang rõ ràng, hắn bỗng nghĩ tới lão gia tử trong tiệm sách vào ban ngày.

Tuy lão gia tử nhìn như rộng rãi, có thể thấy lão ta cam nguyện mở cửa tiệm ở hẻm Yên Liễu, không tuyên truyền ra ngoài là biết mặc dù lão ta không lo cơm áo, nhưng trong lòng vẫn buồn khổ.

Thế đạo Đại Linh cường thịnh, nhưng loại cường thịnh ấy được xây dựng nên dưới chế độ bất thường.

Thứ nó dựa vào là võ lực vô cùng cường đại của Linh đình để uy hiếp chống đỡ.

Một khi võ lực của Linh đình hơi yếu đi chút, sợ rằng thiên hạ này…

"Như vậy xem ra, nếu Trục Nguyệt đao quả là liên lụy đến bí ẩn của Linh đình, thì không khó để hiểu được tại sao mặt trên sẽ coi trọng như thế."

Trương Vinh Phương suy đoán, Trục Nguyệt đao đoán chừng là liên lụy đến bí ẩn giềm pha không thể cho người khác biết của Linh đình, hoặc là lực lượng nào đó chỉ có Linh đình nắm giữ.

Đứng ở trong sân, hắn ngửa đầu nhìn bị ánh trăng bị màn mây mờ che giấu.

Nhớ tới lão nho sinh kia nói, bách tính xung quanh áo cơm không lo, an cư lạc nghiệp.

Lúc đó hắn không nghĩ nhiều, hôm nay lại hồi ức lại, lời này cảm giác không phải là trào phúng ngược lại sao?

Nếu đều an cư lạc nghiệp, vậy Man tộc của nguyên thân hắn cần gì phải gian nan cầu sinh như vậy? Hà cớ gì tỷ tỷ của nguyên thân phải leo lên quyền thế? Tại sao phải có nhiều người Man chen vào Đạo Phật như vậy?

Nói cho cùng… thế đạo này, có thể hại người, không phải chỉ có đói khổ lạnh lẽo…

Không thể luyện võ, Trương Vinh Phương dứt khoát trở lại trong phòng, lấy rương nhỏ có khóa ra.

Hắn dùng chìa khóa mở khóa, sau đó mở rương.

Bên trong dùng vải tơ màu trắng bao lấy hai thứ.

Một cái chính là bình sứ đen dài chừng bàn tay, bên trong là Kim Tỳ đan, cũng là thuốc bổ Diệp Bạch Kim Sí Lầu tặng cho hắn.

Cái còn lại chính là mảnh vụn cầu đá của tượng phật ban ngày hắn mua được.

Không quản mảnh vụn đó, Trương Vinh Phương lấy trước bắt đầu Kim Tỳ đan.

Trước đó hắn đã lấy đi một ít, cho gà Tam Hoàng nếm thử.

Chương 275: Ăn mặc cho đẹp

Gà không có việc gì, thịt cũng rất ngon.

Vì vậy hắn dự định tự mình thử xem.

Nhẹ nhàng mở nắp bình sứ, hắn đổ ngược vào lòng bàn tay.

Ực, một viên thuốc tròn vo màu nâu đậm lăn đi ra.

Mùi tiêu cay thoang thoảng bay ra từ viên thuốc.

Không có gì do dự, hắn nhét đan dược vào trong miệng mình, nhai mấy cái rồi nuốt nó xuống.

Một cảm giác kích thích nóng hừng hực dọc theo khoang miệng mãi cho đến dạ dày.

Trương Vinh Phương cấp tốc khoanh chân ngồi tĩnh tọa, bắt đầu tu luyện Quan Hư Công.

Vô số cảm giác kích thích chậm rãi chuyển hóa thành từng dòng nước ấm, hội tụ thành một thể, còn tốt hơn thuốc bổ hắn dùng trước đó không biết bao nhiêu lần.

Vô số dòng nước ấm nhanh chóng trở nên như ẩn như hiện.

Sau hai mươi phút, đã hầu như không cảm nhận được nữa.

Nhưng Trương Vinh Phương vẫn có thể cảm giác được, bọn chúng không phải biến mất mà là đang lấy một phương thức càng thêm ẩn núp hơn, không ngừng săn sóc ân cần bổ dưỡng cơ thể của mình.

Hắn tu Quan Hư Công trong chốc lát, phát hiện dược lực này cực kỳ bá đạo, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng từ tâm thần của bản thân hắn, hoàn toàn phối hợp tiến hành tự mình lưu động thẩm thấu.

Ngày thứ hai kế tiếp, hắn vẫn có thể cảm nhận được chút dược lực đó đang chậm rãi cải thiện thân thể của mình.

Từ sáng sớm đến tối, Trương Vinh Phương thí nghiệm, bất luận làm một chuyện gì cũng không thể cắt đứt, không thể gia tốc, không thể làm chậm lại tiến trình của dược lực ấy.

Khi gần đến xế chiều.

Bên nha môn thế mà lại sai người đưa tới một phần công văn chính thức.

Bởi vì công lao trước đó của hắn, châu nha quyết định đề hắn đảm nhiệm trung đoàn hợp tác Hình Ngục bộ, kiêm nhiệm đội trưởng đội Chín.

Phẩm cấp cuối cùng cũng tăng lên nửa phẩm.

Cái gọi là trung đoàn hợp tác tương đương với khi trung đoàn có việc, lâm thời không thể nhậm chức thì sẽ do trung đoàn hợp tác lên làm.

Mà trung đoàn hợp tác của Hình Ngục bộ trước đó đã có một người, cộng thêm Trương Vinh Phương bây giờ là có hai người.

Hiện giờ trung đoàn Trương Hướng Dương đã không còn để tâm chuyện trên quan trường từ lâu, việc lần này rõ ràng còn thất trách, nói không chừng lúc nào đó sẽ tự lui xuống.

Đến lúc đó, có thể lên chức phỏng chừng sẽ là một trong hai trung đoàn hợp tác rồi.

Bất ngờ thăng quan, Trương Vinh Phương cũng không ngờ tới, chẳng qua hiện giờ tâm tư còn hắn đều đặt trên Kim Tỳ đan cả. Rất nhanh hắn đã không quan tâm tới việc này nữa.

Phải tới rạng sáng hơn bốn giờ của ngày thứ ba, dược lực của Kim Tỳ đan mới chậm rãi biến mất.

Trương Vinh Phương lập tức thử rèn luyện Định Hồn Phù.

Quả nhiên, cảm giác đau đớn khi rèn luyện ít đi rất nhiều, nhưng vẫn còn có.

Lúc này hắn luyện xong bộ Định Hồn Phù một lần hoàn chỉnh. Nhưng cũng chỉ có thế thôi.

Rèn luyện phù pháp, mỗi ngày ít nhất phải luyện hơn mười, hai mươi lần thì mới có thể đạt được hiệu quả tổng thể.

Cứ như vậy, coi như là thiên tài cũng cần luyện một bộ phù pháp trong một năm mới có thể Phá Hạn.

Tư chất phổ thông không có ba năm thì đừng thèm nghĩ.

Đây cũng là nguyên nhân rất nhiều người lấy ba năm làm đơn vị, để phán đoán phẩm cấp trong tương lai.

Hơn bảy giờ sáng, xe ngựa của Lý Hoắc Vân đến trước cửa đúng giờ.

Hai người cùng lên xe, đi đến hội trao đổi.

"Ca, huynh mặc bộ này à??!"

Trong xe, Lý Hoắc Vân ngạc nhiên nhìn Trương Vinh Phương ăn mặc phổ thông.

Áo trên màu đen sát người, chiếc quần màu xám và áo choàng màu lam.

Tuy trên y phục đều có hoa văn rất nhỏ, trông không đơn điệu. Nhưng như vậy khác gì với người qua đường đi ngang qua trên đường cái bên ngoài kia chứ?

Lý Hoắc Vân muốn nói lại thôi, nếu như hội trao đổi đó cũng chỉ là hội trao đổi thôi thì quên đi.

Nhưng…

"Có vấn đề gì à?" Trương Vinh Phương không giải thích được.

"Không có gì…" Lý Hoắc Vân bất đắc dĩ: "Chỉ là lần này rất nhiều đại tiểu thư trong thành ngoài thành đều sẽ tham gia, nếu ngài không ăn mặc cho đẹp, thì khi nào mới có thể tìm được tẩu tử cơ chứ?"

"Ta không vội…" Trương Vinh Phương mỉm cười.

Hắn hoàn toàn không có ý định tìm thê tử gì cả.

Nhìn từ việc trên người hắn có nhiều bí mật như vậy, đến cả thị nữ tôi tớ thiếp thân hắn còn không dám muốn, huống hồ là có thêm một thê tử.

Quảng trường Minh Tâm gần hạn viên Đàm Dương đã được Diêu Nguyên thư hội ký hợp đồng, là sân bãi tổ chức gắn liền với hội trao đổi trong thời gian năm ngày.

Trong năm ngày, nội thành, ngoại thành, các công tử tiểu thư to to nhỏ nhỏ đều tụ tập đến đây, trao đổi sách cũ cổ tịch tạp vật.

Tụ hội kiểu này, cũng hấp dẫn không ít người sưu tập và bán sách, còn có nam nữ trẻ tuổi muốn leo lên quyền thế.

Tác dụng của tầng tầng quan hệ, nhân mạch, ân tình, tiền tài, khiến lần tụ hội trao đổi này có thêm không ít tuấn nam mỹ nữ vốn không có tư cách tham gia.

Chương 276: Sắp đặt vị trí

Đồng dạng, phong cảnh mỹ nhân hấp dẫn loại hình thiếu gia ăn chơi trong vòng luẩn quẩn lớn đó.

Nhân số càng nhiều làm cho quy mô hội trao đổi lần này càng to lớn hơn.

Thế là lực ảnh hưởng của Diêu Nguyên thư hội cũng bởi vậy mà lần lượt mở rộng.

"Từ trên xuống dưới Đại Linh ta cực kỳ yêu thích các loại tụ hội. Tiệc rượu, tiệc trà xã giao, vũ hội, khúc hội, hội dọn nhà, hội đưa tiễn, ngày đẹp là triển khai tiệc, đi du học thì một tiệc, du học về thì thêm cái nữa… Ngoài ra còn có tiệc sinh nhật, tiệc xin lỗi, tiệc tạp kịch, tiệc bội thu…"

Bên cạnh quảng trường Minh Tâm, trong từng dãy trạch viện hình sợi dài.

Tôn Triều Nguyệt đang dẫn người tuần tra, nhóm hạ nhân chuẩn bị các loại tình huống trong hội trao đổi.

Rượu, đồ ăn, nhân thủ tiếp đãi, hộ vệ tuần tra, giao thiệp với bên ngoài, những chuyện này không thể chấp nhận có bất cứ một lỗ hổng nào.

Phải biết, nhiều người tụ tập cùng một nơi như vậy, trong đó lại có rất nhiều kẻ trong nhà phú quý.

Sức mạnh bọn họ hội tụ được, cho dù là Tôn Triều Nguyệt cũng không dám khinh thị lãnh đạm.

Lúc này nàng mặc một chiếc váy thủy lam liền thân, thân trên không tay, lộ ra hai cánh tay trắng tinh như củ sen, hai chân cũng lộ gần nửa đùi ra bên ngoài.

Thắt lưng bằng tơ lụa vàng đỏ thẫm nhẹ nhàng buộc lên chiếc eo xíu xiu.

Sau lưng, tóc dài tới eo, trên trán đeo một vòng trang sức bằng ngọc tím.

Trong lúc đi lại, những hạt châu bảy màu treo trên váy phản xạ dưới ánh nắng khiến nó trở nên chói sáng bắt mắt.

Lúc này nàng đang vừa tuần sát, vừa nói chuyện cùng một thanh niên thanh tú bên cạnh.

Thanh niên mặc áo trắng, lưng đeo hắc ngọc, hoa văn trên ống tay áo là âm dương ngư thái cực hắc bạch.

Khuôn mặt tuấn tú, ánh mắt thanh tịnh, làn da còn trắng nõn tinh tế nhẵn nhụi hơn so với nữ tử.

Người này tên là Chung Ngụ Nhiên, là con trai của Cung chủ Thiên Toàn Cung, bây giờ mới hai mươi bốn tuổi đã bước vào tứ phẩm. Ở cả thành Đàm Dương cũng chỉ hơi yếu hơn một bậc so với Tôn Triều Nguyệt.

"Cái gọi là trên làm dưới theo, Linh đình thích tụ hội, chúng ta ở phía dưới tự nhiên cũng bắt chước theo, đột nhiên Triều Nguyệt nói cái này làm gì?"

"Chỉ là… Mấy ngày gần đây, năm ngày không thể không tham gia đến tận sáu hội, thật sự hơi mệt mỏi." Lông mày Tôn Triều Nguyệt nhíu lại: "Vốn không muốn đi, nhưng lại không thể không đi."

"Người sống một đời, dù sao cũng phải bận rộn trong mấy nghi thức xã giao không thú vị kia. Cho dù là Châu Đốc đại nhân, sư phụ ta là người ở vị trí cao như vậy cũng vẫn không thể ngoại lệ." Chung Ngụ Nhiên gật đầu.

"Nếu đã mệt rồi, đợi lát nữa, ta với ngươi đi phủ thành giải sầu một chút được không?" Hắn thanh âm êm dịu nói.

"Quên đi. Bây giờ không thể chậm trễ ngươi tu hành." Tôn Triều Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu.

Hai người đi đến một góc, ở đây đang có mấy người sửa sang lại sổ sách.

Từng tên đều được ghi chép lại, theo thứ tự là người được lựa chọn tham dự lần này.

"Người thực sự tham dự để qua một bên, người mời để qua một bên. Một mình bên ngoài tới thì liệt ra đây."

Một nam tử dáng vẻ chủ quản chỉ huy mấy người làm việc

Hắn thấy hai người Tôn Triều Nguyệt tới gần, nam tử tiến lên thi lễ.

“Tôn Lập bái kiến đại tiểu thư.”

“Thế nào?” Tôn Triều Nguyệt thuận miệng hỏi.

“Mọi thứ đều đã sắp xếp xong xuôi, chỉ là, đang thẩm tra đối chiếu thông tin bối cảnh một ít người tham dự trong danh sách lại lần nữa, trật tự vị trí không thể xếp sai.” Tôn Lập cung kính trả lời.

Thể hiện địa vị, cho dù trong trao đổi hội này thì cũng nhất định phải thể hiện.

Bằng không kẻ yếu bị sắp đặt vào vị trí cao lại đứng ngồi không yên.

Kẻ mạnh bị sắp đặt ở vị trí thấp, sẽ sinh bất mãn trong lòng.

Tất nhiên đến lúc đó sẽ đắc tội với người.

“Đưa ta xem danh sách một chút.” Tôn Triều Nguyệt đưa tay cầm danh sách qua, đọc từ trên xuống dưới một lần.

” Vị trí Tạ Triển Phi thấp rồi, ba ngày trước hắn đã chính thức nhận được cho phép nhập học của Ninh Đức học cung. Chuyển lên trên ba vị trí.”

“Vâng.”

” Vị trí Tuân Nặc bị cao, người này chỉ dựa vào thế lực nhà họ Hứa làm cáo mượn oai hùm, hạ xuống năm vị trí.”

“Lâm Kỳ Tiêu…?” Tôn Triều Nguyệt trầm ngâm: “Hạ xuống ba vị trí, nàng đã bị phế đi, cho dù về sau dưỡng thương thế tốt lên, cũng không cách nào tập võ. Còn có, phẩm hạnh người này không tốt, ta không thích.”

“… Như vậy, bên Thiên Tuyền cung Lâm gia…” Tôn Lập thấp giọng xin chỉ thị.

“Ai có vấn đề thì người đó tới tìm ta.” Tôn Triều Nguyệt thản nhiên nói.

“Vâng.”

Tôn Triều Nguyệt tiếp tục nhìn xuống dưới, điều chỉnh vị trí của từng người tham gia một.

Không lâu sau, nàng nhìn thấy một cái tên đáng để ý.

“Trương Ảnh…” Nghĩ đến bình Thần mê hương của Lý Hoắc Vân, nàng mím môi: “Bình điều đến vị trí gần lại bọn tỷ muội thư hội.”

Chương 277: Phân loại

“Trương Ảnh người này, ta có nghe thúc phụ đề cập tới, trong chuyện Trục Nguyệt đao trước đó, chủ yếu là cuối cùng hắn đoạt lại được đao. Người này có gan có mưu, bây giờ cũng đã được đề bạt lên chức.”

Chung Ngụ Nhiên bên cạnh lên tiếng nói. Trong mắt lóe lên một tia tán thưởng.

“Vậy điều hắn lên trên hai vị trí.” Tôn Triều Nguyệt gật đầu.

Nàng không để đánh giá của Chung Ngụ Nhiên chút nào ý.

Trương Ảnh là một tiểu quan tam phẩm, có gan có mưu hơn nữa, loại chuyện liên quan đến trận chiến sinh tử của đào phạm cửu phẩm và đặc sứ bát phẩm, là chuyện mà một tam phẩm như hắn có thể lẫn vào?

Nghĩ là biết có vấn đề.

Tam phẩm trước mặt bát phẩm chính là kết quả một đao miểu sát.

Cho nên xem đề bạt này, người sáng suốt đều có thể nhìn ra đây là Lý gia đang bồi dưỡng nâng đỡ thủ hạ.

Nếu không có Lý gia xuất lực, chia lãi công lao cho hắn, người này tuyệt đối không thể tăng lên trong thời gian ngắn như vậy.

Tất nhiên nàng nói lười kiểu thoại thế này với bạn bè. Nàng hiểu rõ tính tình Chung Ngụ Nhiên, một khi thấy không hợp ý, sẽ ngồi so sánh tranh chấp.

Như thế thật mệt mỏi trái tim.

“Tiếp xuống, Hàn Ngọc Xuân, điều lên trên hai vị trí. Hoắc Lượng, hạ xuống mười vị trí, người này là kẻ thường hay nói khoác…”

Từng cái tên được nàng xác định chỗ ngồi, Chung Ngụ Nhiên ở một bên thỉnh thoảng lại nói xen vào một hai lời bình.

Bên kia.

Cuối cùng xe ngựa của Trương Vinh Phương và Lý Hoắc Vân cũng đã tới trước cửa quảng trường Minh Tâm.

Sau khi giao thiệp mời cho vệ binh thủ vệ, hai người xuống xe ngựa, cất bước bước vào quảng trường.

Giữa sân có từng dãy từng dãy bàn chỉnh tề ngay ngắn, có cái bàn đã lấp đầy người.

Một vài chồng sách cao thấp không đồng nhất chất đống ở trên bàn, người ngồi ở phía sau chờ trao đổi.

Giống như những thị trường sách cũ chính quy trong thành phố tại kiếp trước của Trương Vinh Phương.

"Đi, chúng ta đi vào bên trong trước. Có đấu giá." Lý Hoắc Vân lôi kéo hắn đi thẳng vào trong.

Vòng qua từng dãy bàn quầy hàng, bên trong là sân nhỏ lộ thiên lớn hơn phía ngoài một chút.

Khác nhau ở đây là, cái bàn lớn hơn so với phía ngoài không ít.

Trên chỗ ngồi cũng có thị nữ người hầu đang ngồi.

Mà trong từng phòng nhỏ chất gỗ phía sau cùng mới là chính chủ.

Chính chủ nghỉ ngơi một mình trong phòng nhỏ cách một tầng rèm châu, bên ngoài do hạ nhân thị nữ giúp trao đổi.

Lý Hoắc Vân mang theo Trương Vinh Phương đi vào ngồi xuống chỗ ngồi của hắn.

"Trương ca, ta đi đến vị trí của ta, ngươi kiềm chế một chút, đừng thật sự đến mua sách." Hắn có ý riêng nói.

"Đi đây đi đây, hiểu rõ." Trương Vinh Phương không phản bác được.

Sau khi hắn nhập tọa, thì nhìn chung quanh một chút, bên trái là một nữ tử trẻ tuổi mặc áo dài màu xanh sẫm, dung mạo xinh đẹp, trong tay cầm bút lông đang từ từ luyện chữ.

Phía bên phải là một nam tử cao lớn mặt như quan ngọc, một thân áo lam, tóc dài dùng một đoạn trâm bằng ngọc như ý

buộc lên. Hắn đang tỉ mỉ phân loại ra từng cuốn sách cũ mà mình mang tới.

Từ tình hình hiện tại xem ra, chỗ này chia hai trường nội ngoại.

Ngoại trường sẽ có cấp bậc thấp hơn một ít, trong sân thì là các công tử tiểu thư tham gia.

Người có thân phận cao cấp hơn một chút sẽ có phòng đơn riêng.

Người thấp hơn thì là ngồi trước chỗ mà mình buôn bán sách.

Tất nhiên cũng có thể là, có người thích tự đến, có người thì không muốn xuất đầu lộ diện.

Không bao lâu sau, từng tiếng chiêng vang lên.

Một đội nhân mã đi ra từ một bên góc. Trong tay bưng khay màu bạc dùng để đựng từng đồ vật.

Tôn Triều Nguyệt đi sau cùng song song với một nam tử cao lớn thanh tú, đi đến hai chỗ cao nhất bên trái thì ngồi xuống.

“Hiện tại bắt đầu trường đấu giá lần đầu tiên.”

Trong lúc Trương Vinh Phương hơi nhàm chán chờ đợi.

Một nữ tử váy xanh tiến lên.

“Sách được bán đấu giá hôm nay, bản thứ nhất, LTsơn thủy họa ký Vương Viễn Tri, trong đó ghi chép rất nhiều cảm ngộ mọi người ghi chép đối với hội họa của Vương Viễn Tri. Giá khởi điểm một trăm lượng. Mỗi lần tăng giá không được dưới mười lượng.”

Nghe thấy cái này, Trương Vinh Phương không còn gì hứng thú.

Thứ những công tử tiểu thư này thích, hắn không có hứng thú.

Nhưng đã đến nơi rồi, hắn cũng không thể đứng dậy đi ngay lập tức được.

Hắn ngồi tại chỗ để mắt liếc nhìn trong sân. Ngược lại nhận ra mấy khuôn mặt quen thuộc.

Trong đó cũng có Lâm đội trưởng Lâm Kỳ Tiêu trước bị hắn phế bỏ.

Vị này bây giờ, khuôn mặt âm trầm lạnh lùng giống như ai cũng thiếu tiền nàng.

Còn có mấy khuôn mặt trẻ tuổi đã từng gặp qua ở Minh Kính Cung. Đều là con cái đệ tử cao tầng.

Rất mau đã có người ra giá liên tiếp, từng bản từng bản sách cũ dồn dập bán đấu giá.

Giá tiền từ trăm lượng đến ngàn lượng cũng có.

Chương 278: Mê

Trương Vinh Phương thấy vậy âm thầm líu lưỡi không nói nên lời trong lòng, không hổ là hội trao đổi lớn nhất Đàm Dương.

Quả thật đều là kẻ có tiền.

Hắn sờ lên chút ngân phiếu lẻ loi trong túi tiền của mình, cảm giác nếu lần này mình muốn mua gì cũng chỉ sợ chưa đủ.

Lần này hắn mang theo toàn bộ tài chính mà mình có thể sử dụng, tổng cộng hai trăm năm mươi hai.

Đang lo lắng, rất nhanh, thiếu nữ váy xanh lại đổi một nhóm khay khác, cầm lấy một vật từ trong một trong mâm.

"Tiếp theo chính là phân đoạn kỳ trân dị vật của chúng ta."

Nàng giơ vật kia trong tay lên, đó là một linh kiện kim loại màu đồng, cũng không biết là trên đó có thứ gì.

Nó lớn chừng bàn tay, mặt ngoài như là khối rubic, có vết rạn lắp ráp.

"Thứ này đến từ Tiêu Tương Đồng công tử gửi bán, một bên bộ phận của tượng thần không trọn vẹn ở bên ngoài. Giá quy định một trăm lượng, mỗi lần ra giá không được thấp hơn mười lượng."

Ánh mắt Trương Vinh Phương ngưng tụ, hắn không ngờ rằng mình mới phát hiện một thứ gì đó tương tự bên ngoài cửa hàng, thì ở đây lại gặp được một cái nữa.

Hắn nhắm mắt, lại mở ra, thanh thuộc tính đã mở ra.

Xa xa nhìn lại. Quả nhiên trên vật kia đã hiện ra tin tức mới.

[Bộ phận tượng thần không rõ, trọng lượng không biết.]

[Cảnh cáo trực giác: Có vẻ như bên trong vật này ẩn giấu bí ẩn, cần tập hợp đủ bộ phận mới có thể thăm dò.]

Chưa chờ Trương Vinh Phương nhìn kỹ, rất mau đã bắt đầu ra giá.

Hình như người cảm thấy hứng thú đối với vật này không nhiều, chỉ ba người ra giá, gì đó đã bị bán đi.

Trương Vinh Phương do dự một chút, vẫn không lên tiếng.

Rõ ràng thứ này không phải bộ phận tạo thành cùng loại với thứ trước đó hắn đã gặp được.

Tiếp theo lại là một ít đồ cổ như bình hoa, ngọc thạch tinh khiết khắc hoa các loại được đưa ra.

Loại linh kiện trước đó cũng xuất hiện hai lần. Đều là bộ phận còn lại.

Điều này khiến trong lòng Trương Vinh Phương dâng lên một tia nghi hoặc.

Hình như bộ phận linh kiện kiểu này rất nhiều, mặc dù trân quý nhưng có vẻ không phải hi hữu.

Hắn vẫn luôn luôn mở thanh thuộc tính, nhìn chằm chằm vào từng loại được bán đấu giá.

Mãi đến khi vật phẩm thứ mười hai được lấy ra giơ lên cao cao.

"Tiếp theo là vật này, là một mảnh vỡ của tượng thần Đạo Môn, trước đây không lâu chúng ta tìm được linh kiện bị tổn hại này trong một huyệt mộ dưới mặt đất. Mọi người đều biết công dụng của bộ phận này, tính chất tương đối cứng rắn, rất khó bị phá hủy. Có giá trị cất giữ cực cao. Bây giờ, giá khởi điểm hai trăm lượng, mỗi lần ra giá không được thấp hơn mười lượng."

Sự vật lần này là một pho tượng thần thiếu khuyết đầu và một nửa thân thể.

Vì thể tích lớn hơn rất nhiều, cho nên giá khởi điểm cũng cao hơn chút ít.

Vốn dĩ Trương Vinh Phương cho là, cái này tương tự với những sự vật gì đó trước kia.

Nhưng vừa nhìn thấy cái này, thần sắc trong mắt hắn khẽ biến.

Vì thông báo xuất hiện trên thanh thuộc tính hoàn toàn khác biệt với lúc trước.

[Thần tượng chưa biết, tham số không biết.]

[Cảnh cáo trực giác: Hình như vật này và linh kiện trước đó lấy được là một bộ… Có thể mua về lắp ráp thử một chút.]

“Đến rồi!” Trong lòng Trương Vinh Phương dâng lên chờ mong nồng đậm.

Chỉ là trong lòng hắn hiện lên một nghi vấn.

Trước đó bộ phận bí mật ẩn trong Trục Nguyệt đao Linh đình, thì dẫn đến các loại truy sát của Linh đình.

Mà những bộ phận tương tự ở đây, vì sao có thể không thèm để ý chút nào mà được người ta công khai đấu giá.

Rốt cuộc trong những bộ phận này có gì khác biệt?

“Hai trăm lẻ một!” Không chần chờ, lúc này hắn thốt ra. Đồng thời giơ tấm bảng gỗ trên bàn lên dùng để đấu giá. Ra hiệu mình ra giá.

“Hai trăm lẻ một!” Giọng nói của Trương Vinh Phương không lớn, nhưng lại khiến những người xung quanh dồn dập hướng ánh mắt liếc nhìn về phía này.

“Hai trăm lẻ một, có ai tăng giá không?” Thiếu nữ váy xanh chỉ một ngón tay về phía Trương Vinh Phương.

“Hai trăm lẻ hai.” Lại có một nam tử ngay lập tức lên tiếng.

“Hai trăm lẻ năm!” Trương Vinh Phương vỗ bàn trịnh trọng nói. Hắn định thêm vào một lượt để người khác không dám tăng giá.

Đáng tiếc hắn đã đánh giá thấp tài lực của những người khác.

“Hai trăm tám mươi.” Một thanh niên áo lam khác cầm quạt xếp cán sắt liếc nhìn bên này, nhẹ như mây gió.

Ánh mắt Trương Vinh Phương không rời, làm bộ như tính toán một chút, thứ này không đáng bao nhiêu tiền, liền sẽ không tăng giá nữa.

“Hai trăm tám mươi, có ai muốn tăng giá không? Hai trăm tám mươi một lần, hai trăm tám mươi hai lần…” Thiếu nữ váy xanh cao giọng nói.

“Ba trăm.” Một giọng nam khác lại lần nữa truyền đến.

Lần này, không có ai thêm vào.

Đối với một tàn phiến thần tượng có thể nhìn thấy thường xuyên như vậy, sự hứng thú của mọi người không lớn.

Chương 279: Hắn không có tiền

Ngoại trừ một số nhà sưu tập có sở thích đặc biệt, ba trăm lượng đối với một tàn phiến mà nói, đã vượt giá thị trường rất nhiều.

Trương Vinh Phương bất đắc dĩ và chỉ có thể nhìn vật bị người khác đưa đi.

Tiếp theo, là một số cuộc đấu giá sách cũ, xen lẫn một số sách mới.

Sau đó, phòng đấu giá tạm thời nghỉ ngơi.

Các thị nữ dồn dập đưa lên đồ uống ăn vặt, rượu sữa ngựa rượu đỏ rượu đế.

Món chính là cơm rang với thịt và rau thái hạt lựu, một đĩa thịt gà lớn, rau dưa xào và chắn hoàng kỳ đuôi bò.

Đồ ăn nhẹ là táo, chuối tiêu, lê, thanh long thái hạt lựu, trộn với mật ong và một chút bơ mỏng.

“Thế mà lại có vị mỡ bò…!”

Với năm giác quan nhạy bén của Trương Vinh Phương ở gần đó, hắn mơ hồ nghe thấy nhiều người thì thầm ngạc nhiên.

Hắn suy đoán rằng bơ ở đây sẽ đắt.

Loại dầu kiểu phương Tây này, vốn rất phổ biến trong các đời trước, rõ ràng là một thứ xa xỉ trong thời Đại Linh này.

Sau một hồi, một bữa ăn với hương vị độc đáo đã được vào bụng, khiến cho hắn cảm thấy thoải mái hơn một chút vì vừa rồi không thể cướp được tàn phiến.

Tiếp theo, là đợt hoạt động thứ hai vào buổi chiều.

Không phải đấu giá mà là trao đổi sách tự do.

Cái gọi là trao đổi tự do kỳ thực có nghĩa là mấy quý tử quý nữ quyền quý không thiếu tiền, bọn họ chỉ đổi lấy đồ vật, cho nên phân đoạn này chủ yếu là phục vụ giao dịch.

Trương Vinh Phương không có gì để đổi, chỉ có thể ở trên ghế ngồi uống sữa tươi nghỉ ngơi.

Trong khi đó, hắn cũng nhìn thấy một số đồ vật linh kiện, được lấy ra và trao đổi.

Nhưng tiếc thay, hắn không có gì cả.

Nữ tử áo dài xanh đậm bên cạnh cũng đứng dậy đi trao đổi với người khác. Điều khiến Trương Vinh Phương ngạc nhiên là thứ mà nàng trao đổi thực ra là bảng chữ mẫu nàng đã viết trước đó.

Hơn nữa lại còn có người thực sự bán nó…

Điều này khiến Trương Vinh Phương không nói nên lời.

Nam tử bên trái đang thành thật gác những chồng sách cũ của mình, chờ ai đó đến đổi.

Sau khi trao đổi, buổi tối là hoạt động tự do.

Trên thực tế, đó là đội nam nữ tự do đi xem mắt vào ban ngày và đi chơi.

Trương Vinh Phương và Lý Hoắc Vân về nhà.

“…”

“……”

Bên trong xe ngựa, hai người đều không nói nên lời.

Lý Hoắc Vân vốn đã có hẹn với muội tử, nhưng thấy đại ca hắn chỉ có một mình, hắn chỉ có thể miễn cưỡng rời đi và đến giúp Trương Vinh Phương bày mưu tính kế.

“Đại ca, ngày mai, huynh nhất định phải chủ động.”

“……”

“Ca, huynh phải đứng dậy đi lại! Một mình đừng ngồi ngốc ở chỗ ngồi. Trong trường hợp này, nếu huynh không chủ động, chẳng lẽ muốn những thiếu nữ khác chủ động đến tìm huynh sao?” Lý Hoắc Vân chỉ tiếc mài sắc không thành kim.

“Không sao cả, nhân duyên đã đến, mọi chuyện sẽ tự nhiên mà đến.” Trương Vinh Phương vẻ mặt bình tĩnh.

“…” Lý Hoắc Vân bất lực. Không biết phải nói gì.

Ngày thứ hai.

Vẫn như vậy, cuộc đấu giá bắt đầu.

Lần này, lại gặp phải hai tàn phiến được nghi là tổ thành tượng thần môn đạo, Trương Vinh Phương lại lần nữa ra tay, nhưng tiếc là hắn không chộp được mảnh nào.

Mỗi lần như vậy, hắn đều bị công tử cầm quạt sắt mặc áo lam ra tay ngăn chặn một đầu.

Còn công tử cầm quạt sắt áo lam bị một nam tử lạ mặt khác vượt qua một đầu, mạnh mẽ cướp đi.

Cuối cùng, cả Trương Vinh Phương và công tử quạt sắt đều không thu được gì trong cả ngày.

Ngày thứ ba. Ngày thứ tư.

Đều có xuất hiện linh kiện của tượng thần đạo môn, còn có năm linh kiến khác xuất hiện.

Trương Vinh Phương đã tê liệt.

Điều này đúng như hắn đoán ban đầu, số lượng không ít.

Thật đáng tiếc khi với hai trăm năm mươi lượng bạc của mình, hắn chỉ có thể mua được những thứ rẻ tiền và rẻ nhất ở nơi này.

Trương Vinh Phương mặc dù đã ngồi ở chỗ cũ, nhưng khuôn mặt của hắn vẫn tĩnh lặng và biểu cảm của hắn rất tự nhiên, như thể hắn đang chợp mắt.

Nhưng thực tế, khi nhìn thấy những linh kiện bị người khác đặt vào tay, trong lòng hắn vẫn sẽ cảm thấy tiếc hận đau lòng.

Cuối cùng, đến ngày thứ năm, cũng chính là ngày cuối cùng.

Sáng sớm không phải đấu giá, mà là nhạc lâu ca múa hoành tráng.

Thân mang vải the, các nhạc nữ vũ cơ dáng người uyển chuyển, tạp kịch và nhạc khúc trên sân khấu bằng gỗ mới xây.

Sau bữa trưa, buổi chiều là buổi gặp gỡ giao lưu cuối cùng.

Bên trong viện.

Thiếu nữ mặc váy xanh lá cây giơ một phần kim loại màu trắng xám lên.

“Lần đầu tiên bốn trăm lượng.”

“Lần thứ hai bốn trăm lượng.”

“Lần thứ ba bốn trăm lượng? Thành giao!!”

Trương Vinh Phương nhìn linh kiện này tiếc nuối, đây là một phần khác có thể làm cho thanh thuộc tính sản sinh phản ứng.

Thật không may, hắn lại không có tiền.

Nói một cách chính xác, một số tiền đen đã cướp được và không thể được sử dụng một cách quang minh chính đại.

Tiền thanh thanh bạch bạch, cũng chỉ có hai trăm năm mươi.

Chương 280: 10 cân

Đồ vật nhanh chóng được gửi đến đầu trên bên phải, trước một căn phòng đơn đóng cửa.

Được đưa đi bởi một hộ vệ cường tráng, kiểm tra và đưa đến một phòng duy nhất.

Trong phòng đơn, một nữ tử mập mạp thân hình to lớn đang nhẹ nhàng cầm lấy giáo dài trên cánh tay nhỏ, đặt ở góc phòng.

Trong góc đó, lúc này đã thả gần mười loại linh kiện.

Tất cả đều là trong những ngày này nàng đấu giá được.

Nữ tử khuôn mặt sầu khổ, tay còn lại cầm một cái đùi gà kho, do do dự dự, nghĩ muốn gặm, lại không dám.

“Hoàn Nhan Lộ tiểu thư.”

Đột nhiên, một giọng nữ trong trẻo vang lên từ bên ngoài phòng đơn.

“Sau khi cuộc đấu giá kết thúc, là phiên trao đổi cuối cùng.”

Hoàn Nhan Lộ ngẩn ra, cắn răng.

Lần trao đổi cuối cùng này là lúc để xác nhận việc ghép đôi.

Có những người khác giới vừa ý, nếu mời người khác trong cuộc trao đổi cuối cùng này, hoặc được mời.

Sau đó, về cơ bản có thể xác định rằng, nguyện ý cùng đối phương chậm rãi phát triển quan hệ.

Hoàn Nhan Lộ im lặng. Thực ra, trước khi đến, nàng đã bị thuyết phục bởi những đại tiểu thư nghìn cân.

Nói nàng với mấy người Tôn Triều Nguyệt, căn bản không phải là một vòng, miễn cưỡng chen chúc ở nơi này thì có ý nghĩa gì?

Tất nhiên nàng biết điều đó, nhưng…

Hoàn Nhan Lộ nhìn vào các linh kiện trong góc. Trong lòng âm thầm đưa ra quyết định.

“Ta cũng tham gia.” Nàng trầm giọng nói.

Bên ngoài phòng đơn, giọng nữ có vẻ ngạc nhiên, nhưng lập tức cung kính đáp lại rồi rời đi.

Ngay sau đó, tin tức lại đến với Tôn Triều Nguyệt.

“Hả? Hoàn Nhan lộ vẫn chưa rời đi sao?” Mấy đại tiểu thư trong thư hội bắt đầu kinh ngạc.

“Nàng ta sẽ không cho rằng, sẽ có người nhìn trúng nàng ta trong một tụ hội như thế này chứ?” Một nữ tử có đôi mắt hạnh nhân với sống mũi cao chanh chua nói.

Nàng ta tên là Bối Nặc Y Lan, cũng là một quý nữ cùng dòng với Tôn Triều Nguyệt trong Đàm Dương, nhưng tầng thứ lại hơi yếu hơn so với Chung Ngụ Nhiên và Tôn Triều Nguyệt.

Phụ thân nàng là một vị đồng tri khác. Nó tương đương với chỉ huy thứ tư của Đàm Dương. Nhưng nàng không có tiềm lực của riêng mình, và chỉ dựa vào gia đình của mình. Vì lẽ đó nên không thể so sánh được với Chung Ngụ Nhiên.

“Mọi người luôn nuôi hy vọng.” Tôn Triều Nguyệt nhẹ nhàng nói. “Nếu nàng không muốn rời đi, vậy thì cứ tùy ý.”

“Cũng đúng nếu đó là sân ngoài, ai đó có thể sẵn sàng cùng với nàng ta, nhưng bên trong sân ai mà thèm quan tâm chứ.” Một người cười nhẹ nói.

Tôn Triều Nguyệt mỉm cười.

“Nàng sẵn sàng tự rước lấy nhục, đó là tùy thuộc vào nàng, được rồi không nói cái này nữa. Chuẩn bị một tràng cuối cùng. Văn thư trao đổi đều phát xuống dưới đi.”

“Vâng.” Tiểu Ngư, ngươi phụ trách quản lý, và hai nữ quản lý đồng thời đáp lại.

“Lựa chọn là do hai bên. Hãy đặt văn thư của bản thân đến trước mặt đối phương, nếu đối phương sẵn lòng, liền có thể rời đi cùng nhau. Nếu không muốn, có thể chuyển văn thư của chính mình cho người khác.”

Tôn Triều Nguyệt lặp lại các quy tắc.

Đây là quy tắc, do nàng quyết định, sau đó để những người tiếp theo truyền lại.

Trong thời gian ngắn, người trong và ngoài đều đón nhận quy luật này.

Những nam tử và nữ tử ngồi ở hàng ghế đầu đã sớm nhận được các văn thư khác nhau.

Hoàn Nhan Lộ ngồi trong phòng đơn, vén tấm rèm châu của phòng đơn lên, để lộ thân hình mập mạp gần như choán hết cả phòng nhỏ.

Khuôn mặt nàng căng thẳng, cố gắng không nhìn những ánh mắt kỳ lạ đang chiếu lần lượt xung quanh mình.

Ngay cả nữ tử xấu xí nhất xung quanh cũng nhỏ nhắn và dễ thương so với nàng.

Người có gia thế bình thường chỉ liếc nhìn nàng một cái, cũng không dám ý kiến gì, vì sợ bị nàng phát hiện.

Nhóm người hàng đầu không quan tâm.

Một vài ánh mắt chế giễu dừng lại trên cơ thể nàng, họ cười với nhau không chút che giấu. Có vẻ như đang chế giễu nàng.

Hoàn Nhan Lộ im lặng, đã lâu nàng không gặp phải tình cảnh như vậy.

Từ khi còn nhỏ, nàng đã tránh xuất hiện trong những tình huống đông người như vậy.

Càng sợ hãi những thời khắc như lúc này.

Đôi mắt như những mũi dao xuyên thấu, đâm vào tim nàng đau đớn đến tột cùng.

“Đại tiểu thư… Chúng ta trở về đi?”

Thị nữ ở bên không khỏi thì thào nói.

“Ta đã giảm được 10 cân.” Hoàn Nhan Lộ nói một cách nghiêm túc.

Những người xung quanh một trận trầm mặc.

Thật không may, thời gian trôi qua, không có văn thư nào được đặt trước mặt nàng.

Hoàn Nhan Lộ mặt không thay đổi mà cúi đầu xuống, cầm lấy tư liệu thông tin được đưa ra.

Ngay khi mọi người xung quanh nghĩ rằng nàng đã bỏ cuộc.

Cuối cùng, nàng cầm bút viết một đoạn ngắn lên văn thư, sau đó gấp lại và giấu đi.

“Đặt văn thư của ta lên bàn 172.” Hoàn Nhan Lộ nói. Ánh mắt nàng nhìn về phía một cái tên nào đó.

Có viết, Trương Ảnh, hai chữ lớn.

Cảm nhận được từng đạo ánh mắt chói mắt xung quanh, nàng nghiến răng cúi đầu.

Chương 281: Không tồi

So với những nữ tử xung quanh, thân hình quá béo này trông chẳng khác gì một đống thịt thối xấu xí.

Nàng đến lần này, thực tế là vì Trương Ảnh.

Trước khi Trương Ảnh muốn mua một thứ gì đó, nhưng bị ai đó lấn át, nàng liền có hành động dứt khoát, để tôi tớ mua lại tất cả.

Bây giờ, nếu Trương Ảnh đồng ý lời mời của nàng, cho nàng mặt mũi, những linh kiện đồ cổ ở nơi này nàng sẽ đều đưa cả cho hắn.

Nhưng nếu thậm chí không muốn mời dù chỉ một lần, vậy thì…

Hoàn Nhan Lộ nhớ lại ánh mắt bình thản và bình đẳng của Trương Ảnh, cuối cùng một tia hy vọng dấy lên trong trái tim phức tạp của nàng

Trong lòng thị nữ ở bên ai thán một tiếng. Nàng chỉ tiến lên, cầm lấy công văn rồi đi ra ngoài.

Trương Vinh Phương đang ngồi ở chỗ của mình, xung quanh người đến người đi, mọi người đang chuyền văn thư cho nhau.

Mặt bàn của hắn ở đây lại trống rỗng.

Hắn chẳng thèm để ý, điều kiện của hắn coi như là tầng thấp nhất ở trong sân này, nếu hắn không chủ động, đương nhiên khó có người đưa văn thư cho hắn.

Tất nhiên, xác định văn thư chỉ thể hiện sự đồng ý tiếp xúc với đối phương, không hoàn toàn xác định quan hệ.

Ngồi ở chỗ ngồi, hắn dứt khoát nhắm mắt lại, bắt đầu tu hành Quan Hư Công.

Cạch.

Bỗng nhiên một bản văn thư rơi xuống trước mặt hắn.

Trương Vinh Phương ngạc nhiên mở mắt ra, nhìn thấy một bản văn thư màu hồng nhạt trước mặt.

Hắn còn chưa kịp tự hỏi, cạch, một bản văn thư khác đã được đưa đến.

Hoặc là không đến, vừa đến đã có hai bản?

Trương Vinh Phương khó hiểu nhìn người đưa văn thư không tiếng động thi lễ một cái, sau đó xoay người rời đi.

Hắn với lấy cầm bản văn thư đầu tiên lên.

Trên đó có viết một dòng chữ rõ ràng.

'Thả tri minh lâu diêu linh khúc, nguyện vọng tây lan tạc dạ hoa.' – Tạ Văn.

'Ý là gì?'

Trương Vinh Phương cầm văn thư lật xem, chẳng hiểu ra làm sao.

Hắn chỉ có thể hiểu đây là văn thư do một nữ tử tên Tạ Văn đưa cho hắn, rõ ràng là có ý thích hắn, muốn hẹn hò.

Nhưng ý nghĩa của câu thơ kèm theo này là gì?

Đặt bản văn thư này xuống, hắn lại cầm bản khác lên.

Vừa mở ra.

'Cả tháng nay ta không ăn thịt, vì sao uống nước lại béo lên?' – Hoàn Nhan Lộ.

"……"

Trương Vinh Phương không ngờ lại gặp phải đại tiểu thư Hoàn Nhan Lộ ở đây.

"Còn rất có vần?" Hắn đọc lại, cảm giác giống như một bài thơ, nhưng… so với bài của người trước, chênh lệch rõ ràng là quá xa…

Mặc dù người trước cũng không hay lắm…

Bật cười, lắc đầu.

Trương Vinh Phương ném cả hai văn thư sang một bên.

Hắn không có ý định tìm thê tử, đương nhiên sẽ không nhận bất cứ văn thư nào.

Thực ra, hắn có thể nhận nhận được văn thư ở trong sân đã cảm thấy bất ngờ lắm rồi.

Bây giờ, sự chú ý của hắn đều tập trung vào linh kiện thần bí kia.

Làm thế nào để tìm được những bộ phận mảnh vỡ của tượng thần là ưu tiên hàng đầu của hắn lúc này.

Hắn định quay lại Kim Sí lầu và hỏi Thanh Tố, Xích Hà và Chiếu Thiên Minh.

Ba người này quanh năm ở Kim Sí lầu, kiến thức rộng rãi, có lẽ biết chút ít nội tình.

"Trương ca!" Đột nhiên giọng nói thỏ thẻ của Lý Hoắc Vân truyền đến từ bên cạnh.

Trương Vinh Phương quay đầu lại, thấy Lý Hoắc Vân không biết đã đến bên cạnh bàn của mình từ lúc nào.

Có rất nhiều người ở đây, tới tới lui lui, nhưng hắn đúng là không phát hiện ra Lý Hoắc Vân đã đến.

"Làm sao?" Hắn nhìn về phía đối phương.

"Để ta xem tình huống của ca thế nào?" Lý Hoắc Vân liếc nhìn về phía mặt bàn.

Nhìn thấy có hai bản văn thư, hắn ta lập tức cảm thấy như trút được gánh nặng trong lòng, nở nụ cười.

"Cũng may, ca, thành quả chiến đấu của huynh không tồi á!"

Trương Vinh Phương hơi hơi bật cười. Hắn không có ý định tiếp xúc với bất kỳ ai trong số họ thì làm gì có thành quả chiến đấu chứ.

Chỉ là Lý Hoắc Vân vì chuyện của hắn chạy đôn chạy đáo, hắn từ chối rất nhiều lần nhưng vẫn vô ích. Lúc này, hắn không định nhiều lời.

Thời đại này là thế, không có con cháu là chuyện lớn nhất trong mắt mỗi một người, mỗi một gia tộc.

Vì vậy, Lý Hoắc Vân là vì tốt cho hắn, hắn cũng hiểu.

"Nếu huynh đã có hẹn rồi, vậy ta rút lui trước nhé? Ta cũng khà khà khà…" Lý Hoắc Vân nở một nụ cười huynh hiểu mà.

Sau đó, không đợi Trương Vinh Phương trả lời, đã xoay người bỏ chạy.

Trương Vinh Phương không nói nên lời, nhìn hắn ta chạy vào trong đám người không thấy bóng dáng.

Hắn đứng dậy, rời khỏi chỗ ngồi.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy bên phải đằng xa ở phía trước, trong một căn phòng đơn, ba thị nữ cường tráng đang vất vả đỡ một quả cầu khổng lồ, lăn ra khỏi phòng.

Bụp.

Quả cầu đụng vào góc bàn, mặt cầu bị móp, lại va một cái, đè ép làm cái bàn văng ra xa.

Xung quanh đột nhiên vang lên một trận cười vang.

Chương 282: Chọn nàng

Nhiều người không dám cười công khai nên chỉ biết cúi đầu cố nén.

Nhưng những người đứng đầu trong vòng người kia lại không hề giấu giếm chút nào. Bối cảnh của mọi người không khác nhau mấy, không ai sợ ai cả.

Quả cầu ngẩng đầu lên, để lộ một khuôn mặt không hề có cảm xúc. Bất ngờ đó chính là Hoàn Nhan Lộ.

Trương Vinh Phương nhìn bàn tay mập mạp hơi nắm chặt của nàng, trong mắt thoáng qua ánh nước.

Lại nghĩ đến một đoạn văn viết trên văn thư lúc trước.

Hắn đột nhiên hiểu được lời này thật ra tìm một cái cớ khác để xin thỉnh giáo, ý thực sự của Hoàn Nhan Lộ chỉ là hy vọng hắn sẽ đồng ý lời mời.

Khi nhìn thấy một quý nữ đi ngang qua Hoàn Nhan Lộ, cố ý dùng khăn lụa che miệng và mũi, tỏ vẻ ghét bỏ, rồi bước nhanh rời đi.

Trương Vinh Phương thở dài trong lòng.

Dù sao đó cũng chỉ là một bữa cơm mà thôi.

Hắn thuận tay cầm văn thư của Hoàn Nhan Lộ lên, sau đó xé xuống một nửa, viết mấy chữ: “Vừa ăn vừa nói chuyện.”

Sau khi nhận được văn thư, nếu đồng ý, chỉ cần xé một nửa, nhờ nữ thị tại hội trường chuyển lại cho chủ sở hữu ban đầu.

Không lâu sau, văn thư bị xé được trả lại trên bàn của Hoàn Nhan Lộ.

Cạch.

Văn thư được đặt nhẹ lên trên bàn. Ngay lập tức thu hút sự chú ý của Hoàn Nhan Lộ và mấy thị nữ.

Hoàn Nhan Lộ mở to mắt. Nhìn văn thư được mang về, nháy mắt lặng đi một lúc.

“Tiểu thư! Thật sự đã có người chọn ngươi rồi!”

Thị nữ ở bên cạnh lộ ra vẻ vừa mừng vừa sợ.

Những quản sự và hộ vệ xung quanh cũng tỏ ra ngạc nhiên.

Phải biết rằng với cân nặng của Hoàn Nhan Lộ đại tiểu thư, dù người muốn leo lên giàu sang quyền quý cũng không dám chọn nàng, vì sợ buổi tối sẽ bị nàng xoay mình đè chết.

Không ngờ, bây giờ thực sự có người đồng ý chọn nàng.

Trên đời không có tường nào gió không lọt qua được.

Huống chi một người dễ thu hút sự chú ý của người khác như Hoàn Nhan Lộ. Hơn nữa, một nửa mảnh văn thư cũng do thị nữ giao trong hội trường chuyển đến.

Vì vậy, chưa tới mười mấy phút, tin tức đã lan truyền khắp trong sân, vậy mà lại có người đã lựa chọn Hoàn Nhan Lộ.

Và thông tin của người đã lựa chọn Hoàn Nhan Lộ nhanh chóng bị người khác tiết lộ ra ngoài.

Mọi người trong hội trường nhanh chóng chậm rãi tản đi, các nhóm người rời đi bằng xe, hoặc đi bộ cùng nhau.

Phía trước Minh Tâm tràng.

Cỗ xe ngựa khổng lồ của Hoàn Nhan Lộ đang yên lặng chờ trước cửa, mấy thị nữ cường tráng xắn tay áo, lộ ra khuỷu tay vạm vỡ chờ lệnh của Hoàn Nhan Lộ.

Mọi người lần lượt đi ra, ai nấy đều nhìn thấy vật thể hình cầu đã đợi sẵn ở cửa.

Nhìn sự phô trương của cỗ xe ngựa và đám người hầu, hầu hết mọi người đều cúi đầu không dám nhìn.

Nhưng Hoàn Nhan Lộ vẫn có thể nhìn thấy nụ cười nhè nhẹ chợt lóe lên trong ánh mắt của họ.

“Mập như thế mà còn ngồi xe ngựa làm gì? Lăn trở về sẽ không nhanh hơn sao?” Một giọng nữ sắc bén vang lên từ bên cạnh.

Hoàn Nhan Lộ không nhúc nhích, như thể không nghe thấy.

Nàng nghe ra chủ nhân của giọng nói là Bội Nặc Y Lan bên cạnh Tôn Triều Nguyệt.

Mọi người đều ở trong một vòng, không ai thua kém người kia.

Bội Nặc Y Lan thấy nàng không phản ứng, hừ lạnh một tiếng.

“Thực sự là mất mặt những người trong sân của chúng ta. Mặt mũi của Đại Nguyệt tỷ đều bị ngươi làm cho mất sạch.”

Sau này, nếu có ai nhắc đến hội trao đổi trong sân, chắc hẳn người ta sẽ nghĩ ngay đến quả cầu trước mặt này trước tiên.

“Thực không biết tại sao Nguyệt tỷ lại cho ngươi vào sân.”

Giọng nói của Bội Nặc Y Lan chanh chua, khiến cho sắc mặt những thị nữ cường tráng xung quanh Hoàn Nhan Lộ dồn dập đỏ lên, trong lòng tức giận.

Sau khi Bội Nặc Y Lan rời đi.

Chẳng mấy chốc, Tôn Triều Nguyệt và Chung Ngụ Nhiên cùng nhau bước ra ngoài.

“Đại Nguyệt tỷ…” Hoàn Nhan Lộ nghiêm túc chào hỏi.

Tôn Triều Nguyệt khẽ cau mày, gật đầu.

“Sao ngươi vẫn còn ở đây?” Lúc trước nàng nghe nói có người nhận giấy tờ của Hoàn Nhan Lộ, còn nghĩ đó là một trò đùa.

Bây giờ xem ra, thật là có người không sợ chết?

“…” Sắc mặt Hoàn Nhan Lộ đột nhiên đỏ lên.

“Đi thôi, đừng để bị người khác lừa.” Tôn Triều Nguyệt thở dài, dù sao thì Hoàn Nhan Lộ cũng có quan hệ thân thích với nàng.

“Không, thực sự có người chọn ta!” Hoàn Nhan Lộ nghiêm túc trả lời.

Nàng không muốn giống như những khuê mật còn lại của mình, nàng muốn sống cuộc sống trong mơ ước của mình!

Tôn Triều Nguyệt không nói nữa, thở hắt ra một hơi rồi dẫn Chung Ngụ Nhiên và những người khác xoay người lên xe ngựa.

“Đợi lâu rồi.” Bỗng một giọng nam trầm thấp truyền đến sau lưng mấy người.

Hoàn Nhan Lộ đột nhiên ngoảnh đầu lại, quả nhiên nhìn thấy một bóng dáng cao lớn cường tráng đang từ từ đi về phía nàng.

Đó là Trương Ảnh!

Hắn…. không lừa nàng!

So với lần trước nhìn thấy hắn, Trương Ảnh đã có thay đổi.

Chương 283: Không khách khí

Lúc này, hắn đã cao hơn 1,8m, cơ bắp cân đối, nở nang, áo bào không che được những đường nét bắp tay và cặp đùi tráng kiện.

Khi đứng đối mặt với Hoàn Nhan Lộ cũng cao 1,8m lại mơ hồ có cảm giác không rơi vào thế hạ phong.

So với người bình thường, Hoàn Nhan Lộ cực kỳ mập, trong khi Trương Vinh Phương cực kỳ cường tráng.

"Đi thôi, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm." Trương Vinh Phương mỉm cười, không thèm để ý.

Hoàn Nhan Lộ sững sờ đứng đó, đột nhiên nghe thấy những tiếng hô khe khẽ truyền đến từ xung quanh mình.

Rất nhiều ánh mắt kinh ngạc, tầm mắt đổ dồn về hai người họ.

Ngay cả Tôn Triều Nguyệt và Chung Ngụ Nhiên vừa mới lên xe ngựa cũng nhìn về hướng này.

"Người đó là… Trương Ảnh?" Tôn Triều Nguyệt nhíu mày.

"Đúng… là Trương Ảnh, người Lý Hoắc Vân đã nhờ ngươi giúp đỡ." Bội Nặc Y Lan ở một cỗ xe khác bên cạnh cười nói.

"Quả thật vì quyền lực và tiền bạc, không quan tâm đến bất cứ thứ gì." Lời nói của nàng cực kỳ chói tai.

Nhưng Tôn Triều Nguyệt và Chung Ngụ Nhiên đều im lặng.

Tôn Triều Nguyệt liếc nhìn Trương Ảnh, trong mắt lóe lên một tia chán ghét. Rõ ràng nàng đã sắp xếp một chỗ ngồi tốt cho hắn. Còn giới thiệu một nữ tử không tồi chủ động liên lạc với hắn.

Nhưng bây giờ, loại người có thể từ bỏ mọi thứ vì quyền lực và tiền bạc mới là người nàng ghét nhất.

"Đi thôi. Nói với Lý Hoắc Vân sau này nếu lại nhắc đến người này trước mặt ta. Đừng trách ta trở mặt." Nàng nhẹ giọng nói.

"Vâng!" Đại nha hoàn Tiểu Ngư trong xe ngựa vội vàng đáp.

“Thật là…” Chung Ngụ Nhiên không nói nên lời. Ngồi trong xe ngựa của chính mình, nhìn chăm chú hai người Trương Vinh Phương, nhìn hai người cùng nhau lên xe ngựa của Hoàn Nhan gia, trong mắt hắn ta chợt lóe lên vẻ thất vọng.

“Coi như mắt mình bị mù…” Nghĩ đến trước đây hắn ta thật sự rất tán thưởng người này.

Trong lòng Chung Ngụ Nhiên cảm thấy một trận buồn nôn.

Với tướng mạo, vóc người và quan chức của Trương Ảnh, tuy có thể không tìm được người trong sân nhưng có thể tìm tùy ý được một tiểu thư nhà giàu có cả tài lẫn sắc.

Nhưng bây giờ, hắn lại nguyện ý tiếp xúc với Hoàn Nhan Lộ…

Vì cái gì, ngay cả một kẻ ngốc cũng có thể đoán được.

Ngay sau đó, hắn ta không nghĩ nhiều nữa, hoàn toàn quăng hai người kia ra sau đầu.

Cách đó không xa, Lý Hoắc Vân vừa mới đi ra ngoài đã ngây người nhìn Hoàn Nhan Lộ và Trương Vinh Phương cùng nhau lên xe.

“Vân ca, không phải huynh nói muốn giới thiệu ta với một vị đại ca mà huynh rất ngưỡng mộ sao?” Một thiếu nữ xinh xắn mặc áo đỏ ở bên cạnh, nghi ngờ hỏi.

Lý Hoắc Vân đầu óc rối bời, không biết phải trả lời như thế nào.

“Không tìm được người, trở về đi đã, trở về rồi giới thiệu cho ngươi.” Hắn ta hoàn toàn không thể nào hiểu được, tại sao đại ca lại có thể… gặp gỡ Hoàn Nhan Lộ?

*

*

*

Đình viên Thu Vân Thải.

Lâm viên có tính riêng tư tốt nhất của Đàm Dương.

Ở nơi sâu nhất của lâm viên.

Rừng trúc bao quanh, Trương Vinh Phương và Hoàn Nhan Lộ ngồi đối diện nhau, ở giữa có đủ loại đồ ăn thức uống ngon lành.

Phía sau hai người là một hàng dài những hộ vệ và thị nữ, nữ tử cường tráng và người hầu đang đợi lệnh.

“Cảm ơn Trương công tử đã đồng ý lời mời hôm nay.” Hoàn Nhan Lộ đặt cả người lên đệm, nghiêm nghị nhìn thẳng vào Trương Vinh Phương.

“Thật ra, lần này, ta thật sự chỉ lấy thái độ thử một chút mới đi tham gia. Bởi vì dù sao ta cũng đã giảm được mười cân… Đáng tiếc là…”

Nàng nở một nụ cười chua chát.

“May mà có Trương công tử đã giải vây giúp.” Từ lâu nàng đã biết Trương Ảnh sẽ không nguyện ý ở cùng nàng. Lần trước đã nói rất rõ ràng.

Vì vậy, bây giờ cũng không hy vọng xa vời.

Lúc này, nàng rất cảm ơn Trương Vinh Phương vì đã trả lời lời khẩn cầu của nàng.

“Không cần khách khí. Dù sao thì ta cũng đói rồi, đúng lúc đến ăn chực một bữa.” Trương Vinh Phương mỉm cười nói.

“Vậy thì không cần khách khí.” Hoàn Nhan Lộ biết đây là một lời nói lịch sự.

“Được, vậy ta sẽ không khách khí nữa.” Trương Vinh Phương gật đầu.

Ngay lập tức cầm lên một cái móng giò hấp trước mặt, bắt đầu nhấm nháp.

Cách ăn của hắn tương đối phóng khoáng, tốc độ cũng nhanh.

Đặc biệt là bây giờ với thân thể bát phẩm của hắn, việc luyện công hàng ngày tiêu hao rất nhiều, lượng thức ăn cũng tăng lên rất nhiều.

Chẳng mấy chốc, nửa giờ sau.

Năm cái chân giò lợn, bốn cái móng giò heo, một cân rưỡi cơm, mười lăm quả trứng, cộng với hai cân rưỡi các loại rau

củ quả, tất cả đều rơi vào bụng của Trương Vinh Phương.

Không phải hắn tham ăn, mà hương vị thực sự rất ngon.

Ngày thường, hắn luôn kiềm chế bản thân, chỉ ăn 80%, một ngày năm bữa.

Bây giờ đúng là hơi buông thả hơn một chút.

Nhìn thấy hắn có thể ăn nhiều như vậy trong một bữa, Hoàn Nhan Lộ không khỏi hơi ngẩn ra.

Nàng đã từng gặp người ăn nhiều trong số các võ nhân có phẩm cao, nhưng Trương Vinh Phương chỉ mới tam phẩm… Ăn nhiều như vậy rồi mà vẫn không mập sao?

Chương 284: Đổi

Nàng chợt nhớ đến bí quyết giảm cân mà Trương Vinh Phương đã nói với nàng trước đây.

Hiện tại, nàng ngồi nghiêm túc.

“Trương công tử, ta đã làm theo lời ngươi nói trước đây, giảm lượng cơm mì phở, ăn ít thịt hơn, tại sao ta vẫn không thể gầy được? Sau đó suýt chút nữa đổ bệnh.

Bất đắc dĩ, ta lại phải tiếp tục chế độ ăn ban đầu, lúc này cơ thể ta trở lại bình thường.

Xin hỏi ngài có bí quyết giảm cân thực sự nào không? Nếu có hiệu quả, ta, Hoàn Nhan Lộ cả đời này sẽ không bao giờ dám quên ơn của công tử!”

Trương Vinh Phương lấy khăn ướt lau miệng, ngẩng đầu nhìn Hoàn Nhan Lộ cẩn thận.

Suy nghĩ giây lát, hắn nhớ lại những nền tảng dinh dưỡng giảm cân khác nhau đời trước.

“Giảm cân thực ra là một quá trình tiêu hao nhiều hơn thu vào. Ngươi không thể giảm cân, chỉ vì một lý do duy nhất: Là do ngươi tiêu hao không đủ, thu vào quá nhiều.”

“Nhưng ta không còn ăn nhiều món ăn chính nữa, với cả thịt mỡ…” Hoàn Nhan Lộ không thể nào hiểu nổi.

“Không ăn món chính, ngươi ăn thêm cái gì?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Chỉ ăn ít bã đậu trà sữa khi đói thôi…” Hoàn Nhan Lộ đáp.

“Trà sữa? Bã đậu?” Trương Vinh Phương nhíu mày: “Mỗi ngày ăn bao nhiêu?”

“Không nhiều lắm, chỉ khoảng… chỉ khoảng năm cân…” Hoàn Nhan Lộ cẩn thận nói.

“…” Trương Vinh Phương liếc nhìn ly trà sữa ấm nóng thơm phức trong bình bên cạnh, trong đó còn có các loại mứt quả. Một hương thơm ngọt ngào không ngừng bay lên.

Loại trà sữa nhiều calo này, uống năm cân một ngày?

Hắn biết mấu chốt nằm ở đâu rồi…

“Nếu công tử có thể giúp ta giảm cân, ta nguyện mở ra rất nhiều mảnh vỡ đồ cổ trong nhà, để tùy ý công tử lựa chọn!” Lúc này Hoàn Nhan Lộ nhìn ra manh mối, trong lòng dấy lên hi vọng, lập tức tha thiết khẩn cầu.

Trương Vinh Phương đánh giá đối phương.

Thực ra, các đường nét trên khuôn mặt của Hoàn Nhan Lộ khá tốt, nếu thực sự muốn giảm cân, có lẽ sẽ trông rất xinh đẹp.

“Mảnh vỡ đồ cổ gì vậy?” Hắn thuận miệng hỏi.

“Chính là loại này.”

Thị nữ bên cạnh lập tức mang một cái mâm đến, bên trong là mảnh vỡ của pho tượng thần đạo môn mà Trương Vinh Phương muốn mua nhưng không mua được lúc trước!

Hoàn Nhan Lộ nghiêm mặt nói: “Lúc trước thấy công tử muốn có nên ta mới thuận tay mua lại. Nhà ta còn rất nhiều mảnh vỡ như thế này. Nếu công tử thích, có thể tùy ý chọn. Ta có thể làm chủ đưa cho ngài mười, hai mươi mảnh đều được.”

Mười, hai mươi… mảnh???

“…” Trương Vinh Phương nghĩ đến hai trăm năm mươi lượng còn sót lại trong túi, không khỏi rơi vào trầm mặc.

“Đã vậy thì, ta đồng ý.” Trương Vinh Phương gật đầu. Hắn có ý nghĩ muốn lấy linh kiện này, nếu đã bị người nhìn ra.

Hắn không cần phải che đậy nữa, thản nhiên đáp lại.

Một vẻ vui mừng chợt thoáng qua trên khuôn mặt của Hoàn Nhan Lộ.

“Đã vậy thì tất cả đều nhờ vào công tử!”

Trong lòng Trương Vinh Phương bắt đầu tính toán, hắn nhìn về phía khuôn mặt Hoàn Nhan Lộ.

Từng dòng thông tin được hiển thị trên thanh thuộc tính.

[Hoàn Nhan Lộ — Sinh mệnh 9-10.

Võ công - không rõ.

Văn công - không rõ.]

Lý do tại sao hắn chắc chắn như vậy chủ yếu là vì có những gợi ý cực kỳ rõ ràng trên thanh thuộc tính.

Thuộc tính sinh mệnh của người thường bình thường nằm trong khoảng 10. Hoàn Nhan Lộ không cần luyện võ mà đã đạt tới cực hạn, mạnh hơn hắn trước khi luyện võ nhiều.

Có thể thấy, thể chất trời sinh của nàng khá là tốt.

Mập đến thế này mà vẫn có thể duy trì một thể chất khỏe mạnh như vậy, rõ ràng đây chính là thiên phú dị bẩm.

Chỉ cần lựa chọn chế độ ăn uống và phương thức tập luyện phù hợp sẽ có thể…

Ba ngày sau….

Trong một trang viên ngoại ô của Hoàn Nhan gia ở thành Đàm Dương.

Mấy cao thủ hộ vệ của Hoàn Nhan gia canh giữ các khu vực xung quanh.

Ở đạo trường trong trang viên, Hoàn Nhan Lộ đang rất vất vả luyện tập một bộ Ngũ Hành quyền cơ bản với Trương Vinh Phương.

Quyền pháp này là do Trương Vinh Phương đã sửa đổi trụ cột quyền pháp bây giờ, là một bộ quyền pháp được sử dụng đặc biệt để tiêu hao thịt mỡ.

Chủ yếu là lấy tần suất cao, thời gian dài và không gây tổn thương cho khớp.

Hắn tưởng tượng rất hay, chỉ cần kiên trì luyện tập bộ quyền pháp này, sau đó giảm ăn thì giảm cân không phải dễ dàng sao?

Đáng tiếc là…

Bên trong đạo trường, Trương Vinh Phương nhìn Hoàn Nhan Lộ đang loạng choạng bày ra tư thế đánh quyền.

Nhìn nàng khó khăn di chuyển đầu gối, hai bắp chân run lẩy bẩy, với tư thế có thể đứt rời bất cứ lúc nào.

“Được rồi!” Hắn thở dài: “Dừng lại trước đã.”

“Ừ!” Hoàn Nhan Lộ vội vã dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

Trương Vinh Phương không nói nên lời.

Dường như hắn đã biết lý do tại sao, với gia cảnh của Hoàn Nhan Lộ, mà thậm chí không thể giảm cân.

Rõ ràng, luyện võ có thể tiêu hao rất nhiều năng lượng, nhưng tại sao Hoàn Nhan Lộ không thử?

Chương 285: Không thể luyện võ

Giờ thì hắn đã hiểu rồi.

Với cân nặng hơn 300 ký * của Hoàn Nhan Lộ, vừa mới bắt đầu tập võ, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến đầu gối.

*1 ký = 0.5 Kg.

Nếu cứ luyện tập tiếp như vậy, chẳng những không giảm được chút mỡ nào mà đầu gối sẽ bị tổn thương vĩnh viễn.

Có lẽ võ nhân Hoàn Nhan gia cũng nhìn ra điều này nên mới không để nàng giảm cân bằng cách luyện võ.

Nhìn về phía ánh mắt tha thiết mong chờ của Hoàn Nhan Lộ khi nhìn mình. Trương Vinh Phương cảm thấy hơi đau đầu.

Thực sự rất khó để lựa chọn một phương pháp tập luyện phù hợp với loại cơ thể và cân nặng như vậy.

Hắn nhớ lại thường thức hiện đại ở đời trước.

“Ngươi biết bơi không?”

Hoàn Nhan Lộ sững sờ.

“Bơi lội rất dễ á.”

“Vậy thì đi thôi. Tìm một chỗ để bơi đi.” Trương Vinh Phương thản nhiên nói.

Nửa giờ sau.

Cả hai đứng bên ao nhân tạo riêng của Hoàn Nhan gia.

Hoàn Nhan Lộ thay bộ áo tắm ôm sát màu đen.

Áo tắm của thời đại này đều bằng da, nhưng dù sao cũng bó sát vào người, sau khi mặc vào, nàng khoác thêm một chiếc áo choàng đen lớn.

Đứng trên thành bể bơi nhân tạo, hơi ngượng ngùng khi vén áo choàng lên.

Mặc dù dân phong Đại Linh khá cởi mở, thậm chí có đồng thế hệ thu kế và dị thế hệ thu kế tồn tại.

Thế hệ thu kế là gì, nghĩa là nếu như ca ca chết thì đệ đệ có thể lấy tẩu tử. Nếu đệ đệ chết, ca ca có thể cưới em dâu.

Dị thế hệ thu kế còn khuếch đại hơn.

Nói một cách đơn giản, đó là cho dù không cùng bối phận cũng có thể thu kế đón dâu.

Chẳng hạn như con trai cưới mẹ kế, cháu trai cưới dì, cháu trai cưới kế tổ mẫu không có quan hệ huyết thống, vân vân và mây mây.

Chỉ cần không có quan hệ huyết thống, mọi thứ đều có thể xảy ra ở Đại Linh…

Trương Vinh Phương cũng hiểu chế độ khuếch đại này.

Có người nói bởi vì trong pháp luật của Đại Linh, nữ tử cũng có quyền thừa kế gia sản.

Vì vậy, để ngăn chặn gia sản của mình chảy ra ngoài cho người ngoài, chế độ thu kế này cũng ra đời.

Nếu người của mình cưới người của mình, chẳng phải có thể đảm bảo gia sản vẫn sẽ được lưu lại hay sao?

Lúc này, Hoàn Nhan Lộ đứng bên ao, nhìn xung quanh, sau đó nhìn Trương Vinh Phương.

“À ừm… ngươi có thể xoay người lại được không?”

“Không phải ngươi mặc quần áo bên trong sao?” Trương Vinh Phương không nói nên lời, nhưng hắn vẫn tôn trọng đối phương, xoay người đi.

Không lâu sau, hắn nghe thấy Hoàn Nhan Lộ nói có thể rồi mới quay lại.

Chỉ nhìn thấy một quả bóng đen khổng lồ trong ao nước, từ từ lăn, trôi nổi, giống như một quả trứng muối vô tình rơi xuống nước…

“…” Trương Vinh Phương bất lực nhìn Hoàn Nhan Lộ hoàn toàn không thể nào chìm.

Cho dù đối phương không biết bơi, rơi xuống nước cũng sẽ không chìm nổi.

Chuyện này quả thật…

“Vận động đi! Nước sẽ giúp ngươi giảm bớt gánh nặng cho xương khớp. Bắt đầu từ bây giờ, nếu ta không nói dừng lại, ngươi cứ tiếp tục bơi.”

“Được!”

Hoàn Nhan Lộ cắn răng trả lời, hai tay hai chân bắt đầu điên cuồng đong đưa, vòng qua lại trong ao.

Một vòng, hai vòng…. Vòng qua khúc ngoặt, ba vòng, bốn vòng…

“Ta không bơi nổi nữa!…..”

Động tác toàn thân của nàng trong bộ áo tắm chậm lại rõ rệt.

“Không, tốc độ chậm cũng vô dụng! Tiếp tục đi! Nếu ngươi muốn giảm cân thật sự thì phải nghe lời ta.” Trương Vinh Phương lớn tiếng nói.

Theo mức tiêu hao năng lượng do vận động thì lúc đầu năng lượng dự trữ trong bắp thịt sẽ chiếm tỷ trọng tiêu hao lớn hơn.

Cần phải đợi sau khi vận động một thời gian nhất định, mới có thể làm tăng tỷ trọng năng lượng do tiêu hao mỡ.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao thời gian vận động ngắn không thể nào giảm cân được.

Hoàn Nhan Lộ khẽ cắn răng, nàng rất muốn nghỉ ngơi, nhưng…. khi nghĩ đến những sự kích thích, khinh thường và giễu cợt phải chịu trước đây.

Lòng nhiệt huyết trong nàng dâng trào, tiếp tục bắt đầu liều mạng bơi.

Trương Vinh Phương đứng ở bên cạnh, khẽ gật đầu.

Hắn tiếp tục quan sát Hoàn Nhan Lộ bơi mãi, bơi mãi, khi mệt mỏi sẽ cho nghỉ ngơi mười phút, sau đó tiếp tục bơi cho đến khi giới hạn cuối của thuộc tính sinh mệnh trên đầu nàng bắt đầu giảm một chút.

Hắn mới kêu dừng lại.

Hắn có lẽ đã hiểu giới hạn thể lực cực hạn hiện tại của Hoàn Nhan Lộ.

Chỉ là một điểm hạn cuối sinh mệnh mà thôi, chỉ chút điểm đó để đổi lấy rất nhiều thịt mỡ trên cơ thể biến mất, chắc chắn hoàn toàn đáng giá.

Nếu không, thậm chí không đủ tư cách để luyện võ.

Với hình thể kia của nàng, không thể nào thực hiện được các động tác tư thế được.

Sau đó là hai ngày phục hồi sức khỏe, tìm một nữ tử cường tráng xoa bóp để đào thải axit lactic ra ngoài.

Sau đó lại tiếp tục bơi như điên và kiểm soát chế độ ăn uống.

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua.

Trong thời gian này, Trương Vinh Phương thường xuyên ra vào trang viên của Hoàn Nhan gia.

Chương 286: Bị từ chối

Các trưởng bối Hoàn Nhan gia đều thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy vị đại tiểu thư nhà họ rốt cuộc cũng có hi vọng tìm được người bình thường rồi.

Nhưng về phía Trương Vinh Phương, những người xung quanh hắn có chút thay đổi.

“Ca? Thật sự… huynh có quan hệ với vị kia Hoàn Nhan gia à?”

Trong nhà của Trương Vinh Phương.

Lý Hoắc Vân tìm đến cửa, nhịn mấy ngày, rốt cuộc không kìm được nghi ngờ trong lòng, tự mình đến cửa chính miệng dò hỏi.

“Chỉ là một bằng hữu mà thôi. Có gì mà không thể chứ?” Trương Vinh Phương chẳng thèm để ý.

Trong những ngày ở chung này, thực ra Hoàn Nhan Lộ là một người khá tốt, là người chân thành, có tín nghĩa. Cũng không có thói quen ăn chơi trác táng như những đứa con nhà giàu khác.

Thực ra, chỉ cần có thể tự mình cố gắng tự lập và có ý chí, Trương Vinh Phương sẽ có sự tôn trọng bình đẳng với nàng.

Bởi vì những người như vậy, cho dù bây giờ bị đánh giá thấp, nhưng cuối cùng một ngày nào đó sẽ có thể bay cao.

“Nhưng… đó là Hoàn Nhan Lộ á! Người đó từng là một phần tử của chuồng lợn, thường chọn người để chơi đùa… Còn có cả ví dụ về việc chơi đùa người đến chết phát tán ra từ vòng tròn của các nàng đấy.” Lý Hoắc Vân không thể nhịn được cuống lên.

“Hoàn Nhan Lộ đó có chuyện như vậy sao?” Trương Vinh Phương ngạc nhiên hỏi.

“Uhm… vòng tròn của nàng nói như thế, nàng có thể sạch sẽ chỗ nào đây?” Lý Hoắc Vân lắc đầu.

“Tại sao chưa từng nghe nói vậy?” Trương Vinh Phương không để ý lắm: “Hơn nữa, ta không có quan hệ như vậy với nàng. Ta chỉ đang giúp nàng giảm cân thôi.”

“Ca… Huynh kiềm chế chút đi…” Lý Hoắc Vân cứng họng.

Lúc này mà nói như thế thì ai mà tin được.

Lần ở hội trường đó đã cùng nhau lên xe ngựa luôn rồi.

Sau khi Lý Hoắc Vân rời đi, Trương Vinh Phương đã đến gặp nha môn để nộp đơn.

Hắn dự định sẽ nộp đơn xin chuyển trở lại Minh Kính Cung.

Băng qua một con đường để đến nha môn.

Trương Vinh Phương sửa sang lại quan phục tạo giày trên người mình, nắm chặt chuôi đao, đi đến cửa hông.

Hai quan binh gác cổng ngày thường sẽ chào hỏi hắn, nhưng lần này lại có ánh mắt rất chi là kỳ lạ.

Một trong số họ muốn nói điều gì đó, nhưng lại kìm lại, không lên tiếng.

Trong lòng Trương Vinh Phương cảm thấy hơi kỳ quái, tiến vào nha môn.

Dọc theo đường đi thưa thớt có vài người chào hỏi hắn, sắc mặt một số người trong số đó hơi kỳ lạ.

Mấy người ở xa nhìn hắn vài lần, sau đó cúi đầu rỉ tai thì thầm nói chuyện. Có vẻ như đang nói chuyện về hắn.

Cảm giác bị xì xào bàn tán khắp bốn phía, liếc trộm nhìn lén này quả thực không phải là một cảm giác dễ chịu tí nào.

Nhưng Trương Vinh Phương không thèm quan tâm.

Đi qua con đường chính dài của nha môn, vượt qua ngã ba, đến trước cửa tòa lầu nhỏ của đội Chín.

Hắn đẩy cửa bước vào.

Lác đác từng đội viên trong đội hoặc đứng hoặc ngồi, một số đang chơi bài, một số đang chơi cờ, một số đang đọc sách, nói chuyện phiếm.

“Trương đội, ngài đến rồi à?” Trần Hán Sinh cười ha hả đến gần hắn.

Lưu Hàm cũng tách khỏi một đội viên nữ khác, chủ động nghênh đón hắn.

“Trương đội, lúc trước có người đồn rằng ngài bị đại tiểu thư Hoàn Nhan gia…”

“Mấy lời đồn đó chỉ là chuyện nhảm mà thôi. Ta và Hoàn Nhan Lộ là bạn tốt, còn lại không có quan hệ gì.” Trương Vinh Phương bình thản nói: “Về việc người khác có tin hay không, đó là chuyện của người khác. Chỉ cần đừng ăn nói linh tinh trước mặt ta là được.”

“Trương đội bình tĩnh thật đấy!” Lưu Hàm giơ ngón tay cái lên.

“Được rồi, hôm nay huấn luyện một lần, sau đó tiếp tục tuần tra, có thể có đội phó đến.” Trương Vinh Phương dặn dò nói.

Trong thời gian này, nhiệm vụ tuần tra đều do hai người Trần Hán Sinh và Lưu Hàm phối hợp hoàn thành.

Lưu Hàm đột phá thành công lên nhị phẩm, sau khi phá giới hạn bây giờ vẫn đang tĩnh dưỡng khí huyết.

Nhưng cũng coi như một kẻ thực lực không tồi.

Sau khi xử lý xong mọi chuyện trong đội, Trương Vinh Phương đã nộp đơn cho trung đoàn Trương Hướng Dương.

Hắn biết bên ngoài mình không thể nào tiến bộ nhanh hơn được nữa.

Nguyên nhân chính là quan võ yêu cầu phẩm cấp thấp, nếu muốn vào trung đoàn nhất định phải là lục phẩm.

Nhưng bây giờ hắn chỉ là tam phẩm, nếu hoàn toàn không che giấu thực lực, đúng là vượt xa hơn hẳn, nhưng tuổi tác của hắn vẫn còn ở đó.

Một năm nhất phẩm là thiên tài, nhưng một năm ngũ phẩm… đó có lẽ là ảo tưởng.

Vì vậy, nếu muốn tính theo một năm nhất phẩm, hắn chỉ mới lên tam phẩm vẫn chưa đầy nửa năm…

Lúc chạng vạng tối, sau khi tuần tra, Trương Vinh Phương nhận được thông báo từ trung đoàn do phía trên truyền xuống.

Đơn xin của hắn đã bị từ chối.

Trương Vinh Phương không bất ngờ lắm, mới xảy ra chuyện Trục Nguyệt đao, bây giờ không đủ người, không buông tha cho hắn rời đi cũng là chuyện đương nhiên.

Ngay sau đó, hắn không nói lời vô ích, ban ngày đi giảm béo cho Hoàn Nhan Lộ, buổi tối hoàn thành công việc của mình.

Chương 287: Trúc Cơ

Thời gian thấm thoát thoi đưa, một vài ngày nữa trôi qua.

Đêm 14 tháng 11.

Trương Vinh Phương tiến vào sân, thay đổi y phục, tâm tình không tệ chuẩn bị múc nước tắm rửa.

Dưới sự giám sát của hắn, tiến độ của Hoàn Nhan Lộ tiến hành khá nhanh.

Chỉ trong năm ngày, rõ ràng đã giảm được hai cân.

Giảm lượng calo ăn vào, tăng cường vận động, ăn nhiều rau quả, nấm, lòng trắng trứng để đảm bảo các nguyên tố vi lượng và dinh dưỡng.

Cứ thực hiện như thế, hiệu quả rất rõ ràng.

Mang theo chậu gỗ, khăn mặt đi đến trong sân, hắn đang định múc nước.

Đột nhiên, trên thanh thuộc tính trước mặt, trong cột điểm thuộc tính, rốt cuộc có thêm một điểm thuộc tính.

"Không tồi không tồi." Tâm tình Trương Vinh Phương càng tốt hơn.

Với điểm thuộc tính cộng thêm, Quan Hư Công có thể lại tăng lên nữa.

Bây giờ, cách tốt nhất để tăng thuộc tính sinh mệnh là tăng lên Quan Hư Công.

Nếu thêm trực tiếp một điểm thuộc tính vào sinh mệnh, tức là cộng một điểm vào giới hạn trên và dưới, đồng nghĩa với việc không có lời lắm.

Nhưng nếu được cộng vào văn công, vậy thì có thể mang lại những lợi ích khá tốt.

Không chần chừ, Trương Vinh Phương khống chế điểm thuộc tính vừa tích góp được, cộng vào Quan Hư Công.

Trong dấu ngoặc phía sau Quan Hư Công, cảnh giới Hoán Thể cũng từ từ nhạt dần rồi biến mất.

Vô số ký ức về việc ngồi thiền hít thở điên cuồng tràn vào trong tâm trí hắn.

Một số lượng lớn những hiểu biết cảm ngộ liên quan đến văn công được dung hợp vào đó.

Trương Vinh Phương khẽ nhắm mắt lại, cảm giác hơi hoa mắt chóng mặt. Nhưng sau một thời gian thích ứng liền trở nên bình thường.

Hắn có thể cảm nhận được khí huyết trong cơ thể đang nhanh chóng mở ra một số kinh mạch và mạch máu bị tắc nghẽn.

Sau đó bên trong cơ thể nối liền thành một vòng tròn, hình thành một vòng tuần hoàn lớn hơn và phức tạp hơn là Hoán Thể.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, hắn cảm thấy các lục phủ ngũ tạng của mình như thể bắt đầu nóng lên, thổi khí.

Nhiệt độ này dần dần lan tỏa khắp cơ thể từ trong ra ngoài.

Trên thanh thuộc tính, lúc này cũng xuất hiện chữ viết mới.

[Quan Hư Công (Cảnh giới thứ ba – Trúc Cơ)]

“Vậy là… Mình cũng được coi là một cao thủ đại chu thiên Trúc Cơ kỳ rồi.” Trương Vinh Phương nhớ đến những cao thủ Trúc Cơ kỳ phi thiên độn địa trong tiểu thuyết đời trước, sau đó nhìn lại chính mình chỉ là khí huyết thông suốt, tăng lên sức miễn dịch Trúc Cơ kỳ.

Sự chênh lệch trong lòng khiến hắn không nói nên lời.

Nhìn lại thuộc tính sinh mệnh một chút.

Lúc này, thuộc tính sinh mệnh rõ ràng đã thay đổi.

Từ 23-27 trước đó, tăng lên 25-29.

“Một điểm thuộc tính dùng làm tăng hai điểm sinh mệnh, không tồi nha!”

Ngay lập tức, hắn đặt chiếc khăn tắm trong bồn xuống, bắt đầu luyện Định Hồn phù trong sân.

Lần này, luyện lâu hơn trước một chút, phải đến lần thứ ba, mới cảm thấy đau râm ran trong nội tạng, không thể tiếp tục nữa.

Tốt hơn nhiều so với trước đây.

‘Điều này cho thấy sức chứa của cơ thể mình đang dần dần tăng lên, cảm giác đau nhói có thể đại biểu cho sức chứa của cơ thể đã đầy, đã đạt đến cực hạn.’

Sau khi giúp Hoàn Nhan Lộ giảm cân thành công, sẽ có thể lấy được mấy mảnh vỡ của tượng thần, lúc đó hắn muốn xem bí mật ẩn chứa trong đó là gì.

Bỗng nhiên, một thứ gì đó trên bầu trời đêm nhẹ nhàng bay tới, vượt qua bức tường, bị Trương Vinh Phương bắt lấy.

Đó là một quả bóng bằng giấy.

Sau khi mở nó ra, có một dòng ký tự màu đen giống như con nòng nọc ở bên trong.

Sau khi đọc xong, Trương Vinh Phương tiện tay xé nát, ném vào chậu than cạnh tường. Sau đó hắn bước đến cổng viện, nhẹ nhàng kéo ra một cái khe.

Ngay sau đó, cửa viện nhẹ nhàng bị gõ vang.

Một bóng người bước vào.

“Đại nhân, Hắc Thập Giáo có hướng đi mới. Họ dường như đang điều tra con đường lúc trước ngài từ huyện Hoa Tân đến Đàm Dương.”

Bóng người ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt Thanh Tố trắng nõn lạnh lùng.

“Với tình báo của Hắc Thập Giáo, việc có thể tra ra chỉ là vấn đề thời gian.” Sắc mặt Trương Vinh Phương không hề thay đổi: “Theo quy định, ta chỉ có thể điều động một số thành viên của lầu vào việc riêng tư, vậy nên ta chỉ có thể nhờ vào ngươi trong phương diện này rồi.”

“Đại nhân yên tâm, thuộc hạ sẽ phái người theo dõi phòng ngừa bất cứ lúc nào ở phía bên kia. Chỉ là bọn họ đã tìm được phương hướng. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì chỉ là việc sớm muộn…” Thanh Tố cau mày nói.

Trương Vinh Phương vừa mới cảm thấy nhẹ nhõm vì sự tăng lên của Quan Hư Công, nhưng bây giờ lại bị chuyện của Hắc Thập Giáo làm cho không vui.

“Hắc Thập Giáo…” Hắn hơi nhắm mắt lại: “Hiện tại bọn hắn đã tra ra được bước nào rồi?”

“Đã điều tra Bạch gia ở đội buôn. Lúc đó ngài đi cùng đội buôn Bạch gia đến, rất có thể sẽ bị người trong đó làm lộ ra ánh sáng.” Thanh Tố trầm giọng nói.

Chương 288: Truy bắt Dương Hồng Diễm

“Đội buôn Bạch gia… Ta biết rồi, ngươi cứ tiếp tục canh chừng cho ta là được.”

“Vâng.” Thanh Tố dừng lại một lúc, muốn nói lại thôi.

“Ngươi muốn nói cái gì?” Trương Vinh Phương thấy vậy hỏi.

“Uhm… Thuộc hạ muốn hỏi, đại nhân chuẩn bị ra tay với Hoàn Nhan gia sao?”

Sắc mặt nàng trấn định hỏi.

“Nếu đi theo con đường Hoàn Nhan Lộ, quả thực có thể chiếm khoảng một nửa tài vật của Hoàn Nhan gia.”

“…”

Trong lòng Trương Vinh Phương co giật, không ngờ mình đã trở nên nổi tiếng như vậy, ngay cả những thuộc hạ của Kim Sí lầu cũng biết danh tiếng của hắn.

*

*

*

Sòng bạc lớn nhất ở thành Đàm Dương là sòng bạc Giao Châu ở phía tây thành phố gần tường thành.

Sòng bạc này bề ngoài là do đại thiện nhân Hạ lão gia Hạ Tồn Đông mở ra.

Nhưng thực ra, hơn phân nửa bên trong là cổ phần của rất nhiều các lão gia trong quan phủ.

Và một bộ phận nhỏ bị Hắc Thập Giáo chiếm.

Bên cạnh việc phân chia cổ phần, thực ra, Hắc Thập Giáo chính là người chủ quản thực sự ở đây.

Ma Tạp Mạc Lộ là cao thủ Hắc Thập Giáo phụ trách tọa trấn ở nơi này, hiện đã ngoài 30 tuổi, bắt đầu bước vào thời kỳ suy tàn của võ nhân.

Hắn ta đã đi đến nơi cuối cùng có thể được thăng chức, bây giờ là lúc phải nghĩ về tương lai cho người nhà, cha mẹ và con cái của hắn ta.

Là một trong Ngũ Đại Kim Cương hung hãn ở trong mặt tối của Hắc Thập Giáo, từ khi ra mắt đến nay, hắn ta đã tham gia hàng chục trận đánh nhau lớn nhỏ, để lại rất nhiều vết sẹo trên cơ thể.

Nhưng lần nào cũng vậy, đối thủ của hắn ta sẽ phải trả một cái giá đắt hơn hắn ta.

Lần gần đây nhất, cách đây ba năm, một đám người Man từ phương bắc tiến vào Đàm Dương cướp địa bàn, đã bị hắn ta dẫn người đến chém ra ngoài.

Người đứng đầu đám người Man đó được người giang hồ xưng là Gầy Lạc Đà, có nghĩa là sức mạnh của gã có thể so sánh với lạc đà.

Kết quả là người đó đã bị hắn ta chém đứt lìa đầu trong một đao, xương sọ làm thành ly rượu để uống rượu.

Bên trong sòng bạc Giao Châu.

Đèn đuốc sáng choang, người ra vào tấp nập, chiếu bạc vây quanh bởi những con bạc đầy vẻ kích động.

Tất cả nhà cái đều là những nữ tử đeo khăn che mặt có một chút sắc đẹp.

Mặc dù nữ tử đeo khăn che mặt nhưng trang phục của các nàng hầu hết đều rất mát mẻ.

Sự kích thích hỗn hợp của hormone và cờ bạc khiến toàn bộ sòng bạc không còn để lộ ra một sự cám dỗ nguy hiểm mọi lúc.

Ma Tạp Mạc Lộ ngồi trên chiếc ghế da nghỉ ngơi ở phía trong cùng của sòng bạc, bên cạnh hắn ta là hai nữ tử xinh đẹp đang uống rượu và trò chuyện với hắn ta.

Vóc người vạm vỡ của hắn ta có thể tạo cho người ta cảm giác áp bức mạnh mẽ ngay cả khi ngồi trên ghế da.

Lúc này, giữa các chiếu bạc, một nam tử trùm đầu, mặc một chiếc quần bó màu xám, cúi đầu nhanh chóng đi qua từng cái

bàn, bước đến trước mặt Ma Tạp Mạc Lộ.

Cúi người chào.

“Ma Tạp Mạc Lộ tôn kính, có một quyết nghị từ pháp đàn. Theo ý của các vị trưởng lão, quyết nghị lần này do ngài chấp hành.”

“Quyết nghị xuống nhanh vậy sao?” Sắc mặt Ma Tạp Mạc Lộ không hề thay đổi, đẩy nữ tử bên cạnh ra, đứng lên.

“Đúng vậy, do An Nặc Ngõa đại nhân thúc đẩy, các trưởng lão rất tức giận với bọn cướp xông vào giáo đường lần đó. Dưới con mắt của thần linh, vậy mà lại xảy ra chuyện bẩn thỉu như vậy. Đây là khiêu khích đối với giáo ta! Là khiêu khích với thần!” Nam tử áo xám trầm giọng đáp.

“Trả lời kết quả cho ta. Đã tra được cái gì rồi? Cần phải giết ai?” Ma Tạp Mạc Lộ trầm giọng nói.

Là người thứ ba trong pháp đàn của Hắc Thập Giáo, mặc dù hắn ta không mạnh mẽ đến biến thái như hai người kia, nhưng hắn ta cũng đã chiến đấu qua hàng trăm trận chiến.

Đối với những người như bọn hắn.

Giết người không nhìn cấp bậc.

Ngay cả một cao thủ cửu phẩm, nếu gặp phải kịch độc vào bụng cũng sẽ chết.

Vì vậy, giết người không bao giờ là một cuộc chiến đấu trực diện. Đánh lén, hạ độc, bắt cóc, mai phục vây công. Dùng tất cả những thủ đoạn tồi tệ gì mới là con đường sinh tử.

Vì vậy, mặc dù bản thân Ma Tạp Mạc Lộ mới chỉ đột phá lục phẩm nhưng đã đạt kỷ lục giết một cao thủ thất phẩm.

“Mục tiêu lần này là điều tra đội buôn Bạch gia và bắt cóc một nữ tử tên là Dương Hồng Diễm.” Nam tử mặc áo xám trầm giọng nói.

“Trong giáo đã phát hiện ra một thế lực khác đang bí mật cản trở cuộc điều tra của chúng ta. Vì vậy, lần này, theo ý định của An Nặc Ngõa đại nhân, chúng ta chia thành hai đường, một bên để đối phó với đội buôn của Bạch gia, một bên truy bắt Dương Hồng Diễm.”

“Đã hiểu rồi. Hai bên thẩm vấn cùng lúc, xác minh từng việc thật giả.” Ma Tạp Mạc Lộ gật đầu.

Trong Hắc Thập Giáo, thực ra đã tra được một số manh mối.

Ví dụ như Trương Ảnh này rất có vấn đề.

Sau khi loại trừ một số lựa chọn khác, Trương Ảnh liền tiến vào tầm mắt của bọn hắn.

Chương 289: Động (1)

Không phải vì bất cứ điều gì khác, chỉ vì người này quá mức khả nghi. Sau khi điều tra thêm một chút, càng phát hiện nhiều manh mối hơn và nhiều nghi ngờ hơn.

Bây giờ cuối cùng đã quyết định trực tiếp động thủ.

“Khi nào động thủ?”

“Tối nay!” Nam tử áo xám trịnh trọng đáp.

Ma Tạp Mạc Lộ từ từ đứng dậy.

“Đa Cốc Nã, Mạc Tây.”

“Thưa có.”

Hai tráng hán một cao một thấp phía sau cúi đầu đáp lễ.

“Ra lệnh cho một nhóm người đi hai nơi bắt người, ta đi chào hỏi bên nha môn.” Ma Tạp Mạc Lộ trầm giọng nói.

“Vâng!”

“Chú ý thay quần áo của khách. Năng lực tình báo của tổ chức thần bí đó không yếu, đừng để bị bọn họ phát hiện.”

“Lão đại ngài cứ yên tâm đi.” Trên khuôn mặt hai người một cao một thấp đều nở một nụ cười tự tin.

*

*

*

Trong bóng đêm, một số con bạc tức giận không thôi vội vã chạy ra từ cửa hông của sòng bạc Giao Châu, có vẻ là đánh cược thua tiền, hùng hùng hổ hổ rời đi.

Không lâu sau, một đám người khác cười ngạo nghễ xách vò rượu, lảo đảo đi ra khỏi cửa rồi rời đi.

Một đám người trong đám người bị thua tiền, nghiêng nghiêng ngả ngả, bất tri bất giác chạy về phía đội buôn Bạch gia.

Trong đêm khuya thanh vắng, những con bạc này nhanh chóng đến trước cửa lớn của cửa hàng Bạch gia.

Một nhóm năm người ào ào rút dao găm giấu bên hông ra, nhìn nhau rồi tản ra mấy hướng khác nhau xông vào bắt người.

“Chỉ cần bắt mấy người chủ chốt là đủ rồi. Đặc biệt phải bắt về Trịnh Vĩnh Phúc - nhị quản sự Bạch gia chịu trách nhiệm phân chia lộ tuyến và dẫn đội. Ngoài ra còn có hai hộ vệ đi cùng giúp chăm sóc Dương Hồng Diễm lúc ấy.”

Trong số năm người, người dẫn đầu nhẹ nhàng dặn dò.

Mấy người dồn dập gật đầu.

“Đi thôi. Trước đầu tiên phải hỏi là mối quan hệ giữa Trương Ảnh và Dương Hồng Diễm là gì. Và…” Người đi đầu tiếp tục.

“Và cái gì?” Đột nhiên một giọng nữ vang lên từ phía sau mấy người.

Năm người đều giật mình, đồng thời xoay người lại, nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Phụt!

Trong tích tắc, một trong năm người bất ngờ rút dao găm hung hăng đâm vào lưng người dẫn đầu.

Máu bỗng phun ra.

Những người còn lại đột nhiên kinh hãi, chạy tán loạn.

“Tháp Phu Mạn, ngươi làm gì vậy?”

“Tháp Phu Mạn, ngươi điên rồi sao?”

Vào lúc này, trong đường tắt bên cạnh, một vài bóng đen trong nháy mắt lao ra.

Những người này đều cầm đoản đao, trên mặt đeo mặt nạ màu đen, chỉ lộ ra hai con mắt.

“Có mai phục, chạy đi!”

“Chạy mau!”

Bốn người còn lại hoảng sợ bỏ chạy tứ tán.

Dưới mái hiên cách đó không xa, Thanh Tố cũng đeo mặt nạ đen, thỏa mãn nhìn cảnh này.

“Quả nhiên tối nay người của Hắc Thập Giáo thực sự đến. Không uổng công ta đã chờ đợi rất lâu ở đây.”

“Ngươi là người đứng sau những kẻ mai phục đầu lĩnh?”

Đột nhiên, một giọng nói truyền đến từ phía bên phải của Thanh Tố.

Giọng nói trầm thấp, mạnh mẽ, bình tĩnh, như thể những người đang bị truy sát chạy tán loạn lúc này hoàn toàn không phải thuộc hạ của hắn ta.

Cả người Thanh Tố run lên, quay đầu nhìn lại.

Trong đêm tối, một thân hình vạm vỡ mặc áo giáp da nâu, hai tay đeo găng tay, từ từ đến gần nàng.

“Ma Tạp Mạc Lộ!?” Thanh Tố lùi lại một bước.

Trong Hắc Thập Giáo, Ma Tạp Mạc Lộ hoàn toàn xứng đáng là cao thủ thứ ba, hoặc phải nói là sát thủ.

Đặc điểm lớn nhất của người này là chiêu thức ám sát khá mạnh, tốc độ thân pháp thuộc hàng mạnh nhất trong Hắc Thập Giáo. Hắn ta đã từng mấy lần giết đối thủ lục phẩm, thậm chí đã từng ám sát một võ nhân thất phẩm!

Mặc dù chỉ dùng độc, nhưng cũng cho thấy thực lực của người này chắc chắn vượt xa nàng.

Tâm trí Thanh Tố nhanh chóng thay đổi.

Nàng tự tin cho dù không đánh lại được mình cũng có thể chạy thoát, nhưng mấu chốt là nếu nhân vật chủ chốt của Bạch gia bị người của Hắc Thập Giáo bắt được, thì lai lịch chân chính của Trương Ảnh sẽ bị bại lộ.

Đến lúc đó, một khi liên lụy Trương Ảnh là Trương Vinh Phương, mọi thứ của thân phận của Trương Ảnh bây giờ sẽ bị phá hủy.

Bởi vì xuất thân của Trương Vinh Phương là một người Man, không phải là Trương Ảnh người Bắc.

Hơn nữa, lỡ như liên lụy đến nội tình của cha con Trương Hiên…

Thân phận của Trương Ảnh đại nhân sẽ lập tức trở thành phản tặc!

Dưới chân Thanh Tố chầm chậm lùi lại phía sau.

Ma Tạp Mạc Lộ từng bước từng bước tiến về phía trước.

Cả hai không ngừng di chuyển, một người lui về phía sau, một người tiến lại gần.

Đột nhiên, Ma Tạp Mạc Lộ dừng lại, ngẩng đầu lên, hơi ngửa đầu ra sau.

Sau lưng hắn ta, không biết từ bao giờ đã có một người khác.

Một thân hình vạm vỡ cao hơn hắn ta.

Rõ ràng là hắn ta đã cao và vạm vỡ lắm rồi, nhưng người này còn cường tráng hơn.

Người nọ mặc một chiếc áo choàng xám rách nát, che kín toàn bộ cơ thể.

Chỉ có khuôn mặt, đeo một chiếc mặt nạ màu đen.

Cũng giống như Thanh Tố và các thành viên khác của Kim Sí lầu.

Gió đêm thổi qua, áo choàng bị thổi tung, bay phần phật.

“…”

“…”

Trong nháy mắt này, Ma Tạp Mạc Lộ chạm mắt với người nọ.

Chương 290: Động (2)

Đôi đồng tử đen kia phản chiếu rõ ràng dáng vẻ của chính hắn ta.

Xoạch.

Đột nhiên chiếc áo choàng bị gió tốc lên, thổi bay xuống.

Đồng tử của Ma Tạp Mạc Lộ đột nhiên co rút lại, bóng người dưới lớp áo choàng kia vậy mà lại biến mất trong nháy mắt.

Da đầu bên trái của hắn ta đột nhiên tê dại.

Trong khoảnh khắc khẩn cấp, hắn ta nhanh chóng đưa tay lên, giơ cùi chỏ lên, chặn lại!

Oành!!!

Một cú quét chân cực lớn như búa tạ ầm ầm bổ vào khuỷu tay phải của hắn ta.

Cú va chạm mạnh xé toạc tay áo của hắn ta, làm chúng rơi ra xung quanh.

Ma Tạp Mạc Lộ mất thăng bằng ngay lập tức, cơ thể văng ra bên trái đập vào vách tường nhà dân khiến bụi trên tường rơi vãi, văng tung tóe.

Hắn ta cảm thấy cánh tay mình tê dại, gần như mất đi tri giác. Gân cốt nửa người đau nhức, đó là triệu chứng của tình trạng quá tải.

Mạnh mẽ cúi đầu.

Phụt!

Một bàn tay to lớn hung hăng xẹt qua sát da đầu, nện xuyên qua bức tường phía sau hắn ta.

“Mẹ kiếp, cao thủ cao phẩm? Còn không phải là một cao phẩm bình thường!”

Lúc này hắn ta chỉ muốn chửi bậy, trong giáo làm tình báo bao lâu nay không ngờ lần này lại lộ ra ngoài!

Hắn ta mai phục người khác, nhưng lại bị người khác mai phục hai lần!

Cho dù dùng hết sức lực đón đỡ cũng không thể ngăn nổi, thế thì còn đánh đấm cái mẹ gì?

Nếu là đánh lén, có lẽ còn có cơ hội chiến thắng.

Nhưng bây giờ…!

Trong đêm tối, dưới mái hiên.

Hai bóng người cường tráng đang một đuổi một chạy, trong lúc đó thỉnh thoảng nổ ra giao thủ ngắn ngủi.

Rầm!!

Lại là một tiếng vang trầm.

Trên ngực Ma Tạp Mạc Lộ dâng lên một hơi nghẹn, hắn ta nhổ ra miệng.

'Phá Hạn kỹ: Hồng tuyến chung!'

Trong phút chốc có vẻ như hai tay của hắn ta đang run rẩy, hơi vẩy lên trên, lấy tốc độ vượt xa phẩm cấp mà bộc phát.

Bộp!

Hai dây đỏ giao nhau chợt lóe lên, hình thành tàn ảnh chữ thập màu đỏ ở trước mặt Trương Vinh Phương.

Trong chớp nhoáng này hắn ta bộc phát Phá Hạn kỹ, thời gian chớp mắt chí ít đạt đến sức mạnh thất phẩm.

Chỉ là hắn ta nhanh hơn, thì Trương Vinh Phương lại càng nhanh.

Một khắc trước khi dây đỏ hình chữ thập thành, Trương Vinh Phương có hơi ngửa mặt lên dịch người lệch một ly tránh khỏi chữ thập.

Hai thanh dao găm màu đỏ chợt xẹt qua trước người hắn. Mũi đao có bôi kịch độc chỉ cách vài centimet, đã có thể cắt mở áo bào hắn, làm bị thương ngoài da.

Nhân lúc sơ hở song chủy rơi xuống, hai mắt Trương Vinh Phương hơi sáng lên. Cánh tay phải của hắn thẳng một đường từ dưới đi lên, đè cổ tay đối phương lại, gập sang một bên nhanh như thiểm điện.

Răng rắc!

A!!!

Ma Tạp Mạc Lộ gào lên thê thảm, tay kia cầm dao găm hung hăng đâm tới Trương Vinh Phương.

Nhưng vẫn bị nắm lại bẻ răng rắc như trước, gập tay hướng ra ngoài, tách ra tại chỗ.

Một chiêu này là sát chiêu Vô Tân Chi Hỏa trong Viêm Đế phù.

"Chiêu số của ngươi có sơ hở quá lớn…" Thậm chí Trương Vinh Phương cũng không cần phải hao phí quá nhiều khí lực.

Đùi phải khẽ nâng, đột nhiên hắn như đã biến mất ở chỗ cũ.

Ầm!!!

Một cú đá ngang giống như roi thật đập ầm ầm vào bên trái cơ thể Ma Tạp Mạc Lộ.

Hắn ta văng ra ngoài, ngã nhào lăn lộn ở trên đường mười mấy vòng, máu me khắp người, nằm ngửa bất động.

Xương cốt cả người Ma Tạp Mạc Lộ giống như một đá này quất nát, từ khuỷu tay đến cánh tay trái của hắn ta lõm xuống vặn vẹo quái dị, giống như đã không còn xương cốt, chỉ là một cái túi máu hình sợi dài.

Hắn ta trợn trừng mở to hai mắt.

Hắn ta đã nghĩ mình sẽ chết không biết bao nhiêu lần, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới, mình sẽ chết vô thanh vô tức như thế.

Lại còn là một đêm khuya không ai biết như thế này…

"Sơ hở… Ha ha…"

Lúc tốc độ và sức mạnh có khoảng cách rõ ràng, vốn dĩ cho dù là chiêu số đã viên mãn rồi cũng sẽ trở thành sơ hở trăm chỗ.

Chênh lệch giữa hắn ta và người này cũng đã đến trình độ này.

So tốc độ chẳng bằng, so lực lượng chẳng bằng, dùng độc cũng không thành công…

“Có thể tha ta một mạng không…?” Ma Tạp Mạc Lộ nhìn Trương Vinh Phương đang đi đến cạnh mình, dùng sức gạt ra một câu từ cổ họng.

“Lý do?” Trương Vinh Phương cúi đầu nhìn hắn ta.

“Vì… ” Ma Tạp Mạc Lộ há miệng, đột nhiên mắt tối sầm lại.

Phụt!!!

Phần đầu hắn ta bị một lực chân mạnh mẽ đá gãy.

Đồng thời độc tiêu hắn ta nắm trong tay, cũng vô lực mà thả ra, rơi xuống đất.

Vẻ mặt Trương Vinh Phương không đổi sắc nhìn về phía đám người Thanh Tố sắc mặt kinh nghi bất định cách đó không xa.

Lúc này mấy người Hắc Thập Giáo đã bị dọn dẹp sạch sẽ.

“Chúc mừng đại nhân đắc thắng!” Thanh Tố tiến lên chắp tay, rung động nhìn thi thể bên cạnh.

Trên tay nàng cũng có vết máu, hẳn là lúc giải quyết mấy người chạy trốn nên bị dính phải.

“Thương đội Bạch gia bên này…”

Thực ra câu hỏi của nàng rất đơn giản.

Bên thương đội có mấy người, rất có thể sẽ tiết lộ bí mật của bọn họ, cho nên cách tốt nhất chính là trực tiếp diệt khẩu.

Chương 291: Lên gối

Thế đạo này chỉ có người chết mới không tiết lộ bí mật.

Nhưng Trương Vinh Phương bất tri bất giác liên tưởng đến những mảnh vỡ tượng thần trước đó.

Có thể cho dù là người đã chết cũng vẫn tiết lộ một vài thứ.

Với lại vì giữ bí mật mà phải giết chết mấy người vô tội như thế, hắn không đành lòng…

"Mang toàn bộ đi. Trước tiên giam lỏng đã. Ngoài ra Dương gia bên ấy thế nào rồi?" Hắn trầm giọng hỏi.

"Chiếu Thiên Minh và Xích Hà ở bên đó, nên vấn đề không lớn. Nhưng sợ là Hắc Thập Giáo còn có thể xuất động những người khác." Thanh Tố cau mày nói.

"Bọn họ không có cơ hội."

Trương Vinh Phương thản nhiên nói.

*

*

*

Trong giáo đường Thánh La pháp.

An Nặc Ngõa nhẹ nhàng lau sạch linh bài của phụ thân, đi tới trước cửa sổ, ngước nhìn vầng trăng khuyết sáng ngời bên ngoài, trong lòng hiện lên từng đoạn hồi ức trong quá khứ.

"Nếu lúc trước, ta có thể bỏ nhiệm vụ trong tay, chạy về đến trước tiên… Có thể…"

Đột nhiên nàng cảm thấy, cả đời này mình phấn đấu, tất cả phấn đấu của mình, sau khi phụ thân chết đã trở nên không chút ý nghĩa nào.

Không có người thân, cho dù nàng mạnh hơn, lại chấp chưởng chức cao, thì cũng có gì ý nghĩa?

Sẽ không còn người kiêu ngạo vì nàng.

Sẽ không có người uống rượu cùng nàng vào lúc nàng ngã lòng.

Sẽ không còn người phóng khoáng cười to, nói cho nàng biết sự tích quang huy trong quá khứ lúc còn trẻ của mình…

Cốc cốc cốc!

Đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa gấp rút.

"Vào đi."

Cửa vừa mở, một giáo đồ che mặt nhanh chóng vào cửa, quỳ một chân trên đất.

"Đàn chủ! Đột nhiên bên sòng bạc Giao Châu mất liên hệ, huynh đệ đến đó tuần sát đến bây giờ còn chưa quay về! Có thể là đã xảy ra chuyện!"

"Ma Tạp Mạc Lộ tự mình tọa trấn thì có thể xảy ra chuyện gì?" An Nặc Ngõa nhíu mày.

Bộp!

Đột nhiên ngoài cửa sổ có một làn pháo hoa xán lạn bay lên không, rồi nổ tung thành vô số điểm sáng có hình hoa sen.

An Nặc Ngõa quay phắt lại, nhìn chằm chằm về phía pháo hoa kia.

"Đây là… pháo hoa cầu cứu trong giáo! Hoa văn này… Là Ma Tạp Mạc Lộ!"

Nàng chấn động trong lòng, với thân thủ của Ma Tạp Mạc Lộ, nếu như ngay cả hắn ta cũng phát ra pháo hoa xin giúp đỡ, vậy mang ý nghĩa…

Lập tức ngay lúc nàng thất thần, cửa phòng sau lưng nàng hở ra, nứt ra, rồi nổ nát vụn.

Rầm!

Đột nhiên một bóng đen bước vào, dưới chân nhón một cái hóa thành mũi tên nhọn chộp tới nàng.

Ô!

Trong không khí vang lên tiếng xé gió giống như ưng minh bén nhọn.

‘Ưng Trảo Công?’

An Nặc Ngõa tê cả da đầu. Vội vàng lùi lại về sau, đồng thời lồng ngực cấp tốc co lại.

Bạch!!

Ngón tay bén nhọn như bạch ngọc nắm lấy trước ngực nàng, giống như lưỡi đao kéo trang phục ra, một vệt sáng vạch ra vết thương bên trong da thịt.

Dòng máu phun ra như bão tố, chưa kịp bắn tung tóe lên người người kia. An Nặc Ngõa đã không nhìn thấy bóng dáng đối phương nữa.

Toàn thân nàng nổi da gà, tất cả cảm giác tăng lên tới cực hạn.

Chỉ một chút vừa rồi nàng bị pháo hoa thu hút chú ý, một nháy mắt buông lỏng cảnh giác.

Đúng vào thời gian không tới một giây đó đã bị đối phương bắt lấy, ngang nhiên ám sát. Khiến cho nàng bị thương.

Vì tránh khỏi trọng thương mở ngực mổ bụng, nàng không thể không cưỡng ép thu nhỏ lồng ngực.

Nhưng chiêu này quá mãnh liệt, khiến phổi nàng bị thương nhẹ. Quá nhiều mạch máu mao mạch nhỏ nổ tung, chậm rãi chảy ra giọt máu từ phổi.

Nếu là bình thường, thì nàng hoàn toàn có thể chậm rãi nghỉ ngơi điều dưỡng.

Nhưng bây giờ…

Ở phía trên!

An Nặc Ngõa ngẩng đầu thật mạnh, trong đồng tử chiếu rọi ra một bóng đen phi thân đập xuống.

Bành!

Nàng giơ hai tay đỡ, ngăn cản song trảo của bóng đen.

Nhưng vuốt ưng cứng rắn khẽ cong đâm thẳng vào cánh tay nàng, lại xé ra hai miếng máu thịt.

An Nặc Ngõa kêu lên một tiếng đau đớn, đùi phải nâng cao, lên gối về phía trước, lại vừa vặn đụng phải đối phương lên gối.

Đầu gối hai người va chạm, đồng thời nổ tung trầm đục, một người lui ra phía sau, một người rơi xuống đất.

‘Lôi minh!’

Không chờ đối phương ngừng nghỉ, An Nặc Ngõa gầm nhẹ trong lòng, bộc phát một chiêu Phá Hạn kỹ, sức mạnh dưới chân giẫm sập sàn nhà, dùng tốc độ cao nhất phóng tới song đao đứng thẳng bên tường.

Một thân võ nghệ của nàng ở trên hai thanh đao, chỉ cần để nàng cầm tới đao…

Phá Hạn kỹ khiến cho tốc độ tăng vọt, rõ ràng làm cho nàng ngoài dự kiến của Trương Vinh Phương.

“Đáng tiếc…”

Hắn giơ mạnh tay lên, ném một bọc giấy ra không trung, bao giấy bị ngón chân vừa chạm vào bỗng nổ tung.

Mảng lớn bụi bặm tỏa khắp cả gian phòng.

Đồng thời khi bụi bặm tỏa khắp.

Trương Vinh Phương phá vỡ cửa sổ, bóng người chợt lóe lên phía trên hai tên cao thủ Hắc Thập Giáo nghe tiếng mà chạy tới.

Lúc này đỉnh đầu hai người có thêm ba lỗ thủng màu máu, ngã xuống đất không dậy nổi.

Bên trong gian phòng, vết thương trên người An Nặc Ngõa dính bụi, lập tức nàng cảm giác ngứa ngáy đau nhức khó nhịn.

“Có độc?”

Chương 292: Dương gia mất tích

Bịch một tiếng, nàng cũng đi theo ra cửa sổ bị phá vỡ, lăn lộn một vòng trên sân cỏ bên ngoài rồi đứng dậy.

Một tia ngân quang trong suốt lay động trên hai mắt nàng.

Trong số giáo đồ chạy đến bên cạnh.

Một bóng người bay lên trời, chốc lát nguyện luân trong tay chợt tăng tốc độ, chợt lóe lên bên cạnh thân thể nàng.

Keng!

Loan đao bị đánh bay một cái, An Nặc Ngõa kinh ngạc che cổ họng, lảo đảo lui về sau mấy bước.

Sau đó quỳ rạp xuống đất.

"Cha…" Nàng giãy dụa, hô lên một tiếng…

Cách đó không xa, dưới chân Trương Vinh Phương mượn lực trên đầu một giáo đồ, thoải mái lướt qua tường cao, rơi xuống đất giết ngay mấy người sau đó nghênh ngang rời đi.

Vẻn vẹn vài giây sau.

Một bóng người áo trắng bỗng xuất hiện ở chỗ Trương Vinh Phương rơi xuống đất, ngắm nhìn bốn phía.

"Bẻ cong cố pháp độ, thật to gan!"

Sắc mặt người áo trắng lạnh băng, trên vai một bên thêu đồ án song đầu mãng vân văn bằng tơ vàng.

"Châu Đốc đại nhân, có thể nhìn ra là con đường nào không?"

Trong bóng tối lại đi ra một hòa thượng râu dài khoác tăng bào màu đen.

Chòm râu hòa thượng hoa râm, tất cả bộ phận lộ ra trên người đều là cơ thể cường kiện, trên cổ treo một chuỗi phật châu, mỗi một cái phật châu cũng lớn cỡ nắm tay. Trên đó khắc đầy các loại chữ Phạn.

"Chỉ có thể nhìn ra là Ưng Trảo Công, nhưng chỉ với Ưng Trảo Công thì không thể có tạo nghệ như thế, người này lớn

lối trương dương như thế, rõ ràng là cảm thấy không ai có thể nhìn ra lai lịch của hắn.” Người áo trắng dùng âm thanh lạnh lùng nói.

Lúc này giáo đồ Hắc Thập Giáo chung quanh nhao nhao vây quanh lại từ bốn phương tám hướng, cảnh báo trong giáo đường kêu vang.

Từng quân nhân cao thủ ào ào đánh tới bên này.

Một người râu quai nón dẫn đầu trong đó nhìn thấy người áo trắng và lão tăng khác, lập tức biến sắc, đang muốn tiến lên tôn xưng.

Nhưng khi tới gần hơn, liền nhìn thấy An Nặc Ngõa ngã trên mặt đất.

Khuôn mặt hắn lập tức đại biến.

“Nhanh đến cứu đàn chủ!”

“Đi gọi y sinh!”

Một đám giáo đồ luống cuống tay chân đưa cơ thể An Nặc Ngõa qua, đáng tiếc, cả cổ nàng gần như đã bị chặt đứt, thần tiên cũng khó cứu được.

Giáo đồ chung quanh càng ngày càng nhiều, rất nhanh đã đến hơn trăm người.

Trong mắt rất nhiều người nổi lên bi thương, cúi đầu dùng lễ tiết Hắc Thập Giáo không ngừng hành lễ cầu nguyện cho An Nặc Ngõa.

Tiếng tụng kinh trầm thấp như gợn nước khuếch tán ra, tầng tầng lớp lớp.

“Xin Châu Đốc đại nhân làm chủ cho bọn ta!” Tên râu quai nón dẫn đầu thần sắc bi thương, đi đến trước mặt người áo trắng, quỳ xuống bộp một tiếng.

“Trong một năm, đại trưởng lão bỏ mình, bây giờ ngay cả đàn chủ pháp đàn Thần đạo An Nặc Ngõa cũng bị đại nạn này… nhân tâm trong giáo ta hoảng sợ, cả ngày không được an bình…”

“Các ngươi yên tâm, ác tặc hung đồ như thế, bản quan nhất định truy nã hắn về quy án!”

Ngữ khí người áo trắng trịnh trọng.

Hàng năm Hắc Thập Giáo cống lên nhiều tiền tài như vậy, là một thế lực cống lên nhiều nhất dưới tay hắn, nếu xảy ra chuyện, về sau chi tiêu hàng ngày của hắn phải lấy cái gì duy trì?

Ngoài ra, nếu ngay cả thế lực đầu nhập vào dưới trướng mình cũng không che chở được, vậy sau này còn ai vui lòng giao nộp nhiều tiền tài lên nữa?

Trương Vinh Phương cấp tốc di chuyển trong thành.

Không lâu sau, liền đến trước cửa nhà của Dương Hồng Diễm.

Ngoài mặt cửa của Dương gia có vết tích của một cuộc tranh đấu.

Chiến Thiên Minh và Xích Hà đưa một người nào đó đến gần đó để canh giữ, nhìn thấy hắn đến gần.

Hai người lặng lẽ gặp hắn trong một con hẻm nhỏ.

“Đại nhân… tình hình có chút không đúng.” Xích Hà trầm giọng nói.

“Có gì không đúng.” Trương Vinh Phương nhìn đối phương, đồng thời lấy ra một mảnh lụa lau vết máu trên Nguyện luân.

“Dương gia… Bên trong căn bản không phải người của Dương gia, mà là một gia đình khác.” Xích Hà trả lời.

“Không phải người Dương gia?” Trương Vinh Phương kinh ngạc dừng lại. Đột nhiên hắn nghĩ đến sư phụ Trương Hiên của mình.

“Có thể tìm ra tung tích của những người còn lại của Dương gia không?”

“Hồ sơ đã được tìm kiếm, chúng ta phát hiện ra rằng thông tin tình báo trước đó đều là giả.” Xích Hà trả lời.

“Rõ ràng ngay cả chúng ta cũng không thể tra ra?” Trương Vinh Phương thấp giọng nói.

Hắn đã có thể đại khái đoán được chân tướng.

Còn nữa, với tính cách của sư phụ và sư huynh, sao có thể để tẩu tử một mình ở đây chịu khổ được?

“Chuyện này không cần điều tra. Bây giờ chuyện của Bạch gia truyền ra, rất có thể sẽ xảy ra chuyện không hay.”

“Đại nhân, chuyện của Bạch gia có khả năng sẽ để manh mối liên lụy đến trên người ngài. E rằng hiện tại ngài lưu lại bên trong thành cũng không còn thích hợp nữa rồi.” Chiếu Thiên Minh ở một bên trầm giọng nói.

Sau khi biết Trương Vinh Phương được chính Diệp Bạch dạy dỗ, thái độ của hắn sau đó đã tốt hơn rất nhiều. Nhìn qua tựa hồ đã hoàn toàn quy tâm.

Chương 293: Phong ba

“Họ có thể sẽ nghi ngờ ta. Nhưng họ sẽ không trực tiếp tấn công ta. Đặc biệt là sau đêm nay…”

Trương Vinh Phương chỉ ra.

Tối nay Hắc Thập giáo tổn thất nặng nề, thực lực bị suy giảm rất nhiều.

Sau đó, rất có khả năng bận rộn củng cố địa bàn.

Về phần các thế lực còn lại, vì lợi ích của Hắc Thập giáo, liệu ai đó sẽ chủ động đối đầu với thế lực cuối cùng có thể giết chết An Nặc Ngõa?

Bọn họ đang mưu đồ gì vậy?

Ở bên trong thành Đàm Dương này, có rất nhiều thế lực hỗn hợp của long và xà.

Không có ai là không thể không thiếu được, bao gồm cả Hắc Thập giáo.

“Chúng ta đã thể hiện thực lực của mình rồi. Bây giờ, chỉ cần chúng ta chứng tỏ rằng chuyện giữa chúng ta và Hắc Thập giáo là việc ân oán cá nhân, sẽ không liên lụy liên quan đến những người khác. Tất cả mọi thứ liền có thể yên ổn.” Trương Vinh Phương mới thản nhiên nói.

“Đại nhân minh giám.” Chiếu Thiên Minh ngay lập tức hiểu được ý nghĩa trong đó, chắp tay nói.

Coi như là quan chủ, chỉ cần Kim Sí Lầu không làm xằng làm bậy, đảo loạn trật tự bản địa, cũng sẽ không lãng phí nhân lực để đi đối phó với một tổ chức cường hãn như thế.

Hơn nữa, tầm ảnh hưởng chính thức của Hắc Thập giáo dường như không hề yếu.

“Đi thôi, thống kê lại thương vong, Xích Hà, ngươi tới phân phát bồi thường.” Trương Vinh Phương phân phó nói.

“Vâng!”

Khi những người từ Kim Sí Lầu sơ tán từng người một.

Trương Vinh Phương cuối cùng cũng nhìn về hướng Dương gia ở phía xa.

Giờ thì tẩu tử cũng đã rời đi.

Đoàn lữ hành của Bạch gia bên kia đã giải quyết được, điểm yếu cuối cùng của hắn ở thành Đàm Dương đã được giải quyết.

Sau đó, hắn có thể phát triển theo ý muốn mà không cần phải đắn đo.

*

*

*

An Nặc Ngõa và Ma Tạp Mạc Lộ của Hắc Thập giáo bị đâm chết, vụ án này không gây ra nhiều xáo trộn ở thành Đàm Dương.

Bản thân Hắc Thập giáo đã gây thù chuốc oán không ít, bọn họ có chút không hợp với Thiên Toàn cung của Đại Dương tự.

Bây giờ An Nặc Ngõa, một cao thủ hàng đầu, đã chết, phạm vi thế lực của giáo phái bắt đầu thu hẹp đáng kể.

Vì vậy, Châu nha đã phát ra công văn truy nã đối với hung thủ, nhưng ngay cả người truy nã trông như thế nào cũng không biết, vậy thì công văn này có cũng như không.

Một vài người biết về sự tồn tại của Kim Sí Lầu, hiện tại lờ mờ đoán được rằng rất có thể là những động thái của Kim Sí Lầu.

Ngày mười sáu.

Trương Vinh Phương vừa đi tuần tra bên ngoài về.

Tại một địa điểm cách sân của chính mình chưa đầy 100 mét, hắn đã gặp lại Hứa Miểu Đồng.

Cầm trên tay một chiếc đèn lồng hình quả đào, nàng mặc một chiếc váy hồng lộ vai với chiếc trâm tua rua màu bạc trên ngực. Tóc dài ngang lưng, nghiêm túc thận trọng.

Cả hai tiến lại gần và sánh bước bên nhau.

“Chuyện trước đây… là ngươi làm sao?” Tiếng nói của nàng yếu ớt, vừa đủ để Trương Vinh Phương nghe thấy.

“Ngươi cảm thấy thế nào?” Trương Vinh Phương hỏi ngược lại.

“… Ta không tin.” Hứa Miếu Đồng cụp mắt xuống.

Nàng đã có thể chấp nhận thất bại lúc trước của ba người Chiếu Thiên Minh trước đó. Dù sao thì có chút cấp bậc thiên tài tuy rằng không cao, nhưng thực chiến cực mạnh cũng có.

Nhưng lúc này đây…

Lần này thì hoàn toàn khác!

Ma Tạp Mạc Lộ của Hắc Thập giáo là một Lục Phẩm chân chính, và An Nặc Ngoã đứng sau là một cao thủ rất có khả năng tiến vào Bát Phẩm.

Hai người như vậy, tuyệt đối không phải là thiên tài vượt cấp nói giết liền có thể giết được.

Sức mạnh và tốc độ hoàn toàn là hai tầng thứ.

“Ta cũng không tin.” Trương Vinh Phương lắc đầu, “Vì lẽ đó dĩ nhiên không phải ta.”

“…” Hứa Miếu Đồng không nói nên lời, nếu ở bên ngoài nói như vậy, người khác nhất định sẽ tin.

Nhưng trong Kim Sí Lầu, với tư cách là một Hắc Ưng, nắm giữ nửa nhân thủ tình báo kia.

Không ai hiểu rõ hơn nàng những gì Bạch Ưng đã làm.

Xét cho cùng, họ chuyên về tình báo.

“Bây giờ thế giới bên ngoài cho rằng đó là do cao tầng của chúng ta ra tay.” Hứa Miếu Đồng nhẹ nói, “Cả Đại Dương tự và Thiên Toàn cung đều đã cử người đến thông báo cho ta, yêu cầu chúng ta không làm ảnh hưởng đến cục diện tiếp theo. Người ta nói rằng châu đốc đại nhân cũng khá tức giận. Hắn muốn nó dừng lại ở đây.”

Kể từ khi Kim Sí Lầu tồn tại, nó chắc chắn sẽ bị người ngoài biết đến.

Trương Vinh Phương không ngạc nhiên.

Nếu đã làm được điều đó, liền không sợ bị người ta biết đến.

“Đã hiểu. Vậy thì việc này dừng lại ở đây.” Trương Vinh Phương mỉm cười.

Chuyện đến nước này, e rằng một số người đã có thể đoán được một phần sự thật.

Nhưng không quan trọng.

Sự thật có được biết đến hay không, kỳ thực đều không quan trọng.

Điều quan trọng là sau khi biết sự thật, mọi người đều sẵn sàng giả vờ như không biết.

“Ta cũng hy vọng như vậy, Trương huynh, mấy ngày nay không có ai là ngốc. Lần này xung quanh mọi người nhìn bối cảnh trong lầu, ngươi có thể chịu được, nhưng lần sau thì sao? Nếu tiếp tục như vậy sẽ quá tự phụ.” “Hứa Miếu Đồng trầm giọng nói.

Chương 294: Nàng chết rồi

“Đa tạ đã nhắc nhở.” Trương Vinh Phương mỉm cười.

Hắn biết rằng Hứa Miếu Đồng có lẽ cũng đang truyền lời cho phía trên. Phía Thành Đàm Dương của Kim Sí Lầu thuộc quyền quản lý của phủ thành.

Nói cách khác, vấn đề này có khả năng truyền tới phủ thành.

Tất nhiên, đó cũng có thể là ý của Hứa đồng tri

“Về phần Hắc Thập giáo, ngươi có thể tự mình lo lấy.” Hứa Miếu Đồng cuối cùng nói xong, sau đó xoay người rời đi.

Vẻ mặt của Trương Vinh Phương không thay đổi, hắn đứng đó nhìn nàng rời đi.

Về đến nhà, hắn khẽ thở dài một hơi.

Vào trong, xắn quần lên. Có một vết thương sưng tấy rõ ràng trên đầu gối quần của hắn.

Đó là chấn thương để lại khi hắn giao thủ với An Nặc Ngõa trước đây.

Tuy rằng bề ngoài không có vết thương, nhưng viêm nhiễm bên trong đã hai ngày vẫn chưa biến mất.

“Quả nhiên, cao thủ chẳng có kẻ nào vớ vẩn…” Trương Vinh Phương khi đó không cảm giác được, lúc này mới nhận ra, chiêu va đầu gối An Nặc Ngoã đương thời, rõ ràng là một kỹ thuật sinh lực đặc biệt.

Loại cao thủ này cùng với thực chiến mạnh mẽ, có thể nói một chút bất cẩn sẽ dẫn đến trúng chiêu.

Nếu hắn không sử dụng kết hợp nhiều phương pháp, hắn sẽ tấn công nàng sớm hơn và làm nàng bị thương trong khi mất tập trung.

Sợ cuối cùng hươu chết trong tay ai, hiện vẫn chưa rõ.

Cách thức ám sát là lấy cường kích yếu. Nắm lấy lỗ hổng và tiêu diệt nó trong một lần tấn công.

Trên thực tế, trong một cuộc chiến đối đầu, An Nặc Ngõa có thể mạnh hơn hắn một chút.

Thật đáng tiếc khi lợi thế nhỏ bé của nàng đã hoàn toàn biến thành bất lợi bởi những cuộc tấn công lén lút và ám sát liên tiếp.

Cuối cùng, nó đã bị bạo phát bởi năng lực phá vỡ giới hạn, tốc độ và sức mạnh đã bị đánh giá sai. Với tất cả sức mạnh của mình, giết nàng một cách vội vàng.

Nếu các cao thủ tranh chấp, sai lầm lớn hơn một chút, đó là cách biệt sinh tử.

Vì lẽ đó nàng chết rồi.

Sau khi chào cáo biệt Hứa Miếu Đồng.

Trương Vinh Phương tiếp tục sinh hoạt của mình, ban ngày huấn luyện Hoàn Nhan Lộ giảm cân, ban đêm đi tuần, luyện võ, nghỉ ngơi, sau đó nhờ Thanh Tố thu thập thông tin về những bộ phận kim loại đó.

Sự hỗn loạn của Hắc Thập giáo cũng dần tan biến khi cuộc tìm kiếm nha môn không có kết quả.

Lúc này, Hắc Thập giáo đã lâm vào thế bí, không ai báo thù cho An Nặc Ngõa cả.

Phó La, phó đàn chủ bị An Nặc Ngõa trấn áp trước đây, giờ đã giành được quyền lực và nhanh chóng hợp nhất các lực lượng trong giáo để trở thành đàn chủ mới.

Mà châu đốc Tôn đại nhân, người đã hô lên báo thù cho Hắc Thập giáo, cũng hô lên mấy ngày liền, sau đó cũng không có động tĩnh gì.

Chỉ cần có tiền là được, hắn không quan tâm lắm đến việc Hắc Thập giáo như thế nào.

Thời gian trôi nhanh, và tháng mười một đã trôi qua.

Vào đầu tháng 12, trời mưa to xung quanh Đàm Dương.

Mưa liên miên không dứt, cống rãnh trong thành không kịp dọn nên bị tắc.

Có những vũng nước cạn ở khắp mọi nơi trên đường phố, và thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một số rác rưởi nổi trong vũng bùn màu vàng.

Mực nước sông gần đó tăng vọt, nhiều mặt cầu bị nhấn chìm.

Ở một số khu vực lân cận, người dân thậm chí phải chèo thuyền để đi qua.

Bên trong trang viên riêng của Hoàn Nhan gia.

Hoàn Nhan Lộ bật dậy khỏi trong ao thở hồng hộc.

Nàng không quan tâm lắm đến việc bị Trương Vinh Phương nhìn thấy bây giờ.

Những ngày nay, trong quá trình hai người huấn luyện, nàng không tránh khỏi bị nhìn thấy thân thể khi mặc áo tắm.

Nhưng những điều này không quan trọng, điều quan trọng là phương pháp của Trương Vinh Phương thực sự có hiệu quả!

Nàng đã giảm được năm mươi cân trong hai tuần qua!

Điều này khiến tổng cân nặng của nàng từ hơn ba trăm cân thành hơn hai trăm năm mươi cân.

Chỉ điều đó thôi đã khiến nàng cảm thấy rất tốt.

Bởi vì đây là hy vọng.

Ngay sau sáu vòng bơi, Trương Vinh Phương nhìn vào bảng tính toán của mình.

“Được rồi, hôm nay chúng ta dừng lại ở đây.”

Hắn đang có tâm trạng tốt.

Một mặt, các điểm thuộc tính mới đang đến, mặt khác, sự tiến bộ trên Hoàn Nhan Lộ đã đi vào một vòng tuần hoàn.

Hắn nhìn Hoàn Nhan Lộ, người đã đứng dậy khỏi mặt nước.

Sau khi giảm năm mươi cân, nàng trông mảnh mai hơn một chút.

Với dầu thuốc đặc biệt xoa bóp, khơi thông. Nếu nó giảm với tốc độ này, thậm chí có thể da sẽ không bị xẹp xuống quá nhiều.

Sau khi ra khỏi nước, nàng thay một chiếc áo choàng bình thường, không cần thị nữ, nàng bước đến ghế tựa và ngồi xuống bình thường.

Trương Vinh Phương cũng ngồi xuống đối diện.

Trên bàn giữa hai người, nhiều loại nấm, khoai nưa, thịt cừu và thịt bò, rau củ cải được đặt.

Không có gì để nói nhiều, hai người nhanh chóng bắt đầu ăn.

“Trương Ảnh, nếu phương pháp giảm cân có hiệu quả rất tốt, ta có thể tiếp tục giảm cân với tốc độ này miễn là ta tiếp tục kiên trì với nó đúng không?”

Chương 295: Phóng khoáng

Hoàn Nhan Lộ đã quá quen thuộc, vì vậy cũng không hở chút là xưng hô công tử.

Có rất nhiều sự tùy ý giữa ai người.

“Cường độ phải tiếp tục tăng lên. Phải tập luyện đến trạng thái thể chất mà ta đã quy định trong thời gian quy định. Ngươi tập bao nhiêu không quan trọng, nó chỉ phụ thuộc vào trạng thái cơ thể của ngươi.”

Trương Vinh Phương nhẹ giải thích.

“Các trạng thái của ngươi mỗi ngày mỗi thời điểm khác nhau, vì vậy phải được điều chỉnh ở các mức độ tập luyện khác nhau tùy theo các điều kiện khác nhau.”

“Thật lợi hại!” Hoàn Nhan Lộ không bao giờ biết rằng việc giảm cân sẽ được chú ý nhiều đến vậy.

“Cứ kiên trì như vậy, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ trở thành những gì ngươi tưởng tượng.” Trương Vinh Phương đáp.

“Được rồi! Ta sẽ kiên trì!” Hoàn Nhan Lộ nghiêm nghị gật đầu.

Cả hai nhanh chóng bắt tay vào giải quyết đồ ăn trên bàn.

Ăn được một nửa.

“Đúng rồi, ta nghe nói ngươi xin trở lại Đạo Cung lần thứ hai?” Hoàn Nhan Lộ đột nhiên hỏi.

“Hừm, lần này Lý đại nhân đã đồng ý.” Trương Vinh Phương gật đầu, “Vụ Trục Nguyệt đao lần trước thực sự khiến ta đủ sợ hãi, thân thể nhỏ bé này của ta, tốt nhất không nên ra ngoài liều sống liều chết.

Ta vốn xuất thân từ Đạo cung, thành thật trở lại với công việc của mình là một con đường đúng đắn.”

“Được rồi, ở Minh Kính Cung có sắp xếp gì không?” Hoàn Nhan Lộ hỏi lại.

“Đó không phải là một vấn đề lớn.”

“Tốt quá.” Hoàn Nhan Lộ đứng dậy vỗ tay.

“Trương Ảnh, ngươi đầy nghĩa khí. Nếu đổi phương pháp giảm cân này thành tiền, ngươi không biết mình có thể kiếm được bao nhiêu, lại không công nói cho ta như vậy.”

Nàng dừng lại một chút.

“Vì ngươi rất nghĩa khí, phía ta bên này cũng không tệ.”

Chẳng mấy chốc, từng hàng nữ tử mạnh mẽ bước ra từ hành lang, tất cả đều cầm trên tay những chiếc đĩa bạc.

Trên đĩa có đặt rõ những mảnh kim loại của tượng thần trước đây.

“Những mảnh vỡ đồ cổ mà ngươi muốn, ta đã mang một đống về nhà từ sớm, ngươi có thể tự mình chọn lấy. Ta sẽ cho ngươi hai mươi cái.”

Hoàn Nhan Lộ vẫy bàn tay mập mạp của mình và nói một cách phóng khoáng.

Trương Vinh Phương vừa nghe xong thì sửng sốt, ánh mắt lập tức rơi xuống từng hàng mảnh vỡ.

Các lời nhắc trên thanh thuộc tính dường như nhấp nháy, liên tục xuất hiện và biến mất khi ánh mắt hắn chuyển hướng.

“Thế nào rồi? Hãy mang về bất cứ thứ gì ngươi chọn!”, Hoàn Nhan Lộ hào phóng nói.

Trương Vinh Phương chắp tay với nàng.

“Vậy thì ta không khách khí.”

Hắn đứng dậy và bắt đầu với cái khay ở ngoài cùng bên trái.

Thanh thuộc tính trong mắt hắn không ngừng nhấp nháy, và những dòng thông tin hiện ra.

Đầu tiên là một hình bán nguyệt bằng kim loại với các gai nhỏ ở bên trong.

[Cảnh báo trực quan: Mảnh vỡ không xác định này từng thuộc về một cấu trúc khổng lồ. Sau khi thu thập nó, có thể tìm thấy thứ gì đó từ các bức tranh và văn bản bên ngoài.]

Trương Vinh Phương tiếp tục nhìn cái thứ hai.

Các nhắc nhở về cảnh báo trực quan cũng tương tự, và không có nhiều thông tin có thể hữu ích.

Hắn lần lượt đi dọc theo các khay, và cuối cùng, nhìn thấy khối đầu tiên, bộ phận của tượng Thần đạo môn trước mặt hắn.

Đây là một phần của bộ phận giống như thân người.

[Cảnh báo trực quan: Vật phẩm này và các bộ phận được thu thập trước đây dường như là một bộ… Bạn có thể lấy lại và lắp ráp nó thử xem.'

Trái tim của Trương Vinh Phương hơi động, đã đưa ra lời nhắc nhở như lần trước.

Cảnh báo trực giác này dường như làm sáng tỏ trực giác của hắn.

Trên thực tế, ngay cả khi không có lời nhắc nhở này, hắn nhìn những bộ phận này cũng có cảm giác mờ nhạt.

Thật không đơn giản để cảm thấy rằng những điều này có thể đang che giấu bí mật.

Đi dọc đường, hắn không chọn gì khác, mà trước hết chọn tất cả các bộ phận về bức tượng thần.

Chẳng bao lâu, tổng cộng có 16 mảnh được chọn ra. Ngoài ra còn có bốn phần lớn được chọn.

Hắn nghĩ về việc tìm những cái lớn hơn trước, và có lẽ sẽ mất ít thời gian hơn để thu thập chúng sau đó.

"Trương Ảnh, ngươi thu thập những thứ này, dự định đem chúng nó tập hợp lại sao?" Hoàn Nhan Lộ đột nhiên ở phía sau nói.

"Ừ, sao? Có vấn đề gì sao?" Trương Vinh Phương nghe ra giọng nói của nàng có chút mơ hồ không đúng, quay đầu lại hỏi.

"Hừ, thứ này thật ra có chút nhạy cảm, nếu muốn thu thập, tốt nhất đừng để bị người khác phát hiện." Hoàn Nhan Lộ thúc giục. "Luật Linh đình quy định, những người không phải người Linh đình không được phép thu thập thứ này."

"Người bên ngoài Linh đình không được phép thu thập? Đạo lý gì vậy?" Trương Vinh Phương ngạc nhiên hỏi.

“Ta cũng không biết nữa. Nhưng …. nội dung có liên quan của luật này luôn rất nghiêm ngặt, tốt hơn hết ngươi nên cẩn thận.” Hoàn Nhan Lộ nhắc nhở.

“Được rồi.” Trương Vinh Phương ghi vào trong lòng, coi như là đang ghi nhận tình cảm của đối phương.

Chương 296: Tận tâm

Nếu nàng không nhắc hắn, có lẽ bây giờ hắn còn đần độn quang minh chính đại thu thập tìm kiếm linh kiện khắp nơi.

Nhưng bây giờ đã chuẩn bị tâm lý, biết đó là hành vi vi phạm pháp luật.

Sau khi chọn được hai mươi bộ phận, hắn cho chúng vào một chiếc túi da rắn, chuẩn bị mang về để nghiên cứu.

Sau đó, lại huấn luyện cho Hoàn Nhan Lộ giảm cân một thời gian,

Trương Vinh Phương mới đúng giờ trở về nhà đã gần buổi chiều.

Khi ở nhà, hắn nhanh chóng lấy chiếc hộp nhỏ từ trong ngăn kéo ra.

Mở khóa của chiếc hộp có mảnh vỡ của bức tượng thần bên trong.

Sau đó, đặt tất cả các bộ phận đã nhận được từ Hoàn Nhan Lộ ngày hôm nay trên một mảnh vải lớn.

Sau khi làm sạch, lau khô.

Cuối cùng hắn bắt đầu thử, ghép tất cả các mảnh lại với nhau.

Tổng cộng có mười bảy bộ phận, và chúng dường như đã bị hỏng hoàn toàn, một số vết nứt có thể được nhìn thấy ở một số nơi.

Trương Vinh Phương tìm thấy một ít bột gạo, sau khi bôi lên nó, kết hợp các mảnh lại.

Từ hai giờ chiều bận rộn đến bảy giờ tối mới chuẩn bị đi làm.

Và bức tượng cuối cùng đã được lắp ráp gần hết các bộ phận.

“Còn thiếu linh kiện.”

Đứng trong sân.

Trương Vinh Phương khẽ cau mày khi nhìn bức tượng được ghép lại với nhau.

Vị thần này trông giống như một đạo sĩ đang ngồi xếp bằng.

Người đó cầm Như Ý trong tay, đội vương miện hình cánh hoa trên đầu, mặc áo choàng ngũ sắc, sau lưng có ánh sáng tròn màu vàng tỏa ra.

Một hạt vàng tròn như nhãn cầu treo trên ngực.

Nhưng lúc này hạt châu đã thiếu một nửa, đầu đạo nhân cũng thiếu.

“Ít nhất còn thiếu hai điểm mấu chốt. Cái đầu và chuỗi hạt vàng.”

Mặc dù trước đó Trương Vinh Phương đã tưởng tượng có thể xảy ra tình huống không tìm được, nhưng sau khi chuyện này xảy ra thì hắn thực sự cảm thấy phiền phức.

Ai biết bức tượng này được tìm thấy ở đâu?

Những phần còn lại nằm trong biển người mênh mông này, trời mới biết đã lạc ở đâu.

Hắn lại mở thanh thuộc tính.

[Cảnh báo trực quan: Đây là một bức tượng của một vị thần bị thiếu một vài bộ phận, và những gì có vẻ như bị thiếu lại là một bộ phận quan trọng. Sau khi tập hợp, hãy thử hướng về làm lễ… ‘

Sau khi cân nhắc một lúc, Trương Vinh Phương đặt bức tượng xuống theo chiều ngang, giấu nó vào tủ quần áo trong phòng, và phủ một mảnh vải lớn lên nó.

Bức tượng thần được lắp ráp cao hơn nửa mét, tuy không lớn nhưng nhìn đã thấy khá bắt mắt.

Sau khi ra ngoài làm việc ở nha môn, Trương Vinh Phương lại gửi thư cho Thanh Tố, yêu cầu mang tất cả thông tin về các bộ phận mà hắn đã thu thập được.

Sau khi cuộc tuần tra ban đêm kết thúc.

Quay trở lại sân của chính mình. Thanh Tố đã đợi sẵn trong góc từ trước.

Kể từ lần cuối cùng thuyết phục được nữ tử này, Trương Vinh Phương cũng thấy rằng Thanh Tố tận tâm đi theo hắn.

Đặc biệt là sau sự kiện Hắc Thập giáo, Thanh Tố càng kính trọng và tôn sùng hắn.

Cơn mưa nhẹ như sương không ngừng rơi xuống, Thanh Tố cầm một chiếc ô nhỏ màu đỏ, đội nón tre và áo mưa da màu đen, đứng trong bóng tối bất động, như thể không tồn tại.

Mãi tận đến khi Trương Vinh Phương vào cửa, nàng mới tiến lên trước một bước.

“Đại nhân. Phần lớn thông tin ngài yêu cầu thiếu hụt rất nhiều.

Hồ sơ trong lầu hiện đang tập trung ở Bình Nha tự như một cứ điểm theo chỉ dẫn của ngài, ta đã tìm kiếm ở đó rất lâu, những thứ này chính là toàn bộ.”

Từ dưới áo mưa, nàng đưa ra một vật được bọc trong giấy dầu.

Trương Vinh Phương nhận lấy nó.

“Cực khổ rồi, nhắc mới nhớ, ta còn chưa từng hỏi tình hình của ngươi, bây giờ ngươi ở Đàm Dương làm chuyện gì.”

“Cảm ơn đại nhân quan tâm, thuộc hạ mở một tiệm thợ may ở Đàm Dương, trong nhà buôn bán nhiều thế hệ, chủ yếu là nhuộm quần áo.” Thanh Tố trả lời.

“Nếu như ngươi làm việc cho ta, ta tất nhiên sẽ không đối xử tệ với ngươi, nếu như ngươi có chuyện gì, thật sự không được có thể tìm đến ta.” Trương Vinh Phương nhẹ giọng nói.

Người Thanh Tố này khá dễ sử dụng, ngoan ngoãn, nghe lời, có năng lực, võ lực vẫn xem như có thể. Vẫn là một thiên tài nhỏ, tương lai đầy hứa hẹn.

“Cám ơn đại nhân!” Thanh Tố cảm động trong lòng, trong mắt hiện lên một tia vui mừng. Nàng làm việc chăm chỉ lâu như vậy, không phải là vì bị Trương Vinh Phương hoàn toàn thuyết phục, còn có hi vọng theo sát.

Bây giờ nó cuối cùng đã được Trương Vinh Phương chấp thuận.

Nàng luôn tin rằng Trương Vinh Phương hoàn toàn không phải là một vật trong ao, chỉ là một Ưng cấp, không phải là điểm cuối của hắn.

Ngay sau đó, nàng đã hỏi Trương Vinh Phương một số nghi ngờ về võ thuật.

Điều khiến nàng ngạc nhiên là ngay cả khi không luyện tập Kim Bằng Mật Lục, Trương Vinh Phương vẫn có thể trả lời một số câu hỏi khá then chốt.

Đặc biệt là trong giới hạn đột phá thân thể, có thâm ý rất lớn.

Chương 297: Dương đồ

Điều này đã mang lại lợi ích cho Thanh Tố rất nhiều.

Nửa giờ sau, khi Thanh Tố đi rồi, Trương Vinh Phương nhẹ nhàng thở dài. Quay trở lại phòng, thắp đèn và mở túi giấy dầu.

Bên trong là mấy cuốn sách cũ đã sờn. Một vài trong số chúng thậm chí không phải là sách, mà là những cuốn sách nhỏ giống như bản thảo.

Hắn nhặt một cái hời hợt nhất.

“Linh giáo thiển tích”, tác giả: Trương Tông Mừng.

Mở từ trang đầu tiên, có đầy đủ nội dung chung về tôn giáo chính thống của Đại Linh.

Ngoài ra còn có một số hình ảnh vị thần liên quan đến tôn giáo được đính kèm.

Trương Vinh Phương lật qua cuốn sách, cuốn sách này không có nhiều nội dung, và những phần quan trọng dường như đã bị xé bỏ.

Trong Đạo môn tông giáo, đã tìm kiếm qua các bức tranh của các vị thần, nhưng hắn từ đầu đến cuối không bao giờ tìm thấy đặc điểm của các vị thần mà hắn đã lắp ráp.

Cuối cùng, ở cuối sách, có một trang phần kết luận của tác giả, trong đó có đề cập đến một đoạn nói về những mảnh vỡ của các bộ phận kim loại.

‘Thần đồ Tông giáo phân làm âm đồ cùng dương đồ, mà bên trong bản bút ký ghi chép đều là dương đồ.

Người ta đồn rằng âm đồ đã bị Linh Đình nghiêm cấm vì nhiều lý do khác nhau. Nó là bất tiện để đề cập ở đây.’

“Dương đồ, âm đồ?” Trương Vinh Phương híp mắt.

Đại Đạo giáo cung phụng Ngự Cảnh Hàn Thạch Thiên Tôn, và có chín mươi chín vị thần Đạo môn dưới Thiên Tôn. Người ta nói rằng Lưu Đức Vinh, nguyên tổ của môn phái, đã truyền kinh do hóa thân của Thiên Tôn cưỡi một con trâu qua gia tộc.

Nhưng không ai biết sự thật chính xác.

Hắn đặt cuốn sách xuống và chọn những tập sách tiếp theo để đọc.

Trong số đó, hầu hết các bộ phận có màu đồng đều bị triều đình nghiêm cấm, và chỉ có một số từ được nhắc đến.

Trong số đó được nhắc đến là những pho tượng này phần lớn được thờ cúng bởi các giáo phái đấu tranh nội bộ, phân ra các chi nhánh cung phụng.

Mãi sau này chi nhánh sa sút, thần tượng bị phá nát, bị chặt đứt hoàn toàn.

Đột nhiên Trương Vinh Phương nghĩ đến một điều nghi ngờ.

“Ta nhớ…. Đại Đạo giáo ta hình như có tên thật trong tên đầy đủ của nó… Tên đầy đủ phải là Chân Đại Đạo giáo?”

Nếu có thật, liền có giả.

Nếu có giả trước, sau đó sẽ nhấn mạnh rằng mình là hàng thật.

Trương Vinh Phương ghi chép trong lòng và dự định sẽ đến Đạo cung để hỏi thăm rõ ràng trong tương lai.

Sau khi lật giở từng tập sách, cuối cùng hắn cũng tìm ra manh mối trong một cuốn sổ ghi chép tình báo bên trong Kim Sí Lầu.

‘Sau khi điều tra, các nguồn chính của các bộ phận màu đồng chủ yếu là từ các ngôi mộ, dưới lòng đất, các đền thờ Đạo giáo bị bỏ hoang và các nhà sưu tập cá nhân.’

“Ngôi mộ?” Trương Vinh Phương đột nhiên nghĩ rằng, nếu hắn nhìn thấy nhiều mảnh vỡ màu đồng trong hội trao đổi như vậy, những người trong cuộc trao đổi hẳn nên biết hắn lấy thần tượng bị vỡ ở đâu.

Hắn nhớ rằng người bán đấu giá đã nói rằng thần tượng được lấy từ một ngôi mộ nào đó.

Lúc này, hắn lấy một tờ giấy mỏng và cẩn thận viết dòng chữ ám văn độc nhất của Kim Sí Lầu.

Rồi hắn ra ngoài sân, lấy từ trong ống tay ra một cây nhang đen, thắp bằng ngọn đèn dầu.

Đầu hương thoang thoảng một mùi thơm mới lạ, chậm rãi lan tỏa về phía bầu trời đêm trên cao.

Không lâu sau

Một con chim đỏ cỡ con chim sẻ lặng lẽ bay ra khỏi bầu trời đêm và đậu trên vai hắn.

Trương Vinh Phương nhét giấy ám hiệu đã viết vào ống tre nhỏ, nhét nút, buộc vào chân chim.

Cho nó ăn thêm một ít lúa mì và ngô.

"Đi đi."

Con chim đỏ không kêu tiếng nào, giương cánh bay lên, trong nháy mắt biến mất vào bầu trời đêm.

Với một tổ chức tình báo lớn như Kim Sí Lầu, Trương Vinh Phương đương nhiên sẽ không tự mình đi điều tra.

Sau khi làm xong việc này, hắn chỉ cần đợi tin tức.

Với khả năng tình báo của các thành viên trong lầu chính của Kim Sí Lầu, họ sẽ có thể đáp lại sớm.

Nếu thực sự không được, lại huy động phó lầu.

Tuy nhiên, có một khoản phí thù lao bổ sung cho phó lầu. Xét cho cùng, các thành viên của các tòa lầu phụ chỉ là tạm giữ chức lâm thời, không được hưởng các lợi ích khác nhau của tòa lầu chính.

Sau khi thả chim ra, Trương Vinh Phương đơn giản không về phòng, chỉ ở trong sân mở thanh thuộc tính.

Điểm thuộc tính của hắn đã tích lũy được một ít.

Nhưng thật không may, từ Trúc Cơ kỳ đến Kết Đan kỳ của Quan Hư Công, tựa như không chỉ là cần một điểm.

Khoảng cách cảnh giới này tương đối lớn, và có khả năng cần hai điểm.

Mà điểm thuộc tính thứ hai, tính toán thời gian, được ước tính là trong hai ngày qua.

Bang!

Đột nhiên, xa xa có tiếng pháo nổ vang trời truyền đến.

Trương Vinh Phương ngẩng đầu nhìn lên, thấy pháo hoa giống như là sao đầy trời chậm rãi nổ tung trên không trung hướng thành Đông Đàm Dương, sau đó chậm rãi lờ mờ tắt.

Chương 298: Tìm (1)

“Đó… hình như là pháo hoa cầu cứu của Đại Dương Tự?” Hắn không hiểu nhiều về Đại Dương Tự cho lắm.

Chỉ biết là toàn bộ Đàm Dương, Đại Dương Tự là thế lực dân gian xếp hạng thứ nhất, trong đó cao thủ đông đảo, nhưng rất nội liễm, ngày bình thường niệm kinh bái phật, ít có thị phi.

Hôm nay lại không biết có chuyện gì xảy ra.

“Có điều mặc kệ cái gì đều không liên quan đến ta.”

Không để ý thêm, Trương Vinh Phương tập luyện toàn bộ chiêu số của Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển xong, sau đó là làm quen với Ưng Trảo Công, Long Xà Đề Túng thuật vân vân.

Cuối cùng tắm rửa rồi nằm ngủ.

Tình báo của Kim Sí Lầu tới rất nhanh, ban đêm ngày thứ hai đã đến trong tay Trương Vinh Phương.

Trên đó là một địa chỉ, một địa chỉ của huyệt khai quật ra mảnh vỡ tượng thần ấy.

“Rừng Cổ Gà thôn Đại Cước huyện Đồng Húc.”

Thừa dịp trong đội có một đội phó mới tới, lúc này Trương Vinh Phương xin nghỉ, đi thẳng đến địa chỉ này.

Hiện giờ hắn khá là tò mò về tượng thần này.

Thứ này có thể ảnh hưởng đến thanh thuộc tính, khiến cho nó sản sinh ra phản ứng. Đằng sau nó chắc chắn ẩn giấu bí mật rất sâu.

Còn có Đại Linh.

Đất đai khổng lồ như thế, lấy trình độ khoa học kỹ thuật cổ đại như hiện giờ, để quản lý đất đai khổng lồ cỡ đó hẳn là tương đối bất tiện mới đúng.

Cho dù có các loại thủ đoạn truyền tin như bồ câu đưa tin vân vân, cũng có khoảng cách cực hạn để truyền tin.

Có điều những bí ẩn này, có thể chờ đến sau này khi hắn ngồi trên địa vị cao rồi, cũng có thể chậm rãi lý giải.

Bây giờ mấu chốt là, thừa dịp trong khoảng thời gian hắn xin quay lại đạo cung, cấp tốc biết rõ bí mật của thanh thuộc tính.

*

Huyện Đồng Húc, là một trong bảy huyện nằm phụ cận Đàm Dương.

Trước đó bởi vì khởi nghĩa náo động, quan đạo phong tỏa, thế nên không thể thông hành.

Hôm nay nghĩa quân bỏ chạy, con đường lại thông, Trương Vinh Phương chỉ tốn một ban ngày là tìm được chỗ thị trấn.

Hắn không ở lại thị trấn lâu, lên tiếng hỏi địa chỉ cụ thể rồi nhờ người địa phương dẫn đường, đi thẳng đến chỗ mục đích.

Ở loại thời đại này, không có điện thoại di động, bản đồ hướng dẫn, thứ duy nhất có thể dựa vào cũng chỉ có người địa phương dẫn đường.

Trải qua hai ngày tra tìm.

Cuối cùng, trong một mảnh núi hoang ở gần thôn Đại Cước, Trương Vinh Phương tìm được nơi có tên là rừng Cổ Gà.

Nguyên nhân có cái tên rừng Cổ Gà là vì hình dạng tổng thể của nó, từ bên trên nhìn xuống, nó giống như một cái cổ gà thon gầy.

Trong đó bóng rừng rậm rạp, ánh sáng mặt trời không thể chiếu thẳng vào.

Bên trong rất nhiều mộ địa bừa bộn, không ít mộ hoang đều bị trộm mộ đào ra.

“Công tử, nơi này chính là rừng Cổ Gà mà ngươi muốn tìm, trước đó có không ít người đào đồ vật ở bên trong, nói là có đồ cổ, cầm theo rất nhiều đồ chạy trốn.

Hiện tại ít người đào rồi, cũng quạnh quẽ hơn. Đoán chừng là bị đào hết cả rồi.”

Người hướng dẫn là một nông dân làn da đen thui. Lá gan rất lớn.

Hắn mang Trương Vinh Phương đi thẳng một đường tới ngoài cánh rừng rồi cũng dừng lại.

“Bên trong thì ta không vào tiếp nữa, công tử ngài tài cao mật lớn, thì tự vào xem là được rồi. Có điều ta nhắc nhở một chút, nơi này buổi tối đến sẽ có sói, thế nên công tử nhất định nhớ kỹ phải ra ngoài trước khi trời tối. Nhà ta ngụ ở thôn Đại Cước, công tử tới tùy tiện tìm người, cứ nói tìm Triệu Bách Đậu ta là được!”

“Đa tạ.” Trương Vinh Phương gật đầu, đưa năm lượng tiền bạc đã giao kèo trước đó qua.

Triệu Bách Đậu nhất thời vui vẻ ra mặt, tiếp nhận số tiền đếm lại.

“Được rồi công tử, trong rừng này thỉnh thoảng sẽ có người ra vào, đều là mấy tên trông rất hung ác khó đối phó, a… không phải ta đang nói ngài đâu! Cái này… dù sao ngài nhất định phải cẩn thận đấy.”

“Đã biết.” Trương Vinh Phương đáp: “Ngươi trở về đi.”

Hắn cầm bọc đồ có chút lương khô, đi nhanh hướng trong rừng.

Trong rừng Cổ Gà phần lớn là gỗ tùng.

Từng cành lá của cây tùng giống như từng tầng võng tinh mịn, rậm rạp, tầng tầng lớp lớp, che đậy ánh sáng mặt trời vốn không còn nhiều ở bên ngoài.

Còn chưa đi vào, Trương Vinh Phương đã ngửi thấy mùi hương gỗ tùng thoang thoảng.

Trong đất rừng, nấm mồ nối tiếp khắp nơi, có hoàn chỉnh, có bị đào ra, bên trong nó quan tài vỡ thành mấy khối, rơi rải rác ở bên ngoài.

Phần lớn nấm mồ không có mộ bia.

Trong rừng u ám, tia sáng lờ mờ chiếu xuống, rơi vào giữa bụi cây, bụi cỏ, nấm mồ, trái lại lộ vẻ vô cùng hỗn độn.

Trương Vinh Phương nắm thật chặt bao đồ, mũi chân điểm phía trước một cái, bước nhanh đi xuyên qua giữa các nấm mồ.

Dựa theo tình báo lấy được lúc đến, nơi tượng thần xuất thổ, là hầm mộ lớn nằm ở chỗ sâu nhất trong rừng Cổ Gà.

Đi qua mấy chỗ nấm mồ, rất nhanh, một cái hố to lõm xuống rõ ràng xuất hiện phía trước, hiện ra trong tầm mắt của Trương Vinh Phương.

Chương 299: Tìm (2)

“Đứng lại!” Bỗng nhiên một âm thanh sang sảng truyền đến.

Một tráng hán tử cao chừng một mét bảy mấy, cầm trong tay xiên sắt, mặc giáp da nhẹ đi ra từ phía sau một đại thụ.

“Nơi này không cho phép tới gần, đi xa ra chút.” Hán tử kia nói với Trương Vinh Phương bằng giọng điệu bất thiện.

“Không cho phép tới gần?” Trương Vinh Phương đánh giá đối phương, nhìn từ trang bị trên người tên nọ, thì không giống như là người quan phủ.

Trên thân người quan phủ thường thường sẽ có một loại khí chất khác biệt, đó là sự nhìn xuống tự nhiên với tất cả mọi người khi làm quan sai.

Ở Đại Linh, Linh đình chính là mạnh nhất, bất kỳ thế lực nào bất luận kẻ nào đều không thể ngỗ nghịch ý chí của Linh đình.

Thế nên bình thường một người quan phủ có thời gian nhậm chức hơi dài, sẽ nuôi ra khí chất như vậy.

Nhưng người trước mắt không có.

Trái lại phán đoán từ trang bị mặc trên người hắn ta cho thấy, càng giống như hộ vệ bên cạnh phú thương hơn.

Nhiều quan binh thích mặc giáp da tường kép bản sắt, như vậy có sức phòng ngự cực cao.

Lại còn đặc biệt thích đội nón sắt, đeo bao tay.

Nhưng thân người tên này chỉ có một cái giáp da là giá trị ít tiền, còn lại đều cũ kĩ.

Trê lưng hắn ta mơ hồ có thể thấy mang theo một ít tạp vật, như la bàn, phi trảo, mặt nạ lọc vân vân.

Rõ ràng đó là một tên trộm mộ.

“Ngươi là ai? Hầm mộ nơi này là của ngươi?” Trương Vinh Phương cau mày.

“Không phải của ta, cũng không phải của ngươi.” Hán tử kia cười khà khà hai tiếng. “Nhưng nơi này là bọn ta chiếm được

trước. Thế nên…”

Lời còn chưa dứt, hắn ta thấy Trương Vinh Phương hoàn toàn không thèm để ý đến mình, thế mà vẫn tiếp tục đi hướng hầm mộ.

“Ê!? Lời ta nói ngươi nghe không hiểu đúng không??”

Hắn ta cầm lấy xiên sắt đâm hướng bắp đùi của Trương Vinh Phương.

Không ngờ mới đâm xiên được một nửa đường thì đã bị Trương Vinh Phương giơ ra tay phải đánh một chưởng vào giữa ngực hắn như là tia chớp.

Thình thịch!!

Ngực hán tử kia đau nhức, phun ra một búng máu, ngã xuống đất hôn mê tại chỗ.

Trương Vinh Phương thu tay lại, sắc mặt bình tĩnh bước qua người này, đi hướng trong hầm mộ.

Bỗng hắn dừng lại lấy ra từ trong túi áo một cái cái khăn đen, cột lên mặt.

Sau đó lại tiếp tục đi phía trước.

Chưa đi được bao xa, bên hầm mộ lại có một hán tử cao gầy bước tới, cầm trong tay một thứ như là cái kẹp dài.

Hán tử thấy hắn, hơi ngạc nhiên.

“Ngày hôm nay không phải Hoàng Xung giữ cửa à? Ngươi là ai!?”

Lời còn chưa dứt, Trương Vinh Phương đã vọt tới trước, chợt lóe lên bên người hắn ta.

Phụt!

Thân thể của hán tử kia giống như bị xe đụng, bay ngang ra ngoài, đánh vào trên cành cây răng rắc một tiếng, truyền ra tiếng gãy xương.

Hắn còn chẳng hừ được tiếng nào thì đã ngất đi.

Về phần chết hay chưa, không ai quan tâm. Chỉ là mấy tên trộm mộ mà thôi.

Trương Vinh Phương thu tay lại, sắc mặt bình tĩnh đi tới bên bờ hầm mộ, nhìn xuống phía dưới.

Toàn bộ hầm mộ dài khoảng hơn hai mươi mét, mặt ngoài đã đào ra nhiều cái cửa vào.

Lúc này, hắn đi xuống theo một lối vào đã được đào ra.

Huyệt không lớn, chỉ có ba cái phòng đá hai cái sảnh đá.

Bên trong sảnh đá đặt mấy người đầu đá lớn nhỏ không đều.

Trên mặt đất khắp nơi là tạp vật rơi vãi, rất nhiều đều là mảnh vỡ bừa bộn.

Trương Vinh Phương dạo qua một vòng, rất nhanh đã tìm được một bức tường trong sảnh đá.

Nơi đó có dấu vết đặt tượng thần.

Hắn tìm bốn phía dưới mặt đất quanh chỗ đó, nhanh chóng tìm được hai linh kiện màu đồng lẫn lộn chung với đá bụi lăn lóc dưới đất.

Tổng cộng có ba linh kiện, ghép chúng lại với nhau, vừa lúc cấu thành đầu tượng thần hoàn chỉnh.

“Thành, không nghĩ tới thuận lợi như vậy.”

Hắn tỉ mỉ phân biệt, đầu tượng thần, cộng thêm kim châu không trọn vẹn, vừa lúc phù hợp với bộ phận bị thiếu trước mặt.

Sở dĩ đầu tượng thần kia không có bị mang đi, hình như là do mặt ngoài đọng lại một lớp bùn màu đen lớn, che hơn phân nửa mặt ngoài.

Khiến người ta gần như nhận không ra.

Trương Vinh Phương cũng phải tìm thật lâu mới phát hiện ra được.

Mà mảnh vỡ kim châu, càng là rơi trong khe hở một phiến đá trên mặt đất.

Sau khi lấy ra ba mảnh vỡ, Trương Vinh Phương lại tỉ mỉ tìm tòi xung quanh một lần, xác định không bỏ quên gì thì mới rời đi.

Mới đi được nửa đường, bỗng nhiên tầm mắt hắn đảo qua, nhìn thấy một dòng chữ khắc giống như là lời nhắn trên vách của sảnh đá.

“Đây là cái gì?”

Hắn nghỉ chân tới gần, tỉ mỉ kiểm tra.

Hình chữ của chữ khắc có hơi khác so với linh văn hiện tại, có vẻ như là thể cổ.

Bên trong không đầu không đuôi, hẳn là bị hủy diệt không ít nội dung.

Bộ phận còn có thể thấy rõ còn lại, từ trên hướng xuống, lần lượt là:

“Tam huy thanh lộ, duyên định Phá Hạn.”

“m dương trao đổi, dạ long thôn thiên.”

“Bát phương triều bái, tứ hải hợp trấn.”

“Đại Đạo quy nhất, cửu khí ngưng hiện.”

Chương 300: Bút ký

Đây hình như là một phần văn tế thần khiếm khuyết nào đó.

Chỉ là…

Trên thanh thuộc tính cho thấy nhắc nhở mới.

[Trực giác cảnh kỳ: Dưới tấm khắc chữ này, hình như có một loại tường kép đặc thù nào đó. Có thể hẳn là…]

Bản thân Trương Vinh Phương cũng cảm giác mơ hồ không đúng, lúc này bị thanh thuộc tính cụ thể hiện ra, nhất thời hiểu được, có vẻ vị trí khắc chữ này, cùng phần tường còn lại có sự khác biệt rất nhỏ.

Lúc này hắn không chần chờ nữa, nhặt một hòn đá lên gõ vào phần chữ khắc.

Rất nhanh, mặt tường vỡ vụn, một tấm vải vàng nhạt rơi ra từ đó.

Trương Vinh Phương không đưa tay đi nhặt, mà là dùng giày nhẹ nhàng vén tấm vải vàng kia lên.

Trên vải viết đầy chữ viết nhỏ bé rậm rạp.

Chữ viết hình như là dùng một loại văn tự đặc biệt khác để viết nên, Trương Vinh Phương hoàn toàn không nhận ra.

Hắn dùng đầu ngón chân nhẹ nhàng mở ra, đang muốn cẩn thận kiểm tra.

“Không ngờ ở đây canh giữ mà vẫn có thu hoạch cỡ này à?”

Bỗng nhiên ở lối vào huyệt động, một giọng nữ truyền đến từ xa.

Trương Vinh Phương ngẩng đầu, nhìn về phía bên kia.

Chỉ thấy một nữ tử tóc đen mặc áo giáp màu lục, cầm đoản kiếm trong tay, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn bên mình.

“Vốn tưởng rằng ở lại canh giữ là một chuyện khổ cực, không ngờ thế mà còn có vui mừng ngoài ý muốn! Quả nhiên đây là trời giáng hoành phúc.”

Tay nữ tử chơi đùa đoản kiếm, tầm mắt rơi lên người Trương Vinh Phương.

“Ngươi có thể phát hiện ra bố trí bí ẩn như vậy, xem ra đúng là tàn dư của Mật giáo rồi! Đáng tiếc… Đụng với ta, coi như ngươi không may mắn…”

Vụt!

Nàng còn chưa nói hết lời đã lao thẳng tới trước, giày bó đạp liên tục ba cái trên mặt đất.

Đoản kiếm vẽ ra một đường cong xán lạn ở giữa không trung, đâm về phía ngực Trương Vinh Phương.

Oành!!

Đoản kiếm văng ra, thân thể nữ tử như bao tải rách bay ngang ra ngoài, đánh lên mặt tường đá, lăn dưới đất và ngất đi.

Mặt Trương Vinh Phương không chút thay đổi thu chân, nhặt tấm vải vàng lên cách ống tay áo, đi lên trước, một tay xách lấy nữ tử rời khỏi huyệt.

…

Phù!

Phù!

Phù!!

Trên mặt đường huyện Nhung Diệp vào nửa đêm, một bóng người vội vã chạy trốn.

Hắn thỉnh thoảng ngoái đầu nhìn lại, giống như sợ sau lưng có người đuổi theo sát sao.

Thình thịch!!

Bỗng một âm thanh trầm đục truyền đến từ đằng xa.

Bóng người run lên cả người, vội vàng lăn sang trái một vòng, trốn ở phía sau một cái xe rác to lớn.

Nước rác rưởi hôi thối ở dưới chân hắn làm thấm ướt ống quần, nhưng hắn vẫn không dám cử động dù chỉ một chút.

Giờ khắc này, trong đầu của hắn mới hồi tưởng lại lời nói của lão sư nói với hắn hồi trước.

“Đừng tra nữa, cứ tiếp tục như vậy, sẽ xảy ra chuyện.”

“Thế nhưng lão sư, tôn chỉ của chúng ta, không phải là hỏi tận gốc rễ sao? Vì sao rõ ràng đã đến lúc này, chỉ thiếu chút nữa thôi là chúng ta có thể phá giải câu đố. Ngài lại muốn từ bỏ?” Văn sĩ trẻ tuổi khó hiểu nói.

“Có nhiều chuyện, đã định trước không thể để người khác biết được…” Lão sư bất đắc dĩ muốn nói lại thôi.

“Nhưng triều đình hiện giờ mạnh mẽ như thế, lẽ nào vẫn còn có thế lực gì dám nhảy ra giả thần giả quỷ à?” Văn sĩ nghiêm mặt nói.

“Võ Nghiệp… Ngươi…”

“Lão sư, không cần nói nhiều, ta chẳng qua là điều tra phiên dịch văn hiến tư liệu, không có việc gì đâu. Ngài yên tâm đi.

Huống hồ, Hùng gia ta chính là đại tộc bản địa, đại ca, nhị ca của ta đều ngồi ở vị trí quan trọng, ai dám nhảy ra nói ba nói bốn?”

Ký ức im bặt dừng lại ở chỗ này.

Bóng người tựa trên mặt tường băng lãnh xù xì, nước mắt không tiếng động chảy xuống liên tục.

Bỗng một bóng người đi tới trước mặt hắn.

Người nọ mặc quan phục, lưng đeo quan đao, trên yêu bài có khắc một chữ Tổng.

“Hiền chất, ta đã sớm nói, đừng tra xét nữa… vì sao ngươi cứ không nghe thế?”

Người tới chính là tổng bộ đầu huyện Nhung Diệp Trương Tinh Nguyệt.

Lão ta nhẹ nhàng rút ra quan đao.

“Giao hết bút ký của ngươi ra đây, hủy diệt nó, sau đó thành thành thật thật ở lại nhà, đừng dính dáng vào mấy thứ này nữa. Thành thật kết hôn sinh con, an cư lạc nghiệp, không phải là rất tốt sao?”

“Trương… Trương thúc…” Hùng Võ Nghiệp dựa vào xe rác ngẩng đầu lên.

“Ngài đừng gạt ta… bây giờ ta… vẫn còn có thể trở về được à?”

Hắn chảy đầy nước mắt nước mũi, nhưng trong mắt vẫn còn mang theo một tia hi vọng, hi vọng đối phương có thể nói lời khẳng định với hắn.

“Ngươi… sớm biết hôm nay sao lúc trước còn như thế…” Trương Tinh Nguyệt lắc đầu. “Giao hết bút ký ra đây đi, không cần tra xét nữa. Cứ tiếp tục như vậy, người trong nhà ngươi làm sao bây giờ? Phụ thân mẫu thân, huynh trưởng của ngươi, bọn họ đều sẽ bị ngươi liên lụy…”

“… Ta… ta không dám… thực sự… thực sự không dám…” Hùng Võ Nghiệp chậm rãi đứng lên.

“Mau tiêu hủy tất cả bút ký cất giấu đi, sau đó tất cả đều sẽ không sao hết.” Trương Tinh Nguyệt an ủi.

Chương 301: Mật giáo

“Được, ta nghe Trương thúc ngài. Bút ký của ta ngay…” Hùng Võ Nghiệp đang định nói.

Bỗng một bóng người đâm nghiêng lao tới, che ở trước người hắn.

“Đừng nói, chạy mau!!”

Là lão sư!!

Trong lòng Hùng Võ Nghiệp kinh hãi, nhận ra tiếng người tới.

“Lão sư!?”

“Trốn đi! Hắn ta muốn diệt khẩu!!”

Trong nháy mắt Trương Tinh Nguyệt rút đao chém về phía trước, hai người kịch liệt giao thủ với nhau.

Rõ ràng thực lực Trương Tinh Nguyệt mạnh hơn không ít, thân là tổng bộ đầu của toàn bộ huyện Nhung Diệp, thực lực của hắn ta đã được chứng minh từ các chiến tích lần lượt.

“Việc này các ngươi trốn không thoát, ai dám điều tra, đều phải chết!” Sắc mặt Trương Tinh Nguyệt âm tàn, ánh đao không ngừng gia tốc.

Phụt!

Trong nháy mắt, một đao của hắn ta xẹt qua nơi ngực lão sư.

Hoa máu bắn lên, hắt lên mặt tường hóa thành từng đóa mai đỏ.

“Đi mau!!” Lão sư quay đầu lại rống to.

Nước mắt Hùng Võ Nghiệp làm mơ hồ tầm mắt, xoay người chạy mất.

Bởi vì nguyên do đặc thù, ít nhiều gì hắn có luyện qua một chút thân pháp, lúc này toàn lực bỏ chạy, rất nhanh đã hòa vào bóng đêm.

Không bao lâu, phía sau bay tới một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Hắn đã hiểu, đó là âm thanh sau cùng của lão sư.

Lão sư Đỗ Đào không có con nối dòng, đối xử với hắn gần như là con ruột của mình, nhưng hôm nay… Hôm nay…!!

Trong lòng Hùng Võ Nghiệp nhớ đến câu nói kia của Trương Tinh Nguyệt.

"Ai dám điều tra, đều phải chết!"

Câu khuyên bảo của lão sư trước đó, hiện giờ vẫn đang quẩn quanh trong lòng.

Hắn đơ ra, không biết nên đi nơi nào, cũng không biết nơi đâu an toàn, chỉ biết là chạy ra khỏi thành, nhằm về phía rừng cây đen thùi lùi.

Rừng rậm ban đêm vốn nguy hiểm ấy, vào lúc này lại giống như sở bảo hộ an toàn.

"Có lẽ, ngay từ đầu ta đã không nên đi điều tra những tượng thần kia… Không nên đi tuần tra những tài liệu kia…"

"Nếu như ta không có thông qua sách cổ ngoại văn, nghiên cứu ra công dụng chân chính của tượng thần… Có thể tất cả… Tất cả đều sẽ không xảy ra."

Hắn hoàn toàn không có cách nào nghĩ được, tượng thần được lắp ráp hoàn chỉnh trong nháy mắt sẽ xuất hiện dị thường.

Còn có, rõ ràng hắn lắp ráp trong mật thất của phòng mình, người ở phía ngoài làm sao biết được vậy?

Hắn không biết… tại sao mọi chuyện lại biến thành như vậy…

*

Trương Vinh Phương mang nữ tử thần bí kia một mạch ra khỏi hầm mộ, bẻ gãy cổ tay ở trong một khu đất rừng phụ cận.

Sau đó tìm một hốc cây, ném nữ tử vào, chỉ lộ ra cái đầu.

Mình thì xốc vải lên, lần thứ hai xem qua một lần.

Ừ, xác định là xem không hiểu thật.

"Xem ra chỉ có thể chờ đợi nữ nhân này tỉnh lại."

Hắn lẳng lặng nghỉ ngơi ở một bên, ngồi xuống, chờ đợi.

Ước chừng nửa giờ sau, nữ tử từ từ mở mắt.

Kỳ dị là, nàng không có kinh sợ, cũng không có giãy dụa, chỉ là thử xem hai tay, phát hiện đau đớn khó nhịn là biết hai tay của mình bị bẻ gảy, nên bất động luôn.

“Ngươi là ai?” Nàng nhìn Trương Vinh Phương che mặt, trầm giọng hỏi.

“Người.”

Trương Vinh Phương nói.

“Được rồi, là ta choáng váng, nghĩ đến ngươi cũng sẽ không trả lời ta tên thật.” Nữ tử trấn định nói: “Ta là Đới Hoan Hỉ, là người chuyên môn phụ trách trông coi hầm mộ Mật giáo này, xem coi có còn dư nghiệt Mật giáo tới đây hay không.”

“Nói đơn giản chính là, ta là người trông coi của quan phủ. Ngươi tốt nhất là lập tức thả ta ra, bằng không…”

“Đã biết. Mật giáo là cái gì?” Trương Vinh Phương hỏi.

Nữ tử bỗng phản ứng kịp, đối phương không thèm hỏi xem thân phận của nàng là gì liền trực tiếp ra tay, rõ ràng hoàn toàn không quan tâm tới lai lịch của nàng.

“… Hiện giờ trên quan trường, có thể được Tập Hiền viện ghi danh vào sổ là Minh giáo. Không bị ghi vào sổ đều là Mật giáo.”

“Những mảnh vụn tượng thần, linh kiện kim loại kia là cái gì?” Trương Vinh Phương hỏi tiếp.

Đới Hoan Hỉ sửng sốt một chút.

“Mảnh vụn tượng thần gì cơ, ta không biết, có điều trong hầm mộ lại có rất nhiều xác đồ vật Mật giáo bị đánh nát. Ngươi đang nói tới mấy cái đấy à?”

“Làm sao để tìm được Mật giáo?” Trương Vinh Phương đổi một cách hỏi khác.

“Không biết.”

“Tại sao triều đình phải thắt cổ Mật giáo?”

“Không biết, ta chỉ là tiểu tốt thôi, ngươi hỏi ta những thứ này ta cũng không rõ ràng lắm.” Đới Hoan Hỉ thản nhiên nói.

“Vậy hỏi cái vấn đề cuối cùng.” Trương Vinh Phương thản nhiên hỏi. “Thượng cấp của ngươi là ai?”

“Chờ đã! Ngươi muốn làm gì??” Rõ ràng Đới Hoan Hỉ căng thẳng. “Ta đã nói thứ ta biết cho ngươi cả rồi.”

Giọng nói của nàng nhanh hơn, cấp tốc nói: “Ta chỉ là nghe lệnh làm việc, một phần của Giám Sát ty Tuyết Hồng các Linh đình! Chuyên môn phụ trách giám sát sự vụ Mật giáo các nơi.”

“Tấm vải này là cái gì?” Trương Vinh Phương dùng chân đẩy tấm vải trên đất.

“Ngươi không biết?” Đới Hoan Hỉ nghi ngờ nói: “Cái này hẳn là đảo từ phối hợp tượng thần Mật giáo, có người nói dùng cái này có thể được Thần Linh Mật giáo bảo hộ.

Chương 302: Kinh bạch

Cũng có thể là kinh bạch của Mật giáo, bảo quyển ghi chép lại kiến thức bí ẩn, dù sao ta cũng không rõ ràng lắm, ta gia nhập Giám Sát ty không bao lâu."

"Còn gì nữa không?" Trương Vinh Phương hỏi.

"Chờ đã, ngươi đừng giết ta! Ta là người của Giám Sát ty. Nếu như ta chết, mặt trên chắc chắn sẽ phái người xuống để điều tra! Đến lúc đó nói không chừng sẽ có cao thủ của Tuyết Hồng các đến!" Đới Hoan Hỉ vội vàng nói, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Trương Vinh Phương lười nói lời vô ích, tiến lên đá một cước.

Một tiếng rắc thanh thúy, Đới Hoan Hỉ nghiêng đầu, cổ gãy, mắt thấy chỉ có thở ra không có hít vào.

Hắn thu hồi chân, thấp người lục soát trên người đối phương một lượt, lấy hết ngân lượng tiền giấy trong túi tiền ra, mấy thứ còn lại không hề động tới, lúc này mới xoay người rời khỏi.

Hiện giờ đã có đủ mảnh vụn tượng thần rồi, hắn phải nhanh chóng đi về lắp ráp tốt, nhìn xem thứ này rốt cuộc là cái gì?

Giấu giếm bí mật gì.

Trên đường trở về, hắn suy nghĩ một chút, vẫn là đi kiểm tra hai tên trộm mộ trước đó.

Hai người vẫn còn hôn mê, bị Trương Vinh Phương thuận tay bổ mỗi người một cái, hoàn toàn xong việc.

Nếu đã thấy được mặt của hắn, liền quyết định không thể để cho bọn họ sống sót đi ra ngoài.

Khi hắn mang theo mảnh vụn trở lại Đàm Dương thì đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Trương Vinh Phương không chần chờ, cấp tốc về nhà, lấy ra tượng thần được cất kỹ trước đó.

Răng rắc.

Ba mảnh vụn cuối cùng được gắn vào với nhau từng cái một.

Từng mặt vỡ của tượng thần, đều được dùng bột gạo nhão cẩn thận bôi dính lại với nhau.

Đứng trong phòng, Trương Vinh Phương cẩn thận quan sát cái tượng thần này.

Thứ này, trông thì giống tạo vật làm từ kim loại, không có gì khác nhau với tượng thần còn lại, chính là hàng mỹ nghệ phổ thông.

Tròn sáng, ráng năm màu khoác lên vai, như ý, kim châu, nụ cười hiền hòa.

Những điều này đều là điểm giống nhau của rất nhiều tượng thần Đạo Môn.

Trương Vinh Phương cầm tấm vải vàng đã được giặt qua, đặt ở trước mặt tượng thần. Hắn hoài nghi tượng thần này được sử dụng chung với vải vàng.

Chẳng qua bây giờ, hắn có thể thử xem thanh thuộc tính, xem có nhắc nhở gì không.

Một lần nữa kiểm tra phòng ốc cửa sổ, đóng kỹ toàn bộ.

Hắn mới về đến trước tượng thần.

Nhắc nhở của thanh thuộc tính đã xuất hiện.

[Trực giác cảnh kỳ: Đây là một pho tượng thần đã từng nghiền nát Đạo Môn, có lẽ ngươi có thể thử hướng nó triều bái… Chỉ là theo bản năng, ngươi có thể cảm giác được, bên trong nó hình như tiềm tàng một sự nguy hiểm sâu đậm.]

“Hử??!” Trong lòng Trương Vinh Phương khẽ động.

Trước chỉ là kiến nghị triều bái, hiện tại sau khi lắp ráp hoàn chính xong hết rồi, lại xuất hiện nhắc nhở là có nguy hiểm vô cùng.

Điều này làm cho suy nghĩ trực tiếp thử vốn có trong đầu hắn lại đè xuống.

“Có lẽ, ta có thể đi tìm một người đến thử xem sao.”

Những thứ hoàn toàn không biết gì như này, nhỡ có gặp được nguy hiểm gì thì cơ bản là không có cách để phòng bị.

Thế nên biện pháp tốt nhất, chính là tìm một người khác để thí nghiệm, thay thế mình nếm thử nó.

Bản thân Trương Vinh Phương mang dị năng trong người, cho dù có được thứ gì hay không thì đều không tiếc.

Nhưng nếu gặp phải nguy hiểm cực kỳ phiền toái, vậy cái được không bù đắp đủ cái mất.

Hắn nhìn chăm chú vào tượng thần, trong lòng suy nghĩ đối sách.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đảo mắt đã lại trôi qua hai ngày.

Hai ngày này, hắn thật sự giống như bình thường, mỗi ngày huấn luyện giảm béo cho Hoàn Nhan Lộ. Sau đó luyện võ, đi làm, về nhà nghiên cứu tượng thần.

Sáng sớm ngày thứ ba.

Trong một khu rừng hoang ngoài thành.

Trương Vinh Phương dẫn theo tượng thần, đặt trên một bãi đất trống bằng phẳng.

Sau đó hắn xoay người nhìn về phía một nam tử gầy yếu nơm nớp lo sợ, nét mặt lại mang theo sự tham lam sâu sắc.

“Ngài xác định, chỉ cần ta làm dựa theo phân phó của ngài, thì sẽ cho ta năm mươi lượng tiền bạc??”

Nam tử này là một tên ác ôn khốn nạn bởi vì bài bạc bán thê tử bán con cái.

Hắn ta bị Trương Vinh Phương chọn trúng, dùng như là người thực nghiệm để bái thử tượng thần.

Vì tiền, người này cái gì cũng làm!

“Đương nhiên.” Trương Vinh Phương lấy ra từ trong lòng tờ tiền giấy năm mươi lượng.

“Tiền ở chỗ này, chỉ cần ngươi làm xong, ta sẽ đưa cho ngươi.”

“Được! Ta làm!” Nam tử thèm thuồng mà tham lam nhìn chằm chằm vào tiền giấy, chật vật chuyển dời ánh mắt đến tượng thần bên trên.

“Chỉ cần lạy một cái? Là có thể?” Hắn hỏi.

“Trước tiên phải lạy một cái thành kính, sau đó còn có quá trình phức tạp hơn cần làm. Ta nói ngươi nghe từng bước một.” Trương Vinh Phương nói. “Thuận lợi làm xong toàn bộ cúng tế, sẽ phải tới xế chiều.”

“Thì ra là thế.” Nam tử gật đầu, tỏ ra là đã hiểu.

Hắn ta đã nói tiền này không thể dễ kiếm như vậy. Thì ra sau đó còn có chuyện phiền toái đang chờ.

Chương 303: Thành tâm lễ bái

Nghĩ như vậy, trong lòng hắn ta cũng an tâm hơn rất nhiều.

Hắn ta sửa sang trang phục cũ kỹ trên người, nam tử đi đến chỗ trước mặt cách tượng thần một mét, rồi quỳ xuống đất.

Sau đó hắn ta chắp tay, phụ âm ôm dương, khom lưng, dập đầu.

Bộp.

Một lạy.

Bộp.

Hai lạy.

Bộp.

Ba lạy!

Phụt.

Trong chốc lát một điểm ánh sáng nhỏ chợt lóe lên. Kim châu trong tay tượng thần bay ra, chui vào cái trán của nam tử.

Tia ánh sáng kia có vẻ là của kim loại gì đó, tốc độ cực nhanh, giống như là đạn.

Thậm chí ngay cả Trương Vinh Phương cũng không thể phản ứng kịp.

Chỉ thấy một vết nhỏ chợt lóe lên.

Trong lòng hắn giật mình, không khỏi lui về sau một bước.

‘Cái quái gì thế!’

Sau màn kinh dị, hắn nhìn về phía nam tử kia.

“Thế nào? Ngươi… Không sao chứ?”

Nam tử quỳ gối tại chỗ, không nhúc nhích giống như đã ngây dại.

Vừa rồi hắn bị ánh sáng xuyên qua ấn đường, rơi ra một giọt máu cực nhỏ.

Giọt máu kia vô cùng nhỏ, có thể so với cây kim, người bình thường không nhìn kỹ thì hoàn toàn không nhìn ra.

“Không có… Không sao….” Đột nhiên nam tử lấy lại tinh thần, chậm rãi đứng dậy.

Chỉ là thân thể hắn đang run rẩy, trên trán, trên sườn gò má, khắp nơi đều chầm chậm chảy ra mồ hôi.

“Ngươi đồng ý với ta rồi… Tiền…” Hắn gian nan quay đầu lại, nhìn về phía Trương Vinh Phương.

“Nhất định sẽ cho! Ngươi yên tâm!” Trương Vinh Phương nhìn thấy gương mặt đối phương, trong lòng lập tức không khỏi trì trệ.

Dưới chân hắn không tự chủ được mà lui ra sau một bước, không dám tiếp xúc quá gần.

Lúc này thoạt nhìn nam tử thì có vẻ tất cả bình thường.

Nhưng trên mặt, cổ, hai tay, da đầu hắn, chỉ cần là vùng da lộ ra bên ngoài thì rõ ràng đều có khe nứt hình đường thẳng.

Giống như có rất nhiều trùng dây thật nhỏ không ngừng chuyển động dưới da hắn.

Khi thì nứt ra, khi thì bình thường.

‘Cái đồ chơi quần què gì vậy?’ Trong lòng Trương Vinh Phương cảnh giác cao nhất. Tay không tự chủ được cầm vào nguyện luân đang cõng sau lưng.

“Tiền… Tiền đâu? Tiền mà ngươi đồng ý với ta đâu?” Nam tử bước từng bước một tới chỗ hắn.

“Nguyện vọng của ta… Tiền… Tiền tiền tiền tiền tiền!”

Thần trí trong mắt hắn biến mất, thay vào đó là vẻ dại ra.

Động tác cơ thể lại hoàn toàn tương phản, lại càng thoải mái, linh hoạt hơn lúc trước.

Hắn không ngừng tới gần chỗ của Trương Vinh Phương.

Bỗng nhiên hắn vừa tiến lên một bước.

Bang!

Mặt đất có thêm một hố đất, nam tử cứ như là mãnh thú đang hung hăng đánh tới Trương Vinh Phương.

Keng!

Lúc hai người va chạm phát ra tiếng kim loại chạm nhau.

Sức mạnh khổng lồ đến mức cho dù là Trương Vinh Phương cũng không khỏi tự chủ lui lại mấy bước, nguyện luân trong tay hắn không ngừng run rẩy, rõ ràng là mới vừa rồi bị tập kích nên vội vàng ứng đối, hắn hơi dùng sức quá độ.

Mà lúc này nam tử dân cờ bạc đối diện đang thu tay lại, rõ ràng mép bàn tay thủng một lỗ, lộ ra thịt máu đỏ tươi và tơ mỏng kim loại màu bạc đang chuyển động.

"Tiền, tiền, tiền, tiền!" Nam tử dân cờ bạc điên cuồng đánh tới Trương Vinh Phương lại lần nữa.

Hắn ta sử dụng tứ chi, đã hoàn toàn coi cơ thể là vũ khí mà vung lung tung.

Quỷ dị là, tay chân hắn không ngừng đụng vào nguyện luân, thế mà hoàn toàn không có ý bị cưa đứt.

"Thần thỏa mãn nguyện vọng của ta! Ta đòi tiền! Tiền! Tiền!" Nam tử gầm nhẹ, động tác xuất thủ càng lúc càng nhanh, càng ngày càng nặng.

Keng!

Chiêu số của hắn hoàn toàn không có kỹ xảo, bị một kích Trương Vinh Phương dùng nguyện luân đập ầm ầm ở đầu, ngã ngồi trên mặt đất.

Nhưng vô dụng, hắn lại bò dậy ngay lập tức, điên cuồng đánh tới Trương Vinh Phương.

Một lần lại một lần, đến cuối cùng nam tử như đã hoàn toàn mất đi lý trí. Chỉ biết là lần lượt bò dậy đánh tới đối thủ.

Trong lòng Trương Vinh Phương rung động.

Tốc độ, sức mạnh lúc này của nam tử đã không thua gì cao thủ lục phẩm, lại vẫn còn tiếp tục tăng lên.

Mấu chốt là, ban đầu người này căn bản chỉ là người bình thường, còn là dân cờ bạc có tố chất thân thể yếu nhược.

Lúc này lại nhảy lên thành có thể so với cao thủ trình độ Phá Hạn lục phẩm?

Cho dù không biết chiêu số võ công, một thân tốc độ sức mạnh của hắn cũng có thể nghiền ép tứ phẩm.

Tượng thần này… Quả thực…

Bộp.

Đột nhiên Trương Vinh Phương vừa lui, hai tay nắm nguyện luân kịch liệt rung động. Bên hông bị nam tử hung hăng đánh một quyền trúng, gần như tuột khỏi tay.

Tốc độ và sức mạnh của đối phương lại tăng lên nữa!??

Vừa rồi là lục phẩm, bây giờ tối thiểu cũng là thất phẩm! Hơn nữa vẫn còn tăng lên!

Trong lòng Trương Vinh Phương vừa sợ vừa giận.

Nguyện luân nhanh chóng đón đỡ ở trước người hắn. Hắn chỉ có thể đỡ đòn.

Mặc dù chiêu thức của nam tử cực kém, chỉ là vung ra đánh lung tung, nhưng hắn hoàn toàn không sợ chặt đứt.

Nguyện luân đánh trên người hắn, sẽ chỉ bắn tung tóe ra tia lửa, nứt miếng da, còn lại không hề có tác dụng.

Chương 304: Tượng thần tan thành bụi

Đột nhiên có một tiếng vang trầm.

Rầm!

Trương Vinh Phương lui ra phía sau hai bước, vẻ kinh hãi trên mặt càng đậm.

Bát phẩm!

Nam tử này thế mà…

Không đợi hắn lấy lại tinh thần, nam tử gầm nhẹ lần nữa, phất tay đánh tới chỗ hắn.

Một chưởng này thế mà còn nhanh hơn so với lúc nãy một chút.

Lúc này Trương Vinh Phương không dám sơ suất, nâng cao đùi phải, hung hãn dùng Súc Bộ Trọng Sơn Phá Hạn kỹ.

Một tay một chân va chạm ngay lập tức.

Rầm!

Trương Vinh Phương lùi lại mấy bước, sắc mặt hơi đỏ lên, đùi phải hơi ẩn ẩn thấy đau.

Hắn mà lại bị thương?

Đúng lúc này.

Cạch.

Đột nhiên nam tử duy trì một động tác giơ tay, đứng tại chỗ bất động.

Dòng máu tươi chảy ra từ mắt tai mũi của hắn ta.

Bịch bịch.

Nam tử ngã xuống đất không một tiếng động.

Phát ra một âm thành xèo xèo nhỏ bé giống như bùn đất khô cạn chợt được dòng nước tẩm bổ.

Cơ thể nam tử dân cờ bạc chậm rãi khô quắt xuống, giống như túi da mất đi sức chống đỡ.

Trương Vinh Phương đứng tại chỗ không kịp thở, cảm giác cổ họng có vị rỉ sắt tràn ngập.

Hắn lau dưới lỗ mũi, giơ tay ra nhìn.

Là máu.

Hắn thế mà lại bị đánh mạnh đến nỗi chảy máu nội thương!

Quét mắt thanh thuộc tính, tạm thời thuộc tinh sinh mệnh giảm xuống ba điểm.

'Vật kia là gì?'

Hắn nhặt một gậy gỗ từ rễ thô, thăm dò nam tử dân cờ bạc.

Đối phương hoàn toàn bất động, da thịt thì giống như bùn nhão, đâm một cái ra một lỗ nhỏ.

Trương Vinh Phương lại đi nhìn tượng thần.

Gậy gỗ nhẹ nhàng đụng vào một cái.

Sột soạt.

Tượng thần hoàn toàn sụp đổ, vỡ nát thành rất nhiều hạt cát nhỏ.

"Hết rồi?" Sắc mặt Trương Vinh Phương ngạc nhiên.

Hắn đứng tại chỗ, thăm dò nam tử mấy lần nữa, xác định đối phương hoàn toàn không còn động tĩnh, lúc này mới tiến lên kiểm tra.

Thi thể của nam tử giống như một túi da lỏng lẻo, toàn bộ xương cốt huyết nhục bên trong đã hòa tan thành dịch nhờn và bùn nhão.

Trương Vinh Phương đưa tay kéo tóc của đối phương, giống như nắm lên một bóng hơi đựng nước hình người.

'Đây là nguyên nhân mà vốn dĩ Linh đình luôn luôn đuổi giết Mật giáo sao?'

Lực sát thương mãnh liệt như vậy, chỉ là một người bình thường mà có thể bộc phát tốc độ và sức mạnh khiến hắn cũng bị thương.

Không cần phối hợp chiêu thức, đánh lung tung đã có thể đả thương hắn.

Đoán chừng phẩm cấp nam tử kia tăng lên đã đạt tới cửu phẩm.

Chỉ là một tượng thần thế mà có thể khiến một người bình thường lập tức bay lên cửu phẩm…

Chẳng trách Linh đình luôn cảnh giác cao độ như thế.

Nếu đổi thành một quân nhân thể chất cường hãn hơn đến lễ bái, uy lực kia…

Trương Vinh Phương hoàn toàn không dám nghĩ đến.

Hắn cẩn thận thu thập cát mịn do tượng thần vỡ thành lại, dùng cái túi sắp xếp gọn.

Sau đó đào hố chôn kĩ thi thể, lúc này mới nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Không lâu sau khi hắn rời khỏi cánh rừng.

Một bóng người cao lớn bao bọc toàn thân trong mũ che màu xám chậm rãi xuất hiện ở vị trí tượng thần sụp đổ.

Hắn ngồi xuống, tay dính một hồi cát tro ít đến nỗi không thể nhìn thấy tản mát trên mặt đất.

“Không phải người của triều đình… Tượng thần đã bị dùng hết. Nhưng mà người đâu?”

Một người khác cái mặc áo bào màu xám giống như hắn đi ra từ trong rừng bên cạnh.

“Tìm không thấy coi như xong. Thoạt nhìn là không thành công, đi thôi.”

“Hửm.”

Hai người không còn nhìn nhiều, đứng dậy nhanh chóng rời khỏi.

*

*

*

Bình Nha tự.

Từng tờ bản thảo tình báo không ngừng được thả xuống từ tay Trương Vinh Phương.

Hắn nhanh chóng tìm kiếm rất nhiều thông tin về tượng thần, Linh đình, Mật giáo ở đây.

Tìm tình báo trực tiếp không thấy, thế thì… Gián tiếp thì sao?

Tình huống tượng thần khiến cho trong lòng hắn hiểu rõ.

Mật giáo, Linh đình, chỉ sợ là những nơi này ẩn giấu càng sâu thứ gì đó phía sau thế đạo này.

Mật giáo có thứ gì đó phiền phức như tượng thần.

Như vậy tất nhiên Linh đình có thứ gì đó có tính đối kháng ngang hàng.

Liên tưởng tới những mảnh vỡ tượng thần bị đánh nát.

Có vẻ như trong lòng Trương Vinh Phương có chút suy đoán.

'Tượng thần đã vỡ vụn mà tổ hợp lại lần nữa, còn có thể có hiệu quả mạnh như vậy, như vậy, nếu là lúc hoàn chỉnh cả người, có phải có hiệu quả càng mạnh hơn nữa hay không? Hoặc là nói, không có tác dụng phụ nghiêm trọng như vậy nữa?'

Đúng lúc này, bên ngoài đại điện có một bóng người nhanh chóng vào cửa, rất nhanh quỳ một chân trên đất với Trương Vinh Phương.

Bóng người mang mặt nạ màu đen giống nhau, chỉ là chỗ mi tâm không có ngấn màu trắng cùng loại với ba con mắt.

"Bạch Ưng đại nhân, phủ thành truyền đến tin khẩn!"

"Mang lên." Trương Vinh Phương buông văn bản xuống, quay người.

Người vừa tới dâng một đoạn ống trúc đặc biệt lên.

Mở sáp niêm phong, nhổ cái nắp, rất nhanh đã Trương Vinh Phương đổ ra một cuộn giấy thật nhỏ từ trong ống trúc.

Mở cuộn giấy ra.

Chương 305: Tẩy lễ

‘Gần thành Đàm Dương xuất hiện kinh bạch của Mật giáo, tìm nó, hoặc là tìm người lấy được nó. — Hồng Linh.’

Người tổng phụ trách phủ thành chính là Hồng Linh.

Trương Vinh Phương đã từng nhìn cơ cấu toàn diện của Kim Sí Lầu, hiểu rõ thân phận Hồng Linh.

Chỉ là kinh bạch của Mật giáo…

Chẳng lẽ chính là nói vải vàng kia?

“Đi xuống đi.” Hắn phất phất tay, ra hiệu thuộc hạ xuống dưới.

“Vâng.”

Nhìn thuộc hạ ra ngoài.

Trong lòng Trương Vinh Phương hồi tưởng lại tình huống phát sinh quái dị trước đó.

Kết hợp với nhiệm vụ chỉ lệnh bên phủ thành truyền đến, nhiệm vụ này có dấu hiệu bắt buộc, mang ý nghĩa là nhiệm vụ cố định mà hắn cần hoàn thành trong năm nay.

‘Xem ra, việc này gây huyên náo còn lớn hơn so với ta tưởng tượng… chuyện ta thu thập linh kiện tượng thần có rất nhiều người đều biết. Nhưng chuyện ta có được phần vải vàng kia, thì không ai biết… Nhất định phải giữ bí mật chặt chẽ.’

Buông truyền lệnh của phủ thanh xuống, hắn tiếp tục lật xem tình báo.

Trước khi hiểu được kinh bạch của Mật giáo là cái gì, nhất định hắn phải giữ bí mật, không thể để người ta biết hắn lấy được tấm vải màu vàng kia.

“Có rồi!”

Đột nhiên tay Trương Vinh Phương run một cái, tờ tình báo vừa cầm tới thiếu chút nữa đã rơi xuống khỏi lòng bàn tay hắn.

Trong phần tình báo này, có nhắc tới ở trong sách cổ có ghi chép qua án lệ lễ bái tượng thần của Mật giáo.

‘… Người lễ bái, thường xuyên rơi vào thần trí điên cuồng, phái giáo xưng là tẩy lễ.

Nếu có thể thông qua tẩy lễ, thì sẽ dâng cả đời thành linh lạc, thần bộc.

Nếu không thể thông qua, thì tiềm lực toàn thân bị kích phát đến hao hết, sau mấy chục giây điên cuồng, huyết nhục thối rữa mà chết.

Mùa thu năm 1124, Linh đình tuyên bố thành lập Tập Hiền viện, công khai xác định Minh giáo, huỷ bỏ tẩy lễ của Mật giáo.

Mùa xuân năm 1125, trên dưới Mật giáo tán loạn, các nơi tiêu diệt dư nghiệt trên quy mô lớn.

Năm 1126, Tập Hiền viện thăng cấp, được định là quản lý mọi việc đạo môn trong thiên hạ, cũng giám sát tất cả sự vụ của Mật giáo, đến tận đây, dư nghiệt Mật giáo không còn tung tích gì nữa.

Mùa thu cùng năm đó, Tập Hiền viện truyền đạt pháp lệnh: Không có bất cứ kẻ nào được điều tra những vấn đề liên quan đến sự vụ của Mật giáo.’

Mặc dù trong phần tình báo này không phải viết ít, nhưng nội dung đại khái có thể giúp cho Trương Vinh Phương hiểu rõ ghi chép tương quan.

Phía dưới cùng còn có một đoạn nói rõ.

Là nói về nguồn gốc văn tự Mật giáo. Văn tự trong tờ vải của Mật giáo là một loại văn tự cổ đại tên là tỏa văn.

Người biết kiểu văn tự này ở cả Đàm Dương cũng không nhiều.

Trên tình báo liệt ra ba cái tên, đều là người hiểu tỏa văn.

Ghi nhớ những cái tên này ở trong lòng, Trương Vinh Phương lại nhìn xuống, người cung cấp tình báo này — Hùng Vũ Nghiệp.

Sau đó mới ném vào chậu than một bên để đốt cháy.

Nhiệm vụ của Kim Sí Lầu, được Linh đình coi trọng, tượng thần quỷ dị, con dấu quan trọng, khiến hắn hiểu rằng, chuyện

này tạm thời dừng ở đây được rồi.

Không thể công khai điều tra nữa, nhất định phải chậm rãi hiểu rõ trong âm thầm.

‘Vừa vặn bây giờ thuộc tính sinh mệnh của ta còn đang tích lũy, xem cái gì có thể đánh vỡ cực hạn, đạt tới cửu phẩm.

Ngoài ra, trước thử tìm người học tập kiểu tỏa văn này một phen. Hùng Vũ Nghiệp, ngược lại có thể điều hắn đến, hỏi cẩn thận xem.’

Về phần trên quan trường, sau khi hắn xin hai lần, thì đã có thể quay lại Minh Kính Cung, phương diện nhậm chức cũng không cần lo lắng.

Trước tiên tùy tiện tìm chỗ chuyển sang một chút là được.

Mấu chốt bây giờ vẫn là không thể để người ta biết, hắn đang ngầm điều tra sự việc có liên quan đến Mật giáo.

Dấu vết trước đó cũng phải dọn dẹp sạch sẽ từng chút một.

Sau khi trở về từ Kim Sí Lầu, Trương Vinh Phương yên tâm ở nhà, giúp Hoàn Nhan Lộ giảm cân mỗi ngày, đi làm, tập võ và nghỉ ngơi.

Trong khoảng thời gian còn lại, có vẻ như hắn đã hoàn toàn từ bỏ hành động thu thập những tài liệu liên quan với tượng thần trước đó.

Hắn đã theo dõi toàn bộ quá trình thay đổi của tượng thần tẩy lễ.

Làm cho người ta có cảm giác, nó giống như một loại tăng cường cải tạo.

Loại sợi kim loại đó không nên là sản phẩm của thời đại này.

Cảm giác mâu thuẫn kỳ lạ này khiến trong lòng hắn có rất nhiều suy nghĩ, hắn bắt đầu suy nghĩ Đại Linh, Mật giáo đến cùng là loại tồn tại gì.

Ngày 5 tháng 12.

Mưa tạnh rồi, không còn ngắt quãng.

Lý Hoặc Vân đặt một bàn tiệc rượu ở Bạch Yên lâu để kỷ niệm sinh nhật lần thứ hai mươi của mình.

Lần này là yến tiệc riêng, nên mời một số người đến dự.

Trương Vinh Phương được mời tham gia, sau khi uống vài chén rượu, hắn về nhà cũng đã hơn một giờ sáng.

Vừa mở cửa sân, hắn nhìn thấy một con chim màu đỏ đang đứng lặng lẽ trên cành cây trong sân, với đôi mắt như hồng ngọc nhìn hắn không rời.

Chương 306: Xà Vương

“Đến.” Trương Vinh Phương vươn tay muốn chim bay tới mu bàn tay.

Lấy ống tre ra khỏi chân chim.

Hắn nhanh chóng mở nó ra để kiểm tra.

Chỉ là liếc mắt nhìn, vẻ mặt của hắn có chút thay đổi.

Lập tức nhanh chóng bước vào phòng, thay quần áo rồi đeo mặt lạ vào, trong lúc do dự, hắn không mang theo Nguyện luân.

Trên thực tế, cũng có những người sử dụng Nguyện luân trong Minh Kính Cung, và hắn không phải là người duy nhất.

Mà bản thân hắn, ngoại trừ ám sát, còn có thể dùng Nguyện luân động thủ. Những lúc còn lại, không thích hợp để giao đấu với cao thủ.

Bởi vì hắn không thành thạo võ công hỗ trợ của nguyện luân.

Do đó, nó chỉ có thể được sử dụng như một vũ khí hạng nặng đơn giản hoặc một tấm khiên.

Thời điểm sử dụng nói chung là đánh một phát không trúng, nếu tiếp tục đánh cũng không dễ sử dụng. Nếu không, chiêu thức không phù hợp, sức mạnh của bản thân sẽ suy yếu rất nhiều.

Tùy ý đeo một thanh đoản kiếm, Trương Vinh Phương nhẹ nhàng xuất phát.

Cổng thành Đàm Dương có cổng ra vào riêng biệt vào ban đêm, chuyên dùng cho các đoàn lữ hành và đoàn hộ tống đi lại vào ban đêm.

Đại linh võ lực thịnh vượng, quân đội là vô song. Vì vậy, không phải lo lắng về bất kỳ ai đến đánh lén.

Bên trong Bình Nha tự ngoài thành.

Tòa lầu Kim Sí Lầu và các thành phần khác của tòa nhà chính nằm rải rác và được canh gác xung quanh.

Nhìn thấy Trương Vinh Phương đến, tất cả đều cúi đầu hành lễ.

Thanh Tố, Chiếu Thiên Minh, Xích Hà, ba người cũng đã đến đông đủ.

Cả ba đứng rải rác trước một bóng người cao lớn với chiếc mặt nạ toàn màu đỏ, cúi đầu cung kính.

Thân ảnh có một bím tóc nhỏ, vai rộng và đeo một bộ giáp bán thân bằng da cứng. Một sợi dây chuyền màu đồng dày được quấn quanh cánh tay phải của hắn ta, đó rõ ràng là một binh khí của kỳ môn.

Có tiếng bước chân truyền đến.

Trương Vinh Phương sải bước vào đại điện, ánh mắt hắn lập tức nhìn về hình bóng đeo mặt nạ màu đỏ.

Cơ thể của đối phương thực ra còn lớn hơn hắn bây giờ một vòng.

“Đây là sứ giả Hồng Linh đại nhân của phủ thành?” Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi.

“Chính xác, ngươi là Bạch Ưng của Đàm Dương? Hồng Linh đại nhân lệnh cho ta đến Đàm Dương điều tra Mật giáo kinh bạch. Quyển kinh gấm này hẳn là vừa mới hiện thế, có lẽ các người không biết ngoại hình đặc thù, cho nên ra lệnh cho ta tự mình đến đây, phụ trách nhiệm vụ giám định tìm kiếm.

Ngoài ra, ta cũng là một Ưng cấp, ngươi có thể gọi ta là Tú Tỏa.”

“Đảo Ảnh.” Trương Vinh Phương đầu óc lóe lên rất nhanh, lập tức bịa ra một cái biệt danh.

Biệt danh này khá phù hợp với danh tính hiện tại của hắn.

“Ngươi có thể gọi ta là Đảo Ảnh.”

“Tốt lắm. Tiếp theo, ta sẽ ở đây hỗ trợ ngươi tìm kiếm kinh gấm.”

Ngoài ra, nhắc nhở ngươi một câu. Tiết Cảnh Hạo, xà vương của Hắc Thập giáo, đã đến Đàm Dương, hắn ta dường như đến để điều tra vụ ám sát một số quan chức cấp cao ở đây.”

“Xà vương Tiết Cảnh Hạo?” Ánh mắt Trương Vinh Phương khẽ nhúc nhích, “Người này mạnh như thế nào?”

“Ngươi nghĩ thế nào? Thậm chí có những cao thủ bát phẩm của Hắc Thập giáo đã bị giết trước đó. Ngươi nghĩ bọn họ sẽ phái xuống cấp cao thủ nào?”

Và không chỉ hắn ta, mà còn có hai người tùy tùng, tất cả đều ít nhất là thất phẩm, bát phẩm. Tự mình cẩn thận.” Tú Tỏa nhắc nhở

“Cửu phẩm…?” Trương Vinh Phương trong lòng chùng xuống. Những thế lực to lớn này chính là như vậy.

Mọi chuyện đang trở nên lớn hơn, có tổng bộ chính phía sau, và có rất nhiều cao thủ hỗ trợ.

“Nhân tiện nhắc một câu. Ngươi ở những nơi như Đàm Dương tin tức cũng không rành lắm, chắc ngươi cũng không biết tại sao ban đầu cửu phẩm trong thiên hạ này lại bị chia ra.” Tú Tỏa lại nói.

“Bởi vì cái gì?”

“Bởi vì… Cửu phẩm thật ra là giới hạn của người thường, tốc độ cùng uy lực cao nhất có thể bộc phát.”

Tú Tỏa nhàn nhạt nói.

“Dùng đan dược bí cảnh, bất kể tổn hại đều có thể kích thích tốc độ cùng thực lực của một người, cao nhất chính là cửu phẩm.”

“Hay nói cách khác. Khi Linh đình lần đầu tiên xác định chế độ cửu phẩm, thứ nhất, nó đề cập đến hệ thống chức vụ chính thức. Thứ hai, nó đề cập đến điểm này. Giới hạn bùng nổ của người bình thường được định vị là cửu phẩm cao nhất.”

Trương Vinh Phương trong lòng run lên, hắn đột nhiên nhớ tới người đánh bạc lúc trước được thần tượng kích phát.

Hắn khi đó, chính là như vậy…

Hóa ra, đó chính là giới hạn của những người bình thường? Cửu phẩm… Vẫn còn những bí mật như vậy.

“Nhưng ngươi phải biết. Trên đời này không chỉ có người bình thường.” Tú Tỏa đột nhiên nói ra một câu.

“Mọi người có vẻ giống nhau, nhưng thể chất của một số người rất khác nhau.”

“Ngươi đang nói đến thiên tài, thiên phú dị bẩm sao?” Trương Vinh Phương nghiêm nghị nói.

“Chính xác. Xà vương Tiết Cảnh Hạo là một người như vậy. Hắn ta có một trực giác nhạy bén mà người thường không thể sánh được.”

Chương 307: Là thật

“Hắn ta không sợ bất kỳ vụ ám sát, đánh lén, và tốc độ phản ứng của hắn ta nhanh hơn nhiều so với người thường.”

Vì vậy, hãy chắc chắn không khiêu khích người này.” Tú Tỏa chỉ điểm nói.

Kim Sí Lầu chủ yếu dựa vào tin tức tình báo ám sát, Hắc Thập giáo phái tới người này hiển nhiên là có ý tứ gì đó.

“Hắn ta… có được tính là cửu phẩm không?” Trương Vinh Phương lại hỏi.

“Ba năm trước, người này đã là cửu phẩm rồi, hiện tại với trình độ thiên tài của hắn, e rằng đã không còn giới hạn cấp bậc nữa.” Tú Tỏa cảm khái nói.

“Không trong giới hạn cấp bậc?”

“Loại người này vượt qua cấp bậc và mạnh hơn cửu phẩm bình thường, nhưng không ở cấp độ cao thủ của các môn phái khác nhau. Một số người ở giang hồ gọi họ là siêu cấp, ngươi có thể định nghĩa như vậy.”

Sau khi Tú Tỏa nói xong, lấy ra một bản thiết kế, mở ra và đưa tới.

“Được rồi, nói đến đây, ta muốn các ngươi cẩn thận một chút, cẩn thận đừng kích động người này, người Hắc Thập giáo chết, nhất định sẽ báo thù, truy tìm kẻ địch, vì lẽ đó nên đừng gây rắc rối.”

“Ngoài ra, đây là bản vẽ Mật giáo kinh gấm mà chúng ta đang tìm kiếm. Ngươi xem một chút, sau đó dựa vào thứ này để tìm kiếm cái tương tự.”

Trương Vinh Phương cầm lấy bản vẽ và xem xét nó một cách cẩn thận.

Đó là một tấm vải màu vàng được bao phủ bởi những ký hiệu viết tay bí ẩn.

Hình dạng và kiểu dáng của nó giống hệt như chiếc mà hắn đã có trước đó.

“Quả nhiên.”

Trái tim hắn chắc chắn, những lo lắng trước đây đã được xác nhận.

Sau khi xác nhận rằng cuộn vải thực sự là Mật giáo kinh bạch, hắn cảm thấy thư thái hơn rất nhiều.

Với một sự thay đổi ý định đột ngột, hắn trực tiếp nói.

“Ngươi chắc chắn, đây là kiểu dáng?”

“Chắc chắn rồi. Cái gì? Ngươi đã thấy nó chưa?”, Tú Tỏa nghe thấy điều gì đó trong giọng nói của hắn.

Không nói hai lời, Trương Vinh Phương lấy cuộn vải trên người ra, đưa tới.

“Ta tình cờ lấy được thứ này trong một vụ tai nạn cách đây không lâu, nhưng không ngờ nó lại quý đến vậy. Tình cờ nó đúng là thứ mà bên trong lâu đang cần.”

Tú Tỏa dừng lại một chút, tựa hồ có hơi ngây người.

Hắn nhìn chiếc mặt nạ của Trương Vinh Phương và cuốn kinh trên tay, như thể hắn không ngờ mọi thứ lại dễ dàng như vậy.

“Ngươi… lấy nó từ đâu ra?” Hắn có chút không tin, lo lắng đó là hàng giả.

“Trong một hầm mộ, ta vô tình va phải một bức tường đá, bức tường đá rơi xuống, cái này ở sau lưng ta. Ta nhặt nó lên.” Trương Vinh Phương nói thẳng.

Tú Tỏa cầm lấy kinh bạch, ánh mắt lóe lên, liền nhanh chóng lật ra xem.

Chẳng bao lâu, hắn đã chắc chắn.

“Là thật!” Tâm tình hắn có chút kích động. “Vấn đề này rất quan trọng, ta phải liên hệ với bên trên ngay lập tức.”

Sau đó, hắn ta nhìn chằm chằm vào Trương Vinh Phương thật kỹ.

“Không thể không nói, Đảo Ảnh, ngươi lần này thật may mắn! Thứ này rất quan trọng đối với tổng lầu. Ta hiện tại lập tức lên đường, trở về phủ thành và đem đồ vật dâng lên trên, sau khi xác nhận, giải thưởng của tổng lầu sẽ được trao.

Đảo Ảnh…. ngươi thật may mắn!”

Hắn cẩn thận cất kinh bạch đi, giấu kỹ trong người.

“Việc này không nên chậm trễ, ta đi suốt đêm trở về thành phủ, lại giám định lần nữa, để tránh đêm dài lắm mộng mà gặp nguy hiểm!”

“Được rồi! Có cần ta phái người tới hỗ trợ không?” Trương Vinh Phương cũng nhìn ra đối phương thận trọng.

“Không, có một người nữa sẽ làm liên lụy đến tốc độ của ta. Cáo từ!” Tú Tỏa xoay người rời đi, không nói hai lời rời khỏi đại điện.

Trương Vinh Phương cũng không lo lắng về việc bên kia lấy công, chưa kể còn có một hệ thống giám sát đặc biệt khác không rõ trong Kim Sí Lầu, chỉ để đề phòng cấp trên lấy công của cấp dưới.

Kinh bạch này, cộng thêm tượng thần của tà môn trước kia, tổng thể hắn cảm thấy nước bên trong quá sâu.

Một chút bất cẩn có thể dẫn đến kết quả xấu.

Vì vậy, sau khi xác nhận kinh bạch có vấn đề, hắn liền giao nộp ngay tại chỗ.

Thứ này bây giờ có lẽ là một củ khoai tây nóng.

Hắn không phải loại người không biết người biết ta.

Bản thân có bao nhiêu bản lĩnh, có thể ăn bao nhiêu tùy thích. Vượt quá sức của bản thân, kết quả cuối cùng chỉ là cái chết.

“Bây giờ, tất cả mọi người đã được sơ tán, sẽ không có cuộc tụ tập nào trong một khoảng thời gian ngắn.”

Quay lại, Trương Vinh Phương dặn dò ba người Chiếu Thiên Minh, Thanh Tố, Xích Hà.

“Vâng!”

Cả ba người họ đều hiểu.

Điều này là để ngăn chặn mọi người bị một lưới bắt hết, diệt khẩu.

Bất kể như thế nào, ngay cả khi Tú Tỏa đó là của phủ thành, không ai có thể biết liệu hắn ta có bất kỳ ý đồ xấu nào hay

không.

Vì vậy, chúng ta hãy tránh đi trước.

Lập tức mọi người giải tán đường ai nấy đi.

Chẳng bao lâu, chỉ còn lại một số thành viên canh gác của tòa lầu chính tại Bình Nha tự.

Chương 308: Suy đoán

Lối ra của Bình Nha tự.

Trương Vinh Phương cúi đầu, di chuyển nhanh chóng dưới màn đêm.

Rừng cây và rặng núi bên ngoài thành hơi ẩm ướt và mềm mại. Do trời mưa quá nhiều nên sẽ không thể tránh khỏi âm thanh nhem nhép khi dẫm lên đất ướt.

Ngay khi sắp đến cổng thành, trên một cánh đồng đã gặt xong,

Đột nhiên, bước chân Trương Vinh Phương dừng lại, từ động chuyển sang tĩnh, rồi nhanh chóng dừng lại.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Có một người đứng đó trên con đường duy nhất mà hắn đi tới đi lui ngày thường.

Một bóng đen với toàn bộ cơ thể được bao phủ bởi một chiếc áo choàng đen lớn.

Dưới ánh trăng, điều duy nhất hắn có thể nhận ra là cái bóng đó cao lớn hơn hắn.

Tất nhiên, không loại trừ khả năng đây là một trò ngụy trang.

“Kim Sí Lầu?” Giọng bóng đen trầm xuống, như thể hắn đã cố tình thay đổi giọng nói của mình thông qua một kỹ thuật đặc biệt nào đó.

“Ngươi là ai??” Trong lòng Trương Vinh Phương phản ứng đầu tiên là tình báo tiết lộ, bên cạnh có kẻ phản bội, kẻ phản bội đã làm lộ tung tích của hắn.

“Bên Trương Ảnh, hắn đã làm hơi quá đáng rồi.” Bóng đen nói. “Thành Đàm Dương không đến phiên ngươi trắng trợn không kiêng dè.”

“Trương Ảnh? Ý ngươi là gì?” Trương Vinh Phương giả vờ như không biết. Dù sao thì hắn cũng không thể thoát khỏi thân phận của Kim Sí Lầu, chiếc mặt nạ trên mặt hắn vẫn còn nguyên. Nó có thể được nhìn thấy trong nháy mắt.

Nhưng thân phận của Trương Ảnh ở đây không thể được thừa nhận.

“Mặt nạ là Bạch Ưng Đàm Dương, ngươi nên biết rằng tình hình hiện tại của Đàm Dương được hình thành bởi sự cân bằng của nhiều bên. Nhưng bây giờ, Kim Sí Lầu của ngươi đã phá vỡ sự cân bằng. Nó đã thu hút Xà Vương Hắc Thập giáo.” Bóng đen trầm giọng nói.

“Ngươi thực sự nghĩ rằng Xà vương đơn thuần là bởi vì Kim Sí Lầu ta mà đến sao?” Trương Vinh Phương hỏi ngược lại.

“Ý ngươi là gì ??” Bóng đen dừng lại.

Trương Vinh Phương không nói thêm gì nữa, định vòng qua người này, rời đi.

Không ngờ hắn mới đi vài bước, trước mặt đột nhiên xuất hiện một cây trường côn.

Trường côn cực kỳ đen, phần đỉnh được đánh bóng thành hình tám cạnh. Một khi đánh vào người, chắc chắn xương gãy thịt nát.

Trường côn tám cạnh gào thét mang theo luồng gió mạnh, hung ác đập về phía ngực hắn.

Trương Vinh Phương ngả người ra sau, nhìn trường côn xẹt qua chóp mũi mình.

Đột nhiên trường côn tạm thời đổi hướng, đè xuống.

Oành!

Trường côn đập xuống đất, bùn đất bắn tung tóe.

Dưới chân Trương Vinh Phương nhún một cái, đã rời khỏi bên dưới từ lâu.

Hắn chống hai tay xuống đất, mượn lực thân thể, lao về phía trước.

Một chiêu Đạo Diễn trong Viêm Đế phù, lấy chưởng làm đao, chém tầng tầng lớp lớp vào cánh tay phải đang nắm côn của đối phương.

Chưởng đao đi từ dưới lên trên, góc độ bí ẩn xảo quyệt, sử dụng với lực bộc phát của Viêm Đế phù.

Lần này, Trương Vinh Phương chắc chắn rằng chỉ cần đối phương từ lục phẩm trở xuống, dù thế nào tốc độ phản ứng cũng không thể chống lại được.

Nói cách khác, một chiêu này đủ để nháy mắt giết chết tất cả những kẻ dưới lục phẩm.

Uỳnh!

Điều khiến cho hắn bất ngờ là một chưởng đao tầng tầng lớp lớp này đã bị bóng đen chặn lại.

Lòng bàn tay của Trương Vinh Phương hơi đau, đổi tay thành nắm đấm, nhanh như chớp tung ra chiêu thức tấn công mạnh mẽ của Viêm Đế phù.

Dưới cự ly gần, hai người, một người cầm côn, một người tay không, thân ảnh biến ảo trong bóng đêm, nhanh chóng đánh nhau.

Chỉ giao đấu trong chốc lát, Trương Vinh Phương đã rõ ràng cảm thấy thực lực của mình không bằng đối phương.

Nhưng tuy thực lực của hắn kém hơn, nhưng tốc độ lại nhanh hơn đối phương một chút.

Quyền chưởng và côn ảnh của hai người đan xen vào nhau, nhanh đến mức người bình thường gần như không thể nhìn rõ.

Động tác của cả hai không có một kẽ hở nào, chênh lệch về sức mạnh và tốc độ không lớn lắm. Trong lúc nhất thời vậy mà lại ngang sức ngang tài.

Càng đánh, Trương Vinh Phương càng cảm thấy quen thuộc.

Thân hình của đối phương dần dần lộ ra trong quá trình giao thủ.

Một suy đoán mơ hồ từ từ hiện ra trong đầu hắn.

“Ngươi là…?”

“Hôm nay kết thúc ở đây.” Đối phương đột nhiên tách trường côn ra làm hai đoạn, tốc độ đột ngột tăng lên, dồn dập đánh vào cánh tay Trương Vinh Phương.

Oành!

Hai người tách ra xa nhau, lui về phía sau hơn mười bước mới dừng lại.

“Ít nhất còn có ba người mạnh hơn ta ở Đàm Dương, tự giải quyết cho tốt.” Bóng người nói xong rồi xoay người bước nhanh rời đi.

Trương Vinh Phương không đuổi theo, mà chạm vào bên ngoài cánh tay của mình, nơi hắn vừa bị đánh trúng.

Lúc này, cơn đau râm ran dần dần truyền đến từ cả hai nơi, có thể thấy rõ là da thịt chỗ bị đánh đã bị thương.

Một chiêu vừa rồi, đối phương đột nhiên tách trường côn ra làm đôi, động tác bùng nổ, rất có thể là sử dụng Kỹ Năng Phá Hạn.

Bất ngờ không kịp chuẩn bị, hắn mới bị thương nhẹ.

Chương 309: Kết đan

Nhưng điều này cũng liên quan đến việc đối phương không có sát khí.

Khi một người có sát ý, sẽ ra tay tàn nhẫn, dứt khoát, không chút lưu tình, chỉ đánh vào những chỗ trọng yếu.

Cũng dễ dàng bị người khác cảnh giác hơn.

Nhưng đối phương thì không.

Cuối cùng làm hắn bị thương, cũng không thừa thắng xông lên mà chỉ đánh trúng rồi thôi.

Rõ ràng là có ý cảnh cáo nhiều hơn.

Trương Vinh Phương suy đoán trong lòng, thực tế, thực lực của người vừa rồi đã vượt qua một chút so với An Nặc Ngõa Hắc Thập Giáo lúc trước.

Giao thủ chính diện, hắn không thể đánh bại bất kỳ ai trong số họ.

Quan trọng hơn, thân pháp của người này mạnh hơn An Nặc Ngoã rất nhiều.

Từ khi nào Đàm Dương lại xuất hiện nhiều cao thủ như vậy?

“Ba người sao?” Trương Vinh Phương không nghĩ nhiều nữa, bước nhanh trở về thành.

Có lẽ hắn đã đoán được thân phận của người vừa rồi.

Trong toàn bộ thành Đàm Dương, với cảnh giới bây giờ của hắn, thực ra không có mấy người có thể áp chế hắn.

Bây giờ đối phương đến để cảnh báo, thực tế, đó là một lời nhắc nhở trá hình.

Về đến nhà.

Trương Vinh Phương thay quần áo, múc nước, rửa sạch cơ thể.

Lần này, sau khi giao nộp kinh bạch, hắn dự định sẽ hoàn toàn yên lặng không quan tâm đến bất cứ chuyện gì.

Tập trung vào việc cải thiện bản thân trước rồi hẵng nói.

Sau khi biết còn có những cao thủ trên cửu phẩm và cả chấn động do tượng thần kỳ dị đó mang lại.

Ban đầu Trương Vinh Phương khá hài lòng với thực lực của mình, nhưng bây giờ tâm tính đã thay đổi một lần nữa.

Trên cửu phẩm còn có siêu phẩm. Đây là cấp độ mà chỉ những nhân tài có thiên phú dị bẩm mới có thể chạm tới.

Trên siêu phẩm, lại còn có tông sư…

Có vẻ như hắn vẫn còn một chặng đường dài phía trước.

Bây giờ kinh bạch đã được trao trả, đã đến lúc hắn phải trở lại cuộc sống bình thường rồi.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Trương Vinh Phương ngồi xếp bằng ở giữa phòng.

Nhắm mắt lại.

Thanh thuộc tính lại lần nữa xuất hiện.

Nhìn điểm thuộc tính đã trở thành hai điểm, hắn không chút do dự cộng tất cả cho Quan Hư Công.

Xì xì…

Dường như loáng thoáng nghe thấy âm thanh khí tức nhỏ vụn lưu động bên tai mình.

Một lượng lớn dòng nước ấm xuất hiện dưới dạng mạng lưới, bỗng dưng không biết từ đâu hiện lên trong lục phủ ngũ tạng của hắn, bắt đầu nhanh chóng xâm nhập vào trong.

Đồng thời, những trí nhớ, cảm ngộ khổng lồ về tu hành Quan Hư Công nhanh chóng xâm nhập vào tâm thức Trương Vinh Phương.

Đại chu thiên tăng tốc tuần hoàn, hấp thụ tất cả dòng nhiệt, biến nó thành một chút vật chất tinh vi.

Những vật chất tinh vi này tích tụ ngày càng nhiều, dần dần chìm xuống, rồi ngưng tụ lại và kết hợp với nhau tại đan điền.

Thời gian dần trôi, từ từ, một viên nội đan đặc biệt kích thước to bằng móng tay, do các nhóm chất lỏng tạo thành đã xuất hiện trong đan điền của Trương Vinh Phương.

Viên nội đan đó khiến cho người ta cảm giác như có như không.

Hắn mở mắt ra, đưa tay ra chạm vào, nhưng không thể chạm vào bất cứ thứ gì.

Nhưng nhắm mắt lại cẩn thận cảm nhận, vậy mà lại có thể cảm nhận rõ ràng tồn tại của nội đan.

Lấy nội đan làm trung tâm, tất cả khí huyết của cơ thể trước tiên đi vào hội tụ trong nội đan ở đan điền, rồi từ đó phân tán ra để khuếch tán ra toàn bộ cơ thể.

Như thể nơi đó biến thành trái tim thứ hai của thân thể.

Với thành công của Kết Đan, Trương Vinh Phương rõ ràng cảm giác tinh, thân thể của mình đều có những thay đổi đặc biệt.

Giống như việc ngủ một giấc thật ngon vào buổi tối, sáng sớm thức dậy lười biếng duỗi người, giãn thân thể ra.

Lúc này, toàn thân hắn vô cùng thông suốt, cảm giác không có bất kỳ tắc nghẽn hay trì trệ nào.

Sau đó…

Sau đó không có gì nữa…

Nhìn vào thanh thuộc tính, lúc này thuộc tính sinh mệnh lại có thay đổi mới.

Bất kể là hạn mức cao nhất hay hạn mức thấp nhất, tất cả đều thành một số: 30.

‘Chẳng lẽ ba mươi là tiêu chí ranh giới của Kết Đan kỳ?’

“Không đúng.” Trương Vinh Phương còn nhớ rõ, lúc trước khi còn ở Thanh Hòa Cung, Trương Thuần Hy Trưởng lão điện chủ thuần túy văn tu không luyện võ công, sinh mệnh cao nhất là 27.

‘Cũng có thể trong cảnh giới văn công này, thuộc tính sinh mệnh cộng thêm ở mỗi giai đoạn đều tăng lên theo tỷ lệ thuận.’

Sau khi phát hiện ra Kết Đan kỳ không có gì thay đổi ngoại trừ việc nâng cao tinh thần, cuối cùng Trương Vinh Phương đã

hoàn toàn từ bỏ kỳ vọng đối với tu tiên.

Ban đầu hắn còn nghĩ có lẽ mình có thể luyện được thần công đặc biệt nào đó thông qua văn công.

Kết quả bây giờ nhìn lại…

Sau khi đột phá Kết Đan kỳ, hắn đứng dậy, bắt đầu tập luyện một lần Định Hồn phù.

Lần này hoàn toàn trơn tru không có sai sót gì, quả thật không có bất kỳ cảm giác đau râm ran nào.

“Quả nhiên, văn võ song tu mới thật sự là đạo lý quyết định để đột phá cực hạn. Đáng tiếc… Người bình thường không thể nào làm giống như mình được.”

Chương 310: Tiếp cận

Người bình thường chỉ luyện võ thôi đã tiêu tốn hết tất cả tâm sức và thời gian rồi, chứ đừng nói đến văn công.

Nhiều người tu hành văn công, tốc độ còn chậm hơn so với võ công.

Hơn nữa, nhiều người bắt đầu luyện sau 30 tuổi khi khí huyết đã giảm sút, thực ra là đã quá muộn.

'Huống hồ còn phải luyện tập cho đến ít nhất là Kết Đan kỳ mới có thể đột phá ngưỡng cửa nhất phẩm… Không, trước đây mình đã dùng Kim Tỳ đan, sự kết hợp của hai bên có thể đột phá hạn mức tối đa trời sinh này.

Nếu đổi lại là người bình thường, sợ là sẽ phải đạt tới cảnh giới cao hơn mới có thể đột phá hạn mức tối đa… Đến lúc đó, e rằng thuần văn tu cũng đã năm mươi, sáu mươi tuổi rồi.'

Sau khi luyện Định Hồn phù vài lần, không còn cảm giác đau râm ran nữa.

Cuối cùng Trương Vinh Phương xác định mình thực sự đã đột phá cực hạn trời sinh, nâng bình cảnh của thân thể lên cửu phẩm.

Rốt cuộc hắn cũng thở hắt ra một hơi nhẹ nhõm trong lòng.

Sau đó, chính là đột phá Định Hồn phù, đạt tới cửu phẩm rồi hẵng nói!

Ngoài ra, hắn chợt nhớ đến các chữ viết dấu hiệu trên tấm kim gấm kia.

Đứng dậy, hắn đi đến trước ngăn tủ của mình, lấy ra một chiếc rương nhỏ có khóa từ ngăn kéo dưới cùng.

Mở chiếc rương ra, bên trong có một cuộn kinh bạch vải trắng đã được chép xuống nằm lẳng lặng.

Kinh bạch quan trọng đến thế, mà hắn mới thành công lấy được thì đã bị người khác được biết được, trong đó mơ hồ lộ ra sự quái dị.

Thế nên hắn lập tức sao chép kinh bạch, tạo một bản sao lưu.

Sau đó, sau khi làm xong liền vứt bỏ dự định giao lại kinh bạch ban đầu.

Nhìn kỹ kinh bạch trước mặt, Trương Vinh Phương nhớ lại ba nhân tài nắm giữ tỏa văn hắn đã từng thấy trong tình báo trước.

‘Có vẻ như ta phải tìm cơ hội học loại tỏa văn này mới được.’

Hắn định tìm một trong ba người đó, hoàn toàn thông thạo văn tự loại tỏa văn này.

Phòng cho bất cứ tình huống nào.

*

*

*

Rất sâu trong rừng rậm.

Hùng Võ Nghiệp loạng choạng, chạy như điên trong rừng.

Quần áo trên người hắn ta đã trở thành những dải vải, bị trầy xước khi đi qua những bụi gai.

Hắn ta còn lăn xuống dốc một lần ở giữa chừng.

Cả người va chạm khiến mặt mũi bầm dập.

Nhưng dù vậy, sau lưng vẫn có người lần theo dấu vết hắn ta.

“Tại sao… tại sao mình trốn đến nơi nào đều có người có thể tìm thấy mình?”

Trong lòng hắn ta ngày càng trở nên tuyệt vọng hơn.

Sờ vào bức tượng thần nhỏ đang ôm chặt trong ngực, hắn hoàn toàn không thể hiểu được.

Dọc theo đường đi, hắn ta đang lao về phía thành Đàm Dương.

Hắn ta lệ thuộc vào Kim Sí Lầu, hy vọng duy nhất của hắn ta bây giờ là tìm kiếm sự che chở của Kim Sí Lầu Đàm Dương!

Nghe nói Bạch Ưng đại nhân mới nhận chức ở Đàm Dương có thực lực cao cường, thủ đoạn mạnh mẽ, chỉ cần mình giao nộp tượng thần lên. Sau đó nói rõ ràng tình huống, nhất định có thể tạm sống sót…

Trước đó hắn ta đã đưa ống trúc thư cho người liên lạc bên phía Đàm Dương. Nhanh thôi, nhanh thôi, người tiếp ứng bên này sẽ sắp đến rồi.

“Đợi thôi… Chỉ cần có thể sống sót, Hùng Võ Nghiệp ta xin thề, nhất định phải… nhất định phải… báo thù!”

Nhớ lại tiếng gào thét của lão sư trước khi chết, cơ thể Hùng Võ Nghiệp lại một lần nữa tuôn ra sức mạnh mới.

Thể lực của hắn ta vốn sắp cạn kiệt, dường như lại tích góp được một ít.

Bước chân nhanh hơn, tiếp tục lao về hướng liên lạc.

Không lâu sau, cuối cùng hắn ta cũng nhìn thấy một nam tử cao lớn đeo Tinh Cương Hộ Tí trong rừng.

Khuôn mặt nam tử đeo một chiếc mặt nạ màu đen đặc thù của Kim Sí Lầu, có một vết dọc màu trắng giữa lông mày của hắn, cho thấy người đó không phải là một thành viên cấp bậc bình thường.

“Quả nhiên đến rồi! Người đến chính là người tiếp ứng của Đàm Dương!” Một nỗi niềm cực kỳ vui mừng lóe lên trong mắt Hùng Võ Nghiệp, tăng nhanh bước chân tiến về phía trước.

“Đúng vậy.” Nam tử xoay người lại nhìn về phía hắn ta, đôi mắt dưới lớp mặt nạ lóe lên vẻ kinh ngạc.

“Xảy ra chuyện gì với ngươi vậy? Sao lại ra nông nỗi này?”

“Ta… ta đang bị người đuổi giết… Mau… đưa ta đến gặp Bạch Ưng đại nhân! Ta có bản thảo bút ký quan trọng cần giao!”

Hùng Võ Nghiệp là một thành viên lệ thuộc mạch chính lầu của Bạch Ưng, nên lúc này đương nhiên hắn ta yêu cầu được gặp Bạch Ưng.

“Đuổi giết? Bản thảo bút ký ở đâu?” Nam tử cau mày hỏi.

“Trên người ta! Mang theo bên mình!”

Vứt lời, một cánh tay sắt đột nhiên vung ra, nương theo tiếng xé gió nho nhỏ, nặng nề đánh vào chính giữa ngực Hùng Võ Nghiệp.

Răng rắc.

Tiếng gãy xương vang lên.

Hùng Võ Nghiệp bị nện văng về phía sau hơn một thước, rơi xuống đất.

Toàn thân hắn ta co giật, nằm ngửa, miệng phun ra từng ngụm từng ngụm máu, nhìn chằm chằm nam tử cao lớn đang tiến tới với ánh mắt khó hiểu.

Chương 311: Gian tế

“Xin lỗi, muốn trách thì hãy trách lúc trước ngươi vì sao không nghe lời lão sư của ngươi nói đi…”

Nam tử cúi xuống, tìm thấy tượng thần và sách nhỏ bút ký trên người hắn ta.

“Ngươi cũng là… một gian tế… bí mật?” Hùng Võ Nghiệp giãy giụa, bàn tay nắm loạn trên mặt đất trong vô vọng. Trong mắt hắn ta lộ ra đau đớn và thù hận.

“…” Nam tử không trả lời.

Từng tia sáng trong veo xuyên qua rừng cây, rơi xuống trên người hắn, soi rõ khuôn mặt hắn.

Gương mặt đó chính là một trong ba vị tướng tài dưới trướng Trương Vinh Phương trong Kim Sí Lầu – Chiếu Thiên Minh!

…

Nửa tháng sau…

Hoàn Nhan gia.

Một nam tử cao lớn vạm vỡ đang đứng bên một cái ao trong vắt.

Nam tử mặc đồ đen, đeo một đoản kiếm ở thắt lưng, mái tóc dài được cột bằng một chiếc vòng bạc hình đám mây, buông thõng phía sau lưng.

Hắn lặng lẽ nhìn chăm chú ao nước hình bầu dục trong vắt.

Rào rào.

Một bóng người xuất hiện trong ao.

Một người màu đen có thân hình bầu dục từ từ rẽ nước, bơi về phía bờ.

Trong lòng Trương Vinh Phương cực kỳ vui mừng khi nhìn thấy Hoàn Nhan Lộ đã gầy đi rất nhiều.

“Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, ngươi đã giảm được 35 cân. Xem ra ngươi quả thật đang làm những gì ta nói mà

không hề giảm bớt gì.”

Hoàn Nhan Lộ thở hổn hển, leo lên bờ, rồi ngồi phịch trên mặt đất như một con cá chết, không thể động đậy.

Sau khi vận động kịch liệt, lúc này toàn thân nàng vẫn không ngừng đổ mồ hôi.

Lỗ chân lông giống như một vòi nước không thể lấp kín, liên tục không ngừng.

“Phù… phù… phù…. Ta… Ta thấy mình gầy đi mỗi ngày, loại hạnh phúc và cảm giác thành tựu này, ngươi không thể tưởng tượng nổi đâu…”

Da trên người nàng không có nhiều nếp nhăn, nhưng mơ hồ có chút lỏng lẻo.

“Hiện tại, ta chỉ lo lắng về làn da trên cơ thể mình. Trước đây đã từng bị rạn nứt, nhưng nếu gầy xuống thật, chỉ sợ sẽ có rất nhiều da thừa.” Hoàn Nhan Lộ lo lắng nói.

“Không cần lo chuyện này, cứ quay lại tìm chỗ cắt da đi là được. Vết thương dùng dây ruột mèo khâu lại, cố gắng khâu chỗ khuất rồi lấy hình xăm che lên, sẽ không ảnh hưởng gì.”

Trương Vinh Phương thuận miệng đề nghị.

“Hình xăm à? Cái đó được đó!” Hoàn Nhan Lộ đột nhiên vui vẻ trở lại.

Nàng chậm rãi đứng dậy từ dưới đất.

Bây giờ nàng chỉ nặng hơn 200 cân. Có thể thấy rõ không còn là một quả bóng tròn như trước nữa.

Bây giờ nàng đã thay đổi rất nhiều so với trước đây, trở thành một quả trứng thực sự!

“Cố gắng lên!” Trương Vinh Phương muốn nói fighting, nhưng nghĩ đến chuyện đối phương có thể không hiểu ý của nó là gì, hắn liền thay đổi lời nói của mình.

“Được.”

“À đúng rồi, ca ca của ta muốn gặp ngươi. Ngươi đồng ý không?” Hoàn Nhan Lộ bỗng nhiên hỏi.

“Ca ca của ngươi?”

“À, bây giờ người nhà ta đều rất biết ơn ngươi. Nhà ta đã nghĩ nhiều phương pháp để giảm cái thân toàn thịt mỡ này của ta nhưng đều không hiệu quả. Trước đây ta đã từng uống thuốc giảm cân, làm tổn thương thân thể.

Bây giờ… cuối cùng cũng thấy hy vọng…”

“À đúng rồi, hiện tại ta đã bắt đầu luyện võ rồi.” Hoàn Nhan Lộ cười nói: “Thân thể ta cố gắng có thể chuyển động được, có thể tập một vài động tác tiêu hao. Có lẽ sau đó sẽ càng giảm cân nhanh hơn.”

“Đó là cách tốt nhất, nhưng ngươi cũng phải chú ý đến phần ngực trái của mình. Nếu cảm thấy không thoải mái, phải lập tức dừng lại nghỉ ngơi. Vận động quá sức có thể sẽ tạo ra gánh nặng cho nội tạng của ngươi.” Trương Vinh Phương căn dặn.

“Yên tâm đi!” Hoàn Nhan Lộ vẫn như cũ kêu những thị nữ và nữ tử cường tráng đưa đến từng thùng thức ăn.

Nàng và Trương Vinh Phương mỗi người một thùng, ngồi xuống bắt đầu ăn.

“Ca ca của ta là Đại thống lĩnh vệ quân thành Đàm Dương. Lúc trước huynh ấy nói muốn gặp ngươi một lần.”

“Ta không có vấn đề. Khi nào?” Trong lòng Trương Vinh Phương hơi rung động, bình tĩnh nói.

“Lát nữa ta dẫn ngươi tìm huynh ấy.”

Hai người nhanh chóng ăn xong cái thùng trước mặt, Hoàn Nhan Lộ đứng dậy, dùng một chiếc gậy sắt chống đỡ thân thể mệt mỏi, dẫn đầu đi về phía cửa hông của phủ đệ.

Hai người ngồi lên cửa hông xe ngựa, chạy trong thành một lúc.

Ngay sau đó đã đến trước một trạch viện màu xám nhỏ hơn một chút so với phủ đệ Hoàn Nhan Lộ.

Cửa xe mở ra, hai người bước xuống xe, đã nhìn thấy trước cửa có một nam tử cao lớn, mập mạp, bụng phệ, đang bước chân chữ bát từ trong cửa chính đi ra.

Nam tử mập mạp mặc một chiếc áo choàng quá khổ, trên đầu đội một chiếc mũ sắt đỉnh nhọn tượng trưng cho một vị võ

tướng, phía sau có một chiếc lông vũ sặc sỡ.

Ánh mắt của hắn ta sáng ngời, tràn đầy khí thế, khi nhìn người khác lại có khí thế hung hãn, khiến người ta không dám khinh thường.

“Hoan nghênh, hoan nghênh! Trương huynh đệ, hôm nay chúng ta không bàn luận chức quan, chỉ ngang hàng tương giao!” Hắn ta ngăn lại Trương Vinh Phương đang chuẩn bị hành lễ, cười ha hả nói.

Chương 312: Ngân Diện Thiền

Theo chức quan của Đại Linh, cấp bậc của Trương Vinh Phương phải thực hiện một hạ quan lễ đối với hắn ta.

“Đa tạ đại nhân!” Trương Vinh Phương mỉm cười chắp tay.

“Mau vào đi. Bỉ nhân là Hoàn Nhan Hoành Đạt. Nghe nói về ngươi lâu lắm rồi, nhưng đây mới là lần đầu tiên chúng ta chính thức gặp mặt. Thật không dễ dàng chút nào.”

“Tình hình tiểu muội có thể tốt như bây giờ đều là nhờ có sự giúp đỡ của Trương huynh đệ trong thời gian này!”

“Đại nhân khách khí, ta chỉ là trao đổi công bằng với Hoàn Nhan Lộ tiểu thư thôi.” Trương Vinh Phương cũng không kể công.

Cả ba cùng nhau bước vào cửa.

Trên khoảng đất trống trong sân phủ đệ đã dọn sẵn một tấm thảm khổng lồ, để đầy đủ các loại thức ăn và rượu ngon ở phía trên.

Bên cạnh còn có một thị nữ xinh đẹp hầu hạ.

Tất nhiên… những thị nữ này đều có khuôn mặt ưa nhìn, nhưng vóc người của họ đều nặng hơn 100 cân…

Ba người ngồi trên thảm, hai huynh muội Hoàn Nha gia ở một bên, Trương Vinh Phương ở một bên.

Trương Vinh Phương liếc nhìn xung quanh, tự giác thu liễm, ngồi thẳng lưng.

“Không biết tại sao đại nhân lại triệu hạ quan đến đây?”

Người khác khách khí với hắn, hắn chỉ nghe qua rồi thôi, nếu xem đó là thật thì quả thật rất ngu ngốc.

“Là như vậy… Ta nghe tiểu muội nói, ngươi đang thu thập những mảnh vụn đồ cổ đó? Sao? Có hứng thú với những thứ này à?” Hoàn Nhan Hoành Đạt nhẹ giọng hỏi.

“Có chút.” Trương Vinh Phương biết hành động trước kia của mình có quá nhiều dấu vết, không thể nào rửa sạch nên đơn

giản thừa nhận.

Chỉ cần sau này hắn không tiếp tục thì sẽ không có vấn đề lớn gì.

“Vậy thì ngươi phải cẩn thận.” Hoàn Nhan Hoành Đạt nghiêm nghị nói: “Chất liệu chững mảnh vỡ đồ cổ đó cứng rắn, trước đây là của một số môn phái không được triều đình công nhận lưu lại. Thu thập nghiên cứu những thứ này không phải là chuyện tốt…”

“Ý của đại nhân là…?” Trương Vinh Phương nhớ lúc ấy không phải chỉ một mình hắn cảm thấy hứng thú với thứ này?

Hơn nữa nếu không được phép, tại sao lại đưa chúng ra đấu giá?

“Những thứ này được đem ra bán đấu giá và lưu hành, đương nhiên là hữu dụng. Nếu thực sự cảm thấy hứng thú với chúng, thu thập chúng không phải là vấn đề gì cả, nhưng nếu muốn cố gắng lắp ráp hoàn chỉnh chúng, tốt hơn hết là không nên có tâm tư này.” Hoàn Nhan Hoành Đạt dặn dò.

Hắn ta nhìn Trương Vinh Phương có chút muốn nói lại thôi, giơ tay lên.

“Đừng hỏi ta tại sao, có rất nhiều chuyện ta cũng không biết rõ lắm. Nguyên nhân là do phía trên đã quy định vậy. Ngươi đừng tiết lộ ra ngoài đấy.”

Trương Vinh Phương suy tư.

“Được rồi, chúng ta đừng nói về chuyện này nữa. Cách đây vài ngày, có chuyện xảy ra ở Đại Dương tự, ngươi có biết không?” Hoàn Nhan Hoành Đạt chuyển chủ đề.

“Ừm, có nghe nói một chút. Lúc đó ta đang luyện võ ở nhà, cũng nhìn thấy pháo hoa cầu viện của Đại Dương tự nổ tung.” Trương Vinh Phương gật đầu.

“Đại Dương tự… Haizz… Nói ra có thể ngươi không tin, trước kia bọn ta không ngờ cao thủ Xích Bảng triều đình luôn truy nã lại ẩn náu ở đây.

Khi đó, chúng ta đã phối hợp với Tôn đốc cùng nhau làm hắn ta bị thương, bỏ chạy. Tiếp theo, có lẽ cần phải điều tra xung quanh.

Ở đây, ta cũng muốn nhắc nhở ngươi một tiếng, trong quá trình điều tra có thể sẽ điều động các ngươi, lúc đó đừng vọt ra phía trước."

"Cao thủ Xích Bảng?" Trương Vinh Phương rùng mình.

Trước đây hắn đã nghe nói về những cao thủ trong Hắc Bảng, nhưng đây là lần đầu tiên nghe nói về Xích Bảng.

"Ngay cả Tôn đốc đích thân ra tay, mấy vị đại nhân liên thủ vây công, vậy mà lại để cho hắn ta chạy trốn?"

"Bình thường thôi, dù sao đó là cao thủ Xích Bảng Ngân Diện Thiền. Nhiều năm trước là một nhân vật đáng sợ, giết người không chớp mắt." Hoàn Nhan Hoành Đạt thở dài: "Bọn ta đã lợi dụng mưa tên để áp chế, cao thủ bọn ta chặn đường mới có thể làm hắn ta bị thương. Nếu một chọi một… Chỉ sợ ngoài Tôn đốc có thể sống, những người còn lại…"

"Mạnh như vậy sao?" Trương Vinh Phương kinh ngạc nói: "Hắn ta chỉ là một người thôi mà? Chẳng lẽ có ba đầu sáu tay?"

"Tất nhiên hắn ta chỉ có một mình." Hoàn Nhan Hoành Đạt lắc đầu, uống một chén rượu sữa ngựa, nhớ lại tình cảnh trước đó. Đến bây giờ, hắn ta vẫn còn nhớ rất rõ, ban đêm thỉnh thoảng còn gặp ác mộng.

"Lúc đó… Haizz…"

Hắn ta thở dài rồi đột nhiên phản ứng lại, chỉ vào đồ ăn trên thảm.

"Ăn đi, mọi người cùng nhau ăn, đừng khách sáo. Đến nơi này của ta chính là khách quý của ta. Nghe tiểu muội nói lượng cơm ăn của ngươi cũng rất kinh người. Được, nếu hôm nay không ăn hết đồ ăn trước mặt, nghĩa là không cho Hoàn Nhan Hoành Đạt ta mặt mũi!

Nào, nào, nào, chúng ta cùng ăn đi!"

Hắn là người đầu tiên đưa tay cầm lấy một cái đùi cừu nướng, cắn một miếng lớn, mạnh mẽ xé một miếng thịt.

Trương Vinh Phương thầm nghĩ muốn biết chuyện của cao thủ Ngân Diện Thiền Xích Bảng, muốn hỏi, nhưng bị lời nói này chặn lại, đành phải lấy khăn lau tay, bắt đầu ăn thùng uống vại.

Chương 313: Trở lại Minh Kính Cung

Chỉ có Hoàn Nhan Lộ ở bên cạnh, cố nén nuốt nước miếng, chỉ có thể ăn một chút thịt nạc xay nhuyễn.

Sau khi ăn uống no say, cuối cùng Trương Vinh Phương cũng tìm được cơ hội, vội vàng hỏi.

"Đại nhân, ngài còn chưa nói, rốt cuộc Ngân Diện Thiền Xích Bảng kia có khả năng gì mà có thể gây ra náo loạn như vậy?"

"Ngân Diện Thiền…"

Hoàn Nhan Hoành Đạt thở hắt ra một hơi dài.

"Thật ra mà nói, một chọi một, chém giết tại chỗ thì ta không sợ người này. Vóc người hắn ta mảnh mai, còn không bằng ngươi, lực lượng tự nhiên không bằng chúng ta.

Nhưng mà… chính là…"

Hắn nói nửa chừng thì kẹt lại.

"Chính là thế nào?"

"Cũng giống như những người trong Hắc Bảng." Hoàn Nhan Hoành Đạt vỗ đùi.

"Giống nhau cái gì?" Trương Vinh Phương không hiểu điều đó có nghĩa là gì.

"Thực ra, dù là Hắc Bảng hay Xích Bảng, bọn họ đều có một điểm chung."

Hoàn Nhan Hoành Đạt vỗ đùi, thở dài.

"Đó là thân pháp cực nhanh!"

"Thân pháp cực nhanh?" Điều đầu tiên Trương Vinh Phương nghĩ đến là Kim Sí Lầu.

"Là bởi vì thân pháp quá nhanh, cho nên chúng ta không thể nào hợp lực vây công, mỗi lần cùng giao thủ đều chỉ có thể một chọi một."

"Hơn nữa, bọn họ còn am hiểu tất cả các loại vũ khí và võ thuật kỳ môn, nên một khi đối đầu sẽ cực kỳ khó đối phó."

Hoàn Nhan Hoành Đạt giải thích.

“Chẳng lẽ còn có thể nhanh hơn cả Tôn đốc cửu phẩm?”

“Điều đó không phải là chắc chắn rồi à? Vậy nên, nếu gặp phải một người mạnh mẽ như thế, tốt hơn hết là ngươi nên nằm xuống tại chỗ trước tiên.”

“Chuyện này…” Trương Vinh Phương không ngờ đối phương lại nói thẳng như vậy.

“Ối dào… Lúc ấy ta cũng nằm xuống đấy… Ừm, không nói nữa, không nói nữa…” Hoàn Nhan Hoành Đạt đột nhiên bừng tỉnh, vỗ đầu liên tiếp.

Ba người họ cùng nhau ăn một bữa tiệc lớn, chủ đề thay đổi, nói về những nội dung phương diện khác.

Sau bữa ăn tối, Trương Vinh Phương được liệt kê tại chỗ của Hoàn Nhan Hoành Đạt.

Về đến nhà, hắn không đến Hình Ngục bộ nữa.

Đã xin thành công, cuối cùng Lý Nhiễm đã thông qua, đồng ý cho hắn trở lại Minh Kính Cung.

Thế nhưng điều kiện của lão ta là phải giữ lại danh ngạch của Trương Ảnh trong Hình Ngục bộ, tạm dừng chức vụ, nhưng vẫn ở lại hiệp đồng trung đoàn.

Đợi sau này, nếu hắn muốn trở lại, vẫn sẽ có một vị trí cho hắn.

Sau khi Trương Vinh Phương cảm tạ, hắn đã mua rất nhiều lễ vật, lén lút đến bái phỏng Lý Nhiễm. Nhưng đáng tiếc lại bị từ chối ở ngoài cửa. Nói không làm trò này.

Trở về từ phủ đệ Hoàn Nhan.

Hắn kiểm tra điểm thuộc tính.

Đột phá Viên Mãn Hỗn Nguyên phù có thể đạt tới cửu cấp, nhưng muốn phá hạn cần hai điểm, phải chờ thêm một chút thời gian.

Đối với việc học tỏa văn, hắn không dùng chim đưa tin để hỏi mà dự định tự mình ra ngoài thăm hỏi ba người xung quanh Đàm Dương biết tỏa văn.

Chỉ là, tình huống cụ thể của ba người này đã được thành viên của Kim Sí Lầu tên là Hùng Võ Nghiệp báo cáo trước đó.

Tiếp theo, còn phải tìm ra Hùng Võ Nghiệp đó trước, hiểu rõ tình hình cụ thể, sau đó mới xem thử học hỏi từ ai mới phù hợp.

Sáng sớm hôm sau.

Trương Vinh Phương một lần nữa trở lại Minh Kính Cung.

Sau nhiều ngày, hắn lại lần nữa bước vào Đạo Cung tô vàng nạm ngọc này, tâm trạng trong lòng đã hoàn toàn khác.

Phó cung chủ phụ trách sắp xếp nhân sự, chức quan phó ấn, đặc biệt phụ trách giải quyết những công việc linh tinh cho cung chủ.

Xem như là nể mặt Lý gia, xem mức chức vụ của hắn ở Hình Ngục bộ, cho hắn làm ở vị trí một tán nhân chờ chức.

Tán nhân chờ chức tức là cấp bậc vẫn còn, nhưng tạm thời không dời được vị trí, khi rảnh rỗi sẽ được tuyển chọn đẩy lên trong tán nhân.

Trương Vinh Phương không để ý lắm.

Bây giờ hắn quyết định giấu tài trước.

Xà Vương Hắc Thập Giáo đến, hiện tại lại có cao thủ Xích Bảng Ngân Diện Thiền khác.

Thế cuộc ở Đàm Dương càng ngày càng trở nên hỗn loạn và nguy hiểm.

Bức tượng thần bí kia, người của Giám sát ty, kinh bạch thần bí, những thứ này không phải là thứ hắn có thể quyết định.

Sau khi chịu đả kích đồng thời của tượng thần và Lý Nhiễm, lúc này hắn đã tỉnh táo lại.

Thực lực của mình còn không đủ mạnh, nhất định phải ẩn núp tích góp, chờ đợi thời cơ.

Vậy nên, mỗi ngày hắn đều cùng nhau nghiên cứu Quan Hư Công với Hư Nhất đạo nhân nhiều hơn.

Tham gia các buổi hội thảo nghiên cứu và thảo luận dưỡng sinh do đám đạo sĩ Càn đạo Khôn đạo tổ chức trong Đạo

Cung, trao đổi những bí quyết và kinh nghiệm tu luyện dưỡng thân của văn tu.

Có mối quan hệ với Hư Nhất đạo nhân, bối cảnh của Lý gia, ảnh hưởng của Hoàn Nhan gia, cộng với việc Trương Vinh Phương đã âm thầm đút lót chút ít tiền bạc.

Chẳng bao lâu, chức vụ mới đã ban xuống.

Chỉ trong vòng ba ngày.

Hắn đã được bổ nhiệm làm Phòng chủ Giám Tu phòng ở Minh Kính Cung.

Chương 314: Linh Lạc

Về phần phòng chủ trước đó, bởi vì bất ngờ lộ chuyện tham ô nhận hối lộ, trong nhà xảy ra chuyện nên không thể không lặng yên ẩn lui.

Ban đầu có hai người cạnh tranh, sau khi một người trong số đó bị thương nặng không thể giải thích được, người còn lại chỉ có thể im lặng rút lui mà không cần phải nhiều lời.

Chức trách của Phòng chủ Giám Tu phòng là quản lý và bảo trì tất cả các công trình kiến trúc của toàn bộ Đạo Cung.

Quản lý này bao gồm rất nhiều cố nông, công hộ bên ngoài dưới trướng của Đạo Cung.

Bất cứ khi nào cần bảo trì, một đạo nhân sẽ gửi thư đến Giám Tu phòng, Giám Tu tiểu đạo sẽ đi đến đó xác minh, xác định phạm vi bảo trì.

Sau đó Giám Tu chấp sự sẽ đi đến đó khảo sát và vẽ sơ đồ kết cấu để xác định vật liệu cần thiết. Phương án cuối cùng sẽ được đưa đến trước mặt Phòng chủ, hắn sẽ xác định xem có nên bắt đầu sửa chữa như thế này hay không.

Nói trắng ra chính là phụ trách quản lý một nhóm kỹ sư sửa chữa các công trình kiến trúc. Phụ trách xây nhà.

Không có nhiều công trình kiến trúc trong Minh Kính Cung, tất cả đều là những vấn đề nhỏ và rắc rối nhỏ.

Trương Vinh Phương thậm chí còn không cần để ý đến, chỉ cần dùng mười mấy đạo nhân, sai phái nông hộ công hộ là có thể dễ dàng giải quyết vấn đề.

Hắn dứt khoát dồn hết tâm sức vào việc tu luyện.

Vài ngày sau khi nhậm chức.

Cuối cùng, điểm thuộc tính được tích góp từng tí một, lại có một khoản thu nhập mới.

Điểm tăng lên mà hắn chờ đợi bấy lâu nay đã đến rồi.

*

*

*

Thôn Đại Cước, rừng Cổ Gà.

Các cạnh của ngôi mộ đã bị hoang vắng trong một thời gian khá dài.

Một bóng người mặc áo bào xám thân pháp nhẹ nhàng đi đến.

Khi đi ngang qua thi thể của hai tên trộm mộ, hắn ta hơi dừng lại, cúi đầu xuống như để quan sát nguyên nhân tử vong của thi thể.

Đã trải qua một thời gian dài, mấy ngày nay trời có mưa nhỏ rải rác.

Thi thể đã bị một số động vật cắn xé, đã bị gặm nát đến mức chỉ còn lại xác quần áo.

Thậm chí thi thể đã mục nát và bốc mùi, thu hút rất nhiều ruồi muỗi.

Nam tử mặc áo bào xám đi đến bên cạnh cái hố của ngôi một sâu nhất, đi xuống từ một lối vào.

Chẳng mấy chốc, hắn ta nhìn thấy bức tường đá có chữ viết bị vỡ trong phòng khách chính.

Thân thể người áo bào xám cứng đờ, đột nhiên nhanh chóng tiến đến, vươn tay không ngừng xoa xoa mặt tường đá kia.

Hắn ta lật tung một vài mặt đá còn sót lại, nhìn vào bức tường kép ẩn bên trong.

Nhưng đáng tiếc là những thứ ban đầu được cất giữ trong đó đã không cánh mà bay.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Tiếng một người khác hỏi truyền đến từ phía sau. Giọng nói hơi dị, trầm thấp và có vẻ như được phủ bởi một lớp da trống, không nghe ra âm sắc.

“Biến mất rồi! Mật quyển đã biến mất!” Nam tử áo bào xám cũng dùng một giọng nói kỳ quái lớn tiếng trả lời.

“Theo đạo lý, Linh đình chắc không thể phát hiện ra được chỗ ẩn giấu này! Bọn họ chỉ tin vào Nguyệt thạch trong tay thôi! Làm sao có thể?”

“Mọi việc luôn có những chuyện ngoài ý muốn. Chúng ta đã tổn thất khá nhiều. Thực ra không cần quan tâm đâu.” Người còn lại trầm giọng nói.

“Làm sao có thể không quan tâm được! Một mảnh kinh bạch có thể tạo ra một cái Linh Lạc! Nếu như chúng ta có thể có thêm một cái Linh Lạc…!” Tâm tình người áo xám hơi kích động.

“Linh Lạc của Linh đình hơn chúng ta chỗ nào, hiện tại Linh Lạc đã chết trong tay Linh đình còn ít sao? Đừng ngây thơ nữa!” Người còn lại lạnh lùng nói.

“Nếu đã thất lạc, việc trước mắt tiếp theo là phải tìm được nguyên văn kinh bạch trước đã, nếu tìm được thì có thể mượn tượng thần thử một lần.

Hơn nữa, có cao thủ Hắc Bảng đã đến Đàm Dương. Chúng ta có nên…”

“Quái vật Linh đình, kẻ điên trong Hắc Bảng, ngươi cho rằng có thể hợp tác với kẻ điên sao?” Người áo bào xám nổi nóng nói.

“Tại sao không? Mọi người đều là con người. Thứ chúng ta mong muốn đều giống nhau! Chỉ cần mục đích giống nhau, tại sao không thể hợp tác?”

Đột nhiên cả hai im lặng một lúc.

Một lúc lâu sau… người áo bào xám mới chậm rãi nói.

“Ngươi đã hẹn trước rồi à?”

“Ừm. Đã hẹn từ rất sớm, trước khi ngươi đến.” Người còn lại trả lời.

“Đó là ai?”

“Thiên Nữ Đồng Chương.”

“Hóa ra là nàng! Ngươi… không sợ chết sao?” Nam tử áo bào xám kinh hãi.

“Cũng bình thường, chỉ cần nắm bắt thời gian lúc nàng tỉnh táo là được rồi. Tiếp theo để ta điều tra xem, ai đã lấy kinh bạch.

Đúng lúc ta đã chôn giấu một số ám tử ở nơi này.”

*

*

*

Bên trong thành Đàm Dương.

Chiếu Thiên Minh cau mày xem bức mật thư vừa nhận được.

“Kinh bạch và Mật quyển…” Hắn không khỏi không nhớ lại quyển kinh bạch Bạch Ưng đã giao cho sứ giả Hồng Linh mấy ngày trước.

Nếu đó là thứ giáo phái cần thì đã quá muộn.

Có lẽ đồ vật đã được giao đến phủ thành khác rồi.

Chương 315: Tra

“Sao vậy, phu quân?” Thê tử Triệu thị của hắn ở bên cạnh dịu dàng hỏi thăm.

Đặt cơm thêm lên bàn trước mặt hắn.

“Hay trong thư viện có chuyện gì phiền lòng sao?” Triệu thị rất ít khi thấy phu quân mình nghiêm túc như bây giờ.

“Không có gì đâu, chỉ là gặp phải một số chuyện nhỏ thôi, không tìm được một quyển sách cổ.” Chiếu Thiên Minh nở nụ cười, đáp.

Hắn không muốn đem những chuyện còn lại về nhà.

“Sách cổ à? Còn có bản viết tay nào không? Thực ra, rất nhiều sách cổ chỉ có giá trị sưu tầm cao. Chỉ cần sao chép nội dung bên trong xuống, nhìn qua chẳng phải cũng giống nhau sao?” Triệu thị nhẹ giọng nói.

“Bản viết tay…” Chiếu Thiên Minh đột nhiên dừng lại.

Đúng vậy!

Hắn nhớ lại hành động không do dự khi giao kinh bạch ra của Bạch Ưng lúc trước.

Hành động kiểu đó nhìn qua rõ ràng đã được cân nhắc từ lâu.

Rõ ràng, có lẽ Bạch Ưng đã biết kinh bạch vô cùng quan trọng nên mang theo bên mình bất cứ lúc nào.

Đồng thời, chắc hẳn hắn đã nghĩ về việc phải xử lý thứ này như thế nào.

Khi Tú Tỏa đề cập đến kinh bạch, hắn đã chủ động nộp lên. Điều này cho thấy bản thân hắn không quan tâm đến kinh bạch.

Có người nào không thèm quan tâm một kho báu vô giá như vậy không?

Nếu không quan tâm, tại sao lại mang nó theo bên người?

Suy nghĩ của người bình thường, cho dù chỉ là tò mò, có lẽ cũng sẽ tự mình lưu lại một ít nội dung đúng không?

Chiếu Thiên Minh đổi vị trí suy nghĩ. Nếu là hắn Bạch Ưng, sẽ dứt khoát giao đồ vật ra như vậy, rất có thể đã tự mình sao chép một bản viết tay từ lâu.

'Có lẽ… Ta có thể điều tra thêm về Bạch Ưng…'

Mặc dù nhân thủ dưới trướng đã bị Bạch Ưng trực tiếp tiếp quản, nhưng hắn vẫn có những mối liên hệ từ trước, chỉ cần làm việc cẩn thận một chút là được.

Hơn nữa, chuyện Bạch Ưng làm hắn tổn thương, cướp đi quyền lực dưới tay hắn lúc trước, hắn sẽ không bao giờ quên được cái đêm sỉ nhục đó.

"Có lẽ có thể… Để cho cao thủ bên phía Mật giáo giải quyết Bạch Ưng…"

Là một ám tử của Mật giáo, hắn có một sự hiểu biết không cạn về các thành viên thần thần bí bí của Mật giáo.

Mật giáo nhìn có vẻ thần bí, nhưng không ai trong số đó có thể làm trái với quy luật tự nhiên.

Bọn họ đàng hoàng tập võ, khổ tu từ năm này qua năm khác.

Chín mươi chín phần trăm người trong số đó không hề khác biệt với các môn phái võ lâm thông thường.

Chỉ có Linh lạc thần bộc…

Bên trong Mật giáo, thỉnh thoảng xuất hiện những Linh Lạc có thể vượt qua thử thách của Thần Phật.

Mỗi một Linh Lạc đều có thân thủ cực kỳ khủng bố.

Sau khi tiếp nhận thần chủng, sẽ trở nên đao thương bất nhập, sức lực vô cùng lớn, hình thể khổng lồ, ngay cả khi bị thương vẫn có thể nhanh chóng phục hồi vết thương.

Một cao thủ như vậy người bình thường hoàn toàn không thể nào với tới.

Đó chỉ đơn giản là một dạng tồn tại khác, hoàn toàn tách biệt với sự tồn tại của cơ thể con người.

Chỉ có Linh Lạc mới có thể chống lại Linh Lạc, đây là một câu nói được lưu truyền trong Mật giáo.

Năm đó bởi vì thất bại trong cuộc chiến Linh Lạc mà Mật giáo mới trở thành Mật giáo.

‘Dù thế nào đi chăng nữa, chỉ cần bị người trong giáo nghi ngờ và điều tra, Bạch Ưng dù không chết cũng sẽ bị trọng thương!’

Một ánh mắt tàn nhẫn chợt lóe lên trong mắt Chiếu Thiên Minh.

‘Nhưng để thuyết phục thượng cấp Mật giáo tin tưởng, hắn phải tìm kiếm một số bằng chứng. Nói suông vô căn cứ mà đã muốn điều động cao thủ giáo phái đi giết người, những người khác không ngốc đến thế đâu.’

Cần phải tìm ra địa chỉ thật và thân phận của Bạch Ưng trước đã.

Điểm này rất dễ điều tra.

Không có nhiều người có thân hình như Bạch Ưng ở Đàm Dương.

Thêm nữa Thanh Tố và người này luôn thân thiết…

*

*

*

“Thần khí phu nhân rõ ràng tốt, nhưng lòng lại bị quấy nhiễu. Nhân tâm rất yên tĩnh, mà muốn dẫn dắt.”

Bên trong Minh Kính Cung.

Trương Vinh Phương cầm kinh văn, lặng lẽ đọc thuộc lòng.

Trong kinh văn này có rất nhiều đạo lý, cho dù hắn là một thanh niên có tố chất đã từng tiếp nhận văn hóa hiện đại ở đời trước, hắn vẫn cảm thấy bên trong ẩn chứa đạo lý.

Có thể thấy một số đạo lý dù ở đâu thì cũng giống nhau.

Tâm trạng của hắn thoải mái dễ chịu. Bây giờ hắn đã thành thạo cách để đột phá cực hạn Thiên Tiên. Sau này, có thể không ngừng tích lũy võ học, dùng điểm thuộc tính để điên cuồng nâng cấp bậc, đột phá cực hạn.

Đến lúc đó…

Hắn sẽ mạnh đến mức nào?

Nghĩ đến điều đó thôi đã khiến trong lòng hắn không khỏi mong chờ.

Lúc này hắn chuyển đến Minh Kính Cung, là Phòng chủ Giám Tu phòng, hắn có một đội kỹ sư dưới quyền, chỉ cái gì làm cái đó.

Mỗi ngày đều thanh tịnh nhàn nhã, thời gian rất nhiều, còn có thời gian rảnh để đọc đạo kinh.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Sắc trời xanh thẳm sáng rực rỡ tựa như sứ thanh hoa, thanh khiết, đều tăm tắp.

Chương 316: Đến Cửu phẩm

Phía chân trời xa xa, một vệt sáng vàng từ từ le lói hiện lên.

Trương Vinh Phương nhắm mắt lại, thanh thuộc tính tự động xuất hiện.

Điểm thuộc tính mới lại lần nữa xuất hiện. Một điểm thuộc tính ban đầu đã trở thành hai điểm.

Lúc này, hắn đang ở trong tiểu viện do Minh Kính Cung bố trí cho Phòng chủ Giám Tu phòng.

Không cần mỗi ngày đi kiểm tra, trong lòng tự nhiên cũng bớt một phần lo lắng.

Lúc này không cần lo lắng an toàn, trong tiếng tụng kinh truyền đến từ phía xa.

Trương Vinh Phương ngưng tụ tinh thần, cộng tất cả điểm thuộc tính cho Hỗn Nguyên phù.

Dưới ánh mặt trời soi rọi, thân hình cao lớn của hắn từ từ vặn vẹo trong vô thức.

Tất cả các cơ bắp, làn da đều nhúc nhích cực kỳ khẽ. Các cơ bắp cũ không ngừng xé rách, lành lại, tăng cường.

Cơ bắp mới không ngừng phát triển, biến thô lên và dày lên.

Từ bát phẩm đến cửu phẩm, đây dường như là một sự thay đổi về chất không thể giải thích được.

Trương Vinh Phương có thể cảm nhận được lục phủ ngũ tạng bên trong cơ thể mình dưới sự điều chỉnh rất nhỏ đã đạt đến trạng thái tối ưu có thể đạt được bây giờ.

Cơ thể càng trở nên mạnh mẽ hơn, một lượng trí nhớ về tu hành đồ sộ của Hỗn Nguyên phù cũng tràn vào trong tâm trí.

‘Phá hạn, phá hạn. Cửu phẩm nghe có vẻ mơ hồ.

Nếu đổi lại cách hình dung của đời trước thì chính là chuyển động phá giới hạn chín lần.’

Trương Vinh Phương vừa cảm nhận những thay đổi trong cơ thể mình vừa không tự chủ được suy tư.

‘Các vận động viên hàng đầu có thể không ngừng đẩy cực hạn của bản thân trong các môn thể thao hết lần này đến lần khác.

Với sự đảm bảo tốt nhất về hậu cần và dinh dưỡng, đồng thời không cần phải giao thủ với những người khác để lại ám thương, các vận động viên hàng đầu có thể đạt được hiệu quả tự nhiên cực kỳ mạnh mẽ.

Nhưng trong thời đại này… Đột phá cực hạn hết lần này đến lần khác, kết quả là sẽ tổn hại cơ thể chính mình. Giảm tuổi thọ của bản thân.

Chính là Hỗn Nguyên phù này của mình thuộc loại võ học thượng thừa, nếu không thì…’

Trương Vinh Phương nhìn chằm chằm vào thuộc tính sinh mệnh không thay đổi của mình, trong lòng không khỏi thở dài.

Lúc này, thanh thuộc tính của hắn đã có những thay đổi mới.

[Trương Vinh Phương — sinh mệnh 30-30.

Võ công: Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển: Ngũ phẩm.

Cước pháp: Tam phẩm.

Quyền chưởng trảo: Nhất phẩm.

Kỹ Năng Phá Hạn: Súc Bộ Trọng Sơn.

Văn công: Quan Hư Công (Cảnh giới thứ tư – Kết Đan)

Thuộc tính có thể dùng: 0]

Cuối cùng, lúc này, hắn rốt cuộc đã đạt đến đỉnh cấp cửu phẩm của chế độ do Linh đình công bố.

Tuy là cửu phẩm hỗn hợp, nhưng cũng là cửu phẩm!

…

Vô số lông vũ tuyết trắng không ngừng bay xuống.

Từng sợi từng sợi rơi trên người một bóng người đen nhánh.

Chung quanh là một màu đen kịt, chỉ có vô số lông vũ tựa như hạt mưa, rơi xuống đất rồi biến mất.

Chạm vào cũng biến mất.

Bóng người ngẩng đầu, lộ ra gương mặt gầy gò mang mặt nạ màu bạc.

Ha!

Sau khi dũng mãnh thanh tỉnh lại.

Trong rừng rậm, trên chạc cây của một cây đại thụ, một nam tử mặc áo đen tóc trắng đeo mặt nạ ngân diện chậm rãi mở mắt ra.

Hắn ngẩng đầu quét mắt nhìn ánh nắng đang gợn sóng phía trên.

"Lại lạnh rồi."

Nam tử nhảy xuống chạc cây, vỗ vỗ mảnh lá cây trên quần áo, cẩn thận gỡ mặt nạ nhẹ nhàng để xuống.

Hắn cúi đầu dùng nước trong túi nước tối hôm qua thấm ướt vải bông, nhè nhẹ lau sạch gương mặt.

Rất nhanh hắn lại đeo mặt nạ lần nữa, chậm rãi từ từ chuyển động đến hướng phía trước.

Nghe nói Đàm Dương có tồn tại mật quyển kinh bạch, cho nên hắn cũng tới.

Kinh bạch có tác dụng đặc biệt, nghe nói nó có thể khiến cho một người vĩnh viễn không phản bội mình.

Vĩnh viễn không lừa gạt mình.

Cho nên hắn cảm thấy đó nhất định là thứ mà mình cần nhất.

Cho nên hắn đến đây.

Đi xuyên qua một rừng cây nhỏ, phía trước xuất hiện một doanh địa tạm thời.

Ba người nam nữ ăn mặc kiểu áp tiêu nhìn thấy hắn, dồn dập nhiệt tình tiến lên chào hỏi.

"Phạm công tử, sao mà sáng sớm đã không thấy bóng dáng ngươi rồi? Đây là canh thịt vừa rồi chúng ta mới nấu xong, trong đó có bỏ chút há cảo không nhân tự làm, ngươi đến nếm thử."

Một tiêu sư nữ mặt mày thanh tú, trong mắt mang theo gợn sóng ngượng ngùng, sau khi bị đồng bạn giật dây thì bưng một

bát đồ ăn đi qua.

Cho dù Phạm công tử chỉ lộ ra một nửa tướng mạo, mà đã vô cùng đẹp.

Mọi người suy đoán có thể là nửa gương mặt khác của hắn bị cái gì đó tổn thương, cho nên mới cố ý che lại.

Nhưng cho dù như thế, chỉ vẻn vẹn khí chất, tu dưỡng trên người Phạm công tử đã khiến hươu con trong nội tâm nàng xông loạn.

Tuấn tú, ôn nhu, trong lời nói lộ ra từng trải uyên bác tri thức, thần bí, cùng với luôn luôn một mình mà vô ý toát ra gợn sóng mờ mịt và ưu thương.

Chương 317: Lừa gạt

Những điều này cũng khiến trong lòng nữ tiêu sư không tự chủ được mà muốn tới gần, muốn giúp đỡ hắn, muốn đi tìm hiểu rốt cuộc vì sao trong lòng hắn lại có cảm xúc như vậy.

“Cảm ơn…” Phạm công tử nói cảm ơn xong, nhẹ nhàng tiếp nhận chén canh.

Hắn cúi đầu nhìn nước canh có hơi đục trong chén.

Trên mặt chén canh kia, hơi hơi hiện lên từng giọt bọt khí màu trắng.

Bọt khí tinh mịn, không ngừng nổ vỡ. Giống như vô số lông vũ trong mộng, rơi xuống lại biến mất.

Hắn có thể cảm nhận được thiện ý của nữ tiêu sư đối với hắn.

Nhưng mà…. Hắn hoàn toàn không quen biết đối phương.

Ngay cả đối phương tên gì cũng không biết, vì sao bọn họ đối xử tốt với mình mình như vậy?

Phạm công tử ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tươi cười ôn nhu của nữ tiêu sư, nhìn hai nam tiêu sư bên cạnh, cũng có thể là ý cười tán dương.

“Ta biết rồi…” Đột nhiên hắn thanh tỉnh lại. “Ta biết rồi… . Mấy người… Chắc chắn là mấy người muốn lừa ta!”

Đột nhiên thần sắc nữ tiêu sư sửng sốt, trở nên hơi mờ mịt.

“Phạm công tử, ngươi làm sao vậy?”

“Lừa ta… Thế đạo này chính là như thế, mẫu hậu nói đúng… Làm sao trên thế giới này lại có nhiều thiện ý thuần túy như vậy… Phần lớn thiện ý đều là nói dối! Đều đang lừa gạt!”

Sắc mặt của hắn dần dần trở nên dữ tợn.

Bành!

Trong chốc lát, hắn đánh ra một chưởng như thiểm điện, lực đạo kinh khủng rơi vào cái trán của nữ tiêu sư.

Hắn đánh cho đầu nàng ngửa về sau, cổ răng rắc một tiếng đã hoàn toàn đứt gãy.

“Ngươi?” Hai tiêu sư còn lại vừa kinh vừa sợ, đứng dậy.

Đáng tiếc thực lực hai bên cách biệt quá lớn.

Bóng đen lóe lên.

Hai người phí công cầm chuôi đao lại bay ngược ra ngoài nặng nề ngã sấp xuống trong cánh rừng.

Một lượng lớn máu tươi tuôn ra từ miệng mũi, hai người co quắp mấy lần, rồi hoàn toàn tắt thở.

Tay Phạm công tử run run, chậm rãi đứng trước đống lửa đã tắt, hắn nhìn ba người đã ngã xuống chung quanh.

Cơ thể hắn dần dần bình tĩnh lại.

“Vừa nãy bọn họ cầm đao… là… vốn dĩ bọn họ muốn hại ta, chỉ là sớm đã bị ta phát hiện. Quả nhiên… trên đời này nào có nhiều thiện ý thuần túy như vậy… tất cả mọi người… tất cả mọi người đang muốn lừa ta… Không vội… không thể gấp… nhất định ta… nhất định có thể tìm ra người thật sự tốt với ta… nhất định.”

Hắn không nhìn thi thể trên đất nữa, từng bước một đi đến chỗ sâu trong rừng.

*

*

*

Minh Kính Cung.

Trương Vinh Phương và Hư Nhất đạo nhân ngồi đối diện nhau.

Vừa rồi hai người vừa thảo luận xong về kinh nghiệm và giải thích phương diện tu thân dưỡng tính, song phương cùng có thu hoạch riêng.

Ban đầu Hư Nhất đạo nhân cho là Trương Vinh Phương chẳng qua chỉ là nhân tài mới nổi, mặc dù biểu hiện tương đối có thiên phú trên mặt văn tu.

Nhưng tóm lại không thể hơn được mình đã khổ tu nhiều năm.

Nhưng trong mấy lần giao lưu, lão ta phát hiện, các loại giải thích của Trương Vinh Phương hoàn toàn phải sâu xa hơn so với tưởng tượng của lão ta.

Thế là lão ta cũng dần dần bày tỏ thái độ nghiêm chỉnh, dùng một cách thức bình đẳng cùng thế hệ giao lưu với hắn.

Thế là, hai người cũng thu hoạch được rất nhiều.

Trương Vinh Phương mới đột phá cửu phẩm, cực hạn lần thứ chín, hình như cải tạo đối với thân thể hắn càng kéo dài mà bền bỉ hơn nữa.

Từ hôm qua cho tới nay, hắn luôn luôn có thể cảm giác được, cơ thể đang không ngừng xảy ra biến hóa.

Ngoài ra còn có phương diện Phá Hạn kỹ.

Chung quy Đại Đạo Giáo là đại giáo, ở cả Đại Linh, đạo quán của Minh Kính cung đã có hơn mấy trăm cái.

Gần với Chân Nhất Giáo.

Đại giáo như thế, tự nhiên võ học thượng thừa trong đó có chỗ độc đáo riêng.

Sau khi tu thành Phá Hạn Hỗn Nguyên Phù, lúc này phẩm cấp phù pháp của Trương Vinh Phương đã đạt đến ngũ phẩm.

Cách thất phẩm viên mãn chỉ còn hai tầng.

Cũng bởi vậy, một Phá Hạn kỹ mới xuất hiện trong cảm ngộ của hắn.

“Nói mới nhớ, gần đây vãn bối đọc địa chí đạo kinh, có một nghi hoặc, không biết Hư Nhất sư thúc có thể nói rõ không?” Trương Vinh Phương lên tiếng nói.

“Nghi hoặc thế nào? Ngươi tự nói ra, ta có thể trả lời thì sẽ trả lời.”

Hư Nhất khí định thần nhàn khẽ vuốt râu dài, bây giờ lão ta tương đối thỏa mãn với vãn bối Trương Ảnh đến đây thỉnh giáo Quan Hư Công.

“Là chuyện liên quan đến võ lâm Đại Linh bây giờ.” Trương Vinh Phương nghiêm mặt nói: “Võ học Đại Đạo Giáo ta cao nhất là thất phẩm. Nếu không tự tổn thương bản thân là có thể

xưng thượng thừa. Nhưng cuối cùng thất phẩm có hơi thấp, so với đại phái khác, nếu gặp phải phiền phức phân tranh… nên tự vệ làm sao?"

Hư Nhất đạo nhân cười lên.

"Không phải ngươi có nguyện luân sao?"

Những lời này khiến lòng Trương Vinh Phương sửng sốt.

Đột nhiên hắn nghĩ đến thanh nguyện luân có chất liệu cao cấp. Đúng, không phải nguyên bộ võ học nguyện luân cũng là của Đại Đạo Giáo sao?

Chương 318: Đánh không lại

“Chẳng lẽ nói… ?”

“Chính như ngươi nghĩ.” Hư Nhất đạo nhân gật đầu: “Đại Đạo Giáo ta, hoặc không có cao thủ, hoặc là có thì chính là cường nhân tuyệt đỉnh kết hợp phù pháp và nguyện luân. Như thế, lại thêm đạo trường sinh văn tu, được Linh đình coi trọng. Hai điều này chính là căn bản lập giáo.”

Nói xong, lão ta lại khẽ thở dài.

“Đáng tiếc, người có thể cùng luyện thành nguyện luân công kết hợp phù pháp, bây giờ trong cả giáo cũng không có mấy người.”

“Thì ra là thế….” Trương Vinh Phương gật đầu: “Vãn bối còn có một nghi hoặc. Gần đây nội thành Đàm Dương, đã mấy lần xuất hiện hung đồ náo động, nghe nói có trọng phạm Xích Bảng hiện thân. Xích Bảng Hắc Bảng này, rốt cuộc có gì khác biệt với hệ thống cao thủ cửu phẩm mà chúng ta biết rõ? Không biết Hư Nhất sư thúc có thể lý giải hay không?”

“Chế độ cửu phẩm là chế định của Linh đình, một quy tắc phân chia quân nhân trong thiên hạ. Nhưng thực chất, ban đầu Linh đình, từ rất sớm rất sớm trước kia còn chưa phân chia cửu phẩm. Khi đó chỉ có Hắc Bảng Xích Bảng.”

Hư Nhất đạo nhân có hơi tưởng niệm.

“Về sau, Mật giáo náo động, Minh giáo phân chia, vào lúc các nơi phân tranh đã xuất hiện rất nhiều thương vong. Rất nhiều người trong võ lâm tự nhận là gia học uyên thâm, thực lực không tệ, nên đi truy sát Mật giáo, kết quả rơi vào kết cục bỏ mình.”

“Thế là để quy phạm thiên hạ, Linh đình đẩy ra chế độ cửu phẩm.” Ngược lại Hư Nhất hiểu sâu biết rộng.

“Cũng tức là nói, chế độ cửu phẩm liên quan đến Mật giáo?” Trương Vinh Phương hiểu rõ.

“Đúng vậy. Mật giáo năm đó… có thể huyên náo…” Hư Nhất lắc đầu, không muốn nhắc tới chuyện này nữa.

“Về phần ngươi hỏi chênh lệch giữa Hắc Bảng Xích Bảng và cửu phẩm. Thực ra chỉ sợ bây giờ trong Hắc Bảng cũng có dư nghiệt năm đó của Mật giáo. Người trong hai bảng, mỗi một người đều là đối tượng truy nã trọng điểm hiện nay của triều đình.

Mà tất nhiên cao thủ trong chế độ cửu phẩm cũng không yếu, đỉnh cao trong đó cũng không kém cao thủ Hắc Bảng.”

Ngữ khí Hư Nhất hơi mô tả.

Nhưng thực ra Trương Vinh Phương đã nghe ra được hàm nghĩa trong đó.

Đánh không lại chính là đánh không lại.

Hắn cũng không vạch trần chuyện này, bây giờ hắn đã bước vào cửu phẩm, cho nên ôm tò mò rất sâu đối với cửu phẩm còn lại, và hai bảng nghe đồn cực kỳ hung hiểm.

Chỉ là cục diện Đàm Dương bây giờ náo động, Xà Vương đến, cao thủ Xích Bảng hiện thân.

Hắn không quá cần phải làm việc xấu.

Trên người mình mang dị năng, chỉ cần làm từng bước, sớm muộn gì cũng có thể đi đến độ cao mà tất cả mọi người không cách nào với tới.

Đặc biệt bây giờ sau khi đã tìm thấy phương pháp đột phá cực hạn…

Hắn lập tức nói sang chuyện khác, thảo luận với Hư Nhất về biến hóa quy luật giữa kim đan nguyên anh.

*

*

*

Đêm khuya.

Cách Hình Ngục bộ ngoài trăm thước, trước viện tử chỗ ở của Trương Vinh Phương.

Một bóng người im lặng xuất hiện ở bên hông viện tử, bên ngoài tường rào.

Trong tay hắn cầm một phi trảo, nhẹ nhàng ném lên. Đầu trảo móc lại, hắn mượn lực leo lên từng chút từng chút.

Không bao lâu sau đã đứng trên đầu tường, hắn nhảy xuống phía dưới.

Bóng người rơi xuống đất trong sân.

Sau khi đứng vững, hắn nhìn chung quanh một chút, bước nhanh đi vào trong phòng.

Hắn đứng trước cửa phòng, trong tay hắn có thêm một cái châm sắt cứng rắn dài nhỏ, hắn dùng châm sắt dời then cửa đi từng chút từng chút một.

Sau một tiếng vang ken két.

Cửa mở.

Bóng người lách mình tiến vào bên trong.

Bài trí trong phòng ngăn nắp, Trương Vinh Phương không ở lại trong này, hai ngày này hắn tạm thời ở lại bên Đạo cung.

Bóng người tìm kiếm bốn phía trong phòng, chỗ cánh cửa phát hiện rương nhỏ có khóa đặt trong ngăn kéo.

Hắn nhẹ nhàng lấy rương nhỏ ra để dưới đất.

Hắn lấy ra một thứ gì đó giống khoan sắt, đang sắp bắt đầu mở khóa.

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân nhỏ vụn.

Theo tiếng ợ hơi, bước chân không ngừng đi xa.

Bóng người hơi nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục cúi đầu mở khóa.

“Ai đó?” Đột nhiên một giọng nữ quát lớn vang lên.

Bóng người cực kỳ căng thẳng, hắn mang theo rương nhỏ xông ra khỏi phòng.

Trong viện đã có một người mở cửa sân đi vào.

Rõ ràng là Thanh Tố!

Chớp mắt nàng đã nhìn thấy bóng người cầm rương nhỏ trong tay. Lúc này trợn mắt nhìn thẳng, trở tay rút đoản kiếm bên hông ra, tiến lên cướp lại.

Vù vù hai lần, công kích của hai người lóe lên, đảo mắt đã qua mấy chiêu.

Thanh Tố chủ tu Kim Bằng Mật Lục, tốc độ cực nhanh.

Đoản kiếm trong tay nhờ vào tốc độ nhanh mà bén nhọn hung ác.

Nhưng nàng nhanh, thì tốc độ bóng người kia lại càng nhanh hơn.

Chỉ một tay đã có thể đánh ngang sức với Thanh Tố.

Sau mười mấy chiêu, Thanh Tố càng phát hiện ra cảm giác quen thuộc.

"Ngươi dùng võ công gì? Thế nào…"

Nàng quát khẽ, lui ra phía sau một bước.

Không ngờ bóng người hoàn toàn không trả lời nàng, quay người vung phi trảo ra, mượn lực lôi kéo, cả người mượn lực phi thân lên, giẫm mấy cái trên mặt tường.

Chương 319: Sứ giả

Hắn lướt qua đầu tường, bóng người đang sắp rơi xuống.

Đột nhiên hắn cảm giác lệ phong đánh tới sau lưng.

Hắn đang ở trong không trung, hoàn toàn không thể đón đỡ, dưới sự bất đắc dĩ, hắn quay người đưa tay.

Keng.

Cánh tay và phi đao bay tới lập tức cùng đâm vào nhau.

Phi đao rơi xuống.

Nhưng cánh tay áo đen bên phải của bóng người kia cũng bị cắt ra lỗ hổng, lộ ra bao cổ tay kim loại màu đen bạc bên trong.

"Ngươi?" Thần sắc Thanh Tố khẽ giật mình, nàng lập tức mở cửa lao ra, theo sát sau lưng người mặc áo choàng đen, nhanh chóng đuổi theo.

Vào lúc nửa đêm, chỉ thỉnh thoảng có một chiếc xe ngựa chạy qua trong thành Đàm Dương.

Thanh âm của nhạc lâu ở phía xa tiếp tục nổi lên, hòa lẫn với tiếng cười duyên.

Cả hai một đuổi một chạy, trong nháy mắt đã đến trước cửa một tiệm cầm đồ ở góc phố.

"Ngươi chạy không được, bỏ đồ đạc xuống!" Thanh Tố lạnh lùng nói.

Về khả năng chạy, nàng rõ ràng là nhanh hơn đối thủ một chút.

Không lâu sau, hai người vội vàng giao thủ vài chiêu. Bóng dáng nóng lòng muốn thoát ra, nhưng không ngừng bị nàng quấn lấy.

Nhìn thấy thời gian càng kéo càng lâu, một vẻ tàn nhẫn lóe lên trong mắt hắn, hắn lập tức ném chiếc hộp đi, giang hai tay ra và dùng hết sức giao thủ với Thanh Tố.

Các động tác của bóng người viên mãn, các động tác thẳng thắn thoải mái, dựa vào cánh tay là trụ cột, sức mạnh tấn công

và phòng thủ lớn hơn nhiều so với Thanh Tố.

Nhìn chung, có vẻ là tầng thứ ngũ phẩm.

Sau khi hắn vứt bỏ gánh nặng và dùng toàn bộ sức mạnh của mình ra tay, Thanh Tố hiển nhiên không thể chống lại.

Trong cuộc đối đầu giữa những thủ đoạn thông thường, Thanh Tố bất cẩn một chút, sức mạnh không chuẩn xác.

Ngoài ra, chiêu số có tính đối kháng của Kim Bằng Mật Lục không có nhiều, theo kinh nghiệm thực chiến của nàng thì đa phần là đánh lén và ám sát, rất ít có những pha đánh nhau trực diện như thế này.

Lúc này cường độ vừa sai, đột nhiên lộ ra một sơ hở.

Oành!

Bóng người đánh nàng một chiêu vào vai trái, làm nàng lui về phía sau mấy bước.

Sau khi đẩy lui Thanh Tố, bóng người nhặt chiếc hộp lên, quay người bỏ chạy.

“Đừng mơ rời đi!!” Thanh Tố muốn đuổi theo.

Đột nhiên nàng dừng bước chân, cả người ngã xuống.

Vèo!

Một chiếc phi tiêu đen xẹt qua đầu nàng, được đóng đinh theo đường chéo vào cánh cửa gỗ của tiệm cầm đồ phía sau.

Nếu lúc nãy nàng không nhận ra, thì e rằng bây giờ…

Trong lòng kinh hãi, Thanh Tố vội vàng đuổi theo bóng người trước mặt.

Nhưng đột nhiên nàng lại dừng lại, mắt dán chặt vào phía trước.

Bóng người lúc này cũng dừng lại, chắp tay với một đạo người mặc áo đen khác.

“Sứ giả!” Bóng người thấp giọng nói.

“Đây là bằng chứng mà ngươi nói?” Sứ giả nhẹ giọng hỏi. âm tuyến không phân biệt là nam hay là nữ.

“Chính xác.” Bóng dáng nhanh chóng đáp.

“Đi đi. Ta sẽ giải quyết tiểu nha đầu này.” Ánh mắt của sứ giả rơi vào Thanh Tố, trong tay có thêm hai chiếc phi tiêu chữ thập màu đen.

Soạt!

Hắn đột ngột lao về phía trước, tốc độ của bóng người khiến Thanh Tố nhất thời không phản ứng kịp.

Khi nàng định thần lại, đối phương đã nhảy ra khỏi bóng đen bên phải, và một phi tiêu lặng lẽ bắn vào ngực nàng.

Khi Thanh Tố cúi xuống để tránh phi tiêu, sau đó đứng dậy, đã có một phi tiêu thứ hai ở trước mặt nàng.

Phi tiêu thứ hai bị một lòng bàn tay mảnh mai màu đen kẹp chặt, đâm thẳng về phía nàng, chỉ còn cách nàng nửa mét.

Đã quá muộn!

Trọng tâm của Thanh Tố lúc này không ổn định, không cách nào di chuyển né tránh lần thứ hai.

Nhìn vào phi tiêu đen lặng lẽ, trong mắt nàng thoáng hiện lên nỗi sợ hãi.

Vô số ý nghĩ, không kịp lóe lên, liền vỡ tan như bong bóng.

Vụt!

Phi tiêu đột nhiên lơ lửng trước mặt Thanh Tố.

Mũi nhọn chỉ cách mí mắt nàng một ngón tay.

Sứ giả nhanh chóng quay người lại, và chặn phi tiêu ở bên trái.

Bang!

Trong âm thanh của cú va chạm mạnh, một nguyện luân quay với tốc độ cao đâm thẳng vào phía trước của phi tiêu.

Răng cưa sắc nhọn đâm vào phi tiêu đen.

Hai lực lượng khổng lồ va chạm và trung hòa.

Sứ giả đã ném bằng tất cả sức lực của mình.

Nguyện luân quay tròn mạnh mẽ chém chém vào bên vách tường.

Hắn hơi thở hổn hển, nhìn về phía nguyện luân đang bay tới. Ánh mắt nghiêm nghị.

“Ngươi là ai….?”

Bên kia đường.

Một Bóng người cao lớn trong chiếc áo choàng đen lúc nào đó xuất hiện dưới mái hiên của cửa hàng.

“Thật sự có tài.”

Bóng người cao lớn nhẹ nhàng vén chiếc áo choàng đen lên, để lộ thân hình cao lớn với chiếc mặt nạ đen bên dưới.

“Thật không may, khi ngươi xuất hiện trước mặt ta, kết quả đã định rồi.”

Hô!

Trong khoảnh khắc, bóng người bước tới, mặt đất nứt toác.

Ầm !

Bóng người bắn mạnh, băng qua đường trong nháy mắt, một chưởng nhắm hướng sứ giả.

Lòng bàn tay rộng trong bóng tối, giống như một bức tượng đá tạc từ đá cẩm thạch, đường nét rõ ràng, rắn chắc và rộng lớn.

Chương 320: Tâm tuyển (1)

“Viêm Đế phù.”

“Tiên Thiên Nhất Khí!!”

Một tiếng vang ầm ầm trầm vang.

Lòng bàn tay đáp xuống phi tiêu mà sứ giả vội vàng giơ lên.

Phi tiêu bị vỡ, rơi xuống.

Cánh tay của sứ giả đau đớn kịch liệt, hai chân cố định vững vàng trên mặt đất, nhưng chiếc ủng bị một lực cực lớn cưỡng bức, lôi ra hai vạch đen.

Một chiếc xe ngựa vừa lướt qua trên phố.

Những con ngựa giật mình kinh hãi, rướn người và giơ vó trước lên.

Cỗ xe bị lật.

Sứ giả đập vào tường lăn quay tại chỗ, tránh khỏi một chưởng đuổi theo từ phía sau.

Bang!

Hai lỗ được đục trên tường.

“Quy Nguyên!!” Sứ giả rống lên.

m thanh rung động, giống như tiếng chuông lớn, khiến cơ bắp và máu của hắn đồng thời tăng tốc.

Hắn giơ hai tay lên, một loạt phi tiêu phóng ra từ tay hắn.

Nhưng tất cả các phi tiêu đều rơi vào khoảng không.

Trước mặt hắn, bóng dáng vạm vỡ vừa rồi đã biến mất.

“Bên người!!” Sứ giả phản ứng lại, nhưng đã quá muộn.

Khuỷu tay hắn rơi xuống, cố gắng cản phá.

Nhưng cùi chỏ bị hất ra, một cơn đau nhói từ bên hông truyền đến.

“Ngươi?”

Hắn chưa kịp nói hết lời thì đã bị một đôi bàn tay to lớn ôm lấy eo rồi đập xuống một cái.

Bang!

Thắt lưng bị bẻ gãy, chiếc phi tiêu mà sứ giả cầm trên tay cuối cùng không còn hơi sức mà rơi xuống đất, nảy vài phát rồi nằm yên lặng trên phiến đá đen.

Trương Vinh Phương bỏ xuống cơ thể gần như bị đập thành hai đoạn, ngẩng đầu nhìn lên phía xa.

Cái bóng cầm chiếc hộp đã biến mất.

"Chạy thật nhanh."

Hắn nhìn về phía Thanh Tố ở một bên, mặt đang tái mét.

"Ngươi không sao chứ?"

"Không sao… đại nhân… chuyện này…" Thanh Tố nhìn vị sứ giả đã không còn sống nữa.

"Nguồn gốc của người này là gì?"

Với thân thủ thân pháp chủ tu tứ phẩm của nàng, trước mặt đối phương, nàng không thể chống đỡ nổi hai chiêu.

Người ta có thể tưởng tượng người này mạnh mẽ như thế nào.

Ít nhất xếp vào lục phẩm trở lên.

Phải biết rằng cho dù là ngũ phẩm, nàng cũng không thể thua nhanh như vậy.

Rốt cuộc, nàng là thập pháp chủ tu, thân pháp tứ phẩm nhanh hơn nhiều so với lục phẩm không tu thân pháp.

Nhưng người vừa rồi…

Có thể đánh bại nàng nhanh như vậy.

Điều này có nghĩa là đối phương cũng là thân pháp chủ tu, là cao thủ thân pháp cao hơn nàng.

Hoặc là cao thủ vượt xa cấp bậc cao phẩm là nàng!

"Không quan trọng nguồn gốc của hắn là gì. Nếu hắn dám thăm dò phía dưới của ta, điều đó có nghĩa là ai đó đã nghi ngờ ta."

Trương Vinh Phương bình tĩnh nói.

“Nếu đang nghi ngờ, hôm nay đi tìm hiểu là được rồi.”

“Nếu nước sâu, thì lùi lại.”

“Nếu nước cạn…”

Đôi mắt hắn bỗng tối sầm lại.

“Vậy thì hãy để họ hiểu rằng mọi thứ của ta không dễ dàng lấy được như vậy…”

Soạt.

Đôi mắt của Thanh Tố hoa lên, nhưng nàng lại ngơ ngác khi thấy bóng dáng đó đã biến mất.

Nàng vội vàng đuổi theo mấy bước, chỉ có thể dùng ánh trăng nhìn thấy một bóng người mơ hồ dần dần biến mất ở cuối phố xa xa.

*

*

*

Chiếu Thiên Minh chạy điên cuồng trên con đường, hắn không để ý đến tình huống của sứ giả phía sau mình, hắn không biết liệu sứ giả có thể ngăn chặn Bạch Ưng hay không.

Nhưng chiếc hộp trên tay chắc chắn là then chốt để hắn lập công lần này.

Từ những manh mối khác nhau, hắn đã phân tích danh tính của Bạch Ưng.

Nhận định rằng Bạch Ưng rất có thể có liên quan đến Trương Ảnh nên đã lẻn vào nhà Trương Ảnh.

Kết quả là ngay sau khi tìm thấy một chiếc hộp đáng ngờ và chuẩn bị mở khóa, Thanh Tố đã tìm tới.

Điều này càng khiến hắn tin rằng mình đang tìm đúng người.

Ngay lập tức bỏ chạy với chiếc hộp.

Chung quanh khu nhà gỗ tối lửa tắt đèn, vòng tới vòng lui, chui vào đường tắt, ẩn giấu thân hình.

Chiếu Thiên Minh đột nhiên dừng lại tại chỗ.

Ở lối ra của con hẻm trước mặt, một bóng người vạm vỡ chậm rãi bước ra từ bức tường.

Đó là Trương Vinh Phương đến bằng đường vòng.

Hắn đã ở đây lâu như vậy, xung quanh cũng đã quen thuộc từ lâu.

Hơn nữa bây giờ đột phá cửu phẩm, ngũ quan nhạy bén.

Đơn giản chỉ cần chặn đường của đối thủ trước.

“Giao đồ ra. Tha cho ngươi một mạng.” Trương Vinh Phương lạnh lùng nói, thân hình gần như chắn toàn bộ lối vào của con hẻm.

Chiếu Thiên Minh lùi lại hai bước, đôi mắt dưới mặt nạ đột nhiên nheo lại, nhìn về phía sau Trương Vinh Phương.

“Giúp ta ngăn hắn lại!” Hắn gầm lên và nhanh chóng lùi lại.

“Nghĩ rằng ta sẽ bị lừa sao?”

Trương Vinh Phương hướng về trước muốn đuổi theo hắn.

Đột nhiên, lại cảm thấy một cơn gió thổi qua sau lưng.

Hắn phản tay chộp lại.

Bùm!!

Móng vuốt gắt gao cầm chắc loan đao đâm sau lưng.

Ngay lập tức, hai bóng người, một bên trái và một bên phải, cùng một lúc chém hắn bằng những nhát đao. từ phía sau.

Hết lần này đến lần khác đao quang bị Trương Vinh Phương hóa giải, hoặc tránh né, liên tiếp hóa giải.

“Người nào?” Hai tay hắn nhanh chóng ra chiêu, không ngừng chống lại ánh đao liên hoàn của hai người.

Chương 321: Tâm tuyển (2)

Các chiêu thức đao thuật của hai người này liên miên không dứt, nối tiếp nhau như một làn sóng nhanh, mãnh liệt khó có thể thở được.

Và phong cách này khiến Trương Vinh Phương cảm thấy mơ hồ có chút quen thuộc.

Trong lòng hắn chợt lóe lên.

“Hắc Thập giáo!?”

“Thánh Hỏa!” Đột nhiên, đao quang của một người bị khống chế.

Ầm!

Trong khoảnh khắc, ánh đao tăng lên mạnh mẽ, giống như một bức màn bạc, từ trên xuống dưới chém ra.

Điều kỳ lạ là ánh đao đã rơi vào không trung về phía Trương Vinh Phương, và thậm chí còn bắn ra từng điểm đốm lửa nhỏ.

Trương Vinh Phương lùi lại, một tay nắm lấy bức tường, lôi ra một cục sỏi và đập nó về phía trước.

Một mảng lớn đổ nát bị ánh đao cắt mở ra, nhưng một chút vẫn xuyên qua, buộc người truy kích kia phải dừng lại.

Tại thời điểm đao quang của hắn dừng lại một chút.

Bóng dáng của Trương Vinh Phương lao về phía trước như một bóng ma, băng qua nhau. Quay người lại và xông về phía người kia.

“Súc Bộ.”

Hai cánh tay dang rộng như một con chim lớn, cơ bắp cuồn cuộn và căng phồng.

“Trọng Sơn!”

Ầm ầm!

Như bị sét đánh, người này bị một lực rất lớn hất văng ra xa. Lướt hơn một mét trên mặt đất rồi mới dừng lại.

Hắn giữ chặt chuôi đao bằng cả hai tay, nhưng cánh tay của hắn không kiểm soát được run rẩy, rõ ràng là một chiêu lúc nãy khiến hai tay hắn gần như đều toàn lực phế bỏ.

Hắn ngẩng đầu lên, chỉ thấy trước mặt không có ai.

“Ngươi đang tìm ai vậy?”

Đột nhiên, một bóng dáng ma quái xuất hiện sau lưng hắn.

Ầm!

Hắn giơ kiếm lên định chém, nhưng cổ tay lại bị một trái tay giữ chặt.

“Thánh Phong!” Kỹ thuật phá giới hạn bùng phát nhanh chóng.

Nhưng tiếc là đã quá muộn.

Phốc một tiếng.

Một bàn chân kẹp chặt cổ họng hắn từ phía sau.

“Thả hắn ra! Nếu không, đêm nay, ngươi chết chắc!!”

Ở đầu kia của con đường.

Một bóng người gầy gò mặc áo choàng đen viền bạc vội vàng chạy tới.

Phía sau bóng dáng, từng nhóm tín đồ loan đao Hắc Thập giáo, dẫn đầu bởi từng cấp bậc hảo thủ, hướng về phía Trương Vinh Phương.

Dưới lớp áo choàng mỏng manh, một con rắn nhỏ màu tím đen từ từ khoan thai ra ngoài.

Con rắn nhỏ từ từ bò dọc theo vai hắn, quấn lấy.

“Xà Vương?” Trương Vinh Phương nhìn chằm chằm vào người này.

“Kim Sí Lầu?” Xà Vương ngẩng mặt lên, đôi mắt đỏ hồng quái dị giống như mắt một con rắn tinh.

“Từ lúc nào mà một Bạch Ưng nho nhỏ, lại dám làm càn trước mặt ta như vậy?”

Cánh tay phải của hắn rũ xuống dưới áo choàng, một đoạn đao bằng vàng từ từ tuột ra khỏi cổ tay áo.

Ánh trăng chiếu tới toàn bộ ngõ nhỏ.

Trương Vinh Phương triệt để an tĩnh lại. Giống như một loạt động tác mau lẹ vừa nãy đều chỉ là giả tạo vậy.

Một tay hắn cầm chặt cổ đao khách kia, đồng tử dưới mặt nạ đối diện với hai mắt của Xà Vương.

"Tại hạ chỉ là Bạch Ưng nhỏ nhoi, thật là khiến Xà Vương tiền bối chê cười."

Răng rắc.

Hắn tiện tay xoay cổ của đao khách nằm trong tay mình, rồi buông hắn ta ra, tùy ý hắn ta té ngã trên đất.

"Ngươi!!" Hai mắt Xà Vương trợn to, không ngờ đối phương lại dám không cho mình mặt mũi như vậy.

"Sao? Ta chỉ là một Bạch Ưng nho nhỏ. Không giết được Xà Vương ngài, cũng chỉ có thể ăn chút phần rìa thôi…" Hai mắt Trương Vinh Phương nheo lại, không thối lui chút nào.

Hắn chính là người như vậy.

Trước khi sự tình xảy ra, có lẽ hắn còn sẽ lo lắng rất nhiều vấn đề.

Nhưng khi thật sự cần phải đối mặt thì cũng sẽ buông ra tất cả, toàn lực ứng phó, tử chiến đến cùng.

Hiện giờ hắn thân nhập Cửu Phẩm, thực lực tăng nhiều, lại là lấy thân pháp làm chủ.

Còn có gì phải sợ?

"Gan lớn đấy…" Xà Vương nắm chặt đoản đao trong tay. "Xem ra ta phải thay Kim Sí Cửu Linh các ngươi, quản giáo người dưới trướng mình rồi!"

Dưới chân hắn ta bước lên phía trước một bước.

Sau một tiếng vang nhỏ, bóng dáng hắn ta biến mất, khom người hóa thành bóng đen nhằm về phía Trương Vinh Phương.

Bóng đen lướt nhanh trên mặt tường, bay vụt, vặn vẹo, thẳng đến trước người Trương Vinh Phương.

Khoảng cách mấy thước, chỉ dùng một phần mười giây.

Thậm chí tất cả mọi người còn lại không phản ứng kịp.

Nhưng những người khác không có phản ứng, Trương Vinh Phương lại đã chăm chú hết sức từ lâu.

Hắn giơ tay, song chưởng hợp lại.

Keng!!

Đoản đao bị kẹp ở giữa song chưởng.

Ưng Trảo Công cứng rắn kẹp chặt loan đao từ mặt bên.

Hai người đồng thời khựng lại, nhấc chân.

Hai cái đầu gối đụng nhau, phát ra tiếng trầm đục.

Nhưng không đợi Trương Vinh Phương hồi khí, tay kia của Xà Vương bỗng theo mặt bên chụp vào huyệt Thái Dương của hắn.

Hắn vội vàng tránh người.

Thình thịch!

Móng tay đâm vào mặt tường, giống thứ nhọn hoắt đâm vào đậu hũ.

Hai người liên tiếp giao thủ, ngay từ đầu tốc độ lực lượng của Trương Vinh Phương rõ ràng thua kém một đoạn, liên tiếp lui về phía sau.

Nhưng hắn thỉnh thoảng bạo phát Kỹ Năng Phá Hạn Súc Bộ, lợi dụng tốc độ bạo phát trong thời gian ngắn, nhưng lại cũng có thể miễn cưỡng chống đỡ tốc độ lực lượng của Xà Vương.

Chương 322: Dẫn chiến

Đám thuộc hạ Hắc Thập Giáo xung quanh hoàn toàn không dám tiến lên chen tay vào.

Tốc độ giao thủ của hai người quá nhanh, đến nỗi bọn họ hoàn toàn không biết phải hiệp trợ thế nào.

Loại giao thủ ở tầng thứ này, hơi không chú ý là có thể thành làm trở ngại chứ không giúp được gì.

Trong ngõ nhỏ, lợi trảo của Xà Vương giống răng nọc, không ngừng đánh hụt đâm vào mặt tường, cầm ra từng mảnh tường vụn.

Trương Vinh Phương thỉnh thoảng lấy Ưng Trảo Công đánh trả, nhưng rõ ràng càng ngày càng chậm, rơi vào hạ phong.

Hắn gian nan chống đỡ, nhưng lại không biết đối phương càng thêm kinh ngạc.

Xà Vương đã chứng kiến đầu mục cấp Ưng của Kim Sí Lầu ở những thành trì khác rồi đấy. Hắn ta biết những cấp Ưng đó cùng lắm chỉ có cấp bậc Tứ Ngũ Phẩm thôi.

Có thể người trước mắt này là sao??

Hắn ta vốn cho là chỉ cần mình hơi ra thêm chút sức, thì có thể giải quyết đối phương.

Nhưng bây giờ… hắn ta hầu như ra hơn phân nửa lực, vẫn không thể bắt được người này?

Vậy thì hơi kinh rồi.

Người này… không có khả năng chỉ có Tứ Ngũ Phẩm… tốc độ thân thủ cỡ này, sợ là cả Cửu Phẩm đều đã có!

Cừ thật… chỉ một cấp Ưng mà đã là Cửu Phẩm! Đây sợ không phải là cấp Linh chạy tới giả mạo đấy chứ??

Lúc này hắn ta không do dự nữa, sức mạnh khi hạ thủ tăng vọt.

Một chiêu hắc mãng quấn thân, thân thể uốn lượn giống như nhu thuật.

Trong chớp mắt, người hắn đã theo mặt bên chợt lóe, trở tay hung hăng chụp móng tay vào phía sau lưng Trương Vinh Phương.

Phụt!

Không ngờ Trương Vinh Phương đồng dạng bạo phát Súc Bộ Trọng Sơn, lực lượng khổng lồ mang đến sự tăng mạnh của tốc độ, xoay người, hai tay vận đủ toàn lực.

Hai tay đối với một móng.

Ưng trảo đối với nanh rắn!

Ba cánh tay trong nháy mắt lướt qua nhau.

Trương Vinh Phương hơi dừng lại, bàn tay run lên, thả người rời đi.

Mấy tên râu đen muốn ngăn, lại bị hắn nhẹ nhàng chợt lóe, từ đỉnh đầu lướt qua.

Không bao lâu sau, bóng dáng của hắn đã biến mất ở trong màn đêm.

Xà Vương chậm rãi ngồi dậy, quay đầu nhìn về phía Trương Vinh Phương rời khỏi.

“Kim Bằng Mật Lục, không có Ưng Trảo Công viên mãn như vậy… Tạp học Cửu Phẩm à?”

“Đại nhân, hắn đã giết Tỳ Mộc Thố, vì sao không cưỡng chế bắt người này??” Một bên đao khách nhịn không được lên tiếng hỏi.

“Ta khinh thường.” Xà Vương không chút gợn sóng nói: “Có điều lần sau thì sẽ không như vậy. Ta đã thăm dò ra gốc rễ của người này.”

“Xin hỏi Xà Vương, là gốc rễ thế nào?” Đao khách gấp giọng hỏi.

“Người này vẫn chưa tu hành Kim Bằng Mật Lục. Trái lại càng nhiều là võ học phù pháp của Đại Đạo Giáo, ban nãy cũng là sử dụng Kỹ Năng Phá Hạn của Đại Đạo Giáo, lại dựa vào Ưng Trảo Công, trong thân pháp vẫn còn hỗn loạn thân pháp của Chân Nhất Giáo. Căn bản chính là một tạp học cao phẩm. Khi không lãng phí tư chất.

Nếu người này thuần tu một bộ võ học thượng thừa, ta phải khó đối phó hơn rất nhiều.”

Xà Vương cũng không nghĩ tới trên đời này thế mà còn có người đi con đường của Hàn Thập Tam.

Hàn Thập Tam năm đó, cuối cùng trái tim vỡ tan mà chết, dẫn đến rất nhiều người không dám kiêm tu nhiều môn võ học.

Ngày nay nơi nơi có thể tìm thấy người kiêm tu hai môn, một chủ một phụ.

Nhưng nếu muốn tìm được người kiêm tu ba môn, vậy thì quá quá ít.

Mà người Kim Sí Lầu ban nãy kia, võ học hắn kiêm tu chí ít ba môn.

“Người này hẳn là xuất thân tầng dưới chót, thành tựu ngày sau cũng vẻn vẹn nơi này. Không cần để ý.”

Xà Vương xoay người mắt nhìn đao khách ngã xuống trên mặt đất.

“Nhớ kỹ, lần này các ngươi chỉ có hiệp trợ ta hoàn thành nhiệm vụ, mới có thể thu được được tự do chân chính. Bằng không…”

Ánh mắt một đao khách khác lóe lên áp lực nhè nhẹ.

Hắn trầm mặc một lát, cúi đầu.

“Vâng.”

“Đi thôi.” Xà Vương vẫy tay để cho người kéo thi thể đi.

Tổn thất một cao thủ cao phẩm, khiến tâm tình của hắn ta khá là không tốt.

Cái tên vốn cho là có thể bắt bất cứ lúc nào, lại có thể để hắn chạy thoát.

Kim Sí Lầu, xem ra hôm nay cũng phái người dưới đến, tranh đoạt vật kia.

Còn có tiểu tử trước đó kia, cố ý làm cho người qua đây, lại dẫn hắn ta qua đây, tâm tư ác độc, muốn dẫn chiến.

Hôm nay mình lại chạy không công rồi.

Thành Đàm Dương này, lại càng ngày càng thú vị…

Xà Vương biết mình nên điều chỉnh tâm thái rồi, vốn còn có chút không thèm để ý nơi này. Hiện tại vừa mới tới nơi, đã có người đánh hắn ta một cái thật mạnh.

“Cũng được, kế tiếp, hãy để ta đại náo một hồi đi.”

Phục bút (sử dụng lại) nhân mạch của Hắc Thập Giáo ở Đàm Dương, cũng nên dùng thôi…

“Người vừa nãy bị ta đánh thương tay phải, chủ tu lại là võ học Đại Đạo Giáo, không có một tháng hoàn toàn không thể khôi phục được. Có thể vận dụng nhân thủ điều tra người bị thương ở tay phải, chỉ cần loại trừ một chút hẳn là có thể có thu hoạch.”

“Rõ!” mấy người bên cạnh cấp tốc trả lời.

Chương 323: Đào phạm

Trong Minh Kính Cung.

Trương Vinh Phương nhẹ nhàng rơi xuống đất theo đầu tường, thở dốc một hơi, cầm tay phải run rẩy, hắn bước nhanh vào nhà, nương ngọn đèn thắp sáng tỉ mỉ kiểm tra thương thế.

Chỗ cổ tay tấy đỏ, sưng lên thật cao. Dưới ánh đèn, mơ hồ có thể nhìn ra có da bị xuất huyết đầy bên trong, phồng ra bên ngoài.

Một kích cuối cùng của Xà Vương xác thực lợi hại.

Một tay đối với hai cánh tay hắn, vẫn còn có thể làm tổn thương tay phải của hắn, phá Ưng Trảo Công của hắn.

Người này được xưng là siêu phẩm, quả thực danh bất hư truyền.

Tới lúc sau, hắn cơ hồ là hoàn toàn dựa vào liên tục sử dụng Kỹ Năng Phá Hạn, mới miễn cưỡng giằng co ứng phó với hắn ta được.

Nhưng loại mạnh mẽ bạo phát trong thời gian ngắn ấy cầm cự không được bao lâu, chỉ cần thời gian hơi dài, hắn tất nhiên không duy trì được.

Huống chi, Trương Vinh Phương bạo phát Kỹ Năng Phá Hạn vẫn không phải là đối thủ của Xà Vương kia.

Cho dù hắn có thể liên tục bạo phát, qua tiếp mười chiêu, chính là lúc chém đầu mình rồi.

“Không hổ là cao thủ siêu việt cấp bậc Cửu Phẩm, Xà Vương Tiết Cảnh Hạo, đúng là danh bất hư truyền.”

Hắn thậm chí có thể cảm giác được đối phương vẫn chưa sử dụng toàn lực, chỉ ra tay mang tính dò xét thôi.

Lần này hắn lấy cái rương kia câu cá, lại không nghĩ rằng sẽ ngang nhiên lao tới một con cá mập trắng lớn.

Xà Vương của Hắc Thập Giáo mới đến Đàm Dương, thì đã đụng phải hắn.

“Có điều nói thế cũng tốt, chân chính giao thủ một lần xong, cũng đã biết cấp bậc thực lực cụ thể của người này. Lần sau gặp mặt, việc phải làm là quay đầu rời đi.”

Trương Vinh Phương thở dài trong lòng.

Hắn nhìn tay phải của mình, tỉ mỉ phân biệt, hắn là có chút bị trật rồi.

Lực lượng của đối phương lớn hơn không ít so với hắn.

Thậm chí vô cùng có khả năng vượt qua Cửu Phẩm bình thường, một tay là có thể đánh hai tay của hắn, còn có thể mạnh mẽ đả thương hắn.

“Thực lực như thế, nếu đổi thành các loại võ công đắp lên, chí ít so với ta thì phải có thêm hai ba môn võ công Phá Hạn trở lên, mới có thể đạt được hiệu quả như vậy. Cái này còn chưa tính hắn có ra toàn lực hay không.”

Trương Vinh Phương cấp tốc thu thập xong thương thế, thoa thuốc, lại uống chút thuốc cầm máu trị thương rồi nằm xuống nghỉ ngơi.

Vừa mới sáng sớm ngày thứ hai.

Một hồi tiếng gõ cửa dồn dập khiến hắn giật mình tỉnh giấc.

“Ai!?” Hắn cảnh giác nhảy lên một cái, lạnh giọng hỏi hướng ra phía ngoài.

“Trương Ảnh sư huynh, có người đến đây tra xét đào phạm tối hôm qua. Đạo cung đã cho người vào. Nếu có quấy rối, còn mời lượng giải. Chỉ cần phối hợp một chút là được.” Một đạo nhân của Minh Kính Cung ra giải thích rõ.

Cách tường, trong lòng Trương Vinh Phương khẽ động, mơ hồ đoán được cái gì.

“Đã biết, ngươi đi xuống đi.”

Hắn có thể đoán được, hẳn là Hắc Thập Giáo vận dụng quan hệ phát lực muốn tìm được chỗ ẩn thân hiện giờ của hắn rồi.

Trương Vinh Phương cấp tốc đứng dậy, lục soát trong tủ treo quần áo của phòng, lấy ra một bộ đạo bào của Minh Kính Cung, mặc ở bên ngoài.

Cộc cộc cộc.

Bỗng một hồi tiếng đập cửa gấp gáp truyền đến.

“Ai vậy!” Trương Vinh Phương tiến lên, mở cửa.

Đứng ngoài cửa là một đội nha môn bộ khoái mặc quan phục.

Dẫn đầu là một tráng hán đầu trọc để râu, theo đỉnh đầu trơn bóng không có đội nón của hắn ta, có thể thấy nó hơi phát sáng một cái.

“Mở rộng cửa, tra đào phạm!” Tên đầu trọc nắm chuôi đao không nhịn được cả tiếng quát lớn.

“Tối hôm qua có đào phạm bị thương ở cánh tay phải, tùy ý giết người, cực kỳ nguy hiểm, ngươi có gặp qua người này không?!”

“Hử? Đào phạm? Ngươi là bộ môn nào?” giọng Trương Vinh Phương trầm xuống.

Đầu trọc nhất thời nổi giận, đang muốn hét lớn, bỗng bên cạnh có người nhỏ giọng nhắc nhở.

Hắn ta tỉ mỉ đánh giá người trước mặt, nhất thời thần sắc cả kinh.

Biểu cảm trên mặt trong nháy mắt chợt biến, nhận ra thân phận của người trước mặt.

“Ai ya, thì ra là Trương đại nhân trước mắt, thất lễ thất lễ, nếu là Trương đại nhân ở đây, đương nhiên sẽ không phải đào phạm gì rồi!

Là hạ quan sơ sót! Hạ quan đáng chết!”

Hắn ta bỗng hung hăng tát lên mặt mình một cái.

“Là hạ quan quấy rầy đại nhân thanh tu, hạ quan cáo từ ngay đây!”

Hắn ta không dám nhìn nhiều, xoay người rời đi.

Đội viên còn lại cũng đuổi sát theo, một câu nói cũng không dám nhiều lời.

Đoàn người đi ra thật xa, bước chân mới chậm rãi dừng lại.

Không nghe được phía sau có âm thanh quát bảo bọn họ dừng lại, lúc này đầu trọc mới thở phào nhẹ nhõm.

“Mẹ nó! Sao các ngươi không nhắc nhở ta một tiếng thế!? Nếu như biết là vị này ở đây, sao ta vẫn còn dám đi tới gõ cửa??”

Tên tuổi của Trương Ảnh ở quan phủ nha môn, ban đầu chủ yếu là nổi danh từ bên Hắc Thập Giáo.

Chương 324: Ẩn núp

Trong sự vây quanh của hơn ngàn người, dám kèm kẹp Đại trưởng lão, mang theo cả đoàn người hoàn hảo không hao tổn vọt ra.

Sau đó còn không có bị người ta trả thù truy tra, mặt mũi này có đủ lớn hay không.

Hơn nữa đây chính là loại người hung ác dám cùng Lâm Kỳ Tiêu Lâm gia đối nghịch đấy.

Trước khi Lâm Kỳ Tiêu không bị phế sạch võ công, đây chính là tương đối tàn nhẫn.

Không ít người xung quanh bị nàng bắt nạt.

Đầu trọc cũng là một thành viên trong đó.

Khi hắn ta vừa nghe thấy Lâm Kỳ Tiêu bị phế đi, hắn ta vui mừng tới giết gà ăn mừng ở nhà với tức phụ nữa.

Hiện tại không nghĩ tới… tra người thiếu chút nữa chọc tới loại người hung ác như Trương Ảnh này.

"Đội trưởng… vừa nãy, ngươi có ngửi thấy được, mùi thuốc cầm máu trị thương không?" Một người bên cạnh bỗng nhẹ nhàng hỏi.

"Không có! Nào có mùi thuốc trị thương gì, chớ nói lung tung!" Đầu trọc nhất thời giật mình, hung hăng đánh người nọ một phát.

"Cái chuyện chết tiệt đó, là ngươi có thể tùy tiện nói lung tung à? Ngươi muốn chết cũng đừng kéo theo ta!"

Người nọ nhất thời uất ức bụm mặt, còn muốn nói điều gì, lại bị tên còn lại bên cạnh nhỏ giọng giải thích vài câu, sắc mặt hắn nhất thời trở nên trắng bệch, không dám nhiều lời.

Một đội người cứ làm như không biết gì cả, tiếp tục tra xét chỗ tiếp theo.

Ở Minh Kính Cung, đạo tu bình thường thì bọn họ thật đúng là không chú ý phẩm cấp của những người này, nhưng võ tu giống như Trương Ảnh, bản thân còn có mối liên hệ mạng

giao thiệp khác nữa, thì không phải là bọn họ có thể chọc nổi rồi.

Trương Vinh Phương đóng cửa sân, sắc mặt hơi trầm xuống.

Chuyến này, may là lúc trước hắn từng giữ chức và có chút tiếng tăm ở nha môn, bằng không rất có thể sẽ bị phát giác, sau đó bị rất nhiều vũ lực binh lực của triều đình phát lệnh truy nã.

Sau đó rơi vào kết cục Hắc Thập Giáo và triều đình phối hợp liên thủ thắt cổ.

Hắn lúc này mới khắc sâu cảm nhận được, chỗ tốt của quyền thế.

Tuy hắn chỉ là mượn lực từ Lý gia, thì cũng không đến mức để cho mình rơi vào tình cảnh bị toàn thành truy bắt.

Cảm khái trong chốc lát, hắn đang muốn trở về phòng nghỉ ngơi.

Bỗng đầu tường bên cạnh có một con chim đỏ nhỏ nhẹ nhàng bay thấp, đứng kêu to vài tiếng.

Trương Vinh Phương ngẩng đầu nhìn lại, vươn tay gọi nó.

Con chim nhỏ nọ nhất thời bay lại gần, rơi lên trên mu bàn tay hắn.

Hắn gỡ xuống ống trúc rồi cẩn thận mở thư ra, nhìn kỹ nó.

Là tin tức phủ thành Kim Sí Lầu gửi tới. Thông qua chim đỏ nhỏ liên hoàn thay đổi, cuối cùng bay đến chỗ của hắn.

Bên phía Hứa Miếu Đồng hắn cũng có một phần.

Trên thư độ dài hữu hạn, số chữ không nhiều.

“Đồ vật đã thu được, trong thành Đàm Dương tất cả hành động thu liễm, hoàn toàn ẩn núp một tháng. Chờ đợi tiếp theo. — Hồng Linh.”

“Lại bảo mình triệt để ẩn núp…” Trong lòng Trương Vinh Phương đoán được tâm tư của cấp trên Kim Sí Lầu.

Đây là kinh bạch tới tay, cần có thời gian sử dụng, cho nên để tránh cho phân điểm các nơi bị trả thù, yêu cầu phân điểm của tất cả khu ẩn núp.

Ý của việc hoàn toàn ẩn núp, chính là cắt đứt tất cả hành động, đến cả trao đổi tình báo cũng không thể làm, coi như mình chưa từng gia nhập vào Kim Sí Lầu, sống như cuộc sống ngày thường.

Đây cũng là cái gọi là hoàn toàn ẩn núp.

"Xem ra chuyện mặt trên có được kinh bạch, rất có thể sẽ bị tiết lộ. Hoặc có lẽ là, rất có thể sẽ không có cách nào giấu diếm được." Trương Vinh Phương dự đoán trong lòng.

"Ẩn núp thì ẩn núp đi, vừa lúc ta cũng…" Bỗng hắn hồi tưởng lại chuyện đêm qua.

Hắn vốn để lại cái rương rỗng trong nhà, chính là vì thử xem, có người thực sự xuống tay với hắn hay không.

Lại không nghĩ rằng, một lần dò xét, thế mà thực sự xảy ra vấn đề.

Bỏ qua chim đỏ nhỏ, hắn không nghĩ nhiều nữa.

Chờ liên hệ được với Thanh Tố rồi nhìn xem đêm qua hắn rốt cuộc bị tiết lộ tin tức thế nào.

Theo đạo lý mà nói, thân phận mặt ngoài của hắn là Trương Ảnh, chỉ là quan sai Tam Phẩm, không nên bị người nhìn chằm chằm vào mới đúng.

Cho dù tất cả mọi người đoán được, phía sau Trương Ảnh khả năng có cao thủ cao phẩm, không ai có thể sẽ cảm thấy hứng thú với vật phẩm tư nhân của bản thân Trương Ảnh đi?

Trương Vinh Phương dự đoán trong lòng.

Tối hôm qua hành động quá mức gấp gáp, rất nhiều đầu mối hắn không lấy được, chỉ có thể chờ trễ một chút rồi đi tìm nàng tìm hiểu.

Còn có tổn thương bên tay phải, loại bị trật nghiêm trọng như vậy, ít nhất phải tĩnh dưỡng một tháng…

"Đúng rồi, Xà Vương Hắc Thập Giáo xuống truy xét hung thủ… Cũng là phiền phức…"

Trương Vinh Phương chợt nhớ tới, Hắc Thập Giáo liên tiếp chết nhiều người như vậy, hình như đều là có quan hệ tới mình…

Bây giờ không phải là hắn có muốn ẩn núp hay không, mà là người ta đúng là tìm hắn…

Chương 325: âm Phù Tây Thăng kinh

Cái người Xà Vương này, vũ lực cường hãn, hắn còn lâu mới có thể đuổi kịp…

“Phiền toái…”

Chẳng qua hắn nghĩ lại, mình cũng không có bại lộ, chuyện Hắc Thập Giáo nhiều nhất sẽ có người hoài nghi hắn, nhưng khả năng sẽ trực tiếp xuống tay với hắn không lớn.

Chỉ cần không có chứng cứ, sau lưng của hắn có Lý gia chống đỡ, hôm nay đi lại gần hơn với Hoàn Nhan gia.

Không tin Hắc Thập Giáo sẽ bởi vì một điểm hoài nghi mà dám hạ thủ với quan viên triều đình.

Thiên hạ hôm nay, nếu hắn thật sự dám động thủ, kế tiếp chính là đối nghịch với toàn bộ Linh đình.

Thế nên hắn chỉ cần cẩn thận ám sát là tốt rồi.

*

Phủ châu đốc.

Tôn Triều Nguyệt cẩn thận đặt nước trà trong tay lên trên mặt bàn thư phòng của phụ thân.

“Phụ thân, trà của ngài là Đông Lăng Thiết Quan âm ta tự mình pha đấy. Gần đây tính khí ngài không tốt, trà lài đổi thành cái này càng có thể kiện tỳ ấm bao tử.”

“Có lòng rồi, Triều Nguyệt ngươi trở về phòng nghỉ ngơi trước đi, ta và Tiết thúc thúc ngươi vẫn còn có chút việc phải nói.”

Tôn Đốc cười ôn hòa.

“Vâng.” Tôn Triều Nguyệt lộ ra nụ cười ôn nhu nhã nhặn lịch sự tiêu chuẩn của tiểu thư khuê các.

“Nhiều năm không gặp, Triều Nguyệt cũng đã lớn thành đại cô nương. Còn nhớ rõ hơn mười năm trước, khi đó ta ôm ngươi giơ lên cao, ngươi còn đái lên người ta cơ.”

Nam tử ngồi ngang hàng đối diện với Tôn Đốc bên cạnh cười trêu ghẹo nói.

“Tiết thúc thúc, ta đã là đại cô nương rồi, thúc đừng nhắc lại chuyện như vậy, mắc cỡ chết người ta rồi.” Tôn Triều Nguyệt bất đắc dĩ nói.

“Cũng đúng, là thúc thúc sai, nên phạt.” Nam tử lấy ra một thứ từ trong tay áo và đưa tới.

“Như vậy, vật ấy coi như ta nhận, đưa cho Triều Nguyệt đi.”

“Tạ ơn thúc thúc.” Tôn Triều Nguyệt cũng không khách khí, hào phóng nhận lấy.

Đó là một con tì hưu điêu khắc thành từ ngọc tím.

Tượng trưng cho ý tiến tài chiêu bảo.

“Ai ya… Nhiều năm không gặp, Bình nhi cứ luôn nhắc tới Triều Nguyệt, không bằng lúc nào hài tử hai nhà gặp mặt một lần thế nào?” Nam tử thưởng thức đánh giá Tôn Triều Nguyệt, đề nghị.

Ánh nến chiếu lên trên khuôn mặt hắn ta, nếu Trương Vinh Phương ở đây là có thể tức khắc nhận ra.

Người này chính là Xà Vương Hắc Thập Giáo mới giao thủ với hắn — Tiết Cảnh Hạo.

“Việc học của Bình nhi ở Hạo Kim sơn hiện giờ sao rồi?” Tôn Đốc thân thiết hỏi một câu.

“Rất không tồi, sư trưởng đều rất coi trọng hắn. Còn làm một đoàn thể nhỏ ở học cung nữa, đảm nhiệm chức phó xã trưởng. Sống lại tự do tự tại, tương đối thoải mái.” Tiết Cảnh Hạo cười nói.

“Còn không phải có lão tử là ngươi chống lưng cho hắn ở phía sau sao. Bên hai phong có ngươi tọa trấn, các đại sản nghiệp còn không phải tài nguyên cuồn cuộn.” Tôn Đốc chỉ hắn ta.

“Hiện tại đấy, thế đạo này, tiền và thế, thiếu một thứ đều không được. Bằng không, không có ai để mắt.”

“Không nói cái này. Lần này ta tới là vì cái gì, Tôn huynh ngươi cũng biết đấy.” Xà Vương thu liễm nụ cười, nghiêm mặt nói.

“Vật kia, vốn là mặt trên dùng để làm mồi. Thật ra người Mật giáo biết là cạm bẫy, cũng không thể không cắn. Một cái linh

lạc có thể mang tới nhiều chỗ tốt thực sự. Hiện tại các ngươi trộn lẫn vào làm gì?" Tôn Đốc lắc đầu nói.

"Không giống… Lần này Mật quyển…" Xà Vương đưa mắt nhìn Tôn Triều Nguyệt.

Nàng lập tức cười ngọt ngào, thi lễ một cái, xoay người rời khỏi.

Đợi nàng đi rồi, Xà Vương mới tiếp tục nói.

"Mật quyển lần này, là hai khối bính đồ cuối cùng cấu thành âm Phù Tây Thăng kinh."

" âm Phù Tây Thăng kinh??" thần sắc Tôn Đốc khẽ biến: "Tin tức có đáng tin không?"

"Tuyệt đối là thật!" Xà Vương nghiêm mặt nói." Mảnh vụn ẩn núp bên trong Trục Nguyệt đao trước đó, chính là một trong bính đồ của kinh lúc này. Mười cái tượng thần, mười phần kinh bạch, thiếu một thứ cũng không được."

"… Khó trách… Khó trách sẽ có người dẫn kẻ điên của hai bảng tới… Thì ra là có suy nghĩ đục nước béo cò." sắc mặt Tôn Đốc yên tĩnh lại.

Bên ngoài hắn ta cố ý biểu hiện ham tiền như mạng, tham lam vô độ, chỉ biết hưởng thụ.

Nhưng nếu người khác thật sự coi hắn ta như một kẻ ngu xuẩn đơn giản, vậy thì sai quá sai.

Một khi đối địch, đoán sai hắn ta, chính là lúc đối thủ chết không có chỗ chôn.

"Người Mật giáo nghe tin lập tức hành động, hiện giờ thậm chí đưa tới Thiên Nữ của Hắc bảng, đến lúc đó một cái Thiên Nữ, một cái Ngân Diện Thiền… địa phương nhỏ bé này thật là náo nhiệt…" Tôn Đốc tự giễu nói.

"Lại nói tiếp." Tôn Đốc dừng một chút: "Lão Tiết ngươi lần này qua đây, rốt cuộc là vì Mật quyển, hay là vì những người đã chết trong giáo của ngươi?"

"Đều có đi. Trước đó tất cả còn yên lành, kết quả đột nhiên xảy ra việc này, tiện đường tới đây luôn." Xà Vương gật đầu.

“Trước ta vốn tự mình động thủ, có điều nghe nói ngươi sắp tới, thì đợi thêm một thời gian ngắn, ngươi có kế hoạch thế nào? Ta không cho rằng tra xét toàn thành như thế có thể tìm ra đầu mối gì.” Tôn Đốc trầm giọng hỏi.

Chương 326: Nguyện

“Vốn không có đầu mối gì, nhưng tối hôm qua, lại vận khí không tệ, tìm được một tên.” Xà Vương cười nói.

Hắn ta vốn không có đầu mối gì thật, nhưng chuyện tối ngày hôm qua, đột nhiên một người xuất hiện, bảo là muốn cung cấp cho hắn ta manh mối có giá trị.

*

Thình thịch.

Rương nhỏ bị đập ầm ầm trên tảng đá ở trong rừng, dưới đáy lõm vào và bắn qua một bên.

Chiếu Thiên Minh thở hồng hộc, sắc mặt đỏ lên, đứng trên tảng đá, hai mắt sung huyết.

Hắn bất chấp nguy hiểm lớn như vậy, lấy tới cái rương này, định cầm tới cho bên phía Mật giáo, kết quả… chỉ vậy!?

Một cái rương rỗng đặt ở nơi kín như vậy??

Đây không phải bẫy người sao??!

“Bên phía Trương Ảnh không có đầu mối, thế nhưng Thanh Tố cứ đi qua bên đó, khẳng định có vấn đề. Kinh bạch Mật quyển vô cùng có khả năng có bản chép lại, mà thứ này khẳng định ở chỗ của Bạch Ưng.”

“Bạch Ưng và Trương Ảnh liên hệ chặt chẽ, điểm ấy đã có thể chứng thực. Như vậy Bạch Ưng, rốt cuộc là có liên hệ thế nào với Trương Ảnh?? Là trưởng bối của hắn?”

Hắn không ngừng dựa theo tình báo, làm rõ mắt xích trong đó.

Yêu cầu cứng nhắc của bên Mật giáo, nhất định phải để hắn nộp lên manh mối có liên quan tới Mật quyển.

Hắn phải nhân cơ hội này… báo mối thù đoạt quyền nhục nhã ban đầu.

“Vậy nhỡ đâu Mật quyển nọ thực sự không có bản chép tay thì sao?” bỗng nhiên trong lòng Chiếu Thiên Minh lóe lên ý nghĩ này.

Thần sắc hắn lóe lên, không ngừng suy tư.

“Quên đi, một mình ta cơ bản là không làm được bao nhiêu chuyện, dứt khoát trực tiếp tuôn chuyện Mật quyển bị Bạch Ưng Kim Sí Lầu bắt được ra ngoài. Đến lúc đó khiến Mật giáo và Hắc Thập Giáo đều đi tìm hắn để gây sự là được.”

Đầu mối quá ít. Hắn chỉ dựa vào chính mình thì không có cách nào khác để xử lý.

Biện pháp duy nhất hiện tại, chính là công khai Bạch Ưng.

Khiến Mật giáo tự mình đi tìm.

Đáy mắt Chiếu Thiên Minh hiện lên một tia tàn nhẫn. Đây không phải lần đầu tiên hắn làm như vậy.

Bạch Ưng đời trước chính là biến mất như thế.

Thân làm ám tử của Mật giáo, lúc trước hắn tiết lộ tình báo trong lầu cho Mật giáo, bị Bạch Ưng phát hiện.

Vì vậy hắn âm thầm đưa tới cao thủ Mật giáo, giết Bạch Ưng, hủy thi diệt tích.

Lần này hiện giờ, chẳng qua là lặp lại một lần mà thôi.

“Còn có Thanh Tố, tối hôm qua hẳn là ta đã bị nàng nhìn thấy bảo vệ tay rồi. Ngộ nhỡ bị hoài nghi… cũng có thể có chuyện. Không bằng hoặc là không làm…”

Trong lòng hắn quyết định.

Triệu gia ở Đàm Dương không coi là nhỏ, thế nên hắn tuyệt không thể có chuyện, một khi có chuyện gì, trên trăm miệng ăn của gia tộc tuyệt đối không một ai có thể sống sót.

Thế nên… vì sự an toàn của người nhà, chỉ có thể khiến Bạch Ưng và Thanh Tố chết chung!

Những cao thủ Mật giáo mạnh như thế nào, hắn rõ ràng nhất. Có tượng thần lấy được từ chỗ Hùng Võ Nghiệp, hắn rốt cuộc sơ bộ đạt được tín nhiệm, kế tiếp, chỉ cần hắn có thể thuyết phục…

*

Minh Kính Cung.

Hứa Miếu Đồng không tị hiềm (sợ bị hiểu lầm) chút nào đi vào viện của Trương Vinh Phương, trở tay đóng cửa lại.

Nàng cau mũi.

"Ngươi bị thương?"

"Ừ, nội thương." Trương Vinh Phương gật đầu, khoanh chân ngồi trong sân, cũng không đứng dậy.

Hai người thường hay trao đổi tình báo, hôm nay cũng coi như quen thuộc.

"Thế nào? Tình huống bên ngươi sao rồi? Có cần giúp một tay hay không?" Hứa Miếu Đồng đi tới đối diện Trương Vinh Phương, khoanh chân ngồi xuống ở vị trí cách hai mét.

"Thư trong lầu ngươi xem rồi chứ?"

"Đương nhiên."

"Làm theo ý trên đó là được rồi. Hiện tại xác thực không thích hợp nhúc nhích." Trương Vinh Phương không chút gợn sóng nói.

"Lần này ngươi lập công lớn. Mặt trên không có ngợi khen gì à?" Hứa Miếu Đồng hỏi.

"Chưa nói, trong thư cũng không nhắc tới." Trương Vinh Phương cũng nghi ngờ điểm ấy.

"Không hề nhắc tới chút nào?"

"Một chút cũng không có."

Hứa Miếu Đồng suy nghĩ.

"Xem ra… Chỉ có một khả năng."

"Cái gì?" Trương Vinh Phương không thích nửa úp nửa mở như vậy.

"Ta chỉ suy đoán thôi, chờ sau này đi, sau này ngươi sẽ biết." Hứa Miếu Đồng cười, bắt đầu nói tình báo gần đây bên Hắc Ưng.

Hai người theo thông lệ trao đổi nửa giờ.

Hứa Miếu Đồng mới đứng dậy rời đi.

Lúc nàng đi tới trước cửa viện thì bỗng quay đầu lại.

“Đúng rồi, biện pháp giảm béo kia của ngươi thật sự có hiệu à?”

“???” Vẻ mặt Trương Vinh Phương mờ mịt nhìn eo thon của đối phương. “Đương nhiên, ngươi muốn giảm à?”

“Ừ, gần đây luôn cảm giác ngực nằng nặng, rất không tiện khi luyện võ…” Hứa Miếu Đồng thoáng phiền não nói.

“…” Trương Vinh Phương không phản bác được.

“Còn có, sau này chờ tới lúc triệt để ẩn núp kết thúc, nhớ kỹ đi Vân Yên Cư một chuyến.” Cuối cùng Hứa Miếu Đồng ném một câu rồi xoay người rời khỏi.

Tĩnh Hiên nhạc lầu Đàm Dương.

Tiếng tỳ bà nhạc khúc nhu hòa truyền ra từ trong rèm vải.

Sắc mặt Chiếu Thiên Minh thấp thỏm, cái trán đầy mồ hôi cúi đầu đứng ở chỗ trống.

Chương 327: Có thể

Áo choàng trên người hắn bị ướt hơn phân nửa, hai tay nắm chặt, không dám có bất kỳ cử động nào.

Bên trong gian phòng, một nữ tử xinh đẹp lộ cánh vai tuyết trắng, tay thuận đỡ tì bà, biểu diễn thuần thục nhẹ giọng.

Nữ tử mặc váy ngắn liền thân màu xanh dương, mang khăn che mặt màu đen, tóc dài búi lên cao, trên cổ có hình xăm bắt mắt.

Ánh đèn chiếu rọi xuống, hình xăm mơ hồ là một đóa anh đào.

Mặc dù hai chân nữ tử trắng toát lộ ra hơn phân nửa dưới làn váy, vải váy cũng hơi hơi bán trong suốt, trước ngực ẩn hiện.

Nhưng Chiếu Thiên Minh lại không có một chút ý nghĩ dám nhìn lén nào.

Nhạc khúc kéo dài hơn mười phút rồi chậm rãi dừng lại.

Tì bà được đặt nhẹ nhàng sang một bên.

Nữ tử im lặng thở dài, hình như có chút bất đắc dĩ, uể oải.

“Manh mối mà ngươi nói đâu? Cho đến bây giờ vẫn còn chưa cầm tới cho ta?”

Nàng ngẩng đầu nhìn thẳng vào Chiếu Thiên Minh.

“Thuộc hạ… Thuộc hạ đã bắt được thông tin trực tiếp, kinh bạch bị Bạch Ưng Kim Sí Lầu lấy được!” Chiếu Thiên Minh nơm nớp lo sợ thấp giọng nói.

“Thứ ta muốn không phải lời nói suông của ngươi. Kim Sí Lầu ẩn tàng cực sâu, người có thể chứng minh câu nói này chỉ có một mình ngươi. Ngươi muốn ta tin tưởng ngươi thế nào đây?” Nữ tử nhíu mày nói.

“Chắc chắn trong tay Bạch Ưng có bản viết tay, nếu chúng ta có thể sớm lấy được bản viết tay, thì nhất định có thể dùng!” Chiếu Thiên Minh vội vàng nói.

“Không nói trước tiên có có bản viết tay hay không, cho dù có, ngươi dám đảm bảo là không có gì sai sót không? Chỉ có

nguyên bản mới có thể tin.” Nữ tử thở dài.

“Triệu Nhất Minh, ngươi đã theo ta bao nhiêu năm? Tại sao bây giờ có chút chuyện này mà cũng làm không xong? Ngươi nói sao ta cho ngươi giải dược hai năm này được đây?” Nàng bất đắc dĩ nói.

“Sứ giả… Sứ giả! Xin thư thả cho ta mấy ngày! Ta có cách!” Chiếu Thiên Minh cắn răng nói.

Hắn không ngờ rằng mình chỉ thử báo thông tin lên, lại dẫn tới sứ giả thật sự giáng lâm.

“Ngươi muốn làm cái gì?” Nữ tử đầy hứng thú nhìn hắn.

“Tất cả manh mối đều ở trên người Bạch Ưng, kinh bạch là do thuộc hạ trơ mắt nhìn hắn nộp lên. Chúng ta chỉ cần bắt Bạch Ưng trước, ép hỏi kinh bạch, như vậy có thể lấy bản viết tay dùng thử trước.” Chiếu Thiên Minh cắn răng nói.

“Nếu không được, thì báo tin nhóm đại nhân phủ thành bên kia cùng động thủ!”

“Kim Sí Lầu… Tổ chức này rất là thần bí, ngươi ẩn núp trong đó lâu như vậy, còn chưa thăm dò được cao thủ bên trong tổ chức. Cũng được… Vừa vặn nhân chuyến này thăm dò sâu cạn.”

Sau một phen suy tư, nữ tử gật đầu đồng ý.

Dù sao tính mạng thân gia Chiếu Thiên Minh cũng ở trong tay nàng, nàng không sợ đối phương giở trò.

“Nếu không được thì chỉ có thể đi một bước cuối cùng. Nhưng nếu được rồi, vậy chúng ta bên này có thể lập đại công.”

“Đa tạ sứ giả lượng thứ!” Chiếu Thiên Minh vội vàng nói.

“Rất tốt, thế thì, ngươi muốn làm gì?” Nữ tử nhấc một chân lên, lười biếng dựa vào giường gỗ.

Chiếu Thiên Minh sửa sang lại ý nghĩ, chân thành nói.

“Hiện trong Kim Sí Lầu nhiều lắm thì chỉ là hoài nghi ta, vẫn còn trong lúc ẩn nấp, không ai có thể trao đổi tình báo tương hỗ.

Cho dù chỉ dựa vào hồng điểu, thông tin có thể trao đổi cũng không nhiều. Trước đó có thể Thanh Tố có chút ít hoài nghi đối với ta.

Cho nên, thuộc hạ nghĩ, thừa dịp không nên chậm trễ việc hiện tại, dùng thuộc hạ làm mồi nhử, khiến cho Bạch Ưng và Thanh Tố vào cuộc, đến lúc đó khổ cực sứ giả dẫn người ra tay, bắt cả hai người!"

Rõ ràng trong lòng Chiếu Thiên Minh sớm đã có ý nghĩ sẵn trong đầu.

"Có thể." Nữ tử nghĩ thoáng qua một lần, xác định kế hoạch này không có sơ hở gì rõ ràng, mạng nhỏ của Chiếu Thiên Minh bị bóp trên tay nàng, chắc chắn không dám lừa gạt.

Giải quyết dứt khoát như thế cũng tốt. Bằng không chí ít cũng là Bạch Ưng bát phẩm, làm không cẩn thận cũng phiền phức.

*

*

*

Tiểu hồng điểu bay thấp phạch phạch, dừng trước cửa sổ phòng Trương Vinh Phương, nhảy lên trước mấy bước, mắt nhỏ sáng lấp lánh chớp chớp nhìn hắn.

Chít chít ~~

Trương Vinh Phương thả đạo kinh trong tay xuống, vươn tay ấm áp nhẹ nhàng sờ lên đầu tiểu hồng điểu.

Toàn thân chim nhỏ huyết hồng, đỉnh đầu có một sợi lông trắng, rõ ràng có khác biệt đặc thù với tiểu hồng điểu khác.

Hình như mỗi lần tình báo gì, thì đều là nó chuyển giao cho mình.

Trương Vinh Phương cực kỳ quen thuộc với nó.

Hắn đứng dậy, trở về phòng lấy một nắm gạo nhỏ, vung cho tiểu hồng điểu. Sau đó mới gỡ ống trúc xuống, cẩn thận mở ra, đổ cuộn giấy ra.

'Đại nhân, người ăn cắp cái rương của ngài trong đêm trước đó, ta nghi ngờ là Chiếu Thiên Minh. Tối nay có tổ chức một

lần hội nghị hay không? Bắt người này lại để thẩm vấn. — Thanh Tố’

Trương Vinh Phương nheo mắt lại, thu hồi cuộn giấy rồi ném vào chậu than.

Chương 328: Nhìn

Hắn cẩn thận nhớ lại Chiếu Thiên Minh, quả thật hơi có thể.

‘Cũng được, để tránh đêm dài lắm mộng, tối nay bắt lại là được.’

Chỉ cần Chiếu Thiên Minh lộ diện, thì bắt lại ngay lập tức.

Mặc dù bây giờ tay phải của hắn bị thương, nhưng giải quyết một tên tứ ngũ phẩm không quan trọng vẫn rất nhẹ nhàng.

Hắn lập tức nhanh chóng viết một cuộn giấy triệu tập, quấn lại, nhét vào ống trúc, để tiểu hồng điểu đưa trở về.

Sau đó yên lặng chờ đợi trong Minh Kính Cung.

Luyện công, ăn cơm, vệ sinh cơ thể, lau vũ khí.

Sắc trời dần dần tối.

Gió lạnh thổi phần phật, mùa đông đã đến.

Từng cái cây bên ngoài tường viện cũng nhao nhao rụng phiến lá khô héo xuống.

Ngoài tường không ngừng vang lên tiếng nói chuyện của các đạo nhân trong đạo cung, âm thanh quát lớn, mặc dù đều là chút việc nhỏ lông gà vỏ tỏi.

Như là mua dầu ít, cướp đoạt thời gian sử dụng đạo tràng, hoặc là người này người kia người đó nhìn thấy người đó không hành lễ.

Nhưng hơi thở cuộc sống như vậy lại khiến trái tim Trương Vinh Phương vốn dĩ đang bực bội cũng chậm rãi bình tĩnh lại.

Sắp đến đêm khuya.

Hắn đang ngồi ngay ngắn tu hành Quan Hư Công, chợt mở bừng mắt ra.

Hắn thay quần áo, mang một đoản kiếm không đáng chú ý lên, lặng yên rời khỏi sân nhỏ.

Trương Vinh Phương rời khỏi Minh Kính Cung, cả người ẩn vào bóng tối dưới mái hiên, nhanh chóng tiến đến phía ngoại

thành.

Lặng yên không tiếng động ra ngoài từ cửa nhỏ trong thành trì, hắn lại không đến Bình Nha tự.

Mà là tiến đến một chỗ khác hướng thâm sơn.

Tình huống bây giờ, nếu Chiếu Thiên Minh thật sự là nội gián, như vậy xác định Bình Nha tự chắc chắn không an toàn.

Cho nên tự nhiên Trương Vinh Phương cũng suy xét đến điểm này.

Hắn tự mình sửa lại địa điểm của hội nghị, trong Bình Nha tự có không ít hồ sơ đều là tài liệu tình báo của Kim Sí Lầu. Không thể có sai sót.

Đồng thời, hắn cũng không báo tin cho quá nhiều người, chỉ báo cho hai người Thanh Tố, Chiếu Thiên Minh.

Đúng ra nói mới nhớ, người hắn thật sự tín nhiệm ở trong cả Kim Sí Lầu cũng chỉ có một mình Thanh Tố.

Ban đêm, ánh trăng lưỡi liềm.

Trương Vinh Phương phi nhanh đến địa điểm giao ước.

Trong rừng là một mảnh hắc ám, chỉ có từng chùm ánh trăng nhỏ bé yếu ớt chiếu xuống qua các khe hở là nguồn ánh sáng duy nhất.

Nhờ vào chút ánh sáng này, Trương Vinh Phương chậm rãi thích ứng môi trường tối tăm chung quanh.

Rất nhanh, hắn nhẹ nhàng đi đến điểm tập hợp ước định — Thâm Thủy Cốc.

Đó là một tiểu sơn cốc hơi nổi tiếng gần thành Đàm Dương, địa điểm rất nhiều người thường xuyên lui tới đạp thanh.

Chỉ là trời lạnh như hôm nay, người đến cũng trở nên cực ít.

Chớ nói chi là bây giờ đêm khuya.

Rất nhanh, từ xa xa cách rừng cây, Trương Vinh Phương đã nhìn thấy Chiếu Thiên Minh đang yên tĩnh đứng bên cạnh suối nước sơn cốc, hình như đang chờ bọn họ.

Hắn yên lặng dừng lại, đứng phía sau một gốc cây.

Hắn không đi lên, cũng không lên tiếng, mà là cứ như vậy lẳng lặng nhìn đối phương.

Thân có ngũ giác cửu phẩm khiến hắn cảm giác được rõ ràng bốn phía có chút không đúng.

Bình thường, rừng sâu trong đêm sẽ có tiếng động các loại côn trùng kêu vang.

Nhưng lúc này chung quanh Thâm Thủy Cốc thế mà một âm thanh cũng không có, chỉ có xa xa mơ hồ truyền đến một vài tiếng gầm rú của động vật.

Cái này không bình thường.

Mấu chốt nhất là, ánh mắt Trương Vinh Phương nheo lại.

'Ta ước định thời gian là bốn giờ sáng. Bây giờ mới hai giờ sáng, ngày bình thường Chiếu Thiên Minh không đến sớm, đột nhiên hôm nay tới sớm như thế….'

Hắn tới sớm như thế làm cái gì?

Thế cục bây giờ phức tạp, Trương Vinh Phương suy tư một lát, vẫn không hiện thân, chỉ là lẳng lặng chờ đợi.

Cẩn thận quan sát hồi lâu, cuối cùng hắn phát hiện một chút manh mối.

Không ít đá cuội trên mặt đất bên cạnh Chiếu Thiên Minh thế mà lại phủ lên một tầng lưới tơ cực kỳ tinh mịn trong suốt.

Trên lưới tơ treo đầy lưỡi dao thật nhỏ có cùng màu với đá cuội.

Hai đầu lưới có dây nhỏ kết nối đến hai bên rừng cây đen nghịt.

Từ ánh sáng ảm đạm trong cánh rừng, căn bản không ai có thể thấy rõ.

Nếu không phải hắn quan sát hồi lâu, chỉ sợ không thể nào nhìn ra.

Mai phục đến thế này, chỉ cần hắn tới trong phạm vi mười mét gần Chiếu Thiên Minh, thì có rất có thể sẽ bị lưới tơ gây thương tích.

Nếu trên lưỡi dao của lưới tơ lại có độc…

Trong lòng Trương Vinh Phương phát lạnh.

Bố trí thế này, chắc chắn không phải phong cách Kim Sí Lầu.

Chỉ bằng vào Chiếu Thiên Minh thì không thể có lá gan và thủ đoạn làm ra lợi khí bậc này…

Chắc chắn phía sau người này có cao thủ!

Trong lòng Trương Vinh Phương sáng tỏ.

Chẳng qua bây giờ đã bị hắn phát hiện…

Trương Vinh Phương không tùy tiện động thủ, mà là thầm lui ra phía sau.

Cách thời gian giao ước còn một giờ.

Hắn nhất định phải chặn Thanh Tố lại để tránh bị lừa.

Chương 329: Áo bào tro

Ngoài ra, Bình Nha tự bên ấy cũng không thể dùng nữa, nhất định phải lập tức chuyển đi.

Vì những nơi này, Thanh Tố hiểu rõ, Chiếu Thiên Minh cũng hiểu rõ giống hắn.

Hắn lặng yên lui ra phía sau rồi ẩn vào tối tăm.

“Làm sao còn chưa tới?” Chiếu Thiên Minh đứng tại chỗ chờ đợi đã lâu.

Mắt thấy sắp tới lúc tập hợp rồi, nhưng mà vẫn không nhìn thấy bóng dáng hai người kia như cũ.

Thậm chí không nhìn thấy bóng các thành viên còn lại trong lầu.

Trong lòng hắn hơi phát hoảng.

Chẳng qua vì bên cạnh có lưới độc, chỉ cần Bạch Ưng và Thanh Tố tới gần trong vòng mười mét quanh hắn, xác định chắc chắn có thể bị lưới độc trói buộc.

Đến lúc đó, bọn họ chính là châu chấu trên một sợi thừng, bị Mật giáo dùng độc dược khống chế. Không ai có thể chạy thoát được.

Thời gian đi qua từng chút từng chút.

Nhưng vẫn không có bất cứ ai đến.

Rất nhanh đã vượt qua thời gian giao ước, trong lòng Chiếu Thiên Minh cảm giác được không đúng.

Nhưng hắn vẫn không cam tâm như cũ, tiếp tục chờ.

Thời gian chầm chậm trôi qua, mãi đến khi vượt qua thời gian giao ước hơn một tiếng.

Người vẫn không đến.

Cuối cùng hắn cũng hiểu, có thể mình đã bị Bạch Ưng và Thanh Tố đùa bỡn!

“Người đâu?” giọng nói của sứ giả bay ra từ một bên trong rừng.

“Thuộc hạ… Thuộc hạ không biết…” Sắc mặt Chiếu Thiên Minh tái đi, vội vàng cúi đầu nói.

“Rõ ràng là ta nhận được báo tin, mới đến tập hợp ở đây… nhưng cũng không biết vì sao…?”

“Ngu xuẩn!” Sứ giả hừ lạnh một tiếng: “Rõ ràng là ngươi bị phát hiện! Coi như Bạch Ưng kia có chút bản lĩnh. Xem ra là ngươi để lọt sơ hở gì đó.”

“Sứ giả đại nhân, cầu ngài cứu ta!” Trong lòng Chiếu Thiên Minh hoảng hốt, bộp bộp quỳ rạp xuống đất.

“Một khi bị Bạch Ưng Thanh Tố tra được tình báo thật sự của ta, phụ mẫu vợ con trong nhà ta, tất cả đều phải chết! Cầu sứ giả đại nhân làm chủ cho ta!” Trong giọng nói của Chiếu Thiên Minh mang theo bi thương, run rẩy khẩn cầu nhìn lên, không phân rõ thực hư.

“Chúng ta trực tiếp đi tới cứ điểm lấy hồ sơ tình báo của Kim Sí Lầu các ngươi!” Sứ giả không kiên nhẫn nói. “Xem còn có cơ hội hay không.”

“Địch Thu ngươi tự mình đi đi. Chúng ta về trước.”

Trong bóng đen, hai bóng người mặc áo bào tro khác chậm rãi đi ra.

“Được rồi, không ngờ uổng phí thời gian lâu như vậy, Bạch Ưng này thú vị.” Nữ tử sứ giả hừ lạnh nói.

Bọn họ một cửu phẩm, hai bát phẩm liên thủ mai phục ở đây, thế mà bị một tên hư danh chơi xỏ.

Sau khi hai người rời khỏi.

Sứ giả lại nhìn về phía Chiếu Thiên Minh, ánh mắt như có điều suy nghĩ.

“Đúng rồi, ngươi nói rất có thể Trương Ảnh có quan hệ mật thiết với mấy người Bạch Ưng?”

“Đúng vậy! Chúng ta hoàn toàn có thể trực tiếp bắt Trương Ảnh!” Chiếu Thiên Minh lập tức gật đầu nói.

“Cũng được, vậy trước tiên trực tiếp đi bắt người đi. Hiện tại hắn ở đâu?”

“Hiện người này ở Minh Kính Cung Đại Đạo Giáo, trước đó không lâu mới chuyển việc qua.” Chiếu Thiên Minh trả lời.

“Đi xem.”

Lúc này Trương Vinh Phương đang cùng đứng với Thanh Tố trong góc tối ở gần Bình Nha.

“Xem ra đã xác định Chiếu Thiên Minh là nội gian. Chỉ là không biết hắn phục vụ cho thế lực nào?” Thanh Tố thở dài một tiếng, trong lòng cũng hơi nghĩ mà sợ.

Nếu không phải Bạch Ưng đại nhân chặn đứng nàng nửa đường, chỉ sợ bây giờ nàng đã rơi vào cái bẫy của Chiếu Thiên Minh.

“Kế sách hiện nay, bất cứ lúc nào chúng ta cũng phải chuẩn bị tất cả ẩn lui từ bỏ Đàm Dương cho tốt.” Trương Vinh Phương nghiêm mặt nói.

Chiếu Thiên Minh bại lộ, mang tới ảnh hưởng rất gay go.

Bởi vì hắn nắm giữ một phần ba tình báo gần đây của Bạch Ưng.

Chủ yếu nhất, là rất có thể người này sẽ dẫn thế lực sau lưng nhằm vào thân phận Trương Ảnh.

Đối với thế lực tuân thủ quy tắc mà nói, chức quan Trương Ảnh là một tấm phù hộ thân không tệ.

Mà đối với thế lực không tuân thủ quy tắc, chỉ có thực lực mới là chỗ dựa duy nhất của mình.

Mà Minh Kính Cung không có cao thủ gì có thể ngăn cản cao thủ cao phẩm tiến công.

Chẳng lẽ lại trông cậy vào mấy cung chủ phó cung chủ thất phẩm sắp già rụng răng?

“Đại nhân, bây giờ chúng ta nên làm như thế nào?” Thanh Tố không ngờ rằng tình huống sẽ nghiêm trọng như thế, nhất thời hơi hoang mang lo sợ.

Dù sao nàng còn trẻ tuổi, nếu vẻn vẹn chỉ là nhiệm vụ ám sát, thu thập tình báo, mục tiêu rõ ràng, thế thì còn coi là tốt.

Nhưng thế cục hôm nay…

Trương Vinh Phương cũng có chút bất đắc dĩ, nếu hắn không bị thương, có thể thử thế lực sau lưng Chiếu Thiên Minh một chút.

Nhưng lúc này cổ tay phải hắn bị thương, nhiều lắm thực lực chỉ bằng bảy thành trước đó. Nếu động thủ… Sợ là ngay cả một bát phẩm cũng không đánh lại.

Kiểu cảm giác uất ức này, từ sau khi hắn nhanh chóng đột phá phẩm cấp, thì đã rất ít gặp lại.

Chương 330: Vân Yên Cư

Lại không ngờ, bây giờ lại xuất hiện lần nữa.

“Ngươi về trước đi, chú ý che giấu bản thân. Ta muốn đi một nơi.” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

“Thuộc hạ đã hiểu!“Đọc chương dịch mới nhất tại:

Thanh Tố không cần phải nhiều lời nữa. Bây giờ chỉ có thể dựa vào Bạch Ưng đại nhân nghĩ biện pháp, nếu ngay cả Bạch Ưng bát phẩm cũng không có cách nào, vậy tứ phẩm nho nhỏ như nàng chỉ có thể rời xa Đàm Dương hoàn toàn, đi đến một chỗ khác.

Tránh đầu sóng ngọn gió trước lại nói.

*

*

*

Vân Yên Cư Đàm Dương là một tòa lầu ba tầng trang trí đỏ chói hoa lệ.

Trước cửa lầu luôn luôn treo một tấm bảng hiệu to lớn, còn có hai đèn lồng đỏ chói.

Bên trong có từng dãy quầy hàng trưng bày đủ loại kiểu dáng tranh chữ, đồ cổ, các loại đồ chơi, đồ cất giữ.

Điều khiến người ta thấy kỳ quái nhất là, địa bàn ở đây chiếm diện tích khổng lồ, nhưng lượng người đi vào không nhiều.

Có người từng trộm đếm khách trọ trước cửa của bọn họ, phát hiện cho dù mỗi ngày ra vào một khách trọ, còn mua sắm bên trong cũng chưa đủ tất cả phí tổn tiêu hao thường ngày của Vân Yên Cư.

Cho nên Vân Yên Cư thần bí, sớm có lưu truyền trong phạm vi nhỏ chung quanh.

Trương Vinh Phương đổi trang phục, giống như khách trọ bình thường mà đi vào lầu một, vòng vo vài vòng giữa các quầy.

Đây là lần đầu tiên hắn tới đây.

Công năng tình báo Bạch Ưng và Hắc Ưng nắm giữ không giống nhau.

Có vẻ như liên hệ giữa Hắc Ưng và cao tầng nhiều hơn một ít, hắn không biết tất cả phân điểm đều như vậy, hay là chỉ có Đàm Dương như thế.

Chẳng qua tình huống hiện nay gian nan, nếu ở đây vẫn không có cách, Trương Vinh Phương dự định để bản thân biến mất hoàn toàn, tránh một thời gian trước lại nói.

Dù sao đạo tịch Đại Đạo Giáo của hắn còn ở đó, cấp bậc trong nha môn cũng không rơi xuống.

Tránh một thời gian, chờ phong ba lắng lại, mình sử dụng một hơi điểm thuộc tính, đắp thực lực lên đến trình độ người bình thường không cách nào tưởng tượng.

Đến lúc đó, khó khăn trước mắt sẽ không còn là khó khăn.

Vòng vo vài vòng giữa các quầy.

Rất nhanh, hắn đi đến một chỗ ngóc ngách, bày lệnh bài Bạch Ưng lên cho một tiểu nhị cửa hàng đang ngủ gà ngủ gật.

Nhân viên kia giật mình, lập tức tỉnh táo lại.

“Thì ra là Bạch đại gia, bên này! Bên này!”

Hắn nhanh chóng đi ra khỏi quầy hàng, cúi đầu khom lưng mang theo Trương Vinh Phương đi đến lầu hai.

Hắn đi theo nhân viên cửa hàng, hai người một trước một sau vào trong cửa vào trong góc thang lầu.

Sau khi quẹo trái quẹo phải, rất mau đã đến một chỗ đình viện trong nhà rộng rãi.

Đình viện dài chừng hơn ba mươi mét, bốn phía cũng được tường gỗ bôi sơn vây lại.

Trên mặt đất trải phiến đá mỏng, chính trung tâm có một núi nước chảy nhân tạo đang đổ xuống phát ra tiếng vang tí tách.

Bên cạnh cảnh quan nhân tạo.

Một nữ tử áo trắng có khuôn mặt cứng ngắc đang lẳng lặng ngồi quỳ trên nệm êm, cầm bút lông trong tay, nhẹ nhàng viết bảng chữ mẫu.

Nữ tử mặc áo bào như là áo choàng, lại giống váy dài, như đám mây trải rộng trên mặt đất, trắng toát vô ngần.

Màu trắng của áo bào nổi bật bút tích màu đen hiển hiện trên bảng chữ mẫu.

Trắng đen xen kẽ càng khiến cho lòng người sinh tĩnh mịch.

"Phạm Thiên Ngữ."

Nữ tử không để ý đến Trương Vinh Phương, hoặc là nói, nàng nhìn thấy nhưng không có ý nói chuyện với hắn.

Ngược lại tự mình nói ra một cái cái tên khác.

"Ngươi thiếu một ân tình của ta, nên trả."

Trương Vinh Phương sinh lòng nghi hoặc, không biết thân phận nàng là gì, lại càng không biết nàng đang nói chuyện với ai.

Hắn đang muốn mở miệng hỏi, lại chợt chú ý tới, bên cạnh núi giả đình viện còn một người đang đứng.

Người kia chậm rãi đi ra từ núi giả, động tác lặng yên không một tiếng động. Rõ ràng cách mười mấy mét như vậy, thế mà Trương Vinh Phương hoàn toàn không phát giác được sự tồn tại của hắn.

Hắn nhìn người này.

Đó là một nam tử khuôn mặt gầy gò dáng người cao ráo.

Hắn mang mặt nạ màu bạc che khuất một nửa khuôn mặt.

Mà một nửa gương mặt bên kia lộ ra lại tuấn mỹ âm nhu.

Trên người kẻ này có kiểu cảm giác mâu thuẫn quái dị. Rõ ràng cảm giác thân hình hắn không có bao nhiêu sức mạnh.

Nhưng Trương Vinh Phương chỉ nhìn hắn, ngũ giác nhạy bén liền nổi lên cảm giác rùng mình uy hiếp nào đó.

Người này…

Hoàn toàn khác với nhận thức của hắn.

Trong nhận thức của Trương Vinh Phương, phàm là người tập võ, đường cong trên cơ thể cũng không ít.

Cho dù là Thanh Tố, cũng sẽ có hình dáng trong cơ thể che lấp dưới lớp áo lót bó sát người.

Chỉ là lúc nào cũng bị che chắn vì nàng thích chưng diện.

Người tập võ, cơ thể chính là sức mạnh, nếu không có sức mạnh, bất kể kiếm và dao có nhanh đến thế nào, cũng đều trở thành mềm yếu bất lực.

Thực chất, vốn dĩ sức mạnh và tốc độ có quan hệ trực tiếp đến nhau.

Chương 331: Quên

Sức mạnh càng lớn, tốc độ càng nhanh.

Nhưng người trước mắt này.

Trương Vinh Phương không tự chủ được mà cơ thể căng cứng lên.

Hắn không biết tại sao mình lại cứng người, nhưng bản năng của thân thể… nổi lên run rẩy….

“Ngươi đến gần hơn ta…” Nam tử ngân diện mờ mịt nói.

“Đúng vậy.” Nữ tử áo trắng nhẹ nhàng viết chữ trên bảng xong.

Đó là một chữ ‘Cực’ to lớn.

Mực nước màu đen chậm rãi khuếch tán ở nét viết cuối cùng, rồi tràn ngập.

“Nhân lúc ta còn có thể nhớ.” Nữ tử ngẩng đầu, đáy mắt nổi lên một vòng màu máu.

“Đi đi.”

Nàng để bút xuống.

“Lần này giúp ngươi, hai chúng ta dứt khoát.” Nam tử ngân diện nói khẽ.

“Được.”

Nữ tử im lặng.

“Nhưng ta sẽ không ra mặt, chúng ta cũng sẽ không ra mặt. Nếu ngươi chết, cũng là chết.”

Nam tử ngân diện không đáp lời lại, quay người đi đến phía cửa.

Trương Vinh Phương đứng ở trước cửa, không tự chủ được mà tránh ra.

Hắn chăm chú nhìn người này im lặng rời khỏi, không nói một lời.

Gương mặt trẻ tuổi và tóc dài ngân bạch của đối phương hình thành độ tương phản rõ ràng.

Khiến người ta không biết rốt cuộc hắn là trẻ tuổi hay là lão niên.

Không bao lâu, bóng lưng nam tử biến mất trên hành lang.

Thậm chí Trương Vinh Phương không thể nghe được âm thanh hắn đạp xuống lầu, rõ ràng lúc vừa rồi mình đi lên bậc thang lầu đó còn có thể phát ra tiếng vang két két.

Quay đầu lại, ánh mắt Trương Vinh Phương rơi trên người nữ tử bạch y kia.

“Tại hạ Bạch Ưng Đàm Dương, xin hỏi ngài là?”

Hắn không tự chủ mà dùng kính ngữ.

Người nam vừa rồi vô cùng nguy hiểm, mà nữ tử này có thể sai sử người kia, chỉ sợ người này càng nguy hiểm hơn!

Mặc kệ lúc nào, cẩn thận trước vẫn tốt hơn.

Cái gọi là nhiều lễ thì không bị trách, cẩn thận chút không có sai.

Hình như lúc này nữ tử mới phát hiện ra sự tồn tại của Trương Vinh Phương.

Đồng tử trong mắt nàng dần dần tập trung, hiện ra thân ảnh của đối phương.

“Ta biết… Ngươi là người đưa kinh bạch lên.. Kinh bạch mật quyển.”

“Đúng là thuộc hạ.” Trong lòng Trương Vinh Phương khẽ động, lập tức bày thấp thái độ.

Nữ tử đưa tay sờ lên túi ở eo, lại chợt sửng sốt, túi trên eo nàng không có gì cả.

“Thật có lỗi, ta lại quên mang gì đó…” Hình như nàng muốn ban thưởng gì đó cho Trương Vinh Phương, nhưng lại lúng túng phát hiện, mình không sờ ra được gì.

“Đại nhân, đây là chuyện thuộc hạ phải làm. Không cần ban thưởng.” Trương Vinh Phương nhanh chóng nói: “Chỉ là đại nhân, bây giờ cục diện Kim Sí Lầu ta ở Đàm Dương khá là

không ổn. Thế lực đến tìm mật quyển kinh bạch có Hắc Thập Giáo, Mật giáo. Những thứ này đều không phải là nơi thuộc hạ có thể trêu chọc được."

Hắn nhanh chóng nói chuyện mình khó xử ra.

"Ta hiểu rồi…." Nữ tử nhẹ nhàng gật đầu: "Ngươi là đứa nhỏ ngoan… Bất chấp nguy hiểm nộp mật quyển lên. Sau đó mình ở lại gánh chịu uy hiếp."

Nàng dùng giọng nói mềm mại của thiếu nữ, lúc nhẹ nhàng ôn nhu nói từ đứa nhỏ ngoan, trong lòng Trương Vinh Phương nổi da gà, nhưng lại không thể biểu hiện ra, chỉ có thể chịu đựng.

"Như vậy." nữ tử vỗ tay nhè nhẹ: "Ngươi có nguyện vọng gì không? Ta có thể làm được, có thể giúp ngươi hoàn thành một lần."

"Nguyện vọng?" Trương Vinh Phương sửng sốt, phạm vi này lớn lắm.

"Đúng vậy, nguyện vọng." nữ tử gật đầu: "Ví dụ như, có kẻ thù nào cần giết không? Hoặc là muốn biết tin tức gì."

Giết người?

Thông tin?

"Thuộc hạ…"

Trương Vinh Phương suy nghĩ một chút, không biết Xà Vương bên ấy có thể mở miệng này hay không.

"Tiết Cảnh Hạo đả thương ngươi. Muốn đồ sát cả nhà hắn không?" Nữ tử nhẹ giọng nhu hòa nói.

"… Ngài… nhưng đó là Xà Vương! Là siêu phẩm đặc sứ của Hắc Thập Giáo…!" Trong lòng Trương Vinh Phương run lên.

"Không sao." Nữ tử cười khẽ, nhưng khuôn mặt lại không có chút biến hóa, chỉ là ánh mắt chớp động.

"Không sao…" Ánh mắt nàng mông lung. "Thừa dịp ta còn cảm thấy… cảm thấy…."

Lúc này bên ngoài Vân Yên Cư.

Dùng nơi này làm trung tâm, trong vài trăm mét xung quanh.

Từng người từng người lưng đeo chữ vàng võ phù không ngừng hiện thân, tề tụ đến Vân Yên Cư.

Bề ngoài của bọn họ giống như dân chúng bình thường, nhưng có vẻ như chỗ sâu trong đáy mắt cũng cất giấu hờ hững với mạng người.

*

Ngoại thành Đàm Dương, Thanh Đỉnh sơn.

Phương hướng đối thẳng với cửa thành, một đội người mặc giáp trụ xám trắng thân hình cường tráng, đang xếp thành hàng, phóng ngựa chạy gấp theo quan đạo.

Trên người tất cả mọi người đều là nội giáp ngoại bào, đầu đội mặt nạ, vác trên lưng kiếm hai lưỡi.

Không chỉ như vậy, trên quan đạo ba cửa thành còn lại đi đến Đàm Dương, cũng có từng nhánh đội ngũ hơn trăm người phóng ngựa chạy đến phía bên này.

Tất cả đội ngũ đều là cách ăn mặc giống nhau, trang phục giống nhau.

Mấu chốt nhất là, những người cầm đầu bọn họ, bên hông cũng bí mật treo từng viên từng viên ngọc lông vũ ấn ký đại biểu Kim Sí Lầu.

Chương 332: Không thích hợp

Rõ ràng những người này mặc áo giáp kim loại mà triều đình không cho phép, nhưng lúc đi vào cửa thành lại không có bất kỳ binh sĩ thủ thành nào dám can đảm chặn đường.

Minh Kính Cung.

Một đoàn người ngựa mặc hắc bào eo dắt loan đao, dưới sự dẫn đầu của những người mặc áo bào màu đen có viền bạc, sải từng bước lớn tiến vào trong Minh Kính Cung.

Người dẫn đầu thần sắc tiêu sái, trên vai áo bào có một cái lỗ, thỉnh thoảng lại có một con rắn nhỏ màu tím đen thò đầu ra từ trong đó.

Người này chính là Xà Vương Tiết Cảnh Hạo đã vội vàng đưa người chạy tới đây.

Hắn ta vừa nhận được tin từ một người bí ẩn rằng Trương Ảnh ở Minh Kính Cung của Đại Đạo Giáo có quan hệ mật thiết với Bạch Ưng của Kim Sí Lầu.

Vì vậy, để tìm ra Bạch Ưng đã giết thuộc hạ của mình, hắn ta ngay lập tức đem người xông tới đây.

Nếu Bạch Ưng dùng võ học của Đại Đạo Giáo, vậy thì trực tiếp đến Đại Đạo Giáo là được rồi.

“Kẻ nào?”

Đại môn của Minh Kính Cung bị phá tung, những đạo nhân võ tu phụ trách phòng vệ, lần lượt tụ tập ứng đối.

Những đạo sĩ cầm trên tay trường côn hoặc trường kiếm, đây đều là những vũ khí dễ dàng học được khi nhập môn.

Sử dụng tập thể, uy lực thậm chí còn mạnh mẽ hơn.

Nhưng lúc này, không một đạo sĩ nào dám đi đến quá gần.

Trong số các đạo nhân của Minh Kính Cung, nhiều người trong số họ là những người đã lớn tuổi. Những người này kiến thức rộng lớn, cũng trải qua không ít những tình huống nguy hiểm trong quá khứ.

Chính vì vậy, có không ít người đều nhận ra ấn ký đặc thù trên người Xà Vương Tiết Cảnh Hạo.

Hắc Thập giáo là một đại giáo có tính toàn quốc, và có rất nhiều tín đồ trong người dân Hồ Tây. Trong số đó, các cao thủ đều ở khắp nơi, và sự gắn kết cũng rất bền chặt.

Nếu thực sự muốn xung đột với họ, Đại Đạo Giáo cũng chưa chắc có thể đối kháng được.

Trong số rất nhiều môn phái, Đại Đạo Giáo luôn không được biết đến với việc sử dụng võ lực.

Lúc này nhìn thấy một đám người xông tới, trong đó có cả những cao tầng của Hắc Thập giáo, những lão nhân bọn họ có chút kinh sợ.

Cung chủ Trần Chí Niên vừa lúc có mặt ở trước cửa quảng trường, lão ta đang giữ bộ râu dài màu trắng như tuyết, một bộ dáng tiên phong đạo cốt chầm chậm bước ra khỏi đám đông. Chắp tay cúi đầu trước những người của Hắc Thập giáo.

“Chẳng lẽ vị trước mặt đây là Xà Vương Hắc Thập giáo sao? Bần đạo Trần Chí Niên, là cung chủ đương nhiệm của Minh Kính Cung.”

Phía sau lão ta đồng thời đứng ra từng vị cao thủ của Minh Kính Cung, tất cả đều là cao thủ ít nhất cũng là lục phẩm thất phẩm trong Đạo cung.

Trong Minh Kính Cung, trong số các phòng chủ, trưởng lão và chính phó điện chủ, có ba người thất phẩm, và bốn người lục phẩm.

Người mạnh nhất trong số đó chính là Trần Chí Niên.

Bởi vì lão ta là người duy nhất trong toàn bộ Đạo cung chỉ tu Hồi Xuân Tịch Thì phù điển thuần túy đến thất phẩm.

Nói cách khác, lão ta không lợi dụng các võ học khác để đột phá giới hạn, không giống như những người khác, không đủ ngộ tính trên phù pháp, không cách nào tiến vào, lại chuyển sang học võ học cấp thấp để bổ sung khuyết điểm của bản thân và đột phá phẩm cấp.

Mà một người tu luyện thuần túy như vậy, thực lực nói chung có thể đạt tới cực hạn của võ giả.

So với những người tạp tu, thực lực càng mạnh hơn.

Nếu võ công họ học đã đủ mạnh, những người như vậy thậm chí có thể mạnh hơn một hoặc hai bậc so với các cao thủ tạp tu khác.

Đây cũng là gốc gác thực sự của đại môn phái.

“Trần Chí Niên, Trần Cung chủ. Tại hạ Tiết Cảnh Hạo.” Xà Vương nhìn lão ta với đôi mắt đỏ, ngoài cười nhưng trong không cười.

“Nghĩ đến, ngươi hẳn phải biết lý do tại sao chúng ta đến đây chứ?”

Không đợi người kia nói.

Hắn ta lại tiếp tục.

“Đại trưởng lão bên trong giáo ta bất ngờ bị ám sát và chết thảm thương gần giáo đường, sau đó vị đàn chủ pháp đàn Thần đạo, cũng bị ám sát bên trong thành Đàm Dương.”

Một tòa thành trì lớn như vậy, thực sự trở thành đầm rồng hang hổ sao?”

Vẻ mặt của Trần Chí Niên vẫn bình tĩnh, cố nén sự lo lắng trong lòng.

“Tại sao Xà Vương lại nói điều này? Ta có nghe nói về vụ ám sát, nhưng chuyện này liên quan gì đến việc ngươi đưa người đến Đạo cung của ta? Chẳng lẽ ngươi cho rằng kẻ sát nhân có lẽ đang ẩn trốn ở đây?”

“Có trốn ở đây hay không? Tra một chút, tìm một chút, chẳng phải sẽ biết sao?” Tiết Cảnh Hạo mỉm cười.

“Không thích hợp đâu?” Vẻ nhu hòa trên mặt Trần Chí Niên cũng yên tĩnh lại.

Bất kể như thế nào, lão ta cũng đều đại diện cho quyền lợi của toàn bộ môn phái Đại Đạo Giáo, nếu như bị Hắc Thập giáo dễ dàng lật một cái chổng vó lên trời như vậy, mặt mũi giáo phái lão ta biết để vào đâu?

Chương 333: Tránh ra

Trong tương lai, khi thượng tầng hỏi tội xuống phía dưới, lão ta sao có thể gánh nổi chứ?

“Nếu không có lệnh khám xét từ Tập Hiền viện, Xà Vương vẫn là nên đến từ đâu thì về chỗ đó đi thôi.” Trần Chí Niên trầm giọng nói.

“Lão đạo sĩ, ngươi cho rằng lấy Tập Hiền viện hù dọa ta có thể hữu dụng sao?” Tiết Cảnh Hạo cười nói.

“Môn phái của ta tổn thất rất lớn, hiện tại ta có được tin tức Đại Đạo Giáo các ngươi chứa chấp hung thủ, ta dẫn người đi vào lục soát, ai cũng không thể nói không được!”

Hắn ta xua tay một cách quyết liệt.

“Vào đi! Tìm kiếm!”

Đại Đạo Giáo được quan phủ công nhận là giáo phái thế lực thì có làm sao?

Trước khi hắn ta đến, đã điều phối xong công việc bên phía Tôn đốc. Tôn đốc nắm giữ quyền điều động trú quân quanh toàn bộ Đàm Dương.

Cho dù là Minh Kính Cung bên này có làm ra động thái ầm ĩ, thì cũng có thể làm được gì?

“Ta xem ai trong các ngươi dám!? Đây là nơi ở của các vị thần Đạo môn. Nếu các ngươi dám xâm phạm, cẩn thận sau này tai họa không ngừng, vận rủi khó có thể gánh chịu!”

Một lão giả nhảy ra, lớn tiếng quát.

Người này là phòng chủ Liêu phòng đương nhiệm, bây giờ thấy cung chủ cũng không ngăn được, nhất thời trong lòng nói không xong rồi, lập tức đứng ra.

“Biến đi!” Cao thủ thứ hai của Hắc Thập giáo lúc này, Phó La bát phẩm, bước lên trước một bước, bàn tay phải chớp giật nắm về phía đối phương.

Đùng.

Như bị sét đánh, Lão Đạo lùi lại mấy bước, trên cánh tay đã thêm một đạo dấu tay đen kịt.

“Đại Thủ Ấn kiêm tu phật môn! Được, được lắm!!” Sắc mặt lão đạo tái nhợt, Hắc Thập giáo nổi danh với đao pháp, công phu trên tay lão ta lại thua đối phương.

Chuyện này truyền ra ngoài, tương lai trên giang hồ lão ta sẽ chẳng còn mặt mũi nào nữa.

“Người nào dám ngăn cản, đừng trách ta tàn nhẫn.” Xà Vương nhìn chằm chằm Trần Chí Niên.

“Ngoài ra, nếu muốn báo quan, cứ việc đi.”

Nói xong, Xà Vương liền dẫn mọi người nhanh chóng đẩy lùi một đám lớn đạo sĩ ra khỏi Minh Kính Cung, thẳng tắp dọc theo thần điện từng cái từng cái bắt đầu kiểm tra.

Nhìn bề ngoài, hắn ta có vẻ đang thực sự tìm kiếm kẻ sát nhân, nhưng trên thực tế, trước đó hắn ta đã nhận được tin tức.

Mật quyển kinh bạch đã được đưa đến một nơi khác.

Ở đây cũng có thể có các bản chép tay của kinh gấm.

Vì vậy, hắn đã đưa người tới đây kiểm tra là giả, tìm kiếm bản sao chép bằng tay mới là thật.

Các cao thủ của Hắc Thập giáo lần này hầu như đều dốc hết toàn lực.

Với hắn ta là người đứng đầu, phía sau hắn ta là đàn chủ tân nhiệm của Thần đạo pháp đàn, Phó La.

Còn có Đao khách Phủ thành Hoắc Hằng Đông, Sa Mê Cuồng Đao Lý Tử Thành.

Phó La là bát phẩm chân chính. Hai người còn lại là thất phẩm.

Những người còn lại bao gồm nhiều cao thủ phẩm chất thấp từ Hắc Thập giáo, và hàng chục tín đồ tinh nhuệ.

Thực lực như vậy, trong toàn bộ thành Đàm Dương, cho dù là Tôn đốc đích thân ra tay, không có điều động trú quân chân chính, cũng không thể cạnh tranh nổi.

Cả nhóm nhanh chóng bắt đầu lục soát toàn bộ Đạo cung dưới cái nhìn của những đạo nhân trong Minh Kính Cung không dám nói lời nào.

Xà Vương dẫn đầu, sau khi hỏi Trương Ảnh sống ở đâu, hắn ta lao về hướng đó.

Đi được nửa đường, hắn ta đột nhiên giơ tay lên.

Một chiếc phi tiêu bay ra, tinh chuẩn bắn trúng một con chim đỏ nhỏ bay ngang qua.

Con chim đập mạnh xuống đất, vùng vẫy sau đó liền không còn động đậy.

Tiết Cảnh Hạo cúi xuống nhặt con chim nhỏ màu đỏ và lấy ống tre ở chân nó.

"Ống trúc truyền tin của Kim Sí Lầu."

Hắn ta thản nhiên ném chiếc ống trúc cho một vài người phía sau lưng.

"Đặc sứ, sao ngài không nhìn một chút?" Đao khách Hoắc Hành Đông, là một trong hai người đã vây giết Trương Vinh Phương trước đó.

Họ do môn phái điều khiển, nếu hoàn thành được nhiệm vụ lần này thì có thể chuộc công và giành được tự do.

"Không cần, thứ này tất cả đều là mật mã, ngoại trừ người ở bên trong Kim Sí Lầu, những người còn lại đều không thể hiểu được."

Phó La liếc mắt về hướng con chim nhỏ màu đỏ bay tới.

"Nó đến từ đó."

Vài người tản ra, giữ khoảng cách thích hợp. Đi nhanh về hướng đó.

Trần Chí Niên và các cao tầng khác của Minh Kính Cung theo sát phía sau. Giám sát mọi hành động của họ.

Một cao thủ cường hãn như Xà Vương có thể gây ra thiệt hại lớn nếu hắn ta quyết định làm bất cứ điều gì.

Bọn họ đi theo phía sau, mặc dù vô lực ngăn cản, nhưng vị trí chính thức của bọn họ có thể khiến đối phương không dám

quá làm càn.

Không lâu sau, cả nhóm đến sân nơi Trương Vinh Phương ở.

“Chính là chỗ này!”

Oành!

Cổng sân bị một tên cầm loan đao mạnh mẽ chém nhiều nhát, đẩy cửa bước vào.

Các cao tầng của Minh Kính Cung phía sau thấy vậy huyết áp của họ liền tăng lên, nhưng cũng không dám hành động hấp tấp.

Chương 334: Quá trễ

Đằng sau Hắc Thập giáo có một châu đốc, nếu như không phải vậy, coi như Xà Vương là siêu phẩm thì làm sao? Chẳng lẽ hắn ta thật sự dám đứng đối mặt với Linh đình sao?

Chính vì được Tôn đốc là chỗ dựa, nên mới có thể dám càn rỡ như thế.

“Con chim đỏ báo tin vừa từ nơi này bay tới, lục soát cho ta! Bắt đầu từ nơi này, trong viện tất cả những hướng khác, toàn bộ đều lục soát một lượt cho ta!”

Xà Vương trầm giọng nói.

Hắn ta nhận được tin rằng kinh bạch đã bị Kim Sí Lầu lấy được, gửi trở về Phủ thành.

Vì vậy, cách duy nhất để lập công bây giờ là nhanh chóng lấy được những bản sao chép bằng tay của mật quyển có thể tồn tại kia.

Mà dựa theo người bí ẩn kia đưa tin từng nói, Trương Ảnh có khả năng là người thân thuộc hoặc tương tự với Bạch Ưng.

Sau khi kết hợp với phân tích thông tin tình báo của Hắc Thập giáo, Xà Vương và một số cao tầng khác tin rằng thực sự có vấn đề với Trương Ảnh này.

Mà người gửi tin có lẽ muốn sử dụng lực lượng của họ để điều tra Trương Ảnh này.

Nhưng Xà Vương không quan tâm, ở thành Đàm Dương bây giờ, với thực lực của bản thân kết hợp với Tôn đốc, còn ai có thể chống đỡ? Ai dám chống lại?

Kẻ nào dám quấy nhiễu, người cản giết người, phật chặn giết phật!!

Ngoài ra, sau khi Xà Vương kết hợp thông tin của bản thân bên trong Hắc Thập giáo trước đó, phát hiện Trương Ảnh rất khả nghi, hắn ta lập tức đích thân dẫn đội đến Đạo cung bắt người.

“Chờ đã! Đây là nơi ở của phòng chủ Giám tu của Đạo cung ta, các ngươi cứ như vậy mà xông vào sao? Các ngươi là người nào?”

Một bên là một lão đạo thân hình cao gầy, bưng một rổ đồ nhắm rượu, đi về phía viện tử.

Người này chính là Hư Nhất đạo nhân.

Hôm nay lão ta đến tìm Trương Vinh Phương, chính là muốn tìm hắn để thảo luận về sự hiểu biết chi tiết về Quan Hư Công.

Không ngờ, khi vừa bước ra, đã thấy nhóm người hung hãn này, trực tiếp xông vào sân của Trương Vinh Phương.

“Hư Nhất sư đệ!” Trần Chí Niên vội vàng tiến lên và muốn ngăn lão ta lại.

Nhưng đã quá trễ rồi.

Phó La, chủ đàn của pháp đàn Thần Đạo, hừ lạnh một tiếng, bước tới, thân hình lùn, trong nháy mắt lao về phía Hư Nhất.

Hắn ta không có chút nương tay nào, tốc độ cùng thực lực của bát phẩm bộc phát ra toàn lực, căn bản không phải là thứ mà Hư Nhất đạo nhân lục phẩm có thể sánh được.

Oành!

Hai người vội vàng đấu một chiêu.

Rượu và đồ nhắm trong tay Hư Nhất bị hất tung xuống đất, người cũng lùi lại hơn mười bước, cuối cùng được sự hỗ trợ của hai võ tu, lão ta mới có thể đứng vững gót chân.

Lão ta nhìn đôi bàn tay đỏ bừng.

Nếu như vừa rồi lão ta không phải sử dụng năng lực phá giới hạn, e rằng bây giờ lão ta không phải là bị thương nhẹ, mà là nôn ra máu rồi ngã xuống đất.

“Ngươi… ngươi…!?” Sắc mặt Hư Nhất đỏ bừng, khí tức cùng huyết khí bị chặn lại nhất thời không thể thông suốt, lão ta tức giận đến mức nghẹn lại trong cổ họng không thể động đậy.

“Ta cái gì mà ta?” Phó La cười nhẹ, “Nếu hôm nay không tìm được hung thủ, ta sẽ lấy mạng những người còn lại trong Minh Kính Cung của ngươi!

“Dù sao thì đám loạn quân cũng chỉ mới giải tán, mấy tên lẻn vào thành Đàm Dương làm loạn, cũng không liên quan gì đến chúng ta.”

Một nhóm người đột nhiên biến sắc, không dám nói lời nào.

Xà Vương Tiết Cảnh Hạo mặt không thay đổi, đi ngang qua lão ta, đẩy cánh cửa sân vỡ nát rồi bước vào.

Chỉ khi vào cửa, đồng tử của hắn ta mới co rút lại.

Trong sân được cho là bỏ trống, đúng lúc này, bất ngờ có người xuất hiện.

Người đó đứng quay lưng về phía họ, đứng ở giữa, với mái tóc bạc trắng và áo choàng, trên mặt mang một chiếc mặt nạ bạc.

Soạt.

Hai đoản kiếm trắng tinh trượt vào lòng bàn tay người này.

“Ngân Diện Thiền?” Cả người Xà Vương căng thẳng, cũng là siêu phẩm, hắn ta đương nhiên biết rõ nỗi kinh hoàng thực sự của Ngân Diện Thiền.

Người này… được mệnh danh là cao thủ hàng đầu có khả năng tiếp cận với trình độ đó nhất trong mười năm qua.

“Tại sao ngươi lại ở đây!?” Xà Vương lùi lại một chút, lặng lẽ để Phó La và những người khác chắn ở trước mặt mình.

“Chỉ là thỏa thuận thôi.” Ngân Diện Thiền quay người lại, khuôn mặt tuấn tú không bị che bởi nửa mặt nạ kia giống như một pho tượng, tỷ lệ hoàn mỹ, không giống người thật.

Ánh mắt hắn mê man, nhìn chằm chằm vào Vương Xà và nhóm người của hắn ta.

“Ngươi, có người nào thực tốt với ngươi không?”

Một nhóm người hơi im lặng, tất cả đều mang theo ánh mắt kiêng dè.

Lặng lẽ mấy nhịp thở trong im lặng, một người đột nhiên cất tiếng.

“Ta đã sớm nghe đến tên tuổi của ngươi, chẳng qua chỉ là một kẻ mất trí mà thôi, chúng ta có nhiều người như vậy, có gì phải sợ chứ!”

Phó La hừ lạnh, tiến lên một bước, trong tay áo lặng lẽ nắm chặt một quả viên phấn cầu độc nổ tung.

Chương 335: Kẻ điên

Hai người khác cũng bước vào sân từ bên cạnh, một nửa bao quanh Ngân Diện Thiền.

Ba người một tên bát phẩm, hai tên thất phẩm, đồng thời nhìn chằm chằm vào hắn.

Xà Vương trong lòng bình thản, cầm đoản kiếm trong lòng bàn tay.

Nhiều người như vậy, hắn ta liền không tin…

Bịch!

Trong khoảnh khắc, một bóng người hiện ra trước mặt hắn ta.

Chính là Ngân Diện Thiền!

Ngay lập tức, mái tóc trắng lướt qua mặt hắn ta, đoản kiếm đan xen.

Keng!

Hai thanh đoản kiếm giao kích, phát ra những tia lửa chói mắt.

Ngân Diện Thiền lật người nhảy lên giữa không trung, thân hình mềm mại vô cùng, xẹt qua khe hở giữa ba cỗ vũ khí.

Đoản kiếm trong tay hắn ta giống như đôi cánh ve sầu thực thụ, lúc vượt qua Xà Vương, chúng rung lên với tốc độ cao và hóa thành hai bóng mờ.

Bóng mờ thoáng qua.

Cùng lúc đó, một vài dòng máu phụt ra từ người Xà Vương.

Chỉ trong tích tắc, Xà Vương đã bị một đòn nặng.

Không chần chừ, hắn ta quay người bỏ chạy.

Một kẻ điên theo đuổi cực cảnh sẽ không phải là thứ có thể dễ dàng chọc vào!

Hắn ta cả người đau dữ dội, không quay đầu lại lao nhanh về phía xa. Về phần những người sau lưng Hắc Thập giáo, đã không còn nằm trong phạm vi quan tâm của hắn nữa.

Một loạt tiếng la hét liên tục truyền đến từ phía sau.

Bóng người Ngân Diện Thiền với tốc độ không nhanh, nhưng nó có độ chính xác rất ngắn.

Dù phải đối mặt với đòn tấn công nào, hắn cũng có thể tránh né một cách cực kỳ chính xác.

Không ai có thể chạm vào hắn ta.

Nhưng mỗi một kiếm của hắn ta đều có thể dễ dàng xuyên thủng chỗ yếu hại của một người.

…

Mưa phùn lất phất, không biết từ lúc nào, sắc trời càng ngày càng u ám.

Những tia chớp lặng lẽ len lỏi giữa những tầng mây, sau đó là tiếng sấm rền vang dội.

Trước Thiên Toàn Cung.

Hai bóng dáng một cao một thấp thong thả di chuyển trên những bậc đá dài.

“Nhiều người gọi ta là Thiên Nữ, nhưng thực ra đó là một câu chuyện đã từ rất lâu rồi.”

Nữ tử áo trắng phía trước đeo mặt nạ Kim Sí Lầu, ngẩng đầu nhìn Đạo Cung trước mặt.

“Từ Thiên Nữ có nguồn gốc từ Phật giáo. Khi đó ta được lựa chọn, phần lớn đưa đi để tu luyện Phạm âm Thiên Ma Vũ. Ta vẫn nhớ đó là chuyện của nhiều năm trước…”

Đồng Chương nhìn cánh cổng Đạo Cung đang từ từ đến gần, ánh mắt thâm thúy.

“Thập Lục Thiên Ma Vũ, vãn bối cũng đã từng nghe nói đến.” Trương Vinh Phương ở phía sau thấp giọng đáp.

“Ừ. Nếu không phải Đạt Mễ Nhĩ Đế sư ngăn cản, có lẽ bây giờ ta đã trở thành Minh phi. Trở thành Thập Ác Thiên Ma cám dỗ Đức Phật…”

Đồng Chương nhớ lại.

“Cho nên, ngươi đi theo con đường đạo môn cũng tốt. Đi con đường của Đại Đạo giáo cũng tốt.”

Trương Vinh Phương không biết tại sao. Cũng không biết tại sao lại tới nơi này.

Nhưng nhìn thấy Thiên Nữ Đồng Chương đã tiếp tục tiến về phía trước.

Hắn chỉ có thể theo kịp.

Hai người bước đến trước cửa Thiên Toàn Cung.

Hai đạo nhân canh giữ cửa cung đã nhìn thấy bọn họ từ xa, nhìn thấy hai người nhàn nhã tán gẫu, phong thái ôn hòa, y phục không giống người bình thường.

Hai đạo nhân cũng ân cần chắp tay chào hai người.

Thiên Nữ Đồng Chương mỉm cười đáp lại, tiếp tục đi vào trong cùng Trương Vinh Phương.

Đi qua quảng trường đối diện với cửa chính.

Đi ngang qua những hàng đạo nhân đang ngồi xếp bằng, tụng kinh.

Họ đến chủ điện lớn nhất ở giữa Thiên Toàn Cung.

Phía trên chính điện treo một tấm bảng hiệu rất lớn - "Tam Thanh điện."

Bên trong, không ngớt những khách hành hương, đạo nhân đang tụng kinh và rung chuông.

Làn khói nhang đèn lượn lờ lan tỏa khắp đại điện, làm tôn lên những bức tượng thần vàng son lộng lẫy trông không giống vật chết.

Hồ Thế Chí, người đứng đầu Tam Thanh điện, đang chợp mắt ở phía bên phải, đang ngủ ngon lành bỗng nhiên cảm thấy có thứ gì đó không đúng lắm, vội vàng mở mắt ra.

Một cánh tay trắng như ngọc trước mặt đang yên lặng điểm về phía trán của hắn ta.

Bóng trắng lóe lên.

Đồng Chương thu lại bàn tay phải, rút ra một cây kim châm giữa hai ngón tay.

Sau đó, tiệm tay ném nó đi.

Xì!

Một mảnh kim châm bay ra, từ bên trái hướng về phía từng đạo nhân một, tiếng đổ gục vang lên dồn dập.

Tất cả mọi người đều bị trúng châm vào mặt và đầu. Và sau hai giây liền mất đi hơi thở, không thể cử động. Rõ ràng là đã bị đâm vào một huyệt vị nào đó.

Một số khách hành hương đang cúi đầu làm lễ nhìn thấy cảnh này, lập tức la hét ầm ĩ, cuống cuồng bỏ chạy.

Đồng Chương không thèm để ý, chỉ ngẩng đầu nhìn tượng thần.

“Sau này, ta gia nhập Kim Sí Lầu, lại hiểu ra một đạo lý.”

“Mọi thứ trên đời này, không có gì có được mà không phải trả giá.”

Trương Vinh Phương nghe vậy, suy tư hỏi.

“Nếu lúc đó không thấy cái giá phải trả thì sao?”

“May mắn, nó sẽ khiến người ta buông lỏng bản thân.” Đồng Chương nhẹ nhàng nói: “Con người cần đau khổ, cần ngăn trở để cảnh tỉnh bản thân.

Chương 336: Diệt trừ

“Trên đời này không có quỷ thì Phật ở đâu ra?”

“Có cứu rỗi, có độ người, mới có người sẽ tin tưởng thờ phụng.”

Trương Vinh Phương tự nhiên hiểu rõ đạo lý này trong lòng, đây không phải là sự tồn tại tương đối trong lý luận hiện đại sao?

Chỉ là hắn không ngờ thế đạo này sẽ có người có thể tự mình lĩnh ngộ sâu sắc như thế.

Hai người xoay người bước ra khỏi Tam Thanh điện, ngay sau đó một đám đạo nhân đã bước tới.

Đạo nhân tóc bạc phơ đi đầu thi lễ chào hai người, sau đó dẫn người phong tỏa cửa lớn của Tam Thanh cung.

Đồng Chương không để ý lắm, tiếp tục đi dạo trong Đạo Cung cùng Trương Vinh Phương.

Mỗi lần đi đến một nơi, bước chân dừng lại, hơn mười nhân mạng biến mất tại chỗ.

Kim châm trong tay nàng dường như dùng mãi không hết, tùy ý tuôn ra, thật hơi giống như thiên nữ tán hoa.

Không lâu sau, hai người bước ra khỏi Thiên Toàn Cung, bên trong Đạo Cung đã ngã xuống hơn trăm người.

Tiếng khóc bị kìm nén không ngừng truyền ra từ bên trong.

Thiên Nữ Đồng Chương dường như đã quen với việc đó.

“Đi thôi, đến chỗ tiếp theo.”

Chẳng mấy chốc có người mang đến cho nàng một hộp kim châm mới từ bên cạnh.

Nàng cất nó cẩn thận, đem theo Trương Vinh Phương đi một hướng khác.

Hình như vị trí đó là của Đại Dương tự.

Lúc Trương Vinh Phương rời đi, hắn quay đầu nhìn lại Thiên Toàn Cung, có thể nhìn thấy Cung chủ dẫn mọi người đứng ở chính giữa quảng trường, nhìn bọn họ rời đi từ xa.

“Những người đó, đều là những người đáng chết sao?” Hắn không nhịn được hỏi.

Khi Đồng Chương ra tay vừa rồi, thậm chí còn ảnh hưởng đến một số khách hành hương bình thường.

“Không biết.”

Thiên Nữ khẽ lắc đầu.

“Không thể tha cho một số người vô tội sao?” Trương Vinh Phương cau mày.

Hắn có thể tuyệt đối tàn nhẫn trong việc đối phó với kẻ thù, nhổ cỏ tận gốc.

Nhưng đối với những người bình thường hoàn toàn không liên quan gì đến mình, hắn không nghĩ việc giết người tùy ý sẽ có ích lợi gì.

“Không sao.” Đồng Chương mỉm cười: “Sau đó đi diệt trừ sạch sẽ người trong nhà bọn họ là được rồi.”

Trong lòng Trương Vinh Phương không có ý đó, nhưng vẫn không dám nói.

Trong Đại Dương tự, Thiên Nữ Đồng Chương một đường vừa đi vừa giết.

Mỗi một hòa thượng thậm chí mới giây trước đang chắp tay chào hỏi, mà giây sau đã ngã xuống đất, từ từ mất đi sức sống.

Từ cửa viện đến đại điện.

Một đám người mặc áo giáp xám trắng vây quanh Đại Dương tự.

Ngay từ lúc Thiên Nữ bắt đầu ra tay, một đám người đã cầm kiếm xông vào cửa, đội cung nỏ ngắn phía sau bao vây tứ phía, không một ai được phép chạy thoát.

“Nhiều Vân Yên tử sĩ như vậy?… Rốt cuộc Đại Dương tự ta đã đắc tội ngươi chỗ nào? Tại sao phải hạ độc thủ với chúng ta như vậy?”

Một nhà sư râu bạc phơ vóc người cường tráng, tay cầm một cây trượng đồng, mạnh mẽ dùng một chiêu đánh lui ba tên tử sĩ liên thủ bằng trường kiếm.

Trên mặt lão mang theo vẻ bi thương.

Võ công cao cường ngày đêm miệt mài tu luyện, vậy mà lại đành bất lực khi đối mặt với bao nhiêu tử sĩ và cung nỏ đang nhắm vào mình.

"Trụ trì Phương Diệp?" Trương Vinh Phương nhận ra người này, chính là người được xưng là Đồng Kim Cương đệ nhất cao thủ, hòa thượng Phương Diệp của Đại Dương tự.

Phương Diệp là một pháp danh, chính vì pháp danh đặc biệt này mà hắn mới nhớ kỹ người này.

"Thiên Nữ Đồng Chương! Bao nhiêu năm qua, ngươi đã giết bao nhiêu tăng nhân rồi? Chuyện đến nước này còn chưa đủ sao?"

Cơ bắp toàn thân của Phương Diệp phồng lên, lần lượt các kỹ năng phá hạn dồn dập bùng nổ.

Khí huyết ngày càng mạnh khiến da thịt trên cơ thể của lão đỏ bừng, hai con ngươi trong mắt cũng bắt đầu sung huyết.

Chỉ cần quan sát bằng mắt thường, Trương Vinh Phương có thể dễ dàng cảm nhận được khí tức phát ra từ trên người đối phương, khiến hắn cảm giác hơi ngột ngạt.

"Đây là trạng thái cực hạn được hình thành do kết hợp kỹ năng phá hạn." Đồng Chương nhẹ nhàng giải thích.

"Sau khi cửu phẩm có thể tập một bộ đầy đủ tất cả các kỹ năng phá hạn của võ học thượng thừa. Mà chỉ cần là võ học thượng thừa, tất cả các kỹ năng phá hạn có thể kết nối với nhau, tạo thành trạng thái cực hạn duy nhất.

Đây cũng là điểm mấu chốt tại sao thượng thừa được công nhận là thượng thừa."

Trương Vinh Phương bỗng nhiên nhớ tới lần Hoàng Ngọc Chân, một cao thủ cửu phẩm đánh cắp Trục Nguyệt đao trước kia, hình như lúc đó hắn ta cũng đã sử dụng một chiêu thức tương tự.

Bây giờ, không ngờ cũng có một cửu phẩm ở Đại Dương tự!

“Ah!” Phương Diệp hòa thượng giậm chân, vung quyền trượng đồng, oành một tiếng, giống như một viên đạn đại bác lao về phía hai người bọn họ.

So với thân hình cường tráng hơn hai mét, chiều cao của Thiên Nữ Đồng Chương thậm chí còn không bằng Trương Vinh Phương, chỉ một mét bảy.

Hai người giống như một con tê giác húc vào một con hươu sao.

Chương 337: Nguyên

Xoẹt!

Trong tích tắc, hai người đan xen lướt qua nhau.

Trụ trì Phương Diệp vọt qua đầu, bước vài bước lộp cộp trên sàn đá phiến, tốc độ càng ngày càng chậm, càng ngày càng chậm.

Phụt phụt.

Lão quỳ rạp xuống đất, giữa mi tâm thình lình cắm thêm một cây kim châm đâm vào sâu bên trong chỉ còn lại một chút ở phần cuối.

"Ngươi… Quả nhiên là…" Lão hoàn toàn mất đi hơi thở.

Đồng Chương rút tay về.

Bất kể là cửu phẩm hay người thường đều là chết bởi một cây kim châm dưới tay nàng.

Mặc dù, Trương Vinh Phương mơ hồ cảm thấy kim châm dường như không phải là vàng thật, mà là một loại kim loại nào đó trông giống như vàng.

Hắn nhìn những tăng nhân khác đang bị tàn sát cách đó không xa, trong lòng đột nhiên dâng lên một sự trống rỗng khó giải thích được.

"Tại sao phải giết nhiều người như vậy? Đại nhân, rốt cuộc mục đích của chúng ta là gì?" Hắn không nhịn được hỏi.

"Thanh trừ tất cả Mật giáo." Thiên Nữ đáp.

"Cá dính mồi dù sao cũng phải ăn sạch." Ánh mắt nàng nhìn qua cửa chính điện chùa chiền, rơi xuống bức tượng Phật cao lớn uy nghiêm bên trong.

"Nếu không sạch hết thì sao?" Trương Vinh Phương hỏi.

"… Không cho phép tiết lộ hay sao chép bất cứ thứ gì trong Kinh bạch và Mật quyển ra ngoài. Vậy nên, rõ ràng Mật giáo không sạch sẽ…" Thiên Nữ quay đầu lại.

"Vậy thì chỉ có thể tàn sát cả thành."

“Đi thôi, đến chỗ tiếp theo.”

Nàng quay người đi về phía cổng chùa đi ra ngoài.

Trương Vinh Phương sững người, câu trả lời vừa rồi cứ văng vẳng trong đầu hắn.

*

*

*

Bên trong Minh Kính Cung.

Thừa dịp lúc hỗn loạn, một bóng người lặng lẽ nhảy vào phòng ngủ của Trương Vinh Phương, lấy cái rương nhỏ nơi cất giữ kinh bạch viết tay thật rồi bỏ chạy.

Các cao thủ của Hắc Thập Giáo bên ngoài đang điên cuồng vây giết Ngân Diện Thiền.

Ban đầu họ hoảng loạn một lúc, nhất là khi Xà Vương xoay người bỏ đi, càng làm cho một đám người rơi vào trong khủng hoảng.

Nhưng ngay sau đó, sau khi chết mấy người, dù sao mọi người đều là cùng một giáo phái, không sợ sống chết, lúc này lập tức điên cuồng gào thét liều mạng.

Tiếng hét giết không ngừng truyền ra, giống như những gợn sóng khuếch tán trên mặt nước.

Trong phòng ngủ, bóng người mang theo một cái rương nhỏ trốn qua cửa sau, nhảy qua tường vây, bỏ chạy ra ngoài.

Người này chính là Chiếu Thiên Minh vẫn luôn đưa tin cho Hắc Thập Giáo, lợi dụng nội ứng khác trong Hắc Thập Giáo để gây xích mích, nhằm đạt được mục đích của mình.

Hắn nhanh chóng lao ra khỏi Đạo Cung, tùy tiện cầm lấy một bộ quần áo của nhà dân phơi ven đường, che khuất cái rương trong ngực.

Sau đó, bật hết tốc lực chạy ra khỏi thành.

Khi chạy, hắn không ngừng chạy vòng vèo quanh co, không đi theo một đường thẳng. Là vì để tránh những kẻ theo dõi sau lưng mình.

Trên đường đi, hắn dừng lại trong một khu rừng, dùng một dụng cụ mở khóa đặc biệt để mở cái rương.

Bên trong là một quyển kinh bạch viết tay và một số linh kiện kim loại màu đồng rải rác.

Ngoài ra, còn có một chồng bạc và bảo vật hơn bảy trăm lượng.

“Tên Trương Ảnh này… quả nhiên… quả nhiên có quan hệ rất lớn với Bạch Ưng, ngay cả những thứ quan trọng như vậy cũng đặt ở đây.”

Sau một lúc, hắn cất mọi thứ đi, nhanh chóng đi qua khu rừng đến một con đường núi có phần gồ ghề.

Có ai đó đang đợi hắn trên con đường núi.

Khi người nọ nhìn thấy Chiếu Thiên Minh, vội vàng tiến lại gần.

“Đại ca, Mật giáo bên kia đã xảy ra chuyện rồi.”

Khuôn mặt của người này giống Chiếu Thiên Minh đến tám phần. Tuổi tác cũng không chênh lệch nhiều, rõ ràng là huynh đệ ruột.

“Mới xảy ra chuyện, bọn ngu ngốc kia thật sự cho rằng ta trúng Mê Tâm tán của chúng. Tưởng ta lo lắng thuốc giải, cho nên sẽ không nói dối. Đáng tiếc… khà khà.”

Chiếu Thiên Minh cười lạnh.

“Đại ca, bây giờ chúng ta phải làm gì? Ta đã sắp xếp cho người nhà sớm rời khỏi thành, hiện tại bọn họ đều ở trong thôn trang ngoại thành của chúng ta.” Đệ đệ trầm giọng nói.

“Quả nhiên, linh cảm lúc trước của ta là đúng. Đệ ngay lập tức đi đưa mọi người về Vị Dương phủ! Về phía ta, chỉ cần không có lo lắng, mọi chuyện đều sẽ dễ dàng!”

Chiếu Thiên Minh gấp gáp nói.

“Còn nữa, cầm lấy cái này mang theo! Ta sẽ quay lại tìm các đệ!” Hắn đưa cái rương của Trương Vinh Phương đến.

“Ca, đây là cái gì?” Đệ đệ tò mò hỏi.

“Đồ tốt, cứu mạng. Trong đó có một số thứ có thể đổi lấy tiền lúc cần dùng gấp.”

Cho dù có phải là kinh bạch hay không, thì những mảnh vỡ linh kiện và những ngân phiếu tiền giấy kia có lẽ là hàng tích trữ mà Trương Ảnh đã khổ cực tích góp từng chút một bấy lâu nay.

“Được, vậy ta đi về trước đây. Ca, huynh nhanh lên đấy.”

Đệ đệ nhận lấy cái rương, xoay người bước nhanh rời đi.

“Đi đi, ta sẽ trở lại ngay.” Chiếu Thiên Minh nhẹ nhõm thở hắt ra một hơi dài.

Nhìn bóng dáng đệ đệ khuất dần vào rừng.

Vù!

Đột nhiên một ánh sáng bạc xẹt qua.

Chương 338: Tâm (1)

Thân thể đệ đệ ở đằng xa bị chặt ngang cắt thành hai khúc. Như thể bị một cái kéo cắt xoèn xoẹt một phát, trực tiếp cắt đứt.

Máu bắn tung tóe, cái rương nhỏ trong tay hắn ta lộn nhào, rơi xuống bãi cỏ.

Ánh mắt Chiếu Thiên Minh đông cứng lại.

Hắn không nhìn cái rương, mà nhìn thi thể đệ đệ ngã xuống đất, khuôn mặt dần dần vặn vẹo, co giật.

Ở sâu trong rừng, Trương Vinh Phương chậm rãi đi ra, cúi xuống nhặt cái rương trên mặt đất lên. Thở dài.

Mở cái rương ra, đầu tiên hắn lấy bản kinh bạch viết tay bên trong ra, giấu ở trên người mình.

Gió lạnh luồn lách vào trong rừng, cuốn từng lớp lá khô héo trên mặt đất lên.

Bụi mịn và mảnh vụn bị thổi bay, tạo thành một vật thể lơ lửng như tuyết vàng.

Trương Vinh Phương nhìn khuôn mặt vặn vẹo của Chiếu Thiên Minh qua hai mắt của chiếc mặt nạ.

“Nếu lúc ấy ngươi đã làm chuyện đó, ngươi nên nghĩ đến, chuyện hôm nay nhất định sẽ xảy ra.”

Hắn bước từng bước lại gần. Đôi ủng giẫm nát những chiếc lá khô trên mặt đất, sau đó những chiếc lá vỡ nát bị gió cuốn lên, thổi về phía trước.

“Là ngươi!” Chiếu Thiên Minh bỗng nhiên vặn vẹo rống to, ngón tay hắn chỉ thẳng vào Trương Vinh Phương.

“Đều là do ngươi! Nếu ngay từ đầu ngươi không xuất hiện, ta làm sao có thể… Làm sao…”

Oành!

Trong tích tắc, một bóng người vọt tới trước mặt hắn, dùng một tay túm lấy cổ họng hắn rồi nâng lên cao.

Phụt.

Một cây đoản kiếm khác lặng lẽ đâm vào trái tim của Chiếu Thiên Minh.

Cán kiếm dùng sức vặn một cái.

Máu trào ra từ mép vết thương, dần dần nhuộm đỏ cả quần áo.

Chiếu Thiên Minh giãy dụa, hắn bị tập kích trong nháy mắt tâm tình kích động nhất, thực lực kém cực lớn, khiến hắn không thể phản kháng dù chỉ một chút.

“Làm ơn… Tha… tha cho… người nhà của ta…” Hắn đưa tay lên, cố gắng nắm lấy Trương Vinh Phương.

Nhưng cánh tay nhấc lên được một nửa đã không còn sức, rơi xuống.

“Ta đồng ý với ngươi… Không hại người nhà.” Trong mắt Trương Vinh Phương chợt lóe lên một tia không đành lòng, nhẹ giọng nói.

Trong một ngày, hắn chứng kiến quá nhiều giết chóc và tử vong.

Nghe được câu này, Chiếu Thiên Minh rốt cục chậm rãi nhắm mắt lại, ngẹo đầu, hoàn toàn không còn hơi thở.

Trương Vinh Phương thả tay ra, thở hắt ra một hơi dài, rồi để mặc hắn rơi xuống đất.

Không thèm nhìn lại thi thể, hắn xoay người nhanh chóng rời đi.

Lúc trước, hắn vừa nhận được tin tức, liền vội vàng đến đây xử lý Chiếu Thiên Minh.

Chiếu Thiên Minh tưởng rằng mình có thể chạy thoát, nhưng thật không may, bây giờ, khắp nơi ở Thành Đàm Dương, đâu đâu cũng là người của Kim Sí Lầu.

Lực lượng của Kim Sí Lầu tỏa ra khắp các nơi trong thành, căn bản không ai có thể thoát khỏi sự quản chế của tử sĩ và nhân viên tình báo.

Sau khi nhanh chóng đi xuyên qua rừng trong mấy chục nhịp thở, chẳng bao lâu sau, Trương Vinh Phương đã đi đến đống

đổ nát của một tòa nhà vẫn đang cháy.

Khắp nơi bên trong đống đổ nát đều là những tòa nhà bị sụp đổ, xà nhà gãy vỡ, những bức tường cháy hừng hực và những đống đổ nát bốc khói đen ngùn ngụt.

Và xác chết ở khắp nơi.

Ở phía trước của đống đổ nát, một tấm bảng bị vỡ trên mặt đất viết rõ ràng mấy chữ lớn: Triệu gia trang.

Trương Vinh Phương nhanh chóng tìm một ngọn lửa, đưa tay ra, nắm lấy bản kinh bạch viết tay trong ngực.

“Ngươi đang làm gì đấy?”

Đột nhiên sau lưng vang lên một giọng nói.

Trương Vinh Phương giật thột, cảm giác ớn lạnh từ sau lưng dâng lên đến đỉnh đầu.

Hắn buông tay ra, từ từ xoay người lại.

Sau lưng hắn là Thiên Nữ Đồng Chương.

Toàn thân nàng mặc một bộ quần áo màu trắng, trắng thuần khiết không tỳ vết, mái tóc dài bay bay trong gió, trong đầu ngón tay cầm một cây kim châm.

Ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào Trương Vinh Phương.

“Ngươi… mới vừa đi giết người?”

Trương Vinh Phương im lặng.

“Thuộc hạ… Vừa nãy nhận được tin tức của thuộc hạ, nên đi xử lý trước một tên phản bội.”

Đồng Chương lặng lẽ nhìn hắn, hai mắt không chớp, con ngươi đen láy trong veo phản chiếu hình ảnh người trước mặt như một tấm gương.

Gió đã giúp ngọn lửa ngày một lớn hơn.

Triệu gia trang dần dần bị ngọn lửa nhấn chìm, ngay cả những hài cốt cuối cùng cũng bị nuốt hết.

Cả hai nhìn nhau chằm chằm vài giây.

Trương Vinh Phương cúi đầu trước, thể hiện sự cung kính.

Không biết tại sao, hắn ở trước mặt Thiên Nữ Đồng Chương, luôn có một loại sợ hãi nảy sinh bất cứ lúc nào.

Như thể… như thể người nọ có thể xuống tay với hắn bất cứ lúc nào.

“Ngươi là một đứa bé ngoan… đứa bé ngoan… thì đừng làm chuyện xấu…”

“Vâng!” Cảm giác kinh sợ trong lòng Trương Vinh Phương dần dần lắng xuống rồi biến mất.

Bản năng của cơ thể hắn lờ mờ cảm thấy cảnh báo đã được giải trừ, thở phào nhẹ nhõm, biết rằng mình đã vượt qua cửa ải.

Ban đầu hắn vẫn luôn đi theo Thiên Nữ Đồng Chương, nhưng vừa rồi hắn lợi dụng thời gian đối phương rời đi không bao lâu liền tự mình đi truy sát Chiếu Thiên Minh, hành vi này của bản thân đã là bất kính.

Chương 339: Tâm (2)

Là một thành viên của tổ chức, những lúc như thế này, tự ý hành động mà không hỏi ý kiến cấp trên.

Nếu đổi là một kẻ nóng nảy khác, hắn sẽ bị nghi ngờ đi mật báo ngay tại chỗ, tư thông với địch bên ngoài.

"Đi thôi…" Thiên Nữ Đồng Chương xoay người tiếp tục đi về phía rừng núi bên trái Triệu gia trang.

Mỗi bước đi của nàng, nhìn thì có vẻ nhẹ nhàng, nhưng khoảng cách vượt qua lớn hơn so với tưởng tượng rất nhiều.

Gần giống như đang trôi nổi, mũi chân hơi điểm nhẹ, liền nhẹ nhàng lướt ra ngoài mấy mét.

Trương Vinh Phương triển khai thân pháp mới có thể miễn cưỡng đi theo không xa phía sau nàng.

"Triệu gia trang che giấu Mật giáo đều đã bị giết sạch. Tại sao vừa rồi ngươi lại nói với người đó là ngươi đồng ý bỏ qua gia tộc hắn?"

Lời nói đột ngột của Thiên Nữ gần như khiến Trương Vinh Phương sợ run cả người, dừng lại tại chỗ.

Hắn há miệng, cổ họng khô khốc, không nói được lời nào.

"Ngươi đang sợ sao?" Nữ tử không quay đầu lại: "Ngươi không làm gì sai, tại sao phải sợ?

"Thuộc hạ…" Trương Vinh Phương muốn nói gì đó, nhưng lại không biết lấy cớ gì.

Năng lực có thể nhìn thấy rõ những cảm xúc ẩn giấu của đối phương khiến trong lòng hắn càng ngày càng trở nên thận trọng hơn.

"Thuộc hạ, chỉ nghĩ là dù sao hắn cũng sẽ chết, thà rằng để hắn chết an tâm một chút vẫn tốt hơn. Vậy thì có lẽ sau này hắn sẽ không trở thành quỷ hồn hại ta."

Trương Vinh Phương cẩn thận tìm từ trả lời.

Câu trả lời này rõ ràng nằm ngoài dự liệu của Thiên Nữ.

Nàng kỳ quái liếc nhìn Trương Vinh Phương.

“Ngươi tin trên đời này có ma?”

Trương Vinh Phương im lặng, trả lời.

“Thuộc hạ không biết… Nhưng, nếu đã ra tay, phải loại bỏ tất cả những rắc rối có thể xảy ra sau này. Vì vậy, cho dù có ma, cứ để hắn ra đi trong an tâm một chút, sẽ có thể bớt nguy hiểm và rắc rối hơn.”

Ngay cả loại tượng thần quỷ dị cũng đã xuất hiện, có chuyện gì không thể?

Ánh mắt Thiên Nữ nhìn hắn càng trở nên kỳ quái hơn.

Như thể bây giờ mới thực sự cảm thấy tên này là một nhân tài.

“Đi thôi.”

Nàng không nói thêm gì nữa, tiếp tục đi về phía trước.

Hai người một trước một sau, chẳng mấy chốc đã đi đến một ngôi làng nhỏ hoàn toàn xa lạ.

Trong làng, nhiều đội Vân Yên tử sĩ mặc áo giáp xám trắng đã sớm đến trước.

Xác của dân làng nằm la liệt trên mặt đất.

Người già, trẻ em, phụ nữ, nông dân, hầu hết đều bị chặt đầu mà chết, một số ít bị cắt cổ.

Trương Vinh Phương thậm chí còn nhìn thấy hai đứa trẻ đang quấn tã bị đao chém thành hai mảnh…

Hắn thở dài trong lòng. Nhìn về phía trước, thấy Thiên Nữ Đồng Chương đã gặp một thống lĩnh tử sĩ cường tráng chiều cao ít nhất hai mét.

Thống lĩnh nhỏ giọng báo cáo điều gì đó với nàng.

Tiếng nói quá nhỏ, tiếng gió quá lớn, nhất thời không thể nghe rõ được.

Lúc này Trương Vinh Phương cũng không có tâm trạng nghe trộm, hắn chỉ muốn mau mau tìm cơ hội đốt sạch kinh bạch trong tay.

Kinh bạch này thậm chí không được phép sao chép tay, rõ ràng nội dung trong đó không ai được biết.

Các bản chép tay thường rất có thể có lỗi và thiếu sót, ngay cả một phiên bản như vậy cũng không cho phép bất kỳ sự rò rỉ nào.

Điều đó nghĩa là gì?

Có nghĩa là Kim Sí Lầu và Linh đình không chấp nhận bất kỳ rủi ro nào.

Cho tới bây giờ, nếu Trương Vinh Phương không thể đoán ra lai lịch của Kim Sí Lầu, vậy thì hắn thực sự đã sống uổng phí một bó tuổi rồi.

Một lúc sau, hai người giao lưu xong xuôi, thống lĩnh kia dẫn theo một đám người xoay người rời đi.

Thiên Nữ Đồng Chương lại tiếp tục dẫn Trương Vinh Phương đi một hướng khác, chạy đến một nơi khác.

Trấn Nhật Hưng gần Đàm Dương là một thị trấn nhỏ phồn hoa gần thành thị.

Chờ cho đến khi đến trấn.

Trong một trang viên rộng rãi, Trương Vinh Phương lại lần nữa gặp lại Xà Vương Hắc Thập Giáo.

Vị đã từng là Xà Vương này, lúc này từ lâu đã không còn uy phong như trước đây nữa.

Hắn ta và một số thuộc hạ khác của Hắc Thập Giáo bị bao vây ở giữa quảng trường của trang viên.

Mái tóc dài của hắn ta xõa tung, trên người đầy máu đen.

“Đến đi! Đám người điên các ngươi!”

Xà Vương Tiết Cảnh Hạo giận dữ gào thét.

Hắn ta thở hồng hộc, hơn mười mấy tên tử sĩ mặc áo giáp xám trắng đã ngã trên mặt đất xung quanh.

Bốn phía cũng có rất nhiều nỏ và cung tên nằm rải rác. Rõ ràng, có rất nhiều cung thủ ở gần đó, đang nhắm vào đây bất cứ lúc nào.

Trong số những người vây công Xà Vương, có cả hai tên thống lĩnh tử sĩ mặc áo giáp trắng toàn thân.

Hai người đứng sóng vai nhau, một người cầm trường cung bằng kim loại trên tay. Nó đang kéo ra xa, hướng về phía giữa sân.

Sự xuất hiện của Thiên Nữ Đồng Chương và Trương Vinh Phương lập tức khiến họ nhanh chóng dừng lại, quay đầu nhìn về phía bên này.

Chương 340: Tâm (3)

Xoẹt một tiếng.

Thừa dịp họ mất tập trung, Xà Vương Tiết Cảnh Hạo lao sang bên trái, ném một quả cầu đen trong tay.

Quả cầu đen nổ tung, rất nhiều khói đen tràn ngập ở khắp nơi, bao phủ cả thân hình.

Dựa vào làn khói đen, hắn ta lao về phía vòng vây bên phải, cố gắng phá vỡ vòng vây của tử sĩ, chạy trốn khỏi nơi này.

Viu!

Đúng lúc này, xung quanh đột nhiên vang lên tiếng dây cung bị nới lỏng.

Một trận mưa tên đen kịt, giống như những con châu chấu, vẽ lên một hình parabol nhỏ bé, bao phủ mấy chục mét xung quanh Xà Vương.

Xà Vương vội vàng vung đao chém rớt, đánh lệch những mũi tên đang bay tới.

Nhưng sau một trận mưa tên, một đợt khác lại ập đến.

Hắn ta bị buộc phải dừng lại, không ngừng chống lại những mũi tên bay tới.

Đoàng!

Một tiếng súng nổ vang.

Giữa rừng mưa tên, một tiếng súng nặng nề xen lẫn nổ tung.

Tốc độ của viên đạn bay nhanh hơn mũi tên, mà lại thành giống như tán đạn, hạt mưa rơi lả tả.

Xà Vương liên tiếp cản mấy mũi, sau đó cả người bị bắn tóe máu.

Những cao thủ còn lại của Hắc Thập Giáo bên cạnh hắn ta rốt cuộc không thể chống đỡ được nữa, lần lượt bị đánh ngã xuống đất.

Ba đợt mưa tên qua đi, hai đợt súng bắn một lượt.

Khi mọi thứ lại lần nữa dừng lại.

Cuối cùng cả người Xà Vương Tiết Cảnh Hạo bê bết máu, mệt mỏi nửa quỳ trên mặt đất, tóc tai bù xù, bộ dạng như người tàn tật.

Lúc này, áo choàng bên ngoài của hắn ta đã bị đập nát, lộ ra bộ áo giáp màu đen mặc bên trong.

Nếu không có áo giáp bên trong, có lẽ hắn ta đã kết thúc từ lâu rồi.

Xoạch!

Loan đao trên tay đâm xuống đất.

“Có bản lĩnh thì đấu với ta một trận chiến công bằng!” Hắn ta gầm lên, một ít máu chảy ra từ khóe miệng và lỗ mũi.

Nhưng đôi mắt của hắn ta lại dán chặt vào Thiên Nữ Đồng Chương và Trương Vinh Phương đang đến gần.

Nhìn thấy chiếc mặt nạ trên mặt Trương Vinh Phương, rốt cuộc hắn ta cũng hiểu ra điều gì đó.

“Kim Sí Lầu!!!”

Thiên Nữ Đồng Chương hơi nghiêng người nhìn về phía Trương Vinh Phương.

“Ngươi muốn đi lên báo thù không?”

Lúc trước, Xà Vương Tiết Cảnh Hạo đã làm Trương Vinh Phương bị thương một tay, đến nay vẫn chưa hồi phục.

Bây giờ là lúc để báo thù.

Trương Vinh Phương nhìn Xà Vương giữa sân, im lặng.

“Vị này là cao thủ siêu phẩm cấp, thuộc hạ bất tài, thôi bỏ đi vậy.”

Nếu có thể trực tiếp ép chết, mình cần gì phải đi lên mạo hiểm chứ?

Đây là ý nghĩ của hắn.

“Không sao đâu.” Thiên Nữ Đồng Chương nhẹ nhàng nói: “Sớm muộn gì cũng phải tiếp xúc, bây giờ thử một lần đi.”

Sớm muộn gì? Đây là một cao thủ siêu phẩm đó!

Những ý chứa đựng trong lời nói này của nàng ngay lập tức khiến trái tim Trương Vinh Phương rung động.

Hắn lại nhìn vào Xà Vương đã kiệt sức không chịu nổi, đầy người là vết thương. Lúc này mới đi về phía trước.

Đi thẳng đến khi chỉ còn cách Xà Vương vài mét mới dừng lại.

"Cổ tay phải của ta không thể dùng lực, bây giờ trên người ngươi đang có vết thương. Coi như ngươi ta hòa nhau. Một trận chiến như thế này mới coi như công bằng."

Trong lòng hắn lờ mờ đoán được ra, đây có thể là một lần thử thách của Thiên Nữ đối với hắn.

Nếu thắng… có lẽ sẽ nhận được rất nhiều thứ!

Xà Vương quan sát hắn, đã nhớ lại người này là ai.

"Lúc trước không hoàn toàn giết ngươi là lỗi của lão phu!" Hắn ta chống người lên, cảm thấy lục phũ ngũ tạng như lửa đốt.

Cơ thể này đã bị nội thương rất lớn. Sức lực đương nhiên cũng giảm đi rất nhiều.

Nhưng không quan trọng, có vẻ địa vị người trước mắt không thấp, chỉ cần thắng bắt được hắn thì chính mình sẽ có cơ hội… có cơ hội…

"Hôm nay, hãy để ta bù đắp sai lầm này!"

Uỳnh!

Hắn ta giậm mạnh dưới chân một cái, mặt đất rạn nứt.

Ánh đao trong tay giống như một con rắn đen, mũi đao đi trước, đâm về phía Trương Vinh Phương.

Tốc độ ra tay này nhìn có vẻ như bùng nổ, nhưng thực ra chỉ tương đương tốc độ bát phẩm.

Mũi đao đen nhánh, còn lưu lại một ít vết máu, trong nháy mắt đã cắt ngang một nửa khoảng cách giữa hai người.

Sắc mặt Trương Vinh Phương nghiêm túc, nắm chặt đoản kiếm, ưng trảo giương lên, hướng về phía trước nghênh đón.

"Mật Chung!"

Không ngờ hắn mới lao ra một bước, bên tai bỗng nghe thấy một tiếng gào thét dữ dội của đối phương làm chấn động.

Chỉ thấy Xà Vương đang lao đi được nửa đường, bỗng toàn thân bành trướng, bắp thịt căng phồng.

Huyết sắc trong mắt hắn đột nhiên biến đậm đặc, tốc độ của hắc đao trong tay cũng tăng lên theo cấp số nhân.

Đó hình như là… trạng thái cực hạn!

Cao thủ tranh chấp, tính toán sai một chút thì đó là sự khác biệt giữa sống chết.

Lúc này Xà Vương ra tay được một nửa thì bất ngờ bùng nổ. Hoàn toàn để cho đối thủ tính toán sai tốc độ và xuất lực của hắn ta.

Chỉ là hắn âm.

Lúc này hai cánh tay của Trương Vinh Phương cũng bành trướng dữ dội, sung huyết, trên mặt lộ ra gân xanh, hai mắt đỏ rực.

Chương 341: Tâm (4)

Tốc độ đoản kiếm của hắn cũng bùng nổ lên một tầm cao mới.

Rõ ràng, lần này, không phải chỉ Xà Vương có ý nghĩ tấn công bất ngờ.

Hắn cũng sử dụng kỹ năng phá hạn Súc Bộ Trọng Sơn.

Oành!

Trong khoảnh khắc, thanh đoản kiếm và hắc đao va chạm mạnh.

Sự va chạm của hai binh khí dĩ nhiên không phải là một tiếng va chạm lanh lảnh, mà là một âm thanh chói tai tương tự như âm thanh bọc vải trầm trầm.

Không biết hắc đao trong tay Xà Vương được làm bằng chất liệu gì.

Lúc này ở trong tay hắn ta vung ra từng đường đen, giống như những con rắn đen, không ngừng vây giết Trương Vinh Phương từ bốn phương tám hướng.

Hư hư thật thật, khiến cho người ta không thể phân biệt được đâu là nơi Xà Vương thực sự muốn tấn công.

Mấu chốt là ở trạng thái cực hạn, chiêu thức hắn ta tùy tiện sử dụng tương đương với sử dụng kỹ năng phá hạn lúc bình thường.

Ngay cả khi lúc này hắn ta bị thương nặng, sức mạnh và tốc độ phản ứng đã giảm đi rất nhiều.

Nhưng cũng buộc Trương Vinh Phương phải bất đắc dĩ liên tiếp sử dụng kỹ năng phá hạn để đối kháng.

Hai người ở giữa sân ra tay với tất cả sức lực của mình.

Trong số những người xem ở bên cạnh.

Hai thống lĩnh dẫn đội vây giết chết Xà vương lúc trước, một nữ tử cao hơn trầm giọng nói.

“Đánh lâu như vậy sợ là không ổn.

Sau khi Xà Vương bước vào trạng thái cực hạn, tiện tay ra chiêu đều có uy lực cực kỳ lớn. Mặc dù thực lực của Bạch Ưng hơn người, nhưng cấp bậc không đủ, chỉ có thể nhiều lần sử dụng kỹ năng phá hạn để chống đỡ.

Kỹ năng phá hạn không thể sử dụng trong thời gian dài, càng sử dụng nhiều lần, gánh nặng do cơ thể gây ra sẽ tích tụ thành nội thương.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Bạch Ưng sẽ thua."

"Xà Hình Độc Sát đao của Hắc Thập Giáo cao nhất chỉ là đao pháp bát phẩm, nhưng hắn ta đã luyện nó đến mức được coi là cao thủ mạnh nhất từ trước đến nay của Xà Hình môn." Thiên Nữ Đồng Chương nhàn nhạt nói.

"Võ học Xà Hình môn, kết hợp với Ngũ Hành chưởng, hắn ta có thể đột phá cấp bậc hẳn là bởi vì tương tính của hai môn võ học này rất hợp với hắn ta."

"Đại nhân, nói cách khác, lúc này hắn ta đang sử dụng trạng thái cực hạn của Xà Hình môn? Nhưng Xà Hình môn cao nhất cũng không quá bát phẩm, nên cũng có trạng thái cực hạn?" Một thống lĩnh khác ở bên cạnh thắc mắc hỏi.

"Về bản chất, trạng thái cực hạn là trạng thái quá tải được hình thành bằng cách sử dụng các kỹ năng phá hạn khác nhau để mang lại sự bùng nổ của thân thể, kết hợp phối hợp.

Trạng thái này có thể khiến con người liên tục ở trạng thái mạnh hơn trong khoảng thời gian rất ngắn. Một khi ở trạng thái này, mọi chiêu thức đều có thể có sức mạnh phá hạn. Nó tương đương với việc sử dụng không giới hạn các kỹ năng phá hạn.

Nhưng bởi vậy gánh nặng đem đến cũng rất lớn. Hơn rất nhiều so với kỹ năng phá hạn đơn độc." Thiên Nữ Đồng Chương giải thích.

"Bình thường, kỹ năng phá hạn có thể được sử dụng nhiều nhất là mười lần, sẽ không thể tiếp tục, nhưng trạng thái cực hạn thì khác… Hả?"

Đột nhiên nàng dừng lại, nhìn Trương Vinh Phương lại một lần nữa mạnh mẽ chiến đấu với Xà Vương giữa sân, lùi lại vài bước.

“Hắn… Hắn đã sử dụng kỹ năng phá hạn bao nhiêu lần rồi?”

“Không đếm xuể…” Hai người còn lại đều không thể nắm chắc.

“Xem ra, vị Bạch Ưng này thật sự bất phàm…”

Trên sân lúc này.

Thân hình hai người Trương Vinh Phương và Xà Vương đan xen, đoản kiếm và hắc đao thỉnh thoảng nguy hiểm xẹt qua bên người đối phương, xém một chút là có thể xé rách khiến đối phương trọng thương.

Kiểu đánh nhanh như đi trên dây này khiến trong lòng mọi người xung quanh thỉnh thoảng thì căng thẳng thỉnh thoảng thì thả lỏng.

Chỉ trong hơn mười giây ngắn ngủi, hơn ba mươi chiêu thức đã trôi qua.

Trương Vinh Phương hầu hết đều né tránh, chỉ thỉnh thoảng ra tay đánh trả, buộc đối phương phải thay đổi chiêu thức của mình.

Sức mạnh khổng lồ không ngừng đánh vào thanh đoản kiếm trên cánh tay trái của hắn.

Ngón tay vang lên kèn kẹt, cổ tay phát ra tiếng rên rỉ, cơ bắp cẳng tay từng cái từng cái bị rạn nứt, làn da chảy ra những hạt máu tinh mịn.

“Chỉ có làm theo một cách mù quáng thì không thể bước vào cảnh giới mới.” Giọng nói của Thiên Nữ Tông Chính vang lên sau lưng hắn.

“Đôi khi, tương lai sẽ thay đổi sẽ phụ thuộc vào việc có sẵn sàng buông bỏ mọi thứ hay không, lúc bước ra bước cuối cùng đó sẽ thay đổi.”

Coong!

Hắc đao tầng tầng lớp lớp chém vào thanh đoản kiếm trên tay hắn.

Lưỡi đao đè xuống, chỉ cách mặt hắn một ngón tay.

“Trên đời này, nếu muốn trở nên mạnh mẽ hơn, từ trước đến nay đều không phải đi theo xu hướng chính!” Thiên Nữ đột nhiên vung tay lên.

Xoạt!

Tất cả những xạ thủ cung nỏ xung quanh đều ào ào lên tên, nhắm vào hai người họ.

“Trong vòng mười nhịp thở, phân ra thắng bại.” Đồng tử của nàng lấp lóe, vẻ mặt hờ hững. “Nếu không các ngươi cùng chết đi.”

Chương 342: Tâm (5)

Nhìn hai người đang chém giết, Đồng Chương tựa như trở về mấy chục năm trước, mình đối mặt với quyết định định mệnh đó.

“Một.”

Trái tim Trương Vinh Phương căng thẳng, hắn hoàn toàn không thể tưởng tượng được Thiên Nữ Đồng Chương vừa rồi còn dịu dàng thân thiết với hắn lại đột nhiên thay đổi thái độ như thế.

Hắn đoán đây có thể là một thử thách, nhưng sát khí lạnh lẽo mơ hồ đằng sau khiến da thịt khắp người hắn thoáng chốc nổi da gà.

Một khi dàn cung tên dày đặc bắn ra, hắn không có áo giáp bên trong như Xà Vương, đến lúc đó… hắn chắc chắn sẽ chết!

Những cung thủ này không chỉ là những người bình thường, mà còn có hỏa thương binh, ngoài ra còn có những cung thủ cấp bậc Thần Tiễn.

“Hai.”

Tiếng đếm phát ra từ phía sau.

Trương Vinh Phương đột nhiên đẩy hắc đao trước mặt hắn ra, đoản kiếm vẽ ra một đường vòng cung, dùng chiêu số của Viêm Đế phù bộc phát.

Coong!

Coong coong coong!

Xà Vương cầm hắc đao trong tay, vẻ mặt dần dần rơi vào điên cuồng. Lưỡi đao trong tay hắn ta càng lúc càng hung bạo, không chút kiềm chế.

Mười hơi thở, nếu không phân thắng bại, hắn ta nhất định sẽ chết.

Nhưng thực ra, hắn ta đã nhận ra nữ tử chủ trì mọi việc lúc này. Chính là Thiên Nữ Đồng Chương trong lời đồn.

Mặc dù hành tung của người này bí ẩn, nhưng nói chuyện giữ lời, đã nói là làm.

Có nàng ở đây, nếu hắn ta muốn sống sót, chỉ có một con đường!

Đó là chiến thắng!

Hắc đao không ngừng di động trên tay hắn ta, xoay vòng, đâm, chém. Giống như một con hắc mãng (rắn đen) thực sự.

Mà Trương Vinh Phương dựa vào thân pháp di chuyển nhanh hơn của mình, thân pháp của hắn ở những thay đổi quy mô nhỏ, tốt hơn nhiều so với Xà Vương.

Hơn nữa, Xà Vương đã sớm bị thương nặng, tố chất toàn thân đã giảm đi rất nhiều.

Đây cũng là điểm mấu chốt giúp hắn có thể chống đỡ đến lúc này.

Tiếng đếm ở phía sau đã lên đến năm.

Đám người hỏa thương binh đã một lần nữa lên đạn.

Trong sân, bóng dáng hai người đan xen vào nhau, đao kiếm va chạm, từng vệt từng vệt hoa máu bắn ra.

Phụt!

Đột nhiên, bàn tay phải bị thương của Trương Vinh Phương lại lần nữa lệch đi, trên cánh tay hắn bị rạch ra một lỗ máu.

Lồng ngực hắn không ngừng phập phồng, lượng dưỡng khí tiêu hao nhiều khiến phổi nóng như lửa đốt.

Ta không thể nhớ mình đã sử dụng kỹ năng phá hạn bao nhiêu lần.

Mười lần? Hai mươi lần?

Thuộc tính sinh mệnh trong tầm mắt của hắn đã tạm thời giảm xuống vài điểm.

Đó là dấu hiệu của bị thương.

“Bảy.”

“Tám.”

Oành!

‘Kỹ năng phá hạn: Tùng Vân!’

Trương Vinh Phương đột ngột bộc phát, không báo trước giơ chân lên, đá vào thắt lưng của Xà Vương, đạp lùi về phía sau mấy bước.

Chiêu thức này là chiêu thức kỹ năng phá hạn mới, hắn thu được sau này, đồng thời cũng là loại phù pháp trong Đại Đạo giáo, trừ loại thứ hai Trọng Sơn.

Một cú đạp này đã thành công, có vẻ như hơi hơi cứu vãn được xu hướng suy tàn.

Nhưng phải thừa nhận, lúc này hắn hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.

Mọi thứ về hắn đều bị Xà Vương nhìn thấy rõ ràng, chiêu số của hắn đều bị tính toán nắm giữ.

Lúc này giao thủ, mặc dù ban đầu hắn bởi vì thể năng mà đánh thành thế hoà không phân thắng bại.

Nhưng bây giờ…

Trong phút chốc, Xà Vương lại lao tới.

Trương Vinh Phương không ngừng chống đỡ lưỡi đao của đối phương, việc liên tục sử dụng kỹ năng phá hạn đã khiến nội tạng của hắn dần dần phát ra rên rỉ.

“Chín.”

Giọng nói của Thiên Nữ Đồng Chương lại vang lên.

“Giết!” Xà Vương rống lên, hai tay cầm đao, nhanh như chớp chém ngang.

Hắn ta cũng đã ở thời khắc sống còn. Gánh nặng của trạng thái cực hạn khiến thể năng của hắn ta biến mất nhanh chóng.

Nếu lần này không thể bắt được hắn, thì…

Leng keng leng keng!

Đoản kiếm gian nan đón đỡ, trên thân kiếm đã đầy những lỗ răng cưa lởm chởm.

Chỉ dựa vào võ học hiện tại, mỗi một chiêu thức của Trương Vinh Phương đều bị đối phương nắm giữ. Chỉ cần hắn giơ tay lên là Xà Vương đã có thể nghĩ ra phương pháp đối phó.

Cho nên, cho dù hắn đánh trả như thế nào cũng đều vô nghĩa.

Vì vậy, dù võ học của hắn đều Phá Hạn Viên Mãn, không hề có kẽ hở, nhưng vẫn không công phá được hàng phòng ngự của đối phương. Hắn vẫn không có cơ hội chiến thắng như cũ.

'Phần thắng… ở đâu?'

Nội tâm Trương Vinh Phương điên cuồng chuyển động, vô số ý nghĩ, vô số suy nghĩ gần như nhấn chìm tâm trí hắn như một tấm màn mưa.

"Mười."

Tiếng nói truyền ra.

Cuối cùng Xà Vương cũng dùng hết sức chém về phía Trương Vinh Phương.

Ánh đao hơi vặn vẹo, với sự trợ giúp của bộ pháp quỷ dị để dịch chuyển, cú chém phủ đầu rõ ràng quang minh chính đại, biến thành giống như một con trăn khổng lồ đang há cái miệng rộng, bắn ra cắn xé về phía Trương Vinh Phương.

"Ta… Hiểu rồi!" Trong lòng Trương Vinh Phương chợt lóe lên một tia linh quang.

Cơ bắp toàn thân nhanh chóng co rút, sau đó bành trướng và bùng nổ.

Chương 343: Tâm (6)

Súc Địa!

Hai tay hắn cầm kiếm, huyết mạch toàn thân điên cuồng run lên bần bật, co rút lại, tất cả máu tươi, lực lượng đều cùng nhau chảy vào trong cánh tay hắn.

Tầng tầng lớp lớp sức mạnh cường hãn giống như dòng nước, giống như khí cầu, dồn nén về phía trước một cách điên cuồng.

“Trọng Sơn!”

“Trọng Sơn!”

“Trọng Sơn!!”

“Trọng Sơn!!”

“Trọng Sơn!!!”

Ầm ầm!

Máu tươi bắn tung tóe, mặt đất vỡ vụn.

Sức mạnh kinh khủng do năm lần sử dụng kỹ năng phá hạ Trọng Sơn liên tiếp mang lại, trước tiên xé nát bắp thịt hai tay của Trương Vinh Phương.

Làn sóng sức mạnh bùng nổ này từ dưới chân bốc lên, kết nối toàn bộ cơ thể, vọt vào đoản kiếm, sau đó đẩy thân kiếm về phía trước như một vụ nổ.

Luồng không khí bị xé toạc, tiếng rít nổ tung.

Đoản kiếm đánh vào hắc đao như một viên đạn pháo, rồi nứt vỡ tan tành.

Oành!

Hắc đao bị một lực lượng khổng lồ va chạm, văng lên cao rồi xoay tròn, cắm xuống đất.

Xà Vương đứng đó chết lặng, hai tay bị lực phản chấn chấn động đến mức vung lên, lồng ngực mở toang, bị mảnh vỡ đoản kiếm bắn trúng vào ngực.

Phụt!

Máu loãng trộn lẫn với máu thịt phun ra sau lưng hắn ta, bắn tung tóe đầy đất.

Trong nháy mắt, hắn ta hoàn toàn trở nên bất động.

“Đây không phải là…”

“Đúng vậy, đây không phải là Trọng Sơn.”

Da thịt toàn thân Trương Vinh Phương đỏ bừng, từng hạt mồ hôi như máu chảy dài từ thái dương xuống.

Từ xưa đến nay chưa từng có ai dám sử dụng nó như thế. Chưa từng có ai dám bạo phát kỹ năng phá hạn liên tục chỉ trong một lần.

Hầu hết người bình thường đều sử dụng một lần, sau đó sử dụng lần tiếp theo.

Nhưng cuối cùng Trương Vinh Phương, dưới áp lực của đếm ngược, đã bất chấp tất cả mọi thứ.

Tất cả võ công của hắn trong nháy mắt đó được chia thành hai loại.

Ta có thể sử dụng, ta không thể sử dụng.

Và ngay lúc đó, bản năng mách bảo hắn rằng với thuộc tính sinh mệnh cao của mình, hắn có thể làm được!

Năm lần Trọng Sơn!

Đây là một kỹ năng phá hạn khủng bố mà chưa ai từng sử dụng trước đây.

Xà Vương máu me đầy người, ngửa đầu nhìn lên trời.

Mây đen giăng kín màn trời, xa xa một con đại bàng hiên ngang xẹt qua.

“Thực là… một con quái vật…”

Hắn ta ngả người ra sau, máu không ngừng tuôn ra từ mắt, tai, miệng và mũi, rốt cuộc không còn hơi thở.

Nhìn Xà Vương hoàn toàn ngã xuống, thân thể Trương Vinh Phương mềm nhũn, lui về phía sau, cũng ngã xuống.

Nhưng thay vì thực sự ngã xuống đất, hắn lại rơi vào một vòng tay mềm mại, ấm áp.

Ngẩng đầu lên, đúng lúc hắn nhìn thấy một khuôn mặt cứng ngắc trắng nõn. Nhưng không đợi hắn hoàn hồn, vô số đau đớn và mệt mỏi tuôn ra từ cơ thể ngay lập tức lấn át ý thức.

Hắn ngất đi.

Trong ánh mắt Thiên Nữ Đồng Chương tràn đầy vẻ cực kỳ vui mừng.

Nàng nhẹ nhàng ôm lấy Trương Vinh Phương, dịu dàng như thể đang ôm một kỳ trân dị bảo nào đó, đưa đầu hắn tựa vào nơi mềm mại trong ngực mình.

Nàng đứng dậy, nhanh chóng lấy ra một chai sứ nhỏ, sau khi mở ra, nhỏ một giọt vào miệng Trương Vinh Phương.

Sau đó dùng hai tay đỡ người lên, xoay người hướng ra ngoài, nhanh chóng rời đi.

Đàm Dương, phủ châu đốc

Trong đình các vờn quanh, biên giới từng tòa núi giả.

Sắc mặt Châu đốc Tôn Khánh Hồng khó coi chắp tay, đứng thẳng ở đó.

Ở chung quanh hắn, từng cao thủ trong quân mặc giáp trụ Thiên Hộ sở trên người đang cầm loan đao trên tay, nhao nhao ra khỏi vỏ.

Những thuộc hạ sĩ quan và quân tướng này bình thường vốn nên nghe lệnh của hắn, lúc này tất cả mọi người đều đang rút đao chĩa vào hắn.

Đầu tường chung quanh cũng có mấy cao thủ cao phẩm cầm tên nỏ trong tay nhắm chuẩn về phía hắn.

Dùng nhãn lực của cao thủ cao phẩm, cho dù phẩm cấp không bằng hắn, thân thủ không bằng hắn, nhưng tên nỏ có thể đuổi kịp, cũng có thể tạo thành uy hiếp to lớn.

Có thế nào Tôn Khánh Hồng cũng không thể tưởng tượng nổi, Đàm Dương mà mình vẫn luôn cho là nắm trong lòng bàn tay, lại xuất hiện chuyện như trước mặt.

“Lâm Lý huynh, ngươi như thế này có nghĩa là gì?” Ánh mắt Tôn Khánh Hồng như đao, nhìn chòng chọc vào bóng người khôi ngô ngay phía trước.

Bóng người kia đúng là một cao thủ trong quân gần với hắn trong cả Đàm Dương, Thiên Hộ Thiên Hộ sở — Lâm Lý.

Bình thường Lâm Lý không được phép tùy ý mang binh vào thành.

Nhưng lần này, không có điều lệnh của hắn, thế mà tự tiện mang binh vây quanh phủ châu đốc của hắn!

Trong quan trường Đại Linh, muốn xảy ra chuyện lạ bậc này cũng chỉ có một khả năng.

Đó chính là, có so với Châu đốc hắn, thượng cấp cao hơn một tầng trực tiếp hạ lệnh điều binh.

Tôn Khánh Hồng không tin Thiên Hộ sở lại phản quốc.

Với bối cảnh thân gia và tư lịch Lâm Thiên Hộ bây giờ, dù thế nào hắn cũng không thể phản quốc.

Chuyện này không hề có chỗ nào tốt với hắn cả.

Lâm Lý cao một mét chín mấy, hình thể như gấu, thực tế lưng eo rắn chắc khoa trương, võ công sớm đã đạt tới cửu phẩm.

Chương 344: Thuật (1)

Hắn mặc thêm một thân áo giáp dày đặc nguyên bộ lên chiến trường, có thể nghĩ ra được lực sát thương mà hắn tạo thành bao nhiêu lớn.

Mà nhiều người võ tướng Đại Linh cũng như thế, càng lên cao, hình thể càng lớn, dáng người càng cường tráng. Vì như vậy mới có thể gánh vác giáp toàn thân mạnh mẽ nặng nề hơn.

Đối phó với xe tăng hạng nặng thế này, bình thường cách duy nhất chính là công kích từ xa.

Nhưng đáng tiếc là, bình thường võ tướng Đại Linh đều có một yêu cầu trụ cột nhất.

Đó chính là tiễn thuật nhất định phải đạt tới tinh thông.

Mà võ tướng cao cấp, rất nhiều thậm chí đều là thần tiễn.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân sở dĩ lục chiến của Đại Linh vô địch.

"Cùng là cửu phẩm, Khánh Hồng huynh vẫn đừng nên nghĩ sẽ may mắn." âm thanh Lâm Lý khàn khà, hình như là trước kia cuống họng đã từng bị tổn thương.

"Bây giờ Vân Yên tử sĩ đã vào thành, cả Đàm Dương đều nằm trong sự giám sát của Kim Sí Lầu. Phía sau Kim Sí Lầu có ai, bây giờ ngươi nên hiểu rõ rồi." Hắn thấp giọng nói.

"Kim Sí Lầu… Ta nên nghĩ đến từ sớm." Sắc mặt Tôn Khánh Hồng khó coi nói. "Kim Sí Kim Sí, Kim Sí đại bàng…"

"Phật môn chia làm Đông tông và Tây tông, Kim Sí Lầu phụ thuộc vào đế sư Đông tông Đạt Mễ Nhĩ, vốn luôn thủy hỏa bất dung với Tây tông. Mấy năm gần đây Tây tông càng ngày càng thân cận với Mật giáo.

Ngươi bây giờ lại thân cận Hắc Thập Giáo đứng cùng nơi với Mật giáo. Ngươi cảm thấy ngươi còn có thể được phía trên tín nhiệm không?" Lâm Lý thở dài một tiếng.

"Lúc trước ta đã sớm khuyên ngươi, không nên trộn lẫn với Hắc Thập Giáo, ngươi không nghe." Trong mắt hắn lộ vẻ bất

đắc dĩ.

Lâm Lý và Tôn Khánh Hồng là bạn tốt nhiều năm, đáng tiếc, về sau, vì lựa chọn khác nhau nên hai người dần dần mỗi người đi một ngả.

Sau khi phát hiện Tôn Khánh Hồng không nghe lời khuyên bảo, Lâm Lý dứt khoát tự mình cách ly khỏi, lười đi vào thành Đàm Dương, bình thường cũng ở trong quân doanh của Thiên Hộ sở.

Hắn một mực tránh mâu thuẫn xung đột với bạn tốt.

Thật không ngờ, bây giờ ngày này vẫn tới.

"Đại Dương tự… Cũng là…?" Tôn Khánh Hồng trầm mặc, giọng nói trầm thấp hỏi.

"Đại Dương tự cấu kết với Tây tông, nhất định có một chân." Lâm Lý trả lời.

Nhất thời hai người yên lặng lại.

Gió lạnh thổi qua, trong ao mang theo từng gợn sóng phản xạ ra sắc mặt cực kỳ khó coi của Tôn Khánh Hồng lúc này.

"Tôn huynh… Ngươi sớm đã… Phạm vào kiêng kị." Giọng của Lâm Lý truyền vào trong tai hắn.

"…" Tôn Khánh Hồng nhớ lại lão hữu Xà Vương bên Hắc Thập Giáo, không khỏi có hơi nhắm mắt lại.

"Ta có thể hỏi một chút, Xà Vương bên ấy, bây giờ…"

"Hắn đã chết." Lâm Lý trả lời.

Tôn Khánh Hồng cười khổ, hơi đau khổ.

"Thế thì, ngươi muốn xử trí ta thế nào?"

"Không xử trí như thế nào cả, nhưng, Tôn gia bên ấy đã phát thông cáo, khu trục ngươi ra khỏi gia phả." Lâm Lý cũng có chút không đành lòng.

Trong thiên hạ, con đường võ học dùng cửu phẩm là nhất.

Chỉ là, ở trong một thành, mặc dù cửu phẩm cũng coi như là cường giả đỉnh cao.

Nhưng ở tất cả đại lộ, tất cả đại tỉnh, thậm chí tất cả Đại Linh. Số lượng cửu phẩm nhiều hơn trong tưởng tượng của người thường rất nhiều.

Đại Linh có tứ đại phó quốc, một mẫu quốc.

Trong chủ quốc Quang Tông có mười một đại tỉnh.

Dưới mỗi tỉnh quản hạt sáu đến mười đại lộ.

Mà mỗi đại lộ có phân chia một phủ nhiều châu.

Dưới mỗi một châu lại quản hạt mấy chục huyện thành.

Diện tích lãnh thổ bao la như thế, tuy một quân nhân cửu phẩm mạnh, nhưng đối với cả Linh đình mà nói, thật không đáng nhắc tới.

Mà Tôn gia luôn luôn là người ủng hộ kiên định của đương kim Linh Đế bây giờ.

Linh Đế đương nhiệm trước đó cố gắng huỷ bỏ chế độ tầng lớp, bị rất nhiều đại quý tộc Linh nhân phản đối, Tôn gia cũng vẫn luôn chưa từng đổi trận doanh.

"Trục xuất gia phả…" Ánh mắt Tôn Khánh Hồng tối sầm lại.

Không có ủng hộ của gia tộc phía sau, hắn hoàn toàn không làm Châu đốc được.

Cho dù ở Đàm Dương, cửu phẩm cũng không phải chỉ có một mình hắn. Thiên Toàn Cung, Đại Dương tự bị tiêu diệt, Thiên Hộ Lâm Lý trước mắt đều là cửu phẩm.

Dựa vào cái gì chỉ có hắn mới có thể lên làm người đứng đầu?

Chính là bằng vào gia tộc.

Bây giờ…

*

*

*

Cứ điểm Hắc Thập Giáo ngoại thành, một chỗ thổ bảo* màu xám đen do gạch đá đắp lên.

*thổ bảo: thành luỹ, lô cốt, hang được làm từ đất đá.

Từng đội từng đội giáo đồ Hắc Thập Giáo mang loan đao phẫn nộ hò hét, tìm kiếm bốn phía người chui vào vừa bị phát giác được.

Bộp!

Cửa chính chất gỗ bọc sắt, ầm vang một tiếng nổ tung trầm nặng.

Cửa chính sụp đổ, theo hơi khói ngọn lửa, nó nặng nề nện lên trên mặt đất, tóe lên bụi đất.

Trong thổ bảo, hai dáng người râu quai nón cao lớn cường tráng mang thiết thủ bộ, rống giận xông lên cửa chính.

Chương 345: Thuật (2)

Bọn họ cố gắng dùng cơ thể ngăn chặn cửa động bị nổ tung.

Vút!

Vừa lóe lên ánh bạc, một bóng trắng chợt vòng qua giữa hai người.

Hai râu quai nón lảo đảo che cổ họng, đánh tới phía trước.

Rõ ràng chỗ cổ họng của bọn họ mặc giáp da phòng hộ nhìn thật dày, nhưng chính giữa giáp da đều hiện ra một đường máu rõ ràng.

Giáp da trâu cứng rắn sản xuất bằng nhiều tầng da thuộc chồng lên mà thành, tăng thêm độ dày thậm chí có thể ngăn cản trường cung năm mươi cân trong vòng hai mươi mét bắn thẳng đến.

Nhưng trong này, dưới tay bóng trắng kia lại giống như giấy hồ bình thường.

“Ai?”

“Thích khách!”

Trong thổ bảo, từng người từng người cao thủ Hắc Thập Giáo nhao nhao xông ra.

Trong đó nhiều nhất là ngũ phẩm, thậm chí cao nhất có thất phẩm, bọn họ là trụ cột trấn thủ tất cả thổ bảo.

Mỗi một người đều mặc giáp da dày có cổ lông, đội mũ giáp sừng trâu màu nâu, hai tay nắm giữ kiếm song lưỡi nặng nề.

Bộp!

Trong đám người, bóng trắng xông vào thổ bảo cứ như như sợi chỉ trắng chảy xuôi trong làn nước đen.

Nơi bóng trắng đến, tất cả giáo đồ mang loan đao nhao nhao ngã xuống đất, dần dần mất đi sức sống.

Bóng trắng nhẹ nhàng nhảy lên, nhón chân đi nhẹ một bước đã rơi xuống một mộc tháp cao nhất trong thổ bảo.

Mộc tháp là tháp quan sát, cao chừng năm mét, từ trên hướng xuống có thể quan sát cảnh vật trong cả thổ bảo.

Lúc này tất cả mọi người mới nhìn rõ rốt cuộc bóng trắng này là ai.

Người này áo trắng tóc trắng, trên mặt mang theo mặt nạ màu bạc, trong tay xách một thanh trường đao màu bạc phổ thông.

"Quả nhiên… Không có giao thoa, cũng không cần lừa gạt…"

Lưỡi đao của hắn vung lên, vung hết máu tươi, hắn nhẹ nhàng vọt lên, nhảy tới phía ba tên cao thủ Hắc Thập Giáo nhào về phía bên này.

Thân ảnh vừa lướt qua, ba người giống như chim bay gãy cánh, nhẹ bay rơi xuống đập trên mặt đất.

Vút!

Một tên nỏ bay vụt tới, nhắm chuẩn phía sau bóng trắng.

Keng.

Lưỡi đao như thiểm điện đánh bay tên nỏ, nó lập tức rời khỏi tay bóng trắng, gào thét xoay quanh, bắn tới chính giữa cao thủ Hắc Thập Giáo cầm cung nỏ trong tay.

Sau khi bóng trắng hạ xuống, tiện tay đoạt lấy một thanh loan đao, nhanh chóng xuyên thẳng qua lui tới trong đám rất nhiều cao thủ Hắc Thập Giáo, kéo ra thành một hình chữ Z tiêu chuẩn.

Không ai có thể đánh trúng hắn.

Trong tình huống không có quá nhiều cung nỏ súng đạn, chỉ dựa vào vũ khí cận chiến, uy hiếp đối với người này cũng không lớn.

Dựa vào cận chiến, tứ phía có thể tạo thành uy hiếp đối với kẻ địch trong cùng một thời gian cũng chỉ có bốn đến sáu người.

Nói cách khác, cho dù bị vây quanh chặt chẽ, lúc nghiêm trọng nhất, cũng chỉ tương đương với đối địch đồng thời với bốn đến sáu người.

Những người còn lại, tác dụng duy nhất chỉ là tiêu hao thể lực.

*

*

*

Trương Vinh Phương chậm rãi tỉnh lại từ cơn hôn mê.

Hắn nhìn thanh thuộc tính tự động mở ra trước mặt, phần lớn số liệu trong đó còn bình thường, duy chỉ có sinh mệnh.

Trước đó sinh mệnh từ 30, đã rớt xuống 18.

18- 18.

Mức độ cao đến thấp cũng hạ xuống đúng mười hai điểm!

Hắn cố gắng động đậy một chút, nhưng hơi cử động tay, đã cảm giác cánh tay một hồi đau nhức kịch liệt bén nhọn như tê liệt.

“Thảm… không biết lần này phải tu dưỡng bao nhiêu thời gian mới có thể khôi phục.”

Hắn lấy lại tinh thần, hồi tâm từ thuộc tính của mình, lúc này Trương Vinh Phương mới có tâm tư dò xét cảnh vật chung quanh.

Hắn đang nằm trên chiếc giường trắng mềm rộng lớn.

Trên giường có hương khí hoa cỏ gợn sóng, không có mùi vị khác thường, cực kỳ sạch sẽ.

Cạnh giường là rèm che hoa văn các loại hoa cỏ màu lam nhạt.

Rèm che rủ xuống, che lấp bốn phía thành bán trong suốt.

“Công tử, ngài tỉnh rồi?” Đột nhiên một âm thanh yếu đuối truyền đến bên cạnh giường.

Khi rèm che bị vén lên, một nữ tử mặc áo hoa trắng hồng nhạt thắt tóc, ngạc nhiên quan sát tỉ mỉ Trương Vinh Phương một lần.

“Ngài đã ngủ mê một ngày một đêm! Ta đi báo tin cho chủ nhân ngay lập tức!”

Nói xong, nàng không chờ Trương Vinh Phương đáp lời, đã quay người chạy.

Két két một tiếng, bóng người xông ra khỏi căn phòng, càng ngày càng xa, mãi đến khi tiếng bước chân dần dần không thể

nghe thấy nữa.

Trương Vinh Phương nghỉ ngơi một lúc, cảm giác tốt hơn một ít, mới chậm rãi dùng tay trái chống đỡ cơ thể, ngồi dựa vào đầu giường.

Mượn rèm che đã vén lên, hắn thấy rõ nơi mình đang nằm.

Đây là một phòng ngủ sạch sẽ gọn gàng, không có đồ dùng trong nhà gì.

Mặt tường trắng tuyết, mặt đất đen nhánh, góc tường chung quanh cất đặt đèn đồng có hình dạng hoa sen lẵng hoa.

Từng cột đồng treo từng đoá hoa, trong đó nhụy hoa sen chính là vị trí cất đặt đui đèn.

Rõ ràng lúc này là ban ngày, nhưng đèn đồng đều được thắp sáng.

Với lại, chẳng biết tại sao, hắn luôn cảm giác hình dạng hoa sen kia có chút quái dị.

Chương 346: Thuật (3)

Đột nhiên Trương Vinh Phương rên rỉ một tiếng, cảm giác toàn thân bị một đàn tê giác cuồng bạo nghiền ép lên, không chỗ nào không đau.

Chẳng qua nghĩ sụt giảm mười hai điểm thuộc tính sinh mệnh, liền biết lần này hắn thật sự bị thương nặng.

Cái này tương đương với một hơi tốn gần nửa cái mạng.

Không khó chịu mới là lạ.

Không bao lâu sau, ngoài cửa rất nhanh đã có hai nữ tử thân thể khoẻ mạnh cao lớn đi vào.

Trên mặt hai nữ mang bịt mắt màu đen, màu da đen nhánh, rõ ràng là người da đen.

Vừa rồi các nàng được một thiếu nữ chỉ huy đi vào cửa, đi đến bên giường.

“Công tử, xin mời xuống giường dùng bữa, tắm rửa, thay quần áo.” Thiếu nữ cung kính nói.

“Tiểu nhân tên là Vi Lý, là nữ vệ thiếp thân sau này của ngài.”

“Nữ vệ thiếp thân?” Trương Vinh Phương hơi sững sờ, tự hỏi mình có những nữ vệ khi nào và như thế nào?

Nhớ lại hành vi loạn thần kinh của Thiên Nữ Đồng Chương, hắn đoán rằng hắn có thể…

Không đúng!

Trong đầu đột nhiên nhớ lại, hắn nhanh chóng sờ sờ ngực của mình.

Bản thảo của kinh bạch…. đã biến mất…

Một luồng cảm giác mát lạnh dâng lên điên cuồng từ xương cụt.

Nhớ lại sự tàn nhẫn của Thiên Nữ Đồng Chương, Trương Vinh Phương lập tức cảm thấy mình sắp xong rồi.

Tuy nhiên, rất nhanh hắn liền yên ổn lại. Thực tế, từ cuộc bức hại của Đồng Chương vào cuối cuộc đàn áp, hắn cũng đã thấy rằng nàng có lẽ đã biết rõ tình huống của mình.

Với trình độ tình báo của Kim Sí Lầu, những màn che đậy mà hắn thực hiện có khả năng đã được biết đến từ lâu.

Vì vậy, cuộc bức hại cuối cùng vừa là một thử nghiệm vừa là một hình phạt.

Bây giờ kinh bạch viết tay đã không còn, nhưng hắn vẫn còn sống, đó là một bằng chứng tốt nhất.

Hắn thắng cược.

Ngay sau đó trong lòng yên ổn.

Trương Vinh Phương cẩn thận ngẫm nghĩ và cảm thấy nhẹ nhõm, dù sao thì ngay từ ban đầu liền giao lại bản kinh bạch, lập được đại công.

Như vậy phải giết chết công thần, vậy thì Kim Sí Lầu cũng không cần tiếp tục kiến lập nữa.

Nếu không có một hệ thống khen thưởng và trừng phạt về cơ bản hoàn hảo, bất kỳ tổ chức nào sớm muộn cũng sẽ tự hủy diệt.

Khi hai người nữ tử áo đen tiến lên hầu hạ hắn, thay quần áo, Trương Vinh Phương mới phát hiện cả hai nữ tử này đều bị mù.

Không chỉ mù mà họ thậm chí còn không nói được, khi mở miệng ra thì lưỡi cũng bị cắt đứt.

“Sau khi họ là tội nhân, họ cần phải ba đời chuộc tội để xóa bỏ tội lỗi của họ.” Vi Lý ở một bên nũng nịu giải thích.

“Móc mắt của các nàng, để ngăn phòng ngừa các nàng rò rỉ bí mật. Cắt lưỡi của các nàng là vì chủ nhân thích sự yên tĩnh.”

Trương Vinh Phương tập trung tinh thần cao độ, nghe giọng nói ngây thơ và mềm mại của thiếu nữ, nói những lời tàn nhẫn và lạnh lùng, hắn một lần nữa có một sự hiểu biết ba chiều và toàn diện hơn về Thiên Nữ Đồng Chương.

Hắn thay một chiếc áo khoác dài có hoa văn màu xanh bạc và dùng một chiếc thắt lưng màu bạc để buộc eo.

Một mái tóc đen được búi cao, một chiếc trâm tóc khổng tước bằng ngọc trắng được đâm vào một bên, nhẹ nhàng cố định.

Phía trước búi tóc có gắn một tấm bảng tròn Thái Cực bằng bạc.

Dưới chân đi giày trắng, quần dài, ống tay lớn bồng bềnh, cách mặc này có phần không quen với Trương Vinh Phương, người luôn thích những bộ đồ bó sát.

Nhưng khi mọi thứ đã chỉnh tề, hắn đứng dậy và đứng trước tấm gương thủy tinh khổng lồ, có chút không thể nhận ra chính mình.

Người nam tử trong gương hoàn toàn không nhìn thấy vóc người cao lớn nào, nhưng lại lộ ra khí chất ung dung thuần túy.

Mà những đường cơ bắp mạnh mẽ lộ ra trên cả hai cánh tay làm tăng thêm vẻ uy nghiêm..

Mơ hồ giống như trong phim truyền hình kiếp trước, những công tử khí chất ngời ngời…

“Thế nào rồi? Có đẹp không?” Vi Lý nữ vệ ở một bên cười nói.

“Chà, rất tốt.” Trương Vinh Phương không nói nên lời, nhưng vì hắn ở đây, nên khách theo chủ thì tốt hơn.

Tất nhiên, bây giờ hắn đã thay quần áo, tâm trạng của hắn đã ổn định hơn.

Thiên Nữ Đồng Chương an bài cho hắn nhiều chuyện như vậy, đương nhiên sẽ không có ác ý.

Tiếp theo, liền nhìn xem nàng thưởng phạt chính mình như thế nào.

Thay quần áo xong, hắn cũng bước ra khỏi phòng ngủ dưới sự hướng dẫn của Vi Lý, đi qua đại sảnh trống trải bên ngoài.

Lúc này hắn mới nhận ra nơi mình đang ở hình như có kiến trúc giống như một ngôi chùa miếu, nhưng không có dấu vết của tượng Phật ở nơi này.

Qua sảnh chính là đình viện ngoài trời.

Có một hồ nước hình tròn rất lớn trong sân.

Trên hòn đảo giữa hồ, một thủy đình nhỏ đã được xây dựng.

Nhìn từ xa, bên thủy tạ, Thiên Nữ Đồng Chương mặc một thân áo trắng đang quỳ trên một tảng đá dài màu đen.

Đối diện với nàng, có một tấm bia đá đã đổ nát.

Nàng cẩn thận dùng khăn bông, nhúng thứ gì đó vào chậu gỗ rồi bôi lên bia đá.

Chương 347: Thuật (4)

Bên hồ có một chiếc thuyền nhỏ, Vi Lý nhảy lên, chống cây sào chèo thuyền qua để Trương Vinh Phương đi lên.

Trong khi chống thuyền, Vi Lý đã hát một giai điệu nào đó bằng một thứ ngôn ngữ không xác định.

Giai điệu nhỏ mang một số ý nghĩa tông giáo, như thể nàng là một cô gái trong trắng, cầu xin thần linh ban cho nàng hạnh phúc.

Đôi khi vui vẻ, đôi khi thành kính.

Không lâu sau, cả hai đến hòn đảo giữa lòng hồ.

Trương Vinh Phương xuống thuyền, chậm rãi đi tới sau lưng Thiên Nữ Đồng Chương, đứng trên mặt đất đá của thủy đình.

"Đại nhân" Hắn đột nhiên không biết nên xưng hô như thế nào.

Thiên Nữ quay lưng về phía hắn, y phục màu trắng trên người bị gió thổi sát vào người, làm nổi bật vòng eo và đường hông mảnh mai, hoàn mỹ của nàng.

Là một Thiên Nữ Minh Phi được Phật môn lựa chọn.

Xét về sắc vóc, nàng có thể nói là người có tỷ lệ hoàn hảo nhất trong số những nữ nhân mà Trương Vinh Phương từng thấy.

"Ngươi xem."

Nàng duỗi ngón tay chỉ vào tấm bia đá trước mặt.

Trương Vinh Phương từ phía sau nhìn lại, đưa ánh mắt dời đi từ trên người nàng, rơi xuống bia đá.

Tấm bia đá đen xám khắc những cái tên to to nhỏ nhỏ, nét bút vụng về.

Hầu hết những cái tên này đều được viết bằng Linh văn, và mỗi cái tên đều có vẻ như là một đứa trẻ đang tập luyện chữ, xiêu xiêu vẹo vẹo, khó coi.

"Đây là cái gì?" Trương Vinh Phương nhẹ giọng hỏi.

“Cứ xem như là tưởng niệm đi?” Đồng Chương đáp.

Nàng đặt miếng vải bông xuống, đứng dậy, hơi vươn người rồi sau đó xoay người.

“Có vẻ như cơ thể ngươi khỏe mạnh hơn ta tưởng.”

Khuôn mặt nàng cứng đờ không có chút biểu cảm nào, nhưng đôi mắt lại khá lanh lợi, lộ ra một chút vui mừng.

“Rất cảm ơn sự quan tâm của đại nhân, trước đây ta cũng có chút không đúng mực.” Trương Vinh Phương nhớ lại biểu hiện trước đây của mình, trong lòng vẫn có chút sợ hãi.

Năm lần Trọng Sơn đồng thời bạo phát, loại kỹ năng phát ra sức mạnh bùng nổ kia, đồng thời chồng lên năm lần cũng nhau bạo phát, sát thương do nó gây ra, chính hắn cũng không biết.

Vào thời điểm đó, tự cảm thấy mình có thể làm được nên đã bắt tay vào làm.

Cũng may là cuối cùng hắn đã thắng, nếu không thì… một kích không trúng, chính hắn sẽ phải chết.

“Một chiêu kia, thật ra rất tốt…” Trong ánh mắt Đồng Chương lộ ra ý cười. Nàng nhẹ nhàng đến gần.

“Diệp Bạch nói rằng tiềm lực của ngươi đã cạn kiệt. Ta không tin điều đó. Nhưng điều kỳ lạ là đêm qua ta đã tự mình kiểm tra, nhưng vẫn nhận được kết quả giống như của nàng.”

Cái quái gì thế? Tự mình kiểm tra? Kiểm tra cái gì?

Trương Vinh Phương thất kinh, trong lòng đột nhiên có chút mất tự nhiên.

Thấy sắc mặt hắn có chút đỏ lên, Đồng Chương nở nụ cười.

Tiếng cười như chuông gió, thoảng xa trong gió.

Vi Lý và những người thị nữ khác, những người đang tránh ở phía xa, nhìn về phía bên này như gặp quỷ.

Đã quá lâu rồi họ không được nhìn thấy chủ nhân của mình nở nụ cười chân thành.

Không ngờ Trương Vinh Phương lại làm được.

“Còn ngại ngùng sao?” Đồng Chương thu lại ý cười: “Không có gì to tát. Ta đã đủ tuổi làm mẹ của ngươi, về phần kiểm tra,

sau khi ngươi trở về, đều là một tay ta xử lý hết vết thương cho ngươi, tắm rửa sạch sẽ cho ngươi. Không cần quá để ý."

Nàng lại xoay người, đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve tấm bia đá.

Trương Vinh Phương trong lòng sởn cả tóc gáy, kiếp trước cũng như kiếp này, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống như vậy…

Đột nhiên hắn cảm thấy bản thân mình không sạch sẽ…

"Thứ ngươi muốn giấu đi, ta giúp ngươi thiêu hủy." Giọng Đồng Chương tiếp tục truyền đến.

"Nội dung của mật quyển không thể được chuyển cho bất kỳ ai. Nếu không, ắt gặp tai bay vạ gió. Sau đó ngươi nhất định phải nhớ kỹ."

"Vâng." Trong lòng Trương Vinh Phương hoàn toàn thanh tĩnh lại.

Ý của câu này là: lần này quên đi, ta sẽ xử lý cho ngươi, lần sau nhất định không được tái phạm.

"Bây giờ, ngươi cảm thấy thế nào?" Đồng Chương nói tiếp. "Ta đã bôi ngư giao đặc biệt lên khắp người ngươi, cộng với Ngọc Hành Lộ mà ngươi uống, kết hợp từ trong ra ngoài đủ để giảm thiểu thân thể ngươi xuất huyết đến mức thấp nhất."

"Đã tốt hơn nhiều rồi." Trương Vinh Phương trả lời.

"Tốt rồi. Ngươi sử dụng thuật phá giới hạn chồng chất siêu gánh nặng, gây ra gánh nặng cho thân thể, nhưng chỉ chịu một chút thương tổn như vậy mà thôi. Có thể thấy, thể chất của ngươi cường đại đến khó tin."

"Tiếp theo, ta sẽ ở đây một tháng. Trong tháng này, ta sẽ đặc biệt dạy cho ngươi Kim Bằng Mật Lục."

Trương Vinh Phương sửng sốt một chút, sau đó trong lòng vui mừng khôn xiết, khẩn thiết cúi đầu nhìn đối phương.

"Cảm ơn đại nhân."

"Ngươi không cần cám ơn ta, ta dạy ngươi, nhưng là ta cũng có tư tâm." Đồng Chương nhẹ giọng nói.

Nàng ấn vào tấm bia bằng một tay.

“Ta có thể cho ngươi đãi ngộ quyền lực Linh cấp, ta có thể cho ngươi binh lực của tử sĩ trong thành. Có thể cho ngươi trải qua rất nhiều gian khổ và đạt đến một tầm cao mà người thường không thể tưởng tượng nổi.”

Chương 348: Thuật (5)

“Nhưng… tiền đề của tất cả những điều này là ngươi rời Đàm Dương và đi đến một nơi khác. Ngươi, ngươi có nguyện ý? “

Rời đi?

Trương Vinh Phương sững sờ.

“Ta có thể biết đi đâu không?”

“Đến nơi an toàn. Không phải ngươi còn có tỷ tỷ sao? Nàng hiện tại đã đi theo phu quân, ngươi có thể đến chỗ nàng.”

Nàng vẫn đang tìm kiếm ngươi. Vẫn luôn lo lắng cho ngươi.” Đồng Chương mỉm cười nói.

“… Vậy thì chức quan của ta ở đây, thân phận thì sao..?”

“Hai thứ đó có thể cùng nhau điều tới. Ngươi có thể an tâm dưỡng thương, sau đó học võ công cẩn thận,” Nàng trả lời.

“… Ta, ta có thể hỏi một câu được không?” Trương Vinh Phương nhớ lại mọi chuyện lúc trước, không khỏi thắc mắc, vẫn là mở miệng hỏi.

“Ngươi nói đi.” Lúc này, Thiên Nữ như mất hết thần kinh cùng tàn nhẫn trước đó. Và giống như một trưởng bối bình thường, nhẹ nhàng đáp lại.

“Thuộc hạ, vẫn luôn nghi ngờ.” Điều đầu tiên hiện lên trong đầu Trương Vinh Phương là cảnh tượng kỳ lạ mà hắn gặp phải khi hắn bắt tên cờ bạc để kiểm tra sau khi lấy được pho tượng thần.

Lúc này, Đồng Chương thái độ tốt như vậy, hắn cũng đã xác định được vị trí tương lai của mình.

Vừa vặn hỏi một chút, tượng thần kia có công dụng gì.

“Thành thật mà nói, thuộc hạ của ta đã từng chắp ghép ra một bức tượng đạo môn hoàn chỉnh. Nhưng vì điều này, một điều kỳ lạ đã xảy ra.”

“Có chuyện gì kỳ lạ?” Đồng Chương nhẹ giọng nói.

“Chính là, tượng thần kia…” Trương Vinh Phương lúc này nhớ lại vẫn là có chút không thể tưởng tượng nổi.

Hắn đột nhiên nghĩ, bản thân phải nói thế nào, mới có thể giải thích, hắn biết phương pháp kích hoạt thần tượng đây?

Những người bình thường có được một bức tượng thần một cách không thể giải thích được, họ sẽ không sùng bái nó một cách thành kính mà không biết bất cứ điều gì, cũng không hiểu bất cứ điều gì.

Hơn nữa, hắn đang tìm một người để thử nghiệm, làm lễ đối với tượng thần.

Điều này chắc chắn sẽ tiết lộ bí mật mà hắn đã biết trước về cách kích hoạt tượng thần.

“Thuộc hạ, bức tượng thần được đánh ra trước đây có một… tình huống không thể giải thích được.”

“Còn bức tượng thần kia, biến mất rồi?” Đồng Chương hỏi.

Nàng dường như không ngạc nhiên về những gì sẽ xảy ra.

“Đúng vậy, mặt sau hoàn toàn vỡ nát. Ta đã trơ mắt nhìn một người, biến thành…”

“Ngươi nhìn nhầm rồi.” Đột nhiên Đồng Chương ngắt lời hắn.

“Hắn là, ngươi quá mệt mỏi nên mới sinh ra ảo giác.” Nàng chậm rãi đi tới chỗ Trương Vinh Phương, đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hắn.

“Ngươi còn trẻ, trước kia cũng đã vượt qua bước trọng yếu, tiếp theo từng bước từng bước tiến vào một tầng cao hơn.”

“Nhưng bây giờ… ít nhất là bây giờ.” Nàng nhìn chằm chằm vào Trương Vinh Phương một cách nghiêm túc.

“Đừng đi kiểm tra thăm dò, nghĩ đến những thứ này.”

Từ giọng điệu của nàng, Trương Vinh Phương nghe thấy một chút lo lắng, lo lắng.

Hắn không thể tưởng tượng được rằng với thân thủ đáng sợ của Thiên Nữ Đồng Chương thì còn gì phải lo lắng nữa.

Nhưng vào lúc này, vẻ lo lắng trong mắt nàng hoàn toàn không có tạp chất.

“Giống như tất cả những tôi tớ ở đây, ta đã khoét mắt họ và cắt lưỡi họ, nhưng đó không phải là do ta tàn nhẫn bạo ngược.

Mà là ta không muốn họ chết.”

Khuôn mặt nghiêm nghị của Trương Vinh Phương hiện rõ trong mắt nàng.

“Hãy đến bên tỷ tỷ của ngươi, dưỡng thương thật tốt, đừng đụng đến mồi nhử của thần tượng và việc của Mật giáo.

Chỉ cần nhìn Ngân Diện Thiền a… Những người hắn quan tâm đều chết vì một mình hắn ta.

Và bây giờ, hắn ta thậm chí không biết mình đang làm gì… thế giới này… thế giới này… “

Giọng nói nàng trầm thấp.

Tháng 12 năm 1184

Đàm Dương đại biến.

Sau khi thế lực thần bí huyết tẩy nhiều thế lực của thành trì, diệt sát Mật giáo xong, lại cấp tốc rút lui, không biết tung tích.

Chỉ để lại cảnh hoang tàn khắp nơi.

Vài ngày sau, đầu tháng một.

Lý gia.

Lý Nhiễm đứng trước bàn thư phòng, dời nghiên mực trên bàn đến bên kia, mở quyển trục trong tay ra.

Trên quyển trục là rậm rạp chằng chịt chữ nhỏ.

Đây là tấu chương hắn chuẩn bị dâng thư cho triều đình, viết mấy ngày rồi, còn chưa hoàn thành…

Lý Nhiễm nhìn nội dung trên bàn, thở dài một tiếng, nhẹ nhàng nâng bút, bổ sung chỗ mấu chốt trong đó.

“Lão gia…” Phu nhân Chung Ngụ Nhiên sau lưng có chút bận tâm nhìn hắn.

“Thật sự phải như vậy sao?”

“Hôm nay Đàm Dương chấn động, tử thương vô số, ta ở vị trí đầu não Hình Ngục bộ, nếu như vẫn còn trầm mặc không nói, ngày sau…” Lý Nhiễm không có nói tiếp.

Mặc dù lúc đó hắn có tính toán, nhưng… khi nhìn đến nhiều vị hảo hữu của mình đột nhiên bị tai họa bất ngờ, cả nhà chó gà không tha.

Tâm tình trong lòng khó tự kiềm chế.

Lập tức, hắn ta tiếp tục bổ sung ghi lại chuyện mới xảy ra trong nhiều ngày.

Vân Yên tử sĩ của Kim Sí Lầu không kiêng nể gì cả, quân đội Thiên Hộ sở ngoài thành không hề có hành động.

Chương 349: Ly (1)

Các bộ môn nha môn quan phủ chỉ đủ miễn cưỡng bảo vệ mình.

Trong thành trì mây đen ảm đạm một mảnh, giống như tạo phản.

Cốc cốc cốc.

Bỗng ngoài cửa truyền tới tiếng đập cửa gấp gáp.

"Lão gia! Tin tức mới nhất! Tin tức mới nhất! Phủ đệ Tôn đại nhân… phủ đệ Tôn đại nhân… không người!"

Một tôi tớ ở ngoài cửa gấp giọng nói.

"Cái gì??!" Thân thể Lý Nhiễm chấn động.

Hắn ta vốn vẫn còn dự định liên hợp châu đốc Tôn Khánh Hồng cùng thượng thư, hiện tại…

Bên ngoài thư phòng, Lý Hoắc Vân ở một chỗ khác hành lang cầm trong tay một bản đạo kinh viết tay, đang định dựa vào đạo kinh để tĩnh tâm, lúc này nghe được tin tức này cũng ngẩn người.

Hắn nhìn phụ thân vội vã đi ra ngoài, dẫn theo một đội nhân mã, trước khi đi căn dặn quan gia trong phủ nhất định phải bảo vệ tốt xung quanh.

Hôm nay bên trong thành đã bắt đầu ẩn hiện hỗn loạn, có không ít người thử thừa dịp loạn làm ra tai họa.

Trong lòng Lý Hoắc Vân hỗn độn, lúc trước hắn phái người đi trong nhà vài người bạn tốt, cũng đi trong nhà đại ca Trương Ảnh, đều không thấy người.

"Đến cả châu đốc đại nhân cũng chạy sao?" Hắn không cách nào tưởng tượng lúc này Đàm Dương đã đến mức nào.

"Thiếu gia, vừa có người bắn vào một phong thư ở cửa!"

Bỗng một thị nữ vội vã đi tới hướng hắn, cầm trong tay một phong thư vàng nhạt.

Lý Hoắc Vân tiếp nhận, nhìn kỹ.

Bìa viết: Hoắc Vân thân khải.

*

Hoàn Nhan Lộ nhào mạnh vào hồ nước trong nhà, ra sức bắt đầu bơi lội.

Theo tập võ tăng lên, lượng vận động tăng nhiều, trọng lượng của nàng giảm xuống đã lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Mấy ngày nay, hầu như mỗi ngày đều hạ thấp với tốc độ một ngày mấy cân.

Trong tiếng nước tùm tùm tùm, Hoàn Nhan Lộ ra sức khua cánh tay, mồ hôi chảy ra, hòa vào trong nước.

Đã rất lâu rồi Trương Ảnh không có tới, nàng vừa bơi lội, trong lòng vừa lo lắng cho tình huống của Trương Ảnh.

Quan hệ của nàng và Trương Ảnh tương đối phức tạp vi diệu.

Ngay từ đầu nàng thưởng thức đối phương, sau đó hơi có yêu quý, sau đó lại biết thể trọng của mình có thể cứu được, lại thêm một tia tâm tình rất phức tạp.

Mặc dù nàng mập 300 cân, thế nhưng nàng vẫn là nữ tử, khi phần lớn da thịt bị nhìn thấy thì, cũng sẽ có sự ngượng ngùng của thiếu nữ.

Thế nhưng sự ngượng ngùng như vậy, trong khoảng thời gian Trương Ảnh không ngừng huấn luyện và sửa đúng chỉ điểm đã dần dần rút đi, thành thói quen.

Nàng cũng dần buông ra bản thân.

Ngày từng ngày, từ từ thích ứng huấn luyện như thế, cuộc sống như vậy.

Thế nhưng bỗng nhiên một cái, Trương Ảnh ngừng tới.

“Tiểu thư! Có người đưa tới một phong thư!”

Rất nhanh một thị nữ thiếp thân tay cầm một phong thư, vội vã đến gần.

“Mặt trên nói là Trương Ảnh công tử đưa.”

Hoàn Nhan Lộ vừa nghe, nhất thời bơi tới bên bờ, chậm rãi bò lên, lắc thân thể mấy cái.

Nàng nhận khăn lông khô thị nữ đưa tới, lau khô hai tay khoác trên lên trên vai.

“Cho ta.”

Xé mở phong thư, bên trong là từng hàng chữ viết chỉnh tề.

“Đi rồi…” Đã nhiều ngày Hoàn Nhan Lộ nghe được tin rất nhiều người rời đi, không nghĩ tới, hôm nay cả Trương Ảnh cũng…

Nàng cầm phong thư, trầm mặc chốc lát, nhìn hồ nước sóng gợn dập dờn, trong lòng bỗng có loại gợn sóng thất lạc.

*

Trong thời gian một tháng.

Thiên Nữ Đồng Chương mỗi ngày không ngừng cùng Trương Vinh Phương đối luyện.

Mỗi lần đều trong nháy mắt, đã đánh tan hắn.

Kim châm của nàng nhìn như nhẹ nhàng, nhưng khi bắn ra, lực xuyên thấu tương đối dọa người.

Cho dù không cần ám khí, thân pháp tốc độ của nàng cũng làm cho Trương Vinh Phương hoàn toàn không cách nào đụng vào, chớ đừng nói chi là bắn trúng.

Bất luận thân pháp cùng tốc độ xuất thủ, hắn đều kém đối phương không biết bao nhiêu.

Trừ đối luyện ra, Thiên Nữ vẫn còn khiến người ta chuyên chở không ít các loại phương thuốc, trợ giúp hắn điều trị thân thể, gia tốc hồi phục thương thế.

Chỉ là thời gian nửa tháng, thương thế bởi vì bùng nổ của Trương Vinh Phương trước đó khôi phục bảy tám phần.

Sau đó, Kim Sí Lầu càng điều động lượng lớn tư liệu võ học, cung cấp cho hắn xem xét học tập.

Đảo mắt lại qua nửa tháng.

Cứ điểm bí ẩn của Kim Sí Lầu.

Trong đạo trường, hai bóng người bay nhanh né tránh xê dịch, giống hai con phi ưng qua lại tấn công.

Hai tay Trương Vinh Phương như câu, không ngừng tàn nhẫn móc về phía Thiên Nữ.

Nhưng bất luận hắn gia tốc thế nào, đều chỉ có thể bắt được một cái bóng lưu lại.

Tình huống như vậy đã duy trì liên tục rất lâu rồi, hắn cũng sớm thành thói quen.

Không bao lâu sau, Thiên Nữ đột nhiên dừng lại, một tay vung lên, nâng lên dưới tay hắn.

Cánh tay hai người cùng giơ lên.

Vụt!

Một cây kim châm bị bàn tay nhỏ cầm lấy, vững vàng đặt nơi cổ họng Trương Vinh Phương.

“Lại là một chiêu này…”

Cả người Trương Vinh Phương là mồ hôi, bất đắc dĩ nhấc tay chịu thua.

Chương 350: Ly (2)

“Đại nhân, ta đã Cửu Phẩm rồi, vì sao thân pháp xuất thủ vẫn kém ngài nhiều như vậy? Rốt cuộc trên Cửu Phẩm, đều là cảnh giới gì?”

“Cửu Phẩm chỉ là chế độ Linh đình phân ra, để dễ dàng khiến cho mọi người phân biệt định vị bản thân. Trên đó chính là cao thủ siêu việt phẩm cấp.

Trong bộ phận người này, có người là nhân vật mạnh nhất các đại giáo phái, có thể coi là cao thủ đứng đầu nhất đại Tông Sư.”

Đồng Chương thu hồi kim châm, giải thích.

“Kỳ thực trên Siêu Phẩm thì không có gì phân chia cụ thể, cảnh giới phẩm cấp vốn không phải là khoảng cách cố định gì. Ở bên trong Đại Linh, rất nhiều Siêu Phẩm đều là ở dưới Tông Sư, trên Cửu Phẩm.”

“Tại sao như thế?”

“Bởi vì Tông Sư, phải sửa cũ thành mới, không có nhược điểm. Sau đó mới có thể khai tông lập phái.

Mà Siêu Phẩm chỉ có thể coi là sửa cũ thành mới, vẫn còn không đạt được không có nhược điểm.” Đồng Chương giải thích.

“Tông Sư…” Trong lòng Trương Vinh Phương mạch lạc rõ ràng: “Vậy Tông Sư này, rốt cuộc lại mạnh mẽ cỡ nào, đại nhân có thể giảng giải một chút không?”

“Khai tông lập phái, phải bày lôi đài trăm ngày, tiếp chiến tám phương, chỉ có đứng vững được, mới có thể có tư cách sáng lập tông môn.”

Đồng Chương nói khẽ.

“Ở trong quá trình này, võ công của ngươi phàm là có chút sơ hở lỗ thủng, một chút khuyết điểm cùng không viên mãn, đều phải bị vô số người tìm ra, sau đó đánh tan.

Thế nên, Tông Sư, không có ai mà không phải là cường giả tuyệt đối sừng sững.”

“Bày lôi đài trăm ngày à?”

“Giữa các phe Tông Sư đều có thắng bại, nhưng một khi bước vào tầng ấy, trừ phi vây công, trừ phi đắc tội Linh đình, bằng không ít khi gặp nguy hiểm.” Đồng Chương giải thích.

“Vậy… Ngài là tầng thứ gì?” Trương Vinh Phương không khỏi hiếu kỳ hỏi.

“Ta không phải Tông Sư, con đường của ta, không giống với bọn họ…” Đồng Chương lắc đầu.

“Ngươi không nên học ta. Con đường này của ta, đã định trước không có kết cục tốt.”

Nàng hình như không muốn nhắc tới phương hướng của mình.

Nàng ngẩng đầu, xem Trương Vinh Phương hiện giờ có thân hình biến hóa to lớn.

“Những này qua, bởi vì ngươi bị thương nên ta dùng bảo dược đặc thù trị liệu cho ngươi, hiện tại xem ra, hình thể cũng có biến hóa không nhỏ.”

Trương Vinh Phương vốn vạm vỡ to lớn, dưới tác dụng của lượng lớn dược vật, thương thế khỏi rồi đấy, nhưng hình thể lại co lại một vòng lớn.

Có điều không phải co lại chân chính, thể trọng hiện giờ của hắn không thay đổi, trái lại càng giống là áp súc tăng mật độ cơ thể.

Loại bắp thịt trước đó giống phao di động, hôm nay trở nên càng thêm tinh mịn rắn chắc.

“Nội dung quan trọng của Kim Bằng Mật Lục, ngươi đã đều nắm giữ cơ bản. Thế nên… Ta cũng nên chính thức rời đi.”

Nàng không đợi Trương Vinh Phương có vẻ mặt muốn nói lại thôi, vỗ tay nhẹ.

Rất nhanh, có một người hầu câm đen bưng một cái mâm gỗ bạc đến gần.

Trên khay, bày một thứ giống đai lưng màu đen nhạt.

“Đây là Lân Quang nội giáp, sau khi ngươi mặc vào, có thể để tránh cho điểm yếu hại bị thương.”

Nàng lần nữa vỗ tay.

Một nữ tử khác mang theo khay mới, cũng đến gần chỗ hai người.

Đồng Chương cầm lấy một bình nhỏ màu tím trong đó.

“Thánh Nhất đan ba viên, có thể cầm máu giữ mệnh khi trọng thương.”

Cái khay thứ 3 rất nhanh đi tới.

Phía trên là một phần vũ phù.

“Đây là tín vật cấp Linh của Vu Sơn thành.” Đồng Chương cầm vũ phù, đưa cho Trương Vinh Phương.

“Yêu cầu của ta đối với ngươi, là chuyên tâm ẩn núp, tu hành. Không nên bại lộ thân phận, chờ đợi… chờ đợi có một ngày, ta sẽ đích thân tới tìm ngươi.

Còn nếu ta không tới được, cũng sẽ có người đem một cái hoa sen bằng đá màu tím giao cho ngươi. Đến lúc đó, sẽ có người nói cho ngươi biết tất cả.”

“Thế nhưng ta…” Trương Vinh Phương không rõ ràng cho lắm, hắn vẫn còn cái gì cũng không biết, cũng chưa đáp ứng đối phương chuyện gì.

“Không có việc gì, nếu như trong vòng ba năm chẳng có cái gì phát sinh, ngươi cứ tự làm quyết định đi…” Đồng Chương không có nói tỉ mỉ, chỉ là trong ngữ khí bình đạm lộ ra chút bất đắc dĩ.

Chuyện liên quan phương diện này, Trương Vinh Phương hỏi thăm qua mấy lần, nhưng mỗi một lần đều không có được đáp án.

“Địa phương ngươi phải đi, là Vu Sơn thành. Sáng mai ta sẽ rời đi. Sau đó, ngươi tự đi qua nhậm chức.

Chức quan đạo tịch của ngươi, đều sẽ vì ngươi bảo lưu. Nhưng nhớ kỹ, ba năm, không nên đi chạm thứ không nên chạm…”

Nàng lại một lần nữa căn dặn.

“Ba năm sau, có thể mọi thứ đều sẽ bất đồng, nhưng có lẽ, tất cả vẫn là nguyên dạng… Đến lúc đó…”

Lời nàng nói khiến người ta nghe không hiểu, dần dần qua ánh mắt mờ mịt, rời khỏi về phía xa xa.

Trương Vinh Phương cũng đã thành thói quen.

Hắn ở lại tại nguyên chỗ, cầm lấy lân quang bảo giáp kia và nhẹ nhàng lắc một cái.

Bảo giáp này vào tay mềm mại, bên trong chứa tơ mỏng như là kim loại, cứng cỏi không hiểu.

Chương 351: Ly (3)

Mặt bên bảo giáp lờ mờ như có vết tích chắp ghép thêm vào, tựa như là bảo giáp có số đo nhỏ rồi làm lớn một chút.

“Công tử, nên dùng bữa rồi.” Phía sau truyền đến giọng nói mềm mại của Vi Lý.

Trương Vinh Phương thở dài trong lòng.

Thời gian một tháng ở chung, hắn mơ hồ có chút quen thuộc với cuộc sống ở nơi này.

Sau khi tích trữ được ba điểm thuộc tính, hắn mượn lực lượng của Kim Sí Lầu sưu tập không ít phương thuốc, nếm thử ảnh hưởng của các loại thuốc bổ đối với mình.

Cuối cùng phát hiện, nhân tố ảnh hưởng mình hấp thụ điểm thuộc tính, kỳ thực không có liên quan tới thuốc bổ, mà là liên quan tới năng lực hấp thu của cơ thể mình.

Bất luận hắn ăn thuốc gì và ăn bao nhiêu, đều gần như là tốc độ mười ngày một điểm.

Trong đó một ít thuốc thậm chí còn phải chậm hơn chút.

Điểm thuộc tính không có cách nào đề thăng gia tốc khác, hắn càng có chủ ý đánh vào trang bị khác.

Chỉ là không nghĩ tới, hắn mới toát ra một tia ý nghĩ như vậy, Đồng Chương đã đưa tới một bộ lân quang bảo giáp.

“Ngày mai bọn ta đã an bài xe ngựa đi Vu Sơn thành. Công tử cần phải chuẩn bị gì, có thể nhắc chuẩn bị trước rồi.” Vi Lý ở sau người tiếp tục nói.

“Vu Sơn thành… tỷ của ta cũng sẽ đi qua?” Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi.

“Đúng vậy. Tỷ tỷ công tử đã chuyển nhà tới đó vào nửa năm trước.

Dựa theo chủ nhân phân phó, công tử có thể lựa chọn, lấy loại thân phận nào tiến vào Vu Sơn thành.” Vi Lý trần thuật lại.

Trương Vinh Phương hiểu ý của nàng.

Hắn có hai cái thân phận.

Một cái là Trương Ảnh do sư phụ giúp hắn làm, chức quan và đạo tịch hôm nay đều lấy thân phận này làm chủ để phát triển.

Thứ hai, chính là Trương Vinh Phương nguyên bản.

Trương Vinh Phương vẫn là tiểu đạo sĩ của Thanh Hòa Cung.

Thế nên trên thực tế hắn có hai cái đạo tịch.

Đi Vu Sơn thành trước, nếu là lấy Trương Ảnh đi qua thì không thể quen biết với tỷ tỷ Trương Vinh Du.

Thế nên…

"Bằng vào thân phận vốn có của ta qua đó." Trương Vinh Phương biết mình không có khả năng vẫn luôn trốn tránh đoạn quan hệ đó.

Nguyên thân là một tên rác rưởi khốn nạn, nhưng hắn không phải.

Huống hồ tỷ tỷ Trương Vinh Du và tỷ phu, khi hắn còn đang ở Thanh Hòa Cung thì đã cho hắn không ít giúp đỡ, hôm nay hắn có chút phát triển, tự nhiên không có lý lẽ không để ý tới bọn họ.

Chỉ là, nếu lấy thân phận vốn có qua đó, liền không có cách nào khác vận dụng chức quan và đạo tịch của Trương Ảnh. Hai phần chức vụ này chỉ có thể ở lại Đàm Dương, tạm thời treo không.

Lấy quá khứ của Trương Vinh Phương, cái duy nhất có thể sử dụng chính là quyền thế của Kim Sí Lầu.

"Có điều, như vậy cũng đủ rồi…"

Trương Vinh Phương nắm quyền, cảm thụ được thân thể đã triệt để khôi phục thể chất Cửu Phẩm.

Hắn của hôm nay, từ lâu không phải Trương Vinh Phương tay trói gà không chặt hai năm trước đó.

Vừa lúc hắn hôm nay bị bí dược bôi lên toàn thân, tạo thành thân thể biến hóa, đã không có vóc người vạm vỡ khoa trương trước đó.

Hình dạng cũng càng thêm tiếp cận với Trương Vinh Phương trước kia.

“Chủ nhân dự liệu được ngài sẽ chọn như vậy, thế nên ở bên phía Vu Sơn thành, tổng cộng có hai trăm Vân Yên tử sĩ do ngài sử dụng.

Ngày bình thường, bên kia do hai cấp Ưng vận chuyển mọi việc, ngài không cần quan tâm, chỉ cần khi tổng lầu truyền nhiệm vụ đặc thù xuống thì cần ngài xuất động tử sĩ phối hợp hoàn thành.” Vi Lý nói khẽ.

“Đã hiểu. Còn gì nữa không?” Trương Vinh Phương đã hiểu, thân phận của Vi Lý không chỉ là nữ vệ, càng giống như trợ thủ.

“Đã không có.”

Vi Lý ở phía sau hơi khom người, lặng yên rời đi.

Trương Vinh Phương xem thứ trong khay trước mặt, nhất thời rơi vào trầm mặc.

Chuyện cho tới bây giờ, hắn đã đoán được, bất luận là Diệp Bạch hay là Đồng Chương, thân phận của hai người đều tuyệt đối không chỉ cấp Linh.

Thậm chí còn, cái tổ chức Kim Sí Lầu này đều rất có thể là vì các nàng phục vụ.

Chỉ là, hắn không rõ, vì sao Đồng Chương sẽ đối xử với hắn tốt như vậy?

Kim Bằng Mật Lục trong những ngày qua, hắn đã được truyền thụ nguyên bộ Lục Phẩm.

Đây là võ học thượng thừa hoàn chỉnh duy nhất trong Kim Sí Lầu, cũng không thêm hạn chế toàn bộ truyền thụ cho hắn.

Sau đó là bảo giáp, bảo dược, các loại có thể có trợ giúp đối với hắn gì đó, đều được đưa tới rất nhiều.

Thậm chí còn cho binh quyền tử sĩ Kim Sí Lầu của một phủ thành.

Hắn còn nhớ rõ một câu nói Thiên Nữ Đồng Chương nói trước đó.

Trên thế giới này, bất luận được cái gì đều sẽ phải trả giá thật lớn.

Như vậy bây giờ hắn được…

Nhẹ nhàng cầm lấy bình sứ tím chứa Thánh Nhất đan, Trương Vinh Phương rơi vào trầm tư.

Tương lai sẽ trả giá cai gì?

*

Nửa tháng sau…

Lộ Đinh Hà, Sơn tỉnh.

Phủ Vu Sơn.

Chương 352: Ly (4)

Ở Đại Linh, mỗi một lộ chỉ có một phủ thành.

Mà phủ Vu Sơn, chính là thủ phủ của lộ Đinh Hà, cũng là thành lớn đệ nhất lộ Đinh Hà.

So sánh với Đàm Dương, nơi đây không có nhiều hàng đêm sênh ca, trái lại nơi có thể thấy được nhiều loại điêu tố.

Trúc điêu, thạch điêu, mộc điêu, lưu ly điêu, các loại điêu khắc ở nơi này đều có phân loại.

Dựa theo pháp quy của Đại Linh, rất nhiều công tượng đời đời tương truyền tài nghệ, phụ thân là công tượng, nhi tử cũng thế, tôn tử cũng vậy.

Không dễ dàng đổi hành nghiệp.

Vì vậy thời gian dần dà, phủ Vu Sơn là thành trì càng ngày càng nhiều các công tượng điêu khắc.

Trong nhiều điêu khắc ấy, lại lấy trúc điêu là nhất.

Lúc này ánh nắng tươi sáng, mưa to vừa qua khỏi, có đàn yến vờn quanh thành trì bay lượn, phát ra tiếng kêu to.

Bên cầu lớn sông Vu phồn hoa nhất phủ Vu Sơn, trên lầu ba của một tòa lầu các đỉnh nhọn ngói đỏ tường trắng.

Ống tiêu và tiếng địch ứng với đàn vi-ô-lông Tây Dương bay ra từ nhạc sảnh phía sau của Trương Vinh Du.

Nàng mặc bộ áo choàng đỏ, tóc dài vấn lên, dùng một cây trâm dài khảm ngọc bích nhẹ nhàng cố định.

Lúc này nàng ngắm nhìn cầu lớn đối diện lầu các, nhìn từng chiếc thuyền lớn chậm rãi chạy qua dưới vòm cầu, ánh mắt mặc dù ở nhìn ra xa, nhưng tâm tư đã từ lâu không ở nơi này.

“Vẫn còn đang lo lắng Vinh Phương à?” Phía sau một nam tử trên mặt có vết bớt đỏ sậm nhẹ nhàng vòng lấy bờ eo của nàng.

“Ừ… lộ trình xa như vậy, nhỡ đâu trên đường đi…” Trước đó không lâu Trương Vinh Du bỗng nhiên nhận được tin tức của

người mình giao phó, nói là tìm được đệ đệ Trương Vinh Phương mất tích trước đó rồi.

Vài ngày trước, bởi vì phụ cận Đàm Dương loạn quân nổi lên bốn phía, tin tức bị hoàn toàn phong tỏa, hoàn toàn không ra được.

Đã chờ đợi hồi lâu, hôm nay rốt cuộc…

Lúc này Trương Vinh Du dùng tiền sai người, khiến tiêu cục mang theo Trương Vinh Phương, một đường đi về phía phủ Vu Sơn bên này.

Chút chuyện nhỏ này, lấy địa vị của trượng phu nàng ở phủ Vu Sơn đương nhiên không khó.

Chỉ là chân chính lên đường rồi, lại đợi cả nửa tháng, lâu rồi không gặp đệ đệ, nàng lại có chút bận tâm.

Hôm nay trượng phu Tốc Đạt Hợp Kỳ Mộc Xích điều nhiệm Thương sự phủ Vu Sơn.

Chức vụ Thương sự nằm dưới Đồng tri, là một trong chính quan thuộc phủ Vu Sơn, nắm giữ thực quyền mọi thương vụ về phân chia tỉ mỉ vận chuyển đường bộ, có thể nói là công việc béo bở chân chính.

Cũng bởi vậy, lời trượng phu nói, các nơi trong phủ đều sẽ cho ít mặt mũi.

“Đừng lo lắng, ta vừa phái người lại đi hỏi rồi, dựa theo hành trình thì tiêu cục sắp đến, ngay trong mấy ngày này thôi.” Tốc Đạt Hợp Kỳ dịu dàng an ủi.

Hắn và Trương Vinh Du yêu nhau thật lòng, hơn nữa từ sau khi quan đồ thông thuận và Sa La Cáp Lai Cát Tháp đáng ghét rời khỏi, trong nhà càng bình tĩnh yên ổn.

Quái chứng của hắn cũng mất kích thích, hồi lâu không có phát tác.

Bên phía gia tộc, cũng bởi vì quái chứng biến mất mà một lần nữa tiếp nhận hắn, dần dần đổi mới, coi trọng.

Tất cả mọi chuyện, cũng bắt đầu càng ngày càng tốt…

“Phu quân… từ nhỏ tính tình Vinh Phương có hơi không tốt… Nếu như qua đây, có nơi nào mất điểm, phu quân cứ nghiêm

phạt Tiểu Ngư là được, tại đây Tiểu Ngư muốn xin ngài lượng thứ trước.”

Trương Vinh Du xoay người, định hành lễ với Tốc Đạt Hợp Kỳ.

“Phu nhân cớ gì nói ra lời ấy! Đệ đệ của nàng chính là đệ đệ của ta, ta và nàng là một nhà, vốn nên hai bên cùng đồng thuận, trước đó phu nhân giúp ta rất nhiều, hôm nay đến phiên ta trợ giúp phu nhân, là chuyện đương nhiên!”

Tốc Đạt Hợp Kỳ chăm chú thành khẩn nói.

Từ nhỏ khuôn mặt hắn xấu xí, đã ăn sự đau khổ đắng cay của nhân gian, càng có thể thấy rõ được người nào thực sự đối xử tốt với hắn, người nào chỉ là lá mặt lá trái (giả tạo, trở mặt) với hắn.

“Trên đời này luôn có một số người, chúng ta sẽ không bởi vì bần cùng phú quý mà đối xử khác nhau.

Cho dù là bần cùng cũng được, phú quý cũng thế, tình cảm giữa hai chúng ta đều sẽ không có biến hóa. Đây cũng là thân tình.”

Ánh mắt hắn nhìn phía dòng người đông đúc trên cầu lớn sông Vu.

“Không lâu trước đó, ta cũng thân tình như vậy. Đáng tiếc…”

“Phu quân…” Trong mắt Trương Vinh Du lóe lên sự thương tiếc. Nàng nhẹ nhàng ôm mặt phu quân mình.

“Chúng ta vĩnh viễn ở bên nhau, ai cũng không thể tách rời chúng ta ra được!”

Nếu như nói ngay từ đầu, nàng chỉ là có chút ý nghĩ lợi dụng đối phương, thì cho tới lúc này, nàng đã sớm coi đối phương là người một nhà với mình.

Tuy trượng phu xấu xí, nhưng tấm lòng thành tâm thành ý đối xử với nàng như thế, chưa bao giờ thay đổi.

“Lại nói tiếp, khi còn bé người đối xử với ta tốt nhất cũng là tỷ ta.” Tốc Đạt Hợp Kỳ mỉm cười.

Chương 353: Ly (5)

“Trước khi chết, nàng đã đưa tất cả mọi thứ của mình cho ta cả. Ngươi cũng biết đấy, bên người Linh bọn ta, nữ tử cũng có thể kế thừa tài sản.

Khi đó… Ta còn nhớ rõ, bất luận là ta gây ra họa gì, nàng đều sẽ đứng ra giúp ta. Thế nên, ta rất yêu nàng.”

Trương Vinh Du trầm mặc.

Nàng biết tỷ tỷ của phu quân, một người rất tốt đã chết nhiều năm.

“Ta cứ luôn hỏi nàng: Những người khác đều mặc kệ ta, vì sao tỷ cứ tới giúp ta? Cứ để cho ta điên cuồng chết đi như vậy cho rồi.” Tốc Đạt Hợp Kỳ nhớ lại.

“Mà nàng luôn luôn nói, ta là tỷ của đệ, ta không quản đệ thì ai quản!? Trên thế giới này, người thân nhất chính là chúng ta…”

Trong lúc nhất thời Trương Vinh Du cũng nhớ lại hồi ức về đệ đệ.

Khi đó, ban ngày nàng làm công kiếm tiền, tối về chiếu cố Trương Vinh Phương tính khí nóng nảy.

Cũng giống như vậy, mỗi lần Trương Vinh Phương gây họa, nàng đều đi xin lỗi, nhận sai, trong lòng rất tủi thân khổ sở.

Nhưng vậy thì có biện pháp gì?

Phụ mẫu chết rồi, thân thích cũng đều không để ý mặc kệ họ.

Trên thế giới này, mình chỉ còn lại một người thân duy nhất, đó chính là đệ đệ.

Tiền tài rồi sẽ dùng hết, quyền thế sẽ mất đi, chỉ có huyết mạch tương liên, là quan hệ vĩnh viễn không thể dứt bỏ.

Mỗi khi nghĩ đến thế giới này còn có một người chảy một dòng máu giống như mình, Trương Vinh Du đều sẽ không cảm thấy cô độc nữa.

“Yên tâm đi, đến lúc đó ta sẽ bảo Mỹ Sa dẫn Vinh Phương đi, Mỹ Sa làm người khéo léo phóng khoáng, hẳn có thể nhanh

chóng khiến hắn thích ứng cuộc sống bên này.” Tốc Đạt Hợp Kỳ cười nói.

“Ừ!”

Trương Vinh Du gật đầu.

Chỉ cần nhận được đệ đệ, là người một nhà đều tề tụ, lòng của nàng cũng an định.

Không biết Vinh Phương ở bên ngoài một mình phải ngậm bao nhiêu đắng, tính cách hắn xúc động, táo bạo, luôn luôn dễ gây rắc rối…

Khẳng định đã chịu không ít khổ đi?

Chờ hắn tới, nhất định phải bồi thường hắn thật nhiều.

*

Nơi chân trời chạng vạng, mặt trời chiều chìm xuống.

Ánh đỏ chiếu xuống từ trên tầng mây, giãy dụa không muốn tắt.

Bên ngoài phủ Vu Sơn, một đội xe trâu kéo hàng, dựng thẳng cờ của tiêu cục Vạn Phúc chậm rãi từ từ lại gần thành trì theo đại lộ phồn hoa náo nhiệt.

Có không ít đoàn xe thương đội đi trên đường chính, trước sau đụng vào nhau, thỉnh thoảng có tuấn mã kỵ sĩ xuyên qua lui tới.

Trên lối đi bộ hai bên có nông phu gánh quang gánh vào thành bán đồ ăn.

Có hai người một trước một sau nâng kiệu, lảo đảo chậm rãi tiến lên.

Mấy hán tử trẻ tuổi dắt chó khẽ hát, có người trong tay cầm roi chó, có người cầm quạt xếp, tốp năm tốp ba.

Trương Vinh Phương ngồi trong xe trâu của tiêu cục, nhìn cảnh sắc lướt qua bên ngoài.

Nơi xa dãy núi trùng điệp, liên miên không dứt.

Ở giữa trải dài ruộng bậc thang.

Nơi bên cạnh gần cầu đá có mấy tiểu hài tử nằm xem nước, líu ríu dùng tiếng bản địa nói không ngừng.

Mấy khách câu cá lưng đeo giỏ trúc chậm rãi quăng dây câu, móc mồi.

Lại tới gần một chút, chính là người qua đường qua lại trên đường chính, đi qua đi lại, gánh quang gánh, đeo gùi.

Trong gùi còn có thể thấy đầu một tiểu thí hài thò ra, tò mò xem trái xem phải.

"Ở đây còn náo nhiệt hơn Đàm Dương nữa…" Trương Vinh Phương không khỏi nhẹ giọng cảm thán.

"Đúng vậy, phủ Vu Sơn ít nhất phải gấp ba Đàm Dương, ở đây nổi tiếng với nghề điêu khắc, là thành lớn nổi danh xuất khẩu của cả Sơn tỉnh."

Trong xe còn có mấy người ngồi.

Một lão đầu trong đó cầm tẩu hút thuốc, chép miệng cười nói.

"Mười năm trước ta từng đến một lần, là tới xem cháu trai, lần đó trời mưa to, trên đường vẫn còn toàn là bùn. Liền thấy có tượng phật bằng đá cao hơn một người, từng cái một được chuyển ra khỏi thành, theo thuyền lớn trên sông Vu một đường chảy xuống.

Tổng cộng hơn một trăm cái, tình cảnh kia, thực sự là đồ sộ!"

"Lão nhân gia đến Vu Sơn thành làm gì?" Một người trung niên béo đội mũ da viên ngoại cười hỏi.

"Tới tìm con nhà ta, nó làm việc ở đây. Trước khi ra cửa, lão bà đi rồi, một mình ta ở lại cũng không có ý nghĩa gì, nên đã bán hết ruộng đồng trong nhà đi.

Lần này quá loạn, trong thành đều lộn xộn, trước đó lại còn nổi lên nhiễu loạn nữa, người chết khắp nơi, vẫn là chuyển sang nơi khác sống thì hơn." Lão đầu trả lời.

Nghe lão đầu nói thế, Trương Vinh Phương thò đầu ra ngoài cửa sổ thùng xe, nhìn về phía chính diện Vu Sơn thành.

Tường thành màu xám nhìn không thấy bờ lọt vào trong tầm mắt trước tiên, khiến hắn hơi chấn động một chút.

Tường thành kia chí ít cao mười mét, trên đó toàn là Linh quân lưng đeo cung tiễn tên nỏ tuần tra qua lại.

Phía dưới là một cái cổng cao hơn bốn mét, người vào người ra đi đường, xe cộ tới lui.

Bên ngoài cổng, có một khu vực hình vuông dùng một vòng tường gỗ vây ra, bên trong có nhiều người bán hàng rong sạp quán, ăn nhậu chơi bời cái gì cần có đều có.

Chương 354: Tiềm (1)

Mà ở bên trong khu vực này, có mấy tráng hán đội mũ da nâu tròn, mặc sai phục màu xám, lưng đeo quan đao, nhìn xung quanh bên này từ đằng xa.

Một người trong đó còn lấy ra một bức họa, tỉ mỉ kiểm tra đối lập.

"Tới tới! Tiểu công tử Trương gia tới!"

Rất xa, Trương Vinh Phương đã nghe được bên kia có giọng nói bay tới. Xen lẫn trong tiếng kêu của các loại súc vật, tiếng nói chuyện của đám người có hơi mơ hồ không rõ.

Trương Vinh Phương nhìn xe trâu tới gần từ đằng xa, phạm vi nhìn cũng từ từ phóng đại, rõ ràng.

Trong lòng hắn có chút cảm khái.

Trước đó ở thành Đàm Dương, hắn xác thực làm được có chút quá nóng, cuối cùng mới có thể bị cuốn vào các loại vòng xoáy xung đột.

Nhưng chuyện này thực ra cũng không thể trách hắn được.

Nếu không phải cả đám cấp trên của hắn đều có vấn đề, thì sao hắn có thể ngầm hạ sát thủ, giết toàn bộ bọn họ kia chứ.

Thế đạo này chính là như thế.

"Ngươi không giết người, người khác cũng giết ngươi."

Trong lòng Trương Vinh Phương âm thầm quyết định, lần này nhất định phải sống cho tốt, ẩn núp ba năm, chờ đến lúc đó, phỏng chừng mình đã bước chân vào trình tự không biết mạnh bao nhiêu.

Đến lúc đó… Lại muốn làm cái gì thì sẽ ung dung hơn.

"Ừm, lần này nhất định phải sống cho tốt, không thêm phiền phức cho mấy người tỷ tỷ, không loạn giết người."

Hồi tưởng lại cử động kinh khủng Kim Sí Lâu thiếu chút nữa tàn sát hàng loạt dân trong thành, hiện tại trong lòng hắn đều có chút nghĩ mà sợ.

Bỗng, tầm mắt hắn thấy trước cửa thành, có mấy công tử tiểu thư tựa như là ra ngoài đạp thanh, một người trong đó ánh mắt khẽ nhúc nhích, ngưng mắt nhìn hướng hắn chốc lát.

Trên tay người này nhẹ nhàng nhoáng lên, hiện lên một khối vũ phù đặc thù.

Đó là người tiếp ứng của Kim Sí Lầu.

Trương Vinh Phương gật đầu đáp trả, hai bên không giao lưu nhiều hơn.

Hắn làm như cấp Linh Cửu Phẩm đến đây trấn giữ phủ thành, cùng cấp Ưng bổn thành, có thể không cần liên hệ nhiều.

Chỉ cần xuất thủ cứu tràng ở thời khắc mấu chốt là được.

Rất nhanh, đoàn xe đến trước cửa thành.

Mấy người được sai bảo đang chờ đợi vội vã chào đón.

"Vinh Phương công tử, Thương sự đại nhân và Ngư phu nhân lệnh ta đợi ở đây tiếp đãi, tại hạ Triệu Hằng Vũ, là người phụ trách bên này quản hạt kiểm vụ an toàn của thương đội ra vào."

"Thì ra là Triệu đại nhân." Trương Vinh Phương xuống xe trâu, chắp tay hướng đối phương.

Mấy người còn lại trong xe trâu nghe vậy, ánh mắt đều biến hóa.

Ban đầu bọn họ đi theo, còn tưởng rằng Trương Vinh Phương chỉ là phú gia công tử, lại không nghĩ rằng… Đây là quan lại nhân gia đấy.

Trương Vinh Phương lơ đễnh, xoay người chắp tay hướng trong xe.

"Mấy vị lão ca, đồng hành chính là duyên phận, chúng ta sau này còn gặp lại."

"Công tử khách khí, sau này còn gặp lại."

"Tạm biệt tiểu công tử vậy!"

Mấy người đều đáp lễ, đều cảm thán Trương Vinh Phương đáp lễ độ như vậy.

“Tiểu công tử lần đầu tiên tới Vu Sơn, nơi này địa linh nhân kiệt, có thời gian, lão Triệu ta sẽ mang ngài đi xung quanh dạo chơi, nữ nhi nhà của ta cũng bằng tuổi với ngài, đến lúc đó cũng có thể cùng nhau đi chơi.”

Vẻ mặt Triệu Hằng Vũ hàm hậu thành thật cười nói.

“Ngươi đủ rồi đấy, nữ nhi nhà ngươi đều có bộ dạng quỷ quái thế nào! Làm cho nàng đến bồi tiểu công tử, chẳng phải là tiểu công tử sẽ bị sợ chết sao.”

Một bên đồng liêu nhất thời cười mắng.

Triệu Hằng Vũ nghe xong cũng không tức giận.

“Mẹ các ngươi, không phải là nhiều bớt một chút sao. Chẳng phải đại nhân vẫn tìm được thê tử xinh đẹp tốt như vậy à?”

Lời này của hắn ta nhất thời thì có chút không đúng vị.

Trương Vinh Phương nhìn mấy người kia, rõ ràng trông tựa như nói cười, nhưng nghe ở trong lòng lại có hơi chói tai.

Đây là đang nói tỷ tỷ của hắn leo lên quyền thế, cố ý tìm người xấu?

Nhưng đối phương lại có vẻ mặt cười chân thành, khiến hắn không tiện nói lại.

“Được rồi, nếu tiểu công tử tới rồi, hai người các ngươi dẫn đường đưa đến trong phủ Thương sự đi, ta thì tiếp tục đương sai.”

Vẻ mặt Triệu Hằng Vũ là nụ cười khiến người ta phân không rõ thật giả.

Trương Vinh Phương cũng không nhiều lời, chỉ là ôm quyền, theo hai người còn lại đi hướng trong cửa thành.

Không bao lâu sau, ở trong cửa thành, hắn lên một chiếc xe ngựa chuẩn bị xong từ lâu. Xe chạy thẳng một đường, chạy về phía phủ Thương sự.

Lúc này nơi cửa thành, mấy bóng người xen lẫn trong bách tính của Kim Sí Lầu mới chậm rãi biến mất, nhập vào trong dòng người mịt mờ.

Xe ngựa ổn định gia tốc, dọc theo đường đi Trương Vinh Phương không nói một lời, trong lòng không ngừng nghĩ tình cảnh khi gặp mặt với Trương Vinh Du.

Hắn kế thừa đại bộ phận ký ức của tiền thân, nhưng bởi vì không phải là của mình, thế nên có rất nhiều cũng không bị lưu ý, chậm rãi nhạt đi.

Chương 355: Tiềm (2)

Lúc này hồi tưởng lại, khuôn mặt của phụ thân mẫu thân mơ hồ không rõ, tiền thân lúc còn rất nhỏ thì đã không nhớ rõ.

Cái duy nhất rõ ràng trong trí nhớ, không thay đổi, chính là tỷ tỷ Trương Vinh Du.

Nàng từ nữ hài, đến thiếu nữ, đến thanh niên.

Lần lượt từng khuôn mặt chậm rãi từ non nớt, đến thành thục.

Nhưng theo bắt đầu đến kết thúc, từ lúc ban đầu đến bây giờ, ánh mắt nhìn tiền thân của nàng vẫn đều là ánh mắt lo lắng.

"Vinh Phương!"

Bỗng một giọng nữ truyền tới từ ngoài xe.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại.

Cửa xe còn chưa mở, một nữ tử mặc cẩm y váy hồng đã đi nhanh đến bên cạnh xe, một phát mở ra thùng xe, nhìn về phía người ngồi ở bên trong.

Trương Vinh Phương vội vã xuống xe, còn chưa đứng vững đã bị nữ tử ôm cổ.

Đối phương ôm rất chặt. Cảm giác tựa như rất sợ hắn lại chạy mất vậy, vẻn vẹn chỉ một cái ôm đã thản nhiên truyền ra.

"Lúc đó tại sao đệ phải tự mình chạy loạn một mình thế!? Đệ không biết rất nhiều nơi loạn lắm sao! Đệ có biết hay không… lúc đầu một mình ta tìm đệ bao lâu…"

Rõ ràng trước khi đến, Trương Vinh Du nghĩ tuyệt đối không thể thuyết giáo, nhưng khi đứng ở trước mặt đệ đệ thật rồi, nàng lại chung quy nhịn không được, nước mắt cấp tốc tràn đầy viền mắt.

Trong miệng nói không ngừng, rõ ràng là oán giận, nhưng sự chua xót khổ sở và lo lắng trong lòng lại không ngừng nảy lên hai mắt.

"Không phải đệ không có việc gì sao?" Trương Vinh Phương há miệng, hai chữ tỷ tỷ chung quy không có trước tiên nói ra

miệng.

Hắn tùy ý đối phương ôm lấy mình, thân thể ít nhiều có chút mất tự nhiên.

Dù sao Trương Vinh Du còn là một đại mỹ nhân trước phồng sau vểnh, bằng không cũng sẽ không dễ dàng có thể đứng chung một chỗ cùng tỷ phu hôm nay.

Phải biết rằng cho dù có khuôn mặt xấu xí, thế nhưng tỷ phu là người Linh chính gốc, là quý tộc Đại Linh hôm nay đấy.

Người như vậy, cho dù có thiếu sót, cũng vẫn sẽ có không ít nữ tử xinh đẹp nguyện ý tới gần.

Nhưng người chân chính làm được, cũng chỉ có một mình Trương Vinh Du.

Trương Vinh Phương ngẩng đầu, nhìn về phía trước đại môn của phủ đệ, nơi đó có một nam tử cao lớn mang mặt nạ một bên màu đen đứng đấy.

Ánh mắt nam tử nhu hòa nhìn hắn, trong mắt cũng có lo lắng, có trách cứ.

“Lần này trở về, thì đừng đi nữa, đệ ở bên ngoài nhất định đã ăn rất nhiều khổ sở, trở về nghỉ ngơi cho khỏe, ta và tỷ phu đệ đã nói xong, bây giờ chúng ta không lo ăn uống, đệ liền cẩn thận học văn, tập võ, muốn làm cái gì thì làm cái đó.”

Trương Vinh Du buông ra đệ đệ, lau nhanh nước mắt nói.

“Ặc… ta chỉ là tới thăm tỷ một chút, có điều tạm thời là sẽ không đi.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Đệ còn muốn đi?… Đệ vẫn còn đang trách ta?” Trương Vinh Du nhịn không được cả người run lên.

Trước đây đệ đệ bỏ nhà ra đi, cũng là bởi vì nàng leo lên quyền quý, hôm nay…

“Không có.” Trương Vinh Phương cảm giác mình không phải diễn viên giỏi gì cả.

Ít nhất hắn không diễn ra cái loại thân tình chân chính ấy.

“Vinh Phương, nếu đã tới, thì đừng đi nữa. Đỡ phải để tỷ tỷ đệ mỗi ngày lo lắng hãi hùng. Sau này tại phủ Vu Sơn, tỷ phu của

đệ ít nhiều gì có chút mặt mũi, đệ cũng có thể sống thoải mái chút."

Lúc này Tốc Đạt Hợp Kỳ cũng đi tới, mỉm cười nói.

"Vậy thì đa tạ tỷ phu." Trương Vinh Phương chắp tay.

"Người một nhà, không cần nói nhiều. Đệ ở lại trong phủ trước, sau này muốn làm cái gì có thể đi chỗ quản sự nhận ngân lượng."

Tốc Đạt Hợp Kỳ vỗ vai Trương Vinh Phương.

"Đừng khiến tỷ của đệ lo lắng nữa."

Trương Vinh Du bên cạnh thận trọng nhìn sắc mặt đệ đệ.

Nàng biết là trước đây đệ đệ chán ghét nàng và Tốc Đạt Hợp Kỳ tới với nhau, nên mới rời khỏi.

Hôm nay… ở trước mặt trượng phu, nàng chỉ sợ đệ đệ sẽ bày sắc mặt xoay người rời đi.

Ngộ nhỡ thật sự xảy ra chuyện như vậy, nàng… căn bản không biết nên đối mặt trượng phu thế nào.

Lúc này nàng mới chợt nghĩ ra, mình không nên để cho hai người gặp mặt trước tiên.

Hẳn là đón đệ đệ trước, để hắn trì hoãn và hoà hoãn một chút, sau đó lại tìm cơ hội sắp xếp cho họ gặp mặt.

Chỉ là trước kia nàng tâm loạn như ma, một mực nghĩ chuyện của đệ đệ, không có chú ý tới những chi tiết này.

Lúc này muốn làm cũng đã muộn.

Trương Vinh Phương quan sát tỉ mỉ Tốc Đạt Hợp Kỳ trước mắt, theo trong tình báo của Kim Sí Lầu, hắn đã đại khái hiểu được tỷ phu của tỷ tỷ nguyên thân.

Biết tính tình và thái độ làm người của hắn ta.

Lúc này hắn ôm quyền.

"Trước đó ở đạo cung, đa tạ tỷ phu tương trợ." Hắn nói đúng là đạo tịch của Thanh Hòa Cung, còn có tiền bạc gửi tới sau đó.

Những tiền bạc kia cho hắn trợ giúp rất lớn.

Mà đạo tịch càng làm cho hắn ngay từ đầu khởi bước trót lọt rất nhiều.

Chương 356: Tiềm (3)

Tốc Đạt Hợp Kỳ không nói thêm gì, chỉ là thở dài.

“Đi thôi, một đường khổ cực, đi ăn một chút gì trước sau đó nghỉ ngơi, ngủ một giấc thật ngon, tại phủ Vu Sơn này, nếu đã tới chỗ của ta, đệ cứ an tâm nghỉ khỏe. Tất cả có ta.”

Trương Vinh Phương gật đầu thật mạnh.

*

“Yêu huyền phủ kha, quan kỳ tằng hủ ~~~ “

“Tu nguyệt tằng ma. Bất tướng liên lý chi sảo tỏa ~~ vô khuyết cương đa.”

Bên trong nhạc lâu, diễn viên ăn mặc như tiều phu một tay cầm búa đang hát từ khúc, đúng là đang diễn tạp kịch có tên là Liên Lý.

Trên nguyệt đài, đám diễn viên ngươi lên ta xuống, khi thì thay thế, khi thì tề tụ.

Ở bên cạnh ban nhạc diễn tấu phối hợp càng tinh diệu cực kỳ.

Nguyệt đài và nhạc đài, là sân khấu nhạc lâu chuyên dùng để biểu diễn tạp kịch.

Lúc này xung quanh nhạc đài tổng cộng vây quanh ba tầng lầu, đều chen đầy dân chúng đến xem kịch.

Trong dân chúng có người bình thường, cũng có người phú quý rảnh rỗi.

Lúc này trong góc phòng, một nữ hài màu da hồng hào, tóc đen cột bánh bao nhỏ hai bên đầu đang mang theo một nam tử cao lớn, khoan thai chậm rãi đi xuống từ bên rào chắn lầu ba.

Dung mạo nữ hài xinh đẹp đáng yêu, cặp mắt đào hoa sống mũi cao thẳng, miệng nhỏ mặt hơi mập.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bụ bẫm mặc cho ai nhìn cũng muốn đi tới véo một cái.

“Ta nói với ngươi, ta chính là hy sinh thời gian nghỉ ngơi của mình, cố tình đi dạo mấy nơi chơi đùa xung quanh đây với

ngươi đấy. Ngươi về rồi nhất định phải nhớ đi nói lời tốt ở chỗ ca ta đấy."

Nữ hài vừa đi, ánh mắt vừa trôi về phía nhạc đài dưới lầu.

"Bên này ba ngày hai đầu đều sẽ có vở kịch mới bắt đầu, nếu như ngươi thực sự không có việc gì, có thể tới ở đây xem kịch, ngày hôm nay hình như cũng không tệ."

"Sau đó, phía dưới này thì có các loại tiệm trà sữa, tửu điểm sữa, còn có sạp trái cây và tiệm tạp hóa, nếu như ngươi đói bụng khát nước, có thể lấy tiền khen thưởng gã sai vặt trong lầu, để cho bọn họ mua mang lên.

Nơi này có rất nhiều người chuyên môn làm cái này."

Nàng tên Lư Mỹ Sa, cũng là thân muội muội của tỷ phu Trương Vinh Phương.

Đương nhiên, Lư Mỹ Sa chỉ là một cái tên người Bắc nàng tự lấy cho mình. Trên thực tế tên người Linh của nàng là Lộ Toa Mỹ Á Mộc Xích.

Mấy ngày nay, ca ca bảo nàng hỗ trợ mang Trương Vinh Phương đi dạo xung quanh phủ Vu Sơn, đi du ngoạn một vòng.

Lúc này Trương Vinh Phương đã thay đổi một bộ quần áo, áo tơ màu tím, đai lưng chỉ bạc giữ thân, dây buộc tóc bạch ngọc, giày dài đen, bên ngoài khoác một chiếc áo tay lỡ vân văn màu rám nắng.

Loại áo ngắn tay này ở Đại Linh kêu ngoại bào tay nhỡ.

Trừ cái đó ra, tỷ phu còn cho hắn một khối ngân phù phủ của Thương sự.

Đại biểu cho hắn chính là một trong những chủ tử của phủ Thương sự.

Trương Vinh Phương lúc này, trừ cơ thể hơi có vẻ to con ra thì đã hoàn toàn nhìn không ra hình dạng đạo nhân.

Bộ quần áo sát người, đuôi ngựa cao rủ ở sau lưng, căn bản chính là bộ dạng điển hình của một công tử ca khí khái.

Cộng thêm hắn vốn là Cửu Phẩm, vẫn còn có chức quan, hai loại khí chất trộn lẫn vào nhau, khiến hắn tăng thêm một phần

cảm giác to lớn mạnh mẽ.

Chỉ là lúc này Lư Mỹ Sa không để ý chút nào, đừng nói chỉ là một chút khí chất này, cho dù là quân nhân thật sự, nàng cũng đã gặp không biết bao nhiêu.

Cũng có rất nhiều quân nhân trong phủ Vu Sơn này theo đuổi nàng.

"Nhạc lâu này có một nửa khuê mật (bạn thân) của ta, bình thường ngươi đến cũng coi như an toàn, chẳng qua hãy cố gắng không nên tranh cường háo thắng với những công tử ca lộn xộn bát nháo kia. Ngươi vừa tới đây, còn chưa dung nhập vào trong đó, lỡ như ăn một lần thua thiệt gì đó, đến lúc đó chắc chắn ca ta lại muốn trách ta."

Lư Mỹ Sa không ngừng giới thiệu, thái độ thoáng có chút xa cách.

"Ngoài ra, trong phủ Vu Sơn có người trong ba dòng họ này, ngươi tuyệt đối đừng đi đắc tội, nếu nhìn thấy thì cứ tôn xưng một tiếng huynh, tỷ. Người ta biết ngươi là người phủ Thương Sự của ca ca, cũng sẽ cho một phần mặt mũi."

"Ba nhà nào?" Vốn Trương Vinh Phương chỉ tùy tiện nghe một chút, lúc này lại hơi hứng thú.

"Nhạc, Hoàng, Thượng Quan."

"Nhạc, thực ra chính là nhà tri phủ. Hoàng là tổng hội dẫn đầu tất cả điêu khắc tại phủ Vu Sơn, đồng thời chiếm cứ không ít sản nghiệp tại Vu Sơn, có thể nói rất nhiều chỗ có sản nghiệp của bọn họ. Cuối cùng Thượng Quan gia, là nhà phủ đốc. Chẳng qua bình thường vì người nhà bọn họ rất ít, rất khó đụng phải. Cho nên…"

Lư Mỹ Sa giới thiệu, đột nhiên nàng nhìn thấy phía trước có một đội người chậm rãi từ từ đi tới.

Người đứng đầu đoàn người là một thiếu niên lang chưa tới mười lăm mười sáu tuổi.

Người này môi hồng răng trắng, làn da non mịn, xem ra là thiếu gia đại gia không tập võ, không trải qua phơi gió phơi mưa.

Chương 357: Tiềm (4)

Lư Mỹ Sa vừa thấy, đã chủ động nghênh đón, khuôn mặt tươi cười vẫy vẫy tay.

“Viên Đông ca, không phải hôm nay bị giam trong nhà luyện chữ sao? Sao lại còn thời gian rảnh để đi chơi?”

“Tiên sinh trong nhà mới mời đến cái rắm cũng không hiểu, lười chấp nhặt với hắn, nên rảnh đến nhàm chán, thế là ra đây dạo chơi.” Thiếu niên kia quét ánh mắt qua dời khỏi mặt Lư Mỹ Sa, rơi xuống trên người Trương Vinh Phương cao lớn bên cạnh.

“Vị này là?”

“Đây là đệ đệ ta, Trương Vinh Phương, tới từ nông thôn nên không hiểu chuyện, ca đừng thấy lạ.” Lư Mỹ Sa vội vàng đẩy Trương Vinh Phương.

“Mau gọi Viên ca!” Nàng đè thấp giọng nhắc nhở.

Trương Vinh Phương nhìn cái đầu của đối phương còn chưa cao tới cổ mình, còn có rõ ràng là đứa nhỏ ít tuổi hơn mình…

Thế thì làm sao mà hắn mở miệng được?

Hắn cũng đã mười tám sắp mười chín! Tối thiểu cũng lớn hơn thằng nhóc trước mặt hai ba tuổi. Còn gọi hắn là ca?

Mặc dù Trương Vinh Phương hắn đã hạ quyết tâm muốn an phận sống ba năm, nhưng đó là yên lặng sống ba năm, không phải suốt ngày đè thấp làm kẻ hèn, uất ức qua ba năm…

“Tại hạ Trương Vinh Phương, tiểu đệ này xưng hô như thế nào?” Hắn không thèm để ý Lư Mỹ Sa, chắp tay một cái.

Mặc dù chướng mắt những bạn nhỏ này, nhưng làm người thì lễ phép cơ bản vẫn phải có.

Tiểu đệ?

Ngay khi xưng hô này vừa ra, khẩu khí ngoài dự liệu của người ta nghiễm nhiên có hương vị nổi bật.

Không chỉ Lư Mỹ Sa giật mình trong lòng, các công tử tiểu thư còn lại đằng sau Viên Đông cũng đều sửng sốt, ánh mắt nhao nhao tụ tập đến bên này.

Viên Đông nhìn Trương Vinh Phương, bất động thanh sắc mà dời ánh mắt.

“Đi thôi, không phải mấy người muốn tới thăm Hồng Quyên nữ ứng tân nhạc đại hỏa sao?”

Hắn trực tiếp đi qua bên cạnh Lư Mỹ Sa và Trương Vinh Phương, chắp tay sau lưng chậm rãi từ từ, giống như vừa rồi hoàn toàn chưa từng gặp hai người.

“Đi đi đi.”

“Ha ha, đi theo Viên ca có thịt ăn!”

“Viên ca chính là đại khí, vung tiền như rác!”

Một đội người vui vẻ đi theo, lúc đi ngang qua hai người Lư Mỹ Sa và Trương Vinh Phương, có người còn ném ánh mắt cười trên nỗi đau của người khác cho Lư Mỹ Sa.

Sắc mặt Lư Mỹ Sa đỏ lên, mặt bánh bao cắn chặt hàm răng, tức giận đến nỗi lúm đồng tiền bị đè ra.

Chờ sau khi người ta đi khỏi, nàng nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn chằm chằm vào Trương Vinh Phương.

“Ngươi có hiểu chuyện hay không vậy?”

“Không phải trước đó ta đã nói cho ngươi rồi hay sao? Ngươi vừa tới bên này, cái gì cũng không hiểu, ta bảo ngươi làm gì, ngươi cứ làm cái đó đi! Như vậy cũng không đắc tội với người ta! Sao ngươi không nghe?”

Trương Vinh Phương cười một tiếng.

Mấy ngày đến Vu Sơn, tỷ tỷ Trương Vinh Du và tỷ phu Tốc Đạt Hợp Kỳ đối xử với hắn rất tốt.

Mua trang phục cho hắn, tặng quà, sắp xếp người dẫn hắn làm quen chỗ để sống phóng túng chung quanh.

Hắn cũng chầm chậm tiếp nhận chăm sóc của tỷ tỷ nguyên thân.

Dù sao cũng đã dung hợp trí nhớ của đời trước.

Lư Mỹ Sa chính là người tỷ tỷ và tỷ phu sắp xếp đến đưa mình đi làm quen môi trường.

Thực ra cô bé này cũng mới mười chín tuổi, rất nhiều thứ đều không hiểu, còn thuộc về độ tuổi chưa đủ trưởng thành.

Thời đại này khác xa thời đại thông tin hóa của đời trước, mười mấy tuổi nơi này được tiếp xúc với xã hội, kém xa tít tắp những đứa trẻ nhỏ tuổi thành thục ôm điện thoại di động, máy tính bảng.

Cho nên hắn không chấp nhặt với đối phương.

"Yên tâm, sẽ không gây phiền phức cho ngươi. Ta sẽ tự mình xử lý." Hắn tùy ý vứt lại một câu, chậm rãi đi đến dưới lầu.

Lư Mỹ Sa lập tức khó thở.

"Ngươi xử lý? Ngươi lấy cái gì xử lý? Lấy đầu đụng sao? Không phải cuối cùng còn đi tìm ca ta!"

Ban đầu nàng ở chung với Trương Vinh Phương còn rất hòa hợp.

Không ngờ đúng lúc then chốt lại không nghe lời một chút nào!

Trước đó nàng có nói cho khuê mật mình biết, mình phải dẫn đệ đệ tẩu tử đi dạo. Khuê mật còn nhắc nhở nàng, trước đó Trương Vinh Phương rời nhà trốn đi, lâu như vậy mà không tới, nhưng hết lần này tới lần khác bây giờ lại đột nhiên chạy qua tìm tỷ tỷ.

Rất có thể là lăn lộn ở bên ngoài không nổi nữa, không thể không đến nương nhờ người thân.

Chỉ sợ nhân phẩm tính tình loại người này có vấn đề, bảo nàng cẩn thận.

Khi đó nàng còn không đồng ý, không ngờ lúc này mới mấy ngày?

"Yên tâm, sẽ không liên lụy đến ca của ngươi."

Trương Vinh Phương chắp tay sau lưng, chậm rãi đi xuống lầu, tìm một chỗ ở lầu một ngồi xuống, nghe một nữ tử tóc vàng chếch đối diện kéo đàn vi-ô-lông.

Lư Mỹ Sa tức giận xuống theo, nàng đã đồng ý với ca ca, không đến mức vứt lại một mình Trương Vinh Phương rồi rời khỏi.

“Lần sau ngươi không được như vậy! Nếu không lúc về ta cần phải kiện cáo với ca ta! Kiểu ngươi quá đắc tội người khác!”

Chương 358: Tiềm (5)

“Được được được.” Trương Vinh Phương trả lời lại qua loa.

So về tuổi thật, hắn sắp có thể làm cha Lư Mỹ Sa. Đương nhiên sẽ không chấp nhặt với một cô bé.

Hắn vừa nghe hát, vừa sửa sang lại ý nghĩ.

Bây giờ thanh thuộc tính của hắn đã khôi phục lại toàn bộ thuộc tính sinh mệnh.

Qua một tháng góp nhặt, điểm thuộc tính đã gia tăng đến ba điểm.

Trước đó hắn luôn luôn không nhúc nhích, cũng là vì lo lắng cao thủ Kim Sí Lầu nhìn ra vấn đề gì.

Bây giờ trên cả đường đi tới đây, hắn vẫn từ chối người đi theo. Chỉ một mình một người đi cùng tiêu cục đến Vu Sơn.

Bây giờ Thiên Nữ Đồng Chương, Ngân Diện Thiền các thứ cũng không có ở đây, cuối cùng hắn có thể tiếp tục tăng văn công.

Hiện tại lúc hắn tu hành luyện pháp Kim Bằng Mật Lục, vẫn có thể cảm giác được nội tạng đau lâm râm, rõ ràng cực hạn phẩm cấp Phá Hạn vẫn còn đang ở như cũ.

Chẳng qua Thiên Nữ Đồng Chương đưa ra một đề nghị, có thể tập luyện võ học không phá hạn.

Rất nhiều võ học không phá hạn, không có hiệu quả liên quan rèn luyện nội tạng.

Cho nên sẽ là lựa chọn phòng thân tự vệ hàng đầu của không ít nhân sĩ giang hồ cấp thấp.

Ví dụ như Thiết Sa chưởng.

Công phu này chỉ luyện song chưởng, không luyện nội tạng, tự nhiên cũng không cần tạo thành gánh nặng đối với nội tạng.

Còn có Thiết Hầu Công, là vì suy yếu các điểm yếu của bản thân mà được sáng lập ra, cũng cùng không có bộ phận Phá Hạn.

Rất nhiều công pháp tu tập cục bộ tứ chi, võ công chỉ truy cầu lực sát thương, đối với người ngoài mà nói, những công pháp không luyện nội tạng đều thuộc về tổn hại sức khỏe.

Nhưng đối với Trương Vinh Phương có thể chất biến thái mà nói, Thiên Nữ Đồng Chương đề nghị hắn có thể thích hợp tu hành những thứ này, để đền bù điểm yếu của thân.

Đây cũng là con đường được rất nhiều Tông Sư lựa chọn.

Phần lớn Tông Sư đều là kỳ tài ngút trời, song tu văn võ. Thể chất đều mạnh tới hung hãn. Kiêm tu không ít võ công không phá hạn.

Đang suy tư, Lư Mỹ Sa bên cạnh lại chọt vỗ vỗ cánh tay hắn.

"Đại bá Viên Đông là người đứng đầu phụ trách trị an thành vệ cả Vu Sơn, vừa rồi ta đi nghe ngóng, bọn họ mở một phòng khách nhỏ vui đùa ở trên lầu hai.

Lát nữa ngươi đi kính chén rượu cùng với ta, nói lời xin lỗi, việc này coi như qua. Nếu không lòng dạ Viên Đông rất nhỏ, ngươi đá mặt mũi hắn đi, về sau có thể sẽ hơi phiền phức."

Lư Mỹ Sa cũng coi như là có trách nhiệm, thừa dịp Trương Vinh Phương nghe hát, nàng đặc biệt tìm quản sự của nhạc lâu để nghe ngóng thông tin.

"Mời rượu?" Trương Vinh Phương khẽ lắc đầu, lúc này mới phát hiện, thì ra một người muốn an phận sống cho tốt, chuyện đầu tiên cần làm chính là cúi đầu.

Trong cuộc sống khắp nơi đều phải cúi đầu, bây giờ đối mặt với một thằng nhóc con vừa gặp mặt cũng phải cúi đầu.

"Không cần đi, nếu chỉ vẻn vẹn là một xưng hô, mà gặp phiền phức, thì ta nói ta sẽ xử lý."

Hắn cũng không dễ biểu hiện vũ lực cường hãn ra, dù sao thời gian mới qua hai, ba năm, Trương Vinh Phương có là thiên tài thế nào đi nữa, trong tình huống bình thường cũng không thể luyện thành võ công cao bao nhiêu.

Mà quân nhân phẩm chất thấp, còn thật không có lực uy hiếp gì đối với những con em quyền quý.

Cho nên, muốn xử lý thì chỉ có thể mượn nhờ thế lực Kim Sí Lầu giải quyết.

Mà phía này có điều lệ cần giữ bí mật.

"Ngươi!" Lư Mỹ Sa lập tức giận mà không chỗ phát tiết.

Ban đầu nàng còn cho rằng tính tình Trương Vinh Phương kém chỉ là tin đồn, không phải chân tướng là vẫn còn tốt sao?

Kết quả, bây giờ mới biết rõ.

"Đúng rồi, trước ngươi đã từng nói, ca của ngươi quản mọi việc thương vụ trong này, vậy có gặp phải phiền phức trở ngại gì hay không?"

Đột nhiên Trương Vinh Phương hỏi.

Mục đích hắn tới nơi này là tĩnh dưỡng, góp nhặt điểm thuộc tính, nghĩ biện pháp đột phá siêu phẩm, thậm chí cao hơn.

Đã như vậy, hắn càng muốn giúp đỡ xử lý phiền phức bên tỷ tỷ và tỷ phu một chút.

Để tạo ra môi trường càng yên ổn hơn.

"Không có, từ trước đến giờ ca ta không nói những thứ này với ta." Lư Mỹ Sa bị hắn nói sang chuyện khác, không cam lòng không muốn trả lời.

"Vậy thì chỗ này có người học tập văn tự cổ đại hay không?" Trương Vinh Phương lại hỏi lần nữa.

Trước đó hắn cầm kinh bạch nhưng đọc không hiểu, lần này đã muốn tu dưỡng, thì phòng ngừa chu đáo, học tỏa văn trước lại nói.

"Đi Học cung xem thì chắc có thể tìm tới."

"Hửm." Trương Vinh Phương gật đầu, như có điều suy nghĩ.

"Mỹ Sa!" Đột nhiên bên cạnh có một người chậm rãi đến gần.

Người kia là thanh niên cao gầy, hai tên tùy tùng hộ vệ đi theo phía sau, mặc một thân cẩm bào màu đen, tay cầm quạt giấy trắng, hai gò má lõm xuống, hốc mắt biến thành màu đen, thần thái cơ thể tiêu hao tinh khí.

Chương 359: Tiềm (6)

“Đã lâu không gặp, Mỹ Sa ngươi lại trở nên đẹp hơn?” Thanh niên cười hì hì nói.

“Ít đến đi, bây giờ ta đang phiền!” Lư Mỹ Sa tức giận nói.

“Thế nào? Ta nghe nói ngươi đang mang tiểu cữu tử của ca ngươi ra đây trải đời? Tại sao lại phiền?” Thanh niên cười nói.

“Hắn không nghe lời của ta!” Lư Mỹ Sa khinh bỉ nhìn Trương Vinh Phương bên cạnh. Hoàn toàn không để ý hắn vẫn đang ngồi đó.

“Không đúng rồi.” thanh niên cười lộ ra vẻ không hiểu: “Ta cũng đã gặp qua tỷ hắn, rất hiểu chuyện, chân kia, ngực kia, khà khà, chẳng trách thương sự đại nhân bị mê hoặc đầu óc choáng váng.”

“Miệng ngươi sạch sẽ chút, không nể mặt ta đúng không?” Lư Mỹ Sa bất mãn nói.

Nhưng khó chịu trong lời nói lại chỉ là lời nói dỗi tượng trưng.

“Ai nha, ta nào dám, chẳng qua chuyện thế này ngươi cứ tùy tiện ứng phó thì không phải là xong rồi sao? Dù sao ca của ngươi thương ngươi như vậy.”

Thanh niên cười hì hì nói, lập tức nhìn Trương Vinh Phương bên cạnh.

“Huynh đệ, thế nào, nếu không thì đi chơi với lão tử một chút không? Ta mời khách.” Hắn vung tay.

“Ta cũng không chờ thù lao gì của ngươi, không phải tỷ ngươi rất biết chơi sao? Chờ sau này thương sự đại nhân chơi chán rồi, ra đây cũng cùng gia…”

“Ngươi nói thêm một chữ nữa, ta sẽ xé nát miệng của ngươi.”

Đột nhiên Trương Vinh Phương nhẹ giọng nói.

Tuy giọng của hắn nhỏ, nhưng hai người Lư Mỹ Sa và thanh niên gầy yếu lại nghe được rõ ràng một cách quái dị.

Nhất thời, bầu không khí lập tức đông cứng lại.

Thanh niên kia ngơ ngác nhìn Trương Vinh Phương, vươn tay móc móc lỗ tai, tựa hồ còn tưởng rằng mình nghe lầm.

“Cái kia, ách, vừa rồi ta hơi bị nghễnh ngãng, ngươi có thể lặp lại những gì vừa nói không?”

Người thanh niên mỉm cười hì hì và tiến lại gần Trương Vinh Phương.

“Phương Văn Hiên!” Lư Mỹ Sa ở một bên vỗ bàn đứng dậy.

“Ngươi sao vậy? Hôm nay là không nể mặt ta đúng không?”

“Câm miệng!” Nụ cười trên mặt thanh niên thay đổi, hắn lạnh lùng nhìn Lư Mỹ Sa.

Hắn chỉ vào Trương Vinh Phương.

“Nếu hắn dám nói trước mặt ta, hắn phải chịu hậu quả của việc nói ra!”

Lư Mỹ Sa bị sốc bởi tiếng rống của hắn ta, viền mắt nàng trở nên ẩm ướt.

Rõ ràng là sợ hãi.

Phương Văn Hiên lấy lại nụ cười và nhìn Trương Vinh Phương.

“Nào, tiểu huynh đệ, nói lại những gì ngươi vừa nói đi. Người như ta, đôi lúc lỗ tai có chút vấn đề, vì lẽ đó, có lúc không thể nghe được rõ ràng.”

Trương Vinh Phương trợn tròn mắt nhìn khuôn mặt tươi cười đối phương.

“Nghe không rõ, vậy thì về sau đừng nghe.”

Trước khi nói xong, tay phải của hắn đột nhiên chìa ra.

Bạch!

Bên trên bàn rượu màu nâu, dường như bỗng nhiên có nhiều thêm một dải lụa màu trắng.

Vẻ mặt của hai hộ vệ phía sau Phương Văn Hiên thay đổi đáng kể, họ vội vã muốn ra tay.

Nhưng đã quá trễ rồi.

Phốc!

Lòng bàn tay của Trương Vinh Phương rơi trên ngực Phương Văn Hiên, ưng trảo mổ xuống, chộp lấy và kéo.

Trong nháy mắt, hắn cũng đã dừng lại, nhẹ nhàng cầm khăn ướt bên bàn rượu lên lau.

“Đi nào.”

Hắn đứng dậy và rời đi, không nhìn Phương Văn Hiên ở phía sau.

Khi hắn đến phủ Vu Sơn, cái gọi là ẩn nấp không phải là ẩn nấp cho những tiểu nhân này, mà là không dính tới chỗ sâu chỗ bí ẩn của Linh đình. Đây là ý của Thiên Nữ Đồng Chương.

Về phần chuyện nhỏ ở ngoại vi, hắn không nghĩ tới bên kia có thể đạt tới trình độ cao như vậy.

Từ đầu đến cuối, không có ai xung quanh phản ứng.

Khi hộ vệ phía sau Phương Văn Hiên muốn động thủ thì đã quá muộn, nhưng nhìn thấy động tác của Trương Vinh Phương thì ánh mắt chớp động, cũng không có động tĩnh gì, bọn họ cũng thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy tiểu tử này chính là há mồm hù dọa người.

Lư Mỹ Sa cũng sợ hết hồn, nhưng nàng yên tâm khi thấy Phương Văn Hiên không có việc gì, vẫn đứng đó như trước.

“Dọa chết ta rồi. Tên này ngoài miệng không thừa nhận thất bại, nhưng thật sự động thủ lại không dám làm. Lâu nay hắn làm vậy chỉ để dọa người thôi sao?”

Nàng nhìn về phía Phương Văn Hiên.

“Được rồi, ngươi không cho ta mặt mũi, còn mắng ta. Phương gia ngươi kiêu ngạo, ta không thể so với ngươi. Chúng ta sau đó chờ xem.”

Nàng đứng dậy, cũng chuẩn bị đi.

Đột nhiên, động tác nàng chậm lại, đồng tử của nàng ngay lập tức trợn to và lan rộng.

Trong mắt nàng, phản chiếu Phương Văn Hiên, khóe miệng hắn ta chậm rãi chảy ra máu, sau đó liền nôn ra máu, từng ngụm từng ngụm.

Phù phù.

Hắn đột nhiên khuỵu xuống, nằm trên mặt đất.

“Ngực… đau quá…”

Hắn thậm chí còn không biết chuyện gì đang xảy ra với mình.

Chỉ cảm thấy Trương Vinh Phương điểm một cái vào ngực, sau đó cảm thấy ngực bắt đầu không rõ.

Lúc này, ngực của hắn bắt đầu đau, hắn ta bắt đầu run rẩy.

Nhưng trước khi hai người phía sau đỡ hắn ta dậy, Phương Văn Hiên đã nghiêng đầu, hoàn toàn mất hơi thở.

“Ngươi… ngươi bị sao vậy?”

Lư Mỹ Sa kinh hãi, vội vàng xông lên, đỡ lấy đối phương ở gần đó.

Chương 360: Quái (1)

“Này, Phương Văn Hiên, ngươi đừng dọa ta sợ?”

Nhưng bây giờ người này đã mềm nhũn.

Hai tên hộ vệ cũng kinh hãi bị dọa đến mềm nhũn cả người, bọn họ chỉ là hộ vệ bình thường, cũng chỉ luyện chút pháp quyền thưa thớt. Khi ở tuổi đôi mươi đến gần ba mươi tuổi, mới chỉ đạt đến trình độ Rèn Gân.

Trước mắt Phương Văn Hiên đã chết, bọn họ khi trở lại nhất định sẽ bị liên đới trách phạt, nói không chừng còn có thể bị đánh chết tươi.

Ngay lập tức, cả hai quay đầu bỏ chạy mà không nói một lời.

Nếu quay trở lại, nhất định sẽ bị đánh chết, vậy bây giờ còn không chạy đi! Nếu không chừng động tác nhanh, còn có thể chạy thoát.

Cả hai vội vàng bỏ chạy cũng thu hút sự chú ý của những người xung quanh.

Ngay sau đó, người đầu tiên nhìn thấy máu ở đây, nhất thời hét ầm lên.

Rồi thứ hai, thứ ba…

Sau một thời gian, với Phương Văn Hiên là trung tâm, một vòng tròn lớn bị bỏ trống xung quanh nó.

Các đội nhạc diễn tấu khúc phụ cận cũng dồn dập dừng lại, ôm nhạc cụ của mình rời xa nơi này.

Lư Mỹ Sa thất thần nhìn cảnh tượng này, trong lòng kinh hoàng chấn động, giống như sóng ngầm, hoàn toàn nhấn chìm mọi suy nghĩ.

Đẩy Phương Văn Hiên, nhưng không nhận được phản hồi.

Nàng chỉ có một cảm giác vào lúc này.

Đó là, xong rồi.

Phương Văn Hiên đã chết.

“Tránh ra, tránh ra!” Người đứng đầu hộ vệ nhạc lầu bảo vệ một người nam tử trung niên nhanh chóng tách ra khỏi đám đông.

Người nam tử chen vào bên trong, thoáng nhìn thấy Phương Văn Hiên nằm trên mặt đất, trên mặt đất có vết máu.

Hắn ta thở dài, phất tay một cái.

“Người nhà Phương gia, báo quan đi.”

Ở một nơi như nhạc lầu, thường xảy ra những trận đánh nhau đầy thù hận, và người chết là chuyện thường tình. Hắn ta cũng không ngạc nhiên.

Chỉ lạ là chính thiếu gia nhà họ Phương đã chết.

Mặc dù Phương gia không phải là một trong ba nhánh mạnh nhất của thành Vu Sơn, nhưng bởi vì gia tộc của họ là một trong bốn chư hầu quyền lực dưới quyền của Hoàng gia, nên cũng vô cùng hùng mạnh.

Lần này gia đinh trực hệ của họ đã chết ở đây, nhạc lầu này chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng trong nửa tháng.

Đó là lý do tại sao hắn ta thở dài.

Ngay trước khi hắn ta có thể để cho hộ về nhạc lầu bước tới, lập tức có vài người xông ra, vây quanh thi thể của Phương Văn Hiên, không ai được phép đến gần.

Thấy vậy, Lư Mỹ Sa không quan tâm nữa, nàng gạt đám đông sang một bên và chạy về phía lối ra nhạc lầu.

Nàng muốn tìm ca ca mình càng sớm càng tốt để nói chuyện, nếu không một khi bị Phương gia tìm tới cửa sẽ quá bị động.

Mà Trương Vinh Phương, người thực sự đã luyện võ! Và xét từ cú ra tay vừa rồi, rõ ràng là động tác rất nhanh, ngay cả hai hộ vệ kia cũng không có thời gian để cản phá.

Tất cả liền kết thúc.

Cứ như vậy xem ra, Trương Vinh Vương rất có khả năng đã Nhập Phẩm.

*

*

*

Trương Vinh Phương đang đi dạo trên đầu đường.

Không để ý đến chuyện nhạc lầu, không lâu lắm, hắn xuyên qua mấy con phố, đi tới một tiểu viện có diện tích không lớn trước đó.

Đây là những gì hắn đã nhờ những người từ Kim Sí Lầu tìm cho hắn một ngôi nhà riêng tốt, đó là tài sản do Bạch Ưng đứng tên ở đây.

Bề ngoài, xem như là hắn đã trả tiền thuê nhà.

Nhưng trên thực tế, chính Bạch Ưng đã cho hắn căn nhà mà hắn ở mà không lấy một xu.

Hắn không định sống chung với tỷ tỷ và tỷ phu, như vậy có rất nhiều việc hắn không thể giải quyết tốt.

Dù sao bây giờ hắn cũng là cấp thủ lĩnh của toàn bộ phủ Vu Sơn, xa hơn nữa là Kim Sí Lầu, liền chỉ có hai vị Lầu chủ.

Với địa vị hiện tại, hắn cũng được coi là người đứng ở tầng cao nhất toàn bộ phủ Vu Sơn. Cũng là cấp dưới của một tổ chức lớn có lý lịch rất sâu rộng như Kim Sí Lầu.

Nói cách khác, chỉ cần hắn không có đụng tới loại đồ vật như tượng thần Mật giáo như Thiên Nữ Đồng Chương nói, liền không có vấn đề gì.

Đẩy cửa viện ra, bên trong có một nữ tử yểu điệu mặc đồ đen.

Thấy hắn bước vào cửa, nữ tử nhanh chóng đứng dậy khỏi ghế đá và ôm quyền hành lễ với hắn.

Trương Vinh Phương gật đầu xem như đáp lại.

Đối phương liền cúi đầu nhanh chóng rời đi. Không có trao đổi lời nói, hiển nhiên đã bị sắp xếp canh giữ sân ở đây.

Trương Vinh Phương hài lòng trong lòng, so với Đàm Dương, Kim Sí Lầu ở đây có phong cách riêng.

Im lặng, mượt mà, nhanh chóng.

Sau khi đóng cửa viện, hắn cởi áo choàng và hoạt động cơ thể của mình.

Trong nhà có một lồng thỏ nhỏ và chuột lang, một bể cá nhỏ màu đỏ, được đặt trong góc.

Đây là chuyên được dùng để phát hiện xem phòng ốc có độc hay không.

Trương Vinh Phương múc một ít nước từ bể đầy và thay nước cho con cá đỏ.

Đây là cách kiểm tra xem bồn chứa và gáo nước có độc không.

Chương 361: Quái (2)

Sau đó, mở tất cả các cửa ra vào và cửa sổ, ngồi xếp bằng trên bồ đoàn ở sân trong, tu hành văn công.

‘Bây giờ sân đã tìm được, đã đến lúc sử dụng hết các thuộc tính. ‘Tác dụng của thuộc tính sinh mệnh khiến hắn không ngờ nó lại hữu dụng đến vậy.

Bây giờ hắn đã biết điều này, hắn dự định tập trung vào việc trau dồi văn công và cải thiện cuộc sống của mình trước.

Khi hiệu quả cải thiện thực sự không lớn, hắn sẽ xem xét gợi ý của Thiên Nữ Đồng Chương.

Loại ngoại công không cần đột phá giới hạn Nhập Phẩm tu luyện số lượng lớn, lấy phương thức hao tổn sinh mệnh, đổi lấy thực lực.

Cho đến nay, Trương Vinh Phương đã có rất nhiều kiến thức về toàn bộ võ lâm Đại Linh.

Đặc biệt là sau khi làm chủ Kim Sí Lầu.

Hắn bắt đầu thu thập rất nhiều thông tin liên quan.

Cũng rõ ràng rằng hệ thống võ thuật có thể được chia thành ba loại.

Loại thứ nhất: Là loại rộng lớn nhất, được chia thành Cửu Phẩm nội ngoại kiêm tu. Loại võ công này được chia thành thượng phẩm, trung cấp và hạ phẩm, khi luyện xong có thể phá giới hạn Nhập Phẩm. Nâng tăng tổng thể toàn bộ cơ thể.

Loại thứ hai: Có một số lượng lớn các ngoại công và thể chất thuần túy không phá giới hạn, chẳng hạn Thiết Sa chưởng, Thiết Đầu công và chỉ luyện các loại đao pháp kỹ xảo thuần túy Rút Đao thuật lần thứ nhất, các loại kiếm pháp, một mực theo đuổi lực sát thương.

Loại thứ ba: Tuyệt học, hắn căn bản không có tiếp xúc, nghe nói đều là đại thế lực bí mật bất truyền. Có người nói nếu muốn tu hành, yêu cầu ngộ tính cực cao đối với thể chất người.

“Thật ra nếu tính toán kỹ, tuyệt học thật sự có thể tính vào loại thứ nhất, đỉnh của loại thứ nhất.”

Trong lòng Trương Vinh Phương đã ngộ ra.

“Đây chẳng phải là điều mà những người luyện võ đời trước thường nói về nội công và ngoại công sao?”

Hắn liếc nhìn bầu trời, lúc này đã gần trưa.

Vì vậy, nhắm mắt lại và mở thanh thuộc tính.

Thuộc tính có thể dùng là ba điểm sáng ngời, không chút do dự, đều được hắn thêm vào Quan Hư công.

Sau đó các từ trong ngoặc đơn dần bị mờ đi từ trước Kết Đan kỳ biến thành nội dung mới.

[Quan Hư công (Kết Đan kỳ, đệ tam chuyển)]

Đây là bước khởi đầu của cuộc chạy nước rút hướng tới cảnh giới của Cửu Chuyển Kim Đan.

Cùng lúc đó, Trương Vinh Phương tràn ngập vô số cảm ngộ tu luyện.

Hắn dường như lập tức đã trải qua vài năm tiềm tu Quan Hư Công.

Ngàn ngày đêm tu tập không ngủ không ngừng tu hành.

Chẳng bao lâu, các thuộc tính sinh mệnh của hắn bắt đầu thay đổi.

[Trương Vinh Phương –Sinh mệnh 32-35.]

Giới hạn trên đã tăng thẳng lên ba mươi lăm từ ba mươi ban đầu.

Hạn dưới chắc cần có thời gian để từ từ cải thiện và thay đổi thể chất nên đã không theo kịp lúc này.

Tuy nhiên, theo phán đoán của Trương Vinh Phương, chỉ cần hắn tràn đầy năng lượng và không bị thương hay bệnh tật, giới hạn dưới sẽ bằng với giới hạn trên.

Vì vậy, biến động nhẹ là điều dễ hiểu.

Cho đến nay, việc hiển thị thanh thuộc tính ngày càng trở nên hoàn thiện hơn tinh tế hóa, dường như nó ngày càng chính xác

và chi tiết hơn khi hắn trở nên mạnh mẽ hơn.

Phải biết rằng lúc đầu, nó không được nhẫn nhụi như vậy.

Giới hạn dưới bây giờ thể hiện rõ ràng trạng thái thể chất hiện tại của hắn.

“Thảo nào những lão đạo đó đã già như vậy mà vẫn có thuộc tính sinh mệnh cao như vậy.”

Lão điện chủ Trương Thuần Hi Thanh Hòa Cung lúc trước đã ở tuổi 80 và các thuộc tính sinh mệnh của ông vẫn còn như ở độ tuổi 20 trở lên.

Sau bao nhiêu năm khí huyết suy giảm, vẫn còn có sinh mệnh cao như vậy, lão quái Nguyên Anh, thật sự là đáng sợ.”

Hiện tại hắn cũng hiểu được, phải luyện Quan Hư công đến Nguyên Anh kỳ, để Kết Đan kỳ ít nhất cũng lên đến Cửu Chuyển, sau đó sau Kim Đan, mới có thể tăng lên Nguyên Anh.

Theo thuộc tính một điểm, hắn vẫn phải tiêu tốn sáu điểm…. để đạt đến cấp độ Cửu chuyển, và sau đó hắn mới đủ điều kiện để đột phá Nguyên Anh.

Khó quá.

Có thể thấy, những lão già đó chỉ có thể đạt tới Nguyên Anh khi bảy mươi tám mươi tuổi, quả nhiên không tệ chút nào.

Ánh nắng giữa trưa ngày đông không ấm lắm.

Trương Vinh Phương ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, lặng lẽ điều chỉnh thân thể của mình.

Nguyên Anh kỳ của Quan Hư Công, cảm giác thực tế là như có thứ gì đó ở vị trí đan điền, sẽ tự động hít thở khí huyết trong cơ thể, giống như một đứa trẻ sống.

Vì vậy, tên như ý nghĩa: Nguyên Anh kỳ.

Đây là chia sẻ của Hư Nhất đạo nhân, lúc này Trương Vinh Phương chỉ cảm thấy khí huyết đã ngưng tụ thành một quả cầu máu trong đan điền mình.

Một lúc sau, hắn đứng dậy, từ từ đánh ra một bộ Viêm Đế phù.

Kể từ khi tập được Viêm Đế phù, hắn đã cực kỳ yêu thích loại phù pháp này.

Viêm Đế phù ra tay tàn nhẫn, chiêu thức dứt khoát, ý đồ rõ ràng, không chút nào dây dưa dài dòng.

Chương 362: Quái (3)

Hoàn toàn phù hợp với những gì hắn muốn bây giờ.

Đánh xong một bộ Viêm Đế phù.

Trương Vinh Phương cảm thấy khí huyết toàn thân thông suốt, tầm mắt rơi vào từng cây cọc gỗ cứng rắn ở một góc sân.

Những cái cọc gỗ này được bọc bằng da trâu dày, có các cột kim loại được đóng đinh ở trung tâm. Một cái dài ba mét, chỉ lộ ra trên mặt đất một mét.

Phần lớn phần còn lại được chôn dưới đất để dễ dàng cố định.

Đây là những cái cọc chuyên dùng để mọi người luyện công.

Mỗi một cái đều có độ lớn bằng đầu người, rõ ràng đã cân nhắc đến thân thủ cường hãn của Trương Vinh Phương là Linh cấp, nên mới cố ý chế tạo ra một phiên bản nâng cao.

Trương Vinh Phương bước đến trước một cái cọc gỗ, đưa tay ra, nhẹ nhàng sờ vào lớp chất màu nâu trên bề mặt.

Hắn nhớ lại trước đây, khi chiến đấu với Xà Vương, đặc sứ của Hắc Thập Giáo, bản thân đã chồng lên năm lần Trọng Sơn, cuối cùng bộc phát sức mạnh và tốc độ cực kỳ kinh khủng, trong nháy mắt giết chết Xà Vương đang bị trọng thương.

‘Nếu sau năm lần Trọng Sơn, mình sẽ bị thương. Vậy thì nếu giảm số lần cộng dồn để tăng sức mạnh, có thể không làm tổn thương cơ thể không?’

Lúc này, trong lòng hắn bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy.

Nếu có thể làm được, uy lực át chủ bài của hắn sẽ được nâng lên rất nhiều.

Sau khi suy nghĩ, Trương Vinh Phương lùi lại một bước.

Xì xì…

Cơ bắp toàn thân hắn sung huyết, sưng phồng, nhô lên, cực kỳ rõ ràng trên hai cánh tay.

Một Trọng Sơn nhanh chóng phát nổ.

Kỹ năng phá hạn Trọng Sơn này, về cơ bản là một phù pháp tu hành, cải tạo cơ thể, cuối cùng là luyện thành kỹ xảo bùng nổ đặc biệt.

Bùng nổ lấy dẫn động tâm pháp hô hấp, các kinh mạch cơ xương trên thân thể phối hợp để tạo thành một trạng thái bùng nổ liên tục trong khoảng một giây.

Và điều mà Trương Vinh Phương muốn thử là chồng trạng thái bùng nổ này lên.

“Về mặt lý thuyết, trạng thái cực hạn của cửu phẩm được hình thành bằng cách cộng các trạng thái bùng nổ của từng kỹ năng phá hạn lại với nhau, kéo dài ý nghĩ.”

“Kỹ năng phá hạn của những người khác bổ sung và triệt tiêu lẫn nhau, do đó tạo ra trạng thái duy trì với mức tổn thương thấp nhất.

Hiện tại mình không thể nào xây dựng hệ thống này, nên chỉ có thể dựa vào sinh mệnh cao để cố gắng chống đỡ.”

Đây cũng là cái giá khá đắt mà hắn phải trả cho tầm mắt kém cỏi lúc đầu của mình khi lựa chọn sai lầm.

Nếu không, chỉ tu luyện phù pháp cho đến Thất phẩm, hắn đã có thể đạt tới trạng thái cực hạn Đại Đạo Giáo từ lâu rồi.

Mà không phải như bây giờ, bị các môn võ khác chiếm vị trí, chỉ luyện phù pháp ngũ phẩm.

Giờ đây, Trương Vinh Phương sau khi được Thiên Nữ Đồng Chương chỉ dạy, đã hiểu thấu đáo nhiều điều uyên thâm trong võ học.

Có thể nói, một tháng giảng dạy của Thiên Nữ Đồng Chương đã mang lại cho hắn một sự cải thiện toàn diện rất lớn.

Nếu nói, trước đâu hắn là một kẻ lẻ loi nhỏ bé, học được một số võ công bình thường xung quanh.

Vậy thì sau một tháng, hắn đã trở thành một con cháu đại gia, nhận biết rất nhiều loại võ học, hiểu rõ và tự lập kế hoạch cho bản thân.

Sau này sẽ không mắc phải những sai lầm như khi mới học võ nữa.

Lúc này, Trương Vinh Phương không chút do dự, một lần nữa kích phát Trọng Sơn.

Xì xì!

Một luồng khí huyết khác nương theo hô hấp và tim hắn nổ tung, khiến các cơ bắp trên toàn thân hắn lại phồng lên càng cao hơn.

Từng tia đau nhói truyền lại từ bề mặt da.

Oành!

Trương Vinh Phương ngay lập tức đánh một chưởng, dốc toàn bộ sức lực lên mặt cọc gỗ.

Cọc gỗ bị lõm sâu, xuất hiện một vết hằn lòng bàn tay rõ ràng, sâu đến một đốt ngón tay.

Thở ra một hơi dài, hắn cảm nhận được sự thay đổi trong cơ thể mình.

“Không bị tổn thương! Quả nhiên có thể thực hiện!”

Gấp hai lần chồng thêm Trọng Sơn không còn tạo thành gánh nặng cho cơ thể hắn. Hoàn toàn có thể được sử dụng như trạng thái bình thường.

Trong lòng Trương Vinh Phương vui mừng khôn xiết.

Đương nhiên, gấp đôi Trọng Sơn không có nghĩa là lực lượng bùng nổ của hắn cao gấp đôi trước đây.

Tăng gấp đôi tốc độ và lực lượng, gần 10% của gấp đôi.

Nhưng chỉ vậy thôi, đã lợi hại lắm rồi.

Lên cửu phẩm, chênh lệch về thể chất giữa mọi người không quá lớn.

Xà Vương là siêu phẩm, nếu ngẫm lại thật cẩn thận về tốc độ và lực lượng, cũng là cấp độ khi hắn ta sử dụng kỹ năng phá hạn.

Cấp bậc càng cao, càng gần với giới hạn tự nhiên của chính cơ thể con người.

Và đối với đại đa số mọi người, giới hạn bẩm sinh thực ra không khác nhau là mấy.

Ánh mắt Trương Vinh Phương lóe lên, lại lần nữa thử nghiệm sử dụng gấp đôi Trọng Sơn.

Nhưng sau khi mở gấp đôi, bỗng cảm thấy nội tạng của mình hơi đau nhói, hắn ngay lập tức dừng lại, rõ ràng, mình chỉ có thể sử dụng gấp đôi Trọng Sơn một lần mà không bị thương.

Chương 363: Quái (4)

“Không gấp… Không gấp… Còn lâu… Còn lâu… Thời gian còn rất dài, mình sẽ chậm rãi tĩnh dưỡng tích góp từng tí một… Ngoại công gì gì đó, chờ chuẩn bị công cụ kỹ càng xong, bắt đầu luyện tập rồi hẵng nói.”

*

*

*

Phủ Thành Vệ.

Giữa những phiến đá rộng lớn, một thi thể màu đỏ sẫm được trùm kín bằng một tấm vải trắng, chỉ để lộ ra đầu, nằm trên cáng.

Khuôn mặt của thi thể cứng ngắc, bàng hoàng. Đó chính là Phương Văn Hiên, người đã từng đụng độ với Trương Vinh Phương ở nhạc lầu trước đó.

Lúc này, hầu như tất cả mọi người của Phương gia đều đã trở về, tập trung tại đây.

Đứng kín mít một vòng xung quanh.

Gia chủ Phương Vô Thác đã hơn 50 tuổi. Phương Văn Hiên là đứa con thứ năm của lão ta. Mặc dù là do tiểu thiếp sinh, tuy suốt ngày chỉ biết ăn nhậu cờ bạc, nhưng dù sao đó cũng là máu mủ của lão ta!

Căn cơ của Phương gia là Lão gia chủ của phủ Tổng Quản ở đại lộ phía xa mới biết.

Lão gia chủ đảm nhiệm Thôi quan phủ Tổng Quản.

Cái gọi là Thôi quan là người chịu trách nhiệm cân nhắc quyết định mức hình phạt và đưa ra phán quyết, tương đương với một thẩm phán tòa án ở Đại Linh.

Chức vụ như vậy đương nhiên có quyền cao chức trọng. Là một bộ phận rất quan trọng của hệ thống tư pháp.

Vì vậy, cho dù căn cơ của Phương gia ở Vu Sơn bất ổn, thực lực không mạnh thì vẫn có thể phụ thuộc vào việc kinh doanh của Hoàng gia để sinh sống.

Nhưng các gia tộc khác vẫn đồng ý cho họ mặt mũi như trước, không ai muốn trêu chọc.

Nhưng bây giờ…

Bây giờ… người trong nhà lại bị đánh chết trước mặt mọi người ở nơi phố xá sầm uất!

Tay Phương Vô Thác cầm một cây gậy, sắc mặt xanh mét.

Điều lão ta quan tâm không phải là cái chết của con trai mình, mà là có kẻ dám giương oai trên đầu Phương gia của lão ta ở trước mặt mọi người!

“Tần Dã!” Ánh mắt của lão ta quét qua rơi vào trên người nam tử cường tráng bên phải đang cúi đầu nhìn xuống thi thể.

Người này tên là Tần Dã, là đại hộ viện được Phương gia tin tưởng nhất, võ công cao cường, tâm kế chu toàn. Là phụ tá đắc lực của lão ta, chịu trách nhiệm về một số sản nghiệp không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

“Lão gia.” Tần Dã cao lớn vạm vỡ, mặc một bộ trang phục màu đen, hai tay lộ ra ngoài ống tay áo, có thể thấy hình xăm con sói màu xanh mơ hồ.

Hắn ta và Phương Vô Cữu là hai người có võ lực mạnh nhất của Phương gia. Một người quản lý bên ngoài, một người quản lý bên trong, phân biệt rõ ràng, mỗi người quản lí chức vụ của mình.

“Ngươi đi đến nhạc lầu kia một chuyến, hỏi rõ ràng toàn bộ quá trình, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đều phải tìm hiểu rõ, đồng thời thu thập đầy đủ tất cả các nhân chứng vật chứng.” Phương Vô Thác dặn dò.

“Vâng.” Tần Dã gật đầu, nhanh chóng rời khỏi sân, gọi một đội gia đinh, xông ra ngoài.

“Hóa Sinh, ngươi đi cùng ta đến phủ Thương Sự. Người của Tốc Đạt Hợp Kỳ giết con trai ta. Cho dù đó là người của Mộc Xích gia, cũng phải cho ta một câu trả lời đầy đủ!”

“Vâng.” Phương Hóa Sinh đồng cấp với Tần Dã, chuyên quản lý toàn bộ công việc đối ngoại của Phương gia.

“Những người khác giải tán hết đi! Chuẩn bị linh đường tang lễ đi!”

Sắc mặt Phương Vô Thác nghiêm túc hẳn lên.

Chuyến đi tới phủ Thương Sự này, nếu Tốc Đạt Hợp Kỳ không giao ra hung thủ giết người, thì đừng trách lão ta ra tay tàn nhẫn!

Một thương sự mới đến chưa đầy nửa năm, còn chưa tới lượt hắn làm mưa làm gió trên đầu Phương gia!

Không lâu sau, tất cả các thành viên của Phương gia đều giải tán, không ai quan tâm đến Phương Văn Hiên, mẫu thân của kẻ này chết rồi, nhân phẩm cũng thối nát, nhân duyên trong nhà vô cùng kém.

Bây giờ chết rồi, không ít người thậm chí còn mừng thầm trong lòng.

“Gia chủ.”

Sau khi mọi người giải tán, Phương Hóa Sinh đột nhiên lên tiếng.

“Người ra tay giết người theo hộ vệ bị bắt trở lại nói là, đệ đệ ruột Trương Vinh Du chính thê hiện tại của Tốc Đạt Hợp Kỳ.

Người này mới đến phủ Vu Sơn, mới mười tám tuổi. Thực sự có năng lực làm cho người ta không kịp phản ứng, giết chết Văn Hiên trước mặt hai hộ vệ?”

“Ý ngươi là… Có người đặt bẫy?” Phương Vô Thác cau mày.

“Không loại trừ khả năng này. Ta chỉ cảm thấy tình huống này có phần giống với vụ án hai năm trước.” Phương Hóa Sinh nhàn nhạt nói.

“Vậy thì… Dứt khoát bắt đệ đệ ruột Trương Vinh Du kia đến thẩm vấn một phen, sẽ có thể biết rõ ràng chân tướng.” Phương Vô Thác trả lời: “Cho dù Mộc Xích gia sẽ bất mãn, nhưng ta chỉ là động đến một kẻ họ hàng nhà vợ, vấn đề cũng không lớn lắm.”

“Được.” Phương Hóa Sinh gật đầu. Hắn ta không thích Phương Văn Hiên, nhưng chuyện này liên quan đến thể diện của toàn bộ Phương gia, nên không cần phải bỏ.

Tất nhiên Phủ Thương vụ và Phương gia phải có một bên nhận thua.

Chương 364: Quái (5)

Đột nhiên, một con chim nhỏ màu đỏ bay thẳng từ bầu trời xa xa đến, đáp xuống mu bàn tay của Phương Vô Thác.

Lão ta khẽ nhíu mày, nhẹ nhàng sờ sờ vào con chim nhỏ màu đỏ, tháo ống trúc buộc trên chân của nó xuống.

Phương Hóa Sinh ở bên cạnh thấy vậy, ôm quyền cáo từ, chủ động tránh ra.

Hắn ta đã nhìn thấy con chim màu đỏ này hơn một lần trong phủ, biết gia chủ chắc chắn có những điều khác còn che giấu.

Xoay người, Phương Hóa Sinh bước nhanh về phía cửa viện.

"Đợi đã!"

Bỗng sau lưng truyền đến tiếng gọi của gia chủ.

Phương Hóa Sinh xoay người, đứng lại, nhìn về phía gia chủ.

Chỉ là ánh mắt này, hắn ta đã nhìn thấy vẻ mặt chưa bao giờ nhìn thấy trên gương mặt gia chủ.

Phương Vô Thác hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, vò tờ giấy trong tay thành một cục.

Lão ta chậm rãi đi đến bên cạnh thi thể Phương Văn Hiên.

"Là ta kiểm tra sai rồi. Văn Hiên không phải bị hắn giết chết."

Lão ta đưa tay, ấn nhẹ vào ngực thi thể.

"Chết vì đau tim. Không liên quan gì đến người đó."

Trong lòng Phương Hóa Sinh đột nhiên giật mình, nhìn gia chủ, nhất thời không biết nên nói gì.

"Gia chủ… Lai lịch… rất lớn sao?"

Hắn ta im lặng một lúc, mới nói ra câu này.

Phương Vô Thác thu tay lại.

"Không có chuyện gì, ta sẽ xử lý tốt."

Lão ta ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Ánh nắng mùa đông tỏa sáng tươi đẹp rực rỡ, nhưng dường như vì sự xuất hiện của

người đó mà cảm giác bỗng lạnh lẽo thấu xương.

Trước đây lão ta đã nghe nói sẽ có một Linh cấp mới đến phủ Vu Sơn, nhưng hoàn toàn không ngờ sẽ là vị mới thăng cấp đó từ Đàm Dương bên kia.

Trong sáng và trong tối, hơn một nghìn người đã chết vì người Đàm Dương này.

Trong Kim Sí Lầu, trong số tất cả những Linh cấp mới thăng cấp, bàn về trình độ máu tanh, người này chính là người đứng đầu.

Trình độ tàn nhẫn độc ác của người đó đến mức lão ta sợ nếu chính mình dám làm động thủ thật, cả Phương gia có thể sẽ ra đi sạch sẽ trong đêm nay.

"Đây chính là người vị kia coi trọng nhất…"

"Thiên Bằng tảng sáng, Kim Sí vĩnh hằng. Có lẽ, đây không hẳn không phải là một cơ hội…" Một ý nghĩ chợt lóe lên trong lòng Phương Vô Thác.

Một kẻ gây rối như Phương Văn Hiên chết rồi cũng tốt, đỡ khỏi sau này gây rắc rối cho gia tộc.

Đúng lúc có thể chuẩn bị một phần lễ vật hậu hĩnh, đi đến cảm tạ đối phương đã trừ hại vì Phương gia…

Không đúng!

Nếu người đó không muốn bại lộ, vậy thì không thể quá lộ liễu.

Tương lai còn dài, chỉ cần biết được đầu mối, sau này cứ từ từ liên hệ cũng được.

Những suy nghĩ khác nhau không ngừng lóe lên trong lòng Phương Vô Thác.

Phương Văn Hiên đã chết.

Mặc dù, theo thông tin từ Phương gia, Phương Văn Hiên không chết vì bị giết mà vì bệnh tim.

Bệnh tim… Phương Văn Hiên bị bệnh tim thật à?

Có người không tin nhưng Phương gia đã nhanh chóng đưa ra hàng loạt đơn thuốc chẩn đoán bệnh trước đó, tất cả đều do đại

phu Phương Văn Hiên mời kê đơn.

Phủ Vu Sơn rất lớn, nhưng vòng tròn không lớn.

Phương gia là thành viên thuộc quyền quản lý của Phủ Vu Sơn, chỉ đứng sau ba gia tộc, hơi hơi xảy ra chuyện gì đều sẽ được nhiều người dồn dập phân tích.

Giờ đây, Phương Văn Hiên một kẻ thuộc huyết mạch trực hệ đã chết đi, chắc chắn sẽ khó tránh khỏi có người tạo ra nhiều thuyết âm mưu khác nhau.

Có tin đồn là có người của phủ Thương Sự có phát sinh xung đột với Phương Văn Hiên, do đó đã kích thích Phương Văn Hiên, khiến hắn ta lên cơn đau tim.

Cũng có tin đồn là hắn ta vì tranh giành tình nhân ở nhạc lầu, tức giận đến mức tâm tình không tốt, cuối cùng lên cơn đau tim.

Nhưng dù trong tình huống nào, Phương gia cũng không có ý định tiếp tục truy cứu, cũng công khai tỏ vẻ Phương Văn Hiên đã phá hỏng bầu không khí của Phương gia trong suốt thời gian qua. Bây giờ chết ngoài ý muốn, coi như là hai tay buông xuôi.

Ngay sau khi ngôn luận này được đưa ra, nhất thời nhiều gia tộc vừa và nhỏ ở phủ Vu Sơn đã náo động.

Cho dù thế nào đi chăng nữa, Phương gia đã nói như vậy.

Về phía phủ Thương Vụ, mấy ngày đầu vừa mới trở về, Lữ Mỹ Sa đã vội vã thêm mắm dặm muối, kể về cuộc gặp gỡ giữa Phương Văn Hiên với Trương Vinh Phương.

Thực ra, nàng không nhìn rõ rốt cuộc Trương Vinh Phương đã đưa tay làm gì, nhưng từ đầu đến cuối, sau khi Trương Vinh Phương ra tay Phương Văn Hiên mới nôn ra máu.

Vì vậy, đây rõ ràng là Trương Vinh Phương có vấn đề.

Sau khi Trương Vinh Du và Tốc Đạt Hợp Kỳ nghe vậy, cả hai đều giật mình, nhanh chóng dò hỏi Trương Vinh Phương.

Nhưng bị hắn thẳng thừng phủ nhận. Nói mình mới mười tám tuổi, đã từng luyện võ, lúc trong Đạo Cung cũng học được một ít, hoàn toàn không có trình độ cao như thế.

Hiện trường lúc đó, hắn chỉ muốn ra tay dọa đối phương.

Ngay sau đó, truyền ra tin tức Phương gia đã xác định nguyên nhân cái chết của Phương Văn Hiên. Đồng thời tỏ vẻ sống chết có số, không truy cứu nữa.

Chương 365: Tục (1)

Lúc này Trương Vinh Du và Tốc Đạt Hợp Kỳ mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi trách móc Trương Vinh Phương một trận, bảo hắn đừng dễ dàng động thủ gây chuyện, mọi chuyện đã trời yên biển lặng trở lại. Như thể đã trở lại bình tĩnh ban đầu.

Ngày 27 tháng Giêng.

"Trương Vinh Phương! Ngươi đứng lại!"

Bên trong phủ Thương Sự.

Lư Mỹ Sa ưỡn ngực gọi tên một người cách đó không xa với khuôn mặt lạnh lùng.

Nàng đã đi tìm hiểu rõ ràng rồi, nếu Phương gia đã khám nghiệm tử thi, nói đó là bệnh tim, vậy chắc chắn là bệnh tim.

Nhưng Phương Văn Hiên trước đó vẫn ổn, nhưng sau đó đột nhiên phát bệnh, việc này… Nàng ấy đã tận mắt chứng kiến, chắc chắn không thể thoát khỏi liên quan với Trương Vinh Phương.

Bây giờ nhớ lại, nàng có thể chắc chắn 100% chính Trương Vinh Phương đã cố tình làm hù dọa, kích thích, kích phát bệnh tim…

Nếu không, với những thủ đoạn của Phương gia, sao không tra ra nguyên nhân cái chết được?

Vì vậy, mấy ngày nay, nàng vẫn luôn lo lắng, sợ Phương gia sẽ tìm ra nguyên nhân.

May mắn là hai hộ vệ của Phương gia lúc đó cũng trốn thoát, không ai xung quanh để ý.

Hơn nữa, Trương Vinh Phương ra tay lại nhanh. Thực may không ai phát hiện ra.

Nghĩ đến đây, Lư Mỹ Sa vừa tức vừa hận trong lòng, bước nhanh đến trước người Trương Vinh Phương quay đầu lại.

"Ngươi không định nói gì đó sao?"

Trương Vinh Phương đang mang giỏ sách trên lưng, chuẩn bị tham gia lớp dạy chính sự do tỷ phu của tỷ tỷ sắp xếp.

Là do tỷ phu của tỷ tỷ kinh sợ trước những gì xảy ra trước đó nên đã cấp tốc mời lão sư về dạy cho hắn những khóa học toàn diện về mọi mặt.

Lão sư được mời từ thư viện phủ Vu Sơn, là một danh sư bản địa.

Vì vậy, mấy ngày gần dây, hắn vẫn luôn lên lớp.

"Nói cái gì? Có chuyện gì vậy?" Sắc mặt Trương Vinh Phương kỳ quái nhìn Lư Mỹ Sa đang tới gần.

Khuôn mặt bánh bao của Lư Mỹ Sa nhô lên, trắng mịn đáng yêu, trước ngực ưỡn cao, hơi làm cho người ta nhìn chằm chằm không chớp mắt.

Nhưng tuy xinh đẹp nhưng khí chất tính cách không phải là mẫu người mà Trương Vinh Phương yêu thích.

Vì vậy, khi hắn vừa nhìn thấy đối phương, bỗng hơi mất kiên nhẫn.

"Ta đang nói về chuyện lúc trước, chuyện Phương gia!" Lư Mỹ Sa trầm trọng nói: "Lúc đó rốt cuộc ngươi nghĩ gì vậy? Ngươi nghĩ nếu làm như vậy thì sẽ không ai phát hiện ra sao?"

Câu cuối cùng của nàng hạ thấp giọng, như thể sợ bị người khác nghe thấy.

"Làm cái gì? Ngươi đang nói cái gì vậy? Không phải Phương Văn Hiên chết vì đau tim sao?" Trương Vinh Phương thờ ơ như không có chuyện gì nói.

Ý của Phương gia, hắn đã biết thông qua phía Kim Sí Lầu rồi.

Việc này chấm dứt như vậy, lật sang trang mới.

Ngay cả khổ chủ người ta đã không truy cứu trách nhiệm, Lư Mỹ Sa này tiếp tục chạy đến truy hỏi, không phải là tự tìm phiền não sao?

"Đừng có giả ngu với ta!" Lư Mỹ Sa nổi nóng nói: "Ngươi cho rằng mình đã học võ, nhập phẩm rồi, liền có thể tùy ý xằng bậy sao? Ta nói cho ngươi biết, nếu không phải đúng lúc

Phương Văn Hiên có bệnh tim. Lần này ngươi… Lần này ngươi…”

Xung quanh nàng cũng có những người theo đuổi, đều là những thiếu niên anh tài đã nhập phẩm, nhưng người như Trương Vinh Phương ỷ có chút vũ lực, liền tùy tiện ra tay, trêu chọc thị phi.

Lúc này, nếu không phải may mắn, Phương gia cũng rộng lượng, chỉ sợ nhất định sẽ gây phiền phức cho ca ca mình!

Ở Đại Linh, chút võ công ít ỏi đó của hắn có thể làm gì?

Nếu Phương gia nhà người ta thực sự muốn nghiêm túc, phái ra mấy võ nhân tam, tứ phẩm là có thể dễ như trở bàn tay phế bỏ tên này.

Hai bên hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Chỉ là nàng còn chưa nói dứt lời, Trương Vinh Phương đã không nghe nàng nói nhảm nữa, xoay người tự nhiên rời đi.

“Ngươi chờ một chút! Ngươi…!”

Lư Mỹ Sa muốn đuổi theo, nhưng đột nhiên ánh mắt hờ hững của Trương Vinh Phương sau khi ra tay với Phương Văn Hiên lúc đó chợt lóe lên trong mắt nàng.

Trong lòng lập tức giật cả mình, đứng tại chỗ, không động đậy nữa.

Nhìn thấy bóng lưng Trương Vinh Phương rời đi, quẹo vào chỗ rẽ, Lư Mỹ Sa giậm mạnh chân, tức giận hừ một tiếng, đành phải quay người rời đi.

Nàng phải đi tìm bạn thân của mình nghĩ biện pháp mới được. Trương Vinh Phương này mới đến không bao lâu, mà đã suýt chút nữa gây ra chuyện lớn như vậy, lần này may mắn, nhưng lần sau thì sao?

Vì sự an toàn và sự nghiệp của ca ca, nàng nhất định phải ổn định tình hình phía sau! Phải nghĩ ra một biện pháp tốt.

*

*

*

Trương Vinh Phương hoàn toàn không biết suy nghĩ của Lư Mỹ Sa.

Mặc dù có thể đoán được một chút, nhưng tâm tư của một tiểu nữ tử bình thường thì hắn không có hứng thú quan tâm.

Trước khi ra tay, hắn đã từng cân nhắc, không để lộ quá nhiều thực lực.

Thế nên, ngay cả khi bị người khác nhìn thấy, phát hiện, hầu hết chỉ huy sẽ nghĩ hắn là một võ nhân nhập phẩm, mà sẽ không thể nhìn thấy cấp độ từ tốc độ hắn ra tay.

Chương 366: Tục (2)

Dù sao, chuyện hắn chỉ trong thời gian ngắn bỗng một hơi vọt lên cửu phẩm, càng ít người biết càng tốt.

Loại chuyện này, ngay cả Thiên Nữ Đồng Chương cũng cảm thấy cực kỳ chấn động, nếu đổi lại là người khác, chỉ sợ sẽ hoài nghi hắn có phải là Trương Vinh Phương hay không.

Cõng theo khung sách, Trương Vinh Phương nhanh chóng đến một biệt viện nhỏ phía sau phủ Thương Sự.

Đã có một số người học cùng đã sớm chờ đợi ở đây.

Những người này đều là tiểu bối của thân thích, bạn bè của tỷ phu sống trong phủ Thương Sự.

Tính cả Trương Vinh Phương tổng cộng có sáu người, sau một hồi chờ đợi, bỗng nhìn thấy một lão giả râu tóc bạc phơ mặc áo bào xanh, tay áo lớn, trên tay cầm một bình trà sữa, chậm rãi đi vào sân.

Lão giả tên là Hạ Hàm Chi, là một nhà giáo dục có tiếng ở Vu Sơn, đã đào tạo ra nhiều quan chức nắm giữ các bộ phận khác nhau ở Vu Sơn.

Nói một cách đơn giản, phần lớn các loại hình kiến thức của vị này dạy là về quan trường Đại Linh.

Và ý tứ của tỷ phu Tốc Đạt Hợp Kỳ cũng rất rõ ràng. Tức là bồi dưỡng hắn, sau đó để tiến cử hắn nhậm chức, chính thức làm quan.

Đúng lúc Trương Vinh Phương cũng cảm thấy mình thiếu kinh nghiệm quản lý thuộc hạ. Dù là ở Hình Ngục bộ Đàm Dương hay Minh Kính Cung, căn bản hắn đều không làm quản sự, chỉ cần tìm vài người là có thể ném đến cho hắn.

“Hôm nay, chúng ta cùng bàn về một vụ án cực kỳ chấn động mấy năm trước ở Vu Sơn.”

Hạ Hàm Chi đi đến trước mặt mấy người, bảo một tên Khu Khẩu đem đến một chiếc ghế, chậm rãi ngồi xuống.

“Vụ án này tên là Bóng trong rừng. Các ngươi có ai biết về nó không?”

Lão giả thường như thế này, thông qua các ví dụ thực tế khác nhau trong cuộc sống, lồng ghép với đạo lý để đệ tử có thể tự lĩnh ngộ làm thế nào giải quyết vấn đề.

Phương pháp giảng dạy này vô cùng cao minh và thực tế, Trương Vinh Phương chỉ học một tiết đã quyết định lần nào cũng đến.

Loại chương trình học này rõ ràng có thể mở rộng tư duy của hắn về việc đối phó với các sự kiện khác nhau.

Trong số sáu người, một thanh niên hơi mập đeo kính đứng lên nói.

“Bóng trong rừng, lão sư đang nói về vụ án nhân khẩu mất tích ở rừng âm Hòe Vu Sơn?”

“Đúng vậy, chính là vụ án này.” Hạ Hàm Chi mỉm cười, khá hài lòng với những đệ tử tích cực này.

“Trong vụ án Bóng trong rừng, đến giờ đã có vô số nữ hài mất tích không rõ nguồn gốc. Phía nha môn quan phủ đã nhiều lần đè xuống trống kêu oan, sau đó dứt khoát phong tỏa lối đi vào Rừng âm Hòe. Lúc này mới hoàn toàn ngăn cản được vụ án này.”

Và một trong những phó quan xử lý vụ án vào thời điểm đó, một trong số họ là đệ tử của ta.”

Sáu người nhất thời có chút kinh ngạc, nhưng không ai lên tiếng, tiếp tục chờ Hạ Hàm Chi nói tiếp.

Trương Vinh Phương cũng hứng thú, vụ án mà vẫn chưa được kết án? Xem dấu vết này, chẳng lẽ là Hải Long?

“Ta đoán ngươi chắc chắn các ngươi đang đoán, có phải là Hải Long hay không? Tổ chức tiếng xấu này năm nào cũng có thể bắt được một ít thành viên của bọn chúng, sau đó đem chúng ra công lý, nhưng sau một thời gian, bọn chúng lại giống như cỏ dại, một lần nữa ngoi đầu lên…”

Hạ Hàm Chi mỉm cười nói.

“Ban đầu lão phu cũng nghĩ là Hải Long, nhưng sau đó, đệ tử của lão gia đã tìm được một nhân chứng.

Từ miệng của nhân chứng đó, chúng ta có một tin tức kỳ kỳ quái quái. Chính tin tức này đã khiến đệ tử của ta nghĩ mãi không ra, chủ động đến gặp ta để tìm ra lời giải, vậy nên, ta mới có thể biết được cặn kẽ như vậy.”

“Chuyện kỳ kỳ quái quái? Xin hỏi lão sư, đây là phương pháp kỳ quái gì?” Một nữ tử da hơi ngăm đen đứng dậy hỏi.

“Nhân chứng nói…” Hạ Hàm Chi dừng lại.

“Hắn ta đã tận mắt chứng kiến những nữ hài mất tích một mình đi vào sâu trong rừng. Không ai bắt họ làm con tin, cũng không ai đi xung quanh cùng họ. Họ chỉ có một mình các nàng.”

“Hơn nữa… vẫn là ở đêm khuya.”

“Không đúng á, lão sư, đêm khuya, vậy làm sao người đó biết được? Thấy thế nào? Chẳng lẽ nửa đêm hắn ta lại chạy loạn vào rừng sao?” Cô gái hơi ngăm đen hỏi.

“Không sai.” Hàn Lập gật đầu: “Lúc đó đệ tử của ta cũng hỏi vấn đề này.”

“Đáp án là người đó là một phi tặc. Hắn ta có một hang ổ trong rừng âm Hòe, đặc biệt dùng để hắn ta giấu tang vật mà hắn đã trộm cắp.

Chính vì vậy mà đêm khuya hắn mới vào rừng âm Hoè và nhìn thấy một cảnh tượng quái dị như vậy.”

Hạ Hàm Chi khẽ lắc đầu.

“Lúc đó lão phu cũng khá kinh ngạc và kỳ quái. Phải biết những nữ hài mất tích, mỗi người đều không quá mười sáu tuổi, mà lại đều chưa từng tập võ, thân thể yếu ớt.”

Một nữ hài như vậy, ngay cả một con chó hoang trong rừng cũng biết sợ hãi hét lên, sao có thể đêm khuya đi vào rừng âm Hoè ngoài thành, loại nơi u ám như vậy?

Chương 367: Tục (3)

Phải biết nửa đêm trong rừng rậm là lúc rất nhiều dã thú săn mồi, ngay cả võ nhân cũng phải hết sức cẩn thận khi đi vào."

Trương Vinh Phương cũng âm thầm gật đầu, đây là lý do.

"Hay là các nàng đã bị người khác dùng thuốc mê hoặc?" Hắn lên tiếng nói.

"Không cách nào xác minh được." Hạ Hàm Chi lắc đầu: "Chúng ta còn không có tìm được thi thể, đương nhiên càng đừng nhắc đến chuyện kiểm tra có mê dược mê hoặc hay không.

Được rồi, vụ án Bóng trong rừng cho đến nay vẫn chưa được giải quyết, nhưng mọi chuyện đã ổn rồi, quan phủ đã thiết lập một trạm kiểm soát ở đó. Một khi có người tiếp cận sẽ được khuyên quay trở lại.

Vậy nên, sau đó chuyện như vậy sẽ không xảy ra một lần nữa.

Mà hôm nay, bài tập về nhà mà ta muốn ra cho các ngươi là thu thập càng nhiều thông tin tư liệu về Bóng trong rừng càng tốt."

Hạ Hàm Chi mỉm cười.

"Nơi nào ở Đại Linh cũng có rất nhiều vụ án chưa được giải quyết. Quan phủ cũng không thể giải quyết hết được, nhưng ta là quan chức, là vì dân vì nghĩa. Vì vậy các ngươi hãy đặt mình vào góc độ của chủ quan để xem xét cách giải quyết những vụ án này như thế nào.

Dù sao, thực ra có rất nhiều vụ án như vậy."

Trong nội tâm Trương Vinh Phương hiểu rõ.

Nói cho cùng, Đại Linh là một xã hội cổ đại, nếu không nói những cái khác thì chỉ cần các loại mãnh thú độc trùng trong rừng núi đã có thể gây ra một số lượng lớn các vụ án mất tích.

Hơn nữa, không có hệ thống giám sát, mạng lưới được kết nối Internet, vì vậy tỷ lệ phá án thấp hơn nhiều so với xã hội hiện đại đời trước, cũng là điều dễ hiểu.

Và lúc này, nếu hắn là chủ quan, phải xử lý loại vụ án này như thế nào?

Đây là bài tập đề bài do lão sư đưa ra lần này.

"Được rồi, hôm nay chúng ta cùng học. Đối mặt với một vụ án bất ngờ không quen thuộc, các ngươi có một số cách phổ biến để đối phó…"

Hạ Hàm Chi nhân cơ hội để dạy các phương pháp độ công kích, cách giải quyết các vụ án cầm quyền trị nước như thế nào.

Điều khiến Trương Vinh Phương khá ngạc nhiên là trong số hàng loạt phương pháp mà lão sư đưa ra, phương pháp hiệu quả nhất nghi thần nghi quỷ!

Nói một cách đơn giản, đó là dẫn dắt dân chúng quy những vụ án xảy ra với họ là do thần, quỷ.

Sau đó chi tiền để xây dựng từ đường, thần miếu và những thứ tương tự cho thần, quỷ.

Như thế, những oán giận và sợ hãi của mọi người về vụ án có thể được chuyển thành những vấn đề nhỏ nhặt có thể giải quyết được bằng tiền.

Có thể thấy Hạ Hàm Chi có kinh nghiệm vô cùng phong phú ở phương diện này, thủ pháp sử dụng vô cùng mạch lạc rõ ràng.

Mặc dù, Trương Vinh Phương không đồng ý với loại phương pháp này.

Hắn luôn cho rằng nếu ở cương vị vừa phải thuận tiện nắm quyền thế, đồng thời thực hiện tốt chức trách vị trí của mình.

Dẫn dắt như vậy chắc chắn là qua loa.

Nhưng những phương pháp này, Hạ Hàm Chi lại dạy công khai bọn họ như vậy, rõ ràng là một thông lệ thái độ bình thường chốn quan trường của Đại Linh.

Ngay sau đó, một canh giờ trôi qua, lớp học cũng kết thúc.

Trương Vinh Phương chậm rãi đứng dậy, khom người tiễn lão sư rời đi, sau đó thu dọn ghi chép của mình, cho tất cả vào giỏ sách.

“Vinh Phương huynh, có muốn đến Hoan Khánh lâu uống một chén không?” Có người bên cạnh mời.

Đó là Đại Yến cùng lên lớp.

Người này vóc người thon dài, mi thanh mục tú, mới mười bảy tuổi, trong sáu học sinh, cũng giống như Trương Vinh Phương, không có bối cảnh thế lực sau gia tộc gì để nâng đỡ.

Phụ thân hắn ta là bạn tri kỷ của phủ chủ Tốc Đạt Hợp Kỳ, vì bị cuốn vào một vụ án mạng nên cả nhà chết bất đắc kỳ tử, hắn ta là người duy nhất còn sống được Tốc Đạt Hợp Kỳ đưa về để bồi dưỡng nâng đỡ.

Còn Trương Vinh Phương thì chỉ có một mình tỷ tỷ Trương Vinh Du, những người còn lại trong nhà đã không còn, cha mẹ mất sớm, cộng với việc thân phận hắn là Nho Man.

Cho dù sau này hắn có tỷ phu toàn lực ủng hộ tiến cử, cũng chưa chắc có thể nhậm chức chủ quan.

Vì vậy, những người còn lại ở đây thậm chí không thèm khách khí với hai người họ.

Dù sao, sau này, mọi người sẽ không cùng một giai tầng.

Đừng nhìn vào việc bây giờ Trương Vinh Phương và Đại Yến cùng học chung một lớp với họ, nhưng nhiều năm sau, khi tỷ tỷ của Trương Vinh Phương thất sủng, khi tình cảm của Tốc Đạt Hợp Kỳ với cha mẹ Đại Yến dần dần bị tiêu hao hết.

Những gì chờ đợi họ sẽ là số phận trở lại giai tầng của chính họ.

Đến lúc đó, nếu hai người có thể tự mình giữ lấy cơm ăn áo mặc, thế là tốt rồi.

“Đi thôi, cùng nhau uống một chén.” Trương Vinh Phương không từ chối.

Sau khi hai người cùng nhau dọn dẹp, rời khỏi sân, đi ra khỏi phủ Thương Sự, tìm thấy một bàn ở sảnh của Hoan Khánh lâu gần đó ngồi xuống.

Chương 368: Tục (4)

Sau khi gọi món, Đại Yến thở hắt ra một hơi dài.

“Hôm nay nghe những lời lão sư nói, mới biết thế giới này… Sống thực sự quá mệt mỏi.

Làm một vị quan đã khó, trở thành một vị quan tốt còn khó hơn.”

“Ai nói không phải chứ. Mà này, đại huynh, chuyện lần trước, ngươi có đầu mối không?” Trương Vinh Phương rót rượu sữa ngựa cho hai người họ.

“À, ta đã đi hỏi, trong Thiện Tâm văn xã có người đồng ý tiếp nhận việc này, nhưng chào giá hơi cao.” Đại Yến đáp.

Sau khi hắn ta quen với Trương Vinh Phương, đây là lần đầu tiên giúp đỡ làm việc. Tìm kiếm những học giả hiểu tỏa văn.

Và tất nhiên việc này không miễn phí.

Bởi vì Đại Yến không phải người của Mộc Xích gia, tiền hàng tháng có thể lĩnh tuy không lo cơm ăn áo mặc, nhưng khi cần thêm chi phí để xã giao bên ngoài, thì cũng không tiện mở miệng với Tốc Đạt Hợp Kỳ và quản gia.

Vì vậy, Đại Yến cần tiền, mà Trương Vinh Phương muốn có người giúp làm việc, hai người ăn nhịp với nhau.

Thực ra, Trương Vinh Phương không sử dụng nhiều Kim Sí Lầu ở phủ Vu Sơn bên này.

Chỉ cần báo lên trên, thỉnh thoảng sử dụng một, hai lần.

Thiên Nữ Đồng Chương căn dặn hắn không được liên quan đến các mảnh vỡ của tượng thần và bí mật của Linh đình, vì vậy hắn chỉ học tập tỏa văn để chuẩn bị cho sau này.

Mà Kim Sí Lầu tra được có rất ít người biết tỏa văn, người gần đây nhất là một người trong một giao lưu xã có tên là Thiện Tâm văn xã.

Văn xã này chủ yếu gồm những thanh niên xuất thân từ gia đình nghèo khó nhưng tài năng và học vấn rất tốt.

Và đúng lúc Đại Yến là một trong số đó, vậy nên hắn dứt khoát yêu cầu Đại Yến trực tiếp đứng ra mời, thuê đối phương đến dạy cho mình.

“Giá bao nhiêu?” Trương Vinh Phương hỏi. Lần trước có kinh bạch trong tay, hắn không thể biết được chân tướng vì không biết chữ, đã bỏ lỡ cơ hội.

Bây giờ, hắn phải sớm chuẩn bị trước.

“Mỗi ngày một canh giờ, một ngày ba lượng!” Đại Yến duỗi ra ba ngón tay.

“Được.” Trương Vinh Phương không thèm chớp mắt, chút tiền này thật sự không đắt.

Dưới con mắt của một võ nhân như hắn, mỗi lần mua thuốc, hơi ít một tí là đã mấy chục, mấy trăm lượng, chút tiền này có thể học được tỏa văn thâm thúy, cực kỳ đáng giá.

“Vậy được, chiều nay ta có câu trả lời cho ngươi. Nhưng mà, người đó là nữ tử nên một mình dạy có thể hơi lo lắng, muốn một người đi cùng. Không biết ngươi có đồng ý hay không?”

“Được.” Trương Vinh Phương gật đầu, đây là chuyện đương nhiên.

Sau khi hai người bàn bạc xong xuôi, Trương Vinh Phương lấy một phong bao đỏ đã chuẩn bị sẵn, đưa đến.

Trong đó có phí giới thiệu mười lượng, là thù lao của Trương Vinh Phương cho Đại Yến.

Đại Yến nhận lấy, sau khi ăn xong đứng dậy rời đi, vội vàng đi đến Thiện Tâm văn xã hồi đáp.

Trương Vinh Phương ngồi một mình bên bàn, chậm rãi uống rượu.

Trong tửu lâu, phòng khách sôi động náo nhiệt, hầu hết các bàn đều đã kín chỗ.

Tiểu nhị bưng món ăn đi đi lại lại, hai tên tiểu nhị báo tên món ăn hát giống như điệu trầm bổng du dương.

Một nhóm văn sĩ không ngừng nâng chén, ngâm thơ ở chiếc bàn lớn ở giữa, nước mắt lưng tròng, lưu luyến không rời, như thể đó là một bữa tiệc chia tay.

Trong góc, một vài tiêu sư mặt mũi dính đầy bụi sương, tay đè chuôi đao, cúi đầu im lặng ăn trứng, bánh bao, uống nước.

Trương Vinh Phương trả tiền, đứng dậy, định rời đi.

Đột nhiên, ánh mắt hắn lướt qua cửa tửu lâu đáp xuống một người, vẻ mặt cứng lại.

Ngay lập tức, hắn bước nhanh ra khỏi tửu lâu, nhẹ nhàng rẽ vào lối vào của một con hẻm gần đó.

Ngay sau đó, một người phía sau hắn cũng rẽ vào.

"Sao ngươi lại tới đây?"

Trương Vinh Phương ngạc nhiên nhìn người nữ tử mặc áo choàng xám.

Nữ tử mặc áo choàng xám để tránh bụi, đôi ủng da trên chân đầy bùn, tóc cũng xám xịt, không biết đã bao lâu rồi chưa gội đầu.

Khi đến gần, có thể ngửi thấy mùi mồ hôi nồng nặc…

"Đại nhân!" Nữ tử nhìn Trương Vinh Phương, không nén được xúc động.

"Thuộc hạ nhận được thư đại nhân lưu lại, biết đại nhân bị điều động đến đây, nên… đã thu xếp mọi thứ ở nhà trước, rồi tức tốc đến đây.

Mới đi được nửa đường, đội buôn của thuộc hạ đã gặp phải bọn cướp… thuộc hạ suýt chút nữa…"

Khuôn mặt nàng biểu hiện ra vẻ một lời khó nói hết.

"Hơn nữa, một đường chạy trốn, túi tiền không biết đã rơi lúc nào…"

Trương Vinh Phương không nói nên lời, nữ tử trước mặt là Thanh Tố thuộc hạ cũ ở Đàm Dương.

Chỉ là hắn chưa bao giờ tưởng tượng được Thanh Tố chủ tu Kim Bằng Mật Lục lại bị bọn cướp làm cho chật vật như vậy.

"Bọn cướp nào có thể ép ngươi đến bộ dạng thế này?" Hắn trầm giọng hỏi.

"Là Đãng Sơn Hổ." Thanh Tố nhanh chóng đáp.

Đãng Sơn Hổ là một đám cướp khá nổi tiếng xung quanh phủ Vu Sơn.

Số người của chúng không nhiều, nhưng thực lực mỗi người đều cực mạnh, hơn nữa bởi vì không có cứ điểm cố định, nên nha môn quan phủ không dễ truy đuổi, trấn áp.

Chương 369: Tục (5)

“Nếu đã đến rồi, cứ ổn định trước đã.” Đúng lúc Trương Vinh Phương cảm thấy không có người có năng lực có thể xài được ở phủ Vu Sơn.

Thanh Tố đến rất đúng lúc, tuy nàng thực lực yếu, chỉ có tứ phẩm nhưng thân pháp lại có thể so sánh với những người lão luyện lục phẩm bình thường.

Loại thân pháp này sẽ không đến nỗi trở thành liên lụy trong hầu hết các trường hợp.

“Vâng!” Đột nhiên Tố hai mắt Thanh sáng rực lên, lập tức đứng thẳng người.

Đưa Thanh Tố trở lại sân của mình, Trương Vinh Phương đưa cho nàng một ít tiền, để cho nàng ra ngoài sắp xếp, mua sắm một số đồ cho bản thân.

Sau đó, hắn sử dụng chim nhỏ màu đỏ để thông báo cho thuộc hạ phủ Vu Sơn.

Đến nơi này lâu như vậy, có lẽ hắn đã hiểu những gì đáng lẽ hắn phải hiểu rồi.

Phủ Vu Sơn không có thế lực lớn của Đạo giáo và Phật giáo, các quyền lực chính đều do tam đại gia tộc và các cấp phụ thuốc chiếm giữ.

Nhạc, Hoàng, Thượng Quan.

Tất cả các bang phái, tổ chức khác đều chịu sự chi phối của thế lực do ba gia tộc này kiểm soát.

Bây giờ, đã gần đến lúc gặp gỡ thủ lĩnh tử sĩ của phủ Vu Sơn.

Trương Vinh Phương không biết Thiên Nữ Đồng Chương có ý định gì khi cho hắn hai trăm tử sĩ. Chẳng lẽ có người và thế lực trong phủ Vu Sơn mà bản thân Kim Sí Lầu không đối phó được?

Nhưng nếu đã cho, vậy thì cứ tiếp nhận thật tốt, có thể sau này sẽ hữu dụng.

Chim nhỏ đỏ nhanh chóng đem theo ống trúc bay đi, biến mất trên bầu trời xa xa.

Không lâu sau, Thanh Tố cũng quay trở lại sân, nàng đã thay một chiếc áo khoác da màu đen xám hoàn toàn bó sát người, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng màu xám bao lấy toàn thân, trông tươi tỉnh hơn rất nhiều.

“Đứng sau lưng ta.” Trương Vinh Phương liếc nàng một cái rồi bình tĩnh nói.

“Vâng.” Thanh Tố ôm quyền, nhanh chóng đứng sau lưng Trương Vinh Phương.

“Tại sao ngươi lại nghĩ đến đây?” Trương Vinh Phương thuận miệng hỏi.

Dù sao đợi người đến cũng cần có thời gian, nên có thể thoải mái trò chuyện.

“Thật ra… Thật ra lúc trước khi đại nhân rời đi, thuộc hạ cũng hơi sợ hãi, lo lắng…”

“Lo lắng?” Trương Vinh Phương nhìn hai gò má nàng.

Không có mặt nạ, Thanh Tố hấp dẫn hơn tưởng tượng, không xinh đẹp lắm, nhưng nhẹ nhàng khoan khoái, khí khái.

“Bạch Ưng mới nhậm chức ở Đàm Dương, không phải thuộc hạ.” Thanh Tố đáp: “Hơn nữa, với tư chất của đại nhân, nếu thuộc hạ nắm bắt cơ hội sẽ không dễ dàng buông tay!”

Trương Vinh Phương nhìn chăm chú đối phương, một lúc sau mới chậm rãi gật đầu.

“Ngàn dặm xa xôi đến tìm, tốt lắm.”

Rầm rầm rầm.

Đúng lúc đó, cửa viện bị gõ.

“Vào đi.” Trương Vinh Phương nói: “Cửa không khóa.”

Cánh cửa viện bỗng im lặng, rồi oành một tiếng, bị mạnh mẽ phá tan.

Một người đàn ông cường tráng cao hơn hai mét, hơi cúi đầu, từ cửa đi vào.

Người đến cả người mặc đồ đen, đeo thắt lưng bằng da, trên tay có hai sợi dây xích dày cộp, đầu tóc rối bời như đã mấy chục ngày không gội đầu.

Vừa vào cửa, hắn lập tức trở tay đóng cửa lại, hai mắt nhìn về phía Trương Vinh Phương trong sân.

"Tại hạ Đoạn Cốc, nhận được điều lệnh, binh phù ở đâu?"

Trương Vinh Phương lấy một khối vũ phù màu đen với hoa văn hung ác từ thắt lưng của mình xuống.

Võ phù chỉ có một nửa, bị hắn ném qua, đối phương bắt lấy, từ trên người mình cũng móc ra một khối, cũng là một nửa.

Hai khối ghép lại, vừa vặn là một.

Đoạn Cốc ném binh phù trở lại, ngẩng đầu nhìn quét qua Trương Vinh Phương.

"Chỉ có binh phù còn chưa đủ. Đại nhân, phủ Vu Sơn này không phải là một nơi tốt lành gì. Bên trên muốn đưa ngài đến đây, sợ là muốn đè xuống tình hình nơi này."

"Đè xuống tình hình nơi này? Là thế nào?" Trương Vinh Phương hơi kinh ngạc.

"Đại nhân, Đàm Dương và ở đây khác nhau, tuy địa bàn Đàm Dương nhỏ, nhưng phong cách thượng võ nồng đậm, thế lực bản địa hùng hậu nhưng lộn xộn, cho nên các thế lực muốn vặn thành lớn rất khó.

Nhưng dường như tất cả lực lượng của phủ Vu Sơn đều bị ba đại gia tộc thu phục áp chế, cho nên, bất kể chúng ta làm chuyện gì, bất cứ lúc nào cũng có thể chạm đến lợi ích của ba đại gia tộc."

Đoạn Cốc ôm quyền nói.

Hắn biết vị đại nhân trước mặt này là nhân vật hung ác có sát tính cực lớn bên Đàm Dương.

Nhưng phủ Vu Sơn này, không phải một mình một người có võ công cao là có thể đánh xuyên qua.

Các thế lực lớn ở đây cấu kết với nhau thành một thể, ba đại gia tộc nhìn như tách rời, nhưng một khi có bất kỳ thế lực

ngoại lai nào va chạm vào, sẽ lập tức tụ lại thành một cùng nhau kháng địch.

Cái này cũng dẫn đến sau khi bọn họ đến chỗ này, khó mà ẩn tàng và ẩn núp, chỉ có thể tìm chỗ đặt chân ở thành trấn ngoài thôn.

“Vậy trấn tràng ngươi nói trước đó là ý gì?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

“Là như thế này.”

Chương 370: Khó (1)

Đoạn Cốc trầm giọng nói: "Trước đó Hoàng gia bên ấy vì một đại sự trong lầu mà tương đối bất mãn với chúng ta, cho nên nhằm vào chúng khắp nơi ta ở phủ Vu Sơn. Đè nén không gian chúng ta hoạt động.

Tình huống cụ thể, chúng ta chỉ phụ trách chiến đấu nên không hiểu rõ, nhưng cũng bởi vậy mà giao chiến với Hoàng gia nhiều lần. Đều là bị động."

Hắn ngẩng đầu, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chú Trương Vinh Phương.

"Cho nên, không phải thuộc hạ mạo phạm mà nói câu không dễ nghe. Nếu thực lực đại nhân hơi yếu, thì chỉ sợ đến phủ Vu Sơn không phải chuyện tốt."

"Hơi yếu?" Trương Vinh Phương chậm rãi đứng dậy.

"Như vậy, ngươi cảm thấy, phải có thực lực cực kỳ mạnh mẽ mới đủ tới phủ Vu Sơn?"

"Cái này thì phải xem bản thân đại nhân." Xiềng xích trên người Đoạn Cốc có hơi rung động.

Chuyện ở Đàm Dương, người khác không biết nhưng hắn hiểu rõ ràng nhất.

Người chủ yếu động thủ ở Đàm Dương chính là hệ thống tử sĩ bọn họ, đồng thời Ngân Diện Thiền, Thiên Nữ đại nhân cũng động thủ.

Mà lúc đó Trương Ảnh vẫn chỉ là Bạch Ưng, chẳng qua đánh bại Xà Vương bị thương nặng, rốt cuộc trong đó có bao nhiêu đồ thật còn chưa rõ ràng.

Bây giờ, Trương Ảnh bị điều đến phủ Vu Sơn, nếu không biết rõ ràng thực lực cá nhân hắn, hắn ta không muốn bị một loại người xúc động ngu xuẩn dẫn đầu, ra ngoài tìm cái chết vô nghĩa.

Mặc dù bọn họ là tử sĩ, nhưng cũng không phải kẻ ngốc không có tư duy bản thân.

Không sợ chết, nhưng cũng không muốn chết không có chút giá trị.

“Đã như vậy…” Trương Vinh Phương ngẩng đầu nhìn sắc trời. “Để cho ta được kiến thức một chút, phủ Vu Sơn có bao nhiêu phiền phức đi.”

Bạch!

Thân hình hắn chớp động, dưới chân đạp đất, trong chớp mắt kéo ra một bóng xám phóng tới Đoạn Cốc.

“Triều Khí phù, Bát Bộ Cản Thiền, Phá Tâm!”

Cánh tay phải trên cơ thể mạnh mẽ phồng ra, từng mạch máu hiển hiện rõ ràng giống như tơ thép. Hắn vỗ ra một chưởng cực mạnh.

Bành!

Đoạn Cốc giơ tay ngăn cản một chưởng này.

Cơ thể hơn hai mét của hắn đạp đạp lùi lại về sau hai bước. Quả thực chỗ cánh tay đón đỡ lõm xuống dưới, xuất hiện một chưởng ấn rõ ràng.

“Long Sơn!” Trong lòng hắn gầm thét, đùi phải trên cơ thể cấp tốc nâng lên, xoay tròn vặn vẹo rồi co lại.

Sau một tiếng nổ vang, chân hắn bị một tay Trương Vinh Phương đè lại, chỉ đá được bên phải một nửa sức mạnh đã bị dừng lại.

Cái này là Phá Hạn kỹ!

Đoạn Cốc kinh hãi trong lòng, biết không ổn, vội vàng thu chân. Sau đó hai khuỷu tay bộc phát toàn lực.

Nhất thời tất cả trước người hắn đều là bóng khuỷu tay, giống như mưa to gió lớn đánh về phía đối diện.

Nhưng điều khiến hắn cực kỳ khó chịu là, Trương Vinh Phương trước mặt lại chẳng biết lúc nào mà thân hình đã di chuyển, biến mất khỏi chỗ cũ.

Phốc!

Đoạn Cốc cảm giác phía sau lưng đau xót, đang muốn trở tay công kích sau lưng, nhưng động tác của hắn dừng lại ngay lập

tức, đứng khựng ở không trung.

“Bây giờ, thực lực của ta đầy đủ chưa?”

Trương Vinh Phương đứng sau lưng hắn, bàn tay nắm lấy phía sau cổ, chỉ cần hơi dùng sức đã là kết quả chết ngay lập tức.

Đến cấp độ này, sao Đoạn Cốc còn không biết, thực lực Trương Vinh Phương xa hơn mình nghĩ nhiều.

Vốn dĩ hắn nghĩ là, dù sao chính mình cũng là cao thủ bát phẩm phá tám lần cực hạn, lại là kiêm tu đánh hai môn ngoại công mãnh liệt.

Đặc điểm của ngoại công chính là tiến độ nhanh, thực lực thành hình nhanh, nhưng cực kỳ thương thân.

Thực lực như thế, cho dù là Trương Vinh Phương đánh chết cao thủ An Nặc Ngoã Hắc Thập Giáo ở Đàm Dương cũng không phải đối thủ của hắn.

Hai năm trước, hắn từng giao thủ với An Nặc Ngoã ngoài trời, ba mươi chiêu đã đả thương hắn dưới chưởng của mình.

Không ngờ…!

Trong lòng Đoạn Cốc rung động, tất cả đồn đại trước đó nghe nói trong lòng cũng nhao nhao tan biến thành bong bóng tán loạn mà chôn vùi vào thời khắc này.

Hắn đứng tại chỗ không dám có bất kỳ cử động nhỏ nào.

“Sức mạnh của đại nhân, đủ rồi!”

Hắn cảm giác được cái tay sau lưng nhẹ nhàng buông ra.

Đoạn Cốc hoàn toàn bái phục, xoay người, cúi đầu quỳ xuống đất, cái trán đập một phát thật mạnh lên đất.

“Thuộc hạ mạo phạm, xin đại nhân ban tội!”

Trương Vinh Phương nhìn cái đầu lớn trước mặt, suy nghĩ trong lòng chuyển động, trầm mặc.

“Mệnh lệnh ngươi nhận được là gì?”

“Thuộc hạ nhận được mệnh lệnh, là hoàn toàn chỉ nghe lệnh của một mình đại nhân. Bất kể mệnh lệnh như thế nào, cũng chấp hành vô điều kiện.” Đoạn Cốc trầm giọng nói.

Chỉ cần xác nhận thượng cấp lệ thuộc trực tiếp không phải gà yếu, hơn nữa còn là cao thủ đỉnh tiêm hơn xa hắn, trong lòng hắn đã an tâm rất nhiều.

“Rốt cuộc tử sĩ mấy người huấn luyện thế nào? Có thể nói một chút không?” Trương Vinh Phương lại hỏi lần nữa.

“Bẩm đại nhân, chúng ta là cô nhi trong lầu đặc biệt chọn lựa từ các nơi, tụ tập lại với nhau, được truyền thụ võ nghệ, cung cấp bổ sung đồ tiếp tế, dạy bảo từ nhỏ.

Chương 371: Khó (2)

Lão sư huấn luyện chúng ta đều là cao thủ trong Tuyết Hồng các. Trong hệ thống tử sĩ, chúng ta nhận phù không nhận người, cho nên mặc kệ bất luận kẻ nào, chỉ cần nắm giữ binh phù, chúng ta đều phải nghe lệnh." Đoạn Cốc nhanh chóng nói.

"Nói một chút, thực lực mấy người bên phủ Vu Sơn như thế nào?" Trương Vinh Phương hiểu đại khái, cái này hoàn toàn là một nhóm cơ quan bạo lực đơn thuần được Kim Sí Lầu bồi dưỡng.

Hắn vẫn luôn nghĩ, rốt cuộc Kim Sí Lầu không ngừng tích lũy tiền tài, sử dụng tài chính từ buôn bán tình báo để làm gì?

Hiện tại xem ra, những tử sĩ này chính là tiêu tốn lớn nhất trong đó.

Một lực lượng lớn như thế, phía sau không có Linh đình ngầm đồng ý, thì hoàn toàn không thể tồn tại.

Thậm chí bản thân Kim Sí Lầu, đã vô cùng có thể là một bộ phận thế lực của một vị đại nhân nào đó trong Linh đình.

"Phủ Vu Sơn bên này, tất cả tử sĩ do thuộc hạ thống soái, phía dưới thuộc hạ có hai phụ tá, cũng từng có chiến tích tiêu diệt cao thủ thất phẩm.

Còn lại một trăm chín mươi bảy người, mười người là một tổ, tổ trưởng là cao thủ phẩm cấp, còn lại phần lớn là hảo thủ ngoại công, kiêm tu ngoại công."

"Nói mới nhớ, thực ra chúng ta không có tư cách tu hành võ công, ban đầu đều dùng võ công chỉ truy cầu lực sát thương làm chủ, không Dưỡng Huyết.

Chỉ sau khi lập công, mới có tư cách Dưỡng Huyết, tiếp theo Rèn Gân.

Tuy cảnh giới chúng ta thấp, lúc thực chiến, cho dù là một kẻ yếu nhất trong chúng ta cũng không kém khí lực tăng trưởng của người Rèn Gân."

Ý mà hắn nói, Trương Vinh Phương cũng đã nghe hiểu.

Nhân số những người này quá nhiều, Kim Sí Lầu không thể cung cấp mỗi người cả võ công nội ngoại kiêm tu để tu hành.

Chỉ là một phủ Vu Sơn, muốn cung ứng nhiều người như vậy nội ngoại kiêm tu, riêng này dược phí liền phải hao không biết bao nhiêu.

Trừ phi là Linh đình tự thân bồi dưỡng, bằng không chỉ dựa vào một phần Kim Sí Lầu, hoàn toàn không thể.

Cho nên hệ thống tử sĩ đều là ngoại công trước, sau khi lập công, ban cho võ học kiêm tu nội ngoại, cũng cung cấp thuốc bổ, thuốc trị thương.

Đoạn Cốc cẩn thận giải thích hệ thống võ học bọn họ sở tu một lần, quả nhiên như Trương Vinh Phương đoán trước.

Bọn họ học đều coi nội ngoại công cứng rắn làm đầu, vì ngạnh công có thể tăng phòng ngự cao nhất, gia tăng tỉ lệ sống sót trong chém giết.

Sau đó người lập công, có thể chọn lộ tuyến tiến giai, tu hành võ học nội ngoại kiêm tu.

Mà Đoạn Cốc có thể tu hành đến bát phẩm từ hệ thống này, có thể nói là kỳ tài ngút trời!

Phen giới thiệu này, không chỉ Trương Vinh Phương rung động trong lòng, Thanh Tố một bên cũng chấn động sắc mặt.

Dùng Đoạn Cốc là đầu, thực lực hai trăm người dưới cờ, thế mà còn có lo lắng đối với phủ Vu Sơn.

Xem ra nước trong Vu Sơn không phải sâu bình thường.

“Như vậy rốt cuộc bây giờ Vu Sơn có cao thủ đáng âm chú ý nào, ngươi cũng đã biết?” Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi.

“Tam đại gia tộc cũng có cao thủ đỉnh tiêm, hoặc là người trong nhà, hoặc là khách khanh trong nhà. Đến cấp độ này của bọn họ, mối quan hệ tầng tầng lớp lớp, cũng có các loại quan hệ với cao thủ cao phẩm thành danh và toàn bộ Vu Sơn.

Như Hoàng gia chúng ta giao thủ mấy lần, tộc nhân trong tộc của họ thì có hai cửu phẩm.

Nữ quyến gia tộc lại càng nhiều thê thiếp cao thủ cao phẩm hơn, nghe nói trong nhà thiên tài Hoàng Thành Nặc còn cưới siêu phẩm danh túc, Thiên Sơn Nhất Kiếm độc nữ Đàm Hiểu - Đàm Linh Quyên.

Nếu không phải mấy năm trước, Hoàng gia có tên phản nghịch Hoàng Ngọc Chân tạo thành nội đấu, thương vong mấy vị cao thủ cao phẩm, chỉ sợ thế lực bây giờ còn kinh khủng hơn."

"Hoàng Ngọc Chân?" Trong lòng Trương Vinh Phương khẽ động: "Chính là đào phạm cửu phẩm trong chuyện Trục Nguyệt đao trước đó?"

"Đúng là người này." Đoạn Cốc gật đầu.

"Ngươi tiếp tục."

"Ừm… Còn lại hai nhà, Nhạc gia là bản gia tri phủ Vu Sơn, thế lực quy kết ở quan trường, ăn sạch bạch đạo.

Thượng Quan gia là Linh tộc trấn thủ Đại Đô để lại, bản thân cũng có hai vị cửu phẩm, theo thứ tự là Ninh Nam quận công và con hắn là Bàng Bác Tạp Tùng. Thượng Quan là dòng họ người Bắc bọn họ tự lấy cho mình."

"Quận công? Là tước vị sao?" Trương Vinh Phương hỏi một câu.

"Đúng vậy, thực ra đốc vị các nơi đều có quý tộc người Linh đảm nhiệm. phần lớn trong đó là cao thủ." Đoạn Cốc trả lời.

"Còn nữa không?"

"Còn lại, thuộc hạ không biết, chúng thuộc hạ chỉ là tử sĩ, liều mạng giết người thì còn có thể, nhưng phương diện tình báo này kém xa thành viên tại lầu. Nếu đại nhân có nhu cầu, có thể triệu gặp hai vị Bạch Ưng Hắc Ưng chưởng quản tình báo ám sát phủ thành."

Trương Vinh Phương lại hỏi chút tình huống chi tiết, như là đời sống tử sĩ thế nào, ai bảo đảm hậu cần các thứ, biết được là Kim Sí Lầu bên ấy trực tiếp điều động tài chính hàng hóa, hắn không nói thêm lời nữa.

Chương 372: Khó (3)

Hắn để Đoạn Cốc nhanh chóng rời khỏi.

Trước khi đi, Đoạn Cốc còn hỏi, có cần phái cần người bảo hộ chung quanh viện này, bị Trương Vinh Phương cự tuyệt.

Các tử sĩ hoàn toàn không am hiểu bảo vệ, hắn chứng kiến những người này ở Đàm Dương đều là người thuần túy tập luyện kỹ xảo giết người.

Ngoài ra, còn lại cái gì cũng không biết.

Sau khi Đoạn Cốc rời khỏi, Trương Vinh Phương nhìn về phía Thanh Tố.

"Báo tin song Ưng bản địa đến chỗ ta tiếp gặp."

Hắn thân làm cấp Linh có quyền lực triệu tập cấp Ưng.

Nàng gật đầu với hắn, nhanh chóng dùng còi huýt và hương dây đặc chế tìm tiểu hồng điểu đến.

Sau đó báo tin.

Trương Vinh Phương thì tự mình tập luyện phù pháp, bây giờ thuộc tính sinh mệnh của hắn cao tới 35.

Cấp độ này là điểm cao nhất, từ khi hắn tới thế giới này, chưa bao giờ thấy có người đạt tới.

Cho nên những ngày gần đây, mỗi ngày hắn đều cảm giác cẩn thận, kiểm nghiệm biến hóa tự thân cơ thể.

Sau khi chờ đợi trong sân nhỏ hơn một canh giờ, rất nhanh, cửa sân lại bị gõ lần nữa.

"Vào đi." Trương Vinh Phương dừng động tác lại, thu thế, điều tức.

Lúc này sắc trời dần dần hoàng hôn.

Đồng thời khi giọng nói của hắn vừa dứt, cửa sân bị đẩy ra nhẹ nhàng.

Hai nam nữ một cao một thấp chậm rãi đi vào.

Bọn họ không mang mặt nạ. Mà sau khi vào cửa, trước tiên nhìn về phía Trương Vinh Phương.

Sau đó hai người tiến lên, ôm quyền khom người hành lễ.

“Thuộc hạ Hắc Ưng Đồng Tâm, bái kiến Linh Sử đại nhân.”

Nam tử cao một mét tám mấy, hơi thấp so với Trương Vinh Phương bây giờ, bả vai rộng lớn, vòng eo tráng kiện, hai tay dài tới đầu gối.

“Bạch Ưng Tương Linh, bái kiến đại nhân.”

Một nữ tử khác ăn mặc giống như phu nhân, tư thái đầy đặn, váy dài lam đậm cùng loại sườn xám, bên váy lộ ra chân dài trắng nõn mượt mà.

Dung mạo nữ tử quyến rũ, màu da trắng nõn lộ ra hồng hào, tóc xoăn màu vàng kim xõa ngang vai, rõ ràng không phải người da vàng, mà là người Hồ Tây.

“Lẽ nào những song Ưng ở tất cả các nơi, đều là một nam một nữ?” Trương Vinh Phương thoáng hiếu kỳ hỏi khi nhìn thấy hai người.

Lúc trước ở Đàm Dương, chính là như thế.

“Ách, thuộc hạ không biết điều này.” Hắc Ưng Đồng Tâm đáp: “Không biết đại nhân đột nhiên gọi chúng ta tới đây, có phân phó gì?

“Không có chuyện gì, chỉ là khi mới đến Vu Sơn, luôn phải hiểu rõ lai lịch thế lực ở đây.” Trương Vinh Phương đáp.

“Ở Vu Sơn có rất nhiều cao thủ, nhưng hầu hết đều không phải là người địa phương. Họ đều di chuyển từ nơi khác đến.” Đồng Tâm suy nghĩ một chút rồi trịnh trọng nói.

“Ba gia tộc lớn đương nhiên là thế lực lớn đứng hàng đầu. Mỗi người đều có quan hệ với cao thủ siêu phẩm, đều đã là cao thủ như mây. Thực lực rất mạnh, vì lẽ đó không cần nhắc tới.”

“Ngoài ba gia tộc lớn, còn có nhiều gia tộc chư hầu khác nhau, các bang phái rải rác và các thế lực thứ cấp như Kim Sí Lầu của chúng ta.

Mà cấp độ tiếp theo, lại đều không phải là tiểu thế lực không ra thể thống gì.”

“Tuy nhiên, có một vài người thực sự cần chú ý.” Đồng Tâm bắt đầu kể chi tiết về một số quan chức và cao thủ đã thoái ẩn.

Trương Vinh Phương giữ tất cả những điều đáng ghi nhớ trong lòng.

Nói chuyện được nửa tiếng thì đến lượt Bạch Ưng.

Bạch Ưng giới thiệu sự phân bố cụ thể của Kim Sí Lầu ở Vu Sơn, cứ điểm, sản nghiệp hiện tại, tài vụ, lưu thủy, trạng thái số lượng thành viên lầu chính lầu phụ.

Hai người bọn họ cũng có không ít trợ thủ cao thủ dưới tay, xem ra phạm vi khống chế cũng khác nhau.

Khi nhận được tin tức mà mình mong muốn, Trương Vinh Phương đã gật đầu hài lòng.

“Thông tin này là đủ.”

Hắn nhìn hai người một cách cẩn thận.

“Hôm nay ta gọi ngươi tới đây. Ngoài việc tìm hiểu tình báo, còn có một điều nữa mà ta cần ngươi hiểu.”

“Thưa đại nhân, xin mời nói.” Hai người cúi đầu cung kính.

Trương Vinh Phương dừng lại.

“Ta không quan tâm những gì đã xảy ra với Vu Sơn trong quá khứ. Nhưng sau khi ta đến, ta muốn các người tuân thủ những điểm sau đây khi thiết lập sản nghiệp.”

“Một, không bức người tốt làm kỹ nữ.

Thứ hai, không lập công để trộm cắp tài sản của người khác.”

Đánh giá từ sản nghiệp vừa được Bạch Ưng đưa ra, có một số sòng bạc và kỹ quán lớn trong Kim Sí Lầu.

Vì vậy, hắn đặt ra các quy tắc ở đây.

Trên đời này, thường dân đã vất vả rồi. Hắn không thể quản lý tất cả mọi người, nhưng hắn vẫn có thể làm điều đó nếu hắn kiềm chế thủ hạ của mình.

“Vâng!”

Cả hai ôm quyền đáp lại, không chút do dự.

Sau đó Trương Vinh Phương mới gật đầu hài lòng, và phất tay hai người họ tự mình rời đi.

Hai bên thống nhất chỉ cần không phải vấn đề đặc biệt quan trọng, sau này không cần liên lạc với hắn.

Ra khỏi sân.

Hắc Ưng Đồng Tâm chuẩn bị lên xe ngựa của mình.

Chương 373: Khó (4)

“Đồng Tâm, sao ngươi không vào ngồi với ta?” Bạch Ưng Tương Linh đột nhiên cười mời.

“Được rồi. Ta và ngươi đã lâu không gặp.”

Đồng Tâm dừng lại và quay lại để cùng Tương Linh lên xe của nàng.

Chiếc xe lao đi thật chậm.

Hơn mười phút sau, họ dừng lại ở bờ đê Vu Giang.

Phu xe xuống xe đi nơi khác, trên xe chỉ còn lại hai người.

“Vị tân Linh sứ này, ngươi cảm thấy thế nào?” Tương Linh thuận miệng hỏi, nàng đang nghịch một con hạc giấy mới gấp.

“Còn có thể thế nào?” Đồng Tâm chế nhạo. “Có chút ngốc nghếch, có chút ngây thơ.”

“Đúng vậy.” Tương Linh cười, “Nhạc lâu kỹ quán, nếu không lập bộ thì lấy đâu ra đồ tốt? Chỉ dựa vào mấy thứ hàng kém cỏi sẵn sàng biến chất kia thì không thể kéo Phủ thành yêu thích đại nhân vật tới.”

“Những người trẻ tuổi ấy mà, vừa lên đến một vị trí cao, cảm thấy rằng họ có thể làm bất cứ điều gì họ muốn. Chưa từng gặp qua ngăn trở thôi, khi thực sự gặp khó khăn, sẽ biết thực tế phũ phàng như thế nào.”

Đồng Tâm không đồng ý.

“Vậy thì ngươi định làm gì? Tùy tiện ứng phó?” Tương Linh hỏi.

“Ứng phó? Hắn không có ai trong tay. Thông tin đều do hai chúng ta cung cấp. Cho dù chúng ta đã làm gì đó, hắn có biết không?”

“Ngươi thực sự nghĩ rằng mạnh mẽ có nghĩa là tất cả sao? Nực cười. Một thằng nhóc không đủ lông đủ cánh, có thể làm được gì.”

“Nếu ngươi không quan tâm, vậy thì tốt rồi. Ta vẫn đang lo lắng. Chuyện trước đó nhờ ngươi bên kia phối hợp không làm được.” Tương Linh vỗ vỗ bộ ngực đầy đặn của mình và liếc nhìn hắn ta đầy quyến rũ.

“Đừng lo lắng, thứ đó phải luộc từ từ, nhưng Hải Long đã làm giá lớn, không thể hàm hồ được.” Đồng Tâm nói một cách tự nhiên.

“Đừng nóng vội lộ diện, đợi đến khi ta hoàn toàn tiêu diệt gia tộc của nàng ở đây, sau đó dùng sức mạnh phế bỏ nhị thúc của nàng, không còn nơi để dựa vào, đến khi đó nàng cùng đường mạt lộ, ngươi lại xuất hiện.”

“Đến lúc đó, nàng không thể không nhượng bộ.” Có một tia sáng lóe lên trong mắt hắn.

“Còn nữa.” Tương Linh cầm một quả chuối tiêu trên bàn nhỏ nhẹ nhàng bóc ra, “Khi mọi việc xong xuôi, ta muốn tất cả những người phụ nữ trong gia đình nàng dưới ba mươi tuổi.”

“Ngươi được hời rồi.” Đồng Tâm tức giận nói. “Làm việc cẩn thận chút, Linh sứ kia nghe nói ở Đàm Dương ra tay tàn nhẫn, ngươi đừng nhúng tay vào.”

“Đừng lo lắng, ta không phải tự mình động thủ, cho dù bị phát hiện, ta cũng sẽ đẩy ra mấy người chết thế là được.” Đôi mắt Tương Linh gần như cười thành hai vầng trăng khuyết.

Nàng cắn nhẹ quả chuối, đôi môi đỏ mọng hé mở để lộ chiếc lưỡi hồng dịu dàng bên trong.

Thấy Đồng Tâm nóng ran một hồi, nhanh chóng đẩy cửa bước xuống xe. Không dám ở lâu, nhanh chóng rời đi.

Hắn không dám bị nữ nhân bọ cạp độc này dụ dỗ, nữ nhân này bề ngoài xinh đẹp quyến rũ, nhưng trên thực tế lại có danh hiệu mỹ nhân bọ cạp trong võ lâm phủ Vu Sơn.

Người này tinh thông độc tố, ám khí, thủ hạ trong bóng tối khống chế một tổ chức có tên là Mộng Chu.

Cũng âm thầm sử dụng thân phận quyền lực của Kim Sí Lầu để phục vụ Mộng Chu.

Trong Mộng Chu, nghe đồn khiến người ta lưu luyến quên lối về, có sức mê hoặc tuyệt đỉnh quên cả đất trời.

Trong số đó, có bán một loại đồ uống có tên Mộng Dịch, và một chiếc cốc có thể khiến người ta cảm thấy sung sướng đê mê, cả người sảng khoái.

Kết hợp với những người đẹp trong Mộng Chu, thỉnh thoảng tổ chức nhiều hoạt động và thú vui khác nhau, các loại hưởng thụ, nó được biết đến là một trong năm hang vàng ở phủ Vu Sơn.

Vì vậy, ngay cả khi Tương Linh rời khỏi Kim Sí Lầu, nàng có thể sống khá tiêu sái như thường.

*

*

*

Buổi tối, phủ Thượng sư.

Bên trong nhà ăn.

Trương Vinh Phương và Lư Mỹ Sa đang ngồi song song với nhau, bên kia bàn ăn là tỷ tỷ Trương Vinh Du và tỷ phu Tốc Đạt Hợp Kỳ.

Trong toàn bộ sảnh ăn, chỉ có bốn người bọn họ đủ tư cách dùng bữa tại bàn chính.

Xung quanh là thị nữ cùng hộ vệ đứng thẳng.

Có bốn món ăn và một món súp trên bàn, tất cả đều được dùng bát đựng.

Sườn lợn rán hành tây, dưa chuột tôm vàng, canh gà đen táo đỏ nấm hương, mướp đắng xào thịt bò.

Những miếng sườn lợn có màu vàng nâu dưới ánh nến, tỏa mùi thơm phức.

“Mỹ Sa, Vinh Phương, hai người… cãi nhau à?” Trương Vinh Du nhìn hai người có chút lo lắng.

Mỗi người dùng thìa xúc một thìa dưa chuột vào bát của mình.

“Không có chuyện gì, hôm nay ta chỉ ra ngoài đi dạo, không ở cùng Mỹ Sa.” Trương Vinh Phương cười đáp.

“Tốt rồi, mấy ngày nay Mỹ Sa đã cho ngươi làm quen với môi trường rồi. Nàng lại là con gái. Nếu có gì bất đồng, ngươi

nhường nàng một chút.” Trương Vinh Du nhẹ nhàng nói.

“Ta biết.” Trương Vinh Phương ở trong phủ Thương sự đúng là một mặt an phận, không phải vẻ lãnh đạm và hung tợn mà hắn thường dùng để luyện võ.

Chương 374: Khó (5)

Nhìn thấy cảnh này, Lư Mỹ Sa ở bên không khỏi so sánh với Trương Vinh Phương đột nhiên hành động lúc đó. Trong lòng càng giễu cợt, thầm nghĩ người này thật là đạo đức giả, diễn xuất đỉnh cao.

Nàng liếc nhìn Trương Vinh Du, cảm thấy hai tỷ đệ thật phiền phức, không muốn để ý đến nàng, nhưng lại thấy đại ca Tốc Đạt Hợp Kỳ đối diện trợn mắt nhìn nàng.

Chỉ có thể không cam tâm tình nguyện đáp một câu.

“Hiện tại hắn rất mạnh, luyện võ luyện đến chẳng ai dám đánh.”

“Thực lực của ta không có gì, nhưng chỉ là một chút lông tơ trong việc dạy dỗ ở Đại Đạo Gia.” Trương Vinh Phương khiêm tốn nói.

“Không tệ lắm. Mười tám tuổi có thể nhập phẩm. Là đủ rồi.” Tỷ phu Tốc Đạt Hợp Kỳ an ủi, “Vinh Phương, đệ có thể tiếp tục học võ. Ta có thể nhờ một người bạn tìm một lão sư phù hợp hơn cho đệ.”

Hắn thật sự hy vọng Trương Vinh Phương có thể tự lập tự cường, để Tiểu Ngư có thể yên tâm một chút, không phải thở dài lo lắng hết lần này đến lần khác.

Trương Vinh Du ở một bên cũng mang theo vẻ vui mừng. Nàng không thể tin được khi nghe tin đệ đệ nhập phẩm.

Không ngờ đến để hộ viện trong phủ thử một chút, thế mà lại là thật.

Hôm đó nàng còn vui mừng khôn xiết, liền đưa cho mọi người trong nhà những phong bao lì xì để thưởng tiền.

“Ngoài ra, ở tuổi này, đệ cũng nên nghĩ đến chuyện kết hôn.” Tốc Đạt Hợp Kỳ mơ hồ liếc nhìn Lư Mỹ Sa.

Nhìn thấy vẻ mặt vô cảm và không có hứng thú với chủ đề này của nàng, hắn chợt thấy thất vọng.

“Mỹ Sa.” Hắn lên tiếng gọi.

“Gì vậy?”

“Khi nào rảnh, nghĩ cách tìm một người thích hợp cho Vinh Phương đệ?”

“Cái này, rất phiền phức.” Lư Mỹ Sa lộ ra một chút không kiên nhẫn, “Ca, không phải là huynh không biết, hắn là người Man xuất thân Nho gia, cho dù hiện tại thay đổi con đường, điều kiện kia cũng không tốt lắm. Muốn tìm cũng chỉ có thể nhìn xuống. “

Ngay khi những lời này nói ra, bầu không khí trên bàn đột nhiên có chút khó xử.

Nhưng điều này thực sự đúng.

“Lư Mỹ Sa!” Vẻ mặt Tốc Đạt Hợp Kỳ nghiêm lại, hắn nhìn muội muội của mình có chút không hài lòng.

Một lúc sau, hắn bình tĩnh lại.

“Giúp đỡ chút đi. Ta và tẩu tử của muội hiện tại cũng không có động tĩnh, có khả năng phương diện hương hoả phải nhờ vào chính Vinh Phương rồi. Muội phải nhọc lòng một chút.”

Tốc Đạt Hợp Kỳ kiên nhẫn thuyết phục. Đồng thời, hắn nhẹ nhàng nắm tay Trương Vinh Du, bày tỏ sự an ủi.

“Muội biết rồi, muội biết rồi.” Lư Mỹ Sa bất lực.

Trương Vinh Phương ở bên cũng không nói nên lời, không ngờ tới phủ Vu Sơn lại gặp phải rắc rối như vậy.

Hắn không quan tâm đến những thứ khác lúc này, hắn chỉ muốn xem những thay đổi nào sẽ xảy ra khi các thuộc tính sinh mệnh tiếp tục được cải thiện.

Ngoài ra, hắn cũng sắp đi học khóa văn nên làm sao có thời gian nghĩ đến chuyện kết hôn.

“Ăn đi, ăn cơm, đừng chậm trễ, kẻo món ăn bị nguội. Nào, Mỹ Sa, uống chút canh này. Đây là do chính tay ta nấu trong hai tiếng đồng hồ để bổ khí và bổ máu.” Trương Vinh Du đứng dậy múc canh cho Lư Mỹ Sa.

Đưa tay không đánh vào mặt người cười, Lư Mỹ Sa bất lực, cảm ơn rồi nhận lấy.

“Tẩu tử không có chuyện gì cũng đi trong vòng nhìn thêm xem, chọn người chỉ dựa vào một mình ta cũng không giúp được.”

Mặc dù khinh thường Trương Vinh Du, nhưng nàng sẽ không làm loạn trước mặt ca ca mình.

Trong lòng chỉ là tiếc nuối, nếu như ca ca đổi một thê tử gia thế hiển hách, e rằng bây giờ hắn có thể tiến thêm một bước nữa.

Đâu có chỉ như bây giờ, chỉ làm buôn bán nhỏ.

Tất cả đều là bởi vì Trương Vinh Du không có gì để giúp hắn, mà là một gánh nặng.

Chỉ là, nhìn nụ cười xinh đẹp và thuần khiết của Trương Vinh Du, nàng đang quan tâm múc canh cho mình.

Lư Mỹ Sa cúi đầu lẩm bẩm vài câu không biết nói gì, nhưng vẫn là không nói gì.

Trương Vinh Phương ở một bên nhìn nàng và dường như đã phát hiện ra điều gì đó, trong lòng hắn lắc đầu, hiểu rõ mối quan hệ mong manh giữa Lư Mỹ Sa và tỷ tỷ Trương Vinh Du.

Cả bốn người im lặng một lúc rồi yên lặng ăn.

Mới ăn được nửa bữa, một binh truyền lệnh từ bên ngoài đã nhanh chóng bước vào cửa, chắp tay quỳ xuống về phía Tốc Đạt Hợp Kỳ.

“Đại nhân, có lệnh khẩn cấp từ nha môn!”

Tốc Đạt Hợp Kỳ thần sắc chấn động, nhanh chóng đứng dậy.

“Ta sẽ tới đó ngay.”

“Vâng!” Binh truyền lệnh nhanh chóng lui ra ngoài.

“Chuyện gì? Lại xảy ra chuyện gì?” Trương Vinh Du đứng dậy và lo lắng, lấy chiếc quan bào màu đỏ nhạt từ thị nữ và mặc cho trượng phu.

“Ừm, mọi người tiếp tục ăn đi, không cần đợi ta.” Tốc Đạt Hợp Kỳ phân phó, sau đó bước ra ngoài cửa, thấp giọng trao đổi vài câu với Trương Vinh Du, rồi vội vàng rời đi.

Trương Vinh Phương ngũ quan nhạy bén, với tư cách là cao thủ cửu phẩm, hắn đương nhiên hơn người thường rất nhiều.

Chương 375: Tên (1)

Hắn ngồi cách cửa không quá sáu thước, cho dù là xì xào bàn tán, hắn cũng có thể nghe thấy một chút.

Tỷ phu liên tục nhắc đến một cái tên: Đãng Sơn Hổ.

Ăn cơm xong, Trương Vinh Phương nói lời từ biệt với tỷ tỷ xong thì ra cửa về nhà nghỉ ngơi.

Nơi hắn ở cách phủ Thương Sự không tính xa. Đi bộ cũng có thể trở về được.

Buổi tối.

Trên mặt đường phủ Vu Sơn thỉnh thoảng có nhiều đội quan sai vội vã chạy qua.

Người dẫn đội phần lớn là người cường tráng.

Khi đi ngang qua một cửa hàng bánh trôi, Trương Vinh Phương nhìn một chén bánh gạo nếp trắng mịn như tuyết, dứt khoát kêu một phần rồi ngồi xuống chờ.

Mặc dù mới cơm nước xong, nhưng thỉnh thoảng ăn vặt một chút thì vẫn được thôi.

Hắn mới vừa ngồi xuống, trong tửu phường trên mặt đường phía trước, liền lao ra hai người.

Một người đầu đội nón lá, người mặc áo đen, cầm trong tay Khai Sơn đao, chỉ hướng tên còn lại.

Tên còn lại áo bào rộng thùng thình, tay áo bồng bềnh, rõ ràng cho thấy đã cụt một tay, chỉ một tay cầm một cây roi.

Nhìn kỹ lại, roi kia hình như còn trộn lẫn với tơ vàng.

Hai người không nói nhiều, trực tiếp đấu võ.

Ngươi tới ta đi, roi quất lên mặt tường xung quanh tạo nên vết tích khắp nơi.

Khai Sơn đao cũng chém vào người vây xem cách thật xa xung quanh.

Có điều khiến Trương Vinh Phương chú ý là, hai người này giao thủ rõ ràng đều đã khống chế phạm vi, mà không phải tùy tiện xông loạn.

Sạp cửa hàng bọn họ đụng phải, đều là số nhỏ, cổng và sân sang trọng, cũng không có đụng tới gần.

“Lại bắt đầu… tửu phường Từ gia này xem ra là không được, ba ngày hai đầu đã có người đến tìm chuyện.” Bàn bên cạnh có thực khách thấp giọng nói chuyện.

“Cho dù Từ Sâm chỉ còn có một tay, vẫn cứng rắn chống đỡ được ba ngày. Cũng coi như khó lường rồi.”

“Đáng tiếc, nếu không phải hắn chọc tới Hoàng gia, lại ở phủ Vu Sơn, nói không chừng đã không nửa bước khó đi như thế.”

Mấy người nhỏ giọng nói chuyện.

Trương Vinh Phương lẳng lặng nghe, nhìn hai người kia giao thủ.

Hắn chú ý tới, trong đám người chung quanh mơ hồ không thiếu người tập võ.

Trong mắt nhiều người trong đó không sợ hãi chút nào.

Tốc độ chiêu số sơ hở của hai người này khi giao thủ, theo Trương Vinh Phương, nhiều lắm chính là cấp bậc Tam Tứ Phẩm.

Nhưng ở trong mắt người xung quanh, đã tính rất lợi hại.

Người thường nhìn lại, căn bản thấy không rõ chiêu số bọn họ giao thủ.

“Khách quan, bánh trôi của ngài tới rồi đây, ba cái thịt heo cải trắng, ba cái bánh đậu, sáu ngũ phúc viên tử.”

Lão bản khoác cái khăn, bưng một cái chén lớn qua đây.

“Đa tạ.” Trương Vinh Phương gật đầu, nhìn bánh trôi đặt xuống trước mặt mình, đang chuẩn bị ăn.

Hắn đang suy nghĩ chuyện của Đãng Sơn Hổ, khi Thanh Tố tới nơi này chính là gặp phải tên đạo phỉ đó, hôm nay bên tỷ phu cũng gặp phải.

Tỷ phu quản hạt Thương sự, nói cách khác, chỉ có một đám người Đãng Sơn Hổ đã ảnh hưởng tới thương vụ của toàn bộ phủ Vu Sơn, mới sẽ kinh động hắn ta.

Ban đầu hắn dự định tự mình ra tay thử xem thực lực của Đãng Sơn Hổ đấy.

Hiện tại có toàn bộ phủ Vu Sơn xuất thủ, chỉ ngắm nghía cẩn thận xem nội tình cao thủ nơi này ra sao.

Bên này hắn đang lẳng lặng suy tư, bên kia cũng đánh cho càng thêm kịch liệt.

Lúc này Từ Sâm dùng roi nọ đang mơ hồ chiếm thượng phong, một cây roi có thể dùng gào thét sinh phong, mặt đất cũng thế, tường cũng vậy, nơi bị quất đến chính là một vết cắt thật sâu như đao, vô cùng lợi hại.

Mắt thấy tên dùng đao sắp theo, bỗng nhiên đại môn tửu phường bỗng chốc bị phá mở cái rầm.

Một người da đen cao to giống gấu đen, trong tay túm một thiếu niên khoảng chừng mười một mười hai tuổi nhanh chân đi ra đến.

“Từ Sâm, nhìn ta tìm được cái gì này! Ha ha ha ha!!” Người da đen dùng tiếng Đại Linh khẩu âm quái dị lớn tiếng quát.

“Tĩnh nhi!!” Ánh mắt Từ Sâm cụt một tay liếc qua, nhất thời sắc mặt lo lắng.

“Phụ thân!” Thiếu niên kia điên cuồng cố gắng giãy dụa, ánh mắt hung ác độc địa, nhưng sức lực quá yếu, cơ bản là không phải đối thủ của người da đen, chỉ có thể dương nanh múa vuốt vô ích, đánh vào cánh tay người da đen.

“Phụ thân đừng lo cho ta! Đánh chết bọn họ! Báo thù cho mẫu thân!!” Thiếu niên kêu to.

“Từ Sâm! Xem đây!” Người da đen kia cười dữ tợn, giơ tay đánh mạnh lên mặt thiếu niên.

Từ Sâm tức khắc xoay người muốn đi cứu người, nhưng không ngờ bị đao khách dùng đao chém mạnh một nhát lên lưng.

Nếu không phải hắn đúng lúc tránh được, một đao kia xác định vững chắc có thể lấy mạng của hắn rồi.

“Ngươi cứng quá nhỉ!? Hiện tại sao không mạnh miệng?!” Đao khách cười lên ha hả.” Đánh tiểu thư Hoàng gia, còn muốn sống bình yên vô sự, trở về tiếp tục kinh doanh tửu phường của mình. Buồn cười! Thật sự cho rằng dưới gầm trời này có chuyện tốt như vậy à? Coi người ta cho dù có ăn hại cũng đánh nát nuốt vào bụng?? Quá ngây thơ rồi!”

Chương 376: Tên (2)

Phía sau lưng Từ Sâm bỗng chốc bị máu nhuộm đỏ, hắn gắng gượng, tiếp tục cùng đao khách giao thủ mấy chiêu, liền đánh tới hướng người da đen.

"Phụ thân! Ca ca!" Trong tửu phường lúc này lại có một thiếu nữ váy xanh chạy đến, ôm chặt lấy đùi của người da đen, cắn lên một cái.

A!!

Người da đen đau hừ một tiếng, một cước đá văng nữ hài ra.

Nữ hài đụng vào vách tường, lăn trên mặt đất, cả người đau nhức, trong lúc nhất thời không đứng dậy được.

"Thực sự là làm bậy mà…" Trên sạp bánh trôi, có thực khách không nhịn được cúi đầu không đành lòng nhìn nữa.

Trương Vinh Phương hơi nhíu mày.

Đây là thực lực thế lực của cường hào địa phương, hành hung bên đường, lại có thể lâu như vậy mà còn không có người đứng ra xử lý.

Người quan phủ đâu? Bộ khoái quan sai thành vệ đâu?

Lúc nên đến thì chẳng thấy đâu, đây cũng là quy củ của thế đạo này?

Hắn cúi đầu tiếp tục ăn bánh trôi của mình.

Trước khi không biết rõ chân tướng, hắn sẽ không dễ dàng xuất thủ nhúng tay vào.

Trên đời này nhiều chuyện bất bình lắm, hắn chỉ là một người bình thường, không quản được.

Huống hồ, trong việc này ai đúng ai sai, người không rõ tình hình thực tế không biết được.

"Dừng tay! Dưới ban ngày ban mặt các ngươi còn có thể làm ra chuyện ác này được à! Bắt nạt hai tiểu hài tử có gì tài ba!"

Trong người vây quanh ở một bên, một đại hán râu quai nón cầm cái côn to dài bước ra.

Hắn ta không nói nhiều lời, cầm côn liền xông lên đánh về phía người da đen kia.

Chỉ là không chờ hắn vọt tới phân nửa, trên mặt đường cách đó không xa, có một đội quân nhận mặc đồ xanh, cầm trong tay khiên tròn côn sắt, đang mặc áo che lưng da trâu đen, bước nhanh hướng bên này.

Đoàn người này đều mang nón đen, ở giữa bên trên thêu chữ Hoàng thật to.

Chuyện kế tiếp liền không có gì khác.

Râu quai nón trượng nghĩa xuất thủ thấy thế, xoay người trốn luôn.

Từ Sâm cụt một tay điên cuồng chém giết, đẩy lùi đao khách, xông về phía con mình.

"Làm càn!"

Trong đội quân nhân Hoàng gia chạy đến, người dẫn đội hàng đầu tiên là một tráng hán trung niên sắc mặt hung hãn, cái trán có sẹo.

Hắn ta không nhiều lời, tiến lên liền cùng Từ Sâm giao thủ.

Chỉ là ba chiêu.

Trường côn đánh bay trường tiên, sau đó điểm ở trước ngực Từ Sâm, hung hăng đánh hắn lùi về sau mấy bước.

Phụt!

Đao khách phía sau hợp thời xuất thủ, đâm vào một đao từ sau lưng.

"Phụ thân!!" Hai đứa con của Từ Sâm khóc kêu thảm.

"Ồn ào…!!" Người da đen kia đưa tay nắm lên một đứa trẻ, hung ném mạnh lên trên tường.

"Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng. Các ngươi trừng trị thủ phạm đã đủ rồi, cần gì phải tạo sát nghiệt nữa?"

Một lão đạo sĩ đi ra từ trong tửu lâu bên cạnh, thở dài khuyên nhủ.

Bịch bịch!

Sau hai tiếng trầm đục về sau, thân thể hai đứa trẻ lăn dưới đất, nôn ra từng búng máu một, ánh mắt tuyệt vọng.

Rõ ràng tất cả đều đã muộn.

"Mẹ!" Trương Vinh Phương nghe được bàn bên cạnh phía sau có tiếng mắng đè nén.

Nhưng vô dụng, không ai dám đứng ra.

Lão đạo sĩ kia cũng hoàn toàn không có ai để ý.

Người Hoàng gia giết người xong, quét mắt một lần xung quanh, người dẫn đội nói mấy câu với đao khách kia, liền xoay người rời khỏi.

Lão đạo sĩ đi nhanh đến trước người hai đứa nhỏ, ngồi xổm xuống kiểm tra thương thế cho bọn họ.

Bọn họ không chết, chỉ là bị trọng thương, ở thế đạo như vậy, dưới trình độ chữa bệnh như thế, các loại nội thương như xuất huyết bên trong và nội tạng lệch vị trí chỉ có thể chờ đợi tử vong.

Trương Vinh Phương than nhẹ một tiếng, ăn xong chiếc bánh trôi cuối cùng rồi đứng lên.

Hắn không rõ ràng lắm Từ Sâm nọ phạm phải chuyện gì, bởi vì sao mà chọc phải Hoàng gia.

Nhưng hai đứa bé kia…

Hắn chỉ là hơi do dự một chút có nên cứu người không, tất cả đều đã muộn.

Cuối cùng nhìn lão đạo kia cùng hai đứa nhỏ, Trương Vinh Phương trả tiền, xoay người rời khỏi.

Vẫn còn đi chưa được mấy bước, liền nghe được phía sau lão đạo thấp giọng niệm tụng Thái Thượng Cứu Khổ Kinh.

Thanh âm trầm thấp, lộ ra chút bất đắc dĩ áp lực.

Trương Vinh Phương quay đầu lại nhìn, hai đứa trẻ kia cũng mất, con mắt mở rất lớn, ngực không có phập phồng, vẫn không nhúc nhích.

Hoàng gia…

Đây là lần đầu tiên hắn kiến thức Hoàng gia ở phủ Vu Sơn.

Trở lại tiểu viện của mình.

Thanh Tố đang quét tước lá rụng trên sân.

Tạm thời không tìm được chuyện gì làm, nàng cũng ngụy trang thành hộ viện nơi này ở tại đây.

“Công tử. Ngài rốt cuộc đã trở về rồi.” bỗng âm thanh mềm mại truyền ra từ giữa phòng.

Một nữ hài trắng nõn bện tóc quai chè, áo bông hoa nhí trắng màu xanh đậm, cặp mắt vừa lớn vừa tròn.

“Vi Lý?” Trương Vinh Phương thoáng vô cùng kinh ngạc, có điều lập tức cũng kịp phản ứng.

Nếu Vi Lý là nữ vệ thiếp thân của mình, hiện tại theo tới cũng là điều bình thường.

“Đến đây lúc nào?” Hắn vào cửa, cởi áo khoác xuống giao cho Thanh Tố phủ lên.

Chương 377: Tên (3)

“Vừa hôm nay xong, trên đường thiếu chút nữa cũng bị Đãng Sơn Hổ ép buộc, thực sự là thật đáng sợ…” Vi Lý vỗ ngực bộ dạng khiếp đảm.

“Lại là Đãng Sơn Hổ đấy?” Trương Vinh Phương hơi nhíu mày.

“Đúng thế, gần nhất không ít thương đội tiêu cục đều bị bọn họ đánh cướp, tiền hàng thiếu, liền giết người cướp người. Ít người thì toàn bộ bắt đi, vô cùng hung tàn.”

“Phủ Vu Sơn có ứng đối thế nào?” Trương Vinh Phương đi tới trong viện, chậm rãi bật hơi, bắt đầu đánh phù pháp chậm, tiếp tục rèn luyện võ nghệ.

Trong đạo võ công này, một ngày không luyện, liền sẽ từ từ không thạo.

Cho dù hắn có thanh thuộc tính trợ giúp, có thể hoàn toàn nắm giữ tất cả võ nghệ, thế nhưng thời gian lâu dài, phản ứng cũng sẽ giảm xuống.

Tốc độ ứng đối chậm, nhiều khi trong cuộc chiến sinh tử chính là thiên địa khác biệt.

Vi Lý nhìn Thanh Tố có hơi căng thẳng bên cạnh, cười.

“Đã có chút đầu mối, căn cứ tình báo mặt ngoài của Vu sơn đến xem, trước đó Đãng Sơn Hổ trải qua nhiều lần bao vây tiễu trừ, nhưng đều đào thoát.

Lần này hẳn là đánh trả mang tính trả thù.

Mà ba gia tộc lớn cùng nha môn quan phủ bên trong phủ Vu Sơn, đều có phe phái phân tranh, một khi có người xuất lực thắt cổ, trái lại bởi vậy bị hao tổn nghiêm trọng.

Khi tranh đấu nội bộ trong phủ, thế lực bị hao tổn sẽ rơi vào hạ phong.

Đây cũng là then chốt của việc đến bây giờ Đãng Sơn Hổ không có bị tiêu diệt, trái lại càng ngày càng mạnh hơn.”

“Đến cả nha môn quan binh không hề tiêu diệt thành công? Đãng Sơn Hổ này mạnh như vậy?” Trương Vinh Phương kinh ngạc nói.

Linh quân mạnh bao nhiêu, hắn là biết được.

Đến cả bọn họ mà đều bất lực, thất bại hai lần, xem ra… thực lực luc giặc cướp này không kém nhỉ…

“Đúng vậy, đúng rồi đại nhân, sau khi nô tỳ tới nơi này còn phát hiện, Hắc Ưng Bạch Ưng chỗ này hình như cũng không phải bằng vào Kim Sí Lầu chúng ta làm chủ nghiệp.

Bản thân bọn họ có quan hệ chặt chẽ với ba gia tộc lớn. Bình thường nhiều khi đều là lợi dụng tình báo trong lầu, vì bản thân mình kiếm lời.” Vi Lý mỉm cười nói.

“Rất bình thường, nếu ngươi đã tới, liền cùng Thanh Tố trước tiên qua bên chỗ Đoạn Cốc, tiếp quản lực lượng tử sĩ bên kia đã.”

Trương Vinh Phương bình tĩnh phân phó.

Sau khi hắn phát hiện Đoạn Cốc không chịu phục cho lắm, thì biết rõ, hệ thống tử sĩ nơi này đã không phải là tử sĩ ý nghĩa thuần túy trên mặt chữ rồi.

Cùng với nói bọn họ là tử sĩ, không bằng nói bọn họ là một quân đội vũ lực thuần túy.

Việc trên đường ngày hôm nay, cũng làm cho hắn hiểu được, phải nắm giữ đầy đủ lực lượng của mình.

Bằng không… chỉ dựa vào sức mạnh một người, coi như là Siêu Phẩm, đi tới cũng chỉ có một con đường bị cao thủ vây chết.

Huống chi hôm nay hắn vẫn còn có một nhà tỷ tỷ tỷ phu lo lắng. Đơn giản không thể dùng thân phận mặt ngoài động thủ.

“Rõ!” Hai người cùng kêu lên đáp.

“Đi thôi.” Lúc này Trương Vinh Phương cũng cảm giác được, hệ thống Kim Sí Lầu khổng lồ, kết cấu các nơi rất có thể bất đồng.

Nơi này song Ưng mặt ngoài tôn kính, nhưng thật ra rốt cuộc thấy hắn thế nào, thật đúng là nói không rõ.

Giống như tử sĩ Đoạn Cốc.

Trước khi hắn tới, bọn tử sĩ này liền cùng Hoàng gia xảy ra mấy lần xung đột. Như vậy bọn họ phát sinh xung đột thế nào? Bởi vì sao mà xung đột?

Đều không rõ ràng lắm.

Thế nên Thanh Tố và Vi Lý cần điều tra rõ mấy thứ này cho hắn, sau đó nắm giữ từng lực lượng vốn thuộc về hắn.

Sau khi hai nàng đáp ứng, mang theo binh phù xuất môn rời khỏi.

Trương Vinh Phương tập luyện phù pháp trong chốc lát, liền đặt sự chú ý lên thanh thuộc tính của mình.

Mấy ngày này, hắn lại được một điểm thuộc tính.

Nhưng đối với Quan Hư Công hôm nay mới ở cảnh giới Kết Đan Tam Chuyển, một điểm cùng lắm đề thăng một chuyển mà thôi.

Sau một lúc nghỉ ngơi, hắn không có gì chần chờ, trực tiếp thêm điểm thuộc tính ấy trên Quan Hư Công.

Dấu móc ở đằng sau Quan Hư Công chậm rãi mờ đi, sau đó nhanh chóng rõ ràng lại, biến thành Kết Đan Tứ Chuyển.

Ngồi trên bồ đoàn trong viện, hắn chỉ có cảm giác huyết khí tụ tập nơi đan điền trong bụng càng nhiều hơn, mỗi vậy thôi.

Hiển nhiên Tứ Chuyển còn lâu mới đạt tới trạng thái biến chất.

Lúc này, hắn thả lỏng tâm trạng hơi chút nóng nảy, khoanh chân tiếp tục tiềm tu.

Đi tới phủ Vu Sơn nơi này, hắn vốn chỉ có một mục đích.

Đó chính là không ngừng tăng lên thực lực bản thân. Tích góp từng chút điểm thuộc tính một, khiến bản thân mình mạnh mẽ đến tình cảnh an toàn tuyệt đối.

Thế đạo này áp lực như vậy, hiện tại hắn đã trải qua nhiều như vậy, trong lòng càng chất chứa không ít sự táo bạo.

Mà thanh thuộc tính, chính là con bài chưa lật để quật khởi ngày sau.

Sự thật đột phá thể chất tiên thiên, bước vào Cửu Phẩm trước đó khiến Trương Vinh Phương tin tưởng, chỉ cần mình không ngừng tích lũy thuộc tính xông lên.

Chương 378: Tên (4)

Sớm muộn gì cũng có một ngày, dù là tượng thần hay là Mật giáo, hay là Linh đình nguy hiểm không rõ.

Hắn đều có thể lấy sức mạnh của bản thân đánh bại tất cả thứ gây trở ngại đến mình!

Cho nên chỉ cần triệt để nắm giữ tử sĩ, chỉ cần song Ưng đừng kiếm chuyện cho hắn, còn lại tất cả như cũ là được.

*

Ngoài tường thành phủ Vu Sơn, bên cạnh sông Vu, lúc đêm khuya, một con thuyền hai tầng chậm rãi lên đèn lồng, dừng sát ở bên cạnh bến tàu.

Từng đội người áo đen, cấp tốc khiêng vô số cơ thể bị vải đen bao bọc, đặt lên lối vào ở giữa khoang tàu.

Ở phụ cận bến tàu, hai nam tử mũ cao mặc trang phục màu xanh, áo khoác ngoài màu trắng, lạnh lùng nhìn đội thuyền đang lên hàng.

“Chỉ có chút đó thôi à?”

Một người trong đó bất mãn nói.

“Các ngươi yêu cầu rất cao, không phải xử nữ không được, tư sắc vóc dáng thiếu một cái cũng không được nốt. Bọn ta phải bắt cả mấy người Linh mới tiếp cận chỉ tiêu được. Đã rất không dễ dàng.”

Đối diện với hai nam tử áo xanh, Tương Linh mặc bộ váy thấp ngực màu hồng nhạt, tay cầm một cây quạt tròn che khuất da thịt nơi ngực, nhẹ nhàng đáp lại nói.

“Nếu không phải gần đây mới có một nhóm gia quyến tội quan bị xét nhà, nhóm hàng này cũng không thu thập đủ được.” Tương Linh giải thích.

“Chuyện đó ta mặc kệ, ban đầu các ngươi đã đáp ứng rồi, hôm nay được bọn ta ủng hộ, đừng nghĩ trở mặt không nhận lời.” Nam tử áo xanh cao hơn một chút lạnh lùng nói.

“Ngươi cũng không muốn Thanh Giác đại nhân tự mình hỏi đến đúng không?”

Nghe được tên của Thanh Giác, Tương Linh nhíu mày.

“Điều kiện đương nhiên không đổi, có điều, số lượng các ngươi quy định muốn, mấy món chất lượng cao một chút không thể cho thêm một chút sao?”

“Hiện tại đã là thời khắc mấu chốt, trong khoảng thời gian hai năm này, mặt trên giục rất căng, nếu như số lượng cung ứng không đủ, cấp trên nhất định sẽ trách tội.

Hiện tại ngươi có thể giải thích với ta, nhưng chờ đến lúc đó ta lấy cái gì để giải thích với mặt trên? Nếu không ngươi tự mình đi tìm Thanh Giác đại nhân?” Nam tử mặc trang phục thanh y bất mãn nói.

“Xùy, không phải Kim Sí Lầu các ngươi mới có Linh Sứ tới sao? Có Linh Sứ tọa trấn làm chỗ dựa, các ngươi không tiếp tục làm việc lớn mật hơn một ít à? Bộ phận mà trước kia không dám động, hiện tại không phải là có thể động một chút sao?” Tên còn lại ở một bên không nhịn được cười nhạo nói.

“Cái tên của Linh Sứ đại nhân đương nhiên là dùng tốt, lần này bọn ta đến đều là lấy danh nghĩa của Linh Sứ đại nhân, thế lực khác vừa nghe Linh Sứ bọn ta tới, mỗi người đều rất nể tình…” Tương Linh cười.

Cấp Linh của Kim Sí Lầu, có kém đi nữa chăng cũng là cao thủ Cửu Phẩm.

Điều này làm cho Kim Sí Lầu vốn chỉ là thế lực nhỏ ở Vu sơn, hôm nay nhảy thành đối tượng không ít tổ chức thế lực coi trọng.

“Hừ, sớm biết thế năm đó ta cũng giống như ngươi, xin đi Kim Sí Lầu kiêm chức.” Giọng của nam tử áo xanh có chút hối hận.

“Thân kiêm mấy chức không phải người bình thường có thể làm được, các ngươi nhìn ta rất vui vẻ, nhưng trên thực tế khi người ta cô đơn, nửa đêm rơi lệ, lại chả có ai an ủi cả ~” Tương Linh cười yêu kiều.

Bỗng nhiên ở sông Vu nơi xa có hơn mười bóng dáng mạnh mẽ vọt với.

“Chính là trong này! Giết!!”

Người đứng đầu của nhóm người đó thấy chiếc thuyền đang vận chuyển nhân khẩu thì tức khắc rống to hơn.

“Giết trước rồi lại cứu!” Tên còn lại kêu to theo.

Cả đám người kia đều che mặt, đội khăn trùm đầu đen.

Bọn họ nhảy vào đoàn người giống như hổ gặp bầy dê, từng chiêu từng thức đơn giản là có thể đánh chết hoặc làm trọng thương người vận chuyển hàng.

Mà người khác nhau có chiêu thức khác nhau, có vẻ không tới từ cùng một phái.

“Có cao thủ! Động thủ!”

Lúc này sắc mặt hai nam tử áo xanh lạnh lẽo, rút đao xông lên giao thủ.

Tương Linh lặng yên lui về phía sau, mang theo mấy thuộc hạ dự định rời khỏi.

Nhưng nàng cũng bị hai nam nữ tay cầm đoản kiếm ngăn cản.

“Bắt cóc buôn bán nhân khẩu, đáng chết! Giết nàng!”

Bàn tay trắng nõn của nữ tử đã che mặt rung lên, đoản kiếm mang ra từng vết kiếm trang nghiêm lạnh lẽo.

Xoẹt xoẹt, chém thẳng vào phần ngực bụng của Tương Linh.

Keng keng!

Quạt tròn trong tay Tương Linh nhẹ nhàng xoay chuyển, lại có thể tinh chuẩn chấn động bắn ra đoản kiếm, phát ra tiếng kim loại chạm nhau.

Thân pháp nàng cực nhanh, tiến hành Kim Bằng Mật Lục, chỉ mấy cái lắc mình đã làm cho nàng kia cực kỳ nguy hiểm.

Nếu không phải chiêu số của nàng Viên Mãn, sơ hở cực nhỏ, ra tay cẩn thận. Sợ rằng chẳng mấy chốc sẽ thua trận.

Nam tử bên cạnh thì thân pháp hoàn toàn không theo kịp, ra tay tương trợ nhưng chung quy lại là chậm một nhịp.

Trong lúc nhất thời tuy hai người rơi vào hạ phong, nhưng người Hải Long và Kim Sí Lầu còn lại lại đều không địch nổi mấy người bịt mặt.

Chương 379: Tên (5)

Rất nhanh liền có nữ tử mới lên thuyền bị một lần nữa kéo xuống, do một đội người mới chui ra khác cứu đi.

A!!

Bỗng một tiếng hét thảm truyền ra.

Tương Linh vừa chiếm thượng phong, cảm giác thanh âm quen thuộc, vội vàng nhìn lại.

Đã thấy hai người dẫn đầu Hải Long kia, lúc này đã có một người bị đâm xuyên qua trái tim, té trên mặt đất.

"Gan thật! Các ngươi có biết bọn ta là ai không!?" Trong lòng Tương Linh thấy bất ổn, vội vàng tức giận nói.

"Không cần biết ngươi là ai, hôm nay đều phải chết!" Người đầu lĩnh che mặt giết chết Hải Long rút ra đoản kiếm xem hướng bên này.

"Kim Sí Lầu ta có Linh Sứ tọa trấn Vu sơn, trước khi các ngươi động thủ, cần phải hiểu cho rõ!"

Linh Sứ!?

Đám người kia đều giật mình trong lòng.

Trước khi đến, mỗi người bọn họ đều đã tìm hiểu về tình huống của Hải Long và Kim Sí Lầu.

Biết Linh Sứ ít nhất phải là cao thủ Cửu Phẩm.

Trước đó Kim Sí Lầu của phủ Vu Sơn chỉ là thế lực nhỏ, là hệ thống dựa vào buôn bán tình báo để chống đỡ.

Nhưng hôm nay Linh Sứ tới, tính chất liền khác đi.

"Ngăn bọn họ lại!" Tương Linh nhân cơ hội lui nhanh về phía sau, mệnh lệnh hộ vệ đằng sau tiến lên ngăn trở.

Chính nàng thì cấp tốc tiến hành thân pháp, đảo mắt đã chạy về hướng xa.

Người bịt mặt còn lại muốn đuổi theo, nhưng bị người dẫn đầu giết chết Hải Long quát ngưng lại.

“Giặc cùng đường chớ đuổi! Cứu người trước quan trọng hơn!”

“Thế nhưng!” Một nữ tử giậm chân còn muốn nói điều gì.

“Kim Sí Lầu có Cửu Phẩm tọa trấn, còn có song Ưng và rất nhiều hảo thủ thuộc hạ, ngươi đuổi theo mau, chỉ ít người như vậy là muốn đi chịu chết à!?” Nam tử kia lạnh lùng nói.

“Muốn vặn ngã tổ chức tà ác cỡ đó, phải bàn bạc kỹ hơn. Hải Long Thanh Giác, Linh Sứ Kim Sí Lầu, hai cái tên này đều là trở ngại lớn nhất trong việc chúng ta cứu người. Chỉ dựa vào chúng ta e là không phải đối thủ của bọn họ.

Nếu như vây giết thất bại, sơ ý một chút sẽ trở thành họa lớn. Thế nên phải đi tìm ngoại viện!” Nam tử dẫn đầu giải thích rõ.

Lúc này người Hải Long còn lại đều bị giải quyết không sai biệt lắm, mấy tên khác đều đã tứ tán khắp nơi trong cơn hỗn loạn.

Hơn mười người đó cấp tốc bắt đầu cứu nữ tử trên thuyền.

Có người không cẩn thận làm một nữ tử ngã lăn dưới đất, miếng vải đen rơi rớt mất.

Nữ tử bên trong thế mà lại trần như nhộng, không mặc quần áo.

Người nọ kinh hô một tiếng, cấp tốc tiến lên bao vây che khuất người nọ một lần nữa.

“Bọn đáng chết đó! Như vậy… như vậy khiến sau này mấy người tỷ ta phải sống như thế nào!!?” Một người bịt mặt hung hăng đập một quyền lên trên thành thuyền.

Thân thể đều bị lột sạch, ai biết rốt cuộc có bị vũ nhục hay không?

Sau khi trải qua chuyện như vậy, cho dù là thế đạo cởi mở như là ở Đại Linh cũng tương đương với biến tướng hủy hoại trong sạch của rất nhiều nữ tử.

“Động tác nhanh lên!” Nam tử dẫn đầu cũng giận dữ. Rất nhanh hắn đã tìm ra con gái duy nhất của mình trong đám nữ tử.

Nhìn hai mắt con mình dại ra, rõ ràng là đã bị hạ độc, trong lòng của hắn bi thống vô cùng.

“Hải Long… Kim Sí Lầu…!! Sớm muộn gì ta cũng khiến cho các ngươi nợ máu trả bằng máu!!”

*

Thiền Tâm văn xã.

Tám cây dương liễu, ba phần Thanh Trì, trên một lư hương thái cực, thờ phụng tượng bồ tát Hoan Hỉ làm bằng đồng.

Trương Vinh Phương vừa vào cửa, liền cảm thấy Thiền Tâm văn xã đấy có chút cổ quái.

Trong sân rộng, toà ba vào ba ra này, phong cách sắp đặt giống như là Phật Đạo dung hợp, lại còn hơi lộ ra vẻ quái dị không cân đối.

Đặc biệt là tượng bồ tát Hoan Hỉ kia.

Một tay cầm bình cam lồ, một tay nâng hoa sen, dáng vẻ mỹ nhân, dung mạo đoan trang.

Rõ ràng là tượng đồng bồ tát đoan chính, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác mông lung khí huyết mê hoặc.

Trong sân có bảy tám người đứng rời rạc, họ đều tự cầm quyển sách đọc cẩn thận, đi dạo qua lại, vô cùng chuyên chú.

Khiến Trương Vinh Phương cảm thấy khác thường, là những người này phần lớn là nữ tử.

“Người thường hay nói ‘Phù sinh trường hận hoan ngu thiếu, khẳng ái thiên kim khinh nhất tiếu’. Thiền Tâm văn xã này đề xướng mọi người nghiên cứu đạo phật kinh văn, lĩnh ngộ ra bản tính tự giác ngộ, lĩnh chân lý đắng cay nhân sinh, từ đó thu hoạch được sự vui sướng nhất thời trong giác ngộ bản tính.”

Đại Yến ở một bên nhẹ giọng giới thiệu.

“Thật ra, trước đó ta chưa nói với ngươi ta cũng là một thành viên trong đó.”

Hắn ta mỉm cười.

“Nhiều khi, khi không nhìn thấy hi vọng gì trong cuộc đời này nữa, điều duy nhất chúng ta có thể làm, chính là điều chỉnh

bản thân.”

“Có chút đạo lý.” Trương Vinh Phương gật đầu: “Nhưng cá nhân ta càng cảm thấy, hi vọng không phải tới từ chờ đợi, mà cần mình sáng tạo ra.”

“Không phải ai cũng có thiên phú tài tình như là Vinh Phương huynh.” Đại Yến lắc đầu.

Chương 380: Tên (6)

Hắn ta theo Tốc Đạt Hợp Kỳ lâu như vậy, rất nhiều chuyện đều nhìn thấu triệt.

Chỉ là hôm nay đề phòng giao thiển ngôn thâm*, không tiện nói rõ.

*quen biết sơ mà đã có lời thắm thiết.

Đại Yến mang theo hắn một đường đi qua sân, men theo mặt bên hành lang đi tới sân thứ hai.

Cái sân sau có diện tích nhỏ hơn, ước chừng có hơn hai trăm mét vuông.

Đại Yến mang theo hắn đi tới trước cửa một sương phòng bên trái.

Trên cửa đen có vẽ một ký hiệu có hình tròn, trên đó có hoa sen dùng ngón tay tổ thành, đang chậm rãi nở rộ.

Xuyên qua khe cửa, Trương Vinh Phương mơ hồ có thể nghe thấy được mùi hương kỳ dị thoang thoảng bay ra từ bên trong.

Mùi hương đó giống với đàn hương, nhưng cũng không phải, vừa ngửi đã khiến tâm thần người ta sáng tỏ, khí huyết hơi tăng tốc độ vận chuyển.

Giống như là huân hương nào đó có thể khiến tinh thần người ta càng phấn khởi.

Đại Yến tiến lên, gõ nhẹ lên cửa.

“Cung tiểu thư, ta mang người cầu học đến đây, hiện tại ngài có tiện không?” Trong giọng nói của hắn ta có sự tôn kính không rõ.

Bên trong cánh cửa tĩnh lặng, lập tức truyền ra một giọng nói nhu hòa bình ổn.

“Mời vào, cửa không có khóa.”

Hơi thở của Đại Yến hơi dồn dập hơn, đưa lưng về phía Trương Vinh Phương mà vẫn có thể thấy lỗ tai hắn ta đỏ bừng.

“Ta… ta không vào nữa, bên trong chính là tiểu thư Cung Sơ Nhân giáo dục ngươi học tập tỏa văn. Có vấn đề gì, ngươi trực tiếp nói với nàng là được.”

Trong mắt Đại Yến rõ ràng hiện lên một tia đấu tranh, nhưng vẫn là vội vàng vỗ vai Trương Vinh Phương, xoay người bước nhanh rời khỏi.

Trương Vinh Phương nhíu mày, hiện giờ song Ưng Vu Sơn không nằm dưới sự khống chế trực tiếp của hắn, chế độ phân quyền của Kim Sí Lầu khiến hắn không thể xen vào đoạt quyền.

Thế nên hắn không có cách nào khác điều động thành viên chính lầu, thu thập tình báo.

Bằng không trước khi tới nơi này, hắn đã có thể dễ dàng lấy được toàn bộ tư liệu của người tên Cung Sơ Nhân này rồi.

Hắn vốn cho rằng người này chỉ là một học giả bình thường.

Nhưng nhìn từ các loại kì lạ sau khi vào cửa, e là người tên Cung Sơ Nhân đó không hề đơn giản như mình suy nghĩ.

Hắn đứng ngay ở cửa, mà lại không nghe ra được trong phòng còn có một người nữa.

Kẽo kẹt.

Cửa phòng bị đẩy ra nhẹ nhàng.

Một luồng huân hương đậm mùi hơn nữa đập vào mặt.

Trong phòng rất tối, hoa văn màu trắng và đỏ nhạt uốn lượn trên vách tường và lan tràn trên mặt đất.

Nhìn kỹ mới phát hiện đó là thảm trải và thảm treo tường.

Ánh đèn hơi mông lung, khắp nơi trong góc căn phòng trưng những ngọn nến màu đen to bằng cánh tay, có ngọn đang thắp có ngọn đã tắt.

Trương Vinh Phương chậm rãi đi vào, ánh mắt liếc nhìn chung quanh.

Cả phòng không có bàn, chỉ có trên mặt đất đang đặt từng bồ đoàn mây tre kích thước bằng nhau cùng loại màu xám.

Trên giường đối diện cửa phòng hiện lên đệm giường màu bạc trắng.

Chỗ sâu trên giường có rèm châu nặng nề màu trắng rủ xuống, che khuất cảnh sắc bên trong.

Một bóng nữ tử yểu điệu đang mơ hồ lộ ra hình dáng che mặt từ phía sau bức rèm.

Trương Vinh Phương nhìn kỹ lại, không nhìn rõ khuôn mặt đối phương, chỉ từ vài khe hở nhìn thấy đường cong đầy đặn, màu da trắng nõn, thân eo mềm mại nhỏ xíu của đối phương.

Thân trên mượt mà nhô lên, tỉ lệ dáng người lung lay sắp đổ, cực kỳ hoàn mỹ.

Đinh….

Trên giường còn có một người.

Cũng là nữ tử có đường cong đầy đặn đang ngồi quỳ, trong tay cầm một cái chùy nhỏ nhẹ nhang gõ một vật trước mặt.

Sau khi Trương Vinh Phương vào cửa, vật kia phát ra âm thanh kim loại réo rắt kéo dài quanh quẩn.

“Mời ngồi.” Nữ tử phía sau bức rèm che chậm rãi lên tiếng.

“Cảm ơn.” Trương Vinh Phương đi qua, khoanh chân ngồi xuống một chiếc bồ đoàn trước giường.

Hắn nhìn kỹ đối phương một chút. Mặc dù nhìn cũng không hiểu rõ được thế nào, nhưng từ dung mạo nữ tử nói chuyện cũng có thể lờ mờ phân biệt ra đại khái.

Hắn đã từng gặp không ít nữ tử xinh đẹp, như tỷ tỷ Trương Vinh Du, Lư Mỹ Sa, Thiên Nữ Đồng Chương, còn có Lâm Kỳ Tiêu lúc trước, đều là phái nữ có dung mạo đẹp nhất.

Nhưng chưa bao giờ có một người cho hắn ấn tượng và cảm xúc như người trước mặt này.

Có thể thấy nữ tử mơ hồ, nàng mặc áo len màu đen bó sát người, áo len dài từ hai vai đến xuống quá đùi, hướng xuống sẽ lộ ra hai chân tròn trịa thon dài trắng nõn.

Đường cong căng mịn hoàn toàn được áo len nổi bật ra, cho người ta một cảm giác mềm mại đầy đặn dị thường.

Nhưng khuôn mặt nữ tử lại tràn ngập cảm giác mâu thuẫn.

Rõ ràng tương đối quyến rũ xinh đẹp, thần thái lại lộ ra nhu hòa, đoan trang, thanh tịnh.

Kiểu mâu thuẫn giữa cơ thể và khí chất, lại thêm dị thường lúc trước khi bước vào gian phòng.

Khiến Trương Vinh Phương vô thức mà đề cao cảnh giác trong lòng.

Chương 381: Quyển (1)

Tâm sinh tướng, khí chất như vậy không phải xuất thân bình thường có thể nuôi dưỡng ra.

“Cung tiểu thư, tại hạ Trương Vinh Phương, biết được tiểu thư tinh thông tỏa văn, đến đây thỉnh giáo.”

Hắn lập tức không nói nhảm, nói thẳng ra mục đích của mình.

m thanh vang vọng trong căn phòng, trong tiếng gõ nhạc khí quái dị réo rắt, thì chậm rãi trở nên yên tĩnh lại.

“Tỏa văn?” Cung Sơ Nhân mở miệng nói: “Công tử có biết, từ khi tỏa văn lưu truyền đến nay, có mười hai loại trở lên. Ngài muốn học loại nào?”

Giọng nói của nàng vô cùng nhu hòa, không nóng không vội, ung dung nói.

“Cái này….” Trương Vinh Phương nhíu mày suy nghĩ một chút: “Có thể cho tại hạ một cây bút một trang giấy hay không.”

Rất nhanh, phía sau bức rèm che, có một nữ tử xinh đẹp nhỏ nhắn xinh xắn được khăn màu trắng che mặt lại đi ra, đưa cho Trương Vinh Phương một bộ giấy bút.

Nữ tử này tóc đen ngang vai, hai mắt sáng lóng lánh ngập nước, giống như bất cứ lúc này cũng đang tủi thân sắp khóc đến nơi.

Ngũ quan nàng xinh xắn ngượng ngùng, lúc đi ra còn tự mang một tia hương khí không tên.

“Cảm ơn.” Trương Vinh Phương tiếp nhận giấy bút, nhanh chóng viết hai dòng kinh bạch tỏa văn trong trí nhớ mình còn nhớ rõ ràng.

Thứ hắn muốn học chính là chữ trong kinh bạch mật quyển lúc trước.

Trang giấy được đưa vào, rất nhanh, Cung Sơ Nhân có lời đáp lại.

“Đây là văn Bác Đạt Cam, một trong những loại tỏa văn trước kia chuyên dùng cho cúng tế mà sáng lập ra. Không phải rất khó, tổng cộng do ba mươi bảy đơn vị ký tự cơ bản tạo thành.”

“Thế thì, vậy làm phiền Cung tiểu thư.” Trương Vinh Phương lấy phí dạy học trước đó chuẩn bị kỹ càng từ trong tay áo ra, đó là một bao vải trắng gói tiền bạc kỹ lại.

Rồi hắn để tiền bạc dưới đất, nhẹ nhàng đẩy qua.

Trương Vinh Phương ngẩng đầu nhìn nữ tử giống thị nữ kia chậm rãi cầm lấy bao tiền bạc vào trong rèm châu.

Không biết thế nào, Trương Vinh Phương luôn có cảm giác, nữ tử giống thị nữ này có cái gì đó không thích hợp lắm.

Nhưng lại không thể nói không đúng chỗ nào.

“Trương công tử đã hào phóng như thế, vậy chúng ta bắt đầu hôm nay?” Cung Sơ Nhân dò hỏi.

“Toàn bộ theo tiên sinh sắp đặt.”

Đã muốn học tập tri thức từ đối phương, tự nhiên cần phải có sự tôn trọng tối thiểu.

Ở thời đại này, bình thường tiên sinh dùng để tôn xưng người có tri thức có văn hóa, bất kể nam nữ.

“Như vậy, chúng ta nói từ nguyên nhân của văn Bác Đạt Cam đi….” Cung Sơ Nhân nói khẽ.

m thanh nàng ôn nhu thanh tịnh, âm lượng không lớn, nhưng lại không khiến người ta buồn ngủ.

Chẳng biết từ lúc nào, nhờ đối phương giảng giải, Trương Vinh Phương cũng dần dần bước vào trạng thái.

Mặc kệ đối phương có thân phận gì, hắn tới đây chỉ làm một lần giao dịch, chỉ học tập sự việc tương quan đến tỏa văn là được.

Còn lại đối phương có bí mật gì cũng không có quan hệ gì với hắn.

*

*

*

Ngoại thành Vu Sơn, huyện Lam Doanh.

“Cút đi!”

Trong một nhà dân, mấy tên nam tử eo thô cứng rắn, dùng một cước đạp nam tử trung niên đang cản đường ra.

Mấy người dùng một tay tóm lấy một thiếu nữ dung mạo tinh khiết xinh đẹp, đi ra từ cửa chính.

Mấy thiếu nữ này cũng chưa đến mười lăm mười sáu tuổi, khiến người ta sợ hãi là, tướng mạo tư thái của các nàng cực kỳ giống nhau.

Lại là sinh ra rất khó tìm.

“Cha!”

“Thả ta ra! Cứu mạng!”

“Mấy người ác nhân này, một ngày nào đó sẽ gặp báo ứng!”

Ba thiếu nữ giãy giụa, bị cứng rắn kéo lại nhét vào một chiếc xe ngựa đang chờ ven đường.

Cửa xe đóng lại cạch.

Hai tên nam tử còn lại đi đến trước mặt nam tử trung niên đang gian nan giãy giụa.

“Đừng trách chúng ta, thiếu chúng ta nhiều tiền như vậy còn không trả được, lại chỉ là Man hộ, ngoại trừ ba đứa con gái của ngươi, ngươi còn có thể lấy gì trả?”

“Ta…. Không thiếu tiền mấy người…” Nam tử giãy giụa thân thể, nhưng lại bị một người hung hăng đá vào ngực văng ra ngoài.

Hắn không kịp ói máu ra, sắc mặt dần dần trắng bệch rồi phát tím ngay lập tức.

Hắn hoàn toàn không biết có chuyện gì, mình hoàn toàn không động vào bài bạc, cũng không buôn bán, vẫn luôn thành thật sinh hoạt làm ruộng đúng bổn phận, thế nào mà… Thế nào mà….

“Còn dám giảo biện! Nợ tiền không trả, ông đây đánh chết ngươi, không cần gặp quan nữa!” Một đại hán lớn tiếng ngắt lời hắn nói, xông lên thêm một cước.

Một cước này đạp cho nam tử lại lăn ra ngoài lần nữa, cơ thể rung động mấy lần, không thể động đậy.

Cư dân chung quanh đã bị kinh động nghe được câu này, vốn dĩ có người muốn trượng nghĩa mà mở miệng, thì đều dừng lại.

Nợ tiền không trả, dùng con cái bán mình gán nợ, cái này là sự tình thiên kinh địa nghĩa ở Đại Linh là.

Đại Linh cho phép mua bán dân số, người sau khi bị bán mình được gọi là là khu khẩu.

Cho dù là người Linh, nếu tình huống quá ác liệt thì cũng trở thành nô lệ bị bán đi.

Chương 382: Quyển (2)

Chớ nói chi là những gia đình bình thường thế này.

Không bao lâu sau, cuối cùng nam tử trung niên kia giãy dụa ngẩng đầu lên, lúc này người chung quanh mới nhìn thấy, hắn đã máu me đầy mặt, miệng mũi tai mắt không ngừng chảy máu.

"Dựa….Gì…."

"Dựa vào cái gì!"

Cuối cùng nam tử dùng hết khí lực, ngửa đầu hô to.

Lập tức ngoẹo đầu, cơ thể rơi xuống đất, không còn hơi thở.

Một đao khách đội mũ rộng vành xa xa không tự chủ mà nắm chặt chuôi đao trong tay.

"Đừng xúc động." Đồng đội phía sau hắn đè tay hắn lại, lắc đầu.

"Những người kia có lai lịch gì?" Đao khách đè nén lửa giận hỏi.

"Ống tay áo bọn họ có hoa văn chim bay rất nhỏ màu vàng kim, đó là ấn ký của Kim Sí Lầu Vu Sơn." Đồng đội thở dài nói. "Trước đó không lâu, Kim Sí Lầu điều động đến một vị Linh Sứ tọa trấn, bởi vậy Hắc Ưng Bạch Ưng càng phách lối hơn, vốn dĩ bọn họ đã cấu kết với Hoàng gia, bây giờ…."

"Cặn bã như thế không giết! Chúng ta tập võ học đao là vì cái gì?" Đao khách bực tức nói.

"Quá nhiều…." Đồng đội thấp giọng nói. "Bọn họ nhiều cao thủ, nhiều người, ngươi cho là trước đó chưa từng không có ai phản kháng hay sao? Trước đó chung quanh đây tụ tập người mấy lần, đều là người từng bị áp bách, nhưng mà mới bắt đầu, người đầu lĩnh đã bị ám sát. Cốt cán còn lại cửa nát nhà tan toàn bộ."

"Cho nên… Bây giờ đã không ai dám nữa…."

Đao khách nhìn chằm chằm vào thi thể nằm trên đất.

“Ta đi tìm sư phụ! Linh Sứ là gì chứ? Chỉ cần sư phụ ra tay, chắc chắn không sao hết!”

“Hầy…. Sư phụ đã lớn tuổi…. Đối phương vẫn còn rất trẻ, cùng một cấp độ, ngươi làm thế không phải đã chuốc họa cho sư phụ sao?” Đồng đội bất đắc dĩ nói.

“Hồ huynh, chúng ta không thể để trấn Cửu Đàm chúng ta sống từ nhỏ đến lớn trở thành dáng vẻ như thế! Ngươi giúp ta một chút!” Đao khách quay phắt sang nhìn đồng đội.

“Ta chỉ có thể khơi một câu cho phụ thân ta nghe. Nhưng việc này khó làm. Kim Sí Lầu có bối cảnh rất sâu…. Với lại cấu kết với Hoàng gia của tam đại gia tộc. Chỉ hai nhà chúng ta mà muốn đối phó bọn họ thì rất khó.” Đồng đội khẽ lắc đầu.

“Kết hợp tất cả lực lượng muốn phản kháng lại. Ta không tin! Quê hương phủ Vu Sơn là của chúng ta, bọn họ còn có thể lật trời?” Đao khách giận dữ.

“Thực ra, chỉ cần phế bỏ Linh Sứ, thế lực còn lại trong Kim Sí Lầu khá dễ giải quyết. Chủ yếu là Linh Sứ vừa đến, những tên lâu la này cũng bắt đầu càn rỡ, trước kia bọn họ không dám cướp người trắng trợn như thế.”

“Chúng ta uống nước sông Vu lớn lên, bây giờ nước đục ngầu, nhất định phải làm cho cả sông Vu trở về thanh tịnh ban đầu!” Đao khách hung hăng nói.

*

*

*

Trong nháy mắt, lại đi qua hơn một tháng.

Chừng ba mươi ngày này, Trương Vinh Phương lại góp nhặt được ba điểm thuộc tính, thêm toàn bộ vào Quan Hư Công.

Đắp lên nhiều điểm thuộc tính như vậy.

Lúc này Quan Hư Công đã đạt đến cảnh giới Kết Đan thất chuyển.

Cách Kim Đan cửu chuyển chỉ còn hai điểm.

Rầm rầm!

Trong sân, chốc lát Trương Vinh Phương đánh ra hai chưởng liên hoàn.

Khoảng cách hai chưởng một trước một sau chỉ có một giây, nhưng uy lực lại không kém bao nhiêu.

Để lại trên cọc luyện công thô to hai đạo chưởng ấn mới lần nữa.

Hắn lui lại mấy bước, thoả mãn bật hơi thật dài.

Hai chưởng này đều là sức mạnh hắn bộc phát gấp đôi Trọng Sơn mà đánh ra.

Sau khi đạt tới thất chuyển, năng lực tiếp nhận của nội tạng hắn lại có tăng lên rõ rệt.

Trước đó một lần chỉ có thể dùng một lần gấp đôi Trọng Sơn duy nhất mà không bị thương.

Mà bây giờ, hắn có thể sử dụng hai lần liên tục.

Là tiến bộ này.

Trừ những thứ này, phương diện tu hành của hắn cũng không nhàn rỗi.

Những ngày qua, hắn căn cứ theo đề nghị của Thiên Nữ Đồng Chương, bắt đầu luyện tập thủ pháp ám khí.

Đột nhiên hắn giơ một tay lên, một hàn quang lập tức bay vụt ra ngoài.

Keng một tiếng, hàn quang đâm vào ván gỗ trên tường dày, lăn xuống đất hiện hình ra.

Đó là một cái phi tiêu chữ thập bằng sắt.

Đây là một trong những loại ám khí dễ sử dụng và học được nhất. Cho dù là người bình thường, chỉ cần không phải là ném lung tung thì đều có thể tuỳ tiện cắm nó trên tấm ván gỗ.

Mà sức mạnh của cao thủ cực lớn, uy lực khi dùng càng kinh người hơn.

Trương Vinh Phương không rảnh chọn một vài ám khí quá khó, lại không muốn dùng điểm thuộc tính lãng phí vào mục này.

Trực giác của hắn cho biết, thuộc tính sinh mệnh đạt tới một độ cao nhất định thì có thể xuất hiện biến đổi về chất nào đó.

Cho nên hiện tại tất cả điểm thuộc tính của hắn được đắp toàn bộ lên Quan Hư Công.

Hắn đi qua, nhặt phi tiêu lên, lại thử một lần nữa.

Keng!

Lần này phi tiêu đã ghim lên.

“Trừ dùng lực tay quá lớn, quỹ tích phi tiêu quá dễ dự đoán, thỉnh thoảng sẽ không thể ghim lên, còn lại không có vấn đề gì.” Trương Vinh Phương thỏa mãn nhìn sắc trời.

Chương 383: Quyển (3)

Sau đó trở về phòng, cẩn thận soi mình trước gương đồng.

Hắn bây giờ, có vẻ như là vì tu vi Kết Đan càng ngày càng cao, tinh khí thần cả người càng ngày càng tốt. Màu da càng trở nên hồng nhuận, hai mắt sáng ngời thần quang.

Những ngày qua đi vào phủ Vu Sơn, kích thước cơ thể hắn cũng trưởng thành hai lần, từ chừng một mét tám chậm rãi cao đến một mét chín.

Dáng người khôi phục một phần khôi ngô trước đó lần nữa, phóng tầm mắt đi trên đường, chín phần người đều không bằng dáng người cường tráng của hắn.

"Siêu phẩm…. Vượt qua hạn chế phẩm cấp…. Rốt cuộc khi nào ta mới có thể đạt tới."

Hắn cầm gương đồng đã mua, trong lòng thở dài.

Thực ra hắn không muốn đi con đường Hàn Thập Tam, học võ công tầm thường, như thế có hiệu quả quá thấp.

Đi siêu phẩm bình thường, đường kiêm tu nội ngoại mới là một đường bước vào tông sư chính đạo.

Chỉ tiếc, cho tới bây giờ hắn vẫn chưa sờ đến một góc siêu phẩm.

Lời Thiên Nữ nói lúc trước dần dần hiện lại trong đầu óc hắn.

"Siêu phẩm, tên như ý nghĩa, chính là vượt qua phẩm cấp, không thể dùng chế độ phẩm cấp để đánh giá hạn chế."

"Người đã có cực hạn trời sinh. Phẩm cấp chỉ là một quá trình khai phát tất cả tiềm lực của cơ thể. Sau khi đi đến đỉnh điểm cửu phẩm, trên cơ bản phần lớn tiềm lực của con người đã bị khai phá hầu như không còn."

"Mà siêu phẩm, chính là người ngoại lệ, tìm thấy phương pháp hữu hiệu tăng cường độ tố chất thân thể của mình lên. Phương pháp như vậy rất thưa thớt, mà phần lớn lại chỉ thích dùng thể chất cực thiểu số."

“Mà người có những thể chất này, chính là người được tục xưng là thiên phú dị bẩm. Cho nên nghiêm khắc trên ý nghĩa mà nói, siêu phẩm là chỉ có người trời sinh thể chất khác hẳn với người thường mới có có thể đạt được.”

Đến bây giờ lời của Thiên Nữ Đồng Chương vẫn rõ ràng dị thường trong đầu Trương Vinh Phương.

“Thiên phú dị bẩm….” Thực ra Trương Vinh Phương hiểu rõ, Thiên Nữ Đồng Chương coi hắn là loại người dị bẩm thiên phú.

Nhưng chỉ có hắn tự biết, chính mình nào có thiên phú dị bẩm gì đó.

Nếu không phải thanh thuộc tính cưỡng ép tăng cường, ban đầu thời gian hắn ở bát phẩm đã đến cực hạn.

“Thiên Nữ đã từng nói, siêu phẩm cần thỏa mãn hai điều kiện, một là tố chất thân thể vượt qua cửu phẩm.

Hai là sửa cũ thành mới, phá tan gông cùm xiềng xích võ học cửu phẩm ban đầu, hợp thành võ học độc nhất thích hợp với bản thân. Sau đó càng phát huy đầy đủ tố chất thân thể bản thân mạnh hơn.”

“Điều bây giờ ta muốn làm, chính là bước đầu tiên, nghĩ cách vượt qua tố chất thân thể cửu phẩm.”

Bây giờ hắn có hai cách.

‘Một là sử dụng gia tăng của thuộc tính sinh mệnh, gia tăng số lần võ công Phá Hạn, để chính mình đột phá cửu phẩm, đạt tới thập phẩm, thập nhất phẩm, thậm chí cao hơn.’

‘Hai, là sử dụng cực kỳ nhiều ngoại công đắp nặn cường độ thân thể lên, nhưng như vậy sẽ rất tổn thương nội tạng trong cơ thể, cần bổ sung thuộc tính sinh mệnh tổn thất không ngừng.’

Trương Vinh Phương lựa chọn cái thứ nhất.

Bởi vì hắn còn muốn xem, cứ liên tục cộng điểm vào thuộc tính sinh mệnh thì sẽ phát sinh tình huống gì.

Như thế cũng có thể nhất cử lưỡng tiện.

Tới bây giờ, hắn đã mơ hồ cảm giác được một điểm khác nhau trên thân thể.

Hô….

Lại lần nữa thở ra một hơi thật dài.

Trương Vinh Phương về đến viện, buông gương đồng xuống, dưới chân mạnh mẽ sử dụng Phá Hạn kỹ Súc Bộ.

Sau đó lại gấp đôi Trọng Sơn mà đánh lên cọc gỗ.

Bộp!

Cọc gỗ lắc lư mạnh một cái, cuối cùng không duy trì được nữa, lập tức uốn lượn về sau, nghiêng ngả rồi đứt gãy.

Bộp.

Cọc gỗ rớt một nửa xuống đất.

Trương Vinh Phương lại chuyển hướng lần nữa, là một kích gấp đôi Trọng Sơn đánh vào một cọc gỗ khác.

Mười mấy phút trước, hắn mới dùng hai lần gấp đôi Trọng Sơn, bây giờ lại sử dụng.

Hoàn toàn không có cảm giác rằng cơ thể có gánh nặng gì cả.

Đây cũng là trình độ thuộc tính sinh mệnh mang tới biến hóa cho tới bây giờ.

Làm xong những thứ này, Trương Vinh Phương lại treo chiêu số Định Hồn phù trong sân lần nữa.

Hắn tin tưởng chỉ trừ cực ít thiên tài ra, phần lớn đạo nhân Quan Hư Công đều không có trải nghiệm giống như hắn.

Vì người có thể tu hành Quan Hư Công đến thất chuyển Kết Đan kỳ, trên cơ bản đều là năm mươi trở lên.

Người sau ba mươi thì khí huyết liền bắt đầu trượt dốc. Chớ nói chi là năm mươi. Khi đó còn có thể gìn giữ sức khôi phục của người trẻ tuổi đã tương đối đáng sợ.

Kết thúc kiểm tra, hắn cầm gương đồng lên, dự định đi ra ngoài tìm cửa hàng cắt kính.

Sức chịu đựng cường hãn đến cấp độ này, hắn càng có mong muốn giao lưu kinh nghiệm với cửu phẩm còn lại, xem xem

rốt cuộc thực lực chân chính của mình đã đến cấp độ nào.

Mỗi ngày luyện võ, chỉ luyện không, không đánh với ai, cũng là một chuyện vô cùng khô khan.

Chương 384: Quyển (4)

Hắn cần phát tiết, cần tiến bộ võ công, đổi thành lợi ích thực tế.

Nghĩ đến đây, Trương Vinh Phương nhớ ra Thanh Tố và Vi Lý bị hắn phái đến bên chỗ tử sĩ, không biết tiến độ hai người trong đó như thế nào.

*

*

*

Ngoại thành Phủ Vu Sơn, trấn Cửu Đàm.

"Ở đây chính là hệ thống chúng ta ghi chép tất cả đại sự." Đoạn Cốc đưa Thanh Tố đi vào một căn phòng cất giữ điển tịch tràn đầy tro bụi.

Bên trong gian phòng chỉ có một giá sách, trên đó trưng bày ba quyển sách.

Đoạn Cốc đưa tay lấy một bản ở giữa ra, phủi phủi bụi mỏng dính trên đó.

"Nhưng mà dạo thời gian gần đây không có đại sự gì cần ghi chép, vẫn luôn không có ai động vào đây."

Hắn đưa sách cho Thanh Tố.

"Có thể xem hiểu không?"

Trong sách dùng mã hóa.

"Hửm." Thanh Tố nhận sách, nhẹ nhàng lật ra.

Vi Lý và nàng phụ trách hai bộ phận phân biệt, nàng tiếp nhận thông tin Đoạn Cốc bàn giao.

Vi Lý thì âm thầm điều tra tình hình thực tế, sau đó so sánh xác minh với Thanh Tố.

Để phòng Đoạn Cốc giấu diếm báo cáo sai sự thực.

Đây là đối sách ban đầu các nàng đã thương lượng xong.

Chỉ là không ngờ rằng, Thanh Tố vừa đến đã lập tức được Đoạn Cốc nhiệt liệt chào mừng.

Hắn bỏ qua toàn bộ chuyện luyện tập thuộc hạ, tự mình đặc biệt đi cùng Thanh Tố, hiểu rõ các loại tình huống thể hệ tử sĩ xung quanh Vu Sơn.

Mặc dù Thanh Tố chỉ là tứ phẩm gà yếu, nhưng hắn đối xử cực kỳ tôn trọng khắp nơi.

Rõ ràng là do nể tình Trương Vinh Phương.

Trong âm thanh lật giấy ào ào.

Thanh Tố đọc từng chữ từng chữ không dám bỏ lỡ bất kỳ tin tức gì.

Đột nhiên, tay nàng dừng lại.

"Trang này là gì? Có chuyện gì đây?" Nàng chỉ vào một tờ vừa lật đến hỏi.

Trên trang giấy viết rõ ràng: Tháng bảy, vây giết cao thủ cao phẩm Lạc Đàn, xuất động hai đội ba mươi lăm người.

"Đây là do trước đó Hắc Ưng báo tin khẩn, tổng bộ Vu Sơn thiếu chút nữa đã hủy diệt, chúng ta dựa theo tình thế cấp cứu xuất động nhân mã cứu viện."

Đoạn Cốc hồi đáp: "Sau đó phối hợp với bọn họ giết hai cao thủ thực lực chí ít đã đến thất phẩm thì rút về."

"Thì ra là thế." Thanh Tố gật đầu, tiếp tục lật sách.

Chỉ là không bao lâu, nàng lại lật đến một trang tình thế cấp cứu.

Nàng nhìn kỹ một chút, hai lần tình thế cấp cứu cách nhau không quá ba tháng.

"Ở đây, tại sao lại có một lần nữa?"

"Không biết, chẳng qua chúng ta cũng chỉ nhận được tin tổng bộ Vu Sơn cấp cứu, nói là lại có kẻ địch bên ngoài vây giết tổng bộ, cho nên xuất động. Chúng ta đều làm việc theo quy củ." Đoạn Cốc thành thật trả lời.

Xem ra, hắn chính là người thô kệch, cái gì cũng không biết.

“Phủ Vu Sơn nguy hiểm như vậy sao? Mới bao nhiêu thời gian đã gặp phải nhiều lần tình thế cấp cứu như vậy?”

Thanh Tố lại lật tiếp, phát hiện khoảng hơn một tháng sau lại xuất động một lần tình thế cấp cứu.

“Cho nên chúng ta mới cảm thấy, nhất định phải xác định thực lực Linh Sứ tân nhiệm, bằng không đến rồi chỉ huy tùm lum, mọi người chúng ta xong luôn.

Cảm giác bây giờ thế lực nhằm vào chúng ta càng ngày càng nhiều. Cũng không biết những cao thủ này ở đâu ra, từng người cũng phải liều mạng với chúng ta.” Vẻ mặt hắn mờ mịt, gãi gò má.

“Thi thể những cao thủ này đâu? Có điều tra thân phận bàn giao hay không?” Thanh Tố nhíu mày hỏi.

“Bị tổng bộ Vu Sơn thu lại, chúng ta chỉ phụ trách giết người, kiểm tra chiến trường, còn lại thì mặc kệ. Đây là quy củ.” Đoạn Cốc trả lời.

“Nói cách khác, từ đầu tới cuối, mấy người không biết cái gì hết? Cứ liên tục xuất động nhiều lần?” Thanh Tố không phản bác được. “Không phải hệ thống tử sĩ mấy người trừ Linh Sứ ra, thì không ai có tư cách chỉ huy điều hành sao?”

“Đúng vậy, cho nên chúng ta đều xuất động khi tổng bộ sinh tử nguy nan trước mắt, không sai mà.” Đoạn Cốc thành thật trả lời.

“…. Tổng bộ nhà ai mà trong vòng nửa năm liên tục xuất hiện ba lần nguy hiểm diệt vong?” Thanh Tố chỉ vào hồ sơ trong tay cất cao giọng.

“Ờm…. Nhưng những thứ này không thuộc về chúng ta quản mà, chúng ta chỉ phụ trách giết người…” Đoạn Cốc hơi sợ hãi.

“Những cao thủ mấy người vây giết, có quen biết mấy người trong đó không? Nếu là cao thủ, vẫn không thể nhảy ra trong khe đá tới chứ?

Có thể đáng cho mấy người vây giết, chí ít cũng là cao phẩm nhỉ?” Thanh Tố nhanh chóng hỏi ra mấu chốt.

Dù sao nàng cũng đã từng đảm nhiệm chủ quản cấp Ưng.

Mặc dù Đàm Dương nhỏ hơn Vu Sơn rất nhiều, nhưng kinh nghiệm có thể mạnh hơn kẻ lỗ mãng kiểu Đoạn Cốc nhiều.

“Có ngược lại là có, chẳng qua người đều chết rồi, tìm bọn họ thì có làm được cái gì?” Đoạn Cốc nghi ngờ nói.

“Điều tra nguyên nhân thực sự bọn họ tập kích tổng bộ chúng ta. Mấy người không cho phép tra, ta cũng không phải tử sĩ.” Thanh Tố có cảm giác mơ hồ, trong đó có ẩn giấu bí mật không nhỏ.

Chương 385: Quyển (5)

“Mạng người chỉ có một cái, huống chi những cao thủ này tập võ nhiều năm, nỗ lực nhiều năm, nếu không phải chịu đả kích lớn, ai mà lại ù ù cạc cạc chạy tới tập kích tổng bộ Kim Sí Lầu chúng ta?”

“Một người có thể là kẻ ngốc, nhưng nhiều người như vậy, thì tất nhiên có vấn đề.” Thanh Tố chém đinh chặt sắt nói.

*

*

*

“Bạch Ưng Tương Linh, cầu kiến Linh Sứ.”

Trương Vinh Phương nhíu mày lại, mắt nhìn sắc trời lúc này.

Đã là hơn mười giờ đêm, thời điểm này, đột nhiên Bạch Ưng chạy đến muốn làm gì?

Gần đây hắn luôn luôn sống vô cùng phong phú, ban ngày học tỏa văn, buổi tối luyện võ, ngẫu nhiên dẫn tỷ tỷ đi dạo chung quanh, mua đồ.

Về phần Lư Mỹ Sa, nàng lười quan tâm hắn, Trương Vinh Phương cũng không tiếp tục để ý nàng nữa.

Hai người coi như là nước sông không phạm nước giếng, mỗi người riêng biệt.

“Vào đi.” Trương Vinh Phương nhẹ nhàng trả lời.

Không cần mở cửa, trên tường rào cửa sân, có một bóng trắng nhẹ bay qua rơi xuống.

Dưới ánh trăng, Bạch Ưng Tương Linh mặc một váy trắng sa mỏng, nửa quỳ trên mặt đất, chậm rãi đứng dậy.

“Thuộc hạ bái kiến Linh Sứ. Mạo muội đến đây, là có sự vụ cấp cứu cần bẩm báo với ngài!”

“Chuyện gì?” Trương Vinh Phương hơi không kiên nhẫn.

“Là như thế này.” Tương Linh nghiêm mặt nói: “Gần đây, khi Kim Sí Lầu ta áp giải hàng hóa, đột nhiên gặp phải kẻ thần bí cướp bóc, tạo thành nhân thủ thương vong.

Cái này cũng chưa tính gì, phiền phức nhất là, thực lực những người này cao cường, người đông thế mạnh. Chặn giết bốn phía thành viên trong lầu chúng ta.”

“Vậy ngươi tới đây làm gì? Muốn ta tự mình ra tay?” Trương Vinh Phương nhíu mày.

“Thuộc hạ không dám, thuộc hạ chỉ muốn mời đại nhân điều động tử sĩ, giúp đỡ lầu giải quyết phiền phức.

Nói mới nhớ, từ sau khi Linh Sứ đích thân đến, trạng thái Kim Sí Lầu chúng ta còn tốt hơn rất nhiều. Đây đều dựa vào uy danh của đại nhân!”

“Được thôi, lát nữa ta truyền lệnh qua, ngươi tự mình đi qua điều hành nhân viên. Sự việc cần phải xử lý triệt để, đừng có chuyện gì cũng đến phiền ta.”

Trương Vinh Phương không nhịn được nói.

“Vâng!” Tương Linh nhanh chóng trả lời, đáy mắt hiện lên một tia trào phúng.

Có vẻ như Linh Sứ tân nhiệm này khá dễ lừa gạt so với đời trước.

“Được rồi, đi thôi.” Trương Vinh Phương phất tay nói.

Trời đã khuya, hắn cũng không có hứng thú phí lời cùng với Tương Linh nữa.

“Vâng.” Tương Linh cung kính hành lễ, xoay người gõ vào tường ba lần, băng qua tường rồi rơi xuống đất.

Không lâu sau, bên ngoài bức tường truyền đến tiếng bước chân.

Trương Vinh Phương nhắm mắt đứng ở trong sân, lặng lẽ điều chỉnh hơi thở.

Khoảng mười phút sau, hắn quay người bước vào phòng, nhanh chóng viết cuộn giấy, đưa cho chú chim nhỏ màu đỏ.

Nhét cuộn giấy vào ống tre và thả cho chim bay đi.

Hắn nheo mắt nhìn con chim đỏ biến mất trong bầu trời đêm, nhất thời có chút thất thần.

Rầm rầm rầm.

Đột nhiên cửa viện lại bị gõ.

“Vào đi.”

Vẻ mặt của Trương Vinh Phương rất bình tĩnh, như thể hắn đã đoán trước được điều đó.

Cửa viện được đẩy ra.

Vi Lý với hai bím tóc đuôi ngựa, mặc một chiếc váy trắng với tay áo chuông, bước vào, và cúi đầu trước hắn.

Cánh cửa viện bị trở tay đóng lại, Vi Lý hắng giọng một cái.

“Đại nhân, sau hơn một tháng điều tra cụ thể, chúng ta đã tìm ra một vài thứ. Các thế lực đã nhắm vào Kim Sí Lầu của chúng ta trước đây chủ yếu là một tổ chức có tên là Chính Minh hội.

Có rất nhiều cao thủ trong tổ chức này, và họ có một số gốc gác ở Vu Sơn. Hầu hết là hảo thủ bản địa.”

“Nguyên nhân là vì sao? Tại sao lại chống lại chúng ta?”

“Thuộc hạ đã đi thăm hơn chục nơi, kết quả đều giống nhau. Nhóm người Chính Minh hội đều là bởi vì người nhà của bọn họ bị ảnh hưởng bởi tình báo của Kim Sí Lầu, hoặc là bọn họ bị ám sát, cho nên hận thù chồng chất.”

Họ nghĩ rằng nếu như không có chúng ta Vu Sơn chắc chắn sẽ yên bình và an ninh hơn.

Đây là một bản tóm tắt của tình báo.” Vi Lý bước tới và đưa cuộn giấy trong tay cho Trương Vinh Phương.

Trương Vinh Phương cầm lấy và nhìn kỹ một lần. Sự mâu thuẫn giữa Chính Minh Hội và Kim Sí Lầu được ghi lại chi tiết ở trên đó.

Nó chủ yếu kể rằng nhiều người thân của các cao thủ trong Chính Minh Hội đã bị ám sát khi mua vàng vì nhiều lý do khác nhau, vì vậy họ đặc biệt phẫn nộ với Kim Sí Lầu.

Trên cuộn giấy có ghi rõ ràng rằng thủ lĩnh của Chính Minh hội là một cao thủ kiếm thuật tên là Côn Hư Kiếm.

Người này vô cùng mạnh mẽ, nhưng đã lớn tuổi, ghi chép về những lần hắn ra tay ba chiêu đã giết chết một cao thủ bát phẩm. Nhưng rồi chính hắn cũng mệt mỏi đến thở hồng hộc.

“Côn Hư Kiếm…” Trương Vinh Phương gật đầu rõ ràng. Hắn nhìn Vi Lý một chút.

“Ngoài ra, còn có gì khác cần báo cáo không?”

Vi Lý suy nghĩ một chút rồi lắc đầu.

“Không còn gì cả.”

Chương 386: Rõ ràng (1)

“Vậy là tốt rồi.” Trương Vinh Phương chà xát tờ giấy, biến nó thành những mảnh bột, rơi xuống đất.

“Bên này cứ như vậy đi. Còn thứ kia ta giao cho ngươi thì sao? Tiến độ thế nào?” Sắc mặt hắn bình tĩnh hỏi.

“Tất cả đều đã được kiểm tra rồi… nhưng, đại nhân có mạo hiểm chút nào không?” Vi Lý hơi nhíu mày, lộ ra vẻ lo lắng.

“Thuộc hạ đã điều tra ra rằng Hải Long có một cứ điểm ở phủ Vu Sơn, hơn nữa không chỉ có một nơi, đều là những cứ điểm trường kỳ.

Người đứng đầu họ là một cao thủ tên Thanh Giác. Vị trí của căn cứ cũng đã được tìm thấy. Nhiều khả năng đó chỉ là một vị trí bề ngoài.

Rốt cuộc, cho dù chúng ta là một tổ chức tình báo chuyên biệt, cũng không thể nắm bắt được hoàn hảo nhất cử nhất động của chúng.”

“Không sao. Tiếp tục đi.” Vẻ mặt Trương Vinh Phương bình thản.

“Còn có, thuộc hạ theo dõi người của Hải Long, họ ra vào tổng cộng ba nơi.

Đó là Thiên Hương Quốc Sắc lâu ở thành Biến Kinh, khu Khê Thành hội Mộng Chu, Thanh Thư Các ở khu Ngũ Linh.”

“Ngươi có chắc rằng ba nơi này có liên quan đến Hải Long không?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Chắc chắn rồi. Thuộc hạ dành phần lớn thời gian ở ba nơi này, hoàn toàn chính xác.” Vi Lý nghiêm nghị gật đầu.

“Vậy là đươc. Thông báo cho Thanh Tố bên kia biết. Điều người động thủ.” Trương Vinh Phương nhìn lên mặt trăng.

“Bắt đầu từ tối nay. Ta muốn toàn bộ phủ Vu Sơn nghe thấy giọng nói của ta.”

“Vâng!” Vi Lý chỉ có thể gật gật đầu.

Vẻ mặt Trương Vinh Phương bình tĩnh, hắn đương nhiên sẽ không thừa nhận mình ngứa tay, lại không tốt tìm người tốt giết loạn, thế là chỉ có thể tìm mấy tên khét tiếng để đánh một bữa ngon.

Bằng cách này, không chỉ có thể duy trì sự an toàn cho môi trường xung quanh của tỷ tỷ và tỷ phu. Mà còn đáp ứng được nhu cầu sinh lý của chính họ.

Còn về lý do tại sao lại chọn Hải Long?

Tất nhiên, đó là sự đúng đắn về mặt chính trị.

*

*

*

Trấn Cửu Đàm.

Trong ngôi làng nơi tử sĩ của Kim Sí Lầu sinh sống.

Những con chim nhỏ màu đỏ bay xuống và mang theo mệnh lệnh từ Linh sứ.

Đoạn Cốc đứng trong phòng ngủ của mình, nhìn cuộn giấy trong tay qua ngọn nến với vẻ mặt trịnh trọng.

“Sao lại đột ngột quá…” Hắn trầm ngâm, nhanh chóng viết tay một cuộn giấy, buộc vào con chim nhỏ màu đỏ, mở cửa sổ để con chim nhỏ màu đỏ bay ra ngoài.

Sau đó hắn ta thu dọn trang bị và vũ khí của mình, lao ra khỏi phòng ngủ, và tập hợp những đội viên tử sĩ.

Trong nửa giờ, hơn một trăm chín mươi người đều đã đông đủ.

Thanh Tố cũng hoảng hốt trước tin tức bất ngờ này, đứng ở vị trí đầu tiên trong đội với Đoạn Cốc.

Nàng hiện đang giữ binh phù do Trương Vinh Phương cấp cho, cũng là một trong những thủ lĩnh cấp cao nhất của toàn đội những tử sĩ.

Đại diện cho địa vị Linh sứ của Trương Vinh Phương.

Từng đội trưởng lần lượt xếp hàng cho đội của mình.

“Toàn viên chuẩn bị!”

Đoạn Cốc đứng ở phía trước và giơ tay lên.

“Hiện tại bắt đầu, tất cả mọi người phân tán đi tới phủ thành, chờ đợi điều hành!”

Phân tán, ngụy trang, và sau đó tiến vào phủ thành một cách an toàn mà không bị các thế lực còn lại chú ý.

“Vâng!”

Tất cả các đội trưởng đồng loạt cúi đầu đáp lời.

Trong đêm tối, bên con đường bên ngoài ngôi làng, gần hai trăm người trông như dân làng bình thường đang tụ tập.

Nhưng vẻ nghiêm nghị và chỉnh tề trên khuôn mặt của mọi người cho thấy họ khác xa với những người dân làng bình thường.

“Xuất phát!” Đoạn Cốc hét lớn một tiến.

Hắn không biết phải làm gì sau khi đến phủ thành, nhưng thân là tử sĩ, điều hắn phải làm là trực tiếp phục tùng Linh sứ.

Thanh Tố ở một bên cũng vẻ mặt ảm đạm.

Nàng chỉ phát hiện ra một dấu vết của vấn đề, lại đột nhiên phải điều động nhân mã của mình đến bên trong phủ thành.

Sự thay đổi đột ngột như vậy khiến trong lòng nàng có linh tính không tốt.

“Trung đoàn Đoạn Cốt, đại nhân có nói đi chỗ nào không? Vị trí cụ thể là ở đâu?” Nàng dùng tay buộc lại mái tóc dài của mình bằng sợi dây tơ, quay đầu lại hỏi.

“Ta không biết, sau khi vào thành sẽ có tin tức. Tử sĩ chúng ta không phải lo lắng gì cả, chỉ cần tuân theo mệnh lệnh của đại nhân là được.” Ánh mắt Đoạn Cốc lóe lên, cười thành thật nói.

*

*

*

Thành khu Biến Kinh.

Thiên Hương Quốc Sắc lâu.

Ở khu Biến Kinh sầm uất và náo nhiệt, nếu nói nơi sôi động và xa hoa nhất về đêm chính là Thiên Dư Lầu.

Thiên Dư Lầu cao mười hai tầng, các cạnh được bao phủ bởi nhiều lớp đèn lồng.

Khi gió đêm thổi qua, ánh sáng lung linh lay động. Ngay cả trong toàn bộ phủ Vu Sơn, đó là một kỳ cảnh.

Ngoài Thiên Dư Lầu là nơi xa hoa nhất và hưởng thụ nhất.

Đó chính là Thiên Hương Quốc Sắc được công nhận.

Không giống như Thiên Dư Lầu, Thiên Hương Quốc Sắc lâu không cho phép người bình thường tùy ý tiến vào.

Chương 387: Rõ ràng (2)

Tất cả những người tiến vào đều cần có hội viện đảm bảo tiến cử.

Theo lời người tiến vào, tòa lầu này có tổng cộng năm tầng, và mỗi tầng đều là vẻ đẹp tuyệt đỉnh. Mỗi cấp độ có một cách chơi khác nhau.

Có thể nói, không phân biệt nam hay nữ, chỉ cần giàu sang phú quý là có thể tìm thấy thể loại mình muốn chơi nhất tại đây.

Tòa nhà năm tầng này cách Thiên Dư Lầu không xa, ánh đèn trong đó kém sáng hơn Thiên Dư Lầu.

Nhưng so với ở đó, khách ra vào đây không giàu có thì cũng cao quý.

Lúc này, ở nơi tầng cao nhất của tòa Thiên Hương lâu, cạnh ban công.

Người ngồi ở đây hôm nay là cao thủ thất phẩm Chung Khánh Liên.

Hắn mặc một bộ trang phục màu lục lam mạnh mẽ, trên tay cầm lụa, nhẹ nhàng lau lưỡi kiếm nhỏ trên đầu gối.

Hắn ta thông thạo đao pháp, bắt đầu luyện võ từ năm 5 tuổi, khổ luyện mấy chục năm, đến nay cuối cùng hắn ta cũng đã luyện được liên đao Ngũ Diệp gia truyền đến tầng thứ cao nhất.

Sau đó, không còn cách nào khác, hắn ta dấn thân vào trong Thiên Hương Quốc Sắc lâu, mượn một lượng lớn tài nguyên tiền bạc nơi đây, lấy các loại bảo dược mạnh mẽ tự thân thúc đẩy khí huyết, tu hành văn công cùng võ học mới.

Chỉ tiếc là tuy tài năng xuất chúng nhưng từ nhỏ đã không có điều kiện phú quý. Dẫn đến trước đây khi giao thủ với người khác đã tích lúy ám thương trầm tích, khiến hắn ta không thể đột phá lên cấp độ cao hơn.

Cho dù uống nhiều loại thuốc quý, hắn cũng chỉ có thể kéo dài trạng thái đỉnh phong, kéo dài tuổi thọ nhất định.

Lúc này gió đêm thổi qua, lành lạnh mát mẻ.

Chung Khánh Liên thả lỏng cơ thể và tâm trí, từ từ bước vào trạng thái luyện tập văn công.

Về phần cảnh giới, hắn ta ở tầng năm, bên dưới mỗi tầng đều có nhiều hảo thủ phòng giữ.

Chỉ cần có chuyện, tự nhiên sẽ có từng cấp từng cấp cao thủ đứng ra xử lý

Trừ khi thật sự không xử lý được, nếu không sẽ có người tới mời hắn.

Toàn bộ năm tầng của Thiên Hương Quốc Sắc lâu, trên dưới có tổng cộng ba mươi hai cấp cao thủ.

Tất cả đều là tầng thứ từ hai đến tứ phẩm.

Và trên ngũ phẩm, hắn ta là người duy nhất.

Số lượng như vậy, cộng với hơn sáu mươi tên hộ vệ phụ trợ tay chân.

Có thể nói là bất khả xâm phạm và được canh phòng cẩn mật.

Chỉ là hắn ta đang hóng gió ngoài ban công, tu hành, nhưng hắn ta không biết rằng trong bóng tối dưới lầu, từ xa đã có người đang phóng tầm nhìn về hướng này rồi.

“Đó là cao thủ đóng tại Thiên Hương Quốc Sắc lâu, Chung Khánh Liên.”

Đỉnh của một ngôi nhà hai tầng.

Vài bóng người mặc đồ đen, xa xa nhìn về phía Chung Khánh Liên.

Tất cả họ đều đeo mặt nạ đen.

Chiếc mặt nạ sẫm màu ở trên trán, với những đường nét mảnh mai kéo đến sống mũi, giống như một con mắt thứ ba đang nhắm nghiền.

Người đứng ở phía trước vạm vỡ, trên chiếc mặt nạ hắn ta đang đeo những đường chỉ duy nhất một màu trắng bạc.

Hai người đứng sau lưng hắn là những vạch trắng bình thường.

Xa hơn về phía sau, sáu người đứng xếp thẳng hàng.

Mặt nạ họ đang đeo cũng là những đoạn vạch trắng, và chiều dài rõ ràng là ngắn hơn hai người trước đó.

“Người các ngươi điều tới đã đủ chưa?” Bóng người cầm đầu nhẹ nhàng chạm vào mặt nạ, lớn tiếng hỏi.

“Đại nhân…. Ngài có muốn nghĩ lại không? Thế lực liên quan đến Thiên Hương Quốc Sắc này phức tạp vô cùng. Nếu chúng ta tùy tiện động vào, e rằng…” Bóng đen ở phía sau, Đồng Tâm, không khỏi khuyên can nói.

Hắn ta đột nhiên được gọi dậy tập hợp vào lúc nửa đêm, sau đó liền bị đưa đến đây.

Sau đó, Trương Vinh Phương, Linh sứ tân nhiệm mới, nói với hắn ta rằng chính mình muốn đánh thiên Hương Quốc Sắc lâu.

Sau đó, những người khác liền bối rối.

Đây mẹ nó là có chuyện gì xảy ra vậy?

Đồng Tâm mẹ nó trong lòng, rõ ràng ngày hôm qua mọi chuyện vẫn ổn. Linh sứ còn đang luyện công chăm chỉ, một vẻ không quan tâm đến mọi thứ.

Kết quả, đêm nay liền thay đổi hoàn toàn…!

Thành thật mà nói, nếu được đổi sang những nơi khác, hắn ta sẽ không nói một lời nào và giơ tay tán thành.

Nhưng ở đây…

Nơi này… cũng có cổ tức của hắn!

Hắn ta đã đầu tư phần lớn giá trị tài sản của mình và hợp tác với Hoàng gia Hải Long, thật vất vả mới làm ra cục diện bây giờ…

Đây…. đây con mẹ nó…. có chuyện gì vậy?

“Sợ cái gì?” Trương Vinh Phương nói với giọng trong trẻo dưới lớp mặt nạ của mình. “Đêm dài không ngủ được. Chỉ là ra ngoài tìm chút vui vẻ mà thôi.”

“Nhưng mà đại nhân…!” Đồng Tâm còn muốn khuyên.

“Ngươi có chút ồn ào rồi đấy.” Trương Vinh Phương hơi quay mặt lại nhìn hắn ta chằm chằm. Trong mắt hắn lóe lên một tia

lạnh lẽo.

“Hay là ngươi nghĩ ta cần ngươi dạy ta làm việc sao?”

Đồng Tâm thầm giật mình, không hiểu sao da đầu lại tê dại một trận.

Lúc này hắn ta lập tức cúi đầu.

“Thuộc hạ không dám!”

Chương 388: Rõ ràng (3)

Tương Linh ở bên cạnh nhẹ nhàng che miệng cười duyên.

“Đồng Tâm, hiếm khi đại nhân ra ngoài giải sầu, ngươi đừng làm hỏng hứng thú của đại nhân.”

Nàng đương nhiên biết hậu đài của Thiên Hương Quốc Sắc lâu, trong đó có cả Đồng Tâm.

Chỉ là dù sao người xui xẻo không phải là mình, ở bên cạnh xem trò vui không phải tốt hơn sao?

Phải biết rằng, ngày thường, Đồng Tâm không ít lần cướp mối làm ăn của nàng.

Lúc này, nhìn thấy Thiên Hương Quốc Sắc lâu xui xẻo, đương nhiên cười trên nỗi đau của người khác.

“Vậy thì tốt.” Trương Vinh Phương hài lòng gật đầu: “Ta không quan tâm Linh Sứ trước đây đã làm gì. Bây giờ nếu ta đã nhậm chức, Kim Sí Lầu Phủ Vu Sơn này phải tuân theo quy tắc của ta.”

Đồng Tâm bất đắc dĩ, chỉ có thể chắp tay.

“Vâng.”

“Nếu đã hiểu thì chuẩn bị động thủ đi.” Trương Vinh Phương phân phó nói: “Tốc chiến tốc thắng, ép cao thủ cao phẩm cho ta chơi đùa một lát, phần còn lại các ngươi có thể tự giải quyết.”

Hai người chỉ có thể đồng ý vâng dạ.

Tầng tầng lớp lớp mệnh lệnh được truyền xuống.

Ngay sau đó, một quả pháo hoa màu bạc đã được chuyển tới trong tay Trương Vinh Phương.

Tương Linh châm lửa cây đốt lửa, nhẹ nhàng châm ngòi nổ cho hắn.

“Đại nhân, phải làm đến mức độ nào mới được ạ?” Đồng Tâm rốt cuộc không nhịn được hỏi.

“Nơi này cấu kết với Hải Long.” Trương Vinh Phương ôn hòa trả lời: “Vậy nên, đương nhiên… Chó gà không tha.”

Xì!

Pháo hoa bay vút lên bầu trời, oành một tiếng, nổ tung phía trên Thiên Hương Quốc Sắc lâu, hóa thành những đóa hoa mận đỏ như máu.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, con ngươi Đồng Tâm dưới mặt nạ đột nhiên co rút lại, sắc mặt hắn ta nhanh chóng trắng bệch, ngơ ngác nhìn chằm chằm Trương Vinh Phương trước mặt.

Không chỉ hắn, mà cả Tương Linh vừa cười trên nỗi đau của người khác, đột nhiên cảm thấy ớn lạnh, da thịt căng thẳng, hơi nhích ra khỏi tầm mắt của Trương Vinh Phương, không dám nhìn lại nữa.

Xì xì xì…

Sau lưng ba người bọn họ, từng người từng người lão luyện của Kim Sí Lầu ào ào lao ra, tất cả đều mặc đồ đen đeo mặt nạ đen, lao thẳng về phía Thiên Hương Quốc Sắc lâu.

Nhìn từ trên cao.

Xung quanh toàn bộ lầu các đều có những nhóm nhỏ đeo mặt nạ đen, cầm đao lao về phía trung tâm.

Họ là thuộc hạ của Đồng Tâm và Tương Linh, đã được lệnh song Ưng, lấy pháo hoa làm dấu hiệu, xông lên bao phủ lầu các phía dưới pháo hoa.

Oành!

Cánh cửa lớn đầu tiên bị mạnh mẽ đánh vỡ, từng chiếc mặt nạ đen xông vào trong lầu các, chỉ cần nhìn thấy người có binh khí là giết.

Chỉ trong mười giây ngắn ngủi, tầng đầu tiên đã bị phá tan.

Ba người Trương Vinh Phương đứng cách đó không xa, quan sát và chờ đợi kết quả.

Trên nóc tòa nhà họ đang đứng, có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh tàn sát và huyết sắc trong Thiên Hương Quốc Sắc lâu.

Cũng có thể nghe thấy từng trận gào thét và tiếng kêu thảm thiết.

Trong gió thoang thoảng mùi máu tanh quyện với hương trầm trong tòa lâu, khiến Trương Vinh Phương mơ hồ có cảm giác an tâm không thể giải thích được.

“Một giây trước, cuộc sống của bọn họ còn đang say rượu mê tiền. Ai có thể ngờ chỉ giây sau, sinh tử lại đảo lộn, trời long đất lở.”

Hắn đưa tay ra, nhẹ nhàng mở ra rồi siết chặt lại.

“Vận mệnh… Thật sự rất khó nắm giữ ở trong tay mình…”

Đồng Tâm phía sau, nghe từng trận tiếng gào khóc thảm thiết mà lòng như rỉ máu. Trong số đó, có thích khách thanh âm, cũng có tiếng tay chân thanh âm của từ Thiên Hương Quốc Sắc lâu.

Đó đều là người của hắn!

Nhưng hắn không dám lên tiếng.

Trương Vinh Phương không để cho hai người họ cùng xung phong liều chết, một khi hắn ta để lộ ra bất kỳ một kẽ hở sơ sót nào.

Lúc đó… Chỉ sợ hoàn toàn không kịp tìm sự giúp đỡ từ bên ngoài…

Khoảng cách gần như thế.

Hắn ta chắc chắn phải chết!

Ngay sau đó, những vị khách hoảng loạn trong lầu các ào ào chạy trốn ra ngoài.

Chết quá nhanh.

Những tên tay chân và người lão luyện võ công bình thường, thích khách thích đối đầu với Kim Sí Lầu, căn bản chỉ có thể chịu bị đánh.

Ám khí, kịch độc, bao vây chém giết, đánh lén, các loại thủ đoạn chồng chất, cộng thêm ưu thế về số lượng người. Một bên không hề phòng bị, một bên chuẩn bị đầy đủ.

Hàng trăm người ra tay trong cứ điểm nội thành, hoàn toàn không phải là thứ mà những tay chân được thuê này có thể đối phó.

Người đồng ý liều mạng vì tiền, cuối cùng cũng chỉ là rất ít.

“Đi thôi, đi xem có cái gì để vui đùa một chút không?” Trương Vinh Phương dẫn đầu từ lầu hai nhảy xuống, mũi chân điểm nhẹ lên mái hiên lầu một, tạo bước đệm rơi xuống đất.

Đồng Tâm và Tương Linh chỉ có thể đi theo phía sau.

Khoảng cách gần như thế, nếu Đồng Tâm dám làm bậy, sẽ lập tức có kết cục máu phun năm bước.

Hai người họ chỉ mới lục phẩm. Mượn thế lực của Kim Sí Lầu và trợ lực của các thân phận khác, mới có thể đến được vị trí như ngày hôm nay.

Chương 389: Rõ ràng (4)

Không phải vạn bất đắc dĩ, Đồng Tâm chắc chắn sẽ không dám phá hủy mọi thứ trong một ngày.

Cả ba bước đến phía trước của tòa lầu, lướt qua dòng máu đang chảy trên mặt đất.

Lúc này về cơ bản đám đông đã bỏ chạy gần hết.

Trong đại sảnh mơ hồ có thể thấy bàn ghế lật úp, bầu rượu, khay và thức ăn.

Máu tươi bắn tung tóe trên các bức tường, vô số thi thể ngã xuống đất không dậy nổi tô điểm thêm cho căn phòng lớn xinh đẹp, phú quý hoa lệ.

Oành!

Đột nhiên phía trên tầng lầu, một thích khách đeo mặt nạ đen lăn lộn, bị đánh rơi xuống.

“Ahhh!”

Kèm theo tiếng gào thét và tiếng xé gió của lưỡi kiếm, một bóng người màu lục lam lao ra khỏi cầu thang trên tầng hai, sau đó nhảy lên, bay nhào về phía ba người họ.

“Ngũ Diệp Liên Tâm • Không Bình!”

Ánh kiếm màu bạc chỉ trong vòng một giây đã bay vụt đến trước mặt ba người Trương Vinh Phương.

Xoẹt!

Kiếm quang tán loạn, đột nhiên tái sinh biến hóa, khi còn cách ba người một mét thì bỗng nhiên nổ tung, giống như một con công xòe đuôi, chia thành năm phần, đồng thời đâm về phía ba người.

“Viêm Đế phù • Vô Tân Chi Hỏa.”

Vẻ mặt Trương Vinh Phương bình tĩnh, tay phải đột nhiên giơ lên, mang theo từng tia từng tia tàn ảnh, tinh chuẩn xuyên qua khe hở giữa kiếm quang.

Nắm lấy cổ tay đối thủ.

“Thực lực không tệ.”

“Đáng tiếc, vẫn còn quá yếu.”

Răng rắc.

Một tiếng vang giòn, kèm theo một tiếng kêu thảm thiết, lưỡi kiếm trong tay Chung Khánh Liên rơi xuống, lùi lại mấy bước.

Hắn ta bịt chặt cổ tay phải, lửa giận trong mắt vừa rồi nhanh chóng chuyển thành sợ hãi.

Một chiêu!

Chỉ dùng một chiêu!

Người mạnh đến thế! Người này… rốt cuộc có lai lịch là gì?

Đánh bại hắn ta chỉ bằng một chiêu, cho dù hắn ta là thất phẩm đã lâu không thực chiến, nhưng tốc độ tay mắt và lực lượng vẫn còn đó.

Vậy mà người này lại trong nháy mắt đã tìm ra kẽ hở trong chiêu số cao nhất của hắn ta, một chiêu đã phế bỏ sát chiêu Ngũ Diệp Liên Tâm!

“Rốt cuộc các ngươi là ai?” Chung Khánh Liên muốn kéo dài thời gian. Đảo mắt nhìn xung quanh, cố gắng tìm sơ hở để thoát thân.

“Giết hắn đi.” Trương Vinh Phương thản nhiên nói.

Tương Linh và Đồng Tâm đứng sau hắn rùng mình trong lòng. Biết hắn là nói với bọn họ.

Tương Linh cũng còn ổn, dù sao nàng không quen với Chung Khánh Liên.

Nhưng Đồng Tâm thì đang rỉ máu trong lòng.

Hắn ta đã chi rất nhiều tiền để mời được Chung Khánh Liên, bây giờ…

Hai người đồng thời tiến lên, một người rút một đoản đao tiêu chuẩn.

Cả hai đều là lục phẩm, mà võ công đều do tu Kim Bằng Mật Lục nên đương nhiên mạnh hơn Chung Khánh Liên bây giờ đang bị thương rất nhiều.

Dù sao, Kim Bằng Mật Lục là một võ học thượng thừa, mà lại vô cùng đặc biệt, gánh nặng mang đến cho lục phẩm viên mãn chỉ tương đương với gánh nặng của võ công tam phẩm thông thường.

Nói cách khác, nếu một thiên tài có thiên phú hạn mức tối đa là cửu phẩm, trước tiên tu xong lục phẩm Kim Bằng Mật Lục, thì vẫn có thể tu luyện phần còn lại của võ công lục phẩm.

Tất nhiên, đây là trạng thái lý tưởng nhất.

Trên thực tế, Kim Bằng Mật Lục theo giải thích của Thiên Nữ Đồng Chương, đòi hỏi những điều kiện cực kỳ cao.

Một trong những hạn chế lớn nhất của việc tu hành môn võ công này là thời gian.

Có thể tu luyện thành công một tầng trong bốn năm đã là lợi hại lắm rồi.

Tương Linh và Đồng Tâm chỉ kiêm tu hai tầng hậu kỳ là đã không thể tiếp tục được nữa.

Mặc dù như thế, việc kiêm tu đồng thời hai tầng này cũng đã mang lại cho họ những lợi ích cực kỳ to lớn.

Cả hai đeo mặt nạ, toàn thân mặc đồ đen, tiến lên phía trước.

Những đường nét màu trắng trên khuôn mặt họ rõ ràng không giống với những người còn lại khiến Chung Khánh Liên cảm thấy không ổn.

Điều khiến hắn ta càng hơi nghi hoặc hơn nữa là cảm giác một trong hai người này hình như rất quen thuộc với hắn.

“Các ngươi…”

Hắn ta vội vàng mở miệng, đang muốn hỏi.

Giết!

Trong phút chốc, hai bóng người từ phía trước đan xen lướt qua.

Hai thanh đoản kiếm mang theo hai vệt màu bạc sáng rực.

Coong coong!

Chung Khánh Liên nhấp một tay, vậy mà lại đỡ đòn kịp thời, nhưng sức mạnh tổng hợp của hai người cũng khiến cho lúc

hắn ta chưa kịp chuẩn bị, bị một vết thương sâu hoắm trên cánh tay.

Máu lập tức phun ra.

Tay không thể dùng sức được nữa.

“Rốt cuộc các ngươi là ai?”

Không có ai trả lời, hai ánh kiếm lại lần nữa xẹt qua, không hẹn mà cùng giáng xuống, Tương Linh và Đồng Tâm đều không dùng bất kỳ chiêu số nào.

Chỉ là một cú vung kiếm bình thường.

Bọn họ đều có thể cảm nhận được ánh mắt của Linh Sứ đại nhân phía sau, ánh mắt như dao như kiếm, kim đâm thấu xương.

Một khi bọn họ có chút chần chờ, do dự nào, chỉ sợ kết cục chờ đợi của bọn họ sẽ giống như Chung Khánh Liên trước mặt.

Hai vệt kiếm xẹt qua.

Chương 390: Rõ ràng (5)

Chung Khánh Liên không có gì để ngăn cản, cuối cùng lồng ngực bị cắt ra một vết máu hình chữ thập.

Vết máu vừa vặn cắt ngang cổ họng của hắn ta, một bên khác kéo dài đến tim.

"Ngươi…" Hắn ta nhìn chằm chằm về phương hướng của Đồng Tâm, hình như cuối cùng cũng nhận ra đối phương.

Đáng tiếc… tất cả đã quá muộn.

Phụt.

Thi thể ngửa đầu ngã xuống, chỉ có máu không ngừng phun ra tí tách.

"Thu dọn một lát, có thể rời đi." Trương Vinh Phương khẽ mỉm cười.

Hai người đều thả lỏng cả người, vội vã cúi đầu vâng dạ.

Ngay sau đó, rất nhiều kẻ sát thủ của Kim Sí Lầu đã rối rít rút khỏi Thiên Hương Quốc Sắc lâu. Bọn họ đồng thời mang theo thi thể của đồng bọn, cũng mang theo hầu hết các loại tiền tài châu báu bên lầu các.

Các kho báu khác nhau, giấy tiền, bạc, vàng trong toàn bộ Thiên Hương Quốc Sắc lâu đã trở thành chiến lợi phẩm của họ.

Trương Vinh Phương không quan tâm đến những thứ này, hắn chỉ cần đóng gói tất cả các loại bảo vật, cũng như tiền giấy ngân phiếu mệnh giá lớn và châu báu hoàng kim.

Các phần nhỏ vụn vặt còn lại tùy ý để cho thủ hạ chia sẻ.

Với sự rút lui của những chiếc mặt nạ đen, toàn bộ Thiên Hương Quốc Sắc lâu đã hoàn toàn rơi vào cảnh hoang tàn khắp nơi so với sự phồn hoa náo nhiệt ban đầu.

Từ khi người của Kim Sí Lầu tập kích cho đến khi kết thúc chỉ mất chưa đầy ba phút.

Ngoài việc giết người giữa đường chính là cướp bảo vật. Không hề chậm trễ chút nào.

Đêm khuya.

Ba người Trương Vinh Phương chậm rãi cất bước đi trên phố, một đội quan sai đang cấp tốc hướng về phía bọn họ chạy tới.

Nhưng không ai phát hiện ba người đã thay áo choàng.

Sát thủ Kim Sí Lầu ngày thường là những cư dân bình thường. Lúc này, sau khi động thủ, trở về đến nhà, hoàn toàn biết mất, căn bản không có ai có thể phát hiện ra.

Trương Vinh Phương mặc một chiếc áo choàng lớn màu đen, viền bạc của chiếc áo choàng phản chiếu ánh sáng lộng lẫy tinh tế dưới ánh đèn đường, giống như thủy ngân đang chảy.

“Hôm nay thu hoạch rất tốt. Hai người các ngươi cũng cực khổ rồi.” Thần sắc hắn ung dung, không mang mặt nạ mà thưởng thức nhìn Tương Linh và Đồng Tâm.

“Có đại nhân dẫn đội, chúng ta chắc chắn đánh đâu thắng đó, chúng thuộc hạ chỉ góp một ít sức mọn mà thôi…”

Tương Linh hơi thanh tĩnh lại, trong khi khen ngợi Trương Vinh Phương, không quên liếc nhìn Đồng Tâm với vẻ thương hại.

Sắc mặt Đồng Tâm trắng bệch, giống như mẹ chết, đến bây giờ trên người vẫn còn cảm giác lạnh thấu xương.

Đó là hơn một nửa tài sản của hắn ta!

Chỉ trong một đêm, đã bị cướp hết sạch, phá hủy trong một ngày!

Hai mươi năm tích góp… Bỗng chốc một lần trắng tay…

“Điều này cũng đúng.”

Trương Vinh Phương mỉm cười nói.

“Chỉ là rõ ràng thuận lợi như thế, vì sao Đồng Tâm vẫn u buồn như vậy?”

Ánh mắt sắc bén của hắn rơi vào trên người Đồng Tâm.

Cả người người nọ giật mình một cái, vội vàng lập tức ngẩng đầu nặn ra một nụ cười hài hòa.

“Đại nhân nhìn lầm rồi, chỉ là tối hôm qua thuộc hạ bị cảm phong hàn… Vừa mới động thủ xong nên hô hấp hơi không thông suốt, thân thể không chịu được đổ mồ hôi.”

“Nhịp tim của ngươi đập rất nhanh.” Trương Vinh Phương đột ngột dừng lại: “Xem ra thân thể thực sự không thoải mái.”

“Vâng… Thuộc hạ… Đây có thể là ám thương do thuộc hạ luyện võ công tích lũy, xin đại nhân thứ lỗi.” Đồng Tâm đè nén nỗi buồn trong lòng, không dám để lộ ra kẽ hở nào.

Xem xét từ tình huống vừa rồi, sát khí của vị Linh Sứ mới lên cấp này còn lớn hơn nhiều so với người tiền nhiệm.

Buồn cười là ban đầu họ còn nghĩ người này dễ gạt gẫm…

Bây giờ… bây giờ…

“Thôi được.” Trương Vinh Phương nhẹ nhàng vỗ tay: “Ban đầu dự kiến đêm nay thực hiện ba tiết mục, nếu thân thể Đồng Tâm ngươi không khỏe, vậy thì giải quyết thêm một tiết mục nữa, thì coi như kết thúc cũng được.”

Ngay sau khi nói ra những lời này, hai người Đồng Tâm và Tương Linh đồng thời nảy sinh cảm giác không ổn.

“Đại nhân… Các thành viên của chính lầu đã trải qua một lần chém giết, bây giờ đã tiêu hao rất nhiều… Ngài xem, có thể…” Tương Linh không nhịn được lên tiếng.

“Không sao, ta là người vô cùng thông cảm cho thuộc hạ.” Trương Vinh Phương mỉm cười đáp lại.

“Vì thế…”

Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía trước.

Hai người kia cũng ngẩng đầu nhìn về phía trước theo.

Ngay phía trước, một bóng người cao lớn, toàn thân mặc đồ đen, đeo mặt nạ đen sải bước đi ra.

Đó là Đoạn Cốc đã đến kịp thời.

Theo sau bên cạnh hắn ta là một nữ tử yểu điệu, rõ ràng là Thanh Tố.

“Nhìn xem, người đổi sân không phải đang tới sao?” Trương Vinh Phương giơ tay chỉ về phía đối diện. “Trận thứ hai tiếp

theo, khu Khê Thành hội Mộng Chu.”

Thân thể Tương Linh đứng sau lưng hắn run lên bần bật.

Hội Mộng Chu!

Tại sao… Tại sao lại?

Nội tâm Tương Linh trong nháy mắt căng thẳng đến cực điểm.

Chương 391: Đi (1)

Nếu nói Thiên Hương Quốc Sắc lâu lúc trước chỉ là trùng hợp, thì hội Mộng Chu bây giờ có nghĩa là gì?

Trùng hợp trong khoảng thời gian ngắn như vậy, liên tiếp hai lần, hẳn là không phải trùng hợp, mà là tất nhiên.

Tâm trí Tương Linh trong nháy mắt hiện lên những cảnh tượng ngờ vực vô căn cứ và suy đoán.

Nhưng đáng tiếc là, nàng chưa kịp hoàn hồn thì nhóm người ở phía đối diện đã tụ hợp.

Đoạn Cốc và Thanh Tố đi đến bên cạnh Trương Vinh Phương, ngoài ra còn có một số đội trưởng trong đội tử sĩ.

Đoạn Cốc đang giới thiệu với Trương Vinh Phương một số đội trưởng tinh nhuệ thủ hạ của hắn ta, tất cả đều là cao thủ từ tứ phẩm trở lên.

Trương Vinh Phương nhẹ nhàng mỉm cười, trò chuyện với từng người một.

Từ góc độ phía sau nhìn lại, Tương Linh cảm thấy hắn như chẳng hề làm gì cả, giống như kẻ đã tàn sát hàng trăm người trong toàn bộ Thiên Hương Quốc Sắc lâu vừa rồi không phải là hắn vậy.

"Được rồi, chúng ta đừng nói chuyện phiếm nữa. Thừa dịp quan sai nha môn còn chưa đến, chúng ta đi giải quyết điểm thứ hai trước đã. Tranh thủ đêm nay làm cho xong việc."

Do Thanh Tố dẫn đầu, đoàn người nhanh chóng lao về phía hội Mộng Chu ở khu Khê Thành.

Tương Linh vào một cái bị tụt lại ở phía sau, lúc này nỗi sợ hãi trong lòng nàng nhanh chóng lắng xuống.

Nàng biết rất rõ cho dù Linh Sứ có thực sự nghi ngờ nàng hay không, điều quan trọng nhất là phải mật báo, giảm thiểu tổn thất cho hội Mộng Chu.

Sau đó…

Tương Linh cúi đầu che giấu sát khí và lửa giận không kìm chế được của mình.

Cũng giống như Đồng Tâm, nàng đã làm phấn đấu bao nhiêu năm như vậy, còn nương thân ở vị kia của Hoàng gia, là vì để có thể an tâm hưởng thụ tất cả sao.

Nếu hội Mộng Chu bị phá hủy, nàng lấy cái gì để duy trì quyền thế và lợi ích bây giờ của mình?

Nghĩ ở đây.

Nàng thoáng tụt lại phía sau một chút, hai tay ra làm mấy dấu hiệu.

Phía sau cùng, trước cửa một con hẻm, hai tên ăn mày bẩn thỉu đang dựa vào tường ngủ bắt được dấu hiệu này liền giả vờ duỗi người.

Sau khi đoàn người Trương Vinh Phương rời đi, tên ăn mày cấp tốc đứng dậy, quay người, vọt vào ngõ nhỏ.

Không lâu sau, một con chim nhỏ màu đỏ bay ra khỏi ngõ nhỏ, bay về phía khu Khê Thành.

*

*

*

Hội Mộng Chu, khu Khê Thành.

Không giống như Thiên Hương Quốc Sắc lâu, hội Mộng Chu không phải là một cơ sở được xây dựng trên mặt đất.

Nhìn bề ngoài, nó chỉ là một trạch viện nhỏ, chỉ có hai khoảng sân trước và sau.

Bên ngoài cửa là một tấm bảng hiệu tương tự như một phủ đệ thường dân bình thường: Mạnh phủ.

Nhìn từ bên ngoài, người bình thường hoàn toàn không biết tòa phủ đệ này dùng để làm gì.

Ngay cả những người hàng xóm xung quanh cũng chỉ đánh giá từ những vị khách ra vào, trong Mạnh phủ này chắc hẳn có điều đặc biệt.

Kèm theo tiếng vỗ cánh phành phạch, con chim nhỏ màu đỏ bay xuống, đứng trên mu bàn tay của một nữ tử mặc áo đỏ ở sân sau.

Nữ tử nhanh chóng tháo ống trúc, kiểm tra cuộn giấy.

Vừa mới xem xong, sắc mặt nàng bỗng hơi thay đổi, vội vã đi về phía phòng chứa củi duy nhất ở sân sau.

Đẩy cửa ra, giữa phòng chứa củi rất sạch sẽ, trên mặt đất xuất hiện một lối vào ngầm giống như lăng tẩm.

Nữ tử không chút do dự đi vào từ lối vào.

Bên dưới lối vào này là hội Mộng Chu thực sự.

Bước vào lối vào, có một đường hầm rộng rãi với từng đôi đèn lồng treo bên dưới.

Hai bên còn có những nữ tử cường tráng canh gác, trên người mặc áo giáp da, đầu đội mũ giáp, hai tay đeo găng tay sắt.

Sau khi băng qua đoạn đường dài hơn trăm mét, nữ tử áo đỏ bước vào một sảnh nhỏ thông suốt với mọi hướng.

Giữa sảnh nhỏ có một cái quầy.

Sau quầy có hai nữ tử xinh đẹp đang chơi bài.

“Hồng tỷ, sao hôm nay lại rảnh rỗi xuống đây vậy?” Một nữ tử mặc áo xanh tươi cười hỏi.

“Có tin tức của chủ nhân, có rắc rối. Mở cửa cho ta vào gặp Tiêu Thần Nghĩa đại nhân.” Nữ tử áo đỏ lạnh lùng nói.

“Được rồi, ngài đợi một chút.” Nữ tử áo xanh vặn một cơ quan nào đó ở dưới quầy.

Đột nhiên, trên một bức tường của sảnh nhỏ, một cái cổng vòm tròn từ từ nhô lên.

Bên trong cửa vòm là một lối đi khác hơi hơi âm u.

Phía trên cao còn treo một tấm bảng hiệu: Khuyển.

“Tiêu đại nhân đang chơi trong ổ chó, những đại nhân còn lại ở trong ổ mèo.” Nữ tử áo xanh trả lời.

“Trần Chiêu Trần đại nhân đâu?” Hồng tỷ trầm giọng hỏi.

“Trần đại nhân đã tới khu Vô Quang. Tam bào thai vừa đến hôm nay cần được dạy dỗ kỹ càng, đang chuẩn bị bí dược cho các nàng.” Nữ tử áo xanh trả lời.

Cái gọi là bí dược là loại thuốc bí chế đặc biệt cho khu Vô Quang, sau khi uống sẽ gây tổn thương rất lớn cho cơ thể, dẫn đến hoàn toàn không thể mang thai.

Và có di chứng sau này từ từ mù cả hai mắt.

Chương 392: Đi (2)

Những nữ tử này sau khi uống thuốc bị ném vào khu Vô Quang, do Tương Linh đã đích thân chế tạo thành một khu vui chơi, giải trí đặc biệt.

Với sự quản lý của Mộng Dịch, không ai trong Hội Mộng Chu muốn phản kháng, cũng không ai dám phản kháng.

Ở đây, Tương Linh nắm giữ Mộng Dịch, là chủ nhân duy nhất.

Những vị khách khác đến chơi tạm thời là chủ nhân.

Bất kể loại phục vụ nào chỉ cần có thể tưởng tượng ra, nơi này đều có thể cung cấp.

Toàn bộ hội Mộng Chu cũng bí mật kéo rất nhiều con cháu đại gia của phủ Vu Sơn xuống nước trong bóng tối.

Nữ tử áo đỏ nhanh chóng đi vào lối đi, chẳng mấy chốc đã đến một sảnh đá khác rộng rãi hơn nhiều.

Trong sảnh đá, có một nam tử cao lớn cường tráng, tay cầm một đống vòng trúc, lười biếng ngồi trên ghế da, ném ra ngoài.

Một cái vòng trúc bay ra, đột nhiên những nữ tử đang nằm dưới đất nhào tới, giống như những con chó thật, tranh giành chiếc vòng trúc rơi xuống đất.

Trong thâm tâm Hồng tỷ biết trên vòng trúc có ngâm Mộng Dịch, có thể cắt cơn nghiện độc của những nữ tử này.

“Tiêu đại nhân, bên ngoài truyền đến ám tin của chủ nhân, bảo chúng ta ngay lập tức đóng lối vào và di dời nhân thủ.”

“Người nào can đảm lớn như vậy? Dám đến trêu chọc nơi này?” Tiêu Thần Nghĩa đã hơn bốn mươi tuổi, bây giờ một thân võ nghệ đã đạt tới đỉnh cao, khí huyết đã suy kiệt dần, không có khả năng tiến bộ.

Niềm vui duy nhất là giải trí chơi đùa những thứ này.

Đây cũng là lý do tại sao hắn ta dành cả ngày trong hội Mộng Chu, đảm nhiệm tổng bảo vệ nơi này.

“Thuộc hạ không biết.” Hồng tỷ cúi đầu nói.

“Tương Linh cũng là, động một tí là lại lo lắng sợ hãi, liền muốn đóng lối vào, không biết nơi này có bao nhiêu quý nhân đang hưởng thụ sao?

Làm phiền họ vào thời điểm thế này, chẳng phải là vô duyên vô cớ chọc giận mọi người sao?” Tiêu Thần Nghĩa xem thường nói.

Hồng tỷ cúi đầu không nói gì.

Nàng biết Tiêu Thần Nghĩa chỉ dám than thở trước mặt nàng, nếu thật sự gặp Tương Linh chủ nhân, hắn ta lấy lòng còn không kịp nữa là.

Là một cao thủ bát phẩm, Tiêu Thần Nghĩa đã đánh mất hoàn toàn lòng tự tôn và niềm kiêu hãnh mà hắn ta từng có.

Vì hưởng thụ, vì để có đủ lượng Mộng Dịch, hiện tại hắn ta là một con chó của Tương Linh chủ nhân.

Nhìn thấy Hồng tỷ không đáp lại, Tiêu Thần Nghĩa không kiên nhẫn buông tiếng thở dài.

“Được rồi, được rồi, lập tức đóng lại, sau đó chúng ta đi ra ngoài qua cánh cửa thứ năm ở bên cạnh.”

“Kính xin càng sớm càng tốt.” Hồng tỷ thấp giọng nói.

“Yên tâm đi, sau khi đóng cửa lối đi, sẽ không có ai có thể tìm được nơi này.” Tiêu Thần Nghĩa không nhịn được nói.

*

*

*

“Chính là chỗ này.”

Thanh Tố dẫn đầu, đi đến cửa của Mạnh phủ.

Trên cổng có vòng vàng trên nền đỏ, có hình một bông sen khổng lồ.

Đồng thời là một đóa Hắc Liên Hoa đen kịt như lửa.

Hai bên cửa có treo đèn lồng màu vàng, trên đèn có viết hai chữ: Thanh, Nhã.

Oành!

Cánh cửa lớn bỗng nhiên bị phá tan.

Các đội tử sĩ Kim Sí Lầu đeo mặt nạ đen xông vào trong đó.

Đoàn người Trương Vinh Phương chậm rãi vượt qua ngưỡng cửa, bước vào trong.

Chỉ là sân sau ngưỡng cửa trống rỗng, không có một bóng người.

Hai cây dương liễu nằm rải rác hai bên, bóng râm khổng lồ chiếm gần hết khoảng sân.

“Nơi này là hội Mộng Chu à? Sao không thấy ai?” Trương Vinh Phương hơi ngạc nhiên hỏi.

“Có lẽ nơi này có mật đạo. Khi thuộc hạ đến đây điều tra, nhận thấy rằng dòng người ra vào đây vượt xa cái sân nhỏ có hai lối vào này.” Thanh Tố trả lời.

“Đồng Tâm, Tương Linh, các ngươi có biết xảy ra chuyện gì ở đây không?”

Trương Vinh Phương nhìn hai người Hắc Ưng và Bạch Ưng.

“Thuộc hạ cũng không biết.”

“Không rõ lắm.”

Hai người vội vàng trả lời, cúi đầu không dám nhiều lời.

Trong lòng Tương Linh biết Trương Vinh Phương không thể kéo dài thời gian động thủ lâu lắm.

Nếu không, một khi nha môn kịp phản ứng, Hoàng gia, Hải Long kịp phản ứng, cuộc tập kích này của hắn sẽ trở nên vô nghĩa.

Một khi Hoàng gia, Hải Long liên thủ cắn giết Trương Vinh Phương, cho dù là Linh Sứ cửu phẩm, cũng nhất định sẽ cất bước gian nan.

Vì vậy, trong trận này, mọi người Kim Sí Lầu không thể ở đây lâu được.

Hội Mộng Chu là một công trình đặc biệt được xây dựng nhờ vào cung điện dưới lòng đất xây dựng từ thời cổ đại, một khi đã ẩn giấu đi thì sẽ cực kỳ khó bị phát hiện.

Cho dù có nhiều nhân tài đặc biệt trong Kim Sí Lầu, cũng không thể tìm ra quá nhiều manh mối chỉ trong khoảng thời gian ngắn như vậy.

Vì vậy, nàng chỉ cần kéo dài thời gian…

“Đốt nơi này đi.” Giọng nói của Trương Vinh Phương đột nhiên vang lên.

Toàn thân Tương Linh run lên.

Đốt!

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy đám người đeo mặt nạ đen của Kim Sí Lầu, đang đặt củi ở khắp mọi nơi xung quanh chuẩn bị châm lửa.

Chương 393: Đi (3)

Ngoài ra còn có một vài tử sĩ đang lấy dầu hỏa chuyên nghiệp, dội vào bốn phía.

Trương Vinh Phương đứng giữa sân với nụ cười trên môi.

“Có vẻ như hội Mộng Chu này có một số thủ đoạn ẩn giấu chính mình.”

“Nhưng mà không sao cả.”

Hắn duỗi bàn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve một trong những cây dương.

“Không tìm được thì cứ tiêu diệt hết là được.”

“Đại nhân! Không thể đâu! Xung quanh đây có rất nhiều quan lại quyền quý. Một khi châm lửa, tính chất sẽ hoàn toàn khác. Lỡ như gió trợ thế lửa, đốt cháy những người vô tội khác xung quanh…”

Tương Linh cố nén lại sự khẩn trương trong lòng, tìm cách lên tiếng thuyết phục.

Cung điện ngầm dưới lòng đất này đương nhiên không sợ bị đốt cháy, nhưng đây là lối ra vào lớn nhất của cung điện dưới lòng đất, cơ quan, trang bị đều ở đây, một khi thiêu rụi… Sau này muốn khôi phục lại sẽ vô cùng phiền phức.

Hơn nữa điều quan trọng nhất là… nàng vẫn còn giấu ngân phiếu và vàng thỏi lợi nhuận nửa năm nay ở nơi này, một khi thiêu cháy…

“Yên tâm đi, ta sẽ phái người đi mật báo. Cứ nói nơi này đi.” Trương Vinh Phương không thèm quan tâm.

Tương Linh muốn thuyết phục lần nữa, nhưng lại nhìn thấy nụ cười mơ hồ trên mặt Trương Vinh Phương mang theo một tia không kiên nhẫn.

Rõ ràng sự nhẫn nại của hắn đã đến cực hạn, nếu mình lại mở miệng, chỉ sợ…

Chẳng bao lâu, từng thùng từng thùng dầu hỏa đã được chuẩn bị đã được dội ra xung quanh.

Trong lòng Tương Linh càng ngày càng nôn nóng.

Nhưng nàng không dám nói thêm gì nữa, chỉ có thể tích tụ trong lòng, đủ loại suy nghĩ nhanh chóng lướt qua trong đầu.

Ngay sau đó, một ngọn đuốc đã được đốt được chuyển đến tay Trương Vinh Phương.

Hắn cười tủm tỉm, nắm chặt ngọn đuốc, theo tất cả mọi người rút khỏi Mạnh phủ.

Đoạn Cốc nhìn toàn bộ dầu hỏa đầy đất Mạnh phủ, da mặt bất giác co rút lại.

Hắn ta cũng đã từng đến đây chơi đùa, biết chỗ tốt của nơi này, hủy diệt thế này đúng là… quá phung phí của trời.

Nếu hắn là Linh Sứ đại nhân, sẽ không hủy diệt dễ dàng như vậy, mà sẽ đoạt lấy nắm giữ trong tay mình.

Đây không chỉ là thánh địa để hưởng thụ, mà còn là một sản nghiệp có thể kéo động nhiều quan hệ nhân mạnh tốt trong toàn bộ phủ Vu Sơn.

“Đáng tiếc, trở về tay không. Đáng tiếc thật.”

Một nhóm người đứng bên ngoài Mạnh phủ, Trương Vinh Phương đứng ở phía trước đeo mặt nạ, ngọn đuốc trên tay khẽ lách tách nổ.

“Đi.” Hắn ném về phía trước.

Ngọn đuốc xoay tròn, tạo ra một vệt sáng màu vàng đỏ, lướt qua bức tường, bay vào trong Mạnh phủ.

“Động thủ!”

Đột nhiên, một bóng người mặc đồ đen nhảy lên trời, dùng dao chém vào cán đuốc, đánh bay nó ra khỏi tường, rơi xuống bên ngoài Mạnh phủ.

Sau khi chém bay cây đuốc xong, mũi chân của bóng người này điểm nhẹ lên tường, mượn lực nhanh chóng lao về phía Trương Vinh Phương.

Tốc độ thân pháp nhanh đến mức ngay cả Đoạn Cốc cũng không kịp phản ứng.

“Thú vị.” Trương Vinh Phương ngẩng đầu lên, đột nhiên lao về phía trước, lòng bàn tay phải bắn lên, cơ bắp lòng bàn tay phồng lên, năm ngón tay giống như đại bàng, vồ về phía trước.

Coong!

Móng vuốt đại bàng nặng nề chộp vào mặt bên của loan đao, gập lại.

Bùm!

Thân đao quay như một bánh xe, bị mạnh mẽ kéo ra khỏi tay người nọ.

Một chưởng khác Trương Vinh Phương tiến quân thần tốc, nặng nề đánh vào quyền tay trái đang tung ra của người nọ.

Hai người giao kích dữ dội, người nọ đang đà rơi xuống, lại bị một lực lượng khổng lồ đánh bay lên, vọt lên cao mấy mét.

Lúc này, hắn ta bị ép phải lên cao, hoàn toàn trở thành mục tiêu sống cho những người xung quanh.

Xì xì xì!

Ngay lập tức, tất cả tử sĩ Kim Sí Lầu xung quanh đồng thời giơ tay, bắn phi tiêu độc.

Những phi tiêu độc màu đen dày đặc ùn ùn bay về phía người nọ.

Không kịp chuẩn bị, hắn ta cởi áo khoác ngoài của mình, cuộn nó lại, cuốn rơi hầu hết các phi tiêu độc.

Nhưng vẫn có một vài phi tiêu độc do các cao thủ bắn ra, mạnh mẽ xuyên thủng lớp áo khoác trở ngại, ghim vào cánh tay và sau lưng hắn ta.

“Để ta!” Tương Linh quát chói tai một tiếng, vội vàng lao ra ngoài, giao thủ cận thân với người nọ.

Cả hai lấy nhanh đánh nhanh, cấp tốc giao kích hơn mười mấy chiêu. Những tử sĩ xung quanh vì sự có mặt của Tương Linh, không dám tiếp tục bắn phi tiêu ám khí nữa.

Đột nhiên, Tương Linh rên rỉ một tiếng, lùi về phía sau mấy bước, để người nọ dựa vào vách tường nhảy ra ngoài, thậm chí còn dùng tán cây dương để ẩn nấp trong đó.

Trong nháy mắt, hai tử sĩ Kim Sí Lầu ở dưới tàng cây chớp mắt đã bị người nọ rơi xuống, đập mạnh xuống đất.

Bóng dáng người nọ quay lại, vội vàng bỏ chạy về phía xa xa.

Tương Linh âm thầm thở hắt ra một hơi.

Nàng đã phải bỏ ra một cái giá rất đắt mới có thể khống chế được một cao thủ bát phẩm như Tiêu Thần Nghĩa, không thể tổn thất ở nơi này được.

Chương 394: Đi (4)

Vì vậy vừa rồi nàng mới không thể không mạo hiểm ra tay, giả vờ giao thủ, nhưng thực chất là đang tìm cơ hội để thả người kia rời đi.

Trở lại bên cạnh Trương Vinh Phương, gương mặt nàng đầy hổ thẹn, trên khóe miệng có vết máu, ôm quyền, khom người với hắn.

“Đại nhân! Thuộc hạ đã cố gắng hết sức, nhưng không ngăn được người này, xin đại nhân ban tội!”

“Ban tội?” Trương Vinh Phương mỉm cười.

Uỳnh!

Đột nhiên, hắn đánh một chưởng vào mặt Tương Linh.

Sức mạnh khổng lồ cộng với tốc độ của cửu phẩm khiến nàng hoàn toàn không có hơi sức né tránh.

Cả người Tương Linh bị lực lượng đánh bay ra ngoài, lăn trên mặt đất vài vòng.

Nàng đầu váng mắt hoa, đầu óc hỗn loạn, muốn đứng dậy, nhưng cảm thấy mọi thứ đều đang rung chuyển, xoay tròn xung quanh mình.

Một cảm giác buồn nôn, muốn ói xộc thẳng lên đầu.

Đến khi nàng phản ứng lại, mới nhận ra mình vừa bị đánh!

“Đại nhân… Ta… thuộc hạ…” Cơn đau dữ dội từ gò má truyền đến toàn thân.

Lửa giận trong lòng Tương Linh điên cuồng dâng lên.

Nhưng chẳng mấy chốc đã bị gián đoạn bởi nỗi sợ hãi kịch liệt.

“Đại nhân, lần sau thuộc hạ nhất định sẽ liều mạng để ngăn chặn đối thủ! Chắc chắn sẽ không phạm phải sai lầm này nữa! Cầu xin ngài cho Tương Linh một cơ hội nữa!”

Nàng kìm nén hận ý và sợ hãi trong đôi mắt của mình.

Chỉ cần nàng đối phó được lần này, chỉ cần đêm nay rời khỏi bên cạnh Linh Sứ, nàng sẽ dốc hết sức huy động mọi nhân mạch, giết chết người này!

Nàng đã sợ rồi.

Trương Vinh Phương này hỉ nộ vô thường, bất cứ lúc nào cũng có thể làm những điều họ không thể đoán trước.

Thậm chí đánh giá về hành động đêm nay của hắn, rất có thể hắn đã đang nghi ngờ mình và Đồng Tâm.

Nếu không ra tay trước, sớm muộn gì nàng cũng sẽ chết trong tay người này!

Tương Linh nhanh chóng bò, bò đến bên chân Trương Vinh Phương, không ngừng dập đầu quỳ lạy tại chỗ. Xin lỗi và cầu xin tha thứ.

"Thật chẳng thú vị gì cả." Trương Vinh Phương lại một lần nữa nhận lấy một cây đuốc ném về phía trước.

Ngọn đuốc quay xoay tròn, rơi vào bên trong tòa phủ đệ.

Ánh lửa lập tức lan rộng, mở rộng, soi sáng toàn bộ Mạnh phủ.

"Đêm nay chấm dứt ở đây đi." Trương Vinh Phương giơ tay lên, nắm chặt.

Đoạn Cốc và những đội trưởng tử sĩ còn lại sau lưng lần lượt cúi đầu, không tiếng động truyền lệnh rút lui.

Tất cả mọi người trong các đội không hề có tiếng động rút đi.

Tương Linh ngẩng đầu nhìn thế lửa ở Mạnh gia càng ngày càng lớn, trong lòng hoàn toàn lạnh như băng.

Tổn thất của nàng nhỏ hơn Đồng Tâm, nhưng sau khi mọi thứ ở đây bị thiêu hủy, lối vào thực sự ẩn giấu trong đó chắc chắn sẽ bị bại lộ.

Hội Mộng Chu không phải là không có đối thủ, Hoàng gia và Hải Long không thể độc bá toàn bộ phủ Vu Sơn.

Sơ hở lớn như vậy, người của Chính Minh hội chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tay.

Và cả Linh Sứ Trương Vinh Phương!

Một nỗi sợ hãi không thể kiểm soát dâng lên trong lòng Tương Linh.

Tính cách người này thất thường, căn bản không ai biết trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Chỉ muốn ra ngoài chơi một chút thử tay nghề, mà lại giết nhiều người như vậy. Chỉ để thực thi các quy củ của mình, toàn bộ Thiên Hương Quốc Sắc lâu đã bị phá bỏ.

Người này quyết không thể lưu lại!

Trong nội tâm Tương Linh đã lên kế hoạch xong. Sau đêm nay sẽ đến nhà của Hoàng gia và Hải Long bên kia, mời cao thủ đến vây giết Linh Sứ Trương Vinh Phương.

Nhưng thực lực cao thủ cửu phẩm cực kỳ khủng bố, nhất định phải có sách lược vẹn toàn, nếu không một khi trốn thoát sẽ hậu hoạn vô cùng

Lúc trước Hoàng Ngọc Chân đã gây ra bao nhiêu sát nghiệt khiến Hoàng gia vẫn căm thù đến tận xương tủy cho tới bây giờ. Có thể thấy được thực lực.

‘Mọi thứ phải được bàn bạc kỹ hơn, lên kế hoạch cẩn thận.

Có lẽ, có thể từ phía tỷ tỷ Trương Vinh Du…’

Phụt!

Đột nhiên, một thanh đoản kiếm đâm thẳng vào ngực nàng từ phía sau lưng.

Cơn đau nhói từ lưỡi kiếm ngay lập tức đánh gãy mọi mưu tính của Tương Linh.

Đầu óc nàng trống rỗng, ngơ ngác nhìn Trương Vinh Phương trước mặt.

Không phải hắn.

Trên mặt hắn cũng ngạc nhiên không kém.

Phụt.

Đoản kiếm bị rút ra, Tương Linh ngã sấp về phía trước, rơi xuống đất.

Nàng khó khăn quay đầu lại, nhìn về phía sau lưng.

Trong con ngươi từ từ tan rã, nàng nhìn thấy Đoạn Cốc vẫy rơi máu trên đoản kiếm trong tay, cũng không thèm nhìn nàng, ngược lại vẻ mặt thê thảm, quỳ xuống dập đầu với Trương Vinh Phương.

“Đại nhân! Việc này không liên quan đến chúng ta! Tất cả đều là do Tương Linh giở trò quỷ! Nàng chính là bà chủ hội Mộng Chu. Chúng ta đều bị nàng lừa dối cưỡng bức, mới bị kéo lên thuyền cùng nhau!”

Vẻ mặt Đoạn Cốc y như thật, nghiến răng nghiến lợi, lúc thì phẫn hận, lúc thì bi thương. Đồng Tâm và Thanh Tố đứng nhìn ở bên cạnh, trong lòng rét run.

Họ luôn cho rằng tên này là người lương thiện, thật thà thật, nhưng không ngờ rằng hắn ta lại có giao dịch khác với Tương Linh!

Chương 395: Đi (5)

Trương Vinh Phương cũng có thể nhìn ra các yếu tố diễn xuất của Đoạn Cốc.

Rõ ràng, tên này thấy tình thế không ổn, đã quyết đoán ra tay để lấy công chuộc tội, cố gắng bù đắp những sai lầm trước đây.

Đó là lý do tại sao hắn ta lại ra tay với Tương Linh.

"Hội Mộng Chu? Là do nàng thành lập sao?"

Trương Vinh Phương hơi kinh ngạc, liếc nhìn Tương Linh đã không thể động đậy trên mặt đất, trong lòng cảm thấy hơi đáng tiếc.

Nhưng hội Mộng Chu sẽ là gì không quan trọng, có hay không có chuyện này, hắn vẫn sẽ tìm cớ khác để phế bỏ hai người này.

Chỉ là hắn còn muốn chơi nữa, không nghĩ tới những người này lại từ bỏ phản kháng nhanh như vậy, quả thật chẳng thú vị tí nào cả.

Bộp bộp!

Đồng Tâm ở bên cạnh cũng hung hăng quỳ xuống đất, liều mạng dập đầu lạy hắn.

Hết người này đến người khác, một cao thủ lục phẩm như Đồng Tâm, lúc này vậy mà lại không hề có bất kỳ ý định phản kháng gì, mà chỉ điên cuồng dập đầu, xin tha.

"Đại nhân tha mạng! Tha mạng! Xin ngày hãy cho ta một cơ hội nữa! Cầu ngài!"

"Thật đúng là… đã nghe thấy được chuyện khó lường bên trong." Trương Vinh Phương mỉm cười, ngồi xổm xuống, điểm mấy cái trên người Tương Linh, dùng phương thức cắt đứt mạch máu, cưỡng ép ngừng lại.

"Đoạn Cốc, đưa nàng đi trị thương, nhớ đừng để chết, còn có công dụng lớn với ta."

“Vâng.” Đoạn Cốc lập tức vui mừng, biết mình tạm thời không sao, vội vàng đứng dậy đáp.

Sau đó, hắn ta gọi hai nữ tử sĩ tiến lên, đưa Tương Linh đi chữa thương, chờ cho xử lý.

Chỉ là vết đâm ở ngực rất nặng, không mất tháng sẽ không hồi phục được.

“Đi thôi, rời khỏi nơi này trước.” Trương Vinh Phương liếc nhìn phủ đệ Mạnh phủ càng cháy càng lớn. Quay người bước đi về phía xa trước.

Dù là Đồng Tâm hay Tương Linh, đều là những cao thủ lục phẩm, đều là nhân tài.

Nếu để bọn chúng chết một cách dễ dàng như vậy, chẳng phải đáng tiếc lắm hay sao?

Một nhóm người nhanh chóng đuổi theo sau, bước nhanh biến mất vào bóng đêm.

Lúc này, rất nhiều tử sĩ Kim Sí Lầu mới rối rít rút lui, bình tĩnh theo sau mấy người rời đi.

Bóng đêm mờ ảo.

Ngọn lửa lớn bốc khói dày đặc, không lâu sau đó, các nhóm người của quan phủ đã đến dập lửa.

Các tòa phủ đệ xung quanh cũng đã phái gia đinh đến hỗ trợ dập lửa.

Nhưng đáng tiếc, ngọn lửa bốc cháy bởi dầu hỏa đã cháy hoàn toàn, lượng nước nhỏ nhoi như thế hoàn toàn không đủ để dập tắt.

Ngọn lửa càng lúc càng mạnh, sáng rực nửa bầu trời đêm trong toàn bộ khu Khê Thành.

Tầng ba của một nhà trọ phía xa xa.

Trước cửa sổ, có hai bóng người cao lớn đang đứng.

“Sư phụ, người nghĩ rốt cuộc người đó biết hay không biết?” Một bóng dáng trẻ tuổi thấp giọng hỏi.

“Biết hay không, đối với người đó không quan trọng.” Bóng người còn lại râu tóc bạc phơ, rõ ràng là một lão nhân ít nhất

đã bảy mươi tuổi.

Lão nhân dừng lại giây lát, nhìn về phía ngọn lửa lớn ở Mạnh phủ.

“Người này lòng dạ độc ác, bản tính tàn nhẫn. Mới đến phủ Vu Sơn, tất cả thuộc hạ đều là người mới. Vì vậy hắn cần sử dụng một số phương pháp mới để xác định quyền uy, thu phục lòng người.”

“Nhưng hội Mộng Chu này là của Tương Linh. Hắn làm như thế, sao có thể thu phục lòng người được?” Người trẻ tuổi khó hiểu.

“Thực ra, hắn không quan tâm hội Mộng Chu là của ai. Cho dù là Tương Linh hay Đồng Tâm, những người này làm gì hay thái độ của họ đối với hắn là gì, thực ra hắn không thèm quan tâm.” Lão giả lạnh nhạt trả lời.

“Tại sao ạ?” Người trẻ tuổi cau mày.

“Bởi vì, đối với người này, cho dù bọn họ có làm gì đi chăng nữa, thì kết cục đã được định trước ngay từ ngày đầu tiên hắn đến đây.”

“Chỉ vì hắn một lần nữa lập ra quy củ?”

“Không phải.” Lão nhân nhìn người trẻ tuổi đầy ẩn ý: “Quy củ chỉ là thứ hai.”

Trọng điểm là, trên đời này, chưa bao giờ có đạo lý cấp dưới nắm giữ nhiều hơn cấp trên…”

“Cho dù là tiền bạc hay quyền lực.”

*

*

*

Vạn Lý sơn trang, tổng bộ của Kim Sí Lầu ở phủ Vu Sơn.

Trương Vinh Phương xoay người, ngồi trên chiếc ghế da màu đen tượng trưng cho Linh Sứ, sau lưng là một con đại bàng vàng được làm thành mẫu vật.

Con đại bàng vàng sải cánh, bám vào bức tường, như thể đang bay trên cao.

Sải cánh của nó dài tới 3 mét, lông chim có màu nâu vàng, hùng vĩ một cách lạ thường.

Nhìn Đồng Tâm, Đoạn Cốc, Thanh Tố và Vi Lý đang đứng kính cẩn bên dưới.

Trên khuôn mặt hắn nở ra một nụ cười.

“Nhắc mới nhớ, đây là lần đầu tiên ta đến tổng bộ nơi này. Trước đây vẫn chưa có thời gian. Các ngươi có ai có thể giới thiệu cho ta một tí được không?”

“Đại nhân… Ngài đừng úp úp mở mở nữa. Nên xử trí hai người Đồng Tâm và Tương Linh như thế nào? Hai người này đã hủy hoại thanh danh của Kim Sí Lầu ta, tội ác tày trời!” Vi Lý trầm giọng nói

Chương 396: Hàn (1)

Chỉ mười phút trước, Đoạn Cốc đã tiết lộ tất cả các chi tiết của Tương Linh và Đồng Tâm.

Đặc biệt là giao dịch nhân khẩu với Hải Long khiến vẻ mặt Thanh Tố và Vi Lý đều lạnh như băng.

“Kim Sí Lầu ta xuất thân từ Đông Tông, còn Hải Long gốc từ Tây Tông. Bây giờ hai người này mà ăn cây táo, rào cây sung. Lấy tài nguyên và nhân lực của chúng ta hợp tác với Hải Long, bắt những nữ tử xuất thân từ gia đình lương thiện buôn bán! Thật là tội ác tày trời! Phải xử treo cổ! “Thanh Tố lạnh lùng nói.

“Không vội.” Trương Vinh Phương mỉm cười, nói: “Để Tương Linh giao toàn bộ kết cấu nhân thủ của Mộng Chu, sau đó giải cứu những người bị bắt lúc trước. Nếu không, chỉ dựa vào chúng ta tự mình tìm ra thì quá phiền phức, cũng không có cách nào dọn dẹp sạch sẽ.

Với lại, ta cảm thấy khá hứng thú với Mộng Dịch đó.

Không phải nàng còn có một nhân tình sao? Nghe nói thực lực cực kỳ mạnh mẽ… Lỡ như ta đánh không lại thì sao giờ?”

Mấy người hai mặt nhìn nhau, không biết phải nói gì.

“Không biết tình cảm giữa Tương Linh và người đó như thế nào… Nếu dùng Tương Linh làm mồi để hạ độc, không biết có thu hoạch được gì không…”

Trương Vinh Phương gõ nhẹ vào tay vịn, vẻ mặt đầy phiền não.

“Nhưng ta là một người tốt, một người thiện lương, sao lại có thể làm chuyện xấu xa như vậy?”

Trái tim của mấy người nhảy lên một cái, trong chốc lát không thể phân biệt rõ tính cách Trương Vinh Phương là như thế nào.

Nhưng những lời này hầu như đều chỉ rõ ra, nếu bọn họ không hiểu ý nữa thì thật quá ngu ngốc.

Ngay sau đó, Đoạn Cốc tiến lên một bước. Cắn răng nói: "Thuộc hạ! Thuộc hạ nguyện ý làm thân trâu ngựa để đền đáp!"

*

Mưa phùn như khói, mông lung bay lả tả.

Hà Diệp lầu Hoàng gia.

Hà Diệp lầu là kiến trúc đặc hữu riêng biệt tại Đại Linh.

Tầng lầu bằng phẳng hình lá sen to lớn, từng tầng từng tầng chồng điệp lên nhau, phía dưới dùng từng cây cột đá khá là mảnh khảnh chèo chống.

Từ xa nhìn lại, tòa kiến trúc giống như từng mảnh từng mảnh lá sen xếp chồng lên nhau.

Hoàng Chân Ý mặc một thân trường bào thái cực, áo choàng nền thuần trắng bị gió nhẹ thổi qua, nhẹ nhàng kéo dài.

Trong gió mang theo chút cảm giác ẩm ướt.

Vốn dĩ ẩm ướt như thế này khiến xoang mũi lão luôn có cảm giác dễ chịu thư thái, nhưng thông tin vừa được đưa tới lại khiến tâm trạng trở nên kém đi một chút.

Lão ta đứng trên sân thượng tầng thứ hai Hà Diệp lầu, trong tay bưng một chén vừa trà Kim Châm Lộ Diệp vừa ngâm.

Đây là trà ngon thượng phẩm có tiền mà không mua được trên thị trường, phân lượng ngang nhau có thể so sánh như giá cả hoàng kim.

Chỉ là lúc này lão đã không còn tâm trạng uống.

"Rốt cuộc tình huống Kim Sí Lầu bên ấy là sao thế?" Hoàng Chân Ý nhíu mày hỏi. "Chỗ Tương Linh phái người cầu viện binh, đêm qua Thiên Hương Quốc Sắc lâu bị hủy, hội Mộng Chu bị đốt. Một loạt chuyện chỉ xảy ra trong hai canh giờ ngắn ngủi."

Lão chậm rãi quay người, nhìn ba người phía sau mình.

Ba người đều là trưởng lão và người mạnh nhất trong cao tầng Hoàng gia bây giờ.

Hoàng gia có hai cửu phẩm, hai bát phẩm, ba thất phẩm.

Còn có quan hệ thông gia trực tiếp với siêu phẩm Túc Lão Thiên Sơn nhất kiếm Đàm Hiểu.

Thực lực như thế, sức ảnh hưởng như thế, cả Vu Sơn không ai dám khinh thị.

Ba người đứng trước mặt lão, theo thứ tự là gia chủ Hoàng Dịch Tất mới đột phá cửu phẩm không bao lâu.

Hai vị khác là tộc lão bát phẩm Hoàng Tuệ Nhàn, Hoàng Lam Tân.

Sau khi tiếp nhận được thông tin nội thành phát sinh đại sự. Bọn họ đã hiểu sắp hỏng việc, trước tiên chạy đến bên chỗ Hoàng Chân Ý.

Tương Linh Bạch Ưng Kim Sí Lầu phối hợp với Hoàng gia tiến hành mua bán nhân khẩu, hội Mộng Chu cũng mang đến mối quan hệ lợi ích to lớn cho bọn họ.

Trong năm trụ cột sản nghiệp lớn của Hoàng gia, hội Mộng Chu và giao dịch nhân khẩu phối hợp với nhau chính là một trong số đó.

Cho nên dù thế nào, một đoạn này không thể xảy ra vấn đề.

“Phụ thân. Ta đi hỏi ở chỗ Tương Linh, bây giờ nàng đã bị Linh Sứ tân nhiệm giam lỏng lại. Là do trước kia Tương Linh sử dụng thế lực tình báo của Kim Sí Lầu, giúp Hoàng gia chúng ta thu hoạch lợi ích đã bị phát hiện.”

Hoàng Dịch Tất và Tương Linh có tư tình không nhỏ, cao tầng gia tộc đều biết đến chuyện này.

Năm năm trước Hoàng Chân Ý tặng vị trí gia chủ cho con trai Hoàng Dịch Tất.

Hắn ta không khiến lão thất vọng, thuyết phục Tương Linh sử dụng thế lực và tình báo của Kim Sí Lầu giúp đỡ Hoàng gia phát triển.

Ngắn ngủi mấy năm đã đền bù được thiệt hại sản nghiệp gia tộc lúc trước Hoàng Ngọc Chân mang tới, còn mắt thấy kéo lên cao hơn đỉnh điểm.

Nào nghĩ tới bây giờ…

“Kim Sí Lầu không dễ chọc…” Hoàng Chân Ý thở dài.

Một tiếng thở dài này của lão cũng không phải không có nguyên do.

Chương 397: Hàn (2)

Trước đó Linh Sứ đời trước còn tại vị, tính tình Linh Sứ kia lạnh lùng, hoàn toàn không để ý tới việc vặt vãnh như thế này, chỉ lo tự hưởng thụ.

Cho nên không có ảnh hưởng gì đối với cả Vu Sơn.

Thậm chí ngay cả song Ưng dần dần ăn mòn quân đội tử sĩ cũng không rõ.

Về sau Linh Sứ kia đã quá lớn tuổi, không thể không thoái ẩn thoái vị. Đổi một người mới đến.

Nhưng người mới lần này thực sự không dễ lừa gạt như vậy.

"Phụ thân, dù sao Tương Linh cũng đã theo ta nhiều năm như vậy, nàng giúp đỡ cho Hoàng gia chúng ta cũng không phải ít, nếu không cứu, như thế về sau làm sao Hoàng gia chúng ta đặt chân trên giang hồ được?"

Hoàng Dịch Tất cau mày nói.

"Kim Sí Lầu không dễ chọc, Hải Long dễ chọc chắc? Bây giờ phía trên hai tông Đông Tây đấu đá kịch liệt hơn rồi. Thủ đoạn Đông tông quá mức khốc liệt, đã bị rất nhiều thế lực khác liên hợp bài xích, chúng ta…"

"Nói cẩn thận!" Hoàng Chân Ý mạnh mẽ ngắt lời hắn. "Chỉ cần một ngày Đế Sư còn tại vị, thì một ngày Đông tông vẫn là chính thống!"

"Vậy bây giờ nên làm thế nào cho phải? Lẽ nào trơ mắt nhìn sản nghiệp của chúng ta hoàn toàn đóng cửa?" Giọng nói của Hoàng Dịch Tất vô thức tăng cao lên.

Bây giờ hắn ta trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng, lại là thiên tài võ đạo, sau khi thành công bước vào cửu phẩm, đã thành người có vũ lực cao nhất cả Hoàng gia.

Cho dù là phụ thân hắn ta Hoàng Chân Ý cũng vì tuổi già sức yếu mà đã không phải đối thủ của hắn ta nữa.

Thực lực mạnh, tự nhiên sức lực nói chuyện cũng cứng rắn hơn.

Hoàng Chân Ý lắc đầu.

“Tuệ Nhàn, ngươi sắp xếp người đi bên tri phủ báo quan, hỏi tình huống. Vụ án lớn như vậy, bọn họ vẫn nên phải đưa ra một lời giải thích.”

“Vâng.” Hoàng Tuệ Nhàn trịnh trọng gật đầu. Nàng cũng là người đã hơn sáu mươi, bây giờ cho dù là bát phẩm nhưng chỉ sợ thực lực chân chính cũng không đáng bao nhiêu.

Có thể đánh được lục phẩm đã rất tốt rồi.

Cho nên nàng cũng hiểu rõ, Hoàng gia bây giờ, mặt ngoài lửa nóng đốt dầu tiêu tốn gấm lụa, thực chất bên trong đã không còn cường thịnh như trước kia.

“Đại bộ phận Thiên Hương Quốc Sắc lâu là do chúng ta và Kim Sí Lầu hợp tác, tất nhiên chuyện này do chúng ta phụ trách. Nhưng trong hội Mộng Chu cũng có một phần của Hải Long, Lam Tân, ngươi liên hệ bên ấy, xem bọn họ có sắp đặt gì.”

Hoàng Chân Ý tiếp tục sắp xếp.

“Vâng.” Hoàng Lam Tân gật đầu.

Sau đó, Hoàng Chân Ý mới nhìn con trai Hoàng Dịch Tất.

“Vốn dĩ tưởng Linh Sứ mới an phận thủ thường, mặc kệ mọi việc, bây giờ xem ra vẫn phải xử lý. Chung quy cũng là người trẻ tuổi không hiểu chuyện…”

“Phụ thân, Tương Linh bên ấy, ta lo lắng nàng xảy ra chuyện gì bất ngờ.” Hoàng Dịch Tất nhắc nhở.

“Liên hệ Hải Long, Linh Sứ mới ngay cả nói chuyện cũng không nói, mà đã trực tiếp phá vỡ mâm, vậy cứ để hắn hiểu được. Nơi này là Vu Sơn, không phải Đàm Dương mà hắn tới!”

Trong mắt Hoàng Chân Ý lóe lên một tia hung ác.

“Phụ thân, phải làm thế nào?” Hoàng Dịch Tất lập tức tỉnh táo tinh thần.

“Không vội, hắn người gấp gáp nhất lúc này là Thanh Giác Hải Long, mất nơi cung cấp nhân khẩu ổn định từ hội Mộng Chu, hắn không thể bàn giao cho phía trên. Cho nên, tất nhiên

hắn sẽ giải quyết việc này trước tiên. Chúng ta kiêng kị phía trên Kim Sí Lầu, nhưng bọn họ không sợ.” Hoàng Chân Ý cười một tiếng.

Mấy người lập tức hiểu rõ. Lo lắng trước đó cũng chầm chậm dịu xuống.

“Người hiểu ta, cũng chỉ có Hoàng Chân Ý.”

Đột nhiên một giọng nam âm nhu truyền vào trong tai mấy người.

Két két.

Cửa chính trong phòng nghị sự từ từ mở ra, một bóng người cường tráng cao lớn bỗng chốc đi vào.

Bóng người đi đến chính giữa phòng nghị sự, đứng vững bất động, lộ ra cả người.

Đây là một nam tử cả người cao một mét chín, bắp thịt từng cục toàn thân, tóc đen xõa ngang vai xinh đẹp.

Thật sự là xinh đẹp, không có bất kỳ cái gì giả dối.

Vì mặt mũi người nọ hoàn toàn khó phân biệt nam nữ, tinh xảo dị thường.

Mắt phượng, mũi cao, da thịt non mịn trắng nõn, môi anh đào. Tất cả giống như tuyệt đại mỹ nữ.

Nếu đặt gương mặt này trên người một nữ tử, nhất định sẽ là hồng bài danh hoa nhạc lâu.

Nhưng đặt trên người một nam tử khôi ngô cường tráng như thế, lại có một cảm giác cực kỳ mâu thuẫn.

“Thanh Giác lão hữu, nhiều năm không gặp, bây giờ khí sắc của ngươi vẫn xinh đẹp như vậy.” Hoàng Chân Ý không tự chủ sờ lên chòm râu bạc trắng trên cằm mình, tâm trạng phức tạp nói.

Lão cũng không bất ngờ việc đối phương có thể trực tiếp bước vào bên trong Hoàng gia.

Vì người này có thực lực như thế.

“Bái kiến Thanh Giác đại nhân.” Hoàng Tuệ Nhàn và Hoàng Lam Tân tôn kính khom người.

“Thanh Giác thúc thúc.” Hoàng Dịch Tất thì thân cận hơn một ít, trên mặt nổi lên thoải mái nhàn nhạt.

Chương 398: Hàn (3)

“Mấy người cũng không tệ. Lâu rồi không gặp, bây giờ vẫn là dáng vẻ như vậy…” Thanh Giác nghiêng áo tơ thuần trắng khoác lên người, lộ ra một nửa bả vai trắng nõn, và một nửa cánh tay.

“Từ mười năm trước sau khi ta đảm nhiệm chức vụ ở Hải Long, đảo mắt Dịch Tất đã lớn như vậy…” Thoạt nhìn chẳng qua hắn giống như hai mươi mấy tuổi, nhưng mà giọng điệu lại tang thương như năm sáu mươi tuổi.

“Ai nói không phải. Hẳn là lần này ngươi tới vì chuyện Linh Sứ mới của Kim Sí Lầu nhỉ?” Hoàng Chân Ý nói.

“Tất nhiên.” Thanh Giác mỉm cười, khuôn mặt diễm lệ hơi lóa mắt.

“Dù sao Linh Sứ cũng có quan hệ phía trên, mấy người không dễ ra tay, cứ để ta tới là được.”

“Thế thì, phần của Tương Linh, ngươi sáu ta bốn.” Hoàng Chân Ý nói.

“Giao tình thì giao tình, làm ăn vẫn là làm ăn, chia thế này cũng là có thể.” Thanh Giác cười nói. “Nhưng mấy người nhất định phải phối hợp với ta cùng vây giết người này.”

Hoàng Chân Ý nhíu mày tính toán.

“Một kẻ mới đột phá cửu phẩm mà thôi, có thể. Chẳng qua, nhắc nhở ngươi một câu, người này có liên quan đến Thiên Nữ Đồng Chương bại lộ Đàm Dương. Trước đó không ai trong chúng ta ngờ tới, Đồng Chương thế mà cũng là cao tầng của Kim Sí Lầu.”

“Yên tâm, bây giờ Thiên Nữ không có thời gian để ý tới bên này…” Thanh Giác thần bí cười một tiếng.

“Với lại… Có thể không được bao lâu…”

Hắn chưa nói xong, nhưng ý nghĩa phía sau lại khiến mấy người suy nghĩ vô hạn.

*

*

*

Tổng bộ Kim Sí Lầu Vu Sơn.

Trương Vinh Phương thở dài một hơi, nhìn rất nhiều vàng bạc tài bảo, kinh bạch cổ tịch chất đống trước mặt, trong lòng cảm thán.

‘Thế đạo này, đúng là muốn phất nhanh, thì phải đoạt…’

Bỏ qua châu báu đồ cất giữ đáng giá không dễ đánh giá một bên, quang hoàng kim ở đây đã có hơn ba ngàn lượng.

Đổi thành tiền bạc chính là hơn ba vạn hai.

Còn lại thêm ngân phiếu chừng hai vạn lượng. Tổng cộng lại chính là năm vạn.

Có thể số tiền này trong mắt người bình thường là giá trị không thể tính toán. Nhưng nếu dùng giá hàng phủ Vu Sơn bây giờ để chuyển đổi.

Giá thị trường của một con heo giá mười lăm lượng, số tiền này có thể mua 3300 con heo.

Mà chuyển đổi thành nô lệ Khu Khẩu, sức lao động một nam tử trưởng thành tráng niên, giá cao nhất trị giá khoảng chừng ba trăm lượng.

Số tiền này có thể mua 166 sức lao động tốt nhất!

Nói cách khác, nếu là có lòng, số tiền này đủ để hình thành là căn cơ để một đại gia tộc triệt để quật khởi.

Quay người đi ra khỏi phòng bảo tàng, người trông coi sau lưng nhanh chóng khóa cửa chính lại, phủ lên từng cái từng cái khóa mật mã.

Hắn nhìn sắc trời mông lung có mưa phùn bên ngoài, ánh mắt lóe lên vẻ mong đợi.

Trước đó hắn đã quét sạch Thiên Hương Quốc Sắc lâu và hội Mộng Chu, đều không thể tìm thấy cao thủ nào.

Nhưng động tác của hắn đã khiến Hải Long và Hoàng gia bị kinh động. Bây giờ lợi ích của bọn họ bị tổn hao nhiều, tất nhiên sẽ nghĩ biện pháp đối phó với mình.

Mà thời điểm này, hắn muốn tiên hạ thủ vi cường.

Rời khỏi phòng bảo tàng, hắn lại về đến trang hoa viên hậu viện tổng bộ Vạn Lý sơn lần nữa.

Thanh Tố và Vi Lý đang nhỏ giọng nói gì đó trong này.

Thấy hắn đến thì vội vàng hành lễ.

"Đại nhân."

"Không cần đa lễ, tình huống bên ngoài làm sao?" Trương Vinh Phương hỏi.

"Hoàng gia đã báo quan, chẳng qua tổng bộ đầu Hà Tân Hoành tương đối qua loa, cũng không tích cực. Chỉ dẫn đội tùy tiện đi dạo một vòng xung quanh, rồi lại trở về." Vi Lý cười nói.

"Bình thường Hoàng gia ngang ngược càn rỡ, không cho tổng bộ đầu hắn mặt mũi, chẳng trách người ta không xuất lực." Thanh Tố nói theo.

"Tri phủ bên ấy thì sao?" Trương Vinh Phương hỏi.

"Tri phủ Nhạc Hàn Tuyền có phía sau là Nhạc gia, bây giờ vẫn không tỏ thái độ, chỉ gìn giữ trung lập. Thực ra cũng có thể đoán ra ý nghĩ của bọn họ, chỉ cần không liên lụy ảnh hưởng quá lớn, không ảnh hưởng bách tính bình dân, cái khác không có quan hệ gì với hắn." Vi Lý trả lời.

Trương Vinh Phương gật đầu, hắn cũng đã dự liện đến.

Tỷ phu thân làm Thương Sự, chính là một trong những tướng tài đắc lực của tri phủ Nhạc Hàn Tuyền, lúc trong nhà ăn cơm nói chuyện phiếm, ngẫu nhiên cũng sẽ trò chuyện đến người đứng đầu Vu Sơn này.

"Hải Long đâu?" Hắn hỏi.

"Tạm thời Hải Long chưa nhúc nhích, chẳng qua thuộc hạ đã tra được có dấu hiệu tụ tập cao thủ." Thanh Tố nói.

"Xem ra là muốn động thủ." Trương Vinh Phương thở dài một tiếng.

"Thế đạo này là như thế. Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, ta muốn an bình mà người không thôi."

Dừng một chút, hắn lại nói.

“Lát nữa Thanh Tố rút lui trước đi, để Đoạn Cốc dẫn người đi theo giúp ta là được.”

Đoạn Cốc nhập đội hạ độc, coi như là có thể tín nhiệm, nhưng chỉ dựa vào một mình hắn cũng không đủ.

Hoàng gia, Hải Long, hai thế lực đều không dễ đối phó.

Chương 399: Hàn (4)

“Đại nhân không cần lo lắng, đã quyết định cùng ngài, thời điểm then chốt, tất nhiên là chết sống có số, hết sức mà làm!” Thanh Tố ôm quyền nói.

“Ngươi còn trẻ tuổi, bây giờ chết cũng không đáng giá.” Trương Vinh Phương cười một tiếng.

Hắn cũng dự định kiểm tra tất cả Kim Sí Lầu Vu Sơn một lần, lần này chính là cơ hội biểu hiện của Đoạn Cốc.

Ai thượng ai trốn, địch bạn rõ ràng, nghĩ một chút là liền biết.

Với mạng lưới tình báo thủ lĩnh mà bây giờ hắn thu nạp song Ưng, một khi những người này chạy trốn, ngày sau thanh toán thì hoàn toàn không chạy được.

Đây cũng là nguyên nhân Đoạn Cốc quả quyết cầu xin tha thứ. Hắn hiểu rõ nhất mạng lưới tình báo của Kim Sí Lầu có bao nhiêu đáng sợ.

“Đại nhân!” Thanh Tố còn muốn nói, nhưng đã bị Vi Lý bên cạnh kéo lại, “Đừng lo lắng, có ta ở bên đại nhân, cho dù chết, cũng là ta chết trước.”

Vi Lý cười và nói, như thể những gì nàng nói không phải là về cái chết, mà là một chuyến đi chơi.

“Ngươi sắp đột phá ngũ phẩm đúng chứ?” Trương Vinh Phương cười nói. Hắn có thể thấy sự tiến bộ của Thanh Tố.

“Vâng…” Thanh Tố sửng sốt một chút, sau đó cúi đầu khẳng định trả lời.

“Đi đi. Ngươi đã chứng tỏ bản thân. Thế là đủ rồi. Nhưng Vi Lý vẫn chưa đủ.” Trương Vinh Phương nói.

Thanh Tố nhìn hắn, sau đó nhìn Vi Lý, nhưng không nói.

“Thế đạo này……” Trương Vinh Phương thực không muốn cả ngày tính toán những chuyện này.

Nếu hắn có đủ sức mạnh, một mình hắn tới của giết tất cả các kẻ thù, há không sung sướng

Đáng tiếc…

Hắn chưa có sức mạnh đó.

Vì vậy, hắn đang chờ đợi.

Chờ đợi thanh thuộc tính mang lại cho hắn hy vọng mới.

“Sau khi chuyện này kết thúc, gần như toàn bộ phủ Vu Sơn sẽ ổn định hơn.” Hắn cười nói.

“Sau đó thì mọi người có thể thanh thản ổn định luyện công và tận hưởng cuộc sống. Nhân tiện, bánh trôi nhân thịt tươi ở phủ Vu Sơn khá ngon. Các ngươi chưa từng ăn đúng không, chờ sau này ta đem đến cho các ngươi thưởng thức.”

“Vậy cứ hẹn như vậy đi?” Vi Lý cười nói.

“Lời của đại nhân có tính không?” Thanh Tố đưa tay ra.

“Đương nhiên là tính rồi.” Trương Vinh Phương vươn tay, cùng nàng vỗ nhẹ.

Lúc này, một thành viên mặt nạ đen của Kim Sí Lầu Mặt nhanh chóng bước vào hoa viên, quỳ một chân xuống.

“Đại nhân, những người nam tử và nữ tử do hội Mộng Chu giam giữ, tổng cộng ba trăm sáu mươi bảy người, đã được giải cứu và đưa vào bên trong sơn trang Linh Ẩn.”

“Ba trăm sáu mươi bảy người…” Sắc mặt Trương Vinh Phương chậm rãi nở nụ cười, những bộ phận này đều là vì tư sắc kém một chút, mới bị lưu lại.

Những người còn lại tư sắc tốt hơn, e rằng họ đã được gửi đến một nơi vô định thông qua Hải Long.

“Hải Long này, thật là đáng chết!” Trong lòng hắn bỗng nhiên không hiểu tại sao lại nghĩ đến tỷ tỷ Trương Vinh Du.

Nếu tỷ tỷ không ở cùng tỷ phu, với nhan sắc và thân phận là một Man nho, sợ rằng trong tương lai, rất có thể sẽ bị Hại Long bắt được…

Nghĩ đến điều này, trong lòng hắn cảm thấy ngột ngạt khó tả.

“Hãy đối xử tốt với những người này, đặc biệt là Mộng Dịch, tìm cách giải quyết nó càng sớm càng tốt.” Hắn trầm giọng nói.

Người tới là một trong những cao thủ ngũ phẩm thủ hạ của Bạch Ưng, lúc này nghe vậy, nhất thời ánh mắt lộ ra khó khăn.

“Thưa đại nhân, không phải chúng ta bất tài, mà là bản thân Mộng Dịch không có thuốc chữa… Chỉ có thể uống liên tục để giảm bớt tác dụng phụ.”

“Đồng thời trong những người này, có không ít người thân thể không trọn vẹn, rất nhiều người ngay cả người nhà cũng bị cho là mất tích… Chúng ta cứ nuôi như vậy, e rằng sẽ tốn kém rất nhiều.”

“Mộng Dịch…” Trương Vinh Phương trầm ngâm, “Tương Linh cũng không biết thuốc giải sao?”

“Không có, vật này vốn không có thuốc giải” Người kia trả lời.

“Kiểm soát các kỹ sư tinh chế Mộng Dịch, để Đoạn Cốc có thể bắt đầu rồi, đồng thời đưa ra tin tức về vị trí mà Tương Linh bị nhốt, và nói rằng ta định nói chuyện với họ về các điều kiện hòa giải.” Trương Vinh Phương suy nghĩ một chút, lại nói.

“Vậy thì, đại nhân, thời gian cụ thể là khi nào?”

“Việc này không nên chậm trễ, tối nay Thư Gia bảo, ta ở đó cung hậu đại giá.”

“Nhưng đại nhân, nếu họ không đến thì sao?” Thanh Tố không khỏi hỏi.

“Không, bọn họ sẽ tới…” Trương Vinh Phương cười, “Đây là khiêu khích trực diện. Bọn họ cảm thấy thực lực vừa đủ, đương nhiên sẽ lựa chọn giải pháp đơn giản tiện lợi nhất.”

“Nhưng nếu Hải Long và Hoàng gia cùng nhau động thủ… Ngài chỉ là một người… chẳng phải là…” Thanh Tố lo lắng nói.

“Đừng lo lắng. Phía sau chúng ta có người. Hoàng gia không dám động thủ. Chân chính không kiêng dè gì, cũng chỉ có Hải Long.”

Hơn nữa, ta đại nhân của ngươi cũng rất mạnh.” Trương Vinh Phương chạm vào chiếc mặt nạ lạnh lẽo của mình.

*

*

*

Thư Gia bảo nằm ở phía nam của phủ Vu Sơn.

Đây vốn là một pháo đài tư nhân được xây dựng để chống lại sự xâm lược của đội quân Đại Linh.

Chương 400: Hàn (5)

Thật đáng tiếc khi nơi Đại Linh đi qua không gì địch nổi.

Thư Gia bảo đã trở thành lịch sử, từ trên xuống dưới hơn một nghìn người bên trong Thư gia tộc, toàn bộ chết hết.

Nhưng dù mọi người đã chết, tên của pháo đài vẫn còn.

Mọi người đã quen với nó, và họ quá lười biếng để sửa lại.

Đêm khuya.

Mưa từ từ tạnh, nhiệt độ bắt đầu giảm xuống, trên mặt đất hình thành một lớp băng mỏng.

Từ phủ Vu Sơn đến Thư Gia bảo, có một con đường thẳng lớn.

Thư Gia bảo ngày nay đã bị bỏ hoang từ lâu và đã trở thành một di tích, nhưng vẫn có rất nhiều khách du lịch từ các làng mạc và thị trấn xung quanh đến xem nó.

Tại thời điểm này, trên quan đạo, các hố do xe trâu và xe hàng ép ra đã tích đầy nước.

Phốc phốc!

Đột nhiên một loạt tiếng vó ngựa trầm trọng nhanh chóng tiếp cận.

Vó ngựa bước nặng nề xuống hố làm nước bên trong nó bắn tung tóe.

Một nhóm người bóng dáng cao lớn cưỡi những con ngựa loang lổ, tất cả đều mặc áo choàng đen bóng đêm, đội nón tre, nghiêng mình phi nước đại trên lưng ngựa.

Phía trước đoàn ngựa có chừng mười mấy người, xông lên phía trước đi qua, chẳng mấy chốc đã có một đoàn người theo chân phi nước kiệu từ phía sau.

Tất cả họ đều là những gia đình tráng hán trong bộ áo giáp da đơn giản, mũ da và trường côn bọc sắt.

Lưng quần áo của những gia đinh này có thêu những ký tự chữ Hoàng rõ ràng.

Họ xếp hàng dài để đi qua, nhìn thoáng qua đã có ít nhất cả trăm người.

Đây là gốc gác của Hoàng gia.

Không lâu sau, đoàn ngựa dẫn đầu đến Thư Gia bảo.

Dừng lại khi còn cách pháo đài một trăm mét.

Người phía trước đứng thẳng người, ngẩng đầu cởi mũ da xuống, lộ ra khuôn mặt lạnh lùng của Hoàng Dịch Tất.

Với tư cách là cao thủ cửu phẩm duy nhất của Hoàng gia, và cũng là cao thủ mạnh nhất, hắn lựa chọn tự thân xuất mã.

Bỏ lại phụ thân thân thủ thoái bộ của mình để bảo vệ gia tộc.

Hoàng gia cây lớn thì đón gió to, hắn cũng đã khiêu khích nhiều kẻ thù và đối thủ trong những năm qua. Vì vậy trong nhà nhất định phải có người tọa trấn.

Và lúc này, hắn và Hoàng Lam Tân bát phẩm đi theo phía sau chính là lực lượng lớn nhất mà Hoàng gia có thể sử dụng lần này.

“Người từ Hải Long đến chưa?” Hoàng Dịch Tất trầm giọng hỏi. Nhìn về phía Thư Gia bảo hoàn toàn yên tĩnh phía xa.

“Không biết, nhưng hẳn là đã đến. Chúng ta đã thấy những ký hiệu ám hiệu mà họ để lại.” Hoàng Lam Tân trả lời.

“Cử ai đó vào xem xem.”

Hoàng Dịch Tất chỉ vào Thư Gia bảo trước mặt.

Ngay sau đó, một gia đinh đang run rẩy bước chậm đến cổng Thư Gia bảo, dùng sức đẩy mạnh một cái

Cửa lớn mở ra.

Bên trong là một quảng trường trống lớn.

Ở trung tâm của quảng trường là một cái cọc gỗ.

Có một người bị trói vào cây cọc, chính là Tương Linh, đã lâu không gặp!

Tương Linh cúi đầu không nhúc nhích, giống như đã ngất đi.

Không có ai xung quanh nàng, trống rỗng và rất yên tĩnh.

“Tương Linh?” Sắc mặt của Hoàng Dịch Tất hơi thay đổi.

“Trương Linh Sứ Kim Sí Lầu ở đâu? Ngươi cho rằng như vậy có thể uy hiếp ta sao?” Hắn lớn tiếng nói.

Không có ai trả lời.

Toàn bộ Thư Gia bảo im lặng chết chóc.

“Đi lên xem!” Hoàng Dịch Tất xua tay.

Đột nhiên, hai người đến gần Tương Linh một cách thận trọng.

Không có động tĩnh, không có ai.

Cả hai nhanh chóng cởi trói cho Tương Linh khỏi cọc một cách thuận lợi.

Mọi thứ hoàn toàn khác với những gì Hoàng Dịch Tất nghĩ, và sự thuận lợi khiến hắn cảm thấy khó tin.

Hắn lại lần nữa phất tay.

“Đi nhiều người hơn, dò xét xung quanh, cẩn thận có bẫy mai phục!”

“Vâng!”

Hoàng Lam Tân nhanh chóng ra lệnh, các gia đinh Hoàng gia lần lượt tiến về phía trước và bắt đầu kiểm tra cẩn thận xung quanh Thư Gia bảo.

Chỉ kiểm tra một thời gian dài mà vẫn không tìm thấy gì.

“Gia chủ! Người bị trói trên cây cọc đã tỉnh rồi!”

Một gia đinh chạy tới bẩm báo.

“Ta tới xem một chút.” Hoàng Dịch Tất tung người xuống ngựa, bước nhanh đến trước người Tương Linh.

“Tương Linh! Sao ngươi lại ở đây một mình !?”

“A a”

Tương Linh mở miệng, lưỡi bên trong đã bị cắt đứt.

Nàng hoàn toàn không thể nói được từ nào hoàn chỉnh, nàng chỉ có thể điên cuồng giãy giụa thân thể.

“Ngươi đang nói cái gì vậy? Ngươi muốn nói gì! Lưỡi của ngươi ở đâu!”

“Dịch Tất! Người đâu?” Đột nhiên, từ cách đó không xa có một nhóm bóng người nhanh chóng tiến đến.

Hơn chục cao thủ đeo mặt nạ với động tác cực nhanh, dẫn đầu là Thanh Giác, nhanh chóng đi tới trước mặt bọn họ.

“Còn những người đến từ Kim Sí Lầu thì sao?” Thanh Giác cau mày nhìn Tương Linh trên mặt đất. Nhìn thấy miệng nàng đầy máu, không còn đầu lưỡi, không nói được nữa, ánh mắt khẽ lóe lên.

“Không biết! Khi ta đến, nàng là người duy nhất ở đây bị trói vào cọc. Những người còn lại của Kim Sí Lầu đều không có ở đây!” Hoàng Dịch Tất nghiêm nghị nói.

“Chẳng lẽ Trương Linh Sứ mới này đã quên thời gian?” Thanh Giác cười nói.

Chương 401: Hàn (6)

“Chẳng lẽ là muốn điệu hổ ly sơn?” Hoàng Dịch Tất lạnh lùng nói. “Nếu là như vậy, thì hắn đã tính toán sai rồi, Hoàng gia của ta cao thủ như mây, có phụ thân tọa trấn, dễ thủ khó công.”

Luận cao thủ, hắn cũng chỉ có một thân một mình… Cho dù là cửu phẩm, nếu thật sự dám ra tay, nhất định sẽ là một đi không trở lại!”

“Vậy, người này đến cùng là có kế hoạch gì?” Thanh Giác híp mắt phượng, suy tư nói.

Đúng lúc này, một quả pháo hoa đỏ rực bất ngờ bay lên trên thành Vu Sơn.

Pháo hoa bùng nổ dữ dội, tạo thành một chữ Hoàng khổng lồ.

Đây là tín hiệu đại diện cho cuộc tấn công vào đất của Hoàng gia!

Hoàng Dịch Tất đột ngột quay lại, nhìn chằm chằm vào pháo hoa.

“Hắn thực sự dám?”

Hắn đột nhiên nâng tay lên.

“Rút!!”

Không kịp nghĩ nhiều, nếu Kim Sí Lầu dám động thủ với Hoàng gia, có lẽ phải huy động rất nhiều lực lượng lớn.

Hắn phải quay lại hỗ trợ càng sớm càng tốt để giảm bớt thương vong!

Đội ngũ Hoàng gia nhanh chóng quay lại, chào hỏi Thanh Giác một tiếng, rồi dẫn Tương Linh trở về.

Không bao lâu sau, đoàn ngựa biến mất vào màn đêm.

Thanh Giác liếc nhìn Thư Gia bảo.

“Chúng ta cùng đi xem chút. Để xem Trương Linh Sứ này đang giở những chiêu trò gì. Con người này khó lường và có

thể làm bất cứ điều gì. Vì vậy, hãy cố gắng hành động cùng nhau và đừng đơn độc.”

“Thật không may… ngươi đã lạc đàn.”

Đột nhiên một giọng nói vang lên từ phía sau đám đông.

Thanh Giác đột ngột quay lại.

Đột nhiên, đồng tử của hắn trở nên trắng bệch, như thể bị thứ gì đó chấn động.

“Thứ gì??”

Bốp !

Đột nhiên, một chiếc khay tròn bạc rung lên ở tốc độ cao, xoay tròn và bắn ra từ bóng đen bên phải.

Chiếc khay tròn cắt ngang không khí, phát ra một tiếng kêu chói tai, trong chốc lát bay về phía Thanh Giác.

Coong!

Một âm thanh đón đỡ lớn nổ tung. Thanh Giác hơi lùi lại.

Bất ngờ, một bóng người như một bóng ma lao ra từ phía sau chiếc khay tròn.

Tất cả mọi người đều bị chiếc khay tròn thu hút, nhưng không ai thấy được bóng dáng lao ra sau đó.

Dưới ánh trăng, móng vuốt ngọc ưng như pha lê chộp thẳng về phía trái tim của Thanh Giác.

“Đạp Lãng!” Theo phản xạ có điều kiện, lông tơ của Thanh Giác dựng đứng, từ lòng bàn tay phải bắn nhanh ra như điện. Kỹ thuật phá giới hạn ngay lập tức nâng lực lòng bàn tay lên vài phần trăm rồi đập mạnh về phía trước.

Chỉ là ngay khi chưởng lực tiếp xúc với ưng trảo, hắn liền cảm thấy không đúng.

Lực đạo quá nhẹ!

Hắn vội vàng quay lại.

Vô thanh vô thức, bóng người đã dùng sức để vụt qua bên cạnh của Thanh Giác.

Kiếm quang xẹt qua, cánh tay của hai người trong đội rơi xuống, máu tanh tung tóe, gào thét.

Trong một khoảnh khắc khác, một người khác đã đánh sai chưởng lực, đáp xuống người đồng bạn của mình.

“Tản ra!” Thanh Giác vừa kinh ngạc vừa tức giận, thân pháp quỷ dị như vậy, ngay cả Linh Sứ của Kim Sí Lầu trước đó cũng không cường điệu như vậy?

Đây hoàn toàn không phải là Kim Bằng Mật Lục!

Với thân pháp này, trừ khi một khu vực rộng lớn được bao phủ xạ kích, bằng không nhân số đối với hắn, lại là tấm chắn yểm trợ!

“Dừng lại!!”

Thanh Giác gầm lên dữ dội và lao về phía trước, nhưng bị chặn lại bởi một xác chết của người bên mình.

Hắn đẩy cái xác ra và dùng một chưởng đánh mạnh vào cái xác đó, nhưng không ngờ đối phương lại nấp sau lưng người còn lại.

Bất đắc dĩ, Thanh Giác không thể không thu hồi chưởng lực, sắc mặt đỏ bừng, khí huyết dồn dập, cánh tay bị thương nhẹ.

“Ta nói dừng tay! Chúng ta thương lượng!” Thanh Giác tức giận hét lên một lần nữa.

Xì xì!

Đoản kiếm của Trương Vinh Phương được rút ra khỏi gáy người cuối cùng, máu theo lưỡi kiếm không ngừng nhỏ xuống.

“Vừa rồi ngươi nói cái gì?” Hắn cười quay đầu nhìn về phía Thanh Giác.

Dưới ánh trăng, trong số khoảng hơn chục người đến từ Hải Long, chỉ còn lại Thanh Giác đang đứng một mình.

Nhìn chiếc mặt nạ chỉ đen và bạc, cảm giác ớn lạnh trong lòng Thanh Giác lan khắp cơ thể kèm theo nhịp tim dữ dội.

Gió đêm thanh lãnh lay động tay áo của thi thể trên mặt đất.

Hai người Trương Vinh Phương và Thanh Giác đứng thẳng giằng co, bên cạnh là một đám cao thủ tinh nhuệ Hải Long

mang tới.

Những người này đều không phải là người bình thường!

Yếu nhất trong đó cũng có tam phẩm, thậm chí mạnh nhất có thất phẩm, nhưng dưới tay Trương Vinh Phương lại giống như là người bình thường vậy, có chạy cũng chẳng thể so sánh.

Thực lực như vậy…

Võ công như vậy!

“Ngươi… ! Hạ thủ thật ngoan độc, thật là lòng dạ độc ác!” Trong lòng Thanh Giác chưa bao giờ phẫn hận mãnh liệt như thế qua.

Đã nhiều năm như vậy, lần đầu tiên hắn sinh ra sát ý mãnh liệt như thế đối với một người.

“Vốn dĩ ngươi và ta đã ở hai lập trường đối lập, sao phải nói lời nói ngây thơ như vậy?” Trương Vinh Phương vung vẩy máu tươi dính trên tay, xoay người đối mặt với đối phương.

Chương 402: Liễu (1)

“Thực ra ta luôn luôn tò mò, lẽ nào mấy người chưa từng nghe nói chiến tích của ta ở Đàm Dương sao? Vì sao vẫn dùng sức mạnh như vậy?”

Thanh Giác không phản bác được, ai mà biết được một thằng nhóc ngươi liều chết mới đánh chết Xà Vương đang trọng thương như thế, thực lực lại biến thái đến nhường này?

Với lại, Kim Bằng Mật Lục am hiểu đánh giết trực tiếp, tốc độ và bộc phát trực tiếp cực mạnh, nhưng chưa từng nghe nói né tránh dịch chuyển phạm vi nhỏ lợi hại như thế.

Trừ phi, thứ tên nhóc này dùng hoàn toàn không phải là Kim Bằng Mật Lục!

“Chuyện cho tới bây giờ, đàm phán gì đó đã không còn ý nghĩa rồi. Hai người chúng ta hôm nay nhất định chỉ có một người có thể sống.”

Thanh Giác hít sâu một hơi, nhanh chóng bình phục khí huyết vừa xao động.

Đối mặt với người này, có lẽ là đối thủ mạnh nhất trong số tất cả kẻ địch từ trước tới nay hắn gặp phải.

Nhất định hắn phải dứt bỏ tất cả, tập trung tất cả tinh thần, ứng đối tất cả biến hóa.

Bằng không, ngày này sang năm chính là ngày giỗ của hắn!

“Nói rất hay, cho nên, ngươi cảm thấy ngươi có hy vọng đánh bại ta?” Trương Vinh Phương cười nói.

“Quả thực thân pháp của ngươi rất nhanh, Kim Bằng Mật Lục cũng rất nhanh, đừng nói là ngươi cho rằng thiên hạ không còn thân pháp độc trị được ngươi?” Thanh Giác lạnh nhạt nói.

Hắn kéo áo choàng soạt soạt, lộ ra thân thể cường tráng dưới lớp áo lót mặc giáp màu trắng.

Đột nhiên hai tay nâng lên, chắp tay trước ngực.

Phốc.

Mười ngón tay hắn giao thoa chạm trên hai tay cổ tay và trên mu bàn tay nhanh như thiểm điện. Trong chốc lát đã có hơn mười điểm kích.

“Ta tu hành Đàn Hương Bích Lâm chưởng, chính là đặc biệt nhằm vào thân pháp cực tốc trong võ học của người Tây tông!”

Lời còn chưa dứt, trước mặt hắn đã biến mất bóng dáng của Trương Vinh Phương.

Đối phương lại thừa dịp lúc hắn nói chuyện đột ngột xâm nhập vào bóng tối, biến mất không thấy.

Lúc này ánh trăng chung quanh mông lung ảm đạm, tiếng gió nhu hòa, ánh sáng lờ mờ, hoàn toàn không thể nắm bắt thân hình đối phương.

Thanh Giác nhắm mắt mạnh mẽ, chỉ lắng nghe bằng thính lực.

Tĩnh mịch, yên tĩnh.

Xung quanh là hơi lạnh, không có chút tiếng vang nào.

Hắn hiểu rõ, với tốc độ thân pháp của đối phương, hắn không thể đuổi theo, việc duy nhất có thể làm là dùng bất biến ứng vạn biến!

Tối thiểu nhất, bán kính vòng tròn khác nhau, trong phạm vi quyết định, tuyệt đối tốc độ ứng đối của hắn sẽ không chậm hơn đối phương!

Phốc.

Đột nhiên một tiếng vang cực kỳ nhỏ truyền đến từ phía bên phải.

Thanh Giác mãnh liệt mở mắt, chớp mắt hai tay hoàn thành điểm kích cuối cùng.

Cơ thể toàn thân hắn nhanh chóng co vào, ép chặt, giống như lò xo bị cưỡng ép thu nhỏ.

“Trạng thái cực hạn!”

“Vô Thanh Quan m!”

Ong!

Trong chốc lát miệng mũi hắn phun ra hơi thở thô bạo, đột nhiên bắp thịt toàn thân bộc phát, bành trướng.

Mượn sức nổ trong chớp nhoáng này, hai cánh tay hắn giao nhau giống như cái kéo chém tới chính diện Trương Vinh Phương.

Tốc độ hiện tại nhanh chóng vượt qua phạm trù cửu phẩm, ngay cả Trương Vinh Phương cũng không thể đoán trước.

Nhưng mà trong lòng hắn càng tràn ngập vui sướng hơn.

Lúc này hắn đồng thời bộc phát Phá Hạn kỹ Súc Bộ Trọng Sơn.

Ưng Trảo Công xuống tay, móng vuốt của hắn như bạch ngọc hung hăng chạm vào chính giữa hai tay Thanh Giác.

Bành!

Trong chốc lát hai người va chạm toàn lực.

Thanh Giác lạnh lùng phẫn nộ.

Trương Vinh Phương tràn đầy vui sướng trong lòng.

Thần sắc hai đôi mắt hoàn toàn khác nhau đối đầu chính diện, đều nhìn ra tâm trạng giống nhau từ trong mắt đối phương.

Đó chính là tất sát.

Chuyện hôm nay, không chết không thôi!

Có lẽ là nửa giây, có lẽ là một nháy mắt.

Phật gia có nói: Một cái búng tay là mười chớp mắt.

Trong chớp mắt hai người giao thủ mười mấy chiêu, bốn tay giao kích, giống như huyễn ảnh.

Va chạm nặng nề, tay áo áo bào hóa thành mảnh vỡ vẩy ra giống như phi thạch.

Thanh Giác ở trong trạng thái cực hạn, bất kể tốc độ hay là sức mạnh, cũng mạnh hơn bình thường mấy phần.

Hắn đánh cho Trương Vinh Phương không thể không vận dụng Phá Hạn kỹ liên tục mới có thể chống đỡ.

Cũng do thân pháp hắn quỷ dị, là loại hình dung hợp Thanh Giác chưa bao giờ được chứng kiến, nhất thời chưa kịp thích

ứng mới tạo ra khe hở cho hắn.

Chỉ là khe hở đó đang dần vì quen thuộc mà nhanh chóng biến mất.

Bộp!

Trong chốc lát Thanh Giác đánh một chưởng nặng nề vào cánh tay Trương Vinh Phương, đụng nó nghiêng ngả, sau đó tiến quân thần tốc, đánh trúng ngực bụng.

Chỉ là xúc cảm khi đánh trúng khiến hắn cảm thấy không đúng.

Bàn tay hắn cứ như đang đánh vào một lớp vảy cá cực kỳ bóng loáng bất lực, phần lớn lực đạo cũng trượt ra ngoài sang bên cạnh.

‘Không tốt!’ một chút phán đoán sai lầm như vậy, khiến quán tính bàn tay hắn toàn lực đánh ra kéo theo cả cơ thể hơi nghiêng về phía trước.

Chương 403: Liễu (2)

Chỉ một phần mười giây nghiêng ngả, nhưng trong mắt cao thủ chính là sơ hở trí mạng.

Trương Vinh Phương hơi cười một chút, vuốt ưng vạch phá không khí, hung hăng mang theo tiếng rít lên chạm trúng bên eo Thanh Giác lộ ra.

Một đâm, một trảo, một kéo!

Giáp da thượng đẳng bó sát người bị cứng rắn kéo ra một lỗ máu.

Khuỷu tay Thanh Giác đánh sang bên cạnh, một chiêu lật thân, kéo dài khoảng cách.

Két két két.

Hắn lùi lại liền ba bước mới đứng vững thân hình, che eo bên trái. Chỗ đó đang có máu tươi chảy ra ồ ạt.

Nếu không phải giáp da ngăn cản, thì chỉ với một chút sơ hở vừa rồi, hắn đã bị kéo nội tạng ra ngoài, lập tức bỏ mình.

"Bảo giáp… trên thân ngươi lại có bảo giáp như thế?" Sắc mặt Thanh Giác cực kỳ khó coi.

Bảo giáp có thể được xưng là bảo, có thể nói năng lực ngăn cản cực mạnh, cho dù là cửu phẩm giao thủ, loại nội giáp này cũng có thể mang đến tác dụng cực lớn.

Giống như vừa nãy, nếu không phải có bảo giáp trợ lực, dẫn đến hắn bị mất thăng bằng, thì sao hắn lại lộ ra sơ hở.

"Ngươi…" Hắn há miệng muốn nói, lại thấy hoa mắt, Trương Vinh Phương hoàn toàn không chờ hắn thở dốc, lại xông lên lần nữa.

Hai người giao thủ toàn lực, dưới chân giẫm đạp vào vũng nước, thỉnh thoảng bắn tung tóe ra rất nhiều nước bùn đọng.

Chỉ là Thanh Giác trong trạng thái cực hạn, vốn dĩ có thực lực nên chậm rãi chiếm thượng phong, lúc này lại vì lỗ máu bên eo mà dần dần suy yếu bất lực.

Mặc dù hắn điểm huyệt, cầm máu kịp thời, nhưng mà điểm huyệt là tiệt mạch, chỉ có thể khiến vết thương cầm máu tạm thời ở trạng thái bình thường.

Loại đối kháng cường độ cao như thế này, lại còn kịch liệt ra tay.

Biện pháp điểm huyệt cầm máu hoàn toàn không có tác dụng.

Máu tươi lại xông mở huyết mạch bị chặn đứng lần nữa, tuôn ra rất nhiều, nhuộm đỏ ống quần bên trái của Thanh Giác.

Tốc độ hắn ra tay càng ngày càng chậm, sức mạnh cũng càng ngày càng yếu.

Cuối cùng, sau một chiêu bị Trương Vinh Phương nặng nề phá tan. Hắn ném ra một nắm cát.

Phốc.

Rất nhiều hạt cát rơi trên người trên đầu trên mặt Trương Vinh Phương, bị hắn cúi đầu co thân mà tránh đi khá nhiều phần.

Nhưng vẫn không thể tránh hết, phần rìa ngoài cánh tay vẫn bị dính một chút, hơi nóng bỏng ngứa cảm giác đau đớn truyền đến.

“Có độc?” Trương Vinh Phương nhanh chóng lấy nhiều loại giải độc đan trong túi bên hông nhét vào trong miệng, nhai nuốt.

Lúc này lại nhìn đối diện, Thanh Giác đã quay người chạy ra xa hơn mười mét, gần như sắp biến mất trong màn đêm.

Trương Vinh Phương hơi cười.

Bị thương thì vốn dĩ tốc độ không nhanh bằng hắn, còn muốn chạy trốn?

Dưới chân hắn vừa chạm, cấp tốc đuổi theo.

Khoảng cách giữa hai người nhanh chóng rút ngắn.

Thanh Giác nhanh chóng dừng lại, rút lui, quay người, cánh tay phải giống như con quay, xoay tròn trên phạm vi lớn, tung ra một chưởng về phía sau.

Một chưởng này cực kỳ đột ngột.

Đầu tiên là dừng lại, sau đó lui lại, tương đương với tăng tốc độ tiếp cận tương đối của hai người.

Tốc độ biến động lớn ngoài dự đoán của Trương Vinh Phương, khiến hắn sinh ra phán đoán sai lầm.

Sau đó cánh tay phải mượn nhờ lực xoáy, bộc phát toàn lực.

Đây là có sự mưu tính toán từ trước!

Chỉ tiếc.

Bành!

Trương Vinh Phương giơ tay cứng rắn chống đỡ một chưởng này, lúc này cường độ của Thanh Giác đã yếu đi chí ít ba phần so với ban đầu.

Cho dù trạng thái bình thường của hắn cũng có thể ngăn cản.

Có điều vì gấp gáp, bàn tay không thể vận đủ lực, hơi ăn thiệt thòi chút, bị đánh lui hai bước.

Mà cái này, chính là hiệu quả duy nhất một chưởng cuối cùng của Thanh Giác.

"Tạm biệt." Trương Vinh Phương không chút do dự, vuốt ưng một chiêu chụp vào phần bụng phía dưới cánh tay Thanh Giác.

"Ngươi dám!" Đột nhiên một phi tiêu phóng tới thẳng tắp tới sau lưng Trương Vinh Phương.

Theo đó là một tiếng rống to.

Trương Vinh Phương lại không quan tâm, một chiêu đâm vào thẳng vào phần bụng Thanh Giác.

Vuốt ưng xuyên qua giáp da, làn da, cứng rắn xé rách từng tầng cơ thể co vào cố gắng tránh né, đào ra một mảnh thịt đầy máu me.

Máu tươi liền với lớp da và kinh mạch, cùng lúc bị tươi sống xé rách xuống.

Xoẹt!

Trương Vinh Phương và Thanh Giác giao thoa mà qua.

Hắn đứng thẳng cơ thể, quay lại đầu, mỉm cười nói.

"Ta có gì không dám?"

Lúc này phi tiêu mới rơi xuống phía sau lưng hắn.

Vật này chỉ xuyên qua ngoại bào, đã bị Lân Quang bảo giáp ngăn cản rồi trượt xuống.

Khoảng cách xa như vậy, chỉ cần không phải đầu và tứ chi, Trương Vinh Phương hoàn toàn có thể không cần để ý.

Sau khi hắn đã trải nghiệm ảnh hưởng của Lân Quang bảo giáp, giờ hắn mới hiểu được, tại sao lúc trước Thiên Nữ Đồng Chương lại để lại vật này cho hắn.

Có vật này, hành động bất ngờ, thậm chí một thân thực lực của hắn cũng tăng lên hơn mấy phần.

Phốc.

Thanh Giác phốc phốc một tiếng, nửa quỳ trên mặt đất.

Chương 404: Liễu (3)

Lượng lớn máu tươi tuôn ra từ phần hông bụng, hoàn toàn không ngăn cản được.

Hai phần ba eo của hắn bị xé rách ra, cơ bản là có thể nhìn thấy nội tạng.

Động mạch mạch máu bị kéo nát, cộng thêm vừa nãy ra tay toàn lực.

Khí huyết cấp tốc xao động tuần hoàn, dẫn đến máu chảy càng nhanh hơn nữa.

Lúc này hắn đã bắt đầu dần rời khỏi trạng thái cực hạn.

Một lượng lớn mồ hôi trượt xuống bên mặt hắn từ trên trán, xuống cằm, nhỏ vào mặt đất đen.

"Có phải cảm thấy hơi ngứa ngáy không?" Trương Vinh Phương cười giơ tay lên, móng tay hơi hơi lộ ra màu tím nhàn nhạt dưới ánh trăng.

"Nếu không phải giáp da của ngươi ngăn cản quá nhiều, bị cạo mất không ít độc tố, thì có thể hiệu quả bây giờ còn tốt hơn chút ít."

Thứ Kim Sí Lầu không thiếu nhất chính là các loại vật phẩm độc dược ám khí cơ quan ám sát.

Có điều trước đó Trương Vinh Phương không thích nên đọc lướt qua mà thôi.

Nhưng bây giờ là chiến đấu sinh tử, tất nhiên sẽ dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Một đôi vuốt ưng nhiều lần cường hóa Phá Hạn của hắn cứng rắn đến có thể so sánh với sắt thép. Móng tay cũng biến thành hơi bén nhọn, có thể bôi lên độc tố bên trong mà không ảnh hưởng đời sống.

Thế là hắn tìm thêm loại độc tố đặc biệt thấy máu mới hòa tan giấu bên trong móng tay.

Không ngờ cuối cùng bây giờ cũng đã thấy hiệu quả.

Nhưng mà thấy không đủ liều lượng, quả thực muốn hạ độc chết một cao thủ cửu phẩm rất khó.

Thanh Giác nửa quỳ trên mặt đất, toàn thân là mồ hôi, đã là nỏ mạnh hết đà.

Nhưng rất nhanh sau lưng hắn lại có một người chạy tới.

Chính là Hoàng Dịch Tất bất ngờ đi mà quay lại.

Lúc hắn đuổi tới nội thành, phát hiện bị đùa giỡn, chỉ là người Kim Sí Lầu đoạt pháo hoa cầu viện của một người Hoàng gia bọn họ rồi cố ý thả ra.

Thế là trong lòng biết không ổn, vội vàng dẫn đội trở về.

Trên đường đi, tốc độ những người còn lại quá chậm, hắn dứt khoát dùng tốc độ cao nhất chạy về một mình.

Hoàng gia và Kim Sí Lầu cùng loại, là xưng danh bằng tốc độ thân pháp.

Hắn thân làm cửu phẩm, tất nhiên thân pháp hơn xa những người còn lại.

Lúc này hắn vội vàng chạy về, từ xa đã nhìn thấy Thanh Giác đang bị đè lên đánh, tràn ngập nguy hiểm, thế là toàn lực đánh phi tiêu ra, cố gắng vây Ngụy cứu Triệu.

Nhưng… vẫn muộn.

Hoàng Dịch Tất nhanh chóng vọt tới bên cạnh người Thanh Giác, dùng ánh mắt lướt qua xem xét thương thế.

Phát hiện sắc mặt hắn hơi không bình thường, hắn vội vàng lấy túi thuốc giải độc thiết yếu bên eo ra.

Đột nhiên hắn lóe lên phía bên trái.

Tránh khỏi một vuốt ưng chộp tới.

Chẳng biết lúc nào Trương Vinh Phương đã vọt tới trước người, ra tay liên hoàn hung ác, chiêu chiêu không rời khỏi Thanh Giác trên mặt đất.

“Ngươi… ?” Hoàng Dịch Tất không thể không ra tay chặn đường.

Hai người dùng nhanh đánh nhanh, đảo mắt đi qua mười mấy chiêu.

Bịch.

Túi thuốc giải độc bị đánh bay ra xa xa, rơi lả tả trên đất.

Võ học gia truyền của Hoàng gia, chính là một môn đao quyết cửu phẩm tên là Hàn Sơn Đao Pháp.

Môn đao pháp này, tương truyền trong thời tiết trời đông giá rét, tổ tiên Hoàng gia ngắm núi tuyết sụp đổ, phi tuyết lộc ngân, có cảm giác mà sáng tạo ra.

Chủ yếu dùng thế công mau lẹ như tuyết rơi dày đặc mà nổi tiếng.

Tuyết rơi im ắng, rơi xuống từ trên trời, lít nha lít nhít không chỗ có thể trốn, đây cũng là ý nghĩa chính của tâm pháp Hàn Sơn Đao Pháp.

Mà võ công của Trương Vinh Phương thì là chiêu thức dùng phù pháp Đại Đạo Giáo làm chủ, thế công bình thản, môn hộ sâm nghiêm, không hề có sơ hở.

Đồng thời kết hợp rất nhiều thân pháp bộ pháp, khiến lúc hắn di động chuyển động trở nên cực kỳ quỷ dị im ắng, giống như cự mãng trườn bò ban đêm.

Một điểm mấu chốt cuối cùng, Ưng Trảo Công.

Đền bù khuyết điểm lực công kích của phù pháp Đại Đạo Giáo không đủ, tạo thành vuốt ưng ra tay, hoàn thiện cơ cấu di chuyển hình rắn.

Bất giác, một thân võ công của hắn đã tạo thành phong cách đặc biệt của bản thân.

Ưng rắn hợp kích, dùng phù tương dung, âm dương tương tế.

Dưới cơ cấu như thế cộng thêm bộc phát Phá Hạn kỹ, càng là uy lực kinh người hơn.

Cơ cấu hoàn thiện võ công thế này, muốn đánh tan Trương Vinh Phương thì chỉ có thể cứng rắn nghiền ép trên mặt thực lực.

Bằng không thì không có bất kỳ cách nào.

Chỉ có thể nhanh hơn hắn, thế công càng mạnh, càng cứng hơn vuốt ưng.

Lúc này vừa giao thủ với nhau, Hoàng Dịch Tất đã cảm giác khó chịu.

Thân pháp Hoàng gia nhanh, bộc phát dày đặc, có thể vừa đối mặt với đối thủ đã nhanh chóng đặt vững ưu thế, sau đó nghiền ép đánh tan.

Nhưng đối mặt với Trương Vinh Phương, lại có cảm giác uất ức không làm được gì.

Nhưng vấn đề là, hắn ta là cao thủ kiểu thích khách bộc phát mạnh trong thời gian ngắn, lại gặp phải đối thủ loại thân pháp né tránh di chuyển cực tốc như Trương Vinh Phương.

Chương 405: Liễu (4)

Vừa đánh ba chiêu xuống, một chiêu rơi vào không trung, một chiêu chỉ đánh trúng không đến một nửa sức mạnh.

Chỉ có một chiêu còn lại mới có thể tính là trúng.

Nhưng vấn đề là, đồng thời hắn ta xuất thủ, Trương Vinh Phương cũng ra tay.

Hắn ra ba chiêu, Trương Vinh Phương cũng có thể ra ba chiêu giống vậy.

Trên giang hồ, phàm là võ học thượng thừa pháp độ sâm nghiêm, danh môn đại phái, đều có một đặc điểm chung.

Đó chính là cùng công cùng thủ, trong công có thủ, trong thủ có công.

Võ học danh môn có chiêu số cường đại chính là ở chỗ này.

Mà các loại võ học khác, phần lớn đều là công chỉ công, thủ chỉ thủ, không suy xét đến những việc khác phía sau, đến quán tính biến hóa liên tiếp sau cũng không bằng.

Hơn mười chiêu đi qua, thân đao Hoàng Dịch Tất rung động, xuất ra một chiêu lớn quét ngang ép Trương Vinh Phương ra.

Hắn ta lui đến bên cạnh Thanh Giác, trán ra mồ hôi hột.

Cuối cùng tạo nghệ võ học của hắn ta không cường hãn bằng Thanh Giác, lúc này ứng phó liên hoàn, cũng đã hơi luống cuống tay chân.

Võ học đối phương cực kỳ kìm chế võ học Hoàng gia.

Hàn Sơn Đao Pháp của Hoàng gia thích hợp đối phó với phòng ngự là chính, hoặc là cao thủ công thủ nhiều mặt, sợ nhất là loại hình né tránh có tốc độ làm chủ.

Cùng là cửu phẩm, nhiều khi khắc chế lẫn nhau từng chút từng chút một, mang tới từng điểm từng điểm ưu thế không ngừng chồng lên, phóng đại.

“Cũng được, coi như vận khí mấy người không tệ.” Trương Vinh Phương không truy kích, đứng tại chỗ hoạt động năm

ngón tay.

“Coi như hôm nay tận hứng, chỉ là đáng tiếc, hơi ít người…”

Lời còn chưa dứt, thân hình hắn bỗng lui lại, chạy như điên đến xa xa, nháy mắt biến mất trong màn đêm.

Nhìn hắn đã hoàn toàn rời khỏi, chung quanh không có tiếng động nào nữa.

Hoàng Dịch Tất vẫn không dám thả lỏng cảnh giác như cũ, đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, đề phòng cao độ.

Thời gian trôi qua từng chút.

Mãi đến khi Thanh Giác bên cạnh đau đến hừ một tiếng, ngã lệch trên mặt đất.

Hắn mới bị kinh động, vội vàng đặt đao xuống đi thăm dò xem thương thế của Thanh Giác.

Nhanh chóng dùng dược vật trên người cho Thanh Giác ăn vào, sau đó cầm máu, băng bó đơn giản.

Thanh Giác chậm rãi thanh tỉnh lại chút, giãy dụa một phát bắt được tay hắn ta.

“Ngươi quay lại một mình? Những người khác thì sao?”

“Những người khác?” Đột nhiên Hoàng Dịch Tất ngơ ngẩn, hồi tưởng lại câu nói vừa rồi của đối phương, run rẩy từ trong lòng tràn lên da đầu.

Toàn thân hắn run lên, mãnh liệt đứng dậy phóng tới phía những người còn lại.

*

*

*

Trong màn đêm.

Trên quan đạo từ phủ Vu Sơn đến Thư Gia bảo.

Từng đội từng đội tử sĩ Kim Sí Lầu xông ra nửa đường, do Đoạn Cốc và Đồng Tâm dẫn đầu, điên cuồng giết chóc.

Lúc này chính là thời điểm để bọn họ lấy công chuộc tội, nếu không biểu hiện nữa, với thủ đoạn của Linh Sứ đương nhiệm,

điều chờ bọn họ nhất định là sống không bằng chết.

Nhóm gia đinh Hoàng gia do Hoàng Lam Tân dẫn đầu, vốn dĩ một đôi cao thủ phẩm cấp đang đi đường.

Đột nhiên nửa đường bị sát thủ tử sĩ Kim Sí Lầu sớm đã chuẩn bị từ lâu liên hợp xông vào.

Với Đoạn Cốc cầm đầu là cao thủ bát phẩm dẫn đầu công kích.

Nhân số hai bên tương tự, nhưng thực lực tổng hợp có chênh lệch không nhỏ.

Nhóm Đoạn Cốc là cao thủ cao phẩm, ngược lại là đối mặt với nhóm Hoàng Lam Tân cao phẩm. Nhưng những người còn lại thì loạn thành một cục.

Trong những gia đinh bình thường thì không nhiều cao thủ phẩm cấp, đối đầu với sát thủ Kim Sí Lầu, đối mặt với các loại thủ đoạn kịch độc hắc thủ ám khí.

Người mất đi sức chiến đấu lúc vừa đối mặt đã có một phần tư, ngã xuống đất không dậy nổi.

Keng!

Hoàng Lam Tân dùng hết sức đẩy Đoạn Cốc ra, lui ra phía sau một bước, đánh bay một cái phi đao không biết bay tới từ chỗ nào.

Nhưng chỉ một giây gián đoạn như thế, Đoạn Cốc lại xông lên trước lần nữa, song chưởng ẩn chứa sức mạnh khổng lồ mang găng tay bằng thiếc, giống như rèn sắt mà cứng rắn nện trên thân đao cong lưỡi của lão ta.

Keng keng!

Toàn thân Hoàng Lam Tân chấn động kịch liệt, cùng là bát phẩm, lão ta đã tuổi già sức yếu, hoàn toàn không phải đối thủ của Đoạn Cốc bát phẩm khỏe mạnh cường tráng trẻ tuổi.

Lão đã hơn sáu mươi, sống đến bây giờ đã là ảnh hưởng của liên tục vận dụng Phá Hạn kỹ.

Lúc này, trước mặt Đoạn Cốc chủ tu ngoại công cứng rắn, cuối cùng lão vẫn không gánh được.

Sức mạnh khổng lồ ngăn chặn thân đao, hung hăng đâm vào lồng ngực của lão.

Phốc.

Lồng ngực Hoàng Lam Tân nghẹn ứ, chưa kịp thở gấp một hơi, toàn thân bất lực.

Rầm!

Cổ họng lão bị hai tay Đoạn Cốc kẹp lại, nặng nề vặn vẹo.

Trong nháy mắt, một cái đầu lâu bị cứng rắn vặn gãy rồi rút ra.

“A!” Đoạn Cốc giơ cao đầu người, đột nhiên rống to.

“Hoàng Lam Tân đã chết!”

Cao thủ còn lại của Hoàng gia nhao nhao nhìn phía bên này, khi nhìn đến đầu người Hoàng Lam Tân, từng kẻ nhao nhao thay đổi sắc mặt, có kẻ xoay người chạy, có kẻ thần sắc điên cuồng, muốn xông lên báo thù.

Chương 406: Liễu (5)

Nhưng càng nhiều kẻ hơn phân thần (không chú ý) làm chiêu số do dự, bị cao thủ Kim Sí Lầu trước mặt chém xuống từng đao đến đâm bị thương.

Chớp mắt thế cục đại biến, gia đinh Hoàng gia nhao nhao từ bỏ chống cự, những kẻ chạy trốn thì chạy trốn, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ thì cầu xin tha thứ.

Cách đó không xa, Trương Vinh Phương đứng trên không trung quan đạo, lẳng lặng nhìn chiến trường này.

"Chuyện nhân sinh lên lên xuống xuống, giống như lá xanh trên cây kia, xuân mọc thu rụng, chính là đạo lý tự nhiên."

Hắn xoay người, nhìn về phía Hoàng Dịch Tất nhanh chóng tới gần, trong mắt toát ra vui sướng rực rỡ động lòng người.

"Ta ra tay giết người, cũng giống như người làm vườn cắt sửa lá cây, bỏ cũ giữ mới, thay cũ đổi mới. Vứt bỏ mục nát mới có thể sống. Lá xanh là như thế, lòng người là như thế, mà thiện ác, cũng như thế."

Hắn nhìn về phía hai mắt Hoàng Dịch Tất vì phẫn nộ mà gần như mất lý trí.

"Cho nên, ta bỏ ác giữ thiện là ở cả phủ Vu Sơn. Hoàng gia ngươi và Hải Long chính là cái ác lớn nhất. Thế thì nhất định sẽ trở thành lá khô rụng xuống."

"Ngươi nói đúng không?"

"Ta muốn giết ngươi a a a a! Trạng thái cực hạn: Chuyển Linh!"

Mạch máu toàn thân Hoàng Dịch Tất chuyển động, bành trướng, nổi lên màu xanh đen, thân hình nhanh chóng phồng lớn lên một vòng nhỏ.

Hai tay hắn cầm đao, dùng hết toàn lực phóng tới Trương Vinh Phương.

Toàn thân Trương Vinh Phương cũng phồng lên như thế, thân trên cơ thể nhanh chóng nhô lên, từng mảnh khí huyết như

nham thạch, từng tầng từng tầng chồng lên nhau đang cuồng bạo bộc phát trong cơ thể.

Gấp đôi Trọng Sơn mang tới sức mạnh khổng lồ cấp tốc ngưng tụ trên hai tay vuốt ưng.

Dưới đêm trăng, trên quan đạo.

Hai người một nhanh một chậm nhanh chóng tiếp cận.

Một động một tĩnh.

Dao và trảo va chạm với nhau trong tích tắc.

Giống như tuyết bay cuồng bạo phóng tới cự ưng bay lượn.

*

*

*

"Đã trễ như vậy, làm sao Vinh Phương còn chưa về nhà? Gần đây hắn cũng không tới nhà ăn cơm, có phải đã gầy rồi không… Ta sai người đưa hộp cơm ngược lại cũng đã ăn xong…"

Trong Phủ Thương Sự.

Trương Vinh Du mặc một thân váy dài màu xanh ngọc, tản bộ nghỉ ngơi với Lư Mỹ Sa ở vườn hoa phía sau.

"Tẩu tử ngươi quản hắn làm gì, người kia suốt ngày đóng cửa không ra, cũng không biết đang làm những gì… Ai nha, thấy hắn bây giờ mười tám tuổi đã Nhập Phẩm, tiền đồ ngày sau sẽ không kém." Lư Mỹ Sa muốn nói nói xấu Trương Vinh Phương vài câu, nhưng mà lời đến khóe miệng thì lại ngăn chặn nhịn xuống.

Vốn dĩ nàng không nhìn trúng tỷ đệ Trương Vinh Phương, cho rằng bọn họ liên lụy ca ca.

Nhưng sau đó nghi kỹ lại, Trương Vinh Phương triển lộ ra thiên phú, khiến lời gièm pha của nàng hơi nói không nên lời.

Quân nhân mười tám tuổi Nhập Phẩm, có kém hơn nữa cũng không trở thành người yếu ở bất cứ đâu.

Nếu ngày sau thuận lợi, ba mươi tuổi đến đỉnh, nói không chừng có thể lăn lộn thành lục phẩm, khó khăn bước vào phạm

trù cao phẩm.

Lúc này còn gièm pha Trương Vinh Phương, chính là gièm pha những thuộc hạ cao thủ cao phẩm dưới trướng ca ca.

Có thế nào đi nữa thì nàng cũng không ngốc như vậy.

Mà gần đây sự việc cứ liên tục phát sinh, nàng cũng không ngừng nhìn ra từ cách Trương Vinh Du ứng đối, vị tẩu tử này trừ xuất thân không được ra, quả nhiên còn lại đều sắp đặt thỏa đáng có trật tự.

"Nói mới nhớ, Mỹ Sa hình như thái độ của ngươi với Vinh Phương có hơi thay đổi?" Trương Vinh Du cười nhìn về phía tiểu cô tử.

"Ai thèm thay đổi thái độ với hắn?" Lư Mỹ Sa quay mặt qua chỗ khác, "Tẩu tử ngươi chớ nói lung tung!"

"Còn nhớ ý nghĩ ca của ngươi lúc trước không? Thực ra, bản tính Vinh Phương không xấu, chỉ là làm việc có hơi xúc động. Bây giờ hắn bắt đầu tập võ, tư thái mạnh hơn trước kia rất nhiều. Về sau có ca của ngươi đề cử…"

"Tẩu tử ngươi đừng nói nữa, ta nhìn trúng ai thì cũng không đến mức coi trọng hắn! Chuyện hai ta không vội." Lư Mỹ Sa hừ một tiếng: "Đúng rồi, chỗ ta có một món đồ tốt, tẩu tử ngươi nhìn xem."

Ngược lại gương mặt xinh đẹp của nàng cười lên, lấy ra một bình nhỏ màu đen hoa văn ngân bạch từ trong bao đeo phía sau.

"Đây là gì?" Trương Vinh Du hiếu kỳ nói.

"Cái này tên là Thúy Hương đan, là do ta trộm từ trong nhà ra, là thứ trước kia nương thân ta dùng. Dùng một viên có thể khiến trên người lưu hương rất lâu. Chí ít có thể duy trì một tháng!"

"Nghe nói còn có hiệu quả có thể dưỡng nhan mỹ dung, khiến cho cơ thể trở nên tốt hơn, ít ốm đau."

Lư Mỹ Sa nói, một tay giao cái bình cho Trương Vinh Du.

"Đây là cho ngươi."

Những ngày gần đây, sau khi nàng bị chuyện của Trương Vinh Phương kích thích, cẩn thận suy nghĩ trước sau một lúc, phát hiện quả thực mình có thành kiến đối với Trương Vinh Du.

Cẩn thận nghĩ lại, năm đó bệnh điên của ca ca thỉnh thoảng phát tác, động một tí là bắt người bên cạnh đánh chửi, thậm chí có người làm trong nhà bị đánh chết tươi.

Chương 407: Liễu (6)

Lại thêm bớt trên mặt hắn làm hủy dung, đến mức chung quanh hoàn toàn không có nữ tử sẵn lòng phản ứng.

Sau đó liên tục tìm người trao đổi, thật không dễ mới cưới được một chính thê, nhưng mà chính thê lại là người muốn khống chế cực mạnh.

Từ lúc vào cửa đã không có lòng tốt.

Bây giờ… Bây giờ người nữ tử đó đi rồi, còn lại Trương Vinh Du.

Cũng chỉ có nàng đơn thuần, xinh đẹp, ôn nhu nữ tính như vậy, mới có thể bao dung ca ca, mới có thể khiến bệnh điên của hắn giờ càng ngày càng tốt.

Nàng hồi tưởng lại toàn bộ, phát hiện quả thực, từ khi tẩu tử Trương Vinh Du vào cửa, ca ca sẽ một ngày tốt hơn một ngày.

Cho nên, bây giờ nàng cũng dần dần bắt đầu thay đổi cách nhìn đối với Trương Vinh Du.

“Thật là cho ta không?” Trương Vinh Du ngạc nhiên không dám tin tưởng.

“Tất nhiên! Ta đặc biệt về nhà lấy cho ngươi, yên tâm đi, thứ này chỉ có quý tộc người Linh mới có thể lấy, người bình thường không tư cách này.” Lư Mỹ Sa nghiêm mặt nói.

“Mỹ Sa… Ngươi không xem thường ta và Vinh Phương, còn đối xử với ta tốt như vậy….” Trương Vinh Du nhẹ nhàng cầm tay nàng, đôi mắt đẹp toát ra vẻ cảm động.

Bàn tay trắng nõn của nàng cứ như vô tình nhẹ nhàng phất qua trên người Lư Mỹ Sa.

Tay kia như điện giật, khiến toàn thân nàng không tự chủ giật mình một cái, một loại mềm mại và ngứa ngáy nhàn nhạt xông lên đầu.

“Không có… Không có gì, chỉ là ta cũng nghĩ, cảm thấy trước đó ta làm rất nhiều chuyện có lỗi. Một người không thể quyết

định xuất thân của mình, rất nhiều chuyện tẩu tử ngươi còn mạnh hơn so với đại bộ phận người Linh…”

“Mỹ Sa!” Trương Vinh Du ôm Lư Mỹ Sa, hai tay nhẹ nhàng đặt trên mông nàng.

Không biết thế nào, Lư Mỹ Sa chỉ cảm thấy chỗ bị tẩu tử đụng vào ngứa nhẹ, cơ thể có cảm giác kỳ quái.

“Cảm ơn ngươi!” Giọng nói của tẩu tử truyền đến ở bên tai. Chấn động vành tai nàng tê dại, có loại dễ chịu không nói ra được.

Bất giác, Trương Vinh Du trước mắt dần dần trùng điệp với bóng người sớm đã chết đi trong trí nhớ của Lư Mỹ Sa…

Đột nhiên nàng hơi hiểu, vì sao ca ca thích Trương Vinh Du như thế…

Trong tiếng sấm ù ù, mưa phùn liên tục rơi xuống từ trên trời.

Trên quan đạo phủ Vu Sơn đến Thư Gia bảo, lúc này khắp nơi trên đất là vết máu.

Máu tươi hòa với nước mưa lan tràn bốn phía, giống như khắp nơi chung quanh đều là máu.

Thi thể người của Hoàng gia và một số nhỏ thi thể của tử sĩ Kim Sí Lâu bị trộn lẫn vào nhau, đang bị vận chuyển kéo đi.

Trương Vinh Phương lẳng lặng đứng trước mặt Hoàng Dịch Tất, hai tay tràn đầy máu tươi, bàn tay phải gãy mất ba ngón, còn lại không có ngoại thương gì.

Mà Hoàng Dịch Tất trước mặt hắn đã là gãy hai tay, trong miệng ói ra từng ngụm từng ngụm máu.

Đao chỉ còn một nửa, cắm ngược trong đất đen ở bên cạnh hai người.

Nước mưa rớt xuống, chậm rãi cọ rửa vết máu dính trên lưỡi đao, rồi chảy xuống.

“Thực ra trận chiến này, từ giây phút ngươi đi ra ngoài trở đi, đã nhất định là thất bại.”

Trương Vinh Phương nhìn Hoàng Dịch Tất nửa quỳ trước mặt hắn, thở dài.

“Thanh Giác cũng tốt, mấy người Hoàng gia cũng được, từ khi bắt đầu hợp tác, thì đã đứng đối diện của Kim Sí Lầu ta.”

“Ngươi có thể giết ta thì lại thế nào?” Hoàng Dịch Tất thở hổn hển cả giận nói: “Đường đệ ta chính là con rể của Thiên Sơn Nhất Kiếm Đàm Hiểu, mấy người có bản lĩnh dám động đến Đàm Hiểu?”

Hắn không sợ Trương Vinh Phương chút nào.

“Trừ phi Kim Sí Lầu mấy người còn có thể điều động cao thủ Hắc Bảng một lần! Nếu không…”

“Quả thực siêu phẩm Thiên Sơn Nhất Kiếm mạnh mẽ. Chiến tích của Đàm Hiểu càng mạnh hơn so với Hắc Thập Giáo Xà Vương. Nhưng ngươi cho là hắn thật sự vui lòng vì Hoàng gia mà trêu chọc đại địch?” Trương Vinh Phương tùy ý nói.

“Nam tử Đàm gia không vượng, mấy chục năm tích lũy thế lực, ngươi cho là bọn họ lại vì một đứa con rể mà dốc sức ra tay hay sao? Đánh nhau chết sống với ta?” Hắn khẽ lắc đầu.

“Quá ngây thơ rồi…”

“Tặng ngươi một câu nói. Phu thê vốn là chim cùng rừng, đại nạn rơi xuống thì tự bay riêng phần mình.”

Hoàng Dịch Tất cắn răng, nhìn chằm chằm hắn, trong lòng bi thương.

Thực ra hắn biết vô cùng rõ ràng, Đàm gia bên ấy, và Hoàng gia cùng lắm là đôi bên cùng có lợi, hai bên tương hỗ tăng lực ảnh hưởng.

Thứ Đàm gia muốn là thế và tài của Hoàng gia.

Mà thứ Hoàng gia muốn là sức mạnh và danh tiếng Đàm gia.

Một khi Hoàng gia sụp đổ…

Nhất định Đàm gia sẽ đuổi con rể ra khỏi cửa trước tiên.

Thật sự cho là những gia tộc mấy chục năm sừng sững không ngã đều là kẻ ngốc à?

Nếu mỗi lần chỉ vì một chút ít cọ sát, đã ra tay chém giết toàn lực, vậy vài gia tộc này cũng sống không tới bây giờ.

“Xem ra ngươi đã hiểu.”

Mặt Trương Vinh Phương lộ vẻ vui mừng.

“Thế thì, đi vui vẻ.”

Chương 408: Mê (1)

Một nháy mắt, đột nhiên hắn đưa tay ra, tay phải mạnh mẽ đập vào trán Hoàng Dịch Tất.

Bộp!

Đầu Hoàng Dịch Tất ngửa lên, miệng mũi chảy máu tươi.

Hai mắt hắn trợn to, đồng tử đầy tơ máu nhìn chằm chằm mặt nạ của Trương Vinh Phương, cố gắng muốn xem rốt cuộc dưới mặt nạ là khuôn mặt thế nào.

"Dùng khỏe ứng mệt, lấy bình tĩnh với giận dữ mất khống chế. Lần này, cho dù thực lực ngươi thắng ta một bậc nhưng cũng hẳn phải chết."

Trương Vinh Phương thở dài nói.

"Huống chi, võ công của ngươi còn bị ta khắc chế một cách tự nhiên."

Lúc này tất cả người Hoàng gia chung quanh, phần lớn đã bị chém ngã, còn lại một phần nhỏ đầu hàng bị tước vũ khí trói lại.

Đoạn Cốc mang theo một nhóm tử sĩ hảo thủ tới gần, bán quỳ với hắn.

"Đại nhân, tiếp theo nên hành động thế nào, kính xin chỉ thị?"

"Thanh Giác đâu?" Trương Vinh Phương thuận miệng hỏi.

"Người của chúng ta tìm thấy hắn ở gần Thư Gia bảo, đã hôn mê bất tỉnh, nhìn dáng vẻ là không chống đỡ được bao lâu." Đoạn Cốc trả lời.

Trương Vinh Phương hiểu rõ.

Phần bụng của Thanh Giác mất đi một miếng thịt lớn, nội tạng không có gì che chắn, hoàn toàn bại lộ trong không khí. Còn cộng thêm trúng độc, đổ máu quá nhiều.

Cộng những chuyện này lại, dùng trình độ khoa học kỹ thuật chữa bệnh của thời đại này, hắn tuyệt đối không thể sống sót.

“Đi thôi, một trạm sau cùng.” Trong lòng Trương Vinh Phương thỏa mãn.

Khổ luyện võ công, thực lực tồn đọng lâu như vậy, cuối cùng bây giờ đã đạt được mở ra hoàn toàn.

Một đường đánh tới, đại khái hắn đã hiểu cấp độ của chính mình.

Sau khi nắm giữ gấp đôi Trọng Sơn, hắn đã từ cấp độ yếu kém trong cửu phẩm, xông thẳng lên phương diện cứng rắn.

Ngay vừa nãy, nếu không dùng gấp đôi Trọng Sơn, không chọc giận Hoàng Dịch Tất liều mạng với hắn, chí ít hắn còn phải dựa vào khắc chế võ học mới có thể chậm rãi mài chết đối phương rất lâu.

Còn có trước đó, nếu không có Lân Quang bảo giáp đặt vững một chút ưu thế yếu ớt, hắn cũng không thể tiêu diệt Thanh Giác giống như vết dầu loang.

Cho nên bây giờ hắn vẫn không được khinh thường.

Nếu hắn phải đối mặt với Xà Vương trạng thái toàn thịnh, hắn vẫn không phải đối thủ như cũ.

Trừ phi lại dùng bội số Trọng Sơn nhiều lần lần nữa.

*

*

*

Hoàng gia.

Oang!

Đại môn bị phá tan ầm vang, ánh lửa dấy lên bốn phía.

Mất một cửu phẩm một bát phẩm, còn lại một lão cửu phẩm Hoàng Chân Ý, bây giờ tuổi này nhiều lắm là có thể phát huy ra thực lực bát phẩm.

Cái này vẫn còn là kết quả bảo dưỡng vô cùng tốt.

Ngoài ra bát phẩm thất phẩm, khi đối mặt Đoạn Cốc Đồng Tâm các loại cao thủ cao phẩm trùng sát, thì chỉ ngăn cản khó khăn.

Tử sĩ Kim Sí Lầu và gia đinh Hoàng gia điên cuồng chém giết nhau.

Trong đó cũng có một số người âm thầm thoát khỏi.

Trương Vinh Phương không để ý đến những kẻ chạy trốn, mà là đứng ở giữa sân Hoàng gia, lẳng lặng chờ đợi kết quả cuối cùng.

Ngay tại giây phút đầu tiên hắn tới đây, đã tự tay vồ nát đầu Hoàng Tuệ Nhàn bát phẩm còn lại, còn tiện thể liên tục giết hai cao thủ cao phẩm.

Ở đối diện hắn, sắc mặt Hoàng Chân Ý cực kỳ khó coi, trong tay xách trường đao xám đen, giống như là đang muốn nhìn chằm chằm Trương Vinh Phương.

Cái gọi là vương đối với vương, tướng đối với tướng, đáng tiếc, lão cho là chính mình kéo đối phương lại, thực ra chỉ là Trương Vinh Phương không muốn ra tay.

Thế lửa trong đại viện Hoàng gia càng lúc càng lớn.

Mỗi phút mỗi giây đều có người Kim Sí Lầu và Hoàng gia dồn dập thương vong.

Trương Vinh Phương không để ý chút nào.

Hoặc là nói, mục đích hắn muốn chính là thế này.

Một trận chiến tiêu diệt Hoàng gia này chính là do hắn cố ý cho.

Tử sĩ và các thành viên chính lầu Kim Sí Lầu cần một cơ hội biểu hiện lập công.

Nếu cả cứ điểm phủ Vu Sơn không thể khiến hắn thoả mãn, vậy phần lớn người đều sẽ bị thanh tẩy.

Đường đường là Kim Sí Lầu, chính là tổ chức tình báo chính thống của Đông tông, thế mà lại thông đồng làm bậy với Hải Long Tây tông, lừa bán nhà lành, buôn bán nhân khẩu!

Còn làm hại rất nhiều gia đình lương thiện cửa nát nhà tan!

Hắn không giết sạch toàn bộ từ trên xuống dưới đã là trong lòng còn có thiện niệm.

“Kim Sí Lầu mấy người, nhất định phải đuổi tận giết tuyệt sao?”

Hoàng Chân Ý trì hoãn lâu như vậy, vẫn không đợi được Hải Long và nhi tử chạy về trợ giúp, trong lòng đã mơ hồ có dự cảm chẳng lành.

Lão nhìn chằm chằm vào mặt nạ ngân tuyến nền đen đối diện, cất tiếng đau buồn nói.

“Không có ác, thiện từ đâu mà tới. Yên tâm đi, tác dụng của mấy người và Hải Long vừa vặn có thể thành chính danh của Kim Sí Lầu ta.”

Trương Vinh Phương bình tĩnh nói.

Hắn không có hứng thú đối với lão bất tử Hoàng Chân Ý, cửu phẩm này tuổi già sức yếu, hắn ra tay sẽ không quá mười chiêu đã có thể đánh lão chết tươi.

Chương 409: Mê (2)

Chẳng qua bây giờ bất động là vì khắp nơi bên trong Hoàng gia là cơ quan cạm bẫy, tránh xuất hiện bất ngờ.

Dù sao mục đích lúc này của hắn chính là chết càng nhiều người càng tốt.

Trong tư liệu Thanh Tố và Vi Lý lấy được ở đó, hắn đã sớm hiểu, từ trên xuống dưới Kim Sí Lầu, tham dự vào trong hành động của Hải Long và Hoàng gia làm xằng làm bậy, rất rất nhiều.

Chẳng qua bây giờ là sử dụng rác rưởi.

Thời gian dần trôi qua, âm thanh chung quanh càng ngày càng nhỏ, càng lúc càng mờ nhạt.

Rất nhanh, Đoạn Cốc máu me khắp người, không biết là máu của hắn hay là người khác, trong tay còn xách một đầu người chậm rãi đi ra khỏi phòng ốc.

Trong ánh lửa, hắn bán quỳ với Trương Vinh Phương.

Hắc Ưng Đồng Tâm cũng che một vết đao dữ tợn trên bả vai, thất tha thất thểu đi ra đây, quỳ trên mặt đất.

"Đại nhân… May mắn không làm nhục mệnh!" Hắn liều mạng mới giết chết hai cao thủ lục phẩm Hoàng gia.

Hoàng gia có tổng cộng mười ba lục phẩm, hắn và thủ hạ sử dụng các loại thủ đoạn vây chết hơn phân nửa kẻ chống cự.

Lúc này những người còn lại cũng dồn dập kết thúc chiến đấu.

Sau khi Hoàng gia mất đi quá nhiều cao thủ, lúc này bị vây quét đã hoàn toàn không chịu nổi một kích.

"Rất tốt." Trương Vinh Phương gật đầu. "Bây giờ, mấy người đi giết lão."

Đột nhiên hắn chỉ đến Hoàng Chân Ý.

Đoạn Cốc và Hắc Ưng đều khẽ giật mình, nhìn về phía Hoàng Chân Ý.

Lúc này phần lớn người chung quanh đã là tử sĩ Kim Sí Lầu.

Người Hoàng gia chạy hơn non nửa, người ở lại đều đã ngã vào vũng máu.

Mười mấy tên tử sĩ dần dần hình thành vòng vây, vây Hoàng Chân Ý và mấy người sau lưng ở trung tâm.

Đoạn Cốc và Hắc Ưng Đồng Tâm trầm mặc, đứng dậy, đi đến phía Hoàng Chân Ý.

"Tất cả mọi người không cần động thủ, để hai người bọn họ cùng tiến lên." Giọng nói của Trương Vinh Phương truyền đến từ sau lưng.

"Nếu chết thì chết rồi."

"Nếu có thể sống, thế thì tất cả trước đây đều thủ tiêu."

Hoàng Chân Ý cười thảm một tiếng, nhìn từng đôi mắt tràn đầy sát ý chung quanh.

Lão không bao giờ nghĩ đến, sự việc lại phát triển tới một bước bây giờ.

Thanh Giác Hải Long mất tích, nhi tử chết trận, thế lực trong tộc to như vậy sụp đổ trong vòng một đêm.

Mà cho tới bây giờ, mấy nhà còn lại trong nội thành, không ai có bất kỳ động tĩnh gì.

Tri phủ đại nhân càng vẫn luôn trầm mặc từ ban đầu.

Dù sao vốn dĩ Kim Sí Lầu thuộc về thế lực bán chính thức, còn chưa liên quan đến người vô tội, ngược lại là giúp giải trừ đại họa ngầm.

Giải trừ đại họa ngầm giúp hắn.

Hoàng Chân Ý nắm chặt chuôi đao, nhìn ánh mắt thanh lãnh của Trương Vinh Phương đối diện.

"Thắng làm vua thua làm giặc. Là chúng ta đánh giá thấp ngươi…."

Nếu từ ban đầu, lão đã ứng phó toàn lực, phối hợp với Hải Long Thanh Giác vây giết đối phương, có thể kết cục sẽ không như thế.

Đáng tiếc, khi lão tỉnh ngộ quá muộn.

Một bước sai, từng bước sai. Bây giờ bị chia lẻ ra đánh cũng không trách người này được.

“Giết!”

Lão nổi giận gầm lên một tiếng dữ dội, cầm đao phóng tới hai người Đoạn Cốc.

Trong lòng Trương Vinh Phương bình thản, trong thời đại hỗn loạn áp lực này, chỉ khi trong tay có sức mạnh thật sự mới có thể cho hắn cảm giác an toàn đầy đủ.

Cho nên hắn bức thiết muốn chứng minh bản thân, chứng minh tới cùng là mình mạnh bao nhiêu.

Cho nên sau khi đánh bại Thanh Giác và Hoàng Dịch Tất, trong lòng hắn đã thu được thỏa mãn.

Thế đạo này quá nhiều ác nhân.

Bọn họ vẫn thích vì dục vọng bản thân mà tùy ý làm hại người khác.

Hắn không biết là lòng người thối nát, hay là không còn quy củ.

Nhìn ánh lửa giữa sân chiếu lên ba người.

Trong lòng Trương Vinh Phương tung bay tâm thần không tên.

‘Dọn dẹp phủ Vu Sơn, về sau có thể làm cho nơi đây an bình, bình thản hơn nữa. Sau đó mình cũng có thể an tâm học tập tỏa văn thật tốt.’

Thế đạo như một khu vườn, vẫn phải kiểm tra cỏ dại côn trùng có hại, mới có thể khiến vườn hoa trăm hoa đua nở.

Nếu trước đó không ai làm chuyện này, thế thì sẽ do hắn tự mình động thủ.

Không bao lâu.

Một tiếng xương gãy trong trẻo vang lên ngắt mạch suy nghĩ của hắn.

Trương Vinh Phương lấy lại tinh thần, nhìn thấy một cánh tay Đoạn Cốc bị chém xuống, miệng mũi chảy máu.

Đồng Tâm bị trường đao xuyên thẳng qua ngực, đã ngã trên mặt đất không còn hơi thở.

Hai người đều thê thảm như thế, tất nhiên Hoàng Chân Ý cũng không dễ chịu.

Hai mắt lão chảy máu, đã mù. Hai chân bị cứng rắn bẻ gãy, ngồi dưới đất run rẩy cơ thể, không ngừng ho khan.

“Trương Linh Sứ, lão phu… Nhận thua. Chỉ là lão phu tung hoành cả đời, lại không ngờ sẽ thua dưới tay ngươi. Ha ha ha…” Lão cười lên trầm thấp.

“Không ngờ rằng, đến bây giờ, thượng tầng Hải Long còn không…”

Lão không nói tiếp, ngẩng đầu nhìn Trương Vinh Phương.

Chương 410: Mê (3)

“Đã như vậy, lão phu cũng không giữ bí mật nữa. Trương Linh Sứ… Ngươi có muốn biết không, về bí mật của thượng tầng Hải Long….” Lão cười lên thần bí.

“Tại sao bọn họ không ngừng bắt xử nữ mỹ mạo?”

Trương Vinh Phương đưa mắt nhìn Hoàng Chân Ý, thở dài một tiếng, vẫy tay.

Vi Lý chậm rãi đi ra khỏi số tử sĩ bên cạnh, nàng cũng đang máu me khắp người, gương mặt xinh đẹp trắng bệch.

Nàng đi đến trước người Hoàng Chân Ý, Vi Lý dừng một chút, rút đoản kiếm thật mạnh, hung hăng cắt qua cổ lão.

Gọn gàng cắt đầu lão xuống.

Vút!

Bỗng nhiên có một tiếng vang trầm.

Đột nhiên trên người Hoàng Chân Ý có vật gì đó nổ tung.

Vi Lý vội vàng che mặt lui lại, còn đau đớn hừ một tiếng, quả thực trên hai tay và trên người bị đánh trúng không biết bao nhiêu châm sắt.

Tử sĩ Kim Sí Lầu chung quanh cũng có mấy người không tránh kịp, vận khí không tốt, bị bắn ngã tại chỗ.

Trương Vinh Phương phẩy bay hai cây châm sắt bay tới.

Hắn cách xa Hoàng Chân Ý trọn vẹn hơn mười thước, khi châm sắt bay qua đến đã yếu lực.

Nếu vừa nãy hắn không chú ý cẩn thận, đi lên nghe thứ là bí mật đó, chỉ sợ người bây giờ dính chưởng không phải Vi Lý mà là hắn.

“Nếu không phải trước đây ta được chứng kiến thủ đoạn của Hoàng Ngọc Chân, chỉ sợ thực sự bị ngươi lừa gạt.”

Trương Vinh Phương thở dài một tiếng, phất tay lần nữa, lại có mấy người tiến lên mang Vi Lý đang bị thương xuống chữa thương.

Vi Lý mặc giáp da cao cấp trên người, lại bảo vệ khuôn mặt, cho nên hai tay bị thương rất nghiêm trọng, trên người lại chỉ bị thương nhẹ.

“Đại nhân…” Lúc này Thanh Tố cũng đi theo ra khỏi đám người, ánh mắt phức tạp nhìn Vi Lý bị mang xuống.

“Từ giờ trở đi, ngươi chính là Bạch Ưng mới ở đây, sau đó ta sẽ tuyển một người khác cộng tác với ngươi.” Trương Vinh Phương nói khẽ.

“Vâng.” Thanh Tố gật đầu.

“Đoạn Cốc Đồng Tâm, nếu như hắn còn ổn, thì khôi phục chức vụ ban đầu. Về phần Bạch Ưng Tương Linh, đã thích ăn cây táo rào cây sung, thế thì để lại cùng tồn vong với Hoàng gia là được.”

Rất nhanh, hai tử sĩ đầu lĩnh thủ hạ của Đoạn Cốc đi lên phía trước.

Bọn họ đều là trợ thủ đắc lực trước đó của Đoạn Cốc, lúc này tự động lên cao hơn một cấp, thay mặt chấp hành mệnh lệnh chủ yếu. Đây cũng là thể hệ quy củ của tử sĩ.

Tử sĩ kéo Tương Linh miệng đầy máu, tùy ý ném vào chủ trạch Hoàng gia đang từ từ dấy lên đại hỏa.

“Ngắt tứ chi của nàng, đừng để nàng chạy.” Trương Vinh Phương phân phó một câu cuối cùng.

Hắn lập tức ngẩng đầu nhìn sắc trời.

Mưa phùn liên tục, lại không ngăn cản được ngọn lửa thiêu đốt kiến trúc hỗn hợp gỗ đã bị rót dầu hỏa.

Rất nhanh, giữa tiếng kêu gào thê thảm, Thanh Tố tự mình ngắt tứ chi nàng ta, lúc này mới quay người về bên cạnh Trương Vinh Phương.

“Đi thôi.” Trương Vinh Phương không tiếp tục để ý nữa, quay người đi ra cửa chính rồi rời khỏi.

Lần này, hắn thắng ở tốc độ, thắng ở đối phương đánh giá thấp hắn. Nhưng qua lần này, thực lực của hắn sẽ hoàn toàn bại lộ trên đài án của rất nhiều thế lực.

Lần sau không còn hiệu quả tốt như vậy.

Chẳng qua không sao cả.

Lần sau, hắn cũng không còn là chính mình bây giờ.

“Đúng rồi, đừng quên chuyển tiền.” Hắn chợt nhớ ra một chuyện, nên vội vàng xoay người phân phó Thanh Tố.

“Đưa đến hai bên tri phủ và Thượng Quan gia, để gìn giữ trung lập, đúng là tốn không ít đồ tốt.”

“Hiểu rõ….” Đột nhiên gánh nặng trong lòng Thanh Tố được giải tỏa.

Trương Vinh Phương trước đó khiến nàng càng ngày càng lạ lẫm, thậm chí hơi không hiểu, nên e ngại.

Nhưng một câu vào giờ khắc này mới khiến một chút e ngại trong nội tâm nàng tan rã đi rất nhiều.

“Ngoài ra, còn có không ít người Hoàng gia chạy thoát, sau này ngươi phụ trách kiểm tra. Còn lại cứ điểm Hải Long, trước tiên đừng động.” Trương Vinh Phương dặn dò.

Hải Long giống như Kim Sí Lầu, đều có phân thượng cấp, không phải là thế lực nhỏ đơn độc.

Kiểu như Hoàng gia diệt thì diệt.

Nhưng Hải Long thì khác…

Hắn còn phải suy xét ảnh hưởng khác. Lỡ như diệt đối phương, phía trên đưa tới một siêu phẩm, thế cục lập tức nghịch chuyển.

Bây giờ, còn chưa tới lúc…

*

*

*

Tháng 3 năm 1185.

Hoàng gia Phủ Vu Sơn bị diệt môn trong một đêm.

Tổ chức Hải Long lén lút, buôn bán nhân khẩu, cũng chịu trọng thương, thủ lĩnh Thanh Giác mất tích.

Rất nhiều nhân thủ trên địa bàn trước đó làm xằng làm bậy, lưu manh hoành hành ngang ngược cũng ít đi rất nhiều.

Nha môn quan phủ công bố Hoàng gia cấu kết Hải Long, lừa bán nữ tử lương gia và rất nhiều tội trạng.

Ngay sau khi quan phủ nhận được người liên lạc báo cáo, đã tập trung nhân lực, một lần đã tiêu diệt trọng thương tổ chức Hải Long.

Cũng giải cứu ra rất nhiều nữ tử lương gia sắp bị đưa đi.

Nhất thời, uy tín của tri phủ Nhạc Hàn Tuyền ở phủ Vu Sơn tăng mạnh.

Chương 411: Mê (4)

Mà trong tối, Nhạc gia phái người biểu thị ủng hộ đối với hành động của Kim Sí Lầu.

Trương Vinh Phương lưu lại nhân viên Kim Sí Lầu còn sót lại, sau đó dự định tuyển nhận người mới lần nữa.

Chỉ là thành viên chính lầu dễ tìm, tử sĩ khó tìm.

Tử sĩ đều là tinh nhuệ bồi dưỡng từ nhỏ, kỷ luật nghiêm minh, phối hợp cực kỳ ăn ý.

Thời gian ngắn thì hoàn toàn không thể thành hình.

Hắn cũng không vội.

Dù sao vì đó mà không khí trong phủ Vu Sơn đã trong sạch. Vừa vặn thích hợp cho hắn học tập tỏa văn thật giỏi.

Thiện Tâm văn xã.

Trong sa mỏng hồng nhạt, Cung Sơ Nhân ngồi xếp bằng, trong tay cầm bút lông chim đặc biệt, chậm rãi phê bài tập về nhà mà vừa rồi Trương Vinh Phương giao lên.

Văn Bác Đạt Cam thuộc về một loại khó ở tầm trung trong tỏa văn.

Hệ thống văn tự cũng không hoàn chỉnh, vì chủ yếu dùng cho cúng tế tế thần, cho nên rất nhiều thuyết minh về đời sống ngày thường sẽ có vẻ rất cứng nhắc quái dị.

Trong tiếng bút viết sột soạt, Trương Vinh Phương nhắm mắt dưỡng thần, nhẹ nhàng xoa huyệt thái dương.

Chuyện Hoàng gia dễ giải quyết, phiền phức Hải Long mới cần ứng đối.

Giết Thanh Giác, Hải Long có thể có cao thủ mới lên phụ trách phủ Vu Sơn.

Dù sao ở đây nhưng tương đương với thành trì lớn hơn Đàm Dương mấy lần. Lớn như vậy, bọn họ không thể vứt bỏ.

Mấy ngày nay, Trương Vinh Phương vừa phải học tập tỏa văn, vừa phải ứng phó bên chỗ tỷ tỷ tỷ phu, còn vừa phải ứng đối

Hải Long và thanh lý dư nghiệt Hoàng gia.

Quả nhiên là tâm lực tiều tụy.

“Gần đây Trương công tử hơi không chuyên tâm nhỉ?” Sau tấm rèm, Cung Sơ Nhân nhẹ giọng dò hỏi.

“Có chuyện gì trì hoãn à?”

“Đa tạ quan tâm, không sao, chỉ là sinh hoạt hơi có phiền phức nhỏ, rất nhanh là có thể vượt qua.” Trương Vinh Phương trả lời đơn giản.

“Công tử chớ xem nhẹ nhiều phiền phức nhỏ.” Cung Sơ Nhân cười: “Đời sống của mỗi người đều do rất nhiều phiền não vây quanh. Thế gian chính là bể khổ, chỉ là có người miễn cưỡng vui cười, có người dùng khổ làm thuyền.”

“Nhân tiểu thư cảm thấy, làm như thế nào để đối mặt với phiền não đây?” Trương Vinh Phương thuận miệng hỏi.

“Nếu dùng sức mạnh bản thân cưỡng ép vượt qua bể khổ, tất nhiên khó thoát khỏi gông cùm xiềng xích. Nhưng phiền não cũng có rễ, rễ ở nơi nào, chém ở chỗ đó, sau đó bỏ tất cả mưu cầu mà không theo đuổi được, lập tức có tất cả thứ mà mình quý trọng. Như thế tâm thần trong sạch, chỉ còn giữ lại bản thân, không phải có thể tự do tự tại hơn hay sao?”

Trương Vinh Phương đã nghe hiểu ý tứ của nàng.

Đại khái chính là: Tìm thấy đầu nguồn phiền não, sau đó chặt đứt nó, không tới giao thiệp với bất cứ thứ gì nữa, thì có thể không có phiền não.

Sau đó nữa, không được không biết tự lượng sức mình mà theo đuổi thứ mình không chiếm được, phải quý trọng thứ mình đã có.

Có thể thả lỏng tâm thần, chỉ nhìn vào bản thân, như vậy mới có thể tự do tự tại.

Đơn giản mà nói, chính là hai chữ: Nằm ngửa.

“Lời Nhân tiểu thư nói, không phải là nằm ngửa bất động sao? Nhưng mà sau khi nằm ngửa rồi thì sao? Thế đạo sẽ không vì ngươi bỏ cuộc, mà không còn chèn ép ngươi nữa.” Trương Vinh Phương hỏi lại.

Cung Sơ Nhân cười thần bí, chậm rãi đứng dậy.

“Nằm ngửa? Công tử dùng từ thật tinh luyện. Chẳng qua lời tại hạ nói không phải là nằm ngửa. Vạn vật trong thế gian tương sinh tương khắc. Đã có bể khổ, tức có cực lạc.”

“Công tử có biết, thực ra cực lạc của con người không ở chỗ ngoại vật, mà ở chính mình.”

Nàng vén rèm lên, nhô ra một chân nhỏ mặc quần vải đen.

Bàn chân nhón nhẹ rơi xuống đất, sau đó lộ ra mắt cá chân, bắp chân, đầu gối, đùi.

Tất vải màu đen luôn bao quanh hai chân.

Đường cong thon dài tròn trịa cứ kéo dài lên, sau đó bị váy tơ màu đỏ bó sát người ngăn cản hết.

Trước đó Trương Vinh Phương vẫn luôn chưa từng gặp toàn bộ diện mạo của Cung Sơ Nhân, hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy toàn thân nàng.

“Công tử có biết, cực lạc lớn nhất vạn vật thế gian không phải ở ngoại vật.”

“A?” Hai mắt Trương Vinh Phương híp lại: “Vậy ở đâu?”

“Tự thân.” Tóc Cung Sơ Nhân đen dài đến eo, chậm rãi đi ra khỏi rèm che.

Hai mắt nàng mở to, đáy mắt lộ ra một loại nhu hòa hoàn toàn khác người thường.

Giống như Quan âm ngồi ngay ngắn bất động giữa phật đường.

Trương Vinh Phương chú ý tới, bên cạnh thân eo xíu xiu của nàng có một đoạn tóc dài lộ ra, cuối sợi tóc bao lấy từng vật màu tím vô cùng kỳ dị.

Giống như mặc vào cho tóc dài một tầng áo ngoài.

“Bản thân con người, trời sinh đã có chỗ khác thường. Trời cao trao cho nhục thân chúng ta làm con thuyền trong bể khổ. Cũng giao cho trí tuệ của chúng ta làm đôi cánh của cực lạc.”

“Nhân tiểu thư, hay là trở lại chuyện chính, bài tập của ta có lỗ hổng nào, có thể giảng giải một chút không?”

Trương Vinh Phương im lặng, trực tiếp nói sang chuyện khác.

Chương 412: Mê (5)

“Cái này là rõ ràng.” Cung Sơ Nhân cười, sóng mắt trong đôi mắt đẹp lưu chuyển, bắt đầu giảng giải vấn đề vừa rồi xuất hiện trong bài tập của Trương Vinh Phương.

Nàng giảng giải cực kỳ cẩn thận, một chút ít vấn đề nhỏ cũng bị lấy ra phân tích, nói tỉ mỉ.

Rất nhanh Trương Vinh Phương cũng để khác thường vừa rồi ra sau lưng, chuyên tâm nghe giảng bài.

Rất nhanh, thời gian trôi qua từng chút.

Đảo mắt đã đi qua hơn một canh giờ.

Trương Vinh Phương cũng nên đứng dậy rời khỏi.

Hắn thu dọn bút giấy nghiên mực, cáo từ Cung Sơ Nhân.

Trước khi đi tới cửa, hắn chợt dừng lại.

“Nhân tiểu thư, không biết ngài đến phủ Vu Sơn bao lâu? Nói mới nhớ, luôn được ngài dạy bảo, ta cũng nghĩ nhân cơ hội này chiêu đãi ngài một chút. Tận hết hữu nghị địa chủ.”

“Chừng ba năm.” Lúc này Cung Sơ Nhân đang khom lưng nhặt thứ gì đó rơi xuống mặt đất.

Bộ ngực lớn của nàng theo thay đổi động tác mà không ngừng lay động, đường cong dáng người cũng vì váy bó sát người mà triển lộ không sót tí nào.

Nàng ngẩng đầu nhìn Trương Vinh Phương ở phía cửa, lộ ra nụ cười.

“Vậy đa tạ hảo ý của công tử, nói mới nhớ, nếu là ra ngoài du ngoạn, ta có thể đề xuất một chuyện hay không?”

“Mời tiểu thư nói. Có thể làm được thì tự nhiên tại hạ hết sức.” Trương Vinh Phương gật đầu, hắn mời đột ngột, cũng không phải là tâm huyết dâng trào, mà là có nguyên nhân khác.

“Chính là ta và Tiểu Bích đều không thích chỗ nhiều người. Nếu có thể du ngoạn, xin chọn một ít chỗ u tĩnh không có người. Dù sao, nhân sinh nhiều khổ ải, nhiều người cũng nhiều

giao tiếp xã giao, tâm thần cũng không được phóng thích hoàn toàn."

Cung Sơ Nhân nói khẽ.

Lời của nàng luôn có loại kích động mơ hồ, nhưng mâu thuẫn là, lúc Trương Vinh Phương cho là nàng cố ý câu dẫn, khi nhìn về phía nàng, lại phát hiện gương mặt xinh đẹp của Cung Sơ Nhân nghiêm túc yên tĩnh, hoàn toàn không có bất kỳ ý nghĩ nhiều nào khác.

Giống như nàng thật sự nghĩ như vậy.

"Chỗ u tĩnh, ngươi không sợ gặp phải kẻ xấu?" Trương Vinh Phương hỏi lại.

"Có công tử ở đây, chắc hẳn có thể ứng phó phần lớn phiền phức nhỏ." Cung Sơ Nhân mỉm cười. "Huống hồ, nếu thật sự gặp phải kẻ xấu, đó chính là mệnh đồ tại hạ không thuận, cũng không trách người khác được."

"Ai bảo tại hạ xuất thân Man tộc, cha mẹ cũng không thấy, trong nhà không huynh đệ tỷ muội, cho tới hôm nay cũng chỉ có thể sống nương tựa lẫn nhau với Tiểu Bích, dựa vào dạy học mà sống qua ngày…"

Giữa lông mày nàng không tự giác toát ra một tia sầu lo.

"Ngươi cũng là Man tộc?" Trương Vinh Phương kinh ngạc nói.

"Thế nào? Công tử không tin?" Cung Sơ Nhân cười: "Ta không chỉ là người Man, lại còn là Man nho. Thuở nhỏ cha mẹ đã từng dạy bảo ta rất nhiều kinh điển. Nói ra thật xấu hổ, bây giờ một thân tại hạ bất lực, còn mắc người ốm yếu, thở mạnh không thể hô quát lớn tiếng…"

"Chẳng trách… chẳng trách ngươi có học thức uyên bác, nhưng… Tình hình không tốt." Trương Vinh Phương lập tức hiểu rõ.

Lúc này một ít hoài nghi trước đó của hắn đã nhận được giải thích.

"Khiến công tử chê cười." Cung Sơ Nhân nói khẽ.

“Như vậy, cứ hẹn như vậy, có rảnh cùng đi ra ngoài du ngoạn.” Cuối cùng Trương Vinh Phương nói.

“Đa tạ công tử.” Cung Sơ Nhân mỉm cười phất tay.

Hai người chia tay như thế, Trương Vinh Phương đi ra khỏi Thiện Tâm văn xã, lên một cỗ xe ngựa sớm đã chờ đã lâu.

“Tra được tin tức người này không?” Hắn trầm giọng hỏi.

Trong toa xe còn có một người, là tên lùn như người lùn, hắn ta tên là Bảo Ninh, là một sát thủ Kim Sí Lầu Trương Vinh Phương mới đề bạt lên. Bây giờ người này đã là ngũ phẩm thiếu chút nữa bước vào lục phẩm.

“Đại nhân, tài liệu tra được hoàn toàn là thật, Cung Sơ Nhân xuất thân bình thường, làm người cũng vô cùng giữ mình trong sạch, nhiều lần thiếu chút nữa đã bị người khi nhục, nhưng cũng được thiết kế chạy thoát. Chỉ là…” Đột nhiên Bảo Ninh dừng lại.

“Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là thuộc hạ cảm giác, tình báo này hơi bình thường quá mức. Nhưng bây giờ chúng ta tổn hao nhiều thành viên chính lầu, thiếu thốn nhân viên nghiêm trọng… Cho nên không thể thẩm tra đối chiếu thêm một bước nữa.”

“Đã như vậy, để những người nam nữ hội Mộng Chu không về nhà được ra đây, sau khi khảo hạch, chia làm thành viên chính lầu phó lầu, nhập vào chúng ta. Như thế dù sao cũng hay hơn để bọn chúng ăn không ngồi rồi.” Trương Vinh Phương thản nhiên nói.

“Vâng, chỉ là đại nhân, phần lớn những người kia cần Mộng Dịch, cái này xử lý làm sao?”

“Để tinh luyện sư tiếp tục tinh luyện cung ứng. Nhưng không cho phép lưu truyền thức ăn Mộng Dịch ra ngoài, người làm trái, chết!”

Trương Vinh Phương dự định mượn nhóm người hội Mộng Chu, xem xem rốt cuộc Mộng Dịch có hại gì đối với người.

“Cuối cùng, bí kỹ tài liệu của Hoàng gia dời qua hết chưa?”

“Dạ rồi, đã chuyển xong, đại nhân, trong thời gian chúng ta vận chuyển, phát hiện, vài sách có thể liên quan đến một ít bí mật đặc biệt.”

“Đi xem sao.”

Chương 413: Lay động (1)

Vạn Lý sơn trang.

Là cứ điểm tổng bộ của Vu Sơn thuộc Kim Sí Lầu, tính bí mật của Vạn Lý sơn trang khá là tốt, ngoại trừ những người trong cuộc, không ai biết về nó.

Tuy rằng Tương Linh trước đó ăn cây táo rào cây sung, nhưng nàng cũng không để cho cao tầng của Hoàng gia biết nơi này.

Là một tổ chức tình báo, trụ sở của Kim Sí Lầu lưu trữ một lượng lớn hồ sơ quan trọng, một khi bị lộ thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Vì vậy, cho dù Tương Linh có tham lam, nàng cũng sẽ không dám bước ra khỏi ranh giới đỏ này một cách dễ dàng.

Vạn Lý sơn trang nằm ẩn mình giữa những ngọn núi, được bao bọc bởi những tán cây, che phủ hầu hết các công trình kiến trúc.

Thỉnh thoảng có những đỉnh kiến trúc lộ ra ngoài, cũng được phủ xanh bởi các loại cây cỏ như dây leo.

Đứng xa hơn một chút, liền không thể phân biệt được đâu là tường, đâu là cây.

Toàn bộ khu sơn trang được chia thành ba khối lớn: khu tình báo, khu công cộng và khu vực cấm.

Trong số đó, khu tình báo là khu vực lưu trữ và trao đổi tình báo, có một số tòa lầu trong đó, tất cả đều có kho lưu trữ tình báo được phân loại chuyên biệt.

Khu công cộng là nơi để các nhân viên tình báo hoàn toàn thư giãn thả lỏng. Khu vực này rất rộng, có một khu vườn nhỏ, một cái hồ nhỏ, những dãy mật thất dành cho một người ở, và một tàng thư lâu để giải trí.

Cuối cùng là khu vực cấm, nơi nghỉ ngơi và sinh hoạt của các cao tầng của Kim Sí Lầu, bên trong còn lưu trữ những thông tin quan trọng tuyệt mật nhất và nhân sự vật.

Nói chung, chỉ có Linh sứ và song Ưng mới có thể tự do đi vào khu vực cấm, còn có các địa lao địa khố trong đó, thường lưu giữ những nhân sự vật chân quý mà Linh sứ cùng song Ưng để lại.

Lúc này sắc trời đã tối.

Một đội gồm các thành viên của lầu chính đang liên tục di chuyển những vật liệu mà thu được của Hoàng gia vào khu vực cấm.

Và được lưu trữ trong ở địa khố tư liệu chuyên môn.

Trương Vinh Phương đứng ở trong địa khố, với Bảo Ninh vóc người thấp bé bên cạnh.

“Đây đều là sách tư liệu có được từ Hoàng gia?”

“Vâng, thưa đại nhân. Đó là tất cả tài nguyên trao đổi có được sau sự hợp tác giữa Hoàng gia và Hải Long.” Bảo Ninh đáp. “Không có sự cho phép của ngài, chúng ta không dám tùy ý thay đổi, nhưng những tập sách này được bảo quản rất tốt trong Hoàng gia, cực kỳ cẩn trọng, cho nên khả năng cao là tất cả đều là sự thật.”

Trương Vinh Phương gật đầu.

Trước khi đến, hắn không nghĩ Hoàng gia có thể có bao nhiêu đồ vật, nhưng khi chân chính đến xem, hắn mới hiểu được.

Hoàng gia không hổ là đại tộc đứng đầu chiếm giữ ở phủ Vu Sơ nhiều năm như vậy.

Gốc gác quả thực không tầm thường.

Hắn tiện tay lấy ra một tập sách từ tay tử sĩ đi ngang qua và nhẹ nhàng lật nó ra.

Trên sách mô tả một phương pháp luyện công đặc biệt, nhưng công pháp này không phải là một công pháp thông thường, mà là một công pháp thải âm bổ dương.

Loại công pháp này, tùy tiện tìm một chút trong Hoàng gia cũng có thể tìm được một lượng lớn.

Hơn nữa các loại phương thức cũng không giống nhau, và hiệu quả cuối cùng ghi lại là không giống nhau. Hầu hết chúng đều được sử dụng để kéo dài tuổi thọ và bồi bổ cơ thể.

Đặt tập sách lại, Trương Vinh Phương thở dài nói, “Đi xem một chút bí mật đặc biệt mà ngươi nói.”

“Vâng.” Bảo Ninh cúi đầu, sau đó dẫn đầu đi về phía trước.

Cơ thể thấp bé của hắn ta lắc lư khi hắn ta bước đi, chỉ bằng chiều cao đến đùi người bình thường.

Nhưng không ai có gan dám kỳ thị xem thường hắn ta.

Bởi trước đó, tất cả những ai kỳ thị hắn ta đều mất cả lưỡi và mắt.

Bảo Ninh được sinh ra trong hệ thống tử sĩ, nhưng sau khi tử sĩ của Vu Sơn bị ăn mòn, hắn mới từ từ bắt đầu tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Vì vậy, hắn từ từ có suy nghĩ của riêng mình.

Cùng lão đại Đoạn Cốc đi học trộm võ công từ thế giới bên ngoài, hắn âm thầm cất giữ một lượng lớn tài vật để phục vụ cho việc luyện võ tu hành của bản thân.

Hắn ta càng ngày càng cực kỳ khinh thường Đoạn Cốc không biết đúng mực, đối phương tuy rằng thiên phú cao, nhưng lại không biết tiến lui đúng mực, sớm muộn gì cũng sẽ có mầm họa.

Mà bây giờ, mọi thứ đã chứng thực tiên đoán của hắn ta.

Bây giờ Đoạn Cốc đã bị gãy tay, bị thương rất nặng, mười phần thực lực không còn một, coi như bát phẩm ban đầu bây giờ cũng chỉ là người tám lạng kẻ nửa cân so với hắn ta.

Hơn nữa hắn ta vẫn còn trẻ! Có một tương lai tươi sáng hơn!

Hai người nhanh chóng một trước một sau, nhanh chóng đi vào địa khố.

Địa khố là một không gian hình trụ, là không gian khổng lồ bị chôn vùi trong lòng đất.

Các bức tường bên trong đã được xử lý đặc biệt, và có hơn mười loại vật liệu khác nhau để tạo thành các bức tường.

Chương 414: Lay động (2)

Ngoài ra còn có rất nhiều gói khô có tác dụng hút ẩm.

Đây là một nhà kho dành riêng để lưu trữ sách và các tài liệu văn tự khác.

Lối vào trên mặt đất là lối vào lăng mộ có hình chóp tam giác.

Sau khi bước vào đó, bên trong có những bậc thang dài và hẹp, thông suốt xuống mặt đất.

Trương Vinh Phương ở lối vào, nhìn vào trong, bước chân dừng lại.

"Có lối ra vào nào khác bên dưới không?" Hắn nghiêm túc hỏi.

"Có, thưa đại nhân." Bảo Ninh đáp. "Các yêu cầu bảo mật ở đây là cực kỳ cao, vì vậy việc thiết lập như vậy là rất cần thiết."

Trương Vinh Phương đứng ở cửa ra vào và quan sát xung quanh một cách cẩn thận.

"Ta không dám vào. Ngươi đi vào lấy thông tin của Hoàng gia đi."

Hắn không cử động mà nhìn về phía Bảo Ninh.

Một lối vào hẹp như vậy, nếu có vấn đề với các lối vào ra khác bên trong.

Chỉ cần đập nát chặn lối đi này.

Cho dù có bản lĩnh lớn bằng trời, cũng sẽ bị chết đói bên trong đó.

Quân tử không đứng dưới một bức tường sắp đổ.

Mặc dù không phải là một quân tử, nhưng hắn cũng rất tán thành.

Bảo Ninh sửng sốt một chút, không dám lộ ra vẻ gì, cúi đầu đáp ứng, chủ động đi xuống.

Với tư cách là tử sĩ Hắc Ưng tân nhiệm, hắn ta có đủ điều kiện để tiến vào.

Điều khiến hắn ta ngạc nhiên là vị Linh sứ đại nhân tân nhiệm, rõ ràng trước đó còn có sát tính cực mạnh, tác phong cuồng ngạo.

Lúc này, hắn lại không quan tâm đến mặt mũi, nói thẳng ra là không dám.

Sự điềm tĩnh và tương phản này để lại ấn tượng sâu sắc cho hắn ta.

Sau khi Bảo Ninh đi xuống, Trương Vinh Phương cẩn thận đi quanh lối vào, kiểm tra từng chi tiết một.

Sau đó để người lấy bản vẽ cấu trúc ngầm của địa khố này và nghiên cứu toàn bộ.

Một lúc sau, Bảo Ninh bước ra khỏi lối đi, trên tay cầm một xấp sách nhỏ màu vàng nhạt mới tinh.

Hắn ta đưa tập sách cho Trương Vinh Phương.

Hai người họ cũng không rời đi, họ chỉ đứng sang một bên và xoay người một chút.

Bảo Ninh kính cẩn bảo vệ một bên, lẳng lặng chờ đợi.

Trong tiếng lật trang sách.

Trương Vinh Phương chậm rãi cau mày, ánh mắt càng thêm ngưng trọng.

Những cuốn sách nhỏ này là những bức thư cá nhân do Hải Long Thanh Giác viết cho Hoàng Chân Ý, người đứng đầu Hoàng gia trong mấy chục năm.

Thanh Giác và Hoàng Chân Ý là những người bạn tốt đã có mối quan hệ thân thiết từ nhiều năm trước, điều này cũng đặt nền móng vững chắc để Vu Sơn Hải Long và Hoàng gia hình thành một liên minh.

Những thứ sách này rõ ràng vừa bắt đầu đều chỉ là những lời chào và lời giới thiệu đơn giản.

Nhưng nội dung sau đó giữa lời thoại đã vô tình tiết lộ kế hoạch phát triển trong tương lai của cả hai.

Thời gian diễn ra việc trao đổi thư từ đã nhiều năm trước.

Khi đó hai người đều còn trẻ.

Nhìn vào nội dung của tập sách, sự nghi ngờ của Trương Vinh Phương không những không giảm, mà thậm chí còn nhiều hơn.

“Bảo Ninh.”

“Có thuộc hạ!” Bảo Ninh lập tức cúi đầu đáp ứng.

“Ngươi có biết, Thiện Tâm Bổ Thần dịch?”

“Ta biết, đây là bảo dược cực phẩm vô thượng tẩm bổ tâm thần trong Hải Long, không được phép truyền ra ngoài. Cho dù là cao thủ bên trong, cũng chỉ có rất ít có đủ tư cách mua được.” Bảo Ninh trả lời một cách nhanh chóng.

“Hải Long Thanh Giác, hắn đến từ Tây tông?” Trương Vinh Phương lại hỏi.

“Đúng vậy, Thanh Giác là nhánh sông của Ẩm Hương Phật Tây tông, Đàm Hương Bích Lâm chưởng là tiêu chuẩn truyền thừa võ học của Ẩm Hương Phật.” Bảo Ninh khẳng định.

Trương Vinh Phương biết điều đó.

Từ những tập sách nhỏ này, hắn đã thấy một số thông tin cực kỳ quan trọng.

Thông tin này rất quan trọng đối với hắn vào lúc này.

Bởi vì lúc này, hắn đang ở ngưỡng không biết làm sao để đột phá Siêu Phẩm.

Trong vòng một tháng ở với Thiên Nữ Đồng Chương kia, hắn biết được rằng Siêu Phẩm chỉ là một phạm vi lớn.

Bất cứ ai đột phá được cửu phẩm đều được xếp vào Siêu Phẩm.

Nhưng làm sao để đột phá Siêu Phẩm thì chỉ có thể nhìn vào hai điểm.

Một: Vượt qua cường độ thân thể của cửu phẩm.

Hai: Hình thành một môn võ hoàn toàn phù hợp với võ đạo của riêng mình.

Mà tập sách trên tay hắn đã đề cập đến điểm đầu tiên.

Làm thế nào để vượt qua thể lực đã đạt đến đỉnh cao sau khi lên cửu phẩm.

Trong đề cập của Hải Long Thanh Giác, hắn biết rằng Tây tông dường như có một phương pháp bí mật có thể mạnh mẽ đột phá thể lực của cửu phẩm.

Phương pháp bí truyền này là dùng thuốc bên ngoài để kích thích cơ thể, kết hợp với luyện tập cụ thể, và cuối cùng là tạo ra phản ứng.

Trong tập sách, Thanh Giác có nhắc đến một loại thuốc quý có tên là Thiện Tâm Bổ Thần dịch.

Đây là một trong những loại thuốc cốt lõi Tây tông của đột phá Siêu Phẩm.

Theo lời của hắn ta, vì Thiện Tâm Bổ Thần dịch này, hắn không thể không đồng ý, được chuyển đến phủ Vu Sơn, hắn ta chỉ có thể rời đi sau mười năm.

Chương 415: Lay động (3)

Hơn nữa, trong tập thư có đề cập đến một chuyện, đó là Tây tông đột phá Siêu Phẩm, cần tìm người linh tính đối ứng với mình.

Người được gọi là linh tính, nam gọi là Minh Vương, nữ gọi là Minh Phi.

Đàn ông là sức mạnh, phụ nữ là trí tuệ.

Người có linh tính càng mạnh càng tốt. Sau đó, cùng tu hành sẽ nhận được càng nhiều lợi ích hơn.

Thanh Giác luôn tìm kiếm Minh Phi cho riêng mình. Thật đáng tiếc…. cho đến khi hắn bước qua tuổi già, khí huyết của hắn bắt đầu suy giảm, hắn vẫn không thể tìm thấy nó.

Cuối cùng dừng lại ở cửu phẩm.

Ban đầu nghĩ rằng chỉ là tạm thời lưu lại trong phủ Vu Sơn, nhưng không ngờ rằng một khi ở lại, chính là mười mấy năm.

Sau khi đọc tất cả các sách này, lần đầu tiên Trương Vinh Phương tiếp xúc với thông tin đã được lọc.

Một thế lực bí ẩn như Tây tông tinh thông phương pháp đột phá Siêu Phẩm.

Tuy rằng chỉ đề cập đến đôi câu vài lời, nhưng cũng khiến hắn hiểu được trong mắt cao tầng rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi, bọn họ đã tổng kết vô cùng kỹ lưỡng từ lâu rồi.

Tỷ lệ thành công cũng được tăng lên rất nhiều.

Đây chính là lũng đoạn.

Sau khi đóng tập sách cuối cùng, Trương Vinh Phương ngừng đọc.

“Chỉnh lý lại bí tịch võ công của Hoàng gia, sau đó xem cái nào hoàn chỉnh và cái nào có thể bị người lấp đầy. Phân bổ cho tốt.”

“Vâng.”

Không nói thêm gì nữa, Trương Vinh Phương quay lưng bỏ đi.

Bây giờ có vẻ như, bất kể Linh đình hay các thế lực lớn khác, chắc chắn còn có càng nhiều cao thủ Siêu Phẩm hơn.

Mà Thanh Giác, với tư cách là một người cao tầng có khả năng tiếp cận loại thông tin tuyệt mật này, chắc chắn không phải là người duy nhất đứng sau.

Bây giờ hắn mới tiêu diệt Hải Long Thanh Giác, hắn còn có thể giấu diếm một thời gian, nhưng nhất định sẽ kích động báo thù từ các cấp trên của Hải Long.

Vì vậy, hắn phải đảm bảo rằng chính mình có đủ năng lực để tự bảo vệ càng sớm càng tốt.

Mặc dù hắn cũng gửi thông tin đến tổng lầu, nhưng Trương Vinh Phương chưa bao giờ là loại người dựa vào người khác vì sự an toàn cá nhân của mình.

“Chờ xem, nếu Kim Đan kỳ đến, trong cơ thể không có nhiều biến hóa, không thể đột phá Siêu Phẩm, vậy thì thử kiêm tu thân pháp mới!”

Trương Vinh Phương hạ quyết tâm.

Mới đoạt được rất nhiều công pháp của Hoàng gia như vậy, trong đó không thiếu những thân pháp võ học không có trên thị trường.

Tuy rằng không có sư phụ dạy cho hắn, nhưng với tu vi của hắn lúc này, chỉ cần không có ẩn giấu bí truyền, mò mẫm một chút cũng có thể đoán được tám chín phần mười.

Khi đó, khi các pháp tu đã hoàn thành, liền có thể chọn một số môn học thử ít gây hại cho cơ thể.

Miễn là nó không phải là kiêm tu cả bên trong và bên ngoài, nó sẽ không ảnh hưởng đến phẩm cấp phá hạn. Nhiều nhất là tổn thương sinh mệnh.

Nhưng sức mạnh tổng thể đã được cải thiện rất nhiều.

Vài ngày sau….

Khu Khê Thành, phủ Vu Sơn.

Tiếng trống ầm ầm không ngừng vang vọng khắp quảng trường.

Đám đông mặc quần áo màu sắc sặc sỡ, đội lông vũ trên đầu, diễu hành trên đường phố.

Bọn họ đẩy những chiếc xe chở đầy hoa, một số biểu diễn tung hứng, một số vừa đi vừa nhảy múa, một số điều khiển rắn, khỉ và chồn di chuyển quanh người mình.

Tất cả các loại người tạo thành một đội ngũ di động quy mô lớn.

Hai bên đội ngũ được đông đảo dân chúng xem rất phấn khích.

Người giàu hay người nghèo, vào ngày này, tất cả đã xích lại gần nhau hơn.

Bọn họ ném hoa, lá rau, khăn tay, thậm chí cả những con gà mới nở về phía trước.

Tất cả đều nở nụ cười hạnh phúc trên khuôn mặt.

Ở phía bên phải quảng trường, tầng cao nhất của một tửu lâu sáu tầng.

Mọi người thuộc phủ Thương Sự đang tụ tập ăn uống, nghỉ ngơi thư giãn.

Trương Vinh Du và Tốc Đạt Hợp Kỳ đứng ở cửa sổ khác, nhìn xuống, đề phòng những rắc rối có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Trương Vinh Phương, Lư Mỹ Sa và những người khác quan sát đám đông náo nhiệt từ một cửa sổ khác.

Các võ sư, quản gia, hộ viện, gia đinh,… còn lại trong phủ thì ở các tầng khác.

Toàn bộ tửu lâu này hôm nay đã được phủ Thương Sự bao hết.

“Hôm nay là lễ Vu Tế hàng năm của phủ Vu Sơn. Ban đầu cứ nghĩ nó sẽ giống như những năm trước, không ngờ lần này lại tổ chức lớn như vậy.” Tốc Đạt Hợp Kỳ mỉm cười, thở dài nói.

“Có lẽ có liên quan đến sự sụp đổ của Hoàng gia và Đảng Sơn Hổ bị đánh lui vài ngày trước.” Trương Vinh Du ở bên cạnh mỉm cười, nói.

“Mọi thứ đang thay đổi theo hướng tốt hơn, đương nhiên tâm tình mọi người đều vui vẻ.”

“Đúng rồi.”

Tốc Đạt Hợp Kỳ nắm chặt tay thê tử.

“Đúng rồi, Mỹ Sa, muội tìm người cho Vinh Phương thế nào rồi? Vinh Phương đã trưởng thành, dù sao cũng phải thành gia lập nghiệp. Trước tiên phải lập gia đình mới có thể yên tâm theo đuổi sự nghiệp.”

Chương 416: Lay động (4)

“Yên tâm đi, ta đã tìm được rồi!” Lư Mỹ Sa ôm ngực bảo đảm: “Ta đã tổng hợp, cân nhắc rất nhiều thứ, tìm được một tiểu thư vừa dịu dàng, xinh đẹp, lại hiền lành, có tri thức hiểu lễ nghĩa.

“Vậy thì tốt… Vinh Phương, đệ cũng thu điểm tính khí đi. Đừng dọa người ta sợ.” Tốc Đạt Hợp Kỳ luôn nghe thê tử nói em vợ này tính tình kém, đến mười con bò cũng không kéo lại được.

Ban đầu hắn cũng không tin, nhưng không ngờ rằng tiểu tử này vừa đến phủ Vu Sơn đã suýt gây ra chuyện.

Trước mặt nhiều người như thế, ra tay đánh Phương Văn Hiên, thiếu gia Phương gia. May là người kia đột ngột phát bệnh tim qua đời, Phương gia cũng không truy cứu.

Nếu không thì…

Nghĩ đến đây hắn thở hắt ra một hơi dài.

Cũng may, khoảng thời gian này Trương Vinh Phương không làm chuyện gì nữa.

“Thật ra, ta vẫn còn trẻ, không cần phải lập gia đình sớm như vậy. Tỷ phu huynh lo quá xa rồi.” Trương Vinh Phương bất đắc dĩ nói.

Bây giờ hắn đang tập trung vào việc đột phá Siêu Phẩm, mỗi ngày luyện công, học tỏa văn, quản lý Kim Sí lầu đã bận tối mắt tối mũi rồi.

Còn phải làm những chuyện rắc rối này nữa.

“Đúng rồi. Vinh Phương, môn Đại Đạo Giáo đệ nhập môn đúng là luyện Đại Đạo Giáo Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển, đúng không?” Tốc Đạt Hợp Kỳ đột nhiên hỏi.

“Đúng thế.” Trương Vinh Phương gật đầu.

“Vậy bây giờ đệ đang ở phủ Vu Sơn. Không có sư phụ hướng dẫn, sau này đệ tu hành võ công như thế nào? Một mình đệ có

thể làm được không? Có muốn ta tìm người hướng dẫn cho đệ không?"

"Đa tạ tỷ phu, thật sự không cần."

Bùm bùm!

Đột nhiên ngoài cửa sổ có vài chùm pháo hoa bay lên.

Ban ngày, pháo hoa màu vàng nhạt và đỏ tươi cũng có thể từ từ nở rộ trên bầu trời, cực kỳ đẹp.

Trương Vinh Phương chớp mắt, nhìn xem tỷ phu tỷ tỷ toàn thân áo trắng ở bên cạnh đang lớn tiếng nói chuyện với Lư Mỹ Sa hoạt bát.

Trong sự vui nhộn sôi sục, hắn đột nhiên cảm thấy một sự xúc động không thể giải thích được.

Một cuộc sống không ai bị tổn thương mới là điều hắn mong muốn nhất.

Khẽ chớp mắt, trong đáy mắt hắn hiện lên một thanh thuộc tính nhàn nhạt.

Một điểm thuộc tính mới lại lần nữa từ từ hiện lên.

"Hôm nay là ngày thứ mười…"

Thành thục thêm thuộc tính này vào Quan Hư Công, Trương Vinh Phương cảm thấy một dòng nước ấm áp cực lớn tuôn ra từ cơ thể mình, hội tụ vào đan điền.

Trên thanh thuộc tính, các thay đổi mới cũng đã xuất hiện.

[Văn công: Quan Hư Công (Cảnh giới thứ tư: Kết Đan bát chuyển).]

'Chỉ có thiếu một điểm cuối cùng là Cửu chuyển kim đan. Gần đây, ngưỡng cửa của phù pháp mới cũng mơ hồ được nới lỏng. Có lẽ…. đến Nguyên Anh sẽ có thể luyện phù pháp mới, sau đó hoàn toàn bước vào phạm trù Siêu Phẩm…'

Siêu Phẩm, đám người cửu phẩm của Tây Tông cần phải dùng Thiền Tâm Bổ Thần dịch phối hợp với yêu cầu đặc biệt mới có thể đột phá.

Nhưng hắn thì khác, hắn chỉ cần đẩy mạnh điểm thuộc tính là có thể đột phá giới hạn của cơ thể con người.

Trương Vinh Phương đã đọc rất nhiều sách tình báo.

Biết không ít Siêu Phẩm đều là thiên phú dị bẩm, trời sinh đã mạnh mẽ hơn người bình thường. Cho nên mới có thể dựa trên cơ sở này vượt qua ràng buộc của cửu phẩm.

Nhưng hắn thì khác, lúc đầu hắn sinh ra chỉ có bát phẩm. Nếu không phải nhờ những thuộc tính tiếp theo không ngừng hỗ trợ, chỉ sợ không thể đạt được như bây giờ.

'Không đúng… Vì Đại Đạo Giáo không chỉ có một môn võ công là phù pháp, vậy thì có lẽ còn có phương pháp đột phá Siêu Phẩm đỉnh phong!'

Đột nhiên hắn nghĩ đến điều này. Hai mắt sáng rực lên.

Đại Đạo Giáo là một trong những đạo giáo nổi tiếng thiên hạ, được xếp vào danh sách những đạo giáo hạng nhất cùng với Chân Nhất Giáo, Phật Môn Đông Tông, Hắc Thập Giáo và Ngoại Giáo.

Thế lực có Đạo quan Đạo Cung trải rộng khắp thiên hạ như vậy, sẽ không có cao thủ Siêu Phẩm sao?

Nói thế, ngay cả Trương Vinh Phương cũng không tin.

'Đại Đạo Giáo nhất định phải có ghi chép phương pháp đột phá Siêu Phẩm… Sau này có thể đi thăm do tìm hiểu thử.'

Trương Vinh Phương ghi nhớ trong lòng, nhưng bây giờ, trước tiên hắn sẽ yên tâm đột phá thập phẩm rồi hẵng nói.

Quan Hư Công đột phá khiến cho trong lòng hắn nảy sinh một linh cảm, đến khi đạt Kim Đan, có lẽ là lúc hắn đã phá vỡ giới hạn cấp bậc mới.

*

*

*

Bên ngoài phủ Vu Sơn, một sợi dây thừng dài đan bằng cỏ khô được treo cao cao trên bức tường bởi vì ngày lễ.

Với ngụ ý là Vu Sơn trường sinh.

Từng vệ binh canh gác thành cầm những cái túi rượu, đĩa thịt nướng và trái cây, đi tới đi lui chia sẻ lẫn nhau.

Hàng chục thùng rượu sữa ngựa được những người hầu của các thương gia giàu có tài trợ mang đến và phân phát.

Người dân ra vào cổng thành không mất phí. Chỉ cần kiểm tra một chút là đã được phép vào.

Xung quanh Phủ Vu Sơn, một bên dựa núi, một bên giáp nước, hai bên còn lại là đồng bằng và đồi núi.

Chương 417: Lay động (5)

Trên các vùng đồng bằng và đồi núi, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một số rừng cây mọc chen chúc nhau, giống như những nét chấm phá lẻ tẻ trên tấm thảm đen xám.

Trên đỉnh của một ngọn đồi trong số đó.

Những bóng đen cao lớn bọc trong áo choàng xám từ từ leo lên từ bên dưới, đứng trên đỉnh núi, phóng tầm mắt nhìn về phía phủ Vu Sơn.

“Thật là náo nhiệt.”

Người đứng ở phía trước một bên mắt bị một cái bịt mắt đen che lại, tóc vàng rối tung trên vai, thân hình cường tráng giống như mỏm núi đá.

Người này chỉ đứng đó, nhưng lại như thể cả người đang phản chiếu ánh sáng vàng.

Con mắt duy nhất còn lại của hắn ta có màu xanh lục sẫm, trong đó tràn đầy cuồng ngạo và không sợ hãi.

“Ngay từ đầu, khi chúng ta chọn phủ Vu Sơn, đã được định sẵn rằng mọi thứ sẽ giống như một ngọn nến đang đốt cháy, không có gì có thể ngăn cản chúng ta.”

“Đại ca, đã triệu tập đủ nhân thủ, chỉ cần chờ lệnh của ngài.” Một hán tử cao lớn ở bên cạnh trầm giọng nói.

“Đừng nóng vội… Dù sao đây cũng là thành lớn nhất lộ Đinh Hà. Trong đó chắc chắn có rất nhiều cao thủ.” Người nam tử tóc vàng chậm rãi nói.

“Vậy thì khi nào chúng ta động thủ?” Một người khác râu ria rậm rạp giống như gấu đen nóng nảy hỏi.

“Không vội, lần trước thừa dịp ta không ở đó, chuyện giết nhiều huynh đệ của chúng ta như vậy, ta còn chưa tính.” Người nam tử tóc vàng là Đãng Sơn Hổ hoạt động mạnh xung quanh Phủ Vu Sơn gần đây.

Đãng Sơn Hổ dùng để chỉ một băng cướp, đồng thời cũng dùng để chỉ thủ lĩnh mạnh nhất trong nhóm này.

“Lão đại, vậy chúng ta sẽ động ai đầu tiên sau khi vào thành?” Người râu ria rậm rạp hỏi.

“Trước tiên phải bắt được Tổng bộ đầu Hà Tân Hoành, sau đó từ từ bắt những người còn lại. Tách ra trung tâm chỉ huy của bọn chúng trước.” Đãng Sơn Hổ cười nói.

Hắn sinh ra trong một gia tộc lớn, tộc đàn gia đạo sa sút, mới bất đắc dĩ vào rừng làm giặc cướp.

Nhưng vì thiên phú võ đạo cực kỳ xuất chúng nên đã từng bái một tên đạo tặc đứng đầu làm lão sư trên đường.

Bây giờ sau khi giết lão sư, xuống núi thành công, chính là lúc thể hiện những hoài bão lớn lao, đường làm quan rộng mở.

Vì võ lực cực kỳ mạnh, bất khả chiến bại mấy năm nay, nhanh chóng cướp được rất nhiều tiền của, tập hợp một nhóm huynh đệ cùng chí hướng ăn cướp.

Vì vậy, một đám người đặt tên theo tên hắn ta tự xưng là cướp giang hồ Đãng Sơn Hổ. Có nghĩa là con hổ càn quét dãy núi.

“Lão Từ, ngươi có chắc là trong phủ Vu Sơn này có cao thủ cao phẩm thực lực cực mạnh không?” Đãng Sơn Hổ không tin lắm.

“Đừng như mấy lời các ngươi nói trước kia, tùy ý mấy lần là đuổi đi được.”

Trước tiên hắn ta tu võ học gia truyền, sau lại kiêm tu võ công thượng thừa của đạo tặc đứng đầu Hướng Nhật Sơn, hiện tại võ công của hắn ta đã đạt đến cấp độ đỉnh cao của cả hai loại võ học.

“Đại ca yên tâm đi, lần này nhất định không giống như những rác rưởi lần trước. Dù sao phủ Vu Sơn cũng là thành trì lớn nhất trong toàn lộ Đinh Hà. Các cao thủ ở đây mạnh hơn nhiều so với những người chúng ta gặp phải trước đây.”

Nhị đương gia Từ Hâm vỗ ngực nói.

“Cũng đúng.” Đãng Sơn Hổ gật đầu: “Để mọi người chuẩn bị sẵn sàng, đêm nay vào thành.”

“Đại ca, chỉ mấy người chúng ta thôi hả?” Từ Hâm sửng sốt.

Mặc dù bọn họ đều rất tinh nhuệ, nhưng tổng cộng chỉ có hơn mười người. Đều là những kẻ lưu vong được tập hợp từ khắp nơi, tất cả đều là những cao thủ có phẩm cấp.

Nhưng cũng chính vì vậy mà thực lực của mỗi người không đồng đều, không tuân theo quản giáo cho lắm. Cũng có rất nhiều cách suy nghĩ khác nhau.

“Không sao đâu. Các ngươi cứ đi theo ta là được.” Đãng Sơn Hổ không thèm để ý nói.

Kể từ khi đột phá lên cửu phẩm, hắn ta có thiên phú dị bẩm, trời sinh có sức mạnh cường đại, lại chủ tu ngoại công cứng rắn gia truyền, hiện tại có thể đột phá bất cứ lúc nào.

Kết quả là không một đối thủ nào hắn ta gặp phải có thể đối phó hơn mười chiêu dưới tay hắn ta.

Bao nhiêu năm qua.

May mắn lắm mới gặp được cao thủ cửu phẩm một lần, nhưng lại là một kẻ tuổi già sức yếu nên chỉ mười mấy chiêu đã đánh chết đối phương, chờ người nhà đối phương đến báo thù.

Đáng tiếc sau đó không có người nào đến báo thù cả.

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, lần này chúng ta phải hành động nhanh, giết hết những quan viên đã sát hại chúng ta trước đó.

Sau đó chúng ta trói tất cả những cẩu quan và gia quyến đã cản trở chúng ta đi. Hành động phải nhanh. Sau đó, sẽ xem bọn chúng sẽ giao ra bao nhiêu tiền chuộc.”

“Đại ca, phủ Tập Đạo, phủ Thành Vệ, phủ Thương Sự, phủ nha. Chúng ta nên đi đâu trước?”

“Phủ Tập Đạo, trước tiên phải giết Hà Tân Hoành, sau đó đến phủ nha, giết cả Nhạc gia.

Chương 418: Lay động (6)

Hai nơi này là xương cứng, phải gặm trước. Đặc biệt, phủ nha mới tịch thu bao nhiêu đồ tốt của Hoàng gia. Không đến phân một chút, thật không còn gì để nói."

Đãng Sơn Hổ cười nói.

*

*

*

Trong suốt một ngày, Trương Vinh Phương đã giúp tỷ phu tỷ tỷ của mình duy trì sự an toàn của cuộc diễu hành trong lễ hội.

Khi màn đêm buông xuống, mới ăn sơ tiệc tối, rồi trở về sân của mình.

Trong sân, Vi Lý vẫn đang dưỡng thương, Thanh Tố đảm nhiệm Bạch Ưng, không còn sống ở đây nữa.

Tất cả quay trở lại khi hắn ở một mình.

Cạch.

Nhẹ nhàng đóng cửa viện lại.

Trương Vinh Phương thở ra một hơi dài.

Hôm nay, sau khi cộng điểm thuộc tính mới vào Quan Hư Công, giá trị sinh mệnh của hắn lại tăng thêm một lần nữa.

Từ con số 41 trước đó, đã tăng vững vàng lên con số 42.

Tuy chỉ có cải thiện một chút nhưng cũng khiến Trương Vinh Phương cảm thấy cơ thể mình đã có những thay đổi rất nhỏ.

Hắn đứng ở trong sân, chậm rãi đánh Định Hồn phù trong Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển.

Quả nhiên…

Lần này không còn cảm giác đau nhói như trước nữa. Rõ ràng thân thể đã có thể nhập môn phù pháp mới.

Nhưng cũng chỉ là nhập môn, muốn tiếp tục phá hạn, chỉ sợ còn phải tiếp tục nâng cao sinh mệnh.

Hắn cũng có lúc nghĩ mình giống như bóp kem đánh răng, mỗi lần một ít, sau đó dần dần thu hẹp khoảng cách bẩm sinh với những thiên tài hàng đầu đó.

Sau khi tập luyện các phù pháp trong chốc lát, Trương Vinh Phương đang dự định thực sự bắt đầu nghiên cứu chiêu số trung tâm cửu phẩm.

Trung tâm cửu phẩm không phải là kỹ năng phá hạn, mà là trạng thái cực hạn được hình thành bởi sự kết nối của nhiều kỹ năng phá hạn.

"Trạng thái cực hạn… Theo những gì Thiên Nữ từng nói, nó phải là một cơ cấu ổn định, một xây dựng cân bằng."

Trương Vinh Phương chậm rãi đánh các chiêu số phù pháp trong sân, mỗi khi hắn định sử dụng một kỹ năng phá hạn đều đột nhiên kiềm lại.

Trong bóng đêm.

Chỉ có một mình bóng dáng của hắn, trong sân, thỉnh thoảng vang lên tiếng quần áo tung bay.

Hắn không ngừng cảm nhận được dòng chảy khí huyết của một số loại kỹ năng phá hạn và dòng chảy của lực lượng.

Ví dụ có loại kỹ năng phá hạn yêu cầu ngươi phải ngồi xổm xuống, sử dụng lực lượng của hai chân để bật lên.

Có loại kỹ năng phá hạn yêu cầu ngươi duỗi thẳng hai chân, dùng lực eo để xoay người, quét ngang.

Lại phải ngồi xổm xuống, lui người về.

Đây rõ ràng là mâu thuẫn lẫn nhau, cũng không thể sử dụng phối hợp với nhau.

Trương Vinh Phương cẩn thận lĩnh hội chúng.

Bây giờ, các kỹ năng phá hạn hắn đã nắm vững là phù pháp Trọng Sơn và Tùng Vân của Đại Đạo Giáo.

Súc Bộ Long Xà Đề Túng thuật.

Tổng cộng có ba loại.

Những môn võ công còn lại, vì không phải là võ học thượng thừa nên không có kỹ năng phá hạn.

Tất cả các võ công phẩm chất thấp đều không có kỹ năng phá hạn.

Bởi vì võ công phẩm chất thấp có kỹ năng phá hạn, không còn được coi là phẩm chất thấp nữa.

Trương Vinh Phương lĩnh hội từng chiêu từng chiêu một.

"Tùng Vân và Súc Bộ có yêu cầu về trạng thái tư thế của cơ bắp khớp xương, cả hai không thể sử dụng cùng với nhau. Ngược lại Trọng Sơn thì không…"

Tùng Vân là một cú đá bùng nổ, tấn công phủ đầu.

Súc Bộ là đột ngột làm căng cơ bắp hai chân, đạp chân xuống đất, đẩy nhanh động tác.

Hai loại kỹ năng phá hạn đều là chân, hơn nữa phương hướng vận lực hoàn toàn khác nhau.

Trương Vinh Phương suy nghĩ một lúc, chọn Súc Bộ thay vì Tùng Vân và sử dụng nó kết hợp với Trọng Sơn. Sau đó, cuối cùng, nếu có dư lực, lại dùng Tùng Vân bổ sung.

"Vậy thì…"

Hắn đứng ở trong sân, tâm tình chậm rãi yên lặng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cọc gỗ vừa dày cộm vừa nặng nề ở bên cạnh.

Đột nhiên, Súc Bộ, Trọng Sơn, đồng thời bộc phát.

Khí huyết trong cơ thể hắn kích thích đồng thời hai vùng rộng lớn trên cơ thể.

Đó là một cảm giác rất kỳ diệu.

Nó giống như một luồng lực lượng tách thành hai, kích hoạt hai trạng thái cùng một lúc.

Vút!

Trong phút chốc, bóng người vọt tới, Trương Vinh Phương giơ tay, đánh một chưởng nặng nề vào mặt ngoài cọc gỗ.

Oành!

Cọc gỗ ngả về phía sau, uốn cong, móp sâu vào một dấu lòng bàn tay.

Trương Vinh Phương thở dài một hơi, cẩn thận nhìn kỹ độ sâu của dấu lòng bàn tay.

“Yếu hơn so với gấp đôi Trọng Sơn, nhưng không nông hơn nhiều, khoảng chừng 20%.”

Hồi tưởng về tốc độ bộc phát của chính mình vừa rồi.

“Chậm hơn so với chỉ đơn thuần dùng Súc Bộ. Có lẽ là do phân chia khí huyết, dẫn đến việc sử dụng không đủ lực lượng.”

Nhưng gánh nặng khi sử dụng đồng thời hai kỹ năng phá hạn lên cơ thể sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Vì uy lực của kỹ năng phá hạn chủ yếu được quyết định bởi gánh nặng lên trái tim và gánh nặng lên tứ chi.

Mà khí huyết được tách ra thành hai phần, gánh nặng cho mỗi bộ phận trong cơ thể cũng ít hơn nhiều.

Chương 419: Tâm tư (1)

Vì vậy, có thể kéo dài lâu hơn.

Về phương diện trái tim, chỉ cần duy trì dùng không quá một vận dụng tổng lượng khí huyết thì sẽ ổn.

Trương Vinh Phương đứng tại chỗ, suy tư một lát.

Ngay lập tức, bước chân xoay một cái, bắt đầu chạy tán loạn trong sân.

Bắt đầu lần lượt sử dụng Súc Bộ, mỗi lần chỉ dùng một nửa lượng khí huyết.

Hắn đang cố gắng kéo dài thời gian sử dụng Súc Bộ, biến nó thành một kỹ năng thông thường duy trì liên tục.

Đầu tiên giảm bớt cường độ mạnh yếu của kỹ năng phá hạn, đổi lại là kéo dài số lần sử dụng và thời gian.

Sau đó lại xem xét kết hợp các kỹ năng phá hạn khác nhau.

Đây mới là phương hướng nghiên cứu chính xác.

Đây mới là phương pháp để tối đa hóa tiềm lực thân thể và hạn mức tối đa gánh nặng.

*

*

*

Mấy ngày sau…

Trong một tửu lâu tên là Phiêu Hương hội lâu ở khu Khê Thành.

Trong bao sương (khán đài riêng) màu vàng nhạt.

Trên tường treo những bức tranh sơn thủy, mỗi một bức đều trang nhã thuần khiết, chỉ có hai màu đen trắng.

Cứ cách một khoảng, lại có những ô cửa sổ giả gỗ màu nâu đỏ được khảm nạm bên cạnh quyển tranh.

Trong bao sương, Lư Mỹ Sa đang tổ chức một tiểu hội tư nhân với đám bạn tốt của mình.

Bốn người bạn thân đang ngồi cùng nhau.

Chiếc bàn nhỏ hình chữ nhật được chia thành đúng hai hàng.

“Mỹ Sa, có chuyện gì mà vội vã gọi chúng ta đến đây vậy?”

Một nữ tử xinh đẹp đeo trang sức tóc hoa cam quýt vàng đang ngoắc ngoắc ngón tay vào họa tiết trang trí cửa sổ bằng gỗ trên tường với vẻ mặt nhàm chán.

“Tụ Tụ, A Bình, Tiểu Long!” Lư Mỹ Sa nghiêm túc vỗ một cái xuống bàn.

“Lần này là chuyện lớn! Rất phiền phức! Ta có thể cần các ngươi giúp!”

“Không rảnh.”

“Cáo từ.”

“Chờ chết đi.”

Cả ba ngay lập tức đứng dậy, chuẩn bị chạy trốn.

“Một hộp Bảo âm hoàn!” Lữ Mỹ Sa cắn răng lớn tiếng ra giá.

Cả ba ngay lập tức trở lại vị trí ban đầu.

“Haizz… một hộp không đủ nhét kẽ răng.” A Bình mặc một chiếc váy đỏ và một chiếc khăn choàng trắng, khí chất lười biếng.

“Nghe yêu cầu của ta trước đã!” Lư Mỹ Sa trừng mắt nhìn nàng.

“Được, được, ngươi nói đi.” A Bình xua tay.

“Là như vậy.” Lư Mỹ Sa lập tức nắm bắt cơ hội, nói đầu đuôi gốc ngọn chuyện nàng đã khoác loác, nói bốc nói phét trước mặt ca ca và tẩu tử như thế nào.

“Hôm nay, ca ta lại hỏi ta giới thiệu một nữ tử dịu dàng, xinh đẹp, có tri thức hiểu lễ nghĩa, hiền lành nhà thích hợp cho Trương tiểu đệ đó. Lư Mỹ Sa ta nghĩ tới nghĩ lui. Trong số mấy nghìn người bạn tốt của ta, người duy nhất có thể phù hợp với những điều kiện này, chỉ có ba người các vị thôi!”

Lư Mỹ Sa nghiêm túc vỗ mặt bàn.

“Ba vị hảo hán! Chỉ là qua loa một chút thôi, sau đó nói là không có duyên phận, chỉ cần chọn một điểm không phù hợp rồi phân tán là được.”

Sau khi mọi chuyện thành công sẽ có một hộp Bảo âm hoàn! Cộng thêm một tháng đồ nhắm rượu ở Phong Vị cư, mỗi ngày một bữa, mỗi bữa không quá bốn lượng bạc! Thế nào?”

Coi như nàng bỏ ra hết vốn liếng luôn!

Chỉ vì trước đây mình bốc phét quá trâu bò, bây giờ phải nuốt nước mắt vào trong.

Ai bảo nàng chết vì sĩ diện, không thể chịu thừa nhận chính mình không có khả năng?

“Chuyện này… Người phải gặp chính là đệ ruột của tẩu tử ngươi đúng không? Cái tên xuất thân từ Man Nho?” A Bình hỏi: “Thôi bỏ đi, nếu chuyện truyền đi, thành phần như vậy mà Tiết Tĩnh Bình ta cũng gặp mặt, bản thân mất giá lắm.”

“A Bình, chỉ là qua loa thôi mà…”

“Không được, không được, nếu như truyền ra ngoài, người ta nhất định sẽ tưởng rằng ta đói bụng ăn quàng, không ai muốn, cho nên mới hạ điều kiện đến mức thê thảm như vậy. Vậy về sau không phải là vô duyên vô cớ bị người ta xem nhẹ sao?”

Ta là không được rồi đấy, các ngươi nhìn đi.” A Bình liên tục xua tay.

Lư Mỹ Sa bất đắc dĩ nhìn về phía một người khác.

Tiểu Long ở bên cạnh mặc một chiếc váy mỏng màu trắng, một chiếc khăn choàng lụa nhỏ màu xanh lam, một chiếc khăn choàng tóc màu đen, hai chiếc hoa tai ngọc trai dài màu đen đặc biệt bắt mắt.

So với hai người kia, nàng càng giống nữ tử được cưng chiều, khí chất yên tĩnh.

“Xuất thân Man Nho quả thực hơi phiền phức. Chỉ cần Man hộ thực ra có thể miễn cưỡng chấp nhận, cộng thêm xuất thân Nho gia…”

Nàng khẽ lắc đầu, tỏ ý không muốn dính líu đến.

“Thật ra bây giờ Trương tiểu đệ đã tiến vào Đạo Môn, là đệ tử của Đại Đạo Giáo, đã học võ học nhập phẩm cấp. Mười tám tuổi cấp bậc á! Các ngươi không có chút nào động tâm sao?” Lư Mỹ Sa nghi vấn nói.

Nàng đặc biệt lựa chọn ba người bạn tốt nhất trước mặt, bởi vì thân phận của ba người này trong nhà đều ở vị trí cực kỳ lúng túng.

Vì vậy, ham muốn tiền tài và quyền thế của các nàng mạnh mẽ hơn nhiều so với những bạn thân khác.

Chương 420: Tâm tư (2)

“Trừ khi là thế hệ sau của hắn, nếu không dấu ấn Nho gia vẫn còn, thế hệ này sẽ không có bao nhiêu tiền đồ…” Tiểu Long nhẹ nhàng lắc đầu.

“Ta có thể đi.” Cuối cùng Tụ Tụ vẫn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng.

“Nhưng phải trả thêm tiền!”

“Bao nhiêu?” Lư Mỹ Sa cắn răng hỏi.

“Mẹ ta đang nguy cấp Phong Đan, ít nhất là năm mươi lượng!” Tụ Tụ nghiêm túc nói.

“Năm mươi?” Bản thân Lư Mỹ Sa không có nguồn thu nhập, tất cả phụ thuộc vào việc lĩnh tiền hàng tháng từ phủ Thương Sự. Năm mươi lượng là một số tiền không nhỏ đối với nàng.

Chỉ gặp mặt một lần, qua loa thôi mà muốn nhiều như vậy…

“Mỹ Sa, ngươi phải biết ta đã hy sinh thanh danh của mình. Nếu không cần tiền gấp, ta thực sự không muốn nhận công việc này.” Tụ Tụ khuyên.

“Năm mươi…. Nhiều quá, bốn mươi!” Lư Mỹ Sa cắn răng.

“Thành giao!”

Nhìn người bạn tốt đồng ý cực kỳ nhanh chóng, Lư Mỹ Sa đột nhiên cảm thấy bị lừa.

*

*

*

“Đi đến thư viện Hội Ninh gặp mặt?”

Bên trong phủ Thương Sự.

Trương Vinh Phương kinh ngạc nhìn tỷ tỷ của mình, không biết nàng sẽ đột nhiên xuất hiện nói một câu như vậy.

“Đệ đã trưởng thành rồi. Nam nhi nhà người ta, ở tuổi này con cái đã có thể ê a chạy khắp nơi rồi. Mà đệ còn chưa nắm tay

một cô nương nào. Sau này tuổi càng lớn hơn thì cũng chẳng ai đoái hoài đến nữa mất."

Trương Vinh Du nhẹ giọng khuyên. Nàng vừa nói, vừa cẩn thận nhìn sắc mặt của Trương Vinh Phương.

Chỉ sợ hắn sẽ bỗng nhiên tức giận.

Nàng hiểu rõ đệ đệ này, thẳng thắn, loại người nếu không đâm đầu vào bức tường phía nam thì sẽ không quay đầu lại.

Một khi đã xác định một cái lý, sẽ không bao giờ nghe theo bất kỳ đề nghị nào khác.

Trừ khi chính hắn đụng phải vỡ đầu chảy máu, mới tỉnh ngộ.

Nhưng thế đạo này, một người cả đời chỉ cần một hai lần phạm sai lầm thì hoàn toàn đã quá muộn.

Có rất nhiều cơ hội, nếu bỏ lỡ sẽ không có cơ hội thứ hai.

Để cho hắn không phải hối hận, mình phải để mắt tới giúp hắn mới được.

"Nhưng ta thậm chí còn không biết gì về đối phương." Trương Vinh Phương đau đầu.

Ở tuổi của hắn, ở thời đại này, phiền phức nhất chính là vấn đề hôn nhân.

Trách nhiệm và nghĩa vụ lớn nhất của nam tử ở thời đại này là nối dõi tông đường.

Kéo dài huyết mạch gia tộc là một sự kiện trọng đại mà trong lòng mỗi người đều tin tưởng.

"Bất kể nói như thế nào, trước tiên đệ cứ đi gặp đã, rồi mới hiểu rõ hơn, ngay cả gặp còn không gặp, không phải đã uổng phí lòng tốt của Mỹ Sa người ta sao?"

"Được, được, được…" Trương Vinh Phương không nhịn được nói.

Ban đầu hắn đang cùng tỷ tỷ đi dạo ở hậu hoa viên, ai biết mới nói được vài câu đã chuyển đề tài lên đầu hắn rồi.

Quả thật là tự mình chuốc lấy rắc rối mà.

"Thời gian cụ thể là vào lúc hai giờ chiều, trước cửa thư viện." Trương Vinh Du cũng đã định sẵn thời gian luôn rồi.

“Đệ phải ăn mặc cho thật đẹp đấy, đừng tiếp tục kêu kêu gào gào, tùy tiện mặc một cái áo dài đi đến đó.”

“Biết rồi biết rồi.”

Trương Vinh Phương không ngừng đồng ý.

Nhưng tỷ tỷ rõ ràng không tin lời hắn, thấy thái độ của hắn không đúng, nàng lập tức trở nên nhõng nhẽo lại cứng rắn, vừa khẩn cầu, vừa giả khóc hối tiếc, tầng tầng thủ đoạn cùng xuất chiêu.

Trương Vinh Phương ăn mềm không cứng, không còn cách nào khác đành bị kéo đi thử đồ.

Sau bữa trưa, Trương Vinh Du đặc biệt để xe ngựa trong phủ đưa Trương Vinh Phương đến thư viện Hội Ninh.

Trái lại gặp mặt rất nhẹ nhàng vui vẻ.

Đối phương tên là Kim Tụ, một nữ tử mười sáu tuổi yểu điệu và trong sáng.

Ăn nói kiến thức cũng khá sâu sắc, có thể nhìn ra có phần trưởng thành hơi sớm.

Bầu không khí yên tĩnh tốt đẹp của thư viện, cộng với trong lòng hai người đều rất qua loa, trong lúc nhất thời khiến bọn họ ở chung với nhau cực kỳ hòa hợp.

Chẳng mấy chốc, cuộc trò chuyện, đi dạo vui vẻ, cuộc gặp gỡ đầu tiên giữa hai người đã kết thúc.

Vì học viện Hội Ninh cũng ở khu Khê Thành nên cả hai không ngồi xe mà đi bộ về.

Sắc trời dần muộn.

Chẳng bao lâu, Trương Vinh Phương đã đến trước cửa nhà mình.

“Hôm nay đã trò chuyện rất vui vẻ, vậy ta về trước đây. Tạm biệt.”

Hắn mỉm cười vẫy tay với Kim Tụ, xoay người chuẩn bị vào cửa.

Một nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt Kim Tụ, đang định nói mấy lời khách sáo. Bỗng nhìn thấy đối phương vội vàng xoay

người bỏ chạy.

Nụ cười trên gương mặt nàng chợt tắt ngúm.

Từ thư viện tới đây, hai người rõ ràng nói chuyện phiếm rất vui vẻ?

Vừa rồi nàng còn tưởng Trương Vinh Phương này sẽ chủ động mời mình, hẹn thời gian gặp mặt lần sau.

Sau đó mình sẽ lịch sự khéo léo từ chối, như vậy sẽ có thể hạ màn suôn sẻ.

Nhưng tình huống bây giờ là gì?

Hắn chạy còn nhanh hơn cả mình nữa?

Hơn nữa không phải hắn nên đưa mình về nhà trước sao? Sau đó mới về nhà của hắn.

Hiện tại đang xảy ra chuyện gì vậy?

Chương 421: Tâm tư (3)

Tên này vừa về tới nhà hắn liền về thẳng luôn? Mặc kệ nàng?

Nhìn thấy Trương Vinh Phương tiến vào viện, định đóng cửa lại.

Kim Tụ lập tức không cam lòng.

“Trương công tử không mời ta vào ngồi một lát sao? Một mình ngươi ở trong một viện lớn như vậy sao? Tự do thật nhỉ?”

“Không cần đâu, chúng ta mới gặp lần đầu.” Trương Vinh Phương xoay người, mỉm cười nói.

“Với lại, cô nam quả nữ ở cùng một phòng không tốt lắm.”

Kim Tụ chớp mắt, đối phương càng như vậy, sự tò mò trong lòng nàng càng nồng đậm hơn.

Từ nhỏ nàng đã là người cực kỳ tò mò, khi còn nhỏ trông nàng có vẻ nam tính hơn nhưng khi lớn lên càng trở nên xinh đẹp.

Vì vậy, địa vị ở trong nhà tốt hơn một chút.

Nhưng địa vị như thế đến từ những đôi mắt buồn nôn của những lão đầu tử đó.

Tình cảnh này khiến nàng mỗi giờ mỗi khắc đều muốn rời xa gia tộc gian nan ấy.

Sau khi địa vị của nàng được cải thiện, có một số tiền dư dả, nàng mới từ từ bắt đầu tập luyện võ nghệ. Tuy chỉ là những công phu quyền cước bình thường, nhưng khi đối mặt với người thường, cũng có năng lực tự bảo vệ mình.

Vì thế dũng khí cũng đã tăng lên rất nhiều.

“Ta chỉ đi vào tham quan chốc lát rồi lập tức đi ra. Cửa viện đang mở, không sao cả.

Kim Tụ không để ý lắm, mấy lão đầu tử buồn nôn trong gia tộc dốc lòng còn thiếu sao?

Những lão già gian xảo đó, nàng vẫn có thể nghĩ ra cách để lẩn tránh.

Một thanh niên mười tám tuổi có thể gây rắc rối gì?

Ánh mắt Trương Vinh Phương kỳ quái, hắn chưa từng thấy người nào chủ động như thế.

Người ta đã nói đến mức này rồi, hắn không nói thêm gì nữa.

"Đã vậy, mời vào. Nhà cửa đơn sơ, cẩn thận đừng trượt chân ở bậc thang."

Hắn né thân thể chặn cửa ra, làm động tác mời vào.

Kim Tụ cười ngọt ngào, nâng váy, vượt qua ngưỡng cửa, bước vào viện.

Toàn bộ trang trí của viện đã lọt vào mắt xanh của nàng.

Thứ đầu tiên nhìn thấy là cọc gỗ.

Những chiếc cọc gỗ dày cộm nặng nề, đâm thẳng xuống đất, xếp ngay ngắn, đan xen nhau.

Có bàn đá và ghế dài dưới bóng cây.

"Ngươi ngồi trong sân trước đã, ta pha một ấm trà cho ngươi." Trương Vinh Phương sắp xếp cho Kim Tụ ngồi xuống băng ghế đá.

"Được."

Kim Tụ nhìn cánh cửa phòng khép hờ, trong lòng tự tìm lời giải thích cho chính mình.

Trương Vinh Phương không mời nàng vào ngồi bên trong phòng để tránh bị nghi ngờ.

Về mặt an toàn, cửa viện ở đây rộng mở, người qua lại bên ngoài có thể nhìn thấy bên trong đang làm gì, không cần lo lắng.

Nàng nhìn Trương Vinh Phương rời đi, đi tới chỗ pha trà, nhớ lại chuyện vừa rồi.

Ban đầu hai người gặp nhau đều rất bình thường, nhưng đến cuối cùng đối phương có chút không đúng lắm.

Không lưu luyến với nàng chút nào, không giữ lại, cũng không có ý định hẹn hò lần thứ hai.

Điều khoa trương nhất là thậm chí còn không đưa nàng về nhà trước.

Tốt xấu gì nàng cũng là một nữ tử yếu đuối, lại còn là một nữ tử xinh đẹp yếu đuối. Hắn là võ nhân đã nhập phẩm, gặp mặt cũng không quan tâm?

Nghĩ đến đây, Kim Tụ cẩn thận nghĩ lại, mơ hồ cảm thấy Trương Vinh Phương này có gì đó không ổn.

"Đúng rồi… Mỹ Sa có nhắc tới Trương Vinh Phương này. Hắn đột nhiên chạy đến Vu Sơn, sống nương nhờ vào tỷ tỷ, vậy trước đó đã xảy ra chuyện gì?"

Hắn đã làm gì trước đây? Chỉ riêng việc một mình chạy xa như vậy đã tốn một khoản chi phí rất lớn, ngay cả khi đã nhập phẩm. Hắn lấy đâu ra nhiều tiền như vậy…?"

Xem ra… Trương Vinh Phương này nhất định có bí mật!

Sự tò mò nảy sinh trong lòng Kim Tụ.

Nàng gan lớn, nhìn vào vị trí của Trương Vinh Phương trong nhà bếp, trong khi nàng giả vờ đứng dậy, vỗ vỗ nhẹ vào váy, dáng vẻ giả vờ tùy tiện đi dạo.

Không bao lâu, khi đi đến cửa phòng trong, nàng nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Trong phòng trong có giường, tủ, bàn làm việc, gương đồng, chậu nước, chân đèn ở góc tường.

Nàng nhẹ bước đến bàn học, trên mặt bàn rất sạch sẽ, chỉ có một ống gỗ ở mép, bên trong có nhiều ống trúc rỗng nhỏ không biết để làm gì.

Trái tim Kim Tụ khẽ rung động, chợt nghĩ đến một số miêu tả được đề cập trong tiểu thuyết.

Nội tâm nàng lập tức càng tò mò hơn.

Ngay lập tức, nàng nhìn trái nhìn phải, nhanh chóng thò tay lấy một ống trúc, nhìn một xíu rồi đặt lại.

Ngẩng đầu lên thấy Trương Vinh Phương bên kia vẫn chưa đến đây.

Nàng nhanh chóng kéo ngăn kéo ra, nhìn lướt qua.

Trong ngăn kéo, có một số tập sách nhỏ được sắp xếp gọn gàng, còn có hai tờ văn điệp thân phận và… một xấp tiền giấy mệnh giá lớn dày cộp! Mệnh giá mỗi một tờ đều là một trăm lượng!

Một xấp này, ít nhất là ba nghìn lượng!

Kim Tụ mở to mắt, hơi thở của nàng dồn dập hẳn, lại một lần nữa nhìn ra bên ngoài, đưa ngón tay chạm vào xấp tiền giấy.

Sau đó nhẹ nhàng đóng ngăn kéo lại, rồi kéo ngăn kéo tiếp theo ra.

Chương 422: Tâm tư (4)

Nhưng khi nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, nàng vội vàng đi quanh phòng giả vờ như không có chuyện gì.

“Trà đến rồi.”

Trương Vinh Phương bưng ấm trà vừa mới đun sôi, chậm rãi bước đến.

Hắn nhìn lướt qua, phát hiện Kim Tụ đã vào phòng trong, nhưng không nói lời nào, mà bưng một cái khay gỗ vào phòng trong.

Đặt trà xuống, hắn kéo chiếc bàn gỗ đặt ở cửa lớn để người qua lại bên ngoài có thể nhìn thấy, sau đó quỳ ngồi xuống một bên chiếc bàn gỗ, đưa tay ra hiệu cho đối phương cũng ngồi xuống.

“Cảm ơn.” Kim Tụ bình tĩnh lại, quỳ ngồi xuống phía bên kia.

“Nhắc mới nhớ, ta có ấn tượng rất tốt với ngươi. Bây giờ chúng ta là bằng hữu của nhau đúng không?” Nàng nở một nụ cười ngọt ngào.

“Đương nhiên rồi.” Trương Vinh Phương gật đầu mỉm cười.

“Vậy sau này ta có thể thường xuyên đến tìm ngươi chơi được không?” Kim Tụ sít sao hỏi.

“Được chứ.”

Hai người lại ngồi nói chuyện với nhau về việc luyện tập võ thuật, những địa điểm nào có món gì ngon ở Vu Sơn, hoặc những cuốn sách đã từng đọc.

Bầu không khí càng ngày càng trở nên hài hòa hơn.

Không lâu sau, Kim Tụ thấy trời đã muộn rồi mới đứng dậy cáo từ, rời đi.

Trương Vinh Phương đưa nàng đến trước cửa viện, gọi một chiếc xe ngựa, đưa người lên xe, sau đó mới đóng cửa trở về.

Trở lại phòng trong, hắn nhìn thoáng qua mặt bàn, vươn tay lắc lắc ống gỗ vài lần, đem ống trúc bên trong lắc vang rào

rào.

Sau đó, mở ngăn kéo ra, nhìn thoáng qua đồ vật bên trong, không thiếu thứ gì cả.

Cầm hai tờ văn điệp thân phận lên, trên hai tờ giấy là hộ tịch và đạo tịch của Trương Vinh Phương.

Sau khi kiểm kê không mất đi thứ nào, lúc này hắn mới hài lòng, đóng lại, không thèm để ý nữa.

*

*

*

Vài ngày sau đó.

Thỉnh thoảng Kim Tụ sẽ sai người rủ Trương Vinh Phương cùng nhau đi dạo ở bờ sông.

Vu Sơn thành có sông Vu chảy qua từ trong ra ngoài, thỉnh thoảng có du thuyền tụ tập buôn bán trên sông, có thể cho khách thuê lấy tiền.

Trương Vinh Phương đã từ chối hai lần, bị tỷ tỷ giảng đạo, vì vậy đành phải dành một chút thời gian để ứng phó với Kim Tụ, đi thuyền giải sầu.

Theo thời gian trôi qua, hai người từ từ tiến lại gần.

Đúng lúc này, Hà Tân Hoành Tổng bộ đầu Vu Sơn đột ngột qua đời trong nhà của mình.

Khắp nơi ở toàn bộ Vu Sơn đều bắt đầu giới nghiêm.

Kể từ khi Hoàng gia bị diệt, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, lại xuất hiện chuyện các quan chức cấp cao bị giết.

Điều này khiến toàn bộ người dân Vu Sơn vô cùng nghi ngờ về khả năng cai trị của quan nha.

Mặc dù thế giới bên ngoài căng thẳng, nhưng Trương Vinh Phương và Kim Tụ ngày càng thân thiết hơn.

Trương Vinh Phương vui mừng sử dụng Kim Tụ làm lá chắn, vậy thì mỗi ngày tỷ tỷ sẽ không còn giảng đạo như đòi mạng nữa.

Kim Tụ thì không biết nghĩ cái gì, hoàn toàn không bài xích tiếp xúc với Trương Vinh Phương.

Theo thời gian, hai người càng trở nên thân thiết với nhau hơn.

*

*

*

Trong Phiêu Hương hội lâu.

“Tụ Tụ, ngươi nghĩ sao vậy? Tại sao ngươi lại thực sự thân thiết với tên đó?” Lư Mỹ Sa không thể hiểu được suy nghĩ của bạn thân.

Ban đầu nàng trả tiền vì nghĩ rằng bạn thân Kim Tụ sẽ dứt khoát kiếm cớ để cắt đứt với tiểu tử kia.

Không ngờ Kim Tụ không những không cắt đứt mà còn càng ngày càng thường xuyên đi với tên họ Trương đó.

Điều này khiến nàng hoàn toàn không thể hiểu nổi.

“Không có gì đâu.” Kim Tụ chẳng hề để ý, nhẹ nhàng thoa phấn lên gương mặt.

“Trước đây không quen, nhưng sau khi tiếp xúc cẩn thận, ta cảm thấy người này rất thật, cũng khá tốt. Trước tiên cứ tiếp xúc đã, dù sao ta cũng không có điều kiện tốt như Lư đại tiểu thư ngươi.”

Số mệnh của những người nghèo khổ nên phải tính toán thật tốt cho chính mình.”

Kim Tụ khá thực tế.

“Nhưng chuyện này ngươi…” Lư Mỹ Sa nhìn bạn tốt. Đột nhiên tâm tình trong lòng không biết ra sao.

“Cái tên họ Trương đó tính tình xấu, dễ nóng nảy động thủ, xuất thân kém. Không có bản lĩnh, lại không biết tự lượng sức mình, dễ gây tai họa. Ngươi cảm thấy hắn tốt ở điểm nào?”

Kim Tụ ngạc nhiên nhìn nàng.

“Ngươi hơi có chút thành kiến rồi. Trương Vinh Phương đã nhập phẩm. Mười tám tuổi đã là võ nhân nhất phẩm rồi, lại

còn có đạo tịch. Sự phát triển sau này sẽ mạnh hơn những kẻ không đứng đắn sứt sẹo mà ta từng gặp trước đây.

Lư Mỹ Sa đại tiểu thư ngươi xuất thân từ người Linh, có gia tộc, có ca ca chăm sóc, đương nhiên không lọt mắt, nhưng ta thì khác."

Nàng thở dài.

"Nếu ta không tận dụng tuổi trẻ, dung mạo xinh đẹp, sớm hơn tìm được một người giàu có, có bản lĩnh, lỡ như sau này không tìm được người thích hợp thì chẳng phải sẽ không còn cơ hội nữa sao."

Nghĩ đến căn bệnh của mẫu thân và những lão già buồn nôn trong gia tộc, nàng bỗng cảm thấy chán ghét, không thể chờ đợi để thoát khỏi nơi đó, rời khỏi gia tộc đầy ác mộng đó với mẫu thân của nàng.

Chương 423: Tâm tư (5)

“Haizz, ta không muốn nghe những lời này của ngươi.” Lư Mỹ Sa cau mày. “Mới có mấy ngày, tên họ Trương kia đã cho ngươi ăn bùa mê thuốc lú gì vậy? Làm cho ngươi đột nhiên thay đổi nhiều thế này?”

“Không có gì, là ta cam tâm tình nguyện.” Kim Tụ mỉm cười, cúi đầu tiếp tục nhìn gương đồng vẽ mày.

“Thôi, thôi, đừng nói nữa. Nếu Tụ Tụ có ý định đùa mà thành thật, cứ tùy ý nàng thôi. Đừng làm tổn thương tình cảm nhiều năm như vậy của chúng ta.” Tiểu Long ở bên nhẹ nhàng khuyên bảo.

“Ngươi sẽ hối hận đấy! Tên đó xuất thân kém như vậy, sau này dù có chút bản lĩnh cũng không thể vươn lên được, chỉ là mấy chức quan nhỏ. Đến lúc đó, với điều kiện của ngươi, những công tử kia theo đuổi ngươi, ngươi không chịu mà lại đi tìm một kẻ kém cỏi…”

Lư Mỹ Sa nhìn người bạn thân hơi xa lạ, trong lòng không thể giải thích được, có cảm giác khó chịu như mất mát thứ gì đó.

Nàng nhớ tới ca ca và tẩu tử của mình, lúc đầu còn muốn tác hợp nàng với Trương Vinh Phương.

Nhưng bây giờ….

“Được rồi, được rồi. Lư đại tiểu thư đừng quan tâm nhiều như vậy làm gì.”

A Bình lười biếng bóc quả vải nói.

“Tụ Tụ nói đúng. Chọn những người công tử đó mới thật sự rất ngốc. Nhưng nếu không chọn, với điều kiện của nàng muốn bản thân vươn lên, còn có thể làm gì? Chúng ta có thể giúp một lần, hai lần, ba lần, nhưng không thể giúp được cả đời.”

Lời nói của Tiết Tĩnh Bình khiến Lư Mỹ Sa dần dần tỉnh táo lại.

Chỉ là nỗi mất mát không thể giải thích được trong lòng vẫn khiến nàng khó chịu. Ngay cả Kim Tụ, người bạn thân ngày

thường có quan hệ khá tốt, cũng không vừa mắt cho lắm.

“Thôi được, dù sao ta đã nhắc nhở ngươi trước rồi. Nếu sau này hối hận, đừng trách người biết chuyện ta không nhắc nhở ngươi.”

Nàng bưng ly rượu trước mặt lên, ngẩng đầu uống cạn, xoay người rời đi.

Ba người còn lại hai mặt nhìn nhau.

Tiểu Long thở hắt ra một hơi dài.

“Tụ Tụ, ngươi đã thực sự quyết định rồi sao? Mỹ Sa đại tiểu thư cũng vì muốn tốt cho ngươi. Ngươi đừng trách nàng.”

Kim Tụ im lặng.

“Ta không dám trách nàng, chỉ là… bệnh của mẹ ta không ngừng phải tiêu tiền. Ta vừa không muốn bị đám công tử kia đùa bỡn, vừa muốn tìm một người không sợ đám lão già ở nhà, còn muốn người ta có tiền giúp mẹ ta chữa bệnh.

Ta đã nghĩ kỹ rồi, một người có thực lực, có tiền, xuất thân không tốt, nhưng có bối cảnh. Chính là kết quả tốt nhất của ta.

Dù sao, người có điều kiện tương tự, xuất thân tốt, người ta cũng không vừa mắt ta.”

“Nội tâm Tụ Tụ thông minh lắm. Đừng nhìn vẻ ngoài trong sáng, xinh đẹp tuyệt trần của nàng. Thực ra, trong lòng nàng biết rõ mọi thứ.” Tiết Tĩnh Bình nói.

Nhất thời cả ba đều im lặng.

Ngoại trừ Lư Mỹ Sa, ba người họ đều có những phiền não riêng.

Mỗi ngày Trương Vinh Phương chuyên tâm nghiên cứu trạng thái cực hạn, chờ đợi thời gian đột phá cửu chuyển Kim Đan kỳ.

Khu đỉnh thành phủ Vu Sơn.

Lúc đêm khuya.

Ba bóng người cường tráng khôi ngô, khoác áo choàng lớn màu đen trên người, thân pháp nhanh chóng không ngừng lướt qua đường phố trong bóng tối.

Ba người di chuyển theo hình tam giác.

Người đi đầu chính là người cao lớn khôi ngô nhất.

Dáng người chí ít cũng hai mét, bờ vai rộng, bắp thịt trên hai cánh tay, cho dù đã dùng áo choàng che nhưng cũng khó có thể che giấu hình dáng thể tích của nó.

Hai người còn lại có thể trạng hơi yếu hơn, nhưng cũng cường tráng hơn xa so với người thường.

Ba người không hề dừng lại mà đi thẳng một đường, hướng đi chính là bản gia tri phủ phủ Vu Sơn Nhạc Hàn Tuyền bây giờ — tộc địa Nhạc gia.

Cao thủ Nhạc gia nhiều như mây, gia chủ Nhạc Hàn Tuyền không phải là quân nhân.

Nhưng đệ đệ hắn Nhạc Trầm Uy chính là cao thủ côn thuật nổi danh phủ Vu Sơn, mấy năm trước đột phá cửu phẩm, bây giờ ba mươi sáu ba mươi bảy tuổi, mặc dù khí huyết bước vào thời kỳ trượt dốc, nhưng cộng thêm kinh nghiệm kỹ xảo, chiến lực chỉnh thể vẫn không xuống dốc quá nhiều.

Nhạc Trầm Uy một tay Phàn Thiên Côn Pháp 72 lộ, thời gian đỉnh phong từng đánh khắp các nhà trong ngoài phủ Vu Sơn, chưa bại một lần.

Chiến tích kém nhất cũng chỉ là hòa. Cho nên có uy danh rất sâu ở phủ Vu Sơn.

Rất nhanh, ba người dừng lại một bên tường tộc địa Nhạc gia.

Khi người dẫn đầu ngẩng đầu, nhìn qua tường vây xa xa, giống như có thể nhìn xuyên thấu bức tường mà thấy cao thủ bên trong.

“Lần trước cơ bản Hà Tân Hoành là con gà yếu, ba chiêu đã đánh chết tươi. Hy vọng lần này Nhạc Trầm Uy sẽ không khiến ta thất vọng.”

Một người phía sau cười cười nói: “Có thể đại ca sẽ lại phải thất vọng. Ta đã tung hoành sơn lâm Vu Sơn hơn mười năm, trước khi gặp được đại ca đã từng gặp qua không ít cao thủ cao phẩm. Trong đó cũng được chứng kiến một hai vị cửu phẩm, đều kém xa đại ca.”

Chương 424: Phá (1)

Hắn ta dừng một chút: "Thực chất, phần lớn cửu phẩm là đào móc tiềm lực vốn có của bản thân, đào móc tiềm lực đến cực hạn chính là cửu phẩm. Nhìn như mỗi cửu phẩm đều là thiên tài, thì cũng không khác lắm. Nhưng…. Giữa người với người là khác biệt…. tình huống bình thường, so sánh cửu phẩm với bát phẩm chúng ta, chẳng qua cũng chỉ thoáng mạnh hơn một bậc trên tố chất thân thể, chỉ thế thôi."

"Lão Từ nói không sai." Một người khác đồng ý nói: "Càng về sau, độ tăng phẩm cấp càng ít. Chênh lệch giữa cửu phẩm và bát phẩm kém xa nhị phẩm và nhất phẩm nhiều. Có điều chỗ thật sự lợi hại của cửu phẩm ở chỗ trạng thái cực hạn. Đáng tiếc chỉ khi tu hành võ học thượng thừa, mới có thể có trạng thái cực hạn. Cả đời chúng ta cũng không có hi vọng."

Ba người này chính là ba người của Đãng Sơn Hổ mới giết tổng bộ đầu Hà Tân Hoành.

Lão đại Đãng Sơn Hổ Đinh Du.

Nhị đương gia Tàm Vũ kiếm Từ Hâm.

Tam đương gia Triêu Dương chưởng Tôn Hiểu Huy.

Đinh Du không đồng ý.

"Ta không tán đồng với các ngươi, Nhạc gia có thể ngồi vững vàng ở Vu Sơn nhiều năm như vậy, tuyệt đối vũ lực sẽ vượt xa tưởng tượng của người bình thường. Tên Nhạc Trầm Uy uy thế lớn như thế, Nhạc Trầm Uy, Nhạc Thần Uy, người dám lấy tên đồng âm như thế, nhất định có kinh thế tuyệt nghệ trên người."

Nói xong, thần sắc hắn ta hào hứng, mắt lộ chờ mong. Có vẻ như không kịp chờ mà muốn vào trong chém giết một phen.

Hai người còn lại thấy thế đều cười khổ, không nói thêm lời nào.

Đại đương gia trẻ tuổi nóng tính, thiên phú là người mạnh nhất mà từ trước tới nay bọn họ từng thấy qua.

Có thần lực trời sinh không nói, còn có sức chịu đựng cực mạnh, vượt xa người bình thường.

Nghe nói trước khi chưa Nhập Phẩm, hai tay đã có đại lực một ngàn sáu trăm cân. Sau khi Nhập Phẩm, nhất phẩm một năm đã khai phát tiềm lực, sức mạnh bây giờ….

Từ Hâm thở dài trong lòng, hắn ta cũng là đại lực trời sinh, nhưng mà giữa những trời sinh và trời sinh cũng có khoảng cách.

“Đại ca không tin, chúng ta vào xem.” hắn ta trầm giọng nói.

Ba người không nói nữa, đột nhiên tung một trảo về phía trước, thuần thục mượn lực bàn tay, trảo mấy trảo trên mặt tường, nhẹ bay lên đầu tường, rồi nhảy xuống.

Hai con chó săn đang tuần tra há mồm sang phía bên này, đang muốn sủa loạn, nhưng còn chưa kêu ra tiếng đã bị hai viên đá vụn đánh trúng đầu mà hôn mê.

Ba người nhón chân đi nhẹ trên hòn non bộ, nhanh chóng vào trong hành lang của Nhạc gia.

Thân pháp Đinh Du Đãng Sơn Hổ vô cùng mau lẹ linh xảo.

Rõ ràng là nam tử khôi ngô cao hơn hai mét, lúc di chuyển lại nhanh nhẹn như vượn tinh thông, âm thanh cực nhỏ, còn tinh chuẩn linh hoạt. Đã có thể so sánh với cao thủ cao phẩm chuyên tu thân pháp.

Ba tên gia đinh tuần tra xách đèn lồng đi tới bên này, đột nhiên một bóng đen chợt lóe lên phía sau.

Ba người im lặng ngã xuống đất.

Đèn lồng bị người kia cầm lấy.

“Đổ dầu hỏa, nhóm lửa.”

Đinh Du trầm giọng nói.

“Được.”

Ba người lấy dầu hỏa mang theo ra, bắt đầu chia ra nhóm lửa.

Đêm khuya thế này, trừ mấy người cao thủ, phần lớn đều đã ngủ.

Cho dù những người tuần tra kia cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của ba cao thủ cửu phẩm tinh thông ám sát ẩn núp.

Chỉ mấy phút, cả bốn phía Nhạc gia dấy lên khói lửa.

“Bọn chuột nhắt phương nào! Dám đến Nhạc gia hoành hành!”

Một tiếng rống như sấm rền, truyền ra bên trong không trung Nhạc gia.

Nhạc Trầm Uy có chiều cao hai mét hai, cầm đồng côn trong tay mặc trang phục thoải mái xông ra khỏi phòng ngủ.

Mấy tên cao thủ Nhạc gia đi theo sau hắn ta, tuần tra bốn phía.

Chỉ là mấy người còn chưa tụ tập đủ nhiều nhân thủ, bên trên xà gỗ hành lang cạnh đó đập mạnh xuống ba bóng người.

Một người dẫn đầu gầm nhẹ, giống như hổ đói vồ mồi.

Thân thể hơn hai mét tấn công từ trên xuống dưới, bỗng mang theo một hồi gió tanh.

Nhạc Trầm Uy lâm nguy không sợ, nhấc đồng côn đánh tới người kia.

Bốp!

Hai người va chạm chính diện, thối lui sang hai bên.

Người kia rơi xuống đất đã đứng vững, ánh mắt sáng ngời lộ ra một tia nóng lòng không đợi được.

“Lại đến!”

Binh!

Người này giật áo choàng ra ném đi, lại nhào về phía Nhạc Trầm Uy lần nữa.

Trong tiếng va đập nặng nề, hai người nhanh chóng giao thủ.

Một người cầm đồng côn, một người tay không song chưởng.

Vốn phải là người tay không song chưởng ăn thiệt thòi, nhưng mà mấy chiêu tiếp theo, hai tay nắm đồng côn của Nhạc Trầm Uy vậy mà bắt đầu run rẩy.

Trong lòng hắn ta hãi hùng, sức mạnh của đối phương quá lớn, đến mức hắn ta mới giao thủ năm sáu chiêu, đã có cảm giác

hai tay run lên.

Chương 425: Phá (2)

Người trời sinh đại lực, hắn ta cũng đã được chứng kiến, nhưng mà có thể lớn đến tình trạng này thì đúng là lần đầu tiên thấy.

Lúc này chiêu số của hắn ta nhất chuyển, không còn liều mạng, mà chuyển thành dùng kỹ xảo trợ lực tránh chiêu, rồi lại phản kích.

Chỉ là sau mấy chiêu như thế, người kia lập tức bất mãn.

"Thối lui tránh né há lại là chỗ tốt đẹp của nam nhi? Ngươi quá không sảng khoái!"

"Các ngươi xâm nhập vào nhà của ta đánh lén lúc nửa đêm, còn muốn ta vui mừng? Buồn cười!" Nhạc Trầm Uy cười lạnh.

"Quên đi." trong lời người kia nói lộ ra vẻ không thú vị: "Mặt hàng như ngươi không được, trước tiên đánh chết ngươi, rồi lại đi tìm Nhạc Hàn Tuyền!"

Lời còn chưa dứt, hắn ta không đáp lời đối phương, bỗng nhiên thân hình phóng lên phía trước, một chưởng đập xuống đầu người kia.

Một chưởng này tới đột ngột, bộc phát cực nhanh, tốc độ nhanh hơn so với chiêu số trước đó không ít.

Nhạc Trầm Uy không kịp phản ứng, chỉ có thể toàn lực hoành côn chặn lại phía trước.

Đồng thời hai chân lập tức dùng ra Phá Hạn kỹ, một cỗ sức mạnh lớn hơn vừa nãy mấy bậc tràn vào cơ thể, tăng khí lực lên.

Phá Hạn kỹ hắn ta dùng tên là Hoàn Nhân.

Đây là thuật phòng thủ phản kích, chỉ cần đứng vững sau một kích của đối thủ thì có thể mượn lực một phần cộng thêm sức lực của bản thân, hung hăng đánh trả lại.

Lúc tốt nhất, có thể tăng hơn phân nửa uy lực của một chiêu này.

Răng rắc.

Chỉ tiếc, Nhạc Trầm Uy đã tính sai.

Cự lực truyền đến đồng côn vượt xa phạm vi hắn ta có thể tiếp nhận.

Hai cánh tay hắn ta bị bẻ gãy tại chỗ, chỉ có thể trơ mắt nhìn đồng côn nát bét, hung hăng nện trên xương ngực của chính mình.

Sau đó xương ngực gãy, sụp đổ, hắn nôn ra một ngụm máu.

Phốc!

Ngay cả trạng thái cực hạn hắn ta hoàn toàn cũng không kịp dùng, cả người bay ra ngoài, đâm vào một cột gỗ vây xung quanh.

Mặt ngoài cột gỗ nổ tung, lõm vào một miếng.

Người Nhạc Trầm Uy cũng uốn lượn cơ thể, treo trên cột gỗ, dòng máu tuôn ra từ miệng, nhanh chóng không còn hơi thở.

“Chết rồi, đi, đi tìm Nhạc Trầm Uy!” Đinh Du Đãng Sơn Hổ không kiên nhẫn nói.

Ban đầu hắn ta chỉ ra năm phần lực thăm dò, sau đó phát hiện đối thủ không hơn gì cái này, liền dùng chín phần lực ra chiêu, sau đó đã không còn gì nữa.

Gia đinh Nhạc gia chung quanh thấy Nhạc Trầm Uy chết rồi, lập tức hoảng sợ nhao nhao tản ra.

Tộc nhân Nhạc gia còn lại càng xoay người nhanh bỏ chạy.

“Nhị lão gia chết rồi! Nhị lão gia bị đánh chết rồi!”

“Nhanh đi mời đại lão gia điều binh đến! Có tặc nhân đánh chết nhị lão gia!”

“Cháy rồi! Nhanh đến cứu hỏa đi!”

…

Tiếng khóc tiếng la tiếng thét gào, trong ngọn lửa đang dâng cao có vẻ cực kỳ hỗn loạn.

Cao thủ Nhạc gia mới vừa rồi còn dây dưa với ba người, thấy Nhạc Trầm Uy là cửu phẩm mà cũng bị đánh chết, lúc này sợ tới mức xoay người chạy, không dám dừng lại phút giây nào.

“Nhị lão gia là ai?” Đãng Sơn Hổ im lặng hỏi.

Từ Hâm và Tôn Hiểu Huy nhìn nhau cười khổ.

“Đại ca, chính là Nhạc Trầm Uy…Nhị lão gia chính là Nhạc Trầm Uy ngươi muốn tìm….”

Đãng Sơn Hổ sửng sốt.

Nhìn hai người.

“Mấy người đừng nói giỡn, cao thủ cửu phẩm mạnh nhất Nhạc gia sẽ là con gà yếu vừa nãy?”

“….” Hai người không phản bác được.

Lúc này từ xa xa mơ hồ truyền đến âm thanh.

“Thầm Uy lão gia chết rồi! Kẻ địch lợi hại, mọi người mau trốn! Báo quan vây giết!”

“Chạy đi! Kẻ địch là cửu phẩm!”

Tiếng kêu loạn thất bát tao (lộn xộn) bay tới theo gió.

Ba người Đãng Sơn Hổ đứng tại chỗ, nhất thời ngược lại không có ai để ý tới.

“Cái này…. Nhạc Trầm Uy… có tiếng lớn đến vậy?” Đinh Du im lặng, lập tức rơi vào trong hoài nghi thật sâu.

Hai người còn lại không biết nên nói cái gì, chỉ là cười khổ.

Cửu phẩm cũng là người, nhiều lắm thì mạnh hơn hai người bọn họ một chút.

Không dùng trạng thái cực hạn, thì tất nhiên là kém Đãng Sơn Hổ xa tít tắp.

Nhạc Trầm Uy dùng trạng thái cực hạn bộc phát ngay từ ban đầu, thì sau đó còn có hy vọng thoát khỏi.

Đáng tiếc…. Hắn ta bị mất thời cơ tốt nhất.

“Phủ Vu Sơn…. bị gà yếu kiểu này đè ép nhiều năm như vậy?” vẻ mặt Đinh Du không dám đưa tin.

Trước đây hắn ta dự tính, ba người mình tới đây, tất nhiên sẽ rơi vào một phen khổ chiến, sau đó nhẹ nhàng vui vẻ toát mồ hôi, bị thương, mới có thể tiêu diệt Nhạc Trầm Uy, sau đó thành công bỏ chạy.

Sao mà ngờ đến….

Đột nhiên, trong lòng hắn ta cũng sụp đổ một chút về rất nhiều thanh danh trước kia phủ Vu Sơn dựng nên để hình thành rất nhiều quyền uy và ấn tượng.

Thùng rỗng kêu to, miệng cọp gan thỏ.

Chương 426: Phá (3)

Ấn tượng mới như vậy xuất hiện trong lòng hắn ta.

“Quên đi, đi thôi.”

Hắn ta chợt mất một chút hào hứng, quay người nhanh chóng rời đi.

Hai người còn lại bất đắc dĩ, chỉ có thể đuổi theo.

Trong nháy mắt, ba người biến mất trong bóng tối đầy khói đặc.

Không lâu sau khi ba người rời khỏi.

Gần Nhạc gia, mái nhà một hội quán.

Trương Vinh Phương đang nghe thủ hạ Bảo Ninh và Thanh Tố báo cáo tình huống của Kim Sí Lầu.

Lúc này hắn nhìn thấy ánh lửa, nhìn ra phía xa từ cửa sổ.

“Bên ấy… Là Nhạc gia?”

Hắn nhíu mày, nhẹ giọng hỏi.

“Đúng vậy đại nhân, nhìn phương hướng và khoảng cách, hẳn là tộc địa Nhạc gia cháy rồi.”

Bảo Ninh dựa vào tất cả ký ức đã ghi nhớ trong đầu về bản tướng địa hình kiến trúc cả phủ Vu Sơn.

Lúc này hắn ta xem xét, tính vị trí, đã hiểu rõ là nơi nào cháy.

“Chỉ là thế lửa kiểu này…. Xa như vậy mà cũng có thể thấy rõ, rõ ràng là không nhỏ. Nhân số phòng giữ tộc địa Nhạc gia đông đảo, sao lại cho phép thế lửa lan tràn đến nước này? Lẽ nào là xảy ra biến số gì?” Hắn nhíu mày suy đoán.

“Nhạc gia có Nhạc Trầm Uy cửu phẩm tọa trấn, có thể xảy ra vấn đề gì?” Thanh Tố bên cạnh không đồng ý.

“Nếu không, tuy Nhạc Trầm Uy là cửu phẩm, nhưng mấy năm trước bị gia chủ Hoàng gia Hoàng Dịch Tất âm thầm khiêu chiến, trong ba mươi chiêu, mà người này thua hai lần. Thực lực đã bắt đầu trượt dốc.”

“Vậy theo ý của ngươi, người thực chiến mạnh nhất cả phủ Vu Sơn nên là ai?” Trương Vinh Phương tò mò hỏi.

Hoàng Dịch Tất bị một chiêu gấp đôi Trọng Sơn của hắn đánh chết chính diện, cũng chỉ như thế. Ngay cả Hoàng Dịch Tất cũng không đánh lại, như thế xem ra, Nhạc Trầm Uy chỉ là nhân vật nhỏ.

“Phủ Vu Sơn có hai vị siêu phẩm ẩn cư. Một vị chính là Thiên Sơn Nhất Kiếm Đàm Hiểu, một vị khác không biết thân phận, nhưng đã từng ra tay, trong vòng ba chiêu đã đánh bại Hoàng Dịch Tất và Thanh Giác liên thủ. Thực lực cực mạnh. Muốn nói người có thực lực mạnh nhất, nên là hai vị này.” Bảo Ninh trầm giọng nói.

“Không tồi.” Trương Vinh Phương gật đầu hài lòng, “Quả nhiên, việc chuyển ngươi từ hệ thống tử sĩ ra đảm nhiệm Hắc Ưng, quả là một lựa chọn đúng đắn. Vóc dáng ngươi mặc dù hơi thấp, nhưng tài năng lại vượt xa những người bình thường.”

“Đại nhân quá khen.” Trong lòng Bảo Ninh nóng lên, Trương Vinh Phương cũng không cố kỵ vóc người hắn ta tàn tật, ngược lại bình tĩnh mà chỉ ra điểm này.

Thái độ bình đẳng và ngay thẳng này khiến hắn ta trở nên vô cùng hữu ích.

Mặc dù hắn ta có sức mạnh và tiềm năng to lớn, nhưng vì vóc người của hắn, thậm chí một số thủ hạ của hắn ta cũng sẽ không phục ở phía sau lưng hắn ta. Coi thường hắn ta và gọi là con khỉ chân ngắn.

Nhưng trong mắt vị Linh sứ Trương Vinh Phương, hắn ta không nhìn ra bất kỳ sự kỳ thị nào.

Sự công bằng công chính như vậy khiến Bảo Ninh ngày càng tín phục và kính nể Trương Vinh Phương.

“Vậy thì thưa đại nhân, chúng ta cần điều tra chuyện này sao?” Thanh Tố trầm giọng hỏi.

“Kiểm tra một chút, có thể xác định là ai thì càng tốt, nếu như không chắc chắn, cũng không cần phải chi thêm tiền.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Vâng.”

Hai người đồng thời cúi đầu đáp lại.

Trương Vinh Phương phóng tầm mắt nhìn ánh lửa và trong lúc nhất thời bỗng nhiên xuất thần.

Bây giờ hắn đã có thể kéo dài thời gian dùng Súc Bộ và Trọng Sơn cùng một lúc lên hai mươi giây.

Hai mươi giây này là giới hạn thể lực của hắn có thể làm được lúc này.

Đó là một loại trạng thái kéo dài thời gian, khác với Súc Bộ Trọng Sơn của kỹ thuật phá vỡ giới hạn dung hợp.

Trạng thái như thế này, được Trương Vinh Phương gọi là giới hạn.

Ý nghĩa sáng tỏ rõ ràng, rành mạch ám chỉ tình trạng giới hạn của cơ thể hắn.

Trong hai mươi giây này, sức mạnh và tốc độ của hắn được duy trì ở sức mạnh của hơn nửa các kỹ thuật phá giới hạn.

Tốc độ đã tăng đều đặn và ổn định, vượt ra ngoài phạm vi bình thường của cửu phẩm.

Thực lực cũng có thể đạt tới ổn định, chiêu nào chiêu nấy đều ở cấp kỹ năng phá giới hạn cửu phẩm.

Tốc độ di chuyển của hắn vốn đã cao hơn cửu phẩm bình thường trong một phạm vi nhỏ, nhưng bây giờ hắn đã tiến thêm một bước, cũng không biết mình đã đạt đến cấp độ nào.

Đang lúc phóng tầm nhìn vào ngọn lửa.

Đột nhiên, Trương Vinh Phương dường như cảm nhận được điều gì đó, hắn đưa mắt sang hướng khác, nhìn thấy ba bóng người cao lớn lướt nhanh qua đường.

Trong bóng tối, bóng người phía trước dường như nhận ra ánh mắt của hắn. Thân hình đột nhiên dừng lại và ngẩng nhìn lên.

Hai ánh mắt chạm nhau.

“Có chuyện gì vậy, đại nhân?” Bảo Ninh nhận thấy có điều gì đó không ổn sau lưng mình.

“Không có chuyện gì, ta vừa rồi nhìn thấy mấy tên trộm.” Trương Vinh Phương nói không chút gợn sóng.

Chương 427: Phá (4)

Kẻ dẫn đầu kia thân pháp rất nhanh, bước đi thong dong khéo léo, đã đạt được một nửa trình độ của hắn.

Chính vì vậy hắn mới hơi chú ý đến người này.

Nhưng cũng là như vậy.

Mặc dù người này rất mạnh, nhưng phủ Vu Sơn này mỗi thời mỗi khắc luôn có một lượng người rất lớn, và các cao thủ ẩn trong đó, không biết là bao nhiêu.

Nếu hắn chú ý đến một hoặc hai người trong số họ, chẳng phải là trong một ngày chẳng cần phải làm gì nữa sao?

Sau khi giết Thanh Giác và tàn sát Hoàng gia, toàn bộ Vu Sơn, ngoại trừ hai vị Siêu Phẩm, những người còn lại, hắn từ lâu đã không để vào mắt.

Chưa kể, hiện tại hắn đang ở sơ thành trạng thái giới hạn, với tố chất thân thể của hắn, thậm chí có thể ở trạng thái Giới hạn, lại có thể sử dụng kỹ năng phá hạn chồng chất.

Sức mạnh đó… không còn có thể được coi là phạm trù của cửu phẩm nữa.

"Ánh mắt của người đó…"

Ba người Đãng Sơn Hổ đang đi ngang qua bên dưới đột nhiên dừng lại.

Đinh Du ngẩng đầu nhìn Trương Vinh Phương.

"Ta rất muốn đánh chết hắn…"

Đinh Du đã gặp qua không ít ánh mắt của những người khác, trong số những cao thủ, rất ít người giống như tên vừa rồi.

Hắn rõ ràng đang nhìn chính mình, nhưng ánh mắt của người đó lại có vẻ như từ trên cao nhìn xuống, hoàn toàn không có bóng dáng của những người khác.

Nó giống như nhìn vào những con kiến hôi.

"Vậy thì đi giết đi. Dù sao với thân thủ của đại ca ngươi, chẳng qua chỉ tốn một chiêu, như vậy cũng sẽ không mất

nhiều thời gian.” Từ Hâm trầm giọng nói.

“Cũng được.” Đinh Du xoay người, lao thẳng về phía Trương Vinh Phương.

Chỉ là hắn vừa mới lao ra mấy bước, xa xa đột nhiên vang lên một tiếng còi sắc bén, pháo hoa đỏ rực bắn lên trời.

Đó là pháo tập hợp của quan binh.

“Quên đi…” Đinh Du đột nhiên xì một tiếng, “Ngay cả Nhạc Trầm Uy cũng chỉ đến như vậy, cái phủ Vu Sơn này…”

Hắn ta rơi vào tình trạng buồn chán sâu sắc.

“Đi thôi, nếu bị bao vây, sẽ không thể thoát ra được.” Ngay cả hắn ta, một khi bị bao vây, cung nỏ bắn ra hàng loạt, bị khống chế bởi các cao thủ, hỏa thương thi nhau bắn tới, cũng không thể an toàn mà trốn thoát được.

Năng lực chiến đấu của quân đội Linh đình không thể so sánh với những nha môn bộ khoái kia.

“Đi thôi.”

Cả ba không còn do dự ngay lập tức tăng tốc chạy về phía xa.

*

*

*

Ngày hôm sau.

“Cái gì?”

Nhạc Hàn Tuyền sợ hãi ném kinh đường mộc (khối gỗ hình chữ nhật) trong tay xuống đất.

Hắn từ sau án đài đứng lên, màu máu trên mặt trong nháy mắt liền nhạt đi, hai mắt nhanh chóng trở nên đỏ ngầu.

Mấy giây im lặng.

Một câu hỏi run rẩy không thể ngăn cản phát ra từ miệng hắn.

“Thi thể… của Nhị đệ ở đâu?”

Dương Hồng Vân, Tổng bộ đầu tân nhiệm đến báo tin, trong lòng thở dài một tiếng, ôm quyền bẩm báo.

“Bẩm đại nhân, đã ở bên ngoài đại sảnh.”

Nhạc Hàn Tuyền nhanh chóng bước xuống đài và lao ra khỏi đại sảnh.

Không lâu sau, liền nhìn thấy một cái xác cao lớn vạm vỡ nằm sõng soài trên bãi đất trống bên ngoài.

Cơ thể được bao phủ bởi một tấm vải trắng, không nhúc nhích.

Hắn đến gần đi qua, tay run run, chậm rãi vén tấm vải trắng ra.

Bên trong là khuôn mặt tái nhợt, không chút huyết sắc thống khổ của Nhạc Trầm Uy.

“Hung thủ ở đâu? Hung thủ là ai?”

Nhạc Hàn Tuyền nhắm mắt lại, gầm lên một tiếng.

“Bẩm đại nhân, đó là Đãng Sơn Hổ. Họ đã để lại một bức thư trên chỗ rộng nhất của Nhạc gia tộc, nói là…” Tổng bộ đầu Dương Hồng Vân ngập ngừng nói.

“Nói cái gì?”

“Nói là… bọn họ sẽ thiết lập một võ đài ở nhánh sông Hoa Chi bên ngoài thành sông Vu.

Để thách thức tất cả các cao thủ của Vu Sơn, quyết định người mạnh nhất ở Vu Sơn.

Hắn ta còn nói rằng nếu không đến, hắn ta sẽ đoạn tuyệt toàn bộ sáu đường bộ thương đạo Vu Sơn. Ngày sau…”

“Ngày sau cái gì?”

“Ngày sau… bất kỳ đội ngũ nào đi qua, đến một giết một, đến hai giết hai!”

“Khẩu khí thật là lớn! Quả thực kiêu ngạo!” Nhạc Hàn Tuyền mặt đầy mạch máu, tức giận run lên, một hơi chặn lại ở trong lồng ngực thiếu chút nữa thở không nổi.

Nhưng bây giờ ở phủ Vu Sơn, Hoàng gia mạnh nhất trong quá khứ đã bị xóa sổ.

Nhạc gia hắn, Nhạc Trầm Uy cũng bỏ mình.

Chỉ còn lại một phủ đốc Thượng Quan gia.

“Thu thập tín vật, lập tức theo ta đến quân doanh phủ đốc! Ta muốn gặp Thượng Quan Thanh Vinh!”

Thiên Sơn Nhất Kiếm, một cao thủ Siêu Phẩm, hắn không có bản lĩnh mời được, nhưng nếu phủ đốc ra tay, chỉ là một Đãng Sơn Hổ, chắc chắn sẽ có thể bắt được vào tay.

Chính vì có phủ đốc Thượng Quan trấn áp phủ Vu Sơn, ngay cả Hoàng gia hay là Hải Long, cũng không dám quá mức trắng trợn không kiêng dè.

Đây là sợi dây màu đỏ không được vượt qua.

Bây giờ, Đãng Sơn Hổ mặc kể không để ý bước qua.

Vậy thì phải bỏ ra cái giá xứng đáng.

*

*

*

Chương 428: Phá (5)

Đã vài ngày kể từ khi vụ án của Đãng Sơn Hổ đến tai Trương Vinh Phương từ Kim Sí Lầu.

Hắn không quan tâm đến những gì đã xảy ra với vụ án, cũng không quan tâm liệu có ai ở trong võ đài do Đãng Sơn Hổ thiết lập hay không.

Phủ Vu Sơn quá rộng lớn, có rất nhiều kỳ nhân ẩn sĩ, và tự nhiên cũng có rất nhiều cao thủ.

Một số là những tàng long ngọa hổ.

Vì vậy, Trương Vinh Phương không lo lắng rằng Đãng Sơn Hổ sẽ gây rắc rối. Trong phủ Vu Sơn to lớn, luôn có một cao thủ có thể giải quyết người này. Không đến lượt hắn bận tâm.

Tất cả tinh lực của hắn đều tập trung vào việc hoàn thiện trạng thái Giới hạn.

Sau bao ngày chờ đợi, cuối cùng, điểm thuộc tính cuối cùng cũng đến.

Hô!

Một làn hơi trắng đục được thở ra thật lâu trong không khí ban mai lành lạnh.

Trương Vinh Phương đứng ở giữa sân, nhắm mắt lại, nhìn chằm chằm vào điểm thuộc tính mới vừa xuất hiện.

Trong lòng tràn đầy mong đợi.

Hắn đã đạt Kết Đan kỳ bát chuyển rồi, chỉ còn thiếu một điểm cuối cùng, chính là Cửu chuyển kim đan.

Bước này, e rằng chưa từng có ai ở độ tuổi của hắn luyện thành.

Văn tu bình thường khác với võ công, văn công phần lớn chỉ có thể tích lũy theo thời gian.

Ngay cả khi có thiên phú hơn người, luyện đến Kim Đan kỳ, cũng cần phải bắt đầu tích lũy từng bước từ tầng đầu tiên của Tinh Khiếu.

Sau đó là Hoán Thể, Trúc Cơ, Kết Đan, đợi đến Kim Đan, ít nhất cũng là sáu mươi mấy, gần bảy mươi…

Hư Nhất đạo nhân có thể đạt được Nguyên Anh ở tuổi này, cũng là hạng người thiên phú không tệ.

Thu hồi ý nghĩ.

Trương Vinh Phương thở dài một hơi trong lòng, nhanh chóng đưa điểm thuộc tính mới này lên Quan Hư Công.

Ngay lập tức, Quan Hư Công đã thay đổi từ cảnh giới bát chuyển lên thành cửu chuyển.

[Trương Vinh Phương – Sinh mệnh 42-45.

Võ công:

Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển - ngũ phẩm.

Công pháp: Tam phẩm.

Cước pháp: Nhất phẩm.

Năng lực phá giới hạn: Súc Bộ, Trọng Sơn, Tùng Vân.

Văn công: Quan Hư công (cảnh giới thứ tư - Kim Đan cửu chuyển).

Điểm thuộc tính có thể sử dụng: 0]

Sau một lúc dừng lại, Trương Vinh Phương chỉ cảm thấy trong đan điền của mình, từng luồng từng luồng khí lưu nóng bỏng hội tụ cùng nhau, tập trung bắt đầu nén lại.

Khí lưu, máu tươi, dồn dập ngưng tụ thành đoàn, còn mạnh mẽ lôi kéo khí huyết toàn thân.

Bất tri bất giác, hắn ngồi xuống đất, khoanh chân ngồi tĩnh tọa.

Được thúc đẩy bởi luồng không khí, từng luồng từng luồng khí huyết bên trong đan điềm tạo thành một vòng xoáy nhỏ.

Tốc độ vòng xoáy kia không nhanh nhưng bắt đầu cuồn cuộn không ngừng loại bỏ tạp chất trong khí huyết.

Sự loại trừ này diễn ra chậm đến mức hầu như không thể nhận thấy được.

Người bình thường thực sự có chức năng giải độc và tống xuất các tạp chất, đây là một phần của chu trình trao đổi chất của cơ

thể.

Nhưng lần này, Trương Vinh Phương cảm thấy hoàn toàn khác.

Vòng xoáy được hình thành bởi Cửu chuyển kim đan là một hệ thống hoàn toàn mới được xây dựng trên tiền đề là sự tồn tại của các hệ thống khác trong cơ thể.

Hắn có thể cảm thấy máu trong toàn bộ cơ thể mình trở nên sôi nổi và nhanh hơn trong quá trình loại bỏ tạp chất, không có gánh nặng.

Đó là một cảm giác như thể toàn bộ cơ thể đang sống lại.

Hắn hiện tại mới mười tám tuổi, thân thể vẫn là không ngừng phát triển.

Tại thời điểm này, sự hình thành của Kim Đan có một xu hướng mơ hồ để thúc đẩy sự phát triển này và đẩy nhanh nó.

Mà thời gian đồng nhất, nhiều hiểu biết, kinh nghiệm và ký ức về việc luyện tập Kim Đan cũng tràn vào tâm trí hắn.

Đây là một ký ức thời gian ba năm.

Trương Vinh Phương nhắm mắt lại cẩn thận lĩnh hội.

“Bước này là giai đoạn thứ hai, luyện khí hóa thần… Từ Kim Đan, đến phá đan hóa anh, nguyên anh tam cảnh, cuối cùng bước vào Hóa Thần… Phản Hư…”

Một lúc sau, hắn đứng dậy và bắt đầu từ từ đánh ra chiêu số của Định Hồn phù.

Một chiêu một thức, đều đánh cực kỳ chăm chú, tinh chuẩn và dùng lực.

Chẳng bao lâu, đã đánh xong một bộ Định Hồn phù đầy đủ.

Trương Vinh Phương thấy không có bất kỳ cơ quan nội tạng nào đau nhói cả.

Một viên đá lớn trong lòng hắn cuối cùng cũng rơi xuống.

Mở mắt ra, hắn nhìn thanh thuộc tính trước mặt.

Có một dòng võ công mới trên đó, đang từ từ thành hình.

[Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển: Định Hồn phù (nhập môn)]

“Cuối cùng, cũng có thể luyện tập phù pháp mới…”

Mà điều này cũng có nghĩa là hắn sắp hoàn toàn vượt qua cửu phẩm và bước sang thập phẩm!

Cũng tức là phạm trù Siêu Phẩm.

“Không biết trên cõi đời này có người nào bước vào Kim Đan Kỳ ở độ tuổi của ta không. Nếu như không có… Vậy chẳng phải có nghĩa là, văn công đạt tới trình độ nhất định, có thể thúc đẩy thân thể tăng trưởng một lần nữa, phát triển và vượt qua những giới hạn mới.

Ta là người duy nhất biết bí mật này… “

Trương Vinh Phương nhắm mắt lại, hắn đột nhiên có một cái ý tưởng.

Chương 429: Lâm (1)

Nếu tìm được môn phái Đại Đạo gia để cường hóa thân thể và đột phá bí pháp Siêu Phẩm. Sau đó cộng dồn điểm thuộc tính của bản thân vào lúc này để cường hóa. Kết hợp cả hai…

Đến lúc đó, hắn có thể đạt đến độ cao bao nhiêu…?

"Chỉ là ta ở trong Đại Đạo giáo nhiều năm như vậy, đọc không ít sách, nhưng cũng chưa từng nghe nói qua mật pháp nào… Chẳng lẽ do địa vị của ta quá thấp, không thể tiếp xúc được với cơ mật chân chính của giáo phái?"

Trương Vinh Phương nhớ lại một số thông tin mà hắn đã tìm thấy trong Kim Sí Lầu.

Liên quan đến Đại Đạo giáo, tên đầy đủ của nó là Chân Đại Đạo giáo, nên có vẻ…

Chẳng lẽ thật sự là có một cái Đại Đạo giáo giả?

"Thật thật giả giả… Giả giả thật thật." Trương Vinh Phương bỏ những thứ này qua một bên: "Quên đi, vẫn nên thử lại trạng thái cơ thể hiện giờ có thể thừa nhận trạng thái giới hạn bao lâu."

Mới thêm một điểm thuộc tính, sau khi đột phá Kim Đan, hạn mức cao nhất sinh mệnh của hắn, từ 42, tăng lên tới 45.

"Quan Hư Công không hổ là phương pháp tăng điểm sinh mệnh tốt nhất. Nếu như đơn thuần cầm điểm thuộc tính đi thêm sinh mệnh, một lần chỉ có thể thêm một điểm, không duyên cớ sẽ ít không biết bao nhiêu sinh mệnh."

Định quyết tâm.

Trương Vinh Phương đưa tay, mười ngón tay và lòng bàn tay song song trước người, hình thành một khe hở tam giác.

Sau đó hít thật dài một hơi.

Nhắm mắt.

Trong thời gian ngắn, hắn trợn mắt lớn.

"Giới hạn!"

Theo sóng âm rung động toàn thân, trong cơ thể Trương Vinh Phương phát sinh biến hóa rất mạnh mà kỳ diệu.

Lượng lớn khí huyết bị áp bách, phân phối thành hai khối.

Một bộ phận tập trung ở trên người, dùng cho Kỹ Năng Phá Hạn Trọng Sơn trên người bạo phát.

Một bộ phận tập trung ở hai chân, dùng cho bắp thịt của Súc Bộ bạo phát.

Thình thịch!!

Mặt đất bị hung hăng giẫm ra một cái hố nhỏ.

Bắp thịt toàn thân Trương Vinh Phương bành trướng, tốc độ cực nhanh, gần như ảo ảnh, lao ra mấy thước, một chưởng đánh ở trên cọc gỗ.

Răng rắc, cọc gỗ theo tiếng đứt gãy, bay ra, đâm vào sau tường.

Cái cọc gỗ đã đã trải qua rất nhiều lần khảo nghiệm đấy, rốt cuộc thọ chung chính tẩm (qua nhiều năm tháng giờ đã hỏng), hoàn toàn gãy mất.

Nhưng Trương Vinh Phương bị vây trong trạng thái giới hạn vẫn chưa có bất kỳ biến hóa nào, thân hình bành trướng một vòng nhỏ như trước.

Chiều cao cũng vừa đủ một mét chín tới khoảng trên dưới một mét chín lăm.

Toàn thân hắn màu da sung huyết, đứng tại chỗ không ngừng đánh ra từng chiêu Viêm Đế Phù.

Theo khí huyết vận chuyển tốc độ cao, làn da bên ngoài Trương Vinh Phương bắt đầu chậm rãi tràn đầy tơ máu.

Trên mặt lộ ra nhiều sợi gân xanh, dữ tợn dị thường.

Nhiệt độ cơ thể cũng theo thời gian trôi qua mà nhanh chóng tăng lên, rất nhanh đã tăng lên ngoài bốn mươi độ.

Nhiệt độ cơ thể ở người thường đã coi như là phát sốt, ở trên người hắn lại có vẻ rất bình thường.

Trên thực tế, coi như là vận động viên phổ thông, khi đang vận động dữ dội thì nhiệt độ trong cơ thể đều có thể đạt được bốn

mươi độ.

Đúng lúc này, Trương Vinh Phương cảm giác được, Kim Đan bên trong đan điền mình giống như là trái tim, đang chia sẻ một bộ phận cổ động đối với khí huyết.

Trong cơ thể con người, trái tim chính là người đưa đẩy tất cả khí huyết, giống như động cơ xe hơi.

Trái tim mạnh mẽ, động lực khí huyết cũng liền mạnh mẽ.

Thế nên sức bật, sự chịu đựng của con người, đều là xem trái tim.

Nhưng có rất ít người hiểu, kỳ thực trái tim cũng là cơ bắp cấu thành.

Cái gọi là cơ tim, chính là ý tứ này.

Mà tất cả các loại công pháp bên trong võ công đều lấy tăng sự gánh vác của cơ tim làm chủ.

Đây là dựa vào nghiền ép cơ tim, để cho bạo phát khí huyết càng mạnh, chống đỡ động năng thân thể.

Nhưng văn công lại khác.

Văn công lấy tĩnh làm chủ, động làm phụ, lấy săn sóc ân cần chữa trị cơ tim dẫn đầu.

“Thế nên, cơ bắp, mới là bộ phận quan trọng nhất cấu thành cơ thể người. Mà trên thực tế, rèn luyện cơ thể, không riêng gì phải rèn luyện tứ chi bên ngoài mà còn cần rèn luyện nội tạng cơ thể.”

Trong lòng Trương Vinh Phương hiểu ra.

Hắn mơ hồ cảm giác, cái gọi là Kim Đan này, tựa như là một cái đồ vật thực sự tồn tại.

Là trái tim thứ hai thêm vào sinh ra ngoài định mức.

Giống như trong khoa học hiện đại, cũng có người gọi bụng bắp chân của người là bơm máu thứ hai của thân thể.

Bởi vì trọng lực của trái đất, máu người sẽ chảy xuống lượng lớn, tụ tập đến nửa người dưới.

Mà bụng bắp chân lại là khu vực trọng điểm máu tụ tập trong đó.

Khí huyết con người có trì trệ hay không, bóp bụng bắp chân là có thể biết.

Khí huyết tuần hoàn tốt, bụng bắp chân mềm mại ấm áp co dãn. Mà khí huyết tuần hoàn không tốt, bụng bắp chân thường thường cứng ngắc, căng chặt, khi ấn thậm chí sẽ đau đớn.

Chương 430: Lâm (2)

Lúc này Trương Vinh Phương cảm giác, chính là cái Kim Đan này chia sẻ một bộ phận tác dụng của tim, đang không ngừng đẩy chuyển động khí huyết thân thể tuần hoàn nhanh hơn.

Không bao lâu, hắn chậm rãi dừng động tác lại, đứng tại chỗ.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, đảo mắt chính là hai mươi giây đi mất.

Nhưng Trương Vinh Phương vẫn không có cảm giác trái tim xuất hiện đau đớn.

Rất hiển nhiên, đột phá Kim Đan khiến năng lực chịu đựng cả người hắn lại tăng lên không nhỏ.

Hắn tiếp tục chờ đợi, nhìn cực hạn của mình ở đâu.

Đảo mắt lại là hai mươi giây, thân thể như trước không có việc gì.

Nhưng Trương Vinh Phương mơ hồ cảm giác ngực bắt đầu xuất hiện cảm giác gánh nặng.

Lại là mười lăm giây…

Hắn mơ hồ cảm giác hô hấp dồn dập, cảm giác gánh nặng nơi ngực càng ngày càng mạnh.

Shh…

Rốt cục, lại mấy giây sau, hắn triệt để buông ra cổ động khí huyết.

Đi ra ngoài từ trong trạng thái giới hạn.

Nhìn đồng hồ thời gian treo trên tường.

“Một phút… Tuyệt đối không thể vượt qua một phút… từ hai mươi giây đến một phút, tốc độ tiến triển này quả là cường hãn!”

Trong lòng Trương Vinh Phương cảm thán.

Hiệu quả của cửu chuyển Kim Đan, xác thực bất phàm.

Hắn đứng tại chỗ, chậm rãi hít khí, bật hơi, chờ đợi thân thể khôi phục.

Ước chừng hơn mười phút sau, cảm giác thân thể khôi phục mềm mại.

Hắn lại bắt đầu mục tiếp theo.

“Lại đi thử chồng lên xem.”

Khí huyết lần thứ hai gia tốc, Trương Vinh Phương trong nháy mắt tiến vào trạng thái Trọng Sơn.

Ngay sau đó, một giây về sau, hắn lại bức bách trái tim, lần thứ hai bạo phát.

Đây cũng là nhân đôi Trọng Sơn.

“Còn có thể gánh vác được!” trong lòng Trương Vinh Phương vui vẻ.

Không chút do dự, lần thứ ba sử dụng Trọng Sơn.

Phụt!!

Trong nháy mắt, hắn cảm giác thân thể nhẹ bẫng, khí huyết có trong toàn thân điên cuồng chuyển động, ba lần chồng Trọng Sơn, khiến bắp thịt toàn thân hắn đã áp súc đến một trạng thái căng thẳng cực ngắn.

Đang chờ trong nháy mắt bạo phát toàn bộ.

Trương Vinh Phương đưa mắt nhìn về phía cọc gỗ, nhắm vào một bên hoàn hảo không chút tổn hại khác của cọc gỗ.

“Đi!”

Bộp!

Hắn bỗng nhiên xuất thủ, bàn tay cắt ngang, giống như lưỡi dao.

Rắc rắc rắc!!

Liên tục ba tiếng giòn vang.

Ba cây cọc gỗ bị hoàn toàn cắt ra như là vết lưỡi dao cắt.

Đánh xong một kích này, Trương Vinh Phương mới chậm rãi thư giãn.

Hô!

Hắn phun ra một hơi nhiệt khí nóng hổi, lúc dùng sức bộc phát, cần nín thở một hơi, nếu không sẽ giảm bớt lực.

“Gấp ba cũng được… Giới hạn, Trọng Sơn gấp ba… Phân biệt có thể đối với ứng với tình huống bất đồng.

Giới hạn chủ yếu có thể bạo tăng tốc độ thân pháp, lực lượng thì lại thứ hai, tăng không nhiều lắm. Dùng để truy kích hoặc là chạy trốn, đều rất tốt dùng.

Thân pháp ta vốn nhanh, nếu là dùng tới Giới hạn, nhất định nhanh hơn.

Mà Trọng Sơn gấp ba, có thể dùng ở công kiên. Đánh chết người có thân pháp không bằng ta nhưng phòng ngự cao.”

“Hơn nữa, dưới trạng thái Trọng Sơn gấp ba, nếu là vung ra Nguyện Luân ném ra ngoài đánh giết… Uy lực kia.” Trương Vinh Phương thầm nghĩ trong lòng liền thấy sợ.

Hắn nghỉ ngơi, đi tới buồng trong, cầm lấy một cái đá mài dùng để rèn luyện.

Đây là đá mài hắn chuyên môn tìm người chế tạo, ước chừng hai trăm năm mươi cân, một tay cầm vung lên vung xuống.

Chiếp chiếp.

Bỗng một tiếng chim hót thanh thúy theo ngoài cửa sổ truyền tới.

Chim đỏ nhỏ đập cánh, rơi xuống cửa sổ phía trước Trương Vinh Phương, vung vẩy cánh chim nhảy vài bước hướng về phía hắn, phát ra tiếng kêu thanh thúy.

“Đã biết.” Trương Vinh Phương buông đá mài, sờ đầu của nó, gỡ xuống ống trúc, lại cho ăn chút hạt ngũ cốc và nước.

Chim đỏ nhỏ ăn phân nửa, mới hài lòng kêu hai tiếng, vỗ cánh bay khỏi.

Lấy ra cuộn giấy trong ống trúc, Trương Vinh Phương tỉ mỉ tìm đọc.

Phía trên này là tư liệu hắn muốn Thanh Tố điều tra.

Là tất cả tin tức đề thăng tố chất cơ thể của võ giả phẩm cấp, luyện võ trước sau khắp mọi mặt có thể tra được.

Tất cả trên cuộn giấy đều là từng dãy chữ viết nhỏ như hạt vừng, Trương Vinh Phương lấy ra kính lúp, tỉ mỉ xem từng hàng.

Hắn đang nghiên cứu phẩm cấp Phá Hạn, tổng hợp lại đề thăng bao lớn đối với người.

Điều này có trợ giúp rõ ràng cho thanh thuộc tính dị năng trong đầu của hắn.

Hôm nay, thanh thuộc tính trong đầu của hắn chỉ có thể biểu hiện thuộc tính tư liệu thô sơ bên ngoài của người khác.

Mà rất nhiều tư liệu đều là không chân thực, thiếu tường tận.

Cho nên để đề thăng độ chính xác, Trương Vinh Phương quyết định tự mình thử nghiệm, thu thập tư liệu, hoàn thiện phương diện này.

*

Ngoài phủ Vu Sơn.

Đường sông Hoa Chi.

Dòng nước sông Vu cuồn cuộn không thôi, ở đây phân ra một nhánh, đi thông những phương hướng khác.

Như vậy, sông Hoa Chi cũng sẽ không ngừng phân lưu, thay đổi nhỏ, từ từ biến thành dòng suối sông nhỏ bao trùm vùng đất quanh sông.

Chương 431: Lâm (3)

Lúc này ánh bình minh vừa ló dạng.

Bờ sông Hoa Chi, một cái lôi đài giản dị dùng bốn tảng đá xanh to lớn nối với nhau bởi bốn đường bằng đá đào sâu tạo thành, rõ ràng đang đắm chìm dưới ánh mặt trời vàng nhạt.

Vốn dĩ lôi đài như vậy, cơ bản là sẽ không bị bất kỳ kẻ nào lưu ý.

Thô sơ, giản đơn, đến cả công năng ngăn cản cơ bản của lôi đài cũng không có.

Nhưng giờ khắc này, xung quanh lôi đài đó đứng đầy người.

Người phủ Vu Sơn đi ra xem náo nhiệt, một đợt tiếp nối một đợt vây quanh ở không trung xa xa, hướng bên này nhìn xung quanh.

Những người này, có khi là phú gia tử đệ rảnh rỗi cực nhàm chán, dưới sự bảo tiêu của hộ vệ cùng đi, đến đây xem chiến lôi đài.

Có khi là võ nhân phổ thông hiếu kỳ Đãng Sơn Hổ rốt cuộc lợi hại cỡ nào.

Phần lớn võ nhân này là luyện ngoại công thương thân cùng võ công phẩm chất thấp.

Cùng những võ nhân có tiền bổ dưỡng khí huyết thân thể kia, có phân biệt rõ ràng.

Người trước vóc dáng tổng thể không cao, cũng không đủ cường tráng.

Mà người sau, tổng thể vạm vỡ cao to, khí thế rất mạnh, hai mắt thần quang trầm tĩnh.

Lúc này tầm mắt mọi người đều tập trung ở trên lôi đài.

Người phủ Vu Sơn tới là cao thủ Cửu Phẩm phủ đốc Thượng Quan gia, Thượng Quan Thanh Vinh.

Còn có con lão ta Thượng Quan Hạo.

Thân hình hai người cao lớn, hai cánh tay cường tráng, mặc giáp da lưng màu rám nắng như nhau, trên lưng có khám nạm đinh bạc.

Lúc này sắc mặt hai người đều khó coi nhìn chằm chằm người đứng yên trên lôi đài.

Người kia chính là Đinh Du Đãng Sơn Hổ.

Bọn họ thân làm quan lớn, đương nhiên sẽ không ngu mà đi tới đánh sống đánh chết.

Ngay từ đầu vài ngày, bọn họ đều dùng các loại thủ đoạn, cao thủ vây giết, cung nỏ bắn chết. Súng kíp bắn một lượt.

Nhưng Đinh Du này cực kỳ giảo hoạt.

Một khi thấy có bất cứ dị thường nào, hắn ta liền xoay người nhảy, nhảy vào sông Hoa Chi.

Kỹ năng bơi của người này rất mạnh, lặn một cái, liền không thấy bóng dáng.

Thế nên nhiều lần, chưa hề tạo thành thương tổn nào với hắn ta.

Ngược lại là khiến cho hắn ta lấy ám khí phản kích, bắn chết không ít người.

“Còn có thủ đoạn gì nữa không?” Đãng Sơn Hổ đứng ở trên lôi đài, sắc mặt càng chán chường.

“Hay là nói, toàn bộ phủ Vu Sơn, cũng chỉ có chút rác rưởi như các ngươi dám đến?”

Điều này hoàn toàn khác với cái hắn nghĩ ban đầu.

Người phủ Vu Sơn căn bản không một đấu một với hắn ta.

Trực tiếp dùng đủ các loại vây giết động thủ.

Cũng may hắn ta sớm có chuẩn bị, chuẩn bị không ít về súng kíp và mọi thứ có thể cần nên mới có thể bắn kích. Cũng chính là xung quanh trong chỗ này không có bất kỳ vật ngăn trở gì, vừa xem hiểu ngay.

Bằng không…

“Quên đi.” Chờ đợi hồi lâu, không ai lên đài.

Đãng Sơn Hổ cuối cùng vẫn thất vọng rồi…

“Như vậy đi, các ngươi có thể hai người cùng tiến lên. Dù sao các ngươi rác rưởi như thế, hai người cùng nhau, nói không chừng vẫn còn có thể bị chết chậm một chút.”

“Chuyện này là thật à!?” Thượng Quan Thanh Vinh trầm giọng hỏi.

Ở đây lão ta làm chủ.

Thân làm phủ đốc, lão ta cũng có tư cách điều động quân đội của Thiên Hộ sở.

Chỉ là ở đây vị trí này, Đãng Sơn Hổ chọn thật tốt quá.

Còn có kỹ năng bơi của hắn ta nữa, căn bản không cách nào ngăn cản hắn ta chạy trốn.

Thế nên cục diện mới bị bức bách cho tới tình trạng bây giờ.

Sau khi điều tra tử trạng của Nhạc Trầm Uy Nhạc gia, bản thân Thượng Quan Thanh Vinh cũng không có niềm tin chắc chắn gì có thể giết chết đối phương.

Nghìn vàng mua cái cẩn thận, hắn có thân phận gì, Đãng Sơn Hổ có thân phận gì, đương nhiên sẽ không thật sự đi tới liều mạng với hắn ta.

Cho dù nguy hiểm tuy nhỏ, hắn cũng không dám mạo hiểm.

Bởi vì chuyện này với hắn mà nói không có chút ý nghĩa nào.

Nhưng bây giờ, có thể hai người cùng lên, vậy thì lại khác.

Cửu Phẩm, nói cho cùng chính là mạnh hơn trên lực lượng so với Bát Phẩm một bậc.

Chút mạnh mẽ ấy không được nhiều.

Nếu là do hai người phối hợp, lên đài liên thủ, vận dụng binh khí…

Có lẽ có thể thừa lúc Đãng Sơn Hổ bị dây dưa, trực tiếp lấy nỏ bắn chết!

“Đương nhiên là thật.” Đãng Sơn Hổ lãnh đạm nói, lơ đễnh.

Rất nhanh, Thượng Quan Thanh Vinh và mấy người tri phủ Nhạc Hàn Tuyền phía sau thương lượng một chút, phái ra hai

đại hán đầu trọc vóc người lùn to lớn lên đài ứng chiến.

Trong phủ Vu Sơn, có không ít gia tộc yếu hơn, kém hơn ba gia tộc đứng đầu nhưng trong đó cũng có người thực lực cao cường.

Hai người đầu trọc trước mắt, chính là huynh đệ Chu gia gần với tam gia — Chu Tầm Lang, Chu Tầm Báo.

Hai huynh đệ cùng có thiên phú hơn người, trời sinh lực lớn, hai chân rắn chắc, luyện tập Thanh Chung cước pháp gia truyền, trong phủ Vu Sơn hai người họ cũng là một trong số các cao thủ cao phẩm.

Chương 432: Lâm (4)

Hai huynh đệ đều là Bát Phẩm, liên thủ lại, uy lực vượt xa Cửu Phẩm bình thường.

Hôm nay Hoàng gia sụp đổ, Chu gia chính là một trong các thế lực đứng ra, nỗ lực chia cắt lĩnh vực buôn bán sản nghiệp của Hoàng gia.

Chu Tầm Lang là gia chủ, lần này đứng ra, mục đích là thu được sự ủng hộ của nhà Thượng Quan và tri phủ.

Chỉ cần có sự ủng hộ của hai nhà, huynh đệ bọn họ nhất định có thể cấp tốc mở rộng quật khởi ở phủ Vu Sơn.

Không nói trở thành Hoàng gia thứ hai, trở thành nhà thứ ba gần với Thượng Quan và Nhạc gia, vẫn rất có hy vọng.

Thế nên một trận chiến này, liên quan đến sau này Chu gia có thể tiến lên một bước, bước vào tầng địa vị hoàn toàn mới hay không.

Hai người đi lên lôi đài.

Đồng thời ôm quyền.

"Chu gia, Chu Tầm Lang, Chu Tầm Báo! Nghe qua Đãng Sơn Hổ đại danh, hôm nay tới để thỉnh giáo."

Sắc mặt Đãng Sơn Hổ bình tĩnh, quét mắt qua hai người.

"Có thể sao?"

"Có thể."

Huynh đệ Chu gia đồng thời tách nhau, cơ bắp trên người cấp tốc phồng lên, từ ống tay áo lộ ra hai thanh đoản đao màu bạc.

Hai người một trái một phải, ánh đao chém ngang.

Nhưng tất sát chân chính ẩn núp thật ra là mũi nhọn kịch độc lặng lẽ lộ ra nơi đùi phải và lòng bàn chân của bọn họ.

Ánh đao cấp tốc tiếp cận Đinh Du Đãng Sơn Hổ.

Lưỡi dao phản quang thậm chí khiến hai mắt của hắn ta hơi chói.

Mà người bắn nỏ xa xa, đồ độc tên nỏ, cũng âm thầm dưới sự che chở của đám người, nhắm vào phương hướng Đãng Sơn Hổ.

“Không thú vị.”

Bỗng một giọng nói truyền ra.

Đãng Sơn Hổ mặt không chút thay đổi, hai tay trong nháy mắt vọt tới trước.

Song chưởng của hắn giống trụ đồng, theo lưỡi dao sượt qua người, trong nháy mắt vỗ lên hai tay của hai huynh đệ Chu gia.

Thình thịch!!

Cánh tay hai người đồng thời nổ vang, bị bẻ gãy, lồi ra bên ngoài.

Một khoảnh khắc này, tốc độ xuất thủ của Đãng Sơn Hổ quá là nhanh, khiến bọn họ hoàn toàn không thể kịp phản ứng.

Không nói tới cước pháp giấu giếm chuẩn bị ở sau nữa, càng không nói tới nỏ thủ nơi xa.

Coi như là Thượng Quan Thanh Vinh, cũng hoa mắt trong một cái chớp mắt, thắng bại liền đã định.

Huynh đệ Chu gia hét thảm một tiếng, kịp thời nhấc chân quét ngang, ngăn trở Đinh Du truy kích, sau đó mỗi người một phía thoát đi.

Mà từ lúc bắt đầu đến kết thúc, Đinh Du Đãng Sơn Hổ cũng chỉ xuất thủ một chiêu.

Sau đó hắn ta đứng tại chỗ, an tĩnh nhìn hai người, căn bản không có ý truy kích.

“Chơi đủ chưa?”

Hắn ta lãnh đạm nói.

“Phủ Vu Sơn, ta đã từng cho là thành trì lớn cường hãn. Phủ thành lộ Đinh Hà, cao thủ toàn bộ lộ Đinh Hà có thể đều tập trung ở đây.”

“Nhưng còn bây giờ thì sao?”

Hắn ta giơ tay lên, vẫn ôm trước ngực.

“Chỉ vậy à!?”

Đoàn người rối loạn.

Có người không phục nhìn chòng chọc hắn ta, thấp giọng chửi bới.

Có người nhìn về phía Thượng Quan Thanh Vinh, chỉ mong bọn họ xuất thủ giáo huấn tên cuồng vọng này.

Từng ánh mắt đều tụ tập lên người cao thủ Cửu Phẩm lúc này, Thượng Quan Thanh Vinh.

“Ta đi thử hắn ta!”

Thượng Quan Hạo chung quy trẻ tuổi nóng tính, áp chế không nổi cơn tức giận.

Không đợi phụ thân hắn lên tiếng, hắn đã lao mạnh ra, nhảy lên lôi đài.

“Từ đã!!” Thượng Quan Thanh Vinh nhất thời cả kinh, đưa tay đi bắt, nhưng đã không còn kịp rồi.

Nhi tử đã lao ra thật xa, không còn kịp nữa.

Thượng Quan Thanh Vinh cắn răng một cái, cũng theo đó lao ra.

Bất kể như thế nào, lão ta không thể để cho nhi tử gặp chuyện không may.

“Không phải ngươi mới vừa nói có thể lấy hai đánh một sao? Phụ tử ta xin lĩnh giáo.”

Mặc dù lão ta tuổi già, thực lực trượt xuống, nhưng chỉ cần dùng ra trạng thái giới hạn, chung quy có thể chia sẻ không ít áp lực cho nhi tử.

Xung quanh một mảnh xôn xao.

Cửu Phẩm còn muốn hai đánh một…

Này quả nhiên là không muốn mặt mũi rồi.

Đinh Du Đãng Sơn Hổ lại lơ đểnh, ánh mắt nhiều ít có điểm gợn sóng.

“Thế cũng tốt. Trước kia thực sự ta đánh giá mình quá thấp rồi.

Vừa lúc các ngươi cùng lên, có thể khiến cho ta cảm nhận được vui sướng chưa từng có…”

Trên lôi đài, ba người đồng thời tụ lực, bỗng nhiên phóng hướng đối phương.

*

Tổng bộ Kim Sí Lầu — Vạn Lý sơn trang.

Trương Vinh Phương chắp một tay phía sau, tùy ý ứng đối sự vây công đồng thời của Thanh Tố và Bảo Ninh.

Một tay hắn hoặc quyền hoặc chưởng, xuất thủ cực nhanh.

Mỗi lần xuất thủ, đều có thể dễ dàng đánh tan sơ hở bên trong chiêu số của hai người.

Mà thân pháp càng khoa trương.

Bất luận hai người đuổi kịp thế nào, đều luôn luôn mất mục tiêu ở lúc mấu chốt.

Rõ ràng mắt thấy sắp đụng phải, có thể đánh tới, lại tại một khắc cuối cùng không có mục tiêu.

Loại cảm giác mâu thuẫn tương phản ấy, khiến cho lòng người khổ sở không gì sánh được.

Không bao lâu, Trương Vinh Phương đánh một chưởng đuổi Bảo Ninh, xoay người nhường lối, tách ra ánh đao của Thanh Tố.

Chương 433: Lâm (5)

Sau đó nhẹ nhàng chỉ một cái, điểm ở chỗ mi tâm Thanh Tố.

Ba người đồng thời ngừng lại.

“Quá yếu. Thực lực của các ngươi, nếu muốn ổn định ở vị trí hôm nay, còn chưa đủ.”

Trương Vinh Phương thản nhiên nói.

Hai người đều là lặng lẽ.

Trương Vinh Phương chỉ là thái độ bình thường, vẫn còn nhường bọn họ một tay, cho phép bọn họ dùng vũ khí.

Thế nhưng kết quả, như cũ là trong mười chiêu đã kết thúc chiến đấu.

“Kim Sí Lầu bên Vu Sơn này, trải qua sự kiện lần trước, thiếu thốn cao thủ nghiêm trọng. Chúng ta cần phải kịp thời bổ sung lực lượng tân sinh.”

Trương Vinh Phương dò hỏi.

“Các ngươi có nhân tuyển nào tốt không?”

Thanh Tố lắc đầu.

“Thuộc hạ mới nắm giữ các phương diện sản nghiệp nhân thủ của Bạch Ưng, còn chưa triệt để quen thuộc. Tạm thời không rõ ràng lắm.”

“Cao thủ Vu Sơn… Một hơi thở đã chết hai vị Cửu Phẩm. Thanh Giác của Hải Long, Hoàng Dịch Tất của Hoàng gia, đều là cao thủ thực lực cực kỳ cường hãn trong Cửu Phẩm.” Bảo Ninh ngược lại hiểu rõ một chút.

“Hôm nay đều bị đại nhân đánh chết. Chẳng qua chúng ta có thể mời một ít võ nhân thiên tài có tiềm lực, nhưng không có bối cảnh gia nhập.”

“Phương diện này ngươi hiểu được, liền làm cho ta một cái danh sách.” Trương Vinh Phương phân phó.

“Vâng.”

“Đúng rồi, đại nhân, có một tình báo mới, là về Đàm Dương Ngân Diện Thiền. Không biết ngài có để ý không.” Thanh Tố bỗng nhiên nói.

Nàng rất rõ ràng, sự hỗn loạn của Đàm Dương lúc đó, còn có người Ngân Diện Thiền giết, đều mơ hồ có quan hệ với Kim Sí Lầu.

Thế nên lúc này mới sẽ đề cập điểm ấy.

“Cái gì? Ngươi nói.” Trương Vinh Phương biết Ngân Diện Thiền.

Cao thủ Hắc bảng này tuyệt đối là Siêu Phẩm, hơn nữa có thể là cao thủ cực mạnh trong Siêu Phẩm.

“Ngân Diện Thiền tru diệt nhiều cứ điểm phân bộ của Hắc Thập Giáo, hôm nay đang bị đại nhân vật mặt trên Hắc Thập Giáo phái xuống, Thánh tâm sứ Tiêu Ngọc Vinh truy sát.” Thanh Tố nói.

“Thánh tâm sứ…?”

“Ừ, đại nhân vật tọa trấn toàn bộ một đường của Hắc Thập Giáo, bình thường có hai người, một người chính là Thánh tâm sứ, một người là tổng đàn chủ pháp đàn thần đạo.

Thánh tâm sứ đã là cấp cao đứng đầu toàn bộ Hắc Thập Giáo. Nhân vật như vậy, tự mình xuất thủ truy sát Ngân Diện Thiền, hung hiểm trong đó, không phải chúng ta có thể tưởng tượng.” Thanh Tố than thở.

Trương Vinh Phương yên lặng.

Đại nhân vật đứng đầu tọa trấn một đường.

Một đường bao lớn?

Thành trì giống như lộ Đinh Hà, phủ Vu Sơn, có năm tòa, trong đó lấy Vu Sơn là thứ nhất.

Thứ hai là thành trì loại nhỏ, hơn ba mươi tòa, huyện trấn xung quanh không dưới mấy trăm.

Khu vực khổng lồ như vậy mà có thể tọa trấn cục diện, có thể thấy được thực lực tâm trí đều là cường giả đỉnh cao tuyệt đối.

Mà ngồi ở vị trí cao, còn dám tự mình xuất thủ, truy sát cao thủ Hắc bảng Ngân Diện Thiền như vậy.

Có thể thấy thực lực Thánh tâm sứ tuyệt đối không phải chuyện đùa.

Không biết từ lúc nào, Trương Vinh Phương đã nghĩ tới tượng thần trước đây từng thấy qua, còn có linh lạc Mật giáo bên trong bí văn.

Quay về ngày đó, tình cảnh Ngân Diện Thiền và Thiên Nữ gặp mặt, hắn không nắm chắc được rốt cuộc người này ở trận doanh nào.

"Đại nhân, tình báo quan trọng!" Bỗng gần đó có một người đeo mặt nạ cấp tốc tới gần, quỳ một chân trên đất bẩm báo.

"Mang lên!" Bảo Ninh trầm giọng nói.

Theo quy củ, tình báo do Hắc Bạch song Ưng quản hạt.

Linh Sứ trở lại quản hạt và ràng buộc song Ưng.

Cho nên trước hết tình báo qua tay bọn họ.

Nhận lấy cuộn giấy, Bảo Ninh cấp tốc nhìn lướt qua, nhất thời hơi biến sắc.

"Đại nhân, tạm thời tổng lầu không thể trợ giúp, phía trên xảy ra chút sự cố, đang lúc tụ tập lực lượng không thể phân tâm. Để cho chúng ta tự giải quyết.

Mặt khác, tổng lầu cảnh cáo chúng ta, Hải Long muốn phái Giao nhân đến. Bảo chúng ta tạm thời thu liễm ẩn nấp." Hắn ta ngẩng đầu dùng giọng nghiêm trọng nói với Trương Vinh Phương.

Đồng thời cũng cầm cuộn giấy đưa qua.

Trương Vinh Phương nhận lấy, nhìn qua một lần, trầm mặc không nói.

Tổng lầu phía trên trả lời lại, phương diện khen thưởng, chờ nửa năm sau mới kết toán, tạm thời không cần băn khoăn điều gì.

Rõ ràng là thực sự cực kỳ phiền toái.

Giao nhân, dựa theo như lời cuốn giấy, là xưng hô cường giả đỉnh cao tầng thứ Siêu Phẩm nội bộ tổ chức Hải Long.

“Dư nghiệt Hoàng gia đều được giải quyết sạch sẽ hết chưa?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Không khác mấy, chỉ còn lại mấy người rất ít, bởi vì ra ngoài lịch luyện, tạm thời không còn cách nào khác.” Bảo Ninh trả lời.

“Có thể. Thấy đặc sứ giao nhân Hải Long, có tính toán gì không…”

Trương Vinh Phương không cần nghĩ cũng biết, người này đặc biệt đến điều tra việc Thanh Giác mất tích.

Tất nhiên, thực lực tuyệt đối càng mạnh hơn Thanh Giác!

“Ẩn nấp trước, nếu không tránh khỏi, hắn muốn đánh với ta, vậy đến đây là được. Ta chờ.”

Chương 434: Lâm (6)

Hôm nay Kim Đan đã thành, có trạng thái giới hạn và gấp ba Trọng Sơn trong người, trừ phi đối phương mạnh biến thái như Thiên Nữ.

Nếu không thì, bất cứ ai tới cũng đều phải đánh xong rồi nói!

*

*

*

Ngoài vạn dặm, Thiên Sơn minh thủy.

“Tam tiếu xuân phong đam thu khứ, thất ngôn thịnh hạ hoán đông lưu.”

“Hôm qua không thấy hát vang, hôm nay nhất định biệt ly…”

“Vọng biệt ly, vọng biệt ly…”

Một chiếc thuyền con xuôi dòng theo nước sông sáng trong, đi tới hướng Đại Đô.

Trên thuyền có một người, mặc áo tơi, đội nón lá, trong tay cầm một cây trường kiếm bản rộng.

Keng.

Hắn ta nhẹ nhàng rút kiếm ra, xem xét hoa văn mũi kiếm.

“Ngươi nói, có phải biệt ly là vì gặp lại nhau tiếp theo không?”

Mũi kiếm bất động, chỉ phản xạ ra ánh sáng nhàn nhạt.

“Đã quên ngươi sẽ không nói…” Nam tử nhẹ nhàng tra kiếm vào vỏ. Ngẩng đầu nhìn mặt sông.

Ánh sáng mặt trời chiếu xéo tại trên khuôn mặt đao tước của hắn ta, đó là một khuôn mặt thô kệch, tràn đầy râu quai nón mất trật tự.

Vừa nhìn là biết người này chẳng chút để ý đến dung nhan của mình.

Bỗng nhiên, trên mặt nam tử lộ ra một nụ cười cực kỳ mừng rỡ.

Hắn đứng lên, nhìn lại bên bờ xa xa.

Nơi ấy rậm cỏ lau như biển, ở giữa mơ hồ có một nữ tử quần trắng vóc người mềm mại đang đứng.

Tóc đen nữ tử lay động theo gió, khuôn mặt cứng ngắc không lộ vẻ gì. Nhưng cặp mắt lại có vẻ linh động dị thường.

“Bạn tốt gặp lại, mấy chục năm không gặp, ngươi còn khỏe không?” Giọng của nữ tử đi qua trong gió xa xa truyền tới bên tai nam tử.

“Tốt và không tốt, thì có ích lợi gì?” Nam tử cười nói: “Chỉ là không ngờ, đã nhiều năm như vậy, ngươi vẫn như cũ.”

“Ta cũng không ngờ, chỉ là một phong thư, ngươi là người đầu tiên tới.” Trong mắt nữ tử lộ ra dáng ôn nhu tươi cười.

“Có người cùng chết cùng sống với ngươi, chẳng lẽ không được?” Nam tử cười to.

“Nói cũng phải.” Giọng của nữ tử yếu đi. “Nếu lần này được chuyện, Đế sư sẽ không sao, nếu không thành…”

“Nếu không thành, thiên hạ này sẽ do hậu nhân tái chiến. Dù sao cũng chỉ có một cái mạng, liều mạng cũng đủ rồi.” nam tử cười nói.

“Ngươi…” Nữ tử ngẩn ra, lập tức nở nụ cười giống vậy.

“Cũng giống như cũ.”

“Đáng tiếc… Nếu chúng ta thất bại, hy vọng duy nhất thiên hạ này, có thể thật sự rơi vào trên người Thánh đế Mạnh Khiên.” Nam tử thu lại mặt cười.

Nữ tử không trả lời, chỉ là trong mắt có điều gì đó không nói ra được đang lưu động.

Thứ nhất Hắc bảng, Thánh đế Mạnh Khiên, từ lâu đã mất tích hơn mười năm.

Nếu hắn còn ở đó, có thể… Tất cả sẽ không phát triển thành một bước như hiện tại.

Có thể, vốn là tất cả vẫn còn hi vọng…

Nhưng tiếc là…

…

Đông đi xuân tới.

Trương Vinh Phương nhìn mầm non chậm rãi nhú lên trên ngọn cây đầu tường.

Đỉnh mầm màu xanh nhạt khẽ run theo gió, không biết là cành cây lay động, hay là mầm non lay động.

“Hôm nay tổng lầu tin tức không rõ, ngay cả thành lớn như phủ Vu Sơn đều có thể bỏ qua không để ý. Chớ nói chi là những thành trì khác.

Ngoài ra còn có Siêu Phẩm của Hải Long sắp tới… Mưa gió nổi lên…”

Hắn xoay người, nhìn về phía Thanh Tố và Vi Lý đứng phía sau lưng.

Sau khi tĩnh dưỡng, thân thể Vi Lý đã khá hơn nhiều.

Lúc này bị ánh mắt của hắn nhìn thẳng, thân thể Vi Lý run lên, biết hắn muốn hỏi cái gì.

“Đại nhân, bên phía Kim Sí Lầu phân chia quản lý làm bốn đường, về cơ bản thì quanh khu vực lộ Đông Hà này đều thuộc về tổ chức Đông tông.

Nhưng Kim Sí Lầu, thực sự không phải là tổ chức duy nhất chủ nhân thống lĩnh.” Vi Lý nói.

Chủ nhân của nàng, đương nhiên chính là Thiên Nữ Đồng Chương.

Mà những lời này, trên thực tế đã tách Kim Sí Lầu do Thiên Nữ Đồng Chương quản lý với các khu vực khác.

Trương Vinh Phương cũng nghe hiểu.

“Ý của ngươi là, Kim Sí Lầu Đại Linh chia làm rất nhiều khu, phân biệt nằm trong sự khống chế của những người khác nhau? Thế nên tổng lầu chúng ta chỉ là tổng lầu quản lý khu vực bốn lộ?”

“Đúng thế.” Vi Lý gật đầu: “Mặt khác, chủ nhân đang bận rộn một chuyện lớn, cụ thể chuyện gì, ta cũng không rõ ràng lắm. Có điều… Việc này có lẽ sẽ ảnh hưởng đến ngày sau, Đông tông Tây tông ai sẽ có quyền to khống chế tôn giáo thiên hạ.”

“Thiên hạ tôn giáo quyền to…” Trương Vinh Phương tỉ mỉ nhấm nuốt những lời này.

“Tây tông mà Hải Long phụ thuộc, phong cách của bọn họ hẳn đại nhân đã biết, một khi bị bọn họ chiếm quyền, thiên hạ ngày sau rốt cuộc sẽ biến thành bộ dạng ra sao, không ai nói rõ được.” Vi Lý trầm giọng nói.

“Nói thật, nô tỳ cũng được chủ nhân cứu ra khỏi tay Tây tông, không được tín nhiệm cũng là chuyện bình thường. Bởi vì trên người nô tỳ, còn có rất nhiều dấu vết của Tây tông.

Nhưng…” Nàng dừng một lát.

“Nhưng lần này, đại nhân vẫn cố gắng chuẩn bị nhiều cho mình. Hiện giờ tổng lầu không hề cố kỵ, sợ rằng phân lầu các nơi… đều sẽ bị vây trong hoàn cảnh giống như ngài.”

Chương 435: Ứng (1)

Trương Vinh Phương tức khắc hiểu rõ trong lòng.

Hắn nghĩ tới điểm này.

Kim Sí Lầu ở các nơi đều có hệ thống tử sĩ. Đây là một chi đội ngũ khổng lồ…

Nếu như chi đội ngũ này, đều bị mình nắm trong tay…

Đến lúc đó, cho dù là Siêu Phẩm bình thường, đối mặt sự bao vây tiễu trừ trùng kích của tử sĩ thì cũng không dám tùy tiện động thủ.

Dù sao Siêu Phẩm trừ đám người điên trên Hắc bảng ra, đa số đều có rất nhiều người thân gia tộc.

Trừ phi bọn họ muốn cửa nát nhà tan, triệt để biến thành Hắc bảng. Bằng không tất nhiên sẽ lấy lễ đối đãi với thượng vị giả nắm giữ lượng lớn quân sĩ.

Đến lúc đó… Hắn thậm chí còn có thể thông qua một số thế lực này, giao dịch với Siêu Phẩm ấy, trao đổi bọn họ giúp đỡ mình, tiện đà khiến Siêu Phẩm không cần lo lắng đó sinh ra lòng kiêng kỵ…

Qua trong giây lát, trong lòng Trương Vinh Phương đã hiện lên rất nhiều cách vận dụng liên quan phương diện này.

Một chút ngọn lửa dã tâm bùng lên trong lòng hắn.

Thực lực bản thân quan trọng, thế lực như vậy, cũng quan trọng như thế. Bằng không mình không phân thân được, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra một số chuyện không muốn nhìn thấy sự tình phát sinh.

“Đã như vậy, ta thân là Linh Sứ Kim Sí Lầu phủ thành lộ Đinh Hà, hẳn là có tư cách điều quản lâm thời, thế lực phân lầu các thành toàn bộ lộ?” Hắn trầm giọng hỏi.

“Bình thường cần lệnh đặc biệt của tổng lầu, có điều thời kỳ đặc thù, ngài có thể tuỳ cơ ứng biến.” Thanh Tố trả lời. Gần đây nàng đã học thuộc quy củ ở phương diện này mấy lần.

Thực lực thiếu, vậy chỉ có thể tiếp cận ở phương diện khác.

“Vậy là đủ rồi.”

Trương Vinh Phương vươn tay, năm ngón như ngọc trắng nhẹ nhàng mở ra.

“Nếu muốn chưởng quản toàn bộ lộ Đinh Hà, hiện giờ nhân thủ của chúng ta còn thiếu rất nhiều.”

Chút cao thủ đó của phủ thành, cơ bản là không có cách đủ cho dã tâm hiện nay của hắn.

Tổng lầu đột biến, tình trạng phía trên khẩn cấp, khiến trong lòng hắn sinh ra cảm giác nguy cơ cực lớn.

Hắn phải nghĩ cách nắm giữ hoàn toàn lực lượng thuộc về chính mình… Kim Sí Lầu, cuối cùng là dựa vào cấp trên.

Những người này, cũng đều là trung với Kim Sí Lầu, mà không phải trung với hắn.

Thế nên…

Hạng người gì, mới nguyện ý trung với hắn, mà không phải trung với Kim Sí Lầu đây??

Trương Vinh Phương trong lòng rất nhanh có đáp án.

Lộ Đinh Hà ở bên trong, phủ Vu Sơn thành trì như vậy, có năm tòa.

Thứ hai cỡ loại thành trì vừa và nhỏ, hơn ba mươi tòa, xung quanh huyện trấn không dưới mấy trăm. Mà mỗi một tòa thành trì, đều có một hệ thống bộ phận tử sĩ.

Một số lực lượng này, nếu hắn có thể triệt để nắm giữ trong tay…

“Danh sách trước đó, chỗ Bảo Ninh chắc có kết quả rồi.” Vi Lý hồi đáp.

“Đi gọi hắn tới đây.” Trương Vinh Phương biết ngoài tầm tay với của mình, khẳng định không có khả năng khống chế tất cả lực lượng của mỗi một thành.

Nhưng chỉ cần hắn thu phục nhân vật mạnh mẽ nhất của mỗi thành, khiến người đó đi quản lý thành trì khác, như vậy cũng có thể dễ dàng quản lý tất cả.

Thế nên, hắn chỉ cần tự hỏi làm thế nào khiến người như vậy chân chính thần phục với hắn.

Hắn ngẩng đầu, lại nhìn lên cái mầm non kia nữa.

Nhưng lại ngạc nhiên thấy, một con chim đỏ nhỏ báo tin đang đứng bên cạnh mầm non, vung mỏ mổ nát đỉnh mầm non, ăn tươi.

*

Hai ngày sau…

Trên quan đạo cách phủ Vu Sơn chỉ có mấy trăm dặm.

Một đội ngũ xe ngựa lung la lung lay đang chậm rãi lái hướng phía bên này.

Đội ngũ có bảy tám thùng xe ngựa, xung quanh mỗi cái thùng xe đều có hộ vệ bước bên cạnh bảo vệ.

Đội ngũ này nhìn giống như là quý nhân xuất hành, nhưng lại không có các loại vận chuyển hành lý khác như là xe trâu.

Còn nếu là thương đội, thì cũng sẽ không dùng phương thức đi bằng xe ngựa, so sánh tính giá cả thì tiền lãi thu về cực thấp.

Nhiều người như vậy, dọc theo đường đi kiểu gì vẫn cần ăn uống, thế nhưng chi đội ngũ này lại chỉ có một chút túi hành lý nhỏ lẻ, vắt ở bên ngựa.

Còn lại thì không còn thứ gì nữa.

Trong một chiếc xe màu đen lớn nhất trong đó.

Một nam tử hơi mập để râu cá trê, mặc bộ cẩm bào xanh đỏ đan xen, trong tay vẫn còn cầm một bức tranh vẽ Thanh Giác tỉ mỉ.

“Không ngờ nhiều năm không gặp… người đi trước lại là tiểu sư đệ…”

Mặc dù nói là Thanh Giác mất tích, nhưng nam tử hiểu tính cách của hắn có thể đoán được, đây là tin người chết.

Một nhà ba huynh đệ bọn họ, ai nấy đều có thiên tư hơn người, tuy Thanh Giác kém hơn một chút, nhưng mạnh hơn xa người thường.

Trước khi rời khỏi sơn môn, Thanh Giác từng để lại cuồng ngôn, không phá gông cùm của Cửu Phẩm, tuyệt không trở về núi!

Mà hôm nay…

Nam tử than nhẹ một tiếng.

“Đáng tiếc… nếu như chờ thêm một chút, thêm một chút nữa thôi, có lẽ là có thể đợi được đại thế thiên hạ chuyển hướng chúng ta.”

Chương 436: Ứng (2)

“Đến lúc đó, lập trường của chúng ta và Kim Sí Lầu sẽ nghịch chuyển cho nhau. Có lẽ đệ có thể dễ dàng tìm được Minh Phi của đệ nữa…”

“Mạng của mình, do trời do vận…”

Từ sau khi đảm nhiệm Giao nhân, hắn ta liền thường xuyên có lời cảm thán như vậy.

Hắn ta không quen nhìn thủ đoạn bắt cóc nữ tử xinh đẹp của Hải Long.

Thế nhưng sư phụ là tầng lớp cấp cao của Hải Long, hắn ta không cách nào ngỗ nghịch được.

Trước đó hắn ta từng có lòng thương hại, lặng lẽ bỏ qua mấy nữ hài đáng thương. Tiếp đó bị phát hiện, bị trách mắng.

Sau đó vẫn luôn bị không được coi trọng.

Hôm nay hắn ta vượt qua phẩm cấp, bước vào Siêu Phẩm, trở thành tầng Giao nhân, tình trạng mới chuyển biến tốt đẹp.

“Tiết đại nhân, phía trước sắp tới địa giới phủ Vu Sơn rồi.”

Phu xe ngựa ở ngoài thùng xe trầm giọng nhắc nhở.

“Năng lực tình báo của Kim Sí Lầu rất mạnh, bắt đầu từ nơi này, có lẽ lúc nào chúng ta cũng có thể sẽ bị phát hiện.”

“Không sao cả.” Tiết Thành Ngọc bình tĩnh nói: “Quy củ của bọn họ không thể tùy ý điều động đội quân tử sĩ. Đây là hứa hẹn trước đây Kim Sí Lầu nói với Linh đình. Hơn nữa, hắn là bọn họ cũng rõ ràng, tử sĩ vây giết cũng không giết chết được ta.”

Hình thức ở chung của Kim Sí Lầu và Hải Long các nơi rất vi diệu.

Có nơi thì hai bên không liên quan tới nhau, một bên bán tình báo, một bên bắt nữ hài, tự có việc của riêng mình.

Có nơi lại hai bên thủy hỏa bất dung, không ngừng xung đột. Nhưng lại khống chế không cho xung đột cấp tốc thăng cấp.

Vốn bên phủ Vu Sơn cũng là như thế, chỉ cần hai bên không phá hư điểm mấu chốt của đối phương thì bình an vô sự.

Thậm chí hợp tác với nhau cũng không phải số ít.

Thật không ngờ rằng…

"Trước khi tới liên hệ người của tổng bộ Vu Sơn, tra xem đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Nếu đúng là Kim Sí Lầu giở trò quỷ, vậy để trả giá cho việc dẫn đầu thăng cấp xung đột, ta sẽ tiêu diệt tất cả tầng lớp cấp cao của Kim Sí Lầu phủ Vu Sơn." Tiết Thành Ngọc bình tĩnh nói.

"Vâng." Phu xe đáp.

Mỗi một tổ chức đều có ranh giới cuối cùng của riêng mình, điểm mấu chốt của Hải Long, đó chính là hàng năm phải nộp lên thiếu nữ với số lượng cố định.

Mà thủ lĩnh Hải Long không còn nữa, chỉ tiêu về phương diện này của năm nay đương nhiên không thể nào đạt được rồi.

*

Hai vị Cửu Phẩm của Thượng Quan gia phủ Vu Sơn thất bại.

Hai người liên thủ, thế mà lại không địch nổi một mình Đãng Sơn Hổ. Sau khi giao thủ hơn ba mươi chiêu thì đồng thời bị đánh ngã.

Dân chúng bình thường sẽ không hiểu được, tuy Thượng Quan Thanh Vinh là Cửu Phẩm, nhưng khí huyết suy yếu, cùng lắm là được như Bát Phẩm đỉnh phong thôi.

Trên thực tế chủ lực vẫn là con của lão ta Thượng Quan Hạo.

Mà bây giờ, Thượng Quan Hạo thua, thua rất thảm, bụng bị đánh trúng một chưởng, ho ra mấy búng máu ngay tại chỗ, hôn mê bất tỉnh.

Thượng Quan Thanh Vinh cũng bị gãy xương một cánh tay, nếu không có cuối cùng súng kíp bắn một lượt, cung nỏ đánh ra, khiến cho Đãng Sơn Hổ rời khỏi.

Chỉ sợ hai người bọn họ đến cả tư cách sống sót cũng không còn nữa.

Sẽ bị đánh chết ngay tại chỗ.

Đến tận đây, toàn bộ Cửu Phẩm của phủ Vu Sơn đều bị thua dưới tay Đãng Sơn Hổ, không một ai có thể địch lại.

Đồn rằng Nhạc Hàn Tuyền phái người đi mời danh túc võ lâm của lộ Đinh Hà — Thiên Sơn Nhất Kiếm Đàm Hiểu, đáng tiếc, liên tục mời mấy lần đều không công mà lui.

Sau đó có người truyền tin, từ lúc một năm trước Đàm Hiểu đã rời đi lộ Đinh Hà.

Chỉ là Đàm gia chưa phát tin ra mà thôi.

Đến tận đây, hi vọng tan biến.

Không có Đàm Hiểu, một vị Siêu Phẩm thần bí khác cũng thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Lôi đài do Đãng Sơn Hổ dựng lên ở bên bờ sông Hoa Chi, đến tận đây không còn ai dám lên đài.

Không ai nguyện ý đi lên chịu chết.

Đến cả phụ tử phủ đốc Cửu Phẩm đều thua, những người còn lại đi lên còn có tác dụng gì?

Bành!

Trong núi rừng. Trong sơn trại Đãng Sơn Hổ.

Đinh Du hung hăng đánh một chưởng lên thân cây tùng tráng kiện.

Nhìn chưởng ấn sâu hoắm bị mình đánh ra trên đấy, hắn ta sa vào trong một loại trạng thái trống rỗng không rõ.

“Trước đây ta chưa từng nghĩ tới, Cửu Phẩm sẽ yếu ớt như vậy…”

“Cũng chưa từng nghĩ tới, toàn bộ phủ Vu Sơn đều là rác rưởi… Bọn họ đồn thổi, nói khoác với nhau… Khiến người ta cảm giác bọn họ vô cùng cường đại…”

“Đại ca.” Mấy người Từ Hâm sau lưng có chút bận tâm nhìn hắn ta.

Từ hai ngày trước, sau khi triệt để chiến thắng trên lôi đài, hắn ta bị vây trong một loại trạng thái làm gì đều không hề có tinh thần.

“Không phải nói còn có cao thủ Siêu Phẩm gì đó, Thiên Sơn Nhất Kiếm sao? Nói không chừng…” Từ Hâm khuyên.

“Không có tác dụng đâu…” Đinh Du cắt lời hắn ta: “Bọn họ yếu giống như con khỉ. Đám khỉ nói với nhau, con khỉ kia rất mạnh, rất lợi hại… Nhưng thì tính sao…?”

Chương 437: Ứng (3)

“Đối với ta mà nói, vẫn là khỉ cả thôi…”

Đinh Du cảm giác ngực mình có một cái động trống không, giống như là đói khát, cái động kia khiến hắn ta làm cái gì đều không hề có tinh thần.

Tiền?

Hắn ta có đầy.

Mỹ nhân?

Hắn ta không có hứng thú, chẳng qua là phản ứng sinh lý, cấp thấp làm xong lại càng trống rỗng.

Bảo vật?

Thứ đó lấy tới rồi làm gì? Có thể ăn không?

Từ nhỏ đến lớn, thứ duy nhất hắn ta cảm thấy hứng thú chính là võ công.

Thế nên cho dù trước đây sư phụ không chuyện ác nào không làm nhìn thấy hắn ta muốn thu hắn ta làm đồ đệ, hắn ta cũng không chút do dự đáp ứng.

Tất cả, đơn giản là sư phụ quá mạnh.

Đáng tiếc, sau đó sư phụ không đủ mạnh nữa.

Sau một lần luận bàn, hắn ta rốt cuộc không nhịn được đánh chết lão ta.

Đúng vậy, hắn ta không cách nào khống chế được bản thân.

Hắn ta chỉ muốn không ngừng khiêu chiến càng mạnh, càng mạnh, càng mạnh!

“Đại ca, không bằng chúng ta xử lý sạch tất cả mọi chuyện bên phủ Vu Sơn rồi rời đi đi. Đi nơi khác của Đại Linh, tìm những cao thủ khác.

Thiên hạ này to lớn, luôn luôn có một ngày có thể gặp được cường giả đỉnh cao có thể luận bàn với ngài được!” Tôn Hiểu Huy Triều Dương chưởng ra kiến nghị.

Dù sao trung tâm toàn bộ Đãng Sơn Hổ chính là bọn họ ba người.

Chỉ cần ba người bọn họ ở, đến chỗ nào đều có thể xây dựng lại Đãng Sơn Hổ.

Hai người bọn họ được Đãng Sơn Hổ cứu mạng, thế nên mới phát lời thề sau này cùng nhau tiến lùi.

Đến lúc đó tùy tiện mang theo chút tiền tài thức ăn, còn lại đều chia hết, quần áo nhẹ rời đi, liên tục chiến đấu ở các chiến trường trên thiên hạ, chẳng phải vui thay.

"Ý kiến hay!" Hai mắt Đinh Du tỏa sáng, sự trống rỗng trong lòng trước đó nhất thời bị chờ mong mới lấp đầy.

"Đúng rồi, thiên hạ này to lớn, không phải chỉ có một lộ Đinh Hà phủ Vu Sơn. Còn có nhiều địa phương. Tóm lại có thể gặp được càng nhiều cường giả…"

Suy nghĩ của Đinh Du hoàn toàn mở ra, ánh mắt rạng ngời rực rỡ.

"Tốt! Chúng ta lập tức tính toán. Nhị đệ tam đệ, các đệ có kẻ thù nào có tâm nguyện nào không? Chúng ta làm xong hết toàn bộ rồi đi luôn!"

Tôn Hiểu Huy và Từ Hâm liếc nhau, đều không nói gì.

Hai người bọn họ đi theo Đinh Du, cho tới bây giờ đều là bọn họ áp bách người khác, đâu có kẻ thù nào?

"Nếu là tâm nguyện, đi ăn bữa chân giò kho cuối cùng ở Kim Dương lâu thế nào?" Từ Hâm thật vất vả nghĩ ra một tâm nguyện.

"Ta thì lại không có gì cả." Tôn Hiểu Huy lắc đầu.

"Các đệ không muốn tìm nữ nhân à?" Đinh Du hỏi.

"Người có thân phận như chúng ta, vẫn là đừng đi làm hại nữ tử khác thì tốt hơn." Tôn Hiểu Huy cười khổ. "Về phần chơi đùa, đi kỹ quán nhạc lâu, chỉ cần bỏ tiền, phục vụ kiểu gì cũng có cả."

"Đúng vậy. Mặc dù Đãng Sơn Hổ chúng ta không cướp của người giàu chia cho người nghèo, nhưng chuyện chiếm đoạt thân thể người khác như thế, sau này sẽ phải để lại tiếng xấu

muôn đời, bị chửi là đoạn tử tuyệt tôn đấy.” Từ Hâm tán thành gật đầu.

“Vậy được rồi… chúng ta đi vào trong thành ăn bữa chân giò kho, Kim Dương lâu…” Đinh Du cười, bỗng nhiên cảm giác, có hai hảo huynh đệ như vậy ở bên cạnh, quả nhiên là nhân sinh một chuyện may lớn ở trong cuộc đời.

Về phần kế hoạch bắt cóc định ra trước đó gì đó, đều bị hắn ta bỏ qua.

Trước đây hắn ta đoạt tiền cướp người, trừ ăn uống hưởng thụ cơ bản ra, mục đích căn bản vẫn là đang tìm người giỏi hơn.

Bây giờ toàn bộ phủ Vu Sơn đều không tìm ra được một cao thủ nào nữa, hắn ta cần gì phải ở chỗ này lãng phí thời gian.

Bỗng nhiên, trong đầu của hắn ta hiện lên nam tử đứng trên lầu cao, nhìn mình từ trên cao xuống kia.

Người nọ… hình như là đeo một tấm mặt nạ màu đen tuyến bạc.

“Đúng rồi, xung quanh của phủ Vu Sơn có tổ chức nào mang mặt nạ màu đen tuyến bạc không?” Đinh Du hỏi.

“Đó là tiêu chí của Kim Sí Lầu. Nếu là tuyến bạc, hẳn là Linh Sứ cao cấp nhất.”

Từ Hâm cấp tốc trả lời, trong ba người, hắn ta là bách sự thông, chưởng quản tình báo, hiểu được rất nhiều.

Tôn Hiểu Huy thì phụ trách quản lý nhân sự, quản lý tổ chức hậu cần.

“Kim Sí Lầu? Cái tên có ánh mắt rất ngông cuồng đêm hôm đó, chính là người của Kim Sí Lầu?” Đinh Du như có điều suy nghĩ.

“Cũng được, hình như Kim Sí Lầu cũng có Linh Sứ Cửu Phẩm, lão Từ đệ giúp ta đi phát một chiến thư cho bọn họ, bảo hắn đánh với ta một trận.”

“Chỉ là một tổ chức bán tình báo mà thôi…” Từ Hâm kinh ngạc nói.

“Ánh mắt tên kia rất đáng ghét. Trước khi đi ta đánh chết hắn cũng coi như chấm dứt tâm sự.” Đinh Du trả lời.

“Nhưng loại tổ chức này đều giấu rất sâu, nếu người ta không đồng ý, chúng ta sẽ tìm không được người…” Từ Hâm chần chờ nói.

Chương 438: Ứng (4)

“Vậy đệ mắng đi, mắng hắn thành tôn tử, nếu như vậy đều không được thì quên đi. Đó là mạng hắn tốt.”

Đinh Du lơ đễnh.

“Nếu như bọn họ thật sự không dám, vậy ta cũng hết giận.”

“Vậy được!”

*

“Chiến thư?”

Trương Vinh Phương hơi kinh ngạc nhìn bức thư trong tay.

Sau khi đã được nghiệm độc, phong thư này trải qua nhiều lớp rồi mới tới được tay hắn.

Sáng nay sau khi đi dạo phố với tỷ tỷ xong, hắn trở về liền gặp phải một chuyện vui đáng ngạc nhiên như vậy.

“Đúng vậy.” Bảo Ninh cúi đầu khom người đứng ở trước người hắn.

“Là đạo phỉ Đãng Sơn Hổ ngoài thành phát tới. Đãng Sơn Hổ hai ngày trước lập võ đài, đánh bại toàn bộ Cửu Phẩm của cả phủ Vu Sơn.

Bởi vì Thiên Sơn Nhất Kiếm đi ra ngoài chưa về, hiện giờ trong Vu Sơn đã không có ai có thể chế phục hắn ta, đã thành họa lớn.”

“Vậy hắn ta chạy đến phát chiến thư cho ta làm cái gì?” Trương Vinh Phương không nói nên lời.

Hiện giờ hắn bận rộn thực sự, nào có thời gian chơi trò chơi một mình đấu với loại đạo tặc đó?

Trước đó không lâu sau khi hắn đột phá Kim Đan, thực chiến lực lại tăng một tầng thì nhận được tin tức cao thủ Siêu Phẩm của Hải Long sắp đến.

Hiện giờ toàn bộ tinh lực của hắn đều tập trung trên người Giao nhân Siêu Phẩm của Hải Long kia.

“Đại nhân, tên Đãng Sơn Hổ chính là có tính cách võ si, căn cứ vào tình báo, trong đời hắn không cảm thấy hứng thú với bất kì thứ gì cả. Duy chỉ có thích khiêu chiến cường giả.

Nếu như đại nhân có thể đánh bại người này, có lẽ có thể lấy khiêu chiến gần đây làm đại giá, có thể thu phục hắn ta…” Bảo Ninh đưa ra kiến nghị.

Trong lòng Trương Vinh Phương hơi động.

Quả thật có khả năng này.

“Đúng rồi, trước đây khi Vi Lý và Thanh Tố qua phủ Vu Sơn thì hình như cũng bị Đãng Sơn Hổ này tập kích phải không?” Hắn hỏi.

“Đúng vậy, đại nhân.” Bảo Ninh trả lời.

“Không sai, vậy thì rất tốt thật.” Sau khi Trương Vinh Phương suy tư trong lòng một hồi, ném chiến thư đi. “Ngươi thay ta trả lời hắn ta, sáng ngày mốt, đầm Hàm Sơn ngoài thành, giao thủ một chọi một. Kẻ bại phải nghe theo một yêu cầu của người thắng cho ta.

Bảo hắn ta đồng ý thì tới, không muốn thì đừng tới phiền ta.”

“Tuân lệnh.” Bảo Ninh trịnh trọng gật đầu.

Từ sau khi tiêu diệt Thanh Giác, Hoàng gia, ở trong lòng hắn ta, Linh Sứ đại nhân đã là hoàn toàn xứng với cái danh người mạnh nhất Vu Sơn.

Chỉ là tên Đãng Sơn Hổ kia, đánh bại mấy Cửu Phẩm già nua đã cho rằng mình vô địch, quả nhiên là ếch ngồi đáy giếng, ngồi giếng xem trời.

“Mặt khác, ở bên trong bên ngoài phủ Vu Sơn, thuộc hạ tổng cộng tổng kết ra mười hai cao thủ thiên tài có thể mời chào thu phục được. Xin ngài xem qua.” Hắn ta cấp tốc lấy ra một phần danh sách từ trong tay áo.

Trương Vinh Phương tiếp nhận, nhìn quét qua một lượt. Mười hai người trong đó, kém nhất cũng là Ngũ Phẩm, cao nhất Bát Phẩm, tuổi đều tầm trên dưới ba mươi.

“Phái người đi mời từng người một, người gia nhập có thể trực tiếp cho đãi ngộ cấp Cưu.”

“Nếu có người không muốn thì sao? Đại nhân có nên không…” Bảo Ninh hơi ám chỉ nói.

“Nhìn người, nếu người nọ làm nhiều chuyện ác, vì sự an bình của Vu Sơn, cũng chỉ có thể tiêu diệt người này.

Nếu người nọ không làm ác, ngươi lợi dụng lý do giữ gìn an ninh hòa bình của Vu Sơn, mời người đó gia nhập.

Người bình thường, cho dù không thèm để ý mình thì cũng nhất định sẽ để ý an nguy của người nhà bên cạnh.

Không ai sẽ ngu ngốc đến mức ghét bỏ tình báo người thân xung quanh ít. Chúng ta lấy chiếu cố tình báo phương diện này làm điều kiện, nói vậy sẽ có không ít thu hoạch.” Trương Vinh Phương mỉm cười nói.

“Đại nhân… Cao minh!” Bảo Ninh nhất thời vui lòng phục tùng. Cái việc chiếu cố an nguy của thân tộc, ủng hộ về mặt tình báo này, nhìn từ chính diện là bảo vệ. Nhưng nếu là…

*

Thời gian trôi qua, đảo mắt đã là hai ngày sau.

Chuyện Đãng Sơn Hổ lại khiêu chiến Linh Sứ Kim Sí Lầu cũng bị người bên trong Đãng Sơn Hổ truyền ra ngoài.

Có không ít người phủ Vu Sơn nghe lời đồn ấy thì mới biết tới tổ chức Kim Sí Lầu đó.

Một ít người hiểu chuyện đã sớm đi tới địa điểm ước chiến, chờ đợi quan chiến.

Ngoài phủ Vu Sơn, đầm Hàm Sơn.

Một thác nước trắng xóa rộng năm mét từ trên cao đổ xuống, nhập vào bên trong hồ nước sâu màu xanh lục, bắn lên bọt nước giống như sương trắng.

Đãng Sơn Hổ đã tới đây từ sớm, ngồi ngay ngắn trên một tảng đá xanh hình chữ nhật bên cạnh đầm nước.

Tảng đá kia tầng tầng lớp lớp, giống như là trang sách, trong khe đá toàn là rêu xanh.

Rêu xanh màu xanh biếc gần như hòa làm một thể với chiếc quần màu xanh lục Đãng Sơn Hổ mặc trên người.

Hắn ta ở trần, hai cánh tay mang bảo vệ tay bằng kim loại.
Không ngừng điều chỉnh trạng thái toàn thân.

Đây là thói quen của hắn ta.

Chương 439: Ứng (5)

Bất luận đối mặt với đối thủ nào, trước khi đấu võ, hắn ta sẽ điều chỉnh thân thể của mình đến trạng thái tốt nhất.

Lúc sáng sớm, ánh bình minh vừa ló rạng.

Hơi nước bắn tung lên hóa thành sương khói mông lung, tràn ngập bốn phía, gần như là bao phủ hắn ta.

Từ Hâm và Tôn Hiểu Huy ẩn núp ở trong rừng cách đó không xa, chuẩn bị xem chiến trực tiếp.

Kim Sí Lầu trả lời đã đáp ứng khiêu chiến.

Hôm nay chỉ còn chờ người của đối phương đến.

Nếu sau khi đối phương biết chiến tích khiêu chiến của Đãng Sơn Hổ rồi mà còn dám ứng chiến, nói vậy nhất định là có chút nắm chắc.

Điều này cũng làm cho trong lòng Đinh Du dâng lên một tia hi vọng nhỏ bé không đáng kể.

Mà bên ngoài cách nơi này vài dặm.

Một bóng người cao to đeo nón rộng vành màu đen, mang mặt nạ đấu lạp, không nhanh không chậm bước về hướng đầm Hàm Sơn.

Mỗi một bước của hắn, đều có thể bước tới mấy mét trên mặt đất.

Nhìn như thong thả, nhưng tốc độ kinh người.

Không bao lâu sau, trước mắt dần dần có thể thấy đất rừng nơi đầm Hàm Sơn.

Phù.

Bỗng một thanh đoản kiếm xoay quanh bay tới với tốc độ cao như vòng tròn, rơi xuống đất, đâm vào mặt đất trước người hắn.

Trên mặt đất mọc ra cỏ đen bị đoản kiếm đâm nứt, găm thật sâu vào.

Bước chân Trương Vinh Phương dừng lại, quay đầu nhìn về phương hướng đoản kiếm bay tới.

“Ai?”

Không có người nào trả lời.

Có vẻ như người ném ra đoản kiếm đã rời khỏi.

Gió xuân nhu hòa, cuốn lên một góc vải được ghim trên kiếm.

Trên tờ giấy vàng đó hình như có viết chữ viết.

Trương Vinh Phương tiến lên, vươn bàn tay mang bao tay bằng da, rút ra đoản kiếm.

Hắn gỡ trang giấy trên lưỡi kiếm xuống và nhìn kỹ nó.

“Giao nhân đã tới, kim sí gãy cánh. Mong quân bảo trọng.”

Chữ viết tinh tế lưu loát, giống viết ra từ một bút, không hề dây dưa dài dòng.

“Cảnh báo à? Vì sao lại là hiện tại?” Trương Vinh Phương nheo lại mắt, khuôn mặt dưới mặt nạ lộ ra một tia trầm tư.

Kim Sí Lầu vốn làm nghề tình báo, hôm nay lại có thể xuất hiện một cao thủ hắn hoàn toàn không nắm trong tay yên lặng cảnh báo cho hắn.

Bỗng giữa không trung, có tiếng vỗ cánh phần phật vang lên.

Trương Vinh Phương ngẩng đầu nhìn lên.

Chim đỏ nhỏ lao thẳng xuống phía dưới, vừa lúc rơi vào trên cánh tay hắn.

Hắn gỡ xuống ống trúc, đổ ra cuộn giấy.

Mới nhìn đầu tiên, ánh mắt hắn liền lạnh lẽo.

“Vạn Lý sơn trang bị tập kích, người tới Giao nhân Hải Long.”

Hắn bóp chặt ống trúc và cuộn giấy, không chút do dự xoay người phóng hướng phía Vạn Lý sơn trang với tốc độ cao nhất.

Nơi ấy chứa hầu như tất cả tài vật, tư liệu, tình báo đương án quý trọng của Kim Sí Lầu Vu Sơn.

Vẫn còn nhốt kẻ phạm tội nặng, tội phạm quan trọng, kẻ phản bội Linh Sứ bắt trước đây nữa.

Thế nên không được đánh mất!

Về phần ước chiến với Đãng Sơn Hổ, sau này còn có nhiều thời gian, nhưng bây giờ trước tiên cần phải cấp tốc giải quyết phiền phức bên phía Hải Long đã.

*

Thời gian trôi qua từng chút một.

Mặt trời nhô cao, đang treo lên ngay giữa đỉnh đầu.

Thời gian đã tới gần giữa trưa.

Đãng Sơn Hổ lẳng lặng ngồi ở trên tảng đá, cúi thấp đầu.

Mái tóc dài của hắn ta đã bị hơi nước của thác nước bắn xuống làm cho ướt nhẹp, nhưng hắn ta không hề có chút cảm giác nào.

"Đại ca… tên kia phỏng chừng sẽ không tới, chúng ta vẫn nên đi thôi?" Từ Hâm đứng ra, nói từ xa.

"…" Đãng Sơn Hổ không lên tiếng, vẫn cúi thấp đầu.

Hơi nước quanh quẩn bay lượn ở bên cạnh hắn ta, trong lúc nhất thời giống như tượng khắc.

"Đại ca? Chỉ sợ là Kim Sí Lầu sẽ không tới." Tôn Hiểu Huy nhìn Đinh Du ngồi xếp bằng, cũng có chút không đành lòng.

"Linh Sứ của Kim Sí Lầu, xem ra cũng bị chiến tích trước đó của đại ca hù dọa. Chỉ sợ là không dám tới…" Hắn ta lớn tiếng nói.

"Đã như vậy, hà tất phải để bọn chuột nhắt đó phá hủy tâm trạng của chúng ta?"

Đinh Du chậm rãi ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

"Thời gian còn thiếu một chút…"

Tuy nói như vậy, nhưng thật ra trong lòng của hắn ta đã có kết quả.

Không chỉ là hắn ta, một số cao thủ phủ Vu Sơn còn lại ẩn giấu ở xung quanh cũng đều thất vọng, trong lòng có đáp án.

Kim Sí Lầu, không dám ứng chiến.

Linh Sứ kia, chỉ sợ cũng đã chạy.

Thời gian từng giờ trôi qua.

Gió càng ngày càng nóng, ngay cả hơi nước văng lên từ thác nước, cũng biến thành ẩm ướt oi bức.

Quần trên người Đinh Du đã dán lên trên người, bị làm ướt toàn bộ.

Hắn ta lại đợi hơn mười phút.

Lúc này đã triệt để qua chính ngọ, khoảng mười hai rưỡi.

Có người xem cuộc chiến giàu có lấy đồng hồ Tây Dương cất trong lòng ra, xác định thời gian lúc này.

Lại xem Đãng Sơn Hổ, trong lòng khó tránh khỏi có một tia đùa cợt.

"Có lẽ Kim Sí Lầu vốn không có ý định đánh với hắn ta, chỉ là cố ý chơi đùa với hắn ta, giễu cợt hắn mà ta thôi?" Có người đoán như thế.

Chương 440: Tâm (1)

“Đi thôi, chả có gì để nhìn.”

“Tản đi, không có ý nghĩa.”

Xem chiến nhiều lần như vậy, kỳ thực mọi người cũng đã nhìn ra tên Đãng Sơn Hổ có tính cách thế nào.

Người này chính là một hung nhân võ si.

Lúc trước hắn ta không ngừng chặn giết thương đội, chặn giết đội ngũ qua lại, chỉ là vì kích thích phủ Vu Sơn phái ra cao thủ.

Hôm nay mục đích đạt được, kết quả lại khiến hắn ta hoàn toàn thất vọng.

Mấy ngày gần đây, Đãng Sơn Hổ đến cả cướp hắn ta cũng lười làm nữa.

Vài ngày trước đó có một thương đội quy mô khá lớn đi ngang qua, vẫn còn dùng nhiều tiền xin quan binh bảo vệ, kết quả hắn ta một cái đánh rắm cũng không thả.

Từ đó có thể thấy được, Đinh Du hoàn toàn không để ý đến có bao nhiêu tài phú.

Hai người Thượng Quan Thanh Vinh và Thượng Quan Hạo đều núp trong chỗ tối, đứng nhìn Đinh Du từ xa.

Hai người bọn họ đều ngụy trang bằng trang phục xuất hành, lại còn đeo mặt nạ bằng da được chế tạo đặc biệt, thay đổi khuôn mặt.

Chính là vì không để cho người ta phát hiện.

“Chắc chắn Linh Sứ Kim Sí Lầu sẽ không đến, hắn không có ngu như vậy. Trước đó Đinh Du thắng liên tiếp mấy trận, thực lực kinh khủng dị thường, cho dù hắn đến cũng chỉ có chịu chết.

Có mỗi chịu chết mà chẳng có lợi nào, buôn bán như vậy không có lợi cho lắm.” Thượng Quan Thanh Vinh trầm giọng nói.

“Không. Ta ngược lại thật ra nghĩ, Kim Sí Lầu chắc chắn đến. Đường đường một tổ chức Đông tông lớn, không đến mức sợ một Cửu Phẩm nhỏ nhoi.” Thượng Quan Hạo phản bác.

“Ngươi không rõ, càng là tổ chức lớn, thì càng cần phải cân nhắc được mất, nếu như gặp phải ai cũng muốn coi như đối thủ, vậy tổ chức lớn chung quy sẽ biến thành tổ chức nhỏ, sau đó triệt để tiêu vong.”

Thượng Quan Thanh Vinh trả lời.

“Huống chi, Linh Sứ tân nhiệm trước tiên tiêu diệt Hoàng gia, tuy thủ đoạn bất phàm, nhưng thực lực phần cứng hoàn toàn không phải đối thủ của Đãng Sơn Hổ.”

Thượng Quan Hạo không lên tiếng nữa, hắn rất muốn tái chiến lần nữa, khiến Đinh Du biết phủ Vu Sơn này không phải không ai có thể chiến!

Nhưng… Hồi tưởng lại tình cảnh kinh khủng khi giao thủ lần trước, chiến ý trong lòng của hắn cấp tốc bị sự sợ hãi áp chế.

Cái loại lực lượng mạnh mẽ không thể chống đỡ ấy, quả là…

Rầm.

Bỗng, đầm Hàm Sơn truyền đến một tiếng nước chảy.

Đinh Du đứng phắt dậy, nhảy xuống nước, đi từng bước một lên bờ.

“Xem ra là Kim Sí Lầu không dám ứng chiến.”

Hắn ta đi tới bên bờ, vẻ mặt thẫn thờ.

Cảm giác trống rỗng trong lòng lại nổi lên.

Đó là một loại cảm giác lạc lõng vì không tìm được mục tiêu trên đời, cái gì cũng không thiếu, không biết nên làm cái gì.

Hắn ta không biết nên làm gì để lấp đầy nó.

Nhưng hắn ta biết, khi mình chém giết, khi mình cố gắng dấn bước về phía trước, cảm giác trống rỗng nọ sẽ biến mất.

“Đi thôi, Vu sơn này… Đã không có ai đáng giá để ta liếc nhìn thêm lần nữa…”

Trong rừng Từ Hâm và Tôn Hiểu Huy đồng thời thở dài một tiếng trong lòng.

Biết lúc này đây, Đinh Du thật sự, triệt để tuyệt vọng.

Tuyệt vọng với người của toàn bộ phủ Vu Sơn.

Ba người không cần phải nhiều lời nữa, xoay người rời đi hướng phía xa xa.

Nhưng vào lúc này.

Vút!

Một chiếc phi đao mang theo tia sáng bạc bay vụt hướng Đinh Du.

Tốc độ của phi đao không nhanh, trên lưỡi đao hình như có đính vật gì đó.

Bộp.

Đinh Du tinh chuẩn xuất thủ, nắm mũi đao khiến nó lơ lửng giữa không trung.

Hắn ta nhíu mày nhìn một tấm vải ghim trên lưỡi đao.

Hắn ta đưa tay cấp tốc gỡ xuống.

Trên vải viết một dòng chữ trông có vẻ vội vã.

“Hôm nay đột phát biến cố, ngày khác tái chiến. — Kim Sí Lầu.”

Phi đao bắn ra, hấp dẫn không ít người chú ý, chỉ quái dị là, phần lớn người ở đây không có chú ý đến, chiếc phi đao đó bắn ra từ chỗ nào.

Chỉ có rất ít cao thủ cao phẩm, phát hiện người bắn phi đao ra ẩn giấu trong đám người.

Nhưng cụ thể là ai thì không biết được.

Người xem cuộc chiến vây quanh bốn phía ít nhất là hơn mười.

Hơn nữa sự chú ý của mọi người đều nằm trên thân ba người Đinh Du. Cho dù là cao phẩm cũng không có cách nào phân biệt được nguồn gốc của phi đao.

“Kim Sí Lầu gửi tin?” Đinh Du ánh mắt lóe lên một chút hi vọng.

Nhưng rất nhanh, chút hi vọng ấy lại yên tĩnh lại.

“Lại muốn gạt ta? Ha ha… Gà yếu chính là yếu… Không thú vị.”

Ném tấm vải đi, hắn ta lười nhiều lời, xoay mình bước nhanh rời khỏi.

“Đại ca!”

Từ Hâm và Tôn Hiểu Huy thấy thế, vội vã đi theo.

“Nói không chừng là thật sự có việc thì sao?” Từ Hâm trầm giọng nói. Hắn ta cũng nhìn thấy dòng chữ trên tấm vải nọ.

“Ta sẽ không ngu đến mức bị lừa lần thứ hai.” Đinh Du lạnh lùng nói.

“Về phần có chuyện thật sự? Một cái tổ chức tình báo, giấu mình cực sâu, sẽ trùng hợp vừa vặn gặp chuyện không may vào thời gian này như vậy à?

Chương 441: Tâm (2)

Trên đời này nào có chuyện trùng hợp như vậy?”

Hắn ta cười nhạt.

Trong lòng hai người còn lại đều hiểu rõ, đúng thế, trên đời này nào có nhiều chuyện trùng hợp như vậy.

Bùm!

Bỗng một tiếng vang nhỏ nơi xa hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Bên đầm nước trong rừng, tất cả mọi người đều phóng tầm mắt nhìn về phía đó.

Ba người Đinh Du cũng giống vậy.

Chỉ thấy ngoài phía tây phủ Vu Sơn, một khu vực đang có khói đặc cuồn cuộn không ngừng bốc lên.

Cột khói màu đen kia, cho dù cách cực xa cũng có thể thấy được rõ ràng.

“Nơi đó là…?” Đinh Du nhíu mày.

“Kim Sí Lầu vừa mới truyền tin nói xảy ra chuyện, hiện tại lại lập tức có chuyện không may… Có thể…” Từ Hâm ở một bên trầm giọng nói.

“Chẳng lẽ, đây là lý do khiến Kim Sí Lầu không đến theo giao ước??” Tôn Hiểu Huy nói.

Hắn quay đầu nhìn về phía Đinh Du. “Nhanh chóng đến đó xem sao?”

“Không có hứng thú.” Đinh Du thu hồi ánh mắt. “Quay về đi thu dọn đồ đạc đi, mau rời khỏi cái địa phương quỷ quái này. Ta đã không muốn ở lại đây lâu thêm một khắc nào nữa, cái nơi rác rưởi này khiến cho ta cảm thấy buồn nôn.”

Hai người còn lại không phản bác được, nếu lão đại nói như vậy, bọn họ cũng chỉ có thể đi theo.

Thân hình ba người gia tốc, nhanh chóng chạy về phía ngoài rừng.

Bùm!!

Đột nhiên là một tiếng vang nhỏ, lại là một cột khói mọc lên lần nữa, vẫn còn là khu vực bốc khói vừa nãy.

Lúc này đây, động tĩnh còn phải lớn hơn so với trước đó.

Mọi người vây xem phần lớn là người tập võ, lúc này đã có người bởi vì tò mò mà đều chạy về phương hướng đó, cố đi xem náo nhiệt.

Mà lúc này Đinh Du đang chuẩn bị rời đi rốt cuộc cau mày.

Hắn ta nhìn cái hướng kia từ xa, im lặng một lát.

"Có thể các ngươi nói rất đúng, là có chuyện lớn xảy ra. Đi! Đi xem!"

Sắc mặt hai người nghiêm túc, loại động tĩnh này, trước đó có lẽ bọn họ chưa được chứng kiến.

*

Vạn Lý sơn trang.

Lửa lớn cắn nuốt nửa khu vực phía trước của sơn trang.

Trong khu vực công cộng, sát thủ của Kim Sí Lầu đang ác chiến với từng đám người mặc trang phục màu xanh biển.

Tất cả thành viên của Kim Sí Lầu lấy trang phục đen trắng làm chủ, mà mấy người mặc đồ xanh biển, ở phía sau lưng đều có biểu tượng của Hải Long.

Đó là hình xăm một con rồng xanh đậm uốn lượn.

Dám lấy rồng làm tiêu chí, có thể thấy được bối cảnh của Hải Long thâm sâu, cứng rắn cỡ nào.

"Trong thần thoại Phật môn, chim đại bàng cánh vàng lấy rồng làm thức ăn, đáng tiếc, hôm nay chim đại bàng đã già rồi, không vung cánh chim được nữa rồi…"

Ngoài cửa lớn của sơn trang, một người đứng chắp tay, đứng từ xa nhìn khói đặc bốc cháy, có hơi xuất thần.

Người này có vóc dáng hơi mập, mặc cẩm bào màu xanh đen, hai tay mang bao tay bằng kim loại màu bạc trắng.

Trên mặt cũng đeo một chiếc mặt nạ dữ tợn màu xanh biển.

Nhìn bề ngoài của chiếc mặt nạ này, có sừng hươu, có răng nanh, có râu dài, là hình rồng.

Trong sơn trang, từng tiếng hét thảm nương theo lấy xà nhà gỗ gãy sập xuống mà không ngừng truyền ra.

Bảo Ninh tọa trấn sơn trang đang dẫn đội cao thủ liều mạng chống lại.

Ngay từ đầu bọn họ vẫn còn đỡ được, lợi dụng lượng lớn vũ khí ám khí tồn kho của Kim Sí Lầu, ném ra ngoài đều có thể tạo thành tổn thương không nhỏ.

Nhưng theo việc sử dụng hết toàn bộ những ám khí tinh xảo quý giá nhất, cao thủ của Hải Long đều dồn dập xông vào, chém giết gần người.

Kim Sí Lầu vốn đã tổn hao nhiều, còn chưa kịp bổ sung, hôm nay lại gặp cao thủ Hải Long tiến đến, nhất thời tan tác liên tục lùi về phía sau.

Rất nhanh, một ít cơ quan phòng thủ quan trọng nửa bộ phận trước của sơn trang đều bị Hải Long đánh thuốc nổ, phát nổ toàn bộ.

Cũng may Đại Linh khống chế nghiêm ngặt đại pháo không dẫn ra ngoài, bằng không lúc này bọn họ đã hoàn toàn không chống chọi được đến hiện tại.

Mà cho dù như vậy, đám người Bảo Ninh bên trong sơn trang đều chấn động vô cùng.

Bởi vì thuốc nổ cũng là vật riêng của quân đội, không cho phép bất luận bộ đội vũ trang nào tùy ý sử dụng.

Hôm nay Hải Long lại dám ngang nhiên vận dụng lợi khí loại này…!

Bọn họ không sợ quân đội Tuyết Hồng các chỉ trích à!??

Đông tông Tây tông tuy mạnh, nhưng thiên hạ này vẫn là do Linh đình nắm giữ. Chỉ là Thánh quyển chính long Đế sư hiện nay, uy thế trải rộng thiên hạ, bản thân đã đại biểu cho Linh Đế.

Cho nên thế lực mới khổng lồ.

Nhưng bây giờ…

Lửa lớn từ từ lan tràn ra sau sơn trang.

Tử sĩ của Kim Sí Lầu càng ngày càng ít, thích khách cũng đều ngã xuống đất không dậy nổi.

“Đáng tiếc…” Tiết Thành Ngọc than thở: “Tòa sơn trang này có lịch sử trăm năm như vậy? Cứ hủy diệt như vậy, coi như là ta, cũng sẽ thấy tiếc hận trong lòng.”

Hắn ta xoay người, tầm mắt nhìn về phía nơi nào đó trong rừng.

Chương 442: Tâm (3)

“Ngươi hẳn đã tới trong thời gian không ngắn, nhưng từ đầu đến cuối đều không có đứng ra, là đang quan sát ta? Tìm sơ hở của ta?”

Yên lặng một lát.

Một bóng đen đội nón lá, chậm rãi đi ra từ trong rừng.

Bóng người ngẩng đầu, lộ ra một khuôn mặt đeo mặt nạ màu đen tuyến bạc của Kim Sí Lầu.

Chính là Trương Vinh Phương đã chạy đến từ lâu.

“Ngươi đã phát hiện ta từ sớm?”

Hắn ngưng mắt nhìn người đối diện.

Giống như Vạn Lý sơn trang đang bị thiêu hủy hoàn toàn không phải là thế lực của hắn vậy.

“Đúng rồi, ta là người bẩm sinh có ngũ giác rất mạnh, giống như Xà Vương ngươi gặp được lần trước.” Tiết Thành Ngọc cười nói.

“Thật ra ta thấy có chút kỳ quái. Vì sao ngươi không trốn?” Trong mắt của hắn ta toát ra vẻ nghi hoặc.

Không phải ngụy trang, không phải nói đùa, đó là một loại tâm trạng thật sự.

Hắn ta thật sự cảm thấy kỳ quái, đối phương thân là Linh Sứ Kim Sí Lầu, chỉ là Cửu Phẩm, mặt đối với một Giao nhân cấp bậc Siêu Phẩm như hắn ta, lại có thể không trốn?

Là hắn không biết Siêu Phẩm mạnh như thế nào à?

Hay là tự cho mình còn có con bài chưa lật, hoặc là giúp đỡ?

Tiết Thành Ngọc thực sự thấy rất kỳ quái.

Hắn ta vì đột phá Siêu Phẩm, ăn vào thuốc cấm, tuổi thọ hao tổn. Sau đó vì tìm kiếm Minh Phi, lại hao tốn hơn mười năm.

Hôm nay thật vất vả mới bước vào ngưỡng cửa này.

Chính là bởi vì, sự chênh lệch giữa Siêu Phẩm và Cửu Phẩm không nhỏ như là người bình thường nghĩ.

Thế nên hắn ta mới kỳ quái.

Nếu như nói trước Cửu Phẩm phải không ngừng đào móc tiềm năng trời sinh.

Như vậy sau khi Siêu Phẩm, là lợi dụng dược vật và pháp môn đặc thù, kích thích và cường hóa cơ thể mình.

Chỉ khi có trước Cửu Phẩm đầy đủ thiên phú, hơn nữa uẩn dưỡng cơ thể đến một trình độ cực cao, mới có tư cách uống thuốc, đột phá Siêu Phẩm.

Bằng không sau khi dùng thuốc, sẽ bởi vì chịu không nổi phản ứng kích thích, chết bất đắc kỳ tử tại chỗ.

Không trải qua địa ngục, làm sao hiểu được cực lạc?

"Trốn?"

Trương Vinh Phương nhìn đối phương, vẻn vẹn chỉ là đối mặt với người này, mà hắn cũng có thể cảm giác được, cơ thể đang không ngừng phát ra tín hiệu đề phòng.

Cảm giác đó giống như trước mặt mình chính là mũi đao kim châm, không giờ phút nào ngừng tiêm nhiễm vào làn da toàn thân hắn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, người này hoàn toàn khác với Xà Vương mà trước đó hắn đã đối mặt.

Lần trước Xà Vương, có lẽ là vì tuổi tác, có lẽ là vì nguyên nhân khác, cường hãn kém xa người trước mặt này.

"Vì sao ta phải trốn?" Trương Vinh Phương bình tĩnh nói. "Kim Sí lấy rồng làm thức ăn, người nên trốn chính là ngươi mới đúng."

"Khua môi múa mép cũng không khiến người ta tôn trọng được." Tiết Thành Ngọc cười nói. "Ngươi ẩn nấp rất lâu rồi, nhưng có từng tìm thấy cơ hội ám sát chưa?"

"Chưa từng." Trương Vinh Phương thở dài.

"Cho nên ta quyết định."

"Mặt đối mặt giết ngươi!"

Trong chốc lát bóng người đung đưa.

Trương Vinh Phương đã hóa thành đường đen phóng tới đối phương.

Bộp!

Hai người đụng vào nhau bằng tay không, bốn tay đánh vào nhau tạo ra âm thanh kim loại.

“Bích Hải Phá Tâm.”

Đàn Hương Bích Lâm chưởng của Tiết Thành Ngọc dũng mãnh hơn xa so với Thanh Giác.

Trương Vinh Phương dùng tay phải ngăn chặn, bàn tay trái bắn ra xông lên theo khe hở đâm tới cái cằm của Trương Vinh Phương.

Bộp!

Chưởng nhạy bén sượt qua cằm, đánh bay mũ rộng vành.

Trương Vinh Phương cấp tốc thoái lui ra phía sau, thân pháp dịch chuyển trái phải, tránh khỏi hai chiêu truy kích tiếp theo ngay sau, rơi xuống ngoài mười mét.

Một giọt máu, chậm rãi trượt trên làn da xuống cằm hắn.

Hắn sờ lên giọt máu, hai mắt nhìn về phía Tiết Thành Ngọc, càng bắn ra âm trầm.

“Chưởng pháp thật là sắc bén….”

“Ngươi cũng giống thế, thứ này vốn không phải Kim Bằng Mật Lục.” Tiết Thành Ngọc kinh ngạc nói.

“Nghe nói ngươi còn có bảo giáp, như thế xem ra, ngươi dựa vào hai điểm này mà tính toán Thanh Giác, khuếch đại ưu thế, từ đó giết chết hắn?”

“Ai nói cho ngươi?” Trong lòng Trương Vinh Phương trầm xuống.

“Ngươi có thể tìm tới cứ điểm của chúng ta, chúng ta cũng có thể tìm tòi đến ngọn nguồn của mấy người các ngươi.”

Lời còn chưa dứt, thân hình Tiết Thành Ngọc xông về phía trước.

Hắn ta không có tốc độ như Kim Bằng Mật Lục, cũng không có thân pháp dung hợp im lặng quỷ dị như Trương Vinh Phương.

Nhưng hắn ta có phương thức đặc biệt của chính mình.

Đó chính là….

Bạo lực!

Rầm!

Mặt đất nổ thành hai hố nhỏ.

Tiết Thành Ngọc cứng rắn dùng bạo lực, gia tốc phóng thẳng tắp tới Trương Vinh Phương.

Mặt sau găng tay kim loại trong tay hắn ta, đột ngột bắn ra hai thanh dao găm màu xanh lam.

Hai tiếng leng keng giòn vang.

Hai người lại giao thủ lần nữa.

Chương 443: Tâm (4)

Vào lúc giữa trưa, ánh nắng chiếu thẳng đến.

Đáng lẽ nên là thời điểm sáng ngời rõ ràng nhất, trong cánh rừng lại chỉ có thể nhìn thấy hai bóng người một đen một lam đang bay nhanh giao kích.

Bóng đen tựa như gió, vờn quanh bên cạnh bóng lam, không ngừng ra tay tìm kiếm sơ hở.

Nhưng rất rõ ràng, mặc dù thân pháp bóng đen nhanh, nhưng tốc độ xuất thủ chậm hơn bóng lam không chỉ một bậc.

Khi hắn di chuyển đến đúng chỗ bố trí, lúc xuất kích. Thì khoảng cách xuất thủ đã bị bóng lam ra sau đến trước.

Rõ ràng nên là hắn tiến công, nhưng lại trở thành phòng thủ.

Liên tục mấy chiêu, Trương Vinh Phương càng cảm thấy uất ức, tốc độ và lực lượng đối phương ra tay, cũng vượt xa hắn, dẫn đến hắn không dám tiếp chiêu trực tiếp.

Nếu không chắc chắn sẽ nhận nội thương.

Đồng thời, hắn có thể cảm giác được, đối phương đang nhanh chóng thích ứng với thân pháp của hắn.

Giống như Thanh Giác lúc trước.

Không…

Còn nhanh hơn Thanh Giác!

Đến rồi!

Đột nhiên Trương Vinh Phương trợn to hai mắt.

Phốc phốc phốc!

Ba tiếng nổ to liên tục.

Mặt Tiết Thành Ngọc mỉm cười, trước người thế mà lại có thêm ba chưởng ảnh.

Chưởng ảnh phát ra từ ba hướng khác nhau, uốn lượn bay thấp tựa như hơi khói.

“Phá Hạn kỹ Tam Sinh Ninh Nguyện.”

“Tạm biệt.”

Trong lúc đó song chưởng của hắn ta cứ như có có thêm một chưởng ảnh giữa không trung, đồng thời bắn thẳng đến lồng ngực Trương Vinh Phương.

Tốc độ trong chớp nhoáng này cực nhanh, hắn vội vàng không kịp chuẩn bị, hoàn toàn không kịp nghĩ nhiều.

Bước chân Trương Vinh Phương lùi về phía sau, phía trước, bên trái, bên phải đều bị chưởng ảnh ngăn lại, nên hắn chỉ có thể lùi lại.

Mà lùi về sau, lại không nhanh bằng tốc độ Tiết Thành Ngọc bộc phát thẳng đến!

Hai người nhanh chóng lui lại, xông vào rừng cây.

Từng cái cây không ngừng lướt qua bên cạnh hai người.

Ba chưởng ảnh như giòi trong xương, như hình với bóng, không thể thoát khỏi, càng ngày càng gần.

Từng mảnh từng mảnh nhánh cây bị Tiết Thành Ngọc chặt đứt.

Đột nhiên thần sắc hắn ta khẽ nhúc nhích, đột ngột dừng lại.

Vút.

Dưới chân hắn ta, một sợi tơ mảnh sắc bén đang ngăn cản phía trước.

Trương Vinh Phương thừa cơ đối phương mất tập trung, cong chân ôm lấy thân cây, ẩn mình vào trong lá cây.

“Muốn chạy trốn?” Hai mắt Tiết Thành Ngọc nhíu lại, dưới chân phá không mà lên, song chưởng xoắn ốc lại vỗ tới.

Mảng lớn nhánh cây lá cây bị đánh tan, rớt xuống.

Trong phiến lá xanh vàng lộ ra dáng vẻ của Trương Vinh Phương lúc này.

Hắn treo ngược giữa không trung, hai mắt nhắm nghiền, hai tay đỡ thành tam giác trước người.

“Giới hạn!”

Sóng âm chấn động, Trương Vinh Phương trợn to mắt, toàn thân cấp tốc bành trướng trở nên lớn hơn.

Làn da hắn vằn vện tia máu, từng đường mạch máu gân xanh nổi lên mặt.

Tròng trắng mắt vốn dĩ thanh tịnh, lúc này cũng nhanh chóng trở thành đỏ tươi.

“Trọng Sơn!”

Từ trên xuống dưới, lúc này Trương Vinh Phương giống như chim đại bàng tấn công từ phía trên, song trảo vạch phá không khí, mang theo tiếng rít lên tựa như ưng minh.

Lực đạo kinh khủng đập xuống, chụp vào Tiết Thành Ngọc.

Ánh mắt Tiết Thành Ngọc bị ngăn cản, dứt khoát nhắm mắt dùng cảm nhận thính lực mà ra tay. Vẫn dùng Phá Hạn kỹ Tam Sinh Ninh Nguyện đối địch như cũ.

Hắn ta thấy, chỉ là một cửu phẩm, mình vận dụng Phá Hạn kỹ giết người đã là rất nể tình.

Dựa theo tình báo, sư đệ Thanh Giác chết là do bị tính kế.

Mình chỉ cần cẩn thận cạm bẫy ám toán khác, là có thể thận trọng từng bước mà hoàn toàn giết chết người này.

Chỉ là vào lúc hai tay giao kích, sắc mặt hắn ta thay đổi.

Lực lượng khổng lồ vượt qua tưởng tượng của hắn, nặng nề đè từ bên trên xuống hai cánh tay hắn ta.

Rầm!

Hai người đụng nhau giữa không trung, đập nổ một mảng lớn cành lá cây.

Trong tích tắc, bốn cánh tay đã cấp tốc đối ba chiêu.

Phá Hạn kỹ Tam Sinh Ninh Nguyện bị đánh tan tại chỗ, thân hình Tiết Thành Ngọc rơi xuống, hai tay có hơi nổi lên đau đớn.

Trong lòng hắn ta biết cánh tay bị thương, lúc này dùng lưỡi dao kịch độc ép đối phương ra, cấp tốc lùi về phía sau.

“Trạng thái cực hạn Vô Thanh Quan m!”

Vừa ngay lập tức lui lại, toàn thân hắn ta cũng bành trướng, trong miệng mũi phun ra hơi thở thô nặng, hai tay như cái kéo bỗng giao thoa chém ra phía trước.

Bạch!

Rầm!

Gió lốc rõ rệt tản ra từ trung tâm hai người giao kích.

Trương Vinh Phương bị cự lực đánh lui hai bước, thân hình vừa chuyển, né tránh chiêu số truy kích, xuất hiện quỷ dị ở một chỗ khác.

Hắn trong trạng thái giới hạn, thân pháp càng khủng bố hơn bình thường rất nhiều.

Nếu như nói thân pháp bình thường của hắn là 10, như vậy lúc này thân pháp của hắn chính là 15.

Chương 444: Tâm (5)

Tăng cường khoa trương như thế này, mới khiến thân pháp hắn có hơi thích ứng với Tiết Thành Ngọc, hoàn toàn không kịp ứng đối.

Rõ ràng sức mạnh của hắn mạnh hơn xa đối phương rất nhiều.

Nhưng bất kể hắn truy kích, bộc phát thế nào, cho dù bước vào trạng thái cực hạn, cũng không thể đánh trúng đối phương.

Sau mười mấy chiêu liên tục, Trương Vinh Phương tránh một chưởng, móng tay phải lôi kéo ở phía ngoài cánh tay đối phương, rạch ra một vết máu.

Vượt quá dự tính của hắn là, Tiết Thành Ngọc cũng mặc nhuyễn giáp, hơn nữa còn là nhuyễn giáp cao cấp có tính chất vô cùng tốt.

Mặc dù không mạnh mẽ bằng bảo giáp của hắn, nhưng cũng cản trở hơn phân nửa tổn thương giống hắn.

So với Thanh Giác, Tiết Thành Ngọc không cần phải điểm huyệt đã có thể trực tiếp bước vào trạng thái cực hạn trạng thái Vô Thanh Quan m, có thể thấy thực lực hắn ta như thế nào.

Nhưng hắn ta mạnh, thì mình càng mạnh hơn!

Thân pháp tốc độ của trạng thái giới hạn, bộc phát dưới sự gia trì của sức mạnh, càng khoa trương hơn so với thời gian thí nghiệm ở trạng thái bình thường.

Dùng trạng thái giới hạn, cộng thêm Trọng Sơn, chẳng khác gì là không ngừng dùng cách thức xung kích cao tốc đánh ra gấp đôi Trọng Sơn.

Uy lực của nó mạnh hơn so với đơn thuần sử dụng gấp đôi Trọng Sơn quá nhiều.

Sau hai mươi chiêu ngắn ngủi, sắc mặt Tiết Thành Ngọc càng ngưng trọng thêm.

Bất kể lực lượng hay là bộc phát của hắn ta cũng mạnh hơn đối phương, nhưng hắn ta lại không đánh trúng người này!

Không… Không phải đánh không trúng.

Mà là ngay cả bóng dáng cũng chẳng cách nào bắt giữ!

Quá nhanh!

Trước mặt bên tai hắn ta, tất cả đều là tiếng vuốt ưng rít lên.

Bóng đen không ngừng vờn quanh bên cạnh, xuất kích, chỉ phòng ngự ứng đối cũng đã hao hết hơn phân nửa tâm lực của hắn ta.

Cũng may là Đàn Hương Bích Lâm chưởng cực am hiểu ứng đối kiểu đối thủ cấp tốc này, bằng không nếu là siêu phẩm khác có thể đã thua trận.

Sướt!

Lại là một tiếng vang nhẹ, bên eo Tiết Thành Ngọc có thêm một miệng máu.

Đối phương giống như đại bàng trêu đùa con mồi, không ngừng sử dụng tốc độ cao xẹt qua bên cạnh hắn ta cào ra từng vệt máu, cố gắng làm hắn ta mệt mỏi, hao hết thể lực máu tươi mà chết.

Không thể dừng ở chỗ này!

Trong lòng Tiết Thành Ngọc lóe lên ý nghĩ này, trước đó địa hình ở đây đã từng bị chuẩn bị, nhất định phải rời khỏi!

Hắn ta cố nén sau lưng lại trúng một chiêu lần nữa, cấp tốc phóng tới một phương hướng.

Chẳng ngó ngàng gì nữa, che chắn diện mạo điên cuồng xông về phía trước.

Tốc độ đi thẳng một đường, hắn ta bộc phát không thể kém hơn Trương Vinh Phương.

Lúc này hai người một trước một sau rời khỏi đến phía xa xa.

Một đuổi một chạy, một đường phi nước đại, rất nhanh, phía trước Tiết Thành Ngọc xuất hiện hình dáng thành Vu Sơn.

Cùng lúc phía sau hắn ta lại bị cào ra một miệng máu.

Cũng may là lúc này hắn ở trong trạng thái cực hạn, bắp thịt toàn thân căng cứng, cứng rắn vô cùng, cộng thêm giáp da ngăn cản, mới không bị trọng thương.

Nhưng rất nhanh…. môi trường nội thành cũng không thể so với sơn lâm.

Ánh mắt hắn ta lạnh lẽo, khu vực trong thành chật hẹp, nhưng hơn xa sơn lâm nhiều.

Hai người một mang mặt nạ Hải Long, một mang mặt nạ Kim Sí Lầu, phi nước đại xông vào bên cạnh cửa thành.

Mấy binh sĩ trông coi cửa thành thậm chí còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy bên cạnh thổi qua một trận gió, người đã không thấy đâu.

Hai người kề sát tường thành giao nhau một đường.

Mặt tường thành không ngừng có thêm từng cái hố hình chưởng ấn.

Xà nhà cây cột chung quanh, sư tử đá trang trí trước cửa, cờ hiệu cột cờ cửa hàng cao cao, tất cả, phàm là ngăn cản trước đường người bọn họ đều bị đánh hạ ngay lập tức.

Sắc mặt thủ vệ Linh quân hoảng sợ, vô thức nhao nhao dựng cung nỏ lên, chuẩn bị bắn hàng loạt.

Nhưng bị thủ tướng ngăn lại ngay lập tức.

“Không cho phép bất luận kẻ nào xạ kích!”

Sắc mặt thủ tướng ngưng trọng, thân làm tâm phúc lệ thuộc trực tiếp phủ đốc đại nhân.

Hai mặt nạ kia hắn ta cũng biết….

Linh Sứ Kim Sí Lầu Đông tông, Giao nhân Hải Long Tây tông….

Bất kể cái nào, cũng đều không phải là hắn ta có thể chọc nổi.

Với lại… Tốc độ của hai người này thật nhanh!

Cho dù là hắn ta, tự ra tay xạ kích, chỉ sợ cũng không đuổi kịp…. Chỉ có thể bao phủ xạ kích.

“Lập tức báo tin cho phủ đốc đại nhân!” Hắn ta nhanh chóng phân phó.

“Vâng!”

Thân binh lập tức lĩnh mệnh, rời khỏi.

Lúc này, phía dưới, Trương Vinh Phương và Tiết Thành Ngọc đã tách ra.

Hai người, một bên đâm một tay vào mặt tường, treo người trên tường thành.

Một người tựa lưng trước tường vây một tòa phủ đệ dân trạch.

Chương 445: Tâm (6)

Cả hai cũng cấp tốc thở dốc, mồ hôi toàn thân trút ra như tắm.

Nhưng bất kể là ai, cũng không phá huỷ mặt nạ đối phương trước.

Cái này giống như là ăn ý khó tả nào đó.

“Hình như là ta đã hiểu, tại sao Thanh Giác lại chết trong tay ngươi….” Tiết Thành Ngọc trầm giọng nói.

Dân chúng chung quanh nhao nhao rời xa tránh né. Chỉ có một ít quân nhân gan lớn còn dám vụng trộm thăm dò quan chiến từ trong góc.

Lúc này khắp trên người Tiết Thành Ngọc là tổn thương, vết máu trên người kéo xuống quần dài, có vẻ chật vật cực kỳ.

Trong những thương thế này, mỗi một vết đều ẩn chứa độc tố.

Nhưng đáng tiếc, hắn ta đã trải qua luyện tập kháng độc tố, cộng thêm lúc này hắn ta trong trạng thái cực hạn, tăng tính kháng độc tố trên diện rộng, cho nên cũng không thèm để ý chút thủ đoạn này.

“Ta hỏi ngươi một lần nữa, ai kể ngươi nghe, Thanh Giác chết trong tay ta?” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

Lúc này hắn cũng không dễ chịu, hai tay dùng Ưng Trảo Công, cho dù trải qua chín lần Phá Hạn cường hóa, lại thêm đeo găng tay kim loại, nhưng trong trình độ giao thủ như thế này vẫn không chịu nổi.

Mười ngón đầu ngón tay hai tay hắn đã bắt đầu vặn vẹo mất tự nhiên, run rẩy, có hơi rạn nứt xương.

“Ngươi rất mạnh, có thể dựa vào cửu phẩm đánh tới trình độ này với ta, đã là ngàn dặm mới tìm được một, tài năng xuất chúng.” Tiết Thành Ngọc lạnh như băng nói.

“Nhưng đáng tiếc…. ngươi kiệt xuất như thế, hôm nay nhất định chôn vùi ở đây.”

“Ngươi cho là ngươi là ai?” Ánh mắt Trương Vinh Phương trầm tĩnh, khí huyết toàn thân dưới sự chống đỡ của Kim Đan,

kéo dài bộc phát trạng thái giới hạn liên tục không ngừng.

Nói mạnh miệng thì ai cũng làm được, lúc này mặc dù hắn thảm, nhưng mà chỉ cần hắn thích, lúc nào cũng có thể lui lại.

“Ha ha, tiếp theo, thì để ngươi thật sự hiểu, lực lượng thật sự chúng ta đạt được sau khi vượt qua phẩm cấp…!”

Hai tay Tiết Thành Ngọc lại giao thoa lần nữa, tương hỗ cầm cổ tay tay kia.

Bộp!

Trong chốc lát, mười ngón ngay điểm huyệt vị.

“Nhị trọng Cực Hạn Vô Danh Hương!”

Trong chốc lát, nửa thân trên của hắn ta trên cấp tốc thổi lên, phồng lớn một vòng, nhất là hai tay.

Gần như là cùng một lúc.

Thừa dịp hắn ta điểm huyệt, Trương Vinh Phương đã như con dơi bay nhào xuống, hai cánh tay cũng bành trướng biến lớn.

Lúc trước tất sát mạnh nhất giết chết Xà Vương Hắc Thập Giáo — gấp năm lần Trọng Sơn, đồng thời được sử dụng ra.

Tầng tầng lớp lớp lực lượng từ toàn thân các nơi trong người Trương Vinh Phương hội tụ lại, dồn từ phía trên mà xuống, tấn công hung mãnh giống như đại bàng săn rồng.

*

*

*

Một lát sau.

Một bóng người máu me khắp người nhanh chóng xông ra cửa thành, rời đi dọc theo quan đạo về phía xa xa.

Áo bào hai tay Tiết Thành Ngọc cũng bị xé nát, lộ ra cánh tay không có một miếng da hoàn chỉnh.

Hắn ta có nằm mơ cũng không ngờ rằng, mình chỉ là đến điều tra một Linh Sứ Kim Sí Lầu.

Lại đánh thành dáng vẻ bây giờ.

Quan binh dọc đường không có một ai dám ngăn cản hắn ta.

Mắt thấy sắp ra khỏi cửa thành, dọc theo quan đạo bước vào sơn lâm phụ cận.

Đột nhiên ba bóng người cao lớn khoác áo choàng đen ngăn cản trước người hắn ta.

"Thân thủ các hạ thật nhanh!" một người dẫn đầu trầm giọng nghiêm nghị nói. "Có hứng thú đánh với ta một trận hay không?"

Áo choàng bị vén lên, lộ ra khuôn mặt Đinh Du của Đãng Sơn Hổ.

Sắc mặt Tiết Thành Ngọc nhăn nhó, bước chân dừng lại, ngẩng đầu nhìn ba người. Nỗi uất nhục trong lòng vừa rồi không thể không thoát ra xông lên đầu.

"Thứ mèo chó nào mà cũng dám chặn đường ta, thật sự nghĩ là ta sẽ không giết người?"

Mặt hắn ta dữ tợn, dậm chân về phía trước, thân hình giống như huyễn ảnh bổng vòng qua giữa ba người.

"Tam Sinh Ninh Nguyện!"

Ba chưởng ảnh dưới thôi thúc của trạng thái Nhị trọng Cực Hạn, mang theo cực tốc khủng bố, ầm vang rơi vào tim ba người.

Ầm ầm ầm!

Ba người Đãng Sơn Hổ hoàn toàn không thể phản ứng kịp.

Quá nhanh!

Tốc độ như vậy, Đinh Du cũng ý thức được phải phản kháng, nhưng vẻn vẹn chỉ là ý thức.

Hai mắt hắn ta trợn to, tất cả trong mắt đều là sợ hãi.

Một chớp mắt đó, hắn ta điên cuồng cố gắng giơ tay ngăn cản một chưởng kia.

Hắn ta có sức mạnh kinh người, chỉ cần có thể ngăn lại, chỉ cần có thể tới kịp, bất kể là gì thì hắn ta đều có tự tin ngăn cản được.

Đáng tiếc, hắn ta không làm được.

Mặc dù tốc độ hắn ta bộc phát nhanh, nhưng cũng phải nhìn xem so sánh với cấp độ nào.

Quả thực cửu phẩm bình thường không thể so sánh với hắn ta.

Chương 446: Tâm (7)

Nhưng vốn dĩ Tiết Thành Ngọc là Siêu Phẩm, tốc độ mà trạng thái bình thường bộc phát đã vượt qua cực hạn cửu phẩm.

Chớ nói chi là sát chiêu lúc này bộc phát trong trạng thái Nhị trọng Cực Hạn.

Ba tiếng âm thanh trầm đục nổ vỡ.

Theo đó là ba tia máu diễm lệ bắn tung tóe ra.

Đinh Du cảm giác tất cả chung quanh cứ như đã dừng lại vào giờ phút này.

Thân thể hắn ta đang chậm rãi ngửa ra sau, bay ngược, rơi xuống đất.

Hai người huynh đệ bên cạnh giống như hắn ta, cũng mặt lộ vẻ ngạc nhiên, thậm chí còn không biết xảy ra chuyện gì.

Tất cả đã kết thúc.

Đau đớn kịch liệt mãi đến khi bọn họ rơi xuống đất, lăn một vòng, mới truyền đến trong đầu.

Nơi tim ba người cũng có thêm một chưởng ấn sụp đổ thật sâu.

Đinh Du nằm ngửa trên mặt đất, cánh tay nâng lên chật vật, sờ trên bả vai người Từ Hâm.

Nhưng dòng máu quá nhiều không ngừng tuôn ra từ trong miệng hắn ta.

Đến mức hắn ta hoàn toàn không thể động đậy nhiều hơn nữa.

Tiết Thành Ngọc cũng không nhìn ba người nữa, giống như nghiền chết ba con kiến, cấp tốc rời đi phía xa xa.

Đảo mắt hắn ta đã biến mất ở bên trong núi rừng mênh mông, không thấy tung tích.

Cho đến lúc này, nhóm tướng binh phòng giữ trước cửa thành mới nhìn rõ xảy ra chuyện gì.

Ba người Đãng Sơn Hổ lộ ra gương mặt, trước mặt người mang mặt nạ Hải Long thần bí, mà chỉ chống đỡ được một chớp mắt, đã đồng thời bị giết.

Đãng Sơn Hổ vô địch còn tung hoành phủ Vu Sơn trước đó không lâu, cứ như vậy mà hết rồi?

Bọn quan binh còn xem là mình nhận lầm.

Nhưng rất nhanh, Thượng Quan Thanh Vinh và Nhạc Hàn Tuyền nghe hỏi mà đuổi tới, từ xa xa nhìn phía bên này, mới kinh hãi cùng ngạc nhiên xác nhận thân phận ba người.

Đãng Sơn Hổ tung hoành phủ Vu Sơn, chẳng ai ngờ rằng sẽ dùng một cách thức như thế mà kết thúc.

Bình đạm, đột nhiên, không chân thực.

Ùng ùng…

Trên bầu trời dần dần chồng chất tầng mây, truyền ra tiếng sấm.

Bộp.

Đột nhiên một bóng người mặc áo choàng đen xuất hiện bên cạnh ba người Đãng Sơn Hổ.

Bóng người mang mặt nạ ngân tuyến nền đen, rõ ràng là Trương Vinh Phương mới đánh lui Tiết Thành Ngọc.

Ánh mắt của hắn đảo qua ba người trên mặt đất, trong mắt lộ ra tiếc hận.

“Thanh Tố.”

“Có!” Thanh Tố ở phía sau nhanh chóng đến gần, quỳ một chân trên đất.

“Người này còn hơi thở, mang về trị liệu.” Trương Vinh Phương chỉ chỉ Đinh Du.

“Trời sinh trái tim người này phía bên phải, cũng coi như mạng hắn vẫn chưa đến đường chết.”

Thanh Tố sửng sốt, lập tức tiến lên kiểm tra, phát hiện quả thật Đinh Du còn hơi thở, lập tức lộ vẻ kinh ngạc.

“Đi thôi.” Trương Vinh Phương vứt một câu nói lại, cấp tốc đuổi theo phương hướng Tiết Thành Ngọc rời khỏi, đảo mắt đã

biến mất trong núi rừng.

Chỉ là vừa bước vào sơn lâm không bao xa, hắn dừng lại đột ngột, đi lên va một cái, vuốt ưng chạm vào, mượn lực rơi trên một chạc cây.

Phốc.

Một ngụm máu lớn tuôn ra trong miệng hắn. Bị bàn tay kịp thời che lại, chậm rãi trượt xuống áo bào.

Trước đó hắn sử dụng giới hạn quá độ, khiến cơ thể bị thương, một kích cuối cùng sau đó, hắn vận dụng gấp năm lần Trọng Sơn nên lại đả thương nội tạng.

Nhưng một kích này có uy lực cực lớn, cũng hù dọa được Tiết Thành Ngọc, hắn ta xoay người bỏ chạy tại chỗ.

Đến hoàn cảnh này của hắn ta, tuyệt đối sẽ không vì khí phách nhất thời mà đánh cược toàn bộ tính mạng. Cho nên xoay người bỏ chạy.

Hắn ta cho là Trương Vinh Phương còn có thể đánh ra kích thứ hai như thế.

Mà Trương Vinh Phương để không lộ điểm yếu nên cứ một mực ráng chống đỡ.

Mãi đến khi đến đây, chỗ không có người, cuối cùng hắn không thể che giấu nữa, trong lòng thả lỏng.

Phản tổn thương của gấp năm lần Trọng Sơn và thương thế phản chấn khủng bố do giao thủ với Tiết Thành Ngọc đồng thời bộc phát ra.

Cũng may là hắn đang ở Kim Đan sơ thành, cộng thêm trước kia cũng chưa từng chịu tổn thương, điểm sinh mệnh cực cao, tổn thất cực ít.

Bởi vậy lục phủ ngũ tạng cực kỳ cường kiện.

Lúc này trên thanh thuộc tính, điểm sinh mệnh đã rớt mười ba điểm. Chỉ còn 32 điểm.

Lúc này sau khi giải trừ giới hạn, thương thế lập tức dâng lên một lượt.

‘Không sao, điểm sinh mệnh đã không rơi xuống nữa, rõ ràng tình huống ta bây giờ đã ổn định. Quả thật sức chống cự tự lành của Kim Đan bất phàm…C hẳng trách những kẻ Nguyên Anh bảy tám chục tuổi kia đầu rơi máu chảy, mà còn có thể khôi phục như lúc ban đầu rất nhanh, không hề ảnh hưởng gì.’

Trương Vinh Phương hồi tưởng lại Hư Nhất đạo nhân, còn có những văn tu trước đó ở Thanh Hòa Cung, dần dần đã hiểu trong lòng.

Chương 447: Tuyến (1)

Nếu không có hiệu quả, thực sự Đại Đạo Giáo cũng không trở nên hưng thịnh như thế. Cũng không trở thành tình huống có nhiều võ tu chuyển tu văn công như vậy.

Rất nhiều võ tu đến một độ ọp tuổi nhất định thì đều tu hành văn công bổ sung.

Sau khi thoáng sửa sang lại. Hắn ngẩng đầu nhìn qua phương hướng xa xa Tiết Thành Ngọc rời đi.

"Lần này buông tha cho ngươi…. Chẳng qua…. Lần tiếp theo, thì không dễ dàng như vậy…."

Hắn lau vết máu lên trên ống tay áo, rồi quay người đi đến tổng bộ Kim Sí Lầu.

Vạn Lý sơn trang bên ấy, bây giờ còn cần hắn xuất thủ cứu tràng.

Lúc này tuy hắn tổn thương nặng, nhưng ra tay giải quyết một ít quân nhân bát phẩm trở xuống, vẫn dễ như trở bàn tay, không cố sức quá.

Càng là cao thủ thân pháp như hắn, lúc nghiền ép đối thủ thấp hơn mình cũng càng thoải mái, tổn thất càng nhỏ.

Còn nếu đổi thành cứng đối cứng chính diện những cửu phẩm kia lại khác biệt. Thực ra mỗi một lần cứng đối cứng, đều sẽ để lại thương tổn nhỏ bé.

Dù sao, lực ảnh hưởng là hai chiều.

Nước chảy đá mòn, cho dù giữa tảng đá và nước có chênh lệch lớn như vậy, thì cũng sẽ xảy ra chuyện.

Chớ nói chi là chênh lệch giữa người với người kém xa khoảng cách lớn này.

*

*

*

"Màn giường xa lạ…."

Đinh Du chậm rãi mở mắt ra, ý thức còn hơi hơi chưa kịp thanh tỉnh.

Trong đầu hắn ta ngây ngô một mảnh, còn có khoảnh khắc cuối cùng trước khi hôn mê, hắn đã nghe được âm thanh kia.

Khi đó, ánh mắt hắn ta đã vì mất máu quá nhiều mà không thể nhìn rõ được.

Chỉ có thể nghe được có người nói chuyện ở bên cạnh mình.

“Trời sinh trái tim người này phía bên phải…. Mang về…”

m thanh mơ hồ không rõ, sau đó là giọng nói của một nữ tử xác nhận.

Sau đó hắn ta đã hôn mê.

Mà bây giờ….

Đinh Du chậm rãi ngồi dậy, chỉ cảm thấy ngực trái đau nhức kịch liệt khó nhịn.

Nhưng hắn ta hiểu rõ lần này mình đã nhặt về một mạng.

Trời sinh hắn ta có thể chất cường kiện vô cùng, lần này lại bị người thần bí kia miểu sát trong một chưởng.

Tốc độ như vậy…!

Quá kinh khủng…

Ý thức của hắn ta chỉ là miễn cưỡng phản ứng kịp, nhưng cơ thể hoàn toàn không theo kịp.

Lúc ngực trái trúng chiêu, tay phải hắn ta chỉ mới nâng được một nửa.

Phá Hạn kỹ cũng được bộc phát vội vàng, nhưng cũng vẫn không kịp.

Một chưởng.

Hắn ta đã thua.

Nếu không phải trời sinh trái tim hắn ta phía bên phải…. Bây giờ, hắn ta đã là một người chết.

Đinh Du nhắm mắt lại, hồi tưởng lại kinh ngạc, ngạc nhiên, không dám tin tưởng hai người huynh đệ trước khi chết.

Một màn kia không ngừng phát đi phát lại trong đầu hắn ta.

Hắn ta giơ tay lên, che mặt.

Giữa kẽ tay mơ hồ có nước mắt chảy ra.

“Nếu…. ban đầu ta, không cuồng vọng như vậy…..”

Là hắn ta hại hai người huynh đệ….

Là hắn ta quá tự cho là đúng….

Người đó….

Hắn ta nhắm mắt lại, gắt gao nhớ lại ngay lúc đó, mặc dù không nhìn thấy mặt người kia, nhưng hắn ta còn nhớ mặt nạ hình rồng màu xanh đậm!

“Ngươi tỉnh rồi?” Bên giường vang lên một giọng nữ thanh lãnh. “Lúc chúng ta phát hiện ngươi, ngươi đã sắp không xong. Mất máu quá nhiều, xương ngực đứt gãy. Mặc dù dùng thuốc, chỉnh xương ngay ngắn, nhưng có thể sống sót thì vẫn là xem bản thân ngươi.”

“Không ngờ rằng ngươi thật sự còn sống.” Nữ tử lạnh đạm nói.

“Là ngươi đã cứu ta?” Đinh Du thả tay xuống, nước mắt trên mặt biến mất.

“Không phải, là đại nhân nhà ta phát hiện cuối cùng ngươi còn hơi thở, bằng không đã không có ai phát hiện, ngươi nằm trong đó hắn cũng phải chết.” Nữ tử trả lời.

“Đại nhân nhà ngươi là ai? n cứu mạng, Đinh Du ta nhớ kỹ. Ngày sau tất báo!” Đinh Du trầm giọng nói.

“Đại nhân nhà ta chính là Linh Sứ Kim Sí Lầu mà ngươi muốn khiêu chiến.” Nữ tử lạnh đạm trả lời.

“…. ” Đinh Du há to miệng, nhất thời thế mà không biết nên nói cái gì.

Đối thủ mà vốn dĩ hắn ta định động thủ, thế mà đã thành ân nhân cứu mình một mạng?

“Nếu ta được cứu, vậy hai người anh em của ta đâu? Bọn họ….” Đinh Du im lặng, còn ôm một tia hy vọng cuối cùng hỏi.

“Chết hẳn. Bọn họ cùng trúng chưởng ở trái tim, giây phút đầu tiên đã mất hơi thở rồi.”

Đối phương trả lời, hoàn toàn cắt đứt một ý nghĩ cuối cùng của hắn ta.

Sắc mặt Đinh Du trắng bệch, trầm mặc một lát, đột nhiên hắn ta xoay người xuống giường.

“Ta muốn đến nhìn bọn họ!”

Mặc dù ngực không ngừng truyền đến đau đớn kịch liệt, nhưng sắc mặt hắn ta không chút biểu tình. Giống như người đang đau hoàn toàn không phải là mình.

Thanh Tố nhìn hắn ta, chú ý tới vết máu trên ngực hắn ta đang rỉ ra.

“Đi theo ta.”

Chương 448: Tuyến (2)

Nàng quay người dẫn đường ra khỏi phòng.

Lúc này Đinh Du mới chú ý tới, khắp nơi chỗ mình nằm đều có dấu vết lửa cháy hun khói mơ hồ.

Có vẻ như ở đây mới trải qua một hồi đại hỏa.

Hai người ra khỏi phòng, bên ngoài là một mớ hỗn độn, đang có không ít người quét tước sửa sang lại.

Những người này đều mặc trang phục nghiêng về màu đen hoặc màu trắng, trên mặt mang mặt nạ màu đen giống nhau.

Mặt nạ chỉ lộ ra một đôi mắt, không có bất kỳ hoa văn gì, bóng loáng khiến người ta vừa nhìn đã khó quên.

Hắn ta nhìn chính mình, mới phát hiện chính mình cũng mặc trang phục thuần màu trắng cùng loại, chẳng qua hắn ta không có mặt nạ. Trang phục cũng rộng rãi hơn họ.

“Cùng ngày ước chiến với ngươi, tổng bộ Kim Sí Lầu chúng ta gặp phải cường địch, vừa vặn bây giờ mới đánh lui.” Thanh Tố ở phía trước giải thích đơn giản.

Đinh Du không nói gì, chỉ là ánh mắt đờ đẫn, không ngừng quan sát chung quanh.

Ngay khi đi qua một chỗ kiến trúc phế tích, đột nhiên trong mắt hắn ta co rụt lại, nhìn thấy từng dãy thi thể được bày ra trên đất.

Những thi thể được trưng bày chỉnh tề, đang bị người cầm thứ gì đó cùng loại với vòi hoa sen phun ra chất lỏng sương mù lên người.

Từng dãy thi thể, đảo mắt đếm qua, không dưới trăm cỗ!

Mà chỗ tít ngoài rìa, hắn ta đã nhìn thấy người huynh đệ của mình, thi thể Từ Hâm và Tôn Hiểu Huy.

Nhìn thi thể của hai người, con mắt Đinh Du nóng lên, nước mắt đã dâng lên.

Hắn ta nhanh chân xông lên, toàn thân phát run, quỳ rạp xuống bên cạnh hai người.

Nước mắt không ngừng rơi giọt giọt xuống chiếu.

“Mẹ nó!”

Hắn ta hung hăng nện một quyền trên mặt đất.

Ầm ầm ầm ầm!

Một quyền rồi lại một quyền, lồng ngực hắn ta cũng bắt đầu rướm máu, mà hắn ta lại không phát giác ra điều gì.

“Đại nhân nói, ngươi thiếu hắn một mạng, hãy nhớ đó.” mặt Thanh Tố gợn sóng nhắc nhở ở phía sau.

“Ngoài ra, nếu ngươi muốn báo thù, cũng có thể đi tìm hắn. Hắn hiểu rõ người giết huynh đệ ngươi là ai.”

Đinh Du quỳ trên mặt đất, răng cắn chặt.

Thanh Tố đứng sau lưng, nhìn bóng lưng hắn ta đau khổ, đột nhiên có cảm giác tịch liêu vô danh.

Cho dù luyện võ công đến mạnh như Đinh Du, kết quả có thể làm gì đây?

Giang hồ võ lâm, ngươi tới ta đi, hơi không chú ý đã là sinh tử cách biệt.

Không ai có thể bảo đảm nhất định mình sống đến cuối cùng.

Đột nhiên nàng đã hơi hiểu, vì sao Kim Sí Lầu lại dùng ẩn giấu làm chủ.

Vì sao rất nhiều tổ chức gia tộc lại dĩ hòa vi quý.

Vì sao có nhiều người, rõ ràng thực lực mình cực mạnh, nhưng vẫn kết đảng dựa thế như cũ.

Cả Vu Sơn, trừ đại nhân, có mấy người có thể mạnh hơn Đinh Du Đãng Sơn Hổ?

Nhưng bây giờ thì sao?

Nếu không phải Đinh Du không nên tự mình muốn chết, thì đâu đến nỗi liên lụy hai người anh em của mình?

Tại thời khắc này, Thanh Tố giật mình hiểu rất nhiều. Cũng đã hiểu điều ngày sau mình muốn theo đuổi là gì.

Con đường chiến thắng trong binh pháp, cảnh giới tối cao chính là không chiến.

Thì ra chính là đạo lý này sao?

Kết đảng dựa thế cũng tốt, ẩn giấu kín tiếng trong chợ cũng tốt, dĩ hòa vi quý cũng giống như thế.

Thực ra mục đích đều là không chiến.

Lấy thế đè người, khiến người ngoài thần phục lùi bước, cường đại đến không dám động thủ.

Giấu kín bản thân, để cho kẻ địch hoàn toàn không tìm thấy khả năng động thủ với mình.

Dĩ hòa vi nhân, khiến người ta ngay cả địch ý cũng chẳng thể có, càng không nói đến động thủ?

Như thế, chỉ cần không chiến, sẽ không bị thương, là có thể luôn luôn tồn tại.

"Thực ra, vận khí ngươi vẫn coi là tốt." một tên lùn bên cạnh chậm rãi đi tới, chính là Bảo Ninh cũng đang bị thương.

Hắn ta lặng lẽ liếc qua Đinh Du.

"Nếu không phải trước đó đại nhân đả thương nặng Giao nhân Hải Long, ngươi không biết sống chết đi lên khiêu khích, đoán chừng ngay cả toàn thây cũng không thể."

"Giao nhân Hải Long?" Đinh Du chấn động mãnh liệt.

"Người kia…. Mạnh đến trình độ kia, thế mà vẫn đang bị trọng thương!"

Trong lòng hắn ta run lên, ngẩng đầu nhìn chằm chằm gắt gao Bảo Ninh.

"Ngươi không nhìn thấy toàn thân hắn là máu sao?" Bảo Ninh trả lời. "Sau khi người kia bị trọng thương, lúc đó hắn ta nhanh chóng chạy trốn, sau đó bị ba người ngăn cản… Ngươi nói đổi lại là ngươi, sẽ là phản ứng gì?"

Đinh Du nhắm mắt, hồi tưởng lại lúc đó, quả thực người đeo mặt nạ kia máu me khắp người….

Thì ra…. Ta ngay cả một người trọng thương cũng không đánh lại sao?

Trong lòng của hắn ta khó tin nổi, nhớ lại đủ loại cử động của mình trước đó, lúc này hoảng hốt cảm giác có hơi bi thương.

Chương 449: Tuyến (3)

“Không đúng!” Đột nhiên hắn ta khẽ giật mình: “Ngươi mới vừa nói, là đại nhân nhà ngươi đả thương nặng Giao nhân Hải Long?”

“Nếu không thì sao?” Bảo Ninh cười lạnh.

Đinh Du hoảng hốt trong lòng, nhìn thi thể các anh em trên mặt đất.

Nhất thời không lên tiếng thật lâu.

Đãng Sơn Hổ bị Giao nhân Hải Long tầng cao nhất Vu Sơn đánh chết tại chỗ.

Mà Giao nhân lại bị Linh Sứ Kim Sí Lầu tự mình ra tay đánh trọng thương.

Chưa qua mấy ngày, tin tức này đã truyền khắp tất cả Vu Sơn.

Lên tới phủ đốc Thượng Quan gia, Nhạc gia Nhạc Hàn Tuyền, xuống đến quán trà quán rượu của người bình thường.

Tất cả mọi người đều nghe nói tin tức này từ các con đường khác nhau.

Quan phủ cố ý kết hợp sửa sang lại toàn bộ thông tin rồi truyền bá ra ngoài.

“Lại nói Kim Sí Lầu, vậy chính là thế lực Phật môn Đông tông như mặt trời ban trưa của Linh đình bây giờ. Trước kia mọi người không biết, đó là vì tổ chức này khá là khiêm tốn, nhưng lúc này đây, bọn họ có muốn điệu thấp, cũng không thấp được nữa rồi.”

Trong quán trà, một tiên sinh thuyết thư (người kể chuyện) đeo kính, đang cầm quạt xếp thao thao bất tuyệt, nói tin tức mới và lời đồn nóng nhất gần đây.

Khách nhân chung quanh trong quán trà đều nghe đến tập trung tinh thần.

Trong bình thường, phần lớn những thuyết thư tiên sinh này là kể chuyện xưa, nhưng bọn họ vào Nam ra Bắc, luôn có thể mang lại một ít các loại chuyện mới mẻ.

Giống như thương đội, rất nhiều đầu nguồn để dân chúng bình thường hiểu các loại thông tin chính là đến từ những chỗ này.

Thuyết thư tiên sinh lưu động, người tạp kỹ, người mãi nghệ, người bán khúc, hoặc là tiểu thương phiến thương đội các loại.

Về phần quan phủ thông cáo cái gì, cũng coi như có trong đó, chẳng qua bình thường là có tác dụng dùng để chứng thực tin tức ngầm trên phố.

"Kim Sí Lầu tổ chức này, bình thường dùng bán tình báo làm chủ, ngẫu nhiên nhận vài nhiệm vụ ám sát, hoặc là xử lý mấy vụ bình thường như làm giấy tờ giả."

"Nhưng lần này, Kim Sí Lầu Vu Sơn mới đến một Linh Sứ. Cái gì gọi là Linh Sứ? Tức là cao thủ mạnh nhất quản lý tất cả phủ thành! Thực lực kia, quả nhiên là kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ, một chiêu đánh ra có thể vang thanh mười dặm, uy chấn tám phương…."

"Lần này, chính là Linh Sứ Kim Sí Lầu đó quét ngang Hải Long, chân đạp Đãng Sơn Hổ mà một trận vang danh!"

"Nói mới nhớ, hôm đó cửa chính phủ thành rộng mở, hai bóng người giống như sấm trời giáng lâm, một tiếng ầm vang, chỉ thấy phong vân biến ảo, hai tia chớp giáng xuống từ trên trời, hung hăng rơi vào trong thành!"

Trương Vinh Phương trong góc nghe được mà khóe miệng hơi nhếch.

Cái này cũng quá là thổi phồng á.

Sao hắn không biết mình lợi hại như thế? Còn thiên lôi thiểm điện gì cũng có.

Hai ngày trước, sau khi hắn cứu Đinh Du về, Đinh Du hỏi thăm kẻ thù, cùng với tên tổ chức hắn trực thuộc, thì lập tức tức quyết định gia nhập dưới trướng hắn, dùng để báo ân cứu mạng, đồng thời tìm cơ hội báo thù cho huynh đệ.

Mà Trương Vinh Phương thì bắt đầu nghỉ ngơi điều dưỡng cơ thể, khôi phục trọng thương trước đó đã chịu.

Tiết Thành Ngọc bị thương, hắn cũng thế.

Có điều vì tu vi văn công Kim Đan kỳ, khiến hắn có năng lực khôi phục mạnh hơn Tiết Thành Ngọc.

Lúc này mới hai ngày, giá trị sinh mệnh của hắn đã khôi phục một điểm.

Bây giờ đã là 33.

So với 45 điểm trạng thái đầy đủ, nếu có thể thuận lợi, hai ngày một điểm, hơn nửa tháng là có thể khôi phục bình thường.

Mà nội tạng chấn động, hai tay nứt xương, nếu đổi thương thế này thành quân nhân bình thường, thương gân động cốt một trăm ngày, cho dù sức khôi phục của quân nhân mạnh hơn một chút, thì ít nhất cũng phải hơn hai tháng.

Nghe thuyết thư tiên sinh không ngừng khoác lác về chiến tích của mình, nhất thời Trương Vinh Phương hơi không nghe nổi, đứng dậy thanh toán tiền, đi ra khỏi quán trà.

Dòng người ngoài cửa rộn ràng, đã khôi phục lại náo nhiệt trước khi có Đãng Sơn Hổ.

Phủ Vu Sơn là thành lớn như thế, một khi mất đi phiền phức trước đó, thậm chí hồi phục lại còn càng náo nhiệt hơn trước kia.

Hắn nhìn sắc trời, đi thẳng đến phương hướng Thiện Tâm văn xã.

Học tập mỗi ngày vẫn không thể ngừng.

Bây giờ, đã tra ra nội gian trong nội bộ Kim Sí Lầu chính là Vi Lý.

Nhưng chờ lúc bọn họ đến bắt, Vi Lý sớm đã người đi lầu trống.

Trước khi Bảo Ninh đi lần theo Vi Lý, bây giờ quan hệ giữa bọn họ và Hải Long tương đối vi diệu.

Tổng lâu phía trên chậm chạp không đưa thông tin, Trương Vinh Phương cũng không phái người nữa, người tru sát Hải Long bốn phía, chỉ là hai bên nước sông không phạm nước giếng, cũng không có bất kỳ động tác gì.

Chương 450: Tuyến (4)

Tổng lâu chậm chạp không trả lời tin tức, khiến trong lòng Trương Vinh Phương dâng lên một tia nôn nóng.

Quy hoạch trước đó của hắn, mọi thứ đều xây dựng trên cơ sở có tổng lâu ủng hộ mới có thể thành lập.

Bây giờ, nếu không có thế lực sau lưng ủng hộ, thế thì hắn sẽ trở thành một thân một mình.

Bây giờ ngay cả Hải Long cũng đã phái đến Giao nhân Siêu Phẩm, mà Kim Sí Lầu vẫn không hề có động tĩnh gì như cũ.

Trong lòng Trương Vinh Phương có suy đoán mơ hồ.

"Xem ra…. Tất cả vẫn phải dựa vào chính mình…." Hắn thở dài một tiếng, bước nhanh vào Thiện Tâm văn xã, đi vào trước phòng Cung Sơ Nhân.

Chẳng biết tại sao người trong Văn xã càng ngày càng ít.

Lần trước hắn đến, ở đây còn có thể nhìn thấy ba, bốn người nói chuyện phiếm.

Lần này vừa tiến vào đến, bên trong có một phụ nhân quét dọn vệ sinh, còn lại không nhìn thấy bất cứ ai cả.

Cốc cốc cốc.

Hắn nhẹ nhàng gõ cửa.

Nghe bên trong cửa mơ hồ bay ra gợn sóng hương khí, chẳng biết tại sao đột nhiên Trương Vinh Phương có cảm giác an tâm.

'Mùi thơm này khác với trước đó….'

Trong lòng của hắn đoán.

"Mời vào." Giọng của Cung Sơ Nhân mới truyền ra từ bên trong.

Trương Vinh Phương đẩy cửa vào.

"Làm phiền rồi." Hắn lên tiếng nói.

Cung Sơ Nhân đoan chính ngồi sau rèm châu, khoanh chân, đặt một trường cầm (đàn dài) trên đùi.

Có vẻ như đang điều chỉnh dây cung.

Tiểu nha đầu thích khóc trước đó cũng không thấy tăm hơi nữa, nhất thời trong phòng chỉ còn hai người.

“Ngươi bị thương?” Đột nhiên ngón tay Cung Sơ Nhân dừng lại, ngẩng đầu lên.

Cách rèm châu, ánh mắt của nàng cứ như có thực chất, nhìn chăm chú lên người Trương Vinh Phương.

“Cô nương phát hiện?” Trương Vinh Phương cười” “Thật có lỗi, ít nhiều mùi thuốc trên người có hơi nặng.”

“Không phải mùi thuốc…. Hô hấp của ngươi hơi gấp rút, không cân đối.” Cung Sơ Nhân thấp giọng nói. “Giống như đàn này, âm thanh khác nhau, cầm tâm bất hòa, tức có sơ hở.”

“Cô nương cũng hiểu võ học?” Thực ra Trương Vinh Phương sớm đã muốn hỏi những lời này, Cung Sơ Nhân không đơn giản, hắn đã nhìn ra từ sớm.

Người có thể khiến hệ thống tình báo của Kim Sí Lầu không tra ra sơ hở gì, phía sau không có bí mật gì, ai tin?

“Có một chút….” Cung Sơ Nhân nói khẽ: “Nhưng chỉ dừng ở tự vệ.”

“Với kiến thức của cô nương, nếu thật sự luyện, tất có thu hoạch.” Trương Vinh Phương chân thành nói.

Hắn ở khoảng cách này có thể nghe thấy rõ ràng nhịp tim của đối phương, tiếng tim đập không có bất kỳ dị thường nào.

Cũng chỉ hơi cường kiện hơn so với người bình thường chút thôi.

Quả thực đối phương không nói láo, có thể nàng thật sự chỉ biết một chút.

“Nhân sinh khổ đoản, bể khổ khôn cùng, võ công cũng là giãy giụa trong bể khổ, khổ càng thêm khổ, cần gì phải thế?” Cung Sơ Nhân trả lời.

Tay nàng chỉ nhẹ nhàng vuốt ve dây đàn, giống như vuốt ve da thịt tình nhân, ôn nhu mà thư giãn.

“Thực ra, hôm nay, cho dù công tử không tới, ta cũng dự định chào từ biệt với ngài.”

“Chào từ biệt? Cô nương muốn đi?” Trương Vinh Phương nhíu mày lại, hắn mới học tỏa văn hơn phân nửa, nếu là đối phương đi rồi, sau đó….

“Có một tỷ tỷ phương xa, dự định dựng một sân khấu kịch, mời ta đến tương trợ. Dù sao ta cũng hiểu sơ về hí khúc tạp kịch. Tình cảm lúc trước còn ở đó, tóm lại không thể từ chối.” Cung Sơ Nhân cười.

“Sân khấu kịch sao?” Trương Vinh Phương nghe ra trong đó có ẩn ý, nhưng đối phương không nói rõ, rõ ràng là không muốn.

Hắn cũng không hỏi thêm nữa.

“Đáng tiếc… Nếu cô nương rời khỏi, tại hạ cũng không biết đi đâu tìm người tinh thông tỏa văn…”

“Đủ rồi.”

Cung Sơ Nhân trả lời.

“Dùng trình độ bây giờ của công tử, đã đủ đọc một ít văn bản không phức tạp. Sau đó, tự học tập là được rồi.”

Nàng đứng dậy, đặt trường cầm sang một bên.

“Được rồi, bắt đầu bài học cuối cùng hôm nay đi. Công tử có điều gì còn muốn hỏi, phải cố gắng hỏi xong.”

“Đã hiểu!” Trương Vinh Phương trịnh trọng gật đầu.

Hắn lấy sổ bài tập trước đó ra, lật ra, ôn tập chương trình học lần trước một lần.

Sau đó từ đó tìm ra vấn đề, hỏi hỏi.

Cung Sơ Nhân đáp từng câu.

Nói mới nhớ trước đó hai người đã từng hẹn cùng nhau đi chơi, cũng chẳng còn sau đó nữa.

Mà hai người đều ăn ý không nhắc tới nữa.

Không bao lâu, chương trình học kết thúc.

Trương Vinh Phương đứng dậy cáo từ.

“Trương quân.” Đột nhiên Cung Sơ Nhân nhẹ giọng gọi hắn.

“Thực ra, vốn dĩ là ta là dự định đợi ở đây ba năm, bây giờ nửa đường có biến cố. Nếu là ngươi còn muốn học tập tỏa văn, cùng với muốn hiểu rõ nguồn gốc trong đó, có thể đi chỗ này.”

Chương 451: Tuyến (5)

“Là nơi nào?” Trương Vinh Phương vừa dứt lời. Đột nhiên cảm giác không đúng.

Ánh mắt hắn nâng lên khỏi vở của mình, lại kinh hãi, ngạc nhiên phát hiện, phía sau rèm châu trước mắt đã rỗng tuếch.

Cung Sơ Nhân sớm đã rời khỏi từ khi nào không biết.

Hắn đứng dậy, trái tim nhanh chóng nhảy lên.

Cung Sơ Nhân rời đi khi nào? Cửa thì phía sau hắn, mà hắn lại không phát giác chút nào cả?

Người này…. quả thực thân thủ mạnh đến khó có thể tưởng tượng!

Chẳng lẽ ở đây có cơ quan gì?

Đột nhiên hắn nghĩ đến điểm này, vội vàng xông lên phía trước, vén rèm châu lên.

Bên trong trống rỗng, ván gỗ làm giường cũng vuông vức dị thường, bên trên còn phủ nệm êm hồng nhạt.

Mà phía sau, một cửa sổ đang mở nửa, thổi tới từng luồng gió nhẹ.

Bên cửa sổ treo một tờ tơ lụa viết chữ.

Vải lụa đỏ nhạt không ngừng lay động theo gió nhẹ, giống như đang không ngừng nhắc nhở sự tồn tại của nó.

Trương Vinh Phương đến gần, cẩn thận quan sát vải lụa, nắm cách ống tay áo, xác định không có độc, mới mở tờ lụa ra đọc.

Ngoài dự đoán của hắn là, trên vải lụa không có viết gì khác ngoài một nhóm địa chỉ.

‘Rừng âm Hòe, Đại Trọng Quan, trên người của Bóng Trong Rừng, có vật ngươi cần.’

“Vật ta cần?” Trương Vinh Phương im lặng, hắn cần gì?

Hắn cũng không thiếu gì….

‘Không đúng!’

Đột nhiên trong lòng hắn khẽ động.

Bây giờ hắn đã cực hạn cửu phẩm, có thể theo người ngoài tiềm năng cơ thể đã đến cực hạn.

Là nên tìm đường làm sao đột phá siêu phẩm.

Mặc dù hắn tự mình biết, cho dù không cần bí thuật siêu phẩm, hắn cũng có thể cưỡng ép vận dụng đột phá thanh thuộc tính.

Nhưng….

'Nếu không dùng bí thuật siêu phẩm đột phá, sợ rằng sẽ dẫn tới thăm dò quá mức.' Trong lòng Trương Vinh Phương hiện lên suy nghĩ.

"Cho nên nhất định phải đột phá siêu phẩm hợp lý, không thể chừa lại sơ hở."

Bây giờ thân phận hắn ở hai tổ chức, một là Kim Sí Lầu, hai là Đại Đạo Giáo.

Không hề nghi ngờ thế lực Kim Sí Lầu mạnh hơn, nhưng hình như bây giờ đã xảy ra biến cố.

Với lại hắn chẳng hề tu hành một tầng Kim Bằng Mật Lục nào.

Muốn đột phá, sợ là chỉ có thể chọn Đại Đạo Giáo.

Mà Đại Đạo Giáo…. Có bí thuật đột phá siêu phẩm sao?

Hắn ở Đại Đạo Giáo mấy năm, chưa hề nghe nói bao giờ.

Trương Vinh Phương mang theo vải lụa, mà cũng không dừng lại, nhanh chóng rời khỏi Thiện Tâm văn xã.

Nếu Đại Đạo Giáo thật sự có mật pháp siêu phẩm, vậy tất nhiên sẽ ở Thiên Bảo cung Tổ Đình.

Mà Thiên Bảo cung ở Đại Đô.

Có thể… Phải tìm cơ hội đi Đại Đô một chuyến….

Mà địa chỉ trên vải lụa, hắn dự định sau khi thương thế hoàn toàn khỏi, mới đi tìm tòi.

Cung Sơ Nhân thần bí như vậy, nhưng từ đầu tới cuối cũng không có ác ý với hắn.

Có lẽ địa chỉ này cũng đại biểu cho vài thứ gì đó hữu dụng đối với hắn.

Ngoài ra, Bóng trong rừng….

Không phải chính là án tử mất tích thiếu nữ ở phủ Vu Sơn xảy ra trước đây ít năm hay sao?

Nửa tháng sau….

Phủ Thương Sự.

Thư phòng.

Trương Vinh Phương và tỷ phu Tốc Đạt Hợp Kỳ ngồi đối diện nhau.

Giữa hai người bày một bàn cờ.

Đen trắng trên bàn chém giết đến khó phân thắng bại.

Trương Vinh Phương mang quân trắng, tỷ phu Tốc Đạt Hợp Kỳ mang quân đen.

Lúc này quân đen đã nuốt chửng hơn phân nửa quân trắng. Thắng bại rõ ràng.

Suy tư một lát, Trương Vinh Phương không thể không ném cờ nhận thua.

“Tỷ phu có tài đánh cờ tinh xảo, ta nhận thua.”

Hắn lộ ra một tia tức giận.

“Ngươi còn trẻ tuổi, chưa từng thấy vài ý nghĩ, không thể tưởng được cũng là bình thường.” Tốc Đạt Hợp Kỳ cười nói, thần sắc ấm áp.

Hắn ta đã không phát bệnh một năm, tình hình bây giờ càng ổn định hơn, mọi việc trong nhà cũng hòa thuận.

Cái này khiến tâm trạng hắn ta càng trở nên tốt hơn.

“Trong bàn cờ, thực ra chưa chắc không phải nó ngưng tụ hơn phân nửa nhân sinh.”

Hắn ta thở dài.

“Nhiều khi, ngươi không tranh, sẽ dần dần mất đi sức mạnh để tranh đoạt. Cuối cùng cho dù là địa bàn bao lớn cũng sẽ hóa thành đất chết.”

“Tỷ phu nói quá rộng, Vinh Phương không quá rõ ràng.” Trương Vinh Phương cúi đầu nói.

“Không có gì, chỉ là biểu lộ cảm xúc.”

Bây giờ Tốc Đạt Hợp Kỳ mất trở ngại Đãng Sơn Hổ, sự vụ càng trở nên thông thuận hơn.

Cũng chính là vì vậy, sau khi được mấy món công lao, hắn cũng có tư cách bước lên một bước.

Lúc này biểu lộ cảm xúc lại chợt phát hiện, mình nói những thứ này với một tiểu hài tử mười tám tuổi làm gì?

Chung quy Trương Vinh Phương còn trẻ tuổi, lại tốn không ít thời gian trên luyện võ, không hiểu rất nhiều thứ cũng rất bình thường.

Chương 452: Tìm kiếm (1)

Lúc mình lớn bằng hắn, còn đang vì một thiếu nữ mỹ mạo mà tranh giành tình nhân với tộc đệ.

Nhoáng cái cũng đã nhiều năm như vậy.

Nhìn vẻ mặt em vợ đối diện ngây ngô, hắn ta lại liên tưởng đến vợ hiền nội trợ Trương Vinh Du của mình.

“Thực ra ta cũng thường xuyên nói với tỷ ngươi, tính cách ngươi rất tốt, mặc dù có chút xúc động, nhưng thiếu niên khí phách, chỉ cần là vì chuyện đúng thì sẽ không sao. Người trẻ tuổi phải có nhuệ khí, mới có thể dũng cảm tiến tới. Nhưng tỷ ngươi luôn luôn lo lắng, cảm thấy ngươi vẫn dễ gặp rắc rối.”

“Nàng cứ như vậy, luôn lo lắng cái này cái kia.” Trương Vinh Phương không thèm để ý nói: “Thực ra ta cũng đã mười tám, lúc trước đi một lộ trình thật xa một mình, không phải cũng không có chuyện gì xảy ra hay sao?”

“Nói thì nói như thế, tỷ ngươi cũng là quan tâm ngươi. Nếu đổi người khác, thường xuyên nói những lời không xuôi tai với ngươi làm gì? Được rồi, không nói cái này, bình thường ngươi đối xử tốt với nàng nhiều là được.” Tốc Đạt Hợp Kỳ khuyên.

“Hiểu rõ hiểu rõ.”

“Hiểu rõ là được, chúng ta nói chính sự, bên ta có một danh sách đề cử, có thể bổ khuyết ngươi vào vị trí Thương lý thủy vận phủ Vu Sơn, nếu ngươi thích, sau này là có thể đi lên nhậm chức. Mặc dù Thương lý thủy vận chỉ là (quan) lại, nhưng cũng là một cấp trên nhất trong đó. Chỉ cần ngươi làm ra vài chuyện, ta có thể đề bạt ngươi làm vận tải thủy vận lý trưởng. Vậy cũng coi như là cửu phẩm rồi.” Tốc Đạt Hợp Kỳ trịnh trọng nói.

Mặc kệ làm sao, từ lại đến quan, đây là cơ hội bao nhiêu người tha thiết ước mơ cả đời.

Một khi thành quan, giống như Đại Linh có thể truyền xuống nhiều đời.

Chỉ cần không làm ra chỗ sơ suất lớn, tất cả sẽ không sao, vĩnh hưởng phú quý.

Nếu nhân khẩu thịnh vượng, càng có thể dùng cái này khai chi tán diệp, thành gia tộc tựu đầy hào cường.

“Ui trời tỷ phu, ngươi biết ta có chút bản lĩnh này, cái gì Thương lý thủy vận kia mỗi ngày đều phải đi quản làm ăn, đều là vài người khua môi múa mép đấu khẩu với nhau, ta nào làm được như thế? Ngài vẫn nên tìm người khác đi.”

Trương Vinh Phương lập từ chối.

Nếu hắn là đi con đường thương nghiệp này, thì hoàn toàn làm rối loạn quy hoạch trước đó của mình.

Với lại hắn không có ý định ở lại tại Vu Sơn mãi.

Bây giờ thân phận Trương Ảnh đã làm đến cấp bậc tương đương với lục thất phẩm, cũng coi như là đạo tịch cao tầng trong Minh Kính Cung ở Đàm Dương thành.

Đã có cơ sở này, hắn cần gì phải bỏ gần tìm xa, còn phải bắt đầu lại từ nhỏ đi lên?

Về phần lộ tuyến đạo tịch có ảnh hưởng chức quan hay không?

Bây giờ Đại Linh coi trọng miếu học hợp nhất, đạo Phật cũng có thể đi đến vị trí cao.

Ngoài ra, so với Trương Ảnh, thân phận Trương Vinh Phương này còn có thêm một tầng gông cùm xiềng xích.

Đó chính là hắn là Man nho.

Trương Ảnh đường đường chính chính là thân phận người Bắc, lên cao nhanh hơn bên này rất nhiều.

“Vậy được rồi, trong lòng ngươi đã không muốn, ta cũng không bắt buộc, chẳng qua ngươi phải hiểu được, bỏ lỡ cơ hội này, ngày sau nếu muốn giữ chức quan béo bở cũng không dễ dàng như bây giờ. Lần này là bởi vì chuyện của Đãng Sơn Hổ, quan lại trước đó bị rơi xuống mới có.” Tốc Đạt Hợp Kỳ nhắc nhở.

“Không sao không sao.” Trương Vinh Phương chẳng hề để ý: “Tỷ phu ngươi không biết ta rồi, Trương Vinh Phương ta thích

mỗi ngày muốn làm cái gì thì làm cái đó, đạo tịch cũng đã treo một cái danh ở Đạo Cung. Dù sao cũng có ngươi và tỷ tỷ ở phía trước, sợ cái gì. Ngược lại là mấy người, nhanh nhanh sinh mấy tiểu thí hài mập mạp, không phải tốt hơn sao? Đừng có cứ nhìn ta chằm chằm suốt ngày."

Tốc Đạt Hợp Kỳ dở khóc dở cười.

Trước kia hắn ta cũng đã từng nghe thê tử nói, tính tình em vợ không tốt, ngang ngạnh. Trước đó vẫn luôn chưa phát hiện. Nhưng bây giờ, cũng là lần đầu tiên được trải nghiệm.

Con đường quan thân mà những người khác ngàn cầu vạn cầu cũng không chiếm được, thế mà hắn không thèm để ý chút nào, vứt bỏ như giày rách.

Chẳng qua Trương Vinh Phương càng như vậy, hắn ta càng có cảm giác đối phương hào sảng, chân thành, không thèm để ý quyền thế phú quý.

Đối phương càng như thế, thì càng cảm giác phẩm tính chân thật hơn nữa.

Thực ra xúc động không có gì không tốt, tối thiểu sẽ không giống thân tộc mình, ngoài mặt tươi cười như hoa, trong bụng vụng trộm mưu tính hại người….

Hồi tưởng lại đủ loại cảnh ngộ lúc ở Đại Đô, trong mắt Tốc Đạt Hợp Kỳ cũng hiện lên một tia rối trí.

"Được rồi, ngươi trở về nghĩ nhiều hơn đi, còn thời gian một tuần, nếu hồi tâm chuyển ý, cứ tới nói với ta, nếu không muốn, vậy không cần nhắc lại."

Chương 453: Tìm kiếm (2)

“Biết rồi tỷ phu.” Trương Vinh Phương trả lời.

Hắn nhìn ra chân thành trong mắt Tốc Đạt Hợp Kỳ.

Đúng như tỷ tỷ nói, người này đúng là một người vô cùng chân thành.

Hắn ta tốt với người nhà, tính tình ôn nhu, phẩm cách chính trực, mặc dù không phải vô cùng thông minh, tướng mạo cũng rất xấu.

Nhưng thế đạo này, chẳng lẽ người bề ngoài đẹp mắt, trái tim như rắn rết còn ít?

Trừ thỉnh thoảng sẽ phát tác một lần ốm ra, quả nhiên Tốc Đạt Hợp Kỳ là lương phối của tỷ tỷ.

“Ngoài ra, nghe nói ngươi đang lui tới với Kim Tụ con gái Kim gia?” Đột nhiên Tốc Đạt Hợp Kỳ hỏi.

“Đúng vậy.” Trương Vinh Phương dùng Kim Tụ mà làm bia đỡ đạn, tự nhiên gật đầu xác nhận.

Không có Kim Tụ cản trở, chỉ sợ bây giờ hắn đã là ba ngày kết thân một lần, vô cùng phiền phức.

“Kim gia cũng là gia tộc tiểu thương, thực ra Kim Tụ và ngươi cũng coi như là trèo cao.” Sắc mặt Tốc Đạt Hợp Kỳ bình tĩnh.

“Nếu ngươi thích, chơi đùa là được, loại người thực dụng thế này, đa số không được có tình cảm chân thực, không được xem là thật.”

“Ờm….” Nhất thời Trương Vinh Phương không biết nên trả lời như thế nào.

“Phải nhớ, không nên bị người ngoài mê hoặc, nếu ngươi thật sự thích Kim Tụ, có thể mang nàng rời khỏi Kim gia, nuôi dưỡng ở bên ngoai, chán thì bán đi nhạc quán là được. Như vậy sau khi được một lần đồ cưới, bán người còn có thể kiếm lại một lần.” Sắc mặt Tốc Đạt Hợp Kỳ như thường nói.

“….”

Trương Vinh Phương không phản bác được.

Được rồi, hắn thu hồi lời nói mới rồi, thực ra tỷ phu không chính trực một chút nào….

Quả nhiên là tại thương nhân nói buôn bán….

Nhìn thấy sắc mặt em vợ sợ run, Tốc Đạt Hợp Kỳ cho là hắn lo lắng cho Kim gia.

“Không sao, sản nghiệp danh nghĩa của ta không ít, hơn nửa sinh ý Kim gia đều phải dựa vào chúng ta. Đừng nói chơi một người của bọn họ, có đánh chết ruột thịt đại phòng của bọn họ, bọn họ cũng phải chịu đựng.”

Hắn ta cười nói.

“Nếu ngươi còn lo lắng, nếu không bây giờ ta phái người đi qua, phế bỏ một nửa sản nghiệp bọn họ cũng chẳng qua là một lời nói…”

“Không… Không cần đâu tỷ phu.” Trương Vinh Phương vội vàng nói. “Không đến mức. Thực ra Kim Tụ cũng rất tốt.”

“Ngươi mà, quá thiện lương.” Tốc Đạt Hợp Kỳ chỉ chỉ hắn. “Ngươi phải nhớ, trên đời này chỉ có bốn người chúng ta là người một nhà. Người khác… Khà khà, đừng tin bất cứ chuyện gì!”

Hắn ta nói bốn, Trương Vinh Phương cũng đã hiểu là bốn người nào.

Trừ ba người bọn họ, còn có một người hẳn là Lư Mỹ Sa.

Nghe tỷ phu dừng lời thuyết giáo. Trương Vinh Phương không tự chủ được mà thở dài trong lòng.

Thế đạo này, người thiện lương như chính mình thật quá ít….

*

*

*

Kim Tụ đi xuống xe ngựa, ngẩng đầu nhìn sắc trời.

Ông trời âm trầm như chì, như tán không tán.

Nàng giơ tay gõ gõ cửa chính trạch viện Trương Vinh Phương.

Cốc cốc.

“Mời vào.”

Bên trong truyền ra âm thanh.

Kim Tụ thoáng dùng sức, đẩy cửa sân ra.

Trong viện, Trương Vinh Phương đang mặc một thân đạo y đạm lam, bên ngoài khoác cái móc áo trống trơn.

Móc áo là một loại phục sức giống như áo choàng của nữ tử, bình thường dùng để trang trí hoặc là tô điểm áo bào vô cùng đơn điệu.

Từ góc độ này nhìn lại, Kim Tụ cảm giác dáng người người này thật khôi ngô cao lớn.

Hồi tưởng lại vẻ mặt không thích của Lư Mỹ Sa, còn có những lời châm chọc khiêu khích kia.

Trong nội tâm nàng ổn định lại, bất kể nhìn từ góc độ nào, lựa chọn của nàng cũng không sai.

Đại tiểu thư như Lư Mỹ Sa hiểu cái gì?

Hối hận?

Bây giờ tình cảnh nàng như vậy, lại không quyết đoán hơn nữa, không có tiền dùng mới hối hận hơn.

“Hôm nay chúng ta đi dạo ở đâu?” Nàng tới gần, cầm trong tay một cành dương liễu lúc ẩn lúc hiện.

Dáng vẻ ngây thơ đáng yêu, không có tâm cơ gì.

Thực chất, những ngày qua ở chung khiến nàng càng có chút nóng nảy.

Vì mặc dù Trương Vinh Phương đồng ý ra ngoài du ngoạn cùng nàng giết thời gian.

Nhưng hình như không có cảm giác gì đối với nàng.

Một người nam tử, nếu không có một chút thẹn thùng, không có ngượng ngùng, càng không có bất kỳ động tác và ngôn ngữ vượt khuôn đối với một cô nương xinh đẹp trong thời gian dài như vậy.

Quân tử quá mức như thế…

Vậy đại khái là không có hứng thú với nàng….

Cho nên hôm nay Kim Tụ đặc biệt thay đổi ăn mặc trang điểm một phen.

Tóc đen đến lưng, hai bím tóc thật nhỏ xen lẫn giữa tóc dài, phối hợp với tóc mai hai bên rủ xuống, còn có tóc mái trên trán.

Lại thêm miệng nhỏ hồng nhạt trên mặt trái xoan, mắt hạnh vụt sáng lớn.

Trong một loại ngây thơ đáng yêu xen lẫn một tia thành thục non nớt.

Chương 454: Tìm kiếm (3)

Trừ kiểu tóc, trang phục trên người nàng cũng được chọn lựa tỉ mỉ.

Áo vàng nhạt không có tay áo, trước ngực hơi lộ ra một chút da thịt tuyết trắng. Dưới người là váy ngắn màu trắng đeo đai, dùng một đạm dây lụa màu xanh dương buộc lên, buộc vòng eo thon thả còn một nắm.

Lúc đứng dậy chuyển động, ngẫu nhiên còn có thể trông thấy trên hai chân dưới váy mặc quần dài bó sát người của trang phục thợ săn.

Quần dài toàn thân màu xám, là dùng bông chế thành, co giãn rất tốt, bó chặt hai chân, hoàn toàn nổi bật đường cong từ chân đến eo.

Nếu không phải có váy che lấp, Kim Tụ cũng không dám mặc kiểu quần dài này ra ngoài.

Kiểu trang phục này, trên thực tế là đã từng là của dân tộc rừng rậm lưu truyền.

Trong rừng rậm, vì để tránh cho bụi cây bụi gai dính lên quần áo, phần lớn đều sẽ lựa chọn một ít trang phục bó sát người.

Bình thường trang phục như vậy sẽ phối với giày da bó và váy da.

Vì nếu không che đi, mặc vào tương đương với không mặc… cái gì cũng có thể bị nhìn thấy.

Sau khi phát hiện hình như Trương Vinh Phương không cảm thấy hứng thú với nàng, Kim Tụ bắt đầu nghĩ biện pháp. Chi bằng có thể nổi bật ưu thế của mình.

Nàng rất có tự tin đối với cái này.

Mặc dù nàng bợ đỡ, yêu tiền, nũng nịu. Mẫu thân trong nhà còn cần phải tiêu xài nhiều tiền chữa bệnh.

Nhưng nàng xinh đẹp.

“Những ngày gần đây đi khắp chung quanh rồi, hôm nay đi xa một chút đi.” Trương Vinh Phương cười nói: “Nghe nói rừng

âm Hòe bên ấy có không ít hoa lê đã nở, chúng ta có thể đi dạo chơi ngắm hoa."

"Được, hoa lê trắng toát, nhìn từ xa đã có thể ngửi được mùi thơm, chúng ta còn có thể mua chút ít đồ ăn uống, dã ngoại dưới cây." Kim Tụ cũng hào hứng.

Đầu năm nay, đi du ngoạn dã ngoại, đối với người bình thường đều là sự tình tương đối xa xỉ.

Vì trong rừng rất nhiều nguy hiểm, nếu người không có thực lực đi vào, vô cùng dễ xảy ra chuyện.

Cũng may là Trương Vinh Phương là quân nhân Nhập Phẩm, mới dám lớn tiếng đi dã ngoại.

"Cũng tốt." Trương Vinh Phương cười gật đầu.

Tự nhiên không phải hắn tâm huyết dâng trào, tùy ý chọn chỗ.

Rừng âm Hòe…. Chỗ đó chính là chỗ vụ án Bóng trong rừng đã từng phát sinh.

Bây giờ mặc dù không tiếp tục xảy ra án tử nữa, vẫn không ít người vào đó như trước.

Toàn bộ bởi vì trong rừng âm Hòe không chỉ nhiều cây lê, cây hòe còn nhiều hơn. Bóng cây liên miên che phủ, âm khí âm u.

Người bình thường cũng không dám tùy tiện tiếp cận.

Trong khoảng thời gian này, hắn vừa mượn cớ dưỡng thương, luôn luôn thu thập tình báo liên quan đến rừng âm Hòe.

Bây giờ thương thế tốt hơn một nửa, lúc này, hắn dự định đi dạo chung quanh trước, xem thực địa.

Đợi đến lúc thương thế hoàn toàn khỏi rồi, sau khi chuẩn bị hoàn toàn, sẽ dẫn người bước vào.

Những ngày này, Kim Sí Lầu đã thu hút sự chú ý của nhiều võ nhân trẻ tuổi vì danh tiếng vang dội.

Số lượng người có thể cung cấp sàng lọc gia nhập trong thoáng chốc cũng đã tăng lên.

Chỉ là sau khi một số người gia nhập, họ không thể tuân thủ đầy đủ các nguyên tắc bảo mật. Cũng cần có những lời nhắc nhở liên tục để giám sát.

Loại người này tạm thời chỉ có thể coi là thành viên của phó lầu.

Đối với các thành viên của lầu chính, chỉ có ba người gia nhập. Họ đều thuộc loại cá tính thận trọng, miệng kín như bưng.

Ba người họ đã chia sẻ rất nhiều việc tạp vụ cho Thanh Tố và Bảo Ninh.

Ba người có danh hiệu là Thanh Cưu, Xích Cưu và Hắc Cưu. Võ công cũng đều trên ngũ phẩm.

Sau lưng đều có thân tộc bản địa Vu Sơn.

Có sự lo lắng như vậy sẽ càng đảm bảo sự trung thành đối với Kim Sí Lầu.

Mà ngay khi Trương Vinh Phương và Kim Tụ đang thảo luận xem nên mua gì trước để chuẩn bị cho món ăn hoang dã.

Bên trong rừng âm Hòe.

Trong một đạo quan âm u đổ nát bị bỏ hoang.

Oành!

Một bóng người chật vật, mạnh mẽ đánh vào nửa cánh cửa rồi lăn ra ngoài.

Thân người nhuốm đầy máu me, chỉ có thể từ đường cong trên người phân biệt được đây là một thiếu nữ có vóc người đầy đủ.

Trên người nàng vốn đang mặc bộ đồ da của thợ săn, nhưng lúc này, chiếc áo khoác lông cáo màu nâu sẫm của nàng lại dính máu của chính mình.

Trên chiếc quần da đen cũng có những vết thương.

“Chạy! Chạy mau! Càng xa nơi đây càng tốt!”

Trần Diệu Hương hét lên một tiếng trong lòng, bò lên lao nhanh về phía xa.

Nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, chính mình đang nghỉ ngơi trong thành để chuẩn bị cho cuộc đi săn trên núi.

Không ngờ sau khi vô tình ngủ quên, khi tỉnh dậy liền đến bên trong khu rừng âm Hòe này.

Ngay khi tỉnh dậy, nàng liền phát hiện ra rằng những người bạn và bảo tiêu ban đầu của mình đã biến mất.

Chỉ còn một mình nàng lẻ loi, nằm nghiêng bên góc tường đạo quan đổ nát.

Chương 455: Tìm kiếm (4)

Hơn nữa, trong gian phòng nàng đang nằm, còn có một đạo nhân, đang quay lưng về phía nàng, cúi đầu tĩnh tọa, niệm tụng kinh văn gì đó

Nàng không hiểu đối phương đang niệm cái gì, nhưng theo bản năng thân thể cảm nhận được, một cảm giác run rẩy mạnh mẽ đang không ngừng kích thích nàng, khiến nàng nhanh chóng chạy trốn khỏi đó.

Không chút do dự, nàng lợi dụng khe hở khi đạo nhân đang tụng kinh, lặng lẽ rời khỏi phòng, lao nhanh về hướng bên ngoài.

Sau khi chạy ra ngoài, nàng nhận ra rằng cơ thể mình chẳng biết từ khi nào đã có quá nhiều vết thương, hơn nữa rất nhiều vết thương dường như không hề cảm thấy đau đớn.

Sự bất thường mãnh liệt này khiến nàng càng ngày càng cảm thấy sợ hãi trước tình cảnh của mình.

Nàng loạng choạng bước ra khỏi đạo quan, nhưng Trần Diệu Hương chưa chạy được bao xa thì đột nhiên cả người nàng run rẩy, bước chân dừng lại.

Nàng thẫn thờ nhìn khu rừng trước mặt.

Trên những thân cây lớn, có những thi thể bị đinh đóng xuyên qua ngực vào cây.

Những thi thể này trông không giống người thường.

Vóc người bọn họ cao lớn cường tráng, trên người họ có ít nhiều túi đeo eo đặc biệt, chỉ người trong giang hồ mới sử dụng.

Một số vũ khí cũng bị rơi dưới chân họ.

Nhưng là một đám người như vậy, đều đã chết ở nơi núi sâu này.

Trần Diệu Hương cảm thấy cả người phát lạnh, nhưng lại cảm thấy đây là một cơn ác mộng, một cơn ác mộng mà nàng không thể tỉnh lại.

Nàng bất giác lùi lại hai bước.

“Hương Nhi!” Đột nhiên có tiếng hét yếu ớt ở đằng xa truyền đến.

Trần Diệu Hương bỗng cảm thấy phấn chấn, vội vàng hét lên.

“Ta ở đây! Minh ca! Ta ở đây!”

Tiếng người ở phía xa ngừng lại, rồi đột nhiên sôi trào, dường như có rất nhiều người đã tới.

“Hương Nhi! Đừng nhúc nhích, ta lập tức đến tìm người! Tuyệt đối không được động đậy!”

Người tên là Minh ca lớn tiếng nói.

“Ta ở đây đợi ngươi!” Trần Diệu Hương lớn tiếng trả lời, trong lòng mừng rỡ.

Chỉ sau khi giọng nói đó vang lên, nàng đột nhiên cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Sau lưng chính mình, dường như có thứ gì đó chắn hết ánh sáng…

Một luồng cảm giác lạnh lẽo run rẩy lại lần nữa tràn ngập khắp cơ thể nàng.

Đột nhiên, nàng quay đầu lại, nhìn thấy vị đạo nhân thần bí lúc trước đang đối mặt với nàng, trên tay đang giơ thanh kiếm sắt lên.

Đạo nhân này đội một chiếc mũ giáp, những phần cơ thể lộ ra ngoài cũng được bao phủ bằng kim loại.

Chẳng hạn như tay đeo găng tay kim loại, cổ cũng được bao phủ bởi lớp vỏ kim loại của mũ giáp che kín.

Bạch!

Thanh kiếm sắt rơi xuống.

*

*

*

Vùng ngoại vi của rừng âm Hòe.

Trương Vinh Phương và Kim Tụ trải một tấm khăn trải bàn màu xanh lam lớn trên mặt đất, sau đó lần lượt đặt thức ăn họ mang lên đó.

Sau đó đốt nhang đuổi muỗi ở một bên.

Trong làn hương thơm lan ra, cả hai cùng quỳ xuống ngồi xuống, vừa trò chuyện vừa ăn những món ăn nhẹ mang theo.

Nơi họ chọn là khu dã ngoại náo nhiệt nhất xung quanh rừng âm Hòe.

Xung quanh đây thường có thợ săn và người hái thảo dược ra vào, cách đó không xa có một trạm gác quân doanh.

Vì vậy, rất nhiều động vật và dã thú không dám đến gần nơi này.

Lúc này, khí trời chuyển nắng trong, có không ít người đến ăn dã ngoại như bọn họ.

Rõ ràng họ không phải là những người duy nhất tự tin vào sức mạnh của chính mình.

Trương Vinh Phương cầm một viên kẹo mận bỏ vào miệng.

Bề ngoài thì hắn đang ăn, nhưng thực ra hắn đang chú ý đến những lời bàn tán xôn xao của những người xung quanh, cũng như những từng trận động tĩnh truyền ra từ khu rừng này.

“Nhắc mới nhớ, sau sự kiện Bóng trong rừng âm Hòe lần trước, những án kiện ác liệt truyền ra liền rất ít.” Kim Tụ nhấp một ngụm rượu hoa quả, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng.

“Người ta nói rằng nơi này đã được tiếp quản bởi một tổ chức dân gian ở phủ Vu Sơn có tên là Chính Minh hội.

Có sự hiện diện của các tổ chức như vậy thực sự có thể làm cho tình hình của Vu Sơn tốt hơn.”

“Sau đó còn có một nữ tử tiến vào nơi này lúc nửa đêm sao?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Đúng, nhưng không ít người đều bị Chính Minh hội chặn lại. Nhưng gần đây, có một số tin đồn rằng nơi này lại bắt đầu gặp sự cố.

Cho nên lúc đó ngươi vừa đến đây, ta cũng có chút sợ hãi…” Kim Tụ không cố ý giả bộ, nhưng thật sự rất sợ hãi.

“Nói như thế nào vậy? Lại bắt đầu? Sao không thấy báo quan?” Trương Vinh Phương cau mày.

Kể từ khi sức mạnh của Kim Sí Lầu tổn thất lớn, các thành viên đều bị giảm sút hơn một nửa, sự hiểu biết của hắn về toàn bộ Vu Sơn cũng trở nên yếu đi rất nhiều.

“Tất cả những người nữ tử xung quanh đều mất tích. Trước đây quan phủ nói rằng vụ án này không thành vấn đề, đã kết thúc. Bây giờ lại bắt đầu bùng phát. Đây không phải là đánh thẳng vào mặt họ sao? Đương nhiên, họ không dám công khai rồi.”

Chương 456: Tìm kiếm (5)

Kim Tụ nói, "Ta chỉ biết rằng ta đến rừng âm Hòe vì ta có một biểu tỷ bị mất tích vài ngày trước, tìm khắp nơi đều không có kết quả, mới phát hiện là đã đi tới rừng âm Hòe."

"Nói cách khác, gần đây nữ tử lại mất tích?" Trương Vinh Phương nói.

"Không sai, dù sao thì ta cũng đã nghe nói về nó trong vài tháng qua rồi." Kim Tụ gật đầu. "Nhưng có những tháp canh gác do quan phủ thiết lập, hầu hết nên bị phong tỏa trở lại, đúng không?"

"Ừm." Trương Vinh Phương nhìn vào sâu trong rừng âm Hòe.

Khu rừng giống như có sương mù bao phủ, ánh nắng không thể trực tiếp chiếu vào, từ bên ngoài chỉ có thể nhìn thấy mười thước vào trong, lại bị bóng tối cản lại.

Những cây đại thụ cao hàng chục mét tạo thành một không gian khổng lồ và lạnh lẽo.

'Nơi này…. tại sao Cung Sơ Nhân lại để ta đến đây? Nơi này, có thứ ta cần sao?'

Trương Vinh Phương trầm ngâm trong lòng.

Nơi này gần đây lại có người mất tích. Hơn nữa đã diễn ra trong vài tháng.

Điều đó có nghĩa là phủ Vu Sơn cũng đành bất lực, không làm gì được đối với nơi này.

Hoặc không đủ khả năng để đánh đổi gánh chịu giải quyết.

"Có lẽ, chúng ta cũng có thể đốt lửa ở đây, chúng ta có thể pha chút trà sữa hay gì đó?"

Kim Tụ ở bên cạnh nhìn thấy cách đó không xa có mấy quầy hàng, bọn họ đã bắt đầu nhóm lửa nướng thịt, nàng lập tức động lòng.

"Có thể, có thể, nhưng ta không mang theo hộp quẹt, nhưng cái lò có thể dùng tảng đá dựng lên." Trương Vinh Phương gật đầu, hoàn hồn cười nói.

Hiện tại hắn đang hồi phục sức khỏe, ngày nào cũng không luyện võ công, mà chỉ là luyện văn công trong chốc lát.

Sau khi được thư giãn như vậy, tâm tình nhất thời cảm thấy thư thái hơn rất nhiều.

“Vậy ta sẽ đi mượn đồ châm lửa đến đây. Chúng ta cũng có thể hợp tác với những người khác.” Kim Tụ tràn đầy phấn khởi đề nghị.

*

*

*

Phủ Thương Sự.

“Tên Trương Vinh Phương đó lại đi ra ngoài với Kim Tụ?”

Mang theo chiếc bánh hạnh nhân vừa mua, mi mắt Lư Mỹ Sa nhất thời giật giật khi nghe thấy thị nữ thiếp thân Tiểu Thủy báo tin.

Kim Tụ những ngày này chủ động, ngay cả bạn thân rất tốt trước đây của nàng cũng có thể thấy được ý đồ của nàng.

Nhìn thấy Kim Tụ và Trương Vinh Phương càng ngày càng gần, lửa giận trong lòng nàng càng ngày càng nặng.

Hơn nữa, điều khiến nàng ngày càng nghi ngờ chính là.

Mặc dù Trương Vinh Phương đã đáp ứng các điều kiện khác nhau của Kim Tụ, nhưng với vẻ đẹp của nàng cũng sẽ không chủ động đến nước này.

Trương Vinh Phương đó bây giờ chỉ là một người bình thường phụ thuộc vào ca ca của nàng.

Coi như có chút thiên phú, thì cũng phải mất nhiều năm mới có thể hình thành.

Sau thời gian nhiều năm như vậy, có quá nhiều biến số, không ai có thể nói liệu những thay đổi khác có xảy ra ở giữa hay không.

Vì thế, thấy bạn thân nàng manh động như vậy, thậm chí còn có chút không để ý đến danh tiếng nhà gái mà áp sát.

Điều này càng khiến Lư Mỹ Sa cảm thấy không cam lòng.

“Hai người họ đi cùng nhau à?” Nàng hỏi lại.

“Vâng, thư tiểu thư. Nói là muốn đi đến cánh rừng ngoài thành, ta cũng không nghe rõ lắm. Vinh Phương thiếu gia còn nói đi đến muộn mới trở về, giờ cơm tối không cần chờ hắn.” Tiểu Thủy nói thêm vào.

“Có đúng không?”

Lư Mỹ Sa không phải là kẻ ngốc, trước đây nàng cũng đã từng nói chuyện phiếm với ca ca mình một lần.

Cả hai người đều có thể thấy Trương Vinh Phương đang che giấu điều gì đó, nhưng cho dù hắn đang che giấu điều gì, ca ca tin tưởng hắn cũng sẽ không làm hại đến tỷ tỷ ruột của mình, cho nên cũng không để ý tới nữa.

Lư Mỹ Sa cũng nghĩ như vậy.

Rốt cuộc, một thiên tài võ nhân có thể nhập phẩm khi còn trẻ như vậy đã từng một mình đi bộ hàng trăm dặm, chỉ để đến bái vào Đạo cung thu được đạo tịch.

Hẳn là không đơn giản như mình nghĩ.

Nhưng bây giờ….

Tên đó, ngay cả một lợi thế nữ như Kim Tụ cũng có thể coi trọng…?

“Được, ta biết rồi, ngươi lui xuống trước đi.”

Lư Mỹ Sa vẫy tay và tỏ vẻ trầm ngâm.

Nàng trở về phòng và đặt điểm tâm xuống. Ngồi vào ghế, tâm tư trong lòng quay cuồng.

‘Ta biết rất rõ tính cách của Kim Tụ, cực kỳ công lợi thế lợi, có thể nói nếu không có lợi sẽ không bắt đầu, nàng chủ động như vậy, nhất định là đã phát hiện ra chuyện gì có lợi! Hơn nữa, chuyện này rất có thể liên quan đến Trương Vinh Phương!’

Trong lòng của Lư Mỹ Sa rất sáng tỏ.

‘Nhưng người như Trương Vinh Phương, cho dù hắn có chút ẩn mình, cho dù tiềm năng tương lai của hắn rất tốt, nhưng hiện tại, hắn vẫn chỉ là một võ nhân nhất phẩm. Hiện tại thiên

phú không dùng được, chỉ là lĩnh tiền trong phủ mỗi tháng, cũng không có bao nhiêu tiền.

Hắn có cái gì mà Kim Tụ có thể coi trọng như vậy?'

Nàng nghĩ tới nghĩ lui, bỗng nhiên nghĩ đến, nếu bây giờ Trương Vinh Phương đang ở ngoài thành…

Chương 457: Tìm kiếm (6)

Hay là…

Một ý nghĩ chợt dấy lên trong đầu nàng như cháy rừng.

Ngay lập tức, nàng làm theo suy nghĩ của mình, đứng dậy thu dọn đồ đạc nhanh chóng chuẩn bị ra về.

Thay vì đi đến chỗ cần đến trước, nàng đã chọn đi hết nơi khác.

Sau khi chuẩn bị xong.

Một lúc sau, nàng thay một bộ váy, đeo mạng che mặt và đội mũ trùm đầu rồi lại đến trạch viện của Trương Vinh Phương.

'Đây là một cơ hội tuyệt vời để tìm hiểu xem Trương Vinh Phương có bí mật gì!'

'Nếu hắn thực sự có bất kỳ bí mật nào, tra rõ cũng có thể an tâm.'

'Nếu hắn không có bí mật và chỉ đang phô trương thanh thế lừa dối mọi người, ta có thể tiết lộ cho Kim Tụ ngay lập tức. Dù sao cũng là bạn thân, cũng không thể để nàng bị lừa bị thiệt lớn như vậy.'

Ngay lập tức, nàng lấy ra một chiếc chìa khóa mà Trương Vinh Phương đã để lại chỗ tỷ tỷ, mở khóa và đẩy cửa vào.

Lúc này, trong thư phòng của Trương Vinh Phương, một chú chim nhỏ màu đỏ đang từ từ bay xuống trên bàn sách, cúi đầu ăn những hạt ngũ cốc rắc trên đó.

Những ống tre buộc vào chân chú chim nhỏ màu đỏ hiện rõ dưới ánh sáng ban ngày.

"Này này, Lư Mỹ Sa phủ Thượng Sự cầm chìa khóa đi vào kìa… Chúng ta nên làm gì đây?"

Đối diện với trạch viện của Trương Vinh Phương, ánh mắt của cặp vợ chồng lập quầy bán đậu phụ của riêng mình, có chút mờ mịt.

Nếu là người khác, họ có thể bí mật giải quyết. Nhưng… Lư Mỹ Sa này…

Là tử sĩ Linh sứ, bọn họ là số ít hộ vệ thực sự biết được thân thế thực sự của Trương Vinh Phương.

Mục đích là luôn bảo vệ an toàn cho trạch viện.

Nhưng bây giờ, chính những người thân của đại nhân tiến vào…

"Đừng lo, lập tức đưa tin trở lại, để đại nhân tự quyết định. Đây là việc gia đình của đại nhân, không đến lượt chúng ta quyết định." Phu nhân kia cúi đầu múc đậu hũ, thấp giọng nói.

"Cũng chỉ có thể làm như vậy…" Người nam tử thở dài.

Ở phía bên kia, Lư Mỹ Sa nhanh chóng đóng cửa viện bằng tay trái và nhìn vào sân.

Điều đầu tiên đập vào mắt là chiếc cọc gỗ gần như bị gãy.

Cọc gỗ ở khắp mọi nơi, miễn là luyện võ hầu như đều có.

Lư Mỹ Sa chỉ nhìn lướt qua một chút, không thèm liếc mắt nhìn lần thứ hai, mục đích của nàng là tìm ra bí mật thực sự của Trương Vinh Phương.

Không phải là lãng phí thời gian cho những cây cọc gỗ thông thường này.

Xuyên qua sân, nàng đến trong buồng trước cửa phòng, dùng sức đẩy mạnh.

Đột nhiên, trước mắt nàng dường như lóe lên một vệt đỏ.

"Hả? Đó là gì?"

Lư Mỹ Sa thận trọng nhìn xung quanh.

Căn phòng ngăn nắp lạ thường, trên tường treo một số vũ khí được quấn trong dải vải.

Có đao kiếm và thương.

Trên một chiếc bàn lớn bằng gỗ tử đàn, có những đồ dùng văn thư tiêu chuẩn.

Một nghiễn bình bằng trúc Đạm Tông khắc Thanh Tĩnh kinh của Đạo gia, chia toàn bộ chiếc bàn thành hai phần.

Nghiễn bình là loại bình phong nhỏ thường được đặt trên bàn làm việc, dùng để chắn sáng khi có ánh sáng mạnh và thỉnh thoảng có tác dụng trang trí.

Trong một hộp gỗ bên trái, có bảy hoặc tám con dấu với nhiều kích cỡ khác nhau.

Lư Mỹ Sa bước tới, cầm một cái lên nhìn, nàng không nhận ra dòng chữ được khắc dưới đáy con dấu.

Ngay sau đó, nàng nghe thấy một tiếng mổ nhẹ.

Nhìn lên, thấy ngay một chiếc đuôi lông vũ màu đỏ, đang ngọ nguậy sau tấm nghiễn bình.

“Chim?” Trái tim của Lư Mỹ Sa hơi chấn động, nàng từ từ đến gần.

Vội vàng, nàng đưa tay nắm lấy tấm nghiễn bình.

Nhưng không có gì đằng sau.

Nàng bối rối liếc nhìn chiếc bàn, chỉ thấy một đống xác hạt ngũ cốc đã bị ăn hết.

Nhưng nàng không thể nhìn thấy chủ nhân của chiếc lông vũ màu đỏ vừa rồi.

“Kỳ quái…” Nàng nheo mắt lại, trong mắt hiện lên một tia sát ý.

Mãnh liệt vung tay lên, nàng nhìn vào mặt sau của nghiễn bình trên tay mình.

Một con chim nhỏ màu đỏ nằm nhìn chằm chằm vào nàng với đôi mắt to.

Ngay lập tức, Lư Mỹ Sa nhận thấy con chim nhỏ màu đỏ dường như có thứ gì đó buộc vào chân.

Nàng đưa tay ra và nắm lấy nó.

Đáng tiếc là bắt hụt.

Bất ngờ, nàng nghiêng mình, mất thăng bằng và ngã đập vào góc bàn…

Cốp.

Lư Mỹ Sa che mặt gào lên đau đớn rồi ngã xuống đất.

“Mặt của ta!”

Nàng đứng dậy, che mặt và nhìn chằm chằm vào con chim nhỏ màu đỏ.

Đôi mắt như ngọc của con chim nhỏ màu đỏ nhìn nàng với vẻ bình thản.

Kẻ mạnh và kẻ yếu vừa xem liền hiện rõ.

“Ha ha… chảy máu rồi…” Lư Mỹ Sa thả tay ra, nhìn vết máu trên ngón tay chính mình, vẻ mặt đột nhiên u ám.

Phốc!

Nàng tát con chim nhỏ màu đỏ một cách dữ dội.

Đáng tiếc lại đánh hụt.

Nàng đập mạnh lòng bàn tay xuống bàn, phát ra tiếng kêu rõ ràng.

“Ôi!” Tay đau quá…

Lư Mỹ Sa nhìn con chim nhỏ màu đỏ di chuyển sang bên phải của nàng ngay lập tức, đôi mắt nàng như muốn phun ra lửa.

“Ta không tin!”

Chương 458: Phá (1)

Nàng bình tĩnh lại, hít thở sâu rồi sau đó hai tay liên hoàn đánh ra.

Bốp bốp bốp bốp bốp!

Nàng thề rằng đôi tay của nàng chưa bao giờ linh hoạt như vậy kể từ khi nàng được sinh ra.

Nó giống như một chuỗi nhịp, giống như nổi trên mặt nước, liên tục đập linh hoạt trên mặt bàn.

Đáng tiếc…

Mỗi khi thời điểm quan trọng, chú chim nhỏ màu đỏ chỉ là với một cử động nhẹ, nó đã tránh được sự tấn công của nàng.

Trái phải trái phải trái phải, trái trái trái trái trái… phốc!

Lư Mỹ Sa tát mạnh vào góc máy cắt giấy bên cạnh.

Hai mắt nàng lồi ra, nửa người trên nổi lên đau đớn, há miệng muốn hét lên, nhưng nàng chợt nhớ ra đây không phải là nhà của mình, nên cứng rắn kìm lại.

Thu tay lại, lòng bàn tay phải của nàng đã nhiều thêm một vết thương, nhiều chỗ còn bầm tím.

May mắn thay, máy cắt giấy được bao phủ bởi một lớp vỏ gỗ bảo vệ.

“Ta không thể dùng tay…” Lư Mỹ Sa tức giận run lên, nàng cảm thấy trước đây mình chưa từng tức giận như vậy.

Nàng nhìn chằm chằm vào con chim đỏ, đưa bàn tay trái còn nguyên vẹn của mình ra, chỉ vào đối phương.

“Ngươi chết chắc rồi! Chờ ta bắt được ngươi liền lập tức đem ngươi đi hấp dầu!”

“Chíp chíp” Tiểu Hồng kêu hai lần với vẻ mặt mờ mịt.

Bạch!

Lư Mỹ Sa vô cùng phẫn nộ, nàng cảm thấy mình như một kẻ ngốc! Thậm chí không thể bắt một con chim!

Vì vậy, nàng cởi áo khoác của mình, mở nó ra và lao về phía trước!

Bành!

Tiểu Hồng bình tĩnh nhảy lên, nhẹ nhàng gõ lên đỉnh đầu nàng và đáp xuống khung cửa phía sau.

Sau đó nhìn xuống con người ngu ngốc đập đầu vào chiếc bàn gỗ tử đàn cứng.

Lư Mỹ Sa ngẩng đầu lên khỏi bàn và nhìn thấy Tiểu Hồng lại bay đi, trái tim nàng gần như sụp đổ.

Nàng cuộn quần áo của mình và đập mạnh vào Tiểu Hồng, nhưng không may trước khi quần áo đến, Tiểu Hồng đã bay ra khỏi cửa và đáp xuống những ngọn cây ở sân bên ngoài.

"Chết!" Lư Mỹ Sa tức giận ném ra quần áo trong tay, dùng hết sức kéo ra, dùng hết toàn lực ném đi.

Đáng tiếc nàng không chú ý dưới chân còn có ngưỡng cửa.

Quần áo bị ném đến một nửa liền rơi xuống.

Ầm một tiếng trầm thấp vang lên.

Lư Mỹ Sa ngã sấp mặt xuống đất.

Tại thời điểm này, Tiểu Hồng trên cây và Lư Mỹ Sa trên mặt đất.

Hơi thở của kẻ mạnh và tiếng than khóc của kẻ yếu, đều rõ ràng trong nháy mắt…

Không có cảm xúc trong đôi mắt hồng ngọc nhỏ bé, chỉ có sự bình tĩnh.

Kiểu vui đùa này, nó đã tiếp thu qua trong quá trình huấn luyện đặc biệt, thậm chí cũng không bằng trò tiêu khiển sau bữa tối.

Thật không thú vị nhìn con người đang gian nan bò lên từ trên mặt đất, nó dùng miệng dựng thẳng lông đuôi rồi bay khỏi đây.

Lư Mỹ Sa bò dậy, mũi nàng đang chảy máu, khó có thể cầm được.

Nàng nhanh chóng nhét khăn tay vào lỗ mũi.

Nhìn lại, nàng nhìn căn phòng có chút ngổn ngang, biết rằng tuyệt đối không thể để Trương Vinh Phương phát hiện mình lẻn vào.

Nếu không, sau này nàng sẽ không còn mặt mũi nào mà lăn lộn trong phủ.

Thế là nàng lại vội vã vào trong, chịu đựng cơn đau ở tay, mặt và mũi, nhanh chóng thu dọn đồ đạc và trả lại chỗ cũ.

Trong quá trình dọn dẹp, nàng nhanh chóng bắt đầu tự mình kiểm tra, tìm kiếm.

Xoẹt.

Một ngăn bàn được kéo ra.

Bên trong trống rỗng, với một số phong bì thoạt nhìn khá riêng tư.

Lư Mỹ Sa đột nhiên sững người, biết rằng cuối cùng nàng đã tìm thấy chìa khóa.

Nàng đưa tay, cầm lấy một chiếc phong thư, mở phần lỗ hổng bị xé rách ra rồi rút lá thư ra.

Tờ giấy được mở ra, một dòng chữ rõ ràng được viết trên đó.

Lư Mỹ Sa cảm thấy hưng phấn, biết rằng sự vất vả của nàng vừa rồi không phải là vô ích, vì vậy nàng nhanh chóng định thần lại.

‘Bức thư này có độc.’

Đùng.

Nàng run cả người, tờ giấy viết thư trong tay bay ra, rơi xuống bàn.

Chẳng mấy chốc, nàng cảm thấy tay mình bắt đầu ngứa và đau, phần nơi nàng chạm vào tờ giấy viết thư cũng bắt đầu tím tái và sưng tấy.

Cơn ngứa thậm chí còn chạy dọc các ngón tay, kéo dài đến lòng bàn tay, cổ tay….

Lư Mỹ Sa lạnh cả người, trong lòng hoảng loạn cực kỳ.

‘Trong phòng của tên Trương Vinh Phương này, sao ngay cả giấy viết thư cũng có độc?’

Mặt nàng tái đi, nàng cảm thấy cơn đau ngứa ngáy đang di chuyển nhanh trên tay, nhất thời cảm thấy mờ mịt bất lực và không biết phải làm sao.

Đột nhiên, nàng liếc nhìn mặt sau của bức thư mà nàng đã đánh rơi, nó vẫn còn chữ viết!

‘Thuốc giải độc nằm trong ngăn thứ ba.’

Ngọn lửa hy vọng trỗi dậy trong lòng Lư Mỹ Sa, nàng nhanh chóng mở ngăn kéo thứ ba.

Có một lá thư khác trong ngăn kéo.

Trong lòng nàng hốt hoảng, nhưng vẫn cầm phong thư lấy lá thư từ chỗ mở rách ra.

Có một dòng viết trên giấy viết.

‘Thuốc giải độc nằm trong bồn tiểu dưới chân giường.’

“…” Khuôn mặt xinh đẹp của Lư Mỹ Sa thoáng chốc đỏ bừng.

Chương 459: Phá (2)

Nhưng tay càng ngày càng ngứa và đau, nàng không quan tâm, xoay người chạy về phía chân giường.

Chẳng bao lâu, nàng tìm thấy bồn tiểu ở đó.

May mắn thay, không có gì trong đó và nó không bốc mùi.

Có một mảnh giấy trong bồn tiểu.

Lư Mỹ Sa nhanh chóng nhặt tờ giấy và mở nó ra.

Chỉ thấy một từ được viết trên đó: 'Liếm'.

"…"

Trong phút chốc, sắc mặt của Lư Mỹ Sa trở nên xanh mét.

Nàng nhìn vào bồn tiểu, và sau đó nhìn vào chữ viết trên giấy. Toàn thân bắt đầu run lên vì tức giận, trong lòng cũng mơ hồ khó chịu.

Vừa định vò tờ giấy thành một quả bóng, nàng chợt thấy mặt sau tờ giấy có một câu.

'Đùa thôi, thuốc giải độc là nước trên bàn, cứ uống nước trong đó.'

Lư Mỹ Sa rốt cục thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, vội vàng chạy tới bàn, cầm lấy nước thừa lên.

Đây là dụng cụ dùng để đựng nước dùng để mài mực khi viết, nước bên trong rất trong và sạch.

Lư Mỹ Sa không quan tâm lắm, nàng ngẩng đầu lên uống cạn.

*

*

*

Vào buổi tối, Trương Vinh Phương đẩy cửa viện vào và ngay lập tức nhận thấy có người vào nhà mình.

Bước vào cửa, đóng cửa lại, thuận tay lấy ra một thông tin tình báo mà hộ vệ Kim Sí Lầu đã nhét vào từ một kẽ hở khuất trong góc tường.

Mở cuộn giấy ra nhìn, vẻ mặt của Trương Vinh Phương không thay đổi, tiện tay xoa nát, ném vào lò than đang cháy trong góc.

Sau khi vào phòng, hắn nhìn đồ đạc vẫn giống như trước khi rời đi, trong lòng thầm cười.

Nơi này đã quá quen thuộc với hắn, hắn sống ở đây hàng ngày, có thể nhận thức rõ ràng mọi thay đổi.

Giống như vào lúc này, nghiễn bình trên bàn bị xê dịch vị trí.

Tay cầm di động của ngăn kéo đã thay đổi hướng của nó.

Chiếc bồn tiểu dưới chân giường quả nhiên đã được chuyển đi. Có vẻ như cái bẫy nhỏ mà hắn giăng ra trước đó đã được kích hoạt.

Chít chít.

Con chim nhỏ màu đỏ bay vào từ cửa sổ và đậu trên vai hắn.

Sau khi lấy ống tre xuống rồi cho nó một ít thức ăn và nước uống, Trương Vinh Phương lúc này có thời gian để kiểm tra thông tin bên trong ống tre.

Tình báo liên quan đến Bóng trong rừng.

Bên trong Kim Sí Lầu, do Bảo Ninh làm đầu mối, đã kết hợp khả năng của những thành viên mới gia nhập này. Ngay sau đó nhiều thông tin liên quan đã được tìm thấy.

Nhấc kính lúp lên, Trương Vinh Phương đọc kỹ nội dung.

Còn việc Lư Mỹ Sa lẻn vào nhà để kiểm tra, chuyện này không tính là gì.

Kể từ lần trước Kim Tụ hành động, Trương Vinh Phương đã thuận tiện đặt một số bẫy chơi khăm nho nhỏ tại nơi ở của mình.

Cũng giống như chất độc Lư Mỹ Sa trúng phải, nó thực sự là một loại bột ngứa, có thể khiến người ta ngứa ngáy khắp người, và tác dụng chỉ có thể kéo dài một ngày một đêm.

Đó chỉ là một hình phạt nhỏ dành cho những tên trộm.

Trương Vinh Phương đã chuyển tất cả những thứ có giá trị trong căn phòng này vào ám cách trên tường.

Hơn nữa ám cách đó không thể mở được nếu không có chìa khóa đặc biệt trên người hắn.

Kim Sí Lầu là một hộ chuyên nghiệp làm công việc này, loại bố trí này chỉ là việc nhỏ nhặt không đáng kể.

Chẳng mấy chốc, mọi thông tin trong ống trúc đã được đọc hết.

Trương Vinh Phương cũng không ngờ rằng dường như có rất nhiều rắc rối tiềm ẩn về Bóng trong rừng này.

So với Đãng Sơn Hổ chặn đường trước đây, trình độ vướng tay chân của án này mạnh hơn rất nhiều.

“Thông tin cho thấy hung thủ Bóng trong rừng bị tình nghi là một người nam tử bí ẩn, được trang bị đầy đủ võ trang và mặc áo đạo bào màu đen.

Người này cao lớn và không bao giờ nói chuyện, đã ba lần bị các cao thủ của phủ Vu Sơn bao vây trấn áp, và hắn có thể rút lui hoàn toàn.”

“Trong cuộc bao vây đầu tiên, phủ Vu Sơn đã cử hai cao thủ Lục Phẩm, ba người Tứ Phẩm, mười năm sai dịch bình thường, trang bị đao, cung và nỏ, súng kíp và các vũ khí khác.

Sau khi cả đội vào cuộc, liên lạc đã bị mất trong hai canh giờ.”

“Cuộc bao vây và trấn áp lần thứ hai, phái một Bát Phẩm, ba Ngũ Phẩm và hai trăm binh lính của Thiên hộ, mang theo cung, nỏ, kiếm, v.v.

Sau khi đội ngũ tiến vào, chỉ có một trong số Bát Phẩm trọng thương thoát được, thương tích ngày càng chuyển biến xấu đi và hắn đã chết ngay sau đó.”

“Cuộc vây hãm thứ ba, hai người Cửu Phẩm và hai người Bát Phẩm.

Sau khi cả đội tiến vào, cuối cùng chỉ có một Cửu Phẩm trốn thoát được, và người trốn thoát là Hoàng Dịch Tất của Hoàng gia.

Sau đó, phủ Vu Sơn đã hoàn toàn liệt kê độ sâu của rừng âm Hòe là một khu vực cấm.

Kể cả toàn bộ khu rừng âm Hòe, một tháp canh gác cũng được thành lập để bao quanh và giám sát. “

“Sau đó rừng âm Hòe bắt đầu bắt nữ tử vô độ.

Cuộc điều tra của phủ Vu Sơn phát hiện ra rằng, lâu lâu chủ động đưa một nữ tử vào đó, thì rừng âm Hòe sẽ không tự mình khống chế cô gái tiến vào.”

Chương 460: Phá (3)

Sau khi đọc hết nội dung, Trương Vinh Phương cũng có chút bất ngờ với rừng âm Hòe này.

Trong cuộc điều tra cuối cùng, hai Cửu Phẩm và hai Bát Phẩm đã được phái đi, nhưng lại trắng tay trở về, và chỉ một Hoàng Dịch Tất còn sống sót đi ra.

Rõ ràng, trong rừng âm Hòe đang ẩn chứa những nguy hiểm mà ngay cả cửu phẩm cũng không thể xử lý được.

Thử nghĩ xem, sau bao nhiêu năm, nếu có thể xử lý được thì phủ Vu Sơn sẽ không đến nỗi vẫn giữ nó lại mà tiếp tục hại người.

"Ngoài ra, Chính Minh hội được cho là đã điều tra khu rừng âm Hòe này… Không biết bây giờ có thêm càng nhiều tư liệu hay không."

Khi dòng suy nghĩ của hắn đến đây, Trương Vinh Phương cũng từ từ dừng lại.

"Trước tiên cử người đến Chính Minh hội để xem chúng ta có thể lấy thêm thông tin hay không. Nếu không, đợi đến khi ta hoàn toàn bình phục lại đi sau vậy."

Hắn lúc nào cũng tích lũy điểm thuộc tính, chuẩn bị đợi vết thương lành lại, một hơi đột phá Định Hồn Phù, để cho nó phá giới hạn, tiến vào Thập Phẩm chân chính, tức là giai đoạn Siêu Phẩm.

Khi đó, lại tiến vào rừng âm Hòe, cũng sẽ chắc chắn hơn.

Với sự sắp xếp trong đầu, Trương Vinh Phương đốt cuộn thông tin tình báo, bắt đầu nhập định, tu hành văn công.

*

*

*

Thời gian trôi nhanh, đã sớm hơn nửa tháng trôi qua.

Tổng bộ của Kim Sí Lầu, Vạn Lý sơn trang.

Trương Vinh Phương đeo mặt nạ và mặc áo choàng lụa đen, để lộ ngực.

Hắn hiện cao hơn mét chín một chút, cơ bắp săn chắc và mái tóc đen buông xõa trên vai. Mơ hồ có một khí chất cuồng dã.

Đứng bên hồ nước nhân tạo, hắn nhìn ra xa, như thể đang để đôi mắt của mình nghỉ ngơi.

Nhưng trên thực tế, hắn đang xem điểm thuộc tính tích lũy trong thanh thuộc tính của chính mình.

Vài ngày trước, sức khỏe của hắn cuối cùng đã hoàn toàn trở lại bình thường.

Tuy nhiên, có vẻ như do chấn thương, giới hạn sinh mệnh của hắn đã giảm nhẹ hai điểm.

Từ 45 trước đó, nó đã giảm xuống 43.

Điều này khiến hắn hiểu tại sao nhiều cao thủ cao phẩm, những người chuyên tu văn công hậu kỳ, giá trị sinh mệnh lại không thể cao như trước.

“Thì ra sau khi bị thương, nếu trọng thương sẽ vĩnh viễn giảm đi tuổi thọ…”

Trương Vinh Phương nhớ lại rằng số lượng phân chia tế bào trong kiếp trước đây của hắn là có hạn, trong lòng hắn thoáng tán đồng sự thay đổi này.

Nhưng điều hắn quan tâm lúc này không phải là hai điểm sinh mệnh rơi xuống do trọng thương, mà là Định Hồn Phù đã bước vào nhập môn, sắp có thể tăng lên phá hạn.

Việc Định Hồn Phù không chỉ liên quan đến một môn võ công như vậy.

Nó cũng liên quan đến việc vào lúc này hắn đã phá bỏ ranh giới từ Cửu Phẩm lên Thập Phẩm.

Vượt qua Cửu Phẩm, hắn có thể được coi là một Siêu Phẩm.

“Cho nên nếu thật sự đột phá thập phẩm, cũng tương tự là đột phá một loại Siêu Phẩm. Chỉ là phương pháp khác với những người khác mà thôi.”

Trương Vinh Phương nhìn bốn điểm thuộc tính hiện rõ trên thanh thuộc tính.

Hắn cố tình đợi thêm vài ngày nữa để củng cố thương thế và phục hồi cơ thể về trạng thái đỉnh cao.

Thứ hai là tích lũy bốn điểm thuộc tính cần thiết để phá vỡ giới hạn.

Để có ngày hôm nay, hắn đặc biệt đến tổng bộ Vạn Lý sơn trang để đột phá ở nơi an toàn nhất.

Mặc dù địa chỉ của Vạn Lý sơn trang đã bị lộ từ trước nhưng Trương Vinh Phương vẫn chưa từ bỏ nơi này vì mức độ an toàn cực kỳ cao.

Chỉ là nơi này đã được đổi từ cứ điểm Ám bộ thành cứ điểm Minh bộ.

"Người đâu."

Ngay sau đó một người nam tử đeo mặt nạ nhanh chóng tiến đến và quỳ một chân xuống.

"Đại nhân."

"Phân phó xuống phía dưới, bắt đầu từ bây giờ đừng để bất cứ chuyện gì quấy rầy ta. Ta muốn tạm thời bế quan tu luyện." Trương Vinh Phương dặn dò.

"Vâng!"

Chẳng mấy chốc, trên bờ hồ nhân tạo, từng tầng từng tầng mệnh lệnh được khuếch tán lan rộng truyền xuống.

Dần dần toàn bộ bên hồ chỉ còn lại Trương Vinh Phương là người duy nhất.

Hắn nhắm mắt lại và nhìn vào thanh thuộc tính của mình vào lúc này.

[Trương Vinh Phương – Sinh mệnh 43-43.

Võ công:

Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển - Ngũ Phẩm.

Định Hồn Phù (Nhập Môn)

Cước pháp – Tam Phẩm

Quyền chưởng trảo: Nhất Phẩm

Năng lực phá giới hạn: Súc Bộ, Trọng Sơn, Tùng Vân.

Trạng thái cực hạn: Giới hạn.

Văn Công: Quan Hư công (Cảnh giới thứ tư - Kim Đan cửu chuyển)

Thuộc tính có thể sử dụng: 4.]

"Đã đến lúc bắt đầu…"

Không chần chừ, hắn bình tĩnh đặt bốn thuộc tính mà hắn đã tích lũy bấy lâu, tất cả đều điểm ở dấu cộng phía sau Định Hồn Phù.

Ngay lập tức, đằng sau Định Hồn Phù, nét chữ trong ngoặc đơn phồng lên.

Sau đó, trong vòng chưa đầy hai giây, chữ viết tay mới xuất hiện.

"Định Hồn Phù (phá hạn)"

Trong khoảnh khắc, vô số ký ức về việc luyện tập Định Hồn Phù tràn ngập trong tâm trí hắn.

Trương Vinh Phương trong nhất thời đau đầu dữ dội, các mạch máu trên trán, xung quanh thái dương phồng lên.

Chương 461: Phá (4)

Nhưng cảm giác này chỉ kéo dài trong một thời gian ngắn, sau đó nhanh chóng giảm xuống.

Thay vào đó, cơ thể hắn bắt đầu cảm thấy hơi nóng.

Đặc biệt là bàn tay và cánh tay.

Định Hồn Phù là một môn võ công phù pháp tập trung vào cánh tay, đương nhiên nó cũng tập trung vào việc tăng cường sức mạnh cho cánh tay.

Việc luyện võ đương nhiên sẽ tăng cường sức mạnh, nhưng những gì Trương Vinh Phương coi trọng vẫn là chìa khóa để phá bỏ giới hạn cấp bậc.

Hắn muốn xem Cửu Phẩm đột phá Thập Phẩm, sau đó xem như là tiến vào Siêu Phẩm.

Sức mạnh của Siêu Phẩm này đến cùng là bao nhiêu?

Ngay sau đó, cường hóa phá giới hạn mà hắn muốn cũng bắt đầu.

Dấu vết của những dòng nước ấm áp bắt đầu tự nhiên nổi lên khắp cơ thể, như thể chúng đột nhiên xuất hiện.

Ngay khi xuất hiện, nó bắt đầu nhanh chóng kích thích các cơ quan nội tạng, bắp thịt, da thịt và xương cốt.

Để chúng nhanh chóng trở nên chặt chẽ hơn, khỏe hơn và săn chắc hơn.

Nhưng kích thích cường hóa này…

Rất yếu….

Trương Vinh Phương cau mày.

Hắn chợt nhớ lại lời giải thích của Thiên Nữ về nguyên lý cấp bậc.

“Cái gọi là cấp bậc võ học, chính là lần lượt đột phá cực hạn, sau đó cho phép cơ thể chính mình phát huy tiềm năng lớn hơn.”

“Bất kể môn võ công nào, chỉ cần vẫn là bên trong cấp bậc, đều sẽ lấy đào ra tiềm lực làm chủ.”

“Mà cửu phẩm là đỉnh cao của đào móc tiềm lực thân thể. Sau đó, chỉ có thể lợi dụng vạn vật, để cường hóa thân thể.

Cường hóa thành công, chính là Siêu Phẩm.

Nếu thất bại, liền trọng thương, hoặc là chết.”

“Hầu hết các môn phái lớn đều có bí kíp Siêu Phẩm riêng, nhưng hầu hết các bí thuật này đều có tác dụng phụ mạnh là giảm tuổi thọ.

Chỉ có một số tuyệt đỉnh thiên tài cực kỳ hiếm mới có thể giảm bớt những tác dụng phụ này và bước vào cảnh giới cao nhất nhờ thiên phú đặc biệt của họ. Đó chính là Siêu Phẩm đỉnh cao vô cùng tiếp cận Tông Sư.”

“Vậy hiện tại, ta bị coi là Siêu Phẩm yếu nhất sao? Tăng cường yếu như vậy, cho dù vượt qua Cửu Phẩm, tác dụng cũng có hạn.”

Trương Vinh Phương cau mày.

“Xem ra tiến lên theo hệ thống Cửu Phẩm thực sự không hiệu quả. Hơn nữa, phần lớn võ công hiện tại đều được thiết kế cho thể chất của người thường. Mà tư chất của ta lúc này vượt xa người thường.”

Vì vậy, hầu hết các môn võ hiện có có thể không phù hợp với ta.”

Điều này thực sự khá dễ hiểu.

Như Thiết Sa chưởng.

Khi thực hành phương pháp này, trước tiên phải dùng tay đâm vào hạt gạo.

Sau đó thay thế bằng cát, sau đó bằng Thiết Sa. Cuối cùng thay bằng Thiết Sa nóng độc.

Như vậy mới có thể đại thành.

Tuy nhiên, với thực lực của đôi tay hắn lúc này, cũng có thể trực tiếp đánh ra Thiết Sa.

Vậy với cường độ như vậy, tập lại theo phương pháp tập Thiết Sa có ích lợi gì?

Cơ thể không được tăng cường chút nào.

Bởi vì cường độ luyện pháp của bản thân võ công là không đủ.

“Cho nên… Võ công bình thường không thích hợp với ta, vậy nhất định phải có võ công thích hợp với Cửu Phẩm đỉnh cao của ta…” Trương Vinh Phương lập tức nghĩ tới mấu chốt.

Có nghĩa là, dưới Cửu Phẩm và Siêu Phẩm, võ công được sử dụng có thể rất khác nhau.

Bây giờ, hắn mơ hồ hiểu rằng điểm thuộc tính của mình, khi được sử dụng trong các kỹ năng, giống như nhắm vào một hướng là hiệu quả khổ luyện võ công.

Một điểm thuộc tính tương đương với việc khổ luyện một môn võ công trong ba năm.

Đánh giá từ ký ức tràn vào trong tâm trí hắn, điểm thuộc tính này tương đương với trong ba năm này giờ nào khắc nào cũng tu hành.

“Có vẻ như… phải nghĩ cách phát huy tối đa tác dụng của điểm thuộc tính.”

Đứng bên hồ nhân tạo, Trương Vinh Phương nhắm mắt nhìn lướt qua những gì đã học được.

Lúc này, luồng nhiệt trong cơ thể hắn đã dần dịu lại và biến mất.

Và sự cải thiện của thân thể quả thực đã đột phá giới hạn của Cửu Phẩm, nhưng sự cải thiện này rất nhỏ.

Lấy thực lực làm ví dụ, thực lực bình thường của Thập Phẩm tối đa tương đương với Cửu Phẩm của hắn khi sử dụng gấp đôi Trọng Sơn.

Có vẻ như mọi thứ vẫn bình thường, nhưng nội tình của hắn là gì? Có chuyện gì với những người đó?

“Hừm, lúc đó cũng tương đương Xà Vương đương thời, nhưng Xà Vương già quá rồi, ta mới mười tám tuổi.”

Trương Vinh Phương phân tích trong lòng.

Cũng biết rằng vấn đề của chính mình là đã mạnh mẽ sử dụng võ công ở Cửu Phẩm để đột phá giới hạn.

Trên thực tế, theo nguyên tắc mà Thiên Nữ giải thích, sau khi đạt đến đỉnh cao của Cửu Phẩm, nên tích hợp tất cả những gì đã học và bước ra khỏi võ đạo của bản thân.

Nâng cấp võ công tự thân.

Nhưng bây giờ hắn vẫn dùng phù pháp của Đại Đạo giáo, mà cái này, vẫn là võ công của người khác, không phải của chính mình.

“Người đâu.” Hắn bỗng lên tiếng.

Ngay sau đó, một người nam tử đeo mặt nạ đen tiến đến và quỳ xuống.

“Đại nhân?”

Chương 462: Phá (5)

“Sắp xếp nhân thủ, ta muốn vào rừng âm Hòe.”

Trong mắt Trương Vinh Phương có sự mong đợi. Từ mọi khía cạnh, Cung Sơ Nhân đều có liên quan đến sự sắp đặt của Thiên Nữ.

Vì nàng đã đề cập rằng có thể có thứ gì đó hắn cần trong rừng âm Hòe.

Như vậy hắn tự mình xông vào thì có làm sao?

*

*

*

Hai ngày sau.

Trong rừng âm Hòe.

Một nhóm người mặc quần áo màu xám và trắng với gậy và kiếm trên lưng đang tụ tập ở khu vực bên ngoài của khu rừng.

Một lão giả cao lớn, tóc bạc và râu trắng, tay cầm một thanh đại đao rộng lớn, hét lên điều gì đó với mọi người.

Hầu hết những người đến bên ngoài rừng săn thú rừng cũng vây xem náo nhiệt cách đó không xa.

Những người khác hét lên và thành lập một đội để cùng nhau tìm kiếm trong rừng.

Vệ binh trên tháp canh ở bên ngáp một cái, liếc mắt nhìn mấy lần rồi lại đi nghỉ ngơi.

Trong đám người vây xem, khoan hãy nói, sau một thời gian, bọn họ thật sự tạo thành một đội không chính hiệu.

Những người này dường như hoàn toàn thờ ơ với những truyền thuyết kinh dị trong rừng.

Giữa đám đông, một người nam tử rắn chắc cao một mét chín, mặc một bộ đồ màu xanh lá cây sẫm màu, trên lưng mang theo

vũ khí hình tròn, đang ngưng thần nhìn chằm chằm tình cảnh trước mặt.

Những tiếng xì xào bàn tán của những người xung quanh thỉnh thoảng lọt vào tai hắn.

“Lần này người mất tích là ai? Tình cảnh lớn như vậy?”

“Hình như là con gái độc nhất của U Hằng Đao Trần Hi Bình, hắn chỉ có một đứa con gái như vậy, hơn nữa già rồi mới có con, bây giờ lại mất tích, ài…”

“U Hằng Đao à… Lão già đó đã nổi danh hơn hai mươi năm rồi. Có quan hệ như vậy là chuyện bình thường.”

“Đúng vậy, dù sao chỉ cần vào cuộc tìm kiếm trong vòng ba ngày kể từ khi người đó mất tích là được.

Tất cả những người này đều muốn vào và nhận tiền thưởng, phải không?”

“Vậy thì tại sao những người từ Chính Minh hội lại đến?”

“Nghe nói những nhân thủ điều tra trước đây của bọn họ đều bị tử thương nặng nề, cho nên lần này nhất định phải đưa cao thủ tới.”

Trương Vinh Phương nhìn quanh. Trong lòng đã hiểu rõ tình hình.

Lần này hắn đến một mình, mục đích là để tìm Bóng trong rừng.

Nếu Cung Sơ Nhân không nói dối hắn, thì đạo nhân ở Bóng trong rừng có thể có manh mối về bí thuật đột phá Siêu Phẩm.

Chỉ bằng cách này, hắn mới có thể đưa ra lời giải thích hợp lý cho bước đột phá của mình.

“Chư vị huynh đệ giang hồ hữu lễ.”

Ngay khi Trương Vinh Phương đang cẩn thận quan sát xung quanh, một trong những thành viên của Chính Minh hội đã nhảy lên một tảng đá trắng lớn, đứng thẳng dậy nhìn thẳng mọi người.

“Tại hạ là Ôn Thiếu Đông của Chính Minh hội, được võ lâm bằng hữu nể mặt, hôm nay có thể dẫn đội ngũ đến tìm kiếm

rừng âm Hoè này.”

“Hành động lần này có hai mục đích.”

“Một, tìm những huynh đệ tỷ muội Chính Minh hội của ta đã mất tích.

Lúc trước, mười ba người bao gồm cả Vân sư huynh bọn ta đi vào, cũng đã chọn thời gian an toàn để tiến vào, nhưng đến bây giờ vẫn chưa có tin tức gì.”

“Hai, chính là tìm con gái của U Hằng Đao Trần tiền bối.

Tại hạ được tiền bối ủy thác đi đến đây tìm kiếm, kính xin chư vị đến lúc đó tạo thuận lợi. Nếu có manh mối xin hãy thông báo một, hai tiếng. Ôn mỗ ở đây xin bái tạ.” Cả hai tay hắn ta ôm quyền, chắp tay về phía mọi người.

“Thì ra là nhị đương gia Chính Minh hội ở trước mặt. Gần đây sức khỏe của Côn Hư Kiếm lão gia tử thế nào?”

“Nếu Ôn tiền bối đã lên tiếng, chúng ta đương nhiên phải nể mặt rồi.”

“Mấy năm trước Ôn Nhị tiền bối đã bước lên bát phẩm, hiện tại có lẽ tu vi đã cao hơn, cho nên chúng ta phải hết sức cẩn thận.”

Sau khi nhiều đội ngũ nhận ra người này, lập tức chào hỏi, thúc ngựa, đi lên từng đoàn.

Vẻ mặt Ôn Thiếu Đông không thay đổi, trong mắt có chút xa cách, chỉ chào hỏi những người cùng lực cao nhất mà hắn ta biết.

Sau đó, hắn ta xoay người, bàn giao sự vụ cho những người Chính Minh hội.

Sau khi hắn ta tự mình giới thiệu, lập tức có không ít người xung quanh đã chủ động đến gần hắn ta.

U Hằng Đao Trần lão gia tử vì nữ nhi yêu, đã treo một giải thưởng rất lớn. Gần như đè lên của cải hơn nửa đời người.

Bây giờ đã thu hút không ít người đến đây cố gắng để chia được một chén canh.

Không lâu sau, Ôn Thiếu Đông dẫn người chuẩn bị vào rừng.

Hắn ta không quan tâm có ai đó đang đuổi theo sau lưng mình. Cõng một cái bao rộng thùng thình trên lưng, đi ở phía trước.

Chỉ chốc lát sau, lần lượt dẫn hơn mười người ngựa của Chính Minh hội tiến vào rừng.

Trong khu rừng tối tăm này, cho dù là ban ngày, lại phải thắp sáng những ngọn đuốc mới có thể trông sáng rõ hơn.

Ngay sau đó, chính là những đội ngũ nhỏ còn lại, thậm chí có cả tán nhân.

Chương 463: Vào rừng (1)

Điều kiện mà U Hằng Đao Trần lão gia tử đưa ra là chỉ cần tìm được manh mối liên quan đến con gái thì có thể đến gặp lão ta để lĩnh tiền thưởng.

Vì vậy, điều này thu hút mọi người rối rít đến đây thử nghiệm.

Trương Vinh Phương nhìn vài người đã đuổi kịp, cũng chủ động theo sau.

Trên mặt hắn đeo một tấm da mặt đặc biệt do Kim Sí lầu đặc chế, cải trang thành một nam tử trung niên da vàng như nghệ.

Lúc này, đi theo phía sau một đám người, cùng mười mấy tán nhân, có vẻ không bắt mắt chút nào.

Trong số những tán nhân, cũng có vài đại hán vóc người cường tráng như hắn.

Dù sao, có rất ít người luyện võ không cường tráng.

Ngoại trừ tán nhân, còn có hai đội ngũ khác theo sát Chính Minh hội.

Cả hai đội ngũ này đều là đội ngũ tạm thời.

Một đội ngũ có sáu người, dẫn đầu đội ngũ là một thợ săn tiền thưởng nổi danh Triệu Địa Hổ.

Triệu Địa Hổ là một thợ săn chuyên nghiệp kiếm sống bằng cách thu hoạch tiền thưởng ở Vu Sơn.

Rất nhiều người ở đây đều biết hắn.

Người này tuy không mạnh nhưng hành động nhạy bén, tính cảnh giác cao, vẫn còn sống sau khi trải qua nhiều lần hành động nguy hiểm.

Cứ thế dần dần danh tiếng lan rộng.

Một đội ngũ khác được dẫn đầu bởi một nữ tử cao to, dung mạo bình thường, nước da ngăm đen.

Nữ tử tên là Lâm Hoan, hai mắt sáng ngời, mang theo thanh đao thẳng, trên người mặc một bộ quần áo màu đen bó sát,

trước ngực hình như có cái gì cưỡng ép buộc chặt lại, nhìn không ra quá nhiều đường cong.

Trương Vinh Phương hơi chú ý đến hai người này.

Tất cả là do nhóm người này, mấy người này có bộ pháp hơi mạnh hơn một ít, có vẻ thực lực không tệ.

Hắn chỉ có thể hơi hơi phán đoán trình độ của người khác từ bộ pháp.

Nhiều khi, nếu không thực sự giao thủ, không ai thực sự biết được thực lực của đối phương.

Toàn bộ mọi người cộng lại khoảng hơn năm mươi người.

Đi về phía trước một hồi lâu.

Ánh sáng trong rừng âm Hoè càng ngày càng mờ, rõ ràng là ban ngày, nhưng ở đây dường như là ban đêm.

Từng tia sáng bị tầng tầng lớp lớp lá cây chặn lại, chỉ còn lại một chút xíu những đốm sáng nhỏ nhoi, chiếu xuống.

Đây trở thành ánh sáng duy nhất của rừng âm Hòe.

“Mọi người chú ý chướng khí của côn trùng độc. Nếu trên người có nhiều túi thơm đuổi côn trùng, hãy đi phía bên ngoài.” Ôn Thiếu Đông lớn tiếng dặn dò đội ngũ.

Đi đến nơi đây, nếu đội ngũ đã vẫn cứ như thế này, tiền thưởng lớn chắc chắn sẽ thuộc về Chính Minh hội phía trước.

Sau một hồi lâu không có việc gì, hai đội ngũ còn lại không hẹn mà cùng rẽ sang hướng khác.

Họ đến mạo hiểm ở nơi này là vì muốn kiếm tiền.

Vì vậy, không thể luôn đi theo các cao thủ của Chính Minh hội mọi lúc.

Hai đội ngũ yên lặng tản ra.

Tán nhân cũng phải đối mặt với sự lựa chọn có nên phân tán hay không.

Trương Vinh Phương nhìn những người còn lại xung quanh, không nhúc nhích. Vẫn đi theo Chính Minh hội như trước.

Hắn quan sát nhóm người Chính Minh hội suốt cả chặng đường, đã nhìn ra những người này hình như có chuẩn bị mà đến.

Rõ ràng, Ôn Thiếu Đông kia có lẽ đã biết điều gì đó.

Ngay sau khi hai đội ngũ rời đi, đã mang theo một số tán nhân.

Những người còn lại tiếp tục đi theo đội ngũ Chính Minh hội.

Trương Vinh Phương không theo Chính Minh hội. Mà theo thông tin hắn có được từ điều tra của Kim Sí lầu, cho thấy người được gọi là Thiết đạo nhân Bóng trong rừng, chỉ có thể gặp được nếu đi theo hướng của tuyến đường này.

Những người khác đang tìm kiếm những người sống sót, nhưng hắn thì khác, hắn đang tìm kiếm cái Bóng trong rừng kia.

Bây giờ hắn đã đột phá thập phẩm, hắn tự tin lúc này cho dù không đánh lại được, cũng khó có người có thể đuổi kịp với thân pháp lại lần nữa nâng cao của hắn.

Trừ khi đối phương trở nên cường hãn giống như Thiên Nữ vậy.

'Bóng trong rừng…' Hắn liếm môi. Nếu lần này có thể lấy được manh mối Siêu Phẩm từ trên người người này, thì hắn có thể nhanh chóng một bước lên trời rồi.

Những gà bệnh yếu ớt giá trị sinh mệnh phỏng chừng không vượt quá 20 có thể chống đỡ được thử thách của bí thuật Siêu Phẩm. Mà hắn là một người siêu mạnh với giá trị sinh mệnh vượt quá 40 đương nhiên càng khỏi phải nói.

Chỉ cần chồng chất phương pháp bí mật Siêu Phẩm của con đường bình thường, tố chất thân thể của hắn chắc chắn sẽ tiến xa hơn nữa, đạt tới trình độ càng cao hơn!

Còn có thể sử dụng điều này để che đậy việc bản thân đã chính thức đột phá thập phẩm.

Trương Vinh Phương đột nhiên nhớ lại lời dặn dò của Thiên Nữ.

Bảo hắn ở lại đây trong ba năm.

Ba năm… Với tiến độ và thiên phú của hắn, rất có thể Thiên Nữ cho rằng ba năm nữa hắn có thể đạt tới cửu phẩm đỉnh phong.

Và đến lúc đó, lại để Cung Sơ Nhân đưa ra manh mối này, vậy là vừa thích hợp…

Dù sao, hắn sẽ phải ở chỗ này trong ba năm.

Chương 464: Vào rừng (2)

Cung Sơ Nhân vốn định ở chỗ này ba năm, trên đời này làm sao lại có chuyện trùng hợp như vậy được?

*

*

*

Hai đội ngũ săn tiền thưởng khác, trong đó có một đội ngũ của Triệu Địa Hổ.

Sau khi tách khỏi Chính Minh hội đã nhanh chóng tìm kiếm và tản ra phía bên trái trong khu rừng.

Triệu Địa Hổ nắm chặt thanh loan đao trong tay, rút ra khỏi vỏ, cảnh giác đi dò xét xung quanh.

Không một chút nào dám lơi là cảnh giác.

Bây giờ hắn ta đã hơn bốn mươi tuổi, thực lực không mạnh lắm, chỉ là tam phẩm, nhưng mỗi lần đều có thể sống sót đến cuối cùng chính là dựa vào việc chưa bao giờ buông lỏng cảnh giác và cẩn thận này.

“Hổ ca, sao ngươi lại căng thẳng như vậy? Chúng ta có nhiều người như vậy, còn có Chính Minh hội ở phía trước. Có gì mà phải sợ?”

Đội ngũ phó An Song Hồng ở bên cạnh thoải mái cười nói.

“Hành động của Bóng trong rừng kia trước giờ luôn có quy luật, cực kỳ ít xuất hiện sai. Chúng ta đã đi vào thời gian an toàn, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Ngài cứ yên tâm đi!” An Song Hồng không tán thành việc đội ngũ trưởng cẩn thận như vậy.

“Đã thành thói quen rồi, nhiều năm như vậy, không thay đổi được.” Triệu Địa Hổ cảm khái lắc đầu.

Với Niêm Hoa đao pháp, thủ đoạn của hắn ta tưởng chừng như thẳng thắn thoải mái nhưng thực tế lại biến hóa khéo léo, cực kỳ thích hợp với tính tình của hắn ta.

Điều này cũng nói rõ tuy hắn ta chỉ là tam phẩm, nhưng có thể thông qua đao pháp, phát huy thân thủ thực chiến có thể so sánh với tứ phẩm.

“Hổ ca, ngươi chỉ là quá căng thẳng, ngày thường cũng không gần nữ sắc… Lớn tuổi vậy rồi, còn tích góp nhiều tiền như vậy…” An Song Hồng chưa kịp nói hết lời đã bị tiếng hét cách đó không xa cắt ngang.

Cả hai người đều giật mình, vội quay lại nhìn theo hướng phát ra âm thanh.

Trong rừng âm Hoè.

Một bóng người cao lớn mặc đạo bào màu đen đang từ từ rút thanh kiếm sắt ra khỏi ngực một người.

Máu từ vết thương trào ra, chảy tràn cả một mảng lớn trên thân cây, ngọn cỏ.

“Là cái Bóng trong rừng kia! Không phải hắn ta không ra ngoài ban ngày sao? Bây giờ không phải thời điểm an toàn sao?”

“Chạy trốn đi!”

“Tản ra chạy!”

“Chạy cái gì mà chạy, hắn ta chỉ có một mình, đem hết thủ đoạn đen ra dùng đi!”

Triệu Địa Hổ giận dữ gầm lên, cầm đao lao về phía Thiết đạo nhân.

Sau khi bị hắn ta mắng như vậy, có hai người lập tức thu hết can đảm, lấy túi phấn độc từ trong túi đeo lưng ra, ném phủ đầu về phía Thiết đạo nhân.

Bụp bụp hai tiếng trầm đục vang lên.

Túi phấn phát nổ, nhưng nó lại đập vào hư không.

Hai người một trước một sau, đột nhiên bị Thiết đạo nhân áp sát, một người một kiếm, tạo thành hai chữ Y từ trên xuống dưới.

“Dầu hỏa! Dầu hỏa chuẩn bị sẵn đâu rồi? Tạt đi!” An Song Hồng hoảng sợ rống to, lấy túi dầu ở thắt lưng ra, tạt về phía

Thiết đạo nhân.

Khi túi dầu ở giữa không trung, nàng chủ động chém vỡ nó, một mảng dầu hỏa lớn bắn tung tóe ra ngoài.

Nhưng loại tấn công tầm xa này rõ ràng đã bị Thiết đạo nhân tránh được.

An Song Hồng hét lớn một tiếng, dùng hết sức chém vào đối phương.

Nàng triển khai đao pháp, muốn bộc phát tuyệt sát. Phối hợp với Triệu Địa Hổ ở phía sau ra tay châm lửa.

Chỉ là mới đi được hai bước, nàng bỗng bàng hoàng phát hiện lúc này Triệu Địa Hổ vừa mới lao lên đã biến mất không còn bóng dáng.

Xì xì!

Thiết đạo nhân đột nhiên xuất hiện bên cạnh nàng, một kiếm đâm thủng eo nàng, rút ra, rồi đuổi theo những người khác…

Chẳng bao lâu, phần lớn đội ngũ của Triệu Địa Hổ và những tán nhân thêm vào này đã chết hơn một nửa.

Chỉ một số ít còn lại, bỏ chạy về phía đội ngũ Chính Minh hội.

*

*

*

“m thanh gì vậy?”

Ôn Thiếu Đông dừng lại, quay đầu nhìn về một hướng trong rừng.

Lần này hắn ta đến đây, để đề phòng Thiết đạo nhân, đã đặc biệt chuẩn bị vũ khí đặc biệt.

Vì lần thăm dò trước không thành công, hắn ta đã suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng đã nghĩ ra một phương pháp bí mật có thể khống chế Thiết đạo nhân.

Bây giờ, nếu gặp phải loại nguy hại này, đã đến lúc báo thù rửa hận cho các sư huynh đệ!

Nghĩ đến đây, trong mắt Ôn Thiếu Dương lóe lên một tia sắc bén.

Dưới sự sắp xếp của hắn ta, đội ngũ Chính Minh hội nhanh chóng xếp thành hàng, bày trận, hướng về phương hướng phát ra âm thanh.

Trương Vinh Phương đứng ở phía sau, cũng nhìn về hướng đó, suy tư.

Bây giờ hắn đã là thập phẩm, ngũ quan hơn hẳn người thường, cảm giác cũng mạnh hơn Ôn Thiếu Đông rất nhiều.

Lúc này, hắn có thể nghe thấy rõ ràng một tiếng bước chân nặng nề đang nhanh chóng tiến đến nơi này.

Tay hắn chậm rãi nắm chặt tay cầm Nguyệt Luân sau lưng, sắc mặt hơi trầm xuống. Đã chuẩn bị sẵn sàng động thủ.

Lần này, không đưa thuộc hạ của Kim Sí lầu vào, là vì cân nhắc đến việc nếu dẫn thêm người vào còn phải bảo vệ, chỉ thêm vướng víu.

Chương 465: Vào rừng (3)

Mấy lần trước có nhiều người đều vô dụng, điều đó có nghĩa là có lẽ Bóng trong rừng sẽ không bị chế phục dựa vào số lượng người.

Ánh mắt một đám người đều dồn về hướng nơi có tiếng bước chân.

Chẳng mấy chốc, bóng dáng Triệu Địa Hổ và hai người khác đã xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Cả ba trông rất kinh hãi, thỉnh thoảng vừa chạy vừa quay đầu nhìn lại, như thể đang né tránh điều gì đó.

Chờ đến khi cả ba người họ chạy được một quãng đường.

Mọi người cuối cùng đã có thể nhìn rõ người đang đuổi theo họ là gì.

Đó là một bóng người toàn thân mặc đạo bào bọc giáp sắt.

Bóng người không phân biệt được nam nữ, chiều cao gần hai mét, trên tay hắn ta cầm một trọng kiếm lưỡi rộng, trên thân kiếm đầy những vết nứt và rỉ sét. Rõ ràng là đã có lịch sử nhiều năm.

“Cuối cùng cũng gặp được ngươi… Bóng trong rừng!” Ánh mắt Ôn Thiếu Đông sắc bén, đưa tay ra gỡ thứ bọc trong vải đen phía sau lưng.

Những người còn lại của Chính Minh hội cũng cởi cái bọc trên lưng ra, vẻ mặt bình tĩnh, nhìn chằm chằm vào Thiết đạo nhân, chuẩn bị động thủ.

Răng rắc.

Đột nhiên, Thiết đạo nhân dừng bước, ngẩng đầu lẳng lặng nhìn về phía mọi người bên này.

Tầm mắt ẩn hiện dưới chiếc mũ giáp rơi thẳng vào trên người Trương Vinh Phương trong đám đông.

Vù.

Trong tích tắc, cơ thể Thiết đạo nhân đã hoàn toàn trái với cấu tạo của cơ thể người, rút lui, chạy như điên rời ra xa.

Trước khi mọi người kịp phản ứng, trong nháy mắt đã biến mất trong khu rừng tối tăm.

“Còn muốn chạy trốn sao?” Ôn Thiếu Đông lập tức quát chói tai, thoát ra đuổi theo sau.

Nhưng đuổi được một đoạn, bỗng phát hiện hoàn toàn không còn dấu vết của Thiết đạo nhân.

Lúc này hắn ta mới hậm hực quay trở về tại chỗ.

“Tiếc thật, để cho người này chạy thoát. Xem ra, sự chuẩn bị của chúng ta lần này thực sự rất phù hợp.”

“Nhị đương gia, nếu những thứ chúng ta chuẩn bị có thể khắc chế Thiết đạo nhân kia, tại sao chúng ta không nhân cơ hội này để diệt trừ hoàn toàn tên yêu nghiệt này?” Một tráng hán râu quai nón ở bên cạnh cao giọng nói.

“Đừng vội, thân pháp Thiết đạo nhân này cực nhanh, chúng ta không đuổi kịp, trừ phi có cơ hội có thể dồn ép hắn ta liều mạng với chúng ta.

Nhưng điều này không cần thiết. Mục tiêu lần này của chúng ta là trước tiên tìm được nhóm người Vân sư huynh Chính Minh hội đã tiến vào.

Ngoài ra còn có Trần Á, con gái của U Hằng Đao tiền bối. Về phần bóp chết yêu nghiệt này, sau khi cứu được người lại mưu tính tiếp!” Ôn Thiếu Đông nói rõ ràng mạch lạc.

“Đa tạ Ôn hội chủ và chư vị huynh đệ tỷ muội Chính Minh hội đã cứu mạng!”

Lúc này Triệu Địa Hổ và mấy tán nhân còn lại vẫn còn chưa hoàn hồn, vội vã bái tạ Ôn Thiếu Đông và những người khác.

Sau khi nhìn thấy sự nguy hiểm và cường hãn của Thiết đạo nhân, những người này không dám tiếp tục rời khỏi vùng phụ cận của Chính Minh hội.

Trương Vinh Phương ở phía sau, hơi nhíu mày.

Hắn cũng cảm nhận được tầm mắt của Thiết đạo nhân vừa rồi.

Đối phương vừa nhìn thấy mình liền vội vàng dứt áo rời đi, tâm lý cảnh giác khá mạnh.

Vừa rồi, nếu Thiết đạo nhân đến gần hơn một chút, hắn đã có dự định giết người này.

Không ngờ, người kia chỉ dừng lại ở khoảng cách an toàn, sau đó đột ngột rút lui.

'Là trùng hợp à?' Hai mắt Trương Vinh Phương nheo lại, thả lỏng cơ thể đang căng thẳng của mình.

Đối với phản ứng của Ôn Thiếu Đông và những người khác, hắn không để ý.

Lần này hắn đến đây với mục đích che giấu thân phận, không muốn thu hút sự chú ý của ng khác, đồng thời để điều tra rõ Bóng trong rừng có quan hệ gì với đồ vật hắn cần.

Có Chính Minh hội ở đây, có thể giúp hắn tiết kiệm nhân lực dò đường.

Không có cũng chẳng sao, chỉ là hơi phiền phức hơn một chút thôi.

Lúc này, Ôn Thiếu Đông đang định tiếp tục tìm kiếm thì đột nhiên từ khu rừng phía bên phải truyền đến một tiếng hét thảm.

"Là đội ngũ của Lâm Hoan lúc trước!" Vẻ mặt Ôn Thiếu Đồng thay đổi.

Ngay sau đó liền nhìn thấy bảy tám người lảo đảo lao ra khỏi cánh rừng, chạy về phía hắn ta.

"Động thủ!" Ôn Thiếu Đông thấy thế, quát to một tiếng, cởi đồ trên lưng xuống, lao thẳng về phía những người đó.

Những người còn lại của Chính Minh hội cũng sĩ khí đại chấn, lao về hướng đó theo sau hắn.

Trương Vinh Phương suy nghĩ giây lát, cũng theo sát phía sau, nhanh chóng đuổi theo.

Giống như hắn, còn có Triệu Địa Hổ và một số tán nhân đã tụ tập.

Và một tán nhân trong số đó là một nữ tử yểu điệu toàn thân mặc đồ đen, tay cầm song thích.

Tướng mạo nữ tử này tuy chỉ thanh tú nhưng ánh mắt lại trầm ổn, sắc bén. Mỗi khi đi một đoạn, đều cẩn thận quan sát cảnh vật xung quanh. Có vẻ là người cực kỳ cẩn thận.

Một nhóm người đi theo sau Chính Minh hội, chẳng mấy chốc đã đến một mảnh đất trống khác.

Chương 466: Vào rừng (4)

Lần này, những thi thể ngã ngổn ngang lộn xộn trên mặt đất, máu bắn tung tóe khắp nơi hoàn toàn khiến mọi người im lặng.

Thiết đạo nhân kia đứng đằng xa trên một cành cây thô to, máu không ngừng chảy xuống từ thanh kiếm sắt trên tay.

Hắn ta nhảy xuống, quét ngang bêu đầu một võ nhân đang chạy trối chết trước mặt, sau đó bổ nhào về phía một người khác ở xa hơn. Nhưng hắn ta mới bước vài bước, liền đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía mọi người bên này.

Vụt.

Tất cả động tác ngay lập tức dừng lại.

'Quả thật phát hiện ra mình?' Lần này Trương Vinh Phương càng rõ ràng hơn.

Tầm mắt của Thiết đạo nhân kia cách mũ giáp đã có thể khiến hắn nổi da gà.

Đối phương đang nhìn chăm chú hắn!

Hắn có thể chắc chắn.

'Thú vị thật…' Hắn liếm môi.

Kể từ cuộc chiến với Giao Nhân, hắn không còn hứng thú với những thứ rác rưởi yếu hơn nữa.

Một đối thủ quá yếu sẽ không những không giúp được hắn một chút nào mà còn khiến thực lực của hắn suy giảm.

Rốt cuộc thì đều là gà mổ hỗ trác*, lâu lâu lại cảm thấy mình là vua của gà mờ.

*Gà mổ hỗ trác (菜鸡互啄): là một từ xuất phát trong những trò chơi đối chiến, ý chỉ cả hai bên đều có trình độ gà mờ yếu kém, liên tiếp mắc sai lầm.

Nhưng vua của gà mờ thực ra vẫn là gà mờ.

Chỉ có cạnh tranh với các cao thủ, mới có thể học hỏi được thứ gì đó từ trên người đối phương.

Giao thủ với gà mờ ngoại trừ việc để đối phương học hỏi kinh nghiệm từ trên người mình thì không có chút ý nghĩa nào.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Trương Vinh Phương lóe lên một tia hứng thú, bước một bước về phía trước.

Chỉ là cùng lúc đó, Thiết đạo nhân hình như cũng đồng thời lùi lại một bước.

Vèo.

Hắn ta quay ngoắt người lại, lại lần nữa lao nhanh đi, biến mất vào sâu trong rừng rậm.

"Ngươi có thể trốn thoát được sao?" lúc này Ôn Thiếu Đông mang theo mấy người của Chính Minh hội đã nhào đến chỗ Thiết đạo nhân.

Thế nhưng họ phát hiện mình hoàn toàn không thể đuổi kịp đối phương, mỗi một người lập tức lộ ra vẻ phẫn nộ không cam lòng.

"Sát tính như vậy, giết nhiều đồng đạo như vậy!" Ôn Thiếu Đồng lộ ra vẻ tức giận: "Đừng để cho ta bắt được ngươi! Nếu không, ta sẽ phanh thây xé xác ngươi!"

"Ôn hội chủ!"

Lâm Hoan thợ săn tiền thưởng dẫn đầu đội ngũ kia, lúc này toàn thân đầy máu, một cánh tay vô lực khoác ở bên cạnh, hai mắt đẫm lệ, cúi người về phía Ôn Thiếu Đông.

"Nếu không phải Ôn hội chủ đến kịp thời, sợ là mấy người chúng ta đều đã… đều đã…"

Nàng rưng rưng cắn răng nói.

"Lâm Hoan ta nợ Ôn hội chủ một cái mạng! Nếu sau này có gì sai phái, nhất định sẽ dốc sức!"

"Bọn ta cũng thế!"

Triệu Địa Hổ và những người khác ở bên cạnh cũng tỏ vẻ cảm kích chân thành, ôm quyền cảm tạ.

Ôn Thiếu Đông híp mắt đánh giá đám người này, tầm mắt chuyển động qua lại trên người mấy nữ tử có vóc dáng khá tốt.

Trước khi Triệu Địa Hổ chạy trốn, hai người hắn ta kéo theo đều là những mỹ nữ.

Rõ ràng là có chủ đích.

Ngoài ra, trong đám tán nhân còn có hai nữ tử khiến tầm mắt Ôn Thiếu Đông dừng lại lâu hơn.

Một người là một nữ tử dáng người đầy đặn mặc áo xanh lam, dùng đao.

Người còn lại là một nữ tử xinh đẹp mặc đồ đen, trên tay cầm song thích.

Nữ tử xinh đẹp đó là người đã lén lút đến một mình để điều tra chuyện mất tích của muội muội mình, Trần Diệu Đồng.

Muội muội của nàng là Trần Diệu Hương, cùng với thanh mai trúc mã và hơn mười người, lúc trước tất cả đã biến mất trong khu rừng âm Hòe này.

Để điều tra sự thật, nàng bất chấp sự ngăn cản của phụ mẫu, len lén chạy ra ngoài, giả làm tán nhân săn tiền thưởng rồi tiến vào nơi này.

Ban đầu nghĩ đó là khoảng thời gian an toàn, sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ…

“Nhưng Ôn hội chủ, nếu Thiết đạo nhân kia đã e ngại chúng ta, có lẽ lúc này chúng ta có thể tìm cơ hội hoàn toàn biết rõ bộ mặt thật của người này, hoặc là sự thật!” Triệu Địa Hổ đề nghị.

Hai con cháu thế hệ thân tộc của hắn ta bị giết, bây giờ chính mình cũng bị thương, tất cả đều là do Thiết đạo nhân kia gây ra.

Vì vậy, hắn ta càng hận thấu xương Thiết đạo nhân kia hơn.

“Nói có lý.” Ôn Thiếu Đông khẽ gật đầu.

Lần này ngay cả hắn ta cũng không ngờ lại suôn sẻ như vậy.

Thiết đạo nhân kia quả thật rất sợ những thứ trên người hắn ta. Có vẻ như rất có thể hắn ta đã phải chịu đựng thiệt thòi từ trận chém giết trước đó với Vân sư huynh. Vết thương cho đến nay vẫn chưa lành.

Nếu không sẽ không kiêng kỵ vũ khí bí mật trên người bọn họ như vậy.

Lúc này Ôn Thiếu Đông càng nghĩ càng thấy đúng, sau khi cùng những người xung quanh phân tích, xác định Thiết đạo nhân thực sự đang né tránh bọn họ.

Lòng tin của mọi người tăng lên rất nhiều, họ lập tức quyết định đi theo Ôn Thiếu Đông vây quét Thiết đạo nhân.

Chương 467: Vào rừng (5)

Dù sao U Hằng Đao lão gia tử đã treo một giải thưởng cực kỳ lớn.

Khi Thiết đạo nhân xuất hiện trước đó, mọi người đều rất hoảng sợ.

Nhưng là bây giờ có đồ vật khắc chế, có mũi nhọn đi ở phía trước, không đi lên đánh nhau được, chẳng lẽ không thể đi phía sau uống tí canh?

Thấy thế, Trương Vinh Phương lắc đầu trong lòng.

Lúc này hắn mới mơ hồ đoán được Thiết đạo nhân có lẽ đã nhìn thấy mình nên nhanh chóng rời đi.

Rõ ràng là hắn ta đã nhận thấy điều gì đó.

Và điều này rõ ràng không liên quan gì đến đám người này.

Thấy đám người Ôn Thiếu Đông đang tràn đầy phấn khởi, chuẩn bị trắng trợn tìm kiếm, săn giết Thiết đạo nhân kia.

Trong lòng Trương Vinh Phương không nói nên lời. Chưa nói đến chuyện lúc trước Chính Minh hội có nhiều người mất tích như vậy. Chỉ chuyện trước kia có hai người cửu phẩm đi vào nhưng chỉ có một người quay lại, họ phải biết chuyện này chứ?

Bây giờ lá gan lại thực sự lớn như vậy? Chỉ có chút tay nghề như vậy thôi mà dám dùng cứng đối cứng với Thiết đạo nhân?

Lúc này, Ôn Thiếu Đông lại lên tiếng.

“Chư vị, nói vậy mọi người vừa rồi chắc hẳn đã nhìn thấy sự hung tàn của Thiết đạo nhân. Bây giờ khó khăn lắm chúng ta mới phát hiện ra phương pháp khiến hắn e ngại, chúng ta nhất định phải đoàn kết mới có thể hoàn toàn phòng ngừa sự đánh lén và tàn sát của đối phương.”

“Cho nên, Ôn mỗ ta đề nghị ở đây, hy vọng mọi người sẽ tuân theo sự sắp xếp thống nhất của chúng ta.

Để phòng ngừa Thiết đạo nhân lại tấn công một lần nữa, chúng ta phải bố trí nhiệm vụ cho từng người.”

Hắn ta dừng lại giây lát.

“Đương nhiên, nếu không muốn phối hợp thì có thể rời đi ngay bây giờ. Để không ảnh hưởng đến đội hình của chúng ta, khiến cho Thiết đạo nhân kia thừa cơ lợi dụng.”

Lúc này, đám người tán nhân tụ tập lại đây trao đổi ánh mắt với nhau, đều biết muốn chia được một chén canh thì phải đóng góp sức lực, nếu không sẽ bị trục xuất.

Ngay lập tức rối rít đáp ứng, hầu hết đều đồng ý theo yêu cầu của Ôn Thiếu Đông.

Trương Vinh Phương quá lười nói mấy lời vô ích, mặc dù hắn không biết Ôn Thiếu Đông này có lá bài tẩy gì. Nhưng vừa rồi Thiết đạo nhân đã quay xoay người bỏ chạy thật.

Cho nên, mặc dù tầm mắt đối phương đang nhìn mình, nhưng có lẽ có một phần nguyên nhân khiến hắn ta sợ hãi rời đi là bởi vì vũ khí bí mật mà Ôn Thiếu Đông đang mang theo?

Nếu người này đã tự tin như thế thì cứ tùy hắn ta đi.

Nhưng mà, nghĩ đến tốc độ thân pháp của Thiết đạo nhân lúc trước.

Hắn vẫn không nhịn được lên tiếng.

“Ôn hội chủ, ta đề nghị các ngươi tốt hơn nên để cho tất cả những người từ nhị phẩm trở xuống đều lui ra. Nếu cấp độ này ở lại chỗ này, cũng vô dụng với tốc độ thân pháp của Thiết đạo nhân, ngược lại còn thể bị người đó dùng làm bình phong, vô duyên vô cớ tử thương.”

Chính Minh hội này, mặc dù có chút ngu xuẩn, nhưng vẫn là một nhóm người tốt không sợ sống chết.

Có thể mạo hiểm vào rừng vì những đồng môn trước kia, rõ ràng là có cảm tình chân thật.

Vì vậy hắn mới có lòng tốt nhắc nhở.

“Đa tạ huynh đài đã nhắc nhở, nhưng chúng ta tự có sắp xếp. Tuy thân pháp của Thiết đạo nhân đó khá mạnh, nhưng nếu dám xông lên thật, một khi đến gần sẽ không giết cũng bị thương!”

Ôn Thiếu Đông tự tin cười nói.

Hắn ta đánh giá Trương Vinh Phương.

“Hơn nữa, huynh đài thoạt nhìn võ nghệ cao cường, có thể gia nhập vào đội ngũ của chúng ta, cùng nhau đánh địch.”

“Tạ hạ sẽ không vào, các ngươi cứ tự mình quyết định là được.” Trương Vinh Phương khéo léo từ chối. Hắn nhìn đám thành viên ngu xuẩn khác của Chính Minh hội. Đột nhiên hiểu tại sao đám người này luôn không có cách nào nắm được Mộng Chu…

Đường đường là cửu phẩm đảm nhiệm hội chủ, kết quả là ngay cả hai kẻ ngũ phẩm của Kim Sí lầu cũng không thể đè ép được.

“Trước tiên phải nói lời thô tục. Nếu các ngươi không nghe theo chỉ huy thì phải ngay lập tức rời khỏi khu rừng.

Nếu không, đợi lát nữa tạo thành hiểu lầm gì đó, đừng trách chúng ta nói mà không làm.”

Sau khi bị từ chối, vẻ mặt của Ôn Thiếu Đông trở nên lạnh lùng.

Rõ ràng, lo lắng Trương Vinh Phương và những người khác sẽ ngồi ở phía sau để ngư ông đắc lợi.

Trương Vinh Phương cười khẽ một tiếng, xoay người rời đi.

Trần Diệu Đồng cau mày nhìn cảnh này. Nhìn Trương Vinh Phương dần dần đi xa.

Cuối cùng nàng không thể không lên tiếng hỏi.

“Ôn hội chủ, tại sao ta cảm thấy lúc trước Thiết đạo nhân kia không phải là tránh các ngươi… mà là tránh những thứ khác?”

Ôn Thiếu Đông liếc nhìn Trần Diệu Đồng, thấy cô nương này có dung mạo xinh đẹp, dáng người yểu điệu, lúc này thái độ của hắn ta lập tức tốt hơn một chút.

Hắn cẩn thận nhớ lại Thiết đạo nhân vừa rồi.

“Vị cô ạ nương này nói rất có lý. Quả thực, hành động của Thiết đạo nhân kia rất đáng ngờ. Có thể hắn ta đang tìm một nữ tử mới thích hợp để dùng làm tế phẩm.

Chương 468: Tìm (1)

Nếu không phải chúng ta nhiều người, chuẩn bị kỹ lưỡng, chỉ sợ hắn ta đã xông lên.”

Nghe đồn của các thiếu nữ trong rừng, những nữ tử này bị bắt làm tế phẩm.

Những gì Ôn Thiếu Đông nói cũng có lý, nhưng Trần Diệu Đồng luôn cảm thấy người vừa rời đi kia…

Dám một mình rời đi, còn ở trong rừng rậm nguy hiểm như vậy, chắc chắn rất tự tin.

Dù sao Thiết đạo nhân mới liên tiếp giết chết rất nhiều người như thế.

Vậy mà người đó… vẫn tự tin đến thế.

Điều này không khỏi khiến cho người ta có một số suy đoán.

Thêm một điểm nữa là từ nhỏ Trần Diệu Đồng đã quan sát cẩn thận.

Trước đây nàng đã nhìn thấy hai lần liên tiếp sự thay đổi chuyển động tinh tế giữa Thiết đạo nhân và Trương Vinh Phương.

Điều này khiến nàng lờ mờ cảm thấy người rời đi kia có thể biết điều gì đó.

Phóng đại hơn nữa, nàng cảm thấy Thiết đạo nhân có vẻ không dám đến gần là vì người đó.

Nhưng loại suy đoán này quá phiến diện, nàng không dám nói ra.

Nhìn thấy có rất nhiều người vây quanh, bọn họ bắt đầu phân tán cảnh giới dưới sự chỉ huy của Ôn Thiếu Đông.

Còn các thành viên của Chính Minh hội cầm vũ khí bí mật, dàn đều ra, cảnh giác cao độ với hoàn cảnh xung quanh.

Trong lòng Trần Diệu Đồng càng ngày càng ổn định, dù sao có nhiều người ở chung quanh như vậy, cảm giác hoàn toàn khác biệt.

“Muội muội, ngươi chớ suy nghĩ lung tung, phối hợp thật tốt với Ôn hội chủ. Lúc trước ngươi chưa thấy sự cường hãn của Thiết đạo nhân kia vừa rồi…”

Lâm Hoan tiến lại gần, trên mặt bây giờ còn có chứa một tia nghĩ mà sợ.

“Người đó mạnh mẽ đến nỗi không thể đánh được áo giáp toàn thân của hắn ta. Bọn ta dùng độc phấn và dầu hỏa, nhưng vẫn không thể đánh trúng hắn ta.

Chỉ có thể nhìn những người xung quanh mình bị giết từng người từng người một.”

Nghe nàng ấy miêu tả, nội tâm Trần Diệu Đồng cũng nâng lên.

Nhưng lúc này xung quanh, từng cây từng cây đuốc chiếu sáng cả cánh rừng, xung quanh nhất thời được chiếu rọi sáng ngời.

Loại ánh sáng này khiến trong lòng nàng bớt đi rất nhiều lo lắng.

“Đi thôi, tiếp tục tiến về phía trước.” Ôn Thiếu Đông cất cao giọng nói: “Theo tình báo Chính Minh hội bọn ta nhận được, nơi ở của Thiết đạo nhân có lẽ ở một đạo quan bỏ hoang ở phía trước.

Chúng ta hoàn toàn có thể ôm cây đợi thỏ ở chỗ đó, hoàn toàn tiêu diệt tên ác ôn này!”

Sĩ khí của các thành viên Chính Minh hội dồn dập tăng vọt, hét lớn theo.

Về phần những tán nhân bị thương vong nặng nề vừa rồi và những người còn lại của hai đội sống sót, khi nghe thấy tiếng hét sắc mặt tái đi, trong lòng cũng cảm thấy hơi hơi nhẹ nhõm hơn một chút.

Ở đây nhiều người như vậy, cộng thêm đã có chuẩn bị từ lâu, nhất định sẽ khiến Thiết đạo nhân kia đến được mà không về được!

Những lời của Ôn Thiếu Đông đã mang lại cho họ sự tự tin lớn.

*

*

*

Trong rừng.

Thân hình Trương Vinh Phương bay như tên bắn, không ngừng lướt qua các chướng ngại vật trên mặt đất.

Những cây chết đổ xuống, đám đá rơi vãi, đống đất nhô lên, những vết nứt trũng, khe rãnh.

Địa hình trong toàn bộ khu rừng khá phức tạp.

Thỉnh thoảng, những con chim đen tương tự như kền kền bay trên đầu, tạo ra những tiếng kêu kỳ quái.

Những con chim đen này hình như đang nhìn chằm chằm vào các sinh vật sống.

Trương Vinh Phương chạy được một quãng, ngẩng đầu nhìn, có thể nhìn thấy con chim đen mới đậu trên cây.

Không lâu sau, một đạo quan màu đen rách nát hiện ra trước mặt hắn.

Nhìn từ xa, đạo quan này giống như một khoảng sân âm u được bao quanh bởi cây cối.

Cánh cửa cổng lớn bị hỏng, một nửa có, một nửa không.

Sân đầy lá rụng, cành cây và bùn.

Gạch lát nền ban đầu cũng đầy vết nứt, khe hở và lỗ hổng. Vài vết nứt gạch cũng mọc lên những đám cỏ xanh mướt.

Trên tường có những vết nứt rất lớn, bên ngoài những vết nứt bị từng tầng từng tầng những dây thường xuân và dây leo khô héo bao phủ.

Những dây leo khô héo chết ở phía dưới lại bị những dây leo mới đè lên, che lấp.

Cứ thế tầng tầng lớp lớp xếp chồng lên nhau, nhìn từ xa tựa như một bức tường dây leo.

Trương Vinh Phương từ từ đến gần cửa.

Nhìn vào bên trong từ phần còn thiếu của cánh cửa.

Trong sân, một lư hương hoen gỉ được đặt giữa nơi hoang vắng. Trong lư hương đầy nước bẩn

Ngoài ra còn có một số côn trùng chết và lá cây lộn xộn trôi nổi trên mặt nước.

“Nơi này là Đại Trọng quan?”

Trương Vinh Phương nhìn xuống tấm bảng hiệu, trên tờ giấy Cung Sơn Nhân đưa cho hắn, có ghi Đại Trọng quan rừng âm Hòe.

Trên tấm bảng này, nét chữ ban đầu đã phai mờ từ lâu, chỉ còn lại một ít dấu vết.

Hắn bước vào cổng sân, nhìn chung quanh một vòng.

Hai bên đều là những gian phòng u ám với những cánh cửa đen thùi lùi.

Cửa thần điện phía trước mở toang, toàn thân các pho tượng thần bên trong đầy những vết rạn nứt, đã ngả màu từ lâu.

Chương 469: Tìm (2)

Trương Vinh Phương đến gần thần điện, ngửa đầu nhìn lên.

Bức tượng thần thờ cúng một vị thần có ba mắt bốn cánh tay, thần linh cầm bốn gậy như ý màu sắc khác nhau.

"Động Chân Tứ Tượng thiên tôn…" Trương Vinh Phương gia nhập Đạo giáo lâu như vậy, đương nhiên biết rất nhiều vị thần của tôn giáo này, trong số đó có một thiên tôn đặc biệt chuyên phụ trách phân biệt thật giả, ảo và thực.

"Tứ Tượng thiên tôn thường được thờ phụng ở điện thờ bên trong. Đó là vị thần phụ trách bệnh tật tâm thần. Hầu hết các tín đồ đều là thầy thuốc. Vậy mà nơi này lại được đặt ở chính điện."

Hắn đi quanh trong chủ điện một vòng, phát hiện thực sự không có dấu vết của người nào sinh sống ở xung quanh.

Bên bức tượng thần, ở một góc thần điện, còn phát hiện một hòm thuốc đánh rơi đã mục nát.

Bên trong hòm thuốc trống không, chẳng có gì cả.

"Nơi này là đạo quan thuộc về Đại Đạo Giáo ta sao?"

Trương Vinh Phương nhanh chóng nhớ đến thứ hắn chủ tu cũng chính là võ công của Đại Đạo Giáo – Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển.

Cung Sơ Nhân bảo hắn đến nơi này. Có mối liên hệ gì giữa hai nơi này không?

Rời khỏi chủ điện, hắn đi vào phòng ngủ đầu tiên bên trái.

Cửa phòng ngủ đã sụp đổ từ lâu.

Tấm ván cửa rơi xuống đất, bị mối mọt gặm đầy những lỗ rỗng.

Bước qua ván cửa, Trương Vinh Phương đưa tay áo che miệng và mũi, phủi mạng nhện ở góc cửa đi.

Trong gian phòng kê hai chiếc giường gỗ cạnh nhau, mặt ngoài của chiếc tủ quần áo màu nâu nổi đầy những vết sâu

mọt.

Trong góc có hai bàn đọc sách.

Rõ ràng là trước đây có hai người đã từng sống cùng nhau ở nơi này.

Đi đến bàn đọc sách, nhìn xuống một số cuốn sách được xếp chồng trên đó.

Trương Vinh Phương vươn tay nhặt một quyển lên, nhẹ nhàng lau sạch lớp tro bụi dày bên ngoài nó.

Mặt ngoài bìa sách lộ ra mấy chữ: "Sách Minh Tu".

Khi mở nó ra, các trang sách đã bị nấm mốc, nét mực cũng khuếch tán đến mức hoàn toàn không thể nhìn rõ.

Lắc đầu một cái, Trương Vinh Phương đặt quyển sách xuống, kéo ngăn kéo bàn ra.

Xoẹt.

Một con chuột đen, mắt đỏ chui ra từ ngăn kéo, vèo vèo vài cái dọc theo mặt bàn, biến mất ở trong góc tường.

Mà ngoài con chuột, còn có một thứ khác do con chuột mang ra ngoài.

"Đây là…?" Trương Vinh Phương hơi ngạc nhiên, vươn tay muốn nhặt lên thứ kia. Đó là một linh kiện tinh xảo màu đồng.

Loại linh kiện này…

Tương tự như những linh kiện đặc biệt không thể phá hủy mà hắn đã thu thập trước đây. Lập tức, Trương Vinh Phương nhanh chóng nhắm mắt, rồi mở mắt, mở ra thanh thuộc tính.

Quả nhiên, có một lời nhắc trên thanh thuộc tính.

'Cảnh báo trực quan: Đây hình như là một phần nào đó của tượng thần. Khi bạn đã thu thập hoàn chỉnh, có thể cố gắng hướng về nó lễ bái.'

"Lại nữa à?" Trương Vinh Phương đột nhiên nhớ tới lần trước sau khi thu thập hoàn chỉnh tượng thần, hắn đã gặp phải một sự thay đổi quỷ dị như vậy.

Độ sâu của thế giới này không đơn giản như những gì người bình thường tưởng tượng.

Hắn híp mắt, đặt phần linh kiện này vào ngăn chứa đặc biệt trong hầu bao của mình. Định trở về nghiên cứu lại.

Thiên Nữ Đồng Chương đã từng căn dặn hắn trong ba năm này không được chạm vào bí mật của thần tượng và linh lạc.

Nhưng bây giờ Cung Sơ Nhân lại chủ động nhắc tới chuyện này, bảo hắn đến đạo quan này, rõ ràng có liên quan đến bí mật này.

"Lẽ nào… Không phải như mình nghĩ sao, Cung Sơ Nhân và Thiên Nữ Đồng Chương không cùng một suy nghĩ sao? Thậm chí không ở cùng một trận tuyến sao?"

Khi Trương Vinh Phương đến thế giới này, hắn không dễ dàng tin tưởng bất cứ người nào.

Hắn không nghĩ tất cả mọi người đều có ý xấu, nhưng hắn cũng không nghĩ mọi người có ý tốt ngay từ đầu.

Cất linh kiện đi.

Hắn lục tìm các ngăn kéo khác nhưng không tìm thấy gì.

Sau đó đi đến phần còn lại của gian phòng, chẳng mấy chốc đã tìm thấy một thứ khác.

Đó là một tập sách được bọc bằng vải, bên trong cực kỳ khô ráo, còn được thả cỏ khô để bảo vệ.

Trên bề mặt của tập sách, với nét chữ cứng cáp, mạnh mẽ, viết ba chữ lớn: Đại Trọng ký."

Nó có vẻ là bản ghi lại những sự kiện trong quá khứ của Đại Trọng quan này?" Trương Vinh Phương cầm cuốn sách lên, đang định mở nó ra.

Vút!

Đột nhiên, ngoài cánh cửa bên trái, một bóng đen hung mãnh lao thẳng về phía hắn.

Cái bóng kia di chuyển cực nhanh, vóc người cao lớn vạm vỡ. Lúc nhào tới có tiếng quần áo bay phần phật.

Sắc mặt Trương Vinh Phương không thay đổi, nghiêng người sang một bên.

Uỳnh!

Một thanh kiếm sắt lưỡi rộng chém xuống cái bàn gỗ, ầm ầm đập vỡ bàn.

“Liệt Kích.”

Bàn tay phải của Trương Vinh Phương đột nhiên đánh ra một chiêu số trong Viêm Đế phù, đánh về phía ngực bụng của người đang lao tới với tốc độ ánh sáng.

Nhưng ngoài dự đoán của hắn, người nọ lại kịp phản ứng, ấn cùi chỏ xuống, đánh vào bàn tay phải của hắn.

Chương 470: Tìm (3)

Hai người chạm vào nhau.

Oành!

Cả hai bên cùng lúc lùi lại một bước.

“Ồ? Thú vị thật.” Lúc này, Trương Vinh Phương mới thấy rõ ai đang tấn công mình. Không ai khác chính là Thiết đạo nhân trước đó hắn đã nhìn thấy từ xa.

Cả người Thiết đạo nhân mặc áo giáp đen, đội mũ giáp, che tất cả các bộ phận ngoại trừ đôi mắt.

Bên ngoài bộ giáp được bao phủ bởi một lớp áo đạo bào đen.

Đạo bào rách nát te tua, nhưng có thể mơ hồ phân biệt được một ký hiệu đạo môn mơ hồ thêu ở vị trí trong lòng.

Ký hiệu đó là một Thái Cực đồ màu đen tuyền kỳ lạ.

Giống như Thái Cực đồ bình thường đều có màu đen trắng rõ ràng, một nửa đen một nửa trắng.

Nhưng Thái Cực đồ này của hắn ta hoàn toàn là màu đen, chỉ có hai âm Dương Nhãn ở giữa là màu trắng.

Xuyên qua mũ giáp, nhìn từ khoảng cách gần, Trương Vinh Phương có thể nhìn thấy đôi mắt dữ tợn tràn đầy tơ máu của Thiết đạo nhân.

“Ngươi là người? Hay một thứ gì đó khác?” Hắn thử hỏi.

“…” Không có câu trả lời.

“Nếu là người, chúng ta có thể thử nói chuyện.”

Trương Vinh Phương cẩn thận nói.

“Nếu không phải, đừng trách ta lỡ tay giết chết ngươi.”

“…” Thiết đạo nhân thở hổn hển, đột ngột bước về phía trước một bước, rồi lại lao ra.

Thanh kiếm sắt trong tay hắn ta ngay lập tức mở ra, giống như một con Khổng Tước đang xoè đuôi, vung ra một kiếm ảnh cực lớn.

Một kiếm ảnh hoàn toàn cao bằng cả gian phòng, giống như một bức tường, áp sát về phía Trương Vinh Phương.

Trong tiếng xé gió xoèn xoẹt.

Trương Vinh Phương đột nhiên vươn tay ra, song chưởng đeo găng tay bằng kim loại, ưng trảo chụp về phía trước.

Dải kiếm ảnh cực lớn đột nhiên hòa làm một, hoá thành một thanh kiếm bằng sắt, bị hắn dùng một tay giữ lấy sườn kiếm.

"Thân pháp và lực lượng của cửu phẩm, nhưng đáng tiếc kẽ hở trong chiêu số có quá lớn." Trương Vinh Phương nở nụ cười, bỗng chốc đánh một chưởng vào ngực đối phương.

Oành!

Lực lượng vượt quá cửu phẩm mạnh mẽ đánh vào ngực Thiết đạo nhân. Hất văng hắn ta bay ngược ra ngoài, rơi xuống trong sân đạo quan.

Trương Vinh Phương tự hỏi, với lực lượng của một chưởng này, cho dù trên người đối phương mặc áo giáp, cũng nhất định sẽ bị thương, tạm thời lâm vào cảnh vô lực.

Hiện tại sau khi hắn bước vào thập phẩm, nhất cử nhất động, trong điều kiện bình thường, dùng hết sức lực đánh ra một chiêu đều tương đương với trình độ sử dụng kỹ năng phá hạn trước đây.

Đánh một chiêu như vậy thì đối phương…

Đột nhiên, hắn ồ lên một tiếng nhìn Thiết đạo nhân như không có chuyện gì xảy ra, bò dậy chạy ra khỏi đạo quan.

Từ động tác cử chỉ của hắn ta, đối phương trông như hoàn toàn không bị thương.

Nhớ đến tượng thần đặc biệt lần trước mình đã tạo ra, thứ kim loại cực nhỏ có thể chui vào cơ thể con người.

Trương Vinh Phương nhanh chóng thu lại nụ cười trên mặt, dưới chân đạp nhẹ một cái, nhanh chóng đuổi theo phương hướng của đối phương.

Lúc trước, tên dân cờ bạc đó chỉ cầm cự được vài nhịp thở thì đã hoàn toàn kiệt sức, ngã lăn ra đất tử vong.

Nhưng người trước mặt này…

Ngay lập tức, hắn không không do dự, đuổi theo sát phía sau.

Hai người ra khỏi đạo quan, nhanh chóng phi nước đại trong khu rừng.

Chỉ là, Thiết đạo nhân phía trước rõ ràng không nhanh bằng Trương Vinh Phương, chẳng mấy chốc đã bị đuổi kịp.

Oành.

Hai người lại lần nữa nhanh như chớp giao thủ, đạo nhân này có tốc độ ra tay và lực độ cửu phẩm, vượt xa cao thủ bình thường.

Nhưng tốc độ ra tay Trương Vinh Phương nhanh hơn nhiều so với đối phương, gần như cứ sau mấy chiêu là có thể đánh một chưởng vào trên thân thể Thiết đạo nhân.

Đúng như hắn nghĩ. Khôi giáp trên người Thiết đạo nhân rất dày, đồng thời lực lượng của hắn ta cũng rất lớn, cho dù bị đánh trúng mấy chiêu cũng không đau không ngứa.

Vẫn giao thủ với hắn như thường.

Chỉ trong nháy mắt, hai người đã vượt qua một dòng suối, đi đến một sườn dốc.

Thiết đạo nhân vung thanh kiếm sắt giống như một con hổ điên vung vẩy lung tung.

Tốc độ lực lượng của hắn ta cực kỳ nhanh, khi vung lên sẽ phá vỡ bất cứ thứ gì gặp phải.

Chỉ có một số cây cối cực kỳ thô to mới không bị chém đứt.

Trương Vinh Phương đánh trúng hắn ta bảy tám lần liên tiếp, nhưng vẫn không có tác dụng gì cả, thậm chí còn không thể làm hắn ta suy yếu đi.

Điều này khiến hắn vừa né tránh vừa suy nghĩ cách đối phó với con quái vật da sắt này.

Dù sao, nếu những gì Cung Sơ Nhân nói là sự thật, hy vọng Siêu Phẩm của hắn có thể nằm trên người người trước mặt.

*

*

Ngay khi Trương Vinh Phương và Thiết đạo nhân đang dây dưa giao thủ, bên phía Đại Trọng quan bên này.

Ôn Thiếu Đông đem theo những nhân thủ còn lại của Chính Minh hội, hợp tác với những tán nhân rốt cuộc cũng đến được đây.

“Theo tình báo bọn ta có được, mỗi khi Thiết đạo nhân bắt người thì người đó sẽ bị đưa đến đạo quan này để giam giữ.

Chương 471: Tìm (4)

Mọi người cẩn thận một chút, ba người một nhóm, phân tán tiến vào trong tìm kiếm.

Nếu gặp nguy hiểm, có thể lập tức lớn tiếng kêu cứu."

Ôn Thiếu Đông cẩn thận giơ tay lên. Bắt đầu chỉ huy mọi người tản ra để tìm người.

"Vâng!"

Ngay sau đó, nhiều nhóm người tản ra, cầm vũ khí bí mật trong tay, tiến vào bên trong đạo quan từ những kẽ hở khác nhau.

Người vội vàng nhất trong đó là Trần Diệu Đồng, vì lo lắng cho sự an toàn của muội muội mình, nàng là người đầu tiên vào đạo quan.

Chỉ là một đám người đã tìm kiếm một lúc, nhưng không tìm thấy gì cả.

Không có ai trong đạo quan cả.

Ánh mắt Ôn Thiếu Đông đề phòng, chắp hai tay sau lưng, chậm rãi đi vào đạo quan.

Hắn ta ngẩng đầu lên nhìn Tứ Tượng thiên tôn được thờ cúng.

Đi quanh bức tượng thần một vòng, quan sát nó một cách cẩn thận.

Hắn ta nhớ trước đây mình vào làm lễ trong các đạo quan, hiếm khi thấy loại tượng thần như vậy. Chỉ là sau khi bước đến phía sau bức tượng thần, hắn ta mới khẽ giật mình, nhận ra một chi tiết nhỏ. Dưới lưng tượng thần có những hoa văn và khe hở rất nhỏ bé.

Ôn Thiếu Đông vươn tay nhẹ nhàng sờ một hồi vào phần lưng của tượng thần.

Phịch.

Bỗng nhiên phần lưng của tượng thần sụp xuống, vỡ vụn ra một cái hố đen.

Vẻ mặt Ôn Thiếu Đông run lên, hơi do dự, nhanh chóng bóp nát mép hố đen, mở rộng nó.

Chẳng mấy chốc liền nhìn thấy bên trong cái hố này là một không gian bằng phẳng thon dài, trong không gian đặt một quyển sách.

Hắn đưa tay lấy quyển sách bằng da ra.

Ngoài ra còn có một cái bình đen như mực bên dưới quyển sách.

"Đây là cái gì?" Trực giác của hắn ta cảm thấy thứ này nhất định sẽ không tệ.

Thực lực Thiết đạo nhân mạnh mẽ như vậy, nhưng vẫn bảo vệ đạo quan này, chắc chắn nơi này phải ẩn giấu một bí mật gì đó.

Và quyển sách và chiếc bình sứ này có lẽ chính là bí ẩn giấu trong đó.

Trái tim Ôn Thiếu Đông đập dữ dội, nhanh chóng cất đồ vào trong bao.

Sau đó hắn ta xoay người, đi ra khỏi phía sau lưng bức tượng, giả vờ như thể không xảy ra chuyện gì.

Chỉ là hắn ta không để ý chút, lúc hắn ta bí mật lấy đồ, Trần Diệu Đồng cũng đang lục soát đã nhìn thấy cảnh này từ cửa sổ vỡ bên ngoài chủ điện.

"Tìm được rồi!" Đúng lúc này, đột nhiên có người hét lớn.

Lập tức một đám người vội vàng chạy tới.

Có người đã tìm thấy một căn hầm, giải cứu con gái của U Hằng Đao Trần Á bị giam cầm

Một nữ tử bình thường đã bất tỉnh từ lâu.

Nhìn thấy người đã được cứu ra, ánh mắt Ôn Thiếu Đông khẽ thả lỏng, lập tức chỉ huy cho mọi người rút đi.

Mục đích của chuyến đi này đã đạt được.

Mà một chuyện khác…

Thực ra, hắn ta không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào của Vân sư huynh và những người khác trong đạo quan, trong lòng đã có một linh cảm không hay.

Chỉ là không thể nói rõ ở thời điểm này.

Nếu đã được tìm được Trần Á, cho dù mọi người có vũ khí bí mật, cũng không dám dốc sức liều mạng với Thiết đạo nhân.

Vì vậy, mọi người rối rít đồng ý, rời khỏi rừng âm Hoè.

Kết quả là toàn bộ đội ngũ bắt đầu lần lượt chuyển hướng, quay trở về theo hướng đã đến.

Sau khi mọi người đã rút khỏi đạo quan.

Có người đề nghị nên đốt quách đạo quan này luôn đi.

“Chỗ ta còn một ít dầu hỏa đây! Nếu Thiết đạo nhân kia yêu thích nơi này như vậy, chúng ta hãy hoàn toàn phá hủy nó đi!” Triệu Địa Hổ hung ác nói.

“Nếu nhen lửa ở chỗ này, lỡ như lửa lớn đốt núi luôn thì sao giờ?” Lâm Hoan hơi lo lắng.

“Đúng vậy, không thể đốt được. Lỡ như lửa lớn gây ra cháy rừng, bao nhiêu người vô tội sẽ bị thiêu chết?” Trần Diệu Đồng và những người khác phản đối.

Mỗi người họ đều có những lo lắng riêng của mình.

Trần Diệu Đồng nhìn Trần Á đã được cứu, nhưng muội muội nàng và những người khác vẫn không thấy bóng dáng, hy vọng ban đầu trong lòng nàng càng ngày càng giảm dần.

Lúc này, nếu có hỏa hoạn xảy ra vào, lỡ như muội muội và những người khác còn sống thì chẳng phải là…

Vì vậy, nàng kiên quyết phản đối việc đốt lửa.

“Được rồi, chư vị, xem ra cuộc giải cứu lần này của chúng ta đã hoàn thành một nửa. Bây giờ sắc trời đã muộn, nếu muốn tìm những người còn lại…” Ôn Thiếu Đông còn chưa dứt lời.

Đột nhiên, cách đó không xa vang lên một tiếng thét kinh hãi.

“Mọi người mau đến đây xem!”

Lông mày hắn ta nhíu lại, lúc này tất cả tâm trí hắn ta đều đổ dồn vào thứ vừa bất ngờ có được kia. Hoàn toàn không muốn thêm rắc rối.

Không cần nghĩ cũng biết, thứ có thể được cất giấu ở một nơi bí mật như vậy chắc chắn là một thứ rất quan trọng.

Chỉ là có một đám người dồn dập lao tới chỗ người nọ la lên.

Hắn ta cũng không thể không chạy tới.

Khi mọi người đến nơi, chẳng mấy chốc, tất cả mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt làm kinh sợ.

Chương 472: Tìm (5)

Trong toàn bộ khu rừng, những thi thể được đóng bằng những chiếc cọc gỗ dài vào những thân cây thô to.

Một số thi thể đã thối rữa và khô quắt, giống như thịt muối phơi khô.

Một số máu vẫn còn đang nhỏ giọt.

Điều kỳ quái chính là, máu chảy xuống thân cây mà không thu hút bất kỳ động vật hay chim ăn thịt nào.

Ôn Thiếu Đông nhìn thoáng qua, lập tức nhìn thấy Vân sư huynh và những người khác của Chính Minh hội!

Toàn thân hắn ta nổi da gà, một luồng khí lạnh xộc thẳng từ chân lên đỉnh đầu.

Không chỉ có Vân sư huynh, mà hơn mười người Chính Minh hội vào rừng lúc trước, lúc này đều ở trên thân cây khô.

“Muội muội!” Trần Diệu Đồng ở cách đó không xa, nước mắt lưng tròng, nhào về phía trước một thân cây khô.

Ở đó có một thi thể của một nữ tử bị chém một lỗ thủng rất lớn ở vai.

Hình như bị ghét bỏ vì không hoàn chỉnh, thi thể không bị đóng đinh vào thân cây. Chỉ tùy ý vứt bỏ dưới gốc cây.

Trần Diệu Đồng che miệng, nước mắt không ngừng chảy dài trên má.

Ahhh!

Đột nhiên, một tiếng hét khác vang lên từ bên cạnh.

Cùng với tiếng da thịt bị xé toạc, mọi người dồn dập liếc mắt nhìn lại.

Chỉ nhìn thấy một bóng người mặc áo đạo bào màu đen, đang từ từ rút kiếm ra khỏi một thành viên của Chính Minh hội.

Máu bắn tung tóe, phun khắp người hắn ta.

“Trương sư đệ!”

Một người ở bên cạnh giận dữ hét lên, trở tay gỡ vũ khí bí mật xuống, xé rách miếng vải đen, nhắm ngay bóng người, phun vào.

Ngay lập tức, một chất lỏng cay nồng phun ra, bắn tung tóe vào toàn thân bóng người đó.

Đó là một số loại nước độc có tính axit cực mạnh!

Bắn bằng thiết bị tương tự như súng bắn nước.

Bóng người không hề né tránh, khom người, bước tới, trong nháy mắt liền vụt qua bên cạnh người nọ.

Xoẹt!

Người nọ sững sờ tại chỗ, thân thể từ đầu đến thắt lưng bị tách nghiêng làm hai khúc, chậm rãi rơi xuống.

"Tại sao… tại sao hắn ta không sợ?"

Thanh âm của ai đó lập tức trở nên run rẩy.

"Sao hắn ta không sợ nước độc chúng ta đã đặc biệt chuẩn bị nhằm vào hắn ta?"

"Nhất định là chưa đủ số lượng!"

"Mọi người cùng nhau động thủ!" Ôn Thiếu Đông đột nhiên kịp phản ứng, gầm lên giận dữ, gỡ vũ khí bí mật sau lưng xuống.

Tất cả các thành viên Chính Minh hội đều dồn dập phun ra một lượng lớn chất độc axit mạnh.

Thế nhưng bóng người kia hoàn toàn không để ý đến, tùy ý để cho nước độc tràn ra khắp người.

Hắn ta chỉ cất bước, lao đến gần, một kiếm.

Từng người một, chỉ trong vài giây, đã có sáu người ngã xuống.

Phụt!

Súng phun nước độc trong tay Ôn Thiếu Đông hung hăng đập vào trên cơ thể bóng người, hoàn toàn dội một lượng lớn nước độc bên trong lên bóng người kia.

Nước độc ăn mòn áo giáp vang lên từng tiếng xì xì, khói trắng sặc người bốc lên.

Một lượng lớn chất lỏng cũng thấm qua các khe hở trên áo giáp, nhưng người này không quan tâm chút nào. Lại một kiếm khác, mạnh mẽ chém kẻ đang tiến về phía bên phải mình thành hai khúc.

“Hắn ta… Hắn ta hoàn toàn không sợ!” Sắc mặt Ôn Thiếu Đông vặn vẹo, trong lòng hoàn toàn hiểu rõ.

Thiết đạo nhân này hoàn toàn không sợ vũ khí bí mật bọn họ mang theo!

Thế thì tại sao trước đây hắn ta lại rút lui? Tại sao lại rút lui?

Tổng cộng có gần ba mươi người, chỉ sau mười giây ngắn ngủi, một nửa trong số họ đã chết.

Ôn Thiếu Đông và ba vị cao thủ phẩm cấp cao khác trong lúc hoảng sợ, nhanh chóng bình tĩnh lại, cùng nhau ném một mảnh lớn lưới đánh cá. Cố gắng trùm kín Thiết đạo nhân.

Nhưng lưới đánh cá đã bị đạo nhân tùy ý xé nát, lập tức xé toạc ra từng mảnh.

“Mọi người cùng nhau, chúng ta phải hạn chế động tác của hắn ta, Ôn hội chủ sẽ dùng hết sức đâm vào mắt hắn ta!” Mấy người Chính Minh hội gầm lên, phối hợp ăn ý lao về phía Thiết đạo nhân từ ba hướng.

Ba thanh loan đao đồng thời chống đỡ thanh kiếm lớn của Thiết đạo nhân.

Sau đó cả ba người đồng thời rút ra những sợi dây thừng thô to, chạy từng vòng xung quanh Thiết đạo nhân.

Chỉ trong hai giây đã trói hắn ta lại thành một cục.

“Giết!”

Một người hét lớn.

Nhưng điều bọn họ chờ đợi không phải là sự trợ giúp.

Ôn Thiếu Đông cầm đoản kiếm trong tay, trong mắt do dự, vừa sợ hãi vừa phẫn nộ, tất cả cảm xúc đan xen.

Cuối cùng, dục vọng muốn sống đã chiếm ưu thế.

Hắn ta lập tức không thèm nhìn những người khác, xoay người bỏ chạy.

Lúc này nếu không phải nghĩ rằng đây là khoảng thời gian an toàn, sẽ không có nhiều nguy hiểm, hắn ta chắc chắn sẽ không đến.

Bây giờ bọn họ gặp nguy hiểm, nhiều lần liên tiếp suýt chút nữa ngã xuống.

Đã trả giá nhiều lắm rồi.

Ôn Thiếu Đông hắn ta ngồi ở vị trí cao, khổ luyện võ công mấy chục năm trời mới có được thành tựu như hiện nay.

Dù sao đi chăng nữa, hắn ta không thể chết được!

Trong nhà vẫn còn nhiều thê thiếp như vậy, Ôn gia của hắn ta vẫn hy vọng tương lai sẽ trở thành một đại tộc bản thổ!

Chương 473: Tìm (6)

Làm sao có thể?

Làm sao có thể chết ở đây bây giờ được?

Trong nháy mắt, bóng dáng hắn ta đã nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người, mất hút vào sâu trong rừng rậm.

Ba người Chính Minh hội đều sững sờ.

Trước khi họ kịp hoàn hồn, Thiết đạo nhân đã dùng sức một cái.

Phựt!

Tất cả các sợi dây thừng trên cơ thể hắn ta ngay lập tức đứt đoạn.

Trong nháy mắt, ba vệt máu lại bắn lên.

Trong rừng rậm, đoàn người hoàn toàn tan tác.

Sau khi các thành viên Chính Minh hội còn đang giãy dụa chống cự vừa rồi nhìn thấy hội chủ của mình cũng bỏ chạy, những cao thủ còn lại cũng bị chém ngã, sĩ khí lập tức sụp đổ, quay đầu nháo nhào bỏ chạy.

Tốc độ của đám người chạy tán loạn hoàn toàn không nhanh bằng Thiết đạo nhân, trong nháy mắt, đã bị đuổi kịp, chém chết hai người.

Trần Diệu Đồng thừa dịp những người còn lại điên cuồng bỏ chạy, ngược lại xông lên trước, cõng theo thi thể của muội muội, nhanh chóng chạy như điên về phương hướng khi đến.

Áá á!

Sau lưng lại lần nữa truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Cả người Trần Diệu Đồng run lên, cố gắng lấy toàn bộ sức lực bước về phía trước.

Nàng không biết mình có thể sống sót chạy thoát hay không.

Nhưng chỉ cần còn có một tia hy vọng thì nàng…

Vèo!

Đột nhiên, một bóng đen cao lớn xuất hiện trước mặt nàng.

Trần Diệu Đồng đột ngột dừng lại, ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy thanh kiếm sắt Thiết đạo nhân giơ lên thật cao rồi rơi thẳng xuống.

Vù.

Thanh kiếm sắt nặng nề chém xuống, nhưng đột ngột đóng băng, lơ lửng trên không trung.

Cả người Trần Diệu Đồng run lên vì sợ hãi, hai mắt nhắm nghiền.

Nhưng đau đớn trong chờ đợi không xuất hiện.

Nàng vội vàng mở mắt ra, lại nhìn thấy Thiết đạo nhân xoay người bỏ chạy, lúc này đã chạy xa hơn mười mét mà không thèm quay đầu nhìn lại.

"Ồ, còn một người?"

Đột nhiên sau lưng vang lên một giọng nam.

Trước khi Trần Diệu Đồng kịp phản ứng, bỗng cảm thấy bên cạnh hoa lên, một cái hư ảnh xẹt qua bên cạnh mình.

Trong khu rừng tối tăm, bóng mờ kia mượn sức qua lại giữa cây cối, giống như một con đại bàng màu đen, bay nhào về phía Thiết đạo nhân đang chạy trốn.

Xoẹt!

Trong mơ hồ, Trần Diệu Đồng dường như nghe thấy tiếng móng vuốt sắc bén xuyên qua không khí, phát ra tiếng đại bàng rít gào sắc bén.

Nàng nhìn người nọ rơi xuống phía trên Thiết đạo nhân phía xa xa, tay phải nhanh như chớp lao xuống, chộp lấy, vặn xoắn.

Răng rắc.

Đầu Thiết đạo nhân lập tức quay 360 độ, cả người lập tức không nhúc nhích.

Phốc một tiếng, Thiết đạo nhân ngã xuống đất, mất đi tiếng động.

Trương Vinh Phương xoay người, khuôn mặt đờ đẫn, xét cho cùng, chiếc mặt nạ này không thể làm ra các biểu cảm đặc biệt

tinh tế rất nhỏ.

Hắn nhìn lướt qua, đúng là đã đến muộn.

Vừa rồi có gần ba mươi người ở đây, lúc này cũng chỉ còn lại vài người còn sống.

Những người còn lại đều đã bị Thiết đạo nhân thứ hai này giết.

Trong lòng thở dài một hơi, Trương Vinh Phương vẫn không thể chịu nổi cảnh xem mạng người như cỏ rác.

Hắn sẽ không bao giờ tùy ý giết người trừ khi cần thiết. Nhưng Thiết đạo nhân này không cần biết đúng sai, thiện ác, chỉ cần là con người, hễ nhìn thấy là sẽ giết chết.

Hơn nữa, Thiết đạo nhân thực sự có tố chất thân thể cửu phẩm như trong tình báo.

Nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Bọn họ không biết bất kỳ chiêu số nào, chỉ dựa vào man lực và tốc độ, chém kiếm sắt một cách bừa bãi.

Để đối phó với một đối thủ như vậy, cơ bản là…

"Cẩn thận!" Một tiếng hét đột ngột vang lên.

Trương Vinh Phương theo tiếng kêu nhìn lại, thân thể nhanh như chớp bước sang trái một bước. Tránh được thanh kiếm sắt gỉ chặt xuống từ phía sau.

Oành!

Lưỡi kiếm rơi xuống đất, đập ra một vết kiếm sâu hoắm.

Trương Vinh Phương thậm chí không thèm nhìn lại sau lưng mình, trở tay, ưng trảo vồ xuống.

Răng rắc.

Một tiếng vang giòn, xương bánh chè Thiết đạo nhân thứ hai ngay tại chỗ gãy vỡ, quỳ gối, ngã khuỵu xuống mặt đất.

Uỳnh.

Trương Vinh Phương đột ngột xoay người, ưng trảo lóe lên, chộp lấy cổ hắn ta.

Răng rắc.

Cổ đứt gãy.

Thiết đạo nhân thứ hai lại một lần nữa mất đi cử động, ngã xuống đất không dậy nổi.

Xoay người, hắn nhìn hai Thiết đạo nhân cũng ngã xuống đất, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Chết rồi còn có thể sống lại?”

Rõ ràng vừa rồi hắn đã giết một tên Thiết đạo nhân một lần.

Không ngờ chưa được bao lâu, tên này lại sống lại?

Hay đây là tên thứ ba?

Bên trong rừng âm Hòe.

Một bóng người chạy hết tốc lực, thở hổn hển.

Khi sắp đi đến lối ra vào, hắn ta đột ngột dừng lại. “Không được! Ta không thể đi ra ngoài như thế này. Nếu người khác ra ngoài và kể lại những gì đã xảy ra, danh tiếng của ta sau này sẽ hoàn toàn bị hủy hoại!”

Ôn Thiếu Đông vẻ mặt hung dữ, trên tay cầm tập sách và bình sứ vừa nhận được. Ánh mắt biến ảo không ngừng.

Lúc này, phía sau hắn ta mơ hồ vang lên tiếng bước chân chạy trốn của người khác.

Chương 474: Bất đắc dĩ (1)

Hắn ta dừng lại, quay người và nhanh chóng lao tới chỗ số ít người còn lại.

‘Dù sao cũng đã chết nhiều như vậy, các ngươi không phải rất coi trọng ta sao? Nếu đã như vậy thì vì ta chết đi là tốt nhất.’

Ôn Thiếu Đông nhặt thanh đoản kiếm lên, xuyên qua cánh rừng, lao về phía những người Chính Minh hội vừa mới đi ra.

Chỉ có năm hoặc sáu người sống sót, ba người trong số họ đến từ Chính Minh hội và hai tán nhân.

Những người còn lại hoặc vẫn đang trốn tại chỗ, hoặc căn bản không thể trốn ra được, và tất cả đều chết hết.

Lúc này, thấy vẻ mặt của Ôn Thiếu Đông hung dữ, lao về phía bọn họ.

Mấy người đều nghĩ ra điều gì đó, sắc mặt của họ thay đổi kịch liệt.

“Chạy đi! Hắn muốn giết người diệt khẩu!”

Đáng tiếc, mấy người căn bản không phải đối thủ của Ôn Thiếu Đông.

Ngay cả khi hắn ta đã già và đang ở giai đoạn suy tàn, mấy võ nhân Nhị Phẩm, Tam Phẩm cũng không thể đối kháng được.

Ngay sau đó, sau một vài tiếng la hét trong rừng, một số xác chết xuất hiện trên mặt đất.

Ôn Thiếu Đông thở hổn hển, trên người bị một người sắp chết phản công, trên cánh tay của hắn ta vạch ra một nhát đao.

Hắn ta nhanh chóng cầm máu, không nhìn cái xác trên mặt đất, liền chạy nhanh về phía bên ngoài rừng cây.

Khi sắp đến lối ra vào cố định, hắn ta chợt nhớ ra điều gì đó, nhấc thanh đoản kiếm lên, đột nhiên chém mạnh một nhát vào ngực chính mình.

Phốc.

Quần áo bị xé rách, phần máu thịt bên trong bị cắt ra một lỗ lớn.

Hắn ta chịu đựng cơn đau, vứt đoản đao đi và loạng choạng đi về phía bên ngoài.

Xoẹt một tiếng.

Những bụi cây rậm rạp bị đẩy sang một bên trước mặt hắn ta. Để ánh sáng mặt trời bên ngoài chiếu vào.

“Mau cứu người! Chúng ta gặp phải Thiết đạo nhân Bóng trong rừng rồi!”

Ôn Thiếu Đông hướng về phía bên ngoài hét lớn.

Tình trạng mất máu ồ ạt khiến hắn ta hơi choáng váng đầu óc.

Hắn ta loạng choạng bước ra và ngã lăn ra đất.

“Ta là Ôn Thiếu Đông, phó hội chủ Chính Minh hội! Mau cứu người!”

Điều duy nhất khiến hắn khó hiểu là bên ngoài im lặng như tờ.

Không ai đáp lại hắn ta cả.

Ngẩng đầu lên, Ôn Thiếu Đông cảm thấy có chút căng thẳng, ánh mắt dần dần thích ứng với ánh sáng.

Đột nhiên, đồng tử của hắn ta co rút lại.

Bên ngoài khu rừng, không có quan phủ nha môn phòng giữ, cũng không có đội cứu hộ Chính Minh hội đáng lẽ phải đợi ở đây.

Chỉ có từng hàng những người mặc đồ đen với mặt nạ đen kịt, rải rác xung quanh toàn bộ lối vào và lối ra.

Xung quanh toàn bộ lối ra vào, đập vào mắt, đều là những người đeo mặt nạ đen.

Họ trầm mặc không nói, tất cả đều có thân hình cao lớn, toát lên khí chất hung hãn.

Một người đi đầu trong đó, cao hơn hai mét, với mái tóc vàng nhạt khoác trên vai như một con sư tử, và một mắt được che bằng một tấm bịt mắt màu đen.

Hắn có thể cảm thấy ánh mắt của đối phương đang đổ dồn về phía mình.

Ánh mắt ấy như thực chất, lạnh lùng, lãnh đạm.

“Xích Hổ, quy tắc của chúng ta là không được tùy ý bại lộ trước mặt người bình thường. Ngươi làm việc như thế, không hợp quy củ.”

Giọng nói thanh thúy của một nữ tử vang lên bên cạnh.

Nam tử cao hai thước chậm rãi đến gần Ôn Thiếu Đông.

Cơ thể cường tráng của hắn ta được khoác trên mình bộ áo giáp kim loại mới, trên cánh tay đeo những chiếc vòng đồng dày.

“Ta không quan tâm quy củ của ngươi là gì. Nếu như đại nhân đã nói, tất cả những người ra khỏi rừng âm Hòe đều phải bị bắt lại.

Vậy ta đương nhiên phải thuận theo làm mọi việc một cách thuận lợi nhất.”

Đùng!

Hắn vươn tay nhanh như tia chớp, nắm lấy ngực cùng quần áo của Ôn Thiếu Đông, trực tiếp nắm lấy lên không trung.

Ầm ầm ầm!

Ôn Thiếu Đông, như một phản xạ có điều kiện, bàn tay phải hãn thành kiếm chỉ, dùng chiêu Côn Hư Kiếm đấm vào mắt tráng hán.

Oành!

Kiếm chỉ mới ra được một nửa đã bị đứt quãng bởi một cơn đau không thể tả nổi.

Ôn Thiếu Đông bị một đòn nặng vào bụng, toàn thân co lại cong như con tôm. Nước mắt, nước mũi và máu cùng một lúc chảy ra từ vết thương.

Hắn hoàn toàn không ngờ rằng tốc độ bùng nổ của người này nhanh như vậy, sức mạnh của hắn lớn đến mức ngay cả hắn cũng không kịp phản ứng.

Chỉ với một cú đánh, liền để hắn cảm thấy như thể tất cả các cơ quan nội tạng của mình tan nát, toàn thân đau đớn.

“Con gà yếu ớt.” Xích Hổ bóp nát tay chân của Ôn Thiếu Đông và ném hắn ta sang một bên.

“Tại sao phải đợi lâu mới có được một người. Còn những lối vào và lối ra khác thì sao? Có thu hoạch được gì không?”

“Vẫn chưa, có ba lối vào và lối ra xung quanh rừng âm Hòe. Con đường của chúng ta là con đường tốt nhất để đi. Nếu như muốn trốn thoát, đây là lựa chọn đầu tiên.” Nữ tử trả lời.

Chương 475: Bất đắc dĩ (2)

“Náo loạn nửa ngày, chỉ có từng ấy người? Không biết đại nhân nghĩ như thế nào. Đem nhiều người như vậy phong tỏa toàn bộ rừng âm Hòe, như vậy không phải là lãng phí sao?”

“Dù sao chúng ta cũng đã trao đổi với nha môn bên kia, sự kiện lần này do chúng ta toàn quyền tiếp quản xử trí. Chung quy mọi việc đều phải được hoàn thành tốt.”

“Đáng tiếc là vết thương của ta vẫn chưa hết, nếu không… Ta cũng muốn đi vào xem Bóng trong rừng uy lực như thế nào có thể giết nhiều cao thủ như vậy!”

Có một tia ý lạnh lộ ra trong lời nói của Xích Hổ.

Ôn Thiếu Đông ngã xuống đất, tầm mắt càng ngày càng trở nên mơ hồ.

Nhìn những chiếc mặt nạ kỳ quái trên mặt những người này, hắn chợt nghĩ ra điều gì đó.

“Kim Sí Lầu, các ngươi là Kim Sí Lầu?”

Hắn đột nhiên nhớ tới.

“Ai?” Xích Hổ đột nhiên kinh ngạc thốt lên. Hắn ta quay lại nhìn nữ tử yểu điệu phía sau.

“Hắn ta dường như biết chúng ta? Có cần giết người diệt khẩu không?

“Diệt cái gì mà diệt? Chúng ta đã sớm nổi danh. Hơn nữa ngươi hiện tại cũng không phải trước đây, không thể tùy tiện giết người!” Nữ tử không nói nên lời.

“Chúng ta đợi đại nhân đi ra trước rồi nói sau vậy!”

“Được rồi. Cũng được, dù sao tên này cũng là đồ rác rưởi.” Xích Hổ gật đầu rõ ràng.

Ôn Thiếu Đông tức giận muốn phản bác.

Nếu không phải hắn một đường lao nhanh, sức của hắn đã cạn kiệt, còn giữa đường chống lại giết chết mấy người.

Cuối cùng là để ngụy trang. Mạnh mẽ tự cho mình một kiếm.

Nếu không, chỉ dựa vào mấy người các ngươi?

Hắn tốt xấu gì cũng đường đường là một Bát Phẩm!

“Hình như hắn ta đang nghe trộm?” Đột nhiên giọng nói của Xích Hổ nhanh chóng đến gần.

“Rất nhiều người đi vào, và hắn là người duy nhất đi ra. Trông thế nào cũng đều đúng không?”

Ôn Thiếu Đông trái tim run lên, biết như vậy không tốt. Đang vội vàng để mở miệng muốn tranh luận.

Oành!

Sau một tiếng vang trầm, ý thức của hắn chìm vào bóng tối.

Hắn ta bị Xích Hổ đá vào đầu và hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

“Như vậy mới tốt.”

Hắn ta thu chân lại với vẻ hài lòng.

Lúc này, ở rừng cây xa xa có hai người nữa vô cùng chật vật đã trốn thoát.

Những người từ Kim Sí Lầu nhanh chóng nghênh đón bọn họ, hạ gục họ trong vài cú đánh, khám xét cơ thể họ và kéo họ đi.

Rất nhiều người mới đã được chiêu thu gần đây, vừa hay là họ có thể rèn luyện tốt trong nhiệm vụ lần này.

Ngay sau đó, những thứ trên người của Ôn Thiếu Đông cũng được lục soát ra.

Tập sách và một chiếc bình sứ nhỏ màu đen cũng được đặt trên mặt đất.

Chờ Trương Vinh Phương đi ra khỏi rừng, kiểm tra và đưa ra quyết định.

Oành!

Trong khu rừng.

Trương Vinh Phương một tay nắm lấy cánh tay của Thiết đạo nhân và kéo nó ra.

m thanh giòn tan liên tục vang lên, cánh tay kéo xuống, chỉ có thể nghe thấy tiếng xương gãy từ bên trong.

Hắn lại đánh thêm một chiêu, đánh vào cánh tay còn lại của Thiết đạo nhân.

Sau một vài chiêu trong tích tắc, Thiết đạo nhân thứ hai rơi xuống đất lần thứ ba, không còn động đậy nữa.

Vẻ mặt của Trương Vinh Phương tối sầm lại.

“Đã nhiều lần như vậy, thật sự là không giết được sao?

Hắn đã rất nặng tay đánh Thiết đạo nhân đến chết nhiều lần liên tiếp.

Nhưng chỉ mất một phút để Thiết đạo nhân đã chết có thể phục hồi trở lại.

Điều này hoàn toàn phá hủy nhận thức của hắn.

Vừa rồi, hắn đã thử nhiều phương pháp khác nhau.

Ví dụ, sau khi đánh chết thì sử dụng Nguyệt luân để cắt.

Nhưng điều kỳ lạ là nguyện luân hoàn toàn không thể cắt da của Thiết đạo nhân. Chỉ có xương và thịt bên trong mới có thể bị đánh tan thành từng mảnh.

Không lâu sau, hắn lại giết hai Thiết đạo nhân và trói họ bằng dây thừng dày.

Nhưng như vậy cũng là vô ích.

Sợi dây thừng dày thế mà lại dễ dàng bị cắt ra trước mặt Thiết đạo nhân.

Nhìn qua vết cắt dường như rất trơn tru.

“Thật không may, vốn dĩ muốn mang nó về để thử nghiệm.”

Vào lúc này, hắn đã chắc chắn rằng hai Thiết đạo nhân là Linh Lạc.

Nói cách khác, nó là một tồn tại đặc biệt tương tự như Linh Lạc.

Hai người này có thể lực cực kỳ cường tráng, đao thương bất nhập, rất giống với con bạc Linh Lạc lúc bấy giờ.

Cộng với những bộ phận được tìm thấy trong Đạo quan.

Sau khi sửng sốt một chút, Trương Vinh Phương nhận thấy rằng hai Thiết đạo nhân đã bắt đầu di chuyển trở lại.

Hắn lập tức bước tới, nâng nguyện luân đánh vào đầu mỗi người một cái.

Lần này, lại lần nữa nện hai người này về mặt đất, không còn động đậy nữa.

Tuy nhiên, những đợt bùng phát mạnh mẽ liên tục khiến hắn hơi mệt mỏi.

Chỉ trong vòng hơn mười phút, hắn đã giết Thiết đạo nhân hai mươi lần.

Sau lần ra tay này, hắn lập tức tìm kiếm trên người hai người họ.

Đầu tiên là Thiết đạo nhân lớn hơn bên trái.

Trương Vinh Phương đưa tay nắm lấy mũ giáp và nâng nó lên.

Mũ giáp không bung ra mà cứ như mọc trên đầu.

Chương 476: Bất đắc dĩ (3)

Hắn lập tức bỏ cuộc, sau đó là trên người.

Sau một hồi tìm kiếm, Trương Vinh Phương đột nhiên tìm thấy một phần linh kiện màu đồng.

Hắn cất nó đi.

Đi đến Thiết đạo nhân thứ hai để tìm kiếm.

Lần này, hắn tìm thấy một tấm kim loại có khắc nhiều chữ viết tay khác nhau từ bên trong áo choàng của đối phương, trong một chiếc túi vải đã được may sẵn.

Tấm kim loại hơi bị uốn cong, như thể nó đã bị bẻ cong và va đập bởi nhiều trận đánh nhau.

Nhưng chữ viết trên đó vẫn còn rõ ràng.

“Quả nhiên có hàng!” Hai mắt Trương Vinh Phương sáng lên.

Lời nhắn do Cung Sơ Nhân để lại được viết rất rõ ràng.

‘Rừng âm Hòe, Đại Trọng Quan, trên người Bóng trong rừng, có thứ mà ngươi cần.

“Bóng trong rừng chính là Thiết đạo nhân, bây giờ trên người Thiết đạo nhân đã thực sự tìm thấy một cái gì đó”

Trương Vinh Phương lại lần nữa dùng nguyện luận, đập vỡ cổ của Thiết đạo nhân, vẻ mặt vui mừng đứng lên.

Đang lúc vui vẻ, hắn vẫn là thận trọng, khi lục soát trên người đối phương, hắn đã dùng găng tay kim loại.

Sau khi giết hai Thiết đạo nhân một lần nữa, hắn quay người bỏ đi.

Nhưng chợt dừng lại, nhìn đâu đó trong rừng.

“Đôi khi, biết quá nhiều khi bản thân yếu đuối cũng không phải là điều tốt”

“Ta đề nghị ngươi nên rời khỏi đây càng sớm càng tốt, nếu không đợi có người đi vào diệt khẩu, hối hận cũng không kịp.”

Nói xong câu đó.

Trương Vinh Phương quay lại và lao về phía Đại Trọng Quan.

Hắn còn muốn đến đó để tìm kiếm kỹ lưỡng toàn bộ Đạo quan.

Cuốn sách Đại Trọng Ký trước đây, nhưng có một số điều thú vị.

Nhìn hắn chuẩn bị rời đi.

Trần Diệu Đồng, người đang trốn, đột nhiên hoảng sợ.

Họ bất lực nhìn Thiết đạo nhân cứ sống lại và bị đánh chết.

Những điều kỳ lạ như vậy, chỉ có vị cao thủ vóc người cao lớn sử dụng vũ khí bánh xe tròn mới có thể không sợ hãi.

Lúc này cao thủ kia chuẩn bị rời đi, bọn họ nhất thời hoảng hốt trong lòng.

"Đi thôi!"

Lâm Hoan thấp giọng quát lên một tiếng, xoay người chạy ra khỏi rừng cây.

Bất kể như thế nào, ra khỏi rừng âm Hòe trước rồi nói.

Cùng với nàng là Triệu Địa Hổ và một tán nhân khác.

Cuối cùng là Trần Diệu Đồng, và Trần Á, con gái của U Hằng Đao vừa mới tỉnh dậy.

Đội ngũ gần 30 người đi trước, giờ chỉ còn vài người sống sót.

Một số người rất rõ ràng, nếu không phải là người bí ẩn kia ra tay để chặn Thiết đạo nhân. Họ cũng sẽ bị săn đuổi và giết chết, toàn bộ bỏ mình.

Lâm Hoan và một số người đã đạt Tam Phẩm trở lên, và họ sẽ có thể chạy xa ra khỏi khu rừng trong khi Thiết đạo nhân vẫn còn chết.

Nhưng Trần Diệu Đồng mang theo thi thể muội muội đi cùng, trong lòng chính mình biết rằng căn bản không thể vượt qua hai Thiết đạo nhân kia.

Ngay lập tức, nàng đột ngột quay lại, cõng thi thể đuổi theo hướng Trương Vinh Phương rời đi.

Nàng đang đánh cược!

Đánh cược rằng đi theo Trương Vinh Phương an toàn hơn là tự mình trốn thoát!

Khi nàng chạy như vậy, nàng ngay lập tức thu hút sự chú ý của Trần Á và một nhóm tán nhân khác.

Hai người có thể sống đến bây giờ, tự nhiên là người có đầu óc nhạy bén.

Ngay lập tức hiểu tại sao Trần Diệu Đồng lại chạy như vậy.

Hai người do dự một hồi, sau đó nghiến răng nghiến lợi.

Họ không đủ mạnh mẽ, lựa chọn tốt nhất đương nhiên là theo kịp người bí ẩn có vẻ tốt bụng.

Tại thời điểm này, những người sống sót cuối cùng trong khu rừng được chia thành hai nhóm, một nhóm đi theo Trương Vinh Phương.

Một nhóm khác bỏ chạy ra ngoài khu rừng.

Trương Vinh Phương tự nhiên có thể cảm thấy có người đang đuổi theo sau mình.

Nhưng hắn không quan tâm.

Bây giờ nhóm người này đã biết những bí mật ở đây, ngay cả quan phủ Linh đình, hay là hắn cũng đều sẽ không dễ dàng thả bọn họ rời đi.

Kim Sí Lầu có quy định không cho phép người thường tự ý khám phá những bí mật như thần tượng, Mật giáo, và các loại bí mật Linh Lạc.

Nếu có sự khuếch tán, liền ngăn chặn sự khuếch tán. Nếu có rò rỉ, liền giải quyết tất cả những người tiết lộ.

Quan phủ nha môn thượng tầng, phỏng chừng cũng có quy định tương tự.

Về phía Hải Long, chắc cũng vậy.

Đã từng có trường hợp Linh đình trực tiếp cho quân tàn sát cả một tòa thành vì bị lộ.

Vì vậy, những người sống sót này nghĩ rằng họ có một sự lựa chọn.

Thực ra, ngay từ đầu, khi họ chạm trán với Thiết đạo nhân và nhìn thấy Thiết đạo nhân chết và hồi phục.

Mọi thứ đều được định sẵn.

Họ hoặc là gia nhập Kim Sí Lầu và bảo mật tuần hoàn.

Hoặc bị giết ngay lập tức.

Không có lựa chọn thứ ba.

Oành!

Cánh cửa gỗ của Đại Trọng Quan đột ngột bị đập xuống.

Trương Vinh Phương mang theo nguyện luân, chậm rãi bước vào.

Bên trong lộn xộn một nắm, khắp nơi đều có dấu vết bị người ta tìm kiếm.

Dấu chân trên mặt đất ngổn ngang, hiển nhiên khi hắn và người Thiết đạo nhân đánh nhau, đội Chính Minh hội đã tới đây tìm kiếm.

Chương 477: Bất đắc dĩ (4)

Trương Vinh Phương nhanh chóng đến căn phòng nơi Đại Trọng Ký đã được đặt trước đó.

Quả nhiên, tập sách đã biến mất.

Hắn khẽ lắc đầu, đoán chừng chỉ có thể lục soát mấy cái xác đó một hồi.

Lang thang một vòng bên trong đạo quan.

Hắn cũng nhìn thấy lỗ thủng lớn phía sau bức tượng.

Nhưng Trương Vinh Phương không quan tâm. Bất kể ai lấy được gì từ đây, hắn ta cũng không thể thoát khỏi khu rừng âm Hòe này.

Xem như cho hắn làm lao lực miễn phí.

Không còn gì để đạt được, Trương Vinh Phương chậm rãi bước ra khỏi đạo quan.

Đúng lúc nhìn thấy Trần Diệu Đồng, Trần Á, và một thanh niên có nốt ruồi đỏ trên mặt, ba người họ đang thiết tha mong đợi hắn ở cửa.

“Các người vẫn ở đây à?” Trương Vinh Phương cười.

“n công! Đa tạ ân công ân cứu mạng!” Tán nhân là người đầu tiên phản ứng, ngay lập tức quỳ một gối xuống, một mặt cảm kích hét về hướng Trương Vinh Phương.

“Đại ân cứu mạng, ghi nhớ trong lòng! Tương lai nếu như ân nhân có dặn dò gì, ta, Chu Nham Ngưu, sẽ không bao giờ nói hai lời!”

Trần Diệu Đồng và Trần Á cũng phản ứng ngay lập tức, nhanh chóng quỳ xuống, liên tục nói cảm ơn. Xin thề sau này mình nhất định báo đáp.

“Ồ, tại sao các người lại làm thế này?” Trương Vinh Phương thở dài một tiếng.

Ngay trước đó không đợi một vài người đáp lại, hắn ta lập tức thay đổi giọng nói. “Vì các ngươi thành tâm như vậy, vậy thì

ta cũng không khách khí, các ngươi cùng nhau tìm kiếm xung quanh đạo quan này.

Còn nữa, ban nãy các ngươi cũng đã kiểm tra nơi này rồi đúng chứ? Nếu có thu hoạch gì, đều nói hết cho ta."

Mấy người thở phào nhẹ nhõm, bọn họ vội vàng nói một lượt về chuyện đội người ngựa của mình đã tìm kiếm trong đạo quan trước đó.

Trong khi lắng nghe, Trương Vinh Phương đi vòng quanh đạo quan một vòng.

Đột nhiên hắn ta dừng lại.

Dừng lại trước một bức tường của đạo quan.

Trên tường, thực sự có hoa văn tỏa văn được quang minh chính đại khắc lên!

Trương Vinh Phương bỗng cảm thấy phấn chấn.

Hắn đã nghiên cứu tỏa văn lâu như vậy, không phải bởi vì hắn sẽ không như xe bị tuột dây xích vào lúc này.

Ngay lập tức, hắn ta bước tới xé bỏ dây leo che phủ và xem xét cẩn thận.

'Vào năm thứ 9 của Xích lịch, thế giới được chia thành hai tầng thực và ảo.

Bất cứ ai vượt giới sẽ bị trừng phạt.'

'Chư giáo hội tụ, để đối phó với Xích tai. Sau những trận chiến lặp đi lặp lại, tất cả tinh thần đều kiệt quệ, chỉ còn lại Kim Ngô Minh Húc Đại Trọng, kéo dài hơi tàn, ẩn náu trong núi.'

'Vào năm thứ 25 trong Xích lịch, chúng ta Kiến Vinh Kiến Nghiệp, hai huynh đệ, xây Đại Trọng quan ở đây, thấy một ngày nào đó sẽ kéo dài đại đạo đạo mạch và sẽ có một ngày phục chuyển chân pháp.'

Trương Vinh Phương gần như cau mày sau khi đọc đoạn này.

Có rất nhiều thông tin trong đoạn văn này.

Hắn ghi nhớ kỹ mọi chuyện, trong số đó, đại đạo đạo mạch cùng với tượng thần được cung phụng trong đạo quan này,

khiến hắn càng thêm đoán già đoán non.

Đó chỉ là phỏng đoán, cái này còn cần những chuyện khác xác định.

Xoẹt.

Tiếng cành lá lay động truyền đến.

Trương Vinh Phương nhìn theo tiếng động.

Trong rừng, hai bóng người cao lớn, tay cầm kiếm sắt, trong nháy mắt khi hắn nhìn qua, liền xoay người bỏ chạy.

Không lâu sau liền không thấy tăm hơi đâu.

"Là Thiết đạo nhân!"

Trần Á là người đầu tiên nhận ra thốt lên.

Trần Diệu Đồng và Chu Nham Ngưu trong lòng chấn động và cuối cùng đã quyết định.

Lý do tại sao Thiết đạo nhân xa lánh họ trước đây là vì Trương Vinh Phương đã ở đó vào thời điểm đó!

Hai lần liên tiếp, Thiết đạo nhân nhanh chóng rút lui, có lẽ là vì điều này.

Thật nực cười khi Ôn Thiếu Đông thực sự nghĩ rằng đó là do vũ khí mà hắn ta đang mang theo, đã khiến Thiết đạo nhân sợ hãi.

Cuối cùng, sự tự tin không thể giải thích được đã dẫn đến bi kịch.

Hơn hai mươi sinh mạng đã mất!

Chỉ vì phán đoán sai lầm của Ôn Thiếu Đông mà đã hoàn toàn bị chôn vùi trong rừng cây này.

Bi ai trong lòng mấy người, có một cảm giác khó tả.

Trương Vinh Phương không nói gì, giơ tay lên cào vài cái vào tỏa văn trên bức tường.

Sau đó hắn và ba người kiểm tra lại toàn bộ đạo quan.

Sau khi xác nhận rằng không có sơ sót, hắn quay người rời đi và đi về phía bên ngoài khu rừng.

Vạn Lý sơn trang.

Bên hồ nhân tạo.

Trương Vinh Phương đeo mặt nạ, nghịch cái lọ màu đen vừa nhận được trong tay, trầm ngâm nhìn Ôn Thiếu Đông đang quỳ trên mặt đất.

Xung quanh có những hảo thủ của Kim Sí Lầu, canh gác nơi này ở ba tầng trong và ba tầng ngoài.

Tất cả những người sống sót trong khu rừng trước đây đều được hộ tống tới đây.

Cho dù đó là Trần Á, hay Trần Diệu Đồng, hay Lâm Hoan và những người khác. Không có ngoại lệ.

“Trên thực tế, theo quy tắc của Đại Linh, tất cả các ngươi nên bị xử tử,” Trương Vinh Phương nói một cách ôn hòa.

Chương 478: Bất đắc dĩ (5)

“Tuy nhiên, ta là một người tốt bụng, không muốn nhìn thấy người khác chết không minh bạch. Vì vậy, liền cho ngươi một cơ hội.

Chỉ cần ngươi đáp ứng gia nhập Kim Sí Lầu ta, làm việc đàng hoàng, ngày sau, không riêng không có họa diệt thân, nói không chừng còn có thể thăng chức rất nhanh.”

Hắn mỉm cười.

“Các ngươi không nói lời nào, ta liền coi như ngươi ngầm thừa nhận.”

Ôn Thiếu Đông kinh hãi, toàn thân bị trói chặt, miệng cũng bị nhét đồ vật vào.

Chỉ có thể ô ô kêu loạn.

“Được rồi, dẫn đi. Để cho hắn nhận rõ hiện thực.” Trương Vinh Phương không nói nhảm thêm nữa, phất tay một cái.

Ngay lập tức, hai thành viên của Kim Sí Lầu bước tới và đưa Ôn Thiếu Đông xuống.

Trương Vinh Phương ở một mình, đứng bên hồ, từ trong ngực lấy ra cuốn sách nhỏ lấy được từ trước, và Đại Trọng Ký.

Tập sách đều được viết bằng tỏa văn.

Người bình thường căn bản là không thể hiểu được.

Nhưng hắn có thể nhận ra nó một cách rõ ràng.

“Phù pháp Hư Tượng.”

Hắn lặng lẽ đọc lại bìa tập sách trong đầu.

Lật trang đầu tiên, câu đầu tiên phía trên viết rõ ràng.

“Thất diêu phù quang, Đế tinh giữa trời. Vạn ngàn pháp lý, lấy thực chủ, lấy hư vệ.’

Tên để lại là: Kim Diện đạo nhân.

Trương Vinh Phương ghi lại đạo hào, tiếp tục lật sang trang tiếp theo.

‘Xích Tinh giữa trời, thiên hạ đại loạn, chân nhân La Hán hoành hành, chúng ta Hư Nhân nếu như không có lực lượng phòng vệ, ở loạn thế như vậy, chỉ có thể bị trở thành súc vật.

‘Nay chọn người hiền tài, dùng phương pháp tâm linh, lấy Linh pháp, điểm hóa linh quang, duyên sinh duyên diệt, duyên tụ duyên tan, lấy thân nhập đạo, lấy tâm nhập đạo.’

Tiếp theo đó là một loạt tiếng gầm gầm gừ gừ, tất cả đều là những bài thánh ca ca tụng Đại Đạo giáo.

Trương Vinh Phương đã kiên nhẫn đọc hết.

Khi đến giai đoạn giữa và cuối, cuối cùng, nơi quan trọng nhất sẽ xuất hiện.

Trong tập sách này có ghi lại một loại thuốc đặc biệt có tên là Mê Lân Ngọc Tủy.

Theo miêu tả trong tập sách, sau khi nuốt, nếu không chết được, có thể chuyển hóa dược lực thông qua duyên pháp, cuối cùng bước vào phương diện Linh vệ.

Duyên pháp được ghi lại rất chi tiết, quy trình và cách làm vô cùng tỉ mỉ.

“Linh vệ? Chẳng lẽ chính là cái gọi là Siêu Phẩm bây giờ?” Trương Vinh Phương suy tư trong lòng.

Cái tên này thật là khó chịu.

Cuối cùng, sau khi đóng tập sách, Trương Vinh Phương suy nghĩ một lúc trước khi mở một cuốn sách lớn khác.

Đại Trọng Ký giải thích, đơn giản hơn nhiều.

Nó chủ yếu giới thiệu toàn bộ quá trình của Đại Trọng Quan, từ thành lập, phát triển, đỉnh cao, suy tàn, v.v.

Nó cũng đề cập đến Linh vệ.

Linh vệ, Linh Lạc, chân nhân.

Ba danh từ này, thường xuất hiện trong số đó, đại diện cho giai tầng võ lực tuyệt đối.

Ở Đại Trọng Ký, ở đỉnh cao của Đại Trọng Quan, đệ tử đã phạm sai lầm và bỏ trốn, chính linh vệ đã ra tay tìm về.

Những võ nhân bình thường dưới tay không đỡ nổi một đòn.

Linh lạc thường được bảo vệ bên trong quan, và hiếm khi đi ra ngoài.

Mà chân nhân như là một thân phận tương đối độc đáo khác.

Họ dường như là những cường giả bên trong Linh lạc, với địa vị rất cao.

“Vậy hai Thiết đạo nhân đó là cấp mấy?” Trương Vinh Phương trong lòng suy đoán.

Hắn đã đoán đúng, manh mối mà Cung Sơ Nhân đưa cho hắn quả thực rất hữu ích.

Đại Trọng Quan đến từ Đại Đạo giáo.

Nhưng nó liên quan đến các thần tượng, Linh lạc, những bộ phận mà Thiên Nữ đã nói rõ ràng rằng họ không được phép chạm vào.

Một kết nối như vậy.

Thật khó để nói rằng Cung Sơ Nhân không cố ý làm điều đó.

Thiên Nữ không muốn hắn chạm vào, nhưng Cung Sơ Nhân lại muốn hắn chạm vào.

Vậy họ đại diện cho điều gì?

Trương Vinh Phương cau mày.

“May mắn thay, trong mọi trường hợp, phương pháp được đề cập trong tập sách này rất có thể là phương pháp phá Siêu Phẩm của Đại Đạo giáo.’

Hắn lấy chiếc lọ sứ nhỏ ra và nhẹ nhàng mở ra.

Bên trong, ùng ục đổ ra một viên đan dược màu đen.

Chỉ là trên viên đan dược có những đốm mốc trắng lớn mọc rõ ràng.

Trương Vinh Phương không nói nên lời, nhìn kỹ và xác định đúng là như vậy.

“Ài” nấm mốc ban.

Hắn thở dài một tiếng.

Chẳng lẽ chỉ có thể từ từ tích lũy điểm thuộc tính, còn có thể dựa vào cải thiện sinh mệnh ở phủ Vu Sơn để đột phá thêm

hạng sao?

Nhưng võ học bình thường, hay thậm chí là võ học cao siêu, chẳng có ích lợi gì đối với hắn.

Bây giờ, nhiều nhất chính là hoàn thành bước cuối cùng của phù pháp Đại Đạo giáo, hoàn thành trạng thái giới hạn, sau đó sẽ đạt tới đỉnh cao.

Và ở trình độ đó, đối với hắn mà nói, tổng thể tiến bộ cực kỳ hạn chế.

“Đoạn đường Siêu Phẩm, ta bây giờ chỉ có hai lựa chọn.

Một: Chắc chắn rằng những công pháp Siêu Phẩm có thể hữu ích với ta bây giờ, loại công pháp này chỉ có thể do ta dung hợp tự nghĩ ra.

Chương 479: Bất đắc dĩ (6)

‘Hai: Trong khi xếp chồng điểm thuộc tính, tìm các Siêu Phẩm khác để giao lưu và xem các Siêu Phẩm của Đại Linh như thế nào. Ví dụ như trực tiếp liên hệ với Thiên Nữ, nhưng Thiên Nữ hiện không có thông tin gì, mà Linh cấp còn lại của Kim Sí Lầu, cũng chỉ là Cửu Phẩm”

Trong lòng tính toán xong, Trương Vinh Phương thở dài.

“Xem ra tiếp tục ở lại đây cũng vô dụng, không làm nên chuyện Đại Đạo giáo gì”

Cách để đột phá Siêu Phẩm chỉ có thể nhận được bằng cách đi đến Tổ đình của Đại Đạo giáo mới có thể thu được.

Hắn đến pháp môn và biết cách biến hóa dược tính, nhưng e rằng chỉ có Cung Thiên Bảo mới có Mê Lân Ngọc Tủy.

“Cũng được, vừa vặn đến đại đô và kiểm tra phía trên của Kim Sí Lầu, đến cùng là làm sao?”

Tình hình vừa rồi khiến Trương Vinh Phương có chút bất an.

Hiện tại trình độ thực lực của hắn đã vượt quá dự đoán của Thiên Nữ, hắn đương nhiên không muốn ở đây lãng phí thời gian.

Phủ Vu Sơn, sau tất cả, chỉ là một trạm trung chuyển trong một thời gian.

Ở lại cũng vô ích, ngoại trừ việc lãng phí thời gian.

Tiếp theo, hắn có kế hoạch tiếp tục sử dụng danh tính của Trương Ảnh để phát triển sâu hơn. Hắn tin rằng chỉ cần leo đủ cao, càng có thể biết được nhiều bí mật.

Bí mật về Siêu Phẩm, bí ẩn về sự bất tử của Thiết đạo nhân, và sự thật về những thần tượng ẩn sâu trong lịch sử.

Tất cả những điều này khiến Trương Vinh Phương cảm thấy bất an.

Giờ đây, với sự nỗ lực của bản thân, hắn đã đứng trước ngưỡng cửa quan trọng để vươn tới đẳng cấp thượng thừa.

Có lẽ đã đến lúc phải tiến thêm một bước và thực sự bước vào.

Con chim nhỏ màu vàng, tung cánh bay vút lên, băng qua những ngọn núi, dòng sông và sà xuống.

Soạt.

Con chim xuyên qua một khu rừng lá kim rậm rạp và đậu vào lòng bàn tay của một nữ tử mặc váy trắng với tay áo trễ vai dưới nước.

“Đến rồi, đến rồi, mẫu thân gửi thư!”

Nữ tử đội khăn che mặt màu trắng, đôi mắt tinh anh và giảo hoạt.

Sau lưng nàng, một bóng dáng khổng lồ khác cao ít nhất hai mét năm đang từ từ tiến đến.

Nhân vật mặc toàn bộ là áo giáp đen bằng kim loại, với cặp sừng sắc nhọn ở vai, khuỷu tay, đầu gối, ngón chân và gót chân.

Trên lưng là hai chiếc rìu khổng lồ bằng dây đồng đen trông giống như cánh dơi.

“Mẫu thân… thư…” Bóng người khổng lồ thấp giọng ngâm nga.

“Để ta xem một chút…” Nữ tử che mặt nhanh chóng tháo ống tre từ chân chim nhỏ màu vàng và đổ ra bức thư.

“Ha ha, lần này đã đến lúc ta xuất phát rồi!” Nữ tử đột nhiên vui vẻ, “Ta đã nghỉ ngơi năm sáu năm rồi, vừa vặn khoảng cách cũng gần, đã đến lúc ta phải ra ngoài rồi!

“Song Song, có thể là một bức thư của Tiểu Nhân gửi cho ngươi?”

Sau lưng hai người, trong một ngôi nhà đá dựng đứng bên bờ suối, một nam tử cao lớn, râu tóc bạc trắng chậm rãi bước ra.

Nam tử mặc một chiếc áo choàng bằng da trăn màu đen và cầm một cây gậy sắt tốt trên tay, tướng mạo không giận tự uy, có chút khí thế.

“Vâng thưa phụ thân.” Nữ tử tên Song Song quay lại, bước tới chỗ lão giả nhảy vài bước rồi đưa bức thư.

Lão giả nhận lấy và xem xét nó.

“Lần này, đáng để ngươi đích thân ra tay. Tên tiểu tử này tuổi còn nhỏ có thể thoát khỏi trong tay hai linh khôi. Thực lực của hắn thật tốt.”

“Người này vẫn là người mà nữ tử mặt đơ trong Kim Sí Lầu coi trọng.” Song Song nói thêm.

“Thiên Nữ… Tuy rằng những kẻ đó điên điên khùng khùng cả ngày, không làm ra chuyện gì, nhưng ánh mắt của chúng thật sự rất độc.” Lão giả gật đầu.

“Song Song, ngươi có thể đi, người này có tiềm năng tốt, ngươi có thể thu hút nhiều hơn, tài sắc quyền thế, muốn cái gì chúng ta đều có.

Bây giờ Đông tông có kẻ thù khắp nơi, nếu hắn biết lí lẽ, biết tiến thối, hắn ta nên biết cách lựa chọn.”

“Song Song sẽ cố gắng hết sức.” Nữ tử che mặt nghiêm túc gật đầu.

“Nếu ngươi thành công lôi kéo được người này, ngươi sẽ có thể dùng hắn làm hạt giống của Linh lạc, nếu thành công còn có thể thêm một đại cao thủ vào môn phái của ta. Cho dù không thành công, nhiều thêm một bộ linh khôi cũng không lỗ.” Lão giả mỉm cười.

“Nếu không thể lôi kéo thì sao?” Song Song hỏi.

“Nếu là người, sẽ luôn có thứ mình muốn, thử một chút xem sao.” Lão giả mỉm cười “Đương nhiên, nếu đã thử mọi cách vẫn không được. Vậy thì… ta không có được, người khác cũng đừng hòng mơ tưởng đến. Đến lúc đó ngươi tự mình ra tay, hoàn toàn hủy diệt người này là được rồi.”

“Đã hiểu, Song song sẽ cố gắng hết sức!” Nữ tử mỉm cười.

*

*

*

Thời gian trôi.

Bên trong phủ Vu Sơn.

Trong nháy mắt, đã hơn một tháng trôi qua kể từ khi Kim Sí Lầu phong tỏa rừng âm Hòe.

Trong toàn bộ rừng âm Hòe, ban đầu rất nhiều người đều bất mãn, cho rằng bọn họ không thể đi dã ngoại.

Sau đó, khi lộ ra ánh sáng phát hiện ra vẫn còn thiếu một nữ tử, mọi người không khỏi bàn tán.

Chương 480: Bản tâm (1)

Ngược lại, vì Kim Sí Lầu tiếp quản phong tỏa nên mọi người cảm thấy an tâm hơn.

Sau cuộc chiến cuối cùng, hầu như tất cả các võ nhân trong phủ Vu Sơn đều biết rằng người lãnh đạo hiện tại của Kim Sí Lầu là một Linh sứ, người có quyền lực và uy áp Vu Sơn.

Chuyện về xử lý rừng âm Hòe do hắn đến xử lý, đương nhiên cũng yên tâm hơn rất nhiều.

Nhưng không ai nghĩ rằng Trương Vinh Phương vào thời điểm này đang thực hiện đủ mọi kế hoạch và chuẩn bị cho việc đi Đại Đô.

Trước khi đi, hắn chỉ nhắn lại cho tỷ tỷ và tỷ phu rằng những kiến giải về phương diện tu hành văn công, đã đến thượng tầng, muốn đi đến Tổ Đình của Đại Đạo giáo để tiến tu và thỉnh thoảng sẽ viết thư lại.

Nếu có thể theo con đường của Đại Đạo giáo thì cũng có thể thay đổi được ấn ký xuất thân Nho hộ.

Dù rất tiếc hận nhưng Trương Vinh Du vẫn ủng hộ Trương Vinh Phương đi tới đó.

Xét cho cùng, nếu có thể đến thưởng thức thượng tầng, cũng là một kỳ ngộ không tệ.

Tỷ phu Tốc Đạt Hợp Kỳ ủng hộ một nghìn lượng bạc, để Trương Vinh Phương sử dụng khi đến Thiên Bảo cung.

Trương Vinh Phương cũng không khách sáo, biết tỷ phu bây giờ làm ăn lớn, hắn ta không quan tâm đến số tiền nhỏ như vậy chút nào. Cũng bình tĩnh đón nhận.

Sau đó là sự sắp xếp từ phía Kim Tụ, Trương Vinh Phương đã tìm cho nàng một sản nghiệp dưới danh nghĩa Kim Sí Lầu, thu xếp một công việc và sau đó đón mẫu thân ra ngoài để phục hồi sức khỏe.

Mọi thứ đã an bài thỏa đáng.

Dù sao thì hắn cũng không phải là không quay lại.

Ngày 27 tháng 5.

Một đoàn lữ hành của thương hội được điều khiển bí mật bởi Kim Sí Lầu từ từ rời khỏi phủ Vu Sơn và đi theo hướng Đại Đô.

Hai ngày sau khi đội buôn rời đi.

Có một trận chiến ác liệt xung quanh Vạn Lý sơn trang, và Tiết Thành Ngọc, người được giao bởi Hải Long, lại lần nữa ra tay, và lại bị đánh trọng thương bởi nam tử bí ẩn, phế bỏ một cánh tay, chật vật thoát đi.

Ngày mùng 3 tháng 6.

Một đoàn lữ hành từ Vu Sơn đến Đại Đô để vận chuyển bức tượng đồng thạch điêu lại khởi hành, trộn lẫn với nhiều đoàn lữ hành, và từ từ rời khỏi phủ Vu Sơn.

*

*

*

“Ngày xuân hạ, hạ hàn thu, thu giết đông, đông che xuân. Giờ đã qua mùa hè, mùa thu lại se lạnh… Cuộc sống không còn như xưa”.

Từ núi Vu Sơn đến Đại Đô, ở một địa điểm gọi là Dạ Sơn lĩnh, có một quán trọ dành riêng cho việc nghỉ ngơi và cung cấp các đoàn lữ hành.

Tên nhà trọ là Bạch Lộ.

Nó chỉ dành cho quan gia khi bận, và kinh doanh khi rảnh rỗi.

Lúc này, trong khu trọ, đoàn lữ hành họ Phùng đang ngồi la liệt dưới sảnh của khu trọ, tay chân, cổ tay chuyển động chờ chủ trọ giao đồ ăn.

Phùng gia dẫn đầu đội là Phùng Khách Cần, một võ nhân Tứ Phẩm, gần năm mươi tuổi.

Lúc này, Phùng Khách Cần đang ngồi với mấy người bảo vệ đoàn lữ hành, thở dài.

“Lão Phùng sống lâu năm, kiến thức rộng rãi. Nói cho ta biết, trước đây có thời tiết như vậy sao? Mấy năm gần đây bốn mùa

có chút lộn xộn, không biết đã xảy ra chuyện gì?"

Lão Trần, trưởng đoàn bảo vệ đội buôn, nhấp một ngụm rượu sữa ngựa, nóng nảy giật mạnh cổ áo.

"Trước đây nó không thay đổi như thế này." Phùng Khách Cần lắc đầu, "Khi ta còn trẻ, các mùa vẫn khác biệt, nhưng đã có những thay đổi không thể giải thích được trong vài năm qua.

Nhưng còn lo gì nữa, gia đình nào cũng có ruộng màu mỡ để cày cấy, cho dù thu hoạch cũng ít, nhưng cũng tốt hơn người thường rất nhiều."

"Phong đầu, ngươi có chỗ không biết, gia đình ta đã nhận được yêu cầu của quan phủ trồng dâu nuôi tằm, nói rằng phải vận hành nghiêm chỉnh theo phía trên. Chỉ là tình hình ruộng tốt xấu mỗi nơi một khác. Làm theo cả bộ, đây không phải là làm xằng làm bậy sao?"

Người đứng đầu kia, Trịnh Gia Hưng, cũng cau mày.

"Tóm lại bên trên cũng coi trọng nông sản. Nghe nói bản tóm tắt nông trang này là do phía trên cao nhất tổng kết lại rồi phân phát xuống dưới. Cho dù không thực tế cũng là chuyện tốt. Ít nhất nếu nó gặp phải cái gì, quản phủ sẽ giải phóng nó bằng mọi cách vì vấn đề nông nghiệp." Phùng Khách Cần an ủi.

"Cũng chỉ có thể nghĩ như vậy."

Khi một vài người đang trò chuyện.

Trong số những người mà đoàn xe tiện đường mang theo trên đường, có khoảng chục người đã nộp tiền để tham gia đoàn xe, đi Đại Đô để thăm viếng người thân, làm ăn, hoặc lang bạt.

Nhóm người này ngồi một mình một góc, có người đợi phòng trọ giao đồ ăn, có người tự lấy lương khô ra ăn.

Trong số những người này, một nam tử cao to vạm vỡ cũng đang cầm miếng thịt heo quay và một túi trà sữa tươi, ăn chậm rãi từng thứ một.

Nam tử này đội một chiếc nón đen rộng vành, mặc một chiếc áo choàng có áo tơi chắn gió màu xám giống như những người còn lại, bên trong mặc bách bảo y có chứa rất nhiều đồ vật, thuận tiện để đựng đồ đạc.

Chương 481: Bản tâm (2)

Nghe tiếng bàn tán xôn xao của những người khác cách đó không xa, nam tử hơi ngẩng đầu nhìn ra cửa phòng trọ.

Mặt trời lặn bên ngoài đang buông xuống, và ánh sáng đỏ ở khắp mọi nơi, nhưng nó mang một ý nghĩa mờ nhạt của sự suy tàn và ảm đạm.

Cửa phòng trọ hướng ra rừng trúc.

Rừng trúc đung đưa theo gió, phát ra âm thanh xào xạc, nhưng không có lấy một tiếng chim kêu.

Thỉnh thoảng, một số lái buôn du lịch, kéo hàng và thúc giục con la, đi ngang qua cửa một cách không nhanh không chậm.

Theo thời gian, những chiếc xe la ép ra những vết bánh xe trên đường và biến mất ở quan đạo xa xa.

"Nào khách quan, muốn thịt heo xé sợi xào tỏi, đậu hũ cay, hay là rau xào đậu phụ khô!"

Chẳng bao lâu sau, tiểu nhị của quán trọ giao từng món một.

Nam tử cởi mũ ra, để lộ một khuôn mặt không ưa nhìn nhưng khá là oai hùng.

Da ngăm đen, mắt sáng, khuôn mặt đầy đặn, môi luôn mím nhẹ và đường viền môi hơi mỏng.

Mang lại cảm giác có chủ kiến và cố chấp.

Người này là Trương Vinh Phương, người đã rời khỏi phủ Vu Sơn một mình sau khi hắn đánh Tiết Thành Ngọc bị thương nặng.

Hắn sử dụng đoàn lữ hành do Kim Sí Lầu điều khiển làm mồi nhử, kích hoạt một cuộc tấn công lén lút của Hải Long, và sau đó phản công, làm Tiết Thành Ngọc bị thương thành công.

Trong thực tế, nó thậm chí không phải là một miếng mồi. Vì chuyến xe đầu tiên, hắn đã thực sự rời đi.

Tất nhiên, chỉ vì hắn rời đi không có nghĩa là hắn sẽ không quay lại.

Ngày hôm sau khi đoàn lữ hành đầu tiên rời bến, hắn lao về hết tốc lực với thân pháp cường hãn, rồi ẩn nấp chờ đợi.

Sau đó quả thực đã dụ Hải Long ra tay.

Bây giờ, đã hơn một tháng trôi qua từ cuối tháng Tư đến đầu tháng Sáu. Điểm thuộc tính của hắn cũng đã tích lũy được ba điểm. Chỉ có điều lần này, hắn đều giữ lại không có thêm vào văn công ngay.

Hắn dự định đến Đại Đô, và sau khi lấy được mật pháp, xem liệu hắn có thể sử dụng điểm thuộc tính để nhanh chóng hoàn thành mật pháp hay không.

Giữ một số đồ dự bị, phòng trường hợp không thể làm điều đó trong thời gian ngắn.

Định thần lại, Trương Vinh Phương nhìn bát đĩa trước mặt, trong lòng thở dài.

Mỗi đĩa của món ăn này chỉ bằng một nửa so với cửa hàng bình thường.

Và phần thịt bên trong ít đến đáng thương.

Nhưng có thể ăn cơm rau nóng hổi giữa lúc vội vã như vậy cũng không tồi chút nào.

Ngay lập tức, hắn cũng không soi mói gì nữa, cầm đũa gắp thức ăn, kiểm tra một chút rồi từ từ nếm thử.

Hắn ăn từ từ.

Bằng cách này, một khi có thể cảm nhận được điều gì đó không ổn, có thể nhanh chóng dừng lại.

Dù có bị ngộ độc cũng không nghiêm trọng.

Độc tố không nghiêm trọng cũng không gây phiền phức cho hắn bây giờ.

Suy cho cùng, giá trị sinh mệnh hơn 40 không phải là một trò đùa.

Khi đang ăn, thì bất ngờ bàn bên phải, cả hai hét lên kinh ngạc, bật dậy bỏ chạy khỏi bàn ghế.

“Có rắn!”

Hai người họ đều là những người tán khách đi theo đội buôn, họ trông giống như hai tán thương cùng nhau đi đến Đại Đô.

Lúc này, cả hai vội vàng đứng dậy, mâm và bát đĩa trên bàn cũng bị xô lệch, trượt xuống đất.

Thức ăn rơi không ít trên mặt bàn và mặt đất.

Mọi người nhìn xung quanh thì thấy một con rắn lục nhỏ đang từ từ chui xuống gầm bàn.

“Là rắn lục xanh!… Làm sao có thể có rắn lục xanh ở nơi này?”

Có người kinh ngạc thốt lên.

“Chúng ta vừa uống rượu thì đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó leo lên!” Người tán thương bàn kia thốt lên.

Trương Vinh Phương khẽ cau mày, mơ hồ nghe thấy một nụ cười nhạt.

Hắn liếc nhìn xung quanh và nhanh chóng xác định vị trí hai thiếu niên thiếu nữ trong góc.

Hai người trông rất giống nhau và dường như là một cặp song sinh.

Người thanh niên có vẻ ngoài thanh tú, mái tóc dài buộc một chiếc vòng bạc, trên người mặc áo choàng trắng có hình những con chim khách đua tiếng.

Nước da của nữ tử trắng như tuyết, mái tóc dài thắt nhiều bím nhỏ và nàng đang mặc một chiếc váy liền thân màu xanh lục bảo.

Trương Vinh Phương nhận thấy rằng cả hai người họ đều đang cầm một ống trúc dài trên tay. Và nắp của ống trúc này đang mở ra.

Trương Vinh Phương nhận ra hai hài tử này.

Hắn ngụy trang thân phận, trước khi gia nhập thương đội, đã từng gặp quản sự dẫn đội Phùng Khách Cần mang theo hai người này.

Theo hắn ta nói, hai người này là đại thiếu gia đại tiểu thư chủ gia thương đội. Lần này đi ra ngoài áp giải hàng hóa tiến về

Đại Đô, chính là lịch luyện lần đầu tiên của bọn họ.

Trương Vinh Phương lại kẹp một nhánh hoa tỏi, đưa vào trong miệng.

Đột nhiên đùi phải của hắn vừa nhấc, trong chốc lát đã dẫm trên một con rắn nhỏ màu đen đang cắn tới hắn.

Sau một tiếng vang nhỏ, rắn nhỏ màu đen bị giẫm bẹp nát đầu, chỉ còn cái đuôi liều mạng giãy giụa mấy lần, rồi chậm rãi không động đậy được nữa.

Chương 482: Bản tâm (3)

“Ơ! Ở đây còn một con!” Khách trọ bàn bên kêu to.

Rất nhanh, người chung quanh cũng phát hiện ra con rắn đen bị Trương Vinh Phương giẫm chết dưới chân.

“Thân thủ Trương lão đệ không tệ! Như này là đã từng luyện cước pháp à?” Lão Trần đầu lĩnh hộ vệ dựng lên ngón tay cái với Trương Vinh Phương.

“Đâu có đâu có, chỉ là tùy tiện luyện chút để khoẻ người và phòng vệ thôi.” Trương Vinh Phương chắp tay.

Thân phận của hắn bây giờ là một quân nhân bình thường dự định đi Đại Đô xông xáo mở mang tầm hiểu biết.

Vì gia đạo sa sút, không thể không ly biệt quê hương, đi ra bên ngoài cố gắng xông ra tạo sự nghiệp.

Thực ra thân phận như vậy rất nhiều.

Không ít quân nhân lưu lãng tứ xứ, không có chỗ ở cố định, hầu như đều là thân phận như vậy.

Sau khi khách khí vài câu, mọi người cẩn thận kiểm tra mặt đất, xác định hết rắn độc rồi, lúc này mới tiếp tục ngồi xuống ăn cơm.

Trương Vinh Phương ứng phó xong, ngồi xuống lại nhìn tới hai công tử tiểu thư Phùng gia, nơi đó đã không có ai.

Sau buổi cơm tối là trở về phòng của mình nghỉ ngơi.

Không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối thương đội sẽ không nghỉ ngơi dã ngoại vào buổi tối.

Một vài người bằng lòng tiêu tiền thì thuê phòng nhà trọ ở.

Người nào không nỡ lòng, thì dựng cái lều chắn gió trong sân rào ngoài khách điếm, lại mượn hộp quẹt đốt một đêm.

Trương Vinh Phương lên lầu hai, đi vào trong căn phòng mình thuê.

Hắn phân phó tiểu nhị nấu một thùng nước mang lên tắm rửa, sau đó tự mình khoanh chân tu hành văn công.

Lần này hắn thông qua Minh Kính Cung bên Đàm Dương xin cho, trực tiếp đi tới tổng đàn Thiên Bảo cung bồi dưỡng.

Như vậy sẽ hoàn toàn tránh khỏi hệ thống của Kim Sí Lầu.

Mục đích chính là không hấp dẫn sự chú ý của người khác, tận lực khiêm tốn làm việc.

Thiên Nữ bên ấy vẫn luôn chưa có tin trả lời, mặc dù tổng lầu vẫn còn, cấp Linh cũng vẫn còn đang đương chức, nhưng tình thế thoáng có chút không ổn.

Hắn dự định đổi một góc độ khác đi vào Đại Đô chậm rãi điều tra tình huống.

Vừa vặn, bây giờ hắn còn chưa có đạo hiệu, đến Thiên Bảo cung bái thượng sư thụ giới, cũng phải có hành vi.

Có không ít đạo nhân đều làm như thế, thời gian còn trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng, đi về Tổ Đình, một là bồi dưỡng, mà nói không chừng có thể là tới tìm cơ hội, vào mắt đại nhân vật trong Tổ Đình, từ đó một bước lên trời.

Phải biết, ở Đại Linh, hợp nhất miếu học không phải là nói bừa.

Cao tầng Đạo môn, Phật môn cũng nắm trong tay không ít quyền lực thực tế của Đại Linh.

Thậm chí ngay cả học viện thư viện đã từng do Nho Môn nắm giữ, cùng với học cung đều được quy về đạo Phật quản hạt.

Tập Hiền viện không chỉ quản lý tôn giáo Đại Linh, còn quản lý chế độ giáo dục thi cử của cả đế quốc.

Cũng là quy tắc chế định, làm sao khảo hạch ra nhân tài từ các học viện thư viện trong học cung, làm sao đề cử nhân tài làm quan các loại.

Đều do Tập Hiền viện nắm giữ.

Quyền lực lớn như này, đúng là hiếm thấy trên đời.

Cho nên, sau khi có thành tựu thì tiến về Thiên Bảo cung bồi dưỡng như Trương Vinh Phương không phải số ít.

Vào lúc hắn an tâm chờ đợi tu hành.

Trong bếp sau khách sạn.

Hai bóng người khéo léo, âm thầm đi qua bãi đất trống nấu nước.

Dưới ánh trăng chiếu sáng khuôn mặt hai người này.

Đương nhiên đó là hai song sinh của Phùng gia.

Thiếu niên tên là Phùng Hâm, thiếu nữ tên là Phùng Lộ. Lúc này hai người nhìn nồi nước lớn đang được nấu, trong mắt bốc lửa giận.

"Người kia lại dám giẫm chết Tiểu Hắc của ta! Không phải chỉ là một trò đùa nho nhỏ sao? Thế mà dám ra tay ngoan độc như thế! Tra rõ được tên tiểu tử kia muốn dùng nồi nước nào chưa?" Thiếu nữ Phùng Lộ hung tợn nói.

"Ờm, cái bên trái đó. Ngươi định làm gì?" Phùng Hâm chỉ chỉ.

"Hạ chút đồ tốt cho hắn." Phùng Lộ cười ha ha hai tiếng.

"Ngươi định dùng đồ tốt sư phụ bọn họ cho?" Phùng Hâm kinh ngạc nói, "Hay là không được đâu, rất đắt…."

Huynh muội bọn họ, từ nhỏ đã được đưa đến Thanh Diệp môn tập võ.

Bây giờ học thành trở về, trên đường đi gặp không ít chuyện, cũng giải quyết thoải mái.

Chính là ngay thời điểm đắc chí vừa lòng, lúc cơm tối đã thả hai con vật nuôi ra ngoài tự kiếm ăn, lại không ngờ, trong đó Tiểu Hắc thế mà bị người ta dùng một cước giẫm chết tươi.

"Dù sao lần này chúng ta đi Đại Đô là theo chân thúc thúc, với bản lĩnh của thúc thúc, hán tử nghèo kiết hủ lậu như tên nhóc kia, giết chết thì giết chết thôi. Thời gian trên đường dài như vậy, cũng không phải không có người sinh bệnh rồi chết."

Phùng Lộ nói khẽ, trong mắt lóe ánh sáng ác độc.

"Lỡ như… lỡ như bị Phùng thúc phát hiện thì làm sao bây giờ?" Phùng Hâm truy vấn.

"Phát hiện thì phát hiện thôi, chỉ cần hắn đừng kêu ra là được. Nếu làm phiền ta, ngay cả hắn cũng chết!" Phùng Lộ không nhịn được nói.

Chương 483: Bản tâm (4)

“Hay là đừng làm như vậy…” Phùng Hâm hơi bất đắc dĩ: “Những thuốc kia rất đắt. Nếu xài hết rồi chúng ta hoàn toàn không thể tinh luyện.”

Phùng Lộ không quan tâm hắn ta nữa, bước chân lên, thân hình nhẹ bay lướt qua, nhẹ nhàng tung ra trong thùng tắm rửa của Trương Vinh Phương, sau đó lại nhanh chóng trở về chỗ tối.

“Được rồi, độc này vô sắc vô vị, cộng thêm nước tắm nên phải thả rất nhiều, vừa nóng, khí huyết tăng tốc tuần hoàn… Hắc hắc, hắn không thể phát hiện. Đợi đến lúc phát hiện không đúng, thì đã độc tận xương tủy, không có thuốc nào cứu được!”

Phùng Lộ thấp giọng cười.

Hai người quay người âm thầm rời khỏi.

Mà hỏa kế nấu nước hoàn toàn không biết cái gì, rất nhanh đã nấu nước nóng, đưa thùng đến trước cửa phòng Trương Vinh Phương.

Cốc cốc cạch.

Một tiếng vang, cửa phòng mở ra.

Trương Vinh Phương đưa mắt nhìn thùng nước nóng hôi hổi, kéo rộng cửa phòng để hắn ta đi vào.

“Khách quan, nước tắm của ngài đã xong. Xin hỏi có muốn sư phụ kỳ cọ tắm rửa hay không?” Tiểu nhị ân cần hỏi.

“Không cần.” Trương Vinh Phương tiện tay cho mấy đồng tiền lớn.

Chờ tiểu nhị cảm tạ đóng cửa rời khỏi, hắn đưa tay thử nhiệt độ nước.

Hơi bỏng.

Lúc này hắn bắt đầu cởi trang phục.

Rất nhanh, lúc đã cởi chỉ còn một bộ nội y, Trương Vinh Phương đi đến bên giường, khom lưng cầm một con gà trống lớn ra từ gầm giường, ném vào trong thùng.

Gà trống lớn bị trói miệng, cột chân và cánh, không thể động đậy.

Nó bị thả vào trong thùng nước, chỉ có thể quay cuồng không ngừng.

Một tay Trương Vinh Phương nhấc gà, đặt đầu gà của nó ở trên mặt nước, lẳng lặng chờ đợi.

Mỗi lần hắn tắm rửa đều sẽ bắt chút ít động vật ở xung quanh tới thử nước.

Đây là di chứng đặc huấn xuất thân từ Kim Sí Lầu.

Sau khi hắn đảm nhiệm Linh Sứ, hắn thường xuyên không thể chợp mắt vào đêm, thường xuyên lo lắng, lỡ như phương diện mình ăn ở bị người ta hạ độc thì phải làm sao bây giờ?

Cho nên Trương Vinh Phương liền học tập rất nhiều kinh nghiệm thủ đoạn hạ độc, thủ đoạn ám sát từ Kim Sí Lầu.

Gà là do hắn mới mua từ dưới khách điếm, công dụng phổ biến.

Ăn cơm thì chia chút gạo của mình cho nó là có thể kiểm tra cơm và món ăn.

Tắm rửa ném vào ngâm cùng, cũng có thể kiểm tra là an toàn hay không.

“Hửm?”

Đột nhiên Trương Vinh Phương biến sắc.

Vốn dĩ gà trống trong thùng nước là rất đầy đủ tinh thần, nhưng mới ngâm trong giây lát, rõ ràng đã bắt đầu sụp mí mắt, đồng tử tan rã, động tác giãy giụa cũng chậm chạp hơn rất nhiều.

“Nước này có vấn đề!” Hắn nhanh chóng đứng dậy, ném gà trống đáng thương lên mặt đất, mặc trang phục rồi mở cửa ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, khách sạn chưởng quỹ, còn có hai hỏa kế nấu nước cũng nhao nhao chạy đến.

Mấy người đến căn phòng, nhìn thùng tắm còn bốc hơi nóng.

"Mới vừa rồi là ai đun nước?" Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi.

"Là…. Là tiểu nhân…." Trong hai hỏa kế nấu nước, một người trong đó run rẩy trả lời.

"Vì sao mấy người lại hạ độc trong nước?" Trương Vinh Phương quan sát hai người tỉ mỉ.

Không phát hiện bất luận sơ hở gì trên người bọn họ.

Với lại kiểu cạm bẫy này, quả thực đối với hắn mà nói cũng thô ráp vụng về quá mức.

Như hắn thân làm Linh Sứ Kim Sí Lầu, dễ trúng chiêu như thế, vậy Kim Sí Lầu sớm đã bị người ta diệt môn không biết bao nhiêu lần.

"Oan uổng mà đại gia! Tiểu nhân thật sự không biết có chuyện gì! Rõ ràng thùng nước là chúng ta đun, làm sao… làm sao chỉ chớp mắt đã bị hạ độc? Chúng ta thật sự không biết gì!"

Hai hỏa kế luống cuống, vội vàng quỳ xuống không ngừng dập đầu.

Đến bây giờ hai người họ cũng còn mơ màng, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn hai hỏa kế trước mặt không ngừng dập đầu hô tha mạng.

Trương Vinh Phương đánh giá hẳn là hình thể của mình có áp lực quá mạnh, dọa đến hai người họ.

Lúc này xua tay.

Xem ra không phải hai người này ra tay, chỉ là lần này hắn che giấu tung tích mà đến, rốt cuộc là ai làm ra chuyện ác bực này?

Đây là nhằm vào Linh Sứ Kim Sí Lầu, hay là nhằm vào Trương Vinh Phương? Hay là thân phận tán khách bình thường của hắn lúc này?

Trong đầu của hắn không ngừng hiện lên từng khả năng, mà hai gia hỏa Phùng Hâm Phùng Lộ cũng chợt lóe lên trong đầu hắn.

Chưởng quỹ kia cũng sợ tới mức quá sức, liên tục nhận lỗi, bảo đảm tiền phòng sau đó sẽ miễn toàn bộ, cơm nước miễn toàn bộ, khẩn cầu hắn không báo quan.

Trương Vinh Phương cũng không làm khó mấy người họ, xuống dưới sân nhỏ phòng bếp nấu nước nhìn một chút, phát hiện không có bất kỳ vấn đề gì.

Nên hắn để bọn họ đổi một thùng nước khác, lại tắm rửa lần nữa, nằm ngủ.

Về phần hung thủ, cẩn thận quan sát trên đường đi, sớm muộn gì cũng có thể bắt được.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Khách sạn lại bắt đầu chuẩn bị cơm canh thật sớm cho tất cả mọi người xuất phát trước.

Chương 484: Bản tâm (5)

“Tối hôm qua thế mà tên tiểu tử kia không trúng chiêu? Uổng phí nhiều Ngưng Lộ hương của ta như vậy!”

Trên đất trống ngoài khách sạn, khuôn mặt Phùng Lộ không cam lòng, là tương đối bất mãn với chuyện tối ngày hôm qua.

“Tính cảnh giác của tên tiểu tử kia vô cùng cao, hay là chúng ta đừng chỉnh hắn nữa? Lỡ như bị phát hiện sẽ không tốt.” Phùng Hâm nhíu mày nói.

“Không sao, lúc ở trong môn thì ngươi đã chỉ biết gà mờ, ta lại khác, xem ta nè.” Đôi mắt Phùng Lộ chuyển động, rất nhanh lại nghĩ ra một cách.

“Ta cũng không tin, không đánh chết ngươi, thì ta không giết chết được ngươi!”

“Ngươi muốn làm gì?” Phùng Hâm sửng sốt.

“Người kia giết chết Tiểu Hắc của ta, ta muốn hắn đền mạng!” Phùng Lộ hung hăng nói: “Hồng Hạnh tán không có độc tính gì, nhưng chỉ cần phối hợp với hương khí hoa trà, thì có thể trở thành kịch độc dược tính cực mạnh!

Ta muốn ngươi trộm trộn Hồng Hạnh tán vào trong cơm canh của tên tiểu tử kia! Ngươi yên tâm, nếu chỉ dùng mỗi Hồng Hạnh tán, không có bất kỳ độc tính gì, với lại rất khó phát giác! Cho dù dùng ngân châm vật sống nếm thử cũng đều vô dụng! Chỉ sau khi kết hợp với hương khí hoa trà, mới biến thành kịch độc!”

“Cái này… Được không?” Phùng Hâm chần chờ.

“Yên tâm, cho dù là cao thủ cao phẩm, cũng bị một chiêu này của ta phối hợp qua mặt! Lần này, hắn hẳn phải chết không nghi ngờ!”

“Nhưng mà lỡ như bị Phùng thúc phát hiện…” Phùng Hâm vẫn lo lắng.

“Hắn thì tính là thứ gì, một người làm trong nhà, dám quản chuyện chủ gia chúng ta?” Phùng Lộ không khách khí nói.

“Chọc tới ta, giết luôn cả hắn nữa là được rồi!”

Hai người nhìn chung quanh, thấy hai bên không có ai, nhanh chóng đi vào bếp sau, nhân lúc hỏa kế quay đầu cầm gì đó.

Bọn họ, một người kiếm cớ đến phòng bếp lấy đồ ăn uống, gọi khai hỏa kế.

Một người khác thì nhanh chóng vào trong, đổ một chút vào trong nồi canh lớn đang nấu.

Sau đó nhanh chóng dùng thìa quấy đều, nhìn không ra bất cứ thứ gì, sau đó mới lập tức rời khỏi.

Trước khi đi, Phùng Hâm thuận tay đổ một chút bột phấn trong suốt vào trong túi lương khô của Trương Vinh Phương.

Động tác hai người cực nhanh, đổ hết là chạy, trước sau chẳng tới mấy giây.

Trương Vinh Phương ngồi ngay ngắn ở lầu một khách sạn.

Trong đại sảnh đã ngồi một số người lưa thưa.

Có người đang ăn bữa sáng, cũng có người ở bên ngoài cầm cán điếu thuốc nói ra câu được câu không.

Không bao lâu sau, từng bát súp đặc mới nấu xong được chia ra bưng lên bàn.

Sau đó là bao lương khô được chuẩn bị kỹ càng, chia ra từng phần từng phần cho những người có mặt.

Tiểu nhị cầm một rổ chia phần lương khô đã phân sẵn ra cho từng người khác nhau.

Rất nhanh trước mặt Trương Vinh Phương cũng có súp và túi lương khô.

Hắn nhìn súp nóng hổi, bên trong nổi lên hành thái, thịt vụn, nhiều dầu nổi lên, còn có mùi bột ớt nhàn nhạt chui vào lỗ mũi.

Còn có túi lương khô, Trương Vinh Phương mở ra nhìn, thoả mãn gật đầu.

Quả thực trong đó cũng cắt thành viên rất nhỏ dựa theo yêu cầu của hắn.

Hắn buộc túi lương khô thật chặt, ánh mắt tới lui, rất mau đã tìm đến vị trí hai người Phùng Lộ Phùng Hâm.

Hai hài tử xinh đẹp, tuấn tú phát hiện ánh mắt của hắn, mỉm cười ngọt ngào trả lời.

Trương Vinh Phương gật đầu, coi như là đáp lại.

"Tiểu nhị." hắn gõ bàn nói.

"Khách quan ngài có phân phó gì?" Bởi vì sự kiện thùng tắm lúc trước, chưởng quỹ và tiểu nhị trong khách sạn đối xử với hắn đều cực kỳ cẩn thận.

Sợ hắn bất mãn sẽ gây chuyện trị người.

"Mấy người làm việc thế nào thế? Sao mà chỉ lấy cho hai tiểu hài tử người ta ít đồ như vậy? Nào nào nào, đổi cái túi lớn của ta với bọn nó đi! Tuổi còn trẻ, không ăn nhiều thì sao có thể được! Chi phí cứ tính trên người ta!"

Trương Vinh Phương vỗ ngực cất cao giọng nói.

Túi lương khô trước mặt hắn là lớn nhất trong mọi người.

Mà túi lương khô trước mặt hai đứa nhỏ thì là nhỏ nhất.

Tất cả mọi người chú ý tới điểm này, lập tức phát ra tiếng cười thiện ý.

Tiểu nhị hơi ngạc nhiên, nhìn Trương Vinh Phương, lại nhìn hai người Phùng Lộ Phùng Hâm bên kia.

Trong lúc nhất thời không biết nên làm sao bây giờ.

Hai đứa nhỏ cũng ngẩn người, không ngờ rằng sẽ xảy ra chuyện này. Đương nhiên bọn họ sẽ không hạ độc trong túi lương khô của mình, nhưng mà…

"Ai muốn đổi với ngươi?" Phùng Lộ lập tức đứng dậy.

"Tiểu Lộ!" Phùng Khách Cần liền vội vàng đứng lên trầm giọng nói, sau đó quay người đi đến phía Trương Vinh Phương bên này.

"Trương lão ca, hảo ý thì xin nhận trong lòng, hai đứa nhỏ hơi kén ăn, có thể ăn không quen…."

"Thế nào? Xem thường Trương mỗ ta?" Trương Vinh Phương lập tức đứng dậy cái đầu một mét chín cao lớn, đụng tay vào

cái bàn, phát ra tiếng trầm đục.

“Ta đây nhìn hai đứa con nít kia thuận mắt nên cho chút tâm ý, thế nào? Phùng gia ngươi gia đại nghiệp đại, ngay cả một chút hảo ý cũng không dám nhận?”

Chương 485: Đường (1)

“Ta đây không chỉ muốn đổi, còn muốn hai tiểu hài tử này ăn ngay trước mặt tất cả mọi người cho ta!”

Trương Vinh Phương nắm túi lương khô rời khỏi cái bàn, đi đến hai người Phùng Hâm Phùng Lộ.

Bộp.

Người thương đội Phùng gia nhao nhao đứng dậy, Phùng Khách Cần càng ngăn phía trước với hai đầu lĩnh khác, ngăn Trương Vinh Phương lại.

“Trương lão đệ, ngươi làm thế là có ý gì?”

Phùng Khách Cần cảm giác có hơi không đúng.

“Nghe không hiểu à?” Trương Vinh Phương nhếch miệng cười. “Đổi túi lương khô của hai nhóc với ta, sau đó để bọn chúng ăn nó. Ta coi như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra. Bằng không….”

“Trương lão đệ, có phải trong này có hiểu lầm nào không?” Phùng Khách Cần giật mình trong lòng, lập tức hơi hơi có dự cảm không ổn.

Rốt cuộc hai tiểu tổ tông chủ gia có đức hạnh gì, nhiều ít hắn ta cũng hiểu một chút.

Lúc này đột nhiên Trương Hợp Trương lão đệ nổi điên, chỉ sợ là phát hiện gì rồi.

“Hiểu lầm? Nào có hiểu lầm gì?” Trương Vinh Phương cười lên.

Hắn nhìn về phía Phùng Hâm và Phùng Lộ đã vừa kinh vừa sợ.

“Thế nào? Đổi túi lương khô mà sao phản ứng lớn như vậy?” Hắn nhìn hai người: “Sao trước đó thả rắn lúc không có động tĩnh?”

“Phùng thúc, đánh chết hắn! Trước đó ta nhìn thấy người này hạ độc gì đó trong đồ ăn của chúng ta! Chắc chắn hắn là nội ứng của mã phỉ trên đường!”

Sắc mặt Phùng Lộ dữ tợn, đột nhiên nhảy lên, chỉ vào Trương Vinh Phương hét lớn.

Mọi người sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng.

“Tiểu tạp chủng muốn chết!” Trương Vinh Phương bước ra một bước, triển khai thân pháp.

Bành!

Hắn hung hăng đánh Phùng Khách Cần, vọt tới trước người Phùng Lộ, một tay như tia chớp tìm tòi mà bắt lấy cổ, đập một phát lên mặt đất.

Bộp!

Lại là một tiếng vang trầm.

Phùng Lộ kêu thảm một tiếng, nửa người bị hung hăng nện trên đất bùn, xương cốt rào rào vang giòn một tiếng, không biết đã gãy mấy cái.

Nàng hoảng sợ phát hiện, một trảo nhìn như thô bỉ này thế mà hoàn mỹ chặn chết tất cả góc độ lẩn tránh của nàng.

Dẫn đến từ đầu tới cuối, một thân công phu của Thanh Diệp môn của nàng thế mà mảy may không thể triển khai tới.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị nắm lên, bị hung hăng đập xuống đất, toàn thân đau nhức kịch liệt khó nhịn.

Trương Vinh Phương chẳng quan tâm những chuyện đó, dù sao bây giờ hắn đã ngụy trang thành một thân phận tên là Trương Hợp.

Còn đeo mặt nạ che đi gương mặt, chỉ cần có một chút hoài nghi sẽ ra tay giải quyết vấn đề tại chỗ.

Sa khi phế bỏ một người, một tay hắn lại đi bắt Phùng Hâm.

“Thủ hạ lưu nhân!”

“Tặc tử xem chiêu!”

Phùng Khách Cần và hai đầu mục thương đội còn lại sau lưng, đồng thời vừa kinh vừa sợ, rút côn sắt ra, gỡ mạch dao xuống, tại chỗ đánh tới sau lưng Trương Vinh Phương.

“Một đám rác rưởi mấy người còn muốn hạ độc lão tử? Chết cười lão tử?”

Một tay Trương Vinh Phương biến ảo mấy chiêu, thoải mái tránh khỏi đoản đao kịch độc trong tay Phùng Hâm, một bàn tay đập trúng trán, đánh người ngất xỉu tại chỗ.

Sau đó hắn quay người, cánh tay phải quét ngang, trong chốc lát hắn ra sau mà đến trước, lập tức đảo qua trên cổ tay ba người Phùng Khách Cần cầm binh khí.

Răng rắc sau ba tiếng giòn vang.

Ba người đồng thời lui lại, cầm cổ tay đã gãy mà mặt mũi tràn đầy rung động.

"Cao thủ cao phẩm!" lão Trần đầu mục hoảng sợ nói.

Còn lại Phùng Khách Cần và Trịnh Gia Hưng đều trầm sắc mặt xuống, hiểu rõ không ổn.

Cao thủ cao phẩm, cho dù là ở đâu, cũng đều là cường giả tuyệt đối.

Cao thủ cao phẩm nói chung đều chỉ quân nhân ngũ phẩm trở lên.

Phẩm cấp bậc này đã kéo ra khoảng cách rõ ràng với tam phẩm trở xuống.

Lực lượng và tốc độ cũng hoàn toàn nghiền ép phẩm cấp thấp.

Quân nhân giao thủ là một đường sinh tử. Nhanh đến có đôi khi một đường này chính là thua kém giữa đất trời.

Cái gọi là một bước nhanh, từng bước nhanh.

Chớ nói chi là ngũ phẩm trở lên nhanh hơn tam phẩm trở xuống không biết bao nhiêu.

Phùng Khách Cần đã sắp năm mươi, vẫn chỉ là tứ phẩm.

Với lại cái phẩm tuổi này, thật sự tính ra, sợ là không nhất định đánh thắng được ngay cả tam phẩm… Chớ nói chi là Trương Hợp trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng trước mặt.

Một cao phẩm trẻ tuổi…. Lần này phiền toái…!

Nhưng mà hai hài tử chủ gia đã bị đánh ngất xỉu, một còn có thể bị trọng thương….

Ý niệm trong lòng mấy người nhanh chóng quay ngược trở lại.

Hộ vệ thương đội còn lại cũng nhao nhao đứng dậy, ban đầu mọi người còn chuẩn bị vây quanh, nhưng mà sau đó phát hiện không đúng.

Sau khi phát hiện Trương Hợp có thể là cao thủ cao phẩm, bọn hộ vệ nhao nhao do dự.

Dạo này, thứ có thể ngăn chặn cao phẩm chỉ có tên nỏ, súng kíp các thứ.

Nhưng ngay cả một thanh đao cũng phải xin đăng ký Đại Linh, tất cả thương đội bọn họ, người có đao cũng chỉ rải rác mấy cái.

Còn lại không phải trường côn thì chính là xẻng sắt.

Chương 486: Đường (2)

Chớ nói chi là cung nỏ súng kíp gì.

Nếu so sánh với nhau, nhìn xem vừa rồi thân thủ Trương Hợp, nói không chừng vài người bọn họ thật sự chẳng đủ cho người ta đánh.

"Trương Hợp, ngươi biết người ngươi đả thương là ai không?" Phùng Khách Cần trầm giọng hít sâu một hơi, nói.

"Phùng gia ở Vu Sơn, cũng có sản nghiệp không nhỏ ở Đại Đô, công tử tiểu thư chủ gia hoàn toàn không trêu chọc ngươi, đã bị ngươi ra tay độc ác, chỉ sợ việc này không thể thiện ý."

"Ha ha, hôm qua hai tiểu tạp chủng này thả rắn, hạ độc nước tắm của ta, hôm nay còn động vào túi lương khô của ta. Thật sự cho là ta không biết cái gì hay sao?" Trương Vinh Phương cười lạnh.

"Trương huynh đệ, nói chuyện làm việc, cần phải coi trọng bằng chứng, võ công ngươi mạnh, nhưng bây giờ Đại Linh hưng thịnh võ lực, ngươi cũng không muốn mình bị truy nã khắp nơi đâu đúng không?" Trịnh Gia Hưng lên tiếng nói.

Vừa rồi lúc giao thủ, hắn ta thật sự bị hù dọa, một cái chớp mắt, cổ tay ba người bọn họ bị phế đi hết.

Thực lực thế này…. Sợ chí ít là lục phẩm!

Lục phẩm là khái niệm gì?

Ở phủ Vu Sơn, đây là cao thủ cường hãn có thể phụ trách mấy chục vạn sản nghiệp.

Là cao tầng cốt cán các đại gia tộc tôn kính dâng tặng làm khách quý.

Người ở tuổi này đã có được thực lực như vậy, đi đến Đại Đô, thì sớm muộn cũng có thể kiếm ra thành tựu!

Nói thật, hắn ta không muốn tiếp tục đắc tội Trương Hợp nữa. Cho nên trước tiên lên tiếng hòa hoãn bầu không khí lại.

"Truy nã? Ha ha, có tin bây giờ lão tử diệt khẩu toàn bộ các ngươi luôn không, dù sao nơi này cũng là rừng sâu núi thẳm,

không ai biết. Giết sạch mấy người, ai còn biết được là ta làm?" Trương Vinh Phương cười âm trầm nói.

Lúc này hắn nhón chân nhún nhẹ một cái, đá một cái túi trên lưng Phùng Lộ ra.

Cái túi hồng nhạt lăn xuống ra, rơi trên mặt đất khách điếm.

"Hai tiểu tạp chủng này dám hạ độc lão tử đây, hôm nay ta phế bỏ tứ chi bọn họ, có gan thì ngươi bảo Phùng gia tới tìm Trương Hợp ta mà gây phiền phức. Xem bọn họ có dám hay không."

Trương Vinh Phương còn chưa dứt lời, vừa ra chân nhanh như thiểm điện, hạ mấy cước trên người Phùng Lộ Phùng Hâm.

Sau tiếng gãy xương thanh thúy, hai người trong hôn mê bị đau đến mức kêu lên thảm thiết.

Không ai dám lên tiếng.

Đám người tiểu nhị trong khách điếm đã sớm trốn đến một góc sau quầy.

Người thương đội Phùng gia, từng người đều không dám thở mạnh.

Lúc này đã có không ít người nghĩ thấu trong lòng.

Bọn họ thân làm hộ vệ, ít nhiều cũng từng thấy hai người Phùng Lộ Phùng Hâm nuôi rắn, chỉ là trước đó không dám mở miệng.

Còn có bản thân mình cũng từng bị hai người trêu cợt, làm bị thương. Lúc này nhìn thấy hai người trọng thương ngã xuống đất, ngược lại trong lòng có loại thoải mái không nói ra được.

Rất nhiều người đều đã hiểu, lời Trương Hợp nói vô cùng có thể đều là thật.

Trên mặt Phùng Khách Cần lúc xanh lúc trắng.

"Trương Hợp, nói đến cuối cùng, ngươi cũng chỉ là hoài nghi chủ gia hạ độc ngươi. Ngươi không có bằng chứng đúng không?"

"Chê cười, lão tử đây cũng không phải quan phủ mà? Có hoài nghi còn chưa đủ?" Trương Vinh Phương cười lạnh nói.

“Đã có bằng chứng, còn đến phiên ngươi hỏi ta? Mẹ nó toàn bộ Phùng gia đều phải chết!”

Phùng Khách Cần bị nói móc không còn lời nào đáp lại.

“Còn có, đừng cho là mấy người sẽ báo quan! Chờ đến Đại Đô… khà khà, muốn tìm quan hệ đúng không? Có thể, ta đây tùy tiện tìm chút quan hệ, xem là Phùng gia ngươi lợi hại, hay là Trương gia ta đây lợi hại!”

Trương Vinh Phương cười lạnh, vơ vét một lần trên người hai đứa nhóc, lấy đi túi tiền, sau đó tiện tay vung lương khô của mình lên trên mặt đất.

Hắn cầm lấy hai túi lương khô của Phùng Hâm Phùng Lộ, quay người rời khỏi.

Cuối cùng hắn vẫn quá thiện lương.

Chỉ là phế bỏ hai tiểu tạp chủng kia, bóp nát xương cốt bọn họ thành rác rưởi, để nửa đời sau bọn họ chỉ có thể nằm mà sống.

Nếu đổi thành tội phạm thực sự như Đãng Sơn Hổ, đám người ở đây đừng ai mong được sống trở về.

Sau khi Trương Vinh Phương rời khỏi, lúc này Phùng Khách Cần mới vội vàng vọt tới trước người huynh muội Phùng Hâm, kiểm tra thương thế.

Chỉ là chuyện khiến sắc mặt hắn ta khó coi, tổn thương của hai người đều là bị gãy xương vỡ nát, về sau….

“Lần này thù kết lớn….” Ánh mắt Phùng Khách Cần lóe lên đau lòng.

Hai hài tử từ nhỏ đã bị đưa ra ngoài học võ, không ngờ rằng bây giờ mới quay về thì đã gặp phải chuyện lớn như vậy.

Thực ra từ rất sớm trước kia, hắn ta đã khuyên nhủ hai người, nhưng hai đứa nhỏ hoàn toàn không nghe.

Bây giờ….

Hắn ta không có quá nhiều tình cảm với hai hài tử này, nhưng là cảm thấy tiếc hận lo lắng cho chủ gia.

Nếu như là quân nhân phẩm chất thấp, Phùng gia còn có thể trả thù lại.

Chương 487: Đường (3)

Nhưng một quân nhân cao phẩm, đại biểu cho cái gì, rất nhiều người đều hiểu rõ.

Luyện võ mà muốn luyện đến cao phẩm, cần bao nhiêu tiền tài và mối quan hệ, vốn dĩ đã là số lượng khổng lồ.

Mỗi một cao thủ có thể luyện thành cao phẩm, phía sau cũng không đơn giản.

Lúc này hắn ta nhìn bóng lưng Trương Hợp rời đi, trong lòng hắn ta thở dài. Hơi hơi thấp thỏm một hồi, không biết sau đó sẽ phát triển thành thứ gì.

Trương Vinh Phương lười quan tâm thương đội Phùng gia làm sao.

Trước khi hắn đi đã nhặt cái túi của Phùng Lộ, coi như là thu hoạch bồi thường.

Thực ra cũng không phải hắn biết hai đứa hài tử đó hạ độc.

Chẳng qua chuyện thả rắn là chắc chắn, chạy không thoát. Cho nên quan tâm chúng làm gì, làm rồi nói sau.

Cho dù sai lầm, thì ngược lại cũng là hai ác nhân hư hỏng, ít đi thì trên đời còn có thể sạch sẽ hơn một chút.

Hắn như thế cũng là trừng ác dương thiện (diệt trừ cái xấu, phô bày điều tốt).

Rời khách điếm, một mình hắn chậm rãi từ từ tiến lên dọc theo quan đạo.

Thực ra chẳng qua là hắn mượn thương đội Phùng gia che giấu chuyện mình rời khỏi, dù sao phủ Vu Sơn có quá nhiều người chú ý hắn.

Chẳng qua vì lần đầu tiên đi tới Đại Đô, chỉ có địa đồ thì không đủ.

Rất nhanh, nửa đường Trương Vinh Phương tìm một đội buôn nhỏ, tốn ít tiền nhập đội, thoải mái đổi đường tiếp tục đi tới.

Rất nhiều người chỉ nhìn thân phận văn điệp, mà vừa vặn, Kim Sí Lầu là bên chuyên nghiệp làm cái này.

Chí ít Trương Vinh Phương chuẩn bị ba bộ thân phận văn điệp khác nhau trên người, đều là thật.

Đảo mắt lại là một tháng đi qua. Điểm thuộc tính tăng ba điểm.

Nơi cách Đại Đô hai trăm dặm, trước Khê trấn.

Trước tửu quán lớn nhất tốt nhất trên trấn.

Trương Vinh Phương chậm rãi vào cửa, quét mắt qua đại sảnh náo nhiệt đầy thực khách.

Trước Khê trấn là con đường phải qua để đi Đại Đô, nhìn qua trong đại sảnh phần lớn đều là lữ khách.

"Tiểu nhị, một phần một lồng ăn." Trương Vinh Phương chọn một vị trí ngồi xuống, đặt bao vải trên mặt đất bên chân.

Một lồng ăn chính là món ăn quy định phần đồ ăn và sức ăn. Bởi vì là món chưng đã làm từ sớm rồi, cho nên thuận tiện mau lẹ.

"Đến rồi!" Một tiểu nhị mi thanh mục tú trẻ tuổi bước nhanh chạy qua. Chẳng qua hắn ta không nghe Trương Vinh Phương phân phó trước tiên, ngược lại quan sát tỉ mỉ mặt của hắn.

"Xin hỏi khách quan tên là Trương Hợp đúng không?"

"Hửm? Không tệ. Làm sao ngươi biết được tên của ta?" Trương Vinh Phương hơi sững sờ.

"Là như thế này, trước khi ngài đến, có người đã sớm thanh toán tiền phòng và phí ăn. Bất kể ngài muốn ăn gì cũng không sao hết." tiểu nhị giải thích nói.

"Một lồng ăn đúng không? Được rồi, ngài chờ một lát, lập tức tới ngay!" Hắn ta nói xong, chuẩn bị quay người rời khỏi.

"Có người sớm đã thanh toán tiền của ta?" Trương Vinh Phương kinh ngạc, hắn đổi thân phận, cứ như vậy mà lại còn có ai trả tiền cho hắn từ sớm?

Phùng gia?

Phùng gia ước gì hắn mau đi chết mới đúng.

Mà về phần những người khác…. Thì càng không thể nào.

Vì thân phận Trương Hợp này, đơn thuần chính là sản phẩm ba không. Là do Kim Sí Lầu chắp vá lung tung giả tạo ra.

Hảo ý không rõ lai lịch thế này, tự nhiên Trương Vinh Phương không dám nhận.

Lúc này hắn không chờ tiểu nhị quay về, mà tìm người khác bổ sung đồ tiếp tế một ít trứng gà và nước lọc, nhanh chóng rời khỏi tửu quán, đi đến Đại Đô.

Chỉ là hắn càng muốn tránh đi, người kia càng như hình với bóng.

Rất nhanh, hắn rời khỏi chỗ trước Khê trấn, đến trấn Song Diệp cách Đại Đô gần hơn nữa.

Lần này, hắn mới vào trấn lại có người chờ đợi từ sớm, nhìn thấy trên quan đạo xa xa đã tiến lên dẫn đường.

Mặt trời chiều ngả về tây, Trương Vinh Phương nhìn thấy từ xa xa, hai người Hồ Tây có dáng người khôi ngô cường tráng mái tóc xù, đang dắt một con ngựa cao lớn, lẳng lặng chờ ở ven đường.

Vừa nhìn thấy hắn, một trong hai người đã tiến lên cao giọng hỏi.

“Xin hỏi phía trước là Trương Hợp Trương công tử sao?”

“Là ta, mấy người là?”

Trương Vinh Phương không ngờ rằng mình đi đường như thế, mà vẫn bị đám người này nắm giữ.

Trong lòng của hắn có hơi kinh ngạc.

“Có người dùng tiền thuê chúng ta đứng ở chỗ này chờ công tử, còn muốn chuyển giao con ngựa này cho công tử thay đi bộ.”

Hán tử kia lớn tiếng trả lời.

Lúc này trên quan đạo có người đến người đi, không ít người ra vào trấn.

Trong đó cũng có lữ nhân ăn mặc bình thường giống như Trương Vinh Phương.

Thấy cảnh này, không ít người đầy hứng thú ngừng chân hóng náo nhiệt.

“Thế mà là một con ngựa luôn đó! Cứ như vậy tặng người khác?”

“Hình như là ngựa Bạch Tị Hắc Đề Yến Đông! Chậc chậc chậc, cái này phải cả mấy trăm lượng một con nhỉ? Ra tay thật lớn!”

Chuyện hiếm lạ bực này chính là đề tài nói chuyện của không ít người thích trà dư tửu hậu.

Chương 488: Đường (4)

Lập tức người xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều.

Trương Vinh Phương quan sát con ngựa tỉ mỉ.

“Có thể nói dáng dấp người thuê các ngươi ra sao không?”

“Là một nữ tử, mặc trên người áo lụa đen, trên mặt bị che khuất, chúng ta không nhìn rõ. Chẳng qua hẳn là rất xinh đẹp.”

Một người trong đó nhanh chóng trả lời.

“Vị đại tiểu thư kia còn nói, nếu ngài có nghi hoặc, có thể lên ngựa để nó mang ngài qua.”

Mặt Trương Vinh Phương không đổi sắc, quay người rời đi.

Không phải hắn không muốn cưỡi ngựa, mà là so với ngựa, tốc độ và sức chịu đựng của hắn càng mạnh hơn.

Đồng thời, ai mà biết được trên lưng ngựa có thể bị bôi độc hay không?

Dọc theo con đường này, đối phương hiểu rõ hành tung khắp nơi của hắn như lòng bàn tay, đã khiến hắn sản sinh cảnh giác cực lớn.

Vừa lúc, trước đó trên người Phùng Lộ Phùng Hâm, hắn còn cầm được một phần tâm pháp một hai tầng của Thanh Diệp Cửu Đô Kinh.

Tâm pháp này chỉ có ghi chép đại khái về trọng điểm yếu điểm.

Hẳn là hai đứa nhóc kia sợ ký ức của mình không được đầy đủ, ghi chép đơn giản tâm đắc lại.

Mặc dù không có luyện pháp, nhưng điểm chính nguyên lý trong đó, lại khiến Trương Vinh Phương có linh cảm mới. Còn hiểu thêm không ít thủ đoạn hạ độc đặc biệt.

Thanh Diệp Cửu Đô Kinh của Thanh Diệp môn, trước kia hắn cũng đã được nghe nói, là dẫn đầu của Thập Nhị Kim Thiền phương nam.

Cái gọi là Thập Nhị Kim Thiền, là chỉ mười hai môn phái võ lâm phương nam am hiểu các loại kỹ nghệ kỳ tuyệt.

Bọn họ không như môn phái bình thường, phân bố phần lớn ở rừng sâu núi thẳm, thành lập sơn trại thổ bảo, tự cấp tự túc.

Trong đó mơ hồ có tin đồn, có chỗ cấu kết với loạn quân.

Mà Thanh Diệp môn, chính là một thế lực mạnh nhất trong Thập Nhị Kim Thiền.

Môn nhân họ am hiểu dùng độc, am hiểu cách nuôi độc vật, tiếng xấu rõ ràng ở trong chốn võ lâm phương nam, ít có người dám chọc.

Dù sao, cho dù là cao thủ cao phẩm, nhưng một khi trúng độc cũng khó thoát khỏi cái chết.

Theo trong Thanh Diệp Cửu Đô Kinh, Trương Vinh Phương ý thức được, đúng là độc vật là một sơ hở cực lớn đối với chính mình.

Nội bộ Kim Sí Lầu cũng có luyện tập phương diện kháng độc. Nhưng so với Thanh Diệp môn mà nói, phương diện này vẫn kém rất xa.

Hắn có thể thử một chút, sử dụng tư tưởng của Cửu Đô Kinh, tiến hành luyện tập kháng độc đối với mình. Đỡ phải về sau không cẩn thận dính chưởng.

Lúc này, Trương Vinh Phương không để ý đến ngựa, lướt thẳng qua hai người mà đi vào trong trấn.

Chỉ là mới không bao xa, một khoái mã ở phía sau nhanh chóng đi lên cản lại.

Người ngồi trên ngựa xoay người, nhảy xuống, ngăn trước người hắn.

“Trương huynh, vì sao không nhận lấy một đường hảo ý của tại hạ, ghét bỏ dấu vết tại hạ quá lộ?”

Kỵ sĩ kia gỡ dây cột tóc xuống, một đầu tóc xanh lập tức rủ xuống tản ra.

Trương Vinh Phương cẩn thận ngừng chân dò xét đối phương.

Người này mũi cao thẳng, hai mắt có hơi hiện ánh lam, môi phấn khéo léo, gò má trắng có chút hồng, hơi sáng bóng.

Bắt mắt nhất vẫn là chỗ bên phải thái dương của đối dương có một ấn ký hình đóa hoa mai màu tím.

Ấn ký chỉ to bằng móng tay, không nhìn kỹ còn không nhìn ra là hoa, có lẽ sẽ bị tưởng lầm là bớt.

"Ta và các hạ vốn không quen biết, lễ ngộ (tiếp đãi long trọng) trước đó hoàn toàn không đầu không đuôi, đương nhiên sẽ không nhận. Xin hỏi các hạ là thân phận như thế nào? Có mục đích gì?" Trương Vinh Phương đứng vững trầm giọng hỏi.

Nữ tử kia nhíu mày cười nói: "Ngươi không biết ta, ta lại biết ngươi. Trước đó chúng ta đã từng thấy ở rừng âm Hòe rồi. Thực lực công tử tốt, chẳng trách lại được Đồng Chương tỷ tỷ ưu ái."

Rừng âm Hòe, Đồng Chương, hai từ khoá vừa ra, lập tức Trương Vinh Phương run lên trong lòng.

"Xem ra ngươi điều ta tra rất kỹ càng."

Cơ thể hắn kéo căng, tùy thời chuẩn bị ra tay bắt đối phương lại, ép hỏi tình huống.

"Đừng căng thẳng như vậy, chúng ta không có ác ý. Nếu thật sự có ác ý, cũng không đến nỗi để ngươi chạy xa như vậy mới ra mặt."

Nữ tử cười một tiếng.

"Trương công tử có chỗ không biết. Hai người trong Rừng âm Hòe chẳng qua là thất bại phẩm bị người vứt bỏ."

"Xem ra mấy người hiểu rõ rất nhiều thứ." Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

"Đó là tự nhiên, Thiên Nữ tỷ tỷ không hy vọng ngươi hiểu rõ tình hình thực tế quá sớm, để tránh ảnh hưởng tới sự tinh tiến võ nghệ của ngươi, phát huy tiềm lực. Nhưng chúng ta khác nàng. Chúng ta cho là, nếu cứ luôn giấu diếm tình hình thực tế, đợi đến lúc cuối cùng hiểu rõ chân tướng, rất có thể sẽ bởi vì uổng phí nỗ lực lúc trước mà hoàn toàn sụp đổ." Nữ tử giải thích.

Trương Vinh Phương im lặng, mắt nhìn quần chúng người đi đường chung quanh càng vây càng nhiều.

“Đổi một chỗ nói chuyện.”

“Mời.”

Nữ tử hiện lên nét cười, đưa tay chỉ tới trấn Song Diệp sau lưng.

Chương 489: Đường (5)

Một lát sau.

Trấn Song Diệp, trong một dinh thự tư nhân.

Trương Vinh Phương và nữ tử thần bí ngồi quỳ chân đối diện nhau.

Nữ tử đổi trang phục, trường bào tay áo lớn, áo khoác lam nền trắng, tóc dài dùng tơ ngân ti xà bàn để buộc lại một phần, còn lại mặc kệ thả xuống rối tung.

So với phong cách kỵ sĩ vừa nãy, lúc này nàng càng giống như một vị khôn đạo đạo môn hơn.

Chỉ là đồng tử lam nhạt và làn da trắng đến quá đáng, làm nhạt đi khí chất công chính bình thản, cho người ta một cảm giác yêu dị nhàn nhạt.

"Trà là Bạch Hào Ngân Châm, nước là nước giếng Nghi Sơn Thái Huyền. Lá trà đến từ Xương Châu, hàng không được tốt lắm, cũng có thể uống một chút. Trương công tử đường xa mà đến, đã vội vàng, xin hãy tha lỗi."

"Ta không hiểu những thứ này, cũng không thích những thứ này." Trương Vinh Phương bưng nước trà màu vàng hơi đỏ lên, nhẹ nhàng ngửi ngửi, hương khí vô cùng thuần hậu.

Tất nhiên, chủ yếu nhất là không có độc, giá trị sinh mệnh trong thanh thuộc tính không nhúc nhích.

Đây là phương pháp đặc thù hắn phát hiện thông qua thí nghiệm với các loại độc vật tịch thu được trên người hai tên nhóc Phùng gia.

Hắn phát hiện, chỉ cần chính mình chạm đến độc tố tổn thương đối với cơ thể, giá trị sinh mệnh sẽ có gợn sóng.

Cho nên, cái này cũng trở thành một trong những phương pháp hắn dùng để thử xem có độc hay không.

"Trương Ảnh công tử làm gì cẩn thận như vậy, chúng ta cũng không có ý hại người. Mà là ngược lại mang theo hảo ý mà

đến. Huống hồ, nếu chúng ta thật sự có ác ý, công tử cũng hoàn toàn không thể đi đến đây được.” Nữ tử cười khẽ.

“Ngươi biết ta, nhưng ta lại không biết mấy người, làm sao trong lòng có thể buông cảnh giác được?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

Nữ tử nghe vậy, cũng hiểu rõ gật đầu.

“Cũng đúng. Như thế, tiểu nữ sẽ tự giới thiệu một chút.”

Nàng lấy ra một miếng ngọc bội màu đen hình tròn, trên đó có năm ký hiệu hợp thành ngũ mang tinh.

“Tại hạ họ Yến, tên một chữ Song. Chỉ nói cái này có thể công tử không có cảm giác gì, dù sao quả thực chúng ta chưa bao giờ gặp qua. Nhưng…. Ta nói một người, nhất định công tử có ấn tượng.”

Nữ tử tự xưng Yến Song có giọng nói êm dịu, lại lần nữa bưng nước trà của Trương Vinh Phương lên, đặt lên lư đồng bên cạnh hâm lại, để nó không lạnh đi.

“Ai?”

“Cung Sơ Nhân.”

Tâm thần Trương Vinh Phương sửng sốt, hắn nghĩ người kia không đơn giản, lại không nghĩ rằng sẽ là phiền phức này.

Cho tới bây giờ, hắn vẫn không rõ ràng, đối phương thông qua thủ đoạn gì mới nắm giữ được các loại hành tung một đường hắn đi?

“Thực không dám giấu diếm.” Yến Song tiếp tục nói. “Cung Sơ Nhân là sinh mẫu của ta. Trước đó mẫu thân được Thiên Nữ nhờ vả, tiến về phủ Vu Sơn tạm thời bảo vệ ngươi. Nàng và Thiên Nữ chính là người cùng một thời đại, mặc dù có khi lập trường trái ngược, nhưng hai người vẫn có ăn ý lẫn nhau. Cũng tức là nói, có thể rất sớm trước kia, Thiên Nữ tỷ tỷ đã có điều đoán trước, nếu như xảy ra điều gì bất ngờ, sẽ để gia mẫu ra mặt bảo vệ công tử.”

Lông mày Trương Vinh Phương nhíu chặt, nghe như lọt vào sương mù.

“Dựa theo ý của ngươi là, Cung Sơ Nhân tiểu thư là đường lui Thiên Nữ tiền bối chuẩn bị cho ta? Nếu Kim Sí Lầu xảy ra chuyện, thì….”

“Công tử thật thông minh, vừa nói đã thông.” Hai mắt Yến Song cười thành hai vầng trăng lưỡi liềm.

“Ta không rõ. Vì sao Thiên Nữ lại đột nhiên coi trọng ta như vậy?” Trương Vinh Phương thừa cơ hỏi.

“Cái này, phải nói từ lúc thế giới này có ba con đường.” Yến Song nói khẽ.

“Ba con đường?”

“Đúng vậy. Linh đình cao cao tại thượng, hùng cứ (chiếm giữ một vùng với thế mạnh) trên đỉnh, quan sát chúng sinh. Bọn họ nắm giữ một con đường mạnh nhất, cũng chiếm cứ đỉnh cao.” Yến Song giải thích nói.

“Tiếp theo, chính là Mật giáo.”

“Tiếp nữa, Ngoại giáo.”

“Đại Linh miếu học hợp nhất, bách giáo đua tiếng, nhìn như trăm hoa đua nở, nhưng muốn bước vào đỉnh phong, thực ra từ đầu đến cuối chỉ có một phương pháp. Đó chính là….”

Đột nhiên Yến Song dừng lại, cười nâng chung trà lên, chậm rãi nhấp một ngụm.

“Công tử muốn đột phá phẩm cấp? Cho nên tiến về Thiên Bảo cung cầu pháp?”

“Đúng là thế.” Trương Vinh Phương cũng không có gì giấu diếm. Điểm này cũng do hắn muốn để những người khác thấy rõ.

“Công tử có biết, tuy tư chất ngươi mạnh, mặc dù tiềm lực dày, nhưng nếu cứ mãi luyện như thế. Cho dù ngươi bước vào Siêu Phẩm, dùng nền tảng tư chất của ngươi, luyện đến ba mươi tuổi khí huyết trượt dốc, cũng không thể nào đạt tới cường độ của Thiên Nữ. Thậm chí ngay cả Ngân Diện Thiền cũng có thể vượt qua ngươi xa xa.”

Yến Song mỉm cười nói.

Trong thính đường, ánh nến chập chờn dần dần thay thế sắc trời bên ngoài.

Trên mặt bàn giữa hai người, ngọc bội màu đen hiện ra gợn sóng u quang, làm cho lòng người lạnh lẽo.

Chương 490: Tuyệt (1)

Nhưng lúc này, tâm trạng Trương Vinh Phương lại bị đối phương khơi mào lo lắng thành công.

“Không cách nào đạt tới phương diện như Thiên Nữ tiền bối, là tư chất ta chưa đủ?… Hay là?”

Hắn ngưng thần nhìn về phía Yến Song.

“Bây giờ ta đã có thể đánh bại Siêu Phẩm Hải Long, tiềm lực như thế còn chưa đủ, vậy Ngân Diện Thiền bọn họ…. Chẳng phải có thể xem Siêu Phẩm như heo chó?”

“Công tử an tâm chớ vội.”

Yến Song cười, hai mắt híp thành hình trăng lưỡi liềm.

Nàng cầm ngọc bội, nhẹ nhàng vuốt lên năm ký hiệu trên mặt.

Lúc này mới có thể thấy rõ, năm ký hiệu kia theo thứ tự là mắt, tai, miệng, mũi, da.

Rõ ràng đây là ngũ giác.

Yến Song vuốt ve ngọc bội, giọng thả nhẹ.

“Thực ra, Siêu Phẩm chỉ là bao hàm toàn bộ tất cả cao thủ vượt qua cửu phẩm vào với nhau. Đây là một phạm vi lớn. Trong phạm vi này, không phải tất cả mọi người là cùng một cấp độ. Giống như ngươi đánh chết Xà Vương khi đó, và Giao nhân Hải Long trước đó không lâu. Bọn họ chỉ là giai đoạn thứ nhất mà thôi.”

“Phương diện Siêu Phẩm?” Sắc mặt Trương Vinh Phương ngưng lại: “Có thể nói rõ chi tiết hay không?”

“Tất nhiên, nếu không muốn nói, ta sẽ không đặc biệt đến đây tìm ngươi.” Yến Song cười nói.

“Nói ra cẩn thận thì, phía trên Siêu Phẩm sẽ dựa theo giai đoạn, cần đi Ngoại Dược, Nội Pháp, lộ tuyến Tam không. Sau đó nếu có thể đột phá, chính là Tông Sư. Con đường này là một trong ba đường, trong đó giai đoạn Ngoại Dược, cần tìm kiếm ngoại vật dược vật kích thích không gián đoạn. Sau đó

kết hợp mật pháp, chuyển hóa dược lực, thành tựu bản thân càng mạnh lên.”

Yến Song tiếp tục nói.

“Mỗi tông môn, giáo phái, Ngoại Dược được sử dụng cũng khác nhau. Đạo môn coi trọng Ngoại đan, phật môn coi trọng Duyên đan, Ngoại giáo tên là Thánh huyết, nhưng rất nhiều Ngoại Dược, nội dung thì giống nhau, chỉ là cách gọi khác nhau thôi.”

“Siêu Phẩm cũng nhất định phải uống thuốc sao?” Trương Vinh Phương nhíu mày.

“Đúng thế. Đi đến cửu phẩm, tiềm lực của ngươi đã bị đào móc sạch sẽ, không dựa vào ngoại lực, càng mạnh hơn ở đâu ra?” Yến Song nhíu mày nói.

“….” Trương Vinh Phương có thể hiểu được, nhưng Siêu Phẩm như thế này, hoàn toàn khác với vốn dĩ mà hắn tưởng tượng.

“Ngoài ra, con đường Siêu Phẩm, môn phái khác nhau cũng đều có khác nhau. Như Siêu Phẩm Kim Sí Lầu ngươi, thực ra chính là con đường Kim Sí đại bàng, từ cửu phẩm sau đó bắt đầu uống thuốc, cần Ngoại Dược cực kỳ quý giá, chỉ có thể dựa vào Linh đình thu thập cung cấp. Cho nên Kim Sí Lầu vĩnh viễn không thể nào thoát ly khỏi Linh đình. Chỉ có thể vĩnh viễn làm chó cho Linh đình.”

Trong đôi mắt đẹp của Yến Song lấp lóe ánh mắt.

“Thế thì, mấy người thì sao?” Trương Vinh Phương hỏi lại: “Mấy người lại thuộc về thế lực gì?”

Đối phương nói Kim Sí Lầu không kiêng dè như thế, rõ ràng là khác với thế lực mình sở thuộc.

Quả nhiên, Yến Song cứ như chỉ đang đợi những lời này, dịu dàng nói: “Chúng ta? Ngươi có từng nghe nói về Cảm Ứng môn?”

“Cảm Ứng môn Hắc Bảng?” Tất nhiên Trương Vinh Phương đã từng nghe nói qua, các xếp hạng trên Hắc Bảng đều xuất thân từ Cảm Ứng môn.

Khiến người ta không khắc sâu ấn tượng cũng khó.

Thì ngay cả là Thiên Nữ Đồng Chương, phía trước tên cũng treo xuất thân Cảm Ứng môn.

“Cảm Ứng môn chúng ta, thật ra là một giáo phái vô cùng to lớn. Thế lực trong đó hỗn tạp, các mạch lý niệm khác nhau, từ đó phân chia ra con đường Siêu Phẩm, con đường phát triển hoàn toàn khác nhau.”

Yến Song cười nói.

“Cảm ứng cảm ứng, tự nhiên theo đuổi thiên nhân cảm ứng. Mà nhân sinh có ngũ giác, các mạch lý niệm của chúng ta dùng giác quan khác nhau đạt tới thiên nhân cảm ứng, từ đó phân chia ra khác biệt.”

“Ngũ giác? Vậy sở thuộc của mấy người là cảm giác gì?” Trương Vinh Phương có hiểu rõ đại khái. Hơi tò mò hỏi.

“Thứ chúng ta truy đuổi cũng không phải là giác quan đơn nhất, mà là cảm giác dung hợp.” Yến Song mỉm cười.

“Cảm giác của con người khi bị kích thích, cũng là loại hình dung hợp phức tạp. Giống như đồ ăn ngon, chính là xúc giác, khứu giác, thêm một chút vị giác tổ hợp mà thành. Nếu là vẻ ngoài đẹp mắt, còn có thị giác chồng lên. Cho nên muốn đạt tới cảm giác cực hạn, bước vào cảm ứng thiên nhân, tìm kiếm tự nhiên cực hạn, cần rất nhiều rất nhiều yếu tố….”

“Ngươi vẫn chưa trả lời, mấy người là cảm giác gì?” Ngược lại lúc này Trương Vinh Phương bị dẫn lên hứng thú.

“Sắc.”

“Gì?”

Trương Vinh Phương không nghe rõ.

“Con người trời sinh đã có tiềm năng có thể bước vào cực hạn, mà trong tất cả cảm giác, tự nhiên lúc âm dương hòa hợp có thể sinh ra nguyên quang sinh mệnh, Cực Lạc tâm hồn.”

Yến Song ăn mặc một thân đạo y, màu xanh trong mắt lại hơi hơi lộ ra ánh nước nhẹ nhàng, làm cho tâm thần người phơi phới.

“Hắn là công tử cũng đã hiểu, sắc chính là bản tính trời cho con người, Cực Lạc chính là thiên đạo tự nhiên, ngọn nguồn

vạn pháp, càng chính là cơ bản kéo dài sinh linh chúng ta hơn.”

Chương 491: Tuyệt (2)

“Nhất mạch của ta tên là Thái Thanh, dùng mục đích truy cầu cực hạn một màu thuần thanh làm chủ, đồng thời cũng là nhất mạch khổng lồ nhất trong tất cả Cảm Ứng môn, tất cả Ngoại giáo.”

“Thái Thanh….” Trương Vinh Phương không phản bác được.

Thực ra mỗi một câu nói của đối phương đều rất có đạo lý, nhưng hắn không biết vì sao, lại có cảm giác không thích hợp.

Hắn nhìn đối phương.

Lúc này Yến Song không nói tiếp nữa, chỉ là bình tĩnh nhìn hắn chăm chú, giống như đang chờ hắn tiêu hóa nội dung vừa nãy.

Trương Vinh Phương sửa sang lại ý nghĩ.

Quả thực, nếu như là người bình thường, biết được có thể vừa vui vẻ vừa tu hành mà mạnh lên, quả thực không phải nên quá vui vẻ.

Nhưng Trương Vinh Phương hiểu rất rõ, trên đời này tuyệt đối không có đạo lý đơn giản như thế.

Cho dù thật sự có con đường như vậy, ở trong thế giới vòng tròn như thế, cũng sẽ bị người ta cuốn thành con đường gian nan khốn khổ.

“Yến Song cô nương, hai con đường còn lại chưa nói là gì?” Hắn suy nghĩ một lúc, tiếp tục hỏi.

“Còn lại hai con đường, một là con đường bái thần của Linh đình. Hai là Cực của con người.”

“Con đường bái thần của Linh đình?” Trương Vinh Phương lập tức liên tưởng đến tượng thần màu đồng trước đó mình hoàn thành thu thập.

Chẳng lẽ tượng thần đó lại chính là thứ mà bái rồi sẽ biến dị?

“Xem ra ngươi có chỗ tiếp xúc rồi.”

Yến Song mỉm cười vươn tay.

Trong lòng bàn tay trắng thuần của nàng có một linh kiện màu đồng hình trăng lưỡi liềm.

“Thứ như thế này đâu đâu cũng có, chẳng qua đều là thứ Linh đình dùng để câu cá. Chúng nó đã từng là chỗ bái thần của Mật giáo. Nhưng mà về sau, Linh đình chỉ cho phép có một thần mạnh nhất, cho nên diệt những thứ khác.”

“Thế còn Cực của con người?” Trương Vinh Phương cảm giác, nếu điều Yến Song nói đều là thật, vậy tối nay, lượng tin tức hắn đạt được vượt qua xa xa nhiều năm trước đó.

Có thể những thứ này chính là thứ gì đó mà lúc trước Thiên Nữ muốn giấu diếm hắn.

“Con đường thứ ba, chính là Cực của con người. Thực ra chính là Cực Cảnh.” Yến Song hơi thu lại ý cười trong mắt.

“Cực Cảnh là một con đường mà sớm trước kia, Thánh Đế Mạnh Khiên đệ nhất Hắc Bảng, người đầu tiên đi con đường này. Hắn ta trải qua nhiều năm quan sát, phát hiện tình cảm dục vọng của con người sẽ thúc đẩy con người điên cuồng nỗ lực về một phương hướng. Mà trong quá trình này, thời điểm mạnh nhất chính là cầu không được, nhưng lại có thể nhìn thấy một tia hy vọng. Thế là…. Nói nhiều cũng vô dụng, Cực Cảnh, thực ra cũng không có kết cục tốt. chẳng qua bọn họ đang không ngừng lần lượt lừa gạt, lừa gạt mình, khiến mình nổi điên. Sau đó điên dại đổi lấy sức mạnh.”

“…. Vì sao phải như thế? Vì sao cho dù nổi điên cũng muốn thúc ép mình?” Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi.

“Còn có thể vì gì?” Đột nhiên Yến Song hơi mất hết cả hứng: “Con đường Linh đình là mạnh nhất, nhưng mọi thứ mạng sống tự do đều bị Linh đình khống chế. Cực Cảnh, chẳng qua là quân nhân thúc ép bản thân mình, bất đắc dĩ tìm kiếm được một ngõ cụt thôi.”

“Chắc hẳn, Cảm Ứng môn mấy người chắc chắn không mạnh bằng Cực Cảnh nhỉ?” Trương Vinh Phương hỏi lại: “Nếu có thể vừa vui sướng vừa nhanh chóng mạnh lên, trên đời này hoàn toàn không có Cực Cảnh xuất hiện mới đúng.”

“Ngươi nói đúng.” Yến Song cười lên: “Trước Linh Lạc, quả thực chúng ta không mạnh bằng Cực Cảnh, nhưng chúng ta

vui vẻ. Mặt ngoài Đại Linh truy nã chúng ta, nhưng kì thực không biết bao nhiêu đại quý tộc người Linh là kẻ ủng hộ nhóm ta. Trong lúc Cực Lạc thu hoạch được chân ý vô thượng, khiến cơ thể cường kiện hơn, trường thọ hơn. Có ai lại cự tuyệt con đường như vậy? Huống chi…. Chúng ta cũng có bái thần, chỉ là chúng ta bái không quyết đoán bằng Linh đình như vậy."

Trương Vinh Phương không phản bác được.

"Thế thì Hải Long thì sao? Hải Long và mấy người có quan hệ gì?"

"Việc này không liên quan đến chúng ta. Đó là tổ chức thuộc hạ của Tây tông làm ra vì lấy lòng hoàng tộc." Đôi mắt Yến Song lưu chuyển, thề thốt phủ nhận.

"Cho nên, công tử ngươi nhìn xem, con đường Linh đình lại bị người khống chế, không thể tự do. Con đường Cực Cảnh sẽ vô cùng đau khổ. Còn không nhìn thấy hy vọng. Chỉ có con đường Cực Lạc của chúng ta, bái Đại Cực Lạc Thiên, không bị người khống chế, tùy tính theo ý muốn. Vui vẻ tu hành, thế lực khổng lồ, huynh đệ tỷ muội ở khắp mọi nơi. Mặc dù nhân số đông đảo, nhưng đường rộng lại dài. Với thiên phú tiềm lực của công tử, mỗi ngày tìm chừng mười nữ tử, chung phó cực lạc, chẳng phải là công lực có thể đột phá mãnh liệt hay sao?"

"Vậy ngươi thì sao? Ngươi có từng thử đột phá mãnh liệt kiểu này chưa?" Trương Vinh Phương hỏi lại.

"Công tử muốn đồng tu với Song Song?" Đôi mắt Yến Song nhíu lại, lộ ra vẻ tươi cười.

"Chẳng qua đáng tiếc, Song Song một người tu tâm, bình sinh thanh tâm quả dục, vì tương lai đêm tân hôn hôm ấy, đạp vào cực hạn Cực Lạc. Tất nhiên, đầy đủ ưu tú như công tử ngày sau cũng có thể khiến Song Song động lòng…."

Chương 492: Tuyệt (3)

“Ha ha, nói đến ngọn nguồn, dáng vẻ của ngươi nghe thì không tệ, nhưng cuối cùng còn không phải bái thần hay sao? Với lại chính ngươi cũng không muốn tu hành, còn tới khuyên ta, cho nên vừa thử đã biết ưu khuyết trong đó.” Trương Vinh Phương cười nhạt.

“Công tử nói cực phải.” Yến Song cười gật đầu. “Nhưng cùng là bái thần, Cảm Ứng môn ta bái rồi cũng không bị nô dịch tùy tiện. Với lại, bây giờ Kim Sí Lầu lệ thuộc Đông tông lại bấp bênh. Nếu là những thiên tài khác, tất nhiên còn có chỗ lựa chọn. Nhưng mà công tử…. Lại không có lựa chọn, chỉ sợ….”

“Ta chọn đạo môn Đại Đạo Giáo không được à?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

“Được, tất nhiên được.” Yến Song không thèm để ý lại cười lên. “Chỉ là Đại Đạo Giáo là có tiếng dùng văn công làm đầu, trường thọ làm đầu. Võ công Siêu Phẩm thì….”

“Đa tạ cô nương nói rõ sự thật.” Trương Vinh Phương ôm quyền. “Tối nay nói chuyện, khiến Trương mỗ hiểu ra rất nhiều bí ẩn.”

“Ngươi có biết lúc trước vì sao Thiên Nữ tỷ tỷ không nói những thứ này cho ngươi không?” Yến Song tiếp tục nói.

“Vì sao?”

“…. Vì….” Yến Song nhẹ nhàng ném ngọc bội về phía trước, khiến rơi vào trong ngực Trương Vinh Phương.

“Vì cho dù ngươi đi đến cực hạn Siêu Phẩm, bước vào Tông Sư, cũng không giết chết bất cứ một linh lạc nào. Mà chỉ cần thành linh lạc, ngươi sẽ có thể tăng số tuổi thọ rất nhiều.”

Nàng đứng dậy, gió nhẹ quét qua thổi trường bào kề sát người, nổi bật ra đường cong có lồi có lõm.

“Chỉ cần bái một bái, dùng tiềm lực tư chất của ngươi, nhất định có thể đi qua tuyển chọn linh lạc, sau đó thực lực tăng mạnh, mạng sống bất tử, số tuổi thọ phóng đại. Như thế, so với ngươi khổ tu nhiều năm giống như ốc sên chậm chạp bò từng

chút từng chút một về phía trước, chênh lệch đâu chỉ một trời một vực?"

"Mà tất cả những thứ này, chỉ yêu cầu ngươi cúi đầu với thần phật, cúi đầu dập đầu. Sau đó có thể tung hoành thiên hạ, thành tựu trên Tông Sư. Hấp dẫn như thế…."

Bộp!

Trong chốc lát một bóng người bỗng xẹt qua giữa hai người.

Thân hình Yến Song chớp động, dùng một cách thức di động khó có thể lý giải được mà xuất hiện ở bên cạnh Trương Vinh Phương.

Tóc gáy toàn thân hắn dựng đứng, giơ tay thành một chiêu vuốt ưng chụp vào cổ tay đối phương.

Nhưng một chiêu này lại cào vào không khí.

Tay ảnh hai người giao thoa, trong chốc lát giao thủ mấy chiêu.

Trương Vinh Phương càng đánh càng kinh hãi.

Dùng tố chất thân thể thập phẩm lúc này của hắn, tốc độ xuất thủ và lực lượng thế mà vẫn chỉ có thể không quá chênh lệch với đối phương.

Không….!

Không phải không chêch lệch nhiều.

Hắn chú ý, từ đầu tới cuối Yến Song đều ra tay vừa vặn giống như hắn.

Hoàn toàn chính là đang cố ý nhường!

"Bây giờ công tử có thể biết chưa?"

Ngón tay trắng nõn của Yến Song chạm nhẹ trên mu bàn tay Trương Vinh Phương đã để lại một vết máu ứ đọng.

Bóng người nàng lại chớp động lần nữa, dùng một tốc độ vượt xa cửu phẩm, thậm chí vượt xa Giao nhân Tiết Thành Ngọc lúc trước, đột ngột xuất hiện sau lưng Trương Vinh Phương.

Vừa rồi nàng di động thân pháp, Trương Vinh Phương hoàn toàn chỉ có thể nhìn thấy một chút hình dáng.

Tốc độ này….

“Nếu công tử không cam tâm…Có thể đi thử một chút. Đại Đạo Giáo đi con đường Ngoại đan, với thiên phú của công tử, nói không chừng hơn mười năm sau, thật sự có thể vượt qua Ngoại Dược, Nội Pháp, đột phá tam không, thành Tông Sư. Sau đó…. vẫn không bằng chó của hoàng tộc.”

Lời nói chưa xong, trong tiếng cười như chuông bạc, bỗng nhiên Yến Song biến mất trong bóng tối.

Ngay cả Trương Vinh Phương cũng không biết đối phương rời khỏi khi nào.

Cơ thể hắn căng cứng, nheo mắt lại, cầm lấy ngọc bội trong ngực, như có điều suy nghĩ.

…

Bên ngoài trấn Song Diệp.

Tầng cao nhất trong một tháp Phật trong rừng.

Gió núi gào thét như gào khóc thảm thiết, đi xuyên qua mỗi một tầng của tháp Phật. Một bóng người cao lớn mặc cẩm y, khoác áo khoác tím đen đang đưa lưng về phía sơn lâm, nhìn lên trăng tròn phía xa.

Hắn ta đứng trên tầng cao nhất của tháp Phật, xung quanh không có một bóng người, cô quạnh nhưng lại cao cao tại thượng.“Thế nào? Tư Đồ, Vu Lôi, Song Song.”

Ba bóng người bỗng nhiên đi ra từ tầng còn lại của tháp Phật, xoay người lên đỉnh, im lặng không tiếng động, không biết đã sớm tới từ lúc nào.

“Sơn công tử đến sớm như vậy?” Một nam tử che khăn đỏ đáp lời: “Bên ta vẫn ổn, đã nói với Hắc Thập Giáo rồi, tất cả đều thuận lợi.”

“Bên chỗ ta cũng vẫn ổn. Thiên Tỏa Giáo đã đáp ứng không nhúng tay vào.” Cả người nữ tử thứ hai bị bao phủ trong bóng tối, không lộ diện mà chỉ trả lời.

“Ở bên chỗ ta phát hiện ra một hạt giống tốt của Kim Sí Lầu, Cửu Phẩm đã có thể đánh Ngoại Dược của Hải Long, nhưng

người ta còn chưa chịu.” Giọng của Yến Song xuất hiện từ một chỗ khác.

Chỉ là giờ khác với lúc gặp Trương Vinh Phương, lúc này mặt nàng hoàn toàn là một khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ.

Chương 493: Tuyệt (4)

“Động tác của chúng ta phải nhanh lên, những nhà khác đang gia tốc rồi, hơi chậm chút thì sẽ không được chia nhiều đâu.” Sơn công tử trầm giọng nói.

“Chỉ nhanh thôi thì có ích lợi gì? Nếu như bị Linh đình phát hiện, lại muốn kiếm củi ba năm thiêu một giờ.” Tư Đồ không nhịn được nói.

Đám người bọn họ đều là người trẻ tuổi đứng đầu các giáo các phái.

Tương lai mấy chục năm tới, đã định trước là sẽ do bọn họ dần dần thay thế thượng vị.

Thế nên năng lượng do cái vòng này sinh ra trong tương lai sẽ to lớn không gì sánh được.

Mà biến số Đông tông lần này, bọn họ tụ chung một chỗ cũng là vì theo kiếm một chén canh trong loạn cảnh.

“Song Song, vì sao người ngươi muốn mời chào lại không đáp ứng? Là ngươi không có mở đủ điều kiện?” Vu Lôi lên tiếng hỏi.

“Tư chất của người nọ không tệ, nhưng người vẫn còn có chút ngây thơ, không muốn đi theo con đường Linh Lạc. Giết chết Thanh Giác, làm trọng thương giao nhân Hải Long.

Phù Đồ Sơn nhất mạch nhất định sẽ tìm hắn tính sổ.

Trước đó Kim Sí Lầu còn mạnh mẽ thì coi như cũng được, nhưng bây giờ Đông tông có biến, chính hắn ngàn cân treo sợi tóc vẫn còn không tự biết.”

Yến Song mỉm cười nói.

“Ta không vội, chờ hắn bị Phù Đồ Sơn tìm tới cửa, ăn bữa hôm lo bữa mai, rồi lại mời chào.”

Nàng định thử thân thủ của Trương Vinh Phương trước đó.

Đối phương đúng là có thiên phú hơn người, Cửu Phẩm mà đã có tố chất của Siêu Phẩm.

Nếu cộng thêm bùng nổ trong trạng thái cực hạn, thì có thể giết chết Xà Vương và làm trọng thương Tiết Thành Ngọc cũng là chuyện bình thường.

Nhưng như vậy còn thiếu rất nhiều.

Lão hòa thượng Phù Đồ Sơn kia, trước khi thành tựu Linh Lạc đã là ở thời kỳ đỉnh phong, là Siêu Phẩm cường hãn vào giai đoạn thứ hai Nội Pháp.

Lão ta còn mạnh hơn Siêu Phẩm còn đang ở giai đoạn thứ nhất Ngoại Dược như Xà Vương và Giao nhân không biết bao nhiêu lần.

Mà hôm nay, lão hòa thượng kia bái Ngọc Hải Long Thần, thành công thành tựu Linh Lạc, thực lực càng thêm tăng vọt.

Mười ba năm trước đây, nàng và lão ta từng giao thủ một lần, ba chiêu đã thua.

Ngay cả nàng đều như vậy, chớ nói chi là Trương Vinh Phương.

“Hồng Nham hòa thượng của Phù Đồ Sơn, thực lực xác thực rất mạnh.” Sơn công tử gật đầu. “Về phần cái khác, thiên hạ này trừ mấy kẻ ngu Cực Cảnh ra, thế mà còn có người không muốn cúng bái thần linh thành tựu Linh Lạc?

Tên đó quả là đồ ngu. Hàng năm vô số võ nhân tranh đoạt chút danh ngạch linh vệ như vậy, không phải Linh Lạc thì đều là giun dế. Coi như là tông sư Cực Cảnh, cũng chẳng qua chỉ là kéo dài hơi tàn mà thôi.

Nếu động thủ thật, coi như là Phiêu Linh Kiếm đích thân đến, Hắc bảng hàng đầu như Thiên Nữ Đồng Chương thì làm gì được? Cùng lắm là tương đương với hai Nội Pháp mà thôi.”

“Cực Cảnh tính là gì? Những kẻ đó đều là cặn bã của thời đại trước mà thôi, cứ luôn cố chấp không muốn đối mặt với hiện thực.” Tư Đồ cười khẩy nói.

“Hôm nay ngàn giáo tranh phong, vạn khả tranh lưu, một chi thế lực Cực Cảnh cuối cùng của Đông tông sụp đổ, thật ra nó là việc tất nhiên từ lâu rồi.

Đế sư Đạt Mễ Nhĩ, đã từng được xưng là cao thủ đệ nhất thiên hạ, dựa vào ân sủng của Linh Đế bệ hạ, trấn áp chúng giáo

thiên hạ mấy chục năm.

Năm đó bá đạo uy thế bao nhiêu, thì hiện tại chật vật suy bại bấy nhiêu.” Yến Song nói khẽ

“Nói cho cùng, vẫn là trước đây bệ hạ cần cây đao là Đế sư này mà thôi.” Sơn công tử than thở.

“Hôm nay, chỉ là không cần nữa.”

Tất cả mọi người trầm mặc.

Đông tông suy tàn, hơn một nghìn giáo phái còn lại lấy Tây tông dẫn đầu, là tranh đoạt cái gì? Không phải là vị trí đã từng của Đông tông sao?

Mấy chuyện bẩn thỉu Đông tông làm trước giờ, thật ra có cái nào mà không phải do Linh đình phía sau bày mưu đặt kế?

Linh Đế mượn huyết hải thâm cừu giữa Cực Cảnh và Mật giáo, hơi điều một ít Linh Lạc tới ủng hộ, là có thể mượn đao giết người, hao tổn thực lực thế lực của hai bên.

Hôm nay thế lực ngoại giáo của Mật giáo giảm mạnh, đều thần phục Linh đình.

Thiên hạ cũng triệt để nhất thống.

Linh Đế không còn cần tới Đông tông nữa.

Kế tiếp, thật ra mọi thứ đều đã được quyết định từ lâu.

Giống như Nho Môn năm đó vậy, mấy bên như Đông tông chỉ bái người, thế lực Cực Cảnh không cúng bái thần linh, chung quy khó thoát khỏi sóng triều bao phủ.

Giáo phái còn lại, cho dù tất cả mọi người biết tranh đoạt đến vị trí đó rồi, cũng chẳng qua là Đông tông thứ hai, nhưng thế thì tính sao?

Không đi tranh giành, như vậy thời đại kế tiếp nói không chừng sẽ bị chèn ép mạnh mẽ hơn nữa

*

Ngày 7 tháng 6.

Dương Sóc — vệ thành phụ cận Đại Đô.

Đô thành của triều Linh là Đại Đô, có nhân khẩu mấy triệu, được xưng là thành lớn đệ nhất thiên hạ.

Với Đại Linh cường thịnh, quanh thân vạn nước triều bái (chầu lạy vua), tám phương thượng cống (dâng cống phẩm).

Chương 494: Tuyệt (5)

Linh đình hiếu chiến, thường xuyên điều binh khiển tướng, chiến sự lại càng nhiều hơn.

Vì vậy quanh thân Đại Đô có ba vệ thành lớn dựa vào.

Một là hộ vệ trú quân.

Một là hậu cần phụ trợ chuyện nhà nông.

Một nơi tiếp đãi sứ giả và chất tử của các nước.

Trong đó Dương Sóc chính là thành trì đặc thù được xây dựng để tiếp đãi sứ giả và chất tử các quốc gia.

Thực lực quốc gia Đại Linh mạnh, hiếm thấy trên đời, thế cho nên các quốc gia lớn nhỏ chinh phục được có mấy trăm.

Đại đa số quốc gia trong đó đều bị lệnh cho phái chất tử thường trú Đại Đô.

Chỉ riêng đám những chất tử và tòng thị nữ bộc (thị nữ đi theo) thì đã có mấy vạn người.

Mà chi tiêu sinh hoạt hàng ngày quay xung quanh mấy vạn người ấy, chính là một số lớn lưu động hằng ngày.

Cộng thêm thương đội các quốc gia hàng năm lui tới đây, để vận chuyển vật tư cuộc sống cho các chất tử lại hấp dẫn nhiều thương gia nông dân.

Lâu rồi, dần dần một vệ thành không nhỏ chậm rãi phát triển lên.

Càng về sau, Đại Linh dứt khoát đi đoạt nhiều người thợ tay nghề giỏi, bác sĩ học giả ném đến nơi đây.

Từ đó cũng tạo thành, thành thị có phong cách đặc biệt như Dương Sóc.

Mà có chút quái dị là, Thiên Bảo cung với tư cách là Tổ Đình Đại Đạo Giáo, liền vừa lúc nằm trên núi Thiên Bảo rất gần ngoài thành Dương Sóc.

Núi Thiên Bảo, góc Tây Bắc của Dương Sóc.

Tạo thành hình tam giác với Đại Đô, Dương Sóc.

Chỉ là cách Dương Sóc thêm gần hơn nhiều, cho nên về khu vực là thuộc về Dương Sóc.

Lúc này sắc trời mới vừa rõ ràng, tầng mây như cầu thang.

Chân núi, trước thềm đá sơn môn dài phía dưới, khách hành hương du lịch đến Thiên Bảo cung dâng hương nối liền không dứt.

Giữa dòng người qua lại dày đặc, một bóng người cao hơn một mét chín, người mặc đạo bào xanh đậm, tay cầm văn điệp thân phận, bước dọc theo thềm đá để leo lên.

Trương Vinh Phương mới đến nơi này liền có chút không thích ứng.

Không thích ứng nơi mũi.

Bởi vì toàn bộ núi Thiên Bảo quá thơm. Khắp nơi là hoa tình màu trắng.

Hoa tình là một loại hoa đặc biệt Linh đình cố ý bồi dưỡng ra, sắc thuần trắng, mùi rất thơm, có thể bay vài dặm.

Đồng thời vẫn còn dễ trồng cực kỳ, vừa trồng chính là một mảng lớn.

Hiện giờ nhìn toàn bộ núi Thiên Bảo từ xa, khắp nơi đều là biển hoa tình trắng.

Mà từng tòa kiến trúc cung tường của Thiên Bảo cung thì như ẩn như hiện, xa hoa lộng lẫy ở trong biển hoa.

Lượng lớn biển hoa thu hút đến vô số con bướm đủ màu.

Lúc này bên cạnh Trương Vinh Phương có ít nhất mười mấy con bướm bay loạn xung quanh.

Hắn lười để ý, vừa leo lên thềm đá, trong đầu vẫn còn nghĩ lại các loại tin tức do Yến Song của nhánh Thái Thanh Cảm Ứng môn nói tới.

Linh đình lại có thể nắm giữ Linh Lạc mạnh nhất thiên hạ, đây là điều hắn hoàn toàn không nghĩ tới.

Mà con đường hắn còn có thể bước tiếp hiện giờ, nói là ba cái.

Nhưng thật ra chỉ có một cái.

Linh đình là Linh Lạc, Cảm Ứng môn cũng là Linh Lạc, chỉ có Cực Cảnh.

“Không đúng! Cực Cảnh cũng rất có vấn đề. Biến mình thành người điên mới có thể đổi lấy lực lượng”.

Trương Vinh Phương lắc đầu trong lòng.

Hắn bỗng nhiên liên tưởng tới Thiên Nữ, người kia thỉnh thoảng lại quên chuyện, phỏng chừng chính là do Cực Cảnh đưa đến.

“Nếu mọi chuyện đúng là giống như Yến Song nói, vậy thế giới này cũng quá tuyệt vọng.”

Đến bây giờ, Trương Vinh Phương còn có thể rõ ràng hồi tưởng lại, lúc tượng thần màu đồng đột nhiên bắn ra châm kim loại đâm vào mi tâm của tên cờ bạc nọ trước đây.

Một màn kia, chỉ sợ hắn thực sự cả đời khó quên.

Hắn tuyệt đối không muốn trong đầu mình bị thứ ngoại lai ghim vào cái gì đó.

Cái loại trạng thái quỷ dị đó đến cả thần trí đều bị ảnh hưởng, lại mất đi tự do bị khống chế, ai nguyện ý thì lên đi.

Dù sao hắn là mặc kệ.

“Xem trước một chút đi, Cảm Ứng môn đi Linh Lạc, nếu như đạo mật pháp của Đại Đạo Giáo cũng đi Linh Lạc.”

Hắn thật sự không biết nên bước tiếp như thế nào nữa.

Có lẽ, chỉ có thể tìm đường ra từ dị năng thuộc tính của mình?

Theo thềm đá một đường đi lên trên.

Trương Vinh Phương ngẩng đầu nhìn sơn môn từ từ đến gần.

Đang định lấy ra văn điệp thân phận.

“Có phải là Trương Ảnh Minh Kính Cung Đàm Dương?”

Bên trong sơn môn, vừa lúc có một đạo nhân chậm rãi đi ra.

Đạo nhân kia có khuôn mặt tuấn tú, hai mắt thanh thản, mặc đạo bào xanh đậm bó sát, lưng đeo đai ngọc màu tím, đầu đội mũ bạch liên tam bảo.

Dễ thấy nhất là, vóc người đạo nhân này cao to, so với Trương Vinh Phương cũng không kém bao nhiêu.

Gió núi thổi qua, có thể rõ ràng thấy được đạo bào bó sát người hắn, làm nổi bật lên vóc người cường tráng.

“Bần đạo chính là Trương Ảnh, vị đạo huynh này là?” Trương Vinh Phương ôm quyền chắp tay.

“Tại hạ Trương Thanh Chí, trước đó thấy danh sách và bức họa của đạo huynh đến đây. Tính toán đại khái một cái, đã nhiều ngày hẳn là nên tới nơi đây rồi.” Đạo nhân ôn hòa trả lời.

Chương 495: Tuyệt (6)

“Vậy phiền phức đạo huynh rồi.” Trương Vinh Phương thấy hắn ta tuổi còn trẻ, phỏng chừng không khác mình là mấy. Thái độ khí chất cũng ôn hòa, ấn tượng đối với Thiên Bảo cung khá hơn một chút.

Dù sao thân phận trên mặt nổi của hắn, chỉ là tiểu quản sự của một nơi nhỏ bé không có danh tiếng gì.

Tầng lớp thân phận này, có thể nói là mỗi ngày Thiên Bảo cung có khả năng phải tiếp đãi không ít người.

Nhưng vị Trương Thanh Chí này còn có thể ôn hòa có lễ như vậy, có thể thấy được hàm dưỡng (tu dưỡng, biết kiềm chế, tiết chế bản thân) của hắn ta.

Rất nhanh, Trương Thanh Chí dẫn Trương Vinh Phương, dọc theo đường đi nhìn đạo điệp của hắn, bèn dẫn hắn tiến vào sơn môn, đi qua hành lang gấp khúc, ngang qua một thần điện đạo cung màu trắng thuần, tiến vào trong một căn phòng nhỏ.

Trong phòng nhỏ chỉ có mấy người, đều là gió bụi mệt mỏi như Trương Vinh Phương, vừa nhìn đã biết là đường xa mà đến.

Thấy Trương Vinh Phương tiến đến.

Có người xéo mắt lắc đầu.

“Lại có một người tới.”

“Chư vị bình tĩnh chớ nóng vội, buổi chiều liền có hoạt động vấn sư. Đến lúc đó chư vị đều có thể chịu khảo giáo của pháp sư mình thích.

Nếu có thể vượt qua khảo giáo, giao nộp đủ phí dụng, liền có thể thành công bái sư.

Đương nhiên, nếu vấn sư thất bại cũng có thể giao nộp một số phí dụng, mời truyền sư trong cung truyền giới cho các ngươi.”

Trương Thanh Chí giới thiệu rất rõ ràng.

Đương nhiên không phải Trương Vinh Phương đến đây chỉ đơn giản là vì truyền giới, mục đích của hắn là lấy được mật pháp Siêu Phẩm.

Bên Đại Trọng Quan đã nhắc nhở rất rõ ràng, "Hư Tượng phù pháp" từng đã là mật pháp Siêu Phẩm của Đại Đạo Giáo, hắn đã tới tay, chỉ thiếu bí dược — Mê Lân Ngọc Tủy.

Mà bí dược đấy, cũng không phải thân phận phổ thông có thể tiếp xúc được.

Trước hết phải lên được vị trí khá cao trong Đại Đạo Giáo mới được.

Như vậy danh chính ngôn thuận tiếp xúc, tìm kiếm bí dược mới là điều kiện tốt nhất.

Trương Vinh Phương cũng không nghĩ rằng, đường đường đạo môn đại giáo thứ hai thiên hạ, sẽ không có cao thủ đứng đầu tọa trấn Tổ Đình? Nếu thật như vậy, chỉ sợ Tổ Đình sớm đã bị người khác xông nát rồi.

Dù là giáo phái hòa khí tới đâu, cũng tất nhiên sẽ bởi vì lợi ích mà bị người nhằm vào.

Lúc mấy người ngồi chờ đợi vấn sư.

Trương Thanh Chí đạo nhân kia hình như là người phụ trách đón khách, chỉ chốc lát sau, lại dẫn đến mấy đạo nhân mới. Mọi người ở đây đều là đường xa mà đến, trên người cao to vạm vỡ. Rõ ràng là không có một thân võ lực thì không có khả năng đi đến nơi đây. Trương Vinh Phương quan sát kỹ lưỡng, phát hiện bất luận là đối mặt với một đạo nhân nào, Trương Thanh Chí đều khách khí có lễ, ôn hòa khiêm tốn.

Tu dưỡng như vậy, không phải người bình thường có thể làm được.

Chỉ chốc lát sau, có đạo đồng dâng trà nóng lên.

Trương Vinh Phương bưng lên cạo nhẹ miệng, một mùi huyền sâm thản nhiên dũng mãnh vào xoang mũi.

Hắn ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Trên mặt tường phía bên phải có treo một bộ bảng chữ thư pháp, trên đó viết: Đạo sinh nhất, nhất hóa vạn vật.

Trên mặt tường bên trái thì có một bảng chữ khác, trên đó viết: Vấn sư ba muốn.

Nhất vấn văn công, nhị vấn võ nghệ, tam vấn phẩm đức."

Phía dưới là các loại án lệ khảo hạch chi tiết, trong đó còn có chữ "trung quân báo quốc".

Lúc này đã có hai người phát hiện bản chữ này, đứng dậy tỉ mỉ bắt đầu kiểm tra.

Trương Vinh Phương thấy cái thứ nhất phải khảo hạch chính là văn công, trong lòng hơi động.

Với điều kiện hôm nay của hắn, nếu muốn bộc lộ tài năng ở Thiên Bảo cung, chỉ dựa vào võ nghệ phẩm chất thấp mà Trương Ảnh biểu hiện ra lộ ra là không được.

Ban đầu khi Trương Ảnh đảm nhiệm chức vụ Minh Kính Cung Đàm Dương thì vẫn là Tam Phẩm, cho dù sau đó đột phá Tứ Phẩm.

Ở Minh Kính Cung đều chỉ có thể coi là thưa thớt bình thường, ở chỗ này lại càng không đáng giá nhắc tới.

Trừ phi hắn để lộ thân phận Linh Sứ, bằng không ở Thiên Bảo cung đừng nghĩ có thu hoạch ở mặt võ nghệ.

"Biện pháp duy nhất, chính là văn công!"

Trương Vinh Phương nhìn thanh thuộc tính của mình, hôm nay hắn đã có tu vi Cửu Chuyển Kim Đan đấy.

Cho dù văn công không thể quan sát ở bên ngoài, nhưng hắn đã thuộc các cảnh giới văn công như lòng bàn tay.

Có lẽ có thể…

Lúc này, hắn đứng lên, đi tới bên cạnh Trương Thanh Chí đang dặn dò mọi người nơi cửa.

"Vị đạo huynh này, có thể mượn một bước nói không?" Trong tay hắn lặng lẽ có thêm một tấm lá vàng.

Bên ngoài Đại Đô mấy trăm dặm — Phù Đồ Sơn.

Một lão nhân tóc hoa râm trông giống lão nông, tay cầm trượng gỗ, ngồi trên một con lừa không nhanh không chậm đi hướng phía Đại Đô.

Tròng mắt của lão nhân vẩn đục, vóc người nhỏ gầy, trông hơi có chút dinh dưỡng không đầy đủ.

Khiến người ta kỳ dị là, trên con đường từ Phù Đồ Sơn chạy tới Đại Đô chỉ có một người một lừa của lão nhân.

Chương 496: Tuyển (1)

Xung quanh đều bỏ hoang không có người ở.

Càng khiến người ta khó hiểu chính là, trên người lão nhân không có bất kỳ tay nải hành lý nào.

Lão ta giống như mới từ trong nhà ra ngoài tản bộ, cái gì cũng không mang.

Tại cái nơi trước không thôn sau không tiệm này, không có tay nải, một lão nhân cơ bản là đến ăn uống cũng không dễ tìm.

Ngày mùa hè ánh nắng chói chang, mặt trời chiếu thẳng xuống, độc dị thường.

Trên người lão nhân lại không hề có tí dấu vết của giọt mồ hôi nào.

Lão ta đi một hồi lâu, trên đường đi phía trước, chậm rãi xuất hiện vô số thi thể đã hơi thối rữa.

Vài con ưng vỗ cánh, đậu trên mặt đất mổ thi thể.

Chiếc kiệu rơi vãi, võ phu cầm đao, đầy đất là máu cụt tay cụt chân.

Ở đây từ lâu đã không còn vật còn sống.

Ngay cả mấy con chó đen thế mà cũng bị chém thành hai mảnh, ném ở một bên.

Lão nhân thấy thế, khẽ thở dài một cái.

“Ngay cả người nhặt xác cũng không có à? Giết người, chung quy phải có đạo đức cơ bản nhất mới đúng.”

“Một tên bái Ngọc Hải Long Thần như ngươi, mà cũng không cảm thấy ngại khi nói tới đức à?” Hai bên đường, hai bóng người một cao một thấp chậm rãi đi ra.

“Thế cục Đông tông hôm nay đã thối nát đến trình độ như vậy sao? Phái hai người các ngươi đi ra chặn giết?” Lão nhân nhíu mày.

“Dù sao không chết được, ngăn chặn ngươi vẫn có thể.” Nam tử cao trong hai người cười lạnh nói.

“Hai người kéo một mình ngươi, ngươi đúng là kiếm lợi lớn.” Người vóc dáng thấp cũng cười nhạt.

“Các ngươi hiểu lầm ta.” Lão nhân lắc đầu. “Lúc này lão hủ đến, không phải là vì làm việc xấu. Ta chỉ tới tìm hung thủ bắn chết đồ đệ của ta mà thôi.”

“Đừng tưởng rằng ngươi để tóc thì bọn ta thì không nhận ra ngươi.” Người cao không nhịn được nói: “Hồng Nham hòa thượng, bớt nói đi, ngươi có bản lĩnh chém bọn ta thì qua đây.

Không có bản lĩnh thì đừng tới, đến từ đâu thì về đó đi.”

“Đúng thế đúng thế.” Người vóc dáng thấp liên thanh phụ họa.

Lão nhân không phản bác, ngẩng đầu nhìn trời một cái.

Sắc trời sáng sủa, thời gian mới đến buổi trưa.

“Đông tông được xưng là Cực Cảnh dẫn đầu, hôm nay cũng bắt đầu dùng loại Linh Lạc như các ngươi, thật đáng buồn đáng tiếc.”

Lão ta không nói nhảm nữa, dưới chân giẫm nhẹ, nhảy lên từ trên con lừa, thân hình như con chim to, chớp mắt đã mềm mại đánh về phía hai người cao thấp.

Một lát sau.

Trong đám thi thể đầy đất, lại có thêm hai bộ thi thể cao lùn rách rưới.

Hồng Nham hòa thượng thở dài một tiếng, tiếp tục cưỡi lừa, chậm rãi đi hướng phía Đại Đô.

Lão ta phải mau chóng, phải thừa dịp thế lực Đông tông hôm nay bị áp chế, Thiên Diệp công chúa bị nhốt trong cung, cấp tốc giải quyết phiền phức.

Bằng không qua trận này, thế cục ổn định, nói không chừng lão ta không còn cơ hội nữa.

Thật ra đối với mấy đồ nhi của mình, lão ta cũng không có cảm tình gì.

Chỉ là đồ đệ mình bị giết, bị trọng thương, nếu sư phụ như lão ta vẫn còn chẳng bày tỏ cái gì.

Sau này chẳng phải là ai cũng có thể đến trên đầu lão ta giẫm một cước đánh một cái?

Thế nên, bất luận như thế nào, lão ta đều phải tính sổ cái vấn đề này.

“Dựa theo tin tức, hiện giờ tiểu tử kia đang ở Thiên Bảo cung, ta chỉ cần nhanh chóng đi vào, sau khi giết người lập tức rời đi, vấn đề không lớn.

Loại chuyện gấp gáp thế này, hẳn là Thiên Bảo cung sẽ không vì một Linh Sứ Kim Sí Lầu mà tìm ta gây chuyện.”

Sắc mặt lão ta bình thản.

Về tin tức của hung thủ giết người Trương Ảnh, lão ta đều đã tra xét.

Cửu Phẩm đỉnh phong, có tố chất thiên phú thân thể của Siêu Phẩm.

Thực lực trong trạng thái cực hạn còn có thể cao hơn một tầng, có thể chính diện làm trọng thương Siêu Phẩm đã ăn Ngoại Dược là đồ nhi Tiết Thành Ngọc.

Tuy Tiết Thành Ngọc là mới uống thuốc chưa được vài lần. Sự tăng lên về các phương diện tố chất còn chưa tới cực hạn của Ngoại Dược.

Nhưng có thể chính diện làm trọng thương Tiết Thành Ngọc, đã vô cùng tốt rồi.

“Vẫn còn có thân pháp cực nhanh, đủ để đánh đồng với nhị đồ nhi của ta. Thiên phú cỡ đó, có còn để cho người ta sống không thế.”

“Như vậy, cứ xem như Nội Pháp để đối đãi đi.” Hồng Nham hòa thượng sẽ không khinh thường bất kỳ một đối thủ nào.

Huống chi vẫn là một Linh Sứ thiên tài của Kim Sí Lầu.

Thế nên, tối nay đến Dương Sóc, sau đó đột nhiên tập kích, toàn lực đánh giết, chấm dứt hậu hoạn. Đây mới là phong cách của Phù Đồ Sơn hắn.

Trong rừng cây nhỏ của Thiên Bảo cung.

“Cái này tuyệt đối không thể!” Trương Thanh Chí liên tục chối từ, kiên quyết không nhận vàng lá hối lộ.

“Đạo huynh quả là phẩm tính cao thượng, tại hạ ngưỡng mộ. Thật ra đạo huynh không cần phải lo lắng, tại hạ chỉ hi vọng ngươi nói nhiều thêm về các loại tình huống của vấn sư trong Thiên Bảo cung, không hề có ý tứ gì khác.”

Chương 497: Tuyển (2)

Trương Vinh Phương chân thành nói, mặt lộ vẻ ngưỡng mộ.

Trên đạo điệp của hắn hiện giờ viết thân phận của Trương Ảnh.

Lúc này Trương Ảnh có võ nghệ là Tứ Phẩm. Tuổi là mười chín tuổi. Hắn muốn biết là, Tứ Phẩm ở tuổi này trong Thiên Bảo cung tính là tầng thứ gì.

Đồng thời

"Đạo huynh có thể nói một chút rằng, bước vấn sư này chiếm tỉ lệ bao nhiêu trong văn công không?" Trương Vinh Phương ra tiếng hỏi.

Trương Thanh Chí chần chờ một chút, vẫn không có lấy tiền.

"Bên trong vấn sư, bình thường một lần sẽ có ba vị vấn sư, ngươi lựa chọn một vị, tiến lên nhận đề bài khảo nghiệm.

Mà phương diện văn công, hôm nay võ nghệ của Trương đạo huynh ngươi vào Tứ Phẩm. Như vậy văn công chỉ cần có thể đạt tới Trúc Cơ là được. Tư chất cỡ này, cũng tính là thượng giai rồi."

"Như vậy sao?"

Trương Vinh Phương gật đầu, trong lòng hơi nắm chắc hơn.

"Như vậy xin hỏi đạo huynh, văn công này, có thể phương thức gì để nhận rõ không?" Hắn lại hỏi.

"Rất khó. Địa phương bình thường không có cách nào khác, nhưng ở chỗ này, cao tu đứng đầu là có thể thông qua các loại phương thức biện luận, hỏi để phán đoán xem ngươi có làm bộ hay không.

Dù sao nếu tu vi ngươi không được, ở trong cảnh giới tương ứng, thân thể tự nhiên sẽ sinh ra một ít phản ứng khẩn cấp, cũng sẽ không có.

Những thứ này là dù đọc thuộc lòng bao nhiêu kinh nghiệm ý tưởng đều sẽ không có cách nào che giấu được." Trương Thanh Chí thành thật trả lời.

Trên thực tế, ở Thiên Bảo cung, văn công nổi tiếng hơn là võ công.

Nếu như văn công thiên phú hơn người, thậm chí có thể có cao thủ cao phẩm của Tuyết Hồng các đi theo bảo vệ một mình mình.

Đây là hoàng tộc đặc biệt cho phép.

Nghĩ tới đây, Trương Thanh Chí cũng thấy hơi cảm thán, càng hơi nghi hoặc một chút.

Theo hắn biết, trong Thiên Bảo cung, bên cạnh văn công từ Nguyên Anh trở lên đều có cao thủ Tuyết Hồng các Cửu Phẩm hộ vệ.

Mà hai vị đại tu Luyện Thần còn sống, tuy hắn không rõ ràng lắm, nhưng nhất định là có lực lượng hộ vệ càng mạnh mẽ hơn bảo vệ.

Có thể so với quốc bảo.

Đặc biệt vị đại tu Luyện Thần hậu kỳ trong đó, ra ngoài xuất hành đều là ba tầng trong ba tầng ngoài, lượng lớn binh sĩ cao thủ bảo vệ.

Thế ấy chẳng hề kém cạnh hơn đại quý tộc người Linh một tí nào.

Thái độ coi trọng cao tu văn công của triều đình nhiều hơn tưởng tượng của người bình thường nhiều lắm.

Thế nên toàn bộ Đại Đạo Giáo, đều lấy tu hành văn công làm mục đích chính hàng đầu.

Hắn ta nhìn Trương Ảnh trước mắt.

Đối phương nhìn tuyệt đối không chỉ ở tuổi này, thế nhưng trên đạo điệp xác thực viết mười chín tuổi.

Nếu như tuổi này là thật.

Như vậy mười chín tuổi đã đến võ nghệ Tứ Phẩm, thiên phú quả là không tệ.

Nếu như văn công cũng có thể đuổi kịp

Lúc này hắn ta lại nghe Trương Ảnh mở miệng hỏi.

“Xin hỏi đạo huynh, trong Đại Đạo Giáo chúng ta, ở tuổi này của ta, văn công lợi hại nhất là có tu vi gì?” “Lợi hại nhất?” Trương Thanh Chí mê man một cái chớp mắt, “Hẳn là Triệu Định Nhiên sư đệ đi? Hôm nay hắn mười chín tuổi, liền đã đến cảnh giới Ngũ Chuyển Kết Đan. Thiên phú văn công cực kỳ hơn người.”

“Lợi hại!” Trong lòng Trương Vinh Phương chắc chắn hơn.

Mười chín tuổi đến Ngũ Chuyển Kết Đan, như vậy hắn mười chín tuổi Cửu Chuyển Kim Đan, khẳng định là thiên tài trong thiên tài.

Dựa theo thái độ đối với thiên tài văn công của Thiên Bảo cung.

Nếu như hắn bày ra tu vi

Không đúng.

Trong lòng Trương Vinh Phương dừng lại.

“Nếu lúc đó mình bày ra tu vi, tới Kim Đan ở tuổi này, mình nên giải thích như thế nào?”

Văn công còn trọng tích lũy hơn so với võ công.

Cái gọi là thiên phú, cũng chỉ là một nhóm người bẩm sinh có tốc độ tích lũy nhanh hơn mà thôi.

Nhưng mười chín tuổi đã tới Kim Đan, cái tốc độ tích lũy này không khỏi có hơi quá phận.

Từ Kết Đan đến Kim Đan, là còn cần có sinh lý biến đổi về chất, cảm ngộ đạo pháp.

Không phải chỉ cần khổ tu là có thể làm được.

Rất nhiều lý giải đối với đạo pháp công pháp, hoàn toàn không phải mười chín tuổi là có thể làm được.

Trong lòng Trương Vinh Phương bắt đầu do dự.

“Có vẻ như ngươi đang lo lắng cái gì?” Trương Thanh Chí nhìn hắn hình như có hơi chần chờ, vì vậy lên tiếng hỏi.

“Không có gì.” Trương Vinh Phương còn chưa nghĩ ra, mình phải làm thế nào để biểu lộ tu vi văn công thì mới thích hợp nhất.

“Đạo huynh không cần để ý, người có thiên phú văn công cao trên thực tế càng khó kiếm hơn so với thiên phú võ công. Đến tuổi của ngươi như hiện giờ, có được võ nghệ như vậy, tiền cảnh đều khả quan. Nhất định có thể được trọng dụng trong lúc thụ giáo.” Trương Thanh Chí an ủi.

“Vậy thì đa tạ lời tốt của đạo huynh.” Trương Vinh Phương gật đầu.

Hai người lại rảnh rỗi hàn huyên một hồi, Trương Vinh Phương phát hiện, hình như xuất thân của người tên Trương Thanh Chí này bất phàm.

Chương 498: Tuyển (3)

Nhìn từ lời nói cử chỉ của hắn ta, tính tình người này ôn hòa, vô cùng coi trọng tâm trạng cảm thụ của người khác.

Hơn nữa khi giao lưu với các đạo nhân Thiên Bảo cung còn lại, thái độ của những người còn lại đối với hắn cũng khá là vi diệu.

Đặc biệt có thể nhìn thấy được từ trên người một số đạo nhân lớn tuổi rằng, hình như bọn họ có một loại tán thành đặc biệt đối với Trương Thanh Chí.

Trò chuyện xong rồi trở về.

Qua loa ăn cơm trưa xong. Trong phòng chờ lại có thêm vài người, rõ ràng đều là người cùng nhau tham gia hoạt động vấn sư.

Hai giờ chiều, cuối cùng. Tổng cộng có chín người bao gồm cả Trương Vinh Phương nối đuôi nhau được dẫn đến trong tĩnh thất một thiền điện lớn của Thiên Bảo cung.

Tĩnh thất rất lớn, cỡ khoảng hai cái sân bóng rổ.

Xung quanh toàn là tường trắng, đỉnh đầu vẽ một bức tranh quần thần bái Thiên Tôn.

Ở giữa trong phòng, phân biệt có ba bồ đoàn.

Trên bồ đoàn phân biệt có ba lão đạo mái tóc trắng xóa, trông tiên phong đạo cốt.

Trương Thanh Chí dẫn mọi người tới trong tĩnh thất, rồi im lặng đứng ở một bên, chờ đợi kết quả.

Mọi người đều giao đạo điệp của mình cho một đạo nhân ở bên cạnh, sau đó đưa cho ba vấn sư, kiểm tra lần lượt.

“Bần đạo Hàn Như, đạo hiệu Lăng Quang, thiếu một vị đạo quan chế thuốc. Ai có ý định có thể tự động đến đây, nhận bài khảo giáo.” Một người ngoài cùng bên trái cao giọng nói.

Nàng thong thả lấy ra từ phía sau lưng một tấm bảng gỗ, trên đó viết điểm cần khảo hạch có những điểm nào.

“Bần đạo Chu Hưng Tổ, đạo hiệu Bình Dương, hai người quản sự thu dược viên, người có ý định có thể đến.”

Một vị lão đạo ở giữa khoan thai nói ra.

Vị lão đạo còn lại trông lớn tuổi nhất.

“Bần đạo Nghiêm Thanh Diêu, đạo hiệu Phi Dương, thiếu một người quản sự nông hưng.”

Ba người còn không thèm nhìn họ, sau khi nói xong thì lấy ra tấm bảng gỗ từ phía sau lưng, đặt ở trước người rồi tiếp đó đả tọa tu hành văn công.

Để lại mọi người đưa mắt liền nhau, tiến lên nghiên cứu nội dung khảo hạch trên tấm bảng gỗ.

Trương Vinh Phương lắc đầu trong lòng.

Hắn tới nơi này là vì tìm kiếm bí dược, Mê Lân Ngọc Tủy. Không phải vội vàng tới làm nô bộc cho người ta.

Hắn không có thời gian đó để lãng phí.

…

Trong đạo cung khổng lồ.

Nhạc Đức Văn chắp tay sau lưng, chậm rãi từ từ dò xét toàn bộ cung đàn các nơi.

Trên mặt hắn luôn luôn mang nụ cười mỉm hòa ái, cười tủm tỉm giống người rảnh rỗi phú quý, chưởng quỹ của tửu lầu.

Cái bụng mập mạp mềm mại như bóng cao su, thỉnh thoảng bị chính hắn vỗ lên, có thể phát ra tiếng bụp bụp trầm đục.

Hình tượng như vậy, khi đi trên đường lớn, chẳng ai sẽ liên tưởng hắn với chưởng giáo của Chân Đại Đạo Giáo hiện nay.

Nhưng hắn lại là nhân vật như vậy.

Từ khi hắn chấp chưởng Đại Đạo Giáo tới nay, toàn giáo phát triển rất mạnh mẽ, phát triển không ngừng.

Lại vì không tranh đấu với người khác, chủ trương trung quân báo quốc. Chỉ lấy văn công làm chủ.

Vì vậy rất được Linh Đế thưởng thức, được nâng đỡ ở rất nhiều mặt.

Chỉ là tuy những thứ này phát triển rất tốt, nhưng trong lòng Nhạc Đức Văn vẫn luôn có một phần lo âu.

Trong Thiên Bảo cung, bóng cây thành đường.

Hắn chắp tay sau lưng, mặc một bộ đạo bào màu tím, eo buộc đai lưng đỏ ngọc chi tỏa văn, trước ngực đeo gương đồng trạm trổ long phượng hình thái cực âm dương.

Bên cạnh chiếc gương đồng nọ còn khắc kinh văn tinh mịn của Trường Sinh Thái Huyền kinh.

Chỉ nhìn dáng vẻ này thôi, bộ trang phục của hắn cũng đủ cho phong thái chưởng giáo rồi.

Nhưng.

"Lão Đậu à…" Nhạc Đức Văn ngẩng đầu nhìn trời, thở dài: "Ngươi nói xem, sàng chọn đạo đồng vừa đủ tuổi trên toàn quốc, hơn trăm ngàn giáo chúng khổ tu văn công nhiều năm như vậy, tại sao lại không tìm ra được tiểu Chí thứ hai kia chứ?"

"Ngươi hỏi ta, ta làm sao biết?" Giọng nói lạnh lẽo của một lão giả, không biết từ chỗ nào truyền tới.

"Ta đều ném tiểu tử kia đi đón khách rồi, đón khách hai năm, tại sao hắn ta vẫn có bộ dạng đức hạnh đó thế???" Nhạc Đức Văn than ngắn thở dài, mặt đầy đau thương.

"Thế nên ngươi cứ tiếp tục tìm đệ tử thứ hai là được rồi. Đừng ký thác toàn bộ hi vọng lên người tiểu tử kia." Lão giả giọng lạnh lẽo kia trả lời.

"Trên mặt tu hành, chẳng lẽ quả nhiên là ông trời muốn diệt Đại Đạo Giáo ta thật sao? Ta chưởng giáo nhiều năm như vậy, đến cả một Kim Đan hai mươi lăm trở xuống cũng không tìm được.

Cứ thế thì sau này ta đi gặp các đời chưởng giáo dưới đất thế nào đây?" Nhạc Đức Văn lắc đầu thở dài nói.

Cho đến tận bây giờ, trong toàn bộ Đại Đạo Giáo, hắn chỉ tìm được một Trương Thanh Chí hiện giờ hai mươi hai mà đã đạt đến tu vi Kim Đan.

Mặc dù là văn tu thuần khiết, nhưng có cao thủ Tuyết Hồng các bảo vệ, không có vấn đề gì cả.

Chương 499: Tuyển (4)

Thế nhưng tiểu tử Trương Thanh Chí đúng là thiên phú kinh khủng thật đấy, lại là có một vấn đề lớn nhất.

Vấn đề này mà không giải quyết, sau này…

Trong lòng Nhạc Đức Văn bất đắc dĩ,

Nếu không phải tuyệt học giáo môn bắt buộc phải có cái quy định cứng nhắc ấy thì hắn đâu đến nỗi phải đau khổ dày vò như vậy.

“Gần đây Đông tông Tây tông đánh thành một đoàn, tình huống thế nào? Có ảnh hưởng đến Thiên Bảo cung chúng ta không?

Thiên Bảo cung chúng ta toàn đạo nhân văn nhược đấy, sao mà chịu nổi? Nếu như làm một đại tu Hóa Thần nào bị thương, mười hai các chủ của Tuyết Hồng các các ngươi phải gánh vác trách nhiệm nặng nề đấy!”

Thu liễm tâm tư, Nhạc Đức Văn tùy tiện hỏi.

“Ha ha…” Lão nhân cứng rắn lạnh lẽo lườ để ý hắn.

“Lão Đậu ngươi thân là đại Các chủ, đại Tông Sư đệ tam thiên hạ, linh tướng đệ nhất hoàng tộc, sao không kéo chút tài trợ tới cho lão bằng hữu là ta đây thế? Đông tông dữ dằn như vậy, nhỡ đâu phản kích trước khi chết, làm tổn thương Thiên Bảo cung chúng ta… tội danh này ngươi đảm đương không nổi đâu.” Nhạc Đức Văn nói đầy hùng hồn.

“Có quỷ mới tin ngươi!” Ở chung vài chục năm, lão Đậu đã sớm không tin bất kì lời nào từ trong miệng hắn nói ra nữa.

“Ta rất nghiêm túc đấy nhé.” Nhạc Đức Văn bất mãn nói.

“Năm mươi năm rồi, ta nhậm chức chưởng giáo đều năm mươi năm rồi, qua nhiều năm như vậy, có câu nào là giả không?”

“Mẹ nó, ngươi còn là thiên hạ đệ nhị đấy?! Ngoại trừ Đạt Mễ Nhĩ ai đánh thắng được ngươi?? Nói lời này ngươi cần mặt mũi không thế?” Lúc này lão Đậu mắng lại.

“Nhưng mà ta có phải linh tướng đâu? Ngươi xem xem, lão đạo ta hiện giờ tuổi chín mươi sáu, với chút tu vi Hóa Thần đấy của ta, chắc cùng lắm là sống thêm được mười năm.

Trời thấy, bệ hạ còn không cho phép ta chuyển linh tướng, đây là muốn cái mạng già của lão đạo ta đây mà.

Ta cũng muốn sống thành con rùa già như lão Đậu ngươi lắm.”

“Rùa cái đầu nhà ngươi!!”

“Ngươi đừng mắng chửi người! Mắng chửi người là không đúng, ngươi thân là đại Tông Sư, phải có khí độ.” Nhạc Đức Văn ngoáy tai, cong ngón búng ra, bay ra cách xa mấy mét.

“Là ngươi mắng ta trước!”

“Được rồi được rồi, ta không chấp nhặt với ngươi. Đại Đạo Giáo ta dĩ hòa vi quý, tự nhiên chi đạo, hài hòa chi đạo, tồn hồ nhất tâm. Vũ phu thô mãng như ngươi, nói với ngươi đúng là kéo thấp đẳng cấp của ta.”

“Con rùa già chết tiệt nhà ngươi!”

Lão Đậu lại hai nổi giận, quay sang chửi loạn Nhạc Đức Văn một trận.

Nhưng sau khi phát tiết cơn hờn tức trong lòng xong, Nhạc Đức Văn rời khỏi đây, tâm trạng vui vẻ hơn, hoàn toàn không nghe được lời lão hữu chửi loạn, khẽ hát, khoan thai chậm rãi tiếp tục tuần tra an toàn của đạo cung.

Đúng vậy.

Hắn suốt ngày không có chuyện gì làm, ngoại trừ tu hành văn công, chính là đi loạn khắp nơi, bảo đảm cho sự an toàn của đạo cung.

Biểu hiện ra hắn là chưởng giáo Đại Đạo Giáo văn nhược yếu đuối.

Trên thực tế hắn là đại Tông Sư đệ tam thiên hạ gần với Đế sư Đạt Mễ Nhĩ nhất trong Đại Linh hiện giờ.

Những người Chân Nhất Giáo, Hắc Thập Giáo đó cũng không đủ xem.

Trừ một bộ phận linh tướng cúng bái thần linh kia ra, những người còn lại đều không phải đối thủ của hắn.

Đương nhiên, đại Tông Sư có mạnh mẽ tới đâu đều rất khó đánh chết Linh Lạc.

Nhưng không quan hệ, ai bảo hắn được Hoàng tộc đặc biệt lựa chọn chứ?

Trừ thân phận đại Tông Sư ra, hắn còn là Trường Sinh chân nhân được Hoàng tộc đặc biệt cho phép, toàn bộ thành viên Hoàng tộc đều phải thường thường tìm hắn cố vấn con đường trường sinh.

Cho nên nếu muốn Linh Lạc nào chết, hắn chỉ cần lên tiếng kêu gọi là được.

Chậm rãi từ từ đi tới điện Kiếm Hư, xuyên qua cửa sổ mở rộng, Nhạc Đức Văn liếc mắt liền thấy được hoạt động vấn sư đạo quan đang tiến hành bên trong.

Loại hoạt động vấn sư này, bình thường chỉ dùng trên nhiều đạo nhân từ đạo cung các nơi đến đây học bổ túc.

Những đạo nhân đến từ các nơi ấy, người mang tu vi, lòng có hoài bão, có năng lực, biết làm việc, bình thường đều rất được các điện các bộ Thiên Bảo cung hoan nghênh.

Đương nhiên, bọn họ cũng có khuyết điểm.

Khuyết điểm đó là, kiểu đạo nhân từ ngoài ấy đều có số tuổi khá lớn, tiềm lực không đủ.

Chỉ là, cách cửa sổ, khi Nhạc Đức Văn đảo mắt qua những người tham gia vấn sư thì bỗng thấy, đồ đệ mình Trương Thanh Chí cũng ở đó.

Nhất thời hắn giận không chỗ phát tiết.

Lúc này trong điện.

Trương Vinh Phương đang suy tư xem có nên bại lộ tu vi văn công chân chính của mình không.

Chủ yếu là không có cách nào khác để giải thích được.

Nếu như có biện pháp có thể giải thích hắn tới Kim Đan ở tuổi này. Như vậy… này nhất định sẽ tốt hơn.

Đáng tiếc không có, thế nên chỉ có giảm tu vi, chỉ nói mình đến Ngũ Chuyển Kết Đan, cũng không có vấn đề.

Không nghe vừa rồi Trương Thanh Chí cũng nói sao? Ở tuổi của hắn, thiên tài lợi hại nhất Thiên Bảo cung hiện giờ, hôm nay chính là Ngũ Chuyển Kết Đan.

Chương 500: Tuyển (5)

Thế nhưng cứ như vậy, có ảnh hưởng đến quy hoạch cấp tốc thăng chức sau này của hắn không?

Trong lòng Trương Vinh Phương do dự.

Tin tức hắn lấy được vẫn là quá ít.

Trong thế đạo tuyệt vọng hiện giờ, hắn phải vô cùng cẩn thận, đặc biệt là nơi này cách Linh đình gần như thế.

Ngộ nhỡ bị người phát hiện ra dị thường của hắn, bị người chộp tới cắt miếng…

Ngẫm lại Mật giáo, tượng thần, Linh Lạc quỷ dị thần bí. Ai biết thế giới này vẫn còn cất giấu bao nhiêu bí mật?

Lúc này, đối với việc có nên bại lộ tu vi hay không, trong lòng Trương Vinh Phương còn chưa định.

Hắn quét mắt ba vị vấn sư.

Không có trực tiếp nhận giáo, mà là ngang nhiên xông qua Trương Thanh Chí đang chờ bên cạnh.

Hắn đã phát hiện ra, người này vô cùng dễ nói chuyện. Có thể lợi dụng thì lợi dụng được rồi hãy nói.

“Đạo huynh, ngươi mới vừa nói, tuổi của ta tới Kết Đan kỳ, coi như là thiên tài đi?”

Hắn làm ra bộ dạng mới gặp như đã quen, tới gần Trương Thanh Chí nhỏ giọng hỏi.

Trương Thanh Chí cảm giác mình và hắn không có quen như vậy, nhưng da mặt hắn ta luôn luôn mỏng, nên không tiện không để ý tới.

Dù sao vừa nãy hai người cũng đã hàn huyên một hồi.

“Xác thực là như vậy, thế nào? Sư đệ là muốn đi con đường phương diện văn công à?”

“Đúng thế.” Trương Vinh Phương nghiêm túc gật đầu.

“Vậy có thể hỏi một chút… thiên phú văn công tốt, cảnh giới cao, thì có phúc lợi gì không?”

“Phúc lợi?” Trương Thanh Chí suy nghĩ một chút: “Chuyện phải làm mỗi tháng ít hơn, tiền nhận được nhiều hơn, có tính không?”

“Tính! Sao không tính chứ!” Trương Vinh Phương vỗ tay một cái, hắn nhìn xung quanh,

“Vậy còn có chỗ tốt nào nữa không?”

Trương Thanh Chí bất đắc dĩ nhìn hắn.

“Có thể mỗi ngày tự do cùng đại tu khác giao lưu văn công, cái này có tính không? Còn có thỉnh thoảng có thể nhận lời mời tới hội trà dưỡng sinh của quý tộc bên ngoài. Đương nhiên đều phải trả thù lao chỗ tốt.”

“Phương diện an toàn thì sao? Mấy văn công chúng ta đều là người thường gầy yếu cả, nhỡ đâu xảy ra chuyện, vậy sau đó nên làm thế nào cho phải?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

“Cái này, tự nhiên là chuyên môn có cao thủ hộ vệ. Thiên Bảo cung chúng ta hàng năm đều sẽ có cao thủ Tuyết Hồng các thường trú đóng quân. Chỉ là bình thường chúng ta tiếp xúc không được.” Trương Thanh Chí có chút bất đắc dĩ.

Trương Ảnh này hỏi tới hỏi lui, chính là không nói mình muốn làm gì.

“Như vậy sao?” Trương Vinh Phương suy nghĩ một chút. “Nếu như mười chín tuổi như ta, văn công cũng là Kết Đan kỳ, thì sẽ có đãi ngộ gì?”

Hắn vẫn hỏi ra.

Rốt cuộc hỏi rồi, Trương Thanh Chí nhìn hắn một cái.

“Sư đệ, ngươi đừng tìm ta nói đùa chứ. Đạo điệp này của ngươi khẳng định là không ai tin đâu.

Ngươi đều có bộ dạng ba mươi tuổi rồi, đừng tới giả mạo mười chín.”

Hắn ta bất đắc dĩ lắc đầu.

“Ba mươi tuổi Kết Đan kỳ, võ nghệ Tứ Phẩm, sau khi tiến tu, trở về cũng có thể phát triển rất tốt. Nhưng sư đệ ghi nhớ kỹ nhất định đừng vì lợi ích mà giả tạo thân phận đạo điệp.”

Trương Thanh Chí tốt bụng khuyên.

Thật ra lúc hàn huyên trong rừng cây trước đó hắn ta đã thì âm thầm đề điểm đối phương.

Nhưng đối phương chính là không có phản ứng.

Cho tới bây giờ, hắn ta rốt cuộc vẫn phải nói lời này ra.

Nụ cười trên mặt Trương Vinh Phương trong nháy mắt cứng đờ.

Hắn nhìn mặt đối phương, lại sờ sờ mặt mình.

“Nếu như ta nói ta thật ra là tu vi Kim Đan kỳ, ngươi tin không?” Hắn ngẩng đầu, nhìn Trương Thanh Chí

“Ca, ta cứ nói đi, ngươi như vậy cũng đã ba mươi sắp bốn mươi rồi phải không? Kim Đan kỳ cũng coi như có thể. Lát nữa ta lại tìm mấy người sư thúc hỏi một chút, mới có thể cầm một chức vụ tốt. Nhưng với tuổi này, ngươi thực sự đừng làm loạn.” Trương Thanh Chí kiên trì nói.

Trương Vinh Phương nhắm mắt, bề ngoài hắn trông giống trung niên người già như vậy cơ à???!

“Nhưng ta thật sự mười chín tuổi thật mà…” Hắn nhìn ánh mắt trong suốt của Trương Thanh Chí, rất muốn lại nhấn mạnh một lần nữa.

Thế nhưng những lời này chợt thế nào cũng nói không nên lời.

Bởi vì hắn bỗng nhớ tới, mỗi lần thêm điểm thì thanh thuộc tính đều trút vào đầu hắn lượng lớn ký ức tu hành.

…Nếu như những ký ức ấy, thật sự đang tiêu hao thời gian tu hành, như vậy dấu vết thể hiện trên cốt linh cơ thể hắn, nói không chừng là thật sự!

Chẳng lẽ, ta thực sự ba mươi sắp bốn mươi rồi???

Trong đầu Trương Vinh Phương bỗng nhiên dâng lên cái suy nghĩ đáng sợ ấy.

Cuối cùng, đạo điệp của Trương Vinh Phương vẫn bị sửa đổi trở lại ba mươi lăm tuổi.

Đây là Trương Vinh Phương tự mình nói thế.

Cùng với bị người khác đoán lung tung, sờ xương tính ra mình bốn mươi tuổi, còn không bằng tự hắn định ra một tuổi trẻ hơn chút.

Có điều làm thế cũng tốt.

Hắn tự an ủi mình trong lòng, ít nhất tuy cốt linh thay đổi, thế nhưng sinh mệnh của hắn không thay đổi.

Chương 501: Tiềm (1)

Dựa theo hàm nghĩa của tuổi thọ do trị số sinh mệnh biểu thị, lúc này hắn cùng lắm là nhìn già trên cơ thể.

Cái gọi là tính toán cốt linh, đơn giản là dựa theo vết tích số lần cốt cách biến hóa phát dục, để đo lường tính toán số tuổi.

Hắn luyện công nhiều như vậy, cơ thể đều đã phá hạn đến Thập Phẩm rồi, nếu cốt cách không có biến hóa, vậy mấy cái Phá Hạn cường hóa đó tới bằng cách nào?

Thế nên đo lường tính toán cốt linh, đối với hắn vốn là sai.

"Này. Lần sau sư huynh đừng làm loạn nữa."

Trương Thanh Chí trả đạo điệp trong tay lại cho Trương Vinh Phương.

"Đa tạ…" Trương Vinh Phương tiếp nhận, nhìn số năm sinh đã được sửa bên trên ấy, trong lòng ít nhiều gì có chút phiền muộn.

May mà đạo điệp này là chỉ Trương Ảnh.

"Vòng vấn sư này sư huynh không muốn tham dự, hai ngày nữa còn sẽ có một vòng khác bắt đầu, đến lúc đó là pháp sư khác tới tổ chức. Sư huynh có thể đi nhìn xem."

Vẻ mặt Trương Thanh Chí ôn hòa nói.

"Đương nhiên, nếu như sư huynh thực sự không thích, cũng có thể dùng tiền tìm cao tu khác trong cung truyền giới. Có điều… rất nhiều cao tu đều không rảnh, chỉ có thể tượng trưng phát một công văn, đạo hiệu đều dựa theo sắp xếp chữ trên từ điển cho rừng người thôi."

Trương Vinh Phương trừng to mắt.

"Xin hỏi sư đệ, cái cao tu truyền giới này là làm thế nào?"

"Chuyện này, nơi này có." Trương Thanh Chí nhìn xung quanh.

Hai người không ở lại hiện trường hoạt động vấn sư, cùng nhau đi ra ngoài, đứng ở trong hành lang nằm bên cạnh thiền

điện.

Xung quanh có không ít đạo nhân và khách hành hương lui tới.

Trương Thanh Chí thấy không ai chú ý đến bên này, bèn cấp tốc nhét một trang giấy cho Trương Vinh Phương.

“Sư huynh, đây là bảng giá, huynh xem một chút đi. Tất cả mọi người đều dựa theo cái này.”

Trong lòng Trương Vinh Phương yên ổn, chỉ cần bỏ tiền đó chính là chuyện tốt.

Hắn lấy ra cuộn giấy, sau đó cấp tốc nhìn lướt qua nó.

Trên đó có từ chưởng giáo, đến cung chủ, đến điện chủ, cao tu các điện, đằng sau đều yết giá rõ ràng.

Muốn làm đệ tử truyền giới của bọn họ, cần phải hao phí bao nhiêu.

“Chưởng giáo — truyền giới nguyên bộ cần một ngàn lượng hoàng kim.”

“Tam cung chủ — truyền giới nguyên bộ cần năm ngàn lượng bạc.”

“Thập Nhị điện chủ — truyền giới nguyên bộ cần ba ngàn lượng bạc.”

Phía dưới còn có một đống kinh chủ, đường chủ, tĩnh chủ, hóa chủ, trang đầu, khố đầu, cổ đầu…

Rất là nhiều các chức vụ linh tinh.

“Tổ Đình này không hổ là Tổ Đình, nhiều người đều là cao tu cả mà…” Trương Vinh Phương cảm thán một câu.

Phía trên cái danh sách giới thiệu này, tất cả đều là tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Hơn nữa tất cả đều là Nguyên Anh hậu kỳ, không có một ai là ngoại lệ. Có điều thân phận nguồn gốc ngược lại đều là đến từ các nơi trên toàn quốc, các tỉnh các lộ đều có.

“Rất bình thường. Hiện giờ dưới Đại Đạo Giáo ta có mười hai hành tỉnh, mỗi một hành tỉnh đều có đại cử chính chủ quản một phương, hơn nữa đều là Tổ Đình giáo môn.”

Trương Thanh Chí mỉm cười nói.

“Rất nhiều văn tu đột phá rơi vào bình cảnh, đều sẽ tới ở đây giao lưu thỉnh giáo, để cầu đột phá.”

“Thì ra là thế.” Trương Vinh Phương gật đầu. “Mặt khác, tại hạ còn có một nghi hoặc, không biết sư đệ có thể giải đáp một chút không.”

Hắn nghĩ Trương Thanh Chí này tính khí tốt thật sự, hiếm khi mới gặp được một người hiền lành như thế, nên nhân cơ hội lúc còn có thể nhổ lông dê thì phải nhổ luôn.

“Sư huynh xin hỏi, có thể trả lời thì tại hạ sẽ cố gắng.” Trương Thanh Chí nghiêm túc một chút.

“Là thế này.” Trương Vinh Phương nhớ lại: “Trước đó có nghe đệ nói, cao tu văn công ở nơi này có thể nhận được sự bảo vệ của cao thủ Tuyết Hồng các, vậy tại sao tại đạo cung ta ở trước đó lại không có phúc lợi ở phương diện này thế?

Ta nhớ trong đạo cung ta ở trước đó cũng có cao tu Nguyên Anh mà?”

“Cùng là cao tu, nhưng vẫn có điều kiện phân chia.” Trương Thanh Chí cười khổ: “Thật ra rất nhiều người tới nơi này đều sẽ có nghi vấn ấy. Nhưng cả nước có nhiều cao tu văn công như thế, sao có thể phái cao thủ qua bảo vệ tất cả bọn họ được?

Đương nhiên người có thể được bảo vệ, đều là người nổi trội nhất trong số tất cả văn tu.”

“Vậy như thế nào mới là nổi trội nhất?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

“Tuổi còn nhỏ, tu vi cao, tâm tính kiên định.” Trương Thanh Chí nói mấy câu, tổng kết ra tất cả đặc điểm.

“Tuổi còn nhỏ ư?”

“Không sai, nếu muốn trổ hết tài năng trong số lượng văn tu khổng lồ thì đương nhiên phải xem thiên phú.

Người bình thường tu hành văn công, chủ yếu dựa vào tích lũy. Mà người có thiên phú hơn người, tốc độ tích lũy vượt xa

người thường. Luyện một ngày có thể so với người khác hai ngày, ba ngày.

Nhưng tốc độ như vậy, cũng mang tới lượng lớn chi tiêu gấp mấy lần người thường. Người bình thường cơ bản là không thể luyện nổi.”

Chương 502: Tiềm (2)

Trương Thanh Chí hơi thở dài.

Đến bây giờ Trương Vinh Phương cũng nghe hiểu.

Coi như là văn công, thiên phú và tài lực đã tự nhiên chia mọi người ra làm ba bảy loại.

“Giới hạn bảo vệ của Tuyết Hồng các là?” Hắn vẫn còn có chút hiếu kỳ.

“Trước ba mươi tuổi, bước vào Nguyên Anh.” Trương Thanh Chí trầm giọng trả lời.

Thấy hình như Trương Vinh Phương cho rằng nó không khó lắm, hắn ta lại bổ sung một câu.

“Sư huynh có biết, hiện giờ trong Thiên Bảo cung ta có bao nhiêu văn tu dưới ba mươi tuổi kẹt tại Kim Đan kỳ không?”

“Xin lắng tai nghe.” Trương Vinh Phương hơi nhíu mày.

“Hơn hai trăm người!” Trương Thanh Chí than thở: “Thiên tài được mười hai hành tỉnh đề cử đến từ các tỉnh trên cả nước, mỗi năm đều có mấy trăm đã tới ở đây. Đây đều là những người từ nhỏ đã khổ tu văn công, cực kỳ chuyên nhất.

Nhưng cho dù như vậy, người có thể đột phá Nguyên Anh kỳ trong đó, cũng chỉ có trong trăm có một.”

Trương Vinh Phương như có điều suy nghĩ

Xác thực, Thanh Hòa Cung, Minh Kính Cung hắn ở trước đây đều là như thế, các tu sĩ Nguyên Anh đảm nhiệm chức điện chủ đều mấy chục năm mà vẫn ở đó khổ tu, cơ bản là không có người kế tục.

Trong Minh Kính Cung, một tu sĩ Nguyên Anh như Hư Nhất đạo nhân đã là đại lão trong cung rồi.

Mà Nguyên Anh ba mươi tuổi trở xuống…

Hắn còn chưa từng thấy qua!

“Huynh hiểu chưa.” Trương Thanh Chí cảm khái: “Thế nên sư huynh vẫn nên rõ ràng, hàng năm có rất nhiều người đến

Thiên Bảo cung, nhưng có thể lưu lại, quá ít quá ít.

Đa số đều là sau khi vấn sư, sau khi tiến tu rồi bất đắc dĩ từ bỏ, sau đó bỏ tiền mua thân phận đệ tử cao tu, quay về nơi cũ thì cũng có thể tính một phần tư lịch."

"Hiểu rồi, tại hạ mạo muội hỏi một câu." Trương Vinh Phương hiểu rõ: "Nếu như ta mua thân phận đệ tử của chưởng giáo, thì có thể nhìn thấy chưởng giáo không?"

"Ặc… Chưởng giáo tổ sư sự vụ bận rộn, thường xuyên phải giao lưu bàn bạc với cử chính mười hai tỉnh, và còn đảm nhiệm chức vụ khảo giáo giáo dục của Tập Hiền viện, phải bận rộn tu chỉnh sửa sang chế độ khảo hạch của học cung thư viện toàn quốc, còn phải khắp nơi, chịu Hoàng đình tiếp kiến, ra ngoài thăm bạn luận đạo vân vân… Bình thường loay hoay không thấy người đâu cả." Trương Thanh Chí chần chờ nói.

Tuy chưởng giáo là lão sư của hắn ta, nhưng chính hắn ta cũng đã gần hai năm rồi chưa gặp người nữa.

Hắn ta suy đoán sư phụ hẳn là thực sự quá bận rộn.

Dù sao ở vị trí như vậy, chuyện phải suy tính chắc chắn là có rất nhiều.

"Vậy quả nhiên là bận rộn." Trương Vinh Phương nhất thời nghiêm nghị. "Nói cách khác, cho dù ta có tiền, thì cũng không thấy người đâu, chỉ có thể mang cái danh trở về?"

"Không thể nói như thế được, ít nhất sau khi ngươi trở về, gặp người nhắc tới, khi tự giới thiệu ngươi có thể danh chính ngôn thuận nói mình là đệ tử của chưởng giáo Đại Đạo Giáo, lục sách chính đạo Thiên Bảo cung. Cái danh này nghe không lợi hại à?" Trương Thanh Chí an ủi.

Tuy lời đó nói nghe có chút xấu hổ, nhưng rất nhiều người tới nơi này, không phải là vì cái này sao?

Chính hắn ta cũng có chút mất tự nhiên, nhưng vẫn nói ra lời này.

Trương Vinh Phương không phản bác được.

Hắn chắp tay một cái.

“Đa tạ sư đệ tương trợ, haizz… Đáng tiếc đáng tiếc… bản tính ta thích yên tĩnh không thích động, vốn chỉ muốn đến Thiên Bảo cung tìm một phần chức vụ thanh nhàn, tu thân dưỡng tính.

Hiện tại xem ra, sợ là không có cơ hội…”

“Chức vụ thanh nhàn thì có, chẳng qua là thay vì chỉ muốn hao thời gian, sư huynh ngược lại là có thể làm các loại chức vụ như chấp sự kinh chủ, dược viên, lý thư…” Trương Thanh Chí thấy thần sắc đối phương sa sút tinh thần thất vọng, cũng cảm thấy có chút không đành lòng.

“Chỉ là loại chuyện tiền lương thiếu, còn chiếm thời gian sử dụng… người nguyện ý làm cực ít.”

“Vậy có chức vụ nào có thể học tập luyện đan không? Sư đệ có thể hỗ trợ đề cử cho ta một hai không? Ngươi yên tâm, tiền không là vấn đề!” Trương Vinh Phương chân thành nói.

“Cái này… dùng tiền ngược lại không cần, chính là việc của Đan đường, không dễ làm… giữ lửa, chia thuốc, làm việc vặt, đều toàn việc khổ cực.” Trương Thanh Chí có chút bất đắc dĩ.

“Không có việc gì! Sư đệ tài mạo song toàn, phong thần tuấn lãng, vừa nhìn là biết nhân duyên vô cùng tốt ở trong cung này. Tất cả xin nhờ sư đệ vậy!”

Trương Vinh Phương không nói hai lời, lấy ra từ trong lòng một chồng ngân phiếu, nhanh chóng nhét vào trong lòng Trương Thanh Chí với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, xoay người rời đi.

Trương Thanh Chí còn chưa kịp phản ứng, đã thấy bóng dáng đối phương chuyển mấy lần, biến mất ở đầu kia của hành lang.

Tốc độ đó, vừa nhìn là biết luyện qua.

Hắn ta chỉ có thể đứng trân tại chỗ, bất đắc dĩ thở dài.

Thật ra hắn ta còn có lời chưa nói, Đan đường kia cũng phân nội ngoại, bình thường ngoại đường đều là làm việc tay chân, rất khổ cực, chiếm thời gian rất nhiều, vẫn còn lỡ thời gian luyện công.

Chương 503: Tiềm (3)

Nội đường quả là có thể học được rất nhiều việc, thế nhưng nơi ấy, không phải dùng tiền là có thể đi vào.

Còn phải có quan hệ.

Chỗ quan trọng như vậy, không phải đệ tử hoàn toàn tin được thì hoàn toàn không dám thả người đi vào.

Trương Thanh Chí cúi đầu nhìn ngân phiếu trong lòng.

Shh!

Hắn ta hít sâu một hơi.

Cừ thật…

Tất cả đều là ngân phiếu lượng lớn năm trăm lượng, hơn nữa đếm, tổng cộng mười cái!

Năm ngàn lượng!!

Cái này…

Chỉ với số tiền này, đều đủ trực tiếp bái cung chủ làm đệ tử…

Ra tay hào phóng thật!

“Chờ đã, những số tiền này cho ta làm gì? Ta không thể nhận được!?”

Trương Thanh Chí bỗng nhiên kịp phản ứng, mau đuổi theo.

*

Trời tối người yên.

Bên ngoài Thiên Bảo cung.

Hồng Nham cầm trượng gỗ trong tay, đứng từ xa nhìn đạo cung cung đàn nguy nga khổng lồ.

“Cuối cùng cũng đã tới… Kế tiếp, chính là một đòn giết chết, trốn xa ngàn dặm!”

Vụt!

Dưới chân lão ta chợt giẫm, hóa thành ảo ảnh cấp tốc đánh về phía cung điện đàn.

Một phút sau.

Sau một hồi tiếng đánh tiếng nổ vang lên.

Hồng Nham cấp tốc lao ra tường cao. Đi theo đằng sau là một đám bóng đen cũng có thân pháp cấp tốc.

Chỉ trong chốc lát, lão ta đã chạy ra ngoài vài dặm, rời khỏi thành trì Dương Sóc thì mới thoát khỏi đám bóng đen phía sau.

Chỉ là tuy thoát khỏi truy kích, lúc này Hồng Nham đã mặt như giấy vàng, bộ phận ngực bụng có một cái động lớn có thể thấy rõ ràng, đang nhanh chóng tự khép lại.

Trong vết thương, lượng lớn tơ mỏng kim loại giống như bện lại, gia tốc bổ khuyết lỗ máu.

"Không hổ là Tổ Đình Đại Đạo Giáo… Lão hủ khinh thường… Xem ra, chỉ có thể từ từ thôi, không thể cứng rắn.

Nói như vậy, thì nhìn tiểu tử đó ra ngoài lúc nào rồi."

Lão ta vốn chuẩn bị lẻn vào, cấp tốc giải quyết Trương Ảnh nọ rồi lại nhanh chóng rời đi.

Chỉ là…

Mới đi vào… Thì đã gặp phải một đám Linh Lạc không biết chui ra từ đâu.

Hơn nữa trên người còn có vết tích võ công của Tuyết Hồng các Linh đình.

Lão ta hoàn toàn không dám dừng lại, chỉ có thể xoay người chạy mất.

Trước đây lão ta cảm thấy, Đại Đạo Giáo khắp nơi đều mềm yếu hòa khí, hoàn toàn không dám gây chuyện, cái gọi là Tổ Đình cũng cứ như vậy thôi.

Thế nhưng…

Lần này lão ta hiểu được, vì sao rõ ràng là một giáo phái đạo môn mềm yếu, lại hòa bình đứng sừng sững nơi đây nhiều năm như vậy…

Đám Linh Lạc đuổi theo lão ta kia, tuy đều là Cửu Phẩm, chỉ là người chuyển hóa phổ thông.

Nhưng đám người kia phối hợp với trọng nỗ (nỏ) loại nhỏ uy lực lớn trong tay, lực sát thương cực kỳ khủng bố…

“Ta cũng không tin ngươi vĩnh viễn sẽ không ra ngoài…”

Thương thế trên người Hồng Nham cấp tốc khỏi hẳn, sắc mặt cũng khôi phục như lúc ban đầu, giống như chưa bao giờ bị thương.

Lão ta nhìn phương hướng của Thiên Bảo cung, hừ lạnh một tiếng, xoay người ẩn vào núi rừng gần quan đạo.

Đảo mắt, Trương Vinh Phương đã ở trong Thiên Bảo cung ba ngày rồi.

Trong ba ngày này, mỗi ngày hắn đều đi tìm Trương Thanh Chí hỏi thăm tình huống, kéo gần quan hệ.

Thiên Bảo cung này tổng cộng có ba mươi sáu cung điện đàn, từng khu cung điện bên trong đó có sáu đại điện, mười hai bộ phòng, rất nhiều các loại phòng khác.

Kích thước của nó to lớn, vượt xa tưởng tượng của người thường.

Trừ đạo cung đàn ra, khu ở nửa đoạn sau Thiên Bảo cung càng làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

Chỉ cần bên trong Thiên Bảo cung yêu cầu lưu động, liền sẽ hình thành chợ, phố thương nghiệp loại nhỏ ở trong vùng.

Trương Vinh Phương chỉ hơi chút đi dạo, đã đặt sự chú ý tập trung lên chức vụ của Đan đường.

Mục đích của hắn tới nơi này là tìm kiếm bí dược, thế nên phương pháp tốt nhất vẫn là nhập Đan đường, cấp tốc leo lên.

Đương nhiên, đồng thời với việc đạt tới mục đích, nếu như có thể lợi dụng văn công thu được tầng lớp cấp cao che chở, trong loại thế đạo nguy hiểm như này, cũng là một cách tốt để bảo vệ mình, bảo vệ mấy người tỷ tỷ.

Sau khi suy nghĩ tỉ mỉ, Trương Vinh Phương quyết định bắt cả hai tay luôn.

Khu Thiên Bảo ở, đạo nhân tới từ bên ngoài ngủ lại chùa khác, đều ở tại Tứ Hải viện.

Trong viện có thể chứa mấy trăm người, từng tòa mấy tầng nhà lầu sắp hàng chỉnh tề.

Trong một căn phòng trong số đó.

Trương Vinh Phương chậm rãi diễn luyện phù pháp võ công, ngay trong căn phòng rộng mở, cũng không lộ vẻ chen chúc chật chội.

Viêm Đế Phù, Định Hồn Phù, Nhạc Hình Phù, Triều Khí Phù…

Tất cả phù pháp hắn nắm giữ được nối liền sử dụng từng cái một.

Sau khi diễn tập hoàn chỉnh toàn bộ phù pháp, hắn chậm rãi thu thế, đứng lại, điều tức.

Nhìn ánh bình minh dần dần dâng lên ngoài cửa sổ.

Trong lòng Trương Vinh Phương có chút bất đắc dĩ.

“Kế hoạch không bằng biến hóa, xem ra muốn lấy được bí dược, chỉ có thể tự chậm rãi âm thầm điều tra đã.”

“Có điều, không ngụy trang thành thiên tài hàng đầu được, vậy thì từ từ mưu tính bình thường vậy.”

Chương 504: Tiềm (4)

Tình huống của bản thân hắn phức tạp dị thường, võ công và thuộc tính chồng lên nhau sinh ra vết tích biến hóa, là mọi người xem không hiểu.

Nhưng chỉ cần bảo đảm cho sự an toàn của mình, từ từ mưu đồ, tích lũy thời gian mấy năm, chỉ thuộc tính thôi là có thể cứng rắn chồng chất đến một trình độ không biết.

Đến lúc đó, hắn còn có cái gì phải sợ?

Chỉ cần thời gian càng lâu, thực lực của hắn tự nhiên sẽ càng mạnh.

Nghĩ thông suốt điểm ấy rồi, tâm trạng của Trương Vinh Phương cũng trầm tĩnh lại.

Chỉ cần Thiên Bảo cung có thể giúp hắn tạm thời cắt đứt sóng gió bên phía Kim Sí Lầu Đông tông, hắn im lặng ở chỗ này vài năm lại tính là gì?

Tâm trạng buông lỏng một chút, hắn trầm ngâm.

"Nếu muốn bảo đảm an toàn của ta, thì phải cố gắng hết sức đề cao địa vị, nếu như có thể được cao thủ Tuyết Hồng các bảo vệ, đó là hay nhất."

Cao thủ Tuyết Hồng các bảo vệ, quan trọng không phải là cao thủ đó mạnh bao nhiêu, mà là cái tầng thân phận ấy.

Đầu năm nay, Tuyết Hồng các đại biểu cho triều đình Linh đình, ai dám động đến người mà Tuyết Hồng các bảo vệ, đó chính là ngang nhiên đối nghịch với triều đình.

Cho nên ban đầu cả đám đại quan Đàm Dương đều bình yên vô sự.

Phủ Vu Sơn cũng thế, quan viên cao cấp không một ai bị động.

Đây là đại thế đấy.

Đến cả Yến Song cũng nói rõ, Linh đình mới là mạnh nhất thiên hạ hôm nay, mượn sức thì đương nhiên phải mượn ai mạnh nhất mới đúng.

Nghĩ tới đây, suy nghĩ trong lòng Trương Vinh Phương càng rõ ràng hơn.

Mục tiêu trước mắt, lên tới vị trí có được Tuyết Hồng các bảo vệ rồi hãy nói.

Cứ như vậy, hắn tích góp từng tí điểm thuộc tính một, cũng biết dùng như thế nào là thích hợp nhất.

“Trong khoảng thời gian ngắn, không có cách nào tập luyện được mật pháp, đột phá võ công. Vậy thì phá văn công trước! Chờ sau này một lần nữa tích góp điểm thuộc tính cũng vẫn kịp.

Dù sao ở Đại Đạo Giáo, văn công được coi trọng nhất.”

Lúc này nhắm mắt, hắn nhìn thanh thuộc tính của mình.

“Trương Vinh Phương — sinh mệnh 43-43.

Võ công:

Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển - Lục Phẩm.

Cước pháp - Tam Phẩm.

Quyền chưởng trảo: Nhất Phẩm.

Kỹ Năng Phá Hạn: Súc Bộ, Trọng Sơn, Tùng Vân.

Trạng thái cực hạn: Giới Hạn.

Văn công: Quan Hư Công

Thuộc tính có thể sử dụng: 6.”

Từng mục một, đằng sau đều có dấu dấu chấm lửng, có thể ấn mở để kiểm tra tin tức cặn kẽ.

Điều này làm cho Trương Vinh Phương càng ngày càng cảm thấy, thanh thuộc tính của hắn càng hoàn thiện hơn.

Nhìn sáu điểm thuộc tính có thể sử dụng, hắn kiểm tra cửa sổ xung quanh và đóng kỹ nó, sau đó về đến giữa phòng, khoanh chân cố định, cởi ngoại bào chỉ mặc một cái quần cộc.

“Bắt đầu đi.”

Hắn không do dự, trực tiếp tưởng tượng mình ấn lên cột Quan Hư Công.

Trong nháy mắt, điểm thuộc tính từ sáu điểm giảm xuống còn có ba điểm.

Sau đó chỉ thấy Quan Hư Công mơ hồ một hồi, chữ Cửu Chuyển Kim Đan đằng sau dấu móc bắt đầu cấp tốc biến mất.

Vài giây sau.

Trong dấu ngoặc hiện lên chữ mới.

"Quan Hư Công"

Lượng lớn ký ức, cảm ngộ tu hành Quan Hư Công toàn diện dũng mãnh vào trong óc Trương Vinh Phương.

Trong lúc nhất thời hắn có chút hoa mắt váng đầu, ý thức bị đánh đến hơi mơ hồ.

Nhưng hắn hòa hoãn một hồi, liền chậm rãi tiêu hóa tất cả ký ức.

Từ Kim Đan kỳ, đến Nguyên Anh kỳ, hình như không có biến hóa quá lớn.

Chỉ có đoàn khí huyết nhục vùng đan điền có vẻ như mơ hồ có dấu hiệu tiến thêm một bước ngưng thực.

Nếu như trước đó là lượng lớn khí huyết chảy qua Kim Đan, biến thành khí quan thứ hai tương tự với trái tim.

Như vậy lúc này, Trương Vinh Phương cảm giác Nguyên Anh kỳ dường như khiến đoàn khí huyết này sống lại.

Nó đang từ từ bắt đầu hô hấp, bắt đầu hình thành nên một bộ hệ thống tuần hoàn mới ở bên trong mình.

Loại cảm giác này rất kỳ diệu.

Hắn rất khó hình dung ra sự biến hóa thay đổi trong đó.

Nhưng theo Nguyên Anh biến hóa, Trương Vinh Phương cảm giác, một bộ phận tâm thần của mình đang dần dần bị dời đi, dắt vào trong đó.

Khí huyết trong cơ thể khi trải qua đan điền thì cũng bị Nguyên Anh lần nữa loại bỏ chiết xuất một lần, rồi mới đi qua được.

Lượng lớn ký ức cảm ngộ Nguyên Anh kỳ, khiến trong lòng Trương Vinh Phương dần dần có hiểu ra.

“Lấy cơ thể mình, chiết xuất chân huyết chân khí, sau đó dùng cái này lần nữa dựng dục nên một cơ thể mạnh mẽ càng thêm tinh thuần, sau đó đào tạo cơ thể mới, mới có thể càng tiến một bước, luyện khí làm thần… Tiến vào cảnh giới Luyện Thần.”

“Cơ thể của con người giờ nào khắc nào đều đang bị môi trường ngoại giới ô nhiễm, mà Nguyên Anh, thì là lần nữa dùng bộ phận tinh khiết nhất bên trong cơ thể chúng ta, cấu tạo nên một cơ thể mới nữa… Như vậy, khi Nguyên Anh từ từ thay thế được phần ngoài cơ thể thì, mới đổi cũ, nhất định có thể kéo dài thêm rất nhiều tuổi thọ…”

Chương 505: Tiềm (5)

Trương Vinh Phương thở hắt ra.

Cảm giác được Nguyên Anh tiền kì, Nguyên Anh trong đan điền yếu đuối.

Hắn biết, vừa Kết Anh, là cần lẩn tránh các loại quấy rầy ốm đau của ngoại giới.

Bằng không hơi không chú ý thôi, Nguyên Anh vừa kết xuất sẽ bị sụp đổ lần nữa, lui về Kim Đan.

Trong khoảng thời gian này cũng là cái gọi là ngày đạo gia độ kiếp.

Đương nhiên, người khác cần độ kiếp, nhưng hắn thì có thể trực tiếp vượt qua luôn.

Lúc này, Trương Vinh Phương lại ấn một cái ở đằng sau Quan Hư Công.

Vụt.

Ba điểm thuộc tính tự do còn lại chớp mắt biến mất.

Mà Quan Hư Công mới vừa tiến vào Nguyên Anh tiền kỳ xảy ra biến hóa lần nữa, tăng lên tới Nguyên Anh trung kỳ.

Cảm giác Nguyên Anh suy yếu cấp tốc biến mất.

"Hình như vẫn không có thay đổi gì?" Trương Vinh Phương cảm nhận ký ức khổ tu lại lần nữa tràn vào trong đầu.

Nguyên Anh trung kỳ, có vẻ giống như với tiền kỳ, chỉ là thể tích Nguyên Anh vùng đan điền lớn hơn một vòng, không hơn.

"Lại nhìn phương diện võ công xem…"

Hắn đứng lên, vươn người, bắt đầu tập luyện một môn phù pháp cuối cùng.

Cho tới bây giờ, hắn chỉ còn thiếu mỗi môn Thái Linh Phù là không thể Nhập Môn Phá Hạn.

Trước đó cơ thể của hắn đã đến cực hạn, đến cả luyện Thái Linh Phù đều làm không được, khi vận chuyển khí huyết sẽ tự

nhiên sản sinh ra cơn đau nơi nội tạng.

Nhưng lần này…

Trương Vinh Phương tập luyện Thái Linh Phù một lần lại một lần, hai mắt càng ngày càng sáng.

“Không đúng…!!”

Hắn nhạy bén phát hiện, cơ thể của mình hình như phát sinh biến hóa lớn nào đó.

Thái Linh Phù, lại có thể… Không có bất kỳ không khỏe nào.

Lúc này, Trương Vinh Phương đứng yên tại chỗ, suy tư chốc lát.

Chiêu số trên tay vừa chuyển, thân hình chớp động, bắt đầu tập luyện Kim Bằng Mật Lục vẫn chưa bắt đầu.

Từ Kim Bằng Mật Lục tầng thứ nhất.

Quả nhiên, hắn vẫn không hề cảm giác được cơn đau đớn nào cả.

Thân hình dừng lại.

Trương Vinh Phương phủ thêm ngoại bào, trong lòng có suy đoán.

“Nguyên Anh kỳ, dường như có một loại đặc thù nào đó đột phá…”

Hắn mơ hồ cảm giác, đột phá Nguyên Anh kỳ ở cái tuổi này dường như đã mở ra hạn chế nào đó trong cơ thể.

Về phần là hạn chế gì, có khi phải đợi sau này hắn phá hạn toàn bộ võ công phù pháp của Đại Đạo Giáo rồi mới biết được.

Phục hồi tinh thần lại, Trương Vinh Phương tiếp tục nhìn trị số sinh mệnh trên thanh thuộc tính.

“Trương Vinh Phương — sinh mệnh: 47-47.”

“Vẫn là trở về biên độ một cảnh giới tăng hai điểm sinh mệnh. Sắp năm mươi rồi…”

Đáng tiếc, hiện giờ thanh thuộc tính cơ bản chỉ có thể nhìn trị số sinh mệnh của người thường và của mình.

Đối mặt với cao thủ, tiếp xúc trong thời gian ngắn thì hoàn toàn không có khả năng thu thập ra toàn bộ tin tức của đối phương.

Cho dù là Thiên Nữ trước đó, ở chung hơn một tháng cũng chỉ có thể kiển tra ra một hạn mức thấp nhất cơ bản, hạn mức cao nhất hoàn toàn không nhìn thấy được.

Điều duy nhất Trương Vinh Phương có thể xác định, đó là cho dù là Thiên Nữ thì cũng chẳng khác gì nhiều so với người thường.

Cơ thể sẽ bị đao nhỏ cắt, bị thương sẽ chảy ra máu màu đỏ, vẫn có nhu cầu ăn uống hằng ngày.

Trừ cái đó ra, tư liệu còn lại không thu thập được.

*

Trương Thanh Chí nhíu mày trở lại trong phòng mình.

Đóng cửa thật kỹ, hắn ta mượn ánh nến, lấy ra từ trong ngăn kéo đầu giường một chồng ngân phiếu thật dày.

Đây là xấp ngân phiếu Trương Vinh Phương nhét cho hắn ta trước kia. Tổng cộng năm ngàn lượng.

Hắn ta chuẩn bị chờ sau này tìm cơ hội trả lại cho Trương Ảnh sư huynh kia.

Tuổi hắn đã cao, tích lũy nhiều tiền như vậy, cũng không biết là phải khổ cực bao nhiêu năm mới có thể đổi lấy.

Cộc cộc cộc.

Bỗng nhiên cửa phòng bị người nhẹ nhàng gõ vang.

Trương Thanh Chí vội vàng thả tiền lại ngăn kéo, đứng dậy sửa sang đạo y, đi ra phía trước mở cửa.

Ngoài cửa bóng đêm mông lung, dưới ánh trăng có một nữ tử nhỏ nhắn bên ngoài khoác lục sa tay nhỡ, bên trong mặc bộ váy liền thuần trắng thêu hoa.

Trông nữ tử không vượt qua mười bảy mười tám, mắt hạnh* lớn, tóc dài dùng châu thoa chia thành hai tiểu kế nhỏ, giống hai quả đào một lớn một nhỏ.

*đôi mắt hình cầu, xinh đẹp, dễ thương

Hơn nửa phần tóc dài còn lại buông xuống đằng sau, phân nửa rơi ở trước ngực.

Dưới ánh trăng, nữ hài ngẩng đầu nhìn về phía Trương Thanh Chí, khuôn mặt nhẫn nhụi xinh đẹp như tinh linh lộ ra một biểu cảm căng thẳng lanh lợi.

“Tiểu Chí, mau mau mau, mau để cho ta đi vào, đừng để người bên ngoài thấy được!”

Nàng nhìn khắp xung quanh, giọng cũng đè rất thấp.

“Tiểu Hạc? Đã trễ thế này muội…” Trương Thanh Chí nói còn chưa dứt lời, thì đã bị nữ hài đẩy một cái, chen chúc đi vào cửa.

“Trời, hai ta còn chia ra ai với ai nữa!” Nữ hài trở tay thuần thục đóng cửa lại, nương ánh nến, nàng một phát bắt được tay của Trương Thanh Chí.

Chương 506: Tiềm (6)

“Đến đến, nói cho ta nghe xem hôm nay huynh gặp phải chuyện li kì gì đi!”

Mặt Trương Thanh Chí tức khắc đỏ lên.

Không phải đỏ bình thường đâu, hắn ta há miệng muốn nói chuyện, lại một lần biến thành nói lắp.

“Ta… ta… không có…”

“Không có gì cơ? y dô huynh kích động cái gì?”

Nữ hài chuyển mắt, buông tay hắn ta ra, dạo quanh một vòng ở trước người Trương Thanh Chí với bộ váy liền.

Làn váy tỏa ra mùi hương, khiến người sau mơ hồ có chút đầu váng mắt hoa, miệng đắng lưỡi khô.

“Thế nào? Có đẹp không? Trước đó Tống Tuyết Trân vẫn còn cười ta không mua nổi đồ hải sa, huynh xem không phải ta cũng mua được rồi đấy sao?”

“Ừ… Đẹp.” Trương Thanh Chí lắp bắp nói.

“Ta đã bảo mà, chỉ là bộ đồ này tốn nhiều tiền quá… Tiểu Chí ca…” Nữ hài lại sáp tới gần: “Tiền huynh cho ta mượn lần trước đã xài hết rồi, bây giờ ta đến cả số tiền để mua Nội Liễm Thanh Tâm đan dùng cho luyện võ cũng không đủ…”

“Ta… ta…” Suy nghĩ của Trương Thanh Chí rối thành một đoàn. “Ta… Có!”

Hắn vội vã vỗ ngực.

“Ai ya, vẫn là tiểu Chí ca đối xử với ta tốt nhất, dáng vẻ Giang Trừng bọn họ như vậy mà keo kiệt! Vẫn còn là từ nhỏ cùng nhau lớn lên đây!” Nữ hài nhất thời mặt mày rạng rỡ.

“Đừng… Đi tìm Giang Trừng!” Trương Thanh Chí vừa nghe tên, nhất thời có chút nóng nảy.

“Muội muốn… Mượn bao nhiêu? Ta… Có!”

Hắn lắp bắp vội vàng nói. Xoay người vội vàng lấy ra từ trong tủ đầu giường túi tiền của mình.

Chỉ là năm ngàn lượng ngân phiếu phía dưới túi tiền theo đó bị hiển lộ ra.

Nữ hài mắt sắc, một chút liền thấy được.

Nhất thời đến gần.

“Ai ya, tiểu Chí ca huynh lại có nhiều ngân phiếu như vậy à? Cho ta mượn những cái này nha! Sau này ta lại trả cho huynh sau!”

Nàng duỗi tay nhỏ ra, nhanh nhẹn cầm xấp ngân phiếu gấp nọ, sau đó nhón chân lên, thơm Trương Thanh Chí một cái.

Hắn ta còn chưa kịp hoàn hồn, thì cảm giác một xúc cảm mềm mại chợt lóe lên trên gương mặt.

Cả đầu Trương Thanh Chí nổ tung đơ ra.

Hắn ta ngơ ngác đứng tại chỗ, vẫn hồi tưởng lại cảm giác vừa nãy.

Không biết qua bao lâu, cho đến ngoài cửa gió lạnh thổi qua, rơi ở trên người hắn ta, mới khiến cho hắn ta chậm rãi tỉnh táo lại.

Nhìn ngăn kéo trống rỗng, Trương Thanh Chí giật mình, thật lâu sau mới cười khổ một tiếng, đi ra phía trước, thả túi tiền mình lại ngăn kéo.

Đóng cửa lại, thổi tắt ánh nến, trong đầu của hắn ta nhiều lần vẫn còn nhớ tới hình ảnh vừa rồi.

Chỉ là tiền của Trương Ảnh sư huynh không có, hắn vốn dự định trả lại cho đối phương, hôm nay…

Chỉ có thể nghĩ cách tự mình bồi thường…

Trương Thanh Chí thở dài một hơi, trong mắt có chút bất đắc dĩ, nhưng nhiều hơn nữa là thói quen.

Ngày hôm sau.

Thiên Bảo cung Đan đường.

Trong hỏa phòng Đan đường bận rộn, tràn đầy mùi thuốc.

Trương Thanh Chí mang một ít quà tặng mình bỏ tiền ra mua, nhẹ nhàng gõ một cánh cửa gỗ bao sắt nặng nề nơi góc hỏa phòng.

Hỏa phòng là một trong mấy bộ môn lớn nhất khi chia tách Đan đường ra, cũng là một trong mấy bộ môn quan trọng nhất.

Trương Thanh Chí xách đồ, chậm rãi tiến vào gian phòng.

Gian phòng không lớn, bên trong khắp nơi đều dùng giá chất đống nhiều loại đồ vật như hòn đá bó củi.

Trong góc còn có từng cái rương chất các loại nhiên liệu chỉnh tề.

Trong phòng, một tráng hán râu quai nón đang nằm ngủ trên một chiếc bàn đơn sơ.

Đạo bào trên người hán tử kia bị khói xông lửa đốt, cả áo toàn là từng khối màu đen, tóc râu đều giống như đã rất lâu rồi không xử lý, mất trật tự mà hoa râm.

"Viên sư huynh?" Trương Thanh Chí nhỏ giọng kêu hai tiếng, hắn ta biết là thật sự mặc kệ đối phương, để cho hắn ngủ, sợ rằng chờ đến xế chiều cũng vẫn chưa tỉnh lại.

Thế nên phải lên tiếng đánh thức.

Đợi một lát, hán tử kia động đậy vài cái, chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt mông lung nhìn hắn ta.

"Tiểu Chí? Tại sao lại là đệ?"

Thần sắc hắn có chút bất đắc dĩ.

"Sư huynh, lần này… ta…" Trương Thanh Chí nói còn chưa dứt lời, liền bị đối phương cắt đứt.

"Rồi rồi rồi, ta biết ý tứ của đệ, bên ta có thêm một người cũng không thành vấn đề. Chỉ là đệ cứ… Haizz…" Viên sư huynh bất đắc dĩ nhìn hắn ta, thật không biết nên nói như thế nào mới tốt.

Trong Thiên Bảo cung này, Trương sư đệ trước mắt là nổi danh dễ nói chuyện, chỉ cái này thôi thì còn được, vấn đề là, thanh mai trúc mã kia… nghìn vàng của Lâm cung chủ kia…

Đương nhiên, nghĩ thế thôi, tới lúc bị Trương Thanh Chí cầu đến đầu rồi, hắn cũng xấu hổ chối từ.

"Được rồi được rồi, biết là đệ tìm đến ta nhất định không có chuyện tốt. Cho ta đi, lần này lại là ai?" Viên sư huynh vươn

tay, không kiên nhẫn nói.

“Làm phiền sư huynh rồi.” Sao mà Trương Thanh Chí không biết mình luôn luôn làm phiền sư huynh được, nhưng hắn ta vốn định trả hết tiền, lại bị tiểu Hạc mượn đi.

Chương 507: Trắc (2)

Năm ngàn lượng… số tiền ấy, còn lớn hơn mấy lần trước đó nữa, nếu chỉ là chức vụ phổ thông, thì không công bằng với vị Trương Ảnh sư huynh kia cho lắm.

Hắn ta đưa đạo sách ghi chép của Trương Ảnh qua, sau đó vẫn còn đưa thứ trong tay mình qua nữa.

Viên sư huynh cũng không chối từ, hắn biết vị sư đệ này nghèo, cho dù mua cũng không mua được vật gì tốt.

Hắn dứt khoát cầm lấy nhìn qua loa, đồng thời thuận lợi bỏ qua túi ăn một bên, cầm chút đồ ăn ra.

"Ta nói trước thế này, cho dù có vào được thì cũng chỉ có thể đi dưới tay đan sư phổ thông lịch lãm. Không có khả năng vừa vào là sành ăn cung cấp."

"Cái này đương nhiên." Trương Thanh Chí rất điềm nhiên gật đầu.

"Đệ biết là tốt rồi, cho nên nói, ta… Hở? Vật này là gì!?"

Viên sư huynh bỗng nhiên sửng sốt, cầm trong tay một đan hộp được đặt trong túi. Thần sắc biến đổi.

Cả đan hộp có màu đỏ nhạt, mặt ngoài có nhiều chạm rỗng đường vân, xung quanh vây quanh một vòng dây nhỏ màu bạc.

Trông đơn giản mà tinh mỹ.

"Đây là… Tiền Khánh đan thượng phẩm!?" Viên sư huynh mở to hai mắt, trên mặt lộ ra sự rung động.

Đan dược thượng phẩm đấy…!

Toàn bộ Đan đường, cũng chỉ có số ít hai người trong phòng đan chủ hòa và chủ phòng có thể luyện chế đan dược thượng phẩm.

Hơn nữa thành vốn cũng cực cao, xác suất thành công thấp, thành đan cực nhỏ.

Thời gian một năm, Đan đường của Thiên Bảo cung tối đa có thể cho ra được đan dược thượng phẩm với số lượng hai chữ

số.

Chỉ những thứ này, nếu muốn cầm, trước hết để cho đại quý tộc người Linh Hoàng thất chia cắt xong, một số còn lại mới được phân cho thượng tầng tinh nhuệ đứng đầu nhất trong giáo.

Một viên Tiền Khánh đan thượng phẩm như vậy, thời khắc mấu chốt, chính là một cái mạng!

Loại đan dược này, đặt ở trong tay ai đều tuyệt đối không muốn bán!

"Tiểu Chí… đệ đây là…!?" Trong lúc nhất thời Viên sư huynh chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Hắn ngẩng đầu nhìn Trương Thanh Chí.

"Đệ cũng đã biết, đây là thượng phẩm?!" Hắn trầm giọng hỏi.

"Không sao, chỗ ta vẫn còn có nhiều, cứ làm phiền Viên sư huynh mãi tóm lại là không tốt." Trương Thanh Chí cười, chân thành nói.

"Đệ…" Viên sư huynh đại khái hiểu ý của đối phương.

Nhìn danh sách trong tay, hắn thở dài.

"Được rồi, đệ là muốn đưa hắn đi vào nội đường đi?"

Danh ngạch nội đường rất là trân quý, nếu Trương Thanh Chí đều đã lấy ra một viên đan dược thượng phẩm, vậy hắn chung quy phải cho mặt mũi này.

"Đúng thế, phiền phức Viên sư huynh rồi." Trương Thanh Chí ôm quyền chắp tay.

"Haizz…" Viên sư huynh gật đầu, khoát tay, ý bảo hắn có thể đi.

Tuy danh ngạch nội đường trân quý, nhưng hắn với tư cách cách là người khống chế hỏa phòng Đan đường, chút quyền lực ấy vẫn có.

Chỉ là… Trương Thanh Chí chắc lại là vì Lâm Thiển Hạc tiểu thư thiếu tiền, mới không thể không cầm ra vật bản thân cất kỹ đến trao đổi…

Loại sự tình này…

Người bên ngoài không phải không có khuyên qua Trương Thanh Chí, nhưng hắn…

Thở dài một tiếng, Viên sư huynh cũng không để ý tới những chuyện xấu này nữa, đầu năm nay, mọi người có thể tự cầu nhiều phúc, thế là tốt rồi.

*

Trương Vinh Phương chờ năm ngày trong khu ở lại.

Rốt cục chờ đến tin báo của hỏa phòng Đan đường. Muốn hắn sáng sớm ngày mai tới hoả phòng đưa tin, tìm đan sư Thanh U đạo nhân.

Được đạo bộc truyền tin tức, hắn nhất thời hiểu được, năm ngàn lượng trước nọ tạo nên tác dụng.

Tuy Trương Thanh Chí kia trông không phải người coi trọng tiền.

Nhưng, bất kể như thế nào, làm xong chuyện này.

Trương Vinh Phương cũng thở phào một hơi.

Thu thập một chút đồ vật, áo bào trong phòng.

Ngày thứ hai, sáng sớm, hắn đã dậy thật sớm, cùng đạo nhân còn lại luyện công ở trong tiểu viện trước cửa phòng.

Hắn luyện Thái Linh Phù, chỉ nhìn chiêu thức thì đã dần dần ra dáng.

Dù sao cũng là cao thủ Siêu Phẩm đã Phá Hạn phù pháp Lục Phẩm, khi bắt đầu đã nắm giữ mau lẹ hơn so với người thường.

Hoạt động kết thúc, đúng chín giờ sáng, Trương Vinh Phương thu thập xong, đến Đan đường Thiên Bảo cung đúng giờ.

Toàn bộ Đan đường nằm ở góc bên trái ngoài cùng của Thiên Bảo cung, ở trên một sườn núi cao.

Đó là một khu kiến trúc đơn độc cắt đứt với đạo cung còn lại. Mà còn là bãi đất, nơi đầu gió.

Tất cả mấy thứ khói khí bay đi, cũng sẽ không ảnh hưởng cung điện khu ở xung quanh.

Sáng sớm Trương Vinh Phương theo mấy đạo bộc xách thùng nước, cùng đi đến trước cửa Đan đường.

Ở cửa lớn, tìm đạo bộc giữ cửa báo tên, cùng với người muốn tìm.

Đạo bộc rất tự nhiên đưa hắn tới nơi sau cùng, vào trong một tòa kiến trúc bằng đất cực lớn giống vòng tròn miệng núi lửa.

"Nơi này là chậu tụ lửa, là nơi quan trọng nhất trong cả Đan đường, tất cả đan sư cần luyện đan đều sẽ tới đây lấy lửa, hầm lửa.

Thậm chí bên Chân Nhất Giáo có đan sư muốn luyện đan, có đôi khi cũng tới nơi đây xin tý lửa."

Chương 508: Trắc (3)

Đạo bộc giới thiệu sơ lược.

“Sư huynh muốn tìm Thanh U đạo nhân, là đan sư lão gia thường trú ở hỏa động số 134. Ngài chỉ cần phải dựa theo số thẻ kim loại ở ngoài cửa động, tìm từng cái một là được rồi.”

Trương Vinh Phương hiểu rõ gật đầu.

“Đa tạ sư đệ.” Hắn tiện tay đưa cho đối phương một khối bạc vụn.

Nhất thời thần sắc trên mặt hắn ta nhu hòa rất nhiều.

“Ngoài ra xin sư huynh hãy chú ý, nếu các đan sư đang luyện đan, người ngoài mà đột nhiên quấy rối, là sẽ tức giận vô cùng đấy.

Mà nếu tấm biển treo bên ngoài hỏa động bị lật thành mặt trái, thì có nghĩa là đang luyện đan. Xin huynh hãy cẩn thận chờ đợi.”

Quả thực tiền nào của nấy.

Lúc không đưa tiền trước đó thì không nói, trên mặt Trương Vinh Phương lộ nụ cười mỉm, hiểu rõ gật đầu.

“Đa tạ!”

Đạo bộc cầm tiền, tâm tình thoải mái xoay người rời đi.

Thật ra có thể đi vào Đan đường thì có ai thiếu chút tiền đó? Mấu chốt là thái độ.

Trả thù lao, có thể đại biểu thái độ cảm tạ của đối phương khá tốt.

Chờ đạo bộc rời đi rồi, Trương Vinh Phương quan sát trong chốc lát ở trước cửa chậu tụ lửa.

Từng đạo nhân mặc áo bào đen đi lại vội vã, mang theo đạo đồng và đạo bộc bước nhanh ra vào.

Trên thân những người ấy đều treo thẻ màu bạc, trên đó có khắc chữ đan.

Chính hắn cũng nhận được một tấm thẻ từ đạo bộc vừa rồi, có màu đen.

Trên đó khắc chữ đồng.

Đây là thẻ thân phận của đạo đồng.

Nhìn một hồi, Trương Vinh Phương theo dòng người tiến vào chậu tụ lửa.

Dọc theo thang đá xoắn vòng xuống dưới, rất nhanh hắn đã xuống tầng hai.

Chậu tụ lửa, quan sát từ bên trên thì chính là một hố đất thật lớn.

Bên bờ hố được tu chỉnh đầy đủ, xây nên từng hang đá luyện đan lớn nhỏ không đều.

Nhìn từ xa, giống như một vòng tròn chạm rỗng cực lớn, mỗi cái vòng chạm rỗng chính là một cái hang đá.

Trương Vinh Phương nghỉ chân dừng lại trước một hang đá trong đó, cúi đầu nhìn số thẻ treo ngoài cửa.

Nền đen chữ trắng, số 134, không có lật trái.

Đại biểu cho không phải đang luyện đan.

“May quá.”

Nhìn cửa gỗ trước mặt, Trương Vinh Phương vươn tay, khe khẽ gõ một cái.

Cộc cộc cộc.

Không ai trả lời.

Hắn chờ một hồi, lại đưa tay gõ.

Lần này có người đáp lời.

“Cửa không khóa, mời vào.”

Trương Vinh Phương nhẹ nhàng đẩy cửa gỗ ra.

Một cách bất ngờ là, cái cửa gỗ đó trông thì rất nặng, nhưng khi đẩy ra lại không có một tiếng vang nào cả, rõ ràng là chế tác hoàn mỹ, bảo dưỡng rất tốt.

Trong hang đá, một luồng sóng nhiệt theo cửa đẩy ra vọt tới trước mặt.

Bên trong một đạo nhân râu dài màu đen đeo đạo kế, người mặc áo bào đen đang tập trung tinh thần nhìn đan lô cháy hừng hực phía trước.

Cả cái đan lô có màu đỏ sậm, mặt ngoài có khắc tùng văn tiên hạc, tự phù hoa văn lộn xộn.

Nhưng rất nhiều hoa văn đều bị hun đen, nhìn không rõ cho lắm.

Trên đỉnh đan lô có hai cái lỗ tai dài, một cái cái lỗ tai hợp với ống dẫn khói nơi vách tường, một cái lỗ tai đang đắp che, có vẻ dùng để thêm nguyên liệu.

Bên trong hang, trừ đạo nhân ra thì còn có một nữ tử tóc hồng, mắt xanh da trắng, mặc đạo y màu lam tinh khiết của đạo đồng, đang chuyên tâm dùng chày giã thuốc nghiền thuốc.

"Xin hỏi có phải ngài là Thanh U đạo trường?" Trương Vinh Phương ôm quyền thi lễ: "Đệ tử Trương Ảnh, đến Đan đường đưa tin."

"Bây giờ ngươi là Kim Đan kỳ?" Đạo nhân mặc đạo bào đan sư duy nhất đương nhiên chính là Thanh U, hắn ta cũng không quay đầu lại, tùy ý hỏi một câu.

"Đúng vậy, đệ tử đã nhập Kim Đan hơn một tháng." Trương Vinh Phương chăm chú trả lời.

"Ừ, nếu đã tới, thì nhập môn, nhìn nhiều, hỏi ít, chờ sau khi kết thúc rồi, có thể tìm Thùy Khê học tập.

Với tư cách là đạo đồng của Đan đường, đặc biệt là đạo đồng nội đường, thứ cần cũng không phải tùy tùy tiện tiện người nào cũng có thể làm được."

Thanh U đạo nhân quay đầu lại, nhìn về phía Trương Vinh Phương.

"…"

Sau đó, hắn ta nhìn Trương Vinh Phương cao một mét chín lăm, giật mình.

Bóng người cao to của đối phương, bị ánh lửa chiếu lên trên người, trên mặt của hắn ta, có vẻ lay động mà vặn vẹo.

“Đạo trưởng? Có vấn đề gì sao?” Trương Vinh Phương không rõ ràng cho lắm, hoạt động hai đầu cơ bắp.

“…” Cái quỷ gì thế, ta muốn đạo đồng cơ mà!

Đạo đồng!!

Thanh U đạo nhân không nói được gì, nhìn Trương Vinh Phương có vẻ mặt tang thương, cùng với chiều cao ít nhất phải cao hơn mình một cái đầu.

Còn có cơ thể to con khổng lồ ấy…

Đạo đồng là phải làm tóc đồng tử đấy!!

Nhìn Trương Vinh Phương trước mắt, trong đầu hắn ta tự động thêm cho đối phương kiểu tóc của đồng tử…

Một cơn rùng mình ớn lạnh nhất thời xông lên đầu.

Trong lòng Thanh U bỗng nhiên tâm ý nguội lạnh.

Tuy hắn ta đã sớm biết, vị trí đạo đồng bên cạnh đan sư không thể do đan sư tự mình làm chủ, đều là nhiều nhà quan hệ nhét vào học tập mạ vàng.

Chương 509: Trắc (4)

Nhưng bây giờ…

Một đạo "đồng" như vậy, mà vẫn có thể nhét vào được…

Là đầu óc của hai vị chủ phòng có vấn đề, hay là thường thức có vấn đề??

Hắn ta với tư cách là đan sư tiêu chuẩn trên trung bình trong Đan đường, thế mà cũng gặp được chuyện khoa trương cỡ này.

Nhìn Trương Vinh Phương trước cửa, Thanh U bất đắc dĩ xua tay.

"Ngươi… vào trước đi, ngồi xuống bồ đoàn. Chờ đan thành rồi lại nói."

Trương Vinh Phương đáp một tiếng, đi vào đóng cửa lại, sau đó thành thật ngồi xuống bồ đoàn.

Mục đích hắn tới nơi này là tìm đan dược Mê Lân Ngọc Tủy.

Nếu như có thể mà nói, hắn hy vọng tốt nhất là mình tự tay nắm giữ phương pháp chế tạo.

Ngoài ra, xem tư thế Thiên Bảo cung của Đại Đạo Giáo.

Mấy ngày nay lúc hắn luyện võ, ngũ giác nhạy bén, thường xuyên có thể phát giác được một ít cao thủ thân pháp lực lượng cực mạnh, lặng yên tới lui trong cung.

Mà tần suất cực cao.

Cứ như vậy mấy ngày này, hắn mơ hồ phát giác được, tối thiểu có bốn vị cao thủ cấp độ Siêu Phẩm đi qua đi lại ở chung quanh hắn.

Tốc độ thân pháp cấp tốc như thế hoàn toàn không phải là cửu phẩm có thể so sánh.

Trong đó có một người, thậm chí ngay cả với thân pháp lúc này của hắn cũng có chút tự than rằng không bằng.

Mọi thứ trên đều cho thấy, Tổ Đình Thiên Bảo cung Đại Đạo Giáo hoàn toàn không phải đơn giản như tưởng tượng.

Rõ ràng chỗ này giấu giếm rất rất sâu.

Nghĩ cũng đúng, một giáo phái bình thường chủ tu văn công dưỡng sinh, tìm đâu ra được nhiều cao thủ như vậy để bảo vệ?

Hoặc là bản thân những cao thủ này xuất thân từ giáo phái, hoặc là…

Trương Vinh Phương thu liễm tâm tư, bắt đầu nghiêm túc tập trung vào thủ pháp luyện đan của Thanh U đạo nhân.

Từng loại dược liệu, kim loại, khoáng thạch bị ném vào Đan lô, trong đó thế mà còn bỏ vào một con gà sống.

Con gà kêu to, giãy dụa, bị ném vào Đan lô nên nhanh chóng ngay cả lông cũng tỏa ra từng luồng hương thịt nướng.

Xuyên qua lỗ thủng có thể nhìn thấy nó chậm rãi đổi vàng, biến thành đen, trở thành than cốc.

Trong lòng Trương Vinh Phương lắc đầu.

Tiếp đó là nghe Thanh U đạo nhân bắt đầu giảng giải, nội dung chính là, vừa rồi luyện đan gì? Chỗ nào cần phải chú ý?

Nữ đạo đồng người Hồ Tây Thùy Khê bên cạnh, nghiêm túc lấy giấy bút ghi chép.

Trương Vinh Phương cũng đi theo nghiêm túc nghe giảng.

Mặc kệ làm sao, mặc kệ nhìn thì hoang đường thế nào, tối thiểu luyện đan thuật của thế giới này, có thể luyện được đan dược thần kỳ kích thích cơ thể, bước vào Siêu Phẩm.

Cho nên học trước đã lại nói.

“Đan phương này có thể dùng cho thanh phổi dưỡng thần, thăng dương định âm, có hiệu quả trị liệu không tệ đối với người bệnh cơ thể âm hư, có nốt ban đỏ. Chỉ là thời gian ăn không thể quá một tháng…”

Thanh U đạo nhân cẩn thận giảng giải, thỉnh thoảng còn có thể dừng lại, chờ đợi hai người thông hiểu ghi nhớ.

“Thời gian luyện đan phải chú ý lựa chọn sử dụng Đan lô, mức lửa, cách thức thu lấy, mỗi đan pháp tương ứng với các Đan phương khác nhau, giai đoạn trước sau thành đan cũng cần nắm chắc thời cơ…”

Có vẻ là vì Trương Vinh Phương vừa tới, Thanh U đạo nhân giảng giải từ đầu tới cuối, yếu quyết làm sao luyện đan một lần.

Trong đó thỉnh thoảng biểu thị phương pháp cụ thể.

Như thế khiến Trương Vinh Phương đã hiểu rất nhanh, tất cả quá trình luyện đan đại khái.

Mà điều hắn cần làm chính là chú ý mức lửa, phụ trách thông gió. Cho nên được gọi là đồng tử chưởng hỏa.

Thanh U đạo nhân cũng mặc kệ hắn nghe có hiểu hay không, giảng một mạch toàn bộ tất cả điểm quan trọng cần thiết phải chú ý lúc quản độ lửa một lần, sau đó ném cho hắn một quyển sách, để hắn tự học tập.

Trương Vinh Phương cũng không thèm để ý, chỉ là luyện đan mà thôi, hắn dự định học hết trước, kiểm tra thử thanh thuộc tính có phản ứng hay không.

Dựa theo đạo lý mà nói, thanh thuộc tính võ công có thể hình thành kỹ năng, kỹ năng còn lại hoàn chỉnh sau khi Nhập Môn, hẳn là cũng có thể hình thành kỹ năng.

Cho nên hắn dự định thử một chút.

Ngoài ra, hắn còn tính toán đợi một thời gian nữa, tìm thời cơ phù hợp, để lộ mình đột phá tu vi Nguyên Anh, sau đó làm cho cao tầng Đại Đạo Giáo chú ý.

Bốn mươi tuổi Kim Đan lại không quan tâm, vậy bốn mươi tuổi Nguyên Anh thì sao? Ít nhiều cũng có thể có đãi ngộ tốt chút chứ?

Bây giờ độ tuổi của hắn đã định ra, cũng có thể tra tài liệu, không tin đột phá ngay trước mặt người ta mà còn có thể không thèm để ý.

Đại Đạo Giáo đã rất coi trọng đối với Nguyên Anh ba mươi tuổi trở xuống, vậy bốn mươi tuổi Nguyên Anh là phải không khác biệt lắm mới đúng.

Đáng thương hắn một người mười chín tuổi Nguyên Anh, thế mà phải tranh đoạt phương diện đãi ngộ với những đại ca đại tỷ này…

*

*

*

Phòng Đạo tịch.

Chấp sự Trịnh Diễm Thu nhíu chặt lông mày, nhìn tài liệu đạo tịch tìm thấy trên mặt bàn, hơi không nghĩ ra.

Chương 510: Trắc (5)

Hôm nay nàng thẩm tra người mới đi vào Đan đường, lại không hiểu sao mà phát hiện có chút không đúng.

“Cái người tên Trương Ảnh, đến từ Minh Kính Cung ở Đàm Dương, nhưng tại sao trước đó độ tuổi của hắn là mười chín? Bây giờ trở thành ba mươi lăm?”

Tài liệu trước sau hoàn toàn không hợp nhất.

“Xuất thân thì sao? Tra được tài liệu xuất thân không?” một chấp sự khác Vương Thành bên cạnh thuận miệng hỏi.

Bên tay hắn ta có một đống lớn tài liệu, cũng đang thẩm tra đạo nhân nhập cung còn lại.

“Xem rồi, là một tiểu sơn thôn đã hoàn toàn biến mất rồi. Không tìm thấy nền tảng gì.” Trịnh Diễm Thu lắc đầu.

“Mấu chốt nhất là, người này vẫn là quan võ tại chức quan phủ Đàm Dương, thực lực đăng ký là tam phẩm. Tứ phẩm bây giờ hẳn là tăng lên trong khoảng thời gian này.” Nàng giải thích nói.

“Xuất thân này là con đường giả tạo thân phận điển hình, thăng chức quan quá chậm, rất nhiều người đều chuyển tới đạo môn theo đạo chức. Cộng thêm bản thân Đại Đạo Giáo chúng ta không lấy võ công mà phân chia cấp độ, thì càng dễ lên chức. Cho nên rất nhiều người đến đây thăng chức.

Trương Ảnh sao… bên ta xem. Quan viên địa phương thế này, chắc chắn Tuần Tra ty có tài liệu kỹ lưỡng hơn.”

Trong Phòng Đạo tịch, một đại hán khác mặt đen nằm trên ghế trúc, gãi gãi da đầu.

“Nói mới nhớ… . Hình như Kim Sí Lầu mới nâng lên một Linh Sứ, còn đánh chết một Giao nhân Hải Long, cũng tên này thì phải, thật là khéo, ha ha ha ha…”

Hai người còn lại lắc đầu.

Bọn họ cũng nghe nói, nhưng một cửu phẩm đỉnh phong, một Kim Đan tứ phẩm, cả hai hoàn toàn không thể nào là một

người.

Kim Đan kỳ và cửu phẩm, còn chỉ mới ba mươi lăm tuổi? Không phải là quá vô nghĩa sao? Cho dù là thiên tài, từ khi trong bụng mẹ đã bắt đầu luyện võ, cũng không đạt được cấp độ này.

Trừ phi mấy phật chuyển thế được tập trung vô số tài nguyên bồi dưỡng, đạo thể trời sinh, thánh tử Ngoại giáo, có thể còn có khả năng.

Nhưng mấy người này sớm đã dương danh tứ hải, người người đều biết.

"Vậy Trương Ảnh thì nhờ ngươi vậy." Trịnh Diễm Thu trầm giọng nói.

"Không sao không sao."

Hán tử mặt đen đứng dậy, đi đến một giá sách trong góc, cẩn thận tìm được một quyển sổ.

Đại Đạo Giáo làm đại giáo thứ hai trong các đạo môn thiên hạ, tự nhiên Tổ Đình có rất nhiều con đường tình báo bí ẩn.

Mà Đông tông, Tây tông, Chân Nhất Giáo, Thiên Tỏa Giáo, Cảm Ứng môn, Hắc Thập Giáo các loại.

Trong tất cả thế lực lớn đều có cao thủ Tuần Tra ty phụ trách điều tra.

Để tránh người có ý khác lẫn vào giáo phái.

Tất nhiên, Đại Đạo Giáo không có tổ chức tình báo độc lập của mình, nó hoàn toàn dựa vào tổ chức tình báo của Linh đình mà vận chuyển.

Mà tổ chức tình báo của Linh đình… Chính là quan phủ điều tra hộ tịch, cùng với thế lực ủng hộ Tuyết Hồng các — Tuần Tra ty.

Nếu như nói Kim Sí Lầu là lưỡi dao nanh vuốt dưới trướng Đông tông, như vậy Tuần Tra ty chính là tổ chức bí ẩn thật sự quản lý đất nước thiên hạ.

Giám Sát ty phụ trách sự vụ Mật giáo, mà Tuần Tra ty thì phụ trách điều tra hạng mục phụ.

“Chẳng qua bên này đi điều tra ở Đàm Dương, chí ít qua lại phải cần hai tháng. Tạm thời quan sát trước lại nói.” Đại hán mặt đen lười biếng nói.

“Cũng được. Dù sao cũng không ai dám giương oai ở trong Đạo cung.” Trịnh Diễm Thu cũng hiểu rõ gật đầu.

Người khác không biết Thiên Bảo cung đáng sợ, trong lòng bọn họ lại rõ ràng.

Chỗ này đừng nói kẻ xấu bình thường, ngay cả là cao thủ Siêu Phẩm, thậm chí Tông Sư, mà muốn nháo sự trong này cũng là tự đâm đầu vào chỗ chết.

Dù sao đã nhiều năm như vậy, nhưng chưa từng nghe nói Thiên Bảo cung có đại sự gì.

*

*

*

Bên ngoài Thiên Bảo cung.

Trong một nhà trọ nhỏ tại thành Dương Sóc.

Hồng Nham cẩn thận mặc cho con la của mình yên ngựa, lại cầm hạt đậu bỏ vào trong máng ăn dưới miệng con la.

“Sư phụ, Thanh Giác chết rồi, lão nhị tàn phế, Hải Long vương không đếm xỉa tới Phù Đồ Sơn chúng ta. Tốt xấu gì chúng ta cũng làm nhiều chuyện vì bọn họ như vậy, kết quả lại là đãi ngộ này… cứ dứt khoát đừng làm nữa.”

Ở phía sau cột gỗ bên cạnh chuồng ngựa, một tráng hán tóc dài nổi giận hoạt động cổ tay.

“Là ta sơ sót….” Hồng Nham khẽ lắc đầu.

“Bây giờ bọn họ vội vàng vây quét Đông tông, chia cắt miếng tốt, không có thời gian để ý tới chuyện chúng ta bên này.”

Trước đó động thủ lại ăn phải lỗ vốn, lão ta lập tức trở về điều động một số nhân thủ Hải Long, tra tình huống Đại Đạo Giáo.

Kết quả quả nhiên phát hiện chỗ quỷ dị trong đó.

Trong tình báo Đại Đạo Giáo, vẫn là tổ chức chỉ chuyên sửa đạo môn văn công.

Nhưng hết lần này tới lần khác, chẳng biết tại sao những năm gần đây, Linh đình càng coi trọng giáo phái này, không hề đứt đoạn mà phái thêm linh vệ Linh Lạc, sắp đặt bảo vệ cao tầng Đại Đạo Giáo.

Chương 511: Trắc (6)

“Không ngờ rằng, tất cả mọi người đều cho là Đông tông suy tàn, nên Tây tông quật khởi, đạo môn đó lại vô thanh vô tức làm ra cục diện lớn như vậy. Là muốn hái quả đào sao?”

Hồng Nham không tin cao tầng Hải Long lại còn chưa biết.

Tóm lại là có người phát giác.

Nhưng lão ta đã tự động thủ một lần, trải nghiệm càng sâu.

“Sư phụ, thế là có người cầm Phù Đồ Sơn chúng ta làm đao mà dùng….” tráng hán tóc dài bên cạnh cau mày nói.

“Trương Ảnh có thân phận Kim Sí Lầu, mặt ngoài cũng có thân phận Đại Đạo Giáo. Quả thực khó giải quyết, chẳng qua chúng ta không nên tiếp tục làm bừa nữa.”

Ý nghĩ trong lòng Hồng Nham chuyển động, rất nhanh đã nghĩ ra cách.

“Ngươi phái mấy đệ tử, đi chung quanh phơi bày ra thân phận thực sự của Trương Ảnh.” Lão ta trầm giọng nói.

“Phơi bày? Ta hiểu rồi.” tráng hán tóc dài hiểu ngay tức khắc: “Muốn khiến Đại Đạo Giáo cho là Trương Ảnh là gián điệp Đông tông xếp vào Thiên Bảo cung, để bọn họ tự bức tên nhóc kia ra?”

“Chỉ là một Trương Ảnh, không đáng để lo, chỉ cần Đại Đạo Giáo không nhúng tay vào, Kim Sí Lầu bây giờ, tình cảnh ốc còn không mang nổi mình ốc, các Linh Sứ bị giết mấy người, ngay cả phó lâu chủ cũng bị Long Vương đánh chết. Ngươi đã từng thấy mặt hắn chưa? Đông tông đã không để ý tới bọn họ…” Hồng Nham bình tĩnh nói.

Lão ta xoay người, nhìn đồ đệ cuối cùng của mình.

“Mấu chốt là thái độ của Đại Đạo Giáo. Sau khi giải quyết người này, ta mặc kệ ngươi làm gì, nhớ kỹ, đừng tiếp tục gây chuyện cho ta nữa. Thế cục bây giờ biến ảo, như Đại Đạo Giáo vậy, quá nhiều thế lực ẩn tàng có ý đồ khác. Đông tông sắp rơi đài, yêu ma quỷ quái gì cũng chạy ra muốn chia một chén canh.”

“Sư phụ, dù sao ngài cũng không chết được, sợ cái gì?” Tráng hán tóc dài khinh thường nói.

Hồng Nham không nói thêm gì nữa.

“Tự nhiên ta không sợ, nhưng nếu Hải Long vương có tâm tư gì thì không ai biết, lỡ như…”

Lão ta dừng một chút.

“Quên đi, tiểu tử luôn không ra ngoài thì có thể nhận ra cái gì. Ngươi tìm một cơ hội, thu mua chọn người, dẫn xuất hắn trong nội bộ ra. Chỉ cần ra đây thì nhất kích tất sát, trực tiếp đánh chết. Nếu không ra, chúng ta chờ nhiều nhất một tháng, thời gian quá lâu tất sẽ sinh biến số. Chỉ có thể rút lui.”

Bằng không những thế lực lớn kia đấu đá, chút người Phù Đồ Sơn bọn họ hoàn toàn không đáng chú ý.

“Hiểu rõ hiểu rõ.” Hán tử tóc dài thiếu kiên nhẫn gật đầu.

Lúc phòng Đạo tịch còn đang tra tài liệu về hắn, Trương Vinh Phương đã thành công dàn xếp ở chỗ Đan đường.

Hắn bước vào Nguyên Anh trung kỳ, bây giờ tai thính mắt tinh, cảm giác rõ ràng tinh lực thịnh vượng hơn nữa, sức chịu đựng mạnh hơn trước đó rất nhiều.

Hắn không phân rõ rốt cuộc là do giá trị sinh mệnh ảnh hưởng, hay là văn công Quan Hư Công ảnh hưởng.

Chẳng qua sau khi phát hiện Thiên Bảo cung không tầm thường, bây giờ hắn cũng an tâm ẩn núp, chờ đợi cơ hội.

Nếu hắn có thể bắt đầu thăng chức từ Đan đường, tuyệt đối sẽ có trợ giúp tìm thấy bí dược Siêu Phẩm.

Mà Đại Đạo Giáo hơi thần bí này rõ ràng là có quan hệ cực kỳ mật thiết với Linh đình. Vừa vặn thích hợp làm bàn đạp của hắn, ngày sau đi vào Linh đình, sẽ nắm giữ quan chức quyền thế lớn hơn nữa.

Hắn có đề phòng rất sâu đối với Linh đình, đúng như Yến Song nói, phía sau Linh đình có thần giáo mạnh nhất duy nhất, thế thì tuyệt đối bọn họ đang nắm giữ quái vật Linh Lạc mạnh nhất.

Đây tuyệt đối là một cỗ sức mạnh vô cùng khổng lồ.

Nếu có thể, hắn dự định vừa ẩn núp, vừa thăng chức điều tra tình hình thực tế.

Có rất nhiều thứ khiến hắn không muốn ngồi đợi sự việc tới gần, mà là thích mình âm thầm điều tra hơn, nắm giữ thông tin nhiều hơn.

Như thế mới có thể nắm giữ nhiều quyền đại chủ động hơn trong tương lai.

Đảo mắt đã là mấy ngày đi qua.

Trương Vinh Phương luôn luôn thành thật đi theo Thanh U đạo nhân học tập luyện đan.

Ngược lại là điểm thuộc tính vừa tăng một điểm.

Chỉ là bây giờ đã là Nguyên Anh kỳ, tăng một tầng cần ba điểm mới được.

Cho nên tạm thời một điểm này chỉ có thể tích lũy lại.

Chờ sau đó kiểm tra, phải thêm Thải Linh phù, hay là dùng làm cái khác.

Ngày bình thường, trừ học luyện đan ra, hắn còn đi theo Trương Thanh Chí lăn lộn các nơi.

Từ trong chuyện Đan đường, Trương Vinh Phương nhìn ra được có thể kết giao với Trương Thanh Chí!

Thế là hắn quả quyết lôi kéo làm quen, kéo quan hệ.

Tiền, hắn có nhiều, không nói những cái khác, xét nhà Hoàng gia và hội Mộng Chu các thứ đã có một số lượng lớn ngân phiếu.

Mà hình như Trương Thanh Chí vô cùng rất cần tiền.

“Đan pháp chủ yếu dùng năm bộ phận Đan phương, Hỏa pháp, Đan lô, Tồn đan, Phục Thực Pháp tạo thành.”

Trong động phủ Thanh U đạo nhân luyện đan.

Chương 512: n tình (1)

Trương Vinh Phương và một nữ đạo đồng Hồ Tây khác, cùng khoanh chân ngồi tại chỗ, lẳng lặng nghe đan sư Thanh U giảng giải phương pháp luyện đan.

“Trong rất nhiều Đan phương đều có chỗ cố tình giấu diếm, số lượng thì cần chúng ta tự nắm chắc, giống như Phục linh ích thận đan, trong đó có ba vị thuốc, nhưng chỉ ký hiệu là một chút, chút ít… .

Trong loại đan phương này, tục thành bình thường chúng ta ước định, gặp được từ ngữ này thì đều ngầm thừa nhận dùng 1, 3, 5 trước, ba loại số lượng tiến hành thử nghiệm…”

Từng đoạn khẩu thuật cơ mật luyện đan chỉ có đan sư mới có thể biết đến, không ngừng truyền ra từ trong miệng Thanh U đạo nhân.

Đây đều là cạm bẫy và lỗ hổng do bên trên đan kinh cố ý bố trí. Vì phòng ngừa đan kinh sẽ bị chảy ra ngoài.

Trương Vinh Phương và nữ đạo đồng Thùy Khê khác nghe đến mức cực kỳ nghiêm túc.

Đặc biệt từ sau khi hắn đột phá Nguyên Anh trung kỳ, cảm giác tinh thần tràn đầy, trí nhớ cũng khá hơn so với trước kia rất nhiều.

Những điểm quan trọng thế này, chỉ nghe hai lần là đã nhớ được bảy tám phần.

Đối với chỉnh thể đan pháp, hắn cũng có một phần hiểu hoàn chỉnh. Rất nhiều chỗ vốn dĩ là ẩn giấu mơ hồ, hắn cũng đã hoàn toàn hiểu khi được Thanh U giảng giải.

Đang lúc hắn đang nghe như si như say, cảm giác chính hắn cũng đã có thể thực hành.

Đột nhiên trong lòng hắn khẽ động, giống như cảm giác được cái gì.

Hắn nhắm mắt lại, thanh thuộc tính tự động hiển hiện.

‘Hửm!’

Đột nhiên, con mắt Trương Vinh Phương trợn to, nhìn chăm chú vào thanh thuộc tính của mình.

Chỉ thấy phía dưới một cột thuộc về kỹ năng võ công, đang chậm rãi hiện ra một tùy chọn hoàn toàn mới — 'Luyện đan'.

'Quả nhiên… Quả nhiên đã đến rồi sao!'

Trong lòng Trương Vinh Phương cực kỳ vui mừng.

Khi cuối cùng đã hiểu rõ hoàn toàn về toàn bộ quá trình, nguyên lý, trình tự, điều kiện cần thiết để luyện đan.

Đồng thời có hiểu rõ nhất định đối với các phương diện đan pháp.

Cuối cùng hắn thí nghiệm ra, thanh thuộc tính của mình thật sự có thể ứng dụng tại các kỹ năng khác ngoài võ công!

'Có thể hiện ra, vậy có thể dùng điểm thuộc tính tăng lên hay không?'

Hắn không thêm điểm ngay lập tức, Trương Vinh Phương tiếp tục đè chờ mong trong lòng xuống, yên tĩnh chờ nghe Thanh U giảng thuật điểm quan trọng.

Điểm thuộc tính, trên võ công một điểm ảnh hưởng tương đương với tìm đúng phương hướng rồi tu luyện ba năm không ngừng.

Thế thì kỹ năng còn lại thì sao?

Thêm điểm sẽ là hiệu quả gì?

Thật không dễ mới đợi đến lúc Thanh U đạo nhân nói xong nội dung rồi đứng dậy mang theo đan dược vừa rồi biểu diễn rời khỏi.

Trong động phủ còn lại Trương Vinh Phương và một đạo đồng khác Thùy Khê.

Ánh mắt Thùy Khê sáng ngời nhìn Trương Vinh Phương, làm như đạo đồng có thể được Thanh U đạo nhân chọn lựa.

Tự nhiên nàng không có tu vi võ công phẩm cấp gì, nhưng cơ thể khỏe mạnh, tai thính mắt tinh, năng lực thông hiểu mạnh.

Những thứ này đều có.

Một điểm mấu chốt nhất là, nàng không phải là người có quan hệ hoàn toàn. Với lại… Đẹp mắt.

Nhìn Thanh U rời khỏi động phủ.

Thùy Khê cầm lấy bàn chải sắt, lấy một chậu nước, bắt đầu tẩy rửa bên ngoài bên trong lò đan từng chút từng chút một.

Mỗi lần luyện đan kết thúc đều phải dọn rửa sạch sẽ một lần, những chuyện này cũng là cuộc sống của đạo đồng.

Không thì một lò đan dược dược hỗn tạp lung tung, tất nhiên sẽ xảy ra chuyện.

"Này, ngươi tên là Trương Ảnh đúng không?" Thùy Khê nhỏ giọng nói.

Trương Vinh Phương đang dọn dẹp công cụ thông gió quạt lửa, nghe vậy, ngẩng đầu nhìn nàng.

"Hửm, có việc gì?"

Không thể không nói, thoạt nhìn Thùy Khê cũng mới mười lăm mười sáu tuổi, tư sắc tú lệ, bộ ngực có hơi nhô ra, đã có đường cong của phụ nữ.

Cộng thêm tóc dài đỏ thẫm rối tung, dán sát vào thân thể mặc đạo y thuần lam, lộ ra một mảng da thịt tuyết trắng lớn trên cặp đùi mượt mà. Rất là mát mẻ bắt mắt.

"Nội dung Thanh U đan sư giảng giải gần đây, ngươi có thể nghe hiểu hết không?" Thùy Khê có chút hiếu kỳ.

"Vẫn được." Trương Vinh Phương gật đầu. Mặc dù lúc bắt đầu hơi khó khăn, nhưng lúc này trí nhớ của hắn không tệ, lúc về mở lại ghi chép, hệ thống suy nghĩ lại là có thể nắm giữ.

Về phần việc chưởng lửa phải làm, càng không đáng nhắc tới.

Hắn cũng khác đại bộ phận đạo nhân Đại Đạo Giáo.

Lực khống chế cơ thể Siêu Phẩm học được kỹ xảo chưởng lửa thế nào, quả thực dễ như trở bàn tay. Cho nên tiết kiệm phần lớn thời gian dùng để học tập.

"Rất lợi hại luôn á?" Thùy Khê lập tức kinh ngạc. "Nói thật, trước khi ngươi đến, ta nghe phong thanh, nói là một người khác đến. Kết quả không ngờ đổi thành ngươi."

Nàng khẽ gật đầu.

“Xem ra, quan hệ của ngươi rất cứng?”

“Ta không có quan hệ. Toàn bộ nhờ vào bản lĩnh cứng rắn của bản thân mình mà đi vào.” Trương Vinh Phương chân thành nói.

Chương 513: n tình (2)

“Ha ha…” Thùy Khê không đồng ý cười hai tiếng.

“Được rồi, không nói nhảm, ngươi và ta bắt tay hợp lực, trao đổi lẫn nhau, đi theo đan sư học hỏi nhiều hơn một chút, sau đó ta sẽ đi Đan phòng. Ngươi thì sao?”

“Đan phòng? Ngươi có thể tự mình quyết định đi đâu?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

“Trong nhà ta sớm đã có sắp đặt, bồi dưỡng học tập ở chỗ Thanh U đan sư, sau khi xây dựng cơ sở xong, sẽ đi Đan phòng học tập phối hợp với Đan phòng, sau đó bắt đầu thử tự mình luyện đan, nếu có thể thành công Nắm Giữ mấy Đan phương, có thể làm luyện sư. Nếu Nắm Giữ nhiều hơn nữa, vậy có thể chuyển thành đan sư thật sự.” Thùy Khê giải thích nói.

Nàng nhìn vẻ mặt mờ mịt của Trương Vinh Phương.

“Chắc không phải là ngươi chẳng biết cái gì đã đi vào chứ?”

“Ờm….” Quả thực Trương Vinh Phương không điều tra tài liệu kỹ càng như vậy. “Ta tới muốn học tập luyện chế đan dược dùng cho tập luyện võ công.”

“Võ hệ… Phương thuốc kia không nhiều, may là khá đơn giản, độ khó Nhập Phẩm rất lớn…” Con mắt đạm lam của Thùy Khê nhìn Trương Vinh Phương, chưa phát hiện hắn có thể đạt thành.

“Vậy chúc ngươi thành công.”

“Cảm ơn.” Trương Vinh Phương mỉm cười.

Sau đó hai người cũng không tiếp tục nói chuyện nữa.

Thùy Khê tiếp tục quét dọn Đan lô, chẳng qua cái đầu nàng chỉ có một mét năm, hơi chỗ đệm chân cũng không với tới, chỉ có thể dựng băng ghế lên.

Thỉnh thoảng phát ra âm thanh làm việc kít kít kít, ít nhiều có chút quỷ dị.

Trương Vinh Phương nhìn nàng, cất kỹ công cụ, đứng dậy đi đến trước kệ sách chữ U cất giữ sách.

Đúng vậy, động phủ có giá sách.

Môi trường nóng bức khô ráo, giữ gìn sách là một chuyện vô cùng dễ dàng.

Giá sách trên vách tường trải tầm mười quyển sách, đều là Đan phương loại hình nguyên lý luyện đan.

"Thùy Khê, chúng ta có thể xem sách chỗ này không?"

Trương Vinh Phương hỏi một câu.

"Có thể. Các sách được đặt trong này chính là cho chúng ta xem. Bình thường sách của Đan sư sẽ không để trong này."

Thùy Khê quay đầu lại trả lời: "Ngoài ra, mỗi một đạo đồng chúng ta chỉ có thể ở bên cạnh đan sư hai năm, sau đó nhất định phải rời khỏi, để lại chỗ trống cho người mới."

"Cho nên chúng ta coi như là giáo môn, chuyên môn bồi dưỡng đan sư tương lai?" Trương Vinh Phương hiểu rõ, bắt đầu lật sách.

"Có bản lĩnh tài năng thành đan sư, không bản lĩnh thì sao có thể đến đây." Thùy Khê đưa tay kéo một bên lỗ tai Đan lô, định mở ra kiểm tra bên trong.

Có thể là vừa nói chuyện, vừa làm việc, không cẩn thận.

Đột nhiên nàng nhào về phía trước cứ như mãnh hổ vồ mồi, nặng nề nện người lên một cái kệ đựng dược tài.

Rầm!

Giá đỡ sụp đổ.

Trương Vinh Phương nghe tiếng quay đầu nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy giá gỗ bị Thùy Khê tông vào sụp xuống, nàng thét chói tai sắp rơi xuống chạm đất.

Mà đối mặt nàng chính là mặt đất có bày ra mấy khối khoáng thạch góc cạnh bén nhọn.

Từ góc độ của Trương Vinh Phương nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy đạo y giống váy bị lật ngược lên, hai cái chân trắng nõn đạp lung tung trong không khí.

Lúc này hắn một bước xông qua, nắm lấy một chân ném một cái hất lên.

Bộp!

Mặt Thùy Khê đỏ lên bị cứng rắn kéo ra, tinh chuẩn rơi hai chân xuống đất, bị đặt dựa vào tường ngay ngắn, đứng dưới đất.

A a a a!

Trong miệng nàng còn đang vô thức kêu thảm, đợi đến lúc phát hiện chính mình được cứu, thì mở mắt ra, nhìn thấy Trương Vinh Phương bên cạnh đang đỡ giá gỗ dậy, đặt dược liệu vào lại.

Tiếng kêu lập tức im bặt dừng lại.

Nhìn động tác của Trương Vinh Phương, trong đầu nàng vẫn trống rỗng.

Vừa nãy như vậy, thiếu chút nữa nàng đã chết chắc rồi.

Nếu như thật sự đụng vào, nhẹ thì cơ thể hủy dung, nặng thì trọng thương.

Khuôn mặt chịu thể trọng của cả cơ thể đâm vào khoáng thạch bén nhọn.

Đối với nàng chưa từng luyện võ mà nói, chắc chắn kết cục sẽ không tốt đẹp gì.

Nửa ngày sau, đợi đến khi giá gỗ đã sắp được chỉnh lại xong, Thùy Khê vẫn chưa hết kinh hồn.

"Đa… Đa tạ ngươi!"

Nàng thở hổn hển từng ngụm từng ngụm.

"Không cần, dễ như trở bàn tay mà thôi. May mà trước đó ta đã từng luyện võ qua, bằng không thì cũng không kịp." Sắc mặt Trương Vinh Phương dửng dưng.

"Bất kể nói thế nào, lần này ngươi đã cứu ta. Coi như ta thiếu ngươi một lần!" Thùy Khê chân thành nói.

Ngoài ra, hồi tưởng lại vừa rồi đạo y của nàng bị lật ngược, đoán chừng hai đùi và quần lót bên trong đều bị thấy hết.

Thùy Khê lập tức hơi đỏ mặt, lúc nhìn về phía Trương Vinh Phương lần nữa, cảm giác khác biệt hơn một chút.

Nhìn dáng người rắn chắc của đối phương, hình thể khôi ngô cao lớn, nàng không khỏi có một gợn sóng cảm giác an toàn xông lên đầu.

Quan sát tỉ mỉ lại, mặc dù ánh mắt thần sắc đối phương tang thương, nhưng làn da vẫn tốt, khí chất không giống Đại Linh.

“Trương Ảnh, hẳn là Đan phương võ hệ ngươi muốn tìm ở kệ sách hàng thứ hai thứ ba.” nàng nhanh chóng thấp giọng nhắc nhở.

Chương 514: n tình (3)

Sau đó ngượng ngùng cúi đầu thu dọn đồ đạc, rất nhanh vội vàng rời khỏi động phủ.

Còn lại Trương Vinh Phương im lặng lắc đầu, về đến kệ sách, tìm thấy quyển sách nàng nói, lật ra cẩn thận xem xét.

Hai đời hắn cộng lại cũng ba bốn mươi tuổi, đương nhiên sẽ không động lòng với một tiểu nha đầu.

Huống chi còn là người Hồ Tây.

Hắn cầm sách lên, lật qua lật lại, quả thực trong đó ghi chép mấy Đan phương.

Nhưng đều là Đan phương đơn giản trụ cột nhất.

Tổng cộng ba cái, Bổ Huyết đan, Khứ Độc đan, An Thần đan.

Quá trình luyện chế ba loại đan dược vô cùng phức tạp. Yêu cầu đối với khâu ở giữa cần vô cùng chính xác.

Trương Vinh Phương gấp sách, mày nhăn lại.

‘Cho dù Mê Lân Ngọc Tủy không phải Đan phương khó khăn nhất, tuyệt đối cũng là cơ mật nhất. Nếu ta muốn chậm rãi học từng chút từng chút, chỉ sợ cần thời gian rất dài rất dài.’

Tâm tư hắn lập tức rơi vào tùy chọn luyện đan vừa xuất hiện.

Ở động phủ bình thường đều có quy củ bất thành văn.

Đó chính là, sau khi đan sư rời khỏi, động phủ Đan lô còn lại, đạo đồng đều có thể lấy ra tự động sử dụng luyện tập.

Nhưng giờ phút này, Trương Vinh Phương không nhúc nhích, mà là khoanh chân ngồi xuống, mở thanh thuộc tính ra, nhìn một điểm thuộc tính vừa đạt được.

Lúc này không chần chờ, hắn trực tiếp thêm điểm thuộc tính này vào luyện đan.

‘Ngược lại ta muốn xem xem, điểm thuộc tính sẽ phát sinh phản ứng gì trên kỹ năng khác.’

Rất nhanh, trong thanh thuộc tính.

Dấu cộng nhỏ phía sau luyện đan, bên trong đã chuyển hóa từ Nhập Môn thành một từ mới.

[Luyện đan: Giai đoạn cơ sở (Nắm Giữ)]

Khi chữ viết biến hóa, trong đầu Trương Vinh Phương ầm vang tràn vào rất nhiều ký ức.

Hắn nhắm mắt, hoảng hốt nhìn thấy, mình không ngừng luyện chế đủ loại đan dược cơ sở trong ba năm.

Đan phương luyện chế đan dược đều là cơ sở mà hắn được chứng kiến, học qua trong những thời gian này.

Một nồi, một lô.

Ban đầu tỉ lệ thất bại của hắn cực cao, nhưng theo số lần tăng lên, thời gian dài ra.

Tỷ suất thành công của hắn chầm chậm bắt đầu gia tăng, trở nên cao hơn.

'Quả nhiên… . Quả nhiên đã thành…' trong lòng Trương Vinh Phương mừng rỡ.

Đã xác nhận hoàn toàn, thanh thuộc tính không phải chỉ chuyên chú trên võ công. Mà là kỹ năng còn lại cũng dùng được.

'Lúc trước bẫy rập của ta không thể hiển hiện ra tùy chọn, vô cùng có thể là do ta chỉ học được một loại tay nghề cạm bẫy, còn không hiểu nguyên lý bên trong, hiểu chưa đủ hoàn thiện toàn diện.'

Xác định công dụng điểm thuộc tính rộng hơn nữa, Đôi mắt Trương Vinh Phương thâm thúy.

'Cứ như vậy… Cạm bẫy, y thuật, cơ quan các thứ, đều có thể dùng điểm, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.'

*

*

*

Lúc đêm khuya.

Trong mảnh rừng núi lớn giữa Thành Dương Sóc và Thiên Bảo cung.

Từng đội từng đội sơn phỉ Phù Đồ Sơn, dưới mệnh lệnh của Hồng Nham hòa thượng, ngụy trang thành người bình thường tập hợp chuẩn bị, mang theo từng chồng thông tin thân phận dùng tiền ghi chép lại.

Một nhóm tổng cộng mười sáu người.

Người dẫn đầu là Trịnh Gia Quyền, đã đi theo Hồng Nham hòa thượng lăn lộn từ sớm.

“Chuẩn bị xong hết chưa?” Trịnh Gia Quyền đeo túi da rắn bao lớn bao nhỏ trên người, tất cả trong túi đều là tờ giấy sớm đã ghi chép và hồ dán.

“Đại đương gia, chúng ta… Thật sự phải đi dán lung tung thế hả?” Nhị đương gia Trương Tuệ Sinh có bàn tay thư sinh trắng như ngọc bên cạnh nhỏ giọng hỏi, trên mặt có chút bận tâm.

“Tất nhiên là thật, tùy tiện xông lên ném đi là được, cái này thì sợ gì?” Trịnh Gia Quyền không nhịn được nói.

Trước tiên cứ phơi bày thân phận của Trương Ảnh, để hắn không ẩn núp được, bị Đại Đạo Giáo đuổi ra ngoài.

Nếu không thành công, lại nhờ nội ứng hướng dẫn hắn sn là ra ngoài.

Đây là toàn bộ kế hoạch của Phù Đồ Sơn.

Trong một tháng, không thành công thì rút lui.

“Đi một chút đi, sợ cái gì! Tiền thưởng gấp bội!” Trịnh Gia Quyền hét lên.

Một đám người cổ động nửa ngày, hồi lâu mới âm thầm đi dọc theo vùng núi tới gần Thiên Bảo cung.

Một số người chuẩn bị lấy giấy dán bố cáo ra trước, giấy này là định dán trên hai bên cành cây xung quanh quan đạo Thiên Bảo cung.

“Ai?”

Còn chưa tới gần trăm mét, một đội hảo thuủhh giáp cầm đèn lồng tuần tra đã nhanh chóng tới gần bên này.

“Nhanh nhanh nhanh!”

Trịnh Gia Quyền không ngừng thúc giục.

Lúc này năm tên thủ hạ tăng thêm tốc độ, cầm giấy tờ dán lên trên các cành cây ven đường.

Vút!

Đột nhiên một tiếng rít truyền đến.

Phốc, một thanh dao bầu xoay trơn tốc độ cực nhanh hung hăng chém vào lưng một sơn phỉ đang dán giấy.

Một dòng máu phun lên cực cao.

Sơn phỉ gào lên thê thảm, quay người muốn chạy, nhưng tất cả đã quá muộn.

Hắn ta chưa kịp chạy ra mấy bước đã ngã xuống đất, không thể động đậy.

Rất nhanh lại là mấy thanh dao bầu xoay tròn bay vụt đến, hung hăng chém trúng mấy tên sơn phỉ còn lại.

Chương 515: n tình (4)

Trịnh Gia Quyền nghẹn họng trân trối nhìn một màn trước mặt, khoa trương đến mức không thể tin tưởng.

Bọn họ… Bọn họ chỉ là đến dán mấy tờ giấy…

Có cần khoa trương như vậy không?

Trịnh Gia Quyền hoàn toàn không thể hiểu.

“Chém chết bọn gia hỏa Thiên Tỏa Giáo!” Chỉ nghe một người dẫn đầu phía đối diện tức giận rống to. “Đến hai lần rồi, còn dám tới lần thứ ba, muốn chết!”

Từng tên sơn phỉ nhao nhao ngã xuống đất, trên cơ bản là vừa đối mặt đã chết.

Không hề có sức chống cự.

Giấy dán trong tay bọn họ cũng nhao nhao bị máu tươi vẩy trúng, nhuộm đỏ, không rõ chữ nữa.

Lúc này Trịnh Gia Quyền không nghĩ ngợi nhiều được, quay người phi nước đại. Bất chấp hồ dán và giấy tờ trên người, vứt xuống mà chạy.

Sau khi đám người này chạy xong.

Mấy hảo thủ vừa rồi truy sát, lúc này mới nhanh chóng trở về chỗ cũ, nhặt lên toàn bộ tờ giấy và hồ dán rơi rớt trên mặt đất, gom lại cùng một chỗ, trực tiếp thiêu hủy.

Người dẫn đầu giữ đuôi ngựa, mái tóc dài màu nâu rũ xuống sau lưng, dáng người khôi ngô vô cùng.

Hắn ta cầm lấy một tờ giấy nhìn thử.

‘Thân phận chân thực Trương Ảnh Đại Đạo Giáo, thế mà thật ra là Linh Sứ Kim Sí Lầu Đông tông, mục đích hắn chui vào Đại Đạo Giáo là kéo toàn bộ Thiên Bảo cung vào tranh đấu giữa Đông tông và Tây tông!’

“Hửm, viết nội dung không tệ, đáng tiếc… chúng ta không thể bắt những cao thủ Tây tông kia, nhưng mấy lâu la này vẫn có thể giải quyết thoải mái.” hắn ta lắc đầu, phất phất tay.

“Các huynh đệ, rút lui.”

Một đám người đáp lại, nhanh chóng thu thập tàn cuộc, bước nhanh rời khỏi cánh rừng.

Từ đầu tới cuối, không ai biết thân phận thật sự của bọn họ, cùng với lý do vì sao giả dạng làm người của Đại Đạo Giáo.

Trong một giây lát sau, mấy bóng người bị tiếng vang thu hút, đuổi tới khu rừng này, nhưng ngoại trừ mảng lớn thi thể và vết máu, còn lại không phát hiện được bất cứ thứ gì.

“Lại là Đông tông Tây tông giết nhau sao?” Một người trầm thấp hỏi.

“Hẳn là thế, chẳng qua lần này đều là một vài thứ tầng dưới chót, không có gì đáng nhìn.” Một người khác trả lời.

“Vậy không cần quản, lập trường của chúng ta là trung lập, công bằng. Chỉ cần không ảnh hưởng đến chúng ta, còn lại mặc kệ tất cả.”

“Đã hiểu!”

*

*

*

Đại Đô.

Trong tầng hầm ngầm bí ẩn không ai phát hiện.

“Kim Đan kỳ… Thật không thể tưởng được… tên nhóc đó thế mà đến Kim Đan kỳ rồi.”

Một nữ tử khuôn mặt cứng ngắc, cả người trắng thuần, eo buộc kim mang, chắp tay thưởng thức mô hình gỗ hình cả Đại Đô trước mặt.

Trên mô hình là lầu đài đình các giăng khắp nơi, có chỗ hoa lệ phồn vinh, có chỗ nghèo khó đơn sơ.

Ngoại trừ bộ phận hoàng cung trống rỗng, những chỗ còn lại cũng được làm tương đối hoàn mỹ.

Ở đối diện nữ tử, cùng là một nữ tử khuôn mặt cứng ngắc, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn hơn một chút ngẩng đầu, phát ra một tiếng thở dài.

“Hắn lừa ta.”

“Lừa ngươi gì?” Nữ tử kim mang nghi hoặc hỏi.

“Lừa ta nói hắn mười chín tuổi.” Nữ tử nhỏ nhắn xinh xắn trả lời.

“Không phải hắn hai mươi sáu sao?” Nữ tử kim mang kinh ngạc.

“Trong tài liệu vừa mới đổi thành ba mươi lăm.” Nữ tử nhỏ nhắn xinh xắn tiếp tục.

“…”

“…”

“Vậy rốt cuộc tiểu tử này bao nhiêu tuổi?” Nữ tử kim mang không phản bác được.

“Võ công cửu phẩm, văn công Kim Đan, hắn không phải hạch tâm đại giáo tập trung tài nguyên bồi dưỡng cao thủ, hẳn ba mươi lăm tuổi là thật. Còn lại chắc các thân phận khác là giả.” nữ tử nhỏ nhắn xinh xắn trả lời.

“Thế cũng rất lợi hại. Ta sờ xương cũng không đoán được…” Nữ tử kim mang thở dài: “Khó trách ngươi coi trọng hắn như vậy, còn an bài một đường lui của Cảm Ứng môn.”

Nàng dừng một chút: “Chẳng qua, bằng vào cái này, ba mươi lăm tuổi Kim Đan không đủ để khiến Đại Đạo Giáo che chở hắn. Cửu phẩm cái gì đối với giáo phái đó cũng không có ý nghĩa.”

“Không sao, ta sắp xếp người đi xử lý. Chờ khoảng thời gian này đi qua, tất cả sẽ không sao. Với lại… Ta sắp bước vào Cực Cảnh… Nếu còn chưa dàn xếp xong xuôi, đến lúc đó lại quên những thứ này.” nữ tử nhỏ nhắn xinh xắn nói khẽ.

Nhất thời, hai người không mở miệng nữa.

Cực Cảnh, đó là một con đường không có lối về.

Đặc biệt Cực Cảnh loại hình đó, một khi bước vào sẽ chỉ còn nhớ một mục tiêu.

“Đồng Chương… Vì sao… . Vì sao không chịu cúi đầu?” Đột nhiên nữ tử kim mang trầm giọng nói.

Thiên Nữ Đồng Chương đưa tay đan trước ngực, ngón tay này nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay khác.

“Có rất nhiều nguyên nhân.”

Nàng nở nụ cười.

“Có bản thân ta, cũng có người khác…”

“Thực ra Cực Cảnh hoàn toàn không phải mạnh như tưởng tượng… Vẫn là thân thể máu thịt như cũ, vẫn là bất lực như cũ.” Nữ tử kim mang nói khẽ.

“…” Đồng Chương không nói tiếp nữa, cúi đầu vươn tay, nhẹ nhàng dùng ngón tay trỏ xẹt qua từng đầu đường Đại Đô.

Thế đạo này luôn có một số người không muốn làm chó, không muốn vĩnh viễn cúi đầu..

Chương 516: n tình (5)

Nàng như thế, vị kia cũng như thế.

Tất cả mọi người cho là, loài người không thể chiến thắng chúng bằng thân thể máu thịt.

Nhưng nàng không tin.

Có nhiều thứ, không thử một lần thì sẽ vĩnh viễn không thấy hy vọng.

*

*

*

Thiên Bảo cung.

Nội cung Minh Hòa trong tam đại Đạo cung.

Phương Tri Quân ngồi ngay ngắn trước mặt đông đảo đệ tử khách hành hương, trên người khoác đạo bào hoa lệ, cầm trong tay sách kinh văn bằng đá, trong miệng không ngừng niệm từng đoạn Phù sinh chuyển vận kinh.

Kinh văn này chủ yếu dùng để nghịch chuyển vận thế gì đó, khiến người ta trở nên may mắn hơn.

Được mệnh danh là kéo dài thời gian trong vòng hai ngày.

Tất nhiên, chỉ là thổi phồng da trâu thôi, có ảnh hưởng chuyển vận thật sự hay không thì cũng không biết.

Dù sao thì là cung chủ, Phương Tri Quân cũng không biết có chuyển hay không, niệm xong là được.

Trong cả Minh Hòa nội cung, người ngồi xếp bằng tụng kinh khoảng chừng hơn trăm người.

Hơn mười người ngồi ở trung tâm đều đến từ quý tộc người Linh và các nhân vật đại biểu thế lực quan trọng Đại Đô.

Tất cả mọi người đều vì chuyển vận mà tới.

Vốn dĩ rất nhiều người có áp lực tâm lý cực lớn, nhưng ảnh hưởng của âm thanh kinh văn cũng chầm chậm ổn định lại.

Theo thời gian chuyển dời, chậm rãi, hơn mười phút đi qua, niệm tụng kinh văn hoàn tất.

Đạo đồng chung quanh bắt đầu dọn dẹp sự vụ linh tinh từ nghi thức.

Cuối cùng cung chủ Phương Tri Quân kết thúc công việc, cầm phất trần vừa đứng dậy trấn an quý khách vừa nói lời tạm biệt.

Khi từng khách hành hương rời đi, hòm công đức phía bên phải được đổ đầy lần nữa.

Rất nhanh, từng khách hành hương nhao nhao rời đi.

Cuối cùng chỉ còn lại một nữ tử tóc dài mặc áo dài quần dài màu vàng nhạt, bên cạnh mang theo một nha hoàn, lẳng lặng chờ đợi những người còn lại rời khỏi.

Phương Tri Quân cũng nhìn ra đối phương có lời muốn nói, lúc này ra hiệu đối phương chờ một lát.

Sau khi hắn ta đổi áo bào rồi rửa mặt, đến đại điện lần nữa.

“Vị cư sĩ này có việc gì?”

Trong ba vị cung chủ Thiên Bảo cung, Phương Tri Quân là người tính tình ấm áp nhất, nhưng cũng là một người chưởng giáo Nhạc Đức Văn chân nhân coi trọng tín nhiệm nhất.

Nữ tử áo vàng nhạt mỉm cười lên tiếng nói: “Chủ nhân nhà ta lệnh ta đến đây hỏi cung chủ một câu. n tình năm đó khi rời hận đường, còn giữ lời không?”

Nét mỉm cười hòa ái trên mặt Phương Tri Quân lập tức biến mất, hơi ngạc nhiên ngừng lại, rồi hắn ta lập tức lộ ra cười khổ.

“Tất nhiên là tính. Mời nói.”

“Xem ra cung chủ đoán được chúng ta sẽ đến?” Nữ tử áo vàng cười nói.

“Thời điểm then chốt như lúc này, mấy người không tới mới là chuyện kỳ lạ” Phương Tri Quân lắc đầu. “Nói đi, ta sẽ tận hết khả năng của mình.”

“Người này.” Nữ tử áo vàng nhẹ nhàng đưa ra một cuộn giấy: “Chủ nhân nhà ta hy vọng ngươi bảo vệ hắn, đừng để hắn rời

khỏi Thiên Bảo cung, bị cuốn vào vòng xoáy trước mặt."

Phương Tri Quân nhìn chung quanh, đạo nhân trông coi chung quanh lập tức tự giác quay đầu đi, đưa lưng về phía này.

Lúc này hắn ta mới đưa tay nhận cuộn giấy, chậm rãi mở ra.

Trong cuộn giấy, viết rõ ràng một hàng chữ: Trương Ảnh, ba mươi lăm tuổi, văn công Kim Đan kỳ, võ công cửu phẩm, Linh Sứ Vu Sơn Kim Sí Lầu….

Phía sau còn có liên tiếp trải nghiệm tương quan, con đường võ công các loại.

Ban đầu Phương Tri Quân nhìn còn nhíu mày, nhưng sau khi nhìn thấy một cột võ công, rõ ràng là Linh Sứ Kim Sí Lầu, thế mà phía trên này, tất cả đều là đường lối Đại Đạo Giáo.

Ánh mắt hắn ta lập tức quái dị.

"Hắn Kim Bằng Mật Lục đâu?"

"Không luyện." Nữ tử áo vàng cũng im lặng: "Được rồi, lời nói ta đã đưa xong, có thể trong giáo mấy người sẽ hơi dị nghị về hắn, nhưng còn xin cung chủ mở miệng quyết định."

"Tư chất thế này… Yên tâm, ta sẽ đưa ra tiếng ủng hộ." Phương Tri Quân nghiêm túc gật đầu.

Kim Đan kỳ ba mươi lăm tuổi, mặc dù đã qua ba mươi, nhưng tư chất không tệ. Trong Thiên Bảo cung là vị trí hơi lúng túng trong thế hệ trẻ tuổi.

Phương Tri Quân hiểu rõ trong lòng, mặc dù tư chất người này vô cùng ưu tú.

Nhưng vẫn chưa tới tình trạng có thể vì hắn mà đắc tội Tây tông và thế lực còn lại.

Nếu Trương Ảnh được công bố ra thân phận thật sự, như vậy chắc chắn trong nội cung có người cảm thấy, vẻn vẹn chỉ bởi vì một Trương Ảnh hắn, mà trêu chọc các loại thế lực khủng bố như Tây tông và Cảm Ứng môn.

Cũng không đáng giá.

Chẳng qua, đã được Thiên Nữ dùng ân tình năm đó làm nền, dù thế nào thì hắn ta đều phải tận lực.

…

14 tháng 6.

Trương Vinh Phương dẫn hơn mười đạo phó, mang theo từng bó dược liệu khoáng thạch mới rửa sạch hong khô, đi đến động phủ đan sư.

Trên đường đi, trời còn chưa sáng hẳn đã có đạo nhân lui tới Đan đường, bắt đầu chuẩn bị sự vụ một ngày mới.

Chương 517: Tìm kiếm (1)

Đại bộ phận trong đó là đạo đồng mang theo đạo phó, một phần nhỏ là kẻ ngoại lai sớm đã đến đây chờ đợi cầu đan.

Người Đan đường rất dễ phân biệt, cả đám đều treo bảng hiệu đại biểu Đan đường ở chỗ bắt mắt nhất.

Trương Vinh Phương nhìn Thùy Khê bên cạnh.

Cô nương này rất là tự hào đeo bảng hiệu trên cổ, tấm bảng kia rất giống bảng tên chó, nhoáng lay động lúc đi lại.

Phối hợp với lúc này nàng đang ăn que thịt nướng cay, thỉnh thoảng lè lưỡi hà hơi, thật sự có hơi cay con mắt.

Hắn thì là cột bảng hiệu vào một nửa cánh tay, như vậy không dễ rơi, còn có thể làm cho tất cả mọi người thấy rõ.

"Nói mới nhớ, gần đây người đi cầu đan xin thuốc càng ngày càng nhiều. Trước đó không lâu ta còn chứng kiến một ít đại quý tộc quý nhân Đại Đô tự mình đến." Thùy Khê nhỏ giọng nói.

"Đại quý tộc?"

"Đúng vậy." Thùy Khê gật đầu: "Thậm chí còn có người của Nghiêm Thuận vương phủ, chính là một trong sáu vương của Đại Linh, quyền thế ngập trời! Thế mà cũng đi cầu thuốc trong khoảng thời gian này."

"Xem ra tình thế bên ngoài thật sự không tốt?" Trương Vinh Phương nói khẽ.

"Không phải là không tốt bình thường đâu." Thùy Khê thở dài, "Gần đây luôn xảy ra các loại án mạng, khắp nơi đều bộc phát sự kiện đánh nhau ẩu đả, những cao thủ võ công kia tính khí nóng nảy, một lời không hợp là muốn mạng người, hơi không chú ý là tàn tật suốt đời. Hầy."

Nàng thở dài một tiếng, không biết là đang cảm thán thế đạo nguy hiểm, hay là thán người học võ nguy hiểm.

Hai người đưa tài liệu luyện đan hôm nay đi, một đường dọc theo con đường ở trong Đan đường, đi đến tụ chậu than số

134.

Bọn họ đi đường chuyên môn vận hàng.

Cách đó không xa mười mấy mét, còn có hai đạo nhân Đan đường đi lại trên con đường chuyên môn cung cấp cho người xin thuốc bên ngoài.

Ba con đường song song lẫn nhau, ở giữa ngoại trừ ụ đá đơn giản cách ra, còn có từng đội từng đội đạo nhân võ công trông coi.

Những đạo nhân này đeo khảm đao, cánh tay mang khiên, dáng người khôi ngô, mắt lộ ra cảnh giác cảnh giới tứ phương.

"Đạo trưởng! Van ngươi, con ta thật sự không chịu nổi nữa! Không có thuốc chống đỡ cho nó, nó, nó…."

Một nam tử tuổi chừng năm sáu mươi quỳ rạp xuống đất bộp bộp lạy lục một đan sư, khóc ròng ròng.

"Vân Thạch đạo trưởng. Chúng ta chỉ cần một viên, một viên là được! Thật sự, chỉ cần một viên." Nam tử kia run rẩy toàn thân, cầm một chồng ngân phiếu trong tay, đưa qua cho người phía trước.

Nhìn kỹ lại, trong ngân phiếu còn xen lẫn rất nhiều tiền giấy dính mì sợi, còn có một ít đồng tiền bạc vụn.

Sắc mặt Vân Thạch đạo nhân bị ngăn lại không bất ngờ, không nhìn đối phương một chút nào.

"Băng Xích đan đã sớm chia xong số định mức rồi, ngươi tới chậm."

Hắn ta phất phất tay, đạo nhân phòng giữ bên cạnh lập tức tiến lên, kéo nam tử quỳ trên đất ra ngoài.

"Đi thôi." Sắc mặt Vân Thạch đạo nhân bình tĩnh, mang theo đạo đồng thẳng đi về phía chậu than.

Nam tử sau lưng đau khổ cầu khẩn, không ảnh hưởng tốc độ hắn ta rời đi chút nào.

Nam tử điên cuồng muốn xông lên, lại bị đạo nhân bắt lấy kèn chặt, không thể tránh thoát.

Trương Vinh Phương thu tầm mắt lại, thở dài trong lòng. Hắn đã thấy tình cảnh như vậy nhiều lần.

Mặc dù đến Đan đường chưa tới mấy ngày, nhưng mỗi ngày ở đây đều sẽ trình diễn một màn cùng loại.

Hắn nhìn ra xa xa, thu cảnh tượng toàn bộ nội viện Đan đường vài trăm mét vào đáy mắt.

Trên ba con đường.

Một đường thuộc về xin thuốc xếp đầy người đến đây xin thuốc.

Phần lớn bọn họ quần áo lộn xộn, rõ ràng mặc cẩm bào cẩm y, nhưng phần lớn là sắc mặt tiều tụy.

Rất nhiều người hoảng thần, hai mắt sưng đỏ, giống như mới khóc.

Còn có người vội vã cuống cuồng, nhìn chung quanh, giống như đang lo lắng bị người khác cướp đi đan dược mà mình muốn.

Mới thoáng cái, hắn còn chứng kiến một nam hài gầy yếu được mẫu thân ôm vào trong ngực.

Nam hài suy yếu mở to hai mắt, dùng hai tay đã không còn bàn tay, vất vả kẹp lấy một cái chong chóng màu đỏ.

Gió thổi qua, chong chóng chuyển.

Nam hài vui vẻ cười lên.

“Mỗi ngày đều có nhiều người thế này đi cầu đan dược sao?” Trương Vinh Phương lên tiếng hỏi.

“Ngươi muốn hỏi, rõ ràng bọn họ không thiếu tiền, vì sao vẫn sẽ như thế đúng không?” Thùy Khê ở bên cạnh nói.

Không chờ Trương Vinh Phương trả lời, nàng tiếp tục nói.

“Ngươi cũng đã biết, Đại Đạo Giáo ta ngoại trừ là đạo môn đại giáo thứ hai, đồng thời còn là một trong những thánh địa y đạo nổi danh nhất cả Đại Linh.”

“Thánh địa y đạo” thực ra Trương Vinh Phương cũng có thể đoán ra.

Đại Đạo Giáo có tiền, có người, có rảnh rỗi, tự nhiên có nhiều thời gian nghiên cứu đan dược y thuật.

Cho dù y thuật chỉ là bổ sung, nhưng tháng ngày tích lũy lại cũng tương đối ghê gớm.

Đột nhiên, ánh mắt Trương Vinh Phương khẽ động, chú ý tới trong đội ngũ xin thuốc có một nữ tử mặc áo dài xanh nhạt, đầu đội vật trang sức sừng hươu san hô đen quý khí, đang mang theo hai tên tôi tớ được đạo nhân Đại Đạo Giáo đặc biệt mở đường, một đường đi đến phía trước.

Chương 518: Tìm kiếm (2)

Có vẻ là chú ý tới ánh mắt của hắn, nữ tử kia quay đầu, lúc nhìn thấy hắn, hình như thần sắc trong mắt có chút kinh ngạc.

Lập tức, đối phương lộ ra vẻ mỉm cười với hắn.

Trương Vinh Phương lễ tiết mỉm cười đáp lại.

Chỉ là một cái mỉm cười, nhưng trong lòng hắn đã ghi nhớ lại.

Rất rõ ràng ánh mắt nữ tử kia nhận ra hắn.

Ghi tạc việc này trong lòng, Trương Vinh Phương không tiếp tục để ý chuyện khác nữa, theo Thùy Khê tiếp tục đi tới động phủ 134, lắng nghe Thanh U đạo nhân giảng giải.

Đảo mắt một buổi sáng biểu diễn luyện đan kết thúc, Thanh U rời khỏi.

Trương Vinh Phương và Thùy Khê ra khỏi động phủ, tự tách riêng ra trở về.

Vừa đi ra khỏi cửa chính Đan đường, hắn nhìn thấy mấy người hình như đứng chờ đã lâu ngoài cửa.

Trong mấy người, người đứng đầu thế mà lại là nữ tử quý khí vừa rồi nhìn thấy.

Vào lúc giữa trưa, vật trang sức san hô trên đầu nữ tử bị ánh mặt trời chiếu vào, phản xạ ra màu sáng đen bóng được mài tinh tế tỉ mỉ.

Màu đen kia, đen nhánh tựa như bóng đêm hình thành tương phản rõ ràng với da thịt tuyết trắng trên người nàng.

"Tâm sự?" Nữ tử tiến lên một bước, mỉm cười nói.

Trương Vinh Phương nhìn nàng chăm chú, đột nhiên ánh mắt co rụt lại, nhìn thấy trong tay áo đối phương chợt lóe lên vũ phù có chữ vàng.

Cao tầng Kim Sí Lầu!

Trong lòng hắn khẽ động, mặc dù biết mình âm thầm tới đây, chắc chắn sớm muộn cũng sẽ bị người của tổng bộ Kim Sí Lầu phát hiện.

Nhưng có thể kéo đến thời gian dài như vậy mà người của tổng bộ mới tìm được hắn, quả thực khiến hắn hơi bất ngờ.

“Được” Hắn không do dự, gật đầu.

Hai người không mang theo những người còn lại, mà là có đạo nhân đặc biệt dẫn dắt bọn họ đi vào một tiểu viện vắng vẻ đơn độc trong Đan đường.

Chậu hoa trong viện hơi hoang phế, tất cả bên trong đều là hoa cỏ dược đằng đã khô héo chết đi.

Két két, cửa sân đóng lại, bên ngoài có người chuyên phân chia phòng giữ, không cho phép bất kỳ kẻ nào tới gần nơi này.

“Ta tên Trọng Minh” nữ tử ôn nhu sửa sang lại sợi tóc bị gió thổi bay trên trán.

“Kim Sí Lầu có một vị chính lâu chủ, hai vị phó lâu chủ, ta là phó lâu chủ.”

“Trọng Minh. Trọng Minh điểu sao?” Trương Vinh Phương phản ứng lại.

“Đúng vậy, xem ra ngươi cũng có chút hiểu rõ.” Nữ tử tên là Trọng Minh cười một tiếng.

“Nói mới nhớ, thực ra chúng ta đã biết ngươi đến Đại Đô từ rất sớm. Chỉ là luôn luôn không có thời gian tới tìm ngươi.”

“Tìm ta?” Trương Vinh Phương có hơi nhíu mày. Làm cao tầng Kim Sí Lầu tìm đến, hắn chỉ là một Linh Sứ, đặt song song với hắn còn có rất nhiều Linh Sứ.

Vì sao đối phương lại nói như vậy?

“Ngươi là một trong hy vọng Thiên Nữ chọn trúng, là hạt giống. Nhưng ngươi bây giờ còn quá yếu ớt. Quá dễ chết yểu.” Trọng Minh tiếp tục nói.

“Thiên Nữ ở đâu?” Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi: “Nàng muốn làm cái gì?”

“Ta không biết. Nhưng nàng đã đến thời điểm mấu chốt nhất, nếu thành công, thực lực tăng nhiều, nhưng cùng lúc cũng sẽ hoàn toàn quên mất chúng ta.” Trọng Minh lắc đầu.

“Với lại bây giờ thế cục của Đại Đô không ổn, ngươi không nên tới.”

“Ta thiếu mật pháp và thời cơ Siêu Phẩm, không thể không đến.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Quả thực Tổ Đình Đại Đạo Giáo có thời cơ, nhưng bây giờ…” Trọng Minh thở dài: “Quá nguy hiểm. Thiên Nữ không nói ước hẹn ba năm với ngươi à?”

Trương Vinh Phương trầm mặc.

Đúng là có nói.

Nhưng, tiến độ của hắn vượt rất xa ước hẹn ba năm.

Lại thêm Cung Sơ Nhân giật dây, hắn tiếp xúc sớm với rừng âm Hòe Đại Trọng Quan.

“Được rồi, ta tới gặp ngươi, là bởi vì thân phận ngươi hôm nay đã bại lộ. Đã không cần ẩn giấu nữa. Hải Long, Cảm Ứng môn đều biết ngươi đang ở chỗ này. Như vậy tiếp theo, nếu có thể, ngươi cứ luôn ở trong chỗ này đi, đừng rời khỏi. Nếu không được, đến lúc đó ta sẽ phái người đến đây tiếp ứng ngươi. Ngàn vạn không thể hành động đơn độc.”

Trọng Minh nhắc nhở.

“Đã hiểu.” Trương Vinh Phương gật đầu.

“Ngoài ra, còn phải nhắc nhở ngươi một chuyện, ở Đại Đô thì ngàn vạn đừng dùng hồng tước liên lạc đưa tin. Nhớ kỹ, trong này, hồng tước không có bất kỳ hiệu quả gì, quá nhiều người biết.”

Trọng Minh suy nghĩ một lúc.

“Nếu có gì bất ngờ, người của ta không đến, ngươi lại thực sự cần xin giúp đỡ, có thể đến tìm Vân Vụ sơn trang, tìm Bát Diện Thần Kiếm Ngụy Phong.

Vân Vụ sơn trang đồng cấp với Kim Sí Lầu chúng ta, nể tình Thiên Nữ, tất nhiên hắn ta sẽ ra tay tương trợ “.

“Hiểu rõ.” Trương Vinh Phương nghiêm túc nhớ lấy.

“Cuối cùng. Ta có thể hỏi một câu không?” Trên mặt Trọng Minh lộ ra vẻ tò mò.

“Rốt cuộc ngươi là Trương Vinh Phương, hay là Trương Ảnh, hay là ai khác?”

“Từ đầu tới cuối, ta đều là Trương Vinh Phương, chưa bao giờ thay đổi.” Trương Vinh Phương hiểu rõ tại sao đối phương lại có nghi vấn như vậy.

Chương 519: Tìm kiếm (3)

Chỉ nhìn một cách đơn thuần trải nghiệm trong thân phận Trương Vinh Phương, không ai lại tin tưởng hắn mười chín tuổi có võ công cửu phẩm, văn công Kim Đan.

Vì, nếu hắn chỉ là Trương Vinh Phương, như vậy dựa theo ghi chép trải nghiệm, từ lúc hắn tay trói gà không chặt cho tới tu vi cửu phẩm bây giờ, chỉ dùng hơn hai năm gần ba năm.

Đây là khái niệm gì?

Cho nên đối với Kim Sí Lầu biết được về hắn nhiều nhất, có dạng hoài nghi này cũng rất bình thường.

Người khác đều cho là Trương Ảnh hắn tập võ luyện công từ nhỏ, nhưng Kim Sí Lầu điều tra rất rõ ràng, từ khi hắn bắt đầu luyện công đến bây giờ chỉ tốn hơn hai năm.

Chẳng trách đối phương không tin.

Trọng Minh không nói gì thêm.

Thực ra, ban đầu nàng tra được tất cả tài liệu về Trương Vinh Phương, trong lòng cũng từng có hoài nghi.

Vì quá nhanh!

Trương Vinh Phương từ chỗ không tập võ đến cửu phẩm, tốc độ quá nhanh!

Loài người không thể có tốc độ như vậy.

Chỉ có.

Bái thần.

Nếu là một Linh Lạc bái thần ngụy trang thân phận.

Đặc biệt lúc trước Trương Vinh Phương còn từng thu thập linh kiện tượng thần.

Nhưng lúc trước Thiên Nữ cùng ăn cùng ở với Trương Vinh Phương, mỗi ngày giao thủ đối luyện, cũng đã loại bỏ điểm này.

Thật sự nghĩ là Thiên Nữ suốt ngày không có chuyện gì làm, trong lúc cấp bách còn có thể rút ra thời gian dài như vậy đi dạy bảo Trương Vinh Phương hay sao?

Nếu không phải để chứng thực hắn không phải Linh Lạc ẩn tàng, cũng không lại lãng phí thời gian lâu như vậy.

"Bây giờ, thế lực Đông tông ta ở Đại Đô, dùng Vân Vụ sơn trang, Kim Sí Lầu, Đại Quang Minh Tự làm đầu, đối kháng với Tây tông. Tây tông dùng nguyên sư Chân Phật tự làm đầu, kết hợp nhất mạch Thái Thanh của Cảm Ứng môn, Hải Long, thế lực Phụng Thiên Vương các loại, nếu ngươi nghe thấy những tên này phải nhớ chú ý tránh đi." Trọng Minh lại dặn dò vài câu.

Nhìn ra được ít nhiều thái độ của nàng đối với Trương Vinh Phương vẫn còn có chút chần chờ.

"Ngươi cảm thấy ta là Linh Lạc?"

Bỗng nhiên Trương Vinh Phương nói. Bây giờ hắn là Nguyên Anh trung kỳ, đã coi như là cao tu, lại thêm mới mười chín tuổi, hoàn toàn không phải loại những Nguyên Anh năm sáu mươi tuổi kia có thể so sánh, tốc độ phản ứng nhạy bén cỡ nào.

Mới đầu đã phát giác ra thái độ của đối phương.

"Thực ra." Trọng Minh há miệng, suy tư tìm từ.

Phốc!

Trong chốc lát một tay Trương Vinh Phương đâm vào làn da trên cánh tay phải của mình.

Luyện Ưng Trảo Công là phải cứng rắn đầu ngón tay, trực tiếp xé mở làn da, lộ ra cơ thể huyết hồng dưới nó.

"Bây giờ ta cho ngươi biết, ta không phải Linh Lạc, là người sống sờ sờ!"

Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

Chút vết thương da thịt, không bao lâu là sẽ lành, chủ yếu là hắn dùng để chứng minh bản thân mình.

Trọng Minh ngơ ngác nhìn hắn, sự nghi ngờ trong con ngươi nhanh chóng tan biến.

Có một sợi kim loại đặc biệt trong cơ thể Linh Lạc, và nàng đương nhiên biết điều đó.

Mà vào lúc này, nàng nhìn vết thương nơi bị xé ra, nghi ngờ trong lòng nhanh chóng lắng xuống.

“Ra là vậy.” Trong lòng nàng vẫn còn rất nhiều thắc mắc, nhưng vào lúc này, chỉ cần nàng biết Trương Vinh Phương thực sự không phải là Linh Lạc, vậy là đủ.

Hai người nói chuyện rất lâu trước khi Trọng Minh đưa mọi người đi.

Lúc này, trong Thiên Bảo cung đang diễn ra cuộc thảo luận và thương nghị về Trương Ảnh.

*

Trong Thiên Bảo cung, chân chính có thể xưng là cao tầng, chỉ có một chưởng giáo, ba cung chủ, mười hai điện chủ.

Trên thực tế, mặc dù Thiên Bảo cung là Tổ Đình, nhưng ba chủ cung chủ mới thực sự quản lý nó.

Mà không phải là chưởng giáo.

Chưởng giáo Nhạc Đức Văn trong ngày thường chân chính phụ trách, mười hai đại cử chính các đại sự tỉnh.

Thiên Bảo cung chỉ là một phần của cấp dưới. So với các tỉnh và khu vực, mức độ ưu tiên không chênh lệch nhiều.

Chỉ có thể đến xin chỉ thị của ba cng chủ khi có đại sự.

Lúc này, ngồi trong Tam Thanh điện của Thiên Bảo cung là ba cung chủ và mười hai điện chủ.

Ba Đại cung chủ, là Lâm Thanh Hồng, Phương Tri Quân và Tạ Linh.

Ba người họ ngồi trên ba tấm bồ đoàn hoa sen, đằng sau mỗi người họ là bốn vị điện chủ ngồi ngay ngắn.

Mỗi điện chủ này đại diện cho nhiều nhóm lợi ích ở cấp trung và cấp thấp hơn của Điện Bảo cung.

Lâm Thanh Hồng năm nay đã hơn tám mươi tuổi, nhưng tướng mạo chỉ khoảng sáu mươi, là một người văn tu thuần

túy, hiện tại đã là Luyện Thần hậu kỳ, bên cạnh một cao thủ Linh lạc Siêu Phẩm đến từ Tuyết Hồng các bảo vệ.

Nhưng Tạ Linh và Phương Tri Quân thì khác.

Hai người xuất thân võ tu, sau này chuyển sang văn công, hiện tại đã là một võ công Siêu Phẩm, Nguyên Anh hậu kỳ.

Võ công kia cũng là Siêu Phẩm, nhưng văn công đạt đến Luyện Thần tiền kỳ.

Trong toàn bộ Thiên Bảo cung, chỉ có hai người bọn họ Luyện Thần.

Chương 520: Tìm kiếm (4)

Vì vậy, Phương Tri Quân thực sự là người có tu vi cao nhất trong ba người.

Lúc này, bọn hắn chờ một đạo nhân cầm chuông vàng nhẹ nhàng rung lên ba lần rồi vẫy tay ra hiệu cho những người không liên quan rời đi.

Bên cạnh bức tượng Hàn Thạch thiên tôn hùng vĩ cao hơn mười mét, một nhóm người im lặng, chờ Phương Tri Quân lên tiếng.

“Hôm nay triệu tập trư vị, là do ta vừa nhận được tin tức từ Đông tông bên kia.”

Hắn ta dừng lại để kiểm tra phản ứng của đám đông.

Sau ba nhịp thở im lặng.

Hắn ta lại nói tiếp.

“Tin tức này có liên quan đến một Linh sứ của Kim Sí Lầu, và nó cũng liên quan đến thiên hướng lập trường hiện tại của Đại Đạo giáo chúng ta.”

Ngay khi những lời này nói ra, sắc mặt của hai cung chủ kia hơi ngưng lại, bọn họ biết đặc điểm cũng như tầm quan trọng của lần triệu tập này.

“Lão Phương, có chuyện gì thì cứ nói thẳng. Ở đây đều là người của mình.” Tạ Linh xoa những vết đồi mồi trên mặt, hữu khí vô lực nói.

Lâm Thanh Hồng cũng nhìn chằm chằm vào Phương Tri Quân, hơi nhíu mày.

Hắn ta cũng tò mò về điều gì sẽ ảnh hưởng đến lập trường của toàn môn phái.

Phương Tri Quân lúc này cũng không chậm trễ, giải thích hai thân phận của Trương Ảnh cho mọi người từng cái từng cái một.

Nói xong không bao lâu, Tạ Linh liền lên tiếng.

“Trước tiên không nói Trương Ảnh này bao nhiêu tuổi, vì người này là Sứ Kim Sí Lầu, trong tay chắc chắn có rất nhiều tin tức về Kim Sí Lầu, Tây tông sẽ không bao giờ buông tha cho hắn ta.”

Nếu chúng ta muốn bảo vệ hắn ta, tức là chống lại Tây tông, chúng ta nhất định sẽ bị lôi vào cuộc.”

“Kim Đan ba mươi lăm tuổi, Cửu Phẩm. Thiên phú xác thực kinh người, nhưng không đủ để chúng ta can thiệp vào cuộc đấu đá nội bộ của Phật môn.” Lâm Thanh Hồng gật đầu đồng ý.

Phương Tri Quân đã mong đợi kết quả này từ rất lâu, nghe đến đây liền thở dài trong lòng.

“Hơn nữa trên thực tế, chúng ta muốn bảo vệ người, cũng dễ dàng xử lý, bởi vì Trương Ảnh này có chỗ rất đặc biệt.” Hắn nghiêm nghị nói.

“Có gì đặc biệt?” Lâm Thanh Hồng nhìn đối phương, có chút ngạc nhiên.

“Hắn không biết bất kỳ môn võ nào của Kim Sí Lầu, hay bất kỳ môn võ nào của Đông tông. Từ khi sinh ra, hắn ta luôn là một tín đồ của Đại Đạo giáo chúng ta!” Phương Tri Quân trả lời một cách nghiêm túc.

“Cho nên.” Hai mắt hắn quét qua, “Ta nghi ngờ người này đối với Đạo giáo tâm tư rất sâu, cũng không thuộc về thế lực Phật môn như Đông tông, cộng thêm hắn có thiên phú như vậy.”

“Không biết võ công Đông tông sao??” Lâm Thanh Hồng kinh ngạc.

“Sau đó làm sao hắn ta trở thành một Linh sứ?”

“… Cái này, ta cũng không biết. Nhưng theo ta biết, người này ghét ác như kẻ thù, làm người thiện tâm, thiên phú hơn người.”

Có thể thấy từ thiên phú của hắn, không hề học võ thuật Phật môn nào.

Hơn nữa, người này đã đi hàng ngàn dặm, từ Vu Sơn xa xôi đến Đại Đô cầu đạo, có thể thấy được hắn rất thành tâm.”

Phương Tri Quân nói một cách nghiêm túc.

“Nếu một người có tấm lòng chân thành như vậy mà bị ta từ chối, thì chẳng khac nào trời cho không lấy, sẽ phải gánh chịu sao. Lúc đó không nghênh, tất được ương (rủi ro, tai vạ).”

Chúng điện chủ nghe vậy, dồn dập nhỏ tiếng bắt đầu thương nghị.

Lâm Thanh Hồng và Tạ Linh cũng lộ ra vẻ suy tư.

“Nhưng giờ phút này, đã khác xưa rồi.” Tạ Linh từ tốn lắc đầu, “Đông tông mưa gió chấn động, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, Tây tông cũng chỉ là thuận thế mà làm thôi.

Trong những thời điểm nhạy cảm này, chúng ta không được động chạm một chút nào.”

“Quả thực, dù sao chẳng ai biết được Đông tông bên kia đang nghĩ gì, có lẽ bọn họ cố ý phái người này lẻn vào Tổ Đình ta, hòng kéo chúng ta vào vòng xoáy.” Lâm Thanh Hồng cũng nói.

Hầu hết các điện chủ đều đồng ý với những nhận định này và gật đầu.

Mọi người đều vì lợi ích và tránh thiệt hại.

Phương Tri Quân trong lòng thở dài, quả nhiên bảo vệ Trương Ảnh không tốt cho tất cả mọi người có mặt.

Nhưng trong vấn đề này, một khi Đại Đạo giáo thực sự làm điều đó, thì thật sự có nguy cơ bị dính líu.

Nếu thực sự bị cuốn vào, tất cả mọi người có mặt sẽ gặp nguy hiểm.

Có hại và không có lợi, tự nhiên không ai đồng tình.

Về vấn đề này, Phương Tri Quân đã sớm có các biện pháp đối phó.

“Kỳ thật nếu ta có thể thu nhận một đệ tử có tài năng kinh người, sau này sẽ có lợi cho ta, tuy rằng lợi ích này còn xa, nhưng cũng không thấy được lắm.”

Nhưng nếu để Trương Ảnh ẩn danh và thay đổi danh tính của mình thì sao?”

Hắn nhìn những người xung quanh.

“Người này không có dấu vết của Đông tông trong công phu của mình, không ai có thể biết hắn ta đến từ phe nào.

Cho dù Tây tông có tìm tới cửa, chúng ta có thể thành thật khẳng định người này do chúng ta bồi dưỡng từ nhỏ, nhưng sau đó lại bị phái đến Kim Sí Lầu nằm vùng.”

Chương 521: Tìm kiếm (5)

“Không thể giấu được Tây tông.” Tạ Linh lắc đầu.

“Chỉ cần họ không bắt được chứng cứ chân chính của chúng ta, thì mọi chuyện sẽ ổn thôi.” Phương Tri Quân nói một cách nghiêm túc.

Mặc dù Đại Đạo giáo ôn hòa đối ngoại, nhưng gốc gác thực sự của nó thực sự đến từ sự hỗ trợ của Linh đình.

Cho dù có chuyện gì xảy ra với Tây tông, cũng không dám làm gì họ.

Cũng giống như Đông tông lúc trước, đại diện cho quyền lực tối cao của hoàng quyền, không ai có thể cai trị.

“Ta không đồng ý.” Lâm Thanh Hồng phản đối, “Đồng thời, ta đề nghị lập tức kiểm tra võ công văn công của Trương Ảnh này một chút, Kim Đan cửu Phẩm, còn mới chỉ ba mươi lăm tuổi… Trước cứ kiểm tra đã, sau lại nói tiếp.”

“Kiểm tra hay không kiểm tra, kỳ thực đều không quan trọng, Đông tông không đến nỗi đắc tội chúng ta vì chuyện này.

Nguyên nhân chính là vì chuyện này đối với ta mà nói, chỗ tốt quá ít, có hại, không có lợi, trong trường hợp người này có ý đồ khác, vậy chẳng phải là vô duyên vô cớ tự chuốc lấy phiền phức.” Tạ Linh phản đối.

“Chuyện này liên quan đến lập trường của môn phái, Trương Ảnh, một thiên tài văn võ song tu, không thể chỉ một mình chúng ta quyết định được.

Vì tất cả mọi người đều phản đối điều đó, nên ta xin sử dụng thêm quyền ra quyết định của mình mỗi năm một lần và xin mời chưởng giáo đưa ra quyết định.” Phương Tri Quân nói một cách nghiêm túc.

Mỗi cung chủ sẽ có thêm một quyền quyết định mỗi năm một lần.

Có nghĩa là, khi ba người họ có tranh chấp và không giải quyết được, thì có thể xin quyết định của chưởng giáo, làm ra quyết định.

Nhưng quyền lực này chỉ có thể được sử dụng một lần trong năm.

“Ngươi còn muốn dùng quyền quyết định cho những chuyện vặt vãnh như vậy sao? Kinh động trưởng giáo?” Lâm Thanh Hồng bất mãn nói. “Chưởng giáo trăm công nghìn việc, còn chưa chắc để mắt đến việc này.”

“Nếu chưởng giáo trả lời có cho phép thì sẽ lưu người này lại.

Nếu trả lời không được phép, hoặc không có trả lời.”

Phương Tri Quân dừng lại một chút.

“Vậy thì trục xuất Trương Ảnh.”

*

“Ba mươi lăm tuổi?”

Nhạc Đức Văn nhìn đống công văn ứng tuyển trên bàn trước mặt, dùng cây tăm chậm rãi xỉa răng.

Hai chân hắn bắt chéo, tựa lưng vào chiếc ghế mây, để ngực trần, mặc quần đùi cùng áo khoác xám như rẻ lau.

Cả đời của hắn không có dòng dõi, chỉ có Trương Thanh Chí, người được nhận nuôi từ nhỏ, có thể được coi như một đứa con trai nuôi.

Thật tiếc khi lớn lên hình như bị tàn tật.

“Ba mươi lăm tuổi, Kim Đan, Cửu Phẩm, còn đánh một Ngoại Dược Siêu Phẩm tàn phế, nhìn xem chém gió đến mức này, chậc chậc chậc.” Nhạc Đức Văn lắc đầu thán phục.

Đây là một tiểu viện nhỏ bên ngoài Thiên Bảo cung.

Nhạc Đức Văn thường sống ở đây khi không có việc gì làm, mỗi ngày sống nhàn nhã qua ngày, câu cá đánh bài chơi cờ, tình cờ đi ra ngoài đạp thanh, tìm hảo hữu khoác lác đánh nhau, sinh hoạt trải qua quả thực quá thích ý.

“Khi ta ba mươi lăm tuổi, ta chỉ mới Siêu Phẩm Trúc Cơ? Cũng còn chưa kết được kim đan, hắn trực tiếp luyện đến Kim Đan?”, Nhạc Đức Văn thở dài.

“Đông tông mà, uy áp thiên hạ đã lâu, lúc nào cũng có thể tìm được cây giống tốt.” Một giọng nói già nua từ xung quanh

vọng lại.

Nhưng chỉ nghe thấy âm thanh, không thấy bóng dáng.

“Cũng đúng, nhưng ba mươi lăm tuổi, mới Cửu Phẩm, võ công hơi muộn, cũng may là Kim Đan có thể tăng cường cực hạn thân thể, hắn là vẫn còn thể tiến lên.” Nhạc Đức Văn gật đầu.

“Vậy thì kế hoạch của ngươi là gì? Phương Tri Quân cũng nói rằng Thiên Nữ đã đề cập đến nhân tình của Ly Hận đường. Hắn năm đó suýt nữa thì chết ở nơi đó, nếu không có Đông tông giúp đỡ, chắc chắn sẽ không sống nổi tới bây giờ.” Lão giả kia trầm giọng hỏi.

“Ta nha.” Nhạc Đức Văn sờ sờ cằm. “Nhân tình là chuyện khác, qua trận ta lặng lẽ ra tay cứu mạng tiểu nữ oa kia, không phải sẽ đền đáp sao?

Đối với Trương Ảnh này, chút ơn huệ này còn lâu mới đủ để thay đổi khuynh hướng của toàn bộ môn phái của ta. Ta cũng không muốn vì chuyện nhỏ mất lớn, bị bệ hạ nghi kỵ.”

“Đúng vậy, không có lợi không dậy nổi, hoàn toàn phù hợp với tính cách của ngươi.” Lão nhân gia chế nhạo.

“Chính là như vậy, quả nhiên vẫn là tiểu tử ngươi hiểu rõ ra, ha ha ha ha!” Nhạc Đức Văn trở nên đắc ý.

Hai người ngay lập tức ngừng đề cập đến vấn đề, Nhạc Đức Văn ném công văn sang một bên.

Đứng dậy, hắn động tay động chân.

“Đi thôi, đi thôi, đi câu cá. Còn dám tái chiến một trận không?”

“Ha ha, là bại tướng dưới tay còn dám khiêu chiến?” Lão giả khinh thường nói.

Bước ra khỏi tiểu viện, Nhạc Đức Văn tiện tay lấy một bộ đạo bào màu xanh lam bình thường từ móc trên tường ra, khoác lên người rồi sải bước rời đi.

“Này? Ngươi đi đâu vậy?” Lão giả ngạc nhiên hỏi. “Đó không phải là hướng câu cá.”

Nhạc Đức Văn xua tay mà không quay đầu lại.

Chương 522: Định (1)

“Thông tin nói rằng tiểu tử đó ba mươi lăm tuổi liền có Kim Đan Cửu Phẩm, còn không phải là do tài nguyên của các đại phái bồi dưỡng, dựa cả vào thiên phú. Ta có chút không tin điều đó, muốn tự mình đi xem.”

“Tự mình xem?”

“Ha ha, người khác không nhìn ra tuổi, không có nghĩa là lão Nhạc ta không thể.” Nhạc Đức Văn khinh thường nói.

“Ta đoán tiểu tử đó nhất định là năm mươi ba. Cố ý nói ngược, không sao đâu, ngươi về chỗ cũ đợi ta. Ta sẽ tới ngay. Công phu một vũng nước tiểu.”

Là một chuyên gia y học hiếm có trong toàn bộ Đại Linh, hắn đương nhiên sẽ không chỉ dựa vào những phương pháp thô bạo như mò xương để xác định tuổi.

…

“Tiếp theo.”

Bên trong Khám Văn điện.

Từng đạo nhân đến xác minh việc tu luyện của Trương Vinh Phương, lần lượt xếp hàng dài chờ các pháp sư bên trong xác minh văn công.

Đây là một nơi đặc biệt để tất cả các đạo nhân có thể kiểm tra sự tiến bộ của văn công. Văn công nổi tiếng là khó kiểm tra. Vì vậy, chỉ có thể tìm cao tu.

“Nói mới nhớ. Chính xác thì văn công này kiểm tra như thế nào? Có phải cần mò xương, xem mắt không?”

Trương Vinh Phương nghi hoặc hỏi khi nhìn đội ngũ đang di chuyển chậm rãi phía trước.

Hắn vẫn đang học luyện đan, liền đột nhiên bị kéo qua, tất cả mọi người cùng nhau kiểm tra văn công.

Không chỉ riêng hắn, mà cả Thùy Khê cũng bị kéo qua.

“Lần trước khi kiểm tra, chính là điểm tới điểm lui trên thân thể ngươi, sau đó xem phản ứng của ngươi, đồng thời hỏi một số câu hỏi. Kiểm tra khá nhanh, và các câu hỏi cũng thay đổi theo sức mạnh và vị trí của mình.” Thùy Khê trả lời.

Nàng liếc nhìn Trương Vinh Phương.

“Kỳ thật văn công cái gì đó, chỉ cần không phải đứng đầu thiên hạ, chúng ta tùy tiện tu là được rồi. Có câu nói: Không tới Kim Đan, đều là con sâu cái kiến!”

Câu nói cuối cùng của nàng dường như đang bắt chước giọng điệu của ai đó, nàng hất cằm lên, vẻ mặt khinh thường và vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé.

“Ha ha, ngươi đúng là nhìn rất thoáng.” Trương Vinh Phương cười nói, “Sau khi văn công tu giỏi không phải rất nổi tiếng sao? Nó còn có thể kéo dài tuổi thọ, cường tráng thân thể.”

“Đúng như vậy, nhưng quá mất thời gian. Chúng ta không có thiên phú, cái chúng ta cần không phải là kéo dài tuổi thọ, mà là tận hưởng.”

Suy cho cùng, trên đời này, không chỉ có tuổi mới hại người, mà còn có người xấu. Không có võ công thì mọi thứ đều vô ích.”

Kể từ lần cuối cùng suýt bị té tàn phế, huỷ dung, có vẻ như thái độ của Thùy Khê đối với võ thuật cũng đã thay đổi. Gần đây, bắt đầu chăm chỉ học tập và khổ luyện tập mỗi ngày, dưới đạo bào trên người, cũng mặc một chiếc quần bó sát để thuận tiện cho việc luyện tập võ thuật.

“Sau khi ta trở về lần trước, ta đã yêu cầu cha ta bắt đầu học nghiêm túc và tập luyện, luyện phù pháp võ công của Đại Đạo giáo ta. Sau đó tranh thủ cũng có thể trở thành cao thủ võ lâm!” Thùy Khê vung nắm đấm hung hăng nói.

“Vậy thì ngươi cố lên.” Trương Vinh Phương cổ vũ một câu.

“Đừng lo lắng, sau này khi ta trở thành cao thủ Cửu Phẩm, thăng quan tiến tước, nhất định sẽ dẫn ngươi đi theo!” Thùy Khê cười lớn.

Nàng chỉ mới bắt đầu rèn luyện thân thể, ở tuổi này, ai cũng biết luyện võ đã muộn, trước ba mươi tuổi có thể vào Nhị,

Tam Phẩm cũng không tồi. Cũng chính là cường thân kiện thể.

Đúng lúc này, ở bên phải phía trước xếp hàng, xuất hiện một lão đạo.

“Mọi người chú ý lắng nghe, để đẩy nhanh tiến độ, phía trên tăng thêm cao tu phụ trách kiểm tra.

Bây giờ, vui lòng đi ra và kiểm tra cá nhân. “Nhiều đạo nhân xếp hàng dài lần lượt nhìn hắn ta.

Lão đạo dường như đã quen với việc bị đông người theo dõi, cũng không quan tâm, cầm danh sách trong tay lên đọc từng cái một.

“Trương Văn Quân.” “Mạc Hướng Đông.” “Hoàng Kha.” “Đường Lỵ.” “Thượng Quan Tĩnh.” “Trương Ảnh.” “Lý Tồn Nghĩa.”

Đột nhiên nghe thấy tên mình, Trương Vinh Phương vẫy tay với Thùy Khê, ra khỏi hàng đợi, chậm rãi rời đi cùng với một người đạo phó chuyên môn dẫn đường.

Lão đạo bên cạnh tiếp tục gọi, mà những đạo nhân bị gọi ra này, đều là đạo phó chuyên môn dẫn tới.

Hướng đi dường như mỗi cái đều không giống. Những người trong đội ngũ không quan tâm khi họ nhìn thấy điều này.

Điều này rất giống với việc cao tu khác nhau trong cung điện, mỗi nơi đều giao cho một vài người kiểm tra. Những sắp xếp tương tự đã được thực hiện trước đó, vì vậy không ai quan tâm.

Trương Vinh Phương thấy không có ai phản ứng không đúng, liền yên tâm đi theo đạo phó kia, đi qua những con hẻm có tường cao bao quanh, chẳng mấy chốc đã tới một nơi, trước mặt là tòa lầu nhỏ giữa hai tòa thần điện.

Tòa lầu nhỏ có năm tầng, bên trong tối tăm yên tĩnh, chỉ có tầng ba là có sân thượng hình bán nguyệt nhô ra.

Trên sân thượng là một lão nhân béo trắng, bụng phệ với vẻ mặt khoan thai đang ngồi xếp bằng.

Chương 523: Định (2)

Lão nhân có mái tóc lưa thưa, chỉ có ba hai cái xõa trên trán, trên tay cầm một chiếc quạt lá cọ, đang quạt từ từ hướng về phía mình.

Đạo phó dẫn đường đưa Trương Vinh Phương tới trước cửa lầu nhỏ, chỉ chỉ sân thượng, cũng không nói lời nào, liền xoay người rời đi.

Trương Vinh Phương hiểu ý, ý là cao tu kiểm tra ở phía trên. Hắn không do dự và đi dọc theo lối vào.

Ánh sáng trong tòa lầu nhỏ mờ ảo, ba bức tường được bao phủ bởi những bức chân dung đen trắng.

Dưới loại ánh sáng này, những bức chân dung đen trắng này cho hắn cảm giác rằng chúng giống như người thật.

Trương Vinh Phương lắc đầu trong lòng, thời đại này không thể có máy ảnh, chân dung đen trắng hắn là không có ý nghĩa gì về mặt này.

Vừa đi, hắn vừa xem xét các bức chân dung. Phát hiện thấy rằng những bức tranh này đều do một người vẽ.

Một nữ tử với mái tóc dài mặc trang phục màu tím với khuôn mặt lạnh lùng và quyến rũ. Đôi mắt của nữ tử rất lạnh lùng, khi nhìn ai cũng giống như một thanh băng kiếm.

Nhưng nét mặt của nàng lại có một sức hấp dẫn khó tả, vừa quyến rũ vừa lạnh lùng, hai khí chất cực kỳ trái ngược nhau, trên người dường như có âm dương lưỡng cực, từ từ lưu chuyển biến hóa.

Cảm giác kỳ lạ này khiến Trương Vinh Phương thất thần cảm thấy những bức chân dung này giống như những bức ảnh ba chiều.

Hắn đi hết một quãng đường lên lầu hai.

Trên lầu hai treo bộ dáng của nữ tử mặc váy dài cung đình, có vẻ như nữ tử trẻ hơn một chút, tính tình dịu dàng hơn so với lúc ở lầu một.

Trang phục triều đình đủ loại, đủ màu, đội mũ da đủ loại, đeo vai mây, có người cầm binh khí, có người nâng động vật nhỏ.

Sau đó là lầu thứ ba.

Tầng ba đầy rẫy sự xuất hiện của một nữ tử tóc búi cao, có mặc váy có quần dài, còn có dáng vẻ cưỡi ngựa đi chơi.

Lúc này ánh mắt nữ tử rõ ràng dịu dàng hơn, nhưng lại có chút khí chất lạnh lùng.

Nhưng trong đôi mắt ấy, có thể thấy nàng ấy vẫn còn rất trong trẻo và non nớt.

“Đẹp không?”

Đột nhiên, một giọng nói của một lão giả vang lên bên tai Trương Vinh Phương. Hắn bí mật run rẩy, nhanh chóng quay đầu nhìn về phía sau. Chẳng biết từ lúc nào, một bóng người đang đứng sau lưng hắn.

Dáng người cao khoảng một mét tám, thấp hơn hắn một chút, nhưng trắng trẻo, mũm mĩm, bụng phệ, khuôn mặt phú quý.

Chính là lão đạo cao tu vừa nãy đang ở trên sân thượng. “Ừm, thật đẹp.” Trương Vinh Phương nói ngược lại ý muốn của mình.

Trên thực tế, hắn cho rằng nữ tử tuy có khí chất không sai, nhưng ngoại hình chỉ có thể coi là ưa nhìn, không đến trình độ rất đẹp.

Đương nhiên, nhìn vẻ mặt lão đầu, nhìn thoáng qua liền biết hắn đang nịnh nọt, cho nên tự nhiên không thể nói tát vào mặt.

“Đẹp là đúng rồi. Đó là bạn của lão đạo khi còn trẻ.” Lão đạo thở dài.

“Ài, lớn tuổi rồi, bây giờ luôn thích nhìn vật nhớ người. Vì vậy, ta tùy tiện vẽ một vài bức tranh, có thể coi là giết thời gian.”

“…” Để giết thời gian, lão nhân nhà ai sẽ vẽ và treo tranh đầy ba tầng lầu? Còn là vẽ một người?

Trương Vinh Phương không nói nên lời.

Hắn dọc đường đi lên lầu và thấy ít nhất hàng trăm bức tranh, mỗi bức đều được vẽ rất tỉ mỉ rõ ràng.

“Đến ngồi đi.” Lão đạo liếc nhìn Trương Vinh Phương, xoay người đi tới sân thượng, khoanh chân ngồi trên một tấm bồ đoàn màu xám.

Trương Vinh Phương cũng bước tới. Ngồi xuống một tấm bồ đoàn khác. Có một tấm lông cừu len giữa hai người, bên trên có hai món đồ.

Một chiếc búa nhỏ bằng bạc, một ống pha lê chứa chất lỏng tinh thể màu hổ phách. “Pháp sư, xin hỏi kiểm tra như thế nào?” Trương Vinh Phương nhẹ giọng hỏi.

“Cái này đơn giản.” Lão đạo mỉm cười.

“Nói mới nhớ, ta đã lâu không cùng người trẻ nói chuyện phiếm. Đừng lo lắng, chúng ta tán gẫu đi.”

Lão ta xoay tay một cái, không biết lấy ra một bình rượu và hai cái chén ở đâu. Rót cho mỗi người một ly.

Một loại rượu vang đỏ nhạt với hương thơm say đắm được phản chiếu dưới ánh nắng mặt trời. “Uống một chút không?” Lão đạo bưng rượu lên uống một hớp.

Trương Vinh Phương không nỡ từ chối nên cầm ly rượu lên, ngửi rồi khẽ chạm môi bảo đảm không có độc nên nhấp một ngụm.

Vị ngọt và thơm, như thể thực sự ăn một quả nho trong miệng, dường như có nhiều hương liệu khác ẩn chứa bên trong.

“Như thế nào?” Lão đạo vẻ mặt chờ mong nhìn hắn, như là đang chờ ý kiến của hắn.

“Thật ngọt.” Trương Vinh Phương đáp: “Nhưng dư vị sau có chút đắng. Nhưng vẫn rất thơm.”

“Ừ, ta có bỏ đường.” Lão đạo mỉm cười. “Nếu không vị ngọt sẽ rất nhạt.”

Trương Vinh Phương luôn cảm thấy những lời này có ý tứ gì đó, có cốt truyện. Đặt chén rượu xuống, lão đạo ngẩng đầu nhìn hắn.

“Ngươi hẳn nên biết cách kiểm tra đúng không? Ta cần hỏi ngươi một số câu hỏi.”

“Pháp sư, xin hỏi.” Trương Vinh Phương chỉnh lại sắc mặt.

“Ngươi đã học võ rồi, còn nhớ sư phụ cũ của mình không?” Lão đạo hỏi.

Chương 524: Định (3)

“Nhớ chứ, sư phụ dạy võ của ta là một lão đạo vô danh ở Đàm Dương.” Trương Vinh Phương đáp.

Hắn hiện tại là thân phận của Trương Ảnh, cho nên đương nhiên không thể nói Thanh Hòa Cung. Nhưng ngoài cái tên, những thứ còn lại có thể nói trực tiếp theo những gì sư phụ Trương Hiên dạy trước đó.

“Ngươi cảm thấy sư phụ của mình như thế nào?”

“Cố chấp, không rõ lí lẽ. Chỉ là một đạo nhân võ tu bình thường.” Trương Vinh Phương cẩn thận nhớ lại quá khứ cùng với sư phụ mình.

“Nhưng nhìn chung, không có cái gì không đúng. Hắn đã làm tất cả những gì mà một người sư phụ nên làm.”

Ngay từ đầu, hắn thật sự không có trách sư phụ.

Rất nhiều lần, cũng không thể đem hi vọng và sự lý giải đều ký thác ở người khác.

Hoặc từ bỏ sự tách biệt, hoặc ra tay thay đổi nó.

“Ừ, trên đời luôn khó hy vọng người khác có thể hiểu được mình.” Lão đạo cũng thở dài.

“Vậy thì tại sao ngay từ đầu ngươi đã tính đến chuyện học văn công?” Lão ta tiếp tục hỏi.

“Võ công bảo vệ thân thể, văn công trường thọ, ta không biết người khác nghĩ như thế nào, ta chỉ muốn sống lâu hơn.” Trương Vinh Phương nghiêm túc trả lời.

“Ngươi chỉ lo cho thân mình sao? Còn những người xung quanh ngươi thì sao?”

“Nếu võ công của ngươi có thể cao hơn, ngươi sẽ có thể bảo vệ nhiều người hơn.

Nếu văn công có thể mạnh hơn, có thể sống lâu hơn và nhìn thấy nhiều hơn. Điều này đương nhiên cũng có thể bảo vệ những người xung quanh.”

Trương Vinh Phương trả lời.

“Giống như cây đại thụ, có thể che bóng mát, sao phải sợ nắng gió.”

“Được rồi!” Lão đạo vỗ đầu gối cười. “Tiểu tử người đúng là hợp khẩu vị của ta.”

“Ở tuổi của ta, thế nhân nhớ về quá khứ nhiều, nhưng chỉ mình ta nhìn về tương lai. Chỉ là tương lai mờ mịt không nhìn thấy ánh sáng. Nếu là ngươi sẽ làm gì nếu trực diện gặp phải tình huống như vậy?”

“Nếu không thấy ánh sáng, lại muốn chiếu sáng thì tự mình đốt đuốc đi.” Trương Vinh Phương không nghĩ ngợi trả lời.

“Nếu không tìm được lửa và nhiên liệu thì sao?” Trương Vinh Phương nheo mắt im lặng. “Vậy thì nằm im chờ bình minh.”

“Nếu binh minh quá lâu thì sao?”

“Vậy trước tiên hãy làm quen với bóng tối!”

Lão đạo nhìn thanh niên trước mặt, trầm mặc một hồi. Đợi một lúc sau, lão ta mới chậm rãi nói lại.

“Điều gì sẽ xảy ra nếu ngươi không thể bảo vệ những người xung quanh ngươi vì bầu trời tối đen?”

Trời, đại diện cho một thứ hoàn toàn không thể chống lại đảo ngược. Sắc trời tối tăm.

Trong lòng Trương Vinh Phương đã có suy nghĩ. Ánh mắt hắn lóe lên sắc bén, hắn cầm ly rượu lên. “Vậy thì đi xem, tại sao trời lại là trời?” Hắn không nói lời này, chỉ là im lặng uống cạn ly rượu trong tay.

Có những lời hắn biết trong lòng, nhưng hắn không thể nói ra.

Lão đạo không hỏi lại. Chỉ cần rót thêm một ly rượu và từ từ nếm thử.

Nhưng xét từ những câu trả lời, cảm xúc và phản ứng của đối phương, lão ta thực sự đã có được câu trả lời như ý muốn.

Lão ta cảm thấy người trước mặt thật sự không giống một người trẻ tuổi. Câu trả lời vừa rồi không có nhuệ khí của một người trẻ tuổi.

“Được rồi, tiếp theo, đó là kiểm tra ứng kích. Khi ta kiểm tra, ngươi cần phải nói sự thật về cảm giác của ngươi. Như vậy mới có thể chân thực.”

Nếu ngươi cố tình che giấu nó và học thuộc lòng phản ứng căng thẳng của cao tu, ta vẫn có thể kiểm tra nó.”

Lão đạo nói một cách nghiêm túc.

“Vâng.” Trương Vinh Phương cúi đầu.

Hắn cũng rất mong chờ, hắn tự hỏi người trước mắt có thể đo lường được tuổi chân chính của Trương Vinh Phương hắn hay không.

“Đưa tay ra.” Lão đạo đột nhiên khẽ quát một tiếng.

Trương Vinh Phương vươn tay trái ra, lòng bàn tay hướng lên trên. Đến mạch môn, lão đạo nhất thời đưa tay nhéo nhéo.

Hai người im lặng một lúc không hề phát ra bất kỳ tiếng động nào. Lão đạo dần dần cau mày.

Lão ta cẩn thận cảm thụ mạch đập, nhưng nó hoàn toàn khác với những gì lão ta dự đoán.

“Ngồi xuống, đừng nhúc nhích!” Lão ta đứng dậy đi tới sau lưng Trương Vinh Phương, hai tay trong phút chốc giống như vũ đả ba tiêu (mưa rơi trên lá), nhanh chóng kết huyệt trên lưng, vai và cổ của hắn.

Cường độ điểm kích rất nhẹ.

Trong khi điểm kích, lão đạo thỉnh thoảng hỏi vài câu.

Thời gian kéo dài chừng năm phút đồng hồ, lão đạo ngừng lại, nhíu mày càng sâu. “Mở miệng ra!” Lão ta lại nói.

Trương Vinh Phương há hốc miệng khi nghe những lời này.

Sau đó hắn nhìn thấy lão đạo cầm chiếc búa nhỏ lên và bắt đầu gõ nhẹ vào răng.

Sau khi lần lượt gõ răng, lão đạo lại cầm ống tinh nhỏ lên. “Nào, hãy vắt một giọt máu cho ta.”

Lão ta mở ống ra và nói với Trương Vinh Phương.

Trương Vinh Phương nhìn lão đạo một chút. Hắn đưa tay ra và cắn nhẹ vào. Sau đó ngón trỏ duỗi qua nặn ra một ít máu, nhỏ

giọt vào trong ống.

Những giọt máu đỏ tươi, chìm xuống, ngưng tụ, co lại trong chất lỏng màu hổ phách. Cho đến khi kết thúc, nó chìm xuống đáy và đặc lại thành một khối vật thể sền sệt.

Chương 525: Định (4)

Lão đạo đậy nắp lại, cầm ống lên lắc nhưng giọt máu vẫn không nhúc nhích. Lão ta vung lên vung xuống thật mạnh, nhưng giọt máu vẫn không nhúc nhích.

Thở dài một tiếng, lão đạo ném cái ống trở lại. Ngẩng đầu, lão ta nhìn chằm chằm Trương Vinh Phương.

“Trương Vinh Phương văn công của ngươi đã được kiểm tra.”

“Tuổi cũng kiểm tra được”

*

*

*

Vân Mộng lầu, Đại Đô.

Yến Song mang một thanh kiếm dài trên lưng, một thân váy đen mềm mại đi vào lầu một.

Nàng quét mắt qua, tìm mục tiêu giữa đám đông thực khách, nhanh chóng tiếp cận đi qua.

Soạt một tiếng ngồi xuống băng ghế dài.

Nàng ném một túi nhỏ đựng tiền vàng và đen lên bàn và nhìn chằm chằm vào nam tử đối diện mình.

“Phần của ngươi.”

Giọng nàng lanh lảnh và dứt khoát, không chút dây dưa dài dòng, có một giọng điệu khác với lần gặp trước đó với Trương Vinh Phương.

“Ngươi đã thành công?” Nam tử vẻ mặt tiều tụy, trên lưng mang theo một thanh vũ khí dài bọc vải đen, bộ râu trên mặt dường như đã lâu không được cắt tỉa.

”

“Ta đích thân xuất mã, không có lý do gì thất bại.” Yến Song cười nói. Khi nào ngươi sẵn sàng động thủ?”

“Chờ thông báo.” Nam Tử đáp. “Xét cho cùng, Vân Vụ Sơn là một trong ba nơi quan trọng của Đông tông. Kim Sí Lầu giờ đã tan hoang. Vân Vụ sơn trang chắc chắn đã thu nạp rất nhiều cao thủ của Đông tông. Sẽ rất khó để chiến đấu.”

“Dù sao thì đó cũng là những điều mà mẫu thân cân nhắc. Chúng ta chỉ cần làm phần việc của mình.” Yến Song không quan tâm lắm.

“Trước đây phụ thân ngươi còn giao cho ngươi những nhiệm vụ khác sao?” Nam tử hỏi lại.

“Người đó sẽ không ra khỏi Thiên Bảo cung. Hãy chờ xem.” Yến Song nhắc đến chuyện này liền đầy bụng tức giận.

Nàng đã đợi nửa tháng bên ngoài Tổ Đình của Đại Đạo giáo, chuẩn bị để tên kia lĩnh hội một chút sự tàn khốc của thực tại, nhưng tiểu tử kia chỉ cắm cúi không bước ra ngoài.

Trong lúc tuyệt vọng, nàng phải đi làm những việc khác trước.

Thế cục hôm nay, kỳ thực chính là Đế sư không còn hơi sức, Tây tông nhân cơ hội giết mấy tên tông sư của Đông tông.

Không có cực cảnh tọa trấn, đối với những người còn lại, Linh Lạc căn bản là khó hiểu.

Dưới sự ngầm ưng thuận của hoàng đình, nhiều thế lực đã truy đuổi và giết chết các thế lực chủ lực và cao thủ của phái Đông tông.

Chia cắt của cải và tài nguyên của họ.

Một bữa ăn như thế này hiếm thấy trong một trăm năm. Trong quá khứ, những kẻ thù nợ máu của Đông tông lần lượt xuất hiện, tập hợp lại và trước tiên ra tay thảo phạt.

Ngược lại, Tập tông và các thế lực khác chỉ cần đi theo sau và thuận theo hướng gió là có thể thu được rất nhiều.

Hai người thay đổi chủ đề và trò chuyện về những hướng đi gần đây khác của các lực lượng khác nhau.

Đột nhiên, đôi mắt của nam tử mở to, hắn nhìn thấy một bóng đỏ vụt qua cửa sổ ở lầu một.

“Tới rồi!” Ánh mắt hắn chuyển động, lộ ra ý cười. “Thật sự có người không sợ chết, dám dùng hồng tước đưa tin.

“Truyền một cái chết một cái. Hắn là Hắc Thập giáo dùng nó để câu cá.” Yến Song mỉm cười.

“Sau khi dọn dẹp mấy con bọ nhỏ, năm ngày sau sẽ đến ngày tập trung tại Vân Vụ sơn trang, ngươi có tới không?” Nam tử thu tầm mắt lại.

“Ta không biết.” Yến Song lười biếng dựa vào bàn, nhìn bầu trời trong xanh bên ngoài.

“Nhìn dáng vẻ của ngươi, không có hứng thú?” Nam tử lại hỏi.

“Ừm, có chút. Ngày nào cũng chạy tới chạy lui, nhiều việc nhỏ mà ít việc lớn. Ta trời sinh quyết rũ, nhưng lại phải lao lực suốt ngày.

Đột nhiên, nàng di chuyển tay phải của mình, tránh bàn tay đang dang ra của nam tử. “Ngô huynh đây là làm gì vậy?

“Dù sao thì ngươi cũng nhàm chán, không phải Cảm Ưng môn các ngươi theo đuổi cực lạc sao? Có muốn hai người chúng ta tập hợp thành một đôi, thử xem có thể theo đuổi cực lạc hay không?” Nam tử cười khà khà.

Con ngươi Yến Song lưu chuyển, lộ ra ý cười.

“Thử thì đương nhiên có thể. Võ công của Ngô huynh như thế, ở mức thượng tầng trong Thiên Tỏa giáo. Có thể kéo dài hơn.”

“Tốt lắm! Ta có một thôn trang ở gần đây, có đạo cụ trong đó. Song Song mau đi với ta.” Nam tử nhanh chóng đứng dậy, sư chán chường vừa rồi nhanh chóng bị quét sạch.

Chỉ là hắn vừa đi vài bước. Đột nhiên đầu cảm thấy hơi choáng váng.

Tay hắn nhanh chóng nắm lấy thành bàn gỗ.

“Ngô huynh, Ngô huynh ngươi làm sao vậy?” Giọng nói lo lắng của Yến Song truyền đến bên tai hắn, nhưng nó dường như đang lơ lửng từ xa. Như có như không.

Sau đó hắn liền cảm thấy túi thuốc, ví tiền và các loại đồ dùng cá nhân trên người đều bị một bàn tay nhỏ nhẹ nhàng lấy đi.

Nam tử dùng sức lắc đầu nguầy nguậy, trong lòng vừa kinh vừa sợ, nhưng thân thể lại không thể động đậy.

Một lúc sau, hắn đột nhiên cảm thấy tim đau nhói, hoàn toàn bất tỉnh, ngã xuống bàn. Yến Song đưa tay ra và đẩy nam tử một cái.

Chương 526: Định (5)

“Ngô huynh, sao uống ít như vậy lại say?” Giọng nói lo lắng của nàng vang lên, trên tay cất những thứ vừa lấy được vào túi của mình

Sau khi làm xong, khóe miệng nàng khẽ nhếch, đứng dậy thở dài rời đi. Bước ra khỏi Vân Mộng Lầu, bên ngoài ánh nắng tươi sáng, trên bầu trời không có mây.

“Đáng tiếc, hợp tác thật tốt không phải rất tốt sao? Lại phải đổi người.”

Yến Song khẽ cười một tiếng, rẽ vào một con hẻm, thân hình lóe lên trong nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi đâu.

Vào lúc này, trong Vân Mộng Lầu, nam tử họ Ngô kia, đang nằm sấp, máu đen từ mũi và miệng từ từ chảy ra.

…

Trương Vinh Phương khoanh chân động thân, trịnh trọng nhìn lão đạo đối diện “Thế nào?”

Trong lòng hắn có chút kỳ vọng, trong lần kiểm tra này, nếu có thể phát hiện ra tu vị của hắn là Nguyên Anh kỳ, thì cho dù hắn đã ba mươi lăm tuổi, vẫn có thể coi là thượng tầng trong Thiên Bảo Cung.

Mặc dù không phải là Nguyên Anh kỳ đỉnh cấp thiên tài ba mươi tuổi trở xuống mới đãi ngộ, nhưng ít nhất nó sẽ tốt hơn nhiều so với đãi ngộ trước đó.

Vừa nghe thấy câu hỏi của hắn, lão đạo nhân đối diện ngồi như chuông, bất động, đôi mắt hơi híp lại.

Từ góc độ này, có thể thấy rõ vết chân chim nơi khóe mắt của lão ta loang ra và ngón trỏ không ngừng gõ vào đầu gối.

Rõ ràng là rơi vào trong suy nghĩ sâu sắc. Qua một hồi lâu.

Lão đạo thở ra một hơi, mí mắt chuyển động, rốt cục mở mắt ra.

“Ngươi.”

Hắn ta dừng lại một chút.

“Năm nay chắc ngươi dưới hai mươi tuổi?”

“Ngươi chỉ mới bước vào Nguyên Anh kỳ vào tháng trước.”

“Võ công Bát Phẩm đến Cửu Phẩm.”

“Nhìn chung, nó ổn ở những nơi nhỏ, nhưng ở đây chỉ có vậy.”

Vẻ mặt của lão đạo phẳng lặng, chỉ ra từng cái.

“Thiên Bảo Cung ta, chính là Tổ Đình Đại Đạo giáo, hội tụ tinh nhuệ thiên tài lại một chỗ, có rất nhiều thiên tài. Tuy rằng trình độ tu luyện của ngươi tốt, nhưng vẫn còn kém xa đỉnh cao thực sự.”

Trương Vinh Phương gật gù.

“Đa tạ pháp sư. Mặc dù ta đã ba mươi lăm rồi, phải không?” Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt kinh ngạc.

“Pháp sư.”

Hắn nuốt nước bọt, có chút không rõ.

“Ngươi, ngươi vừa rồi bao nhiêu tuổi?”

“Trên dưới hai mươi, hoặc mười tám, mười chín.” Lão đạo vuốt râu ước lượng, “Ở tuổi này, không sao cả.”

Lão ta nheo mắt rót cho mình một ly rượu khác rồi uống cạn.

“Ngoài việc tu vi của ngươi là Nguyên Anh kỳ, thiên phú văn công không tệ, nhưng cần phải bớt nóng vội.

Phải biết, trong Thiên Bảo Cung của ta, cao tu Nguyên Anh nhiều như chó, Luyện Thần Phản Hư đi đầy đất.

Chỉ là có rất nhiều người siêng năng tu luyện, không thích gặp gỡ mọi người và tập trung chìm đắm vào tu luyện, và ngươi thường không nhìn thấy họ.

Lão ta dừng lại, nhàn nhạt nói: “Vậy đừng tưởng rằng ngươi ưu tú, rất lợi hại, chỉ khi ngươi thật sự đạt được Phản Hư, đó mới là cao tu thực sự của Đại Đạo giáo.

Lão ta lộ ra vẻ say mê trông ngóng.

Nhưng lúc này, Trương Vinh Phương không quan tâm đến nội dung đằng sau. Hắn chỉ cảm thấy một cơn chấn động như một luồng điện, tức thì lan qua da toàn thân.

Da đầu tê dại, bất giác nắm chặt tay, chân gần như lập tức run lên.

Đến.

Cuối cùng.

Cuối cùng cũng có người nhìn ra hắn mười chín tuổi! Cảm giác trong lòng Trương Vinh Phương thật không thể diễn tả được.

Bao lâu.

Không ai nhận ra hắn mười chín tuổi kể từ khi hắn rời khỏi Thanh Hòa Cung.

Không!

Khi đó hắn mới mười tám tuổi!

Kết quả là, lần đầu tiên hắn bị nhận là hai mươi lăm ở Đàm Dương. Sau đó, lại biến thành ba mươi mấy.

Khi đến Thiên Bảo Cung, lại biến thành gần bốn mươi.

"Pháp sư" Trương Vinh Phương hít sâu một hơi, ánh mắt chân thành. "Đan y chi đạo của ngươi là vô song trên đời!"

Ngay cả Thiên Nữ Kim Sí Lầu cũng không thể nói tuổi thật của hắn, nhưng lão nhân trước mặt hắn có thể nói, điều này không phải có nghĩa là người này rất đỉnh sao?

"Bình thường thôi, bình thường thôi." Lão đạo khẽ mỉm cười, "Nói đến y thuật thì thực ra còn kém xa võ công của ta. Nhưng mà tùy tiện đùa giỡn thôi. Ha ha ha"

"Pháp sư quá khiêm tốn!" Trương Vinh Phương tự đáy lòng nói. "Thành thật mà nói, trước đây nhiều người không nhận ra rằng ta mười chín tuổi. Dù có vẻ trưởng thành nhưng Trương mỗ ta chỉ là nhìn qua có chút già."

"Chính là lẽ đó." Lão đạo gật đầu, "Tiểu tử ngươi, nói thật là rất hợp khẩu vị của ta."

Lão ta vuốt râu, suy nghĩ một chút.

“Nhìn xem ngươi ngàn dặm xa xôi, từ nơi khác chạy tới cầu đạo, về phần tố chất của ngươi, miễn cưỡng cũng là mức lão đạo ta thu nhận đồ đệ.”

“Sư phụ ở trên, xin nhận một lạy của đệ tử! Lời nói chưa dứt lời, Trương Vinh Phương đã cúi đầu lạy tạ.”

Rầm rầm rầm, hắn khấu đầu ba phát xuống sàn.

“Chà, không tệ, không tệ. Có ngộ tính!” Khóe miệng lão đạo khẽ nhếch lên, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Chương 527: Định (6)

Lão ta từ trong tay áo lấy ra một tấm thẻ ngọc bích màu tím.

Bảng ngọc khắc hình một con thú bằng bạc trông giống rồng nhưng không phải rồng và có bốn cánh.

“Nếu đã bái sư, vậy thì đây là lễ bái sư của ngươi. Cầm đi, nhớ mang theo sát bên người, tuyệt đối đừng làm hỏng.”

Trương Vinh Phương tiếp quản bảng ngọc.

“Đa tạ sư phụ ban bảo vật!” Hắn nói một cách nghiêm túc.

“Được, được rồi, đi thôi, luyện tập cho tốt, mấy ngày nay ta sẽ chỉnh đốn thân phận và chỗ ở cho ngươi.” Lão đạo xua tay.

“Vâng, vậy xin hỏi đạo hào của sư phụ?” Trương Vinh Phương đột nhiên nhớ ra mình vẫn chưa biết đạo hào của đạo nhân trước mặt là gì.

“Đạo hào của bần đạo, Sùng Huyền.” Lão đạo mỉm cười nói.

“Sùng Huyền” Trương Vinh Phương không thể giải thích được nghiền ngẫm về đạo hào này, như thể có một loại ý nghĩa thực sự nào đó ẩn chứa trong đó.

“Được rồi, ngươi đi xuống nghỉ ngơi đi, ta còn phải tiếp tục kiểm tra những người còn lại.” Lão đạo phất tay, lãnh đạm nói.

“Vâng, đệ tử cáo từ.” Trương Vinh Phương vui lòng phục tùng nói.

Chỉ cần một lần đối mặt liền có thể nhìn ra bản lĩnh văn chương chân chính của hắn, người trước mắt này nhất định là chân tu đứng đầu Đại Đạo giáo!

“Đi đi, đi đi.” Lão đạo gật đầu.

Trương Vinh Phương đứng dậy theo lệnh, hành lễ, ra khỏi sân thượng và đi xuống cầu thang. Theo tiếng bước chân.

Lão đạo nhìn Trương Vinh Phương đi xuống lầu, ở phía dưới lại thi lễ thêm lần nữa, sau đó mới xa xa rời đi.

Mặt trời chiếu nghiêng cho đến khi bóng lưng Trương Vinh Phương hoàn toàn biến mất. Lão đạo mới cầm bình rượu lên

và nhẹ nhàng rót cho mình một chén. Nhìn thức uống gợn sóng trong ly.

Lão ta hít một hơi thật sâu. Sau đó

Bốp bốp bốp bốp!

Lão ta vỗ mạnh vào đùi mình, và đưa tay che miệng để không bật cười.

Nhưng hơi thở lên xuống dữ dội khiến lão ta gần như không thể kìm lại được. “Ha ha ha ha ha ha ha!”

“Trời cũng giúp ta! Quả thực là trời cũng giúp ta, ha ha ha!” Lão đạo cười điên cuồng. Khuôn mặt trắng mập của lão đỏ bừng nở một nụ cười.

Lão ta nghiêng đến đổ tới, ngã bên cạnh bồ đoàn, cười đến nỗi không thể đứng thẳng dậy.

“Một lũ ngu ngốc!! Nguyên Anh mười chín tuổi!! Vẫn là võ công Cửu Phẩm! Trời ạ!”

“Lão đạo lão đạo.” Đột nhiên, lão ta thở gấp, thở dốc một hồi, cả người run lên.

Tay run run, lão ta lấy trong túi ra một chai sứ nhỏ, mở ra và đổ vào miệng. Sau khi thở chậm lại, Nhạc Đức Văn mới bình tĩnh lại.

“Không, không, không được quá kích động!” Lão ta không dám cười nữa. Nhưng miệng không khỏi muốn nhếch lên.

“Đây là.” Lão ta rót ra một ly rượu và hít một hơi thật sâu. “Thiên Hưng Đạo môn của ta!”

Nguyên Anh mười chín tuổi, Cửu Phẩm mười chín tuổi. Toàn là thiên tài đều tu phù pháp Đại Đạo giáo.

Vào lúc này, Nhạc Đức Văn cảm thấy như một giấc mơ.

Lão cảm thấy rằng lão muốn có đồ đệ thiên tài muốn đến phát điên rồi.

Nhưng.

Trong lúc hoảng hốt bừng tỉnh, những tình cảnh vừa rồi khiến lão hiểu rằng mọi thứ đều là sự thật.

“Trời giúp ta”

Soạt!

Trong tiếng cười sang sảng, trong phút chốc lão biến mất trên sân thượng.

Chỉ còn lại cái ly rượu trắng ngọc và một chiếc bình sứ Thanh hoa với hoa văn cây Tùng bằng vàng hoàn toàn trống rỗng.

Một giọt nước rượu màu đỏ nhạt từ từ nhỏ xuống miệng chai. Bộp.

Nhỏ giọt trên nỉ len.

…

Vài ngày sau.

Trên bầu trời xanh thăm thẳm.

Một con đại bàng cánh đen đầu trắng từ trên trời sà xuống, bay về phía Thiên Bảo Cung.

Chít chít.

Đột nhiên, một con chim nhỏ màu đỏ bay tới bên cạnh, song song với đại bàng.

Một lớn một nhỏ, hai con chim đang bay về hướng Đại Đô.

Đại bàng chẳng mấy chốc đã phát hiện Tiểu Hồng ở bên mình.

Nó tung cánh bay cao hơn vạn mét, là vua của muôn loài chim, còn có loài chim nào dám bay ngang hàng với nó?

Tâm trạng nó lập tức tồi tệ.

Tiểu Hồng tò mò liếc nhìn đại bàng, chít chít chào hỏi nó.

Nó được huấn luyện chưa được bao lâu, chưa nhìn thấy nhiều loài chim hung mãnh. Nên cảm thấy mọi thứ trên thế giới này đều tốt đẹp.

Đôi mắt của đại bàng cánh đen đầu trắng trở nên lạnh lẽo, thân hình khẽ nghiêng, một cánh vỗ vào trên thân Tiểu Hồng.

Đôi cánh lớn giống như những chiếc quạt hương bồ đập mạnh vào trên thân Tiểu Hồng.

Chíttttttt!

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết vang lên, vẻ mặt Tiểu Hồng ngơ ngác, chưa kịp phản ứng thì đã nghiêng mình ngã xuống, rơi thẳng từ trên trời xuống.

Đại bàng nhìn Tiểu Hồng rơi xuống với vẻ hài lòng, ngạo nghễ tiếp tục bay về phía Thiên Bảo Cung.

*

*

*

Thiên Bảo Cung.

Tiếng chuông buổi sáng trầm thấp chậm rãi truyền khắp toàn bộ quần thể Đạo Cung.

Thiên Bảo Cung có mười tiếng chuông buổi sáng, được phân bố ở giữa quần thể cung điện.

Đối diện mỗi một nơi đều có chuông chiều tương ứng.

Tiếng chuông vang lên ba lần.

Đại diện cho ba Đại cung chủ sắp tổ chức một tiểu hội.

Phương Tri Quân thay một chiếc đạo bào âm dương màu trắng, cầm một cây phất trần sợi vàng, bước nhanh vào điện Thái Huyền.

Chương 528: Nói (1)

Hai vị cung chủ khác cũng chậm rãi đi vào từ hai lối vào khác.

Đạo nhân tùy tùng sau lưng ba người tự giác rời đi, thuận tay đóng cửa lại, không cho bất kì người nào tới gần.

Trong điện Thái Huyền thờ phụng một trong Tam Thanh, Thái Thanh Đạo Đức thiên tôn, được cất giữ.

Mặc dù Đại Đạo Giáo thờ Ngự Cảnh Hàn Thạch thiên tôn, nhưng vẫn thờ phụng Thánh Nhân Tam Thanh được Đạo Môn công nhận.

Thật ra, rất nhiều người tin rằng Ngự Cảnh Hàn Thạch thiên tôn là một trong những hóa thân của Thái Thanh Đạo Đức thiên tôn.

Quan điểm này khá phổ biến vào thời Ngũ Tổ.

Lúc này, trong thần điện, thiên đỉnh đặc biệt hình tam giác có một giếng trời mở xiên dài mảnh từ bên này sang bên kia.

Ánh sáng mặt trời xuyên qua những tuyến hình giếng trời này, chiếu xuống mặt đất, giống như một bức tường pha lê màu vàng.

Phương Tri Quân, Tạ Linh, Lâm Thanh Hồng.

Ánh mắt của ba người lúc này đều tập trung vào trung tâm của thần điện.

Trên cành san hô tím trang trí có một con đại bàng to lớn cánh đen đầu trắng đang đứng.

Thỉnh thoảng đại bàng nghiêng đầu chải chuốt bộ lông của mình.

Trên cẳng chân của nó buộc một ống trúc kích thước bằng một cây nến thông thường.

“Là pháp dụ của Chưởng giáo gửi đến.”

Lâm Khánh Hồng tiến lên một bước, tới gần đại bàng, đưa tay ra.

Trong lòng bàn tay hắn ta đã chuẩn bị sẵn một ít thịt thái hạt lựu. Thừa dịp đại bàng cúi đầu mổ, hắn ta nhanh chóng xoẹt ngón tay, tháo ống trúc xuống.

Ném ống trúc cho Tạ Linh.

“Ngươi gỡ ra đi.”

Tạ Linh gật đầu, bắt lấy ống trúc, nhanh chóng mở ra, đổ ra mảnh vải lụa bên trong.

Tấm vải lụa được mở ra, trên đó lít nha lít nhít những chữ nhỏ.

“Pháp dụ của Chưởng giáo: Không cần thảo luận về chuyện Trương Ảnh của Kim Sí lần nữa.

Trương Ảnh này vốn là một thiên tài bên ngoài của Đại Đạo Giáo ta, bây giờ đã hoàn thành việc ẩn nấp, lẽ ra nên trở về.

Niệm thiên tư bất phàm, đạo tâm chân thành, 35 tuổi đã đạt đến cảnh giới Nguyên Anh. Mặc dù đã trải qua trăm cay nghìn đắng, vẫn tuân thủ giáo nghĩa, giữ vững bản tâm.

Hôm nay, tháng 6 năm 1185, dự định nhận Trương Ảnh làm đệ tử quan môn thứ hai của Sùng Huyền Môn.

Lệnh này không được truyền ra ngoài, xong.”

Tạ Linh sau khi đọc xong, vẻ mặt hơi sững sờ.

Ba mươi lăm tuổi? Nguyên Anh?

Đây là kết quả tự mình kiểm tra của Chưởng giáo sao?

Không phải trước đây nói là Kim Đan à?

Nàng hơi không thể tin nên tỉ mỉ đọc lại pháp dụ từ đầu đến cuối một lần nữa.

Đọc nhìn lui nhìn tới nhiều lần ở chỗ của Nguyên Anh, chắc chắn mình không nhìn nhầm, mới lấy lại tinh thần.

“Chuyện này… 35 tuổi Nguyên Anh… Có khi nào Chưởng giáo điều tra sai rồi không?” Nàng hơi chấn động, ngập ngừng nói.

Khi Lâm Thanh Hồng lần thứ nhất nghe thấy, sắc mặt khẽ thay đổi.

“Có lẽ không đâu. Chưởng giáo sẽ không bao giờ ban hành pháp dụ chỉ vì một người 35 tuổi Kim Đan. Cho nên, chuyện này rất có thể là sự thật!”

Hai tay hắn ta hơi nắm chặt, vừa buông ra, chỉ cảm thấy lòng bàn tay mơ hồ chảy ra mồ hôi.

Nghĩ đến chuyện trước đây, bọn họ suýt chút nữa đã trục xuất tuyệt đỉnh thiên tài như vậy ra khỏi Cung môn.

Trong lòng hắn ta có phần nghĩ mà sợ.

Nếu một thiên tài văn công đạt được trình độ như vậy, nếu bị Chân Nhất Giáo lấy đi… Sau này, đợi đến khi Trương Ảnh này trưởng thành, lúc hai giáo tranh chấp… Hắn ta và Tạ Linh sợ là sẽ bị đóng đinh vào cái cột sỉ nhục mãi mãi mất!

“Phương huynh…” Giọng nói của Lâm Thanh Hồng có chút chua, nhìn Phương Tri Quân. “Lúc trước ngươi cố gắng bảo vệ người này như thế, có phải đã sớm nhận được một số tin tức phải không?”

Phương Tri Quân cũng phục hồi tinh thần lại, cười khổ một tiếng, lắc đầu.

“Nếu như ta đã biết từ sớm, trước đây cần gì phải khổ sở tranh chấp, náo đến tình trạng như thế? Chỉ là…”

Hắn thở hắt ra một hơi dài, có một số chuyện khó có thể nói ra.

n cứu mạng của Thiên Nữ năm đó, cuối cùng đã trả được.

“Chẳng trách…” Hắn thở dài: “Chẳng trách toàn bộ võ công của Trương Ảnh này đều là phù pháp của giáo ta. Bây giờ xem ra, có lẽ là một trong những đòn bí mật do chính tay Chưởng giáo chôn giấu. Chưởng giáo thật đúng học cứu Thiên Nhân, công tham Tạo Hóa, vượt xa những gì chúng ta suy nghĩ!”

Hai người còn lại đều gật đầu.

“Ừ… Trên đời này làm gì có nhiều chuyện trùng hợp như vậy… Thiên tài thế này, chỉ sợ ngay từ đầu đã là Chưởng giáo dạy dỗ đến bây giờ rồi… Chẳng trách… Chẳng trách…” Lâm Khánh Hồng thở dài nói.

“Chẳng trách cái gì?” Tạ Linh hỏi.

“Chẳng trách Chưởng giáo vẫn không đi tìm kiếm đệ tử quan môn ở khắp nơi.

Bây giờ nhìn lại, thì ra đã thả đệ tử ra ngoài từ lâu, trải qua kiếp số, an toàn vượt qua Nguyên Anh…”

Nguyên Anh tiền kỳ phải độ kiếp.

Cả ba người ở đây đều biết điều này.

Nghe Lâm Thanh Hồng vừa nói thế, Tạ Linh và Phương Tri Quân ngay lập tức hiểu ra.

Chương 529: Nói (2)

“Đúng vậy, Nguyên Anh tiền kỳ sẽ gặp nguy hiểm lớn. Địa Thủy Phong Hỏa - Bốn kiếp cực kỳ nguy hiểm. Năm đó ta suýt chút nữa đã nằm lại trong Địa kiếp.”

Cái gọi là Địa kiếp có nghĩa là trong Nguyên Anh tiền kỳ, khí huyết toàn thân phải dồn về đan điền, thai nghén thân thể mới, nên thường có cảm giác bước đi hơi lơ lửng, sẽ khiến cho xương cốt bị xốp, thỉnh thoảng dễ vấp ngã, gãy xương.

Ngay cả những người luyện võ cũng vậy, cùng lắm là luyện võ để cho xương cốt, máu thịt của mình cường tráng hơn, tuổi thọ được lâu hơn.

Nhưng nếu kéo dài hết mức, thì sẽ hoàn toàn bị phế bỏ.

“Năm đó lão hủ suýt chút nữa đã bị hủy ở Phong kiếp.” Tạ Linh cũng nhớ lại, càng nghĩ càng sợ.

Phong kiếp thổi một hơi, đặc biệt là Nguyên Anh tiền kỳ, khi khí huyết tụ lại, sức đề kháng của các bộ phận còn lại trong cơ thể giảm xuống đáng kể, nếu không cẩn thận sẽ bị cảm mạo, phát sốt, nhiễm phong hàn.

Lâm Thanh Hồng im lặng.

“Tiền kỳ của ta là Hỏa kiếp… Quả thật rất gian nan.”

Hỏa kiếp là bốc lửa, lửa giả dâng lên, khoang miệng lở loét, đau họng, tay chân phát sốt, hay quên.

Khi đó hắn ta suýt chút nữa trở thành một tên ngốc.

Cả ba liếc mắt nhìn nhau, lúc này mới hiểu rõ dụng tâm lương khổ* của Chưởng giáo.

*dùng nhiều tâm tư trí lực để suy đi tính lại.

Bây giờ thả đệ tử này ra, đồng nghĩa với việc Trương Ảnh đã vượt qua Nguyên Anh tiền kỳ, bước vào trung kỳ ổn định.

“35 tuổi Nguyên Anh trung kỳ… Quả thật là trời phù hộ cho Đại Đạo ta…” Phương Tri Quân thở hắt ra một hơi dài nhẹ nhõm.

“Nếu không phải Phương huynh kiên trì theo ý kiến của mình về chuyện này, sau đó chúng ta sẽ di hận* vạn năm mất…” Tạ Linh cảm kích nói.

*để lại mối hận sau khi chết.

Nàng và Lâm Thanh Hồng suýt chút nữa đã trục xuất Trương Ảnh ra khỏi Đạo Cung. Nếu làm như vậy thật, chỉ sợ sau này Chưởng giáo sẽ tát thẳng vào mặt mất.

Đến lúc đó, hai người bọn họ có thể giữ được vị trí Cung chủ hay không lại là một chuyện.

Ngay lập tức, Lâm Thanh Hồng và nàng nhìn nhau, trong lòng đều dấy lên một nỗi sợ hãi sâu sắc, sau đó cùng nhau cúi đầu vái chào về phía Phương Tri Quân.

“Đa tạ Phương huynh đã cứu giúp!”

“Sao hai vị lại làm đến mức này chứ!” Phương Tri Quân vội vàng bước đến nâng dậy.

“Hơn nữa, lời xin lỗi này không nên nói với ta, mà phải nói với Trương Ảnh sư điệt mới đúng.” Hắn ta nghiêm túc nói.

Hai vị cung chủ gật đầu, rất đồng ý.

Nghĩ lại mình nhất định phải tìm cách bù đắp cho vị này mới được.

*

*

*

Trong một tòa lầu nhỏ đầy những bức chân dung đen trắng.

Trương Vinh Phương thay một chiếc áo choàng đạo nhân thuần trắng, đeo tấm bảng thiếp thân Sùng Huyền đạo nhân cho, sau đó đeo một chiếc khăn đen chữ nhất.

Cái gọi là khăn chữ nhất là chiếc dây lưng màu đen có khóa bằng ngọc.

Đạo Môn không cho phép bất kỳ đệ tử nào đeo trang sức đi vào thần điện, vì vậy bình thường các đạo nhân cần phải đeo đạo khăn hoặc đạo mão.

Còn việc chọn đạo khăn hay đạo mão thì tùy thuộc vào sở thích cá nhân. Mỗi giáo phái, mỗi khu vực cũng khác nhau.

Sở dĩ khăn chữ nhất có màu đen cũng là bởi vì Đạo Môn còn gọi là Huyền Môn.

Huyền nghĩa là đen.

Bước vào tòa lầu nhỏ, thuận thế đi lên lầu ba.

Nhìn thoáng qua, hắn đã thấy lão đạo Nhạc Đức Văn đang đứng trên một chân, hai mắt như muốn nhắm lại. Hình như đang luyện công.

Động tác của lão rất ung dung, nhảy nhảy như một con chim lông trắng, tư thế vừa lúng túng vừa buồn cười.

Nhưng vẻ mặt của vị này lại cực kỳ nghiêm túc.

Trương Vinh Phương đợi ở bên cạnh, không lên tiếng.

Có thể nói hắn bị lão đạo trước mặt này thuyết phục hoàn toàn, ngay cả Thiên Nữ cũng không nhìn ra được tuổi thật của hắn.

Vậy mà lão đạo này chỉ mất mười mấy phút đã tìm ra rành mạch.

Không có nghi ngờ chút nào, vị Sùng Huyền này chắc chắn là một đại lão cao thủ hàng đầu.

Hơn nữa, Đại Đạo Giáo nhìn bề ngoài cũng không đơn giản như vậy, vì vậy lúc này hắn cúi đầu liền bái không chút do dự.

Ở thời đại này, thế đạo này, có quá nhiều sự thật quỷ dị.

Linh Lạc Bái Thần gì gì đó trông thì có vẻ rất nguy hiểm. Với trình độ của hắn hiện tại, nếu không tìm được một cây đại thụ để hưởng bóng mát sẽ khiến hắn có phần bất an.

Trương Vinh Phương luôn có cảm giác không thể hiểu rõ với thế đạo này.

Dù là Linh đình hay Mật Giáo, Bái Thần Linh Lạc và cảnh giới cực hạn của con người, đều cho người ta cảm giác như đang bị bao phủ trong sương mù.

Vì vậy, hắn rất muốn tìm ra một bước đột phá, để hiểu, để biết rõ, tiếp theo chính mình nên đi về phía trước như thế nào, mới có thể lẩn tránh mở những hố trời cực lớn có thể tồn tại kia.

Trọn vẹn hơn mười phút.

Nhạc Đức Văn mới từ từ thu lại quyền cước, hai chân đạp xuống đất, mở hai mắt ra.

Phù~~~

Lão thở hắt ra một hơi dài. Cái bụng bự lắc qua lắc lại, cảm giác rất thích.

“Đến rồi à?”

Chương 530: Nói (3)

“Đến rồi ạ, đệ tử Trương Ảnh, bái kiến sư tôn.” Trương Vinh Phương vẫn có chút lạ lẫm với vị Sùng Huyền đạo nhân này, nên đã làm nghi lễ rất đầy đủ.

“Ừm. Chuyện của ngươi, ta đã sắp xếp ổn thỏa. Bởi vì vấn đề xuất thân của ngươi, lại là một Linh Sứ thần Kim Sí lầu. Vậy nên, tiếp theo, thân phận của ngươi là nội ứng của Đại Đạo Giáo ta ẩn núp trong Kim Sí lầu.

Đừng ngạc nhiên. Dù sao một thân võ học của ngươi cũng là của bản giáo, một tí Kim Bằng Mật Lục của Kim Sí lầu cũng không biết, ta vẫn có thể nhìn ra được điểm đó.

Ngoài ra, ngươi đến Thiên Bảo Cung để đột phá pháp thuật Cửu Phẩm và bước vào siêu cấp, phải không?”

Trương Vinh Phương khóe miệng khẽ mở, sóng to gió lớn trong lòng có thể so sánh với chấn động lúc trước khi bị nhìn thấu tuổi tác.

“Sư tôn… sao chuyện này ngài… lại rõ ràng như vậy?”

Đây là lần đầu tiên của hắn.

Lần đầu tiên ở trước mặt một người, cảm giác hoàn toàn bị nghiền ép nhìn thấu.

Ngay cả Thiên Nữ lúc trước cũng kém xa so với lão đạo trước mặt này.

Trong nháy mắt, hình tượng Sùng Huyền đạo nhân trong mắt hắn bắt đầu dâng lên vô hạn, trở nên như lọt vào trong sương mù, thần bí khó lường.

“Ha ha ha… Lão đạo ta đã sống hơn chín mươi năm, chuyện gì mà chưa từng thấy?” Nhạc Đức Văn cười mấy tiếng.

“Ta cũng có thể nhìn ra trên người ngươi còn có một môn phù pháp chưa luyện trọn vẹn. Nếu như muốn dung hợp bí dược bước vào Siêu Phẩm, nhất định phải luyện tập trọn vẹn một môn phù pháp cuối cùng này.”

“Sư tôn ánh mắt như đuốc, đệ tử chịu phục!” Trương Vinh Phương sốt nghiêm túc cúi đầu.

“Nên là như vậy. Nếu không, làm sao ta có thể làm sư tôn của ngươi?” Nhạc Đức Văn cười nói.

Hắn vẫy vẫy tay, khoanh chân ngồi xuống.

“Tiếp theo, ta sẽ không thay đổi tuổi của ngươi, tuyên bố với người ngoài ngươi vẫn 35 tuổi như trước.

Đây là quy củ của Đại Đạo Giáo ta, bình thường, đệ tử có chút tài năng đều sẽ cộng thêm tuổi tác để bảo vệ và che giấu.”

Hắn khẽ nhìn Trương Vinh Phương, lại nói.

“Vậy nên ngươi sẽ gặp không ít đệ tử trẻ tuổi trong Đạo Cung. Chỉ cần có chút tài năng, tuổi đăng ký đều sẽ lớn hơn một chút. Đừng bận tâm.”

“Vâng.” Khóe miệng Trương Vinh Phương giật một cái, gật đầu.

Thực ra, lúc trước quay trở lại, hắn đã cảm thấy có điều gì đó không đúng. Sau khi xem xét cẩn thận, đã hiểu rất nhiều việc.

Chỉ là không dễ dàng để vạch trần ra trước mặt vị sư tôn này.

“Hơn nữa, từ hôm nay trở đi, ngươi cần phải từ bỏ tu hành võ công, chuyên tâm vào tu hành văn công. Nhất định phải làm việc này cho đến năm 30 tuổi.” Nhạc Đức Văn nói tiếp.

“Chuyện này… xin hỏi sư tôn, tại sao lại làm như thế?” Trong lòng Trương Vinh Phương rùng mình, không hiểu nói.

“Lúc trước ngươi ở trong Kim Sí lầu, tiểu cô nương Thiên Nữ kia chưa nói cho ngươi sao?” Nhạc Đức Văn thản nhiên nói.

“Vẫn chưa.” Trương Vinh Phương lắc đầu.

“Cũng vậy.” Nhạc Đức Văn thở dài: “Nha đầu kia có thể là hy vọng tìm được nơi ký thác, một tia hy vọng. Nhưng là Cực Cảnh nào dễ dàng như vậy.”

“Sư tôn, giữa Bái Thần và Cực Cảnh, cái nào tốt hơn? Tại sao Đại Đạo Giáo chúng ta lại chủ tu văn công? Có liên quan đến sự khác biệt sao?” Trương Vinh Phương nheo mắt hỏi kỹ.

“Đó là một câu hỏi hay.” Nhạc Đức Văn mỉm cười nói.

“Cực Cảnh là con đường do một người tên Mạnh Kiên sáng tạo ra từ nhiều năm trước. Cầu không được liền trở thành ma, dùng ma nhập đạo, từ bỏ tất cả mọi thứ khác, chỉ định cháy một điểm.

Mọi tiềm năng của con người đều dồn vào một điểm để chống lại Linh Vệ và Linh Lạc.”

“Nhưng con đường như thế vốn là tà đạo. Vì vậy, người Cực Cảnh chỉ có hai kết cục. Điên hoặc chết.”

“Điên hoặc chết.” Trương Vinh Phương hít sâu một hơi. Rốt cuộc, cắt đứt ý nghĩ đi Cực Cảnh của chính mình.

“Thế còn Linh Lạc?” Hắn hỏi lại.

“Linh Lạc đặc biệt sử dụng việc Bái Thần như một nghi lễ để chuyển hóa. Nó được chia thành Linh Vệ, Linh Lạc và Linh Tướng.

Ngươi là một Linh Sứ Kim Sí lầu, tuy thời gian đảm nhiệm chưa lâu nhưng cũng đã tiếp xúc với không ít thông tin. Có lẽ đã biết rõ, Thiết đạo nhân giao thủ với ngươi lúc trước chính là Linh Lạc.

Nhạc Đức Văn đã sắp xếp tất cả các thông tin Trương Vinh Phương có thể tìm thấy trong Kim Sí lầu sửa lại làm một.

Lúc này, tất cả chuyện lớn nhỏ lão nói đều rõ ràng mạch lạc.

“Vậy ngươi đã từng nghĩ đến chuyện, nếu Linh Lạc đã chia ba loại, vậy thì người nào có thể chuyển thành Linh Vệ, người nào có thể chuyển thành Linh Lạc và người nào có thể biến thành Linh Tướng?”

Trong lòng Trương Vinh Phương đã nhận định đối phương là đại lão, việc nắm được thông tin mặt sáng này là điều đương nhiên.

Hắn cũng không ngạc nhiên, trầm ngâm nói.

“Chẳng lẽ có liên quan đến văn công?”

“Chính xác!” Nhạc Đức Văn nở nụ cười.

Chương 531: Nói (4)

“Tu vi văn công càng cao, sinh mệnh căn bản càng mạnh, khi chuyển hóa có thể chuyển hóa thành tầng cao hơn.”

“Vậy giới hạn của văn công là gì?” Lúc này, trong lòng Trương Vinh Phương đã hạ quyết tâm.

“Giới hạn là những người bình thường Bái Thần chuyển hóa chỉ có thể trở thành Linh Vệ. Kim Đan văn công, hoặc võ công ngũ phẩm trở lên có thể là Linh Lạc.

Còn những người Luyện Thần văn công trở lên có thể làm là Linh Tướng.” Nhạc Đức Văn nhẹ nhàng giải thích.

“Linh Tướng rất ít bị ràng buộc, tuổi thọ có thể kéo dài trăm năm, cấp độ tăng lên của tinh khí thần toàn thân cũng cao hơn nhiều so với Linh Lạc.

Đây mới là gốc rễ của con đường tu hành trường sinh của chúng ta.”

Trương Vinh Phương nghe thấy thế, hơi lặng người đi.

Hắn không ngờ văn công lại có tác dụng như vậy.

“Cho nên, rất nhiều đệ tử của Đại Đạo Giáo ta luyện văn công đều là vì muốn sau này Bái Thần chuyển hóa, có thể nâng cao lúc này sao?” Hắn trầm giọng hỏi.

“Chứ sao nữa. Nếu có thể đạt được Linh Tướng, sau khi chuyển hóa sẽ có thể kéo dài tuổi thọ của mình thêm 100 năm. Linh Lạc cũng có thể kéo dài tuổi thọ thêm 50 năm. Còn Linh Vệ là hai mươi năm.

Trên đời này ngoại trừ Bái Thần, làm gì có con đường nào có thể nhắm thẳng vào đại đạo trường sinh như vậy?” Nhạc Đức Văn nói với vẻ đương nhiên.

“Nhưng không phải Thiên Nữ của Đông Tông sống rất lâu sao?” Trương Vinh Phương ngập ngừng nói.

“Đó là bởi vì nàng chưa đi vào Cực Cảnh.” Nhạc Đức Văn không muốn nhiều lời: “Dù sao nói nhiều cũng vô ích. Sau này ngươi gặp nhiều hơn, tự nhiên sẽ hiểu được lợi hại. Hiện tại

nhiệm vụ của ngươi là cố gắng tu hành văn công, nhất định phải nâng lên cảnh giới Luyện Thần."

Với tuổi tác, cảnh giới và thiên tư của ngươi lúc này, chưa tới hai mươi năm nhất định có thể bước vào Luyện Thần. Đến lúc đó, một trăm năm tuổi thọ dễ như trở bàn tay!"

"Được rồi, nếu ngươi nhất định muốn luyện võ thì cũng có thể, nhưng đừng trì hoãn việc tu hành văn công. Bí dược và mật pháp Siêu Phẩm sau khi ngươi phá hạn cuối cùng, có thể đưa cho ngươi. Nhưng phải nhớ, võ công là phương pháp bảo vệ đạo tiền kỳ, đại đạo chân chính chính là văn công.

Sau khi ngươi chuyển hóa thành Linh Tướng, ngươi sẽ hiểu rõ cái gọi là võ công chỉ là lựa chọn bất đắc dĩ của những kẻ không đủ tố chất văn công. Sau này những người đó đối với ngươi sẽ chỉ như con sâu cái kiến không chịu nổi một kích. Chỉ là một sự lãng phí thời gian." Nhạc Đức Văn nghiêm túc dặn dò.

"Đệ tử, tuân mệnh!" Trương Vinh Phương nghiêm túc đáp.

Xét theo lời của Sùng Huyền đạo nhân, rõ ràng Đại Đạo Giáo đi theo con đường Bái Thần, chẳng qua là một con đường đẳng cấp cực cao.

Nhưng không sao cả, mục đích của hắn lúc này chỉ là tìm một nơi cư trú, an toàn trưởng thành, phát triển bản thân.

Dù sao, thời gian khoảng cách đến khi Luyện Thần còn rất xa, hắn hoàn toàn có thể dùng điểm thuộc tính để đi con đường mình muốn.

Mặc dù vừa rồi sư tôn đã nói rất nhiều, nhưng từ đầu đến cuối Trương Vinh Phương chỉ nhớ đến cảnh châm kim loại nhỏ bay ra khỏi tượng thần đâm vào mi tâm của tên dân cơ bạc kia.

Nếu thực sự không có lựa chọn nào khác, có lẽ hắn thực sự chấp nhận số phận, đi theo con đường Bái Thần. Dù sao, rất nhiều người đều đi con đường này. Đây là xu hướng của thời đại.

Nhưng thật đáng tiếc, hắn có lựa chọn.

"Với lại, sắp tới đừng đi ra khỏi Thiên Bảo Cung. Bên ngoài không yên bình." Nhạc Đức Văn trầm giọng nói: "Sau này,

ngươi phải nhớ ngươi là người của Đại Đạo Giáo ta. Không còn liên quan gì đến Đông Tông nữa.”

“Vâng!” Trương Vinh Phương nghiêm túc đáp.

Hắn hoàn toàn không nghĩ mình là người Đông Tông, lúc trước hắn chịu ơn của Diệp Bạch và Thiên Nữ Kim Sí lầu, những người còn lại hắn không hề quen.

Chỉ cần hắn đem những người mà hắn muốn mang đi, Kim Sí lầu đối với hắn chỉ là một cái tên mà thôi.

“Được rồi, không nói những chuyện này nữa, bây giờ ngươi đã vào Nguyên Anh, có vấn đề gì có thể hỏi trực tiếp.” Nhạc Đức Văn nhắc nhở.

“Vâng.” Trương Vinh Phương suy nghĩ giây lát, tiến lên qua loa hỏi rất nhiều câu về rất nhiều vấn đề về Quan Hư Công của văn công.

Bề ngoài là vậy, nhưng những gì Nhạc Đức Văn nói vừa rồi vẫn vang vọng trong lòng hắn.

Võ công không quan trọng? Tất cả đều là vì Linh Tướng?

Hắn không thể hiểu tại sao lại có kiểu suy nghĩ này.

Có lẽ đúng là Linh Tướng mạnh mẽ đến mức không không cách nào chống lại, nên mới nảy sinh ra những suy nghĩ như vậy.

Có vẻ như nhìn ra loại suy nghĩ này trong đầu hắn.

Sau khi Nhạc Đức Văn trả lời một vài vấn đề, vuốt vuốt chòm râu, duỗi tay phải ra, búng ngón tay một cái.

Ngay sau đó, một nam tử cao lớn, khuôn mặt trắng bệch, không để râu, đội một chiếc mũ vuông màu đen, nhanh chóng đi lên từ dưới lầu, dừng lại bên cạnh hai người họ.

Chương 532: Nói (5)

“Minh Nguyên, bái kiến sư tôn.” Nam tử chắp tay hành lễ về phía Nhạc Đức Văn.

“Minh Nguyên, đây là đệ tử thứ hai mới nhận của ta. Sau này ngươi chăm sóc nhiều một chút, đừng xảy ra sơ xuất gì.”

Nhạc Đức Văn cười híp mắt nói.

“Với lại hắn cảm giác võ công của mình rất lợi hại, tu hành văn công không có lợi bằng võ công. Ngươi đến làm cho hắn thanh tỉnh một chút.”

“Cẩn tuân pháp chỉ.” Sắc mặt Minh Nguyên bình tĩnh, ngẩng đầu lên, nhìn về phía Trương Vinh Phương.

Trương Vinh Phương cau mày.

“Sư tôn, động thủ ở đây sao? Lỡ như làm hỏng tòa lầu nhỏ bằng gỗ này thì…”

“Yên tâm đi, có thể phân thắng bại nhanh lắm, sẽ không ảnh hưởng gì cả.” Minh Nguyên lạnh lùng nói.

Hắn ta cách Trương Vinh Phương khoảng ba mét, lúc này mới quay đầu lại, mặt đối mặt.

“Ngươi có thể ra tay trước. Mặc dù hơi thất lễ, nhưng hãy dùng hết sức lực của mình, không cần lo lắng sẽ làm ta bị thương.”

Trương Vinh Phương nheo mắt.

“Ngươi là Linh Lạc?”

“Ừm.” Minh Nguyên không phủ nhận.

Cả hai im lặng, không nói gì nữa.

Sau khi quan sát một vài nhịp thở, Trương Vinh Phương không do dự, hắn đã từng gặp Linh Lạc, biết đối phương hoàn toàn không sợ bất kỳ đả kích chí mạng nào.

Về điểm này, lúc trước hắn đã thử nghiệm rất nhiều lần với hai Thiết đạo nhân kia ở rừng âm Hòe, Đại Trọng quan.

Cho dù là loại thương tích nào, đều không thể gây ra tổn thương hoàn toàn cho bọn họ.

Chỉ cần chưa tới một phút, vết thương chí mạng sẽ nhanh chóng khôi phục như cũ.

Hơn nữa cơ thể Linh Lạc sẽ không bị cắt chém, tách ra cho dù có đối mặt với bất kỳ vũ khí sắc bén nào.

"Vậy thì, cẩn thận!"

Chưa dứt lời, hắn đã không còn giữ nữa, đạp chân xuống.

Thân hình vô thanh vô tức, giống như còn không mang theo một luồng khí lưu nào, chớp mắt đã đi tới phía sau Minh Nguyên.

Đồng thời, ưng trảo lặng lẽ đánh ra, chụp vào thắt lưng. Cú trảo này chỉ là một cú đánh đặc biệt trong điều kiện bình thường của hắn.

Nhưng lúc này, bất kể tốc độ hay lực lượng của Trương Vinh Phương đều mạnh hơn rất nhiều so với cửu phẩm.

Từ khi dùng văn công mạnh mẽ đột phá đến thập phẩm, lúc này mỗi một chiêu thức hắn sử dụng đều có thể phát huy vận dụng trình độ kỹ năng phá hạn cửu phẩm.

Đòn đánh này, hắn chỉ đơn giản sử dụng chiêu số Nhất Nguyên phù, Nhất Nguyên phù lấy làm liền một mạch, công chính ôn hòa, dẫn đầu nối liền mềm mại, thích hợp công kích bất ngờ.

Bình thường chiêu đầu tiên của Nhất Nguyên phù có uy lực lớn nhất, sau đó nhanh chóng giảm xuống.

Với chiêu này, Trương Vinh Phương tự tin rằng Giao Nhân Tiết Thành Ngọc lúc trước sẽ không có thời gian để phản ứng, nhất định chỉ có thể vội vàng ứng đối.

Nếu không cẩn thận, thậm chí có thể bị thương.

Nhưng đáng tiếc…

Oành!

Một tay Minh Nguyên vặn ngược, chặn ưng trảo.

Tay phải của hắn lấy một tư thế cực kỳ khó chịu, vặn ngược đón đỡ đòn đánh này. Nhưng dù nhìn theo cách nào thì tư thế này hoàn toàn không thích hợp cho việc phát lực.

Nhưng hắn ta chỉ cản lại. Cơ thể thậm chí không hề lắc lư.

“Vượt quá lực trùng kích của cửu phẩm bình thường.” Minh Nguyên bình tĩnh nói: “Hình như sư điệt còn dư sức lực, đừng lo lắng, có thể thả tay đánh một kích.”

“Thả tay đánh một kích?” Trương Vinh Phương nhìn vẻ mặt thờ ơ của đối phương, trong lòng hơi âm trầm.

Ngay lập tức, hắn không còn giữ lại nữa.

Đột nhiên vận chuyển kỹ năng phá hạn Trọng Sơn, trên hai tay hiện ra ưng trảo, bộ pháp dưới chân bước ra giống như rắn. Nhanh chóng vờn quanh Minh Nguyên, đánh ra từng đòn nặng tay.

Ầm ầm ầm ầm!

Hàng loạt đòn nặng tay mỗi một lần đánh ra đều bị Minh Nguyên dễ dàng chặn lại. Hơn nữa, hắn ta chỉ sử dụng một tay.

Bàn tay đó, như tia chớp, gần như hóa thành một hư ảnh, không ngừng bao quanh cơ thể, ngăn chặn tất cả các đòn tấn công từ mọi góc độ.

Liên tục hai mươi chiêu.

Trương Vinh Phương đột ngột nhanh chóng lùi lại, thu thế, đứng lại.

Nhìn Minh Nguyên dường như không hề di chuyển, trong mắt hắn có một vẻ mãnh liệt không thể giải thích được.

Lần đầu tiên.

Lần đầu tiên hắn cảm thấy giữa mình và một người có một khoảng cách cực kỳ lớn giống như vực thẳm.

Khoảng cách này, hắn thậm chí không biết làm thế nào để bắt kịp. Bởi vì phản ứng của đối phương đã vượt quá phạm trù con người.

“Đã nhìn thấy chưa? Đây chính là Linh Lạc.” Nhạc Đức Văn ở bên cạnh cười híp mắt nói.

“Chuyển hóa của Minh Nguyên trong Linh Lạc được coi là thượng đẳng. Mà trước khi hắn ta chuyển hóa, chỉ là một võ nhân cửu phẩm, mà khí huyết ngày càng giảm, đã gần năm mươi tuổi.”

Nhưng bởi vì văn công đã đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ, vì vậy sau khi chuyển hóa thành công, tố chất toàn thân đã được cải thiện rất nhiều, đã trở thành cấp độ cao cấp nhất trong Siêu Phẩm.

Cho dù tông sư có thể đánh bại hắn ta, cũng không thể giết hắn ta. Trong trận chiến sinh tử, tông sư chỉ có thể rút lui.”

Chương 533: Gần (1)

Trương Vinh Phương nhìn lòng bàn tay của đối phương thậm chí còn không có một vết đỏ nào, im lặng.

Linh Lạc và Linh Vệ mà hắn gặp trước đây đều không có thần trí.

Đây là lần đầu tiên hắn đối mặt với một Linh Lạc đã được chuyển hóa thành công.

Nhưng… một khoảng cách chênh lệch như vậy…

"Đừng nản lòng, hiện tại ngươi đã ở cảnh giới Nguyên Anh, võ công cũng có thực chất là Siêu Phẩm, tuy không có bí dược, không xem như là Siêu Phẩm chân chính.

Nhưng không thành vấn đề, đợi sau này…" Nhạc Đức Văn vuốt râu, trong mắt hiện lên vẻ chờ mong.

"Sau này, đợi đến khi ngươi đến Luyện Thần hậu kỳ, sẽ có thể một lần chuyển hóa trở thành Linh Tướng. Khi đó, sẽ thực sự nổi danh thiên hạ!"

"Đệ tử hiểu rồi!" Trương Vinh Phương nghiêm túc hành lễ, đáp: "Sư tôn, đệ tử vẫn còn có thắc mắc." Hắn lại nói tiếp.

"Ngươi nói đi." Nhạc Đức Văn vừa nghĩ tới tương lai bản giáo sẽ có thêm một vị cường giả Linh Tướng, đến lúc đó lại có thêm chính mình. Một môn phái có hai vị Linh Tướng, uy phong, khí phách biết nhường nào!

Khi đó, cũng sẽ là ngày Đại Đạo Giáo đè ép Chân Nhất Giáo.

"Xin hỏi sư tôn, Linh Lạc không chết, không sợ bị thương, lẽ nào thật sự bất khả chiến bại sao?" Trương Vinh Phương hỏi vấn đề nhạy cảm nhất này.

"Câu hỏi này" Nhạc Đức Văn khẽ mỉm cười.

Hắn nhìn về phía Minh Nguyên.

"Ngươi nói đi. Dù sao ta cũng không phải là Linh Lạc."

Minh Nguyên cung kính hành lễ với Nhạc Đức Văn, sau đó quay sang Trương Vinh Phương.

Khuôn mặt hắn ta khá anh tuấn, nhưng làn da quá trắng, mà lại không có râu, da thịt trên người mịn màng như một trinh nữ.

Khi nhìn chằm chằm vào Trương Vinh Phương, trong đôi mắt bình tĩnh của hắn ta mơ hồ ẩn chứa hờ hững.

Đó là một kiểu hờ hững không quan tâm đến mọi thứ bên ngoài ngoại trừ mệnh lệnh.

“Linh Lạc, nói một cách chính xác, là một loại nghi thức linh hóa. Loại nghi thức này, đối với người bình thường, quả thực là bất tử.”

Hắn nghiêm túc trả lời.

“Cho dù trong chốc lát phải chịu công kích vượt quá cực hạn cường độ thân thể, thân thể bị đánh nát, cũng có thể nhanh chóng hồi phục.”

“Người thường? Chẳng lẽ còn có ngoại lệ?” Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi.

“Đương nhiên.” Minh Nguyên nói tiếp: “Nền tảng của Linh Lạc nằm ở việc linh hóa kinh mạch toàn thân, làm cho thân thể vững chắc, kinh mạch sau khi linh hóa không sợ tất cả các công kích thông thường.

Cho dù lửa đốt, đao chém, kịch độc, băng đá đều vô nghĩa. Nhưng…” Hắn ta dừng lại một chút, nhìn vẻ mặt tập trung của Trương Vinh Phương, tiếp tục nói.

“Nhưng, chúng ta sợ những cường giả cũng đã linh hóa. Bởi vì linh hóa cũng phân cao thấp, phân chia trận doanh. Người mạnh hơn có thể phá hủy linh hóa của người khác.”

“Nói cách khác, Linh Lạc sẽ bị đánh bại bởi Linh Lạc mạnh hơn sao?” Trương Vinh Phương đã hiểu.

“Ừ.” Minh Nguyên tích chữ như vàng.

“Vậy nên, đệ tử ngoan, Linh Tướng đỉnh cao mới chính là đỉnh cao của tất cả võ lực.” Nhạc Đức Văn mỉm cười, cất giọng nói.

“Võ công, xét cho cùng, chỉ có thể sử dụng trong cuộc đối đầu với lực lượng và thân pháp tương tự. Nếu một người lớn chiến

đấu với một đứa bé, cho dù đứa bé sử dụng các chiêu thức khác nhau như thế nào, kết quả đều sẽ giống nhau."

Trương Vinh Phương im lặng.

Từ rất lâu trước đây, hắn đã bắt đầu luyện võ, sau đó nhìn thấy toàn bộ quá trình tượng thần kia linh hóa người.

Trong lòng bỗng có một cảm giác khủng hoảng sâu sắc.

Giờ đây, cảm giác khủng hoảng này cuối cùng đã được xác nhận.

"Nhưng đừng nản lòng. Khi ngươi và những người khác đều là Linh Tướng thì tác dụng của võ công mới có thể thể hiện được. Tại sao các môn phái đều chủ trương hình thành môn phái riêng, dung hợp hệ thống võ đạo riêng, mới có thể bước vào Siêu Phẩm?

Bởi vì chỉ khi hòa làm một thể, hình thành võ đạo của riêng mình, mới có thể sau khi Bái Thần linh hóa, tái tạo lại mọi thứ của bản thân, cùng nhau nâng cao võ đạo."

Nhạc Đức Văn tiếp tục nói.

"Đương nhiên, ngươi có thể không cần phải để ý đến những thứ này, dù sao đến cuối cùng ngươi cũng không cùng đẳng cấp với người khác.

Hơn nữa Đại Đạo Giáo ta không theo đuổi những thứ này. Trong thiên hạ, chỉ có một số thế lực có Linh Tướng.

Chân Nhất Giáo, chúng ta, ngoại giáo, Phật môn Tây tông, Hắc Thập Giáo, Thiên Tỏa Giáo.

Còn lại hình như không còn nữa. Có thể còn có ẩn giấu, nhưng những thứ này là nội tình mà Đại Linh đã tích lũy trong nhiều năm."

Lão phất tay một cái.

Minh Nguyên lập tức cúi đầu, lẳng lặng xuống lầu, rời đi.

Sau khi Minh Nguyên đã rời đi hẳn, Nhạc Đức Văn mỉm cười nhìn về phía Trương Vinh Phương.

"Được rồi, không nói chuyện này nữa, nếu hôm nay ngươi đã đến đây rồi, vậy thì đúng lúc thay đổi Quan Hưng Công đi."

“Thay đổi?” Trương Vinh Phương sửng sốt.

Vừa rồi dòng suy nghĩ của hắn vẫn đang về linh hóa, đột nhiên nghe được lời này liền không phản ứng kịp.

“Ý ngài là Đại Đạo Giáo ta còn có những văn công khác sao?”

Chương 534: Gần (2)

“Phí lời, Quan Hư Công chỉ là một phiên bản đơn giản hóa. Ngươi nghĩ lão đạo ta đi tìm Kim Đan dưới 30 tuổi ở khắp nơi để làm gì?” Nhạc Đức Văn tức giận nói.

Đột nhiên, giọng nói của lão dừng lại, cảm thấy hình như mình đã nói lộ hết rồi, vì vậy nhanh chóng chuyển chủ đề.

“Khụ khụ, Quan Hư Công này á, thực chất là một phân hóa đơn giản từ văn công trong một tuyệt học đạo môn chúng ta - Thái Thượng Minh Hư công.

Mục đích là để tuyển chọn những đệ tử giỏi, những người thực sự có tố chất, sự kiên trì và tài năng.”

“Thái Thượng Minh Hư công?” Trương Vinh Phương hơi nheo mắt lại.

Trước đây hắn cũng cảm thấy sau khi Quan Hư Công đến Nguyên Anh, bổ trợ đối với sinh mạng, hiệu quả chi phí bắt đầu giảm xuống.

Không ngờ thì ra lại có thứ này.

“Được rồi, phương pháp chỉ truyền qua tai. Ta nói, ngươi nhớ kỹ. Thái Thượng Minh Hư công này sẽ cải thiện thân thể của ngươi nhiều hơn so với Quan Hư Công. Nhưng độ khó cũng lớn hơn.

Nếu ngươi có thể tu luyện đến Luyện Thần hậu kỳ trong vòng 20 năm tới, thì ngươi sẽ có thể chuyển hóa thành Linh Tướng. Đạt được lực lượng tuyệt đỉnh trong thiên hạ.” Nhạc Đức Văn thu lại nụ cười, nghiêm nghị nói.

Ngay sau đó, lão bắt đầu giải thích cặn kẽ, mở rộng và thay đổi nhỏ nội dung nguyên bản của Quan Hư Công, bổ sung thêm rất nhiều điều mới.

Hơn nữa còn có một tâm pháp tương tự như quy tắc chung.

Tâm ám ngoại minh, trừng tinh định khí, máu thịt một thể, thần ý như đèn. Cho rằng minh hư.

Trương Vinh Phương chăm chú lắng nghe, lúc này hắn đã lặng lẽ mở thanh thuộc tính ra.

Lúc này, thanh thuộc tính không ngừng xảy ra những thay đổi mới theo lời giảng giải của Nhạc Đức Văn.

Dòng chữ gốc của Quan Hư Công dần dần mờ đi, dòng chữ mới xuất hiện. Biến thành [Thái Thượng Minh Hư công (Cảnh giới thứ năm: Nguyên Anh trung kỳ)]

Đồng thời, hắn âm thầm vận chuyển theo văn công mới, liền cảm giác được trong thân thể mình lại một lần nữa lấy đan điền Nguyên Anh làm trung tâm, tỏa ra từng vòng huyết khí rung động ra xung quanh.

Rung động nhỏ bé kia kéo dài, liên tục không dứt, giống như sóng âm, chấn động khiến toàn thân hắn tê dại.

Dần dần, Trương Vinh Phương từ từ rơi vào trạng thái kỳ diệu, tựa như ngủ mà không ngủ, tựa như định mà không định.

Bất tri bất giác, Nhạc Đức Văn cũng nhận ra sự biến hóa của Trương Vinh Phương, lão mỉm cười hạ giọng xuống, sau đó từ từ yên lặng.

Đưa tay phải lên.

Xoẹt!

Lần lượt từng bóng đen chợt lóe lên trong góc, chiếm vị trí quan trọng xung quanh tòa lầu nhỏ, đảm bảo không có bất kỳ người nào có thể đến gần làm phiền nơi này.

*

Đại Đô Tây tông.

Trong cung điện u ám dưới lòng đất, những bức tượng người và động vật có hình thù kỳ lạ, đứng sừng sững dọc hai bên đường chính.

Bức tượng giống như một vệ binh canh gác xung quanh.

Toàn thân chúng nó đen nhánh, mặc những dải vải voan mỏng đơn giản, cầm pháp khí trong tay.

Chỉ có một đôi nhãn cầu được chạm khắc từ dạ minh châu phát ra ánh sáng xanh lạnh lẽo. “Hoàng hôn Tây Sơn, mặt trời

xuống biển.”

Trong chủ điện, hai bức tượng điêu khắc Thiên Nữ vóc dáng xinh đẹp màu đen, tay nâng chậu than hoa sen, chiếu sáng cả một vùng rộng lớn ở giữa.

Một hòa thượng to lớn với vô số mỡ khắp người đang ngồi ngay ngắn trên bảo tọa ở chủ điện.

Bảo tọa kia rộng hai mét, cao gần ba mét khá rộng rãi.

Mà hòa thượng ngồi ở trên đó lại giống như là một cục thịt mỡ, thân thể mạnh mẽ mở ra, lấp đầy toàn bộ chỗ ngồi.

Khuôn mặt lão ta đầy dữ tợn, đôi mắt như chuông đồng, đồng tử ánh lên vẻ hung ác như dã thú ăn thịt.

“Bây giờ mặt trời treo cao trên bầu trời cuối cùng cũng sắp rơi xuống. Trình Huy, xem ra ngươi đã có một lựa chọn cực kỳ sáng suốt.”

Bên dưới bảo tọa, có một nam tử cao lớn với thân hình vạm vỡ, hai tay lộ ra làn da màu đồng.

Nam tử đang quỳ một chân, cung kính hành lễ hòa thượng trên bảo tọa.

Trên người hắn ta khoác một chiếc áo choàng đen dày, che đi phần còn lại của cơ thể ngoại trừ cánh tay.

Một nụ cười nịnh nọt không tự nhiên xuất hiện trên khuôn mặt chữ quốc nhìn có vẻ uy nghiêm.

“Nước chảy về chỗ trũng, người thường đi đến chỗ cao, chỉ có thuận theo xu thế chung thì mới không bị thời đại nhấn chìm.

Hải Long Vương đại nhân, tại hạ chỉ là thuận theo thời thế thôi.”

“Thú vị thật.” Hòa thượng ngồi trên bảo tọa mỉm cười. Lão ta tiện tay lấy một miếng thịt bò nướng vừa to vừa dày từ một cái chậu thức ăn trong chỗ tối.

Lão ta mở to cái miệng lớn như chậu máu, chỉ vài ngụm đã nuốt chửng hơn phân nửa, nhai nuốt xuống.

“Hãy để ta nhìn xem quyết tâm của ngươi.”

Hòa thượng thản nhiên ném phần xương ống chân bò còn sót lại ra ngoài.

Chân bò lăn vài vòng rồi rơi xuống đất ngay trước mặt Trình Huy.

Trình Huy cười khà khà vài tiếng, nhặt xương chân bò lên, gặm từng ngụm từng ngụm.

Chương 535: Gần (3)

Không chút nào để ý đến nước bọt trên đó.

“Thịt nướng do Long Vương ban tặng thật là ngon! Đa tạ Long Vương đã ban cho thịt!” Trình Huy không chút nào để ý, vừa gặm vừa lớn tiếng khen ngợi.

“Ha ha ha ha ha!”

Hải Long Vương ngồi trên bảo tọa, cười ha hả: “Thú vị, rất chi là thú vị.”

Đôi mắt lạnh lẽo của lão ta nhìn chăm chú Trình Huy.

“Nhưng, chỉ chừng này thôi mà muốn Bái Thần thì chưa đủ đối với ngươi, lâu chủ Kim Sí lầu đâu. Còn phải thể hiện một chút thành tâm nữa.”

“Tại hạ đương nhiên biết rõ!” Trình Huy thu lại nụ cười trên gương mặt, nghiêm mặt nói.

*

Thiên Bảo Cung.

Trương Vinh Phương trở về gian phòng nơi hắn ở. Lấy chìa khóa ra, đang định mở cửa.

Đột nhiên, hắn dừng bước chân, quay lại nhìn sân đối diện cửa phòng. Sân và cửa phòng được ngăn cách bằng một hành lang uốn khúc.

Trong hành lang uốn khúc người đến người đi rất chi là náo nhiệt. Nhưng lúc này, tầm mắt của Trương Vinh Phương không hề bị ảnh hưởng bởi những đạo nhân còn lại đi ngang qua.

Hắn nhìn thẳng vào cây Tinh Hoa ở phía trong sân.

Trên cây nở đầy Tinh Hoa trắng, dưới nụ hoa màu trắng dường như có thứ gì đó khẽ nhúc nhích.

Không giống như gió thổi động đậy, mà giống như một loại chim nào đó hơn. Trương Vinh Phương mơ hồ nghe thấy âm thanh gì đó.

Hắn im lặng một lúc, đặt chìa khóa trong tay xuống, xoay người đi về cây Tinh Hoa. Đi đến dưới tàng cây.

Làn gió nhẹ thổi qua, một ít phấn hoa màu trắng bay tán loạn, hương thơm ngào ngạt khiến hắn hơi ngứa mũi.

Đưa tay ra một chùm cành hoa, hắn hơi sửng sốt.

Dưới cành hoa, có một chú tiểu hồng điểu quen thuộc.

Tiểu hồng điểu có thân hình thuôn dài, còn có một cái lông trắng trên đầu mang tính biểu tượng. Nhắc hắn nhớ về chú tiểu hồng điểu của mình lúc còn ở Đàm Dương.

Con tiểu hồng điểu đưa tin lúc đó cũng có ngoại hình tương tự. Nhưng Trương Vinh Phương biết con chim này không phải con kia.

Vì con chim đó đã chết ở Đàm Dương rồi.

Mà con này vẫn còn nhỏ, đôi mắt ngơ ngác, như thể nó mới lăn lộn cách đây không lâu.

Con tiểu hồng điểu ngẩng đầu lên, kêu to hai tiếng yếu ớt về phía hắn, như thể đang khẩn cầu. Không nói gì, Trương Vinh Phương vươn tay nhấc nó lên, nhét vào trong tay áo, bịt lại, rồi quay người trở về phòng.

Sau khi đóng kín cửa, hắn kiểm tra tiểu hồng điểu, gỡ ống trúc trên chân chim xuống, cuộn giấy bên trong chỉ viết một địa danh và thời gian.

Tiện tay vứt cuộn giấy đi, Trương Vinh Phương không hề để ý đến những thứ này.

Hắn lục tung tủ thuốc, nhanh chóng tìm thấy một ít Kim Sang Dược trị ngoại thương, bôi một ít lên vết thương ở phần lưng của Tiểu Hồng.

Hắn không biết liệu loại thuốc được chế cho người có thể chữa khỏi cho chim hay không.

Dù sao thì hắn cũng đã cố gắng hết sức, Tiểu Hồng có thể sống sót hay không chỉ có thể phó mặc cho số phận.

Cho chim ăn một ít nước và hạt lúa xong.

Trương Vinh Phương ngồi xếp bằng trên tấm bồ đoàn trên mặt đất trong gian phòng, cẩn thận suy nghĩ về những thông tin đã nhận được từ sư tôn mới của mình - Sùng Huyền đạo nhân suốt mấy ngày qua.

Chỉ tu văn công, nếu mình thật sự muốn đi con đường linh hóa, nhất định là lựa chọn tốt nhất. Với tuyệt học Thái Thượng Minh Hư công, còn có cao tu Đại Đạo Giáo tự mình chỉ điểm, mình nhất định sẽ có thể bước lên cấp độ Linh Tướng, ở giai vị đỉnh cao của Đại Linh.

"Nếu vậy, rất có thể bị khống chế cường đại, thật sự có ý nghĩa sao?" Trương Vinh Phương khẽ lắc đầu, hoàn toàn vứt bỏ con đường này trong đầu.

"Nhưng nếu không dùng linh hóa, chỉ dựa vào võ công thì có thể chống lại linh hóa được không?"

Các thế lực lớn đều là linh hóa, xung quanh Đại Đô, có thể nhìn thấy các cao thủ Linh Lạc ở khắp mọi nơi. Bọn họ đao thương bất nhập, thọ nguyên tăng trưởng, giết không chết, chém không đứt. Nếu không phải cùng là linh hóa, hoàn toàn không có cách nào làm gì được bọn họ.

Lúc trước võ công không có tác dụng gì đối với hai Linh Lạc đã tàn tạ mất đi ý thức. Thật ra, trong lòng Trương Vinh Phương cũng rất mờ mịt.

Ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, hắn im lặng nửa ngày, cuối cùng quăng mớ rắc rối này ra sau gáy.

"Mặc kệ, trước tiên cứ nâng cao võ công lên rồi lại nói. Sau khi phá hạn phù pháp cuối cùng, sẽ có thể luyện tập được trạng thái cực hạn của Đại Đạo Giáo."

Dù sao khoảng cách đến Luyện Thần hậu kỳ của mình còn rất lâu. Trong khoảng thời gian này, trước tiên cứ bí mật nâng cao võ công, sau đó đồng thời thu thập các loại tin tức về linh hóa.

Mình không tin trên đời này có thứ gì đó hoàn toàn hoàn mỹ, Trương Vinh Phương lập tức ngưng thần, nhắm mắt lại, bắt đầu tu luyện văn công.

Ngay khi bắt đầu tu hành, hắn liền phát hiện dường như có một số biến hóa rất nhỏ trên người mình.

Trên thanh thuộc tính, điều này được phản ánh trực quan hơn.

Chương 536: Gần (4)

[Trương Vinh Phương — Sinh mệnh 48 - 48.]

“Trước kia giới hạn sinh mệnh của mình đều là 47 mới đúng? Bây giờ… không hiểu sao lại tăng lên một điểm?”

“Xem ra chuyện này hẳn là do chuyển hóa công pháp.” Trong lòng hắn suy đoán. Tuyệt học quả thật danh bất hư truyền.

Chỉ mới chuyển hóa thôi, còn chưa tăng lên cấp độ, mà đã cộng thêm một điểm thuộc tính sinh mệnh.

Sau khi xác nhận hiệu quả của công pháp, Trương Vinh Phương hoàn toàn đắm chìm trong việc tu hành văn công, vật ngã lưỡng vong*.

*cả đối tượng và sự vật với ta đều quên.

Thời gian thấm thoắt như thoi đưa. Ngày lại qua ngày.

Nơi ở của hắn dưới sự sắp xếp của Nhạc Đức Văn, cũng được chuyển vào trong tòa lầu nhỏ có những bức chân dung đen trắng kia.

Tầng một của tòa lầu nhỏ treo đầy những bức chân dung đen trắng. Ở tầng hai và tầng ba là các bức tranh màu.

Hình như Sùng Huyền không sống thường xuyên ở nơi này, ngược lại hầu hết thời gian đều là Trương Vinh Phương ở.

Chẳng mấy chốc, năm ngày sau, một điểm thuộc tính mới lại được sinh ra.

Trương Vinh Phương càng ngày càng cảm thấy tốc độ tăng điểm thuộc tính này quá chậm, hắn định tìm cách từ các kỹ năng luyên đan xem có thể tìm được loại đan dược nào đó có thể tăng nhanh tốc độ hấp thu, tăng cường khả năng hấp thu của lá lách.

Còn điểm thuộc tính mới.

Hắn do dự một lúc, nhưng vẫn quyết định thêm điểm vào kỹ năng luyện đan.

Mặc dù Sùng Huyền đạo nhân có một thân phận đặc biệt, nhưng hình như không thể huy động được vị trí của mình ở Đan đường.

Vẫn để hắn đi theo Thanh U đạo nhân để học tập đan đạo trước.

Thật ra, Thanh U trong Đan đường tuy không phải là Đan sư có trình độ đan đạo giỏi nhất, nhưng trong phương diện bồi dưỡng người mới lại đứng hàng đầu, không cần thay đổi.

Hơn nữa, Sùng Huyền hoàn toàn không công khai thân phận mới của Trương Vinh Phương mà chỉ truyền bá thân phận Trương Ảnh ở các Cung chủ và Điện chủ.

Sống trong tòa lầu nhỏ, Trương Vinh Phương thỉnh thoảng tình cờ gặp Trương Thanh Chí. Đối phương sống trong một khoảng sân nhỏ phía sau tòa lầu nhỏ.

Hai người thỉnh thoảng cùng nhau luyện công, trao đổi kinh nghiệm, điều này cũng không tồi.

Trương Vinh Phương cũng có ấn tượng tốt về Trương Thanh Chí. Chuyện hắn tiến vào Đan đường là do Trương Thanh Chí thực hiện.

Thực hiện rất ổn thỏa.

Hai ngày sau, trong động phủ số 134 chậu tụ lửa.

“Hôm nay chúng ta giảng giải tới đây thôi.” Vẻ mặt Thanh U đạo nhân thanh đạm, cầm phất trần, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Đan sư, xin dừng bước.” Trương Vinh Phương vội vàng đứng lên, gọi đối phương lại.

“Đệ tử có một số thắc mắc, muốn thỉnh giảo Đan sư.” Hắn nghiêm túc cung kính nói. Ban đầu, hắn định hỏi Sùng Huyền đạo nhân xem có thể xin được phương thuốc tăng cường khả năng hấp thu của lá lách và dạ dày hay không.

Nhưng sau khi nghĩ lại, dù sao Sùng Huyền là một cao tu ủng hộ con đường bình thường linh hóa. Người này xảo quyệt, tâm tư thâm trầm, nếu không cần quấy rầy đến lão ta thì cố hết sức không đi. Trương Vinh Phương lo lắng chỉ cần có một chút dấu vết, có thể bị Sùng Huyền sư tôn nhìn ra manh mối.

Chỉ trong mười mấy phút, đối phương đã có thể nhìn thấu hết tất cả bí mật trên thân thể hắn. Ngay cả Thải Linh phù thiếu hụt cũng có thể bị nhìn thấu.

Thực lực và y thuật quả thực khủng bố.

Vì vậy, hắn dự định trước tiên tự mình học đan dược, dù sao hiện tại có điểm thuộc tính thêm vào, tốc độ rất nhanh.

Sự an toàn cũng được Đại Đạo Giáo che chở, không cần phải lo lắng.

Về phía tỷ tỷ, là một quý tộc người Linh, không dễ gì sẽ gặp sự cố. Bây giờ đúng lúc có thời gian để chậm rãi phát triển.

“Có chuyện thỉnh giáo gì?” Thanh U trầm giọng hỏi.

Lão ta rất hài lòng với một đạo đồng mới ham học hỏi như Trương Ảnh. Ngay cả khi mấy ngày nay Đường chủ Đan đường không dặn dò, lão ta cũng dự định bồi dưỡng hắn thật tốt.

Đặc biệt là mấy ngày gần đây, sự lĩnh ngộ và nguyên lý về Đan đạo của Trương Ảnh cực kỳ nhanh.

Nhanh đến mức nhiều khi lão ta còn tưởng người trợ giúp ở bên cạnh mình hoàn toàn không phải là người mới, mà là một đạo đồng già đã học tập nhiều năm.

Thủ pháp dùng nắm giữ lửa của Trương Ảnh có một nền tảng cực kỳ vững chắc, đều có hiểu biết về tất cả các loại đan phương đơn giản trong Đan đạo, chỉ cần hướng dẫn một vài điểm về nguyên lý là có thể hiểu được.

Ngược lại, Thùy Khê trước đó còn cảm thấy thuận lợi, lại có vẻ cực kỳ ngốc nghếch.

Thanh U thở dài trong lòng, nhưng không nhìn Thùy Khê đang mở to mắt, có chút mất mát ở bên cạnh. Chờ Trương Ảnh mở miệng hỏi.

“Là như vậy.” Trương Vinh Phương vội vàng nói: “Có một người bạn tốt bên cạnh đệ tử trời sinh dạ dày yếu ớt, không đủ sức để hấp thụ chất dinh dưỡng của thức ăn. Có đan phương nào có thể tăng cường khả năng này không?”

“Tỳ vị đường ruột hấp thu yếu? Còn tùy thuộc vào lực đạo của dạ dày không đủ, hay là đường ruột hấp thu yếu sau khi thức ăn bị nghiền nát. Hoặc là do âm dương mất cân bằng do tỳ vị hư nhược. Mỗi loại lại có những phương pháp phối dược khác nhau.”

Chương 537: Gần (5)

Lục phủ ngũ tạng của cơ thể con người đều có âm dương. Chỉ khi có trung tính ôn hòa, mới có thể cường thịnh. Không thể sử dụng thuốc một cách tùy tiện.” Thanh U nghiêm túc trả lời.

“Người bạn của ta cũng đã từng gặp rất nhiều danh y, kết quả chẩn đoán đều giống nhau. Tất cả đều nói là do hắn bẩm sinh có khả năng hấp thụ yếu.” Trương Vinh Phương nghiêm túc nói.

Giờ đây, hắn đã hiểu rõ hơn về bản thân mình, thông qua việc cải thiện các kỹ năng luyện đan, cũng có nhiều hiểu biết hơn.

Bây giờ, hắn mơ hồ cảm thấy điểm thuộc tính của mình chủ yếu được tích góp từng tí một do hấp thu thức ăn vào đường ruột.

Miệng và dạ dày xử lý thức ăn thành trạng thái mà ruột có thể tiêu hóa và hấp thu để có thể hấp thụ được. Do đó, chính đường ruột mới thực sự hấp thụ chất dinh dưỡng.

Chức năng của các cơ quan còn lại của hệ tiêu hóa là tiết ra dịch tiêu hóa và xay thức ăn bằng các chuyển động cơ học.

Chỉ có đường ruột mới là nơi hấp thụ thực sự.

Với thể trạng luyện võ của hắn, cơ bắp toàn thân tràn đầy sức mạnh, năng lực nhu động và tiết dịch tiêu hóa của nội tạng cũng không tồi.

Vì vậy, nếu suy nghĩ một cách cẩn thận, nhân tố quyết định duy nhất chính là đường ruột.

Kết luận này cũng trùng khớp với lý thuyết y học hiện đại mà hắn đã nghe ở kiếp trước.

“Khả năng hấp thụ à?” Thanh U trầm ngâm: “Đúng là có một vài phương thuốc có thể thử xem. Ta nói ngươi nhớ.”

“Vâng.” Trương Vinh Phương nhanh chóng lấy giấy bút ra.

“Quan Dương đan có thể nâng cao khả năng hấp thụ, nhưng uống quá nhiều sẽ làm khô nóng, dẫn đến mất cân bằng âm dương của tỳ vị.

Nhất Quán tán có thể nâng cao khả năng hấp thụ, nhưng có chứa độc tính của thuốc nên không thích hợp dùng trong thời gian dài.” Thanh U nói liên tiếp hai phương thuốc, sau đó dừng lại.

“Thực ra nếu thực sự không có cách nào, cấu tạo bẩm sinh không có sức, cũng có thể chế biến thức ăn thành dạng lỏng để dễ hấp thu và tiêu hóa nhất có thể. Đồng thời ăn nhiều thức ăn mỗi thứ một ít và thường xuyên (chia nhỏ thành nhiều bữa).

Một mặt có thể giảm gánh nặng cho tỳ vị, mặt khác mỗi lần ăn một chút ít, tăng thêm số lần sẽ rất tốt cho việc hấp thu.”

Trương Vinh Phương nghe vậy, đột nhiên hai mắt sáng rực lên. Đúng vậy!

Trước đây hắn vẫn luôn rơi vào chỗ nhầm lẫn.

Nghĩ rằng nhất định phải tìm một phương thuốc bổ sung máu để đẩy nhanh việc tích lũy điểm thuộc tính. Nhưng, phương thuốc bổ máu thực ra lại tạo ra gánh nặng cho dạ dày.

Nhưng nếu phân tán các loại phương thuốc bổ máu bên trong, uống thành nhiều bữa và tăng sức ăn lên nhiều lần, Trương Vinh Phương nghe được mấy lời chỉ điểm của Thanh U, đột nhiên suy nghĩ của hắn đã mở ra. Tầng tầng lớp lớp các phương pháp nhanh chóng lướt qua tâm trí hắn.

“Đa tạ Đan sư!” Hắn không nói hai lời, thừa dịp Thùy Khê đang thu thập những thứ khác làm cắt ngang, nhanh chóng nhét một cuốn đồ vật vào trong tay áo của Thanh U.

“Ừm. Trở về nhớ tìm bạn của ngươi thử xem. Nếu không có tác dụng thì hỏi lại ta. Thực ra, tốt nhất là bản thân hắn nên đến gặp trực tiếp.”

Thanh U liếc nhìn giá trị của cuốn đồ vật, trong ánh mắt lóe lên một tia hài lòng.

“Cám ơn Đan sư đã chỉ điểm. Đương nhiên rồi.” Trương Vinh Phương cung kính nói.

Lúc này Thanh U mới gật đầu hài lòng, chắp tay ra sau lưng chuẩn bị rời khỏi động phủ. Đột nhiên lão ta hình như nghĩ ra điều gì đó, dừng bước, quay người lại.

“Đúng rồi, ta nhớ rằng, trước đây đã từng xem, có một môn võ công chuyên luyện ăn.”

Loại võ công này dường như có thể tăng cường khả năng tiêu hóa và hấp thụ của con người. Nếu ngươi quan tâm, có thể tìm kiếm xem thử.

Ngươi có thể đến Thư Xá Đan Đường tìm Đan phương, báo tên của ta, đi vào tìm một ít Đan kinh dùng chung. Có lẽ là có ghi chép đấy.”

Trong lòng Trương Vinh Phương lại nghiêm túc ghi nhớ một lần nữa, chắp tay ôm quyền.

“Tạ Đan sư!”

Lúc này Thanh U mới gật đầu, quay người hoàn toàn rời đi.

Bây giờ Trương Ảnh này đang được Đường chủ Đan đường quan tâm, lão ta cũng nên chăm sóc thêm một tí.

Nhìn đối phương rời đi, Trương Vinh Phương và Thùy Khê lên tiếng chào hỏi, rồi dự định đi đến Thư Xá Đan Đường một chuyến.

Hắn không thể chờ đợi được nữa, muốn tự mình thử Đan phương mà Thanh U vừa nói một chút.

“Nếu muốn tìm võ công có thể đến Ô Vân các.” Thùy Khê nhắc nhở: “Trong đó có rất nhiều loại võ công, ngươi có thể đi xem thử.”

“Cảm ơn.” Trương Vinh Phương gật đầu cảm ơn.

“Không cần cảm ơn, ta chỉ mới đến đó một lần, nhưng ở đó có quá nhiều môn võ công nên rất khó để chọn.” Thùy Khê nói.

“Được.”

Trương Vinh Phương định rời khỏi động phủ, nhưng lại nhìn thấy vẻ mặt muốn nói lại thôi của Thùy Khê ở bên cạnh.

“Làm sao? Có chuyện gì à?”

“Không có chuyện gì đâu. Ngươi cứ làm việc của ngươi đi.” Thùy Khê trong nháy mắt do dự, nhưng vẫn không nói ra. Dù gì thì nàng cũng không quen biết Trương Ảnh bao lâu nên có rất nhiều lời không dễ nói.

Chương 538: Gần (6)

Hơn nữa, điều kiện người kia đưa ra tốt như vậy, nàng chỉ cần cung cấp một chút hành tung của Trương Ảnh là được.

Chuyện này quả thật chính là một vốn bốn lời.

Lúc này, nàng vẫn không mở miệng nói rõ.

Dù sao thì hành tung của Trương Ảnh cho dù nàng không nói thì người kia vẫn có thể hỏi từ người khác, không bằng tự mình kiếm tiền thì tốt hơn.

Chỉ cần không rời khỏi Thiên Bảo Cung, thì sẽ không gặp phải nguy hiểm nào cả. Đủ loại ý nghĩ khác nhau chợt lóe lên trong đầu Thùy Khê.

"Được. Ta đi trước đây." Trương Vinh Phương nhanh chóng thu dọn đồ đạc, rời khỏi Tụ hỏa bồn, vội vã đi tới một tòa nhà khác ở Đan đường.

Hắn phải tìm đan phương càng sớm càng tốt, nếu có hiệu quả thì bản thân cũng có lợi lớn, có thể tăng nhanh tốc độ tích lũy điểm thuộc tính.

Thư Xá Đan Đường nói là một thư xá, nhưng thực ra chỉ là một sảnh đá nhỏ với vỏn vẹn bốn giá sách.

Vị trí của thư xá đứng một mình bên ngoài tất cả các tòa nhà, vuông vắn, giống như một khối lập phương nhỏ.

Bên cạnh thư xá còn có một cái nhà xí dùng chung, đám đạo nhân đạo phó ra ra vào vào dường như là đi đến nhà xí nhiều hơn.

Không mấy người đọc sách.

Không nói một lời, Trương Vinh Phương đứng ở trước cửa, báo tên Thanh U đạo nhân mới có thể vào được thư xá, chẳng mấy chốc đã tìm thấy hai cuốn đan phương trên giá sách.

Khi mở nó ra, hắn lập tức hiểu ngay tại sao nơi này không có ai đến đọc.

Bên trong cuốn sách đầy nấm mốc, hoàn toàn không được bảo dưỡng.

Hơn nữa hầu hết các cuốn sách ở đây đều là một số đan phương xa vời, không phổ biến, công dụng không lớn lắm. Chỉ một số phương thuốc đặc biệt mới được sao chép, lưu trữ ở đây.

Hắn nhanh chóng chép lại hai đan phương kia, rồi đến thẳng phòng thuốc để lấy thuốc, dự định hôm nay sẽ thử luyện một lò cho mình.

Trên đường quay trở lại Tụ hỏa bồn, Trương Vinh Phương đột nhiên nhìn thấy một đám võ lâm nhân sĩ mặc quần áo khác nhau, trang bị vũ khí và thiết bị khác nhau, vội vội vàng vàng mang theo một vài người máu me đầy người đi đến đại điện Đan đường.

“Cứu người! Mau cứu người! Nơi này có tiền! Nhanh lên! Động tác nhanh lên!”

“Đầu nàng còn đang chảy máu, cứu nàng trước đã!”

“Thiên Hà! Thiên Hà! Ngươi tỉnh lại đi!”

Một nhóm người toàn thân chật vật, hầu hết vũ khí đều có vết máu. Vọt vào từ cổng Đan đường.

Trương Vinh Phương nhận thấy hầu hết quần áo trên người bọn họ đều có thêu một chữ Vân trên ngực trái.

“Những người đó là ai vậy?” Mấy người dừng lại xem náo nhiệt bên cạnh hắn nhỏ giọng trao đổi.

“Có vẻ như là Vân Vụ sơn trang gần đây. Lúc sáng nghe nói bọn họ đã bị người thần bí tấn công, thương vong cực kỳ nghiêm trọng. Hiện không rõ tung tích của Bát Diện Thần Kiếm Ngụy trang chủ.” Một người khác nhỏ giọng trả lời.

“Lúc sáng ngươi bị nha môn gọi đến là làm việc này à?”

“Ừ, mấy người bọn ta đang tạm giữ chức cùng nhau trong nha môn, phải chịu trách nhiệm kiểm tra thi thể trước. Haizz, chết nhiều người lắm. Thi thể phải dùng xe đẩy chở đi đấy.”

Thanh âm của những người này cực kỳ thấp, nhưng khó ngăn nỗi ngũ quan nhạy cảm của Trương Vinh Phương, có thể nghe rõ ràng mọi nội dung.

“Vân Vụ sơn trang?” Đột nhiên hắn sửng sốt.

Mấy ngày trước, Phó lâu chủ Kim Sí lầu tên là Trọng Minh đã từng nói với hắn nếu xảy ra chuyện gì, có thể đến Vân Vụ sơn trang tìm Bát Diện Thần Kiếm Ngụy Phong nhờ giúp đỡ.

Mà hiện tại…

Trở lại động phủ.

Thùy Khê đã rời đi, Trương Vinh Phương đóng cửa một mình và xem xét tất cả đồ trang trí trong động phủ. Lò luyện kim đan khổng lồ kia vẫn còn dư nhiệt độ do vừa nãy luyện đan để lại. Trong không khí cũng lưu lại hơi khói luyện đan nhàn nhạt.

Hắn đặt túi dược liệu trong tay xuống dưới giá gỗ, lấy công thức bài thuốc vừa ghi ra. Nghĩ lại những câu nói vừa rồi nghe thấy.

Đông tông của Vân Vụ sơn trang cuối cùng cũng như mặt trời lặn phía Tây, thật ra lúc đầu nhìn thấy Thiên Nữ đem theo hắn hung hăng cuồng bạo Thành Đàm Dương, hắn đã cảm thấy bá đạo như vậy sẽ không kéo dài được lâu. Chỉ là không ngờ rằng, hiện tại mới bao lâu, tất cả liền thay hình đổi dạng. Ngoài cửa động thỉnh thoảng có tiếng đạo nhân dẫn đạo đồng đi qua.

Tiếng bước chân và âm thanh di chuyển khoáng thạch nặng đã đánh thức hắn khỏi trạng thái nhập thần. Nhìn phương thuốc trong tay, Trương Vinh Phương thở dài một hơi. Không quản nữa, luyện đan trước. Có vẻ như tương lai chỉ có thể tiến từng bước một. ‘Hắn nhanh chóng lấy dược liệu ra, sắp xếp như cũ. Nhiều dược liệu tùy thời có thể dùng ngay, cần phải chế qua mới dùng được. Sau một hồi bận rộn, bên ngoài trời đã tối muộn.

Đã gần mười giờ tối, Trương Vinh Phương mới làm xong tất cả các loại thảo mộc. Đây cũng là bởi vì một số dược liệu này đã chuẩn bị từ trước, có một loại dược liệu tên là Ngu Sơn, cần phải rửa sạch và phơi khô, sau đó đem phơi trong không khí một tháng.

Chương 539: Thuốc (1)

Nếu không xử lý trước, hắn sẽ không thể sử dụng nó nhanh như vậy vào lúc này. Những điều này phải được xử lý bởi những nhân thủ của phòng thuốc.

Trương Vinh Phương nhìn hai viên thuốc trong tay, một viên là Nhất Quán tán và viên thứ hai là Quan Dương đan.

Hắn chọn Nhất Quán tán trước, loại thuốc tán này nhìn chung dễ hấp thu hơn. Theo thủ pháp luyện chế, nó cũng đơn giản hơn nhiều. Nhưng trước khi dừng lại, Trương Vinh Phương đã nhắm mắt hít thở sâu, âm thầm mở ra thanh thuộc tính.

[Trương Vinh Phương

Sinh mệnh 48-48.

Võ công: Hồi Xuân Tịch Thì phù điển – Lục Phẩm.

Cướp pháp – Tam Phẩm

Quyền chưởng trảo: Nhất Phẩm.

Khả năng phá giới hạn: Súc Bộ, Trọng Sơn, Tùng Vân.

Trạng thái cực hạn: Giới hạn

Văn công: Thái Thượng Minh Hư công (cảnh giới thứ năm - Nguyên Anh trung kỳ).

Luyện đan (trụ cột).

Thuộc tính có thể sử dụng: 1

“Hãy bắt đầu mà không do dự.”

Hắn trực tiếp thêm điểm thuộc tính mới thu được vào luyện đan. Nhóm luyện đan đột ngột nhanh chóng bị mờ và biến mất. Nền tảng trong dấu ngoặc nhấp nháy, một lần nữa xuất hiện chữ viết tay mới.

Luyện đan. (Nắm Giữ)

Trong tích tắc, vô số kiến thức phổ thông về luyện đan, kinh nghiệm chung và các kỹ năng luyện đan thông thường đều đổ dồn vào tâm trí Trương Vinh Phương. Trong đầu của hắn, tất

cả những kiến thức liên quan đến luyện đan cũng nhanh chóng trở nên thành thục, Nắm Giữ.

Trong trí nhớ, cũng hiện lên hình ảnh hắn ngày đêm miệt mài luyện đan trong vòng ba năm.

Một số Đan sư bình thường cần phải nắm vững các công thức, thủ pháp, thu đan, các loại pháp chưởng hóa… Tất cả những nền tảng này, trong nháy mắt hắn từ trúc trắc (không trôi chảy) đến thành thục, đến triệt để Nắm Giữ.

Sau một vài phút.

Trương Vinh Phương từ từ mở mắt và thở dài.

Quả nhiên, bản chất của thanh thuộc tính này thực sự nên được coi là sự gia tăng kinh nghiệm trong một khoảng thời gian rất ngắn. Bản chất của nó vẫn dựa trên tất cả những ký ức trong tâm trí của chính mình.

Chỉ khi ta biết cách đi trong tương lai và có định hướng chung thì ta mới trực tiếp cải thiện việc suy diễn.

Trước đó, nếu lộ trình tương lai có gì sai sót, hoặc hoàn toàn không thể vượt qua được thì rất có thể sẽ không được cộng điểm. Hắn dần hiểu được vai trò của các thuộc tính.

“Không nghĩ nữa, trực tiếp bắt đầu!”

Ngay lập tức, hắn nhanh chóng đốt lửa và ném cùng một loại khoáng thạch vào lò luyện đan, ngoài ra còn có trình tự đưa dược liệu vào, cần nắm rõ thời gian, hơi hơi không đúng, nó có thể khiến luyện đan thất bại.

Một số dược liệu ở giữa cần luyện chế, một số cần nghiền thành bột, một số cần đun thành nước canh, tất cả đều phải hoàn thành từng bước. Vì vậy một lò đan dược chân chính mất rất nhiều thời gian.

“Cũng may, ở Nhất Quán tán không có quá nhiều công đoạn chế biến phiền phức. Chỉ một lần đập thành phấn, không cần tốn chút công sức và thời gian.”

Trương Vinh Phương cầm lấy vài dược liệu cần đập nát, bỏ vào bên trong bình thuốc sau đó cầm lấy cái chày thuốc cứng rắn.

“Không thành vấn đề, những cái khác, ta không có cách nào gia tốc, chỉ có cái này.”

Dù sao thì sư tôn Sùng Huyền cũng đã biết thực lực chân chính của mình, và hắn không cố ý che giấu điều đó.

Ngay lập tức.

Ầm ầm ầm!

Trong khoảnh khắc, cánh tay của Trương Vinh Phương chuyển động, giống như một cái máy xay, vượt quá tốc độ của Cửu Phẩm, hầu như không mang theo tàn ảnh.

Dưới sự nghiền ép liên tục và ổn định, dược liệu trong ấm thuốc nhanh chóng biến thành bột mịn.

Một phút sau, Trương Vinh Phương dừng lại, hài lòng nhìn những dược liệu nhẵn nhụi bột mịn.

Sau đó bắt đầu tăng lửa, thêm nhiều than.

*

*

*

Rìa ngoài đại đô, ở nơi nào đó bên trong những dãy núi liên miên.

Không ai biết rằng tổng lầu của Kim Sí Lầu lại nằm ở sâu trong dãy núi vô danh này.

Không phải trên đỉnh núi, cũng không phải dưới lòng đất, mà là bên trong núi.

Vào giữa đêm, những bóng người màu trắng thân pháp mền mại, lướt nhanh trên núi.

Không lâu sau, những người này đi tới lối vào của một ngọn núi đen kịt và dừng lại.

Người dẫn đầu là một nữ tử có dáng người mảnh khảnh, tư thái yểu điệu, tóc dài đến thắt lưng, tay cầm một thứ vũ khí màu đen tương tự như vũ khí có ba mũi nhọn.

“Các ngươi ở đây chờ, ta trở về một chuyến trước, sẽ sớm đi ra.” Nàng quay đầu nói với rất nhiều thuộc hạ phía sau.

“Vâng.”

Những người mặc áo trắng còn lại đáp lại.

Nữ tử ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp dịu dàng.

Dưới ánh trăng, phụ kiện tóc gấm san hô đen trên đầu nàng phản chiếu ánh sáng trong mờ. Người này là Trọng Minh vừa rời thành trở về đây.

Nàng nhìn hang động đen kịt trước mặt.

Cửa hang cao hơn chục mét, đứng ở cửa hang có thể cảm nhận được làn gió lạnh từ đó thổi qua. Lúc này, nàng nhún mũi chân, nhẹ nhàng uyển chuyển như chim bay, rơi xuống trong động.

Chương 540: Thuốc (2)

Trong bóng tối, hai bên hang có những mảng lớn rêu huỳnh quang màu xanh nhạt, là nguồn sáng duy nhất.

Sau khoảng vài phút tiến vào sâu hơn, Trọng Minh từ từ giảm tốc độ, đến một bức tường đá, đưa tay ra chụp phía trên.

Vù…

Sau một chấn động nhẹ, bức tường đá di chuyển sang bên trái, để lộ ra một hành lang bằng đá, được thắp sáng bên trong. Nàng bước vào không chút do dự, bức tường đá phía sau nàng tự động di chuyển về.

Hàng lang bằng đá rất đơn sơ, ngoại trừ một vài chậu than và vài bộ bàn ghế, còn rất nhiều ngũ cốc, dầu, củi, than chất thành đống ở các góc. Toàn bộ đại sảnh bằng đá hình vuông, có diện tích rộng.

Ngay khi Trọng Minh bước vào, liền thấy có người đã vào trong.

Chỉ là, người nam tử đứng ở nơi tối tăm mù mịt của ngọn lửa, không để ánh sáng chiếu rọi thân thể của mình.

“Ngươi đến trước sao?” Trọng Minh nhẹ giọng hỏi.

“Ừm, chuyện Vân Vụ sơn trang, ta đến muộn.” Trong bóng tối, người kia trầm giọng trả lời.

“Thực ra thì dù chúng ta có đi cũng không có gì thay đổi.” Trọng Minh im lặng một lúc.

“Quá nhiều đối thủ. Hơn nữa… “

“Tiếp theo, chúng ta cũng nên chuẩn bị sẵn sàng. Đại Quang Minh Tự đã lặng lẽ giải tán những cao tầng và phái họ ra ngoài Đại Đô. Hiện tại thế cuộc đã định, không thể cứu vãn” Hình bóng trong bóng tối thở dài.

“Chuẩn bị, trong thiên hạ ngày nay, ngay cả khi rời đi, thì có thể đi đâu?” Trọng Minh thở dài.

“Còn có rất nhiều người hồ đồ không biết chuyện, ta không thể từ bỏ bọn họ.”

“Ngươi là muốn sắp xếp để bọn họ đi cùng sao?”

“Đúng vậy. Quân đội tử sĩ gần như đã bị diệt sạch ở Vân Vụ sơn trang, chuyện Linh sứ tái xuất… Trong tương lai ngay cả cơ hội trở lại cũng không có…” Trọng Minh trả lời.

Nàng buông ánh mắt xuống, trong lúc nhất thời tựa hồ nhớ ra cái gì đó.

“Quên đi, ngươi gọi ta tới đây vì cái này sao? Kế hoạch của ngươi là gì?”

“Ta dự định…” Trong bóng tối, người kia chậm rãi bước ra, để lộ khuôn mặt uy nghiêm với khuôn mặt chữ quốc.

Thình lình chính là lầu chủ lầu chính của Kim Sí Lầu, có bằng điểu Kim Sí tên Trình Huy.

“Ta dự định đi tìm Ngũ Tâm thiện sư, cho dù bệ hạ có lại tuyệt tình như thế nào đi nữa, cũng không đến nỗi động thủ với cả lão sư của chính mình.

Đến cuối cùng cũng sẽ lưu lại một tia thể diện. Vì lẽ đó… Đại Quang Minh tự chắc chắn sẽ không bao giờ có động thái lớn.” Trình Huy nói một cách nghiêm túc.

“Hồi tưởng lại hồi đó, toàn bộ Đại Đô đều do chính tông chủ thiết kế, tự mình thiết kế và xây dựng. Bây giờ, có lẽ ngay cả tông sư cũng không bao giờ nghĩ rằng Đại Đô sẽ trở thành lăng mộ của chúng ta…” Trình Huy lấy trong tay áo ra một bức thư và đi về phía trước một bước, ném đi.

“Đây là?” Trọng Minh đưa tay bắt lấy lá thư. Nghi ngờ hỏi.

“Bức thư mà công chúa để lại cho chúng ta.” Trình Huy nói.

Trọng Minh im lặng, xé phong bì và lôi bức thư bên trong ra.

Điều khiến nàng ngạc nhiên là trên giấy viết thư trống không, không hề có một chữ nào.

“Tại sao không một từ nào?” Nàng dường như ngửi thấy một mùi thơm thoang thoảng trong một cơn hoảng hốt.

“Không, đây là… Thiên Tùng Mê Thần? Ngươi!” Trọng Minh lập tức nín thở, nhưng vẫn là chậm một bước.

Nàng nằm mơ cũng không bao giờ ngờ rằng, trong tổng lầu của Kim Sí Lầu, nàng sẽ bị ám hại kịch độc trong tòa lầu của mình.

“Chuyện gì vậy? Trọng Minh?” Trình Huy sững sờ khi nhìn thấy điều này, như thể hắn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Hắn thấy cơ thể Trọng Minh mềm nhũn, loạng chà loạng choạng và gần như không thể giữ vững.

Ngay lập tức tiếp cận nhanh chóng, đưa tay ra giúp đỡ.

“Đừng tới đây, thư này có….” Trọng Minh vội vàng nhắc nhở, nhưng…

Hí!

Trong khoảnh khắc, một âm thanh xuyên thấu bén nhọn như tiếng đại bàng xé gió nổ vang. Một chiếc móng sắt cứng rắn vô song, mạnh mẽ nắm lấy chiếc cổ trắng nõn của nàng!

Soạt!

Trình Huy cúi đầu không nhìn mặt người kia.

Năm ngón tay của hắn ta dùng sức, thuộc về sức mạnh của Kim Băng Mật Lục và Huyền Ảnh Thiết Thủ công, trong phút chốc bùng nổ ra một lực vô cùng khủng bố.

“Xin lỗi.” Trình Huy thì thào.

“Ta không muốn… nhưng… thế đạo là như vậy.”

Hắn ta có thể cảm thấy rất nhiều máu, nhớp nháp và ấm áp, trào ra từ những kẽ hở giữa các ngón tay và trượt xuống mép lòng bàn tay. Mùi tanh của máu và huân hương trên người Trọng Minh trộn lẫn vào nhau biến thành một thứ mùi lạ lùng và kỳ lạ.

Cũng có hai bàn tay mềm mại, yếu ớt nắm chặt lấy tay hắn ta, cố gắng thoát ra khỏi sự xâm nhập của ngón tay.

Nhưng không có kết quả.

Khoảng cách giữa độc dược và thực lực khiến Trọng Minh tuyệt vọng nhìn Trình Huy trước mặt.

Xì!

Trong tích tắc, Trình Huy buông tay, loan đao lóe lên.

Ngọn lửa trong sảnh đá rung chuyển, bức tường đá trong bóng tối, một đám mây vật thể mơ hồ bay lên không trung, ùng ục rơi xuống đất.

Chương 541: Thuốc (3)

Thân thể còn lại của Trọng Minh vô lực ngã xuống đất, nằm xuống, hoàn toàn mất đi tiếng động.

*

*

*

Một đêm không ngủ.

Trương Vinh Phương ngồi trước lò luyện đan vô cùng ngay ngắn, mồ hôi nhễ nhại, hạt muối đã thành hình. Nhưng ánh mắt hắn lại cực kỳ vui mừng.

“Cuối cùng cũng xong!”

Các kỹ năng luyện đan đã được nâng cấp lên giai đoạn Nắm Giữ, dùng một tốc độ ngoài dự liệu của hắn, thuận lợi luyện chế thành công Nhất Quán tán

Nhìn một đám bột phấn lớn màu xám mới ra lò.

Những thứ này chính là Nhất Quán tán.

Hắn duỗi ngón tay ra, dính một chút rồi đưa lên miệng và nếm thử.

Một vị chua và đắng xâm nhập vào miệng.

“Nó giống hệt màu sắc, mùi, vị, kết cấu như ghi trên công thức thuốc. Có vẻ như đã thành công!”

Ngay lập tức, hắn không chút do dự, dựa theo công thức thuốc của Nhất Quán tán nói rõ, dùng thìa gỗ lấy một lần liều lượng, lấy nước rồi uống.

“Mỗi ngày ba lần, mỗi lần một phần cỡ quả trứng, trong một tháng nhất định phải ngưng uống một tuần. Số này chắc đủ dùng trong một tháng.”

Hắn tính toán phân lượng, cẩn thận thu lại Nhất Quán tán.

Sau đó là dọn dẹp động phủ lò luyện đan.

Dù cả đêm không ngủ nhưng với tố chất thể chất hiện tại của hắn, chút ấy chẳng là gì cả. Vẫn còn sung sức tinh lực dồi dào như trước.

Vừa thu dọn đồ đạc xong thì Thùy Khê cũng đến. Chẳng bao lâu, khóa học luyện đan ngày mới lại bắt đầu.

Trương Vinh Phương cũng để vấn đề ở Vân Vụ sơn trang quăng ở sau gáy. Với thực lực của hắn vào lúc này, không có ảnh hưởng gì đến xu thế chung của Đông tông Kim Sí Lầu.

Vì vậy, mặc dù Diệp Bạch và Thiên Nữ đối xử với hắn cũng không tệ, nhưng hiện tại hắn cũng không thể ra sức.

Thay vì nghĩ về những thứ không thể làm thì tốt hơn là nên nhanh chóng cải thiện bản thân. Khi có sức mạnh, có thể làm bất cứ điều gì mình muốn.

Đầu tiên là luyện đan, sau đó tìm kiếm những môn võ công rèn luyện khả năng hấp thụ, sau đó mới cải thiện chế độ ăn uống.

Hắn không tin, không có cách nào gia tăng điểm thuộc tính.

Sau khi nhìn thấy thực lực của Linh Lạc, Trương Vinh Phương cảm thấy có nguy cơ lớn trong lòng.

Cuối cùng hắn cũng hiểu tại sao sư tôn Sùng Huyền lại chế nhạo việc luyện võ đến vậy.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Khi Trương Vinh Phương tập trung vào việc luyện tập văn công võ công, tăng thêm kỹ năng luyện đan thì cung Thiên Bảo gió nổi mây vần.

Các lực lượng do Đông tông và Tây tông đứng đầu đã nổ ra một số trận chiến quy mô lớn.

Nhưng mỗi lần như vậy, Đông tông đều thất bại.

Và ngày càng nhiều Linh Vệ Linh Lạc ở Tây tông, điều này cũng cho thấy họ ngày càng nhận được nhiều sự ủng hộ trong bóng tối.

Phải biết rằng, trước đây, việc một nhóm Mật giáo kia cũng là bất hợp pháp.

Toàn bộ Đại Linh, tất cả Bái Thần, đều có hạn chế.

Tất cả các danh sách giáo phái đã đăng ký, mặc dù được phép Bái Thần, nhưng số lượng và cấp bậc rất hạn chế. Chưa kể, mỗi lần Bái Thần, đều cần tiêu hao không ít tài nguyên tích lũy.

Suy cho cùng, loại tượng thần đó không phải là vô duyên vô cớ chiếm được.

Hai đại thế lực tranh đấu, thời gian trôi đi, càng ngày càng gay cấn tột độ.

Ngày càng có nhiều thương vong và nhiều người vô tội bị liên đới.

Rất nhiều thương binh, thương thế nghiêm trọng, đều chạy đến đan đường Thiên Bảo cung xin thuốc.

Vì vậy, ngoài việc luyện đan tu hành mỗi ngày, Trương Vinh Phương cũng bắt đầu theo Thanh U trị liệu cho những thương binh đến cầu y.

Không ngoài dự đoán của hắn, tuy rằng viên đan dược mà Thanh U giới thiệu là một công thức dược liệu xa xưa, nhưng hiệu quả thực sự không có gì đáng nói.

Sau khi dùng hơn nửa tháng, Trương Vinh Phương hiển nhiên cảm thấy khẩu vị của mình càng ngày càng tốt, ăn xong cơn đói bụng đến rất nhanh, sức ăn cũng càng lúc càng lớn.

Vốn dĩ hắn đã luyện võ, lượng ăn của hắn cũng không nhỏ, một bữa ăn tương đương với người thường gấp ba lần. Bây giờ sau khi uống loại Nhất Quán tán này, nhu động đường tiêu hóa của hắn được tăng lên đáng kể, tốc độ hấp thụ được đẩy nhanh.

Một bữa ăn đã được nâng lên gấp bốn đến năm lần so với người bình thường. Mà hiệu quả là rõ ràng.

Trong nửa tháng, lúc đầu hắn vẫn chỉ có mười ngày.

Tuy nhiên, thời gian uống thuốc tăng dần, lượng thức ăn cũng dần dần tăng lên, điểm thuộc tính thứ hai đã xuất hiện trong ngày thứ chín của Trương Vinh Phương.

Mặc dù tăng rất chậm. Nhưng thuốc có hiệu quả.

Điều này đã chứng minh tác dụng của Nhất Quán tán.

Tuy nhiên, khi thời gian uống thuốc tăng lên, Trương Vinh Phương hiển nhiên cảm thấy ruột của mình bắt đầu nóng lên, trong người thường xuyên cảm thấy nặng nề.

Đây dường như là sự lắng đọng của chất độc.

Vì vậy, hắn quyết định rằng lần này, bắt đầu nghiên cứu một phương thuốc khác nữa: Quan Dương đan.

Chương 542: Thuốc (4)

Lần này, hắn không thêm hai thuộc tính mới có được vào luyện đan. Bởi vì cấp độ Nắm Giữ của kỹ năng luyện đan là đủ dùng rồi.

Bước tiếp theo là cân nhắc tăng Thải Linh phù, Nắm Giữ năng lực phá giới hạn mới, cuối cùng hình thành trạng thái cực hạn đặc biệt Đại Đạo giáo.

Vài ngày sau, Trương Vinh Phương đã khắc lại thành công Quan Dương đan.

Nhưng lần này, sau khi uống liên tục trong nửa tháng.

Điều khiến hắn thất vọng chính là, tác dụng phụ của Quan Dương Đan lớn hơn hắn nghĩ.

Sau khi uống, không những không tăng tốc tích lũy điểm thuộc tính, mà là do âm dương trong cơ thể mất cân bằng, kéo dài tác động đến thân thể, làm chậm quá trình tích lũy thuộc tính.

Sau khi uống thuốc Quan Dương đan có được điểm thuộc tính đầu tiên, hắn phải mất mười hai ngày.

Có thể thấy, nguyên bản cân bằng âm dương của cơ thể cũng có ảnh hưởng rất lớn đến việc tích lũy điểm thuộc tính.

Quan Dương đan thậm chí còn không bằng ăn thuốc bổ huyết hắn vẫn thường ăn hàng ngày.

Tại thời điểm này, Trương Vinh Phương đã thử liên tiếp hai loại thuốc và xác định là Nhất Quán tán có hiệu quả. Tuy nhiên cần uống liên tục, một khi ngưng thuốc sẽ không phát huy được tác dụng. Và cũng tích tụ chất độc. Như vậy có chút cái được không bù đắp được cái mất.

Do đó, ý tưởng của Trương Vinh Phương về việc sử dụng luyện đan để cải thiện gia tốc điểm thuộc tính đã kết thúc.

Cũng may là luyện đan không có điểm trắng, ít nhất luyện chế độc dược cùng thuốc trị thương tốt, cũng không có vấn đề gì.

Hơn nữa, đối với rất nhiều dược liệu, hắn hiện tại có rất nhiều khả năng nhận biết, thoạt nhìn có thể phân biệt được phần lớn độc dược trên thị trường, sau đó liền giải quyết triệu chứng.

Cuối cùng không cần loại bỏ những thứ này như trước, quan trọng nhất là thuộc tính của hắn cuối cùng đã tích lũy đến bốn điểm.

Cuối cùng, có thể tăng lên Thải Linh phù, bước vào Siêu Phẩm thực lực của Đại Đạo gia.

*

Đại Đô, Liệp Yến tháp.

Xung quanh mỗi tầng, ngàn vạn tia lụa trắng từng mảng từng mảng nương theo gió thổi nhẹ, tung bay va động phật chuông, phát ra âm thanh giòn giã.

Trên dưới toàn bộ Liệp Yến tháp, khắp nơi đều mang những phật chuông to nhỏ không đều màu đồng.

Thân tháp xanh vàng rực rỡ, phảng phất như có toàn bộ Đại Đô bên trong, cao ngạo đứng thẳng một tháp đèn màu vàng.

Tòa tháp có chín tầng, tầng chín từng có nhiều tượng Phật bằng lưu ly, là sảnh tròn trên cùng tượng trưng cho ánh sáng vĩ đại chiếu xuống thế nhân.

Răng rắc.

Cửa đại sảnh phát ra một âm thanh nhỏ, cánh cửa tròn đầy văn tự khóa chậm rãi mở ra hai bên.

Hai bóng người mặc đồ trắng từ từ bước vào.

Một người mặc váy trắng đáp xuống đất, thắt lưng vàng đeo thắt lưng.

Một người để tóc dài và khuôn mặt cứng đờ.

“Đã lâu không tới nơi này.” Diệp Bạch đi tới bên cửa sổ, mở ra rồi phóng tầm mắt ra ngoài.

“Từ đây đi xuống, có thể nhìn thấy toàn bộ Đại Đô, thậm chí cả hoàng cung, và hầu hết trong đó.”

“Kể từ khi tông chủ bị thương nặng, chúng ta cũng ít đến hơn.” Đồng Chương bước tới, đứng thẳng sóng vai cùng nàng.

“Ừ. Trước đây, năm người chúng ta đã từng lập lời thề với Phật, nhưng đáng tiếc, lời thề lúc trước, hiện tại còn có mấy người có thể nhớ.” Diệp Bạch nhẹ nhàng nói.

Đồng Chương không trả lời, chỉ khẽ chạm vào mặt mình.

Không giống như mặt nạ của Diệp Bạch, mặt của nàng lúc này thực sự cứng đờ.

Nhưng vốn dĩ không phải trời sinh cứng nhắc, mà là năm đó, để tránh thân phận trở thành Minh phi, đã dùng độc tố bôi lên, hoàn toàn khiến cho khuôn mặt không thể biểu lộ vẻ mặt.

Ngoại trừ mắt, miệng và mũi, các cơ ở những nơi còn lại đã hoàn toàn tê cứng và mất khả năng cử động.

Nếu không nhờ nàng tu vi võ đạo kinh người, khí huyết dồi dào đến cực điểm, đổi thành người bình thường, e rằng cơ mặt đã bị hoại tử mất rồi. “Người nhớ tới, từ lâu đã không còn. Còn lại.” Đồng Chương nhẹ giọng nói, nhưng không có nói xong.

“Ngụy Phong đã chết và Khiêm Tín đại sư trọng thương. Ta đã cử người đến, nhưng không tìm thấy tung tích của hắn.” Diệp Bạch nói.

“Phiêu Linh Kiếm và Trịnh Thu Nhi đã ở cùng nhau, bọn họ đã bị các cao thủ Thiên Tỏa giáo chặn ở Minh Tâm tự.” Đồng Chương trả lời.

“Vẫn không có tin tức của tông chủ sao?” Diệp Bạch hỏi. Có một tia hy vọng cuối cùng trong giọng nói của nàng.

“Ta đi xem.” Đồng Chương nói.

Sau đó, nàng không nói tiếp, chỉ lắc đầu.

Đúng rồi, nếu có hy vọng, sao có thể để thế cuộc lưu lạc đến trình độ như vậy.

Hai người trong lúc nhất thời không nói thêm gì nữa.

Chỉ cần đứng trên tầng cao nhất, nhìn ra toàn bộ Đại Đô.

Tòa Đại Quang Minh lưu ly tháp này thuộc về Đông tông, sẽ sớm bị Tây phương chiếm giữ.

Có lẽ đây là lần cuối cùng họ bước lên tầng này.

“Hôm nay ta chuẩn bị uống thuốc.” Đồng Chương lên tiếng nói.

“…”

Chương 543: Thuốc (5)

Diệp Bạch không trả lời mà không tự chủ nắm chặt tay.

Nàng biết rằng Đồng Chương khác với mình.

“Sau khi ta rời đi, tất cả mọi thứ của ta, tất cả mọi thứ, đều được giao cho ba hạt giống đó.” Đồng Chương nói tiếp.

Nàng nhẹ nhàng đưa tay ra, trong lòng bàn tay đặt ba chiếc vòng màu vàng nhạt như nhẫn.

“Đây, ba chiếc nhẫn trên người ta, coi như là tín vật, có thể mở ra ở đó.”

Nàng đã gửi ba chiếc nhẫn cho Diệp Bạch.

Dưới ánh mặt trời, ba chiếc vòng nhợt nhạt đến chói mắt.

“Phiền ngươi rồi, chỉ có ngươi sẽ không chết.”

Nơi đó nàng để lại mật tàng.

Có vô số của cải, tài nguyên, kho báu và bí mật mà nàng đã tích lũy được. Và quan trọng nhất, những liên quan tới nghiên cứu về cách kiềm chế Linh hóa.

Thật không may, nếu nàng có thêm thời gian, có lẽ nàng có thể làm rõ càng nhiều trong tương lai, có hi vọng có thể chế tạo ra thuốc cùng vũ khí có thể khắc chế Linh Lạc.

Nhưng bây giờ, đã quá muộn.

“Ngươi sẽ không chết đâu!” Diệp Bạch nắm lấy tay nàng thật chặt, các đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Đồng Chương chỉ cười để nàng nắm lấy tay mình.

Nàng đưa mắt nhìn về phía Đại Đô phồn hoa xán lạn dưới ánh mặt trời bên ngoài.

“Thế giới này. Thuộc về họ, thuộc về Linh Đình, thuộc về Đạo môn, thuộc về ngoại giáo, thuộc về các ngươi.”

“Chỉ không thuộc về ta.”

Nàng nhớ lại quá khứ của mình nhiều năm trước. Những người thân đã mất từ lâu, đứt rễ.

Một bằng hữu đã chết trong một nhân họa ở Tây tông, chỉ còn lại một mình.

Lẻ loi, một mình.

Như vậy tới lui không ai biết, không ai nhớ.

Cho dù Diệp Bạch, mấy chục năm sau, có lẽ, cũng chỉ là một chút dấu vết quá khứ của nàng.

"Một người như ta, ta còn có thể làm gì khác hơn là tự mình đánh cuộc?" Đồng Chương nói nhỏ, dứt ra khỏi tay Diệp Bạch.

"Ta không có cái gì cả."

"Ngươi?" Diệp Bạch, bàn tay muốn nắm lấy nàng, nhưng bắt hụt.

Nàng rất muốn nói một câu, nhưng nàng biết với tính cách như Đồng Chương, cho dù có nghe thấy cũng chỉ cười trừ.

"Cầu không được, cầu không được." Đồng Chương nhẹ nhàng nói.

"Ta vốn là cầu không được thì sợ cái gì? "Lòng bàn tay nàng trượt đi, từ trong tay áo lấy ra một quả cầu kim loại đen tròn.

Bề mặt quả cầu có khắc những dòng chữ dày đặc, to bằng hạt gạo. Nhẹ nhàng mở quả cầu kim loại ra, có một viên thuốc màu xanh da trời to bằng hạt đậu nành.

Viên thuốc đó như một viên ngọc màu xanh, trong vắt và đẹp đẽ.

"Đế Lưu đan."

Bá.

Đồng Chương không chút do dự, đem toàn bộ đổ vào trong miệng, nuốt xuống.

Viên thuốc lạnh như băng trượt xuống đường thực quản.

Nàng từ trên đỉnh tháp nhìn xuống, từ xa, nàng có thể mơ hồ cảm thấy một tầm mắt ẩn và sắc bén đang tụ tập trên mình từ mọi nơi.

Đó là những kẻ thù đang nhìn chằm chằm vào nàng.

Nhưng nàng không quan tâm.

Kể từ thời điểm được giải cứu.

Nàng cả đời này đều vì lý tưởng của tông chủ mà chiến đấu.

Nàng không có họ hàng thân thích, cũng không coi tông chủ là người thân của mình.

Nàng chỉ là còn một phần tình.

Một phần nàng nợ, nợ ân tình cuối cùng cũng trả đủ rồi.

Cuối cùng nàng khát cầu, kỳ thực cũng chỉ là tìm một người yêu nàng, sinh một đứa trẻ yêu nàng, tìm một nơi sơn minh thủy tú nàng yêu thích bình thường vượt qua một đời.

Nhưng cuộc đời của nàng đã thay đổi hoàn toàn kể từ khi nàng bị Tây tông bắt đi.

Trong cuộc sống này, một khi đã đi sai hướng thì dù có cố gắng đến đâu cũng chỉ có thể trống đánh xuôi kèn thổi ngược, càng ngày càng xa.

…

Bên trong Đại Đạo giáo, nơi cất giữ võ công là một nơi có tên là Ô Vân các.

Tên ở đây là các, nhưng thực chất nó là một hang động nhỏ tự nhiên, một hang động dưới lòng đất

Là do số lượng lớn lưới vật liệu đặc biệt được đặt bên trong, được sử dụng để chống ẩm ướt.

Những tấm lưới này lơ lửng trên không trung như những đám mây đen nên còn được gọi là Ô Vân các.

Trương Vinh Phương phát hiện mình khó tăng tốc độ tích lũy điểm thuộc tính bằng cách luyện đan uống thuốc nên đã đến đây dự định tìm võ công về luyện khả năng tiêu hóa và hấp thụ.

Bên trong Ô Vân các.

Những mảnh lưới lớn màu xám như lưới đánh cá treo lơ lửng trên đầu.

Xung quanh xa xa đều có một cái đèn đường như chậu than lưu ly.

Đỉnh chậu than, thông qua lưu ly vàng óng, lộ ra ánh lửa.

Phần trên cùng của chậu than cũng được kết nối với một ống khói dài dẫn đến lỗ thông hơi trên hang động, ngăn không cho khói lan ra đây.

Giữa những chậu than có những giá sách khổng lồ cao hơn chục mét.

Nhiều giá sách này không phải là sách giấy mà là các loại sách khác như thẻ tre.

Trương Vinh Phương chậm rãi đi giữa những chậu than đèn đường chói lọi, nhìn quanh những tấm biển trên mỗi kệ sách, giống như những người xung quanh.

Mỗi bảng treo được đánh dấu bằng loại tương ứng của giá sách.

Chương 544: Điểm đột phá (1)

Bên trong Ô Vân các tối đen như mực, những giá sách giống như những con quái vật ẩn mình trong bóng tối.

Chỉ có chân và bàn chân được chiếu sáng bởi ánh sáng của chậu than, và phần còn lại của cơ thể ẩn trong bóng tối.

Trương Vinh Phương đã đi bộ đến tận sâu của Ô Vân các.

Trên tay hắn còn cầm thêm một chiếc đèn lồng để soi sáng cho việc tìm sách.

Hắn cứ đi dọc theo con đường giữa giá sách quân giới và giá sách đồ ăn thức uống.

Cảm giác như đang đi dạo trong một thị trấn nhỏ được hình thành bởi những giá sách.

Trên đường đi, thỉnh thoảng có những người đi ngang qua hắn, nhưng họ không nói.

Ánh sáng ở đây không rõ ràng, mọi người không thể nhìn rõ khuôn mặt của người khác, vì vậy họ chỉ đơn giản là không chào.

Một lúc sau, hắn lặng lẽ bước đi trong vài phút.

Trương Vinh Phương cuối cùng cũng tìm được giá sách võ thuật bên kia.

So với những giá sách khác, tuy giá sách này cao hơn chục mét nhưng trên đó không có nhiều thẻ tre cùng sách.

Từ trên xuống dưới, trên mỗi tầng có khoảng năm mươi sáu mươi tấm mộc bài, trên mỗi tấm mộc bài đều có giới thiệu sơ lược về tên võ công tương ứng.

Cầm chiếc đèn lồng, hắn bắt đầu tìm kiếm từ dưới lên trên.

Nhân tiện, kéo một chiếc thang gỗ từ bên cạnh, chuẩn bị leo lên và tiếp tục tìm kiếm một lúc.

Từ dưới lên trên, hàng đầu tiên ở dưới cùng là quyền cước chưởng chỉ.

“Xuyên Vân thủ”, “Thập Nhị Lộ Dương Gia quyền pháp”, và những cuốn sách bình thường về Thiết Chỉ công, ghi lại một số thế võ kinh điển nhưng đã quá hạn và bị đào thải.

Sau đó hướng lên, chính là binh khí.

Có nhiều loại binh khí, chẳng hạn như đao gươm kiếm bích, công cung đâm, các loại kỳ môn không thiếu gì cả.

Trương Vinh Phương trực tiếp bỏ qua, một đường tìm lên phía trên.

Càng đi lên, hắn thấy rằng hầu hết các môn võ ở đỉnh cao đều bắt đầu sử dụng các tấm kim loại, sách thẻ tre, mảnh xương,… làm vật liệu.

Mãi một lúc sau, hắn mới bắc thang gỗ trèo lên để tìm.

Mang theo chiếc đèn lồng, mất hơn mười phút, Trương Vinh Phương cuối cùng cũng tìm thấy một cuốn sách về võ thuật tăng cường khả năng ăn uống ở một góc của tầng sáu.

Chính xác mà nói, nó là một kỹ năng bổ trợ của một môn võ công thượng thừa.

Kỳ danh là Kim Thiềm công.

Toàn bộ công pháp được ghi lại trên một mảnh mai rùa, bề mặt đã được xử lý đặc biệt, trông cực kỳ giống như có tuổi.

Trương Vinh Phương cẩn thận tháo nó xuống, mang chiếc đèn lồng trở lại ngọn đèn đường chậu than, kiểm tra nó một cách cẩn thận bằng ánh sáng.

Công pháp được người ta viết tứ tung ngang dọc không ít bút tích, một số bút tích thậm chí còn được tạo ra để che đi chữ viết tay được ghi trên chính mảnh giáp.

Nó khiến hắn khá khó chịu.

May mắn thay, sau khi khắc lại cẩn thận, nét chữ gốc trên mảnh giáp đã nhanh chóng được in ra.

Trương Vinh Phương mất hơn mười phút dùng dụng cụ khuôn da để in lại mảnh giáp, lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Đặt mảnh giáp sang một bên, hắn cẩn thận cầm bản sao chép và chậm rãi kiểm tra.

Người sáng công là một người tên là Nguyệt Vương. Tên chỉ là Nguyệt Vương, không biết là biệt hiệu hay tên thật.

Trương Vinh Phương đã xem xét cẩn thận ngay từ đầu.

‘Kim, là thứ bất tử và vĩnh cửu.

Thiềm, là thứ tham lam nuốt chửng.

Sự kết hợp của cả hai là mong muốn ban đầu của bản công này.

Trang đầu tiên cho biết mục đích ban đầu của công pháp.

Trên trang thứ hai, trực tiếp đưa ra một vài bức đồ án.

Đó là mô hình của một số con cóc lớn.

Bên trong thân thể trong suốt, có thể nhìn thấy rất nhiều thứ giống như sạn nhỏ, phân bố khắp nơi, một số nhiều, một số ít.

Sau đó không có nhiều văn bản, chỉ là hình ảnh về giải phẫu của cóc. Chữ viết tay dường như là một ghi chú ở bên cạnh.

Cái tên này… đến cùng đã giải phẩu bao nhiêu con cóc rồi? Trương Vinh Phương không nói nên lời, lật giở từng trang.

Thảo nào không ai quan tâm đến môn võ công này.

Mọi người đều ở đây học võ công, chạy tới đây xem giải phẫu con cóc làm gì?

Chỉ cần đọc kỹ, dần dần, hắn thấy các bức tranh con cóc có vẻ không khác nhau là mấy, nhưng khi quan sát kỹ hơn, hắn phát hiện ra mấu chốt nằm ở sự phân bố, màu sắc và độ dày mỏng khác nhau của những viên sỏi trong những con cóc đó.

Và một đoạn ở cuối cuốn sách càng khiến hắn choáng váng hơn.

‘Sức mạnh của việc ăn thịt cóc dựa trên hàng tỷ viên sỏi. Dù sạn nhỏ, lại có thể sống được.

“Cát sống không giống vậy, khả năng nuốt chửng của cóc cũng khác.”

“Không đúng.” Đột nhiên tâm trí Trương Vinh Phương chấn động, nghĩ đến những gì đã học và nghe được ở kiếp trước.

Hắn chợt liên tưởng tới, đây không phải là vi sinh vật sao?

Những gì Kim Thiềm công này nói tới, không lẽ là các vi sinh vật khác nhau trong hệ tiêu hóa?

Hắn tiếp tục xem xét cẩn thận.

Quả nhiên, mặc dù Kim Thiềm công này không biết bất kỳ vi sinh vật nào, nhưng người sáng tác đã gần như hoàn toàn chứng minh quá trình tiêu hóa và hấp thụ thông qua lượng lớn quan sát.

Chương 545: Điểm đột phá (2)

Sau khi thức ăn được nghiền nát, nó sẽ được tinh chế và phân hủy bởi nhiều loại dịch tiêu hóa khác nhau để trở thành những chất dinh dưỡng cơ bản nhất.

Sau đó nó được hấp thụ vào máu bởi các tế bào biểu mô có diện tích bề mặt rất lớn.

Tất nhiên, tác giả của Kim Thiềm công này không có khả năng quan sát vi mô như vậy.

Nhưng hắn ta đã thực hiện một cách tiếp cận khác, mô hình hóa môi trường của toàn bộ hệ tiêu hóa để bắt chước con cóc.

Hắn ta lấy nguyên lý linh cảm từ quá trình tiêu hóa và hấp thụ của cóc, sau đó sử dụng phối hợp các loại thuốc rèn luyện phối hợp để mô phỏng một môi trường tương tự ở thế giới bên ngoài và bản thân.

Trương Vinh Phương nhìn đến cuối cùng.

Cuối cùng, công pháp này thực sự liên quan đến việc sử dụng một loạt các loại thuốc để biến đổi môi trường của hệ tiêu hóa của chính mình.

Đọc hết.

Hắn có phần do dự.

Là một loại thuốc có ba điểm độc, nhưng môn võ công này phải phối hợp với nhiều loại thuốc và uống liên tục thì mới luyện được.

Trên thực tế, điều này đã có thể được đưa vào phạm trù độc công.

Kim Thiềm công được chia thành ba cảnh giới.

Đó là: Ẩn Nguyệt, Trục Nhật, Thôn Thiên.

“Hay cho Nguyệt Vương, hay cho Thôn Thiên, người này khí phách rất lớn, chỉ là không biết cuộc đời ra làm sao?”

“Nguyệt Vương không ngờ ngươi lại tìm đến môn công pháp này.”

Đột nhiên một âm thanh vang lên từ phía sau Trương Vinh Phương.

Dọa hắn đột nhiên rùng mình, đến nỗi suýt nhảy ra khỏi chỗ ngồi.

Quay lại, hắn thoáng nhìn thấy sư phụ của mình, Nhạc Đức Văn, đang đứng đằng sau lúc nào đó, thở dài.

Ở một khu vực nào đó xung quanh, đã lâu không có ai, rõ ràng là đã được dọn sạch sẽ.

"Sư phụ, ngươi tới khi nào vậy?" Trương Vinh Phương đứng lên nhanh chóng hành lễ nhường chỗ.

"Hừm, thấy ngươi đang xem rất chuyên tâm, liền không muốn quấy rầy ngươi." Nhạc Đức Văn híp mắt cười nói.

"Ta nghe nói từ Thanh U rằng ngươi đang tìm kiếm một loại đan dược tăng cường khả năng hấp thụ của ngươi?"

"Đúng vậy, ta vừa rồi ăn đồ ăn, cảm thấy được hấp thu quá chậm. Đệ tử nghĩ rằng nếu có thể cường hóa phương diện này, có lẽ văn công võ công sẽ có thể nhanh chóng luyện thành hơn."

"Ý tưởng của ngươi rất đúng. Có người đã thử cái này từ rất lâu rồi. Nguyệt Vương là một trong số đó." Nhạc Đức Văn đứng dưới bóng của ánh lửa, hơi rơi vào trong hồi ức.

"Tuy nhiên, loại võ công này thiên về cải thiện thể chất thành đặc thù. Đây có thể coi là một cách cải thiện thiên phú của bản thân cho những ngày sau. Hiệu quả thì tốt nhưng rất khó. Đồng thời…" Lão ta dừng lại một chút.

"Đồng thời cái gì?" Trương Vinh Phương hỏi.

"Đồng thời loại võ công này chỉ có thể mạnh trong một thời gian, và nó sẽ gây ra rất nhiều tổn hại cho bản thân. Nó sẽ rút ngắn tuổi thọ rất nhiều." Nhạc Đức Văn trả lời.

"Đời người ngắn ngủi." Trương Vinh Phương lại hiểu ra tại sao phương pháp luyện công này lại bị đóng bụi trong góc.

"Tất nhiên, chỉ cần ngươi mở rộng tầm nhìn, đọc và nhìn nhiều hơn, vẫn có thể." Nhạc Đức Văn quay mặt lại, nở một nụ cười thấu hiểu.

“Vâng.” Trương Vinh Phương cung kính gật đầu.

“Được rồi, đồ nhi ngoan, ta tới đây là để đưa ngươi cái này.” Nhạc Đức Văn đưa một tấm lệnh bài bằng kim loại màu đen trong tay cho Trương Vinh Phương.

Lệnh bài được khắc bằng khóa văn phức tạp, xung quanh là vân văn cây tùng vờn quanh, ở trung tâm có hai chữ lớn, rõ ràng là mới được khắc lên.

Đó là hai Linh văn rất lớn.

“Càn Khôn!”

“Ngươi vừa bái sư, tuy rằng hiện tại hoàn cảnh đặc biệt, không tốt cho việc làm nghi thức truyền giới, nhưng đạo hào thì vẫn phải có.”

Nhạc Đức Văn chỉ vào hai chữ Linh văn trên bảng hiệu.

“Ngươi đã biết giới luật. Từ nay về sau, đây sẽ là đạo hiệu của ngươi!”

“Càn Khôn?” Trương Vinh Phương có chút sững sờ, nhìn bảng hiệu trên tay.

“Là Càn Khôn!” Nhạc Đức Văn vỗ nhẹ vào vai hắn. “Đẩy ra hỗn độn thấy Càn Khôn, đây chính là kỳ vọng của sư phụ đối với ngươi!”

Đạo hào thật lớn…

Trương Vinh Phương cả kinh, cảm thấy vị sư phụ này rõ ràng không đơn giản.

Dám nhận lấy một đạo hào không hợp quy củ phóng túng như vậy, xem ra lão ta nhất định có một vị trí rất đặc biệt trong Đại Đạo giáo.

“Được rồi, Nguyệt Vương này hẳn là Nguyệt Vương đời thứ hai. Năm đó sáng chế ra võ công này, là vì phối hợp với nguyệt điển Lục Phồn của họ.”

Sau đó, hắn đã thành công, vượt qua sư phụ của mình với tốc độ cực nhanh, rút ngắn đáng kể thời gian tích lũy tu luyện võ công.

Nhưng cũng chính vì vậy mà nó gây tiêu hao nhiều cho cơ thể. Gây ra cái chết trẻ ở tuổi bốn mươi."

"Không Bái Thần sao?" Trương Vinh Phương hỏi.

"Chưa kịp bế quan thì đã chết." Nhạc Đức Văn tiếc hận nói, "Mọi người đều cho rằng có thể tiến xa hơn, bọn họ đều muốn tu luyện lên tầng thứ cao hơn, sau đó đi Bái Thần."

Chương 546: Điểm đột phá (3)

“Bởi vì Bái Thần tuy tốt, nhưng một khi đã Bái Thần thì vĩnh viễn định hình, không thể thay đổi được nữa. “

“Cho nên, hắn cũng không ngờ rằng sẽ có chuyện đột ngột xảy đến?” Trương Vinh Phương hiểu ra.

“Đúng vậy. Nguyệt Vương là thủ lĩnh của Cảm ứng môn, chỉ những người có khí phách thực lực mạnh nhất mới đủ tư cách đảm đương.

Nhưng đó là cách đây nhiều năm mà bây giờ Cảm Ứng môn chỉ là tàn cát. Từ lâu không còn huy hoàng như năm đó rồi.” Nhạc Đức Văn giới thiệu sơ lược.

“Đã hiểu, nói cách khác, thực ra công pháp này có thiếu hụt rất lớn.” Ít nhiều Trương Vinh Phương có chút tiếc hận.

“Ngươi đã hiểu là được, nếu không mà muốn luyện, có thể chỉ luyện cảnh giới thứ nhất. Như vậy tổn thương đối với cơ thể sẽ nhỏ rất nhiều.” Nhạc Đức Văn gật đầu.

“Đệ tử đã hiểu. ” Trương Vinh Phương đáp.

“Được rồi, cho ngươi thẻ bài, ta đi trước. Có vấn đề gì, nếu ta không ở đó, có thể viết tờ giấy bình luận trong lầu nhỏ. Ta nhìn thấy lại về.”

Thanh âm chưa dứt, Nhạc Đức Văn đã biến mất không thấy người nữa.

Tốc độ thân pháp nhanh chóng, Trương Vinh Phương không có chút cảm giác nào.

Ngược lại là hắn không bất ngờ gì.

Chỉ là hắn quay đầu lại, ánh mắt nhìn về phía Kim Thiềm công lộ ra suy tư.

Nguyệt Vương có thể có tư duy tiên tiến vượt xa người thường kết hợp hệ thống võ học, sáng chế kỳ công như thế vào nhiều năm trước.

Có thể thấy Cảm Ứng môn năm đó lớn mạnh vinh quang dường nào.

‘Mặc kệ làm sao, giảm thọ đối với những người còn lại chính là tổn thương lớn nhất, nhưng với ta mà nói chỉ cần điểm thuộc tính đủ nhiều, tuổi thọ cũng có thể dùng sinh mệnh đắp lên!’

Hắn quả quyết cầm lấy phần ấn lục bản công pháp này, đứng dậy rời khỏi Ô Vân các.

Tìm được công pháp rồi, tiếp theo, hắn dự định thử hiệu quả của công pháp này.

Thế cục bây giờ, cho dù Thải Linh phù lấp đầy Phá Hạn, cũng nhiều lắm là Siêu Phẩm thôi, ngay cả Tông Sư cũng không được tính, hoàn toàn đừng nghĩ tới làm ra chuyện gì với cục diện lúc trước.

Muốn làm chuyện tốt thì phải có công cụ tốt, nhân lúc bây giờ Tổ Đình Đại Đạo Giáo thuận tiện các loại điều kiện, trước tiên hoàn thiện chuyện liên quan đến điểm thuộc tính cho tốt mới là vương đạo.

Trong thời gian mấy ngày tiếp theo.

Mỗi ngày Trương Vinh Phương đều tập trung toàn thân toàn tâm vào giai đoạn thứ nhất của Kim Thiềm công.

Cảnh giới thứ nhất tên là Ẩn Nguyệt, có tổng cộng ba tầng.

Tầng thứ nhất, sử dụng dược vật bình thường cường hóa cường độ phần ruột trong cơ thể.

Tầng thứ hai, sử dụng dược vật hi hữu tăng biên độ tính kháng axit của vách dạ dày.

Tầng thứ ba, sử dụng bảo dược tăng cường năng lực tiêu hóa của dạ dày và dịch tiêu hóa trên phạm vi lớn.

Tất nhiên nguyên văn không phải như thế, đây là nguyên lý do Trương Vinh Phương tổng kết ra.

Vừa vặn, thời gian những ngày gần đây, hắn vừa có thêm một điểm thuộc tính mới.

Cộng thêm trước đó đã có trọn vẹn năm điểm!

Chỉ cần có thể Nhập Môn Kim Thiềm công, là có thể dùng để nhanh chóng tăng nó lên tới cảnh giới cao.

Hạ tuần tháng bảy, chính nhiệt mùa hè.

Trong một lầu nhỏ Thiên Bảo cung.

Trương Vinh Phương khoanh chân ngồi tại chỗ, trước người bày ra trọn vẹn hơn mười loại dược vật đủ loại kiểu dáng.

Trong đó có nhiều chất lỏng, có nhiều dược tán, còn có các viên đan dược lớn nhỏ.

Bình bình lọ lọ to to nhỏ nhỏ, trên đó cũng dán tên thuốc và thứ tự phương pháp phục dụng.

"Tầng thứ nhất đã cần mười lăm loại dược vật trân quý phụ trợ… Kim Thiềm công, quả thật là mang theo chữ Kim… Quá đốt tiền."

Trương Vinh Phương khẽ lắc đầu.

Hắn lại tìm thêm được lý do không ai luyện công pháp này.

Đốt tiền!

Nhìn những dược vật trước mặt, dùng số lượng đến hơn hai cân. Hình như còn đều là bán ra ngoài.

Chỉ có số rất ít hai loại, là do hắn đang tự luyện chế.

Vì quá mức hiếm gặp, ngay cả bán cũng không có bán.

"Thế này mà trong ghi chép đề là dùng dược vật bình thường, như thế xem ra, Cảm Ứng môn lúc trước quá giàu."

Hắn thở dài, cầm lấy bình thuốc thứ nhất, mở ra, dốc thuốc xuống.

Sau đó là cái thứ hai cái thứ ba…

Từng loại từng loại thuốc được đưa vào trong miệng, lúc nào Trương Vinh Phương cũng chú ý đến gợn sóng giá trị sinh mệnh của mình.

Ăn một hơi nhiều thuốc như vậy, không sợ không có khả năng.

Nhưng nghĩ đến chỗ kinh khủng của Linh Lạc, hắn lại khẽ cắn môi kiên trì tiếp tục.

Không bao lâu sau, tất cả dược vật đã vào trong miệng.

Trương Vinh Phương chậm rãi dựa theo ghi chép ** của Kim Thiềm công, nhúc nhích phần bụng, cảm thụ sức nóng sinh ra

từ dược hiệu.

Sau đó dùng ý niệm dẫn sức nóng kia lưu chuyển khắp dạ dày.

Mấy phút sau, kết thúc dẫn đạo.

Hắn lại bắt đầu phục dụng lần thuốc thứ hai.

Những thuốc này, mỗi một lần tu hành là cần phải phục dụng một lượng.

Nhiều dược vật như vậy vào trong bụng, tuổi thọ không rút ngắn mới là lạ.

Chương 547: Điểm đột phá (4)

Thời gian trôi qua từng chút từng chút một.

Mỗi một lần Trương Vinh Phương luyện đều sẽ cách khoảng mười lăm phút.

Mà mãi đến khi lần thứ năm, cuối cùng thanh thuộc tính có biến hóa rất nhỏ.

Rõ ràng một nhóm kỹ năng mới xuất hiện phía dưới một cột võ công.

"Đã thành!" Trong mắt Trương Vinh Phương lóe lên vẻ vui mừng.

Nhìn chữ trên thanh thuộc tính.

[Kim Thiềm công (Ẩn Nguyệt - Nhập Môn tầng thứ nhất.)]

Không chần chờ nữa, lúc này hắn tưởng tượng nhấn xuống trên dấu cộng phía sau Kim Thiềm công.

Lập tức, hai điểm thuộc tính chớp mắt đã biến mất.

Mà chữ viết Kim Thiềm công, cũng nhanh chóng mơ hồ, biến mất. Sau đó chậm rãi hiển hiện chữ viết mới.

[Kim Thiềm công (Ẩn Nguyệt - Nắm Giữ tầng thứ nhất.)]

Trong chốc lát, vô số ký ức mình ngồi xếp bằng, khổ luyện công pháp uống thuốc, tràn vào não hải Trương Vinh Phương.

Thời gian ba năm chớp mắt tức thì, một lượng lớn cảm ngộ và kinh nghiệm về Kim Thiềm công cũng truyền vào ký ức của hắn.

Ục ục…

Đột nhiên, bụng hắn truyền đến tiếng vang chấn động quái dị.

Một cảm giác đói bụng khó mà hình dung, trong chốc lát truyền khắp toàn thân.

"Thật đói…"

Trương Vinh Phương lập tức cảm nhận được uy lực của Kim Thiềm công.

Dạ dày của hắn phun trào dịch axit, trong miệng bài tiết rất nhiều nước bọt. Giống như có thể ăn một miếng là một con trâu.

Mà trong thanh thuộc tính cũng có phản ứng rõ ràng.

Giá trị sinh mệnh từ 48, chớp mắt đã nhảy trở về 47.

"Lợi hại!"

Trương Vinh Phương không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, phản ứng mãnh liệt như vậy, rõ ràng đại biểu hiệu quả của Kim Thiềm công rất mạnh.

Lúc này hắn lại nhấn vào dấu cộng phía sau công pháp này.

Bạch.

Lại là hai điểm thuộc tính biến mất.

Chữ phía sau Kim Thiềm công lại xảy ra biến hóa lần nữa.

Nắm Giữ tầng thứ nhất biến thành viên mãn.

Đồng dạng lại là ký ức khổ tu mới tràn vào đầu óc hắn.

Theo phần lớn ký ức tràn vào, sinh mệnh lại lần nữa rớt xuống. Từ 47 lập tức rơi xuống đến 45.

Một âm thanh ọt ọt nhỏ xíu truyền ra từ phần bụng trong cơ thể Trương Vinh Phương.

Cảm giác đói bụng càng mãnh liệt hơn nữa truyền khắp toàn thân.

Lần này, Trương Vinh Phương không nhịn tiếp nữa, đứng dậy thu hồi tất cả thuốc, bước nhanh đi vào chỗ cất đồ ăn uống trong lầu nhỏ.

Hắm cầm từng miếng từng miếng thịt treo gió lên rồi trực tiếp nhét vào trong miệng.

Chuyện quỷ dị đã xảy ra.

Những miếng thịt khô này, đều là linh thực Sùng Huyền đạo nhân cất giữ để phẩm trà, mặc dù mùi hương thuần tuý đậm đặc, nhưng độ cứng cực cao.

Người bình thường cắn vào như là nhai sắt.

Nhưng vào lúc này đứng trước mặt Trương Vinh Phương, hắn tùy ý nhét vào trong miệng, nhai mấy miếng.

Thịt khô cứng rắn lập tức bị đè ép nổ nát vụn, hóa thành vô số vụn thịt, bị nước bọt thấm vào mềm đi.

Răng của Trương Vinh Phương cũng mơ hồ trở nên cứng rắn hơn.

Hắn thuần thục nhét toàn bộ trọn vẹn mười cân thịt khô vào bụng.

Ọt…Ọt…

Bụng còn đang kêu.

Nhưng cảm giác đói bụng đã hơi giảm bớt.

“Chưa đủ! Còn chưa đủ!”

Lúc này, Trương Vinh Phương cấp tốc xuống lầu, phóng tới nhà ăn của Thiên Bảo cung.

Sau một giờ…

Hắn đã ăn uống no nê, về đến lầu nhỏ.

Trong bụng đã chứa gần mười lăm cân cơm và các món ăn làm từ thịt.

Trong một giờ, từ đầu tới cuối hắn luôn luôn ăn, nhai kỹ nuốt chậm, hoàn toàn không dừng lại.

“Không đúng…”

Ngay khi Trương Vinh Phương giẫm lên tấm ván gỗ của lầu nhỏ, hắn mơ hồ cảm giác cơ thể có chỗ nào đó khác nhau.

Hắn đứng trong phòng khách lầu một, ngừng chân không tiến, cẩn thận cảm thụ toàn thân.

“Thể trọng!”

“Là thể trọng trở nên nặng hơn!”

Trương Vinh Phương nhìn xuyên qua hình ảnh phản quang trên cửa sổ thủy tinh cách đó không xa, đã nhìn ra một chỗ khác nhau.

Có vẻ như hình thể hắn lại trở nên cường tráng hơn một chút.

“Còn có… Ăn nhiều đồ như vậy, nếu trước kia, chắc chắn đã muốn đi vệ sinh. Nhưng đến bây giờ, ta ăn hết trọn vẹn hơn hai mươi cân đồ ăn, thế mà không hề muốn đi vệ sinh chút nào.”

Kết hợp với biến hóa rất nhỏ về hình thể của mình, Trương Vinh Phương mơ hồ cảm giác, chỉ sợ lần này mình đã tìm đúng đường rồi.

Hẳn là hiện tượng này đại biểu tỉ lệ sử dụng hấp thu tiêu hóa đồ ăn trở nên cao hơn.

Mặc dù sinh mệnh giảm bớt ba điểm, nhưng sau đó, chỉ cần chờ khi nào điểm thuộc tính mới đến, thì sẽ biết hiệu quả như thế nào.

Nhìn hình ảnh phản quang thân hình của mình trên cửa sổ thủy tinh, lo âu và ngột ngạt trước đó Trương Vinh Phương đè nén trong lòng, lúc này cuối cùng cũng thư giãn hơn một chút.

Thay vào đó, là một tia chờ mong mới.

Mới tầng thứ nhất viên mãn đã có biến hóa lớn như thế, đến tiếp sau nếu tu thành tất cả ba đại cảnh giới của Kim Thiềm công, không biết có thể xảy ra biến hóa gì.

Mưa rào xối xả giống như từng dòng nước rơi xuống đất, tóe lên vô số sương trắng bay ra.

Chương 548: Điểm đột phá (5)

Ngoại thành âm Hòe cách Đại Đô ngoài trăm dặm.

Một đội xe ngựa màu đen đang đội mưa to, không nhanh không chậm rời đi xa khỏi thành trì.

Bên hông trong toa xe của đội xe ngựa khắc ký hiệu của thương đội Bạch gia.

Bên trên xe tải trong đội ngũ cũng có rất nhiều hàng hóa được vải dầu che.

Nhưng không ai có thể tưởng tượng được, trong đội ngũ này, hai lão giả dẫn đầu khoác áo mưa bằng da lại là cao thủ Tông Sư rời khỏi Đại Quang Minh Tự khi giải tán.

Lúc này.

Thiền sư Ngũ Tâm ngửa đầu nhìn quan đạo mông lung phía trước, than nhẹ.

“Thế sự hay thay đổi, lên xuống gian truân, không biết lần này rời khỏi, lần tiếp theo quay về sẽ là khi nào?”

“Sẽ có hy vọng yên tâm đi, chỉ cần hạt giống còn đang ở.” Đàn Nhật hòa thượng bên cạnh mặt không biểu tình, trong tay không ngừng chuyển động phật châu.

Hai người liếc nhau, đều từ nhìn ra một tia bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Điều khiến người ta cảm thấy phiền phức nhất là, thông tin trước khi Thiên Nữ Đồng Chương uống thuốc đột phá Cực Cảnh, từng để lại ba cái vòng vàng đã bị tiết lộ.

Ba cái vòng vàng được đồn đãi, là chìa khoá tài nguyên bí tịch Thiên Nữ tồn trữ mấy chục năm qua.

Chỉ cần tìm được ba cái vòng vàng kia, là có thể đạt được ba phần bảo tàng tài nguyên khổng lồ trân quý.

Thân phận Thiên Nữ phức tạp, mặt ngoài là cao thủ Hắc Bảng, ngầm thì phục vụ Đông tông.

Lại rất thân cận với Đế Sư Đạt Mễ Nhĩ, là nhân vật thực quyền của Đông tông. Đồng thời còn là cường giả Cảm Ứng môn.

Nhân vật như vậy, mấy chục năm qua không có bất kỳ thân nhân nào, thu hết rất nhiều tài nguyên mà không biết tồn trữ ở nơi nào.

Cũng bởi vậy, ba cái vòng vàng nàng để lại đã dẫn phát không ít thế lực truy đuổi.

Mà lúc này trên người thiền sư Ngũ Tâm và Đàn Nhật hòa thượng lại xách tay mang theo ba cái vòng vàng.

Đó là thứ mà Thiên Nữ giao cho bọn họ, để bọn họ âm thầm hộ tống, sau khi rời khỏi Đại Đô thì giao cho ba nhân chủng Đông tông.

Mặc dù Đông tông sụp đổ, nhưng chỉ cần nhân chủng còn, tương lai, vẫn còn có thể có hy vọng tái khởi lại lần nữa.

Tâm trạng hai người nặng nề, trong lòng biết lần này rời khỏi, chỉ sợ đại biểu cho từ nay về sau Đông tông sẽ vĩnh viễn rời khỏi võ đài lịch sử.

“Hai vị đại sư, ẩn nấp bản thân, âm thầm rời khỏi Đại Đô, xem ra là chê chúng ta chiêu đãi không chu đáo.”

Đột nhiên một âm thanh như ẩn như hiện, từ xa đến gần, nhanh chóng truyền đến.

Sắc mặt hai người thiền sư Ngũ Tâm đồng thời biến đổi, tách ra hai bên, quay người lấy hai thanh thiền trượng trong toa xe ra, nắm trong tay.

Một tiếng vang mảnh, chẳng biết từ lúc nào, trong mưa to trước đoàn xe có thêm một bóng người.

Bóng người cầm dù đen, một tay cầm một quải trượng tinh thiết, người khoác áo mãng bào đen, râu tóc bạc trắng, khí chất uy nghiêm, giống như vương gia Linh đình.

“Yến Hi Cảm Ứng môn!”

Đồng tử Thiền sư Ngũ Tâm co rụt lại, nhất thời cầm thiền trượng trong tay thật chặt.

Nhiều năm trước Cảm Ứng môn đã phân phân thành hơn mười thế lực to to nhỏ nhỏ.

Trải qua nhiều năm nội đấu, theo thời gian trôi qua, cao thủ trong đó sớm đã có trở nên già ẩn lui, cũng có thân tử đạo tiêu.

Nhưng cũng có một số người, linh hóa vì Bái Thần, thành công kéo dài tuổi thọ võ đạo của mình, cuối cùng đạt thành thực lực cường đại không kém gì Tông Sư.

Yến Hi chính là một trong số đó.

Yến vương Yến Hi chính là danh hào của đối phương.

Đại biểu thân pháp tựa như vua chim én, nhẹ nhàng linh động, giết người như con yến chép nước, vút qua một cái chính là một mạng.

"Chỉ bằng vào ngươi, còn không ngăn được chúng ta. Những người còn lại cũng ra đi." Đàn Nhật hòa thượng trầm giọng quát.

Tiếng mưa rào cũng không thể che giấu tiếng vang của hắn ta.

Không ai đáp lời.

Nhưng phía sau, bên hông đội xe, lại tự nhiên yên tĩnh có từng bóng người cường tráng xuất hiện.

Trên người những người này cũng khoác da bồng che mưa.

Trên da bồng có vẽ xiềng xích thuần trắng Thiên Tỏa Giáo, có thêu lên thái cực đen nhánh nhất mạch Thái Thanh Cảm Ứng môn.

Ngoài ra, xa xa còn có tiếng hát vang bay tới.

"Xuân phong đào lý phồn."

"Hạ phổ liên hà gian."

"Thu sương hoa mãn địa."

"Đông tuyết bạch mai trán."

Bốn giọng ca truyền ra từ xa xa bốn phương tám hướng.

Tùy theo mà đến là bốn dáng người to lớn khí chất khác nhau, cấp tốc tới gần.

"Cảm Ứng môn, Tứ quý sử."

Vốn dĩ là thiền sư Ngũ Tâm và Đàn Nhật hòa thượng còn có thể duy trì được trấn định, nhưng cuối cùng tan rã.

Nếu chỉ có một người Yến vương, bọn họ còn nắm chắc khả năng đánh lui đối phương.

Nhưng mà lại tới bốn cao thủ Tông Sư không kém gì Yến vương…

“Giao vòng vàng ra, nói ra ba nhân chủng, nể tình Tông Sư không dễ, để lại cho các ngươi một con đường sống.”

Yến vương trầm giọng nói, quải trượng trong tay nặng nề đâm vào mặt đất.

Chương 549: Nhắc nhở (1)

Nước mưa trên quan đạo chậm rãi tụ lại vào hố to hố nhỏ dưới đất, trầm tích thành vũng nước lớn nhỏ không đều.

Vốn dĩ nước là có hơi đục, chẳng biết tại sao lúc này trong vũng nước lại trở nên hơi phiếm hồng.

Mưa to vẫn còn đang rơi như cũ.

Trên quan đạo, đội xe sớm đã người ngã ngựa đổ, toa xe đổ nghiêng.

Từng cỗ thi thể ngổn ngang lộn xộn nằm trên mặt đất, sớm đã không một tiếng động.

Phía trước đội xe.

Thiền sư Ngũ Tâm đứng thẳng tắp, thiền trượng trong tay đâm thẳng vào mặt đất để chống đỡ lấy cơ thể.

Hai mắt hắn ta trừng trừng, lồng ngực bị cứng rắn đâm xuyên ra một lỗ máu.

Lỗ máu to bằng chừng miệng chén, dòng máu nhuộm đỏ y bào.

Đàn Nhật hòa thượng một bên, dựa lưng vào ngã xuống dưới đáy toa xe, miệng đầy là máu, lồng ngực bị vũ khí hạng nặng không biết tên nện đến sụp vào trong, ngực và sau lưng cứ như bị dán vào với nhau.

Hai mắt hắn ta bị móc đi, chỉ còn hai lỗ máu, sớm đã mất hơi thở.

“Tìm được chưa?” Sắc mặt Yến Hi âm trầm, nhìn về phía bốn người còn lại.

Xuân Phong môn Lý Phồn, Đại Giang bang Hạ Phổ Liên, Lạc Hoa chưởng Hoàng Ly, Bạch Mai sơn trang Chung Tuyết.

Bốn người này chính là bốn trong mười đại Tông Sư Cảm Ứng môn hiện giờ còn sót lại.

Lần này cũng là hắn ta chủ động liên kết họ lại, đến đây trợ giúp Tây tông, ra tay truy sát cướp vòng vàng.

Tất nhiên, tự nhiên bọn họ không phải là vì bảo tàng có cũng được mà không có cũng không sao của Thiên Nữ.

Mà là vì ở trong bảo tàng, có thể ẩn tàng về nghiên cứu và tài liệu đối với linh hóa.

Đây mới là thứ mà bọn họ, hoặc là lực lượng sau lưng bọn họ, mong muốn.

Thiên Nữ một mực nhằm vào linh hóa mà âm thầm làm thí nghiệm, đây là chuyện rất nhiều người đều biết đến, chỉ là không ai hiểu rõ nàng tiến hành đến tình trạng nào rồi.

Lúc này tâm tư mấy người cũng tập trung ở phương diện này.

Trong tứ quý sử, theo thứ tự là hai nam hai nữ.

Bề ngoài đều là tuấn nam mỹ nữ, giống như chỉ mới ba mươi mấy tuổi.

Với tuổi chân thực của bọn họ, xem xét bề ngoài cũng biết sớm đã bái thần, thành Linh Lạc.

Nếu chỉ là như thế thì thôi.

Khiến Yến Hi cay con mắt là, cái đầu và hình thể bốn người này lớn hơn người bình thường rất nhiều.

Giống như Chung Tuyết Bạch Mai sơn trang, nếu chỉ nhìn dáng người, xem mặt, không hề nghi ngờ là mỹ nhân tuyệt đối hiếm có.

Trước sau lồi lõm, vóc người nóng bỏng, dung mạo quyến rũ câu người.

Nhưng…

Vị cao hai mét năm, các bộ phận cơ thể, toàn bộ đều bị phóng đại tỉ lệ.

Chỉ mới tới gần, Yến Hi cảm giác một cỗ áp bách mãnh liệt đến từ chiều cao, ảnh hưởng ánh sáng của mình.

Hắn ta một mét tám, và hai mét năm…

Trừ Chung Tuyết, ba người còn lại đều như thế, đều là người có hình thể cực kỳ cao lớn.

Người lùn nhất cũng có hai mét hai trở lên.

“Cái này chính là vòng vàng?” Hạ Phổ Liên giơ tay lên, trong lòng bàn tay rộng lớn, thình lình có thêm ba vòng tròn tinh tế thuần kim sắc.

Vòng tròn chỉ lớn bằng trứng chim cút, nhưng mặt ngoài khắc đầy các loại ký hiệu tỏa văn, xem ra rất có bề ngoài.

“Ta đến xem.” Yến Hi đưa tay đi lấy, lại bị đối phương né ra.

“Yến Hi, đồ vật này chia làm sao, ngươi nên hiểu rõ trong lòng chứ?” âm thanh Hạ Phổ Liên lạnh lùng nói.

Nàng mặc áo khoác vàng nhạt, áo lót màu đen bó cả người áo da quần da, tóc dài buộc lên thành đuôi ngựa, trên đốt ngón tay hai tay mang chỉ sáo kim loại.

Vừa rồi Đàn Nhật hòa thượng là bị nắm tay của nàng đập nát lồng ngực mà chết.

“Chia? Ta hai cái, mấy người một, làm sao?” Yến Hi trầm giọng nói.

“Chê cười, bốn người chúng ta đồng loạt ra tay, chỉ cầm một?” Hạ Phổ Liên lạnh nhạt nói.

“Nghe đồn bây giờ Thiên Nữ đã uống thuốc, chỉ sợ dược hiệu đã lên, có thể lúc này đã quên vật này. Nói cách khác, vòng vàng này chính là manh mối duy nhất có thể lấy được nghiên cứu nhiều năm của nàng. Hai bên chúng ta tranh đoạt lẫn nhau, không bằng cùng đi mở bảo tàng, giải quyết nhân chủng, cũng có thể cho người sau lưng một câu trả lời, làm sao?”

Lý Phồn môn chủ Xuân Phong ôn hòa cười nói, cho ra một phương án.

Bọn họ cũng hiểu rõ phía sau Yến Hi đại biểu cho ai.

Vị Yến vương này không giống bốn người bọn họ cần phải hợp nhóm lại với nhau, mà là người nhìn như cô độc nhưng thực ra lại có bối cảnh.

Yến Hi quét mắt bốn người đối phương.

Bất tri bất giác, vị trí Tứ quý sử đứng đã có dấu hiệu vây hắn ta lại.

Trên gương mặt nghiêm túc của hắn ta cố nặn ra vẻ tươi cười.

“Đã như vậy, ta đồng ý!”

Hắn ta hiểu rõ, mặc dù Tứ quý sử sớm đã tự lập môn hộ, nhưng bốn người thân như chân tay, là huynh muội kết bái.

Nếu thật sự muốn trở mặt, cho dù thân pháp một mình hắn ta cường tuyệt, cũng chỉ có thể tay không mà quay về.

Chương 550: Nhắc nhở (2)

Hai mươi bảy tháng bảy.

Nước mưa liên miên không dứt, mưa suốt một tuần.

Phụ cận Đại Đô, hai tòa vệ thành, Dương Sóc, âm Hòe phạm vào thủy tai.

Mực nước sông dâng lên, thôn trấn gần bờ sông đều bị nhấn chìm.

Ngọn núi lở đất, đất đá sạt lở, mặt đường đất sụp đổ.

Đủ loại phiền phức tai họa xuất hiện dồn dập.

Mưa to thủy tai, môi trường xung quanh rơi vào trì trệ, Linh đình nhanh chóng hạ đạt hành động cứu tế. Điều động quân đội, công tượng, điều động số lớn nông hộ đi cứu tế tình hình thiên tai tại nơi.

Rất nhiều xe lương cứu trợ bị điều động vận chuyển từ các nơi tiến về Đại Đô.

Mà đạo nhân Đại Đạo Giáo cũng đều nhao nhao phối hợp với Linh đình, điều động rất nhiều đạo nhân am hiểu đan y tiến về cứu nạn.

Tập Hiền viện hạ đạt thông báo cấp cứu, điều động hơn phân nửa đạo nhân Thiên Bảo cung, hiệp trợ cứu giúp thiên tai.

Nhất thời, cả Thiên Bảo cung hoàn toàn trống đi một nửa.

Nhà ăn Thiên Bảo cung.

Ba giờ chiều, sớm đã qua thời gian cơm trưa.

Nhưng lúc này ở giữa từng dãy bàn nhà ăn rộng lớn, còn có một người đang vùi đầu ăn uống từng miếng từng miếng. Một chậu cơm năm kí ở trước mặt hắn, thịt kho xào cải xanh thì như đổ nước, mấy muôi lớn đã hết một nửa.

Vóc dáng người này khôi ngô, dáng người cao lớn, tóc dài dùng một khăn màu đen quấn lên, một thân đạo bào xanh đậm cũng không che giấu được hình dáng cơ thể mơ hồ phía dưới.

“Đệ còn đang ăn?”

Đột nhiên một âm thanh bất đắc dĩ truyền đến từ bên cạnh người này.

Sắc mặt Trương Thanh Chí trầm trầm, cầm một phần danh sách trong tay ngồi xuống chỗ đối diện.

“Một canh giờ trước, ta đến là thấy đệ đang ăn, thế nào bây giờ còn đang ăn?”

“Chưa đủ, có thể gần đây cơ thể tăng trưởng.” Người này ngẩng đầu lên, lộ ra một gương mặt tầm thường không dễ nhìn, cũng không khó coi.

Chỉ là mặc dù ngũ quan bình thường, nhưng khí chất lại có loại oai hùng vô danh.

Người này chính là Trương Vinh Phương đã khổ luyện Kim Thiềm công bảy ngày.

Trong bảy ngày này, hắn không ngừng quan sát ghi chép biến hóa cơ thể mình.

Kết quả phát hiện, hình như mỗi ngày thể trọng của hắn đều tăng trưởng, chiều cao không thay đổi, vẫn là một mét chín như cũ.

Nhưng thể trọng tăng nhanh đều đặn biên độ mỗi ngày mười cân.

Đến bây giờ, thể trọng hắn đã đạt đến hai trăm sáu mươi cân.

Vô cùng không còn nghi ngờ gì nữa, đây là biến hóa trước đó tăng Kim Thiềm công mang đến.

Tiền đề cho thể trọng điên cuồng tăng lên, tất nhiên là cần lượng đồ ăn cực lớn.

Cho nên những ngày gần đây, mỗi ngày hắn đều ăn sức ăn gấp mấy lần bình thường, có thể gọi là thùng cơm.

“Trước đó đệ nói muốn mua một nhóm dược tài bổ huyết năm mươi năm phần trở lên đúng không? Lời này còn giữ không?” Trương Thanh Chí lên tiếng hỏi.

“Thế nào? Ngươi có? Chắc chắn là tính, chỉ là số lượng ta muốn không nhỏ.”

Trương Vinh Phương ngẩng đầu lên nói.

“Ta chuẩn bị để lấy ra luyện ích cốc đan.”

Ích cốc đan, là tên gọi chung một loại đan dược.

Trong đó ích cốc đan bình thường là cùng dạng với thanh trần đan, ăn một viên đủ một bữa, rất dễ chế tác, chủ yếu tiêu hao lương thực và một chút dược liệu, hoa quả, trứng thịt các loại.

Sau đó là cấp Nhập Phẩm, như bảo thạch đan, một viên hạ phẩm đủ cho một ngày, trung phẩm đủ hai đến ba ngày, tùy thuộc từng người tiêu hao khác nhau mà quyết định. Thượng phẩm có thể đủ năm ngày!

Trương Vinh Phương muốn đan dược này.

Luyện chế đan dược phẩm cấp, cần lượng lớn dược liệu lương thực kết hợp chế tác.

Đặc điểm là, không những không nhịn đói, mà lại cân đối dinh dưỡng, còn không thương tổn tỳ vị tràng.

Dù sao năng lực tiêu hóa của người bình thường không mạnh, mật độ áp súc quá lớn, có thể sẽ dẫn đến không thể tiêu hóa.

Nhưng Trương Vinh Phương dự định luyện chế một nhóm ích cốc đan bản cải tiến. Giảm bớt năng lực ưu hóa bù trừ lẫn nhau hóa, nhét nhiệt lượng năng lượng dinh dưỡng vào trong nhiều hơn nữa.

Dù sao bây giờ hắn luyện Kim Thiềm công, yêu cầu trình độ tiêu hóa đối với đồ ăn các thứ cũng bắt đầu thấp xuống.

“Vậy được, gần đây ta tu hành văn công hơi hơi có dấu vết đột phá, dự định mua một viên tử hinh luyện thần đan, là chuẩn bị cho đột phá. Trương huynh, con đường dược liệu là đường bên chỗ quê quán của ta, ta phụ trách giữ gìn quan hệ hai bên, từ đó rút một phần hai mươi, có thể đồng ý không?”

Trương Thanh Chí công khai nói rõ tình huống bên trong.

Hắn ta cũng coi như là lấy phí công sức, làm ăn dược liệu này do hắn ta tự kiểm tra đối chiếu, kiểm tra, sau đó đưa vào Thiên Bảo cung, phân cho đan sư Đan đường còn lại.

Trong đó mà xuất hiện bất cứ chỗ sơ suất nào, đều phải do hắn ta bồi thường.

“Không sao hết.” Trương Vinh Phương gật đầu, khấu trừ thế này rất có tâm.

“Vậy được.”

Lúc này Trương Vinh Phương bắt đầu báo tên dược liệu, cùng với năm yêu cầu.

Chương 551: Nhắc nhở (3)

Chỉ là mới báo mấy thứ, đột nhiên hắn dừng lại, ánh mắt ngẩn ra, phát hiện Trương Vinh Phương không trả lời nữa.

“Trương huynh?” Trương Thanh Chí nghi hoặc vẫy vẫy tay trước mặt hắn.

“Không sao.” Trương Vinh Phương lấy lại tinh thần, cười một tiếng tiếp tục báo.

Nhưng lúc này tâm tư hắn lại sớm đã không còn trên thuốc nữa.

Lúc này, thanh thuộc tính trong mắt của hắn, rõ ràng nhóm điểm thuộc tính tự do đang nổi lên một điểm thuộc tính mới.

‘Đã thành!’

“Từ mười ngày một điểm, rút ngắn đến bảy ngày một điểm!” Giờ phút này Trương Vinh Phương thật sự cảm nhận được điểm mạnh của Kim Thiềm công.

Mặc dù bây giờ, ăn đồ khá phiền phức, nhưng không ngăn nổi điểm thuộc tính tới cũng nhanh.

Nếu đổi thành ích cốc đan nồng độ cao, có thể tạm biệt kiểu ngày phải tốn quá nhiều thời gian trên bàn ăn cơm.

‘Đây mới là tầng thứ nhất…’

Ăn xong đồ ăn, hắn tạm biệt Trương Thanh Chí, nhanh chóng trở về chỗ ở, cẩn thận kiểm tra biến hóa trên người.

Về đến hậu viện lầu nhỏ, trong một sân luyện công giản dị.

Trương Vinh Phương đổi trang phục, chuẩn bị kỹ càng khăn tay chén nước, sau đó đi đến giữa sân.

Thân hình xê dịch chuyển hướng, quyền chưởng ra tay như gió, không ngừng diễn luyện bảy loại phù pháp của Đại Đạo Giáo.

Mới luyện một lần, hắn cảm giác thân thể biến hóa.

Bộp.

Nhân ngẫu (tượng hình người) kim loại màu đen duy nhất trong viện bị một chưởng nặng nề đánh vào lồng ngực, sau đó ngửa ra sau rồi bắn ngược lại, lắc qua lắc lại. Nhân ngẫu này cực kỳ nặng, chừng trên ngàn cân, cao hai mét, rộng một mét năm, lại sử dụng nguyên lý con lật đật, bắn ra sau còn biết quay lại.

Trương Vinh Phương dùng tay không đập nhân ngẫu, hai tay đánh lên nhân ngẫu bắn lại liên hoàn.

Không ngừng đập nện, tốc độ nhân ngẫu bắn ngược cũng càng lúc càng nhanh, sức mạnh bắn ngược cũng càng ngày càng nặng.

Tấm kim loại trên mặt đất dùng để cố định nhân ngẫu, cũng bắt đầu không ngừng phát ra âm thanh ken két bị lỏng.

Cuối cùng.

Cánh tay phải Trương Vinh Phương xiết chặt, đánh ra một chưởng cự lực vô cùng.

Một chiêu này, hắn không dùng bất cứ Phá Hạn kỹ nào, cũng không mở ra giới hạn.

Vẻn vẹn chỉ là ra tay bình thường.

Nhưng lần này lực lượng và tốc độ ra tay cũng mạnh hơn bình thường rất nhiều.

Bộp!

Nhân ngẫu ngả về sau cực nặng rồi bắn lại, biên độ còn lớn hơn vừa nãy.

“Thậm chí là nhanh hơn ba phần! Kim Thiềm công thật là lợi hại!”

Trương Vinh Phương lập tức tránh khỏi nhân ngẫu bắn lên, cảm thán trong lòng.

“Cần bồi luyện không?” Một âm thanh lạnh lùng xuất hiện ở một góc sân nhỏ.

Trương Vinh Phương nhìn lại theo tiếng nói, rõ ràng người đứng ở góc tường là Minh Nguyên đạo nhân trước đó đã từng giao thủ với hắn.

Minh Nguyên vẫn là sắc mặt lạnh lùng, trang phục một thân đen nhánh, đầu đội nguyệt nha quan màu đen.

Cũng không biết hắn ta đứng trong góc nhìn bao lâu.

“Có thể không?” Trương Vinh Phương nghiêm túc hỏi.

“Có thể.” Minh Nguyên tiến lên một bước, một bước giống như nhảy vọt đứng cách mấy mét bên cạnh Trương Vinh Phương.

“Kim Thiềm công là võ học lợi hại của Cảm Ứng môn. Ta đã từng giao thủ với cao thủ Kim Thiềm công.” Ngữ khí hắn ta bình tĩnh nói.

“Võ học?” Lúc này đột nhiên Trương Vinh Phương nhớ ra, căn bản bản thân Kim Thiềm công là võ công!

Mặc dù hắn chỉ vì tăng cường năng lực công năng tiêu hóa trong công pháp mới luyện.

Nhưng thực chất, đây là một môn võ công, tự nhiên sẽ hữu dụng trên bộ phận tăng cường võ nghệ chém giết.

“Đã hiểu. Như vậy, mời sư huynh chỉ giáo.” Trương Vinh Phương trịnh trọng chắp tay, hành lễ với đối phương.

Minh Nguyên khẽ gật đầu, đặt một tay sau lưng, tay phải nâng lên, không nói nữa.

Nhưng ý nghĩa rất rõ ràng.

Hắn ta chấp Trương Vinh Phương một tay.

Bộp!

Trong chốc lát, Trương Vinh Phương đạp dưới chân, thân hình biến mất.

Bộp!

Chớp mắt hai người va chạm vào nhau, ba cánh tay như hóa thành hư ảnh, công thủ giao thoa như thiểm điện.

Lúc này Trương Vinh Phương sử dụng Viêm Đế phù Đại Đạo Giáo tựa như ngọn lửa thực sự, bạo liệt, nóng nảy, thiêu đốt.

Lần giao thủ này, Trương Vinh Phương vẫn chỉ dùng chiêu số tầm thường, nhưng kỳ diệu là, cách mỗi năm giây, hắn cảm giác trong thân thể dần dần tràn đầy một cỗ khí lực.

Cỗ khí lực này xuất hiện từ bên ngoài.

Rõ ràng hắn vẫn luôn ra tay toàn lực, không hề giữ lại chút lực nào.

Nhưng cơ thể lại cứng rắn tích lũy ra cỗ khí lực bên ngoài này.

Lúc này, hắn hội tụ cỗ lực mới này, gia nhập nó vào trong công kích.

“Ra tay nhanh.” Đột nhiên Minh Nguyên lên tiếng.

Trương Vinh Phương hiểu rõ hắn ta đang nói rõ ra cảm nhận của mình, như vậy có trợ giúp đạt được phản hồi võ học.

Mà lực mới chỉ kéo dài một chiêu, rất nhanh đã biến mất.

Sau đó chiêu số lại khôi phục cường độ trước đó.

“Mỗi năm giây bộc phát một lần. Mỗi lần bộc phát có thể tăng cao gần ba phần tốc độ lực lượng xuất thủ.” Minh Nguyên chính xác nói rõ.

Từ đầu tới cuối, hắn ta vẫn luôn dùng một tay, dễ như trở bàn tay đã chặn tất cả tiến công của Trương Vinh Phương.

Chương 552: Nhắc nhở (4)

Thậm chí ngay cả nét mặt cũng không có bất kỳ biến hóa nào.

“Đa tạ.” Trương Vinh Phương thu chiêu, lui lại, chắp tay.

“Không cần.” Minh Nguyên lạnh lùng trả lời, quay người bỗng lóe lên, cấp tốc rời khỏi sân nhỏ, biến mất không thấy.

Để lại một mình Trương Vinh Phương, nắm chặt hai tay lại.

‘Trừ mỗi năm giây bộc phát một lần, Kim Thiềm công còn có một biến hóa.’

Hắn cẩn thận cảm nhận khớp nối, xương cốt hai tay.

Nếu là trước đó xương cốt trở nên cứng rắn, lúc hắn không mang găng tay, ra tay toàn lực, tất nhiên sẽ khiến xương cốt hai tay mình đau đớn khó nhịn.

Dù sao Ưng Trảo Công của hắn chỉ là võ học hạ đẳng, có thể dùng đến lúc này đã không theo kịp lực lượng cao thủ chung quanh.

Nhưng lần này, rõ ràng Trương Vinh Phương cảm giác được, hai tay của mình chỉ có đau đớn nhỏ bé.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nó còn cứng rắn hơn trước đó không ít.

Hẳn độ cứng xương cốt cũng là hiệu quả của Kim Thiềm công, không hổ là phó công ngoài võ công đỉnh tiêm của môn chủ Cảm Ứng môn…

Ánh mắt hắn nhìn về phương hướng Minh Nguyên đạo nhân rời đi.

Sùng Huyền sư tôn trước đó, và Minh Nguyên đạo nhân lần này.

Hai người đều là đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh mình.

Như thế xem ra, rất có thể từ đầu tới cuối mình vẫn luôn được sư tôn chú ý, tất nhiên, cái này cũng có thể chỉ là suy đoán.

Ánh mắt Trương Vinh Phương thâm thúy, suy tư một lát, liền quay người rời khỏi.

Mặc kệ, tiếp theo, đợi có thêm một điểm thuộc tính, có thể tăng Kim Thiềm công lên Ẩn Nguyệt tầng thứ hai.

Còn về giảm thọ, chờ sau đó tăng lên, góp nhặt nhanh điểm thuộc tính, tự nhiên sẽ đền bù lại.

Hai đại Tông Sư Đại Quang Minh Tự chết thảm ngoại thành âm Hòe.

Tăng nhân còn lại nhao nhao chạy tứ tán, trừ thiền sư Ngũ Tâm và Đàn Nhật hòa thượng, tất cả những người còn lại trong Đại Quang Minh Tự, mạnh nhất là mười Nội Pháp Siêu Phẩm, Ngoại Dược Siêu Phẩm.

Võ lực thế này, ở bên ngoài thì có thể tính cực mạnh.

Nhưng vào giờ phút này lại có vẻ cực kỳ nghèo nàn.

Cũng may rất nhiều thế lực không làm khó tăng nhân bình thường, mà chỉ là xuất động cao thủ, liên thủ giết chết tất cả tăng nhân Siêu Phẩm.

Cao tu văn công Đại Quang Minh Tự còn sót lại mang theo rất nhiều tăng nhân không có sở trường võ học rời đi, ngày hôm sau khi tất cả Siêu Phẩm bị giết, dùng cách thức dán giấy thông cáo tuyên bố, Đại Quang Minh Tự hoàn toàn giải tán.

Tất cả tăng nhân tự động tự nguyện rời khỏi, có thể hoàn tục, có thể chuyển giáo.

Tất cả điển tịch võ học đều tiêu hủy. Tất cả tài vật nộp lên nội khố Linh đình.

Tổng cộng bốn mươi ba người cao tu, hơn phân nửa tự sát thân vong, còn lại tứ tán chuyển sang Tây tông.

Bọn họ rất rõ ràng, mặc dù cao tu văn tu không nhất định đều có thể Bái Thần thành công, nhưng một khi thành công là có thể lập tức hóa thành Linh Lạc cường hãn.

Mặc dù bản thân Đông tông là thế lực Cực Cảnh, nhưng nếu thật sự là vò mẻ không sợ rơi, không để ý tất cả, sẽ bắt đầu Bái Thần.

Sợ là lập tức có thể thành không ít linh vệ Linh Lạc.

Cho nên, chỉ khi bọn họ chết rồi, chuyển giáo mới là kết cục tốt nhất.

Ngày kế tiếp, Linh đình truyền ra mật chỉ, nội dung không rõ.

Nhưng tất cả thế lực nhằm vào Đại Quang Minh Tự, nhao nhao hành quân lặng lẽ, lại ẩn núp lần nữa.

Năm 1185, ngày hai mươi chín tháng bảy.

Thế lực Đông tông đệ nhất Đại Đô, Đại Quang Minh Tự dấy lên đại hỏa trùng thiên.

Trong ngọn lửa nóng bỏng, tuyên cáo rằng một thế lực cuối cùng không Bái Thần bên trong Đại Linh, cuối cùng cũng đã rơi đài.

Cái này cũng đánh dấu, phật môn Đông tông cũng theo đó mà hoàn toàn rời khỏi võ đài lịch sử.

Tháng 8, Thiên Y các Linh đình tuyên bố quy định, bắt đầu từ tháng tám, toàn bộ Đại Linh bắt đầu chấp hành chế độ đẳng cấp y bào.

Chức nghiệp khác nhau, tầng lớp người khác nhau, thân phận khác nhau, nhất định phải mặc y bào theo quy định.

Sắc thái, kiểu dáng, đeo trang trí các loại cũng có quy định đối ứng.

Người vi phạm, phạt tiền một phần ba gia sản, cũng chấp hành hai mươi roi hình.

Vi phạm hai lần, gấp bội roi hình, tịch thu toàn bộ tài sản cá nhân.

Quy định của Thiên Y các, rõ ràng không phải chỉ là một bộ môn quản hạt có thể làm ra.

Rõ ràng đây là có ý của Linh Đế phía trên.

Cũng tức là nói, quy tắc quy củ này, là Linh Đế ý chỉ tự mình hạ đạt.

Nhưng thực chất, tất cả mọi người hiểu rõ, quy định này không thể đạt được chấp hành triệt để.

Cũng chỉ có bộ phận giai tầng và chức nghiệp, lại không thể không thực hiện nghiêm ngặt dựa theo quy định.

Còn lại phần lớn người, hoặc do tài lực eo hẹp, bức bách đủ loại hình thức dân tộc phong tục khác xung đột, cũng không

thể tuân thủ hoàn toàn.

Dù sao chỉ cần không ai nhìn thấy rồi báo cáo là được. Cho dù báo cáo, quan sai vừa tới thì đổi đi là được.

Chương 553: Nhắc nhở (5)

Nhưng một quy định này, chung quy vẫn khiến cho tất cả các cấp tầng Đại Linh bàn tán sôi nổi, đưa tới gợn sóng, thậm chí hoàn toàn che phủ tầng tầng bọt nước do phật môn Đông tông sụp đổ mang tới.

Ngọc Thụ cung Linh đình.

Từng tầng tường cao giống như không có cuối cùng, bao vây tứ phương cung điện trung tâm trong đó.

Ngói đỏ tường trắng, khắp nơi đều có đủ loại pho tượng kiểu dáng chim quý thú lạ, tọa lạc tô điểm.

Từng lan can bạch ngọc trạm trổ long phượng tinh xảo, tầng tầng hộ vệ cửa cung vốn dĩ rộng rãi tứ phương.

Giữa lan can là một con đường dùng đá cuội đỏ nhạt đặc biệt trải thềm đá.

Rõ ràng chỉ là một thềm đá nhưng có thể trải mãi đến tận cửa cung.

Nhưng lan can bạch ngọc kéo dài ngoằn ngoèo, kéo dài khoảng cách trăm thước ngắn ngủi thành ba bốn trăm mét.

Lúc này trong Ngọc Thụ cung, một nữ tử đầu đội rèm châu trắng, thân mang áo bào đỏ tơ vàng ngân tuyến, đang khoác áo choàng da lông bạch hồ, ngồi quỳ chân ở phía bên phải cung điện, ngắm nghía sự vật trước mặt.

Áo bào đỏ trên người nữ tử có hoa văn núi cao, ngô đồng, loan phượng, hoa trùng, biểu hiện thân phận là người trong hoàng thất.

Trong cung thanh lãnh, rõ ràng bên ngoài đang có ánh nắng chiếu rọi, ở đây cũng vẫn khiến người ta lạnh đến xương tủy như cũ.

Cho nên Diệp Bạch không thích về ở đây.

Vô cùng không thích.

“Điện hạ, hôm nay lúc tảo triều, Cao Liệt Vương lại cầu hôn… ngài với bệ hạ “

Thiếp thân thị nữ Minh Châu bên cạnh nhỏ giọng nói.

Diệp Bạch mắt điếc tai ngơ, chỉ nhìn kim sức (trang sức bằng vàng) hình ngọn lửa trước mặt.

Trên kim sức khảm nạm bạch ngọc có hình đường thẳng.

Một viên bảo thạch xanh biếc hình mắt, óng ánh sáng long lanh ở trung tâm, giống như đôi mắt người nào đó.

Cô độc mà thanh tịnh.

“Tìm được người chưa?”

Đột nhiên nàng lên tiếng hỏi.

“Ừm, tìm được rồi. Chỉ là như vậy thật sự được chứ?” Minh Châu có chút bận tâm.

“Không có cách.” Diệp Bạch ngẩng đầu, cẩn thận cất kỹ kim sức, để vào trong tay áo.

“Phụ hoàng sẽ không cho phép có bất kỳ ai ngỗ nghịch hắn. Tất cả bên cạnh ta đều sẽ bị thanh tra. Cho nên…”

Nàng dừng một chút.

“Vì lần biến số trừng phạt này, trong thời gian ngắn, về sau có khả năng ta không thể rời cung nữa.”

“Cho nên ngài mới sai nô tỳ đi tìm người kia?” Minh Châu hiểu rõ.

“Hửm. Hắn được ta bồi dưỡng từ nhỏ, là người duy nhất đáng giá tín nhiệm. Ta cứu hắn, thành hắn, cho hắn tất cả. Bây giờ, nên là lúc hắn hồi báo ta.” Ánh mắt Diệp Bạch bình tĩnh.

“Nhưng mà người kia, thật sự không sao hết sao?” Minh Châu chần chờ nói.

“Ta tự có chuẩn bị ở sau… Với lại, đây là cách duy nhất…” Diệp Bạch hạ ánh mắt xuống.

“Nàng đã phó thác mọi thứ cho ta, như vậy, ta tuyệt đối sẽ không cô phụ nàng.”

“Như vậy… Công chúa… Nô tỳ quay về trả lời?” Minh Châu gật đầu.

Diệp Bạch gật đầu, không đáp lời nữa.

Không thể để lại vòng vàng bên cạnh nàng, bằng không tất nhiên sẽ bị thanh tra lục soát đi.

Cho nên cách tốt nhất, là đưa nó đưa ra ngoài.

Đồng Chương an bài vòng vàng giả đưa ra, kết quả lại…

Cho nên vòng vàng thật, nhất định phải tìm một người tuyệt đối tín nhiệm được phó thác.

Cuối cùng nhất định phải giao cho ba nhân chủng thật!

Mà người này…

Chính là một cao thủ Đông tông duy nhất bình yên vô sự cho đến lúc này, lầu chủ Kim Sí Lầu Trình Huy!

Hai mươi năm trước, Diệp Bạch thu lưu Trình Huy, khi đó hắn ta vẫn chỉ là thế gia công tử bị Đại Linh vong quốc, ăn xin sắp chết đói trên đường cái.

Là nàng bồi dưỡng hắn ta từ dưới đất lên, dạy hắn ta võ công, cho hắn ta nền tảng, bồi dưỡng hắn ta trưởng thành.

Bình thường, quan hệ của nàng và Trình Huy giống như mẹ con.

Cho nên nàng tin tưởng, bất kỳ người nào khác đều có thể có thể phản bội nàng, duy chỉ có Trình Huy, dù thế nào cũng tuyệt đối sẽ không có vấn đề.

Minh Châu rời khỏi rất nhanh, thân hình nhẹ nhàng, rõ ràng cũng có võ nghệ.

Không bao lâu sau, cả Ngọc Thụ cung lại khôi phục lãnh tịch lần nữa.

“Tiêu Lăng.” Diệp Bạch lại lên tiếng lần nữa.

“Có đệ tử!”

Trong góc âm u, một nữ tử khoác lên áo bào xám, mang mũ giáp đen nhánh kim loại cao lớn, bước ra một bước, quỳ một chân trên đất.

“Tây tông bên ấy đáp lời thế nào?” Diệp Bạch nhẹ giọng hỏi.

“Nguyên Sư đáp ứng buông tha Trình Huy, điều kiện là, ngài tuyệt đối không thể tự kết cục.” Tiêu Lăng trả lời.

“Rất tốt.” Ít nhiều trên mặt Diệp Bạch có một tia thả lỏng.

Nàng tốn không ít giá phải trả mới có thể bảo vệ tính mạng Trình Huy từ Tây tông bên ấy.

Bây giờ Đông tông chết quá nhiều người rồi.

Nhưng nhánh này của nàng, vì nguyên nhân thân phận hoàng tộc của nàng, ngược lại là không ai làm việc quá đáng.

Như thế, lại trao đổi một hai với Nguyên Sư bảo vệ một hai người râu ria, cũng không có chuyện gì.

Chương 554: Cuối cùng (1)

“Như thế, đưa cái này đi cho hắn. Ta muốn hắn mang theo vật này rời khỏi Đại Đô ngay lập tức. Mặc kệ hắn đi đâu, cũng không được quay về.”

Diệp Bạch mở tay ra, lòng bàn tay có thêm một hộp kim loại đen.

Trong hộp, chính là ba cái vòng vàng thật mà nàng nắm giữ.

“Đệ tử tuân mệnh!” Tiêu Lăng cung kính cúi đầu.

…

Chậu than, động phủ số 134.

“Giảng bài hôm nay đến đây là kết thúc, mấy người còn có vấn đề gì muốn hỏi?” Thần sắc Thanh U đạo nhân lạnh tanh, thỉnh thoảng phất trần trong tay bày đến bày đi.

Không vì cái gì khác, chỉ là gần đây vấn đề tên tiểu tử Trương Ảnh hỏi càng ngày càng xảo trá tai quái, khó mà giải đáp, khiến lúc này trong lòng hắn ta có chút bất an.

Người khác thì muốn rời khỏi lập tức bây giờ, nhưng đường chủ từng đặc biệt dặn dò, để hắn ta chỉ điểm Trương Ảnh nhiều hơn.

Rơi vào đường cùng, hắn ta cũng chỉ có thể làm theo.

Trương Ảnh và Thùy Khê sóng vai ngồi trên bồ đoàn, trong tay hai người cũng cầm bản giấy chuyên để ghi chép.

Nghe nói như thế.

Trương Vinh Phương nhanh chóng mở miệng.

“Xin hỏi đan sư, vừa rồi ngài giảng dược tính ba loại tương hỗ phối hợp như quân thần tá sử, nhưng phối hợp dược tính thế này quá mức đơn giản. Nếu có lúc chúng ta cần phóng đại nhiều loại dược tính trong đó, nhưng bản thân nhiều loại dược tính này lại ẩn hàm biến hóa xung đột. Sản phẩm phụ biến hóa ra lại có ảnh hưởng mới đối với dược tính dược liệu phụ trợ còn lại.”

Hắn nói một đống lưu loát không dứt, Thùy Khê ngồi cạnh nghe mà hai mắt mờ mịt, hoàn toàn không hiểu hắn đang nói cái gì.

Thanh U cũng là vẻ mặt bất đắc dĩ.

Độ khó này đã là độ khó cấp bậc đan sư thực sự, sớm đã vượt ra khỏi phạm trù đạo đồng đan sư tầm thường.

Lúc này, hắn ta cẩn thận giải thích.

Hai người một nói một nghe, nháy mắt là đã qua nửa canh giờ.

Thanh U nói khô cả họng, nhìn Trương Vinh Phương lại muốn mở miệng, lập tức máy động trong lòng, vội vàng đứng dậy.

“Hôm nay dừng giảng bài ở đây, ta mệt, ngày mai lại đến.”

“Vâng.” Trương Vinh Phương và Thùy Khê thấy thế, chỉ có thể cúi đầu hành lễ.

Thanh U đứng dậy, gần như là trốn mà chớp mắt đã chạy ra khỏi động phủ, xách một đống bình sứ chứa đan dược, đảo mắt đã không thấy tung tích.

Phụt.

Thùy Khê nhịn không được cười ra tiếng.

“Ngươi cũng thật là lợi hại.” Nàng ngưỡng mộ nhìn về phía Trương Vinh Phương.

“Cũng được, chỉ cần nghiêm túc học tập, ngươi cũng có thể nắm giữ những vật này rất nhanh.” Trương Vinh Phương thành khẩn nói.

Hắn không nói dối, mặc dù những thứ này đều do điểm thuộc tính thêm ra.

Nhưng chung quy cũng là do hắn nghiêm túc học được.

Điểm thuộc tính tăng tốc thời gian, khổ học khổ luyện, lẽ nào người thực sự không phải chính hắn?

Thùy Khê lập tức có động lực mới.

“Mấy ngày trước, ta nhìn thấy bên cạnh Đan lô có đặt một ít dược liệu ngươi mua, bây giờ ngươi đã bắt đầu tự thử luyện đan rồi sao?”

“Hửm. Chuẩn bị luyện tay mình một chút.”

“Vậy cần bên ta tìm chút dược liệu gì không? Trong nhà của ta cũng coi là dược thương, dược liệu không ít năm, rất có môn đạo. Dù sao xem ra ngươi cũng không thiếu tiền, không phải sao?” Thùy Khê nghịch ngợm cười một tiếng.

Nhiều lần nàng thấy Trương Vinh Phương đưa tiền cho Thanh U.

Tất nhiên cũng biết tình trạng kinh tế không tệ.

“Dược liệu nhiều năm sao? Có thể tìm tới xích linh chi trăm năm không?”

Trương Vinh Phương lập tức hỏi.

Xích linh chi vô cùng dễ gặp, nhưng lên trăm năm cũng rất ít thấy.

Hoặc là nói là có giá không có hàng.

Giá cả thu mua trên thị trường vô cùng cao, nhưng hàng vừa ra sẽ bị cướp hết ngay lập tức.

Hắn hỏi bên Trương Thanh Chí, xác định chỉ có một gốc sáu mươi năm là cao nhất, còn lại thì không có.

“Xích linh chi trăm năm, ngược lại là có. Đúng dịp phụ thân ta có cất giữ hai gốc, chẳng qua giá tiền phải có hơi tăng hơn một chút.” Đôi mắt Thùy Khê chuyển động, cười nói.

“Không sao hết, chỉ cần phẩm chất không tệ, giá tiền dễ thương lượng.” Trương Vinh Phương cười nói.

Hắn tiếp tục Ẩn Nguyệt tầng thứ hai của Kim Thiềm công, cần xích linh chi trăm năm làm chủ dược.

Vừa rồi còn đang suy xét đi đâu tìm thứ này, không ngờ rằng trong nhà Thùy Khê có.

Trương Vinh Phương không muốn trực tiếp đi tìm sư tôn. Dù sao hắn mới đáp ứng với sư tôn, chỉ luyện tầng thứ nhất Kim Thiềm công.

Hai người thương lượng xong, chờ Thùy Khê về nhà nói với phụ thân, sẽ tới giao ước thời gian địa điểm giao dịch.

Sau khi tách ra với Thùy Khê, Trương Vinh Phương thuận đường đi lòng vòng trong Thiên Bảo cung, coi như là nghỉ ngơi tản bộ.

Thiên Bảo cung chiếm diện tích cực lớn, gần như chung quanh mấy đỉnh núi đều là địa bàn của cung.

Từng tòa đạo cung có phong cách khác nhau, hoặc nguy nga, hoặc trang nghiêm, hoặc tinh xảo.

Tọa lạc trong hoa Tinh màu trắng đầy khắp núi.

Mặc dù mưa to dập nát không ít đóa hoa, vẫn có thể nhìn thấy mảng lớn nhánh hoa lay động theo gió.

Chương 555: Cuối cùng (2)

Trương Vinh Phương đi ra từ Đan đường, lúc đi ngang qua đường mòn trong rừng ở giữa hai tòa đạo cung.

Lại bất ngờ nghe thấy một hồi âm thanh nhỏ xíu như là đang hôn.

Ngũ giác hắn nhạy bén, nhìn lại theo tiếng.

Xuyên qua khe hở mảng lớn nhánh hoa, hắn mơ hồ nhìn được, trong cánh rừng phía bên phải đường mòn, có một nam một nữ đang ôm chặt lấy nhau, như củi khô lửa bốc, không ngừng sờ tới sờ lui trên người đối phương.

"Tiểu Hạc, nào, xoay người sang chỗ khác!" Nam tử kia mũi cao thẳng, một thân hoa phục, không giống người trong Đạo môn.

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ âm nhu, hơi có chút ý khinh mạn.

Nữ tử kia lại là dung mạo xinh xắn đáng yêu, hai mắt rất lớn, cho người ta một loại ý vị ngây thơ lanh lợi.

Nhưng lúc này nàng đang phối hợp xoay người, khom lưng.

Trương Vinh Phương không tiếp tục nhìn nữa, người ta đang làm chuyện tốt, hắn ở đây ỷ vào thị lực mà nhìn trộm, chung quy không tốt.

Hắn đi tới phía trước, rất nhanh đã tới Nguyên Thanh điện.

Đệ tử Nguyên Thanh điện, chuyên môn phụ trách tất cả tạp vụ tu sửa giữ gìn Thiên Bảo cung.

Bên này luôn luôn người đến người đi, tương đối náo nhiệt.

Đội trang trí Nguyên Thanh điện được coi là tuyệt nhất, ra vào Đạo cung cũng tấp nập, tự nhiên thông tin linh thông hơn rất nhiều.

Trương Vinh Phương tới đây, ngoại trừ đi dạo nghỉ ngơi, cũng có ý nghe ngóng một ít thông tin bên ngoài ở đây.

Trong khoảng thời gian này, hắn ở tụ chậu than luyện đan thử tay nghề, luyện ra không ít đan dược bình thường, là để đến

bên này, tìm một vị sư huynh của Nguyên Thanh điện tiêu thụ ra bên ngoài, coi như là kiếm lại chút ít.

Vị sư huynh này tên Châu Viêm, trước đó thường xuyên lui tới tụ chậu than, chuyên môn phụ trách thu mua rất nhiều đan dược tầm thường của các động phủ, buôn bán sang tay.

Tất nhiên, dạng này người không ít.

Chỉ là Trương Vinh Phương cảm thấy Châu Viêm chân thực hơn những người còn lại, thì liên hệ kết giao với hắn ta.

Rất nhanh, hắn tìm mấy đệ tử Nguyên Thanh điện hỏi đường, mấy phút sau, ở một rừng cây tinh hoa, hắn gặp được Châu Viêm đang phơi quần áo.

Rõ ràng tên nhóc này không giặt trang phục sạch sẽ, trên đó còn dính một ít vết mỡ nhàn nhạt, nhưng hắn ta không thèm để ý chút nào, tùy ý vắt nước rồi vắt đạo y lên sợi dây.

“Trương Ảnh lão đệ! Đã lâu không gặp! Xem ra ngươi lại biến tăng lên?” Châu Viêm quay đầu nhìn Trương Vinh Phương, lập tức cười lên. Đến gần vỗ vỗ cánh tay hắn.

Da thịt cứng rắn trên cánh tay bắn ngược lại làm bàn tay của hắn ta thấy đau.

“Ôi đậu má, võ tu ngươi có thể thật khỏe, ta cũng thấy nhiều võ tu còn lại, có rất ít người cường hãn như ngươi.” Châu Viêm tán thán nói.

“Tùy tiện luyện một chút, không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới.” Trương Vinh Phương khiêm tốn nói.

“Lần này đến, là muốn hỏi thăm sư huynh một chút, bây giờ tiếng gió bên ngoài thế nào?”

Châu Viêm lắc đầu.

“Quy củ Thiên Y các định ra, khắp nơi bên ngoài đều là binh sĩ tuần tra, rất nhiều thương nhân bị bắt chấp hành roi hình, nhân số quá nhiều, thậm chí pháp trường còn không đủ dùng, nha môn trực tiếp mở một mảnh địa bàn lớn ngoài thành, cùng nhau quất.”

“Ngoài ra, Đại Quang Minh Tự mà ngươi muốn ta hỏi thăm, bây giờ đã mất rồi.” hắn ta trầm giọng nói.

“Mất rồi?” Trương Vinh Phương sửng sốt. “Nghĩa là gì?”

Đại Quang Minh Tự là thế lực chủ cường thịnh nhất Đông tông, cũng là nơi Đế Sư Đạt Mễ Nhĩ xuất thân.

Nguyên nhân là nơi Đế Sư xuất thân, năm đó mới khiến Quang Minh Tự phổ thông, chuyển thành Đại Quang Minh Tự, di dời đến Đại Đô, trở thành mỹ danh thiên hạ đệ nhất tự.

Nghe nói diện tích Đại Quang Minh Tự chiếm còn lớn hơn Thiên Bảo cung. Trong đó số lượng tăng nhân đến hàng ngàn, đàn hương đầy đất, phật âm quấn tai, từ sáng sớm đến tối đèn đuốc sáng trưng. Tiếng tụng kinh suốt đêm đến sáng.

Nhưng bây giờ… Chùa miếu lớn như vậy mà mất rồi?

“Mấy ngày trước đây, đột nhiên Đại Quang Minh Tự bị đại hỏa hoạn, đại sư cao tăng bên trong, có người bị thiêu chết, có người mất tích, tất cả chùa miếu bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, gì cũng đốt sạch sẽ.” Hai tay Châu Viêm mở ra.

Trương Vinh Phương vừa nghe là biết trong đó có vấn đề.

Tổ Đình phật môn Đông tông đã từng là nơi Đế Sư xuất thân, chỉ bị đốt đi đơn giản như vậy?

Nhóm cao thủ đỉnh tiêm Đông tông đâu? Cho dù không có Linh Lạc, cường giả như Thiên Nữ lại trơ mắt nhìn Đại Quang Minh Tự bị đốt rụi?

Nghĩ cũng biết, cong vòng trong đó, xung đột phân tranh tuyệt đối khó mà tính toán.

“Ngoài ra, Vân Vụ sơn trang ngươi để ta nghe ngóng giúp ngươi, cũng chết chắc rồi. Tất cả sơn trang bị diệt sạch sẽ, bao gồm những người kia lần trước tới chúng ta xin thuốc.

Sau khi trở về cũng bị giết. Không để lại một tên nào.” Châu Viêm nói đến đây, cũng là đè thấp âm thanh, thổn thức không thôi.

Chương 556: Cuối cùng (3)

“Ta luôn cảm giác trong khoảng thời gian này cực kỳ loạn, dù sao lúc ngươi ra ngoài, nhớ rõ ràng quy định về trang phục, đỡ phải gây ra rủi ro, phạm vào quy củ.” Châu Viêm căn dặn.

“Đa tạ sư huynh.” Trương Vinh Phương gật đầu.

Tiếp đó hắn lại hỏi về chuyện quy định trang phục, cẩn thận ghi nhớ từng điều quy củ bên trong.

Quy định của Thiên Y các, mặc dù hắn thân làm người trong Đạo môn, mặc đạo y là được, không cần nghĩ nhiều.

Nhưng nếu chấp hành triệt để, là có thể thông qua hoá trang bên ngoài mà phân biệt thân phận, giai tầng các loại người khác nhau.

Dưới ánh nến.

Tiêu Lăng lẳng lặng chờ đợi ở bên trong gian phòng khách sạn.

Hắn ta dùng khăn đen che mặt, bên trên hai đầu gối đặt một thanh trường đao nằm ngang, nhắm mắt ngưng thần.

Nơi này là một chỗ khách điếm bình thường bên ngoài hoàng cung.

Mà chuyến này hắn ta ra đây, tự nhiên là vì hoàn thành nhiệm vụ bí ẩn Thiên Diệp công chúa điện hạ phân phó.

Kít…

Đột nhiên cửa phòng bị chậm rãi đẩy ra.

Một bóng người khôi ngô chậm rãi vào cửa, trở tay khép cửa rồi khóa lại.

“Tiêu huynh, mẫu thân có phân phó xuống?” Bóng người đi đến dưới ánh nến, lộ ra một khuôn mặt chữ điền uy nghiêm.

Đương nhiên đó là một trong vài cao thủ còn sót lại của Đông tông bây giờ, Lầu chủ Kim Sí Lầu Trình Huy.

“Đúng vậy.” Tiêu Lăng xuống giường, đứng dậy. Quan sát tỉ mỉ Trình Huy trước mắt.

“Nói thật, những ngày qua, chúng ta nghe được một ít tiếng gió không tốt liên quan tới ngươi.”

Im lặng.

Trình Huy không đổi sắc, chỉ là không lên tiếng.

Hắn ta đang chờ đợi, đối phương đã hẹn hắn ta tới đây, vẫn cho là hắn ta còn có thể tin như cũ.

Bằng không không cần phải đem chiêu này ra.

Quả nhiên, sau hơn mười giây chờ đợi.

Cuối cùng Tiêu Lăng giơ tay lên, bàn tay mở ra, lòng bàn tay có một hộp sắt màu nâu tinh xảo.

“Đây là nhiệm vụ điện hạ muốn ta giao cho ngươi hoàn thành. Phân biệt giao ba sự vật bên trong vào tay ba vị nhân chủng.”

Ánh mắt Trình Huy khẽ biến.

Hắn nghe được thân phận thứ này.

Vòng vàng!

Tuyệt đối là vòng vàng thực sự.

Chỉ sợ vòng vàng trước đó Cảm Ứng môn cướp đoạt được trong tay Tông Sư Đại Quang Minh Tự, là hàng giả…

Hắn ta vươn tay ra nhận.

Bạch.

Tiêu Lăng lại chợt rụt tay lại. Ánh mắt bén nhọn theo dõi hắn. Giống như là muốn nhìn ra trong mắt của hắn ta chút thứ gì đó càng sâu hơn.

Sắc mặt Trình Huy bình tĩnh.

“Nếu không tin ta, có thể lấy về.”

Hai người im lặng, không nói gì nữa.

Cho đến mấy phút sau.

“Thứ này giao cho ngươi. Hi vọng ngươi đừng cô phụ lòng trọng vọng của điện hạ đối với ngươi.

Lúc này, vì để cho ngươi không bị thanh toán, điện hạ đã bỏ ra rất nhiều với Tây tông.” Tiêu Lăng trầm giọng căn dặn.

Tuy hắn không thể nào tin được Trình Huy, nhưng. Đây là mệnh lệnh của điện hạ.

“Thuộc hạ, nhất định không phụ ủy thác!” Trình Huy trịnh trọng ôm quyền, bái một cái về phía hoàng cung Ngọc Thụ cung.

“Hi vọng sẽ như vậy, ta cáo từ trước.” Tiêu Lăng buông hộp sắt, nhìn chằm chằm vào hắn ta một lúc lâu.

Sau đó hắn mở cửa sổ thả người nhảy ra, đảo mắt đã biến mất ở trong màn đêm.

Để lại một mình Trình Huy cầm hộp sắt nhỏ màu đen đặt trên bàn.

Hắn ta nhắm mắt lại, trong đầu không tự chủ hiện lên các loại trông nom, bồi dưỡng, bảo vệ của nghĩa mẫu đối với hắn ta những năm gần đây.

Cuối cùng, một tia đấu tranh sâu trong đáy mắt chậm rãi nhạt dần, rồi biến mất.

“Đừng trách ta… Mẫu thân…”

“Ngươi là công chúa cao cao tại thượng… mà bọn ta… chỉ có thể lăn lộn kiếm ăn ở trong vũng bùn…”

“Nếu không phải ta có thiên phú tuyệt đỉnh, sợ rằng trước đây, ngươi căn bản sẽ không liếc ta thêm một cái nào.”

“Làm nhiều chuyện cho ngươi như vậy… ân tình năm đó, ta đã trả hết rồi…”

Trình Huy cầm lấy hộp đen, nhẹ nhàng nắm chặt.

Răng rắc, hộp mở ra, bên trong đặt chỉnh tề ba cái vòng màu vàng lóe sáng.

“Ta cũng nên sống cho mình rồi…”

Đầu tháng tám, mấy vị Linh Sứ Kim Sí Lầu Đông tông phụ cận, tuân theo lệnh của lâu chủ, tề tụ ở cứ điểm âm Hòe, ngày hôm sau đều mất tích.

Tây tông truyền ra lời đồn, trong ba vị nhân chủng, hai người bị tìm được, một người chạy mất tích. Một người chết trận.

Thiên Diệp công chúa bị lệnh ở im trong cung, không được sự cho phép thì không thể ra ngoài.

Tuyết Hồng các phái cao thủ tiếp quản phòng vệ Ngọc Thụ cung.

Thiên Nữ Đồng Chương tạm thời không biết tung tích.

Vài ngày sau, Linh Đế mời hai giáo chưởng giáo Chân Nhất, Đại Đạo vào cung, thỉnh giáo con đường trường sinh và phương lược trị quốc.

Ngày 4 tháng 8.

Linh Đế hạ chiếu, lấy hai giáo Chân Nhất, Đại Đạo nhập chủ Tập Hiền viện, quản hạt sự vụ ngoại giáo đạo môn thiên hạ.

Lập Tuyên Chính viện, lấy Tây tông Chân Phật tự nhập chủ, quản hạt mọi việc Phật giáo thiên hạ.

Ngày hôm sau. Đại Linh định ra chuyện xuất binh An Nam, dấy lên chiến sự lần nữa muốn mở rộng bản đồ.

Chương 557: Cuối cùng (4)

“Tiểu Khê, ngươi mua minh châu này ở đâu thế? Lại là màu tím nữa! Chậc chậc, trông đẹp thật đấy.”

Trong Thiên Bảo cung.

Thùy Khê hơi đắc ý bị mấy thiếu nữ đạo đồng vây quanh.

Tất cả mọi người thưởng thức trân châu màu tím trong tay nàng.

Viên trân châu đủ to bằng quả anh đào, trơn bóng mỹ lệ, dưới ánh mặt trời ánh lên màu sáng bóng mê người.

“Là bảo châu chế dược trân tàng trong nhà của ta, trước đó phụ thân ta thấy ta tiến bộ không tệ, vui vẻ nên tặng cho ta làm quà sinh nhật.” Thùy Khê mỉm cười nói.

“Phụ thân ngươi thật là chiều ngươi!”

“Một viên tử châu như vậy, nếu là đem bán, không có một ngàn lượng sợ là căn bản không được sờ vào đâu?”

“Coi như là Đan đường cũng rất hiếm khi nhìn thấy bảo dược thượng phẩm cỡ này! Lợi hại!”

Một đám thiếu nữ líu ríu nói không ngừng.

Trong lòng Thùy Khê càng đắc ý, trong nhà nàng đương nhiên là không có tiền như vậy.

Đây chính là nàng kiếm được.

Trước đó chẳng qua là tùy tiện bán một chút hành tung của Trương Ảnh thôi, mà đã kiếm được kha khá chỗ tốt.

Cái tử châu trước mắt này, chính là thù lao nàng đạt được khi đáp ứng mang Trương Ảnh đi ngoài cung gặp mặt.

Trước đó nàng vẫn lo lắng người mua hành tung của Trương Ảnh khả năng có mưu đồ gây rối.

Nhưng hôm qua, nàng rốt cục thấy được người dùng tiền kia.

Đó là một tiểu tỷ tỷ xinh đẹp.

Nàng ấy nói là, mình đã được Trương Ảnh cứu tính mệnh, hôm nay đi xa xôi ngàn dặm, cuối cùng cũng tìm được Thiên Bảo cung.

Nhưng nàng ấy lại không muốn đột ngột tìm tới cửa.

Bởi vậy mới mượn tay nàng, muốn lặng lẽ cho Trương Ảnh một niềm vui bất ngờ.

Chuyện lãng mạn mỹ lệ như vậy, giống như là câu chuyện bên trong thoại bản tạp kịch vậy, cảm động cực kỳ.

Tuy trong lòng Thùy Khê có chút chua, nhưng vẫn hi vọng tiểu tỷ tỷ có thể bày tỏ nỗi lòng, đạt thành chuyện tốt với Trương Ảnh.

Đi xa ngàn dặm, bán hết gia sản, chỉ vì báo ân gặp mặt tình lang một lần…

Ý chí quyết tâm như thế, chỉ là tùy tiện ngẫm lại thôi cũng biết trong đó gian nan trắc trở cỡ nào.

Câu chuyện như vậy, nếu như do nàng tự tay thúc đẩy, thời gian tới chắc chắn sẽ thành tựu một phen giai thoại!

Đợi đến khi mấy tỷ muội thưởng thức tử châu xong rồi, Thùy Khê thu hồi hạt châu, đi thẳng tới động phủ.

Rất nhanh, một ngày học tập luyện đan kết thúc, sau khi Thanh U đan sư rời đi.

Ngoài động sắc trời dần dần ảm đạm.

“Trương Ảnh, trước đó không phải ngươi nói, muốn xích linh chi trăm năm sao?” Thùy Khê bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Lúc này hai người đều đang thu thập động phủ luyện đan còn lại.

Nghe nói như thế, Trương Vinh Phương ngẩng đầu.

“Ngươi nói với người trong nhà rồi?”

“Ừ, linh chi quý trọng, cần phải kiểm hàng trực tiếp mặt đối mặt, một tay giao tiền một tay giao thuốc.” Thùy Khê gật đầu.

“Địa điểm ở Bách Tín tửu lâu, trấn Hổ Sơn nằm giữa Thiên Bảo cung và Dương Sóc. Thời gian, là 8 giờ đêm nay, thế nào?”

“Tốt.” Trương Vinh Phương không có gì chần chờ.

Thuốc này là then chốt, là thuốc chủ yếu để hắn tập luyện Kim Thiềm công Ẩn Nguyệt tầng thứ hai.

Thế nên nhất định cần phải tỉ mẩn.

“Giá thì sao?” Hắn hỏi.

“Phụ thân ta nói, theo giá thị trường, nể mặt ta, có thể giảm một thành.” Thùy Khê có chút ngượng ngùng cười nói.

Nàng lại không có nói quàng, quả là đã nói ổn như thế.

Người cho nàng tử châu xin nàng hẹn Trương Vinh Phương đi tới địa phương này.

Mà phụ thân nàng đáp ứng giao dịch xích linh chi trăm năm, cũng đúng là sự thật, chỉ là thời gian không phải hôm nay, mà là hôm sau.

“Như vậy thì đa tạ Thùy Khê tiểu thư rồi!” Trương Vinh Phương làm bộ hành lễ, khiến đối phương ngượng ngùng né tránh.

“Đâu có đâu có, có điều ngươi nhớ kỹ nhất định đừng quên thời gian đấy.” Thùy Khê căn dặn.

“Yên tâm, nhất định rồi.” Trương Vinh Phương chăm chú trả lời.

Vừa lúc, trong khoảng thời gian này hắn cũng dự định ra ngoài nhìn xem, thế cục Đại Đô bây giờ thế nào.

Đông tông… Kim Sí Lầu… Còn ở hay không.

Giữa Đại Đô và Dương Sóc có một ít thôn trấn khéo léo mà tinh xảo, vụn vặt lẻ tẻ, giống trân châu móc nối, nằm ở hai bên quan đạo.

Đa số những thôn trấn này đều dựa vào du khách nông hộ thương đội đi đến Đại Đô để sinh tồn.

Trên thị trấn phần lớn là nơi nghỉ ngơi như khách điếm bình dân, tửu lâu, quán trà vân vân.

Trấn Hổ Sơn chính là một trấn nhỏ như vậy.

Nơi này cách Đại Đô chỉ có ba mươi dặm đường, nhưng rất nhiều người đều chọn ở đây, mà không phải là Đại Đô.

Nguyên nhân chủ yếu chính là vì giá cả dừng chân ở nơi này, chỉ bằng một nửa của Đại Đô.

Trương Vinh Phương thừa dịp lần này mình ra ngoài, dự định đi dạo chơi khu vực xung quanh xem sao.

Đến Dương Sóc lâu như vậy, mà còn chưa đi dạo xung quanh.

Đóng đồ xong, gồm ngân phiếu, một ít đan dược trân quý lưu lại.

Hắn chuẩn bị đi xung quanh hỏi giá thị trường của đan dược dược liệu.

Chương 558: Cuối cùng (5)

Một vài cái giá không kém bao nhiêu, hoàn toàn có thể đi mua ở bản địa, không cần phải đi xa làm gì.

Rời khỏi Thiên Bảo cung, hắn tiến hành thân pháp, một đường không nhanh không chậm chạy về phía trấn Hổ Sơn, đến hơn sáu giờ chiều thì an toàn đến trấn trên.

Toàn bộ trấn Hổ Sơn chỉ có ba con phố, giống một đường thẳng xuyên qua hai nhánh trúc.

Hắn mới vừa vào thôn trấn thì một hồi tiếng ồn ào náo nhiệt đã chui vào trong tai.

Ở giữa là quan đạo rộng rãi cho xe ngựa xe trâu xe lừa qua lại, hai bên là tiếng động ầm ĩ của thôn trấn.

"Năm đồng tiền lớn một đêm, dừng chân lâm thời! Rẻ nhất cả trấn đây! Ba gian phòng cuối cùng, không tới nữa thì sẽ muộn cho coi!"

"Ôn tuyền (suối nước nóng) xa hoa, mỹ nhân xoa bóp, cuộc sống thoải mái, Từ gia đại trạch, là nhà phương xa của ngài!"

"Có huynh đài nào nguyện ý ở ghép không? Ba người ở ghép Thạch Kiên cư nhất phòng tốt nhất ở trấn trên, mỗi người chỉ cần giao mười cái đồng tiền lớn!"

"Thằng ranh kia! Còn dám chạy! Còn dám chạy!!"

"Phụ thân! Ôi lỗ tai của ta! Mau buông tay ra! Bằng không đừng trách lão tử không dưỡng lão cho ngươi!!"

Trương Vinh Phương cạn lời nhìn hai phụ tử đang đánh nhau bên phải, thu hồi ánh mắt.

Ven đường còn có một vài người du học đường xa mà đến, xấu hổ vì trong túi tiền rỗng tuếch nên đang cao giọng hét lớn tìm người ở ghép.

Trong đó có không ít người Hồ Tây, người Linh nữ tính dung mạo xinh đẹp.

Trương Vinh Phương nghe Thùy Khê nói, hàng năm người hành hương từ các nơi trên toàn quốc tới đây cũng không ít.

Trong đó phần lớn người Linh tin Phật, người Hồ Tây tin ngoại giáo hơn, có khi là Hắc Thập Giáo, có khi là Thiên Tỏa Giáo, còn có Tây Dương Thập Tự Giáo.

Người Bắc và người Man, bởi vì màu da tương đồng nên bọn họ khó mà phân biệt. Nhưng đa số bọn họ tin Đạo.

Hơn nữa có thể lặn lội đường xa, bình yên vô sự đến Đại Đô, phần nhiều là người có chút bản lĩnh bối cảnh.

Thế nên có rất ít người sẽ chủ động khiêu khích những người này.

Nhìn quanh trấn Hổ Sơn này, tất cả đều là thương nhân kéo buôn bán.

Trương Vinh Phương mặc bộ đạo bào, chữ Thiên Bảo cung giống như là ký hiệu được vẽ ở sau lưng đạo bào, khiến người ta liếc mắt liền có thể thấy được.

Đến mức đa số người xung quanh đều có vẻ tôn kính kính sợ với hắn.

Tuy Trương Vinh Phương nghĩ, cũng có thể là do vấn đề thể trạng của mình, dẫn đến những người xung quanh ít nhiều gì có chút sợ hắn.

Nhưng chỉ cần thuận lợi là tốt rồi.

Dọc theo đường đi, hắn tìm mấy người đi đường để hỏi, rốt cuộc tìm được vị trí của Bách Tín tửu lâu.

Sau khi xác định phương vị (phương hướng, vị trí), hắn không có dừng lại, đi thẳng đến phương hướng của tửu lâu.

Hắn dự định trước tiên tới nơi đó vừa đúng, gọi rượu ngon đồ ăn, chờ một lát hẳn là người sẽ đến.

Lúc này trong Bách Tín tửu lâu.

Bao sương lầu ba - phòng nhất phi Thiên.

Một lão nhân thấp bé râu tóc hoa râm, giống lão nông đang cầm trong tay một cái tẩu, khoan thai chậm rãi châm, hít sâu một cái rồi phun ra.

“Người tới.” Lão ta chậm rãi buông tẩu thuốc, ngẩng đầu nhìn về một người phía trong góc phòng.

“Đã có thể xác định, Trương Ảnh chính là nhân chủng thứ ba mà Thiên Nữ Đồng Chương lựa chọn. Nàng nhất định để lại tay sau gì đó ở trên người tiểu tử này.

Hiện giờ Thiên Nữ uống thuốc, mất trí nhớ, chỉ cần giải quyết tiểu tử này, hẳn cuối cùng sẽ chấm dứt.”

Lão nhân vừa nói, tầm mắt vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như có thể cảm giác được trên đường phố phía dưới bên ngoài có một người bóng người đang chậm rãi tiếp cận.

“Hồng Nham, lần trước ngươi quá lỗ mãng rồi. Có điều cũng may, lần này ngươi ít nhất đã cung cấp manh mối về một người rất có khả năng là nhân chủng thứ ba. Bên phía Long Vương, ta sẽ giúp ngươi nói tốt vài câu.”

Người trong góc phòng chậm rãi đi tới chỗ sáng.

Đó là một quái nhân cả người cột băng vải trắng, chỉ lộ ra một đôi mắt tràn đầy tơ máu.

Bên ngoài cả người hắn ta khoác hắc bào, hai tay mang bao tay bằng kim loại sắt đen. Lưng đeo một cái xích sắt to rộng.

“Vậy thì cảm ơn.” Thật ra Hồng Nham không muốn chia công lao cho tên kia.

Nhưng so với lão ta mà nói, tên có biệt danh là Thiết Tu La trước mắt mới là tâm phúc chân chính của Hải Long Vương.

Ba thế lực lớn dưới trướng Hải Long, Thiết Tu La, Ám Quang, Phù Đồ Sơn.

Trong đó Ám Quang và Phù Đồ Sơn của lão ta luôn luôn không đối phó, lão ta cũng không thể đi tìm tiện nhân Ám Quang kia hỗ trợ áp trận đi.

Thế nên rơi vào đường cùng, lão ta tìm Thiết Tu La qua đây.

Mục đích, đương nhiên chính là phòng bị bên cạnh nhân chủng khả năng tồn tại thủ đoạn đằng sau Đông tông có chuẩn bị.

Hai người lại an tĩnh lại, Thiết Tu La ngồi xuống trên chỗ ngồi, vuốt chén rượu trên bàn cùng chờ đợi.

Chương 559: Cuối cùng (6)

Cốc, cốc, cốc.

Rốt cục, tiếng đập cửa truyền đến.

“Khách nhân, có vị khách nói là có hẹn với các ngươi. Là đạo gia đến từ Thiên Bảo cung?” Tiểu nhị tửu lâu lớn tiếng cách cửa hỏi.

“Đúng thế, là người bọn ta hẹn.” Ánh mắt Thiết Tu La lóe lên một tia ý cười tàn nhẫn, đứng lên to tiếng trả lời.

Nơi phụ cận này, bọn họ tối thiểu bố trí không dưới trăm người, đem Thiết Tu La đích cao thủ tất cả đều kéo ra ngoài.

Chính là vì không sơ hở tý nào!

Lúc này đây…

Răng rắc.

Cửa phòng bị đẩy ra.

Một bóng người mặc đạo bào Thiên Bảo cung bước rãi chậm rãi vào cửa.

Giày đen giẫm đạp sàn nhà, phát ra tiếng vang thanh thúy.

“Hử??” Thiết Tu La cùng và Hồng Nham đều mặt lộ vẻ vẻ nghi hoặc.

Người trước mắt này… Chính là Trương Ảnh??

Sao lại cảm giác không giống??

Người đến đầu đội mũ đạo bốn góc màu đen, mặt trắng không râu, hai mắt đạm mạc giống như trống rỗng.

Rõ ràng là Minh Nguyên đạo nhân Thiên Bảo cung!

“Hai Linh Lạc.”

“Các ngươi.”

Minh Nguyên nâng tay phải lên.

“Có thể trốn trước năm hơi.”

Bộp!

Năm ngón tay của hắn ta chợt nhọn hoắt, giống lợi trảo mãnh thú.

Shh!!

Trong nháy mắt, một luồng khói đặc giống sương trắng theo dưới chân hắn tràn ngập phân tán bốn phía, bao phủ mặt đất cả phòng.

Đồng tử Thiết Tu La mãnh liệt co rút lại.

Vẻ mặt vừa rồi như nắm chắc phần thắng lợi trong tay, chớp mắt hóa thành hoảng sợ.

"Ngọc Hư Cung!! Ngươi là…"

Toàn thân Thiết Tu La căng cứng tới cực điểm, không nói hai lời, xoay người nhanh chóng đánh về phía trước cửa sổ.

Hồng Nham hòa thượng không hiểu sao không phản ứng kịp, vẫn ở lại nguyên tại chỗ, không biết vì sao Thiết Tu La có phản ứng lớn như vậy.

"Không nghĩ tới bây giờ, còn có người có thể nhận ra…" Hai mắt Minh Nguyên đã hóa thành màu đồng, đồng tử dựng thẳng.

Từ sau khi một chi thế lực khác của Chân Đại Đạo - Ngọc Hư Cung ẩn vào chỗ tối, vốn là hắn ta cho rằng, trên đời này chắc có lẽ không còn ai biết bí mật này nữa

"Đáng tiếc… Nếu biết được bí mật này, vẫn còn cho là mình có thể chạy thoát được sao?"

Nhìn nguyên liệu nấu ăn ngây thơ ngơ ngác trước mắt, trong lòng Minh Nguyên nổi lên dao động nhàn nhạt.

Hồi lâu không có ăn uống gì rồi, nếu không có lần này ra ngoài, có lẽ hắn ta đều sắp quên, mình ăn cơm lần trước là từ lúc nào…

Có điều, cũng may…

Lão gia hỏa này, thoạt nhìn mùi vị không tệ.

Gió không ngừng xẹt qua vù vù, y phục cuốn lên cuồn cuộn.

Thước đen khổng lồ trong tay Thiết Tu La gần như đã bị hắn ta nắm đến biến dạng.

Hắn ta cấp tốc chạy như điên.

Phòng ốc hai bên trấn Hổ Sơn rất nhanh đã bị hắn ta ném ở sau lưng.

Trên quan đạo dòng người xe ngựa cũng theo khoảng cách kéo xa mà càng thưa thớt.

Hắn ta vội vàng quẹo bên trái, lao xuống quan đạo, đụng vào thảo nguyên tầm nhìn vô tận.

Thảo nguyên cây cỏ khô vàng, chỉ có từng bầy linh dương, con nai chậm rãi cúi đầu tản bộ.

Cỏ dại cao cỡ nửa người, theo gió không ngừng lay động từng trận.

Thiết Tu La chạy như điên, không ngừng tạo ra từng con đường giữa bụi cỏ.

"Ngọc Hư Cung… đám người Đại Đạo Giáo kia, cơ bản là không có triệt để phân liệt! Bọn họ lừa mọi người bên ngoài!"

Thiết Tu La đã từng sống tới từ thời đại kia.

Hắn ta biết rõ, thời đại kia, vạn thần quật khởi, cường giả tranh phách, đám thế lực cấp độ bá chủ, phía sau đều có cường đại Thần Linh tọa trấn.

Mà Đại Đạo Giáo, khi đó bởi vì sự khác biệt giữa lý niệm và Bái Thần, phân thành hai chi.

Một chi Ngọc Hư Cung, một chi Thiên Bảo cung.

Sau đó hai chi vẫn luôn nội đấu, xích mích với nhau.

Sau đó lại đã trải qua nội bộ Ma loạn. Thế lực Đại Đạo Giáo suy nhược, thực lực mười không còn một, chung quy chỉ có thể phụ thuộc vào Linh đình.

Sau đó Linh đình quét ngang bốn phía, trong đó đều có Đại Đạo Giáo và Chân Nhất Giáo, Phật Môn liên thủ ở sau lưng ủng hộ rất nhiều.

Như vậy, mới có thể thành tựu sự nghiệp to lớn như vậy.

Vốn cho là… phe phái có lý niệm càng thêm tàn bạo của Ngọc Hư Cung đã bởi vì đại nhất thống mà biến mất ở trong dòng sông lịch sử từ lâu.

Lại không nghĩ rằng, lại có thể bị chưởng giáo Đại Đạo Giáo hiện giờ lặng lẽ thống nhất lại.

Chỉ chốc lát ngắn ngủi, chỉ riêng trong thời gian toàn lực chạy trốn, Thiết Tu La đã nghĩ rất nhiều.

Hắn ta càng nghĩ, liền càng cảm giác nước sau lưng Đại Đạo Giáo sâu, quả thực có thể so với Phật Môn.

Trước tất cả mọi người nghĩ sai rồi, cho rằng Đại Đạo Giáo từ lâu không có sự cường thế đã từng, lại không nghĩ rằng…

Phốc!

Trong lúc đó, bước chân Thiết Tu La dừng lại, mặt chảy ra mồ hôi lạnh.

Hắn ta ngắm nhìn bốn phía.

Phía sau vẫn là trấn Hổ Sơn!

Giống với hình ảnh khi hắn vừa quẹo xuống quan đạo như đúc.

Nhưng vấn đề là, hắn ta rõ ràng đã rời khỏi quan đạo mấy phút rồi!

Thời gian dài như vậy, cũng đủ để hắn ta chạy ra chí ít cách xa hai dặm!

Chương 560: Tất cả đều kết thúc (1)

Nhưng vì sao…

Vì sao hắn ta còn ở nơi này! Phía sau cách trấn Hổ Sơn bất quá trăm mét?

Bước chân Thiết Tu La mạnh mẽ dừng lại, thấy cơn ớn lạnh cả người cấp tốc dâng lên trong lòng hắn ta.

Hắn ta cẩn thận ngắm nhìn bốn phía, không ngừng kiểm tra xung quanh.

Bên cạnh hoàn toàn yên tĩnh, trấn Hổ Sơn phía sau vẫn có thể thấy người đến người đi, nhưng không ai nhìn qua về phía bên này.

“Đây là… mê vụ…!?”

Giọng hắn ta đầy áp lực, bắp thịt toàn thân gắt gao căng chặt, làm tốt chuẩn bị ứng đối bất luận công kích đánh tới ở góc độ nào trong bất cứ lúc nào.

Hắn ta bỗng nhiên hiểu được, tiến vào mê vụ trong truyền thuyết của Ngọc Hư Cung thì đại biểu cho dù mình chạy trốn như thế nào, đều trốn không thoát.

Bên ngoài nhìn không thấy, nhưng ở đây sẽ chân thực phát sinh tất cả.

“Xem ra ngươi biết rất nhiều.”

Một giọng nói lãnh đạm truyền đến từ mặt bên.

Minh Nguyên không biết từ bao giờ đã cùng hắn ta sóng vai đứng thẳng, nhìn ra bầu trời xa xa.

Tầng mây trên bầu trời như cầu thang, mặt trời chiều rơi, gió nhẹ như lò, chỉ là đứng bất động cũng có thể cảm nhận từng cơn gió mùa hạ.

“Có thể tha cho ta không?”

Thiết Tu La không muốn chết, hắn ta sống nhiều năm như vậy, còn chưa hưởng thụ đủ cuộc sống, không muốn cứ như vậy không giải thích được chết ở chỗ này.

“Ngươi cảm thấy thế nào?” Minh Nguyên giơ tay lên, năm đầu ngón tay vẫn còn lưu lại máu loãng ít ỏi.

“Ha ha…”

Thiết Tu La rốt cuộc từ bỏ việc mơ tưởng, hai tay cùng nhau cầm thước đen kim loại.

“Xem ra Hồng Nham hòa thượng đã chết ở trong tay ngươi, đã như vậy…”

Xoạt…

Trong nháy mắt, toàn thân hắn ta bành trướng phồng lên, cơ thể biến lớn, da nổi lên từng dòng huyết quản gân xanh, hình thể cả người lớn cả một vòng nhỏ.

Một tiếng rống hung mãnh như động vật biển rít gào ra từ trong miệng hắn ta.

Trong nháy mắt, hắn ta nhảy lên một cái, cơ thể đã thay đổi hoàn toàn đến mức còn phải lớn hơn Minh Nguyên một vòng, tay cầm thước đen, đánh hướng đầu hắn ta.

Thước đen đánh vào a đã không khí, mang ra khí lãng trắng và tiếng rít, ầm ầm hạ xuống.

Ầm!!!

Trong tiếng rít, thước đen bị một ngón tay bén nhọn bao trùm vảy màu bạc ngăn trở.

Minh Nguyên lãnh đạm nhìn chăm chú vào hắn ta.

“Ngọc Hải Long Thần?”

Ầm!

Đầu ngón tay bắn ra.

Trong tiếng vang cực lớn, Thiết Tu La giống bị xe lửa đụng trúng, bay rớt ra ngoài, hung hăng đụng ầm ầm vào mặt đất, lăn ra từng cái hố lớn nhỏ không đều.

“Đáng tiếc, ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, tất cả đều là vô căn cứ.”

Minh Nguyên chậm rãi đi về phía trước.

Vụt!

Lại một lần nữa, Thiết Tu La đột ngột nhào lên từ mặt đất, hóa thành tuyến trắng lần thứ hai nhào tới.

Hắn ta rống giận, cầm thước đen đánh tới phía Minh Nguyên giống như mưa rền gió dữ.

Mỗi một kích của hắn ta, đều đã vượt xa lực đạo kinh khủng của Cửu Phẩm, tốc độ càng kinh người, mỗi một chiêu đều là tầng thứ tột cùng của Nội Pháp Siêu Phẩm.

Nhưng chính là tiến công như vậy.

Thước đen bị vung vẩy thành ảo ảnh.

Ở trước mặt Minh Nguyên, lại giống như trẻ con vung món đồ chơi, bị một ngón trỏ của hắn ta ngăn trở từng cái một.

Tiếng đánh độp độp giống mưa rơi lên lá chuối, kéo dài không dứt.

Minh Nguyên lãnh đạm đứng ở chính giữa, mặc kệ đối phương tiến công từ bốn phương tám hướng.

Bất luận là bất kỳ cái chiêu số gì, bất luận là bất kỳ góc độ nào, từ đầu tới cuối hắn ta đều chỉ dùng một ngón tay.

Một chút tia lửa sinh ra do cú va chạm vờn quanh hắn ta chậm rãi bay xuống. Phối hợp với đạo y đen chỉnh tề như trước và khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của hắn ta.

Nếu là không có cỏ dại bị kích động liên lụy bốn phía, có thể đây sẽ là một hình ảnh tương đối đẹp.

Nhưng…

Minh Nguyên bỗng dừng lại, tiện tay vung lên.

Thình thịch!! Một tiếng nổ vang, một bóng người theo cái vung của hắn bay ra thật xa.

Thiết Tu La giống vải rách rơi xuống đất thật mạnh, đập trên mặt đất.

Nhưng cơn đau đớn khi bị té đối với hắn ta không quan trọng gì, mấu chốt là, Linh Lạc hắn ta dựa vào trong cơ thể sinh tồn, lúc này đang phát sinh biến hóa quái dị.

“Ngươi…!!?” Thiết Tu La giãy dụa muốn đứng dậy chạy trốn.

Nhưng hắn ta đã không còn sức nhúc nhích.

Lúc này tất cả Linh Lạc trong cơ thể hắn ta giống động kinh, tự động run rẩy, bắt đầu tạo phản.

Tất cả dây kim loại nhỏ màu bạc đều di động trong thân thể, chui ra từ dưới làn da giống nước chảy.

Những cái dây này leo đến giày của Minh Nguyên đạo nhân từ mặt đất, biến sắc, leo lên, dung nhập trong đó.

Mà trong nháy mắt khi những sợi đó hoàn toàn biến mất, Thiết Tu La trên đất dần dần mất đi tiếng động.

Mà lúc này ở trấn Hổ Sơn, xung quanh Bách Tín tửu lâu.

Thuộc hạ Thiết Tu La mai phục cũng bắt đầu đều bị nhiều đội người quần áo khác nhau vây quanh, lặng yên đánh lén và mang đi.

Chương 561: Tất cả đều kết thúc (2)

Mấy thuộc hạ vẻn vẹn chỉ là cao thủ bình thường ấy, đối mặt với lực lượng bí ẩn bên trong Đại Đạo Giáo, căn bản là không thể nào đối kháng được.

Đảo mắt đã bị bài trừ bảy tám phần mười.

Số rất ít còn lại dù không bị bài trừ thì cũng thất kinh, bỏ trốn mất dạng.

Lúc này, Trương Vinh Phương mới chậm rãi từ từ đi tới Bách Tín lâu, ngửa đầu nhìn cửa sổ tầng trệt có chút xốc xếch, nhíu mày.

Hắn không có lập tức đi vào.

Từ vừa mới bắt đầu, hắn đã rất rõ ràng, một đống lý do mà sư tôn Sùng Huyền cho ra kia, một đống lý do về tư chất hắn vẫn được.

Thật ra đều là giả.

Dù sao hắn không phải là kẻ ngu si, đảo mắt đã phục hồi tinh thần lại.

Đặc biệt là sau khi xác định tình huống thực tế của nhiều đệ tử trong giáo, liền càng hiểu thêm rằng, ban đầu Sùng Huyền chỉ là đang lừa dối hắn.

Thế nên, về vấn đề tu vi văn công của mình ở trong giáo phái rốt cuộc là thế nào, trong lòng hắn sớm đã có tính toán.

Mà tư chất như vậy… Lại có thể tùy ý rời khỏi Thiên Bảo cung…

"Minh Nguyên sư thúc?" Bỗng, hắn xoay người, nhìn về phía một bóng người cách đó không xa đằng sau.

Người nọ có sắc mặt lãnh đạm, một thân đạo bào màu đen, rõ ràng là Minh Nguyên trước đó vẫn đi theo hắn.

Minh Nguyên khẽ gật đầu với hắn, xoay người biến mất trong dòng người.

Trương Vinh Phương nhìn hắn ta rời khỏi, không nói gì.

Hắn không rõ ràng lắm cái gật đầu đó là có ý gì, nhưng hắn biết rõ, Minh Nguyên vô cùng có khả năng chính là cao thủ được phái tới để đặc biệt bảo vệ hắn.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn dám một mình đi ra ngoài.

Vẫy tay áo, hắn bước đi hướng Bách Tín tửu lâu.

Bên trong lưa thưa thực khách, có người không ngừng cạn rượu, có người nhỏ giọng nói chuyện, có người một thân một mình yên lặng ăn đồ ăn đơn giản.

Còn có người mang theo nha hoàn người hầu, thịt cá xiêm áo đầy bàn.

Trương Vinh Phương không chần chờ, hỏi thẳng tiểu nhị, sau đó bước lên phòng Phi Thiên ở lầu ba.

Bịch.

Bỗng, một nữ tử thon thả vội vã xuống lầu giống như bị đẩy xuống, ngã lệch qua hướng hắn.

Trương Vinh Phương theo bản năng lắc mình tránh ra, nhưng không ngờ bàn tay nhỏ của đối phương đưa ra, nhét một thứ vào trong tay hắn.

Hắn cúi đầu nhìn, đó là một thứ có dáng dài mảnh được dùng vải xám bao lấy, ước chừng cỡ gần một ngón tay.

Trương Vinh Phương đang định quăng nó đi, nhưng trước mắt bỗng nhoáng lên sắc vàng.

Đó là võ phù của Kim Sí Lầu!

Trên tay hắn dừng lại, khi nhìn sang đối phương lần nữa thì đã không thấy bóng dáng đâu cả.

Hắn đứng trên bậc thang, dừng một chút, giấu vật kia vào trong tay áo.

“Đi mau, không đi thì đừng cản đường!” Phía sau truyền đến tiếng nói không kiên nhẫn của thực khách còn lại.

Trương Vinh Phương không thể hiện ra gì, tiếp tục bước lên trên.

Nhưng vật kia, lại làm dấy lên lòng hiếu kỳ của hắn.

Hắn không sợ độc, trên tay hắn mang bao tay đặc chế, chính là để phòng bị làn da bên ngoài tiếp xúc với độc tố.

Vật kia cũng được bao bằng vải vóc, rõ ràng là để đề phòng bị người khác phát hiện.

Nàng kia vẫn còn lợi dụng võ phù của Kim Sí Lầu, hạ thấp tính cảnh giác của mình.

Trong tiếng bước chân bịch bịch, rất nhanh, Trương Vinh Phương đã được dẫn đường tới phòng Phi Thiên ở lầu ba.

Đẩy cửa phòng ra, bên trong trống không, chẳng có ai cả.

Trương Vinh Phương cũng không để bụng, trở ra, tìm một vị trí ngồi xuống.

Bảo tiểu nhị mang lên ít rượu và thức ăn.

Hắn chậm rãi bắt đầu ăn trước.

Đóng cửa phòng lại.

Lúc này hắn mới lấy vật vừa tới tay kia ra, đặt lên bàn.

Bóc mở vải xám bao bên ngoài, bên trong là một chiếc chìa khóa đen có đường vân tuyến vàng.

Trên vải còn có một hàng chữ.

Chữ viết xinh đẹp, tinh tế, tỉ lệ cỡ chữ gần như giống nhau.

“Từ nay về sau, chỉ tin bản thân. Đừng sợ…”

“Cái nét chữ này…” Trương Vinh Phương nhăn mày lại, hôm nay sau khi hắn đột phá Siêu Phẩm, trí nhớ đã khá nhiều hơn so với trước kia.

Hắn liếc mắt liền nhận ra, đây hình như là nét bút của Thiên Nữ Đồng Chương.

Lại cầm chiếc chìa khóa đó lên xem, hắn tỉ mỉ kiểm tra, lại phát hiện ra tuyến vàng trên chiếc chìa khóa ấy giống như vẽ nên một cái bản đồ.

Bên ngoài chìa khóa đen nhánh, từng đường vân tuyến vàng trườn quanh, một bên có một cái điểm đỏ rõ ràng.

Thấy điểm ấy, Trương Vinh Phương bỗng nhớ tới một loại phương thức tiết lộ mình đã từng thấy trong Kim Sí Lầu.

“Cái này… Trên chìa khóa, hẳn là một bức tranh…”

Sau khi đoán được ý trong đó, Trương Vinh Phương lấy vải xám thấm đẫm nước, sau đó trải nó ra, nhẹ nhàng đặt nửa đoạn trước của chìa khóa lên một mặt của vải xám.

Sau đó cuộn chìa khóa lại.

Rất nhanh, một đường tuyến vàng rất nhỏ được sao chép lại từ trên chìa khóa.

Trên vải xám, rõ ràng hiện ra một bản đồ có bộ dạng đặc biệt. Đằng sau bản đồ thần kỳ còn có một ký hiệu cứng cỏi vặn vẹo.

Chương 562: Tất cả đều kết thúc (3)

Đây là mật văn của Kim Sí Lầu, sau khi phiên dịch ra, thì là giới thiệu hàm nghĩa của tấm bản đồ này.

“Thứ nàng muốn đưa cho ta đều ở trong này à?” Trương Vinh Phương cấp tốc quét mắt nhìn bản đồ rồi thu hồi nó.

Hắn cất chìa khóa vào trong túi giắt bên eo.

Đông tông sụp đổ kết thúc, Thiên Nữ còn dùng chút lực lượng sau cùng, lấy phương thức này lặng lẽ giao tới trên tay hắn, rất rõ ràng là vật ấy tuyệt đối cực kỳ quan trọng.

Bưng lên một chén rượu sữa ngựa đỏ thẫm, Trương Vinh Phương đặt lên bên mép, nhưng không có uống nó.

Hắn hồi tưởng lại cuộc sống đi tới Đại Đô trong khoảng thời gian này.

Bên ngoài gió nổi mây phun, sự tình biến ảo, mặc dù hắn ở dưới cánh chim của Đại Đạo Giáo Thiên Bảo cung, được Thiên Bảo cung che chở, nhưng vẫn có thể cảm giác được sự hiểm ác đáng sợ khi phong ba sóng biển trùng kích.

“Cái chỗ này… đối với ta ở hiện tại, quá hung hiểm.”

Hắn rất không thích cảm giác bị người che chở như vậy.

Mặc dù an toàn, nhưng trong lòng không có chắc chắn.

“Phải mau chóng nghĩ cách tăng thực lực lên thôi… trước tiên tăng Kim Thiềm công tới không thể tăng lên được nữa rồi dừng lại. Còn có Linh Lạc…”

Mục đích cuối cùng nhất của Đại Đạo Giáo, vẫn là mong muốn hắn linh hóa, thành tựu Linh Tướng.

Trương Vinh Phương chưa bao giờ quên sự thật này, thế nên đây cũng là chuyện sau này hắn tất nhiên phải đối mặt.

“Làm sao để đối phó Linh Lạc…”

Nếu như không muốn linh hóa, như vậy đối phó linh hóa tồn tại, chính là nan đề (vấn đề nan giải, khó giải quyết) hắn phải phải cân nhắc trong tương lai.

Trong lúc nhất thời, hắn bưng chén rượu, dần dần rơi vào trầm tư.

Vẫn chờ ở chỗ này hồi lâu, cho đến bầu trời bên ngoài tối đen rồi mà vẫn không có ai đến như trước.

Trương Vinh Phương cũng biết, mình rất có thể đã bị cho leo cây.

Hắn lơ đễnhq, đứng lên trả tiền, xuống lầu rời đi.

Trước khi đi, hắn chú ý tới tiểu nhị phụ trách bao sương của hắn hình như muốn nói lại thôi.

"Ngươi muốn nói gì thế?" Hắn hỏi thẳng.

Tiểu nhị kia mỉm cười, nụ cười trên mặt giống như đao khắc, tiêu chuẩn mà hợp quy tắc.

"Tiểu nhân chỉ muốn nói cho Đạo gia, thật ra ở đây vốn là sản nghiệp của Thiên Bảo cung. Lấy thân phận cấp bậc của ngài, chút tiêu dùng vừa rồi là có thể không cần trả tiền."

"Nơi này là sản nghiệp của Thiên Bảo cung?" Trương Vinh Phương hơi sững sờ, lập tức hiểu rõ.

Đúng rồi, Thiên Bảo cung phú giáp một phương, cung đàn lớn như vậy, nếu nói không có sản nghiệp thì tuyệt đối không có khả năng.

"Đa tạ." Hắn gật đầu hướng tiểu nhị, xoay người nghênh ngang rời khỏi.

Kế tiếp, hắn đi lòng vòng ở trấn Hổ Sơn, hỏi thăm về giá cả dược liệu, đáng tiếc chỉ có một tiệm thuốc mở cửa, không có giá trị tham khảo bảng giá cho lắm.

Trương Vinh Phương chỉ đành phải trở về đạo cung.

*

Sáng sớm ngày 9 tháng 8 năm 1185.

Ba cao thủ Hắc bảng đánh bất ngờ Minh Thiền cung, Thiên Nữ Đồng Chương liên hợp Phiêu Linh Kiếm, Trịnh Thu Nhi, nỗ lực cứu viện Đế sư. Bị bao vây đánh trọng thương, tứ tán thoát đi.

Phiêu Linh Kiếm bị chém đầu, Trịnh Thu Nhi mất tích.

Thiên Nữ trọng thương chạy mất.

Tuyết Hồng các phái cao thủ một đường truy sát.

Nhưng từ đầu đến cuối Linh đình không tuyên bố lệnh truy nã toàn diện.

Giống như việc này chưa bao giờ xảy ra.

Trong một dãy núi trập trùng cách bên ngoài Đại Đô mấy trăm dặm.

Một bóng dáng áo trắng yểu điệu đang lấy tốc độ khoa trương, nhanh chóng xuyên qua dãy núi.

Cây cối rậm rạp, rễ cây, cỏ dại, côn trùng độc ở trước mặt bóng người đều tựa như đình viện nhà mình, dễ dàng tinh xảo tránh né được.

Giống như đã sinh sống trong cánh rừng này rất nhiều năm.

Bỗng.

Bóng dáng áo trắng mạnh mẽ dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía trước, lộ ra một khuôn mặt nữ tử trắng nõn mà cứng ngắc.

Rõ ràng là Thiên Nữ Đồng Chương sau khi đã sử dụng Đế Lưu đan.

"Chờ ngươi đã lâu."

Một bóng đen hạ xuống từ bên trên, quải trượng trong tay đập mạnh lên mặt đất, ngăn chặn lối đi.

Người đến râu tóc bạc phơ, người mặc áo mãng bào màu đen, khí thế khiếp người, chính là Yến vương Yến Hi Cảm Ứng môn.

Ở bên người hắn ta, một bóng dáng xinh xắn cũng bước ra, đó là một nữ tử, với vóc dáng cực kỳ bốc lửa.

Chỉ là rõ ràng nàng có vóc người xinh đẹp, khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ, nhưng mơ hồ lại lộ ra một tia khí chất thánh khiết trong suốt, khiến người ta cảm thấy vô cùng mâu thuẫn.

Nếu như Trương Vinh Phương ở đây, nhất định có thể nhận ra người này.

Nàng chính là Cung Sơ Nhân dạy hắn tỏa văn trước đó.

Cung Sơ Nhân mặc bộ áo da màu đen bó sát người, hoàn mỹ làm nổi bật mỗi một chỗ trên cơ thể.

Trên mặt nàng còn đeo một mặt nạ sa mỏng màu đen, che khuất nửa gương mặt.

Nàng buộc tóc dài thành đuôi ngựa cao, hai tay đều cầm một thanh đoản đao màu đồng, cùng Yến Hi ngăn chặn hai phương hướng mà Đồng Chương đi.

Chương 563: Tất cả đều kết thúc (4)

“Đã lâu không gặp. n tình năm đó của ngươi ta đã trả sạch. Hôm nay, cũng chỉ có trận doanh khác nhau, cũng đừng trách ta hạ thủ không lưu tình.” Cung Sơ Nhân mỉm cười nói.

Sắc mặt Thiên Nữ bình tĩnh, hoặc có lẽ là, nàng cơ bản là không có sắc mặt nào khác được.

“Xem ra các ngươi đã phát hiện?”

Sau khi nàng dùng thuốc, mỗi ngày nàng đều có thể cảm giác được, trí nhớ của mình đang biến kém đi.

Rất nhiều chuyện trước kia, nàng đều cảm giác càng ngày càng không rõ.

Đây là trả giá cao tất nhiên phải trả để bước vào Cực Cảnh.

Cực Cảnh có rất nhiều đường, mà con đường nàng lựa chọn là phù hợp với nàng nhất, cũng dễ dàng bước vào nhất.

Hiện tại, thừa dịp có nhiều chuyện còn nhớ rõ, nàng vẫn còn phải đi xử lý một số việc sau cùng.

“Nhiều ngày như vậy, lừa gạt bọn ta xoay quanh, thậm chí ngay cả người bạn thân nhất cũng lừa gạt. Quả nhiên Đồng Chương ngươi chính là một người vì tư lợi, chỉ lo lợi ích của mình!”

Cung Sơ Nhân nhẹ giọng lắc đầu.

“Các ngươi, nghĩ muốn cái gì?” Đồng Chương lãnh đạm nói: “Nếu như không có việc gì, chớ cản đường.”

“Đùa bỡn người khác mà còn muốn chạy? Trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy??” Yến Hi lạnh giọng nói.

“Ba miếng vàng kia vốn là giả đúng không? Ba nhân chủng cũng đều là hàng giả ngươi sớm đã an bài tốt! Xem ra tất cả mọi người khinh thường ngươi! Tất cả mọi chuyện, chẳng qua là biểu hiện giả dối ngươi làm ra để mình an toàn chạy trốn!”

“Các ngươi…”

Thiên Nữ điểm dưới chân, thân hình nhẹ nhàng lao tới phía trước.

“Rất vô vị.”

Vụt!

Nàng bỗng lóe qua phía trái, tinh chuẩn tránh khỏi cú đánh quải trượng bất ngờ của Yến Hi.

Thân pháp ấy giống lá rụng thổi bay theo gió thu, theo gió mà phát động, rõ ràng cách một ly, nhưng vẫn cứ không thể chạm đến được.

“Thật sự cho là mới nhập Cực Cảnh, là có thể vượt qua một cảnh giới cùng lão phu giao thủ à?? Ngây thơ!” Yến Hi lạnh lùng hừ, quải trượng chợt gia tốc.

Trong nháy mắt, hắn ta đã chém ra hơn mười bóng trượng quỷ dị ở trước người.

Chỉ là những bóng trượng đó khí thế hung hung, nhưng lại giống như đặc biệt phối hợp biểu diễn, mỗi một lần đều chỉ thiếu một chút, là có thể đánh trúng Đồng Chương.

Cho đến cuối cùng, hắn ta vẫn không thể chạm đến nửa điểm góc áo của Đồng Chương.

“Cùng động thủ!” Yến Hi bỗng nhiên khẽ quát một tiếng.

Thân hình hắn ta nhanh chóng bành trướng biến lớn, vô số mạch máu nhô lên, cơ thể biến khổng lồ, từng luồng khí thô phun ra từ miệng mũi.

Cung Sơ Nhân bên cạnh thì da trên người dần dần nổi lên màu xám bạc.

Đôi tay cầm đoản đao của nàng cũng dần dần bị loại màu xám bạc đó lan tràn, bao vây.

Cùng lúc, hai người gần như là đồng thời vận dụng một loại mật pháp đặc thù nào đó.

“Giao ra mật tàng, tha cho ngươi khỏi chết!” Yến Hi lạnh lùng nói.

Thiên Nữ giữ im lặng, hai tay bỗng giương lên, một mảnh kim châm bay ra như mưa rơi, lại bị hai người dễ dàng tránh khỏi.

Nghe đồn bên trong mật tàng nọ, thậm chí khả năng ẩn tàng các loại kiểm tra, thực nghiệm Đế sư lấy danh nghĩa Thiên Nữ làm ra đối với linh hóa mấy năm nay.

Đến bây giờ, rất nhiều thế lực đều kịp phản ứng, chỉ có một mình Thiên Nữ là không thể nào giấu giếm tốt như vậy.

Trong đó tất nhiên có Đế sư tham dự.

Trong nháy mắt, thân hình ba người đan xen, mang ra từng bóng mờ.

Cực Cảnh tăng cường thực lực thực tế của Thiên Nữ trên biên độ lớn.

Đây là một loại cảnh giới rất kỳ diệu.

Toàn bộ thể xác và tinh thần của Đồng Chương đều tập trung tại công thủ tránh, nàng quên tất cả, trong đầu khắc sâu tất cả xung quanh lúc này vào trong đó.

Mỗi một phần khả năng ở xung quanh, đều được tư duy nàng toàn lực tính toán, không chỗ nào có thể ẩn giấu.

Loại chuyên chú quên mất hết thảy ấy làm cho nàng rõ ràng thực lực không bằng Yến Hi, lại có thể giằng co với đối phương vào lúc này.

Không bao lâu, trong rừng nổ tung một tiếng nổ mạnh.

Sau đó một bóng người áo trắng thất tha thất thểu, mang theo vết máu trên người cấp tốc rời đi hướng phía xa.

Ở sau lưng nàng, hai bóng người che ngực yết hầu đang nhanh chóng khép lại thương thế trên người, đứng lên đuổi theo phía trước.

*

Việc Đông tông kết thúc.

Hôm nay tất cả mọi người đang nóng bỏng thảo luận về các vụ án liên quan tới quy định của Thiên Y các.

Sau khi Trương Vinh Phương lấy được chiếc chìa khóa thần bí kia, thì không thu được bất cứ tin tức gì nữa.

Hắn vừa chiếu cố Tiểu Hồng sống sót, vừa khổ luyện Kim Thiềm công và Thái Thượng Minh Hư công.

Đồng thời, cũng bắt đầu an phận thủ thường, ngay trong Ô Vân các ở Thiên Bảo nội cung, không ngừng xem tư liệu điển tịch trong đó.

Thời gian dần dần trôi qua, đảo mắt đã là một tuần.

Tây tông mới nhậm chức vội vàng tranh quyền đoạt lợi, Đại Đạo Giáo và Chân Nhất Giáo đấu đá lẫn nhau, không ai nhường ai.

Chương 564: Tất cả đều kết thúc (5)

Chỗ trống quyền thế Đông tông đã từng lưu lại, đều bị ba thế lực này toàn diện bổ khuyết.

Trương Vinh Phương cũng càng thêm không hay thấy được sư tôn Sùng Huyền.

Bên cạnh hắn, đạo đồng Thùy Khê cùng học tập luyện đan ở chỗ Thanh U đạo nhân cũng không khỏi mất tích bí ẩn.

Không có người nào biết nàng đi đâu.

Ngay cả Thanh U đạo nhân cũng không rõ ràng lắm.

Chỉ biết là cùng ngày khi Trương Vinh Phương đi ra ngoài, Thùy Khê đột ngột về nhà, cả nhà cùng nhau mất tích.

Đạo đồng mới đến thay vào vị trí của Thùy Khê.

Tất cả lại giống như trước đây, giống như không có biến hóa quá lớn.

Trương Vinh Phương cũng tập trung hoàn toàn vào việc tăng lên Kim Thiềm công.

"Thế nào? Dược liệu ngươi phụ trách hôm nay không thành vấn đề đi? Đến đâu rồi?"

Trong phòng ăn.

Trương Vinh Phương cùng Trương Thanh Chí mặt đối mặt ăn đồ ăn, vừa tán gẫu trò chuyện với nhau.

Trương Thanh Chí có chút bất đắc dĩ.

"Đa phần dược liệu đều đến, duy chỉ có xích linh chi trăm năm ngươi muốn, số năm không đủ… ta vẫn không tìm được con đường còn lại. Xin lỗi."

Tính cách hắn ta ôn hòa, khiêm tốn, lúc này không thể giúp vội tìm được, luôn cảm giác đều là lỗi của mình.

"Thực sự tìm không được thì thôi, ta nghĩ biện pháp khác." Trương Vinh Phương hơi nhíu mày.

Xích linh chi trăm năm, vốn là bên Thùy Khê có con đường, nhưng một nhà Thùy Khê mất tích bí ẩn.

Hôm nay bên Trương Thanh Chí cùng lắm chỉ có thể tìm tới sáu mươi năm, này thì phiền toái.

Kim Thiềm công Ẩn Nguyệt tầng thứ hai, lại cần một đống lớn nhiều loại dược liệu phụ trợ.

Trong đó xích linh chi trăm năm, chính là thuốc chủ yếu.

Đây là cảnh giới Ẩn Nguyệt, giai đoạn còn lại phía sau, dược liệu cần thiết càng thêm hi hữu, đến lúc đó hắn kiếm từ chỗ nào đây?

Mấy ngày nay, hắn lại lần nữa tích góp được hai điểm thuộc tính.

Có lẽ có thể đợi đủ ba điểm thì trực tiếp điểm thử xem.

Xem thanh thuộc tính có thể trực tiếp lướt qua điều kiện yêu cầu này, tăng Kim Thiềm công lên không.

Mặc dù, Trương Vinh Phương cảm giác khả năng này rất nhỏ.

Dù sao đây là công pháp đầu tiên tu hành có uống thuốc phụ trợ, khả năng bị bỏ qua không lớn.

“Có khi ngươi có thể trực tiếp đi Đan đường tìm đan sư, Thanh U đạo nhân tuyệt đối có thể lấy được xích linh chi trăm năm.” Trương Thanh Chí ra một chủ ý.

“Cũng đúng. Lát ta liền đi hỏi xem. Cho dù Thanh U đan sư không có cách nào khác, trực tiếp thu mua ở Đan đường kiểu gì cũng có thể tìm tới.” Trương Vinh Phương gật đầu.

Đợi khi tìm được thuốc chủ yếu, luyện chế xong đan dược, đến lúc đó hẳn là tầng thứ hai của Ẩn Nguyệt Kim Thiềm công cũng có thể điểm.

Ăn cơm xong.

Trương Vinh Phương đứng dậy rời đi, cáo biệt với Trương Thanh Chí trở về tiểu lâu, chuẩn bị tiếp tục tu hành văn công.

Dù sao thì tuy hắn không muốn văn công tăng lên quá nhanh, nhưng mặt ngoài thì vẫn phải làm một lần.

Tạo nghệ y đạo của sư tôn Sùng Huyền cực cao, ngày bình thường hắn có luyện văn công hay không, nói không chừng cũng có thể sẽ bị nhìn thấu.

Thế nên bên ngoài nhất định phải làm.

Mới quay về tiểu lâu.

Trương Vinh Phương vừa bước vào cửa liền thấy được ở trong góc phòng của lầu một, Nhạc Đức Văn đang chắp tay sau lưng thưởng thức bức vẽ của mình.

“A. Trở về rồi à?” Nhạc Đức Văn vuốt râu, xoay người cười tủm tỉm nhìn về phía hắn.

“Thế nào rồi? Gần đây sống quen chưa? Có cãi nhau với sư huynh sư đệ gì không? Có tỉ mỉ luyện công cho giỏi không? Có ăn cơm ngon không thế?”

“Giọng điệu nuôi con đấy ngài học được từ đâu thế?” Trương Vinh Phương không còn lời nào để nói, nhưng vẫn nhanh chóng hành lễ.

“Đây không phải là gần đây quá bận rộn, sợ lạnh nhạt với ngươi đấy sao? Đi liên lạc cảm tình một chút, không phải càng có thể tăng tình cảm sư đồ giữa chúng ta sao?” Nhạc Đức Văn cười nói.

Vừa ở chung với nhau lâu, bản tính của lão liền dần dần lộ ra.

Không đứng đắn, lười nhác, thích khoác lác: “làm màu”, làm quái. Thích rình coi, đột nhiên xuất hiện từ cái góc nào đó để dọa người.

Những thứ này đều bị Trương Vinh Phương xem thấu.

Đơn giản hiện giờ Nhạc Đức Văn cũng lười giả vờ.

“Đúng rồi, lần này trở về chủ yếu là làm chuyện của ngươi.” Trong giọng nói của lão lướt nhẹ nhàng cấp tốc kiên định xuống.

“Chuyện của đệ tử?” Trương Vinh Phương híp mắt, trong lòng tức khắc hiện lên suy đoán liên tiếp.

“Đệ tử, có thể có chuyện gì?” Hắn nghi hoặc hỏi.

“Ngươi cứ nói đi?” Nhạc Đức Văn phẫn nộ. “Có phải ngươi đã quên mình còn là Linh Sứ của Kim Sí Lầu không thế? Lần này Kim Sí Lầu thảm thực sự rồi, mười không còn một, tầng lớp cấp cao đó là hầu như toàn diệt.

Đông tông bị khắp nơi thanh toán, hiện tại cơ bản đã chết hết. Nếu không lão phu bài trừ ngươi ra từ đó, ngươi cho là bây giờ ngươi còn có thể đứng đấy nói chuyện được à?”

“Kim Sí Lầu toàn diệt?” Trong lòng Trương Vinh Phương căng thẳng. “Vậy Kim Sí Lầu các nơi…”

Chương 565: Hạn chế (1)

“Ngươi lo lắng cho bên Vu sơn à? Cái này không thành vấn đề, lát ta lại phái người tới, khiến người của ngươi chuyển sang bản giáo. Thay bộ quần áo đổi cái bảng khác là được.

Bảo vệ phân bộ của một địa phương nhỏ bé, mặt mũi này, hẳn là những người còn lại vẫn sẽ cho.” Rõ ràng Nhạc Đức Văn đã sớm nghĩ tới rồi.

“Xin hỏi sư tôn, một cao thủ trong Đông tông có tên là Thiên Nữ Đồng Chương hiện giờ ra sao rồi?” Trương Vinh Phương cấp tốc tiếp tục hỏi.

Bất kể như thế nào, cuối cùng Thiên Nữ vẫn đưa mấy thứ đấy lên tay hắn. Trước đây coi như là có ân giáo dục đề bạt đối với hắn. Nên vẫn cần phải hỏi một câu.

“Thiên Nữ Đồng Chương? Ờ, nàng ta thành công nhập Cực Cảnh rồi. Sau đó hiện tại còn không biết ở đâu đâu. Chuyện như thế không liên quan gì đến ngươi, tiểu nha đầu kia đùa bỡn tất cả thế lực mọi người.

Ném ra cái hàng giả, lừa người khắp nơi tranh đoạt chém giết. Kết quả cái thứ thật thì không biết đưa đi đâu từ lúc nào rồi. Khà khà, mặc dù không như lão phu, nhưng tâm kế ngược lại có chút.” Nhạc Đức Văn vuốt râu bày tỏ tán thưởng.

“Thứ thật? Sư tôn, thứ gì mà lại khiến nhiều người tranh đoạt như vậy chứ?” Trong lòng Trương Vinh Phương rùng mình, cấp tốc nói tiếp.

Hắn bỗng nhiên hoài nghi, thứ được đưa tới tay mình rất có thể là thứ mấu chốt mà thế lực bên ngoài tranh đoạt.

“Là một cái mật tàng. Có người mượn danh nghĩa của tiểu nha đầu để nghiên cứu cách nhằm vào linh hóa, có người nói có manh mối, chọc cho người ta đỏ mắt.

Có điều thế lực đứng đầu chân chính không có tham dự, chỉ là một ít tôm tép nhãi nhép động đậy thôi.” Nhạc Đức Văn cười nói. Sau đó lão hé mắt nhìn Trương Vinh Phương.

“Thế nào? Ngươi có tâm tư với Đồng Chương đó à? Nghe nói trước đó ngươi vẫn còn ngủ chung với nàng một đoạn thời gian à? Có cần ta giúp ngươi một tay, cướp người về làm ấm giường cho ngươi không?”

“…” Trong lòng Trương Vinh Phương hết cách nói, sao lão giả này cái gì cũng biết thế!?

Còn có, cái gì gọi là ngủ qua? Làm ấm giường? Hắn giống người như vậy lắm à?

Lời này rõ ràng có nghĩa khác đi??

Nhưng mặt ngoài hắn vẫn trấn định tự nhiên.

“Sư tôn nói đùa. Chỉ là, trước đây đệ tử từng là Linh Sứ, chịu một vài chiếu cố của Đồng Chương, thế nên…”

Hắn nhìn thần sắc Nhạc Đức Văn cười như không cười, bỗng trong lòng khẽ động.

“Nếu sư tôn nói, cướp về khẳng định không được. Nhưng, ta có thể khẩn cầu sư tôn xuất thủ, giữ một mạng của Thiên Nữ Đồng Chương kia không?”

Hắn biết lời này không thực tế, tình huống hôm nay của Đông tông gần như là một bãi nước bùn.

Có điều nói một chút mà thôi, biểu đạt mình có ơn tất báo, cũng có thể khiến cho đối phương có chút ấn tượng tốt không phải sao?

Vừa nói vậy, Nhạc Đức Văn ha ha hai tiếng. Bộ dạng vẻ mặt biết là sẽ như vậy.

“Cái này à…” Lão vuốt râu.

“Đương nhiên…”

“Khẳng định…”

“Là…” Lão ợ một cái. Ánh mắt Trương Vinh Phương đầy mong đợi.

“Chắc chắn…”

“Không được!”

” …” Trương Vinh Phương không nói thành lời.

“Được rồi, đừng suy nghĩ nữa, hiện tại Đông tông chính là chó rơi xuống nước, ai cũng có thể đi đánh. Thế nhưng muốn cứu, vậy tính chất sẽ khác đi. Đặc biệt là nha đầu Thiên Nữ kia chính là nhân vật mấu chốt trong đó.”

Nhạc Đức Văn khoát tay.

“Được rồi” Trương Vinh Phương hiểu rõ. Hắn cũng không bắt buộc, tranh đấu ở cấp bậc như vậy cách hắn hiện tại quá xa.

Cho dù hắn có thiện cảm với Thiên Nữ, nhưng lúc này cũng là bất lực.

“Mặt khác, đệ tử vẫn còn có một vấn đề muốn thỉnh giáo.”

“Ngươi nói đi.”

“Chỉ là, đệ tử muốn hỏi, sau khi linh hóa xong thì rốt cuộc sẽ sinh ra loại tăng cường nào đối với cơ thể?” Đây là các loại thần bí bí ẩn bên trong linh hóa Trương Vinh Phương vẫn muốn biết.

“Cái này, phải xem linh hóa bái Thần nào.” Nhạc Đức Văn cười tủm tỉm trả lời.

“Bái Thần nào?” Trương Vinh Phương nhạy bén hiểu được, phía sau câu nói này còn có một ý là, Thần, không chỉ một.

Thậm chí có khi còn có rất nhiều.

“Đương nhiên, Thần của các giáo phái đều không giống nhau.” Nhạc Đức Văn gật đầu: “Giống như Đại Đạo Giáo ta thì là bái Ngự Cảnh Hàn Thạch thiên tôn, dưới Thiên tôn có rất nhiều tiểu thần.” “Người tư chất mạnh nhất, có thể Bái Thần hệ địa vị cao nhất. Tư chất kém một chút, thì bái bài vị tương ứng thích hợp với mình hơn. Tư chất kém hơn, cũng có thể tích lũy tháng ngày mà Bái Thần, dựa vào tích lũy, đề thăng xác suất Bái Thần thành công của mình.

Nói không chừng có một ngày đột nhiên phúc lâm tâm chế, đạt được thành công.”

Nhạc Đức Văn cười.

“Ngươi xem những người thường xuyên dâng hương Bái Thần kia, thật ra rất nhiều đều bắt đầu diễn biến từ chỗ này.”

Trương Vinh Phương nhất thời chợt bừng tỉnh.

“Thì ra còn có cách nói này.”

“Đúng thế, mặt khác, giáo phái bất đồng, sở tôn thần vị, Bái Thần thành công, tăng phúc lấy được cũng có bất đồng riêng.”

Chương 566: Hạn chế (2)

“Như Đại Đạo Giáo ta, chủ tu phục, trường sinh. Sau khi Bái Thần thành công, tuổi thọ kéo dài lâu hơn các giáo phái khác một chút, đồng thời sau khi Linh Vệ Linh Lạc thành công, thời gian khôi phục của bản thân phải nhanh hơn các hệ thần khác nhiều.”

Nhạc Đức Văn lại không có gì giấu diếm.

“Thời gian khôi phục của bản thân? Chính là khôi phục sau khi bị thương?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Bị thương, cùng với, sau khi chết mất một lần, sống lại lần nữa cần thời gian.” Nhạc Đức Văn giải thích.

“Dưới tình huống bình thường, linh hóa xong là sẽ tuyệt đối bất tử. Nhưng sau khi chết một lần, sống lại lần nữa đều cần trên dưới vài phút.

Nhưng linh hóa của Đại Đạo Giáo ta, có thể rút ngắn khoảng cách này xuống còn trong vòng một thành ban đầu!”

Mặt lão lộ vẻ vẻ kiêu ngạo.

“Lợi hại!!” Trương Vinh Phương phối hợp làm ra vẻ mặt rung động.

Không phải hắn giả vờ, mà là thật sự cảm thấy chấn động. Trước đây khi hắn giết chết Thiết đạo nhân thì có tỉ mỉ khảo nghiệm qua, thời gian sống lại của Thiết đạo nhân đó ít thì trong vòng một phút.

Mà hình như Thiết đạo nhân có xuất thân Đại Đạo Giáo.

Trong vòng một thành.

Nếu như trước đây hai Thiết đạo nhân hắn gặp phải không sống lại trong khoảng thời gian nhanh như vậy, hắn cũng không thể nhanh chóng rời đi như vậy rồi.

“Thế nên, chớ suy nghĩ quá nhiều, nhiệm vụ hiện giờ của ngươi chính là thành thành thật thật tranh thủ thời gian tu hành văn công, đột phá Luyện Thần hậu kỳ.

Đến lúc đó xác xuất Bái Thần thành công sẽ cao hơn, mà tuổi của ngươi, tuyệt đối có thể thành tựu Linh Tướng.

Đến lúc đó, thiên hạ lớn có thể đi đâu cũng được.” Mặt Nhạc Đức Văn lộ vẻ kỳ vọng, vỗ vai Trương Vinh Phương.

“Thế nhưng đệ tử cách Luyện Thần hậu kỳ còn rất nhiều năm, thời gian dài như thế nhỡ đâu xảy ra chút phiền toái thì làm sao bây giờ?”

Trương Vinh Phương tiếp tục nói.

“Thế nên, đệ tử vẫn còn muốn thỉnh giáo, nếu Đông tông có thể trở thành thế lực đã từng đệ nhất thiên hạ, có người nói trong đó còn không có linh hóa, như vậy bọn họ đối phó với linh hóa khác thế nào thế? Tự vệ ra sao?”

“Võ công ấy, ở dưới Linh Tướng, võ công có hiệu quả rất mạnh. Nếu có thể luyện đến Tông Sư cảnh, phối hợp với vũ khí áo giáp, đối kháng Linh Lạc tầm thường vẫn là không thành vấn đề.”

Nhạc Đức Văn tìm một chỗ ngồi xuống, chậm rãi giải thích.

“Thế nên võ công phối hợp vũ khí trang bị, trên thực tế cũng có thể bạo phát uy lực rất mạnh. Trừ bị thương sẽ chết ra, còn lại cũng chỉ có tốc độ lực lượng thấp hơn Linh Lạc đồng cấp một chút.”

“Nhưng, đạo võ công, chân chính lợi hại nhất vẫn là Cực Cảnh. Cực Cảnh là một loại trạng thái, Tông Sư là một độ cao tu vi, hai cái có thể chồng lên nhau.

Đương nhiên, Bái Thần cần chính là tâm thành. Cực Cảnh vứt bỏ hết thảy, chỉ nhìn một ý niệm khác, tự nhiên không có khả năng Bái Thần thành công.

Thế nên Cực Cảnh và Bái Thần là hai con đường tuyệt đối không thể dung hợp.”

“Con đường không thể dung hợp…” Trương Vinh Phương như có điều suy nghĩ.

“Được rồi, chớ suy nghĩ bậy bạ. Luyện công cho giỏi, đừng làm cho vi sư thất vọng.” Nhạc Đức Văn chăm chú nghiêm nghị nói.

“Vâng.” Trương Vinh Phương gật đầu.

Hoàng Hà cuồn cuộn chảy, nước sông chảy chồm bắt đầu khởi động, phát ra tiếng vang lớn.

Toàn bộ Hoàng Hà giống như một con Hoàng Long, gào thét phát ra tiếng rống giận, liên tục không ngừng hướng chảy về nơi xa.

Hai bên bờ sông, là từng vùng đá vàng đứt đoạn khổng lồ.

Lúc này trong tiếng nước ào ào, một bóng người màu trắng cấp tốc di động bên bờ tầng nham thạch.

Phía sau bóng người có hai bóng dáng áo bào đen đuổi theo không bỏ.

“Ngươi có trốn thì trốn đi đâu được nữa?!”

Một thanh âm rõ ràng thông qua tiếng nước truyền tới trong tai bóng người áo trắng phía trước.

“Thà rằng như vậy, không bằng thuật lại mật tàng cho bọn ta. Bọn ta đáp ứng, nếu ngươi thuật lại hoàn chỉnh nó, bọn ta có thể giữ lại ba nhân chủng của Đông tông!”

Giọng Yến Hi hùng hậu, không ngừng thổi hướng phía trước.

Thiên Nữ Đồng Chương như không hề nghe thấy.

Dưới trạng thái Cực Cảnh, mỗi phút mỗi giây nàng đều đang cảm giác mình xảy ra biến hóa.

Võ công mình có trước đó giống như từng khối gỗ hoạt động, lúc này cũng có thể tùy ý phối hợp, tổ hợp.

Lượng lớn linh cảm trước đây chưa từng có, lần lượt thoáng hiện giống như là tia lửa.

Tạo nghệ võ công cũng lấy một trạng thái cực nhanh cấp tốc trở nên mạnh mẽ hoàn thiện.

Nàng có thể cảm giác được, nếu mình tiếp tục duy trì trạng thái như vậy, có lẽ không cần vài năm, là có thể bước vào Tông Sư.

Đáng tiếc.

Nàng ngẩng đầu lên, phía bên phải đằng trước, lần nữa lại xuất hiện hai bóng dáng có khí chất khác nhau.

Hai người kia là một nam một nữ, người mặc trang phục đen bạc đại biểu cho tổng giáo Hắc Thập Giáo.

Nam tử mặt mang nụ cười, như gió mùa xuân.

Chương 567: Hạn chế (3)

Nữ tử thì vóc người thon dài, một tay cụt, sắc mặt trầm ngưng.

“Thiên Nữ, ân nghĩa một chưởng khuyển tử phải chịu năm năm trước, hôm nay cùng nhau hồi báo.” Nam tử đứng từ xa cất cao giọng nói.

“Nói nhiều với loại tà ma ngoại đạo này như vậy làm cái gì, trực tiếp chém cho xong việc!” Nữ tử cụt một tay lãnh đạm nói.

“Hắc Thập Giáo…” Đồng Chương nhìn đối phương, lấy trạng thái bình thường, đương nhiên nàng sẽ không e ngại hai người.

Nhưng bây giờ.

Nàng đột nhiên chuyển hướng, phóng về một phương hướng khác.

Chỉ là mới chạy ra không bao xa, phía trước lại hiện hai người.

Hai bóng đen cao to vạm vỡ, nắm trong tay đống xích kim loại màu đen.

“Thiên Tỏa Giáo Minh Tỏa chờ đã lâu.”

Một người trong hai người trầm giọng nói.

Phốc.

Bước chân của Đồng Chương rốt cục dừng lại, từ cực nhanh đến cực tĩnh, chỉ tốn một giây ngắn ngủi.

Một mùi rỉ sắt nảy lên yết hầu, mặt nàng không biểu cảm, đè xuống huyết khí.

Trước sau bên phải, ba phương hướng, sáu cao thủ Linh Lạc.

Trong đó thậm chí còn có Tông Sư.

Vây giết như vậy, không nói giờ mình đang trọng thương, cho dù có ở trong trạng thái toàn thịnh cũng chỉ có thể tìm cơ hội thoát đi.

Chỉ là lúc này nơi đây…

“Chớ nói nhảm, bắt trước rồi hãy nói!” Yến Hi ở sau lạnh lùng nói.

Dưới chân lão ta khẽ nhún, bay lên không đánh về phía Đồng Chương.

Cùng lúc đó, năm người còn lại cũng từ góc độ khác nhau đập tới, tốc độ thân pháp có nhanh có chậm.

Nhưng lực lượng và kình phong mang theo khi ra tay đều vượt xa trình độ cảnh giới Cửu Phẩm.

Thiên Nữ hít sâu một hơi, thả người nhảy lên nghênh địch.

Bảy bóng người bay nhanh đan xen, giống như bảy đường ảo ảnh. Nhưng quỷ dị là, bọn họ chỉ có thời gian cực ngắn mới sẽ phát sinh va chạm.

Mỗi một lần va chạm, đều phải phát ra tiếng đánh thật lớn, thậm chí có thể đè dòng nước Hoàng Hà ở bên cạnh xuống.

Trong lúc đó, Đồng Chương tung người một cái nhảy lên, song chưởng mở ra giống đại bàng đáp xuống.

Soạt soạt.

Mấy cái kim châm trong tay nàng bắn ra, đâm mạnh vào một khối đá vàng nhô ra cách đó không xa.

Phần đuôi của kim châm thế mà có nối với một sợi tơ trong suốt.

Sợi tơ nọ cứng cỏi dị thường, kéo thân hình nàng nghiêng một cái, lại có thể chuyển xu thế tấn công, lướt nghiêng xuống nơi xa xa.

“Muốn trốn à!!”

Xiềng xích trong tay một người Thiên Tỏa Giáo ném ra bên ngoài.

Xích to ở giữa không trung giống như Hắc Long, bị quăng ra tạo nên tiếng xé gió thật lớn, đập trúng vào phần eo của Thiên Nữ.

Rắc!!

Có tiếng nứt xương nhỏ bé.

Thiên Nữ vốn có thể tránh thoát, nhưng lúc này tình trạng của nàng đã kiệt sức, không có sức lực né tránh. Nàng phun ra một búng máu tươi tại chỗ.

Nếu như nàng vẫn có bảo giáp trong người thì có thể loại bớt một phần lực đạo.

Nhưng lúc này bảo giáp đã cho Trương Vinh Phương từ lâu.

Xiềng xích trầm trọng nện lên nàng, giống như lá rụng trong gió, dây trong tay đứt mất, nhẹ bỗng rơi xuống mặt sông Hoàng Hà phía dưới.

Nhìn mặt sông cuộn trào mãnh liệt đang tới gần, ánh mắt Đồng Chương hờ hững, bàn tay trắng nõn giơ nhẹ, hơn mười kim châm lần thứ hai bắn ra, đâm vào một khối đá ngầm nhô lên trên mặt sông nơi xa.

Nàng cố sức kéo, cả người nhẹ nhàng lướt ngang qua.

Đầu ngón chân điểm nhẹ trên đá ngầm, nhảy tới phía đối diện bờ sông.

“Muốn chạy! Đuổi theo!!”

Năm người còn lại không nghĩ tới nàng vẫn có thể chú ý tới chút đá ngầm trong nước trong tuyệt cảnh như thế này, sau đó mượn lực chạy trốn.

Loại lợi dụng đối với hoàn cảnh như này đã vượt ra khỏi lẽ thường.

Đá ngầm cách xa bọn họ thậm chí đến mấy chục mét.

Lúc này, trong năm người, Yến Hi và một người Thiên Tỏa Giáo đồng thời ỷ vào thân pháp ưu việt, nhảy tới phía đá ngầm đó, cố gắng mượn lực tiếp tục truy kích.

Chỉ là bất chợt, một tiếng rít bén nhọn từ đằng xa cấp tốc truyền đến.

Oành, một vòng bóng đen chuyển động với tốc độ cao ầm ầm đập lên trên khối đá ngầm kia.

Đá ngầm nổ nát vụn, nham thạch bắn tung toé.

Ở giữa hòn đá kia để lộ ra một cái hắc luân khổng lồ cao khoảng hơn một mét găm vào đó.

Trên đỉnh hắc luân, một bóng người hiện lên, từ nửa ngồi đứng dậy, lộ ra khuôn mặt.

Đá ngầm vỡ vụn, không có điểm dừng chân.

Yến Hi và người của Thiên Tỏa Giáo chỉ có thể tự phân tán, bất đắc dĩ rơi xuống đất, đứng lại ở bên bờ.

“Kẻ nào!?” Yến Hi lạnh giọng nhìn về phía hắc luân, nếu như ánh mắt có thể giết người, sợ rằng người đã sớm bị bọn họ giết chết vô số lần.

“Nhiều người truy kích một nữ tử xinh đẹp như vậy, làm trái với đạo quân tử.”

Phía trên hắc luân, một nam tử tóc ngắn màu trắng, mặc đạo y thuần trắng, song chưởng giống kim loại màu bạc đúc thành nhìn kỹ năm người ở dưới từ trên cao.

Hắn đứng một chân trên hắc luân, như giẫm trên đất bằng.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ mang nụ cười giống như là cố định không đổi.

Chương 568: Hạn chế (4)

Nụ cười kia có thể khiến người ta liếc mắt là liên tưởng tới ánh sáng mặt trời, ôn hòa, thương xót, bình thản.

Chỉ là nụ cười này quá mức hoàn mỹ xán lạn, trái lại tạo cho người ta một cảm giác giả tạo.

Giống như.

Giống như vị thần cao cao tại thượng trong Thần điện vậy.

"Ngươi là người phương nào?" Yến Hi trầm giọng nhìn chằm chằm đối phương.

Chỉ là từ thời cơ nhúng tay ban nãy, từ lực lượng và tốc độ xuất thủ, người này lai giả bất thiện (người đến không tốt lành).

"Tại hạ Đinh Nhuệ." Nam tử trả lời: "Chỉ là một nghĩa sĩ không quen nhìn bọn ngươi bắt nạt nữ tử yếu ớt."

"Tên điên từ đâu tới vậy, bóp chết hắn đi rồi tiếp tục đuổi!" Một người Thiên Tỏa Giáo gầm nhẹ một tiếng, cầm trong tay xiềng xích đen, dưới chân nổ tung ra hố sâu, nhảy lên một cái như tia chớp, đánh về phía người nọ.

Soạt!

Giữa không trung, trước người người nọ đột ngột có thêm một viên luân màu đen, hai người đan xen rơi xuống đất.

Tráng hán Thiên Tỏa Giáo hét thảm một tiếng, thân thể bị chặn ngang cắt thành hai đoạn, rơi vào nước sông.

Biến số lần này khiến tầm mắt mọi người đều tụ tập trên viên luân màu đen ấy.

Tuy người vừa nãy yếu đi chút, nhưng dù gì cũng là Nội Pháp Linh Lạc, là cao tầng tuyệt đối của Thiên Tỏa Giáo.

Mà cao thủ không chết như vậy, thế mà lại khiến Cung Sơ Nhân giữ im lặng, đuổi giết trong mọi người, nàng chỉ là ngay từ đầu nói chuyện nhiều, sau đó liền vẫn trầm mặc không nói.

Khi nhìn đến nam tử mặc đạo y màu trắng tự xưng là Đinh Nhuệ hiện thân, nàng liền càng thêm trầm mặc, lặng lẽ lui về sau.

Người nọ đúng là nàng không nhận ra.

Nhưng món vũ khí ấy, nàng nhận ra được.

Mặc dù đã xóa ấn ký, ẩn tàng hoa văn chữ viết ký hiệu đi rồi.

Nhưng đường viền hình dạng ấy, là không có cách nào che giấu được.

“Nguyện luân. Đó là nguyện luân!” Lúc này Yến Hi cũng nhận ra tên vũ khí, trong mắt biến sắc.

Trên đời này chỉ có một giáo phái, có tư cách sử dụng vũ khí nguyện luân này.

Nhất thời, bốn người còn lại đều bất động.

Lúc này tráng hán Thiên Tỏa Giáo bị cắt thành hai mảnh cũng bò ra từ trong sông, một lần nữa mọc ra thân thể, mặt lộ vẻ kinh sợ.

Sáu người đối mặt với nam tử tóc trắng lần nữa rơi xuống. Trong lúc nhất thời lâm vào giằng co quỷ dị.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cho đến khi bóng dáng Thiên Nữ triệt để không thấy tung tích.

Nam tử tóc trắng mới hơi khom người hướng sáu người.

“Đa tạ mấy vị bằng hữu nể mặt.”

Nét mặt hắn từ đầu tới cuối đều mang nụ cười hoàn mỹ giống như là giả tạo.

“Xem ra, trên đời này vẫn là có nhiều người thiện tâm như ta hơn. Mấy vị nói đúng không?”

Hắn ngẩng đầu lên, trong đôi mắt một vòng ánh bạc chợt lóe lên.

Vụt!

Trong chớp mắt, hắn và viên luân màu đen dưới chân đồng thời biến mất, giống như chưa từng xuất hiện ở nơi này bao giờ.

Yến Hi lạnh lùng hừ, xoay người rời đi.

Đinh Nhuệ rất rõ ràng là đến từ Thiên Bảo cung, thế lực to lớn cỡ này, trừ phi kiện lên cấp trên, bằng không không thể dễ dàng trở mặt với hắn.

Cung Sơ Nhân không có biểu cảm gì, lẳng lặng nhìn vị trí Đinh Nhuệ rời đi, không biết đang suy nghĩ gì.

Mấy người còn lại mặc dù không cam lòng, nhưng vẫn là ai đi đường nấy.

Người Thiên Tỏa Giáo bị cắt thành hai nửa không ngừng hùng hùng hổ hổ.

Cung Sơ Nhân nhìn xuống những người kia, xoay người dứt khoát rời đi.

Nếu Đại Đạo Giáo nhúng tay, Thiên Nữ hẳn tính là an toàn.

Đối với Đại Đạo Giáo hiện giờ, Tây tông đang cùng Chân Nhất Giáo xướng đôi, không ngại bán thể diện cho bọn họ.

Chỉ là một cái Thiên Nữ, không cần phải quan tâm cho lắm.

Dù sao thượng tầng căn bản không có ai tin tưởng, Thiên Nữ và Đế sư Đạt Mễ Nhĩ sau lưng có thể nghiên cứu ra phương pháp nhằm vào linh hóa.

Ra tay tranh đoạt mật tàng, phần lớn là thế lực chi nhánh phía dưới, đại khái muốn dùng để hiến vật quý.

Mà từ một khắc Thiên Nữ rời khỏi.

Tất cả, liền triệt để kết thúc.

Thời đại của Cực Cảnh chung quy kết thúc. Thay vào đó, là thuộc về Tây tông cùng Đạo môn thời đại.

Thiên Bảo cung.

Trương Vinh Phương ngồi ngay ngắn trước bàn sách ở phòng ngủ, dùng cái chặn giấy hình dáng linh chi ngăn chặn vải xám, tỉ mỉ tra xét đường vân trên bản đồ, và mật văn đặc thù của Kim Sí Lầu.

Hắn đang dựa theo mật văn tự điển, đảo ngược giải mật văn ở trên chìa khóa.

Dưới ánh nến, dần dần, một phần tin tức về mật tàng và nhân chủng xuất hiện ở trước mặt Trương Vinh Phương.

“Cuối cùng cũng hiện ra!”

Trương Vinh Phương tra xong một chữ cuối cùng, thở phào nhẹ nhõm, dựa lưng lên ghế gỗ nhìn văn tự phiên dịch ghi chép rõ ràng trên bản thảo, trong lòng của hắn lại là tò mò, lại là phức tạp.

Đông tông sập, Kim Sí Lầu sắp bị diệt tới nơi, vào lúc quan trọng, thứ Thiên Nữ truyền cho hắn nhất định là cực kì quan trọng.

Chương 569: Hạn chế (5)

Thế nên.

Hắn ngưng thần tĩnh khí, tỉ mỉ đọc từ đầu.

Trong văn tự giải ra được, thô sơ giản lược nhắc tới thứ bao hàm trong mật tàng.

Trong đó có vài chục vạn lượng bạc hoàng kim châu bảo, các loại đồ cổ trân quý, đồ sưu tập. Một ít bí tịch võ công đặc thù, văn công mật sách bản thân Thiên Nữ cất giữ.

Cuối cùng là quan trọng nhất, ghi chép tìm tòi nghiên cứu về nghi thức linh hóa.

Cái thứ hai, thì là về nhân chủng.

Cái gọi là nhân chủng, thật ra là ba thiên tài tuyệt đỉnh có thiên phú rất mạnh, lý niệm cũng nhận được Đông tông tán thành thưởng thức.

Trên mật văn, có phương pháp để liên lạc với hai người còn lại.

Nhưng không có chỉ ra tin tức thân phận những người còn lại.

Ở cuối của bản thảo có nhắc tới, căn nguyên không chết của linh hóa đã bị phát hiện.

Mà trong mật tàng cất giấu bí mật này.

"Căn nguyên không chết…" Mấy thứ tiền tài linh tinh, Trương Vinh Phương không quan tâm, nhưng cái sau cùng, bí ẩn về việc không chết sau khi linh hóa.

Đúng là thứ hắn cảm thấy hứng thú nhất hiện giờ. Làm sao để giết chết một Linh Lạc?

Cầm lấy bản thảo phiên dịch, hắn bất động thần sắc, cấp tốc dùng ngọn nến châm lửa nó rồi ném vào chậu than, mặc kệ nó hóa thành tro tàn.

"Nếu như bí mật này là thật, như vậy Đông tông ngã không oan."

Coi như là Linh đình, cũng là dựa vào linh hóa để thống trị tất cả.

Đại Đạo Giáo hiện nay cũng giống vậy.

Bên phía Chân Nhất Giáo phỏng chừng cũng tương đồng.

"Tất cả thế lực xung quanh đều lấy linh hóa làm hạch tâm cơ sở, riêng một mình hắn nghiên cứu làm sao để lật bàn, hắn không ngã thì ai ngã?"

Lắc đầu, Trương Vinh Phương không nghĩ nhiều nữa.

Mật tàng này chính là một ngọn núi phỏng tay, hiện tại hắn tuyệt đối không thể bị người phát hiện mình đang cầm chìa khóa.

Bằng không, coi như là bản thân Thiên Bảo cung cũng sẽ không để mặc cho hắn giữ nó.

Linh hóa, cái này cũng là căn cơ tồn tại của Đại Đạo Giáo.

Một khi phá vỡ nó…

Thu hồi chìa khóa, hắn biết tất cả chỉ có thể chờ đợi sau này, có cơ hội rồi đi ra ngoài tìm bảo.

Nhưng bây giờ.

Hắn nhìn thanh thuộc tính của mình.

Nơi thuộc tính tự do đang lẳng lặng biểu hiện ba.

Ba điểm, lại có thể thử Kim Thiềm công rồi.

Đứng lên, Trương Vinh Phương đến phòng ở giữa, ngồi xuống trên bồ đoàn.

Bình tâm tĩnh khí, thả lỏng thể xác và tinh thần, khiến khí huyết cân xứng lưu thông.

Tầm mấy phút sau, hắn mở mắt nhìn về phía Kim Thiềm công.

Xoạt.

Ba điểm thuộc tính trong nháy mắt biến mất, mà chữ viết trong dấu ngoặc của Kim Thiềm công cũng theo đó biến mất.

"Thành!" Trong lòng Trương Vinh Phương vui vẻ.

Bỗng ý cười nơi khóe miệng hắn đọng lại.

Ba điểm thuộc tính tự do kia lại nổi lên, mà Kim Thiềm công cũng khôi phục trạng thái lúc ban đầu, mặt sau vẫn là Ẩn Nguyệt giai đoạn thứ nhất, vẫn là viên mãn tầng thứ nhất.

"Quả nhiên, lần đầu tiên dược vật, không thể thiếu."

Trong lòng bất đắc dĩ, Trương Vinh Phương đứng lên, hồi tưởng lại mấy ngày qua.

Hôm nay hắn đã đi vào Đan đường hỏi qua rồi.

Kỳ quái là, xích linh chi trăm năm thế mà chẳng còn một gốc nào.

Toàn bộ Đan đường đều hoàn toàn không có ai nhận đơn hắn treo thưởng cả.

Cái này kì quái.

Đan đường là nơi hội tụ đan dược đứng đầu cả Đại Đô đấy, cho dù xích linh chi trăm năm có hiếm thấy tới đâu, cũng không thể chẳng có một chút tin tức nào được.

Còn có trước đó Thùy Khê mới đáp ứng mang cho hắn xích linh chi trăm năm, sau đó liền vô hình biến mất.

Không phải do hắn nghĩ nhiều.

Liên tưởng đến, sư tôn Sùng Huyền trước đó căn dặn mình, không nên rề rà, cần phải chuyên chú văn công.

Trương Vinh Phương dường như mơ hồ có đáp án.

"Không vội, có phải vậy thật không, ngày mai ta thử đi Đại Đô mua thuốc là có thể nhìn ra thật giả."

So với Dương Sóc và Thiên Bảo cung, diện tích Đại Đô rất lớn, hiệu thuốc đông đảo, kiểu gì cũng có thể tìm tới đường mua.

Không thể không nói, Sùng Huyền đối xử với hắn không tệ, nhưng cái hắn muốn, không phải là thành thành thật thật tu luyện văn công ở Thiên Bảo cung, chuyển hóa Linh Tướng.

Nếu quả nhiên là sư tôn âm thầm hạn chế, sợ rằng hắn lại phải nghĩ cách rồi.

…

Hưng Linh cung, Linh đình.

Khói khí lư hương lượn lờ, bên ngoài cửa cung hành lang gấp khúc, hai bóng dáng mặc đạo bào chậm rãi rời khỏi cửa lớn.

Hai người này một béo một gầy. Trên người đều là đạo bào tay áo lớn nền vàng đỏ, đầu đội tử kim liên hoa quan, vừa nhìn là biết cách ăn mặc của người có địa vị cao nhất trong đạo môn.

Lúc này trên bầu trời vừa lúc có một đội chim nhạn chậm rãi bay qua, nhưng khi sắp vượt qua Hưng Linh cung thì đội chim nhạn này cấp tốc quẹo ngang, tự nhiên tách ra phía trên không vùng cung điện này.

“Vạn vật có linh, chế thánh chế tôn vạn linh cung phụng, nơi ở hiện giờ lại bị sinh linh tự nhiên tránh lui.”

Chương 570: Biện pháp (1)

Nhạc Đức Văn nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Đợt trước bệ hạ đột ngột thay đổi tính tình, không biết là có liên quan tới Đông tông đột nhiên bị thanh toán trước đó không.

Trước đó Đông tông luôn luôn cùng bệ hạ đi được gần nhất.

Hôm nay lại…

"Sùng Huyền đạo hữu nói cẩn thận. Đây là nơi chế thánh thiên quý, vạn linh vì bày tỏ cung kính mà tự động tránh lui."

Lão giả cao gầy bên cạnh nói với vẻ mặt bình thản.

Lão giả này có bộ râu dài tuyết trắng, buông xuống trước ngực. Cặp mắt hẹp dài, thỉnh thoảng ẩn hiện tinh mang.

"Vẫn là Thanh Dịch đạo hữu biết nói, cái miệng này đúng là ngọt thật nhỉ ~" Nhạc Đức Văn cười ha ha nói.

"Cùng là một việc, tại sao đến trong miệng ngươi, cái gì đều biến thành chuyện tốt thế?"

Lão đạo tên là Thanh Dịch không phải ai khác, chính là chưởng giáo Chân Nhất Giáo - đại giáo đệ nhất thiên hạ đương kim Đại Linh.

Thanh Dịch là một đạo hào, tên gốc của lão ta chính là Lý Đạo Diễn.

"Nhạc huynh mới là cao minh, rõ ràng là ác ngôn, cũng có thể nói tới mức khiến bệ hạ liên tục tán thành. Cách nói như vậy, Lý mỗ không bằng." Thanh Dịch lãnh đạm trả lời.

"Đạo hữu khen trật rồi." Nhạc Đức Văn cười đắc ý: "Lại nói tiếp, Nguyên sư vừa mới nói, muốn mời bệ hạ tham dự đại nghi Phật đà hàng ma…"

"Cái đám Tây tông, cái hạng chỉ biết bày việc đó, cái gọi là hàng ma, hừ!" Thanh Dịch lạnh lùng hừ, không hề che dấu sự chán ghét của mình đối với Tây tông.

Hôm nay mười sáu thiên ma vũ từ lâu đã được truyền ra trong Đại Đô.

Ngay từ đầu Tây tông vẫn chỉ là lặng lẽ lôi kéo các gia đại quý tộc tham dự, sau đó số người càng ngày càng nhiều, dứt khoát liền tăng mười sáu thiên ma vũ lên theo cấp số nhân, biến thành ba trăm mười hai thiên ma vũ, thậm chí còn sáu trăm mười bốn, một nghìn hai trăm mười tám…

Hôm nay càng muốn mời bệ hạ tham dự nghi thức ô uế như thế, quả thực…

Tâm hoả Thanh Dịch dâng lên, nhưng rất nhanh liền tự nhiên đè xuống.

Lão ta nhìn Nhạc Đức Văn, trong lòng tính toán suy nghĩ.

“Nhạc huynh, đạo môn chúng ta đồng khí tương liên, hôm nay Tây tông họa loạn triều đình, ngang nhiên bại hoại đức hạnh nghĩa tục, không bằng…”

“Thanh Dịch đạo hữu nói cẩn thận, bệ hạ vừa đáp ứng tham gia đại nghi đấy.” Nhạc Đức Văn nhắc nhở.

“Xem ra là đạo hữu quyết tâm bàng quan rồi.” Thanh Dịch gật đầu.

“Đại Đạo Giáo ta nhỏ người vị trí thấp, khó làm nên việc lớn, đâu thể so với Chân Nhất Giáo giáo chúng trải rộng thiên hạ, cao thủ nhiều như mây. Lý huynh vẫn đừng nói lời ấy thì tốt hơn.” Nhạc Đức Văn cười nói.

“Ha ha.” Thanh Dịch lão đạo cười nhạt, lười để ý lão đầu tử này.

Hai người khi thì liên thủ, khi thì đối lập, đã sớm hiểu đối phương khá thấu triệt.

“Đã như vậy thì đợi xong vụ Thổ Phiên rồi mới nói.” Thanh Dịch chắp tay, xoay người rời khỏi.

Đại Linh tiến quân Thổ Phiên không phải lần đầu tiên, nhưng bởi vì bên kia hoàn cảnh phức tạp, mỗi lần mặc dù giết chóc rất nhiều, nhưng vẫn luôn không thể chiếm đóng chinh phục.

Mà mỗi lần số lượng đan dược y sư cần đi theo cũng rất nhiều.

Bộ phận nhân thủ này, chủ yếu lấy từ Chân Nhất và Đại Đạo hai giáo xuất lực nhiều nhất.

Tây tông nhân cơ hội thượng phụng Thiên Ma Vũ, cũng là trộm cái khe hở này.

"Đúng rồi." Bỗng bước chân Thanh Dịch dừng lại, hơi nghiêng mặt. "Nghe nói Nhạc huynh gần đây lại thu giai đồ, chúc mừng."

"Đâu có đâu có, chỉ là tùy tiện nuôi thôi, tùy tiện nuôi thôi." Nhạc Đức Văn chắp tay hoàn lễ, mặt đầy tươi cười.

"Tùy tiện? Ha ha, giai đồ tư chất như thế, cũng không chỉ tùy tiện thôi đi? Đến cả bệ hạ cũng đều biết rồi." Thanh Dịch trả lời, lập tức nghênh ngang rời đi.

Đưa mắt nhìn đối phương rời đi, nụ cười trên mặt Nhạc Đức Văn vẫn như trước, chỉ là đáy mắt mơ hồ hiện lên một tia băng lãnh.

Phật Môn sụp đổ phân nửa, hôm nay Chân Nhất Giáo chính là đại giáo đệ nhất thiên hạ chân chính…

Lão cáo già Thanh Dịch này, có hơi đắc ý rồi, khẳng định lại đang có âm mưu quỷ kế gì đó.

Rất muốn một cái tát đánh chết lão ta…

Không nên không nên, phải thanh tịnh, phải vô vi.

Nhạc Đức Văn vội vàng thu liễm tâm tư, vừa đi ra ngoài, trong lòng vừa quay cuồng các loại suy nghĩ, làm sao tính toán khiến Tây tông và Chân Nhất đánh nhau.

Gốc rễ lập giáo của Đại Đạo Giáo là trường sinh, khác với bọn họ.

Chân Nhất và Phật Môn, thật ra là tranh chính giáo đại thống.

Mấy chục năm trước, chưởng giáo tổ tiên Chân Nhất phụng chỉ chỉnh sửa nhiều đạo kinh, chế định đạo điển, bài trừ lượng lớn ngụy kinh ngụy điển.

Sau đó thì lấy một chọi hai với nhị tông luận pháp của Phật Môn, không rơi vào thế hạ phong.

Bởi vậy đặt Chân Nhất Giáo vào vị trí đạo môn đệ nhất.

Khác với Đại Đạo Giáo thanh tịnh vô vi của hắn, Chân Nhất Giáo, trọng ở một chữ — tranh.

Năm đó tổ sư Chân Nhất Giáo xa không vạn dặm, tự mình dẫn đệ tử tìm Linh Đế khai quốc lúc đó vẫn còn đang thống nhất toàn quốc, cùng với thảo luận kinh lược trị quốc, tu dưỡng chi đạo.

Từ đó đặt căn cơ.

Chương 571: Biện pháp (2)

Nhưng là bởi vậy, trong mắt rất nhiều đạo môn chi nhánh còn lại, Chân Nhất một mực không tính là chính thống.

Bởi vì nó không phù hợp ý nghĩa chính khi tu hành của đạo môn - thanh tĩnh vô vi tinh yếu.

Thế nên, Chân Nhất giáo cùng Tây tông tranh nhau, là xu thế tất nhiên.

Nhạc Đức Văn chỉ cần đốt một mồi lửa ở phía sau, đẩy nhẹ một cái…

Đại Đô, Phúc Đức môn.

Dưới tường thành đá xám khổng lồ, một cánh cổng hình vòm, cao tới hơn mười mét đang có dòng người xe ngựa liên miên không ngừng vào vào ra ra.

Hai bên cổng có thương nhân đến từ nơi xa đẩy xe, cõng quang gánh lớn tiếng rao hàng.

Trên cổng thành là một sân trời hình nửa vòng tròn khổng lồ.

Từng đội cung binh nỏ binh đeo vũ khí qua lại tuần tra ở phía trên.

Trương Vinh Phương mặc đạo bào Thiên Bảo cung, ngồi ở trong xe ngựa, chậm rãi tiến vào thành trì.

Ngoài xe tiếng người ầm ĩ khắp chốn, còn có tiếng kêu của con ngựa con lừa các loại.

Hắn sờ túi tiền, xuyên qua cửa sổ xe nhìn ra phía ngoài.

Xe ngựa đi qua tường thành xám xịt cao to vừa dày vừa nặng, tiến vào một con đường đá trắng đủ để cho tám xe ngựa chạy song song.

Con đường lấy bụi cây xanh biếc chia làm hai bên, một mặt đi đến bên trong, một mặt ra bên ngoài.

Trên hai bên đường, có lối đi bộ cho người qua lại.

Hai bên mặt đường, phòng ốc trụ đỏ ngói xám tường đá liên tiếp với nhau, nối thành một mảnh.

Dưới mái hiên uốn nhọn, thỉnh thoảng có ổ chim én ổ bồ câu hiện lên.

“Đạo gia, có cần dẫn đường không? Một lượng bạc là có thể một ngày!”

“Đạo gia, ta chỉ cần tám đồng tiền lớn một ngày, chọn ta!”

“Đạo gia…”

Đằng sau thùng xe rất nhanh đã có nhiều người nhắm mắt theo đuôi.

Cũng không biết những ngững đó làm sao nhìn ra được Trương Vinh Phương là người bên ngoài.

Trương Vinh Phương không để ý bọn họ, nhìn đường cái không thấy điểm cuối trước mắt.

Người da trắng, người da đen, mắt xanh, mắt đen, mắt đỏ, nhiều loại người lui tới.

Nơi có thể nhìn thấy, trong mấy người hát rong ôm nhạc khí còn có người kéo đàn violin, dùng chân bàn làm nhạc đệm.

Hai người Hồ Tây một nam một nữ nhảy điệu clacket đi lòng vòng, chống nạnh, thỉnh thoảng cố sức vỗ tay phát ra tiếng giòn vang.

Nữ hài mắt xanh da trắng, tóc vàng và váy ngắn theo dáng người xoay tròn, thỉnh thoảng vung lên lại hạ xuống.

Dẫn tới xung quanh không ngừng truyền đến tiếng trầm trồ khen ngợi và bỏ tiền.

Trương Vinh Phương thu hồi ánh mắt, chỉ mới vào thành chưa tới trăm mét, hắn đã nghe được không dưới bốn loại ngoại ngữ.

“Đạo gia, bây giờ đi đâu?” Người đánh xe cao giọng hỏi.

“Dược hành lớn nhất Đại Đô, Chúng Huệ hành.” Trước khi đến, Trương Vinh Phương đã sớm nói rõ mục đích của mình hỏi ý kiến rõ ràng.

Trương Thanh Chí cảm thấy trong lòng mình có lỗi vì không kiếm đủ dược liệu Trương Vinh Phương cần, thế nên sưu tập không ít tư liệu phương diện này vì hắn.

Đến cả bản đồ đơn giản đều làm một tấm.

“Rõ!”

Phu xe lĩnh mệnh, tăng tốc độ xe nhanh hơn.

Ngoặt qua một cung đường, đi qua mấy cái ngã ba

Khiến cho Trương Vinh Phương đều có chút say, nửa giờ sau, xe ngựa mới dừng lại trước một thương hội phồn hoa náo nhiệt.

Cửa hàng thương hội chiếm cứ gần trăm mét trên phố, một hàng cửa đỏ kính mở ra.

Không ngừng có xe đẩy nhỏ chở dược liệu vào vào ra ra.

Có trên xe đẩy thậm chí chất đống bao dược liệu năm đến sáu mét, giống núi nhỏ.

Trương Vinh Phương phân phó vài câu, cho xe ngựa đi tìm chỗ đậu xe, mình thì xuống xe đứng ở trước cửa hàng.

Mới xuống xe, liền có hỏa kế đội cái mũ xám, một bộ áo xám ngắn tay tiến lên nghênh tiếp.

“Vị Đạo gia này muốn mua thuốc à? Ôi, lại là đạo gia của Thiên Bảo cung, thất kính thất kính, đạo gia mời vào bên trong.

Chúng Huệ hành bọn ta chính là cửa hàng buôn bán dược liệu lớn nhất cả Đại Đô, bất luận ngài muốn cái gì, đều là cái gì cần có đều có!”

Hỏa kế này hơi có ánh mắt, nói mấy câu liền nhận ra lai lịch của Trương Vinh Phương.

Rất nhanh, Trương Vinh Phương đã được dẫn vào trong cửa hàng.

Sau khi vào cửa, là một căn phòng cao lớn đả thông hai tầng.

Hai bên có thang lầu xoắn ốc lên tới lầu hai.

Sau khi hỏi xong, hỏa kế dẫn Trương Vinh Phương tới một tĩnh thất trong lầu hai.

Mới ngồi xuống không được hai phút thì lập tức có thị nữ đưa lên trà, đĩa trái cây. Một nam tử trung niên có trán cao bóng,

đầu hơi hói, trên lưng đeo một chuỗi túi tiền, bước nhanh vào cửa.

Sau khi vào cửa, người này tức khắc ôm quyền với Trương Vinh Phương.

“Bỉ nhân Thẩm Chiết Vân, chính là quản sự cửa hàng, nghe nói đạo gia muốn mua linh chi trăm năm?”

Trương Vinh Phương đánh giá người này.

Đối phương có khuôn mặt phổ thông, trong đôi mắt mang theo vẻ khôn khéo và mệt mỏi, tay áo cánh tay vén lên, lộ ra cơ thể rắn chắc.

Vừa vào cửa, đã mang đến khí tức dược liệu pha tạp.

“Đúng thế, bần đạo Càn Khôn, cần mua một gốc xích linh chi trăm năm, không biết quý tiệm…”

Chương 572: Biện pháp (3)

“Xích linh chi trăm năm? Có thì có, có điều…” Thẩm Chiết Vân gật đầu, nhắm mắt suy nghĩ một chút.

“Hàng tồn, hẳn còn có ba cây, chỉ là trước đó không lâu đều có người đặt trước rồi.

Nếu như đạo gia không cấp bách, khả năng phải đợi thêm một khoảng thời gian. Bọn ta có thể điều hàng từ những phân bộ khác.”

Không hổ là cửa hàng lớn nhất, quả nhiên là cần cái gì có cái đó.

Trương Vinh Phương gật đầu.

“Vậy điều hàng thì cần mất bao lâu? Phiền ngài hãy mau chóng, ta cần dùng gấp, giá tiền thương lượng là được.”

Thứ hắn cần hàng đầu hiện giờ là dược liệu đạt tiêu chuẩn. Sau đó ngược lại là có thể dùng điểm thuộc tính bù đắp.

“Cái này, có lẽ ta phải hỏi xong rồi mới có thể cho ngài câu trả lời chắc chắn, có điều theo ta được biết, đợt thuốc đầu tiên sợ rằng phải vào hai tháng sau.” Thẩm Chiết Vân trả lời.

“Hai tháng…” Trương Vinh Phương hơi nhíu mày.

Thời gian có hơi dài quá…

“Đạo gia có điều không biết, xích linh chi tự nhiên luôn luôn là một trong những loại thuốc quan trọng mà các quý nhân ưa thích.

Có thể trị khí huyết hư thiếu, mệt mỏi mất sức, có hiệu quả rất tốt với rất nhiều tâm bệnh.

Thế nên trên cơ bản đều có bao nhiêu bị đặt bấy nhiêu. Rất khó có hàng tồn.” Thẩm Chiết Vân trả lời.

“Ta hiểu rồi, có thể hỏi một câu là, mấy hàng tồn của các ngươi được đặt lúc nào không?” Trương Vinh Phương đột nhiên hỏi.

“Khoảng chừng nửa tháng trước đi.” Hiển nhiên Thẩm Chiết Vân có trí nhớ rất tốt.

“Nửa tháng trước…” Trong lòng Trương Vinh Phương mơ hồ đoán được. Trong đầu hiện lên khuôn mặt béo cười tủm tỉm của sư tôn Sùng Huyền.

Rời khỏi Chúng Huệ hành, hắn lại không cam lòng đi mấy dược hành lớn còn lại.

Đáp án lấy được, thế mà lại đều giống như chỗ Thẩm Chiết Vân.

Tất cả xích linh chi trăm năm đều bị đặt trước.

Rơi vào đường cùng, hắn chỉ đành phải trở về.

Mới đến lầu nhỏ, Trương Vinh Phương đã nhìn thấy sư phụ Sùng Huyền cười tủm tỉm ngồi ở ban công lầu ba, uống chút rượu, ăn hạt dưa và thịt bò kho.

“Quay về rồi?” Nhạc Đức Văn cười tủm tỉm nói.

“Đệ tử bái kiến sư tôn.” Trương Vinh Phương bất đắc dĩ chắp tay khom lưng hành lễ.

“Đã hiểu chưa?” Nhạc Đức Văn nói.

“… Đệ tử…” Trương Vinh Phương không phản bác được.

“Xem ra là đã hiểu. Cái đầu nhỏ của ngươi, không biết cả ngày đang suy nghĩ gì.” Nhạc Đức Văn đứng dậy, chắp tay sau lưng, vỗ vỗ bả vai đồ đệ.

“Làm người cần phải chú ý một một lòng. Tu đạo cũng là như thế. Cứ chần chừ, lúc nghĩ võ, lúc nghĩ văn, cả đời ngươi chỉ có chút thời gian như vậy sẽ không đủ.”

“Đệ tử đã hiểu.”

“Ngươi đã hiểu cái rắm. Mỗi ngày tìm chủ dược Kim Thiềm công khắp nơi, thiên phú tốt như vậy mà lại không dùng trên chính đạo. Ngay cả lúc trước Nguyệt Vương đời thứ hai cũng luyện mình cho chết luôn rồi, ngươi tính là cái gì? Cho là mình còn mạnh hơn tổ sư sáng tạo công pháp như hắn?” Nhạc Đức Văn không chút khách khí nói.

“Vốn dĩ ta cho là tiểu tử ngươi hiểu chuyện hơn tên nhóc Tiểu Chí kia, hiện tại xem ra cũng đều gây chuyện cả.” Lão ta nghĩ mà trái tim mệt mỏi.

Quả nhiên là Trương Ảnh kiên nhẫn, tìm thuốc khắp nơi, chưa từ bỏ ý định.

Chẳng qua còn may là lão ta phát hiện sớm.

Chỉ cần có một ngày vẫn còn lão ở đây, tiểu tử này đừng muốn đi mân mê Kim Thiềm công gì.

Luyện một tầng còn chưa đủ, còn không nghe lời muốn luyện tầng thứ hai? Muốn chết cũng không cần phải làm như vậy!

Luyện thêm mấy tầng thì người cũng phế đi!

“Sư tôn.” Trương Vinh Phương cười khổ, muốn nói chuyện, nhưng lại không biết nên nói như thế nào.

“Được rồi, sau đó hồi tâm ngoan ngoãn. Ta đã chào hỏi với bên ngoài. Về sau không ai tìm ngươi gây phiền toái. Về sau ngươi thực sự không phải Linh Sứ gì cả, mà là đạo tử Thiên Bảo cung ta.” Nhạc Đức Văn xua tay.

“Đệ tử tuân mệnh” Trương Vinh Phương bất đắc dĩ, chỉ có thể đáp lại.

Bất kể từ góc độ nào, hắn đều không có lý do tiếp tục luyện Kim Thiềm công nữa.

Dù sao hắn không thể nói chuyện mình không sợ mạng bị hao tổn giống người khác ra.

“Đúng rồi, còn nói một chuyện, vi sư còn có một đệ tử, ngươi phải gọi là sư huynh. Chẳng qua tu vi hắn hơi kém chút, ngươi đừng bắt nạt hắn. Tính tình tiểu tử có hơi mềm yếu.”

Nhạc Đức Văn hơi thu lại giận dữ, vỗ vỗ tay.

Rất nhanh, phía bậc thang lại có một người chậm rãi đi tới.

Người vừa tới có dáng người thon dài cân xứng, khuôn mặt tuấn lãng, hai mắt trong sáng, rõ ràng là Trương Thanh Chí thỉnh thoảng gặp mặt với Trương Vinh Phương.

“Tiểu Chí, gặp mặt sư đệ ngươi một lần. Về sau hai người các ngươi phải cùng ủng hộ giúp đỡ nhau, có biết không?” Nhạc

Đức Văn căn dặn.

“Cái này… Thì ra Trương Ảnh huynh lại là đệ tử sư tôn mới thu.” Trương Thanh Chí lộ vẻ bất ngờ.

Trương Vinh Phương cũng hơi bất ngờ, chẳng qua coi như hợp tình lý.

Ban đầu khi hắn nhìn thấy Trương Thanh Chí, đã cảm giác được người này không giống người bình thường, trừ có hơi yếu nhược ra, các phương diện còn lại cũng không tồi.

Chương 573: Biện pháp (4)

“Hửm, mấy người giao lưu trao đổi nhiều hơn đi.” Nhạc Đức Văn đã sớm biết hai tiểu tử này biết nhau, cũng không bất ngờ, cầm bầu rượu và hạt dưa lên, phối hợp rời khỏi.

Để lại hai người bốn mắt đối nhau, đều có chút lúng túng.

“Trương Ảnh huynh, nếu là sư huynh đệ, vậy chia phần trước đó coi như xong đi.” Trương Thanh Chí lên tiếng nói.

Hắn ta cảm thấy mình kiếm lợi nhuận từ đồng môn sư đệ như thế, vẫn còn có chút ngại.

“Điểm này không có gì, chỉ là…” Trương Vinh Phương hơi bất đắc dĩ, còn đang nghĩ chuyện trước đó.

Kim Thiềm công quyết định hắn có thể gia tốc góp nhặt điểm thuộc tính hay không, nhưng bây giờ bị sư tôn phát hiện…

Không thể phối thuốc, hắn cũng chỉ có thể thành thật chờ đợi thời gian trôi qua, bảy ngày góp nhặt một điểm.

Nếu là hắn trước kia, nói không chừng đã cho là như vậy cũng đủ, sau khi có kiến thức về võ lực biến thái của linh hóa kia, trong lòng của hắn cảm giác góp nhặt điểm thuộc tính như thế, vẫn quá chậm…

‘Xem ra, vẫn chỉ có thể thành thật chờ đợi hai tháng.’ Trong lòng Trương Vinh Phương bất đắc dĩ, chỉ có thể đặt hy vọng ở Chúng Huệ hành bên ấy.

Chờ hai tháng điều hàng, cầm được xích linh chi trăm năm.

Đảo mắt thời gian như thoi đưa, ngày tháng trôi qua cực nhanh.

Nhoáng một cái, hai tháng nhanh chóng xẹt qua.

Trong Đại đô thành, trước cửa Chúng Huệ hành.

Lúc xế chiều, bóng râm của tất cả thương hội bị ánh nắng bắn ra trên mặt đường rộng lớn, hình thành một mảnh râm mát.

Không ít người vận chuyển hàng hóa mệt mỏi nóng nực lao lực, để hai tay trần cầm túi ngủ, ngồi trong bóng râm hóng

mát.

Rõ ràng lượng người ra vào trong khí trời này ít đi rất nhiều.

Thời gian này, người tới đây giống nhau đều là chưởng quỹ tiệm thuốc nội thành, hoặc là thương nhân đến đây bán hàng dược liệu.

Bình thường người xin thuốc, và cửa hàng nhập hàng số lượng lớn đều lựa thời gian sớm hoặc muộn hơn.

Trước cửa lớn rườm rà màu đỏ, lúc này có đứa nhỏ của mấy quản sự đang đuổi bắt đùa giỡn, chơi trò chơi bộ khoái bắt trộm.

Đột nhiên một cỗ xe ngựa màu đen chất gỗ không gây chú ý chậm rãi chạy đến trước cửa.

Cửa xe mở ra, một người nam tử dáng người khôi ngô một mét chín mấy đi ra.

Nam tử mặc đạo bào, hai mắt tràn trề tinh khí thần, ngửa đầu nhìn bảng hiệu. Hắn bước đi tới cửa chính.

“Trương đạo trưởng đợi lâu!” Mới vừa vào cửa, một trong các quản sự là Thẩm Chiết Vân đã chờ ở trước cửa từ sớm, có hơi cúi đầu.

“Không cần đa lễ. Thẩm quản sự, xích linh chi ta cần thế nào rồi?” Đạo nhân này chính là Trương Vinh Phương đã chờ hai tháng.

Trong hai tháng, mỗi ngày hắn khổ tu văn công, gìn giữ tập luyện võ công, thỉnh thoảng luyện đan.

Luyện đan thuật cấp bậc Nắm Giữ cấp độ cơ sở đã đủ cho hắn tự luyện chế Bổ Huyết đan cho mình cần.

Tối thiểu phương diện chi phí và tính an toàn có thể được bảo đảm rất nhiều.

Dù sao đan dược đều là thành phẩm, không ai biết bên trong trừ phương thuốc thì ngươi còn thả dược liệu gì.

“Mời tới bên này.” Thẩm Chiết Vân giơ tay dẫn dắt, dẫn Trương Vinh Phương tới tĩnh thất lầu hai.

Hắn ta đóng cửa lại, xoay người, lúc này mới lộ ra một nụ cười khổ.

Nhìn thấy nụ cười khổ của hắn ta, trong lòng Trương Vinh Phương lộp bộp, cảm thấy không lành.

“Lẽ nào tình huống của Thẩm quản sự có biến?”

“Trương đạo trưởng, quả thực tìm được xích linh chi rồi, nhưng nửa đường lại bị chặn lấy mất.” Thẩm Chiết Vân bất đắc dĩ nói.

“Ta nỗ lực tranh thủ, nhưng hình như tổng bộ bên ấy có người chuyên thu thập xích linh chi trăm năm, vị trí của ta trong thương hội cũng thấp.”

“Ngài nhìn xem có thể làm như vậy không? Ta có thể dùng xích linh chi tám mươi năm làm thay thế.”

“Không được!” Trương Vinh Phương quả quyết lắc đầu.

Nâng phương thuốc lên, đây là chủ dược không được sai sót.

“Nhưng mà cái này…” Thẩm Chiết Vân cũng không có cách nào.

Hình như phía trên này có người chuyên môn, đợi đến chặn lấy xích linh chi trăm năm.

Thuốc mắc như vậy, thế mà quả thực là bị bán đứt hàng…

Trong lòng Trương Vinh Phương hiểu rõ, thực ra đã không ôm hi vọng…

Kim Thiềm công được tìm thấy ở Ô Vân các Đại Đạo Giáo, vô cùng không còn nghi ngờ gì nữa, tuyệt đối sư tôn Sùng Huyền đạo nhân cũng từng nhìn qua.

Đoán chừng lão đều biết dược liệu quan trọng bên trong.

“Quên đi, Thẩm quản sự cũng đừng làm khó nữa, còn nhớ tiếp tục thu mua giúp bần đạo, lần này coi như xong.”

“Đạo trưởng, đa tạ thông cảm.” Thẩm Chiết Vân vội ôm quyền, cúi người chào thật sâu.

Trương Vinh Phương đi ra khỏi Chúng Huệ hành, mắt nhìn điểm thuộc tính bây giờ mình để dành được.

Cho đến bây giờ, hắn đã góp nhặt 11 điểm.

Vốn là chờ lấy toàn bộ dùng trên Kim Thiềm công.

Nhưng bây giờ…

‘Xem ra… Phải nghĩ biện pháp thoát ly hoàn cảnh bây giờ…’ Trong lòng Trương Vinh Phương suy tư.

Đông tông đã sụp đổ hai tháng, dư luận hướng gió sớm đã chuyển thành phương diện mặc quần áo phục sức.

Chương 574: Biện pháp (5)

Trước đó Thiên Bảo cung bảo hộ hắn, bây giờ ngược lại đã thành gông cùm xiềng xích hắn.

Không thể tu võ công, không thể tu Kim Thiềm công, chỉ có thể luyện văn công.

Sùng Huyền sư tôn và Minh Nguyên đạo nhân xuất quỷ nhập thần, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện từ các góc khác nhau.

Đặc biệt là Sùng Huyền, chỉ cần hắn thoáng bắt đầu tập võ, người này sẽ đột ngột xuất hiện cả người trong một xó nào đó nhìn chằm chằm mình.

Bình thường, không kể là ăn uống, Trương Vinh Phương cảm giác lúc nào cũng có người đi theo mình, hắn hoài nghi là Minh Nguyên, nhưng lại không tìm thấy bằng chứng.

Tình huống này, thậm chí ngay cả thêm điểm hắn cũng không dám thêm.

Sợ thêm điểm dẫn tới cơ thể biến hóa kịch liệt, sau đó khiến cho Minh Nguyên và Sùng Huyền đạo nhân hoài nghi.

Hắn rời khỏi thương hội, Trương Vinh Phương đang muốn ngồi lên xe ngựa lần nữa, nhưng vẫn dừng lại, đi bộ rời khỏi.

Lúc tâm trạng tích tụ, hắn dự định đi dạo xung quanh.

Đến Đại Đô lâu như vậy, hắn còn chưa bao giờ thật sự xem tòa thành thị khổng lồ phồn hoa này.

Đi theo một bên lối đi bộ của Chúng Huệ hành, đi thẳng đến phía trước.

Vòng qua một mảnh tường trắng ngói đỏ của tòa nhà đại viện, rẽ phải đi vào một ngõ nhỏ.

Dòng người bên trong rất nhiều, đường quà vặt người mua người bán.

Đường đi cửa vào dựng một bảng hiệu, trên đó viết: Tụ Vị hương.

Bên trong có từng cây cờ hiệu cửa hàng, từng cái bảng hiệu, từng mảnh từng mảnh cờ xám tràn ngập tên món ăn, giống như không nhìn thấy cuối cùng.

Trương Vinh Phương nhìn lại từ đầu đường, mùi hương đậm đặc tràn ngập hơi khói, nam nam nữ nữ, già trẻ lớn bé, khoảng cách giữa người với người chẳng qua chỉ là nửa cánh tay.

Trong tay phần lớn mọi người đều cầm một chút quà vặt, mang nét cười trên mặt nhìn chung quanh.

Hắn cất bước đi vào đường quà vặt, định mua chút đồ ăn uống, điều hoà khẩu vị.

Vừa mới vào trong, chưa đi được mười mấy mét.

Đột nhiên trong tiệm đậu phụ thối phía bên phải truyền đến một tiếng gọi thấp giọng.

“Trương Ảnh huynh, Trương Ảnh huynh?”

Trương Vinh Phương theo tiếng nhìn lại.

Trong tiệm đậu phụ thối, có một nữ tử thanh tú mặc váy dài xám bạc ngồi dựa vào bàn nhỏ bên cạnh tường.

Tóc dài của nữ tử dùng trâm cài tóc hoa sen màu bạc buộc lên, bộ ngực nhô lên, lộ ra bắp chân lóa mắt.

Hoàn toàn chính là hai phong thái khác nhau so với những vị khách còn lại.

Những người còn lại không phải tráng hán khuân vác, thì chính là thiếu niên tàn nhang choai choai.

Trương Vinh Phương hơi nghi hoặc, hắn xác định mình không quen đối phương.

“Ta là Song Song nè.”

Nữ tử kia nhiệt tình vẫy tay với hắn. Tiện thể còn cúi đầu dúi một miếng đậu phụ thối dính đầy ớt vào trong miệng.

Yến Song?

Trương Vinh Phương lập tức liên tưởng tới.

Hắn chậm rãi đến gần, có chút chần chờ ngồi xuống trên ghế đẩu ở đối diện nữ tử.

Trên mặt bàn đều là nước bẩn và khói dầu.

Nhưng Yến Song không để bụng chút nào, cầm đũa ăn từng miếng, cử chỉ tùy ý tự nhiên.

Hoàn toàn khác với khí chất mị hoặc lần trước gặp mặt.

"Có muốn ra ngoài không? Rời khỏi Đại Đô?"

Trương Vinh Phương vừa mới ngồi xuống, đã nghe thấy Yến Song nói một câu, nói ra tiếng lòng của hắn.

"?" Trong lòng hắn giật mình, trên mặt bất động thanh sắc.

"Cớ gì Song Song cô nương nói ra lời ấy? Tại hạ ở Thiên Bảo cung có sư tôn kính yêu, sư huynh hòa thuận, rất nhiều cao thủ hộ pháp, tiền đồ tương lai rộng lớn, tại sao lại muốn rời khỏi?"

"Ha, tư chất của ngươi giấu giếm được người khác, lại chẳng giấu diếm được vị kia." Ngón tay Yến Song chỉ chỉ lên.

"Lại thêm Chân Nhất Giáo vận hành, chúng ta bên ấy giả mù sa mưa đẩy một cái, chuyện của ngươi đã gần như định rồi."

"Định gì?"

"Tất nhiên là sự tình ngươi muốn, sự tình sư phụ ngươi không muốn." Yến Song ra vẻ thần bí nói.

"Chuyện sư phụ ta không muốn…" Đôi mắt Trương Vinh Phương nheo lại, nhìn đối phương không ngừng nhét từng miếng đậu phụ thối cay xè vào trong miệng.

Bột ớt đỏ rực quấn trên đậu hũ màu vàng kim, như là bàn ủi nung đỏ.

Nhìn cũng làm lợi người ta thấy đau.

Nhưng Yến Song không để bụng chút nào, vừa ăn vừa bị cay đến hít hà.

"Chờ xem, không được bao lâu nữa là sẽ có tin tức. Chẳng qua tự ngươi phải có chuẩn bị tâm lý. " Yến Song vừa ăn vừa nói.

Thực ra nàng cũng không ngờ rằng, Trương Ảnh lại đi đến tình trạng bây giờ.

So sánh với Linh Sứ Kim Sí Lầu phổ thông mấy tháng trước, bây giờ thân phận đạo tử Đại Đạo Giáo đã phải cao hơn nhiều rồi.

“…” Trương Vinh Phương khẽ lắc đầu.

Với thân phận hắn lúc này, hắn không tưởng tượng ra được, còn có lực lượng nào có thể ảnh hưởng đến hắn, khiến hắn thoát thân ra khỏi sự giám sát từ sư tôn.

Sư tôn Sùng Huyền, địa vị ở Đại Đạo Giáo, cho dù không phải tầng cao nhất thì cũng không xê xích bao nhiêu.

Thế lực địa vị bậc này, cho dù là Chân Nhất Giáo, Phật môn Tây tông, cao tầng hai thế lực lớn ra tay cũng rất khó ảnh hưởng đến.

Chương 575: Tính toán (1)

Đặc biệt sau khi hắn biết được Đại Đạo Giáo chân thực hoàn toàn không phải giáo phái nhìn như hòa khí bình thường của trước kia.

Trương Vinh Phương cũng càng hiểu rõ tình cảnh của mình.

Trừ phi…

Đột nhiên ánh mắt hắn nhất động, nghĩ đến một khả năng.

“Được rồi, ta đến là thông báo cho ngươi một tiếng, đừng đến lúc đó lại cảm thấy quá bất ngờ. Còn nhớ phối hợp là được.” Yến Song khẽ cười nói.

“…” Trương Vinh Phương không nói tiếp, chỉ là nhìn đối phương ăn đậu phụ thối xong, đứng dậy phất phất tay với hắn, rồi rời khỏi.

Nhìn Yến Song đi ra khỏi tiểu điếm, hoà vào đám người, biến mất không thấy.

Hắn cũng đứng dậy, vốn định đi một vòng bình tĩnh lại, lúc này lại không đi nữa.

Chỉ là hắn không biết.

Vừa rồi Yến Song rời đi, vừa đi ra khỏi tiểu điếm, đã tăng tốc bước chân, chạy nhanh, cấp tốc phóng tới bên ngoài thành.

Chỉ tiếc, nàng chưa chạy ra mấy con phố.

Trên lối đi bộ phía trước, giữa người đến người đi, hai người cường tráng mặc đạo y màu đen cũng đã cản trước mặt nàng.

Trong đám người, hai người nhìn như đang tự do đi đường, nhưng phương hướng lại tới gần phía nàng.

Ánh mắt lại cứ vô tình hay cố ý mà nhìn chằm chằm nàng.

Yến Song kéo khóe miệng ra một tia run rẩy, có hơi quay đầu.

Sau lưng cũng là hai nam tử hoá trang đạo y màu đen đang đến gần.

Bên trái là tường vây.

Bên phải là một nam tử mặt sẹo lạnh lùng, ánh mắt trống rỗng chậm rãi đi tới.

Mới vừa rồi còn tốt, lúc nhìn thấy nam tử vết sẹo kia, lúc đó lông mao toàn thân Yến Song dựng đứng, nghĩ cũng không nghĩ nữa, xoay người chạy.

Nàng chạy dọc theo tường vây bên trái mấy bước, xoay người vịn tường nhảy lên một cửa sổ.

Những người còn lại cũng không ngờ rằng thế mà nàng có thể đào thoát vòng vây như thế, vội vàng gia tốc theo sau.

Yến Song nhanh chóng lướt qua nhà khác, đập ra từ một cửa sổ khác.

Dáng người tiêu sái mau lẹ, chỉ là nhìn như nàng thoải mái, nhưng trong lòng lại tương đối căng thẳng.

Mới vừa tiếp xúc với Trương Ảnh trong khoảng thời gian ngắn, nhìn như đơn giản bình thường, nàng vẫn là dáng vẻ tư thái thần bí câu nhân.

Bây giờ tốt rồi… Làm màu thoải mái nhất thời đã chẳng còn chút gì nữa.

‘Ta đã biết tất cả đều không tiếp mà ném cho ta, chắc chắn có vấn đề!’ Yến Song thở dài trong lòng.

Lúc này nàng cảm nhận được đầy đủ, địa vị của Trương Ảnh bây giờ ở Đại Đạo Giáo.

Chỉ tiếp xúc thời gian nho nhỏ, nàng đã cảm giác được một ánh mắt bén nhọn khủng bố, mỗi thời mỗi khắc nhìn chằm chằm vào nàng.

Sau khi tiếp xúc, vừa rời khỏi không đến mười giây đã xuất hiện cao thủ như vậy vây quanh…

Từ khi Đông tông sụp đổ, bây giờ dường như Đại Đạo Giáo đã bắt đầu không tiếp tục ẩn giấu lực lượng trong chỗ tối nữa.

Trong lòng nghi nghĩ, cuối cùng thân pháp Yến Song kế thừa từ Yến vương Yến Hi, xoay người ở giữa không trung, nhẹ nhàng rơi xuống từ lầu hai, bàn tay mượn lực trên mặt tường, nhảy ra hơn mười mét.

Hai nữ tử trong ngõ nhỏ phía dưới đang phơi quần áo chỉ cảm thấy đỉnh đầu lóe lên bóng đen, ngẩng đầu nhìn nhưng lại không có gì.

*

*

*

Đi dạo không thành đi dạo, Trương Vinh Phương trở về Thiên Bảo cung, trong lòng suy tư thông tin Yến Song nói tới.

Sùng Huyền đối xử với hắn rất tốt, hắn cũng không thể thoát ly Đại Đạo Giáo, vậy tình huống này, làm sao hắn có thể thoát khỏi phương diện bị giám sát dưới mắt?

Vốn dĩ hắn cho là có thể việc này cần rất lâu sau, phải chậm rãi ấp ủ.

Chỉ là không ngờ rằng thời cơ Yến Song nói tới chiếu cố nhân sinh tới nhanh như vậy.

Chẳng qua hắn cũng không vội, muốn hắn rời khỏi Đại Đạo Giáo thì không phải không thể, nhưng nếu có những phương pháp khác thì có thể tiếp nhận.

Ngày hai mươi hai tháng mười.

Long Thịnh điện trong Thiên Bảo cung.

Một người xa lạ bất ngờ bái phỏng, khiến Trương Vinh Phương không thể không vứt tất cả sự vụ xuống, đến đây ứng phó.

Lúc chạng vạng tối, sắc trời bên ngoài âm trầm, mây dày như bông vải, khiến người ta không thở nổi.

Trương Vinh Phương được đạo phó dẫn đường, bước nhanh vào Long Thịnh điện.

Nơi này là tiểu điện chuyên môn cung cấp cho khách quý và nhân viên nội bộ Đạo cung gặp mặt.

Nói đúng ra, ở đây, phần lớn thời gian đều tiếp đãi người trong cung.

“Nghe đồn không bằng gặp mặt, vốn dĩ chỉ cho là có kỳ danh, lại không ngờ, khi thật sự nhìn thấy đạo trưởng Càn Khôn, quả

thực khiến chúng ta kinh ngạc một phen.”

Người nói chuyện có âm thanh bén nhọn, mặt trắng không râu, dáng người thon dài, khí chất âm nhu.

Rõ ràng là một hỏa giả đến từ hoàng cung.

“Công công quá khen.” Trương Vinh Phương chắp tay nói, hắn đang tu hành văn công, đột nhiên bị truyền lệnh đến đây.

Nói là có người trong cung muốn gặp hắn.

Chỉ là hắn không ngờ rằng lại là hỏa giả.

Trong Đại Linh, chỉ có hoạn quan thiếp thân phụng dưỡng Linh Đế mới có thể được xưng là hỏa giả.

Chương 576: Tính toán (2)

Nói cách khác, hỏa giả nhất định đã đại biểu cho người hầu nanh vuốt của đương kim thánh thượng.

Rất nhiều ý tứ mà Linh Đế không muốn hạ ý chỉ rõ ràng, thì đều thông qua hỏa giả âm thầm truyền đạt.

Lúc này một hỏa giả lại tới tìm hắn là một nhân vật không thực quyền trong Đại Đạo Giáo…

Mặc dù Trương Vinh Phương có chút suy đoán, nhưng lúc này vẫn nhanh chóng đề cao cảnh giác.

"Bần đạo Càn Khôn, bái kiến công công. Nếu là nhớ không lầm, hẳn là bần đạo và công công, chưa bao giờ gặp mặt mới đúng? Không biết ngài muốn gặp ta là…"

"Nhà ta họ Lý, tên Tuyên Sách. Ngươi gọi ta Lý công công là được." Người vừa tới sảng khoái nói.

"Không phải là do nghe thấy phong thanh, nói lão Nhạc Thiên Bảo cung thu một giai đồ, vừa vặn rảnh rỗi, nên tới xem một chút sao?"

Thoạt nhìn tuổi của Lý Tuyên Sách không lớn, mặt ngoài cũng ba mươi mấy tuổi, một thân y phục thường ngày màu đỏ, hai tay có hoa văn hình hoa nhỏ màu trắng, eo buộc thắt lưng sừng tê màu đen, nhìn qua dáng người không giống người tập võ.

"Không đến mức giai đồ, tư chất Càn Khôn tầm thường, cũng phải khiến công công chê cười." Trương Vinh Phương khiêm tốn nói.

"Chê cười? Càn Khôn ngươi thật đánh giá thấp mình quá mức." Lý Tuyên Sách cười nói.

"Nếu ngươi thành công bước vào Luyện Thần hậu kỳ, chắc chắn tương lai Đại Đạo Giáo đại hưng. Có thể nói, có lẽ ngươi bây giờ sẽ quyết định tương lai mấy chục năm hưng suy của cả Đại Đạo Giáo."

Không chờ Trương Vinh Phương đáp lời, hắn ta tiếp tục nói: "Tất nhiên, Đông tông trước đó cũng tốt, Đại Đạo Giáo bây giờ cũng tốt, tự nhiên đều là đại thụ che trời. Nhưng mà đại

thụ có che trời đến đâu, lại sao có thể sánh được trời xanh thực sự bên ngoài đại thụ?"

"Công công nói đúng." Trương Vinh Phương gật đầu.

"Càn Khôn Càn Khôn, có thể thấy, hy vọng lão Nhạc ký thác với ngươi lớn đến bao nhiêu. Mà tư chất của ngươi cũng quả thực không khiến người ta thất vọng. Văn công võ công, đều đã nhảy lên tới tình trạng cực cao của tuổi này. Quả nhiên là văn võ song toàn! Đại Linh ta có ngươi thiên tư anh tài như vậy, tương lai lo gì không thể đại hưng?"

"Công công quá khen rồi. Bần đạo cũng chỉ là một người bình thường, cho dù có chút ít tư chất, nhưng tương lai sao có thể đại biểu Đại Linh hưng thịnh hay không?" Trương Vinh Phương vội vàng nói.

"Càn Khôn à, thực ra, với điều kiện tư chất của ngươi, cho dù đi nhận chức chỗ nào cũng đều sẽ như mặt trời sáng chói." Lý Tuyên Sách mỉm cười nói.

Hắn ta chậm rãi đi đến bên cạnh Trương Vinh Phương, âm thanh nhẹ lại.

"Với lại, thực ra không phải cảnh giới Thái Thượng Minh Hư công chỉ có thể đối ứng một phái Ngự Cảnh Hàn Thạch thiên tôn. Cái gọi là lương mộc chọn chim, lương chim cũng chọn mộc. Thiên hạ này, ngươi phải nghĩ cho rõ vào."

Trương Vinh Phương nghe lập tức hiểu được ý tứ của hắn ta.

Đây là Linh đình đang phái người lôi kéo hắn.

Đã Thái Thượng Minh Hư công không có hạn chế đối với Bái Thần, như vậy vì sao nhất định phải bái Ngự Cảnh Hàn Thạch thiên tôn của Đại Đạo Giáo?

Dù sao đều phải bái, vì sao không bái một cái mạnh nhất?

Ý nghĩa này, Lý Tuyên Sách nói ra rất rõ ràng.

Là đang không che giấu chút nào mà lôi kéo người.

"Đa tạ hảo ý của công công, Đại Đạo Giáo rất tốt, Thiên Bảo cung cũng rất tốt. Càn Khôn chỉ là người không có chí lớn, thanh tĩnh không động như thế, tu thân dưỡng tính cũng là

điều thú vị trong nhân sinh, không phải sao?" Trương Vinh Phương trả lời không chút do dự.

"Cũng đúng, cái gọi là người có chí riêng, các hữu sở nhu (đều là cần thiết). Tự nhiên tu thân dưỡng tính không tệ. Tất nhiên… Người sẽ không ngừng xảy ra biến hóa theo độ tuổi tăng lên." Lý Tuyên Sách cười nói.

"Càn Khôn đạo trưởng chỉ cần phải nhớ, nhà ta vĩnh viễn hữu hiệu là được."

"Đa tạ công công." Trương Vinh Phương ôm quyền nói.

"Không cần cảm tạ. Đúng rồi, lần này còn có một chuyện, bây giờ Đông tông làm loạn, sụp đổ, vốn dĩ là do địa vực trấn áp nó cũng dần dần xuất hiện náo động. Cần người mới đến đó trấn thủ. Đại Đạo Giáo được phân không ít vị trí, đến lúc đó…"

Hắn ta chưa nói xong, nhưng ý nghĩa đã rất rõ ràng.

Tiếp theo, hai người nhỏ giọng một trận ở trong Long Thịnh điện.

Lần này Trương Vinh Phương cảm giác được rõ ràng, trên người mình không có cảm giác bị giám sát trước đó.

Rõ ràng là biến hóa tạm thời Lý Tuyên Sách mang tới.

Từ chỗ hắn ta, Trương Vinh Phương cũng đã hiểu, thời cơ rời đi Yến Song nói trước đó là có ý gì.

Lý Tuyên Sách nói với hắn rất nhiều, trong đó không ít là về sáng tỏ Bái Thần Linh đình.

Nói với mình là thật là giả, Trương Vinh Phương không đánh giá, nhưng mà đối phương có nhắc tới, đồng tu văn công võ công, so với chỉ tu võ công đơn thuần, phương diện có thể chọn lớn hơn nhiều.

Bảo hắn đừng bỏ cuộc võ công, ngược lại muốn chuyên chú võ công hơn nữa, hai cái cùng tiến.

Chương 577: Tính toán (3)

Trong lòng Trương Vinh Phương đã hơi hiểu, mục đích chỗ lực lượng sau lưng Yến Song, cùng với quý nhân phía sau Lý Tuyên Sách muốn.

*

*

*

Tổng lâu Kim Sí Lầu.

Trong động quật ẩm ướt.

Trình Huy bước chân, người nhẹ nhàng lướt qua đống đá rơi loạn, được thuộc hạ hai bên hộ vệ chung quanh, đến trước cơ quan vào cửa tổng lâu.

Trong tiếng trầm đục nặng nề, cửa vào rộng mở.

Hắn ta chậm rãi đi vào, nhìn bài trí quen thuộc hai bên, trên mặt toát ra thổn thức nhỏ bé.

Trước đó không lâu, ở đây còn cực kỳ náo nhiệt, cao tầng Kim Sí Lầu đông đúc nhân tài.

Bây giờ… Lại chỉ còn lại có một mình hắn.

Tiếng cơ quan sau lưng vang lên, chậm rãi khép cửa vào lại.

Trình Huy đi dọc theo sảnh đá trống trải, đi vào từng bước một.

Hắn mới đổi quan bào giày bó, gót giày khảm nạm kim loại, gõ trên chất đá phát ra tiếng va đập lạnh băng.

"Cố ảnh không ở, khách tán nhân tiêu, thời đại biến ảo… Bây giờ, cuối cùng chỉ còn một mình ta…"

Hắn ta thở dài, dừng lại tại vị trí lần trước mình tự tay giết chết Trọng Minh.

Sau đó mới tiếp tục đi đến chỗ sâu nhất Kim Sí Lầu, chỗ bảo tồn sách mật tài liệu.

Trong khoảng thời gian này, hắn ta vẫn luôn tìm kiếm về thông tin nhân chủng của Đông tông.

Hắn ta biết rõ, mặc dù bây giờ mình tìm nơi nương tựa là Tây tông thành công, nhưng muốn đạt được đề bạt trọng dụng, đạt được càng nhiều tài nguyên tu hành hơn nữa, nhất định phải thể hiện ra nhiều tư cách và giá trị hơn nữa.

Mà vị trí hắn bây giờ, giá trị dễ lấy được nhất là ở đâu?

Tất nhiên là, nhân chủng do Đông tông lưu lại, và mật tàng của Thiên Nữ.

Hắn ta nhanh chóng ngồi xuống, tiếp tục cầm lấy mật sách trước đó.

Những mật sách này ghi chép về tất cả tài liệu của Thiên Nữ Đồng Chương trước đó.

Thiên Nữ Đồng Chương, võ lực không phải là mạnh nhất Đông tông, nhưng trình độ được trọng dụng đều cao hơn tất cả những người còn lại rất nhiều.

Nguyên do cụ thể trong đó, phần lớn là liên quan đến tâm kế mưu lược.

Tâm kế nàng thâm trầm, không ràng buộc, không hề có yếu điểm, lại có ý chí kiên định, quyết định một chuyện là sẽ quyết không bỏ cuộc.

Lại thêm bình thường nàng chú ý ẩn nấp bản thân nhiều.

Bởi vậy rất khó tìm được điểm đột phá.

Trình Huy tra tìm hồi lâu, luôn không thể tìm thấy bao nhiêu manh mối.

Bây giờ rơi vào đường cùng, hắn ta chỉ có thể lựa chọn tiến hành cách thức phiền phức nhất.

Đó chính là loại bỏ từng người từng người một, tất cả những người thân cận với Thiên Nữ.

Có thể tìm ra tồn tại của nhân chủng trong những người này.

Nếu là nhân chủng, nhất định tư chất vô cùng tốt, như vậy cũng có thể loại bỏ rất nhiều.

Mà Thiên Nữ Đồng Chương tuyệt đối sẽ dừng lại bên cạnh dạng người này một thời gian.

Như thế thì phạm vi sẽ càng thu nhỏ hơn một bước nữa.

Trình Huy không ngừng lật qua lại tài liệu trước mặt, thời gian dần trôi qua…

Từng cái tên khác nhau được hắn ta sửa sang lại.

Trên cuốn sách trống không, bị hắn ta dùng dấu vết đen như mực, cẩn thận viết lên thời gian, địa điểm, tên người.

Thời gian chầm chậm trôi qua.

Liên tục mấy ngày, hắn ta vẫn luôn ở trong chỗ này, đói bụng thì ăn lương khô dự trữ, khát thì uống nước sạch dự trữ.

Cuối cùng, vào ngày thứ Năm.

Trình Huy nhẹ nhàng thả bút lông trong tay ra, thở phào một tiếng.

"Đã thành!"

Hắn ta nhìn danh sách tên người phức tạp trước mắt.

Mặc dù là phương pháp ngu nhất, nhưng nhất định danh sách ba nhân chủng ẩn giấu ở trong đó.

Trên danh sách được bày trước mặt hắn ta, viết chỉnh tề đầy từng cái tên.

"Tổng cộng một trăm ba mươi lăm người, cho dù ba nhân chủng không phải ở trong đó toàn bộ, nhưng xác suất rất lớn sẽ có một người ở trong đó. Mà chỉ cần tìm được một, là có thể tìm thấy phương vị mật tàng của Thiên Nữ!"

Trong mắt Trình Huy lóe lên tinh mang.

Mà trong danh sách dưới tay hắn ta, vị trí thứ một trăm hai mươi bốn, tên thuộc về Trương Ảnh xuất hiện thình lình…

"Tiếp theo chính là tra tìm từng lần… Chẳng qua, chỉ có thể dựa vào tự ta động thủ…" Ánh mắt Trình Huy lấp lóe.

Công lao chỉ có thể là của một mình hắn ta.

Với lại… mật tàng của Thiên Nữ… Thực ra hắn ta cũng rất có hứng thú…

Chân Nhất Giáo, cung Thái Cực.

Là Đạo cung đỉnh cấp đặt song song với Thiên Bảo cung, cung Thái Cực là Tổ Đình Chân Nhất Giáo ở cả Đại Linh.

Trong đó trong cung điện lại phân thành bảy mươi hai tòa cung nhỏ điện nhỏ, huy hoàng mỹ lệ, giống như chỗ ở của thần phật trên thế gian.

Có chỗ khác với Thiên Bảo cung dung nhập tự nhiên, giao hợp biển hoa.

Cung Thái Cực lại càng vàng son lộng lẫy, đạo pháp uy nghiêm trên dưới.

Thanh Dịch đạo nhân chậm rãi đi trên đường đá thái cực ở giữa Đạo cung.

Cách mỗi mấy bước chân bước ra là một thái cực đồ đen trắng.

Hai bên thường cách một khoảng sẽ có pho tượng thần thú hộ pháp rất sống động.

Chương 578: Tính toán (4)

Thanh Dịch và mấy lão đạo sau lưng coi như là tản bộ giúp tiêu hóa sau bữa ăn.

Cũng coi như là thời gian mỗi ngày nói chuyện phiếm giao lưu theo thông lệ.

“Tên đồ đệ mới của lão Nhạc Thiên Bảo cung, chỉ sợ hơi phiền phức. Một thân tư chất tuyệt hảo, nếu thuận lợi, trong vòng hai mươi năm, tất thành Linh Tướng.”

Lão đạo nhăn lông mày dài đến cằm, trầm giọng mở miệng.

Người này là Bách Ích đạo nhân, ở cung Thái Cực, chính là một trong ba người địa vị cao nhất phía dưới Thanh Dịch đạo nhân.

Trong Chân Nhất Giáo, được hưởng vị trí giám viện.

“Hai mươi năm, thời gian lâu như vậy, giao cho hậu bối xử lý thôi, không cần đến chúng ta quan tâm.”

Một lão giả trọc hoàn toàn không có lông tóc không thèm để ý nói.

Hắn ta chính là một giám viện khác của cung Thái Cực, Trường Tín đạo nhân.

Thanh Dịch bước từng bước một lên phía trước, hô hấp phối hợp nhịp chân, rất có tiết tấu vận luật.

Nghe thấy sau lưng lên tiếng, lão ta chậm rãi điều chỉnh hô hấp, lấy lại tinh thần.

“Thực lực Nhạc lão nhị không tệ, nhưng đầu óc chưa đủ, lão cho là có thể giấu diếm đồ đệ mới, lại không biết càng giấu diếm, thì càng bất hòa.”

“Đại Đạo Giáo chỉ có thể có một Linh Tướng tương lai, đây là điều sớm đã quyết định, không thể thay đổi.”

Lão ta dừng một chút, ánh mắt xuyên qua từng tia hơi khói trên lư hương, nhìn về dãy núi phương xa.

Nơi này là bức tường phía tây Đại Đô, nhìn về nơi xa chính là chín dãy sơn mạch thâm thúy kéo dài.

“Cân đối bây giờ đã là tốt nhất, bất kỳ bên nào biến động đều sẽ đem lại biến số. Mà biến số làm cho chỗ thánh thượng không vui, chúng ta và Tây tông cũng sẽ không muốn xem lần biến hóa này.” Thanh Dịch tiếp tục nói.

“Chưởng giáo, không bằng chúng ta phái người phế bỏ người kia?” Một đạo nhân cường tráng trầm thấp lên tiếng.

“Bây giờ Nhạc Đức Văn bảo vệ đồ đệ kia, gần như đến tình trạng cử chỉ điên rồ. Đạt Mễ Nhĩ không ở đây, không ai đánh thắng được hắn, cho nên, phương pháp này vô dụng.” Bách Ích đạo nhân lắc đầu.

“Vậy cứ giống như Trương Thanh Chí trước đó?” Trường Tín đạo nhân đề nghị.

Mấy người đều hiểu là chuyện gì xảy ra, cũng rơi vào trầm tư.

“Không cần, chúng ta không cần làm ra việc gì, việc này tự sẽ có kết quả.” Thanh Dịch bình tĩnh nói.

Nhiều khi, không nhất định phải giết người mới có thể hủy một người.

Phương pháp hủy con người, có rất nhiều.

“Chúng ta đã hiểu ý nghĩa của Chưởng giáo” Bách Ích đạo nhân giật mình. “Trương Ảnh si mê võ công, bây giờ càng cảm thấy tư chất của mình thông thiên, liều mạng muốn học Kim Thiềm công của Cảm Ứng môn. Tuy bị Nhạc Đức Văn cản trở, nhưng vẫn luôn không cam tâm. Như thế, chỉ cần chúng ta giúp giải hắn thoát khỏi vòng ngăn cản của Nhạc Đức Văn, người này tự sẽ đi đến tuyệt lộ, hỏng mất căn cơ của bản thân.”

“Như thế rất tốt, chỉ cần để cho Trương Ảnh tiếp tục không làm việc đàng hoàng, không được bao lâu, hắn sẽ tự tổn hại căn cơ, tất nhiên hối hận thì đã muộn.” Trường Tín đạo nhân mỉm cười gật đầu.

‘Mười hai điểm.’ Trương Vinh Phương thư giãn động tác, đánh một chiêu một thức Thải Linh phù.

Nhưng tâm tư lại không ở trong đó, tất cả ở trên thanh thuộc tính vừa có chỗ biến hóa.

Từ lần trước gặp Yến Song đến nay, điểm thuộc tính mới đến tay, hắn vẫn không nhúc nhích.

Góp nhặt toàn bộ lại, chờ đợi Kim Thiềm công.

Dù sao hắn ở trong Thiên Bảo cung, có cao thủ bảo hộ liên tục, cũng không cần tự mình động thủ.

"Minh Nguyên sư thúc, không biết thực lực võ công ta bây giờ, ở bên ngoài được tính là tiêu chuẩn nào? Ngài có thể định vị cho ta hay không?"

Trong sân luyện võ sau lầu nhỏ.

Trương Vinh Phương nhìn về phía Minh Nguyên đạo nhân sắc mặt lạnh nhạt đối diện, trịnh trọng dò hỏi.

Minh Nguyên nghiêm túc suy tư.

"Các thế lực cũng có linh vệ Linh Lạc. Nhưng vì số thành công không nhiều, cho nên số lượng không lớn. Đại bộ phận linh vệ đều là cửu phẩm. Linh Lạc thì phần lớn là Siêu Phẩm, số ít Ngoại Dược, Nội Pháp nhiều hơn chút, Tam không cực ít. Vì Tam không cũng có hy vọng tiến thêm một bước, bước vào Tông Sư, lại đi linh hóa."

Hắn ta dừng lại.

"Sở dĩ, ngươi bây giờ, chỉ cần không trêu chọc thế lực lớn, còn lại trong đa số thế lực nhỏ không làm gì được ngươi."

"Thì ra là thế…" Trương Vinh Phương hiểu rõ.

Hắn đã có ý nghĩ chi tiết đối với việc làm sao tiếp tục tu hành Kim Thiềm công.

"Không nên gấp, tu vi văn công của ngươi bây giờ như thế nào? Có cái gì cần giải đáp khó khăn, nếu có, có thể tìm ba vị cung chủ trong cung giải thích."

Bình thường Minh Nguyên nói cực ít, nhưng lúc này liên quan đến văn công của Trương Vinh Phương, hắn ta cũng sẽ hiếm có mà nói dài hơn một ít.

“Văn công, khá tốt, khá tốt.” Trương Vinh Phương cười khan, cuối cùng bây giờ hắn cũng biết tư chất của mình.

Không thêm điểm, chỉ dựa vào mình khổ tu, sau khi đạt được Thái Thượng Minh Hư công, hắn đều không thể tăng tiến chút nào.

Chương 579: Tính toán (5)

Cái này khiến hắn nắm chắc trong lòng về tư chất thật sự của mình.

"Võ công một chút để có sức hộ thân là đủ rồi" Lông mày Minh Nguyên cau lại, muốn nói tiếp.

Đột nhiên một tiếng gõ chiêng vang tới từ nội cung xa xa. Bỗng cửa viện tử có một đạo nhân chạy tới, vội vã la lên với Trương Vinh Phương.

"Càn Khôn sư huynh, có điều chức trong cung đến, trong đó có nhắc tới ngươi! Mau đi xem một chút đi!"

Trương Vinh Phương vô cùng ngạc nhiên, điều chức?

Hắn lập tức phản ứng lại.

Lại là dựa vào thủ pháp này…

Lúc này, hắn vội vàng thu dọn trên người, phủ thêm đạo bào chính thức, tiến đến Triêu Nguyên điện chuyên môn tiếp chỉ và tiếp nhận bổ nhiệm của Thiên Bảo cung.

Dọc theo đường nhỏ trải đá trắng, hắn bước nhanh đuổi tới Triêu Nguyên điện.

Lát sau Trương Vinh Phương nhìn thấy sư phụ Sùng Huyền cũng ở đó.

Ngoài ra còn có hai đạo nhân không quen biết.

Đối diện cả đám người là hỏa giả trước đó Trương Vinh Phương gặp qua, lúc này tay Lý Tuyên Sách đang cầm bố trục màu xanh sẫm, chậm rãi niệm tụng gì đó.

Trương Vinh Phương lướt qua phòng tuyến đạo nhân phòng giữ, bước vào trong Triêu Nguyên điện.

Sau đó phân biệt hành lễ với mấy người.

"Đệ tử bái kiến sư phụ."

Sắc mặt Nhạc Đức Văn bình thản, không nhìn ra dấu hiệu gì, nhìn thấy đệ tử đến rồi, lão gật đầu với Trương Vinh Phương.

“Ngươi cũng vừa vặn, trong cung có lệnh, cho phép ngươi ra ngoài đi đến Thứ Đồng, phụ trách sự vụ giữ gìn Thứ Đồng đạo môn, lần này đi đường xá xa xôi, nếu ngươi đi, sợ là một hai năm cũng chưa thể quay về.”

Thực ra lão hoàn toàn không ngờ tới, bệ hạ lại đột nhiên bày chiêu này ra, mặc dù việc này không phải ý chỉ thánh chỉ, nhưng chỉ là không chỉ rõ thôi.

Sự vụ đạo môn luôn là Tập Hiền viện bọn họ tự động quản thúc, làm sao lại đột nhiên có trát gọi từ trong cung đến?

“Việc này quá lớn, chỉ cần ngươi không muốn, vi sư sẽ giúp ngươi cản trở.”

Sắc mặt Nhạc Đức Văn nghiêm nghị, nghiêm túc nói với Trương Vinh Phương.

Những ngày qua, Tây tông và Chân Nhất tranh đấu lẫn nhau, Đại Đạo Giáo không đếm xỉa đến, trước đây vẫn là một mảnh an bình.

Nhưng có thế nào Nhạc Đức Văn cũng không ngờ rằng, người xuống tay với mình là thánh thượng.

Nếu là chuyện khác, có lẽ lão sẽ tiếp tục giấu tài, cho dù là tạm thời mình không được cho phép chuyển hóa Linh Tướng, lão cũng nhận.

Nhưng bây giờ hy vọng đến thật không dễ thấy, lại đột ngột gặp chuyện như thế…

Đồ đệ bị thánh thượng để mắt tới, cái này đúng là hơi phiền phức không thể nói ra được, lão chỉ có thể không để ý đến cái khác mà cứng rắn đáp trả.

“Đã nhiều ngày không gặp, từ khi chia tay đến giờ, Càn Khôn đạo trưởng không có vấn đề gì chứ. ” Lý Tuyên Sách ngẩng đầu nhìn Trương Vinh Phương mỉm cười nói.

Trương Vinh Phương gật đầu, ánh mắt lại rơi trên người sư phụ Sùng Huyền.

“Trong cung dự định bổ nhiệm ngươi là chức Thứ Đồng thủ giáo, đi tới bình định lập lại trật tự, trọng chỉnh trật tự tôn giáo của cảng lớn.” Nhạc Đức Văn trầm giọng nói.

“Ta định từ chối cho ngươi. Ngươi còn trẻ, bây giờ chính là thời gian tu hành văn công quan trọng nhất. Không nên quấy rầy, chỉ có thể…”

“Sư phụ!” Lập tức trong lòng Trương Vinh Phương đã hiểu, hắn cái này chính là thời cơ Yến Song nói tới.

“Sư phụ, đệ tử nguyện đi! Thực ra việc này cũng không chậm trễ tu hành văn công, đệ tử bảo đảm, thường cách một đoạn thời gian thì sẽ hỏi, nhất định có chỗ tiến bộ trong văn công. Sư phụ không cần lo lắng!”

Hắn quả quyết lên tiếng trầm ổn nói.

Chỉ cần không có sư phụ và Minh Nguyên nhìn chằm chằm vào, hắn có thể tìm thấy cơ hội thêm điểm, nhanh chóng tăng Kim Thiềm công lên.

Không có cách nào, hai vị này nhìn chằm chằm đến mức quá cẩn thận…

Nhạc Đức Văn nhìn hắn chăm chú, nhất thời không nói chuyện.

Lão biết… tiểu tử này luôn luôn cảm thấy mình quản thúc hắn, ép hắn tu hành văn công.

Bây giờ thật không dễ mới có một cơ hội có thể nhảy ra ngoài, chắc chắn vui vẻ dị thường.

Nhưng lão cũng không nghĩ lại, loại cơ hội này cứ không có lý do mà xuất hiện hay sao? Chân Nhất, Tây tông, thậm chí là quan lại, bọn họ thật sự là vì để đồ đệ Đại Đạo Giáo rèn luyện mới đẩy việc này ra?

Nghĩ cũng biết không thể nào.

Không có môi trường bình ổn của Thiên Bảo cung, hắn ra ngoài sẽ phải đối mặt đủ loại chuyện phiền toái, nào có thời gian chuyên chú tu hành văn công?

“Càn Khôn à, ngươi phải hiểu rõ, trong cung phái ngươi ra ngoài, không phải để ngươi ra ngoài du ngoạn.” Nhạc Đức Văn chân thành nói.

“Đệ tử hiểu rõ. Nhưng cơ hội khó có được, đệ tử vui lòng thử một lần!” Trương Vinh Phương thành khẩn trả lời.

Nhạc Đức Văn không phản bác được.

Trước kia lão từng điều tra tài liệu, đã hiểu rõ tiểu tử này là người mê làm quan, bây giờ xem ra, quả nhiên vẫn như cũ…

Chẳng qua không sao, quan tâm hắn có đồng ý hay không đâu, qua việc này thì cứ cứng rắn quấy nhiễu hắn là được.

Chương 580: Tính toán (6)

“Nhạc chưởng giáo đang nghĩ là, ngày sau nghĩ cách phủi bỏ việc này?” Lý Tuyên Sách ở một bên đột ngột mở miệng cười nói.

“Đâu có đâu có, cớ gì Lý công công nói ra lời ấy?” Nhạc Đức Văn gượng cười hai tiếng.

“Nhạc chưởng giáo vẫn đừng nên có ý tưởng như vậy mới tốt. Khai tỉnh bên ấy, còn có Mật giáo cần ngài tự mình dẫn đội trấn áp. Ngài yên tâm, lần này bệ hạ phái Vĩnh Hương quận chúa và Càn Khôn đạo trưởng đi cùng nhau. Tất không cần lo lắng phương diện an toàn.” Lý Tuyên Sách hồi đáp.

Trước đó Nhạc Đức Văn không lo lắng, không nghe được Vĩnh Hương còn tốt, nghe thấy cái tên này thì lập tức thay đổi sắc mặt.

“Sư phụ vẫn lo lắng, có thể phái người chuyên môn thủ hộ bên cạnh đệ tử, như thế không phải không khác gì Thiên Bảo cung bên này hay sao?” Lúc này Trương Vinh Phương vội vàng lên tiếng.

Nhạc Đức Văn bất đắc dĩ nhìn Trương Vinh Phương.

“Như thế cũng có thể. Chỉ là chờ ngươi quay về, văn công vẫn chậm rãi như bây giờ, đến lúc đó đừng trách vi sư động thủ nặng tay!”

“Đệ tử tuân mệnh!” Trong lòng Trương Vinh Phương vui mừng, vội vàng hành lễ.

Nhạc Đức Văn bất đắc dĩ xua tay, quay người rời khỏi, lười nhìn lại đứa làm mình giận.

Ra khỏi Triêu Nguyên điện, thân hình lão lấp lóe mấy lần đã biến mất tại chỗ.

Không bao lâu sau, lão xuất hiện ở lầu nhỏ ba tầng của mình.

Lão đứng trên sân thượng, bất đắc dĩ trên mặt sớm đã biến mất.

“Xem ra quả nhiên là thánh thượng muốn nhúng tay…”

“Chưởng giáo, muốn ta tự mình đi theo không?” Minh Nguyên đạo nhân hiện thân phía sau lão, cúi đầu nói.

“Không cần, Càn Khôn và quận chúa ở cùng chỗ, không ai lại mạo hiểm ra tay với tiểu tử đó chọc giận ta. Điều ta lo lắng không phải cái này.” Nhạc Đức Văn lắc đầu.

“Đến bây giờ văn công của tiểu tử kia còn không nhúc nhích chút nào sao?”

“Đúng thế, ta đã quan sát rất lâu, xác định không có chút nhúc nhích nào.” Minh Nguyên gật đầu.

“Xem ra nhất định là có chỗ nào xảy ra sai sót, khiến hắn loạn tâm cảnh. Ra ngoài nghỉ ngơi một chút cũng tốt, có lẽ là ta thúc ép quá mức.” Nhạc Đức Văn nắm vuốt râu suy tư.

“Vừa vặn, lần này ra ngoài để tiểu tử kia cẩn thận cảm nhận, võ công cao hơn cũng có thể làm sao? Bất kể ngươi giết thế nào, cũng không thể đánh chết một linh vệ đẳng cấp thấp nhất. Khổ tu nhiều năm, lại không kịp đối thủ Bái Thần một cái, đã lập tức vượt qua mình. Nếu thật sự chưa từng được trải nghiệm cảm giác nặng nề không biết làm sao, thì sẽ không hiểu vì sao chúng ta muốn truy cầu linh hóa cao nhất.”

Lão cười một tiếng.

“Chờ hắn hối hận, tự nhiên sẽ lại quay về, khóc quỳ cầu ta chỉ điểm sai lầm. Đến lúc đó, tự nhiên rồi hắn sẽ tập trung toàn bộ tâm thần, một lòng cầu đạo, trong lòng không suy nghĩ chuyện gì khác nữa.”

Minh Nguyên không phản bác được.

Lão nhân này xấu xa, hắn ta đã sớm thấy nhiều rồi.

Giống như trong Kim Thiềm công cần xích linh chi trăm năm.

Thực ra hoàn toàn không cần đến trăm năm, mà là lúc đó lão nhân này lén lút thu hút sự chú ý của Trương Ảnh, thừa dịp quay đầu lại, để mình có thời gian âm thầm ra tay sửa chữa.

Vốn dĩ là trong chủ dược, hoàn toàn không cần xích linh chi trăm năm. Mà là một loại dược liệu đặc biệt tên là bách niên xích.

Lúc đó lão tăng thêm mấy chữ ở phía sau cần dùng dược thủy cũ…

Cho nên, nhất định Trương Ảnh không thể tu thành Kim Thiềm công được, về sau tất nhiên sẽ hối hận, hồi tâm chuyển ý, một lòng luyện văn công.

Đây là kết cục đã chú định từ ban đầu.

…

“Sư đệ… Đệ thật sự muốn rời khỏi Thiên Bảo cung? Đi Thứ Đồng cảng?” Trương Thanh Chí nhìn sư đệ tiện nghi mới của mình, thoáng có chút lo lắng.

“Chờ đợi trong Thiên Bảo cung lâu như vậy, cũng nên ra ngoài hít thở không khí, đi một vòng.”

Trương Vinh Phương mỉm cười.

“Huống chi, Thứ Đồng chính là cảng lớn thứ nhất của đương kim Đại Linh, cũng là cảng lớn thứ nhất thế giới bây giờ, không tới trải nghiệm một chút, chẳng phải là quá đáng tiếc hay sao?”

“Nói cũng phải, chẳng qua qua lại mất hồi lâu, bất giác sẽ quá hao phí thời gian hay sao?” Trương Thanh Chí không thích bay khắp nơi, thích tìm đúng một chỗ thoải mái, cho nên lúc ban đầu hắn ta đi theo sư phụ, đi từ địa khu xa xôi vào Thiên Bảo cung, ngồi xổm một lần là hơn mười năm, chưa hề động đậy.

“Không sao, dù sao lần này sư đệ ngươi cũng là đi làm quan.” Trương Vinh Phương cười nói: “Sư huynh huynh đừng lo lắng.”

Trương Thanh Chí không phản bác được.

Từ khi hỏa giả vừa rồi rời khỏi, hắn ta đã thấy Trương Ảnh sư đệ vui vẻ đến không nói ra được.

Nhìn qua giống như bị buồn bực đến hỏng rồi.

Mà cảm xúc này, hắn ta không thể nào hiểu được.

Thiên Bảo cung an toàn lại dễ chịu, ở đây có ăn có uống, đi ngủ cũng an tâm, vì sao còn muốn ra ngoài chịu khổ?

Chương 581: Đa trọng (1)

Hai người rời khỏi Triêu Nguyên điện, đi thẳng một đường trở về chỗ ở, một đường nhỏ giọng tán gẫu các câu chuyện.

Trương Thanh Chí thấy chẳng khuyên được Trương Vinh Phương, thì lại thảo luận sự tình ngoại phái lần này từ một góc độ khác.

"Nói mới nhớ, lần này ngoại phái, thực lực của sư đệ không đủ để trấn áp Thứ Đồng, cho nên hẳn chủ lực thực sự là vị Vĩnh Hương quận chúa kia mới đúng. Cũng tức là nói, sư đệ nên đi qua làm đồ trang trí, thật sự phụ trách sẽ là Vĩnh Hương quận chúa."

"Quả thực như thế, dù sao với thực lực của ta, mặc dù tính là mạnh ở trong mắt người bình thường, Nhưng trong Linh đình chỉ là nhân vật cỏn con." Trương Vinh Phương gật đầu.

"Sư đệ có từng biết về Vĩnh Hương quận chúa không?" Trương Thanh Chí hỏi.

"Không có, sư huynh có tin tức?" Trương Vinh Phương hơi hiếu kỳ nói.

"Từng nghe nói một lời đồn đãi." Trương Thanh Chí gật đầu: "Vị quận chúa này, là nữ tính hiếm gặp trong hoàng thất, tính cách bướng bỉnh, thực lực cường hãn phái thực quyền. Hơn nữa còn là một người rất đặc biệt. Đến lúc đó đệ gặp được sẽ hiểu rõ."

"Thế nào? Không dễ ở chung?" Trương Vinh Phương ngạc nhiên nói.

"Không… Ta từng thấy vị kia, đó là một người rất đặc biệt. Rất khó dùng một từ ngữ đơn giản để hình dung. Chẳng qua, với tư chất của sư đệ, vẫn sẽ không xảy ra chuyện gì." Trương Thanh Chí cũng mới biết được tư chất của Trương Vinh Phương.

Vừa rồi lúc nói chuyện riêng, hắn ta mới biết được, vị sư đệ này thế mà đã là Nguyên Anh trung kỳ!

Rõ ràng trước đó tuyên bố là Kim Đan kỳ?

Như thế, rốt cuộc hắn ta cũng hiểu được, vì sao sư phụ coi trọng vị sư đệ này như thế.

“Ngoài ra, sư đệ nhất thiết phải cẩn thận, Vĩnh Hương quận chúa xinh đẹp diêm dúa, người theo đuổi đông đảo, muốn mất bản tâm. Chúng ta là người tu đạo, một khi mất bản tâm, tương lai nhất định sẽ gặp phải gông cùm xiềng xích, khó mà tiến lên.” Trương Thanh Chí nghiêm túc dặn dò.

“Cảm tạ sư huynh nhắc nhở.” Trương Vinh Phương gật đầu. “Đúng rồi, hồi trước sư huynh muốn mua tử hinh luyện thần đan, bây giờ làm sao rồi?”

“Ờm…” Sắc mặt Trương Thanh Chí đỏ lên.

Hắn ta mới tập hợp đủ tiền không lâu, nhưng mà… Vừa lúc Tiểu Hạc tu hành đến thời khắc mấu chốt, thiếu tiền mua công cụ phụ trợ, hắn đã mang số tiền kia cho Tiểu Hạc mượn.

Dù sao hắn ta tu hành văn công, thọ nguyên kéo dài, lần này không đủ, lần sau tích lũy lại cũng được.

Nhưng Tiểu Hạc chủ tu võ công, nếu lần này không được, sợ là về sau không có cơ hội.

Làm bạn bè, nói thế nào hắn ta cũng phải giúp một cái ngay lúc này.

“Còn chưa mua được sao?”

Trương Vinh Phương nhìn vẻ mặt này của hắn ta, là hiểu rõ chắc chắn không thành.

Hắn lấy một cái bình nhỏ ra từ trong túi tiền, kín đáo đưa cho đối phương.

“Huynh quá thành thật, cho, ta mua cho huynh một viên. Coi như ta cho huynh mượn.”

Trương Thanh Chí không tệ, cho nên hắn cũng tiện tay mua một viên ở Đan đường.

Một viên đan dược như thế mà cần một ngàn lượng.

Có thể thấy đan sư trung phẩm thượng phẩm kiếm tiền nhanh chóng đến mức khó mà hình dung.

Không chờ Trương Thanh Chí đáp lời, Trương Vinh Phương nhanh chóng gia tốc đi đến phía trước, lười nghe hắn ta nói nhảm lời cảm tạ gì đó, rời khỏi rất nhanh.

Trương Thanh Chí còn chưa lấy lại tinh thần, cảm giác trong tay có thêm một cái gì đó.

Xem xét lại, thế mà là tử hinh luyện thần đan, lúc này chấn động trong lòng, muốn đi tìm Trương Vinh Phương.

Lúc này lại không thấy bóng dáng Trương Vinh Phương nữa.

Hắn ta nắm bình sứ đựng đan dược, nhìn tên đan dược dán phía trên. Trên mặt có loại bất đắc dĩ không nói ra được, cũng có một tia mịt mờ thoải mái.

'Như thế… cứ tính là người sư huynh ta mượn của đệ, chờ sau này nhất định phải tìm cơ hội hồi báo!' Trương Thanh Chí âm thầm hạ quyết tâm trong lòng.

*

*

*

Mấy ngày kế tiếp.

Dường như Nhạc Đức Văn chấp nhận sự thực Trương Vinh Phương muốn rời đi.

Ba ngày sau.

Trong Thiên Bảo cung, bên trong núi rừng giữa Đạo cung.

Trong lương đình một đỉnh núi.

Nhạc Đức Văn và Trương Vinh Phương, hai sư đồ ngồi đối diện nhau.

Ngày mai là thời gian chính thức rời đi, sự vụ chuẩn bị cũng làm xong

Trương Vinh Phương chết sống muốn rời khỏi, Nhạc Đức Văn cũng không ngăn cản nữa.

"Cái này… mang theo trên đường. Không được truyền ra ngoài."

Trong sơn phong, một tay Nhạc Đức Văn nhẹ nhàng đặt một bao đồ gói bằng vải vàng nhạt vải trên mặt bàn đá, rồi đẩy qua.

Lần trước sau khi Lý Tuyên Sách công công tuyên chỉ.

Lúc này rốt cuộc Trương Vinh Phương cũng biết, sư phụ tiện nghi của mình, chính là vị đứng đầu cả Đại Đạo Giáo, cũng tức là chưởng giáo giáo môn.

Thậm chí địa vị còn trên cung chủ.

Thực ra thân phận này cũng ở trong dự liệu của hắn.

Dù sao, có thể tùy tiện phái ra một vị cao tu cao thủ Linh Lạc cường hãn, ở Đại Đạo Giáo cũng không thể nào là phương diện bình thường.

Chương 582: Đa trọng (2)

“Sư phụ, đây là gì?” Hắn vươn tay cầm lấy bao đồ.

“Chẳng phải mở ra xem ra sẽ biết?” Nhạc Đức Văn thản nhiên nói.

Trương Vinh Phương nhìn lão, vươn tay, bắt đầu mở từng tầng bọc đồ.

Nhấc vải vàng lên, bên trong là một hộp gỗ hình chữ nhật.

Mặt ngoài hộp gỗ có sơn khắc kim văn hoa hồng.

Răng rắc.

Hộp gỗ bị trượt ra nhẹ nhàng, lộ ra một quyển sách giấy dầu cất kỹ bên trong, cùng với một bình nhỏ màu đen hình dạng quả bầu bằng đá mài.

“Đây là…” Trương Vinh Phương cầm lấy sách giấy dầu, nhìn kỹ lại.

Quả nhiên, tờ thứ nhất trong sách viết bốn chữ lớn LTHư Tượng phù pháp.

“Đây không phải là thứ ngươi vẫn muốn sao?” Nhạc Đức Văn nói khẽ. “Trong hồ lô là Mê Lân Ngọc Tủy. Phải phối phục dụng sau khi tu hành.”

“Đây là… Siêu Phẩm? Ngoại đan cần cho Siêu Phẩm?” Trương Vinh Phương lập tức hồi tưởng lại ký ức lúc trước, mặt lộ vẻ chấn động.

Hắn không ngờ rằng, vật mục tiêu lý do ban đầu mình đến Thiên Bảo Cung, bây giờ lại dễ dàng trưng ra trước mặt như thế, tự đưa đến tay mình.

Chỉ là, lúc này, mục tiêu của hắn từ lâu đã thay đổi từ lúc trước đơn giản, trở nên càng phức tạp hơn nữa.

Hắn cúi đầu xuống, ánh mắt Trương Vinh Phương phức tạp nhìn hai thứ quý giá này.

“Không phải sư phụ không muốn đệ tử tu hành võ học sao?”

“Ngươi cũng sắp phải đi xa nhà, ta còn có thể vượt qua ngàn dặm hạn chế ngươi mỗi ngày hay sao?”

Nhạc Đức Văn im lặng: “So với để ngươi làm loạn lung tung, còn không bằng ta giúp ngươi chuẩn bị thỏa đáng trước, nếu không lỡ như luyện lầm đường chết, đả thương cơ thể, thì được không bù mất.”

“Sư phụ…” Trong lòng Trương Vinh Phương cảm động, còn muốn nói chuyện.

“Đừng vội. Ta nói cẩn thận với ngươi. Võ công của ngươi muốn đột phá Siêu Phẩm, uống thuốc vẫn có mạo hiểm. Tất nhiên, đối với tư chất như ngươi mà nói, mạo hiểm rất thấp. Cho nên ta không nói nhiều. Nhưng ngươi phải nhớ một điểm. Siêu Phẩm Ngoại Dược, muốn tiến triển cần phải ăn đan dược đặc biệt liên tiếp không ngừng. Ngoài ra Đại Đạo Giáo ta, một khi Siêu Phẩm, thì sẽ cần ăn Mê Lân Ngọc Tủy liên tục. Cả đời này của ngươi, có thể ăn nhiều nhất là chín lần. Sau đó dược hiệu của Mê Lân Ngọc Tủy mất đi hiệu lực, cơ thể kích thích cường hóa đến cực hạn, sẽ có thể suy xét bước vào Nội Pháp. Nội Pháp, chính là sở học tái tạo, dùng nội dung trong Hư Tượng phù pháp, dung hợp tăng võ đạo bản thân. Dù sao, sau Siêu Phẩm, rất nhiều chiêu số võ học bình thường đã không có tác dụng lớn nữa. Cho nên cần tu bổ dung hợp không ngừng.”

Nhạc Đức Văn chân thành nói: “Bình thường sau khi quân nhân thiên tài bước vào Ngoại Dược, tốn hơn mười năm mới có thể khiến cơ thể thích ứng với dược hiệu, cường hóa đến cao nhất, từ đó lại vào Nội Pháp. Cho nên, chỉ cần ngươi bước vào Ngoại Dược, đạt được sức tự vệ nhất định, thì có thể dừng võ tu lại, chuyên chú vào văn công.”

“Đệ tử đã hiểu.” Trương Vinh Phương gật đầu.

“Nhất định phải nhớ bù đắp Thải Linh phù cuối cùng trước tiên, sau đó lại uống thuốc. Trạng thái cực hạn của bản môn có giúp đỡ rất lớn đối với kháng thuốc độc, cũng có thúc đẩy rất lớn đối với khôi phục cơ thể.” Nhạc Đức Văn căn dặn.

“Đệ tử hiểu rõ.” Trương Vinh Phương gật đầu lần nữa.

Thực ra Nhạc Đức Văn cũng hiểu rõ, một người cứ mang đệ tử theo bên cạnh, chung quy cũng không tốt.

Chim ưng con cũng phải trải qua huấn luyện mới có thể bay lượn trên không trung.

Đóa hoa được bảo vệ quá mức, cuối cùng sẽ chỉ bị mưa to gió lớn xé rách đập nát.

Cuộc trò chuyện với sư phụ kéo dài đến hơn một giờ.

Khi Trương Vinh Phương đi về nghỉ, đã là lúc trời ảm đạm.

Hắn cất kỹ mọi thứ, quyết định trước khi đi sẽ đi xem xét bí tịch Kim Thiềm công một chút.

Trước đó mặc dù hắn đã ghi chép lại, nhưng vì phòng ngừa có chỗ sơ suất, đi đối chiếu lại vẫn tốt hơn.

Lúc này, hắn thu dọn chuẩn bị đồ đạc, cất một túi tiền vào, rồi đi đến Ô Vân các.

Lúc chạng vạng tối, số lượng người trong Ô Vân các càng ít hơn.

Từng giá sách to lớn như quái vật đứng sừng sững dưới mặt đất trong động quật.

Trương Vinh Phương đứng ở cửa hang nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy mười mấy người lưa thưa đang chuyển động trong sảnh động rộng lớn im ắng.

Hắn xe nhẹ đường quen mà đi đến vị trí trước đó, lấy Kim Thiềm công trên giá sách xuống, sau đó tìm chậu than bên đường, ngồi xuống, cẩn thận so sánh.

Đặt khắc ấn Kim Thiềm công mình chép lại ở phía bên phải, nguyên bản thì đặt ở bên trái.

Nhìn phần công pháp đặc biệt trước mặt. Trong lòng Trương Vinh Phương cũng có chút cảm thán.

‘Linh Đình cũng tốt, các Giáo cũng tốt, đều là Bái Thần. Bái Thần Bái Thần, mỗi người người đều xem nó như truy cầu cả đời của mình, vì nghi thức linh hóa cao hơn Bái Thần mà không ngừng phấn đấu tu hành.’

‘Nhưng mà Bái Thần thực sự được chứ?’

Chương 583: Đa trọng (3)

Hắn khẽ lắc đầu, sớm đã quyết định chắc chắn không Bái Thần.

Mà không Bái Thần, cũng chỉ có thể theo phương diện võ công làm bản thân lớn mạnh.

Linh vệ Linh Lạc sau Linh hóa cũng không bất tử kinh khủng.

Nhưng ngoài ra, dựa theo lời Minh Nguyên sư thúc nói.

'Sau linh hóa, cấp bậc nghi thức khác nhau, tăng phúc mang tới cho người Bái Thần cũng khác nhau.

Cấp bậc càng cao, tăng lên càng mạnh. Cao nhất chính là Linh Tướng, một khi Bái Thần thành công, là được tăng lên mấy lần, thậm chí khủng bố hơn mười lần toàn bộ tố chất phương vị.'

Trương Vinh Phương chỉ hơi nghĩ đã hiểu, rốt cuộc chênh lệch ở trong đó lớn đến bao nhiêu.

Mà làm sao dùng hệ thống võ học bình thường, đối kháng Linh Lạc, đại khái trong lòng hắn có một chút quy hoạch.

"Chỉ cần điểm thuộc tính đủ nhiều, tất cả đều có thể."

Hắn tập trung ý chí, bắt đầu cẩn thận kiểm tra một đối một về hai bản bí tịch trước mặt.

…

Bên ngoài Đại Đô thành, chỗ sâu trong chín dãy sơn mạch u ám.

Biển cây đen nghịt không ngừng lay động theo gió đêm, nổi lên tầng tầng gợn sóng.

Ư…

Một con mèo rừng cường tráng toàn thân hoa ban, đang lặng yên không tiếng động đi đến phía trước, tới gần một người áo đen đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa.

Mắt mèo rừng lộ hung quang, cổ họng phần bụng trên cơ thể không ngừng nhúc nhích, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể

nhào tới giết chết người áo đen, sau đó ăn như gió cuốn.

“Đồ chó con của Linh Đình, lại dự định giở trò bịp. Bốn tên ngu xuẩn Xuân Hạ Thu Đông cũng bị thu hút qua, không duyên cớ mà bó buộc tay chân.” Đột nhiên một giọng nữ hùng hậu truyền ra sau lưng mèo rừng.

Mèo rừng sợ tới mức toàn thân phát run, muốn phát ra một tiếng gào.

Nhưng tiếng gào còn kẹt ở cổ họng, đã bị một bàn tay lớn tráng kiện nắm thật chặt, không thể kêu lên.

Răng rắc.

Mèo rừng kích cỡ tương đương với hổ, lập tức cả đầu bị bẻ quặt ba trăm sáu mươi độ.

Sau nó, cả bóng đen khổng lồ cao chừng hai mét năm, người khoác áo bào đen, lặng yên xuất hiện dưới ánh trăng.

“Ma Ưng Hạ Long, ngươi đã hẹn bản tọa đến đây, hẳn là có tính toán gì?” Bóng đen khổng lồ lại phát ra tiếng lần nữa, ánh mắt nhìn vào người áo đen ngồi xếp bằng trên mặt đất kia.

“Kế Xương lão hữu, năm đó từ biệt, ngươi ta tự mình sáng lập thế lực của bản thân, bây giờ cũng đã mười lăm năm rồi. Bây giờ Đông tông sụp đổ, Linh đình nội loạn, Giám Sát ty ốc còn không mang nổi mình ốc, chính là thời điểm Mật giáo đại triển hoành đồ (sự nghiệp phát triển hưng thịnh) mà ta chờ.”

Người áo đen đang tĩnh tọa rồi chậm rãi đứng dậy, xoay người lại, lộ ra một khuôn mặt bị thiêu hủy, khuôn mặt cấu xí, chỉ có một đôi mắt con ngươi còn hoàn hảo.

“Lão hữu, có thể đã từng quên mối thù lúc trước?” Hắn ta nhẹ nhàng vươn tay, vuốt ve mặt mình.

“Gương mặt này của ta, thân đệ đệ của ngươi… Cũng trở thành giá phải trả trong trận đại chiến đó…”

“Vậy thì đã sao? Bây giờ Linh đình thế lớn, Thiên Giáo Minh chúng ta sau mấy lần đại bại, sớm đã thành năm bè bảy mảng. Chẳng lẽ ngươi còn muốn tạo phản à?” Bóng người to lớn lạnh lùng nói.

“Vì sao không được?” Bóng đen ngồi xuống cười. “Năm đó Đế Sư Đạt Mễ Nhĩ ép chúng ta tới không thở nổi, bây giờ tráng niên mất sớm, đã sớm chết năm năm rồi. Lúc trước Đông tông như mặt trời ban trưa, bây giờ cũng hoàn toàn sụp đổ. Còn lại Tây tông, đạo môn, thì có gì phải sợ? Chẳng qua cũng là gà đất chó sành thôi.”

“Tên cẩu tặc Đạt Mễ Nhĩ kia đã chết năm năm?” Bóng đen khổng lồ run rẩy toàn thân: “Ngươi lấy được tin tức này từ đâu?”

“Ta tự có con đường lấy tin tức, nhưng việc này tuyệt đối chắc chắn. Đạt Mễ Nhĩ cũng coi như là cúc cung tận tụy, đáng tiếc, khổ cực cả đời, quay đầu đã bị Linh Đế bán đến không còn một mảnh, bỏ qua quan hệ bao năm. Thật là buồn cười!” Bóng người ngồi xuống mỉa mai chế giễu vài tiếng.

“Nếu hắn chết thật, như thế… Ngược lại là có thể thực hiện được…” Ngữ khí bóng đen khổng lồ thả lỏng.

“Ngươi dự định làm sao?” Nàng nhìn về phía đối phương.

Trong Thiên Giáo Minh, vị Ma Ưng trước mặt này luôn luôn mưu tính hơn người, mưu kế chồng chất. Đã hẹn nàng đến đây, chắc hẳn sớm đã sắp đặt kế hoạch hoàn thiện.

“Chuyện còn lại an bài tốt từ sớm, bây giờ đạo môn và Tây tông còn thiếu một mồi lửa. Đại Đạo Giáo ẩn tàng nhiều năm như vậy, tuyệt đối không cam lòng tiếp tục ẩn nấp nữa. Bây giờ vừa vặn có một cơ hội tuyệt hảo. Chúng ta chỉ cần ở phía sau hơi… đẩy thêm một cái.”

“Làm sao để đẩy thêm một cái?”

“Rất đơn giản, Nhạc Đức Văn mới thu một đồ đệ bảo bối, đã thành điểm chú ý của Chân Nhất Giáo Tây tông và Linh Đế, hình như đám người này muốn dùng thủ đoạn ôn hoà, cố ý phế người tuổi trẻ kia đi. Ngươi nói, nếu chúng ta chờ sau khi bọn hắn sử dụng thủ đoạn, rồi lập tức âm thầm ra tay, giết chết đồ đệ Nhạc Đức Văn hoàn toàn… Nhạc Đức Văn sẽ nghĩ là ai ra tay?”

Chương 584: Đa trọng (4)

Bóng đen khổng lồ khẽ lắc đầu.

“Chỉ đơn giản như vậy?”

“Đương nhiên không, sau đó ‘Nhạc Đức Văn’ dưới cơn thịnh nộ, ra tay đánh chết cao thủ cao tầng Chân Nhất Giáo và Tây tông… Ngay cả một đồ tôn cuối cùng của Thanh Dịch lão đạo kia cũng chết trên tay…”

“Ngươi tự mình ra tay? Có nắm chắc không?” Bóng đen khổng lồ trầm giọng hỏi.

“Không nhiều, phải nhìn xem đồ đệ kia nặng bao nhiêu trong lòng Nhạc Đức Văn.” bóng người ngồi xuống cười nói.

Hai người đều không nhắc tới chuyện đồ đệ kia có thể bị giết chết hay không.

Trong lòng bọn họ, chỉ là một cửu phẩm, ở chỗ nhỏ bé khác có thể tính không tệ, nhưng trong này, trong bàn cờ giai tầng này, thực ra cũng chỉ là tiểu tốt.

Không nhập siêu phẩm, thì tất cả đều là sâu kiến.

Đến lúc đó, chỉ cần rời khỏi Đại Đô, Thiên Bảo cung không thể để hai quái vật Ngọc Tiêu cung đi theo, tất cả sẽ dễ như trở bàn tay, nước chảy thành sông.

Ô Vân các.

Trương Vinh Phương cẩn thận chăm chú so sanh hai phần bí tịch Kim Thiềm công.

Thực ra, những thời giờ hắn xem xét bí tịch, ngẫu nhiên cũng sẽ cảm giác nơi nào đó có chút ít không đúng. Chỉ là nhất thời không cảm giác được là chỗ nào.

Bây giờ kỹ năng luyện đan của hắn đã đạt tới cấp độ Nắm Giữ cơ sở, cũng có hiểu rõ đối với phối hợp dược tính cơ sở, và các loại nguyên lý đơn thuốc cơ sở.

Cũng vì như thế, lúc hắn đọc phương thuốc Kim Thiềm công, càng phát giác, phong cách phối thuốc trước sau của phương thuốc trong công pháp này, dường như không thống nhất.

Đây mới là nguyên nhân căn bản lần này hắn đến đây thẩm tra đối chiếu lại lần nữa.

Hắn muốn loại bỏ nghi ngờ này.

Trương Vinh Phương nhìn từng sơ đồ giải phẫu cóc trong Kim Thiềm công này, hắn nhìn mỗi ký hiệu, mỗi đường cong nhắc nhở ấm áp: Mũi tên trái phải (←→)lật giấy trước sau, trên dưới (↑↓) cũng không tha.

Nhưng mà chờ đến lúc lật hết cả quyển sách, vẫn không thể nào phát hiện rốt cuộc sự không đúng trong lòng ở đâu.

Hắn khép bí tịch lại, chậm rãi đứng dậy, thở dài một tiếng. Chỉ có thể bỏ cuộc.

Bí tịch được sao chép không có sai sót, hắn lại không thể phát hiện vấn đề, cũng chỉ có thể đứng dậy, trả bí tịch Kim Thiềm công về chỗ cũ.

‘Xem ra, thực sự không được, cũng chỉ có thể chờ đi tới Thứ Đồng, rồi thu thập xích linh chi trăm năm, luyện chế đan dược. Đến bến cảng lưu lượng hàng hóa cực lớn như vậy, không tin sư tôn còn có thủ đoạn lớn đến thế.’

Trong lòng Trương Vinh Phương cảm khái, từ Đại Đô đến Thứ Đồng, ít nhất phải hơn một tháng đi đường.

Cái này vẫn là dùng tốc độ tương đối nhanh của bọn họ để tính toán.

Hơn một tháng này, rời khỏi che chở của sư tôn, rốt cuộc sẽ phát sinh điều gì, không ai nói rõ được.

Hắn không tin tưởng thế lực sau lưng Yến Song lại thật sự hảo tâm giúp hắn đạt được mục đích.

Bọn họ tất có mục đích.

Bây giờ Đông tông sụp đổ, Kim Sí Lầu mười không còn một, trong tay hắn lại có bí mật mật tàng.

‘Chờ khi vừa ra khỏi Đại Đô, tăng trình độ võ lực lên nhanh nhất.’

Lúc này, Trương Vinh Phương nhìn điểm thuộc tính mình đã tích lũy đến mười hai điểm.

Dự trữ này, cộng thêm bí dược Siêu Phẩm và mật pháp nơi tay, tất cả phải chờ thoát ly giám sát nghiêm ngặt và bí mật của sư tôn và sư thúc.

Sau đó, hắn lại tìm kiếm bản đồ địa hình Thứ Đồng trong thư khố.

Chuẩn bị làm đủ công khóa trước khi đi qua.

Chỉ là sau khi tìm thấy địa đồ, Trương Vinh Phương nhẹ nhàng mở ra xem xét.

Lập tức ánh mắt hắn run lên.

'Đây là?'

Đột nhiên trong đầu hắn lóe qua chìa khóa kim văn trước đó đạt được, địa đồ thần bí cuốn lại.

Địa đồ thần bí và Thứ Đồng trong địa đồ trước mắt, thế mà cực kỳ tương tự một miếng dưới góc phải!

'Chẳng lẽ nói, mật tàng ở Thứ Đồng cảng!' trong lòng Trương Vinh Phương nghiêm nghị, hiện lên suy đoán này.

Lúc này, hắn nhanh chóng dùng công cụ trong Ô Vân các, sao chép lại địa đồ.

Chờ trở về, lấy cuốn địa đồ chìa khoá để so sánh, là biết đến cùng phải nơi này hay không.

'Nếu thật sự là ở đây, vậy vừa lúc ta bị phái đi chỗ này… Nhưng mà quá trùng hợp…' ánh mắt Trương Vinh Phương híp lại, trong lòng hiện lên một ý nghĩ trong đầu.

Mang theo địa đồ được chép lại, hắn về đến phòng mình, tắt đèn, nhờ ánh trăng, thầm lấy ra địa đồ sao chép từ chìa khoá, so sánh tỉ mỉ.

Mà kết quả cho ra, quả thật đồ án chìa khóa được sao chép từ chìa khóa chính là một phần địa đồ từ Thứ Đồng!

Kết quả này, cũng khiến suy đoán trong lòng Trương Vinh Phương càng thêm chắc chắn.

Ngày kế tiếp, sáng sớm.

Hắn mang theo hành lý đã thu thập xong, đi cùng ba vị đạo nhân hộ tống, tiến về cửa thành Đại Đô.

Ở đó, Trương Vinh Phương hợp đội với Vĩnh Hương quận chúa, cùng tiến về Thứ Đồng.

Nhạc Đức Văn không ra mặt đưa tiễn, chỉ để Minh Nguyên và Trương Thanh Chí cùng đi theo mấy người xuất cung.

Chương 585: Đa trọng (5)

Bên ngoài Thiên Bảo cung.

Trương Vinh Phương chậm rãi cõng hành lý, đi ra khỏi cửa cung cao lớn.

Hắn đi xuống dưới thềm đá dài, trên thềm đá giống như lúc trước hắn mới tới đây, sạch sẽ gọn gàng, hai bên tràn đầy du khách hành hương đến đây thắp hương Bái Thần.

Quay đầu lại, hắn trông thấy trời trong xanh, rừng hoa của cả Thiên Bảo cung, sớm đã điêu tàn hơn phân nửa. Chỉ còn lộ ra nhánh cây màu đen và phiến lá xanh biếc, không ngừng lay động theo gió.

“Sư huynh, thú cưng của ta nhờ cả vào huynh.” Trương Vinh Phương nghiêm túc nói với Trương Thanh Chí.

“Sư đệ yên tâm, chờ ngươi quay về nhất định còn tiểu Hồng khỏe mạnh của ngươi!” Trương Thanh Chí nghiêm túc gật đầu.

Đồng thời hắn nhìn ba người bên người sư đệ.

Ba người này không thu hút chút nào, trừ dáng người cường tráng, còn lại không có bất kỳ đặc điểm gì.

Để lại một người mang bộ mặt sẹo, ánh mắt trống rỗng, dáng người đứng nghiêm, giống như một miếng băng cứng sẽ chỉ đi theo sau Trương Vinh Phương.

Ba người này là hộ vệ sư tôn giao cho sư đệ.

Là một văn tu văn nhược, bên cạnh sư đệ tuyệt đối phải là hộ vệ thực lực cường đại, mới có thể bảo vệ an toàn.

“Sư đệ, phải không được thích võ cậy mạnh, mặc dù ngươi có học võ nghệ, nhưng so với phiền phức Thứ Đồng bên kia, không đáng nhắc tới. Sự tình lần này, chủ yếu nên do vị Vĩnh Hương quận chúa kia chủ trì, hắn là ngươi làm đại biểu cho bản giáo, đi qua đứng đài mà thôi, chỉ đi cho thấy thái độ. Cho nên nhất định phải nhớ kỹ, không thể hành động theo cảm tính, nổi tranh chấp với quận chúa.” Trương Thanh Chí dặn dò.

Không còn nghi ngờ gì nữa, hai ngày này hắn cũng điều tra không ít tài liệu.

“Yên tâm, ta hiểu rồi.” Trương Vinh Phương nhìn mười hai điểm thuộc tính lúc này góp nhặt được trong thanh thuộc tính.

Bây giờ điểm thuộc tính sung túc, bí dược mật pháp nơi tay, vạn sự sẵn sàng, chỉ còn chờ cơ hội.

Chỉ cần thoát ly ánh mắt của sư phụ và sư thúc, hắn có thể nhanh chóng tăng bản thân lên, bước vào Siêu Phẩm.

Kim Thiềm công, Hư Tượng phù pháp, Thái Thượng Minh Hư công.

Trương Vinh Phương có dự cảm, có thể lần này mình rời khỏi, quay về lần nữa sẽ hoàn toàn dùng một tư thái khác.

“Như thế, ta đi trước.”

Hắn chắp tay với Trương Thanh Chí và Minh Nguyên sư thúc.

“Bảo trọng.” Trương Thanh Chí đáp lễ.

“…”

Ánh mắt Minh Nguyên im lặng, nhưng cũng vẫn chắp tay đáp lễ.

Trương Vinh Phương xoay người, nhanh chóng đi xuống thềm đá. Một đường đi xuống, khi đứng ở thềm đá cuối cùng Thiên Bảo cung, hắn quay đầu nhìn lại lần nữa.

Trương Thanh Chí và Minh Nguyên sư thúc vẫn đứng ở đó như cũ, nhìn xa xa sang bên này.

Mà cửa cung phía sau hắn, mơ hồ còn có một người, tay áo bay bay, đứng ở trong đó ngóng nhìn chính mình.

Trương Vinh Phương nhận ra, đó là sư tôn Sùng Huyền.

Hắn nghiêm túc trịnh trọng khom người, hành lễ.

Sau đó mới đứng dậy, leo lên xe ngựa ký hiệu đen trắng của Thiên Bảo cung.

Xe ngựa chậm rãi tiến lên, dần dần đi đến từng bước, dọc theo quan đạo, một đường chạy tới cửa thành Sùng Đức môn Đại Đô.

Trương Vinh Phương ngồi ngay ngắn trong toa xe, ba người đi cùng sắc mặt hờ hững đi theo bên cạnh xe, bước nhanh tiến lên.

Mãi cho đến khi sau lưng hoàn toàn không thể nhìn thấy Thiên Bảo cung nữa, hắn mới thu hồi ánh mắt.

'Sư tôn… Có thể đệ tử phải cô phụ kỳ vọng của ngài…'

Trong lòng hắn cảm khái, khẽ thở dài.

Từ ban đầu, hắn đã quyết định sẽ không Bái Thần, cho nên tương lai Linh Tướng cái gì, chỉ là lầu các trong không trung, hoa trong nước trăng trong gương.

Nghe âm thanh bánh xe ngựa ép qua mặt đất phát ra.

Trương Vinh Phương đã hiểu.

Tiếp theo, phá vỡ vỏ trứng Đại Đạo Giáo, có thể ấp ra cái gì thì phải xem chính mình…

Nhắm mắt lại.

Đã có đan dược Kim Thiềm công, lại chậm chạp không thể thành công.

Như vậy…

Thanh thuộc tính cấp tốc hiện lên trước mặt, Trương Vinh Phương không chần chờ chút nào, lúc này nhấn vào sau một môn phù pháp, dấu cộng bên trên Thải Linh phù.

Bạch.

Theo điểm thuộc tính tự do giảm bớt.

Chữ viết phía sau Thải Linh phù cũng bắt đầu cấp tốc biến hóa.

Từ Nhập Môn, đến Nắm Giữ, đến viên mãn, lại đến cuối cùng, Phá Hạn.

Đến tận đây, cuối cùng một môn võ công phù pháp đã hoàn toàn viên mãn.

Mà trong dấu ngoặc phía sau Phá Hạn kỹ.

Trừ từng cái Phá Hạn kỹ trước đó, lại lại lần nữa hiển hiện chữ viết mới.

[Phá Hạn kỹ — Súc Bộ, Trọng Sơn, Tùng Vân, âm Khê.]

m Khê, đây cũng là một Phá Hạn kỹ cuối cùng trong võ học Đại Đạo Giáo Trương Vinh Phương lúc trước hắn không nắm giữ.

Trong chốc lát, trong đầu của hắn ầm vang một tiếng thật lớn.

Vô số ký ức khổ luyện Thải Linh phù tràn vào đầu óc hắn.

Đồng thời cơ thể hắn phát ra tiếng nổ vang răng rắc như hạt đậu vỡ nát, cơ thể bị áp súc, xương cốt rung động.

Chương 586: Lên đường (1)

Từng mảnh từng mảnh bộ phận liên quan đến Phá Hạn kỹ trên cơ thể hắn nhanh chóng run rẩy, tựa như điện giật.

Ba loại Phá Hạn kỹ thuộc về Đại Đạo Giáo, thời khắc này đều kết nối thành một mảnh như lưới đánh cá.

Một cảm giác bắp thịt toàn thân mượt mà dịu êm, mềm mại như nước, khiến hắn tự nhiên mà thành một tia minh ngộ.

Trạng thái cực hạn võ công duy nhất của Đại Đạo Giáo — âm Dương Cộng Tế.

Cuối cùng lúc này đã hoàn thành.

…

Dưới cổng Sùng Đức.

Một đoàn xe hoàn toàn do những con bò trắng kéo đang từ từ đi ra khỏi cửa động.

Các toa xe bò là nối với nhau, mỗi toa đều lớn hơn nhiều so với toa xe ngựa.

Nó giống như một ngôi nhà di động nhỏ.

Mặt ngoài của toa xe có hình ảnh núi sông, cá vờn hoa, gỗ lim chỉ vàng, xung quanh là các vị bồ tát có một trăm hoa văn vờn quanh, làm rực rỡ toàn bộ toa xe, khiến nó dễ dàng trông đắt tiền và hoa lệ.

Sau khi đoàn xe rời khỏi cổng, họ dừng lại cách đó không xa, đợi nhóm người của Đại Đạo giáo Thiên Bảo quan tới gần,

Thấy vậy, hộ vệ hai bên đã chủ động đến nghênh đón, kiểm tra giấy tờ tùy thân, sau khi xác nhận xong, hộ vệ mới cho đi.

Trương Vinh Phương được một thị nữ cường tráng dẫn đến trước toa xe ở giữa có hoa trắng vờn quanh.

Cánh cửa toa xe không tiếng động mở ra, rèm lụa được vén lên, bên trong lộ ra một cái sập mềm màu vàng sẫm.

Một nữ tử xinh đẹp với cặp mày kiếm mắt phượng và làn da như mỡ đang nằm trên chiếc sập mềm mại.

Nửa dưới khuôn mặt của nữ tử đeo mạng che mặt bằng bạc, chỉ để lộ phần trên mắt.

Nhưng chỉ cần một đôi lông mày đã cho người ta cảm giác bị áp bức mạnh mẽ.

Giống như một con thú vừa mới thức dậy.

“Bần đạo Càn Khôn, bái kiến quận chúa.”

Trương Vinh Phương hành lễ với đối phương.

Dù gì thì đối phương cũng thuộc dòng máu hoàng gia, về mặt lễ tiết hắn đương nhiên lựa chọn thiện kính một chút, mà không phải là chắp tay.

Lúc này, hắn đang mặc một thân đạo bào màu xanh nhạt, trên đầu đội đạo quan song nguyệt nha, tuy rằng vóc người cường tráng, hình thể cao lớn, nhưng phối hợp với sắc mặt điềm tĩnh, lại càng thêm ôn hòa hơn hẳn người thường.

Có vẻ yên bình hơn.

“Đạo trưởng có lễ. Đạo trưởng trên đường, mang theo chút ít đồ này sao?” Nữ tử là quận chúa Vĩnh Hương Thứ Đồng.

Ánh mắt nàng rơi vào bọc nhỏ phía sau Trương Vinh Phương, có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy, dọc đường luôn có núi sông, chỉ cần mang đủ gia vị là có thể tự cấp tự túc.” Trương Vinh Phương gật đầu.

Bây giờ sức ăn của hắn rất lớn, việc mang đồ ăn xuất hành, căn bản không thể đủ được.

Do đó, bằng cách này, hắn đã mang một số lượng lớn Ích Cốc đan do chính mình tinh chế ra.

Một bao Ích Cốc đan trên lưng như vậy, cũng đủ để hắn ăn trong vòng hơn một tháng rồi.

Nếu như giữa đường không đủ, thì đi đến nơi hoang dã để tìm một số thực phẩm bổ sung cũng được.

Như hắn từng nói, ở thời đại này, mang theo gia vị, thì sợ gì không tìm được món ăn dân dã?

“Đạo hữu đúng thật là hăng hái, như vậy cũng có thể lên đường.” Quận chúa Vĩnh Hương nhẹ giọng nói.

Nàng lười nhác chống người, chậm rãi xoay người, thỏ trắng trước ngực liên tục nhảy lên nhảy xuống, khiến người ta không thể rời mắt.

Trương Vinh Phương vội vàng cúi đầu nhìn thẳng.

“Như thế, bần đạo đã dẫn người đi theo phía sau.”

Nhìn thấy quận chúa khẽ gật đầu, hắn liền dẫn người xoay người rời khỏi xe ngựa, đi về phía sau, lặng lẽ đi theo cuối hàng.

Có ba người đã ở cùng hắn.

Hai người hộ vệ có khuôn mặt phổ thông, mặc áo giáp da cứng, lưng đeo cung và khảm đao.

Đôi mắt của một người có vết sẹo vô hồn, một chữ không nói, không nói tiếng nào.

“Ta không muốn đi xe ngựa do sư phụ đưa, có phải các người khó hiểu đúng không?” Trương Vinh Phương liếc nhìn ba người rồi thản nhiên hỏi.

“Đạo tử tất có thâm ý, chúng ta không dám đàm luận.” Mặt thẹo trầm giọng nói.

“Tên ngươi là gì?” Trương Vinh Phương nhìn về phía tên này.

“Họ là Trần, tên là Hãn. Hạo hãn chi vận.” Người mặt sẹo nhanh chóng đáp lời.

“Trần huynh, sự an toàn của ta sau này nhờ vào mọi người rồi,” Trương Vinh Phương nói một cách nghiêm túc.

“Chuyện nên làm.”

Trần Hãn liền cúi đầu hành lễ.

Chỉ là không biết tại sao, hắn ta luôn cảm thấy Đạo tử trước mặt dường như còn lớn hơn lúc hắn vừa đi ra ngoài.

Nhưng suy đi nghĩ lại, hắn ta lại nghĩ làm sao có thể xảy ra chuyện này được, vì vậy lúc này mới lên xe, khi đến gần cửa Sùng Đức Đại Đô mới xuống xe.

Còn chưa đầy nửa giờ nữa.

Làm thế nào mà con người có thể thay đổi đáng kể trong một khoảng thời gian ngắn như vậy?

Bỏ qua suy nghĩ này, Trần Hãn không nghĩ nữa, luôn cảnh giác với chuyển động xung quanh mình bất cứ lúc nào.

Hai đội ngũ nhanh chóng chậm rãi lên đường.

Chương 587: Lên đường (2)

Tuyến đường chính của Vĩnh Hương phía trước kéo dài từ hai mươi đến ba mươi mét. Ba chiếc xe bò vững vàng di chuyển đều đặn về phía trước, đi theo cùng là hơn mười thị nữ người hầu.

Phía sau là đội của Trương Vinh Phương, chỉ có bốn người đi bộ. Nhưng bốn người bọn họ đều là cường giả võ công, cũng không quan tâm đến chút tiêu hao này.

Trên đường đi, cả đội rời khỏi khu vực lân cận nội thành Đại Đô, khi họ đi qua Dương Sóc, cuối cùng họ bổ sung một số vật tư, sau đó rời đi không dừng lại.

"Họ đã ra ngoài, khi nào chúng ta sẽ động thủ?"

Ở phía bên phải của quan đạo, trong một khu rừng rậm trên sườn đồi.

Một vài người ở trên cây cao, họ nhìn về phía xa đoàn xe của quận chúa Vĩnh Hương đang di chuyển.

Những người này đều được bọc trong thân y màu xanh lá cây, ngoại trừ mắt, tất cả các bộ phận khác đều được che và không bị lộ ra ngoài.

Từ cách ăn mặc, đều không rõ họ ở trong trận doanh cụ thể nào.

"Không vội, chờ một chút, nơi này quá gần với Đại Đô, Tuyết Hồng các có thể điều động cao thủ trợ thủ bất cứ lúc nào.

Rời khỏi Dương Sóc, sau ba ngày, họ phải đi qua trấn Vĩnh Hi. Ở đó, chúng ta dẫn theo ba hộ vệ, để nội ứng có cơ hội âm thầm ra tay. "

"Đã rõ."

"Sư huynh, làm như vậy quá rõ ràng, chẳng lẽ Đại Đạo giáo sẽ bị lừa sao?" Một người khác do dự.

"Đây là Dương mưu." Người cầm đầu cười, nói "Không biết có phải thật hay không, người của Chân Nhất giáo giết Đạo tử

của Đại Đạo giáo. Đối với chuyện lớn như vậy, Chân Nhất giáo đều phải cho Đại Đạo giáo một câu trả lời.

Ngay cả khi người mới đến có vấn đề, có thể làm gì? Kẻ giết người đúng người của Chân Nhất giáo. Mà người bị giết đúng là Đạo tử của Đại Đạo giáo."

Dù họ có phát hiện ra vấn đề, thì có làm sao. Người giết người đúng là người của Chân Nhất giáo. Mà người bị giết, đúng là Đạo tử của Đại Đạo giáo."

Cho dù bọn họ có nguyện ý hay không, việc này chỉ cần làm thành, thì kết quả liền được định từ lâu.

Mấy người còn lại lập tức sáng tỏ.

Quả thực, mưu kế này thoạt nhìn có vẻ đơn giản, nhưng vận dụng lại là nội ứng nhiều năm quý giá mà bọn họ chôn dấu trong Chân Nhất giáo.

Lấy thân phận nội ứng của vị kia, chỉ cần động thủ, mặc kệ là giết người hay bị giết, mâu thuẫn giữa hai giáo đều sẽ bị kích phát.

"Đi thôi, đi trước chờ."

Đội trưởng trầm giọng nói.

Những người còn lại hưởng ứng.

Một lúc sau, gió thổi qua, bóng dáng lúc trước biến mất.

Bên trong buồng xe cách âm dày.

Vĩnh Hương nhẹ nhàng thưởng thức viên bánh ngọt trong tay, thỉnh thoảng có tiếng va chạm nhỏ từ bên trong hoa quế.

"Người đó là một trong những dự bị mà Hoàng bá bá sắp xếp cho ta?"

Đôi mắt khẽ nheo lại, nhảy nhót trước khung cảnh hoang sơ lướt qua bên ngoài ô cửa kính thưa thớt, cảm thấy nhàm chán.

"Chính xác, quận chủ nghĩ như thế nào?" Bên trong xe ngựa, một nữ tử mạnh mẽ đeo mặt nạ quỷ màu đen ở bên cạnh trầm giọng hỏi.

Nàng tên là Hồng Nhất, là cận vệ trưởng của Vĩnh Hương đã gắn bó từ khi còn nhỏ.

“Thân hình và khí chất vẫn được, nhưng thực lực và ngoại hình kém hơn những người còn lại một chút.”

Vĩnh Hương không quan tâm trả lời.

Hồng Nhất gật đầu.

Quả thật quận chúa Vĩnh Hương này thiên phú tuyệt hảo, hiện tại mới ba mươi tư tuổi nhưng đã bước vào Siêu Phẩm Tam Không,

Đây cũng là Võ điển đệ nhất võ học Linh đình hoàng gia Đại Linh bí truyền.

Từ nhỏ nàng đã là cành vàng lá ngọc, vô số bảo dược bồi đắp, tương lai nhất định cực kỳ huy hoàng.

Cơ duyên như vậy có thể nói là một trong ba viên minh châu chói mắt nhất của hoàng tộc hiện nay.

Đợi đến tương lai đường nhập tông sư, cũng không phải là không thể được.

Nếu không phải có quy định hoàng tộc không được thờ thần thì sau này quận chúa nhất định có thể đạt được vị trí chưởng giáo môn phái.

Đương nhiên, những thứ này thật ra chỉ là thứ yếu, là dòng dõi hoàng tộc, một chữ có thể quyết định sinh tử Linh Vệ Linh Lạc, sau nhiều năm như vậy, đã tích lũy được không biết bao nhiêu là thuộc hạ cao thủ Linh hóa.

Vì vậy, đối với huyết thống hoàng tộc, trình độ võ công là ưu tiên thứ hai. Nó chủ yếu phụ thuộc vào tính cách, ngoại hình, tài năng, tính cách, v.v.

Tất nhiên, điều quan trọng nhất là người ta có thể vừa mắt.

“Được rồi, vì đó là chủ ý của Hoàng bá bá, vậy thì hãy cho hắn một cơ hội. Trên đường đi, sẽ kiểm tra một hai lần.” Vĩnh Hương uể oải nói.

“Nếu hắn có thể vượt qua bài kiểm tra, liền cho hắn cơ hội ở lại bên cạnh ta. Nếu không, đến từ đâu thì về chỗ đó.”

Nàng cũng không quan tâm đến Trương Ảnh này.

Hoàng tộc Linh đình, mặc dù họ không được phép linh hóa bản thân, nhưng có thể khống chế sinh tử của rất nhiều Linh Vệ Linh Lạc .

Bên ngoài, có bốn Linh Tướng mạnh nhất tọa trấn bốn phương của đế quốc.

Chương 588: Lên đường (3)

Vì vậy, cuối cùng nàng chọn cái nào không thực sự quan trọng.

“Nói đến, vị Đạo tử Đại Đạo giáo này thực lực so với những người khác cũng không đủ tư cách.

Nhưng lần này, thánh thượng bất ngờ chỉ định hắn đi cùng trong chuyến đi này. Trên người người này nhất định có chỗ hơn người. Quận chúa nên xem xét kỹ.” Hồng Nhất nghiêm túc thuyết phục.

“Đúng vậy.” Vĩnh Hương gật đầu.

Nhưng so với những thiên tài còn lại.

Đạo tử của Chân Nhất giáo, trưởng tử Nghiêm Thuận Vương, con trai trưởng của Đại thống lĩnh Hạnh Linh quân, so với sức mạnh và tố chất của họ.

Trưởng Ảnh này cũng không có chỗ thần kỳ tướng mạo cũng thường thường không có gì nổi bật.

Một đạo nhân hơn ba mươi tuổi, võ công Cửu Phẩm, văn công Kim Đan, so với người bình thường, xác thực tính là thiên tài đứng đầu.

Nhưng so với những người kia, là bình thường. Những người còn lại đều không phải là ở đẳng cấp thiên tài đỉnh cao hay sao.

Thực không biết tại sao Hoàng bá bá lại để người này đi cùng mình suốt chặng đường.

Vĩnh Hương gắp một miếng bánh mật ướp đá, đưa vào miệng cắn một miếng rồi lại nằm trên chiếc ghế mềm.

Lúc này ở cuối cùng đoàn xe.

Trương Vinh Phương và ba thành viên khác nhanh chóng theo sau.

Bốn người đều võ nghệ cao cường, dù dưới chân đi đường nhưng vẫn ít nhiễm bụi bặm.

Suốt chặng đường phía trước, xe bò của quận chúa không hề chậm chạp.

Bò trắng đặc biệt khỏe, chân đi vừa nhanh vừa ổn, sức chịu đựng lâu.

Bắt đầu từ buổi chiều, cho đến khi trời tối, cả đội đã hoàn toàn rời khỏi khu vực nơi Đại Đô tọa lạc, và tiến vào một vùng đất xa lạ.

Trương Vinh Phương lấy bản đồ đã chuẩn bị ra và kiểm tra cẩn thận.

Từ Đại Đô đến Thứ Đồng, theo bản đồ đường đi, trên đường đi cần đi qua 16 thành trấn khác nhau.

Phải xuyên qua ba cái thành lớn.

“Sau khi trải qua vực trấn, là Nhạn Bắc, Sùng Sơn, Vĩnh Hi, Nam Dương. Ở giữa sông Vĩnh Hắc, cần phải ngồi thuyền băng qua. Ở Nam Dương thường có dã thú và cướp phỉ, vì vậy cần phải cẩn thận.”

Lúc này trời đã khuya, xung quanh không có trạm dịch.

Các lính canh trong đoàn xe dừng lại, ở bên trái con đường chính thức, họ tìm thấy một khoảng đất trống đã được người đi trước san bằng, họ bắt đầu dựng trại và đốt lửa.

Trương Vinh Phương dẫn đầu ba hộ vệ, cũng được mời ngồi xuống với quận chủ Vĩnh Hương để nghỉ ngơi bên ngọn lửa đang bốc lên.

Động tác của các thị vệ cực nhanh, thậm chí còn chặt một số cây, nhanh chóng xây dựng một trại gỗ nhỏ, kéo lên vải Đế, liền trở thành một phòng nghỉ ngơi đơn giản và tự nhiên.

Sau khi cùng nhau uống một chút rượu sữa ngựa, Trương Vinh Phương cũng không yếu ớt như vậy, rời khỏi đống lửa, tự mình tìm một viên đá to sạch sẽ, đi sang một bên, làm một ngọn lửa nhỏ cho bốn người dùng.

Sau khi nghỉ ngơi và ăn uống, hắn cũng bắt đầu tĩnh tọa tu hành.

Ba người còn lại đứng dậy canh gác xung quanh.

Lần này, ba người mà sư phụ Sùng Huyền cử đi, bao gồm cả Trần Hãn, đều là Linh Lạc.

Sức mạnh của họ từ lâu đã được cố định, và dù có luyện tập thì họ cũng chỉ có thể luyện tập một chút loại hình chiêu thức.

Vì vậy không quan trọng có luyện tập hay không.

Do đó, họ có nhiều thời gian để làm những việc khác. Như làm nhiệm vụ hộ tống, ra ngoài điều tra.

Trương Vinh Phương liếc nhìn ba người họ và thấy họ đều quay lưng lại với mình, cảnh giác xung quanh.

Nên cũng an tâm nhắm mắt lại.

Nhận thức về sức mạnh của ba người này rõ ràng là kém xa so với sư thúc Minh Nguyên, cùng sư phụ Sùng Huyền.

Sẽ không thể phát hiện ra biến hóa trên thân thể hắn.

Vì vậy, bây giờ, hắn cuối cùng có thể cộng điểm một cách nhanh chóng mà không cần phải giả vờ, nắm bắt tự mình tăng lên.

Trong xe ngựa vừa rồi, hắn nâng được Thải Linh phù đến mức đột phá cực hạn.

Bây giờ, hắn dự định sử dụng hết số điểm còn lại trong một lần.

Kim Thiềm công đã lâu không thể cải thiện được, sẽ phải mất hơn một tháng để đi đến Thứ Đồng.

Trong khoảng thời gian này, hắn không thể chỉ đặt hết hy vọng vào trên người ba người Trần Hãn.

Mấu chốt là…

Trương Vinh Phương trong thâm tâm biết rằng, sư phụ luôn muốn hắn Bái Thần, nhưng hắn đã quyết định không Bái Thần.

Nhưng sư phụ rất tốt với hắn, hắn cũng không muốn thoát khỏi Đại Đạo giáo.

Khi đó giải pháp tốt nhất chắc chắn là để sư phụ thay đổi tư tưởng Bái Thần.

Nếu chính mình không muốn thay đổi bản thân, hãy để người khác thay đổi.

Vì vậy, chỉ cần thay đổi ý nghĩ Bái Thần của sư phụ, mọi thứ sẽ được giải quyết…

Và nếu hỏi về sự thay đổi, nghĩa là không cần Bái Thần, cũng trở nên mạnh hơn so với Bái Thần!

Trương Vinh Phương đang trên đường, suy nghĩ về kết luận của Kim Thiềm công đã giúp hắn nhanh chóng tích lũy điểm, đã được tăng lên một điểm trong bảy ngày.

Theo cách này, một tháng là bốn điểm, và một năm là bốn mươi tám điểm. Với nhiều điểm như vậy, không hài lòng về Kim Thiềm công ở điểm nào?

Chương 589: Lên đường (4)

Nếu vẫn không hoạt động, liền làm điểm sinh mệnh, nếu lần này tới Thứ Đồng, lấy được bảo tàng Thiên Nữ, điều tra rõ sự bí ẩn về Linh hóa không chết, như vậy sau đó…

Trong lòng Vinh Phương càng ngày càng sáng rõ đối với con đường phía trước.

Hắn muốn bay lên càng cao, leo lên nhiều hơn và trở nên mạnh mẽ hơn.

"Thiên hạ cường giả đứng đầu không gì bằng lấy dễ đối với xa, đứng trên cao mới có thể nhìn được thấy vận, mới có thể thấy được nguy hiểm ẩn động, học được càng nhiều, mới có thể hiểu được càng nhiều sai ở nơi nào, thua một lần, cũng có thể đứng lên một lần.

Trở nên mạnh mẽ hơn, ngăn được uy hiếp nguy hiểm càng lớn, nguy hiểm mới trở nên ít hơn."

Hít một hơi dài, Trương Vinh Phương nhắm mắt mở thanh thuộc tính.

"Trương Vinh Phương.

Sinh mệnh 45-45.

Võ công:

Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển - Thất Phẩm.

Cước pháp- Tam Phẩm

Quyền chưởng trảo: Nhất Phẩm

Kim Thiềm công - Ẩn Nguyệt (tầng thứ nhất viên mãn)

Phá hạn kỹ - Súc Bộ, Trọng Sơn, Tùng Vân, âm Khê.

Trạng thái cực hạn - Giới Hạn, âm Dương Cộng Tể.

Văn công: Thái Thượng Minh Hư công (cảnh giới thứ năm - Nguyên Anh trung kỳ)…

Luyện đan (nắm giữ).

Thuộc tính có thể sử dụng: 8"

Trạng thái của từng khả năng được xác định.

Hắn lấy ra Mê Lân Ngọc Tủy từ trong tay áo của mình.

Với việc bổ sung Thải Linh phù, hắn cũng đã đạt đến trình độ võ công Thập Thất Phẩm.

Từ lâu đã vượt qua cái gọi là Cửu Phẩm.

Mà Siêu Phẩm có hai điều kiện cần thiết.

Một là vượt qua cực hạn tố chất thân thể Cửu Phẩm. Điểm này thường được cải thiện khi dùng thuốc.

Thứ hai, cần phải sửa cũ thành mới, đồng thời tích hợp một môn võ thuật mạnh mẽ, độc nhất cho bản thân và có thể phát huy những phẩm chất thể chất mới của một người.

Trương Vinh Phương nhấc bầu đá mở nút và ngửi thử.

Một mùi thuốc nhẹ nhàng và phức tạp thoang thoảng nhanh chóng bay ra.

Sau khi xác định giá trị sinh mệnh của mình không dao động, hắn mới ngẩng đầu lên và đổ vào miệng.

Chất Ngọc tủy đậm đặc có vị như siro, có vị bạc hà thoang thoảng và rất ngọt, uống xong có cảm giác mát cả mũi, miệng và phổi.

Uống xong, Trương Vinh Phương đổ nước vào lắc, rửa nhiều lần rồi uống hết.

Sau đó khi kết thúc, hắn ngồi tĩnh tọa nhập định, hắn bắt đầu cảm nhận những thay đổi trong cơ thể của mình một cách cẩn thận.

Luôn luôn sẵn sàng để điều hòa dược tính theo các kỹ thuật trong phù pháp.

Phù pháp Hư Tượng giống như một cuốn sách hướng dẫn chỉ đường.

Nó ghi lại chi tiết các tình huống khác nhau có thể gặp phải sau khi dùng thuốc.

Những thay đổi tăng cường thể chất có thể xảy ra sau khi dùng thuốc.

Sau khi uống thuốc, nên học cách tích hợp hệ thống võ học của riêng mình.

Làm thế nào để tối ưu hóa tất cả ba kỹ thuật phá giới hạn dựa trên bảy phù pháp võ thuật được truyền dạy bởi Đại Đáo giáo, và sau đó tối ưu hóa trạng thái giới hạn. Bản thân giỏi ở khía cạnh nào, liền tập trung phát huy hết điểm mạnh, tránh điểm yếu.

Tất cả đều rất rõ ràng.

Trương Vinh Phương ngồi xếp bằng, và ngay sau đó, hắn cảm thấy cơ thể mình bắt đầu nóng lên.

Một luồng khí lưu lành lạnh bốc lên từ đan điền.

Một luồng khí lưu nóng như thiêu đốt từ trong bụng ùa xuống.

Hai cái gặp nhau ở ngực và bụng.

Ngay sau đó là một cơn đau nhói như kim đâm vào đùi, từ chỗ giao nhau lan ra khắp cơ thể.

Hắn khẽ rên rỉ, kìm lại cơn đau.

Siêu Phẩm thì khả năng thất bại cũng rất cao.

Điều này là do hầu hết các loại thuốc bí mật này đều có tính kích ứng cao, một khi cơ thể không kịp thích nghi để tiếp nhận và hấp thụ thì nó sẽ biến thành chất độc cao và cô đặc lại trong cơ thể.

Cuối cùng sẽ dẫn đến, nhẹ thì võ công lùi lớn, nặng thì thân thể bị trọng thương.

Vì vậy, có rất nhiều cực hạn Cửu Phẩm không dám uống thuốc và cố gắng đột phá.

Đặc biệt, càng lớn tuổi, khí huyết trong cơ thể càng suy yếu, khi dùng thuốc dễ bị tai biến.

Nhưng Trương Vinh Phương không nghĩ rằng mình sẽ xảy ra chuyện.

Hiện tại hắn có bốn mươi lăm điểm giá trị sinh mệnh, có thể nói những người không phải Linh Lạc ở xung quanh hắn, giá trị sinh mệnh cũng không cao bằng hắn.

Hơn nữa hắn còn trẻ như vậy, võ công còn đang là Thập Thất Phẩm.

Cơ thể được cường hoá đến mức không thể nào tiến thêm được nữa.

Nếu điều này vẫn xảy ra, thì là thuốc có vấn đề.

Tuyệt đối không phải là hắn có vấn đề.

Với suy nghĩ này trong đầu.

Hắn nghiến răng ken két, và cảm nhận được cảm giác buốt nhói từ cơ thể, nó quét khắp cơ thể như một làn sóng.

Rất nhiều mồ hôi túa ra từ lỗ chân lông của hắn.

Hắn có thể cảm thấy cơ thể mình dường như ngày càng rắn chắc hơn, lực lượng lan truyền càng thêm nhanh chóng.

Những trở ngại nhỏ bé trong hệ thống kinh mạch khí huyết cũng được giải tỏa trong hiệu quả của thuốc.

Chương 590: Lên đường (5)

Siêu Phẩm giống như bản cường hóa phá hạn Nhập Phẩm.

Chỉ khoảng mười phút.

Trương Vinh Phương lại mở mắt ra, cảm giác ngứa ran trong cơ thể đã biến mất.

Hắn nhanh chóng nhìn vào thanh thuộc tính.

Quả nhiên, một kỹ năng hoàn toàn mới đã xuất hiện.

Hư Tượng phù pháp - dùng ngoại dược một lần (Cước pháp cường hóa Tam Phẩm, quyền chưởng trảo cường hỏa Nhất Phẩm)

Hàng loạt kỹ năng của các môn võ còn lại đều bị giảm sức mạnh và biến mất.

Toàn bộ thanh thuộc tính đã được đơn giản hóa trở lại.

Chỉ khi muốn mở ra để kiểm tra, hắn mới có thể nhìn thấy cước pháp cường hóa Tam Phẩm, đến cùng là cái gì Tam Phẩm, quyền chưởng trảo là loại võ công nào.

"Hừ…" Trương Vinh Phương chỉ cảm thấy một lúc nữa nhận thức toàn thân đã được cải thiện trở lại.

Hắn nhìn một đạo nhân hộ vệ ở bên phải mình.

Thời gian, các hàng dữ liệu thanh thuộc tính đã xuất hiện trên đầu bên kia.

[Hộ vệ đạo nhân –- sinh mệnh ? -?

Võ công:

Hư Tượng phù pháp - Ngoại dược ba lần (quyền chưởng trảo cường hóa Tam Phẩm, cước pháp nhược hóa Nhị Phẩm)

Văn công: Quan Hư công (Trúc Cơ).]

Đây… Siêu Phẩm còn có nhược hóa?

Trương Vinh Phương hơi ngạc nhiên.

Nhưng sau đó liền chuyển ý nghĩ.

Không phải ai cũng có thể bỏ qua hoàn toàn những tác dụng phụ của bí dược.

Nó cũng được đề cập trong Hư Tượng phù pháp. Rằng loại thuốc bí mật có hại cho cơ thể. Ngay cả khi một số người thành công, một số ít trong số họ có thể bị suy yếu.

Hơn nữa, cũng có thể người này bị chấn thương ở chân trước khi dùng thuốc.

Nghĩ đến đây, Trương Vinh Phương đột nhiên mở miệng.

"Vị đạo huynh này, ngươi đã từng bị thương ở chân sao?"

Khi đạo nhân hộ vệ bên phải nghe thấy lời nói, hắn ta sững sờ một lúc, chắc chắn là hắn đang nói chuyện với mình, sau đó gật đầu.

"Hồi đạo tử, trước khi Bái Thần, đôi chân của bần đạo đã bị thương nặng, và sự nghiệp võ thuật của đã hoàn toàn bị hủy hoại.

Sau đó, ta phải uống thuốc, Bái Thần, thành tựu Linh Lạc.

Như bần đạo như vậy, trong giáo không phải số ít.

Trên con đường tu đạo, nếu lực lượng hộ pháp không đủ, thì cũng sẽ bị ma quỷ bên ngoài phá hủy đạo hạnh. Cuối cùng vẫn dừng lại ở nguyên vị trí cũ."

Đạo nhân này nhắm mắt hoài niệm, tức giận, cùng bất đắc dĩ.

Nhiều năm trước, hắn cũng là một thiên tài có chí hướng cao trong giáo.

Bây giờ…

Với một tiếng thở dài, hắn cúi đầu và không nói nữa.

"Hiểu rồi."

Trương Vinh Phương nhìn tên hộ vệ đạo nhân khác ở bên trái.

Hộ vệ đạo nhân hai –- sinh mệnh ? -?

Võ công: Hư Tượng phù pháp.

Ngoại dược năm lần (Quyền chưởng trảo cường hóa Nhị Phẩm).

Văn Công: Quan Hư Công (Trúc Cơ).

Người này là bình thường.

Trương Vinh Phương tính ra, trong Đại Đạo giáo chỉ có bảy môn võ công phù pháp, tất cả phá giới đều là Thất Phẩm.

Ngoài ra, lại thêm vị không biết lấy từ đâu bổ toàn thêm Nhị Phẩm, thì chính xác là Cửu Phẩm.

Sau Cửu Phẩm Viên Mãn thì uống thuốc, bước lên Siêu Phẩm thì năm lần uống thuốc, ước chừng đã xảy ra chuyện, không thể không Bái Thần chuyển hóa thành Linh Lạc.

Xét trên khuôn mặt của hai người hộ vệ, họ đều còn khá trẻ. Ước tính khi uống thuốc sẽ là ba mươi bốn mươi.

Nghĩ xem, nếu già rồi khí huyết suy kiệt, tùy tiện uống thuốc cũng không dám.

Sau đó, Trương Vinh Phương tập trung sự chú ý vào người mạnh nhất trên gương mặt có vết sẹo, Trần Hãn.

Trần Hãn – Sinh mệnh ? -?

Võ công: Hư Tượng phù pháp – Nội Pháp cảnh giới thứ năm (Quyền chưởng trảo cường hóa Tam Phẩm, quyền chưởng trảo cường hóa năm lần)

Văn công: Quan Hư công (Kết Đan ngũ chuyển)

Hả?

Lần đầu tiên Trương Vinh Phương nhìn thấy thanh thuộc tính hoàn chỉnh của Siêu Phẩm Nội Pháp.

Ghi chép trên Hư Tượng phù pháp, chỉ có năm cảnh giới Nội Pháp, Trần Hãn đã đạt tới đỉnh phong rồi, tiếp theo chính là Tam Không.

Nếu có thể nhìn thấy thanh thuộc tính của sư thúc Minh Nguyên cùng sư tôn, thì tốt quá.

Trương Vinh Phương cảm thấy tiếc hận trong lòng.

Cảnh giới của sư tôn Minh Nguyên quả thực mạnh hơn hắn rất nhiều, nhưng hắn hoàn toàn không thấy được thanh thuộc tính.

Việc có nhìn thấy thanh thuộc tính của người khác hay không dường như chủ yếu liên quan đến nhận thức của chính họ và sức mạnh triển lộ của bên kia.

Trương Vinh Phương đã xem xét kỹ hơn các thuộc tính của Trần Hãn, và hiểu rằng người nam tử này tập trung tất cả sức mạnh sát thương của mình vào cánh tay.

Ngoài phù pháp Thất Phẩm, cường chưởng trảo cường hóa Nhị Phẩm không nói, nội pháp của Trần Hãn, cón tiếp tục cường hóa lên quyền chưởng trảo năm lần.

Có thể thấy một thân công phu đều nằm ở trên hai tay.

Khi định thần lại, Trương Vinh Phương nhận thấy Trần Hãn vẫn còn ngũ chuyển cảnh giới kết đan.

Tu vi văn công cũng không tệ, đáng tiếc…

Hắn thở dài một tiếng và một lần nữa đặt tầm nhìn vào thanh thuộc tính của mình.

Với tám điểm thuộc tính còn lại, không chút do dự, hắn trực tiếp nhìn thẳng vào Hư Tượng phù pháp mới xuất hiện.

Chương 591: Lên đường (6)

Thêm tất cả các điểm thuộc tính.

Xoạt xoạt hai lần, còn lại hai điểm thuộc tính.

Và chữ viết tay đằng sau Hư Tượng phù pháp bắt đầu mơ hồ biến hóa.

Những ký ức về việc hắn chăm chỉ uống thuốc và luyện tập các pháp thuật và võ thuật khác nhau tràn vào tâm trí hắn một cách điên cuồng.

Chẳng bao lâu, chữ viết tay của Hư Tượng phù pháp đã rõ ràng trở lại.

Hư Tượng phù pháp- ngoại dược ba lần.

Đồng thời, cảm giác châm chích mà hắn cảm thấy vừa rồi lại xuất hiện ở ngực và bụng.

Trương Vinh Phương cảm nhận rõ ràng các cơ và xương của toàn thân mình. Gân mô, các cơ quan nội tạng, đều đang phát sinh đè ép.

Có vô số luồng cát mịn giống như khí lưu tràn vào toàn thân, hòa vào toàn thân, khiến cho thân thể hắn mật độ càng ngày càng dày đặc.

Hắn có thể cảm thấy rằng máu thịt của chính mình dường như đang trải qua một sự thay đổi kỳ diệu nào đó.

Sức mạnh ngày càng lớn, lực bộc phát ngày càng mạnh. Với một cái bắt tay ngẫu nhiên, tưởng chừng như nó có thể phá vỡ bất cứ thứ gì.

Thể lực chung đang được cải thiện ở mức trung bình.

Vẫn còn dư hai điểm, liền tăng cho văn công một chút.

Cảm thấy trong cơ thể không có nhiều cảm giác tiêu cực, Trương Vinh Phương biết rằng điều này là do giá trị sinh mệnh của mình quá cao.

Nghĩ rằng mình đã hứa với sư tôn, sau khi ra ngoài nhất định sẽ nâng cao trình độ văn công.

Hắn chỉ đơn giản đặt hai điểm thuộc tính còn lại trên Thái Thượng Minh Hư công, xem nó có cần hay không.

Đáng tiếc, mỗi lần Nguyên Anh kỳ tăng lên một lần, cần ba điểm thuộc tính.

Trương Vinh Phương không điểm được, hắn chỉ có thể từ bỏ khi nhìn thuộc tính trở về điểm thuộc tính tự do.

Đứng lên, Trương Vinh Phương tùy ý vận động gân cốt, cảm giác khí huyết và da thịt toàn thân vô cùng thông suốt, mỗi một động tác đều có thể dễ dàng huy động sức lực của toàn thân.

Cỏ và đá xung quanh dường như đã trở nên nhẹ hơn và mỏng manh hơn.

Hắn thản nhiên nắm lấy một tảng đá lớn có chiều cao bằng nửa người.

Không cần cố gắng nhiều, năm lỗ ngón tay đã hiện rõ.

Sức mạnh đã tăng lên rất nhiều, khoảng 1,5 lần so với lần trước. Coi như không tệ.

Trương Vinh Phương chậm rãi hít sâu một hơi, toàn thân đột nhiên căng thẳng.

Kinh mạch huyết khí đồng thời tăng tốc rung động và lưu thông, thuộc về trạng thái giới hạn của Đại Đạo giáo: âm Dương Cộng Tể, được hắn sử dụng một cách tự nhiên không hề có tiếng động vào lúc này.

Các đợt bạo phát tốc độ không được tăng lên. Nhưng sức chịu đựng đã được cải thiện rất nhiều… Quả thực là trạng thái giới hạn của Đại Đạo giáo. Tính năng đặc biệt.

Ở trạng thái này, với cơ thể của ta, ta vẫn có thể sử dụng giới hạn chồng chất.

Hai trạng thái giới hạn với nhau.

Sau đó, sử dụng kỹ thuật phá vỡ giới hạn năm lần Trọng Sơn…

Trương Vinh Phương cảm thấy thoải mái trong lòng.

Trước khi lấy đan dược bước vào Siêu Phẩm, hắn có thể giết chết Siêu Phẩm ngoại dược của Hải Long, tuy rằng ước chừng cũng chỉ là ngoại dược rác rưởi. Dù sao, Tây tông đột phá Siêu Phẩm, dựa vào mật pháp, độ khó càng yếu rất nhiều.

Nhưng nó cũng có nghĩa là bản thân hắn đã đạt đến trình độ đó rồi.

Bây giờ hắn đã bước vào hàng Siêu Phẩm, thể lực tăng lên rất nhiều, chân chính đánh tới, đến cùng thì đạt đến mức nào?

Ngẫm lại thật là có chút chờ mong.

Hắn nóng lòng muốn tìm đối thủ và chém giết một trận.

Ở Thiên Bảo cung, an toàn thì an toàn, nhưng lại được bảo hộ quá mức, lâu rồi không động đến chân tay.

Nhưng cuối cùng, Trương Vinh Phương đã không lựa chọn bộc lộ sức mạnh của mình.

Hắn chỉ có một phần bí dược, uống thuốc xong cũng không sao, mọi người có thể thấy được hắn đã đạt được Siêu Phẩm ngoại dược.

Nhưng sau khi đạt đến ngoại dược ba lần, hiển nhiên là không uống thuốc, thời gian còn ngắn như vậy, sau đó liền không bình thường.

Tiếp theo, hắn dự định sẽ tinh luyện lại đan dược Kim Thiềm, thêm một chút để nâng cao sức mạnh nhanh nhất có thể, để có thể dễ dàng theo dõi bản đồ và tìm ra mật tàng của Thiên Nữ.

Rốt cuộc, mật tàng của Thiên Nữ không thể nhìn thấy ánh sáng, và khi thời cơ đến, hắn chỉ có thể dựa vào thực lực của mình để đối phó với những rắc rối có thể xảy ra.

Im lặng suốt đêm.

Trương Vinh Phương chỉ đơn giản là ngồi thiền với một vài người để luyện tập văn công, liền coi như là vượt qua một đêm.

Trên thực tế, đối với hắn có giường hay không không quan trọng.

Khi ở Thiên Bảo Cung, ở trong phòng hắn chủ yếu ngủ như thế này.

Sáng sớm hôm sau, cả đội thu dọn đồ đạc và phải tiếp tục lên đường.

Nhưng không nghĩ tới, mới đi không bao xa, phía trước đã gặp phải chuyện.

Mây mỏng bao phủ khu rừng.

Lúc sáng sớm, quan đạo nhìn như một con trăn màu vàng xám đang uốn lượn, trườn qua biển cây xanh thẫm.

Chương 592: Trúng kế (1)

Bầu trời trong xanh như được gột rửa, xa xa có tiếng hổ báo gầm gừ, hươu rừng huýt dài.

Đoàn xe màu trắng không nhanh không chậm, từ từ di chuyển trên quan đạo bằng phẳng.

Những con bò trắng thi thoảng lại khịt mũi, vùi đầu về phía trước.

Ngay khi đoàn xe đi đến một khúc ngoặt trong núi, phía bên phải rừng cây bỗng có tiếng sáo réo rắt từ trên cao truyền tới.

Tiếng sáo du dương giống như tiếng ưng kêu, phảng phất như có khí phách của anh hùng trên chiến trận.

Bước chân Trương Vinh Phương hơi dừng lại, ngẩng đầu phóng tầm mắt theo hướng âm thanh vọng đến.

Nhưng ở đằng kia có sương mù trắng quanh quẩn nên không thể nhìn thấy gì cả.

“Phía trước nơi này không có thôn trang, phía sau cũng không có khách điếm. Ai lại cố ý thổi sáo ở đây chứ?” Hắn trầm giọng nói.

“Có lẽ là cao thủ đi qua, nghỉ ngơi rồi ngẫu nhiên thổi chăng?” Trần Hãn ở bên cạnh thấp giọng nói.

Những ngày qua, sau khi Trương Vinh Phương nói chuyện với hắn ta, hai người đã dần quen thuộc lẫn nhau.

Hắn ta không còn dáng vẻ tẻ nhạt lạnh lùng như trước, lâu lâu cũng sẽ nói vài câu.

“Cao thủ?” Trương Vinh Phương khẽ gật đầu, lường trước được dám một mình đi lại trong hoang sơn dã lĩnh này, sợ là chỉ có cao thủ mới dám làm như vậy.

Đúng lúc hắn định đi tiếp thì đột nhiên đoàn xe phía trước giảm tốc độ rồi dừng lại.

Xoẹt một tiếng, cánh cửa ở toa xe ngựa của quận chúa mở ra, một bóng người bay tới. Người này đạp nhẹ mấy lần lên ngọn cây, đảo mắt đã biến mất trong màn sương trắng.

Trong đoàn xe lập tức có hai người đi theo sát phía sau.

“Đứng lại!” Hộ vệ trưởng dẫn đường giơ tay lên, cao giọng quát lớn.

Thế là toàn bộ đội ngũ dừng lại hẳn.

Trương Vinh Phương không rõ chuyện gì đã xảy ra, vì vậy hắn cau mày nhìn về phía trước.

“A Nhất, ngươi lên phía trước hỏi xem có chuyện gì vậy? Tại sao tự nhiên dừng lại?”

Có ba đạo nhân hộ vệ làm nhiệm vụ canh gác, trong đó Trần Hãn là đã biết tên, hai người còn lại Trương Vinh Phương xếp hạng theo sức mạnh của chính họ. Hắn gọi người mạnh hơn là A Nhất và người yếu hơn là A Nhị.

Đương nhiên, cả hai đều là Siêu Phẩm Linh Lạc, tuyệt đối tinh nhuệ. Họ cũng chính là Đạo tử của hắn, sẵn sàng cúi đầu tuân lệnh.

Nếu đổi thành ở ngoài, hai người bọn họ cũng là cường giả có thể trấn áp một phương.

Cũng giống như Xà Vương - Đàm Dương được Hắc Thập Giáo phái đến. Phải nói rằng hai người họ mạnh hơn cả Xà Vương.

Mà cao thủ như vậy cũng được phái đến bên cạnh Trương Vinh Phương với tư cách là một trong những hộ vệ, có thể thấy Sùng Huyền đã thực sự phí hết tâm tư lẫn khí lực.

Trong lúc chờ phía trước dò hỏi, Trương Vinh Phương ở trong đội ngũ lẳng lặng chờ đợi, điều tức tu hành văn công.

Không lâu sau, A Nhất nhanh chóng quay lại, ôm quyền hướng phía hắn trả lời.

“Bẩm Đạo tử…”

“Khi đi ra ngoài không cần nhiều lễ tiết như vậy. Để tránh khỏi người khác nghe ra nội tình, cứ gọi ta là sư đệ là được.” Trương Vinh Phương ngắt lời nhắc nhở.

“Vâng.” A Nhất gật đầu, “Hộ vệ dẫn đầu phía trước nói là quận chúa được bằng hữu mời nên tạm thời có một cuộc tụ tập nhỏ, hắn là chẳng mấy chốc sẽ trở về. Ngoài ra, quận chúa

cũng để lại lời nhắn, mong Đạo tử giúp giữ gìn an toàn cho đoàn xe, chờ nàng trở về."

"Giúp giữ an toàn thì không có vấn đề gì, nhưng, bằng hữu à?" Trương Vinh Phương nhớ đến tiếng sáo vừa rồi, trong âm thanh kia ẩn hàm khí phách, khí thế cực cao, có thể không giống bằng hữu là phái nữ.

Xét cho cùng, lòng tranh đấu thắng thua của nữ nhân kém xa so với nam nhân.

Hắn cũng dứt khoát tìm một hòn đá, làm sạch nó rồi ngồi trên đó bắt đầu nghỉ ngơi.

Ở độ cao này, không những có thể nhìn thấy tổng quan của toàn bộ đoàn xe mà còn có thể yên tâm nghỉ ngơi, chờ đợi quận chúa trở về.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây

Trời sáng hẳn, sương mù trong rừng dần tan, mặt trời trên cao chiếu rọi, nhiệt độ càng lúc càng cao.

Vô số hơi ẩm bốc lên, không khí càng ngày càng oi bức.

Trong nháy mắt, hơn hai giờ trôi qua.

Trương Vinh Phương mở mắt nhìn đoàn xe của quận chúa vẫn đang ngừng trước mặt mình.

Lông mày hắn nhíu lại.

Vù!

Đột nhiên, một bóng đen vụt qua phía bên trái khu rừng.

"Ai!?"

Hộ vệ trưởng đoàn xe hét lớn một tiếng, đối phương không phải là Linh Lạc, chỉ là Cửu Phẩm bình thường mà thôi.

Linh Lạc Linh Vệ cần phải Bái Thần mới có thể đạt thành, nhưng Bái Thần có xác suất thành công nhất định, thất bại thì hẳn là phải chết.

Vì vậy phần lớn cao thủ Cửu Phẩm đều không muốn Bái Thần, thậm chí một số ít căn bản là chưa bao giờ nghe nói đến chuyện Bái Thần.

Bọn họ không đủ tư cách, thậm chí ngay cả người nói cho bọn họ biết cũng không đủ, chỉ có thể chờ đợi tuổi già suy nhược, thực lực trượt dài.

Đây là giới hạn, cũng chính là giai cấp.

Chương 593: Trúng kế (2)

Trương Vinh Phương có thể thấy rõ cái bóng đó dường như là một loại động vật cực kỳ nhanh nhẹn.

Chỉ nháy mắt, hộ vệ trưởng Cửu Phẩm trong đoàn xe của quận chúa đã có phản ứng.

Ngoài ra, cả hai nữ nhân cường tráng cũng có phản ứng như vậy.

Rõ ràng thực lực không yếu.

Chỉ không biết đó là cao phẩm thông thường, hay là Linh Vệ Linh Lạc sau khi Bái Thần.

Lại nghĩ đến hai cao thủ vừa nãy cùng rời đi với quận chúa, tốc độ của hai người đó cực nhanh, người bình thường nhìn thấy cũng chỉ có thể thấy được đó là hai bóng mờ lóe lên, điều đó nếu như không phải là Cửu Phẩm thì căn bản không thể nào làm được.

Rõ ràng là phương diện Siêu Phẩm.

Trương Vinh Phương cũng biết điều đó vào lúc này.

Sau khi bóng đen lóe lên, không có động tĩnh gì khác, cả đoàn xe dần dần bình tĩnh trở lại.

Thời gian trôi qua, sắc trời càng ngày càng oi bức, đã là buổi trưa.

Dưới ánh nắng trực tiếp, mọi người đều trốn trong bóng râm.

Bên trong đoàn xe không ai có tâm tình làm chuyện gì ầm ĩ, nhưng nhiều người bị phơi nắng đến đổ mồ hôi.

Không phải tất cả mọi người trong toàn đội đều là cao thủ, ngoại trừ những người hộ vệ, hầu hết những người còn lại đều là hãng ngũ thị nữ.

Nhiều người không tập luyện võ công, hoặc luyện tập ở trình độ rất thấp.

Xét cho cùng, bản thân võ công cũng là một loại tiêu hao rất nhiều năng lực, lại cần phải bắt đầu từ khi còn nhỏ.

Không phải ai cũng có điều kiện.

“Sao quận chúa vẫn chưa trở lại?”

Trương Vinh Phương có chút nóng nảy.

Nếu hắn đến Thứ Đồng sớm hơn một ngày, hắn sẽ có thể tìm thấy thuốc để luyện chế đan dược sớm hơn một ngày, sau đó tăng Kim Thiềm Công lên.

Lúc này mới ra khỏi Đại Đô, dừng lại trong hai giờ, đợi thêm trời sẽ tối, thì càng không thể kịp lên đường, lại phải chờ thêm một ngày đi lại.

A Nhất lại đi dò hỏi.

Nhưng câu trả lời nhận được là quận chúa có nhiều mối quan hệ, điều này thường xảy ra, mỗi lần đi thời gian đều không ngắn nên không cần phải lo lắng.

Trương Vinh Phương khẽ nhíu mày, dù sao cũng là người trong hoàng thất, cho nên hắn chỉ có thể đè nén suy nghĩ, bình tĩnh trở lại. Sau khi lấy lại tâm trạng, hắn ăn Ích Cốc đan và uống nước, bắt đầu tĩnh tọa trở lại.

Thời gian lại trôi qua.

Trong nháy mắt, hai giờ nữa trôi qua.

Bốn giờ sau, mặt trời đã bắt đầu lặn ở phía tây. Nhiệt độ không còn nóng rát và mát hơn một chút.

Những người hầu và cung nữ trong đoàn xe cũng dựa vào xe ngựa để nghỉ ngơi và trò chuyện, không chút nóng ruột.

Một số người vừa nói vừa cười ra ngoài tản bộ, có người lấy rượu vừa uống vừa khoác lác, còn có người bắt đầu nhặt củi nhóm lửa, chuẩn bị nấu đồ ăn.

Trương Vinh Phương lại lần nữa mở mắt, cau mày khi nhìn thấy cảnh này.

“A Nhị, phiền ngươi đi đến phía trước hỏi một chút, đến cùng thì quận chúa khi nào trở lại?”

“Vâng.” A Nhị gật đầu và đi lên hỏi những người thị vệ của đoàn xe.

Chỉ là lần này, A Nhị trở lại với một phu nhân cường tráng trong bộ giáp da.

“Vĩnh Xuân bái kiến Đạo tử.” Phu nhân kia chắp tay, “Nói cho Đạo tử biết, quận chúa của nhà ta thường đến thăm bạn bè nhiều nhất là ba ngày và ít nhất là một ngày. Đừng lo lắng về sự an toàn, chỉ cần phụ trách chăm sóc tốt cho đoàn xe là được rồi.”

Ba ngày? Một ngày?

Trương Vinh Phương không nói nên lời.

Họ ở đây là để đi Thứ Đồng trấn áp loạn tượng tôn giáo, không phải là du sơn ngoạn thủy, Vĩnh Hương quận chúa này đến cùng là đang suy nghĩ gì vậy?

“Bần đạo hiểu. Đa tạ ngươi đã làm sáng tỏ những nghi hoặc của ta.” Hắn không nói gì thêm, cũng chỉ có thể chờ đợi, ai bảo vị này là huyết mạch hoàng gia chứ?

Vĩnh Xuân gật đầu, cũng không nói nhiều, xoay người trở về đoàn xe.

Chủ nhân của bọn họ chính là hoàng tộc Linh Đình, huyết thống cao quý nhất trong toàn bộ Đại Linh, những người còn lại mặc kệ là thân phận cỡ nào, cũng đều thấp hơn so với nàng.

Thái độ này đã quen từ lâu.

Xét cho cùng, quận chúa xinh đẹp, quyền thế, tiềm lực cao nên được bệ hạ sủng ái.

Người muốn nịnh bợ theo đuổi quá nhiều.

Những người này chẳng qua là muốn leo lên hoàng tộc, muốn một bước lên trời, không cần thiết phải bày ra vẻ mặt ôn hòa với bọn họ.

Là Đạo tử Đại Đạo Giáo thì có làm sao? Gia nhập hoàng tộc, mới chính thức được xem là giai tầng cao nhất ở bên trong đế quốc này.

Phía dưới hoàng tộc, những thứ còn lại chẳng qua là tầng lớp phục vụ mà thôi. Ngay cả Đông tông lúc trước cường thịnh như vậy, chẳng phải là cũng chỉ vì một câu nói của bệ hạ mà lật một cái liền đổ nát như vậy sao.

Vì vậy nàng biết rất rõ tâm tư của những người này.

Một nhóm người tiếp tục chờ tại chỗ.

Chẳng bao lâu, màn đêm buông xuống, hộ vệ tản ra xung quanh, bắt đầu tuần tra và đuổi đi độc trùng mãnh thú.

Chương 594: Trúng kế (3)

Các đống lửa được đốt lên từng cái một, bốn người Trương Vinh Phương cũng làm theo đốt lửa lên, bốn người ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, đều có chút bất đắc dĩ.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Quận chúa Vĩnh Hương vẫn không quay lại.

Cả nhóm tiếp tục chờ tại chỗ trong một ngày.

Khi buổi tối đến gần, mới có một cao thủ bên người quận chúa Vĩnh Hương quay trở lại, báo cho tất cả mọi người, tiếp tục đi tiếp con đường phía trước, chờ đợi trong quan đạo năm mươi dặm phía trước.

Quận chúa sẽ trực tiếp đến đó để gặp gỡ mọi người.

Cuối cùng cả nhóm cũng lên đường, tăng tốc trong đêm.

Trưa ngày hôm sau, chạy tới quan đạo cách đó năm mươi dặm.

Có một quán trà bỏ hoang bên đường.

Đám đông dừng lại và tiếp tục chờ đợi.

Đợi tại chỗ thêm một ngày nữa, trưa ngày hôm sau, quận chúa Vĩnh Hương mới mang theo một cao thủ hộ vệ khác trở về.

Nàng không gặp Trương Vinh Phương, đi thẳng trở lại xe ngựa, nói một câu mệt mỏi liền ngủ say.

Trương Vinh Phương yêu cầu được đến gặp, nhưng bị chặn lại nhiều lần.

Câu trả lời là quận chúa đang nghỉ ngơi.

Hắn bất mãn trong lòng, nhưng chỉ có thể chịu đựng một lúc.

Từ thanh thuộc tính, hắn đã thấy rằng quận chúa Vĩnh Hương này, thực lực e rằng cực kỳ mạnh mẽ.

Giống như những cao thủ mạnh hơn hắn, sau một thời gian ngắn tiếp xúc, mới không cách nào có thể kiểm tra thanh thuộc tính.

May mắn thay, người cuối cùng đã trở lại, cả đội cuối cùng cũng có thể tiếp tục lên đường.

Ngay lập tức, một nhóm người lại khởi hành.

Từng ngày từng ngày trôi qua.

Sau khi đi qua hai thành trấn tiếp tế, đoàn xe dần dần tiếp cận trấn Vĩnh Hi.

Đúng lúc này, Vĩnh Hương quận chúa lại chạy, lần này, chạy đủ bốn ngày!

Khoảng cách thôn trấn còn có hơn trăm dặm biển rừng trên quan đạo.

Cả đoàn dừng lại, tìm một khoảng đất trống bên đường để cắm trại và nghỉ ngơi.

Vào ban đêm, bầu trời đầy sao rực rỡ, lũ côn trùng liên tiếp kêu vang.

Trương Vinh Phương ngồi bên đống lửa, cau mày nhìn điểm thuộc tính của mình mới tích góp được, tâm trạng không tốt.

Vốn chỉ nghĩ rằng đó chỉ là một chuyến lữ hành bình thường, nhưng không ngờ… Lúc này mới đi không bao lâu, lại xuất hiện việc phiền toái như vậy.

Ở bên cạnh, Trần Hãn đang quay một con lợn rừng vừa bắt được.

Thịt lợn rừng được mổ ra lấy đi nội tạng, rắc gia vị và muối, ăn miễn cưỡng có thể no bụng.

Xét cho cùng, gia vị mang theo cũng không nhiều, không thể dùng chúng quá nhiều.

Xoẹt một tiếng, Trần Hãn xé hai chiếc chân giò vàng óng nhất đưa cho Trương Vinh Phương.

“Đạo tử, tới ăn đi.”

“Cảm ơn.” Trương Vinh Phương nhận lấy, cầm lấy rượu sữa ngựa, bắt đầu ăn.

“Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, không biết quận chúa rốt cuộc muốn dừng lại bao lâu.” A Nhất ở một bên bất lực nói.

Sau khi làm quen, hắn ta cũng dần bớt kín tiếng hơn lúc đầu.

Vấn đề bảo vệ Đạo tử là một nhiệm vụ và công việc đối với hắn ta, nhưng chung quy hắn ta vẫn là người.

Con người cần giao tiếp và trao đổi.

Trước đây không nói, chỉ lo nếu nói nhiều sẽ lỡ lời, đắc tội người khác.

“Chờ một chút đã, đoạn đường này đã đi qua, ít thành trấn hơn rất nhiều, quận chúa không thể có bằng hữu nơi rừng sâu núi thẳm được, đúng không?” Trương Vinh Phương an ủi.

Một số người mỉm cười, nhưng không tiếp lời.

Đạo tử có thể trêu ghẹo quận chúa, do thân phận của hắn không quá chênh lệch so với quận chúa.

Nhưng bọn họ không thể.

Mấy người đang yên lặng ăn thịt lợn rừng, đột nhiên cách đó không xa truyền đến một tiếng quần áo sột soạt bay đến.

Ngay sau đó là tiếng nói bái kiến quận chúa.

“Trở về rồi.” Trương Vinh Phương nói đùa: “Có vẻ như mọi người cần nói nhiều hơn. Có thể do chúng ta nói nhiều quá, quận chúa nghe thấy nên mới trở về.”

“Đạo tử nói rất đúng.” A Nhất mỉm cười nói.

Hắn cũng muốn đến Thứ Đồng sớm hơn, tìm một nơi thoải mái để thư giãn một chút.

Ăn cơm qua loa xong, Trương Vinh Phương đứng dậy, tìm một nơi tối để tĩnh tọa, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Đồng thời, nhân tiện, hắn cũng mới vừa lấy được một điểm thuộc tính, cùng với hai điểm trước đó. Tất cả đều cộng vào trên Hư Tượng phù pháp.

Vô thanh vô tức, ba điểm thuộc tính hóa thành vô số luồng khí giống như cát mịn, đột nhiên xuất hiện trong cơ thể hắn, sau đó khuếch tán khắp cơ thể.

Trương Vinh Phương có thể cảm nhận rõ ràng trọng lượng cơ thể mình đang tăng lên, mật độ cũng ngày càng tăng.

Sự tăng cường được tạo ra bởi sự kích thích của Ngoại Dược này tương tự như tính cường hóa toàn thân do phá hạn nhập phẩm.

Lúc này hắn đã hiểu rõ tại sao sau khi Siêu Phẩm võ công của cao thủ lại tiến bộ nhiều như vậy.

Nhìn vào thanh thuộc tính, mô tả đằng sau Hư Tượng phù pháp đã được thay đổi từ Ngoại Dược ba lần, trở thành Ngoại Dược bốn lần.

Lúc trước Trương Vinh Phương bị quận chúa kéo dài thời gian, bất mãn đầy trong bụng cũng trút được một chút.

Cảm giác mỗi lúc một mạnh hơn này khiến hắn rất chi là khoan khoái.

Chương 595: Trúng kế (4)

Trên một sườn dốc cách đoàn xe hơn một dặm.

Vài bóng đen đang đứng từ xa nhìn ánh lửa trên đường, đứng yên bất động.

“Kéo dài lâu như vậy mới đến nơi. Thật lãng phí thời gian của lão phu.”

Giọng nói người đứng đầu âm trầm bất mãn, rõ ràng là do Vĩnh Hương quận chúa vừa đi vừa nghỉ làm cho nổi nóng như thế.

“Đại nhân. Đêm nay động thủ sao? Hay đợi một ngày?” Một bóng đen trợ thủ bên cạnh hỏi.

Lần này bọn họ đến đây cùng rất nhiều cao thủ, tất cả đều là liên quân do nhiều thế lực khác nhau trong Thiên Giáo Minh thành lập.

Có bốn người dẫn đầu, đại đầu lĩnh là lão già họ Vương trước mặt, lão ta là một cao thủ Siêu Phẩm Tam Không, nhiệm vụ là đưa Vĩnh Hương quận chúa đi.

Và ba người còn lại, hai người là Nội Pháp, một người là Ngoại Dược. Đều là những cao thủ hàng đầu mà mỗi giáo phái có thể phái ra.

Xa hơn nữa, có Tam Không và Tông Sư, những loại cao thủ này, mỗi nhà đều không nỡ phái ra ngoài, vì sợ gặp phải chuyện ngoài ý muốn.

Và trong Thiên Giáo Minh, những cao thủ như vậy, cơ bản ở trong chỗ riêng của chính mình, rất ít khi ra ngoài.

Có thể điều động được một Vương lão đã là cố gắng hết sức rồi.

“Một lúc nữa động thủ đi, để tránh đêm dài lắm mộng.” Lão già lạnh lùng nói: “Nhiệm vụ của chúng ta là dụ Vĩnh Hương quận chúa và ba hộ vệ bảo vệ xung quanh Trương Ảnh đi. Tạo cơ hội cho nội ứng.”

“Mấy ngày trước nhận được tin tức Trương Ảnh uống bí dược Siêu Phẩm, bây giờ đã trở thành Siêu Phẩm thành công. Chúng ta vẫn tiến hành theo kế hoạch à?” Có người trầm giọng hỏi.

“Không có chuyện gì, chỉ là một kẻ mới đột phá Ngoại Dược mà thôi, thực lực hai kẻ nội ứng đã đạt tới Ngoại Dược ba lần, lại còn là hai người.”

Dưới sự cường hóa, tích lũy của Ngoại Dược, khoảng cách giữa hai bên là rất lớn, chẳng mấy chốc là có thể giải quyết trận chiến.” Lão giả trả lời.

Sau khi Siêu Phẩm, Ngoại Dược phải cách một quãng thời gian uống chín lần, chín lần này tương đương với cửu phẩm, mỗi lần như vậy sẽ nâng cao tố chất thân thể tất cả các phương vị.

Một lần tăng khoảng 10% tác dụng. Sau chín lần hầu như tất cả tố chất thân thể sẽ tăng gấp đôi.

Trong trạng thái như vậy, hai kẻ Ngoại Dược ba lần hoàn toàn nghiền ép so với một kẻ mới Siêu Phẩm chỉ Ngoại Dược một lần.

Một bên tấn công trực diện, một bên đánh lén phía sau, chỉ cần một thời gian ngắn, trận chiến đã có thể được giải quyết.

“Vậy thì tốt, chỉ là Vương đại nhân, rốt cuộc Vĩnh Hương quận chúa kia có thực lực gì? Không biết ngài có chắc chắn kéo dài thời gian được không?” Một người khác lại hỏi.

Tuy bọn hắn cùng nhau hành động nhưng dù sao cũng không phải cùng thế lực một phe nên việc hỏi thêm cũng là điều bình thường.

“Các ngươi cho rằng tại sao Tổng minh lại để cho lão phu tới đây động thủ?” Vương đại nhân cười lạnh một tiếng.

“Ban đầu định chỉ dùng một kẻ nội ứng, nhưng không ngờ tiểu tử kia trên đường lại đột phá Siêu Phẩm. Vì để không có sơ hở nào, tạm thời chỉ có thể dùng thêm một người phối hợp ra tay với hắn ta.”

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, động thủ!”

Lão giả lập tức ngừng nói, chân giậm một cái, thân thể lao thẳng về phía đoàn xe quan đạo như một mũi tên.

Mấy người còn lại theo sát phía sau, âm thầm rút ra vũ khí đủ loại kiểu dáng.

Bên đống lửa.

Đoàn người Trương Vinh Phương đang ăn tối.

“Ai?” Đột nhiên, bên ngoài đoàn xe có người quát lớn một tiếng.

Sau đó là một loạt tiếng giao kích nặng nề truyền đến.

Sắc mặt Trương Vinh Phương nghiêm lại, nhanh chóng mở mắt đứng dậy.

Đống lửa ở nơi đóng trại là nguồn sáng duy nhất trong đêm đen tăm tối.

Bên ngoài ánh lửa của đoàn xe, tất cả đều là bóng tối.

Trong bóng tối, một vài bóng đen nhanh chóng bay tới, có vẻ là phi tiêu hoặc phi đao.

Những ám khí này trong nháy mắt đã bị thị vệ trưởng của Vĩnh Hương quận chúa đánh rơi.

Có mấy người ỷ vào võ lực của mình đuổi theo, trong rừng truyền đến tiếng đánh nhau, rồi lại mau chóng đi xa.

Không chờ bên kia đoàn xe xong việc.

Bốn người bên cạnh Trương Vinh Phương cũng cảm giác được có người đang nhanh chóng tới gần mình từ bên cạnh.

Trần Hãn đột ngột giơ tay lên, keng một tiếng, chặn lại một phi đao không hề có tiếng động bay tới.

Trong bóng tối, bỗng nhiên có mấy người lao ra, vây quanh ba người Trần Hãn, A Nhất và A Nhị, toàn lực ra chiêu.

Đám người Trần Hãn đánh trả. Hai bên tay không giao kích, vậy mà lại phát ra tiếng va chạm giống như là vật cứng kim loại.

“Là Linh Lạc!” Vẻ mặt Trần Hãn thay đổi, lớn tiếng nhắc nhở.

Hai tay hắn ta vung lên, ngăn chặn đối thủ trước mặt như cuồng phong bão táp. Nhưng đối phương có rất nhiều người, hai người hiệp lực cùng đánh, lúc này vậy mà lại đơn giản chặn được cú đánh toàn lực của hắn ta.

Oành!

Cách đó không xa, một chiếc xe ngựa ầm ầm nổ tung.

Chương 596: Trúng kế (5)

Vĩnh Hương quận chúa và một lão giả áo đen từ trong xe ngựa nhảy lên như chim bay, bốn cánh tay đan xen, chiêu nào chiêu nấy va chạm đánh ra như tiếng sấm nổ vang.

Trong nháy mắt cả hai người đã biến mất vào rừng cây, rõ ràng là đổi chỗ rộng rãi hơn để giao thủ.

Nếu không, chỉ riêng dư âm của hai người bọn họ đã có thể làm toàn bộ đoàn xe đổ liểng xiểng.

Hai người thực lực mạnh nhất đã rời đi, những người còn lại cũng tự mình chiến đấu.

Hai cao thủ Linh Lạc đi theo sau Vĩnh Hương quận chúa không hề để ý những người còn lại, theo sát quận chúa.

Về phần hộ vệ của đoàn xe, mỗi một người đều đang chém giết với những người áo đen, nhưng chưa giao thủ được mấy chiêu đã bị dẫn đi vào rừng.

Trương Vinh Phương nhìn chung quanh, cảm thấy không đúng lắm. Nhưng lại không nói ra được không đúng chỗ nào.

Hắn được ba hộ vệ bảo vệ, cùng phòng ngự với những người thị nữ người hầu còn lại trong đoàn xe.

Tất cả mọi người ở phía bên ngoài hình thành một vòng bảo vệ, một đám người bọn họ ở bên trong được nhận bảo vệ.

Nhất thời, những nơi mà đống lửa rọi sáng hoặc không rọi sáng, đâu đâu cũng có tiếng đánh nhau, chém giết.

Một số người trong số họ thậm chí đã mở ra trạng thái cực hạn, các mạch máu trên khắp cơ thể nổi lên rất dữ tợn, trông cực kỳ đáng sợ.

Nhưng dù vậy, cũng không thể ngăn được dòng người mặc đồ đen cuồn cuộn không dứt.

Những cây cối nhỏ xung quanh đã bị đánh gãy, những cây thô to hơn thì bị sứt mẻ mấy phần.

Những mảnh mạt gỗ lớn văng tung tóe, bùn đá rơi xuống như mưa rơi bắn ra bốn phía đánh cho đám bò trắng và đoàn người

không ngừng gào lên đau đớn.

Trương Vinh Phương dựa lưng vào xe ngựa, luôn cảnh giác nhìn chăm chú những người áo đen xung quanh.

Nhóm người áo đen này đến đột ngột và kỳ lạ, mục đích của bọn họ là gì? Rốt cuộc quỹ đạo của hành động là nhắm về phía quận chúa hay về phía hắn?

Lúc này, điều đầu tiên Trương Vinh Phương nghĩ đến chính là chiếc chìa khóa mật tàng của Thiên Nữ mà mình đang mang trên người.

Nếu những người này nhìn chằm chằm vào chìa khóa mật tàng mà đến…

Vậy thì…

Lúc này, bên cạnh hắn, một nam một nữ mặc đồ cận vệ đang lo lắng nhìn đám người áo đen đang chém giết ở bên ngoài.

Điểm khác biệt duy nhất so với những người khác là hai người họ nhìn ra bên ngoài, nhưng dưới chân lại dần dần đến gần Trương Vinh Phương một cách vô thức.

Ánh mắt của cả hai thỉnh thoảng giao nhau, lặng yên ước định ám hiệu.

Khoảng cách càng ngày càng gần.

Năm mét.

Bốn mét.

Ba mét.

Vù.

Đột nhiên, có một chấn động cực kỳ nhỏ, mơ hồ vang lên bên cạnh mọi người.

“Là hỏa pháo! Nhanh tản ra!” Thị vệ trưởng đột nhiên tỉnh ngộ, hét lớn một tiếng.

Nhưng đã không kịp nữa.

Một tiếng ầm vang trầm đục vang lên.

Bùn đất bên cạnh toàn bộ đoàn xe lập tức nổ tung.

Một lượng lớn đất đá như những hòn đá lao xuống nước, bùn cát đá vụn văng ra nhiều hơn trước rất nhiều.

Trong những tiếng kinh hô và la hét sợ hãi, đoàn xe đã hoàn toàn tản ra.

Trong tình huống này, nếu vẫn còn tập trung cùng một chỗ với nhau thì chính là mục tiêu sống.

Tất cả mọi người tự động tản ra, mỗi người tìm một nơi để trốn.

Bò trắng sợ hãi gầm lên, tung vó bỏ chạy như điên đi xa.

Trương Vinh Phương cũng lao vào khu rừng gần nhất ở bên cạnh đầu tiên.

Ở thời đại này, độ chính xác của hỏa pháo không mạnh lắm, nên xung quanh chắc chắn phải có pháo binh chuyên phụ trách hiệu chỉnh.

Chỉ cần chạy ra khỏi tầm nhìn của pháo binh, liền hoàn toàn có thể tránh được trận địa pháo oanh kích.

Trong lòng hắn cũng bắt đầu căng thẳng.

Hoàn toàn không ngờ nhóm người áo đen này lại dám dùng hỏa pháo, nhưng chạy chưa được bao xa, hắn đột nhiên dừng lại.

Lúc này, khu rừng nơi hắn đang ở, xung quanh tối om, chỉ có những tia sáng ánh trăng từ trên trời rơi xuống, soi sáng một mảng đất nhỏ qua kẽ lá.

“Hai người, đi ra.” Hắn trầm giọng nói.

Một trước một sau, hai phương hướng, hai bóng người, hình như đã biết không thể che giấu được nữa, tất cả đều không một tiếng động đứng lên.

Trên người hai người mặc trang phục thị vệ, nam thì cao to nam tính, nữ thì yểu điệu xinh đẹp, trước đây đều là cận vệ của Vĩnh Hương quận chúa.

Nhưng không ngờ lại đột nhiên vây nhốt hắn ở chỗ nãy.

“Có thể nói cho ta biết, tại sao các ngươi lại muốn động thủ với ta không?” Trương Vinh Phương hít sâu một hơi.

“Đáng tiếc.” Nam tử lạnh lùng nói. Đồng thời, cẩn thận nhìn xung quanh, hình như đang xác định không có ai khác xung quanh.

“Ta không biết hai vị, khi đến Đại Đô, vẫn luôn ẩn mình tu luyện trong Thiên Bảo Cung, chưa bao giờ gây ra rắc rối.

Các ngươi cũng nên biết rõ nếu động thủ với ta, chính là động thủ với Thiên Bảo Cung. Vậy nên có thể tha cho ta một mạng không? Ta có thể dùng tiền đổi.” Trương Vinh Phương tiếp tục nói.

Chương 597: Trúng kế (6)

Lúc này, hắn có thể thấy rõ ràng thuộc tính trên thanh thuộc tính lơ lửng trên đầu hai người này.

Vì vậy hắn thực sự không muốn đánh nhau với hai người họ.

Hai người đều là Siêu Phẩm Ngoại Dược, mà một người là tam phẩm, một là tứ phẩm. Cao thủ cấp này, thực lực rất mạnh, nếu thật sự muốn bắt đầu đánh, chỉ dựa vào một mình hắn sẽ rất phiền phức.

"Muốn trách thì trách ngươi bái sai đỉnh núi, bái sai sư phụ!" Nam nhân khẽ quát một tiếng: "Động thủ!"

Hắn không nói hai lời, bùn đất dưới chân nổ tung, mượn phản lực trợ giúp, thân hình bắn mạnh tới gần.

"Liệt Kim Tán Ngọc • Phá Trùy!"

Ngay lập tức, các mạch máu trong cơ thể nam tử phồng lên, da thịt đỏ bừng, vậy mà lại mở ra trạng thái cực hạn.

Hắn ta đặt hai lòng bàn tay vào nhau, giống như một cây dùi đỏ như máu, mạnh mẽ đâm vào ngực Trương Vinh Phương.

Cùng lúc đó, một nữ tử khác đồng thời bước ra, cơ bắp phần trên cơ thể nhanh chóng bành trướng, trở nên lớn hơn, da thịt hai tay trở nên trắng bệch, giống như tác phẩm điêu khắc bằng băng tuyết.

"Liệt Kim Tán Ngọc • Sương Mãn Thiên!!"

Hai tay nữ tử lập tức bắn ra một mảng chưởng ảnh lớn, uyển chuyển như tuyết bay rơi xuống sau lưng Trương Vinh Phương.

"Đáng tiếc…"

Trương Vinh Phương hơi nghiêng người sang một bên.

"Các ngươi không phải là Linh Lạc."

Trong phút chốc, sắc mặt hắn nhanh chóng trở nên dữ tợn, bành trướng, huyết mạch toàn thân phồng lên, thân hình một mét chín mấy trong nháy mắt phồng lớn lên hai mét.

Ngay khi hai người tiến lại gần, hắn đồng thơi hơi nghiêng người.

Lúc này, hai người mới phát hiện bàn tay Trương Vinh Phương đã tạo thành một dấu tay hình tam giác ở trước ngực từ lâu.

Từng tầng từng tầng trạng thái công pháp nhanh chóng xuất hiện trên người hắn, chồng chất lên nhau.

[Trạng thái cực hạn: âm Dương Cộng Tể.]

[Trạng thái cực hạn: Giới Hạn.]

[Kim Thiềm công bạo phát cường hóa.]

[Kỹ năng phá hạn: Súc Bộ.]

[Kỹ năng phá hạn: âm Khê.]

[Kỹ năng phá hạn: Trọng Sơn!]

Vô số vạch đỏ ở biên giới tròng trắng mắt Trương Vinh Phương lan tràn, kéo dài ra, cuối cùng hội tụ trong con ngươi.

Cơ bắp toàn thân hắn giống như những nét vẽ nguệch ngoạc của một đứa trẻ, vặn vẹo uốn éo những đường nét quái dị trên da.

Tất cả các đường nét đều có màu đỏ nhạt, như thể rỉ máu.

Ầm ầm!

Điện quang lấp lóe, bỗng có tiếng sấm sét nổ vang trên tầng mây.

Kèm theo tiếng sấm, có hai tiếng va chạm cực lớn vang lên gần như đồng thời.

Trong rừng cây, cơ thể Trương Vinh Phương cao tới hai mét giống như một tác phẩm điêu khắc.

Mái tóc dài phía sau xõa ra, bị gió thổi bay tứ tung, những sợi tóc vần vũ như những con rắn đen dày đặc, kỳ dị và bí ẩn.

Hai cánh tay hắn một trước một sau, đồng thời đánh chính diện vào kỹ năng phá hạn của hai người.

Trong lúc quyền chưởng va chạm.

Từ đầu đến thân thể của hai người đều đang run rẩy.

“Xin lỗi…” Trương Vinh Phương chậm rãi thu tay lại: “Đã lâu không động thủ, hơi hơi, hơi hơi hưng phấn một tí.”

“Tại sao… ngươi… Sao có thể…?” Toàn thân nam tử run rẩy càng lúc càng kịch liệt.

Đồng tử trong mắt hắn ta giãn ra, lộ ra vẻ không thể nào tin.

Hắn ta và sư muội đồng thời ra tay đối phó với một Siêu Phẩm Ngoại Dược vừa mới đột phá…

Rõ ràng…

Rõ ràng là bọn họ đã nhìn thấy đối phương mới uống thuốc, mới đột phá.

Đã xảy ra chuyện gì?

Rốt cuộc tất cả những thứ này…

Lực lượng này đã vượt qua cấp độ Ngoại Dược bình thường, đạt tới cấp độ Nội Pháp…

Có thể…

Oành! Oành!

Ngay lập tức, một lỗ máu đồng thời nổ tung sau lưng hai người họ.

Một lượng lớn máu loãng cùng với các cơ quan nội tạng nổ tung phun ra, vung vãi khắp mặt đất.

Hai người ngã khuỵu xuống, vô lực bổ nhào trên mặt đất, không phát ra tiếng động.

Đây là hiệu quả của kỹ năng phá hạn âm Khê, có thể đưa lực lượng xuyên vào trong cơ thể kẻ địch, để đạt được hiệu quả của cách sơn đả ngưu*.

*Cách sơn đả ngưu (隔山打牛) hay đánh bò cách núi, đánh bò qua núi là một loại võ thuật của Trung Quốc, có thể tấn công người từ khoảng cách xa.

Không chút do dự, Trương Vinh Phương không thèm nhìn hai người họ, xoay người rời đi.

Chỉ trong hai giây đã biến mất trong bóng tối của khu rừng.

Ngay khi hắn rời đi.

Một bóng người đầy đặn xinh đẹp nhanh chóng xẹt qua, đáp xuống, đứng trên mặt đất trước hai thi thể người ngã xuống.

Bóng người ngồi xổm xuống, một phần khuôn mặt lộ ra dưới ánh trăng.

Rõ ràng là Vĩnh Hương quận chúa vừa mới giao thủ với người khác.

Nàng nhẹ nhàng lật lại thi thể hai người, nhìn vào khuôn mặt.

"Viên Hoằng… Liễu Ngô Diệp…"

Trong mắt nàng thoáng hiện lên một tia đau lòng, hai người này là thiếp thân thị vệ đã hầu hạ nàng nhiều năm.

Là từ rất lâu trước đây, hai cao thủ Siêu Phẩm Chân Nhất Giáo sắp xếp cho nàng.

Trong đó Liễu Ngô Diệp rất thân cận với nàng, bây giờ thực lực đã là Siêu Phẩm Ngoại Dược bốn lần, ban đầu định sau một thời gian ngắn nữa sẽ làm cho nàng tiến hành Bái Thần…

Chương 598: Lại đi (1)

Nhưng bây giờ… Bọn họ đã chết hết…

Chết hết ở trong tay đám người áo đen kia…

“Người đâu!”

Quận chúa Vĩnh Hương đứng lên hít một hơi, cẩn thận kiểm tra thương thế của hai người, có vẻ hơi giống chiêu số của Đại Đạo Giáo, nhưng lại có chút không giống. Có một số loại kình lực khác nhau trong vết thương đó.

Có kình lực Cách Sơn Đả Ngưu, cũng có lực va đập mở rộng từ chính diện, còn có một lực xung kích đánh ra tương tự như chưởng ấn, quyền ấn cứng rắn hướng vào nhau.

Tại vị trí bị thương có chưởng ấn, quyền ấn rõ ràng, có thể thấy người xuất thủ phải có bàn tay rộng và khỏe. Nhưng những điều này, nàng không chắc lắm. Bởi vì trước đến giờ nàng luôn chỉ tu một môn võ công, đó là Đại Thành Võ Điển. Không rành về võ công của các môn phái khác.

Nếu không phải Đại Đạo Giáo và hoàng tộc khá thân thiết, nàng thậm chí có thể không phân biệt được đặc điểm cơ bản của những vết thương này.

Chẳng mấy chốc, hai lão giả râu tóc bạc phơ nhanh chóng lao tới từ trong rừng, một cao một thấp. Khi cả hai nhìn thấy thi thể trên mặt đất, đều đã giật mình. Bọn họ đều quen biết hai người đang nằm trên mặt đất.

Trước khi đoàn xe lên đường, những người cao thủ hộ vệ bọn họ cần phải ghi nhớ thật kỹ mỗi một người. Mà bây giờ, hai người nằm trên mặt đất chính là hai cận vệ trong đoàn xe phụ trách thị vệ cho quận chúa.

“Quận chúa, chuyện này… Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Một người trong số đó trầm giọng hỏi.

“Kiểm tra xem đó là loại võ công gì?” Vĩnh Hương quận chúa trầm giọng nói.

Người còn lại thi lễ, rồi bước tới, ngồi xổm xuống, bắt đầu kiểm tra.

Ngón tay lão ta không ngừng mở vết thương ra, kiểm tra trước ngực và phía sau lưng, đồng thời quan sát sự biến hóa trong đồng tử trên khuôn mặt thi thể. Một lúc sau, người này đứng lên, hơi chắp tay về phía Vĩnh Hương.

"Bẩm quận chúa, hai người này có lẽ phải bị kỹ năng phá hạn tương tự như Cách Sơn Đả Ngưu đánh trúng chính diện, làm nổ điểm trọng yếu sau lưng mà chết. Lão ta dừng lại giây lát:

"Kỹ năng phá hạn này có đặc điểm rõ ràng, rất nhiều giáo phái thế lực có chiêu số tương tự. Nhưng đồng thời có thể có dùng quyền chưởng đánh trực diện, còn có chấn động tổn thương. Chỉ có ở Cảm Ứng môn và Đại Đạo Giáo."

"Kỹ năng phá hạn Vô Song Quyền của Cảm Ứng môn có tác dụng như vậy. Mà Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển của Đại Đạo Giáo cũng có một kỹ năng phá hạn tương tự.

"Vô Song Quyền của Cảm Ứng môn, Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển của Đại Đạo Giáo?" Vĩnh Hương quận chúa đứng im lặng.

"Nói cách khác, những người áo đen vừa rồi là người của Cảm Ứng môn? Vậy tại sao họ xa như vậy lại đến chặn đánh hai cận vệ của ta? Một cao thủ như vậy, với sức công phá thế này, ít nhất cũng là Siêu Phẩm Ngoại Dược. Mà hai cận vệ của ta chỉ ở cấp độ thất, bát phẩm. Làm sao đến mức này…" Vĩnh Hương âm trầm nói.

"Xin lỗi, quận chúa, có thể ngài không quen lắm với cường độ thân thể của Siêu Phẩm." Một lão giả ở bên cạnh đột nhiên xen vào: "Hai vị cận vệ này không chỉ là thất, bát phẩm. Bọn họ ít nhất cũng là Siêu Phẩm. Cơ bắp, da thịt, xương cốt, cường độ và độ dẻo dai vượt xa so với trình độ cửu phẩm bình thường."

"Siêu Phẩm?" Vĩnh Hương khẽ giật mình: "Có nghĩa là, hai người họ vẫn luôn là Siêu Phẩm, nhưng vẫn che giấu ta? Ngụy trang ở bên cạnh ta?" Nàng đột nhiên cảm thấy phát lạnh trong lòng.

"Nhưng mà…" Vĩnh Hương không nói nên lời.

Nàng bỗng cảm thấy chuyến đi tới Thứ Đồng lần này của mình có thể trên đường sẽ không bình yên như nàng tưởng tượng. Mới vừa bắt đầu, đã xảy ra một chuyện lớn như vậy….

“Hai người này, ẩn nấp bên cạnh ta, rốt cuộc là vừa bắt đầu đã có vấn đề, hay là sau đó dần dần có dị tâm?” Nàng không cách nào biết được.

Với bao nhiêu suy nghĩ trong lòng, Vĩnh Hương im lặng.

“Kiểm tra kỹ những người còn lại trong đội ngũ của ta, ta không muốn việc tương tự thế này xảy ra một lần nữa!”

“Vâng!” Hai lão giả vội vã cúi đầu, ôm quyền. Hơn một canh giờ sau. Sau khi bị tấn công bởi những người áo đen, cuối cùng đoàn xe cũng tìm thấy con bò trắng đã chạy trốn và buồng xe.

Chỉ còn lại một buồng xe, những buồng còn lại đều bị bò trắng kéo đụng tan tành, bò cũng bị thương. Mọi người không ngừng thu dọn, băng bó vết thương, mai táng thi thể.

Vĩnh Hương dẫn người đến xem xét cẩn thận thi thể của những người áo đen, nhưng không phát hiện bất cứ dấu vết gì. Không ít kẻ trong số những người áo đen này đều là cấp độ tam phẩm, có hai thủ lĩnh cửu phẩm, năm kẻ Siêu Phẩm, thực lực vượt xa sức tưởng tượng của người thường.

Sau khi một văn sĩ bên cạnh Vĩnh Hương quận chúa nói lại cấp độ thực lực của tất cả những kẻ tấn công, lúc này mọi người nghe thấy thế đều đổ mồ hôi cả người.

Chương 599: Lại đi (2)

Một trận thế như vậy, trong nước không có nhiều thế lực có thể phái ra được. Siêu Phẩm không phải là rau cải trắng. Đặc biệt là một kẻ Tam Không Siêu Phẩm trong số đó có thể đối kháng với Vĩnh Hương quận chúa.

Cao thủ ở cấp độ này, người nào người nấy đều là những tinh nhuệ của các thế lực đứng đầu, sẽ không dễ dàng phái ra ngoài để thực hiện chuyện ám sát.

Tại trong nước, không có nhiều thế lực có thể có Tam Không Siêu Phẩm. Đoàn xe sau khi chỉnh đốn trang bị, lần nữa chỉnh lý xong xuôi lại tiếp tục lên đường. Sau cuộc tấn công, đoàn xe bị mất rất nhiều vật dụng đi kèm, chỉ có thể còn gì dùng đấy. Đi đến trấn Vĩnh Hy rồi bắt đầu bổ sung.

Sau khi nghỉ ngơi và tắm rửa, nghỉ ngơi một ngày, mới ổn định, tiếp tục đi về phía trước.

"Chết rồi?"

Sâu trong núi, trong một ngôi chùa đổ nát. Vương lão thủ lĩnh nhóm người áo đen lúc trước nhìn chằm chằm hai người trước mặt với vẻ mặt cực kỳ khó coi.

Hai người này không phải là thuộc hạ của lão ta, mà là đại diện của các thế lực còn lại trong Thiên Giáo Minh. Lần này chỉ là cùng nhau hành động ám sát.

"Đó là hai Siêu Phẩm! Chết rồi? Không phải bọn họ đơn độc ở cùng Trương Ảnh kia sao? Làm sao lại chết? Ánh mắt Vương lão nghiêm nghị, trong lòng mơ hồ đoán được một vấn đề."

Trong hai người, một người có mái tóc khô vàng, vóc người cường tráng. Người còn lại trên tai đeo một chuỗi bông tai lớn màu vàng, cho dù mặc y phục đen, đeo mặt nạ cũng không che giấu được vẻ kỳ quái của hắn ta.

"Không biết, nhưng chúng ta đoán, rất có thể là Đại Đạo Giáo đã phái một Siêu Phẩm khác đi theo để bảo vệ hắn!" Nam nhân tóc khô vàng trầm giọng đáp.

“Còn có cao thủ ngoài ngạch đi cùng?” Ánh mắt Vương lão lạnh lẽo.

Hai kẻ Siêu Phẩm, còn là hai kẻ nội ứng của quận chúa, cứ nghĩ rằng đã nắm chắc, sau khi giết người rồi khôi phục lại lớp ngụy trang, thì có thể tiếp tục phát huy tác dụng lớn hơn. Nhưng bây giờ…

“Có thể đánh bại hai người chỉ trong một khoảng thời gian vô cùng ngắn, ít nhất cũng là Nội Pháp hoặc thậm chí là Tam Không Siêu Phẩm. Nhưng mà, Nội Pháp Tam Không trong Đại Đạo Giáo cũng chỉ có từng ấy người, đào đâu ra cao thủ Siêu Phẩm còn lại?”

Vương lão không thể nào hiểu nổi. Thực ra, Siêu Phẩm của mỗi thế lực rất hiếm. Giống như Đại Đạo Giáo, Siêu Phẩm hầu như đều là cao tầng các đường.

Mà ở cấp độ Tam Không, ít nhất phải là cao tầng cấp tỉnh, một cao thủ như vậy, sao có thể dễ dàng phái đi để bảo vệ một Đạo tử như vậy? Trương Ảnh này có thể có một Nội Pháp Siêu Phẩm như Trần Hãn, quy cách đã khá cao rồi.

Ngay cả trong Thiên Giáo Minh, những cao thủ Siêu Phẩm trong mỗi thế lực cũng chỉ là rất ít. Khoảng chừng nhiều hơn mười, đã ít đi mấy người.

Người nào người nấy đều vô cùng trân quý, mà Thiên Giáo Minh tuy nói là Thiên Giáo, nhưng trên thực tế, tất cả các Mật Giáo cộng lại cũng chỉ có khoảng bảy mươi, tám mươi người. Nhìn qua thì rất nhiều nhưng nếu phân tán đến khắp các nơi ở Đại Linh thì lại cực kỳ ít ỏi.

Lần này chết hai người… Vương lão đau thắt ruột gan. Hai người đó là đều là cao thủ thuộc Quyền Địa đàn của lão ta… Đã ẩn náu trong Chân Nhất Giáo nhiều năm, khó khăn lắm mới chuyển đến bên cạnh Vĩnh Hương quận chúa…

“Kết quả là, người lại chết như thế này! Chúng ta tổn thất lớn như vậy, nhất định phải có kết quả!” Giọng nói Vương lão uy nghiêm đáng sợ vang lên. Quyền Địa đàn tổn thất nhiều như vậy, nhưng những thế lực tham gia còn lại lại không tổn thất bao nhiêu. Tất nhiên là lão ta không làm nữa.

“Vương lão, lúc nãy ta đã nói cách động thủ trực diện của các ngươi sẽ không hiệu quả.

Vừa bắt đầu không thể cứng như vậy. Thực lực Vĩnh Hương rất mạnh mẽ, bên người còn có hai kẻ Nội Pháp Linh Lạc và một kẻ Tam Không Linh Lạc, đánh chính diện không thể chiếm lợi thế được. Chỉ có thể tìm cách khác. Cũng may, chúng ta vẫn còn cơ hội!” Hắn ta dừng lại giây lát.

“Trong đoàn xe của Vĩnh Hương, chúng ta vẫn còn nội ứng. Lần này, không cần Quyền Địa đàn của các ngươi ra tay, Huyết Lộ giáo của chúng ta sẽ một mình động thủ!” Tráng hán tóc khô vàng lạnh lùng nói.

“Ngươi muốn làm gì?” Vương lão trầm giọng hỏi.

“Người muốn làm việc lớn, đương nhiên phải từ bỏ, không có trả giá lấy đâu ra hồi báo. Chỉ có có đập nồi dìm thuyền mới có thể bộc phát tiềm năng mạnh nhất.” Tráng hán tóc khô vàng cười toe toét nói.

“Ý ngươi là…” Vương lão đột nhiên hiểu ý của hắn ta.

Đây là muốn dùng nội ứng kia như là một tử sĩ bị bỏ rơi… Tàn nhẫn đấy, đám người Huyết Lộ giáo này, không những không coi mình là người, mà trong mắt cũng không thèm để ý đến tính mạng người khác. Bọn họ đều là những kẻ điên!

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, chớp mắt đã qua một tháng.

Chương 600: Lại đi (3)

Lần này, Vĩnh Hương quận chúa không làm chuyện gì rách việc nữa, mà là an ổn ở trong buồng xe, cùng theo đoàn xe đi thẳng một đường. Những buồng xe bị mất cũng được mua lại bằng những buồng mới ở các thành trấn tiếp theo. Những con bò trắng bị thương cũng được thay thế bằng một vài con bò bình thường.

Sau một tháng chạy đi, sau lần bị tấn công trước đó, mọi người đều đề cao cảnh giác. Chặng đường sau đó cực kỳ êm đềm và bình yên.

Trương Vinh Phương cuối cùng đã có thể yên lặng nghỉ ngơi và tu hành một khoảng thời gian.

Hiện tại đoàn xe đã đến Bình Tỉnh cảnh Đại Linh, chỉ cần đi qua khu vực Bình Tỉnh cảnh là có thể đến điểm đến cuối cùng - cảng Thứ Đồng. Lúc này ánh mặt trời tươi sáng, từng đàn chim bay lượn theo đoàn xe, không ngừng lượn quanh.

Tiếng kêu ríu ra ríu rít giống như tiếng rao bán đồ ăn ở chợ, cực kỳ ồn ào.

Những con bò mới được thay thế trong đoàn thỉnh thoảng phát ra những tiếng ụm bò không an phận, có vẻ sức chịu đựng của chúng không bằng những con bò trắng, đã có chút mệt mỏi.

Lúc này đã là giữa trưa, mặt trời treo trên cao, càng ngày càng nóng. Sau khi đoàn xe hỏi ý quận chúa, bắt đầu giảm tốc độ, tìm một chỗ chuẩn bị nhóm lửa nấu đồ ăn.

Đoàn người Trương Vinh Phương đi theo phía sau.

Trên đường đi ăn gió nằm sương, cả bốn người đều mệt hơn trước rất nhiều. Ngoài ra còn có rất nhiều bụi bặm trên người. Áo đạo bào trắng trên người Trương Vinh Phương đã không còn trắng noãn như trước, mà trở nên hơi xám xịt.

“Nhắc mới nhớ, tại sao quận chúa lại dùng xe bò thay vì xe ngựa? Trương Vinh Phương nhìn con bò bị trói vào gốc cây trước mặt, không khỏi khó hiểu.

“Đạo tử có chỗ không biết.” Trần Hãn trả lời: “Đường sá xa xôi, một chút lo lắng sẽ lớn hơn rất nhiều, trở thành mấu chốt ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi.

Mà xe bò êm hơn xe ngựa nhiều. Vì vậy, để đi đường dài, xe bò thường được sử dụng hơn.”

“Thế à.” Trương Vinh Phương hiểu ra. Hắn đã nhìn thấy ở bên ngoài, cảnh tượng ở trong buồng xe của quận chúa.

Bên trong không chỉ có giường ngủ mà còn có lò sưởi, tủ quần áo, bàn, bàn trang điểm, hoàn toàn giống như một thư phòng kiêm phòng ngủ nhỏ. Các buồng xe mới được bổ sung trong đoàn xe có một buồng dành riêng để dự trữ thực phẩm và nước uống.

Một buồng đặc biệt để lưu trữ tất cả các loại đặc sản, đồ vật nhỏ mà quận chúa hứng thú mua. Còn có một buồng để những đồ dùng cần thiết hàng ngày và những thứ lặt vặt cho những người còn lại trong đoàn.

Ngoài ra, trong đoàn xe còn có bếp trưởng chuyên phụ trách nấu ăn, nhân viên đấm bóp chuyên xoa bóp và ban nhạc vũ công chuyên khiêu vũ, chơi nhạc.

Chỉ là một quận chúa mà đã có cảnh tượng như vậy, có thể tưởng tượng được công chúa chân chính của Đại Linh sẽ là cảnh tượng như thế nào.

Một lúc sau, đội ngũ nhóm lửa xong, bắt tay vào chuẩn bị nguyên liệu để nấu nướng.

Trương Vinh Phương cũng vỗ vỗ áo choàng trên người, tìm một chỗ râm mát ở bên cạnh, khoanh chân ngồi xuống nghỉ ngơi.

Vị trí quan đạo của bọn họ bây giờ là nằm trên sườn núi sâu.

Một bên đoàn xe là vách núi xám dựng đứng, một bên là vách núi cao cheo leo. Vị trí mà Trương Vinh Phương tìm kiếm là dưới một cây thông già giữa quan đạo và vách đá.

Những đám lá thông rơi dày đặc dưới gốc thông, màu vàng khô và xanh đậm trộn lẫn với nhau, thỉnh thoảng lác đác rơi một vài chiếc lá và cành khác, bước lên thật mềm mại, thoải

mái dễ chịu. Hắn khoanh chân ngồi xuống, nhìn về phía xa xa dưới vách núi đá.

Xa xa, bên dưới ngọn núi, có một cái hồ lớn. Mặt hồ xanh đen, sương mù mờ mịt, không nhìn rõ từng chi tiết. Xa hơn nữa, mặt hồ, núi non xanh biếc, mây trời ba thứ hòa quyện thành một, từ dưới lên trên, tầng tầng lớp lớp rõ rệt.

Trương Vinh Phương hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy không khí trong lành, làn gió ấm áp thổi qua, cả người bỗng cảm thấy vui vẻ thoải mái. Nhìn mặt hồ khổng lồ dưới vách núi xa xa, nhất thời ngay cả hắn cũng cảm thấy tâm tình thoải mái, khoan khoái dễ chịu.

Lúc trong lòng vui sướng, Trương Vinh Phương dự định dùng hết số điểm thuộc tính mà mình đã tiết kiệm được trong tháng này. Trong một tháng, hắn đã tích lũy được bốn điểm thuộc tính. Có thể nâng cao cấp bậc Ngoại Dược thêm một bậc.

Nhắm mắt lại, nhập định, điều chỉnh trạng thái. Sau đó nhẹ nhàng thêm điểm. Tu hành chính là nhẹ nhàng thoải mái, đơn giản tự nhiên như thế.

Trong tiếng xương cốt răng rắc rất nhỏ, Trương Vinh Phương một lần nữa cảm nhận được từng thay đổi trên toàn bộ cơ thể mình. Cơ thể như lại lần nữa tăng thêm.

Mấy người bên cạnh Trương Vinh Phương thoạt nhìn có hơi kinh dị, nhưng sau đó phát hiện lâu lâu lại có động tĩnh như vậy. Ba người đều cho rằng đó là do võ công đặc biệt của Trương Vinh Phương.

Chỉ là, trạng thái tu hành môn võ công này rất giống với dáng vẻ dùng Ngoại Dược kích thích cường hóa thân thể.

Chương 601: Lại đi (4)

Không ai có thể nghĩ rằng, thật ra Trương Vinh Phương không phải đang luyện võ, mà là thật sự đột phá… Không lâu sau, chờ sau khi trạng thái ổn định.

“Lại nói, Trần Hãn huynh, năm đó ngươi Ngoại Dược, khoảng cách giữa mỗi lần uống thuốc là bao lâu?” Trương Vinh Phương lên tiếng hỏi. Trần Hãn ở phía sau, như hình với bóng bảo vệ sự an toàn của hắn.

Nghe câu hỏi này, hắn ta nhớ lại: “Chắc là mỗi năm một lần. Tất nhiên, không phải ai cũng có thể uống chín lần Ngoại Dược. Hầu hết mọi người đều không thể tiếp tục sau năm lần.

Sau năm lần, đó là một ngưỡng cửa khác. Sau khi đột phá sẽ có thể thuận lợi tiến vào Nội Pháp. Nếu không thể đột phá, thì phải dừng lại ở đây. Chuẩn bị để xem xét việc Bái Thần.

“Năm lần là ngưỡng cửa sao?” Trương Vinh Phương đã hiểu.

“Chính xác mà nói, nhiều Siêu Phẩm chỉ Ngoại Dược thành công một lần, sau đó thì tiềm lực đã bị tiêu hao hết.

Loại Siêu Phẩm này hầu như luôn được tung ra các nơi ở bên để trấn thủ các sự vụ trong giáo.” Trần Hãn trả lời.

“Có thể đột phá hơn Ngoại Dược một lần, là hai lần đến năm lần. Những người này là Siêu Phẩm, thực lực rất mạnh.

Nếu phối hợp thích hợp thì ngay cả ta, cũng chỉ có thể đối phó với hai người. Các cao thủ cấp độ này nói chung, bình thường đều là cao tầng cấp trung của các thế lực lớn.”

“Vậy Trần sư huynh, ngươi có biết trong Đại Đạo Giáo ta có bao nhiêu cao thủ Siêu Phẩm không?” Trương Vinh Phương không nhịn được tò mò hỏi.

“Chuyện này…”

Trần Hãn cũng hơi nhíu mày: “Ta cũng không rõ lắm, nhưng theo tiêu chuẩn bố trí của mỗi đường mỗi tỉnh, bố trí ít nhất một Siêu Phẩm.”

“Vậy đúng là rất nhiều á…” Trương Vinh Phương cảm khái.

Đại Linh có một chủ, bốn phó và năm nước lớn, trong thời gian này hắn rảnh rỗi không có việc gì, dựa theo bản đồ tính toán.

Phát hiện… lãnh thổ của Đại Linh về cơ bản tương đương gấp một rưỡi đến hai Trung Quốc ở đời trước. Quy mô và độ phức tạp quốc gia của nó là không thể tưởng tượng được.

Và hầu hết chúng chỉ là thủ phủ của mẫu quốc, bốn phó quốc còn lại cũng có cùng thủ phủ. Phạm vi bao phủ của Đại Đạo Giáo chủ yếu là ở mẫu quốc, còn bốn phó quốc còn lại truyền bá không nhiều, chủ yếu là Phật môn và Chân Nhất Giáo và hầu hết các giáo phái khác.

Một tính toán qua loa một chút, Siêu Phẩm của Đại Đạo Giáo cũng có ít nhất ba chữ số.

“Nhưng Đạo tử đừng lo lắng. Ở Đại Đô, quả thực Siêu Phẩm không tính là gì, nhưng một vị Siêu Phẩm ở những nơi khác thường là người nắm quyền, đơn giản sẽ không liều mình mạo hiểm chấp nhận rủi ro.

Ngay cả khi Thứ Đồng là cảng số 1 thiên hạ, thực lực vượt xa các thành trì bình thường, thì hầu hết cũng không khoa trương được như Đại Đô.”

Trần Hãn nghiêm nghị nói. Hắn nghĩ Trương Vinh Phương đang lo lắng không biết đến Thứ Đồng phải làm sao.

“Vậy thì tốt.” Trương Vinh Phương gật đầu.

Đúng lúc này, trên quan đạo phía trước truyền đến những tiếng khóc nức nở. Tiếng khóc của nữ tử và trẻ em đang dần dần đến gần.

Trương Vinh Phương nheo mắt nhìn về phía trước. Bỗng thấy trên quan đạo quanh co, có một đám người quần áo rách rưới, chậm rãi đi trên đường, ngược chiều với bọn họ.

Trong đội ngũ có hơn mười người, trong đó có năm nữ tử, hai trẻ em, còn lại đều là người già.

Quần áo của họ ban đầu có vẻ bằng chất liệu tốt, nhưng bẩn thỉu và rách nát, rách thành nhiều mảnh, treo trên người như những miếng giẻ rách.

“Đây là bị cướp á.” Có người trong đoàn xe nhẹ giọng nói. Trương Vinh Phương cũng chú ý tới trên người những người này ít nhiều đều có dấu hiệu bị thương, thậm chí một số còn bị viêm và chảy mủ.

Có người bị gãy tay, còn có một đứa trẻ bị quấn một bên mắt, máu đang từ từ rỉ ra. Những người này rõ ràng đã không được điều trị trong một thời gian.

Ngoài ra, Trương Vinh Phương nhận thấy hầu hết những người già đều mặc quần áo màu đen. Không chỉ vậy, bọn họ còn đội những chiếc mũ màu xanh ngọc.

Đoàn xe của đám người Vĩnh Hương quận chúa nhìn thấy thế, nhưng không có bất cứ hành động nào. Có mấy người cúi đầu không dám nhìn. Đặc biệt là những đứa trẻ, một đứa bé trai chỉ mới bảy tám tuổi đã bị hỏng một mắt.

Một bé gái khác khoảng 5 tuổi trên vai có một cái lỗ thối rữa to bằng quả trứng gà, cái lỗ thối rữa gần như xé toạc một bên vai của cô bé, có thể nhìn thấy phần máu thịt đỏ sẫm bên trong.

Vẻ mặt cô bé ngây thơ, nắm lấy góc quần áo của mẫu thân bằng đôi tay nhỏ bé bẩn thỉu của mình.

“Đó có vẻ là một vết thương do mũi tên mưng mủ.” A Nhất thấp giọng nói. Hắn ta đã từng thấy một vết thương như vậy trước đây.

Trương Vinh Phương thở hắt ra một hơi dài, gật đầu. Sau đó, nhìn thấy đám người này đi đến trước đoàn xe, từng người từng người quỳ xuống, không một tiếng động dập đầu lạy. Hai đứa trẻ bị thương nặng nhất được đẩy lên hàng trước, quỳ xuống đất theo.

Chương 602: Lại đi (5)

Những người này vừa dập đầu quỳ lạy, vừa không ngừng khóc nức nở trong miệng, nói một số tiếng địa phương nào đó, hoặc một số tiếng phổ thông Đại Linh khó phân biệt được. Trương Vinh Phương nghe thấy bọn họ đang cầu cứu. Hắn nhìn đoàn xe của quận chúa phía trước, còn có hai người muốn đi ra ngoài, nhưng bị người bên cạnh kéo lại.

“Tại sao đoàn xe không muốn giúp đỡ? Chỉ là cho một ít thuốc trị thương và thức ăn thôi mà.” Trương Vinh Phương ngạc nhiên hỏi. Hắn là một người thiện lương, không thể nhìn thấy cảnh tượng như vậy nhất.

Đối với kẻ thù nhổ cỏ nhổ tận gốc thì coi như xong. Nhưng tại sao những người dường như không có xung đột lợi ích này lại không muốn cho họ một chút lòng thương hại?

“Có lẽ là Vĩnh Hương quận chúa không thích thân phận của những người này. Trần Hãn trả lời.

“Thân phận?” Trương Vinh Phương khẽ cau mày.

“Thân phận gì? Lúc này mới gặp chỉ mới có mấy chục giây mà đã có thể nhìn ra thân phận của họ?”

“Trước đây Đại Linh Thiên Y các từng ban hành một bộ quy định đầy đủ về màu sắc quần áo.” Trần Hãn nói.

“Gia đình là kỹ nữ chỉ được phép mặc quần áo đen, đội nón xanh. Không cho phép mặc bất kỳ màu trang phục nào khác. Nếu không, một khi bị tra được sẽ bị tịch thu gia sản, hàng chục điều luật được đưa ra. Vô cùng nghiêm khắc.”

Trương Vinh Phương hơi ngạc nhiên.

Hắn đột nhiên nhớ tới thời cổ đại đời trước, hình như cũng có quy củ như vậy. Hóa ra đây là nguồn gốc của nón xanh sao?

“Cho dù là gia đình kỹ nữ, rất nhiều chuyện cũng không phải là bọn họ tự nguyện. Gặp chuyện này, sao lại không giúp được?” Trương Vinh Phương lắc đầu thở dài.

“Đạo tử nói đúng.” Trần Hãn gật đầu.

“A Nhị, ngươi đi mang thuốc trị thương và thức ăn cho họ đi.” Trương Vinh Phương dặn dò.

“A Nhị là người im lặng nhất trong ba người, nhưng cũng là người trung thực nhất, nói làm gì liền làm nấy, không ngại gian khổ.

Thực phẩm và thuốc men mà mấy người Trương Vinh Phương mang theo không đủ, chẳng mấy chốc đã được phân phát xong. Vì vậy A Nhị đã đến đoàn xe của quận chúa xin mua, nhưng đã bị cự tuyệt.

May mắn thay, đám người này không dính chặt lấy bọn họ. Sau khi được giúp đỡ, liền thiên ân vạn tạ, dập đầu rất nhiều lần về phía Trương Vinh Phương, sau đó hỏi tên, lai lịch, cẩn thận ghi nhớ, rồi mới đứng dậy tiếp tục lên đường, phải đến khi đoàn người hoàn toàn rời đi biến mất ở cuối đường, Trương Vinh Phương mới thu hồi tầm mắt.

Lúc này, phía bên quận chúa đã chuẩn bị xong cơm canh.

Một thị nữ trẻ, mang theo một hộp thức ăn lớn màu đỏ sẫm, đến gần Trương Vinh Phương.

“Trương đại nhân, đây là bữa ăn mà quận chúa ban thưởng. Đồ ăn của các ngươi đều đã cho đám người ăn mày đó, bây giờ chắc là không đủ.”

“Vậy thì, đa tạ quận chúa.”

Trương Vinh Phương chắp tay ra hiệu cho A Nhị tiến lên nhận lấy hộp thức ăn. Sau khi A Nhị nhận lấy, cầm đến bên cạnh Trương Vinh Phương, nhẹ nhàng mở ra. Hộp thức ăn được chia thành bốn tầng, vừa vặn mỗi người một tầng.

Bên trong đều chia thành bốn ngăn, ba món ăn một cơm. Thịt kho tàu, thịt lợn vải thiều, cá hấp quế. Tất cả các món thịt.

Cá quế kia cực kỳ tươi ngon, hành lá xắt nhỏ và nước tương rưới lên mình cá cắt khúc, trong vết cắt trắng mịn toát lên mùi thơm nồng đậm, tinh khiết. Vừa nhìn thấy đã làm cho sự thèm ăn của người khác được khơi dậy.

Chỉ là… Trương Vinh Phương khẽ cau mày, mũi nghiêm túc ngửi một cái. Luôn cảm thấy trong những món ăn này có một

mùi rất nhẹ khác. Dường như là một loại hương liệu gia vị nào đó.

Nếu không phải kỹ năng luyện đan của hắn đã có một nền tảng vững chắc, có thể so sánh với các Đan sư bình thường, chỉ sợ hoàn toàn không thể phát hiện ra loại mùi này. Nhưng mà, sau khi nhìn thanh thuộc tính, sinh mệnh không hề nhúc nhích, hiển nhiên thứ này không có độc, do dự một lúc, Trương Vinh Phương ném phần ăn của mình cho Trần Hãn ở bên cạnh. Để hắn ta giúp ăn hết. Còn mình lấy Ích Cốc đan ra ăn.

“Đạo tử không đói sao? Chỉ cần ăn Ích Cốc đan mùi vị không ngon sao?” Trần Hãn nghi ngờ hỏi.

“Không có gì đâu, ta cảm thấy hương vị nó khá ổn, lại tiết kiệm thời gian. Trương Vinh Phương mỉm cười đáp lại. Chẳng mấy chốc, đồ ăn đã bị càn quét sạch sành sanh. Ba người Trần Hãn coi như là có thứ lót dạ, sau khi thu thập hộp đồ ăn xong, đang chuẩn bị đưa trả.

Thị nữ lúc trước đã đến gần, nhận lấy hộp thức ăn từ tay A Nhị. Lần này, trên người thị nữ hình như thoa một hương thơm đặc biệt nào đó, đậm đà thơm ngát.

Mùi hương đó bay đến bên cạnh Trương Vinh Phương. Hắn khẽ nhíu mày, cảm thấy mùi hương này hơi thơm quá. Đúng lúc này, Trương Vinh Phương đột nhiên nhận ra có điều gì đó không ổn.

Động tác cử chỉ của ba người Trần Hãn bên cạnh hắn hình như đang chậm lại! Không chỉ có bọn họ, còn có đoàn xe của quận chúa và những người khác ở cách đó không xa.

Chương 603: Lại đi (6)

Hầu hết đều loạng chà loạng choạng, tình huống không đúng.

“Độc?” Trương Vinh Phương phát hiện có gì đó không ổn trước tiên, nhìn về phía thị nữ đang cầm hộp thức ăn. Nữ tử khẽ mỉm cười, cơ bắp toàn thân bắt đầu nhanh chóng phồng lên.

Quần áo của nàng nứt toác, khuôn mặt vốn xinh đẹp phóng khoáng trước đây trong nháy mắt nổi lên những mạch máu. Chiều cao từ 1 mét 7 bỗng nhảy vọt lên đến 1 mét 8. Hai tay hai chân nhanh chóng phồng lên, trở nên lớn hơn.

“Chết đi!”

“Oành!”

Mặt đất nổ tung một cái hố nhỏ, thị nữ nhào về phía trước, hai tay mở ra ưng trảo, năm ngón tay sắc bén phát ra từng trận tiếng rít, chụp vào đầu của Trương Vinh Phương.

Một chiêu này cực kỳ nhanh, nếu bị đánh trúng, trong nháy mắt đầu của Trương Vinh Phương sẽ nổ tung như một quả dưa hấu.

Nhưng đang tiếc là một chiêu này lại thất bại. Móng vuốt rơi xuống một khoảng cách trước mặt Trương Vinh Phương. Trương Vinh Phương đã xoay người bỏ chạy, trong nháy mắt đã chạy xa hơn mười mét.

Nhưng đúng lúc này.

Trần Hãn ở bên cạnh rốt cục có phản ứng, gầm nhẹ một tiếng, tiến lên ngăn cản.

Oành!

Móng vuốt của thị nữ chộp vào ngực Trần Hãn, nhưng chỉ làm rách lớp da bên ngoài, là một Linh Lạc, toàn thân hắn ta đã được cường hóa rất nhiều, lực phòng ngự cực kỳ cao. Trừ khi dùng vũ khí hạng nặng hoặc súng đạn bắn, nếu không các chiêu số thông thường sẽ không gây ra bao nhiêu thương tổn.

Nhưng không đợi Trần Hãn kịp khôi phục.

Oành!

Một tiếng trầm đục vang lên, đầu của hắn ta bị một phát súng bắn trúng, phía bên phải khuôn mặt có thêm một lỗ máu thịt tròn.

Lỗ tròn xuyên qua đầu, có thể nhìn rõ vách núi xám xịt xa xa ở phía sau.

Thị nữ kia vậy mà lại có súng!

Nàng giơ tay định nhắm vào Trương Vinh Phương, nhưng đáng tiếc, nàng chưa kịp bắn tiếp thì A Nhất đã bất ngờ lao tới từ bên cạnh, đánh cực mạnh vào cánh tay phải của nàng ta, kèm theo tiếng răng rắc, xương cánh tay đứt gãy.

Nữ tử đang đối phó với Trần Hãn, hoàn toàn không để ý đến đòn tấn công bất ngờ của A Nhất, bị thương ngay tại chỗ.

Nàng ta hét lên, muốn đổi tay cầm súng, nhưng đã quá muộn. Trần Hãn túm lấy cổ họng nàng ta, cướp lấy khẩu súng, nhấc toàn bộ người lên.

“Đạo tử, giải quyết như thế nào?” Hắn ta quay đầu nhìn Trương Vinh Phương, lỗ súng trên đầu nhanh chóng khép lại, những sợi tơ mỏng nhanh chóng lấp kín, trở về hình dáng ban đầu.

Vừa rồi, hắn ta chậm vài hơi là bởi vì hỗn hợp độc dược, kết quả là suýt chút nữa phạm phải sai lầm lớn. Bây giờ đã phục hồi tinh thần lại, lập tức vô cùng sợ hãi.

Trương Vinh Phương cũng sợ hãi trong lòng. Tốc độ ra tay của nữ tử vừa rồi vượt quá A Nhị, ít nhất cũng là cao thủ Ngoại Dược ba lần.

Những các cao thủ này bất ngờ tấn công, trong khi những người còn lại bị chất độc làm chậm lại. May mắn là chính mình xử lý hợp lý, giả vờ như vậy là đủ. Nếu thực sự không thành công, chính mình không thể không bộc lộ thực lực chân chính để đối kháng.

Đến lúc đó, chính mình không thể giải thích được làm cách nào mà chỉ trong một thời gian ngắn, mình có thể đi từ Ngoại Dược một lần đến Ngoại Dược năm lần như hiện tại được.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Trương Vinh Phương trở nên lạnh lẽo nhìn về phía nữ tử vẫn đang giãy dụa kia.

“Giết.”

Trần Hãn lập tức dùng sức muốn bóp nát xương cổ của nữ tử.

“Dừng tay!”

Đột nhiên một bóng người nhanh như chớp xuất hiện bên cạnh Trần Hãn, tay điểm ra một cái.

Một luồng sức mạnh mãnh liệt bị đẩy ra, đánh vào cánh tay phải đang mềm nhũn Trần Hãn, thả lỏng ra.

Nữ tử cũng thoát khỏi trói buộc, rơi xuống đất.

“Bái kiến quận chúa.”

Trần Hãn đang định đánh trả, nhưng vừa nhìn thấy người đứng trước mặt chính là Vĩnh Hương quận chúa, toàn thân mặc y phục màu tím, lập tức vội vã ôm quyền hành lễ.

“Quận chúa có ý gì?”

Trương Vinh Phương hơi nhướng mày.

“Người này đột nhiên ám sát ta, lẽ ra phải bị giết ngay tại chỗ mới đúng. Tại sao ngài lại ngăn cản?”

Vĩnh Hương quận chúa liếc nhìn thị nữ kia.

“Người áo đen lúc trước không tìm được nguồn gốc, bây giờ khó khăn lắm mới bắt được một người sống, đúng lúc có thể tìm hiểu nguồn gốc, tìm ra hung thủ. Bị giết như thế này, không phải manh mối lại bị đứt đoạn sao?”

Hai mắt Trương Vinh Phương nhìn chăm chú đối phương, chỉ cảm thấy ánh mắt của Vĩnh Hương lạnh lùng, nghiêm nghị, không nhìn ra được ý tứ sâu xa nào khác.

“Người nữ tử này ám sát là ta. Nếu muốn hỏi, phải là ta hỏi mới đúng, phải không?”

“Người này ẩn núp trong đoàn xe của ta, theo lý bản quận chúa phải đích thân tra xét. Sao? Ngươi có ý kiến à?”

Giọng điệu của Vĩnh Hương bỗng trầm xuống. Tầm mắt hai người giao nhau, ngừng lại mấy hơi, Trương Vinh Phương đột nhiên mỉm cười.

“Nếu quận chúa đã khăng khăng như vậy, đương nhiên bần đạo sẽ tuân theo.

Chỉ là… kính xin quận chúa cho bần đạo một câu trả lời thuyết phục sau khi thẩm vấn rõ ràng.”

Chương 604: Nghịch (1)

“Được.”

Vĩnh Hương quận chúa bắt lấy vai thị nữ, xoay người, điểm nhẹ mấy cái, chẳng mấy chốc đã biến mất ở cuối quan đạo cách đó không xa.

Trên sườn đồi đen gần quan đạo.

Cơn gió mạnh mang theo hơi ẩm bên hồ không ngừng thổi bay chiếc váy màu tím của Vĩnh Hương. Mái tóc dài bồng bềnh của nàng được buộc chặt bởi một chiếc dây cột tóc rộng màu trắng có đính những chiếc chuông vàng.

“Ngươi có gì muốn nói không?”

Thị nữ trước mặt là người mà nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ phản bội mình. Bởi vì người này đã hầu hạ nàng mười hai năm.

Mười hai năm đấy… Đời người có mấy cái mười hai năm? Bọn họ lớn lên cùng nhau, chơi đùa cùng nhau, rồi dần dần địa vị cách xa nhau nhưng chưa bao giờ hoàn toàn xa cách.

Bây giờ…

“Hàn Giai, tại sao… tại sao lại làm chuyện như vậy?”

Tiếng gió vù vù đã che đi cảm xúc của nàng, nhưng không thể che giấu lồng ngực đang nhấp nhô của Vĩnh Hương lúc này.

Nàng vừa tiến hành một cuộc điều tra lớn cách đây không lâu, cứ nghĩ rằng mọi chuyện đã ổn. Nhưng bây giờ… nàng không biết nên tin ai nữa… Thị nữ Hàn Giai cắn răng, cúi đầu, không trả lời.

Nàng ta không có gì để nói. Tiềm lực của mình đã cạn kiệt, thân thể phải dùng cực kỳ nhiều thuốc mới miễn cưỡng đạt được cấp độ như bây giờ. Nếu muốn tiến xa hơn cũng không được.

Còn Vĩnh Hương… Ngay từ đầu, bọn họ đã được định sẵn là sẽ không bao giờ ôn hòa ở với nhau được. Ngay từ đầu, khi cả gia đình nàng bị Linh đình giết sạch, chỉ còn một mình nàng thì mọi thứ đã được quyết định sẵn.

“Quận chúa…”

Bịch bịch.

Hàn Giai đột nhiên khuỵu xuống, không ngừng dập đầy lạy. Cái trán không ngừng đập vào mặt đất cứng rắn, đập đến mức máu chậm rãi chảy ra, phát ra từng tiếng bịch bịch.

“Cầu quận chúa tha mạng! Hàn Giai thực sự không dám, chỉ là nhất thời bị ma ám! Ta chỉ nhất thời kích động, nhất thời…”

“Đủ rồi!”

Vĩnh Hương khẽ quát một tiếng, cắt ngang lời nàng: “Nói đi, ngươi làm việc này là vì ai?”

Nàng thất vọng nhìn nữ tử trước mặt.

“Chân Nhất Giáo!” Hàn Giai dứt khoát trả lời.

“Đạo gia Chân Nhất Giáo đã bỏ ra một cái giá cao để mua chuộc ta, xuống tay với Trương Ảnh.”

“Vậy nên ngươi liền đầu độc tất cả cơm canh của mọi người chúng ta?

Ngươi điên rồi?

Mua sao?

Bọn chúng lấy cái gì mua chuộc được ngươi?”

Vĩnh Hương mệt mỏi nhắm mắt lại.

“Thôi bỏ đi, ngươi đi đi.” Nàng phất phất tay

“Nể tình chủ tớ hơn mười năm giữa ngươi và ta. Đừng trở về nữa.”

Hàn Giai cũng biết mình không còn hy vọng nữa, lập tức dập đầu lạy Vĩnh Hương một lần nữa, sau đó đứng dậy xoay người rời đi.

Từ lúc bắt đầu động thủ, nàng ta không có ý định sống sót.

Nhưng kết quả… Không ngờ rằng Vĩnh Hương quận chúa lại đột nhiên ra tay cứu mạng nàng ta, đến bây giờ Hàn Giai vẫn chưa nghĩ ra được lý do thích hợp để trả lời.

Nàng ta có thể nhìn thấy sự thất vọng trong đôi mắt của quận chúa. Nhưng vậy thì sao… Đối phương căn bản không hiểu.

Một người sinh ra đã ở vạch đích của tất cả mọi người như thế, làm sao có thể hiểu được nỗi thống khổ của một người cửa nát nhà tan…

“Đi đi… Nếu ngươi đã chọn hướng đi của mình. Đừng để ta gặp lại ngươi.” Vĩnh Hương quay lưng lại, hít một hơi thật sâu.

“Hàn Giai… Đa tạ quận chúa.”

Thị nữ xoay người, nặng nề cúi đầu, mắt ngấn lệ, đứng dậy bước nhanh rời đi.

“Bên phía Đại Đạo Giáo, ta sẽ giải quyết cho ngươi, trở về đổi tên, cố gắng sống tốt… Đừng tiếp tục làm việc sau lưng cho người khác nữa…”

Vĩnh Hương dặn dò một câu, quay đầu lại nhìn bóng lưng đang dừng lại của Hàn Giai, ngừng lại rất lâu.

Mãi cho đến khi bóng lưng kia biến mất, nàng mới điểm mũi chân, trong nháy mắt rời đi.

Trong đoàn xe. Trương Vinh Phương híp mắt nhìn chăm chú Vĩnh Hương vội vã quay lại, đứng trước buồng xe, chuẩn bị nghỉ ngơi. Hắn mang theo ba người Trần Hãn nhanh chóng tới gần.

“Xin hỏi quận chúa, kết quả thẩm vấn như thế nào?”

“Chỉ là vô ý sai lầm mà thôi, vừa rồi thị nữ kia của ta nhầm ngươi với một kẻ xấu xa khác, hiện tại hiểu lầm đã được giải quyết, ta đã đuổi người đi rồi.” Vĩnh Hương quận chúa lạnh nhạt trả lời.

“Đuổi đi?” Vẻ mặt của Trương Ảnh lạnh lùng.

“Quận chúa có ý gì?”

Những lời này đang là lừa ma đấy à?

“Ta có ý gì? Ngươi không nghe rõ sao?” Giọng điệu của Vĩnh Hương tăng cao, nhìn về phía Trương Vinh Phương.

Cảm xúc không thể giải thích được trong lòng nàng vì sự phản bội của Hàn Giai, lúc này bỗng kích động lên.

“Người kia chỉ là vô ý sai lầm, ta đã trừng phạt nàng ta rồi. Sau lưng không có ai sai khiến cả! Thế nào? Ngươi có ý kiến à?”

Tất cả mọi người trong thiên hạ đều là chó của hoàng tộc, nàng nói gì, làm gì, một người không thuộc hoàng tộc mà cũng dám nghi vấn? âm lượng giọng điệu của nàng lúc này đã khiến những người xung quanh phải dồn dập nhìn sang phía bên này.

Chương 605: Nghịch (2)

Mặc dù mọi người không dám quang minh chính đại nhìn nhưng đều vểnh tai lên nghe trộm. Trương Vinh Phương nhìn Vĩnh Hương, không nói nhảm nữa. Ngay từ vừa rồi, hắn đã đoán được sẽ có khả năng này. Bây giờ chỉ là xác nhận mà thôi.

"Bần đạo làm sao có thể có ý kiến được. Vậy thì, xin đa tạ quận chúa đã nói cho ta biết." Hắn không dừng lại, xoay người rời đi. Bây giờ nếu như đã nhìn ra tính khí cá tính của Vĩnh Hương này, nói thêm nữa cũng vô ích.

Huyết thống hoàng gia, cao cao tại thượng, hiện tại hắn không thể trêu vào. Người ám sát Trương Ảnh đã bị quận chúa thả rời đi. Chuyện này rất nhanh đã lan ra, truyền khắp toàn bộ đoàn xe.

Bốn người Đại Đạo Giáo và đoàn xe Vĩnh Hương không còn ở cùng nhau nữa, mà là hơi lùi về phía sau, rõ ràng là có khoảng cách.

Từ đó hai bên không có giao lưu nào nữa. Đoàn xe lại lần nữa lên đường, nháy mắt lại trôi qua nửa tháng. Đi qua một hồ nước lớn, dọc theo một con sông giống như vành đai ngọc bích, đến gần cửa biển. Đoàn xe cuối cùng đã đến đích thành công - Cảng Thứ Đồng.

"Hạ quan, Thứ Đồng phủ đốc Triệu Ngạn Đình, bái kiến Vĩnh Hương Tuần sát sứ."

Vẫn đang trên quan đạo, cách thành trì hơn mười dặm, một đội quan chức dưới sự bảo vệ của binh mã đã đến đón tiếp.

Nhóm quan chức mặc quan bào đỏ thẫm, đỏ nhạt, xanh lá cây và xanh lam. Một đám người tụ tập ở đó, như thể đang hát hí khúc, diễn tạp kịch. Trời nắng nóng, không ít quan chức không biết võ nghệ mồ hôi nhễ nhại trên trán, không biết đã đợi bao lâu.

Vĩnh Hương quận chúa xuống xe, nhỏ giọng nói vài câu với ba vị quan chức mặc áo đỏ đang đứng ở phía trước, sau đó quay

trở lại buồng xe, dưới sự hộ tống của đội ngũ, chậm rãi chạy về phía trong thành Thứ Đồng.

Và Trương Vinh Phương là Đạo tử Đại Đạo Giáo, cũng bước tới để gặp mặt một số quan chức đứng đầu.

Địa vị cao nhất của Thứ Đồng là phủ đốc Triệu Ngạn Đình. Đây là một lão giả, râu tóc bạc phơ, dáng người hơi mũm mĩm.

Trương Vinh Phương hơi đánh giá, liền thấy người này không phải là võ nhân, nhưng hai người bên cạnh lại có bộ pháp như thước, thân hình cường tráng, ánh mắt sắc bén như đao. Lần này hắn đến đây, vừa là đảm nhiệm chức thủ giáo, vừa là phó Tuần sát sứ, coi như là tam phẩm.

Vì vậy, dù lần này trung tâm là Vĩnh Hương, Trương Vinh Phương cũng phải nhậm chức làm việc. Theo ý kiến của các quan chức địa phương của Thứ Đồng, việc trấn áp loạn giáo chủ yếu nên là do một người ác liệt như Vĩnh Hương quận chúa động thủ.

Còn Trương Vinh Phương lẽ ra phải lên chiếc xe mạ vàng. Đạo tử Đại Đạo Giáo, một địa vị như vậy, mặc dù không nổi bật như Vĩnh Hương quận chúa, nhưng không có nghĩa là có thể dễ đắc tội.

Đoàn xe của quận chúa chậm rãi chạy đi, và Triệu Ngạn Đình cũng mời Trương Vinh Phương lên xe ngựa của mình. Cỗ xe được kéo bởi những con ngựa đen tuyền không hề có màu sắc khác, cỗ xe không lớn, trên ba mặt mặt trong và ngoài của đều có khắc một số văn tự khó hiểu.

Vân văn giống như một loài chim giống chim ruồi với chiếc mỏ dài là những họa tiết trang trí chính trên cỗ xe. Toàn bộ cỗ xe màu đen, hoa văn được trang trí bằng chỉ bạc, cực kỳ lộng lẫy. Thấy Trương Vinh Phương cẩn thận quan sát xe ngựa.

Triệu Ngạn Đình mỉm cười.

“Trương thủ giáo cho rằng bản quan xa hoa lãng phí? Chỉ cần tràng cảnh như thế này, đã đủ để so sánh với người đứng đầu ở những nơi khác?” Tính cách hắn ta rất ôn hòa, giọng nói hào phóng hiền hòa, chỉ hơi mở miệng, đã cho người ta một cảm giác như gió xuân ấm áp.

“Quả thật có chút. Cỗ xe này được lái bởi những con ngựa thuần chủng, lại được trang trí bằng sợi bạc. Chỉ sợ giá trị không nhỏ?” Trương Vinh Phương gật đầu nói

Triệu Ngạn Đình hơi mỉm cười, nói: “Trương thủ giáo có chỗ không biết. Con ngựa thuần chủng này có thể rất đắt ở những nơi khác. Nhưng ở Thứ Đồng, tàu thuyền từ hàng trăm quốc gia lui tới, giá thị trường của một con ngựa thuần chủng như vậy là ít hơn 30% ở những nơi khác.

Hắn ta lại nói tiếp: “Hơn nữa, chiếc xe ngựa này có được cũng là do buôn bán ở Thứ Đồng rất nhiều. Giá một cỗ xe có vẻ lộng lẫy như vậy cũng rẻ hơn nhiều so với những nơi khác.” Giọng nói của hắn ta bình thản, không có ý muốn che giấu.

Phủ doãn cũng đang ngồi trên xe ngựa, là một lão giả râu tóc bạc phơ khoảng 70 tuổi. Trên tay cầm một cây gậy ngắn bằng đồng mộc. Trên đầu đội một chiếc khăn xếp dày màu trắng, trên trán đeo một dây trang sức hồng ngọc.

Nghe phía bên này nói chuyện, cũng cười to nói: “Ít nhất một nửa số đá quý, đồ bạc, gia vị, thuốc quý, ngựa tốt, vân vân… của Đại Linh này là từ Thứ Đồng của chúng ta đưa ra ngoài.

Ở đây không có nhiều thứ khác, nhưng những thứ gọi là đồ vật xa hoa này thì vô cùng vô tận như dòng suối trên núi, nhìn thì có vẻ không lớn nhưng số lượng lại rất nhiều, mà không bao giờ dừng lại!”

“Thì ra là vậy… Đa tạ hai vị đại nhân đã giải thích nghi hoặc.”

Trương Vinh Phương hiểu ra, nói. Nghe đến từ thuốc quý, hắn đột nhiên không thấy mệt, trở nên thích thú. Mục đích rời khỏi Thiên Bảo Cung của hắn không phải là để tăng tốc độ phát triển của bản thân sao?

Và nếu muốn tăng tốc độ hoàn thiện bản thân, Kim Thiềm Công là ưu tiên hàng đầu. Mà bây giờ, chỉ cần tìm thấy loại thuốc chính: Xích linh chi trăm năm, thì có thể tự mình thử bắt đầu luyện đan. Đan dược cần ở mỗi một tầng của Kim Thiềm Công này hoàn toàn khác nhau.

Nếu không phải như vậy, hắn đã có thể trực tiếp tăng điểm thuộc tính như một loại Ngoại Dược Siêu Phẩm.

“Nhưng mà, Trương thủ giáo đến đây, có lẽ nên quan tâm nhất đến tình huống loạn giáo phiền phức mà Thứ Đồng gặp phải mới đúng, phải không?” Triệu Ngạn Đình hơi thu nụ cười lại, nói một cách nghiêm túc.

“Kính xin phủ đốc nói tỉ mỉ.” Trương Vinh Phương ôm quyền. Cho dù hắn muốn luyện đan, tìm thuốc, tìm mật tàng. Trước tiên phải hiểu biết một chút về sự phân bố thế lực và phe phái ở nơi này, để tránh khỏi bị mất khả năng nắm chắc khi chạm trán.

“Thứ Đồng ta có ba mặt đất liền, một mặt giáp biển, là bến cảng nội vịnh tự nhiên. Dòng người qua lại hàng trăm nghìn lượt mỗi ngày, vô số tàu thuyền buôn bán từ các quốc gia ngày đêm không dứt.

Thời gian đầu, tuy số lượng phiên dịch và người khuân vác đông đảo nhưng lại phân tán và không đủ đáp ứng. Nhưng trong những năm gần đây, một người Tây Dương tên Timothy đã nhanh chóng vươn lên.”

Chương 606: Nghịch (3)

“Hắn ta tập hợp một số lượng lớn người lại với nhau để thành lập một bang nhóm lớn có tên là Tỏa Liên bang.

Đặc biệt từ năm ngoái, Tỏa Liên bang này gần như độc chiếm 80% hoạt động kinh doanh phiên dịch và người khuân vác của toàn cảng. Nếu có người không mời hắn ta, thì sẽ bị xiềng xích khóa thuyền lại, không thể lấy hàng và dỡ hàng. Chúng ta đã đến hòa giải nhiều lần nhưng đều bị đánh trở về.”

“Lớn lối như thế? Ngay cả quan binh quan phủ cũng dám động thủ?” Trương Vinh Phương kinh ngạc. Điều này thật là kỳ quái, hiện tại Đại Linh như mặt trời ban trưa, còn có người dám làm càn ở ngay trước mặt?

“Chuyện này cũng có lý do. Bề ngoài Tỏa Liên bang này chỉ là một bang phái bình thường, nhưng đằng sau nó lại có cao nhân chống đỡ. Triệu Ngạn Đình giữ kín như bưng, không tiếp tục nói nữa.” Chỉ trong vài giây Trương Vinh Phương đã hiểu.

Ở Đại Linh, người duy nhất dám có thái độ như vậy với quan binh, ngoại trừ gia tộc cao cao tại thượng kia, còn có ai nữa? Lại nhìn Linh Đế phái Vĩnh Hương quận chúa, một cao thủ huyết mạch hoàng tộc, tự mình đến giải quyết việc này.

Bây giờ nghĩ lại, không phải chỉ để triệt tiêu sự áp chế tự nhiên của huyết mạch sao? Nước quá sâu, quá sâu. Không được, mình vẫn cứ đàng hoàng luyện đan, luyện công thôi. Những rắc rối đến mức thế này đừng đến tìm ta. Vĩnh Hương quyết đấu sinh tử không liên quan gì đến hắn cả, luyện công vẫn là điều quan trọng nhất phải làm.

Trương Vinh Phương nhận ra ngay lập tức, không còn nói chuyện nhiều, bắt đầu chuyển chủ đề. Thấy vậy, Triệu Ngạn Đình cũng khẽ mỉm cười. Nói đến một thế lực lớn khác của Thứ Đồng.

“Nhắc mới nhớ, còn có những rắc rối khác trong khu vực địa phương của chúng ta. Những rắc rối này và Tỏa Liên bang giúp đỡ lẫn nhau, đó chính xác là những gì Trương thủ giáo phải chịu trách nhiệm.

“Nhưng là chuyện Loạn giáo?”

“Đúng vậy.” Triệu Ngạn Đình gật đầu nói tiếp: “Ở Thứ Đồng luôn tồn tại hai Mật giáo phái, hoạt động trong bí mật.

Một giáo phái tên là Bạch Thập. Một được gọi là Nghịch.

“Bạch Thập giáo? Nghịch giáo?”

Trương Vinh Phương lặp lại, “Bạch Thập giáo này có quan hệ với Hắc Thập giáo sao?

“Chính xác thì Bạch Thập giáo có quy mô cực kỳ lớn, các nước phương Tây đều tin vào quốc giáo, và người ta nói rằng ngay cả các quốc vương kế vị của họ trước tiên cũng phải chấp nhận nghi lễ của giáo hoàng khi họ thừa kế ngai vàng.

Triệu Ngạn Đình giải thích. “Còn Hắc Thập giáo, vốn là một nhánh của Bạch Thập giáo, sau khi phục tùng Đại Linh ta, nó đã đổi tên và phát triển độc lập.

Về phần Nghịch giáo, so với Bạch Thập giáo yếu hơn rất nhiều. Sức công phá cũng yếu, nhưng dù ta có vây quét như thế nào, trấn áp thế nào thì nó cũng giống như một cái gai, không thể dứt ra được.

Nhiệm vụ cấp bách nhất là phải đàn áp lực lượng Bạch Thập giáo trước.”

“Vấn đề này, phỏng chừng quận chúa đã lên kế hoạch từ lâu, phủ đốc đại nhân không cần lo lắng, không bao lâu sẽ có hiệu quả.” Trương Vinh Phương an ủi.

“Đây là điều đương nhiên. Vì Quận chúa Vĩnh Hương đích thân ở đây, những cường đạo này chắc hẳn giống như chó cậy gần nhà gà cậy gần chuồng, bị sóng đánh một cái liền lập tức tiêu tan.”

Triệu Ngạn Đình mỉm cười và gật đầu. Tất nhiên, lời thì nói như vậy, nhưng chỉ có quỷ mới biết trong lòng hắn ta nghĩ gì.

Những kẻ thông minh này, từng kẻ từng kẻ kỹ năng đóng kịch vô cùng tôi luyện. Trương Vinh Phương không đủ kinh nghiệm và không thể nhìn ra thật giả.

Đang trò chuyện với hắn ta.

Đoàn xe dài từ từ bắt đầu tiếp cận thành trì.

Khi còn cách Thứ Đồng vài trăm mét, Trương Vinh Phương có thể nhìn thấy cảnh vật trước mặt từ xa. Trên nền đất rộng bằng phẳng, là một thành trì không biên giới với nhiều màu sắc khác nhau, độ cao khác nhau và phong cách kiến trúc khác nhau.

Không có tường thành, chỉ là một tòa nhà phức tạp giống như một trò chơi xếp hình. Nhiều phong cách kiến trúc mà hắn đã thấy trong kiếp trước. Phong cách Châu u, phong cách Ả Rập, phong cách Bắc u đơn giản, lâu đài đá, nhà thờ, v.v.

Các ngọn tháp, mái vòm, đỉnh bằng, mái đa giác, tất cả các loại công trình dưới ánh nắng mặt trời, phản chiếu ánh sáng của các màu sắc khác nhau.

Đây là một thành thị hơi đầy màu sắc. Con đường chính thức ngày càng rộng, con đường dần trở thành mặt đường lát đá trắng dày đặc.

Hai bên đường cũng có những cây không rõ chủng loại được trồng cân đối, bóng cây đổ rạp, nhiều người qua đường dừng lại nghỉ ngơi dưới bóng mát.

Trương Vinh Phương hít một hơi thật sâu và ngửi thấy sự gia tăng rõ rệt của độ ẩm trong không khí, có vị tanh nồng thoang thoảng. Khi con đường càng gần nội thành.

Trên bãi đất bằng phẳng quan đạo hai bên dần dần có thêm nhiều cao ốc. Các khu nhà chủ yếu là nhà ở, và các công trình chủ yếu là khách điếm, tửu lâu.

Khi khoảng cách càng gần, những con đường xung quanh tụ lại, dòng người ngày càng đông. Các binh sĩ mở đường phía trước bắt đầu gõ chiêng nhắc nhở người qua đường nhường đường.

Chương 607: Nghịch (4)

Trương Vinh Phương ngồi trên xe ngựa và nhìn dọc theo con đường. Nhìn thấy, người da trắng, người da đen, người da vàng, ba loại màu da, nhưng hầu hết mọi người da vàng không nhiều.

Không ít người để tóc vàng xoăn, hoặc tóc đỏ, nâu, mắt xanh, mắt lục, thoạt nhìn thì đó là đặc điểm ngoại hình của người phương Tây.

"Nói ra thì có một chuyện cười liên quan đến Thứ Đồng của ta." Triệu Ngạn Đình ở một bên mở miệng nói.

Thấy Trương Vinh Phương đang nhìn mình, hắn ta nói tiếp: "Có người nói có một phú thương đến từ nước ngoài, lần đầu tiên tới Thứ Đồng ta. Hắn thuê một phiên dịch viên và ở nhà trọ.

Đêm đó, đột nhiên bị đánh thức vì đói, nhớ ra ngoài để kiếm thức ăn, hắn liền ra ngoài. Trước khi đi, phiên dịch kia bởi vì quá buồn ngủ, nên vạch ra một con đường, để hắn tìm đồ ăn ở đó. Nếu không rất dễ bị lạc. Người thương gia giàu có đã đồng ý."

Triệu Ngạn Đình bật cười. "Kết quả là khi hắn đi ra ngoài, hắn phát hiện ra món ăn trên phố đó không phải là món hắn yêu thích.

Mặt khác, cửa hàng nhỏ bên kia đường mùi thơm ngon. Vì vậy, hắn nghĩ, dù sao đi thêm một chút nữa, nhanh chóng quay lại là được rồi.

Sau đó, hắn ta đi tới… "

"Kết quả thế nào?"

Triệu Ngạn Đình bật cười.

"Kết quả phú thương kia chẳng ăn được gì cả." Triệu Ngạn Đình cười nói.

"Tại sao lại thế?"

“Bởi vì con phố đó nói một thứ ngôn ngữ hoàn toàn khác mà hắn không hiểu. Người dân bên họ chỉ bán đồ ăn cho những người nói ngôn ngữ của họ.

Triệu Ngạn Đình giải thích. Đây là tình hình hiện tại của Thư Đồng ta. Điều mà Trương đại nhân không biết là có 132 ngôn ngữ trong toàn bộ khu vực Thứ Đồng.

Hàng trăm quốc gia trên thế giới đã tề tựu về đây, nếu là thật cũng không phải là nói dối, thậm chí có thể nói ít hơn. Và trong số những người này.

Kẻ tới người lui, có rất nhiều cường giả, một khi làm ác, thì sau khi thành công trốn thoát, không có nơi nào bắt được. Trương Vinh Phương gật đầu rõ ràng.

Cũng hiểu sơ bộ về sự hỗn loạn ở nơi này. Việc kiểm soát một khu vực như vậy quả thực là vô cùng khó khăn, nhưng điều này có liên quan gì đến hắn? Hắn chẳng qua là hóng hớt chút mà thôi, chỉ cần có một nơi có thể luyện đan tu hành là được.

Bỏ những suy nghĩ này sang một bên, Trương Vinh Phương và phủ đốc tiếp tục trò chuyện, có thể coi là trò chuyện vui vẻ. Đoàn xe từ từ tiến vào thành khu Thứ Đồng. Nó tạo cảm giác giống như đang bước vào công viên triển lãm vạn quốc, với những ngôi nhà với nhiều phong cách khác nhau nằm xen lẫn bên đường.

Lính đánh thuê phương Tây, kiếm sĩ mặc thiết giáp thô bạo, thủy thủ biển với mũi đỏ và loan đao, và quý tộc mặc quần dài màu trắng cưỡi ngựa ngẩng cao đầu.

Ngoài ra còn có những nữ tử Sa quốc truyền thống được quấn băng trắng và chỉ lộ ra đôi mắt. Ngoài những điều này, những người dễ thấy nhất phải là các quan binh của Đại Linh chịu trách nhiệm duy trì trật tự.

Chiều cao trung bình của mỗi người là 1,8 mét, đều mặc áo giáp trắng, mang cung tên, tay cầm giáo sắt và khiên. Ở khe hở hình chữ T dưới mũ giáp, có thể nhìn thấy mắt, mũi và miệng lộ ra bên trong.

Trang thiết bị rất sang trọng, nhưng những quan binh này lười biếng đứng tại chỗ, căn bản không quản sự, chẳng khác gì

những pho tượng. Trương Vinh Phương thậm chí còn thấy rằng nhiều người trong số họ đang ngủ gật.

Oành! Đột nhiên một pháo hoa màu xanh phát nổ trên bầu trời bên phải. Nhìn theo phương hướng, hẳn là một khu vực cách đó vài con phố. Một tiếng hét to khàn khàn vang lên.

“Thương Thiên đã chết! Thần Phật ẩn núp! Võ nhân chúng ta! Sao lại sợ chết! Muốn giải thoát thì chỉ có đại nghịch!!” “Khác loài nắm giữ triều chính! Nghiền ép thiên hạ muôn dân! Phàm là người có huyết tính, khi đưa ra lời kêu gọi công khai, đồng khởi phản kháng!!”

Thanh âm không phải một người hét, có rất nhiều người lần lượt hét lên. Có nam tử và nữ tử, già và trẻ. Không phải là một con số nhỏ, nhưng cũng không phải là nhiều. Nó giống như mười người hoặc hơn.

Trương Vinh Phương cau mày nhìn Triệu Ngạn Đình và những quan chức còn lại. Phát hiện rằng không ai quan tâm. Như thể chuyện này xảy ra hàng ngày, đã quen rồi.

“Không sao đâu, đây là người phản đạo, hàng ngày hô khẩu hiệu khắp nơi. Chúng ta không thể bắt từng người từng người một chạy cực nhanh, cứ thế mãi, cũng không thèm để ý nữa.”

Triệu Ngạn Đình bật cười. ‘Cũng không ai quan tâm đến những gì họ nói.

“…” Trương Vinh Phương liếc nhìn phương hướng xe ngựa của Vĩnh Hương quận chúa, phát hiện ở đó không có động tĩnh gì.

Hắn nghe thấy bên tai có tiếng quát, trong lòng đột nhiên không thể giải thích được liên tưởng đến Bái Thần. Những người này… Nghịch giáo này… dường như biết điều gì đó. Tiếng hét không kéo dài, sau bảy tám tiếng hét, nhanh chóng bước đi và rời đi.

Những người xung quanh nên làm cái gì vẫn làm cái đó. Không ai quan tâm cả.

Chương 608: Nghịch (5)

Trương Vinh Phương nghĩ đến câu chuyện cười mà phủ đốc vừa nói, nếu câu chuyện đó là thật, thì tiếng quát tháo vừa rồi thật sự vô dụng… Bởi vì không có mấy người có thể hiểu được.

Thật không thể tưởng tượng được rằng có hàng trăm ngôn ngữ trong một thành phố…

Ngay sau đó, đội ngũ đến nơi chuyên môn tiếp đón của Thứ Đồng Viễn Tinh cư. Tên rất nhỏ, chẳng qua chỉ là một nơi ở. Cầu và nước chảy, mọi người ở phương nam đặc biệt ý nhị.

Trương Vinh Phương vừa nhận phòng, liền dẫn người ra ngoài, đi tới hiệu thuốc hỏi.

Cái gì mà thủ giáo trấn áp Loạn giáo, đó đều là chuyện của Vĩnh Hương, trước tiên hắn phải tìm những thứ cần thiết cho bản thân. Lần này, không có sư tôn Sùng Huyền gây rắc rối, quả thực diễn ra thuận lợi.

Ngay khi ở bên dưới ngọn núi Viễn Tinh cư, hắn vừa tìm thấy một hiệu thuốc có quy cách xem ra không tệ, liền đặt mua một cây Xích linh chi có tuổi đời hàng trăm năm, ngày hôm sau liền có thể một tay giao tiền một tay giao hàng.

Sau khi quyết định dược liệu và điều chế thuốc, Trương Vinh Phương lập tức bắt đầu tìm một nơi thích hợp để luyện đan, loại nơi này cần địa thế rộng, không có người xung quanh, có nước chảy.

Trương Vinh Phương đi loanh quanh một hồi, chưa kịp tìm ai thì gặp đạo quan của Đại Đạo giáo, quan chủ của Hòa Hưng quan.

“Bần đạo Thiên Thu, tiếp đón chậm trễ, kính xin Đạo tử thứ lỗi. Trong Viễn Tinh cư nơi Trương Vinh Phương sống. Trương Vinh Phương ngồi trên bồ đoàn dưới gốc cây,

Ngưng thần đánh giá lão đạo toàn thân da thịt nhiều nếp nhăn, tựa như vỏ cây già, hai mắt già nua vẩn đục, hình như mắt có độ lão thị cao.

Rõ ràng là hắn đang ngồi bên trái sân, nhưng người này lại ôm quyền hướng phía chính giữa. “Quan chủ không cần đa lễ, trong môn phái của chúng ta cũng không có phân biệt cao thấp.”

Trương Vinh Phương đứng dậy và đáp lại một cách ôn hòa. “Khi Đạo tử vào thành, có nghe thấy những người nổi loạn trong thành hét lớn không?” Thiên Thu lão đạo đột nhiên hỏi.

Đúng vậy, không biết họ hét lên như vậy có ý gì. Nghịch giáo này, có liên quan gì đến Đại Đạo giáo chúng ta?” Trương Vinh Phương hỏi ngược lại, hắn không biết người này có ý gì khi nhắc đến Nghịch giáo.

“Đạo tử có biết rằng Nghịch giáo này tuyên bố ở khắp mọi nơi rằng các vị thần được tôn thờ bởi các Đại Linh đều là những tên trộm gian ác.

Muốn người tuyệt không bao giờ tham gia bất kỳ giáo phái nào ngoài họ. Trước khi Đại Đạo giáo của ta ra ngoài truyền giáo giảng pháp, cũng đã bị họ tập kích. Sau đó, cũng là sống chết mặc bay.” Thiên Thu lão đạo thở dài.

“Nói cách khác, nếu ta tới đây, muốn chấn chỉnh lại bản giáo, nhất định sẽ gặp phải Nghịch giáo nhắm vào, sau đó gây ra xung đột?” Trương Vinh Phương khẽ nhíu mày.

“Chính xác.” Thiên Thu gật đầu. “Vì vậy, kính xin Đạo tử cẩn thận về sự an toàn của chính mình.”

“Đa tạ đã nhắc nhở.” Trương Vinh Phương gật đầu, sau đó hắn hỏi đối phương có biết nơi bán lò luyện đan không.

Sau khi nhận được tin tức xác nhận, mới để cho rời đi. Chờ cho đến khi Thiên Thu lão đạo hoàn toàn rời đi. Trần Hãn trong sân đột nhiên phát ra âm thanh.

“Đạo tử, chuyện Nghịch giáo đó, tại hạ đã từng tiếp xúc với nó rồi, đề nghị ngài nên cẩn thận hơn.

“Nói thế nào?” Trương Vinh Phương hơi nhíu mày. Trần Hãn là Linh Lạc Nội pháp, có thể chủ động nhắc nhở, điều này cho thấy bên kia rất coi trọng vấn đề này.

“Là thế này.” Trần Hãn giải thích rằng mặc dù ngày nay Đại Linh chủ yếu dựa vào việc Bái Thần, nhưng nhiều năm trước

đây thì không.

Bây giờ, mặc dù chủ thể đã thay đổi, một số người trong số những người này vẫn còn nán lại ở các góc khác nhau kéo dài hơi tàn. Họ tin rằng Bái Thần sẽ bị thần phật điều khiển và trở thành con rối của thần phật.

Sống chết không do mình, cho nên vẫn luôn kiên định thói quen tự mình luyện võ.

"Ý của ngươi là, Nghịch giáo là thế lực như vậy?" Trương Vinh Phương trong lòng hơi động, Nghịch giáo này hình như rất giống với những gì hắn tưởng tượng.

"Chính xác." Trần Hãn gật đầu, "Thật ra, đám người này lấy Đông tông làm ngọn núi cuối cùng, cách đây không lâu, Đông tông cũng đã bị đánh bại hoàn toàn, sắp biến mất vào sông dài lịch sử, cũng bị đào thải hoàn toàn.

Không Bái Thần, chỉ dựa vào thân thể con người, không nói đến tuổi thọ, chỉ cần thể lực, vết dao và vết kiếm, bất kỳ mũi tên bí mật nào, và một liều thuốc độc cũng có thể khiến người ta chết.

Hắn thở dài nói: "Cho dù luyện đến Cực Cảnh, luyện đến tông sư, ngươi cũng không có thể đột phá cực hận nhân thân, bị một phát bắn trúng, vẫn là không chống đỡ được, nếu trúng phải ngươi sẽ chết.".

"Vậy thì tại sao mấy vị cao thủ cấp Tông sư lại có uy lực như vậy? Nếu như Bái Thần có thể nhanh chóng tăng lên, chỉ cần ngươi bước vào tông sư, còn có hy vọng chống lại?" Trương Vinh Phương nghi ngờ hỏi.

Chương 609: Nghịch (6)

“Bại mà không chết thôi. Hơn nữa… chỉ cần là tông sư, người nào mà không có thế lực phía sau?” Trần Hãn trầm giọng đáp.

“Đối với người bình thường, tông sư là giới hạn, là đỉnh cao.

Nhưng đối với Bái Thần, tầng thứ Siêu Phẩm Tam Không bên trong Linh Lạc, sau Bái Thần xcó thể tăng gấp đôi phẩm chất toàn diện.

Khi cả hai đấu với nhau, Linh Lạc có thể thua nhiều lần, nhưng tông sư chỉ có thể dựa vào kỹ năng để đối phó, chỉ cần sơ suất một cái là chết chắc.

Ngài nói xem, đến cùng là tông sư mạnh, hay là… “Lời nói của Trần Hãn khiến Trương Vinh Phương phải suy ngẫm. Kết hợp với Nghịch giáo vừa rồi… Hắn đột nhiên cảm thấy nơi này ở Thứ Đồng… thật thú vị…… Hắn sẽ tới ở đây có lẽ không phải là ngẫu nhiên.

Trong một khu rừng rậm cách Thứ Đồng vài ki-lô-mét.

Đêm tối, vầng trăng tròn từ từ ló dạng giữa mây xanh đen.

Bên dưới là một khu rừng rậm rạp tối tăm.

Trong một nghĩa trang trong rừng, những hàng bia mộ sừng sững, cheo leo, chịu bao nắng mưa, nay đã có nhiều dấu hiệu bị chia cắt.

Tiếng xì xì.

Một bàn tay đen vững chãi cầm bó hoa trắng tinh nhẹ nhàng đặt trước bia mộ màu đồng.

Bó hoa được gió rừng thổi, cánh hoa hơi đề, còn đọng những giọt sương mờ ảo.

Người tặng hoa là một dáng người cao, quấn một chiếc áo choàng đen rộng.

Đánh giá đường nét thì rõ ràng là nam.

Nhưng vì đội mũ trùm đầu, diện trí, nên hoàn toàn không thấy mặt.

Chỉ có một đôi mắt xanh đen, đang nhìn sâu vào cái tên trên bia mộ.

“Bạn cũ… Thế giới này thật đúng là như ngươi dự đoán, càng ngày càng tệ.” Nam nhân trầm thấp nói với bia mộ.

“Linh Đình… Đại Đạo giáo, Chân Nhất giáo… Ha ha… năm đó một bị mạnh mẽ phân cách, một mạnh mẽ suy yếu, bây giờ rốt cuộc cũng chờ đến cơ hội, phật môn yếu thế, chính là lúc này.”

Hắn nhẹ nhàng kéo diện trí xuống, lộ ra khuôn mặt xấu xí đã bị bỏng hoàn toàn.

“Đừng lo lắng, nguyện cảnh của chúng ta có thể không lâu nữa liền có thể thực hiện.”

Vô số ký ức xẹt qua trong mắt, đồng tử khẽ động.

Sau cuộc chiến bi thảm năm ấy, hận thù là nguồn gốc duy nhất khiến hắn không gục ngã.

Bộp!

Đột nhiên, một bóng người nhanh chóng thoát ra khỏi bóng tối trong rừng, lao tới phía sau hắn và quỳ một chân xuống.

“Hồi bẩm giáo chủ, có một lá thư của Phi Ô gián điệp của Thứ Đồng.”

Nam tử đưa tay ra lấy một ống tre nhỏ đã được bịt kín bằng sáp ong.

Nghiền nát sáp niêm phong, đổ cuộn giấy bên trong ra, hắn nhẹ nhàng mở nó ra.

Nội dung trên tờ giấy khiến hắn hơi nhíu mày.

“Vẫn chưa thành công? Những người này đang làm gì vậy? Huyết Lộ giáo, Quyền Địa đàn, hai mạch đồng loạt ra tay, vẫn thất bại?”

Cái tên Vương Hi Trì này đến cùng là làm những gì vậy? “

Nam tử bóp nát cuộn giấy, ánh mắt u ám.

“Một Đạo tử, cho dù có Nội pháp Linh Lạc che chở, lẽ nào các ngươi không dẫn đi trước, rồi mới hạ thủ sao?”

Thuộc hạ ở phía sau không nói một lời, sợ chọc phải vị giáo chủ đại nhân có danh xưng Ma Ưng, phát tiết hỏa khí lên người.

Ma Ưng Hạ Long là một trong những tông sư thực sự đứng trên đỉnh của Thiên Giáo Minh.

Là thành tựu tông sư, sau đó lại Bái Thần, thành tựu Linh Lạc.

Ngoại trừ vị Linh tướng duy nhất trong minh, họ là nhóm có thực lực thế lực cao nhất Linh Lạc.

Suy nghĩ một chút, Hạ Long chậm rãi nói.

“Đi thông báo cho Tương Anh, nói cho nàng biết, lập tức đến Thứ Đồng điều tra xác định chi tiết nội tình Đạo tử Đại Đạo giáo kia.

Ta nghi ngờ rằng Nhạc Đức Văn chắc hẳn đang che giấu một bí ẩn nào đó khi hắn quá coi trọng người này. “

“Vâng!”

Tthuộc hạ phía sau đứng dậy, lùi lại rồi nhanh chóng chui vào rừng rồi biến mất.

Ma Ưng Hạ Long thở dài một tiếng.

Nếu có vấn đề gì trong việc sắp xếp Đại Đạo giáo, các kế hoạch tiếp theo sẽ phải điều chỉnh.

Có thể nếu nó không hoạt động, liền thay đổi mục tiêu sang Đạo tử cũng được?

Hắn nhắm mắt lại và bắt đầu suy nghĩ về tính khả thi.

.

.

.

Ngày hôm sau.

Trong sơn viện Bán Sơn của cảng Thứ Đồng.

Ngọn lửa than đỏ rực bốc lên dưới lò luyện đan màu đồng, muội than đậm đặc thải ra từ bên cạnh lò luyện đan theo ống khói đặc biệt hóa thành làn khói xanh mờ bay lên trời.

Sân ở giữa.

Trương Vinh Phương, mặc một thân đạo bào, lặng lẽ ngồi xếp bằng trước mặt, tay cầm chiếc xẻng sắt đen dùng để khuấy các nguyên liệu của lò luyện đan.

Chất liệu có chiếc xẻng này cũng có yêu cầu, thích hợp luyện đan phối trí, , cần có hơn năm xẻng khuấy để tạo ra nó.

Lò luyện đan không lớn, cao chỉ nửa người, nhỏ nhắn tinh xảo, bề mặt còn có khắc trang trí nứt nẻ như mai rùa.

Ở mặt đối diện với Trương Vinh Phương, cũng có một dấu hiệu Thái Cực Đồ màu đen và trắng.

“Xin hỏi Đạo tử, ngài có phải là đang luyện đan không?” Trần Hãn ở trong sân nhìn thấy Trương Vinh Phương đã ngồi như vậy hai giờ, rốt cục không nhịn được hỏi.

Chương 610: Then chốt (1)

“Ừ… một viên đan dược rất quan trọng.” Trương Vinh Phương gật đầu và đáp.

Theo thử nghiệm hiện tại của mình, Trương Vinh Phương kết luận để luyện tập võ thuật, sử dụng thuốc, nhất định phải cho thân thể một ký ức khắc ghi. Sau đó, nó có thể sử dụng các điểm thuộc tính để di chuyển về phía trước theo hướng của ấn ký này.

Và lý do tại sao Kim Thiềm công không thể giống như ngoại dược Siêu Phẩm, không thể cải thiện liên tục.

Cũng phải thôi vì mỗi cấp độ của Kim Thiềm công lại yêu cầu những loại thuốc hoàn toàn khác nhau.

“Hi vọng lần này có thể thành công, bằng không nguyên liệu thật sự rất đắt.” Hắn thở dài.

Bản thân hắn cho rằng kỹ năng luyện đan không thành vấn đề, nhưng không biết tại sao, dược tính luôn khiến hắn cảm thấy mất cân bằng.

Nhưng người ta thường nghĩ rằng Kim Đan công là kỳ công đỉnh cao nhất, và có một số tính năng độc đáo, cũng là chuyện bình thường.

Hắn tuân thủ nghiêm ngặt ghi chép của bí tịch.

Mỗi bước đều được làm đến tận thiện tận mỹ (hết sức tốt đẹp).

Bây giờ…

Phốc!

Đột nhiên, một âm thanh nhỏ phát ra từ lò luyện đan.

Trương Vinh Phương giật mình trong lòng, dòng suy nghĩ bị gián đoạn, hắn nhanh chóng cầm kìm sắt nhấc nắp lò luyện đan lên.

Khoảnh khắc mở nắp, khói đen dày đặc bốc ra. Ngoài ra còn có một số mùi khó chịu của hồ bị cháy.

“Không thành công.” Trương Vinh Phương thở dài.

Nhưng may mắn thay, hắn đã đặt hàng trước bốn Xích linh chi trăm năm tuổi tuổi, hắn không tin rằng đến mấy lần không có cách nào thành công.

Ngay lập tức, hắn dùng xẻng lấy cặn thuốc trong lò luyện đan ra, rửa sạch nồi đồng bên trong rồi phối trí lại các dược liệu đã được rửa sạch và cắt nhỏ.

Sau khi đun lại, Trương Vinh Phương quay trở lại trước lò luyện đan và tiếp tục điều khiển ngọn lửa.

Đó là một quá trình khá tẻ nhạt, nhưng nó phải được thực hiện.

Bởi vì không có đạo đồng trợ giúp trong khía cạnh này.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Trong nháy mắt, hơn hai giờ trôi qua,

Sắc trời dần dần âm u.

Phốc!

Một âm thanh nhẹ nhàng khác vang lên.

Trương Vinh Phương cau mày.

Hắn tuân thủ nghiêm ngặt những điều cơ bản của thuật luyện đan và phân lượng cũng lựa chọn lượng thích hợp. Làm thế nào mà…

Hắn nhanh chóng dập tắt đám cháy và mở nắp lò luyện đan bằng chiếc kẹp lớn.

Quả nhiên ở bên trong nồi đồng, chỉ có một khối đen kịt đồ dính không biết là gì.

Rõ ràng là lại thất bại.

Không đúng… có gì đó không ổn.

Trương Vinh Phương cau mày, cẩn thận lấy bã thuốc ra kiểm tra kỹ càng.

Tất cả dược liệu trong bã không có dấu hiệu của sự hòa quyện.

Điều này có nghĩa là dược tính không được hình thành, và nó không liên quan gì đến việc khống lửa của hắn.

Nói chung, dù khống chế lửa đến đâu, sẽ có một lượng rất nhỏ dược liệu được dung hợp.

Nhưng bên trong cặn thuốc, không có cái gì.

Sau khi dập tắt ngọn lửa, Trương Vinh Phương không thử lại.

Hắn cảm thấy dù có tiếp tục cố gắng nhưng nhất định sẽ thất bại.

Bởi vì hiện tại, hắn còn không có nhìn thấy cái mông thành công, huống chi là gần thành công, thành công hoàn toàn.

Nhưng khi về đến phòng, hắn lại lấy bí tịch khắc ấn khắc trước đó ra và nghiên cứu kỹ lưỡng.

Dưới ánh đèn, hắn so sánh từng chữ một để chắc chắn rằng mình không gặp vấn đề gì.

"Vì vậy, có thể là có yêu cầu về nhiệt độ ngọn lửa?"

Trương Vinh Phương quyết định điều chỉnh ngọn lửa và thử lại.

Có lẽ hồ đan dược rơi xuống, có lẽ là do nhiệt độ lửa quá cao.

Hạ thấp nó xuống một chút có thể hiệu quả.

Ngay lập tức, hắn yêu cầu A Nhị mua rất nhiều than và củi, và từ từ bắt đầu điều chỉnh nhiệt độ ngọn lửa.

Rốt cuộc, đơn thuốc không đề cập đến việc sử dụng ngọn lửa nhiệt độ nào để luyện đan.

Tuy nhiên, vài ngày sau, sau bốn lần thử liên tiếp, luyện đan lại thất bại.

Ngay cả khi hắn chia thuốc chính Xích linh chi một trăm năm tuổi thành mười phần và cố gắng tinh chế từng phần riêng biệt.

Bây giờ cuối cùng đã dùng hết sạch.

Không một lần nào thành công.

Điều này khiến Trương Vinh Phương rơi vào trầm tư.

"Rốt cuộc là có vấn đề gì?"

Trong phòng làm việc, nhìn Kim Thiềm công khắc bí tịch trên bàn, trong lòng chỉ cảm thấy bồn chồn, phiền muộn.

"Ta đã thử nhiệt mấy lần, dược tính không có dấu hiệu dung hợp. Nói như vậy, có lẽ không phải vấn đề của nhiệt?"

“Chẳng lẽ “

Đột nhiên, hắn nghĩ ra điều gì đó.

Đứng dậy, Trương Vinh Phương đi đi lại lại trong phòng vài lần, nhớ lại sự so sánh giữa khi hắn ở Thiên Bảo cung và bây giờ.

“Có lẽ… đó thực sự là vấn đề!”

Hắn bước nhanh ra sân, Trần Hãn đang đứng trước sân và nói nhỏ với A Nhất.

Nhìn thấy hắn đi ra, hai người cúi đầu chào hắn từ xa, nhưng Trương Vinh Phương không có thời gian để nói chuyện với họ vào lúc này.

Hắn vẫy tay xem như đáp lại, và nhanh chóng đến trước lò luyện đan.

“Xem ra chỉ có một lý do thực sự!”

Hắn hít một hơi.

“Khẳng định.”

Chương 611: Then chốt (2)

“Lò luyện thuốc này nhất định có gì đó không ổn! Mỗi lần luyện thuốc tỷ lệ thất bại đều tăng lên rất nhiều!”

Ngay lập tức, hắn lại nhóm lửa, bắt đầu sử dụng những dược liệu còn lại để ngẫu nhiên cấu thành một công thức bổ khí đơn giản để luyện chế những viên đan dược.

Thêm nước, thêm dầu, thêm bột nguyên liệu.

Sau đó đun sôi và khuấy đều.

Chẳng mấy chốc, chưa đầy một tiếng đồng hồ, một ấm thuốc bổ khí nhỏ đã được làm ra.

Trương Vinh Phương múc một chút, kiểm tra kỹ, sau đó nhúng một chút, cho vào miệng nếm thử.

“Dược tính được pha trộn một cách hoàn hảo…” Nụ cười trên mặt hắn lập tức đọng lại…

Điều này chứng tỏ rõ ràng lò luyện đan không có vấn đề gì.

“Vậy, vấn đề là ở phân đoạn nào?” Hắn nhấc cái vạc của lò luyện đan lên, đặt trên cao cho nguội, chờ đợi sau đó mới dùng tay xoa các đan dược.

Trong khi lặp lại các bước luyện đan trước đó của mình.

“Chẳng lẽ là dược liệu?”

Đôi mắt hắn chợt lóe sáng.

“Tỷ lệ dược liệu, có vấn đề sao?”

Hắn nhanh chóng lấy bí tịch ra và kiểm tra lại.

Tuy nhiên, tỷ lệ dược liệu được ghi rõ trong bí tịch. Một viên thuốc phải chứa bao nhiêu dược liệu, bao nhiêu khoáng chất, bao nhiêu dầu, v.v.

“Tỷ lệ ổn… vậy thì…”

Trương Vinh Phương cau mày.

“Chẳng lẽ là dược liệu… Mua giả!?” Hắn híp mắt, nắm lấy cuối cùng một chút cặn bã của dược liệu, bước ra ngoài.

“A Nhị, ngươi ở đây trông nhà, Trần Hãn sư huynh, ngươi cùng ta đi hiệu thuốc.”

“Vâng!”

Trần Hãn gật đầu, mặc dù không biết tại sao sắc mặt của Đạo tử lại khó coi, cũng không biết những ngày qua Đạo tử đã luyện chế ra loại đan dược gì, nhưng với tư cách là một hộ vệ, hắn phải theo kịp.

Cả hai nhanh chóng biến mất trong bóng tối và lao xuống núi.

Chỉ rất nhanh, một giờ sau, hai người đã trở lại sân.

Vẻ mặt của Trương Vinh Phương hiển nhiên đã mất đi sự tức giận trước đó.

Các dược liệu đã được kiểm tra và không có vấn đề gì cả.

Bởi vì số lượng luyện đan quá ít, hắn không thể nhận rõ thật giả của dược liệu, nhưng dược sư ở nhiều cửa hàng hắn lui tới đều chắc chắn dược liệu trong cặn hoàn toàn là thật, không có vấn đề gì.

Trong lúc nhất thời, Trương Vinh Phương rơi vào ngõ cụt.

Hắn ngồi xếp bằng trước lò luyện thuốc của sân, mở thanh thuộc tính, nhìn kỹ năng bên trên.

Những ngày này, hắn đang sử dụng cấp độ kỹ năng luyện đan thông thường trong thuật luyện đan.

Nhưng Kim Thiềm công là một phó công đứng đầu, đan dược cần thiết, có lẽ là đại sư luyện đan cực cao mới có thể thành công?

“Có lẽ, ta nên bổ sung các kỹ năng luyện đan trước?”

Trương Vinh Phương trong lòng do dự.

Vốn dĩ hắn định giữ lại điểm thuộc tính để cộng thêm vào cấp độ ngoại dược.

Nhưng bây giờ…

…

Dưới núi Bán Sơn viện tử Viễn Tinh cư.

Bên trong một nhạc quán.

Trong âm vang của đàn tranh, tì bà, ống sáo, trong sân của nhạc quán Tứ Phương lâu, có hơn chục mỹ nữ mặc vải the xanh thấp thoáng dưới ánh trăng, đang nhịp nhàng uyển chuyển múa hát.

Sự kết hợp của ca hát, khiêu vũ và âm nhạc, cùng với hương thơm của rượu và thức ăn ngon.

Khách mời trong nhạc quán hò hét, vung tay, vung tiền theo từng động tác hấp dẫn của vũ nữ.

“Nhạc quán ở đây thực sự rất lộn xộn. Nó không được thuần túy như Đại Đô bên kia.”

Trên tầng cao nhất của Tứ Phương Lâu, trong một sương phòng khách quý.

Ba nam một nữ ăn mặc như công tử tiểu thư du học đang ngồi cùng nhau, nhìn công văn chất đống trên bàn.

Công tử duy nhất ăn mặc trang phục nam tử, thở dài một tiếng.

“Nói mới nhớ, vị Đạo tử Đại Đạo giáo kia đã rời khỏi Thiên Bảo Cung một thời gian rồi, tại sao bây giờ vẫn không có động tĩnh gì?”

Không phải nói hắn vẫn đang khổ luyện Kim Thiềm công sao? Với thiên phú như thế, thời gian lâu như vậy, như thế nào cũng nên có một chút động tĩnh rồi chứ?”

“Có lẽ hắn đang chuẩn bị loại đan dược cần thiết.” Một nữ tử thanh tú buộc tóc đuôi ngựa, mặc một chiếc váy liền thân màu xanh nhạt, trên ngực có một cành hoa bố tử chim khách hình tròn.

Cái gọi là bố tử là sử dụng thêm một mảnh vải thêu ở giữa quần áo và khâu lại như một vật trang trí và ký hiệu.

Trước đây, nó chủ yếu được sử dụng trên quan phục quan chức, nhưng bây giờ không ít người bình thường cũng có thể sử dụng chúng để trang trí quần áo của họ.

“Nhưng đã hơn nửa tháng? Sao vẫn chưa xong?” Nữ tử kia hơi kinh ngạc.

Nàng mặc một chiếc váy đen dài với dải ruy băng bạc quanh eo, đôi mắt xanh nhạt và làn da trắng, rạng rỡ.

So với nữ tử khác, sắc đẹp và khí chất của nàng đều vượt lên không chỉ một bậc.

Nếu Trương Vinh Phương ở đây, hắn nhất định sẽ nhận ra nữ tử này chính là Yến Song của dòng Thái Thanh của Cảm Ứng môn, người đã từng gặp hắn nhiều lần.

“Song Song, tại sao phải gấp như vậy, có thể trong vài ngày nữa, Trương Ảnh sẽ xảy ra chuyện.”

Chương 612: Then chốt (3)

“Kim Thiềm công của bản môn, hắn không phải là người duy nhất luyện qua. Nhiều người đã thử nó trước đây, và họ biết tư vị luyện thành công pháp kia.”

Nam tử duy nhất nói xong, tự nhiên duỗi tay ra, muốn nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay của Yến Song.

Nhưng Yến Song cũng đã bí mật tránh thoát.

Nữ tử ở bên cạnh cười thành tiếng.

“Trịnh Thư Dương, ngươi muốn chiếm tiện nghi của Song Song như này sao? Không sợ sau này sẽ bị vượt mặt, nửa đêm bị đè ra giường mà chết sao?”

Vẻ mặt của nam tử rất tự nhiên, hắn rút tay ra để sửa lại chút sợi tóc.

“Nếu có một ngày như vậy, chết dưới hoa mẫu đơn thành quỷ cũng phong lưu, tại hạ cũng tình nguyện như vậy.

Bây giờ trong bổn môn, có lẽ chỉ có sư muội như Song Song mới có thể cộng phó cực lực chi linh với người khác.”

“Thư Dương sư huynh như vậy, không sợ đại sư tỷ ghen sao?”

Ánh mắt Yến Song lưu chuyển, nửa thân trên của nàng hơi di chuyển về phía trước, cơ thể nàng và mép bàn tự nhiên tạo nên một đường cong kinh tâm động phách. Thấy vậy bên kia vô thức nuốt nước bọt vào cổ họng.

“Nàng? Ngày thường cùng lắm ta nhường nàng, có gì phải sợ” Trịnh Thư Dương không đồng ý.

Trong số nhiều nhánh của Cảm Ứng môn, tên đầy đủ của dòng Thái Thanh là Thái Thượng Thuần Thanh Nhất Sắc môn tên gọi tắt là Thái Thanh môn.

Mối quan hệ nam nữ vô cùng hỗn loạn.

Nhiều khi để tu hành công pháp của bổn môn, các thành viên sẽ tự do phát sinh quan hệ mà không có bất kỳ ràng buộc địa vị nào.

Cảm ứng cảm ứng, mọi thứ bị chi phối bởi cảm ứng vô thượng cực lạc làm chủ.

Ngược lại, giống như Yến Song thủ thân như ngọc, tu tâm dưỡng tính lại cực kỳ hiếm.

Nhưng càng hiếm thì càng có người muốn đẩy ngã.

Nếu không phải Yến Song là con gái của Yến vương, và mẫu thân nàng là một địch thủ cường đại trong Cung Sơ Nhân, sợ rằng có người đã cưỡng bức nàng.

"Trở lại chuyện chính, theo như an bài bên trên, chúng ta không thể đụng tới Trương Đạo tử kinh tài tuyệt diễm này. Chỉ cần chúng ta đảm bảo hắn tiếp tục luyện công thuận lợi, mọi chuyện sẽ được giải quyết."

Chỉ là, bây giờ đã lâu như vậy, tại sao vẫn không có động tĩnh gì?" Trịnh Thư Dương cau mày.

"Ta ngày ngày nhìn hắn tiềm tu trong viện, hắn căn bản không có đi ra ngoài trừ khi mua thuốc luyện đan.

Vẫn đang khổ tu võ công, chẳng lẽ hiện tại đã có tiến bộ sao?" Nữ tử mặc áo xanh tự hỏi.

"Chắc chắn rồi. Nhìn tư thế luyện công của người này, có thiên phú, có ý chí nghị lực kiên định, nhịn được khô khan, chẳng trách chừng ấy tuổi liền có thể đạt được cảnh giới như vậy." Trịnh Thư Dương thở dài.

"Thật không may, hắn càng nỗ lực, tương lai sẽ càng thê thảm. Có vẻ như chúng ta không bao lâu nữa liền có thể trở về Đại Đô." Nữ tử mặc áo xanh gật đầu.

Cả hai người đều cảm thấy Trương Vinh Phương chắc chắn xong rồi, không có Nhạc Đức Văn ngăn cản hắn luyện Kim Thiềm công.

Càng là khổ tu, càng là sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Yến Song cũng hơi tiếc vì Trương Ảnh không đồng ý lời mời của nàng.

Nếu không, làm sao có thể ở trong tình huống như vậy?

Chỉ là nàng có chút nghi ngờ, vì Nhạc Đức Văn rất quan tâm đến Đạo tử này, sao có thể để hắn rời khỏi Đại Đô, rời khỏi

tầm mắt của chính mình một cách dễ dàng như vậy?

Chẳng lẽ hắn cảm thấy được Trương Ảnh chung quy sẽ tự giác nghe lời, không luyện Kim Thiềm Công sao?

Không thể nào, sau khi Kim Thiềm công hoàn thành sẽ giúp ích rất nhiều cho võ công chủ tu, tốc độ luyện công sẽ nhanh hơn rất nhiều. Trương Ảnh không thể kìm được sự cám dỗ như vậy.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Yến Song.

Nhưng những điều này nàng không nên xem xét, đơn giản là nàng chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ của ba người bọn họ.

Cả ba lập tức vừa nghe khúc, vừa sắp xếp công văn rồi cùng nhau ăn, uống, trò chuyện một lúc vô cùng thoải mái.

Tất cả mọi người đều cảm thấy nhiệm vụ lần này vô cùng dễ dàng, cũng không cần lo lắng cái gì, chỉ cần vui vẻ chờ đợi mục tiêu tự tìm đường chết là được.

*

*

*

Trong nháy mắt, nửa tháng nữa đã trôi qua…

Trong cùng một nhạc quán.

Ba người lại tụ tập, đứng cạnh nhau trước cửa sổ, cau mày nhìn về phía bên trong Viễn Tinh cư nơi Trương Vinh Phương ở trong đại viện.

Theo hướng đó, vừa vặn thấy Trương Vinh Phương với hai tên hộ vệ đang từ từ bước ra.

Cái tên này bây giờ da dẻ hồng hào, thân hình cũng oai phong hơn nửa tháng trước rất nhiều, chiều cao dường như cũng cao thêm.

Chỉ cần nhìn vào cánh tay đó, có thể biết rằng nó to gần bằng đùi của một người bình thường.

“Chuyện gì vậy? Sau khi uống thuốc, với thiên phú của hắn, bây giờ hắn nên bắt đầu luyện tầng thứ ba rồi? Sao trông khí sắc của hắn vẫn tốt như vậy??” Trịnh Thư Dương cau mày hỏi.

Khi đó hắn ta còn tưởng rằng mình là thiên tài vô song, còn trẻ ngông cuồng, cũng đi luyện hai tầng, kết quả xác thực hấp thu trở nên mạnh mẽ, nhưng khí sắc cả người suy yếu, trong lòng luôn có loại cảm giác tim đập nhanh.

Chương 613: Then chốt (4)

Lúc đó người Trịnh Thư Dương xanh xao, tóc bạc trắng ra.

Về sau bị cưỡng bức tán công, với cái giá phải bỏ đi một phần nhỏ căn cơ võ công, hồi phục sức khỏe cũng phải mất một thời gian dài.

Vì vậy hắn ta biết rất rõ rằng một khi thành thục Kim Thiềm Công, sắc mặt sẽ trở lên tái nhợt trong sáu tháng liền, khí huyết suy kiệt, tinh thần uể oải. Điều này không thể che giấu được.

Giống như Trương Ảnh này, hiện tại vẫn còn long tinh hổ mãnh, nhưng có vẻ cường tráng hơn, tất cả những cao thủ đã luyện Kim Thiềm Công bên trong Cảm Ứng môn, không có một ai như vậy cả.

“Có thể là hắn không có luyện tập gì cả?” Yến Song suy đoán.

“Không thể. Mỗi ngày ta đều cách xa theo hắn đi qua những nơi hắn đến mua dược liệu, ta còn có một bản ghi chép dược liệu mà hắn mua. Quả thật là đơn thuốc để luyện chế Kim Thiềm Công. Không sai được.” Nữ tử áo xanh nghiêm nghị nói.

“Ta cũng nhìn từ xa. Hắn ta quả nhiên mỗi ngày đều đang luyện đan, dược liệu mà hắn tiêu hao giống như nước chảy vậy. Chẳng lẽ, những viên đan dược này chưa được luyện chế?”

“Nhưng trong giai đoạn đầu tiên của Kim Thiềm công, Ẩn Nguyệt, những viên đan dược cần luyện chế rất đơn giản? Tùy tiện tìm một Đan sư cũng có thể luyện ra chứ?” Nữ tử mặc áo xanh phản bác.

Yến Song cũng không có ý kiến khác.

Cả ba chìm sâu vào suy nghĩ một lúc.

Trầm mặc một hồi.

“Nhạc Đức Văn lão đạo kia yên tâm để đệ tử cuối cùng ra ngoài như vậy, lão ta lấy gì đảm bảo Trương Ảnh sẽ không luyện Kim Thiềm đan?”

“Ta cũng nghĩ về điều này.” Trịnh Thư Dương gật đầu, “Diệu Ngọc cũng vậy?”.

“Đương nhiên.” Nữ tử áo lam gật đầu, “Hiện tại xem ra lão ta có thể đã chuẩn bị một ít hậu thủ, khiến cho Trương Ảnh này cho tới bây giờ cũng không luyện được công pháp.”

“Nếu cứ tiếp tục như vậy, khi nào thì nhiệm vụ của chúng ta mới hoàn thành?” Yến Song cau mày.

“Không, chúng ta hãy kiểm tra kỹ càng cho hắn và kiểm tra một chút bí tịch công pháp?”

“Nhất định phải có! Còn có quá trình tinh luyện dược liệu. Đây mới là mấu chốt. Tên này đã lãng phí bao nhiêu thuốc tốt rồi, còn không có luyện một viên sao? Quả là…” Trịnh Thư Dương đồng ý.

“Ta đi kiểm tra xem dược liệu có vấn đề gì không.” Diệu Ngọc, nữ tử mặc áo xanh nói.

“Ta sẽ tìm cách kiểm tra bí tịch.” Yến Song nói.

“Ngày nào ta cũng quan sát xem ảnh hưởng gì khác khiến việc luyện công của hắn thất bại không.” Trịnh Thư Dương nghiêm túc nói.

Ba người họ nhìn nhau và nghĩ rằng nó là khả thi.

“Nếu như vậy còn không thể tìm ra lý do cho việc này, vậy thì, sư bá ta sẽ đến Thứ Đồng, ta sẽ đích thân mời lão nhân gia người ra tay, xem xem vị Đạo tử này xảy ra vấn đề gì.

Lão nhân gia người tu vi cao thâm, cũng coi như là đại sư đứng đầu trên con đường luyện đan ở Thiên Bảo cung. Chắc chắn có thể tìm ra lý do tại sao!” Trịnh Thư Dương trầm giọng nói.

“Ừm! Đồng tâm hiệp lực!”

Diệu Ngọc đưa tay ra.

“Đồng tâm hiệp lực!” Yến Song đặt tay lên mu bàn tay nàng.

Trịnh Thư Dương cũng muốn đưa nó lên, nhưng Yến Song đã rút lại, vì vậy hắn ta chỉ có thể bất lực mỉm cười.

Bên trong Viễn Tinh cư.

Trương Vinh Phương từ từ thêm ba thuộc tính vừa thu thập được vào số lượng Ngoại dược trong một lượt.

Và Ngoại dược Siêu Phẩm vào thời điểm này đã lên tới lần thứ bảy.

Ở độ cao như vậy, hắn đã cảm thấy rõ ràng rằng cơ thể của mình đã khỏe hơn rất nhiều so với lần đầu tiên hắn xuất phát từ Đại Đô.

Răng rắc một tiếng vang rền.

Toàn thân hắn truyền ra tiếng vang như tiếng nổ nhỏ.

Chỉ trong hai tháng, đã vượt qua mấy năm khổ luyện của những người khác. Mà không bị giới hạn về thân thể, giới hạn về tố chất.

Điều này khiến tâm trạng hơi chán nản của hắn vì không luyện được đan dược Kim Thiềm công mà tiêu tan đi rất nhiều.

"Nhưng vẫn chưa đủ…" Trong lòng thở dài, Trương Vinh Phương sau bao lần cố gắng này đã có thể xác định Kim Thiềm công thực sự không thể luyện chế ra viên đan dược cấp hai.

Hắn ngẩng đầu liếc nhìn cửa phòng đối diện hai người Trần Hãn và A Nhất đang ngồi chơi cờ.

"Hai người lại bắt nạt A Nhị, để một mình hắn trông viện à?" Hắn bất lực nói.

"Chính là hắn chơi thua chúng ta, cho nên đây không phải là bắt nạt!" Trần Hãn biện hộ.

"Quên đi, ngươi nói cái gì thì chính là cái đó. Ta đi ra ngoài đi dạo một vòng cho thoải mái. Các ngươi ai muốn đi không?" Trong lòng Trương Vinh Phương suy tư, làm sao để ba người không theo chính mình.

Mặt ngoài vẫn chăm chú mời cùng nhau.

Hắn nghĩ kỹ, vì Kim Thiềm đan không thể tiến về phía trước, nên hắn muốn đi tìm mật tàng của Thiên Nữ liên quan đến nghi thức Linh hóa.

Phần còn lại không quan trọng, nhưng bí ẩn về nghi thức Linh hóa bất tử thì phải có được.

Bí mật này, không chỉ có hắn muốn biết, khẳng định còn có những người khác, thế lực khác, muốn biết.

Chương 614: Sửa chữa (1)

Nếu không, Trương Vinh Phương đã không được sắp xếp đến đây dễ dàng như vậy.

Nghe thấy Trương Vinh Phương muốn ra ngoài, hai người Trần Hãn lập tức không ngồi nữa, đứng dậy.

“Đạo tử, ngài muốn đi đâu? Chúng ta chuẩn bị trước một chút.”

“Ta cũng không rõ, chẳng qua muốn dạo xung quanh gần đây.” Tự nhiên Trương Vinh Phương không thể mang ba người đi cùng được.

Mặc dù trên đường đi ở chung không tệ, nhưng ba người này đều là Linh Lạc, một khi bị bọn họ biết chuyện mật tàng của Thiên Nữ, sau đó sẽ phát sinh cái gì thì hắn cũng không rõ.

Nếu muốn không bị phản bội, vậy thì từ ban đầu không được cho người khác có cơ hội phản bội.

Lòng người nhân tính là thứ không chịu được thăm dò, không chịu được khảo nghiệm.

Trương Vinh Phương đã nhìn qua vô số ví dụ thực tế trong đời trước, sớm đã đã hiểu đạo lý này.

Vì sao trong xã hội lại tuyên dương ca ngợi những ví dụ thực tế trung trinh trung thành, cũng là vì dạng người này thực sự quá quá ít.

Cho nên mới đáng để ca ngợi tuyên truyền.

“Phải nghĩ ra cách, làm sao để vứt bỏ ba người này…”

Trong lòng hắn âm thầm suy nghĩ đối sách.

Nhưng mặt ngoài lại bất động thanh sắc.

“Nói mới nhớ, những ngày gần đây, rốt cuộc Vĩnh Hương quận chúa bên ấy đang làm gì?”

“Trước đó động tác của quận chúa không rõ ràng, chẳng qua những ngày gần đây đang tập trung nhân mã, đả kích kịch liệt đối với một ít cứ điểm của Bạch Thập giáo.” Trần Hãn trả lời.

“Đã bắt đầu rồi sao?”

“Đúng thế, đồng thời đã liên tục thắng ba trận nhỏ. Xem ra tất cả thuận lợi.”

“Xem ra quả thật tài năng của vị quận chúa này không tồi, như vậy cũng tốt, như thế chúng ta cũng có thể dễ dàng đi theo phía sau ăn canh.” Trương Vinh Phương gật đầu nói.

“Được rồi, mấy người đi chuẩn bị đi, một lúc nữa thì xuất phát.” Lời hắn chưa vang hết.

Đột nhiên cửa sân truyền đến tiếng gõ cửa rất nhỏ.

Cốc cốc cốc.

“Ai?” A Nhị giữ cửa ra vào cất cao giọng, cách cửa hỏi.

“Xin hỏi bên trong, có phải là đạo trưởng Trương Ảnh Đại Đạo Giáo?”

Một giọng nữ thanh tịnh truyền từ bên ngoài đến.

Trương Vinh Phương trong viện nghe tiếng, hơi sững sờ.

m thanh này hơi quen tai với hắn.

Chỉ là, thời điểm này, nàng tới làm gì?

Lúc này, hắn đứng dậy, gật đầu với A Nhị đang trông coi.

A Nhị đã hiểu, mở cửa sân viện.

Ngoài cửa có một nữ tử váy sa lam nhạt đang đứng.

Nữ tử mặc váy sa, mặc áo ngực màu trắng, nổi bật đầy đặn.

Tóc dài rủ xuống, ở một bên cài trang sức hồ điệp thủy tinh xanh đậm.

Mà thứ khiến người ta bắt mắt nhất là dung mạo.

Trong ngây thơ mang theo quyến rũ, mị mà không tầm thường, hai mắt khổ sở đáng thương, nhưng nhìn kỹ lại lại phát hiện, cũng không phải là khí chất khiến người ta thương tiếc, mà là linh động.

Mắt xanh da trắng.

A Nhị lại chú ý tới điểm này, đây là đặc điểm của người Hồ Tây, nhưng một đầu tóc đen như mực, nhưng lại là đặc sắc của

man nhân người Bắc người Linh.

Cho nên hắn là người trước mặt này là một người hỗn huyết (con lai).

“Lâu rồi không gặp, từ khi chia tay đến giờ, Trương công tử không có vấn đề gì chứ?” Người tới chính là Yến Song của nhất mạch Thái Thanh Cảm Ứng môn.

“Xin hỏi ta có thể đi vào đi không?” Nàng hơi chắp tay, nhàn nhạt cười một tiếng, lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ bên khóe miệng.

Sắc mặt Trương Vinh Phương bất động, một ngón tay chỉ băng ghế đá đối diện mình.

“Mời.”

Truyền nhân của Thái Thanh Cảm Ứng môn, thế mà còn quang minh chính đại tới cửa.

Là ngại mình chết chưa đủ nhanh?

Nếu hắn nhớ không lầm, hình như quan hệ của Cảm Ứng môn và Đại Đạo Giáo không được tốt lắm.

Bây giờ lại xen lẫn với Tây tông…

“Đa tạ công tử.” Yến Song khẽ gật đầu với A Nhị trước cửa, còn có hai người Trần Hãn, mới cất bước vào cửa sân.

Nàng đi đến cạnh bàn đá, bàn tay nàng vừa nhẹ nhàng đặt trên mặt bàn, tay kia đè váy lại, nhẹ nhàng ngồi xuống.

“Đúng rồi.” Bỗng nhiên Trương Vinh Phương nói.

Hắn ngẩng đầu nhìn thẳng vào đối phương.

“Trên băng ghế đá có phân chim.”

Yến Song nghe vậy nhìn về phía hắn, nụ cười yếu ớt trên mặt lập tức cứng ngắc.

“Công tử thật thích nói giỡn.”

“Ta không nói đùa, thật sự có.” Trương Vinh Phương bình tĩnh nói.

“Vậy thì đã sao? Chẳng lẽ có thì ta không thể ngồi?” Cứng ngắc trên mặt Yến Song nhanh chóng hòa tan, ý cười tự nhiên.

“Tất nhiên có thể.” Trương Vinh Phương gật đầu: “Xem ra Yến Song cô nương quả thật không tầm thường.”

“Xem ra công tử không tầm thường mới đúng. Lâu rồi không gặp, công tử lại trưởng thành thế… khiến Song Song ít nhiều có chút không biết làm thế nào, lo lắng về sau…” Sắc mặt Yến Song đỏ bừng, cúi đầu nói khẽ.

“Cô nương không cần như thế.” Trương Vinh Phương bình tĩnh nói: “Theo bần đạo, nếu ngươi là bằng hữu, tự nhiên xinh đẹp vô song, khổ sở đáng thương. Nếu ngươi không phải bằng hữu…”

Hắn ngừng giây lát, trong mắt chứa thâm ý.

Chương 615: Sửa chữa (2)

“Trong mắt ta sẽ chỉ là một đống da thịt biết chuyển động, đập nát là giống nhau thôi.”

Bây giờ hắn hồi tưởng lại, vốn dĩ lúc trước Yến Song giao lưu với ám hiệu của hắn ở Đại Đô cũng lạ.

Càng nghĩ càng cảm giác trong đó có vấn đề.

Cảm Ứng môn có thể ảnh hưởng đến Linh đình?

Bọn họ có sức mạnh lớn như thế? Hay là vốn dĩ bọn họ giả dạng ý của Linh đình làm thành ý của bọn họ?

Mà lần này mình đến Thứ Đồng, hình như đảm nhiệm nhân vật một con dao thăm dò.

Thế thì ai đang thăm dò ai?

Cảm Ứng môn đảm nhiệm nhân vật gì trong đó?

Mà Yến Song, lại là nhân vật vai trò gì trong đó?

Cho nên giờ phút này, cảm giác không tin tưởng của hắn đối với người này lên cao đến cực điểm.

Giống như hắn nói.

Trong mắt hắn, nếu ngươi không hại hắn, tự nhiên hắn sẽ thưởng thức xinh đẹp của ngươi.

Nhưng nếu ngươi có hại, trong mắt hắn chẳng qua là chỉ một đống tổ hợp xương cốt máu thịt, điều cần cân nhắc không phải đẹp, mà là cần bao nhiêu lực lượng mới có thể đánh nổ.

“Làm gì công tử có địch ý lớn như thế.” Tự nhiên Yến Song nghe ra được ý của Trương Vinh Phương.

Mỉm cười của nàng không thay đổi.

“Lần này Song Song đến, là để trợ giúp công tử.”

“A?” Trương Vinh Phương nhíu mày: “Hắn là bần đạo không có chỗ nào cần giúp đỡ.”

“Gần đây công tử gặp phải không ít phiền phức về việc tu hành?” Yến Song nói thẳng.

Ba người Thái Thanh bọn họ, trước khi tới cũng đã cẩn thận suy tính hồi lâu, thương nghị phải dùng phương thức gì tiến hành câu thông với Trương Ảnh.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn áp dụng phương pháp tới thẳng cửa gặp mặt.

Vì phương pháp còn lại, bất kể cách thức nào đều dẫn đến Trương Ảnh sinh ra chất vấn hoài nghi.

Đồng thời, quay tới quay lui lãng phí thời gian, còn không bằng trực tiếp nói rõ ý nghĩ của bọn họ.

Dù sao thời gian trước đó, nhất mạch Thái Thanh Cảm Ứng môn vẫn muốn lôi kéo vị đạo tử này.

Mặc dù tình huống bây giờ có biến, không thể không đổi, nhưng Trương Ảnh vẫn không biết mà?

Thế là Yến Song quyết định tự mình tới cửa.

"Tu hành? Xem ra, dường như mấy người biết chút ít gì đó." trong lòng Trương Vinh Phương khẽ động.

Bây giờ hắn tu hành Kim Thiềm công chính là võ học thượng thừa của Cảm Ứng môn.

Mà người trước mắt, cũng đúng lúc là người Cảm Ứng môn…

"Võ công Công tử tu hành, có phải luôn luôn kẹt ở giai đoạn không thể luyện thành đan dược cần dùng?" Yến Song nói thẳng.

"Ngươi biết là nguyên nhân gì?" Ánh mắt Trương Vinh Phương nhíu lại, thân thể hơi nghiêng về phía trước.

"Tất nhiên là biết, chẳng qua… Này chính là bí thuật của Cảm Ứng môn ta…" Yến Song mỉm cười nói.

Nàng hiểu, vô duyên vô cớ cho đi thứ gì, rất có thể người khác sẽ không tin.

Nhưng nếu là giao dịch công bằng mà có được, thì độ tin cậy cũng rất cao.

"Điều kiện là gì?" Quả nhiên Trương Vinh Phương dò hỏi.

"Chỉ cần công tử đáp ứng với Song Song một điều thỉnh cầu, chẳng qua bây giờ ta còn chưa nghĩ ra thỉnh cầu này. Tương lai

nghĩ kỹ mới có thể mở miệng với ngài được.”

Thân thể Yến Song thẳng tắp, mỉm cười trên mặt giảm đi, chân thành nói.

Đây là một lỗ hổng cho mục đích nào đó, rốt cuộc là thỉnh cầu gì? Mặt nào? Đều không nói được.

Trương Vinh Phương trầm ngâm.

“Có thể, ta có thể đáp ứng một đề xuất của ngươi mà không trái với bản tâm ta, không tổn hại người bên cạnh ta. Thế nào?”

“Một lời đã định?”

Yến Song vươn tay.

Trương Vinh Phương nhìn bàn tay trắng nõn tinh tế tỉ mỉ của nàng, da thịt như ngọc dưới ánh mặt trời hiện ra ánh sáng nhàn nhạt.

Hắn lấy một đôi găng tay màu trắng bằng da ra trong tay áo, nhẹ nhàng đeo lên, sau đó mới nắm tay với Yến Song.

“Ôi dào, gần đây trong lòng ta có hơi nóng tính, nhìn ai cũng đều có chút nghi thần nghi quỷ.”

“…” Yến Song mỉm cười. Nhưng rõ ràng lúm đồng tiền trên khóe miệng sắp không thấy nữa.

Sau khi bàn bạc xong, lúc này hai người trò chuyện tình huống tương quan.

Trương Vinh Phương phất tay để ba người Trần Hãn ra ngoài, canh giữ xung quanh, bất luận kẻ nào không cho phép đi vào.

Hắn vừa giới thiệu, vừa dẫn Yến Song xem xét Đan lô, xem xét dược liệu, giảng giải quá trình luyện đan của mình.

“Trong này.” hắn chỉ vào tất cả khí cụ bên cạnh Đan lô, giới thiệu nói.

“Trước khi ta chế biến thuốc, bắt đầu nấu cạn nước, sau đó bỏ thêm chủ dược, bột xích linh chi trăm năm.

Ngoài ra còn bỏ thêm dầu đen đặc chế nhu hợp dược tính, quấy đều chín chín tám mươi mốt lần, cuối cùng niêm phong luân chuyển lửa văn võ…”

“Chờ chút?” Yến Song đang nghe nghe đột nhiên dừng lại, cảm giác không đúng. “Công tử ngươi mới vừa nói, ngươi thả chủ dược gì?”

Mày kiếm nàng hơi nhăn, cẩn thận tìm trong đầu tất cả phương thuốc của bí tịch Kim Thiềm công.

Vì mỗi một tầng cũng không cần thuốc giống nhau, cho nên tên loại dược liệu khá nhiều.

Chương 616: Sửa chữa (3)

Nhất thời nàng không phát giác ra quá nhiều.

Chỉ là…

Chỉ là cảm giác…

Hình như tu hành trong cả Kim Thiềm công không hề liên quan đến loại dược liệu tên linh chi chứ?

“Chủ yếu là xích linh chi trăm năm, làm sao vậy?” Trương Vinh Phương hơi kinh ngạc.

“Chờ một lát…” Yến Song lấy một phần giấy trắng thật mỏng ra từ trong tay áo. Nhanh chóng quét mắt nội dung trong đó một lần.

“Võ công công tử luyện, có chắc chắn là Kim Thiềm công trong võ học Cảm Ứng môn ta không?” Nàng giả vờ mình mới phát hiện ra, lộ ra vẻ kinh ngạc nói.

“… quả nhiên Song Song cô nương thông minh.” Trương Vinh Phương gật đầu.

Hắn nhìn thanh thuộc tính hiện ra trên đầu đối phương, quả nhiên, khi tu vi thuộc tính của hắn tăng cao, người trước kia không thể thấy rõ, nhưng bây giờ cũng bắt đầu chầm chậm hiển lộ ra.

Yến Song sinh mệnh 19- 21…

Võ công: Công pháp không biết - Ngoại Dược chín lần.

Văn công: Không biết.

Còn lại thì không nhìn rõ.

Chẳng qua cho dù như thế, Trương Vinh Phương cũng tương đối kinh ngạc.

Phải biết, sinh mệnh người bình thường đều ở trong vòng 10.

Người luyện võ, ban đầu vì võ công cường tráng cơ thể, mà gia tăng khí huyết, cho nên sinh mệnh sẽ có tăng lên.

Nhưng đến Siêu Phẩm, đều vì nguyên nhân là uống thuốc, tạo thành tổn thương đối với cơ thể, xuất hiện sinh mệnh giảm xuống.

Mà Yến Song trước mắt, sau Siêu Phẩm còn có sinh mệnh cao như vậy, có thể thấy nhất định là song tu văn võ.

Với lại tạo nghệ văn công không thấp.

Mà giá trị sinh mệnh không phải là dấu chấm hỏi, đại biểu nàng còn chưa Bái Thần, còn có tiềm lực có thể khai phá!

"Công tử có biết, trong Kim Thiềm công, không có phương thuốc dùng linh chi làm chủ dược…"

Lúc này đột nhiên Yến Song nói một câu, lập tức kéo sự chú ý của Trương Vinh Phương từ thanh thuộc tính về hiện thực.

"Không có phương thuốc dùng linh chi làm chủ dược?" Trong lòng hắn chấn động, sắc mặt hơi trầm xuống. "Nhưng mà bí tịch là do ta lấy được ở trong bảo cung, trong đó ghi chép như thế!"

"Có thể cho ta mượn nhìn qua hay không?" Yến Song hỏi.

"Không thể." Tự nhiên Trương Vinh Phương từ chối. Bí tịch quý giá như thế, sao có thể tùy tiện… .

Phịch.

Một bản sách bí tịch được may rất đẹp bị Yến Song lấy từ trong tay áo ra, tùy ý đặt ở trên mặt bàn đá.

"Công tử không cần để ý, thực ra Kim Thiềm công ở Cảm Ứng môn ta cũng là công pháp rất nổi danh, vì rất nhiều người đều muốn tập luyện, cũng đều thử qua một hai. Cho nên bản sao chép khá nhiều."

Nàng làm động tác mời.

Trương Vinh Phương đè nén xấu hổ trong lòng, dùng tay đeo găng tay cầm bí tịch lên, lật xem từng tờ một.

Quả nhiên, trong Ẩn Nguyệt tầng thứ nhất, dược liệu được ghi chép, giống nhau là không là cần ăn linh chi…

Mà trong phương thuốc phụ trợ cần thiết của Ẩn Nguyệt tầng thứ hai, thì ghi chép cực kỳ rõ ràng rằng, chủ dược cần thiết

không phải là xích linh chi trăm năm, mà là một loại dược liệu tên là bách niên xích…

“Bách niên xích… ! ! !” Trương Vinh Phương cảm giác mình đang bất giác mà nghiến răng nghiến lợi.

Hình như hắn đã có chút hiểu, nguyên nhân trước đó mình làm thế nào cũng không luyện được đan dược, có thể chính là ở đây…

“Xem ra công tử mở được bí tịch giả.” Yến Song mỉm cười nói. “Như thế, vậy đưa bản bí tịch này cho công tử là được.”

“Có thể sao?” Trương Vinh Phương ngẩng đầu hỏi.

“Không sao hết. Dạng bản sao chép này, chúng ta còn rất nhiều. Không thể không nói, mặc dù Kim Thiềm công trân quý lợi hại, nhưng tổn thương đối với thân thể có hơi lớn, không phải người có thiên phú dị bẩm thì không thể luyện. Chúng ta còn không phải người hùng tráng như công tử.” Yến Song khẽ cười nói.

“Vậy đa tạ Song Song cô nương!” Trương Vinh Phương nghiêm túc chắp tay.

“Chỉ là giao dịch. Ta vẫn chờ công tử đáp ứng thực hiện thỉnh cầu kia.” Yến Song có hơi nghiêng mình, tránh khỏi thi lễ này.

Sau đó, nàng lại vỗ vỗ tay, gọi một nam một nữ tôi tớ khác ở bên ngoài viện vào.

Ba người cùng nhau kiểm tra tỉ mỉ một lần cả quá trình luyện đan giúp Trương Vinh Phương.

Sau khi xác định lần này không sao hết, Yến Song mới cáo từ rời khỏi.

Trước khi đi, nàng vẫn chưa quên, lại dúi vào trong tay Trương Vinh Phương một miếng lệnh bài thái cực đen nhánh.

Đây là lệnh bài đại biểu thân phận Thái Thanh nhất mạch. Cũng đồng dạng có thể liên lạc với người Thái Thanh ở một ít chỗ đặc biệt.

Sau khi ba người rời khỏi Viễn Tinh cư.

Xuống núi, nhanh chóng đổi trang phục, tụ đầu ở một gian phòng khách điếm.

“Ta đã kiểm tra qua, trong phòng không có hơi thở ảnh hưởng, trong viện không có chậu thực vật ảnh hưởng. Hơi nước chung quanh ở trình độ khô ráo, còn có sâu bọ có thể tồn tại cũng không sao hết. Cho dù có, cũng chỉ là nhân tố ảnh hưởng cực kỳ nhỏ, không thể không đúng nhiều lần như thế.” Trịnh Thư Dương chân thành nói.

Chương 617: Sửa chữa (4)

“Ta bên này không có cơ hội xem xét bí tịch, chẳng qua vốn dĩ là chúng ta đưa bí tịch bản sao chép ra ngoài, hẳn là bản thân hắn sẽ có so sánh.” Diệu Ngọc nói.

“Xem ra vấn đề chính là chế thuốc…” Yến Song gật đầu: “Lão đạo Nhạc Đức Văn đúng là cáo già, bách niên xích đổi thành xích linh chi trăm năm…”

Nàng khẽ thở dài.

Một gốc bách niên xích mới mười lượng bạc, bình thường có thể luyện ra năm phần đan dược.

Mà xích linh chi trăm năm, một gốc mấy ngàn lượng bạc…

Trương Ảnh luyện nhiều lô quang như vậy, cũng không biết lãng phí bao nhiêu tiền bạc…

Nhạc lão đầu này thật vô cùng…

“Nghe nói mấy tiệm thuốc ở Đại Đô đều là do Thiên Bảo cung khống chế ở phía sau nhỉ?” Diệu Ngọc bên cạnh cũng bồi thêm một câu.

“Hít…” Trịnh Thư Dương nhịn không được hít một hơi khí lạnh.

Nhất thời ba người cũng bị sự âm hiểm của Nhạc Đức Văn làm cho không phản bác được.

Trầm mặc hồi lâu.

Yến Song mới lên tiếng lần nữa.

“Nếu tiếp theo không có vấn đề, Trương Ảnh nên tu hành Kim Thiềm công thuận lợi. Hẳn là nhiệm vụ của chúng ta cũng có thể hoàn thành nhanh chóng.”

“Gần đây Song Song lại sắp đột phá, bây giờ sợ là đã sắp cực hạn Ngoại Dược nhỉ?” Đột nhiên Diệu Ngọc hỏi.

“Không hổ là một trong mấy người có thiên tư cao nhất bản môn, sợ là tương lai có hi vọng thành tựu vị trí Huyền Nữ nhất

mạch Thái Thanh ta.” trong lời nói của nàng lộ ra một tia hâm mộ không nói ra được.

Trong nhất mạch, nàng và Yến Song có quan hệ cá nhân tốt nhất.

Chỉ là vốn dĩ là hai người không khác nhau quá nhiều, bây giờ chỉ thấy Yến Song càng ngày càng lợi hại hơn, ít nhiều trong lòng Diệu Ngọc có chút cảm giác khó chịu.

“Vị trí Huyền Nữ hư vô mờ mịt quá mức, bây giờ nói những thứ này còn quá sớm.” Yến Song mỉm cười nói.

Trong Cảm Ứng môn, thực ra Huyền Nữ chính là người chuẩn được chọn để cạnh tranh Nguyệt Hậu.

Nhánh Cảm Ứng môn đông đảo, bình thường Huyền Nữ đại biểu nữ tính có thiên phú thực lực mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi của nhất mạch.

Mà Nguyệt Hậu, là danh hiệu gần gũi thứ hai với Nguyệt Vương trong cả Cảm Ứng môn.

Nguyệt Vương, Nguyệt Hậu, không phải vẻn vẹn chỉ là danh hiệu, nghe nói còn ẩn chứa bí mật to lớn bị che giấu.

*

*

*

Sau khi Yến Song đi.

Trương Vinh Phương ngồi trong sân nhỏ, cẩn thận đọc bản bí tịch mới.

Hắn càng xem càng kinh hãi.

Dường như nội dung bản sao chép này cũng giống với bí tịch hắn khắc ấn từ Ô Vân các.

Duy chỉ có là chỗ xích linh chi trăm năm là xảy ra sai sót.

Một quyển là bách niên xích, một quyển là xích linh chi trăm năm.

“Đến cùng phải thật hay không, thử một lần là biết!”

Hắn không chần chờ nữa, mang bí tịch tới, mang theo Trần Hãn xuống núi, rất nhanh hỏi trong tiệm thuốc, tìm được vị thuốc bách niên xích.

Thuốc này cũng coi như là dược liệu trân quý, nhưng giá tiền có khác biệt cực lớn với xích linh chi trăm năm.

Trương Vinh Phương mua một hơi mười cân, mười mấy gốc. Tốn hai trăm lượng.

Dược liệu thiện phần thì mua hai trăm lượng, quả thực quý, nhưng so với xích linh chi trăm năm, thì hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc.

Trở về Viễn Tinh cư.

Hắn không nói hai lời, nhanh chóng mở lò luyện dược.

Sau hai canh giờ…

Lúc đêm khuya.

Tất cả nước chảy thành sông, đến cuối cùng làm xong trình tự thu nước.

Trương Vinh Phương tắt lửa, dùng cái xẻng múc dược cao ra, bỏ vào trong chậu sứ chuyên môn.

Hắn không để ý còn nóng, thổi thổi, đưa tay lấy một chút, đặt ở chóp mũi ngửi ngửi, giá trị sinh mệnh gợn sóng.

Sau đó bỏ vào trong miệng nếm nếm.

“Không có độc. Dược tính dung hợp…”

Nhìn một chậu thuốc trước mắt, hắn có dự cảm mãnh liệt rằng, lần này có thể…

Chờ dược cao nguội đi một ít, hắn nhanh chóng rửa tay, đeo găng tay da, bắt đầu vê đan dược.

Đúng vậy.

Đan dược lấy từ trong lò luyện đan ra, đều được dùng tay vê thành hình tròn.

Không có một lò nào luyện được viên thuốc trời sinh là tròn.

Đều là luyện ra dược cao trước, sau đó để mọi người dùng tay vê tròn, cuối cùng mới cất vào bình sứ.

Một đêm không ngủ, đợi đến thời gian sắc trời sắp sáng.

Trương Vinh Phương đã vê toàn bộ thuốc trong chậu thành đan dược, cất giữ lại.

Nhất định phải cất giữ xong xuôi trong thời gian nhanh nhất, bằng không dược tính sẽ tan đi rất nhiều.

Trong phòng ngủ.

Trương Vinh Phương cầm đan dược trợn mắt to mắt nhỏ trừng nó, xem xét tường tận một lát, cuối cùng đưa nó vào trong miệng.

Nhai, nuốt.

Chỉ chốc lát sau, một cỗ nhiệt lưu nhàn nhạt phun lên lồng ngực.

Hắn nhanh chóng phối hợp Kim Thiềm công, nhúc nhích các nơi trên cơ thể, sử dụng ý niệm tỉ mỉ dẫn đường nhiệt lưu dâng lên.

Cách mỗi gần mười phút, hắn sẽ mở mắt ra ăn một viên.

Cứ không ngừng kích thích bằng dược tính như thế.

Chương 618: Sửa chữa (5)

Cuối cùng, hơn nửa canh giờ sau.

Một âm thanh ục ục nhỏ xíu, truyền ra từ chỗ bụng hắn.

Đồng thời một cảm giác phát nhiệt nóng hổi nổi lên ở dạ dày của Trương Vinh Phương.

Hắn hiểu rõ, đây là dấu hiệu dược vật kích thích đúng chỗ được miêu tả trong bí tịch.

"Đã thành!"

Quả nhiên phương thuốc này là thật!

Hắn hoàn toàn không thể tưởng tượng, mình làm theo bí tịch lấy được từ Đại Đạo Giáo, thế mà lại có vấn đề?

Liên tưởng tới phản ứng của sư tôn Sùng Huyền.

Hình như ông không hề lo lắng mình sẽ tiếp tục luyện võ. Trước khi đi, hoàn toàn không căn dặn chút gì về phương diện này.

Hiện tại xem ra… Thì ra là chờ ở chỗ này.

"Lão nhân này… Nhưng làm ta thảm đến thế…" Hắn không phản bác được.

Có thể Sùng Huyền là vì tốt cho hắn, lo lắng hắn luyện mình đến vô dụng.

Kết quả lại là, hảo tâm làm hỏng chuyện… kéo dài thời gian lâu như vậy.

Nghĩ đến đây, trong lòng của hắn vừa bất đắc dĩ, vừa tức giận.

Lúc này, hắn mở thanh thuộc tính ra.

Lúc này hắn còn cố ý để lại bốn điểm thuộc tính, chính là đặc biệt chuẩn bị cho Kim Thiềm công sở dụng.

Trong thanh thuộc tính, chữ viết miêu tả Kim Thiềm công đã có biến hóa.

[Kim Thiềm công - Ẩn Nguyệt (Nhập Môn tầng thứ hai)]

Giai đoạn trước của môn công pháp này chủ yếu dựa vào một lượng lớn dược vật kích thích cải tạo cơ thể, cho nên lúc uống thuốc xong, tự nhiên hắn sẽ bước vào Nhập Môn tầng thứ hai.

Mà sinh mệnh cũng…

Trương Vinh Phương nhìn sinh mệnh lúc này của mình.

Từ trước đó là 45, nhanh chóng rơi xuống 41- 41.

"Bắt đầu đi…"

Nhìn tầng thứ hai không dễ kiếm này, Trương Vinh Phương không chút do dự, ánh mắt rơi vào dấu cộng phía sau kỹ năng.

Roẹt.

Bốn điểm thuộc tính lập tức biến mất.

Nhập Môn tầng thứ hai, đảo mắt mơ hồ, biến thành Nắm Giữ. Sau đó lại từ Nắm Giữ biến thành viên mãn.

Trong chốc lát, một hồi đau nhức kịch liệt khó mà hình dung tuôn trào ra từ phần dạ dày của Trương Vinh Phương.

Hắn nhanh chóng khom lưng, cuộn cả người lại, giống như bị người đá từng cước từng cước vào phần bụng.

Vô số ký ức truyền vào não hải, tất cả đều là ký ức hắn không ngừng uống thuốc, tu hành Kim Thiềm công không biết ngày đêm.

Từ đầu tới cuối phương pháp tu hành Kim Thiềm công cũng chỉ có một.

Đó chính là dùng dược vật cải tạo.

Liên tục uống rất nhiều thuốc, dược vật vẫn có độc, cuối cùng đều dẫn đến thân thể tổn thương cực độ.

Lại thêm bản thân công pháp cũng tạo thành thiệt hại cho sinh mệnh, cho nên lúc này Trương Vinh Phương có thể hiểu.

Vì sao ngay cả Nguyệt Vương nhân vật cường hãn đỉnh cấp của Cảm Ứng môn, cũng vì võ công này mà vẫn lạc.

Nhưng hắn thì khác, mô phỏng điểm thuộc tính trực tiếp giảm bớt phần lớn quá trình bị thuốc độc thương hại.

Cũng giảm bớt tổn thất sinh mệnh.

*

*

*

Bên bờ vịnh Thứ Đồng, trong một trang viên màu trắng mặt cỏ xanh biếc vờn quanh.

Vĩnh Hương mặc trang phục đen bó sát người, thân trên mặc giáp nửa người kim loại đen bạc, bên eo là kiếm cán ngắn, tóc dài buộc thành đuôi ngựa, bước nhanh vào cửa chính trang viên.

Làn xe thật dài trong cửa đã có hai hàng hầu gái, cung kính cúi đầu hành lễ.

Giữa đám người, một vị nữ tử tóc dài màu nâu sẫm, trên người mặc áo dài cùng loại áo đuôi tôm và quần dài màu trắng, đang nhẹ nhàng vẫy tay.

"Đã lâu không gặp, Vĩnh Hương."

"Lôi u Na, đã nhiều năm như vậy, ngươi vẫn không hề có chút nếp nhăn nào, thật đáng để cho ta hâm mộ." Vĩnh Hương đến gần, nhẹ nhàng kéo cánh tay trái nữ tử.

"Ở đâu ra, Vĩnh Hương ngươi mới đúng, vẫn trẻ tuổi xinh đẹp như thế. Nhanh vào đi, vốn dĩ là chuẩn bị yến hội cho ngươi, mà ngươi khăng khăng không cần, nên ta cũng giải tán. Bây giờ chỉ có hai người chúng ta, tự ôn chuyện vui vẻ." Nữ tử nói khẽ.

"Không vội ôn chuyện, lần này ta tới tìm ngươi, cũng là hy vọng ngươi có thể phối hợp với ta ra tay đồng loạt, giải quyết chuyện loạn lạc bên Thứ Đồng." Vĩnh Hương chân thành nói.

"Những ngày qua, ta cũng nhìn thấy động tác của ngươi." Lôi u Na gật đầu. "Cũng gần như đã đoán được, ngươi sắp tới tìm ta."

"Như vậy ý của ngươi là gì?" Vĩnh Hương nghiêm túc nhìn bạn tốt chăm chú, nếu có sự giúp đỡ của vị trước mặt này, nhiệm vụ lần này của nàng sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

"Lần này cùng đến với ngươi có bao nhiêu Linh Vệ, bao nhiêu Linh Lạc?" Lôi u Na hỏi.

“Năm người Linh Vệ, hai người Linh Lạc, Nội Pháp, bốn người Ngoại Dược. Còn lại đều là quân nhân bình thường.” Vĩnh Hương đơn giản trả lời.

“Chưa đủ… Ta có một chuyện, cần Linh Lạc càng nhiều càng tốt. Chí ít còn cần chừng mười người trở lên.” Lôi u Na lắc đầu.

“Linh vệ không được sao?”

“Không được, cường độ quá thấp.”

“Như thế…” Vĩnh Hương suy tư: “Đi cùng ta còn có người bên trong Đại Đạo Giáo, bọn họ bên ấy có ba tên Linh Lạc, một Nội Pháp, hai Ngoại Dược. Cũng có thể cho ngươi mượn dùng một lát. Thêm lên không phải là chín người rồi sao?”

Chương 619: Sửa chữa (5)

“Như thế ngược lại là đủ…” Lôi u Na gật đầu: “Còn thiếu một người, ta ngoài ra tìm ở chỗ khác.”

“Ta cho ngươi mượn người, nếu ngươi còn không giúp ta, là cũng không nói được gì đúng không?” Vĩnh Hương cười nói.

“Đó là chắc chắn. Khi nào muốn động thủ, mục tiêu, địa điểm, ngươi báo tin một chút là được.” Lôi u Na mỉm cười.

…

Sau khi đạt tới tầng thứ hai Kim Thiềm công, tâm trạng Trương Vinh Phương vui vẻ sung sướng, lập tức mang theo ba tên hộ vệ đi dạo trên đường ở Thứ Đồng.

Đi đến nơi này đã lâu, hắn còn chưa được nhìn kỹ tòa thành thị này lần nào.

Đồng thời đi dạo hiểu rõ tình huống địa hình xung quanh, Trương Vinh Phương cũng suy tư, làm như thế nào mới có thể khiến ba người bên cạnh rời khỏi chính mình.

Để mình có thể có cơ hội hành động đơn độc.

Địa hình Thứ Đồng cảng phân tán, khu thành thị không lớn, chỉ có một khu vực hình tròn chính giữa.

Kiến trúc bên trong khu vực này đông đảo, có thể thấy đủ loại kiểu dáng phong cách kiến trúc khắp nơi.

Nhưng đây không phải là toàn bộ Thứ Đồng.

So với khu thành thị, các loại trang viên hiện lên chung quanh phân bố khuếch tán mới là trung tâm của nơi này.

Từng tòa trang viên, được mặt cỏ màu xanh biếc vây quanh, chung quanh có hộ vệ tuần tra cảnh giới.

Có còn tháp canh, pháo đài đất tự xây.

Chủ nhân trang viên cũng có rất nhiều, người Tây Dương râu quai nón, người Hồ Tây, người da đen buộc khăn trùm đầu, các loại đều có.

Đi trên đường cái, có thể thấy các kiểu người mang theo phiên dịch đi dạo khắp nơi.

Trong đó phần lớn đều là cách ăn mặc lữ hành trên biển, rõ ràng phần lớn là thuyền trưởng, phú thương tạm thời đi qua nơi này.

Khu thành thị của Thứ Đồng chia thành ba vòng tròn, tầng ở giữa là khu vực phủ doãn phủ đệ các loại.

Tầng giữa là trụ sở tạm thời của hào cường phú thương có địa vị.

Tầng ngoài là trụ sở cư dân bình thường định cư.

Mà phần lớn nhân vật quan trọng của thế lực lớn ở trong trang viên của riêng mình.

Trương Vinh Phương không có hứng thú xem xét ở túc khu, mà là đi thẳng tới vịnh Thứ Đồng.

Nơi này là chỗ tinh hoa nhất của cả bến cảng.

Lúc này hắn đến vào giữa trưa.

Trong vịnh biển, cột buồm lít nha lít nhít giống như rừng cây, vô số thuyền mái chèo lớn nhỏ không đều, không ngừng truyền ra tiếng vang đập vào sóng nước.

Xa xa nhìn lại giống như từng con rết mọc ngàn chân.

Bên bờ thì là đầu người chuyển động, xe hàng hóa không ngừng qua lại như thoi đưa.

Trương Vinh Phương và ba tên hộ vệ, mặc trang phục màu đen tầm thường, lưng đeo đai lưng sừng tê màu trắng, trên đầu đội mũ da binh thường để tránh bị gió thổi làm tóc tai rối bời.

Ba người nhàn nhã tản bộ ở trên bến tàu bận rộn gấp gáp, có vẻ không hợp khung cảnh.

Trương Vinh Phương ngẩng đầu nhìn ra xa vịnh biển.

Thuyền buồm lít nha lít nhít, không nhìn thấy bờ, tối thiểu không dưới mấy chục ngàn cái đang chen chúc nhau.

Càng ra xa, sóng nước trên mặt biển lấp loáng một mảnh màu vàng kim.

Có từng nhánh đội tàu chậm rãi chạy tới từ phía xa xa.

Cũng có từng nhánh đội tàu chậm rãi chạy tới từ một phương khác nhập vịnh.

Tiếng hò hét của thủy thủ, âm thanh của người dỡ hàng, giám sát và thương nhân kêu to chỉ huy.

Vô số tiếng vang tập hợp vào sóng biển, giống như đã thành nhạc vang đặc hữu của cả Thứ Đồng.

Bốn người đi thẳng một đường đến phía trước, theo lối đi bộ đi về phía chỗ trống trên bến tàu.

Ở một chỗ có không ai, hắn đứng ở bờ biển, ngắm nhìn cảnh tượng tấp nập trong hải cảng.

"Chỗ này thật không thể tưởng tượng nổi…" Trương Vinh Phương nhìn mà than thở, lúc này ánh mắt hắn rơi vào một chiếc thuyền lớn vừa đi ngang qua.

Chí ít thuyền lớn này cũng dài tới trăm mét.

Từ trái sang phải, có thể nhìn thấy từng cây mái chèo lít nha lít nhít bên mép thuyền, duỗi ra theo thuyền chạy, chuyển động từng vòng từng vòng có trật tự ở trên mặt nước.

Trong hàng ấy, một bên đập vào mắt đã có ba mươi cây, mỗi một cây to như thùng nước, dài mấy mươi mét.

Trương Vinh Phương chưa bao giờ thấy mái chèo dài, thô như thế.

"Vị tiên sinh này hẳn là lần đầu tiên tới Thứ Đồng đúng không?" Một nam tử trùm đầu khăn đen bên cạnh đang ôm trẻ con, cười ha hả đáp lời.

Hắn mặc áo khoác ngoài màu tro, lộ ra cơ thể đen nhánh cường tráng cân xứng. Nửa người dưới là quần dài xám trắng đơn giản, buộc lại ở vị trí ống quần.

Khiến người ta chú ý là, trên lưng người này còn treo loan đao màu bạc rộng chừng bàn tay.

"Vị tiên sinh này có thể nhìn ra?" Trương Vinh Phương mỉm cười nói.

"Tất nhiên. Nhìn ánh mắt, cách ăn mặc, đại khái có thể nhìn ra, mấy người đến từ đất liền." Nam tử kia gật đầu.

Hắn ta đưa tay chỉ thuyền lớn chậm rãi lái qua trước mặt.

“Ở Thứ Đồng chúng ta, loại thuyền này là loại lớn nhất. Bình thường thuyền nơi này được chia làm ba loại, lớn kiểu này gọi là Đồng khắc, loại trung là tào, loại nhỏ là khả.” Hắn ta cười giải thích.

Chương 620: Dò xét (1)

“Như kiểu thuyền lớn trước mặt này, một cái mái chèo trên thuyền cực thô, chí ít cần mười đến mười lăm thủy thủ mới có thể cùng hợp lực lay động.”

“Một mái chèo đã cần hơn mười người hợp lực? Thế nhiều mái chèo như thế…” Trương Vinh Phương kinh ngạc nói.

“Đúng thế, bình thường kiểu Đồng khắc này chí ít có mấy trăm người mới có thể ra khơi, cho nên mỗi lần loại thuyền này cập bờ bổ sung đồ tiếp tế đều là một hồi cuồng hoan lớn.”

Hắn ta chỉ chỉ bên cạnh cách bến tàu không xa, từng đống xe thồ, từng đám người ăn mặc thương nhân sớm đã chờ đợi từ lâu.

“Có thuyền cơ vốn không hề đi xuống, chỉ để người ta đưa hàng bổ sung đồ tiếp tế lên, tiền trao cháo múc, thậm chí ngay cả giá cả cũng lười bàn, đoán chừng chiếc này cũng thế.”

“Huynh đài là người bản địa ở đây? Quả nhiên là quen thuộc những thứ này như lòng bàn tay. Bội phục.” Trương Vinh Phương hiểu rõ.

“Thực ra vẫn không tồi, sống tại đây một thời gian, những thứ nên biết đều sẽ hiểu. Thực ra trước kia ở đây còn náo nhiệt hơn. Nhưng mà mấy năm gần đây, Bạch Thập giáo và Tỏa Liên bang đuổi đi không ít người Tây Dương và người Tây Á, nên cũng không có phồn hoa như trước kia.” nam tử cảm khái nói.

“Trước đó ta từng nghe nói ở nơi này, Bạch Thập giáo và Tỏa Liên bang, bọn họ đã là thế lực mạnh nhất ở đây sao?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Thế cũng không phải, chỉ là một miếng dỡ hàng ở bến tàu thôi, không ai hơn được. Nhưng cước phí đến đất liền, vậy phải xem gia tộc Phúc Lợi Nhĩ.” Nam tử trả lời.

“Gia tộc Phúc Lợi Nhĩ?”

“Hửm, tộc trưởng gia tộc, Lôi u Na Phúc Lợi Nhĩ, là người đứng đầu trong phương diện vận chuyển trên đất liền. Cao thủ

dưới trướng rất nhiều. Cho dù Tỏa Liên bang và Bạch Thập giáo cũng không thể đối kháng với gia tộc này. Nếu lão ca gặp được người của gia tộc này, chớ nên trêu chọc, lui một bước biển rộng trời xanh, ít gây phiền phức cũng có thể bảo đảm an toàn của mình phải không?" Nam tử khuyên một câu.

"Có đạo lý." Trương Vinh Phương gật đầu.

Đúng vào lúc này, phía sau có một tôi tớ áo xám tro bước nhanh tới gần, cung kính nói mấy câu bên cạnh A Nhất.

A Nhất hơi biến sắc mặt, đi đến trước người Trương Vinh Phương, nhỏ giọng truyền lại.

"Cho mượn người?" Trương Vinh Phương nhíu mày.

Vĩnh Hương quận chúa thế mà muốn tìm hắn mượn cao thủ phối hợp hành động tạm thời.

Với lại một lần còn muốn mượn đi toàn bộ tất cả ba tên hộ vệ của hắn.

Trong đầu người nữ tử này đang nghĩ cái gì?

Nàng thật sự cho là mình là hoàng tộc có thể là muốn là được?

Tất nhiên, Trương Vinh Phương tuyệt đối sẽ không thừa nhận, mặc dù trong lòng mình bất mãn, nhưng lại vừa vặn hai mắt tỏa sáng.

Vốn dĩ hắn nghĩ làm sao đẩy ba Linh Lạc này ra, bây giờ Vĩnh Hương mượn người, vừa vặn gãi đúng chỗ ngứa.

Lúc này nam tử kia thấy bên này có việc, cũng gật đầu, ôm trẻ con đi ra một khoảng cách.

Nhìn người này đi xa.

Sắc mặt Trần Hãn mới hơi khó coi nói: "Đạo tử, Vĩnh Hương quận chúa được thánh sủng cực thịnh, chỉ sợ chúng ta không thể từ chối."

"Không thể từ chối? Nếu từ chối thì sẽ thế nào?" Trương Vinh Phương nhíu mày. Một quận chúa có thể có lực ảnh hưởng lớn đến bao nhiêu?

"Lần này vốn là chúng ta có nghĩa vụ toàn lực phối hợp với hành động của quận chúa, bây giờ Vĩnh Hương kêu gọi, nếu

chúng ta không tới, sẽ cho nàng cái cớ, chụp mũ cho chúng ta một tội kháng mệnh không theo. Đến lúc đó, đạo tử ngài chắc chắn không sao, nhưng chúng ta thì…"

Trần Hãn giải thích, rõ ràng tâm trạng rất khó chịu.

Chức trách của hắn ta là bảo vệ đạo tử, đạo tử xảy ra chuyện hắn cũng sẽ xảy ra chuyện.

Nhưng bây giờ, quận chúa kêu gọi mà hắn ta không tới, thì cũng sẽ xảy ra chuyện.

"Không sai, lời Trần ca nói chính là như thế. Chúng ta kháng mệnh, đạo tử ngài chắc chắn sẽ không sao, nhưng quận chúa này muốn nhằm vào chúng ta thì quả thực quá dễ dàng. Nhóm Chưởng giáo và cung chủ cũng sẽ không vì chúng ta mà cứng rắn đối kháng với lực lượng sau lưng Vĩnh Hương quận chúa." A Nhất gật đầu đồng ý nói.

"Không có biện pháp khác à?" Sắc mặt Trương Vinh Phương khó xử lo lắng, trong lòng lại nhẹ nhàng thở ra.

"Chỉ sợ không có. Không biết chúng ta phải đi bao lâu, những thời giờ này, chi bằng xin phiền phức đạo tử có thể không đi ra ngoài, đợi đến khi chúng ta trở về lại đi ra ngoài." Trần Hãn đề nghị.

"Hầy…" Trương Vinh Phương thở dài.

Mấy người nhận được tin tức xấu, lúc này cũng hết tâm tư đi dạo.

Họ mua chút phù hộ thân chất gỗ đặc biệt, xương thú nào đó không biết tên điêu khắc ra cây sáo kỳ dị, cùng với một bình dược cao đuổi trùng không biết thành phần từ một tiểu thương lưu động bên cạnh bến tàu.

Bốn người trở về Viễn Tinh cư.

Kiện phụ Vĩnh Hương quận chúa phái tới đã chờ trước sân nhỏ bọn họ ở từ sớm.

Chương 621: Dò xét (2)

“Ai bảo các ngươi chạy loạn khắp nơi? Nhanh lên đi! Lệnh của quận chúa, ba người các ngươi nhanh chóng đi theo ta!” Vẻ mặt kiện phụ kia không nhịn được mà quát lớn.

Lúc này A Nhị sắc mặt đỏ lên, muốn mở miệng. Nhưng bị Trần Hãn kéo lại, lắc đầu.

Trần Hãn chủ động tiến lên, chắp tay.

“Thật có lỗi, tạm thời ra ngoài đi dạo, để ngài đợi lâu. Bây giờ có thể đi rồi.” Hắn ta đi lên nhẹ nhàng dúi một quyển ngân phiếu qua.

Kiện phụ kia nhanh chóng nhìn lướt qua ngân phiếu, sắc mặt thoáng tốt hơn chút, nhưng vẫn rất thối.

Nàng hừ lạnh, nói một câu đuổi theo, rồi quay người rời khỏi.

Ba người Trần Hãn chắp tay hành lễ với Trương Vinh Phương, căn dặn tạm thời hắn không nên đi ra ngoài, chờ bọn họ trở lại hẵng nói.

Nghe thấy Trương Vinh Phương liên tục đáp ứng, ba người mới bất đắc dĩ đuổi theo rời khỏi.

Nhìn bóng dáng ba người dần dần rời đi, sắc mặt Trương Vinh Phương khôi phục lại bình tĩnh, về đến sân, đóng cửa thật kỹ.

Hắn nhanh chóng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị sẵn sàng, mặc bảo giáp, mang theo địa đồ, hắn đi đến trước cửa viện, nghe ngóng tiếng động bên ngoài.

Xác định người đã sớm rời khỏi, mới nhẹ nhàng kéo cửa ra, thân hình lóe lên, chớp mắt xông ra, biến mất trên đường núi.

*

*

*

Mặt phía nam Vịnh Thứ Đồng, có ngọn núi đặc biệt tên là Hoàng Kinh sơn.

Trong Hoàng Kinh sơn, chướng khí nóng ướt quanh năm vờn quanh, đông đảo độc trùng, đầm lầy trải rộng, ngay cả phóng hỏa đốt rừng cũng đã tiến hành mấy lần, nhưng vẫn chấm dứt mà không ảnh hưởng gì.

Mỗi lần mới bắt đầu, sương mù chướng khí bên trong mãnh liệt mà ra, không chỉ dập tắt ngọn lửa, phần lớn trong thảm thực vật bị thiêu hủy đều là kịch độc.

Đốt thực vật kịch độc ra khói độc, căn bản là không ai chống đỡ được.

Thế là mấy lần sau đó, bị chết không ít người nên không có ai quản ở đây nữa.

Lúc này trong Hoàng Kinh sơn.

Một bóng người khôi ngô nhẹ nhàng vút qua trên từng mảnh từng mảnh thảm thực vật rậm rạp.

Không bao lâu sau, bóng người dừng trên một nhánh cây thô to, tay phải như thiểm điện đâm lên, hai ngón tay bóp nát đầu một con rắn độc đầu tam giác màu đen muốn đánh lén.

“Dựa theo địa đồ, nên là vùng này mới phải, tiếp theo cần cẩn thận tìm xem.”

Bóng người ngẩng đầu, lộ ra một mặt nạ ngân tuyến đen nhánh.

Đây là mặt nạ Linh Sứ Kim Sí Lầu trước đó bị hắn lấy ra sử dụng như rác rưởi.

Đã là tìm mật tàng Đông tông để lại, nên Trương Vinh Phương nghĩ, có thể đeo mặt nạ Kim Sí Lầu sẽ có chỗ bổ trợ cũng không chừng?

“Chính là chỗ này, quả thực chướng khí kịch độc đáng ghét.” Hắn đưa tay lấy một bình sứ nhỏ trong túi tiền ra, từ đó đổ ra một viên đưa vào trong miệng.

Mặc dù giá trị sinh mệnh chỉ là luôn luôn lay động, lúc tăng lúc giảm, nhưng vẫn nên uống thuốc thì ổn thỏa hơn.

Dùng thuốc xong, Trương Vinh Phương lại lấy địa đồ ra so sánh xem xét.

Địa đồ bản địa Thứ Đồng, và địa đồ trên chìa khóa chồng khít, tìm ra chỗ chữ × tăng thêm trong đó.

“Trên này chỉ nói là tại cánh rừng này, nhưng cụ thể ở đâu của cánh rừng… thì không rõ ràng.”

Hắn cất địa đồ, than nhẹ một tiếng.

Dưới chân Trương Vinh Phương phát lực, tiếp tục tiến đến chỗ sâu trong cánh rừng, hắn dự định đi một vòng khu vực sâu nhất cả cánh rừng trước, xác định mức độ nguy hiểm rồi lại từ từ tìm.

Việc này nhất định không phải một chốc một lát là có thể thành công, phải từ từ sẽ đến.

Hắn vừa đi.

Một tiếng vang nhỏ, hai bóng người cao lớn toàn thân bọc trong giáp da màu đen xuất hiện ở dưới cây phía xa.

“Chính là ở đây, hắn đi vào đây, đặc biệt lượn quanh nhiều đường cong như vậy, có thể cái gọi là mật tàng ở tại đây. Nếu không thì trở về báo cáo được không?”

Một người trầm giọng nói.

“Trước tiên không vội, chờ hoàn toàn xác định đã.” một người khác lạnh nhạt nói.

Hai người bọn họ phụng mệnh đi theo Trương Ảnh, chính là vì chờ đợi thời cơ này.

Bây giờ quả nhiên đến phiên bọn họ lập công!

“Người đâu? Xem xét thử xem ở đâu?”

“Đã hiểu.”

Một người gỡ một lồng sắt nhỏ thủy tinh màu đen từ trên eo xuống.

Trong lồng có một vật sống như dây nhỏ màu đen đang chậm rãi bò ở trung tâm.

Chỉ là nó bò cực chậm, giống như con giun bình thường, mấy giây mới động đậy một chút.

Hai người nhìn kỹ vật sống trong lồng, rất nhanh đã xác định được phương hướng.

“Đi!”

Trong nháy mắt, hai người đuổi theo hướng Trương Vinh Phương rời đi.

Sau khi liên tục chạy hơn mười phút, bước chân của Trương Vinh Phương bỗng chậm lại, thân hình mượn lực rơi lên một trạc cây ở giữa không trung.

Vừa lúc trên chạc cây có một mảng mạng nhện xám trắng lớn, hơi rung rung theo gió.

Ở giữa mạng nhện, chỉ có một con nhện vằn màu vàng nâu to cỡ một quả đấm, đang nằm ngủ say.

Nhận thấy được có sự vật tới gần, con nhện đang muốn kích động.

Chương 622: Dò xét (3)

Bỗng một bàn tay to từ trên trời giáng xuống, tinh chuẩn túm lấy hông nó.

Sau đó rút ra bên ngoài và vung lên, lực rung động kì diệu khiến con nhện thoát ra khỏi mạng nhện, bị ném ra xa bên ngoài, bay đến trên đất trống ngoài mấy chục mét.

Trương Vinh Phương nương mạng nhện xám trắng ngăn trở mặt của mình, xuyên qua khe hở mạng nhện nhìn vào trong rừng phía xa.

Hơn phân nửa cơ thể của hắn bị rừng cây che khuất, chỉ có mắt là có thể thông qua mạng nhện nhìn ra xa.

Giữa đất rừng nơi xa, tảng lớn thảm thực vật như chăn lông bị đập nát, trông khá lộn xộn.

Một ít rễ cùng loại với cây dong rủ xuống, hình thành nên lớp che chắn giống như rèm cửa, có hơi ảnh hưởng tầm mắt.

Rễ cây nhô ra bị cắt đứt, dây leo bông hoa đan xen trên cành cây lung tung lộn xộn, loài bò sát và động vật nhỏ xung quanh không dám động đậy tí gì.

Tầm mười cây không tính quá to bị cắt ngang, chia ra một bãi đất trống nhìn như san bằng rộng rãi.

Lúc này hơn mười bóng người mặc giáp da nâu đang không ngừng lướt ngang quay xung quanh một thân hình cường tráng cao hai mét và đánh hắn.

Trong tay mấy bóng người đều cầm vũ khí, trong đó có đao, có kiếm, có cương xoa, có búa, có thiết tương, còn có người cầm dây thừng thô to tạo thành lưới đánh cá chờ ở phụ cận.

Bỗng đồng tử Trương Vinh Phương co rụt lại. Hắn còn nhìn thấy trong tay một người cầm khẩu súng kíp cán dài, đang chuẩn bị ngắm bắn bất cứ lúc nào.

Những người này ai nấy có thể hình khác nhau, chiều cao khác nhau, nam nữ đều có.

Nhưng tất cả mọi người đều có một điểm giống nhau.

Đó chính là hận.

Khi bọn họ nhìn về phía người ở trung tâm, đều có hận ý bền vững khó có thể hình dung được.

Tầm mắt của Trương Vinh Phương trở lại trên thân người ở trung tâm.

Đó là một Linh Lạc.

Hắn chỉ liếc mắt một cái là nhìn ra, không phải do hắn lợi hại tầm mắt kinh người. Mà là lúc này cả người người nọ đều đã bị chém ra từng vết thương.

Trong vết thương không ngừng có tơ mỏng màu bạc nhanh chóng lưu động, khép lại vết thương.

Người này trên thân trần trụi, nhìn ra được hắn vốn mặc một cái áo giáp, nhưng lúc này nó chỉ còn lại ít miếng sắt treo ở trên eo.

Bộp!

Bỗng người nọ sơ ý một chút, ứng đối sai lầm, bị một người sau lưng dùng đao hung hăng chém trúng đầu.

Trong tiếng kim loại giao nhau, Linh Lạc nọ hung hăng lảo đảo, cuối cùng không giữ thăng bằng được, té sấp về phía trước.

Lúc này lưới đánh cá xung quanh vung ra, bao hắn ta lại.

Người cầm búa bổ nhào tới, búa tạ toàn lực đập xuống.

Búa của hắn rơi xuống như mưa.

Nhìn cây búa của hắn có trọng lượng không nhẹ, có thể đánh ra tốc độ như vậy, rõ ràng không phải cao thủ bình thường.

Trương Vinh Phương thấy Linh Lạc bị đánh cho hấp hối, chết tại chỗ.

Nhưng đám người kia thế mà lại không hề có ý thả lỏng gì, ngược lại là tản ra bốn phía, giống như đang chờ thi thể sống lại.

Quả thực, cũng không lâu lắm, Linh Lạc chậm rãi bò dậy từ dưới đất.

Trận thứ hai lại bắt đầu.

Hơn mười người lặp lại trận vây công vừa nãy.

Lúc này đây hình như Linh Lạc kia học thông minh, liều mạng việc mình bị đánh trọng thương gần chết, cũng phải hung ác đánh trúng hai người trong đó.

Hai người kia một người bị đánh nghiêm trọng vào đầu, lập tức thất khiếu chảy máu, ngã xuống đất bỏ mình.

Tên còn lại bị nện vào ngực, tiếng gãy xương truyền ra, quỳ xuống đất không dậy nổi, không thể chiến đấu tiếp.

Có mấy người tách ra đem hai người đi.

Người còn lại tiếp tục vây giết Linh Lạc. Rất nhanh họ lại giết chết một lần nữa.

Trương Vinh Phương ở trên chạc cây nhìn mà nhíu mày.

Lúc trước khi hắn giết Thiết đạo nhân thì không chờ bọn họ hoàn toàn khôi phục rồi mới giết tiếp như vậy.

Những người này, rõ ràng vô cùng bi phẫn với người bị đánh chết, vì sao bọn họ nhất định phải làm như vậy?

Hắn xem không rõ.

Thời gian trôi qua từng giờ.

Rất nhanh, Linh Lạc nọ chết rồi lại sống, sống rồi lại chết, trong hơn một canh giờ đã sống lại hai mươi lần.

Mỗi lần đều là sau khi khôi phục triệt để, mới bị đánh chết lần nữa.

Mỗi lần hồi phục cách nhau chừng năm phút.

Mà người vây công, lại bị Linh Lạc nọ dùng đấu pháp đồng quy vu tận, sống sờ sờ đánh chết năm người.

Rốt cuộc.

Trong rừng dần dần tối mờ, xung quanh có người thắp sáng cây đuốc.

Trong ngọn lửa, trận đánh lâu dài trong rừng rốt cuộc có biến hóa.

“Đinh Hồng! Đây là một lần cuối cùng!” Hảo thủ cầm lưới đánh cá đứng bên ngoài cao giọng nói.

Trong vây công, một nam tử trung niên có thực lực mạnh nhất cố sức gật đầu.

“Mọi người cẩn thận! Một lần cuối cùng!”

Không bao lâu.

Thình thịch!!

Linh Lạc bị một trọng đao hung hăng chém trúng sau lưng, ngã xuống đất không dậy nổi.

Sau đó người cầm thiết tương nện xuống chỗ cổ.

Chỉ nghe răng rắc một tiếng, Linh Lạc chết tại chỗ.

Chương 623: Dò xét (4)

“Rút lui!!!”

Đinh Hồng hét lớn một tiếng.

Mọi người đồng thời lùi về phía sau, không quay đầu lại phóng về nơi xa.

Oành!!

Trong nháy mắt, cả người Linh Lạc nọ, từ đầu đến chân nổ tung giống như khí cầu.

Vô số sợi tơ màu bạc tuôn ra từ trong cơ thể hắn, bắn về phía bốn phương tám hướng.

Có hai người né tránh không kịp, bị tơ bạc đâm thủng cánh tay, cơ bắp cánh tay tức khắc nhúc nhích, vặn vẹo.

Hai người hét thảm, cơ thể ngã nhào cái bịch xuống đất. Không còn hơi thở.

Lượng lớn sợi tơ màu bạc đâm xuống mặt đất, bay trên không trung.

Trong lòng Trương Vinh Phương hoảng sợ, gắt gao nhìn chằm chằm mấy sợi tơ bạc ấy, nhìn chúng nó nổ bắn ra hơn hai mươi mét, tản ra giống như pháo hoa.

Chờ tơ bạc nổ tung xong, nơi xa một người kéo cung bắn tên. Vụt một tiếng, một mũi tên bắn trúng thi thể tàn tạ của Linh Lạc.

Trương Vinh Phương chú ý tới, trên thân mũi tên kia hình như có khảm một thứ đặc biệt nào đó.

Sau khi mũi tên bắn vào cơ thể, tơ bạc nhất thời càng thêm điên cuồng.

Nhưng rất nhanh, hơi mười hơi thở sau, tất cả tơ bạc chậm rãi rơi lả tả, biến thành đen, sau đó hóa thành bụi đen bị gió thổi bay.

Trương Vinh Phương ngẩn người.

Hắn không hề nghĩ tới, trong cơ thể Linh Lạc thế mà còn ẩn giấu thứ nguy hiểm kinh khủng như vậy.

Lúc này tất cả mọi chuyện đều kết thúc.

Đám người vây giết Linh Lạc cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài.

Lúc này sắc mặt của Đinh Hồng có tốc độ lực lượng nhanh nhất, chiêu số thành thạo nhất, uy lực lớn nhất cũng trở nên trắng bệch, tiêu hao rất lớn.

Nhưng hắn vẫn gắng gượng chỉ huy những người còn lại thu thập tàn cục, cấp tốc lui lại.

Trương Vinh Phương nhìn từ xa, chỉ thấy trên đỉnh đầu Đinh Hồng này hiện ra từng hàng thuộc tính.

"Đinh Hồng — sinh mệnh 18-21…

Võ công: Công pháp không biết - Ngoại Dược Siêu Phẩm, số lần không biết.

Văn công: Công pháp không biết."

Trương Vinh Phương không có ý trực tiếp lộ mặt trao đổi.

Lúc này hắn đến đây im lặng tìm kiếm bảo vật, người biết được càng ít càng tốt. Chỉ là cảnh tượng đám người kia vây giết Linh Lạc hấp dẫn đến hắn.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới, Linh Lạc có thể bị người thường vây giết như vậy.

Tuy trông cực kỳ gian nan, nhưng trên thực tế, bọn họ thành công.

Đám người kia…

Trương Vinh Phương nhớ kỹ người tên là Đinh Hồng ở trong lòng.

Theo sự phối hợp và trang phục, cùng với mức độ thông thạo khi vây giết Linh Lạc của bọn họ đến xem.

Những ngững người này vây giết Linh Lạc, coi Linh Lạc như là quái vật đây mà…

Đợi đến khi đám người kia hoàn toàn rời khỏi, Trương Vinh Phương mới chậm rãi nắm con nhện vằn mới vừa bò về, lại

ném nó ra phía xa một cái.

Ghi nhớ vị trí này trên chạc cây, thân hình Trương Vinh Phương hạ xuống, tiếp tục tìm kiếm mấy nơi còn lại.

Mấy ngày kế tiếp.

Hắn đều không ngừng thăm dò những chỗ được đánh dấu trên bản đồ ở trong rừng.

Nhưng sau khi tiến vào khu rừng, phương diện chi tiết của bản đồ được làm cực kỳ qua loa, cơ bản là khó có thể phân biệt ra con đường cụ thể.

Dẫn đến liên tục vài ngày Trương Vinh Phương đều không thu hoạch gì.

Ngược lại là đám người vây giết Linh Lạc kia, hắn lại gặp vài lần.

Mà sau khi Ẩn Nguyệt tầng thứ hai của Kim Thiềm công đạt tới viên mãn, Trương Vinh Phương rõ ràng cảm giác được độ thèm ăn của mình lại tăng lên không ít.

Một số thứ ăn trước đó rất cứng rất khô, cũng đều có thể dễ dàng ăn và tiêu hóa được.

Một tháng hạ tuần.

Hoàn khu ngoài Thứ Đồng, Tứ Hải tửu lâu.

Hai nam tử đầu đinh có vóc dáng cường tráng ngồi đối diện nhau bên cạnh bàn ăn, vừa ăn thức ăn trên bàn vừa thỉnh thoảng nhìn sang vị trí một tiệm ăn vặt khác đối diện với tửu lâu.

“Bình Nguyên, ngươi nói tên này suốt ngày ra ngoài đi dạo, cũng chả thấy hắn luyện công gì cả, mà sao cảm giác thực lực của tên đó vẫn còn đang không ngừng tăng lên thế nhỉ?” Một người lắc đầu than thở.

“Nếu không thì sao có thể gọi là thiên tài được? Đạo tử của Đại Đạo Giáo, toàn quốc trong bao nhiêu vạn người mới lựa ra được một vị, trước đó Nhạc lão đầu kia đã sớm thu đệ tử quan môn rồi, hiện tại cũng bởi vì hắn mà ngoại lệ, lại thu thêm một đệ tử quan môn nữa.”

Nam tử tên là Bình Nguyên cười.

“Nếu như tất cả thuận lợi, hai mươi năm sau, chỉ sợ trong Tuyết Hồng các ta cũng chỉ có vị đó mới có thể so được với tên này đi.” Người trước đó thở dài.

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, theo dõi cẩn thận, trên người tên này rất có thể có bí mật, rốt cuộc có phải là mật tàng của Đông tông hay không, phải xem sự theo dõi trong khoảng thời gian này.” Bình Nguyên nhắc nhở.

“Ừ, yên tâm. Sau này chúng ta trong mắt hắn chắc chắn không đáng giá nhắc tới. Nhưng bây giờ ấy hả… Khà khà. Giết hắn dễ như giết gà!”

Hai người ngừng câu chuyện.

Chương 624: Dò xét (5)

Mặt trên cho nhiệm vụ là phải giám sát Trương Ảnh rốt cuộc có liên quan đến mật tàng Thiên Nữ hay không.

Nếu có liên quan, cần phải tìm ra được mật tàng, giải quyết Trương Ảnh.

Nếu không có, thì tất cả như cũ, chỉ cần đúng giờ đúng hạn báo cáo tình báo là được.

Lúc này trên đường Tiểu Trì.

Trương Vinh Phương vừa ăn đậu hũ tê cay, vừa hài lòng nhìn thanh thuộc tính của mình có thêm một điểm thuộc tính.

Năm ngày.

Tăng lên một tầng khiến hắn rút ngắn thời gian hai ngày. Đến ngày thứ năm, liền sinh ra điểm thuộc tính tự do mới.

Từ khi kiến thức được quá trình Linh Lạc bị vây giết ở trong rừng, trong lòng của hắn đang không ngừng mô phỏng, nếu như mình tiến lên, ra tay chặn giết Linh Lạc.

Thì có thể ngăn cản vụ nổ sơ tơ vào lúc cuối cùng ấy không?

Tốc độ nổ tung ấy có thể so với đạn, nếu như không có sớm báo động trước, không ai có thể tránh thoát nó được.

Hai ngày này, hắn vừa tự hỏi chuyện này nên ứng đối ra sao.

Vừa bắt đầu chuẩn bị dược liệu cho tầng thứ ba của Kim Thiềm công.

Thừa dịp mới vừa được bí tịch chân chính, mặc kệ Cảm Ứng môn rốt cuộc là có mục đích gì, trước tiên cấp tốc đề thăng tới mức không thể tăng lên được nữa rồi hẵng dừng lại.

Loại công pháp tăng tốc độ như là Kim Thiềm công này, bất luận như thế nào đều hắn là tận lực điểm đầy trước đã.

“Huynh đài, hữu lễ.”

Bỗng một bóng người đi tới trước mặt hắn, ôm quyền mỉm cười hướng hắn và thi lễ một cái.

Người này lưng rộng mũ da đen, mặt để râu cá trê, có hình chữ điền, ánh mắt nhu hòa, hai chân không dài, nhưng cực kỳ tráng kiện. Trên người mặc bộ áo vải phổ thông tương tự với kiểu người làm việc nặng nhọc nhà nông.

Trông không thu hút chút nào.

"Vị tiên sinh này, có việc gì thế?" Trương Vinh Phương nghi hoặc đứng dậy, chắp tay trả lễ hướng đối phương.

"Hai ngày trước, hẳn là huynh đài đã nhìn thấy tiểu tử không nên thân của nhà ta ở trong rừng. Mười chín người vây giết một dị thú, cuối cùng tử thương mấy người… Khiến ngài chê cười rồi."

Người này thở dài một tiếng, lời nói ra khiến Trương Vinh Phương chấn động trong lòng.

"Dị thú? Xin lỗi, ta không biết ngươi đang nói cái gì?" Sắc mặt Trương Vinh Phương không thay đổi, lời nói đều một tia không lọt.

Quầy ăn vặt vừa, dòng người chen chúc, đoàn người qua lại đông đảo.

Hắn không rõ tại sao đối phương phải cố ý nói ra loại việc phiền toái đó ở tình huống như này, hoàn cảnh như này.

"Tiểu huynh đệ vô cùng cẩn thận, không tệ, tốt thôi. So với lão hủ năm đó, đúng là cẩn thận hơn." Người này tán thưởng gật đầu.

"Tự giới thiệu mình một chút, bỉ nhân họ Trương, tên Vân Khải, người địa phương Thứ Đồng.

Hiện giờ thì coi như là mang theo một đám bằng hữu huynh đệ cùng hậu bối, làm vài việc ở trên mặt đất này, kiếm chút sinh hoạt."

"Trương Vân Khải… Không biết Trương huynh tìm ta, là có ý gì?" Trong lúc nhất thời Trương Vinh Phương không biết nên tìm từ như thế nào, người này không giải thích được đột nhiên tìm tới cửa.

Sau đó vừa há miệng ra, là nhắc tới chuyện hôm đó hắn len lén tra xem bọn họ vây giết Linh Lạc.

Đây là cảnh cáo hay là nhắc nhở?

“Tiên sinh có thể mượn một bước nói không?” Trương Vân Khải mời.

“Có gì không thể.” Trương Vinh Phương tài cao gan lớn, mới Ngoại Dược hắn đã dám liều mạng với Nội Pháp rồi, hôm nay đã là Ngoại Dược bảy tầng, tố chất cơ thể lại tăng lên mấy thành, Kim Thiềm công nâng cao, thực lực tổng hợp còn tiến thêm một đoạn hơn trước.

Hắn đương nhiên càng không sợ.

“Thật can đảm. Đi theo ta đi.” Trương Vân Khải tán thưởng nói, rồi xoay người đi đến nơi xa.

Lúc này Trương Vinh Phương mới chú ý tới, đùi phải người này là cà nhắc, khi bước đi một bước cao một bước thấp, khá là không đẹp mắt.

Hắn không nói nhiều lời, theo sát phía sau lão.

Hai người xuyên qua một cái hẻm nhỏ, rồi dừng lại ở trước một phòng trà có bảng hiệu đã hơi cũ kỹ ở trong vòng nội thành.

Trên bảng hiệu của phòng trà ghi: Trà một người.

“Trà này, chính là cần một người uống mới có thể thưởng thức ra ý cảnh, thưởng thức ra mùi vị. Thế nên thỉnh thoảng phần lớn ta hay một mình qua đây.

Có điều hôm nay có thể ngoại lệ.”

Trương Vân Khải mỉm cười giải thích, dẫn đầu đi vào.

Người gác cổng là một tiểu cô nương tóc đuôi ngựa với làn da trắng nõn, khoảng mười bốn mười lăm tuổi, mặc trường y màu xám rộng thùng thình truyền thống. Trong lúc bước đi, hai đầu gối không ngừng đụng vào vạt áo của trường y, trông có hơi mắc cười.

Hình như trường y đó không phải là của nàng, có hơi quá khổ, nhưng tiểu cô nương mặc kệ, vẫn cố gắng nở nụ cười.

“Trương đại thúc, đã lâu lắm rồi ngài không có tới!”

“Ừ, cho ta gian lậu thất cư.”

“Vâng.”

Trương Vân Khải dẫn Trương Vinh Phương một đường đi theo tiểu cô nương, rất nhanh họ đã đi tới một căn phòng an tĩnh hoàn toàn do trúc tạo thành.

Chương 625: Phương pháp (1)

Tường, mặt đất, bàn, tất cả đều là trúc.

Ngay cả ấm trà chén trà, cũng được bao một tầng trúc ở bên ngoài.

Trương Vinh Phương cởi giày, chỉ mang vớ đi vào, tức khắc ngửi thấy được một mùi trúc thơm ngát thoang thoảng.

Hắn đi tới bên cạnh bồ đoàn, ngồi quỳ xuống, lúc này hai mắt mới nhìn kỹ Trương Vân Khải phía đối diện.

Lúc này Trương Vân Khải đã gọi xong nước trà mình cần, khiến tiểu cô nương đóng cửa lại.

Trong phòng an tĩnh lại.

"Xin lỗi, đợi lâu rồi." Trương Vân Khải mỉm cười hòa khí.

Lão mở nắp ấm trà trên bàn, ngửi mùi trà ở bên trong đó.

"Rất nhiều năm trước, nơi này là phòng trà ta thích nhất, giá không đắt, nhưng có chút đặc sắc, nước trà cũng không kém."

"Đúng thật, phòng trà như vậy ta cũng thấy lần đầu tiên." Trương Vinh Phương tán thành gật đầu.

"Được rồi, không nói nhiều nữa. Nếu hôm qua tiên sinh đã nhìn rồi, thì không biết có cái nhìn thế nào với đám quái vật linh hóa kia?" Trương Vân Khải bình tĩnh hỏi.

"Cái nhìn? Có thể có cái nhìn gì chứ?? Ta không có cái nhìn gì cả, chỉ muốn biết là, Linh Lạc và Linh Vệ rốt cuộc có nhược điểm gì, có phải mỗi Linh Lạc đều có thể giống như các ngươi, vẫn đánh tiếp là có thể giết chết?" Trương Vinh Phương thẳng thắn hỏi.

Nếu xác định đối phương chính là một đám người hôm qua, vậy hắn cũng không vòng vo.

"E là tiên sinh phải thất vọng rồi." Trương Vân Khải khẽ lắc đầu.

"Tại sao lại nói vậy?" Trương Vinh Phương nhíu mày: "Ta tận mắt thấy các ngươi vây giết Linh Lạc kia, điều này nói rõ các

ngươi đã nắm giữ bí ẩn không chết của Linh Lạc từ lâu rồi."

Hắn hiện tại cũng có chút hoài nghi, mật tàng Thiên Nữ, liệu có phải là hoàn toàn là thứ giả dối không có thật không. Mà bí mật mật tàng chân chính, thật ra nằm trên người đám người trước mắt.

"Tiên sinh chớ vội." Trương Vân Khải ôn hòa nói.

Lúc này tiểu cô nương buộc tóc đuôi ngựa đưa nước trà vào.

Nàng buông nước trà, dọn xong trà bánh, sau đó hơi bái rồi mới xoay người rời khỏi, cẩn thận đóng kỹ cửa phòng.

Cho đến khi tiểu cô nương đi thật xa.

Trương Vân Khải mới tiếp tục mở miệng.

"Thật ra…"

Lão dừng một chút.

"Cái tiên sinh đã thấy, cũng không phải toàn bộ."

"Không phải toàn bộ?"

"Đúng thế." Lão gật đầu. "Không biết tiên sinh đã từng giao thủ với Linh Lạc, đồng thời giết chết đối phương bao giờ chưa?"

"Từng có." Trương Vinh Phương gật đầu.

"Vậy thì đơn giản rồi." Lão mỉm cười: "Sau khi Linh Lạc bị giết, thì sẽ sống lại trong vòng thời gian ngắn. Tiên sinh biết chưa?"

"Đương nhiên là biết."

"Sống lại càng triệt để, sự tiêu hao đối với bọn họ cũng càng nhiều hơn, tiên sinh cũng biết chứ?" Trương Vân Khải tiếp tục.

Nhất thời, Trương Vinh Phương trầm mặc.

Hắn tỉ mỉ nhấm nuốt những lời này.

Sống lại càng triệt để, tiêu hao cũng càng nhiều?

Như vậy phải như thế nào mới tính là triệt để?

“Lời này của ngài là có ý gì? Chẳng lẽ là… Các ngươi cố tình chờ hắn khôi phục hoàn toàn rồi mới động thủ lần nữa, là vì tăng sự tiêu hao của hắn à?” Trương Vinh Phương nhíu mày suy đoán.

“Đúng là như thế.” Trương Vân Khải than nhẹ một tiếng: “Tiên sinh có điều không biết, cá thể sau khi linh hóa, thực lực và số lần sống lại hoàn toàn do linh tuyến trong cơ thể quyết định.

Linh tuyến càng nhiều, thực lực càng mạnh, số lần sống lại càng nhiều.

Mà muốn giết chết cá thể linh hóa, bước đầu tiên cần phải trước tiên tiêu hao linh tuyến.”

“Tiêu hao linh tuyến?”

“Đúng vậy… Linh tuyến không ngừng kết nối bản thân, khôi phục bản năng của bản thân, chặt đứt nó một lần, nó sẽ điên cuồng muốn tụ hợp trở về hình dáng ban đầu.

Quá trình này vô cùng tiêu hao bản nguyên của bản thân.” Trương Vân Khải gật đầu.

“Thế nên, các ngươi mới có thể chờ hắn triệt để khôi phục rồi mới động thủ lần nữa?” Trương Vinh Phương nhất thời hiểu ra.

“Đúng vậy.” Trương Vân Khải khẳng định.

Lão nâng bình trà lên, rót cho mỗi người một ly nước trà.

Nước trà màu vàng chậm rãi bốc hơi lên, hương trà nồng đậm tỏa ra.

Trong lúc nhất thời giống như đã hòa tan sự trầm trọng trong chủ đề bọn họ nói chuyện.

“Vậy, rốt cuộc phải giết chết Linh Lạc bao nhiêu lần mới có thể triệt để giết chết bọn họ?” Trương Vinh Phương không nhịn được tiếp tục hỏi.

“Thật ra, bất luận bao nhiêu lần đều không thể giết chết bọn họ được.” Trương Vân Khải lắc đầu. “Tất cả bọn ta làm, cũng chỉ là đang làm suy yếu, suy yếu tình trạng của bọn họ. Suy yếu trạng thái của linh tuyến.

Làm bước đệm và chuẩn bị cho một kích mấu chốt cuối cùng.”

“… Một kích mấu chốt cuối cùng…” Trương Vinh Phương bỗng hồi tưởng lại trong đất rừng, nội dung đám người kia hô to khi giết chết Linh Lạc lần cuối cùng.

Vào lần ấy, khi đó trong bọn họ có người hô to.

Sau đó tất cả mọi người cấp tốc tản ra.

“Xem ra hẳn là tiên sinh đã nghĩ tới.” Trương Vân Khải tán thưởng nhẹ nhàng gật đầu: “Đúng vậy, sau khi cá thể linh hóa tử vong với số lần nhất định rồi, linh tuyến sẽ bị suy yếu đến mức tận cùng, sau đó xuất hiện hiện tượng linh bạo.”

Chương 626: Phương pháp (2)

“Sau khi phát nổ, tất cả linh tuyến trong cơ thể đều phải nổ ngược ra toàn bộ, sau đó đánh chết tất cả cá thể ở xung quanh, cướp đoạt tính mạng của bọn họ, sau đó trở lại trong cơ thể, hội tụ sống lại.

Mà hiện tượng linh bạo, chính là cơ hội duy nhất chúng ta có thể bắt được, để giết chết lũ quái vật này.”

“Linh bạo… khi đó các ngươi chính là thừa dịp nó xảy ra, đánh lén bản thân thi thể từ xa à?” Trương Vinh Phương hồi tưởng lại tình huống lúc đó, trầm giọng hỏi.

“Đúng vậy. Linh bạo là thời khắc mà cá thể linh hóa mạnh mẽ nhất, cũng là nhỏ yếu nhất.

Một khắc này, bọn họ sẽ bùng nổ sức sát thương kinh khủng, nhưng nó cũng sẽ bộc lộ ra sơ hở trí mạng.

Mà cái sơ hở ấy, chỉ cần chúng ta nắm bắt đúng lúc, lợi dụng vũ khí đặc biệt là có thể triệt để giết chết!

Mà nó, cũng là bí mật căn bản chúng ta đã nỗ lực vô số sinh mệnh, tìm kiếm nghiên cứu ra.

Cũng là bí ẩn căn bản mà tiên sinh ngài muốn tìm khi cách xa vạn dặm chạy tới nơi này.”

Trương Vân Khải thở dài một tiếng.

“Tiên sinh liệu có mang theo chìa khóa mật tàng?”

Lão vừa nói như vậy, Trương Vinh Phương nhất thời giật mình trong lòng. Dường như hắn đã hiểu được cái gì đó.

“Các ngươi chính là mật tàng!?” Hắn mạnh mẽ hạ giọng, gần như muốn bật dậy từ trên chỗ ngồi.

Nhưng cuối cùng cũng không có thực sự đứng lên, hắn vẫn là nghiêng người về phía trước, bắp thịt toàn thân hơi căng thẳng.

“Nói đúng ra, bọn ta chỉ là người thủ hộ mật tàng, là một bộ phận trong đó, là người biết chuyện biết được một chút bí mật trong đó.” Trương Vân Khải gật đầu.

“Ba cái chìa khóa, tương ứng với ba tấm bản đồ, tương ứng với ba nơi mật tàng. Mà mỗi một mật tàng đều được đặt ở một nơi tuyệt đối bí ẩn.”

Lời này, khiến trong lòng Trương Vinh Phương nhất thời nhấc lên sóng to gió lớn, thì ra mật tàng có ba phần.

“Ngươi nhận ra ta bởi vì mặt nạ ta đeo?”

“Không, bởi vì chìa khóa. Chìa khóa ở trên người của ngươi, bọn ta có phương pháp truy vết đặc biệt.” Trương Vân Khải trả lời.

“Tiên sinh không cần khẩn trương, thiên hạ hiện giờ, khắp nơi đều là loại quái vật khó có thể giết hết ấy. Nhân loại thuần túy như chúng ta, bất luận từ phương diện nào đều kém rất xa, chỉ có ôm đoàn sưởi ấm (tụ tập một nhóm người lại vừa làm việc vừa bảo vệ nhau), mới có thể tránh khỏi nô dịch.”

“Ta hiểu rồi…” Trương Vinh Phương hít một hơi thật sâu: “Ta chỉ là… Chỉ là có chút kinh ngạc.”

Hắn tỉ mỉ hồi tưởng chải vuốt lại mọi chuyện dọc theo đường này.

“Như vậy, các ngươi nghiên cứu ra số lần tử vong của Linh Lạc rồi? Bọn họ phải tử vong bao nhiêu lần, thì mới tới thời khắc suy yếu nhất?”

“Linh Vệ bình thường là bốn mươi chín lần. Linh Lạc, cần phải tử vong chín mươi chín lần. Mà mỗi một lần đều phải đợi linh tuyến của hắn hoàn toàn khôi phục hết rồi lại giết, mới có thể tiêu tan hao tổn bản nguyên của hắn.

Thế nên, mỗi một lần giết chết những quái vật này, đều cần bọn ta chung sức hợp tác, đều cần tiêu hao số lượng thời gian, tinh lực lớn. Hơi không cẩn thận là sẽ tử thương thảm trọng.”

Trương Vân Khải than thở.

“Nếu như không đợi hắn khôi phục tốt, chờ hắn hơi động một chút rồi lập tức giết chết thì sao? Như vậy không phải an toàn hơn chút sao?” Trương Vinh Phương hỏi ngược lại.

“Vô dụng. Phương pháp như vậy bọn ta đã thử qua rồi, trước đó bọn ta dùng Linh Vệ, thử giết chết hắn hơn một nghìn lần.

Nhưng hoàn toàn vô dụng. Cuối cùng trạng thái hắn vẫn hoàn hảo như trước."

Trương Vân Khải lắc đầu.

"Chỉ có khiến linh tuyến triệt để kết nối khép lại, mới có thể tạo thành tiêu hao."

"…" Trong lúc nhất thời Trương Vinh Phương không nói được lời nào, chỉ cảm thấy loại cá thể linh hóa đó thực sự quá biến thái.

Vả lại…

Từ miêu tả của đối phương, khiến hắn không tự chủ được nhớ tới người máy chất lỏng hoàn toàn đánh không chết hắn từng thấy trong phim khoa học viễn tưởng đời trước.

"Nhiệt độ cao thì sao? Ném bọn họ vào lò luyện, miệng núi lửa thì thế nào?" Hắn bỗng lên tiếng.

"Xem ra tiên sinh không tin. Bất kể như thế nào, sau khi ta và ngươi mở ra mật tàng, có cơ hội tự mình đi thử một lần thì biết. Thế nào?" Trương Vân Khải lắc đầu.

"Chính có ý đó!"

Hai người ăn uống qua loa, lại uống một chút nước trà, trao đổi các loại tin tức.

Đa số trong đó đều là Trương Vân Khải nói, Trương Vinh Phương hỏi.

Rất nhiều nghi vấn khiến trong lòng Trương Vinh Phương khó hiểu cho tới nay, đều được giải đáp ở chỗ này.

Đặc biệt là về linh hóa.

"Cá thể linh hóa, ở trong nháy mắt Bái Thần liền phân ra giai tầng đẳng cấp."

Trương Vân Khải chăm chú giới thiệu.

"Thấp nhất, chính là Linh Vệ do người thường chuyển hóa.

Thứ hai, là Linh Lạc.

Tiếp đó, là Linh Tướng.

Càng cao hơn, bọn ta tiếp không xúc được, có điều tục truyền rằng, ở chỗ sâu trong Linh đình có đẳng cấp Bái Thần trên Linh Tướng, cái này tạm thời không nói tới.”

Chương 627: Phương pháp (3)

Lão uống miếng nước, tiếp tục giảng giải.

“Đẳng cấp Bái Thần khác nhau, sự tăng cường mang tới cũng khác nhau.

Linh Vệ bình thường có thể khiến cho thân thể trở nên cứng rắn giống như kim loại sắt thép, tốc độ lực lượng tăng lên đến chừng năm thành, cứ mỗi bốn mươi chín lần tử vong thì xuất hiện một lần linh bạo.

Xác xuất thành công thì xem ở tu vi, võ nhân có phẩm cấp càng cao, xác xuất thành công càng cao.”

“Linh Lạc thứ hai, trừ việc cường hóa cơ thể ra, tốc độ lực lượng sẽ tăng lên sáu thành cho đến khoảng gấp đôi, mỗi chín mươi chín lần tử vong thì xuất hiện một lần linh bạo.

Mà lại còn có chú trọng khác nhau nữa. Ví dụ như Ngọc Hải Long Thần Hải Long, chính là sẽ tăng lên tốc độ bơi ở trong nước, có thể hô hấp thật lâu dưới nước.

Mặt khác xác xuất thành công của Linh Lạc, một nhìn trình độ võ công, hai xem tu vi văn công. Cả hai đều hữu dụng.

Có điều bởi vì tăng phúc tăng lên của Linh Lạc không tính là lớn, nên sau khi Bái Thần rồi thực lực sẽ đình chỉ, không cách nào luyện thành bất kỳ võ công gì.

Thế nên các thế lực lớn đều yêu cầu văn võ song tu.”

Trương Vân Khải liên tục nói ra căn bản về Linh Vệ và Linh Lạc.

Nhìn Trương Vinh Phương như có điều suy nghĩ, hắn than nhẹ một tiếng.

“Cuối cùng, là Linh Tướng.”

“Linh Tướng…”

Lão bỗng nhiên dừng lại, trầm mặc.

“Linh Tướng làm sao??” Trương Vinh Phương đang nghe chăm chú thì bỗng ngắt quãng ở chỗ này, bèn vội ngẩng đầu

nhìn kỹ hướng đối phương.

“Linh Tướng… cái bọn ta biết được không nhiều lắm. Bởi vì người từng nhìn thấy Linh Tướng ra tay đều đã chết hết.

Mà cho đến tận này, không có một Linh Tướng nào tử vong. Bất luận là chết già, hay là là bị giết.” Trương Vân Khải bất đắc dĩ nói.

“Theo ta được biết, Đại Đạo Giáo chỉ nhìn văn công, chính là vì truy đuổi tu vi văn công càng cao hơn. Như vậy mới có thể một phát bước vào phương diện Linh Tướng khi Bái Thần.”

Trương Vinh Phương cau mày nói.

“Cái này có phải là có nghĩa, một khi Linh Tướng thành công, bất luận có võ công hay không, đều là trong nháy mắt trở thành sự tồn tại tuyệt đối mà võ nhân không thể chống lại không?”

“Ta không biết, bọn ta chỉ biết là, tốc độ, lực lượng, cường độ thân thể của Linh Tướng hoàn toàn không cùng một đẳng cấp với Linh Lạc Linh Vệ.

Về phần Đại Đạo Giáo. Cũng là từng có Linh Tướng đấy, cách nói văn công hẳn là thực sự.” Trương Vân Khải gật đầu.

“Những thứ này, có lẽ còn cần ngài chân chính mở ra mật tàng rồi mới có thể biết được. Ở bên trong mật tàng có cất chứa nhiều tài liệu tương quan.

Cái chúng ta biết chỉ là bề ngoài, không biết nhiều về cái khác. Nơi ấy, hẳn có càng nhiều nghiên cứu hơn và bí mật sâu hơn.”

Nghe vậy, trong lòng Trương Vinh Phương có nhận thức toàn diện đối với toàn bộ Bái Thần, linh hóa.

Hắn hiểu rằng, chỉ riêng những bí mật do Trương Vân Khải nói ra đã khiến hành trình Thứ Đồng lần này của hắn có giá trị rồi.

Mà sau đó nếu như mở ra được mật tàng, không biết bên trong còn ẩn giấu bí mật lớn cỡ nào nữa.

“Được rồi, không nói lời thừa nữa, có nhiều chuyện, chúng ta tự mình đi nhìn thử là sẽ biết. Đi mở ra mật tàng trước đã.”

“Tốt!”

Hai người cùng nhau đứng dậy, để lại tiền trà nước, rời khỏi phòng trà.

*

Trong Hoàng Kinh sơn.

Hai người Trương Vân Khải và Trương Vinh Phương một trước một sau, nhanh chóng lướt qua trong rừng.

"Võ công Trương Ảnh huynh thế nào? Nghe nói đạo nhân Đại Đạo Giáo không trọng võ học, không biết tình huống của ngươi ra sao?"

Mặc dù lão biết trên người đối phương mang theo chìa khóa, nhưng về thân phận, nội tình của đối phương thì không rõ ràng lắm.

Lão chỉ biết là, đối phương ở cùng một phe với nhóm người mình, như vậy là đủ rồi.

Bởi vì đối phương không phải cá thể linh hóa, điểm ấy là đủ lắm rồi.

Về phần cái khác, có phải là người giấu diếm tâm tư hay không, vậy phải xem độ đáng tin bên phía Đông tông.

Nếu thật sự là người như vậy, những người thủ hộ mật tàng bọn họ chính là có vận mệnh như vậy.

Lúc này nghe thấy câu hỏi của Trương Vân Khải.

"Tại hạ đúng là không sở trường võ công." Trương Vinh Phương hồi đáp: "Bởi vì ở bên trong Thiên Bảo cung, tu hành võ công khá là bất tiện, thế nên ta cũng chỉ là tùy tiện luyện một chút. Trước đó không lâu mới đột phá Siêu Phẩm, bước vào Ngoại Dược."

Đương nhiên hắn sẽ không tùy tiện nói ra lai lịch của mình rồi. Nói ra tình hình thực tế "Chân thực" mọi người đều biết, mới là điều phải làm.

Hơn nữa, coi như là thực lực chân thật của hắn, cũng chẳng qua chỉ có Siêu Phẩm Ngoại Dược bảy lần mà thôi.

Điểm ấy hắn thấy chẳng tính là cái gì cả.

“Không sao. Đã rất khá rồi.” Trương Vân Khải gật đầu nói: “Có điều tu vi văn công của ngươi cũng không tệ nhỉ, hai cao thủ Tuyết Hồng các ở phía sau ngươi, hẳn là đến để bảo vệ ngươi rồi.”

Chương 628: Phương pháp (4)

“Hẳn là vậy.” Trương Vinh Phương gật đầu. “Ta cũng không rõ ràng lắm bọn họ có lai lịch thế nào, trước đó khi phát hiện ra bọn họ, ta vốn định quan sát bọn họ thêm một hồi, không nghĩ tới bị ngài nhìn ra.”

Kinh qua quan sát những ngày qua, hắn cơ bản đã nhìn ra thanh thuộc tính của hai cao thủ Tuyết Hồng các phía sau.

Hai người này đều là Linh Lạc, mà tu vi đều thuộc cấp bậc viên mãn Ngoại Dược chín lần.

Bởi vì Linh Lạc không thể giết chết được, thế nên hắn cũng không muốn đi động đến bọn họ.

Nhưng bây giờ bị Trương Vân Khải phát hiện.

“Tại hạ cũng là khổ não, không biết phải giải quyết hai người này như thế nào.” Mặt Trương Vinh Phương lộ vẻ bất đắc dĩ.

“Nếu ngươi nguyện ý, hãy để cho bọn ta xử lý đi, thế nào?” Trương Vân Khải chân thành nói.

“Có thể chứ?” Trương Vinh Phương kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên là được rồi. Người Nghịch giáo chúng ta, ai nấy đều chịu Linh đình hãm hại, là người không đội trời chung với linh hóa.

Từ một khắc khi tụ tập lại, mọi người đều đã có giác ngộ như vậy.

Quái vật kiểu đó, có thể giết một tên là một tên!” Trương Vân Khải trầm giọng nói.

“Như vậy, thì đa tạ huynh đài rồi!” Trong lời nói của Trương Vinh Phương mang theo một tia cảm kích.

Đúng là hắn không biết nên xử lý hai cao thủ sau lưng như thế nào cả.

“Xử lý Linh Lạc cũng không phải là chuyện có thể làm được trong thời gian ngắn, hơn nữa bên người chúng ta không có vũ khí chuyên môn. Thế nên chúng ta tạm thời cắt đuôi bọn họ trước rồi hãy nói.” Trương Vân Khải đề nghị.

“Sợ rằng không có cách nào khác.” Trương Vinh Phương phủ định: “Ta quan sát mấy lần, phát hiện trên người của ta hẳn là có vật nào đó có thể bị bọn họ lần vết. Bất luận ta đi ở chỗ nào, bọn họ đều có thể nhanh chóng theo dõi đến.”

“Vậy thì không có cách nào rồi…” Trương Vân Khải nhíu mày.

Cuối cùng lão vừa chạy vừa lấy ra từ trong ngực một cây sáo ngọc đen nhỏ.

Lão đặt sáo nhỏ ở bên miệng, cố sức thổi.

Trong nháy mắt, từng tiếng sáo phá tan tầng tầng đất rừng, truyền khắp một khu vực lớn xung quanh.

Ngay khi tiếng sáo vang lên.

Phía sau hai người cách đó không xa, ngoài mấy trăm thước.

Hai cao thủ Tuyết Hồng các cũng đang cấp tốc chạy như bay ở trong rừng, theo sát Trương Vinh Phương.

Chợt nghe phía trước có tiếng sáo truyền đến.

Động tác của hai người chợt khựng lại.

“Tình huống có biến! Đây là tiếng gì thế?”

“Có khả năng bị phát hiện, rút lui! Gần đây là nơi của Nghịch giáo. Đám người kia chuyên môn chặn giết Linh Vệ Linh Lạc, có chút vướng tay chân.” Bình Nguyên trầm giọng nói.

“Như vậy xem ra, Trương Ảnh kia dám một mình tiến vào nơi đây, tuyệt đối là có liên quan tới Nghịch giáo! Nói cách khác, khả năng hắn nắm giữ chìa khóa mật tàng càng lớn hơn!” Tên còn lại suy đoán.

Hai người vừa xoay người rời khỏi, vừa cảnh giác bốn phía, quan tâm tình huống chung quanh bất cứ lúc nào.

Bỗng nhiên một tiếng động rất nhỏ nhẹ vang lên, chui vào trong tai hai người.

Bọn họ cấp tốc quay đầu lại, nhìn sang theo tiếng vang.

Chỉ là lúc này quay đầu, từ lâu đã không còn kịp rồi.

Hai tay Trương Vân Khải nắm chặt hai thanh lưỡi đao màu đen, thân hình mềm mại, tốc độ giống tên nỏ, chợt rơi xuống

bên cạnh người đầu tiên.

Giương tay.

Ra đao.

Phụt, yết hầu một người bị phá vạch ra một lỗ hổng rất lớn, tơ bạc bên trong bắt đầu khởi động.

Lúc này người té trên mặt đất không dậy nổi.

Hắn ta cố gắng chống đỡ hai tay, nhưng mới giơ lên được nửa thì đã mất sức rơi xuống.

Tốc độ chênh lệch quá xa.

Thân hình Trương Vân Khải chuyển động, chém một đao như tia chớp về phía cổ tên còn lại.

Nhưng bị ngăn trở.

Keng!

Hai tay của Bình Nguyên hợp lực, cầm đao hung hăng ngăn trở một kích này.

Hắn luyện tập Phi Ưng Bình Lưu đao, mới có thể bạo phát toàn bộ lực lượng khắp người trong khoảng thời gian cực ngắn, với độ tinh chuẩn cực nhanh.

Chỉ là vừa nãy người nọ xuất hiện quá mức đột nhiên, tốc độ quá nhanh.

Khiến cho bọn họ hoàn toàn không phản ứng kịp.

Mà ở trong ấn tượng của hắn, bình thường chỉ có những võ nhân không hề linh hóa mới có thể dốc lòng tốc độ thân pháp. Bởi vì bọn họ không đả thương nổi, chống không nổi.

Mà sau khi Bái Thần, tuy tốc độ lực lượng thể chất của bản thân người linh hóa đều trở nên mạnh mẽ, nhưng trọng lượng cơ thể lại đổi thành nặng hơn.

Điều này dẫn đến, mặc dù thân pháp của bọn họ nhanh, nhưng độ mềm mại dễ thay đổi lại kém xa với lúc trước khi chưa Bái Thần.

Cân nặng nặng hơn rất nhiều, khiến các cá thể linh hóa càng có khuynh hướng bạo phát tốc độ kiểu trực lai trực khứ hơn.

Keng, lại ngăn trở một đao mới.

Bình Nguyên hung hăng dùng sức, đè lực lượng của đối phương xuống.

Lực lượng của bản thân kẻ tập kích không mạnh, đây là điểm yếu khi không Bái Thần.

Đẩy ra đoản đao của đối phương, hắn ta đang muốn nhìn xem thân phận đối phương.

Chương 629: Phương pháp (5)

Bỗng một tiếng súng vang lên.

Ngực Bình Nguyên đau xót, hết lực ngã xuống đất, tầm mắt không rõ.

Hắn ta thấy trong tay người đứng phía đối diện cầm một thanh súng kíp dài tầm cánh tay.

Họng súng màu bạc vẫn còn đang bốc khói lượn là.

"Ngươi…" Bình Nguyên vẫn còn muốn nói chuyện, nhưng rất nhanh đã mất đi ý thức trong cơn đau nhức.

Trương Vân Khải than nhẹ một tiếng, cấp tốc tiến lên, soát người kiểm tra.

Sau đó ông tìm được một cái lồng sắt thủy tinh nhỏ, bên trong chứa một sinh vật như dây nhỏ màu đen.

"Hắc linh tuyến!? Đến cả cái này đều có."

Mặt ông hơi biến sắc, sau đó cấp tốc cướp đoạt thi thể của hai người, rồi đứng dậy rời đi.

Mục đích của ông chỉ là cắt đứt phương pháp theo dõi Trương Ảnh của hai người này.

Lại không nghĩ rằng, ngoài ý muốn tìm được một số thứ càng bí ẩn hơn.

Mặt khác, trên người hai người này…

Vẫn còn giấu một phần mật hàm.

Trên đường trở về hội họp với Trương Vinh Phương, Trương Vân Khải mở phần mật hàm trong tay kia ra, kiểm tra.

"Đạo tử của Đại Đạo Giáo!?" Đồng tử ông co rụt lại."Nhân chủng! Xem ra vị kia nhất định là nhân chủng rồi!"

Chỉ một cái chớp mắt, trong lòng của ông đã có phán đoán.

Dựa theo ước định trước đó, nhân chủng có thể chính là hi vọng quật khởi lần thứ hai trong tương lai của bọn họ.

Thế nên, lúc này đây, một bước này ông quả là đã đi đúng rồi.

“Mặc dù không biết tại sao lại lựa chọn một Đạo tử của Đại Đạo Giáo với tư cách nhân chủng, Đạo tử của Đại Đạo Giáo đều là người không tu võ công.

Nhưng bất kể như thế nào… Dựa theo ước định ban đầu, nhân chủng là hi vọng tương lai của chúng ta, phán đoán của vị kia, rất ít khi có sai sót.”

Trong lòng chớp động tâm tư, Trương Vân Khải cấp tốc hạ quyết định, cần phải bảo hộ nhân chủng an toàn.

Hiện tại mặc dù vị này vẫn còn rất yếu ớt, mới đột phá Siêu Phẩm, nhưng không có thực lực, thì nhất định là có chỗ hơn người ở phương diện khác, bằng không sẽ không bị mặt trên nhìn trúng.

Tương lai… ba nhân chủng lớn mới thật sự là hi vọng!

Không bao lâu, ông một lần nữa trở lại nơi Trương Vinh Phương đang chờ đợi.

“Xong rồi, chúng ta mau rời đi thôi, trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ không có biện pháp nào để đi theo nữa.

Người Tuyết Hồng các không dễ giết, giết bọn họ rồi sẽ không ngừng phái ra cao thủ càng mạnh hơn đi theo.

Hơn nữa hai người kia là người theo dõi ngươi giám thị ngươi, nhưng cũng có tác dụng bảo vệ cho sự an toàn của ngươi nữa.

Thế nên không cần phải giải quyết triệt để.” Ông giải thích rõ.

“Tuyết Hồng các…” Trương Vinh Phương nhớ tới bên trong Thiên Bảo cung, tất cả người có tu vi văn công cao đều sẽ có Tuyết Hồng các đi theo bảo hộ, xem ra, hắn cũng đãi ngộ này.

“Như vậy việc này không nên chậm trễ. Lên đường trước đã, vừa đi vừa nói chuyện.”

“Ừ. Cái này cho ngươi.” Trương Vân Khải lấy ra từ trong lòng một thanh đoản đao màu đen, ném cho Trương Vinh Phương.

“Đây là?” Trương Vinh Phương đón đao, nhìn kỹ. Đây là một thanh loan đao trông cực kỳ thông thường, cả thân nó màu đen bạc, phần chuôi được bao bằng vải bố xù xì, nơi cổ đao có một điểm ấn ký duy nhất — một cái phân nhánh giống như đuôi chim én.

“Vào lần cuối cùng lúc ngươi giết chết linh hóa, sau khi linh bạo rồi thì dùng đao này ghim vào thi thể của hắn, có thể phòng ngừa linh tuyến phản hồi sống lại.

Nếu không có loại vũ khí này, linh tuyến trở lại thi thể, vẫn có thể sống lại lần nữa.” Trương Vân Khải trịnh trọng nói.

“Vũ khí sử dụng để bổ đao lần cuối cùng?” Trương Vinh Phương ánh mắt chợt lóe.

Hai người cấp tốc di động, rời khỏi vị trí trước kia, chạy về chỗ sâu trong Hoàng Kinh sơn.

“Có thể hỏi rằng, bây giờ chúng ta muốn đi đâu không?” Trương Vinh Phương lên tiếng hỏi.

“Không phải là ngươi muốn tìm mật tàng à?” Trương Vân Khải cũng không quay đầu lại: “Tại nơi sâu nhất ở đây.”

Bóng đêm mông lung.

Trong một trang viên tư nhân ở ngoại ô Thứ Đồng.

Bốn phía trang viên hình chữ nhật là tường vây. Bức tường được xây thành từ những tảng đá màu xám, bên ngoài còn bôi vẽ một vài bức tranh sơn thủy đen thủy, thỉnh thoảng có vài dòng chữ viết.

Đứng nhìn từ xa, trông như toàn bộ trang viên bị thi họa vây quanh trong đó, rất có ý thư hương.

Trong trang viên đèn đuốc sáng trưng, đèn lồng lay động theo gió, tản ra vầng sáng màu vàng nhạt.

Từng đèn lồng hình người làm bằng đồng trong góc giống như người đốt đèn thực sự, lẳng lặng khom người đứng thẳng, trong tay cầm đèn dầu chiếu sáng.

Trong khe hở cửa sổ chạm rỗng khắc hoa, cũng lộ ra một vầng sáng màu vàng nhạt, chiếu sáng trọn cả cái ao núi giả của trang viên rõ ràng dị thường.

Ngoài trang viên, ba mặt rừng rậm, một mặt là đường xe chạy đám xe chạy.

Lúc này một con ngựa thuần trắng kéo một chiếc xe ngựa lót đen viền bạc chậm rãi chạy dọc theo con đường tới đây, và dừng lại ở vị trí cách trang viên còn có hơn năm trăm mét.

Chương 630: Mật tàng (1)

Cửa xe trượt ra, một bóng dáng cao gầy tóc dài·màu cây đay bước xuống từ trong đó.

Bóng dáng ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt trắng nõn nhu hòa xinh đẹp. Một đôi mắt màu xanh lam sẫm dừng ở trang viên cách đó không xa thật sâu.

“Chính là trong chỗ này, rốt cuộc tìm được… hung thủ sát hại phụ thân ta trước đây!”

“Cao thủ có thể khiến cho ngươi mượn dùng nhân thủ cũng phải toàn lực vây giết, chắc có lẽ không là hạng người vô danh nhỉ? Leona?”

Trong xe ngựa, Vĩnh Hương quận chúa lười biếng hoạt động cánh tay, chậm rãi xuống xe.

Trên người nàng mặc một bộ áo da màu đen bó sát người, cao thấp toàn thân bao chặt bó buộc, đường cong lộ ra, lại còn lộ ra một phần qua cổ áo chữ V hơi hơi hở ra trước ngực.

Sau lưng chỉ có tóc dài màu đen và áo choàng tản ra.

Bên hông nàng vẫn còn buộc một cái lề rộng đai lưng đỏ sậm, trên đai lưng có mấy cái hộp nhỏ, có vẻ như phân biệt chứa vật khác nhau.

“Cần ta hỗ trợ không?” Nàng xem hướng bạn tốt.

“Nếu có thể.” Leona không có cậy mạnh, khẽ gật đầu.

“Như vậy ta sẽ chờ đợi thời cơ.” Vĩnh Hương mỉm cười, ánh mắt rơi lên trang viên tòa sáng ngoài trăm mét.

Nàng cũng có chút tò mò, có thể làm cho gia tộc Forlier hưng sư động chúng như vậy, tập kết nhiều lực lượng bao vây tiễu trừ, rốt cuộc là hạng cường thủ như thế nào.

Lúc này, Leona đã lấy ra một cái ống màu hồng dài cỡ ngón tay, dùng lửa bên trong đèn lồng thiêu đốt, nhắm ngay bầu trời.

Vụt!

Trong nháy mắt cái ống phun ra ánh lửa màu đỏ, giống một con rắn lửa trườn bò bay lên bầu trời đêm.

Trong lúc nhất thời, vài trăm mét xung quanh đều bị sắc đỏ của con rắn lửa này rọi sáng, trở nên đỏ bừng một vùng.

“Giết!”

Nhất thời, chỗ tối xung quanh trang viên, từng người áo đen rậm rạp chằng chịt cấp tốc đánh về phía tường vây.

Vụt vụt vụt vụt!

Mũi tên chi chít bay nhào hạ xuống từ trong trời đêm, dẫn đầu bao trùm tiến vào phần lớn góc của trang viên.

“Có bằng hữu từ phương xa tới, chẳng cũng vui ư!”

Trong trang viên, bỗng một tiếng ngâm nga giống như sấm rền, rung động truyền ra.

m thanh truyền ra xa ngoài trăm mét, bên phía Leona và Vĩnh Hương vẫn có thể nghe thấy rõ ràng.

“Tới rồi!! Thằng cha đó quả nhiên còn ở!!”

Trong mắt Leona bắn ra sự thù hận, hai tay không tự chủ được nắm chặt lại, bắp thịt toàn thân căng thẳng.

“Rốt cuộc là người phương nào!?” Vĩnh Hương ở bên cạnh mơ hồ cảm giác mí mắt nhảy liên hồi, võ nhân tới cấp bậc ba không rồi, cảm giác cơ thể đã mạnh mẽ đến mức người thường không thể sánh bằng.

Nhưng lúc này loại giác quan thứ sáu cảnh giác có thể so với rất nhiều động vật đang không ngừng điên cuồng cảnh báo ở bên trong cơ thể.

“Tông Sư Xích Bảng, Thái Tinh Tử Asura Boya!” Leona cắn răng trả lời.

“Môn chủ mạch Thái Tinh Cảm Ứng môn ư!? Đối thủ này có phân lượng đủ nặng đấy…” Vĩnh Hương không tự chủ hít sâu một hơi.

Tông Sư Linh Lạc…

Hơn nữa còn là đứng đầu một mạch.

Bên trong Cảm Ứng môn có không ít Tông Sư, nhưng mức độ quan trọng của vị này còn mạnh hơn Yến vương Yến Hi nọ rất nhiều.

Cũng may bởi vì vấn đề lý niệm, đa số những người này đều từng người tự chiến.

Bằng không…

"Động thủ đi. Nhiều người vây giết như vậy, coi như là Tông Sư cũng có thể giết được…"

Vĩnh Hương giơ tay lên, từng đội vây giết do Linh Lạc tạo thành phía sau không tiếng động đánh hướng phía trang viên.

Lúc này các nàng tập kết nhiều cao thủ như vậy, cho dù dùng hao tổn, cũng có thể dây dưa người kia đến chết!

Đối với cái này, Leona và Vĩnh Hương đều có lòng tin.

Ở chỗ sâu trong Hoàng Kinh sơn.

Bên một chiếc hồ nhỏ trong suốt, vách núi cao to giống như kiếm đứng sừng sững.

Nơi giữa vách núi, một khe nứt đen kịt cao hơn mười mét dựng đứng.

Bên khe nứt có tảng lớn cành cây xanh sẫm che lấp, phía dưới là hồ nước trong suốt nhộn nhạo, dưới ánh trăng hiện ra ánh sáng lấp lóe nhỏ vụn.

Trương Vinh Phương và Trương Vân Khải đang sóng vai đứng ở bên hồ nhỏ, nhìn về khe nứt nơi xa kia.

"Hiện tại, chúng ta phải đi vào nơi ấy, tiên sinh chờ một chút, ta đi tìm chiếc thuyền." Trương Vân Khải nói.

"Tạo nghệ võ công của Vân Khải huynh cực cao, thân pháp cũng rất mạnh, chẳng lẽ không thể đạp nước đi qua à?" Bản thân Trương Vinh Phương mới đột phá Ngoại Dược không lâu, biết mình chắc chắn không làm được.

Nhưng ban nãy hắn nhìn thấy từ xa, tốc độ thân pháp của Trương Vân Khải, coi như là mình cũng chỉ có thể nhìn thấy cái bóng mơ hồ, có thể thấy được sự cường hãn từ đó.

Tốc độ như vậy, chẳng lẽ không thể đạp nước đi qua à?

Hắn cảm giác người này thậm chí đều đã đạt đến tầng lớp ba không.

Cao thủ Siêu Phẩm, hẳn cũng có thể giống như trong phim võ hiệp đời trước đi, võ nghệ cao cường, đạp tuyết không vết, đạp nước mà đi.

“Đạp nước mà đi? Có thể thì có thể, chẳng qua… Ngươi nhất định phải như vậy?”

Chương 631: Mật tàng (2)

Trương Vân Khải mở to hai mắt.

“Ặc? Có vấn đề gì à?” Trương Vinh Phương không giải thích được.

“Không có vấn đề gì, chỉ là…” Trương Vân Khải có chút chần chờ.

Một lát sau.

Hai người đeo ủng da cùng loại với chân vịt, bên ngoài bao bọc một cái quần da dài ngăn cản nước, đứng ở bên hồ nhỏ.

“Ừ, đạp nước mà đi chính là phiền phức chỗ này.” Trương Vân Khải bước lên, hoạt động cổ chân của mình.

“… Nhất định phải mặc cái này à?” Trương Vinh Phương không biết nói gì.

“Đúng rồi đó, nếu không ngươi đạp nước thế nào? Chân người nhỏ như vậy, không phải sẽ chìm xuống à?” Trương Vân Khải nhìn Trương Vinh Phương với biểu cảm như đang nhìn não…

Ông nói rồi lại đưa cho Trương Vinh Phương hai cây cán dài.

“Nè, đây là gậy chống dùng để bổ cứu chống đỡ nhỡ đâu ngươi có giẫm nhầm khi đạp nước.”

“Ồ….. đa tạ.” Trương Vinh Phương nhận cán dài, luôn cảm thấy một số giấc mộng võ hiệp trong đầu trước đây, hình như đang chậm rãi sụp đổ…

“Ngươi trước hay là ta trước?” Trương Vân Khải hỏi.

“Tự nhiên là Vân Khải huynh dẫn đường.”

“Tốt lắm.”

Trương Vân Khải tiến lên một bước, đi tới bên hồ nhỏ, sau đó đạp mạnh lên mặt nước một cái, người liền mượn lực lướt về phía trước.

Ầm ầm ầm!!

Chỉ thấy trên mặt hồ từng mảng bọt nước thật lớn bắn tung tóe, vị này giống như làm máy nổ nước, dũng mãnh xông về phía trước.

Trương Vinh Phương cạn lời, cũng chỉ có thể mượn cột chống thả người nhảy lên, lực mạnh bơi đứng đuổi kịp.

Hai người chạy vội một đường, dẫm đến mặt hồ bắn đầy bọt nước.

Rất nhanh, hai người một trước một sau đi vào khe nứt cao hơn mười mét đó.

Trong khe đen kịt một màu, có con dơi đập cánh, bị động tĩnh to lớn quấy nhiễu, bay ra khe nứt.

Làn nước dưới chân mơ hồ có cá lớn bơi qua bơi lại, bị hấp dẫn qua phía bên này.

“Đừng rơi vào trong nước, trong hồ có đại đà!” Trương Vân Khải to tiếng nhắc nhở một câu.

“…” Trương Vinh Phương cạn lời, loại chuyện này sao không nói sớm.

Đà đương nhiên hắn biết, không phải là cá sấu sao.

Cũng may thân pháp hắn không tệ, suốt dọc đường đi theo Trương Vân Khải, lại không hề làm lỗi một tí gì.

Vào khe nứt sâu mấy chục mét, rất nhanh, Trương Vân Khải nhẹ nhàng rơi lên trên một khối đá lớn, đứng lại, quay đầu lại vẫy tay hướng phía Trương Vinh Phương.

Sau đó ông nhanh chóng lấy ra hộp quẹt, châm cây đuốc được sắp hàng chỉnh tề trên tường.

Ánh lửa sáng ngời nhất thời rọi sáng một khu vực nhỏ trong khe nứt.

Trương Vinh Phương cũng theo lên tảng đá, hai người cởi bao chân, cất kỹ gậy trúc.

“Đi theo ta.”

Trương Vân Khải dẫn đường đi phía trước, tới trước một vách đá trong khe nứt thì đứng lại.

Ông đưa tay sờ soạng một hồi, chỉ chốc lát sau, liền tìm được một khối đá trắng bất quy tắc ở trên vách đá.

Cẩn thận gỡ xuống đá trắng, mặt sau chính là một cái lỗ đút chìa khóa bằng kim loại đen.

"Nơi này chính là cửa vào mật tàng…" Trương Vân Khải nghiêng người sang, nhường chỗ.

Cỡ của cái lỗ đút chìa khóa kia vừa lúc tương đương với chiếc chìa khóa Trương Vinh Phương mang theo.

Hắn không chần chờ, lấy chìa khóa ra nhắm ngay lỗ đút, nhẹ nhàng cắm vào rồi xoay chuyển.

Răng rắc.

Hai người nhìn lên trên đỉnh đầu, ở nơi trên tường đá cách bốn năm mét chậm rãi mở ra một cửa động hình tròn.

"Mời." Trương Vân Khải trầm giọng nói: "Bên trong liên lụy tới bí mật lớn, ta liền không đi vào cùng ngươi, ngoài ra bên trong hẳn là có để không ít đồ ăn thức uống, nếu gặp nguy hiểm, tiên sinh có thể sử dụng nó như là chỗ tránh nạn lâm thời."

"Tốt!" Trương Vinh Phương nhìn cửa động kia, đưa tay mượn lực ở trên tường đá, leo lên vài cái đi tới trước cửa động.

Bên trong động đèn đuốc sáng trưng, là một đường hầm hình tròn dẫn đến bên trong.

Hắn lại nhìn xuống Trương Vân Khải phía dưới.

Ông gật đầu với hắn.

Trương Vinh Phương quay đầu lại, nhìn cửa động trước mắt.

Không bao lâu, hắn lại nhìn về phía Trương Vân Khải.

Trương Vân Khải lại gật đầu với hắn. Ý là hắn có thể tiến vào.

Trương Vinh Phương gật đầu đáp trả, lên tiếng nói.

"Hay là mời Vân Khải huynh tiến vào cùng ta đi."

"…" Trương Vân Khải sững sờ, mỉm cười, cấp tốc hiểu được.

"Được rồi, tiên sinh quả là cẩn thận."

Ông cũng không còn chối từ, mượn lực nhảy lên trên theo đi tới cửa động, tiến vào trước tiên.

Trương Vinh Phương theo sát phía sau.

Hai người bước vào trong động và đi hơn mười mét, rất nhanh đã vào trong một căn phòng đá màu xám hình trứng.

Thể tích phòng đá không lớn không nhỏ, cao năm mét, đầu đuôi dài hơn 10m, rộng cũng chỉ có chừng năm mét.

Bên trong chất đống một ít rương gỗ nhỏ màu đen.

Đồng thời còn có một giá sách, một tủ sách, một cái ghế.

Trên bàn sách, có một cái chặn giấy thạch sư màu đen đè lên một chồng bao vải dầu gì đó.

Trương Vinh Phương nhìn giá sách, trên đó trống không, chỉ có vẻn vẹn vài cuốn sách.

Mà một cái rương đen trong góc bị Trương Vân Khải tiến lên nhẹ nhàng mở ra, để lộ nội dung bên trong.

Chương 632: Mật tàng (3)

Đó là một cái rương đen tràn đầy vàng thỏi nén bạc!

Trương Vân Khải thở dài một tiếng, quay đầu lại nhìn về phía Trương Vinh Phương.

“Xem ra những thứ này là tiền bạc làm lại mặt trên để lại cho chúng ta.”

“Hẳn là vậy.” Trương Vinh Phương gật đầu.

Hắn nhìn một cái, cái rương đen như vậy thế mà không ít hơn mười, chất đầy một góc.

Thu tầm mắt lại, hắn không để ý tiền tài cho lắm, mà là đi tới trước bàn sách duy nhất.

Gỡ xuống cái chặn giấy, bung vải dầu ra, bên trong xếp một phần tài liệu màu nâu.

Bên ngoài tài liệu, dùng dấu ấn đơn giản làm như là đánh đấu.

Phía trên nhất, bìa chỉ viết một chữ “một”.

Cầm lấy tài liệu số 1, Trương Vinh Phương chậm rãi mở ra.

Bên trong là một phần ghi chép.

“Ghi chép kiểm tra cá thể linh hóa 1.”

“Mục đích kiểm tra lần này là: Thiêu cháy, có thể triệt để giết chết cá thể linh hóa hay không.”

“Đều là ghi chép thí nghiệm cả à?” Trong lòng Trương Vinh Phương hơi rục rịch.

Hắn đã sớm cảm thấy, người của thế giới này không có khả năng ngu ngốc như vậy, hoàn toàn không đi thăm dò tìm hiểu người linh hóa.

Hiện tại xem ra, không phải bọn họ không có làm, mà là không công khai ra mà thôi.

Lúc này hắn tiếp tục nhìn xuống.

“Phương pháp thí nghiệm: Đốt củi, đốt than, lò nung sắt, địa hỏa.”

“Thời gian thí nghiệm: Lần đầu tiên mười phút, lần thứ hai một giờ, lần thứ ba một canh giờ, lần thứ tư…”

Đằng sau là từng hàng ghi chép thời gian kéo dài.

Trương Vinh Phương tùy tiện lật xem, phát hiện ra, mỗi một lần kiểm tra trên ấy đều có sự ghi chép tỉ mỉ cặn kẽ đối với cá thể linh hóa.

Hắn trực tiếp lật đến trang cuối cùng, phát hiện mỗi một lần ghi chép đều là còn sống.

Còn sống còn sống còn sống còn sống!!

Lần nào cũng còn sống, giống như là sự trào phúng không tiếng động, nét chữ ghi chép trên tài liệu tiếp đó cũng trở nên hơi nguệch ngoạc.

Cuối cùng.

Có một lần ghi chép khác biệt.

“Kết quả thí nghiệm lần này: Cá thể thần trí không rõ, hư hư thực thực bị điên.

Sau lần thứ năm mươi giết chết sống lại, tất cả khôi phục bình thường. Tâm tình điên biến mất, cũng có một bộ phận ký ức bị mất. Tất cả quay về điểm bắt đầu.”

“Đến cả cá thể thí nghiệm bị điên rồi, mà cũng có thể trở lại như cũ?” Trong lòng Trương Vinh Phương lạnh lẽo.

Có sự nóng ruột đối với thí nghiệm của mấy người Thiên Nữ, cũng có rung động đối với cá thể linh hóa kia.

Loại sống lại này, lại là đến cả phương diện tinh thần cũng cùng chữa trị luôn nữa…

Nói cách khác, Bái Thần linh hóa, quả thực có thể ảnh hưởng đến tinh thần.

Như vậy xem ra, cá thể bất tử sau khi Bái Thần, đến cùng phải bản thân chân chính hay không, còn phải đợi bàn luận.

Giờ khắc này, trong lòng Trương Vinh Phương vô cùng kiên định, mình tuyệt đối không hề có ý niệm Bái Thần trong đầu.

Bái Thần như vậy, căn bản chính là dị đoan!

Hắn khép lại tài liệu số 1, tiếp tục lật xem tài liệu phía dưới.

Phía dưới theo thứ tự là các thí nghiệm còn lại đối với cá thể linh hóa, với các loại các dạng phương pháp trừng trị như kịch độc, dìm nước, vũ khí hạng nặng, dùng vũ khí sắc bén cắt, thuốc nổ bạo tạc vân vân.

Đa số cách phạt trong đó, kết quả cuối cùng đều là thần trí người linh hóa bị điên, sau đó một lần nữa sống lại, mất đi một phần ký ức, khôi phục thần trí. Hơn nữa sau khi đạt tới một số lần cố định thì sẽ xuất hiện linh bạo, sau khi linh bạo tất cả trở về hình dáng ban đầu, lại phải một lần nữa tích lũy số lần tử vong.

Cũng tức là Linh Vệ bốn mươi chín lần, Linh Lạc chín mươi chín lần.

Trương Vinh Phương lật qua lật lại trong tay tài liệu, dừng lại ở thí nghiệm dùng thần binh bảo đao cắt người linh hóa trong đó.

"Thí nghiệm cắt tứ chi lần thứ mười ba."

"Trước khi tứ chi bị mạnh mẽ chia lìa, linh tuyến sẽ bùng nổ từ vết thương, tạo thành ba người chết gần đấy ngay tại chỗ, bị cướp đoạt sinh mệnh.

Linh tuyến kết nối tứ chi chia lìa, trở về hình dáng ban đầu."

"Thí nghiệm cắt đầu lần thứ mười sáu."

"Trong nháy mắt khi đầu tách ra tử vong, linh tuyến bắn ra từ cổ, lan đến tất cả cơ thể sống trong mười mét xung quanh. Hai người né tránh không kịp, chết tại chỗ."

"Thí nghiệm loại bỏ khí quan lần thứ ba mươi."

"Trong nháy mắt khi đào con mắt ra, linh tuyến bạo phát…"

Trên tài liệu ghi chép lần lượt số liệu người thí nghiệm dùng tánh mạng để kiểm tra ra.

Trương Vinh Phương nhìn một chút, trong lòng càng trầm trọng.

Trên tài liệu ghi chép, chỉ cần có bất kỳ một khí quan nào hơi lớn một chút bị mạnh mẽ cắt rời khỏi người linh hóa.

Thì sẽ gặp phải hiện tượng linh bạo cục bộ.

Mà hiện tượng linh bạo cục bộ, ở trong thí nghiệm thậm chí đã khiến cho một vị cao thủ Siêu Phẩm Tam không chết tại chỗ.

Mà tên sinh ra linh bạo cục bộ, chỉ là một Linh Vệ nho nhỏ bọn họ âm thầm bắt giữ thôi…

Chương 633: Mật tàng (4)

Thực lực chẳng qua chỉ là Cửu Phẩm…

Cửu Phẩm… đã khiến cho một đại cao thủ Siêu Phẩm Tam không tử vong…

Trong lòng Trương Vinh Phương lần đầu tiên cảm thụ được sự yếu đuối của người bình thường so với người linh hóa.

Cho dù võ công có đạt tới Siêu Phẩm đỉnh điểm, thì cũng…

Kế tiếp.

Hắn tiếp tục lật xem tài liệu phía sau.

Theo vật thí nghiệm bắt được càng ngày càng nhiều, thậm chí một ít thí nghiệm của Linh Lạc đã trực tiếp đưa đến một vị Tông Sư Đông tông tham dự thí nghiệm bị trọng thương.

Dần dần tính chất của linh tuyến cũng bị kiểm tra ra.

Đặc tính của nó là: Sắc bén, kịch độc, tốc độ bạo phát lần đầu có thể so với đạn súng kíp, có sẵn bản năng sinh vật nhất định, có thể theo lợi tránh hại, tự động truy tung mục tiêu.

Trong một thí nghiệm trong đó, có người mặc vào nguyên bộ trọng giáp, nhưng vẫn bị linh tuyến xuyên thấu giáp trụ, chết tại chỗ.

Kết quả thí nghiệm là, trong tất cả các vật thể đã biết, chỉ có một loại sự vật có thể ngăn trở linh tuyến hữu hiệu.

Mọi thứ còn lại đều vô dụng, sắt thép kim loại ở trước mặt nó cũng chỉ có thể trì hoãn thời gian bị đâm xuyên.

Mà sự vật như vậy là…

Trương Vinh Phương lật qua trang kế tiếp, thấy bản vẽ tay của sự vật kia thì trong lòng đã ngoài ý muốn, mà cũng có chút trong dự liệu.

“Tiên sinh có thu hoạch gì không?” Trương Vân Khải bên cạnh tới gần dò hỏi.

“Thu hoạch… rất lớn.” Trương Vinh Phương chỉ tài liệu trên bàn, thở dài một tiếng.

Chỉ riêng những ghi chép trên tài liệu này, số người bỏ mình ngoài ý muốn trong thí nghiệm không dưới trăm người.

Có thể thấy được Đông tông đã bỏ ra không biết bao nhiêu thời gian nghiên cứu trong việc này.

Người nhiều như vậy, tre già măng mọc, để nghiên cứu triệt để linh hóa Bái Thần, trả giá cả tính mệnh…

Một phần mật tàng của Đông tông, quà tặng của Thiên Nữ, đối với hắn mà nói, quả là có hơi quá mức trầm trọng…

Trương Vân Khải cũng cầm một phần tài liệu, tỉ mỉ lật xem, sắc mặt theo đó khẽ biến.

Trong lúc ông xem tài liệu, Trương Vinh Phương lại tiếp tục lật xem những ghi chép còn lại.

Trừ ghi chép về trừng phạt người linh hóa ra, ở đây còn có nghiên cứu đối với bí dược Siêu Phẩm.

Nhìn ra được rằng, Đông tông cố gắng tìm ra một con đường để có thể đối kháng với người linh hóa từ trong bí dược và võ công.

Nhưng đáng tiếc là, hai người hoàn toàn không thể so sánh được.

Một vị thành công nhất bên trong thí nghiệm, cũng chỉ là có làn da có thể so với sắt thép, lực lượng tốc độ đạt tới Tam không đỉnh.

Nhưng bởi vì người này dùng quá liều tổ hợp bí dược, cuối cùng chỉ sống ba mươi hai ngày.

Không biết từ lúc nào, Trương Vinh Phương đã lật xem đến một phần tài liệu cuối cùng.

Bút tích của một phần tài liệu này có khác biệt rất lớn với các phần khác.

Bút tích của tài liệu còn lại ít nhiều gì đều có chút uốn lượn viết ngoáy, khi dài khi ngắn, khoảng cách thể chữ và nét bút của từng chữ đều có sự khác biệt rất nhỏ.

Nhưng phần tài liệu này lại không giống nhau.

Mỗi một chữ trong đó, đều có được khoảng cách độ dài tuyệt đối, độ cao như nhau, độ rộng như nhau.

Nét lên nét xuống, giống như là dùng máy để in ấn ra.

Cực kỳ tinh tế.

"Thí nghiệm lần thứ một vạn ba ngàn sáu trăm bảy mươi hai."

"Lấy võ học hướng dùng cho rèn thể các môn các phái, tập trung phối trí bí dược, cường hóa thân thể, để vượt qua cực hạn."

"Liên quan đến công pháp như sau."

"Đông tông: Lớn Quang Minh Long Hình quyền."

"Chân Nhất Giáo: Tuyệt học – Cực Huyền âm chỉ."

"Cảm Ứng môn mạch Nguyệt Thần: Lục Phồn nguyệt điển."

"Nho giáo: Chiếu Tâm Dưỡng Khí pháp."

"Hoàng tộc: Đại Thành võ điển."

"Thiên Tỏa Giáo: Tỏa Tâm tế pháp."

Mặt sau còn có một chuỗi công pháp thế lực tương ứng Trương Vinh Phương chưa từng nghe nói qua.

Hắn lật xem từng tờ một, cho đến cuối cùng, chọn lựa kỹ càng ra từ mấy trăm cô nhi trên toàn quốc, mỗi người đều có thiên tư trác việt.

Từ nhỏ bọn họ đã bắt đầu tập luyện các loại võ học rèn thể, trong mấy chục năm, sử dụng các loại dược vật Siêu Phẩm, thuần túy rèn thể đề thăng cường độ.

Cuối cùng… đạt tới trạng thái cực hạn của những công pháp này, sau đó đều trở về đây, tiếp thu kiểm tra.

Trương Vinh Phương không biết Đông tông dùng thủ đoạn gì khiến toàn bộ những cô nhi cuối cùng trở thành cao thủ hàng đầu đều quay về nơi này.

Nhưng… kết quả thí nghiệm, theo kết quả được ghi lại trong sách.

"Kết luận: Bất luận võ học kiểu nào, khi sức người đạt đến mức tận cùng, cho dù có mặc nguyên bộ giáp trụ cũng không

có cách nào đạt được cường độ có thể chống đỡ linh tuyến.

“Thế nên, đạo võ học tương lai, nếu muốn có một chút hi vọng sống thì phải bỏ ngạnh công, mà chủ thân pháp.”

Một câu nói sau cùng này, bút tích tinh tế, cực kỳ quy luật, trông thì giống như trước đó, nhưng một số chữ cuối cùng lại ít nhiều gì vẫn có dao động rất nhỏ.

Chương 634: Mật tàng (5)

Đó là điểm không hoàn mỹ duy nhất.

Nhưng cũng biểu lộ ra tâm tình mãnh liệt trong lòng người viết lúc đó.

Trương Vinh Phương than nhẹ một tiếng.

Hắn rốt cuộc rõ ràng, vì sao trong chốn võ lâm hiện giờ rất nhiều võ học đều phải lấy thân pháp nhanh nhẹn làm chủ.

Hiện tại xem ra, thì ra nguyên do là từ rất nhiều năm trước đã chú định tất cả rồi.

"Tiên sinh, ngươi đến xem chỗ này đi." Bỗng nhiên Trương Vân Khải bên cạnh lên tiếng nói.

Trương Vinh Phương buông tài liệu, nhìn qua theo tiếng nói.

Chỉ thấy Trương Vân Khải đang đứng trước một giá sách trong động, cầm trong tay một quyển sách nhỏ.

Bìa bên ngoài cuốn sách đó vẫn đánh số, nhưng nhìn chất liệu thì hình như mới hơn rất nhiều so với tài liệu đè trên mặt bàn.

Giống như là ghi chép mới đây.

Trương Vinh Phương cấp tốc đi qua, tiếp nhận tài liệu và lật xem.

"Đồng Chương lưu bút 11

Trải qua thí nghiệm, các thế lực lớn, phàm là có người làm nghi thức Bái Thần, lệnh bài thân phận lưu lại còn có tác dụng quản chế tu vi công pháp chủ tu.

Lúc sử dụng nhất thiết phải cẩn thận. Khi lệnh bài phản hồi giao tiếp nhiều thì sẽ tiết lộ bí ẩn của bản thân."

Trong lòng Trương Vinh Phương run lên, cấp tốc nhìn lệnh bài thân phận Đại Đạo Giáo treo trên người mình.

Có điều cũng may, cho dù là quản chế, hiện giờ hắn chỉ là Ngoại Dược Siêu Phẩm, bây giờ còn chưa nhiều thái quá.

May là thấy được điều này ở đây, nếu như mình hoàn toàn không chú ý, sau khi trở về….. Vô cùng có khả năng sẽ bại lộ bí mật về tốc độ tăng lên thực lực của mình.

Tuy rằng trước khi Bái Thần, Sùng Huyền mà Trương Vinh Phương nhận làm sư tôn sẽ không có ý xấu gì đối với mình.

Nhưng có một số bí mật, là cho dù như thế nào cũng không thể bại lộ.

Hắn nhìn tiếp xuống dưới.

"Năm 1158, sư tôn bế quan không ra, do ta đi kiểm tra phần tiếp sau."

"Thí nghiệm lần thứ 13673.

Phương hướng võ công, có được một người thiên phú tuyệt hảo, tuyệt học luyện Thể công hắn tu hành đã đại thành.

Kết quả thí nghiệm: Có thể kéo dài mấy hơi sống lúc linh tuyến bộc phát.

Đối kháng một mình thực tế, tỷ số thắng lợi là không."

"Thí nghiệm lần thứ 13674.

Bỏ qua phương hướng võ công, nếm thử lấy mảnh vỡ tượng thần làm vật ngăn trở, phối hợp áo giáp.

Kết quả thất bại, linh tuyến chui vào từ khe của áo giáp, người thí nghiệm tử vong."

Đến sau đó, Trương Vinh Phương mơ hồ nhìn ra được, nét chữ này có vẻ như là bút tích của Thiên Nữ Đồng Chương.

Đằng sau đó đều là do nàng tiếp nhận của người phía trước đó, tiếp tục kiểm tra.

Chỉ là, điều khiến hắn hơi nghi hoặc một chút là.

Nếu như chỉ là những nội dung này thôi thì hoàn toàn không đủ để khiến mật tàng bị nhiều thế lực quan tâm như vậy.

Ở đây hẳn là vẫn còn chân chính ẩn giấu bí mật càng quan trọng hơn.

"Trừ những thứ này ra, ở đây không còn cái gì khác à?"

Trương Vinh Phương nghi ngờ trong lòng, cấp tốc lẩm nhẩm đọc thầm tài liệu mới.

Rất nhanh, một ghi chép về thực nghiệm mới xuất hiện ở trước mắt hắn.

“Năm 1183, chấp hành kế hoạch thanh trừ Mật giáo.

Chi nhánh Mật giáo giáo phái Cách Toa Lê, thanh trừ toàn bộ Linh Vệ Linh Lạc có được. Phát hiện đầu mối.”

“Thần Tướng Ách Nhĩ Sa Đoá xuất động, vì bảo lưu giáo lý điển tịch của giáo phái Cách Toa Lê, tự mình đánh bất ngờ, một giờ sau khi tiến vào đại giáo đường Cách Toa Lê.

Trong điện phủ giáo phái Bình Minh Chi Quang, tất cả tượng thần hạch tâm đều bị hủy.

Tất cả Linh Vệ, Linh Lạc đồng thời mất đi ý thức.

Kết luận xác định: Tượng thần Bái Thần, đều sẽ có được một thể linh hóa tương ứng.

“Nhược điểm xác định: Sau khi Bái Thần thành công, sẽ tự động hiện lên tượng thần tương ứng ở điện phủ Thần Linh.

Hủy hoại tượng thần tương ứng, sẽ triệt để giết chết được người linh hóa tương ứng.”

Nhìn đến đây, trong lòng Trương Vinh Phương rốt cuộc hiểu rõ…

Đây là điểm quý báu nhất bên trong mật tàng.

Phần bí ẩn này, hắn là bí mật sâu thẳm mà Đông tông vẫn luôn giấu kín.

Đây là một trang cuối cùng.

Cũng là bí mật lớn nhất của cả hệ thống linh hóa.

“Trung tâm tất cả, chính là bầy tượng thần à??” Trương Vinh Phương nhớ kỹ tin tức này trong lòng, có lẽ về sau sẽ có cơ hội có thể chậm rãi tìm chứng cứ.

Thu hồi tài liệu, hắn vẫn quan sát xung quanh, rất nhanh đã thấy được một đao nhận (nhọn) dài nhỏ nghiêng mình dựa vào bảo rương ở một chỗ góc tường.

Đao nhận này giống như răng cưa, hình dạng hết sức kỳ quái.

Tỉ mỉ kiểm tra, Trương Vinh Phương bỗng dưng phát hiện, toàn bộ đao này lại là dùng từng khối mảnh vỡ tượng thần màu đồng, lấy kim loại đặc thù màu đen dung hợp tạo nên.

Hắn đi qua, duỗi tay nắm chặt chuôi đao.

Đao không có đao cách, trên lưỡi đao dài đến một mét bảy, tất cả đều là dung hợp khảm nạm từng khối mảnh vỡ tượng thần đủ loại kiểu dáng.

Những mảnh vỡ này rõ ràng không phải cùng một phong cách. Hắn là đến từ tượng thần khác nhau.

Chương 635: Con đường phía trước (1)

Nhắc tới đao, Trương Vinh Phương thấy hai chữ viết được điêu khắc ra ở trên chuôi đao.

“Thiên Hạ”.

Nhấc đao lên, hắn thấy mặt trái của lưỡi đao có dán một tờ giấy mỏng.

Trên giấy viết một vài dòng.

Gỡ xuống giấy mỏng, hắn nhìn kỹ.

“Thiên Hạ đao, bán thành phẩm, dùng cho một kích cuối cùng sau khi linh bạo.

Vốn định để thượng cống hoàng tộc, vì nguyên nhân không biết mà giữ lại, người có duyên có thể tự lấy.”

Chữ viết đó vẫn là do Thiên Nữ viết.

Trương Vinh Phương không cần suy nghĩ cũng biết, đây chính là một trong những bí bảo của mật tàng này.

Vũ khí giúp cho người thường cũng có thể tạo thành sát thương đối với người linh hóa.

Vũ khí như vậy còn trân quý hơn vàng bạc xung quanh này không biết bao nhiêu lần.

“Thế nào? Toàn bộ đồ vật có thể tìm được ở xung quanh hẳn là đều ở nơi này. Chắc đây không phải nơi thí nghiệm, ở đây chỉ là nơi gửi tài liệu ghi chép thí nghiệm mà thôi.” Trương Vân Khải đến gần, trầm giọng nói.

“Nếu thật sự có ba nơi mật tàng, như vậy không biết hai nơi mật tàng còn lại giữ thứ gì?” Trương Vinh Phương cầm thanh Thiên Hạ đao kia, nhẹ nhàng vung vẩy.

Đao này nhìn như do rất nhiều mảnh vỡ dung hợp mà thành, có vẻ rất dễ dàng bị nghiền nát bung ra.

Nhưng khi vung nó lên thật, thì có loại cảm giác kiên cố cực kỳ hoàn chỉnh.

Có điều, hình như là bởi vì bản thân lưỡi đao đều là do mảnh vỡ tượng thần màu đồng kết nối.

Thế nên lưỡi của Thiên Hạ đao không sắc bén cho lắm, thậm chí còn hơi cùn.

“Thanh đao này, thế mà tất cả đều là do chúc phiến chế tạo thành… Thực sự là…” Trương Vân Khải lúc này cũng thấy cây đao này, tấm tắc tán thán.

“Chúc phiến?” Trương Vinh Phương nghi ngờ hỏi lại.

“Ừ, chính là những linh kiện mảnh vỡ dùng để cấu thành tượng thần Bái Thần này. Bình thường bọn ta hay gọi nó là chúc phiến.” Trương Vân Khải giải thích: “Cách gọi như vậy thật là đã có từ rất sớm trước đó rồi, về phần tại sao, ta cũng không rõ ràng lắm.”

Trương Vinh Phương gật đầu, không hề nhiều lời, chỉ là âm thầm nhớ kỹ cách nói này.

“Muốn đi ra ngoài trước không?” Hắn hỏi.

Nếu như đã xem hết tài liệu ở đây rồi, vậy thì tiếp tục lưu lại cũng không còn ý nghĩa cho lắm, lại còn cực kỳ dễ bị người khác phát hiện.

“Ừ.”

Trương Vân Khải gật đầu.

Hai người nhanh chóng mang theo tài liệu, rời khỏi động.

Một lần nữa tra chìa khóa vào, vặn tròn, cử động chậm rãi hợp lại.

Nhìn động quật hợp lại rồi biến mất, tâm tư trong lòng Trương Vinh Phương vẫn chưa lắng xuống.

Thí nghiệm của Đông tông càng ngày càng tàn khốc, càng ngày càng cực kỳ tàn ác. Cuối cùng hẳn là bị Linh đình áp chế.

Đồng thời người thường ngoài người linh hóa cũng từ từ bắt đầu bài xích thủ đoạn càng tàn khốc hơn của bọn họ.

Có lẽ đây mới là nguyên nhân căn bản khiến bây giờ Đông tông bị tiêu diệt triệt để.

Nhưng bất kể như thế nào, bọn họ đều để lại cho người đời sau lượng lớn tư liệu nhằm vào người linh hóa.

“Vân Khải huynh.”

Trở lại khe nứt bên vách đá, Trương Vinh Phương nhìn đất rừng trong ánh trăng nơi xa xa, trong lòng chợt cảm thán.

“Ngươi nói xem, ngay cả bọn họ tập hợp toàn bộ lực lượng của Đông tông, đều không thể tìm ra con đường tương lai của người thường chúng ta.

Vậy việc đối kháng với đạo Bái Thần, thật sự có hi vọng sao?”

Có đôi khi hắn cũng suy nghĩ, không bằng hãy từ bỏ đi thôi.

Lấy năng lực thanh thuộc tính của hắn, có lẽ cho dù Bái Thần rồi thì vẫn có thể có cơ hội thoát khỏi khống chế ràng buộc.

Nhưng mỗi khi đến giờ phút này, trong đầu của hắn đều hồi tưởng lại, cảnh tượng tên dân cờ bạc bị sợi tơ bạc kim loại đâm vào mi tâm mình đã từng nhìn thấy.

Lúc này Trương Vân Khải cũng đã nhìn thấy tài liệu thí nghiệm, cũng có hơi trầm mặc.

Nghe được câu hỏi của Trương Vinh Phương, lão trầm ngâm một chút mới chậm rãi mở miệng.

“Mặc dù có chút gian nan, nhưng chúng ta bây giờ không phải đã tìm được phương pháp rồi sao? Làm sao để triệt để giết chết người linh hóa. Cùng với nhược điểm chân chính của bọn họ ở đâu?”

Lão dừng một chút.

“Tuy ta không rõ ràng lắm, vì sao bọn họ không công bố ra những tin tức bí mật này. Nhưng… không phải chúng ta không hề có một chút hi vọng nào.”

“Đúng vậy…” Trong đầu Trương Vinh Phương không ngừng tự hỏi, làm sao mới có thể chân chính ứng đối với người linh hóa.

Hắn hôm nay có vũ khí, có thực lực, một mình vẫn có thể dựa vào hao tốn thời gian để không ngừng giết chết từng cá thể người linh hóa một.

Nhưng tốc độ như vậy quá chậm.

Nếu số lần tử vong của người linh hóa là cố định thì còn được, đáng tiếc, cái số lần tử vong ấy rõ ràng còn có thể khôi phục!

Nhìn hồ nước trông giống như một mặt gương, trong lòng Trương Vinh Phương hiện lên đầy suy nghĩ.

“Trong thí nghiệm, luyện ngạnh công đứng đầu đến mức tận cùng, là có thể hơi chống đối sự trùng kích của linh tuyến một chút.”

Chương 636: Con đường phía trước (2)

“Nếu như ta có thể cùng tu tập chung tất cả ngạnh công đỉnh cấp thì sao? Có khi nào là có thể triệt để không sợ sự trùng kích của linh tuyến lúc linh bạo không?”

“Thế nhưng nếu như vậy, mấy lỗ trên cơ thể như tai mắt mũi miệng vẫn không thể phòng ngự được.

Linh tuyến không chỗ nào không vào được, nơi ngạnh công có thể phòng bị được quá ít…”

Ý nghĩ này rất nhanh đã bị Trương Vinh Phương vứt bỏ.

Ngay sau đó, là suy nghĩ thứ hai.

“Như vậy, tư duy ngược chiều, vì sao linh tuyến nhất định phải trở lại trong cơ thể của người linh hóa? Vì sao dùng vũ khí đặc biệt cố định thi thể, tránh cho linh tuyến trở về là có thể khiến linh tuyến đều chết mất?”

“Đáp án đương nhiên là, trong cơ thể người linh hóa nhất định có điều gì đó khác với bên ngoài, có thể khiến cho linh tuyến tồn tại lâu dài trong cơ thể.”

“Như vậy điểm khác biệt ấy, là cái gì?”

Trương Vinh Phương bỗng liên tưởng tới mọi người Đại Đạo Giáo theo đuổi tu vi văn công.

Tu vi văn công, là gia tăng cái gì?

Là sinh mệnh lực!

“Lẽ nào, cơ sở còn sống của linh tuyến, là sinh mệnh lực bên trong cơ thể linh hóa? Hoặc có lẽ là vật chất sinh vật nào đó sau khi Bái Thần mới có chăng?”

Khác với người ở thời đại này, thời đại mà Trương Vinh Phương đến từ lâu đã bước chân vào thế giới cực độ vi mô.

Thế nên trên nhận thức cơ sở, hắn vượt xa mọi người ở thời đại này.

“Như vậy, giả dụ như ta có thể trực tiếp phá hư hoàn cảnh bên trong cơ thể linh hóa, có khi nào là có thể gián tiếp giết chết

người linh hóa không?”

Trong lòng của hắn âm thầm suy tư.

“Mặt khác, vì sao mảnh vỡ tượng thần, cũng chính là chúc phiến, có thể coi như là vũ khí chung cực, đánh ra một kích cuối cùng vào người linh hóa, lại còn có thể ngăn cản linh tuyến trở về kia chứ?”

Tầng tầng nghi vấn, các loại suy đoán không ngừng chuyển động trong đầu Trương Vinh Phương.

Đối với ghi chép tài liệu thí nghiệm, thật ra hắn giữ thái độ hoài nghi.

Trừ phi hắn đích thân làm ra thí nghiệm như vậy, cho ra kết quả như vậy rồi mới có thể tin tưởng nó được.

Không có quá trình theo dõi, nghiệm chứng, hắn không thể nào tin tưởng số liệu thí nghiệm thô ráp do người khác làm được.

“Quên đi, chuyện nhắc tới trong thí nghiệm, tuyệt học võ công đứng đầu của các môn phái theo hướng rèn thể, ít nhiều gì vẫn có chút tác dụng. Đã như vậy, ta đi sưu tập võ học các môn phái, tập trung tu hành trước đã rồi hãy nói.”

Người khác chỉ có thể đơn độc luyện một môn võ học, đó là thời gian tư chất hữu hạn.

Nhưng hắn lại khác, có thanh thuộc tính, hắn hoàn toàn có thể đắp nặn bản thân mình thành quái khâu chắp.

Võ học rèn thể đỉnh cấp nhất của các môn các phái, đều có thể tập trung ở trên người mình.

“Kế tiếp, ngươi có dự định gì?” Trương Vân Khải ở một bên trầm giọng hỏi.

“Luyện võ, sau đó tìm cơ hội chứng thực những tài liệu này, có phải là sự thật hay không?” Trương Vinh Phương thành khẩn trả lời.

“Luyện võ…” Trong mắt Trương Vân Khải rõ ràng lộ ra vẻ mất mát.

Sau khi xem qua tài liệu, sự trùng kích đối với tam quan của lão rõ ràng là rất lớn.

Trong tài liệu ghi chép, mỗi lần thí nghiệm xử quyết tử hình các loại các dạng, và trạng thái cuối cùng của người linh hóa.

Những thứ này đều khiến lão càng không có lòng tin với võ công.

Con đường tương lai, rốt cuộc ở đâu?

Không có ai biết.

Lão đứng ở bên hồ, nhất thời trong đầu loạn như ma, thất thần sửng sốt.

Trương Vinh Phương quay đầu lại đang muốn chào hỏi lão rồi rời khỏi, thấy cảnh như vậy, trong lòng cũng là thở dài, không có đi quấy rầy lão.

Ôm quyền, hắn xoay người đưa tay mượn lực trên vách núi đá, leo lên không tiếng động rời khỏi.

Kiến thức đến kết quả tàn khốc như vậy, lòng tin báo thù trước đây của Nghịch giáo, rốt cuộc còn có bao nhiêu, tiếp theo phải xem chính bọn họ rồi.

Một đường rời khỏi nơi sâu trong Hoàng Kinh sơn, Trương Vinh Phương không có ngừng ở lại, lặng yên trở về chỗ mình ở.

Lúc này trong Viễn Tinh cư đã có không ít động tĩnh.

Hình như là Vĩnh Hương quận chúa trở về.

Cả cái viện ở lưng chừng núi.

Trừ viện nơi Trương Vinh Phương ở ra, các viện còn lại đều ầm ĩ khắp chốn.

Nhìn từ xa, các viện còn lại đèn đuốc sáng trưng, mơ hồ có người lo lắng ra ra vào vào.

Từng mùi thuốc đông y nồng đậm lơ lửng tràn ngập, còn kèm theo tiếng cắn răng nghiến lợi thống khổ tru thấp bay ra.

Trương Vinh Phương ở trong viện chờ đợi hồi lâu, cũng không thấy ba hộ vệ của mình trở về.

Trong lòng hắn ít nhiều cảm thấy có chút không lành.

Lúc này hắn đứng dậy ra khỏi cửa, đi theo đường núi u ám tới đại viện nơi quận chúa ở trong Viễn Tinh cư.

Chỉ là còn chưa đi được một nửa, thì đã bị tầng tầng lớp lớp quan binh phòng vệ ngăn trở.

“Quận chúa đang tĩnh tu điều dưỡng, tạm thời không tiếp khách, còn mời thủ giáo thứ lỗi.”

Chương 637: Con đường phía trước (3)

Người phụ trách phòng vệ là một khuôn mặt xa lạ Trương Vinh Phương chưa từng thấy bao giờ.

“Ngươi là người phương nào? Ai cho ngươi đến phụ trách an toàn của quận chúa?” Trương Vinh Phương đứng trong chỗ tối cách đại viện ngoài trăm mét, trầm giọng hỏi.

“Mạt tướng Triệu Thừa Chí, Linh Vệ chữ Huyền của Tuyết Hồng các, chỉ phụ trách bảo vệ an toàn cho một mình quận chúa.” Giọng người này lãnh đạm, cấp tốc trả lời.

“Linh Vệ Tuyết Hồng các?” Trong lòng Trương Vinh Phương khẽ động, hồi tưởng lại hai cao thủ Tuyết Hồng các đi theo phía sau mình.

Rất rõ ràng, bên cạnh Vĩnh Hương quận chúa cũng có cao thủ Tuyết Hồng các đi theo. Chỉ là trước kia vẫn giấu kín, không ai phát giác.

Nhưng bây giờ, vào thời khắc mấu chốt nguy hiểm, rốt cuộc những người này không thể không ra ngoài.

Như vậy xem ra, rõ ràng chuyện quận chúa mượn người đi ra ngoài lần này, sợ rằng…

Trong lòng Trương Vinh Phương cảm thấy nặng nề.

Hắn đứng từ xa nhìn hướng viện của quận chúa, nơi ấy đèn đuốc sáng trưng, dòng người ra vào đông đảo.

Còn bất chợt có vị thuốc đông y đặc hơn bay ra.

Rõ ràng đã xảy ra chuyện.

“Nếu là cao thủ Tuyết Hồng các, như vậy sau này ta lại tới vấn an.”

Không nói nhảm, hắn xoay người rời đi.

Dọc theo đường đi lạnh lẽo không ai, rất rõ ràng có thể nhìn ra được, tuy quận chúa đã trở về, nhưng hộ vệ tùy thân nàng mang theo trước đó, lúc này số lượng thiếu rất nhiều.

Trở lại viện của mình, Trương Vinh Phương còn chưa đi vào thì đã thấy một bóng người lẳng lặng đứng ở trước cửa, xem tấm lưng kia, hẳn là Trần Hãn!

“Trần Hãn!?” Hắn cao giọng gọi.

Người nọ cấp tốc xoay người, bước nhanh tiếp cận qua đây.

Ánh trăng chiếu sáng khuôn mặt của hắn ta, chính là Trần Hãn đã rời khỏi mấy ngày rồi.

Một tiếng vang trầm “bộp bộp” vang lên, Trần Hãn quỳ xuống dập đầu với Trương Vinh Phương .

“Đạo tử… A Nhất A Nhị… Bọn họ…”

Hắn ta không thể tiếp tục nói hết lời.

Mặc dù bóng đêm âm u, không thấy rõ mặt mũi hắn ta, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

“Bọn họ chết rồi?” Trương Vinh Phương hơi ngạc nhiên.

“…” Trần Hãn gật đầu, không ngẩng đầu lên.

Nhất thời hai người rơi vào yên lặng.

“Ai… Ai giết bọn họ?” Sắc mặt Trương Vinh Phương khó coi, thấp giọng hỏi.

Tuy rằng A Nhất A Nhị theo hắn không lâu, nhưng con người không phải cây cỏ, từ lâu hắn đã cho rằng hai người là thuộc hạ của mình.

Bây giờ, Vĩnh Hương quận chúa mới mượn đi mấy ngày mà đã không còn hai người.

Mà lại như Trần Hãn nói tới trước đây. Hắn có thể không cho mượn, nhưng ba người Trần Hãn bọn họ không dám không đi.

Huyết mạch hoàng tộc chính là như vậy.

“Là môn chủ nhất mạch Thái Tinh… cao thủ Tông Sư Cảm Ứng môn… Đạo tử, hiện tại chúng ta phải làm gì?” Trần Hãn đè giọng, cúi đầu hỏi.

Những thời gian hắn ở chung với A Nhất A Nhị, ít nhiều cũng có chút giao tình, lúc này đột ngột bỏ mình, trong lòng hắn ngoài cảm giác bất đắc dĩ, còn có bi thương.

Hắn ta là Linh Lạc, không phải võ nhân bình thường. Nếu là võ nhân bình thường, vẫn có thể đi thẳng một mạch, đi xa tha hương, mai danh ẩn tích.

Nhưng Linh Lạc không được, bất luận hắn ta đi tới chỗ nào… Linh Đình muốn hắn ta sống thì sống, muốn hắn ta chết thì chết.

Hắn ta không thoát được… Cũng không giãy giụa được.

"Tin tưởng quận chúa sẽ cho chúng ta một câu trả lời." Trương Vinh Phương nhắm mắt, nhẹ giọng nói.

Mặc dù Thái Tinh tử giết chết, nhưng người mượn đi thực sự là quận chúa.

Cho dù Vĩnh Hương quận chúa hung hăng bá đạo thế nào đi nữa, cũng là huyết mạch hoàng tộc.

Trừ phi hắn muốn tạo phản, bằng không…

Mặt khác, bỗng hắn có một suy đoán.

Khác biệt lớn nhất giữa Mật giáo và Minh giáo, chính là Bái Thần của Mật giáo không bị Linh đình ràng buộc, cho nên là biến động.

Mà Minh giáo, có lẽ tất nhiên tuyệt đại đa số cao thủ đều bị hoàng tộc Linh Đình khống chế.

"Trở về đi." Hắn không nói thêm nữa.

Hắn bước vào sân viện của mình lần nữa, nhìn Đan lô trong sân đã lạnh lẽo từ lâu.

Tâm trạng trong lòng Trương Vinh Phương chậm rãi lắng xuống, kết cục của A Nhất A Nhị khiến cho hắn càng ngày càng kiên định ý nghĩ tuyệt đối không Bái Thần ban đầu.

'Nhất định phải mau chóng luyện Kim Thiềm công đến mức tận cùng!'

Lúc này hẳn là phía sau hắn còn có hai Linh Lạc Tuyết Hồng các đi theo.

Còn có Yến Song đưa tới bản sao chép của Kim Thiềm công, hẳn là đại diện cho Cảm Ứng môn vẫn quan tâm đến mình.

Lệnh bài cũng có khả năng có sự giám sát của sư phụ.

Từng tầng giám sát, muốn thoát khỏi tất cả những thứ này, đạt được đủ sức mạnh đi thực hiện tự do.

Điều duy nhất hắn có thể làm, chính là lấy tốc độ nhanh nhất mà tăng thực lực bản thân mình lên.

Hắn ngồi xếp bằng ở trong sân, Trương Vinh Phương dần dần nhập định, tiến vào trạng thái tu hành văn công.

Cho dù võ công đến Tông Sư cũng không ngăn được linh bạo, vì lẽ đó, tiếp theo, hắn tăng Kim Thiềm công, thu thập tuyệt học ngạnh công còn lại, tiến hành thử nghiệm tu hành toàn bộ lại nói.

Chương 638: Con đường phía trước (4)

Nếu tạm thời không tìm được biện pháp thích hợp, trước tiên đi lên phía trước rồi tính tiếp.

*

*

*

Đảo mắt mấy ngày sau. Vĩnh Hương quận chúa lại lộ mặt một lần, bàn giao ngắn ngủi với Trương Vinh Phương, biểu thị tiếc hận đối với cái chết của A Nhất A Nhị, bồi thường cho hắn một ít vàng bạc tài bảo, đã coi như là chấm dứt.

Đối với kết quả như thế, Trương Vinh Phương không nói gì, coi như cãi vã một trận cũng không có chút ý nghĩa nào.

Mà Trần Hãn cũng càng ngày càng trầm mặc không nói, càng lúc càng giống Minh Nguyên sư thúc trước kia Trương Vinh Phương nhìn thấy.

Trương Vinh Phương thở dài trong lòng.

Thấy Vĩnh Hương quận chúa không bị thương chút nào, chỉ là sắc mặt cực kỳ khó coi, còn lại không có việc gì.

Khi bị nàng yêu cầu chuẩn bị sẵn sàng, sau đó cùng nhau hành động, tiến hành vây quét nhằm vào Bạch Thập giáo.

Sau đó Vĩnh Hương để Trương Vinh Phương rời đi.

Hắn cũng lười phí lời với nàng.

Phối hợp thu thập dược liệu được, xử lý xong từng cái, bắt đầu luyện chế đan dược cần thiết của Kim Thiềm công tầng thứ ba.

Tầng thứ hai Ẩn Nguyệt khiến cho điểm thuộc tính của hắn tăng nhanh tốc độ, tăng lên thành năm ngày một điểm.

Mà không còn bị sư phụ quấy rầy, từ thu thập dược liệu, đến bắt đầu luyện đan của tầng thứ ba đều có hiệu suất cực nhanh.

Quả thực giống như được thần trợ.

Muốn mua thuốc gì, thì vừa vặn có thuốc đó nhập hàng đến, quả thực là vận may quá tốt.

Trong lòng Trương Vinh Phương cũng suy đoán, có thể là mấy người Yến Song Cảm Ứng môn kia giúp đỡ.

Tuy rằng không biết đến cùng bọn họ có mục đích gì. Nhưng chỉ cần Kim Thiềm công tăng lên, hết thảy cái khác đều là thứ yếu.

Trong lúc cực kỳ được ra sức trợ công, ngày thứ năm sau khi mở mật tàng.

Trương Vinh Phương đạt được một điểm thuộc tính nữa, cũng đồng thời luyện chế thành công đan dược cần thiết cho Kim Thiềm công cảnh giới thứ nhất —— Ẩn Nguyệt tầng thứ ba.

Chỉ cần có dược vật vào lần đầu tiên, sau đó sẽ có thể trực tiếp dùng điểm thuộc tính thêm vào, phòng ngừa liên tục uống thuốc lâu dài dẫn đến tổn thương thân thể.

Về điểm này, Trương Vinh Phương mạnh hơn người tu hành Kim Thiềm công còn lại của Cảm Ứng môn rất rất nhiều.

Thuốc đã được luyện xong, tiếp đó, hắn đang thiếu hụt điểm thuộc tính.

Mà đúng lúc này, rốt cuộc trận chiến tiêu diệt toàn diện Vĩnh Hương nhằm vào Bạch Thập giáo, đã chính thức bắt đầu.

Đùng…

Đùng…

Tiếng chuông thanh thuý du dương, chậm rãi truyền ra từ trong một đại giáo đường ở phía đồi núi phía bắc Thứ Đồng.

Đại giáo đường Thánh Phất Lôi An là giáo hội trung tâm Bạch Thập giáo được xây dựng to lớn nhất, hoa lệ nhất, trang nghiêm nhất ở toàn bộ Thứ Đồng.

Lúc này có đến hàng ngàn dân thường hội tụ ở đây, hội tụ ở bên ngoài giáo đường, thành kính không ngừng cầu nguyện hướng về thập tự màu trắng trên đỉnh giáo đường.

Quần thể kiến trúc giáo đường dài hơn ba trăm mét.

Đại sảnh nơi trung tâm nhất giáo đường, trên đỉnh nhọn màu đỏ cao hơn ba mươi mét còn có điêu khắc hình tiểu thiên sứ màu trắng, có thể thấy rõ ràng từng cái từng cái tô điểm trên nóc nhà đang nô đùa chơi đùa.

Ở ngoài đại sảnh giáo đường, từng dây từng dây kim loại màu nâu nghiêng xuống dọc theo nóc nhà, kéo dài từ tường trắng mãi cho đến mặt đất.

Rất nhiều đường dây màu nâu hội tụ cùng nhau ở nơi cửa sổ, hình thành so sánh rõ ràng giữa mộc mạc và tươi đẹp, với cửa sổ có hoa văn màu sắc trang trí.

Hai bên cửa lớn là từng cột từng cột hình trụ thô to, trên đó được điêu khắc vờn quanh đồ văn liên quan tới đức cha cứu rỗi thế nhân, thương hại thế nhân, ban tặng màu sắc thần thoại cho vạn vật thế gian.

Dân chúng ở ngoài hình trụ này, giống như có một đường ranh giới vô hình ngăn cản bọn họ ở bên ngoài, không dám tiến thêm.

“Giáo đường ở vào mặt phía bắc Thứ Đồng, căn cứ diện tích trang viên xung quanh, khả năng ẩn giấu hơn trăm tư binh dễ như trở bàn tay. Nếu muốn tiêu diệt bọn họ không khó, khó ở chỗ không thể để cho cao thủ trong đó còn sống chạy trốn.”

Lúc này trên đồi núi xanh sẫm cách đại giáo đường mấy trăm mét. Vĩnh Hương quận chúa và Trương Vinh Phương, còn có phủ đốc tri phủ Thứ Đồng bản địa, và rất nhiều quan chức cùng đứng ở chỗ cao, phóng tầm mắt ra xa tới căn cứ địa của Bạch Thập giáo.

“Bọn họ bắt trói mấy ngàn dân thường, đây cũng là chỗ khiến chúng ta sợ ném chuột vỡ bình. Mấy ngàn dân thường, cộng thêm tư binh, cùng với cao thủ thượng tầng của Bạch Thập giáo. Không cẩn thận sẽ dễ dàng dẫn phát xung đột leo thang.”

Phủ đốc Triệu Ngạn Đình có chút bất đắc dĩ nói.

“Không sao, ta đến là để xử lý việc này.”

Thương thế trước đó Vĩnh Hương bị Thái Tinh Tử đả thương còn đau đớn mơ hồ, lúc này một bụng lửa giận, vừa vặn bắt những người này của Bạch Thập giáo để trút giận.

Nàng quay đầu nhìn hảo thủ lần này mình mang đến.

Chương 639: Con đường phía trước (5)

Nội pháp Linh Lạc bên cạnh mình chỉ còn dư lại một người, Ngoại dược Linh Lạc còn lại hai người. Có thể nói tổn thất nặng nề.

Trong võ nhân bình thường của phủ đốc bên kia, có hai người Nội pháp, bốn người Ngoại dược. Đây đã là trình độ không tệ đối với thành thị ở ngoài Đại Đô.

Mà Linh Lạc lại chỉ có một người, một cao thủ thương pháp tên là Phúc Thủy Thương. Nhưng chỉ là Linh Lạc Ngoại dược mới vừa Bái Thần thành công.

Phủ doãn Ni Lạc Phu vẫn là trang phục như trước, một thân quan phục, trên đầu cột khăn đội đầu dày màu trắng, cầm gậy trong tay, chòm râu rất dài đến trước ngực.

Vị phủ doãn người Hồ Tây này, lần này mang đến một cao thủ Siêu Phẩm, là hậu bối của hắn ta.

Vóc người người kia cường tráng, vác song đao, một thân thiết giáp, khăn đen che mặt, tóc vàng cột cao thành đuôi ngựa thả ở phía sau.

Thoạt nhìn thiết giáp được chế tác tinh xảo, trên mỗi một mảnh khối giáp đều có hoa văn tinh mỹ và tầng tầng hoa văn như sóng lớn.

Hình như cái đó là công nghệ đặc thù nào đó.

Phủ doãn gọi người này là Minh.

Trừ phủ đốc và phủ doãn, tầm mắt Vĩnh Hương rơi vào trên người Trương Vinh Phương đang đứng ở một bên.

Đại Đạo giáo bên này cũng có thể có hai chiến lực Siêu Phẩm gia nhập.

Trong đó còn có một người là Nội pháp Linh Lạc.

Lúc trước đúng là hai Linh Lạc kia dùng tốt lắm. Nếu không phải hai người kia phối hợp với Linh Lạc của mình chặn lại mấu chốt, bản thân Vĩnh Hương cũng không thể trở ra toàn thân.

Tuy rằng kết quả cuối cùng là lưỡng bại câu thương, Thái Tinh Tử trọng thương thoát đi, nhưng ít nhất cũng đạt đến mục đích, như vậy là đủ rồi.

“Tất cả Linh Lạc ở đây ra khỏi hàng!”

Vĩnh Hương bỗng lên tiếng ra lệnh.

Mọi người chần chừ một lúc, từng người từng người dồn dập ra khỏi hàng.

Mí mắt Trương Vinh Phương chớp chớp, vẫn không ngăn cản.

Trần Hãn phía sau hắn thở dài một thoáng, đi lên phía trước hai bước, đứng ở vị trí trước người Trương Vinh Phương.

Tổng cộng năm người.

Một Nội pháp, hai Ngoại dược bên người Vĩnh Hương đều là Linh Lạc.

Phúc Thủy Thương bên phủ đốc.

Minh phía phủ doãn.

Trần Hãn ở Đại Đạo giáo.

“Một lúc nữa trước tiên các ngươi ngăn cản trận địa địch. Để chuẩn bị cho cuộc vây công tiếp theo.” Vĩnh Hương phân phó nói.

Ánh mắt nàng lạnh lẽo, mang theo một tia tàn khốc.

“Ta không quan tâm các ngươi làm sao, cần phải ngăn cản trận địa địch xung kích, bằng không, không quan tâm lai lịch sau lưng các ngươi là gì, bối cảnh gì… Bọn chúng không chết, thì các ngươi chết!”

Năm người đều hơi biến sắc mặt.

Thế này là muốn bọn họ dùng mạng đi đánh. Nếu Bạch Thập giáo không có Linh Lạc thì còn thôi, nhưng…

Mấy người không dám ngỗ nghịch mệnh lệnh của quận chúa. Chỉ có thể nhịn thấp giọng đáp lại.

Trong mắt Trương Vinh Phương âm trầm chợt lóe lên, nhưng vẫn nhịn xuống.

Hắn dời tầm mắt, nhìn ra sau lưng, nhiều đội quan binh Đại Linh cầm cung nỏ, súng kíp, đao thuẫn trong tay, chờ xuất phát từ lâu.

Không phải là chỉ có một đội quan binh nơi này, mấy mặt còn lại của đại giáo đường đều có bao vây giống vậy.

Mỗi một đội đều chỉ có võ tướng cao thủ cửu phẩm dẫn đội.

Từng có lúc, cao thủ cửu phẩm như vậy, nhưng vào lúc này trong mắt mình biến thành không đáng nhắc tới.

Trong lòng Trương Vinh Phương thoáng cảm khái.

Ở ngoài đô thành, kỳ thực cửu phẩm đã tính là cao thủ.

Siêu Phẩm thì trừ phủ thành, bình thường rất khó có thể nhìn thấy một người.

Mà Thứ Đồng có thể có nhiều cao thủ như vậy, vẫn bởi vì nguyên nhân bến cảng đệ nhất thiên hạ.

Bất kể như thế nào, tiêu diệt Bạch Thập giáo là nhiệm vụ chủ yếu mà hắn và Vĩnh Hương quận chúa đến đây chuyến này.

Cũng là mục đích chủ yếu đến Thứ Đồng.

Vì lẽ đó… Trận chiến này không thể không lên.

“Được rồi, tất cả mọi người chuẩn bị động thủ.” Vĩnh Hương giơ tay lên, ánh mắt lạnh lẽo.

“Cung nỏ thủ, lên lửa tên.”

“Nhưng quận chúa, nơi này còn có nhiều người bình thường như vậy… Cái này…” Phủ đốc chần chờ.

“Mấy ngày nay nha môn đã dán ác danh của Bạch Thập giáo ở khắp nơi, trong tình huống như vậy, những người này còn tụ tập ở chỗ này như trước, đây là lựa chọn thông đồng làm bậy ở nơi đây!”

Tay trắng của Vĩnh Hương như lưỡi dao, dùng sức vung xuống.

“Người thông đồng làm bậy, lấy hung đồ luận! Giết cho ta!”

“Giết? Nhưng nhiều như vậy…”

Phủ đốc Triệu Ngạn Đình không đành lòng, còn muốn nói điều gì, nhưng bị ánh mắt Vĩnh Hương quét qua, dừng một chút, cuối cùng vẫn im lặng.

Trương Vinh Phương nheo mắt lại, nhìn ra đại giáo đường xa xa.

Bạch Thập giáo… Cùng một gốc rễ với Hắc Thập giáo, thoạt nhìn là giáo phái sinh trưởng ở địa phương Tây Dương, nên không biết có bao nhiêu thực lực.

Hắn cũng hi vọng sớm ngày bình định thế lực này, sau đó thanh thản ổn định chuyên tâm tu hành.

Bây giờ sau khi mở ra mật tàng, hắn đã nắm đầy đủ đối với phương hướng tương lai.

Chương 640: Vây giết (1)

Sau đó chỉ cần âm thầm bắt một ít người linh hóa, thí nghiệm thử xem thí nghiệm của Đông tông là thật hay không.

Sau đó có thể đàng hoàng ẩn núp thời gian dài mà tu hành.

“Chuẩn bị!”

Lúc này tiếng nói của quan binh dẫn đầu sau lưng mơ hồ truyền đến.

Đúng vào lúc này, trong số dân chúng đại giáo đường bên kia bước ra một đội người.

Bọn họ mặc áo bào trắng, trước ngực đeo theo thập tự giáo màu trắng, đang cao giọng nói gì đó, hai tay vung múa, tâm trạng kích động.

Theo bọn họ hô hào, dân chúng xung quanh càng dồn dập kích động hơn.

“Ounigye!” Tiếng gầm giận dữ vang lên.

Bỗng bên trong đám người y phục màu trắng, đột nhiên một lão nhân đứng ở vị trí đầu tiên rống to.

Đầu hắn ta đội dây trang sức pha lê xanh, cầm gậy chống thuần trắng trong tay, phần dưới áo bào trắng trên người thêu hoa tường vi màu vàng, kinh văn, ngôi sao, và đồ án thập tự.

“Giết!” Đồng thời khi hắn ta rống to, là Vĩnh Hương giơ cao đoản kiếm bên hông ra lệnh.

Vút một tiếng, pháo hoa màu trắng phóng lên trời.

Pháo hoa màu trắng từ từ nở rộ, hóa thành cánh hoa tựa như sen trắng, rải rác, rồi nhạt dần.

Trong ba mặt quan binh bao vây, các cung thủ đồng thời buông dây cung trong tay mũi tên được châm lửa bay vù vù.

Xèo xèo xèo xèo!

Mưa tên lửa bay lên từ các phương hướng khác nhau, vẽ ra đường vòng cung rồi rơi vào giáo đường.

Điểm đỏ bay lên vẽ ra từng dây đỏ ở giữa không trung, có phá vỡ cửa sổ, có ghim trên cửa chính, nhiều hơn là rơi vào nóc nhà và mặt tường.

Dầu hỏa bắn tung toé, giáo đường dần dần bị nhen lửa.

Đám người tụ tập kinh ngạc hét ầm lên, tản ra khắp nơi nỗ lực thoát đi.

Mà những người y phục màu trắng cũng chen lẫn ở trong đó, phóng tới trận hình quan binh xung quanh.

Rõ ràng là bọn họ là muốn mượn đội ngũ dân chúng để tấn công quan binh.

"Xạ kích!" Vĩnh Hương lại vung đoản kiếm trong tay lần nữa.

Đội súng kíp phía sau cung nỏ tiến lên, sắp xếp trận hình. Che ở phía trước mọi người.

Trong từng tiếng xạ kích xì xì xì, viên đạn, nỏ tên liên miên không dứt, giống như bão táp tử vong tùy ý tàn sát tới dân chúng.

Trong giây lát đó chính là đám người ngã xuống đất như gặt lúa mạch, gãy đổ từng mảng từng mảng, máu bắn tung tóe.

Nhưng vào lúc này, mấy bóng người cầm khiên tròn trong tay, bay lên trời trong đám người, xông về phía trước.

Áo bào đen bọn họ khoác bị hất lên, lộ ra trọng giáp toàn thân màu đen ở dưới.

Những người này liên tục công kích, cuồn cuộn không ngừng, tốc độ cực nhanh, đến mức cung nỏ thủ hoàn toàn không thể nhắm vào, chớp mắt đã mất đi hình bóng.

Vài giây sau, tổng cộng hơn hai mươi bóng người nhảy vào trận doanh quan binh, loan đao kiếm lớn trong tay tùy ý chém đánh, đi đến nơi nào là người ngã ngựa đổ, không người có thể địch lại.

"Là Linh Lạc và quân kỵ sĩ của Bạch Thập giáo, đến các ngươi lên!" Vĩnh Hương nhìn mấy tên Linh Lạc phía sau lưng.

Sáu người biết không từ chối được, chỉ có thể thả người phóng tới những người này.

“Đạo tử, làm ơn tất bảo trọng chính mình!” Cuối cùng tiếng nói của Trần Hãn truyền đến, chui vào trong tai Trương Vinh Phương.

“Hãn, sợ là phụ lại mệnh lệnh của chưởng giáo…”

Trương Vinh Phương nhìn bóng lưng mấy người lao ra, bỗng sắc mặt u ám khó hiểu.

Khi hắn đến có từng khuyên Trần Hãn, nhưng đối phương không trả lời, chỉ có trầm mặc.

Coi như những Linh Lạc này phụ thuộc vào Đại Đạo giáo, cũng không thể có một chút chống lại nào đối với mệnh lệnh hoàng tộc.

Nếu không phải đại quyền sinh tử bị nắm giữ ở trong tay hoàng tộc Linh Đình, ai lại đồng ý đánh mất tất cả tôn nghiêm đi làm chó cho người?

Oành!

Sáu người xông lên đón đánh, giống như sáu tảng đá ngầm, trước tiên chặn lại đợt tấn công thứ nhất của Bạch Thập giáo.

Từng tiếng nổ tung va chạm kịch liệt nặng nề vang lên.

Va chạm giữa sức mạnh với sức mạnh, binh khí và binh khí, tấm khiên và tấm khiên. Lực trùng kích cực lớn, vũ khí tấm khiên yếu kém một ít, lập tức có thêm từng đường từng đường cắt xẻ.

Tia lửa nhỏ vụn lóe lên rồi biến mất.

Sau lưng sáu người, Siêu Phẩm còn lại không phải linh hóa dồn dập đuổi tới.

Trong nháy mắt hai nhóm người đánh thành một đám.

Cao thủ Siêu Phẩm giao thủ, tốc độ thân pháp quá nhanh, khiến cho quan binh xung quanh hoàn toàn không thể nhúng tay, chỉ có thể chờ đợi và quan sát.

Nhưng rõ ràng thực lực Bạch Thập giáo vượt quá dự liệu của Vĩnh Hương. Trong đó nhân số Siêu Phẩm lại hơn mười người. Cao thủ Đại Linh bên này lại không đủ.

Đồng thời trong đó còn có lão giả mặc trang phục Đại giáo chủ, gậy chống trong tay giống như ảo ảnh, mỗi một lần ra tay là có thể đánh ra một lỗ máu trên người một Linh Lạc.

Ít nhất vị này cũng là cao thủ cấp độ Tam Không!

“Rác rưởi!” Lửa giận trong lòng Vĩnh Hương mới bị đánh tan lại dâng lên lần nữa.

“Tất cả Siêu Phẩm, từng người phân tán nghênh địch! Cần phải diệt sạch kẻ địch ở nơi đây!”

Chương 641: Vây giết (2)

Nàng bỏ qua đoản kiếm, giơ tay sang bên phải.

“Đao đến!” Hai tên quan binh sau lưng cùng nhau gánh một thanh trảm mã đao to lớn dài đến hai mét năm tới bên cạnh nàng.

Vĩnh Hương dùng một tay cầm trảm mã đao, nhấc lên.

Trảm mã đao to lớn ít nhất nặng đến mấy chục cân, bị nàng nhấc lên một tay dễ dàng.

Vút!

Lưỡi đao lóe lên cực tốc ở giữa không trung, mang theo một vệt sáng.

“Ta đánh không lại Thái Tinh Tử, chỉ là một phiên giáo Tây Dương, cũng dám càn rỡ?”

Vĩnh Hương nhanh như tia chớp chạm vào trước ngực mình.

Hít…

Mạch máu đỏ sậm như hình xăm đồ hình, nhanh chóng lan tràn từ giữa lồng ngực sang hai bên.

Tiếng sàn sạt nhỏ bé chậm rãi truyền ra trên người nàng.

Đó là máu tươi lưu động siêu cao tốc ở trong mạch máu, phát ra tiếng ma sát nhỏ bé.

Da thịt toàn thân Vĩnh Hương bắt đầu biến đỏ, hai mắt nhanh chóng chuyển thành đỏ tươi, vô số tơ máu như dây trùng hội tụ đến con ngươi.

Oành!

Trong phút chốc mặt đất hơi chấn động, bãi cỏ dưới chân nàng nổ tung thành hố đất, người đã biến mất tại chỗ, xông thẳng tới Đại giáo chủ Bạch Thập giáo.

Trong phút chốc, một tiếng vang va chạm cực lớn hơn tất cả những người còn lại, nổ tung giữa hai người.

Đại giáo chủ ngừng tại chỗ, thân thể bay ngược ra ngoài, thế mà lại bị một đao cứng rắn chém lui nhanh về phía sau.

“Đại Thành Võ Điển… Vạn Linh Thập Tam Hạn…” Phủ đốc Triệu Ngạn Đình không nhịn được mà hít khí lạnh.

“Đây chính là võ học Vạn Linh Thập Tam Hạn hoàng tộc Linh Đình sao?” Sắc mặt phủ doãn Ni Lạc Phu bên cạnh nghiêm nghị, nhìn chằm chằm gắt gao Vĩnh Hương đang ra tay.

“Tuyết Hồng các tụ hội võ học thiên hạ, mà Đại Thành Võ Điển là võ học hội tụ vô số kiệt tác cao nhất dồn mọi tâm huyết của cao thủ Tuyết Hồng các.” Triệu Ngạn Đình than thở.

“Vạn Linh Thập Tam Hạn là võ công không giống võ công bình thường nhất của Đại Thành Võ Điển. Thập tam hạn đại biểu môn võ học hoàng tộc này, có ít nhất mười ba loại trạng thái cực hạn không giống nhau có thể cung cấp lựa chọn. Mà loại của quận chúa chính là Vạn Mã đao trong đó.”

“Vạn Mã đao…” Trương Vinh Phương nhìn Vĩnh Hương lúc này.

Không thể không nói quả thật vị quận chúa này có tiền vốn tự kiêu.

Nàng vốn là Siêu Phẩm Tam Không, lúc này cộng thêm võ học đỉnh cấp rất có khả năng là mạnh nhất thiên hạ như Đại Thành Võ Điển, lại mở trạng thái cực hạn.

Quả thực mạnh đến khó tin nổi.

Lúc này hoàn toàn đè ép Đại giáo chủ Bạch Thập giáo kia mà đánh.

Trảm mã đao mấy chục cân ở trong tay tựa như không có gì. Mỗi một chiêu đều bùng nổ ra tốc độ Trương Vinh Phương có chút không thấy rõ.

“Được rồi, nếu quận chúa cũng ra tay rồi, chúng ta cũng không thể nhàn rỗi…” Phủ đốc trầm giọng nói.

Nếu không biết võ công còn tốt, lúc này có thể kiếm cớ không ra trận.

Nhưng ngay cả quận chúa còn tự mình tham gia, bọn họ còn chờ ở chỗ này thì chính là đại bất kính.

Nhất thời, từng người chọn một phương hướng, rút vũ khí ra, dẫn binh đao thuẫn sau lưng xông lên phía trước vây giết.

Bên cạnh Trương Vinh Phương đã trống trơn vắng vẻ, không còn người nào.

Hắn tùy ý tìm một quân kỵ sĩ hắc giáp cả người đẫm máu, người kia đã sắp xông ra khỏi vòng vây, khe hở áo giáp trên người còn ghim mấy mũi tên vào, cũng không biết là tác phẩm của vị thần tiễn thủ nào.

Hắn không dùng Thiên Hạ đao mới tới tay, Trương Vinh Phương chỉ dùng tay không đeo bao tay bằng kim loại, hoạt động khớp một chút, đạp bước về trước, một thoáng nhảy vào vòng vây.

"Suma!" Kỵ sĩ hắc giáp kia còn có sức lực rống to, kiếm lớn màu bạc trong tay rộng bằng bàn tay dài đến hai mét, quét ngang tới từ trái sang phải.

Lưỡi kiếm cuốn lên kình phong, kéo bụi bặm cỏ vụn trên mặt đất không ngừng bay lên.

Kiếm lớn sắc bén nhiễm máu đỏ tươi mang theo đường vòng cung nhỏ bé, gào thét chém về phía Trương Vinh Phương đột ngột xuất hiện.

Hít.

Trương Vinh Phương đứng tại chỗ, trong mắt cấp tốc hiện lên dữ liệu thuộc tính trên người đối phương.

'Ngoại Dược ba lần.'

Hắn giương mắt nhìn về phía đối phương, trong mắt không có cảm xúc, chỉ có bình tĩnh.

Dậm chân.

Xoay người.

Chỉ một bước, Trương Vinh Phương nhảy vào góc bên cạnh khuỷu tay đối phương.

"Trọng Sơn."

Oành!

Trong tiếng vang trầm, hắc giáp kỵ sĩ như bị sét đánh, lui về phía sau mấy bước, thật vất vả mới đứng vững lại được.

Nhưng dưới chân hắn ta cũng đã đạp mặt đất ra mấy vết chân sâu.

‘Yếu đến thế sao?’ Lông mày Trương Vinh Phương cau lại, hắn đã thu lực hết sức. Chỉ dùng một nửa sức mạnh.

Lúc này không thể không thu hồi một ít lực đạo lần nữa.

Liếc nhìn quận chúa cách đó không xa đang trong vòng ác chiến, ánh mắt hắn lóe lên.

‘Xem ra muốn kéo dài thời gian, không thể dùng Phá Hạn kỹ.’

‘Như vậy, vẫn phải dùng võ học bình thường đánh một trận thật tốt đi.’

Hai tay hắn thủ trước người, bày ra thức mở đầu Nhạc Hình phù thuần túy Đại Đạo giáo.

Chương 642: Vây giết (3)

"Giết!" Kỵ sĩ hắc giáp lại điên cuồng hét lên lần nữa, xông về phía trước, kiếm lớn trong tay mang theo một loại chấn động quái dị nào đó, phủ đầu chém tới Trương Vinh Phương.

Nhưng một kiếm này còn chưa hạ xuống, trước mắt hắn ta đã không còn bóng người.

Vù một tiếng, kiếm lớn lại chuyển hướng lần nữa, ở giữa không trung đuổi theo Trương Vinh Phương né trái tránh phải như hình với bóng.

Chiêu biến đổi này trở nên bất ngờ.

Có thể chém thẳng xuống ở loại lực lượng khổng lồ này, còn có thể biến chiêu đúng lúc, rất rõ ràng là dùng một loại Phá Hạn kỹ nào đó.

Đáng tiếc…

Thân pháp hai người chênh lệch quá to lớn.

Giữa Siêu Phẩm, giữa Ngoại Dược, cũng tồn tại chênh lệch tố chất thân thể rõ ràng.

Dựa theo ước định, Trương Vinh Phương xác định trạng thái tốc độ lực lượng bình thường của đối phương, cao nhất chỉ có trình độ hắn dùng Ngoại Dược ba lần.

Mà hiện tại… Hắn ta đã dùng Ngoại Dược bảy lần…

Giữa hai người lại lấp loé kiếm quang lần nữa, kiếm lớn xẹt qua trước người Trương Vinh Phương, rơi vào không trung.

Kỵ sĩ hắc giáp càng ngày càng tức giận, xoay tròn kiếm lớn liên hoàn, chém ra từng đạo từng đạo kiếm quang hình cung cao thấp không đều.

Ánh kiếm màu bạc vung lên tốc độ cao, dòng máu dính trên lưỡi kiếm bị bay văng ra, thậm chí một ít rơi vào y phục của Trương Vinh Phương.

Nhưng đáng tiếc là, tố chất thân thể hắn ta không bằng, võ công thân pháp cũng không bằng, toàn lực bạo phát chỉ mang đến nhiều lần chém vào không khí.

Trương Vinh Phương cẩn thận né tránh, không đánh trả, mà là khống chế nhịp điệu giao thủ.

Để tránh khỏi kết thúc chiến đấu quá nhanh.

Dù sau hiện tại hắn chỉ là một cao thủ võ nhân mới đột phá Ngoại Dược, coi như thực lực võ công rất mạnh, có thể chém giết vượt cấp.

Có thể triền đấu cùng một võ nhân cấp bậc như vậy đã là phi thường lợi hại.

Vì lẽ đó hiện tại hắn biểu hiện ra là thân pháp tốc độ hơn người, nhưng không đánh nổi thế thái đối phương.

Trương Vinh Phương hiểu rất rõ, thật sự quyết định thắng thua là vẫn phải xem thắng bại của Vĩnh Hương quận chúa bên kia.

Cao thủ cấp bậc Tam Không mới là mục đích căn bản của lần vây quét này.

Những người còn lại chạy thoát cũng không ảnh hưởng lớn, nhưng một khi Đại giáo chủ Tam Không thoát đi, nguy hại có thể tạo ra quá to lớn.

Hơn nữa, hắn luôn có cảm giác, những cao tầng Bạch Thập giáo này cứ không duyên cớ bị vây chặt ở đây như thế, một chút biện pháp phòng bị cũng không làm, đần độn như thế mà chờ bị vây quét.

Có vẻ như trong đó có vấn đề.

Lẽ nào bọn họ sẽ ký thác tất cả an toàn bản thân vì nghĩ rằng Linh đình kiêng kỵ sinh mệnh dân thường?

Trương Vinh Phương đổi vị trí suy nghĩ, nếu mình là cao tầng Bạch Thập giáo, tuyệt đối sẽ không ngu xuẩn như thế.

Tuy rằng trước khi đến Vĩnh Hương có nghe nói thông qua tình báo tuyệt mật từ gián điệp của mình.

Nhưng…

Trương Vinh Phương cảm thấy trong này tuyệt đối còn có biến số!

Sau khi nhẫn nại giao thủ hơn mười chiêu với đối thủ, kỵ sĩ hắc giáp biết rõ khí lực không chống đỡ nổi, dần dần thở dốc

ngày càng kịch liệt hơn.

Trương Vinh Phương không thả lỏng cảnh giác, coi như đối thủ nhỏ yếu đến đâu, cũng có khả năng bùng nổ ra thủ đoạn khó lòng phòng bị.

Chỉ là khi hắn chưa kịp chờ đến lúc đối phương dùng thủ đoạn áp đáy hòm thì xa xa truyền đến một tiếng cười to.

Vĩnh Hương quận chúa dùng một đao lăng không, chém trúng gậy chống của Đại giáo chủ, chia gậy chống làm hai, người mang vũ khí cũng hoàn toàn chia làm hai đoạn.

Ngay khi nàng cười to quyết định thắng bại.

Một tên dân thường trên đất, vốn dĩ đã ngã xuống đất từ lâu, đang sợ hãi nằm rạp trên mặt đất, chờ đợi kết thúc.

Nhưng trong một nháy mắt Vĩnh Hương nhảy qua người hắn ta, người này chợt mở hai mắt, trong giây lát vẻ mặt kinh hoàng biến mất.

Một tiếng xé gió bén nhọn bắn mạnh ra từ trong tay.

Trong một phần mười giây.

Người này nhanh chóng vọt lên, đoản đao trong tay mạnh mẽ đâm tới phần lưng của Vĩnh Hương.

Lần này tốc độ quá nhanh, cũng nắm thời cơ quá đúng.

Vừa vặn ngay khi Vĩnh Hương ra tay toàn lực, đứt quãng khi dùng sức đến phần cuối.

“Thái Tinh Tử! Ngươi dám!”

Hai tên Linh Lạc Tuyết Hồng các nhận ra người, vừa kinh vừa sợ, quát lớn lên tiếng, phi thân nhào về phía bên kia.

Nhưng đã quá muộn.

Oành!

Đoản đao mạnh mẽ đâm vào phần lưng của Vĩnh Hương, hình như bị một loại nội giáp nào đó cản trở, không thể đâm thủng vào.

Nhưng dù là như vậy, sức mạnh khổng lồ cũng nện cả người Vĩnh Hương đến bay về phía trước, ầm ầm rơi xuống đất.

Phần lưng nàng đau nhức, nội tạng bị thương xé rách, từ trong miệng phun ra một ngụm máu.

Lúc này hai tên cao thủ Tuyết Hồng các ra tay, dĩ nhiên giao thủ với tên đánh lén kia.

Nhưng mới giao thủ mấy chiêu, hai người cũng đã rõ ràng rơi xuống hạ phong.

Chênh lệch rõ ràng về lực lượng, tốc độ.

Chương 643: Vây giết (4)

Nếu không phải hai người phối hợp rất tốt, e rằng trong mười mấy chiêu đã bị người này ung dung bắt được.

“Ban thưởng ngày hôm trước của quận chúa, hôm nay bản tọa xin trả nguyên số!” Người đánh lén kia cười dài một tiếng, hai chưởng đẩy hai người ra, lại nhào về phía Vĩnh Hương lần nữa.

“Ngăn cản hắn!” Vĩnh Hương quận chúa rống to bén nhọn, không chậm trễ chút nào mà xoay người trốn.

Nàng xoay người ra sức lao nhanh ra xa.

Linh Lạc còn lại dồn dập biến sắc, vứt bỏ đối thủ của mình, toàn bộ nhào về phía Thái Tinh Tử.

Nếu Vĩnh Hương có chuyện, những người bọn họ này gặp phải thiên nộ thì sợ là toàn bộ đều phải chết!

Nhưng rất rõ ràng, những Linh Lạc Siêu Phẩm vội vàng chạy tới hoàn toàn không phải đối thủ của người này. Chỉ thấy Thái Tinh Tử ung dung thoải mái như tản bộ, song chưởng nhanh đến gần như không nhìn thấy cái bóng giống như vẽ ra từng đường từng đường thái cực.

Chỉ cần có người chặn ở trước người, không đến mấy chiêu đã bị lão ung dung đánh trọng thương phải lui lại.

Ba tên Linh Lạc Siêu Phẩm chạy tới kịp thời, chớp mắt bị đánh lui. Hai người trong đó bị giết một lần, một người đứt hai tay.

Nếu không phải người xung quanh vây công quá nhiều, Thái Tinh Tử hoàn toàn có thể lấy dùng linh tuyến nuốt chửng, giết chết mấy người triệt để.

“Tất cả Siêu Phẩm, toàn bộ lên cho ta! Người ngăn cản người này có thưởng cao!”

“Người lâm trận không tiến, xử trí như đào binh, luận tội đáng chém!” Vĩnh Hương thấy Linh Lạc hoàn toàn không ngăn được đối phương, trong lòng càng thêm sợ hãi, vừa trốn vừa không ngừng la lớn mệnh lệnh trong miệng.

Bên phía Đại Linh, tất cả Siêu Phẩm nghe vậy, lúc này đều hơi biến sắc mặt.

Hai người bên cạnh Trương Vinh Phương khẽ cắn răng, đều chuyển hướng, bất đắc dĩ xông tới Thái Tinh Tử.

Ầm ầm ầm!

Tiếng súng dày đặc truyền ra liên tục, nhưng đã sớm bị Thái Tinh Tử né tránh.

Người này mắt sáng như đuốc, chỉ cần nhìn phương hướng người bắn nhắm vào là đã sớm tránh ra. Sau đó lại nhấc một người kỵ sĩ hắc giáp lên chặn trước người.

Hoàn toàn không có viên đạn nào có thể xuyên thấu qua thi thể kỵ sĩ hắc giáp, rồi tạo thành thương tổn cho hắn ta.

Rất nhanh, Linh Lạc Tuyết Hồng các cũng bị mấy chưởng đánh rơi nhẹ nhàng, ngã xuống tại chỗ, chờ đợi phục sinh.

Sau đó là võ nhân Siêu Phẩm bình thường xung quanh mới đến.

Trương Vinh Phương thấy cao thủ xung quanh đều xông tới, chỉ còn lại mình vẫn còn chậm rãi triển đấu ở nơi này.

Hắn cảm giác rõ ràng mình càng ngày càng dễ thấy.

Trong lòng không muốn bị Vĩnh Hương liên lụy, hắn quyết đoán chuẩn bị lùi lại rời đi.

Rất nhanh.

Mấy tên Siêu Phẩm mới di chuyển ra phía trước, hoàn toàn đều không thể chống đỡ đến năm giây đã bị đánh tan.

Một người bị giết tại chỗ, còn lại dồn dập trọng thương ngã xuống đất.

Thái Tinh Tử ra tay quá nhanh, chỉ vừa đối mặt, không phải Siêu Phẩm thì hoàn toàn là miểu sát.

Mà người đạt đến Siêu Phẩm, cũng chỉ chống đỡ nhiều hơn mấy chiêu, đã bị đánh đổ tư thế phòng ngự, hoàn toàn trọng thương ngã xuống đất.

Đảo mắt Thái Tinh Tử đã đuổi theo Vĩnh Hương chạy chậm hơn do vết thương.

Chỉ là khi Trương Vinh Phương chuẩn bị rút đi thì dư quang khóe mắt hắn lại nhìn thấy, Vĩnh Hương không chút do dự mà chạy như điên tới chỗ hắn.

“Trương Ảnh! Nhanh để Linh Lạc Tuyết Hồng các sau lưng ngươi đi ra chặn!” Vĩnh Hương thét to gọi lớn.

Nhìn khuôn mặt Thái Tinh Tử bình thường không có gì lạ kia, lại hiện ra tròng mắt kiên quyết sát ý.

Trương Vinh Phương không nói hai lời, lúc này đã nghĩ chuyển hướng chạy trốn.

“Ngươi dám chạy, trở lại ta sẽ bảo phụ vương trị tội ngươi!” Vĩnh Hương tức giận uy hiếp.

Tiếng gào kèm theo tiếng cười to của Thái Tinh Tử phía sau nàng.

Rất rõ ràng, nếu đối phương muốn giết người thì đã sớm giết, hắn ta là đang trêu đùa thôi.

Đùa giỡn Vĩnh Hương, từng bước một nỗ lực bức nàng đi vào đường cùng.

Trương Vinh Phương ngừng lại tại chỗ, nhanh chóng nhìn đến chỗ hai người Thái Tinh Tử.

Trong lòng hắn biết, coi như mình bạo phát toàn bộ lực lượng, xông lên tỉ lệ đại khái cũng không phải đối thủ của Thái Tinh Tử.

Nhìn thấy hai mắt ẩn giấu bao hàm sát ý của Thái Tinh Tử đang chuyển từ trên người Vĩnh Hương đến trên người mình.

Trương Vinh Phương nhịn xuống sát ý và lửa giận trong lòng, hét lớn một tiếng, xông tới hai người.

Oành!

Hắn mới lao ra cách mấy mét, vừa vặn một tên giáo chúng Bạch Thập giáo tán loạn chung quanh, bỗng lao ra từ mặt bên đánh vào bên người Trương Vinh Phương.

Phốc!

Trương Vinh Phương theo tiếng đổ xuống, hai mắt lộn ngược, mất đi ý thức. Khóe miệng còn chậm rãi tràn ra một tia máu

tươi.

Hai tên giám hộ Tuyết Hồng các phía sau hắn, lúc này cũng không thể không xông lên phía trước, nghênh đón Thái Tinh Tử.

Dù như thế nào, bọn họ cũng không thể trơ mắt nhìn Vĩnh Hương bị người chặn giết.

Thấy cảnh này, Vĩnh Hương trợn mắt ngoác mồm.

Chương 644: Vây giết (5)

Mà Thái Tinh Tử thì không nhịn được cười ha ha, triển khai thân pháp, hai bên trái phải, ung dung lắc lư chặn hai người Tuyết Hồng các.

Bạch!

Tay phải hắn ta nắm thành trảo, đầu ngón tay bén nhọn như đao, vững vàng kẹp ở nơi cổ Vĩnh Hương quận chúa.

"Còn gọi không?"

Siêu Phẩm còn có thể di chuyển, và Linh Lạc mới phục sinh, cùng với quan binh còn lại vây lại, lúc này tất cả mọi người không dám nhúc nhích.

Một đám người vây nhốt hai người, tay đè vũ khí, câm như hến.

"Ngươi có gan!" Vĩnh Hương cắn răng nghiến lợi nói.

"Bị xé rách một phần ba linh tuyến, còn dám đứng ra đánh lén! Ta xem ngươi giết ta rồi thì chạy thoát thế nào!"

Trong lời nói của nàng mơ hồ lộ ra một tin tức.

Rõ ràng lúc trước Thái Tinh Tử cũng bị trọng thương trong lúc chém giết.

"Bản tọa làm việc luôn luôn quang minh chính đại. Nếu không phải hôm qua bị các ngươi đánh lén, cần gì phải ra hạ sách này." Thái Tinh tử cười nói.

Hiển nhiên trên mặt hắn ta đeo mặt nạ đặc thù, không có vẻ mặt gì, chỉ có một đôi mắt lộ ra các loại thần thái.

"Có bản lĩnh thì ngươi giết ta đi!" Vĩnh Hương đèn nén giọng nói, hai mắt đỏ bừng.

"Huyết mạch hoàng tộc, ta cũng không dám tùy ý ra tay." Thái Tinh tử cười to lên, "Nhưng mà tội chết có thể miễn, tội sống khó thoát."

Răng rắc!

Trong phút chốc là một tiếng vang giòn, cánh tay phải Vĩnh Hương bị bẻ gãy giống như cành cây, lồi ra ngoài.

Ngay sau đó là một tiếng vang nhỏ. Ánh đao lóe lên, một tay Thái Tinh Tử nhặt lên một thanh loan đao trên mặt đất, một chiêu đập gãy hai chân Vĩnh Hương.

"Thân là hoàng tộc, chút thương ấy đối với ngươi mà nói, cũng không tính là cái gì chứ? Chỉ là làm lỡ một thoáng ngươi tu hành võ đạo mà thôi. Ngươi nói đúng chứ?" Thái Tinh tử cười nói.

Lúc này Vĩnh Hương đã không rảnh mà trả lời hắn ta, đau nhức làm cho nàng hét ầm lên.

"Ngươi… Chờ… Phụ vương… Chắc chắn sẽ không để ngươi sống dễ chịu!"

"Lời này, vẫn nên chờ Chân Định vương tự mình ra mặt rồi lại nói với bản tọa đi." Thái Tinh tử không thèm để ý chút nào.

Hắn ta vốn là Tông Sư Cảm Ứng môn, lại là Linh Lạc Mật giáo, quanh năm bị Linh đình truy nã cắn giết.

Còn sợ chút uy hiếp này?

Hắn ta mang theo Vĩnh Hương, Thái Tinh Tử thả người nhảy một cái, lấy nàng làm bia đỡ đạn, nhanh chóng chạy nhanh rời đi xa xa.

"Mau đuổi theo!"

Mọi người bên phía Linh đình dồn dập theo sát phía sau.

Tầng thứ bậc này giao thủ, từ đầu tới cuối chỉ là biến số ngắn mấy phút, nhưng rất nhiều quan binh hoàn toàn không thấy rõ thế cuộc, cơ bản đã kết thúc.

Chờ đến khi hai nhóm người một đuổi một chạy biến mất ở xa xa, phủ đốc vội vã dẫn người dẫn binh mã đuổi tới.

Mặc dù biết không đuổi kịp, nhưng nhất định phải làm thái độ.

Trong nháy mắt, bản thân giáo chúng Bạch Thập giáo bị vây quét trái lại không ai để ý tới nữa.

Thế lực Bạch Thập giáo còn sót lại dồn dập thừa dịp loạn lạc mà thoát đi. Vốn dĩ là một trận chiến vây quét, lại bị Tông Sư

Thái Tinh Tử Cảm Ứng môn gia nhập làm rối loạn, hoàn toàn là đầu voi đuôi chuột.

Trần Hãn lặng lẽ đi tới bên cạnh Trương Vinh Phương, đẩy hắn một cái.

“Đạo tử, mau đứng lên, người cũng đi hết rồi.” Hắn ta nhìn hai bên một chút, hạ giọng nói.

Trương Vinh Phương chậm rãi mở mắt, liếc chung quanh một cái.

Cao thủ ‘bị thương’ giống như hắn, lúc này đều dồn dập bò dậy từ trong đống người chết.

Mọi người dồn dập tách ra nhìn nhau, cấp tốc thu thập trên người, được thuộc hạ quan binh thân tín nâng đỡ, cấp tốc rời đi.

Trương Vinh Phương đứng lên, thở dài một tiếng, nhanh chóng rời chiến trường cùng Trần Hãn, quay trở về Viễn Tinh cư.

Ở trong buồng xe ngựa, hắn nhanh chóng đổi đi áo bào rách nát đầy vết máu trên người, sắp xếp lại đạo kế xốc xếch.

“Ai, không biết Vĩnh Hương quận chúa có việc gì hay không, chính là sức ta không bằng người, không thể tận lực, đáng tiếc…” Trương Vinh Phương ngồi ở trong buồng xe, trong tay bưng một chén rượu sữa ngựa mới hâm nóng, thở dài một tiếng.

Hắn múc một thìa đậu xào kiểu Tứ Xuyên mới hâm nóng, đưa vào trong miệng, thoả mãn gật gù.

“Hương vị ngon quá.”

Trần Hãn ở bên cạnh mỉm cười.

“Sáng sớm mới mua, tìm vài nhà mới tìm được nhà có vị ngon.”

Hắn ta dừng một chút.

“Đúng rồi, đạo tử, ngài nói, chúng ta qua loa rõ ràng như thế, quận chúa thật sự không tính sổ sau khi chuyện xảy ra sao?” Hắn ta vẫn còn có chút lo lắng.

“Ngươi đã đủ tận lực, sợ cái gì. Người nên lo lắng chính là ta.” Trương Vinh mới thản nhiên nói.

“Không phải trước đó ta đã dạy ngươi sao? Đi lên đừng tiếp chiêu, đứng sau lưng người khác, tiếng gào phải lớn, động tác phải chậm, vẻ mặt phải đúng cảm xúc. Sau đó gặp phải dư âm mau mau chạy tới va vào. Sau đó chả việc gì nữa mà ngã xuống đất, như vậy mới có thể tích lũy thương thế, cuối cùng là ngã xuống đất không dậy nổi làm nền cho tốt.”

Chương 645: Thành Ý (1)

“Ờm…” Trần Hãn bất đắc dĩ. Hắn ta chỉ làm đến ngã xuống đất là nhiều, vẻ mặt cái gì, thật sự không am hiểu…

“Quên đi, ngươi là người đàng hoàng. Nếu A Nhất A Nhị cũng có thể hiểu được đạo lý này sớm hơn, cũng không đến nỗi…” Trương Vinh Phương không phải người đa sầu đa cảm.

Nhưng nghĩ tới đây, trong lòng vẫn có chút bất đắc dĩ.

“Đúng rồi, ngươi có biết, nếu tay chân Vĩnh Hương quận chúa đều đã gãy hết rồi, hoàng tộc có thể tục tiếp khôi phục lại hay không?”

“Có thể. Trước đây từng có tiền lệ, nhưng mà hẳn là cần thời gian. Rất nhiều bảo dược dược hiệu rất mạnh, nhưng có mạnh hơn nữa, tốc độ khôi phục của bản thân con người vốn cũng chỉ nhanh như vậy. Thương thế này, ít nhất phải làm lỡ hai năm trở lên. Hơn nữa còn có thể sẽ để lại di chứng về sau, sau đó triển vọng trên con đường võ đạo Vĩnh Hương quận chúa, sợ là…” Trần Hãn lắc đầu.

Huyết mạch hoàng tộc không cho phép Bái Thần, lần thương này, e rằng thật sự khó khăn.

“Thú vị. Vĩnh Hương quận chúa là một con gái của Chân Định vương trong sáu vương Đại Linh. Chân Định vương hùng cứ ba tỉnh, thực lực cường hãn. Tình huống này còn phái nàng đến Thứ Đồng làm việc, lực lượng đưa theo bảo vệ cũng không mạnh… nước trong này rất sâu…”

Trương Vinh Phương không nói thêm gì nữa.

Bây giờ nhìn lại, nội bộ hoàng tộc cũng có tranh đấu không nhỏ.

Sợ rằng Vĩnh Hương quận chúa vốn là một vật hy sinh bị đưa ra giữa tranh đấu của Chân Định vương và Linh đế.

“Kính xin Đạo tử nói cẩn thận.” Trần Hãn nhanh chóng cảnh giác nói.

“Được được được, không nói cái này nữa.” Trương Vinh Phương đơn giản cúi đầu dùng bữa, chuyên tâm hưởng thụ đậu

hũ tê cay mà mình thích nhất.

Không thể không nói Thái Tinh Tử thực sự là thần trợ công cho một làn sóng này. Lần này Vĩnh Hương trọng thương, hắn là cuối cùng cũng có thể an phận chút.

Đương nhiên, nếu Thái Tinh Tử có thể ra sức thêm một chút nữa, trực tiếp giết chết Vĩnh Hương là tốt nhất.

Đây là lần thứ hai Trương Vinh Phương tiếp xúc hoàng tộc.

Hắn đã phát hiện, chắc là toàn bộ hoàng tộc đều là đức hạnh này. Cao cao tại thượng, coi vạn vật thiên hạ là chó săn.

Đương nhiên, nếu là Thiên Diệp công chúa Diệp Bạch, cao cao tại thượng tương tự, thế nhưng ân oán rõ ràng, có thưởng có phạt. So với Vĩnh Hương quận chúa thì mạnh hơn nhiều lần.

“Đạo tử, tiếp theo chúng ta nên làm như thế nào?” Trần Hãn lên tiếng hỏi.

“Ta tới nơi đây, là lấy danh thủ giáo, tọa trấn Bạch Thập giáo, Nghịch giáo. Đồng thời truyền bá giáo nghĩa Đại Đạo giáo ta.” Trương Vinh đáp lời.

“Vì lẽ đó, chỉ cần chúng ta làm tốt nhiệm vụ của mình là tốt rồi. Bạch Thập giáo trải qua chiến dịch này, chắc hẳn sẽ yên lặng hơn rất nhiều. Nghịch giáo bên kia vốn không thành chuyện. Sau đó chuyện chúng ta phải làm, chính là xây dựng đạo quan, chiêu mộ đạo nhân, phát dương quang đại giáo nghĩa bản giáo ở chỗ này.”

Trong quá trình này, cũng vừa hay là thời kỳ phát triển hoàng kim thật sự của mình.

Câu nói này thì Trương Vinh Phương không nói ra.

Kim Thiềm công tiếp tục đi lên, đồng thời mau chóng tìm kiếm ngạnh công thượng thừa, rất có thể văn công sẽ bị Đại Đạo giáo giám sát, tạm thời dừng lại là được.

Sau đó chính là không ngừng tích lũy, thời gian nghiệm chứng kết quả thí nghiệm của Đông tông…

Trương Vinh Phương đã có chuẩn bị kháng chiến trường kỳ ở Thứ Đồng.

“Kỳ thực đạo tử hoàn toàn không cần cứng rắn đối kháng chính diện Vĩnh Hương quận chúa, lấy thiên phú của ngài, chỉ cần tính cách nhất thời kiên nhẫn, tương lai nhất định trời cao biển rộng. Tương lai của ngài là vô cùng có thể là thiên tài thành tựu Linh Tướng…” Trần Hãn chần chừ một lúc, cuối cùng vẫn nói lời tự dưới đáy lòng ra.

“Ngài không giống người tầm thường như chúng ta, năm đó tại hạ kẹt ở cảnh giới thứ năm Nội Pháp, thật lâu không thể phá tan bình cảnh, đã biết rõ tự thân đến cực hạn, cuối cùng lựa chọn Bái Thần.”

“Người giống chúng ta như vậy, kỳ thực còn có rất nhiều rất nhiều. A Nhất A Nhị, còn có rất nhiều người bên trong Thiên Bảo cung, tuyệt đại đa số Siêu Phẩm đều chỉ có thể dừng lại ở Ngoại Dược, số ít như ta có thể đến Nội Pháp. Số rất ít có thể vào Tam Không… Mà người vào Tông Sư, đã ít lại càng ít. Lập võ đài không chỉ cần thực lực của mình, mà càng cần phải có nhân mạch bảo vệ. Phải có sinh tử chi giao, có thể giúp ngươi ngăn cản người ta khiêu chiến vào thời khắc mấu chốt, trạng thái không tốt, những thứ này… Đều không phải điều chúng ta có thể với tới…”

Trương Vinh Phương nghe vậy, sắc mặt cũng trở nên nghiêm nghị.

“Đây là lần đầu tiên ta nghe nói việc về Tông Sư. Kỳ thực… Ta vẫn có nghi vấn. Tông Sư dựng nên võ đài, lẽ nào không có Linh Lạc lên đài khiêu chiến sao?”

“Có. Nếu đã dựng võ đài, thì tất nhiên là không từ chối ai lui tới.” Trần Hãn gật đầu.

Chương 646: Thành Ý (2)

“Nhưng giống như Tông Sư đều có sàng lọc, rất nhiều người đều dựa vào thế lực sau lưng bảo vệ. Hơn nữa bản thân Tông Sư còn nhận được chống đỡ của Linh đình, vì lẽ đó, không ai dám to gan ra vẻ ở trước mắt Linh đình. Chỉ cần hàng ngũ Linh vệ Linh Lạc không dám lên đài, như vậy là đủ rồi. Mà Linh Tướng thì lại hoàn toàn không thể tham gia. Vì lẽ đó cái này cũng là công bằng tương đối biến tướng thôi.”

“Vậy là nói, nếu không nhận được chống đỡ của Linh đình, thì sẽ không thể thành tựu Tông Sư?” Trương Vinh Phương hỏi ngược lại.

“Cũng không phải.” Trần Hãn gật đầu: “Trừ loại này, còn có một loại Tông Sư khác, bình thường được gọi là Chủng Tông Sư. Loại Tông Sư này, hoàn toàn là chém giết tàn khốc mà thành. Mặc kệ Linh Lạc hay là võ nhân bình thường, chỉ cần lên đài, đều phải chặn đánh bại hết, mới có thể tính là thắng. Mà loại Tông Sư này có thực lực xa vượt xa đồng cấp bình thường, số lượng cực nhỏ. Một ít Tông Sư trong Mật giáo là như vậy. Vì lẽ đó bình thường có thể gia nhập Mật giáo, còn có thể được tôn làm Tông Sư, đều có thực lực vượt xa tưởng tượng của người thường.”

“Như Thái Tinh Tử kia?”

“Đúng thế.”

Nhất thời Trương Vinh Phương cẩn thận tiêu hóa tin tức trong những lời nói này, hắn tin tưởng Trần Hãn sẽ không dùng những tin tức được xem là lưu truyền công cộng để lừa gạt mình.

Nhất thời, trong lòng hắn sửa lại dòng suy nghĩ, không lên tiếng nữa.

Trần Hãn thấy thế, cũng ngồi sang bên cạnh, lẳng lặng ngưng thần nghỉ ngơi, cảnh giới xung quanh.

Xe ngựa liên tục một đường trở về Viễn Tinh cư.

Hắn xuống xe, còn trên đường lên núi, hai người nghe được tin tức Vĩnh Hương quận chúa trở về từ thị vệ.

Trong lòng Trương Vinh Phương kinh ngạc, không ngừng lại mà tiếp tục trở về trước.

“Đạo tử, chúng ta sẽ ứng phó như thế nào?” Trần Hãn có chút bận tâm.

Dù sao ngụy trang vừa nãy thực sự người hơi có tâm đều có thể nhìn ra qua loa.

“Không có chuyện gì.” Trương Vinh Phương bình tĩnh nói: “Ta là đạo tử Đại Đạo giáo, xuất thân từ Thiên Bảo cung, cho dù Vĩnh Hương nàng muốn nhằm vào ta, cũng không đến nỗi tùy tiện động thủ. Nàng chỉ là quận chúa, không phải công chúa, lại càng không phải là thánh thượng. Muốn đụng đến ta, trước tiên qua được cửa ải Thiên Bảo cung kia.”

Trần Hãn nghe vậy, ít nhiều trong lòng yên tâm hơn một ít.

Hai người một đường trở về, đi lên ngọn núi, hộ vệ nhìn thấy trên đường đều ít hơn rất nhiều.

Thỉnh thoảng có từng trận quất và tiếng kêu thảm thiết truyền ra từ sườn núi.

Trần Hãn mơ hồ có chút sốt sắng.

Từ nhỏ hắn ta đã lớn lên ở bên trong Đại Đạo giáo, từ tập võ đến Bái Thần, nhìn như không nhỏ tuổi, nhưng các loại kinh nghiệm cũng không quá phong phú.

Mà chuyện đối diện huyết mạch hoàng tộc như thế, càng là lần đầu tiên.

Nhưng Trương Vinh Phương lại vẫn không nhúc nhích, ánh mắt bình tĩnh, trở về sân viện của chính mình.

Chỉ là, rất nhiều chuyện càng không hi vọng nó xảy ra, thì sẽ càng bạo phát ra.

Lúc này, thị nữ trưởng Vĩnh Xuân thiếp thân của Vĩnh Hương quận chúa dẫn theo hai tên thanh niên vóc người cường tráng, chặn ở trước cửa viện từ lâu.

“Trương thủ giáo Trương đại nhân, quận chúa cho mời.”

Sắc mặt thị nữ mập mang theo một tia châm biếm, lạnh lùng nhìn chằm chằm hai người Trương Vinh Phương.

“Xin mời.” Nàng duỗi tay, chỉ về đại viện chỗ Vĩnh Hương ở.

Trương Vinh Phương liếc nhìn nàng, trong lòng lóe qua rất nhiều ý nghĩ.

“Đi thôi.” Hắn hơi nghiêng đầu, nói với Trần Hãn sau lưng.

“Ừm.” Trong mắt Trần Hãn lộ ra một vệt lo lắng.

Hắn ta hơi rút ngắn khoảng cách giữa mình và Trương Vinh Phương một ít. Thuận tiện bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay ngăn cản.

Hai người được Vĩnh Xuân dẫn đường, đi rất nhanh qua một đoạn đường núi, đi tới một chỗ khác lớn hơn sân trước nhiều.

Sau khi hộ vệ kiểm tra, thì tránh khỏi cửa lớn.

Ba người đẩy cửa mà vào, không đi vào cửa chính phòng khách, mà là đi dọc theo bên trái, đi vào sâu trong hành lang uốn khúc.

Đi đến hành lang uốn khúc, đi tới một bên bờ hồ nhỏ.

Mặt hồ không lớn, là hình tròn tiêu chuẩn, đường kính hơn hai mươi mét, trên mặt nổi một chút lục bình xanh biếc.

Vĩnh Hương quận chúa đứng ở trong lương đình một bên hồ nhỏ.

Khuôn mặt nàng chứa sát khí, một thân váy dài màu trắng viền vàng mới thay, đang lạnh lùng nhìn chằm chằm mấy thanh niên đang bị quất trước người.

Trương Vinh Phương đều nhận ra mấy thanh niên kia, là một vài cao thủ lúc trước vây quét giáo đường thì xông lên chủ động giả bộ hôn mê.

Lúc này phía sau lưng mấy người lộ ra, bị roi đánh đến thối rữa máu thịt, mắt thấy đã bị quất không biết bao nhiêu thời gian.

“Quận chúa, Trương Ảnh Trương đại nhân đến rồi.”

Một thị nữ chầm chậm tiến lên, thấp giọng nói ở bên người Vĩnh Hương.

Lúc này Vĩnh Hương mới di chuyển hai mắt, nhìn sang bên này.

Trương Vinh Phương chưa kịp đi vào lương đình dọc theo hành lang uốn khúc, ánh mắt nàng thoáng càng âm trầm hơn.

Chương 647: Thành Ý (3)

“Trương Ảnh, ngươi quá to gan!”

Trương Vinh Phương tiến lên đi vào lương đình, tầm mắt cố tình đảo qua tay chân Vĩnh Hương.

Phát hiện hình như nơi đó đã dùng vật gì đó cố định lại, mơ hồ có thể nhìn thấy cái nẹp có kim loại.

“Không biết quận chúa nói thế là sao?”

Hắn ôm quyền, nghiêm mặt nói.

“Có phải là ngươi cảm giác mình rất thông minh không?” Sắc mặt Vĩnh Hương lộ ra châm chọc: “Có phải là ngươi coi chính mình thân là đạo tử Đại Đạo giáo, đệ tử chưởng giáo Thiên Bảo cung, thì ta không dám động ngươi?”

Sắc mặt Trương Vinh Phương lạnh nhạt, cũng chậm chậm trả lời lại.

“Hạ quan không hiểu quận chúa đang nói cái gì?”

“Ngươi cho rằng Thái Tinh Tử có thể có kết quả tốt?”

Sắc mặt Vĩnh Hương hơi ửng hồng lên.

“Ngươi cho rằng ngươi cố ý nhường, ta sẽ không thấy được?”

“Quận chúa nói quá lời.” Trương Vinh mới trầm giọng nói.

“Tại hạ là vì quận chúa mà chủ động xông lên, suýt chút nữa bị đánh lén trọng thương, ngất đi tại chỗ.”

“Ha ha ha… có phải là ngươi cho rằng ta thật sự không dám làm gì với ngươi?” Vĩnh Hương cười gằn.

“Hạ quan không dám, hạ quan không biết rốt cuộc mình sai ở đâu.” Tự nhiên Trương Vinh Phương không thể thừa nhận mình nhường đường.

“Không biết sai ở đâu?” Tiếng nói của Vĩnh Hương dần dần nhỏ xuống.

“A… Như là những người này, lúc đó có thể liều mạng hộ giá, thì làm sao bản quận chúa có khả năng, làm sao có khả năng

lưu lạc tới mức độ hiện tại!" Đột nhiên Vĩnh Hương nói lớn lên.

"Đều là các ngươi sai! những thứ ngu xuẩn các ngươi! Phế vật! Phế vật!"

Nàng chợt vung tay lên cao cao.

"Ta không dám giết ngươi, nhưng ta dám phế bỏ ngươi như thế! Lôi An, đánh gãy tứ chi hắn cho ta! Phế hắn cho ta!"

Tiếng nói của nàng một thoáng cao vút lên, trong mắt tràn đầy tơ máu sung huyết.

Bạch!

Trong phút chốc hai bóng người đồng thời nhào ra từ phía sau.

Hai người đồng thời đưa tay chụp vào Trương Vinh Phương.

"Đạo tử cẩn thận!"

Trước tiên Trần Hãn ra tay che ở trước người Trương Vinh Phương.

Oành!

Hắn ta đối kích một chiêu cùng một người trong đó, cân sức ngang tài.

Nhưng đoản đao của người còn lại cũng đã mạnh mẽ bổ về phía cánh tay phải Trương Vinh Phương.

Không kịp nghĩ nhiều, Trần Hãn nhấc chân đá chéo, dùng chân trái của mình chặn đoản đao.

Phốc!

Rõ ràng lưỡi đao cũng không phải binh khí tầm thường, dễ như trở bàn tay đã chém ra chân phải hắn ta một lỗ thủng lớn, lộ ra sợi bạc nhúc nhích bên trong.

Trương Vinh Phương đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

Mãi đến tận khi Trần Hãn ra tay ngăn trở hai người vì hắn, hắn cũng không hề nhúc nhích như trước.

Oành!

Một chân Trần Hãn bị chém ra lỗ thủng lớn, sợi bạc bên trong vết thương cấp tốc phun trào, muốn khép lại.

Bỗng trong hai người ra tay, một người trong đó cấp tốc đưa tay, đè vết thương lại, dĩ nhiên mạnh mẽ bắt được sợi bạc đang cuộn trào.

Vốn dĩ Trần Hãn chỉ là thương chân, còn không có động tĩnh gì, nhưng lúc này bị hai người đè lại, một người ngăn chặn vết thương.

Dĩ nhiên hắn ta đau đến sắc mặt kịch biến, kêu lên thảm thiết.

"Quận chúa đây là có ý gì?!" Mặt Trương Vinh Phương không thay đổi, không có nhìn Trần Hãn, ôm quyền hành lễ nói.

"Vị này chính là cao thủ được sư tôn của tại hạ sai đến bảo vệ ta! Nếu như xảy ra bất trắc, trở về cũng không có cách nào ăn nói với sư tôn."

"Vả lại, dù tại hạ không được việc, nhưng cũng là Đạo tử Đại Đạo Giáo, đệ tử chưởng giáo Thiên Bảo cung.

Quận chúa thân là huyết mạch hoàng tộc, muốn tự tay trừng trị người của tại hạ, tại hạ đương nhiên chỉ có thể nhận lấy.

Có điều, những người còn lại mà muốn làm như vậy…" Ánh mắt của hắn đảo qua trên người hai Linh Lạc đứng trước Trần Hãn.

Ánh mắt bình thản, nhưng mơ hồ lại có một tia băng lãnh đến tận xương.

Động tác của hai người nhất thời chần chờ dừng lại.

Bản thân quận chúa chắc chắn không có việc gì, nhưng nếu bọn họ thật sự dám vạch mặt với Đại Đạo Giáo… Chỉ bằng bối cảnh sau lưng hai người bọn họ…

Không tự chủ, hai người dần dần buông Trần Hãn ra, không dám tiếp tục động thủ.

"Tốt!! Rất tốt!!" Một tay còn sót lại của Vĩnh Hương miễn cưỡng có thể động đậy, lúc này ngón tay nàng chỉ vào Trương Vinh Phương, ánh mắt như đao, lửa giận trong mắt gần như muốn phun mạnh ra.

"Đều đã cho ta tàn phế, đã cho ta phế đi rồi đúng không!? Các ngươi chờ đó cho ta!! Chờ đó!!"

“Xem ra quận chúa cần nghỉ ngơi, như vậy, bọn ta xin cáo lui trước.”

Trương Vinh Phương lại cúi người chào lần nữa.

Tầm mắt hắn nhìn về phía Trần Hãn đã bị buông ra.

Lúc này sắc mặt Trần Hãn trắng bệch, giống như chịu thương tổn to lớn nào đó.

“Thuộc hạ không có việc gì.” Hắn ta thấp giọng nói, lui ra phía sau một bước, một lần nữa đứng vững, miệng vết thương trên đùi cấp tốc khép lại.

Trương Vinh Phương gật đầu, hai người xoay người rời khỏi chỗ này.

Ở phía sau tiếng gầm gừ tức giận của Vĩnh Hương quận chúa vang lên, vài tên hộ vệ tiến lên cố gắng ngăn cản hai người.

Chương 648: Thành Ý (4)

Nhưng bị Trương Vinh Phương ra tay như tia chớp, đơn giản ấn mở mấy người.

“Quận chúa tự mình ra tay với ta, hạ quan không dám phản kháng, nhưng những người khác dám động thủ, thì phải chuẩn bị cho rốt rằng sẽ làm kẻ địch với Đại Đạo Giáo ta…”

Giọng của hắn truyền ra, làm cho hộ vệ cản đường đều chần chờ, không dám nhúc nhích.

Không bao lâu sau, hai người rời khỏi lương đình, đi ra khỏi viện của Vĩnh Hương quận chúa.

Một đường không nói chuyện, hai người trở lại trong viện của mình.

Mới đóng cửa, Trần Hãn liền chịu không nổi.

Cả người hắn ta đổ mồ hôi, thân thể mềm nhũn, ngã xuống đất, toàn thân co quắp.

Trương Vinh Phương biến sắc, cấp tốc mở ra thanh thuộc tính, nhìn về phía đối phương.

Phát hiện chỉ bị thương một chút thôi, mà thanh thuộc tính của Trần Hãn lại có thể xuất hiện biến hóa không nhỏ.

“Trần Hãn — sinh mệnh?

Võ công: Hư Tượng phù pháp nhất Nội Pháp cảnh thứ tư (Quyền chưởng trảo cường hóa Tam Phẩm, Quyền chưởng trảo cường hóa bốn lần).

Văn công: Quan Hư Công (Kết Đan tam chuyển)”

“Võ công lui bước một tầng!? Văn công cũng lui hai chuyển!?”

Trong lòng Trương Vinh Phương trầm xuống.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy hiện tượng như vậy.

Phía trước gấp gáp giao thủ, hai hộ vệ Linh Lạc bên người Vĩnh Hương lại có thể vài cái đã làm cho tu vi thực lực của Trần Hãn hao tổn vĩnh cửu!?

“Đạo tử, thuộc hạ… thuộc hạ không sao… Chỉ là linh tuyến hao tổn, nghỉ ngơi… nghỉ ngơi một chút là tốt rồi…”

Trần Hãn gian nan nói ra một câu, liền bò dậy lần nữa, miễn cưỡng đỡ cửa đứng thẳng.

“Ngươi đi về nghỉ ngơi đi. Loại trạng thái này, ở lại bên cạnh ta cũng không có chút ý nghĩa nào.” Trương Vinh Phương cau mày nói.

“Thuộc hạ…” Trần Hãn vẫn còn muốn nói chuyện.

“Đi thôi.” Trương Vinh Phương khoát tay. “Ta dầu gì cũng là cao thủ Siêu Phẩm, hơn nữa vẫn hay giúp mọi người làm điều tốt, chưa từng có thù hận nào, còn có hai vị cao thủ Tuyết Hồng các âm thầm bảo vệ nữa, không có việc gì đâu.”

Lúc này Trần Hãn mới gật đầu, thi lễ một cái, xoay người gian nan mở cửa rời khỏi.

Nhìn bóng lưng hắn ta rời đi, cho đến khi hoàn toàn biến mất ở phía cuối đường nhỏ trong rừng, Trương Vinh Phương mới nhẹ nhàng thở dài một tiếng, đóng cửa lại.

Thân làm Linh Lạc, chính là bất đắc dĩ như vậy.

Võ đạo không tiến thêm, sinh tử không do mình, sống tạm bợ như vậy…

Nhìn như trường sinh, chẳng qua…

Trong mắt hiện lên một tia ưu tư, cuối cùng Trương Vinh Phương cũng không có nói thêm gì, một lần nữa đóng cửa viện lại.

Rất nhanh, nhoáng lên chính là mấy ngày trôi qua.

Vĩnh Hương quận chúa vẫn chỉnh lý hành trang, bước lên con đường trở về Đại Đô trị thương.

Tứ chi của nàng bị phế ba chi, tất cả còn lại đều là bị vỡ nát gãy xương, thương thế cỡ đó nếu muốn dưỡng tốt, ở Thứ Đồng căn bản không có y sư y thuật đủ cao minh.

Chỉ có trở về Đại Đô, mới có thể có thêm nhiều hi vọng.

*

Cách Thứ Đồng ngoài mấy chục dặm.

Bờ hồ Ngọc Lan.

Dãy núi xanh xanh hình kiểu bát, một dãy tiếp một dãy, nối tới phương xa.

Giữa bãi cỏ xanh ở bên mặt hồ, một quan đạo thẳng tắp thông hướng xa xa.

Vĩnh Hương ngồi im trong xe ngựa, năm ngón tay túm chặt, nhìn mặt hồ trời chiều sóng gợn lăn tăn ngoài cửa sổ xe.

Cho dù như thế nào nàng cũng không tưởng tượng nổi, chuyến đi tới Thứ Đồng lần này của mình lại gặp phải biến cố như vậy.

Những năm trước kia, nàng không chỉ đi qua mỗi một chỗ, đều là chạy khắp nơi trên toàn quốc.

Nàng vốn không phải là người thích an phận, hơn nữa thiên phú võ công cực cao, thân là Siêu Phẩm Tam Không, rất nhiều nơi được coi là nguy hiểm đối với hoàng tộc bình thường, đối với nàng mà nói đều không hơn gì cái này.

Nhưng lúc này đây…

Răng rắc.

Chén rượu trong tay nàng bỗng chốc bị bóp vỡ.

Mảnh vỡ đâm thật sâu vào lòng bàn tay, chảy ra máu loãng rất nhỏ.

Thở dài ~

Bỗng xa phu bên ngoài phát ra tiếng quát kéo ngựa.

Thùng xe chậm rãi ngừng lại, đứng nguyên tại chỗ.

“Chuyện gì xảy ra vậy!?” Vĩnh Hương lớn tiếng quát.

“Bẩm quận chúa, trên quan đạo bên ngoài có mấy thân đại thụ ngăn trở lối đi, bọn ta lập tức đi ra dọn sạch ngay.”

“Thân đại thụ?” Trong lòng Vĩnh Hương cảm giác nặng nề, loại thời điểm này, rõ ràng nàng đã che giấu hành tung xuất phát.

Vén rèm xe lên, nàng nhìn chằm chằm về phía trước.

Chỉ thấy trên quan đạo xám trắng, phía trước đúng là vắt ngang mấy thân cây thô to bằng vòng ôm của một người.

Bốp bốp bốp.

Một hồi tiếng vỗ tay thanh thúy truyền tới từ trong rừng bên trái.

Từng bóng người áo đen che mặt chậm rãi đi ra từ trong rừng.

Ba người áo đen đứng trước nhất trong đó, ở bên trái của khăn che mặt có đường vân hình chữ V màu bạc đơn giản.

Rõ ràng ba người này chính là thủ lĩnh dẫn đầu.

“Lần này phiền phức chư vị.” Một vị trong ba người nói khẽ.

“Chuyện nên làm. Bày ra thành ý, luôn luôn cần đến một phần chứng minh.” Nam tử vóc người lùn bên trái mỉm cười nói.

Chương 649: Thành Ý (5)

“Chỉ là nhiều người như vậy… Toàn bộ đoàn xe, chung quy sẽ có một số người vô tội… Chúng ta…” Người áo đen phía bên phải là nữ tử, có vẻ như trẻ tuổi nhất, có chút chần chờ.

“Không có cách nào…” Người ở giữa thở dài: “Thế đạo này đều là như thế, rất nhiều người nước chảy bèo trôi, rất nhiều người thân bất do kỷ…”

“Các ngươi!!” Vĩnh Hương nheo mắt lại gắt gao nhìn thẳng những người áo đen này. Bỗng nhiên nàng giống như nhìn ra cái gì.

Vẻ mặt nàng biến đổi.

“Tất cả thế mà đều là người thường!? Tất cả đều là võ nhân phổ thông, cũng dám đến tìm cái chết! Lôi An!! Giết bọn chúng đi!”

“Chính là võ nhân!!”

Vị Nội Pháp Linh Lạc còn sống là một tráng hán râu quai nón, lúc này sắc mặt hắn ta băng lãnh đi ra đoàn xe, lắc lắc đao nhận trong tay.

“Các ngươi bảo vệ quận chúa, những người này, một mình ta là có thể giải quyết.”

Thình thịch!

Dưới chân hắn ta nổ tung ra hố đất, cả người hóa thành ảo ảnh nhằm thẳng về phía ba người áo đen.

Bắt giặc trước bắt vua, đạo lý này rất nhiều người đều hiểu, thế nên hắn ta nhắm thẳng đến kẻ cầm đầu!

Keng!!

Trong nháy mắt, người áo đen bên trái cũng lướt về phía trước.

Hai người lướt ngang qua nhau.

Đao quang kiếm ảnh va chạm, tia lửa chợt lóe.

Vụt!!

Toàn thân Lôi An cứng còng đứng tại chỗ, trường đao trong tay rớt xuống đất.

Phịch, hắn ta quỳ rạp xuống đất, ở giữa ngực chẳng biết từ lúc nào có thêm một vết kiếm rõ ràng.

Vết kiếm kia phân cả người hắn ta từ một ra thành hai.

"Kiếm… thật nhanh…"

Mọi người của đoàn xe liên tiếp kinh ngạc thốt lên.

"Tam Không!" Vĩnh Hương đoán được thực lực của người nọ, sắc mặt chợt biến đổi, nỗi bất an trong lòng trong nháy mắt nhảy lên tới đỉnh núi.

Không đợi nàng phản ứng.

Lúc này người áo đen còn lại đều vội xông ra, đánh về phía mọi người trong đoàn xe.

Toàn bộ đoàn xe đều hành quân gấp gáp, nên chỉ dẫn theo hơn hai mươi người tinh nhuệ, không có thị nữ thị tòng phổ thông làm kéo dài lộ trình.

Mà người áo đen thì cuồn cuộn không dứt xung quanh, chí ít có hơn bốn mươi người vào trận.

Trong đó có cao thủ Nhập Phẩm.

Một Linh Lạc Ngoại Dược duy nhất khác trong đội xe, lúc này cũng bị nữ tử che mặt nạ hoa văn V bạc xuất thủ ngăn cản.

Hai người đánh ngang sức, nhất thời rõ ràng không phân được thắng bại.

Theo từng tiếng kêu rên thảm thiết, có người lấy ra súng ống xạ kích, nhưng còn chưa mở súng hai lần thì đã bị từng bóng người áo đen đến gần tiến lên, chém giết tại chỗ.

Máu tươi hòa trong tiếng thét chói tai.

Nam tử che mặt V bạc duy nhất không có động thủ vẫn đứng tại chỗ, lẳng lặng nhìn toàn bộ trận chém giết.

Thân hình hắn cao lớn cường tráng, vạm vỡ hữu lực, cho dù mang mặt nạ bảo vệ, lấy khăn đen trùm đầu, nhưng đôi mắt bình thản giống như cất giấu cái gì vẫn khiến Vĩnh Hương nhìn về nơi này từ xa cảm thấy được một tia quen thuộc.

Theo mọi người đoàn xe xung quanh càng ngày càng ít, ngã xuống càng ngày càng nhiều.

“Quận chúa, đi mau!! Nô tỳ liều mạng cũng sẽ bảo vệ ngài đi ra ngoài!!”

Thị nữ thiếp thân Vĩnh Xuân cầm đao trong tay, bảo vệ trước người Vĩnh Hương kêu to.

“Thực sự là cảm động quá ta.”

Người che mặt cuối cùng chậm rãi tiến lên phía trước.

“Đáng tiếc… người ở chỗ này, ai cũng không đi được!!”

“Là ngươi!” Mắt Vĩnh Hương lộ vẻ hiểu ra! “Là tiện nhân nhà ngươi!! Trương Ảnh! Ngươi dám mưu nghịch!?”

Trương Vinh Phương nhẹ nhàng giật xuống mặt nạ bảo hộ.

Hắn biết, mời mấy người Nghịch giáo Trương Vân Khải hiệp trợ, thì tất nhiên phải có vòng này.

Nghịch giáo từng chặn giết Linh đình Linh Lạc, đương nhiên là đại nghịch bất đạo, đã sớm là thân phận bị truy nã.

Ra tay giúp mình giết Vĩnh Hương, đây là thành ý của bọn họ.

Mà tương tự, nếu mình muốn bày ra thành ý của mình, thì tất nhiên phải đập nồi dìm thuyền, chủ động đưa ra nhược điểm.

Mà bây giờ bại lộ thân phận, chính là nhược điểm.

“Mấy ngày không gặp, từ lần trước gặp mặt đến giờ quận chúa vẫn khoẻ chứ?” Trương Vinh Phương mỉm cười hỏi.

Hai người cách xa nhau hơn mười mét, bốn mắt nhìn nhau, một người nổi giận, một người ôn hòa.

Hình thành so sánh rõ ràng.

“Nghịch tặc!! Ngươi nghĩ đám các ngươi sẽ thắng chắc!?” Vĩnh Hương gầm lên.

Đôi mắt đẹp của nàng từ lâu đã mang màu đỏ máu, rơi vào trạng thái điên cuồng triệt để.

Trong lúc đó, nàng đưa tay rút ra từ trong lòng một cây súng lục trắng xám cán dài, nhắm ngay Trương Vinh Phương.

Cùng lúc đó, một bóng người không rõ phi thân đập ra từ trong đội xe, chém xuống một đao hướng phía Trương Vinh Phương.

Bóng người có tốc độ cực nhanh, ánh đao như thác chảy rơi vào đầm nước, một đao mang ra tấm lụa trắng xám.

Thình thịch!!

Vụt!!

Tiếng súng và tiếng đao đồng thời vang lên.

Đáng tiếc, Trương Vinh Phương đã không đứng ở chỗ cũ từ lâu.

Bước vào Ngoại Dược bảy lần, hơn nữa hắn còn là Thập Nhất Phẩm rồi mới uống thuốc đột phá, tố chất thân thể so với Nội Pháp tầm thường đều không kém là bao nhiêu.

Chương 650: Thành Ý (6)

Lúc này là một Vĩnh Hương đã tàn phế, một người còn lại là Ngoại Dược Linh Lạc.

Kết cục đã được quyết định từ lâu.

Trong nháy mắt, lâm giới, âm dương cộng tế, Kim Thiềm công bạo phát cường hóa, chồng từng tầng một.

Chỉ là một giây.

Ngoại Dược dùng đao mới vừa xuống đất, phía sau bỗng nhiên tối sầm lại.

Hắn ta vội vàng xoay người chém tới một đao.

Bộp.

Nhưng cổ tay hắn ta bị một bàn tay to vững vàng cầm lấy.

Lúc này thân thể Trương Vinh Phương đã bành trướng đến hai mét. Đủ cao hơn đối phương một cái đầu.

Áo đen trên người đã không che giấu được cơ thể cường tráng căng chặt.

Trên thân thể giống đá hoa cương, là vô số huyết quản tuyến đỏ vặn vẹo nhúc nhích ở trên làn da.

Phù!

Trong nháy mắt, Trương Vinh Phương ném người đi giống như ném rác rưởi.

Bịch một tiếng vang thật lớn, xe ngựa bị bóng dáng đập trúng, lật đến nghiền nát.

Xương cốt cả người Ngoại Dược dùng đao gãy một mảnh, trượt xuống đống vụn vỡ của thùng xe, triệt để nuốt xuống một hơi thở cuối cùng. Chờ đợi sống lại.

Vụt!

Đồng tử Vĩnh Hương co lại, trường thương bắn về phía bên trái.

Thình thịch!!

Hỏa quang nổ tung ở nòng súng, cũng là bị một bàn tay nâng lên nòng súng, bắn hướng lên trời.

Chẳng biết lúc nào, Trương Vinh Phương đã đứng ở nơi cách bên trái nàng một mét.

"Ngươi…" Vĩnh Hương cắn răng nhấc chân, dùng hết sức đá về phía đầu đối phương.

Đáng tiếc, đi đứng không được.

Lúc này hai đầu gối bắp chân của nàng đều bị đánh nát bẻ gẫy, căn bản là không thể linh hoạt biến chiêu dùng lực.

Còn chưa kịp thu chân, đã bị Trương Vinh Phương đưa tay vồ một cái, nắm ở trong tay.

Mà cái tư thế này, bởi vì Vĩnh Hương mặc váy dài, lại vừa lúc lưu lạc thành trạng thái dưới váy lộ hết.

"Quận chúa đây là đang câu dẫn ta à?" Trương Vinh Phương nhếch miệng cười.

Trong nháy mắt hắn giơ tay đập một phát, nắm lên Vĩnh Hương, mang theo người rơi xuống đất.

Oành!

Mặt đất sụp lún, trầm xuống, bãi cỏ bắn lên nước bùn nổ tung quanh một vòng.

Con mắt Vĩnh Hương trừng to, bên ngoài cơ thể căng hết lên, xương cốt cả người chặt đứt không biết bao nhiêu cây. Trong lúc nhất thời máu loãng trong miệng tuôn ra.

Trên mặt đất, Vĩnh Hương nằm ngửa, khóe mắt bởi vì nhãn cầu bị thương mà tràn ra máu loãng.

"Có gan, ngươi giết ta đi!!" Nàng khó khăn nói một câu.

"Giết ngươi? Ha ha, lại nói tiếp, ta cũng nhịn ngươi đã lâu rồi."

Sắc mặt Trương Vinh Phương bình tĩnh, lại đi tới trước người của nàng, tay phải bỗng nhiên nắm tóc vung sang bên trái.

Một tay còn nguyên của Vĩnh Hương bắt huyệt vị cổ tay của hắn, xoay người nhảy, vai toàn lực vọt tới hai gò má của Trương Vinh Phương. Tuy Siêu Phẩm Tam Không chỉ thừa lại

một tay, nhưng vẫn có thể bộc phát ra sức phá hoại cường đại trong tình huống ngắn ngủi như vậy.

Một kích này, chính là Kỹ Năng Phá Hạn hi hữu bên trong võ điển đại thành, Hoảng Toái Phong!

Một chiêu này cũng tụ tập toàn bộ lực lượng của Vĩnh Hương giờ khắc này, một khi đụng trúng, coi như là Trương Vinh Phương, cũng…

Thình thịch!!

Bàn tay Trương Vinh Phương ngăn khuất trước mặt, vững vàng ngăn trở một kích này.

Giữ bàn tay và vai nổ tung xoáy khí, lực lượng khổng lồ phản chấn khiến Vĩnh Hương té xuống đất, lăn vài vòng trên mặt đất.

"Thật sự là mạnh đấy, bị trọng thương như thế mà còn có thể đánh ra một kích như vậy."

Trương Vinh Phương xoè ra song chưởng, lúc này bàn tay vừa ngăn cản đã hơi sưng đỏ lên.

"Ngươi có gan thì giết ta!!" Vĩnh Hương gian nan chống người từ dưới đất, lại một lần nữa nói.

"Xin lỗi." Trương Vinh Phương khẽ lắc đầu: "Thái Tinh Tử không dám giết ngươi, ta cũng không dám giống vậy."

"Thế nên…"

Hắn đi tới trước người đối phương.

Trong thời gian ngắn, mười ngón hai tay của hắn bắn ra, tinh chuẩn niết trên một cánh tay cuối cùng của Vĩnh Hương.

Răng rắc.

Xương gãy.

Không đợi Vĩnh Hương phát ra tiếng kêu thảm.

Cả người nàng bị giơ lên, mặt hướng bầu trời.

Trương Vinh Phương lên gối, đè người xuống bẻ tiếp.

Răng rắc!!

Nương theo một tiếng rắc thanh thúy, cột sống gãy.

Nước mắt nước mũi Vĩnh Hương đồng thời tuôn ra, há to mồm, phát ra tiếng gào rú không tiếng động.

Lúc này những người còn lại xung quanh đã kết thúc chém giết.

Có mấy cao thủ Nghịch giáo Trương Vân Khải vây kín, lúc này đoàn xe đã bị đả thương nặng căn bản không thể chống lại.

Vài cao thủ đang kéo mấy Linh Lạc còn chưa sống lại, chạy hướng sâu trong cánh rừng.

Đối với vây giết Linh Lạc, rõ ràng kinh nghiệm của bọn họ đã rất phong phú.

Mà vừa lúc, Trương Vinh Phương cũng cần mấy người linh hóa để nghiệm chứng thí nghiệm cá thể của Đông tông.

Không cần vây giết đến chết.

Giải quyết một tên hộ vệ đoàn xe cuối cùng.

Trương Vân Khải thở dài một tiếng, đi tới bên cạnh Trương Vinh Phương, nhìn về phía Vĩnh Hương quận chúa.

“Một kích cuối cùng, vẫn là để ta làm đi. Dù sao nàng có huyết mạch hoàng tộc đấy.”

“Thực sự giết nàng, sẽ có phiền toái gì?” Trương Vinh Phương bỏ qua Vĩnh Hương, nghe được ý tứ cất giấu trong đó.

Chương 651: Hi vọng (1)

“Rất phiền phức. Tuyết Hồng các Linh đình có thể trước tiên nhận ra trên tay ngươi có dính máu hoàng tộc.” Trương Vân Khải trầm giọng trả lời.

Lão nhìn Trương Vinh Phương lúc này.

Ban nãy Trương Vinh Phương ra tay vài lần, lão đều thấy ở trong mắt.

Rất rõ ràng, vị Đạo tử nhân chủng này rất không giống là có thực lực võ công đơn giản như mặt ngoài, cũng tuyệt đối không chỉ là mới đột phá Ngoại Dược như chính hắn nói.

Liền mấy chiêu liên tiếp vừa rồi, tất cả đều là tốc độ, bạo phát và phản ứng đứng đầu cấp bậc Nội Pháp.

“Máu hoàng tộc…” Trương Vinh Phương trầm mặc, nhìn Vĩnh Hương quận chúa đã rơi vào hôn mê.

“Xem ra Vân Khải huynh là quyết tâm, muốn buộc chung ta vào một chỗ?” Hắn bỗng mỉm cười.

“Từ một khắc ngươi mở ra mật tàng trở đi, không phải ta và ngươi đã sớm buộc chung một chỗ?” Trương Vân Khải lắc đầu.

“Đúng vậy… đúng là như vậy. Thế thì, tất cả đều giao cho ngươi.” Trương Vinh Phương gật đầu.

“Xin hãy nhanh chóng, Linh Lạc Tuyết Hồng các sau lưng ta đã đến giờ sống lại, hẳn là cũng nhanh sắp tìm tới.”

“Ừ.”

Trương Vân Khải đi ra phía trước, nắm lên Vĩnh Hương, chạy nhanh về phía xe.

Loại phỏng tay như thế này, biện pháp tốt nhất, đương nhiên là thừa dịp sống, lợi dụng biển rộng giải quyết tất cả phiền phức.

Còn chuyện có thể giấu diếm bao lâu, vậy phải xem vận khí.

Trương Vinh Phương nhìn lão rời khỏi.

Đối với việc hợp mưu với Nghịch giáo, thật ra hắn cũng không thèm để ý.

Theo việc mở ra mật tàng, sau khi lấy được nhiều tin tức cơ mật ở bên trong nó, là hắn biết một khi việc này bị tiết lộ ra ngoài, cho dù mình là Đạo tử Đại Đạo Giáo, tất nhiên vẫn sẽ rơi vào trung tâm cơn lốc.

Mà giấy là không gói được lửa.

Nếu như đã đi đến một bước này, từ một khắc lấy được cơ mật, mình đã không thể quay đầu lại.

Đơn giản liền dứt khoát hợp tác cùng Nghịch giáo.

Người trong Nghịch giáo ở đây, tất cả mọi người sẽ là phạm nhân tham dự vây giết Vĩnh Hương lần này.

Đây cũng là đầu danh trạng.

Từ giờ trở đi, đám người bọn họ mới tính chân chính triệt để buộc tại một chỗ.

“Trương Ảnh tiên sinh, mặc dù không biết ngươi và nghĩa phụ thương nghị cái gì. Nhưng từ nay về sau, hợp tác vui vẻ.”

Lúc này một nữ tử trên mặt nạ có chữ V bạc khác đi tới trước người Trương Vinh Phương, chậm rãi vươn tay.

“Đương nhiên. Từ hôm nay trở đi, chúng ta đều là người một nhà.” Trương Vinh Phương mỉm cười vươn tay.

Hai người nhẹ nhàng nắm chặt, rốt cuộc đại biểu cho người Nghịch giáo còn lại dưới Trương Vân Khải tiếp xúc với Trương Vinh Phương lần đầu tiên.

Sau khi vây giết Vĩnh Hương, tiếp theo là thu thập tàn cục.

Đám người tử thương cũng không nhiều, dưới tình huống số lượng cao thủ nhiều hơn đội xe, chỉ có bốn người đã chết, mười mấy người bị thương.

Cấp tốc thu thập xong, tụ tập tất cả thi thể lại, đổ dầu lên rồi châm lửa.

Lửa lớn hừng hực dấy lên.

Lúc này Trương Vinh Phương và người Nghịch giáo còn lại mới cấp tốc rút lui.

Nghĩa nữ Trương Chân Hải của Trương Vân Khải, sau khi đơn giản nói cho Trương Vinh Phương một ít phương thức liên lạc thì dẫn người nhanh chóng rời đi.

Hai người đều không nhắc tới chuyện Trương Vân Khải và Vĩnh Hương.

Hoàng tộc huyết mạch một khi bị phát hiện là bọn họ vây giết, tất cả mọi người ở đây, đều phải đối mặt với sự truy kích tàn khốc hơn hiện tại nhiều.

Thế nên rất nhiều thứ, chỉ có thể toàn bộ đều không nói cái gì.

Ngay sau khi Trương Vinh Phương rời khỏi hiện trường không lâu.

Đoàn người Nghịch giáo mang đi thi thể của người mình, rất nhanh đi tới chỗ sâu trong Hoàng Kinh sơn.

Giữa đất rừng rậm rạp.

Từng dãy mộ bia dùng vật liệu gỗ điêu khắc chế tác thành xếp đặt chỉnh tề ở chỗ này.

Sau mộ bia, là đám nấm mồ lớn nhỏ không đều.

Trương Chân Hải phất tay.

Khiến người Nghịch giáo phía sau mang huynh đệ tỷ muội đã chết đến.

Khắc bia, đào đất.

Không có quan tài gì cả, chỉ là đào hố, ném thi thể vào rồi vùi lấp tại chỗ.

Biện pháp bảo vệ duy nhất, chính là mấy hảo thủ Nghịch giáo trông coi nghĩa địa ở đây.

Ngày bình thường bọn họ vừa luyện võ, vừa trông coi mộ địa.

Đây là phòng bị dã thú đào nấm mồ lên, gặm ăn thi thể.

Rất nhanh, vô số thi thể bị chôn vào, đống đất hợp lại, mộ bia chậm rãi dựng thẳng lên, lập xong.

“Đi thanh thản.” Trương Chân Hải để tay bên ngực trái, hơi cúi người.

Tất cả người Nghịch giáo còn lại cũng làm ra lễ tiết tương tự.

Nghịch giáo thành lập đã có hơn ba mươi năm, đều là người số khổ có hận ý cực đoan đối với Linh đình.

Trong bọn họ, có khi là thù huynh đệ, có khi là thù phụ mẫu, có khi là mối hận diệt tộc, có khi là hận cũ quốc thù.

Tất cả thù hận, tụ tập bọn họ lại với nhau, chính là vì hướng Linh đình báo thù.

Thế nên khi nghe đến hành động vây giết quý tộc Linh đình, cần tụ tập nhân thủ thì mọi người không màng nguy hiểm.

Chương 652: Hi vọng (2)

Hơn mười phút ngắn ngủi, trong Nghịch giáo đã có hơn trăm người báo danh.

Trương Vân Khải chọn lựa hơn bốn mươi người từ đó, đều là hảo thủ.

Xác thực đều là hảo thủ, dưới sự thúc giục của thù hận cực đoan, trong người tu hành võ công của Nghịch giáo, có không ít là võ học loại tự thương hại, chỉ truy cầu lực sát thương cực đoan.

"Đều an táng xong chưa?"

Bỗng một giọng nói trầm thấp, cắt đứt tâm tư của Trương Chân Hải.

Nàng xoay người, chẳng biết lúc nào phụ thân Trương Vân Khải đã đứng ở một bên đất trống, đang hơi cúi người chào hướng mộ bia.

"Đúng vậy. Có thể chết trong hành động vây giết lần này, nói vậy bọn họ cũng sẽ rất thỏa mãn đi." Trương Chân Hải thấp giọng nói.

"Có lẽ vậy." Trương Vân Khải ngồi dậy, ngắm nhìn bốn phía.

Tất cả người Nghịch giáo xung quanh, trong hai mắt lộ ra duy nhất đều lộ ra khoái ý đè nén nhè nhẹ.

Bọn họ vây giết một đoàn xe của huyết mạch hoàng tộc!!

Đây là chuyện lớn nhất Nghịch giáo đã làm cho đến tận hôm nay.

Nếu như nói trước đó đều là tiểu đả tiểu nháo, như vậy lúc này đây thì lại khác rồi!

"Thủ lĩnh, có thể suy ra, sau chuyện lần này chắc chắn Linh đình sẽ tức giận, phái cao thủ đến điều tra.

Mà cao thủ Tuyết Hồng các tuyệt đối sẽ trước tiên xuất động. Lần này vây giết tuy chúng ta sảng khoái, nhưng hậu hoạn mang tới vẫn còn cần cấp tốc cân nhắc, nên ứng đối ra sao."

Một người áo đen tiến lên ôm quyền nói.

Trương Vân Khải gật đầu.

“Không sao.”

Lão giơ lên cánh tay phải.

Lộ ra làn da trên cánh tay, rõ ràng hiện ra ba hoa văn màu tím.

“Vĩnh Hương chết trên tay ta, nếu có phiền phức, tất cả đều hướng về phía ta hết. Không liên quan tới các ngươi.”

“Nghĩa phụ…” Trương Chân Hải khó có thể tin: “Cho dù không trực tiếp giết chết, cũng sẽ bị nhiễm vết máu hoàng tộc sao!?”

“Ta ném người vào trong biển, tùy ý nàng ta bị nước dìm sặc chết. Không có trực tiếp động thủ.

Nhưng không nghĩ tới vẫn là trúng chiêu. Có vẻ như chỉ cần là người đứng trong phạm vi nhất định, đều sẽ trúng chiêu.” Trương Vân Khải lắc đầu.

“Có điều không quan hệ, chúng ta vừa lúc hiểu biết quá ít về huyết mạch hoàng tộc. Lần này coi như là hiểu sâu hơn.”

“Lần sau, làm cẩn thận hơn một chút là tốt rồi.”

Lão mỉm cười không quan trọng.

“Thế nhưng nghĩa phụ…” Trương Chân Hải còn muốn nói điều gì.

Nhưng bị lão nâng tay lên ngừng lại.

“Không sao, thực lực võ công của ta, ngươi không hiểu sao? Coi như là Tông Sư Linh đỉnh, nếu muốn bắt ta, cũng phải tìm được ta trước đã.” Trương Vân Khải cười.

“Thế nhưng việc này, ngài không cần phải thay mặt vị kia làm việc hắn nên phải làm…” Trương Chân Hải không thể nào hiểu được.

“Không giống nhau.” Trương Vân Khải lắc đầu: “Vị này là nhân chủng, là hi vọng tương lai của chúng ta, Đông tông để lại ba nhân chủng, ai nấy đều được lựa chọn tỉ mỉ, kĩ càng, tuyệt đối có nội tình cùng tiềm lực trọng chấn đã từng.

Nếu chúng ta đã được an bài phải thủ hộ một phần mật tàng này, liền đại biểu ngay từ đầu đã buộc lại với vị kia rồi."

"Đây là đại cục đã được quyết định từ rất sớm, mặt trên hy sinh nhiều cao thủ như vậy, không phải là vì lưu lại đốm lửa cuối cùng ấy sao?"

Lão lại nhìn rất thoáng.

"Thế nên, nhiệm vụ của chúng ta, chính là lẳng lặng thủ hộ vị đó trưởng thành.

Không hơn."

Trương Chân Hải cắn môi dưới, hồi tưởng lại cảnh Trương Vinh Phương xuất thủ trước đó.

Không thể không nói, tuy thực lực không bằng nghĩa phụ, nhưng trong từng cử động của Trương Vinh Phương không khỏi có loại cảm giác bình tĩnh, tiến thoái tự nhiên.

Giống như bất luận bất cứ chuyện gì, đều không thể khiến hắn dễ dàng biến sắc mặt.

Sự cẩn thận tự tin ấy, căn bản không thể nhìn thấy trên người cao thủ tầm thường được.

"Trên thực tế, hắn thích hợp làm thủ lĩnh của chúng ta hơn ta." Trương Vân Khải bình tĩnh nói.

"Thân là thủ lĩnh, cần không ngừng mang thuộc hạ đi hướng thắng lợi. Bất cứ lúc nào, cũng không thể hoảng loạn thất thần.

Sự ổn định và lòng tin của một tổ chức, tất cả bắt nguồn từ thủ lĩnh. Mà điểm này, ta không tính mạnh mẽ."

"Thủ lĩnh sao lại nói ra lời ấy, chúng ta đều là nhờ sự lãnh đạo của ngài mới có thể càng phát triển lớn mạnh hơn ở Thứ Đồng.

Nếu như đổi thành người khác, nhất định đã suy yếu từ lâu."

"Thủ lĩnh không cần tự coi nhẹ mình, chúng ta vốn là cam nguyện nghe ngài phân phó quy hoạch."

"Từ một khắc ngài báo thù rửa hận cho bọn ta từ trước đây, bọn ta đã chỉ thờ phụng ngài!"

Thành viên Nghịch giáo bốn phía đều ra tiếng phụ họa.

Trương Vân Khải mỉm cười ôm quyền, liên tục đáp lễ hướng phía bốn phía.

Nhưng tâm tư lại không tự chủ trôi dạt đến rất nhiều năm trước đây…

Khi đó, sư phó của lão Tam Huy lão nhân, trước khi lâm chung, cũng là như thế, giao phó tất cả của Nghịch giáo ở trên người lão.

Gánh nặng mấy trăm người ấy, sinh tử gắn bó, đặt ở trên vai lão, thực sự mệt chết đi.

Chương 653: Hi vọng (3)

Mà hôm nay, rốt cuộc có thể có một người giúp Trương Vân Khải chia sẻ. Lão cũng sẽ không phải hi vọng duy nhất của tất cả mọi người.

Nửa tháng sau…

Thiên Độc Sơn nằm ở cực bắc Đại Linh.

Tuyết trắng mênh mông bao phủ khắp mặt đất.

Trên đỉnh núi cao nhất tuyết phủ trập trùng thấp thoáng trên nền đá đen xám.

Có một tòa kiến trúc bằng đá đen lặng yên đứng sừng sững trên núi, tắm mình trong gió tuyết.

Các mái hiên của quần thể kiến trúc hơi cong vểnh lên, đỉnh nhọn bằng ngói đen, mảng băng giá lớn đóng băng trên những bức tường.

Nhìn từ xa, từng tòa từng tòa kiến trúc trông giống như một bông sen đen lớn đang quây quần bên nhau.

Ở trung tâm của đài sen, có một tòa lầu các tứ phương chín tầng.

Phần lớn khu vực của lầu các đã bị đóng băng, hòa thành một với ngọn núi phủ tuyết trắng. Trông giống như một bức phù điêu được chạm khắc trên vách đá.

Nơi này là Tổng các của Tuyết Hồng các.

Và cũng là nơi dự trữ nhiều võ điển nhất toàn bộ Đại Linh.

Lúc này, gió và tuyết ngày càng trở nên dữ dội hơn, thậm chí một số khu vực của núi tuyết còn xảy ra tuyết lở.

Các loài động vật sống ở phương Bắc từ lâu đã tìm đến những hang động tốt để ẩn náu, tránh khí hậu khắc nghiệt.

Nhưng từ trong Tuyết Hồng các, ba người bất chấp gió tuyết, bước xuống núi nhẹ nhàng và nhanh chóng dọc theo những bậc thềm đá giống như tác phẩm điêu khắc trên băng.

Một bên của những bậc thềm đá là vực sâu vạn trượng, một bên là ngọn núi tuyết phủ cao chót vót.

Cầu thang tới gần phương hướng vực thẳm, bên rìa còn phủ những dãy băng nhọn óng ánh.

Dường như dòng nước sắp nhỏ giọt sau khi tan chảy, lại bị đóng băng và đông đặc lại trong không trung.

Bậc thềm đá ngưng tụ như vậy theo lý rất dễ trượt chân.

Nhưng ba bóng người đi ra từ Tuyết Hồng các lại giống như đi trên đất bằng, bước đi như bay.

Cả ba người đều mặc áo choàng đen, trùm kín đầu.

Áo choàng rộng đến hai mét, bị gió lạnh tốc lên bay phần phật, không ngừng bay ngược về phía sau, hơi lộ ra bộ giáp da xám đen quân dụng trên người ba người họ.

Nhưng áo choàng chỉ có thể che đi đường nét của cơ thể, chứ không thể giấu đi chiều cao.

Một trong ba người cao hơn hai, ba mét.

Hai người còn lại cũng cao hơn hai mét, tạo cho người khác một khí thế cực kỳ vạm vỡ.

Két.

Đột nhiên, cả ba người bước chậm lại, dừng lại ở trên bậc thang, nhìn xuống.

Trong tầm mắt của ba người.

Một bóng người mập mạp đang từng bước bước lên núi dọc theo những bậc thềm đá.

Người kia hình như vừa mới phát hiện ra ba người, ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt mập mạp, thân thiện.

“Ồ, đây không phải là Chu Diễm Chu Liệt tướng sao? Thật là trùng hợp, gặp được ngươi ở đây.”

Người tới rõ ràng là chưởng giáo của Đại Đạo Giáo hiện tại, Sùng Huyền đạo nhân Nhạc Đức Văn.

“Chu Liệt tướng vội vội vàng vàng như vậy là đang định đi làm đại sự gì à?” Nhạc Đức Văn cười híp mắt hỏi.

“Nhạc chưởng giáo, nhiều năm không gặp, ngài vẫn càng già càng dẻo dai nhỉ.” Một trong ba người ngẩng đầu, vén áo choàng lên, lộ ra gương mặt.

Đó là một khuôn mặt lạnh lùng, đeo một chiếc vòng trán bằng kim loại đen tuyền.

Toàn bộ thân thể của người này to lớn, cường tráng lạ thường.

Thậm chí, tỷ lệ ngũ quan trên khuôn mặt cũng lớn hơn nhiều so với người bình thường.

Một đôi mắt đen trắng rõ ràng tựa như điêu khắc vẫn không nhúc nhích trong gió tuyết, ở trên cao nhìn xuống, nhìn chăm chú vào Nhạc Đức Văn phía dưới.

“Chu Liệt tướng quá khen. Lão hủ chỉ là bảo dưỡng hơn một chút so với người bình thường thôi.” Nhạc Đức Văn mỉm cười nói.

Hai người nhìn nhau mấy hơi thở.

Hình thể Chu Diễm gần gấp đôi Nhạc Đức Văn, lại đang đứng ở chỗ cao hơn.

Nhưng điều kỳ lạ là khi hai người giằng co, khí thế toả ra lại không phân biệt được trình độ cao thấp.

“Chu Liệt tướng không tiềm tu ở trong các. Lần này xuống núi, có lẽ là phụng mệnh đến Thứ Đồng, phải không?” Nhạc Đức Văn bỗng nói thẳng.

“…” Chu Diễm không trả lời.

Với tư cách là Tuyết Hồng các, chỉ nhận lệnh của hoàng tộc, bất kể thế lực còn lại là ai, đều không thèm để ý.

Sự khách khí lúc trước chỉ là đối với vị cao thủ tuyệt đỉnh thứ hai thiên hạ trước mặt.

Vẫn giữ lại một ít sự tôn trọng trước đây.

Nhưng chỉ có thế mà thôi.

Dù sao, người này đã hơn chín mươi tuổi.

Nhạc Đức Văn cũng không để bụng, tiếp tục mỉm cười nói.

Nhắc mới nhớ, nhà ta cũng có một tiểu tử ngốc, bây giờ cũng đang ở Thứ Đồng, lần này lão đạo đến đây cũng là vì hắn.

Chuyện xảy ra ở Thứ Đồng, sự mất tích của quận chúa lần này, ta tin hoàn toàn không liên quan đến tiểu tử nhà ta.

Kính xin Chu Liệt tướng khi xử lý việc này hãy hạ thủ lưu tình."

"Bản tướng chỉ hành động theo pháp luật, phải để Nhạc chưởng giáo thất vọng rồi." Chu Diễm trầm giọng nói.

"Đương nhiên phải vậy rồi. Đương nhiên phải vậy rồi. Nếu tiểu tử nhà ta thực sự làm điều gì đó sai trái, đương nhiên phải xử lý công bằng."

Chương 654: Hi vọng (4)

“Chỉ là…”

Nụ cười trên gương mặt ôn hòa của Nhạc Đức Văn hơi ngừng lại, một tia lạnh lẽo chợt thoáng qua đôi mắt nhỏ.

“Chỉ trong một số tình huống cần Chu Liệt tướng phải tự mình phán đoán, kính xin lưu tâm nhiều hơn.”

Lão ngay lập tức khôi phục lại nụ cười ôn hòa của mình.

“Dù sao thì thời buổi này, tìm được một người truyền nhân y bát phù hợp, ưng ý không phải là điều dễ dàng, mà ta đã phải mất hai mươi năm mới tìm được.”

“Ý của Nhạc chưởng giáo, tại hạ đã hiểu.” Đồng tử của Chu Diễm hơi co lại, khi bị ánh mắt đó quét qua, hắn ta lờ mờ cảm thấy làn da trên toàn thân co rút như kim châm.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt~” Nhạc Đức Văn cười nói: “Nói đến đây, ta tin tiểu tử nhà ta sẽ không dính líu đến bất cứ chuyện gì. Dù sao thì hắn vẫn còn trẻ, còn nhỏ lắm. Trẻ con mà, có đôi lúc không hiểu chuyện là chuyện rất bình thường. Nhưng nếu nói hắn có thể làm những chuyện lớn, gây ra họa lớn, vậy cũng là oan uổng.

Thời buổi này, nếu có một người lớn nào đó tính toán chi li với một đứa trẻ con thì quả là mất thể diện phải không?”

Lão tiếp tục đi lên, từng bước từng bước bước lên bậc thềm.

“Đúng rồi, nghe nói Hữu quân chủ của Tuyết Hồng các đã chạy đến Chân Định vương phủ rồi. Chu Liệt tướng, đừng đi nhầm đường… Bên cạnh bậc thềm này, chà chà chà… Cao quá đi, cao quá đi à.”

Lão tựa như sợ hãi nhìn vào vực sâu vạn trượng ở rìa của bậc thềm, giọng điệu cường điệu.

Hai người đi ngang qua nhau.

Chẳng mấy chốc, Nhạc Đức Văn biến mất ở cuối bậc thềm đá, đi đến gần Tuyết Hồng các.

Chu Diễm không nói gì. Chỉ mặc lại áo choàng.

“Tướng quân, chúng ta…” Phó quan ở bên cạnh trầm giọng hỏi.

“Nếu Nhạc tông sư đã tự mình đảm bảo, đến lúc đó cho một chút mặt mũi là được.” Hắn ta trầm giọng đáp lại.

Ngay cả sự việc Đạo tử lần trước cũng không được Nhạc Đức Văn đảm bảo như vậy, nên có vẻ như Đại Đạo Giáo lần này không chuẩn bị lui nữa.

Và Đạo tử mới kia chắc chắn không đơn giản như những tin tức được thả ra ngoài.

Mặt khác…

Hữu quân chủ, Chân Định vương… So với bàn cờ tranh đấu giữa hai vị đại nhân này, phía bên này của hắn ta chỉ là sóng nhỏ.

So sánh với từng bước phía trên, bây giờ để xem Chân Định vương ứng phó như thế nào.

Sự mất tích của Vĩnh Hương không gây ra bất kỳ động tĩnh nào.

Dù sao từ Thứ Đồng trở về Đại Đô, chậm rãi đi, ít nhất cũng phải hơn một tháng. Nửa tháng hoàn toàn không đủ.

Chỉ là có người đã sử dụng một số thủ đoạn đặc biệt để gửi thông tin về cho Đại Đô trước.

*

Sau khi Trương Vinh Phương trở về Viễn Tinh cư, không tiếp tục ở lại nơi đó nữa mà tìm một đạo quan bị bỏ hoang gần Thứ Đồng. Sau khi sửa chữa, lập thành tổng quan của Đại Đạo Giáo ở Thứ Đồng.

Đối với bên ngoài, sau khi câu thông với phủ doãn phủ đốc, nhận được tiền do Thứ Đồng cấp, liền bắt đầu thuê thợ thủ công xây dựng Đạo Cung.

Nghịch giáo dần dần yên tĩnh, Bạch Thập giáo thương vong nặng nề, Đại giáo chủ duy nhất sợ hãi vì cuộc vây quét lần trước, bỏ trốn ra nước ngoài trong đêm.

Toàn bộ Thứ Đồng đã trở lại an bình, có vẻ như đã khôi phục lại bình yên.

Nhưng tất cả các cao tầng đều hiểu, bây giờ chỉ là bình lặng trước bão táp.

Vĩnh Hương trọng thương mất tích chắc chắn sẽ khiến Linh đình tức giận, đến lúc đó…

Như để lẩn tránh phiền toái, Thái Tinh Tử cũng mai danh ẩn tích, không biết đã chạy trốn hay ra nước ngoài nữa.

Trong một thời gian, Thứ Đồng đã nghênh đón thời kỳ an ninh tốt nhất trong lịch sử.

Ting.

Bên trong Trầm Hương quan ở Thứ Đồng.

Trương Vinh Phương lặng lẽ ngồi xếp bằng trước lò luyện đan, khuôn mặt bị ánh lửa trong lò luyện đan chiếu rọi đỏ bừng.

Đồng hồ phương Tây ở bên cạnh đang phát ra âm thanh tích tắc rõ ràng, đại biểu là thời gian dự định đã đến.

Nhặt thìa lên, Trương Vinh Phương đứng dậy, dùng vải bông dày cách nhiệt nâng nắp lò lên rồi thò tay vào khuấy mạnh.

Lớp thuốc cao đen như hồ dán bên trong không ngừng sủi bọt dày đặc.

Các bong bóng nổi lên, nổ tung, bắn ra một ít tương đen ra xung quanh.

Cái thìa lần lượt khuấy trong đó, tạo ra những đám hơi nước màu trắng.

Trương Vinh Phương thành thục tắt lửa, nhấc cái lò lên, cho vào bể nước lạnh.

Xèo xèo.

Một làn hơi nước màu trắng bốc lên nghi ngút.

Hắn dùng thìa gỗ múc một ít thuốc mỡ, thổi cho nguội rồi cho vào miệng nếm thử.

“Cuối cùng cũng xong.”

Nồi thuốc mỡ cần thiết cho Kim Thiềm Công tầng thứ ba cuối cùng cũng xong rồi.

Trong điều kiện dược liệu đã hoàn chỉnh, hắn đã phải nấu hỏng năm nồi mới thực sự hoàn thành.

Trong nửa tháng, Trương Vinh Phương đã tích lũy được ba điểm thuộc tính, cộng với ba điểm trước đó.

Bây giờ hắn đã có sáu điểm.

Lần này, hắn không dùng hết số điểm vào võ công.

Không phải hắn không muốn, mà là…

Chương 655: Hi vọng (5)

Theo trị số sinh mệnh rớt xuống, lúc này hắn không có cách nào tiếp tục gia tăng số lần Siêu Phẩm Ngoại Dược.

Nói một cách đơn giản, lúc trước chính vì trị số sinh mệnh cao cùng với tiềm lực võ công gia tăng, hắn mới có thể một đường xông vào Ngoại Dược năm lần.

Nếu không, cho dù có điểm thuộc tính, hắn cũng sẽ gặp phải tình huống khó xử như trước đây: thiên phú thân thể đã đến cực hạn, điểm thuộc tính cũng không thể sử dụng võ công.

Ban đầu với sự gia tăng nhanh chóng của trị số sinh mệnh, Trương Vinh Phương đã dần dần quên đi tư chất bình thường trước đây của mình.

Dù sao văn công gia tăng sinh mệnh, nếu như sinh mệnh đủ có thể tăng lên hạn mức cao nhất tiềm lực võ công.

Nhưng Kim Thiềm Công làm sinh mệnh suy yếu mức độ lớn, làm cho hắn phải đối mặt với vấn đề này một lần nữa.

"Ta chỉ có thể dừng võ công trước, toàn lực tăng lên Kim Thiềm Công rồi hẵng nói!"

Đây chính là quyết định của hắn.

Võ công đạt tới Ngoại Dược bảy lần, chồng chất rất nhiều kỹ năng phá hạn và trạng thái cực hạn, căn bản có thể đánh nhau với Nội Pháp.

Thực ra đã tạm thời đủ dùng rồi.

Ở một nơi biến thái như Đại Đô, chút thực lực này đương nhiên không là gì cả.

Nhưng nơi này là Thứ Đồng.

Chỉ cần hắn không chủ động gây chuyện… thì mọi thứ sẽ đều bình yên.

Quan trọng hơn là… sau khi mở ra mật tàng, Trương Dung Phương càng có linh cảm, khả năng chính mình tách rời khỏi Linh đình càng ngày càng lớn.

Cho nên nhất định phải tận dụng thời gian này để ổn định, nhanh chóng nạp đầy điểm cho Kim Thiềm Công rồi hẵng nói!

“Trần Hãn, đi lấy cho ta một cái cân nhỏ nhất đến đây.” Hắn quay đầu gọi sang bên kia.

Đan dược đã không có vấn đề gì, tiếp theo, đã đến lúc thực sự.

“Vâng.” Sau khi Trần Hãn nghỉ ngơi một thời gian ngắn, thực lực đã lần nữa khôi phục bình thường.

Có vẻ như tổn thương đối với linh tuyến không hẳn là tổn thương vĩnh viễn.

Trương Vinh Phương đã âm thầm ghi nhớ quy luật này, chuẩn bị sẽ quay lại Nghịch giáo bên kia để xem nghiên cứu ghi chép ở đó.

Ba Linh Lạc bắt được của Vĩnh Hương quận chúa lúc trước, bây giờ đã chết hai người.

Một người khác cũng thoi thóp.

Mà trong nửa tháng này, Trương Vinh Phương cũng đã kiểm chứng lại không ít thí nghiệm trước đây của Đông tông.

Xác định một ít chi tiết biến hóa nho nhỏ trong cá thể linh hóa.

Hy vọng tầng thứ ba có thể giảm bớt một ít điểm sinh mệnh… Công pháp này thực sự không dành cho người luyện mà…

Nhận lấy cái cân, Trương Vinh Phương bắt đầu cân cẩn thận ước lượng sức nặng để xác định liều lượng dùng.

Trương Vinh Phương cẩn thận lấy một lượng thuốc mỡ nhỏ ra, sau khi ước lượng đủ.

Trương Vinh Phương rắc một ít đường lên mặt ngoài, điều chỉnh khẩu vị rồi chuẩn bị nước.

Lấy một viên thuốc mỡ cho vào miệng.

Ngọt ngào mát lạnh với một chút hương thơm của quả lê cứ thế chảy vào trong miệng.

Chỉ nhai mấy cái, sau đó nuốt xuống.

“Chà… Có vẻ khá ngon.”

Trương Vinh Phương thưởng thức xong, nhìn Trần Hãn đang ở bên cạnh.

“Làm phiền Trần huynh giúp canh giữ ở ngoài cửa.”

“Vâng.” Trần Hãn gật đầu, bước nhanh ra ngoài sân, đóng cửa lại, canh giữ xung quanh.

Nơi này là Trầm Hương quan.

Trước đây từng có một đạo quan bị bỏ hoang bị đồn là bị ma ám, ngày thường không ai đến đây.

Chỉ là bây giờ sau khi sửa chữa lại, thỉnh thoảng một vài du khách sẽ đến xem trò vui và đi dạo.

Nhưng những người đó chỉ quanh quẩn ở phía trước thần điện, sẽ không thô lỗ chạy tới hậu viện này.

Ngược lại Trần Hãn không lo lắng lắm.

Ở tiền viện, bọn họ đã tuyển chọn hai đạo nhân bình thường, chuyên chịu trách nhiệm tiếp đãi khách hành hương, hỗ trợ ứng phó những việc vặt vãnh.

Lúc này, trong sân.

Trương Vinh Phương nhắm mắt lại, cảm nhận được tác dụng nhanh chóng của Dược Cao trong cơ thể, mùi thuốc nồng nặc kia dường như biến thành lửa, nhanh chóng đốt cháy toàn bộ dạ dày của hắn.

Cảm giác đó giống như bụng đang tỏa nhiệt, nóng ran nhưng không đau.

Hắn đợi một lát rồi mới mở thanh thuộc tính.

“Đã uống thuốc rồi, có lẽ có thể bắt đầu.”

Lúc này trong thanh thuộc tính có một hàng thuộc về Kim Thiềm Công, dấu cộng ở phía sau nhấp nháy vài cái, sau đó rất nhanh liền bình tĩnh trở lại.

Trương Vinh Phương tập trung chú ý, nhấp vào dấu cộng ba lần liên tiếp.

Tích tích tích.

Cùng lúc với ba lần liên tiếp nhấn vào dấu cộng.

Mỗi lần hai điểm, tổng cổng toàn bộ sáu điểm thuộc tính biến mất.

Trong tích tắc, phần dạ dày lúc trước chỉ là nóng hừng hực, nhưng sau đó khi thêm điểm. Loại nóng bỏng này nhanh chóng được đun nóng, biến thành đau nhói.

Tựa như một hơi uống nước sôi.

Da thị cả người Trương Vinh Phương nhanh chóng đỏ ửng lên.

Phụt!

Hắn không nhịn được mà một ngụm máu trào lên cổ họng, lập tức nôn ra.

Máu loãng trộn với nước bọt phun trên đất, vậy mà lại biến thành màu đỏ tươi.

Đau đớn kịch liệt vẫn chưa tan biến, một lượng lớn trí nhớ khổ tu lại tràn vào trong tâm trí hắn.

Chương 656: Hôm qua (1)

Đó là những năm tháng uống thuốc khổ tu cả ngày lẫn đêm.

Tất cả là trí nhớ tu hành Kim Thiềm Công, thậm chí không ngủ, cứ cách một quãng thời gian không ngừng uống thuốc.

May mắn là Trương Vinh Phương từ lâu đã quen với những loại trí nhớ như vậy.

Cơn đau dữ dội kéo dài hơn mười phút.

Máu trong miệng Trương Vinh Phương vẫn không ngừng nôn ra như thể hắn không cần tiền.

Hệ tiêu hóa trong cơ thể hắn đang một lần nữa bị xé nát, tổ hợp và phát triển thành một kết cấu khác hoàn toàn với người thường khi các điểm thuộc tính tăng tốc.

Cuối cùng thì… hơn mười phút sau.

Đã ngừng nôn ra máu.

Cơn đau tột cùng đã dừng lại.

Trong thanh thuộc tính, Kim Thiềm Công cũng dần dần rõ ràng.

Trạng thái trong ngoặc phía sau nó đã thay đổi từ Ẩn Nguyệt tầng thứ hai Viên Mãn thành Ẩn Nguyệt tầng thứ ba Viên Mãn.

Nhưng đây không phải là điều Trương Vinh Phương quan tâm nhất.

Điều hắn quan tâm nhất là trị số sinh mệnh.

[Trương Vinh Phương — sinh mệnh 37-37…]

"… Lại là 4 điểm… Chuyện này đúng là đòi mạng thật…"

Hắn lau vết máu trên khóe miệng, thở hắt ra một hơi dài.

Từ 41 rơi xuống 37, sự thay đổi không chỉ có chừng đó, mà hơn thế nữa, đó là sự thay đổi đặc biệt của toàn bộ cơ thể.

"Cảm giác… Trái tim không đúng lắm…"

Sắc mặt Trương Vinh Phương nghiêm túc, cẩn thận cảm nhận toàn thân.

Trị số sinh mệnh liên tục giảm xuống khiến hắn tinh tường cảm thấy tim bắt đầu như bị một tảng đá lớn đè lên, hơi hơi khó thở.

Đây là dấu hiệu cho thấy tâm lực không thể chống đỡ khiến cơ thể kiệt sức.

"Phiền phức thật… Xem ra sau này nhất định phải bổ sung trị số sinh mệnh càng sớm càng tốt."

Hắn nhìn vết máu phun ra trước mắt, chậm rãi đứng lên.

Nhưng ngay khi đứng thẳng dậy, bỗng cảm thấy đầu óc mình hơi choáng váng.

"Lần này thật sự trở thành yếu đuối mỏng manh rồi." Lúc này Trương Vinh Phương mới thực sự cảm nhận được phiền toái do không đủ sinh mệnh gây ra.

Dù sao hắn cũng khác với những người tập võ còn lại.

Không nói đến một đống võ công chồng chất kia, tất cả đều dựa vào điểm sinh mệnh để cưỡng ép nâng cao thiên phú, mới có thể luyện đến mức này.

Ngay cả khi hắn đạt đến cửu phẩm, sau đó việc hướng lên luyện đến thập nhất phẩm, gánh nặng lớn hơn rất nhiều so với một võ nhân bình thường.

Sau khi ổn định thân thể, Trương Vinh Phương cười khổ, biết mình phải tạm dừng một thời gian, đợi trị số sinh mệnh bổ sung trở lại mới có thể tiếp tục nâng cao Kim Thiềm Công.

Nếu không thì…

"Đạo tử, đây là ngài…" Trần Hãn ngửi thấy mùi máu, xông vào cửa, nhìn thấy vết máu trên mặt đất, lập tức cực kỳ hoảng sợ, vội vàng chạy tới.

"Không sao đâu, chỉ là đột nhiên ta bị xóa khí khi luyện công… Một ít máu tụ trong nội tạng bị bài tiết ra ngoài, hiện tại đã tốt hơn nhiều rồi." Trương Vinh Phương mỉm cười: "Trông có vẻ hơi đáng sợ, nhưng thật ra chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là sẽ ổn thôi."

Trần Hãn nhìn diện tích vết máu trên mặt đất gần bằng cái chậu rửa mặt, lượng lớn như vậy… máu tụ á hả… trông không giống máu tụ chút nào.

Nhưng hắn ta nhìn thật kỹ sắc mặt của Trương Vinh Phương.

Kinh ngạc phát hiện sắc mặt của Đạo tử hồng hào, không có dấu vết mất máu gì cả.

“Đạo tử có thể cho tại hạ bắt mạch được không?”

“Có gì mà không được chứ?”

Trương Vinh Phương đưa tay ra, để cho hắn ta bắt mạch kiểm tra.

Trần Hãn cẩn thận nhắm mắt cảm giác.

“Tim hơi yếu, nhưng khí huyết đúng là không có vấn đề gì. Quả thực cần nghỉ ngơi cho thật tốt.”

Sau khi xác nhận các triệu chứng, hắn ta thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao dáng vẻ này của Trương Vinh Phương hơi quá dọa người.

“Ta đã nói là không sao rồi mà” Trương Vinh Phương mỉm cười.

“Đạo tử, xin hãy yên tâm ở trong quan đạo nghỉ ngơi, có gì muốn ăn cứ phân phó, thuộc hạ sẽ sắp xếp người đi mua.” Trần Hãn trầm trọng nói.

“Biết rồi, cực khổ rồi.” Trương Vinh Phương bất đắc dĩ nói, Trần Hãn này càng ngày càng giống mẹ già.

Sau khi xác nhận không có vấn đề gì, Trần Hãn mới yên tâm rời đi, sắp xếp một ít cháo bồi bổ tim mạch.

Ngược lại, Trương Vinh Phương không cậy mạnh nữa, thực sự đang ở trong Trầm Hương quan, nghỉ ngơi thật tốt.

Lần này, vì gánh nặng lên trái tim quá nặng, hắn không dám lộn xộn một bước nào, chỉ sợ sẽ vỡ tim mà chết như Hàn Thập Tam hồi trước vậy.

Chớp mắt, thời gian thấm thoắt thoi đưa.

Trương Vinh Phương đã ở lại trong quan đủ một tháng.

Tăng thêm 7 điểm thuộc tính, tất cả đều được thêm thẳng vào trị số sinh mệnh.

Một lần khôi phục sinh mệnh từ 37 lên 44.

Như thế này hắn mới cảm thấy trái tim mình tốt hơn rất nhiều.

Nhưng cảnh ngộ lần này đã khiến hắn hiểu sâu sắc, sinh mệnh tưởng chừng như không đáng chú ý, nhưng đó là cốt lõi và động cơ của tất cả các võ công của hắn.

Một khi sinh mệnh không đủ sẽ khiến võ công toàn thân trở thành gánh nặng, nếu không cẩn thận thì trái tim sẽ vỡ tan.

Chương 657: Hôm qua (2)

Kỳ thực, có một sự lựa chọn để tăng lên sinh mệnh.

Đó là trực tiếp tăng lên văn công, Thái Thượng Minh Hư công.

Nhưng theo lời dặn dò của Thiên Nữ, Trương Vinh Phương vẫn không chọn tăng lên văn công.

Hình như lệnh bài của Đại Đạo Giáo có tác dụng quản chế công pháp chủ tu.

Hắn cũng nghĩ đến việc kiêm tu thêm một văn công.

Nhưng văn công và võ công không giống nhau.

Đây là công phu mài nước làm cô đọng tinh khí thần của toàn bộ cơ thể. Khi đến Kim Đan Nguyên Anh, đó là một điểm mà tinh khí thần toàn thân ngưng tụ, lấy làm trung tâm, hình thành mạng lưới toàn thân.

Hắn đã ngưng tụ được Nguyên Anh văn công Đại Đạo Giáo, nếu như muốn thay đổi văn công, chỉ có thể tán công, trùng tu. Xây dựng lại mạng lưới Nguyên Anh mới.

Đó căn bản được không bù mất. Lãng phí quá nhiều.

Vì vậy, không bằng trực tiếp thêm sinh mệnh. Như vậy sẽ an toàn hơn một ít.

Mặc dù lãng phí điểm thuộc tính, nhưng chắc ở chỗ an toàn tuyệt đối.

Dù sao ngay cả các văn công khác cũng có khả năng bị quản chế.

Nhưng thuộc tính sinh mệnh bẩm sinh thì không giống.

Lúc này, Ẩn Nguyệt tầng thứ ba đã viên mãn. Đã có thể đạt đến tốc độ bốn ngày được một điểm thuộc tính.

Điều này càng khiến cho trong lòng Trương Vinh Phương cảm thấy sảng khoái hơn.

Cứ như vậy thì chỉ cần hắn trung thực nhậm chức ở Thứ Đồng một tháng, hắn có thể có 7 điểm thuộc tính.

Nửa năm có thể có 42 điểm.

Đến lúc đó, có võ công nào mà không thể thi triển được?

Với suy nghĩ này, cơn đau kịch liệt và máu mà hắn phun ra trước đó trở nên không quá quan trọng nữa.

Chỉ tiếc là sau khi Ẩn Nguyệt viên mãn, thứ cần chủ yếu ở giai đoạn thứ hai của Kim Thiềm Công — Trục Nhật, lần này thực sự rất khó tìm.

*

*

*

Cuối tháng ba.

Năm mới vừa mới qua, vòng trong của Thứ Đồng đâu đâu cũng đầy xác pháo rải rác sau lễ hội.

Trẻ em với màu mắt và màu tóc khác nhau ôm sào tre đuổi đánh nhau, bắt chước quân đội giao chiến.

Những cô bé đã mặc trước những chiếc váy ngắn tay mỏng manh xinh đẹp, một số cởi mở thậm chí chỉ mặc áo ống và quần đùi ngắn cũn cỡn, tung tăng dạo phố.

Nhiều người trong đám người thủy thủ và người chèo thuyền cũng bắt đầu cởi trần, để lộ loan đao và túi tiền đeo bên hông, tấp nập ra vào tửu quán trà lâu, nhạc lầu và kỹ quán.

Lúc này, trong vịnh Thứ Đồng.

Tại bến cảng, một con thuyền lớn đang đậu cạnh bến tàu, chờ đám người khuân vác vận chuyển hàng lên thuyền.

Hơn chục người khuân vác cởi trần, dùng dây thừng dày được lót khăn lau mồ hôi, kéo những chiếc xe đẩy tay rộng rãi, đem một chiếc rương gỗ đến điểm chất hàng.

Trên xe đẩy có đủ loại hàng hóa, còn có cả những bình sứ trắng xanh khổng lồ cao hơn ba mét.

Có những bức tượng thần voi lớn được mạ vàng tinh xảo, những đồ bằng vàng và bạc có kích thước bằng cái chậu rửa mặt, còn có cả những gấm vóc sặc sỡ được xếp ngay ngắn trong những chiếc xe đẩy.

Lúc này, cách bến cảng không xa, một nơi không thích hợp cho việc xếp dỡ hàng trên một bờ biển.

Trương Vinh Phương mặc một chiếc áo đạo đen trắng đơn giản, với những Thái Cực đồ đen trắng được thêu trên cổ tay áo và mép áo.

Đầu đeo một chiếc hoành trâm sợi bạc cành ngọc, mái tóc đen dài được vấn thành búi.

Trong bộ trang phục này, mặc dù vóc người hắn cao lớn, cơ bắp cường tráng, nhưng phối hợp với một chòm râu để lại, vẫn có khí chất của một tu sĩ tu hành đạo gia.

Trần Hãn ở sau lưng hắn, ngoài ra, còn có quanh binh thủ giáo nha môn đi theo.

Dù sao hắn dầu gì cũng là một quan viên tam phẩm.

Trong toàn bộ Thứ Đồng, ngoại trừ phủ đốc và phủ doãn có thể ngang bằng cấp bậc với hắn, những quan chức còn lại theo đạo lý phải hành lễ hạ quan khi nhìn thấy hắn.

Vậy nên Trương Vinh Phương không chỉ có hộ vệ quan phối mà còn có cả phủ đệ và nha môn quan phối.

Chỉ là bởi vì bây giờ Bạch Thập Giáo đã an phận thủ thường, Nghịch giáo đều là người của hắn.

Thứ Đồng gió êm sóng lặng, thủ giáo như hắn trở thành một việc nhàn nhã.

Cách đây không lâu, đội ngũ của Tuyết Hồng các cũng đã đến điều tra Thứ Đồng.

Nhưng mà cái gọi là đội ngũ điều tra chỉ là giả vờ làm qua loa, bắt được một nhóm tử tù, chặt đầu họ, coi như là cõng tội danh, âm thầm lặng lẽ rời đi.

Không hề hỏi trách nhiệm đối với trợ thủ Trương Vinh Phương này, cũng không có cuộc điều tra cụ thể nào về việc làm sao quận chúa đã biến mất.

Thậm chí ngay cả việc truy nã hung thủ Thái Tinh Tử cũng chỉ giả vờ làm dáng một chút, tùy tiện dán một vài tờ bố báo rồi thôi…

Điều này khiến Trương Vinh Phương cảm thấy thở phảo nhẹ nhõm trong lòng, cũng mơ hồ đoán được Thái Tinh Tử kia, sợ là… Cũng không đơn giản…

Thế nhưng, những thứ này đều không liên quan gì với hắn cả. Hắn vẫn tiếp tục an tâm tĩnh dưỡng, tích lũy sức mạnh.

Chương 658: Hôm qua (3)

Lúc này đứng trên bờ biển, Trương Vinh Phương nhìn cảnh tượng tấp nập trên bến tàu phía xa xa.

Khẽ thở hắt ra một hơi dài.

“Huyền Dương Nhục Chi còn sống… Thứ này hơn trăm năm trước có lẽ có rất nhiều, nhưng hiện tại, sợ là không có ai từng nghe nói…”

“Đạo tử, bên phía thuộc hạ cũng đã tìm những đại thương nhân mua hàng từ các quốc gia, nhưng họ đều chưa bao giờ nghe nói đến thứ này.

Thuộc hạ nghi ngờ các quốc gia khác có thể có tên khác. Ngài có thể bắt đầu từ hướng này.” Trần Hãn nhỏ giọng nhắc nhở.

“Ta cũng nghĩ đến điểm ấy, nhưng…” Trương Vinh Phương khẽ lắc đầu. Thực ra, hắn có lời còn chưa nói.

Đó là… có thể sau lưng Cảm Ứng môn sẽ có biện pháp.

Dù sao, dược liệu hắn cần mấy ngày nay đều do Cảm Ứng môn tích cực cung cấp, nên hắn mới có thể dễ dàng mua được.

Lần này, có lẽ…

“Ha ha ha ha! Đã để ngài đợi lâu rồi! Thủ giáo đại nhân tôn kính. Trông khí sắc ngài tốt hơn nhiều so với lần trước từ biệt rồi!”

Lúc này, một tiếng cười lớn hào sảng vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn.

Trương Vinh Phương xoay người, trên khuôn mặt mang theo một nụ cười rõ ràng.

“Y Tây Ba Tư tiên sinh có khỏe không? Mặc kệ chờ bao lâu, chỉ cần có thể chờ được loại thuốc mà bản quan cần, những chuyện khác đều có thể bỏ qua.”

“Đại nhân quả là rộng lượng. So với các quan viên khác của Đại Linh bình dị gần gũi hơn nhiều!”

Người đến là một nam tử râu ria rậm rạp, đội khăn xếp màu trắng, trên cổ đeo những châu báu và thạch anh sặc sỡ.

Bộ râu của nam tử được cắt tỉa cẩn thận thành hình dao cầu, màu nâu đậm, một đôi mắt xanh lam đậm to và có thần.

Người này là đại thương nhân xếp hạng thứ ba về buôn bán dược liệu ở toàn bộ Cảng Thứ Đồng, và tên là Y Tây Ba Tư Phất Lôi Nhĩ.

Thuộc hạ của người này có hơn mười đội tàu, chủ yếu hoạt động buôn bán dược liệu ở hàng chục quốc gia.

Dưới trướng có hơn ngàn thủy thủ, trong đó không thiếu tư binh võ trang, cao thủ võ nhân.

Ở toàn bộ Cảng Thứ Đồng, cũng là một nhân vật rất nổi tiếng.

“Đáng tiếc, ta sợ rằng ngài phải thất vọng rồi.” Y Tây Ba Tư thở dài nói, tiếng phổ thông Đại Linh của hắn ta rõ ràng đến mức gần như không thể phân biệt được là khẩu âm của một người nước ngoài.

“Ta không tìm thấy bất kỳ tin tức nào liên quan tới Huyền Dương Nhục Chi.”

“Vẫn không có sao?” Trương Vinh Phương hơi thất vọng.

“Nhưng mà, theo mô tả của ngài, có thể điều chế lại phương thuốc bằng những dược liệu thay thế tương tự. Không biết điều này có khả thi không?”

“Sợ là không được…” Trương Vinh Phương nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó hỏi về những dược liệu khác của Kim Thiềm Công.

Đến giai đoạn Trục Nhật, mức độ quý giá của dược liệu cần thiết cho Kim Thiềm Công đã nâng lên một bậc thang.

Cũng có yêu cầu cực kỳ cao về dược tính của dược liệu. Không phải tùy tiện thay thế một số loại dược liệu ngắn năm bình thường là có thể thay thế được.

Cũng may những dược liệu phù hợp còn lại đều có.

Chỉ có Huyền Dương Nhục Chi này.

Sau khi hai người nói chuyện chi tiết, Y Tây Ba Tư cũng mời Trương Vinh Phương đến làm khách tại phủ đệ của mình.

Hắn ta là người thương nhân, nhưng có tước vị và chức vụ ở rất nhiều quốc gia ở nước ngoài.

Được cho là nửa thương nửa quan.

Về phía Đại Linh, cũng có mối quan hệ tốt đẹp với phủ doãn, phủ đốc.

Đối với Trương Ảnh, một thủ giáo trẻ tuổi do Đại Đạo Giáo phái đến này, sau khi nhận được đề điểm, hắn ta khá coi trọng.

Vì vậy, lời mời này không phải là một ý kiến nảy sinh nhất thời, mà đã được chuẩn bị từ trước.

Sau nhiều lời mời nồng nhiệt, cuối cùng Trương Vinh Phương đã thuận lý thành chương đồng ý.

Có mối quan hệ tốt với vị đại thương nhân này cũng sẽ giúp hắn phát triển việc mua hàng ở nước ngoài.

Giống như tầng thứ nhất của giai đoạn Trục Nhật cần rất nhiều dược liệu, cho dù đổi thành bên trong Đại Đạo Giáo cũng không dễ dàng tìm được.

Nhưng ở nơi này của Y Tây Ba Tư, chỉ cần nhắc một câu, hắn phân phó xuống dưới, rất dễ dàng để kiếm được.

Hai người đều có ý tương giao nên đã hợp lại một chỗ.

Y Tây Ba Tư ngồi kiệu đi phía trước dẫn đường, Trương Vinh Phương và những người khác ngồi kiệu đi theo ở phía sau.

Số lượng hộ vệ Y Tây Ba Tư mang theo còn nhiều hơn cả Trương Vinh Phương, bao gồm người Đại Linh, người Tây Dương, người Hồ Tây, người Man, người da đen, loại người nào cũng có.

Hắn ta hình như chỉ nhìn vào tài năng, không nhìn vào mặt khác.

Dọc theo đường đi xuyên qua bến tàu Thứ Đồng, tiến vào vòng ngoài nội thành.

Một số tán thương mặc áo choàng đen, đeo những chiếc hộp gỗ khổng lồ trước ngực, cùng nhau tụ họp, lập ra một khu chợ

nhỏ trên một con phố rộng ở vòng ngoài nội thành.

Chợ như một con rết, chiếm hết nửa diện tích con phố.

Ở lối vào, một cây cột cờ hiệu cửa hàng được dựng lên, trên đó viết: Vạn quốc châu báu hội! Thỏa sức ngài tự do làm đẹp!

Chương 659: Hôm qua (4)

Câu này được viết bằng hơn mười thứ tiếng khác nhau, chữ viết rậm rạp chằng chịt trên tấm vải.

"Những tán thương mặc áo đen này thường thích tạo ra những mánh lới quảng cáo này, chơi trò chơi chữ." Y Tây Ba Tư ngồi trên kiệu bật cười, nói.

Trương Vinh Phương mỉm cười theo, đang định nói chuyện, nhưng đột nhiên nét mặt hắn hơi thay đổi, tầm mắt nhìn về vào lối đi bộ cạnh lối vào của khu chợ nhỏ.

Chỗ đó người đến người đi, đủ loại người với đủ màu da nhiều như nước chảy, cực kỳ náo nhiệt.

Nhiều tiểu thư, phu nhân, nữ thủy thủ, nữ thuyền viên bị thu hút bởi khu chợ cũng ra ra vào vào từ chỗ này.

Nhưng ánh mắt Trương Vinh Phương không phải nhìn những nữ tử dị quốc phong tình đó, mà là nhìn về phía một nữ tử xinh đẹp với mái tóc đen, đeo khăn choàng, mặc một chiếc váy mỏng màu đỏ.

Khuôn mặt của nữ tử quyến rũ, trong đôi mắt dịu dàng mang theo vẻ mỏi mệt sâu thẳm, giống như một bông hồng lớn phú quý kiều diễm.

Trương Vinh Phương chú ý đến nữ tử này, không phải vì nhan sắc của nàng, mà là… người kia hình như là người mà hắn quen biết.

*

*

*

Tôn Triều Nguyệt đứng ở một bên, lắng nghe tiếng nói chuyện ríu ra ríu rít của Đồng Hân Dao ở bên cạnh.

Chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng mệt mỏi.

Chỉ trong một năm ngắn ngủi, sau khi nàng theo phụ thân chạy trốn khỏi Đàm Dương, nàng đã từ con cưng của trời, quý tộc người Linh lúc trước, rơi xuống tình trạng như bây giờ.

Phụ thân là phủ đốc Đàm Dương, cấu kết với Mật giáo, bị trục xuất khỏi gia tộc. Trên đường đi, còn bị kẻ thù cũ tập kết nhân thủ đánh trọng thương.

Bây giờ bọn họ không thể ở trong nước được nữa, cả gia đình đã chạy hàng ngàn dặm xa xôi đến Cảng Thứ Đồng, nhờ vả bạn thân của phụ thân trước đây, cố gắng đi thuyền ra nước ngoài.

Nhưng mà… ai có thể ngờ rằng bọn họ không hiểu giá cả thị trường, giao ra một số tiền khổng lồ, nhưng đều đã bị tên chủ thuyền lừa đảo cuỗm sạch sành sanh.

Cái tên lừa đảo kia đã bỏ trốn mất dạng từ lâu, biển cả mênh mông, không cách nào đòi lại được.

Bây giờ, tất cả của cải của gia đình họ đã không còn nữa, chỉ có thể giải tán những người làm, để lại một số rất ít người sống nhờ trong nhà bạn thân của phụ thân.

Nhưng đây chỉ là một biện pháp tạm thời, cho dù quan hệ có tốt đến đâu, ở nhờ một thời gian dài như vậy cũng dần dần trở nên không kiên nhẫn.

Tôn Triều Nguyệt nhớ tới lúc phong quang vô hạn của mình ở Đàm Dương lúc trước.

Khi đó, nàng là người đứng đầu mà đám quý tử Đàm Dương tranh nhau tìm cách lấy lòng.

Tuổi còn trẻ đã bước vào tứ phẩm. Tương lai có hy vọng cửu phẩm, lại còn là một quý tộc người Linh.

Ai ngờ…

Một sự thay đổi mạnh mẽ đã quét sạch Đàm Dương, hoàn toàn vạch trần sự cấu kết của phụ thân với Mật giáo.

Chỉ sau một đêm gia tộc đã thay đổi đột ngột, sau đó là vội vàng chạy trốn, gặp phải sự chặn giết.

Tầng tầng lớp lớp cực khổ, tưởng như từ khoảnh khắc đó sẽ không có hồi kết.

“Ta đã nói với ngươi là nên đi thuyết phục ca ca ngươi đừng giao du với lão râu ria rậm rạp kia nữa. Lần trước Bạch Thập

giáo bị vây quét, không phải lão râu ria rậm rạp kia bị tổn thất vô cùng nghiêm trọng à.”

Lúc này, Đồng Hân Dao Đồng gia đại tiểu thư đang không ngừng huyên thuyên, khuyên can một thiếu nữ mặc váy xanh có vẻ mặt khó xử.

“Giống như Triều Nguyệt, mặc dù các nàng trước đây không bằng chúng ta, nhưng cũng rất tốt.

Sau đó, vì phụ thân nàng đã làm những việc mà lẽ ra không nên làm, mới bị kiểm tra.

Nhìn bây giờ xem, mỗi ngày phụ thân của Triều Nguyệt đều phải uống thuốc dưỡng thương, chưa biết bao giờ mới khỏi bệnh, trong nhà cũng không có tiền, tất cả đều phụ thuộc vào phụ thân ta tìm cho một chức vụ giáo đầu.

Triều Nguyệt bây giờ là bạn học của ta. Lần trước, váy của nàng bị rách, lại không nỡ vứt đi, vẫn là ta đã cho nàng mượn một chiếc váy tốt của ta mới dám cùng nhau ra ngoài.

Ngươi muốn sống một cuộc sống như vậy sao? Muốn sống nghèo túng giống như gia đình của nàng sao?”

Đồng Hân Dao kiên nhẫn thuyết phục bạn tốt, nhưng lại hoàn toàn không để ý nụ cười trên mặt Tôn Triều Nguyệt đã có chút miễn cưỡng.

“Nhưng một mình ta không thể nói lại hắn… Hắn luôn có nhiều lý do… Vì gia tộc, vì chúng ta, vì sự phát triển của bản thân…” Thiếu nữ váy xanh hạ giọng nói.

“Đó không phải là lý do, đó là ích kỷ!” Đồng Hân Dao lắc đầu, nàng ho khan mấy tiếng. Nhìn thấy một người bán nước dưa hấu mát lạnh ở đằng xa, liền vỗ vỗ Tôn Triều Nguyệt ở bên cạnh.

“Triều Nguyệt, đi mua giúp ta một ly nước dưa hấu, nhớ thêm nho khô.”

“Được…” Tôn Triều Nguyệt đè nén bất đắc dĩ trong lòng, xoay người đi về phía người bán hàng rong.

Nhưng vừa bước ra vài bước, nàng chợt nhớ ra mình không mang theo tiền.

Chi phí cho việc tập võ thực sự quá nhiều, sau khi cả nhà họ bị lừa tiền, để duy trì một thân võ nghệ khí huyết của mình, mỗi một xu đều tính toán chi tiêu tỉ mỉ.

Chương 660: Hôm qua (5)

Và bởi vì thân phận của mình không thể lộ ra ngoài ánh sáng, không thể nào đi ra ngoài làm công.

Bây giờ, chi phí ăn uống đều phụ thuộc vào Đồng gia của Đồng Hân Dao. Vì vậy, bình thường căn bản không có nhiều tiền.

Hôm nay lại là sinh nhật lần thứ hai mươi bốn của nàng, vừa nãy đi dạo chợ, nàng đã mua cho mình một mặt dây chuyền bạc nạm ngọc bích để chúc mừng cho bản thân.

Tiền trên người cũng tiêu chỉ còn một khoản cực kỳ ít ỏi. Hoàn toàn không đủ để mua nước trái cây.

Lúc này, trên người nàng không mang tiền, nên đành bất đắc dĩ quay trở lại.

“Hân Dao, trên người ta không mang tiền, không mua được…”

Đồng Hân Dao vẫn đang lớn tiếng nói chuyện với bạn tốt, hoàn toàn không nghe thấy.

“Hân Dao?” Tôn Triều Nguyệt lại nói lần nữa.

Cuối cùng thì lần này cũng nghe thấy. Đồng Hân Dao không nhịn được quay đầu lại.

“Làm sao vậy? Ta đang nói chuyện? Mau đi mua đi!”

“Không phải, là do trên người ta không đủ tiền.” Tôn Triều Nguyệt trầm giọng nói.

“Không đủ tiền? Mua nước trái cây mà cũng không đủ tiền? Ngươi muốn gạt tiền ta đúng không?” Đồng Hân Dao lập tức càng thêm khó chịu.

“Hơn nữa, không đủ tiền. Lần trước ta giới thiệu Triệu công tử cho ngươi, bảo ngươi đi ăn tối với người ta, mà ngươi không chịu đi? Người ta tặng ngươi một món quà lớn giá trị đến bốn trăm lượng đấy!”

“Triều Nguyệt, không phải là ta nói với ngươi, ngươi đã không còn là đại tiểu thư như xưa nữa rồi, làm người phải thực tế

hơn, ngươi đừng trách ta lanh mồm lanh miệng.

Ngươi nhìn ngươi đi, bây giờ mua một ly nước trái cây mà phải tìm đến ta đòi tiền… Bệnh của phụ thân ngươi muốn chữa khỏi thì phải cần dược liệu tốt nhất.

Tình huống thế này rồi mà ngươi vẫn nghĩ đến việc tự mình tập võ à? Ngươi không phải ta, trước đây thì được đấy, nhưng giờ ngươi có điều kiện này không?

Hiện tại ngươi có phẩm cấp này đã là tốt lắm rồi, vậy là đủ rồi. Sớm tìm một người gả đi, cũng coi như có thể giúp phụ thân ngươi giảm bớt gánh nặng…”

Bộ dạng Đồng Hân Dao giống như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lắm mồm quở trách, trước mặt những cô nương khác xung quanh tỏ vẻ muốn tốt cho Tôn Triều Nguyệt, thao thao bất tuyệt, nói không ngừng.

Tôn Triều Nguyệt cúi đầu, sự xấu hổ trong lòng giống như một cái chăn bông ngấm nước vô cùng nặng nề, từ đầu đến chân đè mạnh lên người nàng, khiến nàng không thể nào thở nổi, vô lực giãy giụa.

Nàng thậm chí không dám ngẩng đầu lên để người khác nhìn thấy mặt mình.

Nhưng nàng không thể làm gì, hiện tại cả gia đình nàng đều trông cậy vào sự giúp đỡ của Đồng gia để che giấu thân phận, tạm thời sống nhờ.

Mặc dù nhà Đồng gia càng ngày càng mất kiên nhẫn với bọn họ, nhưng quả thật rất tốt bụng.

Mà sau này nếu bọn họ muốn ra khơi, cũng chỉ có thể dựa vào Đồng gia giúp hỗ trợ tìm thuyền chờ thời cơ.

Cho nên, nàng không thể nói bất cứ điều gì, cũng không dám nói…

Nghe thấy tiếng quở trách không ngừng phát ra bên tai, Tôn Triều Nguyệt bỗng dưng muốn khóc.

Đôi mắt nàng ươn ướt, trong lòng biết bao nhiêu áp lực và xấu hổ, một cảm giác mà từ nhỏ đến lớn suốt bao nhiêu năm qua, nàng chưa bao giờ trải qua.

Nhớ lại hồi ở Đàm Dương.

Nàng chủ trì Diêu Nguyên thư hội, trong mắt mọi người nàng là quý nữ người Linh. Nếu muốn cái gì, chỉ cần một câu nói là sẽ có người đưa đến trước mặt nàng.

Nhưng bây giờ…

Khó khăn lắm.

Đồng Hân Dao mới dứt lời, nói liên miên cằn nhằn, Tôn Triều Nguyệt mới nhận được tiền từ trong tay đối phương.

Kỳ thực, nàng cũng biết Đồng Hân Dao cố tình làm vậy.

Cố ý nhục nhã nàng.

Bởi vì nàng xinh đẹp hơn, đứng cùng nhau, luôn thu hút mọi người hơn Đồng Hân Dao nhiều.

Cũng vì thiên tư của nàng tốt hơn, mới hai mươi hai tuổi đã đạt đến tứ phẩm. Mặc dù bây giờ đã bị trì hoãn. Nhưng vẫn mạnh hơn Đồng Hân Dao.

Vì vậy, Đồng Hân Dao vẫn luôn ghen tị với nàng, không thích nàng. Bất cứ khi nào ở bên ngoài, luôn nghĩ tất cả các biện pháp để tìm cơ hội thể hiện mình giỏi hơn Tôn Triều Nguyệt.

Nhưng…

Tôn Triều Nguyệt ngừng dòng suy nghĩ, đôi mắt thoáng u buồn.

Sau khi lấy tiền, nàng xoay người tìm người bán hàng rong kia.

Nhưng chợt cảm giác dường như có ai đó đang nhìn mình.

Theo cảm giác, nàng quay đầu lại nhìn, đúng lúc bắt gặp Trương Vinh Phương đang ngồi trong kiệu, bốn mắt nhìn nhau.

Gần như trong nháy mắt, Tôn Triều Nguyệt đã nhận ra Trương Vinh Phương.

Lúc trước ở Đàm Dương, có tin đồn Trương Ảnh và siêu cấp béo Hoàn Nhan Lộ cặp kè qua lại với nhau.

Mà nàng còn tận mắt chứng kiến.

Nàng đã tận mắt nhìn thấy Trương Ảnh lên xe ngựa của Hoàn Nhan Lộ.

Cho nên, nàng rất ấn tượng với người này.

Chỉ là không ngờ…

Không ngờ lại gặp nhau ở nơi này.

‘Tại sao hắn lại ở Thứ Đồng? Không… Chắc là mình nhìn nhầm rồi, có lẽ đó là một người có tướng mạo rất giống.’

Trong lòng nghĩ xong, Tôn Triều Nguyệt không quan tâm nữa, Trương Ảnh chẳng qua chỉ là một viên quan nhỏ bình thường ở Đàm Dương.

Chương 661: Tuyến (1)

Làm sao Trương Ảnh có thể ngàn dặm xa xôi chạy đến tận Thứ Đồng, hơn nữa nhìn người ngồi trên kiệu kia, đó cũng là nhuyễn kiệu tơ lụa (kiệu mềm) mà các quan lại quyền quý ở đây mới có đủ tư cách ngồi.

Chưa nói đến đệm lông cáo phía trên, chỉ nói hai người trước sau nâng kiệu bên dưới đều là những người cơ bắp cuồn cuộn cường tráng, vừa nhìn đã biết võ lực không kém võ nhân.

Dùng võ nhân để nâng kiệu như vậy, ở nơi này, người không phải cường hào hay nhân vật trọng yếu thì không thể làm được.

Thu hồi ánh mắt, nàng bước đến trước người bán hàng rong, hỏi giá, rồi mua năm bình nước dưa hấu.

Nước dưa hấu được đóng trong một bình sứ nâu dài đơn giản, trang trí khá đẹp, bên ngoài còn buộc một sợi dây đỏ, có thể dùng tay móc nhấc lên.

“Tổng cộng là 150 đồng. Cô nương.” Người bán hàng rong cười báo giá.

“Đây.”

Cầm theo năm cái bình.

Nàng thanh toán tiền, nhận tiền lẻ thối lại, xoay người đang định rời đi.

Nhưng đột nhiên dừng lại.

“Tôn Triều Nguyệt?”

Một giọng nam trầm vang lên từ một bên.

Nàng dừng lại, liếc mắt nhìn sang.

Là Trương Vinh Phương.

Không biết hắn đã bước xuống kiệu từ lúc nào, đi đến gần, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía nàng.

“Ngươi là… Tôn Triều Nguyệt, Tôn hội trưởng Đàm Dương?”

Gọi nàng là hội trưởng là bởi vì Trương Vinh Phương chỉ nhớ Tôn Triều Nguyệt đã thành lập Diêu Nguyên thư hội, lúc đó hắn đã từng tham gia vào các hoạt động do thư hội tổ chức.

Thế nên ký ức vẫn chưa phai.

Hội trưởng?

Đã rất lâu, rất lâu rồi không có ai gọi nàng như vậy cả.

Trong lòng Tôn Triều Nguyệt có vô vàn suy nghĩ, nàng nghĩ đến việc giả vờ không quen biết, giả vờ như mình không phải là Tôn Triều Nguyệt.

Nhưng nếu đối phương nhận ra nàng, có nghĩa là người này thực sự là Trương Ảnh trước đây!

Trương Ảnh?

Nàng cẩn thận nhìn nam tử cao lớn hơn mình rất nhiều này, lúc trước hắn dính vào Hoàn Nhan Lộ, đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc cho rất nhiều người.

Nhưng bây giờ có vẻ như người này đang sống rất tốt?

Làm sao một quan nhỏ ở Đàm Dương lại chạy vào thành phố lớn như Thứ Đồng mà lại còn có dáng vẻ như một quan lại quyền quý?

Chẳng lẽ đằng sau Trương Ảnh này có bối cảnh không muốn người biết?

Vô số nghi hoặc lóe lên trong lòng Tôn Triều Nguyệt.

Nhưng những điều này có liên quan gì đến nàng?

Hơn nữa, dường như hắn không biết tình hình của mình… Không quan trọng, cứ ứng phó qua là được rồi…

Tôn Triều Nguyệt cố gắng hết sức để ổn định bản thân, nét mặt bình thản.

“Ngươi là Trương Ảnh cùng một chỗ với Hoàn Nhan Lộ đúng không? Ta nhớ ngươi.”

Không tự chủ được, nàng mơ hồ trở lại dáng vẻ quý khí trước đây, cho dù y phục trên người không tốt như trước, nhưng loại khí chất này người bình thường không thể ngụy trang được.

Trước mặt cố nhân, nàng không muốn đánh mất đi tự tôn cuối cùng thuộc về mình lúc trước.

“Đúng vậy, lúc đó ta đã giúp Hoàn Nhan Lộ giảm cân ở Đàm Dương. Còn bị rất nhiều người hiểu lầm.” Trương Vinh Phương mỉm cười: “Đã lâu rồi không trở lại, không biết Lý Hoắc Vân và Hoàn Nhan Lộ bọn họ bây giờ thế nào?”

“Ừ, ta cũng đã lâu không trở lại.” Tôn Triều Nguyệt gật đầu.

Hai người vốn không quen, chỉ tùy ý tán gẫu vài câu, Trương Vinh Phương hỏi thăm tình hình, hắn không sao nhớ rõ tình huống lúc trước của Đàm Dương.

Chỉ nhớ Tôn gia hình như là một quý tộc người Linh.

Bây giờ hắn gặp lại, bèn tùy ý hỏi về tình huống Lý gia Lý Hoắc Vân. Còn có tình huống của Hoàn Nhan Lộ.

Tôn Triều Nguyệt đơn giản ứng phó xong.

Trương Ảnh cũng thuận tiện rời đi, trở lại kiệu, cùng Y Tây Ba Tư chậm rãi rời đi.

Nhìn chiếc kiệu từ từ rời đi, Tôn Triều Nguyệt thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nếu lại tiếp tục hỏi, có thể sẽ bị lộ.

Nàng không muốn bị người khác nhìn thấy vẻ xấu hổ của mình, huống chi còn là người lúc trước mình xem không ra gì.

Người trước đây kém xa với chính mình, bây giờ… xem ra đã vượt qua sức tưởng tượng của mình. Đứng ở một độ cao cực cao…

Mặc dù vừa rồi Trương Vinh Phương đã giải thích, lúc trước hắn và Hoàn Nhan Lộ đã bị hiểu lầm.

Nhưng… dù vậy, hồi đó, hắn chỉ là một viên quan nhỏ mới lên nhậm chức ở Đàm Dương mà thôi.

Mà khi đó, nàng là đệ nhất đại tiểu thư ở toàn bộ Đàm Dương. Xuất thân từ đại tộc, tương lai có hy vọng sẽ là cửu phẩm.

Đáng tiếc là… Thế sự vô thường.

Trong lòng Tôn Triều Nguyệt thanh tĩnh lại, vui mừng vì cuối cùng mình đã đối phó qua được.

Nhưng nàng không ngờ rằng Đồng Hân Dao ở cách đó không xa đã nhìn thấy cảnh vừa rồi.

Một tia dị sắc khẽ hiện lên trong đáy mắt.

*

*

*

Theo lời mời của Y Tây Ba Tư, sau khi đi ăn với hắn ta, Trương Vinh Phương đã đi xem sân khấu tạp kịch mới nhất: Rừng sồi xinh đẹp, Bão tố trên biển, Triệu lão tam bán lừa, vân vân và mây mây.

Trương Vinh Phương đánh giá cao những tạp kịch mang phong cách nước ngoài này, điều này khiến Y Tây Ba Tư rất chi là vui vẻ.

Chương 662: Tuyến (2)

Hai người đã có một cuộc thảo luận sôi nổi về sự phát triển của tạp kịch.

Kỳ thực, theo ý kiến của Trương Vinh Phương, không phải tạp kịch này là phiên bản đơn giản hóa của một bộ phim truyền hình dài tập hay sao?

Đối với một người yêu thích phim truyền hình, không biết mình đã xem bao nhiêu phim truyền hình trước đó, chỉ tùy tiện nói về một điểm nào đó của nội dung vở kịch, cũng là một lối mòn cũ mà trên đời này không ai nghĩ tới.

Có thể khiến Y Tây Ba Tư xem như là một tri kỷ, đương nhiên dễ như trở bàn tay.

Sắc trời cũng đã muộn.

Sau khi Trương Vinh Phương nghiêm túc từ biệt, rời khỏi phủ đệ, ngồi một chiếc nhuyễn kiệu trở lại Trầm Hương quan.

Trên đường đi, hắn đang suy nghĩ về những sắp xếp trong tương lai.

Trong cuộc trò chuyện với Y Tây Ba Tư, Trương Vinh Phương đã hiểu không thể tìm ra dược liệu chủ yếu của Kim Thiềm Công ở giai đoạn Trục Nhật trong thời gian ngắn được.

Vì vậy, hắn chỉ có thể tiến hành kế hoạch ban đầu.

Ban đêm, trăng lưỡi liềm từ từ ló dạng trên những tầng mây.

Trầm Hương quan nằm bên ngoài vòng ngoài của Thứ Đồng, trên đỉnh một ngọn núi có tên là Trầm Hương Sơn.

Nói ngọn núi này là một ngọn núi thì không đúng lắm, không bằng nói là một ngọn đồi nhỏ. Mọi người thường đến đó du ngoạn, thưởng hoa.

Dưới sự hộ tống của Trần Hãn và một số quan binh, Trương Vinh Phương vừa suy nghĩ vừa lắc la lắc lư chẳng mấy chốc đã được đưa vào trong quan.

Lúc này, bên ngoài Trầm Hương quan, trong một khu rừng đa rậm rạp phía xa, một vài người đang đứng trên cành cây đa

cao lớn, dựa vào ánh trăng phóng tầm mắt nhìn về phía Trương Vinh Phương từ xa.

“Vị này có lẽ đã đột phá Ẩn Nguyệt tầng thứ hai, đúng không?” Diệu Ngọc nhẹ giọng nghi ngờ hỏi.

Là một cao thủ Cảm Ứng môn, lúc trước nàng cũng đã từng luyện Kim Thiềm Công.

Chính xác mà nói, trong Cảm Ứng môn, rất nhiều người đều thèm muốn năng lực cường hóa thân thể của Kim Thiềm Công, cho nên bọn họ đều muốn luyện.

Đáng tiếc… tổn thương quá lớn.

Cũng bởi vậy, biểu hiện đối với tổn thương của Kim Thiềm Công của bọn họ rất rõ ràng.

“Ta cảm thấy chúng ta sẽ có thể trở lại Đại Đô sớm.” Trịnh Thư Dương ở bên cạnh đồng ý nói.

“Ta đã bắt đầu nhớ hương vị của hầu hết tê cay phổi của Đại Đô rồi…”

“Nhìn khí sắc của hắn không tốt lắm, tinh khí thần không dồi dào như trước đây. Rõ ràng là độc tố của đan dược đã tổn thương đến nội tạng. Luyện đi, luyện đi, khà khà, luyện chăm chỉ vào.” Diệu Ngọc cười nói.

“Nhưng mà người này gần đây đã bắt đầu thu thập vật chủ yếu của tầng thứ nhất Trục Nhật. Không phải là hơi quá nhanh sao?” Yến Song ở bên cạnh hơi ngập ngừng.

“Có lẽ là muốn lo trước tính sau. Dù sao thuốc cũng khó tìm, nên tìm trước, đợi đến lúc cần đúng lúc sẽ không bị chậm trễ.” Diệu Ngọc đáp.

“Nhưng mà, cho dù trong môn phái của chúng ta có rất nhiều cao thủ thiên tài, nhưng không ai trong số họ có thể luyện đến Trục Nhật được.

Cho dù tư chất của vị Đạo tử vượt xa người thường, cũng không thể vượt quá nhiều.

Nhiều nhất bây giờ chỉ là tầng thứ hai.”

“Tầng hai cũng lợi hại lắm rồi. Chỉ là…” Yến Song vẫn cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

“Tại sao ta luôn cảm thấy khí sắc của hắn tốt hơn trước rất nhiều?”

Lúc trước khi Trương Vinh Phương nôn ra máu, cần phải tĩnh dưỡng, bọn họ đều một người làm quan cả họ được nhờ, chút nữa cho rằng sẽ được trở về nghỉ ngơi rồi.

Nhưng chẳng bao lâu sau, vị này lại giống như thổi phồng lên, nhanh chóng phục hồi từ trạng thái suy nhược đến tình trạng hơi hơi yếu ớt như hiện tại.

Điều này thật kỳ lạ.

“Có lẽ là hồi quang phản chiếu. Kim Thiềm Công có tác dụng lúc đầu, không phải sẽ hồi phục một chút sao? Có lẽ hắn có tư chất đặc biệt, giai đoạn suy yếu ở giữa ngắn, vì vậy bỗng chốc lộ ra hiệu dụng của Kim Thiềm Công.” Diệu Ngọc giải thích.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?” Trịnh Thư Dương cau mày: “Nếu hắn cứ tiếp tục như vậy, chẳng lẽ chúng ta cứ phải đợi ở đây sao?”

“Yên tâm đi, sẽ sớm thôi.” Yến Song nghiêm nghị nói: “Dựa vào kinh nghiệm bản thân trước đây của sư thúc của ta, tên này chắc hẳn chỉ là miệng cọp gan thỏ, bề ngoài trông có vẻ mạnh mẽ, nhưng thực ra bên trong đã sắp tàn phế rồi.

Chỉ cần đợi, lâu thì nửa năm, ngắn thì hai tháng, đợi đến khi hắn đột phá tầng ba, nhất định sẽ xảy ra chuyện!”

“Được… Vậy thì tiếp tục đợi.” Trịnh Thư Dương tiếp nhận cách nói suy đoán này.

Ba người họ hài lòng rút lui, phân tán trở lại chỗ ở.

Đối với việc Trương Vinh Phương tìm kiếm vật chủ yếu của Trục Nhật tầng thứ nhất, vật đó quá hiếm thấy, có lẽ chỉ có những cao thủ cấp Tông Sư đỉnh cấp trong Cảm Ứng môn mới biết được manh mối.

Lần này bọn họ lực bất tòng tâm rồi.

Nháy mắt, nửa tháng nữa lại trôi qua.

Trương Vinh Phương thành thành thật thật ở trong Trầm Hương quan, không đi đâu cả.

Chương 663: Đường (3)

Mỗi ngày đều tĩnh tọa, tu hành, thỉnh thoảng tập võ để duy trì trạng thái.

Và trong vòng nửa tháng, hắn lại có thêm bốn điểm thuộc tính. Lần này, hắn lại thêm tất cả chúng vào cột sinh mệnh.

Trị số sinh mệnh cũng tăng từ 44 lúc trước lên 48, hoàn toàn khôi phục trạng thái trước đó.

Mà lúc này, Trương Vân Khải phía Nghịch giáo cũng đã làm theo lời yêu cầu của hắn, thu thập tư liệu về các loại cao thủ ngoại công ngạnh công, đề cử cho hắn.

Có nhiều điểm khác biệt giữa võ công và văn công.

Võ công đòi hỏi phải nắm vững rất nhiều chi tiết nhỏ, không phải chỉ cần một bản bí tịch là có thể dễ dàng luyện thành.

Nhất định phải được người khác cầm tay dạy bảo.

Và Trương Vinh Phương lo lắng không biết xảy ra vấn đề gì không, nên đương nhiên chọn cách mời một cao thủ ngạnh công tự mình dạy bảo.

Bên trong Trầm Hương quan.

Lúc này, một nam tử mạnh mẽ cao 1 mét 9, cơ bắp cả người tựa như nham thạch màu xám đang mặc một chiếc áo khoác ngắn hở ngực, ôm quyền hành lễ với Trương Vinh Phương.

“Hoa Thành Anh của Thiết Y quán, bái kiến thủ giáo đại nhân.”

“Quán chủ khách khí. Bản quan rất yêu thích văn hóa ngạnh công, lúc ở trong Đạo Cung, đã hy vọng có thể luyện được võ học ngạnh công chân chính.”

Bây giờ cuối cùng cũng có thể tìm được một cao thủ chân tài thực học thực sự, đó là một may mắn rất lớn!”

Sắc mặt Trương Vinh Phương ôn hòa, ôm quyền đáp lễ lại.

“Ở đây không có thủ giáo gì cả, ngài chỉ cần coi ta như một người học đồ bình thường là được.”

Hoa Thành Anh là người có trình độ ngạnh công cao nhất trong khu vực xung quanh Thứ Đồng.

Một thân công phu Thiết Bố Sam đã được luyện tập đến cực hạn. Trong chốn võ lâm ở Thứ Đồng, có danh xưng giang hồ là Thiết Y Nhân.

Tuy cấp bậc chỉ là thất phẩm nhưng người này có thể coi là một cao thủ ngạnh công hàng thật giá thật.

“Đại nhân khách khí rồi. Ngài đã có sẵn nền tảng công phu, vì vậy nếu tập luyện ngạnh công, hiệu suất sẽ nhanh hơn rất nhiều.”

“Ồ? Tại sao lại nói như vậy?” Trương Vinh Phương xin chỉ bảo hỏi.

“Đại nhân có chỗ không biết. Cao thủ cao phẩm, phá mở lần lượt phẩm cấp cực hạn, sẽ làm cho da thịt cơ bắp toàn thân trở nên cứng rắn hơn.”

Bản thân cái này đã mạnh hơn so với người bình thường, ngay từ đầu loại người này kiêm tu ngạnh công, tự nhiên cũng tương đương với việc đã đặt tốt nền móng cảnh giới ở tầng dưới cùng bên trong ngạnh công.

Ví dụ, tại hạ có một người bạn tốt, lúc đến lục phẩm thì tới đây tìm ta kiêm tu Thiết Bố Sam.

Ngay khi hắn ta bắt đầu, độ cứng cơ thể đã tương đương với những đệ tử đã luyện đến tầng hai trong hội quán của ta.

Vì vậy, hắn chỉ cần luyện qua loa một lần tầng thứ nhất Thiết Bố Sam, rồi đi thẳng đến tầng thứ hai.” Hoa Thành Anh giải thích nói.

“Thì ra là vậy.” Trương Vinh Phương hiểu ra: “Vậy nếu là kiêm tu, không biết tại hạ có thể tính là tầng thứ nào? Kính xin quán chủ kiểm tra một chút.”

Hoa Thành Anh đáp ứng, đến gần, cẩn thận kiểm tra trạng thái của Trương Vinh Phương.

Thỉnh thoảng, duỗi cánh tay ra, vỗ vỗ vào các cơ bắp.

“Có lẽ là cường độ ở tầng thứ hai. Đại nhân quả thực… không hổ là Siêu Phẩm!” Hắn ta tấm tắc thán phục.

Trước khi đến, hắn ta đã biết người trước mặt là một cao thủ Siêu Phẩm thuộc Đại Đạo Giáo.

Vì vậy, hắn ta không quá mức kinh ngạc.

Mặc dù Siêu Phẩm rất mạnh, nhưng hắn ta đã vài lần tiếp xúc ở Thứ Đồng.

Đã có một số ấn tượng.

Và lần này để có thể tạo quan hệ với Siêu Phẩm, chắc chắn là cơ hội ngàn năm có một của hắn ta

"Tương đương với tầng thứ hai Thiết Bố Sam sao?" Trương Vinh Phương gật đầu.

"Đúng vậy, Thiết Bố Sam công của Thiết Y quán của ta, trên dưới có tổng cộng sáu tầng, tu đầy đủ có thể đạt đến tầng thứ ngạnh công lục phẩm.

Đến lúc đó, ngoại trừ các điểm yếu và chỗ hiểm, các bộ phận còn lại đều có thể ngăn cản các cao thủ đồng cấp toàn lực đánh mấy lần mà không bị thương."

Hoa Thành Anh giới thiệu, trên khuôn mặt mang theo một chút tự hào.

"Hơn nữa, chỉ cần không phải cao thủ đồng cấp, toàn lực đánh liên tiếp năm lần trở lên, thân thể hầu như sẽ không bị thương. Sau mười hơi thở, có thể tiếp nhận đợt đánh thứ hai."

"Lợi hại thật! Điều đó có nghĩa là, chỉ cần động tác nhanh, không ngừng thay đổi các bộ vị, hảo thủ đồng cấp hầu như khó có thể đánh bại được chính mình?" Trương Vinh Phương tán thưởng.

"Đúng là vậy." Hoa Thành Anh gật đầu.

"Lợi hại lợi hại. Tiếp theo, kính xin quán chủ chỉ điểm nhiều hơn." Trương Vinh Phương vỗ vỗ tay.

Một đạo nhân ở bên cạnh chủ động dâng một mâm màu vàng, trong mâm có hai mươi thỏi nguyên bảo lớn, mỗi thỏi nặng mười lượng.

Vừa vung tay đã là hai trăm lượng!

Vẻ mặt của Hoa Thành Anh là chắc chắn. So với tiền bạc, hắn ta coi trọng mối quan hệ này hơn.

Chương 664: Đường (4)

“Hoa mỗ, nhất định sẽ dốc toàn lực!”

Trần Hãn ở bên cạnh, không hiểu tại sao Trương Vinh Phương lại đột nhiên bắt đầu luyện tập ngạnh công nữa.

Nhưng Đạo tử thiên tư hơn người, làm cái gì đều có lý do riêng của mình, hắn ta không tiện khuyên.

Chỉ cần âm thầm ghi lại tình huống nơi này, ghi nhớ, quay lại truyền cho chim đưa thư, gửi nó trở lại Thiên Bảo Cung ở Đại Đô.

Đến lúc đó, chưởng giáo sẽ tự có sắp xếp.

Lúc này, Hoa Thành Anh và Trương Vinh Phương đang ở võ tràng phía sau đạo quan, một người dạy một người học, thỉnh thoảng đúng giờ dùng thuốc tắm để tẩy luyện, luyện rèn bộ vị.

Quả nhiên như Hoa Thành Anh đã nói, cường độ thân thể của Trương Vinh Phương rất cao, tiến độ luyện tập cực kỳ nhanh.

Thiết Bố Sam tổng cộng chỉ có sáu tầng, công pháp tương đối thô ráp. Trương Vinh Phương chỉ trong hai ngày, không cần dùng bất kỳ điểm thuộc tính nào, đã dễ dàng đạt tới yêu cầu thăng cấp của hai tầng đầu tiên, lập tức bắt đầu luyện tập tầng thứ ba.

Mà đúng lúc này, Tôn Khánh Hồng là phụ thân Tôn Triều Nguyệt đã từng gặp một lần trước đó.

Người đã từng là phủ đốc của Đàm Dương đang đứng trước một sự lựa chọn vô cùng quan trọng trong cuộc đời mình.

*

*

*

Đồng phủ.

Trong một sân hẻo lánh.

Tôn Khánh Hồng dùng khăn tay che miệng, ho khan.

Một vệt màu đỏ tươi từ từ nhuộm lên chiếc khăn tay màu trắng.

“Tôn huynh, ngươi nhìn ngươi đi, có uống thuốc đúng giờ không? Sao bây giờ bệnh tình càng ngày càng nặng là thế nào?” Đồng Hạo Tồn ngồi đối diện bàn đá trong sân, trên mặt hiện lên vẻ lo lắng.

Lão ta và Tôn Khánh Hồng là bạn thân hồi đó, bây giờ thu nhận và giúp đỡ Tôn gia, lão ta cũng một mình gánh chịu, chịu mọi chỉ trích.

Lại nói, đối với Tôn Khánh Hồng, lão ta quả thực là đại ân nhân của Tôn gia.

Tôn gia đã nợ ông quá nhiều.

Chỉ là điều khiến Tôn Khánh Hồng hơi khó hiểu là Đồng Hạo Tồn đã không thường xuyên đến sân này từ nửa năm trước.

Tại sao trước đó không lâu đã đến một lần, hôm nay lại tiếp tục đến nữa.

“Đồng đại ca có chuyện gì cứ nói thẳng là được. Hiện tại Tôn gia ta có thể bảo toàn đến tận bây giờ, đều là nhờ Đồng đại ca hết lòng giúp đỡ. Phần tình nghĩa này, ta, Tôn Khánh Hồng, sẽ mãi khắc ghi trong lòng!”

“Tôn lão đệ, haizz…” Đồng Hạo Tồn thở hắt ra một hơi dài: “Ngươi á ngươi, có tâm sự gì đều thích khó chịu một mình ở trong lòng. Lần trước bị lừa gạt cũng thế, nếu như lúc đó sớm hỏi thăm ta một chút, tại sao lại đến nông nỗi thế này?”

Lão ngẩng đầu nhìn sắc mặt của đối phương, phát hiện trên mặt Tôn Khánh Hồng chỉ có nghi hoặc.

“Lão đệ à, lần này lão ca ta đến đây là nhờ ngươi giúp đỡ.”

“Giúp đỡ? Tại sao Đồng đại ca lại nói lời này?” Tôn Khánh Hồng ngạc nhiên nói: “Ta bây giờ thương tật ốm đau, thê tử mất tích, gia tài tiêu hao hết, chỉ còn một nữ nhi và một người hầu già sống nương tựa lẫn nhau. Có thể giúp gì cho huynh được?”

“Lão đệ có chỗ không biết. Cách đây không lâu, đội tàu của Đồng gia ta, ở bến cảng của nước Tây Mỗ Tư, không biết vì

chuyện gì đã trêu chọc đến Tổng đốc địa phương. Sau đó Cách Nhĩ Tát, một chủ thuyền lớn đã đứng ra giải quyết việc đó."

Lúc đó, chúng ta đã hứa với Cách Nhĩ Tát, sau khi trở về nước, sẽ báo đáp ân tình, tặng cho hắn ta toàn bộ đồ sứ trên Bảo Phong Hào của Đồng gia ta.

Nào ngờ…"

Đồng Hạo Tồn lại một lần nữa thở dài.

"Nào ngờ sau khi Cách Nhĩ Tát trở về nước, liền nhanh chóng đổi ý, không chỉ muốn lấy một thuyền đồ sứ, mà là ba thuyền!"

"Chuyện này…" Tôn Khánh Hồng cũng ngạc nhiên.

"Lúc trước chúng ta đã thảo luận biện pháp đối phó, nhưng đều không kế nào khả thi.

Đây là ba thuyền hàng hóa, một khi thật sự đưa ra, Đồng gia của ta sẽ thương gân động cốt, tất cả lợi nhuận trong hai năm qua sẽ mất trắng. Ta biết phải làm thế nào đây…"

"Cách Nhĩ Tát kia thật là một kẻ ti tiện. Haizz… Đồng đại ca yên tâm, chỉ cần có chỗ cần dùng đến Tôn Khánh Hồng ta, cứ việc nói."

Chỉ là với tấm thân hiện tại của ta, Đồng gia muốn tiền nhưng không có tiền, muốn người cũng không có người…" Thanh âm của Tôn Khánh Hồng chậm rãi thấp xuống.

Thương thế hiện tại trên người hắn đã lưu lại mầm bệnh từ lâu vì chậm trễ thời gian điều trị tốt nhất.

Một thân võ nghệ cửu phẩm, chỉ có thể phát huy được đến trình độ lục, thất phẩm.

Cứ như vậy, vẫn đang dần dần trở nên tồi tệ hơn.

Hắn không hiểu với bộ dạng như vậy của chính mình có chỗ nào có thể giúp được.

Sắc mặt Đồng Hạo Tồn xúc động, vươn tay vỗ vỗ vai Tôn Khánh Hồng.

"Lão đệ, đến giờ mà ngươi vẫn còn che giấu ta sao? Nữ nhi của ngươi quen biết Trương Ảnh Trương thủ giáo, tại sao đến

bây giờ một tiếng vẫn không đề cập tới?”

Nếu sớm biết nhà ngươi và Trương thủ giáo từng có giao tình, thì vấn đề thân phận hiện tại của ngươi chẳng phải sẽ dễ dàng được giải quyết sao?”

Chương 665: Đường (5)

“Trương Ảnh Trương thủ giáo?” Vẻ mặt Tôn Khánh Hồng mờ mịt.

Hắn hoàn toàn không có ấn tượng với cái tên này.

“Lão đệ, ngươi không trung thực tí nào cả. Đến lúc này rồi mà ngươi còn giả vờ với ta sao? Một nhân vật lớn ở cấp độ đó, Đạo tử hiện tại của Đại Đạo Giáo, sư tôn chính là Sùng Huyền chưởng giáo, là một đại lão đứng đầu có thể thông thiên.

Ngươi quen biết nhân vật như vậy, mà bộ dạng vẫn trông như thể không biết chút nào? Có phải là có chút…” Đồng Hạo Tồn hơi bất mãn.

Đồng Hạo Tồn thấy thế, nhìn vẻ mặt này không có vẻ gì là giả vờ, có hơi tin tưởng mấy phần.

“Vậy thì có thể là Triều Nguyệt nhà ngươi, không biết khi nào quen biết một nhân vật lớn như vậy.

Lúc trước, khi Triều Nguyệt và Hân Dao cùng nhau ra ngoài dạo phố, Hân Dao đã nhìn thấy nàng trò chuyện với Trương Ảnh Trương thủ giáo.

Mặc dù không lâu, nhưng hai người có vẻ như là bạn cũ.

Lão đệ à, ngươi phải hiểu, những người buôn bán như chúng ta, chỉ cần có một đường như vậy, chỉ cần có thể đến nhà bái phỏng, không bị người ta chặn đi ra ở trước mặt, vậy thì mới có khả năng phát triển sâu sắc hơn!

Nếu ngươi có con đường này, phải tranh thủ thời gian liên hệ, làm sâu sắc hơn mới đúng. Nếu không để một thời gian dài, ấn tượng của người ta sẽ phai nhạt dần, thậm chí ngay cả mặt mũi cũng không thấy. Mối quan hệ sẽ đứt đoạn mất.”

Đôi mắt Tôn Khánh Hồng híp lại, trong lòng dậy sóng.

“Lời ấy của lão ca là thật sao?”

“Đương nhiên là thật. Lão đệ à, ngươi có biết nếu vị đại nhân kia đồng ý, muốn giúp Tôn gia không còn liên quan đến Mật giáo chẳng phải quá dễ dàng sao.” Đồng Hạo Tồn cười nói.

“Ồ? Tại sao lại như vậy?” Tôn Khánh Hồng khẽ giật mình trong lòng, trong đầu chợt dấy lên một ý nghĩ.

“Cái này mà còn phải hỏi? Người khác có thể gặp rất nhiều rắc rối, thế nhưng Trương thủ giáo phụ trách toàn bộ công việc kiểm chế ngoại giáo ở Thứ Đồng, chính là quản lý chuyện của nhà ngươi đấy.

Cho dù có liên quan đến Mật giáo cũng nằm sự quản lý của hắn. Ngươi nói xem, nếu hắn muốn giúp Tôn gia của ngươi, còn cần tốn sức à?” Đồng Hạo Tồn lắc đầu nói.

Lần này, Tôn Khánh Hồng thực sự động tâm rồi.

Hắn đã hao hết tâm tư chạy trốn khắp nơi, tránh bị truy bắt, chẳng phải đều là vì tội danh cấu kết với Mật giáo này sao?

Nếu bây giờ có cơ hội để rửa đi tội danh này, với năng lực của hắn và nữ nhi, Tôn gia nhất định sẽ có cơ hội vươn mình trở lại lần nữa trong tương lai!

Phải biết, bọn họ là người Linh đấy.

Ở Đại Linh, rất nhiều chức vụ ở nhiều nơi đã chỉ rõ chỉ có thể do người Linh đảm nhiệm.

Chẳng hạn như chức phủ đốc, chẳng hạn như nhiều chức vụ then chốt, vị trí nhạy cảm.

“Lão đệ, xem ra là đã nghĩ rõ ràng.” Đồng Hạo Tồn mỉm cười: “Đây là một cơ hội tuyệt vời để Tôn gia ngươi một lần nữa đứng lên!”

“Lão ca đã nhắc nhở kịp thời. Nếu không có lão ca phát hiện kịp thời, chỉ sợ ta đã nháy mắt bỏ qua cơ hội tốt này!” Tôn Khánh Hồng nghiêm túc ôm quyền nói.

“Bây giờ biết cũng chưa muộn!” Đồng Hạo Tồn hài lòng gật đầu.

“Chỉ là lão ca, việc này thì có liên quan gì đến chủ thuyền lớn Cách Nhĩ Tát đó?” Tôn Khánh Hồng khó hiểu hỏi.

“Điều này là bởi vì ông chủ lớn sau lưng của Cách Nhĩ Tát, Y Tây Ba Tư và Trương thủ giáo là bạn tốt của nhau. Nếu hắn ra mặt nói một câu. Đến lúc đó Cách Nhĩ Tát thì tính là gì chứ?” Đồng Hạo Tồn cười nói.

“Thì ra là thế.”

“Lão đệ à, ngay cả Triều Nguyệt cũng giấu ngươi chuyện này. Ngươi cần phải giáo dục nàng thật tốt. Phải để nàng hiểu tình hình hiện tại của chúng ta. Hơn nữa, Trương thủ giáo xuất thân từ Thiên Bảo Cung Đại Đạo Giáo, là một thánh địa y thuật nổi tiếng trên đời này. Nếu lúc đó có thể kết nối được con đường này, nói không chừng gốc rễ bệnh của ngươi có thể sẽ được loại bỏ hoàn toàn…”

“Thiên Bảo Cung… Trước đây ta đã từng nghe qua, ta hiểu rồi…” Trong ánh mắt Tôn Khánh Hồng tràn đầy hy vọng cháy bỏng.

Ngay lập tức, hai người hạ giọng, bắt đầu trao đổi làm thế nào để mở rộng, làm sâu sắc hơn con đường này.

…

Một tuần sau.

Phía trước Trầm Hương quan.

Từ chân núi đến cửa lớn đạo quan, hai bên bậc đá dọc đường, cứ cách một đoạn lại có hai vị quan hộ vệ trông coi. Bên trong cửa đạo quan, ở hậu viện.

Trương Vinh Phương cởi trần, mấy tên tráng hán cầm trong tay viên gỗ, dùng tất cả sức mạnh của họ đánh vào ngực, bụng, lưng của hắn.

Trong tiếng bốp bốp bốp.

Thỉnh thoảng, dầu thuốc và mồ hôi túa ra từ cơ thể hắn.

Trương Vinh Phương nhắm mắt đứng giữa, mái tóc dài cuộn tròn, cơ bắp rõ ràng khác hẳn những ngày trước.

Nếu như nói trước đây da thịt của hắn là màu đồng, thì lúc này, toàn thân hắn mơ hồ đã trở nên trắng hơn.

Không phải loại màu trắng lâu ngày không được tiếp xúc với ánh nắng mà là loại màu trắng mềm mại như ngà voi.

Chương 666: Kiểm tra (1)

Vào lúc này, hắn đã để cho vài người liều mạng đánh, trong khi hắn nhắm mắt lại nhìn chằm chằm thanh thuộc tính trong tầm mắt.

Bên trong thanh thuộc tính.

Một dòng võ thuật mới đã xuất hiện.

Thiết Bố Sam - tầng ba (Nhập Môn).

Điểm thuộc tính tự do cũng đã tích lũy thành ba điểm.

Thiết Bố Sam là võ học tầm thường có sáu tầng, Trương Vinh Phương vẫn nhớ rằng, tầng thứ võ học cấp này, có thể nâng lên một tầng bằng cách thêm ba giai đoạn và phá giới hạn.

Cũng giống như khi hắn luyện Nhạc Hình phù của Đại Đạo giáo.

Đương nhiên, Thiết Bố Sam không có năng lực phá giới hạn, không có trạng thái giới hạn, chỉ là sáu tầng thô ráp, nâng cao khả năng chịu đòn.

Trên thực tế, điều này tương tự với Nhạc Hình phù. Nó có thể mạnh hơn một chút so với Nhạc Hình phù, nhưng nó cũng có giới hạn.

“Được rồi, đủ rồi, các ngươi lui xuống đi.” Trương Vinh Phương đột nhiên nói.

“Vâng.” Nghe lời, các đại lực sĩ dồn dập lau mồ hôi trên mặt, đặt khúc gỗ xuống, từng người chào một rồi rời đi.

Ngay sau đó các cánh cổng đóng lại.

Trương Vinh Phương đứng một mình trong sân.

“Trần Hãn, ngươi cũng đi ra ngoài thủ ở xung quanh đi.” Hắn nói tiếp.

“Vâng.” Trần Hãn đáp lại, nhanh chóng mở cửa rời đi.

Đợi đến khi không có ai, Trương Vinh Phương mới đưa tầm mắt, rơi vào trên ngạch công Thiết Bố Sam trên thanh thuộc tính.

Bá.

Ba điểm thuộc tính duy nhất trong nháy mắt được thêm vào kỹ năng Thiết Bố Sam.

Chữ viết tay đằng sau kỹ năng thay đổi nhanh chóng. Bắt đầu từ mục Nhập Môn của tầng thứ ba, biến thành Nắm Giữ, sau đó tới Viên Mãn, sau đó lui về một điểm thuộc tính.

Đồng thời, rất nhiều ký ức võ thuật tràn về trong tâm trí.

Trương Vinh Phương đã quen thuộc với loạt thủ tục này.

Cơ bắp trong cơ thể nhanh chóng phát ra âm thanh nhỏ, giống như tiếng khuấy nước bùn.

Thân hình của cả người cũng trở nên vạm vỡ hơn, cơ bắp bắt đầu chuyển từ khối lớn trước đây thành khối nhỏ hơn với khối cơ dày đặc.

Nhìn bề ngoài, hắn dường như không có nhiều thay đổi.

Nhưng chỉ trong vài giây, sức mạnh của thân thể bằng xương bằng thịt của hắn đã đạt tới mức tầng thứ ba Viên Mãn của Thiết Bố Sam. Điều này có nghĩa là sức mạnh phòng thủ của cơ thể hắn đã tương đương với một hảo thủ Viên Mãn Tam Phẩm của Thiết Bố Sam.

Đột phá giới hạn một lần nữa có nghĩa là cơ thể hiện tại của hắn sẽ tăng thêm một bậc trên cơ sở ban đầu.

Khi đó, so với Hàn Thập Tam lúc trước, hắn tuyệt đối cũng không kém bao nhiêu, thậm chí còn mạnh hơn Hàn Thập Tam và đây mới chỉ là bước khởi đầu. Dù sao thì cũng chỉ mới bắt đầu được một thời gian ngắn kể từ khi hắn bắt đầu luyện tập cho đến hiện tại…

Có nghĩa là hắn đã tiếp cận mười giá trị sinh mệnh, hắn có thể chịu đựng được tu hành như vậy, đổi lại là một thiên tài bình thường, chỉ sợ Cửu Phẩm là đã đạt đến cực hạn rồi.

Lại lên trên tiếp tục luyện võ công phá giới hạn, nhất định trái tim sẽ bạo liệt mà chết.

“Chính là như vậy… an an tĩnh tĩnh, với tốc độ trở nên mạnh mẽ của ta, chỉ cần một năm, liền có thể đạt tới trình độ không thể tưởng tượng nổi đối với người thường…”

Trương Vinh Phương hài lòng.

Chậm rãi mở mắt ra, cảm nhận được sức mạnh của cơ thể mình.

Bước tiếp theo là tìm kiếm sự chủ yếu của Kim Thiềm công, vừa cộng thêm giá trị sinh mệnh, vừa luyện thêm ngạch công chồng chất.

Kể từ khi đọc được những ghi chép của mật tàng, biết được rằng ngay cả tông sư bị linh tuyến đánh trúng, cũng không đỡ nổi một đòn, rất dễ trọng thương.

Kể từ đó, Trương Vinh Phương mới hoàn toàn nhận ra con đường võ học ban đầu là sai lầm!

Hoặc là nói, nó không phù hợp với hắn!

Đối với hắn, thân pháp ngạch công, thiếu một thứ cũng không được.

Ngạch công có thể tăng tỷ lệ sai số, cũng không đến nỗi trúng một chiêu liền bị phế.

Thân pháp của thể tránh được bị đánh trúng chỗ hiểm của ngạch công, có thể bị uy hiếp trong quẫn cảnh.

Sự kết hợp của cả hai mới là phương pháp võ đạo có khả năng sống sót cao nhất.

Vì vậy, hiện hắn đang chuẩn bị chuyển sang học chủ tu ngạch công.

Vì võ công của Đại Đạo giáo nếu bị quản chế, sẽ bị đình chỉ và bí mật cải thiện ngạch công của mình một cách nhanh chóng.

Đợi ngày sau không cố kỵ gì mà luyện ngạch công đến cực điểm, liền có thể dùng võ công Văn Công của Đại Đạo giáo làm vỏ bọc che đi ngạch công cường hãn chân chính.

Đây là điều hắn muốn trong tương lai. Sau khi luyện xong công pháp, Trương Vinh Phương tùy tiện tìm một lý do để rời khỏi Trần Hãn, bản thân thì nhanh chóng đi đến chỗ sâu của núi Hoàng Kinh.

Lúc này, cảm nhận cùng thân pháp của hắn, vượt xa hai người Tuyết Hồng các sau lưng, cắt đuôi cũng không thành vấn đề.

Đương nhiên, vì hai người bọn họ hai lần liên tiếp bị hắn làm cho choáng váng mà không tìm được ai, nên bọn họ đã hiểu Trương Vinh Phương đang cố ý đề phòng bọn họ.

Chương 667: Kiểm tra (2)

Sau khi cả hai gửi lại tình hình cho tổng bộ, cũng lười cùng Trương Vinh Phương đấu trí, vì vậy họ liền cố thủ ở phụ cận Trầm Hương quan không đi theo nữa.

Chỉ là mỗi ngày tùy ý ghi lại những sinh hoạt cùng những lúc Trương Vinh Phương ra ngoài.

Lúc này, ở sâu trong núi Hoàng Kinh.

Một cuộc kiểm tra quan trọng cuối cùng cũng chính thức bắt đầu sau khi Trương Vinh Phương đến.

Một bãi đất trống đầy những tảng đá lớn.

Giữa các khe đá có những con suối trong vắt chảy chầm chậm, xung quanh tứ phía là rừng cây, cây cao đổ bóng từ một phía che mất nửa diện tích.

"Ảnh huynh, lần này thực sự muốn làm như vậy sao?" Trương Vân Khải hơi nhíu mày, nhìn hai người đang đứng trên hai tảng đá.

Một người đứng ở bên phải thân mặc trang phục màu đen, hình thể cao lớn vạm vỡ chính là Trương Vinh Phương.

Người còn lại chính là cao thủ cận vệ của quận chúa Vĩnh Hương mà họ đã bắt trước đó.

Người này cũng là một nữ tử, là người Hồ Tây.

Vóc người cao gầy, với mái tóc dài màu thẫm xõa qua vai, hai chân thon dài.

Nhưng lúc này, sự chỉnh tề ban đầu đã biến mất từ lâu. Trong một thời gian dài như vậy ở trong Nghịch giáo.

Nàng đều phải đối mặt với đủ loại kiểm tra nghiên cứu kỳ quái mỗi ngày.

Nếu không phải có Linh Lạc với sức khôi phục cực mạnh, e rằng nàng đã ngã xuống tan vỡ từ lâu.

Đến lúc này, nàng đã hết hy vọng không biết mình có thể sống sót và rời đi hay không.

Lúc này trên người nàng chỉ mặc một y phục màu xám đơn giản, ngoại trừ che lại vị trí nhạy cảm, để lại một điểm tôn nghiêm cuối cùng ra, còn lại không có bất kỳ vật gì khác.

“Vân Khải huynh, không cần lo lắng, hiện tại vừa vặn thử tác dụng của Thiên Hạ đao xem thế nào.

Cũng vừa hay để ta tự mình thử xem, Linh Lạc khó giết đến mức nào.” Trương Vinh Phương nói một cách nghiêm túc.

“Nhắc mới nhớ, từ đầu đến cuối ta chưa thực sự tự tay giết Linh Lạc bao giờ. Đây là lần đầu tiên.”

Hắn nhìn nữ hộ vệ Linh Lạc ở phía đối diện, người nữ tử này tên là Mai Lệ Toa, người đã bị cừu hận của mấy người Nghịch giáo, tàn phá đến không ra dạng người.

Phương thức chết này toàn bộ được lặp đi lặp lại.

“Có thể bắt đầu được chưa?” Mai Lệ Toa đờ đẫn hỏi.

“Đương nhiên, ngươi có thể tấn công ta bất cứ lúc nào.” Trương Vinh Phương ánh mắt thương hại nhìn đối phương.

Muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong, có lẽ đó là trạng thái của đối phương vào lúc này.

Oành!

Ngay lập tức, âm thanh trầm thấp vang lên, Mai Lệ Toa nắm chặt cánh tay phải của mình thành một nắm đấm, đánh ra một tiếng xé gió, rất mạnh đập vào ngực Trương Vinh Phương.

Nàng chính là Nội Pháp Linh Lạc, tốc độ và sức mạnh vượt qua Ngoại Dược chín lần.

Nếu là những Ngoại Dược còn lại, nhất định không dám mạnh mẽ chống đỡ.

Nhưng…

Oành!

Trương Vinh Phương giơ một tay lên, bàn tay tiếp được cú đấm này một cách hoàn mỹ.

Hai tay va chạm, lực lượng thuần túy va chạm khiến thân thể hắn khẽ run.

“Cũng không tồi.” Trương Vinh Phương khẽ mỉm cười, lập tức không ngừng áp chế tố chất thân thể.

Thiên Hạ đao cùng Ưng Trảo đồng thời như mưa to gió lớn hướng về phía đối phương, tiếng ưng bén nhọn cùng lưỡi đao gào thét xé gió vồ giết đè xuống, hòa làm một, làm nhói lên màng nhĩ.

Sau đó, Mai Lệ Toa không chịu thua kém. Dường như mọi cơn tức giận dồn nén bấy lâu nay sẽ bùng phát vào chính lúc này.

Nàng không phòng thủ, mà chỉ tấn công, tấn công rồi lại tấn công.

Phốc phốc phốc.

Hai người dịch chuyển qua lại trên tảng đá lớn mà không hề né tránh, đều là cứng đối cứng.

Mai Lệ Toa thân là Linh Lạc, thân thể trời sinh có cường độ phòng ngự rất cao.

Trương Vinh Phương thì ngược lại, vừa luyện ngạch công, vừa vặn dựa vào đó có hiệu quả thực chiến.

Oành! Đột nhiên có một âm thanh trầm thấp vang lên, Trương Vinh Phương chiếm thế thượng phong, hắn thế mà lại đẩy lùi đối thủ bằng một tay.

Thiên Hạ đao trong một tay khác từ trên chém xuống, chênh chếch mà chém xuống.

“Giết!” Lúc này, mắt Mai Lệ Toa mở ra, mạch máu trong người nàng từ trên xuống dưới đều căng phồng.

Cơ bắp nổi lên.

Rõ ràng là tiến vào trạng thái cực hạn.

Đồng thời, Trương Vinh Phương cũng phát huy sức mạnh của mình. Mạch máu toàn thân căng phồng, đỏ rực, tiến vào trạng thái giới hạn.

Phốc!

Tốc độ của hắn càng nhanh hơn một bậc.

Thiên Hạ đao lướt qua ngăn cản, chém vào chỗ cổ họng của Mai Lệ Toa.

Bông hoa máu hé mở, linh tuyến màu bạc ở vết thương dưới da phun trào.

Với một tiếng nổ, Mai Lệ Toa nặng nề ngã xuống đất, gục mặt xuống, bịt cổ họng chậm rãi không một tiếng động.

Không tránh không né, trong màn đối đầu trực diện, trong nháy mắt cả hai đã phân thắng bại.

Mai Lệ Toa trong giai đoạn Nội Pháp, lúc này đã bị Trương Vinh Phương chính diện áp chế.

Bất kể là lực lượng hay là sức mạnh.

Với một tiếng thở dài, Trương Vinh Phương nhìn Mai Lệ Toa trên mặt đất.

Đối phương chính là không muốn sống, liều mạng đến xằng bậy. Nếu không, trận chiến sẽ không kết thúc sớm như vậy.

Chương 668: Kiểm tra (3)

Rốt cuộc, một Linh Lạc Nội Pháp thông thường sẽ không ngã xuống nhanh như vậy.

Đơn giản, Trương Vinh Phương đứng tại chỗ chờ đối phương khôi phục.

Mười phút sau, vết thương của Mai Lệ Toa lành lại, hơi thở hồi phục và nàng từ từ chống đỡ cơ thể khỏi mặt đất.

"Giết!!" Nàng gầm lên và lao về phía Trương Vinh Phương một lần nữa.

Đáng tiếc là nàng chỉ mới phục sinh, mới bước thêm được năm bước đã bị một cưởng đánh trúng ngay lồng ngực, đập nát nội tạng xương ức mà chết.

Oành!

Trương Vinh Phương chậm rãi rút tay về, lần này hắn cũng không thèm mở ra trạng thái giới hạn, trực tiếp chồng chất Trọng Sơn.

Xếp chồng lên nhau ba lần, với tốc độ và sức mạnh hiện tại của hắn, Mai Lệ Toa căn bản không thể ngăn nó lại.

Chỉ với một chiêu, hai tay đón đỡ đã bị phá tan, trúng ngay lồng ngực.

Sau khi giết Mai Lệ Toa một lần nữa, Trương Vinh Phương tiếp tục đứng tại chỗ và bắt đầu đếm số lần tử vong.

Mười phút sau.

Mai Lệ Toa sắc mặt dữ tợn, từ trên mặt đất bật dậy lao về phía Trương Vinh Phương.

Phốc!

Thiên Hạ đao đâm trúng vào trán. Bị sức mạnh khổng lồ mạnh mẽ đột ngột đâm mũi đao vào đầu, nàng lại tử vong tại chỗ.

Lặp đi lặp lại……

Thời gian không ngừng trôi qua.

Trương Vinh Phương tốc độ cũng ngày càng nhanh. Gần như ngay sau khi Mai Lệ Toa hồi sinh, nàng đã bị giết chết ngay lập tức.

Tốc độ và sức mạnh của hắn, đều cao hơn đối thủ.

Lúc này, nắm chắc được Mai Lệ Toa vừa mới hoàn toàn khôi phục, tư thế còn chưa kịp định, đột nhiên ra tay bộc phát.

Hầu như đều là một đòn mất mạng.

Thời gian không ngừng trôi qua.

Hai mươi lần.

Ba mươi lần.

Năm mươi lần…

Sáu mươi lần…

Bảy mươi lần…

Trương Vinh Phương trán mơ hồ thấy mồ hôi, cho dù là hắn, trong khoảng thời gian ngắn đã sử dụng Trọng Sơn cùng trạng thái giới hạn rất nhiều lần.

Nếu không phải vì điểm sinh mệnh cao hơn nhiều so với người thường, e rằng đến lúc này đã kiệt sức rồi.

Sau đó hắn cảm nhận được tại sao Nghịch giáo giết chết Linh Lạc lại cần nhiều người phối hợp đến như vậy.

Cao thủ Siêu Phẩm bình thường, giao thủ trong vòng một ngày có thể sử dụng bảy, tám lần trạng thái cực hạn.

Năng lực phá giới hạn hai mươi lần, đã là rất mạnh rồi.

Phải biết rằng ở Cửu Phẩm, trạng thái giới hạn không thể được sử dụng một cách tùy tiện, sau khi dùng một lần cần phải nghỉ ngơi.

Năng lực phá giới hạn cũng sẽ gây ra gánh nặng cho cơ thể.

Bởi vì trong võ học phẩm chất thấp, không có cái gì gọi là năng lực phá giới hạn.

Trong võ học cao cường, năng lực phá giới hạn hầu hết được sử dụng làm quân bài tẩy.

Ở Cửu Phẩm, hầu hết các võ công cao siêu đều có trạng thái giới hạn được hình thành bởi sự kết hợp của nhiều năng lực phá giới hạn khác nhau.

Năng lực phá vỡ giới hạn đang dần được sử dụng như một chiêu số thường xuyên có thể tùy ý sử dụng.

Nhưng điều này không có nghĩa là các năng lực phá giới hạn có thể được tung ra với số lượng lớn trong một khoảng thời gian ngắn.

Cũng giống như Trương Vinh Phương tại thời điểm này.

Hắn hơi thở hổn hển, cảm giác cơ xương toàn thân không ngừng rên rỉ.

Đã gần tám canh giờ, mười sáu tiếng!

Đôi khi nắm bắt cơ hội, hắn có thể tiết kiệm sức lực và không sử dụng trạng thái giới hạn.

Nếu không thể nắm bắt cơ hội, liền phải sử dụng trạng thái giới hạn.

Bằng cách này, hắn cũng đã sử dụng trạng thái giới hạn hơn năm mươi lần, và năng lực phá vỡ giới hạn hơn hai trăm lần…

Mức tiêu hao này đã vượt quá giới hạn mà các Ngoại Dược Siêu Phẩm có thể chịu đựng.

Lúc này, các cao thủ Nghịch giáo lược trận xung quanh, từng người một đều bị kinh ngạc, chấn động, tê dại.

Cho đến giờ phút này, Trương Vinh Phương cuối cùng cũng lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Mấy người Trương Vân Khải mới thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

“Nghĩa phụ… công tử… là một Ngoại Dược, liền có sức chịu đựng và thiên tư đáng sợ như vậy, ta vốn tưởng rằng trên đời không thể tồn tại một dị số như vậy. Bây giờ… Chúng ta tâm phục khẩu phục rồi!”

Nghĩa nữ của Trương Vân Khải là Trương Chân Hải vẻ mặt kinh ngạc, ánh mắt phức tạp nhìn sân đấu, trầm giọng nói.

“Nhân chủng là gì? Đây chính là nhân chủng!” Trương Vân Khải hít sâu một hơi, trịnh trọng gật đầu.

“Ta đã từng trò chuyện với sứ giả và cũng nói về ba vị nhân chủng.

Sứ giả thẳng thắn nói rằng lựa chọn nhân chủng phải có thiên tư, độc nhất vô nhị, không cần Bái Thần, chỉ cần dựa vào tự thân, liền có thể chống lại những người ở tầng thứ Bái Thần.”

“Hồi đó còn tưởng rằng chỉ là cường điệu, nhưng bây giờ… chỉ vẻn vẹn là Ngoại Dược, liền có thể đấu với Linh Lạc Nội Pháp đến mức như vậy.” Trương Vân Khải trợn mắt thán phục.

“Đáng tiếc, công tử hiện tại hẳn là cũng sắp không thể chống đỡ được nữa.” Trương Chân Hải trầm giọng nói.

“Hừm, ta sẽ chú ý, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất thủ cứu giúp.” Trương Vân Khải gật đầu. “Các người chú ý số lần sống lại, sau đó giải tán kịp thời để tránh linh bạo.”

Chương 669: Kiểm tra (4)

“Vâng!”

“Mà này, Chân Hải, nếu muốn ngươi phụng dưỡng công tử, ngươi có bằng lòng không?” Trương Vân Khải đột nhiên nói.

Trương Chân Hải sửng sốt một chút.

Nàng chưa bao giờ có ý nghĩ như vậy, nhưng đột nhiên, nàng nhớ lại những gì nghĩa phụ của nàng đã đề cập trước đây về ý nghĩa thực sự của nhân chủng.

“Có vẻ như ngươi đã nhớ ra rồi.” Trương Vân Khải thở dài, “Ý nghĩa thực sự của nhân chủng không phải là vì hiện tại, mà là vì để lại loại hỏa diễm tốt nhất và nổi lên trong tương lai, làm thế nào lưu lại hỏa chủng”

Lão nhìn nghĩa nữ của mình.

Trương Chân Hải hoàn toàn không có ý kiến gì về vấn đề này, nhưng khi được nghĩa phụ nhắc đến vào lúc này, nhất thời hô hấp dừng lại.

Vốn dĩ nàng xem Trương Vinh Phương, cũng chỉ một đại nhân vật giống với nghĩa phụ mà đối xử.

Nhưng sau khi nhắc tới chuyện này, thái độ này đột nhiên thay đổi.

“Chân Hải, với thiên tư của công tử, nếu ngươi có huyết mạch của hắn, tương lai nhất định sẽ vượt xa người thường, dù là tập võ, hay là văn công, cũng đều phải thuộc rồng, phượng.

Tất nhiên, nếu ngươi không muốn, ta sẽ tìm người khác.” Trương Vân Khải vỗ nhẹ vào cánh tay của nghĩa nữ.

“Suy nghĩ thật kỹ.”

“…” Khuôn mặt của Trương Chân Hải đỏ bừng vì một câu nói như vậy kích thích, lúc này nhìn Trương Vinh Phương, đã không còn bình tĩnh và ngưỡng mộ như trước nữa. Ngược lại, không tự chủ được có một số sự ngượng ngùng và xấu hổ.

Nàng không biết tại sao mình lại ngượng ngùng cùng xấu hổ như vậy, nhưng cảm giác này cứ tràn vào tâm trí nàng mà

không rõ lý do.

“Thật không may, công tử ở phương diện nữ sắc, năng lực tự kiềm chế rất mạnh, tựa hồ không có hứng thú, Chân Hải, nếu như ngươi có ý, có thể tiếp xúc một hai lần quan sát xem sao. Trong ngày thường, ăn mặc chỉnh tề hơn đi.” Trương Vân Khải còn chưa dứt lời, đã thấy nghĩa nữ trước mặt sải bước, xoay người bỏ chạy.

Trong nháy mắt, liền triển khai thân pháp rơi vào chỗ sâu trong rừng cây, không thấy tung tích.

Lão lắc đầu bật cười, lại lần nữa ngưng thần nhìn về phía sân.

Nhân chủng, tại sao lại gọi là nhân chủng?

Ý nghĩa lớn nhất của ba vị nhân chủng không phải là lưu lại thật nhiều huyết mạch đời sau, đủ cành đủ lá sao?

Phốc!

Lần thứ chín mươi tám!

Trương Vinh Phương mồ hôi nhễ nhại, gân mô bắp thịt xương cốt, toàn bộ đều đã đến cực hạn.

Đây là lần đầu tiên hắn thực sự trải qua cảm giác vây giết Linh Lạc của mấy người Nghịch giáo.

Chín mươi chín lần giết người, chỉ dựa vào một người thì khó biết bao.

Lúc này, hắn thực sự cảm nhận được…

Nhìn Mai Lệ Toa ngã xuống đất, hắn không khỏi thở hổn hển, mồ hôi ướt đẫm quần áo, từ bên mặt trượt xuống đất.

“Một lần cuối cùng! Tất cả mọi người cẩn thận!” Hắn hét lớn.

Những người xung quanh nhanh chóng giải tán, nhưng Trương Vân Khải không rút lui mà thay vào đó tiến lên.

Sau một vài phút.

Xì.

Cổ họng và gáy bị dập nát nhanh chóng được chữa lành.

Mai Lệ Toa, người vừa chết, đã mở mắt trở lại và từ từ đứng dậy khỏi mặt đất.

Cái cổ thối rữa của nàng giống như đảo ngược thời gian, vết thương lành lại xương cốt trở về vị trí cũ.

Ngay khi nàng hoàn toàn hồi phục trong nháy mắt.

Bắp thịt toàn thân Trương Vinh Phương căng lên, đột nhiên đánh một quyền về phía trước.

Năng lực phá giới hạn Trọng Sơn đồng thời kích phát, liên tục ba lần.

Đây là những gì hắn đã thử nghiệm, mức tiêu thụ tối thiểu cần thiết để giết Mai Lệ Toa.

Tầng tầng lớp lớp lực lượng chảy từ chân, thắt lưng, đến cánh tay phải, và sau đó phóng nhanh về phía trước, một quyền.

Oành!

Quyền này đã đánh trúng tim Mai Lệ Toa.

Nàng thậm chí căn bản không phản kháng, sau khi khôi phục lại đứng ngây người tại chỗ, kinh ngạc mà nhìn lên bầu trời.

Một lực rất lớn ập đến khiến trái tim nàng như sụp đổ, sau lưng nhô ra một khối.

“Các ngươi liều mạng như vậy, có ý nghĩa sao…?” Nàng đột ngột hỏi.

“Người khác thì không biết.” Trương Vinh Phương thở hổn hển, “Nhưng ta chỉ không muốn thừa nhận thất bại”.

Đôi mắt của Mai Lệ Toa lóe lên vẻ hiểu rõ. Cuối cùng, nhắm mắt lại.

Ầm!

Trong phút chốc, toàn thân nàng nổ tung như bom, máu thịt vỡ tung, vô số sợi tơ màu bạc phun ra, bay về phía chung quanh.

Xì xì xì xì!

Sợi bạc dày đặc xuyên qua mọi thứ nó chạm vào như một viên đạn.

Trương Vinh Phương nhanh chóng rút lui trước khi vụ nổ xảy ra.

Sau khi thoát ra được hơn 30m, hắn vội vàng ném Thiên Hạ đao trên tay về phía tâm vụ nổ. Trong tiếng thét gào.

Lưỡi đao đâm vào cơ thể Mai Lệ Toa một cách chính xác.

Sau khi vô số sợi dây bạc bung ra, sau mấy nhịp thở liền cấp tốc thu về.

Nhưng khi đến gần cái xác, không có cách nào quay lại bên trong được nữa.

Sợi dây bạc bắt đầu trở nên cáu kỉnh, cắt chém càn quét mọi thứ xung quanh.

Đất đá, cây cối và thảm thực vật.

Mọi thứ, dưới sợi bạc, giống như giấy, dễ dàng bị cắt và xuyên thủng.

Chương 670: Kiểm tra (5)

Một vài nhịp thở nữa trôi qua.

Tất cả những sợi bạc giống như một quả cầu len lớn có đường kính hơn 20 mét, ngay lập tức chuyển từ chuyển động cực đoan sang im lặng.

Sau đó nó nhanh chóng biến thành màu đen, bị đập nát và biến thành tro đen, bị gió thổi bay.

Nhìn thấy Mai Lệ Toa đã bị giết hoàn toàn, các cao thủ lược trận Nghịch giáo xung quanh dồn dập reo hò.

“Chúc mừng công tử!”

“Một mình một người giết chết Linh Lạc! Công tử không hổ là công tử! Ha ha ha!”

Trương Vinh Phương mệt mỏi siết chặt tay, trong lòng rốt cục thả lỏng.

Với sức chịu đựng của hắn, lại bị tiêu hao đến trình độ như vậy, mà chỉ đơn giản là giết chết một Nội Pháp Linh Lạc.

Tổng cộng đã mất mười bảy giờ. Ngay cả một cao thủ văn công thực lực đã đạt đến đỉnh cao của Nội pháp, cũng thực sự kiệt quệ đến như vậy.

Nói cách khác, đổi thành một Siêu Phẩm không Bái Thần khác, hầu như không có khả năng đơn độc giết chết một Nội Pháp Linh Lạc.

Chưa kể, bọn họ cũng phải biết rằng đòn cuối cùng chính là dùng mảnh vỡ tượng thần làm thành đao, mới có thể phòng ngừa sự thức tỉnh của Linh Lạc.

“Liên tục vận dụng mấy chục lần trạng thái cực hạn, hơn hai trăm lần năng lực phá giới hạn” Trương Vân Khải than thở mà nhìn Trương Vinh Phương.

“Nếu không phải tận mắt nhìn thấy ngươi chảy máu, e rằng ta đã tưởng rằng công tử ngươi là Linh Lạc.”

“Chút thiên phú đó của ta không có gì. Nhưng lần này, theo đúng nghĩa của từ này, ta đã tự tay giết chết một Linh Lạc.”

Trương Vinh Phương cười khổ nói.

“Quá mệt mỏi… Thật sự quá mệt mỏi.”

“Đúng là rất mệt” Trương Vân Khải gật đầu. “Cho dù là ta, một mình động thủ, cũng không có sức chịu đựng để hao mòn một Linh Lạc. Nhất định phải là nhiều người hợp tác.”

“Vì vậy, chúng ta cần tìm cách giết những người được Linh hóa nhanh hơn.” Trương Vinh Phương nghiêm khắc nói.

Nhận túi nước từ một cao thủ Nghịch giáo đưa tới.

Hắn theo thói quen uống một chút trước, sau đó uống từng ngụm từng ngụm một cạn sạch.

“Mọi người đều tìm cách như vậy. Nhưng” Trương Vân Khải lắc đầu, “trừ phi tìm được lõi của tượng thần, có thể lõi của tượng thần tuyệt đối được bảo vệ ở vị trí trung tâm nhất.”

“Từ từ nghiên cứu vấn đề này, từ từ nghĩ cách. Không vội” Trương Vinh Phương gật đầu.

Sau rất nhiều năm thử nghiệm, Đông tông đã tìm ra hai cách để giết những người được Linh hóa.

Họ không thể tìm ra cách mới sớm như vậy.

Vấn đề này cần được thảo luận kỹ càng về lâu dài.

Thảo luận các tình huống và kế hoạch khả thi cùng với mấy người Nghịch giáo.

Để đáp ứng cho hai người, quá mực làm việc cùng thỉnh cầu vì đời con cháu.

Xét cho cùng, với tư cách là một thủ giáo, hiện là một trong những quan chức lớn của Thứ Đồng. Rất nhiều chuyện, chào hỏi, mỗi phần cũng sẽ cho ít nhiều mặt mũi.

Trương Vinh Phương nghỉ ngơi trước khi quay trở lại Trầm Hương quan.

Vụ giết người lần này khiến thái độ của hắn đối với việc tiêu diệt hoàn toàn những người Linh hóa, thay đổi từ thờ ơ với nó, thành một mối quan tâm nghiêm túc thực sự.

Nếu không tự tay giết một lần, căn bản không biết sẽ mệt mỏi như thế nào.

Khi trở lại đạo quan, hắn liền ngủ một hơi mê man hai ngày.

Vừa mới hồi phục như cũ một chút

Sáng ngày 7 tháng 4.

Bên trong Trầm Hương quan.

Trương Vinh Phương từ từ luyện tập từng chiêu thức của Viêm Đế phù dưới ánh mặt trời.

Dưới ánh ban mai, động tác của hắn lúc nhanh lúc chậm, nắm bắt được tiết tấu, phảng phất có chút giao hòa âm dương của Đạo gia.

"Đạo tử, có người từ ngoài cửa gửi tới bái thiếp, nói là cố nhân của ngài."

Một lão đạo tóc bạc trắng bước nhanh vào sân ôm quyền hành lễ ở một góc báo.

Trương Vinh Phương không để ý đến, mà hoàn thành toàn bộ chiêu số, mới thu thế đứng vững.

Bỏ đi cái cũ và tiếp nhận cái mới.

Một mình giết chết Linh Lạc lần này cũng nghiệm chứng tác dụng của việc hắn tu hành ngạch công.

Nếu là trước đây, hắn liên tiếp bộc phát nhiều lần năng lực phá vỡ trạng thái giới hạn như vậy, hai tay chủ công này, nhất định đã thương gân động cốt, thương thế nghiêm trọng.

Nhưng bây giờ hai tay đã luyện qua ngạch công, cộng thêm với Ưng Trảo công, hiệu quả tăng lên không ít.

Đến giờ chỉ thấy lòng bàn tay hơi sưng, còn lại thì không sao.

"Cố nhân? Cố nhân nào? Bái thiếp đâu?" Trương Vinh Phương thu lại tâm tư, nhìn về phía lão đạo.

Những lão đạo này đều là những đạo sĩ tha phương mới được chiêu mộ để làm những việc lặt vặt trong quan.

Tuy rằng chỉ là tha phương, nhưng một số kinh điển Đạo giáo căn bản, bọn họ vẫn là biết một ít. Với một chút đào tạo, cũng có thể được sử dụng để đánh lừa những người hành hương trả tiền cho các khoản quyên góp.

"Ở đây." Lão đạo đưa hai tay dâng bái thiếp lên.

Trần Hãn bước tới nhận lấy, mở ra, ngửi thử, sờ vào tờ giấy, bảo đảm không có vấn đề gì, sau đó đưa cho Trương Vinh Phương.

Chương 671: Quyết tâm (1)

Sau khi nhận bái thiếp, Trương Vinh Phương nhìn lướt qua nét chữ trên đó.

“Đàm Dương Tôn gia? Tôn Khánh Hồng? Phụ thân của Tôn Triều Nguyệt?” Hắn lập tức nhớ lại cuộc gặp gỡ của Tôn Triều Nguyệt Tôn đại hội trưởng.

Nữ tử người Linh cao quý và kiêu ngạo như một bông tường vi đỏ.

Bái thiếp đã được dâng lên, nếu hắn đồng ý, Tôn Khánh Hồng sẽ tự mình tới nhà bái phỏng vào lúc bốn giờ chiều ngày mai.

“Đạo tử, có nên đáp lại hay không?” Lão đạo thấp giọng hỏi, “Người đưa bái thiếp, vẫn còn ở bên ngoài chờ.”.

Trương Vinh Phương lắc đầu.

“Mặc dù cố nhân, nhưng Đàm Dương Tôn gia đối với ta mà nói, là vô giá trị. Gặp cũng là lãng phí thời gian. Hãy đưa trở lại đi.”

Tôn Triều Nguyệt với hắn không quen biết, lúc đầu chỉ là chào hỏi, nhưng không ngờ rằng người nhà này lại đánh rắn thuận trèo lên cột.

Ngoài ra, phụ thân của Tôn Triều Nguyệt, theo như hắn nhớ thì dường như là phủ đốc Cửu Phẩm.

Đã có thời, Cửu Phẩm là một cao thủ hàng đầu khó có thể đạt được trong mắt hắn.

Nhưng bây giờ… cũng chỉ như vậy.

Ở vị trí của mình.

Cửu Phẩm thậm chí còn không đủ tiêu chuẩn để trở thành hộ vệ của hắn.

Dưới Cửu Phẩm, và trên Cửu Phẩm, từ lâu đã là hai thế giới.

*

*

*

Bên trong một trạm dịch ở vòng ngoài của Thứ Đồng.

Hai nam thanh nữ tú đội mũ đen, quần áo xanh đậm, tay vịn lên đao trên eo, tiến vào trạm dịch, đăng ký làm thủ tục.

Dịch phu trạm dịch dẫn hai người tới lầu hai, ở một căn phòng lớn trong góc, mở cửa.

Ngay sau khi cả hai bước vào cửa, họ liền trở tay đóng cửa lại, nhanh chóng kiểm tra cảnh vật xung quanh.

Sau khi chắc chắn rằng không có vấn đề gì, cả hai đi đến trước bàn.

Nữ tử lấy ra một cuộn ảnh lớn dài hơn một mét từ phía sau, mở cuộn ảnh ra, trên đó vẽ ba bức họa bị truy nã.

“Đại nhân, thuộc hạ vừa mới nhận được tin tức này từ nha môn, hình như có người âm thầm đến nha môn báo án. Báo tung tích địa chỉ của Tôn Khánh Hồng đào tẩu.”

Tay nàng chỉ vào một trong những bức họa.

“Khá lắm, gia tộc này thật sự có thể trốn thoát.” Một nam tử khác kinh ngạc nhìn bức họa trên bàn.

“Nếu đã như vậy, ngày mai liền tới cửa bắt lấy.” Nam nhân nghiêm nghị nói.

“Chuyện này… Ta e rằng sẽ không được.” Nữ tử lắc đầu “Tuy rằng Tôn gia đang sa sút, nhưng theo tin tức mà ta nhận được. Tôn gia tựa hồ liên quan đến thủ giáo nhậm chức hiện tại.”

“Này… Trương Ảnh Trương thủ giáo?!” Nam tử hít một ngụm khí lạnh.

“Chính xác.” Nữ tử gật đầu.

“Thật là rắc rối. Làm thế nào mà ngươi có được tin tức này?” Nam tử hỏi nhanh.

“Chính một đồng đạo ở đây đã tình cờ nhìn thấy khi hắn đang chăm sóc một người quan trọng. Trương thủ giáo đang ở ngoài đường và chủ động nói chuyện với người của Tôn gia.”

Bọn họ ghi nhớ việc này, sau đó sớm báo tới nơi này cho ta.” Nữ tử trả lời.

“Thật là phiền phức.” Nam tử cau mày.

Tên hắn ta là Tiết Tử Tồn. Xuất thân ở Tuyết Hồng các.

Nhưng không giống như các cao thủ khác của Tuyết Hồng các, hắn ta không tham gia vào công tác bảo vệ.

Thay vào đó là truy bắt.

Săn lùng những tên tội phạm bị truy nã gắt gao nhất từ khắp nơi.

Nhưng cho dù không làm công tác bảo vệ, hắn cũng đã từng nghe đến chuyện trước đó.

“Đạo tử Trương Ảnh của Đại Đạo giáo, Trương thủ giáo. Người này không phải là nhân vật bình thường.

Trước đây rất nhiều người liên quan đến sự biến mất của quận chủ Vĩnh Hương, nhưng hắn là người duy nhất ở bên Thứ Đồng, không có việc gì cả.

Chẳng những không sao, hắn ta còn được thăng chức vì điều này, từ cấp phó trước đó, biến thành đảm nhận quyền lực của vị trí chính.”

Sau một lúc dừng lại, Tiết Tử Tồn lắc đầu.

“Đại nhân vật ngay cả khi quận chúa bị mất tích, cũng không bị liên lụy chút nào. Nếu thật sự có quan hệ với Tôn gia, vậy…”

“Đại nhân, nếu không, chúng ta lại tiếp tục đợi thêm? Chúng ta hãy xác định xem Tôn gia liệu có liên quan gì đến vị Đạo tử này hay không, nếu không có vấn đề gì thì trực tiếp bắt hắn, nếu có thì cứ tạm thời quan sát.”

Dù sao thì lần trước Tôn Khánh Hồng đó cũng bị chúng ta đánh trọng thượng, chạy không được bao xa.” Nữ tử đáp nhanh.

“Cũng được.” Tiết Tử Tồn gật đầu.

*

*

*

Cửa hàng thuốc lớn nhất ở Thứ Đồng- Minh Kính hành.

Bên ngoài cổng, không ít hỏa kế thủy thủ đang cẩn thận dùng xe kéo đẩy xe, khiêng một lượng lớn bao tải dược liệu ra ngoài.

Mặt tiền của một hiệu thuốc chuyên bán lẻ.

Tôn Triều Nguyệt mồ hôi nhễ nhại, vừa luyện võ xong lại đến đây mua thuốc mà phụ thân cần.

Nàng đang mặc một chiếc quần đùi, áo ngắn tay màu xám trắng cực kỳ ngắn, để lộ cặp đùi và cánh tay trắng trẻo, chiếc áo gió mỏng màu xanh đậm che gần hết phần da thịt lộ ra ngoài.

Tập võ cần quần áo rộng rãi và ít gò bó nên nàng thường thích mặc rất ít để tránh mồ hôi thấm ướt áo dán vào người gây khó chịu.

Chương 672: Quyết tâm (2)

Nhưng vì lẽ đó, chỉ riêng trang phục luyện võ đã quá hở, quần đùi ngắn cũn cỡn chỉ che được ba điểm mấu chốt.

Vì vậy, để ngăn bị lộ, nàng liền may thêm một chiếc áo gió bên ngoài.

Loại trang phục này rất phổ biến ở các nữ võ nhân.

Áo gió bình thường là dùng để ngăn gió lạnh, tà khí xâm nhập vào cơ thể sau khi ra mồ hôi.

Tôn Triều Nguyệt đếm số tiền còn lại trong ví.

Trước suýt chút nữa rời vào quẫn cảnh ngay cả tiền mua nước trái cây cũng không có.

Sau cùng, nàng vẫn phải trở về, lấy chiếc trâm mua ngày sinh nhật của mình trả lại.

Bây giờ thân ở hắc hộ, không thể làm việc và kiếm tiền, vì vậy chỉ có thể miệng ăn núi lở. Nàng phải tiết kiệm hết mức có thể.

Chỉ là… chiếc trâm cài tóc kia mới hai lượng bác… So với lúc còn ở Đàm Dương.

Khi đó, nàng còn tùy ý sử dụng hàng trăm lượng hun hương.

Bây giờ là sinh nhật, nhưng ngay cả trang sức hai lượng bạc cũng…

Chênh lệch quá lớn khiến Tôn Triều Nguyệt cảm thấy chua xót.

“Tiểu nguyệt cô nương, lại đến đây để mua thuốc sao? Tất cả đã sẵn sàng cho ngươi.”

Giọng nói của tiểu nhị bán thuốc đã kéo nàng trở về thực tại từ những nỗi lòng của mình.

Thu lại tâm tình, Tôn Triều Nguyệt gật đầu.

“Chà, lần này ta muốn ba bức.” Nàng lấy tiến trong ví ra, đếm được hai mươi lạng bạc, đặt lên quầy rồi đẩy qua.

Thương thế của phụ thân rất phiền phức. Nếu như lúc trước bị thương, nếu như lúc đó có thể nhanh chóng uống thuốc, sẽ không khó như vậy.

Mấu chốt là lúc đó, phụ thân để tránh sự truy sát, đã nín thở trốn vào vũng lầy.

Kết quả là vết thương bị viêm và nhiễm trùng…

Sau đó, thân thể lại chống đỡ, cùng một đám người bỏ trốn mấy ngày, cuối cùng gốc bệnh đã ăn sâu vào nội tạng.

Tôn Triều Nguyệt nhìn đồng bạc được nam tử nhặt lên và cân nó bằng một chiếc cân nhỏ. Sau đó bắt đầu xếp ba gói dược liệu bọc trong tờ giấy màu vàng trước mặt.

Đây là chút bạc cuối cùng…

Thực ra nhà bọn họ hết tiền từ lâu rồi, nếu không có sự giúp sức của tên côn đồ nỗ lực đùa giỡn nàng giúp đỡ, thì nàng ngay cả tiền thuốc cũng không bỏ ra nổi.

Mà điều tồi tệ hơn đó chính là, an ninh của toàn bộ cảng Thứ Đồng đã trở nên đáng tin cậy, đêm không cần phải đóng cửa.

Đường phố chật cứng quan binh tuần tra.

Chưa nói đến bọn côn đồ, ngay cả hán tử say rượu ngã lăn ra đất cũng không có.

Những thủy thủ thường uống rượu và gây rắc rối đã biến mất trong thời gian này.

Thỉnh thoảng có một kẻ, lập tức liền bị bắt đi quất cho một trận.

Loại trị an này thực sự đã cắt đứt nguồn thu nhập bổ sung cuối cùng của Tôn Triều Nguyệt…

Nhặt túi thuốc lên, nàng thở dài, xoay người rời đi.

“Ồ? Lại gặp nhau?”

Bên trong cửa hàng, chưởng quỹ lùn béo, cùng với một vài người khác, đang từ từ tiến đến gần một nam tử khôi ngô cao lớn vạm vỡ.

Nam tử quét qua đây, tỏ vẻ ngạc nhiên.

Tôn Triều Nguyệt cũng không nghĩ tới, mới không gặp bao lâu, lại trùng hợp gặp mặt.

“Trương Ảnh?” Nàng nhận ra nam tử.

“Ngươi cũng tới mua thuốc?” Nàng không biết nên nói gì.

Theo bản năng, nàng siết chặt chiếc áo gió trên người để che đi chiếc áo nịt ngực khỏi lộ ra ngoài.

Dường như một động thái như vậy sẽ làm giảm bớt căng thẳng trong lòng nàng đi một chút.

“Ừm. Ngươi… Ở nhà có chuyện gì sao? Cần giúp đỡ sao? Vừa vặn ta ở chỗ này cũng có chút lực.” Trương Vinh Phương liếc nhìn trang phục của Tôn Triều Nguyệt.

Một chiếc áo khoác bằng vải lanh với vài trăm đồng, chỉ có một chiếc trâm gỗ cho mái tóc đen dài.

Dưới chân là một đôi ủng bằng da dê cũ có viền ố vàng. Từ trong ủng nhìn lên, mép tất bên trong cũng bị rách một chút.

Kết hợp với bái thiếp trước đó của Tôn Khánh Hồng Tôn gia, Trương Vinh Phương ngay lập tức có liên tưởng trong lòng.

Hắn hoàn toàn cũng không ngờ đại tiểu thư Tôn Triều Nguyệt của Đàm Dương lại sa vào đất ruộng như vậy.

Vốn dĩ cho rằng dù Tôn gia yếu hơn, nhưng họ vẫn là những quý tộc người Linh, vẫn là võ tu, sẽ không quá tệ.

Nhưng bây giờ xem ra… có vẻ như hắn đã hiểu lầm.

Trương Vinh Phương thay đổi chủ ý trong lòng, trước đây hắn không ngờ Tôn Triều Nguyệt lại như thế này.

Nghĩ đến việc tốt xấu gì cũng quen nhau, cũng coi như là bởi vì Lý Hoắc Vân có chút liên hệ, nhân tiện có thể giúp đỡ.

Hắn nghĩ ra sao, cũng làm như vậy.

Chỉ cần không quá phiền phức, đối với hắn rất nhiều chuyện bây giờ chỉ là một lời nói mà thôi.

Tôn Triều Nguyệt khẽ nghiến răng.

“Ngươi có phải là đã hiểu lầm gì không?”

Nâng khuôn mặt xinh xắn của mình lên, nàng để lộ một nụ cười tự nhiên.

“Ta mới tập võ về, trên người tùy tiện mặc đồ cũ ngày xưa coi như lợi dụng đỡ bỏ phí.

Đúng là thời gian gần đây ta gặp phải một số khó khăn, nhưng… Tôn gia của ta không lưu lạc đến mức phải nhận bố thí của người khác.”

Chương 673: Quyết tâm (3)

Nàng nhìn Trương Vinh Phương với sự quật cường cuối cùng trong mắt.

“Đa tạ lòng tốt của ngươi. Nói tới, ngươi sẽ không cho rằng, ta đường đường là võ tu Tứ Phẩm, ngay cả một trang phục tốt cũng không thể kiếm được chứ?”

“Thật không? Thật là tốt. Đúng là như vậy. Với thiên tư của Tôn hội trưởng, xác thực không đến nỗi, là tại hạ lỡ lời.” Trương Vinh Phương gật đầu.

“Không sao, ngươi cũng là có ý tốt. Vậy ta đi trước đây.” Tôn Triều Nguyệt cười đáp lại.

Tôn gia liên quan đến Mật giáo, loại phiền phức này đối với người thường cũng sẽ vô cùng liên lụy.

Mặc dù rất biết ơn lòng tốt của Trương Ảnh, nhưng nàng không sẵn sàng để liên lụy người khác vì chuyện riêng của mình.

Nàng không biết Trương Ảnh hiện tại thế nào, nhưng cho dù thân phận là gì, một khi liên quan đến Mật giáo, nhất định sẽ rất phiền phức.

Lúc trước Tôn gia phủ đốc cao quý, nhưng cuối cùng mọi chuyện đã khác.

Nghĩ đến điều này, Tôn Triều Nguyệt bước nhanh ra khỏi hiệu thuốc mà không quay đầu lại, dưới chân càng chạy càng nhanh, càng chạy càng nhanh, rất nhanh liền biến mất giữa đám người, lặng lẽ không còn thấy nữa.

Trương Vinh Phương thu lại ánh mắt và tiếp tục hỏi người bán thuốc về dược liệu mà hắn cần.

Sau khi dùng xong Ích Cốc đan trước đó, hắn cần mua lại nguyên liệu và luyện chế một đợt khác.

Về phần Tôn Triều Nguyệt, đó thực sự chỉ là một cuộc gặp gỡ tình cờ.

Hắn muốn lên tiếng giúp đỡ, nhưng đó chỉ là tâm trạng nhất thời, hiếm khi gặp được đồng hương Đàm Dương ở Thứ Đồng.

Nếu người ta không cần, hắn sẽ không chủ động.

Sự việc nhanh chóng bị hắn quên đi.

*

*

*

Xì.

Ngọn đèn dầu le lói ban đêm, nổ một ít nước ra.

Tôn Khánh Hồng ho khan hai lần, xoa bụng vừa uống xong thuốc.

Những vết thương ở lưng và bụng, cơn đau chậm chậm biến mất khi thuốc dần phát huy tác dụng.

Lời nói của Đồng Hạo Tồn Đồng gia chủ trước đó, hiện tại vẫn còn vang vọng trong tâm trí hắn.

Tôn gia bây giờ đã thực sự đến mức sơn cùng thủy tận…

Thực ra.

Lão đã luôn nghi ngờ.

Trong vụ án lừa đảo chủ tàu lúc trước, căn bản liền có sự dính líu của Đồng gia.

Tiền tài châu báu của lão, số tiền dành dụm được bao nhiêu năm, chỉ trong một đêm đã trôi đi hết.

Chỉ là không có bằng chứng, và lão không thể nói bất cứ điều gì. Cũng không dám nói gì.

Nhưng Đồng Hạo Tồn đã đề cập trước đó rằng những kẻ truy bắt của Tuyết Hồng các đã đến Thứ Đồng, họ có thể tìm đến bất cứ lúc nào.

Những tên Linh Vệ chết tiệt đó chính là những kẻ sát nhân đã để lại vết thương nặng nề cho lão.

Nếu họ tìm thấy nơi ẩn nấp của mình… e rằng…

Tôn Khánh Hồng biết rất rõ, hình phạt của Đại Linh đối với tội phạm cấu kết Mật giáo rất nặng.

Hơn nữa còn liên lụy đến dòng dõi mấy đời.

Con gái Tôn Triều Nguyệt còn nhỏ, không hiểu liên lụy dòng dõi mấy đời là hình phạt nghiêm trọng thế nào.

Đại diện rằng, không chỉ chính ngươi bị trị tội, con trai con gái ngươi sinh ra, vừa ra đời cũng chỉ có thể bị trở thành Khu Khẩu.

Nam thành nô, nữ thành kỹ.

Đây mới là then chốt hắn ta liều mạng muốn chạy thoát.

Một khi bị bắt lại thì chính là vĩnh viễn không vươn mình lên được!

Vì lẽ đó, tuy rằng hắn ta hoài nghi Đồng gia thiết kế ngầm chiếm tài sản của hắn ta, nhưng mặt ngoài cũng không dám trở mặt chút nào.

Dù sao bản thân Đồng Hạo Tồn chính là cao thủ cửu phẩm đỉnh phong, Đồng gia cũng có vài vị bát phẩm.

Bây giờ hắn ta là thân thể một con ma ốm, cộng thêm con gái mới tứ phẩm, lão bộc ngũ phẩm.

Ở cảng Thứ Đồng, hắn ta không trốn thoát được đến mấy dặm mà phải bỏ mạng.

Vì lẽ đó, hắn ta vẫn nhẫn nhịn… Nhẫn nại chờ cơ hội…

“Phụ thân… Người nghỉ ngơi sớm chút, con cũng trở về phòng.” Ngoài cửa truyền đến giọng Tôn Triều Nguyệt thỉnh an.

Cho dù có nghèo túng đến tận đây, nàng vẫn còn duy trì thói quen lúc trước ở Đàm Dương.

Nàng vẫn nhận thức như vậy.

Những thói quen và lễ nghi này mới là khác biệt lớn nhất giữa Tôn gia bọn họ và những nhà quê mùa còn lại.

Nàng vẫn tin tưởng, một ngày nào đó bọn họ còn có thể trở về.

Mà tất cả những điều này chỉ là một giấc mộng, một cơn ác mộng khó có thể tưởng tượng.

“Hừm, đi thôi. Đừng lo lắng, Triều Nguyệt, tin tưởng ta, sẽ tốt, tất cả rồi sẽ tốt.” Tôn Khánh Hồng trầm giọng nói.

“Đúng thế… con không lo lắng, phụ thân.” Tôn Triều Nguyệt nhẹ giọng hồi đáp một câu, sau đó tiếng bước chân dần dần đi xa.

Ken két.

Cửa phòng đóng lại, sau đó không còn tiếng vang.

“Lão gia. Sắp xếp như vậy, thật sự được sao?” Bên trong gian phòng, đột nhiên trong góc vang lên tiếng nói.

Nơi này còn một người đang đứng.

Đó là một lão nhân gầy gò tóc trắng xoá, trên người mặc áo dài tím.

Người này là lão quản gia Tôn Vân Diệu hầu hạ Tôn Khánh Hồng mấy chục năm.

“Không có gì không tốt.” Tôn Khánh Hồng nhàn nhạt trả lời. “Đây là cơ hội duy nhất cho Tôn gia ta trở mình. Cuộc sống đã bức chúng ta đến đường cùng.”

Chương 674: Quyết tâm (4)

“Nhưng mà…” Lão quản gia muốn nói lại thôi.

“Không nói cái này nữa, chuyện ta muốn ngươi tra sao rồi?” Tôn Khánh Hồng trầm giọng nói.

“Hừm, đã tra được một chút. Đúng là Tuyết Hồng các truy bắt người vì nhận được báo cáo từ người ngoài, mới chạy tới bên này… Ban đầu bọn họ hoàn toàn không biết chúng ta ở đây…” Lão quản gia than thở.

“… Thật sao?” Tôn Khánh Hồng than nhẹ một tiếng. Hắn ta liên tưởng đến cử động Đồng Hạo Tồn liên tục đến khuyên bảo hắn hai lần lúc trước.

Cuối cùng hắn ta cũng xác định…

“Xem ra, rốt cuộc bọn họ đã thiếu kiên nhẫn… Muốn thu lấy một điểm giá trị lợi dụng cuối cùng của Tôn gia ta mới được…”

“Lão gia…” Lão quản gia muốn nói gì đó, lại bị Tôn Khánh Hồng nâng tay lên ngắt lời.

“Nếu như trên người chúng ta còn giá trị, thì người của Tuyết Hồng các truy bắt áp sát chắc chắn sẽ dốc hết toàn lực để ép ra. Nếu như trên người chúng ta không có giá trị, người truy bắt đến, vừa vặn có thể bẻ lấy gánh nặng chúng ta ra ngoài để tránh khỏi phải gặp liên lụy… Không…”

Tôn Khánh Hồng bỗng dừng lại.

“Nếu như ngay cả người chủ động báo cáo cũng là bọn họ, đó chính là lập công chuộc tội… Chà chà… Quả thật…”

Tàn nhẫn.

Đủ tàn nhẫn!

Lúc này Tôn Khánh Hồng kết hợp tin tức truy bắt người, mới nhìn thấu tính toán của Đồng Hạo Tồn.

Ăn gia sản của hắn ta còn chưa đủ, còn muốn thu lấy cả người luôn.

Nhưng biết thì đã có sao?

Các loại tâm tư không ngừng lăn lộn trong đầu, Tôn Khánh Hồng suy tư con đường phá thế cục này.

“Triều Nguyệt và vị thủ giáo đại nhân kia, đến cùng là có quan hệ gì, đã điều tra xong chưa?” Hắn ta đột nhiên hỏi.

“Hỏi thăm rồi, hẳn là không liên quan bao nhiêu, chỉ là quen biết.” Lão quản gia trả lời.

“Lúc trước ở Đàm Dương, vị thủ giáo đại nhân kia ẩn nấp che dấu thân phận thì Triều Nguyệt tiểu thư cũng chỉ là từng nói chuyện cùng. Còn lại thì không rõ ràng.”

Tôn Khánh Hồng gật đầu.

Hắn ta cũng hiểu được con gái mình khi đó, cao cao tại thượng, phong thái yểu điệu, là đối tượng mà vô số thiếu niên Đàm Dương ái mộ ảo tưởng.

Như vậy vừa đúng.

“Tốt, cứ làm việc theo sắp xếp lúc trước.” Hắn ta trầm giọng nói.

“Vâng.”

“Ngày mai, ta sẽ tìm Triều Nguyệt cùng đi cầu kiến thủ giáo đại nhân. Là thành hay bại sẽ là một lần này!” Tôn Khánh Hồng hung hăng nói.

“Nhưng mà… Theo Lão nô xem ra, hình như Triều Nguyệt tiểu thư không biết, thủ giáo đại nhân chính là Trương Ảnh mà nàng có quen biết…” Lão quản gia cười khổ nói.

“Không cần nói cho nàng, chờ đến thời cơ lại nói.” Tôn Khánh Hồng nhàn nhạt nói: “Tin tưởng nàng có thể hiểu được, dù sao bây giờ Tôn gia ta đã không còn đường có thể đi rồi…”

Thắng làm vua thua làm giặc, chỉ cần thắng lợi vươn mình, mọi thứ còn lại đều có thể dùng sau khi vươn minh để bù đắp.

Hắn ta là nam nhân, vì lẽ đó, hắn biết rõ nếu muốn vươn mình, có lẽ cũng chỉ có thể động tâm tư từ đường dây con gái và thủ giáo này.

Nhưng mà bản thân đường dây này yếu, làm sao để thủ giáo đồng ý động thủ vì Tôn gia…

*

*

*

Mấy ngày sau.

Trầm Hương quan.

Một tay Trương Vinh Phương cầm đao dùng sức chém xuống một cánh tay khác của mình.

Lưỡi đao sắc bén hạ xuống trên da, phát ra một vang trầm phốc.

Chỉ để lại một vết màu trắng.

Hai ngày nay, Trương Vinh Phương lại tích góp được hai điểm thuộc tính, lúc này nhắm mắt mở thanh thuộc tính.

Hắn quuyết đoán dùng điểm thuộc tính trên Thiết Bố Sam.

Thiết Bố Sam cũng từ tầng thứ ba viên mãn, trực tiếp nhảy đến Phá Hạn.

Trong phút chốc, từng trận cảm giác lạnh lẽo da thịt khuếch tán đến các nơi trên toàn thân Trương Vinh Phương.

Hắn có thể cảm giác rõ ràng, giống như da mình có thêm một tầng quần áo da trâu, dày dặn cứng cáp.

“Không tệ.”

Hắn hài lòng mở mắt ra.

Hắn cẩn thận cảm thụ trạng thái lục phủ ngũ tạng.

“Võ công tăng một phẩm, nhất định cũng phải tăng sinh mệnh lên, bằng không nội tạng không thể chống đỡ. Sau đó, tính toán thật tốt, bao nhiêu điểm sinh mệnh có thể chống đỡ võ công nhất phẩm.”

Hắn dự định ngủ đông lâu dài ở Thứ Đồng.

Nơi này đối với hắn mà nói, quả thực chính là chỗ ẩn cư thích hợp nhất.

Chủng loại dược liệu còn nhiều hơn Đại đô, mấy tiểu đồng bọn trong Cảm Ứng môn cũng tương đối ra sức, trên đầu không có sư tôn đè ép.

Cao thủ ở chỗ này cũng không nhiều, càng không cần lo lắng nguy hiểm xuất hiện uy hiếp bất cứ lúc nào.

Hắn dự định ngủ đông một năm, gần như có thể dùng điểm thuộc tính, thông qua ngạnh công luyện các vị trí cơ thể đến cực hạn nhân loại có khả năng đạt đến.

Vốn hắn đang tưởng tượng ngày mai tốt đẹp.

Bỗng bên ngoài có đạo nhân đi vào, khom mình hành lễ.

"Đại nhân, bên ngoài có người tự xưng là phụ thân của Tôn Triều Nguyệt, đến đây bái phỏng."

"Phụ thân của Tôn Triều Nguyệt?" Trương Vinh Phương đóng thanh thuộc tính, thoáng kinh ngạc.

Chương 675: Quyết tâm (5)

Hắn nhớ là, lần trước đã từng tới bái phỏng một lần.

Liên tưởng đến Tôn Triều Nguyệt khốn cùng lần trước, hắn gật đầu.

“Để cho hắn vào đi.”

Không lâu sau, một đạo nhân dẫn một lão giả chậm rãi đi vào.

Sắc mặt lão giả trắng bệch, tóc hoa râm, có vẻ như chòm râu mới được xử lý xong, đều là vết mới cắt.

Trên người mặc một bộ trường bào lớn lót màu lam đậm có hoa văn nguyên bảo.

Lão ta vừa thấy Trương Vinh Phương, lão giả này còn cách bảy, tám mét, đã thở dài một tiếng, cúi đầu lạy.

“Tội nhân Tôn Khánh Hồng, bái kiến thủ giáo đại nhân!”

Lão ta cực kỳ nghiêm túc, quỳ xuống đất, dập đầu, cái trán không ngừng đập lên đất vang lên thùng thùng.

“Nể mặt Triều Nguyệt, khẩn cầu đại nhân làm chủ cho tội nhân! Quả thật Tôn gia ta chỉ bị liên lụy, không có cấu kết Mật giáo!”

Nhất thời lão ta lão lệ tung hoành, khóc ròng ròng, không ngừng dập đầu.

Diễn xuất này tạm thời khiến lông mày Trương Vinh Phương cau lại.

“Nếu là phụ thân của Tôn Triều Nguyệt, trước tiên đứng lên rồi nói chuyện.” Hắn trầm giọng nói.

“Vâng!” Tôn Khánh Hồng ngoan ngoãn đứng lên, cái trán đã bị đập ra mấy vết máu.

“Ngươi nói cấu kết Mật giáo? Đến cùng sự việc lúc trước là sao? Là ai định tội? Ai thi hành?” Trương Vinh Phương trịnh trọng dò hỏi.

Hắn nhớ tới lúc trước Tôn gia chính là bối cảnh phủ đốc Đàm Dương, sau lưng còn có đại tộc Tôn gia chống đỡ.

Tại sao bây giờ rơi vào tình trạng này?

“Việc này nói ra rất dài dòng, trên thực tế, lúc trước Tôn gia ta vẫn luôn bị Hắc Thập giáo liên lụy, định tội cũng là Đông tông lúc trước…” Tôn Khánh Hồng cười khổ.

Vốn dĩ gương mặt lão ta chỉ là người trung niên, bây giờ hơn một năm ngắn ngủi, đã già yếu đến giống như lão nhân bảy mươi, tám mươi tuổi.

“Đông tông…” Trương Vinh Phương sững sờ, bỗng nghĩ đến cái gì.

Chẳng lẽ… Là Thiên Nữ…

“Đại nhân, việc này cực kỳ phức tạp, việc này nữ nhi còn chờ ở bên ngoài, không bằng để nàng giải thích với ngài?” Tôn Khánh Hồng cẩn thận nói.

“… Được thôi.” Trương Vinh Phương nhìn chằm chằm vào hắn ta một lúc lâu.

Rất nhanh đã có đạo nhân dẫn Tôn Triều Nguyệt chờ đợi bên ngoài vào, chậm rãi đến gần.

Tôn Triều Nguyệt chỉ biết là phụ thân gọi nàng đến cùng bái phỏng một đại nhân vật.

Một đại nhân vật có khả năng để Tôn gia hoàn toàn thoát khỏi hoàn cảnh không hộ khẩu.

Lúc này nàng cúi đầu, tinh thần căng thẳng, không ngừng nghĩ bây giờ nên nói như thế nào.

“Triều Nguyệt đến rồi, mau tới bái kiến Trương thủ giáo Trương đại nhân! Trương đại nhân anh minh thần võ, thiên tư trác tuyệt, chính là đạo tử Thiên Bảo cung Đại Đạo giáo đương đại, ngay cả toàn bộ phủ doãn Thứ Đồng cũng chỉ được tính là cùng cấp! Mau mau mau!”

Tôn Khánh Hồng cười, tiến lên kéo con gái lại, muốn để nàng dập đầu.

“Không cần.” Trương Vinh Phương lên tiếng nói.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Tôn Triều Nguyệt. Tôn Triều Nguyệt nghe được tiếng nói, bỗng cảm giác sững sờ, nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhìn theo tiếng nói.

Ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Trương Vinh Phương, mắt hạnh của nàng chợt trợn to.

“Ngươi… Ngươi là!”

Vô số nghi hoặc, vô số ý nghĩ, thời khắc này nổ tung trong đầu của nàng giống như pháo hoa.

Các loại lo lắng, cẩn thận, mô phỏng trước khi nàng đến, vào giờ phút này đều thoáng cái tán loạn biến mất.

Chỉ còn lại kinh ngạc và chấn động.

Hai tâm trạng như hồng thủy xông đến khắp cả toàn thân nàng, làm cho cả người nàng tê rần.

Tôn Triều Nguyệt hoàn toàn không nghĩ tới, đại nhân vật mình muốn đến bái phỏng lại chính là Trương Ảnh mà mình biết?

Hắn… Không phải lúc trước hắn là người trèo cao, bám lấy Hoàn Nhan Lộ sao?

Không phải hắn chỉ là tiểu tử võ tu nghèo quê mùa sao?

Làm sao lại?

Làm sao lại như thế?

“Đại nhân, đây là nhi nữ Triều Nguyệt. Nếu đại nhân có thể giúp Tôn gia ta thoát khỏi đầm lầy, Tôn Khánh Hồng ta nguyện từ nay về sau dẫn ngựa làm ghế vì đại nhân! Làm trâu làm ngựa báo đáp đại ân của đại nhân!”

Nói xong, Tôn Khánh Hồng lại quỳ gối dưới đất lần nữa, không ngừng dập đầu.

“Kỳ thực tiểu nữ cũng ngưỡng mộ đại nhân từ lâu, nếu có thể sửa lại án xử sai, nàng cũng nguyện phụng dưỡng bên người cho đại nhân, cam làm Khu dạ hương!”

Câu nói này vừa ra.

Mặt cười của Tôn Triều Nguyệt chợt đỏ lên, nhìn phụ thân bên cạnh ngược lại không ngừng dập đầu lạy.

Còn có Trương Ảnh không hề có cảm xúc gì trên mặt.

Một cảm giác xấu hổ cực lớn tuôn trào ra từ đáy lòng nàng.

Mấy ngày trước, nàng còn duy trì tự tôn cuối cùng ở trước mặt Trương Ảnh.

Mà hiện tại…

Làm bàn đạp, để mình quỳ xuống đất làm ghế lên ngựa.

Mà Khu dạ hương…

Đó là Khu Khẩu cung đình Đại Linh mới có, là hạ đẳng buổi tối ở cạnh giường, chờ chủ nhân sau khi đi tiểu, dùng miệng giúp thanh lý chất bẩn đó!

Cha, người… tại sao người lại…

Đầu óc Tôn Triều Nguyệt trống rỗng.

Nhất thời cứ đứng tại chỗ như sét đánh, mặt cười trắng như tuyết.

Chương 676: Ẩn núp (1)

Trong hậu viện.

Sắc mặt Trương Vinh Phương bình thản.

Nhìn Tôn Triều Nguyệt kiều diễm như hoa, bây giờ chấn động thê mỹ như vậy, dáng vẻ khiến người ta tiếc thương.

Hắn không thể không nói, vị tiền phủ đốc Tôn Khánh Hồng này, thật sự phỏng đoán tâm lý của nam nhân khá là thấu triệt.

Để đại tiểu thư đã từng cao cao tại thượng một thoáng rơi xuống, ngã vào dễ như trở bàn tay, thậm chí đến trình độ làm việc thấp hèn nhất cho mình.

Chỉ tưởng tượng thôi đã hết sức kích thích.

Mấu chốt nhất chính là, nếu như thủ đoạn này xây dựng trên trụ cột hắn và Tôn Triều Nguyệt không quen biết, tất nhiên sẽ không thành vấn đề.

Hắn hoàn toàn có thể thản nhiên mà tiếp thu.

Nhưng mà chính bởi vì bọn họ biết nhau, mà còn có vòng tròn cộng đồng quen biết.

Như thế mang ý nghĩa, còn muốn Trương Ảnh hắn mà còn tự trọng, là không thể thật sự đáp lại chuyện như thế.

Đây chính là lùi một bước để tiến hai bước.

Kỳ thực Tôn Khánh Hồng hắn ta đã chắc chắn từ lâu, mình sẽ không đáp lại điều thỉnh cầu này.

Mà Tôn gia hắn ta hạ thấp tư thái như vậy, có thể vừa vặn kích thích lòng thương hại và sắc tâm nam tính.

Với thái độ vô cùng khiêm nhường, biểu thị tình cảnh Tôn gia bây giờ có bao nhiêu thảm hại.

Lại dùng con gái xinh đẹp điềm đạm đáng yêu, dẫn tới dục cầu và lòng thương hại nam tính.

Như thế… Đổi thành người nào không nhìn thấu, sợ là bị mưu hại đến xoay quanh.

Rất có thể sẽ lựa chọn thu Tôn Triều Nguyệt vào trong phòng, trở thành độc chiếm. Sau đó Tôn gia thượng vị nhờ vào đó…

Tính toan thế này… Trương Vinh Phương lắc đầu trong lòng.

Kỳ thực nếu Tôn Khánh Hồng không tính toán thâm trầm thế này, có thể mình còn xuất phát từ tâm tình mà ra tay giúp đỡ một thoáng.

Nhưng bây giờ…

"Chuyện của Tôn gia, ta sẽ kiểm chứng sau." Hắn chậm rãi mở miệng.

"Về phần các ngươi…" Ánh mắt của hắn rơi xuống trên người Tôn Triều Nguyệt.

Hắn nhìn ra được, hôm nay trước khi bọn họ tới đây đã chuẩn bị và dùng trang phục rất tốt.

Tôn Triều Nguyệt mặc váy đỏ lộ vai, váy dài màu đỏ thêu hoa văn mẫu đơn Thứ Đồng. Bên trong là áo ngực màu trắng, miễn cưỡng che khuất hơn nửa ngực.

Trên mặt môi đỏ như lửa, da trắng nõn nà, mắt hạnh mày kiếm, trong anh khí lại có nhu hòa quyến rũ trí mạng.

Lại thêm thói quen quý khí và kiêu ngạo của nàng được nuôi thành nhiều năm.

Lúc này kiêu ngạo bị một thoáng đánh nát hoàn toàn, thất thần, hoang mang, tuyệt vọng mà không biết làm sao như thế, đủ để kích phát lòng thương hại của bất cứ người nào.

Đáng tiếc…

"Đại nhân, chúng ta đều xuất phát từ chân tâm!" Lời Tôn Khánh Hồng tình chân ý thiết nói.

Nhưng Trương Vinh Phương không biến sắc, thật sự mà sau khi nhận lấy Tôn Triều Nguyệt, bất cứ ai cũng không đến nỗi để phụ thân lại đi làm những đường sống hạ tiện kia.

Vì lẽ đó hắn nói những lời này, đều chỉ là lý do thoái thác và quyết tâm thôi.

"Nể tình phần ngày trước, nếu nguyện ý, hai người các ngươi đều có thể làm việc ở sản nghiệp dưới trướng thủ giáo phủ ta.

Về phần cái khác thì không cần nhắc lại.”

Hắn giơ tay lên, ra hiệu Tôn Khánh Hồng không cần mở miệng nữa. Sau đó tầm mắt rơi vào Tôn Triều Nguyệt.

“Tôn gia có cấu kết Mật giáo hay không, việc này chờ điều tra xong, ta tự có phán đoán. Nhưng mà bản quan tin tưởng, hẳn là Tôn Triều Nguyệt cũng không biết chuyện này. Vì lẽ đó… Nếu nguyện ý, hiện tại nàng có thể ở lại. Trách nhiệm của bậc cha chú, không nên để hậu bối gánh chịu, nếu ngươi thật tâm thương yêu con gái mình, hẳn phải biết lựa chọn như thế nào?” Hắn mỉm cười nói.

Khá lắm… Thế này là lại giao quyền lựa chọn cho phía bên mình?

Dòng suy nghĩ trong đầu Tôn Khánh Hồng nhanh chóng thay đổi.

Phân tích phán đoán trước đó về Trương Ảnh, toàn bộ bị lật đổ vào thời khắc này.

Ý tứ của những câu nói mới vừa rồi, tỏ rõ cho lão ta biết.

‘Ta có thể bảo đảm một mình Tôn Triều Nguyệt, còn ngươi không có giá trị, từ đâu tới thì về nơi đó. Đến thời điểm ta sẽ chấp pháp công bằng, chất đống toàn bộ tội danh Tôn gia ở trên người ngươi, cùng nhau giải quyết. Không còn tai vạ liên luỵ tới hậu nhân. Như vậy, ngươi có thể vui lòng không?’

Đây chính là ý tứ ẩn trong lời nói của Trương Vinh Phương.

Trong lòng Tôn Khánh Hồng biết, lúc này mình đối mặt với hai lựa chọn.

Một: Đồng ý, một mình mình gánh trên lưng tất cả tội danh, sau đó để nữ nhi chờ đợi thời cơ ngày sau đông sơn tái khởi.

Hai: Không đồng ý, tiếp tục khẩn cầu. Hoặc là dẫn người trở về, nghĩ cách khác.

Nhưng vào giờ phút này, hắn ta đã bị dồn vào đường cùng. Con gái Tôn Triều Nguyệt đang là thẻ đánh bạc lớn nhất trong tay hắn ta. Nếu mất đi, nhất định hắn ta sẽ không có khả năng vươn minh nữa.

Mà lựa chọn như vậy, không nghi ngờ gì nữa, sẽ để con gái từ bỏ đường sống dễ như trở bàn tay này.

Chương 677: Ẩn núp (2)

Vì lẽ đó Trương Vinh Phương mới đưa hắn ta lên vỉ, đặt trên lửa nướng.

‘Nếu như ta đồng ý, vậy chính là một mình ta chết, con gái sống. Có lẽ nàng sẽ tìm cách cứu ta, nhưng tỷ lệ thành công cực thấp.’

‘Nếu như ta không đồng ý, rất có khả năng con gái vì vậy mà sau này sản sinh ý nghĩ về ta, cảm tình giữa chúng ta xuất hiện vết rách…’

Tôn Khánh Hồng xoắn xuýt trong lòng, hắn ta vẫn luôn duy trì một nhân vật là người cha tốt, khắp nơi suy nghĩ vì con gái.

Nhưng bây giờ…

Hai người một quỳ xuống đất một đứng thẳng, lúc này tâm tư trong lòng đều nhanh chóng lấp loé.

Mà Tôn Triều Nguyệt ở một bên vẫn còn xấu hổ, quẫn bách, hết sức lúng túng như trước, chưa kịp hồi thần.

Nàng cảm giác mình giống như hàng hóa chờ bán, đứng ở một bên lẳng lặng chờ hai bên định giá.

“Tội nhân… Đồng ý để Triều Nguyệt ở lại.” Chung quy Tôn Khánh Hồng vẫn thở dài… Nói ra một câu nói thật lòng.

Thật ra hắn ta rất muốn mang người rời đi. Nhưng… nhớ lại Triều Nguyệt từ nhỏ đến lớn, từ thiên chân khả ái, đến dần dần như nụ hoa chờ nở, cho tới bây giờ kiên nghị xinh đẹp.

Lần lượt lột xác.

Chung quy hắn ta không đành lòng…

Vốn Trương Vinh Phương cho là hắn ta sẽ dẫn người rời đi… Lại không ngờ, hắn ta lại đồng ý mình nhận toàn bộ tội danh…

“Nếu ngươi đã tự lựa chọn.” Hắn phất tay.

Một tên hai tên quan binh bên cạnh, tiến lên đỡ Tôn Khánh Hồng lên, rời khỏi hậu viện.

“Triều Nguyệt!” Một khắc trước khi rời đi, Tôn Khánh Hồng bỗng lớn tiếng kêu lên.

“Sống tiếp thật tốt!” Câu nói này nhanh như tia chớp, một thoáng đánh trúng trái tim Tôn Triều Nguyệt.

Nàng chợt ngẩng đầu, nhìn tới hướng của phụ thân.

Nhưng đã không nhìn thấy người, đã đi tới phần cuối hành lang uốn khúc của đạo quan.

Nàng xông lên vài bước, muốn đuổi theo.

Nhưng bị một bóng người chợt ngăn cản.

Một tay Trần Hãn chắn trước người nàng.

“Ngươi nên hiểu rõ ý tứ phụ thân ngươi. Tội danh của Tôn gia nhất định phải có chấm dứt.” Trong giọng nói của hắn ta cũng có chút thổn thức, hình như lại nhớ tới chuyện đã từng trải qua.

Trương Vinh Phương hơi hơi kinh ngạc, Trần Hãn lại chủ động ra tay. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, rõ ràng cảm xúc tự chủ của Trần Hãn chập chờn.

Tôn Triều Nguyệt cứng ngắc cả người, nghe hiểu lời Trần Hãn nói.

Nàng đứng tại chỗ, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Trương Vinh Phương, trong ánh mắt mang theo cầu xin.

Trương Vinh Phương khẽ lắc đầu.

Tôn gia không có giá trị quá cao đối với hắn.

Việc của Mật giáo, pháp luật Đại Linh nghiêm khắc, tuy rằng hắn có năng lực hỗ trợ tẩy thoát, nhưng không phải dễ dàng như người thường tưởng tượng.

Một khi bị tra được, đối với hắn mà nói cũng một điểm yếu.

Vì lẽ đó, vớt một Tôn Triều Nguyệt còn có thể dùng cớ tham mộ sắc đẹp.

Vớt toàn bộ Tôn gia, vậy thì cái được không đủ bù đắp cái mất.

Nói cho cùng, Tôn gia có một Tôn Triều Nguyệt có tố chất không tồi, còn là mỹ nhân xuất thân người Linh là có chút giá

trị.

Còn lại không đáng để hắn trả giá thật lớn cứu người.

“Dẫn nàng xuống đi nghỉ ngơi đi.” Trương Vinh Phương tùy ý bàn giao một câu, xoay người bước chậm rời đi.

Công là công, tư là tư, lúc này Tôn Triều Nguyệt đã thoát khỏi quan hệ âm thầm, bộ phận hỗn tạp công.

Vì lẽ đó, hắn sẽ không dùng thái độ trước đây mà đối xử.

Nhìn bóng người Trương Vinh Phương rời đi.

Viền mắt Tôn Triều Nguyệt đỏ lên, một chút nước mắt dịu dàng đảo quanh ở trong.

‘Hầy…’ Trần Hãn ở bên cạnh thở dài trong lòng.

“Ngươi còn chưa rõ sao? Kỳ thực đại nhân có năng lực cứu cha ngươi, chỉ là các ngươi không có giá trị lớn như vậy để hắn đồng ý ra tay giúp đỡ. Có thể cứu một mình ngươi, xem như là hết lòng hết sức.”

“Giá trị?” Hai tay Tôn Triều Nguyệt dần dần nắm chặt.

Nàng đứng tại chỗ, cứ như cành liễu căng cứng.

“Đúng đấy, tội danh cấu kết Mật giáo rất không dễ bỏ. Coi như là đại nhân cũng phải trả giá thật lớn. Vô duyên vô cớ, thì hắn không thể trả giá cho Tôn gia các ngươi quá nhiều.” Trần Hãn giải thích.

Làm người đi theo Trương Vinh Phương đã lâu, dù sao hắn ta cũng hơi hiểu qua loa ý nghĩ trong lòng Trương Vinh Phương.

“Đúng đấy… Vô duyên vô cớ, xác thực hắn không cần trả giá quá nhiều vì chúng ta…” Trong lòng Tôn Triều Nguyệt đã hiểu…

“Thực ra, làm đến một bước này đã là đối xử rất tốt với các ngươi.” Trần Hãn nói câu cuối cùng, dặn dò một thị nữ khác tiến lên, dẫn Tôn Triều Nguyệt rời đi, đi vào trong rửa mặt.

Chỉ cần Tôn Triều Nguyệt nàng ở lại chỗ này, ít nhiều những người còn lại cũng sẽ nể mặt tổng giáo nha môn, không đến nỗi làm khó Tôn Khánh Hồng quá nhiều.

Giá trị… Tôn Triều Nguyệt ngơ ngơ ngác ngác, trong đầu chỉ lóe qua một câu nói sau cùng này.

Bên kia, sau khi Trương Vinh Phương nhận lấy người, đảo mắt đã quăng việc này sau gáy.

Hắn trở lại thư phòng, tự tay nghiền nước mực, trải giấy bút ra.

Chương 678: Ẩn núp (3)

Cẩn thận viết trên giấy tình trạng gần đây liên quan tới mình.

Thư này là viết cho tỷ tỷ.

Nội dung đại khái là, hắn bị điều đến Thứ Đồng nhậm chức, tất cả mạnh khỏe tiền lương đãi ngộ không tồi. Bảo tỷ tỷ tỷ phu không cần lo lắng.

Mặt khác, dò hỏi tình huống mấy người còn lại phủ Vu Sơn bên kia.

Lại nói rõ, mình ở Thứ Đồng còn muốn nghỉ ngơi một quãng thời gian rất dài.

Cuối cùng kèm thêm một ít lễ vật nhỏ, cùng để người đưa tin trạm dịch đưa đi làm an tâm.

Viết xong thư, hắn lại đổi một tờ giấy khác, bắt đầu viết thư cho thuộc hạ phủ Vu Sơn.

Như Đinh Du Đãng Sơn Hổ, Thanh Tố, hảo thủ đắc lực như vậy, tất nhiên là cần động viên.

Bây giờ phủ Vu Sơn bên kia, trước đó Kim Sí Lầu thay đổi lề lối, đổi thành cờ xí Đại Đạo giáo, vẫn giao phó bản thân ở môn hạ Trương Ảnh hắn.

Tại tương lai, chung quy là một bút lực lượng tư nhân hoàn toàn thuộc về hắn.

Lại viết xong thư lần nữa, Trương Vinh Phương niêm phong hai thư lại, để người đưa đến trạm dịch.

Sau đó mới là nhận lấy Tôn Triều Nguyệt.

Nội tình Tôn Triều Nguyệt không tệ, thêm vào thân phận người Linh, quan hệ với Tôn gia Đại Đô.

Có lẽ sau này sẽ có giá trị lợi dụng.

Về phần muốn nhận lấy nàng ấm giường hay không, hắn sẽ không cưỡng cầu.

Trừ phi Tôn Triều Nguyệt có thể cam tâm tình nguyện, hoàn toàn đồng ý, bằng không hắn tuyệt đối không đồng ý một

người khác phái có thể cùng giường cùng gối với mình, ẩn giấu quá nhiều tâm tư trong nội tâm.

“Cứ như vậy, tất cả mọi thứ đã sắp xếp thỏa đáng, tiếp đó, chính là chuyên tâm tập luyện ngạch công, tăng sinh mệnh lên.”

Trương Vinh Phương đứng lên phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, bóng cây trên núi lay động, mùi hương mùa xuân tràn đầy trong phòng, nhất thời trong lòng tràn ngập hi vọng.

*

*

*

Thời gian cực nhanh, năm tháng như thoi đưa.

Trong nháy mắt là thời gian hơn nửa năm đi qua.

Hoắc tỉnh Đại Linh, đường Đinh Nguyên, Thừa An phủ.

Oành!

Trong một chỗ đường hẻm đá xám chật hẹp.

Sàn nhà gạch đá rạn nứt mọc ra rêu xanh cỏ dại, trên tường khắp nơi là vết tích chữ viết dùng bút than bôi lên.

Phía dưới một chỗ phía trước cửa sổ bên trong ngõ đang bày thùng gỗ màu đen, bên trong là chất lỏng sền sệt không biết tên, ruồi đậu đầy, toả ra mùi tanh tưởi.

Bỗng con ruồi thoáng bị kinh sợ bay loạn.

Mấy bóng người cường tráng mặc áo đen, trên mặt mang theo mặt nạ đen kịt, lúc này nhanh chóng chạy tới, ngăn chặn trước sau ngõ này.

Một bóng người trong đó có mặt nạ chỗ trán vẽ một đường dọc màu vàng, bước nhanh đi tới giữa ngõ, dừng lại trước một cánh cửa gỗ đóng chặt.

Hắn ta quét mắt ra xung quanh.

Trên viên gạch bên phải cửa, còn có vệt nước nhỏ bé chưa khô ráo.

Nhìn từ góc độ này, hẳn người bên trong cánh cửa này, nâng bồn đổ nước sinh hoạt.

“Bên trong có người, lục soát!” Bóng người đeo mặt nà đường dọc vàng lạnh lùng nói.

Oành!

Cửa gỗ bị phá tan, hai tên đeo mặt nạ mặc áo đen đen nhanh chóng nhảy vào, một trận ào ào tiếng đồ vật lăn rơi truyền ra.

“Đại nhân.” Rất nhanh hai người đi ra, ôm quyền hành lễ nói: “Bên trong không có ai, đồ vật đáng giá đều bị thu dọn sạch sẽ, hẳn là mới đi không lâu.”

“Lập tức liên hệ nha môn thành trấn gần đây lục soát cho ta!” Người đeo mặt nạ dọc vàng lạnh giọng nói.

“Vâng!” Người đeo mặt nạ đen xung quanh dồn dập lớn tiếng đáp.

Trình Huy chậm rãi đi ra khỏi ngõ.

Thời gian này, hắn ta bài trừ từng người từng người dựa theo danh sách.

Bây giờ, rốt cuộc một phần nhân thủ đã diệt trừ có phát hiện nhỏ bé.

‘Vưu Thế Phi, ba mươi năm trước toàn gia bị phán diệt môn do cấu kết Mật giáo. Hiếm hoi còn sót lại một mình hắn là do chạy trốn, thoát khỏi khổ nạn. Sau điều tra rõ, án Vưu gia cấu kết chỉ là do vu oan hãm hại. Nhưng vụ án đã định, không thể đảo ngược uy nghiêm của Linh đình, chỉ có thể đè chuyện này xuống.’

‘Người này trời sinh đã thù hận triều đình, từng nhiều lần làm ra huyết án kinh thiên, bây giờ ghi tên Hắc Bảng thứ hai mươi bảy, người gọi là Phi Thiên Biên Bức, thực lực không biết.’

Trình Huy nhắc lại toàn bộ tư liệu mục tiêu lần này một lần trong lòng. Trong lòng càng chắc chắn, Vưu Thế Phi rất có khả năng chính là một nhân chủng mà lúc trước Thiên Nữ lựa chọn.

Đặc biệt, thời gian gần đây, thực lực Phi Thiên Biên Bức càng ngày càng mạnh mẽ.

Liên tục dồn dập chém rụng cao thủ Kim Sí Lầu truy tung hắn ta. Sau khi Kim Sí Lầu đầu nhập môn hạ Tây tông, tuy rằng thực lực yếu hơn khi trước không ít, nhưng nhờ Trình Huy nỗ lực, Linh Sứ khôi phục lại số lượng năm người lần nữa, tuy rằng số lượng không bằng trước đây, nhưng năm vị Linh Sứ đều là Linh Lạc Bái Thần, thực lực một chọi một hơn xa những Linh Lạc vướng tay chân trước kia.

Mà cứ như vậy, trung tuần tháng trước, một Linh Sứ trong đó vẫn đang truy kích Phi Thiên Biên Bức thì bỗng nhiên mất tích, chẳng biết đi đâu. “Như vậy xem ra, nhất định Vưu Thế Phi đến mật tàng… Quả thật là nhân chủng, thủ đoạn cao cường…”

Chương 679: Ẩn núp (4)

Linh Sứ bị giết, Trình Huy không chỉ không tiếc nuối, ngược lại mà chỉ vui vẻ.

Chuyện này có ý nghĩa là, rốt cuộc cách loại bỏ này của hắn ta sắp có kết quả.

Từ lần trước hắn ta bị vòng vàng đùa giỡn một lần, mật tàng đã trở thành một khúc mắc đi không xong trong lòng hắn ta.

Mà hiện tại, cuối cùng cũng nhìn thấy ánh rạng đông mở ra khúc mắc.

"Đại nhân, chúng ta còn tiếp tục đuổi bắt không?" Một cao thủ cấp Ưng bên cạnh thấp giọng hỏi.

"Không cần, nếu đã chứng thực người này có vấn đề, báo cáo tình huống cho Tây tông, để chư vị đại nhân phía trên định đoạt. Chúng ta tiếp tục loại bỏ những người được chọn còn lại."

124 cái tên, trong đó có quá nửa đã bị thanh tra xong xuôi, bây giờ ra một Vưu Thế Phi.

Hắn là còn lại cũng sắp rồi…

*

*

*

Năm 1187, tháng 4.

Bạch Thập giáo ở Đại Linh bại lui toàn diện.

Giáo hoàng Tây Ý lại phái đội ngũ nhà truyền giáo đi tới Đại Đô yết kiến Linh Đế lần nữa.

Hi vọng được phép truyền giáo hợp pháp ở bên trong Đại Linh, cũng thành lập giáo đường.

Bởi vì Đại Linh có tự do tôn giáo, tự do tín ngưỡng.

Nhà truyền giáo còn nỗ lực khuyên bảo trước mặt Linh Đế và hoàng tộc tin giáo, cũng thành lập quan hệ hợp tác lâu dài với

Tây Ý.

Dùng để loại bỏ phát sinh quy mô nhỏ ma sát hiểu lầm ở Thứ Đồng trước đó.

Linh Đế bởi vậy đáp lại: "Nếu các ngươi hi vọng giảng hòa với chúng ta, chuyện vì ký kết hòa bình, giáo hoàng ngươi và chư vị vương công hiển quý nên không chậm trễ mà đến đây triều kiến ta."

Sứ giả giáo hoàng phẫn nộ mà trở về.

Tháng 5, Tây Ý tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ ngoại giao với Đại Linh.

Hạ tuần tháng 5, Đại Linh chinh phạt đội tàu xuất chinh từ cảng Lân Châu đi tới Tây Ý.

Quân đội đồng bộ trên lục địa tập kết, xâm lấn Thổ Phiên lần thứ tư.

Ngày 27 tháng 5.

Cảng Thứ Đồng.

Sắc trời mây đen giăng kín, cứ như đang gần trong gang tấc, đưa tay là có thể chạm tới.

Trong vịnh biển, rất nhiều thuyền lớn nhỏ không ngừng dập dờn lay động theo sóng biển.

Buồm đã hạ xuống từ lâu, đám thủy thủ vội vàng trải vải dầu da lông lên ở mặt trên của hàng hóa, để ngăn cản nước mưa.

Chỗ bến cảng, một nửa đám người dỡ hàng tăng nhanh tốc độ làm việc.

Có người cố ý kéo dài động tác, chờ bức bách thương hộ thêm tiền.

Nơi nội thành gần bến cảng Thứ Đồng, bộ phận thuộc về phần trong vòng.

Bên trong cũng không hoàn toàn là phòng mới giá cả đắt đỏ. Không ít căn nhà nhỏ lụp xụp vẫn đứng sừng sững trong đó như trước.

Phần lớn những căn nhà lụp xụp này là do nhân viên phục vụ ở lại, là do tới gần bên trong có rất nhiều đoạn đường phồn

hoa, vì lẽ đó khoảng cách gần, thuận tiện nhanh chóng qua lại.

Trong đó bên trong một khu lụp xụp tên là Thanh Tảo.

Lúc này trong một gian quán trà do hai cửa hàng sáp nhập mà thành, đang không ngừng truyền ra từng tiếng đàn hạc lanh lảnh dễ nghe.

Một con mèo già có màu lông đen nhánh, lười biếng nằm nhoài trước cửa quán trà, nghe tiếng nhạc, ngáp dài.

Hương trà, tiếng người, mèo đen, đàn hạc, còn có xa xa thuyền biển bến cảng lay động theo gió.

Tất cả hợp nhất lại, hình thành một cảnh tượng hài hòa kỳ diệu giống như bức tranh sơn dầu.

Bảng hiệu quán trà là hình tròn, trên viết: Miên Vân cư.

Bên trong có sáu hàng bàn chỉnh tề có thứ tự. Người lẻ loi mà ngồi xuống uống trà.

Tiếng đàn hạc dịu dàng lanh lảnh, kết hợp với người uống trà bên trong, tâm tình cũng yên tĩnh lại.

Chỗ ngồi gần rìa đường bên trong quán trà, trong đó đang có một bàn người, hạ thấp giọng cẩn thận thảo luận chính kiến thời sự bây giờ.

Đại Linh tự do ngôn luận, chỉ cần không quá kích cực đoan, còn lại hoàn toàn không ai quản ngươi nói cái gì.

Cho nên tình cảnh như thế cũng thường thấy ở cảng Thứ Đồng.

"… Ta thấy không thích hợp, Đại Linh ta đối xử với quốc giáo Tây Ý như vậy, bây giờ còn muốn chủ động ra quân chinh phạt quốc thổ họ, có ngạo mạn tự đại quá mức hay không? Lẽ nào không sợ quốc gia còn lại cùng chung mối thù sao?"

Người nói chuyện là một người nam tử trung niên mặc trường sam lam đen, nam tử mang kính màu xác đồi mồi, khí chất nhã nhặn, mày rậm mắt to, cảm xúc lúc nói chuyện khá là oán giận.

"Nghiên Chí huynh ở thư viện lâu, có lẽ không biết được then chốt trong đó. Thực ra là cái này liên lụy đến gốc rễ quốc giáo Đại Linh ta."

Người còn lại mi thanh mục tú, tuổi chắc chừng hai mươi mấy, nhưng cầm quạt trắng trong tay, tóc dài phiêu dật được dùng ngọc kế buộc lại, quả thực là phong độ công tử tuấn tú cô gái nhà đàng hoàng yêu thích nhất.

“Quốc giáo Đại Linh ta không phải phật môn sao? Chẳng lẽ giáo nghĩa phật môn đều bá đạo như vậy?” Người đeo kính cau mày khó chịu nói.

“Cũng không phải. Thực ra tính toán thật sự thì, phật môn chính là quốc giáo thứ hai.” Một nam tử cao lớn khôi ngô bên cạnh, đặt chén trà trong tay xuống, nói câu trả lời chen vào.

Chương 680: Ẩn núp (5)

“Cảnh Vinh huynh nhậm chức thủ giáo nha môn, hẳn là hiểu rõ hơn tất cả chúng ta.” Một nữ tử bên cạnh bàn đồng ý nói.

Tên nam tử được gọi là Cảnh Vinh, có khuôn mặt ngay ngắn, góc cạnh rõ ràng, hai mắt hẹp dài, bắp thịt trên người cuồn cuộn, chỉ ngồi trên ghế cũng có thể khiến người ta có cảm giác cao lớn bất động như núi.

Người này chính là Trương Ảnh Trương Vinh Phương mỗi ngày nhàn rỗi đến không có chuyện gì làm, tu hành mệt mỏi thì xuống núi uống trà.

Thời gian hơn nửa năm, hắn thường xuyên tới uống trà, cũng dần dần vì khoác lác, mà tìm được mấy tên cùng chung chí hướng giống như hắn.

Mọi người ngồi cùng nhau cái gì cũng dám thổi, phần lớn bốn người có kiến thức uyên bác, ở chung thì càng thêm hòa hợp.

Trừ Trương Vinh Phương, ba người còn lại là Triệu Nghiên Chí, u Dương Thục Nghi, Phương Vũ Tuyết.

Bốn người kết giao mấy tháng, vừa bắt đầu là Triệu Nghiên Chí và u Dương Thục Nghi thổi lớn trong Miên Vân cư, sau đó đề tài dẫn tới người chung quanh không nhịn được mà gia nhập.

Sau đó Trương Vinh Phương và Phương Vũ Tuyết cũng theo gia nhập vào trong đó, bộc lộ tài năng trong mọi người, trở thành cao thủ có thể biện luận với hai người đến không rơi xuống hạ phong.

Thế là bốn người kết duyên như vậy.

“Nói tới quốc giáo này.” Trương Vinh Phương cũng chính là tráng hán dùng tên giả Trương Cảnh Vinh, nhớ lại tư liệu điển tịch đã từng đọc.

“Trước khi Đại Linh lập quốc, kỳ thực phần lớn người Linh thờ phụng Linh Phi giáo.”

“Linh Phi giáo? Cái này ta cũng từng thấy ở điển tịch. Thì ra thế mà lại đã từng là quốc giáo sao?” u Dương Thục Nghi

bừng tỉnh.

“Không sai.” Trương Vinh Phương gật đầu: “Tuy rằng Linh Phi giáo là do phần lớn giáo nghĩa không còn phù hợp cách thống trị của Đại Linh, nhưng giáo nghĩa hạt nhân vẫn có ảnh hưởng cực lớn đối với toàn bộ người Linh như trước.”

“Ta nhớ tới, Linh Phi giáo, hình như là thờ phụng một thần chỉ tên là Linh Phi thiên?” Triệu Nghiên Chí lên tiếng nói.

“Đúng thế.” Trương Vinh Phương gật đầu. “Giáo nghĩa hạt nhân Linh Phi giáo là, vạn vật trong thiên hạ, chỉ có người Linh là được thần thụ linh tính, là người quản lý duy nhất được chỉ định trong thiên hạ. Thiên hạ này, thế giới, vạn vật vốn là sinh ở Linh Phi thiên. Nếu người Linh là người có linh tính duy nhất được Linh Phi thiên thân thụ, như vậy cứ thế mà suy ra. Thiên hạ vạn vật, toàn bộ thế giới, hẳn là vốn dĩ đều thuộc về Linh Phi thiên, thuộc về người Linh quản hạt.”

“Hít… Giáo nghĩa này… Ta nghĩ ra rồi.” u Dương Thục Nghi vỗ mặt bàn. “Linh Phi giáo, Linh Phi giáo, còn có cái tên đặc biệt khác gọi là Phi Thiên giáo đúng không?”

“Không sai.” Trương Vinh Phương gật đầu. “Vì lẽ đó, ở trong mắt người Linh Linh Phi giáo chính thống, tất cả thiên hạ này trời sinh đều thuộc về người Linh. Bên trong Đại Linh thuộc về bọn họ, ở ngoài Đại Linh, tất cả thổ địa vạn vật đang biến hóa cũng thuộc về bọn họ. Vì lẽ đó bọn họ khai chiến với bên ngoài, không gọi là chiến tranh, mà là thu hồi lãnh thổ vốn là thuộc về bản thân mình. Dưới cái nhìn của bọn họ, vốn là một động tác đương nhiên.”

“Chà chà, ở ngoài Đại Linh, đều là vốn thuộc về mình, chỉ là đợi chờ mình thu hồi lãnh thổ sao? Giáo nghĩa bậc này, quả thật bá đạo…” Phương Vũ Tuyết than thở.

“Vì lẽ đó quý tộc người Linh tự nhận cao hơn tất cả dân tộc nhân chủng còn lại, bởi vì bọn họ vốn cho rằng mình là chủ nhân tất cả vạn vật?” u Dương Thục Nghi than thở.

“Hai vị nói cẩn thận.” Trương Vinh Phương nghiêm nghị nhắc nhở.

Lúc trước hắn lật tới giáo nghĩa bậc này thì cũng cảm giác không có gì để nói.

Cũng còn may bây giờ Linh Phi giáo sa sút từ lâu, hoàng tộc Đại Linh cũng lấy Phật môn Đạo môn thành quốc giáo chủ yếu.

Chỉ là từ hành động không ngừng chinh chiến thu lấy lãnh thổ đến xem, hình như hoàng tộc Đại Linh vẫn còn rất bị ảnh hưởng từ giáo nghĩa Linh Phi giáo năm đó như trước.

“Được rồi, mấy vị, đề tài thế này càng nói càng phiền phức, hay là đổi đề tài đi. Ba vị đối xử làm sao với Ngọc Hải bang thanh danh vang dội trong Thứ Đồng hiện bây giờ?” u Dương Thục Nghi vỗ tay nói.

“Có cái gì mà bàn? Đơn giản là hạng người tầm thường khinh nam lấn nữ, hoành hành chợ phiên.” Triệu Nghiên Chí xem thường.

“Nếu như chỉ vẻn vẹn là bang phái tầm thường khinh nam lấn nữ, hoành hành chợ, không thể phát triển đến mức hiện nay, ngay cả nha môn quan phủ, cũng mơ hồ không có biện pháp bắt bọn họ.” Phương Vũ Tuyết lắc đầu nói.

Bốn người bọn họ, từng người không đề cập tới thân phận, cũng chưa bao giờ hỏi dò quá nhiều tin tức cá nhân của nhau.

Nhưng ít nhiều gì, mọi người đều có thể từ lời nói của đối phương, phân biệt ra được phạm vi vị trí hằng ngày.

“Ngọc Hải bang, sau lưng không chỉ là bang phái bình thường, tốt nhất mấy vị không nên có xung đột với họ.”

Chương 681: Ẩn núp (6)

Tuy Phương Vũ Tuyết là nữ tử, lại còn có dung mạo anh lệ, nhưng tính cách xưa nay đều như chặt đinh chém sắt, làm việc quả cảm, nhìn từ đường nét vóc người, chắc chắn cũng là hạng người võ lực không kém.

“Vũ Tuyết huynh nói không sai.” Trương Vinh Phương cũng tán thành gật đầu.

Hắn biết rõ thực lực thế lực sau lưng mấy người phủ doãn Thứ Đồng, bây giờ chỉ là Ngọc Hải bang mà bọn họ cũng có thể có kiêng dè, nhất định đại diện rằng sau lưng liên quan đến thế lực càng sâu hơn.

Hắn chỉ muốn ngủ đông an ổn ở nơi đây, tích góp thuộc tính, tăng tu hành lên. Không muốn vô duyên vô cớ gây sự.

Bây giờ hơn nửa năm trôi qua, từ lâu hắn đã tìm tòi ra quan hệ giữa giá trị sinh mệnh và cấp bậc Phá Hạn.

Mỗi 10 điểm sinh mệnh, là có thể Phá Hạn nhất phẩm.

Mà hiện tại, sinh mệnh hắn từ lâu đạt đến 78 điểm. Là gần gấp ba lúc vừa tới Thứ Đồng.

Hắn của lúc này, cho dù là sức chịu đựng, khôi phục, tinh thần đều cuồn cuộn không dứt, thậm chí thức đêm mấy ngày liên tục không ngủ, hoàn toàn không ảnh hưởng chút gì.

Mà Thiết Bố Sam lúc trước tu hành, bây giờ từ lâu đã luyện đến Phá Hạn tầng thứ sáu. Đạt đến mức độ để cao thủ lục phẩm tay không đánh toàn lực cũng có thể không thương tích.

Vũ khí tầm thường, chỉ cần không phải thần binh lợi khí, nỏ tên hỏa khí uy lực lớn, người thấp hơn lục phẩm cầm trong tay thì hắn đều có thể không nhìn tới.

Mặt khác, then chốt bây giờ Trương Vinh Phương không muốn quản việc không đâu, còn có một chuyện.

Chính là, sau khi sinh mệnh đạt đến 78 điểm, hắn mơ hồ sản sinh ra một dự cảm.

Hình như chỉ cần giá trị sinh mệnh phá trăm, là có thể vượt qua một loại hình thức rào cản nào đó.

Dự cảm này khá mãnh liệt, đến mức hắn có chút muốn cộng một mạch toàn bộ mười lăm điểm thuộc tính còn lại lên sinh mệnh.

“Ngọc Hải bang có thể hoành hành không kiêng kỵ như vậy, cũng là do liên quan đến phong tục tập võ ở Thứ Đồng không quá sâu sắc.” Lúc này u Dương Thục Nghi lên tiếng nói: “Cảng Thứ Đồng có người lui tới đông đảo, bốn phương thông suốt, thương mậu rất lớn, phần lớn mọi người đều lấy buôn bán làm chủ. Có người chuyển vận hàng hóa buôn bán ở nước ngoài, có người nước ngoài vào nhập hàng, bán trao tay trong quốc nội. Giao lưu một đống ngôn ngữ, lôi kéo nhân mạch quan hệ, một vào một ra mà thu lợi rất nhiều. Như vậy, ai còn muốn cả ngày khiêng ta đá khổ hùng hục mà luyện võ?”

“Hơi có đạo lý, có tiền, mời bảo tiêu biết võ công hộ vệ là được, cái này cũng là lý niệm của rất nhiều người.” Phương Vũ Tuyết gật đầu.

“Nhưng ngươi có nghĩ tới không, chủ (nhân) yếu (nô) bộc mạnh, sớm muộn gì chẳng có chuyện?” Lời này vừa nói, mấy người đều trở nên im lặng hơn.

Rõ ràng mọi người đều nghĩ tới một ít chuyện gặp phải bên cạnh mình.

Tâm tình Triệu Nghiên Chí hơi ổn định lại, thở dài nói: “Lời ấy không sai. Vì lẽ đó…”

Hắn dừng một chút.

“Vì lẽ đó, mười tuổi ta bái sư học nghệ, bây giờ tập võ mười bảy năm, chính là để phòng bị điểm ấy.”

Hắn ta vừa dứt lời, một thanh niên bàn kề cận cũng vỗ lên mặt bàn.

“Lão đệ nói không sai. Ta cũng mười tuổi tập võ, bây giờ tập võ hai mươi năm, đến ngũ phẩm cũng coi như đến cùng, sau đó phải cố gắng tính toán dự định cho con nhỏ.”

Hắn ta thở dài nói.

“Ba năm Dưỡng Huyết, ba năm Rèn Gân, có nhập phẩm được hay không là phải xem ý chí vận khí. Sau đó trùng kích lên ba năm nhất phẩm. Hơi có trì trệ, đến tuổi như ta đã hoàn toàn định hình.”

“Nói cách khác, nếu người tập võ bảy tuổi bắt đầu, ít nhất cũng phải mười ba tuổi mới có khả năng nhập phẩm. Sau đó ba năm một phẩm, đến ba mươi tuổi, thuận lợi thì nhiều nhất chỉ có thể đạt đến khoảng lục, thất phẩm. Cái này vẫn là trạng thái lý tưởng nhất. Trong nhà giàu có dư dả, hao hết tiền tài hai mươi mấy năm mới có thể khai ra một người lục, thất phẩm như thế. Rất khó nói có lời hay không. Mặt khác, đại đa số người bình thường tập võ, ba mươi tuổi có thể đến ngũ phẩm đã coi như lợi hại.”

“Như thế rồi, vẫn là phải thuận buồm xuôi gió trên đường, sẽ không vì lạy sai thầy mà làm lỡ, không bởi vì đấu võ mà chịu ám thương kéo dài, càng không bởi vì biến cố bất ngờ mà ảnh hưởng trạng thái tập võ. Nếu vận may không tốt… Gặp phải cao thủ, kỳ thực cũng là sau mười mấy chiêu, toàn bộ nỗ lực tích lũy mấy chục năm thành không hết.” Rõ ràng hán tử kia rất có xúc động.

Hắn ta cũng thành công hấp dẫn người chung quanh lại.

“Kỳ thực ngũ phẩm cũng đã đủ… Một ngũ phẩm, đặt trong quan phủ, ít nhất có thể làm viên chức chính thức.” Một lão đầu năm mươi không nhịn được lên tiếng nói.

“Đó là lão gia ngài không biết.” Hán tử kia lắc đầu. “Dùng võ công nhập chức, không có bối cảnh gia đình nâng đỡ, gặp phải việc nguy hiểm gì, đều là kẻ đầu tiên bị đẩy đi.

Chương 682: Chuyển biến (1)

Bình quân võ quan như vậy, mấy năm là một thân bị thương, lúc ra đi đãi ngộ còn không tốt. Thuần túy là đồ vật tiêu hao. Bị thương rồi về hưu vẫn tính là tốt, nếu vận may kém một chút, gặp phải cao thủ, một thoáng bị đánh chết… Lại như một trận chiến vây quét Bạch Thập giáo lúc trước, có không ít cao thủ cao phẩm một khi bị giết, mà sau lưng bọn họ, là từng cái từng cái gia tộc phụ thuộc lấy bọn họ làm hạt nhân, cũng theo đó thoáng cái đổ nát. Trận chiến đó nhìn như đơn giản, nhưng các ngươi biết sau đó có bao nhiêu sản nghiệp bị bán tháo, bao nhiêu gia đình bị xâm chiếm, bao nhiêu người bị di chuyển chức vụ? Bao nhiêu gia quyến biến thành đồ chơi của người khác? Không ai biết."

Lời vừa dứt, nhất thời người chung quanh đều không nói lời nào.

Đúng là như vậy. Như thế xem ra, tính giá thì đúng là tập võ là việc rất thấp…

"Vì lẽ đó rất nhiều người đều nói, nếu như không có thiên phú tập võ, không bằng học văn nhập giáo." Phương Vũ Tuyết tán thành lời giải thích của hán tử kia.

"Là như vậy. Ta dự định cho con mình báo lớp bình an, chờ sau khi đi học ở thư viện, chỉ cần có thể biết chữ, biết số học là tốt rồi. Tập võ cần đầu tư quá to lớn, bất kể là tiền tài hay là tinh lực. Không phải gia đình giàu có thì không thể làm. Đó là thêm gấm thêm hoa mà sử dụng." Hán tử kia lắc đầu than thở.

Trương Vinh Phương ở một bên nghe vậy cũng hiểu rõ.

Đây là lần đầu tiên hắn nghe người bình thường nói phân tích quy hoạch tập võ từ khoảng cách gần.

Lời của đối phương giản dị mà mạnh mẽ.

Ở thời đại hiện thực thế này, kỳ thực con đường tuyệt đại đa số người bình thường có thể lựa chọn thật sự không nhiều.

Như hán tử kia, còn xem như là trung sản có chút tiền nhàn rỗi.

Nhưng vẫn có khoảng cách to lớn với người đại phú đại quý như cũ.

Chớ nói chi là càng cao tầng hơn cửu phẩm, đó là sức mạnh lớn hoàn toàn bị thượng tầng nắm giữ tuyệt đối.

Chỉ có giai cấp thượng tầng, mới có thể có tinh lực và thời gian tập võ trong bảo đảm của vật tư cực kỳ dồi dào.

Sau đó gen từng đời một được cải thiện, để đời kế tiếp trở nên thích hợp tập võ hơn.

Như vậy mới có thể lên đến cao phẩm, tiếp tục chiếm cứ càng nhiều tài nguyên quyền lực hơn nữa.

Cứ đi tới đi lui lâu dài như thế, giai cấp cũng sẽ kiên cố hơn nữa…

*

*

*

Vùng ngoại ô Cảng Thứ Đồng.

Ầm!

Một ngọn lửa khổng lồ như pháo hoa dưới mặt đất, đột ngột nổ tung, bao phủ hoàn toàn một chỗ sơn trang ở đồi núi sau vùng ngoại ô.

Lửa lớn như vô số mây khói sương khói, nhanh chóng bành trướng, nuốt chửng toàn bộ tất cả kiến trúc trong sơn trang.

Ánh lửa bao phủ chỉ duy trì nháy mắt đã nhanh chóng co rút lại.

Nhưng lúc này, sơn trang đã hoàn toàn trở thành biển lửa.

Xuyên qua ánh lửa có thể nhìn thấy mơ hồ, bên trong sơn trang có từng bộ từng bộ thi thể nằm ngã xuống đất, máu chảy ngang thành suối.

“Lại tới một việc…”

Nơi cách sơn trang mấy chục mét, một đám người mang y phục bộ khoái quan phủ nha môn, đang nghiêm trọng nhìn kỹ lửa lớn trước mắt.

Một người đi đầu, đội mũ băng đen, trên người mặc trang phục xám trắng, ở ngoài khoác áo đen đuôi ngắn, eo đeo loan đao, thân thể cường tráng. Người này chính là Tổng bộ đầu Thứ Đồng chuyên môn phụ trách tra khám vụ án, Đỗ Thành Thanh.

“Cái này đã là lần thứ ba gần hai tháng nay…” Sắc mặt Đỗ Thành Thanh khó coi, hai vụ án trước đó còn chưa xử lý xong, tiếp lại tới thêm một vụ.

“Chung gia này trước nổi lên xung đột với Ngọc Hải bang, bởi vì Chung Thành Hiền không muốn chuyển nhượng Tùng Minh Thu Sơn đồ gia truyền, sau đó còn động thủ với quản sự của Ngọc Hải bang. Lúc đó Ngọc Hải bang buông lời, muốn Chung gia chờ coi, bây giờ…” Trợ thủ Khổng Hà bên cạnh lắc đầu, không nói tiếp nữa.

“Giống thủ pháp trước đó như đúc, cơ bản có thể chắc chắc chính là thủ bút của Ngọc Hải bang.” Đỗ Thành Thanh trầm giọng nói.

“Một lời không hợp là muốn diệt tộc người ta, đúng là vô pháp vô thiên! Ta không tin, hiện nay vẫn là thiên hạ của Đại Linh!” Hắn cầm chuôi đao trong tay, trong mắt loé ra vẻ kiên nghị.

“Ờm Đỗ tổng, bây giờ chúng ta trực tiếp đi tới Ngọc Hải bang thẩm ra người? Hay là…” Trợ thủ Khổng Hà cau mày hỏi.

“Trực tiếp đi Ngọc Hải bang, trước tiên mang quản sự nói lời đe dọa kia về, thẩm vấn mấy ngày lại nói! Ném vào địa lao mấy ngày, đi một phen, ta không tin hắn không nói thật!” Đỗ Thành Thanh tàn nhẫn nói.

Vù…

Bỗng một tiếng vang nhỏ bé từ đằng xa nhanh chóng đến gần.

m thanh kia giống như âm thoa bị gõ vang rung động, cũng như tiếng một người nào đó kêu rên hát vang, âm sắc cực kỳ quái dị.

“m thanh gì thế?” Đỗ Thành Thanh nhíu chặt lông mày, tìm kiếm khắp nơi phương hướng âm thanh truyền đến.

Chương 683: Chuyển biến (2)

Bộ khoái còn lại cũng dồn dập nhìn quanh bốn phía, một ít người căng thẳng hơn đã sớm dựng nỏ tên lên, cảnh giác nhắm đến xung quanh.

Hô!

Trong phút chốc một đoàn bóng xám giáng xuống từ trên trời, điểm qua trên đỉnh đầu mấy tên bộ khoái.

Ầm ầm ầm!

Trong nháy mắt xương sọ ba người lõm xuống vỡ vụn, ngã xuống đất bỏ mình.

Bóng xám mượn lực nhảy lên, mở hai tay ra vung một cái.

Xoạt xoạt xoạt!

Tảng đá lớn bay tới như viên đạn, mạnh mẽ đánh trên người bộ khoái xung quanh.

Được sức mạnh khổng lồ gia trì, tảng đá bay xuyên qua giáp da, trúng ngay chỗ yếu của năm người.

Chớp mắt lại là năm tên bộ khoái ngã xuống đất không dậy nổi.

"Bắn!"

Ba người cầm nỏ đều là cao thủ nhập phẩm, nhắm vào bóng xám bắn tên.

Nhưng đáng tiếc, trước một giây bọn họ giơ tay, bóng xám lay động, hầu như kéo ra bóng mờ tránh khỏi ba mũi tên.

Hắn bước từ xa xông tới gần, trên tay vung ngân quang, thình lình một cái roi dài màu bạc xẹt qua cổ họng ba người.

Cùng thời gian, mới vừa lúc âm thanh kia vang lên lần thứ hai. Thình lình âm thanh chính là do roi dài màu bạc dẫn đến.

Ba tên bộ khoái cầm nỏ che cổ họng không ngừng chảy máu rồi ngã xuống đất bỏ mình.

Roi màu bạc sắc bén dị thường, được lực lượng khổng lồ duy trì, hầu như cắt ra một nửa cổ họng ba người, đáng sợ đến cực điểm.

Đến lúc này, Đỗ Thành Thanh và Khổng Hà mới cầm đao đuổi tới bóng xám.

"Tặc tử muốn chết!" Đỗ Thành Thanh giận dữ, sức mạnh toàn thân rót vào một đao trên tay.

Chém chênh chếch từ trên xuống dưới.

Mạch máu toàn thân hắn ta nhô ra, khuôn mặt dữ tợn, con ngươi sung huyết, rõ ràng là tiến vào trạng thái cực hạn trong thời gian ngắn.

Là cao thủ bát phẩm, hắn ta tu hành Hàn Vũ đao pháp, sau khi đạt đến viên mãn, như thế có trạng thái cực hạn thuộc về bản thân.

Lại thêm hắn ta trời sinh có lực hơn người, toàn lực bạo phát ra có thể đối chiến một trận với cửu phẩm. Chỉ là trong giây lát này, trạng thái cực hạn Hàn Vũ đao pháp Hàn Dương Vũ khiến Đỗ Thành Thanh luôn luôn khá có tự tin.

Lại không có ý nghĩa trước mặt bóng xám này.

Thân thể bóng xám tựa như cá bơi, ung dung khom lưng, đã quỷ dị tránh khỏi đường đao chém, sau đó dương tay, roi bạc vung một cái.

Xì xì!

Sức mạnh khổng lồ theo ngân quang phả vào mặt.

Giáp da dày Đỗ Thành Thanh mặc trên người hoàn toàn không có tác dụng, khuôn mặt của hắn ta bị roi sắc bén rút trúng hai mắt.

Một tiếng hét thảm vang lên.

Bóng xám lại vung roi lần nữa, vừa quét qua ngay ngực Khổng Hà bên cạnh nhào người ra.

Máu bắn tung tóe.

Hai người lăn xuống trên đất hai bên trái phải.

Còn chưa chờ bọn họ lên tiếng, roi bạc hiện lên lần nữa, rút trúng cổ, trong nháy mắt hai người Đỗ Thành Thanh và Khổng Hà không một tiếng động nữa.

"Thật tiếc nuối. Vốn dĩ không dự định xuống tay với các ngươi."

Bóng xám rơi xuống đất đứng lại, lộ ra một khuôn mặt trắng nõn tinh xảo như nữ tử.

Nhưng bắp thịt rắn chắc, thân hình mạnh mẽ trên người hắn ta, hoàn toàn là tư thái nam tử.

"Đáng tiếc… Các ngươi không biết cân nhắc."

Hắn ta thu hồi roi bạc, xoay người nghênh ngang rời đi, đảo mắt đã không thấy tung tích nữa.

*

*

*

Ở ngoài Miên Vân cư.

Trương Vinh Phương thổi xong, ăn uống no đủ, chậm rãi một mình đi ra khỏi quán trà.

Tâm tình của hắn khá là khoan khoái dễ chịu, qua một trận biện luận kịch liệt, thành công áp đảo mấy đồng hữu thổi, cũng đồng thời quét đi uất ức bị cãi lại đến không còn hơi sức mấy ngày trước sạch sành sanh.

Cái này chính là thú vui của cuộc sống.

Bây giờ hắn đã sớm ném sự vụ Trầm Hương quan cho trợ thủ nha môn.

Dùng kỹ thuật ở Kim Sí Lầu, hắn chế tác thô ráp một mặt nạ da của mình, đeo vào cho đối phương, sau đó ngày thường để hắn ta ngụy trang mình tĩnh tọa tu hành.

Như vậy chính mình hơi hơi hóa trang chút là có thể tùy tiện đi dạo loạn khắp nơi. Ngược lại thủ giáo nha môn hoàn toàn không có chuyện gì, cả ngày không phải đi ra oai, được mời đi giảng đạo đọc kinh, tiếp đón một ít người quan trọng quan chức Thứ Đồng lui tới.

Hắn thiếu kiên nhẫn làm những chuyện này, đơn giản ném hết cho trợ thủ.

Lúc này tâm tình khoan khoái dễ chịu, tản bộ một đường bên bờ hải cảng.

Trương Vinh Phương nhìn ra xa xa.

Ngàn buồm thành rừng, vạn mái chèo như cỏ. Buồm trắng, buồm đỏ, buồm đen, cùng với các loại đồ án xăm lên vẽ ra trên chúng nó, đều thành một phần cảnh sắc lúc này.

Lúc chạng vạng tối, mây đen phía trước không biết đã tản đi từ lâu lúc nào, chỉ còn lại ánh sáng mặt trời màu vàng đỏ nhuộm đỏ nửa tầng mây.

Mây đỏ ánh vàng chiếu rọi ngoài khơi, nhất thời biển trời một màu, đẹp không sao tả xiết.

“Cảnh đẹp như vậy, thường xuyên quan sát, nhất định có thể khiến người ta lòng dạ trống trải, lòng dạ khác xa thường nhân.” Trương Vinh Phương tán thán nói.

Chương 684: Chuyển biến (3)

“Cũng ví dụ như ta, xem cảnh sắc lâu như vậy, cảm giác hiện tại lòng dạ rộng mở hơn rất nhiều, không hề bị một số chuyện đơn giản chọc tức.”

“Đại nhân nói chí phải.” Trần Hãn theo tới phía sau cúi đầu lên tiếng trả lời.

“Gần đây không có chuyện quan trọng gì đi?” Trương Vinh Phương hỏi.

Hiện giờ hắn trầm mê trong việc tăng cấp bản thân, trầm mê trong tập võ tu hành, ra ngoài khoác lác đi dạo, thả lỏng tâm tình.

Nên hắn phân phó Trần Hãn, để cho hắn ta giám sát bên phía Trầm Hương quan không có việc quan trọng thì đừng quấy rầy hắn.

Những ngày qua Trần Hãn vẫn khá tốt, gần như không có bất kỳ quấy nhiễu nào, khiến Trương Vinh Phương cực kỳ thanh tịnh.

“Đại nhân yên tâm, không có chuyện lớn gì cả, mặt khác, một ít việc nhỏ Tôn Triều Nguyệt tiểu thư cũng có thể xử lý thoả đáng. Giúp ta không ít việc.” Trần Hãn thấp giọng nói.

“Ồ? Nàng mới Tứ Phẩm đúng không? Có thể giúp ngươi cái gì?” Trương Vinh Phương kinh ngạc nói.

“Tháng trước mới vừa bước vào Ngũ Phẩm. Tôn tiểu thư đang xử lý những vụ án phân tranh giáo vụ, nắm chắc đúng mực vô cùng tốt, nhiều lần cho ra đề nghị hay. Ít nhất khiến sự vụ ngày thường của bọn ta dễ dàng không dưới ba thành.

Nghĩ đến, hẳn là có rèn luyện lúc còn ở Đàm Dương.” Trần Hãn trả lời.

“Cũng phải.” Trương Vinh Phương gật đầu, trước đây khi ở Đàm Dương, Tôn Triều Nguyệt có thể một mình quản lý Diêu Nguyên thư hội, lại còn tổ chức phòng đấu giá có quy mô lớn như vậy, có thể thấy được năng lực không kém.

Hạng nhân vật này, có đầy đủ thế lực ủng hộ, đúng là có thể coi là nhân tài có khả năng.

Chẳng qua hắn không thèm để ý, đầu năm nay, nhân tài như vậy nhiều lắm.

Biểu hiện của Tôn Triều Nguyệt quả thật làm cho nàng có thêm một tia giá trị, nhưng những thứ này còn chưa đủ.

Nếu phương diện võ đạo của nàng, có thể bước vào Cửu Phẩm trước ba mươi tuổi, ngược lại là có thể bồi dưỡng một phen.

“Đúng rồi hiện giờ nàng bao nhiêu tuổi?”

“Bẩm đại nhân, hai mươi sáu rồi. Còn có bốn năm.” Trần Hãn hiểu ý của Trương Vinh Phương.

“Bốn năm à… chưa chắc đã kịp.” Trương Vinh Phương khẽ lắc đầu, chuyện lúc trước làm trễ nải Tôn Triều Nguyệt không ít thời gian. Bằng không, nàng vẫn có hi vọng đạt được Cửu Phẩm.

“Phụ thân nàng đâu?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

“Đã chủ động nhận tội đền tội rồi. Trước khi chết đã nhận toàn bộ tội danh của Tôn gia lên người mình. Cuối cùng để lại một lão bộc cho Tôn Triều Nguyệt tiểu thư.

Là hai tháng trước hỏi chém.” Trần Hãn trả lời.

“Thế sự vô thường, cũng là như thế.” Trương Vinh Phương thở dài.

Giờ đây hắn nhìn cảnh đẹp biển trời một màu lúc nãy, cảm xúc trong lòng lại có sự khác biệt.

Bất luận nhân sinh khó khăn hay thoải mái thế nào, thì biển trời vẫn như cũ, mãi mãi không biến…

Một loại ý cảnh đặc thù, dũng mãnh tràn vào trong lòng Trương Vinh Phương, khiến hắn càng hiểu thêm rằng mình phải không ngừng đi về phía trước, không ngừng trở nên mạnh mẽ mới có thể bất biến lâu dài giống như thiên địa tự nhiên này.

“Cứu mạng!! Buông ra!! Thả muội muội ta ra!”

Bỗng nhiên trên bờ biển bên trái, mơ hồ bay tới một tiếng kêu cứu rất nhỏ.

Một đám thuyền viên người nước ngoài tóc xù mắt xanh vây quanh tráng hán ăn mặc như thuyền trưởng ở giữa, đang nắm kéo hai thiếu nữ mỹ lệ mặc áo ngắn váy ngắn màu lam nhạt.

Hai thiếu nữ kia ăn mặc trông như gợi cảm, làn váy ngắn dài đến giữa bắp đùi. Nhưng rõ ràng cho thấy trang phục của dân tộc nào đó.

“Tiểu cô nương mặc đẹp mắt như vậy, lộ nhiều như vậy, không phải là muốn câu dẫn các đại gia chơi à?! Ha ha ha ha!”

Một tráng hán da trắng râu quai nón cười lớn, rút ra yêu đao, đi tới ánh đao chợt lóe, tinh chuẩn mở ra một cái lỗ hổng lớn trên lưng quần áo của một thiếu nữ.

Quần áo mở ra mà da thịt không bị thương, có thể thấy người này có chút đao pháp.

“Đến đến, mấy chục người trên thuyền chúng ta tuyệt đối có thể cho hai tiểu cô nương ngươi ăn no!” Có người ồn ào cười nói theo.

Nương theo tiếng thét hoảng sợ của hai nữ tử, một đám thuyền viên càng hưng phấn lên.

Bọn họ tiến lên vây hai nữ tử vào giữa, giống trêu đùa con mồi, tràn đầy phấn khởi đẩy tới đẩy lui hai người vào bên trong.

Xung quanh đây là ngoại thành vùng cảng, bốn phía người ở thưa thớt, căn bản không có mấy người hoạt động ở phụ cận. Chớ nói chi là có nha môn tuần tra bộ khoái.

Phỏng chừng đây cũng là nguyên nhân đám người kia dám lớn lối như vậy.

Trương Vinh Phương đang nhìn cảnh biển ở xa, đắm chìm trong loại cảm xúc đặc thù ấy.

Bỗng nhiên bị một hồi tiếng ồn ào ảnh hưởng quấy nhiễu, nhất thời đi ra khỏi chút cảm giác đặc thù ấy.

Trong lòng của hắn mơ hồ bất mãn, đưa mắt nhìn qua.

Trong cảnh đẹp biển trời một màu ấy, góc dưới bên trái có thêm một hình ảnh đùa giữa nữ tử.

Hoàn toàn phá hủy cảm giác hài hòa hoàn mỹ tổng thể của cảnh sắc ấy.

Chương 685: Chuyển biến (4)

Đặc biệt là tiếng kêu của đám người kia, càng ảnh hưởng nghiêm trọng đến tâm tình của hắn lúc này.

“Trần Hãn.”

“Dạ có.” Trần Hãn ôm quyền khom người.

“Xử lý một chút.” Trương Vinh Phương lãnh đạm nói.

“Vâng.”

Trong nháy mắt Trần Hãn hiểu ra.

Hắn ta cất bước xoay người, thân pháp chợt lóe, cấp tốc phóng về phía đám thuyền viên.

Không bao lâu, từng hồi tiếng kêu thảm thiết dày đặc vang lên, Trần Hãn và nha môn quan binh âm thầm theo dõi phía sau cấp tốc tiến lên, bao vây tiễu trừ đám thuyền viên kia.

Chỉ tầm mấy hơi thở, hơn mười tên thuyền viên đã đều ngã vào trong vũng máu.

Tên thuyền trưởng trong đó tuyệt vọng nổi giận gầm lên một tiếng, bỗng phát tiết dồn sức, phá tan quan binh phụ cận nhằm phía Trương Vinh Phương cách đó không xa.

Trần Hãn thấy thế, đang định chặn lại thì bỗng nhìn thấy ám hiệu, bèn chủ động dừng lại.

Thuyền trưởng điên cuồng hét lên, cầm đao cấp tốc chạy nhào qua, chém một đao về phía Trương Vinh Phương.

Loan đao màu bạc được bảo dưỡng vô cùng tốt, mặt bên còn có âm khắc hoa văn chữ cái và loài chim.

Lưỡi đao từ trên hướng xuống, tạo ra tiếng xé gió bén nhọn, trong quỹ tích chém xuống rõ ràng còn liên tục chuyển góc độ ba lần.

Khiến người ta khó lòng phòng bị.

Một đao kia, bất luận là tốc độ, thanh thế, hay là quỹ tích biến chiêu, đều đủ để địch nổi cao thủ cao phẩm.

Nhưng…

Trong một chớp mắt tay phải Trương Vinh Phương không rõ cử động, rồi lần nữa trở về tư thế ban đầu.

Phụt!

Đao phong loan đao giằng co dừng lại, trên mặt thuyền trưởng duy trì biểu cảm rống giận, bình tĩnh đứng tại chỗ, chỉ cách Trương Vinh Phương có hơn một mét.

Nhưng chính là khoảng cách hơn một mét ấy, liền thoáng như lạch trời.

Nơi mi tâm của hắn ta, chẳng biết từ lúc nào thình lình có thêm một lỗ máu.

Phù phù.

Thi thể ngã xuống đất, cấp tốc mất đi sức sống.

Trương Vinh Phương xoa ngón trỏ.

“Có ý định tập kích mệnh quan triều đình, tịch thu tài sản, liên luỵ tam tộc.

Người đâu, đi thăm dò đội tàu phía sau, xử lý sạch sẽ tí đi.”

“Rõ.”

Trong lòng vài quan binh thủ giáo chợt hẫng một cú, cái trán đầy mồ hôi, vội vàng lên tiếng trả lời.

Theo thực lực tăng lên, từng trải tăng trưởng, Trương Vinh Phương càng không thể thấy một số chuyện khiến mình khó chịu không vui.

Khổ tu mỗi đêm ngày, tính toán tăng bản thân mình lên.

Cuộc sống đã đầy đủ áp lực mệt mỏi, vì sao không tận lực để cho mình thả lỏng một ít trong ngày thường cơ thứ?

Trương Trì có câu, tài năng càng có hiệu suất. Tài năng âm dương hòa hợp.

Không để ý đến lời cảm tạ rối rít của hai thiếu nữ được cứu.

Hắn lần nữa nhìn cảnh sắc lúc này.

Cảnh biển đỏ vàng kia lần nữa khôi phục thuần khiết không một hạt bụi nguyên bản.

Nhất thời, tâm trạng Trương Vinh Phương lại biến tốt hơn.

“Quả thực Phật Môn nói hay lắm. Cái gọi là thân như cây bồ đề, tâm như tấm gương sáng. Lúc nào cũng cần lau, chớ khiến dính bụi bặm.”

“Cuộc sống này, thì phải chăm chỉ lau chùi mới có thể không nhuốm bụi bặm.”

Lúc này Trần Hãn trở lại phía sau, không nói được một lời.

Hắn ta biết vị Đạo tử này trước đó có xuất thân từ Phật Môn Đông tông, chính là Linh Sứ Kim Sí Lầu, thế nên hiểu được một ít điển cố Phật Môn cũng là chuyện thường.

Hai người chưa từng nhắc đến chuyện sau đó của thuyền trưởng.

Thuyền trưởng thuyền viên không tuân quy củ kiểu đó, ở cảng mà cũng dám lớn lối như vậy, ở trên biển phần lớn là khi thì thuyền trưởng khi thì hải tặc, giết người cướp bóc không nói chơi.

Nếu thật sự muốn kiểm tra, tra ra là nghiêm trị.

Sau đó bị thanh toán cướp đoạt đội thuyền tài sản, cũng là chuyện tất nhiên.

Những thứ không nói khác, chính là ấn cho một cái tội danh tập kích mệnh quan triều đình, nếu như là phía sau thuyền trưởng kia không có hậu thuẫn thì coi như xong.

Nếu có, không nghiền ép hung hăng xuất huyết nhiều một phen, thì đừng hòng muốn thoát thân.

Đây cũng là nguyên nhân Trương Vinh Phương không muốn trở về Đại Đô.

Ở chỗ này tiêu dao thực sự, sau khi trở về, tùy tiện không cẩn thận đụng vào đại quý tộc người Linh, hoàng thân quốc thích nào.

Hơi không chú ý chính là cao thủ Cửu Phẩm Siêu Phẩm, hoặc chính là Linh Vệ Linh Lạc, đi bộ đều phải dè dặt.

Không cẩn thận vẫn còn gặp được Tông Sư nữa.

Đâu có dễ dàng vui sướng như ở đây được.

Giống như mới vừa rồi vậy, tùy tiện giết chút người, làm thịt một đao, thì cũng đủ cho hắn tiêu hao hằng ngày thật lâu. Quả là quá thích ý.

Theo sắc trời dần dần tối xuống, Trương Vinh Phương rốt cuộc dẹp đường hồi phủ, trở về Trầm Hương quan.

Trầm Hương quan hiện giờ đã khuếch trương xây thành khu kiến trúc do ba điện năm viện tạo thành.

Để nói là quan thì không còn thích hợp nữa.

Nên gọi là cung.

Nhân thủ thu nhận trong đó cũng nhiều hơn trước đây không ít.

Đối với nội thành Thứ Đồng, ai đến cũng không cự tuyệt, bất luận là con dân Đại Linh hay là người ngoại quốc đều đối xử bình đẳng, chỉ cần thành kính tin giáo, là được chiêu nhập đạo cung.

Chương 686: Chuyển biến (5)

Về phần cấu trúc xây dựng, những thứ này đều không cần Trương Vinh Phương nhọc lòng, điều một ít tầng quản lý tới từ xung quanh Đại Thành, bước từng bước rất nhanh liền đã xây xong.

Trên đường trở về, Trương Vinh Phương để Trần Hãn dẫn người về trước, mình thì mượn cớ thăm bạn, một mình rời khỏi.

Trước đó Trần Hãn còn nhiều lần kháng nghị đối với loại sự tình này, nhưng theo thân pháp của Trương Vinh Phương càng ngày càng nhanh. Hắn ta không còn sức đi theo nữa.

Trong đột phá tu hành Thiết Bố Sam, tố chất tổng thể của toàn thân Trương Vinh Phương cũng đang thong thả tăng lên.

Tuy rằng càng là cao phẩm, đề thăng càng ít.

Nhưng không chịu nổi hắn đột phá phẩm cấp nhiều lắm…

Sự thay đổi về lượng đã dẫn đến sự thay đổi về chất, lúc này coi như là thân pháp tốc độ của hắn, từ lâu đã toàn diện vượt qua Trần Hãn.

Chớ nói chi là hai Linh Lạc Tuyết Hồng các theo đuôi phía sau.

Hai người kia cùng là Linh Lạc, cũng đã sớm không theo kịp thân pháp của Trương Vinh Phương. Đơn giản hai người dứt khoát nằm ngửa.

Dù sao đã không có cách nào theo dõi Trương Ảnh được nữa, không bằng mỗi ngày vui chơi giải trí, ứng phó cho rồi.

Dù sao nếu có xảy ra vấn đề thật, hai Ngoại Dược Linh Lạc bọn họ cũng không làm gì được.

*

Ở sâu trong Hoàng Kinh sơn.

Hơn mười cao thủ Nghịch giáo che mặt vây quanh một tráng hán tóc đỏ, kết trận, vô cùng có tiết tấu tiến công, phòng ngự, lùi về phía sau, rồi lại tấn công lần nữa.

Tất cả mọi người đều dùng trọng đao, xa xa còn có người cầm phi đao, súng kíp, tên nỏ, chuẩn bị trợ giúp bất cứ lúc nào.

Trương Chân Hải lược trận ở bên cạnh, vẻ mặt căng thẳng, thời thời khắc khắc chuẩn bị tự mình ra tay trợ giúp.

Lúc này bọn họ thành công dẫn một Linh Lạc đến điều tra Nghịch giáo vào đây.

Lợi dụng những tâm tình tự đại ỷ vào không thể giết chết của những Linh Lạc ấy, dễ dàng vây quanh hắn, sau đó giết hắn.

Có điều làm cho nàng có chút bận tâm là, con đường võ công của Linh Lạc tóc đỏ ấy cực kỳ quỷ dị, sở trường dùng ám khí, thân pháp như cá bơi, mượn lực rất mạnh.

Điều này dẫn đến hiệu suất vây công đánh chết của bọn họ rất thấp.

Đánh hơn một giờ rồi, mà mới giết được có năm lần.

Hơn nữa mấu chốt nhất là, người này đã đang dần dần quen thuộc tiết tấu vây công và sơ hở.

Cái này cũng dẫn đến độ khó vây giết tăng thêm một bước.

“Chân Hải, ngày hôm nay lại câu được cá à?”

Bỗng một giọng nói quen thuộc truyền đến từ bên cạnh.

Khuôn mặt Trương Chân Hải ngẩn ra, trong lòng lập tức vui vẻ.

Quay đầu nhìn về phía bên phải.

Quả nhiên, Trương Vinh Phương đeo trên mặt mặt nạ Kim Sí Lầu, nơi mi tâm có một vết màu bạc, chậm rãi đến gần từ nơi không xa.

Hiện giờ vóc người Trương Vinh Phương đã cao tới hai mét ba. Vóc dáng toàn thân càng thêm cân xứng, không hề cường tráng đến mức khoa trương giống như lúc trước, cơ thể cũng đều nhỏ đi nhiều biến tập trung hơn.

Nhưng bất kỳ là ai đều có thể liếc mắt nhìn ra, trái lại là thân hình như vậy mới thích hợp để bộc phát tốc độ và lực lượng mạnh mẽ hơn.

“Cần giúp gì không?” Hắn nhìn đại hán tóc đỏ càng ngày càng thích ứng vây công ở giữa sân.

“Công tử thân thể ngàn vàng, vẫn là…” Trương Chân Hải còn chưa nói xong, trước mắt đã không còn ai nữa.

Nàng vội vàng quay đầu, nhìn về phía giữa sân.

Thình thịch!!!

Trong nháy mắt một bóng người lao tới như đạn pháo rơi vào trận hình.

Đại hán tóc đỏ kia đang đón đỡ loan đao phía sau, chợt thấy không ổn, ngẩng đầu nhìn lên trước.

Một Bạch Ưng trảo xám xịt to lớn từ trên trời giáng xuống, mang ra tiếng rít bén nhọn làm đau đớn màng nhĩ, chụp vào đỉnh đầu hắn.

Ưng trảo kia rõ ràng không lớn, nhưng theo khoảng cách tới gần, nó lại mang đến cho hắn một cảm giác như là che khuất bầu trời, cơ bản là không có cách nào để né tránh.

Dưới sự bất đắc dĩ, đại hán tóc đỏ điên cuồng hét lên, hai tay hợp lại đằng trước, bạo phát lực lượng toàn thân hung hăng chụp vào ưng trảo.

Ùynh!!

Hai người thình lình chạm vào nhau, mặt đất hơi rung lên.

Hai chân đại hán tóc đỏ trầm xuống, bùn đất hãm sâu vào mắt cá chân, cả người lại bị cứng rắn đánh vào trong đất.

Hắn gầm nhẹ, còn muốn phát lực.

Một chuỗi tiếng răng rắc giòn vang giống bẻ gãy cành cây.

Hai cánh tay hắn và kể cả phần vai, thân, chân.

Từ trên hướng xuống, trong nháy mắt gãy gập thành một đống bùn nhão.

Trương Vinh Phương thu hồi ưng trảo.

“Tất cả các ngươi lui ra.”

Mắt người Nghịch giáo xung quanh đều lộ vẻ sùng kính, cấp tốc lên tiếng trả lời lui ra phía sau.

Đợi cho không còn ai nữa.

Trương Vinh Phương ngưng mắt nhìn người trước mắt, thực lực của đối phương so với Nội Pháp Linh Lạc hơn nửa năm trước kém không nhiều lắm, võ công của người này hẳn là còn phải hơi mạnh mẽ hơn một ít, vướng tay vướng chân hơn một ít.

Chương 687: Tìm kiếm (1)

Nhưng giờ khắc này, ra tay đột nhiên đánh hắn một kích từ phía bên, kết cục kết thúc nhanh hơn năm đó.

Trên lực lượng thuần túy, phối hợp Kỹ Năng Phá Hạn, hắn đã đủ để nghiền ép Nội Pháp Linh Lạc rồi.

Đây là tăng phúc cường hóa Thiết Bố Sam tầng sáu mang đến.

So với hơn nửa năm trước, lực lượng toàn thân hắn hôm nay như là một thể, độ cứng làn da cơ bắp tăng lên không ít, cộng thêm sự gia tăng rèn luyện ngạnh công mang tới đối với lực lượng.

Tổng hợp lại, dẫn đến thực lực hiện nay của hắn lại có tăng trưởng không nhỏ.

Thật ra thực lực tăng trưởng không nhiều, mấu chốt là tăng cường tổng thể do ngạnh công mang tới khiến thân thể có thể bạo phát mà không cần quá lo lắng xé rách bị thương.

Ra tay càng thêm tùy tâm sở dục, nhẹ nhàng như thường. Như vậy đương nhiên là có thể bộc phát càng nhiều lực lượng hơn.

Không bao lâu sau, cơ thể nam tử tóc đỏ khép lại, một lần nữa giãy khỏi bùn đất, đứng dậy.

Hắn mới vừa đứng dậy đã đột nhiên đánh toàn lực về phía trước, một chiêu như hổ rời núi.

Song chưởng giống mãnh hổ, hung hăng bắt lấy Trương Vinh Phương.

“Chết!”

Hắn vừa dứt lời, song chưởng định phát lực xé rách.

Thình thịch.

Một bàn tay to vững vàng nện trên trán hắn.

Đầu của hắn sụp xuống một bộ phận, vỡ vụn, lỗ mũi khoang miệng chảy ra máu loãng.

“Các ngươi có thử buộc chặt hắn lại chưa?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Công tử có thể thử xem.” Trương Chân Hải giương tay, có người nhanh chóng quăng ra một bó dây thừng thô.

Trương Vinh Phương cấp tốc quấn sợi dây từng vòng quanh người nam tử tóc đỏ.

Không bao lâu sau, nam tử tóc đỏ lần nữa sống lại, đầu biến về hình dáng ban đầu.

Trên người hắn bỗng nhiên thoáng giãy dụa, dây thừng thô nọ lại có thể bị cắt thành vô số đoạn, rơi vung vãi đầy đất.

“Hử?” Hai mắt Trương Vinh Phương vẫn chăm chú nhìn đối phương.

Ngay trước khi nam tử tóc đỏ hồi phục hắn phát hiện, trên người đối phương mơ hồ có một vầng sáng bạc chợt lóe lên.

“Là linh tuyến à?”

Một tay hắn nâng lên, đánh về phía đối phương một quyền như là tia chớp, năm ngón giống lưỡi dao sắc bén, bóp chặt cổ họng.

Răng rắc.

Tức khắc vặn gãy cái cổ.

Nam tử tóc đỏ lại một lần nữa ngã xuống đất bỏ mình.

“Như vậy, chôn xuống dưới đất thì như thế nào?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

“Công tử. Bọn ta đều đã thử qua, thủ đoạn ràng buộc bình thường sẽ bị linh tuyến màu bạc giải quyết. Nếu ngay từ đầu đã vây đối phương vào tuyệt cảnh tuyệt đối không thể thoát thân, bọn họ hoặc là hoàn toàn không tỉnh lại, hoặc là trực tiếp linh bạo bộ phận, nổ tung tuyệt cảnh.”

Trương Chân Hải ở đằng sau lên tiếng giải thích.

“Linh tuyến trong cơ thể của bọn họ càng giống là con sâu nào đó, một con sâu có ý thức suy nghĩ của bản thân. Chúng nó sẽ căn cứ các loại thủ đoạn ngoại giới của chúng ta, để cho ra ứng đối khác nhau.”

“Như vậy à?” Trương Vinh Phương hơi nhướng mày.

Nói cách khác, một khi đám linh tuyến bên trong cơ thể linh hóa nhận thấy được có bất kỳ điều gì không ổn, đều có thể xuất hiện linh bạo hoặc là chủ động xuất kích.

“Như vậy nếu kích thích sớm, khiến xuất hiện linh bạo, lại dùng vũ khí cố định thi thể thì có được không?” Hắn hỏi.

“Linh bạo không tới số lần tử vong chỉ tương đương với một lần tử vong. Không có tác dụng. Vũ khí định trụ trước đó cũng sẽ bị mạnh mẽ đẩy đi ra.

Chỉ có linh tuyến suy yếu tới trình độ nhất định, mới không có cách nào bài trừ vũ khí định thân…”

Trương Chân Hải cười khổ nói.

“Thế nên chúng ta mới không thể không lần lượt vây giết, chính là vì tiêu hao suy yếu sức phản kháng của linh tuyến, tại lần linh bạo cuối cùng sẽ khiến cho không còn sức lực chiến đấu.”

“Thì ra là thế.” Trương Vinh Phương gật đầu, trong lòng càng hiểu thêm về độ vướng tay vướng chân của đám người linh hóa.

Khi nam tử tóc đỏ sống lại lần nữa, hắn ta cấp tốc lui về phía sau, thế mà lại không có ý định tiếp tục đánh, chuẩn bị chạy trốn.

Vụt!

Hắn ta mới lui ra phía sau mấy bước, bên cạnh bỗng nhiên chợt lóe, thân hình cường tráng của Trương Vinh Phương xuất hiện.

“Viêm Đế Phù - Vô Tân hỏa.” Hai tay Trương Vinh Phương hóa thành hư ảnh, chợt cầm song chưởng của đối phương.

Răng rắc.

Hai tay của nam tử tóc đỏ lập tức gãy gập, mở rộng sang hai bên.

Đồng thời chỉ một cái vào ngực hắn.

Lực lượng khổng lồ đánh xuống, nơi trung tâm trái tim sụp đổ vỡ vụn.

Bịch bịch, nam tử lại không còn hơi thở.

“Cầm súng đến.” Trong đầu Trương Vinh Phương chợt nảy ra một suy nghĩ.

Rất nhanh có người mang tới một thanh súng kíp, lên đạn tốt, chỉ cần ấn cò súng là được.

Sau đó trước khi nam tử tóc đỏ còn chưa sống lại, đặt nòng súng sát gần với cái trán của hắn.

Chỉ chờ hắn triệt để sống lại, là có thể ấn cò súng.

Với khoảng cách cỡ này, lấy tốc độ phản ứng của hắn, đối phương chắc chắn phải chết.

Chương 688: Tìm kiếm (2)

Trương Chân Hải cách đó không xa muốn nói lại thôi.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn không nói gì. Nàng hiểu Trương Vinh Phương đang muốn tự kiểm nghiệm kiểm tra thử một lần.

Nâng tay lên, ra hiệu cho người xung quanh nhanh chóng tản ra.

Không bao lâu, thời gian sống lại dần dần đến.

Vết thương chí mạng trên người nam tử tóc đỏ nhanh chóng khôi phục, hắn đang muốn trợn mắt, đứng lên.

Bỗng vị trí bị nòng súng nhắm vào của hắn lộ ra một vết thương.

Phụt!!!

Trong nháy mắt vô số tơ bạc bắn ra từ trong vết thương, đánh về phía Trương Vinh Phương giống như dòng nước.

Trước khi phát hiện vết thương nứt ra Trương Vinh Phương đã vội vàng nhanh chóng đưa tay bảo vệ trước người, lùi về phía sau.

Tốc độ thân pháp của hắn trong nháy mắt toàn lực bạo phát, thân thể giống một đường màu xám, chớp mắt đã rời khỏi hơn mười mét.

Nhưng hắn nhanh, tơ bạc kia còn nhanh hơn.

Tức mắt đã đuổi theo hắn, sắp va chạm vào thân thể của hắn.

Keng keng keng!!

Nhưng không ngờ tơ bạc đánh vào phần ngoài cánh tay hắn, lại có thể phát ra tiếng thanh thúy, đều bị bắn ra.

Nhân cơ hội này, Trương Vinh Phương lại kéo dài khoảng cách.

Rốt cuộc thoát khỏi truy kích của tơ bạc ở ngoài hai mươi mét.

Lúc này trong phạm vi hai mươi mét, lấy nam tử tóc đỏ làm trung tâm, hình thành nên một khu vực hình tròn quỷ dị giống như tràn đầy lỗ kim.

“Công tử không bị sao chứ!” Trương Chân Hải mang theo hai người vội vàng chạy tới gần.

“Không có việc gì.” Trương Vinh Phương lắc đầu, nhấc tay.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ, không biết từ lúc nào áo khoác bên ngoài cánh tay hắn bị đâm xuyên xé rách, lộ ra từng khối mảnh vỡ tượng thần màu đồng được cột bên trong.

“Thì là như vậy, công tử vẫn nên cẩn thận chút thì hơn. Bản thân đám tơ bạc đó có ý thức đơn giản, không cẩn thận, tốc độ hơi chậm, chúng nó sẽ đâm vào qua khe hở.” Trương Chân Hải lo lắng nói.

“Ta hiểu, chỉ là vừa nãy muốn thử xem sao.” Lúc này Trương Vinh Phương nhìn về phía giữa sân, nam tử tóc đỏ kia đang đứng dậy chuẩn bị chạy trốn.

Dưới chân hắn điểm một cái, cấp tốc nhích tới gần.

Ngay sau đó lại là quá trình lần lượt tiêu hao chặn giết khô khan.

Mãi cho đến sắc trời đen kịt, trăng treo trên cao mới ầm ầm một tiếng, linh tuyến chợt nổ tung, hoàn thành một lần đánh chết cuối cùng.

Kéo dài lâu như thế, cả đám Trương Chân Hải đều đã uể oải không chịu nổi.

Duy chỉ có Trương Vinh Phương vẫn thần thái sáng láng, giống như không có việc gì.

Đây cũng là bởi vì, từ đầu tới đuôi, bọn họ không để cho Trương Vinh Phương xuất thủ đánh chết toàn bộ, mà là bản thân cũng tham dự trong đó.

Bịch.

Bỗng thân thể Trương Chân Hải nhoáng lên, ý thức trong đầu có hơi choáng váng, suýt chút nữa ngã sấp xuống.

Phần eo nàng căng chặt, bị một bàn tay to khó khăn đỡ lấy.

“Không sao chứ?” Trương Vinh Phương ở bên cạnh đỡ lấy thân thể nàng.

“Không… không sao. Ta có thể đi được.” Gương mặt Trương Chân Hải hơi ửng hồng ngượng ngùng. Cảm giác nơi phần eo một sự nóng rực truyền vào thân thể.

Những ngày qua, sau khi lấy được một ít ý tứ từ nghĩa phụ, cảm giác của nàng đối với Trương Vinh Phương không tự chủ được xảy ra các loại biến hóa.

“Không có việc gì là tốt rồi.” Trương Vinh Phương buông nàng ra, không thể không nói vóc người Trương Chân Hải cực đẹp, hai chân thon dài, tỉ lệ cân đối, trước ngực bởi vì lúc trước buộc chặt, nhìn không ra.

Hôm nay không hề ràng buộc, nhất thời lộ ra sự căng đầy đến mức dị thường, mặc dù tư sắc tổng thể thua mấy người Thiên Nữ và Cung Sơ Nhân, nhưng cũng là mỹ nhân lãnh diễm.

Mấu chốt nhất là, quan sát hồi lâu, hắn phát hiện, thật ra tính cách Trương Chân Hải cực kỳ đơn thuần.

Chỉ muốn nhận đúng một việc, một người, là nhận chuẩn cho đến cùng.

Hơn nữa cực kỳ hiếu thắng, không dễ dàng dựa vào người khác.

Người như vậy, rất thích hợp thu phục với tư cách trợ thủ.

Mấu chốt hơn là, Trương Chân Hải ở trong Nghịch giáo cũng rất được lòng người, thân thiết với nàng, cũng là một trong những phương thức để mình nắm giữ Nghịch giáo.

Bất luận là Trương Vân Khải, hay là hắn, đều mừng rỡ thấy một màn như vậy.

Mọi người thu thập tàn cục xong, Trương Chân Hải mới chợt nhớ tới.

“Đúng rồi, công tử, nghĩa phụ bảo ta chuyển lời cho ngài, cao thủ ngạnh công thượng thừa ngài muốn tìm, cuối cùng lại tìm được một người.”

“Cuối cùng cũng có à?” Trong lòng Trương Vinh Phương vui vẻ.

“Là một người tên là Lý Quan Nhạc. Bọn họ vốn định tới Thứ Đồng buôn bán đội thuyền, nhưng bởi vì sóng gió trên biển mang đi tất cả, đầu tư đội tàu tổn thất hơn phân nửa, thuyền còn dư lại đều bị bán đi làm tiền bồi thường.

Hôm nay người này mang theo người một nhà, sinh sống trong nhà cũ ở vòng ngoài, dựa vào thỉnh thoảng làm hộ vệ lâm thời để sống sót qua ngày.” Trương Chân Hải cấp tốc giới thiệu.

Lúc này nàng mặc bộ áo da đen bó sát người, phác họa nên đường cong hoàn mỹ.

Chương 689: Tìm kiếm (3)

Lúc nói chuyện đuôi ngựa cao cao hơi rung nhẹ, lay động lắc lư.

Cộng thêm khuôn mặt nghiêm túc, vẻ mặt nghiêm túc.

Trong lúc nhất thời mơ hồ tản mát ra một tia mị lực hoàn toàn khác với những nữ tử Trương Vinh Phương từng gặp trước đây.

Bỗng Trương Vinh Phương đi ở phía trước dừng lại.

Bịch.

Phía sau Trương Chân Hải vốn đang hơi lơ mơ, không kịp dừng lại, đánh lên trên lưng của Trương Vinh Phương.

Toàn bộ phần ngực của nàng đều đụng lên tấm lưng đằng trước.

Nhất thời, gò má nàng nóng bỏng giống như lửa đốt. Nàng liền lùi lại hai bước.

“Sao… sao vậy!? Sao lại dừng lại!?”

“Không có gì. Chỉ là, có chút đồ vật nhỏ bay tới bay lui ở phụ cận.” Trương Vinh Phương không có chú ý tới cảm xúc sau lưng, mà là ngẩng đầu, nhìn về phía sâu trong đất rừng phía trước bên phải.

Trời tối người yên, nơi sâu trong Hoàng Kinh sơn đang có mấy bóng người chợt lóe lên, thân pháp cực nhanh.

Bóng người tổng cộng ba người, tựa hồ vẫn chưa phát hiện mọi người Nghịch giáo bên này. Đảo mắt đã đi sâu vào đất rừng, lướt sát biên giới Hoàng Kinh sơn chạy về phía xa.

“Những người này gần đây thường xuyên đi ngang qua nơi này. Hơn nữa thân pháp rất tốt. Chúng ta chạm mặt vài lần, nhưng không giao tiếp với bọn họ.”

Trong những người còn lại của Nghịch giáo, một hảo thủ lên tiếng.

Những người còn lại không nói gì, lúc này bóng đêm mông lung, cũng không có ai thấy sự xấu hổ quẫn bách của Trương Chân Hải.

Đương nhiên, cũng có thể là cố ý làm bộ không thấy được.

Trương Chân Hải chậm rãi khôi phục, cũng nói theo.

“Hắn là người của Ngọc Hải bang.”

“Ngọc Hải bang?” Trương Vinh Phương vô cùng kinh ngạc.

“Vâng, gần đây Thứ Đồng có một bang lớn mới quật khởi, ở sau lưng, chúng ta hoài nghi rất có thể là phe phái bên Ngọc Hải Long Thần.” Trương Chân Hải gật đầu.

“Hải Long Tây tông à?” Trương Vinh Phương gật đầu.

Cái tên Hải Long này đúng là có duyên thật, đều đến nơi này rồi, mà vẫn còn có thể gặp được.

“Không cần để ý. Chỉ cần không trêu chọc đến chúng ta, thì không cần phải quan tâm bọn họ.” Hiện giờ hắn không có hứng thú hành hiệp trượng nghĩa, nước Hải Long rất sâu, cho dù có nhắc tới toàn bộ Đại Đạo Giáo thì nhiều lắm cũng là lưỡng bại câu thương. Không có cách nào giải quyết được.

Thế nên hôm nay, tuyến đường tốt nhất của hắn là tiếp tục ngủ đông, tiếp tục tích góp từng tí điểm thuộc tính một.

Hắn còn có mười lăm điểm thuộc tính, chính là giữ lại để chuẩn bị cho ngạnh công.

“Đi thôi.” Hắn trầm giọng nói.

“Vâng.” Thân thể Trương Chân Hải run lên, cấp tốc nói.

*

Trên vịnh Thứ Đồng, một con thuyền lớn ba tầng lầu đỏ đậm.

Trên đỉnh lầu tầng ba, nơi cột buồm.

Một tráng hán tóc dài rối tung, để trần lồng ngực thuận tay lấy túi rượu, nửa nằm nửa ngồi trên phần đỉnh nhìn trăng rằm trên biển.

“Hải thượng sinh minh nguyệt, thiên nhai cộng thử thời. Tình nhân oán dao dạ, cánh tịch khởi tương tư..

Ta ngươi từ biệt, từ Hoàn trung tới nay, đã có hơn chục năm rồi nhỉ? Liễu Triền huynh."

"Đúng là đã lâu không gặp rồi."

Lối vào phần đỉnh, một bóng người đeo mặt nạ ác quỷ mặc bộ áo bào màu bạc bước ra.

Nhìn đường cong cơ thể thì hẳn là nam tử, hai vai hắn ta rộng rãi, song chưởng quá gối, trên lưng quấn lấy một vòng roi bạc.

"Không ngờ ngươi sẽ bị bọn họ phái đến nơi đây." Nam tử mặt quỷ trầm giọng nói.

"Không phải ngươi cũng vậy sao? Lại còn lấy cái tên gì mà Ngọc Hải bang? Ha ha ha nếu như bị đám người trước đó biết được, không biết có thể cười đến rụng răng không nữa.

Giả mạo cái gì không tốt, không nên giả mạo phụ thuộc Ngọc Hải Long Thần." Tráng hán cầm túi rượu không thèm nhìn đối phương, ngửa đầu nhìn bầu trời đêm, đổ hớp rượu vào miệng.

"Tình thế cần thiết mà thôi." Nam tử mặt quỷ lơ đễnh: "Thiên Giáo Minh các ngươi qua đây, không phải cũng nhân cơ hội hạ thủ à."

"Có chút tâm tư đi, có điều ta qua đây chủ yếu vẫn là trước đó có mấy hảo thủ mất tích ở chỗ này." Tráng hán cầm túi rượu thuận miệng đáp lại: "Kế hoạch định ra từ sớm bị mắc cạn, sư tôn mệnh ta đến đây điều tra."

"Các ngươi vẫn dựa vào đám năm bè bảy mảng như cũ, chuyện gì cũng không thành được. Không bằng cùng ta, thế nào?" Nam tử mặt quỷ trả lời.

"Cùng ngươi á? Không phải Cảm Ứng môn các ngươi cũng năm bè bảy mảng giống vậy à? Ha ha." Tráng hán khoát tay: "Đừng khuyên ta, chí không ở chỗ này."

"Người các ngươi muốn tìm, hẳn là thủ giáo Trương Ảnh đi?" Nam tử mặt quỷ lên tiếng nói.

"Ngươi cũng biết?"

"Ừ, nếu đến Thứ Đồng, không có khả năng quên người này được. Trước đó Vĩnh Hương quận chúa mất tích, người này vẫn có thể bình yên vô sự, có thể thấy được Đại Đạo Giáo sau

lưng nhất định cực kỳ coi trọng hắn ta. Thậm chí vượt xa Đạo tử đời trước.”

Nam tử mặt quỷ giải thích: “Người của các ngươi thất thủ bởi hắn, cũng là điều đương nhiên.”

“Nói cũng phải. Có muốn làm cùng không?” Tráng hán cầm túi rượu cười hỏi.

Chương 690: Tìm kiếm (4)

“Không có hứng thú, bọn ta có kế hoạch của bọn ta, mọi người không can thiệp chuyện của nhau là tốt rồi.” Nam tử mặt quỷ trả lời.

“Cũng đúng. Vậy không can thiệp chuyện của nhau được rồi.” Tráng hán cầm túi rượu cười nói.

Hai người không nói tiếp gì nữa, nam tử mặt quỷ lại đợi trong giây lát, rồi xoay người rời khỏi.

Cho đến khi hắn ta triệt để rời đi.

Mới lại có một người không tiếng động đi tới bên cạnh tráng hán cầm túi rượu.

“Đại nhân, chúng ta còn tiếp tục giữ nguyên kế hoạch động thủ sao?”

“Đương nhiên. Bên cạnh Trương Ảnh kia nhất định có cao thủ Đại Đạo Giáo an bài bảo vệ.

Ngươi sắp xếp người đi động thủ, nhớ kỹ lưu lại ký hiệu, một cách tự nhiên người Lâm Lang hội và Bách Thương hội sẽ mắc câu.” Tráng hán túi rượu cười nói.

“Thế nhưng đại nhân, sao ngài lại xác định được bọn họ nhất định sẽ mắc câu?” Trợ thủ nghe vậy, hơi nghi hoặc hỏi.

“Rất đơn giản, một trăm mét xung quanh Trầm Hương cung, chính là cấm địa Đại Đạo Giáo Trương Ảnh tự mình vẽ ra.

Lâm Lang hội luôn luôn tự cao tự đại, cảm giác mình giao lưu trăm nước, nhìn ai cũng không để vào mắt. Đến lúc đó ngươi dẫn Chu Đông Quân tới phụ cận Trầm Hương cung là được rồi. Tiểu tử kia làm hỏng không ít chuyện của chúng ta, vừa lúc mượn lực giải quyết hắn ta.”

“Nhưng kế sách họa thủy đông dẫn đơn giản ấy, bọn họ thực sự sẽ mắc lừa sao?” Trợ thủ không thể nào hiểu được.

“Bách Biến hội chuẩn bị sẵn sàng trước. Đi thôi.” Tráng hán cầm túi rượu lười biếng nói.

“Thế nhưng, ngài sẽ không sợ Trương thủ giáo Trương Ảnh kia tự mình đứng ra ư? Nếu người bên cạnh hắn có thực lực rất mạnh, chúng ta phải tự xử như thế nào?” Trợ thủ còn chưa hiểu rõ cho lắm.

“Thực lực của hắn càng mạnh ta càng vui, vừa lúc khiến Chu Đông Quân đi thử xem, xem những người trước đó kia rốt cuộc là mất tích thế nào?”

Giơ lên túi rượu, hắn ta ngăn chặn trợ thủ vẫn còn muốn nói chuyện bên cạnh.

“Được rồi được rồi, nói nhiều quá sẽ không được mấy muội tử hoan nghênh. Đến, uống một ngụm, ngủ một giấc.

Yên tâm mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay ta.”

Hắn ta ngáp một cái, lười biếng nhắm mắt lại.

*

Cốc cốc cốc.

Ngoài căn phòng ở ngoại hoàn Thứ Đồng.

Trương Vinh Phương cầm theo bao lớn bao nhỏ, mặc trường bào áo gấm ngư vân, đội mũ da dê nạm vàng xám, không nhẹ không nặng đập vòng gõ cửa.

“Ai vậy?”

Trong nhà truyền tới một hồi tiếng bước chân gấp gáp.

Rất nhanh, trên cửa kéo mở một cửa sổ nhỏ, từ trong đó khuôn mặt của một hán tử tóc đen xuất hiện, nhìn hướng phía Trương Vinh Phương.

“Ngươi là ai? Xin hỏi có chuyện gì? Muốn tìm ai?”

Giọng nói của hắn ta đặc giọng Sơn tỉnh.

Khiến Trương Vinh Phương rất có cảm giác thân thiết. Hắn xuất thân Thanh Hòa Cung, chính là ở khu Bình Dư Sơn tỉnh.

Hôm nay không ngờ tại Thứ Đồng nơi xa, cũng có thể gặp được một đồng hương như vậy.

“Ta là Trương Cảnh Vinh, tới tìm Lý Quan Nhạc Lý sư phụ.”

“Ngươi có chuyện gì? Nói với ta trước đã.” Hán tử kia không có thả lỏng cảnh giác.

“Là như thế này, ta tới để bái sư học nghệ.” Trương Vinh Phương nghiêm túc nói, nhấc lễ vật trong tay lên.

“Bái sư học nghệ?”

Hán tử kia nhất thời sửng sốt.

Cạch.

Cửa sổ nhỏ một chút đóng.

“Ngươi chờ đã, ta đi tìm phụ thân qua đây.”

Trương Vinh Phương cũng không gấp, đứng ở trước cửa kiên trì chờ đợi.

Ngạnh công Lý Quan Nhạc này truyền thừa, chính là đời đời gia truyền, truyền nam không truyền nữ, có tên là Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện.

Khi nghe được cái tên này, Trương Vinh Phương trước tiên liền liên tưởng đến dũng tướng tuyệt thế phát huy công này.

Trước đó hắn vẫn luôn có chút hoài nghi, hôm nay môn võ công này xuất hiện, cũng càng tiến một bước chứng minh ý nghĩ của hắn.

Hắn hoài nghi, thế giới mà mình xuyên tới, rất có thể chính là một thế giới đặc biệt bắt đầu tách biệt từ cổ đại.

Đời trước có, nơi này cái có cái không.

Một ít danh nhân là như vậy, một ít thi từ ca phú cũng như vậy.

Không bao lâu sau, cửa lớn tòa nhà mở ra.

Một nam tử râu xồm vóc dáng cao to, khuôn mặt ưu buồn, mắt mang dò xét nhìn về phía Trương Vinh Phương.

“Ai nói cho ngươi biết đến chỗ ta bái sư học nghệ?” Nam tử tóc mai hoa râm, rõ ràng số tuổi không nhỏ.

“Vãn bối nghe nói Lý sư phó gia truyền sâu xa, ngoại công cương mãnh không gì sánh được, sinh lòng hướng tới…”

“Ngươi có thể đi về. Đi nhanh lên! Cút!” Nam tử phất tay, xoay người trở về phòng, hung hăng đóng cửa cái rầm.

Trương Vinh Phương nói còn chưa nói hết lời bị cắt đứt, thấy thế cũng hơi ngạc nhiên.

Có điều rất nhanh hắn đã khôi phục lại.

Thật ra trước khi đến, hắn đã phái người thử tiếp xúc hỏi thăm với Lý Quan Nhạc này rồi.

Nhưng đáp án lấy được lại là: Tuyệt đối không truyền cho người ngoài.

Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện, nghe tên có vẻ như là đầy đường, nhưng thật ra truyền thừa chính tông nhất vẫn luôn ở Lý gia.

Chương 691: Tìm kiếm (5)

Cũng tức là gia tộc Lý Quan Nhạc truyền thừa lại.

Bắt đầu từ gia gia của hắn ta, cả nhà Lý Quan Nhạc đều là tính tình ngoan cố.

Tuyệt đối không thỏa hiệp. Tình nguyện chết cũng không truyền ra bên ngoài!

Người Trương Vinh Phương phái đi trước đó, thậm chí cho ra giá cả và điều kiện người thường khó có thể tưởng tượng được, mà vẫn bị đuổi ra khỏi nhà.

Còn nếu như dùng phương thức cưỡng bức

Trước đó Lý Quan Nhạc chính là bị ép cho phải trốn khỏi quê hương, đi tới Thứ Đồng.

Nếu hắn tâm bất cam tình bất nguyện (không cam tâm tình nguyện), khi truyền thụ võ nghệ xảy ra vấn đề gì, giấu giếm chút tâm tư gì.

Ký ức bị sư tôn gài bẫy trước đó, đến bây giờ Trương Vinh Phương vẫn còn nhớ rõ mồn một.

Vẻn vẹn chỉ bỏ thêm hai chữ trên bí tịch, là đã dẫn đến hắn lãng phí lượng lớn tinh lực thời gian tiền tài một cách vô ích.

Hơn nữa, Trương Vinh Phương hắn trời sinh tính lương thiện, để cho nhà người ta truyền võ công, cũng không làm được chuyện ác liệt gì.

Thế nên cuối cùng, hắn vẫn là quyết định tự mình tới cửa bái phỏng.

Cốc cốc cốc.

Trương Vinh Phương lại gõ cửa.

“Lý sư phụ, ta là chân tâm thật ý muốn đến bái sư học nghệ. Ngài yên tâm, có điều kiện gì, ngài cứ đặt ra cho ta. Chỉ cần có thể chịu được, ta đều đi làm!”

Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện không phải ngạnh công tầm thường, luyện tới đại thành, thậm chí có thể như Lý Tồn Hiếu

năm đó, đến cả hình phạt ngũ mã phân thây cũng có thể bị hắn cứng rắn kéo về.

Trương Vinh Phương đương nhiên cũng muốn tận mắt chứng kiến kiến thức ngạnh công như vậy.

Chỉ là bất luận hắn gõ cửa la hét ở ngoài cửa thế nào, bên trong đều không có ai người đáp lại.

Trương Vinh Phương cũng không tức giận.

Hắn đã nắm toàn bộ tư liệu của Lý gia trong tay.

Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện, tăng phúc đối với lực lượng hết sức rõ ràng, hơn nữa sau khi luyện thành, khắp toàn thân chỉ có mấy điểm yếu như mắt lỗ tai lỗ mũi miệng, cùng với cửa sau.

Những nơi còn lại vững như kim thiết.

Những thứ không nói, Lý Quan Nhạc này chỉ là một cao thủ Lục Phẩm, mà có thể chỉ là vết thương nhẹ thoát thân trong mấy lần giao thủ với cao thủ Thất Phẩm Bát Phẩm.

Có thể thấy được sự cường hãn của môn ngạnh công này.

Gõ cửa trong chốc lát, bên trong vẫn không có người đáp lời, Trương Vinh Phương đành phải chủ động rời khỏi.

Ngồi xuống trong một tửu lâu phụ cận.

Trương Chân Hải ở một bên che mặt, ngồi xuống theo.

“Công tử, Lý Quan Nhạc không biết điều như vậy, không bằng trực tiếp tới cửa bắt lại nhi tử nữ nhi của hắn, dùng để uy hiếp…”

“Không nên bạo lực như vậy.” Trương Vinh Phương khoát tay: “Ép có được võ công kiểu đó, trung gian nếu như hơi có sai lầm thì phải rất nhiều năm sau mới phát hiện ra. Đến lúc đó cái gì cũng đều đã trễ rồi.”

“Vậy phải làm thế nào cho phải?” Trương Chân Hải cau mày: “Là cho không đủ tiền à? Vậy thì gấp bội giá cả trước đó là được, cái khác chúng ta không nhiều lắm, nhưng tiền thật sự tuyệt đối không thiếu.”

Rất nhiều tài sản mà tích góp sản nghiệp nhiều năm, ngụy trang thân phận, đều vượt xa sự tưởng tượng của người thường.

Căn bản không cần lo lắng không đủ tiền.

“Có thể thử xem. Còn có ba nhi tử nữ nhi của Lý Quan Nhạc nữa, có thể có thể bắt đầu từ hướng này.” Trương Vinh Phương đề nghị.

“Chỉ là do người biết ngạnh công thượng thừa quá ít. Còn lại rất nhiều đều thuộc đại giáo đại phái, không đồng ý truyền ra ngoài, bằng không đâu cần phiền toái như vậy!” Trương Chân Hải khổ não nói.

“Không sao, Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện, nếu như chúng ta điều tra không sai, môn ngạnh công này cao nhất thậm chí có thể luyện đến Siêu Phẩm. Là ngạnh công hàng đầu không hề kém cạnh một ngạnh công đại phái.”

Trương Vinh Phương rất có kiên trì.

Hôm nay điểm thuộc tính lại tăng thêm một điểm, đạt được mười sáu điểm.

Chỉ cần đối phó được Lý gia, thật lâu về sau đều không cần lo lắng vấn đề ngạnh công.

Ngạnh công phổ thông trên thị trường, thật ra hắn cũng tìm học rồi.

Nhưng môn Thiết Bố Sam trước đó, đạt được cường độ sau Lục Phẩm cũng đã đã vượt qua rất nhiều ngạnh công phẩm chất thấp.

Cũng làm cho ngạnh công phẩm chất thấp đó hoàn toàn mất hết tác dụng. Luyện chúng nó đến cảnh giới cao nhất, cũng không bằng cường độ hiện giờ của Thiết Bố Sam.

Thế nên sau này có muốn tìm, cũng chỉ có thể tìm võ công còn thượng thừa hơn cả Thiết Bố Sam.

Đại Quang Minh Long Hình quyền của Phật Môn Đông tông là một lựa chọn, đáng tiếc không ai dạy.

Chân Nhất Giáo cũng tương tự.

Nho Môn thì càng đã thất truyền sớm.

Ngạnh công thượng thừa có thể tìm được trên thị trường, hôm nay thật đúng là chỉ có mỗi của Lý gia thôi.

Dùng cơm xong, Trương Vinh Phương tiếp tục phái người đi ngồi xổm chờ ở Lý gia.

Ba ngày như vậy liên tục, đều là giống nhau.

Cho đến ngày thứ tư, một điểm thuộc tính mới lại hiện lên, Lý gia rốt cuộc có động tĩnh.

Chương 692: Ám thủ (1)

Lý Quan Nhạc đứng ra, ước hẹn Trương Vinh Phương ở phụ cận tiệm rượu Vân Cảnh gặp mặt nói chuyện.

Trương Vinh Phương vui vẻ đi trước.

Tiệm rượu Vân Cảnh ở ngoại hoàn Thứ Đồng, coi như là tửu lâu có đẳng cấp khá cao, đồ ăn ở đây không được tốt lắm, nhưng đổi lại trang trí hoa lệ, trông khá là có thể diện.

Toàn bộ tửu lâu cao ba tầng, từ trên hướng xuống, phân biệt có chế độ tiếp khách bất đồng.

Tầng cao nhất bình thường chỉ có khách hàng lớn trả giá cao quanh năm ở chỗ này mới có tư cách hẹn trước từ sớm.

Ở giữa là giá tầm thường phổ thông, tầng dưới chót là tiện nghi phần món ăn Đường thực.

"Lại nói tiếp, tiệm rượu Vân Cảnh này, mấy năm trước ta cũng đặc biệt thích tới nơi này ăn cơm. Tuy thức ăn không được ngon cho lắm, nhưng hoàn cảnh rất tốt, cách âm tốt, sàn nhà cũng dày, khi đi đường không kêu vang ầm ầm như những tửu lâu khác, ảnh hưởng tâm trạng."

Trong một gian bao sương lớn ở lầu ba.

Lý Quan Nhạc mang theo con trai cả Lý Nhị Thiền của mình, đang ngồi bên bàn tròn của bao sương, đối diện với Trương Vinh Phương và Trương Chân Hải thẳng thắn nói.

Trương Vinh Phương vẫn ăn mặc kiểu Trương Cảnh Vinh, dáng dấp của công tử phú gia yêu thích tập võ, tay cầm quạt trắng, tóc dài đái ngọc, trong phóng đãng mang theo một tia oai hùng.

Mà Trương Chân Hải bên cạnh hắn, thì mang mặt nạ đen, mũ lụa đen, mặc bộ đồ nền đen viền xanh vừa người, làm trang phục hộ vệ thị nữ tùy thân.

"Lý sư phó không bằng nói thẳng cho biết mình rốt cuộc muốn điều kiện gì, mới nguyện ý truyền thụ Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện lại cho tại hạ." Thái độ Trương Vinh Phương thành khẩn hỏi.

“Cái này… thật ra rất đơn giản.” Lý Quan Nhạc mỉm cười, sắc mặt hơi ưu buồn thoáng giảm bớt một chút.

“Tuyệt học gia truyền này của Lý gia ta, ngươi phải biết rằng cho dù ở Đại Đô, Trung Đô thì đều là tùy tiện hô lên một tiếng, là sẽ có vô số hảo thủ đến đây hỏi thăm.

Thế nên để truyền thụ võ công này, giá khẳng định không thấp…”

“Cái này dễ nói, Lý sư phó ra cái giá, có thích hợp hay không, tại hạ sẽ tính toán so sánh.” Trương Vinh Phương cười nói, chỉ cần nguyện ý định giá, hết thảy còn lại đều dễ nói.

Lý Quan Nhạc mỉm cười, vỗ nhẹ lên trên mặt bàn.

“Trương công tử sảng khoái, vậy ta sẽ nói thẳng. Nếu như ngươi muốn tu tập võ học gia truyền của nhà ta, thì cần thỏa mãn nhiều điều kiện. Cái đầu tiên trong đó, chính là đầu tiên cần phải giao nạp rất nhiều tiền đặt cọc.”

“Xin hỏi cần bao nhiêu tiền đặt cọc?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Số này!” Lý Quan Nhạc mở một bàn tay, giơ ngón trỏ lên.

“Dễ bàn dễ bàn, là một ngàn lượng à? Không thành vấn đề.” Trương Vinh Phương dễ dàng cười nói.

“Một vạn lượng!” Lý Quan Nhạc trực tiếp nói rõ: “Tiền đặt cọc ít nhất một vạn lượng!”

Thật ra hắn hoàn toàn không có ý định truyền thụ võ học, chỉ là trong nhà thực sự hết cách rồi, tiền nợ hàng hóa quá nhiều, rơi vào đường cùng, chỉ có thể nghĩ lừa gạt được bao nhiêu thì lừa.

Chỉ cần trả hết xóa sạch tiền nợ trước cái đã.

“Có thể!” Nụ cười của Trương Vinh Phương không đổi, khẽ gật đầu.

Shhh…

Trong lòng Lý Quan Nhạc rùng mình, thật ra hắn chỉ cố tình ra giá cao thôi. Nào nghĩ tới đối phương lại có thể tức khắc đáp ứng luôn, không hề chần chờ một tí nào.

“Ngươi xác định chứ!?” Hắn nghiêm mặt nói. Trong lòng đã hiểu được, sợ rằng võ công của mình ở trong lòng đối phương còn nặng hơn so với mình tưởng tượng.

Vừa nãy ra giá thiếu rồi… Lúc này tâm lý Lý Quan Nhạc nắm chắc hơn.

“Đương nhiên xác định rồi.” Trương Vinh Phương gật đầu.

Hiện giờ tuy hắn không có doanh thu nào cả, lại còn bởi vì tập võ chi tiêu không ngừng, nhưng tiền lấy được từ mật tàng, cùng với tiền tiết kiệm lúc trước của hắn, cho ra một vạn lượng ấy cũng không thành vấn đề.

Chỉ là không nghĩ tới đối phương sẽ muốn nhiều như vậy mà thôi.

“Tốt lắm, lúc nào có thể ký tên đồng ý, thu tiền đặt cọc?” Lý Quan Nhạc vội vàng nói.

“Đương nhiên là lúc nào cũng được rồi.” Trương Vinh Phương gật đầu.

Không bao lâu, hai người định ra một tờ hiệp nghị ký kết, ước định, một bên giao tiền, một bên chờ đủ các điều kiện còn lại rồi thì nhất định phải truyền thụ trọn bộ võ công cho người kia.

Lý Quan Nhạc suy nghĩ một chút, cẩn thận bỏ thêm ba điều kiện lên hiệp nghị.

“Sau khi giao tiền đặt cọc rồi, chỉ cần ngươi có thể làm được ba điều kiện mà ta nói. Võ học chính tông của Lý gia ta, tuyệt đối sẽ dốc túi tương thụ!” Hắn trầm giọng nói.

Trên thực tế, nếu không có việc buôn bán trước đó của hắn, dẫn đến đội tàu giải tán lỗ lã. Còn có tuyệt bút tiền hàng không thể trả hết được.

Hiện tại không thể không đi ra lấy võ đổi tiền.

Thật ra hắn vốn chỉ muốn mượn danh nghĩa truyền thụ võ công, lấy mấy ngàn lượng là đủ rồi.

Nào nghĩ tới…

Chương 693: Ám thủ (2)

Một vạn lượng… vị trước mắt này, thế mà lại không chớp mắt đã lấy ra toàn bộ??

Có số tiền kia, hắn thậm chí có thể trực tiếp xây dựng lại đội tàu lúc trước của hắn, thậm chí còn dư dả nữa.

Lúc này, Trương Vinh Phương cấp tốc xuất ra một vạn lượng ngân phiếu, tổng cộng mười tiền giấy bảo sao một ngàn lượng của Đại Linh, tất cả đều là tiền mới phát hành, do Trương Chân Hải bên cạnh trực tiếp trả.

Lý Quan Nhạc cố nén kích động trong lòng, chỉ cảm thấy giống như đang nằm mơ. Sau khi lấy được tiền rồi, khi hắn rời khỏi tửu lâu đều cảm giác bước chân hơi lơ mơ.

Những ngày tháng cực khổ, tại thời khắc này, dường như đã trở thành dĩ vãng.

Về đến trong nhà.

Mấy đứa con trai con gái đều vội vàng vây quanh hắn.

“Phụ thân! Tình huống thế nào rồi!?”

“Phụ thân, nói chuyện được như thế nào?”

“Tiền đâu? Tiền ở đâu??”

Ba nam ba nữ đều vội càng tới gần tiến lên, chờ phụ thân đáp lời.

“Yên tâm, tất cả thuận lợi… còn thuận lợi hơn so với trong tưởng tượng.” Lý Quan Nhạc mỉm cười.

Áp lực và không thuận phải trải qua trong thời gian dài, đều thoả thích thư giãn tại thời khắc này.

Hắn kể lại mọi chuyện từ đầu tới cuối, nhất thời mấy đứa con đều hơi kinh ngạc hét lên.

“Nhiều tiền như vậy, sao người nọ một lần đưa hết được vậy?”

“Lẽ nào lần này phụ thân ngươi thật sự muốn truyền cho hắn thật?”

“Không cần phải vội… Nếu như hắn thật sự có thể hoàn thành liên tiếp ba điều kiện, ta khẳng định sẽ nguyện ý chăm chú truyền thụ.” Lý Quan Nhạc gật đầu nói.

Chỉ là lời này, chính hắn nghe đều thấy không thể nào tin.

Trước đây cũng không phải không có ai muốn học võ học gia truyền của hắn, nhưng đều bị hắn cản hết lại.

Lúc này đây sở dĩ hắn đáp ứng, cũng là bởi vì trong nhà thực sự khiêng không nổi nữa.

Mặt khác, không phải còn có ba điều kiện sao?

Đến lúc đó chỉ cần người nọ không hoàn thành được ba điều kiện, hắn hoàn toàn có thể đại nhân đại lượng, vẫn truyền võ học, tùy tiện truyền chút da lông của võ học gia truyền, thì là xong chuyện.

Loại kịch bản như vậy, hắn quả thực quen thuộc cực kỳ.

Hơn nữa cũng không phải một mình hắn làm như thế, tổ tiên Lý gia làm như vậy có rất nhiều.

Bằng không, Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện bản thấp kém trên thị trường đều là đến từ đâu?

Lý Quan Nhạc vừa trấn an con cái, vừa bắt đầu tính toán số tiền kia nên dùng như thế nào, tài năng cấp tốc xây dựng lại đội tàu.

Hắn không cam lòng thất bại như vậy.

Người chính là muốn từ chỗ nào ngã sấp xuống, thì từ nơi đó đứng lên.

Sở dĩ hắn còn muốn ngóc đầu trở lại.

Chỉ là hắn không có chú ý tới.

Tiểu nữ nhi luôn luôn lý trí nhất, ôn nhu nhất trong đám con gái của mình, Lý Hoán Sa, lúc này đang thoáng lo lắng nhìn hắn.

Trên thực tế, trước đó bọn họ sẽ chạy đến Thứ Đồng sinh hoạt, chính là vì gài người khác một số tiền lớn ở địa phương khác, sau đó dùng để đến Thứ Đồng đặt mua đội tàu, muốn làm thuyền trưởng.

Bằng không trong thế sự hiện giờ, không có ai nguyện ý mang theo cả nhà lắm người, hối hả ngược xuôi, di chuyển khắp nơi như vậy.

Thế nhưng thủ đoạn như vậy, làm nhiều rồi, chung quy sẽ xảy ra chuyện…

*

Cách ngoài cảng Thứ Đồng mấy chục dặm, bên một bờ biển hoang dã.

Trên bờ biển đá loạn lung tung.

Cả người Trương Vinh Phương áo đen, cùng Trương Vân Khải, hai người đơn độc đứng trên hai tảng đá ngầm giằng co.

Xung quanh trừ bọn họ ra thì không có bất kỳ người nào.

Không có người Nghịch giáo, không có ngư dân nhàn tản, thủ hạ bên cạnh Trương Vinh Phương cũng không có.

Gió biển thổi qua, sóng biển đánh lên đá ngầm.

Hai người cách nhau hơn mười mét, cơ thể đều đứng thẳng.

“Thời gian qua đi hơn nửa năm, thực lực hôm nay của công tử tăng trưởng rõ ràng, xem ra không bao lâu sau, là có thể vượt xa lão nhân là ta đây rồi.” Trương Vân Khải thở dài nói.

“Vân Khải thúc cớ gì nói ra lời ấy, để đến cảnh giới của ngài, ta còn không ít con đường phải đi, ở tương lai có lẽ là có thể, nhưng bây giờ vẫn là kém không ít.” Trương Vinh Phương khiêm tốn nói.

“Coi như là ngươi đang an ủi ta.” Trương Vân Khải mỉm cười: “Lần này chúng ta liên tục bao vây tiễu trừ dẫn dụ Linh Lạc, đã khiến cho không ít thế lực chú ý. Đặc biệt nửa năm gần đây, tần suất động tác của chúng ta càng ngày càng cao, càng lúc càng nhanh, sợ rằng đã khiến cho người khác cảnh giác.”

“Là Linh đình, hay là…” Trương Vinh Phương hơi nhíu mày.

“Tây tông và Mật giáo đều có người đến Thứ Đồng rồi. Hai bên có vẻ như đang bố cục cái gì đó, cũng đang cướp đoạt chiếm quyền khống chế đội tàu.” Trương Vân Khải than thở: “Hôm nay chúng ta lấy ngươi như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, không biết ngươi có tính toán gì không?”

“Ngồi xem diễn biến là tốt rồi. Mục đích từ đầu đến cuối của chúng ta đều là bảo toàn bản thân, kéo dài chờ đợi tương lai. Tây tông và Mật giáo tranh chấp, thì có liên quan gì tới chúng ta?” Trương Vinh Phương trả lời.

Chương 694: Ám thủ (3)

“Đã hiểu rồi.” Trương Vân Khải gật đầu.

“Thật ra hôm nay gọi Vân Khải thúc ra đây, còn một nguyên nhân khác.” Trương Vinh Phương tiếp tục nói: “Đó chính là, võ đạo ta vừa vặn có chút đột phá, muốn tìm người thử nghiệm, nhưng xung quanh không có có đối tượng giao thủ thích hợp, thế nên…”

“Cũng được, vậy thì bồi công tử luyện một chút.” Thật ra Trương Vân Khải cũng rất tò mò với thực lực của vị công tử nhân chủng này.

Vị Trương Ảnh công tử này, nghe đồn chính là đạo nhân có tư chất văn công cao nhất Đại Đạo Giáo từ trước tới nay.

Nhưng phương diện võ công, thì chỉ biết là đã từng là Linh Sứ của Kim Sí Lầu, còn lại đều không biết gì cả.

Trong khoảng thời gian gần đây, cũng chỉ thấy vị này đông luyện một chút tây luyện một chút, rất ít chuyên chú võ học Đại Đạo Giáo. Dường như làm việc tương đối không đàng hoàng.

Lần này mình phải xem cho kỹ, xem rốt cuộc tu vi võ đạo của hắn là như thế nào.

Như vậy mới tiện cho việc phân phối lực lượng bảo hộ đối phương trong các hành động phía sau.

“Như vậy, đắc tội.” Trương Vinh Phương ôm quyền khom người.

“Mời công tử.” Trương Vân Khải là Tam Không, hôm nay tuy bởi vì không Bái Thần, mà thể năng thân thể trượt xuống, nhưng thực lực của Siêu Phẩm Tam Không, phối hợp với tạo nghệ cảnh giới võ công cực cao của bản thân hắn.

Trên mặt kỹ xảo, lại được bù đắp không ít tốc độ và lực lượng đã trượt xuống.

Hai người ngưng thần nín thở, bốn mắt nhìn nhau.

Đột nhiên, hai bóng người bay nhanh ra, cùng phóng hướng đối phương.

Võ học Trương Vân Khải tu hành có chút pha tạp, ra tay khi thì sắc bén như đao phong, khi thì nhu hòa như lá rụng. Đều xem người để lựa chọn.

Lần này, hắn lựa chọn nhanh.

Đảo mắt một cái, hai người lướt ngang qua nhau, trong nháy mắt trao đổi một chiêu.

Không có đụng vào, chỉ là ở trong nháy mắt sắp tổn thương đổi thương thì đồng thời thu tay lại, lướt qua người nhau.

Tốc độ hai người bạo phát, lại có thể không kém bao nhiêu.

Trong lòng Trương Vân Khải rùng mình, nhưng lão ta nhớ kỹ trước đây vị Đạo tử này vẫn chỉ có võ công là cấp bậc Ngoại Dược, hiện tại thế mà lại…

Không kịp nghĩ nhiều, thân hình lão ta biến đổi, xoay người giậm chân tại chỗ, một bộ Bát Quái Thiết Tâm chưởng nước chảy mây trôi thi triển ra.

Bộ võ công là võ học thượng thừa lão ta dùng nhiều nhất khi không cầm đao, đặc điểm của nó là công thủ cân đối, nhạy cảm linh xảo.

Bất luận đối mặt võ học đột nhiên bạo phát nào, đều có công năng dung sai rất mạnh.

Trương Vinh Phương thì từ đầu tới cuối lấy phù pháp Đại Đạo Giáo ra tay.

Vốn võ công Đại Đạo công chính bình thản, cân đối đa dạng, cũng là võ học cực tốt để ứng đối các loại võ công.

Loại võ học này cứng cỏi uyên bác, bất luận đối mặt với một chiêu nào đều có thể tìm được phương pháp phá giải đối ứng từ trong lượng lớn chiêu số tài nghệ.

Đối diện với Bát Quái Thiết Tâm chưởng, thân pháp linh xảo, xuất chưởng cương mãnh bạo liệt.

Trương Vinh Phương lợi dụng Hỗn Nguyên Phù, Triều Khí Phù nhẹ nhàng cân đối để ứng đối.

Mấy giây ngắn ngủi, cánh tay hai người đan xen, mỗi lần đều là sắp bắn trúng đối phương thì vội vàng biến chiêu.

Trương Vinh Phương không có tiến hành trạng thái cực hạn, cũng không có sử dụng Kỹ Năng Phá Hạn, chỉ là xuất thủ bình thường, dùng chiêu thức võ công và tố chất thân thể ứng đối.

Hắn đang tỉ mỉ thể nghiệm, sự khác biệt giữa Siêu Phẩm Tam Không và cấp bậc còn lại.

Theo ghi chép trong Hư Tượng phù pháp Đại Đạo Giáo, Nội Pháp cần lấy năm loại phương pháp khác nhau, nhiều lần cường hóa thân thể, đạt tới cấp bậc siêu việt Ngoại Dược.

Nói cách khác, Ngoại Dược là dựa vào dược vật cường hóa thân thể.

Nội Pháp, thì là thông qua mật pháp không cùng loại, dùng phương thức khác nhau kích thích rèn luyện thân thể, khứ trừ thuốc độc, sau đó tiến thêm một bước cường hóa thân thể.

Mà Tam Không…

Thật ra là chỉ Tà chất không, Tà khí không, Tà niệm không.

Trong võ đạo, gọi tất cả những thứ gây bất lợi với việc tu hành khỏe mạnh của bản thân là Tà.

Thế nên Tam không liền đem thân thể tu hành đến trình độ không một tạp chất, hoàn mỹ hài hòa, không tăng không giảm.

Hoàn thành Tam không về sau, dù cho đứng thẳng lôi đài, lấy cỡ này căn cơ, không ngừng đạt được thắng lợi.

Sau đó dùng thắng lợi mang tới lòng tin, kích thích tinh thần kéo tinh khí, từng bước một tăng lên, nhận được cường hóa, cho đến vững chắc tăng lên cường độ.

Cuối cùng chính là Tông Sư.

Hơn mười giây sau.

Đột nhiên có một tiếng vang nhỏ.

Thình thịch!!!

Trương Vân Khải và Trương Vinh Phương rốt cuộc chân chính giao kích.

Quyền chưởng của hai người tương đối, đồng thời lùi lại về sau mấy bước.

Mặt Trương Vân Khải hơi biến sắc, đây là lần đầu tiên lão ta chân chính cảm thụ được thành quả tu hành ngạnh công của Trương Vinh Phương.

Lúc này cái tay mà lão ta đối chiêu kia, lòng bàn tay hơi hơi đau đớn, rõ ràng là huyết quản tan vỡ mảnh nhỏ (vỡ ven). Có hơi sưng lên.

Chương 695: Ám thủ (4)

“Trở lại!”

Lúc này Trương Vân Khải không chần chờ nữa, mạch máu trên mặt nhô lên, làn da toàn thân ửng đỏ, cơ bắp cấp tốc phồng lên.

Thình thịch.

Trong chớp mắt lão ta biến mất ở chỗ cũ, giống như mũi tên nhằm phía Trương Vinh Phương.

Đây là tiến vào trạng thái cực hạn rồi.

Đã rất nhiều năm Trương Vân Khải không tiến vào trạng thái cực hạn khi luận bàn.

Ngày bình thường chỉ khi gặp phải Linh Lạc vướng tay chân thì lão ta mới có thể vận dụng trạng thái cực hạn ngắn ngủi.

Nhưng bởi vì tuổi tác tăng lên, chiêu số có mức tiêu hao cực đại ấy, lão ta có thể không cần, cũng không cần.

Dù sao cơ năng thân thể đang không ngừng giảm xuống.

Nhưng lúc này…

Oành oành oành oành!!

Trong nháy mắt, hai người giao thủ hơn mười chiêu.

Trương Vinh Phương đứng tại chỗ, song chưởng không ngừng ứng đối với công kích đến từ bốn phương tám hướng như tia chớp.

Nhưng sau khi Trương Vân Khải tiến vào trạng thái cực hạn, bất luận tốc độ hay là lực lượng, đều vượt xa hơn cấp bậc trước đó, khiến hắn có chút theo không kịp.

Lúc này Trương Vinh Phương khẽ quát một tiếng, cũng muốn tiến vào trạng thái cực hạn.

Toàn thân hắn hơi bành trướng, làn da chuyển thành màu xám trắng giống như là nham thạch, năm đầu ngón tay cả hai tay biến thành màu đen, giống tiểu đao sắc bén, không hề lùi lại tránh né mà cứng đối cứng với Trương Vân Khải.

Oành oành oành oành!

Lúc này đây, trong nháy mắt giao thủ hơn mười chiêu.

Trương Vân Khải lùi mạnh về phía sau, toàn thân bốc hơi khí nóng, giải trừ trạng thái cực hạn.

Ánh mắt lão ta phức tạp nhìn Trương Vinh Phương đối diện.

“Xem ra ta đã không hiểu ngươi rồi…”

“Vân Khải thúc cớ gì nói ra lời ấy?” Trương Vinh Phương cũng thu hồi trạng thái cực hạn.

Hai người chỉ là giao thủ giản đơn dò xét một chút, nhưng chỉ là như vậy đã chứng minh được, lúc này Trương Vinh Phương, dưới trạng thái cực hạn đã không hề yếu hơn Trương Vân Khải.

Điều này cũng đại biểu cho, hôm nay hắn đã coi như là đạt đến cấp độ thực lực Siêu Phẩm Tam không.

“Ngươi rõ ràng là kiêm tu thêm ngạnh công, còn không có tiếp tục dùng Ngoại Dược… thế nhưng vì sao…” Trương Vân Khải không rõ vị nhân chủng Đạo tử này là tu hành như thế nào.

Nhưng bất kể như thế nào, bây giờ nhìn lại, hắn rất mạnh. Thời gian tới cũng rất có thể sẽ trở nên càng mạnh hơn.

“Mọi người có duyên phận riêng mình, Vân Khải thúc cần gì phải câu nệ về việc đi con đường nào?” Tâm tình Trương Vinh Phương không tệ.

Võ công Siêu Phẩm Ngoại Dược Đại Đạo Giáo, là biểu tượng hắn dùng để che giấu thực lực chân chính của bản thân.

Nhưng đối với Trương Vân Khải mà nói, hai người đều có chung một bí mật.

Thế nên không cần che giấu nhiều lắm. Bằng không hắn sẽ không tới mức kiểm tra thực lực bản thân, đối luyện hằng ngày cũng không tìm ra đối tượng. Ngược lại sẽ ảnh hưởng kinh nghiệm giao thủ thực chiến, cái được không bù đắp đủ cái mất.

Hôm nay, Thiết Bố Sam tầng sáu, cộng thêm tăng lên hơn mười điểm sinh mệnh đã mang lại cho hắn thể phách cường kiện cùng tinh lực vô hạn.

Hai loại Kỹ Năng Phá Hạn chồng trạng thái cực hạn cùng lúc sử dụng, trước kia phỏng chừng hắn cùng lắm chỉ có thể kiên trì vài chục lần.

Nhưng bây giờ, hoàn toàn có thể tùy tiện sử dụng.

Trọng Sơn gấp năm lần, hắn cũng nếm thử qua, sau khi ngạnh công đạt tới Lục Phẩm cũng đã có thể sử dụng mà không bị thương.

Đây là biến đổi về chất do thể chất cường đại, cùng cường hóa sức chịu sinh mệnh mang tới.

Lúc này thực lực của hắn, nếu như muốn đánh đấm liều mạng thật, từ lâu không kém gì Trương Vân Khải trước mắt.

Thậm chí có khi còn phải vượt hơn.

Mà, mới chỉ qua hơn nửa năm…

"Công tử…" Trương Vân Khải nhìn Trương Vinh Phương một lúc lâu, rốt cuộc thở ra thật dài, nói.

"Ta cảm thấy rằng ngươi, nên thành gia…"

Thân thể này, chắc hẳn huyết mạch sinh ra cũng tuyệt đối xuất sắc nổi trội hơn người thường.

Nụ cười trên mặt Trương Vinh Phương chợt khựng lại.

"Việc này… Ta tự có tính toán."

Đơn giản ứng phó vài câu, hắn cấp tốc tách Trương Vân Khải, trở về Trầm Hương cung.

Cũng bắt đầu tự hỏi việc kết hôn sinh con.

Đúng thật, chỉ chớp mắt, hắn đã hai mươi tuổi rồi.

Rất nhiều bạn cùng tuổi ở lứa tuổi này, con trẻ đều đã có thể lăn lộn khắp nơi.

Chỉ là, Trương Vinh Phương vừa nghĩ tới tình cảnh tương lai mình phải đối mặt, liền hoàn toàn không có suy nghĩ kết hôn sinh con trong đầu.

Hắn từ lâu đã quyết định rằng không Bái Thần, mà sư tôn Sùng Huyền bên Thiên Bảo cung Đại Đạo Giáo thì một mực chờ văn công của hắn đột phá đến Luyện Thần viên mãn, đạt được hạn cuối của Linh Tướng Bái Thần.

Đây là phiền phức sớm muộn gì hắn đều phải đối mặt.

Hơn nữa… nghi thức linh hóa, tượng thần thần phật, linh tuyến quỷ dị, mấy thứ này không có cái nào không cho thấy rằng, thế giới này hoàn toàn không phải hòa bình phồn vinh như hắn nhìn thấy trước mắt.

Chương 696: Ám thủ (5)

Kết hôn sinh con, trừ cho mình thêm cái điểm yếu ra, còn lại không có tác dụng gì nữa.

Thế nên đây mới là điểm mấu chốt khiến hắn vẫn luôn nhẫn nại.

Ở Trầm Hương cung nghỉ ngơi một lúc, rất nhanh, bên Lý Quan Nhạc Lý gia lại truyền tới tin tức.

Cái thứ nhất trong ba điều kiện, có.

Lý Quan Nhạc yêu cầu hắn, giải quyết việc cho phép đồ vận chuyển mới đến.

Chỉ cần công việc này thành công, coi như là hoàn thành một điều kiện.

Mà điểm này, đối với Trương Vinh Phương thì thật ra cũng không khó.

Hắn tự mình mở miệng, Thương cục quản lý vận chuyển buôn bán đương nhiên sẽ cho chút thể diện.

Trên thực tế, hắn cũng từng lo lắng Lý gia sẽ cố ý đùa bỡn bịp bợm.

Nhưng nghĩ lại, ở cảng Thứ Đồng, cho dù có đùa bỡn bịp bợm, thì trừ phi là Lý gia không muốn sống.

Bằng không hoặc là không đáp ứng, sau khi đáp ứng, thì tất nhiên sẽ chăm chú truyền thụ.

Hơn vạn lượng ngân phiếu, cùng giấy cho phép vận chuyển buôn bán đủ để chứng minh, Trương Cảnh Vinh hắn ở cảng Thứ Đồng này có được năng lực lớn cỡ nào.

Nếu muốn trộm dùng mánh lới, đều cần Lý gia hắn có năng lực đó.

*

Lý phủ.

“Cho phép vận chuyển buôn bán là sự cho phép của cả thương đội, cái này không có hơn mấy ngàn vạn lượng bạc, nghĩ cũng

đừng nghĩ! Phỏng chừng lần này họ Trương kia chắc chắn phải khó xử.”

Lý Quan Nhạc rất rõ ràng, nếu muốn xây dựng lại đội tàu, nhất định phải được vận chuyển buôn bán trọng biện cho phép.

Nhưng hôm nay quan hệ của hắn đã sớm đứt rời. Mà ủy thác cho bên Trương Cảnh Vinh kia, lợi dụng quan hệ của người kia, hoàn toàn có thể tiết kiệm rất nhiều tinh lực và thời gian.

Nếu như hắn có thể làm được, vậy vừa lúc nhặt được tiện nghi lớn.

Nếu như làm không được, có thể nhân cơ hội chỉ dạy chút cơ sở đơn giản, dễ dàng lừa dối cho qua.

Đứng ở trong sân, trong lòng Lý Quan Nhạc tính toán hay lắm.

“Phụ thân!” Bỗng đại nhi tử Lý Nhị Thiền vội vội vàng vàng chạy tới từ cửa.

“Phụ thân! Vừa nãy người của công tử họ Trương kia đưa tới cái này!”

Lý Nhị Thiền đưa vật trong tay lên phía trước.

Đó là một tấm vải màu hồng mở ra, bên trên rõ ràng viết một hàng chữ lớn: cho phép vận chuyển Thứ Đồng.

“Nhanh như vậy à!?” Sắc mặt Lý Quan Nhạc chợt khựng lại.

Hắn vốn có ý hơi làm khó người kia.

Thuận thế có thể nhờ vào đó thoát khỏi hiệp nghị trước đó, nào nghĩ tới…

“Đây chính là đồ tốt đấy! Phụ thân! Có cái này rồi, chúng ta là có thể một lần nữa tổ kiến đội tàu!” Lý Nhị Thiền lộ rõ nét vui mừng trên mặt, không ngừng liếc nhìn tấm vải trong tay.

Trên mặt Lý Quan Nhạc nở nụ cười, tiếp nhận cho phép, tỉ mỉ xem qua một lần, xác thực chính là giấy cho phép hắn từng thấy trước đó.

“Không nghĩ tới người nọ còn có chút năng lực…” Tuy rằng bất ngờ, nhưng trong lòng của hắn vẫn vui mừng.

“Nếu như làm được cái này. Dù sao đưa người thì đưa cho trót, ngươi đi truyền bức thư, người của Trương Cảnh Vinh vẫn còn

ở đây chứ?”

“Có phụ thân.” Lý Nhị Thiền cấp tốc trả lời.

“Vậy đi nói cho hắn biết, điều kiện thứ hai. Khiến hắn tìm về những con thuyền ta đã bán giá thấp lúc đầu kia! Thuyền Tây Phong năm đó, là ta tự mình thiết kế, giám sát tạo ra thuyền tốt, nếu như hắn có thể tìm trở về thuyền Tây Phong, ta sẽ cho là hắn hoàn thành điều kiện thứ hai.” Lý Quan Nhạc cất cao giọng nói.

“Thế nhưng phụ thân… thuyền Tây Phong, không phải đã bị bán mất từ sớm rồi sao?” Lý Nhị Thiền nghi ngờ hỏi.

Không chỉ bán mất, đội tàu mua nó còn bị bắt cóc mất tích ở trên biển.

Lý Quan Nhạc đương nhiên đã sớm biết tin tức này, nhưng hắn vốn chính là vì làm khó Trương Cảnh Vinh.

Làm không được mới là hay nhất.

Đến lúc đó, hắn có thể danh chính ngôn thuận tùy tiện truyền chút cơ sở coi như xong!

Hơn nữa, năng lượng tài lực của Trương Cảnh Vinh này to lớn như thế, cũng làm cho trong lòng của hắn chậm rãi lại có một kế hoạch.

Hiện tại tài chính tới tay, đợi lát nữa đội tàu hoàn thiện, đến lúc đó hắn có thể trực tiếp rời khỏi Đại Linh, đi đến quốc gia khác bắt đầu lại từ đầu!

Đến lúc đó, quản tên khỉ gió Trương Cảnh Vinh đó có lai lịch bối cảnh thế nào, người đều ở nước ngoài rồi, tại sao phải sợ sự truy đuổi đằng sau nữa chứ?

Lý Quan Nhạc rốt cuộc thấy rõ, Đại Linh này cùng hắn bát tự không hợp, ở chỗ này liên chiến liên bại, còn không bằng ra ngoài biển khơi, mở một con đường khác!

Nói cho cùng, hắn vẫn không muốn truyền ra võ học, lại muốn nhận không tiền tài và giấy cho phép đội thuyền.

Trên thực tế, từ vừa mới bắt đầu, hắn đã quyết định từ lâu rằng tuyệt đối sẽ không truyền võ học gia truyền cho bất luận người ngoài nào.

Nhưng năng lượng và tài lực của Trương Cảnh Vinh không ngừng lộ ra, khiến hắn nghĩ, nếu như trái hẹn, chỉ sợ mình sẽ không thể sống tốt ở Thứ Đồng được.

Chương 697: Bản tâm (1)

Thế nên không bằng dứt khoát lừa một số lớn, sau đó đi xa tha hương.

Giống như trước kia!

“Thực sự không được, thì ngăn chặn điều kiện cuối cùng không nói, hoặc là cố ý nói một chuyện hoàn toàn không cách nào hoàn thành được.

Như vậy, thời gian lâu dài, làm không được, cũng không thể trách ta.”

Cốc cốc cốc.

Bỗng nhiên một tiếng đập cửa rất nhỏ vang lên.

“Xin hỏi, Lý Quan Nhạc Lý sư phó có ở đây không?”

Một giọng nam hơi âm nhu, từ ngoài cửa truyền tới.

“Đi xem là ai.” Lý Quan Nhạc hơi nhíu mày.

Giọng nói này hắn hoàn toàn không có ấn tượng, rõ ràng là người xa lạ.

Nhi tử Lý Nhị Thiền cấp tốc chạy tới, mở cửa sổ nhỏ trên cửa, nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài Lý phủ, một nam tử đầu đội nón lá đen, bên ngoài khoác áo khoác cưỡi ngựa màu đen, bên trong mặc áo dài hoa văn ô lưới, đang ngửa mặt lên, lộ ra một nụ cười mỉm quái dị.

“Tại hạ Tôn Định Long, là tới nói chuyện hợp tác với Lý Quan Nhạc Lý sư phó.”

Hắn nhìn thấy người ngoài cửa ăn mặc trang phục có chất liệu không tầm thường, một bộ kẻ có tiền.

“Mời vào mời vào!” Lý Nhị Thiền cho rằng lại là thần tài như Trương Cảnh Vinh, lập tức trên mặt mang theo nụ cười mà mở cửa.

Tôn Định Long nói cảm ơn xong, bước nhanh vào Lý phủ, ngẩng đầu nhìn Lý Quan Nhạc đang đâm đầu đi tới.

“Lý sư phụ, tại hạ và Trương Cảnh Vinh có ân oán riêng, võ học chính tông Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện, nghĩ ngươi cũng không muốn truyền thụ ra ngoài. Cho nên, lần này tới là muốn giúp ngươi một tay.”

Sắc mặt Lý Quan Nhạc trầm xuống, lập tức đề cao cảnh giác. Giơ tay ra hiệu con trai đóng kỹ cửa sân, thủ vững.

Hắn quan sát đối phương tỉ mỉ.

“Ngươi biết được việc này từ đâu? Với lại, giúp ta? Vì sao ta lại phải tin ngươi?”

“Lý sư phụ không biết nội tình vị kia, nhưng ta có thể kể ngươi nghe, chỉ dựa vào chính ngươi, muốn hoàn toàn thoát khỏi giám sát của nhân thủ trong tay Trương Cảnh Vinh, cao chạy xa bay vô cùng khó khăn.”

Tôn Định Long hơi cười một chút, giải thích.

“Nhưng nếu có chúng ta hiệp trợ, nhất định có thể khiến hắn mất cả người lẫn của, tổn thất nặng nề!”

“A? Mấy người là thân phận gì, nắm chắc như vậy à?”

Lý Quan Nhạc giật mình trong lòng, dự định trong lòng hắn trước đó thế mà trước mắt đã bị người này đoán đúng vạch trần.

Quả thực hắn đang lo lắng, chỉ dựa vào mình thì vô cùng có khả năng không thể ứng phó thế lực của họ Trương.

Mặc dù thực lực hắn không tệ, cũng có át chủ bài, nhưng ở cảng Thứ Đồng, cao thủ cửu phẩm trấn giữ bên ngoài có thể tốt hơn nhiều so với mấy vị ở quê quán mình. Một khi xảy ra chuyện…

“Chúng ta… Ngươi có thể gọi chúng ta là, Bách Thương.” Tôn Định Long mỉm cười trả lời.

Nhìn tên đầu óc đơn giản ngu xuẩn trước mặt, trong lòng hắn vô thức chờ mong, khi Trương Cảnh Vinh phát hiện mình bị hố sau đó tức giận và sa sút tinh thần.

Trước đó Thiên Giáo Minh liên tục hao tổn không ít lực lượng trên người đạo tử Đại Đạo Giáo này.

Cũng khiến cho mạch này của bọn họ làm cho Ma Ưng giáo chủ thất vọng hơn.

Bây giờ, phát hiện Trương Ảnh muốn tu hành ngạnh công mới vượt mức. Bọn họ hoàn toàn có thể hợp tác với Lý Quan Nhạc, lặng yên thêm chút tăng giảm trong luyện pháp ngạnh công.

Như thế thần không biết quỷ không hay, khiến Trương Ảnh luyện loại dị thường.

Tôn Định Long hiểu rất rõ, bên cạnh Trương Ảnh tuyệt đối có một nguồn sức mạnh không yếu, đang thủ hộ hắn mọi lúc mọi nơi.

Cho nên ác ý hơi rõ ràng cũng vô cùng dễ bị phát giác.

Nhưng nếu như là cách thức cực kỳ yếu ớt, cần thời gian dài mới bị phát hiện, vậy thì…

"Lý sư phụ, chỉ cần ngươi phối hợp hợp tác với chúng ta, đến lúc đó được chuyện…" Tôn Định Long bất động thanh sắc, lấy một quyển ngân phiếu từ trong tay áo ra đưa qua.

Lý Quan Nhạc nhận lấy xem xét, con mắt lập tức đăm đăm.

Tất cả thế mà đều là từng tờ ngân phiếu mệnh giá ngàn lượng!

Tiểu tử tốt…

Quả nhiên đám người này không xem tiền là tiền!

Vốn trong lòng hắn không tính truyền võ học gia truyền ra ngoài, lúc này lại gặp người trước mặt này cổ động, đột nhiên trong lòng lập tức nổi tâm tư.

Nếu cẩn thận chút, cùng ứng phó hai bên, ăn tiền hai đầu… Đến lúc đó mình đi xa tha hương một thời gian, chẳng phải là có thu hoạch gấp đôi?

Nghĩ đến đây, hắn có hơi kích động lên.

"Ngươi yên tâm, ta nhất định phối hợp! Chỉ là phối hợp làm sao thì còn cần bàn bạc cẩn thận." Hắn trầm giọng nói.

Muốn khiến hai bên cùng tin tưởng hắn, tín nhiệm hắn, chắc chắn độ khó là rất lớn.

Nhưng thử một lần cũng không gấp, lỡ như có thể thành thì sao.

Với lại, thực sự không được, hoàn toàn có thể để con cái mình làm vật thế chấp.

Dù sao con cái có mất rồi, thì vẫn còn có thể sinh nữa, mang một số tiền lớn và đội tàu, sau khi rời khỏi đây rồi thì ở đâu mà không thể tìm được vợ lớn vợ bé chứ.

Chương 698: Bản tâm (2)

Đến lúc đó chỉ cần có tiền có thế, không phải là muốn sinh bao nhiêu thì sinh bấy nhiêu sao?

Tôn Định Long không biết hắn đang suy nghĩ gì, mà là hơi cười một chút, tiến lên một bước, nhỏ giọng bắt đầu nói chuyện.

Hai người nhỏ giọng mưu đồ bí mật trong chốc lát.

Tôn Định Long xác định Lý Quan Nhạc đã nhớ kỹ điểm quan trọng trong kế hoạch, thì thoả mãn rời khỏi.

Hắn ta đồng ý xong chuyện, sẽ giúp rời khỏi Thứ Đồng.

Tất nhiên, đáp ứng là một chuyện, có làm hay không là một chuyện.

Nếu việc này không thành, vậy vẫn không sao, chỉ là một bước cờ nhàn rỗi. Nếu được chuyện…

*

*

*

Trương Vinh Phương rất có kiên nhẫn.

Sau khi nhận được điều kiện thứ hai của Lý Quan Nhạc, hắn trực tiếp vận dụng lực lượng tìm kiếm cái gọi là thuyền mất tích.

Mà ngày thường, hắn trừ tu hành, còn lại là đi tới Miên Vân cư chém gió biện luận, giết thời gian với ba người hảo hữu còn lại.

Nhắc tới cũng may.

Hắn mới bắt đầu tìm không bao lâu, Y Tây Ba Tư chủ thuyền lớn chủ động phái người tới cửa, báo hắn biết, chiếc số Tây Phong thì trong một đội tàu dưới tay hắn ta.

Không cần giao một đồng tiền nào, số Tây Phong được chuyển đến dưới trướng Trương Vinh Phương.

Lúc này, hắn mang thuyền đi tìm Lý Quan Nhạc.

Sáng sớm ngày mười bảy tháng tư.

Bên bờ biển một vùng ngoại ô Thứ Đồng.

Trương Vinh Phương và Lý Quan Nhạc cùng với hai thuộc hạ khác cùng nhau đi bên cạnh ven bờ vào bến tàu.

Lúc này trên bến tàu đang đỗ ba chiếc thuyền lớn vẻ ngoài cổ xưa, vết thương chồng chất, nhưng kiểu dáng lại hơi kỳ dị.

Ba chiếc thuyền lớn hợp thành một đường, được dùng xiềng xích khóa lại, buộc chặt trên bến tàu.

Trên bờ còn có thuyền viên Y Tây Ba Tư đang phụ trách chờ bàn giao.

Một đoàn người Trương Vinh Phương vẫn chưa đến gần toàn bộ, Lý Quan Nhạc đã hai mắt đăm đăm.

Hắn nhìn chằm chằm thẳng tắp vào thuyền bên cạnh bến tàu, sắc mặt rung động. Có vẻ như muốn nói không ra lời.

“Làm sao? Lý sư phụ, có phải điều kiện thứ hai được tính là hoàn thành chưa?” Trương Vinh Phương ở một bên nhã nhặn hỏi.

Lý Quan Nhạc nhìn ba chiếc thuyền lớn, trong đó có một chiếc, trên thân thuyền khắc ấn ba chữ to rõ ràng: Số Tây Phong.

Rung động trong lòng của hắn kịch liệt hơn xa so với biểu hiện mặt ngoài.

“… Trương công tử… Quả là lời nói đáng tin! Nói là làm! Bội phục, bội phục!” Lý Quan Nhạc trầm mặc, tâm trạng bây giờ có hơi kích động mà gật đầu.

“Đúng vậy, điều kiện thứ hai tính là ngài đã hoàn thành.”

“Như vậy, Lý sư phụ có thể nói điều kiện thứ ba chưa?” Trương Vinh Phương mỉm cười nói.

“Cái điều kiện thứ ba…” Thực ra trong lòng Lý Quan Nhạc hoàn toàn chưa từng nghĩ tới điều kiện thứ Ba.

Hắn cho là muốn hoàn thành cái thứ hai cũng phải cần thời gian rất lâu.

Nhưng bây giờ…

“Xem ra Lý sư phụ chưa nghĩ ra điều kiện thứ ba nên làm cái gì. Không sao, ngươi có thể chậm rãi nghĩ, ta không vội.” Trương Vinh Phương chỉ mỉm cười nói.

“Quả thật Trương công tử là người đáng tin. Như thế, cho Lý mỗ nghĩ cho tốt.” Lý Quan Nhạc lộ ra vẻ tươi cười.

Thực ra nếu không phải võ công gia truyền nhà hắn có tổ huấn, tuyệt đối không thể truyền ra ngoài, bây giờ hắn muốn trực tiếp truyền cho vị thổ hào trước mặt này.

Quả nhiên là vị này làm việc, quá sảng khoái, quá trung thực, quá tri kỷ.

Lý Quan Nhạc nhanh chóng lên thuyền, cẩn thận tuần tra một lần, phát hiện quả thực chính là chiếc thuyền lớn chủ lực trước đó của hắn, trong lòng thoáng có chút cảm động.

Chiếc thuyền này là kết tinh lúc trước hắn bỏ ra rất nhiều tâm huyết, mới kiến tạo hoàn thành.

Bây giờ cuối cùng quay về tay, bởi vậy, cảm nhận đối với Trương Vinh Phương cũng tăng lên rất nhiều.

“Thế nào?” Trương Vinh Phương ở bên cạnh hỏi.

“Cực kỳ tốt! Cực kỳ hài lòng!” Lý Quan Nhạc muốn trêu chọc, nhưng phát hiện mình hoàn toàn không có cách chọc.

Không chỉ tìm về số Tây Phong cho hắn, còn sửa chữa nội bộ chỉnh thể một lần, thoạt nhìn bề ngoài cổ xưa, nhưng bên trong sửa sang tu bổ chút, sớm đã rực rỡ hẳn lên.

Bây giờ bất cứ lúc nào cũng có thể ra ngoài viễn hành.

“Thỏa mãn là được.” Trương Vinh Phương gật đầu. “Như thế, ta cáo từ trước, còn xin Lý sư phụ mau chóng nghĩ kỹ điều kiện thứ ba.”

“Chắc chắn là thế rồi!” Lý Quan Nhạc nghiêm túc gật đầu.

Không bao lâu sau, hai người giao tiếp hoàn tất, Trương Vinh Phương đã dẫn người đi xa.

Mà Lý Quan Nhạc, thì lại dò xét số Tây Phong và hai chiếc thuyền còn lại một lần nữa.

Sau khi xác định không sao hết, thì xuống thuyền hồi phủ.

Thuyền đã tới tay, tiếp theo nên chiêu mộ thủy thủ, sau đó chuẩn bị đi xa thử một lần.

Nhưng trong lòng Lý Quan Nhạc còn có một tầng tính toán khác.

Đêm khuya mấy ngày sau.

Hắn âm thầm rời khỏi phủ đệ, dừng lại ở một chỗ bến biển hoang vu tới gần một viên đá ngầm lớn màu đen, lẳng lặng chờ đợi.

Bóng đêm mông lung, ánh trăng ảm đạm. Sóng biển màu đen xám xô từng lớp lại từng lớp, giống như bôi dầu hỏa lên bờ biển.

Chương 699: Bản tâm (3)

Chưa chờ bao lâu.

Rất nhanh, một bóng người màu đen đội mũ lá, lặng yên xuất hiện ở một bên tảng đá ngầm lớn khác, đi tới chỗ hắn.

“Lý sư phụ, xem ra ngươi đã chuẩn bị sắp bắt đầu?” Bóng người nâng khuôn mặt lên, đương nhiên đó là Tôn Định Long trước đó đã từng tới Lý phủ.

“Ta đã đồng ý, vậy thì chắc chắn sẽ làm. Chỉ là…” Lý Quan Nhạc chần chờ nói.

“Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là, thế lực Trương Cảnh Vinh quá mạnh, ta lo lắng đến lúc đó có thể xảy ra chuyện…”

“Không cần sợ, chờ sau khi ngươi dạy hắn một phần nội dung, có chúng ta giúp đỡ, có thể thoải mái trực tiếp viễn hàng bằng thuyền lớn, rời khỏi quốc gia này.

Đến lúc đó, cho dù thế lực Trương Cảnh Vinh hắn có mạnh hơn nữa, cũng không có cách bắt ngươi.” Tôn Định Long mỉm cười nói.

“Nhưng… Ta hơi không đành lòng… Trương công tử làm người thật không thể chê!” Lý Quan Nhạc thở dài. “Ta vẫn cảm thấy, giao ước trước đó chúng ta nói không tính toán gì hết thì tốt hơn.”

“Lý sư phụ dự định truyền thụ ngạnh công nghiêm túc?” Tôn Định Long nghe xong, vẻ mặt lập tức mất nụ cười.

“Đúng thế, chỉ là cảm thấy, vì chút lợi ích như vậy mà muốn gây bất lợi đối với người tốt như Trương công tử, lương tâm Lý mỗ ta băn khoăn…” Lý Quan Nhạc thở dài.

“… Thêm năm ngàn lượng!” Tôn Định Long trầm mặc, quả quyết lên tiếng.

“Cái này… Ta vẫn…”

“Tám ngàn!” Tôn Định Long tiếp tục tăng giá.

“Ta…”

“Một vạn!”

“… Được rồi… Xem ra Tôn huynh cũng là người chân thành. Như thế… Lý mỗ ta đánh bạc một lần!” Cuối cùng trên mặt Lý Quan Nhạc lộ ra nụ cười.

Hắn cảm giác bàn tiếp nữa, có thể kẻ đối diện sẽ trở mặt, lúc này quả quyết dừng lại.

“Lý sư phụ, làm người vẫn không nên quá tham mới tốt.” Tôn Định Long thản nhiên nói, lấy toàn bộ ngân phiếu trong tay áo ra, cuốn thành một quyển đưa qua.

“Tôn huynh nói cực phải!” Lý Quan Nhạc cười gật đầu. “Ngươi yên tâm, đã đáp ứng việc này, ta nhất định làm cho ngươi được thỏa đáng!”

“Vậy là tốt rồi!”

Tôn Định Long gật đầu. Tiền cái gì, coi như tạm thời đặt ở chỗ người này, dù sao sau đó sớm muộn gì hắn ta sẽ thu sạch cả gốc lẫn lãi về.

Hắn ta không gấp chút nào.

Ngày hôm sau.

Trương Vinh Phương mới rời giường, vừa rửa mặt, vừa nghe người ngụy trang mình ở bên cạnh báo cáo các tình huống vài ngày trước.

Hắn để lúc rảnh nhìn điểm thuộc tính, phát hiện điểm thuộc tính tự do đã đạt đến 18 điểm.

Mà điểm sinh mệnh bây giờ của hắn đã là 78…

Cái này mang ý nghĩa… Còn góp nhặt bốn điểm nữa, thêm toàn bộ vào sinh mệnh là có thể đạt tới một trăm.

Trước đó hắn còn chưa chú ý, lúc này chợt phát hiện mấu chốt này, lập tức trong lòng hơi động.

Hơi chờ mong.

“Ngày hôm trước, Tây tông sai phái người tới, xây dựng Vọng Hải tự ở Tây Giao, người phụ trách là thiền sư Vọng Thư xuất thân từ Chân Phật tự. Đã đến đây bái phỏng qua.”

“Tỏa Liên bang và Ngọc Hải bang lại bộc phát xung đột vũ khí, Tỏa Liên bang chết mười hai người, bị thương hơn sáu mươi người. Ngọc Hải bang chết bốn người, bị thương hơn mười người.

Tỏa Liên bang bại lui toàn diện, nhường quận một quận hai hai đầu bến tàu.”

“Có người trong thành phát hiện tung tích nhỏ của Bạch Thập giáo, hình như lại có dấu hiệu vào thành truyền giáo.”

“Rương hàng hóa quận ba trên bến tàu trượt xuống, nện tổn thương ấu nữ phủ doãn gia, phủ doãn đại nhân đích thân đến, giận dữ cách chức mấy vị quan viên, muốn tịch thu rương hàng hóa, đuổi bắt chủ nhân phía sau, nhưng bị đào thoát, chưa thành.”

“Sáng nay đội tàu Cách Tang đến vịnh Thứ Đồng, trong lúc dỡ hàng, có một nhóm mới nhất…”

Lão đạo ngụy trang nói còn chưa dứt lời, đột nhiên một quan binh hộ vệ bên ngoài nhanh chóng chạy vào.

“Đại nhân! Cấp báo! Lý phủ Lý Quan Nhạc, cùng với người nhà mất tích bí ẩn vào tối hôm qua, có người nói lúc bốn giờ trên đường trông thấy người đến đội tàu Bành Tao. Nghi ngờ bỏ chạy!”

Trương Vinh Phương hơi ngẩn ra, đang nâng chung trà trên tay nhưng dừng giữa không trung.

“Thông tin chắc chắn chứ?”

“Là thông tin từ theo dõi trông coi Lý gia và bến tàu truyền về.” Quan binh nhanh chóng trả lời.

Trương Vinh Phương nhắm mắt.

Thở dài một tiếng.

“Đi thôi, đi xem.”

Trần Hãn bên cạnh thấy thế, có chút bất đắc dĩ.

Thực ra hắn ta đã khuyên nhủ Đạo tử, bảo đừng tín nhiệm người kia quá mức, chỉ là Đạo tử cảm thấy, làm người thì nên lấy chân thành đối đãi người, muốn học tập tuyệt học gia

truyền của người ta, tự nhiên muốn đưa ra thành ý lớn nhất của mình.

… Bây giờ quả nhiên xảy ra chuyện.

Trương Vinh Phương mang theo một đoàn nhân mã, vội vội vàng vàng nhanh chóng tiến về Lý phủ.

Chẳng qua là khi hắn đến Lý phủ, ở đây đã người đi lầu trống.

Tàu số Bành Toa.

Ở giữa mặt biển xanh thẳm, ba chiếc thuyền màu trắng hai lớn một nhỏ, đang nhanh chóng chạy tới phương hướng rời xa Đại Linh.

Ba chiếc thuyền kéo ra bọt biển như đường chỉ trắng dài nhỏ ở sau lưng.

Chương 700: Bản tâm (4)

Hơn mười mặt buồm tầng tầng lớp lớp, bị gió biển thổi được nâng lên, thúc đẩy thuyền nhanh chóng tiến lên.

Đội tàu Bành Toa dùng số Bành Toa làm chủ thuyền, chủ yếu kinh doanh đội tàu khách để vận chuyển lưu lượng khách lui tới.

Một gian lớn trong phòng khách trên chủ thuyền.

Lý Quan Nhạc cười ha ha, thoải mái cầm lấy từng miếng vàng thỏi trong tay.

Hắn đã sớm chuẩn bị, lấy tất cả ngân phiếu ra đổi thành vàng trong đêm, mang người nhà không dừng lại mà trực tiếp bao thuyền, lặng yên rời khỏi.

Lúc này, trong Lý phủ còn có không ít người hầu hắn dùng tiền mời tới, mặc trang phục của bọn họ, giả vờ bọn họ còn trong phủ kéo dài thời gian.

"Phụ thân… Người hai bên đó thực sự là quá ngu, còn thật cho là chúng ta sẽ thành thật mang theo số Tây Phong đi cùng? Thật coi chúng ta là kẻ ngu à? Ha ha ha!" Lý Nhị Thiền ở bên cạnh cũng không nhịn được cười to, nhìn mấy rương vàng thỏi, miệng không khép lại được.

"Đúng thế đúng thế, đám người này thực sự quá dễ lừa. Thật sự cho là chúng ta sẽ thành thật đợi trong nhà, ngu… Quá ngu!"

Lão nhị Lý Tam Sinh cao ráo, cũng vui sướng cười lên.

Lúc này mấy đứa con cái còn lại đang vui vẻ ra mặt, một khi thoát được tình trạng quẫn bách, đời sống tương lai lại hiện ra hy vọng.

Còn có điều gì đáng để mong chờ hơn cuộc sống như vậy?

"Ta nói cho các ngươi, loại người họ Trương và họ Tôn này. Bình thường cao cao tại thượng quen rồi, cho là không ai dám tùy tiện lừa gạt mình, dám tham tiền của bọn họ.

Cho nên làm gì cũng khá là yên tâm. Lừa gạt loại người này là thuận tiện nhất.

Ta đang cho bọn họ học một khóa, để bọn họ hiểu rõ cái gì gọi là lòng người hiểm ác, cũng coi như là cho bọn họ tăng kinh nghiệm nhân sinh."

Tâm trạng Lý Quan Nhạc thư sướng nói. Sở dĩ hắn dám lớn gan xằng bậy như vậy, cũng là bởi vì, mặt ngoài hắn là cao thủ ngạnh công, nhưng thực chất hắn còn ẩn giấu một thuật ẩn nấp ngụy trang cực kỳ cao minh.

"Càng là người như bọn họ, càng cho là tất cả đều ở trong lòng bàn tay, người dám lừa bọn họ không tồn tại.

Cho dù xuất hiện, cũng không trốn thoát giám sát của bọn họ.

Mà thực chất, chỉ cần có thể bảo đảm mình an ổn thoát khỏi, quả thực dạng người này chính là túi tiền miễn phí tốt nhất!"

Hắn sờ bộ râu trên cằm, càng phát ra tâm trạng đắc ý.

"Có phải bây giờ ngươi rất đắc ý hay không?"

Đột nhiên một âm thanh rõ ràng truyền đến từ ngoài cửa.

Nụ cười trên mặt Lý Quan Nhạc im bặt mà dừng.

Hắn đột ngột quay đầu, nhìn về phía cửa.

Không chỉ là hắn, nụ cười trên mặt con cái Lý gia còn lại cũng nhao nhao biến mất, căng thẳng nhìn phía cửa. Từng người bắt đầu không tự chủ mà cầm vào chuôi vũ khí tùy thân.

Bành!

Trong chốc lát cửa gỗ nổ tung.

Một đại hán khôi ngô cao tới hai mét, người mặc giáp da màu đồng, cầm song chùy trong tay, sâu kín nhìn chằm chằm vào Lý Quan Nhạc.

"Có phải ngươi cảm thấy mình vô cùng thông minh hay không? Người khác rất ngu hay không?" Đại hán đi từng bước một vào cửa phòng.

"Giết hắn!" Tim Lý Quan Nhạc đập loạn, biết không tốt, bây giờ hắn chỉ có thể hy vọng người trên thuyền đối phương không nhiều.

Chỉ cần hắn tiên hạ thủ vi cường, xử lý cao thủ đối phương, thì…

Lúc này hắn bước xa một bước, bắp thịt toàn thân bành trướng biến lớn, làn da hiển hiện từng mạch máu màu tím.

Đánh tới một quyền vào đầu đại hán.

Một cỗ lực lượng từ các nơi toàn thân hắn hội tụ đến cánh tay phải, sau đó vung ra như đạn pháo.

Một kích này đã vượt qua phẩm cấp trước đây của hắn. Cho dù là thất phẩm cũng không dám tùy ý ứng đối.

Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện không chỉ rèn luyện cường độ thân thể, còn có thể đem lại cường độ lực lượng vượt qua rất nhiều đồng cấp.

Khiến người ta thấy khoa trương nhất là, Lý Quan Nhạc mới lục phẩm, thế mà có thể kích phát trạng thái cực hạn thuộc về võ học gia truyền.

Bành!

Trong chốc lát, nắm đấm của hắn bị đại hán dùng chùy đồng ngăn trở.

Nhưng một cái chùy khác lại như quỷ mị, hung hăng đánh vào chính giữa phần eo hắn.

Keng!

Đầu búa như nện ở trên mặt kim loại nào đó, phát ra tiếng chạm nhau của kim loại.

Lý Quan Nhạc điềm nhiên như không có việc gì, chỉ là bị nện nghiêng lệch mấy bước, lại tiếp tục nhào về phía đối phương.

Hai người đều là hệ sức mạnh, cứng đối cứng, không tránh không né, đang chém giết toàn lực trước cửa.

Chỉ là lúc Lý Quan Nhạc đang chém giết, chợt nghe thấy một tiếng hét thảm vang lên từ phía sau lưng.

Hắn quay đầu thật mạnh.

Nhìn thấy một người lùn thấp bé, thân pháp cực nhanh giao thủ với con cái mình.

Mà trong đó con gái lớn của hắn đã che lấy cái cổ, đau khổ ngã trên mặt đất, cả người là máu tuyệt vọng đưa tay về phía hắn.

Mặc dù thường xuyên muốn ném mấy đứa con gái bị xem như tiêu hao phẩm ra ngoài gạt người, nhưng lúc thật sự nhìn thấy một màn trước mặt này.

Chương 701: Bản tâm (5)

Lý Quan Nhạc chỉ cảm thấy trong lòng có một cỗ huyết khí đi theo tức giận mà xông lên não hải.

Mặt hắn soạt cái phiếm hồng lên.

"Ta giết ngươi!" Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, quay người nhào về phía người lùn.

Nhưng đại hán trước cửa lại mặc kệ hắn nhiều như vậy, một chùy hung hăng đập trúng phía sau lưng hắn.

Bộp!

Cơ thể Lý Quan Nhạc bị đập bay lên, hung hăng đâm vào một bên boong thuyền.

Boong thuyền sụp đổ vỡ ra, văng mảnh vụn gỗ ra.

Hắn nhanh chóng bò dậy, thế mà vẫn không có chuyện gì, ngược lại rống giận tiếp tục nhào về phía người lùn.

Phốc.

Đột nhiên là một mảnh máu tươi nổ tung.

Con trai cả tử Lý Nhị Thiền, bị đại hán tiện tay đập một chùy trúng lồng ngực, phun ra một mảng sương máu lớn tại chỗ.

Ba đứa con cái Lý gia còn lại nhao nhao thét lên lên, hoảng sợ muốn thoát khỏi chỗ trốn.

Nhưng không làm nên chuyện gì.

Trong âm thanh người lùn nhe răng bén nhọn cười. Từng người bọn họ bị đại hán dùng chùy và người lùn thoải mái thu hoạch.

Hai người giống như khỉ làm xiếc, dẫn Lý Quan Nhạc tới một hồi chạy bên này, một hồi chạy bên kia.

Bất kể khi nào, Lý Quan Nhạc chỉ có thể ngăn cản một người, mà một người khác sẽ rảnh đi tay đến thoải mái giết loạn.

Cuối cùng…

Trong cả khoang thuyền rộng lớn chỉ còn lại ba người còn có thể đứng thẳng.

Tất cả mọi người Lý gia cũng chỉ còn lại một mình Lý Quan Nhạc, ngơ ngác đứng tại chỗ.

Hắn nhìn dòng máu thi thể đầy đất, mạch máu toàn thân càng nhô lên chuyển động dữ dội.

"A!"

Bỗng nhiên, hắn rống một tiếng điên cuồng khàn cả giọng, nhào về phía đại hán dùng chùy.

Vừa rồi đã bành trướng thân thể một vòng, lúc này thế mà lại biến lớn hơn một ít, đồng thời màu da toàn thân dần dần hóa thành màu đỏ sậm.

*

*

*

Vịnh Thứ Đồng.

Sắc trời chậm rãi sáng rõ.

"Đến rồi, đến rồi!"

"Số Bành Toa quay về!"

Thuyền viên bên cạnh Y Ba Tây Tư ngạc nhiên hô.

"Không phải bọn họ sớm đã xuất phát sao? Là đi Atsay bên ấy, sao bây giờ quay về?" Có người kinh ngạc hỏi.

Trên bến tàu.

Trương Vinh Phương mang theo một đoàn người, đang ngắm nhìn thuyền biển xa xa dần tới gần, chờ đợi nó dần dần tới gần.

Vốn dĩ là bọn họ đến đây xem xét tình huống, hỏi chỗ số Bành Toa cần đến.

Lại không ngờ, mới đến đây đã nhìn thấy số Bành Toa thế mà trở về địa điểm xuất phát…

Không bao lâu sau.

Số Bành Toa chậm rãi cập bờ, ném mỏ neo thuyền ra ngoài, buộc chặt cố định.

Sau đó dựng bậc gỗ xuống thuyền ra.

Từng thủy thủ thuyền viên trên thuyền gào thét lớn với bên dưới.

Theo gió biển, mọi người mơ hồ ngửi được mùi máu tươi nhàn nhạt bay xuống từ trong thuyền.

"Xảy ra chuyện!" Sắc mặt Trương Vinh Phương trầm xuống, nhón chân đi nhẹ vào, cấp tốc tiến đến bên trong thuyền.

Những người còn lại nhao nhao đuổi theo.

Lúc mọi người lên tới boong tàu, thì tất cả đều giật mình.

Cả boong tàu mấp mô, điểm màu đỏ máu phiêu tán rơi vãi khắp nơi.

Một đại hán giáp da cao hai mét, lồng ngực sụp đổ, ngã trên mặt đất sớm đã mất hơi thở.

Ở bên cạnh hắn ta, còn có thi thể người lùn áo đen không đầu.

Mà Lý Quan Nhạc đang xếp bằng ở bên cạnh thi thể, máu me khắp người, một con mắt mất tròng mắt, một cái chân cũng bị cứng rắn xoay thành bánh quai chèo, đã hoàn toàn phế đi.

Hắn cúi đầu, trong tay nắm vuốt một sợi thuốc lá, làn khói màu trắng tung bay, lại không rít một ngụm nào.

Hình như là nghe thấy tiếng động.

Lý Quan Nhạc chật vật ngẩng đầu, nhìn về phía mọi người lên thuyền.

Một con mắt còn sót lại của hắn dại ra mà mờ mịt, ngơ ngác nhìn thấy Trương Vinh Phương lên thuyền.

Nhất thời, hai người không hề nhúc nhích.

Thật lâu sau, Trương Vinh Phương mới nhịn không được mở miệng.

"Lý sư phụ, tổn thương trên người ngươi…"

"Trương công tử… Cầu ngươi…"

Đột nhiên Lý Quan Nhạc lên tiếng.

Hắn chậm rãi, vất vả xê dịch cơ thể, mạnh mẽ khom lưng, uốn gối về phía Trương Vinh Phương, đập đầu.

“Ta giao võ công cho ngươi! Cho ngươi hết! Cầu ngươi… báo thù giúp ta! Báo thù…”

Hắn nặng nề dập đầu trên boong thuyền, một lần tiếp một lần, giọng nói nghẹn ngào.

Theo từng tiếng dập đầu để lại trên boong tàu từng vết máu không ngừng chồng chất lên nhau.

Nước mắt và dòng máu không ngừng trộn lại chảy xuống, rơi xuống boong tàu, lại bị trán nện xuống bắn nước ra.

Trương Vinh Phương trầm mặc.

Hắn nhìn Lý Quan Nhạc không ngừng dập đầu, nhìn thấy thuyền trưởng đang giải thích tình huống với bộ đầu nha môn đến đây điều tra.

Bịch.

Đột nhiên, thân thể Lý Quan Nhạc nghiêng một cái, ngã xuống đất ngất đi, mất ý thức.

“Người tới, mau đem Lý sư phụ xuống dưới chữa thương thật tốt!” Trương Vinh Phương nhanh chóng nói.

“Nhưng mà… Công tử, người này lừa nhiều tiền của ngài như vậy…” Một quan binh thủ giáo nha môn bên cạnh không nhịn được nói.

“Tiền là tiền, sau đó lại nói, mặc kệ làm sao, hắn có thể bất nhân, ta không thể bất nghĩa. Mạng người quan trọng, cứu người trước rồi nói!” Trương Vinh Phương nghiêm mặt nói.

Chương 702: Bản tâm (6)

“Cái này… Vâng!” Mấy tên quan binh bất đắc dĩ, chỉ có thể nhanh chóng tiến lên, tìm cáng cứu thương trên thuyền, cẩn thận từng ly từng tí khiêng Lý Quan Nhạc lên, mang đi.

Trương Vinh Phương cũng tới đi cẩn thận kiểm tra.

Lúc này mới phát hiện, thương thế trên người Lý Quan Nhạc nặng hơn xa so với thoạt nhìn bề ngoài.

Trừ phương diện tàn tật tứ chi, nội tạng hắn cũng chịu trọng thương, có dấu hiệu xuất huyết bên trong nội tạng.

Nhanh chóng phục dụng thuốc trị thương của Đại Đạo Giáo cầm máu cho hắn, sau đó dùng thủ pháp tiệt mạch cơ sở cầm máu.

Hắn xử lý đơn giản xong mới để người ta khiêng xuống, tìm y sư chữa trị.

Hành động kia của hắn, cũng khiến người chung quanh dồn dập tán thưởng.

Thiện danh của Trương Cảnh Vinh bất giác mà khắc thật sâu vào trong lòng đám người chung quanh ở bến tàu trong giây phút này.

Lúc này có người mơ hồ nhận ra thân phận thật sự của hắn. Rất nhanh, chuyện Trương Cảnh Vinh chính là thủ giáo Trương Ảnh, không biết tự lúc nào đã bắt đầu truyền ra.

Vào giờ khắc này danh tiếng và thanh danh Đại Đạo Giáo cũng để lại hạt giống không đáng chú ý ở bến tàu Thứ Đồng.

Sau khi xử lý xong án kiện số Bành Toa, Trương Vinh Phương ngồi xe ngựa trở về Trầm Hương cung.

Trong toa xe.

Trương Chân Hải vẫn mang theo mặt nạ như cũ, ngồi chung một xe với hắn.

“Công tử… Không phải chúng ta hạ thủ… Người của ta còn chưa kịp ra tay, thì có một người khác động thủ trước.”

Trương Chân Hải đè thấp âm thanh, nhíu mày bẩm báo nói.

“Ta biết.” Trương Vinh Phương nhẹ nhàng dùng thìa múc một muỗng kẹo gừng đổ vào trong trà nóng.

“Mặc dù kết quả giống mong muốn của chúng ta, nhưng mà… Nhìn thấy một phụ thân vì báo thù cho nhi tử mà dập đầu với ta. Trong lòng ta…”

“Công tử quá thiện tâm rồi.” Trương Chân Hải nhìn ánh mắt Trương Vinh Phương có hơi nhu hòa.

“Thiện tâm… Có lẽ vậy…” Trương Vinh Phương nhẹ nhàng thở dài. “Chỉ là có đôi khi lại nghĩ, thì ra mỗi người đều là người trong cuộc. Hắn như thế, ngươi và ta sao lại không phải như thế?”

Thực ra, hắn không nghĩ như thế, nhưng nếu không như thế, làm sao có thể khiến Lý Quan Nhạc cam tâm tình nguyện giao bộ võ công cho hắn?

Tất nhiên, vốn dĩ là hắn không có ý định làm tuyệt tình thế, giết người Lý gia thành tuyệt hậu. Đáng tiếc… Ý trời là như thế…

Mấy ngày sau.

Lý gia.

Trương Vinh Phương chắp tay đứng thẳng, ngước nhìn lá rụng lả tả trên đỉnh đầu.

Gió mát phất phơ, đã qua đông, hôm nay đã sớm đến lúc thay mùa lá mới.

“Thật xin lỗi, cuối cùng vẫn không thể nào tới kịp cứu các ca ca tỷ tỷ của ngươi.”

Hắn cúi đầu xuống, nhìn về phía nữ tử còn trẻ đi ra khỏi phòng cách đó không xa.

Nữ tử một thân váy trắng thuần, dây cột tóc màu trắng buộc tóc đen, bên khóe mắt hơi hơi có nước mắt và sưng đỏ.

Chính là ấu nữ Lý Hoán Sa của Lý Quan Nhạc.

Từ ban đầu, nàng đã sớm có cảnh giác đối với việc phụ thân làm. Cho nên khi trong đêm được mang theo lên thuyền, nàng

sớm đã kịp thời truyền tin cho thuộc hạ Trương Vinh Phương.

Đáng tiếc…

“Không trách công tử, là bọn họ không có phúc khí… Quá tham lam…”

Lý Hoán Sa đặt khay trà trên tay lên bàn đá, nhẹ nhàng châm trà cho Trương Vinh Phương.

“Thực ra, từ rất sớm trước đó, ta đã nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy, chỉ là không ngờ rằng sẽ đến đột ngột như vậy.”

Lúc đó nàng tìm chỗ trốn trên thuyền trước.

Sau đó mặc dù không biết vì sao những hung đồ kia không tìm nàng, nhưng mặc kệ làm sao, nàng được sống tiếp.

“Cha ngươi bên ấy… Một chân và một mắt…” Trương Vinh Phương nói khẽ.

“Có thể như vậy cũng tốt, về sau hắn có thể dưỡng lão cho tốt, một mình ta chăm sóc hắn, không để hắn lại đi làm chuyện vi phạm lương tâm…” Lý Hoán Sa cúi đầu nói.

Dừng lại.

Đột nhiên nàng ngẩng đầu.

“Xin hỏi công tử, hai người trên thuyền kia… Rốt cuộc lai lịch ra sao? Thật không phải ngài…”

“Không phải.” Trương Vinh Phương thản nhiên nói.

Hắn không nói dối.

Vốn dĩ người hắn điều động không có ý định làm đến tuyệt tình như thế, chỉ là dự định bắt mọi người Lý gia, diễn một vở kịch hai cây sậy.

Nhiều lắm chỉ là phế bỏ mấy người để hù dọa.

Lại không ngờ đuổi tận giết tuyệt.

Dù sao tâm địa hắn còn chưa ác nghiệt như thế, nếu không phải vì Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện, cũng không đến nỗi đưa ra hạ sách này.

Đáng tiếc, thế đạo này…

“Ta hiểu rồi…”

Lý Hoán Sa nhìn đôi mắt chân thành của hắn, lựa chọn tin tưởng.

Quả thực, thực lực thế lực của đối phương, nếu muốn động thủ, vốn hoàn toàn không cần tốn công tốn sức như vậy.

Chỉ là nàng không tưởng tượng nổi là, chỉ là người của Trương Vinh Phương động thủ trễ chút ít…

Lý Hoán Sa trầm mặc, cuối cùng lấy một cuốn sách nhỏ hơi mỏng trong tay áo ra, đặt trên bàn đá, đẩy qua.

“Đây là võ công Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện gia truyền Lý gia ta, là bản chính. Ngài lấy đi trước tiên đọc cho quen thuộc một hai, rất nhiều mấu chốt quyết khiếu trong đó, còn có bộ phận giản lược, phụ thân sẽ đặc biệt giảng giải cho ngài.”

Chương 703: Lâm Lang (1)

“Đa tạ.” Trong mắt Trương Vinh Phương lóe lên một tia hiểu rõ, đưa tay trịnh trọng cầm sách.

“Ngươi chuyển lời cho phụ thân ngươi, ta đã sắp xếp người đang tìm kiếm hung thủ. Còn có cái tên hắn cung cấp, tổ chức gọi là Bách Thương, ta cũng đã bắt đầu điều tra. Tin tưởng không được bao lâu nữa có thể có kết quả.”

“Đa tạ công tử… ân tình như thế…” Lý Hoán Sa uốn gối muốn quỳ xuống.

“Tuyệt đối không thể!” Trương Vinh Phương nhanh tới trước nâng nàng lên. “Ta cũng chỉ làm một ít chuyện mà người thường đều làm.”

“Không… Là Lý gia ta thất đức trước. Nếu không phải công tử bất kể hiềm khích lúc trước… Ngài yên tâm, ngày sau ta và cha cũng đã hứa rồi, chỉ nghe lệnh công tử!” Lý Hoán Sa chém đinh chặt sắt nói.

“Hầy… Làm sao đến mức này…” Trương Vinh Phương thở dài, nhưng trong lòng thì đã tính toán, về sau có thể có thể để Lý Quan Nhạc phụ trách luyện tập đội ngũ cao thủ ngạnh công.

Hắn nghĩ tới, nếu mình muốn sống yên phận trên đời này, tất nhiên muốn nắm giữ một đoạn lực lượng có thể giúp đỡ mình bảo vệ người thân tài sản.

Dù sao hắn chỉ có một người, thiếu phương pháp phân thân.

Nhưng lực lượng bình thường, đối mặt với Linh Lạc lại yếu ớt không chịu nổi.

Cho nên… Việc này còn phải bàn bạc kỹ hơn.

Sau khi rời khỏi Lý gia.

Trương Vinh Phương mang theo mật sách trở về Trầm Hương cung, cẩn thận đọc.

Vừa nghiên cứu một chút đã là bảy ngày.

Trong bảy ngày, giữa chừng Lý Quan Nhạc tỉnh lại, nghỉ ngơi mấy ngày, sau đến đây tìm kiếm Trương Vinh Phương, sau khi biết thân phận thật sự của hắn, Lý Quan Nhạc khiếp sợ, lúc này cẩn thận chỉ điểm phương diện ngạnh công cho Trương Vinh Phương không thiếu chút gì.

Lần này hắn ta không giữ lại chút nào mà truyền thụ ra kinh nghiệm tinh túy của võ học gia truyền.

Dưới sự chỉ điểm của hắn ta, Trương Vinh Phương nhanh chóng bù lại một ít chỗ thiếu sót Thiết Bố Sam lúc trước.

Không cần dùng điểm thuộc tính nào, đã trực tiếp đi tới cảnh giới tầng thứ năm Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện.

Tầng thứ năm tương đương với Thiết Bố Sam tầng thứ sáu, thậm chí còn muốn mạnh hơn. Một ít tráo môn chưa luyện đến cũng được đền bù hết cả.

Môn ngạnh công này có tổng cộng chín tầng, đối ứng chế độ cửu phẩm. Mà mỗi một tầng đều có thể chiến đấu chém giết vượt cấp, lực lượng phòng ngự cực kỳ kinh người.

Thực ra trong tên, mười ba của cái gọi là Thập Tam Thái Bảo, chẳng qua là năm đó Lý Tồn Hiếu xếp hạng mười ba, không phải là công pháp có mười ba tầng.

Trong nháy mắt lại là hơn nửa tháng đi qua…

Mưa to như trút nước.

Cả Thứ Đồng đã mưa to ba ngày liên tục.

Du khách, khách hành hương đến Trầm Hương cung trong thắp hương ít hơn rất nhiều.

Từng gốc cây giống trước đó từng cấy ghép, và mầm bụi cây trong cung, lúc này cũng toả ra màu xanh nhạt sáng bóng, sinh cơ bừng bừng.

Trung bộ Đạo cung, trong thư phòng.

Trương Vinh Phương khoác đạo bào, cầm trong tay một phong thư tín mới nhận được.

Tin gửi tới từ phủ Vu Sơn, là tỷ tỷ Trương Vinh Du viết.

Đại ý nội dung trong thư là nói rõ tất cả bọn họ ở phủ Vu Sơn mạnh khỏe, bảo hắn không cần phải lo lắng.

Tin gửi tới thông qua người Nghịch giáo, còn là gián tiếp dạo qua một vòng, mới gửi đưa đến Thứ Đồng.

Chính là để tránh cho bị người phát hiện tin tức Trương Ảnh chính là Trương Vinh Phương.

Bây giờ hiểu rõ điểm này, chỉ có mấy người Kim Sí Lầu Đông tông.

Ví dụ như Thanh Tố, ví dụ như Thiên Nữ.

Nhưng bây giờ trong hai người này chỉ còn lại có một Thanh Tố còn ở. Thiên Nữ sớm đã mất tích.

Cho nên, trừ thư tín của tỷ tỷ, hắn còn có một phần thư là đến từ hai người Thanh Tố, cùng với Đinh Du Đãng Sơn Hổ.

Thanh Tố là chiến sĩ trải qua khảo nghiệm của Kim Sí Lầu, coi như là đáng tin tưởng, có một số việc giao cho nàng đi làm cũng coi như an tâm.

Mà Đinh Du Đãng Sơn Hổ thì thuần túy là thiên phú cực kỳ hơn người, Trương Vinh Phương hi vọng có thể bồi dưỡng nhiều hơn, đợi về sau trở thành phụ tá đắc lực.

Đinh Du đã đột phá cửu phẩm nhiều ngày, với thiên tư của hắn ta, chỉ sợ một khi tìm thấy Ngoại Dược đường tắt Siêu Phẩm thích hợp, là có thể thoải mái bước vào Siêu Phẩm.

Dù sao, vốn dĩ Siêu Phẩm chính là hậu hoa viên của người có thiên phú dị bẩm.

Người không có thiên phú, nghĩ cũng đừng nghĩ.

Cất thư tín lại, Trương Vinh Phương nhẹ nhàng châm lửa ở ánh nến bên cạnh, ném vào trong chậu than, mãi đến khi giấy viết thư đã hoàn toàn đốt thành màu đen, lại giơ tay vò nát.

“Bây giờ, Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện đã đạt đến độ cao ngũ phẩm, đã Nhập Môn. Vốn cũng nắm giữ toàn bộ công pháp tiếp theo.

Vừa vặn có thể dùng điểm thuộc tính trực tiếp tăng lên. Tới Ngũ phẩm, đến lục phẩm, đến thất bát cửu, không biết điểm thuộc tính của ta có đủ dùng hay không.”

Hắn nhắm mắt mở thanh thuộc tính ra, nhìn 22 điểm thuộc tính tự do để dành.

Chương 704: Lâm Lang (2)

“22 điểm, nếu dùng toàn bộ vào điểm sinh mệnh, cũng có thể trực tiếp phá trăm, bước vào phương diện mới.

Như vậy… Rốt cuộc là tăng sinh mệnh trước, hay là tăng ngạnh công trước?”

Trương Vinh Phương đứng ở trước cửa sổ thư phòng Đạo cung, rơi vào suy tư.

Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện ngũ phẩm, nếu 22 điểm có thể nâng lên tới cửu phẩm, như vậy ảnh hưởng với hắn sẽ tương đối to lớn.

Đến lúc đó, thân thể của hắn đủ để đạt tới cấp độ không sợ cửu phẩm cao thủ xuất lực đập vào, chỉ cần không phải thần binh lợi khí, vũ khí thuốc nổ, tổn thương bình thường đều có thể miễn dịch.

Cho dù là thần binh lợi khí thuốc nổ vũ khí, mức thương tổn cũng sẽ bị suy yếu đi rất nhiều.

Điều này mà nói có lực hấp dẫn rất lớn đối với Trương Vinh Phương.

Chỉ là… Chần chừ một lúc.

Hắn vẫn từ bỏ ý nghĩ này.

“Quên đi, bây giờ ta không lo áo cơm, bảo vệ an toàn đầy đủ, tạm thời không thiếu võ lực, có thể nên tăng giá trị sinh mệnh lên trước, sau đó lại nhìn cái khác.”

Đột nhiên thần sắc hắn khẽ giật mình.

“Không đúng, ngược lại là ta tăng phẩm cấp lên, trước hết tăng mười điểm sinh mệnh… Vậy thì không được chọn.”

Tính toán như thế, thế nào thì 22 điểm thuộc tính cũng không thể tăng Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện lên tới cửu phẩm.

Lúc này, hắn không chút do dự, một mạch nhét tất cả điểm thuộc tính vào thuộc tính sinh mệnh.

Vốn dĩ giá trị sinh mệnh là 78 điểm, liên tục lấp lóe, nhanh chóng tăng lên.

Đến 80…

85…

90…

95…

Đột nhiên tim Trương Vinh Phương bắt đầu gia tăng tốc độ đập, toàn thân bắt đầu phát nhiệt, máu tươi tuần hoàn, nội tiết tuần hoàn, lục phủ ngũ tạng, tất cả đều bắt đầu tăng tốc vận chuyển.

100!

Cuối cùng, giá trị sinh mệnh dừng lại tại trị số hoàn chỉnh này.

Không có động tĩnh.

Giống như tất cả suy đoán cảm giác trước đó chỉ là mơ mộng hão huyền.

Trương Vinh Phương chờ đợi trong chốc lát, phát hiện mình vẫn giống như trước, hai con mắt, một lỗ mũi, một cái miệng, lập tức bật cười khẽ lắc đầu.

“Xem ra là ta suy nghĩ nhiều…” Hắn đưa tay khép cửa sổ, đóng lại.

Kẽo kẹt.

Cửa gỗ nhẹ nhàng khép lại.

Ánh sáng nhanh chóng trở nên tối đi.

Sau đó biến thành màu xám.

Cuối cùng biến thành đen.

Một mảnh đen kịt.

Toàn thân Trương Vinh Phương chấn động, hắn cảm giác tất cả ánh sáng trong mắt bắt đầu biến mất, tất cả sự vật, màu sắc, rực rỡ trong tầm mắt, cũng hóa thành một luồng sương đen đặc đến không tản ra nổi.

Sương đen nhanh chóng thôn phệ bao phủ tất cả.

Hắn không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Trạng thái mù quáng này không biết kéo dài bao lâu.

Có lẽ là một phút, có lẽ là gần mười phút.

Rất nhanh, trước mặt Trương Vinh Phương lại có ánh sáng nhỏ bé lần nữa.

Dần dần, ánh sáng càng ngày càng nhiều, càng ngày càng sáng.

Đúng lúc này, tầm mắt đã hoàn toàn khôi phục bình thường.

Trương Vinh Phương mở to hai mắt, mình vẫn còn đứng ở trước cửa sổ như cũ, cửa sổ đã đóng lại.

Tất cả vừa rồi giống như chỉ là ảo giác.

Lúc này, hắn nhanh chóng nhắm mắt, mở thanh thuộc tính ra.

Võ công văn công trước đó không thay đổi, chỉ là võ công có thêm một nhóm hạng mục Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện.

Thứ thật sự khiến trong lòng hắn run lên là.

Ở phía dưới dòng sinh mệnh có thêm một mục mới.

'Thiên phú đặc chất: Thị lực siêu cấp - Ám Quang Thị Giác.'

"Thiên phú đặc chất… Thị lực siêu cấp…"

Trong lòng Trương Vinh Phương lập tức dấy lên sóng to gió lớn.

Lâu như vậy…

Thời gian dài như vậy!

Cuối cùng hắn nhìn thấy, kết quả rốt cuộc sinh mệnh không ngừng đi lên sẽ biến hóa gì!

Lúc này, hắn nhanh chóng chú ý tập trung trên hai mắt.

Trong mơ hồ, hắn cảm giác có vẻ như hai mắt mình có hơi khác.

Giống như tia sáng, toàn bộ thế giới càng sáng ngời, ánh sáng dồi dào hơn nữa.

Nhắm mắt lại.

Hắn thế mà có thể nhìn xuyên qua mí mắt, thấy rõ phần lớn môi trường bên ngoài.

Chỉ là ánh sáng màu đỏ lưu động trong máu tươi mí mắt làm hơi nhiễu mơ hồ.

Đánh giá tổng hợp lại, giống như là hình ảnh của người bình thường phủ thêm một tầng màu đỏ trong suốt.

Lại mở mắt ra lần nữa.

Trong lòng Trương Vinh Phương có loại kích động không hiểu.

Cho tới nay hắn chỉ tăng sinh mệnh lên hạn mức cao nhất như tập võ, hạng mục không thể không thêm điểm.

Nhưng bây giờ… Tất cả có biến hóa.

Nếu một trăm điểm là chất biến, mang đến cho ta thiên phú mới, như vậy thiên phú tiếp theo sẽ xuất hiện khi nào? Một trăm năm mươi, hay là hai trăm?'

Trong lúc đó Trương Vinh Phương sản sinh nhu cầu nóng bỏng đối với điểm thuộc tính mà trước nay chưa từng có.

Mặc dù chỉ là một Ám Quang Thị Giác nho nhỏ. Nhưng không hề nghi ngờ, tại thế giới bình thường ngay cả Tông Sư cũng chỉ là có khí lực lớn hơn một chút, tốc độ nhanh hơn một chút.

Tại thế giới mà khoa học kỹ thuật tương lai bị người kết tinh linh hóa hư thực mờ ảo thống trị.

Chương 705: Lâm Lang (3)

Từng chút từng chút siêu phàm chính là bắt đầu của tất cả!

Đang lúc tâm trạng hắn kích động, tràn ngập chờ mong đối với tương lai.

Cốc cốc cốc.

Tiếng gõ cửa nhè nhẹ vang lên.

“Đạo tử, có tin khẩn bẩm báo!” Giọng của đạo nhân ngoài cửa truyền đến.

“Chuyện gì?” Trương Vinh Phương chỉnh lại tâm trạng, trầm giọng hỏi.

“Chủ thuyền Y Ba Tây Tư đưa tới tin miệng, nói có đầu mối chủ dược ngài muốn.” đạo nhân nhanh chóng trả lời.

“Gì?” Trương Vinh Phương chợt run tay, mới vừa vặn phát hiện ảnh hưởng ẩn của sinh mệnh. Lập tức chủ dược cần thiết mỗi ngày cho Kim Thiềm công đã có đầu mối?

Chẳng lẽ hôm nay lại chính là ngày lành đẹp trời của hắn?

“Chuẩn bị một chút, ta muốn đi phủ đệ Y Ba Tây Tư một chuyến.”

Lúc này, Trương Vinh Phương lập tức lên tiếng.

“Vâng!”

Một lát sau.

Trong phủ đệ Y Ba Tây Tư.

Trong nhà ăn tráng lệ, mặt đất phủ thảm quý báu.

Y Ba Tây Tư và Trương Vinh Phương ngồi đối diện nhau, trước hai người là bàn ăn dài tới hơn 3m.

Trên bàn bày đầy đủ loại rượu ngon món ngon.

Bên cạnh còn có thiếu nữ mỹ mạo thân mang áo ngực màu trắng và váy ngắn phụ trách rót rượu trong lúc ăn.

“Thế nào? Gần đây đổi sở thích rồi?” Trương Vinh Phương bưng rượu vang trước mặt lên, nhẹ nhàng nhấp miệng.

Hắn còn nhớ mấy lần trước đến, thiếu nữ sinh khẩu chung quanh đều chỉ mặc một tầng rưỡi sa mỏng hồng nhạt trong suốt, cực kỳ dẫn lửa.

“Đây không phải thay đổi khẩu vị hay không, bây giờ Tây Ý bên ấy khai chiến, ta cũng coi như vận may không tệ, thu được một nhóm sinh khẩu lớn không tệ.” Y Ba Tây Tư đầy mặt ý cười, rõ ràng gần đây làm ăn tương đối thuận lợi.

Trương Vinh Phương cũng chú ý tới, các thiếu nữ phục thị lần này, phần lớn là tóc đỏ hoặc là tóc xù, tóc dài màu nâu sẫm, con mắt cũng đều là màu tím màu nâu hoặc là hỗn hợp.

“Vậy thì chúc mừng ngươi làm ăn thịnh vượng. Hay là nói chuyện chủ yếu ta muốn đi.” Hắn cười một tiếng, hơi không kịp chờ đợi.

Bây giờ giai đoạn thứ hai Ẩn Nhật trong Kim Thiềm công, chỉ còn thiếu một vị chủ dược là đã có thể khai lò luyện dược.

Một khi Kim Thiềm công lại tăng lên lần nữa, tốc độ hắn góp nhặt điểm thuộc tính sẽ tiếp tục gia tốc.

Đến lúc đó… Mở ra nhiều thiên phú hơn nữa, không còn là chuyện nói trên miệng nữa!

“Manh mối là thật.” Y Ba Tây Tư gật đầu.

Hắn ta vỗ vỗ tay, ra hiệu nữ thị vệ cận thân bên cạnh, tiến lên cầm một tấm da dê qua.

Hắn ta nhận tấm da dê, lật qua lật lại, đưa cho Trương Vinh Phương.

“Đây là một phần cổ tịch văn thư được lưu truyền xuống thật lâu trước đây. Trong đó có ghi chép về địa điểm phát hiện Huyền Dương Nhục Chi. Ngươi có thể xem thử.”

Trương Vinh Phương nhanh chóng nhận lấy văn thư, nhưng tất cả văn tự trong đó đều là ký hiệu vặn vẹo cổ quái kỳ lạ.

Hắn nhìn không hiểu…

“Văn tự này…” Hắn ngẩng đầu nhìn về phía đối phương.

“Cổ văn Ai Lợi Á.” Y Ba Tây Tư gật đầu: “Trên đó viết, một loại thực vật tên là Thái Dương Chi Huyết, sinh trưởng ở một hang động tên là Thiên Cực. Mà đúng theo miêu tả Thái

Dương Chi Huyết hoàn toàn giống Huyền Dương Nhục Chi lão đệ ngươi cần như đúc."

"Động Thiên Cực? Sao có thể tìm thấy chỗ này?" Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi.

"Ha ha." Y Ba Tây Tư cười một tiếng: "Thực ra, khi ta phát hiện sách này, cũng thấy cực kỳ khó tìm được địa điểm.

Dù sao dựa theo giám định của học giả, sách lịch sử này đã vượt trên trăm năm.

Ngươi cũng biết, thời gian trăm năm, thời gian trôi qua thì sẽ có rất nhiều địa hình có biến hóa to lớn. Nhưng trải qua người của ta không ngừng phái đi tìm kiếm so sánh, cuối cùng…"

Đột nhiên hắn ta dừng lại tiếp theo, vỗ vỗ tay.

"Người đâu, mang Mê Huyễn Thảo ta mới mua được thêm lên, ta muốn chia sẻ với hảo hữu!"

"Vâng." Một thị nữ bên cạnh thấp giọng đáp, sau đó nhanh chóng lui ra.

Không bao lâu sau, người này mang tới một mâm tròn màu bạc.

Trong mâm, đặt nằm từng nhánh cỏ vàng nhạt bị nướng qua. Cách xa mấy mét đã có từng luồng hương khí thanh nhã tràn ngập ra.

"Y Ba Tây Tư huynh, ngươi biết ta không hút cái này, đừng thừa nước đục thả câu, nói thẳng đi, giá bao nhiêu?" Trương Vinh Phương tương giao với hắn ta đã lâu, làm sao lại không biết đối phương có tâm tư gì.

"Thủ giáo đại nhân thật sảng khoái." Y Ba Tây Tư cười nói: "Chỗ ta đã phái người thăm dò qua, quả thật có thể đúng. Cho nên không cần phải lo lắng thực hư."

Hắn bưng rượu ấm lên, trực tiếp uống một hớp vào trong miệng.

"Ta bên này không thiếu tiền. Chỉ là gần đây có vài bằng hữu hy vọng đến Thứ Đồng du lịch nghỉ ngơi thật tốt. Nhưng bởi vì thân phận của bọn họ tương đối mẫn cảm… Là nhân sĩ tôn giáo."

“Truyền giáo sĩ sao?” Trương Vinh Phương híp mắt: “Giáo phái gì?”

“Thánh Y Mỗ giáo.” Y Ba Tây Tư trả lời.

“Chỉ cần không phải Bạch Thập giáo, giáo phái còn lại Đại Linh ta đều có thể bao dung. Nhớ đi thủ giáo nha môn đăng ký cho xong là có thể.” Trương Vinh Phương cười nói.

Trước đó Bạch Thập giáo to gan lớn mật, muốn kích động dân chúng chiếm lấy vịnh Thứ Đồng, bị giết chết cũng là bình thường.

Chương 706: Lâm Lang (4)

“Vậy đa tạ Trương thủ giáo.” Nụ cười trên mặt Y Ba Tây Tư càng thêm xán lạn.

“Bây giờ có thể nói chưa?” Trương Vinh Phương truy vấn.

“Tất nhiên. Địa chỉ thì ở…” Y Ba Tây Tư phất tay, tất cả sinh khẩu phục vụ chung quanh rút lui xuống dưới.

Chỉ còn lại hai người bọn họ.

Hắn mới nhỏ giọng nói ra vị trí cụ thể.

Ghi lại vị trí kỹ càng, Trương Vinh Phương mang cổ tịch về, tìm người giám định trong đêm, sau khi xác định là nguyên bản thật sự, lại so sánh với ghi chép trên mật sách Kim Thiềm công.

Hắn càng chắc chắn hơn, Thái Dương Chi Huyết ở trong cổ tịch này chính là Huyền Dương Nhục Chi.

Lúc này, hắn lập tức mang theo Trương Vân Khải, sáng sớm hôm sau đã xuất phát đi tới động Thiên Cực.

Vị trí ghi chép trong cổ tịch, thế mà lại ở bên trong Đại Linh, ước chừng trước sau cách năm trăm dặm.

Trọng bảo như thế, Trương Vinh Phương tìm hơn nửa năm mới gặp được một manh mối, tự nhiên cực kỳ coi trọng, dự định tự mình đi tới, không cho phép xuất hiện bất kỳ sai lầm nào.

Trước khi đi, hắn giao Trầm Hương cung cho Trần Hãn trông coi. Sau đó để tên giả mạo tiếp tục đại diện chức vụ, sau đó chờ hắn quay về.

Cách năm trăm dặm, hắn dùng tốc độ cao nhất chạy tới, tương đương với ra roi thúc ngựa, chỉ dùng một ngày là có thể đến.

Mấu chốt là cẩn thận tìm địa điểm vị trí sơn động, có thể cần tốn không ít thời gian.

*

*

*

Đêm khuya.

Vịnh Thứ Đồng.

Trên thuyền lớn mười sáu buồm thuộc Lâm Lang hội.

Thân thuyền to lớn có hơi lay động theo mặt biển.

Trêm boong tàu, hai tên nam tử cao lớn cường tráng quần áo lộng lẫy đang tựa ở mạn thuyền, nhỏ giọng trò chuyện gì đó với nhau.

"Địch Lan huynh, tối nay nhận được khoản đãi, ngươi và ta cũng coi như mới quen đã thân, làm gì phải keo kiệt bủn xỉn thế, lấy mật quyển ra nhìn qua cũng không được sao?" Một nam tử dùng giọng bất mãn nói.

"Không phải ta không muốn, kì thực là mật quyển chính là đồ mà gia tộc ta hao hết tài lực vật lực nhân lực mới tìm kiếm được, tuỳ tiện lấy ra, sợ là…" Một người khác có mũi cao thẳng, tóc vàng mắt xanh, dung mạo anh tuấn.

Nếu có những người khác trên thuyền ở đây, là có thể nhận ra, người này chính là con trai của đương kim hội chủ Lâm Lang hội, Địch Lan Lôi Nạp Đa, tên Đại Linh là Chu Đông Quân.

"Bây giờ đại nhân nhà ta tìm kiếm kỳ công tuyệt nghệ, trân bảo dược liệu bốn phía, chỉ cần có thể khiến cho đại nhân hài lòng, tuyệt đối sẽ không thiếu chỗ tốt của ngươi, cần gì phải keo kiệt như vậy."

Một nam tử khác lên tiếng lần nữa.

Lúc này hắn nâng khuôn mặt lên, lộ ra khuôn mặt mà Trương Vinh Phương tuyệt đối quen thuộc.

Rõ ràng là Trần Hãn!

Chu Đông Quân có hơi chần chờ.

Thực chất Lâm Lang hội cũng không phải là tổ chức hợp pháp ở Đại Linh, trong hội phần lớn là hung đồ các nơi tề tụ, cũng có cuồng nhân nước ngoài gia nhập liên minh. Tổng bộ ở một hòn đảo trên biển.

Tên là hội, kì thực coi như là một thế lực hải tặc.

Thực ra chủ yếu kinh doanh buôn lậu, cướp bóc, buôn bán nô lệ.

Trước đó hắn ta vừa nhận tới tay một mật quyển đặc biệt, trong đó có ghi chép một môn võ học cường hãn. Vừa lúc bị vị Trần Hãn trước mặt này biết được, đối phương chủ động tìm tới cửa, thương nghị mua bán với hắn ta.

Đối phương báo thân phận là quan viên chính chức của thủ giáo nha môn, mà lúc nào cũng có thể đến nha môn kiểm chứng.

Quả thực Chu Đông Quân tìm người nghe ngóng, phát hiện tất cả là thật, nên cũng an tâm rất nhiều.

“Có quan phủ xác nhận, ngươi còn sợ chúng ta quỵt nợ sao? Với lại, trừ tiền tài, đại nhân nhà ta ở nha môn bến cảng cũng được lời nói, đến lúc đó chào hỏi một chút, để lúc đội tàu tuần biển gặp được thuyền mấy người Lâm Lang hội, thoáng giả bộ như không nhìn thấy…” Trần Hãn mỉm cười tiếp tục khuyên nhủ.

Điểm này lại khiến Chu Đông Quân động lòng.

Bối cảnh hắn ta thâm hậu, thực lực phụ thân mạnh mẽ, thế lực khổng lồ, nhìn qua phong quang vô cùng, nhưng trên thực tế, đều là của cha hắn ta.

Người khác vừa nhắc tới hắn ta thì chính là con trai Chu Huyết Minh.

Chuyện này khiến Chu Đông Quân tâm cao khí ngạo càng trở nên không kiên nhẫn hơn, hắn ta thực sự muốn thành lập mạng lưới mối quan hệ thuộc về mình, lưới thế lực, sáng tạo truyền thuyết thuộc về mình.

Mà hữu nghị với đạo tử Đại Đạo Giáo Đại Linh… Đúng là một phần đại lễ khiến hắn ta vô cùng động lòng.

“Như thế, thì…” Chu Đông Quân vỗ vỗ tay: “A Lâm, đi đem mật quyển lại đây cho ta một chút, phiền toái rồi.”

“Vâng.” Một cái bóng mờ bên cạnh hắn ta chợt lóe lên, không biết đã hiện thân từ chỗ nào, sau đó vội vàng tiến đến cửa vào buồng nhỏ trên tàu.

Nhìn kỹ lại hư ảnh, rõ ràng là một nữ tử che mặt bọc toàn thân trong áo da xanh đen bó người.

Tốc độ thân pháp nữ tử cực nhanh, rõ ràng tạo nghệ võ công vượt xa cao thủ tầm thường.

Chương 707: Lâm Lang (5)

“Chờ một lát. Ta để thị vệ thiếp thân đến lấy mật quyển.” Chu Đông Quân mỉm cười nói một câu với Trần Hãn.

“Không sao, ta không vội.” Trần Hãn gật đầu. Hắn ta mỉm cười trở lại.

Chu Đông Quân còn muốn nói chuyện, lại chợt ngửi được một cỗ hương khí vô danh truyền ra.

Lông mày hắn ta cau lại, muốn kéo dãn khoảng cách.

Đột nhiên đầu hơi choáng váng.

Lúc này trong lòng kinh hãi.

Với tính kháng dược của hắn ta thế mà cũng có thể sinh ra mê muội, có thể thấy mùi thơm này…

Phốc!

Trong lúc đó, Trần Hãn trước mắt nhanh như tia chớp đánh một chưởng nặng nề vào chính giữa lồng ngực hắn ta, sau đó tay kia khẽ vỗ sau cổ.

“Ngươi?”

Hai mắt Chu Đông Quân ngạc nhiên, đôi mắt trợn lên, ngất đi.

Trần Hãn hơi cười, nâng người nhảy lên một cái, giẫm mượn lực ở mép thuyền, nhẹ nhàng rơi xuống.

Phía dưới sớm có thuyền nhỏ trôi nổi gần đó.

“Đi!”

Trần Hãn kéo người khẽ quát một tiếng.

Thuyền nhỏ cấp tốc chạy ra phía xa xa.

Lúc này trên thuyền lớn của Lâm Lang hội vang lên cảnh báo, từng bóng cao thủ đuổi tới mép thuyền.

“Nhanh đến cứu thiếu chủ!”

“Có thích khách!”

Trong từng tiếng hò hét, từng cao thủ có kỹ năng bơi cực mạnh nhảy khỏi thuyền rơi xuống nước, nhanh chóng đuổi theo thuyền nhỏ.

Đáng tiếc tốc độ thuyền nhỏ cực nhanh, Trần Hãn trên thuyền dùng một tay tóm lấy tóc Chu Đông Quân, đứng dậy nhìn qua cao thủ Lâm Lang hội đuổi theo phía sau.

“Chậc chậc, thực sự là hùng vĩ… Hình như chọc vào tổ ong vò vẽ.”

“Vẫn là Bách Thương ngươi lợi hại, xuất mã dễ như trở bàn tay là đã xong một bên.” Người chèo thuyền mang mũ rộng vành cười nói.

“Chúng ta không lợi hại, chỉ là chuẩn bị nhiều hơn so với người bình thường một chút thôi.” Trần Hãn cười nói.

Từ sớm một tháng trước, hắn ta đã chui vào chiếc thuyền này, quan sát điều tra đời sống thường ngày, nhất cử nhất động của Chu Đông Quân.

Ba mươi ngày sau, hắn ta nắm chắc lỗ thủng phòng thủ trên chiếc thuyền này, sau đó sử dụng ngụy trang chế tạo ra sơ hở mới.

Thời gian ngắn ngủi khi đẩy hộ vệ ra, hắn ta quả quyết ra tay, sau đó thành công.

Tất cả những chuyện này, nhìn như đơn giản, thực ra không phải là ngẫu nhiên.

“Tiếp theo nên làm thế nào?” Người chèo thuyền hỏi.

“Tiếp theo, tự nhiên là để Trần Hãn, tự tay giết vị đại thiếu gia này.” Trần Hãn này cười nói.

…

Động Thiên Cực nằm trên một ngọn núi cằn cỗi hoang dã gọi là núi Giác Lâm, nơi giao nhau của hai tỉnh Đại Linh.

Nhưng hoang dã không có nghĩa là không có ai.

Lúc này, Y Ba Tây Tư đã lưu lại hảo thủ trông coi động Thiên Cực, một người tên là Mông Ba Địch Á, người Hồ Tây, đang huýt sáo, vác đao sau lưng, cởi lưng quần hướng về phía gốc cây xuỵt xuỵt.

Nơi này trước đó đã được quét dọn sạch sẽ một lần, còn rắc bột chống côn trùng và phân của dã thú, bọn dã thú căn bản sợ không dám tới.

An toàn dị thường.

Họ cũng lưu lại ba hộ vệ, tất cả đều là những võ nhân cao thủ được tuyển chọn cẩn thận dưới trướng của đại lão Y Ba Tây Tư.

Xét riêng về cấp bậc, bọn họ có thể chỉ là Tam, Tứ Phẩm, nhưng nếu dùng đủ mọi cách, cho dù là cao thủ Ngũ, Lục Phẩm, hơi bất cẩn một chút cũng sẽ bị bọn họ hạ gục.

Xét cho cùng, những người sống trên biển về cơ bản đi theo con đường kết hợp súng và võ.

Tốc độ và sức mạnh của hỏa khí là những phương tiện hỗ trợ được ưu tiên nhất.

Mông Ba Địch Á xả nước xong, nâng thắt lưng quần, chậm rãi quay người lại, đi về phía doanh địa tạm thời.

Mới đi được mười mét, hắn ta đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Từng tia mùi máu tanh nhàn nhạt theo làn gió trong rừng xâm nhập vào lỗ mũi của hắn ta.

“Có gì đó không đúng?”

Mông Ba Địch Á vẻ mặt bắt đầu trở nên cảnh giác, thả nhẹ bước chân, từ từ tiến lại gần doanh địa.

Hắn ta gập người lại, ẩm nấp cơ thể mình nhiều nhất có thể bằng những bụi cỏ xung quanh.

Sau một lúc, hắn ta đến vùng lân cận của doanh địa và nhìn vào khoảng trống trên cỏ.

Tê…

Thảm trạng trong doanh địa khiến tim hắn ta run lên.

Hai hảo thủ khác còn lại lúc này đã nằm trên mặt đất, miệng đầy máu, đã tắt thở từ lâu.

Và một lão giả tóc bạc, đeo mặt nạ ác quỷ trắng bệch, mặc một thân đồ xám, đi chậm rãi trong doanh địa và có vẻ như đang

tìm kiếm thứ gì đó.

Mông Ba Địch Á toát mồ hôi lạnh, chậm rãi lui về phía sau, không dám nói lời nào, sau khi lui hơn mười mét, liền tăng nhanh tốc độ, hết sức giảm nhẹ âm thanh, chạy về phía xa.

“Không được! Lập tức phải chạy trở về nói cho lão đại! Có cao thủ đánh lén, hẳn là muốn cướp bảo vật!!”

Mông Ba Địch Á biết động Thiên Cực do mình và những người khác khám phá lần này có giá trị như thế nào.

Chưa kể đến các loại dược liệu quý khác nhau ở bên trong, các loại thảo dược trăm năm ở bên ngoài đã vượt xa thử thách chống trộm của vườn thuốc lâu lăm của tiệm thuốc lớn.

Một điểm nữa, điều quan trọng nhất là địa hình của động Thiên Cực tương đối bí mật, trong kẽ hở của thung lũng có chướng khí che lấp. Chỉ có ba người họ biết đường đi.

Chương 708: Giao điểm (1)

Ba người bọn họ chờ người tiếp sau đến tiếp ứng, sau đó liền trực tiếp dẫn đường, nhưng không ngờ…

“Phải mau chóng chạy đi, nếu không sẽ bị người kia phát hiện…”

Thấy khoảng cách doanh địa ngày càng xa.

Mông Ba Địch Á cũng bắt đầu thả ra chạy hết tốc lực.

Hắn ta phải quay lại và báo cáo càng sớm càng tốt.

Về phần hai người đồng bọn chết đi, hắn ta căn bản không quan tâm chút nào, bọn họ đều là người sống không lý tưởng, sinh mệnh rẻ rúng, chết đi rồi thì chết thôi. Miễn là không phải hắn ta chết.

Vấn đề bây giờ là nếu không mau chóng rời khỏi đây, nói không chừng…

Bạch!

Đột nhiên, mắt Mông Ba Địch Á hoa lên.

Trước mặt hắn ta vài mét, thình lình xuất hiện một bóng người mặc đồ xám.

Người kia tóc hoa râm, rối tung trên bả vai, trên mặt mang theo mặt nạ ác quỷ trắng bệch, trong rừng cây tối có một loại sợ hãi không nói nên lời.

“Không… đừng giết ta! Ta là người dưới trướng đại thuyền chủ Y Ba Tây Tư…”

Trước khi nói xong, biểu cảm của Mông Ba Địch Á thay đổi, hắn ta giơ tay nhắm vào đối thủ và bắn một phát.

Ầm!

Viên đạn bay ra ngoài, nhưng lại rơi vào khoảng không. Người kia dường như đã nhận ra động tác của hắn ta từ lâu.

Bóng người lóe lên, người đeo mặt lạ quỷ lắc mình xuất hiện bên cạnh hắn ta, cánh tay phải vung lên!

Phốc!

Một bóng xám lóe lên, Mông Ba Địch Á kêu thảm một tiếng, tay cầm súng bị gãy xương vặn vẹo tại chỗ, nó bị bẻ gãy theo hướng ngược lại.

Hắn ta cố nén cơn đau nhức, bay lên một cước nhanh như tia chớp đá về phía đối phương.

Nhưng chân vừa giơ lên mới đá được nửa đường, người mặt quỷ cũng giơ chân lên, mạnh mẽ đá tới.

Răng rắc.

Xương chân của hắn ta cũng bị gãy.

"Ngu ngốc!" Người mặt quỷ cuối cùng cũng ra tay, ngón tay tinh chuẩn rơi xuống cổ họng của Mông Ba Địch Á.

Phốc.

Một sức mạnh xé toạc cổ họng, Mông Ba Địch Á ngạt thở miệng phun bọt máu ngã xuống đất, giãy dụa không ngừng như một con tôm.

Xì.

Đúng lúc này, từ xa truyền đến một trận rung động nhẹ của cỏ cây.

Người mặt quỷ quay ngoắt đầu lại, nhìn kỹ về phía đó, nhưng không thấy ai cả.

Là người Cảm Ứng môn ẩn cư nơi này, chuyên tìm kiếm tàn tích của vườn thuốc.

Hắn ta đã tìm kiếm ở đây ba năm, chỉ để tìm động Thiên Cực.

Điều mà hắn ta không ngờ đến chính là, hắn ta đã tìm lâu như vậy cũng không tìm thấy được, ngược lại, những người Hồ Tây, thủy thủ và thuyền viên sống trên biển, lại giống như mèo mù với phải cá rán, theo một manh mối không xác định để tìm ra động Thiên Cực bí ẩn.

Dưới sự vui sướng trong lòng, người mặt quỷ đã theo dõi và xác định vị trí của động Thiên Cực, lúc này liền ra tay, hắn ta đã đánh chặn những người trong cuộc còn lại xung quanh mình ngoại trừ người này.

Chỉ cần những người này bị xử lý, sẽ không ai biết được vị trí chính xác của động Thiên Cực.

Đến lúc đó, hắn ta có thể an tâm hái dược vật trân quý bên trong mang về tới môn phái.

Mà hang này cũng có thể dùng làm nơi trồng thuốc trong môn phái.

"Không đúng… có khí tức của ai đó!" Đột nhiên người mặt quỷ khịt khịt mũi, mắt chuyển động.

Hắn ta nhanh chóng nhặt thi thể lên phóng vào rừng sâu, định xử lý xác chết và doanh địa đơn giản trước, sau đó sẽ đi giết người diệt khẩu.

Về phần người vừa gây ra tiếng động, chắc hẳn là người hái thuốc gần đó. Để cho người đó chạy cũng không chạy được bao xa.

Vườn thuốc tự nhiên trong động Thiên Cực, nếu như người phát hiện là hắn ta, như vậy thiên tài địa bảo, người có đức chiếm lấy. Đó đương nhiên là tài sản Cảm Ứng môn của hắn ta.

Nếu kẻ nào khác dám với tay tới, vậy thì cả tay lẫn người đều chém đứt toàn bộ!

*

*

*

"Giá!"

Trên quan đạo, hai con ngựa nâu phi nước đại hết tốc lực, tiến nhanh về hướng núi Giác Lâm.

Trên lưng ngựa, có một người nam tử có vóc dáng vạm vỡ, đôi mắt sáng ngời hẹp dài.

Chính là Trương Vinh Phương là người đến tìm phương thuốc chính của Kim Thiềm công.

Người còn lại đội một chiếc mũ tròn, có bộ ria mép cong, mang loan đao và cung ngắn trên lưng.

Đó là Nỗ Ba n, một thuyền viên tinh nhuệ của Y Ba Tây Tư đến dẫn đường.

“Nỗ Ba n, ngươi có chắc là những người ở lại đó có thể tìm thấy động Thiên Cực không?” Trương Vinh Phương trên lưng ngựa hỏi lại.

Hắn vẫn có hơi không yên lòng.

“Ngài yên tâm, sau nhiều lần xác định đặc điểm nhân thủ tìm được, chúng ta đã thông qua bồ câu đưa tin, lập tức thông báo cho chúng ta, sau đó chúng ta cử thêm hai cao thủ đến thành lập một nơi đóng quân nhỏ.

Miễn là chúng ta đến đủ gần để bắn pháo hoa, bọn họ cũng có thể bắn pháo hoa, cho phép chúng ta xác định hướng và vị trí của bọn họ. Nỗ Ba n cung kính đáp lại.

Hai người đều là võ đạo, dù ở trên lưng ngựa phi nước đại thần tốc, đều có thể nói rõ ràng, rành mạch lời nói.

“Vậy thì tốt. Ta hỏi thêm một câu, ngoài ba người các ngươi, còn có ai biết vị trí của động Thiên Cực không?” Trương Vinh Phương cau mày hỏi lại.

Chương 709: Giao điểm (2)

“Cái này cũng là ko có ai. Sau khi phát hiện ra, chúng ta đã thông báo cho lão đại trước tiên. Sau đó, chúng ta đã báo cáo với ngài. Thậm chí ta cũng là lần đầu tiên đến đó.” Nỗ Ba n trả lời.

Đại lão trong miệng hắn chính là Y Ba Tây Tư.

Trương Vinh Phương trong lòng lắc đầu.

Dù đại thuyền chủ là Y Ba Tây Tư, nhưng dưới tay có bao nhiêu thực lực, hắn cũng không biết.

Vì vậy, lần này, hắn luôn có chút không chắc chắn.

Chẳng mấy chốc, dưới bầu trời xám xịt.

Họ bắt đầu vào buổi sáng, bây giờ là ban đêm, cuối cùng đã đến khu vực gần Động Thiên Cực.

Cũng chính là đạo quan gần núi Giác Lâm.

Hai người giảm tốc độ ngựa, đi từng bước chậm rãi.

Nỗ Ba n lấy ra một quả pháo hoa tín hiệu từ trong ngực của mình, đốt nó bằng một hộp quẹt, sau đó nhắm lên bầu trời.

Phốc!

Một ngọn lửa vàng rực lóe lên.

Hơn hai mươi mét trên bầu trời, một quả pháo hoa hình chữ thập màu vàng nổ tung.

Vầng hào quang rực rỡ của pháo hoa trong lúc nhất thời đã soi rõ xung quanh.

Lúc này, sắc trời tối sầm lại, ánh trăng bị mây dày che khuất, ánh sáng càng thấp.

Toàn bộ núi Giác Lâm càng lúc càng trở nên u ám thâm thúy.

Nỗ Ba n đã bắn pháo hoa năm lần liên tiếp để đảm bảo những người liên hệ có thể nhìn thấy và nghe thấy.

Rồi sau đó lấy cây đuốc ra, cẩn thận châm lửa rồi giơ lên để soi sáng.

“Đại nhân, sắc trời tối rồi, chúng ta hãy xuống ngựa và tìm một nơi để tạm thời đóng trại đi? Ngày mai lại phát tín hiệu.”

Trương Vinh Phương nhìn xung quanh, trong con ngươi có tia phản chiếu mờ nhạt.

Lúc này hắn mới nhận thức sâu sắc thế nào là Ám Quang Thị Giác.

Ánh sáng xung quanh rõ ràng là mờ mịt, nhưng trong mắt hắn, cảnh vật xung quanh vẫn sáng như ban ngày.

Tất cả không bị che khuất.

Ngay cả ở một số nơi mù sương trong rừng, hắn cũng có thể dễ dàng nhìn thấy thứ bên trong.

Đó là một cảm giác tuyệt vời.

Giống như những thứ ở gần hơn, tất cả đều trở nên nửa trong suốt, và chúng sẽ tự nhiên phát ra tia sáng.

“Được.”

Khi định thần lại, Trương Vinh Phương không chút biến sắc bình tĩnh gật đầu.

Tung người xuống ngựa.

Hai người dắt ngựa đến một địa điểm gần đó, ngẫu nhiên tìm được một cây to đủ dày, buộc dây cương, gỡ bao hành lý quần áo xuống, bắt đầu nhóm lửa nấu ăn.

“Nói mới nhớ, ngươi làm sao phát hiện ra động Thiên Cực này? Có thể nói chuyện này không?” Trương Vinh Phương ngồi xuống, nhìn Nỗ Ba n chăm chú nhóm lửa.

“Là như vậy, ta so sánh địa hình đặc thù trong sách cổ đó tìm hơn ba mươi địa điểm phù hợp với đặc điểm, sau đó phái người loại bỏ từng cái một…”

Thấy Trương Vinh Phương có hứng thú, Nỗ Ba n bắt đầu giới thiệu cẩn thận.

Bầu trời càng lúc càng tối, hai người bọn họ không đợi được cho đến khi pháo hoa hồi ứng đáp xuống đất, cũng không thể tiếp tục tiến về phía trước.

Vì vậy, bây giờ chỉ có thể chờ đợi người tiếp ứng hồi âm.

*

*

*

Tiếng chuông ngựa không ngừng trôi đi.

Đinh Lạc đỡ chuôi đao, hắn ta cảnh giác nhìn xung quanh.

Phía sau hắn ta là một vài gia đinh hộ vệ cầm trong tay trường côn, tổng cộng có năm người, canh giữ hai toa xe bảo vệ Đinh gia, không nhanh không chậm đi về phía Tịnh Châu.

Cuộc di cư của Đinh gia, từ Miên Châu đến Tịnh Châu, là một kế hoạch lâu dài đã được định ra từ lâu.

Là một gia tộc phú thương chuyên kinh doanh lông thú, Đinh gia ở Miên Châu liên tục bị đàn áp, đặc biệt là sau khi quy định mới về màu quần áo của Đại Linh ra đời, việc kinh doanh càng khó khăn hơn.

Lần này, phụ thân của Đinh Lạc, Đinh Tuấn Sơn, sau một thời gian cân nhắc và suy nghĩ, cuối cùng quyết định cả gia đình sẽ cùng nhau chuyển đến Tịnh Châu, sử dụng quyền lực của nhà mẹ đẻ thê tử ở đó để can thiệp vào thị trường mũ và lông động vật ở Tịnh Châu.

Người Đại Linh thích đội mũ, bất kể hoàng tộc, quý tộc, phú thương hay thường dân.

Hầu hết mọi người sẽ có một hoặc nhiều chiếc mũ.

Những người xa xỉ sẽ đội những chiếc mũ khác nhau theo các mùa trong năm.

Những người Hồ Tây, người Bắc, người Man khác, cũng sẽ bị người Linh thúc đẩy ở một trình độ nhất định, làm tăng quy mô của thị trường mũ.

Đây cũng là lý do Đinh gia chọn cách can thiệp vào thị trường mũ.

Ngay sau khi các quy định của Thiên Y các được đưa ra, thị trường ban đầu sẽ thay đổi, và đây là một cơ hội mới.

Đoàn xe của Đinh gia chậm rãi tiến về phía trước, trời cũng sắp tối.

Là đại thiếu gia của Đinh gia, Đinh Lạc thiên phú hơn ngươi, hiện tại mới hai mươi hai tuổi, võ công đã đạt tới Tam Phẩm rồi. Có thể nói đây là niềm hy vọng của cả Đinh gia trong tương lai.

Lần này, để bảo đảm gia tộc di chuyển an toàn, hắn ta không chỉ tự mình đứng ra bảo vệ, mà còn mang theo hai người sư môn của mình cùng nhau lại đây.

Sư tỷ Mộc Xuân Tú, sư phụ Trường Vân đạo nhân đều được hắn ta kéo đến cùng đứng ra chăm sóc đoàn xe.

Chương 710: Giao điểm (3)

Lúc này nhìn phụ thân cùng sư phụ trò chuyện vui vẻ, bầu không khí thật hài hòa. Sư tỷ cùng mẫu thân cũng nhỏ giọng nói chuyện riêng tư.

Những lo lắng của Đinh Lạc về vấn đề ở chung không thể hòa hợp với nhau đã gần như biến mất.

"Nói mới nhớ, Đinh Lạc người này, kỳ thực nơi nào cũng tốt, chỉ có một tật xấu là thích lo chuyện bao đồng, thì nhất định phải sửa."

Sư phụ Trường Vân đạo nhân đã sáu mươi bảy tuổi, cả đời lão liền thu hai đồ đệ, trong đó có người lớn hơn là Mộc Xuân Tú tư chất bình thường, sau đó đến ba mươi năm tuổi có thể đến Ngũ Phẩm đã là tốt rồi.

Về phần tiểu đồ đệ trẻ tuổi Đinh Lạc, có khá nhiều hy vọng, có thể trong tương lai, sẽ xuất hiện một cao thủ Bát Phẩm, hay thậm chí là Cửu Phẩm đầu tiên trong môn hạ của lão!

Đến lúc đó, mặc dù Trường Vân đạo nhân lão thực lực thua thớt, chỉ miễn cưỡng bước vào ngưỡng cửa cao phẩm.

Nhưng nếu đồ đệ đủ mạnh, cũng có thể làm chói lọi cửa nhà!

Như vậy, lão ta cũng hài lòng.

Chỉ là… người đồ đệ này chỗ nào cũng tốt, nhưng lại có một tật xấu. Tính khí nôn nóng, nhiệt tình vì lợi ích chung, luôn thích đấu tranh chống lại sự bất công.

"Sư phụ, không phải là ngươi không biết, ta chỉ là nhìn không nổi mấy người đó làm một số việc." Đinh Lạc gãi gãi đầu, giả ngu cười nói.

"Ngươi ấy à…" Trường Vân đạo nhân có chút bất đắc dĩ. Vẫn muốn nói chuyện.

Đột nhiên, trong rừng cây cách đó không xa truyền đến một tiếng hét kinh hãi.

"Cứu mạng với!"

Đinh Lạc cau mày và nhìn đi chỗ khác.

Ngay sau đó hắn ta nhìn thấy một người hái thuốc cả người đang vô cùng chật vật chạy ra khỏi rừng với khuôn mặt bê bết máu, và sau lưng hắn ta là một con hổ đen to lớn nhảy ra khỏi khu rừng lao về phía sau lưng của người hái thuốc.

“Thật to gan! Súc sinh cũng dám làm hại con người!” Đinh Lạc lập tức rút đao bước tới, lao thẳng về phía con hổ đen.

Gào!

Con hổ đen gầm lên, ngẩng đầu ngước nhìn Đinh Lạc, nhưng không dừng lại, nó quay người lao về phía hắn ta.

Đinh Lạc không sợ hãi chút nào, ngay lập tức chiến đấu với con hổ đen bằng một thanh đao.

Chỉ là hắn ta căn bản không để ý rằng trong rừng cây phía sau con hổ đen, có một người áo xám mặt quỷ, đang từ từ tiến đến.

Hắn ta giữ người hái thuốc, không giết hắn ta ngay lập tức, chẳng qua là vì muốn đút một chút đồ ăn vặt cho sủng vật nhỏ của mình.

Nhưng không ngờ lại gặp người đi đường ở vùng núi cằn cỗi này.

“Coi như các ngươi xui xẻo.” Một ánh mắt tàn nhẫn lóe lên trong mắt người mặt quỷ.

Rất có thể người hái thuốc biết vị trí gần đúng của động Thiên Cực, mặc dù khả năng này có thể là rất nhỏ.

Nhưng đề phòng vạn nhất có thể xảy ra chuyện gì, tốt hơn hết là giết hết những người sống xung quanh.

Chỉ có người chết mới là người giữ bí mật tốt nhất.

Đây luôn là nguyên tắc mà người mặt nạ quỷ tin tưởng nhất.

Thân là Cửu Phẩm trong môn phái, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ này, hắn ta sẽ có tư cách trở lại Bái Thần trong môn, kéo dài tuổi thọ.

Vì vậy, lần này, chỉ được phép thành công, không được phép thất bại và không được phép mắc nửa điểm sai lầm nào!

Nhìn đoàn xe ngựa xuất hiện trên đường đi, tâm trạng nhàn nhã của người mặt quỷ ban nãy cũng dần dần thay đổi.

Ở một nơi xa xôi hẻo lạnh như vậy, bình thường mấy ngày liền cũng chưa chắc đã có một chuyến xe đi ngang qua, như vậy hắn ta vẫn có thể xui xẻo mà gặp phải người tới. Quả thực là…

Hắn ta lập tức thay đổi ý định, vẫn nên dừng cuộc chơi ở đây rồi mau chóng diệt khẩu, sau đó hái bảo dược đem trở về, để tránh khỏi đêm dài lắm mộng.

*

*

*

Gào!

Có thể nghe thấy tiếng hổ gầm ở đằng xa.

Bên cạnh đống lửa, Trương Vinh Phương hơi ngẩng đầu lên nhìn về hướng có âm thanh phát ra truyền tới nơi này.

“Nơi này có hổ lớn?”

“Chà, có một số, có khá nhiều.” Nỗ Ba n gật đầu, “Có quá ít thành trấn xung quanh núi Giác Lâm, thỉnh thoảng có chướng khí độc vật trong rừng, cộng với nhiều loại hình mãnh thú cũng như côn trùng lớn.

Vì vậy, những người dám tới đây hầu hết đều là những người can đảm. Hoặc trong nhà không có cách nào, chỉ có thể liều mạng đến đây tìm kiếm vận may.”

“Người thường đến đây, ở đây lâu, e rằng không sống nổi.” Trương Vinh Phương lắc đầu.

“Đúng vậy. Nếu không có sự bảo vệ của những võ nhân có võ công cao cường, những gia đình người bình thường dù có ít tiền cũng không muốn đi đâu xa. Đây là hoàn cảnh của hầu hết các gia đình trong nội địa.” Nỗ Ba n đồng ý nói.

“Còn đường biển thì sao?” Trương Vinh Phương hỏi, “Đường biển chắc sẽ tốt hơn nhiều, đúng không?”.

“Biển sợ gió. Trên biển mênh mông vô bờ vô tận, sợ nhất là bị sóng gió đánh tới mức lệch khỏi hướng đi. Một khi đã sai lệch, muốn điều chỉnh được thì phải là hoa tiêu rất lợi hại mới được.” Nỗ Ba n đáp.

Chương 711: Giao điểm (4)

“Vậy thì hoa tiêu dựa vào cái gì để xác định phương hướng?”

“Người ta nói rằng nó phụ thuộc vào thiên văn học, chiêm tinh học, những thứ này ta cũng không hiểu.” Nỗ Ba n lắc đầu. “Nhưng Đại Linh được cho là có đài thiên văn ở nhiều nơi? Nếu rảnh rỗi, ngươi có thể đến xem.”

“Đài thiên văn? Chà, nếu có thời gian ta sẽ tới xem.”

Trương Vinh Phương càng biết nhiều về Đại Linh, hắn càng cảm thấy rằng cương vực của đế quốc khổng lồ này càng trở nên bí ẩn.

“Nào, đại nhân, phần này cho ngài.” Nỗ Ba n lúc này đưa đùi cừu nướng cho Trương Vinh Phương.

Thức ăn họ mang theo đều là những món đã được làm sẵn, khi đến đây, họ chỉ cần dùng lửa đun nóng một hai món là có thể ăn được ngay.

“Cảm ơn.” Hai người uống trà sữa nguyên chất vị bạc hà, vừa ăn vừa trò chuyện.

Gào!

Đột nhiên, một tiếng hổ gầm to hơn và rõ ràng hơn từ đằng xa truyền đến.

Lần này, tiếng gầm của con hổ dường như có thêm một chút đau đớn và tức giận.

“Số hổ ở quanh đây đúng là nhiều. Hẳn là chúng đang đánh nhau.” Nỗ Ba n mỉm cười. “Nói đến, những con hổ này quả thực người thường khó đối phó, nhưng đối với võ nhân chúng ta mà nói, một con hổ tương đương với một đối thủ Tam Phẩm, hoặc là đối thủ chỉ dùng vài chiêu qua lại.”

Rất dễ để đánh bại. Lần cuối cùng ta đến đây, ta đã suýt đánh chết một con… “

“Thật sao? Vậy thì tốt, Chờ sau khi lấy được bảo dược, chúng ta sẽ giết một vài con mang về trước khi rời đi. Xem như là đặc sản.” Trương Vinh Phương cũng thích thú.

“Với thực lực của đại nhân, tự nhiên dễ như trở bàn tay thôi.” Nỗ Ba n khen.

Phốc!

Dòng máu đỏ tươi bắn ra tung tóe.

Người hái thuốc bị hổ đen vồ giết, nặng nề ngã xuống đất, đầu chảy nhiều máu.

Đinh Lạc vừa ra tay, lúc này cứng ngắc đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm người mặc áo xám mặt quỷ chậm rãi đi ra từ phía sau con hổ đen.

“Ngươi… ngươi là ai?”

Hắn ta nhạy bén phát hiện được một loại cảm giác ngột ngạt khó có thể hình dung từ trên người đối phương.

Cảm giác bị áp bức đó còn lớn hơn cả con hổ đen trước mặt.

Rõ ràng, cơ thể của con hổ đen lớn hơn nhiều so với người mặt quỷ.

Nhưng khí chất của hai người và thú này không cùng cấp độ.

Cảm giác đó, giống như một ngọn lửa và một lò lửa.

“Khà khà.” Người mặt quỷ liếc nhìn toàn bộ đoàn xe. “Không ngờ cho Tiểu Hắc chút đồ ăn, mà lại gặp được nhiều người như vậy…”

“Tiểu Lạc, lùi lại !!” Đột nhiên một bóng người nhảy ra đáp xuống bên cạnh Đinh Lạc, đưa tay ra ngăn cản hắn ta.

Đó là sư phụ Trường Vân đạo nhân của hắn ta.

Lúc này vẻ mặt ngưng trọng, ánh mắt nhìn chằm chằm người mặt quỷ, không chớp mắt.

Như thể gặp phải hồng thủy mãnh thú nào đó.

Nhưng con hổ đen, rõ ràng là dã thú, ở trước mặt lão vài thước, nhưng lão lại làm như không thấy.

Thay vào đó, mọi sự chú ý đều tập trung vào người mặt quỷ.

“Các hạ, chúng ta vô ý mạo phạm, chỉ là tình cờ đi ngang qua nơi này, xin ngài giơ cao đánh khẽ. Chúng ta lập tức rời đi!”

Giọng lão rõ ràng, ôm quyền chắp tay.

Lúc này, những người còn lại trong đoàn cũng cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Đêm đen, núi rừng, một người mặt quỷ nuôi hổ đen làm thú cưng… Loại tình huống này…

Trong quá khứ, nó chỉ được gặp trong một số tiểu thuyết hiệp nghĩa.

Mà ở đây…

Tinh thần mọi người đều trở nên sốt sắng.

"Rời đi ngay?" Người mặt quỷ lại cười lớn.

"Thật không may, thật không may…"

Đột nhiên, bóng dáng của hắn ta lóe lên, lao tới. Chỉ vào Trường Vân đạo nhân.

Trường Vân đạo nhân toàn thân căng thẳng hồi lâu, lúc này nhìn thấy điều này, lập tức dùng một chiêu phá giới hạn, bắp thịt trên cánh tay căng phồng nhanh chóng hợp lại vào trung tâm.

Oành!

Ngón tay cùng song chưởng đối kính với nhau.

Trường Vân đạo nhân rõ ràng đang chống đỡ một ngón tay bằng cả hai tay, nhưng cả người lão ta như bị một chiếc búa nặng đập vào, sắc mặt đỏ bừng lên.

Phốc!

Trong miệng lão ta chấn động tuôn trào một ngụm máu.

"Sư phụ!" Đinh Lạc vội vàng gầm lên một tiếng, nâng đao bước tới đối mặt với người mặt quỷ, đó là một chiêu thức phá giới hạn.

Trong số đao pháp Cửu Lộ Xuân Thu do Trường Vân đạo nhân truyền dạy, một trong những kỹ thuật phá giới hạn mạnh nhất, Ngã Dịch Xuân Hàn, phát ra ánh đao âm trầm lạnh lùng và lao về phía người mặt quỷ.

Keng!

Chỉ là ánh đao hung mãnh đó đột nhiên hợp lại giữa không trung, bị hai ngón tay tinh chuẩn bắt được.

“A!” Đinh Lạc toàn thân căng cứng, muốn rút đao về, nhưng lưỡi đao không hề động đậy.

“Sư tỷ! Mau đưa mọi người đi trước!” Đinh Lạc rống lên, biết như vậy không ổn, bỏ đao nắm chặt tay, định lao về phía trước.

“Tiểu Lạc!” Một tiếng thét kĩnh hãi đột ngột vang lên.

Đinh Lạc chỉ cảm thấy ngực đau nhói, cả người thấy hoa mắt, nhẹ nhàng bay lên không trung rơi xuống phương xa.

Hắn ta thậm chí còn không biết mình bị đánh trúng khi nào.

Chương 712: Giao điểm (5)

Áo giáp bên trong trên người hắn ta lập tức nổ tung, phỉ thúy hắn đeo bên trong cũng nổ tung thành vô số mảnh vỡ.

Nhưng hai lớp đệm này cũng khiến xương ngực của hắn ta bị gãy nhẹ, nặng nề ngã xuống đất.

“Ồ?” Người mặt quỷ lộ vẻ ngạc nhiêm, định quay lại.

Trường Vân đạo nhân tức giận gầm lên một tiếng, giơ tay bắn ra một mảnh bột thuốc mê. Nhào về phía trước.

“Tiểu Lạc, đưa mọi người trốn đi!”

“Sư phụ!” Đinh Lạc bật dậy, vừa kinh vừa sợ, hoảng sợ muốn xông lên.

Sau đó chỉ thấy thân thể sư phụ đông cứng lại, trong nháy mắt bay lên không trung, nặng nề đập vào thân cây lớn.

m thanh răng rắc của cột sống bị bẻ gãy truyền đến, Trường Vân đạo nhân hai mắt tan rã, ngã lăn xuống đất, dần dần mất đi khí tức.

“Không!” Hai mắt Đinh Lạc trở nên nóng rực, điên cuồng lao ra.

Đã thấy bóng người mặt quỷ ấy lóe lên và lao thẳng về phía đoàn xe.

“Không!”

Đinh Lạc rống lên một cách điên cuồng.

Nhưng vô tác dụng. Mọi người trong đoàn xe lần lượt ngã xuống đất như lúa mạch.

Các hộ vệ trong đoàn xe dễ dàng bị giết bởi người mặt quỷ.

“Tiểu Lạc, ngươi đi trước! Mọi người phân tán trốn đi!”

Phụ thân lớn tiếng rống lên, chống đỡ thê tử tiểu thiếp, rút đao trên eo, để các nàng nhanh chạy đi, chưa kịp đứng vững thì đã bị một thanh phi đao cắm phập găm vào ngực, ngay lập tức ngã xuống đất không dậy nổi nữa.

Phụ nhân kinh hoàng chạy đi, dắt theo muội muội năm tuổi, nhưng không chạy được bao xa. cũng bị một hòn đá bay trúng trán, ngã vào trong vũng máu.

Những gia đinh còn lại chạy trốn tứ tán, nhưng chỉ làm chậm lại một chút tốc độ giết người của người đeo mặt nạ quỷ.

Với đôi mắt ngấn lệ, Đinh Lạc bị sư tỷ kéo lấy, xoay người chạy điên cuồng vào trong rừng.

Tiếng gầm thét của sư phụ ngay trước khi chết vẫn còn văng vẳng bên tai.

Hắn ta không bao giờ nghĩ rằng, chính mình chỉ là muốn cứu một người hái thuốc đang bị con hổ truy sát.

Làm thế nào mà đột nhiên lại trở thành như thế này?

Tại sao……

Tại sao lại thế này!

Suy nghĩ trong lòng hắn ta như sôi trào, không ngừng thiêu đốt cơ thể.

Hắn ta không thể hình dung ra được!

Trên đời này không phải nói người tốt đều được đền đáp sao?

Tại sao hắn ta chưa bao giờ làm điều gì xấu, luôn cứu và giúp đỡ mọi người kể từ khi hắn ta bắt đầu tập võ tới nay.

Tại sao lại ra nông nỗ này?

” âm thanh gì vậy? Ta thấy giống như có người nào đó hét lên?”

Trương Vinh Phương nghiêng đầu nhìn về phía xa, theo như hắn có thể thấy, không có ánh sáng nào trong khu rừng âm u tối tăm đằng đó. Chỉ có những tiếng người yếu ớt truyền đến đây.

“Là giặc cướp?” Nỗ Ba n ngập ngừng nói.

“Có thể.” Trương Vinh Phương đứng dậy định xem thử. “Nhân tiện, trước đó ở quanh đây có bao nhiêu tên cướp?” Hắn hỏi.

“Ở trong tư liệu tình báo thì không nhiều, thậm chí ngay cả người cũng rất ít, nhưng có lẽ chúng ta vừa vặn gặp chúng?” Nỗ Ba n trả lời.

“Đại nhân có muốn đi xem không?”

“Ừm, dù sao cũng rảnh rỗi không có việc gì làm.” Trương Vinh Phương gật đầu.

“Bây giờ tìm bảo dược quan trọng hơn, đại nhân lại một mình một người, vẫn là đừng tìm rắc rối thì hơn.” Nỗ Ba n khuyên.

Hiện tại chỉ là hai người bọn họ, cho dù đại nhân võ nghệ cao cường, đề phòng bất trắc, hai quyền khó địch bốn tay, nếu như thực sự đánh, bên trong hoang sơn dã lĩnh, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Vì vậy, vì sự an toàn, hắn ta không muốn Trương Vinh Phương can thiệp vào những việc không đâu.

Trương Vinh Phương cũng nhìn ra ý của hắn ta.

“Được rồi, chúng ta đợi đến khi tìm được thuốc lại nói.” Hắn lại ngồi xuống.

“Thế đạo này đã là như thế, rất nhiều lúc đại nhân không cần lưu ý. Những người cướp của người khác không nhất thiết là người xấu. Và những người bị cướp chưa chắc đã là người tốt”, Nỗ Ba n dường như vô cùng xúc động.

“Nói cũng đúng. Lời nói một chiều chẳng qua là so xem ai càng biết biểu đạt, càng có sức thuyết phục hơn thôi.

Mà một số người thậm chí có thể đổi trắng thay đen.” Trương Vinh Phương gật đầu, cầm lấy cái đùi dê cắn một miếng lớn.

“Nhắc mới nhớ, chúng ta đã đốt pháo, tại sao gần đó lại không có động tĩnh gì?” Hắn thắc mắc.

“Có thể là không nhìn thấy nó. Ta sẽ phát lại một lần nữa sau, với khoảng thời gian ở giữa dài hơn một chút là được rồi.” Nỗ Ba n cười nói. Không để ý lắm.

“Vốn dĩ ta định phát sau. Nếu đại nhân nóng ruột, ta lại thử xem.” Hắn ta lại lấy ra một mảnh pháo hoa, đốt lên ngọn lửa, sau đó hướng về phía bầu trời.

Xì.

Pháo hoa bay vút lên trời, nổ tung giữa không trung, hóa thành hình chữ thập. Ánh sáng vàng rực rỡ soi sáng cả núi rừng xung quanh trong phút chốc. Phảng phất như tia chớp.

Hai người yên lặng chờ đợi một lúc. Nhưng xung quanh vẫn không có động tĩnh gì.

Trương Vinh Phương hơi cau mày, nhìn về phía Nỗ Ba n. "Ngươi có chắc là động Thiên Cực ở gần đây không?"

Chương 713: Màn đêm (1)

“Chắc chắn rồi!” Nỗ Ba n cũng cảm thấy có chút không ổn vào lúc này. Hắn ta đứng dậy nhìn bầu trời đêm xung quanh. Nhưng ngoài tiếng côn trùng kêu đêm ra, không có một âm thanh nào.

“Nếu vị trí là chính xác,” Trương Vinh Phương bình tĩnh lại, “Vậy thì có khả năng đã xảy ra vấn đề rồi.”

“Đại nhân” Nỗ Ba n muốn nói điều gì đó khác.

“Quên đi, ngươi ở lại đây, ta sẽ đi nhìn xung quanh, vừa rồi không phải có tiếng người sao? Ta đi bắt người hỏi một chút.” Trương Vinh Phương hoạt động cổ.

“Ở những nơi hoang sơn dã lĩnh như vậy, có lẽ có thể tìm gặp một số người bản địa để hỏi thăm tình hình.”

Xoạt một tiếng.

Không đợi Nỗ Ba n lên tiếng, người đã lùi lại, trong nháy mắt biến mất vào màn đêm.

Trong rừng tối.

Nỗi uất ức khó tả khuấy động trong lòng Đinh Lạc, khiến hắn ta khổ sở đến mức nôn ra máu.

Con hổ đen đó, người mặt quỷ đứng sau hổ đen đó… Tại sao hắn ta chỉ muốn trở thành một người tốt mà mọi việc lại thành ra như này.

Hắn ta lao nhanh, điên cuồng lao về phía rừng cây rậm rạp phía trước. Lúc đầu, là sư tỷ kéo tay hắn ta chạy, nhưng bây giờ là hắn ta đang kéo sư tỷ vọt về phía trước!

Sống sót!

Dù như thế nào, nhất định phải sống só. Sau đó, tìm người đó báo thù!

Đau đớn, hận thù, tức giận, trộn lẫn vào nhau trong trái tim hắn ta. “Nhãi con, chạy cũng nhanh thật đấy?” Đột nhiên, một bóng xám xẹt qua trước mặt hắn ta.

Vừa vặn chặn đường của Đinh Lạc và sư tỷ Mộc Xuân Tú. Cả hai nhanh chóng dừng lại, trên khuôn mặt Đinh Lạc đẫm nước mắt, nhìn chằm chằm vào người kia!

Soạt!

Sư tỷ tiến lên một bước và rút đao ra.

“Ngươi đi trước! Sư đệ, nhớ báo thù cho ta!”

Nàng xưa nay tính tình trầm mặc ít nói, lúc này lại rống to không ngừng xông về phía người mặt quỷ.

“Sư tỷ!” Tầm mắt của Đinh Lạc trở nên mơ hồ.

Nhưng hắn không dám dừng lại, nắm lấy chuôi đao, xoay người chạy về hướng khác! Hắn ta biết, chỉ cần mình chạy đi, chỉ cần mình…

“Thật đáng tiếc, không ai trong số các người có thể trốn thoát được. Nếu như các ngươi đã nhìn thấy ta cùng hắc hổ, vậy thì vận mệnh của các ngươi cũng đã được định đoạt.” Người mặt quỷ khà khà cười quái dị một tiếng.

Bảo vật của động Thiên Cực vô cùng quý giá, kẻ nào dám có ý đồ đều sẽ phải chết.

Ngay cả khi nhóm người này chỉ đi ngang qua, nếu ai đó hỏi, cũng có khả năng tra được từ trên người hắn.

Vì vậy, để loại bỏ manh mối nhỏ nhất, đừng trách hắn ta nhẫn tâm. Trước đây, thả lỏng người hái thuốc như vậy, lại phát sinh thêm nhiều người ngoài ý muốn như vậy.

Lần này, hắn ta diệt khẩu toàn bộ đoàn xe trước, sau đó đuổi theo đám tiểu tử đang chạy hai hướng. Cần phải làm được không có sơ hở nào.

Sau khi giết hai người này, hắn ta lập tức đến động Thiên Cực.

Hắn ta xem như là đã thấy rõ, có những lúc, càng cảm thấy không có chút sơ hở nào, thả lỏng cảnh giác một chút, liền càng có thể dễ dàng xảy ra chuyện. Vì vậy, lần này, cần phải quyết định nhanh chóng! Trong tương lai, cũng phải ghi nhớ bài học này.

“Chết đi!”

Đất dưới chân người mặt quỷ nổ tung, thân thể hắn ta giống như một mũi tên rời cung, trong thời gian rất ngắn liền bạo phát ra.

Hắn nghiêng người sang một bên để tránh lưỡi đao của khảm đao. Chỉ pháp Liệt Sơn chỉ vận chuyển, điểm về phía Mộc Xuân Tú.

Đầu ngón tay nhanh chóng tiếp cận, giống như gai nhọn đâm vào cổ đối phương.

Oành! Đột nhiên có một tiếng nổ vang lên.

Trên người Mộc Xuân Tú đột nhiên nổ tung. Đó là pháo hoa!

Không chỉ một quả pháo hoa, mà là mấy quả cùng lúc nổ tung, ánh sáng chói mắt.

Người mặt quỷ mất cảnh giác, nhanh chóng rút tay về rồi tản đi.

Nhưng vẫn chậm hơn một bước, phần từ cánh tay đến mu bàn tay của hắn ta đã bị pháo hoa nướng đen hết cả.

Tương tự như vậy, Mộc Xuân Tú, người kích hoạt pháo hoa, vào lúc này thậm chí còn tệ hơn.

Để che đi pháo hoa nổ tung, nàng đã đặt nó hoàn toàn trên bụng của mình.

Sau khi nổ tung, nàng còn bị thương nhiều hơn.

Bị một lực cực lớn tác động, toàn thân nàng bị hất tung, ngã xuống đất, quần áo của nàng cũng bắt đầu bốc cháy.

“Sư tỷ!” Đinh Lạc nghe thấy tiếng động quay đầu nhìn lại, con ngươi trong hai mắt hắn ta như sắp nứt ra.

“Đi mau!” Mộc Xuân Tú lăn trên mặt đất vài vòng, dập tắt ngọn lửa, khó khăn đứng dậy, cầm đao lại lần nữa nhào tới người mặt quỷ.

“Nha đầu thối muốn chết!” Người mặt quỷ đưa tay lên xem xét làn da của mình, mắt thấy làn da đã bị lửa thiêu rụi, gây bỏng rất nhiều.

Đôi mắt hắn ta lập tức tối sầm lại, nhìn nữ tử trước mặt, một phi đao màu bạc trượt vào trong tay hắn ta, vừa định giơ tay

bắn ra.

“Có thể xin mấy vị tạm dừng một chút được không?” Đột nhiên một giọng nói vang lên truyền đến phía ba người họ.

Dưới bóng đêm, chẳng biết từ lúc nào, một bóng người mơ hồ và cường tráng đã đứng ở bên phải của chạc cây vững chãi. Người mặt quỷ đột nhiên giậm chân, liếc mắt nhìn lại.

Chương 714: Màn đêm (2)

“Là ai?” Lửa giận trong lòng hắn ta đột nhiên bị đè xuống, đối phương lại có thể trong một thoáng tiến gần đến mức hắn ta không thể nhận ra. Có thể thấy được thân pháp của người bí ẩn này vô cùng cường hãn.

“Đừng tức giận.” Người tới nhẹ phiêu phiêu từ trên cây nhảy xuống đất đứng thẳng người.

“Ta không cố ý ngăn cản các ngươi đánh nhau.”

Người đến ngẩng đầu lên, để lộ khuôn mặt u ám với đôi mắt hẹp dài trong ánh trăng mờ ảo.

“Chờ ta hỏi rõ tình hình, ngươi giết cũng chưa muộn.”

Người mặt quỷ định trả lời, nhưng phát hiện Đinh Lạc cách đó không xa cũng không dừng lại động tác, chuẩn bị bỏ chạy không thấy tăm hơi. Hắn ta lập tức tức giận trong lòng quát.

“Cút! Làm lỡ đại sự của Đạo gia, ngay cả ngươi cũng phải chết!” Lời còn chưa dứt, hắn ta xoay người lao về phía Đinh Lạc.

Nhưng đột nhiên cảm thấy âm ảnh trước mắt mình rung lên một thoáng, người bí ẩn kia thế mà lại vượt qua hơn mười mét mà đến chỗ hắn ta.

Trước khi có thời gian để suy nghĩ, hắn ta theo bản năng tiến về phía trước ra chiêu, chỉ pháp Liệt Sơn thiên chuy bách luyện đánh thẳng về phía ngực của đối phương.

Rầm.

Các đầu ngón tay đánh vào yếu huyệt trên ngực đối phương một cách chính xác.

Nhưng điều kỳ lạ là người mặt quỷ chỉ cảm thấy ngón tay một trận bủn rủn, hoàn toàn không thể dùng sức.

Sau đó hắn ta mới nhận ra nơi tiếp nỗi giữa dưới nách cánh tay cùng với thân người, chẳng biết từ lúc nào, đã bị một ngón tay nhẹ nhàng điểm trụ.

Mà vị trí đó vừa vặn chính là nơi pháp lực chủ yếu của chỉ pháp. Điểm phát lực bị đánh tan, cả cánh tay hắn đều bủn rủn không còn hơi sức, căn bản không thể phát ra bất kỳ khí lực nào.

“Ta nhìn ra khuyết điểm của ngươi.” Khóe miệng người đó khẽ nhếch lên.

“Không thể nào!” Người mặt quỷ chưa từng nghe nói qua võ công như vậy! Dù là Linh Đình phật môn đạo giáo Cảm Ứng môn, đều chưa từng nghe nói qua một loại võ công có thể dễ dàng đánh tan chiêu số võ công của đối thủ chỉ đơn giản bằng điểm huyệt.

Hơn nữa, đối phương rõ ràng chỉ dùng lực ít hơn nhiều so với hắn ta.

Lập tức, hắn ta vừa kinh vừa sợ, thân pháp Liệu Nguyên triển khai hết tốc lực, chỉ pháp trong tay cũng đồng thời triển khai.

Thân pháp Liệu Nguyên là thân pháp thượng thừa bên trong Thiên Thạch môn của hắn ta, khi luyện đến cực hạn, khí và huyết toàn thân sẽ bùng cháy như lửa rừng, thiêu đốt xung quanh.

Nó có thể bùng cháy ngọn lửa khắp cơ thể trong thời gian rất ngắn, và bùng phát với tốc độ cực lớn trong một khoảng cách ngắn.

Lúc này phối hợp với Liệt Sơn chỉ cực kỳ cương mãnh của hắn có thể bùng nổ gần với tốc độ khủng bố của Ngoại Dược Siêu Phẩm. Đây chính là gốc gác của Cảm Ứng môn!

“Du Mộc Thúy Chi!”

Chiêu số của Liệt Sơn chỉ ở trạng thái cực hạn đột nhiên bạo phát.

Các bắp thịt trên cánh tay của người mặt quỷ căng phồng, máu chảy vào lòng bàn tay theo mạch máu khiến bàn tay hắn ta đỏ sẫm và trở nên thô to.

Sau đó, song chỉ của hắn ta dựng thẳng lên, giống như gai nhọn cương trùy, và dưới sự gia trì của thân pháp Liệu Nguyên, dùng một tốc độ kinh hoàng đánh tới phía đối phương

Hai tay hắn ta giống như hai cây thương đỏ sậm, thẳng tắp song song đâm thẳng vào ngực người đến.

“Đã nói rồi.” Người đến giơ tay, một tay hướng về trước, trái phải vỗ một cái nhanh như tia chớp.

Đùng.

Với lòng bàn tay của mình giữa hai cánh tay của người mặt quỷ, bắn ra một tiếng, tạo ra một âm thanh giòn giã. “Ta thấy khuyết điểm của ngươi.”

Người mặt quỷ dùng tay vững vàng đánh vào ngực người kia, nhưng vốn dĩ mười thành lực lượng, lúc này chỉ còn dư lại ba phần mười.

Phần còn lại của sức mạnh đã bị tiêu tan dưới cái vỗ nhẹ nhàng không đáng chú ý vừa rồi.

Oành.

Ba phần sức mạnh đánh vào trên người đối phương, tựa như gãi ngứa, không có chút dấu vết nào.

Người mặt quỷ cực kỳ sợ hãi, lúc này làm sao mà hắn ta không biết được chính mình đã gặp phải cường giả vượt xa thực lực của chính mình. Ngay lập tức, dưới chân hắn giẫm một cái, lui nhanh về phía sau.

Khi hắn ta đang kinh hãi, hai chân đột nhiên tê dại, huyết dịch dường như đột nhiên đứt quãng, mất đi cảm ứng.

Phốc.

Hắn ta ngửa đầu ngã nằm ra đất, toàn thân nặng nề ngã trên mặt cỏ, phía sau lưng chấn động đến mức phổi tê dại.

“Ngươi…, rốt cuộc ngươi đã làm cái quái gì với ta vậy?”

Đúng lúc này, hai người Đinh Lạc và Mộc Xuân Tú cũng bị người kia tiện tay ném xuống bãi cỏ.

Giống như hắn ta, hai người đều tê cứng chân và không thể cử động được nữa.

“Thú vị, rất thú vị.”

Trăng lưỡi liềm ló ra khỏi mây, ánh trăng chiếu rọi. Trương Vinh Phương tâm tình vui mừng nhìn ba người nằm cạnh nhau

trên mặt đất.

Lúc đầu hắn chỉ nghĩ Ám Quang Thị Giác này có tác dụng không lớn, chỉ có thể tránh được buổi tối không mù mắt.

Chương 715: Màn đêm (3)

Nhưng trong chiến đấu thực tế, hắn mới phát hiện ra rằng khả năng thị giác, có vẻ không được tốt lắm, nhưng lại thực sự ngon lành đến vậy?

Đặc biệt là khả năng thu thập đối với ánh sáng vô cùng yếu ớt, phát sinh thành năng lực nhìn xuyên tường.

Với nhận thức nhạy bén của mình, hắn có thể cảm nhận được sự thay đổi của tầng khí huyết trên cơ thể đối phương ở một mức độ nhất định.

Và vừa rồi, hắn không sử dụng bất cứ chiêu số võ công gì, chỉ dùng ngón tay điểm chính xác vào tiết điểm cung cấp khí huyết của đối phương. Bằng cách này, sự lưu thông huyết bị gián đoạn trong một thời gian ngắn. Nếu không được cung cấp khí huyết, mọi hoạt động của con người sẽ ngừng lại ngay lập tức.

Đó là lý do tại sao người mặt quỷ đột nhiên hành động thất thường.

Điều đáng sợ nhất là năng lực thị giác này thậm chí có thể cảm nhận được chiêu số đối thủ đang sử dụng đâu là hư chiêu, đâu là thực chiêu.

Bởi vì hư chiêu tuyệt đối không thể ngưng tụ quá nhiều khí huyết.

Dù đối phương có dùng bao nhiêu thủ đoạn để ẩn giấu thì sát chiêu thật sự nhất định phải là nơi ngưng tụ sức mạnh lớn nhất.

“Rốt cuộc ngươi là ai? Ta là người bên trong Thiên Thạch môn của thuộc Cảm Ứng môn! Đến đây là vì công vụ trong môn phái, nếu các hạ không muốn trêu chọc phiền phức…”

Xì!

Hắn ta đột nhiên giơ tay lên, một thanh phi đao bay ra khỏi tay, bắn thẳng vào ngực Trương Vinh Phương. Sau đó, không cần nhìn kết quả, quay người bỏ chạy.

Vừa mới chạy được vài bước, hắn ta đã cảm thấy sau gáy mình bị một bàn tay to lớn nắm chặt, kéo về phía sau.

Oành!

Cả người người mặt quỷ bị quăng ra ngoài, đập vào một thân cây lớn, khiến lục phủ ngũ tạng trong cơ thể đau đớn dữ dội, ngay tại chỗ phun ra một ngụm máu.

“Đừng nóng vội, mặc kệ ngươi ở môn phái nào, trả lời câu hỏi của ta. Nếu không, kẻ nào cũng đừng hòng rời đi.”

Trương Vinh Phương nghĩ đến thuộc hạ của Y Ba Tây Tư đáng lẽ phải ở đây tiếp ứng, ánh mắt chợt lóe lên dữ tợn.

Hắn không tin vào bất kỳ sự trùng hợp nào, tại sao người của Y Ba Tây Tư vừa mới tìm thấy động Thiên Cực lại gặp chuyện ngoài ý muốn, không có hồi âm nào.

Rõ ràng là có ai đó đang theo dõi bọn họ, muốn kiếm lợi. Hoặc có người đang lang thang ở xung quanh đây trong một thời gian dài.

Có lẽ những người này đã biết sơ sơ vị trí, nhưng không có thêm manh mối nào để tìm ra vị trí chính xác.

Sau khi Y Ba Tây Tư lấy thông tin trên cuốn sách cổ, đã cùng nhau tìm ra động Thiên Cực. Tất nhiên, có khả năng thứ ba, đó là nhân thủ do Y Ba Tây Tư để lại làm phản.

Lúc này, hắn dễ dàng áp chế tình huống, dù sao người mặt quỷ hay Đinh Lạc và Mộc Xuân Tú đều thành thành thật thật nằm trên mặt đất.

Người trước là không dám nhúc nhích thật, hai người sau nằm cạnh nhau, nhìn chằm chằm vào người mặt quỷ với ánh mắt phẫn hận.

“Bây giờ, đến lượt ta hỏi ba vị.” Trương Vinh Phương thu liễm tâm tư, nhìn ba người trên mặt đất.

“Các ngươi có biết động Thiên Cực không?”

Trong đôi mắt Đinh Lạc tràn đầy hận thù và đau đớn, hoàn toàn không nghe thấy động Thiên Cực gì cả, chỉ nhìn chằm chằm vào người mặt quỷ, hận không thể ăn thịt uống máu của hắn ta.

Nhưng người mặt quỷ bỗng giật mình trong lòng.

Hắn ta nhanh chóng nhìn về phía Trương Vinh Phương. Sắc mặt như không có việc gì, mở miệng nói.

“Vị đại nhân này.”

“Có vẻ như ngươi biết.”

Trương Vinh Phương ngắt lời hắn ta. Trong mắt chứa thâm ý nhìn về phía hắn ta.

Khí huyết dao động, ánh mắt biến hóa rất nhỏ, tất cả đều hiện rõ trong mắt Trương Vinh Phương lúc này, giống như đom đóm trong đêm đen.

Sắc mặt của người mặt quỷ biến đổi rõ rệt, hắn ta muốn dùng lời nói để lừa gạt đối phương, nhưng nào nghĩ đến.

“Đưa ta đến đó.” Giọng nói Trương Vinh Phương thay đổi.

“Vị đại nhân này, ta không biết ngài đang nói gì?” Người mặt quỷ cố làm ra vẻ mình không biết.

Vừa dứt lời, một bóng mờ đột nhiên xuất hiện bên cạnh hắn ta, giơ chân lên giẫm xuống.

Răng rắc.

Cánh tay phải của người mặt quỷ bị giẫm nát tại chỗ.

Hắn ta thậm chí còn không kịp phản ứng, không thấy đối phương đã ra tay như thế nào. Quá nhanh!

Khoảng cách giữa hai bên hoàn toàn không phải là chênh lệch một phẩm hai phẩm, mà giống như là sự nghiền ép của Siêu Phẩm với phẩm chất thấp!

Ahhh!

Người mặt quỷ kêu lên thảm thiết.

“Ta sẽ dẫn! Ta sẽ dẫn đường!” Hắn ta vội vàng hét lên. Đinh Lạc bên cạnh sảng khoái cười lớn rất vui vẻ.

“Ngươi cũng có ngày hôm nay! Tiền bối, người này lòng dạ độc ác, trước đây nuôi một con hổ đen, để mặc cho hổ đen ăn thịt người! Tội ác tày trời! Còn tùy ý tàn sát hơn mười người Đinh gia của ta! Quả thực táng tận thiên lương! Cầu xin đại nhân!”

Chỉ là hắn ta còn chưa nói hết lời, bên cạnh đã không có bóng dáng của hai người nữa. Trương Vinh Phương chẳng biết từ lúc nào, đã túm lấy người mặt quỷ rời khỏi nơi này.

Chương 716: Màn đêm (4)

Hắn hoàn toàn không quan tâm đến ân oán giữa hai người.

Những gì người mặt quỷ đã làm không liên quan gì đến hắn.

Hắn chỉ quan tâm đến vị trí của động Thiên Cực. Và liệu có Huyền Dương Nhục Chi trong đó hay không thôi.

Một lát sau.

Trước một vách núi phủ đầy cây leo.

Người mặt quỷ nhẹ nhàng rơi xuống, đứng trên một khoảng đất trống nhỏ phía trước vách núi.

Chỗ này nằm ở lưng chừng vách núi, cách 100 mét là đỉnh núi.

Phía dưới là một thung lũng được bao phủ bởi sương mù.

Trương Vinh Phương nhẹ nhàng rơi xuống khoảng đất trống, nhìn về phía khe hở trên vách núi.

Khe hở rất nhỏ, chỉ đủ cho một người ra vào.

Ở hai bên có tầng tầng lớp lớp những dây leo, các cành khô và lá non xếp chồng lên nhau, che lấp lỗ hổng một cách hoàn hảo.

"Chính là nơi này." Người mặt quỷ trầm giọng nói: "Đại nhân, ta đã dẫn đường đến đây, ngài xem có nên…"

"Gấp cái gì?" Trương Vinh Phương liếc hắn một cái: "Ngươi đi vào, chờ đến khi ta chắc chắn bảo dược bên trong vẫn còn, sẽ thả ngươi đi. Ngươi yên tâm. Ta là người luôn luôn nói lời giữ lời.

"Người mặt quỷ càng cảm thấy khiếp sợ. Bởi vì hắn rất quen thuộc với những câu nói này."

Thông thường, trước khi hắn muốn giết người diệt khẩu, đều sẽ an ủi người khác như thế này.

"Được rồi, ngươi dẫn đường trước đi." Trương Vinh Phương nhẹ nhàng nói.

Người mặt quỷ nhìn cửa động, trái tim như chìm xuống đáy vực, đầu óc điên cuồng chuyển động, cố tìm cách sống sót.

“Vào đi!”

Nhìn thấy đối phương đứng yên, sắc mặt Trương Vinh Phương đột nhiên thay đổi, lớn tiếng quát lên.

Toàn thân người mặt quỷ run lên, cắn răng, chỉ có thể đi về phía trước, đẩy những dây leo trên vách núi sang một bên, đi vào phía trong động Thiên Cực.

“Đừng sợ, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn, ta sẽ không làm gì ngươi đâu.” Giọng điệu Trương Vinh Phương lại dịu đi.

“…”

Người mặt quỷ cắn chặt hàm răng, đi về phía trước vào trong động, hy vọng sống sót trong lòng cũng đi theo về phía trước, càng ngày càng im lặng, mất dần tự tin.

Đi theo phía sau hắn ta, Trương Vinh Phương thận trọng đi vào hang động.

Cầm đuốc trong tay, cả hai khó khăn đi qua một lối đi chật hẹp, chẳng mấy chốc bên trong bỗng rộng rãi sáng sủa hẳn lên.

Đó là một đại sảnh bằng đá với những vách tường nham thạch màu xám khổng lồ.

Đại sảnh bằng đá có hình bán cầu, bên trong vách tường được chạm khắc đủ loại hoa văn quái thú hình dáng kỳ lạ.

Nhìn qua đã biết là do con người làm ra.

Trong sảnh đá, mặt đất bị chia cắt thành những vườn thuốc hố đá đổ nát khắp nơi. Như là đất ruộng trồng trọt, mỗi một khu vườn thuốc đều vô cùng vuông vắn, dược liệu trong đó một số khá tươi tốt, cũng có một số đã khô héo từ lâu.

“Nhắc mới nhớ, làm sao ngươi biết về động Thiên Cực?” Trương Vinh Phương vừa đi về phía trước vừa cất tiếng hỏi.

“Bẩm đại nhân, nơi này là một trong những vườn thuốc của Cảm Ứng môn ta che giấu, nhưng bởi vì một thế hệ Nguyệt Vương nào đó đột nhiên biến mất, bởi vậy mấy đi vết tích. Chúng ta đã tìm kiếm khắp nơi rất nhiều năm.” Người mặt quỷ thành thật trả lời.

“Đây vốn là vườn thuốc của Cảm Ứng môn?” Trương Vinh Phương hiểu rõ trong lòng, chẳng trách nơi này sẽ có dược liệu

chuyên dụng cần thiết cho Kim Thiềm Công.

Cảm giác không phải tự nhiên, hoàn toàn là do sức người của người khác nuôi trồng cả.

“Vậy tại sao bây giờ các ngươi mới tìm thấy nó?” Trương Vinh Phương lại hỏi.

“Đó là bởi vì mặc dù chúng ta biết vị trí gần đúng, nhưng vẫn còn thiếu manh mối cuối cùng. Mà những người Hồ Tây lúc trước kia đã mang đến manh mối cuối cùng. Vì vậy, ta mới theo dõi bọn và bí mật tìm ra nơi này.” Người mặt quỷ giải thích.

“Vậy manh mối cuối cùng này là vật gì?”

“Đó là lợi dụng một loại cóc có tên là Tố Tâm Thiềm dẫn đường để tìm kiếm.

Bản thân con cóc này cực kỳ thích ăn cỏ Tố Tâm. Mà trong động Thiên Cực, được trồng một số lượng lớn cỏ Tố Tâm. Khí chất đặc biệt mà nó tỏa ra có thể dẫn dắt Tố Tâm Thiềm không ngừng đến gần hơn.

Chỉ sau khi mấy người Hồ Tây kia sử dụng chiêu này, ta mới biết điều này.” Người mặt quỷ trả lời.

“Thì ra là như vậy.” Trương Vinh Phương gật đầu.

Hai người một trước một sau đi đến phía trong cùng của động Thiên Cực.

Sau đó dừng lại ở một chiếc bàn đá và một chiếc ghế đá dựa vào vách đá.

Mà ở đây, bên cạnh bàn đá và ghế đá, có ba dược liệu đặc biệt được bao bọc bởi thủy tinh xanh lam trong suốt. Một loại là loài nấm linh chi cực kỳ đen, to bằng lòng bàn tay.

Phần đầu nấm linh chi dường như được bao phủ bởi những con côn trùng màu trắng, có rất rất nhiều lông tơ màu trắng.

Loại thứ hai là một cây cỏ trắng đã chết khô.

Loại thứ ba là cây dây leo dài cỡ khoảng bằng cánh tay, lá xanh như hình tam giác, hoa màu đỏ nhạt giống như những chiếc kèn đồng nhỏ. Tổng thể trông rất giống một hoa loa kèn bình thường.

Chương 717: Màn đêm (5)

Ngay khi nhìn thấy cây dây leo, Trương Vinh Phương nhận thấy nhịp tim và khí huyết của người mặt quỷ đột nhiên tăng nhanh.

Mặc dù ngoài mặt hắn ta không tỏ vẻ gì, nhưng những thay đổi trong khí huyết không thể nào che giấu được.

“Ba loại dược liệu này là gì? Có thể giới thiệu sao?” Trương Vinh Phương đột nhiên hỏi.

“Ba loại thuốc này là Huyền Dương Nhục Chi, cỏ Tố Tâm hơn trăm năm và hoa Xích m.”

“Hoa Xích m? Đó là vật gì? Trông ngươi có vẻ rất căng thẳng?” Trương Vinh Phương tò mò hỏi.

“Đây là loài hoa trường sinh mà Linh đình vẫn luôn tìm kiếm khắp nơi. Nó có thể kéo dài tuổi thọ nhất định của Linh Lạc!” Người mặt quỷ không giấu giếm. Loại tin tức này, khi đi ra ngoài, chỉ cần tìm hiểu một chút sớm muộn gì cũng có thể biết. Khi nghe thấy kéo dài tuổi thọ của Linh Lạc, ánh mắt Trương Vinh Phương sáng rực lên.

Có Huyền Dương Nhục Chi, bây giờ còn có hoa Xích âm ngoài mức này! Thật là một niềm vui bất ngờ!

Nếu loại bảo dược này thực sự có hiệu quả, có thể dùng nó để thăm dò rốt cuộc trong cơ thể Linh Lạc có điều thần bí gì.

“Tốt lắm” Đôi mắt Trương Vinh Phương hơi phát sáng lên.

Xì!

Hắn đột ngột vọt về phía trước, thân ảnh tựa như ma quỷ, lao thẳng về phía người mặt quỷ.

“Ngươi! Không giữ chữ tín!” Người mặt quỷ vội vàng muốn chạy. Nhưng không bao lâu…

Một tiếng thét thảm thiết truyền ra từ trong động Thiên Cực, tiếng thét ấy rất nhanh đột nhiên dừng lại, không còn một tiếng động.

Bên dưới ngọn núi Trầm Hương Cung ở Thứ Đồng. Lúc đêm dài vắng lặng.

Hai đạo nhân Đại Đạo Giáo đang cùng nhau tuần tra đột nhiên ngã xuống đất kèm theo một âm thanh bị bóp nghẹt, trên trán trúng hai thanh phi đao dài nhỏ.

Một bóng người nhanh chóng đến gần Trầm Hương Cung. Người áo đen che mặt, đầu đội một chiếc khăn màu tím: "Ai?"

Đột nhiên, một hảo thủ mới được chiêu mộ từ Đại Đạo Giáo cầm đao lao ra, đuổi theo người đến.

Chỉ là hắn ta còn chưa đuổi theo bao xa thì ngực chợt đau nhói, bị một thanh phi đao bắn trúng ngã xuống đất chết ngắc.

Người che mặt bằng khăn tím đang chuẩn bị lao về phía bức tường của Trầm Hương Cung, đúng lúc này, một giọng nói mơ hồ đột nhiên vang lên.

"Thật là to gan, dám xông vào Trầm Hương Cung!"

Quần áo tung bay, một bóng người nhanh chóng mượn sức, vượt qua bức tường Cung, lao về phía người đeo khăn tím.

Người đó chính là Trần Hãn vẫn luôn canh giữ nơi này!

Một tay hắn ta cầm đao, tay kia cầm khiên, mặc áo giáp da, đội mũ sắt có cánh kim loại, lao thẳng về phía người đến. Người đeo khăn tím thấy thế xoay người bỏ chạy. Trần Hãn vội vàng đuổi theo.

Hai người một trước một sau, trong nháy mắt đã chạy xa hàng trăm mét.

"Giết người của Trầm Hương Cung ta mà còn muốn chạy à?" Dưới chân Trần Hãn bộc phát, tiến vào trạng thái cực hạn, tốc độ toàn thân tăng lên, chém một đao vào phía sau lưng người đeo khăn tím.

Đột nhiên một đám bụi trắng xóa nổ tung. Che khuất tầm nhìn của Trần Hãn.

"Ứng Thiên Chương!"

Tấm khiên của Trần Hãn ấn xuống, sức mạnh toàn thân hội tụ ở cánh tay trái, nhanh chóng đánh ra sát chiêu trong Thải Linh phù.

Tấm khiên đẩy về phía trước mang theo một số chấn động và quay xoay tròn kỳ dị nào đó.

Oành!

Đúng lúc này, trong làn khói bụi mù mit, tấm khiên chợt va vào một thứ gì đó.

Cảm giác hình như là máu thịt trên thân thể.

Trần Hãn hừ lạnh một tiếng, lưỡi đao ở một tay khác chợt lóe lên. Xoẹt một tiếng.

Đối thủ bị chém một nhát vào ngực ngay tại chỗ, từ vai xuống xương hông, tạo thành một lỗ thủng cực kỳ lớn.

Máu bắn tung tóe, người kia lập tức ngã xuống. Trần Hãn lờ mờ cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Cơ bắp của đối phương dường như rất lỏng lẻo, hoàn toàn không có chút phản kháng nào.

Đợi đến khi lớp bụi tản ra, hắn tại lại lần nữa nhìn lại.

Trong rừng, có một nam tử đeo khăn che mặt màu tím đang nằm dưới đất.

Đúng lúc nam tử bị một nhát đao chém trúng ngực, máu tuôn xối xả ra bên ngoài.

Chỉ thấy người này không thể nào sống được.

Trần Hãn nhìn ánh mắt đối phương, càng ngày càng cảm thấy không đúng.

Rõ ràng, bề ngoài thân hình của người này chính là của tên giết người vừa rồi…

…

Động Thiên Cực.

Lúc này Trương Vinh Phương đang nhíu mày, nghĩ cách nên xử lý dược liệu ở đây như thế nào.

Những dược liệu còn lại thì không sao, nhưng không thể hái Huyền Dương Nhục Chi ngay bây giờ, nếu không thì một giờ sau khi hái sẽ mất toàn bộ hoạt tính.

Và hắn luyện đan cần Huyền Dương Nhục Chi sống.

Đây chính là chỗ khó then chốt.

Hắn tìm kiếm khắp những gì đã học, nhưng không tìm ra cách nào để kéo dài hoạt tính của Huyền Dương Nhục Chi.

Hơn nữa, loại thuốc này không chỉ cần dùng ở Trục Nhật tầng thứ nhất, sau này còn cần ở một số nơi.

Chỉ là trong những dược liệu tiếp theo, nó không phải là dược liệu chính.

“Chẳng trách Cảm Ứng môn muốn tự mình cấy ghép nuôi trồng Huyền Dương Nhục Chi.

Chương 718: Điểm (1)

Bây giờ có vẻ như cách tốt nhất để sử dụng là cắt một phần nhỏ để dùng, sau đó đợi nó lớn lên thật tốt rồi quay trở lại.

Như vậy, mới có thể sử dụng được nhiều lần.

Trong lòng Trương Vinh Phương đã quyết định, lúc này mới tóm lấy thi thể của người mặt quỷ, đem mấy thứ linh tinh trên người hắn ném ra ngoài. Sau đó, hắn tiện tay ném thi thể ra bên ngoài, tự mình trèo lên vách đá.

Nhờ có Ưng Trảo công, hắn dễ dàng quay trở lại đỉnh vách đá, tạo một dấu hiệu nho nhỏ trên mặt đất.

Sau đó nhìn xung quanh.

Xung quanh đây đều là núi rừng sương mù nhè nhẹ, dường như chỉ có thể nhìn thấy ở gần, nhưng xa xa thì không thấy được gì.

Trương Vinh Phương nhún mũi chân, nhẹ nhàng triển khai thân pháp, lao xuống núi.

Nỗ Ba n vẫn đang ở tại chỗ đợi hắn trở về. Hơn nữa, những người ở lại tiếp ứng ban đầu cũng cần tìm tung tích của họ.

Lúc lên núi Trương Vinh Phương cẩn thận từng li từng tí một, bất cứ lúc nào cũng phải quan sát xung quanh.

Nhưng khi xuống núi dễ dàng hơn rất nhiều.

Một bước là ba mét.

Chẳng mấy chốc, Trương Vinh Phương đã thuận lợi trở lại nơi nhóm lửa lúc trước.

Điều khiến hắn ngạc nhiên là Nỗ Ba n đang ngồi xổm bên đống lửa, chăm sóc cho một nữ tử trẻ tuổi khác bị ngã xuống đất cùng với tiểu tử trẻ tuổi vừa mới gặp kia.

Ba người bọn họ hoàn toàn không để ý tới hắn đã trở về, mà luống cuống tay chân phối hợp cùng xử lý thương thế trên người cô gái trẻ kia.

Một mùi thuốc bỏng nồng nặc thoang thoảng bay ra, có vẻ như vết thương vừa được bôi thuốc.

“Nỗ Ba n.” Trương Vinh Phương bước ra khỏi bóng tối.

“Đại nhân?” Cả người Nỗ Ba n run lên, nước bưng trong tay suýt chút nữa rơi xuống đất.

Hắn ta nhanh chóng đứng dậy, nhìn về phía Trương Vinh Phương.

“Đại nhân… Việc này… Ta nghĩ bọn họ vừa bị một con hổ đen lớn đuổi theo, hai người mới bị cướp bóc. Người nhà cũng không còn, thật đáng thương… nên mới…”

Hắn ta có chút tay chân luống cuống.

“Vị đại nhân này! Đừng trách Nỗ Ba n đại ca, là chúng ta… là chúng ta…” Đinh Lạc đứng dậy, định đổ lỗi hết lên người mình. Nhưng khi Trương Vinh Phương đến gần, hắn ta đột nhiên nhìn rõ mặt đối phương.

Ngay lập tức, toàn thân hắn ta run rẩy.

Đây không phải là cao nhân vừa rồi, vừa rồi bắt người mặt quỷ kia đi sao?

Người mặt quỷ trước kia quét ngang vô địch, trong tay vị này giống như một con gà con, giãy giụa không thể động đậy.

Có thể thấy thực lực khủng bố đến mức nào!

Đinh Lạc đột nhiên sững sờ.

Sư tỷ Mộc Xuân Tú ở bên cạnh lại không ngây người như vậy, nàng khó khăn đứng lên, quỳ xuống trước Trương Vinh Phương, bắt đầu dập đầu lạy.

“Mộc Xuân Tú, Đinh Lạc, khấu tạ ơn cứu mạng của ân công!”

Động tác của nàng rất quả quyết kiên định, hoàn toàn không chút do dự nào.

Đinh Lạc cũng lập tức phản ứng lại, vội vàng quỳ xuống dập đầu lạy.

Dù thế nào đi chăng nữa, người trước mặt này chính là người đã cứu mạng họ lúc ngàn cân treo sợi tóc.

Trương Vinh Phương thờ ơ.

Thế đạo này có quá nhiều người thảm thương, trước đây hắn đã từng rảnh rỗi không có việc gì mà cứu rất nhiều người, từ lâu đã quen với những tình huống như vậy.

Chỉ là….

Điều khiến hắn ngạc nhiên là trong số hai người đang quỳ gối trước mặt mình, tiểu tử trẻ tuổi kia… có vẻ hơi cổ quái.

Lúc này, mắt của hắn có thể nhìn thấy tầng khí huyết nhàn nhạt đang lưu thông trên người đối phương.

Chính vì bởi vì vậy, hắn mới phát hiện ra một chút tình huống.

Bây giờ người bình thường hơi hơi đơn giản một chút đều có thể dễ dàng nhìn thấu đại khái cấp độ dưới đôi mắt của hắn.

Bởi vì người có thực lực mạnh thì màu sắc của khí huyết sẽ dồi dào, lượng khí huyết nhiều hơn, tốc độ chảy nhanh, nhịp tim chậm và mạnh mẽ.

Thực lực yếu, màu sắc khí huyết mờ nhạt, huyết mạch mỏng manh, tổng lượng ít, tốc độ chảy chậm. Nhịp tim nhanh mà yếu ớt.

Mà mấu chốt chính là….

Trong lòng Trương Vinh Phương khẽ động, hơi chớp mắt.

Thanh thuộc tính đột nhiên mở rộng

Trên đỉnh đầu của đối phương, cũng tự nhiên nhảy ra một thanh thuộc tính tương ứng.

Trên đầu của hai người đang dập đầu lạy.

Trôi nổi một cột thuộc tính tương ứng.

[Mộc Xuân Tú — sinh mệnh 12 - 19.

Thiên phú đặc biệt: Không có.

Võ công: Cửu Lộ Xuân Thu đao pháp - Tứ phẩm.]

[Đinh Lạc — Sinh mệnh 15 - 25

Thiên phú đặc biệt: Cảm giác mạnh mẽ.

Võ công: Cửu Lộ Xuân Thu đao pháp - Tam phẩm]

Trương Vinh Phương cũng không ngờ rằng chỉ tình cờ gặp gỡ, hắn sẽ có thể gặp được một hạt giống có thiên phú đặc biệt.

Phải biết võ công cửu phẩm thì dễ, nhưng muốn đạt được Ngoại Dược Siêu Phẩm thì phải có thiên phú đặc biệt.

Giống như Xà Vương lúc trước chính là cảm giác trời sinh mạnh mẽ, cho nên mới có thể dựa vào con đường này uống thuốc đột phá Siêu Phẩm.

Mặc dù thiên phú cảm giác là một thiên phú tương đối phổ biến, nhưng là phổ biến giữa các Siêu Phẩm.

Chương 719: Điểm (2)

Rất hiếm có ở những người bình thường.

Chỉ cần được bồi dưỡng đúng cách, tài nguyên xây lên, được truyền thụ võ công thượng thừa, cộng thêm nghị lực kiên trì thì sẽ không xảy ra chuyện gì bất ngờ.

Một hạt giống tốt có thiên phú, sau này xác suất đạt đến Siêu Phẩm rất cao.

"Được rồi, dừng lại đi, ta hỏi các ngươi, các ngươi đang luyện Xuân Thu đao pháp đúng không?" Trương Vinh Phương chậm rãi lên tiếng.

Đinh Lạc và Mộc Xuân Tú vẫn đang dập đầu lạy, khi nghe thấy câu hỏi, lập tức ngẩng đầu lên.

"Bẩm đại nhân! Đúng."

"Vâng, đại nhân!"

Hai người một trước một sau trả lời.

Xuân Thu đao pháp không phải là một đao pháp quá lợi hại, chỉ ở trên mức trung bình.

Có rất nhiều biến thể.

Trương Vinh Phương đã từng nhìn thấy môn đao pháp này khi ở trong Ô Vân các của Thiên Bảo Cung.

Nhưng đối với các võ nhân bên ngoài mà nói, đặc biệt là các tiểu môn hộ thì khá là quý giá.

Ngay cả khi các cao thủ tập trung ở cảng Thứ Đồng, nơi hội tụ hàng trăm các đội thuyền, thì cũng chỉ coi như là một loại chất lượng thường.

"Nền tảng khá tốt." Trương Vinh Phương gật đầu, nghĩ đến mình lúc trước, dựa vào đấu pháp Ám Quang Thị Giác để phát hiện huyệt vị đặc thù, mà trước mắt đúng lúc có một hạt giống Siêu Phẩm thiên phú cảm giác mạnh mẽ…

Có lẽ….

Trong lòng hắn khẽ động.

“Đinh Lạc, tư chất của ngươi không tồi, nhưng vẫn chưa đủ nhập môn hạ của ta. Ta có một môn võ học mới, nếu muốn ngươi có thể theo ta tu hành trước.”

Nếu có thể thỏa mãn ta, ngươi có thể vào môn hạ của ta, ngươi có đồng ý không?”

Hắn nói thẳng.

Ở cấp độ của mình, hắn có thể làm bất cứ điều gì hắn muốn, nói thẳng bất cứ điều gì hắn muốn.

Nếu đối phương đồng ý thì tốt, hoặc nếu không đồng ý thì thôi. Cũng lười vòng tới vòng lui.

Nghe thấy thế, hai người Đinh Lạc đều sửng sốt, ngay cả Nỗ Ba n đang ở bên cạnh cũng choáng váng.

Không quá hai giây.

Bộp bộp một tiếng vang trầm thấp vang lên. Đinh Lạc lại một lần nữa hung hăng dập đầu lạy.

“Ta đồng ý!”

“Không tồi.” Trên mặt Trương Vinh Phương lộ ra một nụ cười, thân hình quỷ mị hướng về trước, trong nháy mắt đã đến bên cạnh Mộc Xuân Tú.

Hắn lấy một cái lọ màu đen ra từ trong túi, mở ra, đổ ra một viên đan dược màu đen, búng ngón tay một cái.

Viên thuốc bắn vào miệng Mộc Xuân Tú một cách chính xác, mạnh mẽ chen vào.

“Ăn đi, có thể áp chế xuất huyết nội thương.” Trương Vinh Phương nhắc nhở.

“Vâng! Đa tạ ân công!” Mộc Xuân Tú vội vàng nuốt đan dược.

Sau khi kiểm tra thương tích của hai người, lúc này Trương Vinh Phương mới chú ý đến một con hổ đen dài ba mét đang nằm trên mặt đất cách đó không xa.

Con hổ đã chết, trên trán và thắt lưng có những vết đao hằn sâu trên cơ thể.

Rõ ràng là vết thương trí mệnh.

“Con hổ đen này là vật nuôi của người mặt quỷ trước kia, nó đuổi bắt những người hái thuốc kia để làm thức ăn.

Vừa rồi, ba người chúng ta đã cùng nhau hợp sức để hoàn toàn đánh chết nó” Nỗ Ba n ở bên cạnh vội vã giải thích.

“Hừm, rốt cuộc các ngươi đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại gặp được tên người mặt quỷ đó?” Lúc này Trương Vinh Phương mới có thời gian để hỏi những câu hỏi này.

Đinh Lạc và Mộc Xuân Tú nghe hỏi vậy, hai mắt đau xót, suýt chút nữa lại khóc.

Hai người một năm một mười kể lại chuyện nhóm người mình gặp phải.

Cuộc gặp gỡ rất phức tạp cũng rất oan uổng.

Chỉ vì Đinh Lạc ra tay cứu người hái thuốc mà rơi vào cảnh cả nhà bị giết sạch, còn làm liên lụy đến sư phụ, sư tỷ…

“Là ta có lỗi với phụ mẫu! Có lỗi với sư phụ!” Đinh Lạc quỳ trên mặt đất nghẹn ngào gào khóc.

Trương Vinh Phương cũng xúc động, một gia đình giàu có nho nhỏ gần như bị xóa sổ chỉ sau một lần gặp gỡ.

Thế đạo này, nhìn thì có vẻ người dân trong thành sống rất tốt, nhưng thực chất vẫn là một thế giới tàn khốc, người dân rất ít động tĩnh.

Chính vì như thế mới có chuyện cắt cứ thành trì, xuất hiện cục diện quan chức độc nhất, cường hào ngang ngược.

Cho dù thực lực của Đại Linh có cao đến mấy cũng không thể chiếu rọi mọi ngóc ngách được.

Sau khi dò hỏi một lát, Trương Vinh Phương đem theo ba người họ cùng nhau đi đến hiện trường nơi Đinh gia bị tàn sát.

Có lẽ vì con hổ đen nên dù hiện trường máu tươi dày đặc nhưng vẫn không có con thú nào đến gặm nhấm.

Hai người Đinh Lạc đã cố hết sức đào những cái hố sâu, chôn cất lần lượt từng thi thể còn lại của người nhà.

Làm mãi cho đến bình minh ló dạng mới miễn cưỡng chôn cất hết tất cả mọi người.

Sau đó hắn ta lại đi tìm thùng xe ngựa chạy tán loạn, xem như là lấy lại hơn phân nửa tài sản của Đinh gia.

Đáng tiếc…, tiền còn, người lại không.

Sau khi Trương Vinh Phương nói với cả ba người mặt quỷ kia đã chết, liền bảo Nỗ Ba n tức tốc chạy trở lại cảng Thứ Đồng, triệu tập nhân thủ đến tiếp ứng.

Chương 720: Điểm (3)

Hắn ở lại tại chỗ, bảo vệ động Thiên Cực.

Cuối cùng cũng tìm thấy, lúc này, Trương Vinh Phương không cho phép nửa điểm sai lầm.

Mà ngoại trừ hắn, những người khác lúc này thực lực đều quá yếu, không bảo vệ được bí mật của động Thiên Cực.

Vì vậy, hắn phải tự mình làm.

Hắn lo lắng sẽ có các cao thủ Thiên Thạch môn của Cảm Ứng môn sẽ đến đây. Thế nên phải trông chừng thật kỹ nơi này.

Hơn nữa, dược tính của Huyền Dương Nhục Chi rất mãnh liệt, thứ mà Kim Thiềm Công cần là một Huyền Dương Nhục Chi còn sống.

Do đó, biện pháp tốt nhất để duy trì dược tính là bắt đầu mở lò luyện đan ở khoảng cách xa.

Hơn nữa, còn có loại thuốc có thể kéo dài tuổi thọ của Linh Lạc… Vì thứ này có thể tác động lên Linh Lạc, có lẽ hắn có thể khám phá ra sự huyền bí của Linh Lạc từ cơ chế dược lý của nó.

Tất cả những thứ này đều là đồ vật quan trọng.

Bảo vệ hang động, Trương Vinh Phương vừa trấn an hai người Đinh Lạc và Mộc Xuân Tú vừa hoàn thiện đấu pháp điểm huyệt khí huyết mà hắn vừa phát hiện ra.

Và cố gắng hoàn thiện ra một môn võ mới từ những gì đã học được.

Đúng lúc hắn có sở trường về Ưng Trảo công. Cũng đã xem qua không ít chưởng pháp và chỉ pháp của võ học. Hoàn toàn có nền tảng này.

Thứ Đồng.

Có người ban đêm đột nhập vào Trầm Hương Cung, người đã bị đánh chết, Trầm Hương Cung cũng đã chết một số người vì điều này.

Vụ án này nhanh chóng lan ra khắp Trầm Hương Cung.

Sau khi Trần Hãn xử lý tên thích khách, đã mang thi thể đi báo quan, giao cho nha môn Thứ Đồng xử lý.

Sáng sớm hôm sau, Ni Lạc Phu tri phủ Thứ Đồng đã tự mình đến hỏi thăm vụ án và vỗ ngực bảo đảm sẽ điều tra phá án vụ án này càng sớm càng tốt.

Chỉ là lúc này khi Tổng bộ đầu nha môn mới bị ngộ hại, lần bảo đảm này cũng chẳng đáng giá là bao.

Trước khi Đạo tử quay trở lại, Trần Hãn chỉ có thể đè xuống nghi ngờ trong lòng, tiếp tục canh giữ Trầm Hương Cung.

Bên trong Trầm Hương quan, Trương Vinh Phương có lưu trữ các loại dược liệu, đan dược và nhiều vật dụng cá nhân.

Bây giờ nơi này là đại bản doanh của Đại Đạo Giáo ở cảng Thứ Đồng, vì vậy không thể sai sót được.

Lúc này, trên một hòn đảo cách cảng Thứ Đồng hàng trăm hải lý.

Trong một cứ điểm thuộc Lâm Lang hội

Chu Huyết Minh, hội chủ Lâm Lang hội, sắc mặt xấu xí, ngồi ở chủ vị,

Bây giờ lão ta đã hơn năm mươi tuổi, bề ngoài Chu Đông Quân là con trai duy nhất… Nhưng bây giờ…

Hắn ta đã chết.

Răng rắc.

Bàn tay Chu Huyết Minh bóp nát đầu giao long trên ghế ngồi, mảnh vỡ gỗ vụn văng tứ tung.

Mặc dù lão ta có những đứa con riêng khác, nhưng Chu Đông Quân chắc chắn là người tốt nhất, có tiền đồ nhất trong số những đứa con của lão ta.

Cho dù đó là hành vi xử sự hay là thiên phú tu vi, trong số thế hệ trẻ ở cùng cấp độ, đều được coi là trung bình trở lên.

Chưa kể, ở độ tuổi như vậy Chu Đông Quân thông thạo ba thứ tiếng, có thể thoải mái quản lý việc buôn bán giữa các hải cảng của ba nước nhỏ.

“Ai có thể nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không? Rốt cuộc Đông Quân đã chết như thế nào?”

Tin tức về cái chết của đứa con trai yêu quý của lão ta lại đến từ nha môn Thứ Đồng.

Đây chắc chắn là sự mỉa mai lớn nhất đối với toàn bộ Lâm Lang hội.

Bởi vì về bản chất, Lâm Lang hội khởi đầu là một đám hải tặc, không phải đối phó nhiều với quan phủ.

Trong đại sảnh, từng người Tàng chủ Lâm Lang hội đều im lặng, không ai muốn đứng ra xui xẻo lúc này.

Trong toàn bộ hội, ngoại trừ hội chủ, những tàng chủ này là người cao nhất.

Mỗi một tàng chủ đều dẫn đội tàu và hòn đảo của riêng mình, hình thành một lực lượng lao động đặc biệt tương tự như các lãnh chúa.

Sau đó, quản lý cấp thấp hơn của hải tặc và dân thường.

Đây là cấu trúc cơ bản của Lâm Lang hội.

Lý do tại sao hội chủ Chu Huyết Minh là người mạnh nhất là vì lão ta nắm giữ đội tàu hùng mạnh nhất trong toàn bộ hội và chủ trì một thị trường buôn bán trên biển - đảo Lâm Lang.

Nhiều thứ bị cấm ở các quốc gia khác nhau, dù là buôn lậu hay cướp bóc đều có thể được giao dịch trên đảo Lâm Lang.

Đây mới là nền tảng quan trọng nhất của toàn bộ Lâm Lang hội.

Ban đầu Chu Huyết Minh vẫn đang thảo luận với tổng đốc của Ngộ Viễn, một quốc gia nhỏ trao đổi về chuyện phi tang hàng lậu, nhưng không ngờ rằng một tin tức trầm trọng ngay lập tức kéo lão ta trở lại từ đảo Lâm Lang xa xôi.

Trong đại sảnh lặng ngắt như tờ.

“Hội chủ.” Một tàng chủ cuối cùng lên tiếng, vóc người người này mập mạp, đầu trọc lóc, một đôi mắt chuột sáng lấp lánh, mang đến cho người ta cảm nhận thấy sự khôn khéo và hung hãn.

Chương 721: Điểm (4)

Người này tên là Triệu Tôn Nghĩa, chính là người trung thành nhất với Chu Huyết Minh trong số tất cả các tàng chủ trong Lâm Lang hội.

“Lúc đó, bên cạnh thiếu chủ Chu Đông Quân chắc chắn có thiếp thân thị vệ bảo vệ. Những chuyện như vậy nên trước tiên hỏi người đó.” Triệu Tôn Nghĩa lên tiếng nói.

“Người đó đã chạy trốn rồi.” Chu Huyết Minh lạnh lùng nói, hải tặc chính là như thế, hoàn toàn kết hợp vì lợi ích, chạy trốn cũng là chuyện bình thường.

“Nếu đã như vậy, vậy thì nên do tàng chủ phụ trách chuyển thuyền giải thích tình huống.” Triệu Tôn Nghĩa đảo mắt nhìn một tàng chủ khác đang mắt nhìn mũi mũi nhìn tim ở bên cạnh, Khoa Nhĩ Toa.

Khoa Nhĩ Toa có một mái tóc dài màu đỏ sẫm, khuôn mặt xinh đẹp, nhưng lại đeo một miếng che mắt màu đen ở một bên mắt, có một vết sẹo đao xiên trên sống mũi, điều này hoàn toàn phá hư vẻ ngoài của nàng.

Nàng là người Tây Ý, từng là con gái của một nhà quý tộc nghèo túng, sau này lén lút học kỵ sĩ võ đạo, sau khi gia tộc lâm vào cảnh bị vu oan oan uổng, nàng ra khơi gia nhập hải tặc.

Dựa vào lòng dạ độc ác, thực lực cao cường, chỉ trong mười năm, nàng đã ngồi lên vị trí tàng chủ.

Nghe thấy Triệu Tôn Nghĩa điểm danh, con mắt màu tím của Khoa Nhĩ Toa quét qua, lạnh lẽo dán chặt vào khuôn mặt mập mạp đang tươi cười của đối phương.

“Vấn đề này liên quan đến đại giáo Đại Linh, cái chết của thiếu chủ, ta đề nghị sau khi điều tra rõ rồi hẵng tính toán.”

“Khoa Nhĩ Toa, chính là thuyền của ngươi đã xảy ra chuyện, ta muốn một lời giải thích!” Hội chủ Chu Huyết Minh nghiêng người về phía trước, ánh mắt giống như lang sói, phảng phất có cảm giác áp chế.

“Lời giải thích đương nhiên ta có.” Gương mặt Khoa Nhĩ Toa không chút thay đổi liếc nhìn những tàng chủ còn lại.

“Vào đêm xảy ra sự việc, sau khi trợ thủ của ta đã báo cáo cho ta, ta lập tức điều tra toàn bộ tình huống. Các manh mối cụ thể về cơ bản đã được làm rõ.”

Nàng hắng giọng một cái.

“Theo điều tra, nửa tháng trước, một lô dược liệu quý do Trầm Hương Cung đặt hàng đã biến mất trên đường vận chuyển, cả tàu và người đều biến mất. Có tin đồn là do chúng ta gây nên.”

“Sau đó, cao thủ của Trầm Hương Cung, một người tự xưng là Trần Hãn, đến hẹn thiếu chủ đàm phán.

Khi đó, thiếu chủ thu được một cuốn sách bí mật quý giá có tên là Kim Lan Bảo quyển, ghi lại một môn võ công đặc biệt kỳ lạ.”

“Trần Hãn lợi dụng thân phận là Trầm Hương Cung của Đại Đạo Giáo để kéo quan hệ với thiếu chủ, lên thuyền, sau đó thừa dịp người hầu của thiếu chủ tạm thời rời đi để lấy bảo quyển. Mơ hồ xảy ra tranh chấp với thiếu chủ. Sau đó Trần Hãn bất ngờ ra tay bắt cóc thiếu chủ rời đi.”

“Sau đó, thi thể của thiếu chủ được phát hiện ở Trầm Hương Cung, dấu vết điều tra là do Trần Hãn tự mình đánh chết.”

Về chuyện này, Trần Hãn công bố mình không biết mọi chuyện trước đó, nói rằng mình chỉ giết tất cả những kẻ địch dám tấn công Trầm Hương Cung.”

Tất cả mọi chuyện khi nói ở đây đã được hình thành một chuỗi dây xích đơn giản.

Chu Huyết Minh nghe xong, trong lòng đã có nhận định.

“Vậy ý của ngươi là một lô dược liệu của Trầm Hương Cung bị cướp, khiến Trần Hãn cực kỳ tức giận mượn danh nghĩa đi đến điều tra, hỏi thăm. Kết quả là phát sinh xung đột với Đông Quân, cướp người đi tại chỗ.

Sau đó, Đông Quân tìm cách tạm thời thoát ra khỏi tầm kiểm soát, nhưng lại bị đuổi giết và chết ở gần Trầm Hương Cung.”

“Có lẽ vậy.” Khoa Nhĩ Toa gật đầu: “Nhưng có rất nhiều sơ hở trong chuyện này. Chúng ta nên cử người đến Trầm Hương Cung để tự mình đối chất, trao đổi thông tin mới dễ xác định sự thật.”

“Có lý. Đã như vậy.” Chu Huyết Minh cân nhắc.

“Thiết Sa.”

“Có!”

Một nam tử mặc một bộ quần áo bó màu xanh đậm, vác đao đứng bên cạnh bước tới, quỳ một chân trên mặt đất.

“Ngươi dẫn người đi một chuyến, đến Trầm Hương Cung, xem bọn họ giải thích cái gì.” Chu Huyết Minh trầm giọng nói.

“Vâng!” Nam tử nặng nề gật đầu.

“Hội chủ, nếu bọn họ giết thì sao? Chúng ta nên giải quyết như thế nào?” Triệu Tôn Nghĩa đột nhiên xen vào hỏi.

“Nếu như chắc chắn là bọn họ.” Đôi mắt Chu Huyết Minh lóe lên từng tia từng tia sát khí bạo ngược: “Vậy thì hãy để Trầm Hương Cung trả giá thật đắt!

Chỉ là một nơi Đạo Cung mới được xây dựng. Nếu là đại tông có thực lực như nhất giáo Tây tông lão ta còn sợ hãi ba phần, nhưng là Đại Đạo Giáo…

Giết người đền mạng, đừng trách lão ta ăn miếng trả miếng.

Cho dù võ công trên đất bằng có mạnh đến đâu, chẳng lẽ có thể mạnh hơn Hải Thần? Hơn nữa, bên phía Tây tông bởi vì thu thập mỹ nhân phương Tây, vẫn luôn lôi kéo bản thân, cho dù có đắc tội với Đại Đạo Giáo, vẫn có thể hoàn toàn không sợ.

*

Vách núi đá động Thiên Cực.

Ba người Trương Vinh Phương, Đinh Lạc và Mộc Xuân Tú tìm thấy một vài nơi có thể chắn gió trên vách núi, tạm thời nghỉ ngơi chờ đợi.

Chương 722: Điểm (5)

Bình minh, hai người Đinh Lạc đi dựng bia làm ký hiệu cho cha mẹ và những người khác.

Còn Trương Vinh Phương thì đang suy nghĩ về võ đạo điểm huyệt. Lúc này mặt trời chói chang, gió núi thổi qua, thổi bay phần lớn mây mù.

Đột nhiên, một tiếng tiêu réo rắt từ đằng xa truyền đến.

Tiếng tiêu trong trẻo thuần khiết, thở dài lâu dài, một hơi kéo dài hơn mười giây mới chậm rãi hạ xuống.

"Một loại tín hiệu nào đó?"

Trương Vinh Phương nhìn về hướng đó từ xa. Mơ hồ nhìn thấy một điểm đen, dương quang đang nhanh chóng tiến về phía bên này.

Từ trong miệng người mặt quỷ, hắn biết được đây là vườn thuốc do chính Cảm Ứng môn chăm chút, nói cách khác, chắc chắn không chỉ có người mặt quỷ biết nơi này.

Vậy nên… Người mới đến trước mắt có lẽ cũng là người biết được động Thiên Cực của Cảm Ứng môn. Hắn ngưng thần nhìn kỹ đối phương đang nhanh chóng tiến lại gần.

Một lúc sau, điểm đen nhanh chóng phóng to. Đó là một lão nhân đầu tóc bạc phơ, mặc quần áo đen, đội mũ đen, trên trán đeo những món trang sức pha lê màu đỏ.

Lão giả có vóc dáng cường tráng, đôi mắt trầm tĩnh, trên tay cầm một chiếc xẻng lưỡi liềm nặng hàng chục cân, bước đi như bay. Tay kia cầm tiêu sắt, mới đặt nó xuống khỏi miệng.

Trương Vinh Phương nhìn từ xa, dưới chân hơi di chuyển, nhanh chóng thuận theo từ trên vách núi xuống sườn dốc, hướng về phía trước nghênh đón lão giả kia. Không bao lâu sau, bước chân của hắn dừng lại, dừng lại trong một khu rừng rậm, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Tương tự, lão giả với cái xẻng sắt cũng đúng lúc dừng lại ngay trước mặt hắn, ngẩng đầu nhìn về hướng bên này.

“Ngươi là ai?” Lão giả trầm giọng hỏi.

Lão hoàn toàn không biết Trương Vinh Phương, nhưng Hắc Hổ đạo nhân vốn sẽ đứng ra tiếp ứng lão, lại không thấy bóng dáng, điều này khiến trong lòng lão không thể không nghi ngờ.

“Linh Lạc Thiên Thạch môn?” Trương Vinh Phương hỏi ngược lại, lập tức triển khai Ám Quang Thị Giác, cẩn thận nhìn về phía đối phương.

“Võ nhân bình thường?” Lão giả sửng sốt, sau đó sắc mặt trầm xuống. Hình như lão đã xác định được thân phận của Trương Vinh Phương thông qua một phương pháp nào đó.

Đối với Linh Lạc mà nói, một võ nhân bình thường cho dù là Tông Sư nếu muốn đánh bại Linh Lạc thì dễ, nhưng nếu muốn giết người thì khó như lên trời.

Vì vậy, sau khi xác nhận đối phương chỉ là một võ nhân bình thường, thực lực mạnh hơn thì sao chứ? Lúc này lão ta chẳng muốn nói nhảm, ánh mắt bỗng lãnh đạm hẳn.

“Tiểu tử, ta hỏi ngươi, có nhìn thấy một đạo nhân đeo mặt nạ quỷ đem theo một con hổ đen lớn không?”

“Bái kiến.” Trương Vinh Phương trả lời: “Ta biết hắn ở đâu, nhưng không muốn nói.”

Trong đôi mắt hắn mờ nhạt hiện lên những đốm máu bé li ti, liếc nhìn đối phương.

“Tiểu tử ngươi!” Ánh mắt của lão ta trở nên lạnh lùng: “Trên đời này luôn có một số đứa trẻ cho rằng chính mình có một chút tài năng là có thể coi trời bằng vung…”

Lão ta oành một tiếng cắm chiếc xẻng lưỡi liềm xuống đất, như thể nện vũ khí của mình vào trong đất, chấn động đến mức bãi cỏ lật tung lên, văng tung tóe.

“Vậy thì đến dạy dỗ ta đi.” Trương Vinh Phương xòe hai tay ra, mỉm cười: “Lớn đến từng này rồi, mà ta chưa từng bị đánh bao giờ, không biết bị đánh là cảm giác như thế nào.”

“À đúng rồi, ngươi cũng là người của Thiên Thạch môn phải không?” Hắn đột nhiên nói.

“Ngươi biết Thiên Thạch môn của ta?” Ánh mắt của lão giả càng ngày càng sắc bén.

Người trước mặt này có lẽ biết tại sao đến bây giờ Hắc Hổ đạo nhân vẫn chưa xuất hiện.

Lão ta cảm thấy tay mình chợt ngứa.

Chủ yếu là do tiểu tử này hơi thiếu đòn.

“Mau đến đánh ta đi.” Trương Vinh Phương mở hai tay ra: “Ta muốn trải qua cảm giác bị đánh. Đến đây đi, đánh ta khóc đi.

“Tiểu tử ngươi!” Mạch máu trên trán lão giả nhảy lên, sống lâu như thế, đây là lần đầu tiên lão ta gặp một kẻ muốn ăn đòn như vậy.

“Tốt lắm, vậy thì tùy ý ngươi!” Lão ta cầm cái xẻng lưỡi liềm, khí huyết toàn thân bắt đầu nhanh chóng vận chuyển.

Bùn đất dưới chân bắn tung tóe, thân hình lão ta vọt tới, chớp mắt đã vượt qua bảy tám mét.

Chiếc xẻng lưỡi liềm trên tay hóa thành một luồng long hổ ảnh. Quái dị đánh xuống đầu Trương Vinh Phương.

Xoẹt!

Sai một ly, Trương Vinh Phương nhẹ nhàng nghiêng người sang một bên để tránh đòn. Sau đó giơ tay, duỗi các ngón tay ra.

Điểm một cái!

Phụt.

Cánh tay phải của lão giả đang cầm xẻng lưỡi liềm đột nhiên tê dại, suýt chút nữa không cầm được vũ khí. Trong lòng lão ta hoảng sợ, xông về phía trước ra mấy mét, quay đầu lại nhìn về phía đối phương: “Đây là võ công gì vậy?”

“Đánh ta khóc đi rồi ta sẽ nói cho ngươi biết.” Trương Vinh Phương mỉm cười đáp.

“Tiểu tử ngươi!” Khí huyết toàn thân của lão ta nhanh chóng kích động

Đây là lần đầu tiên lão ta có ý muốn giết một người như vậy kể từ khi Bái Thần đột phá Siêu Phẩm.

Chương 723: Dược Thành (1)

Dưới vách núi, ánh mặt trời rải rác, rừng cây xào xạc.

Bóng dáng Trương Vinh Phương thấp thoáng từ bên này sang đối phương, mỗi lần hắn né tránh, giống như đang diễn kịch với đối phương.

Bóng dáng hắn, mỗi một lần đều vừa vặn nằm trong khoảng trống mà lão giả có thể ra tay công thủ.

Bất kể ra tay như thế nào, chiếc xẻng lưỡi liềm của lão ta luôn chỉ thiếu một chút, thiếu một chút nữa là có thể chạm đến Trương Vinh Phương,

Vô số khí huyết lưu động, kèm theo những đường màu bạc, thay đổi trên người lão ta.

Trong tầm nhìn của Trương Vinh Phương, sự thay đổi của khí huyết trên cơ thể của đối phương khác với người thường.

Hầu hết người bình thường chỉ có khí huyết lưu động, nhưng trên người lão giả này có vài đường màu bạc.

"Nói vậy đó chính là Linh Lạc…" Trong lòng hắn hiểu rõ.

Đột nhiên hắn liên tưởng đến một thường thức trong y học.

"Kinh mạch kinh lạc, kinh là trụ cột, lạc là võng lạc. Mà Linh Lạc… Chẳng lẽ có thể thay thế bộ phận của kinh mạch?"

"Tiểu tử! Sao ngươi dám mất tập trung khi chiến đấu với lão phu?"

Lúc này lão giả nổi giận đùng đùng, cái xẻng lưỡi liềm trong tay không ngừng xẹt qua, giống như cuồng phong bão táp, gần như chém ra tàn ảnh.

Nhưng đáng tiếc, mọi động tác của lão ta đều như đã được dự đoán trước, hoàn toàn không thể nào chạm được Trương Vinh Phương.

Oành!

Đột nhiên một tiếng trầm thấp vang lên, cái xẻng lưỡi liềm đập vào một cái cây nhỏ, làm cho vỏ cây văng tung tóe, rất nhiều

lá rụng bay tán loạn.

Lão giả nổi giận gầm lên, làn da toàn thân nhanh chóng đỏ lên, hơi phồng lên, cái xẻng lưỡi liềm trên tay càng lúc càng chậm chạp và chắc chắn.

“Lạc Tân Tàn Diệp!”

Trong tiếng rống giận dữ, chiếc xẻng lưỡi liềm trong tay lão ta lao ra với tốc độ nhanh hơn trước rất nhiều, đánh về phía Trương Vinh Phương,

Lần này chiếc xẻng lưỡi liềm không phải là một đường thẳng mà là một đường vòng cung ngoằn ngoèo và quái đản, khiến người ta không thể nào đoán được nó sẽ tấn công vào đâu.

Đáng tiếc tất cả những thứ này lúc này đều không có chút ý nghĩa nào với Trương Vinh Phương.

Hắn đột ngột xoay mình, nhảy lên không trung hai mét, đúng lúc tránh tất cả các đường tấn công biến hóa của chiếc xẻng lưỡi liềm.

Đến lúc này, hắn gần như đã nhìn thấy những biến hóa trong tầng khí huyết nhàn nhạt của Linh Lạc.

Hắn không hứng thú với lão giả này lắm.

Nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt lão nhân, hắn lập tức ra tay, móng vuốt tay phải nhanh như chớp rơi xuống lưng đối phương, trên một tiết điểm khí huyết.

Oành!

Một chiêu này ở giữa sau lưng.

Sức mạnh khổng lồ kèm theo một cảm giác vô lực, tê dại đặc biệt lập tức lan tỏa khắp toàn thân lão ta.

Sức lực lão ta vừa định xoay người đã hoàn toàn bị đánh tan.

“Lại một lần nữa.”

Lão ta không tin vào ma quỷ, trong trạng thái cực hạn của toàn bộ cơ thể, một lần nữa bùng nổ kỹ năng phá hạn.

“Hải Kinh Long Thủ!”

Xẻng lưỡi liềm mang theo một mảnh bùn đất đất đá, trong không trung vang lên một tiếng vang đặc biệt như tiếng gầm

của dã thú.

Lần bùng nổ lực lượng này mạnh hơn gần một nửa so với lúc trước.

Xoạch!

Nhưng đáng tiếc, một chiêu này cũng không thành công.

“Gần đủ rồi.” lúc này Trương Vinh Phương đã xem xong các loại thể hiện khác nhau của Linh Lạc dưới Ám Quang Thị Giác.

Hắn cũng biết được đại khái thực lực của đối phương.

Ngay lập tức, hắn giơ cánh tay phải lên, nhanh như chớp tiến đến phía trước, đầu ngón tay điểm mấy cái.

Oành!

Xẻng lưỡi liềm rơi xuống đất, toàn thân lão giả bủn rủn, không lấy sức nổi, lập tức quỳ rạp xuống trên mặt đất.

“Một lần cuối cùng.” Khi lão ta nghe được lời nói này của Trương Vinh Phương, cái trán bỗng nhiên đau nhói, mọi thứ chìm vào bóng tối.

Thân thể của lão ta ngã trên mặt đất, còn Trương Vinh Phương thì đứng ở một bên, lặng lẽ quan sát sự biến hóa của đối phương.

Một lúc sau, lão giả chậm rãi mở mắt ra, từ trên mặt đất đứng lên, hoàn toàn khôi phục.

“Đáng tiếc thật…” Trương Vinh Phương lại lần nữa ra tay với tốc độ cực nhanh, lần này hắn không hề nương tay.

Lại một chiêu đánh vào trán lão giả, khiến lão ta không còn hơi sức chống trả, lại lần nữa chìm vào bóng tối.

“Xác định loại phương pháp điểm huyệt này cũng hữu dụng với Linh Lạc, nhưng vẫn không thể nhìn ra nguyên nhân căn bản khiến bọn họ sống lại…”

Trương Vinh Phương khẽ thở dài, nhấc thi thể của lão giả lên, gỡ túi tiền treo bên hông lão ra, ném mạnh về phía xa xa.

Thi thế bay lên cao, giống như một cái bao tải bị rách trong nháy mắt bay ra ngoài mấy chục mét, rồi bụp một phát treo

trên cành cây đại thụ, không thể động đậy.

Rồi nhấc chiếc xẻng lưỡi liềm lên, hắn cũng ném nó về hướng đó.

Hắn không có thời gian để từ từ nghiền nát người nọ đến chết ở đây. Mặc dù lão giả kia sinh ra ở Thiên Thạch môn, nhưng thực lực chẳng qua chỉ miễn cưỡng Siêu Phẩm. Nếu thực sự tính, còn đánh không lại Siêu Phẩm Hải Long mà hắn đã từng giao thủ ở phủ Vu Sơn.

Chương 724: Dược Thành (2)

Và thực lực của hắn thể hiện ra lần này không vượt quá hạn mức tối đa của thân phận Trương Ảnh này.

Vì vậy, không cần phải lo lắng.

Sau khi xử lý xong, Trương Vinh Phương xoay người trở lại vách núi động Thiên Cực, tiếp tục chờ đợi tiếp ứng.

Đồng thời, hắn cũng có những linh hứng mới về cách sử dụng các thủ pháp điểm huyệt…

Ở một bên khác, Nỗ Ba n suốt đêm trở về cảng Thứ Đồng, đi thẳng đến Trầm Hương Cung.

Trong Trầm Hương Cung, bây giờ Tôn Triều Nguyệt hiện đang phụ trách quản lý các công việc hàng ngày.

Sau khi Nỗ Ba n báo cáo tin tức, xác nhận lệnh bài tín vật do Trương Vinh Phương đưa ra, nàng trước tiên dẫn theo khoảng chừng mười đạo nhân từ Trầm Hương Cung, dùng xe trâu kéo lò luyện đan, dược liệu, củi đốt, than, vân vân và mây mây đi về phía động Thiên Cực.

Còn Trần Hãn không hề rời đi mà vẫn canh giữ trong Cung.

Sự việc lần trước khiến trong lòng hắn ta mơ hồ có chút bất an, hình như có người muốn gây bất lợi cho Trầm Hương Cung.

Về phía Đạo tử, trong lòng hắn ta có lẽ cũng hiểu rõ, biết thực lực bây giờ của Đạo tử rất mạnh mẽ, cũng chỉ kém hắn ta một chút. Sau lưng còn có hai Linh Lạc Tuyết Hồng các bảo vệ, vì vậy không cần phải lo lắng.

Mà ở Trầm Hương Cung này, ngoại trừ hắn ta ra, không có bất kỳ cao thủ Siêu Phẩm nào.

Siêu Phẩm không phải là rau cải trắng. Mặc dù toàn bộ Thứ Đồng là cảng lớn nhất của Đại Linh, liên thông với hàng trăm quốc gia.

Nhưng vẫn có rất ít Siêu Phẩm.

Cũng giống như phủ Vu Sơn nơi Đạo tử từng ở trước đây, toàn bộ phủ Vu Sơn bề ngoài chỉ có hai Siêu Phẩm.

So sánh với nó, bề ngoài của Thứ Đồng sẽ không có quá 5 Siêu Phẩm.

Nhưng trong bóng tối… các thế lực lớn tới lui, sóng ngầm cuồn cuộn, không thể rõ ràng.

May mắn là ngoài dự liệu của hắn ta, sau khi Tôn Triều Nguyệt rời đi, trong vài ngày không xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Trầm Hương Cung dần dần trở lại bình yên như xưa.

"Cái gì?"

Oành một tiếng, chiếc ghế gỗ bị Trần Hãn đụng ngã lăn trên mặt đất.

Hắn ta nghiêm túc nhìn quan sai báo tin trước mặt.

"Người chết kia là thiếu chủ của Lâm Lang hội?"

"Đúng vậy, ý của phủ doãn lão gia là tốt nhất là nên báo cáo vấn đề này cho một cấp cao hơn trong Đại Đạo Giáo càng sớm càng tốt. Để tránh bất kỳ rắc rối không mong muốn nào có thể xuất hiện." Quan sai ôm quyền cung kính nói.

"Ta biết rồi." Trần Hãn xua tay.

"Ngươi đi xuống trước đi."

"Vâng."

Quan sai rời đi khỏi cửa điện.

Trần Hãn không ngừng nhớ lại cảnh tượng lúc đó, cảnh tượng kia nhìn như thế nào cũng cảm thấy có gì đó không đúng.

"Có vẻ như… Có ai đó đang cố tình phá rối cục diện, đục nước béo cò." Mặc dù hắn ta không giỏi âm mưu quỷ kế, nhưng cũng có thể nhìn ra có người đang cố tình nhóm lửa.

Đường đường là thiếu chủ Lâm Lang hội, làm sao có thể đêm khuya một mình đột nhập vào Trầm Hương Cung, còn giết liên tiếp mấy người, cuối cùng không hề kháng cự mà bị đánh chết dưới chưởng của mình?

"Người đâu?" Trần Hãn đột nhiên lên tiếng.

“Thưa có.” Một đạo nhân bước vào cửa.

“Chuẩn bị xe ngựa, ta muốn…” Giọng nói của Trần Hãn đột ngột dừng lại, vẻ mặt hơi do dự.

“Thôi bỏ đi, không cần nữa, ngươi đi ra ngoài đi.” Hắn ta đổi ý.

Loại chuyện không am hiểu này, vẫn nên chờ Đạo tử trở về rồi giao cho hắn xử lý là được.

Bất kể như thế nào, hắn ta chỉ cần cố thủ Trầm Hương Cung, canh gác ở nơi này, lấy bất biến ứng vạn biến là được.

Lập tức, hắn nhanh chóng soạn thảo một bức thư, đi đến thư phòng gửi đi, trước tiên phải báo cáo lên cấp cao hơn ở Đạo Cung.

Thời gian dần trôi.

Chuyện thiếu chủ Lâm Lang hội bị giết, thi thể bị phát hiện ở Trầm Hương Cung đã rất nhanh lan truyền khắp toàn bộ Thứ Đồng.

Những người bình thường không hiểu rõ ràng lắm, nhưng những người có một chút kiến thức đều đã nghe về việc này.

Dù sao, cổng tri phủ vốn là nơi khởi nguồn của mọi nỗ lực tập trung vào việc hỏi thăm tin tức.

Đó là một cái sàng, chỉ cần hơi có gió thổi cỏ lay, liền có thể rò rỉ ra hơn phân nửa, cả thành đều biết.

Điều khiến mọi người kỳ quái chính là Trầm Hương Cung không hề tiến lên giải thích, mà chỉ sai người truyền tin, nói rằng chờ đợi Đạo tử trở về rồi mới đưa ra quyết định.

Điều này khó tránh khỏi khiến người ta cảm thấy thái độ của Trầm Hương Cung có chút cao ngạo, không có tình người.

Và vào lúc này, sứ giả chất vấn do Lâm Lang cử đến cũng đã biến mất một cách bí ẩn trên đường đi.

Phù hợp với thái độ của Trầm Hương Cung.

Đột nhiên, hầu hết mọi người đều tự nhiên có các liên tưởng mới

Nghe đồn có người đã tận mắt chứng kiến người của Lâm Lang hội bị chặn đường và giết giữa chừng trên biển.

Người chặn giết mặc đạo phục Đại Đạo Giáo của Trầm Hương Cung.

Chương 725: Dược Thành (3)

Mọi người lại liên tưởng đến chuyện của Vĩnh Hương quận chúa lần trước, ngay cả quận chúa cũng không còn mà Đạo tử và Trần Hãn vẫn bình an vô sự.

Ngay lập tức càng tin tưởng đây là chuyện do Trầm Hương Cung gây nên.

Bởi vì một thuyền chở dược liệu kết thù kết oán, liền ra tay chết chết thiếu chủ đảo Lâm Lang, sau đó trực tiếp giết chết sứ giả đến đối chất dò hỏi từ đảo Lâm Lang…

Ngay cả những người trong quan phủ cũng gần như tin rằng tất cả những chuyện này là do Trầm Hương Cung cố tình gây nên.

Và tại thời điểm này.

Một con tàu bình thường, không có gì nổi bật trong bến cảng.

Một nam tử đang cầm bút lông trên tay, viết từng chữ như rồng bay phượng múa trên tờ giấy trắng.

“Tinh nguyên vĩnh cố, thiên ưng phá mây.”

Một dòng chữ nhanh chóng xuất hiện trên tờ giấy trắng.

Nam tử thu tay lại, đặt bút lông sang một bên, hài lòng nhìn dòng chữ trên bàn.

“Có vẻ như bút lực của ta lại tăng lên rồi.” Hắn ta cười nói.

“Công tử càng ngày càng có phong thái của danh gia.” Một nữ tử ở sau lưng lên tiếng khen ngợi.

“Ta cũng nghĩ vậy.” Nam tử gật đầu: “Bây giờ Trầm Hương Cung có gì thay đổi không?”

“Vẫn chưa, có lẽ bọn họ đang đợi Đạo tử trở về rồi mới tính toán tiếp.” Nữ tử trả lời.

“Đúng là hơi ngu ngốc thật, nếu như Trương Ảnh chủ động xuất kích, chúng ta sẽ có thể thuận tiện bắt được người, Trần Hãn chắc chắn sẽ ra tay cứu giúp. Đáng tiếc người này khá ổn định.”

Nam tử gật đầu.

“Công tử? Tại sao chúng ta không trực tiếp đi bắt người? Dù sao Trầm Hương Cung cũng không có cao thủ gì mà.” Nữ tử nghi ngờ nói.

“Tuyết Hồng các và Đại Đạo Giáo đều ở bên hắn. Không phải là không có cao thủ, mà là ngươi không thể nhìn thấy.” Nam tử mỉm cười, lắc đầu.

“Mục đích của ta là muốn xem Trương Ảnh ngoại trừ Tuyết Hồng các, còn có lực lượng nào. Người này cũng không phải đơn thuần như vậy… Không phải ngươi đã thử một lần sao? Vẫn là thảm bại.” Hắn ta giải thích nói.

“Công tử, phía Lâm Lang hội bên kia đã không thể nhịn được nữa, cho dù bọn họ cảm thấy có vấn đề, chắc chắn sẽ phái cao thủ đến Trầm Hương Cung, nếu không sẽ cảm thấy mất danh dự. Đến lúc đó, không thể đàn áp những hải tặc còn lại, mà kết quả là toàn bộ đảo Lâm Lang sẽ sụp đổ.”

Nữ tử không muốn đề cập đến chuyện ám sát lần trước, cho tới tận bây giờ nàng vẫn im lặng hoài nghi về cái chết của quận chúa.

“Không vội, có lẽ sẽ có một lần thăm dò khác, lần này Bách Biến các ngươi phải cực khổ rồi.” Nam nhân mỉm cười.

“Chỉ là nhóm tí lửa thôi, không khổ cực gì.” Nữ tử đáp.

Kỳ thật, bọn họ đã ra động tay hai lần, một lần ngụy trang Trần Hãn để giá họa cho Trầm Hương Cung.

Một lần cải trang thành người từ Trầm Hương Cung, nửa đường chặn giết sứ giả từ đảo Lâm Lang.

Chút chuyện này không là gì đối với họ.

“Chuyện bên này chỉ là tiện thể, còn cần trông cậy vào các ngươi để mắt đến. Tinh lực chủ yếu của ta vẫn là hợp nhất đội tàu Kim gia phía bên này.” Nam tử tiếp tục nói.

Giờ đây, Thiên Giáo Minh đã liên tiếp hợp nhất một số đội tàu lớn nhỏ.

Phối hợp hành động với phía bên kia của Cảm Ứng môn để thu hút sự chú ý của ngoại giới.

Bọn họ hoàn toàn có thể bố cục toàn bộ Thứ Đồng trong vòng năm năm và hoàn thành bố cục tổng thể trong giáo.

“Hàn Giai đã hiểu.” Nữ nhân gật đầu.

“Hiểu rồi thì xuống đi, bất cứ lúc nào cũng phải để tâm một chút. Đừng thả lỏng.”

“Vâng.” Nữ tử hành lễ, cáo lui, rời đi.

Vài ngày sau.

Bên ngoài động Thiên Cực, chỉ trong một mảnh đất trống nho nhỏ ở cửa động, Trương Vinh Phương đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, đối diện với lò luyện đan vừa mới vận chuyển đến, nhóm lửa, nấu nước, thái nhỏ các loại dược liệu như rau củ.

Hai người Đinh Lạc và Mộc Xuân Tú làm trợ thủ hỗ trợ ở bên cạnh,

Lần này Nỗ Ba n không đến mà thay vào đó là hơn mười tay thủ hạ hảo thủ của Y Ba Tây Tư, chịu trách nhiệm điều tra vụ giết ba người trước đó.

Ngoài ra, còn có hơn mười đạo nhân do Tôn Triều Nguyệt dẫn đầu đã dựng một doanh trại tạm thời gần động Thiên Cực.

Đạo nhân hành động cực kỳ nhanh, hiện tại đã chặt cây, dựng vài ngôi nhà gỗ nho nhỏ, có thể dùng để nghỉ ngơi.

Trương Vinh Phương ngưng thần, cho từng loại dược liệu vào lò đun, khuấy đều, tính tỷ lệ và mức độ lửa.

Sau đó thêm nước, thêm dầu, bất cứ lúc nào cũng có thể nếm một ít mùi vị.

Thời gian không ngừng trôi qua.

Khi sắc trời chuyển dần dần từ sáng sớm đến giữa trưa.

Thuốc mỡ trong nồi hơi cuối cùng đã thành hình.

Hai tay Trương Vinh Phương nắm chặt mui, nhanh chóng khuấy đều.

Nhìn thấy thứ thuốc mỡ màu nâu, dưới sự đốt cháy của lửa lớn, dần dần chuyển sang màu xanh lục nhạt, giống như màu của cỏ xanh.

Gương mặt hắn cuối cùng cũng lóe lên một tia vui mừng:
“Xong rồi!”

Chương 726: Dược Thành (4)

Sau ba ngày cực khổ, cuối cùng, giai đoạn điều chế một lò thuốc Kim Thiềm Công này đã hoàn thành.

“Tắt lửa, chuẩn bị làm lạnh!” Hắn nhanh chóng phân phó nói.

Hai người Đinh Lạc lập tức luống cuống tay chân chuẩn bị một thùng nước lớn để làm lạnh.

Xì xì…

Khi lấy cái nồi lớn ra khỏi lò luyện đan bỏ vào thùng, một lượng lớn hơi nước lập tức bốc hơi lên.

Trương Vinh Phương liếc nhìn thanh thuộc tính, đã tích góp được hai điểm thuộc tính.

Hiện tại đã hoàn thành đan dược, thứ duy nhất còn thiếu chính là điểm thuộc tính cần thiết để bù vào việc nâng cao Kim Thiềm Công.

Dù sao một khi Kim Thiềm Công được tăng lên, trị số sinh mệnh sẽ lại lần nữa giảm xuống.

Cái này lúc lên lúc xuống, sẽ mất rất nhiều thời gian để bù đắp lại.

May mắn là sau khi đan dược được luyện thành, thời gian bảo quản cũng đã lâu hơn rất nhiều. Đợi lát nữa… Đợi lát nữa…

Sau đó là vo thuốc mỡ thành đan dược, đem nướng ở nhiệt độ cao để khử trùng, cuối cùng dùng sáp bọc kín lại rồi cất vào lọ sứ nhỏ đã được khử trùng.

Đây là một công việc tỉ mỉ, cũng may là Trương Vinh Phương ngao nấu không nhiều thuốc mỡ, thậm chí có thể nói là rất ít.

Bởi vì điểm thuộc tính của hắn có thể mô phỏng dược hiệu, cho nên mỗi lần uống thuốc chỉ cần uống một lần là được.

Vì vậy không cần nhiều thuốc mỡ lắm.

Đây cũng là một trong những lý do chính khiến hắn có thể luyện thành Kim Thiềm Công nhanh chóng như vậy:

Bởi vì những người còn lại luyện võ công này, dược liệu cần tiêu hao gấp mười lần hoặc hơn của hắn.

Sau khi tất cả dược liệu đã được chế tạo, sắp xếp xong, Trương Vinh Phương mới thở phào nhẹ nhõm.

Tôn Triều Nguyệt đã đợi trên núi rất lâu, lúc này mới có thời gian bước đến.

“Đạo tử.” So với trước đây, Tôn Triều Nguyệt nghiêm túc và lạnh lùng hơn nhiều, nhưng cho dù có mặc đạo bào sạch sẽ, vẫn không thể che giấu được dáng người thướt tha của nàng.

Sự đối lập giữa khí chất phú quý quyến rũ và nghiêm túc lạnh lùng này khiến ngay cả Trương Vinh Phương cũng không khỏi thỉnh thoảng liếc thêm vài lần.

“Là chuyện ngươi đã đề cập đến trước đây?” Trương Vinh Phương nhớ lại. Khi Tôn Triều Nguyệt vừa dẫn mọi người đến thì đề cập đến chuyện của Lâm Lang hội.

Nói là một người tên Chu Đông Quân, chẳng biết tại sao lại đột nhập vào Trầm Hương Cung giết người, kết quả bị Trần Hãn giết chết.

Sau đó Lâm Lang hội phía sau người này lại còn dám tiến ra mặt muốn chất vấn Trầm Hương Cung.

“Đúng vậy.” Tôn Triều Nguyệt gật đầu: “Căn cứ theo manh mối hiện có, thuộc hạ nghi ngờ rằng rất có thể có người muốn gây xích mích và phát sinh xung đột giữa chúng ta và Lâm Lang hội.”

“Rõ ràng một mưu kế thô thiển như vậy, ngươi cảm thấy chúng ta và Lâm Lang hội sẽ có bất kỳ nghi ngờ nào à?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Ý của Đạo tử là?” Tôn Triều Nguyệt hơi khó hiểu. Nàng ấy giỏi quản lý điều hành phân phối, nhưng không phải là người giỏi phương diện âm mưu tính toán.

“Mặt ngoài, kẻ đứng sau chuyện này đang cố gắng nhóm lửa giữa chúng ta và Lâm Lang hội đó. Nhưng kỳ thật, đây giống như một cử chỉ ngẫu nhiên hơn” Trương Vinh Phương trả lời: “Điều đó có nghĩa là, cho dù giữa chúng ta và Lâm Lang hội

xảy ra cái gì, có lẽ đó là những gì những kẻ đứng sau chuyện này muốn thấy."

"Thuộc hạ nghe không hiểu." Tôn Triều Nguyệt hơi nhướng mày.

Kể từ khi vào ở Trầm Hương Cung, nàng đã liên tục thay đổi quan điểm của mình về Trương Ảnh, người mà nàng từng nghĩ là một người xuất thân bình thường trước mặt này.

Càng hiểu rõ đối phương hơn.

Nàng càng cảm thấy kinh hãi trong lòng.

Với thực lực và thiên phú kinh thế hãi tục như vậy, hắn sẵn sàng che giấu thân phận, nằm im chờ thời cơ, sau đó chớp lấy cơ hội bay lên trời cao.

Loại tâm tính này, chịu đựng những điều mà người thường không chịu nổi, quả thực quá khủng bố.

Mà so với lúc trước, lúc đó mình nhìn như cao cao tại thượng, nhưng bây giờ, có lẽ trong mắt đối phương, gần giống như một thằng hề trên sân khấu, phí công chọc cho người khác cười.

Nhưng bây giờ, đối với mỗi câu nói của Đạo tử Trương Ảnh, nàng đều có cảm giác không thể giải thích được rằng trong đó ẩn chứa ý nghĩa sâu xa, cần phải suy nghĩ sâu sắc.

"Không hiểu cũng không sao, cứ từ từ xem là được." Trương Vinh Phương không quan tâm đến những chuyện vụn vặt này.

Cho dù đó là Lâm Lang hội, hay kẻ chủ mưu đằng sau hậu trường.

Chỉ cần thực lực của hắn nhanh chóng tăng lên, thì những thứ này chỉ là tro bụi trên gương sớm muộn gì cũng có thể dễ dàng phủi sạch.

"Vâng." Tôn Triều Nguyệt cung kính cúi đầu, trong lòng cảm khái, quả nhiên là Đạo tử, chỉ thoáng chốc đã phân tích thấu đáo mọi chuyện.

"Đúng rồi, bây giờ ngươi đã đạt đến ngũ phẩm, có gì thắc mắc gì về võ học có thể trực tiếp hỏi ta và Trần Hãn." Trương Vinh Phương tùy ý nói.

Chương 727: Dược Thành (5)

“Đa tạ Đạo tử, có Trần Hãn đại nhân giải thích nghi hoặc nên tạm thời vẫn ổn.”

“Còn nữa.” Đột nhiên thanh âm Trương Vinh Phương dừng lại, đưa tay cởi lệnh bài Đạo tử Đại Đạo Giáo đeo trên thắt lưng xuống.

Lệnh bài đó là một tấm lệnh bài bằng kim loại màu đen với tỏa văn phức tạp được khắc trên đó. Bên cạnh vân văn và tùng văn vờn quanh, trung tâm của nó có hai chữ lớn: Càn Khôn.

Đây là lệnh bài thân phận do sư tôn tự mình ban tặng trước mặt lúc trước, cũng là lệnh bài thân phận của Đạo tử Đại Đạo Giáo.

Trước đây Trương Vinh Phương không có bất kỳ cảm giác nào đối với tấm lệnh bài này.

Nhưng kể từ khi sinh mệnh đột phá quá 100, có được Ám Quang Thị Giác, hắn ngày càng có thể nhìn thấy nhiều thứ hơn.

Nhưng vừa rồi, tầm nhìn của hắn bỗng nhiên quét qua tấm lệnh bài kia, thấy có một tia huỳnh quang chợt lóe lên trên bề mặt của lệnh bài.

Cầm lệnh bài trong tay, lúc này Trương Vinh Phương có thể thấy rõ ràng bên trong tấm lệnh bài có những đường bạc mờ mờ tinh tế đang từ từ lưu động, giống như những con rắn nhỏ.

Quả nhiên… Thứ này quả nhiên có tác dụng không muốn người khác biết rõ. Mặc dù đã biết từ trước, tấm lệnh bài này có tác dụng quản chế tu vi.

Nhưng giờ phút này, chính mình thực sự thấy rõ, Trương Vinh Phương mới tin vào sự thật này.

“Tính ra, ta chủ tu văn công võ công ở Đại Đạo Giáo, đến nơi này đã cực kỳ lâu nhưng không nhúc nhích chút nào, không biết khi sư tôn bên kia biết được thì phản ứng sẽ như thế nào?”

Hắn đột nhiên cảm thấy, nếu như mình tiến bộ một ít văn công, có thể coi như an ủi tâm lý sư tôn một tí?

Nhưng mắt thấy Kim Thiềm Công vẫn cần điểm thuộc tính.

Ngạnh công Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện cũng liên quan đến kế hoạch mà hắn đã lập từ trước, cần rất nhiều điểm thuộc tính để tăng cường sức mạnh cho bản thân, nên hắn tạm gác ý định này lại. dù sao, cái nào trong hai cái cùng đều rất quan trọng.

Kim Thiềm Công có thể nhanh chóng tăng lên bằng điểm thuộc tính thu được.

Mà ngạnh công là để chuẩn bị cho hắn tu luyện thân thể bất phôi trong Đạo gia trong tương lai.

Đúng, hắn dự định thu thập tất cả các ngạnh công, tự mình rèn luyện bản thân đến mức cực hạn mà con người có thể đạt được. Sau đó phối hợp với tốc độ cực hạn của thân pháp để thử nghiệm xem liệu có thể đối phó với linh tuyến kia hay không.

‘Không vội… không vội… Dù sao thì mình cũng đang ở độ tuổi đôi mươi, vẫn còn trẻ.’

Trương Vinh Phương trong nháy mắt đã quăng ý nghĩ này ra sau đầu, bây giờ đan dược đã hoàn thành, bước tiếp theo là chờ thuộc tính, tăng lên Kim Cương Công.

Kể từ khi Ám Quang Thị Giác xuất hiện, đối với việc tăng lên trị số sinh mệnh, hắn rất hứng thú với năng lực thiên phú đầu tiên là Ám Quang Thị Giác. Vậy năng lực thiên phú thứ hai thì sao? Năng lực thiên phú thứ ba thì sao nữa? Hắn tràn đầy chờ mong vào tương lai.

Oành!

Thiên Bảo Cung, Đại Đô.

Nhạc Đức Văn mạnh mẽ vỗ vào mặt bàn, tức giận đến nỗi thịt mỡ trên khuôn mặt mập mạp không ngừng phát rung lên.

“Lẽ nào lại như vậy! Lẽ nào lại như vậy!”

“Tiểu tử này! Đã lâu như vậy rồi, lại chạy đi luyện cái gì mà ngạnh công ngoại công! Văn công không chịu luyện đàng hoàng? Lâu như vậy mà không có tiến bộ gì! Quả thực đáng giận!”

“Không chịu làm việc đàng hoàng không phải học được từ ngươi à?”

Lúc này, trên chỗ ngồi bên cạnh có một bóng người cao lớn toàn thân mặc khôi giáp màu đen.

“Cái gì mà học từ ta chứ? Mặc dù ta chơi cả ngày, mỗi ngày đi dạo, ghét uống rượu, khoe khoang khoác lác, một tuần câu cá sáu ngày, ngày cuối cùng ngủ, nhưng ta vẫn là một chưởng giáo tốt!” Nhạc Đức Văn lại lập tức vỗ bàn bất mãn nói.

“Ngươi…” Bóng người mặc khôi giáp cứng họng. Ngươi đã nói hết sạch rồi, ta mẹ nó còn nói gì được nữa?

“Haizz…” Nhạc Đức Văn thở dài: “Nhưng về phía Tiểu Ảnh bên kia, hắn ngẫu nhiên còn hiểu chuyện, có thể phân biệt được nặng nhẹ. Phiền phức là ở phía Tiểu Chí bên này…”

“Lúc trước không phải nói muốn thử thách khảo nghiệm tâm tính, đem hắn ta luyện đối mặt với sắc đẹp mà không cần thăm dò năng lực sao?” Người mặc khôi giáp cứng rắn nói: “Nói cho cùng không phải do chính ngươi bày ra à.”

“Vậy à?” Nhạc Đức Văn chần chờ.

“Nhưng ta không bảo hắn ta vô dụng như vậy?” Lão đột nhiên không cam lòng.

“Ha ha. Hắn ta mà vô dụng? So với ngươi hồi đó, nhiều ít vẫn là…” Người mặt khôi giáp còn chưa kịp nói xong, đã bị sát khí trong mắt Nhạc Đức Văn áp bức, lập tức câm miệng không đề cập tới nữa.

“Loại chuyện này, chỉ có thể tự mình hắn ta đi ra. Ngoại lực không cách nào giúp được hắn ta, nếu không không nghĩ ra, cả đời hắn ta chỉ có thể kẹt ở bước này.” Người mặc khôi giáp đổi đề tài nói.

Nhạc Đức Văn thưởng thức lệnh bài kim loại màu đen trong tay, nhìn vào màu sắc truyền đến hoa văn từ gần đó.

Chương 728: Dược Thành (6)

Im lặng một hồi, lão mới cất lệnh bài đi

“Đừng nói chuyện này nữa, Chân Nhất bên kia thì sao? Còn tên Nguyên Sư đó gần đây có vẻ đang làm rất nhiều trò mờ ám.”

“Không nhiều bằng ngươi.”

“Ồ, có vẻ như ngươi rất bất mãn với ta?” Nhạc Đức Văn nhướng mày

“Ngươi nghĩ như vậy thì cứ như vậy đi.” Người mặc khôi giáp cười lạnh một tiếng: “Hai trong năm đứa con trai của Minh Sơn nội chiến, suýt chút nữa đã đánh nhau trước mặt. Ngươi dám nói đó không phải chuyện là do ngươi làm ra không?”

“Vậy thì ngươi đang trách oan ta rồi.” Nhạc Đức Văn lắc đầu: “Thuộc về cùng một mạch của Đạo môn, cho dù lão Nhạc ta có không hiểu chuyện đến đâu, trước tiên cũng sẽ không ra tay với một mạch của chính mình.”

“Vậy ngươi đang phủ nhận việc hai đệ tử chân truyền của Nguyên Sư Tây tông bỗng nhiên biến mất là do bên phía ngươi xuống tay?” Người mặc khôi giáp lại một lần nữa cười lạnh.

“Đại Đạo Giáo của ta tay trói gà không chặt, bên trong Hồng Sa Triết đều là những người đặc biệt chủ tu văn công. Ngươi nghĩ chúng ta có thể làm được bằng sức mạnh nào?” Nhạc Đức Văn kêu oan nói.

“Lão Nhạc…” Người mặc khôi giáp trầm mặc một hồi, giọng nói hơi trầm xuống: “Đừng nghĩ người khác quá ngu ngốc.”

“Vậy thì ngươi muốn ta làm sao bây giờ? Tuyết Hồng các của các ngươi cùng dậy cùng ngủ với chúng ta rồi.” Một nụ cười xuất hiện trên khóe miệng Nhạc Đức Văn. Không biết đó là mỉa mai hay kiềm nén.

Thánh thượng không lo lắng lão, không lo lắng cho toàn bộ Đại Đạo Giáo, không lo lắng Hồng Sa Triết, điểm này bất kể là lão hay là người mặc khôi giáp đều có thể nhìn ra.

“Vừa kết thúc, chúng ta quả thật đã đặt rất nhiều kỳ vọng, nhưng bây giờ… Kỳ vọng cao này có lẽ đã không giống nhau.” Nhạc Đức Văn đứng dậy, chắp hai tay sau lưng, chậm rãi đi về phía cửa thư phòng.

“Điểm ấy, ngươi so với ta càng mơ hồ.” Thanh âm cuối cùng, từ ngoài cửa chậm rãi truyền đến.

Nhìn bóng lưng của lão, người mặc khôi giáp không nói thêm lời nào, chỉ ngồi ở vị trí của mình, vẫn không nhúc nhích.

Mấy ngày sau.

Sắc trời trong veo không một áng mây, trời quang vạn dặm.

Bên trong động Thiên Cực.

Trương Vinh Phương ngồi xếp bằng, trong tay cầm một viên thuốc màu xanh lục có kích thước bằng móng tay, cẩn thận tỉ mỉ.

Trong thanh thuộc tính có thêm hai điểm thuộc tính nữa, nhưng cũng chỉ đủ để tránh rắc rối khi trị số sinh mệnh của hắn giảm xuống dưới 100 điểm.

Để tăng lên giai đoạn Trục Nhật của Kim Thiềm Công, hắn vẫn cần hai điểm thuộc tính.

Nhưng bây giờ hắn không thể chờ đợi được nữa.

Nhìn đan dược trong tay, trong lòng hắn suy tư.

“Nếu giai đoạn Trục Nhật yêu cầu nhiều điểm thuộc tính hơn, vậy thì chẳng phải mình sẽ uổng phí nhiều thời gian sao….

Sau khi phát hiện ra một đường võ công chỉ có thể dùng làm phụ trợ, rất khó có thể chống lại với một hệ Linh Lạc, hắn đã ký thác hầu hết hy vọng của mình vào hệ thống sinh mệnh.

Và tầm quan trọng của Kim Thiềm Công ngày càng trở nên lộ rõ.

“Không đợi nữa…” Trương Vinh Phương cuối cùng cũng đảo mắt, nhét viên đan dược vào miệng.

Sau khi nhai và cắn mở, một mùi thơm thoang thoảng của cỏ xanh hòa quyện với vị chanh cam thảo lan tỏa khắp khoang miệng.

Viên đan dược lập tức tan trong miệng, chẳng mấy chốc đã tan thành chất lỏng mát lạnh, theo cổ họng chảy xuống dạ dày.

Dược hiệu cũng nhanh chóng phát sinh.

Không đến một phút đồng hồ, Trương Vinh Phương cảm thấy phần bụng bắt đầu nóng ran.

Hắn khẽ cúi người, khuôn mặt đỏ bừng, cảm thấy trong bụng có một lượng lớn khí huyết hội tụ lại.

Sau đó phối hợp, theo phương thức của Kim Thiềm Công, vận chuyển điều động khí huyết, kích thích dạ dày.

Đồng thời, hắn vội vàng nhìn vào thanh thuộc tính của mình.

Dấu cộng đằng sau các kỹ năng thuộc về Kim Thiềm Công vẫn còn hiện rõ như trước.

[Kim Thiềm công — Ẩn Nguyệt (tầng thứ ba Viên Mãn)]

Nội dung phía trên không có gì thay đổi, rõ ràng uống thuốc một lần còn lâu mới có thể đột phá giai đoạn mơ hồ.

Chương 729: Tích lũy (1)

“Bắt đầu thôi. Mình đã đợi ngày này lâu lắm rồi…”

Trương Vinh Phương hơi nhấn nhẹ vào dấu cộng.

Xoạt.

Trong nháy mắt, nội dung của dấu ngoặc phía sau Kim Thiềm Công nhanh chóng bị mờ đi.

Vô số trí nhớ về việc uống thuốc, khổ tu Kim Thiềm Công tràn vào đầu óc hắn.

Trong trí nhớ, hắn ngày đêm không ngừng uống thuốc, cho đến khi nôn mửa, đau nhức đến mềm oặt, sau khi hồi phục, điều dưỡng thân thể lại tiếp tục uống thuốc. Cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Thời gian trôi qua tựa như một giờ, lại tựa như một ngày.

Khi toàn bộ nội dung cuối cùng của trí nhớ hiện lên hết, Trương Vinh Phương mới từ từ khôi phục lại tinh thần.

Ý thức một lần nữa trở lại, hắn rõ ràng cảm giác được một sự thay đổi nào đó xảy ra trong cơ thể mình.

Thế nhưng, sự thay đổi này khác xa với những gì hắn đã tưởng tượng trước đó.

Sự tăng lên lần này không nằm ở phương diện dạ dày, mà ở lực bộc phát.

Rõ ràng, giai đoạn trọng tâm trong Trục Nhật của Kim Thiềm Công đã chuyển ngược trở lại trên lực lượng võ công.

Nhưng ngay cả như vậy, hắn vẫn có thể cảm thấy dạ dày của mình dường như đã hoàn toàn được thanh tẩy, xoa bóp từ trong ra ngoài.

Cực kỳ khỏe mạnh và sạch sẽ.

“Sau khi chuẩn bị lâu như vậy, thành công hay thất bại cũng chỉ là như vậy, thậm chí cảm thấy có chút không có gì lạ.”

Trương Vinh Phương đứng lên, nhìn ba điểm thuộc tính đã biến mất, trong lòng cảm khái.

Một tầng Trục Nhật cần ba điểm thuộc tính, đồng thời thuộc tính sinh mệnh lại lần nữa giảm thêm bốn điểm.

Từ một trăm rơi xuống chín mươi sáu.

Ngay lập tức, thiên phú Ám Quang Thị Giác nhanh chóng mờ đi, từ màu đỏ nhạt chuyển sang màu xám.

Cảm giác thông suốt trước mặt cũng trong nháy mắt biến mất tăm.

"Quả nhiên… Nhất định sinh mệnh phải phá 100 mới có thể chống đỡ sử dụng thiên phú được."

Khẽ lắc đầu, hắn nhanh chóng chuẩn bị kỹ càng đủ loại thịt và thức ăn, phối hợp với Ích Cốc Đan ăn từng ngụm từng ngụm.

Bây giờ đơn thuần Ích Cốc Đan đã không thể nào đáp ứng tốc độ đảm bảo điểm thuộc tính của hắn.

Thức ăn cần thiết và Ích Cốc Đan cùng nhau mới có thể ổn định hấp thu thuộc tính.

Ăn xong, nghỉ ngơi, chờ đợi…

Trương Vinh Phương không có ý quay lại Thứ Đồng, mà vẫn ở lại đây, chờ tích lũy thuộc tính.

Tiếp theo động Thiên Cực, còn cần Huyền Dương Nhục Chi như một loại thuốc phụ, vì vậy nơi này không thể sai sót được.

Về phần Trầm Hương Cung, có Trần Hãn ở đó, có sự chống đỡ của quan phủ nha môn, không thể xảy ra chuyện gì lớn.

Đợi đến khi phía bên này của hắn, mọi thứ trở lại bình thường, đi vào nề nếp, lúc đó trở về cũng không muộn.

Ngay lập tức, hắn nhắm mắt để cảm nhận những thay đổi trong cơ thể, cảm giác cấu tạo cơ bắp toàn thân đang dồn nén và cường hóa.

Ngoài ra, Kim Thiềm Công dường như có một phương diện kháng độc tố khá nhỏ bé.

Có lẽ là hiệu quả tự nhiên của việc dùng thuốc lâu dài sản sinh ra.

Thời gian chậm rãi trôi qua trong khi Trương Vinh Phương nhiều lần chờ đợi và tiềm tu.

Ba ngày sau.

Sự xuất hiện của một điểm thuộc tính mới khiến cho hắn hiểu được tầng thứ nhất Trục Nhật đã tăng tốc độ thu được điểm thuộc tính lên ba ngày một điểm.

Mặc dù hai ngày trước không phải như mong đợi, nhưng chỉ cần thời gian rút ngắn, có nghĩa là tốc độ hắn trở nên mạnh mẽ càng ngày càng nhanh.

Vì vậy Trương Vinh Phương rất vui vẻ…

Ngay khi hắn đang tập trung bế quan tiềm tu luyện trong động, bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng rít bén nhọn của pháo hoa.

“Đến rồi.” Trương Vinh Phương đột nhiên mở mắt ra, thân hình vọt về phía trước, chẳng mấy chốc đã ra khỏi sơn động, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Ở phía tây bắc của động Thiên Cực, một quả pháo hoa màu đỏ nổ tung trên bầu trời, đó là loại pháo hoa được Trầm Hương Cung đặc chế để cầu viện và cảnh báo.

“Xem ra có lẽ người từ Thiên Thạch môn đã đến rồi.”

Trương Vinh Phương đã đợi ở đây lâu như vậy, vì lo lắng người từ Cảm Ứng môn sẽ đến đây xen vào cướp giật.

Cuối cùng thì cũng đã đến rồi.

Hắn xoay mình lên vách núi, chạy như bay xuống núi theo vách núi.

Không chạy ra bao xa đã thấy hơn mười đạo nhân Đại Đạo Giáo do Tôn Triều Nguyệt dẫn đầu, đang giằng co với ba nam nữ tử có thân hình vạm vỡ.

Một trong ba người chính là Nguyệt Nha Sản lão đầu đã từng đến nơi này một lần trước đây.

Cái xẻng trong tay lão ta giờ đã được thay thế bằng một cái màu sáng. Khí sắc trông có vẻ khá ổn, rõ ràng là lần giao thủ trước đó không gây ra cho lão ta bao nhiêu thương tổn.

Hai người còn lại bên cạnh lão ta, một người là một nữ tử tóc ngắn mặc áo giáp đinh tròn da màu đen.

Người còn lại là một nam tử đầu trọc, cầm song chùy trong tay, mặt mày dữ tợn, có hình xăm chữ trên khóe mắt.

Hai người mới đến vừa nhìn đã biết không phải là người hiền lành gì, rõ ràng là được mời đến để trợ quyền.

Chương 730: Tích lũy (2)

“Lão phu đã nói hôm nay chúng ta đến đây là muốn tìm sư điệt của ta, Hắc Hổ đạo nhân! Không có ý gì khác, kính xin các vị tạo thuận lợi, đừng cố tình gây sự.

Ở nơi thiên địa vạn vật tự nhiên này, chưa tới phiên biến thành địa bàn của ai.”

Lần này, Nguyệt Nha Sản lão đầu văn minh hơn nhiều. Ít ra thì cũng tốt hơn nhiều so với lần trước không hợp liền động thủ.

Rõ ràng, trong trận giao thủ lần trước, lão ta đã nhận rõ sự chênh lệch về thực lực. Vì vậy, giọng điệu nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

“Ta là Mặc Nguyệt Triệu Trung Nghĩa của Thiên Thạch môn, đây là Liên Hoa Thủ Trịnh Quân, và người kia là Thiên Sơn Đao Khách Đường Thế Hồng. Cả ba chúng ta đến đây vì Hắc Hổ đạo nhân.”

“Ba vị không nên làm khó dễ bọn ta, nơi này đã là thuộc về quyền sở hữu của Trầm Hương Cung Đại Đạo Giáo ta.”

“Chúng ta cũng chưa từng nghe tới Hắc Hổ đạo nhân, Bạch Hổ đạo nhân gì gì đó cả, huống chi là từng gặp mặt.” Sắc mặt Tôn Triều Nguyệt lạnh lùng đáp.

“Chó má! Chúng ta tìm thấy nước tiểu sủng vật của sư điệt Hắc Hổ ở gần đây! Hắn ta rõ ràng đã hoạt động quanh đây cách đây không lâu! Các ngươi lại nói chưa từng nhìn thấy. Theo ta thấy, nói không chừng chính các ngươi đã hạ độc thủ với hắn ta! Hại tính mạng của sư điệt ta!”

Tính khí nữ tử vạm vỡ Đường Thế Hồng kia bộc phát, bước đến nắm chặt chuôi đao, tức giận muốn bùng nổ.

“Các hạ bớt giận…” Tôn Triều Nguyệt bị khí thế của nàng ta đè ép một chút, rõ ràng cảm thấy hô hấp của mình như bị nghẹt lại.

Chỉ vẻn vẹn mấy động tác đơn giản nhỏ bé, trong lòng nàng đã biết ba người trước mặt là cao thủ mà nàng không bao giờ có thể so sánh được.

Mặc dù không biết tại sao lại có rất nhiều cao thủ hàng đầu đột nhiên xuất hiện ở gần đây như vậy, nhưng nơi này bây giờ thuộc về Trầm Hương Cung của Đại Đạo Giáo.

Với tư cách là người đứng đầu lúc này, nàng không thể lùi bước nửa bước.

Từ đầu đến cuối nàng vẫn ghi nhớ câu nói đó trong lòng.

Giá trị.

Thực lực của nàng không đủ, tài năng tương đối cũng bình thường, sắc đẹp và thân phận vị kia không thèm để ý.

Vậy thì nàng còn có giá trị gì?

Sau khi nghĩ tới nghĩ lui, Tôn Triều Nguyệt đã hiểu ra một đạo lý. Sự tin tưởng.

Là một kẻ yếu đuối, hay một kẻ nhu nhược không đáng nhắc đến, nếu có thể khiến Trương Ảnh tin tưởng chính mình.

Đây chính là giá trị lớn nhất.

Xét thực tế nàng xuất thân từ ở phủ Vu Sơn, nàng đương nhiên có lợi thế là người đi trước.

Vì vậy, lúc này đối mặt với ba vị cao thủ hung thần ác sát xa lạ, nàng không hề có ý định lùi về phía sau.

Dù biết mình không thể đánh bại ba người này, nhưng càng là thời điểm như thế này, nàng càng thể hiện sự trung thành của mình!

“Bớt giận cái rắm! Ta sẽ cho các ngươi mười hơi thở! Hoặc giao người! Hoặc là chết người!” Nữ tử vạm vỡ Đường Thế Hồng lại tiến lên một bước, thở hồng hộc.

Nàng ta mặc kệ Đại Đạo giáo, Tiểu Đạo giáo gì gì đó.

Tử thương của Đại Đạo Giáo ở bên ngoài Đạo Cung chẳng lẽ còn ít à? Chưa hề thấy có người nào trong bọn họ ra mặt.

Chẳng qua chỉ là một đám đạo sĩ bình thường yếu ớt không chịu nổi, so với Chân Nhất Tây tông cho dù có cao thủ trong phân cứ điểm thì cũng cực kỳ thưa thớt, không đáng nhắc tới.

Lúc này khuôn mặt nàng ta lộ vẻ hung ác, thật sự có ý định động thủ bất cứ lúc nào.

“Khẩu khí lớn thật.”

Đột nhiên một bóng người nhanh chóng lao ra từ phía sau Tôn Triều Nguyệt đáp xuống trước mặt mọi người, rõ ràng là Trương Vinh Phương đã đến đúng lúc.

“Muốn đánh chết người à? Ta ở ngay đây, ngươi có bản lĩnh thì cứ đến đánh chết ta đi.”

Hắn mỉm cười, chỉ chỉ vào huyệt thái dương của mình.

“Vậy thì chết đi cho ta!”

Đường Thế Hồng bước ra một bước, rút thanh đao sau lưng ra.

Cheng!

Một mảnh ánh đao sáng như tuyết phân biệt hóa thành tầng tầng lớp lớp đao ảnh, lao thẳng về phía Trương Vinh Phương, giống như một bức tường đao.

Nàng ta nói động thủ liền động thủ! Không chút nào dây dưa dài dòng!

Ánh đao lạnh lẽo mang theo gió lớn phản xạ tia sáng, hầu như khiến những người xung quanh phải nheo mắt lại.

Xì!

Trương Vinh Phương chớp mắt duỗi tay ra, lòng bàn tay đâm vào một chỗ trống sơ hở cực nhỏ trên bức tường đao, bắp thịt trên cánh tay bộc phát, đè lại mặt Đường Thế Hồng.

Đè xuống.

Rầm!

Mặt đất rung chuyển.

Lưỡi đao xoay tròn vứt lên cao, đóng đinh vào trên một thân cây cao.

Đầu Đường Thế Hồng hướng xuống phía dưới, mất thăng bằng, nặng nề ngã ra sau.

Toàn bộ đầu của nàng ta bị một bàn tay lớn đập mạnh xuống đất, không thể cử động được. Mất mạng ngay lập tức.

“Giết!” Hai người còn lại kinh hãi, lúc này cũng đồng thời ra tay, cố gắng cứu người.

Nhưng tất cả đã quá trễ rồi.

Chiếc xẻng lưỡi liềm và một đôi bàn tay đeo găng tay chỉ bạc, một trái một phải tấn công về phía Trương Vinh Phương.

Chương 731: Tích lũy (3)

Nhưng cuộc giáp công này vẫn vô ích như trước.

Trương Vinh Phương chỉ bộc phát lực lượng dưới chân, cấp độ Trục Nhật Kim Cương Công khiến lực bộc phát lại lần nữa tăng lên, cộng thêm với tố chất thân thể tăng cường do ngạnh công làm cho lực bộc phát của hắn vốn đã khá cường hãn nay càng cao hơn mấy cấp bậc.

Chưa kể bề ngoài, hắn đã có tu vi ở cấp bậc Ngoại Dược Siêu Phẩm.

Cứ như vậy chồng chất lên, trước đây đã có thể giao thủ với cảnh giới Tam Không Trương Vân Khải.

Bây giờ chiêu thức biến ảo thậm chí còn nhanh hơn lúc trước, động tác bí mật hơn, tốc độ cự ly ngắn càng mau lẹ hơn.

Hắn dễ dàng né tránh đòn phối hợp của cả hai. Giống như một chiếc thước kẻ, mỗi một bước đi đều chuẩn xác lóe lên giữa những kẽ hở trong chiêu số của hai người.

Thực lực của ba người này tương đương nhau, đều có thể miễn cưỡng tiến vào Siêu Phẩm. Có lẽ Nguyệt Nha Sản lão đầu nghĩ rằng mình có thể thắng bằng cách gọi thêm người.

Thật đáng tiếc…. Lão ta không hiểu rằng rác rưởi có nhiều hơn cũng chỉ là rác.

Đặc biệt, sức công phá được gia tăng khiến trong nháy mắt sức mạnh của Trương Vinh Phương càng trở nên đáng sợ hơn khi hắn sử dụng chiêu thức phá giới hạn.

Trong số các năng lực phá giới hạn mà Trương Vinh Phương đã thành thạo, có một chiêu thức biến sức mạnh bùng nổ thành di chuyển trong khoảng cách ngắn.

Năng lực phá vỡ giới hạn này được gọi là: Súc Địa.

Oa!

Trong khoảnh khắc, thân hình Trương Vinh Phương run lên, và một lần nữa lướt qua giao kích giữa hai người họ.

Hắn đập cánh tay về phía sau và tinh chuẩn rơi vào vị trí tương ứng của trái tim trên lưng của hai người họ.

Oa phốc!

Hai người toàn thân cứng đờ, huyết mạch trên bề mặt cơ thể vừa mới phình ra, trạng thái cực hạn bộc phát, liền bị công kích bùng nổ này làm gián đoạn.

Miệng phát ra hai âm thanh bị bóp nghẹt, hai xác chết rơi xuống đất mất tiếng.

Trương Vinh Phương quay lại và liếc nhìn ba cái xác trên mặt đất.

“Xem ra Thiên Thạch môn này cũng là một phiền phức.”

Lúc này hắn đã phát hiện ra ba người này đều là Linh Lạc.

Hay nói chính xác hơn, Đường Thế Hồng, đao khách Thiên Sơn, là Linh Vệ Cửu Phẩm, còn hai người còn lại là Ngoại Dược Siêu Phẩm Linh Lạc.

“Ba linh hóa, không giết chết cũng phiền phức. Các ngươi chờ ở đây, ta suy nghĩ cách giải quyết.” Trương Vinh Phương nói với Tôn Triều Nguyệt và những người khác.

“Vâng!”

Tôn Triều Nguyệt và hơn mười đạo nhân của Đại Đạo giáo, lúc này mới dồn dập thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn thấy Trương Vinh Phương giết chết ba cường địch xâm lấn chỉ trong mười mấy chiêu, trái tim của mọi người đều chấn động, sau đó là sự phấn khích và cảm giác an toàn mạnh mẽ.

Tôn Triều Nguyệt không ngừng nhớ lại khoảng thời gian ngắn ngủi giao thủ kia, ánh mắt rực rỡ, lòng sinh ngóng trông.

Lúc này, khi nghe được mệnh lệnh của Trương Vinh Phương, nàng vội vàng cúi đầu nói vâng.

Khi ngẩng đầu lên lần nữa, ba cái xác và Trương Vinh Phương đã không còn ở trước mặt nữa.

Trong rừng, Trương Vinh Phương chạy thật nhanh với ba cái xác trên tay.

Rừng cây gồ ghề và dốc đứng, trước mặt hắn giống như đi trên đất bằng, trong nháy mắt đã vượt qua mấy dặm.

Không lâu sau, hắn đến một vách núi cao vài trăm mét

"Tạm biệt." Hắn thả từng cái xác xuống.

Cả ba bị ném xa hàng chục mét xuống hẻm núi phủ sương mù

Một lúc sau, có một tiếng lộp độp yếu ớt vang lên.

"Thiên Thạch môn… Có vẻ như chúng ta phải tìm cách giết Linh Vệ Linh Lạc trong thời gian ngắn càng sớm càng tốt. Làm đi làm lại chuyện này quá phiền."

Trương Vinh Phương nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Đang nghĩ cách nhanh chóng chấm dứt con quái vật phiền phức này.

"Có lẽ…. Chỉ có từ giá trị sinh mệnh thu được thiên phú vào tay… mới có thể nhìn thấy hy vọng."

Đáy của hẻm núi phía xa.

Ba thi thể bị ném thành bùn đất, lúc này mới chậm rãi lấy lại hình dạng, mở mắt ra, từ trên mặt đất đứng dậy.

"Tốc độ thật nhanh, sức mạnh thật lớn!" Đường Thế Hồng vẻ mặt thống khổ vuốt ve bùn đất trên tay, nhớ lại trận đánh vừa rồi, hiện tại trong lòng vẫn còn sợ hãi.

"Người đó chỉ là một võ nhân bình thường, lại đi thôi! Ta không tin mài không chết hắn!!"

Liên Hoa Thủ Trịnh Quân tàn nhẫn nói, hắn đã dùng thủ đoạn này để nghiền nát nhiều võ nhân Siêu Phẩm mạnh hơn hắn ta. Vì vậy, đối với màn giao thủ vừa rồi, không có chút âm ảnh nào.

Chỉ có Nguyệt Nha Sản lão giả, Triệu Trung Nghĩa, lúc này trầm mặc suy tư.

"Không… người đó không phải là quân ô hợp gì, đó là cao thủ bên trong Đại Đạo giáo, một mình hắn có thể trấn áp ba người chúng ta. Nếu đi cùng với một Linh Vệ bình thường, hắn có thể mạnh mẽ hút ta tới chết…. Vì vậy đừng bất cẩn!"

Lão ta liếc nhìn hai người bạn đồng hành của mình.

“Ngươi cho rằng trong Đại Đạo giáo không có một Linh Vệ nào sao?”

Ngay khi những lời này nói ra, Đường Thế Hồng và Trịnh Quân đều im lặng.

Chương 732: Tích lũy (4)

Thật vậy, không ai trong số ba người họ có thể đánh bại người đó, chỉ cần đối phương phối hợp với một Linh Vệ, khi họ bị giết và sống lại, sẽ nuốt chửng linh hồn của họ hết lần này đến lần khác.

Sợ rằng trong một vài lần, ba người họ sẽ bị mạnh mẽ giết chết.

“Nhưng động Thiên Cực không thể bị mất. Nếu chúng ta có thể tìm được phương thuốc kéo dài tuổi thọ, chúng ta nhất định sẽ giành được sự sủng ái của môn chủ, nói không chừng đến lúc đó còn có thể có càng nhiều linh tuyết…”

Đường Thế Hồng không cam lòng nói.

“Chuyện đến nước này, việc này không phải là chuyện chúng ta có thể quyết định. Nhất định phải báo cáo.” Triệu Trung Nghĩa trầm giọng nói.

“Ngươi là đang muốn nói… mời hộ pháp cùng môn chủ, để cho bọn họ đích thân ra tay sao?” Trịnh Quân cùng Đường Thế Hồng sắc mặc hơi biến.

Cứ như vậy, người vừa rồi ban nãy nhất định là không còn đường sống.

Nhưng công lao bọn họ vốn dĩ có được, cũng sẽ giảm mạnh.

“Chỉ có thể là như thế này, bằng không khi người kia thu được thuốc lấy đi, cuối cùng chúng ta thành công dã tràng, như vậy chẳng phải cũng vô nghĩa sao?” Triệu Trung Nghĩa nghĩ rõ ràng.

Hai người còn lại rơi vào trầm tư, tuy rằng không tình nguyện, nhưng cũng không thể không thừa nhận những gì hắn nói đều là sự thật.

“Tốt lắm! Tất cả chúng ta cùng nhau tìm đến hộ pháp, xin mời ra tay!”

Tháng năm trung tuần chậm rãi qua đi.

Trương Vinh Phương vẫn như trước đó ở bên trong động Thiên Cực tiềm tu.

Chuyện Thứ Đồng kia, hắn tạm thời không quản nữa, cũng không cần thiết quản.

Thiên Thạch môn bên này, hắn càng không thèm để ý. Trước phương pháp một thời gian không ngắn một mình giết chết Linh Vệ Linh Lạc, hắn không có cách nào có thể giải quyết ba người kia một cách nhanh chóng.

Trung tâm của tất cả hiện tại, chính là không ngừng tích góp thuộc tính.

Trong nháy mắt, từ lần ba người Thiên Thạch môn xâm phạm trước đó, đã là việc của một tháng trước.

Trong tháng này, Trương Vinh Phương lại lần nữa thu được mười điểm thuộc tính, thêm với hai điểm trước đó, chính là mười hai điểm.

Lợi dụng mười hai điểm này, hắn cấp tốc bù đắp sự thiếu hụt của sinh mệnh, trở lại một trăm, một lần nữa kích hoạt thiên phú Ám Quang Thị Giác.

Mà tám điểm thuộc tính còn lại, đều được hắn thêm vào Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện, một mạch nhảy lên Lục Phẩm, đạt đến Viên Mãn, còn lại hai điểm, chờ đợi sau khi phá hạn, liền có thể đạt đến Thất Phẩm.

Đến Lục Phẩm, trên căn bản da thịt phòng ngự khắp trên người hắn từ trên xuống dưới, đã tương đương với hai tầng giáp, khá là lợi hại.

Bây giờ võ công còn lại đối với hắn phá hạn tăng lên, đã gần như không có.

Cũng chỉ có ngạnh công như vậy mới có thể cải thiện đáng kể khả năng phòng thủ và bảo vệ toàn bộ cơ thể của hắn. Sức mạnh tổng thể của toàn thân đã được cải thiện.

Khổ luyện tầng thứ sáu của Thập Tam Thái Bảo, ngoài ba điểm yếu ra thì không còn còn sơ sót nào khác.

Ba điểm cuối cùng, phân biệt là đầu, tim, hạ thể.

Và trong tháng này, Trương Vinh Phương cũng bước đầu hoàn thiện bộ điểm huyệt Tiệt Mạch thủ pháp Ám Quang Thị Giác mang lại, giúp hắn có thể một mình chiến đấu với kẻ thù.

Kết hợp với tấn công, phòng thủ, né tránh và di chuyển, nó nhanh chóng trở thành một bộ võ công độc lạ cũng được công nhận bởi thanh thuộc tính.

Tiếp theo, hắn đặt tên cho môn võ mới này là Tán Hồn chỉ.

Cũng bước đầu truyền thụ cho Đinh Lạc.

Mặc dù ngay từ đầu cần phải tiết điểm khí huyết trên da thịt người.

Nhưng nếu không phải là người cường hãn, cũng không có cách nào ung dung bắt đầu học môn chỉ pháp này.

Ngay khi Trương Vinh Phương đang tập trung tu luyện ở Thiên Cực động.

Có một tình huống mới ở phía Thứ Đồng.

Chiều ngày 17 tháng 5,

Dưới núi Trầm Hương.

Một nhóm chủ thuyền thương nhân từ Bách Thương hội đang tụ họp lại với nhau, chờ đợi đạo nhân Trầm Hương cung đưa ra lời giải thích.

Các chủ thuyền thương nhân này, người người sôi sục, tâm tình phẫn hận.

“Nhất định phải cho chúng ta một lời giải thích!”

“Tại sao người của Trầm Hương cung lại cướp tàu chở hàng mua thuốc của chúng ta?”

“Các người đã nói rằng ai đó đang ngụy trang, vậy hãy đưa ra bằng chứng? Đường đường là đạo môn lớn thứ hai của Đại Linh, nếu bị liên lụy, tại sao không hành động để chứng minh sự vô tội của mình?”

“Nói không chừng chính là bọn họ cướp đi? Người ta hiện tại đang giả bộ không biết? Cách đây không lâu, nghe nói Trầm Hương cung tìm thuốc quý khắp nơi.”

Có người mơ hồ bắt đầu tức giận.

Tuy nhiên, do đạo nhân cùng với quan binh thủ cổng của Đại Đạo giáo ngăn cản, đám người này không vọt thẳng vào Trầm Hương cung.

Mà chỉ chặn lại nối vào dưới chân núi, và không ngừng la hét.

Trần Hãn đang ở trong một gian đình nhỏ giữa núi, nghe dưới chân núi có tiếng động, hơi nhíu mày, có chút cáu kỉnh nói.

Chương 733: Tích lũy (5)

“Đại nhân, bên này có rất nhiều người. Bọn họ nói rằng đạo nhân của Trầm Hương cung chúng ta cướp tàu dược liệu của bọn họ. Trong số những người này, một số tổn thất lớn, một số tổn thất nhỏ. Nhưng tất cả cộng lại, không phải một lượng nhỏ.”

Lão đạo phụ trách giả trang Trương Vinh Phương lúc này cũng đang nhíu mày.

“Trần đại nhân, ngài nói xem, hiện tại chúng ta nên làm gì…?

Trước đây chỉ là một Lâm Lang hội cũng còn tốt, nhưng bây giờ ngay cả những thương nhân từ Bách Thương hội, cũng đều trúng chiêu. Còn tưởng rằng chúng ta làm, lại bị yêu cầu bồi thường! Đây quả là quá đáng!” Lão đạo lại bắt đầu cảm thấy bất bình tức giận.

“Ta đã viết điều lệnh, xin trợ giúp, không vội, hẳn là rất nhanh thôi sẽ đến.” Trần Hãn cau mày, trầm giọng đáp.

“Ý của ngươi là, phải chịu đựng?” Lão đạo không quen.

“Hừm, tiếp tục kiên nhẫn. Bất kể là ai, đều không được phép tự tiện xông vào Trầm Hương cung, chuyện còn lại mặc kệ!” Trần Hãn kiên quyết nói.

“Không mua nhu yếu phẩm hàng ngày? Không mua thực phẩm, quần áo, nhà ở, phương tiện đi lại?”, Lão đạo hỏi lại.

“Mời quan phủ có cửa bên đó gửi qua, trong những ngày này, mọi người nên ở trên núi và đợi cho đến khi Đạo tử trở về.”

Trần Hãn không hiểu tính toán phức tạp, cũng không có quyền quyết định nên chỉ biết giữ kế hoạch cơ bản và tự mình giải quyết khi Đạo tử quay lại.

Lúc này dưới chân núi Trầm Hương, xa xa có một quán trà.

Hai người vừa ngồi uống trà vừa nhìn về Trầm Hương cung và xem kịch.

“Thực sự đủ bình tĩnh.” Nam tử trong hai người bật cười.

“Đáng tiếc Trần Hãn đó không ra tay, còn phái thêm người tăng cường tuần tra gần đó. Trong số đó, có không ít võ nhân trú quân Thần xạ thủ, cầm trong tay nỏ tên súng kíp, coi như là Siêu Phẩm cũng sẽ đối mặt với uy hiếp cực lớn. Chúng ta không dám đi xa hơn.” Một nữ tử khác cau mày.

Ở Đại Linh, đội Linh quân tinh nhuệ là những chiến binh cầm nỏ tên hỏa khí. Chỉ cần khoảng cách tăng lên một chút, khả năng sát thương đơn giản là không thể tưởng tượng được.

“Không sao đâu, cho dù không đi ra cũng không có nghĩa là sẽ không sao…” Nam tử lắc chiếc quạt xếp trong tay cười nhẹ.

“Khu phân tán Toàn Chân của Bách Thương hội mà chúng ta muốn, cũng đến tay rồi phải không?” Hắn hỏi một cách thản nhiên.

“Hừm, đã tới tay, nhân tiện cũng sử dụng đạo phục của Trầm Hương cung. Nhưng như vậy người khác sẽ thực sự tin sao?” Nữ tử nghi ngờ hỏi.

“Tin hay không thì tùy, có điều, Trầm Hương cung cũng phải phái ra cao thủ, cẩn thận điều tra.” Nam tử cười nói.

“Trong mọi trường hợp, không thể để họ tùy tiện không đếm xỉa đến giống như trước kia.”

Trong Thiên Giáo Minh, sư phụ hắn tỉ mỉ thành lập tổ chức Bách Biến, mang đến tác dụng mang tính theo chốt trong hoạt động Thứ Đồng lần này.

“Ta lại muốn xem xem, Đạo tử Trương Ảnh này có thể chịu đựng đến mức nào, đến hiện tại vẫn chưa ra mặt giải quyết.”

Nam tử cất chiếc quạt gấp và định đứng dậy rời đi.

Tại thời điểm này.

Xa xa có một trận ồn ào cấp tốc truyền đến.

Trên con phố dưới chân núi Trầm Hương cung, một nhóm binh lính tinh nhuệ mang theo nỏ tên đạo thuẫn thân mang giáp da đầu đội mũ giáp đi đến.

Trước mặt đội binh lính này là ba vị tướng lãnh cưỡi đại mã trang bị đầy đủ binh giáp, ánh mắt ngạo nghễ quét qua tất cả đám đông hai bên đường.

“Các ngươi đều ở đây làm gì? Muốn tạo phản à?” Nhìn thấy đám người trước Trầm Hương cung, ánh mắt của tướng lãnh phía trước trở nên lạnh lùng, lớn tiếng quát.

“Tất cả đều giải tán hết cho ta! Ai vi phạm mệnh lệnh sẽ bị trừng trị tội phản quốc!”

Hắn ta rút đao trên thắt lưng và chỉ vào đám đông đang tụ tập.

Sau tiếng quát lớn của hắn, một nhóm quan binh đã bao vây từ hai phía và tiến lại áp sát đoàn người.

“Thượng Quan Liên Nguyệt, hóa ra sau lưng Trương Ảnh lại là hắn? Bây giờ, có trò vui để xem rồi đây.” Nam tử ở quầy trà dời mắt, nhẹ nhàng nói.

“Công tử, ngài có biết người này không…?” Nữ tử ở bên khẽ nhíu mày.

“Người này là một quý tộc Linh tộc. Đi lên bằng cách bám váy, thực lực còn được, nhưng tính cách thì thô bạo, không não, cứ chờ xem, chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.” Nam tử mỉm cười, xoay người rời khỏi sạp trà, nghênh ngang rời đi.

Nữ tử nhanh chóng theo sát, thỉnh thoảng nàng có thể nghe thấy tiếng quát mắng lớn tiếng của tướng lãnh sau lưng.

…

Động Thiên Cực.

Đêm.

Trương Vinh Phương từ từ mở mắt, từ trong điều tức nhập định hồi thần lại.

Bên trong động đen như mực, chỉ có một ngọn đuốc cắm trên tường, phát ra ánh sáng màu vàng nhạt.

Các ngọn đuốc sắp cháy hết, ánh sáng ngày càng mờ.

Bầu trời xanh đen bên ngoài động đầy sao, có làn gió nhẹ thổi vào.

Xào xạc.

Hắn đứng dậy, lấy một chiếc mặt nạ da người mới, đắp lên mặt rồi chậm rãi bước ra khỏi động.

Cơn gió đêm nhẹ nhàng lướt qua hắn, như một tấm vải the màn mềm mại lướt qua làn da thịt hắn.

Chương 734: Tích lũy (6)

Ra khỏi động Thiên Cực, có một hẻm núi sương mù trắng xóa với tầm nhìn sâu.

Nhưng tầm mắt của Trương Vinh Phương lúc này không rơi vào hẻm núi, mà là một đỉnh ngọn núi thấp hơn ở phía đối diện.

Trên đỉnh núi, lúc này có một người đang đứng.

Người kia có mái tóc hoa râm, trên mặt quấn một chiếc khăn đen, những vết chân chim dài nhỏ nơi khóe mắt khiến ông ta trông rất già nua.

Nhưng vẫn không giấu được đôi mắt vô cùng sáng ngời.

Như thể tất cả các vì sao trên bầu trời đêm đều được phản chiếu trong đó.

Đùng.

Đột nhiên, bóng người di chuyển, từ trên đỉnh núi bay xuống.

Một đôi cánh dơi rộng màu đen đột nhiên mở ra sau lưng hắn, có vẻ giống với trang bị cánh phi hành.

Với sự hỗ trợ của trang bị này, người này lướt nhanh và lao về phía vách núi của Trương Vinh Phương.

Không hề do dự.

Trương Vinh Phương cấp tốc thả người, nhảy xuống hẻm núi, dùng hai tay liên hoàn xuyên thủng tường đá, siết chặt nó rồi trượt xuống như một con thằn lằn.

Không lâu sau, cả hai lần lượt đến được đáy hẻm núi.

Đáy vực đá lởm chởm, những dòng suối nhỏ như mạch máu nằm rải rác giữa các khe đá, chỉ nghe thấy những âm thanh yếu ớt.

Ở đây sương mù bao phủ, những vì sao và ánh trăng càng thêm mờ ảo và không thể chạm tới, trông càng có vẻ u ám hơn.

Dưới góc độ người thường, ước chừng chỉ có thể nhìn thấy hai bóng người nhẹ nhàng trượt xuống, đứng đối diện nhau trong thế giằng co.

Nhưng trong mắt Trương Vinh Phương lúc này, mọi thứ giống như ban ngày, hiện rõ ràng.

Ô ~~~

Xa xa vang lên tiếng gầm rú của một động vật không biết tên, khiến hàng loạt con vượn lần lượt giật mình.

Có vẻ như mảnh rừng núi này hoang vắng và nguyên sinh.

"Ngươi là ai?" Trương Vinh Phương là người đầu tiên lên tiếng.

"Ngươi không phải đã từng gặp ba kẻ bất tài của bản môn rồi sao?" Lão nhân bình tĩnh đáp.

"Vậy ngươi cũng là người Thiên Thạch môn? Ngươi tới để báo thù?" Trương Vinh Phương hơi động trong lòng.

"Tìm cách báo thù thì cũng chưa đến, chỉ là ta có chút suy nghĩ về động Thiên Cực này. Đương nhiên, nội tình Đại Đạo giáo như thế nào, ngươi hẳn là biết rõ hơn chúng ta. Với võ công của ngươi, hẳn không phải hạng người hời hợt trong đó. Đến giúp đỡ?"

Giọng điệu của lão nhân gia rất bình tĩnh, không có vẻ gì là lão ta tới đây để tranh lấy bảo dược.

Điều này khiến Trương Vinh Phương bất giác nghĩ đến Trương Vân Khải, người dẫn đầu Nghịch giáo.

Lúc này, hắn cũng lờ mờ cảm nhận được, một tia khí chất người dẫn đầu tương tự với Trương Vân Khải.

Rõ ràng, những người lần này tuyệt đối không phải thứ bình thường như ba người lần trước.

"Được."

Ngay lập tức, ánh mắt của hắn trở nên ngưng tụ, trọng tâm cơ thể dịch chuyển xuống dưới, hai người nhìn nhau chằm chằm.

Cơ bắp trên người lão giả cũng căng thẳng, khí huyết giống như một cơn lốc, xoay tròn với tốc độ cao trong lớp cơ trên bề

mặt cơ thể.

Bang!

Ngay lập tức, cả hai đồng thời chuyển động cơ thể, và lao về phía nhau.

Hai bóng mờ cùng lúc giẫm lên hai tảng đá lớn trong đêm tối.

Tảng đá lớn vỡ vụn theo tiếng răng rắc, hai người vung tay giao kích, như bốn trảm đao, cứng đối cứng rơi vào trên tay đối phương.

Coong!

Cú va chạm cực lớn và nặng nề vang lên, cơ thể Trương Vinh Phương run lên, nhưng hắn buộc phải lùi lại.

Hai chân hắn lùi lại mấy bước trên đống đổ nát, giẫm lên mấy mảnh đá trắng, sau đó nhìn về phía lão nhân đối diện.

“Thật là lợi hại.” Lúc này hắn cũng có chút sửng sốt.

Đối phương thực ra cũng giống hắn, lấy ngạnh công làm chủ.

Mà mấu chốt chính là, một thân lực lượng của hắn hiện tại, thêm với Thiết Bố Sam cùng Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện, tổng cộng cấp bậc võ công bây giờ, đã đến Thập Thất Phẩm.

Đây đã là giới hạn phát triển của cơ thể con người lúc này.

Hắn rõ ràng có thể cảm giác được sau khi Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện đột phá cấp bậc mới, đối với sự tăng cường nhỏ bé của toàn thân không đáng kể.

Rõ ràng, sự đột phá về cấp bậc là vô ích trong tương lai.

Môn ngạnh công như Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện này, một tầng chia thành Nhập Môn, Nắm Giữ, Viên Mãn, cộng với Phá Hạn. Mỗi giai đoạn là hai điểm và cần chín điểm để một tầng mới có thể đột phá.

Bằng cách này, đối với hắn mà nói không có lời.

Nếu không muốn luyện thân, hắn phải luyện từng bộ phận trên cơ thể. Trên thực tế, hắn muốn cộng dồn tất cả điểm thuộc tính thành giá trị sinh mệnh.

“Thực lực của ngươi là… Không ngờ Động Thiên Cực như vậy lại có thể gặp được một cao thủ như ngươi.”

Giọng điệu của lão nhân lúc này so với hắn còn kinh ngạc hơn.

Đã lâu lắm rồi hắn mới gặp phải một vị cao thủ mạnh mẽ như vậy.

Kể từ khi bước vào cực hạn Tam Không, không thể đột phá Tông Sư, chỉ có thể sau khi Bái Thần.

Thực lực của hắn một lần nữa được nâng lên một khoảng lớn so với trước đây.

Chương 735: Phán đoán (1)

Việc cường hóa và nâng cao cơ thể bằng cách Bái Thần không chỉ đưa hắn trở lại thời kỳ đỉnh cao, mà còn nâng cao sức mạnh ban đầu của hắn.

Vốn dĩ nghĩ rằng chuyến đi này chỉ là một cuộc dạo chơi bình thường, cũng đủ để ép cao thủ của Đại Đạo giáo đi liền xong việc.

Cũng không nghĩ đến.

"Lại tới!"

Hắn lập tức giẫm chân lên, Kim Thạch công vốn thuộc về võ công cốt lõi của Thiên Thạch môn, đột nhiên dùng hết sức bộc phát ra.

Kim Thạch công trọng sức mạnh, một chiêu một thức nhất cử nhất động, đều có thể tràn trề lực lượng.

Trong toàn bộ Cảm Ứng môn, nó cũng là nhánh lực lượng hàng đầu.

Môn võ này ra tay nhanh, không tìm kiếm sự chính xác mà chỉ tìm cách đánh trúng đối thủ.

Vì chỉ cần ở sát bên đối thủ một chút, chỉ cần một chút thôi cũng có thể gây ra lượng sát thương vô cùng đáng kể.

Lúc này Trương Vinh Phương không hề tỏ ra yếu thế, sau khi Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện chuyển hóa, vốn khí lực tăng trưởng, thêm vào việc hắn từ lâu đã vượt qua trình độ võ công của Hàn Thập Tam.

Sức mạnh cơ bắp của cơ thể này đã được tôi luyện đến mức giới hạn mà cơ thể con người có thể đạt được.

Có thể nói lúc này, không sợ cứng đối cứng nhất chính là hắn.

Ngay lập tức, cả hai liên tục vung lên song chưởng dưới đáy vực.

Những quyền chưởng biến thành những hạt mưa rơi trúng đối thủ, mỗi lần va chạm đều nổ tung như tiếng sấm nổ vang.

Sau hàng chục chiêu liên tiếp, Trương Vinh Phương cảm thấy lòng bàn tay đau nhói, đã bắt đầu sưng tấy và chảy máu.

Lão nhân bên kia vẫn không thay đổi vẻ mặt, lòng bàn tay bình yên vô sự, vẫn thô ráp như gỗ mục, giống hệt lúc ban đầu.

Oành!

Lại lần nữa một chưởng nặng nề, hai người họ lùi lại.

Đôi mắt hắn nheo lại, nhìn chằm chằm vào Trương Vinh Phương.

"Ngươi là cao tầng đứng đầu Đại Đạo giáo nào? Có thể nói cho ta biết tên của ngươi?"

Đối phương rõ ràng không Bái Thần, lại còn có thể đánh cùng hắn như vậy, có thể thấy được thực lực.

Xét cho cùng, hắn vốn xuất thân ngạnh công, Kim Thạch công lấy sức mạnh và khả năng phòng thủ làm đầu.

Sau khi Bái Thần, Linh Lạc đã tăng cường sức mạnh cho cơ thể, khiến các ngạnh công của hắn tăng lên mấy tầng.

Sau khi Bái Thần, các Linh Vệ bình thường có thể trở nên đao thương bất nhập, không phải bảo đao hỏa khí không thể gây tổn thương.

Chưa kể Tam Không Siêu Phẩm như hắn còn tăng nhiều hơn nữa.

Vì vậy, bên kia có thể đối đầu trực tiếp với hắn đến mức này, điều này đã khiến hắn phải ngạc nhiên.

Lão nhân nói tiếp: "Lão phu Diêm Thân Quân, chính là Tả hộ pháp của Thiên Thạch môn." Lão ta nói tên họ của mình trước, coi như là thành ý.

Trương Vinh Phương sững sờ một lúc, vốn định tiếp tục cứng đối cứng đánh.

Kỹ năng phá giới hạn của hắn bây giờ vô dụng, hai trạng thái cực hạn không kích hoạt, Trọng Sơn cũng vô dụng.

Đối phương rõ ràng cũng không dùng hết sức lực, chiêu thức phá giới hạn cũng không dùng.

Tại sao liền trực tiếp bắt đầu tán ngẫu?

Trong bóng tối không nhìn rõ mặt hắn, nhưng Diêm Thân Quân dường như đã đoán được suy nghĩ của hắn.

"Các hạ hẳn là mới ra khỏi Thiên Bảo cung?" Lão ta mỉm cười, "Ở trình độ của chúng ta, quyết đấu sinh tử bình thường cũng không dễ dàng. Ngươi đã rất vất vả mới có thể luyện đến nước này, ngươi còn yêu cầu gì nữa? Là động một chút liền ngươi giết ta, ta giết ngươi sao?

Dĩ nhiên là không. Điều ta đang tìm kiếm là sự ổn định và tận hưởng cuộc sống. Vì vậy, trước hết thăm dò một hai xem hai bên có ngang tầm và đủ tư cách để nói chuyện hay không? Giết nếu không liền giết chết. Có, liền thử tâm sự, nói không chừng sau này còn có thể trở thành bằng hữu?"

Lão ta dừng lại một lúc: "Dù sao thì ai cũng có già, ai cũng có dòng dõi hậu nhân, ai cũng có kiều thê đẹp quyến, đánh đánh giết giết là chuyện mà mấy tên thô lỗ trẻ con miệng còn hôi sữa làm. Có được càng nhiều, đương nhiên cũng càng sợ chết."

"…" Những lời này khiến Trương Vinh Phương bừng tỉnh.

Con mẹ nó đạo lý thật hay.

Quả thực, chỉ những kẻ không có gì mới liều mạng xông pha tranh cướp đồ.

Phàm là người có của cải, có người lo lắng, thì mới trân quý mạng sống của mình.

"Lão ca nói rất đúng." Trương Vinh Phương gật đầu, "Làm sao có thể phán đoán, ta và ngươi có tư cách đàm luận hay không? Chỉ dựa vào một chút thử tay nghề vừa rồi?

Lúc này, lòng bàn tay của hắn đã gần như hồi phục, hàng trăm giá trị sinh mệnh lúc này thể hiện được sức mạnh của nó.

Kéo theo sự gia tăng sức bền, khả năng phục hồi cũng bắt đầu tăng lên đáng kể.

"Tiểu huynh đệ đúng là cẩn thận, nhưng ngươi quả nhiên nói đúng. Ngươi đã giết hảo thủ Thiên Thạch môn của ta, dù sao cũng phải trả một cái giá." Diêm Thân Quân cười nói.

“Vì vậy, cẩn thận!”

Vừa dứt lời, thân thể lão ta đột nhiên phồng lên lớn hơn một chút, làn da đỏ đen, vô số mạch máu trên mặt cũng phồng lên, đó là sự xuất hiện mà hầu hết các trạng thái cực hạn đều có điểm chung.

Chương 736: Phán đoán (2)

“Đây là trạng thái cực hạn Thiên Thạch môn của ta: Thạch Vũ. Hãy cẩn thận, các hạ.”

Trương Vinh Phương không trả lời nữa, chắp tay hình tam giác.

“Giới hạn!”

Giọng hắn rung lên, lan tỏa khắp cơ thể. Sự rung động nhẹ giống như một chiếc chìa khóa, nhanh chóng mở khóa mọi dòng máu.

Trong khoảnh khắc, làn da trên toàn thân hắn cũng sưng phồng to lên, vô số tơ máu nhuộm đỏ tròng mắt, hội tụ ở con ngươi.

Chiều cao của cơ thể cũng tăng lên một chút, như thể tổng thể lớn hơn.

Ở trạng thái này, chiêu số thông thường của hắn, bất kể là sức mạnh hay tốc độ, đều có thể duy trì hầu hết mức độ sử dụng các năng lực phá giới hạn.

Ở trạng thái này, nếu sử dụng năng lực phá giới hạn lần nữa, nó sẽ phát nổ với sát thương cực kỳ đáng sợ.

“Lâm giới!”

Với một tiếng nổ oành vang lên, viên đá dưới chân Diêm Thân Quân nổ tung, người tựa đạn pháo lao về phía Trương Vinh Phương.

Ầm!

Hai nắm đấm đập vào nhau, mạnh mẽ đụng độ.

Cơ và xương hai bên bị lực chống va đập cực lớn chèn ép, cố đánh bật lại đối phương.

Nhưng không ngờ, lúc này hai người đồng thời lui ra ngoài, chân bị lực phản chấn chấn động đứng không vững, lui về phía sau mấy bước.

Một chút máu chảy ra từ tay Trương Vinh Phương.

Đây là sự khác biệt về ngạnh công.

ngạnh công của hắn không thể sánh được với Diêm Thân Quân.

Trong quá khứ, hắn dựa vào thân pháp cùng với các chiêu thức bùng nổ của mình để vượt qua kẻ thù và giành chiến thắng.

Lần này, đơn thần cứng đối cứng, đó là lần đầu tiên.

“Có vẻ như về ngạnh công, ta vẫn còn kém xa. Nhưng chúng ta cũng chấm dứt ở đây đi.”

Trương Vinh Phương thở ra một hơi nóng rực, ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

“Có thể thấy, ngươi không thích ứng với lối đấu pháp cứng đối cứng.” Diêm Thân Quân bật cười.

“Nếu ngươi lựa chọn tiếp tục chiến đấu, cũng đừng trách ta không thu tay lại được.” Lão ta đối với đối phương vốn đã rất rộng lượng.

Rốt cuộc, bất kỳ ai có thể đạt tới cấp độ Tam Không, đều là tinh nhuệ cấp cao tuyệt đối trong các thế lực lớn.

Nếu đúng là sống chết mặc bay, rất có thể sẽ phát triển thành trận chiến lực lượng giữa ta và ngươi.

Nhưng rõ ràng là bên kia vẫn còn trẻ và cảm thấy rằng mình ổn và sẽ không thừa nhận thất bại.

Đã như vậy.

Cuối cùng cũng có một tia sát ý trong mắt lão ta.

Trong núi rừng cằn cỗi này, giết người này, hủy thi thể hủy dấu vết, không ai có thể tìm được.

Bạch!

Vào lúc này, Trương Vinh Phương, người ở phía đối diện, đột nhiên biến mất.

Loại thân pháp vô thanh vô thức đó, như thể kẻ vừa đứng đối diện chỉ là một quả bong bóng.

Diêm Thân Quân sắc mặt hơi thay đổi, hai mắt nhắm nghiền, bên tai khẽ nhúc nhích.

Bên trái!

Bắp thịt dày ở cánh tay phải của lão ta phồng lên, giống như một trảm đao ầm ầm đánh tới bên trái.

Bang!

Lực lượng cực lớn truyền tới, đánh trúng thì đánh trúng rồi, nhưng thân thể hắn lại rung một cái, suýt chút nữa bị đánh cho mất thăng bằng.

Lúc này, Diêm Thân Quân rốt cục nghiêm túc trong lòng.

Nếu như trước đây coi đối phương là thế tiểu bối hậu bối mà đối xử, cho rằng tuy rằng thực lực của hắn rất mạnh, nhưng so với lão ta vẫn có một khoảng cách.

Sau đó vào lúc này, lão ta cuối cùng cũng nhìn thẳng vào đối phương.

Tốc độ đó, không nghi ngờ gì nữa đã vượt xa khỏi dự liệu của lão ta.

Và sự bùng nổ đó.

"Xem ra là, không thể lưu ngươi lại được."

Ngay lập tức hai cánh tay lão ta kết hợp lại trước người.

Phá hạn kỹ: Lạc Tân Tàn Diệp.

Cánh tay của lão ta di chuyển chậm rãi, và một lần nữa đánh trúng vào ngực Trương Vinh Phương, người đang tấn công từ bên phải.

Với tốc độ này, dù nhìn thế nào cũng không thể đánh trúng được.

Nhưng vào lúc cả hai tiến lại gần.

Hai tay Diêm Thân Quân đột nhiên phát ra tốc độ kinh người.

Ngay lập tức, song chưởng của lão ta xuất hiện từng đạo từng đạo chưởng ảnh, lao về phía Trương Vinh Phương như những hạt mưa.

Hàng chục thủ đao, mỗi một đao đều nhìn như thẳng tắp, nhưng tất cả đều có có quỹ đạo mà uốn lượn, khiến người ta căn bản không thể dự đoán được con đường của nó.

So với một chiêu năng lực phá hạn mà Nguyệt Nha Sản lão đầu sử dụng, uy lực lại khác xa vô cùng.

Bạch!

Một số lượng lớn thủ đao lần lượt rơi xuống và đập vào ngực Trương Vinh Phương.

Lúc này, Diêm Thân Quân đột nhiên cảm thấy lồng ngực đau nhói.

Đôi mắt lão ta nheo lại, từ khóe mắt nhìn thấy ngực mình, không biết một ngón tay đã xuất hiện từ khi nào.

Bên kia không biết từ khi nào, không ngờ đột phá phong tỏa chiêu số như ma trảo, kích thẳng vào lồng ngực của lão ta.

“Ngu xuẩn!”

Một tiếng rống lớn.

Hai tay của Diêm Thân Quân rơi xuống vai Trương Vinh Phương và chém xuống.

Oành!

Mà lồng ngực lão ta cũng bị điểm trúng một đòn nghiêm trọng, lui về phía sau hai bước.

Một vệt máu từ từ chảy xuống từ ngực lão ta.

Chương 737: Phán đoán (3)

Lão ta nhìn lên phía đối diện.

Trương Vinh Phương cũng mang theo vẻ nghiêm nghị trên khuôn mặt.

Vừa rồi hắn rõ ràng chỉ dùng Tán Hồn chỉ điểm huyết khí của đối phương, nhưng cuối cùng lại bị trúng chiêu.

Khí huyết của người này ngưng tụ, nó quá đặc, lại thêm da thịt cơ bắp vốn tu luyện ngạnh công cường độ cực cao.

Với thực lực của hắn vừa rồi, cho dù có trúng ngay kẽ hở, hắn cũng chỉ có thể phân tán một nửa thực lực của đối phương.

Tất cả sức mạnh còn lại đều mạnh mẽ đổ lên vai hắn.

Lúc này, vai của hắn hơi đỏ và sưng lên, rõ ràng hắn cũng đang bị thương.

"Lâm giới!"

Vẻ mặt của Trương Vinh Phương không thay đổi, nhưng ánh mắt lại thêm một tia vui sướng.

Hắn đã rất lâu không gặp phải cao thủ thế lực ngang nhau có thể cùng hắn giao thủ chính diện như vậy.

Kể từ phủ Vu Sơn, dọc theo đường đi, thường thường trầm uất trong lòng ngột ngạt, cúi đầu khổ tu.

Một trong những thế võ hiếm khi được phô diễn trọn vẹn.

Bây giờ

Hắn dường như đã tìm lại được nó, khoái ý của phủ Vu Sơn lúc trước.

Lần này, cả hai không còn lưu thủ nữa.

Trạng thái cực hạn giống nhau, năng lực phá giới hạn giống nhau.

Trong tích tắc, hai người đánh nhau hàng chục chiêu, Trương Vinh Phương như một bóng ma, liên tục xuất hiện bên cạnh Diêm Thân Quân và ra tay.

Đôi khi có thể đánh trúng, đôi khi bị định trụ, đôi khi bị phản công.

Diêm Thân Quân không để ý thân thể bị đánh trúng, nhắm mắt lại cẩn thận lắng nghe âm thanh và luồng không khí, thân thể lão ta cường hãn, bị đánh trúng một, hai lần căn bản không là gì.

Sức mạnh tự phục hồi mạnh mẽ của Linh Lạc cho phép trở lại trạng thái không bị thương trước đó chỉ trong một vài giây.

Ngoài chấn thương vai trước đó, Trương Vinh Phương đã không bị chấn thương kể từ khi hắn triển khai thân pháp của mình.

Thân pháp của hắn vốn cường hãn, lúc này vừa mới tăng lên Kim Thiềm công. Có tiến triển mới rõ ràng.

Kim Thiềm công đến Trục Nhật, mặc dù điểm thuộc tính bổ trợ không bằng Ẩn Nguyệt, nhưng xét về sức mạnh bùng nổ, nó đương nhiên tối ưu hóa cấu trúc cơ bắp của toàn bộ cơ thể.

Mỗi khi phát lực, Trương Vinh Phương có thể cảm nhận rõ ràng rằng nhiều sợi cơ bị cản trở và mâu thuẫn trong cơ thể hắn đã thay đổi hướng dưới tác động của Kim Thiềm công.

Nó đã biến trở ngại ban đầu thành một sự trợ giúp.

Tuy nhiên sau khi chiến đấu, hắn vẫn giữ được lý trí và không sử dụng bội số Trọng Sơn để bùng nổ.

Loại chiêu số hại mình hại người, chỉ có thể được sử dụng như một lá bài tẩy.

Còn lão giả trước mặt thì rõ ràng là Linh Lạc, dùng giết đối thủ một lần cũng vô dụng.

Cho nên ý định của hắn là bức lui, đồng thời trong quá trình bức lui, hắn triển khai tốt thân thủ.

Bang!

Một cú va chạm nghiêm trọng.

Hai người họ giao kích và giằng co nhau tại chỗ.

Phốc.

Đột nhiên, Diêm Thân Quân rút tay ra và để Trương Vinh Phương đánh vào ngực lão ta.

Lão ta lợi dụng sức lui về phía sau hai bước, vết thương trên ngực cũng nhanh chóng lành lại.

“Quả nhiên.” Lão ta lúc này trông hơi lạ.

Trương Vinh Phương nhìn thật sâu, hắn nhảy về phía xa xa, trong nháy mắt biến mất trong sương mù mênh mông.

Trương Vinh Phương không biết tại sao, nhưng vì bên kia đã rút lui nên cũng coi như xong chuyện.

Hắn dám tọa trấn nơi đây vì hắn có niềm tin vào thân pháp của chính mình. Dù không đánh được cũng có thể trốn thoát.

Chỉ là, vẻ mặt vừa rồi của đối phương.

Suy nghĩ một chút, hắn cũng không biết tại sao, liền nhanh chóng sử dụng Ưng Trảo Công, quay lại con đường ban đầu, trở lại động Thiên Cực nghỉ ngơi.

Không có vấn đề gì, ở lại đây là cơ bản.

Rốt cuộc, hắn vẫn đang trông chờ vào nơi này về tầng thứ Trục Nguyệt Kim Thiềm công của mình.

Chỉ cần tìm được thuốc chính của tầng thứ tiếp theo, cộng với thuốc bổ trợ của Huyền Dương Nhục Chi ở đây, và các tổ hợp còn lại, sẽ sớm có thể thăng cấp trở lại.

Một nơi khác.

Diêm Thân Quân nhanh chóng lao ra khỏi thung lũng và tiếp cận vài tên thuộc hạ đang đợi ở đằng xa.

Tiếp đất nhẹ nhàng, lão ta nhận lấy chiếc áo choàng do thuộc hạ đưa đến và khoác lên người.

Nhưng trong đầu vẫn nhớ đến cảnh tượng vừa thấy.

“Hộ pháp, xin hỏi động Thiên Cực kia.” Nguyệt Nha Sản Triệu Trung Nghĩa ở một bên liền tiến lên, cười hỏi.

“Chuyện này các ngươi không cần lo lắng. Nơi này giao cho ta. Ta sẽ đích thân phụ trách.” Diêm Thân Quân trầm giọng nói, nhìn ba người còn lại.

“Cao thủ của Đại Đạo giáo tọa trấn trong động Thiên Cực vô cùng mạnh mẽ. Sau này đừng đến trêu chọc hắn, nơi này coi như công lao nhỏ của các ngươi.” Lão ta nói thêm.

“Đa tạ hộ pháp!” Ba người bọn họ lập tức vui mừng.

Chẳng hạn như Linh Vệ Linh Lạc sau khi họ đã Bái Thần.

Trên thực tế, có thể kéo dài tuổi thọ của mình bằng cách tăng cường linh tuyến.

Việc sử dụng bảo dược bên ngoài để kéo dài tuổi thọ lại càng hiếm, đây là vật thông dụng ở tất cả đẳng cấp giáo phái Linh Vệ Linh Lạc.

Chương 738: Phán đoán (4)

So với việc chỉ sử dụng linh tuyến để kéo dài tuổi thọ, các loại bảo dược thường được cung cấp cho Tam Không, Tông Sư, thậm chí Linh Tướng.

“Được rồi, đi xuống đi. Ta sẽ chịu trách nhiệm mọi chuyện ở đây.” Diêm Thân Quân nhẹ giọng nói.

“Vâng.”

Vài người nhanh chóng rời đi, không dám ở lại lâu hơn.

Diêm Thân Quân ngồi trên chiếc nhuyễn kiệu mềm mại do cấp dưới chở, nhắm mắt lại dưỡng thần, đung đưa về phía xa.

Lão ta liên tục nhớ lại chi tiết cuộc chiến với người Đại Đạo giáo vừa rồi.

“Không sai. Đó thực sự là Kim Thiềm công. Hơn nữa là Kim Thuyền công cảnh giới Trục Nhật!’

Đối chiếu trong lòng, lão ta càng ngày càng chắc chắn phán đoán của chính mình.

Có rất nhiều người luyện Kim Thiềm công trong Cảm Ứng môn. Rốt cuộc, nó được tạo ra bởi một thế hệ Nguyệt Vương nhất định, và nó có một chức năng phụ trợ mạnh mẽ cho võ công chủ tu.

Nhưng dù có bao nhiêu người luyện tập đi chăng nữa, thì không có ai có thể luyện đến giai đoạn Trục Nhật.

Điều này không chỉ đơn giản là do sự quý hiếm của bảo dược cần thiết.

Kim Thiềm công cũng có những tác dụng phụ rất lớn.

Công pháp này được chia thành ba giai đoạn: Ẩn Nguyệt, Trục Nhật, Thôn Thiên.

Nhiều người trong Cảm Ứng môn đã nghe nói rằng kỹ năng này, không phải tiên thiên thể chất cực mạnh thì không thể tu.

Nhưng rất ít người biết.

Ngay cả một người có thể chất tiên thiên cực kỳ cường tráng mà tự mình tập luyện cái này thì luyện đến Trục Nhật cũng đến phế.

Bởi vì chỉ những ai đã thực sự luyện tập nó mới hiểu được sự tàn phá tàn nhẫn của Kim Thiềm công đối với cơ thể như thế nào.

Người bình thường luyện đến Ẩn Nguyệt Viên Mãn, về cơ bản có thể khoác lác.

Có thể luyện đến Trục Nhật.

Kể từ khi Nguyệt Vương sáng tạo ra công pháp này tới nay, luôn chỉ có một mạch duy nhất.

Mạch này chính là.

Thế hệ thứ hai của Nguyệt Vương!

'Vốn cứ nghĩ rằng Nguyệt Vương thế hệ thứ hai đã mất truyền thừa từ lâu, nhưng không ngờ lại có mặt ở đây. Thậm chí càng không ngờ rằng nó sẽ được cất giấu trong Đại Đạo giáo. 'Cũng ẩn rất tốt!'

Diêm Thân Quân trái tim dần dần nóng lên.

Bên trong Cẩm Ứng môn sớm đã nghe đồn.

Người ta đồn rằng, Nguyệt Vương đương thời Thần Long thấy đầu mà không thấy đuôi, luôn ẩn mình ở một người thường nào đó trong Đại Linh, nhưng không phải thường thấy.

Bây giờ xem ra đây không phải là ở Đại Đạo giáo sao?

Lão ta đã liên hệ với các hoạt động của các nhánh khác của Cảm Ứng môn trước đó.

'Nữ nhi của Yến Hi và những người đó đã ẩn náu ở Thứ Đồng quá lâu. Nói cho cùng là vì cái gì. Hóa ra là như vậy'

Lão ta chợt hiểu ra.

Vì là đời thứ thứ hai thân truyền của Nguyệt Vương, nên đây đương nhiên là thời điểm thích hợp để đầu tư!

Hồi đó, Nguyệt Vương thế hệ thứ hai chỉ ngày ngày luyện tập Kim Thiềm công đến mức Trục Nhật Viên Mãn, và sau đó võ lực đã bước lên tầng cao thiên hạ.

Giờ đây, thế tử Nguyệt Vương kia đã thực hành Kim Thiềm công đến Trục Nhật.

Trong khoảnh khắc, Diêm Thân Quân nhận ra.

Đây là những Tòng long (hầu vua) chi công!

Nghĩ đi nghĩ lại, Yến Song và những người khác thu thập dược liệu cần thiết cho Kim Thiềm công.

Cái tên Yến Vương này thật là gian xảo khi gửi con gái của mình cho thế tử sớm như vậy.

Nguyệt Vương đương thời mất tích đã lâu, Cảm Ứng môn một mảnh bị phân tán.

Nếu như lúc này thế tử đời thứ hai của Nguyệt Vương xuất thế, Diêm Thân Quân lại nghĩ tới thực lực của vị thế tử vừa rồi kia.

Có thể cùng lão ta đánh đến mức độ như vậy, Tam Không bình thường hoàn toàn không phải là đối thủ của lão ta, hơn nữa là cao thủ thêm một bước chính là Tông Sư. Cái này đã sắp có thành tựu!

“Thống nhất Thánh Môn! Một giấc mộng như vậy.” Diêm Thân Quân hai mắt sáng lên, cảm giác như bắt được nhịp đập của thời đại.

Thiên Thạch môn của lão ta lên xuống thất thường, ước mơ bấy lâu nay của lão ta là thống nhất Thánh môn, và giờ giấc mơ này có lẽ đã thực sự thành hiện thực!

Kìm nén suy nghĩ trong lòng, Diêm Thân Quân quyết định kiểm tra lại. Xác định xem cao thủ của Đại Đạo giáo đã thực sự đạt đến giai đoạn Trục Nhật Kim Thiềm Công hay chưa.

Những sự kiện lớn như vậy không thể được xác định chỉ bằng một hoặc hai trận đánh nhau.

Và một khi đã khẳng định là Trục Nhật thực sự, thì người đó chưa có quá nhiều dấu hiệu suy nhược cơ thể.

Sau đó, về cơ bản chắc chắn rằng đó là chân truyền thực sự của Nguyệt Vương.

Khi đó, ánh mắt Diêm Thân Quân trở nên thâm thúy.

Dù là hỗ trợ bí mật hay chủ động đầu hàng, điều đó nên do chính môn chủ tự mình quyết định.

…

Cuối tháng 5 năm 1187.

Chân Định vương tạo phản, lãnh ba mươi vạn binh, năm mươi vạn hào, tự lập ba tỉnh.

Quân cánh phải của Tuyết Hồng các tiến về đàm phán, bị chém đầu răn chúng.

Linh đình chấn động, điều động Linh Tướng chỉ huy đại quân trấn áp.

Chương 739: Phán đoán (5)

Chiến loạn lại nổi lên.

Trong động Thiên Cực.

Trương Vinh Phương nghe Tôn Triều Nguyệt thuật lại tình báo, lông mày cau lại.

Chân Định vương là ai, hắn không quá quen thuộc, nhưng nếu thay đổi một tên khác, hắn đã có ấn tượng khắc sâu.

Chân Định vương, chính là cha của Vĩnh Hương quận chúa.

Cũng là một trong sáu vương của Đại Linh.

"Không ngờ rằng, sự tình Vĩnh Hương quận chúa lúc trước, sau này còn có liên luỵ như thế." Hắn thở dài.

Ngày sau Đại Linh này sẽ trở thành dáng dấp ra sao, hắn không biết được.

Chỗ sâu trong Linh đình, vô số Linh Vệ Linh Lạc vờn quanh bảo vệ, Linh Tướng làm hùng ngồi phía trên quan sát chúng sinh.

Chỗ tiềm ẩn của Thần phật lại càng sâu, không biết ý đồ.

Bách tính bình dân cứ như là heo dê, bị nuôi, bị xua đuổi.

"Có đôi khi, có thể tìm nơi non xanh nước biếc, đi tới ẩn cư sinh hoạt vui vẻ, cũng chưa hẳn không phải một chuyện vui vẻ." Hắn nói khẽ.

Tôn Triều Nguyệt ở dưới im lặng không nói.

Càng hiểu rõ thế đạo này, thì càng hiểu, cuộc sống như vậy không dễ dàng.

Lúc trước một nhà bọn họ chạy nạn khắp nơi, đã từng nghĩ như vậy, nhưng kết quả thì sao?

Người của Tuyết Hồng các hoàn toàn không chịu buông tha bọn họ.

Mà đạo tử Trương Ảnh cũng giống như thế.

Hắn thân làm hạch tâm của Đại Đạo Giáo, cho dù muốn ẩn cư, cũng không phải chuyện mà mình có thể quyết định.

Bạn bè, sư trưởng, kẻ địch, từng sợi tơ một mực trói buộc hắn ở chỗ cũ, không thể thoát ly.

"Được, ta biết thông tin rồi, ngươi đi tu tập võ thuật trước đi." Trương Vinh Phương xua tay.

"Vâng." Tôn Triều Nguyệt đứng dậy rời khỏi.

Để lại một mình Trương Vinh Phương ngồi ngay ngắn trong động.

Hắn chợt nhớ tới một nhà tỷ tỷ tỷ phu ở phủ Vu Sơn xa xa, còn có sư phụ đời thứ nhất Trương Hiên mất tích đã lâu.

Cùng với Thiên Nữ Đông tông mất tung tích cuối cùng ở Đại Đô.

Người bình thường khi đối mặt với Linh Lạc chính là bất lực phản kháng.

Đây cũng là nguyên nhân bây giờ vô số nghĩa quân khởi nghĩa trong Đại Linh đều thất bại.

Dù khởi nghĩa thế nào, chỉ cần xuất động Linh Vệ Linh Lạc, kết cục cuối cùng đều là bị tàn sát, những người còn lại tứ tán chạy trốn.

Trên đầu nhân dân như mây đen áp đỉnh, không nhìn thấy mảy may chút hy vọng nào.

Mà bây giờ, hắn và Nghịch giáo nắm giữ phương pháp dùng thân thể người bình thường vây giết Linh Vệ Linh Lạc.

Cho nên, mặc kệ ý nghĩ của hắn làm sao, một khi hắn bị phát hiện là nhân chủng Đông tông, còn nắm giữ mật pháp trong tay, kết quả cuối cùng, tất nhiên là bị diệt khẩu.

Trương Vinh Phương đứng dậy, mắt nhìn thanh thuộc tính lại có thêm một điểm thuộc tính.

Tăng thêm hai điểm trước đó, tổng cộng ba điểm, lúc này bị hắn cộng toàn bộ điểm vào Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện.

Hít.

Trong chốc lát, một hồi cảm giác làn da toàn thân kéo căng từng phạm vi nhỏ truyền ra.

Làn da càng thêm dày đặc hơn, mắt thường có thể thấy được cơ thể căng chặt, không còn to ra như trước đó.

Hắn giơ tay lên nhìn cánh tay, da thịt trên tay đã hơi hơi có màu xám trắng nhỏ bé như nham thạch.

Một tia cảm giác sức mạnh thực chất giống như nước chảy, phun trào trong thân thể.

Cùng một thời gian, hắn cảm giác được, trong trái tim- một trong ba điểm yếu cuối cùng đang từ từ xảy ra biến hóa, giống như nơi ngực có thêm mấy tầng da trâu cực kỳ dày đặc.

Hắn nhẹ nhàng đè xuống, làn da nơi ngực cứng cỏi dày đặc, mạnh hơn trước đó rất nhiều.

Rõ ràng đây là đền bù đạt được khi một trong ba điểm yếu tăng lên theo võ công.

Sau đó chỉ còn lại hai điểm yếu khác.

Cùng lúc đó, rất nhiều ký ức về tu hành Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện tụ hợp vào não hải Trương Vinh Phương.

Trong ký ức, hắn khổ tu ngạnh công không biết ngày đêm, thậm chí còn có một ít người mặc áo choàng đen không thấy rõ mặt, không ngừng mà cầm vật trong tay đập vào rèn luyện các vị trí cơ thể hắn.

Cũng may chỉ là tăng Phá Hạn, ký ức cũng không có bao nhiêu, rất nhanh đã chậm rãi tiêu tán.

Đúng lúc này, thanh thuộc tính chậm rãi nổi lên một chú thích hoàn toàn mới.

Trương Vinh Phương — sinh mệnh 100 - 100. (lực lượng, thân pháp, sức chịu đựng đã đạt cực hạn của gen nhân loại)

Đột nhiên sau đó sinh mệnh hiển hiện nội dung trong dấu ngoặc, chữ viết như máu tươi, mang theo ý cảnh cáo nhắc nhở nào đó treo ở đó, hơi nhìn thấy mà giật mình.

“Là cực hạn này sao?” Trương Vinh Phương thở dài một tiếng, không bất ngờ.

Lần này tăng phẩm cấp Phá Hạn, khiến cho tăng chỉnh thể của hắn gần như là không.

Thứ duy nhất tăng cường, chính là lực phòng ngự của làn da máu thịt phương diện ngạnh công.

Mà phương diện lực lượng, bộc phát, tốc độ đã tăng không thể tăng.

Trái tim cũng được, nội tạng còn lại cũng tốt, cơ thể, làn da, mạch máu, xương cốt, xương tủy, tất cả đều đã bước vào trạng thái bão hòa. Không thể tiến thêm một bước nào nữa.

Chương 740: Trở nên gay gắt (1)

Cho nên nhìn thấy thanh thuộc tính có nhắc nhở thế này, hắn cũng không bất ngờ.

Hắn đứng dậy, đi ra ngoài động, nhón chân đi nhẹ, thoải mái đi lên vách đá, không bao lâu đã đi lên đỉnh núi.

Một đạo nhân thủ vệ xếp bằng ở đây tu hành.

Nhìn thấy hắn đến, vội vàng đứng lên hành lễ.

"Không cần đa lễ." Trương Vinh Phương trả lời một câu, thân hình gia tốc lao xuống vách núi.

Trong lòng của hắn có cảm giác mãnh liệt.

Giờ phút này, đã đến cực hạn của cơ thể con người.

Nếu như nói trước đó hắn đã đến cực hạn của mình, còn có thể dùng điểm sinh mệnh cưỡng ép tăng lên hạn mức cao nhất, sau đó dùng phẩm cấp làm chính mình mạnh mẽ.

Như vậy hiện tại hắn đã đến cực hạn gen của cả quần xã loài người.

Cảm giác này mãnh liệt như thế, đến mức hắn có dự cảm, cho dù là tiếp tục tập võ, độ cứng làn da, độ cứng cơ thể còn có thể tăng lên, nhưng lực lượng, bộc phát, tốc độ là không thể tiếp tục tăng lên.

Không bao lâu sau, bỗng nhiên cả người Trương Vinh Phương đang chạy nhanh thì dừng lại, dừng trước mặt một viên nham thạch màu xám dài ba mét, cao bốn mét.

Hắn đưa tay ôm một cái, toàn thân hắn dùng sức, hai chân nhanh chóng lún vào mặt đất.

Cả viên nham thạch có hơi rung động, không bao lâu sau thì chậm rãi treo lên không trung, bị hắn cứng rắn nâng lên.

Nhưng đây cũng là cực hạn, Trương Vinh Phương cảm giác rõ ràng máu tươi toàn thân mình lưu động cao tốc, đã đến cực hạn.

Ầm.

Hắn lại buông nham thạch xuống, đứng trong núi rừng, bắt đầu suy tư về phát triển sau này.

“Ta có thanh thuộc tính, dùng giá trị sinh mệnh không ngừng nâng cao cực hạn, cuối cùng đi đến lúc này, đến mức cao nhất cực hạn gen của tất cả mọi người. Thế thì sau này làm sao? Sau này nên tiến lên như thế nào?”

Người bình thường đi đến đây, chính là gen của bản thân có khả năng quyết định cực hạn.

Nói cách khác, con đường phía trước đã cùng.

Mà Linh Vệ Linh Lạc Linh Tướng vẫn đặt ở phía trước như núi lớn nặng nề.

“Chẳng trách một đường võ học, cuối cùng phát triển về hướng kỹ xảo, cảnh giới, vũ khí.”

Trương Vinh Phương đứng trong rừng núi nhìn trăng tròn xa xa trên trời.

Nhất thời trong lòng cảm khái.

Nếu lực lượng tốc độ đều đã đến cực hạn gen, vậy mang ý nghĩa, ngày sau cho dù hắn có thông qua gia tăng điểm sinh mệnh, cưỡng ép tu hành tăng cường lực lượng và thân pháp võ công như thế nào, cũng sẽ không có tác dụng quá lớn.

Nhiều lắm là gia tăng kỹ xảo, cảnh giới, kinh nghiệm.

Nhưng gần như không có tác dụng gì với đột phá của bản thân.

“Vốn dĩ là còn cho là có thể không ngừng chồng chất phẩm cấp, đạt tới tình trạng không ai có thể địch, hiện tại xem ra là hoang tưởng.”

Hắn đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt đá nham thạch trước mắt.

“Nếu ba loại lực lượng, thân pháp, sức chịu đựng có cực hạn gen, như vậy tất nhiên phòng ngự ngạnh công, sức khôi phục các loại cũng có cực hạn. Cứ luôn tăng lên, rất nhanh rồi ta sẽ đạt tới cực hạn gen của tất cả mọi người. Tới lúc đó…”

Đột nhiên hắn nghĩ đến Bái Thần.

“Thực ra bản chất Bái Thần hẳn là cấy ghép ngoại vật, phụ trợ cường hóa cơ thể người. Như vậy, ta có thể thử, nói không

chừng Bái Thần không thể khống chế ta”

Không đúng!

Đột nhiên Trương Vinh Phương nhắm mắt ngắt suy nghĩ nguy hiểm này.

Hắn không thể gửi gắm an toàn của mình vào cái gọi là suy nghĩ vật bố thí.

Vô số suy nghĩ, vô số tư tưởng, hiển hiện phun trào va chạm ở trong đầu óc hắn.

“Năng lực thích ứng của sinh mệnh tuyệt đối không chỉ là điểm cực hạn này. Hắn đặt hy vọng trên thiên phú đặc chất mới xuất hiện ở giá trị sinh mệnh sau khi tăng lên.”

“Trước tiên không vội, chờ một chút, nếu sau đó còn có thể xuất hiện thiên phú đặc chất mới, thì đại biểu về sau ta có thể đi thẳng theo con đường này.”

“Nếu có thể không ngừng gia tăng thiên phú giống như trước đó, y theo thiên phú mới sáng chế võ học đỉnh tiêm mới.”

Thu lại tâm tư, lúc này Trương Vinh Phương bắt đầu thử nghiệm tố chất tổng hợp của mình vừa đạt được.

Vừa rồi hắn đã thử qua lực lượng.

Mà thân pháp, đại khái trong lòng hắn mặc niệm mấy giây, đo lường tính toán khoảng cách, tính ra tốc độ giới hạn là chừng trăm mét chín giây.

Đại Linh dùng một trượng là ba mét, trăm mét chính là ba mươi ba trượng.

Với lại vì nguyên nhân thân pháp võ công, hắn có thể tùy thời chuyển hướng di chuyển thành hình quạt về phía trước, dốc hết toàn lực có thể chuyển hướng ba lần mà không giảm tốc độ.

Vào lúc Trương Vinh Phương ở một mình trong núi rừng suy tư con đường tương lai của mình.

Mấy chục dặm cách động Thiên Cực. Trong một chỗ sơn động ẩm ướt lạnh lẽo.

Trên vách động điêu khắc một tượng thần dữ tợn ba đầu sáu tay, thân mang rất nhiều vòng tròn.

Nửa người trên tượng thần kết nối vào vách động, nửa người dưới đứng thẳng đơn độc.

Chương 741: Trở nên gay gắt (2)

Trên đó mặt tượng thần như hùng sư (gấu), phần cổ có lông bờm thật dày, người khoác thần bào màu tím thêu núi Nhật Nguyệt rộng lớn, sau lưng nổi lên băng rua màu đen.

Đây là một nhánh của Cảm Ứng môn — Thiên Thạch môn, chỗ cung phụng đi theo thần dưới trướng Nguyệt Thần, kỳ danh là Tát Lỗ Khắc Lạp. Trong ngôn ngữ của Đại Linh là ý chỉ thần chưởng quản đại địa nham thạch.

Tượng thần cao tới hơn mười mét, lúc này bên cạnh có một bóng người cao lớn đang đứng.

Bóng người kia đeo mạng che mặt đen, tóc hoa râm, khí thế hùng tráng, bắp thịt cả người cường kiện như nham thạch.

Bất ngờ người này chính là Diêm Thân Quân tả hộ pháp Thiên Thạch môn mới giao thủ với Trương Vinh Phương.

Diêm Thân Quân ngước nhìn tượng thần, đứng tại chỗ lẳng lặng chờ đợi.

Trong động có âm thanh từng giọt nước rơi xuống, không biết truyền đến từ chỗ nào.

m thanh kia không nhanh không chậm, ngược lại khiến người ta phát ra cảm giác phiền não trong lòng.

Nhưng có vẻ như Diêm Thân Quân sớm đã thành thói quen, đứng tại chỗ không nhúc nhích giống như pho tượng.

Thời gian không ngừng trôi qua, trọn vẹn hơn nửa giờ.

Cuối cùng, một tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến từ phía sau chân tráng kiện của tượng thần.

Diêm Thân Quân rủ ánh mắt xuống, nhìn phương hướng phát ra âm thanh.

Nhưng trong đó chỉ có một mảnh hắc ám, không nhìn thấy gì.

“Vội vã để ta quay về như thế. Ngươi có thể nói lý do của ngươi.”

Người vừa tới không hiện thân, chỉ đứng phía sau chân tượng thần tráng kiện, trực tiếp mở miệng.

“Môn chủ. Ta tìm được động Thiên Cực trong truyền thuyết. Đồng thời xác định trong đó có cất giấu bảo dược Nguyệt Vương đã từng trồng. Thế là ta phái người đi tới điều tra.” Diêm Thân Quân trực tiếp thay đổi cả tiền căn hậu quả.

Vốn là Hắc Hổ đạo nhân phát hiện ra trước, sau đó Hắc Hổ đạo nhân báo tin cho đồng bạn đến trợ giúp. Cuối cùng đánh không lại mới báo tin cho hắn ta.

Đến khi hắn ta ở đây thì biến thành hắn ta phát hiện ra động Thiên Cực trước.

Kể từ đó, công lao người đầu tiên phát hiện ra biến thành hắn ta.

“Động Thiên Cực? Thế tử Nguyệt Vương chưa rõ danh tính?” Người kia chờ Diêm Thân Quân nói ra toàn bộ nội dung xong.

Động Thiên Cực còn bình thường, lúc Thiên Thạch môn chủ nghe mấy từ Nguyệt Vương thế tử, thì rõ ràng giọng nói có tâm trạng chập chờn.

Từ khi bắt đầu bình tĩnh lười biếng, biến thành thoáng có chút kinh ngạc và nghi ngờ.

“Ngươi chắc chắn đó là Kim Thiềm công cấp độ Trục Nhật?”

“Chắc chắn, nhưng chuyện can hệ trọng đại, môn chủ có thể phái người đi tới xác minh nhiều lần.” Diêm Thân Quân chân thành nói.

“Việc này ta sẽ phái người tiếp. Đối với cao thủ Đại Đạo Giáo, ngươi có thể quan sát, chờ đợi trước. Chờ chắc chắn tất cả sau đó…” Thiên Thạch môn chủ dừng lại.

“Nếu như hắn thực sự là thế tử, tất nhiên chúng ta phải bảo vệ toàn lực. Tất nhiên điều kiện tiên quyết là, hắn thực sự luyện Kim Thiềm công đến cảnh giới Trục Nhật.”

“Thuộc hạ đã hiểu.” Diêm Thân Quân gật đầu. “Vậy thưa môn chủ, việc này có báo tin mười ba phái khác hay không?”

Chi nhánh trong Cảm Ứng môn khổng lồ, cao thủ đông đảo, phân bố tất cả các nơi trong Đại Linh.

Trong đó có nhánh sớm đã quy hàng chính thức, có nhánh đã ẩn cư truyền thừa, càng có nhánh hợp tác với Mật giáo.

Mà Thiên Thạch môn thì phụ thuộc vào môn hạ ban đầu của Cảm Ứng, phạm trù năm địa mười ba phái.

Một thành viên thuộc về mười ba phái.

Mà còn có hai phái trong mười ba phái còn lại có liên hệ với gần Thiên Thạch môn, cũng ẩn vào chỗ tối, luôn cố gắng khôi phục vinh quang đã từng của thánh môn.

Cho nên Diêm Thân Quân lúc này mới hỏi thăm, có phải muốn báo tin cho bọn họ hay không.

"Việc này Yến vương Yến Hi đã đặt tiền từ trước, chúng ta đã lạc hậu không ít, chờ xác định chân thực rồi lại nói." Thiên Thạch môn chủ trầm giọng nói.

Thực ra trọng điểm hai người chú ý ở chỗ có phải Kim Thiềm công thật sự đã đến Trục Nhật hay không.

Về phần ngược lại đến cùng người kia có phải thân truyền Nguyệt Vương thật hay không là thứ yếu.

Vì cho dù không phải thân truyền, cảnh giới thiên phú như vậy thì có còn phải hay không đều đã không quan trọng nữa.

Phải thì tốt nhất, không phải cũng được trở thành phải.

*

*

*

Đầu tháng sáu.

Cảng Thứ Đồng lại phát hiện một sự kiện đội tàu bị cướp.

Lần này thời gian chờ thuyền quan phủ đến, trên biển đã chỉ còn lại thi thể trên thuyền không còn nguyên vẹn.

Đối phương trừ cướp bóc, còn phá hủy thương thuyền, không để lại một người sống nào.

Mặc dù số lượng sự kiện cướp bóc thế này không nhiều, nhưng vì tới gần biển, đã sản sinh ảnh hưởng đối với thương mậu bình thường của cảng Thứ Đồng.

Lâm Lang hội, Bách Thương hội, hai thế lực lớn liên thủ điều động thuyền hộ vệ tìm kiếm bốn phía, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Kết hợp với vụ án cướp bóc thương thuyền trước đó, đầu mối việc này lại chỉ đến Trầm Hương cung một lần nữa.

Chương 742: Trở nên gay gắt (3)

Sau khi chờ đợi thật lâu mà chưa có bất kỳ lời đáp lại nào, Lâm Lang hội lại phái ra cao thủ lần nữa đi tới Trầm Hương cung, quyết định đòi một lời giải thích.

Lúc này sắc trời vừa sáng.

Dưới núi Trầm Hương.

Một đội năm tên cao thủ của Lâm Lang hội dáng người thấp bé cường tráng, cõng song đao trường thương, sắc mặt nghiêm túc lờ đờ đứng ở chân núi.

Dẫn đầu là một người để đầu trọc, đôi mắt nhỏ phóng tinh quang bốn phía, là người duy nhất có thịt mỡ trong mấy người.

Người này chính là người trung thành nhất dưới trướng Chu Huyết Minh chủ hội Lâm Lang hội - Triệu Tôn Nghĩa.

Lần này, hắn ta tự mình dẫn đội đến đây điều tra chất vấn chính là vì sự kiện lần trước.

"Trước đó Thiết Sa dẫn đội đến, nửa đường bị người chặn giết, chậc chậc, cách mặt biển ngắn như vậy, mà không tìm thấy người chặn giết là ai, thế thì thú vị rồi."

Bây giờ hàng của Bách Thương hội cũng bị cướp bóc, toàn bộ mục tiêu chỉ tới Trầm Hương cung.

Lúc này cho dù là ai cũng đều có thể nhìn ra có vấn đề.

Nhưng cho tới bây giờ Trầm Hương cung lại không ra mặt giải thích.

"Đi thôi." Hắn ta dẫn đầu đi trước, bốn người sau lưng bước nhanh đuổi theo, tùy thời cảnh giác bốn phía.

Chỉ là lúc mấy người mới đi đến bậc đá ở cửa Trầm Hương cung đã bị mấy quan quân Đại Linh ngăn cản.

"Người kia dừng bước!"

"Xông qua đi! Ngược lại hôm nay ta muốn xem xem, rốt cuộc Trầm Hương cung là đầm rồng hang hổ gì."

Tình huống đang không tra được bất cứ manh mối gì, đối chất với người của Trầm Hương cung mới là cách điều tra tốt nhất.

Triệu Tôn Nghĩa không đổi sắc mặt, vẫn duy trì tốc độ như ban đầu xông thẳng vào trong.

Bây giờ thiếu chủ Lâm Lang hội chết rồi, ngay cả hàng hóa cũng bị cướp đoạt, uy tín giảm mạnh.

Nếu không có hành động gì nữa, thì ngay cả làm ăn bên đảo Lâm Lang cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Cho nên hắn ta đến đây.

Mấy người kích động cơ thể, muốn mạnh mẽ xông tới.

Chỉ cần không giết ra mạng người, chỉ mạnh mẽ xông tới kiểu này, Lâm Lang hội có nhiều cách có thể để bọn họ thoát tội.

Chỉ là không đợi Triệu Tôn Nghĩa lấy lại tinh thần, đột nhiên một đội nhân mã bước nhanh đuổi tới từ hướng bên cạnh.

“Ai dám tự tiện xông vào Trầm Hương cung!” Một tiếng hét lớn truyền ra.

Mấy bóng người vừa dứt lời, bỗng nhiên xuất hiện như hư ảnh ở phía trước mấy người Triệu Tôn Nghĩa.

Trong đó người dẫn đầu rõ ràng là Thượng Quan Liên Nguyệt mặc áo giáp mũ giáp, cầm đao lưỡi cong trong tay, dáng người khôi ngô!

“Bản quan nhận được Đạo cung Đại Đạo Giáo Hoắc tỉnh thông báo, từ tỉnh trú quân đến đây bảo vệ.”

Gương mặt Thượng Quan Liên Nguyệt được mũ giáp đỉnh nhọn màu đồng tối bao phủ, không thấy rõ nét mặt.

Nhưng dáng người người này khôi ngô hơn xa so với quân nhân người thường, chỉ đứng trên bậc thềm đã tỏa ra khắp chốn một cảm giác nghiêm nghị uy hiếp.

Con mắt Triệu Tôn Nghĩa co rụt lại, bước chân dừng lại tại nguyên chỗ.

“Thượng Quan đại nhân, chúng ta chỉ muốn tìm chủ nhân Trầm Hương cung đối chất để hiểu rõ chân tướng sự tình. Ngài ngăn cản như thế, có phải hơi không ổn không?”

Trước khi hắn ta tới, còn cho rằng Thượng Quan Liên Nguyệt chỉ là đồ rác rưởi bao cỏ.

Nhưng khi đối mặt mới cảm giác có chút không đúng.

Cảm giác áp bách trình độ này, nào có thể là cái bao cỏ, hoàn toàn chính là con mãnh hổ!

"Đối chất?" Thượng Quan Liên Nguyệt cười. "Đối với chất gì? Trước đây Lâm Lang hội mấy người chính là một đám hải tặc rác thải, trên biển có vô số kẻ thù, bị cướp thì nên nhận thua cuộc, bây giờ chạy tới tố khổ là ý gì?"

"Đại nhân, chúng ta…" Triệu Tôn Nghĩa mới mở miệng, đột nhiên hô hấp dừng lại.

Bỗng nhiên trước mặt hắn ta sáng lên một tia đao quang.

Đao quang kia như kinh lôi, tốc độ cực nhanh như một chùm ánh sáng chợt sáng lên trong rừng.

Nhanh đến mắt hắn ta hoàn toàn không thể phản ứng lại.

Thân làm Siêu Phẩm Ngoại Dược, mặc dù Triệu Tôn Nghĩa dựa vào nịnh bợ Chu Huyết Minh mà đi lên vị trí cao, nhưng thực lực võ công vẫn có.

Nhưng vào giờ phút này, thế mà hắn ta hoàn toàn không thể phản ứng lại.

Phụt!

Trong chốc lát đầu người bay lên cao cao.

"Giết cho ta! Một đám hải tặc rác rưởi cũng dám đến trêu chọc Trầm Hương cung! Quả thực không biết sống chết!" Thượng Quan Liên Nguyệt hét lớn một tiếng.

Từng đội từng đội quan binh chung quanh phối hợp với cao thủ trong quân, đồng thời ra tay.

Mấy người Triệu Tôn Nghĩa mang tới hoảng sợ mới chạy ra chưa được mấy bước, đã bị loạn tiễn bắn thủng, ghim trên mặt đất.

Không có Linh Vệ, càng không có Linh Lạc.

Trừ Linh đình Đại Linh và thế lực lớn, số lượng Linh Vệ Linh Lạc trong các thế lực còn lại cũng cực ít.

Với lại bình thường đều sử dụng làm át chủ bài áp đáy hòm.

Hoàn toàn không như Cảm Ứng môn Thiên Giáo Minh các thứ, tùy ý phái ra động thủ.

Chương 743: Trở nên gay gắt (4)

Chẳng qua mười mấy giây ngắn ngủi, Triệu Tôn Nghĩa và tính cả bốn tên cao thủ hắn ta mang tới, toàn bộ ngã vào trong vũng máu.

Ánh mắt Thượng Quan Liên Nguyệt dưới mũ giáp hiện lên một tia lãnh ý.

Hắn ta nhặt đầu Triệu Tôn Nghĩa lên, dùng dao đâm vào nâng cao.

Sau đó nói với tất cả mọi người hóng chuyện dưới núi.

"Tất cả nghe rõ cho ta!"

Giọng hắn ta to lên, liếc nhìn xung quanh.

"Ta đây mặc kệ mấy người có lý do loạn thất bát tao (lộn xộn) gì, ai còn dám đến Trầm Hương cung quấy rối, chính là cản trở bản quan đây! Chính là muốn chết!"

"Thuyền bị cướp, hàng bị cướp, người bị giết gì đó. Những thứ kia không liên quan đến chuyện của lão tử. Có vấn đề thì đi tìm nha môn quan phủ! Ai còn dám mang một ít chuyện không có chứng cứ chạy tới gây sự…"

Bộp.

Hắn ta hung hăng đập đầu người trên đao xuống đất.

"Sẽ như cái đầu này!"

Người vây quanh bị đầu người lăn tới gần sợ tới mức có hơi thấp giọng mà hét lên, sau đó lui về sau mấy bước.

Thượng Quan Liên Nguyệt hừ lạnh một tiếng.

Hắn ta hoàn toàn lười nhác quản chuyện loạn thất bát tao gì đó, dù sao mệnh lệnh phía trên đưa cho hắn ta là bảo vệ Trầm Hương cung, còn lại hắn ta cũng lười quản, sẽ không quản.

Chỉ là hắn ta làm như vậy, lại không biết là vô tình hay cố ý, ngược lại phá hỏng con đường đối chất với Bách Thương hội và Lâm Lang hội.

Vốn dĩ là trong cảng Thứ Đồng chỉ hoài nghi Trầm Hương cung, mà sau khi hắn ta ra mặt.

Thời gian dần trôi qua, thật sự có người bắt đầu tin tưởng, có thể tất cả chuyện này thật sự chính là Trầm Hương cung âm thầm động thủ.

Có người cho là, cho dù lúc này không phải Trầm Hương cung gây nên, nhưng được Thượng Quan Liên Nguyệt bảo vệ như thế, không nguyên do phân tốt xấu là có thể nghĩ mà biết, nhất định Trầm Hương cung cũng có chỗ liên quan.

Có lẽ có thể đóng vai nhân vật nhận không lường được ở trong đó.

*

*

*

Dưới vách núi động Thiên Cực.

Sắc mặt Trương Vinh Phương bình tĩnh, đang chỉ điểm Đinh Lạc tu hành quyết khiếu mấu chốt của Tán Hồn chỉ.

Hắn ghi lại từng cái tiết điểm kinh mạch khí huyết quan sát được, cũng tìm ra một quy luật vận chuyển từ đó.

Một bộ quy luật vận chuyển này cơ bản là một bộ hoàn toàn mới, phương hướng nhóm quân nhân thế giới này chưa bao giờ chạm đến qua.

Lấy ngoại lực xáo trộn lưu chuyển vận hành khí huyết và kinh mạch.

Dùng cái này để đạt tới hiệu quả mục đích khác nhau.

Trương Vinh Phương đặt tên cho bộ hệ thống này là Mệnh Huyệt võ đạo.

Khi hắn đang dạy Đinh Lạc, chỗ cực tốt khác của Ám Quang Thị Giác lại được thể hiện ra.

Đó chính là, một khi Đinh Lạc xuất hiện động tác gì không đúng, vận lực không đúng, hắn có thể nhìn ra ngay lập tức, sau đó nhắc nhở, dẫn đạo, sửa lại.

Như thế, quả thực tiến triển của Đinh Lạc vượt xa quân nhân bình thường.

Từ ban đầu, đã không hề đi vào bất cứ phương hướng sai lầm nào.

Lúc này ánh nắng tươi sáng, Trương Vinh Phương chắp tay nhìn chằm chằm vào Đinh Lạc thi triển chiêu số Tán Hồn chỉ.

Trong gió nhẹ của khu rừng, rõ ràng mỗi một chiêu một thức của Đinh Lạc còn sót lại con đường võ công trước đó.

Nhưng lực đạo đầu ngón tay đã dần dần thành hình.

Chắc là qua hai tháng tiếp theo có thể thật sự vào đạo, quên đi một ít thói quen xấu tập võ trước kia.

"Hồi thân chỉ!"

"Phi hoa chỉ!"

"Xuyên thứ chỉ!"

Từng chiêu chỉ pháp xẹt qua không trung, đã có thể nhìn ra một chút uy lực mơ hồ.

Phốc.

Cuối cùng Đinh Lạc điểm thật mạnh vào một cây đại thụ trước người.

Vỏ cây nổ tung, đầu ngón tay hắn ta cũng sưng đỏ lên.

"Tốc độ vẫn chậm, ngươi cần tăng tốc thân pháp. Bằng không chỉ pháp có mạnh hơn nữa mà không đánh trúng người khác, thậm chí chỉ cần hơi nghiêng lệch một chút xíu, lực đạo không đúng, rồi sẽ khiến chính mình rơi vào tuyệt cảnh." Trương Vinh Phương trầm giọng dạy bảo nói.

"Vâng." Đinh Lạc gật đầu.

Trương Vinh Phương gật đầu, còn dự định nói cái gì.

Đột nhiên vẻ mặt hắn ta chợt thay đổi, ngẩng đầu nhìn lại phía bên phải.

Chỗ đó mơ hồ có tiếng động nhỏ bé chợt lóe lên.

"Mấy người ở đây, ta đi xem."

Lời còn chưa dứt, thân hình hắn lấp lóe, chớp mắt lao tới hướng tiếng động.

Trong rừng cây, hắn và một bóng người phía trước, một trước một sau nhanh chóng di động.

Không bao lâu sau.

Bóng người phía trước chậm rãi giảm tốc, dừng ở bên cạnh một hốc cây, quay người nhìn về phía hắn.

Người này rõ ràng là hộ pháp Thiên Thạch môn lần trước mới giao thủ với hắn, Diêm Thân Quân!

“Tại hạ Diêm Thân Quân hộ pháp Thiên Thạch môn, ta quan sát ngươi một lúc lâu.” Diêm Thân Quân nhìn Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

“Lâu như vậy mà không thể phát hiện, bên cạnh ngươi có tồn tại cao thủ thủ hộ quá mức. Trương Ảnh đạo tử, phiền ngươi có thể gọi cao thủ Tam không trong động Thiên Cực lần trước ra hay không?”

Chương 744: Trở nên gay gắt (5)

Trước đó hắn ta tới đây trong đêm, cũng không thấy rõ rốt cuộc người giao thủ với hắn ta có dáng vẻ gì.Đọc chương dịch mới nhất tại:

Tất nhiên, cho dù hắn ta thấy rõ cũng vô dụng, khi đó Trương Vinh Phương còn đeo mặt nạ da người.

Cho nên lần thứ hai hắn ta phụng mệnh đến đây thẩm tra đối chiếu tình huống, có hơi sững sờ.

Đi vòng vo không ít thời gian ở xung quanh động Thiên Cực, nhưng hắn ta vẫn không tìm được cao thủ trước đó giao thủ với hắn ta.

Cho nên, thực sự không có cách nào, hắn ta chỉ có thể chủ động hiện thân, dẫn Trương Vinh Phương ra mặt hỏi.

"Người lần trước giao thủ với ngươi?" Trong lòng Trương Vinh Phương lóe lên suy nghĩ, lập tức đã hiểu ý đối phương nói tới.

Khác với lần trước giao thủ ban đêm, mặc dù cả hai lần thân hình giống nhau, nhưng hôm nay Trương Vinh Phương đổi trang phục, còn chưa mang mặt nạ da người, tăng thêm vấn đề ánh sáng.

Đối phương không nhận ra hắn cũng rất bình thường.

"Người lần trước giao thủ với ngươi? Các hạ tìm hắn có chuyện gì?" Hắn không đổi sắc, trầm giọng hỏi.

"Chỉ là có chút tình huống muốn đối mặt hỏi một hai câu." Diêm Thân Quân trả lời.

"Rất quan trọng sao?"

"Rất quan trọng."

"Hiện tại hắn không ở đây, nhưng ngươi có phương thức liên lạc không?" Trương Vinh Phương hỏi. "Sau đó ta có thể chuyển giao cho hắn."

Diêm Thân Quân nhìn hắn, luôn cảm giác thân hình đối phương có chút quen mắt, chẳng qua nghĩ lại nghĩ, phàm là

phần lớn quân nhân cũng đều có dáng người khôi ngô, hình thể không khác nhau lắm, nhìn quen mắt cũng rất bình thường.

Hắn suy nghĩ một lúc.

"Nếu hắn quay về, còn xin chuyển lời, gặp lại vào buổi chiều ngày mai, lúc này ở nơi đây. Đa tạ."

"Được." Trương Vinh Phương gật đầu.

"Đa tạ." Hắn ta cúi người ôm quyền, quay người rời khỏi.

Trương Vinh Phương đưa mắt nhìn hắn ta rời đi, trong mắt hơi suy đoán.

Nhưng mặc kệ người này có ý đồ đến làm gì, hình như thái độ tốt hơn trước đó rất nhiều.

Hắn xoay người, tiến đến phương hướng vừa tới.

Vút!

Đúng lúc này, một tiếng gió nhỏ bé đánh tới từ phía sau.

Trương Vinh Phương nghiêng mạnh người di chuyển, chỉ thấy một bàn tay lớn màu đen xẹt qua vị trí cũ của hắn.

Không đợi động tác kế tiếp của hắn, năm ngón bàn tay lớn màu đen mở ra, chộp tới lồng ngực hắn.

Một trảo này đổi chiêu nhanh chóng như tia chớp, nước chảy mây trôi, không có chút dừng lại nào, thậm chí ngay cả chính Trương Vinh Phương cũng có vẻ không bằng.

Đồng thời bàn tay lớn màu đen phá vỡ không khí, truyền ra âm thanh chìm nặng trầm đục, khiến hắn còn chưa tiếp chiêu đã hơi có cảm giác đè nén chụp vào mặt.

Rõ ràng lực lượng cực lớn.

Trương Vinh Phương không đổi sắc, nhấc hai tay nhanh như thiểm điện toàn lực đánh tới bàn tay của đối phương.

Bành!

Bàn tay lớn bị đánh có hơi giương lên, vụt sát qua trên trán Trương Vinh Phương.

Lúc này hắn mới nhìn rõ, rốt cuộc người tập kích hắn có dáng vẻ gì.

Đó là cự hán đầu trọc cả người cao hai mét năm, làn da toàn thân đen nhánh, trên mặt đều là vết sẹo bỏng.

Cự hán mặc giáp da đen không có tay, nửa dưới là váy giáp vảy cá tầng tầng lớp lớp khảm đinh.

Hai người giao thủ một chiêu.

Cự hán tay không tấc sắt, một tay một chiêu khiến Trương Vinh Phương hai tay hợp lực mà cũng có hơi khó chống đỡ.

Lực lượng của đối phương vượt rất xa giới hạn của cơ thể con người, rõ ràng cũng không phải là quân nhân tầm thường. Tất nhiên là võ giả Bái Thần.

Kỳ quái là, cự hán chỉ ra tay một chiêu, sau đó bỗng lùi về phía sau.

"Quả nhiên…" ánh mắt hắn ta phức tạp, thu tay lại bất động.

"Người Kim Thiềm công đã đạt giai đoạn Trục Nhật lần trước giao thủ với Diêm Thân Quân chính là ngươi."

Trong lòng Trương Vinh Phương nghiêm nghị, đối phương chỉ dùng một chiêu, đã nhìn ra nội tình Kim Thiềm công của hắn. Cái này khiến hắn không tự chủ được nhớ tới sư tôn Sùng Huyền.

Bình thường cao thủ bậc này, đều là có thành tựu cực cao ở võ đạo và y đạo, mới có thể dễ dàng xác định phán đoán của mình như thế.

"Các hạ là? Vì sao đột nhiên tập kích tại hạ?" Trong lòng Trương Vinh Phương căng cứng, trầm giọng hỏi.

"Lão phu Tả Hàn." Đột nhiên cự hán hai tay chắp tay: "Không ngờ rằng có thể gặp thế tử tại địa giới này, xem ra là cơ duyên vốn có trời cao ban cho Thiên Thạch môn ta!"

Hắn ta cảm khái một tiếng.

"Thế tử không cần kinh hoàng, chỉ cần hiểu rõ, chúng ta chính là người ủng hộ Nguyệt Vương đời thứ hai, không biết đã chờ đợi ngài xuất thế trong nhất mạch lần nữa bao nhiêu năm. Hôm nay lần đầu tiên, chỉ là nhìn và gặp thế tử một lần."

"Tương lai, nếu có cơ hội thì thế tử có thể biết được thành ý và quyết tâm của chúng ta." Cự hán nói chuyện mang theo một

loại giọng điệu quái dị không hiểu.

Nhất thời Trương Vinh Phương hơi không thích ứng.

Thế tử? Cái thế tử gì vậy?

Từ khi nào mà hắn trở thành thế tử gì đó?

Chương 745: Mục tiêu (1)

Hắn há miệng muốn nói chuyện, nhưng đột nhiên đối phương giơ một tay lên.

Một miếng lệnh bài hình chữ nhật màu xám trắng tựa như đá điêu khắc bị bắn ra, hung hăng găm vào thân cây bên cạnh hắn.

“Sau này còn gặp lại.” Cự hán vừa dứt lời, người đã biến mất ở chỗ cũ.

Thậm chí Trương Vinh Phương không thể thấy rõ hắn ta đi thế nào.

Trong lòng của hắn kinh ngạc sợ hãi, hiểu rõ dùng thực lực và tố chất thân thể của mình lúc này, còn có thể khiến cho mình còn ứng phó vội vàng như thế.

Vô cùng có thể không phải phương diện Siêu Phẩm bình thường.

Phải biết, cảnh giới Tam Không như Trương Vân Khải mà hắn cũng có thể giao thủ ngang tay.

Cho dù là Tam Không Linh Lạc, hắn cũng không trở nên phải ứng phó hơi vội vàng như thế.

Dùng tố chất thân thể hắn lúc này, người có thể dùng một tay áp chế hắn dùng toàn lực hai tay, không hề nghi ngờ là Linh Lạc.

Với lại có thể là Tông Sư Linh Lạc!

Phàm là Tông Sư đã không bỏ sót chút sơ hở nào, đó là trải qua vô số chém giết thành tựu ra.

Tất cả sơ hở của những người này, đều đã bị đối thủ tìm ra trong thời gian đột phá từng trận chém giết, tiếp theo bù đắp lại.

Bù không hết thì cũng phế đi.

“Tông Sư Linh Lạc Thiên Thạch môn sao?” trong lòng Trương Vinh Phương liên hệ với lời vừa nãy đối phương nói tới, lập tức hơi có suy đoán.

Thiên Thạch môn, chi nhánh Cảm Ứng môn, trước đó Thiên Giáo Minh, cho dù đang ở Thứ Đồng, hắn càng có cảm giác, hình như bên cạnh mình càng ngày dần dần càng hấp dẫn nhiều phiền phức.

“Xem ra cần phải tìm thời gian trở về một chuyến.”

Trương Vinh Phương trầm ngâm, hạ quyết định, sau đó nhanh chóng rời khỏi chỗ đó, đi đến chỗ Đinh Lạc.

Vốn dĩ là hắn dự định chờ đợi ở động Thiên Cực, đến sau khi gom góp dược liệu Kim Thiềm công rồi mới đi.

Nhưng bây giờ, thế cục Thứ Đồng bên ấy càng trở nên vi diệu hơn, lại không hiểu ra sao mà có thêm một Thiên Thạch môn đến.

Hắn cảm giác vẫn phải về Thứ Đồng, tìm cao thủ Linh Lạc Tuyết Hồng các chăm sóc một chút vẫn tốt hơn.

Với lại bên ấy còn có Trương Vân Khải Nghịch giáo, bên cạnh còn có Trần Hãn. Dù thế nào thì thực lực tổng hợp vẫn mạnh hơn ở đây quá nhiều.

Tối thiểu lão Trương cũng là cao thủ Siêu Phẩm Tam không, cộng thêm ba Linh Lạc, hệ số an toàn tăng lên rất nhiều.

Lúc này, hắn phân phó mọi người Đinh Lạc, Tôn Triều Nguyệt, toàn thành viên thu dọn đồ đạc trở về Thứ Đồng.

Về phần động Thiên Cực, trước khi Trương Vinh Phương đi, hái hết dược liệu có thể hái xuống rồi sơ chế một lần, cất kỹ bảo tồn.

Mà Huyền Dương Nhục Chi mấu chốt nhất, hắn vẫn để lại trong này tiếp tục sinh trưởng.

Ngoài ra một bảo dược có thể nâng cao tuổi thọ Linh Lạc, hoa Xích m. Thậm chí trước kia hắn chưa từng nghe nói qua, cho nên chớ nói chi là bảo tồn.

Cuối cùng chỉ có thể nhịn đau để lại trong này.

Trước khi đi đã là lúc xế chiều, hắn che giấu cửa hang một phen, cuối cùng nhìn mấy lần, trong lòng đột nhiên hơi không bỏ được.

Sau khi trở về, trong lòng hắn biết được, lại muốn có được thời gian nhàn nhã tiềm tu giống như khi trước, chỉ sợ không thể nào.

"Đại nhân?" Tôn Triều Nguyệt ở một bên nhìn Trương Vinh Phương đứng tại chỗ, thật lâu không nhúc nhích, không khỏi có chút kỳ quái mà lên tiếng hỏi.

"Không sao đi thôi." Trương Vinh Phương quay người, sau khi cự hán đầu trọc Thiên Thạch môn xuất hiện, tình thế đã không nằm trong tay hắn nắm giữ.

Hắn có thể mượn nhờ thân pháp thay đổi, bình yên đào thoát, nhưng sống chết của tất cả mọi người ở nơi này, chỉ sợ cũng chỉ trong một suy nghĩ của đối phương.

Ở đây không phải đất bằng, mà là rừng núi, chỗ súng ống tên nỏ bị ngăn cản quá nhiều.

Hoàn toàn không thể phát huy ra uy lực quân nhân phẩm chất thấp phối hợp súng đạn tên nỏ.

Nếu là chỗ đất bằng trống trải, cho dù là Tông Sư đến, nếu không có giáp da dày hộ thân.

Dùng thị giác động thái năng lực võ nhân đuổi theo, phạm vi xạ kích bao trùm hoàn toàn là người nào tới người đó chết.

Nhưng ở đây không được.

Rất nhanh, bên ngoài cánh rừng có một đội nhân mã đi dọc theo quan đạo, lục tục lần lượt đi đến Thứ Đồng.

*

*

*

Cảng Thứ Đồng.

Chỗ sâu trong Hoàng Kinh sơn.

Một đoàn người Nghịch giáo đang luyện tập võ nghệ theo từng đôi.

Hai người bọn họ một tổ, người mặc áo đuôi ngắn màu xanh lá, trên lưng đeo túi thơm dược thảo.

Trong hai người mội tổ, một người ra tay, một người khác né tránh không đánh trả.

Bọn họ dùng phương pháp này luyện tập, rèn luyện năng lực thân pháp né tránh.

Bên cạnh chỗ hơn mười người tập luyện, có mấy người chuyên phụ trách múc nước, chuẩn bị khăn mặt cho mọi người lau mồ hôi.

Trương Vân Khải ngồi ngay ngắn ở trên một đoạn cọc gỗ, bốn bề yên tĩnh cứ như là đang ngồi ghế bành. Trương Chân Hải ở một bên nhỏ giọng nói thứ gì đó với hắn ta.

Chương 746: Mục tiêu (2)

Ánh mắt hắn ta rơi ở trong sân, nhưng đôi lúc ánh mắt lập lòe, rõ ràng tâm tư không ở đây.

“Thời gian dài như vậy, công tử vẫn không quay về mà hắn còn đang thủ ở động Thiên Cực?” Hắn ta nhẹ giọng hỏi.

“Đúng vậy. Động Thiên Cực tương đối quan trọng đối với công tử. Bên Trầm Hương cung so ra mà nói cùng lắm chỉ là chịu chút lời đồn đoán lung tung.” Trương Chân Hải trả lời.

“Có thể trước đó chỉ là chút lời đồn đoán, nhưng bây giờ, từ tình huống Thượng Quan Liên Nguyệt đến kích thích.” Trương Vân Khải khẽ lắc đầu.

“Kích thích?” Trương Chân Hải không rõ ràng cho lắm: “Không phải do có Thượng Quan Liên Nguyệt trông coi Trầm Hương cung sao? Ta thấy vị Thượng Quan đại nhân kia có võ lực cao cường, chỉ sợ không phải Linh Lạc bình thường. Hắn là thượng cấp trong Đạo cung Đại Đạo Giáo, cao thủ đỉnh tiêm Tuyết Hồng các.”

Nàng nghi ngờ nói: “Có một vị cao thủ như vậy ở đây, còn lại thì có thể lật trời thành dạng gì?”

“Không phải chỉ nhìn như vậy.” Trương Vân Khải lắc đầu.

“Thượng Quan Liên Nguyệt, quả thực thực lực bất phàm, nhưng hành động của hắn ta là, không chỉ không hòa hoãn mâu thuẫn lúc trước, ngược lại cứng rắn dính những phiền phức gì đó vốn dĩ là không nên là của chỗ Trầm Hương cung đến trên người công tử.”

“Lâm Lang hội và Bách Thương hội, chẳng qua là một đám hải tặc và một đám thương nhân liên minh, cho dù thực sự là công tử, thế thì có làm sao? Cùng lắm thì trực tiếp đi diệt bọn họ.” Trương Chân Hải không đồng ý.

“Có phải trong lòng ngươi cũng không tự chủ mà hơi hoài nghi những việc trước đó là do công tử gây nên hay không? Bằng không ngươi không nên nói ra như thế.” Trương Vân Khải lắc đầu.

Trương Chân Hải sửng sốt, lập tức phát hiện mình không đúng.

Nhưng nàng không phục.

“Vậy thì làm sao? Hai thế lực đó mà có gì phải sợ? Nghĩa phụ ngươi một mình ẩn núp ám sát cũng có thể xử lý cao tầng của bọn họ rồi?”

“Vậy ngươi sai. Phía sau Lâm Lang hội, Chu Huyết Minh không phải hạng người hời hợt. Ta và người này từng thầm giao thủ qua, người này không chỉ là Tam không, hay là Linh Lạc sau Bái Thần.

Chẳng qua sau khi hắn ta Bái Thần, nên thực lực tăng phúc không nhiều, cho dù Bái Thần, cũng chỉ không kém ta bao nhiêu.”

Trương Vân Khải giải thích nói.

“Linh Lạc Tam không?” Trương Chân Hải lập tức nghiêm nghị. “Chỉ là một thế lực hải tặc thế mà cũng có Linh Lạc?”

“Hắn ta không phải có người đứng sau lưng chỉ là hải tặc, mơ hồ trong đó còn có giáo phái Ngọc Hải Long Thần.”

“Ngọc Hải Long Thần? Không phải bọn họ lệ thuộc vào Tây tông sao?” Trương Chân Hải nhíu mày nghi ngờ nói.

“Ngọc Hải Long Thần không phải thuộc về Tây tông, mà là một bộ phận Linh Vệ Linh Lạc thờ phụng bái nó, gia nhập Tây tông.

Là một giáo phái, người thờ phụng nó rất nhiều, đặc biệt người ăn cơm ven biển.

Mà ở trong đó, không thể tất cả đều là người của cái gọi là Hải Long Tây tông.” Trương Vân Khải giải thích.

“Đã hiểu, nghĩa phụ, bây giờ chúng ta muốn ứng đối ra sao? Nếu không thì thầm phái người điều tra rõ ràng?” Trương Chân Hải hỏi.

“Ta đã phái người. Chẳng qua không dễ có manh mối điều tra.”

Trương Vân Khải lắc đầu.

Đột nhiên hắn ta ngẩng đầu, nhìn tới không trung phía xa xa.

Chỗ đó mơ hồ có tiếng chim hót nhỏ bé truyền đến.

Tiếng kêu kia thanh thúy dị thường, rất có tiết tấu.

“Xem ra là có manh mối. Chân Hải.” Trương Vân Khải trầm giọng nói.

“Vâng, để ta đi xem.” Trương Chân Hải dẫn đầu chạy theo hướng phía âm thanh truyền đến.

Không bao lâu sau, ở bên một bờ suối, nàng nhìn thấy một nam tử mặc áo vàng, đang cầm một cái giống như là còi ở trong tay, không ngừng thổi ra âm hưởng.

“Ngươi…” Trương Chân Hải còn chưa nói tròn lời thì đã ngửa mạnh về phía sau, một cái Thiết bản kiều, ngửa mặt lên cơ thể gần như ngang bằng với mặt đất.

Vụt.

Một đường sáng bạc chợt lóe lên phía trên mặt nàng.

Đường sáng bạc keng một cái, đâm vào một tảng đá ở mặt sau, không nhập sâu vào trong đó mà chỉ tạo ra một cái lỗ nhỏ.

Thân hình Trương Chân Hải thẳng tắp, còn chả thèm nhìn, thanh loan đao trên tay ra khỏi vỏ, chém nghiêng bên cạnh người. Keng!

Loan đao chém vào trên vũ khí kim loại gì đó, phát ra tiếng vang.

Trong lúc vội vàng, Trương Chân Hải dùng sức không đủ phân nửa, loan đao trên tay bị đánh bay tại chỗ.

Trong lòng nàng hoảng sợ, định lùi về phía sau.

Nhưng đã không còn kịp rồi.

“Đi!” Một giọng nam mang theo vẻ hài hước, vang lên bên cạnh nàng

Trương Chân Hải chỉ cảm thấy nơi trán có một kình phong cấp tốc tiếp cận.

Sau đó.

Phụt.

Một luồng máu nóng xối lên đầu nàng.

Người đánh lén nàng, lúc này ngơ ngác đứng tại chỗ, nơi trái tim của hắn bị một thanh đao thẳng đâm thủng.

Mà người cầm đao, chính là Trương Vân Khải vừa nãy còn đứng ở đằng xa.

Rõ ràng là ông nhận ra điều không đúng, lặng yên đi theo qua cùng.

Chương 747: Mục tiêu (3)

Giờ đây nam tử mặc áo vàng cầm cái còi câu cá cách đó không xa cũng thấy không ổn, xoay người bỏ chạy.

Đáng tiếc tiếng súng đoàng vang lên.

Thân thể người nọ run lên, đầu phun ra máu, ngã nhào xuống đất.

“Nghĩa phụ!?” Trương Chân Hải chưa tỉnh hồn, đứng lên nói.

“Không có sao chứ?” Trương Vân Khải nhíu mày, thu hồi súng.

“Không có việc gì, chỉ là…” Trương Chân Hải đi tới bên cạnh nam tử mặc áo vàng ngã bên bờ suối, lật thân thể.

“Là Tôn Trì à? Không phải hắn…? Không đúng!” Giọng nói của nàng chợt im bặt, ngồi xổm người xuống, xoa phần biên của bộ mặt, sau đó giật mạnh một cái.

Nhất thời, một chiếc mặt nạ da người tương đối tinh xảo xuất hiện ở trong tay nàng.

“Có người giả trang thành hắn!”

“Ngươi phái Tôn Trì đi trông coi Trầm Hương cung?” Trương Vân Khải nhíu mày hỏi.

“Đúng thế!” Sắc mặt Trương Chân Hải chấn động, có chút bận tâm. “Xem ra có khả năng mấy người Tôn Trì đã xảy ra chuyện rồi. Nếu không cái còi liên lạc của hắn không sẽ xuất hiện ở nơi này. Đây là đang câu cá!”

“Câu cá…” Trương Vân Khải cũng hiểu được tính nghiêm trọng của sự việc.

Nếu như Tôn Trì khai ra quan hệ giữa Nghịch giáo bọn họ và công tử… Vậy thực sự phiền phức lớn rồi.

*

Trên khoang thuyền lớn lắc lư, ở giữa không trung có đặt một cái lồng sắt lớn.

Trong lồng sắt, hai nam tử mặc áo vàng bị giam ở trong đó, bởi vì thể tích lồng sắt không lớn, hai người chỉ có thể co rúc, ngồi xổm nguyên tại chỗ.

Hai người này, một người có phần cằm nhòn nhọn, chính là Tôn Trì Nghịch giáo.

Người còn lại mặt chữ điền, ngũ quan ngay ngắn, chính là đồng bạn cùng tuần tra với hắn ta - Vương Hắc Ngưu.

Tôn Trì hung hăng nhổ nước miếng ra ngoài lồng sắt.

Phi!

Sắc mặt hắn ta dữ tợn.

"Có bản lĩnh thì thả gia gia đi ra đại chiến ba trăm hiệp! Đánh lén có gì tài ba! Tính anh hùng hảo hán gì!?"

Trong khoang thuyền, một nam tử tay cầm tẩu thuốc, chậm rãi rút ra thuốc lá đang rất hứng thú quan sát hai người trong lồng.

"Hàn Giai, hai người Nghịch giáo này ngươi bắt tới từ đâu đấy?" Vóc người nam tử cường tráng, bỏ thuốc lá trong tay xuống, mỉm cười hỏi.

"Hồi bẩm công tử, là bắt được ở phụ cận Trầm Hương cung, bọn họ hình như đang theo dõi động tĩnh của Trầm Hương cung, ý đồ không rõ." Nữ tử xinh đẹp mặc quần bó xanh lá sen thấp giọng trả lời.

"Ha ha… thú vị… người Nghịch giáo, chạy tới quan tâm Trầm Hương cung, chẳng lẽ là các ngươi cũng có thứ gì đó bị Trương Ảnh lấy?" Nam tử nhướng mày nhìn về phía hai người Tôn Trì.

"Đến, nói cho ta nghe xem, nói dễ nghe thì ta sẽ tha cho các ngươi an toàn rời khỏi."

"Cái gì mà Trầm Hương cung hay không Trầm Hương cung? Lão tử là đang tản bộ sau khi ăn xong, các ngươi tốt nhất là thả bọn lão tử thả, bằng không đợi sau này cao thủ khác tìm tới tận cửa rồi, mặc kệ các ngươi có thân phận gì, thì đều chịu không nổi đâu!" Tôn Trì hung tợn uy hiếp.

"Còn rất hung ác đấy nhỉ…" Nam tử mỉm cười, hơi nghiêng đầu.

Trong góc phòng hơi nghiêng, nhất thời có một tráng hán che mặt mặc đồ đen bước ra.

Tráng hán cầm cái kìm sắt lớn trong tay, tiến lên phía trước kẹp một phát vào cánh tay phải của Tôn Trì.

Răng rắc.

A!!

Tôn Trì kêu thảm, nơi cổ tay phải bị kẹp đứt, xoắn nát đến máu thịt be bét.

Hắn ta muốn né tránh, nhưng cả người bủn rủn mất hết sức lực, động tác chậm chạp đi không ít, hoàn toàn không thể tránh thoát được, rõ ràng là đã trúng thuốc.

"Ta nói! Ta nói, đừng kẹp ta!!" Tôn Trì còn chưa nói gì, Vương Hắc Ngưu bên cạnh đã sợ đến mức sắp đái ra quần.

Vương Hắc Ngưu vốn sợ hãi cực kỳ, lúc này lại bị cái kìm dọa cho giật mình, cả người sợ đến run lẩy bẩy.

"Bọn ta, bọn ta qua đây để đặc biệt theo dõi…" Vương Hắc Ngưu còn chưa nói dứt lời, bỗng Tôn Trì ở bên cạnh hung hăng cụng vào đầu hắn ta.

Thình thịch.

Hai người lăn vào nhau, đánh thành một đoàn.

Đợi tráng hán bên cạnh mạnh mẽ tách bọn họ ra rồi.

Vương Hắc Ngưu đã chết thẳng cẳng, ôm yếu hầu của mình, máu me đầy mặt, cổ của hắn ta thế mà lại bị Tôn Trì cắn xuống một mảng thịt lớn.

Lúc này mắt thấy Vương Hắc Ngưu kia đã không còn đường sống, ngã lên lồng sắt cả người co quắp.

"Khặc khặc… đám quái vật Bái Thần bọn ngươi! Muốn biết được tình báo từ miệng lão tử à? Ăn phân đi thôi!!" Tôn Trì nhổ ra máu thịt trong miệng, miệng chợt nghiến mặt một cái.

"Không tốt!" Tráng hán bên cạnh bước nhanh tới trước bóp miệng hắn ta, nhưng đã không còn kịp rồi.

Trong miệng hắn ta có mùi thuốc đông y cay độc gay mũi tỏa ra.

Không lâu sau, cả người Tôn Trì run lên, ngã xuống đất, khóe miệng tràn ra máu đen, dần dần không còn hơi thở.

“Công tử… là thuộc hạ không thể ra tay đúng lúc…!” Tráng hán áo đen quỳ một chân trên đất, cầu xin tha thứ với nam tử hút thuốc.

“Không sao… Một người đã muốn chết thì sẽ có rất nhiều phương pháp, ngươi không ngăn được.”

Chương 748: Mục tiêu (4)

Nam tử đặt thuốc lá trong tay xuống, trên mặt lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng.

“Thật ra cho dù bọn họ đã tự sát, thân phận của bọn họ vẫn để lại cho chúng ta không ít nhắc nhở.

Thứ mà Trầm Hương cung này, và vị Đạo tử Đại Đạo Giáo ẩn giấu… hình như càng ngày càng thú vị…”

“Chúc Vạn Quốc. Đừng quên mệnh lệnh của sư tôn ngươi khi bảo ngươi tới nơi này. Động tác phải nhanh, đừng gây thêm rắc rối.”

Cửa khoang thuyền chậm rãi bị đẩy ra, nữ tử mặt lạnh cao to mặc áo lụa lưới màu tím đen đi tới.

“Đương nhiên là ta không dám quên.” Sắc mặt nam tử nghiêm lại, đứng lên: “Vu tiên sinh đi nơi nào? Bên chỗ ta là đúng lúc đang cần người, thời khắc mấu chốt, không có tiên sinh tọa trấn, đúng là thấy trong lòng hơi bất an.”

“Lời hữu ích ai cũng biết nói cả.” Nữ tử ngoài cười nhưng trong không cười, tướng mạo của nàng ta rất là kỳ lạ, giống như là sáp, cả khuôn mặt tinh xảo đến quá mức, bất luận tỉ lệ, hay là da thịt, màu da, lỗ chân lông, tất cả mọi thứ đều giống như được tỉ mỉ nặn ra.

“Nếu bên Kim gia ngươi đã xong việc rồi, thì cũng nên chỉnh hợp lại đi?”

“Còn thiếu một bước cuối cùng.” Chúc Vạn Quốc mỉm cười. “Đảo Lâm Lang kia có chút trở ngại với kế hoạch của chúng ta, thế nên… hiện tại vãn bối đang tập trung chú ý trên việc giải quyết Chu Huyết Minh.”

“Chu Huyết Minh… người này có chút thực lực.” Nữ tử nhíu mày. “Ngươi đừng chơi ra lửa.”

“Không phải là có tiền bối ở đây sao?” Chúc Vạn Quốc tâng bốc.

“Ha ha.” Nữ tử không đáp lời nữa, đưa mắt nhìn hai thi thể trong lồng. “Có gì cần thì tức khắc nói cho ta.”

“Vãn bối nhất định sẽ không khách khí.” Chúc Vạn Quốc gật đầu.

Trong quân bài hắn ta có hiện giờ, vị trưởng bối trong giáo trước mắt, Đao Một Mắt Tần Hương Hồng, chính là con bài chưa lật số một số hai đấy.

Bối phận của nàng ta cao, cho dù là sư tôn Ma Ưng lão nhân cũng phải lấy lễ đối đãi với nàng ta.

Mà trong tất cả kế hoạch của hắn ta, sự tự tin lớn nhất lấy từ việc Tần Hương Hồng có thể chính diện áp chế Chu Huyết Minh làm điều kiện tiên quyết.

Bằng không hắn ta cũng sợ nhóm lửa thất bại, dẫn lửa lên người.

*

Trong tiếng vó ngựa nhỏ vụ.

Vùng ngoại ô thành Thứ Đồng, dưới Trầm Hương Sơn, một đội xe ngựa thương đội kéo theo hàng hóa không nhanh không chậm tiến về lối vào đường núi.

Thương đội phân ra một người, tiến lên thương lượng với đạo nhân giữ núi.

Không bao lâu sau, vệ binh trông coi lối vào đường núi tản ra.

Trong xe của thương đội cũng có mấy bóng người cao lớn mặc đạo bào và thường phục bước xuống.

Tôn Triều Nguyệt, Đinh Lạc, Mộc Xuân Tú cũng nằm trong hàng ngũ đó.

Mà đằng sau bọn họ, lại có một nam tử cường tráng cao hơn hai mét bước xuống xe.

Hai mắt nam tử hẹp dài, ngũ quan đoan chính, trên cằm mơ hồ có một lớp râu lún phún màu xanh nhạt.

Mái tóc đen xõa tung trên vai, đầu mang đạo cân màu đen, bên trên khảm ngọc trắng thái cực hình tròn.

“Rốt cuộc đã trở về…” Trương Vinh Phương ngẩng đầu nhìn Trầm Hương cung, nét mặt thoáng có chút vẻ cảm

khái.“Không nghĩ tới này đi ra ngoài một chuyến, lại có thể lâu như vậy mới vừa về.”

“Đạo tử!” Lúc này có mấy bóng người vội vàng lao xuống từ trên núi.

Người cầm đầu trong đó, chính là hộ vệ Trần Hãn trên mặt có vết thẹo.

Trần Hãn đi tới trước người hắn, khom mình hành lễ.

“Đạo tử, gần đây xảy ra rất nhiều chuyện, bọn ta đã sớm ngóng trông ngài trở về!”

Trước đây người vẫn còn ở đây, hắn ta vẫn chưa cảm thấy gì. Trong khoảng thời gian này Trương Vinh Phương không ở đây, Trần Hãn mới phát hiện, thì ra Đạo tử Trương Ảnh vẫn luôn là người tâm phúc của Trầm Hương cung.

Mặc dù hắn không hay quản việc cho lắm, nhưng bất luận lúc nào, hắn đều có thể trấn định tự nhiên làm ra quyết định vào thời khắc mấu chốt giống như định hải thần châm.

“Yên tâm, ta tới xử lý. Việc của Lâm Lang hội Bách Thương hội, khổ cực các ngươi rồi.” Trương Vinh Phương vỗ vai hắn ta.

“Đạo tử…” Trần Hãn muốn nói lại thôi, nhưng vẫn không có nói thêm cái gì. “Về đạo cung trước rồi nói sau.”

“Tốt.” Trương Vinh Phương nhìn quét mọi người tới đón mình trước mắt.

Bỗng, ánh mắt hắn dừng lại, thân hình chợt vọt tới trước.

Đưa tay chộp một cái vào đám người như là tia chớp.

Phụt.

Nhất thời một người kinh hãi hét lên, bị một tay túm lấy vứt bay lên không trung, rồi nặng nề ngã qua một bên.

Những người còn lại không rõ ràng cho lắm, phát ra tiếng hô thấp thấp.

Có người đang muốn mở miệng xin Trương Vinh Phương ngừng tay.

Nhưng cảnh kế tiếp lại làm cho sắc mặt bọn họ khựng lại.

Chỉ thấy ngón tay Trương Vinh Phương rạch một cái, tinh chuẩn cắt lớp da trên mặt người kia thành hai phần.

Dưới lớp da ấy, rõ ràng còn có một khuôn mặt xa lạ!

“Tha mạng!!” Tên đó quát to một tiếng, xoay người muốn chạy, nhưng còn chưa chạy được vài bước thì đã tự nhiên ngã nhào xuống đất, cả người bắt đầu co quắp.

Chương 749: Mục tiêu (5)

Trần Hãn cấp tốc tiến lên kiểm tra, phát hiện sắc mặt tên đó đã biến thành màu đen, người trúng kịch độc, mắt thấy sắp chết.

“Cái da mặt này có độc!” Hắn ta giật mình nói.

“Mang đi, kiểm tra một chút.” Sắc mặt Trương Vinh Phương trầm như nước.

Chuyện bên Trầm Hương cung đã nghiêm trọng đến trình độ này. Hắn cũng không nghĩ tới.

Ngay cách Trầm Hương Sơn xa xa, có một tòa tửu lâu cao năm tầng. Thực khách chia làm tám hàng rất dài, tất cả đều nhìn chằm chằm sang bên này nên thấy rất rõ những chuyện vừa mới xảy ra.

Ánh mắt hai người giao nhau, một người trong đó cấp tốc đứng dậy.

“Ai ya, ăn nhiều quá, đi nhà xí cái đã, chờ một chút chờ một chút ha.”

Người này cười hì hì rời khỏi bàn, sau đó đi tới nhà vệ sinh của tửu lâu.

Rất nhanh, hắn trở ra, không bao lâu sau hắn lại ra khỏi cửa.

Chỉ là khi đi tới cửa nhà vệ sinh thì, hắn tiện tay kín đáo ném một cuộn giấy nhỏ sang bên cạnh.

Mà tên còn lại vừa lúc đi qua đây, lướt ngang qua người hắn, đưa tay đón lấy cuộn giấy rồi cất kỹ.

Sau nửa canh giờ.

Trên một con thuyền lớn của Thiên Giáo Minh dừng sát ở vịnh Thứ Đồng.

Bên thân thuyền, Chúc Vạn Quốc đang mặc đồ màu xám, cầm trong tay bầu rượu, thỉnh thoảng ngửa đầu uống một ngụm.

“Đêm nay có thể động thủ, lần này đi bắt gia tộc Khắc Lý Tư, chúng ta đã định mục tiêu trên phương diện bảo đảm đường thủy, coi như là hoàn thành, còn thiếu bên Lâm Lang hội nữa

thôi.” Vẻ mặt hắn ta lười nhác, sửa sang sợi tóc bị gió thổi loạn.

“Công tử thần cơ diệu toán, đoán chắc gia tộc Khắc Lý Tư sẽ lặng lẽ ám độ trần thương (chọn đường không ai nghĩ đến) vào hôm qua, phái đội tàu xuất hành, bằng không chúng ta sẽ không thể bắt lấy nhiều đội tàu gia tộc đó một cách dễ dàng như vậy được.”

Trong vài cao thủ Thiên Giáo Minh phía sau, Hàn Giai và một nữ tử che mặt áo đỏ khác là đáng chú ý nhất.

Hai người cũng là đứng gần nhất, rõ ràng rất được tín nhiệm.

Khác với Hàn Giai, nữ tử áo đỏ mang mặt nạ màu bạc, không thấy rõ mặt, nhưng vóc dáng quyến rũ, có lồi có lõm, thỉnh thoảng hấp dẫn tầm mắt của người khác phái xung quanh đưa tới.

Nghe được lời Hàn Giai nói, nữ tử áo đỏ vừa định mở miệng.

Bỗng bên cạnh có nữ tử tiến lên, thì thầm mấy giây ở bên tai nàng.

Đợi cho thuộc hạ lùi về sau, ánh mắt nữ tử áo đỏ khẽ biến, nhìn về phía Chúc Vạn Quốc.

“Công tử, tình huống có biến! Đạo tử Trầm Hương quan Trương Ảnh đột nhiên xuất hiện dưới chân Trầm Hương Sơn. Đồng thời bắt được một thành viên của Bách biến chúng ta ở trong đó!”

“Ồ?” Vẻ mặt Chúc Vạn Quốc sửng sốt. “Trở về? Thì ra lúc trước hoàn toàn không ở trên núi à?

Nhìn như vậy, tên ở trên núi trước đó là hàng giả à? Hay là nói hắn cố bày trận giả? Mặt khác, người Bách biến bị bắt, làm sao hắn làm được? Vừa trở về đã bắt được người rồi?”

Dường như hắn thấy hơi hiếu kỳ.

“Có lẽ là đã ẩn thân mình từ sớm, ở một bên quan sát chờ đợi thời cơ, quan sát sơ hở.”

Cứ như vậy, sự tồn tại của Bách biến bị phát hiện, sau đó có lẽ sẽ không dễ dàng nhóm lửa như vậy nữa.

“Con người Trương Ảnh quả là giống như đồn đãi, khó đối phó.” Nữ tử áo đỏ trả lời.

“Không sao.” Chúc Vạn Quốc mặt không đổi sắc: “Hắn tìm ra hay không tìm ra được, kỳ thực đều không quan trọng. Tất cả vẫn còn ở trong khống chế, không cần phải gấp gáp.”

“Dạ vâng, do Bình Nhi nóng nảy.” Nữ tử áo đỏ cúi đầu cung kính nói.

“Con người Trương Ảnh chuyên chú tại tu hành, thật ra không sở trường tính toán mưu lược khác.

Ta đã từng nghiên cứu hắn, người này trước khi vào Thiên Bảo cung đã tôn trọng bạo lực, ghét việc quanh co lòng vòng, ra tay quả quyết.

Người này nhìn như khôn khéo cẩn thận, nhưng thật ra cũng chỉ hơi mạnh hơn kẻ lỗ mãng toàn cơ bắp một chút mà thôi.” Chúc Vạn Quốc mỉm cười nói.

Hắn ta vỗ áo choàng trên người, không có bụi gì.

“Yên tâm đi, kế tiếp, để mau chóng khôi phục cuộc sống an tĩnh tiềm tu,

Hắn sẽ phải khẩn cấp muốn giải quyết chuyện này nhanh chút.

Mà làm sao mới có thể mau chóng giải quyết? Chỉ có thể tìm tòi từ đầu nguồn thôi, thế nên, hắn tất nhiên sẽ điều tra Lâm Lang hội.”

“Mà để điều tra Lâm Lang hội, thủ đoạn đơn giản chính là hai loại trong tối ngoài sáng. Ngoài sáng thì phần lớn người đều sẽ không điều tra ra được cái gì cả. Thế nên phương pháp có khả năng nhất, chính là âm thầm phái cao thủ đi Lâm Lang hội, tìm hiểu tình hình thực tế.”

“Công tử anh minh.” Hai nàng cùng đáp.

“Không phải ta anh minh, mà là hắn không hiểu che giấu bản thân. Khi một người bị nhìn thấu hết trong ngoài, cái gì cũng bị soi ra sạch sẽ, tranh đấu trong đó đã đến lúc tràn đầy nguy cơ.”

Chúc Vạn Quốc nhìn bầu trời đêm nơi xa, khóe miệng hơi cong lên.

Trầm Hương cung.

Chương 750: Che đậy (1)

Trần Hãn đến trong thư phòng, đi gặp Trương Vinh Phương đã chờ đợi từ lâu.

“Đạo tử, đây là thứ tìm ra được từ trên người tên đó.”

Hắn ta đặt một thẻ tròn màu bạc có hoa văn sóng biển vảy cá, cùng một ít túi tiền tạp vật lên trên một cái khay, rồi đặt lên một bên của bàn sách.

“Đây là?” Trương Vinh Phương nhíu mày hỏi, đưa tay cầm tấm ngân bài, cẩn thận quan sát.

Hắn chợt phát hiện, những thế lực tổ chức ấy đều rất thích dùng các loại thẻ bài để làm tiêu chí thân phận cho thành viên của mình.

Ví dụ như hắn hiện tại, trên người đã có không ít thẻ bài.

Võ phù của Kim Sí Lầu Đông tông, thẻ bài Đạo tử của Đại Đạo Giáo, lệnh bài đạo cung ở Đàm Dương trước đó, cùng với phù bài khi nhậm chức ở quan phủ nha môn.

Cộng thêm lệnh bài thạch điêu Thiên Thạch môn đưa ra lúc trước.

Bây giờ chỗ này lại có thêm một khối.

“Tín vật ngân bài này, là được phát hiện từ làn da dưới bụng người nọ.

Nó được cắm thẳng vào da thịt, ẩn giấu kín kẽ.”

“Nếu không phải cuối cùng ta kiểm tra lại một lần, sợ rằng hoàn toàn sẽ không phát hiện được!” Trần Hãn trả lời.

“Ẩn giấu sâu như thế, xem ra lệnh bài kia hẳn là có liên quan rất sâu với kẻ đứng đằng sau.” Trương Vinh Phương lên tiếng nói.

“Thuộc hạ cũng nghĩ như vậy, thế nên đã đặc biệt đi lục suốt. Từ trên ghi chép hồ sơ của quan phủ bản địa, cái lệnh bài này, đến từ một tổ chức nhỏ có tên là Hải Tinh hội.

Nhưng tổng quản sự Tôn Triều Nguyệt vừa phái người điều tra trở về.

Nói là Hải Tinh hội này, từ lúc nửa năm trước cũng đã giải tán biến mất. Mà khiến cho nó giải tán đấy, chính thị…" Trần Hãn dừng lại.

"Chính là cái gì?" Trương Vinh Phương nhìn về phía hắn ta.

"Chính là Lâm Lang hội." Trần Hãn trả lời. "Thuộc hạ hoàn toàn không nghĩ ra, bọn họ có lý do gì mà phải từng bước đốt lửa trên người chúng ta như vậy. Cho nên đối với lúc này vẫn bảo trì hoài nghi."

"Lâm Lang hội? Lại là Lâm Lang hội."

Ngay từ đầu Trương Vinh Phương nghĩ Lâm Lang hội này hẳn là bị vu oan, nhưng bây giờ lại xuất hiện thêm một manh mối, gốc rễ lại nằm ở Lâm Lang hội.

Hắn trầm tư một chút, nhưng manh mối quá ít, cơ bản là không cách nào dự đoán được rốt cuộc là ai.

"Quên đi, nếu là Lâm Lang hội, vậy trước tiên coi nó là mục tiêu. Đi dò tra xem rồi sẽ biết.

Mặt khác, sau khi ngươi báo cáo trước đó, thì đã có cao thủ Tuyết Hồng các tới bảo vệ chưa?" Hắn lại hỏi.

"Có rồi, người đến là một tướng lĩnh quân đội tên là Thượng Quan Liên Nguyệt, thực lực rất mạnh. Vừa đến đã đuổi sạch toàn bộ kẻ gây chuyện trước đó." Trần Hãn trả lời.

"Thượng Quan Liên Nguyệt ta biết, vậy cứ tiếp tục ủy thác hắn bảo vệ Trầm Hương cung. Đừng quản có gây sự gì không, nếu như những người đó thấy uất ức, thì tự mình đi thăm dò rõ ràng chân tướng, chỉ là một đám hải tặc cùng một đám thương nhân, không lật được trời." Trương Vinh Phương trả lời.

"Vâng." Trần Hãn gật đầu.

"Mặt khác, báo cho người Lâm Lang hội, đến đây nhận thi thể về." Trương Vinh Phương lại nói.

"Một tàng chủ của Lâm Lang hội trước đó - Triệu Tôn Nghĩa bị giết dưới Trầm Hương Sơn, hiện tại chỉ sợ là không dễ dàng trao đổi như vậy." Trần Hãn trả lời.

“Người đều đã ẩn núp vào trong cung của ta, không thể câu thông, vậy thì không có gì đáng nói.” Sắc mặt Trương Vinh Phương không kiên nhẫn.

m mưu quỷ kế linh tinh gì đó, hiện giờ hắn nào có tinh thần đi tính toán phân tích, thời gian hoàn thiện Tản Hồn chỉ và tu hành ngạnh công mỗi ngày vẫn còn thiếu nữa.

Gặp phải phiền phức trực tiếp lấy lực nghiền ép là được.

Lâm Lang hội cũng được, Bách Thương hội cũng thế, nếu như không muốn động thủ, vậy đứng ra tự chứng minh cho sự trong sạch của mình, tìm ra chứng cứ.

“Trước hết mời bên phía phủ đốc điều binh phong tỏa thuyền biển liên quan đến Lâm Lang hội! Tất cả bắt đầu vây quanh bọn họ. Lúc nào điều tra rõ ràng, lúc đó gỡ bỏ niêm phong!

Nếu điều tra không rõ, vậy xác định cho bọn họ tội danh là người tập kích cướp bóc thuyền biển dược liệu!”

Đã có chỗ dựa về mặt quan phương của Đại Linh, Trương Vinh Phương lười quanh co lòng vòng trong đó.

“Thuộc hạ đã hiểu.” Trần Hãn trịnh trọng gật đầu.

Mấy ngày kế tiếp, Trương Vinh Phương gặp Thượng Quan Liên Nguyệt, ủy thác an toàn của Trầm Hương quan cho đối phương.

Mình thì tiếp tục sưu tầm dược liệu chủ yếu của Kim Thiềm công tầng kế tiếp.

Chủ dược của Trục Nhật tầng thứ hai, tên là san hô dư hương. Chính là dược liệu đặc thù người thường chưa từng nghe nói qua.

Có điều so với huyền dương nhục chi, độ hi hữu và độ khó sưu tập của dược liệu này khá thấp.

Ít nhất bên phía Y Ba Tây Tư rất nhanh đã hồi phục tin tức, phía bên kia lại có đầu mối.

Lúc này Trương Vinh Phương tập trung tinh lực vào việc tìm thuốc, thường xuyên đi đến phủ đệ của Y Ba Tây Tư, cùng hắn ta tra tìm tư liệu điển tịch, phân tích tình báo được đưa tới, cũng treo giải thưởng kếch xù để tìm thuốc.

Chương 751: Che đậy (2)

Mà chính lúc này, ở trong cảng Thứ Đồng, lời đồn về Lâm Lang hội và Bách Thương hội càng ngày càng nhiều.

Ngày 4 tháng 6, ban đêm.

Trong Trầm Hương cung, một bóng người bỗng nhiên lướt qua, dưới ánh trăng âm u, cấp tốc tiến vào núi rừng, chạy hướng phía Hoàng Kinh sơn.

Không bao lâu sau, dưới chân Hoàng Kinh sơn, bóng người chợt dừng lại, bổ nhào về phía trước bên trái, nhất thời nhập vào giữa rừng biến mất không thấy gì nữa.

Bóng đêm thâm thúy, bạc linh tràn ngập, nơi xa tiếng sóng biển vang lên không ngừng.

Nơi sâu trong Hoàng Kinh sơn.

Bóng người dừng lại, trong tay một tấm lệnh bài chợt lóe lên.

"Công tử."

Trên cành cây phụ cận, một bóng người trầm giọng nói.

"Đại nhân đang nghỉ ngơi bên trong, gần đây tình huống của Thứ Đồng có chút không đúng, xin nhất định phải cẩn thận."

"Ừ, các ngươi tiếp tục tuần tra đi." Trương Vinh Phương hơi gật đầu, tiếp tục lao về chỗ sâu trong núi rừng.

So với Trần Hãn thành thật hỏi gì cũng không biết, lúc này Thứ Đồng rốt cuộc có tình huống như thế nào, hắn vẫn tín nhiệm Trương Vân Khải hơn một ít.

Thế nên tối nay hắn đã hẹn từ sớm, đến đây gặp mặt.

Cách một đoạn không bao xa trong núi rừng trước đó, có một bóng người cũng đang đi đến.

Trương Vinh Phương cấp tốc dừng lại, nương ánh trăng mơ hồ nhìn lại, Ám Quang Thị Giác thấy rõ ràng, người tới chính là Trương Vân Khải.

"Trương thúc." Hắn ôn hòa lên tiếng nói: "Đã lâu rồi không gặp, hôm nay Thứ Đồng có tình huống như thế nào, vẫn xin

mời nói rõ một hai.”

Trầm Hương cung trước đó, nếu cũng đã có người dịch dung lẩn trốn vào trong đó rồi.

Hắn đương nhiên sẽ không tiết lộ ý đồ chân thực của mình ra ngoài.

Có điều, người của Trầm Hương cung không dễ tín nhiệm, nhưng người Nghịch giáo lại khác.

Lúc này Trương Vinh Phương bình thản bình tĩnh, so với thần sắc lạnh lùng không nhịn được lúc ban ngày thì hoàn toàn là hai vẻ mặt khác nhau.

Tia sáng âm u, Trương Vân Khải hơi lại gần một chút mới nghe ra âm thanh, nhận ra là Trương Vinh Phương.

Trong lòng thoáng có chút ngoài ý muốn.

Nhưng nghĩ có thể là người trẻ tuổi nên có thị lực tốt, cũng không có để ý lắm.

Nghe hắn hỏi thế, lão khẽ gật đầu.

“Cho dù công tử không đến tìm ta, ta cũng dự định tự mình tới cửa. Thực không dám giấu diếm, từ sau khi ngài đi động Thiên Cực, động tĩnh ở cảng Thứ Đồng không nhỏ.”

“Động tĩnh gì?” Trương Vinh Phương nhướng mày.

“Thành viên Nghịch giáo ta phân tán rộng khắp, mặc dù không hay tụ tập, nhưng vẫn là nghe được một ít.

Nhiều thế lực lớn nhỏ vốn nắm giữ đội tàu đi xa của Thứ Đồng, hôm nay hình như cũng đang phát sinh đủ loại động tĩnh.

Ta hoài nghi, có người đang âm thầm hạ thủ với những thế lực này, chỉnh hợp bọn họ.” Trương Vân Khải không hổ là người cắm rễ Thứ Đồng nhiều năm, mới mở miệng đã điểm ra đầu mối chính của những hiện tượng loạn lạc đó.

“Chỉnh hợp thế lực?” Trương Vinh Phương hơi nheo mắt lại. “Thế lực đi xa ở đây, thành phần dính dáng tới có chút phức tạp đúng không? Ai có bản lĩnh lớn như thế?”

“Này thì không rõ lắm. Có điều những người này ra tay cực nhanh, cũng cực cay độc, còn làm ra hai vụ án diệt môn trong thời gian ngắn. Tổng bộ đầu bên phía quan phủ đều bị thay đổi hai lần. Hiện tại đang xin trú quân phụ cận cộng đồng điều tra.” Trương Vân Khải trả lời.

“Như vậy bên phía ta thì sao? Ngươi nên rõ ràng, chúng ta không ở đây, chuyện của Lâm Lang hội và Bách Thương hội không thể nào là ta gây nên được.” Trương Vinh Phương cau mày.

Loại cảm giác bị người khác dội nước bẩn ấy khiến hắn có chút khó chịu.

“Nếu công tử không kiên nhẫn, vậy ta sẽ tự mình đi một chuyến là được rồi. Đi tới Lâm Lang hội xem rốt cục là có tình huống thế nào.” Trương Vân Khải vuốt chòm râu, trầm giọng nói.

“Vừa lúc bên chỗ ta cũng có người tìm tới tận cửa rồi, lại còn hy sinh hai huynh đệ!” Thật ra trong lòng lão cũng có cơn tức, thế lực đứng đằng sau rõ ràng còn đi tìm hiểu nguồn gốc, mò tới bên Nghịch giáo, lại còn không duyên cớ hại tính mạng của hai huynh đệ!

Nếu như còn không ra tay, sợ là sớm muộn gì cũng bị nhìn ra vấn đề.

“Đã như vậy thì đi cùng nhau?” Trương Vinh Phương trả lời.

“Tốt.” Trương Vân Khải gật đầu thật mạnh. Không phải lão không lo lắng cho sự an toàn của Trương Ảnh, sau khi một chọi một đánh chết Nội Pháp Linh Lạc trước đó, lão liền rõ ràng, thực lực của Trương Ảnh không thua lão.

Ở nơi như Thứ Đồng này, cho dù có một số cao thủ Siêu Phẩm, chỉ cần không phải bị vây quanh đánh bất ngờ, không phải thân pháp thực sự quá kém, cao thủ Tam không tuyệt đối có thể dễ dàng thoát khỏi bất luận tình thế nguy hiểm gì.

Tông Sư như Thái Tinh Tử lần trước, quả thực là mấy chục năm đều không thể gặp một lần.

Các bậc Tông Sư đều sống an nhàn sung sướng, hưởng thụ cuộc sống là phần nhiều, cực ít người sẽ tự mình ra tay giết người.

Chương 752: Che đậy (3)

Trừ phi có người ra giá tiền cực kỳ cao.

“Đêm mai cùng nhau đi, chúng ta cùng đi đến cứ điểm Lâm Lang hội tìm tòi, nhìn xem phía sau rốt cuộc là người nào gây sự.”

Trước đó Trương Vinh Phương dựa vào Ám Quang Thị Giác, bắt được người đeo mặt nạ ngụy trang nên biết rõ, nếu như hai bên Lâm Lang hội Bách Thương hội cũng người ngụy trang cỡ đó, nếu muốn khích bác ly gián thì quá dễ dàng.

Đã như vậy, thừa dịp người khác còn chưa biết hắn có thể xem thấu mặt nạ da người, cấp tốc đi nắm bắt sơ hở giải quyết việc này.

Dao sắc chặt đay rối.

Bằng không một khi bị độc thủ phía sau phát giác, sợ rằng lại chậm chạp thì sẽ sinh biến.

Thật ra ngay từ đầu hắn dự định xuất phát ngoài sáng, sau đó dẫn xà xuất động, dùng Ám Quang Thị Giác tìm ra người dịch dung ẩn núp, tiếp theo đó tìm được người đẩy tay sau màn.

Nhưng Thượng Quan Liên Nguyệt vừa giết như thế, đã khiến đảo Lâm Lang và Trầm Hương cung triệt để quyết liệt tới mức không thể vãn hồi,

Hôm nay đảo Lâm Lang nhìn như không có động tác, nhưng rất rõ ràng là đang âm mưu cái gì đó.

Lúc này, Trương Vinh Phương và Trương Vân Khải đã thương lượng xong phương thức hành động cụ thể, thời gian, còn có sắp xếp thuyền bè vân vân.

Sau đó, hắn rời khỏi Hoàng Kinh sơn, không trực tiếp quay về Trầm Hương cung mà là rẽ sang phía bên phải, rất nhanh đã đi tới trên một bờ biển hoang vắng.

Đứng ở trên bờ biển, nước biển bốn phía lên lên xuống xuống,

Trương Vinh Phương nhìn quanh, xác định không có ai mới đi đến phía sau một khối đá ngầm màu đen cao cỡ một người,

che lại thân hình.

Sau đó hắn lấy ra từ bên hông một khối lệnh bài khắc đá xám trắng.

Lệnh bài kia nhìn qua thô sơ khuếch đại, sát biên giới hình chữ nhật điêu khắc lá cây hoa tươi đá vụn, ở giữa là một cái miệng rộng có răng nanh dữ tợn,

Trong miệng lớn, có khắc một chữ Thạch to lớn.

Đây là lệnh bài tên đầu trọc hung hãn tự xưng Tả Hàn đưa ra.

Trương Vinh Phương lật lệnh bài qua mặt trái, trên đó dán một tờ giấy nhỏ, viết một dòng chữ nhỏ bé.

"Nếu thế tử có điều cần, có thể đánh cái lệnh bài này lên nham thạch, phát ra tiếng vang. Nếu xung quanh có đệ tử bản môn, chắc chắn đến đây tiếp ứng."

Nhìn khối lệnh bài khắc đá này, sắc mặt Trương Vinh Phương trầm ngưng.

Hắn không chắc chắn được Tả Hàn nọ rốt cuộc có ý tứ gì.

"Vừa lúc, chuyện lần này có thể đem ra kiểm tra xem, cử động của người đó là thật hay giả, có ý gì?"

Một người không giải thích được chạy đến ủng hộ mình, hơn nữa còn là một Linh Lạc thực lực tương đối cường hãn, lại còn hư hư thực thực là cao thủ Tông Sư đứng đầu.

Chuyện lạ như vậy, không cho phép hắn không cẩn thận.

Lúc này, Trương Vinh Phương cầm lệnh bài hướng về đá ngầm, cố sức gõ một cái.

Ding!

Một cách không ngờ chính là, tiếng đánh réo rắt thấu triệt, lực xuyên thấu rất mạnh. Giống như là âm sắc trong suốt nhất trong tiếng chuông.

Tiếng sóng biển tầng tầng lớp lớp cũng không có cách nào che giấu âm sắc xuyên thấu truyền ra.

Trương Vinh Phương lẳng lặng chờ đợi, cả người đề cao cảnh giác.

Không bao lâu, nơi xa có một âm thanh tương tự truyền đến.

Vì vậy Trương Vinh Phương lại đánh lệnh bài một lần nữa, phát ra âm thanh.

Sau khi có được lời đáp lại, âm thanh kia cũng vang lên lần nữa. Lúc này đây không bao lâu sau, hắn thấy một người có thân pháp mau lẹ, đang nhanh chóng tới gần hướng này.

Mới tới gần, người nọ từ xa đã nhìn thấy lệnh bài trong tay Trương Vinh Phương.

Lúc này ánh trăng chiếu xuống, có thể rõ ràng thấy được trên lệnh bài kia giống như có ánh xanh lam nhàn nhạt phản xạ sáng lên.

"Đệ tử Thiên Thạch môn Trần Chiêu, bái kiến thế tử!"

Người đến có cách ăn mặc như ngư dân, mặc áo ngắn lam lũ, một tay cầm cái xiên cá, vóc dáng lại tương đối cân xứng cường tráng, da ngăm đen. Số tuổi nằm khoảng bốn mươi tuổi.

"Ta hỏi ngươi, Tả Hàn Thiên Thạch môn các ngươi từng có hứa hẹn ngay trước mặt ta, có phải là hữu hiệu thật không?" Trương Vinh Phương cũng không nhiều lời vô ích, trực tiếp hỏi thẳng.

Hắn vẫn thật sự không ngờ rằng, cứ tùy tiện gõ một cái như vậy lại thật sự đưa tới đệ tử Thiên Thạch môn.

Hơn nữa đối phương truyền bá tin tức nhanh thật đấy, lúc này hắn mới gặp mặt lần đầu tiên, mà chẳng lẽ tùy tiện một người trong Thiên Thạch môn lại đều có thể nhận ra hắn là thế tử?

Trương Vinh Phương đè xuống nghi ngờ trong lòng, chờ đợi đối phương trả lời.

"Tả Hàn môn chủ đã nói như vậy, đương nhiên là nhất ngôn cửu đỉnh! Thế tử yên tâm." Trần Chiêu cúi đầu trả lời.

"Hắn là môn chủ?? Đã thế thì, ta liền muốn xem thành ý của Thiên Thạch môn các ngươi." Trương Vinh Phương nheo mắt lại, trong lòng thật ra không bất ngờ cho lắm, Tả Hàn nọ thực lực mạnh, chỉ sợ là cuộc đời hắn ít thấy, đảm nhiệm chức môn chủ, cũng thuộc về lẽ thường.

Chương 753: Che đậy (4)

“Chuyện Trầm Hương cung Thứ Đồng hôm nay, ta hi vọng bọn ngươi có thể phối hợp xuất thủ tương trợ ta, giải quyết chủ mưu phía sau, điều tra rõ chân tướng, chấm dứt việc này.”

“Rõ. Đệ tử lập tức bẩm báo môn chủ việc này.” Người này không ngoài suy đoán, cúi đầu đáp ứng.

Trương Vinh Phương quan sát tỉ mỉ đối phương vài lần, không nhìn ra dị dạng gì.

Hắn ngược lại muốn nhìn xem, Thiên Thạch môn này rốt cuộc có ý định gì.

Bất luận làm sao, lúc này đây vừa lúc mượn chuyện của Lâm Lang hội Bách Thương hội thử một hai.

“Được rồi, ngươi có thể rời đi.” Hắn trầm giọng nói.

“Rõ.” Trần Chiêu đứng dậy, xoay người cấp tốc rời đi.

Theo bước chân hắn bạo phát đến xem, người này rõ ràng cũng luyện ngạnh công, hơn nữa lực lượng rất đủ.

Trương Vinh Phương đứng phía sau chăm chú nhìn hắn rời đi từ xa, cho đến triệt để biến mất trong phạm vi tầm nhìn, mới thu hồi lệnh bài khắc đá, bứt ra rời khỏi.

Thình thịch.

Một quả pháo hoa phóng lên cao, bỗng nhiên nổ tung, hóa thành một hình chữ màu đỏ mơ hồ.

Chữ đó không phải linh văn, cũng không phải tỏa văn, mà có vẻ như là một hệ thống chữ cái hoàn toàn đơn độc khác.

Vùng ngoại ô Thứ Đồng, trong một trang viên bằng phẳng có vô số thi thể lung tung ngã xuống mặt đất.

Vẫn còn có mấy người đang đứng, thỉnh thoảng bỏ rơi vết máu trên đao kiếm.

Vết thương trên thân hai người trong đó còn có linh tuyến màu bạc chậm rãi thu nhỏ miệng và khép lại.

“Tỏa Liên bang vẫn còn muốn phản kháng? Đúng là không biết tự lượng sức mình.” Hàn Giai trở tay cắm chủy thủ màu bạc vào vỏ đao cột bên ngoài bắp đùi.

“Cũng không cần sơ suất, còn thiếu Lâm Lang hội cuối cùng không có giải quyết, tất cả vẫn chưa chắc chắn đâu.” Một nữ tử áo đỏ khác trầm giọng nói.

“Bình Nhi tính tình cẩn thận, đây là chuyện tốt.”

Chúc Vạn Quốc đi ra từ cửa lớn của trang viên, xóa đi vết máu bắn trên mặt.

“Sau đó thì chờ bọn họ tỷ thí lúc nào. Hôm nay Lâm Lang hội đã đang triệu tập cao thủ, chuẩn bị trùng kích Trầm Hương quan. Để báo thù tàng chủ bị giết trước đó.”

“Lúc này đây bất luận Chu Huyết Minh không muốn thế nào, con mình bị giết, trung thần bị chém đầu, hắn ta còn không biểu thị nữa, thì tiếp đó sẽ không có cách nào đặt chân ở Lâm Lang hội. Uy tín mất hết, hai bên hải tặc trong đường thủy đó sẽ không chịu phục như vậy đâu.”

Chúc Vạn Quốc tỉ mỉ sắp xếp lại suy nghĩ, xác định không để quên gì nữa, lúc này nâng tay lên.

“Rút lui đi. Người bên quan phủ sắp đến rồi.”

“Vâng.”

Bình Nhi và Hàn Giai vội vàng cúi đầu đáp lời, bắt đầu thông báo giáo chúng bốn phía rời khỏi.

Chúc Vạn Quốc mỉm cười, hôm nay tất cả kế hoạch thuận lợi, chỉ đợi kết quả Lâm Lang hội ra tay với Trầm Hương cung.

Như vậy, vừa có thể suy yếu thực lực của Lâm Lang hội, gây xích mích quan phủ hải quân hạ thủ với hắn, vừa có thể thấy rõ tên Trương Ảnh Đại Đạo Giáo rốt cuộc ẩn giấu thực lực gì. Trước đó hắn liên tục phá hủy quy hoạch đại cục trong giáo. Nếu người đó chỉ là vận khí, vậy thì cũng có thể nương lúc này đây mượn đao giết người, thanh trừ người này. Như vậy, Thiên Bảo cung nhất định sẽ tức giận, đến lúc đó…

Ngày hôm sau, qua đêm, trời vừa rạng sáng.

Một chiếc thuyền biển ba cánh buồm nhanh chóng ra biển, lặng yên không tiếng động chạy hướng phía phụ cận đảo Khoái Ý, tổng bộ lâm thời của Lâm Lang hội.

Lâm Lang hội trừ đảo Lâm Lang ra, tổng bộ chân chính thật ra nằm trên một hòn đảo bí mật.

Mà đảo Khoái Ý, chính là tổng bộ lâm thời bọn họ bố trí bên ngoài để trao đổi vật tư với bên cảng Thứ Đồng,

Hải vực nơi đây trải rộng đá ngầm, đội thuyền tầm thường cơ bản là đến gần cũng khó.

Là nơi dễ thủ khó công tương đối nổi danh.

Mà Lâm Lang hội nắm giữ một thông đạo ra vào bí ẩn chuyên chúc.

Trên tàu biển.

Trương Vinh Phương và Trương Vân Khải đứng sóng vai, hơn mười thuyền viên của Nghịch giáo không tiếng động ra sức chèo thuyền, chèo lái về phía trước.

"Công tử dự định làm thế nào?" Trương Vân Khải nhìn Trương Vinh Phương với sắc mặt trầm ổn ở bên cạnh, có chút nghi ngờ.

"Trương thúc đang lo lắng cái gì à?" Sắc mặt Trương Vinh Phương bình tĩnh. "Nếu ta dám một mình đi tới Lâm Lang hội, liền đương nhiên có phương pháp của bản thân ta."

"Trong Lâm Lang hội cao thủ đông đảo, chỉ dựa vào mỗi mình ta, chính diện lên đảo, sợ rằng…" Trương Vân Khải cau mày.

Hắn vốn không lên kế hoạch gì, cứ hai người đi tới như vậy là được.

Một số hảo thủ Nghịch giáo trên tàu biển, chính là dùng để bảo đảm trở về đội thuyền, cũng không phải là xuất lực lên đảo.

Trương Vinh Phương thấy thế, mỉm cười.

"Một cái phân bộ mà thôi, hơn nữa, Trương thúc quên rằng ta đã từng xuất thân nơi nào rồi à? Dịch dung dị hình, thiên hạ này không phải một mình kẻ đứng sau màn biết."

Chương 754: Che đậy (5)

Hắn nói rồi nhấc chiếc hộp mình xách theo trong tay lên, cẩn thận lấy ra hai tấm mặt nạ kỳ dị thật như da người.

Mặt nạ giống như là mới kéo xuống từ trên mặt người, mềm mại nhẵn nhụi.

Vẫn còn có vân da nhàn nhạt.

“Cái này!?” Hai mắt Trương Vân Khải sáng ngời, nhận một cái trong đó, cầm ở trong tay, nhẹ nhàng quan sát kiểm tra.

“Thủ đoạn này, có thật là lấy giả đánh tráo không vậy!” Lão tán thán kinh ngạc nói.

“Trước đây Kim Sí Lầu là một phần của Đông tông, đã lấy được không biết bao nhiêu phương pháp điều tra tình báo và ẩn giấu bản thân, điểm ấy chẳng qua là chỉ là một số phương pháp ta thấy phù hợp với hành động của chúng ta nhất mà thôi.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Nếu là điều tra, vậy cần phải ẩn giấu thân phận của chúng ta. Nếu bên trong Trầm Hương quan ta có người dịch dung, như vậy Lâm Lang hội dẫn phát phiền toái lúc ban đầu, tuyệt đối càng nhiều hơn!”

“Bắt người, thẩm vấn, truy vết, đánh bất ngờ, lúc này chúng ta lấy tốc độ nhanh nhất, xác định tình huống trong lúc đối phương không phát hiện ra.”

Lời Trương Vinh Phương nói khiến Trương Vân Khải liên tục gật đầu.

Nếu muốn lấy được chân tướng thì nhất định phải ẩn giấu bản thân trước, ngăn chặn tất cả khả năng bị đối phương phát hiện

Lúc này, Trương Vân Khải tỉ mỉ hỏi hắn về phương pháp sử dụng mặt nạ da người này, làm sao để ngụy trang thân hình.

Hai người nếm thử một hai lần.

Gần đến bốn giờ hơn, thuyền biển dần dần tiếp cận đảo Khoái Ý.

Trên mặt biển đen ngòm, một khối bóng đen như núi lửa dần dần biến lớn theo tốc độ thuyền tới gần.

Hai người Trương Vinh Phương và Trương Vân Khải đeo mặt nạ da người, hoàn toàn biến thành hai người khác.

Đứng ở đầu thuyền, hai người nhìn hải đảo từ phía xa.

“Khoảng cách này là đủ rồi, tới gần nữa thì có thể sẽ bị phát hiện.” Trương Vinh Phương ý bảo thuyền viên dừng lại.

Sau đó buông thuyền nhỏ.

Hai người đi lên thuyền nhỏ, dùng mái chèo trợ lực nhanh chóng tiếp cận đảo Khoái Ý.

Thuyền nhỏ thấm nước cực ít, tính bí mật rất cao. Hơn nữa hai người Trương Vinh Phương đều là cao thủ Siêu Phẩm, sức mạnh lớn, tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều.

Thuyền nhỏ lặng yên tới gần một vách đá thẳng đứng.

Từ xa nhìn lại, lấy thị lực của Trương Vinh Phương có thể thấy rõ ràng, trên vách đá có người canh gác được xếp đặt đặc biệt.

“Công tử, chúng ta đơn độc đi vào à?” Trương Vân Khải nhìn về phía Trương Vinh Phương, đến nơi này, đương nhiên hắn có phương pháp của riêng mình.

“Đúng vậy.” Trương Vinh Phương gật đầu.

Hai người nhanh chóng chèo thuyền nhỏ đến gần đá ngầm, giấu vào một kẽ hở, cột chắc.

Trương Vân Khải không rên một tiếng, thân hình cấp tốc nhập vào rừng cây dừa trên đảo.

Chờ sau khi hắn rời đi, Trương Vinh Phương đứng ở chỗ cũ, ngắm nhìn bốn phía.

Dưới Ám Quang Thị Giác, vùng bãi biển này trong mắt hắn giống như ban ngày.

“Luyện võ công lâu như vậy, vừa lúc đi ra nóng người… Thực sự là… đã lâu rồi không có ngửi được bầu không khí tự do như thế…”

Trương Vinh Phương hít sâu một hơi, tâm trạng thoáng sảng khoái.

Mặc dù là đi ra hành động, nhưng trong lòng hắn trái lại có loại cảm giác nhẹ nhõm sung sướng.

Trước đó luôn nằm trong trạng thái bảo hộ, một mực áp lực mình tu hành tập võ, hôm nay thật vất vả mới an bài xong tất cả, đi ra thả lỏng một chút.

Cả người giống như một chiếc lò xo căng chặt, bỗng chốc bị thả lỏng bung ra.

Về phần bắt người dịch dung, tìm kiếm kẻ đứng đằng sau.

Đối với người khác thì có thể rất khó, nhưng đối với hắn thì thật ra rất đơn giản.

Vụt.

Một tiếng vang nhỏ, Trương Vinh Phương cấp tốc chạy lên đỉnh vách đá trên đảo.

Không bao lâu sau.

Trên đỉnh vách núi, mấy thành viên Lâm Lang hội phụ trách canh gác không tiếng động té trên mặt đất.

Mà Trương Vinh Phương đứng ở chỗ cao, nhìn ra xa toàn đảo. Rất nhanh tìm được chỗ mọi người trên đảo tụ tập.

Gió thổi gào thét trên biển, lúc này hắn tung người một cái, nhanh chóng tiếp cận qua phía đó.

Đi qua tảng lớn rừng dừa, chính là một khu phòng ngủ, phòng nhỏ được xây bằng gỗ ở trong rừng.

Những căn phòng nhỏ ấy đều treo trên bầu trời, dưới đáy đều dùng cột gỗ chống đỡ. Diện tích của mỗi căn phòng nhỏ không nhỏ lắm, ít nhất có thể đủ cho bốn năm người ở.

Lúc này sắc trời sáng rõ, đã có người dậy sớm, có người đi gánh nước, có người rửa mặt tắm dội, còn có người tập võ ở trên đất trống.

Trên đảo gió biển gào thét, âm thanh ầm ĩ.

Trương Vinh Phương cũng không dây dưa, nương cây cỏ yểm hộ, lặng yên đi tới một căn phòng nhỏ.

Hắn không có đi vào, chỉ là đứng trước cửa sổ của căn phòng, nhìn vào bên trong qua khe cửa.

Ám Quang Thị Giác cường hãn khiến hắn liếc mắt cái là có thể phân biệt ra được, người nào là dịch dung, người nào là người thật.

Trong gian phòng có hai người nằm nghiêng, theo tốc độ chảy cùng tổng sản lượng khí huyết của Ám Quang Thị Giác đến xem, chỉ là hai người thường.

Chương 755: Truy tìm (1)

Trương Vinh Phương không có ngừng lại, tiếp tục đến căn phòng kế tiếp.

Tổng sản lượng khí huyết có thể thể hiện qua phẩm chất, tốc độ chảy của huyết quản, cùng với phương diện màu sắc bên trong thị giác.

Thế nên hắn nhìn đến mức quá nhiều, cũng đại khái có thể phân biệt ra được độ sâu cạn của thực lực đối phương.

Đương nhiên, võ giả Bái Thần khác nhau, mạch máu kinh mạch của bọn họ đều là màu đỏ hỗn loạn với màu bạc, tương đối quỷ dị.

Chốc lát sau, tính bí mật vốn từ Linh Xà Thân Pháp ban đầu khiến hắn không làm kinh động bất luận kẻ nào, chỉ mấy phút đồng hồ, hắn đã tra xét hết toàn bộ các căn phòng.

Cuối cùng.

Trong phòng xếp hạng thứ ba đếm ngược trong doanh địa, ánh mắt Trương Vinh Phương bỗng ngưng tụ.

"Tìm được rồi!"

Phụt.

Cửa phòng bị Ưng Trảo Công đâm thủng bóp gảy then cửa, hắn mạnh mẽ xông vào, bắt một người còn đang ngủ say trên giường rồi xoay người rời đi.

Trên giường còn có một nữ tử thanh tú nằm ngủ, nàng hoàn toàn không phát hiện ra bên cạnh mình thiếu một người.

Rất nhanh cửa phòng lại đóng lại.

Trương Vinh Phương dẫn theo nam tử, tiến hành thân pháp, lặng yên không tiếng động trượt rời khỏi doanh địa giống như cự mãng

Một tay hắn nhấc nam tử, tay còn lại cầm khăn ướt thuốc mê đã chuẩn bị xong từ lâu, đang che trên chỗ miệng mũi nam tử kia.

Chỉ là vài giây, đã chạy ra ngoài mấy chục mét.

Hắn bỗng dừng bước, lấy ra một cái còi và thổi nó.

Tiếng chim hót quái dị nhất thời truyền mở ra.

Rất nhanh, thân hình Trương Vân Khải chớp lóe hướng về bên này, rơi xuống đất đi tới trong rừng.

“Nhanh như vậy!?” Lão ngạc nhiên nhìn Trương Vinh Phương nắm một nam tử trong tay.

“Không vội, ta đi xem một lần nữa, ngươi giúp ta trông coi một lát. Chú ý đừng phá da mặt dịch dung của bọn họ, nó sẽ khiến những người này trúng độc bỏ mình.”

Trương Vinh Phương căn dặn một tiếng, xoay người lại biến mất trong rừng.

Trương Vân Khải nhìn nam tử trần truồng trên mặt đất, cái này…

Trương Vinh Phương mới vừa tìm được doanh địa… trước sau còn chưa tới được mười phút nữa…

Thế nên không hổ là Đạo tử sao?

Lão đè nỗi kinh ngạc trong lòng, tiến lên cẩn thận kiểm tra nam tử trên mặt đất.

Rất nhanh, lão quả là phát hiện ra chút khác biệt về màu da ở sát biên giới khuôn mặt của đối phương, có vẻ như thực sự là đeo mặt nạ…

“Cái này…!?”

Trong lòng lão rung động, sự khác biệt rất nhỏ như thế mà có thể tìm được người nhanh như vậy? Ánh mắt của Đạo tử hình như có chút lợi hại đấy…

Phụt, phụt.

Đột nhiên có hai tiếng vang.

Trương Vân Khải ngẩng đầu nhìn lên, lại là hai người hôn mê, một nam một nữ bị ném trên mặt đất.

“Chính là ba người này. Ta đã đi khắp doanh địa rồi. Đi thôi, trở về thẩm vấn xem sao.” Giọng điệu của Trương Vinh Phương mang theo vẻ thất vọng.

Thật ra hắn muốn tìm một cao thủ để thỏa mãn tâm nguyện, chém giết vận động một phen.

Nhưng tiếc là… tất cả mọi người ở đây đều yếu nhớt.

Mặc dù có yếu nhớt thật, nhưng khi bắn chùm súng kíp cung nỏ thì vẫn rất có uy lực.

Nhưng vẫn là không tận hứng bằng việc một mình đấu với cao thủ.

Thế giới này khô khan nhàm chán như thế, dẫn đến phương thức giải trí duy nhất của hắn hiện giờ, chính là quyết đấu với cao thủ cường địch.

Trương Vân Khải không nói nên lời, nhìn ba người trên mặt đất, bỗng nhiên cảm giác lần này mình qua đây có phải là có chút dư thừa không.

“Thân thủ tốc độ này của ngài, nếu không chúng ta đi tổng bộ Lâm Lang hội dạo chơi xem?” Lão không biết nói gì.

“Ngươi biết ở đâu không? Nghe nói nằm ngoài ít nhất mấy trăm hải lý, biển rộng mênh mông, ngươi đi đâu tìm? Thuận gió đi qua đều mất rất nhiều ngày đi?”

Trương Vinh Phương không phải là đứa ngây ngô không gì không hiểu.

Đi tới Thứ Đồng lâu như vậy, tốt xấu gì hắn cũng hiểu được tốc độ thuyền biển đại khái của thời đại này.

Mấy trăm hải lý, thuyền biển nhanh nhất cũng phải chạy vài ngày mới có thể tới.

Chớ nói chi là còn cần tìm kiếm khắp nơi.

Hắn không có nhiều thời gian để hao phí như vậy.

“Ta thì không biết ở đâu, nhưng bọn họ biết đấy.” Trương Vân Khải chỉ ba người trên mặt đất.

“Theo ta được biết, Lâm Lang hội bọn họ vẫn luôn đào tạo chim biển như là công cụ đưa tin.”

“Trước thẩm vấn xem sao, nếu như phải thì động thủ, nếu không phải, đều đến nước này rồi, phải đi rút củi dưới đáy nồi.”

Trương Vinh Phương mỉm cười. Hắn nhấc hai người lên, xoay người đi đến hướng thuyền nhỏ.

Trương Vân Khải nhấc một người đi theo ở phía sau.

Không hề chậm trễ chút nào, khi hai người bắt được ba người trở lại trên tàu biển thì lúc này doanh địa trên đảo đã sôi sùng sục.

Nhiều đội nhân mã giơ cây đuốc, kêu to tìm kiếm xung quanh.

Tiếng còng gõ cảnh báo gõ liên tiếp không ngừng bay tới.

Mà mấy người Trương Vinh Phương đã lên thuyền biển chạy về nơi xa từ lâu.

*

Chương 756: Truy tìm (2)

Vùng ngoại ô Thứ Đồng, trong một bến tàu hoang dã.

Hai chiếc thuyền đen hai buồm lẳng lặng dừng bên cạnh bến tàu, trên thuyền có ít ngọn đèn dầu le lói chập chờn, thỉnh thoảng lắc lư theo sóng biển.

Chúc Vạn Quốc nhẹ nhàng đẩy cửa sổ trên khoang, khiến không khí ẩm ướt tanh nồng xuyên thấu vào bên trong.

Nhìn bóng đêm đen như mực ngoài cửa sổ, dãy đồi núi phập phồng nơi xa, nghe tiếng nước biển ào ào không ngừng bên tai.

Nét mặt hắn ta mơ hồ nổi lên một tia hồi ức.

"Ngọc hải như mực niệm như sương, kim vân như đồ tâm tỉ thiên. Vinh hoa phú quý đều mộng ảo, nhớ lại chuyện xưa ức điền viên…"

"Công tử lại bắt đầu đa sầu đa cảm…" Hàn Giai ở trong phòng chậm rãi thả chén canh hạt sen mộc nhĩ trắng trong tay xuống, ánh mắt nhìn về phía Chúc Vạn Quốc hơi nhu hòa.

"Chỉ là có hơi nhớ tới trước đây… Khi đó, ở đất ẩn cư của sư tôn, mỗi ngày chính là đơn giản tập võ học văn, cuộc sống đơn giản rồi lại thỏa mãn.

Mà hôm nay, cho dù cái gì cũng có, thế nhưng cảm giác hài lòng đơn thuần ấy, lại không cảm giác có được từ lâu…"

Chúc Vạn Quốc nhẹ nhàng thở dài.

"Công tử đây là nhớ nhà… mệt mỏi." Trong mắt Hàn Giai lóe lên một sự thương tiếc

"Có lẽ vậy. Ngươi có lòng rồi. Thật ra ngươi không cần như vậy." Chúc Vạn Quốc tiến ra phía trước, nhận chén canh mộc nhĩ trắng.

"Hàn Giai nguyện ý." Hai mắt Hàn Giai sáng quắc ngẩng đầu nhìn về phía hắn ta.

"Ngươi…" Ánh mắt Chúc Vạn Quốc khẽ nhúc nhích, đang định nói gì.

Bỗng cửa phòng bị nhẹ nhàng gõ vang, tiết tấu hơi gấp gáp.

“Chuyện gì?” Một vòng nhu hòa trong mắt Chúc Vạn Quốc cấp tốc tiêu tán, sắc mặt lạnh lùng xuống.

“Công tử, người Bách biến tra được tin tức then chốt. Là liên quan tới Trầm Hương cung và Nghịch giáo!”

Người ngoài cửa trầm giọng trả lời.

“Ồ? Tiến vào đi.” Trong đầu Chúc Vạn Quốc chợt lướt qua một ý nghĩ.

Trầm Hương cung có đại biểu là Trương Ảnh Đại Đạo Giáo, mà Nghịch giáo, thì là phản tặc giơ vang khẩu hiện nghịch phản Đại Linh, một mực ở bản địa Thứ Đồng.

Nếu như hai bên có liên hệ với nhau, vậy…

Trong lòng hắn ta nhất thời hiện lên không ít suy đoán và tính toán.

Cửa phòng mở ra, một giáo chúng Thiên Giáo Minh vào cửa, quỳ một chân trên đất.

“Công tử, đây là mật quyển văn thư Bách biến truyền tới.” Hắn ta dâng một ống trúc phong sáp bằng hai tay.

Chúc Vạn Quốc cầm lấy ống trúc, mở ra phong sáp, đổ ra tài liệu.

Tiến hành về sau, hắn ta tỉ mỉ kiểm tra.

Trên ấy ghi chép chi chít về quỹ tích tiếp xúc ẩn núp của Nghịch giáo và Trầm Hương cung, còn có thời gian cụ thể, địa điểm, nhân vật.

“Tốt tốt tốt!! Việc này nếu truyền ra ngoài… Trương Ảnh kia sợ là phải thân bại danh liệt! Nếu an bài làm…”

Bỗng, nơi khóe mắt hắn ta dường như nhìn thấy gì điểm đỏ.

“Vật gì vậy?”

Chúc Vạn Quốc hơi nhíu mày, nhìn về phía hướng kia.

Là ngoài cửa sổ.

Nơi xa ngoài cửa sổ, cách đội thuyền ngoài mấy trăm mét, trên một gò đất chỗ lưng chừng núi.

Một điểm đỏ lóe lên một cái.

“Điểm đỏ?”

Hắn ta cau mày đến gần cửa sổ, muốn nhìn rõ xem.

Ầm ầm!!!

Trong nháy mắt, toàn bộ đội thuyền chấn động kịch liệt.

Thân thuyền kịch liệt lay động, mất đi cân đối.

Sàn nhà rung động, đồ vật chỗ cao đều rơi xuống đất, vỡ nát. Ấm trà cái chén trên bàn ngã lệch ngã nhào.

Toàn bộ phòng trên khoang đều hỗn độn.

Bên ngoài hành lang cũng truyền đến một hồi tiếng thét lên, ngay sau đó là tiếng cơ thể ngã sấp liên tiếp.

Tiếng nổ lớn như là nổ tung ở bên cạnh thân tàu.

Nhìn từ đằng xa, trên boong tàu của toàn bộ đội thuyền sáng lên ánh lửa.

Lửa nóng, vụ nổ, khói đen, trong nháy mắt đã khiến cả con tàu chìm mạnh xuống.

Đoàng đoàng đoàng đoàng!!

Ánh sáng đỏ liên tục không ngừng hiện lên.

Từng viên đạn pháo đánh trúng thân tàu, hỏa dược nổ tung, tấm ván gỗ cũng thế, hình thành bạo tạc thương tổn lần thứ hai.

Mấy vụn gỗ nổ bắn ra giống như là đạn, xuyên thấu thủy thủ Thiên Giáo Minh bất ngờ không kịp đề phòng xung quanh.

Hai đội thuyền lần lượt thừa nhận oanh kích liên tục không ngừng.

Trên gò đất.

Trương Vinh Phương đứng chắp tay, bên cạnh là Thượng Quan Liên Nguyệt đi theo cùng.

Phía trước hai người là từng dãy pháo binh, hỏa thương binh, cung nỏ binh, đao thuẫn binh bày trận.

Tổng cộng hai mươi hỏa pháo di động bên trú quân đều bị Thượng Quan Liên Nguyệt điều động qua đây.

Lúc này đang rất có thứ tự luân phiên châm lửa, oanh tạc.

Thượng Quan Liên Nguyệt là được thượng cấp điều tới phối hợp phòng giữ Trầm Hương cung.

Lúc này hơn nửa đêm bị Đạo tử Trương Ảnh gọi dậy, sau đó kéo người qua đây oanh tạc quanh hai đội thuyền không rõ ràng cho lắm.

Nếu như đổi thành người khác, có lẽ còn phải hỏi vì sao.

Nhưng nếu Trương Ảnh nói thẳng tất cả trách nhiệm có hắn phụ trách, vậy còn nói cái gì, cứ bắn mẹ nó là xong!

Thượng Quan Liên Nguyệt đứng góc hơi nghiêng, nơi khóe mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Trương Vinh Phương

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy vị Đạo tử Đại Đạo Giáo nghe đồn đã lâu.

Người Đạo tử trước đó chỉ là giả dối, vừa nhìn là thấy hắn ta có bộ dạng ngu ngốc, nhưng người lần này lại khác.

Nói thật, chỉ nhìn từ bên ngoài rất có chút không đoán được.

“Thượng Quan tướng quân, đêm khuya xuất binh, làm phiền tướng quân và chư vị tướng sĩ rồi.” Trương Vinh Phương đứng từ xa nhìn đội thuyền bị đánh nổ, vẻ mặt bình tĩnh.

Lúc này hai chiếc thuyền đã bắt đầu gãy ngang, chậm rãi trầm xuống.

Trên thân tàu dấy lên lửa lớn.

Đứng nhìn từ xa, đám người trông như con kiến chen lấn nhảy thuyền đào sinh.

“Lệnh của Đạo tử, bản tướng đương nhiên phối hợp.” Thượng Quan Liên Nguyệt cười nói: “Chỉ là không biết hai chiếc thuyền này rốt cuộc có nội tình gì, thế mà lại có thể chọc giận Đạo tử tự mình đốc chiến pháo oanh?”

Uy lực của đại bác thế nào, hắn biết rõ, đừng nói người thường, coi như là Tông Sư, khi né tránh không kịp cũng phải chết.

Chỉ có mấy võ giả Bái Thần như Linh Vệ Linh Lạc mới có thể còn sống.

“Chỉ là một ít tôm tép nhãi nhép, âm thầm gây sự, lại còn cho rằng tất cả đều nắm ở trong tay. Đáng tiếc… bọn họ đã quên nơi này là ở đâu.” Trương Vinh Phương mỉm cười.

“Tính toán ra, trên hai chiếc thuyền đó hẳn còn có cao thủ, lát nữa còn phải nhờ tướng quân tự mình xuất thủ chém giết mới phải.”

Hắn nhìn ra Thượng Quan Liên Nguyệt này có tâm tư của mình. Nhưng thì tính sao?

Chỉ cần người này vẫn còn là tướng quân Linh đình, thì ở bên ngoài nhất định phải phối hợp cùng mình. Bằng không chính là trái với lệnh của Linh đình.

Hôm nay thanh thế của Đại Đạo Giáo càng to lớn, nếu Thượng Quan Liên Nguyệt là cao thủ Tuyết Hồng các Linh đình, nếu không phối hợp mệnh lệnh, đó chính là đại nghịch bất đạo.

Không cần người khác động thủ, mặt trên ra lệnh một tiếng thì chỉ có kết cục thân bại danh liệt, bỏ mình tại chỗ.

“Nếu như Đạo tử ra lệnh, hạ quan đương nhiên phối hợp.” Thượng Quan Liên Nguyệt nâng tay phải lên.

Nhất thời, hai cự hán toàn thân trọng giáp, lưng đeo khiên tháp trảm đao ở sau lưng chậm rãi gỡ xuống trảm đao, tiến vào trạng thái cảnh giới tác chiến.

“Hai người các ngươi, bảo vệ tốt an nguy của Đạo tử cho ta, nếu như có sai lầm, để mạng lại đền!”

“Rõ!!”

Hai cự hán lớn tiếng đáp lại.

Bọn họ mặc áo giáp, chỉ riêng độ dày của miếng che tay, nhìn qua đã bằng một chỉ.

Áo giáp cỡ đó, sợ là súng kíp bình thường đều không có thể phá vỡ được.

A!!!!

Đúng lúc này, hướng hai chiếc thuyền bị đánh nổ thân tàu bỗng nhiên truyền đến một tiếng thét phẫn nộ.

Bên bờ biển, trên bến tàu.

Ngọn lửa lớn trên thân thuyền nửa trầm chiếu rọi bên bờ, trở thành nguồn sáng duy nhất.

A a a!!

Chúc Vạn Quốc ngửa đầu rống giận.

Một khắc trước, hắn ta vẫn còn nằm giữ tất cả trong lòng bàn tay, một khắc sau… tất cả đều hóa thành bọt nước.

Cúi đầu, hắn ta nhìn hơn năm mươi người hối hả trốn ra được còn lại.

Hắn ta mang tới tổng cộng hơn hai trăm tinh nhuệ, bỗng nhiên bị tập kích oanh tạc, giờ chỉ còn lại có mấy người như vậy.

Giờ này khắc này, lòng hắn ta đang rỉ máu!

“Ai… Rốt cuộc là ai!!!?” Hắn ta điên cuồng gầm to, mắt đầy tơ máu, khuôn mặt dữ tợn.

Sự chênh lệch to lớn khiến tâm trạng hắn ta triệt để sụp đổ.

Hắn ta thậm chí không cách nào tưởng tượng được, khi mình mang người trở về, sư tôn sẽ có phản ứng thế nào.

Rõ ràng…

Rõ ràng kế hoạch của hắn ta tất cả đều rất hoàn mỹ!

Vì sao!?

Vì sao!!!!

“Có pháo của mình chỉ có quan quân!” Hàn Giai và Bình Nhi đều là Linh Lạc, lúc này vẻ mặt Bình Nhi nghiêm túc, không ngừng quét mắt nhìn tình huống chung quanh.

“Công tử, chúng ta phải lập tức rời khỏi đây! Chỉ sợ là có quan quân đã theo dõi chúng ta!”

“Sợ cái gì! Trước đi giết bên bắn pháo đã! Chỉ là Thứ Đồng thì có cao thủ nào có thể ngăn cản được chúng ta!?” Hàn Giai tức giận nói.

“Đúng vậy! Công tử, chúng ta giết đi qua! Phế đi đám pháo đầu kia!!!”

“Một đám binh đầu to không biết sống chết! Cạo chết bọn họ!!”

“Công tử! Giết đi!!”

Lúc này mọi người đều vừa sợ vừa giận, đang say giấc nồng thì bị giật mình tỉnh giấc, thiếu chút nữa sinh tử một đường.

Lúc này sợ hãi và kinh hãi, cấp tốc chuyển biến thành lửa giận, nhu cầu cấp bách của bọn họ là phát tiết ngọn lửa này.

“Tần tiền bối Đao Một Mắt đâu!?” Chúc Vạn Quốc đè xuống lửa giận, bỗng nhìn quét xung quanh.

“Tần tiền bối đã hướng qua bên kia trước khi bị đánh nổ!” Một giáo chúng cấp tốc trả lời.

“Đã như vậy… chúng ta cũng lên!!” Hàn Giai lên tiếng nói.

“Câm miệng!” Chúc Vạn Quốc nhịn tính tình, nhắm mắt, hít một hơi thật dài.

“Không đúng! Rốt cuộc là chúng ta đã bại lộ thế nào? Hiện tại cái gì cũng không biết. Địch trong tối ta ngoài sáng, mọi người phân tán ra trước đã! Đừng lại để pháo kích.”

Lúc này mọi người mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng phân tán bốn phía.

Trận pháo kích mãnh liệt vừa nãy, sợ rằng đã thành bóng macả đời sau này của bọn họ.

Chương 757: Truy tìm (3)

Không phải là võ nhân nào đều từng bị pháo kích oanh tạc.

Võ nhân bình thường thật đúng là không có cái phúc này.

“Rút lui trước!” Chúc Vạn Quốc bỗng đè xuống kinh sợ trong lòng, nghĩ đến một cái khả năng. “Chúng ta rút lui trước!”

“Thế nhưng là công tử!?” Một đầu lĩnh trong Bách biến gấp giọng nói.

“Không có thế nhưng! Chia làm ba đội, Lý Chương, u Dương Nhược, Trần Tiêu Quan, ba người các ngươi dẫn đội! Phân ba phương hướng rời khỏi! Lập tức, lập tức!!” Lúc này Chúc Vạn Quốc dẫn đầu phóng hướng dã ngoại rời xa Thứ Đồng.

Hàn Giai và Bình Nhi dừng một chút, cũng mang theo tầm mười người theo sát phía sau.

Những người còn lại đưa mắt nhìn nhau, cấp tốc dựa theo lời Chúc Vạn Quốc nói, chia làm ba đội, phóng theo hai phương hướng khác rời khỏi.

Chỉ là mới chạy ra không bao xa.

Trong bóng tối, có nhiều đội quan binh xông tới trước mặt.

Trong tiếng xé gió vù vù của kình nỏ, mới vừa thấy mặt, kình nỏ quân dụng của quan binh đã bắn quanh một lượt.

Mọi người Thiên Giáo Minh vẫn chưa hoàn toàn tản ra xông lên, đã té sấp xuống.

“Sinh tử ở đây, giết!!!”

Hai Cửu Phẩm rút đao vọt tới trước rống giận.

Nhưng còn chưa chạy ra vài bước, hai người đã bị đợt súng kíp rậm rạp chằng chịt thứ hai bắn một lượt, đánh thành cái sàng.

Hai người ngã nhào xuống đất, vết thương toàn thân hiện lên linh tuyến màu bạc.

Linh tuyến đang muốn khép lại.

Phụt phụt.

Một trọng giáp sĩ sừng trâu thể trạng cường tráng, mặc trên người trọng giáp đen kịt trọng giáp khom lưng đưa tay đâm vào vết thương của hai người.

Rất nhanh, một âm thanh quái dị giống như tiếng hút cấp tốc vang lên.

Hai Linh Vệ Cửu Phẩm của Thiên Giáo Minh run rẩy kịch liệt, co quắp, linh tuyến màu bạc trên người không ngừng giãy dụa, cố gắng thoát đi.

Nhưng không làm được gì cả, rất nhanh, tất cả linh tuyến của hai người đều bị trọng giáp sĩ sừng trâu hút vào hai tay.

"Khà khà, vẫn là đi theo Thượng Quan tướng quân cùng ra ngoài sảng khoái…" Dưới mũ giáp đen kịt của trọng giáp sĩ vang lên tiếng nói khàn khàn.

Đội ngũ phân tán né ra bên kia cũng tương tự bị một trọng giáp sĩ sừng trâu lãnh đạo chặn giết.

Quân chính quy chống lại với quân ô hợp của Thiên Giáo Minh.

Quân sự chống đối với đấu pháp giang hồ, song phương đều có cao thủ đi đầu.

Trong đất trống như này, cao thủ giang hồ cơ bản đều bị tàn sát.

Đám tinh nhuệ Thiên Giáo Minh giống bầy sâu, tiến hành thân pháp cố gắng thoát đi tứ tán, nhưng tiếc là bọn họ vẫn chậm một bước.

Trong một hồi tiếng súng dày đặc, hơn nửa số người bọn họ mới vừa đối mặt đã bị bắn chết tại chỗ.

Còn lại bị tản ra đả thương, tốc độ giảm đi, sau đó lại bị vây giết, chỉ còn lại lác đác không có mấy người thành công thoát đi.

*

Trong bóng tối.

Thân hình Đao Một Mắt Tần Hương Hồng giống rắn, không ngừng tách ra tên nỏ súng kíp bay vụt xuống.

Trong nội tâm nàng ta nghẹn một đám lửa, bay tới tiếp cận trận doanh pháo binh.

Khoảng cách tầm bắn lửa đạn mấy trăm mét, với nàng ta cũng chỉ hai mươi mấy giây là đến được.

Đây là do nàng ta không ngừng đi vòng, lẩn tránh vũ khí tầm xa mới sẽ kéo dài như thế.

Mắt thấy phía trước chính là trận hình pháo binh, trong mắt Tần Hương Hồng mang theo sát ý, dưới chân điểm một cái định đánh giết phía trước.

“Đạo tử thật không lừa ta. Quả là có cao thủ!”

Bỗng một ánh đao lạnh thấu xương chém tới từ một bên.

Vụt!!

Trong bóng đêm, ánh đao phản xạ ánh lửa nơi xa, mơ hồ mang theo màu đỏ sậm cuốn tới, tiếp cận cổ Tần Hương Hồng.

“Ai dám ngăn ta!?!”

Tần Hương Hồng hét lớn một tiếng, rút đao nhaanh như tia chớp chém về phía trước.

Keng!!!

Tiếng đánh khổng lồ nổ tung.

Hai thanh thân đao đánh chính diện.

Một thanh Trảm Mã đao, một thanh trọng đao một lưỡi, cỡ hai người cách xa.

Nhưng quỷ dị là, Trảm Mã đao của Thượng Quan Liên Nguyệt, vũ khí hạng nặng dài đến hơn ba mét, thế mà lại bị một kích này sống sờ sờ đẩy ra.

Hai tay của hắn cầm đao, bị sức trảm kích thật lớn hung hăng đụng phải lùi lại mấy bước, cho đến giẫm lên một tảng đá nhô lên mới đứng vững.

“Ha ha ha!! Cao thủ như thế!! Chính hợp ý ta!!” Ánh mắt Thượng Quan Liên Nguyệt lóe lên một cái, chuôi đao trong tay hơi buông lỏng, định thuận thế tuột tay.

Nhưng hắn đúng là vẫn còn tiếp tục nắm chặt, lập tức cười ha hả,

Lúc này hắn tiến hành thân pháp, lướt người lên, chém ra một trảm đỏ sậm như trăng non.

Đều là Tam không, thực lực đối phương không phải chuyện đùa.

Đáng tiếc… Nếu chuyển sang nơi khác, đổi thời gian khác…

Đảo mắt hai người đánh thành một đoàn ở nửa đường.

Hai thanh đao một dài một ngắn thỉnh thoảng phá không, thỉnh thoảng thất bại, thỉnh thoảng đụng nhau bắn ra từng đốm lửa.

“Đáng tiếc ta không biết câu thi từ gì, nếu không bây giờ đã làm một bài thơ rồi, chẳng phải vui thay?”

Trương Vinh Phương lẳng lặng nhìn hai đại cao thủ chém giết thảm liệt cách đó không xa.

Chương 758: Truy tìm (3)

Bên cạnh là từng tầng khinh giáp binh đao khiên Đại Linh bảo vệ, còn có hai giáp sĩ khiêng tháp trọng hình vóc người khoa trương.

Sau khi thẩm vấn ra đầu mối ở trên thuyền, lúc này hắn cùng Trương Vân Khải suốt đêm chạy đường, cuối cùng tìm được căn cứ di động của Thiên Giáo Minh.

Không chần chờ chút nào, hắn lập tức trở về điều binh, không có nói cho Thượng Quan Liên Nguyệt đi đâu, cũng không nói giết ai.

Chỉ cứng rắn điều người qua đây, trực tiếp oanh tạc.

Nếu không làm như vậy, thật đúng là chưa chắc có thể giữ lại đám người của Thiên Giáo Minh được.

Dù sao rõ ràng hai chiếc thuyền này đã được cải trang, rất có thể là tốc độ thuyền cực nhanh, hơi có gió thổi cỏ lay là sẽ bỏ trốn mất dạng.

Hôm nay oanh tạc một phen trước, không chỉ có thể phòng ngừa đối phương thoát đi, còn có thể giảm thiểu tổn thương trên phạm vi lớn.

Hai đợt lửa đạn đó, chí ít có thể giảm đi một nửa thực lực của đối phương nhỉ?

"Các ngươi tên là gì?" Hắn hứng thú nhìn về phía hai giáp sĩ khổng lồ trước người.

Chỉ riêng chiều cao, hai người này còn cao hơn hắn, ít nhất phải hai mét năm hai mét sáu. Cực kỳ khoa trương.

Hơn nữa không phải là loại cao gầy, mà là bắp thịt toàn thân căng phồng rắn chắc, bằng không hoàn toàn không có khả năng gánh nổi một thân trọng giáp đó.

"Bẩm đại nhân, hạ quan Hạ Liên Nhi."

"Hạ quan Thu Như Sương."

Hai giọng nói vang lên từ trong nón an toàn của áo giáp.

“…” Sắc mặt Trương Vinh Phương bị kiềm hãm: “Thì ra là hai vị nữ tướng…”

“…Đại nhân không cần phải coi bọn ta như nữ tử. Bắt đầu từ lúc mười tuổi, bọn ta đã làm lễ tuyệt âm rồi.” Thu Như Sương trả lời.

Trương Vinh Phương đã từng nhìn thấy lễ tuyệt âm ở trong sách, đó là một quá trình uống thuốc phế bỏ nguyệt hồng của nữ tử.

Ngăn sạch lạc hồng mỗi tháng, xác thực có thể ngăn chặn nhược điểm mất máu mỗi tháng của nữ tử.

Thế nhưng bởi vậy sẽ vĩnh viễn mất đi năng lực sinh sản.

“Đại nhân thế mà đang thương tiếc thay bọn ta.” Hạ Liên Nhi cười khà khà: “Thật ra như vậy bọn ta rất thỏa mãn. Trong nhà tự có các huynh đệ tỷ muội khác nối dõi tông đường, bọn ta có thể chịu nổi hộ vệ an toàn chi dụng, đã rất khá rồi.”

“Các ngươi bao nhiêu tuổi rồi?” Trương Vinh Phương há hốc mồm, đổi câu muốn nói vừa nãy.

“Ta mười lăm tuổi rồi, Sương Sương tỷ mười sáu.” Hạ Liên Nhi trả lời. “Năm đó nếu không phải Thượng Quan tướng quân cứu bọn ta, sợ là bọn ta không thể sống tới lớn như vậy.”

Mới mười lăm, mười sáu tuổi, trong lòng Trương Vinh Phương chợt có cảm giác không rõ, không biết nên nói cái gì cho tốt.

Nghe thấy lời Hạ Liên Nhi nói.

Nói như vậy, Thượng Quan Liên Nguyệt trông thì hung hãn, nhưng vẫn là có một chút thiện tâm à?

“Các ngươi, đều là trẻ ngoan…” Hắn trầm mặc xuống, nghẹn một câu nói.

Hai vị này phỏng chừng cũng là chưa từng được người khác khen ngợi các nàng như vậy. Trong lúc nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Thình thịch!

Đúng lúc này, một đoạn đao gãy bay ngang ra ngoài, lướt qua đỉnh đầu của mấy người.

“Cẩu quan! Nạp mạng đi!”

Tay Tần Hương Hồng cầm thi thể của hai binh lính, ngăn cản trước người vội xông lên, chém tới một đao hướng phía Trương Vinh Phương.

“Lớn mật!”

Hạ Liên Nhi và Thu Như Sương đồng thời giơ khiên.

Hai chiếc khiên tháp màu đen cao một mét năm, rộng một mét chỉnh tề ngăn khuất trước người Trương Vinh Phương.

Keng!

Đao khiên tấn công.

Chấn động cực mạnh, bị chấn động đến mức hai người té ngã tản ra, không còn sức lực đứng lên.

Tần Hương Hồng máu me đầy mặt, trên cổ còn có lỗ thủng thật lớn, bên trong tơ bạc di động, rõ ràng bị trọng thương.

Nhưng sắc mặt nàng ta dữ tợn, hoàn toàn không để tâm đến nó, vẫn chém một đao hướng phía Trương Vinh Phương.

Tên bắn như mưa, đạn súng kíp đều đánh vào hai thi thể giáp sĩ trước người nàng ta, đều bị ngăn trở.

Bộp!

Ánh đao chém ra từ giữa khe của hai thi thể, giống như lôi điện, phủ lên đầu chém hướng trán của Trương Vinh Phương.

Ánh mắt Trương Vinh Phương hờ hững, cánh tay phải ngưng tụ lực lượng, chuẩn bị xuất thủ đón đỡ bất cứ lúc nào.

Chỉ là một khi đón đỡ ở lần này, thực lực hắn ẩn núp tất nhiên giấu không được.

Bên ngoài truyền ra hắn chỉ có thực lực Siêu Phẩm Ngoại Dược, lập tức sẽ phải tự sụp đổ.

Chỉ là Ngoại Dược, tuyệt đối không thể ngăn trở một kích dốc sức của Linh Lạc Tam không.

Hơn nữa, đều là Linh Lạc Tam không, Thượng Quan Liên Nguyệt lại có thể không ngăn trở được chắc?

Tâm tư trong lòng Trương Vinh Phương cấp tốc chuyển động, hai con mắt nhìn chằm chằm ánh đao càng ngày càng gần.

Ánh đao, càng ngày càng gần, càng ngày càng gần…

Phụt!

Sau đó đột nhiên ngừng lại, treo ở giữa không trung.

Sắc mặt Tần Hương Hồng ngạc nhiên, còn chưa kịp phản ứng thì cảm giác phần gáy đau xót.

Một bóng đen khổng lồ nhảy ra từ sau lưng, nắm cổ nàng ta, kéo cả người lẫn đao đi thẳng.

Chương 759: Chấm dứt (1)

Bóng đen khổng lồ kể cả Tần Hương Hồng bị đánh về phía xa giống như là đạn pháo, đảo mắt đã tiến vào sơn lâm, biến mất không thấy gì nữa.

Xung quanh vang lên từng hồi tiếng kinh hô.

Trương Vinh Phương nhìn hướng hai người rời khỏi, hai mắt híp lại.

Người khác thấy không rõ trong buổi tối.

Nhưng hắn lại khác.

Trong một cảnh vừa rồi, Ám Quang Thị Giác thấy rõ ràng người mang đi kẻ tập kích có thân hình bề ngoài rất giống với Thiên Thạch môn chủ Tả Hàn.

“Tốc độ thật nhanh. Lực lượng rất mạnh “

Hắn có thể khẳng định, bất luận là Tả Hàn hay là nữ nhân điên vừa gặp lúc nãy, tốc độ lực lượng của hai người đều vượt qua trình độ lúc này của hắn.

Đặc biệt là Tả Hàn, càng vượt xa.

Hôm nay hắn đã là cực hạn gen của con người, duy nhất có thể vượt xa hắn, sợ là chỉ có võ giả Bái Thần đã Bái Thần rồi, cơ thể người sẽ nhận được tăng phúc trên phạm vi lớn.

Thiên phú bình thường, sẽ trở nên có thể địch nổi thiên phú đứng đầu.

Mà thiên phú vốn là đứng đầu, sợ là sẽ đột phá cực hạn, đạt được tình cảnh nhân loại khó có thể tưởng tượng.

Có đôi khi, Trương Vinh Phương cũng nghĩ, trước đó Đế sư Đạt Mễ Nhĩ Đông tông rốt cuộc đã dựa vào cái gì, mới có thể ngồi vững vàng trên bảo tọa cao thủ đệ nhất thiên hạ

Dù sao, nếu không Bái Thần, chỉ dựa vào bản thân cơ thể con người, hắn căn bản không tưởng tượng ra làm thế nào để chống lại võ giả Bái Thần.

“Đại nhân, hạ quan thủ hộ bất lực, xin đại nhân trách phạt!” Lúc này Thượng Quan Liên Nguyệt mới dẫn theo đoản đao, máu me khắp người quỳ một chân trên đất, thỉnh tội với hắn.

Trong màn đêm, Trương Vinh Phương rũ mắt nhìn về phía đối phương.

Đều là Linh Lạc Tam không, người này đợi sau khi nữ nhân kia xuất thủ rồi mới xuất thủ hiện thân.

Chút khoảng cách ấy, lấy tốc độ phản ứng, thân pháp di động của bọn họ, chỉ trong chớp mắt từ lúc tập kích đến lúc nữ nhân kia bị người bắt đi, trước sau chỉ qua ba giây.

Thế nên, tên này có mục đích gì vừa xem là hiểu ngay.

“Thượng Quan đại nhân ra sức giết địch, có tội gì đâu, chỉ là bất đắc dĩ kẻ địch quá mức giảo hoạt lại hùng mạnh. Bằng không lấy khả năng của đại nhân, kiểu gì cũng không thể để xuất hiện sai lầm như vậy.”

Trương Vinh Phương đè xuống suy nghĩ trong lúc này, mặt mang theo vẻ mỉm cười trả lời.

Lời nói này là thật hay giả, vậy cũng chỉ có mình hắn biết thôi

“Đa tạ đại nhân hiểu cho, cũng may đại nhân không sao, bằng không hạ quan thật sự không biết nên làm thế nào cho phải.” Thượng Quan Liên Nguyệt “sợ hãi” nói.

“Cũng may là vào lúc quan trọng, có nghĩa sĩ đúng lúc xuất thủ cứu giúp, bằng không… haizz.” Trương Vinh Phương than thở.

Nếu nhìn ra được Thượng Quan Liên Nguyệt đó có tâm tư của riêng mình. Đương nhiên hắn sẽ không thật sự tin tưởng đối phương.

“Chỉ là nhân thủ phân tán thoát đi của kẻ tặc kia, còn cần Thượng Quan đại nhân quan tâm nhiều hơn mới phải.”

“Điểm ấy xin Đạo tử yên tâm!” Thượng Quan Liên Nguyệt nói như đinh chém sắt: “Việc này hạ quan nhất định sẽ tự mình đốc xúc!”

“Vậy thì đa tạ Thượng Quan đại nhân rồi.” Trương Vinh Phương ôn hòa nói.

Nếu không có Trương Vân Khải Trương thúc mang theo cao thủ Nghịch giáo, đang ở phụ cận chuẩn bị chặn giết, đúng là hắn sẽ lo lắng đám người Thiên Giáo Minh kia thoát đi thật.

Hôm nay xem ra, Thiên Thạch môn có vẻ mang thành ý rất đủ, Tả Hàn tự mình xuất thủ, mang đi Linh Lạc Tam không kia.

Xem ra sau này phải cảm tạ Thiên Thạch môn một phen. Nghe nơi xa còn sót lại tiếng kêu thảm thiết linh tinh, hắn bỗng nhiên có chút mỏi mệt.

Vốn còn tưởng rằng cần tự mình động thủ, hiện tại xem ra…

"Ta thấy hơi mệt nhọc, ở đây liền giao cho tướng quân, bần đạo về đạo cung nghỉ ngơi trước."

"Đại nhân yên tâm, hạ quan nhất định sẽ không phụ ủy thác!" Thượng Quan Liên Nguyệt nói rất chắc chắn.

Trương Vinh Phương híp mắt nhìn xuống hắn, không có đáp lại, xoay người mang vài quan binh Nhập Phẩm của thủ giáo rời khỏi.

Đây là lần đầu tiên, hắn lợi dụng thân phận quyền thế hôm nay của mình để đè người.

Từ đầu tới đuôi, xác định mục tiêu xong, đường đường tinh nhuệ Linh Lạc Tam không thuộc thế lực Thiên Giáo Minh, thậm chí cái gì đều không thể buộc hắn xuất thủ đã thất bại thảm hại.

Nói cách khác, cho dù hắn không ra ngoài điều tra, chỉ muốn an tâm đứng ở Trầm Hương cung, cũng không có ai có thể làm gì được hắn.

Cho dù hắn không có một thân võ công như hiện giờ, chỉ mang văn công trong người, cũng có thể bảo đảm an toàn của bản thân.

Thình thịch!

Rậm rạp chằng chịt linh tuyến ầm ầm nổ bung, mang đi tất cả đất rừng phạm vi mấy chục mét xung quanh.

Vô số linh tuyến điên cuồng đâm xuyên, vung vẩy, giống như một con sâu dây màu bạc tinh tế dài hẹp, cắt không khí, phát ra tiếng rít bén nhọn.

“Không có chút ý nghĩa nào.”

Trong phạm vi linh tuyến tập kích, một bóng người cường tráng cao lớn lại giống như là đá ngầm, không hề động đậy.

Chương 760: Chấm dứt (2)

Làn da trên người hắn cũng hiện ra màu bạc nhàn nhạt.

Lượng lớn tơ bạc tụ tập đến dưới da, tinh chuẩn ngăn cản từng sợi tơ bạc bay hướng hắn ta.

Khuôn mặt bóng người xấu xí, tràn đầy vết bỏng. Trên đầu trơn bóng không có một sợi tóc.

Chính là Tả Hàn Thiên Thạch môn mới bắt người đi từ chỗ Trương Vinh Phương.

"Dùng loại thủ đoạn đối phó với người bình thường để đối phó ta, quả là buồn cười."

Thình thịch!

Mặt đất nổ tung, bùn đất đá vụn bay lên cao.

Cánh tay phải của Tả Hàn mở rộng, phá vỡ linh tuyến bay bay, chộp về phía thi thể Tần Hương Hồng nằm ở giữa.

Vô số linh tuyến điên cuồng đâm lên tay hắn ta, nhưng không thể làm được gì cả.

Dưới làn da của hắn ta cũng có lượng lớn linh tuyến màu bạc đối kháng chính diện.

Hai lực lượng không ngừng đánh nhau, phát ra tiếng vang kim loại thanh thúy.

Vụt.

Đúng lúc này, chợt tất cả tơ bạc rút về, tụ tập, chui vào trong cơ thể của Tần Hương Hồng.

Toàn thân nàng ta phồng lên giống như là thổi hơi. Làn da toàn thân biến đỏ, mạch máu nhô lên, hai khóe mắt rạn nứt, đồng tử vốn là màu đen, lúc này mơ hồ có màu bạc chuyển động.

"Giết!"

Nàng ta điên cuồng hét lên một tiếng, hai tay cầm đao.

Trọng đao một lưỡi hóa thành một đường bóng mờ trong bóng tối, chém ngang ra bóng đao như trăng khuyết.

Quỷ dị là, ở giữa không trung mà bóng đao vẫn còn đang không ngừng kịch liệt dao động, giống như trên đó tràn ngập kình lực đặc biệt nào đó.

“Trạng thái cực hạn và Kỹ Năng Phá Hạn chồng lên à?”

“Thạch Đầm.” Tả Hàn đưa tay, cơ bắp cánh tay phải chợt bành trướng, áp súc, hắn ta mở năm ngón tay sờ xuống.

Đùng!

Bóng đao giống như yến non về rừng, tự động rơi vào lòng bàn tay của hắn ta, sau đó bị lực lượng khổng lồ gắt gao ghìm chặt.

Bắp thịt toàn thân Tần Hương Hồng căng lên, phát run, bùn đất mặt đất phía sau không ngừng bị đạp cho lún xuống.

Nàng dùng hết lực đạo toàn thân, đặt lên trên đao, chém ra một kích này.

Thế nhưng…

“Cảm Ứng môn!? Vì sao các ngươi, các ngươi phải xen vào chuyện của Thiên Giáo Minh ta!?” Lúc này sao nàng ta có thể không nhìn ra lai lịch của đối phương, bèn lớn tiếng rống giận.

“Vì sao à?” Năm ngón tay của Tả Hàn chộp lại, một nguồn lực vặn vẹo khổng lồ quăng đao một lưỡi bay đi xa, đính chặt lên trên cành cây.

“Lão phu không có nghĩa vụ phải giải thích với ngươi. Nếu như Ma Ưng đích thân tới đây, có khi ta còn sẽ kiêng kỵ ba phần. Nhưng chỉ là ngươi…”

Thân hình Tả Hàn bỗng nhiên vọt tới trước, đưa tay chụp lên cổ đối phương, nhưnglại bị Tần Hương Hồng đưa tay ngăn trở.

“Nghịch lưu!”

Cơ thể nửa người trên của hắn cấp tốc phồng lên, lực lượng khổng lồ bùng nổ, răng rắc, bàn tay to của hắn ta sống sờ sờ đè gãy cánh tay của đối phương, tiếp tục đẩy về phía sau.

Sau đó ấn lên mặt Tần Hương Hồng, đập xuống.

Thình thịch!

Mặt đất rung động.

Tần Hương Hồng bị đè đầu, cọ xát một đường trên mặt đất, vẽ ra một vết tích giống như là cái rãnh.

Tả Hàn chạy một bước lại một bước, tốc độ của hắn ta không phải rất nhanh, nhưng mỗi một bước đều giống như có thể làm chấn động mặt đất, giống như quái thú cỡ lớn nhắm hướng phía mục tiêu.

Bàn tay to của hắn ta ấn Tần Hương Hồng, cuối cùng đánh mạnh vào gốc của một đại thụ.

Thình thịch!

Thân cây rung động, lõm xuống, nứt nẻ, rơi xuống lượng lớn cành lá.

Tất cả dần dần bình tĩnh lại.

Tả Hàn chậm rãi buông tay ra, không thèm nhìn Tần Hương Hồng trên mặt đất thêm cái nào nữa, xoay người rời đi.

Mà cơ thể của Tần Hương Hồng, lúc này chẳng biết từ khi nào đã khô quắt héo rũ, giống như là thây khô thiếu nước thật lâu, tất cả bên trong đều là trống rỗng.

Giống như thiếu sót ngũ tạng lục phủ và lượng lớn huyết nhục.

Đó là trạng thái sau khi võ giả Bái Thần triệt để mất đi linh tuyến.

Rời khỏi mảnh đất hoang rộng lớn của Thứ Đồng.

Phía bên phải là mặt biển, bên trái là núi rừng tối tăm.

Phía trước là chân trời dần dần sáng lên màu vàng kim, tầng mây và dãy núi nối liền với nhau, từng tảng ánh sáng lớn đang chậm rãi chiếu sáng tất cả.

Chúc Vạn Quốc mang theo Hàn Giai Bình Nhi, và một nhóm mười cao thủ Mật giáo có thân pháp nhanh nhất, đi tới một cứ điểm bí ẩn khác của Mật giáo.

Đoàn người không quay đầu lại, vùi đầu phi nước đại, sợ phía sau vẫn có người đuổi theo.

Đột nhiên Chúc Vạn Quốc dậm chân, dừng lại tại chỗ.

“Cẩn thận dưới chân!” Hắn ta lớn tiếng nhắc nhở.

Nhưng vẫn chậm một bước.

Bạch một tiếng, một cái lưới lớn nhấc lên khỏi mặt đất, kéo ít nhất hơn phân nửa người vào lưới.

Lúc này mấy người không bị mắc vào lưới rút đao chém tới phía trước.

Nhưng chung quanh bắn ra ám khí dày đặc ngăn cản động tác của bọn họ.

Lúc này mấy người không ngừng đón đỡ ám khí, không rảnh bận tâm lưới lớn.

Chương 761: Chấm dứt (3)

Trương Vân Khải chậm rãi đi ra khỏi phía sau một tảng đá ngầm, sau người là Trương Chân Hải và ba tên cao thủ Nghịch giáo khác.

Thời đại này chưa bao giờ thiếu người bị người Linh hại thê thảm đến cửa nát nhà tan.

Cho nên Nghịch giáo không thiếu người mới để bổ sung chỗ khuyết, vấn đề duy nhất bọn họ lo lắng chẳng qua là độ tin tưởng của người mới.

Lúc này trong ba cao thủ thì có một người là vừa gia nhập.

"Tốc chiến tốc thắng đi." Sắc mặt Trương Vân Khải bình tĩnh, thả người dẫn đầu nhào tới Chúc Vạn Quốc.

Chỉ là khiến lão không ngờ là suy đoán cùng động thủ, nhưng Chúc Vạn Quốc bỗng đánh tới phía bên phải.

Mà hai nữ tử bên cạnh hắn ta, ngược lại không sợ chết mà bước lên trước mặt hắn ta chống đỡ.

Ba người giao thoa mười mấy chiêu, Bình Nhi và Hàn Giai đồng thời bị đau hừ một tiếng, bay ra ngoài, hai chân lùi mấy bước trên bãi biển.

Trên mặt một người có thêm một lỗ máu. Một người khác thì cánh tay phải gãy xương cổ tay, đang nhanh chóng khép lại.

"Cao thủ Tam không! Thứ Đồng này ở đâu ra nhiều cao thủ như vậy?" Trong lòng hai người rung động.

Nhưng mắt thấy Trương Vân Khải còn muốn đuổi theo công tử, lúc này lại ra sức nhào tới.

Hai người đều là Linh Lạc, lấy thương đổi thương, nhất thời kiểu đấu pháp không sợ chết làm cho Trương Vân Khải không thể nhanh chóng kết thúc.

Nếu đổi thành một chỗ khác, chỉ có lão và hai người giao thủ với nhau, trong ba mươi chiêu là lão đã có thể giải quyết hai người triệt để, sau đó bắt đầu vây giết tuần hoàn.

Nhưng bây giờ, bọn Thiên Giáo Minh này cũng là người trong Mật giáo, số lượng không thể ít hơn bọn họ.

Chiêu số kinh nghiệm cảnh giới của Trương Vân Khải cũng mạnh hơn xa hai người, nhưng mà chính tại loại đấu pháp không muốn sống khiến lão do dự chút ít, Chúc Vạn Quốc thừa cơ đột phá vòng phong tỏa, mang theo hai người cuối cùng bỏ chạy tới sơn lâm hoang dã.

Bộp!

Một hảo thủ Nghịch giáo còn muốn đuổi theo, lại bị Chúc Vạn Quốc trở tay bắn một phát súng trúng lồng ngực, chết oan uổng tại chỗ.

Trương Vân Khải tức giận, giơ tay muốn phóng phi tiêu.

Đột nhiên trong lòng lão hiển hiện báo động, rút lui về phía sau cực nhanh.

Phốc!

Bình Nhi dùng một tay chặt đứt cánh tay trái của mình, theo vết thương từ cánh tay cụt, một số lượng lớn ngân tuyến nổ bắn ra, đảo ra hình quạt nhắm tới tất cả vật sống phía trước nó.

Trong phạm vi hơn mười mét.

Mặc kệ Thiên Giáo Minh hay là Nghịch giáo, tổng cộng hơn mười hảo thủ đều bị chiêu này quét qua xuyên thấu cơ thể.

Cơ thể từng người sống run rẩy, phàm là bị ngân tuyến xuyên qua làn da sẽ bắt đầu nhanh chóng khô quắt lại, giống như thây khô ngàn năm mất nước, biến thành thứ màu đen khô cạn ngã xuống đất.

Nhưng làm xong một bước này, sắc mặt Bình Nhi trắng bệch hoàn toàn, phốc một tiếng mà bất lực quỳ rạp xuống đất.

Rõ ràng kiểu chủ động linh bạo này cũng là tiêu hao to lớn đối với nàng.

“Nhãi ranh muốn chết!” Trong lòng Trương Vân Khải giận dữ, thả người tiến lên, giơ tay ra một chưởng chính giữa đỉnh đầu đối phương.

Bộp!

Đầu Bình Nhi nổ tung, ngã xuống đất bỏ mình.

Hàn Giai hét lên một tiếng, trở tay cầm đao, nhắm ngay lồng ngực chính mình, cũng muốn ra một chiêu này.

Nhưng bị một chưởng của Trương Chân Hải đánh trúng lưng từ phía sau, chấn lực to lớn đâm hắn ta đến toàn thân bất lực, lảo đảo ngã xuống đất về phía trước.

"Giết chết toàn bộ những người còn lại, Bái Thần mang đi vây giết! Là báo thù cho huynh đệ tỷ muội đã chết đi!" Đôi mắt đẹp của Trương Chân Hải chứa ý chết chóc, đi lên cắt một đao vào cổ Hàn Giai.

Chúc Vạn Quốc dùng tốc độ cao nhất phi nước đại, thậm chí hắn ta không biết mình thua như thế nào.

Mọi thứ đều tiến triển theo kế hoạch, hắn ta không có sơ hở, càng không phạm sai lầm.

Vì sao lại như vậy?

Lúc rạng sáng, chân trời hiển hiện một tia ánh sáng.

Bên trong núi rừng tràn ngập sương trắng, rừng cây dần dần bị chiếu sáng, nổi lên màu xanh lá. Nhưng cũng có màu đen âm u như trước, một cảm giác luân chuyển âm dương, tuần hoàn cũ mới thần bí hỗn độn hiện lên ở trong lòng Chúc Vạn Quốc.

Hắn ta không biết tại sao mình lại có cảm thụ như vậy.

Nhưng giờ phút này, rõ ràng còn trong lúc chạy trốn, vẫn bị cảnh đẹp như vậy thu hút.

Vút!

Đột nhiên hắn ta dừng bước lại, giơ tay ngăn hai người thủ hạ sau lưng còn đang muốn vọt tới trước.

"Công tử?" Hai người cầm đao lo lắng xem xét bốn phía, tất cả chuyện vừa rồi đã dọa bọn họ sợ tới mức thành chim sợ cành cong.

Lúc này, trong rừng, sương trắng chìm xuống như suối chảy, chảy xuôi theo gió, vừa vặn chỉ bao phủ đến phần eo ba người.

Chương 762: Chấm dứt (4)

Trong rừng có chút ánh sáng nhỏ vụn, dưới chân tràn ngập sương mù.

Phía trước là một dòng suối xíu xiu, một cây cầu gỗ thẳng.

Dưới cầu gỗ, hơi nước xen lẫn với nhau, lưu động theo hướng trái phải, nhất thời như mộng như ảo, không phân rõ thực sự đang ở trong mộng hay là đời thực.

Nhưng đầu óc Chúc Vạn Quốc lại rất tỉnh táo, hai mắt hắn ta chăm chú nhìn ngay phía trước, ngăn cản một bóng người cao lớn khác ở trên cầu.

Người kia mặc một thân đạo bào đai lưng lam nhạt, đầu đội đạo quan song diệp xanh lam chất ngọc, tóc đen áo choàng, khí chất hùng tráng.

Dễ thấy nhất là thắt lưng của đối phương, thắt lưng hiện lên màu đồng, rộng lớn đến mức gần như khiến người ta tưởng rằng đó là một bộ phận của giáp trụ. Trên đó khảm nạm một đồ án thái cực do hổ phách tạo thành.

Ánh mắt Chúc Vạn Quốc tập trung ở trên mặt đối phương.

Gương mặt kia, không bất ngờ là một chiếc mặt nạ đen nhánh. Trừ có thể phân biệt được đối phương là nam ra, còn lại nhìn không ra gì cả.

“Các hạ người nào? Vì sao ngăn cản đường đi của ta?” Hắn ta không cho là đối phương trùng hợp đi vào đây.

Nơi đây là hoang sơn dã lĩnh, đông đảo mãnh thú, bình thường ngay cả người hái thuốc cũng không xuất hiện ở đây, chớ nói chi là giờ phút này đang vừa vặn bất động chặn ở đầu cầu.

“Ngay cả ta là ai mà ngươi cũng không biết, vẫn còn dám làm ra nhiều tính toán như vậy?”

Người kia chậm rãi đi tới phía trước, giẫm trên cầu gỗ.

Hai người cách nhau mười mấy mét, nhưng lúc này đối phương tiếp cận từng bước một, lại cho người ta một cảm giác áp lực không có đường để trốn cực mạnh.

Rõ ràng phương hướng còn lại của ba người Chúc Vạn Quốc đều thông suốt, nhưng sâu trong đáy lòng bọn họ tuôn ra ảo giác như vậy.

“Giết!” Trong chốc lát, hai người sau lưng Chúc Vạn Quốc đập tới phía trước, vung hai tấm lụa đao quang ra nhắm tới lồng ngực người này.

Lúc này khoảng cách giữa hai bên chỉ là bảy tám mét.

Bảy tám mét đối với cao thủ mà nói, một cái chớp mắt đã tới, nhưng lúc hai người vung đao quang ra chợt rơi xuống không khí.

Rõ ràng bọn họ đã nhắm khoảng cách đúng, nhất định có thể chém xuống người đối phương, nhưng khi đao quang rơi xuống, lại quỷ dị mà kém một chút khoảng cách.

Bộp!

Một bàn tay bỗng xẹt qua cổ họng hai người.

Không có tia máu, vẻn vẹn chỉ là phần cổ của hai người bị bóp nát đứt đoạn triệt để.

Trong hai tiếng bộp bộp, hai người ngã xuống đất giãy dụa, dần dần mất thanh. Đầu của bọn họ hoàn toàn hết khí lực, giống như một món đồ chơi cúi gục trên cổ, chỉ còn lại một tầng da kết nối.

“Muốn giết ta, chẳng cần biết ngươi là ai! Đều không đủ tư cách!”

Chúc Vạn Quốc không nhìn xuống thi thể trên đất, mà hai mắt nhìn chằm chằm vào người trước mắt.

Bộp!

Dưới chân hắn ta bước ra, nhanh chóng biến mất tại chỗ, xuất hiện ở bên cạnh người đối phương, im ắng ra một đao đâm về phần eo, một chiêu này là tuyệt học hạch tâm mà Ma Ưng dạy, Phá Hạn kỹ thuộc Ưng Lam công.

Dùng thân pháp đặc biệt để di chuyển nhanh chóng, đánh giết, đoản đao như vuốt ưng bắt giữ con mồi.

Chiêu thức này tương đối đơn giản, đặc điểm duy nhất chính là nhanh!

Thật nhanh!

Vốn dĩ nhất mạch Ma Ưng là dùng tốc độ thân pháp và chiêu số tàn nhẫn để xưng danh.

Với cảnh giới Nội Pháp Siêu Phẩm lúc này của hắn ta thi triển tuyệt học, lại dựa vào bảo đao Thu Lâm trong tay.

Trong trường hợp đột nhiên không kịp chuẩn bị, bất kể đối phương dùng phương thức gì đón đỡ, tất bị thương nặng.

Vì chỉ cần đón đỡ, với sự sắc bén của Thu Lâm đao, có thể xuyên qua vật đón đỡ, truyền độc tố trên lưỡi đao vào vết thương.

Chỉ cần bị thương một vết, là có thể có cơ hội!

Trong lòng Chúc Vạn Quốc vô cùng chuyên tâm, tập trung tinh thần cao độ, hắn ta cảm giác một khắc này bảo đao trong tay như nước chảy mây trôi, đã đến trạng thái đỉnh phong nhất trong thời gian mình đã từng tập võ.

Đáng tiếc.

Keng!

Thân đao Thu Lâm đao bị một chưởng từ bên cạnh vỗ bay.

Lực lượng khổng lồ phun ra như suối truyền đến người Chúc Vạn Quốc.

Con ngươi hắn ta co rụt lại, quyết định thật nhanh.

“Trạng thái cực hạn: Minh Không Đạo!”

Hình thể toàn thân hắn bành trướng, phần lưng cơ thể cấp tốc hở ra, giống như có cánh chim đang kiềm chế ở phía sau.

“Phá Hạn: Phiêu Miểu Vô Ngân!”

Phá Hạn: Ngưng Dương Trấn Khí!”

Phá Hạn: Liệt Ngọc Chỉ!”

Trong chớp mắt, thân thể Chúc Vạn Quốc như dị dạng, hai chân bắt đầu nhanh chóng phồng lớn.

Làn da biến thành màu đen, hiển hiện từng đường huyết văn quỷ dị. Cơ thể như nước chảy phun trào từ chân đi lên.

Chương 763: Chấm dứt (5)

Đúng lúc này phần lưng, vô số huyết văn giống như lông vũ hiển hiện trên toàn thân, cơ thể phần trên bành trướng hội tụ, như nước chảy tràn toàn bộ vào cánh tay phải, tay phải, ngón trỏ phải!

Trong chớp nhoáng này, lực lượng trên toàn thân hắn ta hội tụ vào một điểm, đâm đến phía trước như điện quang hỏa thạch.

Bành!

Một chỉ này bị tay phải của Trương Vinh Phương cầm cổ tay lại, nắm thật chặt cố định ở vị trí cách lồng ngực Trương Vinh Phương tính bằng centimet.

"Thực sự là lợi hại."

Trương Vinh Phương ngẩng đầu, phần rìa đôi mắt đen nhánh có vô số tơ máu cấp tốc hội tụ dọc theo tròng mắt trắng.

"Thiếu chút nữa là có thể đánh chết ta."

Lông mao toàn thân Chúc Vạn Quốc dựng đứng, lạnh cả người, trái tim thít chặt, dùng toàn lực rút tay, nhưng không tới được.

Cảm giác uy hiếp kịch liệt quét qua toàn thân hắn ta.

Oanh!

Hắn ta giơ tay trái đón đỡ bị một đấm đánh trúng chính diện, cánh tay bất lực bị đẩy ra, mở rộng không môn.

Một tia hắc quang như thác nước ầm vang xông vào không môn, rơi vào chính giữa lồng ngực hắn ta.

Tiếng nổ tung to lớn vang lên, cơ thể Chúc Vạn Quốc giống như đạn pháo mà bay ra ngoài, lướt qua đất trống, đâm vào một gốc cây.

Phốc!

Sau lưng hắn ta cong lại, ngửa đầu phun ra một ngụm máu tươi.

Chính giữa lồng ngực sụp đổ xuống thật sâu, có thêm một quyền ấn rõ ràng.

Lúc này chung quanh quyền ấn mới nhanh chóng biến đỏ, dòng máu tràn vào nội thương.

Lá rụng lả tả tung bay, Trương Vinh Phương chậm rãi đến gần, hắn chỉ mới bước vào trạng thái cực hạn, thậm chí chưa dùng Phá Hạn kỹ, chỉ là ra chiêu bình thường.

Kết quả là tất cả đã kết thúc.

Hắn đứng ở trước người đối phương, hơi thất vọng.

"Tiềm lực ngươi không tệ, nếu có thể Bái Thần thì có lẽ sẽ càng thú vị hơn."

"Đáng tiếc."

Bỗng nhiên hắn đưa tay, một chỉ ấn vào ấn đường đối phương.

Đúng lúc này, Chúc Vạn Quốc há mồm phun ra.

Một điểm ngân quang nổ bắn ra từ trong miệng hắn ta, hung hăng đâm vào lồng ngực Trương Vinh Phương.

Ngân quang kia là một cái đinh.

Trong khoảng cách này, tốc độ cái đinh cực nhanh, cực kỳ bí mật, nhưng

'Keng' một tiếng giòn vang, nó xuyên qua bảo giáp, đang muốn tiếp tục đi tới phía trước, lại vững vàng dừng lại trên đạo bào của Trương Vinh Phương, không tiến thêm tấc nào nữa.

Phốc.

Ngón tay Trương Vinh Phương rơi vào ấn đường đối phương, nhẹ nhàng đánh tan khí huyết trên đầu. Sau đó tay chỉ liên tục, nhẹ tung bay xẹt qua khớp nối hai tay đối phương.

Sau âm thanh đứt gãy liên tiếp, Chúc Vạn Quốc ngoẹo đầu, hoàn toàn hôn mê.

Trương Vinh Phương xách người, cuối cùng nhìn chung quanh một chút, xác định không có cao thủ nào còn lại.

Cuối cùng vẫn thất vọng mà thả người rời khỏi.

Thế lực Thiên Giáo Minh bị nhổ tận gốc trong một đêm, mặt ngoài cả cảng Thứ Đồng vẫn gió êm sóng lặng như cũ, nhưng sau đó tin tức tương quan nhanh chóng truyền khắp các thế lực lớn khi hừng đông.

Trầm Hương cung lại bị đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió lần nữa.

Rất nhiều thế lực giờ mới hiểu được, kẻ đứng phía sau gây sóng gió lại là người bên trong Mật giáo.

Nếu như nói Cảm Ứng môn là thế lực hỗn loạn nửa trắng nửa đen, còn có một bộ phận tán nhân.

Như vậy Mật giáo chính là thế lực phản Linh đình thực sự, tất cả đều gây bất lợi cho Đại Linh, bọn họ thích đi lẫn vào rồi đá một cước. Hết lần này tới lần khác, tính bí mật trong đám người này cực cao, rất khó phát hiện hành tung.

Lần này thế lực lớn nhất trong Mật giáo, phân bộ Thiên Giáo Minh bị nhổ tạo ra chấn động không nhỏ.

Trước tiên Trương Vinh Phương đã quyết định dâng thư cho triều đình, nói hắn làm sao đấu trí đấu dũng với Thiên Giáo Minh, làm sao diệt trừ muôn vàn khó khăn, nhận hết gian nguy tủi thân, làm sao anh dũng bước về phía trước, liều mạng giết địch, nói một lần hoàn chỉnh tất cả các chuyện.

Sau đó đưa tất cả người có thể lập công lên hết.

Cuối cùng mới đóng con dấu giao cho quan phủ dịch trạm mang đến Đại Đô.

Chúc Vạn Quốc thì bị hắn chặt tứ chi, nhổ răng, nuôi trong cái bình, chờ sau khi thẩm vấn hoàn toàn thì giết. Những người còn lại, trừ mấy võ giả Bái Thần, thì đều bị giải quyết toàn bộ.

Mà mấy võ giả Bái Thần thì bị mang tới Nghịch giáo, làm mẫu vật thực nghiệm tiếp theo. Trương Vinh Phương luôn luôn không hề từ bỏ mà tìm kiếm phương pháp khác nhanh chóng tiêu diệt võ giả Bái Thần.

Trừ kiểu mài mòn ngốc nhất, đánh nát hạch tâm tượng thần ra, hắn không tin có đồ vật gì là bất tử tuyệt đối.

Tất cả đều kết thúc, Thiên Giáo Minh gặp một kích trí mạng, hoàn toàn im hơi lặng tiếng xuống.

Ngay cả Ngọc Hải bang trước đó phách lối cũng nhanh chóng yên lặng xuống, hình như là bị hù dọa. Thứ Đồng lại khôi phục tình huống an ninh hòa bình trước đó lần nữa.

Chương 764: Linh quang (1)

Coong coong coong!

Tiếng chuông réo rắt vang lên trên đỉnh núi Trầm Hương cung.

Chỗ sâu trong Đạo cung, bên trong một gian phòng có ánh sáng hơi âm u.

Cả phòng chỉ có một cánh cửa sổ, dùng lưu ly màu vàng nhạt chế thành.

Một chùm ánh nắng chiếu xuyên qua cửa sổ thủy tinh, chiếu xạ bên trong một vò nước màu nâu. Trong vò nước ngâm một thứ hình người quái dị mất tứ chi, chỉ còn đầu.

Hình người bẩn thỉu, tóc dài rủ xuống che khuất hơn phân nửa gương mặt, ngẫu nhiên có một điểm đồng tử trắng bệch xuyên qua sợi tóc. Một tiếng cọt kẹt nhẹ vang lên.

Cửa phòng bị người ta mở ra từ bên ngoài.

Vẻ mặt Trương Vinh Phương bình thản chậm rãi đi vào, đặt gói hàng trong tay lên bàn, ánh mắt nhìn về phía người trong vò nước. "Thế nào? Nghĩ kỹ chưa? Muốn nói thì nói, ta có thể thả cho ngươi một con đường sống."

"Ha ha!" Người trong vò nước ngẩng đầu nhìn hắn, âm thanh khàn khàn mà cười một tiếng. "Ta đã từng nói rồi."

"Thứ ta muốn không phải những lời này." Trương Vinh Phương đi đến trước người đối phương, ngồi xổm người xuống. Một phát bắt được tóc đối phương, nắm chặt kéo lên.

"Tại sao ngươi muốn xuống tay với ta? Mục đích đến Thứ Đồng là gì? Rốt cuộc sau lưng ngươi là ai? Ngoài ngươi còn có người nào là Thiên Giáo Minh?"

"Thực ra nói rồi thì sao?" Chúc Vạn Quốc cười nhạt nói. "Dù sao cuối cùng ngươi cũng sẽ không bỏ qua cho ta!" Ngược lại Trương Vinh Phương không ngờ rằng đối phương thấy rõ ràng như vậy.

"Thực ra ngươi có tin không? Ban đầu ta không muốn tới." Chúc Vạn Quốc nói.

“Ngươi muốn nói cái gì?” Trương Vinh Phương trầm mặc, cảm giác người trước mắt hơi kỳ lạ, khác những đối thủ trước kia hắn gặp phải.

“Ta muốn nói, thực ra ta chỉ muốn đi tới nông thôn, tìm chỗ yên tĩnh, nam cày nữ dệt, không hỏi tới phong vân biến ảo bên ngoài. Chỉ bỏ thời gian cho một mẫu ba phần ruộng của mình. Mật giáo thì làm sao, Đại Linh thì thế nào, có liên can gì với ta đây?” Chúc Vạn Quốc tiếp tục nói.

“Nếu có thể, ta cũng muốn. Nhưng ngươi cho là điều này có thể sao?” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

Quả thực, bây giờ hắn có thanh thuộc tính, sớm muộn gì tương lai sẽ bước vào độ cao mà người thường không cách nào tưởng tượng nổi. Nhưng bản chất, hắn vẫn chỉ thích trôi qua một cuộc sống bình thường đơn giản.

“Đúng vậy, không thể nào.” Chúc Vạn Quốc gật đầu: “Sư trưởng, thân nhân, bằng hữu, thê nữ ngươi đều khiến ngươi không thể dứt bỏ.”

Trương Vinh Phương nghe vậy, không hiểu sao trong lòng đổi vị trí tự hỏi, nếu mình muốn quy ẩn.

Đầu tiên chỗ sư tôn Sùng Huyền thì không qua được. Rõ ràng lão gửi gắm kỳ vọng với mình rất cao. Sau đó là Đông tông, Nghịch giáo, đều xem mình là hy vọng quật khởi.

Còn có thế lực, đối thủ trước đó mình đắc tội, nhất định có thể khi mình hơi suy tàn tinh thần thôi, bọn họ sẽ xông lên giống như ác quỷ, gặm ăn mình, giết chết mình.

“Xem ra, ngươi giống như ta.” Chúc Vạn Quốc cười nói: “Bản thân ta, cả đời không có chí lớn gì, từ trước đến giờ giang hồ này không phải sinh ra cho kiểu người như ta.”

“Ngươi phải cẩn thận, thầy ta Ma Ưng, hắn sẽ không vì ta chết mà thương tâm, sẽ chỉ vì ta thất bại mà tức giận, sau đó để mắt tới ngươi.”

Đến cuối cùng, Chúc Vạn Quốc mới nói một ít lời coi như là chân thành.

Trương Vinh Phương há miệng còn muốn hỏi gì đó, nhưng lại ngạc nhiên nhìn thấy, Chúc Vạn Quốc đã chậm rãi nhắm hai

mắt lại, hô hấp dần dần yếu ớt, sau đó dừng lại.

Trong Ám Quang Thị Giác có thể nhìn thấy, huyết mạch dưới da đối phương dần ngừng lưu động, như dòng suối đóng băng lại. Chống đỡ lâu như vậy, rõ ràng Chúc Vạn Quốc đã là đèn cạn dầu.

“Thiên Giáo Minh, Ma Ưng.”

Trương Vinh Phương nhớ kỹ danh hiệu này thật sâu, rõ ràng mình phá hủy kế sách của Thiên Giáo Minh, như vậy tiếp theo, chỉ sợ người này chính là đại địch trong tương lai của mình.

Chẳng qua, hắn không e ngại, ngược lại vì có cường địch có thể chiến mà trong lòng hơi hiển hiện ý hưng phấn.

Dù sao hoạt động giải trí trên thế giới này quá quá ít, hắn khổ tu võ học, tăng bản thân lên, cho rằng hoạt động giải trí duy nhất chính là đánh nhau.

Hắn lấy lại tinh thần.

Xác định Chúc Vạn Quốc không còn thở.

Trương Vinh Phương đưa tay nhẹ nhàng điểm chỉ, điểm ở chỗ mi tâm đối phương, phá ấn đường thành một cái động, lộ ra máu thịt bên trong. Một dòng tuỷ não màu trắng nhạt chậm rãi tràn ra từ huyết động.

Mãi đến khi như vậy, đối phương vẫn không có động tĩnh, hắn mới quay người rời khỏi phòng.

“Hậu táng đi. Cũng coi như là một hán tử.” Trương Vinh Phương đi tới trước cửa, trầm giọng nói.

“Vâng.” Đạo nhân thủ vệ thấp giọng đáp lại.

Tiếp lấy, bước nhanh đi vào phòng làm việc, hắn đẩy cửa vào.

Chương 765: Linh quang (2)

“Hửm, hay là viết cho sư phụ một lời đi, trước đây ta vẫn rất muốn đánh với Ma Ưng, nhưng cẩn thận nghĩ lại, bây giờ ta còn trẻ tuổi, vẫn đang lên cao kỳ, lỡ như đánh không lại thì tiêu đời. Hay là đợi thêm mấy năm lại nói.”

Một đồ đệ Chúc Vạn Quốc của Thiên Giáo Minh đã lợi hại như thế, bên cạnh có một đống cao thủ. Nếu đổi thành sư phụ hắn ta hăng hái qua chỗ này, Trương Vinh Phương cẩn thận suy nghĩ một chút, cảm thấy mình thích chém giết tất thắng. Nếu khả năng thua quá lớn, vậy chơi không vui.

Lúc này, hắn ngồi xuống cạnh bàn đọc sách, nhanh chóng thêm nước, mài mực, bày giấy, nâng bút. Sau đó bắt đầu viết thư.

Đệ tử Trương Ảnh kính bái Sùng Huyền sư tôn: Linh nguyên tháng sáu năm thứ mười bảy, Thứ Đồng liên tục xảy ra đại án, nguy hiểm đến chỗ Đạo cung của đệ tử.”

Trên thư, hắn viết đủ kiểu mình nhẫn nại trốn tránh khiêm nhường (người còn đang ở động Thiên Cực nên hoàn toàn không biết), không ngừng tìm kiếm khả năng hoà giải, cuối cùng bị buộc bất đắc dĩ, báo xin Tuyết Hồng các phái người đến.

Lúc điều tra đến chỗ người giật dây, Thượng Quan tướng quân đến đây trợ giúp đã mấy lần đề xuất sử dụng pháo kích, cắt con đường phía sau.

Mình vì lo lắng thương tới người vô tội, đã mấy lần cự tuyệt. Mãi đến khi một lần cuối cùng, thuyền sắp thoát khỏi mới không thể không đáp ứng lời đề nghị của Thượng Quan tướng quân.

Cuối cùng thực sự kết thành tử thù với Thiên Giáo Minh không phải hắn không thành thật bổn phận, chỉ muốn tu hành mới là ý định ban đầu của đệ tử.

Rất nhanh đã viết xong một phong thư, hắn cẩn thận xếp lại, giao cho văn thư đạo nhân sao chép hơn mười tờ cùng phân ra mà gửi, để phòng nửa đường thất lạc. Như thế, Trương Vinh

Phương mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, trong lòng vui sướng hơn rất nhiều.

Thiên Giáo Minh có lợi hại hơn nữa, thì dù sao cũng có sư phụ Sùng Huyền treo ở đó.

Hắn vẫn nên thành thật ở dưới tán dù, nhanh chóng trưởng thành mới đúng.

Trong những ngày kế tiếp.

Trước tiên Trương Vinh Phương nhanh chóng ghi lại sự tình Ma Ưng Thiên Giáo Minh vào thư, gửi qua cho sư tôn Sùng Huyền. Hắn còn tìm đến Thiên Thạch môn, xác định nếu Ma Ưng ra tay, Thiên Thạch môn chủ cũng không đứng một bên quan sát.

Thời điểm này, mấy thứ càng phiền phức hơn thì tự nhiên nên do người có vóc dáng cao hơn chèo chống.

Sau đó hắn lại đặt ra tiếp chuyện thanh trừng tổ chức Bách Thương, giao cho Trần Hãn và Thượng Quan Liên Nguyệt, mình mới hơi thở phào. Quay về lại tiết tấu đời sống ban đầu.

Mỗi ngày tu hành, tập võ, uống trà nghỉ ngơi, tiếp tục tu hành, ngẫu nhiên luyện đan dần dần vững chắc mà tiến lên phía trước. Cuộc sống yên bình như thế, thời gian thoáng như mây bay, nhoáng một cái đã qua.

Trong nháy mắt đã là một năm sau.

Thứ Đồng. Miên Vân cư.

Thời tiết nóng ướt, mấy người bạn trà trong quán trà đều là lưng đơn bạc, áo mỏng, với áo khoác ngoài.

Cho dù là nữ tử, cũng chỉ nhiều thêm áo ngực rộng, áo mỏng không tay không cổ, cứ như vậy, một nhóm người không ngừng cầm quạt hương bồ quạt xếp các thứ không ngừng quạt quạt cho mình.

Trong góc quán trà.

Trương Vinh Phương bưng lên một chén trà lạnh ngọt, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nước trà mang theo hương vị bạc hà và la hán, chảy vào từ yết hầu đến dạ dày, khiến hắn cảm giác hơi mát mẻ hơn chút ít.

Trong thời gian một năm, mỗi ngày hắn khổ luyện ngạnh công, khiến cho điểm thuộc tính không ngừng tăng lên.

Bây giờ cuối cùng, hắn đã luyện Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện hoàn toàn đến cực hạn, cũng là cửu phẩm Phá Hạn. Còn luyện được trạng thái cực hạn mới thuộc về ngạnh công.

Tráo môn cũng đã bù đắp toàn bộ.

Không chỉ như vậy, hắn thử tất cả ngạnh công mình có thể tìm thấy, phàm là có thể tăng cường đối với thân thể mình, đều luyện đầy toàn bộ.

Bây giờ, một thân ngạnh công, phòng ngự đã đến cấp độ gọi là đao thương bất nhập.

Nhưng đây chỉ là đao thương bình thường, đổi thành súng kíp và thần binh lợi khí thì vẫn khó mà nói. Trình độ này đã là cực hạn ngạnh công có thể làm được lưu truyền bên ngoài.

Tiếp theo, chính là bắt đầu bồi đắp giá trị sinh mệnh toàn lực.

Trương Vinh Phương thu hồi suy nghĩ, thở hắt ra, so sánh với tiến độ ngạnh công, thực ra hắn quan tâm các bậc Tông Sư Cực Cảnh truyền thống ứng đối với võ giả Bái Thần ra sao hơn.

Lúc trước Đế Sư Đạt Mễ Nhĩ làm sao có thể đánh bại nhiều võ giả Bái Thần có tố chất thân thể khoa trương như vậy, rồi trèo lên đệ nhất.

Một năm nay, hắn kiểm chứng nhiều mặt, luôn cảm giác, trong lĩnh vực phạm vi Cực Cảnh, hình như còn ẩn giấu thông tin mấu chốt khác nữa.

Với lại, hình như thông tin tài liệu trong mật tàng Thiên Nữ Đông tông để lại cho hắn không quá đủ.

Chương 766: Linh quang (3)

Hắn mơ hồ hoài nghi, vô cùng có thể hai phần mật tàng khác của Thiên Nữ, nội dung trong đó không giống nhau.

Mà căn cứ theo tin tức Đạo cung bên Đại Đô truyền đến, sư tôn Sùng Huyền bảo hắn không cần lo lắng chuyện của Ma Ưng. Tu hành cho tốt, đột phá văn công, tiện thể trên thư còn đề một câu, hỏi hắn có phải biết kế hoạch nhân chủng Đông tông trước kia không? Hình như Kim Sí Lầu bây giờ đã tìm được rồi.

Một chút manh mối này khiến hắn hiểu rõ gì đó, tận lực nói cho hắn biết, Linh đình tương đối coi trọng việc này, có thể dựa vào lần lập công này mà đạt được nhiều tài nguyên hơn.

Trương Vinh Phương trả lời một phong thư tín qua, nói mình cũng không hiểu rõ. Nhưng trong lòng hắn thì hơi gấp gáp.

Nếu tin tức hắn đạt được bí mật mật tàng truyền đi thì không biết thái độ của Linh đình đối với hắn sẽ là gì.

Tách.

m thanh một chén trà rơi ầm ầm trên mặt bàn truyền đến từ phía bên phải, kéo Trương Vinh Phương từ trong suy tư ra.

“Hắc, muốn ta nói, Ngọc Hải bang ngang ngược, không ai bì nổi như thế, mọi người dứt khoát kiếm tiền mời mấy cao thủ, để bọn họ đối phó luôn thì không phải là xong việc à?”

Chỗ bên phải cách hai bàn, một đám người đang bàn luận trên trời dưới biển.

“Cắt á? Ngươi có biết Ngọc Hải bang có bao nhiêu cao thủ? Có vài cao thủ hoàn toàn không phải tiền của ngươi là có thể mời đến được.” Có người khinh thường nói.

“Bách Thương hội nhiều kẻ có tiền như vậy, mối quan hệ rộng như thế, còn sợ cái này? Nghe nói lần này Bách Thương hội mời tới Phi Hùng Chùy Trương Ngạo của tam hùng Ngô Châu! Trương Ngạo người này sáng lập ra Phi Hùng bang hơn mười năm, sớm đã muốn khuếch trương thế lực sang chỗ Thứ Đồng ta, lần này quả thực là đúng ý hắn ta.” Người còn lại nói.

“Trương Ngạo tính là gì?” Một tiếng cộp, chén trà rơi ầm ầm trên mặt bàn.

Trên một cái bàn bên cạnh, một nam tử râu quai nón khôi ngô cao lớn khinh thường nói.

“Đường đường là cảng lớn thứ nhất Đại Linh, chẳng lẽ lại chỉ có thể dựa vào người bên ngoài mới có thể chống cự ngoại địch? Người bản địa đều chết sạch hết hay sao?”

“Khẩu khí huynh đài không nhỏ, ngươi đã biết trước đó Ngọc Hải bang làm ra bao nhiêu đại sự chưa? Bao nhiêu gia tộc đối nghịch với bọn họ cũng bị nhổ tận gốc, thậm chí quan phủ còn chưa có bằng chứng để bắt bọn họ.”

“Làm gì mà không có bằng chứng, cái đó thì sớm đã có rồi.”

“Ta nghe nói phủ đốc đại nhân còn chiếm phần không nhỏ trong Ngọc Hải bang, làm sao sẽ thật ra mặt gây sự!”

“Cái này ta cũng nghe nói.”

Những người còn lại bắt đầu phổ cập kiến thức cho người này.

“Nói tới nói lui, không phải chính là Thứ Đồng không có ai sao?” Râu quai nón khinh thường nói.

“Đánh rắm, ngươi có biết Thứ Đồng ta chính là đất hội tụ vạn thương của Đại Linh không! Chỉ là một Ngọc Hải bang, chẳng qua là tạm thời quát tháo thôi!” Một người đứng dậy cả giận nói.

“Có ai có thể trị không?” Râu quai nón ngồi đoan chính, chẳng thèm nhìn.

“Cái này …” sắc mặt người kia trì trệ. “Nếu phủ đốc đại nhân có ý, thì chỉ là một Ngọc Hải bang.”

“Thật sự cho là phủ đốc không muốn động à? Đó là không động được. Tuổi tác phủ đốc Triệu Ngạn Đình đã cao, lúc tuổi còn trẻ có thể vẫn được, bây giờ mà thật sự động thủ, sớm đã mất nhuệ khí. Các ngươi có từng nghe những năm gần đây hắn ta đã tự mình ra tay qua chưa?” Râu quai nón cãi lại nói.

Một đám người bị hắn ta nói đến á khẩu không trả lời được.

Nhưng vẫn có người không phục như cũ.

Một thư sinh mặt trắng khác cũng đứng dậy.

“Phủ đốc Triệu đại nhân có thể già rồi, nhưng cao thủ dưới trướng nhiều như mây, binh tướng hùng tráng, chỉ là Ngọc Hải bang, lại có gì phải sợ?”

“Cao thủ là ai? Phúc Thủy Thương sao? Hắc đao Triệu Vũ? Ngươi đi hỏi hai người bọn họ thử xem, dám đi cản đường Ngọc Hải bang không? Chuyện trước đó thiếu chút nữa bị đánh thành trọng thương ở trước mặt còn chưa qua bao lâu đúng không?” Râu quai nón phản bác.

“Cho dù như thế, Thứ Đồng ta còn có gia tộc Phúc Lợi Nhĩ, các loại đại tộc bản địa, bây giờ chẳng qua là Ngọc Hải bang chưa chọc tới trên đầu bọn họ thôi, đều là giải quyết một ít tiểu gia tộc…” Một lão giả lên tiếng nói.

“Ngươi chính là người của gia tộc Phúc Lợi Nhĩ đúng không? Ngươi có biết có bao nhiêu chiếc thuyền trong đội thuyền của Ngọc Hải bang là đòi từ đại tộc bản địa cống lên không? Bây giờ những đội thuyền này đã bị chiếm, bọn họ có lời nào hé ra chưa? Ngươi không biết cái gì mà dám hồ ngôn loạn ngữ trong này? Không sợ nhóm Lôi u Na tộc trưởng của ngươi tìm ngươi gây phiền phức à?” Râu quai nón đâm ngược lại từng lời lão giả kia.

Chương 767: Linh quang (4)

“Ngươi ngươi!”

“Thứ Đồng ta còn có thủ giáo Trương Ảnh Trương đại nhân! Năm ngoái quét ngang thế lực Mật giáo, cả bầu không khí trong Thứ Đồng vì đó mà thanh bình, Ngọc Hải bang có mạnh hơn đi nữa, nếu là Trương đại nhân ra tay, nhất định có thể tuỳ tiện lật tung quét sạch!”

Một người khác không cam lòng đứng lên nói.

“Thật coi là thế lực Mật giáo dễ đánh như vậy? Vậy Trương Ảnh Trương thủ giáo xuất thân từ Thiên Bảo cung, chỉ tu văn công, cho dù có võ công cũng chỉ đủ lưu thông chút máu ứ đọng. Ngươi xem thử coi bây giờ Trương thủ giáo còn ầm ĩ nữa không? Chỉ sợ sau lưng đang sứt đầu mẻ trán lo lắng thế lực lớn của Mật giáo nhằm vào hắn đi?”

Có vẻ như râu quai nón hiểu rõ không ít tin tức, ăn nói trật tự rõ ràng, rành mạch dễ hiểu.

Trương Vinh Phương ở một bên nghe được khẽ nhúc nhích trong lòng.

“Nói như vậy, xem ra các hạ không nhìn trúng ai, ngươi nói mình mới là cao thủ thật sự à?” Hắn lên tiếng mỉm cười hỏi.

Lúc này hắn mang mặt nạ da người, thân hình cũng vì ngạnh công đến viên mãn không còn tráo môn mà hơi rút nhỏ một vòng, có vẻ như không đáng chú ý.

Hoàn toàn không ai có thể nhận ra hắn chính là người tên Trương thủ giáo Trương Ảnh.

“Ngược lại là ngươi có con mắt tinh tường.”

Râu quai nón thế mà thoải mái thừa nhận.

Sắc mặt hắn ta có hơi tự đắc, nhấp một ngụm nước trà.

“Thực ra Thứ Đồng nơi đây, nếu ta là phủ đốc, tuyệt đối sẽ không thông đồng làm bậy với Ngọc Hải bang, nhìn coi Ngọc Hải bang suốt ngày làm những thứ gì? Nếu đều là đoạt lấy hợp

pháp, có thể nuôi nổi đám người và cao thủ khổng lồ như vậy à?"

"Chiếu theo lời nói của các hạ, các hạ tự nhận thực lực còn mạnh hơn phủ đốc đại nhân?" Một người nhịn không được cười nhạo nói.

"Ha ha." râu quai nón vừa nặng nề đặt chén trà trong tay xuống.

Ầm.

Hắn ta buông tay ra, chén trà thế mà bị khảm vào chính giữa bàn gỗ thật sâu, không nhúc nhích tí nào. Mà tự thân chén trà lại không vỡ!

Chiêu này lập tức khiến chung quanh chợt hít sâu một hơi, vốn dĩ là có người còn muốn đứng dậy cãi lại, cũng không khỏi tự chủ đè suy nghĩ xuống.

Trương Vinh Phương ở một bên cũng hơi sững sờ.

Một chiêu này, cho dù là hắn cũng không làm được.

Hắn có thể dùng một bàn tay đập nát bàn gỗ, cũng có thể một chiêu đào ra một cái hố, nhưng thủ thuật tinh tế xảo diệu như vậy, còn thật không thể làm được.

"Thân thủ thật lợi hại!" Hắn không nhịn được lên tiếng tán thưởng.

"Chỉ là tài mọn, ít thấy nên hiếm lạ." Sắc mặt râu quai nón dửng dưng. "Cho nên vừa nãy ta mới nói, thiên hạ rộng lớn, không thiếu cái lạ."

"Cao thủ càng như mây như mưa, vô số kể. Kiến thức của các ngươi nhìn như không tệ, nhưng thật sự nói rõ ra thì chính là người mù, trợn mắt cũng không nhìn rõ được gì."

Hắn ta thở dài một tiếng, hình như rơi vào hồi ức.

"Nhớ năm đó, ta có học được có chút thành tựu, dương dương tự đắc, bắt đầu du đãng thiên hạ, lại đột nhiên gặp được cao thủ Hắc Bảng Nanh Nguyệt Câu, vừa chiến vừa trốn, sau đó biết được lý lẽ thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân."

"Cao thủ Hắc Bảng?"

Mọi người lại một hồi than nhẹ, rõ ràng cũng bị giật mình bất ngờ.

Trong đó không ít người có gia tài rất dồi dào, lúc này ánh mắt nhìn râu quai nón cũng trở nên nóng rực lên.

Gần đây uy thế Ngọc Hải bang ngày càng hùng mạnh, không ít người giàu có cũng cảm giác tăng trưởng nguy cơ trong lòng, muốn thuê cao thủ trấn trạch.

Điều này cũng dẫn đến cao thủ quân nhân trên mặt dồn dập cung không đủ cầu.

Bây giờ nếu râu quai nón thật sự như lời hắn ta nói tới, có thể đào thoát dưới tay cao thủ Hắc Bảng, vậy…

Trương Vinh Phương bên cạnh cũng kinh ngạc trong lòng, y bào trên người đối phương dày đặc, Ám Quang Thị Giác của hắn không thấy rõ nội tình, hình như bộ mặt là dịch dung.

Nếu người này thật sự có thể thoát khỏi dưới tay cao thủ Hắc Bảng, tất nhiên thực lực không yếu.

“Xin hỏi tiên sinh, rốt cuộc cao thủ Hắc Bảng mạnh ở chỗ nào?” Một người nhịn không được mà mở miệng hỏi.

“Đúng vậy, vị tiên sinh này, chúng ta thường thường nghe nói thực lực cao thủ Hắc Bảng cường hãn, nhưng đến ngọn nguồn là mạnh ở đâu? Ngài có thể cẩn thận nói một chút không?” Lại có người đứng dậy chắp tay tôn kính hỏi.

“Các ngươi có biết, một đường võ đạo có thể chia thành ba giai đoạn trọng đại.” Râu quai nón nghiêm mặt nói.

Mọi người nhao nhao lên tiếng hỏi.

“Ba giai đoạn, giai đoạn một, chính là chế độ cửu phẩm trong mắt người thường. Phàm là ở trong cửu phẩm đều là giai đoạn một.”

“Mà giai đoạn hai, thì là Siêu Phẩm.”

“Giai đoạn ba chính là Cực Cảnh! Mà cao thủ trong Hắc Bảng, thì có không ít là cao thủ Cực Cảnh!”

Chương 768: Linh quang (5)

Râu quai nón nói ra, lập tức tất cả mấy người bàn chung quanh cũng nhao nhao quăng ánh mắt nhìn về phía bên này.

Trương Vinh Phương cũng sững sờ.

Thế mà ngay cả Cực Cảnh người này cũng hiểu rõ! Hắn lại quan sát đối phương tỉ mỉ lần nữa.

Nhưng từ làn da lộ ra ngoài, huyết mạch đối phương tráng kiện, hẳn là quân nhân, nhưng hình dáng huyết mạch này cũng không rõ ràng, hơi kỳ lạ. Có thể là do dịch dung dẫn đến, cũng có thể là do võ công khác dẫn đến.

Nghe thấy Cực Cảnh, hắn cũng có hơi không nhịn được, mở miệng hỏi.

"Xin hỏi huynh đài, Cực Cảnh này chính là cảnh giới mạnh nhất trong quân nhân sao?"

"Cái này cũng không rõ ràng, chẳng qua là đã từng mạnh nhất. Khi đó cao thủ đệ nhất thiên hạ, đại Tông Sư Đế Sư Đạt Mễ Nhĩ, có thể nói là gặp người giết người, thấy phật giết phật cũng không ngoa, dù sao chính là thực lực không ai có thể địch nổi."

Râu quai nón giải thích.

"Ta đã từng may mắn, được chứng kiến từ xa xa, tình cảnh khi cao thủ Cực Cảnh giao thủ với người khác." Râu quai nón rơi vào hồi ức.

"Người kia cầm trường kiếm trong tay, những nơi đi qua, không hề có ai là địch thủ của mình. Thường thường đều là lóe lên ánh bạc, là có một người ngã xuống. Ngay cả những kẻ đã Bái Thần cũng giống nhau."

"Gì?" Đột nhiên Trương Vinh Phương dừng lại, trong mắt lóe lên thần quang.

Hắn xác định mình không nghe lầm.

"Đã Bái Thần nghĩa là gì?"

Vốn dĩ hắn cho là đối phương chỉ khoác lác, bây giờ xem ra…

“Ý trên mặt chữ.” Râu quai nón lộ ra một tia ý vị thâm trường: “Đã Bái Thần, và chưa Bái Thần, là không giống nhau.”

“Cực Cảnh có thể giết Bái Thần?” Trương Vinh Phương nheo lại mắt, thăm dò mà thấp giọng hỏi một câu.

“Có có thể, có không thể.” Râu quai nón trả lời.

“Huynh đài, có thể nể mặt nói chuyện không?” Trương Vinh Phương nghiêm túc chỉ chỗ ngồi đối diện mình.

Râu quai nón nhìn Trương Vinh Phương, cười khì khì, đứng dậy, đặt mông ngồi vào chỗ đối diện hắn.

“Nhìn thấy ngươi cũng không phải nhân vật tầm thường, ngươi có biết vì sao Bái Thần có thể chết không?”

“Vì sao?” Trong lòng Trương Vinh Phương dừng lại, cái này chính là đáp án mà Đông tông tìm hiểu thực nghiệm nhiều năm cũng không thể tìm thấy.

Mặc dù hắn không cho rằng đối phương có thể nói ra thứ gì, nhưng giờ phút này, không hiểu sao trong lòng có vẻ mong đợi.

Râu quai nón nhìn chung quanh, môi khẽ nhúc nhích, đè thấp giọng nói.

“Đó là vì, vạn vật đều có trái tim.” Hắn ta khí định thần nhàn, mơ hồ có khí chất mờ mịt của cao thủ.

Trái tim?

Trong lòng Trương Vinh Phương giật mình.

Ý tứ của đối phương là, võ giả Bái Thần cũng có tim?

“Chẳng qua đâm vào trái tim cũng không phải là chuyện mà tất cả mọi người có thể làm được, chỉ có số cực kỳ ít Cực Cảnh tuyệt đỉnh mới có thể làm đến dùng nhịp tim đập mà đâm ngược thẳng vào tim. Mà Đế Sư năm đó chính là một trong số đó.” Râu quai nón thở dài.

Trong lòng Trương Vinh Phương sinh nghi. Khẩu khí đối phương quá lớn, không khỏi khiến hắn không nghi ngờ.

Lúc này, hắn lại nhỏ giọng hỏi chút ít kinh nghiệm, biểu hiện phương diện võ học Siêu Phẩm.

Những chuyện này, nếu chưa từng trải qua, được thấy tận mắt, hoàn toàn không biết rốt cuộc Siêu Phẩm là cấp độ gì, rốt cuộc thật sự có thể làm được trình độ nào.

Nhưng điều khiến hắn kinh dị là, thế mà râu quai nón trả lời hết.

Lúc này, Trương Vinh Phương cũng dần dần xem nó như là giao lưu với cao thủ giang hồ cùng cấp độ. Thái độ cũng từ thảo luận trước đó, chậm rãi trở thành thỉnh giáo.

Bởi vì hắn kinh ngạc phát hiện, kiến thức võ học kinh nghiệm của đối phương, thế mà cực kỳ tuyệt diệu, mơ hồ có ý cao cao tại thượng, quan sát tất cả.

Trong đó có không ít đạo lý võ học, thế mà hắn nghe cũng có cảm giác hơi hiểu được, sáng tỏ trong lòng.

Đây là một việc khá ghê gớm.

Phải biết Trương Vinh Phương bây giờ đã là một cao thủ Siêu Phẩm hàng đầu, tuy chưa đi vào Nội Pháp, nhưng một thân ngạnh công, phối với võ học tuyệt sát, coi như là Linh Lạc Tam Không, cũng có thể giao thủ chính diện.

Cũng chính là không chân chính giao thủ cùng tông sư, không rõ chênh lệch cụ thể.

Với mức cảnh giới này, Trương Vinh Phương tùy thời đặt câu hỏi, cũng không đề cập đến tầng thứ cảnh giới.

Râu quai nón này có thể trả lời một cách nhanh chóng.

Hơn nữa, hiện tại thân thể của hắn đã đạt tới cực hạn gen người, sản sinh không ít nghi hoặc, người này thật sự có thể lý giải được.

Trương Vinh Phương dần dần trở nên thận trọng hơn đối với hắn, hai người nhỏ giọng giao lưu, mơ hồ có ý tương giao ngang hàng.

Sau một số trao đổi, Trương Vinh Phương biết được họ của người đó là Việt tên Thịnh. Lần này, đến Thứ Đồng vì hắn ta muốn đi du lịch thiên hạ bốn phương và mở rộng tầm nhìn cũng như cảnh giới võ thuật của mình.

Chương 769: Thử nghiệm (1)

Hai người ngay lập tức trao đổi thông tin liên lạc.

Trương Vinh Phương mời đối phương một bữa ăn và trà, nói chuyện cho đến khi trời gần tối, đã đến giờ luyện đan buổi tối, hắn mới không thể không cáo từ để đứng dậy và rời đi.

Sau khi Trương Vinh Phương rời đi.

Việt Thịnh kia ung dung chậm rãi ăn cơm, đứng dậy đi ra khỏi quán trà trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, không ít người tiến tới trao đổi thông tin liên lạc, còn bí mật nhét phong bao lì xì, hy vọng có thể thiết lập quan hệ tốt.

Việt Thịnh chấp nhận từng người một, sau đó trao đổi thông tin liên lạc.

Cuối cùng, dưới ánh mắt dò xét của mọi người, chậm rãi đi đến một khách điếm cách đó không xa, lên lầu hai, vào phòng, khóa lại.

Ngay khi cửa bị khóa, vẻ mặt hắn ta đột nhiên thay đổi, trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng không kìm được.

“Phát tài rồi! Phát tài rồi! Ha ha ha ha! Quả nhiên trước đây ta cũng thật thà quá! Đây mới giả bộ một chút, tiền tài lại vô như nước chảy!”

Bộ râu trên mặt Việt Thịnh run lên bần bật. Hắn ta nhanh chóng lấy trong túi ra số tiền vừa nhận được, đếm từng chút một.

Lúc mới vào quán trà chém gió một lần mà được gần mười hai lạng bạc!

Đây quả thực là lãi kếch xù!

Trước đây hắn ta đã làm việc chăm chỉ đến mức năm lượng bạc đều muốn vò nát hoa, bây giờ thì tốt rồi, chém gió một chút đã có mười lạng, quả thực là quá tốt..

Ngồi ở mép giường, hắn ta cẩn thận đếm mười mấy lần tiền để chắc chắn rằng mình không bị hoa mắt, lúc này mới thở phào một cái.

Đến trước nắp hộp trang điểm trên bàn trang điểm, Việt Thịnh cẩn thận bắt đầu gỡ bộ râu trên mặt, lau mồ hôi trên trán, đồng thời cởi bỏ chiếc túi da giả dày cộp cho thông thoáng.

Thoáng chốc, bên trong tấm gương đồng hiện lên một khuôn mặt xinh đẹp thuần khiết với đôi mắt sáng, hàm răng trắng và làn da trắng nõn.

"Nóng quá, nóng quá…… Sớm biết năm đó ra ngoài liền trộm một bộ khác… Bộ này cường điệu hơn so với bộ bơi trong biển."

Nàng nhanh chóng rửa sạch mồ hôi trên mặt và cổ, sau đó thoa lại bột phấn để ngụy trang cho nước da của mình, sau đó vuốt thẳng râu và dán lại.

Cuối cùng lại mang túi da lên, liền ngã ở trên giường không nhúc nhích được.

"Người tên Trương Cảnh Vinh vừa rồi hẳn là biết võ, gia cảnh hẳn là rất giàu có, có lẽ trước khi rời đi có thể lừa gạt một số thứ tốt."

Vừa nghĩ tới người kia chém gió một hồi với mình, nàng liền cảm thấy buồn cười. Nàng cũng đã chọn và biết rất nhiều thứ. Trước đây người nhà đã đề cập đến với nàng, sau đó trộn nó với những thứ thật thật giả giả, giả giả thật thật, đôi khi nàng cũng không thể phân biệt được đâu là thật, đâu là giả…

Không ngờ rằng người đó có thể cùng nàng trò chuyện lâu như vậy.

"Người đó hẳn là có chút tiếng tăm trong quán trà. Trước đây ta đến Miên Vân cư để khoác lác, nhưng cũng không kiếm được nhiều tiền như ngày hôm nay. Có vẻ như hắn ta là một người có chút danh tiếng trong bản địa Đúng là có thể lợi dụng một chút… "

Việt Thịnh càng nghĩ về điều đó, trong lòng nàng càng vui hơn.

Nếu có cơ hội, ta có thể lừa được một khoản lớn…

Phải biết rằng, tốt xấu gì nàng cũng là một cao thủ luyện Dưỡng Huyết một thời gian, tuy rằng không Nhập Phẩm, nhưng hiểu biết không phải người thường có thể so sánh được!

Cùng với sự lừa dối mà nàng đã khổ luyện trong nhiều năm qua…

*

Tỉnh Phục· Đường Tân Trù.

Dưới ánh mặt trời chói chang, trong thung lũng hoàng thổ gồ ghề rộng lớn, là một trang viên sừng sững rộng rãi làm bằng đá trắng hoàng thổ.

Lúc này, hầu hết mười tòa nhà trong trang viên đều bốc ra lửa và khói đen.

Khói dày cuồn cuộn, có những quan binh mặc áo giáp đang bóp cổ nhiều hảo thủ áo xám trong trang viên.

Nhóm thanh niên áo xám liên tiếp bị chém ngã vào trên vũng máu, mất mạng.

Phía sau trang viên, trước cửa nơi đường nhỏ bí mật.

Hơn ba mươi người mặc áo xám bị ba người nam nhân cường tráng như tháp sắt vây quanh, cầm đao kiếm trong tay, vừa đánh vừa rút lui, đồng thời không ngừng di tản khỏi con đường mòn.

Trong số những người mặc đồ xám, mạnh nhất chính là ba tên tráng hán.

Ba người này vô cùng cường đại, mặc áo giáp sắt, trang bị đầy đủ, có khiên sắt và búa xích, mỗi một chiêu thức đều có thể dễ dàng giết chết một tên Linh quân.

Nhưng ngay cả như vậy, cơ thể của họ từ lâu đã treo đầy nỏ tên, có những lỗ thủng trên khắp trường thương, máu không ngừng chảy.

“Đã quá muộn! Nếu cứ như vậy, con đường rút lui duy nhất sẽ bị cắt đứt! Trang chủ, kính xin hãy quyết định dứt khoát!”

Một tráng hán thấp giọng gầm nhẹ.

Người nam tử cao lớn và vạm vỡ ở giữa dùng một chiếc búa tàn nhẫn đập nát hai thanh kiếm chém trước mặt mình.

Hắn ta nhanh chóng quay lại, qua khe hở dài nhỏ trên chiếc mũ giáp, liếc nhìn thê tử và con gái đang chuẩn bị lên ngựa ở

cửa sau.

Chương 770: Thử nghiệm (2)

“Tất cả các người đi đi! Ta chặn phía sau!” Hắn mạnh mẽ gầm lên.

“Trang chủ?”

“Muốn chết cùng chết!”

Không ai trong số những người xung quanh lùi lại, khí huyết toàn thân dồn dập sôi trào, thể hình từng người từng người dần bành trướng lên, dĩ nhiên có tới ba người mở ra trạng thái cực hạn.

“Đều đến nước này rồi, con mẹ nó giết đủ đi rồi nói tiếp!”

“Phụ thân!”

Ở đằng xa, Từ Thanh U một tay che vết thương ở bụng để cầm máu, ánh mắt mơ hồ nhìn về phía đây.

“Cố lên!!” Nàng như hiểu ra điều gì đó và lo lắng hét lên.

“Từ Thân Tuyền, ngươi cấu kết với Đông tông, bồi dưỡng nhân chủng, giấu diếm áo giáp quân nỏ, mưu toan phản nghịch. Tội đáng muôn chết! Ngươi có biết tội không!”

Đột nhiên, một vài bóng người nhanh chóng tiến đến từ cách đó không xa, bước chân nhảy lên, dùng sức mạnh, bay nhẹ lên các bức tường xung quanh.

Một người trong số họ đeo mặt nạ chỉ vàng đáy đen, một đôi mắt lạnh lùng dưới mặt nạ nhìn chằm chằm vào ba người ở phía sau đại sảnh.

Đây là người thật không dễ dàng sau khi sàng lọc tìm ra nhân chủng thứ hai Kim Sí Lầu chủ, Trình Huy.

Cùng đi với hắn, bên cạnh có hai vị cao thủ nổi tiếng đến từ Tây tông: Đồng Tí Thiện Sư Không Hợp, Phong Ma Hòa Thượng Không Dư.

Cả hai đều là những cao tăng của Không Tự Phật Tự, sức mạnh của họ là sâu không thể lường được, họ là những võ nhân Bái Thần,

Lần này xác nhận nơi ở của nhân chủng Đông tông, tích cực nhất là Tây tông Chân Phật tự.

Hồi đó, họ cạnh tranh với Đông tông về quyền lực và lợi ích, bị đè ép mất chục năm không ngóc đầu lên được.

Giờ đây, nỗi sợ hãi nhất của Đông tông đang trỗi dậy, chính là Chân Phật tự.

Mà kẻ đứng sau là mục tiêu của Trình Huy.

Chính là một trong ba người hung mãnh uy thế nhất. Đó cũng là trang chủ Từ Thân Tuyền của Vân Hải sơn trang bây giờ.

"Lão tử không biết nhân chủng Đông tông gì cả, một đám Tây tông rác rưởi, có bản lĩnh chụp mũ, không có bản lĩnh đường đường chính chính một đấu một với lão tử?" Từ Thân Tuyền rống to.

"Với tư cách là trang chủ của Vân Hải sơn trang, đệ nhất Tỉnh Phục, chỉ cần ngươi giao nhân chủng Đông tông, tự nguyện nhập dưới trướng Tây tông, ta có thể thỉnh cầu hai vị sư huynh tha mạng cho ngươi.

Hai vị đại sư đức cao vọng trọng, phật pháp tinh xảo, lòng dạ từ bi, nếu như khẩn thiết cầu xin, bảm đảm gia tộc ngươi sẽ bình an không có chuyện gì.

Nhưng nếu ngươi cứng đầu chống lại… thì đừng trách ta tàn nhẫn!" Giọng nói của Trình Huy lạnh lùng, nhưng không mất một chút liễm ý.

"Khốn kiếp!! Một đám gà đất chó sành! Tay sai của triều đình!! Có bản lĩnh trước mặt giết ta!"

Từ Thân Tuyền gầm lên. Cây búa xích trong tay đập nát lưng của hai tên thích khách Kim Sí Lầu, máu thịt bắn tung tóe xuống, khiến toàn thân hắn càng trở nên đỏ sẫm, dữ tợn táo bạo.

Nếu có yêu cầu khác, có thể hắn sẽ thỏa hiệp, nhưng giao nhân chủng ra…

Đó là điều hoàn toàn không thể!

Bởi vì, cái gọi là nhân chủng Đông tông thực chất là con gái duy nhất của hắn - Từ Thanh U!

“Nếu các ngươi muốn chết, thì cũng đừng trách chúng ta.” Trình Huy cúi đầu và cung kính hành lễ về phía hai người họ.

“Kính xin hai vị đại sư ra tay.”

“Đường đường số một Tỉnh Phục, cũng đủ tư cách để bần tăng phá giới …” Đồng Tí Thiện Sư Không Dư nhàn nhạt lên tiếng.

*

Thứ Đồng.

Sâu trong núi Hoàng Kinh.

Bên trong một hang động đá.

Trương Vinh Phương thân hình quét qua, nhẹ nhàng rơi đứng yên ở cửa động.

“Công tử!”

Người Nghịch giáo bên trong phòng giữ hành lễ với hắn.

“Cực khổ rồi.” Trương Vinh Phương nhanh chóng bước vào trong động, điều đầu tiên hắn nhìn thấy là Trương Vân Khải, người đang bắt chéo chân ngồi thiền.

“Trương thúc, hôm nay có thu hoạch gì?”

“Căn bản là giống như trước đây.” Trương Vân Khải mở mắt ra nói. “Tuy nhiên, có một tin tức mà ngươi cần phải chú ý.”

“Cái gì?” Trương Vinh Phương hiếm khi nghe thấy Trương Vân Khải nhắc nhở với giọng điệu nghiêm túc như vậy. Rõ ràng lúc này có đại sự sắp phát sinh.

“Có tin tức từ người bạn cũ trước đây của ta truyền đến rằng, Tây tông đã bước đầu tìm được hai nhân chủng còn lại. Hiện tại đang tìm kiếm ngươi khắp nơi.” Trương Vân Khải vẻ mặt nghiêm nghị, hiển nhiên tình hình khá tệ.

“Tìm được rồi?” Trương Vinh Phương híp mắt. “Tình huống của bọn họ như thế nào? Có thể thăm dò rõ không?”

“Rất phiền phức… Một trong số họ đã bị bao vây và trấn áp mười ba lần, bị thương nặng và mất tích.

Người kia xuất thân ở Vân Hải sơn trang, thế lực đệ nhất võ lâm tỉnh Phục, cách đây không lâu, toàn bộ sơn trang bị tập

kích tiêu diệt, nhân chủng cũng không rõ tung tích, ước chừng vẫn đang chạy trốn.” Trương Vân Khải trịnh trọng nói.

“Thật ra, tin tức mà ta nhận được khá chậm trễ. Những thứ này là do Vân Hải sơn trang bị diệt, động tĩnh quá lớn, mới không thể không bạo lộ ra.”

Chương 771: Thử nghiệm (3)

“Có vẻ như Tây tông ngay cả một chỗ trống cũng không có ý định lưu lại…” Trương Vinh Phương vẻ mặt lạnh lùng nói.

“Trong Chân Phật tự Tây tông, hầu hết tất cả đều là võ giả Bái Thần, có thể nói là trừ Linh Đình ra, số người Bái Thần so toàn bộ Đại Linh là thế lực lớn nhất, bọn họ tiếp nhận người từ ngoại giới.”

Ngay cả một số kẻ sát nhân hàng đầu đã phạm vào đại án Huyết hải, chỉ cần võ lực đủ mạnh, đồng thời thuần phục gia nhập, bọn họ sẽ tuyên bố với bên ngoài đã quy y phật môn.

Việc tăng cường sức mạnh của bản thân một cách không chừa thủ đoạn nào như vậy cũng là lý do chính khiến họ có thể lật đổ Đông tông rất nhanh.” Trương Vân Khải giải thích ngắn gọn.

“Chân Phật tự… Dám lấy cái tên này cũng thật là làm khó bọn họ. Nếu trên đời thật sự có Phật tổ, e rằng ngay cả Phật tổ cũng tức giận mà phải trợn mắt thanh lý môn hộ.” Trương Vinh Phương nghiêm nghị nói. “Nếu không có sự chấp thuận của Linh Đình, cũng không thể phát triển lớn mạnh đến mức này.”

“Chính xác. Vì vậy,… Cần phải cẩn thận nhiều hơn. Nếu cần, chúng ta hoàn toàn có thể trốn trong núi và tránh đám đông.” Trương Vân Khải đề nghị.

“Tạm thời không vội…” Trương Vinh Phương không nghĩ rằng sư tôn Sùng Huyền sẽ bỏ qua chính mình. Rốt cuộc, ngoài trừ thân phận nhân chủng Đông tông ra, còn là Đạo tử của Đại Đạo giáo.

Hơn nữa nếu thực sự tránh xa đám đông, đến lúc bị tra ra quan hệ tỷ tỷ bọn họ cũng sẽ đau khổ như vậy.

Vì vậy cách tốt nhất là nên phát huy tối đa sức mạnh của mình trước khi bị phát hiện.

Hắn liếc nhìn thanh thuộc tính của mình vào lúc này.

Bỏ qua rất nhiều thông tin võ công và văn công, đôi mắt trực tiếp rơi vào giá trị sinh mệnh.

Trương Vinh Phương – Sinh mệnh 164-165.

Ngoài sinh mệnh được cộng trực tiếp vào điểm thuộc tính, Trương Vinh Phương còn cộng thêm một tầng văn công Thái Thượng Minh Hư Công nhằm trấn an trái tim của sư tôn Sùng Huyền.

Đem Nguyên Anh trung kỳ trước đó tăng lên Nguyên Anh hậu kỳ. Một trừ một thêm một tăng thêm điểm thuộc tính ngoài dự liệu.

Sự cải thiện này cũng làm cho nỗi lòng lo lắng của Nhạc Đức Văn hạ xuống, nhận ra rằng quyết định trước đây của mình thả người ra ngoài là đúng.

“Đúng rồi, truy tung chúng ta, chính là Kim Sí Lầu chủ Trình Huy dẫn đội. Tên phản đồ này, xem ra cũng dự định giẫm lên huyết nhục của lão Đông gia thượng vị…” Trương Vân Khải nhắc đến người này, sắc mặt cũng âm trầm khó coi.

“Kim Sí Lầu… Ta đã từng là Linh Sứ bên trong… Có chút hoài niệm.” Trương Vinh Phương thấy hắn có chút lo lắng, cười nhẹ nói.

“Trương thúc đừng lo. Không sao đâu.”

“Trong lòng ngươi tự có tính toán là tốt.” Trương Vân Khải gật đầu.

Lão cũng lo lắng rằng nếu thân phận nhân chủng bị bại lộ thì lúc đó Đại Đạo Giáo cũng không nhất thiết phải bảo vệ Trương Ảnh.

Bởi vì mật tàng của Đông tông liên quan đến căn cơ của tất cả những võ giả Bái Thần.

“Ngoài ra, phương pháp giết người của những võ giả Bái Thần, đặc biệt là nội dung cốt lõi của tượng thần, không được phát tán đi ra. Nếu không… Đã có tiền lệ từ trước. Họ sẽ giết tất cả những ai có thể biết!” Trương Vân Khải lại lần nữa căn dặn.

“Ý ngươi nói là… đồ thành (tiêu diệt cả thành trì)?” Trái tim của Trương Vinh Phương như đông cứng lại.

“Linh Đình cao cao tại thượng, ai thèm quan tâm đến sinh tử của con kiến dưới chân. Ngay cả thông đồng với Mật giáo cũng có thể đồ thành, chớ nói chi đến việc quan trọng như vậy.” Trương Vân Khải thở dài.

“…” Trương Vinh Phương không nói nên lời.

Sau khi tiếp xúc nhiều lần với những người Linh hoàng tộc, hắn cũng phát hiện ra rằng những người này đã tách mình ra khỏi những người còn lại.

Theo nhận thức của họ, chỉ có hai loại người trên thế giới này.

Một, người Linh hoàng tộc..

Một loại khác, hạ nhân.

“Quên nó đi, chúng ta đừng nói về điều này. Có tiến bộ trong những lần thử nghiệm trước không?” Trương Vinh Phương hỏi.

Đã một năm trôi qua, và rất khó để nghiên cứu những võ giả Bái Thần mà họ bắt được.

Nhóm người này cơ bản miễn nhiễm với thuốc, sức đề kháng cực cao.

Một chút nghiên cứu kịch liệt có thể kích thích bọn họ bùng nổ.

Điều duy nhất có thể làm là tiếp tục thử nhiều phương pháp khác nhau để xem liệu có thể tăng tốc thời gian tiêu diệt chúng hay không.

“Cho đến nay, chúng ta đã thử rất nhiều phương pháp, điều duy nhất có hiệu quả là chôn nó sâu dưới lòng đất.” Trương Vân Khải thở dài.

“Nhưng nếu chôn sâu, vẫn bị các linh bạo nổ tung hết lần này đến lần khác, lại chui ra ngoài.”

Nhiều nhất có thể vây hãm trong một thời gian.” Trương Vinh Phương lắc đầu.

“Đúng rồi, hôm nay không phải bận sao? Sao đột nhiên lại tới đây?” Trương Vân Khải đứng lên, lúc này cũng có chút khó hiểu.

Trong thời gian này, lão và Trương Vinh Phương về cơ bản thay phiên nhau canh giữ hang động thí nghiệm. Sẽ rất ít người đến sớm.

Dù sao mọi người đều có rất nhiều việc phải làm.

“Ta có một số ý tưởng, muốn kiểm tra một chút.” Trương Vinh Phương nghiêm nghị nói.

Chương 772: Thử nghiệm (4)

Hắn nhớ lại nội dung cuộc nói chuyện với Việt Thịnh râu quai nón hôm nay.

"Vạn vật đều có trái tim…" Những lời này như tia chớp xẹt qua tâm trí hắn nhất thời không thể tiêu tan.

'Đúng rồi, nếu không có trái tim thì tại sao linh tuyến lại tập trung về thân thể võ giả Bái Thần, mà không phải là tập trung ở những nơi khác?

Nếu không có trái tim thì tại sao dòng linh tuyến có thể bùng nổ với thân thể võ giả Bái Thần?'

Ban đầu chúng ta không chú ý, và hoàn toàn sợ hãi trước khả năng tự hồi phục và hồi sinh khuếch đại của Linh Lạc. Điểm này được cố tình bỏ qua.

Trong lúc suy nghĩ miên man, Trương Vinh Phương nhanh chóng bước vào sâu trong hang động.

Ngay sau đó đã đến một hội trường tối tăm.

Hắn nhảy xuống, nhảy xuống hố sâu.

Dưới đáy hố là một khoảng đất trống có kích thước bằng một sân bóng rổ hình vuông.

Có một người nữ tử tóc dài với cơ thể đẫm máu, bất động bị trói trong không gian rộng lớn.

Trương Vinh Phương bước tới, rút đao và nâng cằm người nữ tử lên.

Mái tóc dài xõa ra để lộ khuôn mặt thiếu nữ.

Đó là Linh Lạc Hàn Giai đã đi theo Chúc Vạn Quốc hồi đó.

Đó cũng là trong đội ngũ của Vĩnh Hương quận chúa, người đã cố gắng ám sát hắn trước đó. Một nữ thích khách vu oan cho Chân Nhất giáo.

Đặt đao xuống, Trương Vinh Phương chỉ xác định rằng nàng vẫn còn sống.

Lúc này, trong lòng hắn dâng lên cảm giác cực kỳ mãnh liệt, có lẽ… lần này có thể tìm được chìa khóa để nhanh chóng giết chết những người võ giả Bái Thần.

“Trái tim….”

Hắn giơ đao lên theo chiều ngang, với một tia chớp bất ngờ, nó đã chém vào cổ họng của Hàn Giai.

“Để ta xem, đến cùng là đang ở đâu?

Chỉ cần tiêu diệt được linh bạo, sau đó có thể đo khoảng cách thông qua phạm vi của linh bạo, sau đó tính toán điểm trung tâm nhất của linh bạo.

Bởi vì mỗi một lần linh bạo, theo quan sát của hắn, sẽ tạo thành một vòng tròn gần như hoàn hảo.

Và đây rõ ràng là một hiện tượng đặc biệt sinh ra từ một vụ nổ đồng đều tại một điểm.

Dù sao thì, lần này….

Hắn đã có một cảm giác mạnh mẽ.

Sử dụng Ám Quang Thị Giác, có lẽ… nó thực sự có thể được thực hiện.

Một tiếng nổ, sợi dây đứt, Hàn Gia ngã xuống đất, chậm rãi đứng lên.

Nàng đã lâu không ăn, lúc này hai mắt hỗn loạn, đồng tử tán loạn, căn bản chính là trạng thái hôn mê.

Nhưng cơ thể nàng vẫn có bản năng.

Đây là sự phóng đại của võ giả Bái Thần.

Giống như Thiết đạo nhân mà Trương Vinh Phương đã thấy hồi đó.

Ngay cả khi ý thức của họ biến mất, họ vẫn có khả năng tấn công và phòng thủ cơ bản.

Xì! Xì! Xì!

Trương Vinh Phương tấn công nhanh liên tục, cho dù Hàn Giai có né tránh đòn tấn công và phòng thủ như thế nào thì cũng vô ích.

Trình độ hiện tại của hắn từ lâu đã vượt qua Ngoại dược của Hàn Gia ba lần.

Trương Vinh Phương vung vẩy thanh đao trong tay hết lần này đến lần khác, trong đầu hắn cũng đang nhớ lại thí nghiệm trước đó.

Họ cũng đã cố gắng tìm ra cốt lõi của người Bái Thần trước đây. Nhưng không tìm thấy gì cả.

Và bây giờ, nếu đó thực sự là những gì Việt Thịnh kia nói, thực sự có tim.

Đó có thể là cách tiếp cận trước đây của họ đã sai.

Trái tim thống nhất mọi thứ, là nguồn sức mạnh cho mọi thứ, và kết nối mọi thứ. Nếu có, ngoài việc tính toán, cũng có thể tìm thấy nó thông qua quỹ đạo đi và về của linh tuyến!

Những người khác không thể nhìn thấy quỹ đạo bên trong của linh tuyến sau khi trở về cơ thể, nhưng hắn có thể thử xem!

Trương Vinh Phương ý niệm ngưng tụ trong lòng.

Hai tay không ngừng chuyển động, Hàn Giai vừa hoàn hồn thì đao đã chém đi.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Bên trong sơn động không biết thời gian, trong lúc hắn giết người, Trương Vân Khải cũng đi vào xem xét.

Nhưng lão không nói gì và quay người bỏ đi.

Đã một năm trôi qua, lão càng ngày càng không thấy được thực lực của Đạo Tử này.

Lần gần nhất giao thủ với nhau, cả hai bên đều không có động thái thực sự nào, cân tài cân sức. Nhưng đó là một năm trước.

Và bây giờ… Phốc!

Trong nhát đao cuối cùng, Trương Vinh Phương đã cầm Thu Lâm đao đến từ Chúc Vạn Quốc. Bảo đao lợi hại vô cùng, và nó là loại vũ khí sắc bén nhất trong tất cả các loại vũ khí mà hắn từng sử dụng.

Tất nhiên, sau khi tiêu diệt Mật giáo, cây đao này đã trở thành bội đao bên người hắn.

Một tia sáng bạc xuyên qua cổ Hàn Giai.

Trước khi máu chảy ra, Trương Vinh Phương đột ngột lùi lại, rút lui hàng chục mét vừa thở vừa lặng lẽ chờ đợi.

Ở giữa hố sâu, Hàn Giai đưa tay ra, cố gắng bịt lấy cổ họng đang chảy máu của mình, nhưng vô ích.

Lần trước chết đi, nàng như lấy lại được tỉnh táo, hai mắt nhìn chằm chằm Trương Vinh Phương.

“Ta… sẽ đợi ngươi ở dưới…!” Đáng tiếc, câu nói này do cái cổ đã bị cắt làm trở nên mơ hồ không rõ.

Chương 773: Thử nghiệm (5)

Nàng cúi xuống, thân thể bắt đầu run rẩy.

Oành!

Trong khoảnh khắc, một khối ánh sáng màu bạc nổ tung, vô số linh tuyến màu bạc tán loạn như pháo hoa.

Những sợi linh tuyến giống như rắn bạc mê hoặc, trong nháy mắt bao phủ phạm vi ba mươi mét.

Trong vòng ba mươi mét, mọi thứ hoàn toàn bị bao phủ và xuyên thủng.

Tất cả các sinh vật sống đều bị xuyên thủng bởi những sợi linh tuyến và bị nuốt chửng.

Nhưng thật không may, đây là một cái hố đặc biệt dành riêng cho những người Bái Thần, ngoại trừ vị trí dưới lòng đất, không có sinh vật sống nào có thể bị nuốt chửng ở các hướng khác.

Và dưới lòng đất cũng là đội ngũ của một số giun, sán trong đất.

Trương Vinh Phương đứng trên rìa của quả cầu bạc do linh tuyến tạo thành, yên lặng quan sát.

Một giây. Hai giây. Ba giây.

Đột nhiên, hai mắt hắn sáng lên, phát hiện linh tuyến bắt đầu co rút lại.

Không do dự, hắn lao hết tốc lực và tiến về phía trước. Cùng lúc đó, đôi mắt Ám Quang Thị Giác nhìn chằm chằm vào thân ảnh Hàn Giai.

Ngay sau đó, những mảnh linh tuyến rút vào trong cơ thể Hàn Giai.

Trên bề mặt, những sợi linh tuyến này được khoan qua các lỗ chân lông trên da. Khi đã ở trong da, không thể nhìn thấy dòng chảy tiếp theo của chúng.

Nhưng Trương Vinh Phương lúc này đang dựa vào Ám Quang Thị Giác để nhìn rõ những thay đổi trong bước tiếp theo.

Những linh tuyến đó…

Tất cả đều hội tụ vào vai trái của Hàn Giai, sâu trong da thịt, vị trí càng sâu hắn cũng không nhìn thấy.

Nhưng… nó ở đó!

Trương Vinh Phương hai mắt sáng ngời, Thu Lâm đao thẳng tắp tinh chuẩn chém chính xác vào nơi đó.

Một giây trước, sợi bạc hoàn toàn rút lại, một giây tiếp theo, đao trong tay lướt qua vai trái của Hàn Giai.

Xì!

Bảo đao hơi bị chặn lại, nhanh chóng rạch một lỗ máu lớn trên vai Hàn Giai.

Nhưng không thành công.

Trương Vinh Phương trong mắt rõ ràng thấy linh quang đang lưu động, vẫn là hội tụ mà co rút lại, vẫn còn ở đó…

Không đúng!

Đồng tử của hắn co rút lại.

Sâu trong vết thương trên vai trái của Hàn Gia, Ám Quang Thị Giác của hắn xuyên thấu qua vết thương, có thể thấy rõ ràng một tia sáng bạc sáng hơn một chút so với những sợi bạc khác, lập lòe sáng ngời.

Ánh sáng bạc chỉ to bằng móng tay, chỉ nhìn thấy trong một giây, trong nháy mắt liền hướng về vị trí khác rời đi biến mất.

Sau một thời gian, nó bị bao phủ bởi một đoạn sợi bạc lớn, không có dấu vết.

Rốt cuộc, Ám Quang Thị Giác của Trương Vinh Phương cũng không phải là một con mắt nhìn thấu hoàn toàn, vừa rồi hắn có thể nhìn thấy bởi vì vết thương cách cơ thể gần hơn, cũng tìm được vị trí cốt lõi.

Đó là lý do tại sao mới nhìn thấy sự tồn tại của đốm sáng bạc đó.

“Vừa rồi… đó là cái gì vậy?” Trương Vinh Phương cố hết sức nhớ lại cảnh tượng vừa thấy.”

Nhìn Hàn Giai, người đã vào lại trạng thái khởi động lại.

Hắn quay sang đi tới giá binh khí ở một bên, lấy một lưỡi đao nhỏ dài có vẻ bình thường ra khỏi giá.

Bề mặt của lưỡi đao có màu trắng bạc, nhưng hơi dày nặng nề, mép có màu đồng lạ mắt.

Đây là Thiên Hạ đao được đóng gói lại bởi Nghịch giáo.

Lưỡi dài một mét bảy, chuôi đao dài hai lòng bàn tay. Hai tay hay một tay đều có thể nắm chặt.

“Một lần nữa, lần này nhất định có thể nhìn rõ ràng…”

Trương Vinh Phương nắm chặt thanh đao dài nhìn Hàn Giai vừa mới tỉnh dậy.

Nếu không thể giết Linh Vệ Linh Lạc một cách nhanh chóng, thì việc tìm kiếm cốt lõi của dòng linh tuyến sẽ trở nên vô nghĩa.

Dù sao thì cũng chỉ có thể giết sau khi linh bạo, không tìm được linh hạch thì có ích lợi gì?

Sự khác biệt lớn nhất giữa các võ giả bình thường và những võ giả Bái Thần chính là sự bất tử.

Nếu loại bỏ đặc tính bất tử, thì khoảng cách rất lớn giữa người thường và người Bái Thần sẽ cực kỳ thu hẹp.

Ở thời điểm hiện tại, thể lực và sức bền của hắn đã đạt đến giới hạn trên về mặt di truyền. Thực hành ba khía cạnh này của võ công là vô nghĩa.

Thứ duy nhất có tác dụng với hắn là võ công tăng cường khả năng hồi phục và phòng thủ.

Cũng chính là ngạnh công cùng văn công.

Nói cách khác, võ thuật chẳng có mấy ý nghĩa để hắn cải thiện sức mạnh lúc này.

Khoảng cách lớn nhất giữa hắn và người Bái Thần là sự bất tử và thể lực.

Bây giờ, để giải quyết đặc tính của trường sinh bất tử, có vẻ như phải nhanh chóng tìm được ánh rạng đông của đột phá!

…

Đại Đô, Thiên Bảo cung.

Trước một trong những cửa cung, Trương Thanh Chí lao lực cùng một số đạo nhân trẻ tuổi vận chuyển một số dược liệu vừa mới đến.

Từng hòm, từng hòm đựng dược liệu tỏa ra mùi thơm dược liệu nồng nặc, được mang ra khỏi xe bò và chuẩn bị vận chuyển đến nhiều nơi khác nhau trong Đạo Cung để mọi người sử dụng.

Mặt trời sáng chói, khi sự phát triển của Đại Đạo Giáo càng ngày càng tốt, Trương Thanh Chí bên này cũng càng ngày càng có nhiều người luyện chế dược liệu.

Chương 774: Phát hiện (1)

Ngày càng có nhiều đệ tử vào Thiên Bảo cung, khiến công việc làm ăn của hắn ta ngày càng tốt hơn.

Nói cho cùng, bất luận là võ công hay văn công, đều cần rất nhiều dược liệu để trợ giúp cho việc luyện đan.

“Sư huynh, hàng về hết rồi, ngài kiểm lại xem xem.” Đạo nhân trẻ tuổi phụ trách giao hàng bước tới, đưa cho hắn ta một danh sách.

“Được rồi, đa tạ, lần này vất vả cho ngươi rồi.” Trương Thanh Chí nhẹ nhàng cười nói.

“Làm gì có, làm gì có.”

“Tiểu Chí ca!” Đột nhiên, phía xa xa có một bóng người xinh đẹp nhanh chóng tiến lại đây.

Đó là một nữ tử xinh đẹp với đôi mắt hạnh, làn da trắng ngần, khuôn mặt xinh xắn dễ thương.

Nữ tử mặc bộ váy Khôn đạo đã được sửa sang lại một chút, dáng người mảnh mai, đi qua để lại mùi túi thơm thoang thoảng. Thanh nhã như hoa tình trắng tinh khiết.

“Tiểu Hạc, ngươi đến rồi à?” Trương Thanh Chí cười vui vẻ không kiềm chế được, chủ động tiến lên chào hỏi.

“Tiểu Chí ca, Hồng Ngọc Thiên Hương hoàn mà ta đặt lần trước đã đến chưa? Ngươi đã hứa với ta rồi đó.”

Nữ tử đó là Lâm Thiển Hạc, thanh mai trúc mã từ nhỏ đến lớn cùng với Trương Thanh Chí.

Dung mạo và tư thái của nàng quả thực là sự lựa chọn tốt nhất, trong mắt nàng có chút ngây thơ, nhưng lời nói và việc làm của nàng lại đầy vẻ dễ thương và thông minh, giống như một tiểu muội nhà bên khiến người ta nhịn không được muốn đến gần.

“Đến rồi, đến rồi, nhưng ta chưa kịp đưa tới cho muội.” Trương Thanh Chí cố gắng hết sức kiểm soát khí tức của mình để tránh hiện tượng lúng túng lắp bắp lần nữa.

Hắn ta nhanh chóng lấy từ trong túi quần áo ra một lọ nhỏ bằng ngọc màu đen dài bằng lòng bàn tay, trên đó có ghi tên của đan dược.

“Ta tìm được một vị sư huynh rất tốt giúp đỡ luyện chế, hiệu quả tuyệt đối là chính tông!”

Hắn trầm giọng giải thích.

“Thực sự tốt!” Lâm Thiển Hạc nhất thời vui mừng mở to hai mắt, nàng vốn chỉ muốn dùng thử, xem có thể lấy được loại đan dược quý giá này từ Trương Thanh Chí hay không.

Thật không ngờ, tên này thực sự đã có được!

Loại đan dược này, cho dù là trong tay cha nàng, cũng có số lượng rất hạn chế, đây là loại thuốc bổ trợ giúp ích rất nhiều cho văn công, bởi vì luyện chế rất rườm rà và tốn thời gian nên nó thường có tiền cũng không thể mua được.

“Tiểu Chí ca giá quá tốt! A a a a!” Lâm Thiển Hạc không e dè xông lên, ôm lấy cánh tay Trương Thanh Chí.

Những phần mềm mại nhất trên cơ thể cũng ép vào người đối phương không biết là vô tình hay cố ý.

Trương Thanh Chí sắc mặt lập tức đỏ lên, toàn thân nhanh chóng cứng đờ. Trong đầu có một luồng nhiệt huyết dâng lên, cảm giác toàn thân khô nóng.

Trong lúc nhất thời, hắn ta không thể nghe thấy bất kỳ âm thanh nào xung quanh mình, chỉ có một tia cảm xúc mềm mại trên cánh tay, đã hoàn toàn thu hút sự chú ý của hắn ta.

Lúc này, hắn ta đột nhiên bừng tỉnh, cảm thấy mình đã vất vả hơn hai tháng, lại kêu người bỏ tiền ra tìm tài liệu yêu cầu, tiêu tốn cùng khổ cực, đều thật đáng giá.

Chẳng biết lúc nào, cảm giác mềm mại biến mất.

Trương Thanh Chí chậm rãi khôi phục như cũ từ trạng thái choáng váng, nhìn thân ảnh xinh đẹp nhỏ bé vui vẻ cầm thuốc vẫy tay từ biệt với hắn.

Hắn quyết định không rửa tay trong tuần tới!

Thân ảnh xinh đẹp dần dần rời đi, cho đến khi nó biến mất hoàn toàn.

Trương Thanh Chí vẫn ngây ngốc đứng đó, bất động.

Lúc này, ánh mặt trời chói chang, tiếng chim hót và hoa thơm ngát, những bông hoa trắng của Thiên Bảo cung lại nở rộ, những cánh hoa mỏng manh theo gió thoảng bay.

Nhìn vào Thiên Bảo cung yên bình, có những đạo nhân bận rộn nhưng đầy đủ, và có những tiếng tụng kinh chỉnh tề mà nghiêm túc từ xa xa.

Trương Thanh Chí đột nhiên cảm thấy mọi thứ thật đẹp, thật tươi đẹp.

Trong thời gian rảnh rỗi hắn ta luyện một chút văn công, phần lớn thời gian bận đao tiền, tinh chế thuốc và mong được gặp Tiểu Hạc mỗi ngày.

Hắn có thể cảm thấy Tiểu Hạc và hắn ta đang ngày càng gần hơn.

Tiểu Hạc ngày càng tin tưởng hắn ta, mỗi khi không vui sẽ đến nói chuyện với hắn ta.

Bất cứ khi nào có khó khăn gì, hắn ta sẽ luôn là người đầu tiên mà nàng tìm đến nhờ vả.

Nàng chính là tín nhiệm hắn ta.

Giống như khi còn bé, trong sáng và ngây thơ!

…

Trương Vinh Phương mặt không biểu cảm, lại một lần nữa đâm vào trái tim Hàn Giai.

Trương Vinh Phương sắc mặt lạnh lùng, hắn đột nhiên lui về phía sau, cầm đao đứng vững.

Oành!

Lại có một âm thanh trầm thấp vang lên, linh tuyến màu bạc tựa như rắn bạc bay lượn đầy trời, ngay lập tức mở rộng ra bán kính ba mươi mét.

Trương Vinh Phương lẳng lặng kẹt ở biên giới, nhìn chằm chằm vào quả cầu bạc.

Đây đã là lần thứ sáu linh bạo.

Sắp rồi… cùng sắp.

Bằng tầm mắt của mình, hắn cẩn thận nhìn chằm chằm mặt ngoài thân thể của Hàn Giai.

Chương 775: Phát hiện (2)

Sau khi một số lượng lớn các sợi bạc vung múa bừa bãi tàn phá một lúc, chúng liền co rút lại.

Theo linh tuyến co rút lại.

Trương Vinh Phương đồng thời tiến tới, nắm chặt Thiên Hạ đao trong tay.

“Sắp nhìn thấy rồi… sắp rồi, sắp rồi!”

Trong mắt hắn đang nhìn chằm chằm nơi hội tụ lượng lớn linh tuyến.

Đột nhiên, đao quang lóe lên.

Hắn rút đao với tốc độ tối đa và chém về phía trước.

Thiên Hạ đao chém một miệng máu lớn trên vai trái của Hàn Giai, lộ ra huyết nhục nhúc nhích cùng với sợi bạc bên dưới.

Ở tầng thịt bên dưới, một chút ánh sáng bạc nhanh chóng bắt đầu di chuyển trong tầm nhìn của Trương Vinh Phương. Đúng vậy, nó di chuyển!!

Nó không chỉ di chuyển mà còn có vẻ như đang né tránh! Né tránh lưỡi đao.

Lưỡi đao của Trương Vinh Phương cứ liên tục theo sát ánh sáng màu bạc, cắt ngang thân thể của Hàn Giai. Nhưng đáng tiếc chính là, ánh bạc đã biến mất trong nơi sâu của máu thịt.

“Không được… Quá nhanh. Chỉ dựa vào tầm mắt này, không thể nhìn thấy một số nơi sâu thẳm, căn bản không thể theo kịp. Nếu như ngay cả ta cũng không thể theo kịp, vậy thì người khác cũng không cần phải nói…”

Hắn thu đao lại và nhìn Hàn Giai, người đã hoàn toàn bất tỉnh. Phất tay đánh ngất. Chỉ là, điều mà Trương Vinh Phương không nhận thấy là ánh sáng bạc trong cơ thể Hàn Giai thực sự là nó đang di chuyển, như nó đang vẽ một khuôn mặt quái dị theo một quỹ đạo cố định.

Dưới sự thất vọng, hắn rời khỏi hố động, và Trương Chân Hải, người đã đợi bên ngoài từ lâu, chủ động đưa lên một bình

nước dưa hấu ướp lạnh bằng nước giếng.

“Cực khổ rồi.” Trương Chân Hải có chút gò bó nhỏ giọng nói.

“Cảm ơn.” Trương Vinh Phương cười đáp lại. Trương Chân Hải hôm nay có vẻ ăn mặc rất cẩn thận.

Áo choàng tu thân màu đen, mặt nạ đen nhánh, mảnh giáp màu nâu che ngực, đai lưng màu nâu bó sát, phối với áo lót trong màu đen liền với váy, làn váy có màu đồng có hoa văn hình mây nhàn nhạt. Toàn thân phảng phất bên trong nội liễm, lộ ra từng tia gợi cảm bí ẩn nhỏ.

Đặc biệt, miếng giáp che ngực cao hiển nhiên thu hút sự chú ý của người khác, sắc trắng tinh tế giữa váy ngắn và đôi giày đen cũng khiến người ta không thể rời mắt. Khi đến gần, có thể ngửi thấy mùi phấn thoa mặt có mùi quả vải nhàn nhạt.

“Còn có chuyện gì không?” Trương Vinh Phương không có suy nghĩ gì khác sau khi thưởng thức xong, thấy Trương Chân Hải vẫn chưa rời đi, hắn không khỏi hỏi.

“Ừm… cái này… cái này cho ngài!” Trương Chân Hải hai tay đưa ra một cái túi gấm nhỏ màu trắng, sau đó xoay người bỏ chạy. Trương Vinh Phương kinh ngạc nhìn thân ảnh của nàng, cầm lấy túi gấm lên, nhẹ nhàng mở ra. Bên trong là một chiếc yên ngựa vàng ròng khéo léo.

Xung quanh yên được chạm khắc hoa văn tinh tế, bên cạnh có khắc một ký tự lớn rõ ràng: An.

“Đây là quà sao?” Trương Vinh Phương đột nhiên có chút cảm động nhỏ bé. Trên đời này, ngoài những người thân của hắn, chưa từng có ai tặng cho hắn một món quà riêng như vậy.

“Công tử, hôm nay là ngày lễ…”

Một thành viên Nghịch giáo cách đó không xa rốt cuộc không chịu được nữa liền lớn tiếng nhắc nhở. “Ngày lễ” Trương Vinh Phương đột nhiên nhớ lại rằng hôm nay là ngày lễ Song Diệp hàng năm của Đại Linh. Tương tự như ngày lễ tình nhân ở kiếp trước.

Và tự tặng cho Trương Vinh Phương một món quà trong ngày lễ này, tâm tư của Trương Chân Hải là gì cũng không cần phải nói.

Đáng tiếc hắn không có kế hoạch kết hôn và có một gia đình cho đến khi hắn có thể có được sức mạnh để chiến đấu chống lại những người Bái Thần. Cẩn thận đặt lại chiếc yên vàng và cất đi. Phần tâm ý này, tạm thời hắn chỉ có thể tạm thời phụ lòng.

Trương Vinh Phương nhanh chóng rời khỏi hang động, hắn muốn tiếp tục đến chỗ Việt Thịnh kia lấy kinh. Người kia thần bí khó lường, có lẽ còn biết chút gì đó. Trong một thời gian ngắn, một lần nữa trở lại Miên Vân cư. Việt Thịnh đang ngồi bên trong và ăn bánh trà. Các loại bánh, thịt kho, các loại hạt, trái cây, đủ thứ không thiếu gì cả. Số tiền này đương nhiên được ghi vào tài khoản của Trương Vinh Phương. "Việt huynh."

Ngay khi Trương Vinh Phương bước vào cửa, hắn đi thẳng về phía Việt Thịnh.

"Nào, ngồi đi! Chúng ta cùng nhau ăn đi." Việt Thịnh chỉ vào chỗ ngồi đối diện, hùng hổ nói. "Ăn không vào… Ta gặp phải một số vấn đề, vì vậy ta đã đặc biệt đi đến xin Việt huynh chỉ giáo." Trương Vinh Phương thở dài.

"Dễ bàn dễ bàn. Ngươi nói đi, ta không thể đảm bảo có thể giải đáp, nhiều nhất ta chỉ có thể cho ngươi một lời khuyên." Việt Thịnh mỉm cười, "Dù sao thì thiên hạ rộng lớn như vậy, ta có thể đi đến nhiều nơi hơn, xem nhiều thứ hơn, nhưng những gì chúng ta biết đến chỉ là hạt muối bỏ biển."

Hắn ta càng khiêm tốn, Trương Vinh Phương càng tin tưởng vào hắn ta. "Đúng vậy, lần trước, Việt huynh nói, vạn vật đều có trái tim, nhưng trái tim có thể động, ta không thể bắt được nó."

Chương 776: Phát hiện (3)

“Trái tim không phải vốn dĩ đã biết động sao?” Việt Thịnh khó hiểu hỏi, “Những chuyện khác thì ta không biết, ta chỉ biết là do thể chất khác nhau nên nhịp tim của mỗi người cũng khác nhau, có người còn có trái tim ở bên này, ngươi nói đúng không?”

Trái tim vốn đã biết động.

Trương Vinh Phương nheo mắt lại, đột nhiên như nghĩ ra điều gì đó. Vốn đã biết động.

Giờ đây, với việc giá trị sinh mệnh của hắn không ngừng được nâng cao, ngũ giác của toàn thân hắn cũng dần trở nên nhạy bén hơn. Hắn tự cảm thấy.

Ngoại trừ không đột phá giới hạn của con người, tất cả nhận thức đều đạt tới đỉnh cao của con người. Tất nhiên, thay đổi về chất duy nhất chỉ có một, đó chính là thị giác. Lúc này, nghe thấy những gì Việt Thịnh nói.

Trương Vinh Phương chỉ cảm thấy trong lòng có cái gì đó gần như thoáng qua, liền có thể nắm được.

“Trương huynh bị làm sao vậy?” Việt Thịnh nhìn Trương Vinh Phương đang thất thần, đưa tay vẫy vẫy trước mặt.

“Không sao.” Trương Vinh Phương tỉnh táo lại, nhanh chóng đứng dậy, ôm quyền. “Đột nhiên ta nghĩ ra điều gì đó, phải quay lại giải quyết. Việt huynh, bữa này coi như ta mời. Tại hạ cáo từ trước, lần sau gặp lại!”

“Ài?”

Việt Thịnh còn muốn nói chuyện, đã thấy đối phương xoay người rời đi, không chút dây dưa dài dòng, liền biến mất ở ngoài cửa quán trà, hắn nghi hoặc sờ sờ chòm râu, rồi lắc đầu một cái, cúi xuống ăn đồ ăn.

“A, Tiểu Nhị, cho ta một bình trà hoa Ô Vân Thanh nữa!”

“Tới đây, quan khách, có điều ngài đã uống tới bình thứ tư rồi… Ngài xem, tiền có phải là là…?” Tiểu nhị của Miên Vân cư có chút bất đắc dĩ nhìn Việt Thịnh.

Thật không may, là tên này vẫn luôn không trả tiền.

Điều kinh dị là người này đã ăn lượng thức ăn gần gấp đôi so với người bình thường. Hắn thật sự không sợ bị no chết sao?

“Không sao đâu, Cảnh Vinh huynh nói, tất cả các bữa ăn sẽ được ghi vào khoản của hắn!” Việt Thịnh xua tay, thờ ơ nói.

Một bên khác, trong động của Nghịch giáo. Trương Vinh Phương lại đứng trước mặt Hàn Giai, tay cầm Thiên Hạ đao.

“Trái tim chuyển động… có nghĩa là… có lẽ những gì ta đã thấy trước đây… là chuyển động của linh hạch? Mà không phải tránh né.”

Hắn nhớ lại quỹ đạo chuyển động của linh hạch trước đây, trong lòng dần dần trở nên chắc chắn hơn.

“Có lẽ linh hạch lúc nào cũng chuyển động. Loại chuyển động này cần tuân theo những quy tắc và quy luật nhất định. Giống như nhịp đập của trái tim người bình thường, cố định và nhịp nhàng.”

“Ngoài ra, còn có một điểm khác. Cơ thể của một võ giả Bái Thần không chỉ được cấu tạo bởi những linh tuyến, mà máu thịt xương cốt người thường cũng chiếm ít nhất một nửa thể tích. Vậy tại sao những bộ phận này sau khi bị phá hỏng lại có thể tự động khôi phục?”

“Những bộ phận huyết nhục này nhất định phải phát sinh biến hóa, nếu không sẽ không thể thần kỳ như vậy được”

Mạch suy nghĩ trong lòng Trương Vinh Phương vừa mở ra, những điểm khác nhau đã bị bỏ qua trước đó đột nhiên tăng lên nhanh chóng. Ánh mắt hắn nhìn về phía Hàn Giai. Đột nhiên một ý nghĩ bất chợt xuất hiện.

“Việc cắt cụt chân tay hay gì gì đó sẽ dẫn đến linh bạo quy mô nhỏ. Điều này có nghĩa là linh tuyến của võ giả Bái Thần cũng cho rằng tứ chi không thể có bất kỳ sai lầm nào, vì vậy sẽ tự động bị kích thích cực lớn dẫn đến bùng nổ?”

“Như vậy có thể suy luận, một thứ trọng yếu tương tự trên người võ giả Bái Thần là mất đi rất nhiều máu thịt xương cốt.”

“Có lẽ… Mình có thể tìm được điểm đột phá từ linh bạo loại nhỏ khi chúng mất đi xác thịt.” Nghĩ là làm.

Trương Vinh Phương đột ngột bước ra, cắm Thiên Hạ đao trong tay xuống đất, thay bằng Thu Lâm đao. Hắn không biết sử dụng đao pháp, nhưng lấy đao thay thế tay vẫn có thể đơn giản sử dụng được. Ánh đao lóe lên.

Lần này, cánh tay của Hàn Giai đột nhiên bị chém đứt, một lượng lớn sợi bạc phun ra từ cánh tay bị đứt, tấn công về phía Trương Vinh Phương. Nhưng đáng tiếc là thanh đao của Trương Vinh Phương không chém ở cự ly gần, mà chém một đao từ phía xa xa.

Chỉ vì Thu Lâm đao quá sắc bén, lực lượng bùng nổ của hắn quá nhanh, vì vậy có thể dễ dàng ném mạnh với tốc độ cao, khiến tay chân bị chém đứt. Sau khi một mảnh lớn linh tuyến tuôn ra, múa may lung tung, không phát hiện bất cứ kẻ địch nào, chỉ có thể bất lực lui về phía sau.

Lúc này, Trương Vinh Phương đã nhìn thấy dấu hiệu của linh tuyến lưu động thông qua Ám Quang Thị Giác.

“Chính là bây giờ!”

Hắn nắm lấy Thiên Hạ đao trong tay, đạp bước tới.

Cheng!

Thiên Hạ đao trong nháy mắt lướt qua khoảng cách, chém ra một ánh đao màu bạc.

Trên vai phải của Hàn Giai, máu thịt bị xẻ ra, một điểm ánh sáng bạc ở chỗ sâu trong như muốn nhanh chóng rời đi.

Nhưng ngay khi Thiên Hạ đao cứa sâu vào máu thịt, Trương Vinh Phương cẩn thận quan sát lưu động và hội tụ của những đường bạc còn lại, trong đầu tự động mô phỏng quỹ đạo chuyển động của linh hạch.

Chương 777: Phát hiện (4)

Mặc dù không thể nhìn thấy linh hạch, nhưng hắn có thể nhìn thấy phần còn lại của các linh tuyến đi theo linh hạch. Thiên Hạ đao cấp tốc huy động, đuổi theo hướng chuyển động của linh hạch, một mạch cắt nó đi.

Hàn Giai đang mất ý thức theo bản năng giơ tay lên đánh một chưởng, nhưng Trương Vinh Phương một tay chặn lại, trở tay gập lại, bẻ gãy buông xuống. Tương tự, tay còn lại và một chân đều dễ dàng bị hắn nắm và bẻ gãy. Rốt cục, lúc này, quỹ đạo chém của Thiên Hạ đao cuối cùng cũng đi ra. Khoảnh khắc nhìn thấy toàn bộ quỹ đạo, Trương Vinh Phương đột nhiên co rút đồng tử.

Những gì hiện ra trước mặt hắn là một bức tranh mặt người huyết sắc đơn giản do các vết thương tạo thành!

Vào lúc này, linh hạch vốn đang chuyển động rất nhanh đột nhiên dừng lại ngay khoảnh khắc nhìn thấy tranh mặt người, đứng lại tại chỗ. Dừng lại ở vị trí hơi lệch về bên trái của ngực bụng. Ngay lập tức, Trương Vinh Phương thấy may mắn đến rồi, lưỡi đao dừng lại, toàn lực dốc hết tốc lực chém một đao về phía đó.

Keng! Một tiếng vang nhỏ vang lên.

Réo rắt giống như một viên bi thủy tinh vỡ vụn, cũng giống như một tiếng chuông gõ nhẹ vang vọng trong động.

Tất cả những vết thương trên cơ thể đang nhanh chóng lành lại của Hàn Giai bỗng nhiên ngừng lại, hoàn toàn dừng lại. Đôi đồng tử ban đầu mờ mịt của nàng, giống như một ngọn đèn đã tắt, nhanh chóng mất đi vẻ sáng ngời, dần dần mờ đi. Tất cả những linh tuyến dưới da nàng trong phút chốc như mất đi toàn bộ sức sống, dồn dập biến thành tro đen. Ngay cả toàn bộ cơ thể của nàng cũng giống như một quả bóng bị khô quắt, bay hơi, nhanh chóng dẹp xuống và bung ra.

Da thịt xương cốt còn sót lại trên người Hàn Giai rơi xuống đất, phát ra âm thanh khe khẽ. Nữ tử trần truồng bị hành hạ một năm này, cuối cùng đã hoàn toàn mất đi sự sống.

Còn Trương Vinh Phương thì ngơ ngác đứng đó, nhìn Thiên Hạ đao trong tay mình.

“Xong rồi.”

“Vừa rồi… Chuyện xảy ra như thế nào?” Hắn có chút mờ mịt.

Tốc độ di chuyển của linh hạch cực nhanh, thậm chí hắn liên tục chém đao cũng không đuổi kịp. Nhưng tại sao nó lại đột ngột dừng lại.

Chỉ vì hắn nhìn thấy tranh mặt người ẩn giấu trong cơ thể của Hàn Giai.

Ban đầu hắn định nghĩ cách khác để tìm cách giết Linh Lạc, nhưng không ngờ rằng cuối cùng lại gặp phải biến hóa như vậy. Nhìn thi thể khô quắt trên mặt đất, Trương Vinh Phương trầm tư một hồi. Chỉ là không đợi hắn tìm ra lý do tại sao. Phía sau đã vang lên tiếng bước chân gấp gáp: “Công tử! Tình hình không ổn rồi!”

Một hảo thủ Nghịch giáo nhanh chóng tiến vào trong động, vẻ mặt nghiêm nghị, ôm quyền hướng về phía hắn.

“Một thành viên của chúng ta đã bị Kim Sí lầu phát hiện thân phận. Hiện tại người đã bị bắt, quan trọng là thành viên đó đã từng gặp ngài! Ta nghi ngờ bây giờ tình huống đã bị tiết lộ!”

“Kim Sí lầu?” Trương Vinh Phương đè nén sự mờ mịt trong lòng vừa rồi xuống: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trương thúc đâu?”

Sự mừng rỡ vì mới vừa phá giải linh hạch thành công, giờ phút này đã bỗng chốc bị nhạt đi.

Từ khi Kim Sí lầu thuộc về Tây tông, hắn đã không chú ý đến nó nhiều nữa.

Không ngờ rằng vào thời điểm như vậy lại còn nhảy ra ngoài để xoát cảm giác tồn tại.

“Không rõ lắm, nhưng thủ lĩnh đã dẫn người tới rồi! Thủ lĩnh bảo ngài mau trở về, sau đó nếu có người hỏi thì cứ nói không biết gì! Chỉ cần không có bằng chứng thì sẽ không ai dám gây khó dễ cho ngài được!” Hảo thủ Nghịch giáo thành khẩn nói.

“Không ổn, ở nơi nào?” Trương Vinh Phương trầm giọng nói: “Ta hiểu rõ Kim Sí lầu nhất, ta đi là tốt nhất!”

Chuyện này không phải chuyện nhỏ, nếu như quan hệ của hắn với Nghịch giáo bị bại lộ thì khó mà đoán được sẽ xảy ra chuyện gì.

Cách đây không lâu, sư tôn Sùng Huyền mới nhắc nhở hắn trong thư rằng Linh đình rất coi trọng mật tàng của Đông tông.

Mật tàng nằm trong tay của nhân chủng.

Nhân chủng thuộc về Đông tông, đúng lúc Nghịch giáo cũng đến từ Đông tông, Linh đình phải thật sự nghiêm túc điều tra, mới có thể điều tra ra được.

Chẳng qua là vì trước kia Đế Sư lưu lại một phần tình cảm, nhắm một mắt mở một mắt mà thôi

Mà một khi hắn có liên quan đến Nghịch giáo.

Rất khó để khiến người ta không liên tưởng liên quan đến nhân chủng.

“Công tử!” Trương Chân Hải nhanh chóng tiến vào trong động, thay một bộ trang phục màu đen, đeo mặt nạ, trên lưng vác theo một thanh trường đao, bắp đùi cột một phi đao ám khí.

“Rốt cuộc đang xảy ra cái quái gì vậy?” Sắc mặt Trương Vinh Phương nghiêm nghị hỏi.

“Có người muốn xuống tay với chúng ta, để cho người của Kim Sí lầu nhìn chằm chằm vào chúng ta để thu thập thông tin, nhưng không ngờ lại tình cờ bắt được huynh đệ trông coi bên này.

Bây giờ sợ là mối quan hệ của ngài với chúng ta đã bị lộ.”

Giọng nói của Trương Chân Hải mơ hồ không còn vẻ tỉnh táo nghiêm nghị ngày thường, rõ ràng đã mất đi một chút chừng mực.

Chương 778: Phát hiện (5)

Một khi thân phận của Trương Ảnh bị bại lộ, thân phận nhân chủng cũng sẽ bị bại lộ.

Nhưng đó là nếu có sự nhúng tay của Linh đình.

“Bại lộ?”

Trương Vinh Phương khẽ giật mình trong lòng.

Ngày này dù đến sớm hay đến muộn, cuối cùng cũng sẽ đến.

Lúc trước khi giết Vĩnh hương quận chúa, từ khoảnh khắc bắt đầu tiếp xúc với Nghịch giáo đó, hắn đã biết sớm muộn gì mình cũng sẽ bị bại lộ.

Chỉ không nghĩ là lại đến sớm như vậy.

“Có biết phân bộ của Kim Sí lầu ở nơi nào của Thứ Đồng không?” Hắn nhắm mắt, lên tiếng nói.

“Biết!” Cả người Trương Chân Hải run lên, hình như đã đoán được hắn muốn làm gì.

“Công tử, ngài?”

“Đừng sợ…” Trương Vinh Phương nhẹ giọng nói.

“Ta là Đạo tử của Đại Đạo Giáo, không có chứng cứ thực sự, bọn họ không dám làm ra chuyện gì đâu.”

“Mà chứng cứ không gì khác hơn là nhân chứng và vật chứng.”

“Bây giờ, chúng ta đi giải quyết nhân chứng trước.”

“Trước tiên tiêu diệt nhân chứng, sau đó tiêu hủy vật chứng. Đến lúc đó… Ta xem còn có ai có thể làm khó dễ được ta!”

Trương Vinh Phương mở mắt ra, trong mắt lóe lên một tia nghiêm túc.

*

Tại một bến tàu dỡ hàng ở cảng Thứ Đồng.

Một con thuyền chở hàng hạng trung vừa cập bến.

Thùng thùng thùng,

Cửa khoang thuyền bị gõ nhẹ.

“Vào đi.”

Nam tử tóc nâu bên trong vén chăn bông lên, ngồi dậy khỏi giường.

Hắn ta đứng dậy kéo cửa ra, bên ngoài là một bác gái tóc đỏ với vòng eo khá thô chắc.

“Đây là món thịt bò hầm hành tây và khoai tây mà ngươi gọi.” Phụ nhân đưa cái mâm trong tay cho nam tử.

Đồng thời, cũng len lén đưa đến một tờ giấy dưới đáy mâm.

“Cảm ơn.” Vẻ mặt nam tử vẫn không thay đổi, cầm lấy cái mâm, đóng cửa lại, đặt đồ ăn xuống, lấy tờ giấy ra.

Hắn nhanh chóng nhìn lướt qua.

Tất cả trên tờ giấy đều là những ký hiệu kỳ quái đã được mã hóa.

Hắn ta cần giải mã, phiên dịch mới có để hiểu ý nghĩa trong đó.

Hắn lại lấy ra một tờ giấy khác, dùng một cây bút nhỏ, phiên dịch ngược lại ý nghĩa của văn tự được biểu thị bằng các ký hiệu.

“Phát hiện Đạo tử Đại Đạo Giáo Trương Ảnh ban đêm lặng lẽ lui tới với cao thủ Nghịch giáo.

“Nghịch giáo nghi là thế lực phục bút do Đông tông sắp xếp từ trước.”

Nam tử nhìn nội dung bản dịch, sắc mặt hơi thay đổi, ánh mắt nghiêm nghị, nhanh chóng đốt bản dịch trên ngọn lửa đèn dầu, thiêu hủy.

Sau đó đứng dậy mở cửa rời đi. Đi theo lối đi bên trong con thuyền, đi thẳng đến trên boong thuyền.

Trên boong thuyền có một lão giả cao lớn, già nhưng vẫn tráng kiện, dáng người khôi ngô, sắc mặt hồng hào, mặc một chiếc áo khoác dài viền xanh lam trên nền trắng, đội mũ lông cáo

hình vòm, trên tay cầm một chiếc bình sắt, đang phóng tầm mắt nhìn cảnh biển.

Người này là tổng phụ trách bản bộ của Kim Sí lầu, Linh Sứ Hướng Thiên Đồng.

Cao thủ của Thứ Đồng nhiều hơn hẳn so với các thành trì bình thường, vì vậy Kim Sí lầu cũng đã đầu tư thêm nhiều nhân lực và vật lực vào đây.

Người chịu trách nhiệm chính ở đây không phải Hắc Ưng và Bạch Ưng, mà là một nhân vật Linh Sứ đỉnh cấp.

"Linh Sứ, đây là thông tin mới nhất vừa được đưa tới. Thuộc hạ mới vừa biên dịch và tra xét, rất khó giải quyết."

"Rất khó giải quyết?" Hướng Thiên Đồng khẽ nhíu mày, người trước mặt chính là Hắc Ưng của Thứ Đồng. Thông tin mà hắn ta có thể gọi là khó giải quyết…

Lão ta nhanh chóng cầm tờ giấy, nhìn lướt qua. Nhắm mắt lại, giải mã, đối ứng.

Đột nhiên, sắc mặt lão ta thay đổi.

"Việc này là thật à? Không có nhầm lẫn?" Lão ta mở mắt ra, vội vàng hỏi.

"Hoàn toàn không! Nó được gửi đến từ con đường mã hóa khẩn cấp nhất. Hơn nữa…" Lời của Hắc Ưng còn chưa dứt.

Đột nhiên, giữa không trung một tiếng xé gió sắc bén bay vụt tới gần.

Phụt!

Một mũi tên bắn trúng vào đầu của một thủy thủ trên boong thuyền, ngay tại chỗ ngã xuống đất.

"Địch tấn công!"

Hảo thủ trên thuyền Kim Sí lầu đột nhiên hét lên.

Tiếng chiêng đồng vang lên dữ dội.

Cùng lúc đó, mép thuyền, không biết từ lúc nào, một chiếc thuyền gỗ nho nhỏ đã tới gần.

Từng tên hảo thủ đeo mặt nạ trên chiếc thuyền gỗ vung dây thừng có móc trong tay ra, chụp chặt vào mạn thuyền rồi leo

lên.

“Chém đứt dây thừng có móc!” Hướng Thiên Đồng lập tức rống to. Ngưng thần nhìn theo hướng mưa tên phóng đến, chỉ nhìn thấy một đám người thần bí mặc quần áo đen, quàng khăn đen.

Lúc này, có người trên thuyền lập tức dùng dao cắt dây thừng có móc.

Thế nhưng, những cơn mưa tên liên tục không ngừng bắn ra từ đằng xa, mà lại hầu hết đều rất chính xác, không ít người mới chạy được vài bước đã bị bắn trúng ngã xuống đất.

Vào!

Đúng lúc này, từng bóng đen giống như những con chim lớn, bay lên trời với sự trợ giúp của những sợi dây móc, bay thẳng về phía trên boong tàu Hướng Thiên Đồng.

“Không được để bất cứ ai trên thuyền chạy thoát!”

Một giọng nói lạnh như băng không biết từ chỗ nào truyền khắp không trung trên boong thuyền.

Chương 779: Tra (1)

“Các ngươi là ai?”

Trong lòng Hướng Thiên Đồng cảm thấy không ổn. Nhưng không ai đáp lại.

Lão ta cũng nhìn thấy những người mặc đồ đen leo lên theo dây móc.

Không ít người trong số họ thân pháp mau lẹ, thoạt nhìn thì các hảo thủ bình thường còn lâu mới có thể so sánh được.

Chỉ cần tùy ý quét qua, Hướng Thiên Đồng đã phát hiện ra trong đó có ít nhất bốn người là cao thủ nhập phẩm.

Một người trong số họ thậm chí còn vượt qua cao phẩm lục phẩm. Chỉ tiện tay ra chiêu, từng thuyền viên lần lượt ngã xuống.

Mà số lượng của đám người này còn lớn hơn rất nhiều so với các thành viên của Kim Sí lầu trên thuyền.

Lúc này Hắc Ưng đã giao thủ với đối phương, nhưng cuộc chiến không ngang tầm chút nào, tạm thời chỉ có thể dựa vào thân pháp của mình để đối phó. Có lẽ chẳng bao lâu nữa sẽ bị đánh bại.

Sắc mặt Hướng Thiên Đồng hơi thay đổi, thấy tình hình không ổn, liền cầm tờ giấy, xoay người lao thẳng về phía mạn thuyền an toàn.

Oành!

Mũi chân giẫm vào mạn thuyền, lão ta mượn lực bay vọt ra.

Nước biển trong xanh gợn sóng bên dưới phản chiếu trời xanh mây trắng, trong như ngọc bích.

Xoạt!

Đúng lúc này, một sợi dây móc màu đen bay vụt về phía lão ta, mạnh mẽ móc lấy cổ chân Hướng Thiên Đồng.

Một lực cực kỳ thô bạo kéo lão ta về phía sau.

Hướng Thiên Đồng trở tay, một đao chém đứt móc câu, nhưng thân thể lão ta đã bị kéo lại.

Lão ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử yểu điệu, tóc đen, cột đuôi ngựa, đang giương cung cài tên, nhắm vào lão ta.

Vút!

Mũi tên hóa thành một vệt đen, bắn về phía ngực lão ta, thậm chí phát ra một tiếng rít chói tai giữa không trung.

Rõ ràng đó là một mũi tên được chế tạo đặc biệt, sức mạnh cực lớn.

Sắc mặt Hướng Thiên Đồng nặng nề, thân pháp xoay tròn, trước khi mũi tên bay vụt ra, tránh được trong gang tấc.

Mũi tên lướt qua bên cạnh lão ta, bắn trượt.

Áo choàng trên lưng lão ta bỗng nhiên bung ra, tựa như cánh buồm chao lượn trong gió, tà tà rơi xuống phía xa.

Trương Chân Hải trên thuyền lại cài mũi tên, bắn ra.

Vút vút vút ba tiếng vang lên, ba mũi tên lại lần nữa thất bại, dễ dàng bị thân pháp linh hoạt và khuếch đại của Hướng Thiên Đồng tránh được.

“Thân pháp lợi hại thật!” Trong mắt Trương Chân Hải lóe lên một tia thán phục.

Vứt cung tên sang một bên, nàng thả người nhảy ra khỏi mạn thuyền, rơi xuống biển. Chuẩn bị cho một cuộc truy kích bơi lội.

Thoạt nhìn, người kia có vẻ là một nhân vật quan trọng, nhất định không được để người đó chạy thoát!

Rào rào!

Một tiếng nước chảy vang lên.

Hướng Thiên Đồng từ bờ biển hoang vu lên bờ, liếc mắt nhìn xung quanh rồi vội vàng chạy như điên rời đi về phía xa.

Đối phương đã dám ra tay với lão ta ở bến cảng, điều này cho thấy đã không còn an toàn để ở lại Thứ Đồng.

Vì vậy, nhất định phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt, che giấu bản thân, đảm bảo an toàn!

Đột nhiên, da thịt của lão ta đau nhói, lão ta nhìn về phía bên phải, một bóng đen cao lớn không biết từ khi nào bỗng xuất hiện trên bờ biển đá lởm chởm ban đầu hoang vắng.

“Có thể cho ta biết người mà các ngươi bắt được ở đâu không?”

Bóng đen ngẩng mặt lên, lộ ra một chiếc mặt nạ đen kịt đang đeo trên mặt.

Giữa mi tâm của mặt nạ có một vết dọc, hình như là mặt nạ của Kim Sí lầu trước đây, sợi bạc được bôi lên đã bị cạo sạch.

Trong lòng Hướng Thiên Đồng căng thẳng, không nói lời nào, triển khai thân pháp Kim Bằng Mật Lục đột nhiên xoay người chạy vội về phía bên trái.

“Thân pháp nhanh ghê.”

Trương Vinh Phương nhìn đối phương thay đổi phương hướng, chạy như điên, không chút nào dây dưa dài dòng, trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng.

Loại thân pháp này cho dù là Siêu Phẩm thông thường cũng không bằng, hơn nữa độ linh hoạt cực cao.

“Nếu đổi thành những người khác, ngươi có thể trốn thoát được, nhưng…”

Một luồng khí huyết cuồng bạo dồn dập tràn vào hai chân hắn, vận chuyển và đập theo một phương thức phức tạp, kỳ diệu.

“Súc Bộ.”

“Giới Hạn.”

“Trọng Sơn!”

Uỳnh!

Trong phút chốc mặt đất nứt toác.

Cơ bắp toàn thân Trương Vinh Phương phồng lên, đỏ bừng, vọt về phía trước.

Một đường màu đen đột nhiên xẹt ngang qua bờ biển, sượt qua bên cạnh người Hướng Thiên Đồng.

Oành!

Phi đao đứt gãy, lưỡi đao gãy xoay tròn, bay vụt rơi xuống đất.

Trương Vinh Phương dừng lại và quay lại nhìn Hướng Thiên Đồng, người cũng đã dừng lại.

“Xin lỗi, ra tay hơi nặng một tẹo, ta không ngờ ngươi lại yếu như vậy.”

Phụt!

Toàn bộ phần thắt lưng của Hướng Thiên Đồng ở bên cạnh bị vỡ ra một lỗ thủng cực kỳ lớn.

Máu tươi phun ra tung tóe.

“Ngươi…!” Khuôn mặt lão ta dữ tợn nhìn chằm chằm Trương Vinh Phương.

Trong nháy mắt đó, lão ta đã phản ứng kịp thời, dùng phi đao trên tay để đón đỡ.

Đáng tiếc, sức mạnh của đối phương vượt xa sức tưởng tượng của lão ta.

Phi đao bị gãy, thắt lưng của lão ta cũng bị đánh xuyên qua từ phía trước.

Chương 780: Tra (2)

Điều quỷ dị hơn nữa là tại sao trên tay hắn lại không có một vết thương nào?

Dưới tốc độ cao và lực rất lớn.

Tay va chạm với đao, đao lại bị gãy?

Không đúng… Đây là… Ngạnh công và Ưng Trảo công?

Trong nháy mắt, Hướng Thiên Đồng đột nhiên hiểu ra từ khoảnh khắc lão ta nhận được tin tức liên quan đến sự cấu kết giữa Đạo tử Đại Đạo Giáo và Nghịch giáo, mọi thứ đều đã định sẵn.

"Ngươi cho rằng, giết bọn ta… Thì sẽ không bị bại lộ sao? Cứ chờ mà xem… Sẽ có người báo thù cho chúng ta. Sẽ có người biết…"

Trước khi có thể nói hết những lời cuối cùng của mình, Hướng Thiên Đồng đã quỳ rạp trên mặt đất, ngã sấp về phía trước, khí tức suy kiệt.

Trương Vinh Phương đến gần, nhớ lại những gì người này nói vừa rồi.

"Báo thù?"

Đôi mắt hắn nheo lại.

"Toàn bộ Thứ Đồng, còn có người nào có thể báo thù cho ngươi? Dám báo thù cho ngươi?"

Ánh mắt của hắn quét qua một bãi đá ngầm phía xa xa, nơi đó ẩn nấp một ánh mắt giống như một con nai con bị hoảng sợ, vội vàng dời đi chỗ khác.

Nhưng vô ích, chẳng mấy chốc một bóng đen từ đằng xa đã nhanh chóng tiếp cận.

Chủ nhân của ánh mắt ẩn giấu kia lập tức muốn chạy, nhưng đã quá muộn. Chẳng mấy chốc đã bị tóm lại, kéo đi.

"Công tử!" Cả người Trương Chân Hải ướt sũng bước ra khỏi biển, đi tới bên cạnh, nhìn thi thể trên mặt đất.

“Ta thất thủ.” Trương Vinh Phương khẽ lắc đầu: “Nhìn thân pháp cực kỳ mạnh mẽ của lão ta, còn tưởng rằng thực lực cũng là Siêu Phẩm, nhưng không ngờ chỉ là cửu phẩm bình thường. Hơi hơi nặng tay xíu lập tức đánh chết luôn.

Ngoài ra, trong lời nói lúc trước của người này, thông tin để lộ ra lần này có lẽ không chỉ một mình bọn họ biết. Ngươi có thể tra ra manh mối gì không?”

“Có một manh mối.” Trương Chân Hải trầm giọng nói: “Bạch Ưng của Kim Sí lầu đã bị chúng ta bắt được. Theo như hắn ta biết, kể từ khi Kim Sí lầu đầu nhập vào Tây tông, tất cả những thông tin hơi hơi quan trọng nhất định phải được sao chép cho thủ lĩnh bản địa Tây tông.”

“Tây tông?” Lông mày Trương Vinh Phương nhíu chặt.

Năm đó, Tây tông có thể kéo Đông tông xuống nước, hoàn toàn bị diệt, điều này cho thấy thực lực của nó rất mạnh.

Nếu có một thế lực dân gian trong Đại Linh mà hắn cực kỳ không muốn phát sinh xung đột, không ai khác chính là Tây tông.

Nhưng hiện tại…

“Việc này là thật à?” Hắn trầm giọng hỏi.

“Là thật, chúng ta giết năm người, tra khảo mười hai người, khẩu cung đều giống nhau!” Trương Chân Hải lạnh như băng nói. Trong lời nói lộ ra một tia tàn nhẫn nhè nhẹ.

“Cứ điểm Tây tông ở Thứ Đồng ở đâu?” Trương Vinh Phương im lặng một lúc, lại hỏi.

“Là Vọng Hải tự!” Trương Chân Hải lo lắng nhìn Trương Vinh Phương: “Công tử, bây giờ chúng ta phải làm sao? Nghĩa phụ đã có sắp xếp. Nếu cần thiết, chúng ta có thể an bài tử sĩ chém giết cho ngài. Nếu như có thể rửa sạch hiềm nghi trên người ngài! Ta cũng nguyện ý chết vì ngài!”

Trong thời gian này, tất cả những người Nghịch giáo đều nhìn thấy hy vọng dần dần bay lên từ trên người Trương Vinh Phương.

Thực lực của hắn đang tiến bộ nhanh đến nỗi ngay cả thủ lĩnh mạnh nhất cũng bị ép không thể không phát huy toàn bộ thực

lực của mình.

Đối với những người trong Nghịch giáo, hắn là ánh bình minh chân chính báo thù cho tất cả mọi người trong tương lai, lật đổ những võ giả Bái Thần!

Trong lòng Trương Vinh Phương xúc động, nhìn nữ tử vẫn luôn trung thành canh giữ bên cạnh mình từ đầu đến cuối.

Hắn đưa tay ra, chạm nhẹ vào gò má non mềm dưới mặt nạ của đối phương.

"Hiểm nghi?… Nơi này là Thứ Đồng, không phải Đại Đô, càng không phải là Chân Phật tự."

"Chỉ cần giải quyết những người biết chuyện ổn thỏa thì mọi chuyện sẽ bình an vô sự thôi…"

"Công tử!" Đồng tử Trương Chân Hải co rụt lại, nghe ra được hàm ý chân chính của câu nói này.

*

*

Chùa Tây tông, Vọng Hải tự.

Trụ trì Vọng Hải tự là thiền sư Vọng Hải của Tây tông – Không Tướng.

Không Tướng xuất thân từ Chân Phật tự, chỉ đứng sau thế hệ cao tăng không chữ lót Nguyên.

Người này vô cùng mạnh mẽ, tướng mạo xấu xí, tính tình lại càng hung bạo. Ngay cả trong Chân Phật tự, cũng là một trong số ít những người cực kỳ không được chào đón.

Vì vậy, đã bị ném thẳng một mạch đến Thứ Đồng, chịu trách nhiệm sàng lọc những mỹ nhân ở nước ngoài cho Thập Lục Thiên Ma Vũ.

Lúc này ở trong Vọng Hải tự.

Hai tay Không Tướng ôm lấy hai thiếu nữ yểu điệu, trên người ba người không một mảnh vải.

Ngoài ra còn có mấy nữ tử đang uyển chuyển nhảy múa trong cung điện bên dưới.

Chỉ là những nữ tử này cũng không mặc bất kỳ quần áo nào.

Một số nữ tử khóe mắt rưng rưng, nhưng lại không thể không cố gắng duy trì tư thế nhảy múa.

Điều khác biệt nhất là tất cả nữ tử này đều không phải tóc đen, mắt đen, trong đó một số tóc đỏ, một số tóc vàng và một số để tóc dài màu lanh.

Chương 781: Tra (3)

Màu mắt của tất cả nữ tử này cũng là xanh lam, tím, nâu, nhưng không phải màu đen.

“Động tác thả lỏng một chút! Nâng chân lên một chút! Mẹ kiếp, các ngươi so với nhóm trước còn kém xa.” Không Tướng vòng tay ôm thiếu nữ bên cạnh, tỏ vẻ không hài lòng.

“Vẻ đẹp của nhảy múa! Rốt cuộc các ngươi có hiểu cái gì gọi là đẹp không? Có hiểu cái gì gọi là thiền ý không? Hả?”

“Mặt hàng như các người, cố ý làm cho cuối năm lão tử mất mặt đúng không?”

Nữ tử bên dưới bị nạt sợ đến toàn thân run rẩy, sắc mặt trắng bệch.

Một số người trong số họ bởi vì hành động cố ý qua loa đối nghịch trước đó đã bị kéo đến xẻ thịt nhắm rượu ngay tại chỗ, bị hàng trăm nhát dao cắt sống, kêu gào cho đến chết.

Trong chùa của Không Tướng này, có khoảng hơn trăm võ tăng đã được điều đến, trong số đó, cao thủ nhiều như mây, phòng giữ nghiêm ngặt.

Mục đích là dựa vào nước ngoài cuồn cuộn không ngừng thu mua hàng hóa từ cảng Thứ Đồng này, đưa đến ba đô thành lớn cung cấp cho các đại quý tộc người Linh hưởng thụ.

Nhìn những mặt hàng trước mặt tệ hơn lần trước rất nhiều, Không Tướng hơi cau mày, tiếp tục nổi giận.

“Trụ trì! Trụ trì! Có cấp báo!”

Một hòa thượng mặt ngăm đen lon ton chạy tới, thèm thuồng liếc nhìn nhóm nữ tử trần truồng bên trong, rồi đưa một tờ giấy trong tay cho Không Tướng.

“Cấp báo?” Không Tướng cố nén tức giận, biết thuộc hạ nói chung không phải chuyện cực kỳ quan trọng, sẽ không dám vào thời điểm như vậy làm ảnh hưởng đến việc huấn luyện của mình.

Huống chi, đây còn là thời điểm quan trọng để sàng lọc hàng hóa đưa đến ba đô thành lớn.

Sau tiếp nhận tờ giấy, Không Tướng nhìn lướt qua nội dung bên trên.

Trước tiên không hề để ý chút nào: "Hả?"

Đột nhiên hắn ta phản ứng lại, đôi mắt hơi nheo lại, cẩn thận đọc lại nội dung từng chữ từng chữ một. Đảm bảo chính mình không nhìn nhầm và hoa mắt.

"Tính báo là do Kim Sí lầu gửi đến?" Sắc mặt hắn ta nghiêm túc nói.

"Đúng vậy! Hơn nữa còn là mã hóa khẩn cấp. Kim Sí lầu đã sử dụng con đường bí mật nhất để đưa đến!" Hòa thượng ngăm đen cung kính trả lời.

"Thú vị ghê, không ngờ… Đường đường là Đạo tử Đại Đạo Giáo lại có quan hệ mập mờ với nghịch tặc.

Xét theo tư lịch trước đây của Trương Ảnh này, hắn vốn xuất thân từ Kim Sí lầu, lại không rõ ràng với Nghịch giáo… Nói không chừng hắn là một trong ba đại nhân chủng của Đông tông…"

Hắn ta im lặng, nheo mắt suy nghĩ.

"Vậy đi, ngươi lập tức sai người sao chép tờ giấy này thành ba mươi bản, dùng bồ câu đưa tin tách biệt gửi đến tổng tự! Mặt khác, đưa hai người Nghịch giáo bị đưa tới đây, tìm một chỗ thật tốt ẩn giấu đi." Không Tướng nhếch miệng cười nói.

"Vâng!"

"Đi đi, đi đi!" Bàn tay lớn của Không Tướng đẩy hai nữ tử bên cạnh sang một bên, bị việc này cắt ngang, lập tức mất hứng tiếp tục.

Hòa thượng ngăm đen nhanh chóng đi xuống, chuẩn bị tìm người sao chép tin tình báo.

Đột nhiên, cánh cổng chùa âm ầm vang lên một tiếng trầm thấp.

Theo phương hướng thủ vệ, một loạt tiếng kêu thảm thiết của hòa thượng võ tăng không ngừng bay đến.

“Địch công kích! Có người xông vào chùa!”

Tiếng gào thét của các tăng nhân truyền đến từ tiền viện của Vọng Hải tự.

Không Tướng ở đại điện vứt quả nho trong tay, đứng bật dậy.

“Người đâu, đi gọi Viên Anh, Viên Hoằng đến đây, xem ai dám to gan lớn mật tới Vọng Hải tự của ta gây chuyện?”

Hắn ta không quan tâm chút nào, cũng không lo lắng về thực lực và số lượng người xông vào chùa như thế nào.

Bởi vì cho dù là kẻ nào, ở trước mặt hắn ta đều chỉ có một kết cục.

Đó là chết.

“Vâng! Trụ trì.”

Tăng nhân phụ trách canh giữ ở cửa đại điện vội vàng cúi đầu lên tiếng.

Một người nhanh chóng chạy chầm chậm ra hậu viện để tìm hai vị hộ pháp.

Có rất nhiều hảo thủ trong Vọng Hải tự, đều là những hung đồ chạy đến gia nhập để thoát tội trong thời gian ngắn.

Hầu hết đám người này đều trong khoảng từ nhập phẩm đến cửu phẩm.

Hình thành thập nhị hộ pháp trong chùa.

Thập nhị hộ pháp này ám chỉ mười hai ác tăng cực kỳ hung ác trong Vọng Hải tự.

Ngoài thập nhị hộ pháp, người mạnh nhất là hai huynh đệ Viên gia.

Hai người này đi theo Không Tướng đến Thứ Đồng, là cao thủ Siêu Phẩm chân chính. Nghe đồn hai huynh đệ trời sinh đã có lực lượng khổng lồ, khí lực cường tráng, có sức mạnh của rồng và voi!

Vì vậy, hai người luôn là trợ thủ đắc lực nhất của Không Tướng.

Lúc này, nơi tiếp giáp với nội viện, hai nam tử thân hình khổng lồ màu đồng tựa như đồng nhân bước nhanh lao ra,

phóng thẳng về phía tiền viện nơi xảy ra chuyện.

Hai người này một người lưng rùa đầu rụt, cầm trên tay một cây thiền trường thô to.

Một người vành tai hơi sà xuống như Phật đà.

Chính là huynh đệ Viên Anh, Viên Hoằng vừa nghe tin đã vội vàng từ trong phòng xốc quần lên chạy đến.

Trên người hai người vẫn còn vương mùi phấn thoa của nử tử, vừa đến tiền viện liền nhìn thấy từng người áo đen bịt mặt, đang chém giết lẫn nhau với đám người võ tăng.

Chương 782: Tra (4)

Cả hai bên đều có thắng bại.

Trong số những thi thể nằm trên mặt đất, thậm chí còn có nhiều võ tăng hơn một ít.

Trong đám người áo đen, có một người giống như đang nhàn nhã dạo chơi, thân pháp cực nhanh, chỉ một chiêu thôi là có thể hạ gục võ tăng có sức phản kháng mạnh nhất.

Sự chống cự của mấy chục người trong toàn bộ tiền viện là do người này ra tay, không ngừng chấm dứt sinh mệnh.

Người này chính là Nghịch giáo Trương Vân Khải dẫn đội đến đây.

"Một đám chó chết, dám phá hỏng chuyện tốt của Phật gia!" Viên Anh lập tức cầm cây thiền trượng trong tay sải bước đập về phía người nọ.

Hai huynh đệ hắn ta vốn là đệ tử của một ẩn sĩ trên núi, nhưng vì không thể chịu đựng được việc khổ tu trên núi đã chạy xuống dưới chân núi.

Sau đó, hai người vì lòng tham nữ sắc mà lỡ tay chơi đùa đến chết con gái một gia đình quan lại địa phương, không thể không chạy trốn khắp nơi.

Sau hai năm bị truy nã, thực lực của cả hai càng ngày càng tăng vọt. Gặp phải Không Tướng xuống núi, bị thu phục.

Khi Không Tướng biết được tội của hai người, lập tức vung tay lên, đưa hai người đến nhà của viên quan kia, diệt môn toàn bộ gia đình hơn bốn mươi người.

Kể từ đó trở đi, hai người đã tâm phục khẩu phục với Không Tướng, vẫn luôn trộn lẫn với hắn ta.

Lúc này Viên Anh đã sải bước, thiền trượng mạnh mẽ vung về phía Trương Vân Khải.

Coong!

Thiền trượng bị một lực lượng khổng lồ bật lại, suýt chút nữa bật ra khỏi tay hắn ta.

Trong lòng Viên Anh kinh hãi, đột nhiên phát ra Bạch Viên Khống Thân công, thân hình cao tới hai mét giống như một con vượn thần, lui về phía sau lăn lộn né tránh.

Đúng lúc tránh được một chưởng truy kích của Trương Vân Khải.

"Đại ca, để ta đến giúp ngươi!" Viên Hoằng ở bên cạnh gầm nhẹ một tiếng. Dùng Bạch Viên Khống Thân công tương tự.

Hiện tại hắn ta đã đạt đến Nội Pháp cảnh giới Viên Mãn. Lúc này, dùng hết sức lực thật giống như vượn thần trên đời, từng đạo từng đạo chưởng đánh về phía xung quanh Trương Vân Khải.

Những người áo đen ở hơi gần xung quanh một chút đều bị đánh nát thân thể, nôn ra máu.

Phiến đá trắng bằng phẳng mặt đất cũng bị từng bước một giẫm lên, dùng sức giẫm nứt.

Trương Vân Khải nhẹ nhàng thở dài, một tay đột nhiên sử dụng Bát Quái Thiết Tâm chưởng, chưởng pháp đôi khi sắc bén, đôi khi nhẹ tênh, đôi khi nặng nề. Có thể đánh một lực phù hợp nhất vào thời điểm thích hợp nhất.

Cùng lúc đó, Viên Anh ở bên cạnh lại một lần nữa cầm thiền trượng trong tay, cùng với đệ đệ của mình vây công Trương Vân Khải.

Bọn họ là huynh đệ thường xuyên liên thủ, lúc này cùng nhau vây giết, vậy mà phối hợp ăn ý, phát huy thực lực mạnh mẽ hơn nhiều so với một người.

Những kẽ hở của một người được người kia bù đắp kịp thời.

Những khuyết điểm của người này nhanh chóng được người kia che lấp.

Cộng với bốn cánh tay đồng loạt ra tay… Thế lớn lực mạnh.

Oành!

Trương Vân Khải lại lần nữa cứng rắn chống đỡ một chiêu, Viên gia huynh đệ đồng thời gầm lên, phát lực.

Vậy mà lại ép khiến lòng bàn tay lão run lên, thân thể lão liên tiếp lùi về phía sau mấy bước.

“Chết đi!” Rốt cuộc, hai mắt Trương Vân Khải tràn ngập tơ máu, bắp thịt toàn thân lập tức phồng lên, trở nên lớn hơn, đỏ bừng.

Song chưởng dường như cũng biến lớn hơn một vòng.

“Trạng thái cực hạn: Phi Hoằng!”

Trong phút chốc, Trương Vân Khải đột nhiên thu hai tay lại, sau đó đánh ra, sau đó lại thu lại, rồi lại đánh ra!

Trong vòng một giây, lão đã đánh ra hai chiêu.

Hai chiêu đều dốc toàn lực như nhau, tương tự như lấy trạng thái cực hạn thúc đẩy kỹ năng phá hạn.

Khi trạng thái cực hạn được mở ra, uy lực của Bát Quái Thiết Tâm chưởng tăng lên dữ dội, phát ra hai quỹ đạo tinh xảo kỳ lạ, ngay tại chỗ đánh trúng vào vai hai huynh đệ Viên gia.

Ầm ầm hai âm thanh trầm thấp vang lên.

Hai huynh đệ Viên gia đồng thời mở ra trạng thái cực hạn, mạnh mẽ chống đỡ hai chưởng này.

Điều kỳ lạ là hai người dù có chống cự mạnh mẽ nhưng toàn thân dừng lại, khóe miệng rỉ máu, cử động bả vai cũng không có mấy tác dụng.

“Lại đến!” Viên Hoằng lau vết máu trên khóe miệng, nhe răng cười lại lần nữa nhào tới.

Một linh tuyến màu bạc chợt mơ hồ lóe lên trên vết thương trên vai của hắn ta.

Viên Anh ở bên cạnh cũng giống hệt như vậy.

Rõ ràng hai người này là những võ giả Bái Thần! Hơn nữa dường như là võ giả Bái Thần sở trường ngạnh công!

Sau khi Trương Vân Khải bạo phát, hoàn toàn chưa kịp né tránh, đã bị hai huynh đệ điên cuồng hét lên lao tới, ầm ầm tấn công.

Ba người bọn họ đánh thành một đoàn, khó phân thắng bại.

Nhưng lần này, rõ ràng lực lượng Trương Vân Khải đã hơi thua.

Lão vừa mới bộc phát, khiến cho thân thể vốn không còn trẻ trung nhanh chóng rơi vào trạng thái suy sụp.

Dù sao lão cũng già rồi, không thể so với lúc còn trẻ, sau một thời gian bộc phát, thể trạng sẽ nhanh chóng suy yếu.

Chương 783: Tra (5)

Ở tuổi này, ban đầu Trương Vân Khải định đưa ra quyết định tốc chiến tốc thắng, giải quyết hai người. Nhưng không ngờ ngạnh công của hai người này quá cao minh, chỉ bị đả thương chứ không mất đi sức chiến đấu.

Lực lượng.

Trong khi giao thủ.

Đột nhiên, một đám bột phấn màu đỏ thẫm văng ra khỏi tay Nguyên Anh.

Bột phấn chớp mắt làm mù mắt Trương Vân Khải.

Lão đúng lúc nhắm mắt, lùi về sau, không bị trúng chiêu.

Nhưng bên kia, một bóng người Viên Hoằng nhân cơ hội tới gần, dùng hết sức vung quyền đánh về phía thắt lưng của lão.

Trương Vân Khải hừ lạnh một tiếng, không thèm nhìn về phía người bên cạnh, chùn người, khuỷu tay hạ xuống, trúng ngay giữa nắm đấm của Viên Hoằng.

Oành!

Khủy tay của hai người va vào nhau, động vào liền nổ tung.

"Cùng phế bỏ lão đầu này!" Viên Anh gầm nhẹ một tiếng, khí huyết toàn thân tăng tốc, cơ bắp lại tiếp tục phồng lên thêm, huyết quản trên khuôn mặt cũng nhô lên.

Giống như Viên Anh, đệ đệ Viên Hoằng cũng giống như vậy, cơ thể lớn hơn một vòng, hai tay của hắn ta càng nhô ra, từng khối từng khối cơ bắp phồng lên như thể được thổi khí.

Hai người đồng thời khom người, làm tư thế tựa như xuất phát chạy.

Một cảm giác châm chích không cách nào hình dung đột nhiên khiến Trương Vân Khải tê dại cả da đầu. Lông tơ khắp người dựng lên.

Lão hít một hơi thật dài, nín thở.

Tiếp tục mở ra trạng thái cực hạn.

“Trạng thái cực hạn thứ hai à?”

Không khí càng lúc càng trở nên nặng nề, tiếng đánh nhau xung quanh dường như xa dần.

Khiến Trương Vân Khải gần như không nghe thấy.

Lão chỉ có thể nghe thấy nhịp tim của chính mình và ánh mắt hung dữ của huynh đệ Viên gia như hổ rình mồi.

Đòn đánh này…

Bùm!

Trong tích tắc, hai bóng người ầm ầm lao ra như đạn đại bác.

Mặt đất nứt ra từng bước, đá văng tung tóe, càng làm tăng tốc độ của hai người bọn họ.

Loại nước rút này đã hoàn toàn vượt qua cực hạn của con người!

Hai chân huynh đệ Viên gia dồn dộn rạn nứt, da thịt nứt ra, máu thịt xé rách, máu chảy ròng ròng.

Nhưng bọn họ không quan tâm đến tổn thương trên cơ thể mình, bộc phát hết tốc lực, cùng nhau tấn công về phía Trương Vân Khải.

Chạy nước rút, chạy nước rút, chạy nước rút!

Sau đó ra quyền!

“Song Tương Long Tích!”

Oành!

Một ít máu bắn tung tóe.

Cả hai trong phút chốc đi xuyên qua Trương Vân Khải, tạo thành một chữ X thẳng tắp.

Thân thể Trương Vân Khải run lên, lắc lư, suýt chút nữa không đứng vững..

Lão cúi đầu nhìn cánh tay không ngừng run rẩy, mùi gỉ sắt từ từ trào ra cổ họng.

Đó chỉ là một chiêu cùng tấn công mà lão lại thực sự… bị thương…

Lúc này huynh đệ Viên gia mới xoay người, vết thương trên tay và chân đã khép lại, hai người cười ác độc nhìn về phía Trương Vân Khải.

“Lại là một cao thủ Tam Không, nhưng không đáng kể. Tam Không chết dưới tay huynh đệ chúng ta không chỉ có một mình ngươi.”

Viên Anh liếm liếm máu trên ngón tay.

Trương Vân Khải xoay người, ngưng thần nhìn chằm chằm vào hai người họ.

Lão không ngờ Vọng Hải tự sẽ có một võ lực mạnh mẽ như thế, Tây tông quả nhiên không phải là thứ mà các thế lực khác có thể so sánh được.

Không hổ danh là cường giả đỉnh cấp có thể tiêu diệt Đông tông.

Nhìn hai người bọn họ, lão phất tay áo, sắc mặt khôi phục sự bình tĩnh.

Cũng được, nếu đã phán đoán sai, cũng nên trả giá rất lớn.

Chém giết võ đấu vốn là như vậy…

Lão chém giết một đời, giết quá nhiều người, cuối cùng chết dưới tay kẻ khác, cũng có thể là quả báo.

Chỉ là có chút đáng tiếc thôi….

Đáng tiếc không thể nhìn thấy dáng vẻ của Chân Hải và những người khác sau này sẽ như thế nào…

Nhìn thấy hai huynh đệ kia lại ra tư thế Song Tương Long Tích, Trương Vân Khải biết rằng mình không thể ngăn được chiêu thứ hai.

Cơ bắp trên cánh tay của lão đã bị đứt gãy do va chạm. Nếu lại thêm một lần nữa, chỉ sợ lão sẽ phải chết.

Lão hé miệng, chuẩn bị ra lệnh cho tất cả những người Nghịch giáo ở nơi này rút lui.

Chuyện hôm nay đã trở thành xu hướng suy tàn, không thể cứu vãn được nữa.

Huynh đệ Viên gia lại lần nữa khom người, chuẩn bị phát lực.

Vù… Vù…

Đột nhiên, có một âm thanh chấn động gì đó từ bên ngoài truyền đến.

“ âm thanh gì vậy?”

Trực giác của hai người họ cảm thấy không ổn. Đột nhiên liếc sang nhìn về hướng chấn động truyền đến.

Bùm bùm!

Trong tích tắc, bức tường bên phải của hai người ầm ầm nổ tung.

Vô số đá vụn văng tung tóe, gạch tường vỡ tan tành, giống như ám khí, giống như mưa hoa đầy trời đánh úp về phía hai người họ.

Trong cơn mưa đá.

Một bóng người khổng lồ trong bộ giáp đen, đầu đội mũ sắt có sừng, từng bước từng bước đạp nát mặt đất, xông về hướng hai người như một con dã thú.

Oành!

Oành! Oành!

Hình người trong trọng giáp gần ba mét, đem theo trọng lượng khổng lồ hơn 500 cân, ầm ầm lao thẳng về phía hai người.

“Cái gì?”

Huynh đệ Viên gia kinh hãi xoay người, nhưng đã quá muộn, đá vụn bụi mù bay tung tóe trước đó đã che khuất tầm nhìn của họ, khi họ thực sự nhìn thấy thì đối phương đã ở quá gần rồi!

Chương 784: Tra (6)

Hai người chỉ kịp dùng hết sức tung ra một quyền, đấm mạnh về phía đối phương nhằm đảm bảo không bị đánh bay, mất thăng bằng, lộ ra khe hở trí mạng.

Oành!

Cú va chạm cực lớn đã khiến cả hai huynh đệ Viên gia xuyên qua chiến trường, đánh bay hai võ tăng đang chém giết, sau đó đâm sầm vào bức tường bên kia của ngôi chùa.

Bức tường lại lần nữa nổ tung vỡ nát, xuất hiện hai vết nứt rõ ràng.

Nam tử mặc áo giáp sừng trâu đen từ từ đứng thẳng dậy, đồng thời buông ra hai nửa bộ xương của thi thể đã bị đụng nát hoàn toàn.

Khuôn mặt dưới lớp mũ giáp phả ra một hơi dài nóng hổi.

"Tiếp theo, để ta tiếp nhận đi." Hắn ta xoay người lại nhìn về phía sắc mặt đang tái nhợt của Trương Vân Khải.

"Ta muốn cho tất cả mọi người nhìn thấy cái giá phải trả cho việc dám cả gan khiêu khích ta ở Thứ Đồng!"

"Công tử…" Trương Vân Khải nhịn xuống đau đớn trong lồng ngực, nhìn chằm chằm đối phương. Trong một lúc, dường như một thứ gì đó đã im lặng bấy lâu nay lại lần nữa thức tỉnh trong lòng.

Từ khi Trương Vinh Phương nhảy vào viện, lao thẳng một mạch, trong nháy mắt giết chết huynh đệ Viên gia.

Hai thế lực trong toàn bộ viện đồng thời dừng lại, bị tiếng động cực lớn làm giật mình, tạm dừng chém giết, nhìn về phía bên này.

Xoẹt.

Đá vụn trên người Trương Vinh Phương rào rào rơi xuống đất khi hắn xoay người.

Ánh mắt hắn từ dưới mũ giáp quét qua mọi người.

Các võ tăng của Vọng Hải tự bị hắn quét qua, thân thể dồn dập tựa như bị châm chích, không tự chủ được nắm chặt binh khí, toàn thân căng thẳng.

“Bao vây nơi này. Không được phép để lọt một kẻ nào.”

Trương Vinh Phương giơ tay lên, một nhóm người đeo bịt mặt đen ngay lập tức tràn vào bức tường phía sau và lối vào của ngôi chùa.

Số lượng võ tăng vốn không nhiều, lúc này hoàn toàn bị cao thủ áp chế, công kích và phòng ngự trong chốc lát thay đổi.

Từng võ tăng không ngừng ngã xuống đất và bị giết. Những người còn lại rốt cuộc không thể chống đỡ nổi, xoay người bỏ chạy.

“Nghĩa phụ!” Trương Chân Hải và một nam tử cao lớn khác cấp tốc bay tới, vọt tới bên cạnh Trương Vân Khải, đỡ lão đứng vững.

“Không sao chứ?” Trương Chân Hải vội vàng lấy thuốc cầm máu trong túi đựng ở thắt lưng ra đưa cho lão nuốt vào.

“Ta không sao.” Trương Vân Khải lại lần nữa nhìn về phía Trương Vinh Phương.

Nhưng thấy hắn đã bỏ qua huynh đệ Viên gia, đi về phía nội viện của ngôi chùa.

“Những người còn lại không cần đi theo, khống chế hai người này, ta cần nhiều vật phẩm kiểm tra hơn.”

Giọng nói của hắn bình thản, từng bước cất bước đi về phía lối vào của nội viện, nơi tụ tập không ít võ tăng.

Võ giả Bái Thần nếu không nghĩ đến chuyện giết họ hoàn toàn, chỉ khống chế một cá nhân đã bị đánh tan thân thể, thì với thực lực của Trương Chân Hải và những người khác vẫn rất dễ dàng.

Chỉ cần không ngừng không để cho bọn họ khôi phục hoàn toàn là được.

Như vậy mặc dù không bao giờ có thể giết võ giả Bái Thần, nhưng có thể kéo dài thời gian.

Toàn bộ ngôi Vọng Hải tự được chia thành hai phần: nội viện và ngoại viện.

Ngoại viện là Phật đường tượng trưng, điện tụng kinh, sân luyện võ.

Nội viện là nơi tăng nhân hưởng thụ cuộc sống, giam giữ nô lệ, che giấu chuyện xấu.

Lúc này, sau khi Trương Vinh Phương mặc trọng giáp, cộng thêm chiếc mũ sắt đã cao gần ba mét.

Hắn từng bước từng bước đi về phía nội viện. Mặt đất rung nhẹ theo từng bước chân của hắn.

Trọng lượng của hơn 500 cân cho dù ở nơi nào đều không thể được bỏ qua.

Xì!

Bất ngờ một chiếc phi tiêu đánh về phía vai hắn với tốc độ cao.

Coong!

Phi tiêu bật ra khỏi áo giáp, chỉ để lại một vết lõm nho nhỏ.

“Người này nhất định là thủ lĩnh! Nhân lúc hiện tại bắt được hắn, trụ trì sẽ thưởng lớn! Giết!”

Một tăng nhân gầy gò, da ngăm đen hét lên từ phía sau đám đông.

Các võ tăng có mặt đều được cổ động, giống như những con sói đói, cầm thiền trượng và chùy sắt lao về phía Trương Vinh Phương.

Coong coong!

Hai người đi đầu vung thiền trượng như roi, đánh mạnh vào cánh tay của Trương Vinh Phương.

Nhưng không có kết quả gì.

Trước khi cả hai kịp phản ứng, Trương Vinh Phương đã đánh bay thiền trượng, hai tay chụp vào khuôn mặt họ.

Hoa máu bắn tung tóe, hai thi thể không mặt mũi ngã xuống đất.

Keng!

Một tiếng vang nhỏ vang lên, một tên tăng nhân phía sau Trương Vinh Phương cầm một cây lao, hung hăng đâm xuyên qua khe hở trên áo giáp.

Nhưng vẻ mặt đắc ý vừa rồi của hắn ta trong nháy mắt biến thành tuyệt vọng.

Mũi lao đã xuyên qua khe hở, nhưng bên trong vẫn có lớp nội giáp!

Oành!

Trương Vinh Phương trở tay nắm lấy cổ người nọ, treo ở trước mặt.

“Ngươi đang chọc cười ta à?”

Tăng nhân điên cuồng giãy giụa, đánh vào cánh tay đang kẹp chặt cổ mình.

Nhưng sự chênh lệch sức mạnh quá lớn khiến hắn ta hoàn toàn không thể làm thả lỏng một chút nào.

Chương 785: Động tác (1)

Phải biết rằng hắn ta là một cao thủ ngũ phẩm, trong số các võ tăng trong Vọng Hải tự, hắn ta cũng được xếp vào cấp bậc trung thượng.

Thế nhưng bây giờ!

“Bây giờ, ta đếm tới mười, hoặc là giao ra những nhân thủ Nghịch giáo mà các ngươi đã bắt được.”

Trương Vinh Phương lạnh giọng nói.

“Hoặc là, ta sẽ đưa tất cả các ngươi đi gặp Tây Thiên Phật Tổ.”

Răng rắc.

Xương cổ gãy vụn.

Võ tăng vùng vẫy lần cuối, cuối cùng tay chân đã mềm nhũn buông xuống, không còn cử động được nữa.

“Đừng sợ! Trụ trì sẽ lập tức tới ngay! Giết hắn đi! Hắn chỉ có một mình thôi!” Một tiếng hét vang lên giữa các võ tăng.

Trương Vinh Phương tiếp tục đi về phía trước, mở miệng đếm ngược.

Đột nhiên, nghiêng về phía trước, một nòng súng đen ngòm nhắm vào bên này.

Oành!

Trương Vinh Phương giơ tay lên nhanh như chớp, chặn hai mắt lại.

Một số lượng lớn đạn rậm rạp chằng chịt găm vào ngực và cánh tay trên áo giáp của hắn, nhưng chỉ bắn ra một số lỗ đạn lõm xuống.

Sau âm thanh leng keng leng keng vang lên.

Hắn bất ngờ ném thi thể trong tay xuống, lao về hướng có tiếng súng.

Xì!

Ba mũi tên bay tới trước mặt.

Phập phập phập!

Ba mũi tên xuyên thủng áo giáp, đâm vào bảo giáp, dừng lại trước cơ bắp cường tráng có thể sánh với tảng đá cứng rắn nhất của Trương Vinh Phương.

Mũi tên sắc bén sớm đã bị bẻ cong, cùn và gãy, không có tính sát thương.

Oành!

Trương Vinh Phương ầm ầm va vào đám đông, bàn tay to như roi, quét ngang vung lên.

Ba tiếng nổ liên tiếp vang lên, ba vị võ tăng đeo súng ống, cột sống toàn thân đứt gãy, bay tứ tung ra ngoài.

Súng kíp và cung nỏ trong tay họ bị gãy cong, các bộ phận nằm ngổn ngang đầy đất.

Coong coong!

Sau lưng, hai thanh kiếm của võ tăng dùng hết sức lực chém vào lưng Trương Vinh Phương, nhưng chỉ cắt được một vết rất nông.

“Xem ra các ngươi không cần ta đếm ngược…”

Trương Vinh Phương xoay người, hai tay như tia chớp đâm xuyên qua ngực của hai võ tăng, trên tay chảy đầy máu, đứng dậy.

Lúc này không một ai trong số các võ tăng dám động thủ nữa.

Chỉ trong vòng mười giây ngắn ngủi, thập nhị hộ pháp dám động thủ điều đã chết hơn một nửa.

Trong mắt mọi người hiện lên vẻ cực kỳ sợ hãi, không ngừng lặng lẽ lùi lại, chạy trốn.

“Thôi bỏ đi.” Trương Vinh Phương chậm rãi giơ tay lên, chuẩn bị ra lệnh cho tất cả mọi người động thủ.

“Thú vị thật.”

Đột nhiên, có một âm thanh nhỏ vang lên, tựa như cánh ve rung, lại giống như lá cây đung đưa.

Một bóng người nhanh chóng, bí mật tiến đến từ phía sau.

Tốc độ của bóng người kia cực nhanh, trong nháy mắt đã đến sau lưng Trương Vinh Phương, một chưởng vỗ mạnh vào áo lót.

Sắc mặt Trương Vinh Phương nghiêm túc hẳn, nhanh như chớp trở tay, trảo, chụp vào nguồn phát ra âm thanh.

Bùm!

Hai lực lượng khổng lồ ầm ầm va vào nhau.

Trương Vinh Phương lùi về sau ba bước, mỗi bước trên phiến đá đều để lại dấu chân sâu hoắm trên mặt đất.

Bóng người tấn công giống như một con chim lớn bay lên mượn lực, lộn hai vòng, đáp xuống tường rào ở bên cạnh.

So với Kim Bằng Mật Lục của Kim Sí lầu, thân pháp của người này giống với Kim Sí Đại Bằng hơn.

“Muốn diệt Vọng Hải tự của ta, ngươi còn không đủ tư cách!”

Người đến mặc một chiếc áo cà sa màu đen viền vàng, quanh cổ treo một chuỗi hạt làm bằng những quả cầu kim loại đen có kích thước bằng trứng gà.

Dưới ánh sáng mặt trời, phản chiếu cả người hắn ta cực kỳ dữ tợn, khuôn mặt xấu xí, mũi hếch, mắt xếch, miệng rộng đầy máu, trên trán có một cái bướu thịt giống như một cái sừng.

“Đủ tư cách?” Trương Vinh Phương đứng thẳng người: “Ngươi có thể ngăn cản ta thử xem.”

“Nói khoác không biết ngượng! Ngược lại ta muốn xem thử ngươi có bản lĩnh gì?”

Người mới đến là Không Tướng vừa nhận được cấp báo.

Ban đầu hắn ta cho rằng huynh đệ Viên gia sẽ đủ sức đánh chết địch, nhưng không ngờ hai huynh đệ lại ngã xuống!

Lúc này, trong lòng hắn ta rất tức giận, bật hết tốc lực lao về phía ngoại viện.

Tuyệt đối không thể cho người vào nội viện được, nếu không hàng hóa bên trong nhân cơ hội chạy trốn, chưa nói đến

chuyện rất khó bắt lại, lỡ như bị bại lộ, Vọng Hải tự cũng sẽ rước lấy phiền phức!

Nhưng điều hắn ta không ngờ là vừa rồi hắn ta ra tay sau lưng, định đánh lén giết chết tên mặc giáp đi đầu này.

Lại không thành công.

Thực lực của đối phương cực mạnh, rõ ràng không kém hắn ta bao nhiêu!

Chuyện này quả thật khó mà tin nổi.

Phải biết rằng trước khi Bái Thần, hắn ta đã bước vào Tam Không đỉnh phong rồi, sau khi Bái Thần thì lực lượng gân cốt toàn thân đã được nâng lên rất nhiều.

Cho dù là Tông Sư, nếu như tăng thêm Bái Thần kém một chút, thực lực cũng không thể nào bằng hắn ta.

Nhưng vừa rồi… hắn ta lại cân sức ngang tài với một người mặc giáp đen đột nhiên xuất hiện…

Trong một lúc, cả hai đồng thời im lặng.

Bốn mắt nhìn nhau, cả hai bên đều thấy được sự tin tưởng tuyệt đối vào bản thân từ ánh mắt của đối phương.

Chương 786: Động tác (2)

Xoẹt!

Không Tướng đột nhiên biến mất tại chỗ, xuất hiện bên cạnh Trương Vinh Phương.

Ầm ầm ầm ầm!

Nắm đấm của hắn ta giống như cuồng phong bão táp liên tiếp rơi vào trên hai tay Trương Vinh Phương.

Mỗi một cú đánh sẽ làm nổ một vòng tròn nhỏ tro tàn màu trắng.

Lực lượng khổng lồ chấn động khiến Trương Vinh Phương không ngừng lui lại.

"Kẽ hở!"

Cánh tay phải của Không Tướng đột nhiên phồng lớn lên, hóa thành màu đỏ như máu.

"Phục Hổ!"

Oành!

Một chưởng của hắn ta đập vào bụng Trương Vinh Phương.

Một vòng tro trắng rõ ràng nổ tung, khuếch tán.

Trương Vinh Phương khom lưng bị đánh lùi về phía sau vài mét. Hai chân tạo thành hai rãnh nông trên mặt đất.

"Công tử!" Trương Chân Hải ở bên cạnh nắm chặt tay, không nhịn được kinh ngạc thốt lên.

"Đừng lo lắng!" Trương Vân Khải ở bên cạnh trầm trọng nói: "Chỉ dựa vào chiêu này, sẽ không đến mức thua. Thực lực của công tử mạnh hơn ngươi tưởng nhiều lắm."

"Chỉ trong chốc lát, Không Tướng đã cưỡng ép phá vỡ thế phòng ngự của công tử, đánh vào bụng một chiêu, nhưng hắn ta ra chiêu vội vàng, cường độ cũng không phải là toàn lực." Trương Vân Khải là người duy nhất biết trình độ ngạnh công hiện tại của Trương Vinh Phương.

Có thể nói, cứ thỉnh thoảng Trương Vinh Phương sẽ tìm lão giao thủ để kiểm tra sự tiến bộ võ công của mình.

“Nhưng…!” Trương Chân Hải đang định nói gì đó.

Không Tướng ở phía đối diện lại biến mất tại chỗ.

“Ngươi có thể tìm được ta ở đâu không?”

Tiếng cười trầm thấp của hắn ta không ngừng vang vọng trong viện, nhưng bóng người như trở thành một ảo ảnh, không ngừng di chuyển với tốc độ cao bên cạnh Trương Vinh Phương, thay đổi vị trí.

Từng bóng người khác, vừa mới xuất hiện, liền lại biến mất. Mỗi một lần di chuyển đều nằm trong điểm mù tầm nhìn của Trương Vinh Phương.

Tốc độ thân pháp này đã vượt xa cực hạn thân thể của con người. Đạt đến đẳng cấp quái vật mà chỉ những người Bái Thần mới có thể tiếp cận.

Xoẹt!

Trong chớp mắt ngay khi Trương Vinh Phương hơi hơi không theo kịp.

Không Tướng đột nhiên xuất hiện bên cạnh hắn, hai tay giơ lên cao, chém xuống.

Chiêu thức này là từ Chân Hình Hàng Ma công của Chân Phật tự, ba đại sát chiêu kỹ năng phá hạn Nhất Nhất Hải Thiên Mệnh!

Đây là một chiêu thức mạnh mẽ kết hợp lực lượng xoay tròn được hình thành bởi chuyển động tốc độ cao, chồng lên xuất lực của bản thân, tấn công các điểm quan trọng của kẻ địch.

Không Tướng đã từng sử dụng chiêu này để đánh chết một Tông Sư phàm nhân.

Lần này….

Oành!!!

Một luồng không khí ầm ầm đè ép giữa hai người họ.

Luồng không khí tạo thành một cơn gió nhẹ, thổi tan tứ phía, mái tóc đuôi ngựa cách đó không xa của Trương Chân Hải hơi

bay về phía sau.

“Công tử!” Trương Chân Hải không khỏi lo lắng kêu lên.

“Không đủ.”

Trương Vinh Phương nâng cánh tay phải lên, chặn ở bên cạnh người, hoàn mỹ đỡ được hai cánh tay của Không Tướng.

“Loại thực lực này còn lâu mới đủ.”

Tay trái của hắn hướng về phía trước, giơ ngang, đâm một nhát như tia chớp.

Oành!

Đao tay va chạm với khuỷu tay đón đỡ của Không Tướng, cú va chạm cực lớn ngay lập tức lan truyền trở lại dọc theo khuỷu tay của Không Tướng, đánh thẳng vào giữa cơ thể hắn ta.

Cả người hắn ta bay ngược ra ngoài như một quả đạn pháo, ầm ầm đánh vào trên tường rào.

“Khụ khụ… ha ha ha ha! Thật không tệ… Đã lâu không gặp phải cao thủ như ngươi… Kể từ khi rời khỏi Chân Phật tự, ngươi là cao thủ chân chính thứ hai mà ta từng gặp.”

Không Tướng thoát ra khỏi bức tường, từng vệt màu bạc bắt đầu lưu động trong hai mắt hắn ta. Một ít vết thương nhỏ trên cơ thể hắn ta đã nhanh chóng khép lại, biến mất.

“Xem ra không quyết tâm là không có cách nào giết chết ngươi… Thật đáng tiếc…”

Không Tướng chắp tay trước ngực.

“Để cho ngươi mở mang kiến thức một chút, năng lực tuyệt học võ công mà Chân Phật tự ta năm đó trấn áp tàn sát Phật môn Đông tông! Chân Hình Hàng Ma công…”

Xì xì….

Quỷ dị chính là da thịt toàn thân hắn ta nhanh chóng từ màu đỏ biến thành màu đen.

Từng tia hơi nước nóng hổi bốc lên từ miệng, mũi, mắt và tai của hắn ta.

Đôi mắt của Không Tướng nhanh chóng biến thành màu bạc thuần túy, một ấn ký vặn vẹo khổng lồ từ từ xuất hiện trên da

đầu.

Ấn ký đó dường như là một khuôn mặt quỷ dữ tợn.

“Pháp Tướng. Dạ xoa!”

Oành!

Mặt đất vỡ tung.

Không Tướng trong nháy mắt biến còn bóng dáng, hóa thành một đường đen lao thẳng về phía Trương Vinh Phương.

Lúc này, tốc độ của hắn ta nhanh hơn trước ít nhất năm mươi phần trăm.

Tốc độ cực lớn mang lại lực trùng kích khủng bố.

Bùm!

Không Tướng bật hết tốc lực vỗ hai lòng bàn tay vào nhau, ầm ầm đập mạnh vào cánh tay đang đón đỡ của Trương Vinh Phương.

Bộ giáp lõm xuống, trở nên trắng bệch, thân thể nặng hơn 500 cân của Trương Vinh Phương lùi về phía sau hơn mười mét cùng với bộ giáp.

Rất nhiều mảnh áo giáp rơi vãi trên đường đi.

Chương 787: Động tác (3)

“Giết giết giết giết! Ha ha ha ha!” Hai cánh tay của Không Tướng giống như những bóng ma, rõ ràng là chỉ có hai tay, nhưng dưới những cú đấm tốc độ cao, chúng giống như những con quái vật bốn tay.

Những cú đấm dày đặc không ngừng giáng xuống khiến Trương Vinh Phương liên tiếp lui về phía sau.

Một đòn cuối cùng.

“Long Tượng!”

Không Tướng dùng lực lượng toàn thân hội tụ vào tay phải, chưởng mạnh về phía trước.

Oành!

Cơ thể của Trương Vinh Phương bị đánh hung hăng đâm vào một cây cột của Phật điện.

Các cột gỗ vững chắc của tòa nhà nổ tung, gãy ngay tại chỗ.

“Nữa này! Chết đi!”

Bóng người của Không Tướng nhanh chóng xuất hiện bên cạnh hắn, chỉ trong một giây quyền kích chưởng ảnh vung ra mấy chục lần, tất cả đều đánh vào đầu, thắt lưng và lưng của Trương Vinh Phương.

Với một tiếng vang trầm đục ầm ầm vang lên, Trương Vinh Phương bị một lực lượng khổng lồ đánh đến mức đập vỡ vách tường của Phật điện, ngã vào bên trong.

“Lại nữa này!” Không Tướng cười gằn, lại lần vọt vào trong Phật điện.

Tuyệt học Chân Hình Hàng ma công lại lần nữa được sử dụng hết tốc lực, hai cánh tay của hắn ta hóa thành chưởng ảnh, đánh bay mép bức tường, ép về phía Trương Vinh Phương.

Xoạch!

Đột nhiên, nụ cười trên mặt Không Tướng hơi ngưng lại.

Hai cánh tay của hắn ta ra chiêu, nhưng lại thất bại. Mấy chục đòn liên tiếp, tất cả đều chính xác đánh sát vào biên giới cơ thể Trương Vinh Phương rồi xuyên qua.

Chỉ khẽ nhúc nhích cơ thể, Trương Vinh Phương giống như một bóng ma, chính xác tránh hết được những quyền chưởng dày đặc.

“Ta đã thấy… Kẽ hở của ngươi rồi…”

Trương Vinh Phương ngẩng đầu lên, trong đôi mắt hiện lên vô số tia máu, hội tụ tại trong con ngươi.

“Giới Hạn.”

Trong khoảnh khắc, bóng dáng của hắn lóe lên, tránh đi song quyền đấm vào phía bên mặt.

Khuỷu tay nhấc lên.

Oành!

Đòn nghiêm trọng chính xác giống như lưỡi lê vừa vặn đánh vào nơi tụ tập linh tuyến bên ngoài thân thể Không Tướng, đánh tan hoàn toàn lực đạo hắn ta vừa mới ngưng tụ được.

“Súc Bộ.”

Thân hình Trương Vinh Phương lại lần nữa lóe lên, xuất hiện ở phía bên kia như một ảo ảnh.

“Tùng Vân.”

Chân phải của hắn đột nhiên nâng lên, giống như một cột đá, mạnh mẽ đạp vào bụng Không Tướng.

Ầm!

Cơ thể của Không Tướng cong lên một cách yếu ớt, há miệng phun ra máu. Cả người bị nhấc lên cao, thoáng chốc lơ lửng trên không trung rồi ầm ầm đánh vào cây hòe trong viện.

Rào rào.

Trong tiếng lá rơi, Trương Vinh Phương thuận theo phía trước, chuẩn bị một đòn cuối cùng.

“Muốn giết ta? Chỉ bằng ngươi!” Sắc mặt của Không Tướng dữ tợn, đúng lúc kịp phản ứng, từng luồng từng luồng linh

tuyến, khí huyết trộn lẫn vào nhau rồi tụ lại trên hai cánh tay hắn ta.

“Lão tử cho ngươi lập địa thành Phật!”

Hai cánh tay của hắn ta đột nhiên hợp lại làm một ở giữa, giống như hai bức tường đá ép về giữa.

Xoẹt!

Lúc này, Trương Vinh Phương vốn đang gấp rút, ánh mắt bình tĩnh, dưới chân lại lần nữa bộc phát.

“Súc Bộ.”

Hắn đột nhiên xuất hiện ở phía bên phải Không Tướng, cánh tay trái giống như lưỡi lê đâm về phía trước.

“ âm Khê.”

Xì xì!

Lực trùng kích cực lớn tấn công chính xác vào giao điểm tụ tập linh tuyến và khí huyết của Không Tướng.

Cơ thể hắn ta bị đánh ưỡn cong lên, nôn ra máu, con ngươi gần như bật ra khỏi hốc mắt.

Chiếc áo cà sa sau lưng cũng bị kình lực xuyên thấu của âm Khê đục một lỗ sắc nhọn.

“Đòn cuối cùng…” Ánh mắt Trương Vinh Phương lãnh đạm, tay phải nâng lên, chuẩn bị chém xuống.

Đột nhiên hắn lóe lên phía bên trái.

Tránh các đợt tấn công toàn lực điên cuồng của Không Tướng.

“Muốn giết ta! Ngươi nghĩ ngươi là ai? Nhìn xem pháp tướng của ta đi! Tu La!”

Lúc này, Không Tướng lại lần nữa biến hóa, toàn bộ cơ thể tiếp tục phồng lên, trở nên lớn hơn. Những đường màu bạc bắt đầu xuất hiện trên bề mặt cơ thể vốn đã biến thành màu đen của hắn ta.

Thân hình lúc trước vẫn thấp hơn so với của Trương Vinh Phương, nhưng lúc này bỗng cao lên, trở nên mạnh mẽ hơn, như thể được thổi khí vậy.

Hai cánh tay của hắn ta như dao phay, chém ngang về phía eo của Trương Vinh Phương.

Oành!

Bốn cánh tay của hai người giao nhau, nổ tung thành một luồng khí xoáy dữ dội.

Trương Vinh Phương lùi về phía sau một bước.

“Súc Bộ.”

Hắn lại lần nữa sử dụng kỹ năng phá hạn. Muốn đi vòng đến bên cạnh người Không Tướng.

Nhưng lần này.

Coong!

Đao tay của hai người va chạm vào nhau, lại phát ra tiếng kim loại va chạm. Giống như hai binh khí sắc bén.

Không Tướng vậy mà lại đuổi kịp!

“Trạng thái cực hạn lần thứ hai à?” Đồng tử Trương Vinh Phương hơi co lại, toàn lực ra tay.

Lúc nhất thời, cả hai lóe lên giao thủ trong sân điện.

Không Tướng lúc trước hoàn toàn bị áp chế xê dịch phạm vi nhỏ, lúc này lại hoàn toàn theo kịp với tốc độ của Trương Vinh Phương.

Hắn ta hoàn toàn không am hiểu loại thân pháp xê dịch phạm vi nhỏ này, mà chỉ dựa vào những động tác xoay chuyển bạo lực mới có thể bắt kịp nhịp điệu.

Chương 788: Động tác (4)

Mặc dù loại bạo lực này khiến hai chân hắn ta không ngừng chảy ra máu, lần lượt xuất hiện những vết thương.

Nhưng năng lực khép lại tốc độ cao khiến hắn ta không thèm để ý.

Lúc này, những người xung quanh còn lại cơ bản đã không còn đánh nhau nữa, mà đã xếp hàng hai bên, không dám tới gần.

Diện tích sân chỉ lớn ngần ấy, nhưng sau khi bị hai con quái vật cao gần ba mét chiếm giữ, đã trở nên có vẻ nhỏ hẹp.

Nếu hơi không cẩn thận, có thể bị ảnh hưởng, tử vong.

Tiếng giao thủ va chạm nặng nề như tiếng nổ không ngừng nổ tung.

Trương Vân Khải và những người khác nhìn chằm chằm vào tình hình trận chiến với vẻ mặt nghiêm túc.

“Nghĩa phụ… Bây giờ công tử… rốt cuộc là…” Trương Chân Hải ở bên cạnh căng thẳng đến mức trán ướt đẫm mồ hôi, không nhịn được thấp giọng hỏi.

Lúc này, nàng hầu như không thể nhìn rõ chiêu số.

Thân hình di chuyển của hai người thì còn may nhìn thấy được, nhưng chiêu thức ra tay giống như bóng mờ, hoàn toàn không thể nhìn rõ.

Nàng thậm chí không thể nhìn thấy tình hình đang diễn ra như thế nào.

“Bây giờ thực lực ngang nhau.” Trương Vân Khải trầm giọng nói.

“Tây tông đã lặng lẽ đặt một cao thủ như vậy ở đây, vị thiền sư Không Tướng này, e sợ là không phải chỉ có thực lực Tông Sư trong số võ giả Bái Thần.”

“Tông Sư?” sắc mặt Trương Chân Hải tái nhợt: “Vậy chẳng phải công tử cũng là…?”

Không chỉ riêng nàng mà sắc mặt của những người Nghịch giáo ở xung quanh cũng khẽ thay đổi.

Tông Sư, đây là danh từ xưng hô chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Tông Sư là gì?

Viên Mãn không có kẽ hở, chiến mà không bại, đổi mới từ cũ, hình thành một phái của riêng mình.

Loại nhân vật này bình thường xuất hiện, hầu như không thể thất bại nếu một mình đối đầu.

Ngay cả khi gặp kẻ thù mạnh, họ cũng có đủ mọi chiêu số để lẩn tránh, rời xa trước khi thất bại.

Làm cho bản thân mình luôn luôn bất khả chiến bại.

"Đừng lo lắng!" Trương Vân Khải trầm giọng nói: "Thật ra, Tông Sư cũng không mạnh như các ngươi nghĩ đâu!"

Lão dừng lại giây lát, con mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào cuộc chiến giữa viện.

"Tông Sư mạnh hơn về chiến số và cảnh giới. Họ có thể nhạy bén nắm bắt bất kỳ sơ hở nào của đối phương, để mở rộng, đánh tan và hạ gục đối thủ. Và bản thân họ không có kẽ hở. Chỉ có thể dựa vào một khoảng cách chênh lệch tuyệt đối lớn mới đánh bại được họ.

Cùng lắm là Không Tướng này dựa vào tuyệt học võ công mới có thể tới gần cảnh giới đó. Tố chất thân thể của hắn ta đã vượt qua tầm Tông Sư bình thường, nhưng nếu không đạt tới cảnh giới, chiêu số sẽ không thể đạt tới, uy lực cũng không đủ!"

"Vậy thì công tử còn có cơ hội?" Trương Chân Hải gấp gáp cất tiếng hỏi.

"Chà, ta đã từng nghe nói về Chân Hình Hàng Ma công của Chân Phật tự. Môn võ công này còn hơn cả sự mạnh mẽ và bá đạo, nhưng không kéo dài được lâu, ngay cả khi hắn ta là Linh Lạc…"

Oành!

Đúng lúc này, cục diện cuộc chiến lại xuất hiện biến hóa.

Không Tướng rõ ràng đã bắt đầu thở hổn hển.

Toàn thân hắn ta đổ mồ hôi, nước da bắt đầu chuyển sang màu đỏ đen, những đường vân bạc trên người cũng dần dần mờ đi.

Rõ ràng, trạng thái cực hạn lần hai, cộng với việc sử dụng liên tục chồng chất kỹ năng phá hạn là một gánh nặng tương đối lớn ngay cả đối với hắn ta.

Điều khiến hắn ta không thể tin được là Trương Vinh Phương ở phía đối diện vẫn trước sau như một, không hề có dấu hiệu mệt mỏi.

"Làm sao… Làm sao có thể?" Không Tướng cảm thấy không ổn.

Hắn ta dùng hết sức đẩy Trương Vinh Phương ra, hít một hơi thật sâu.

"Ngươi không phải phàm nhân, ngươi là Linh Lạc của một phái nào?"

Trương Vinh Phương không nói lời nào, lại lần nữa áp sát, thân hình thấp thoáng.

"Súc Bộ."

"Trọng Sơn."

Oành!

Một tay hắn chém ngang, ầm ầm rơi xuống trên cẳng tay đang đón đỡ của Không Tướng.

Mức độ thực lực ngang nhau trước đây, nhưng lúc này cuối cùng lại có sự thay đổi.

Khí lực của Không Tướng hơi suy yếu, thân thể không thể tiếp tục giữ thăng bằng, lảo đảo một cái.

Trong khoảnh khắc này.

Đồng tử hai mắt Trương Vinh Phương lóe lên tia máu.

Tái hiện Súc Bộ dưới chân, xuất hiện sau lưng đối phương.

"Trạng thái cực hạn: âm Dương Cộng Tề."

"Trạng thái cực hạn: Thần Ý hợp nhất."

"Kỹ năng phá hạn: âm Khê."

“Kỹ năng phá hạn: Trọng Sơn…”

Từng tầng từng tầng trạng thái nhanh chóng được chồng lên nhau, khiến đao tay tay phải của Trương Vinh Phương nhanh chóng phồng lên, biến thành một kết cấu giống như kim loại đen như mực, nhanh như chớp di chuyển về phía trước.

Một chưởng.

Không Tướng cấp tốc quay người lại, nhưng đã quá muộn nên chỉ có thể trở tay đón đỡ bằng cùi chỏ.

Oành!

Luồng khí xoáy nổ tung, tro trắng tản đi, hai người giằng co đứng lại.

“Ngươi nghĩ rằng…” Sắc mặt Không Tướng dữ tợn.

“Gấp ba Trọng Sơn.” Vẻ mặt Trương Vinh Phương bình tĩnh, lực lượng tích tụ trong lòng bàn tay chỉ bùng nổ dưới phương thức âm Khê.

Chương 789: Động tác (5)

Lực lượng to lớn vượt xa lực lượng lúc trước, ầm ầm đổ ập xuống như thác nước, đè nặng lên cùi chỏ của Không Tướng rồi xuyên qua, đánh thẳng vào trái tim từ phía sau lưng hắn ta.

Răng rắc.

Giống như bị điện giật, Không Tướng cảm thấy cả thế giới dường như biến thành đen trắng cùng một lúc. Khí lực toàn thân của hắn ta nhanh chóng bị tan mất và tiêu tán như một lực đánh tâm.

"Ta… không cam lòng…" Hắn ta vẫn chưa dùng những sát chiêu… Và cả những lá bài tẩy…

Chỉ là một sai lầm…

Vù!

Cơ thể của Không Tướng bị một lực rất lớn nặng nề đập xuống đất, chấn động đến mức phiến đá vỡ vụn tung tóe.

Sau đó nhanh chóng mất đi khí tức.

Vẻ mặt của Trương Vinh Phương không thay đổi, thị lực nhìn chằm chằm vào đối phương, sau đó rút Thu Lâm đao sau lưng ra.

Từng dòng từng dòng linh tuyến trong cơ thể Không Tướng bắt đầu lưu động, hội tụ và biến hóa.

Hướng mà các quỹ đạo đó hội tụ, trung tâm…

Xoẹt!

Đột nhiên cổ tay hắn rung lên, ngay lập tức vung một đao.

Lưỡi đao đâm rất sâu vào cơ thể của Không Tướng, sau đó nhanh chóng di chuyển cùng với một điểm ánh sáng bạc bên trong.

Sau mười mấy nhát đao liên tiếp, một khuôn mặt người dữ tợn hiện ra trước ngực Không Tướng.

Ngay khi mặt người hiện lên, những đốm sáng màu bạc trong cơ thể đột nhiên ngừng di chuyển với tốc độ cao.

“Kết thúc.” Trương Vinh Phương vung tay lên.

Keng!

Một âm thanh trong trẻo như tiếng pha lê vỡ vụn.

Toàn thân Không Tướng run lên, điên cuồng co giật.

Cơ thể cường tráng, cao lớn của hắn ta bắt đầu nhanh chóng khô quắt, một lượng lớn tro đen chảy ra từ da thịt, rơi lả tả trên mặt đất.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, cả người hắn hoàn toàn chỉ còn lại một miếng da.

“Dù võ công của ngươi có cao đến đâu, trong sinh tử tuyệt sát, chỉ cần ngươi thua một lần, thì chỉ có một kết cục.”

Keng.

Trương Vinh Phương thu đao lại, cắm vào vỏ đao.

Quay người lại, hắn nhìn vào ánh mắt chấn động của Trương Vân Khải và những người khác.

“Ta đã tìm ra phương pháp để giết chết Linh Lạc một cách nhanh chóng.”

“Vậy mà lại… Thật sự là tìm được!” Trương Vân Khải kinh ngạc nhìn chằm chằm Trương Vinh Phương.

Đôi mắt lão dán chặt vào thi thể Không Tướng chết khô trên mặt đất.

Nếu chỉ là một câu nói bình thường, lão nhất định sẽ không tin.

Nhưng vào lúc này, sự thật đang ở ngay trước mắt.

Không Tướng Linh Lạc chân chính này thực sự đã chết.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, đã hoàn toàn bị công tử giết chết.

Những người còn lại hoàn toàn không hiểu khái niệm này là gì, ngay cả những võ tăng của Vọng Hải tự cũng không biết phải đối mặt với những khó khăn gì để đạt được đến một bước này.

Họ thậm chí có thể không biết Linh Lạc là cái gì.

Chỉ những ai đã thực sự tham gia vào cuộc vây giết Nghịch giáo mới có thể cảm nhận được những người bình thường muốn giết một Linh Vệ, Linh Lạc, khó đến mức nào.

Sau nhiều lần xác nhận Không Tướng thực sự đã chết.

Nháy mắt bỗng yên lặng.

Ngay sau đó, đám võ tăng cả kinh, nhao nhao quay đầu bỏ chạy.

Và những người của Nghịch giáo thì lại hò reo vang dội.

Một số người trong Nghịch giáo không nhịn được hét lớn lên, nước mắt lưng tròng.

Một số người thì toàn thân run rẩy, kích động đến mức không thể nói được thành lời.

Những người khác thậm chí không thể cầm vũ khí, cắn chặt môi để giữ cho mình không khóc thành tiếng.

So với những người bình thường, họ vẫn luôn vây giết những võ giả Bái Thần, chỉ cần có một xíu xiu sai lầm thì sẽ phải trả giá bằng tính mệnh của những người đồng hành của họ.

Không ai biết rõ hơn họ phải trả giá bao nhiêu để giết một võ giả Bái Thần.

Cho nên lúc này nhìn thấy Không Tướng bị giết, những người của Nghịch giáo đều thở hồng hộc, cảm xúc sôi trào.

Bùng nổ một vẻ xúc động mà người bình thường hoàn toàn không thể nào hiểu được.

“Công tử vạn tuế!”

“Giết chết hết lũ quái vật chết tiệt này đi!”

“Giết hết bọn họ!”

“Giết!”

Một đám người từ trước đến nay đều dùng hận thù để chống đỡ, mặc dù khó khăn, nhưng bọn họ nghĩ nhiều hơn là cho dù chỉ gây ra một chút phiền phức cho võ giả Bái Thần cũng được.

Nhưng bây giờ, bây giờ đã khác rồi.

Với một phương pháp có thể nhanh chóng giết chết những võ giả Bái Thần, vậy thì sau này bọn họ có thể…. hoàn toàn tiêu diệt lũ quái vật chết tiệt này!

“Bây giờ không phải lúc vui vẻ!” Trương Vân Khải lớn tiếng nói, quát bảo ngăn lại cảm xúc của mọi người.

“Thanh trừng toàn bộ Vọng Hải tự, chư vị, không được buông tha bất cứ người nào khả nghi.”

Lão

nhanh chóng bắt đầu trấn an mọi người Nghịch giáo ngày càng kích động này.

Khó khăn lắm mọi người mới bình tĩnh lại một chút.

Đám đông nhanh chóng giải tán, đuổi theo những võ tăng đang chạy trốn như thể hít phải thuốc kích thích.

Trước khi phá cửa bước vào, Nghịch giáo đã bao vây toàn bộ ngôi Vọng Hải tự.

Trước khi đến nơi này, dù là Trương Vân Khải hay Trương Vinh Phương đều đã chuẩn bị không để bất kỳ người nào ở nơi này lọt ra ngoài.

Chương 790: Quét sạch (1)

Với sự trợ giúp của Trương Vinh Phương, Nghịch giáo không ngừng phát triển, quy mô càng ngày càng lớn.

Bây giờ, đã có tới bốn, năm trăm người ở Thứ Đồng.

Trong đó đa số là người thường, một bộ phận nhỏ là võ nhân, cũng có hơn 100 người đã nhập phẩm.

Quy mô này lớn gấp đôi so với khi Trương Vân Khải lãnh đạo cách đây hai năm.

Vào thời điểm này, toàn bộ Vọng Hải tự đã bị bao vây đến con kiến chui không lọt.

Và xa hơn nữa, bên ngoài phạm vi vùng đất của Vọng Hải tự. Cũng có không ít người toàn lực chịu trách nhiệm ngụy trang và yểm trợ cho người Nghịch giáo ở bên trong.

Khu vực xung quanh có vẻ như đám người dày đặc hơn bình thường một chút mà thôi.

Nhưng kỳ thật, bên trong chen lẫn không ít người của Nghịch giáo.

Oành!

Một cửa hầm lớn ở nội viện bị Trương Vinh Phương đẩy ra.

Bên trong, một làn hương nồng nặc đến không thể nào diễn tả được nhanh chóng tràn ngập ra ngoài.

Hương gần như sặc sụa, khiến người ta ho khan.

Trong hầm có hàng trăm nữ tử ngoại quốc xinh đẹp lít nha lít nhít, toàn bộ áo rách quần manh chen lấn ở trong đó.

Một số người trong số họ đang đứng, một số người đang ngồi trên chiếc giường đơn chật hẹp, đôi mắt tê dại, nước da trắng như tuyết.

Nhưng đây là màu trắng không khỏe mạnh, rõ ràng đã lâu không nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Trương Vinh Phương nheo mắt nhìn tăng nhân da ngăm đen đang dẫn đường.

Người này là Phong Năng, một đại quản sự chuyên lo việc vặt cho Không Tướng ở Vọng Hải tự.

“Đại nhân… Đây là nơi chuyển giao các mỹ nữ nước ngoài cho tổng tự, nên hàng năm đều có một số lượng lớn các mỹ nữ được đưa đến đây.

Bởi vì xây dựng chùa chưa được bao lâu, vì vậy dạy dỗ còn chưa thành thục, chưa tới vị hương sư đồng bộ.

Mùi ở đây là để những hàng hóa này tỏa ra đủ mùi thơm từ bên trong và bên ngoài thân thể…”

Phong Năng trơ mặt ra giải thích.

“Những người này được đưa đến tổng tự để làm gì?” Trương Vinh Phương khẽ liếc nhìn hầm bên trong.

Điều khiến hắn kinh hãi hơn chính là trong số những người này, trẻ nhất dường như chỉ từ chín đến mười tuổi, lớn hơn một chút dáng vẻ không quá ba mươi.

Tất cả đều trong giai đoạn trẻ nhất.

Tây tông này kiếm đâu ra nhiều nữ tử vừa độ tuổi, hầu hết đều được coi là xinh đẹp như vậy.

Phong Năng mỉm cười hối lỗi, vừa nghe tiếng kêu thảm thiết của các võ tăng thỉnh thoảng truyền vào, vừa kinh hồn bạt vía nhìn chằm chằm vào mặt nạ của Trương Vinh Phương, cố gắng phỏng đoán sắc mặt, tâm tình của hắn.

“Là vì Thập Lục Thiên Ma Vũ. Càng ngày càng có nhiều quý tộc người Linh yêu thích Thiên Ma Vũ. Chúng ta cung không đủ cầu, Mà Thiên Ma Vũ lại nổi tiếng hao tốn rất lớn. Bình thường một nữ tử chỉ có thể sử dụng trong khoảng một năm là sẽ bị phế bỏ. Vì vậy, phải không ngừng sàng lọc nguồn cung cấp…”

Phong Năng cười theo.

“Ngài yên tâm, những nữ tử này nghe không hiểu tiếng Đại Linh. Ngài có thể làm bất cứ điều gì với họ mà không gặp bất kỳ phiền phức nào.”

Dưới góc nhìn của hắn ta, chỉ cần là nam nhân, một khi đối mặt với kiểu ăn chơi trác táng không cần phụ trách như thế

này thì không thể không buông thả bản thân một chút.

“Chân Hải, đưa mọi người đi ra ngoài. Sắp xếp một chút, tìm một hòn đảo nhỏ bên ngoài tạm thời an cư. Có công việc chân tay đơn giản nào đó để bọn họ tự lực cánh sinh đi. Tiện thể dạy bọn họ tiếng Đại Linh.”

Trương Vinh Phương cũng đau đầu, những nữ tử này không nói được, biểu hiện tê dại, rõ ràng phải mất rất nhiều thời gian mới có thể khôi phục lại được.

“Công tử… Cho dù như vậy, với nhiều người như vậy, chúng ta cũng không thể nuôi bọn họ mãi được?” Trương Chân Hải ở phía sau, cau mày.

“Chẳng lẽ giết hết bọn họ?” Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi.

“Thuộc hạ không có ý này?” Trương Chân Hải sợ hết hồn, vội vàng cúi đầu xuống.

Họ chỉ chống lại những võ giả Bái Thần chứ không phải chống lại con người.

“Trước tiên cứ sắp xếp đi đã, không thể thả người được, nhưng vẫn là để cho bọn họ phát huy một ít tác dụng, có thể làm một số công việc.”

Ngoài ra, trong giáo không phải vẫn còn nhiều huynh đệ chưa có hôn phối sao? Tiếp xúc một chút nếu có thể thành, cũng xem như chuyện tốt.”

Trương Vinh Phương dặn dò.

Ngoại trừ Không Tướng, còn lại trong Vọng Hải tự chỉ là gà đất chó sành, không chịu nổi một đòn. Ngược lại, nhóm hàng trăm nữ tử nước ngoài này lại trở thành một gánh nặng khá phiền phức vướng tay chân.

Nếu lần lượt đưa từng người bọn họ trở lại, chi phí quá cao. Hơn nữa có khả năng sẽ tiết lộ bí mật của Nghịch giáo.

Vì vậy, cách duy nhất là giam lỏng.

Trương Vinh Phương không thể không nghĩ đến những nữ tử xinh đẹp mà hắn cứu được ở phủ Vu Sơn.

Sau đó, nhiều người trong số họ tình nguyện hoạt động trong nhạc phường để kiếm tiền cho tổ chức.

Một số người đã tham gia dưới trướng của Thanh Tố, trở thành nguồn tình báo mới cho Kim Sí lầu.

Chương 791: Quét sạch (2)

Bây giờ Kim Sí lầu Vu Sơn đã chuyển sang Đại Đạo Giáo, lần trước khi gửi thư, Thanh Tố và Đãng Sơn Hổ Đinh Du đã ổn định tình hình ở phủ Vu Sơn, hình thành một tuần hoàn tích cực tương tự như lần trước.

Tự cấp tự túc.

“Công tử, vì sao không chọn mấy người hầu hạ ngài?” Trương Chân Hải ngập ngừng, không khỏi nghi hoặc hỏi Trương Vinh Phương.

“Nếu mỗi ngày ngủ với một hai nữ tử , nói không chừng mười năm sau chúng ta sẽ có đủ người để phát động một cuộc khởi nghĩa…”

“Ngươi đang nghĩ cái quái gì vậy?” Trương Vinh Phương đột nhiên không nói nên lời, liếc nhìn Trương Chân Hải đang hơi lo lắng bên cạnh.

Chỉ là thế đạo này, kẻ mạnh chiếm nhiều tài nguyên của người khác, đó là chuyện công khai thiên kinh địa nghĩa.

Mặc dù Trương Chân Hải thích hắn, nhưng vẫn muốn tìm thêm nhiều nữ tử và người nối dõi cho hắn.

Không phải nhân chủng tộc có sứ mệnh về phương diện này sao?

“Những người này ngươi tự nhìn đó mà sắp xếp đi.”

Trương Vinh Phương lười nhiều lời, xoay người rời khỏi hầm.

Hưởng lạc gì gì đó sẽ chỉ trì hoãn sự tiến bộ của hắn.

So với thú vui thể xác thuần túy, nghiền ép người khác khi chiến đấu, chiến thắng lúc đánh tan tác người khác, thăm dò lúc giải câu đố, vân vân và mây mây. Cảm giác thành công do những thứ này mang lại mãnh liệt hơn nhiều.

“Mặc dù Vọng Hải tự nằm ở ngoại ô, nhưng vùng đất xung quanh đã bị các ác tăng chiếm giữ khu vực lớn.

Nhưng không có gì đảm bảo rằng sẽ không có ai đến quan phủ để trình báo. Cho nên mọi người mau mau lên. Sau khi cướp

đoạt lập tức đưa người rời đi!" Hắn phân phó nói.

"Vâng!" Trương Chân Hải nghiêm nghị hành lễ.

Trương Vinh Phương bước ra khỏi lối vào hầm, nhìn thấy Trương Vân Khải đang canh giữ huynh đệ Viên gia, cau mày, không ngừng ra tay với hai người họ, dường như đang xem thử làm thế nào mới có thể nhanh chóng giết hai Linh Lạc này.

"Công tử!" Nhìn thấy Trương Vinh Phương đi tới, Trương Vân Khải ngẩng đầu, thi lễ với hắn: "Phương pháp mà ngài nói, lão phu không thể làm được, không thể làm được…"

Lão đã cố gắng nhiều lần, nhưng không thể nhìn thấy quỹ đạo của linh tuyến, phán đoán vị trí gần đúng của linh hạch.

Nếu không thể làm được điều này, sẽ không thể vẽ ra quỹ đạo của hành động linh hạch.

Không có cách nào để miêu tả được mặt người bí ẩn.

Điều này cũng có nghĩa là phương pháp của Trương Vinh Phương thực sự chỉ có mình hắn có thể sử dụng.

"Đừng vội, động tác phải nhanh hơn, địa thế nơi này đặc biệt, sẽ không kéo dài được lâu." Trương Vinh Phương trầm giọng nói. Hắn có một cảm giác mơ hồ, hoặc là suy đoán.

Các đại Tông Sư Cực Cảnh có thể có độ công kích bí truyền.

Bởi vì, hắn phát hiện những giáo phái Bái Thần này, những hoa văn mặt người trên cơ thể các võ giả Bái Thần vô cùng có khả năng để lại được dấu vết.

"Được."

Trương Vân Khải gật đầu. Lão cử người đi đến một nơi khác nhóm lửa đốt nhà cửa, điều này sẽ thu hút sự chú ý của quan phủ, nhưng lâu như vậy, cũng có thể sẽ có người phát hiện ra Vọng Hải tự không thích hợp.

"Với lại, công tử, người của chúng ta đã chặn một lô thư chuẩn bị được gửi ra bên ngoài." Trương Vân Khải đưa một lá thư ra.

Sau khi lấy bức thư, Trương Vinh Phương lật xem.

"Người bị bắt đi thì sao? Có tìm được không?"

“Ta đã tìm thấy. Bị thương nặng, mất một chân.” Trương Vân Khải thở dài.

“Tìm được người là tốt rồi, thật ra thư cũng không thành vấn đề.” Trương Vinh Phương bình thản nói: “Chỉ cần không có nhân chứng vật chứng, chỉ là lời nói suông, ai có thể tin một chuyện như vậy?”

“Đúng vậy!”

Không lâu sau, mấy người Nghịch giáo đã thu thập xong, lấy hết người hàng rồi bỏ đi.

Toàn bộ ngôi Vọng Hải tự biến thành một sự im lặng chết chóc, không còn một tiếng động.

Một mối nguy hiểm tiềm ẩn gần như gây ra một sự xáo trộn lớn cứ thế tan biến.

Sau đó, đợi đến khi Tây tông phát hiện ra, lại đến một trận, ít nhất phải là chuyện vài tháng nữa.

Đối với chuyện này, Trương Vinh Phương đã sớm có sắp xếp chuẩn bị

Nửa canh giờ sau.

Một đội binh lính thủ giáo nhanh chóng xếp hàng xung quanh Vọng Hải tự, tản ra bốn phía.

Tôn Triều Nguyệt mặc một bộ đồ bó sát màu đỏ nhạt, cùng với một vị võ tướng mặc trọng giáp khác thủ giáo nha môn, dẫn đầu đội cùng nhau và bao vây toàn bộ Vọng Hải tự.

Trương Vinh Phương và Trần Hãn thì lại mặc đạo bào, đi xe ngựa, đến lần thứ hai.

Xuống xe ngựa.

Trương Vinh Phương cau mày nhìn Vọng Hải tự.

“Mau vào chùa xem có kẻ trộm nào không! Dám tập kích Vọng Hải tự ta. Nếu các vị đại sư có điều gì sơ xuất, ta làm sao có thể giải thích cho các thiền sư của Tây tông?”

Vẻ mặt hắn nghiêm túc, nghiêm nghị nói.

Thượng Quan Liên Nguyệt từ phía sau dẫn người cùng lên đến.

“Thủ giáo đại nhân, mọi việc tông giáo của toàn bộ Thứ Đồng đều thuộc về ngài quản, đó là chức trách của ngài, không liên quan gì đến hạ quan.”

Chương 792: Quét sạch (3)

Thượng Quan Liên Nguyệt nói:

“Trước đây, hạ quan chỉ đến để giải vây cho Trầm Hương cung, nhưng bây giờ sự việc đã được giải quyết, đã đến lúc hạ quan trở lại Tuyết Hồng các.”

“Thượng Quan đại nhân trở về sớm như vậy sao?” Trương Vinh Phương cả kinh.

“Ngươi tại sao không ở thêm một chút, liền để cho bản quan ta đây làm tốt nhất tình hữu nghị của chủ nhà.”

“Đa tạ hảo ý của đại nhân, chỉ là lâu nay Liên Nguyệt đã quen với cuộc sống khổ tu rồi. Ở nơi này thời gian dài, sợ rằng quay lại sẽ ảnh hưởng đến tâm cảnh. Có câu nói, dịu dàng hưởng thụ là liều thuốc độc ăn vào xương…”

Thượng Quan Liên Nguyệt cười khà khà hai tiếng, lời còn chưa dứt.

Đột nhiên, một tràng pháo hoa báo động cao độ vang lên từ Vọng Hải tự.

Pháo hoa đỏ đột nhiên nổ tung.

Vài bóng người lao ra nhanh chóng và quỳ một gối trước Trương Vinh Phương.

“Thủ giáo đại nhân, đại sự không ổn rồi! Bên trong Vọng Hải tự đầy dấu vết đánh nhau, xác chết nằm la liệt trên mặt đất! Trụ trì, thiền sư Không Tướng, đã biến mất và bị nghi ngờ là mất tích!”

“Cái gì !!?” Trương Vinh Phương sửng sốt, “Dẫn ta đi xem!

Thượng Quan Liên Nguyệt ở một bên nụ cười trên mặt cũng hơi ngưng lại.

Hắn cũng đã từng nghe nói về Không Tướng ở Vọng Hải tự, tuy rằng không biết người này, nhưng ở Chân Phật tự, tất cả tu sĩ thuộc thế hệ Không tự đều không yếu.

Ít nhất cũng là Nội pháp Linh Lạc Siêu Phẩm.

Mà Không Tướng có thể tọa trấn một phương, e rằng còn cao hơn Tam Không Linh Lạc.

Một cao thủ như vậy, ngang hàng với hắn ta, sẽ đột nhiên biến mất không thể giải thích được?

Thượng Quan Liên Nguyệt càng nghĩ đến chuyện này, hắn càng hoảng sợ.

Cảm thấy rằng độ sâu của nước ở cảng Thứ Đồng đơn giản là không thể tưởng tượng được.

Có điều gì đó không ổn trong cuộc vây quét cuối cùng của Mật giáo.

Lần này, đường đường Vọng Hải tự, với nhiều tăng nhân như vậy, cũng như các cao tăng đứng đầu của Không tự, thế mà lại…

Hắn nhanh chóng đi theo Trương Vinh Phương và bước vào chùa cùng với Tôn Triều Nguyệt, Trần Hãn và những người khác.

Quả nhiên ngay khi bước vào cổng chùa, bức tường bên trong đã vỡ nát, cột nhà gãy đổ.

Mặt đất đầy những phiến đá bị giẫm nứt, cùng dấu chân thật sâu.

Xác của các tăng nhân ngã ngang dọc tứ tung trong vũng máu, họ đã tắt thở từ lâu.

Kỳ lạ thay, Không Tướng, vị trụ trì quyền lực nhất trong chùa, đã biến mất.

Nhìn thấy cảnh hiện trường hung án bừa bộn khắp nơi này.

Thượng Quan Liên Nguyệt chỉ cảm thấy đáy lòng dâng lên một luồng khí lạnh ùa lên sau đầu.

Nhìn Trương Ảnh Đạo tử lộ vẻ kinh ngạc.

Vẻ mặt bàng hoàng của đối phương rất chân thật, nhưng không hiểu sao hắn luôn cảm thấy có điều gì đó không ổn.

“Đây…. đây là loại hung đồ gì? Sao có thể dám hạ độc thủ như vậy với các đại sư Tây tông! Quả thực… quả thực!” Sắc

mặt Trương Vinh Phương khó coi, cơ thể run lên, quát to như thể sợ hãi.

“Trương mỗ ta, hiện tại thân là thủ giáo, bây giờ tao ngộ đại án, là ta quản thúc bất lực…!” Hắn lớn tiếng than thở, vẻ mặt đau lòng.

“Lý Thượng!”

“Có!” Một đạo nhân mạnh mẽ thủ giáo nha môn phía sau tiến lên quỳ xuống.

“Từ hôm nay trở đi, ta ra lệnh cho ngươi huy động toàn bộ lực lượng thủ giáo trong nha môn. Nhất định phải điều tra ra kẻ sát nhân đằng sau Vọng Hải tự! Tìm ra manh mối! Hãy cho ta một tương lai tươi sáng ở cảng Thứ Đồng!” Trương Vinh Phương lạnh lùng nói.

“Hạ Quan tuân lệnh!” Đạo nhân tên Lý Thượng lớn tiếng đáp lại, cảm thấy mình được trọng dụng, trong lúc nhất thời tâm tình trở nên kích động.

“Lý Thượng, ta biết ngươi từ trước đến nay thấy mầm biết cây, năng lực truy tra cực mạnh, lần này, có lẽ vụ án về các chư vị đại sư, sẽ giao cho ngươi.”

Trương Vinh Phương thở dài khi nhìn máu tanh đầy đất.

“Thượng, ta nhất định sẽ không phụ lòng tin tưởng của đại nhân!” Lý Thượng được thượng cấp khích lệ, sắc mặt đỏ bừng, ánh mắt kiên định.

Lúc này, các quan binh phủ nha, phủ đốc mới lững thững đến muộn.

Một nhóm người lại bao vây Vọng Hải tự.

Phủ đốc Triệu Ngạn Đình và phủ doãn Ni Lạc Phu cùng lúc mang theo thân vệ cao thủ vội vã chạy tới đây.

Sau khi nhìn thấy vết máu thịt be bét ở Vọng Hải tự, cả hai người đều tái mặt và nhìn Trương Vinh Phương.

“Trương thủ giáo, cái này…. ngài xem việc này như thế nào cho phải đây?” Triệu Ngạn Đình có chút hoảng sợ.

Vọng Hải tự là một chùa miếu mới được xây dựng bởi các nhà cao tăng của Tây tông.

Nó chỉ mới được xây dựng được một hai năm, đã xảy ra chuyện lớn như vậy.

Sau khi được xác minh và liên đới trách nhiệm, hắn, phủ đốc phụ trách quản lý trị an địa phương, cũng phải chịu trách nhiệm.

“Triệu đại nhân, Ni Lạc Phu đại nhân, bản quan đã ra lệnh điều tra chặt chẽ. Điều động tất cả lực lượng, không tiếc bất cứ giá nào, nhất định phải tróc nã hung thủ đem hắn về quy án, để an ủi vong linh của nhiều đại sư của Vọng Hải tự trên trời có thiêng!”

Chương 793: Quét sạch (4)

Trương Vinh Phương thở dài.

“Ài, án này, nếu có chỗ có thể dùng được, Trương thủ giáo cứ việc lên tiếng.” Ni Lạc Phu và Không Tướng từng gặp mặt liền biết thực lực của đối phương rất đáng sợ.

Lúc này, ngay cả Không Tướng cũng biến mất một cách bí ẩn, cả Vọng Hải tự khắp nơi hỗn loạn, làm sao hắn dám xông vào mà bơi trong làn nước bùn.

Trong số những người có mặt, còn có Trương Ảnh Trương thủ giáo. Thân là đệ tử Đại Đạo giáo, có cái nguồn gốc này gánh vác một làn sóng đổ lỗi.

“Đa tạ phủ doãn đại nhân.” Trương Vinh Phương ôm quyền về phía Ni Lạc Phu.

“Bất kể như thế nào, thủ giáo đại nhân xin hãy đưa ra kết quả càng sớm càng tốt. Vấn đề này rất quan trọng. Tuyết Hồng các và Chân Phật tự có thể sẽ cử người đến điều tra.”

Triệu Ngạn Đình nhắc nhở.

“Ta hiểu rồi!” Trương Vinh Phương trịnh trọng gật đầu.

*

*

*

Trong nháy mắt, một tháng nữa trôi qua.

Vụ án Vọng Hải tự đã sớm bị khép lại.

Toàn bộ Vọng Hải tự đã bị tập kích diệt môn bởi các cao thủ của Thiên Giáo Minh Mật giáo.

Trong Vọng Hải tự, nha môn thủ giáo cũng tìm thấy phần còn lại của các xác chết thuộc về các cao thủ của Thiên Giáo Minh, cũng như dấu vết của những trận giao tranh ác liệt.

Thi thể của Không Tướng cũng được tìm thấy trên một bãi biển cách Vọng Hải tự vài dặm.

Xác chết chỉ còn lại lớp da bên ngoài, bên trong trống rỗng.

Về lý do tại sao Thiên Giáo Minh đột kích Tây tông?

Điều này không được biết đến.

Không ai biết những cao thủ thuộc Mật giáo này sẽ làm gì.

Dù sao, chỉ cần là việc chống lại Linh Đình, họ đều sẽ làm.

Nếu có vấn đề gì, cứ đổ cho họ.

Sau khi Trương Vinh Phương báo cáo vụ việc, không có phản hồi nào từ Chân Phật tự trong thời điểm hiện tại.

Vụ đại án kinh thiên động địa này, cũng coi như vậy liền kết thúc.

Giữa tháng Bảy.

Nội loạn ở Đại Linh dần lắng dịu.

Sau khi quân viễn chinh đổ bộ ra hải ngoại, còn chinh phục hơn mười quốc gia nhỏ, theo quy tắc, những người nam tử cao hơn bánh xe sẽ toàn giết.

Sau đó, họ cướp một số lượng lớn đồ đạc và trẻ em gái rồi vận chuyển chúng trở lại các cảng khác nhau ở Đại Linh thông qua đội tàu hậu cần.

Trong số đó, cảng Thứ Đồng nhận được nhiều nhất.

Cuối tháng bảy.

Tàu vận chuyển nô lệ lại cập cảng Thứ Đồng.

Gió rít từ biển vào bến tàu, nhiệt độ dần dần bắt đầu mát mẻ.

Những nhóm phụ nữ và trẻ em mặc váy xám bước xuống con thuyền với vẻ mặt buồn bã.

Ngoại trừ trẻ con, những người này đều là phụ nữ, màu da hiển nhiên khác với hầu hết người Đại Linh. Giống với các đặc điểm của người Hồ Tây.

Đôi mắt họ thỉnh thoảng lại lộ ra vẻ tê dại, tuyệt vọng, lo lắng và sợ hãi.

Một số phụ nữ thậm chí bụng còn hơi nhô lên, bầm tím khắp người, có lẽ họ đã bị xâm phạm nửa chừng trên thuyền và mang huyết nhục của những binh lính.

Trên gian lầu các riêng gần bến tàu.

Ni Lạc Phu, phủ doãn Thứ Đồng, đang tổ chức tiệc tại nhà riêng để chào đón chủ tướng đội tàu Tiết Thành Tư trở về.

Hầu như tất cả các quan chức cấp cao của Thứ Đồng đều tham dự bữa tiệc này.

Trên mái dốc màu lam nhạt buổi chiều chiếu những ánh đèn vàng rực rỡ soi sáng lên những viên ngói xanh đen bóng loáng.

Từng trận tiếng nhạc, tiếng cười và tiếng nói chuyện phiếm ngoài cửa sổ tầng trên của gian lầu.

Tiết Thành Tư đã hơn năm mươi tuổi, xuất thân là đại quý tộc người Linh, một thân võ lực Siêu Phẩm, đã đạt Nội pháp, là phái thực lực trong số người Linh ít có được.

Nhưng dù là một Siêu Phẩm, ở tuổi của mình, lão ta đã bắt đầu sa sút.

Bởi vì khí huyết đã cạn kiệt, lại không có văn công để duy trì sức khỏe, võ công thực lực của hắn nhiều nhất cũng chỉ ở mức Ngoại Dược.

Lúc này trong phòng yến hội trong lầu các.

Lão ta mặc một chiếc áo choàng màu hoa oải hương, thắt lưng sừng tê giác và đội một chiếc mũ rộng vành có đáy màu đỏ và viền đen.

Trên đỉnh mũ cũng được khảm một hạt san hô đỏ to bằng móng tay.

Điều đặc biệt nổi bật là lão ta trông như bụng bầu, vừa đi vừa lắc lư, khá thật thà và chân chất.

“Ở thế giới ngày nay, ta vốn tưởng rằng không có nơi nào có thể đánh đồng với Đại Linh ta, chưa từng nghĩ tới lần này đi ra ngoài học được rất nhiều.”

“Tiết đại nhân có chuyện gì trong lòng? Ngươi đã thấy lực lượng mạnh hơn chưa?” Phủ doãn Ni Lạc Phu cầm lấy rượu nhấp một ngụm.

“Chà, có rất nhiều quốc gia nhỏ ở Tây Ý, tuy dân hiếm, nhưng lòng dũng cảm của họ rất đáng khen ngợi. Lần này, khi ta đang

chờ đợi để tiêu diệt quốc gia thứ mười hai, ta đã gặp phải một nhóm người thổ dân ngoan cố chống cự.

Quân đội của chúng ta đã bao vây họ hơn ba tháng, và cuối cùng chống cự cho đến khi người cuối cùng trong thành chết, cũng không ai đầu hàng.” Tiết Thành Tư thốt lên.

“Nếu Đại Linh của ta có thể có được một đội quân anh dũng như vậy, thì thương vong của đại quân sẽ giảm đi rất nhiều.”

Chương 794: Quét sạch (5)

“Có lẽ là bởi vì bọn họ có một niềm tin chung? Không phải ta có quá nhiều giáo phái?.” Trương Vinh Phương, người mặc cẩm bào, cười nói.

Là một trong ba trưởng quan tối thượng của cảng Thứ Đồng, hắn đương nhiên cũng đến dự tiệc.

“Đúng vậy, Đại Linh ta là có quá nhiều giáo phái và quá tạp. Tín ngưỡng không thể thống nhất, từng người tự chiến.” Tiết Thành Tư gật đầu đồng ý với câu nói này.

Lão ta nhìn Trương Vinh Phương, cũng đã từng nghe nói về Đạo tử Đại Đạo giáo đương thời.

Rốt cuộc, kể từ khi vị này đến Thứ Đồng, đã có rất nhiều động tĩnh.

Dù lần nào cũng có vẻ như là bị động, nhưng người thu được lợi cuối cùng đều là hắn.

Không ai là một kẻ ngốc, mọi người đều nhìn ra những hàm nghĩa trong đó.

Ở Thứ Đồng, khoảng sáu mươi phần trăm đội thương thuyền hiện nhận được mười phần trăm lợi nhuận, số tiền này được giao cho nha môn để truyền giáo.

Nha môn thủ giáo đã sử dụng các chính sách tông giáo của Đại Linh để tránh một số loại thuế đối với các hạm đội này.

Điều này là hợp pháp trong Đại Linh.

Quan, lại, tăng, đạo, y, công, tượng, xướng, nho, cái.

Đây không phải là sự phân chia tùy tiện.

Có tất cả các loại khấu trừ thuế và miễn giảm cho các tăng đạo.

Chỉ cần một số tàu hàng hóa đi ngang qua và nhận được vé từ nha môn của Trương Vinh Phương, sẽ có thể kiếm thêm ít nhất hai mươi phần trăm lợi nhuận.

Chia mười phần trăm công việc giảng dạy cho Trương thủ giáo cũng sẽ kiếm được rất nhiều tiền.

Vọng Hải tự trước đây cũng đã từng nghĩ đến việc chấp nhận con đường này, nhưng chưa kịp can thiệp thì nó đã biến mất.

Ngày nay, không ai trong toàn bộ Thứ Đồng có thể cạnh tranh với nha môn thủ giáo về mặt này.

Trương Vinh Phương cũng sẽ phân tán số lượng lớn tài nguyên lợi nhuận thu được vào Nghịch giáo và Thiên Thạch môn.

Trên đời này mỗi khi luyện võ, của cải cần tiêu hao không ít.

Tiền là sức mạnh.

Đây không phải là một bài nói suông ở Đại Linh.

Sau khi nhận được nhiều hỗ trợ tài chính từ Trương Vinh Phương, sự ủng hộ của những người Nghịch giáo dành cho hắn lại tăng lên, cộng với lần trước ra tay giết chết Không Tướng.

Để danh tiếng đã đạt đến đỉnh cao trong một thời gian.

Bây giờ Trương Vinh Phương đã là người đứng đầu Nghịch giáo danh xứng với thực.

Đối với bố cục của Trương Vinh Phương.

Thiên Thạch môn trước đây rất bí ẩn và dè dặt.

Sau đó, Trương Vinh Phương đã mời một số cao thủ về tiềm tu, gọi là tọa trấn để giúp đỡ, cung cấp rất nhiều tài nguyên để hưởng thụ.

Lập tức, những cao thủ Thiên Thạch môn Càn Khôn này từng người đều nói là cố gắng làm, nhưng trên thực tế càng ngày càng nhiều. Dần dần, hơn một nửa cao thủ đều bị trói vào con thuyền lớn của Trầm Hương cung, khó mà xuống được.

Nghịch giáo, Thiên Thạch môn, Trầm Hương cung, sự kết hợp của ba lực lượng giờ đã trở thành khung gầm của Trương Vinh Phương ở Thứ Đồng.

Trầm Hương cung đại diện cho thủ giáo, muốn trắng trợn lôi kéo thủ tướng từ phủ đốc, trong khi Nghịch giáo và Thiên

Thạch môn chịu trách nhiệm đối phó với một số tên gai góc dám đối đầu với nhau.

Dưới tình huống sáng tối như vậy, không ai trong toàn bộ Thứ Đồng có thể trấn áp Trương Vinh Phương.

“Nói về điều này, Chân Phật tự ở Tây tông dường như đã tìm ra manh mối về nhân chủng của Đông tông.

Hiện đã có hai nhân chủng đang bị truy nã và săn lùng. Người ta nói rằng không bao lâu nữa, sẽ có tăm tích của nhân chủng thứ ba.” Tiết Thành Tư mỉm cười.

“Ta trước đây nghe nói Không Tướng của Vương Hải tự hình như cũng có nhiệm vụ tới Thứ Đồng trấn thủ Nghịch giáo, điều tra nhân chủng. Bây giờ không ngờ không bao lâu hắn đã mất mạng. Quả thực là…” Đôi mắt của lão ta thâm thúy, có ý riêng.

“Không Tướng đại sư cũng thật đáng tiếc.” Trương Vinh Phương tiếc nuối gật đầu. “Đại sư quá tự phụ, nếu vừa đến liền liên thủ với ta trước, cùng ta phối hợp, dù cho nhân chủng không tìm được cũng không đến nỗi lưu lạc đến kết cục mất tích.”

“Nói cho cùng, vẫn là Thứ Đồng quá nguy hiểm… Quận chúa đã mất mạng ở đây trước đây, bây giờ ngay cả Không Tướng đại sư cũng như thế này… Nơi này thực sự rất nguy hiểm…” Tiết Thành Tư bật cười. Lão ta nhìn Trương Vinh Phương.

“Đúng là Đại Đạo giáo ở đây, ổn định phát triển tốt.” Trương Vinh Phương híp mắt nói.

Ban đầu, chỉ đến đây để tham gia một cuộc họp bình thường, nhưng không ngờ rằng Tiết Thành Tư dường như có điều gì đó muốn nói.

“Tiết đại nhân có chỗ không biết. Đại Đạo giáo của ta chuyên văn công, rất nhiều đạo nhân yếu đuối mong manh, hơi không cẩn thận sẽ bị cảm lạnh, nên bản cung rất am hiểu y đạo.”

Ngoài ra còn khai trương một số y quán ở Thứ Đồng, có lẽ đây là nền tảng để có thể ổn định ở Thứ Đồng.”

Tiết Thành Tư mỉm cười và không nói ngay lập tức.

Đúng lúc này, theo cầu thang phía dưới lầu, một số nam nữ người trẻ tuổi sải bước đi lên.

Chương 795: Gây xích mích (1)

Những người này đều ăn mặc sang trọng, khí phách hiên ngang, hiển nhiên là người luyện võ.

Một trong số họ, là người nam tử tráng kiện với thân hình cân đối, đi tới sau Tiết Thành Tư và đứng lại.

Hừ lạnh một tiếng.

“Phụ thân, trước khi đến đây, đã nói Thứ Đồng này giống như đầm rồng hang hổ, nhưng hiện tại xem ra, chẳng qua cũng chỉ đến thế.

Ta xuống đi cùng bằng hữu tìm người luận bàn, hầu hết các võ nhân ở đây đều là gà đất chó sành, không đỡ nổi một đòn. Thật đáng thất vọng.”

“Vớ vẩn!” Tiết Thành Tư cau mày nhìn nghiêng người người trẻ tuổi.

“Thứ Đồng là hải cảng lớn nhất của Đại Linh. Trong đó các cao thủ, ngọa hổ tàng long, chỉ cần dạo quanh một vòng là có thể hình dung ra được không?”

“Dù sao thì, Vĩnh Hương quận chúa đã mất tích ở đây! Ta đến đây để tìm hiểu nguyên nhân mất tích của quận chúa!” Người trẻ tuổi mặt không chút thay đổi, cũng không quan tâm đến sự khiển trách của phụ thân.

Hắn liếc qua nhìn phủ đốc, phủ doãn cùng với thủ giáo Trương Vinh Phương.

“Đây hẳn là Trương Ảnh, Trương thủ giáo, đúng không? Nghe nói lúc đầu quận chúa đã đi với ngươi, sau đó biến mất. Không biết Trương thủ giáo có thể nói về những gì đã xảy ra lúc trước không?”

Người trẻ tuổi lạnh lùng nhìn chằm chằm Trương Vinh Phương.

“Đây là khuyển tử Tiết Tập. Từ nhỏ đã được chiều chuộng, có chút không thông lễ số. Kính xin mấy vị thứ lỗi.” Tiết Thành Tư miễn cưỡng vội vàng giải quyết ổn thỏa mọi chuyện.

“Không có chuyện gì, Tiết công tử cũng đúng là khí chất. Lúc đầu chuyện của quận chúa, bản quan cũng là bất đắc dĩ, sau khi đến Thứ Đồng, hành tung của quận chúa thường trở thành bí ẩn, đến cùng đã xảy ra chuyện gì, ta cũng không rõ.” Trương Vinh Phương không tức giận, chỉ trả lời một cách nhẹ nhàng.

“Không rõ, ta nghĩ ngươi không thể rõ ràng hơn! Có lẽ ngươi chính là hung thủ giết quận chúa!” Tiết Tập đột nhiên nhìn chằm chằm Trương Vinh Phương.

“Đủ rồi.” Tiết Thành Tư cao giọng.

“Chưa đủ! Trước khi ta đến, ta có nghe nói về ngươi, Trương Ảnh Trương thủ giáo, vốn là một chó săn của Kim Sí Lầu, sau đó thay đổi địa vị chạy đến Đại Đạo giáo, còn bằng cách nào đó đã trở thành một Đạo tử.

Trước khi ngươi đến, Thứ Đồng không sao cả, khi ngươi đến nơi này đã xảy ra một loạt sự việc phiền phức, cuối cùng ngươi là người may mắn, người được lợi nhiều nhất. Ngươi nghĩ không có ai có thể thấy sao?” Tiết Tập hét lớn.

“Đi xuống! Ngươi đi xuống cho ta!” Vẻ mặt của Tiết Thành Tư trở nên lạnh lùng, lão chỉ vào con trai mình và nói lớn.

“Người không thể quản ta!” Tiết Tập lại mạnh miệng cãi lại phụ thân. Hắn ta chỉ vào Trương Vinh Phương, vẻ mặt kiêu ngạo. “Đừng tưởng rằng không ai có thể trị ngươi! Ta nói cho ngươi biết, trong vòng ba ngày, ngươi nhất định phải cho ta một câu trả lời. Bằng không…”

“Tiết công tử hình như uống say rồi nói nhảm.” Trương Vinh Phương không tức giận, ngược lại ôn hòa cười nói.

“Đúng, đúng vậy, Tiết công tử vừa rồi đi thách đấu võ quán, có lẽ là hơi mệt…” phủ đốc Triệu Ngạn Đình một bên ha ha nói giảng hòa.

“Vớ vẩn sao? Tốt nhất ngươi nên nhớ kỹ cho ta. Ba ngày, nếu ba ngày không có động tĩnh gì, chờ ta ra ngoài tự mình điều tra. Đến lúc đó, nếu để ta tra được có liên quan đến người! Mẹ nó ta sẽ giết ngươi!”

Tiết Tập kiêu ngạo và không giấu giếm ác ý của mình.

Tiết Thành Tư ở bên đã cố gắng ngăn cản nhưng vô ích, một bộ biểu hiện không thể làm gì.

Bỏ lại câu nói này, Tiết Tập xoay người rời đi.

Chỉ còn lại những người có biểu cảm khác nhau.

Phủ đốc Triệu Ngạn Đình tiếp tục giải quyết ổn thỏa, nhưng Trương Vinh Phương hiểu trong lòng.

Nên đến, rốt cuộc cũng tới.

Bề ngoài, Tiết Tập là một kẻ cẩu thiếm theo đuổi quận chúa Vĩnh Hương, bây giờ Vĩnh Hương đã mất, người này có thể đã trở thành một thanh đao đến để thăm dò hắn.

Đằng sau đao này, không biết có bao nhiêu người đang theo dõi và nhìn chằm chằm.

Chỉ chờ hắn chân chính ra tay, liền nắm lấy chân đau.

Vừa rồi, khi Tiết Tập đe dọa hắn, hắn lờ mờ cảm thấy trong toàn bộ sảnh tiệc, có ít nhất ba ánh mắt mạnh mẽ như thực chất, đang bí mật bắn ra từ trong đám đông.

Đó là các võ tướng cao thủ của Tiết gia trong quân trở về.

Đám người giết người như ngóe này, từng kẻ ít nhất cũng là cao thủ cao phẩm, thân vệ cũng đều giỏi thuật vây hãm. Còn xa cái gọi là hảo thủ trong giới võ lâm giang hồ có thể so sánh.

Ngoài ra, Linh Lạc của Tuyết Hồng các bảo vệ Tiết gia.

Chỉ cần Tiết Thành Tư ra lệnh, quân đội đóng quân bên ngoài thành có thể huy động ít nhất hàng chục cao thủ cao phẩm trở lên.

Với sự hợp tác của chiến tranh, cho dù là tông sư ở chỗ trống cũng có thể chết không nghi ngờ.

Trong tình huống như vậy, sự khiêu khích xấc xược của Tiết Tập hiển nhiên không hề đơn giản.

Chẳng bao lâu, bữa tiệc kết thúc với những lời xin lỗi liên tục của Tiết Thành Tư.

Chương 796: Gây xích mích (2)

Mọi người lên xe ngựa trở về.

Trương Vinh Phương cũng ngồi trên xe ngựa của Trầm Hương cung.

Bên trong xe ngựa, Trần Hãn hơi nhíu mày quỳ một bên.

“Đạo tử, Tiết Tập, con trai của Tiết Thành Tư hôm nay, có lẽ chỉ là một con đao để thăm dò. Ngài phải hết sức cẩn thận.”

“Ồ? Một công tử đơn thuần, còn có thể kêu ta cẩn thận sao?” Trương Vinh Phương hỏi ngược lại. Hắn muốn xem Trần Hãn biết gì.

“Tiết Tập này không phải chỉ là một tay công tử bột chỉ biết ăn chơi.” Trần Hãn lắc đầu, “Người này từ nhỏ đã là thiên tài võ học. Làm sao có tư cách mà muốn theo đuổi Vĩnh Hương quận chúa ban đầu. Phải biết, quận chúa Vĩnh Hương là cao thủ Tam Không.

“Kỳ thực, vấn đề này bề ngoài có vẻ là vấn đề của Tiết Tập, nhưng trên thực tế, nó sẽ không xảy ra nếu không có sự thụ ý của Tiết Thành Tư.

Sau đó Tiết Thành Tư giả vờ giả mù sa mưa khuyên can một vài lần, và sau đó để cho con trai lão ta nhụ mạ ta. Nếu nói không có chuyện này, ai sẽ tin?” Trương Vinh Phương gật đầu.

“Cho nên Đạo Tử phải cẩn thận, bản thân Tiết Thành Tư chẳng tính là gì, nhưng thê tử của lão ta, mẫu thân của Tiết Tập, mới là công chúa thực sự của hoàng tộc. Cho nên… người này rất có thể bị lợi dụng để ép ngài ra tay, để thăm dò sâu cạn.” Trần Hãn nghiêm túc nhắc nhở. “Công chúa sao?” Trương Vinh Phương nhắm mắt lại.

Hắn biết rằng một ngày như vậy sớm muộn gì cũng sẽ đến.

Sau một loạt chuyện xảy ra với hắn, nhất định phải có thế lực đến thăm dò nội tình của hắn.

Không ngờ mọi chuyện lại diễn ra theo cách này.

Để một công tử bột tính cách táo bạo chĩa mũi dùi vào hắn và mắng mỏ hắn. Người bình thường thực sự không thể chịu đựng được.

“Vậy thì Tiết Thành Tư và con trai sẽ ở đây bao lâu?” Trương Vinh Phương đột ngột hỏi.

“Khoảng mười ngày.” Trần Hãn đáp. “Sau mười ngày, bọn họ sẽ phải hộ tống tài nguyên và nô lệ đi nơi khác.” “Vậy thì đừng quan tâm, mười ngày sau bọn họ sẽ tự nhiên rời đi.” Trương Vinh Phương bình tĩnh nói. “Đã hiểu.” Trần Hãn đáp.

Trương Vinh Phương lập tức ngừng nói, chỉ là chớp chớp mắt. Ngay lập tức, thanh thuộc tính của hắn lại xuất hiện. Trương Vinh Phương – Sinh mệnh 186-186. ‘

Lúc này giá trị sinh mệnh của hắn đã đạt tới hơn một trăm tám mươi điểm, còn lại mười bốn điểm, liền có thể bước vào hai trăm điểm.

Theo suy đoán của hắn, khả năng tài năng tiềm năng sẽ được kích hoạt ở mức 100 điểm.

Đối với hắn bây giờ mọi thứ đã đến giới hạn, cách duy nhất để nghĩ đến sự phát triển.

Chỉ có hai.

Một là tăng cường giá trị sinh mệnh điểm thuộc tính của chính mình, để đạt được mức độ tiến hóa sinh mệnh.

Hai là đi theo con đường của các tông sư, đi con đường gian khổ, tiến về phía trước, thậm chí có thể chạm tới cảnh giới cực hạn.

“Trần Hãn, ngươi đã bao giờ nhìn thấy tông sư chân chính cùng cực cảnh chưa?” Trương Vinh Phương đột nhiên hỏi.

“Tông sư đã từng thấy qua, đó là ở Đại Đạo giáo. Chỉ là một con số nhỏ. Dù sao chúng ta coi trọng sự hòa hợp, chúng ta là đạo môn chủ tu văn công.” Trần Hãn đáp.

“Rốt cuộc là tông sư mạnh cỡ nào, ngươi biết không?” Trương Vinh Phương khẽ nhíu mày.

‘Tông sư là một trạng thái hoàn hảo hơn, không có bất kỳ khuyết điểm nào. Thuộc hạ đã từng trải qua giao thủ với tông

sư, đã là như vậy.

Hai người ngươi tới ta đi, đánh nhau hồi lâu vẫn chưa thấy người phân thắng bại. Cuối cùng, chúng ta chỉ có thể gặp nhau vào ngày mai để chiến đấu một lần nữa.” Trần Hãn đáp.

“Dù sao thì….” Hắn dừng lại, “Dù sao thì đó dường như là một cảnh giới cảm ngộ, cảnh giới lý giải, là thân thể mở ra tới cực hạn, trạng thái cường hãn có thể ứng phó với bất kỳ tình huống gì.

“Cảnh giới cảm ngộ…” Trương Vinh Phương như là hiểu được, khẽ gật đầu.

Hắn tự hỏi liệu đã đến lúc quay lại và yêu cầu môn chủ Thiên Thạch môn thảo luận trực tiếp với hắn chưa.

Chỉ là vị môn chủ kia rất kiêu ngạo, xuất quỷ nhập thần, không cần thiết chút nào cũng không xuất hiện.

“Đừng nói về điều đó nữa. Tình hình ở Thiên Bảo cung gần đây thế nào?” Hắn chuyển chủ đề và bắt đầu hỏi về những thứ khác.

Trần Hãn trả lời từng thứ một.

Chiếc xe ngựa, được hộ tống bởi các vệ binh, theo tiếng vó ngựa, không nhanh không chậm quay trở lại Trầm Hương cung.

Trương Vinh Phương cũng đang suy nghĩ về hướng phát triển trong tương lai của mình.

Về mặt võ đạo, các ngạnh công bây giờ chỉ ở mức đỉnh cao, có thể có tác dụng đối với cơ thể của hắn.

Và những ngạnh công hàng đầu về cơ bản được nắm giữ bởi những thế lực lớn đó. Không có thực hành giảng dạy thì căn bản là không thể học được. Chỉ có thể tạm dừng.

ngạnh công cường hãn, là nền tảng của việc hắn không ngừng sử dụng sự chồng chất của trạng thái giới hạn và các năng lực phá vỡ giới hạn.

Nếu không, hắn không có cách nào sử dụng nhiều trạng thái giới hạn cùng một lúc, nếu hắn sử dụng từng trạng thái một thì

hắn đã đạt đến giới hạn. Cũng giống như những võ giả Siêu Phẩm bình thường còn lại.

Chương 797: Gây xích mích (3)

Giống như Không Tướng, có thể sử dụng hai trạng thái giới hạn cùng một lúc, và sau đó sử dụng năng lực phá vỡ giới hạn.

Đó là phải dựa vào thân thể cường tráng của Linh Lạc mới làm được.

Đằng này, hắn không chống đỡ được lâu, liền lực kiệt xuất hiện kẽ hở.

Võ nhân bình thường cho dù có thể đồng thời sử dụng nhiều trạng thái giới hạn, e rằng nếu không bị giết thì trước sau gì cũng chết.

Khi phục hồi lại tinh thần, tâm trí của Trương Vinh Phương lại đổ dồn về hai cha con nhà họ Tiết.

Hai người dám ngạo mạn và khiêu khích như vậy sau khi biết rằng Thứ Đồng đã xảy ra rất nhiều chuyện lớn…

Phía sau, e rằng không phải là một thế lực bình thường.

'Bất kể như thế nào, trong thời gian này cần phải kiên nhẫn, có rất nhiều cao thủ Linh Quân hộ tống tài nguyên và nô lệ, vì vậy không thể tùy tiện ra tay.

Trương Vinh Phương đã sắp xếp.

Bên trong Vọng Hải tự yên tĩnh và hoang vắng.

Một hình người vạm vỡ như một tòa tháp sắt đang lặng lẽ đứng bên cạnh vị trí cuối cùng nơi Không Tướng bị giết trước đó.

Hắn dường như đang quan sát, vừa tựa như đang suy nghĩ. "Thế nào? Có thấy gì không? Không Định." Giọng nói truyền đến.

Ở sâu trong sân chùa miếu, một bóng người lại vô thanh vô tức lóe lên.

Người nam tử gầy gò nhưng mặc một chiếc áo cà sa lớn, trong bóng tối không nhìn rõ khuôn mặt, nhưng một đôi mắt trong veo phản chiếu ánh trăng giống như hai viên pha lê màu đen, vô cùng bắt mắt.

“Phương pháp này… hơi giống một tông sư Cực Cảnh.” Bóng người Không Định trong tháp đáp.

“Tông sư Cực Cảnh… đám người Cực Cảnh kia, quả thực buồn bực. Chỗ nào cũng có dấu vết của bọn hắn.” Bóng dáng gầy gò bất lực nói.

“Nhưng…” Không Định tiếp tục nói, có chút ngập ngừng.

“Thế nào?”

“Tuy nhiên, cho dù là tông sư Cực Cảnh, động thủ cũng không chuẩn xác như vậy, một phát cũng sẽ giết chết.”

Nếu là số ít đại tông thông thạo bí pháp của các môn phái thì không sao.

Nhưng dấu vết ở đây giống như Linh Lạc của hai giáo phái toàn lực giao thủ. Cuối cùng, lại dùng thủ đoạn phàm nhân để giết Không Tướng.

Vì vậy, thật kỳ lạ.” Không Định thở dài.

“Không Vô thì sao, hắn hiện tại đã thăng lên cấp tông sư, cũng không còn là Hải Long Vương nữa, nên để hắn tới xử lý chuyện này.” Bóng dáng gầy gò dặn dò.

“Sư tôn, Không Vô hành động bất tiện, hơn nữa có chút quá mức đáng chú ý” Không Định nhắc nhở.

“Vậy ngươi ở lại hợp tác với hắn, người của Chân Nhất giáo bên kia cũng tới, trong Cảm Ứng môn cũng có mấy con chuột đó.”

Ngày nay, Thứ Đồng ngày càng long xà hỗn tạp, nơi này cần phải có đầy đủ lực lượng, mới có thể vững chắc tọa trấn.

Ngoài ra, lúc nãy ngươi nói hàng hóa bị giam giữ ở đây đã được vận chuyển ra đảo?”

“Vâng, ai gửi đi, gửi ở đâu thì vẫn đang tra tìm. Tuy nhiên, xét theo dấu vết ở đây, nó không giống dấu vết võ công của Thiên Giáo Minh, mà giống dư nghiệt Đông tông hơn, những người Nghịch giáo gây nên.

Nhưng nhân thủ của Nghịch giáo không thể là đối thủ của Không Tướng. Vì vậy, hoặc có một cao thủ khác đằng sau họ.

Hoặc là, chính là Thiên Giáo Minh bày nghi trận.” Không Định trả lời.

“Ngươi và Không Vô giải quyết. Nếu có gì không ổn, có thể nhờ người của tuyến Thái Thanh hợp tác.”

“Đã hiểu.” Không Định gật đầu.

“Ta sẽ giao lại nơi này cho ngươi. Ta chỉ có thể ở đây tối đa một tuần. Tình hình Tây Ý bên kia càng ngày càng hỗn loạn. Ta phải nhanh chóng ra ngoài càng sớm càng tốt.” Bóng dáng gầy gò nhẹ nói.

“Đệ tử hiểu rồi.” Không Định cúi đầu, trịnh trọng nói. “Trong vòng một tuần, đệ tử và Không Vô trước tiên sẽ tiêu diệt lực lượng chính của Nghịch giáo ở đây và tìm kiếm manh mối. Chỉ là ở đây có quá nhiều Thái Tinh tử, Tả Hàn ở đây, đệ tử lo lắng…

“Đừng lo lắng, có ta ở đây, bọn họ sẽ tránh ra.” Bóng dáng gầy gò nhẹ giọng nói.”

“Vâng.”

*

Hai ngày sau, vào buổi sáng.

Bên trong Trầm Hương cung.

Ăn sáng xong, Trương Vinh Phương khẽ cau mày vừa nhìn bức thư bí mật trong tay vừa ăn quýt.

Bức thư được gửi từ Thiên Thạch môn.

Ngày nay, Thiên Thạch môn có rất nhiều cao thủ dưới trướng hắn, vì vậy Tả Hàn ngày càng có mối quan hệ thân thiết với hắn.

“Ma Hô La Già? Đây là tầng thứ gì?”

Hắn không biết gì về Tây tông, chỉ biết rằng Chân Phật tự là cơ cấu võ lực cao nhất của Tây tông.

Trong số đó, các ghế được sắp xếp theo thế hệ thứ tự bảng chữ cái.

Không Tướng trước đó là một thành viên của thế hệ Không tự.

Mật thư được viết bởi Tả Hàn, môn chủ của Thiên Thạch môn, và đề cập rằng bởi vì tông sư của thế hệ Nguyên tự của Tây tông bí mật đến Thứ Đồng, đã yêu cầu hắn những ngày gần đây an phận thủ thường, tuyệt đối không thể có dị động. Bằng không hậu quả khó lường.

Giọng điệu của Tả Hàn trong bức thư cực kỳ nghiêm trang, nói rằng vị Ma Hô La Già này có tính khí xấu và không thích những người Cảm Ứng môn, vì lẽ đó không thể không tạm lánh một thời gian, sau đó mới trở về.

Chương 798: Gây xích mích (4)

Phô trương lớn như vậy, chỉ là bởi vì không thích, liền bắt người khác chủ động lui ra xa, cũng không được phép ở trong thành… Loại thực lực này khiến Trương Vinh Phương bất giác nghĩ đến một phương diện, Đại tông sư.

“Nghĩ đến đây, duy nhất có thể làm cho tông sư lui ra như vậy, chỉ có tầng thứ Đại tông sư, lúc này Ma Hô La Già này nhất định sẽ không đích thân tới đây vì cái chết của Không Tướng.”

Cần phải có một số nhiệm vụ chính thức đến đây, và sau đó thuận tiện xem trường hợp của Không Tướng.

Trương Vinh Phương sờ cằm và cảm thấy một vài sợi râu mới.

“Ta đương thời ra tay mặc áo giáp toàn thân, bên trong còn đeo mặt nạ da người, vì vậy không ai có thể nhận ra ta được.

Nếu vậy thì hãy chịu đựng thêm một thời gian nữa, khi sinh mệnh lên đến 200, ắt hẳn sẽ có những thiên phú mới xuất hiện…” Trong lòng hắn rất mong chờ.

Ngoài ra, phương thuốc chính của Kim Thiềm Công được cho là đã tìm được manh mối, nhưng sau bao lâu, cao thủ phái đi tìm thuốc vẫn chưa thấy trở về.

Phỏng chừng hoặc là không tìm được, hoặc là lại xảy ra vấn đề rồi.

Ở tầng thứ này, mỗi loại dược phẩm chính cần có cho giai đoạn Kim Cương Công mỗi ngày đều là báu vật tuyệt luân của trời đất, cực kỳ quý hiếm.

Có chuyện cũng coi như bình thường.

Chỉ cần theo dõi và điều tra một chút.

Trương Vinh Phương đang cẩn thận đốt mật thư, đốt đi nghiền nát, đột nhiên ngoài sân truyền đến tiếng bước chân vội vã.

“Đạo tử! Đạo tử! Tiết Tập Tiết công tử lại tới nữa rồi!

Lão đạo trong Trầm Hương cung vội vàng chạy vào trong sân, ôm quyền khom người hành lễ với Trương Vinh Phương, trong

miệng nhanh chóng báo cáo, giọng điệu lo lắng. “Tiết thiếu gia lần này làm sao vậy?” Trương Vinh Phương vẻ mặt bình tĩnh.

Tiết Tập, dựa vào việc mẹ mình là công chúa thứ mười một của đương triều, kiêu căng ngạo mạn, đã hai ngày liên tiếp đến Trầm Hương cung để tìm cớ.

Hắn ta dường như tin rằng cái chết của quận chúa Vĩnh Hương có liên quan đến Trương Vinh Phương.

Sau một thời gian, hắn vô tình đập vỡ mặt tiền của cửa hàng tổng hợp thủ giáo.

Một lúc sau, hắn vô tình va chạm với một xe bán dược liệu luyện đan mua ở Trầm Hương cung, phá hủy nghiền nát một xe bán dược liệu chất lượng cao.

Hôm qua, hắn ta còn dung túng hộ vệ, đả thương hơn mười tên đạo nhân đón khách của Trần Hương cung, nói là những đạo nhân này đối xử vô lễ với hắn, ngạo mạn với hắn.

Hôm nay, tên này không biết đến đây dự định sẽ làm ra chuyện gì.

Trương Vinh Phương trong lòng không động.

Trước đây hắn đã định âm thầm dạy cho Tiết Tập này một bài học, nhưng vì đại nhân vật Tây tông kia đã đến, đương nhiên không thể hành động hấp tấp được.

“Đạo tử, ngài mau đi nhìn xem, Tiết công tử bây giờ khăng khăng cho rằng tiểu thư Tôn Triều Nguyệt đã làm vỡ chiếc chén lưu ly Cửu Chuyển Hùng Sư và muốn nàng bồi thường 5000 lượng!” Lão đạo bất đắc dĩ vội vàng nói.

“Đi thôi, đi xem một chút.” Trương Vinh Phương đứng lên mặt không chút thay đổi nói. Hắn vỗ nhẹ chiếc áo choàng của mình và đi về phía cửa viện.

Tuy rằng không thích hợp làm lớn chuyện, nhưng hắn vẫn là cao thủ Siêu Phẩm Ngoại dược. Không phải ai cũng có thể tùy ý bắt nạt.

Theo lão đạo dẫn đường, cả hai nhanh chóng đi qua hành lang và đến khoảng không gian thoáng đãng giữa một điện thờ và khu vực tiếp khách trong Trầm Hương cung.

Quả nhiên, Tiết Tập sắc mặt lạnh nhạt, mang theo một đám binh lính Đại Linh, bao quanh không gian rộng rãi.

Có một người nữ tử cao lớn mạnh mẽ đứng bên cạnh hắn, hai tay ôm ngực, mặt không chút cảm xúc nhìn chằm chằm Tôn Triều Nguyệt đang bị vây quanh.

“Hôm nay ngươi làm vỡ cái chén này. Không trả, không đền nổi cũng được. Theo luật của Đại Linh, lấy người gán nợ, từ nay về sau ngươi sẽ là người của ta.” Giọng nói của Tiết Tập kiên định.

“Nghe nói ngươi là tâm phúc của Trương Ảnh, không biết, không có ngươi, hắn sẽ phản ứng như thế nào.”

“Tiết công tử hôm nay sao lại rảnh tới cung của ta du ngoạn?” Lời còn chưa dứt.

Giọng của Trương Vinh Phương đã phát ra từ lối đi bên hông thần điện.

Một nhóm đạo sĩ vây quanh hắn và đi về phía này.

Chỉ là mặc dù có rất nhiều đạo sĩ, nhưng so với những binh lính tinh nhuệ mặc áo giáp sắt do Tiết Tập mang tới cũng đáng chú ý. Về mặt khí thế yếu đi không chỉ một bậc…

“Người của ngươi làm vỡ chiếc chén quý giá của ta, Trương Ảnh Đạo tử xem làm thế nào thì làm.” Tiết Tập chỉ vào một chiếc chén rượu bình thường bị vỡ trên mặt đất, quay đầu lại nhìn Trương Vinh Phương cười nửa miệng.

“Đạo tử, ta không có! Ta” Tôn Triều Nguyệt vội vàng muốn biện bạch, nhưng thấy Trương Vinh Phương giơ tay lên, ra hiệu cho nàng dừng lại và tiếp tục im lặng.

Trương Vinh Phương liếc nhìn những mảnh vỡ của chiếc chén trên mặt đất, đó là chiếc chén bình thường sẽ không quá một lạng trên thị trường.

Chương 799: Gây xích mích (5)

“Lại đây, cầm lấy năm ngàn lượng bạc! Nếu đã làm vỡ chén quý của Tiết công tử, đương nhiên nên nhận lỗi.”

Các đạo nhân xung quanh sửng sốt một chút, sau đó hơi hẫng lên.

Rõ ràng trên thị trường không có chiếc chén nào trị giá năm nghìn lượng!

Đó là năm nghìn lượng!

Trong thời đại này một con trâu cày ruộng cũng mới có bốn mươi lượng, năm mươi nghìn lượng là có thể mua được một trăm con trâu cày tốt!

Ngay khi Trương Vinh Phương nói điều này, ngay cả Tiết Tập cũng choáng váng.

Hắn cau mày nhìn Trương Vinh Phương chằm chằm, tựa hồ muốn xem trong hồ lô đến cùng là chứa cái gì, muốn làm cái gì.

Nhưng vẻ mặt của Trương Vinh Phương rất bình tĩnh, mang theo nụ cười, và không có một chút oán giận nào.

Trong mắt hắn hiện lên một lời xin lỗi chân thành.

Chẳng bao lâu, một đạo nhân lấy tờ ngân phiếu và gửi cho Tiết Tập với đầy đủ 5.000 lượng.

“Tiết công tử có hài lòng không? Bần đạo quản thúc bất lực, để công tử chấn kinh.” Trương Vinh Phương nhẹ giọng nói.

Tiết Tập nheo mắt nhìn ngân phiếu trên đĩa trước mặt.

Năm nghìn lượng, ngay cả đối với hắn ta, cũng không phải là một con số nhỏ. Mà đối phương nói đưa liền đưa.

Hắn ta cầm tờ ngân phiếu lên và cẩn thận xác định, đó đúng là tờ ngân phiếu mệnh giá lớn do Đại Linh quan phát hành.

Nó có thể được trao đổi tại bất kỳ tiền trang nào ở Đại Linh.

“Đạo tử đúng là rộng lượng. Nhưng bổn công tử đã nói trước, ba ngày.” Hắn ta chỉ ra ba ngón tay.

“Hôm nay tình cờ là ngày thứ ba. Không biết Đạo tử có gì muốn nói với ta?”

“Tiết công tử cần gì phải như vậy?” Trương Vinh Phương thở dài, lộ ra vẻ bất lực, “Thực ra, khi quận chúa biến mất, bần đạo cũng đã tìm kiếm manh mối khắp nơi. Nhưng…”

“Nhưng sao?” Tiết Tập lạnh lùng hỏi. “Chẳng lẽ là ngươi có chuyện muốn che giấu?”

“Bần đạo chỉ sinh ra bần hàn, cũng không cao quý bằng công tử… Có điều, có vài thứ, dù bị tra được cũng không dám nói.” Trương Vinh Phương làm bộ không dám nhiều lời.

“Trước mặt ta, ngươi có thể nói gì thì nói. Ngươi nên biết rằng mẫu thân ta là công chúa Vân Tịch! Nói đi, ta đảm bảo ngươi không có chuyện gì!” Tiết Tập hơi nâng cằm lên với vẻ lạnh lùng và kiêu ngạo.

Trương Vinh Phương lại thở dài.

“Công tử có thể tiến lên một bước nói chuyện?”

“Tại sao không?” Tiết Tập nhướng mày.

Trước khi hắn ta đến đây, có người nói với hắn ta rằng Trương Ảnh không phải là người tốt, một tay che trời ở cảng Thứ Đồng, thế lực khổng lồ. Rất có thể chính kẻ sát nhân đã gây ra sự biến mất của quận chúa Vĩnh Hương.

Chỉ là hiện tại, trong mắt của chính mình, xem ra Trương Ảnh này là một người tốt tính tình nhân hậu.

Không độc đoán như người kia nói.

Hắn ta đã bắt nạt đối phương như thế này, đối phương vẫn đối xử với hắn ta một cách tốt bụng như vậy.

Đạo tử của Đại Đạo giáo này, công phu dưỡng khí quả thực bất phàm.

Hai người cùng bỏ mọi người một bên, đi vào trong một chỗ lương đình treo lụa trắng đồ án âm dương, ngồi vào chỗ.

“Nói đi, có cái gì khó nói? Đầu tiên nói trước, nếu hôm nay ngươi không nói được ra lý do gì, đừng trách bản công tử trở mặt!” Giọng Tiết Tập lạnh lùng nói.

“Tiết công tử có biết, bần đạo cẩn thận điều tra, lúc trước trong một đám thiếp thân thị vệ của Vĩnh Hương quận chúa, có mấy người đều là… Đều là người của Mật giáo.” Trương Vinh Phương nhìn chung quanh, hạ giọng nói.

“Mật giáo?” Tiết Tập khẽ giật mình: “Ngươi nói thật? Việc này thật chứ?”

“Tuyệt đối là thật!” Trương Vinh Phương trịnh trọng nói: “Sau đó khi bần đạo dựa vào lực lượng của Thượng Quan Liên Nguyệt tướng quân, tiêu diệt một đội tàu của Mật giáo, nhìn thấy một cao thủ Mật giáo, lại giống như đúc một thị nữ phục thị thiếp thân bên cạnh quận chúa lúc trước khi bị ngộ hại!”

Hắn không tự chủ mà nắm chặt bàn tay, khớp xương trắng bệch, cúi đầu xuống.

“Khi nhìn đến một màn này, bần đạo cũng khó mà tin nổi… Lúc đó muốn báo cáo lên trên. Nhưng mà sau đó thị nữ kia mất tích bí ẩn, sau đó chưa từng gặp qua bóng dáng lần nào… Sau lúc đó, bần đạo đã hiểu, vũng nước bị ẩn giấu sâu trong đó… Chắc chắn không phải Siêu Phẩm Ngoại Dược nho nhỏ như ta có thể gánh chịu nổi.”

“Lời ngươi nói là thật chứ?” Tiết Tập nghe vậy, trên mặt trẻ tuổi cau mày.

“Chuyện như thế, lúc đó người nhìn thấy rất đông, công tử chỉ cần cẩn thận thẩm tra, là có thể biết được. Cho dù bần đạo muốn nói dối cũng khó hơn lên trời.” Trương Vinh Phương thành khẩn nói.

“Ta sẽ đích thân đi chứng thực. Tốt nhất ngươi không lừa ta… Bằng không…” Giọng Tiết Tập lại lạnh băng xuống.

“Tiết công tử…” Trương Vinh Phương muốn nói lại thôi.

“Ngươi còn muốn nói điều gì?” Tiết Tập nhíu mày, một nam tử cao to nói chuyện làm việc như đàn bà phụ nữ.

Bây giờ hắn ta càng cảm thấy Trương Ảnh không thể nào là hung thủ mưu hại quận chúa.

Chương 800: Phiền phức (1)

Với chút lòng dạ, uất ức khổ sở của hắn, làm gì có gì quyết đoán dám xuống tay với quận chúa.

Quận chúa chính là cao thủ Tam không, thật sự muốn động thủ, thì sợ là Ngoại Dược bình thường trước mặt, ngay cả chưa kịp đụng tới người đã bị thuấn sát.

"Công tử nghĩ cẩn thận lại…." Trương Vinh Phương thở dài: "Năm nay bần đạo mới ba mươi mấy, cho dù thiên phú mạnh hơn, thì có thể mạnh đến mức nào? Bây giờ, ta chờ đợi tại Thứ Đồng hai năm, nơi đây nước sâu rừng ngầm khó mà hình dung, khi công tử điều tra cần phải đặt an toàn của bản thân lên hàng đầu."

"Ý ngươi là?" Trong lòng Tiết Tập run lên, là, tiểu đạo sĩ này mới ba mươi mấy tuổi, nghe nói đã chủ tu văn công đến Nguyên Anh kỳ.

Cho dù người này là thiên tài, bắt đầu tu hành từ trong bụng mẹ, cũng không thể mạnh võ nghệ bao nhiêu cả.

Cho nên, vì sao người kia nói cái chết của quận chúa liên quan đến đạo tử Đại Đạo Giáo?

Chuyện này khá giống như là đẩy người ra làm tấm mộc.

Ngoài ra, những người kia ngay cả quận chúa cũng dám ra tay, thì đừng nói hắn ta.

Nếu thật sự tra được cấm kỵ phiền phức gì, quả thực hắn ta sẽ rất nguy hiểm.

"Đúng thế!" Trương Vinh Phương gật đầu: "Thực ra, bây giờ Vĩnh Hương quận chúa đã thành phản nghịch, không cho phép truy tra trắng trợn. Nếu công tử gặp được chuyện thực sự không thể ứng phó, có thể thầm sai người đến Trầm Hương cung, bần đạo sẽ luôn tận lực mà làm."

Sắc mặt Tiết Tập trầm trọng, cẩn thận nhìn chằm chằm vào Trương Vinh Phương.

"Ta đi kiểm chứng manh mối như lời ngươi nói trước. Nếu là thật, bản công tử nhận lỗi với ngươi! Nếu có giả dối…. Đừng

cho rằng ngươi là đạo tử Đại Đạo Giáo, thì ta sẽ không thể làm gì với ngươi…”

“Hầy… Lời bần đạo nói, câu nào cũng là thật…” Vẻ mặt Trương Vinh Phương sầu bi, không phản bác, ngược lại mắt lộ lo lắng.

“Mặc kệ làm sao, công tử nhất định phải cẩn thận. Tất nhiên ở trong đó có không ít nguy hiểm quấy nhiễu.”

Quả thực hắn chưa hề nói dối.

Quả thực Vĩnh Hương quận chúa không phải bị hắn giết.

Quả thực bên cạnh thị nữ hộ vệ có gian tế Mật giáo.

Quả thực Hàn Giai kia, lần trước từng lộ mặt ra trong trận vây quét.

Mọi thứ đều là thật.

Chỉ cần Tiết Tập đi thăm dò, luôn có thể tra được.

Lúc này nghe xong những chuyện này, trên mặt Tiết Tập không còn sự tùy tiện của lúc trước.

Tất cả vốn dĩ là hắn ta ngụy trang.

Hôm nay tới đây, vốn dĩ hắn ta muốn khiêu khích Trương Ảnh, phối hợp với hảo hữu âm thầm tìm kiếm nội tình của người này, xem có phải người này có hiềm nghi sát hại quận chúa hay không.

Không ngờ là khi luân phiên khiêu khích, đối phương còn không đánh lại, ngược lại đưa ra manh mối quan trọng.

Lúc này trong lòng Tiết Tập hơi cảm giác mơ hồ, có phải mình thật sự tính sai kẻ tình nghi rồi hay không?

Chỉ là một Trương Ảnh, nhìn thế nào cũng không thể giết được quận chúa cảnh giới Tam không.

Nhất định phía sau án này có chủ mưu lớn hơn nữa.

“Mặc kệ lời ngươi nói là thật hay giả, chờ sau khi ta kiểm chứng xong, tự nhiên sẽ tra ra manh mối!”

Lúc này, hắn ta hừ lạnh một tiếng, đứng dậy, bước nhanh rời khỏi.

Không bao lâu sau, rất nhiều quân tốt trong quân Tiết Tập mang tới cũng nhao nhao đi theo rời khỏi.

Trầm Hương cung lại khôi phục an bình trước đó lần nữa.

Trương Vinh Phương ngồi ngay ngắn trong đình nghỉ mát.

"Tông Sư Tây tông đến, phụ tử Tiết gia kiếm chuyện… Tình huống càng ngày càng nguy hiểm…"

Hắn bưng rượu sữa ngựa trên bàn lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, rơi vào trầm tư.

Ngay khi giết quận chúa, hắn đã dự liệu được sẽ có hôm nay.

Nếu là chuyện khác, hắn còn có thể tìm sư tôn giúp đỡ, nhưng việc này, hắn chỉ có thể tự gánh.

Địa vị phụ tử Tiết gia cao lớn, bên cạnh có cao thủ Tuyết Hồng các thủ hộ, võ tướng tùy hành trong quân càng có không ít cao thủ tọa trấn.

Nhìn như lợi hại, nhưng chỉ là chuyện vặt.

Trọng điểm vẫn là Tây tông, ngay cả Đại Tông Sư cũng tới…

Trương Vinh Phương suy tư trong lòng, thời gian quỹ tích Tây tông có thể hành động.

Đột nhiên một bên đình nghỉ mát có một bóng người yểu điệu lặng yên tiếp cận.

"Đạo tử." Người tới chính là Trương Chân Hải.

Bây giờ nàng dùng một thân phận khác đảm nhiệm chức vụ hầu cận ở Trầm Hương cung.

Lúc này nàng mặc trang phục bó sát người màu đen, đuôi ngựa buộc cao, đeo khăn che mặt đen, trên đùi cột một phi đao sáng như bạc, phía sau còn cõng một trường đao lưỡi đơn thon dài.

Nàng vừa vặn đứng ở một bên, dáng người nóng bỏng có lồi có lõm nổi bật trong quần áo bó, càng lộ ra đường cong hơn nữa.

Nhưng cũng may bên ngoài nàng còn choàng một tầng áo choàng sẫm màu.

Chương 801: Phiền phức (2)

Từ lần bị Trương Vinh Phương đề cập tới, nàng chỉ mặc lộ ra như thế ở trước mặt Trương Vinh Phương.

Trương Vinh Phương ngẩng đầu, cười với nàng một tiếng.

“Làm sao vậy? Có việc gì thế?”

“Vì sao đạo tử phải kiên nhẫn khiêm nhượng với với Tiết Tập như thế?” Trương Chân Hải không hiểu. “Rõ ràng giao cho thuộc hạ xử lý, âm thầm giáo huấn một hai là có thể giải quyết thoải mái. Vì sao phải như thế?”

“Vì không đáng giá.” Trương Vinh Phương nhẹ nhàng lắc đầu. “Bây giờ đại quân đã quá cảnh, cao thủ Tây tông giáng lâm, chúng ta cần phải cẩn thận. Không thể có bất cứ hành động nào thiếu suy nghĩ.”

“Thuộc hạ đã hiểu. Chỉ là, nhìn Tiết Tập khoa trương như thế…” Trương Chân Hải cắn răng nói.

Nàng thấy Trương Vinh Phương bị khi nhục như thế, trong nội tâm nàng luôn luôn bị nén lửa giận.

“Không sao.” Vẻ mặt Trương Vinh Phương bình thản. “Đừng lo lắng, Tây tông cũng tốt, phụ tử Tiết gia chỉ là việc nhỏ, thăm dò hiểu rõ thực lực của hắn ta là có thể giải quyết. Phiền phức là Tây tông, chẳng qua… Bọn họ không thể đợi ở đây quá lâu.”

“Chân Hải đã hiểu.” Trương Chân Hải cúi đầu.

“Đợt một lúc… Đợi một chút…” Trương Vinh Phương cúi đầu xuống, nhìn nước rượu trong ly, không nói nữa.

*

*

*

Hoàng Kinh sơn.

Hai người Nghịch giáo ăn mặc thành dược nông, bước từng bước đi trên đường núi từ dưới chân núi.

Bọn họ là hảo thủ thân pháp Nghịch giáo sắp đặt ở xung quanh, chuyên tuần tra an toàn xung quanh.

Chỉ là trong lúc hai người tuần tra, lại hoàn toàn không chú ý tới, phía xa xa có hai bóng người khôi ngô cao lớn, đang lẳng lặng ngắm nhìn bọn họ ngụy trang thành dược nông, đi vào trong núi.

“Căn cứ theo tình báo từ người bản địa, ở đây thường xuyên có thể nhìn thấy có người tập võ đi tới đi lui, cộng thêm ngọn núi Hoàng Kinh sơn khổng lồ sâu xa, nếu Nghịch giáo muốn ẩn mình ở Thứ Đồng. Hoặc là nấp vào nội thành, hoặc cũng chỉ có ở xung quanh đây. Nếu không thì lại càng xa xôi hơn.”

“Có thể chính xác hơn nữa không? Ngọn núi Hoàng Kinh sơn khổng lồ, nếu muốn tìm từng điểm từng điểm thì chúng ta không có nhiều thời gian như vậy.” Một người khác trầm giọng hỏi.

“Còn có một cách. Nếu lúc trước Vĩnh Hương quận chúa cũng được chứng minh là bị Nghịch giáo giết chết, như vậy trong mấy người bọn họ, nhất định trên người sẽ có ấn ký màu tím sát hại huyết mạch hoàng tộc.” Một người đứng trước trả lời.

“Cái này trừ phi có người của Tuyết Hồng các đến, hoặc là người hoàng tộc tự mình đến, còn lại chúng ta không làm được.” Một người khác lắc đầu.

Ánh sáng chiếu rọi xuống, nhẹ nhàng chiếu sáng khuôn mặt người này.

Rõ ràng người này là tăng nhân khôi ngô, cả người khoác cà sa màu đen dây đỏ. Cũng là cao thủ Chân Phật tự lần này Tây tông điều động đến đây điều tra chân tướng cái chết - Không Định.

“Còn có một cách.”

“Cách gì?” Không Định nhìn về phía đối phương.

“Tìm người dẫn đầu thế lực bản địa, hẳn sẽ có thể tìm thấy chỗ của Nghịch giáo nhanh nhất. Mà ở Thứ Đồng bây giờ, người thông tin linh thông thích hợp cho chúng ta bái phỏng không nhiều.”

“Cũng chỉ còn cách này.” Không Định chậm rãi gật đầu.

Bọn họ vừa tới nơi đây, chưa quen cuộc sống chỗ này, tất nhiên muốn tìm nhân tài quen thuộc địa phương thuận tiện làm việc.

Nhìn hai "dược nông" chậm rãi từ từ vào nơi núi rừng sâu xa, hắn ta xoay người lại.

"Đạo tử Trương Ảnh của Đại Đạo Giáo ở chỗ này, còn đảm nhiệm chức vụ thủ giáo, trực tiếp đi tìm hắn đi."

"Vâng, sư thúc."

Lúc này hai người không quan sát nữa, quay người tiến đến một phương hướng khác ở thành Thứ Đồng.

Trầm Hương cung không ở trong thành, mà là ở ngoại ô.

Không bao lâu sau, hai người một trước một sau đi vào nơi chân núi Trầm Hương sơn.

Họ không tùy tiện leo lên núi, mà là quy củ tìm đạo nhân đón khách ở chân núi, cho biết thân phận bản thân, rồi thông báo lên.

Rất nhanh đã có đạo nhân mới đến đây, dẫn dắt hai người lên núi.

Ở chỗ sơn môn Trầm Hương cung, từ xa Không Định đã nhìn thấy một người mang theo mấy đạo nhân chờ ngoài sơn môn từ sớm.

Hắn ta dò xét người dẫn đầu tỉ mỉ.

Người kia cao hai mét có thừa, tóc đen ngang vai, đạo bào tím đen có các vân văn loại cây hoa.

Trên đầu đội đạo quan tinh hoa bạch ngọc, nhìn rõ ràng có dáng người khôi ngô nhưng lại có khí chất ấm áp.

Từ khoảng cách xa xa, Không Định và đối phương nhìn nhau.

"Bần tăng Không Định, phía trước là Trương đạo tử Trương Ảnh Thiên Bảo cung sao?"

Không Định nhún chân, cơ thể bỗng nhanh chóng xông tới, chớp mắt đã đến trước mặt mấy người Trương Vinh Phương.

Khoảng cách mấy chục mét, lóe lên là đã tới.

Đó là một loại tốc độc cực nhanh nhẹ nhàng hoàn toàn không hợp với thân hình khôi ngô giống như cột điện của hắn ta.

Nhìn từ xa thì khá tốt, nhìn gần cho người có cảm giác tê dại giống như khiêu vũ trên mũi đao.

Trong lòng Trương Vinh Phương nghiêm nghị, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ sợ hãi thán phục thích hợp.

Chương 802: Phiền phức (3)

“Thì ra là đại sư hàng chữ Không của Chân Phật tự, thất kính thất kính, vãn bối Trương Ảnh, đạo hiệu Càn Khôn, bái kiến đại sư.”

Hắn tiến lên một bước, cúi đầu.

“Càn Khôn?” Không Định dừng lại, hai mắt mang theo màu vàng nâu đánh giá Trương Vinh Phương từ trên xuống dưới.

Động tác rất nhanh, rất bí mật.

“Ngược lại đạo hiệu này thật lợi hại.” Hắn ta cười nói.

“Có thể năm đó, sư tôn cũng gửi gắm kỳ vọng đối với vãn bối, bây giờ lại là…” Trương Vinh Phương lộ ra vẻ bất đắc dĩ đúng lúc.

Hắn nhìn về phía người sau lưng Không Định.

“Vị đại sư này là?”

“Bần tăng Tuệ Giác, bái kiến Trương Ảnh đạo tử.” Một tăng nhân khác tiến lên trước một bước, hít mũi một cái, thực hiện phật lễ.

Tướng mạo tăng nhân này bình thường, làn da ngăm đen, xương gò má có hơi nhô lên, khí chất cũng là loại hình tùy tiện là có thể cầm ra một nắm lớn trong chùa miếu.

Nhưng ngay khi Trương Vinh Phương nhìn thấy người này, đột nhiên trong lòng không hiểu vì sao mà xiết chặt.

Nếu như nói Không Định mang đến cho hắn một cảm giác tương phản cực lớn, khắc sâu ấn tượng.

Vậy Tuệ Giác trước mặt chính là để người ta có một loại cảm giác khó chịu bất cứ lúc nào hay bất cứ nơi đâu đều đang quan sát người khác, thăm dò người khác.

“Thì ra là Tuệ Giác đại sư, không biết hai vị đại sư đường xa mà đến, là có điều gì muốn làm?” Trên mặt Trương Vinh Phương mang theo tươi cười, tiếp tục hỏi.

“Hai người bần tăng là vì chuyên dập tắt Nghịch giáo mà đến.” Không Định mỉm cười trả lời.

Vẻ mặt Trương Vinh Phương không thay đổi, nhưng trong lòng thì trầm xuống. “Nghịch giáo?”

“Không sai, về việc này còn xin đạo tử có thể hiệp trợ phối hợp nhiều hơn. Nghịch giáo chính là dư nghiệt Đông tông, trước kia đã từng thường xuyên tuyên truyền đại ngôn ngữ nghịch bất đạo ở bốn phía, bây giờ vừa vặn nhờ vào thời cơ đó để giết chết nó triệt để.” Không Định hồi đáp.

“Thì ra là thế…” Suy nghĩ trong lòng Trương Vinh Phương nhanh chóng quay ngược trở lại: “Hai vị đại sư, mời vào, chúng ta vào trong nói chuyện.”

“Cũng được.” Không Định gật đầu.

Một đoàn người nhanh chóng vào đến bên trong Trầm Hương cung.

Ở trong một phòng trà.

Trương Vinh Phương và Trần Hãn, ngồi đối diện hai người Không Định Tuệ Giác.

“Bần tăng không mời mà tới, cũng nói ít lời phiếm.” Không Định đi thẳng vào vấn đề: “Chúng ta nghi ngờ vụ án ở Vọng Hải tự liên quan đến Nghịch giáo Đông tông lưu lại lúc trước. Cho nên, tạm thời lần này chưa tìm được đầu mối, quyết định tiêu diệt Nghịch giáo trước, có thể nắm lấy một chút dấu vết từ đó.”

“Có điều gì bần đạo có thể giúp, thì nhất định sẽ xuất lực. Chỉ là đạo nhân Đại Đạo Giáo ta không có sở trường võ học… Sợ rằng chỉ có thể làm chút ít sự vụ ở phía sau.” Trương Vinh Phương cau mày nói.

“Không sao, chỉ cần mấy người có thể giúp ta tìm người Nghịch giáo là được. Chúng ta mới tới, chưa quen cuộc sống nơi đây, muốn tìm mà không biết bắt đầu từ đâu.” Không Định mỉm cười nói.

“Thế thì, chắc chắn bần đạo phải tận hết sức.” Trương Vinh Phương trịnh trọng gật đầu.

Hai người tĩnh tọa trò chuyện trong phòng trà hồi lâu, trọn vẹn một canh giờ sau, hai người Không Định mới rời khỏi Đạo cung, trở về Vọng Hải tự.

Đợi không lâu sau khi hai người rời khỏi.

Trương Vinh Phương nhanh chóng gọi Trương Chân Hải tới, tự viết một bức thư tín, để người mang đến cho Trương Vân Khải đang dưỡng thương.

Để lão mang theo bộ phận người hiểu rõ thân phận Nghịch giáo của hắn, rời xa Hoàng Kinh sơn. Tạm dừng tất cả thực nghiệm và hoạt động còn lại, diệt trừ tất cả dấu vết, tạm lánh đầu sóng.

Còn lại cứ khôi phục thường ngày, tạm quên đi Nghịch giáo bên này.

“Đạo tử, Tiết Tập Tiết công tử, bây giờ đã đi quân doanh trú binh gần đây, hẳn là đang tìm những pháo binh và hảo thủ trong quân lúc trước đã vây quét Thiên Giáo Minh.” Trương Chân Hải cẩn thận cất kỹ thư tín, nhắc nhở.

“Cứ để hắn ta đi thăm dò.” Trong đầu Trương Vinh Phương không tự chủ mà nhớ ra hai người Tây tông kia.

“Chuyện nên bố trí thì ta đã sắp xếp xong xuôi, hắn ta lại lấy được đáp án mình muốn.” Hắn nói khẽ.

Trong Nghịch giáo, thứ không thiếu nhất chính là người không sợ chết.

Rất nhiều kẻ trong đám người này đều là cửa nát nhà tan, chỉ còn một mình cô đơn, chỉ còn lại thù hận đối với Linh Lạc Bái Thần Linh đình chống đỡ chính mình.

“Ta hiểu rồi.” Trương Chân Hải gật đầu, quay người nhanh chóng rời khỏi.

Trương Vinh Phương đứng tại chỗ một mình, cẩn thận sắp xếp lại rất nhiều sự vụ gần đây.

“Chẳng qua bây giờ xem ra, Tiết Tập này… có chút không đúng.” Trương Vinh Phương nhắm mắt nhớ lại.

“Lòng dạ trong lòng người này không sâu, hình như không giống kiểu bị người khác xui khiến đến đây tìm ta để gây

phiền phức. Cảm giác là hắn ta tự chủ động đến đây tìm kiếm chân tướng thì đúng hơn.” So với kiểu thủ đoạn non nớt của Tiết Tập, hai người Tây tông kia mới là phiền phức thật sự.

Chương 803: Phiền phức (4)

Bây giờ, chỉ cần bên Nghịch giáo không bị bắt giáo chúng mấu chốt, đại khái hắn sẽ an toàn.

Nhưng lỡ như bị bắt được, hắn cũng phải sắp đặt xong hết để chuẩn bị rời đi bất cứ khi nào.

Hắn nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Trương Vinh Phương ngẩng đầu nhìn về bậc thang mây phía xa xa chân trời.

Thực chất, hắn gần như đã sắp thích ứng cuộc sống bây giờ.

Thân phận nhân chủng Đông tông liên quan trọng đại, võ giả Bái Thần cả Đại Linh sẽ không buông tha cho hắn.

Bởi vì đây là đào lên gốc rễ của cả hệ thống Bái Thần.

Cho nên, hắn không cho rằng đến lúc đó Đại Đạo Giáo có thể bảo vệ hắn.

Khi đó sẽ là được không bù nổi mất.

Hắn nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Trương Vinh Phương đã hiểu.

Lúc thân phận nhân chủng và phương pháp giết chết Linh Lạc, hoàn toàn bị bại lộ, cũng chính là thời điểm đời sống an nhàn bây giờ của hắn kết thúc triệt để.

*

*

Mấy ngày sau.

Tiết Thành Tư dẫn đầu đại quân rời khỏi Thứ Đồng, áp giải hàng hóa và nô lệ đi vào trong lục địa.

Mà con lão ta, Tiết Tập lại không đi theo cùng rời khỏi, ngược lại tiếp tục ở lại đây, tiếp tục điều tra vụ án của Vĩnh Hương quận chúa.

Quan hệ hai cha con này vô cùng kỳ lạ.

Tiết Thành Tư hoàn toàn không quản được con trai, mà con trai Tiết Tập thì hoàn toàn không quan tâm cha. Lại thêm tướng mạo Tiết Thành Tư và Tiết Tập gần như không có chỗ nào giống nhau.

Điều đó khiến người chung quanh không khỏi hồi tưởng lại đồn đãi của Tiết gia.

Nghe đồn năm đó Vân Tịch công chúa thành thân khi đã mang thai, có thể phò mã Tiết Thành Tư hoàn toàn không phải là cha đẻ của Tiết Tập.

Hít-

Trong Trầm Hương cung.

Trương Vinh Phương nhẹ nhàng đổ rượu vang đỏ trong ấm rượu ra, chén sứ thuần trắng và rượu đỏ sậm tinh khiết, phụ trợ qua lại, càng có màu sắc thanh tịnh hơn.

Một số người Nghịch giáo biết được thân phận của hắn đã được đưa ra biển toàn bộ, đi tới một hòn đảo bí ẩn đã được sắp xếp sẵn sàng.

Có thể nói khắp nơi Thứ Đồng bây giờ đều là ánh mắt của Nghịch giáo, Đại Đạo Giáo và Thiên Thạch môn.

Trong Vọng Hải tự, tăng nhân Tây tông lại quét dọn chỗ ở, ở tạm vào trong. Sau đó bắt đầu nghe ngóng thông tin khắp nơi.

Nhưng đáng tiếc, điều bọn họ nghe được đều là chuyện mà Trương Vinh Phương muốn bọn họ biết đến.

Mặt ngoài, Không Định và Tuệ Giác Tây tông cũng không có động tĩnh gì khác người, mọi thứ đều bị nắm trong lòng bàn tay.

Nhưng trong lòng Trương Vinh Phương vẫn có một chút không dự đoán được.

Đó chính là người của hắn không thể đuổi theo hành tung của hai người Không Định và Tuệ Giác.

Thực lực tu vi hai người này quá mạnh, người bình thường hoàn toàn không theo kịp.

Cho nên rốt cuộc bọn họ tra được gì, không ai biết được.

Mấy ngày nay, Nghịch giáo tổn thất không ít thành viên bên ngoài, thông tin những người phía ngoài không ổn định này biết được cực ít, tất cả đều là người bị thả ra cho đối phương ăn.

Thành viên hạch tâm thực sự, sớm đã thành công ẩn nấp và rời khỏi Thứ Đồng.

Cả Thứ Đồng cứ như đã hoàn toàn biến mất bóng dáng của Nghịch giáo, giống như tất cả đều đã an tĩnh lại, bỏ qua những việc vặt vãnh này một bên.

Trương Vinh Phương nhắm mắt, nhìn thanh thuộc tính của mình bây giờ. [Trương Vinh Phương - sinh mệnh 188- 189.]

Những ngày qua, toàn bộ điểm thuộc tính đều được thêm vào sinh mệnh.

Đợi đến sau khi đạt tới hai trăm, sẽ sinh ra biến chất mới.

Hắn bưng chén rượu lên, đang muốn nhẹ nhàng nhấp một ngụm, đũa rơi xuống đồ ăn bữa lỡ. Đột nhiên một bóng người ở bên ngoài nhanh chóng vọt tới trước cửa, quỳ một chân trên đất báo với hắn.

“Đạo tử! Xảy ra chuyện rồi!”

Người đến là Trần Hãn, bây giờ hắn ta được sắp xếp phụ trách tất cả sự vụ an toàn của Trầm Hương cung.

“Chuyện gì?” Trương Vinh Phương nhíu mày, để ly xuống.

“Tiết Tập Tiết công tử, tối hôm qua đang tra xét, xảy ra xung đột với một cứ điểm ẩn của Mật giáo. Cao thủ thần bí đi theo hắn ta bị trọng thương, bản thân hắn ta cũng bị đả thương hôn mê. Nếu không phải người của chúng ta đuổi tới kịp thời, đối phương không muốn bại lộ. Chỉ sợ…” Trần Hãn trầm giọng nói.

“Có biết thân phận của đối phương là ai không?” Vẻ mặt Trương Vinh Phương hơi đổi.

“Không biết, chẳng qua đối phương sử dụng một trong võ học Ngọc Linh công của Mật giáo.”

Trương Vinh Phương nghe thấy Ngọc Linh công, ánh mắt không thay đổi.

Công pháp này là đồ vật lúc hắn thẩm vấn Hàn Giai, kết hợp với bí tịch đoạt lại được, tiện thể bức ra được. Hắn không thể quen thuộc hơn nữa.

“Tiết Tập đâu?” Trương Vinh Phương nhíu mày đứng dậy, suy nghĩ trong lòng không ngừng hiển hiện.

“Đã đưa tới!” Trần Hãn trả lời.

Trương Vinh Phương bước nhanh đi theo ra khỏi phòng, đi vòng qua hành lang, nhanh chóng tới một phòng bệnh sạch sẽ tràn đầy mùi thuốc.

Bên trong gian phòng, Tiết Tập trước đó còn khá là phách lối đang nằm ngửa ở trên giường, không thể động đậy.

Chương 804: Phiền phức (5)

Khóe miệng lỗ mũi đều có vết máu không ngừng chảy ra ngoài.

“Trương đạo tử, ngài nhất định phải mau mau cứu công tử nhà ta!” Mấy tên hộ vệ cường tráng bên cạnh xông tới gần, muốn quỳ xuống đất cầu xin. Bây giờ cả Thứ Đồng, gần như các y sư có y thuật cao nhất đều bị lôi kéo vào Trầm Hương cung, cho nên bọn họ không thể không khẩn cầu.

Trương Vinh Phương nhanh chóng tiến lên, kiểm tra tình huống của Tiết Tập, mặt lập tức lộ vẻ kinh hãi.

“Quả thực thương thế rất nặng, nội phủ có chấn thương từ cự lực, rốt cuộc mấy người đã gặp chuyện gì? Trước giờ ta chưa từng thấy thương thế chấn động đến trình độ này!” Hắn có thể đánh giá được, thương thế này là do không nương tay.

Người ta sắp xếp cao thủ như vậy tập kích mà hắn ta mới bị thương thế như thế này, Tiết Tập cũng có chút tiền vốn cuồng vọng.

Vốn dĩ hắn sắp xếp là, để cao thủ Thiên Thạch môn ngụy trang thân pháp, để tên nhóc này trọng thương mấy lần, có thể ép hắn đi luôn.

Không ngờ rằng hắn ta còn có chút bản lĩnh.

“Hẳn người xuất thủ là cao thủ Bái Thần đỉnh tiêm của Mật giáo!”

Lão giả đứng bên cạnh giường, một đầu tóc bạc trắng.

Đôi mắt Lão giả không giống người bình thường, mà là màu vàng nhạt quái dị.

“Lúc đó lão phu bị một cao thủ khác ngăn chặn, vội vàng không kịp chuẩn bị, khiến công tử chịu tổn thương này! Là lão hủ sai…”

Cảm xúc của người này rơi xuống, ánh mắt không ngừng nhìn chằm chằm Tiết Tập trên giường.

Lúc này Trương Vinh Phương mới chợt chú ý tới, thế mà trong phòng còn có một người.

Trong lòng hắn nghiêm nghị, dò xét đối phương.

Trên người lão giả lít nha lít nhít ngân tuyến giống như sông lớn biển lớn trào lên chảy xuôi, tốc độ và lưu lượng vượt rất xa tuyệt đại đa số người trước kia hắn từng gặp.

Có thể lão giả còn hơi mạnh hơn Không Tướng đã từng bị hắn đánh chết một chút.

Nhưng Không Tướng là Linh Lạc Tam không Bái Thần.

Lão giả trước mặt này chỉ là một cao thủ hộ vệ bảo vệ Tiết Tập.

Cả hai hoàn toàn không đủ khả năng so sánh với nhau.

Hình như Trương Vinh Phương có chút hiểu, vì sao Tiết Tập dám tùy tiện khoa trương như thế.

Hắn nhanh chóng cho hắn ta ăn dược vật dừng chảy máu trong, sau đó tiệt mạch, cưỡng ép dừng mạch máu chảy máu lại.

Sau đó là chờ y sư có kinh nghiệm hơn đến đây xử lý thương thế tổng hợp.

“Yên tâm đi, chỉ là nội thương chảy máu, tĩnh dưỡng một thời gian cho tốt, chỉ là phải có chút thời gian không thể dùng võ nữa.” Trương Vinh Phương dặn dò.

Phía sau Tiết Tập là công chúa hoàng tộc, trực tiếp giết là không được, nhưng để hắn ta trọng thương, tàn phế, vẫn không có quá nhiều vấn đề.

“Hầy, lão phu Trần Trung, đa tạ đạo tử không kể hiềm khích lúc trước, trượng nghĩa cứu giúp.” Lão giả thở dài ôm quyền nói.

Đúng lúc này, bên ngoài gian phòng, trên tường rào của Trầm Hương cung, vô thanh vô tức chợt có thêm một bóng người cao lớn.

Bóng người là một đầu tóc vàng lộn xộn, trên mặt đeo mặt nạ sắt ngân bạch, chỉ lộ ra con mắt và lỗ mũi. Đường cong cơ thể hiện ra hình giọt nước, không hề có cảm giác cồng kềnh.

“Tiết Tập ở đâu? Không phải ngươi muốn để lão phu biết đắc tội ngươi là hậu quả gì sao? Bây giờ ta đến rồi!”

Giọng của mặt nạ sắt như vịt đực, giọng the thé, mang theo hương vị già nua.

“Là hắn!”

Bên trong gian phòng, lão giả Trần Trung bảo vệ Tiết Tập biến sắc, cùng là Linh Lạc, bây giờ hắn ta đã bị thương trong quá trình giao thủ với đối phương.

Bây giờ không ngờ thế mà người này còn đuổi tới.

Tiết Tập trên giường bệnh cũng nghe được giọng nói bên ngoài, hắn ta biến sắc, giãy dụa muốn đứng dậy.

“Đừng hốt hoảng!” Trương Vinh Phương giơ tay đè hắn lại.

“Nơi này là Trầm Hương cung! Là địa vực của Đại Đạo Giáo ta! Để ta ra!” Hắn ngôn từ nghĩa chính nói.

Toàn thân Tiết Tập run lên, nhìn về phía hắn, trong mắt hiện lên một tia cảm kích.

Nhưng không đợi hắn ta làm ra động tác khác, Trương Vinh Phương đã quay người ra khỏi căn phòng.

Kẽo kẹt.

Cửa phòng mở ra, Trương Vinh Phương dẫn đầu đi ra, ngẩng đầu nhìn lão giả tóc vàng trên tường rào.

“Nơi đây chính là địa vực Đại Đạo Giáo, vị tiền bối này, tại hạ đạo tử Đại Đạo Giáo Trương Ảnh, hiện là thủ giáo Thứ Đồng. Bây giờ Tiết Tập công tử đã bị đánh trọng thương, cũng bỏ ra cái giá phải trả đầy đủ, giận dữ của tiền bối cũng đã tiêu, không bằng bây giờ tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, đến đây dừng tay giảng hòa thì thế nào?”

“Đạo tử Đại Đạo Giáo?” Lão giả tóc vàng kia cúi đầu nhìn thẳng vào ánh mắt Trương Vinh Phương. “Thời điểm này còn dám đứng ra, ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi?”

“Tất nhiên tiền bối dám, vãn bối cũng biết chắc chắn chính mình không phải là đối thủ của ngài. Nhưng đánh nhau, tranh cãi vì một chút thể diện lại bị kéo lên thù hận cao đến như thế để làm gì đây?” Trương Vinh Phương thở dài.

Chương 805: Thăm dò (1)

Có vẻ như lão giả tóc vàng bị thuyết phục, nhìn chăm chú vào Trương Vinh Phương một lát.

"Ngược lại tiểu tử ngươi thật can đảm. Đại Đạo Giáo có đạo tử như ngươi, không tệ!" Ngữ khí của hắn ta hòa hoãn lại, nháy mắt ra dấu với Trương Vinh Phương.

"Cũng được, hôm nay coi như nể mặt ngươi. Để họ Tiết kia nhớ kỹ, đừng để cho ta gặp lại hắn, bằng không… Khà khà!"

Vừa dứt lời, hắn ta quay người bay đi, phía sau giương ra một đôi cánh lắp vào như cánh đen của loài chim lớn, lao đi xa xa.

Nhìn đối phương rời đi, trong lòng Trương Vinh Phương hơi xúc động.

Thân pháp Diêm Thân Quân càng ngày càng lưu loát, vốn dĩ cho rằng chỉ có nhảy xuống từ chỗ cao mới có thể sử dụng, hiện tại xem ra, phạm vi ứng dụng vô cùng rộng.

Trương Vinh Phương trở về phòng, lại cẩn thận kiểm tra thương thế trên người Tiết Tập lần nữa. Đột nhiên có chút phát hiện bất ngờ.

"Tổn thương trên chân và tổn thương trên lưng, hẳn không phải là của cùng một người đúng không?" Hắn lên tiếng hỏi.

"Hầy…" Trần Trung bên cạnh thở dài, muốn nói lại thôi.

"Không có gì phải giấu diếm." Tiết Tập cắn răng chịu đựng đau nhức kịch liệt. "Từ nhỏ đến lớn, chiến trận bản công tử gặp phải còn ít sao? Đạo tử không quan tâm đến hiềm khích lúc trước, ra tay trượng nghĩa, cứ nói thẳng ra là được."

"Vâng." Trần Trung gật đầu. "Đây là một nhóm người khác bố trí tập kích, không phải là người của Mật giáo. Tổ chức của nhóm người kia tên là âm Hạc. Trước đó đã từng tập kích chúng ta mấy lần, ra tay tàn nhẫn, không biết lai lịch."

"m Hạc?" Trương Vinh Phương tìm tòi trong ký ức, không có bất kỳ tổ chức thế lực nào tương xứng với mấy chữ này.

“Việc này còn phải nhanh chóng báo tin cho Tiết tướng quân mới đúng.” Hắn trầm giọng nói

“Báo tin cho hắn cũng vô dụng. Đạo tử không cần uổng phí sức lực.” Ánh mắt Tiết Tập lạnh lùng. “Ngoài ra, ân tình lần này tương trợ, tại hạ nhớ kỹ. Ngày sau tất có chỗ báo!”

“Công tử khách khí.”

Trương Vinh Phương trả lời ngoài miệng, nhưng trong lòng hơi kinh ngạc, xem ra có vẻ như bên trong Tiết gia có chuyện gì đó.

Nhưng hắn không nói chuyện gì nữa, chỉ là nhanh chóng kiểm tra thu dọn thương thế cho hai người, sau thì đứng dậy cáo từ rời khỏi. Hắn rời khỏi phòng bệnh, về đến phòng làm việc bên trong cung chủ Trầm Hương cung.

Có một nam tử thấp bé cường tráng sắc mặt vàng như nến đã sớm chờ trong đó.

“Đạo tử.” Hắn ta ôm quyền nói. “Vốn dĩ tất cả thuận lợi, chỉ là đột nhiên nửa đường có thêm một nhóm người, đến sớm hơn chúng ta mà ra tay tập kích Tiết Tập.”

“A? Kết quả thì sao?” Trương Vinh Phương hơi có chút hứng thú.

“Thực lực nhóm người kia rất mạnh, võ công ra tay lại hỗn tạp, từng chiêu là trí mạng, còn huấn luyện nghiêm chỉnh, không giống như là thế lực tầm thường, tự xưng là âm Hạc, chúng chỉ dùng tên giả để che giấu thân phận thật sự.” Nam tử thấp giọng nói.

Hắn ta dừng một chút, tiếp tục nói: “Mấu chốt nhất là, bọn họ đều dùng chiêu chết, là thật sự muốn đưa Tiết Tập vào chỗ chết.”

“Chiêu chết? Thú vị… Xem ra có thể Tiết Tập hoàn toàn không phải đao gì, mà là kẻ đặc biệt bị người ta đưa đến nơi này chịu chết…”

Đột nhiên Trương Vinh Phương nghĩ đến một khả năng, giống như Vĩnh Hương quận chúa trước đó.

Bây giờ nghĩ lại thực ra Vĩnh Hương năm đó cũng bị đưa tới chịu chết thôi.

Hắn cũng nhìn ra từ bộ phận thương thế trên người Tiết Tập, người hạ thủ là tâm ngoan thủ lạt, không hề muốn nương tay hoặc là sợ đắc tội hoàng tộc chút nào, mà là một lòng tới để xử lý Tiết Tập.

Tìm chỗ điểm yếu mà đi.

"Đạo tử, thế chúng ta còn tiếp tục ra tay nữa không?" Nam tử cẩn thận hỏi.

"An toàn vẫn hơn, hay là tiếp tục đi. Chờ phế bỏ Tiết Tập, đánh gãy tứ chi hắn ta rồi, thì đưa đến nơi này trị liệu. Đến lúc đó ta lại mượn dấu vết chữa thương xử lý võ công, tiện thể kiểm tra một chút, đỡ còn có khả năng nào để khôi phục." Trương Vinh Phương gật đầu nói.

"Vâng!"

Nam tử gật đầu, lập tức lui ra.

Trương Vinh Phương đứng một mình trong phòng làm việc.

Chuyện Tiết Tập, mặc kệ trong đó có ẩn tình chuyện xưa gì, thì trạng thái và sức chống cự của hắn ta bây giờ, sau này tự nhiên không thể phản kháng, vô cùng dễ xử lý.

Trọng điểm bây giờ vẫn là hai người Tây tông kia…

Từ tổn thất thành nhân Nghịch giáo trước đó, có thể thấy võ công hai người này sâu không lường được. Nếu cứ luôn mặc cho bọn họ truy tra, sợ là sớm muộn gì cũng sẽ ra vấn đề.

"Hàng chữ Không… hàng chữ Tuệ… Mặc kệ làm sao, chung quy vẫn phải tìm người thăm dò một chút mới được…"

Ngón tay Trương Vinh Phương không tự chủ mà nhéo nhéo, Thứ Đồng bây giờ, cao thủ đủ tư cách thăm dò hai người kia không nhiều. Hắn lại không muốn để người một nhà đi chịu chết không công…

Bất giác, hắn hoạt động bàn tay, bên cạnh chung quanh bây giờ, có thể thân pháp dễ thoát thân nhất cũng chỉ có…

*

*

Chương 806: Thăm dò (2)

Ba ngày sau…

Vọng Hải tự.

Tuệ Giác khoác cà sa màu trắng, cầm thiền trượng trong tay, đang yên tĩnh ngồi khoanh chân tĩnh tọa trong Vọng Hải tự.

Thiền trượng đặt ngang trên hai đầu gối, tay hắn ta cũng đặt ở trên thiền trượng.

Đầu gối, thiền trượng, tay, giữa ba nơi có hơi hình thành sự rung động.

Rung động im lặng, phối hợp với khẩu hình im ắng trong miệng Tuệ Giác, cứ như đang tiến hành tụng kinh trong lặng im.

Lúc này cao thủ trong chùa, trừ hắn ta, cũng chỉ có mười mấy phạm nhân tử hình mới mang từ trong tử lao Thứ Đồng ra. Sau khi cho bọn họ quy y, đã coi như là gia nhập Tây tông, buông bỏ đồ đao lập địa thành phật. Như vậy, thế lực võ lực Vọng Hải tự cũng hơi có gia tăng chút ít.

Có thể thả những người này ra để giết người vẫn được, muốn để bọn họ làm công việc tinh tế thì hoàn toàn không làm được.

Thật sự truy kích và tiêu diệt Nghịch giáo, hay là thu thập tình báo về Trương Ảnh cung chủ Trầm Hương cung Đại Đạo Giáo.Đọc chương dịch mới nhất tại:

Tuệ Giác vừa tu tĩnh công, vừa suy tư thế cục hôm nay trong đầu.

Cho đến tận lúc này.

Quả thực dựa vào thủ giáo nha môn Trầm Hương cung để bắt Nghịch giáo cũng có một ít thành quả. Nhưng kẻ bắt được đều là chút ít bên ngoài, tin tức thẩm vấn ra hoàn toàn không có giá trị gì.

Trừ một đống ám hiệu mật mã bất cứ lúc nào cũng có thể thay đổi sửa đổi, còn lại không tra ra được gì. Điều này khiến hắn ta hơi có cảm giác không đúng.

Vút.

Đúng lúc này, tường rào bên ngoài chùa miếu ban đêm truyền đến một tiếng xé gió nhỏ bé.

Vút!

Tiếng thứ hai phá không lại truyền đến lần nữa.

Một bóng người giống như cột điện, cứ như vô thanh vô tức mà xuất hiện ở trước người Tuệ Giác. Chính là Không Định.

“Ngươi đoán xem ta phát hiện ra gì rồi?” Trong giọng nói của Không Định có thêm một tia thoải mái.

“Sư thúc tìm thấy, manh mối hạch tâm của Nghịch giáo thật sự?” Tuệ Giác không đổi sắc mặt.

Tình báo hai người lấy được ở chỗ Trầm Hương cung cũng chỉ bắt được một ít bên ngoài.

Họ đã hiểu, chỉ dựa vào người ngoài là vô dụng.

Thế là từ mấy ngày trước, mỗi đêm Không Định bắt đầu âm thầm tuần sát vùng ngoại ô xung quanh Thứ Đồng.

Với thực lực thân pháp của hắn ta, hai ngày trời đã nhanh chóng dạo qua hình dạng mặt đất Thứ Đồng chung quanh một vòng.

“Tối nay ta phát hiện một ít thứ thú vị ở Hoàng Kinh sơn, đều là thứ trước đó Nghịch giáo lưu lại. Cùng đi xem không?” Không Định mỉm cười nói.

Hắn ta tìm nhiều ngày như vậy, bây giờ Ma Hô La Già đại nhân đã lên thuyền đi tới Tây Ý. Ngay cả râu ria của Nghịch giáo mà bọn họ cũng bắt được rất ít. Vì cơ bản là bắt xong rồi.

Bây giờ thật không dễ mới tìm được một đường. “Đi.”

Trong lòng Tuệ Giác vui mừng, nhanh chóng đứng dậy.

Hai người không mở cửa, chỉ mượn lực trên tay, đã vượt qua tường vây ra ngoài, nhanh chóng đi theo phương hướng Hoàng Kinh sơn. Với cước trình của hai người, chưa đến một lát đã đến chỗ sâu trong Hoàng Kinh sơn, dừng lại ở một chỗ đất trống là tập võ trường của Nghịch giáo trước đó. Tứ phía tập

võ trường bị bao quanh bởi khu rừng, ban đêm tràn ngập sương mù.

“Ở đây rất có ý nghĩa. Có thể đánh giá từ vết lõm để lại, nhân số thường ngày trong này tập võ không ít. Để có thể tìm tới đây, ta đã thông qua dấu chân trên đường nhỏ ra vào sơn lâm, dò từng đường từng đường ra đây.” Không Định giới thiệu nói.

Tuệ Giác tiến lên, cẩn thận đi tới đi lui trên tập võ trường, hình như đang kiểm tra cái gì.

“Theo dấu vết lưu lại, trước đây không lâu, hẳn là ở chỗ này còn có người hoạt động. Nhân số từ năm mươi đến tám mươi người.” Tuệ Giác phán đoán nói.

“Hửm, hẳn là trong vòng hai tháng này, ở đây còn có người.” Hắn ta bổ sung. Hắn ta lập tức ngửa đầu mắt nhìn ánh trăng ban đêm.

Ánh trăng chiếu xuống từ rừng cây rậm rạp, phối hợp với sương mù tứ tán, có cảm giác như mộng như ảo. Hai mắt Tuệ Giác liếc nhìn chung quanh, từ tập võ trường làm trung tâm, khuếch tán ta tứ phương.

“Đi theo ta.” Có vẻ như hắn ta phát hiện gì rồi, dẫn đầu đi đến một phía khác của tập võ trường.

Không Định theo sát phía sau, không hiểu rõ lắm, nhưng hắn ta tin tưởng Tuệ Giác có thể tra ra gì đó mới cho hắn ta.

Từ trước đến bây giờ, hắn ta chưa bao giờ thất vọng.

Hai người một trước một sau, vòng qua mảng rừng cây lớn, rất mau đã tới một khu nhà gỗ trống rỗng.

Từng tòa nhà gỗ trống vắng, yên tĩnh im ắng, không có một ai.

Chỉ có gió trong rừng thổi vòng qua khoảng cách giữa các nhà gỗ, phát ra tiếng rít gào vù vù.

Tuệ Giác tùy tiện tìm một phòng ốc, bẻ khóa cửa, đẩy cửa vào trong.

Giường chiếu, cái bàn, gương đồng, tủ quần áo, bên trong cái gì cần có đều có.

“Hẳn chỗ này chính là nơi Nghịch giáo sinh hoạt…” Hắn ta nói khẽ.

Chương 807: Thăm dò (3)

“Có thể tra được gì không?” Không Định đi theo vào cửa, liếc nhìn một vòng, phát hiện tất cả vật phẩm tư nhân sinh hoạt trong nhà đều được thu thập sạch sẽ, rõ ràng đã sớm quét dọn.

“Không rõ ràng, chẳng qua ở đây rất lớn, vẫn không thể thu thập sạch sẽ từng tơ hào dấu vết để lại. Ta sẽ chậm rãi điều tra.” Tuệ Giác trả lời.

“Cũng tốt. Vậy trong này giao cho ngươi. Ta tiếp tục đi tìm chỗ khác.” Không Định gật đầu.

“Được.”

Hai người không nói nhảm gì nữa, tìm bên ngoài không thấy Nghịch giáo, vậy thì tự ngầm tiến hành.

Dù sao với thiên phú của Tuệ Giác, thì luôn có thể tìm thấy một ít thu hoạch, chỉ là khác nhau bao nhiêu thôi.

“Ngoài ra, nếu ở đây đã từng là khu vực Nghịch giáo hoạt động, như vậy chúng ta phái người ngồi chờ trong này, nói không chừng có thể bắt được một vài người sống.” Tuệ Giác lên tiếng nói.

“Thiếu người, mấy mặt hàng kia không làm tới việc này nổi. Nếu không thì tự ngươi đi?” Không Định hỏi.

“Tự mình làm đi. Lấy thực lực của ta cũng có thể tự bảo vệ mình, phương diện cảm giác cũng là ta thích hợp hơn, như vậy mới có thể phát hiện ra manh mối về Nghịch giáo trong trình độ lớn nhất.

Bốn phía nơi đây đất rừng vờn quanh, bọn họ rất có khả năng sẽ thỉnh thoảng quan sát từ đằng xa, chỉ cần có thể bắt được một tên, là có thể mở cửa khẩu đột phá.” Tuệ Giác trả lời.

“Điều này cũng đúng.” Không Định gật đầu.

“Hôm nay cứ đi về trước đã. Chuẩn bị vật tư cho xong, sau đó ta sẽ tới nơi này tiềm tu chờ đợi.” Tuệ Giác đi ra nhà gỗ, nói khẽ.

“Được.”

Hai người cấp tốc lật tìm tra xét từng căn nhà gỗ một, xác thực không có phát hiện ra đầu mối gì có ích, lúc này mới cấp tốc trở lại Vọng Hải tự.

Trong mấy ngày tiếp theo, mỗi đêm khuya Tuệ Giác đều tới nơi này, chậm rãi kiểm tra từng nơi một.

Khiến hắn ta kinh ngạc là, nơi này đúng là được quét tước tương đối sạch sẽ.

Dấu vết để lại thật sự rất ít, nếu như đổi thành người khác đến, có lẽ sẽ hoàn toàn mất đi manh mối phương hướng. Nhưng chỉ tiếc là… gặp hắn ta.

Két.

Một tiếng vang nhỏ, Tuệ Giác lại đẩy mở cửa của một tòa lầu các làm bằng gỗ. Then cửa bị hắn ta lấy chưởng kình đánh gãy, đọng lại trên khung cửa.

Mới vừa mở ra một cái, một mùi hương nhàn nhạt thanh nhã bay ra trước mặt.

"Ừ?" Đôi mắt Tuệ Giác sáng lên, tỉ mỉ đi đến nhìn vào bên trong.

Ánh trăng chiếu vào qua khung cửa sổ, rơi lên mặt bàn, trở thành nguồn sáng duy nhất.

Trong phòng có một chiếc giường gỗ, một chiếc bàn trang điểm, một cái tủ treo quần áo, còn có đặt một chậu gỗ và thùng nước ở góc tường. Tuệ Giác nhăn mũi, đi tới trước bàn trang điểm, cúi đầu ngửi qua từng cái một.

"Không phải cái mùi này…"

Hắn ta lại mở tủ quần áo ra, bên trong toàn là mùi long não. Sau đó là bàn trang điểm, vẫn không để lại bao nhiêu mùi. Cuối cùng là bồn rửa mặt.

Tuệ Giác đưa ngón trỏ ra theo sát biên giới bồn rửa mặt, xoa xoa. Sau đó đặt lên chóp mũi ngửi.

Nhất thời một mùi hương càng nồng nặc hơn vừa nãy, dũng mãnh chui vào lỗ mũi.

"Cái mùi hương này, không phải mặt hàng tiệm hương phấn trên thị trường.

Hoặc là, là hương huân cực kỳ hiếm hoi. Hoặc là, mùi thơm cơ thể kèm theo trên cơ thể người…”

Hắn ta vui sướng trong lòng, tra lâu như vậy, cuối cùng cũng có chút đầu mối.

Kế tiếp, chỉ cần phải tìm được người sử dụng loại mùi thơm như vậy, là có thể thu gọn một phạm vi cực lớn.

Chỉ là, trong đầu của hắn ta dường như có chút ấn tượng, hình như mình đã từng ngửi thấy mùi này ở nơi nào đó rồi. Lấy trí nhớ của hắn ta, tuyệt đối sẽ không sai được.

Nếu như có ấn tượng, vậy thì nhất định là đã thực sự gặp được ở nơi nào đó rồi.

“Nơi nào chứ? Mình đã ngửi thấy mùi này ở nơi nào??” Hắn ta nhắm mắt, tỉ mỉ hồi tưởng lại. Không ngừng đào móc tin tức chỗ sâu trong ký ức.

“Rốt cuộc là ở nào đây…?”

Ngón tay của hắn ta vô thức gõ nhẹ lên trên mặt bàn.

Trong lúc bất chợt, một bức tranh giống như tia chớp xẹt qua đầu hắn ta. Trong lòng Tuệ Giác mạnh co rụt lại. Huyết dịch toàn thân cấp tốc vận chuyển.

Vào lần đầu tiên gặp Đạo tử Đại Đạo Giáo Trương Ảnh trước đây, từ trên người hắn có mơ hồ bay ra mùi một hương thoang thoảng…

Không phải là loại mùi này sao!?

Tuy mùi nọ rất nhạt, nhưng bởi vì rất giống mùi thơm nào đó của nữ nhân, tạo nên sự tương phản cực lớn với thân hình của Đạo tử Trương Ảnh, cho nên lúc đó Tuệ Giác tức khắc nhớ kỹ.

“Chẳng lẽ là… ở phía sau Nghịch giáo, là hắn!?” Tuệ Giác bất giác nắm chặt nắm đấm.

Vĩnh Hương quận chúa chết ở chỗ này, kể cả tất cả nhân mã.

Mật giáo Ma Ưng giáo tử thương thảm trọng, chỉ còn tàn dư chật vật chạy trốn.

Toàn bộ đám người Không Tướng đều bị diệt khẩu, một tên cũng không để lại…

Chương 808: Thăm dò (4)

Từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc… mỗi một chuyện người này đều tham dự vào trong đó… Đều có điểm liên quan…

"Chẳng lẽ là… Thật sự là hắn!?" Trong lòng Tuệ Giác càng nghĩ càng khẳng định. Nếu như suy ngược trở về, mọi thứ đều có thể giải thích thông được.

Vì sao bọn họ đi tới Thứ Đồng lâu như vậy, mới chỉ bắt được một số lâu la bên ngoài của Nghịch giáo. Không tìm ra được một tình báo trung tâm nào cả. Mấy chuyện lớn liên tục đó, chỉ đơn độc một chuyện thì có lẽ là vừa khớp, nhưng trùng hợp nhiều lên thì phải là tất nhiên. Phía sau, chắc chắn là có một sợi dây thống nhất… xỏ xuyên qua toàn bộ…

Haizz…

Bỗng ngoài cửa sổ có một tiếng thở dài yếu ớt vang lên.

Trong chỗ sâu núi rừng vắng vẻ không người, xung quanh chẳng hề có ai cả, bỗng nhiên ngoài cửa sổ vang lên một tiếng thở dài. Tuệ Giác sợ đến da đầu tức khắc tê rần, toàn thân nổi da gà.

"Ai!?" Hắn ta cấp tốc ngẩng đầu, nhìn hướng ngoài cửa sổ.

Chỉ thấy nơi trước cửa sổ, một bóng người cao lớn mang mặt nạ đen kịt, đang nhìn xung quanh phòng từ bên cửa sổ.

Không biết hắn đã đứng đấy bao lâu, hai mắt đen nhánh lẳng lặng nhìn chăm chú vào hắn ta, băng lãnh không hề có cảm xúc gì.

"Ngươi là ai?"

Tuệ Giác đè xuống tâm tình trong lòng, quát to.

Hắn ta nheo lại mắt, thẳng lưng, nhìn chòng chọc vào người đeo mặt nạ đối diện.

Không có câu trả lời.

Đối phương chỉ bình tĩnh theo dõi hắn ta. Giống như là một bức tượng.

“Xem ra ngươi tới để giết ta?” Tuệ Giác đi từng bước một hướng cửa sổ, sắc mặt khôi phục sự bình tĩnh.

“Đáng tiếc… Ngươi nghĩ vì sao ta dám một thân một mình ra ngoài, cho ngươi cơ hội thế?” Hắn ta kéo áo cà sa trên người, lộ ra cơ thể thân trên cường tráng.

So với người thường, hình dạng cơ bắp trên người của hắn ta không lớn, hiện lên hình giọt nước. Hàm lượng mỡ cực nhỏ, phối hợp với thân cao một mét tám, trông mơ hồ có vẻ gầy.

“Ta đã nhìn dấu vết giao thủ để lại giữa ngươi và Không Tướng, phán đoán theo vết tích, thời gian ngươi giao thủ với hắn ta vượt qua trăm hơi thở, giữa lẫn nhau, lẫn nhau bị tổn thương.

Ta còn tìm được một ít bã vụn áo giáp còn sót lại, khi đó ngươi hẳn là có quần áo áo giáp giảm thiểu thương tổn đúng không?”

Tuệ Giác đi tới vị trí cách đối phương còn có hai mét rồi dừng lại.

“Thế nên, ngươi cho rằng ta yếu hơn Không Tướng, cho nên mới nghĩ có thể một mình bắt được ta?”

Đối phương vẫn không có nói gì.

“Đáng tiếc… Ngươi sai rồi…” Tuệ Giác chắp tay trước ngực.

Khí huyết cả người phát ra âm thanh như suối chảy ào ào, tốc độ máu lưu động cực cao, sản sinh ra lượng lớn nhiệt lượng, khiến làn da trên thân hắn ta bắt đầu đỏ ửng, biến thành màu đen, bành trướng, rồi biến lớn.

Shh…

Chỉ là một cái chớp mắt, thân thể của hắn ta cấp tốc bành trướng biến lớn, từ hình thể gầy gò một mét tám mấy, tăng lên tới hai mét. Từng đường vân màu bạc hiện lên ở trên người hắn ta.

Trên đỉnh đầu cũng bắt đầu hiện lên hoa văn mặt người vặn vẹo màu bạc. Đây rõ ràng là tiến vào trạng thái cực hạn.

“Hãy để cho ta tới thử xem ngươi, rốt cuộc là có thực lực gì?! Pháp tướng - Thiên Long!!”

Miệng mũi của Tuệ Giác thở ra hơi nước hoàn toàn trắng xóa, bay ra thật dài hóa thành trụ khí.

Phù!

Hắn ta vọt tới trước trong nháy mắt, hai tay mở ra, thân thể bay nhảy lên không, giống thiên long mở rộng miệng, đánh về phía bóng người ngoài cửa sổ.

Graoo!!

Cùng lúc đó, một tiếng vang giống như tiếng rồng gầm tuôn ra từ phần cổ của hắn ta. Đây là Kỹ Năng Phá Hạn của Chân Phật tự mà hắn tu hành - Long Ngâm Huyễn m.

Sóng âm đột nhiên tập trung chấn động, có thể trong nháy mắt rung động đe dọa đối thủ, dẫn đến tốc độ khí huyết lưu thông giảm xuống, hạ thấp tốc độ phản ứng của hắn.

Thình thịch!!!

Cửa gỗ nát vụn giống như là đậu hũ, Tuệ Giác bay thẳng phóng ra ngoài, trong nháy mắt đã đến phía trước người nọ.

Hai tay của hắn ta theo trên dưới tương hợp, đầu ngón tay sắc nhọn, định đâm xuyên cổ của đối phương.

Bỗng, đối phương nâng lên tay phải. Bàn tay chợt biến mất. Thình thịch!!!!

Thân thể bay nhào tới của Tuệ Giác cứng còng treo trên bầu trời, tĩnh lặng bất động.

Trái tim vốn nhảy lên kịch liệt của hắn ta, trong nháy mắt này bỗng nhiên tĩnh lặng tương tự. Bốn phía tất cả đang nhanh chóng hóa thành trắng đen, mất đi màu sắc. Ánh trăng bạc. Chiếc bàn nâu. Tường gỗ gãy lìa. Áo choàng màu xanh đen.

Tất cả mọi thứ đều hóa thành đen trắng.

Chỉ có đồng tử màu đen hờ hững bình tĩnh trên mặt nạ đối phương, giống như trở thành ánh sáng sắc bén sáng ngời nhất trong tất cả mọi thứ.

Đau nhức, không hiểu, không giải thích được, hối hận. Vô số cảm xúc tại thời khắc này tràn đầy trong đầu Tuệ Giác.

Nhưng đã không còn kịp rồi. Oành!!!

Phần ngực hắn ta sụp xuống giống như đất dẻo cao su, nghiền nát, nổ tung, phân giải ra một cái lỗ máu đỏ bạc nối thẳng sau lưng.

Chương 809: Thăm dò (5)

Cả người hắn ta cũng giống như đạn pháo, bay rớt ra ngoài, đánh vỡ tường nhà gỗ, hung hăng bay ra ngoài, đập lên một cái khoáng thạch bán kim loại to lớn dùng để luyện chưởng.

Khoáng thạch đen cao cỡ một người khảm xuống dưới đất hơn phân nửa, cứng rắn cản hắn lại. Trọng Sơn mười lần.

Trương Vinh Phương lẳng lặng thu tay lại.

Tay kia của hắn rút ra Thu Lâm đao trên lưng.

Thân hình hắn chớp loé mấy cái, đi tới bên cạnh Tuệ Giác.

Nhìn đối phương đang nhanh chóng mất đi tiếng động, hắn than nhẹ một tiếng: "Ta thực sự không muốn giết người nữa. Đáng tiếc… Ngươi đã biết quá nhiều…"

Tuệ Giác mấp máy miệng muốn nói điều gì, nhưng máu không ngừng tuôn ra khỏi miệng, căn bản không thể nói lên câu gì được. Cuối cùng, hắn ta chỉ thấy được một ánh đao sáng trắng.

Hắn ta tính sai rồi, hắn ta vốn cho là, mình càng mạnh hơn Không Tướng, có thể chống đỡ thêm được một thời gian ngắn. Vào lúc mới vừa bị tập kích, hắn ta cũng đã phát tin tức.

Chỉ cần hơi kéo dài thêm một chút, là Không Định có thể cấp tốc tới cứu viện, sau đó hai người hợp lực bắt lấy kẻ đứng đằng sau. Đáng tiếc…

Hắn ta hoàn toàn đoán sai thực lực của đối phương.

Thu đao lại.

Trương Vinh Phương không hề nhìn hình người đang hóa thành bụi đen trên mặt đất.

Hắn tiến lên di chân, xoá đi chữ Tuệ Giác lặng yên vẽ ra trên đất bùn.

Sau đó mới xoay người, cấp tốc biến mất trong rừng ban đêm.

Mười hơi thở ngay sau khi hắn rời khỏi.

Vụt!

Thân hình của Không Định cấp tốc lao ra từ trong rừng, xuất hiện ở trước thi thể của Tuệ Giác. Nhìn Tuệ Giác đã hóa thành bụi đen, chỉ còn một tấm da người trên mặt đất, Không Định chỉ cảm thấy trong đầu chợt dâng lên một luồng lệ khí, bay thẳng lên thiên linh.

Vốn chỉ cần Tuệ Giác có thể kéo dài thời gian thêm một chút, nhiều nhất là ba mươi hơi thở, là hắn ta có thể chạy tới trợ giúp.

Quan trọng nhất là, Tuệ Giác là người mạnh nhất trong thế hệ lót chữ Tuệ của Chân Phật tự, thực lực còn mạnh mẽ hơn Không Tướng một ít. Thế nhưng hắn ta như vậy, lại có thể… Lại có thể…

Không Định ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vuốt lỗ máu phá vỡ nơi ngực của Tuệ Giác.

Trong Cửu Phẩm còn ổn, nhưng tới Siêu Phẩm, loại vết thương bạo lực thuần túy này, từ ngoại đến nội, võ công có thể có loại uy lực này cũng rất nhiều.

Cảm Ứng môn, Mật giáo, Đạo Môn, Phật Môn, Hắc Thập Giáo, Thiên Tỏa Giáo, rất nhiều Kỹ Năng Phá Hạn võ công phát triển đến phần sau, trăm sông đổ về một biển, đều có thể đánh ra loại vết thương này.

Điều này bảo hắn ta đi tìm thế nào! Đi thăm dò thế nào!!?

Nhìn thi thể của Tuệ Giác.

Giống với Không Tướng, cũng là vết đao một kích mất mạng, Không Định thực sự không thể ức chế lửa giận và nỗi nghẹn khuất trong lòng. Điều này bảo hắn đi đối mặt với sư phụ Tuệ Giác như thế nào!?

Trong lúc nhất thời, nỗi tích tụ trong lòng Không Định sắp bạo tạc.

Rõ ràng Tuệ Giác tính toán qua, hung thủ hạ thủ với Không Tướng, thực lực bản thân hắn hẳn là không mạnh hơn Không Tướng bao nhiêu. Lấy thực lực của Tuệ Giác, cho dù đánh không lại, nếu muốn kéo dài thời gian thật thì vẫn rất thoải mái. Thế nhưng… từ lúc nhận được tín hiệu, đến triệt để kết thúc, trước sau không cao hơn ba mươi hơi thở.

Mà dừng ở đây, hắn ta thậm chí ngay cả hung thủ rốt cuộc là ai, đến từ nơi nào, tuổi tác thế nào, võ công gì, tất cả đều không biết.

Lửa giận này đến cả phương hướng phát tiết cũng tìm không ra…

"A!!!!!"

Trong giây lát, Không Định ngẩng đầu rít lên một tiếng. Nhất thời hù dọa một bầy chim xung quanh.

"Không cần biết ngươi là ai!! Ta phải giết ngươi!!!"

Phù…

Trương Vinh Phương thở ra một hơi dài, sờ sát biên giới mặt nạ, cảm xúc kim loại lạnh như băng khiến tâm tình của hắn hơi bình phục chút. Hắn đứng ở bờ biển nhìn ra xa.

Biển rộng đêm khuya, giống một bãi dầu đen. Chỉ có nơi xa phản xạ một chút ánh trăng bạc trắng, trầm trọng mà sền sệt.

Vừa giao thủ, hắn lần đầu tiên vận dụng Trọng Sơn với bội số lớn nhất mà mình có thể sử dụng.

Đến bây giờ cánh tay phải của hắn vẫn xé rách đau đớn, rõ ràng mạch máu toàn bộ cơ thể đều có tổn thương. Chẳng qua hắn cũng không thèm để ý.

Dưới trị số sinh mệnh gần 200 điểm, sức khôi phục hiện giờ của hắn cực kỳ khả quan.

Giơ tay lên, hắn có thể thấy làn da trên bàn tay bởi vì kịch liệt cố sức va chạm, lưu lại từng mảnh vết nứt nhỏ, đang lấy một loại tốc độ cực kỳ chậm rãi để hợp lại, chữa trị.

Cái sức khôi phục khoa trương ấy đã đến tình cảnh mắt thường có thể thấy được.

Phỏng chừng không cần tới 10 phút, là thương thế trên cánh tay này có thể hoàn toàn khép lại. Sau đó trong cơ thể bài trừ máu đông, tổ chức hoại tử đã chết, một lần nữa mọc ra thịt mới. Hắn hồi tưởng cảnh tượng sử dụng Trọng Sơn mười lần trong nháy mắt vừa rồi. Sức mạnh bạo phát cực hạn, đã mang tới tốc độ cực hạn.

Chương 810: Tính toán (1)

Trong nháy mắt đó, tốc độ xuất thủ của hắn đã đến mức cả bản thân cũng không cách nào khống chế được, không cách nào thấy rõ được.

Vào thời khắc ấy, hắn thậm chí còn không thể cảm nhận được sự tồn tại của lòng bàn tay mình, cho đến sau khi kết thúc, mới có cảm giác đau đớn xé rách phản hồi về.

"Xem ra ra chỉ có thể dùng chiêu này làm con bài chưa lật hạch tâm. Dùng một lần, một cánh tay sẽ phế đi trong thời gian ngắn."

Hoạt động cánh tay, Trương Vinh Phương rõ ràng cảm giác được cánh tay phải cực kỳ trì độn, chỉ có thể miễn cưỡng nhúc nhích vài cái.

"Thực lực bây giờ của ta rõ ràng đã nghiền ép Linh Lạc Tam không, cũng không biết giao thủ với Tông Sư thì có thể có biểu hiện gì."

Hôm nay hắn có thể xác định là, Không Định tuyệt đối là Tông Sư.

Nhưng hắn chưa giao thủ với Tông Sư chân chính bao giờ, hắn không thể chắc chắn mình rốt cuộc có thực lực như thế nào, khi đánh nhau sẽ có bộ dạng như thế nào. Tông Sư được xưng là không hề có sơ hở, không hề có sở đoản. Mà chính hắn thì sao?

Nếu như mình có điểm yếu chí mạng, sở đoản chí mạng nào đó mà mình không thể phát hiện ra được.

Dựa theo đồn đãi, như vậy một khi mình chính diện giao thủ với Tông Sư, sẽ dẫn đến kết quả chí mạng.

Hơn nữa, một khi xuất thủ, bị Tông Sư nhìn ra vấn đề gì, lại không thể hoàn mỹ chặn giết đối phương được. Kết quả đó…

Đây cũng là điểm mấu chốt khiến hắn vẫn không có dẫn người vây giết Không Định.

Trước đây Thái Tinh Tử Tông Sư Cảm Ứng môn bị nhiều cao thủ vây giết như vậy, mà vẫn chỉ là bị thương rời khỏi.

Nếu điều động thực lực thế lực của ta hiện giờ, chưa chắc đã mạnh hơn đám người Vĩnh Hương quận chúa là bao.

“Vẫn không thể cấp bách được… Chờ một chút… Chờ một chút…” Chờ sinh mệnh đạt được hai trăm… Hắn thả tay xuống, xoay người trở về phương hướng Trầm Hương cung.

*

“Cái gì!? Tuệ Giác đại sư đã chết rồi ư!?” Trong Trầm Hương cung.

Một tay Trương Vinh Phương thả mạnh chén trà trong tay xuống, vẻ mặt ép không được sự kinh hãi, tức khắc bật dậy từ trên ghế ngồi. Hắn nhìn chằm chằm Không Định khí sắc mệt mỏi phía đối diện.

“Không Định đại sư, ngài xác định rằng, ngài không phải đang nói giỡn với ta chứ?”

“Ta cũng muốn nó chỉ là lời nói giỡn.” Không Định thở dài một hơi, ánh mắt sắc bén: “Từ lúc Tuệ Giác giao thủ với đối phương đến lúc bị giết, trước sau chưa vượt quá ba mươi hơi thở. Ta vốn đã giao hẹn với hắn ta sẽ chờ ở phụ cận, chỉ cần nhận được tin tức liền sẽ lập tức trợ giúp. Nhưng không ngờ rằng…

Quá là nhanh… Thực sự quá là nhanh…”

Cho đến bây giờ hắn ta đều không cách nào tưởng tượng được, cho dù là mình ra tay toàn lực, khi đối mặt với Tuệ Giác cũng không nhất định có thể đánh ra như vậy.

Ba mươi hơi thở!

Nếu như không có kỹ năng bạo phát siêu cường, thì hoàn toàn không thể đánh chết một Linh Lạc Tam không có tiềm lực lên làm Tông Sư trong khoảng thời gian nhanh như vậy được.

Không Định nhớ lại lỗ máu khoa trương nơi trái tim của Tuệ Giác, hiểu rằng người hạ thủ đúng là nắm giữ vững chắc kỹ xảo phát lực cực kỳ khủng bố.

Hắn ta ngẩng đầu, cặp mắt tràn đầy tia máu nhìn chằm chằm Trương Vinh Phương nói “Trương Ảnh Đạo tử, ta biết trước đó ngươi xuất thân từ Kim Sí Lầu Đông tông, vốn có khoảng cách với Tây tông ta, nhưng việc ngày hôm nay, nếu ngươi có

thể toàn lực tương trợ, điều tra rõ kẻ đứng phía sau, coi như ngày sau Không Định ta thiếu ngươi một đại nhân tình!!"

Trương Vinh Phương đi tới đi lui vài bước, cau mày. Không bao lâu sau, hắn bỗng nghỉ chân.

"Đại sư, không phải bần đạo không muốn, mà là ta cũng không có manh mối nào cả. Manh mối có thể tìm được hiện giờ cực ít, có vẻ Nghịch giáo đã rời khỏi Thứ Đồng, ẩn giấu bản thân từ lâu. Nếu như muốn tìm người, chỉ có chờ bọn họ lại xuất hiện lần nữa, bắt đầu hoạt động mới được."

Hắn dừng lại, tiếp tục nói: "Có điều… còn có một mạch suy nghĩ."

"Mạch suy nghĩ gì?" Vẻ mặt Không Định chợt động, cấp tốc hỏi.

Hắn ta và Tuệ Giác, một người trầm mê tập võ, võ lực cao cường. Một người tư duy linh hoạt, làm việc rõ ràng.

Hai người phối hợp lại, có thể bù đắp khuyết điểm cho nhau, phóng đại sở trường.

Hôm nay Tuệ Giác chết rồi, hắn ta ra tay giết người thì cũng được thôi, nhưng chuyện tìm ra kết quả… hắn ta hoàn toàn không am hiểu.

Lúc này không có manh mối gì, nhưng sau khi trở về, lại không cách nào đối mặt với sư phụ của Tuệ Giác.

Hắn ta rơi vào đường cùng, chỉ có thể tìm người có đầu óc linh hoạt nhất, phạm vi tình báo rộng nhất ở bên cạnh.

Cũng tức là Trương Ảnh Đại Đạo Giáo vẫn tận lực tương trợ bọn họ.

"Tuệ Giác đại sư thực lực cao cường, thật ra tính trong toàn bộ Thứ Đồng, người có thể giết ta hắn trong khoảng thời gian ngắn, cực ít. Nếu như chúng ta có thể loại bỏ từng người một…" Trương Vinh Phương đề nghị.

Chương 811: Tính toán (2)

“Toàn bộ Thứ Đồng… Nếu như có lưu động thì sao? Lấy thực lực của Tuệ Giác, sợ rằng chỉ có Tông Sư mới có thể làm được…” Không Định trầm giọng nói.

“Nhưng Thứ Đồng có Tông Sư không?”

“Tại sao lại không có? Trước đây Vĩnh Hương quận chúa chết như thế nào?” Trương Vinh Phương bỗng nhiên trả lời.

Thái Tinh Tử!

Bỗng trong lòng Không Định lướt qua một cái tên.

“Không có khả năng, Thái Tinh Tử xuất thân Cảm Ứng môn, cộng thêm lập trường sau lưng, không có khả năng hạ thủ với Tuệ Giác…”

“Nếu là Tông Sư đi ngang qua thì sao? Hoặc là nhiều người phối hợp thì sao?” Trương Vinh Phương suy đoán.

“Tông Sư đi ngang qua cũng có khả năng… Nhiều người phối hợp thì không, ở hiện trường ta không thể tìm ra được bất luận dấu vết giao thủ nào. Từ lúc bắt đầu đến kết thúc, chỉ là một cái chớp mắt.”

Nhắc tới cái này, ánh mắt Không Định lóe lên sự kiêng kỵ nồng đậm. Điều này làm cho hắn ta nhớ tới đám Tông Sư Cực Cảnh kia.

“Có điều… dấu vết như vậy, rất giống thủ đoạn của Tông Sư Cực Cảnh.” Hắn ta thấp giọng nói

“Hử? Tông Sư Cực Cảnh?!” Trương Vinh Phương sửng sốt: “Đại sư cớ gì nói ra lời ấy? Theo ta được biết, cho dù là Cực Cảnh cũng sẽ không vượt qua cực hạn của chúng ta được đi? Cực Cảnh cũng không phải là võ giả Bái Thần, lực lượng không có khả năng mạnh như vậy được.”

“Hắn là ngươi còn chưa tiếp xúc qua Cực Cảnh, đám người kia đúng là không có sức khôi phục siêu cường, thể chất không mạnh, đầu óc cũng không minh mẫn cho lắm.

Nhưng… Một khi bước vào Cực Cảnh… mức độ khống chế đối với thân thể của bọn họ sẽ đạt tới một trình độ cực kỳ cao. Có thể sử dụng kỹ xảo và vũ khí càng cực hạn, trong thời gian ngắn giải phóng tiềm lực của cơ thể, bộc phát ra uy lực rất lớn. Chẳng qua sau đó sẽ bị thương."

"Ồ?? Còn có chuyện như thế à!?" Trong lòng Trương Vinh Phương chợt dâng lên sự hiếu kỳ. Đây không phải là có hơi hướm giải phóng cực hạn của cơ thể sao?

Kiếp trước lúc bộc phát adrenaline, một người mẹ yếu đuối cũng có thể nâng lên xe hơi nhỏ. Không phải là loại đặc biệt đó sao?

"Thế nên ta hoài nghi, việc này có thể là Tông Sư Cực Cảnh làm! Thương thế trên người Tuệ Giác, phù hợp với điểm đặc thù của người Cực Luật bên trong Cực Cảnh.

Thế nên, việc này có thể là phụ cận có một Cực Luật phương hướng Tông Sư Cực Cảnh tồn tại."

"Cực Luật?" Lần đầu tiên Trương Vinh Phương nghe nói tới cách nói như vậy. Hắn có lòng muốn hỏi những điều này, nhưng Không Định đã không muốn nói thêm gì nữa. Hắn ta đứng lên.

"Tuệ Giác chết, ta sẽ báo cáo lên Chân Phật tự theo đúng sự thật, việc tới mức này đã không dễ dàng giải quyết như lúc trước nữa rồi.

Liên tục có hai vị Bái Thần Tam không chết mất, bất luận như thế nào, Thứ Đồng đều phải cho ta một cái công đạo!"

"Đại sư có ý là…!?" Sắc mặt Trương Vinh Phương nghiêm nghị hỏi.

"Triệu tập trú quân, càn quét lục soát tất cả người khả nghi, người sử dụng kỹ xảo bạo phát như vậy, coi như là Cực Cảnh, cũng nhất định sẽ bị thương ở phần tay, trong khoảng thời gian ngắn không thể khôi phục được. Thế nên…" Không Định càng nghĩ càng thấy có thể thực hiện được. Không tự chủ, ánh mắt hắn ta nhìn hai tay của Trương Vinh Phương, hoàn hảo không chút tổn hại.

"Có gì cần ủng hộ, vãn bối sẽ giúp sức ngay!" Trương Vinh Phương quả quyết đứng dậy, nghiêm mặt nói.

“Đa tạ Đạo tử!” Không Định gật đầu thật mạnh.

Tiếp theo hai người nhanh chóng thương nghị sau đó làm thế nào để bài trừ, ứng đối ra sao. Không bao lâu sau, Không Định mới rời khỏi Trầm Hương cung.

Hắn vội vàng xuống núi.

Chờ Không Định rời đi rồi, Trương Vinh Phương cũng đứng lên, thay đổi y phục, lại một lần nữa sắp xếp Trần Hãn đi làm chuyện khác, mình thì đeo mặt nạ da người, thay đổi thân phận.

Đánh chết Tuệ Giác, chỉ dựa vào một mình Không Định thì hoàn toàn không có khả năng tra ra được chân tướng. Người này không có cảm giác nhạy bén như của Tuệ Giác, ý nghĩ cũng không rõ ràng bằng Tuệ Giác. Thế nên, hiện giờ hắn cũng có thể càng an tâm kéo dài thời gian.

Xuống đến chân núi, Trương Vinh Phương đón xe đi tới một cửa hàng bia đá bên trong thành. Vị trí cửa hàng hẻo lánh, kinh doanh quạnh quẽ.

Sâu trong cửa hàng hơi ảm đạm, một bóng dáng có thân hình cao lớn đeo tạp dề vải bố, cầm trong tay đao khắc, đang cẩn thận dùng cây búa đóng từng đường vân lên trên một tấm bia đá.

“Lão Tả, cuối cùng ngươi cũng mở cửa.” Trương Vinh Phương nhìn thấy người này, ánh mắt lóe lên một tia nhẹ nhõm. Đợi lâu như vậy, vị Thiên Thạch môn chủ này cuối cùng cũng lại quay về Thứ Đồng rồi.

Sau khi hắn phán đoán Không Định cũng là Tông Sư, thì vẫn rất muốn tự mình thử xem giữa Tông Sư và Tam Không rốt cuộc có khác biệt thế nào. Nhưng Tông Sư mà hắn biết, cũng chỉ có một mình Tả Hàn. Thế nên…

Chương 812: Tính toán (3)

“Cảnh Vinh công tử có chuyện gì à?” Tả Hàn đặt cây búa đao khắc trong tay xuống, nhìn Trương Vinh Phương với ánh mắt hơi phức tạp. Ngay từ đầu hắn ta chỉ muốn bàng quan quan vọng, dẫn dắt Thiên Thạch môn bảo vệ đối phương từ một nơi bí mật gần đó.

Như vậy toàn bộ Thiên Thạch môn sẽ không tiếp xúc quá nhiều với đối phương, sau này nếu muốn tiếp xúc và thoát ly đều sẽ dễ dàng hơn. Thật sự không nghĩ đến, lúc này mới bao lâu? Mà phần lớn cao thủ bên trong Thiên Thạch môn cũng đã không nhịn được ăn mòn, đều bị lôi kéo qua rồi.

Hôm nay, càng hầu như là buộc chung một chỗ với Trầm Hương cung.

Tuy Cảm Ứng môn có không ít chi nhánh phân biệt đầu nhập vào các thế lực lớn. Thế nhưng Tả Hàn vẫn cự tuyệt loại khuynh hướng này.

Nhưng hôm nay…

Nếu không phải trong hai tháng này, võ công của các đệ tử cơ sở bên trong môn bởi vì ăn đan dược và có các loại điều kiện phụ trợ tăng nhanh, nên tốc độ tăng lên nhanh chóng, vượt xa trước đó.

Tả Hàn thậm chí đều có hơi hối hận vì đã tiếp xúc với Trương Ảnh quá sớm.

“Lão Tả, để tìm được ngươi một lần quá không dễ dàng. Lần này là ta gặp phải phiền toái.” Trương Vinh Phương than thở.

“Hiện giờ ngươi gặp phải chuyện gì thế? Chuyển sang nơi khác tâm sự?” Tả Hàn trầm mặc, gõ bàn một cái.

Nhất thời đằng sau cửa hàng, có người vén rèm lên đi ra. Là một thanh niên thân hình cao lớn, khuôn mặt tuấn tú rạng ngời. Cơ thể thanh niên no đủ cân xứng, hai mắt lấp lánh có thần, khí huyết lưu thông trên người không kém.

“Ngươi xem cửa hàng, ta đi ra ngoài một chút.”

“Vâng phụ thân.” Thanh niên cấp tốc trả lời.

Tả Hàn nhìn về phía Trương Vinh Phương, đưa tay giới thiệu: "Đây là tiểu nữ Tả Anh, ngày sau nếu có phiền phức, xin công tử hãy giúp đỡ một hai."

"Đó là đương nhiên!" Trương Vinh Phương nghiêm túc đáp ứng. Đối phương nữ sinh nam tướng, thật ra khiến hắn không tự giác nhìn thêm mấy lần. Lúc này hai người một trước một sau rời khỏi cửa tiệm.

Không có ngừng ở lại, hai người nhanh chóng rời khỏi trong thành, đi qua vùng ngoại ô, tốc độ thân pháp cũng càng lúc càng nhanh. Hơn mười phút sau.

Trên một bờ biển đầy đá loạn hoang vu cách xa Thứ Đồng. Trương Vinh Phương đứng lại, xoay người.

"Lão Tả, chuyện người của Tây tông tới, ta đã truyền tin tức cho ngươi rồi. Ngươi thấy thế nào?"

"Tuệ Giác là công tử đã hạ thủ?" Mí mắt Tả Hàn hơi động một chút.

Vị trước mặt này không hổ là mạch truyền thừa Nguyệt Vương, làm việc không có chỗ nào cố kỵ, cho dù là cao thủ Tây tông như mặt trời ban trưa hiện giờ, cũng nói giết liền giết.

Xem ra sau lưng, còn có thể có cao thủ mạch Nguyệt Vương đời thứ hai tồn tại. Bằng không sẽ không thể dễ dàng giết chết Tuệ Giác như vậy được.

Phải biết rằng, trừ một số cực ít Tông Sư Cực Cảnh nắm giữ bí đồ đặc thù ra, Tông Sư bình thường còn lại, cho dù biết được bí đồ thì cũng không giết chết Linh Lạc.

Có thể cấp tốc giết chết võ giả Bái Thần, chỉ có đồng loại, Tông Sư Cực Cảnh.

"Tuệ Giác, hắn ta tra được một số thứ, ta bị ép bất đắc dĩ, chỉ đành phải diệt khẩu." Trương Vinh Phương thở dài.

"Đáng tiếc… Ta vốn không muốn giết người. Đặc biệt là Tây tông ngày nay thế lớn, chết một mình Không Tướng có thể không đủ tư cách, nhưng lại thêm một Tuệ Giác nữa, động tĩnh đưa tới quá lớn."

“Công tử thấy rất rõ ràng. Nhưng việc này không thể không làm, nếu đã như vậy, chúng ta chỉ cần cân nhắc giải quyết tốt hậu quả.” Tả Hàn trầm giọng nói.

“Tả thúc có đề nghị gì?” Trương Vinh Phương nhướng mày nhìn về phía hắn ta. Nếu có kiến nghị tốt hơn, hắn đương nhiên nguyện ý tiếp thu.

Nhưng bây giờ vấn đề là, hắn chỉ có một con đường có thể đi.

“Đã có hai Linh Lạc Tam không chết, Tây tông nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ. Sau đó cho dù Không Định không tra được cái gì, cũng nhất định sẽ phái người càng mạnh hơn tới xử lý.

Thế nhưng… mọi chuyện này đều xây dựng trên cơ sở mọi chuyện không thể chấm dứt.”

Tả Hàn nói đầy ẩn ý.

“Ồ? Ý của Tả thúc là muốn có một kết thúc?… Ta đã hơi hiểu ra rồi.” Trương Vinh Phương tức khắc hiểu rõ: “Thế nhưng làm sao để tìm một người chịu tội thay như vậy bây giờ?”

“Hiện giờ Tây tông và Chân Nhất Giáo tranh đấu với nhau. Hoặc là, suy nghĩ dẫn manh mối lên người Chân Nhất Giáo. Hoặc là, suy nghĩ khiến bản thân Tây tông không muốn điều tra thêm.” Tả Hàn bình tĩnh nói.

“Phải biết rằng, Tây tông vốn là thế lực năm bè bảy mảng kết hợp với nhau. Tuy mỗi cao tăng Chân Phật tự có thực lực mạnh mẽ. Nhưng nội bộ bọn họ cũng có không ít đoàn thể nhỏ.

Mà đoàn thể của Tuệ Giác Không Định, nhất định mới là lực lượng muốn truy cứu chân chính. Các đoàn thể nhỏ còn lại, tuyệt sẽ không tiêu hao lực lượng của mình để đến điều tra.

Thế nên…” Hắn ta dừng một chút, nhìn hai mắt của Trương Vinh Phương.

Chương 813: Tính toán (4)

“Thế nên làm sao?” Tuy Trương Vinh Phương không nghe hết, nhưng đã đoán được sau đó có thể hắn ta muốn nói gì.

“Thế nên, chỉ cần giải quyết triệt để đoàn thể nhỏ của Tuệ Giác Không Định, khiến Chân Phật tự Tây tông hiểu, lại tiếp tục đụng chạm nữa, người thua thiệt sẽ chỉ là chính bọn họ. Khiến cho đoàn thể nhỏ còn lại của bọn họ không muốn phái người đến giải quyết.

Như vậy, kết quả cuối cùng, chính là Chân Phật tự tùy tiện phái một người đến, tìm người chịu tội thay, chấm dứt việc này, rốt cuộc biểu hiện ra để có mặt mũi, giữ gìn danh tiếng.”

Tả Hàn trông rất có kinh nghiệm.

“Thì ra còn có thể giải quyết như thế…” Trương Vinh Phương chợt bừng tỉnh: “Ta ngược lại thật sự muốn biến Tây tông trở thành thế lực như Đại Đạo Giáo ta…”

“Tây tông rất đặc biệt, so sánh với các giáo phái còn lại như Đại Đạo Giáo Chân Nhất Giáo, tuy bọn họ bởi vì chế độ thu người, dẫn đến thế lực tổng thể mạnh mẽ không gì sánh được

Nhưng bởi vì loại chế độ đặc thù ấy, mà nội bộ cực kỳ phân liệt. Nếu không có lợi ích chung làm mục tiêu, lực lượng của bọn họ không thể được xem như là một tổng thể.”

Tả Hàn bình tĩnh nói: “Cho dù năm đó để tranh đoạt Đông tông, cướp đoạt địa vị lợi ích thế lực nên bọn họ kết thành một khối. Trừ lần đó ra, Tây tông rất khó trở thành một thể như là năm đó.”

Trương Vinh Phương nghe vậy, nhất thời hiểu rõ.

“Như vậy xem ra, cái chúng ta cần phải giải quyết, cũng chỉ có đoàn thể nhỏ sau lưng Không Định Tuệ Giác? Như vậy Tả thúc có biết phía sau hai người đó còn có cao thủ gì không?”

“Đằng sau Tuệ Giác còn được, là một võ tăng tên đệm là Không của Chân Phật tự. Nhưng Không Định thì lại khác, người này là đệ tử thân truyền của Ma Hô La Già — một nhánh trong bát bộ Chân Phật tự.” Tả Hàn trầm giọng nói.

“Ma Hô La Già… chính là vị đại tông sư trước đó à?” Trong lòng Trương Vinh Phương trầm xuống.

“Đúng vậy. Thế nên không thể động vào Không Định được. Nếu không sẽ rất phiền phức…” Tả Hàn nói.

“Vậy cứ để cho hắn ta tra.” Trương Vinh Phương suy nghĩ một chút, bây giờ còn phải yên lặng ẩn núp, tích góp từng tí điểm thuộc tính một. Chỉ cần mục đích kéo dài thời gian đạt được là tốt rồi. Về phần Không Định, cũng không nhất thiết phải giết chết.

“Một vấn đề cuối cùng.” hắn ngẩng đầu, lộ ra nụ cười mỉm: “Vãn bối vẫn luôn muốn thử xem, cảnh giới Tông Sư rốt cuộc mạnh hơn Tam không ở điểm nào. Không biết Tả thúc có thể thỏa mãn thỉnh cầu nho nhỏ này của vãn bối không?”

Tả Hàn nhất thời lặng lẽ.

Hai mắt hắn tỉ mỉ nhìn chăm chú vào Trương Vinh Phương, yên lặng trong chốc lát.

“Tông Sư tức là không có sơ hở.”

Lập tức, hắn ta nhẹ nhàng cởi quần áo trên người ra, xếp gọn nó rồi dùng tảng đá đè lên một khối đá ngầm.

“Mời!” Hai mắt Trương Vinh Phương tỏa sáng. Cũng cởi đạo bào xuống, lộ ra thân trên cường tráng: “Ta sẽ sử dụng thái độ bình thường để giao thủ với công tử, ngươi có thể tỉ mỉ thể hội sự khác biệt trong đó.”

“Tốt!”

Trương Vinh Phương hơi khom người, hít sâu một hơi, ngưng mắt nhìn đối phương.

Thình thịch!!

Hắn trong nháy mắt giậm chận vọt về phía trước, bãi cát phía sau nổ tung, người đã lướt ra hơn mười mét, đánh một chiêu về phía vai Tả Hàn.

Một chiêu này là chiêu số tầm thường bên trong Viêm Đế Phù Đại Đạo Giáo, nhưng trong tình huống có sự gia tăng của thân ngạnh công bất hoại, thì cũng biến thành thế đại lực trầm.

Chiêu thức chưa đến, tiếng xé gió bén nhọn đã đâm vào Tả Hàn làm đau màng nhĩ.

Trong lòng hắn ta so sánh, độ mạnh yếu, tốc độ của chiêu này của thế tử, dưới sự tăng phúc chồng của Kim Thiềm công và ngạnh công, đã không yếu hơn Bái Thần Tam không bình thường rồi.

Đây vẫn chỉ là trạng thái phổ thông.

Trong lòng thầm khen, Tả Hàn đưa tay đón đỡ.

Ầm!

Cánh tay hai người giao kích, phát ra tiếng vang nặng nề.

"Cái gọi là Tông Sư, bình thường có hai loại năng lực.

Cái thứ nhất chính là không hề có sơ hở, không hề có khuyết điểm. Ngoại trừ việc sử dụng lực lượng và tốc độ vượt xa bọn họ, tiến hành nghiền ép ra, nếu muốn thắng được Tông Sư, biện pháp duy nhất chính hao tổn chính diện."

Hai tay Tả Hàn như tia chớp, đứng tại chỗ bất động liền vững vàng tiếp được trảo công như mưa rền gió dữ của Trương Vinh Phương. Từng bóng trảo không ngừng bị hắn ta chặn lại nửa đường, trước khi lực lượng còn chưa bạo phát ở mức lớn nhất, thì đã trực tiếp cắt đứt. Mỗi một kích, đều khiến Trương Vinh Phương xuất lực cực kỳ khó khăn.

Mỗi một kích, đều đánh vào nơi yếu kém nhất trong chiêu thức của Trương Vinh Phương.

Lấy mạnh mẽ đánh nhỏ yếu.

"Chiêu số võ công đạt tới viên mãn như ý. Mới có thể không hề có sơ hở, mạnh yếu cùng một thể. Đây cũng là Tông Sư!"

Tả Hàn vừa xuất thủ, vừa không ngừng giảng giải.

Rõ ràng tốc độ, lực lượng mà hắn ta sử dụng gần giống với Trương Vinh Phương.

Chương 814: Tính toán (5)

Nhưng cái cân đo sự thắng bại của hai người, mới hơn mười chiêu ngắn ngủi đã cấp tốc nghiêng về phía hắn ta.

Nhìn như lực lượng tốc độ trong mỗi một chiêu của Trương Vinh Phương đều ngang bằng với hắn ta, nhưng chiêu nào của Trương Vinh Phương cũng đều bị đánh trúng vào chỗ yếu kém nhất.

Bất kể hắn xê dịch tránh né cỡ nào, cuối cùng đều có kết quả như nhau. Dường như tất cả chiêu số của hắn đều bị nhìn thấu vậy.

Cứ như vậy, điểm yếu của hắn sẽ càng ngày càng yếu, càng ngày càng vô lực.

Cho đến khi… điểm yếu trở thành chỗ hủy hoại hệ thống phòng ngự!

Vụt!

Trong nháy mắt, tay phải Tả Hàn đánh ra từng bóng mờ, một chưởng dừng ở giữa ngực Trương Vinh Phương.

Thắng.

Hai người trong nháy mắt dừng lại.

Trương Vinh Phương lẳng lặng cảm nhận sự đột biến trong nháy mắt vừa rồi.

Điểm yếu khi ra chiêu của hắn, không biết từ lúc nào đã bị suy yếu từng chút một, cho đến cuối cùng, bị đánh xuyên tức khắc. Toàn bộ hệ thống phòng ngự tuyên bố tan vỡ.

Chờ hắn phát hiện ra thì đã không còn kịp rồi.

“Đây là Tông Sư sao?” Hắn tự cảm thấy chiêu số của mình đã đến tình cảnh viên mãn không có sơ hở. Nhưng trong lúc giao thủ, lại bị cứng rắn đánh ra kẽ hở.

“Chiêu số võ công viên mãn, không phải cảnh giới viên mãn.” Tả Hàn thu tay lại.

“Kế tiếp, thế tử có thể vận dụng trạng thái cực hạn và Kỹ Năng Phá Hạn.” Sắc mặt hắn ta bình tĩnh.

“Như vậy, đắc tội.” Khuôn mặt Trương Vinh Phương nghiêm nghị lên.

Đương nhiên hắn sẽ không thực sự vận dụng loại con át chủ bài cuối cùng như Trọng Sơn mười lần, nhưng dùng Kỹ Năng Phá Hạn thêm trạng thái cực hạn, vẫn có thể thử xem…

“Thế tử không cần nhẹ tay. Võ công của Tả mỗ đã đến cực hạn, ngạnh công đại thành, cộng thêm Linh Lạc làm cứng rắn cơ thể. Cho dù đứng bất động, ngài cũng chưa chắc có thể thương tổn được ta.” Tả Hàn bình tĩnh nói.

“Tả thúc tự tin quá nhỉ…” Ánh mắt Trương Vinh Phương nheo lại.

“Thế tử không để ý.” Tả Hàn ánh mắt bất biến: “Cho dù là trong Tông Sư, cũng là có sự phân chia mạnh yếu. Có lẽ trong tương lai thế tử tất nhiên sẽ còn hơn lão hủ, nhưng bây giờ, vẫn còn không phải là tương lai.”

Lời này có ý là, dù là Tả Hàn thì ở trong Tông Sư cũng thuộc hàng mạnh nhất.

“Như vậy…”

Trương Vinh Phương nâng lên hai tay, hợp lại thành hình tam giác ở trước người.

“Giới hạn!”

Vừa dứt lời, hắn chợt biến mất tại chỗ, hai tay vờn quanh Tả Hàn giống lợi trảo, không ngừng vung đánh.

Tiếng giao kích nhỏ vụn ngắn ngủi mà nặng nề.

Mỗi một tiếng vang đều đại biểu cho hai người giao thủ một lần trong khoảng thời gian cực ngắn.

Tả Hàn đứng tại chỗ bất động, bãi cát xung quanh dưới chân không ngừng nổ tung ra từng vết chân.

Cát đá vẩy ra, tất cả vết chân dần dần hình thành một vòng tròn to lớn, vây quanh hắn ta ở trong đó.

Lúc này hai tay của hắn ta vẫn chỉ ở trạng thái phổ thông, không có trạng thái cực hạn, chỉ là xuất thủ đón đỡ bình thường.

“Không có tác dụng đâu.” Tả Hàn bình tĩnh nói: “Người bước vào Tông Sư, đều sẽ có vòng phòng ngự tuyệt đối của bản thân.”

“Cái gọi là vòng phòng ngự tuyệt đối, tức là trên phương diện chiêu thức võ công, trừ ra cứng đối cứng tiêu hao và sức mạnh cường hãn tốc độ nghiền ép siêu việt một đẳng cấp ra. Dưới tất cả tình huống còn lại, Tông Sư đều có thể duy trì bản thân ổn định, không bị đánh xuyên phòng ngự.”

Tay phải hắn ta nắm mạnh, vung về phía trước ép ra Trương Vinh Phương.

“Đối với Tông Sư mà nói, điểm mạnh nhất và yếu nhất đều không khác biệt gì. Lúc này tức là, viên mãn như ý, phòng ngự tuyệt đối.”

Hai tay của hắn ta hư trương, giống vây quanh quả cầu to. Trên người từng đường khí huyết phóng nhanh, bất kể một ai tiến công từ bất kỳ một góc độ nào đều phải bị ngăn cản một cách hoàn mỹ

Trương Vinh Phương liếc nhìn lại, dường như không nhìn thấy Tả Hàn đâu mà là thành tường cao lớn dày nặng lấp kín!

“Mạnh nhất và yếu nhất cùng cấp, nói một cách khác, chính là khắp nơi đều cực mạnh sao?” Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi.

“Thế tử có thể tới thử xem.” Tả Hàn bình tĩnh nói: “Thật ra võ giả tầm thường đều sẽ có hệ thống phòng ngự, chỉ là có bạc nhược, có mạnh mẽ. Mà trung tâm của Tông Sư, chỉ là phát huy loại lý niệm phòng ngự ấy đến cực hạn.”

“Thú vị. Vậy hãy để cho ta xem thử có thể ép Tả thúc ngươi thả ra trạng thái cực hạn của bản thân không…” Trương Vinh Phương đè thấp trọng tâm.

Khí huyết toàn thân lại gia tốc, đề tăng.

Từng đường máu cọ xát huyết quản, toả ra lượng lớn nhiệt lượng.

Da của hắn bắt đầu đỏ lên, cơ thể sung huyết bành trướng, thân hình cũng hơi biến lớn, cường tráng hơn một vòng.

Tóc dài thoát ra khỏi đạo quan, Trương Vinh Phương cúi đầu, tròng trắng trong hai mắt hiện lên vô số tơ máu, hội tụ ở đồng tử.

“Trạng thái cực hạn thứ hai: Thần Ý hợp nhất.”

Chương 815: Tính toán (6)

Hắn không có dùng âm Dương Cộng Tể, trên thực tế bản thân trạng thái cực hạn của Đại Đạo Giáo không gia tăng lực lượng tốc độ bạo phát, mà là tăng cường bay liên tục cực đại. Nhưng dưới thể chất cường hãn đến gần hai trăm điểm sinh mệnh, Trương Vinh Phương đã không cần lo lắng đến bay liên tục nữa…

Hắn chỉ cần…

Cân nhắc làm sao để giết chết đối thủ!!

"Trở lại!!"

Thình thịch!!

Mặt đất nổ tung ra một hố sâu.

Trương Vinh Phương đưa tay như tia chớp, đấm thẳng.

"Kỹ Năng Phá Hạn - âm Khê!"

Cánh tay phải của hắn hóa thành một đường bóng mờ, phá vỡ không khí, vẽ ra tiếng rít, chụp vào cổ của Tả Hàn.

…

Trong dãy núi đồi tràn đầy đất vàng cách Thứ Đồng mấy nghìn cây số.

Một con sông nhỏ trườn mình chảy qua khe sâu trong núi.

Trời quang vạn dặm, mặt trời chói chang.

Dòng sông giống như thắt lưng ngọc, ánh lên những tia sáng lấp lánh óng ánh, trở thành nguồn gốc sinh mệnh của mọi quần thể sinh vật đất vàng xung quanh.

Mấy con dê xám cẩn thận vây quanh hố đất bên bờ sông, cúi đầu uống dòng nước tràn vào một ít.

Vụt!

Bỗng xa xa có một hòn đá bay, hung hăng xẹt qua đường vòng cung, đập trúng đầu một con dê xám.

Dê xám nhấc chân chạy mất, nhưng vẫn là bị đánh mất đi thăng bằng, xiêu xiêu vẹo vẹo chạy ra vài bước rồi té trên mặt đất, mất đi ý thức.

“Ngày hôm nay lại có đồ ăn ngon rồi! Tỷ tỷ hảo thủ pháp!”

Hai bóng người một lớn một nhỏ trẻ tuổi cấp tốc tới gần, chạy về phía con dê xám té xỉu trên mặt đất.

Hai người này, một người có vóc dáng yểu điệu, bộ ngực hơi hở ra, một bím tóc dài đen bóng rũ ở sau lưng, làn da màu nâu nhạt khỏe mạnh.

Rõ ràng là một thiếu nữ áo xám tầm khoảng mười bảy mười tám tuổi.

Khuôn mặt thiếu nữ chỉ có thể coi là đoan chính, hơn nữa da không tốt cho lắm, rõ ràng là dầm mưa dãi nắng ở địa khu đất vàng nên khiến nó thô ráp.

Bên cạnh nữ tử, thì là một tiểu nam hài hơi cao.

“Tỷ, con dê ngày hôm nay lớn thật đấy, lát về giết nói không chừng còn có thể đổi da dê thành một bộ quần áo mới!” Tiểu nam hài hơi hưng phấn.

“Ừ, trở về rồi đổi cho phụ thân một bộ đồ khác, từ lâu trước đây phụ thân đã nói muốn đổi, mà đến bây giờ cũng không có động tĩnh.” Thiếu nữ cười đến nheo cặp mắt lại, giống hai vầng trăng non.

Cầm lấy tảng đá, nàng tàn nhẫn đập vài cái lên đầu dê xám, để cho nó ngất đi lâu hơn.

Như vậy cũng có thể bảo đảm một chút.

Nâng dê xám lên, vác lên vai, thiếu nữ đang muốn xoay người lại.

“Tỷ! Ngươi xem bên kia, đó là vật gì!?” Bỗng đệ đệ đưa tay chỉ một vật bên bờ sông lớn tiếng nói.

Thiếu nữ quay đầu, nhìn theo hướng mà đệ đệ chỉ.

Nơi hơi nông ở bên bờ sông đang có một thứ màu đen dập dềnh theo dòng nước chảy trùng kích.

Thứ màu đen đó vừa lúc bị một tảng đá lớn ngăn trở, nên mới không bị cuốn đi tiếp nữa.

Thiếu nữ ngưng thần đánh giá.

"Hình như… Là một người!" Nàng cả kinh nói.

Vưu Thế Phi lạnh cả người, ngâm mình dưới nước, ngửa đầu lên nhìn bầu trời.

Hắn ta đã không còn sức lực gì cả.

Có lẽ cứ như vậy chết ở chỗ này, chết ở trong con sông này, cũng không quan trọng…

Hắn ta không có vướng bận, chỉ mang theo lòng cầu sinh và báo thù duy nhất, chém giết trốn tránh với người Kim Sí Lầu Tây tông.

Không ngừng bị thương, không ngừng chạy trốn.

Lần lượt, hắn ta ỷ vào tốc độ thân pháp cực cao, không ngừng hóa hiểm vi di.

Nhưng lúc này đây… Có lẽ hắn ta thực sự không chịu đựng nổi nữa rồi.

"Thiền sư Đồng Tí Không Hợp…!" Cuối cùng trong đầu của hắn ta hiện lên tên này.

Chỉ là chính diện giao thủ một chiêu.

Hắn ta đã trong nháy mắt bị đánh tan, cánh tay phải bị cắt đứt, không thể nhúc nhích.

Nếu không phải hắn ta quyết định thật nhanh, vận dụng phấn độc và hỏa dược đã chuẩn bị trước đó, khiến kẻ đó tưởng là thuốc nổ, kéo dài khoảng cách với đối thủ, cấp tốc rời đi.

Nếu không có cao thủ thần bí bỗng nhiên xuất thủ ngăn chặn đối phương, trì hoãn một chút thời gian.

Chỉ sợ hiện tại thứ đang trôi nổi trong dòng sông này chính là một cái xác chết trôi rồi.

"Kim Sí Lầu… Tây tông… Nói cái gì ta là nhân chủng… Ha ha…"

Vưu Thế Phi giãy dụa muốn đứng dậy, nhưng hắn ta đã hết hơi.

Ngay cả trợn mắt, cũng cảm giác mệt mỏi.

“Mau nhìn, nơi này có một người kìa?! Là người thật!” Bỗng giọng một nữ tử thanh thúy truyền tới trong tai hắn ta.

Vưu Thế Phi mơ hồ nhìn thấy, dưới ánh sáng mặt trời, một khuôn mặt trẻ tuổi không xinh đẹp lắm chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt của mình.

“Hắn ta còn sống! Mau mau! Chúng ta kéo hắn ta lên, tìm phụ thân trị thương!” Thiếu nữ nhất thời hét to.

“Đó là… Tiên nữ sao?…” Ý thức Vưu Thế Phi đã mơ hồ, hắn ta mê man nghĩ.

“Có thể chỉ là ảo giác, nghe nói trước khi con người chết, sẽ hay gặp được nhiều loại ảo giác…”

Chương 816: Sinh cơ (1)

Rào rào, Vưu Thế Phi bị người kéo ra khỏi nước.

*

Thứ Đồng, trên bãi biển hoang.

Bịch bịch bịch bịch!!

Hai bóng người cao lớn cường tráng đang nhanh chóng giao thủ so chiêu.

Tay đối tay, chân đối với chân, khửu tay đối khửu tay.

Hai người giao thủ như mưa rền gió dữ, thỉnh thoảng hỗn loạn với tiếng sóng biển không dứt bên tai.

Trương Vinh Phương mở ra hai tầng trạng thái cực hạn, toàn thân đỏ đến phát đen, nhìn từ xa đã gần như khác với người thường.

Toàn thân hắn lộ ra huyết quản, trong lúc di động, tóc dài tung bay theo gió, sớm đã đến cực hạn cả Linh Lạc đều mơ hồ có chút không thể chịu đựng được.

Dưới cường độ hai tầng trạng thái cực hạn ấy, Không Tướng ban đầu cũng chẳng qua chỉ chống đỡ hơn mười hơi thở là xuất hiện sơ hở.

Nhưng lúc này Trương Vinh Phương lại không hề ảnh hưởng, giống như không có mở ra trạng thái cực hạn thứ hai vậy.

Từng chiêu Kỹ Năng Phá Hạn được sử dụng nối liền, theo các góc độ đánh về phía Tả Hàn.

Nhưng quỷ dị là, bất kể hắn xuất thủ thế nào, cũng đều giống như đánh lên tường thành sắt thép cực nặng.

Tất cả chiêu số, đều bị hoàn mỹ ngăn trở, cắt đoạn.

Từ lúc bắt đầu đến kết thúc, Tả Hàn chỉ đứng tại chỗ, chưa từng di động.

Sắc mặt hắn ta bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại không yên ổn.

Thực lực của thế tử Trương Ảnh, đã nằm ngoài dự đoán của hắn ta.

Nếu như nói trước đó, hắn ta còn tưởng rằng đằng sau Trương Ảnh thế tử có cao thủ ra đã chết Tuệ Giác.

Nhưng bây giờ, hắn ta không có suy nghĩ như vậy nữa.

Với thực lực hiện giờ của thế tử, thì đã đủ để làm được chuyện kia rồi.

Trên thực tế, cho tới lúc này, hắn ta đã không tự chủ vận dụng toàn bộ thực lực.

Trừ không sử dụng trạng thái cực hạn và Kỹ Năng Phá Hạn ra, còn lại hắn ta đã thi triển một thân võ công tới cực hạn.

Vụt!

Một chiêu cuối cùng bị bức lui, Trương Vinh Phương kéo dài khoảng cách, đứng lại, cả người lượng lớn mồ hôi theo da cơ thể chảy xuống.

Hắn vẫn duy trì hai tầng trạng thái cực hạn, không có giải trừ.

Tới giờ khắc này, hắn đã có thể an toàn gánh vác hai tầng trạng thái cực hạn trong thời gian dài.

Chẳng qua, chỉ dựa vào điểm ấy, lại vẫn không thể khiến cho Tả Hàn quyết tâm.

Đây là lần đầu Trương Vinh Phương chân chính cảm nhận được, giữa Tông Sư và võ giả ở dưới có tồn tại chênh lệch rất lớn.

Bất kể hắn xuất thủ, ra chiêu, vận dụng Kỹ Năng Phá Hạn thế nào.

Cũng sẽ uy lực còn chưa tới mức lớn nhất thì đã bị Tả Hàn cắt đứt, đánh tan.

“Được rồi, thế tử, lực lượng của ngươi bây giờ không có khả năng đánh xuyên vòng phòng ngự tuyệt đối của ta. Cũng không có cách nào tìm được sơ hở, thế nên cứ đến nơi đây đi.” Tả Hàn trầm giọng nói.

Hắn ta không muốn làm tổn thương quá mức lòng tự tin của thế tử.

“Lại tiếp tục đánh tiếp, sẽ chỉ làm thân thể của ngươi không thể chịu đựng mà bị thương.” Sắc mặt Tả Hàn bình tĩnh.

Thế tử đúng là rất ưu tú, thiên phú cực kỳ khủng bố, cho dù là hắn ta, khi không sử dụng trạng thái cực hạn hoặc là Kỹ Năng Phá Hạn thì cũng không có cách nào giết ngay lập tức được.

Ở toàn bộ Đại Linh, có thể làm được điểm ấy đã rất mạnh rồi.

Phải biết rằng, cho dù là một ít Tông Sư yếu hơn thì cũng không gì hơn cái này.

“Không vội… thử lại lần nữa.” Trương Vinh Phương hít sâu một hơi, không khí phun ra bị phổi làm cháy nóng lên.

Trong mắt của hắn chợt hiện lên năng lực của Ám Quang Thị Giác.

Trong mắt hắn, linh tuyến, khí huyết thuộc về Tả Hàn, từng mạng lưới nổi lên rõ ràng.

Xoạt!

Hắn chợt biến mất, giậm chân vọt tới trước.

Nhạc Hình Phù thuộc về Đại Đạo Giáo vỗ tay thành một chưởng đao, theo trên hướng trước mặt và đầu xuống chém.

Thình thịch!

Chưởng đao bị ngăn trở.

Tay kia của Trương Vinh Phương đồng thời chống lại với tay trái của Tả Hàn.

Giống như là biết trước, một tay hắn hóa thành hạt mưa, cuồng bạo toàn lực đối chưởng với Tả Hàn.

Mỗi một lần, hắn đều tinh chuẩn dự đoán Tả Hàn muốn xuất thủ đích vị trí.

Mà đồng dạng, Tả Hàn cũng tinh chuẩn chặn đứng những đòn xuất thủ của hắn từ sớm. Hai người đều tựa như ở dự đoán đối phương.

Sau một tiếng vang nhỏ, hai người đồng thời lui ra phía sau một bước.

Tả Hàn trợn to hai mắt, cúi đầu nhìn hai chân của mình.

Đây là!!!??

Hắn ta thế mà lại lùi về!?

Hắn ta thế mà lại, bị một người còn chưa đạt được cảnh giới Tông Sư, đánh lui!?!

Còn có cái cảm giác ban nãy…

“Làm lại!!” Lúc này đến phiên hắn ta xuất thủ trước.

Hai người không chút do dự, lại đánh với nhau giống như đạn pháo.

Quyền chưởng thối cước đầu gối khuỷu tay, mỗi một chiêu đánh ra, hai người đều phải sớm phán đoán, đổi tuyến đường.

Dự đoán và dự đoán đồng thời tiến hành.

Trong lúc nhất thời bất luận là Trương Vinh Phương, hay là Tả Hàn.

Cường độ trong lúc giao thủ đều yếu đi rất nhiều, cái thay đổi chỉ có mỗi tốc độ.

Bạo phát tốc độ cực hạn.

Chương 817: Sinh cơ (2)

Hai người lóe lên biến chiêu, cố gắng đạt được tiên cơ, để cho mình đánh trúng đối thủ trước đối phương.

Tả Hàn càng đánh càng kinh hãi.

Loại cảm giác này…

Loại cảm giác quen thuộc này…

Thình thịch!!!

Rốt cục, hắn ta đánh ra một chưởng toàn lực bức lui Trương Vinh Phương, lùi ra phía sau mấy bước, đứng lại, ánh mắt phức tạp nhìn về phía đối phương.

"Vậy là đủ rồi!"

Hắn ta đã phán định đầy đủ.

Cái cảm giác vừa rồi, chính là tiên cơ ngăn địch chỉ thuộc về Tông Sư.

Chỉ là khiến hắn ta có chút kỳ quái là, tiên cơ ngăn địch của thế tử hình như chỉ có tác dụng với công thủ trên thân hắn, còn đối với cước pháp lại không có bao nhiêu hiệu lực.

Nhưng chỉ có vậy thôi, cũng đã vượt xa sự tưởng tượng của hắn ta rồi.

Hiện tại thế tử mới lớn cỡ nào!?

Tông Sư, không người nào là ở bước vào Siêu Phẩm, trì hoãn khí huyết già yếu về sau, sắp sáu mươi tuổi, mới thu thập rộng rãi Vạn gia, lĩnh ngộ tiên cơ ngăn địch.

Không nghĩ tới… hôm nay thế tử mới ngoài ba mươi, mà đã có thể bước vào một bước này…

Không hổ là kỳ tài ngút trời!

Không hổ là thiên phú kinh khủng có thể luyện Kim Thiềm công đến cảnh giới Trục Nhật!

Giờ khắc này, sắc mặt Tả Hàn không thay đổi, nhưng trong lòng đã dâng trào cảm xúc.

Hắn ta nhìn Trương Vinh Phương lúc này cả người đầy máu, tóc đen theo gió bay múa.

Ánh nắng mặt trời soi sáng trên người, dát lên người hắn một tầng vàng kim.

Giờ khắc này, trong lòng của hắn ta tuôn ra một sự nóng rực và cảm động không rõ.

Nếu như thế tử vẫn bình yên ẩn núp như vậy…

Cuối cùng sẽ có một ngày…

Đợi hắn không tiếp tục ẩn giấu là lúc, có thể, liền là cả Đại Linh Thánh môn, là ngày nhất thống!

Đối với điều này, Tả Hàn bỗng nhiên dâng lên lòng tin mãnh liệt trước nay chưa từng có.

*

Trầm Hương cung.

Sau khi tắm rửa, Trương Vinh Phương một lần nữa phủ thêm từng tầng đạo bào, dùng một sợi dây nhỏ cột tóc dài.

Đi ra phòng tắm, bên ngoài Trương Chân Hải đã lẳng lặng chờ đợi từ lâu.

Trong sân, trừ Trương Chân Hải ra thì còn có vệ binh thủ giáo trông coi đạo cung xung quanh.

Bởi vì trạng thái tài chính vô cùng tốt, vệ binh thủ giáo mà Trầm Hương cung chiêu mộ đều có phúc lợi vô cùng tốt.

Thế nên ngay cả những vệ binh tuổi trẻ được tuyển chọn kỹ càng ra ấy, phần nhiều là đạt đến trình độ gần nhập phẩm.

Tay họ cầm cung nỏ, không ngừng huấn luyện, cuộc sống của bọn họ ở nơi này phải tốt hơn quân doanh lúc trước rất nhiều.

Sau khi ký kết với Trương Vinh Phương, bọn họ được đạo cung bồi dưỡng, đồng thời với đó ít nhất họ phải làm việc cho vị thủ giáo Trương Vinh Phương này hai mươi năm.

“Đạo tử, ngài tìm ta à?” Trương Chân Hải không hiểu nhìn về phía Trương Vinh Phương.

Hôm nay Nghịch giáo ẩn núp, trong lúc nhất thời nàng cũng không có việc gì làm, vì vậy bèn mỗi ngày khổ tu võ nghệ,

luận bàn giao lưu cùng với hai người Đinh Lạc.

Cuộc sống như vậy, trừ việc mỗi ngày nhìn hai người Đinh Lạc phát cẩu lương có chút khó chịu ra, mọi chuyện còn lại đều vẫn ổn.

“Đi theo ta.” Trương Vinh Phương nhìn nàng một cái.

Trương Chân Hải vẫn ăn mặc như kiểu kia, tóc đuôi ngựa, đeo mặt nạ, trang phục bó sát người, bên ngoài khoác áo choàng giản đơn để che lấp.

Trên áo choàng còn có ký hiệu của Đại Đạo Giáo.

Trương Vinh Phương dẫn đầu đi hướng thư phòng, đẩy cửa vào, đốt đèn lên.

Trong phòng nhất thời tràn đầy mùi đốt dầu cá voi.

Đây là dầu cá voi biển sâu bên Y Ba Tây Tư đưa tặng, một khối to cỡ lòng bàn tay, dùng tiết kiệm có thể sử dụng hơn một tháng.

Trương Chân Hải nhìn cửa phòng rộng mở, bên trong không có một bóng người, giữa từng dãy giá sách, chỉ có Đạo tử Trương Ảnh một mình đứng ở nơi đó.

Nàng thoáng có chút chần chờ.

Tuy bình thường cũng có những lúc ở một mình với Đạo tử, nhưng cái kiểu ở chung một phòng vào ban đêm như thế này, vẫn là lần đầu tiên…

“Đến đây.” Trương Vinh Phương quay đầu lại khẽ ngoắc một cái với nàng.

“Vâng. Thuộc hạ thất lễ.” Trương Chân Hải cúi đầu nghiêm nghị nói, cất bước đi vào cửa phòng. Nàng ngừng bước, trở tay đóng cửa lại.

“Đừng cứ luôn luôn nghiêm túc như vậy.” Trương Vinh Phương đưa mắt nhìn nàng, phát hiện cả người nàng căng chặt, có chút hơi khẩn trương.

“Vâng.” Trương Chân Hải gật đầu.

Thấy nàng tuy đáp ứng ngoài miệng, nhưng cơ thể vẫn y như cũ, Trương Vinh Phương vừa không nói nên lời lại có hơi mắc

cười.

Nhưng hắn hiểu đối phương là người như vậy.

Hắn đến gần qua đó.

“Có thể đưa tay cho ta nhìn không?”

Trương Chân Hải cả người run lên, da thịt trắng nõn mắt trần có thể thấy thay đổi bắt đầu hồng.

“Vâng!”

Nàng giơ tay lên, nhẹ nhàng đặt ở trước người.

Sau đó cúi đầu không dám nhìn iếp.

Mặc dù trong lòng đã mong đợi ngày này thật lâu, nhưng khi nó đến thật thì, nàng lại không hề chuẩn bị, không hề có điềm báo trước.

Chương 818: Sinh cơ (3)

Bỗng dưng, nàng cảm giác mu bàn tay của mình, bị một thứ ấm áp, ẩm ướt nhẹ nhàng liếm láp.

Đó là cái gì!!?

Trương Chân Hải không dám nhìn, nhiệt độ cơ thể cả người nàng cấp tốc lên cao, hai chân run bần bật, gần như sắp đứng không vững ngã xuống đất.

Nhưng nàng kiên trì, cố gắng giữ vững thăng bằng.

Tuyệt đối không thể để lộ vẻ xấu xí, bất kham, thất lễ ở trước mặt Đạo tử được!

Tuyệt đối không!!

"Được rồi." Giọng của Trương Vinh Phương giống như bay tới từ nơi xa, mông lung, như ẩn như hiện.

Hắn nghi hoặc nhìn Trương Chân Hải trước mắt, thu hồi khăn nóng trong tay lại đặt lên chóp mũi ngửi thử.

Một mùi thơm thoang thoảng tức khắc chui vào mũi.

Quả nhiên là mùi thơm cơ thể…

Kết hợp với cử động của Tuệ Giác trước đó, trong lòng Trương Vinh Phương rốt cục xác định.

"Chân Hải?" Hắn đưa mắt nhìn Trương Chân Hải không nhúc nhích: "Xong rồi, cám ơn ngươi đã phối hợp."

"Đạo tử yên tâm! Chân Hải nhất định sẽ an toàn sinh con ra luôn!!!"

Trương Chân Hải bật dậy mãnh liệt lớn tiếng nói.

Sắc mặt nàng đỏ lên, ánh mắt như sương mù, cả người đổ mồ hôi nhễ nhại, tốc độ chảy của huyết dịch toàn thân nhanh vô cùng.

"…!?" Vẻ mặt Trương Vinh Phương mờ mịt. Nàng đang nói cái gì thế?

Con gì cơ!?

Ngoài cửa mơ hồ truyền đến từng hồi tiếng nói nhỏ không đè nén được, rõ ràng người trông coi bên ngoài đều bị câu "Yêu sách" này của Trương Chân Hải làm cho sợ ngây người.

Trương Vinh Phương nhất thời không nói nên lời.

Hắn chưa bao giờ biết được, thì ra Trương Chân Hải thế mà còn hồn nhiên như thế… Chỉ chạm tay thử thôi, liền trực tiếp nhảy đến giai đoạn mang thai sinh con rồi á!?

Gà mái đẻ trứng một ngày một quả cũng không nhanh được như vậy đi…

Hắn có lòng giải thích, nhưng nhìn đôi mắt đẹp mông lung của Trương Chân Hải điềm đạm nhìn mình.

Bỗng nhiên hắn như nghĩ tới điều gì, đưa tay quơ quơ trước mắt Trương Chân Hải.

"Chân Hải?"

Không có phản ứng…

"Chân Hải?!"

Trương Vinh Phương vỗ lên vai nàng. Lực đạo hơi dùng tới hiệu quả của Kỹ Năng Phá Hạn âm Khê, có thể làm chấn động cơ thể người, trợ giúp lưu thông khí huyết.

Quả nhiên…

Ánh mắt Trương Chân Hải nhanh chóng trong suốt, nàng mở to mắt nhìn Trương Vinh Phương, cấp tốc hồi tưởng lại chuyện ngu xuẩn mình vừa mới làm.

Sắc mặt đỏ ửng của nàng nhanh chóng biến thành đỏ sậm.

Phù phù!

Nàng tức khắc quỳ hai gối xuống đất, sắc mặt đỏ đến gần như muốn nhỏ ra máu.

"Chân Hải… quá thất lễ rồi… cho phép thuộc hạ xin được cáo lui trước…!"

Thình thịch!

Không đợi Trương Vinh Phương trả lời, người của nàng đã đụng mở cửa phòng, vội vã rời đi.

“…”

Trương Vinh Phương kinh ngạc nhìn cửa phòng thuê bị đụng, nhất thời lặng lẽ không nói gì.

Hắn không nghĩ tới Trương Chân Hải sẽ ngây thơ như vậy.

“Đạo tử?”

Vẻ mặt Trần Hãn mờ mịt đi tới cửa, nhìn về phía Trương Chân Hải rời đi, không biết xảy ra chuyện gì.

“Có chuyện gì thế?” Trương Vinh Phương thu hồi tâm tình, khôi phục lại sự bình tĩnh.

“Vừa nãy lại xảy ra chuyện.” Trần Hãn trầm giọng nói: “Tiết công tử Tiết Tập, vào lúc xế chiều bị tổ chức thần bí cướp giết, hiện giờ người không biết tung tích, mọi người bên cạnh hắn ta, bao gồm cả cao thủ tên là Trần Trung đều bị ngộ hại, không ai sống sót.”

“Không ai sống sót?!” Sắc mặt Trương Vinh Phương chợt nghiêm nghị.

Trần Trung kia chính là cao thủ Tam không danh chính ngôn thuận đấy.

Ở tầng lớp này, coi như là ở nơi có rất nhiều võ nhân như là Thứ Đồng Đại Đô thì đều là cao thủ hàng đầu.

Huống chi, Trần Trung nọ vô cùng có khả năng còn là Linh Lạc Bái Thần!

“Đạo tử, việc này chúng ta nên xử lý như thế nào?” Trần Hãn trầm giọng hỏi.

Trương Vinh Phương trầm ngâm một lát.

“Chuyện của Tiết Tập, đằng sau nó hẳn là không có liên quan gì tới chúng ta, thế lực mạnh liên quan đến sau lưng nó, không phải chúng ta có thể ứng phó được… Việc này, lập tức liên hệ Vân Tịch công chúa Linh đình, còn có phụ thân của Tiết Tập Tiết Thành Tư tướng quân.

Sau đó chúng ta cũng phái ra nhân thủ, điều động trú quân ở phụ cận tuần tra tìm kiếm…”

“Rõ!” Trần Hãn trịnh trọng gật đầu: “Thật ra, nhìn từ việc nhóm người Tiết Tập tới Thứ Đồng thì chỉ sợ là phía sau có người cố ý dẫn hắn ta qua đây, sau đó nhân cơ hội hạ thủ.”

“Ừ, con người Tiết Tập này… Hôm nay chỉ có thể nhìn hắn ta cát nhân tự có trời giúp thôi.” Trương Vinh Phương than thở.

Thật ra vốn nên là hắn hạ thủ, lại không ngờ rằng còn có người càng nóng lòng hơn cả hắn nữa.

Hôm nay nếu người không còn nữa, vậy cũng chỉ có thể thôi.

“Còn có việc gì không?”

“Có, một canh giờ trước, phụ cận thành Quan Vũ phát sinh náo động, phủ đốc Lý Hải Niên nửa đêm bị đâm bỏ mình.

Đồng thời nội loạn trú quân bên trong thành, do một người tên là Trần Nga Sơn thay đổi lề lối, tuyên cáo khởi nghĩa!” Trần Hãn cấp tốc nói.

“Khởi nghĩa?” Trương Vinh Phương nhắm mắt, nhìn thuộc tính lúc này của mình.

Trị số sinh mệnh cuối cùng đã bước vào 190 rồi.

Chương 819: Sinh cơ (4)

Nhanh nhanh…

“Bên phía phủ đốc Thứ Đồng Triệu Ngạn Đình Triệu đại nhân cũng bị lâm thời điều quân đội đi trấn áp.

Thế nên đưa tin qua đây, hi vọng Đạo tử trợ giúp ổn định trị an của Thứ Đồng, đừng cho bên trong thành có người nhân cơ hội gây chuyện.” Trần Hãn tiếp tục nói.

“Ừ, điểm ấy không thành vấn đề.” Trương Vinh Phương bỗng nhiên hồi tưởng lại trước đây lúc còn ở Thanh Hòa Cung, khởi nghĩa của sư phụ Trương Hiên.

Thật ra nhìn vào bây giờ, từ lúc bắt đầu khởi nghĩa giống vậy đã nhất định là thất bại.

Giống như giờ khắc này, cái gọi là khởi nghĩa đó, ở trong mắt cấp trên, chỉ là từng trò khôi hài.

Thế nhưng ở trong mắt người bình thường, bọn họ không chịu nổi gánh nặng, không chịu nổi bị ức hiếp, muốn vùng lên phản kháng.

Dưới cái nhìn của bọn họ, thống trị hết thảy, đều là phủ đốc, phủ doãn, hoặc là quan viên cao hơn giống như bọn họ, mọi người đều là con người giống nhau.

Vương Hầu cũng vậy, đều không phải trời sinh đã ở địa vị cao quý?

Nhưng tiếc là…

Những người bề trên chân chính ở nơi đỉnh phong, có lẽ căn bản không tính là người…

Không tự chủ được, hắn hồi tưởng lại trận giao thủ với Tả Hàn ngày hôm nay.

Sau khi đánh xong, Tả Hàn vẫn còn trịnh trọng nhắc nhở hắn.

Trừ hai năng lực vòng phòng ngự tuyệt đối và tiên cơ ngăn địch ra, Tông Sư còn có một con bài chưa lật hùng mạnh tuyệt đối.

Đó chính là — Chung Thức.

Chung Thức, chỉ có như Tông Sư dung hợp sáng tạo một thân võ học, kéo lên đỉnh phong, trạng thái cực hạn đỉnh điểm nhất.

Chung Thức là trạng thái cực hạn mạnh nhất.

Bình thường lúc bộc phát rất ngắn, nhưng uy lực hơn xa tưởng tượng của người thường.

Đây không phải là mức độ mà võ giả dưới Tông Sư có khả năng tưởng tượng được.

Tả Hàn nhiều lần nhắc nhở, không nên coi thường bất kỳ một Tông Sư nào cả.

Cho dù hắn ta có yếu đến đâu, một khi vận dụng Chung Thức thuộc về mình thì vẫn có thể lật bàn.

Mà biện pháp tốt nhất chính là đừng để hắn ta dùng Chung Thức.

"Nếu là Tông Sư phối hợp Cực Cảnh… uy lực phát huy ra quả thực khó có thể tưởng tượng." Trương Vinh Phương chỉ là tưởng tượng một chút thôi đã có thể cảm giác được áp bách mang tính áp đảo ấy.

Vòng phòng ngự tuyệt đối, tiên cơ ngăn địch, Chung Thức.

Kết hợp với tuyệt đối né tránh, tinh chuẩn xuất thủ của Thiên Nữ năm đó.

Cảnh giới không tới, một chọi một, sợ rằng đến cả chạm cũng không thể chạm được góc áo của nhóm cường giả đó.

Loại đối thủ này, cho dù võ giả Bái Thần có tốc độ lực lượng mạnh tới đâu, chỉ cần không phải tuyệt đối siêu việt một đẳng cấp lớn, sợ rằng hoàn toàn chỉ có phần ngược sát thôi…

Không biết từ lúc nào, hắn lại nghĩ tới Tây tông Không Định.

Không nói trước là có đánh nổi không, cho dù đánh thắng được, hắn cũng không có thể giết nổi. Để tránh khỏi đưa tới Ma Hô La Già sau lưng.

Cũng may hiện tại phát hiện ra là mùi hương trên người Trương Chân Hải, cấp tốc xử lý sạch chỗ có đầu mối, vấn đề không lớn.

Nhìn ngọn đèn chập chờn, trong lòng Trương Vinh Phương càng ngày càng có nhiều hi vọng về thiên phú mới.

Lực lượng.

Hắn còn chưa đủ mạnh.

Nếu như hắn có thực lực đánh chết được cả Ma Hô La Già, vậy còn cần cố kỵ cái gì?

*

Phục tỉnh.

Trong một tòa miếu hoang trong núi.

Nóc nhà thủng một lỗ làm ánh trăng sáng rọi xuống, chiếu sáng vài bóng người đang co ro ở trong góc.

Gió lạnh thổi vù vù qua lỗ hổng của miếu đổ nát vào bên trong.

Trên mặt tường mọc đầy nấm mốc và rêu xanh, tản ra mùi vị khó ngửi sặc người.

Răng rắc.

Bỗng bên ngoài truyền đến một tiếng vang rất nhỏ nhẹ.

Tiếng vang giống như con chuột lích nhích đi qua cây gỗ khô, đụng phải thứ gì đó.

Trong mấy bóng đen dựa vào tường nghỉ ngơi, một người giật mình thức dậy, vẫn ngắm nhìn chung quanh một vòng, hắn chậm rãi đứng lên.

“Không đúng!”

Bỗng hắn phát hiện ra gì đó, vội vàng muốn đánh thức đồng bạn.

Nhưng một tiếng xé gió bén nhọn xuyên tới từ lỗ trên tường của miếu đổ nát.

Keng!!

Người nọ rút đao đẩy ra tên thích khách.

“Lại là tay sai của Kim Sí Lầu! Mau dẫn tiểu thư đi!!”

Bóng đen còn lại cấp tốc giật mình tỉnh giấc, đều đứng dậy tản ra.

Một bóng dáng yểu điệu nơi trung tâm nhất mờ mịt tỉnh dậy từ trong cơn mơ ngủ.

Vừa mới tỉnh, liền thấy xung quanh có một đám người áo đen đeo mặt nạ màu đen đang ồ ạt xông tới.

Số người của bọn họ rất nhiều, chỉ trong chốc lát đã vây quanh mấy người.

“Đi theo ta!” Bóng người đứng dậy trước hết nổi giận gầm lên một tiếng, cầm đao hung hăng chém ra sau.

Bức tường vỡ vụn sập xuống.

Mấy người vây quanh bóng dáng yểu điệu nhanh chóng bỏ chạy về nơi xa.

Còn có mấy người lưu lại liều mình chặn đường.

“Kẻ nào bắt được Từ Thanh U! Phần thưởng ngàn lượng bạc! Cấp bậc tăng ba cấp!!”

Từng tiếng hò hét phập phồng bất định ở xung quanh.

Chương 820: Sinh cơ (5)

Người áo đen của Kim Sí Lầu cấp tốc giao chiến với người chặn đường.

Bên ngoài khu miếu đổ nát.

Thần sắc dưới mặt nạ của Trình Huy bình tĩnh, ánh mắt lợi hại, nhìn một trong ba đại nhân chủng đang chạy trốn về nơi xa.

“Lần này Từ Thanh U chắp cánh khó thoát, ta ngược lại muốn nhìn xem, còn có ai có thể cứu nàng.

Bên phía nhân chủng đầu tiên thì sao? Có tin tức trả lời chưa?” Hắn ta hỏi trợ thủ bên cảnh.

“Lâu chủ, hiện giờ nhân chủng thứ nhất Vưu Thế Phi đã bỏ chạy ra khỏi phạm vi chúng ta quản lý. Bọn ta đã điều động trú quân quanh thân lục soát kiểu trải thảm.” Trợ thủ cung kính trả lời.

“Việc bài tra nhân chủng thứ ba cũng không có thể ngừng lại, ba người đồng bộ tiến hành. Hôm nay chúng ta có Tây tông toàn lực ủng hộ, nếu không cấp tốc làm ra thành tích, ngày sau không còn mặt mũi nào thỉnh công với bên trên cho các ngươi nữa.” Trình Huy thản nhiên nói.

“Lâu chủ nói rất đúng.” trợ thủ cung kính nói: “Nếu không có lâu chủ cứu vớt bọn ta ra khỏi tử lao, chỉ sợ hiện tại bọn ta đã rơi đầu xuống đất từ lâu rồi. n cứu mạng như thế, quả là không thể không báo đáp.”

Trình Huy từ chối cho ý kiến, những lời này nghe một chút là được, ánh mắt hắn ta nhìn về đám người Từ Thanh U đã sắp muốn chạy trốn ra khỏi đất rừng nơi xa.

Nơi ấy cũng có quân đoàn sơn lâm đã mai phục từ lâu.

“Cẩn thận chút, mặc dù nhân chủng có tiềm lực rất cao, nhưng tuổi còn nhỏ, thực lực không mạnh, bên người nhất định có lực lượng Đông tông trước đây bố trí thủ hộ. Bọn họ am hiểu ẩn nấp, cần kiên trì bài tra.” Hắn ta nhắc nhở.

“Không sao. Chỉ là vài nhân chủng mà thôi.”

Ngay khi mấy người Trình Huy quan chiến, một bóng người cao lớn cao đủ hai mét năm chậm rãi tới gần từ hậu phương.

Người còn chưa tới, giọng đã tới trước.

Trình Huy xoay người, xem hướng người tới, nhất thời ánh mắt cả kinh.

“Thiền sư Kim Nguyên!? Ngài thế mà lại cũng tới!?”

Trợ thủ và Linh Sứ còn lại của Kim Sí Lầu cũng cả kinh, đều xoay người lại vội vàng khom mình hành lễ hướng người đến.

Người đến có làn da ngăm đen, vai rộng thân thể tráng kiện, khuôn mặt đau khổ, chỉ đứng thẳng bất động thôi đã tản ra một tia cảm giác đè nén ẩn hình, khiến mọi người xung quanh không tự chủ được hô hấp nhỏ nhẹ, để tránh khỏi âm thanh quá lớn, quấy nhiễu đến lão ta.

Thân trên của thiền sư Kim Nguyên trần trụi, treo một chuỗi phật châu to lớn chế tạo bằng đá màu xám trắng, chòm râu màu trắng rũ đến trước ngực, hơi bay bay.

Chỉ là nhìn cơ thể bên ngoài của lão ta là có cảm giác cứng rắn thép giội đồng đúc.

Hai bên sau lưng, thì là thiền sư Đồng Tí và hòa thượng Phong Ma đi tới cùng.

Hai người đều là Bái Thần Tam không, trước khi xuất gia đều là hung nhân hùng mạnh hoành hành một phương, nhưng ở bên cạnh thiền sư Kim Nguyên, hai người rõ ràng thấp một đoạn, khí thế cũng bị cứng rắn áp chế xuống.

“Còn chưa bắt được à?” Kim Nguyên ngẩng đầu nhìn về phía miếu đổ nát.

Pháp hiệu của lão ta là Không Tịnh, nhưng bình thường lão ta không thích người khác gọi pháp hiệu mình, mà càng thích gọi mình là Kim Nguyên hơn.

“Thiền sư, trong đám đi theo Từ Thanh U vẫn có mấy cao thủ, dù sao Kim Sí Lầu bọn ta cũng chỉ là tổ chức thăm dò tình báo…” Giọng điệu Trình Huy bất đắc dĩ nói.

“Một đám rác rưởi!” Kim Nguyên hừ lạnh, bước lên trước giậm chận tại chỗ, tách ra mấy người nhào thẳng hướng phía

ngôi miếu đổ nát.

Lão ta tiện tay nhổ một thân cây to bằng cánh tay ở ven đường, nhẹ nhàng nhổ một cái, toàn bộ thân cây cứng rắn bị rút lên từ dưới đất.

Lão ta lại tiện tay gập lại một vòng, cạo hết cành cây vỏ cây của nó, cầm theo như là một cây côn đi về phía trước.

Thình thịch!

Côn gỗ chợt hóa thành một ảo ảnh, ầm ầm nện lên trên người hai bóng đen ở gần chút.

Hai người như bị sét đánh, nhẹ bỗng bị đụng bay ra ngoài.

Bước chân Kim Nguyên liên tục, vươn tay ra, xuyên qua tường nắm cổ của một tráng hán cầm khảm đao trong tay.

Bắp thịt lòng bàn tay lão ta chợt uốn éo, quỷ dị giống như vòng xoáy, chuyển động nửa vòng.

Răng rắc!

Sức nắm khổng lồ ầm ầm tác động lên cổ của tráng hán.

Cổ gãy, máu phun.

Kim Nguyên thu tay lại, ném côn gỗ để lại cuối cùng trong tay ra, đập lên bóng đen cuối cùng vẫn còn đang cố chống cự.

Phụt.

Một hảo thủ của Kim Sí Lầu tiến lên, xẹt một đao qua cổ bóng đen, bổ đao kết thúc.

“Đi lấy người đuổi theo bắt về cho ta!” Kim Nguyên nhìn xung quanh, mặt lộ vẻ bất mãn.

“Rõ!”

Một người đeo mặt nạ đen của Kim Sí Lầu đáp lời, xoay người đuổi theo hướng phía Từ Thanh U.

Không bao lâu, mọi người rời khỏi, chỉ còn lại Kim Nguyên nhìn ngó nghiêng hai phía một lần, xác định không còn người sống nào nữa mới đi theo đằng sau, nhanh chóng đuổi kịp.

Chương 821: Gia tốc (1)

Đúng lúc này, trên mặt đất một bóng đen hẳn là đã chết từ lâu, thả người nhảy lên một cái, thanh đoản đao trong tay hiện ra ánh sáng tím yếu ớt, hung hăng đâm về phía eo Kim Nguyên.

“Yêu tăng đi tìm chết!!!”

Keng!

Đoản đao đâm vào eo của Kim Nguyên, thế mà lại không thể đâm rách da được.

Thình thịch!

Kim Nguyên đưa tay cho một chưởng, đánh lên đầu người này.

Đầu người giống quả bóng, bị đánh bay ngay tức khắc, lăn lộc cộc vài vòng dưới đất.

“Phế vật! Đến cả chút dư nghiệt Đông tông mà cũng không giết chết hết!” Kim Nguyên nóng nảy rít gào một tiếng, đuổi theo hướng phía Từ Thanh U.

Đám người Trình Huy đứng nhìn từ xa, chỉ cảm thấy nơi nào Kim Nguyên đến, quả thực nơi đó không thể ngăn cản.

“Kim Nguyên đại sư vẫn giữ tính cách táo bạo như vậy.” Tuy Trình Huy bị chửi, nhưng không có bất kỳ tâm tình tiêu cực nào.

Trái lại ánh mắt hắn ta bình tĩnh, nhìn chăm chú vào trận chém giết nơi xa.

Ở Tây tông, mỗi người đều có thể mắng hắn ta, nhưng cũng chỉ có thể mắng hắn ta, cực ít có người có thể động vào hắn ta. Bởi vì phía sau hắn ta cũng có người.

Kim Nguyên giống bức tượng khổng lồ, dễ dàng nhảy vào phòng tuyến phòng ngự bên cạnh Từ Thanh U, bàn tay to vung vẩy, dù là đao hay kiếm cũng đều bị một phát cắt đứt đánh bay.

Dưới uy thế như thế, cao thủ bên cạnh Từ Thanh U liều mạng hộ vệ, cấp tốc bỏ chạy.

“Lần này Chân Phật tự có thể phái ra nhóm cường giả như Kim Nguyên đại sư, chính là vì triệt để giết hết đám tàn dư Đông tông đó. Đặc biệt là bên phía Thứ Đồng, phân bộ Kim Sí Lầu bị diệt cả, Vọng Hải tự cũng không hiểu sao bị diệt môn.” Trợ thủ nói khẽ.

“Đúng vậy. Lá gan của bọn dư nghiệt đó lớn thật. Có điều nhìn từ hai điểm này, Thứ Đồng vô cùng có khả năng có một chỗ ẩn giấu mật tàng. Dù sao trên danh sách ta cho ra, Thứ Đồng cũng là có một đối tượng hoài nghi.” Trình Huy cười nói.

“Nói như vậy, sau khi giải quyết bên này, mục tiêu kế tiếp của chúng ta chính là Thứ Đồng?” Thiền sư Đồng Tí đến gần bên cạnh trầm giọng hỏi.

“Đúng vậy.” Trình Huy gật đầu: “Vốn chuẩn bị xếp địa phương kia xuống hạng cuối cùng. Dù sao đối tượng hoài nghi ở bên kia có bối cảnh rất lớn. Nhưng hôm nay Thứ Đồng liên tiếp gặp chuyện không may, cũng lại vừa vặn thừa dịp Kim Nguyên đại sư đến trợ giúp, một phát giải quyết chuyện bên kia.”

Phân bộ Kim Sí Lầu ở Thứ Đồng toàn diệt, hắn ta vừa mới nhận được tin tức, bên kia bị phong tỏa rất chặt.

Nếu không có Vọng Hải tự gặp chuyện không may, hắn ta phái người liên hệ phân bộ bên kia, cố gắng thu hoạch tình báo, nhưng không có hồi âm.

Thế nhưng đến bây giờ hắn ta cũng không biết, phân bộ bên kia triệt để không còn nữa.

“Khi nào thì đi?” Thiền sư Đồng Tí cau mày hỏi.

Theo thực lực hôm nay của Trình Huy càng tiến bộ, đồng thời liên tiếp xử lý không ít chuyện, được sư trưởng hàng chữ Nguyên của Chân Phật tự coi trọng.

Hắn ta cũng càng thấy ngứa mắt người này.

Nhưng thấy ngứa mắt là một chuyện, hợp hay không hợp là một chuyện khác.

“Bên này tiêu diệt lực lượng hộ vệ của hai nhân chủng, còn dư lại đơn giản chính là kết thúc công việc, đuổi bắt.

Chỉ cần tung lưới rộng là tốt rồi, nếu chúng ta vẫn còn nhiều người ở tại chỗ này như vậy, cũng quá lãng phí.” Trình Huy cười nói.

“Chung quy, mật tàng mới là trung tâm, mà nhân chủng dù có tư chất thế nào, cũng là chuyện của rất nhiều năm sau, hiện giờ, bọn họ đều không phải là trọng điểm, chỉ là tiện thể.”

Mấy người đều đồng ý cái quan điểm này.

Cường giả không phải là một câu có tư chất, là có thể thành tựu.

Thiên hạ có rất nhiều người có tư chất, thế nhưng người có thể trưởng thành quá ít.

“Sau ba ngày, ta sẽ an bài đoàn xe đi cảng Thứ Đồng. Hai vị đại sư có thể đi theo, cũng có thể đi theo Kim Nguyên đại sư đến đây.” Trình Huy mỉm cười nói.

“Ba ngày sau cũng được.” Đồng Tí cùng Phong Ma liếc nhau, đều đồng ý đề nghị đó.

“Nghe nói Thứ Đồng thừa thãi mỹ nhân ngoại quốc, không biết tư vị thế nào?” Hòa thượng Phong Ma liếm môi một cái, nói.

“Nhất định có thể khiến đại sư thoả mãn.” Trình Huy gật đầu.

Siêu Phẩm Chân Phật tự của Tây tông đi tuyến đường Ngoại Dược, là cần phải tìm Minh Phi điều hòa dược hiệu.

Phía sau một người thành tựu Siêu Phẩm, thật ra cơ bản đều là cái chết của một Minh Phi.

Thế nên từ trong gốc rễ, Tây tông đã không thể thiếu sự ủng hộ của Hải Long.

Hàng năm Siêu Phẩm của Tây tông đều phải tiêu hao không ít nữ tử với tư cách công cụ tiêu hóa dược vật tập võ.

*

Trầm Hương cung.

“Tình huống làm sao?” Trương Vinh Phương cau mày nhìn đạo nhân ngoại phái mới trở về.

Người nọ là nhân thủ hắn đặc biệt phái đi tìm kiếm tung tích của đội tìm bảo.

Hôm nay rốt cuộc đã trở về.

Đội tìm bảo trước đó, là hảo thủ võ nhân hắn và Y Ba Tây Tư hợp lực phái ra.

Chương 822: Gia tốc (2)

Nhưng không nghĩ tới là, thời gian dài như vậy, thế mà không có một chút tin tức nào.

Thế nên Trương Vinh Phương cũng sinh ra nghi vấn đối với bên Y Ba Tây Tư.

Đơn độc sưu tập tình hình báo cáo bên dưới, bên kia coi như cũng được. Nếu muốn thật sự chân chính động thủ, Y Ba Tây Tư dù sao chỉ là đội tàu phổ thông, không lấy ra hảo thủ tinh nhuệ nào được.

Hơn nữa, hắn thậm chí còn hoài nghi, bên phía Y Ba Tây Tư có khả năng tiết lộ tin tức.

Thế nên lúc này đây, hắn chỉ phái người mình đi qua, quả nhiên hiện tại có được tin tức.

"Đạo tử, thuộc hạ dọc theo con đường của đội tìm bảo trước đó, một đường đi tới trước, đến mục đích cụ thể là đảo Đàm Tinh. Xác thực điều tra được trên đảo Đàm Tinh, có tin tức của Hồng đội trưởng đội tìm bảo.

Bọn họ đúng là đã từng đến nơi ấy, đồng thời vẫn còn thu mua được một phần san hô dư hương lưu lại cuối cùng trên đảo.

Chỉ là, khi bọn ta dọc theo tuyến đường trở về, một đường trở về thì…"

Đạo nhân đó chưa nói xong, Trương Vinh Phương đã mở miệng cắt đứt.

"Con đường đi và con đường quay về, không phải một đường?" Trương Vinh Phương vô cùng kinh ngạc hỏi.

"Hồi Đạo tử, không phải, thuyền chỉ cần thuận theo hướng gió, hải lưu, mới có thể tới địa điểm nhanh hơn.

Nếu như cứng rắn muốn nghịch lưu trở về, cần phải hao phí nhân lực vật lực quá lớn." Đạo nhân giải thích nói.

"Ngươi tiếp tục."

"Vâng. Trên tuyến đường trở về, bọn ta đi tìm kiếm trên từng đảo, cuối cùng, tại một nơi có tên là đảo Tuyết Khuê, chặt đứt

tin tức của đội tìm bảo."

"Đảo Tuyết Khuê?" Trương Vinh Phương cau mày: "Có thể xác định đội tìm bảo đã tìm được san hô dư hương rồi?"

"Có thể xác định, sau khi lướt qua các đảo đằng sau đảo Tuyết Khuê, đều đi vào hỏi thăm qua rồi. Nhưng cũng không có dấu vết của đội tìm bảo.

Sau khi chuyên gia nhân sĩ có kinh nghiệm hàng hải phán đoán, đội tìm bảo hẳn là mất tích ở phạm vi đảo Tuyết Khuê và đảo nhỏ khắp chung quanh." đạo nhân giải thích trật tự rõ ràng.

"Tra thêm, điều động lực lượng thủ giáo nha môn, cần phải tra được phạm vi mất tích cụ thể." Trương Vinh Phương cau mày nói.

"Thế nhưng. Đạo tử, đảo Tuyết Khuê và xung quanh đó không phải là hải vực để Đại Linh ta phái đội thuyền đi được, vô cùng có khả năng gặp phải công kích của quân coi giữ địa phương." Đạo nhân khổ sở nói.

"Phạm vi nhỏ đó trực thuộc nơi nào?"

"Là vương quốc Uy Ni." đạo nhân trả lời.

"Có mạnh như Đại Linh không?" Trương Vinh Phương không hiểu những thứ này.

"Cái này đương nhiên là không." Đạo nhân nói.

"Vậy hãy để cho Thứ Đồng phái đội tàu qua, đánh xuống địa phương đó." Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

"Chuyện… chuyện này… không có công văn liền trực tiếp động thủ. Không có binh phù thì không thể điều động quân hạm…" đạo nhân giải thích, cái trán mơ hồ rướm mồ hôi.

"Dù sao Đại Linh này cứ muốn đánh khắp nơi, chỉ cần tốc chiến tốc thắng, sự tồn vong của mấy cái đảo nhỏ, sẽ không ai quan tâm." Trương Vinh Phương tùy ý nói: "Được rồi, tiếp đó ta sẽ đi liên hệ phủ đốc."

"Ặc, đại nhân, phủ đốc đại nhân cũng không quản thúc hạm đội, hạm đội Đại Linh cập bến Thứ Đồng, là hạm đội Đô Linh Mông Đỗ Nhĩ tướng quân lãnh đạo." đạo nhân lau mồ hôi.

“Vậy à?” Trương Vinh Phương không quan tâm quá những thứ này, vốn còn tưởng rằng lục quân và hải quân đều do phủ đốc quản hạt.

“Đúng vậy, thật ra thuộc hạ nghĩ, biện pháp tốt nhất vẫn là phái đội tàu quy mô nhỏ đi đầu can thiệp, lấy tiền tài khai đạo, lấy danh nghĩa thương nhân thuê người làm tiến hành tìm kiếm trên đảo.” Đạo nhân kiến nghị: “Sau đó nếu là không được nữa, lại sử dụng vũ lực can thiệp.”

“Ừ, biện pháp không tệ, ngươi đi làm, được không?” Trương Vinh Phương nhìn về phía đối phương.

“Thuộc hạ nhất định không phụ ủy thác!” Hai mắt đạo nhân tỏa sáng, rốt cục đợi được cơ hội.

“Ngươi tên gì?”

“Thuộc hạ tên Lâm Hiểu Trì! Là tán nhân tam đẳng nha môn thủ giáo!” Đạo nhân cấp tốc trả lời.

“Ừ, làm rất tốt, sau này ta lại cho ngươi thủ dụ, lệnh bên đội tàu phối hợp ngươi phân ra một con thương thuyền.” Trương Vinh Phương nói khẽ.

“Vâng!” Đạo nhân tự xưng Lâm Hiểu Trì trịnh trọng gật đầu.

Trương Vinh Phương đứng trong thư phòng, trầm mặc một hồi, mới nhẹ nhàng mở cửa sổ, hắn yên lặng lấy mặt nạ trong ngực ra, đeo trên mặt.

Vù!

Một hồi gió nhẹ lướt qua, người đã biến mất ở chỗ cũ.

Hắn lướt qua tường cao của Trầm Hương cung, đi xuống dưới ngọn núi, một đường đi đến nơi chân núi Trầm Hương sơn.

Bóng cây lay động, ánh trăng nghiêng nghiêng.

Trương Vân Khải sớm đã chờ đợi ở trong một cánh rừng chân núi.

“Công tử. Thật có lỗi, muộn như vậy còn xin ngài ra đây.” Trương Vân Khải trầm giọng nói.

Đến bây giờ, thương thế trên người lão còn chưa khôi phục hoàn toàn, đây cũng là tốc độ khôi phục của người bình

thường.

Kém Linh Lạc quá xa.

Chương 823: Tăng tốc (1)

“Có chuyện gì?” Trương Vinh Phương hiểu rõ nếu đối phương không có chuyện gì đặc biệt quan trọng, thì tuyệt đối sẽ không vội vã dùng kính quang chuyển tín hiệu, mời hắn ra đây.

“Là hai nơi mật tàng còn lại bị phát hiện. Thế lực hộ vệ xung quanh mật tàng cũng bị vây quét, người vây quét là Kim Sí Lầu Tây tông.” Sắc mặt Trương Vân Khải nghiêm nghị.

Hắn biết rõ, nếu mật tàng đã bại lộ, tình huống của nhân chủng tuyệt đối sẽ cực kỳ không xong.

“Hai vị nhân chủng còn lại đâu?” Trương Vinh Phương cau mày lại.

“Không biết, chẳng qua… chỉ sợ không ổn.” Trương Vân Khải trả lời.

“Kim Sí Lầu…” Trương Vinh Phương có hơi suy tư. “Kim Sí Lầu bên Thứ Đồng đã bị tiêu diệt, Tây tông cũng chỉ còn lại Không Định của Vọng Hải tự. Bọn họ không quậy ra sóng gió gì được.”

“Nếu chỉ là như thế thì vẫn còn may mắn, chỉ là chúng ta vừa nhận được tin tức, Chân Phật tự Tây tông phái cao thủ khác, loại bỏ từng người ở trên danh sách lựa chọn kia. Vô cùng có khả năng trong danh sách kia đã bao hàm tên của tất cả mọi nhân chủng, cũng bao gồm ngài.” Trương Vân Khải trả lời.

“Với lại.” Lão ngừng trong giây lát: “Hôm nay cao thủ tới đây, trừ hai Tam không Đồng Tí và Phong Ma, còn có tên điên Kim Nguyên.”

“Kim Nguyên… thiền sư Không Tịnh Kim Nguyên Nhất Trượng Thành Không?” Giọng Trương Vinh Phương cũng trở nên nghiêm trọng hơn.

“Đúng thế.” Trương Vân Khải gật đầu.

Kim Nguyên thiền sư, trước khi gia nhập Chân Phật tự đã là cao thủ Xích Bảng tiếng tăm lừng lẫy, Dưới tay giết người như ngóe, nhân mạng ít cũng phải quá ngàn.

Nghe đồn một thân ngạnh công của người này, ngay cả súng kíp cũng không thể đánh vỡ, tên nỏ chỉ có thể đâm vào một đoạn, có thể xưng là bất khả xâm phạm.

“Mười lăm năm trước Kim Nguyên có thể giao thủ với Tông Sư Đông tông ngay lúc đó, liên tục tổn thương ba người, bị Đế Sư dùng một chưởng đánh tan mà trốn chạy, sau đó mai danh ẩn tích, không ngờ vậy mà gia nhập Chân Phật tự. Không… Có thể vốn dĩ người này đã chính là người của Tây tông rồi…” Lời Trương Vân Khải xoay chuyển, có vẻ như đã ngộ ra.

“Tây tông… Lợi hại… Không Định, Kim Nguyên, một Vọng Hải tự nho nhỏ đã tụ tập hai Tông Sư… Ta kẻ này có tài đức gì….” Trương Vinh Phương thở dài một tiếng.

“Công tử, không bằng tạm tránh đầu gió, trước tiên rời khỏi Thứ Đồng, trở về Thiên Bảo cung? Chỉ cần vào Thiên Bảo cung, chắc hẳn Kim Nguyên Không Định không dám đi vào làm càn nữa.” Trương Vân Khải cũng lo lắng nói.

Lão thấy, tuy công tử mạnh, nhưng còn xa xa chưa đến trình độ Tông Sư, huống chi, xác suất Tông Sư Tây tông là Linh Lạc cực lớn.

Thực lực lại cao hơn một tầng.

“Tạm tránh đầu gió?” Trương Vinh Phương lắc đầu. “Không kịp… Rời khỏi vẫn dễ, nhưng thứ làm chậm trễ cũng quá nhiều…”

“Nhưng một khi bị tra ra…” Trương Vân Khải hơi gấp.

“Không sao, sẽ có biện pháp.” Trương Vinh Phương nâng tay lên.

Tây tông đúng là quái vật khổng lồ, nhưng cũng không phải là không thể hóa giải.

Với lại cho dù muốn đi đâu, trước tiên cũng phải cầm được chủ dược Trục Nguyệt Kim Thiềm công rồi mới đi!

“Có thể tra được thời gian Kim Nguyên đến không?” Hắn lên tiếng hỏi.

“Đi đường bộ, thì nhiều nhất là nửa tháng, đi đường biển chuyển cảng, nhiều lắm là mười ngày.” Trương Vân Khải nói.

“Ngoài ra không loại trừ khả năng bọn họ đi bộ tốc hành. Nếu là đi bộ, chỉ sợ sẽ càng nhanh hơn nữa.”

“Như vậy, xem ra chỉ có thể tăng tốc lên…” Vốn dĩ Trương Vinh Phương định phái người đi điều tra những đảo nhỏ kia trước, xem ra bây giờ nhất định phải nhanh hơn.

Nhất định phải tăng Kim Thiềm công lên một tầng trước khi bại lộ, như vậy tốc độ góp nhặt thuộc tính sẽ nhanh hơn.

*

*

*

Đảo Tuyết Khê.

Ánh trăng mông lung.

Trong một kho củi tại Lam Thần phủ.

Một cậu bé có làn da tái nhợt, gầy như que củi, cẩn thận đưa nửa cái bánh bao và một miếng thịt khô nhỏ trong tay, nhét vào khe hở kho củi.

“Cho nè, nhanh ăn đi.” Cậu thì thầm nói một câu, còn vừa không ngừng lo lắng nhìn ra đằng sau.

Giống như rất sợ có người phát hiện mà tới gần.

“Đa tạ…” Chỗ sâu trong đống củi, một nữ tử gầy yếu toàn thân là vết máu, đang cuộn mình, trong tay ôm chặt cẩn thận lấy một chiếc hộp màu đen.

“Ngươi cẩn thận đừng để bị phát hiện, một lúc nữa buổi tối ta còn có thể được nhận hai miếng bánh cán.” Cậu bé thấp giọng nói.

“Ồ, cảm ơn ngươi! n cứu mạng, ngươi yên tâm, chờ sau khi thương thế tỷ tỷ khôi phục, trở về Đại Linh, nhất định sẽ cứu các ngươi ra!” Nữ tử tên là Trình Lạc, chính là một thành viên đội tìm bảo ngoài Trầm Hương cung phái ra ngoài thu mua bảo dược san hô dư hương.

Vốn dĩ bọn họ thuận lợi cả một đường, không chậm trễ chút thời gian nào, đã thành công tìm thấy bảo dược, đoàn người

đắm chìm trong vui sướng sắp đạt được tiền thưởng kếch xù và cất nhắc lên cao, hơi buông lỏng cảnh giác.

Kết quả trên đường biển trở về Đại Linh, đội thuyền của bọn họ bị cướp.

Chương 824: Tăng tốc (2)

Vì lúc thu mua bảo dược, bại lộ chuyện bọn họ mang theo rất nhiều tài nguyên.

Thế là thu hút đến một đám hải tặc tên là Huyết Thần đạo, không thèm để ý đến bối cảnh và lai lịch của bọn họ, trực tiếp ra tay truy sát cướp bóc.

Trong lúc hỗn chiến, Trình Lạc thấy không địch lại, tuyệt vọng nhảy xuống biển chạy trốn, ôm bảo dược tìm kiếm được, cố gắng tìm ra đường sống.

Lại không ngờ cuối cùng vẫn bị đẩy lên đảo Tuyết Khê.

Mà đảo Tuyết Khê này lại chính là chỗ ở của đám Huyết Thần đạo kia.

Nàng được một cậu bé tên Chu Hâm Lãm âm thầm cứu, sau đó vẫn luôn ẩn núp trong kho củi này.

Mỗi ngày cậu bé đều phải làm rất nhiều việc vặt, mười một mười hai tuổi mà đã phải nấu cơm, giặt quần áo, đốn củi, nuôi dê.

Ăn uống mỗi ngày đều giống như súc vật, chỉ khi ngẫu nhiên may mắn hơn, được Huyết Thần đạo có tâm trạng tốt thưởng chút thức ăn ngon.

“Tiểu Lãm, ngươi có thể liên hệ đội tàu bên ngoài giúp ta được không?” Trình Lạc hiểu rõ mình cứ tiếp tục như vậy, thì hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng chỉ cần có thể liên hệ với Thứ Đồng Đại Linh, thì nhất định có thể tìm được cơ hội cứu vớt.

Thời gian đã qua lâu như vậy mà đội tìm bảo của họ còn chưa trở về, nhất định đạo tử đã bắt đầu phái người ra ngoài tra tìm.

Trình Lạc hiểu rất rõ san hô dư hương trong lồng ngực mình là vật cực kỳ quan trọng đối với đạo tử.

Cho nên, bất kể khi nào, nàng cũng đều ôm chặt nó trong ngực.

“Ta không ra được….” Chu Hâm Lãm lắc đầu. “Bên ngoài có người trông coi.”

“Nếu là ra ngoài ném rác thải thì sao?” Trình Lạc nhẹ giọng hỏi.

“Cũng không được.” Chu Hâm Lãm lắc đầu. “Có người chuyên đi ném rác thải, ta chỉ có thể hoạt động ở trong nội viện này.”

“Huyết Thần đạo có rất nhiều người sao?” Trình Lạc cắn răng, trong lòng hơi tuyệt vọng.

“Hửm, rất nhiều, chẳng qua, bình thường mỗi tuần bọn họ đi ra ngoài săn một chuyến, sau đó quay về nghỉ ngơi mấy ngày.” Chu Hâm Lãm trả lời.

“Vậy thì chờ bọn họ ra ngoài, Tiểu Lãm, ngươi nghe ta nói.” Trình Lạc nghiêm túc trầm giọng xuống: “Ngươi tin tưởng ta, chỉ cần ta có thể liên hệ với bên ngoài, thì nhất định có thể mang ngươi rời khỏi. Bên ngoài có đại nhân vật rất mạnh đang chờ tỷ tỷ mang đồ vật về. Hắn sẽ không bỏ qua đâu. Chỉ cần phát hiện tỷ tỷ không trở về, nhất định đại nhân vật kia sẽ phái người đến đây tìm….”

“Đại nhân vật?” Trong mắt Chu Hâm Lãm lộ vẻ mong đợi: “Nhưng Huyết Thần đạo rất rất lợi hại… Bọn họ ăn thịt người, trước kia cũng từng có người lợi hại tới muốn giết người, nhưng cuối cùng bọn hắn cũng bị giết.”

“Bọn họ…. Còn ăn người?” Trình Lạc kinh sợ.

Nàng lập tức phản ứng lại. “Không sao, ngươi tin tưởng ta! Trên người tỷ tỷ có bảo vật đại nhân vật bên ngoài cần, chỉ cần ngươi có thể liên hệ với đội tàu phía ngoài, đưa tờ giấy này ra ngoài.”

Nàng cẩn thận trong giơ tay đưa tờ giấy qua, để Chu Hâm Lãm nhận lấy.

“Chỉ cần có người truyền thông tin về, đại nhân vật nhất định sẽ xử lý tất cả người xấu ở đây!” Nàng hung hăng nói.

“Thật không?” Chu Hâm Lãm nhìn tờ giấy trong tay, không tin cho lắm.

“Thật! Tin tưởng ta!” Trình Lạc nghiêm túc gật đầu.

“Cứt chó! Cứt chó! Cút ra đây cho ta! Công việc của hôm nay còn chưa làm xong!” Đột nhiên bên ngoài truyền đến lời chửi rủa không kiên nhẫn.

Chu Hâm Lãm lập tức đứng dậy, bước nhanh chạy ra khỏi kho củi.

“Đến đây đến đây, đến ngay đây.” Cậu lớn tiếng đáp lại, đi ra ngoài.

Lúc chạy ngang qua đại sảnh Huyết Thần đường.

Bất giác Chu Hâm Lãm ngửi được một mùi máu tanh, cậu quay đầu nhìn lại.

Một bộ thi thể chỉ còn một nửa máu thịt, đang bị xiên trên một cái cọc gỗ nhọn.

Mười hai người của Huyết Thần đạo, trên mặt từng người bôi trét thuốc màu bảy sắc như lệ quỷ.

Bọn họ ngồi bên cạnh cười to đùa giỡn.

Mà ngồi ở chỗ sâu nhất trong đại đường, là một bóng người cường tráng trên thân vẽ ác quỷ bảy màu.

Người kia là thủ lĩnh Huyết Thần đạo, hắn tự xưng là Huyết Hải, tôn kính Huyết Thần. Mỗi lần Chu Hâm Lãm nhìn thấy hắn, đều là dáng vẻ đoan chính ngồi trên bảo tọa kim loại đen, không nhúc nhích như thế.

A!

Đúng lúc này, đột nhiên Chu Hâm Lãm nghe thấy một tiếng kêu thảm bén nhọn.

Toàn thân cậu run lên, chợt dừng chân lại, quay đầu nhìn theo hướng âm thanh phát ra.

m thanh đó….

Cậu quay người chạy tới chỗ kho củi liên tục không ngừng.

Cậu chưa chạy được bao xa, từ xa xa cậu đã nhìn thấy, đại tỷ tỷ Trình Lạc nói muốn dẫn cậu ra ngoài, thoát khỏi nơi này, đang bị hai người mặt quỷ đè lại.

Người mặt quỷ là nô bộc của Huyết Thần đạo, cũng là binh sĩ.

Phần lớn bọn họ có tinh thần điên cuồng, gần như không có ai bình thường.

Lúc này hai người mặt quỷ kia có một người đang đè Trình Lạc lại, dùng dao cắt cổ của nàng.

Một người khác cười lớn cầm cục đá đập liên tiếp vào cái ót của Trình Lạc.

Chương 825: Tăng tốc (3)

Chu Hâm Lãm đã từng thấy bọn họ làm như thế. Sau khi đập vỡ xương đầu, họ sẽ bỏ bã vụn đi, dùng dao mở miệng.

Trước kia cậu đã chứng kiến rất nhiều lần, cũng không có cảm giác gì.

Nhưng lần này…. cậu nhìn ánh mắt Trình Lạc đang nhìn chằm chằm vào cậu, đôi mắt tràn ngập khẩn cầu.

Đột nhiên trong lòng cậu có loại khổ sở không nói ra được.

Cậu trông thấy môi Trình Lạc đang động.

Nàng đang nói….

"Phòng…. củi…."

Ý hận, đau khổ, tuyệt vọng, không ngừng đan xen quấn quanh trong ánh mắt của nàng.

Chu Hâm Lãm đã hiểu ý của nàng.

"Bảo dược kia còn đang ở trong kho củi."

"Tiểu quỷ! Ngươi đứng nhìn bên cạnh, là vì cũng muốn ăn sao?" Một người mặt quỷ cười hì hì đẩy Chu Hâm Lãm nói.

Mặt Chu Hâm Lãm không cảm xúc, đờ đẫn lắc đầu, lui ra phía sau hai bước, quay người chạy đi.

Chỉ là khi rời đi, trong đầu của cậu vẫn luôn tái hiện một màn kia.

Một màn tỷ tỷ kia khẩn cầu cậu ngay trước khi chết.

Cậu hiểu, nàng hận, nàng muốn báo thù.

…

Cảng Thứ Đồng.

Từng chiếc từng chiếc thương thuyền mười hai buồm xếp hàng chuẩn bị đi xa, đang nhao nhao thu mỏ neo, giương buồm chuyển bánh lái.

Thương đội này là đội tàu đồ sứ đi tới vương quốc Uy Ni, chuyên môn mang đồ sứ Đại Linh đến vương quốc Uy Ni, sau

đó đổi lấy kim tệ ngân tệ bảo thạch của bên kia về.

Trên một chiếc thuyền buôn trong đó.

Trương Vinh Phương khoác áo choàng, nhìn ra mặt biển xa xa.

Phía sau hắn là rất nhiều cao thủ Thiên Thạch môn cùng tùy hành.

Thực ra tổng số người trong Thiên Thạch môn không nhiều, trong Cảm Ứng môn cũng chỉ là chi nhánh quy mô nhỏ.

Trừ môn chủ Tả Hàn Thiên Thạch môn có thực lực trung thượng ở trong Cảm Ứng môn, còn một hộ pháp vẫn khá được, những người còn lại vốn không thể nhắc tới.

Nhưng từ sau khi được Trương Vinh Phương cung cấp một số lượng lớn tài nguyên tiền tài, Thiên Thạch môn bắt đầu tuyển nhận rất nhiều đệ tử mới, các loại đan dược cứ như không cần tiền mà vẩy ra giống như hắt nước.

Bây giờ mới mấy tháng, thực lực cả môn phái rực rỡ hẳn lên.

Không đề cập tới đệ tử mới, ngay cả hảo thủ của Thiên Thạch môn trước đó, không ít người đều là cao thủ ngạnh công.

Từng người có tiền, mặc áo giáp nguyên bộ, cầm vũ khí hạng nặng, quả thực chính là cối xay thịt đao thương bất nhập trên chiến trường.

“Công tử, động tác lần này sẽ rất nhanh thôi, có tổng cộng năm hòn đảo cần loại bỏ, đi thuyền chí ít cần chừng sáu ngày. Cái này chưa tính thời gian tiêu tốn trên hòn đảo, chỉ đơn thuần là đi thuyền.”

Người phụ trách lần đi thuyền này, là Lâm Hiểu Trì trước từng làm hồi báo cho Trương Vinh Phương.

Hắn ta đổi sang ngoại bào của thương nhân, đặc thù của đạo môn cũng bị ẩn giấu đi. Từ xa nhìn lại là vẻ mặt hòa khí, ngụy trang không tệ.

“Không sao, tăng tốc độ nhanh lên, đầu tiên đi đến đảo nào?” Trương Vinh Phương lên tiếng hỏi.

“Đầu tiên đi đến nơi gần đây nhất là đảo Phong Thu.” Lâm Hiểu Trì trả lời. “Đảo Phong Thu không lớn, dân số chừng ba ngàn người, có hai thành phố có thể mua bán đặc sản.”

“Đảo Tuyết Khê có hiềm nghi lớn nhất thì sao?” Trương Vinh Phương không cho là một đảo nhỏ ba ngàn người có thể có thực lực cướp bóc đội tàu tìm bảo của mình.

“Nhân số Đảo Tuyết Khê càng ít hơn, chỉ có hơn một ngàn người, chẳng qua xung quanh đảo có rất nhiều đá ngầm, thuyền lớn không thể cập bờ.” Lâm Hiểu Trì trả lời.

“Còn các hòn đảo còn lại thì sao? Nhân số nhiều nhất là đảo nào?” Trương Vinh Phương nhíu mày.

“Hẳn nhân số nhiều nhất là đảo Tử Kình, đó là một đại đảo không nhỏ, chỉ là khoảng cách khá xa, chệch hướng lộ tuyến chúng ta định trước không ít.” Lâm Hiểu Trì trả lời.

Trương Vinh Phương trầm ngâm.

“Như vậy, trước tiên đi tới đảo Tử Kình, tập trung điều tra treo thưởng, sau khi xác định không có mới đi chỗ khác. Dù sao hòn đảo nhiều người nhất, thì chắc chắn thông tin cũng linh thông nhất.”

“Đã hiểu.” Lâm Hiểu Trì gật đầu.

“Ngoài ra, chú ý vận chuyển chút hàng hóa thật, dù sao cũng là một lần ra biển, tiện thể bán một chuyến hàng, cũng coi như kiếm chút thu nhập thêm.” Trương Vinh Phương nhắc nhở.

“Thuộc hạ hiểu rõ.” Lâm Hiểu Trì quay người, đánh bánh lái đổi hướng, chuẩn bị phân phó tuyến đường sau đó.

Thuyền lớn lần này, không chỉ dùng buồm, còn dùng mái chèo thuyền dựa vào nhân lực.

“Công tử.”

Lúc này một cao thủ Thiên Thạch môn tiến lên trước một bước, thấp giọng nói.

“Nếu như là đảo Tuyết Khê của vương quốc Uy Ni, thì ngược lại thuộc hạ hơi có ấn tượng.”

Cao thủ này giữ râu cá trê, dáng người cường tráng, phơi rộng lồng ngực, chính giữa mặt có đường sẹo dữ tợn.

“A? Nói một chút?” Trương Vinh Phương nhìn về phía người này, có chút hứng thú.

“Vâng. Thỉnh thoảng gần đảo Tuyết Khê sẽ có thuyền mất tích, thuộc hạ đoán chừng, hẳn là hải vực xung quanh có một đám hải tặc chiếm cứ lâu dài. Cho nên nếu chúng ta muốn tìm đội tìm bảo, thuộc hạ đề nghị, trước tiên bắt đầu tìm từ xung quanh đảo Tuyết Khê này.

Chương 826: Tìm kiếm (1)

Trị an mấy hòn đảo còn lại, tương đối tốt hơn, không cần lãng phí quá nhiều thời gian để đi tới."

Trương Vinh Phương trầm ngâm, tán đồng gật đầu.

"Cũng tốt, vậy trước tiên đi đảo Tuyết Khê có hiềm nghi lớn nhất, để tránh bị tiết lộ tin tức, bị hung thủ phát hiện rồi chạy trốn."

"Vâng!" Mấy người bên cạnh cùng đáp.

Có người lập tức đến chỗ bánh lái tìm Lâm Hiểu Trì.

"Ngươi tên gì?" Trương Vinh Phương hỏi cao thủ Thiên Thạch môn đã lên tiếng nhắc nhở.

"Hồi công tử, thuộc hạ họ Điền, tên Như Ý." Hán tử kia thấp giọng hồi đáp.

"Xem ra trước kia ngươi thường xuyên ra biển?" Trương Vinh Phương cười nói.

"Đúng vậy, như mười băng hải tặc của hải vực chung quanh đây, cũng coi là thuộc hạ có quen biết. Ví dụ như băng hải tặc Thứ Thương, băng hải tặc Tháp La, băng hải tặc Hải Vương, băng hải tặc Huyết Thần, băng hải tặc Mã Thế Cát các loại." Điền Như Ý vừa nhắc tới hải tặc, cứ giống như bảo vật trong nhà.

Hắn ta ngượng ngùng tiếp tục nói.

"Thực ra trước kia thuộc hạ cũng xuất thân từ hải tặc, về sau này bái nhập Thiên Thạch môn, vẫn luôn sinh sống trên mặt đất."

"Vậy ngươi nói một chút. Thế lực bên trong từng băng hải tặc này có thực lực thế nào?" Trương Vinh Phương thả nhẹ giọng hỏi.

"Thế lực có mạnh có yếu, trong đó cũng có quân nhân Bái Thần, chẳng qua đều là một ít quy mô rất nhỏ." Điền Như Ý trả lời.

“Bái Thần quy mô nhỏ…” Đột nhiên Trương Vinh Phương hiện lên một ý nghĩ. Có thể, có thể thừa cơ cẩn thận thăm dò một chút, tất cả kết cấu Bái Thần từ tượng thần đến Linh Lạc linh vệ.

Cảnh tượng trước đó nhìn thấy trong mật tàng, đánh nát hạch tâm của tượng thần là có thể hoàn toàn hủy đi tất cả võ giả giáo phái Bái Thần.

Thế thì hạch tâm tượng thần có dạng gì?

Ra tay đánh nát sẽ có phản ứng nguy hiểm gì?

Vốn Trương Vinh Phương chỉ là dự định tự đi lấy chủ dược, lúc này biết được tình huống này, thì trong lòng lập tức có tư tưởng mới.

Đột nhiên thuyền hơi chấn động một chút, chậm rãi rời khỏi bến tàu, đi ra xa xa theo gió.

*

*

*

Lúc rạng sáng.

Đảo Tuyết Khê.

Chu Hâm Lãm cẩn thận khiêng củi lửa mới chặt xong chất vào kho củi, cứ như là thường ngày, đặt củi lửa vào trong đống củi lớn.

Tiếng sóng biển bên ngoài từng lớp từng lớp, không ngừng nhấp nhô lên xuống, còn kèm theo tiếng lẩm bẩm liên tục của nhóm Huyết Thần đạo.

Chu Hâm Lãm không tự chủ mà nghĩ tới dáng vẻ Trình Lạc vào ban ngày.

Không biết thế nào, rõ ràng một màn kia không hề khác trước kia lắm, nhưng trong lòng cậu lại không thể quên, cứ như vừa rồi mới xảy ra.

Giờ phút này, tâm trạng trên nét mặt, hay toát ra từ trong mắt Trình Lạc trong ký ức của cậu vẫn còn mới mẻ.

“Ngươi muốn rời khỏi đây không? Rời khỏi hòn đảo này?”

Trong lúc vô tình, giọng của Trình Lạc lại vọng lại bên tai cậu.

Chu Hâm Lãm vô thức đưa mắt nhìn vị trí ban đầu Trình Lạc ẩn núp, chỗ đó trống rỗng, không có gì cả.

Trong đầu cậu chợt thoáng qua một ý nghĩ, lại đi đến một vị trí đống củi khác.

Trong vạc lớn bị vứt bỏ ở phía sau đống củi, cậu thăm dò xem xét.

Quả nhiên cậu nhìn thấy ở bên trong có một cái túi màu đen được cột thật chặt lại.

Cái này chính là san hô dư hương, cậu còn nhớ là bảo dược Trình Lạc liều chết cũng phải bảo vệ.

Nàng đã từng nói, bảo dược này là thứ quan trọng nhất để nàng rời khỏi hòn đảo này.

Chu Hâm Lãm im lặng đưa tay, cầm gói hàng lên, sau đó nhìn chung quanh một chút, cảm thấy quá chói mắt.

Cậu lại mở gói hàng ra, bên trong là một hộp gỗ đen tinh xảo.

Lại mở hộp ra lần nữa, tận cùng bên trong đặt một nhánh san hô màu vàng nâu thoạt nhìn rất giống nhánh cây bình thường.

Chu Hâm Lãm cầm lấy, ước lượng, còn hơi nặng.

Cậu bỏ qua cái túi gói hàng, cầm lấy san hô, cứ như vậy mà nhét vào trong trang phục của mình.

Sau đó quay người.

Hô!

Đột nhiên một đôi mắt to lớn đang trừng trừng nhìn thẳng theo dõi cậu từ phía sau.

Đó là một người mặt quỷ!

Hắn ta cười hì hì, ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm vào Chu Hâm Lãm.

“Vừa rồi ngươi đang tìm cái gì?”

“Tìm thấy một cái hộp, của ta!” Lưng Chu Hâm Lãm có hơi đổ mồ hôi, nhịp tim nhanh chóng tăng lên.

Trong đầu cậu nhanh chóng bắt chước ngữ khí khi những người mặt quỷ còn lại cướp đoạt bảo bối.

“Chuyện này không liên quan tới ngươi.” Chu Hâm Lãm bổ sung một câu.

“Hì hì hì!” Người mặt quỷ không nói gì, quay người chậm rãi rời đi.

Chu Hâm Lãm nhìn bóng lưng hắn ta rời đi, đột nhiên nghĩ đến, hôm nay lại là thời gian Huyết Thần đạo ra ngoài đi săn, chắc là ở trên đảo không có quá nhiều người.

Cậu không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Trên đảo, việc giấu riêng bảo bối không tính là đại sự gì, hoặc nhiều hoặc ít tất cả mọi người đều có chút hàng lậu.

Chỉ cần không phải cá chết lưới rách, sẽ không vạch trần lẫn nhau.

Chương 827: Tìm kiếm (2)

Chỉ là cậu lo lắng về sau người mặt quỷ kia sẽ âm thầm ra tay với cậu.

Với lại, lỡ như cậu bị liên hệ với Trình Lạc trước đó, chỉ cần một chút xíu hoài nghi, cậu cũng có thể sẽ bị giết chết ăn thịt!

Chu Hâm Lãm hiểu rõ Huyết Thần đạo, cũng hiểu rõ người mặt quỷ.

Cho nên cậu hiểu rõ mình gặp nguy hiểm.

“Không thể gửi gắm hy vọng vào việc người khác có động thủ hay không, ta nhất định phải nghĩ biện pháp trước.”

Lúc này cứ như vậy trong lòng của cậu chỉ có một suy nghĩ trong đầu.

Cậu không muốn chết, cậu muốn đi ra ngoài, rời khỏi đây, đi xem đại thế giới trong miệng Trình Lạc, đi xem chỗ khác phồn hoa hơn, tốt đẹp hơn.

Cậu không muốn trở thành đống xương trắng bị vứt bỏ thành đống ở trên đảo.

Cậu đi ra ngoài kho củi, Chu Hâm Lãm tiếp tục như thường ngày, tới phòng bếp chuẩn bị nấu nước nấu cơm.

Nhưng cậu lại nhìn thấy người mặt quỷ vừa rồi.

Hắn ta tựa người bên cạnh cây cột, ánh mắt sâu kín nhìn vào mình.

“Hì hì. Ngươi rất căng thẳng!” Người mặt quỷ thần kinh lên tiếng nói.

Chu Hâm Lãm không để ý đến hắn ta, quay người đi đến phòng bếp.

Cậu nghĩ được một cách, chờ có đội tàu đi qua sẽ đưa tờ giấy ra ngoài.

Mặc dù Huyết Thần đạo trú đóng trên đảo Tuyết Khê, nhưng ngày bình thường, Huyết Thần đạo vẫn ngụy trang mình thành đảo dân, không ra tay với thuyền đổ bộ lên đảo.

Bình thường đối tượng bọn họ ra tay đều là ở một ít hải vực xa xa xung quanh.

Cho nên một khi có thương thuyền đi ngang qua, cũng tới đảo giao dịch một vài thứ.

Đến lúc đó chính là cơ hội của cậu.

*

*

*

Mấy ngày sau.

Ba chiếc thương thuyền xuất hiện xếp theo hình tam giác, chậm rãi kéo ra trên mặt biển ba đường chỉ trắng.

Chim biển xoay quanh kêu to ở phía trên.

Từng nhóm hải ngư lớn quay chung quanh thuyền không ngừng chuyển động tụ tập.

Đội tàu thương thuyền này, mặt ngoài là thương đội, nhưng thực chất mạn thuyền có lắp đặt họng pháo, có thể đổi thành thương thuyền vũ trang trong thời gian ngắn, nghênh kích bất cứ kẻ địch nào đi đến.

Lúc này bên trên boong tàu thuyền dẫn đầu.

Trương Vinh Phương khoác áo choàng màu xanh dương, che lấp bao trùm toàn bộ cơ thể, nhìn ra phía trước xa xa.

Chỗ đó đang có một hải đảo không theo quy tắc đang từ từ phóng đại.

“Chỗ đó chính là đảo Tuyết Khê.” Lâm Hiểu Trì ở bên cạnh giới thiệu nói.

“Đảo dân trên đảo thờ phụng một hải thần gọi là Minh Tử. Bọn họ tự phong là giáo đồ Tuyết Khuê giáo, làm người vui tính hiếu khách, chúng ta có thể trao đổi một chút hàng hóa ở đây.”

“Thuyền đang giảm tốc? Là vì xung quanh đảo Tuyết Khê có không ít đá ngầm sao?” Trương Vinh Phương còn nhớ lời trước đó hắn ta đề cập tới.

“Đúng vậy. Bình thường thuyền lớn không thể tới gần, chỉ có thể điều động thuyền nhỏ đi qua. Thuộc hạ đã an bài, lát nữa thuộc hạ dẫn người đi qua thương lượng, có thể nhờ vào việc treo thưởng mà hỏi thăm bọn họ có phải đã từng gặp thuyền của đội tìm bảo hay không.” Lâm Hiểu Trì trả lời.

“Hửm. Chẳng qua làm đơn thuần như thế, cho dù gặp được hung thủ, người ta không thừa nhận, ngươi sẽ phân biệt thế nào?” Trương Vinh Phương tiếp tục hỏi.

“Trên đảo nhiều người như vậy, vẫn không thể có chuyện tất cả mọi người không muốn nhận treo thưởng. Với lại, chúng ta còn có thể âm thầm phái người lên đảo tuần tra.” Lâm Hiểu Trì trả lời.

Trương Vinh Phương hơi cười một chút, muốn nói chuyện.

Đột nhiên cách đó không xa, một tiếng huýt sáo chói tai bay tới từ xa xa.

Hắn ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên đảo Tuyết Khê đang có một chiếc thuyền cỡ nhỏ nhanh chóng tới gần phía đội tàu.

“Hẳn là thuyền dẫn đường giao dịch vật liệu tới.” Lâm Hiểu Trì giới thiệu nói.

Hắn ta chắp tay thi lễ với Trương Vinh Phương.

“Đạo tử, thuộc hạ đi trước?”

“Ta đi cùng ngươi.” Trương Vinh Phương trả lời.

Chung quy Lâm Hiểu Trì chỉ là một đạo nhân bình thường của Trầm Hương cung, mặc dù hữu dũng hữu mưu, nhưng phương diện suy xét chi tiết còn kém rất xa.

Đã suy nghĩ hơi ngây thơ đối với rất nhiều chuyện.

Hai người tính cả năm người còn lại, cùng lên thuyền nhỏ được chuẩn bị kỹ càng, sau khi vào biển, mấy người chèo tới gần thuyền dẫn đường.

Hai thuyền một trước một sau, rất nhanh trở về đảo Tuyết Khê.

Thuyền nhỏ chìm khá nông, nhưng di chuyển mái chèo thì tốc độ cũng nhanh.

Chỉ chốc lát sau đã vòng qua rải đá ngầm, chậm rãi cập bờ.

Trên bờ cát màu vàng kim sớm đã có không ít đảo dân đến đây chờ đổi đồ.

Trên mặt những đảo dân này có người vẽ các loại thuốc màu, có người ăn mặc xập xệ, có phân cấp giai tầng rõ ràng.

Trong tay bọn họ bưng cái rương, cái hũ, thậm chí còn có đĩa, túi gì đó dùng mấy chiếc lá lớn làm thành.

“Chào mừng chào mừng! Bỉ nhân Tiết Đông Vân, là thương nhân chuyên môn phụ trách trao đổi hàng hóa trên đảo Tuyết Khê.” một nam tử cường tráng vóc người khôi ngô cao lớn, chen khỏi mọi người, đi đến phía trước.

Chương 828: Tìm kiếm (3)

“Tại hạ Lâm Hiểu Trì, gặp qua Tiết huynh, ở chỗ chúng ta có đồ sứ, sứ thanh hoa tốt nhất, còn có đan dược đã được luyện chế, còn có một ít món ăn hoa quả đã chế biến sơ, mấy người muốn cái gì?”

Hắn ta tiến lên thương lượng thảo luận với Tiết Đông Vân.

Trương Vinh Phương thì tại đứng một bên, đầy hứng thú nhìn những đảo dân trên đảo đến đây đổi đồ vật.

Đây còn là lần đầu tiên hắn ra biển, được nhìn thấy thổ dân trên hải đảo.

Phần lớn đảo dân Đảo Tuyết Khê có dáng người nhỏ gầy. Một số nhỏ bôi thuốc màu trên mặt, đều cường tráng.

Làn da những người này ngăm đen, hẳn là thường xuyên phơi ánh nắng.

Trương Vinh Phương lặng yên dùng sức nhìn lại, Ám Quang Thị Giác lập tức tự hiển hiện.

Trong mắt hắn, những đảo dân này đều khí huyết lưu thông, mạch máu mạch lạc tất cả bị triển lộ ra hết.

Một ít chỗ bị trang phục cản trở, có thể thấy mơ hồ.

Chỗ làn da lộ ra, thì rõ ràng một cách khác lạ.

Không bao lâu sau, Lâm Hiểu Trì bên kia đã thương lượng hoàn tất, hai bên bắt đầu trao đổi hàng hóa.

Hàng hóa được từng thuyền từng thuyền nhỏ vận chuyển qua lại hai bên.

Lâm Hiểu Trì cũng hỏi thăm có phải đội tìm bảo từng đi qua nơi đây hay không.

Vẻ mặt đối phương mờ mịt, hoàn toàn không biết đội tìm bảo gì cả. Cho dù đưa ra treo thưởng, cũng vẫn không ai nói chuyện gì.

Trương Vinh Phương quét mắt tới, khí huyết những người này không có phản ứng gì, không giống như nói dối, ngược lại là

khi nghe treo thưởng, khí huyết trên người không tự chủ mà nhảy lên khuếch trương mấy lần, rõ ràng là động lòng.

Hắn khẽ lắc đầu, tiến lên một bước.

“Vị Tiết tiên sinh này, đội tàu của chúng ta phiêu lưu một thời gian trên biển, đã lâu không được nhìn thấy lục địa, không biết có thể để cho chúng ta lên đảo tham quan một chút không?”

“Cái này… đảo Tuyết Khê chúng ta luôn luôn ngăn cách, không thích giao lưu với bên ngoài, chỉ sợ không thuận tiện cho lắm.” Tiết Đông Vân chần chừ một lúc, trả lời.

“Vậy sao? Vậy thôi quên đi.” Trương Vinh Phương vẫn mỉm cười như cũ, không cần nhiều lời nữa.

Từng thuyền vật tư một vận chuyển giao dịch qua lại. Không bao lâu sau, đã kết thúc trao đổi, cuối cùng hai bên ôm nhau, coi như là cáo biệt.

Lâm Hiểu Trì mang theo nhân viên cùng đến đây trở về thuyền nhỏ.

Trương Vinh Phương cũng cùng lên thuyền, một đoàn người mang theo hàng hóa giao dịch, chuẩn bị trở về thuyền lớn.

Trương Vinh Phương đứng ở trên thuyền, xoay người, nhìn về phía Tiết Đông Vân đang vẫy tay tiễn biệt.

Trong rừng dừa nhỏ bên cạnh đó, một bóng người khéo léo đang nấp sau cây dừa, nhìn thuyền rời đi từ xa.

“Bên ấy là gì?” Một cao thủ Thiên Thạch môn hỏi.

“Chắc là trẻ con hóng chuyện.” Lâm Hiểu Trì đưa mắt nhìn: “Đi thôi, đi đảo tiếp theo, ta đã hỏi hòn đảo này, không có ai nghe nói về đội tìm bảo.”

*

*

*

Ở trên đảo.

Chu Hâm Lãm thở phì phò từng ngụm từng ngụm, cậu mới làm xong công việc, nghe thấy có thương thuyền cập bờ, đã vội vàng gấp gáp trộm chạy ra.

Còn mang tới tờ giấy và san hô dư hương kia.

Nhưng mà.

Cậu đứng sau cây dừa, nhìn thuyền nhỏ đã rời khỏi đi xa, trong lòng dần dần lạnh băng.

“Vẫn tới chậm sao?”

Chu Hâm Lãm nắm chặt tờ giấy trong tay.

Chỉ thiếu chút nữa!

Chỉ thiếu chút nữa thôi!

Trong lòng cậu hiếm có mà hiện ra tâm trạng chán nản.

“Chỉ có thể chờ đợi lần sau, nhất định phải trở lại ngay lập tức, lỡ như bị phát hiện thì nguy rồi!”

Cậu xoay người, bước nhanh chạy tới Lam Thần phủ.

Một khi bị người trong phủ phát hiện, bị người mặt quỷ phát hiện, cậu có thể sẽ bị lột da tươi sống ăn hết!

Bộp!

Chưa chạy được hai bước, sau gáy cậu đau xót, cả người bị một cánh tay lớn cứng rắn xách lên.

“A? Thế mà ở đây còn có oắt con nội viện!”

Tiết Đông Vân dùng một tay nắm cổ Chu Hâm Lãm, cười tủm tỉm nâng cậu lên cao, để trước mặt mình.

“Ngươi trộm chạy đến đây, muốn làm gì thế?” Trong hai mắt nheo lại của hắn ta tràn đầy lạnh băng.

Đột nhiên một tiếng vang nhỏ rớt xuống đất.

Chu Hâm Lãm cúi đầu nhìn lại, một tờ giấy vàng nhạt rơi trên mặt đất.

“Đây là gì?” Hắn ta hứng thú ngồi xổm người xuống, giơ một tay nhặt tờ giấy lên.

Loạt xoạt.

Tờ giấy bị mở ra, tất cả trong đó đều là một ít chữ quái dị như gà bới.

“Ta muốn tìm người dạy ta học chữ.” Chu Hâm Lãm giãy dụa phát ra âm thanh.

Sắc mặt cậu đỏ bừng, cơ thể vì thiếu chất mà bắt đầu dần dần hoa mắt.

“Biết chữ?” Tiết Đông Vân cười: “Ngươi làm oắt con tạp vụ, còn muốn học chữ?”

Hắn ta bỏ qua tờ giấy, nhắc Chu Hâm Lãm tới, muốn trở về trên đảo.

“Sao Tiết tiên sinh lại chấp nhặt với một đứa bé thế. Chung quy nỗ lực muốn tiến tới là chuyện tốt.”

Đột nhiên một bóng người xuất hiện ở chỗ rừng dừa không xa, nhìn qua hai người.

Tiết Đông Vân ngẩng đầu nhìn về phía người vừa tới, lông mày nhíu chặt. Là người trên thương thuyền.

Chương 829: Tìm kiếm (4)

“Đây là Khu Khẩu đảo Tuyết Khê ta mua được lúc sớm, không tuân quy củ tự tiện chạy ra khỏi phòng, trừng phạt thế nào nên để chúng ta nói mới tính.”

Hắn ta nheo mắt lại nhìn chằm chằm vào người vừa tới.

Người vừa tới khom lưng, nhặt tờ giấy bị ném lên mở ra nhìn một chút.

“Nhưng ta nghĩ như vậy không thích hợp.”

Người kia ngẩng đầu, lộ ra một khuôn mặt mang mặt nạ màu đen.

“Bằng hữu, ngươi là người của thương thuyền vừa rồi nhỉ? Ta khuyên ngươi vẫn nên nhanh đi về, chớ xen vào việc của người khác.” Tiết Đông Vân đánh giá người này, ngữ khí chậm rãi thay đổi.

“Lời nói tùy tiện trên hòn đảo này cũng có thể xảy ra chuyện.” Hắn ta lè lưỡi, liếm môi.

“Từ vừa nãy ta đã phát hiện, hình như trên người mấy người đang ẩn giấu gì đó.” Mặt nạ đen khẽ nói.

Ánh mắt Tiết Đông Vân âm trầm.

“Bằng hữu, xem ra ngươi thật sự muốn đối nghịch với đảo Tuyết Khê của chúng ta? Đã như vậy.”

Hắn ta tiến lên một bước, đột nhiên hét lớn.

“Người đâu! Bắt hắn lại!”

Trong âm thanh vù vù, từng tên nam tử thoa thuốc màu khắp trên mặt, vây quanh từ bốn phương tám hướng, vây quanh mặt nạ đen.

“Rất nhiều người.” Con mắt mặt nạ đen chuyển động. “Nhưng vô cùng đáng tiếc, côn trùng có nhiều hơn nữa, cũng vẫn là côn trùng.”

Hắn giơ tay lên.

Tách.

Một búng tay.

Trong rừng chung quanh lại hiện ra từng cao thủ Thiên Thạch môn dáng người khôi ngô.

Mấy người mặt quỷ ngụy trang mặt quay người muốn công kích, đã bị từng đôi bàn tay lớn bắt hai tay lại, nhấc lên không trung, không thể động đậy.

Xoẹt!

Trong âm thanh huyết nhục tách rời, cùng với tiếng kêu thảm đau khổ, từng người những người mặt quỷ này bị xé toang hai tay, vứt trên mặt đất.

Sắc mặt Tiết Đông Vân âm trầm, bỏ qua Chu Hâm Lãm, nhấc chân đá vào người mặt nạ đen ầm vang.

Hô!

Rõ ràng thực lực hắn ta vượt xa người mặt quỷ, chỉ là một cái đá nghiêng đá ngang, không khí bị nén xuống, mang theo tiếng vang thét gào.

Đồng thời bỗng bàn chân bắn ra gai độc bén nhọn, hung hăng nhắm chuẩn tới cổ đối phương.

Keng.

Gai độc bị một cái tay lớn bắt lấy chính xác.

Dưới mặt nạ đen, khóe miệng Trương Vinh Phương khẽ nhếch, một tay chợt kéo lại.

Cả người Tiết Đông Vân bị sức mạnh kéo qua, đâm vào lồng ngực Trương Vinh Phương như đạn pháo.

Bộp!

Cái cằm hắn ta đến xương ngực đến thắt lưng, toàn bộ vang lên răng rắc, đứt gãy toàn bộ. Giống như đụng phải một bức tường đồng.

Hắn ta ngửa đầu muốn thổ huyết, bị một ngón tay chặn ở dưới cằm.

Dòng máu phun sang phía đất trống bên phải.

“Ngại quá. Ra tay hơi nặng chút.” Trương Vinh Phương nhìn về phía Chu Hâm Lãm bò dậy bên cạnh.

“Bây giờ, thiếu niên, ngươi đến nói cho ta biết, ngươi tìm tờ giấy này từ đâu ra?”

Ban đầu hắn nhìn đám người này, đã phát hiện một ít không đúng khá nhỏ.

Xem ra bây giờ quả nhiên có vấn đề.

Rõ ràng chữ viết trên tờ giấy kia là mật văn hắn tự thiết kế trong Trầm Hương cung.

Chỉ có người hiểu rõ cách thức giải mã, mới có thể hiểu hàm nghĩa trong đó.

Mà vừa rồi, đoạn văn tự mã hóa này lại do một đứa trẻ con mới mười mấy tuổi mang ra.

Những người khác thì sao?

Người khác của đội tìm bảo đâu?

Hắn cần một đáp án.

Trong lòng Trương Vinh Phương hơi có suy đoán không tốt.

Chu Hâm Lãm ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn Tiết Đông Vân như rác thải đang treo trên tay Trương Vinh Phương.

Nhìn lại người mặt quỷ chung quanh ngã xuống đất không dậy nổi, đau khổ tru lên.

Cậu như rơi vào mộng, đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên cậu nhìn thấy, người bên ngoài lợi hại như thế!

“Không đúng! Mấy người chạy ngay đi! Ở trên đảo còn có Huyết Thần đạo! Bọn họ sẽ không chết! Từng người đều có thân bất tử! Một khi bị phát hiện…“

“Thân bất tử?” Trương Vinh Phương nghe xong, lập tức nheo cặp mắt lại.

Hắn nhìn ngắm chung quanh một vòng.

“Để bọn họ câm miệng.”

Cao thủ Thiên Thạch môn chung quanh nghe vậy, mọi người hạ một quyền tới người mặt quỷ.

Từng cái đầu vỡ ra như dưa hấu, theo tiếng cầu xin tha thứ hoảng sợ, một người mặt quỷ cuối cùng bị đánh bể đầu.

Mấy người Thiên Thạch môn cứ như người không việc gì mà đứng dậy.

“Thế tử, đã giải quyết hết.” Điền Như Ý giữ râu cá trê cười nói.

“Nếu không dứt khoát giết sạch người trên hòn đảo này đi?” Hắn ta bĩu môi, “Xem ra đám người này không giống người tốt, tướng mạo không tốt.”

Trương Vinh Phương không phản bác được, Thiên Thạch môn không hổ là trước kia làm nhiều chuyện xấu.

Trước khi hắn nhập hội, Thiên Thạch môn luôn luôn dựa vào buôn lậu, ám sát, cướp đoạt, các loại hành vi phạm tội mà sống qua ngày.

Quả thực làm chuyện giết người phóng hỏa không nên quá thuần thục.

“Không vội, ta muốn tìm tung tích đội tìm bảo. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.”

Hắn lại nhìn về phía Chu Hâm Lãm lần nữa, lộ ra một nụ cười mỉm tương đối ấm áp.

“Nào, nói cho ta biết, ngươi cầm lấy được tờ giấy này từ nơi nào? Đừng sợ, ta sẽ không đánh đập hại ngươi.”

Chương 830: Tìm kiếm (5)

Chu Hâm Lãm nuốt nước miếng, nhìn Trương Vinh Phương cao tới hai mét ba, trên mặt mang mặt nạ đen, một đôi mắt thâm sâu nỗ lực cố nặn ra vẻ tươi cười nhìn mình.

Đột nhiên cậu cảm thấy. Có phải chuyện mình đồng ý sẽ tiết lộ tin tức ra với Trình Lạc quá qua loa hay không.

Huyết Thần đạo không phải người tốt, thoạt nhìn đám người này trước mặt cũng rất giống người xấu.

*

*

*

Cách xa Thứ Đồng hàng nghìn dặm.

Hoàng thổ khắp nơi, cây cối chết rải rác trên cao nguyên.

Một đoàn xe bò hào hoa phú quý, đang không nhanh không chậm chạy về hướng Thứ Đồng.

Thỉnh thoảng trên quan đạo, thỉnh thoảng có các kỵ sĩ phóng nhanh qua lại, bất giác khi đi ngang qua đoàn xe, họ giảm tốc độ và tránh đường.

Trong số các kỵ sĩ này, có rất nhiều kỵ binh truyền lệnh lui tới của quân bộ triều đình.

Nhưng họ cũng không dám làm phiền đội xe ngựa.

Toàn là bởi vì cờ xí dựng đứng phía trước đoàn xe, rõ ràng là thuộc về chữ Đại Hoan Hỉ Di Lặc thuộc về Chân Phật tự Tây tông.

Cờ vải đáy đỏ viền vàng không ngừng lay động trong gió.

Bên trong đoàn xe, một nam tử trung niên thân hình thon dài, giữ lại chòm râu sơn dương (dê núi) đẹp đẽ, ánh mắt sắc bén như ưng, cưỡi trên lưng ngựa, phóng tầm mắt về phía trước xa xa.

Nam tử khí chất trầm ngưng, khuôn mặt bình tĩnh, thâm trầm như nước, phảng phất như có gặp bất kỳ tình huống nào đều

không có bất kỳ thay đổi trên sắc mặt.

Người này chính là lâu chủ Kim Sí Lầu sau khi truy sát nhân chủng thứ hai Từ Thanh U- Trình Huy.

Theo sau hắn ta là ba Linh Sứ của Kim Sí Lầu, phó lầu chủ thì bị bỏ lại Đại Đô, chịu trách nhiệm ổn định tình hình.

Hắn ta đích thân dẫn dắt đội và đi giám sát đoàn xe đi đến Thứ Đồng.

“Lâu chủ, bây giờ chúng ta cùng với binh của Kim Nguyên thiền sư chia làm hai đường, cộng thêm đại sư Không Vô và đại sư Không Định đã đến Thứ Đồng trước đây, Thứ Đồng bé nhỏ này đã tập hợp nhiều cao thủ mạnh mẽ cùng một lúc. Hơn nữa còn có hai vị tông sư trong danh sách.

Cho dù Đông tông được hồi sinh cũng không phải là một thế lực nhỏ. Tất cả điều này chỉ vì một khu mật tàng thứ ba, đáng sao? Một Linh Sứ không nhịn được nghi ngờ hỏi.

“Đúng đấy, thực ra chỉ có vậy thôi, ta nghĩ không nhất thiết là đủ.” Trình Huy lắc đầu.

“Nếu như các ngươi biết đối tượng của cuộc điều tra đi tới Thứ Đồng này rốt cuộc là ai, nên hiểu rằng liệu mọi người chúng ta có thể đến đó an toàn hay không là một vấn đề khác.”

Hắn ta thở dài.

“Ngươi có biết tại sao chúng ta phải chia quân không? Kim Nguyên Đại Sư là một người kiêu ngạo như vậy, tại sao lại đồng ý biểu hiện nhu nhược như vậy?”

“Tại sao lại thế này?” Linh Sứ cau mày hỏi.

“Đó là bởi vì.” Trình Huy từ xa nhìn về phía trước, “Phía sau người đó, thế lực cũng khổng lồ như nhau. Mấy ngày nay, ngươi có thể nhận được tin tức về việc Kim Nguyên đại sư bên kia xuất phát không?

Mấy Linh Sứ hai mặt nhìn nhau.

“Không có.”

“Thuộc hạ cũng không.”

“Kim Nguyên đại sư hẳn là không đến nỗi quy củ như vậy chứ? Còn gửi thư tín cho chúng ta?”

Cả ba người trên mặt đều là mờ mịt.

Trình Huy nhìn tức giận cũng không có chỗ phát tiết.

“Hắn chắc chắn sẽ không chủ động, nhưng chúng ta có thể chủ động thả người trong đội sang đó?”

Kể từ lần trước Linh Sứ chết sạch, khóa này đều là cao thủ tử tù được thả ra để kịp thời bù đắp chiến lực, đánh giết có thể đánh, nhưng ở phương diện khác, bọn họ thật sự là rối rắm.

“Hiện giờ có rất nhiều xung đột giữa Chân Nhất giáo và Phục tỉnh. Cả hai bên đều cần một số lượng lớn các cao thủ về sức mạnh chiến đấu huy động để đối đầu với nhau. Hai bên có thể giao chiến bất cứ lúc nào”, Trình Huy nói.

“Cho nên về phía chúng ta, hỗ trợ duy nhất có thể huy động chính là cái này. Trên danh nghĩa tổng chỉ huy là Nguyên Kim đại sư, nhưng trên thực tế, Không Vô đại sư mới là mấu chốt của tình huống thực chiến.

Chỉ là lẽ ra Không Vô đại sư đã đến Thứ Đồng từ lâu, nhưng tại sao vẫn chưa có tin tức gì?”

Mấy Linh Sứ lại nhìn nhau, không biết nên trả lời như thế nào.

Trình Huy nhìn thấy điều này và không còn trông chờ vào họ nữa.

Hắn ta đã từng nhìn thấy Không Vô, vài năm trước, hắn ta vừa chuyển đến Tây tông, đi đến cung điện Hải Long dưới lòng đất, bái kiến Hải Long vương đương thời là Không Vô.

Vị kia giống như quái vật cường giả Tây tông, khiến cho hắn ta có ấn tượng vô cùng sâu sắc.

So với đại sư của Tây tông còn lại, Không Vô có thể cầm lái Hải Long nhiều năm, còn không có rắc rối lớn gì, không chỉ dựa mỗi võ lực

“Hy vọng mọi thứ diễn ra tốt đẹp”

Tức!

Trong khi đang suy nghĩ về tình hình đội ngũ của Kim Nguyên đại sư ở phía bên kia, đột nhiên phía trên đội ngũ, một con đại bàng đen nhỏ kêu lên một tiếng dài và sà xuống.

Chương 831: Trên đảo (1)

Một người Kim Sí Lầu vươn tay ra, bắt lấy con đại bàng nhỏ, lấy ống tre từ chân nó, đưa cho Trình Huy.

Trình Huy nhận lấy nó, mở sáp niêm phong, đổ cuộn giấy ra và mở nó ra.

Chỉ nhìn thấy nội dung trên cuộn giấy.

Vẻ mặt hắn ta hơi thay đổi.

"Kim Nguyên đại sư bên kia gặp phải rắc rối!"

*

*

*

Mặt khác.

Cát vàng ở khắp mọi nơi, và ba bóng dáng vạm vỡ đang chạy điên cuồng trên cát, mỗi một bước đạp xuống đều có thể bắn lên không ít cát bụi, lưu lại một cái hố cát cạn.

Họ có thân hình cường tráng, nhưng tốc độ bay thẳng vượt xa sức tưởng tượng của người thường.

Thường chỉ trong nháy mắt đã vượt qua khoảng cách hàng chục mét.

Chỉ đến khi cả ba người vượt qua một ngọn đồi và chuẩn bị xuống dốc từ trên xuống dưới.

Người phía trước đột ngột dừng lại.

Người này thân hình cao lớn, bắp thịt như cương gân thiết cốt, ánh sáng chiếu xuống tựa như kim loại. Trên cổ còn có một chuỗi hạt đá phật châu màu xám trắng.

Là Kim Nguyên đại sư, người đã dẫn dắt mọi người đến Thứ Đồng.

Lúc này, sắc mặt lão ta âm trầm, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía hẻm núi đá vàng chật hẹp trước mặt.

Quan đạo kéo dài từ đây và phải đi qua hẻm núi này để đi tiếp. Nếu không, phải trèo lên những mỏm đá cheo leo này hướng lên, vượt núi băng đèo mới có thể tìm tới quan đạo.

Vì vậy, đây là cách duy nhất để đến Thứ Đồng.

Nhưng vào lúc này, tại lối vào hẻm núi trên con đường duy nhất, có một người đang đứng lặng lẽ.

Người kia mặc y phục đạo nhân màu đen, mái tóc đen được buộc bởi Nguyệt nha hình trăng lưỡi liềm, khuôn mặt lạnh lùng, cầm cán đao trong tay, đứng yên tại chỗ, không biết đã đợi bao lâu ở nơi đây rồi.

“Tình báo sai rồi.” Ánh mắt của người kia rơi vào Kim Nguyên, người dẫn đầu. “Độ khó đã tăng lên quá nhiều.”

Giọng hắn lạnh lùng và bình tĩnh.

“Mọi thứ sẽ luôn có sai sót. Số trời là như thế này. Dù sao thì, ta cũng hết cách rồi, dù sao đây cũng là Tây tông, ta hoàn toàn không thể đoán trước được.” Một giọng nữ bất lực phát ra từ bóng tối của hẻm núi.

“Minh Nguyên thì sao? Ngươi có thể giải quyết sao? Đây là pháp chỉ của chưởng giáo, ngươi không thể trái được.” Nàng cũng nhìn thấy người tới, Kim Nguyên, tông sư Tây tông, hơn xa rất nhiều so với mục tiêu đã đặt ra trước đó.

“Không thể ngăn cản hoàn toàn.” Nam tử bình tĩnh nói.

“Vậy tức là có thể sao?” Nữ tử nói.

“…” Nam tử nhắm mắt lại và im lặng.

Một lúc sau, ba người Kim Nguyên đã đến gần hẻm núi.

Hắn ta từ từ mở mắt.

“Không có lần sau.”

Đột nhiên, nam tử nhẹ nhàng cởi bỏ chiếc nguyệt nha quấn tóc trên đầu.

Răng rắc.

Một mái tóc dài đen tuyền được xõa ra.

Kèm theo đó là ánh sáng bạc nhàn nhạt từ từ sáng lên trong con ngươi của hắn.

*

*

*

Đảo Tuyết Khê.

Trên một con đường mòn trên núi dốc.

Trương Vinh Phương thân thể được bao phủ trong một chiếc áo choàng màu xanh lam, thân hình khôi ngô của hắn thỉnh thoảng bị chiếc áo choàng thổi bay, dính chặt vào người hắn, lộ ra một chút đường nét.

Hắn để tóc dài, búi cao và đeo một chiếc mặt nạ đen. Qua chiếc mặt nạ, đồng tử của hắn nhìn ra thế giới bên ngoài với một niềm hy vọng và hứng thú không thể giải thích được. Dường như có điều gì đó hắn muốn ẩn giấu trên hòn đảo này.

Bên cạnh hắn, những bóng đen xuyên qua khu rừng và lao về phía trên sườn núi.

Trong khu rừng hai bên, xác chết đã lần lượt rơi xuống.

Có người bị gãy cổ, có người lồng ngực sụp đổ có người gần như bị xé làm đôi.

Có đủ loại cái chết thương tâm.

Kèm theo bóng đen chạy nước rút, còn có những tiếng kêu gào thảm thiết không ngừng phát ra từ trong núi.

Xì!

Đột nhiên một mũi tên bay ra từ khu rừng phía trước.

Mũi tên quay trong không khí, phá vỡ luồng không khí, mũi tên sắt đen ở đầu có lớp phủ cực độc màu xanh nhạt mạnh mẽ bắn vào ngực Trương Vinh Phương.

Trương Vinh Phương duỗi hai ngón tay ra, kẹp chính xác mũi tên, với một lực nhẹ, hắn đã bẻ gãy phần thân của mũi tên và ném nó đi.

“Có vẻ như nơi này rất không thân thiện với chuyến thăm của chúng ta.”

Điền Như Ý, người ở phía sau hắn, một tay ôm đứa trẻ Chu Hâm Lãm, với vẻ mặt tán thành.

Nhưng trong lòng không nói nên lời.

Bọn họ một đường tới đây, đốt phá, giết chóc, cướp bóc, không buông tha những thứ có giá trị, dưới tay có hàng trăm xác chết có thể chất thành đống, có thể để người khác hảo hữu đối xử mới là lạ.

Đương nhiên, trên mặt hắn ta vẫn là liên thanh phụ họa, dù sao bất luận cái gì thế tử nói đều đúng, đều là tốt.

“Thế tử, tại sao chúng ta phải trực tiếp động thủ giết người? Vương quốc Uy Ni tuy không mạnh bằng Đại Linh của ta, nhưng nếu gây ra tai nạn ngoại giao sẽ không có kết cục tốt đẹp.” Hắn ta từng là cao thủ của Thiên Thạch môn, vì vậy hắn ta đương nhiên có thể lấy tự do.

Chương 832: Trên đảo (2)

Nhưng hiện tại hắn ta đã gia nhập tông giáo, hắn ta đương nhiên sẽ lo lắng vì lợi ích tài nguyên và tiền bạc hàng tháng phóng đại. Sợ rằng nó sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống hạnh phúc của Thiên Thạch môn bây giờ.

“Không thành vấn đề. Cư dân đảo ở đây thoạt nhìn không phải người tốt. Nếu là người tốt thật sự, sao lại có thể làm chuyện xấu với một đứa trẻ lớn như vậy.”

Trương Vinh Phương thở dài.

“Đang yên đang lành lại muốn đánh muốn giết một đứa trẻ, không phải là điều mà những người tốt thường làm.”

Hắn quay đầu nhìn lại Chu Hâm Lãm.

“Ngươi nhìn hắn xem bị dọa thành cái dạng gì rồi?”

Điền Như Ý liếc nhìn đứa trẻ Chu Hâm Lãm đang run rẩy, và cảm thấy rằng những lời này như nào cũng không tới phiên thế tử nói.

Thằng nhóc này đến cùng là bị ai làm cho sợ hãi như vậy, lẽ nào trong lòng ngài không biết sao?

Hai người một tiểu hài tử nhanh chóng lên núi theo con đường mòn và đến cổng lớn Lam Thần phủ.

Hai bên cổng có bốn xác chết mặt người mặt quỷ nằm dưới đất, đã chết từ lâu.

Một nửa tấm cửa bị xé toạc, nửa còn lại được treo trên đó, trông như sắp rơi ra.

Trong sân không ngừng vang lên những tiếng đánh nhau.

Những cao thủ Bái Thần của Thiên Thạch môn cực kỳ hiệu quả, mỗi người đều mặc trọng giáp, một thân ngạnh công, họ quả thực là những cỗ máy chiến tranh, lao vào hung hãn.

Đứng ở ngoài cửa đều có thể nghe thấy, bên trong thỉnh thoảng truyền đến những chấn động va chạm tiếng la hét.

“Đi thôi. Có vẻ như nó gần như được dọn dẹp sạch sẽ.” Trương Vinh Phương một tay cầm chiếc áo choàng bước vào cửa viện.

Điền Như Ý bước vào cửa với Chu Hâm Lãm.

Trong sân, trên tường, trên mặt đất và trên các cột trụ, chỗ nào cũng có máu.

Xác chết của những mặt người quỷ có thể được nhìn thấy ở khắp mọi nơi, và họ dường như đang thực sự liều mạng chống lại.

Nhưng đáng tiếc là lần này Thiên Thạch môn đến tháp tùng tổng cộng có 15 vị cao thủ, người yếu nhất lại là một vị Ngoại Dược Siêu phẩm. Điền Như Ý mạnh nhất đã là Nội Pháp Viên Mãn.

Điều quan trọng nhất là mười lăm người này đều là những võ giả Bái Thần.

Họ đã đánh mất khả năng trở nên mạnh mẽ hơn và tiến lên phía trước, và giờ ước nguyện duy nhất của họ là tận hưởng cuộc sống và cống hiến cho những người mới của môn phái.

Những người này hầu như luôn luôn theo chủ nghĩa lý tưởng.

Tất cả đều hy vọng được thấy ngày Thánh Môn được thống nhất trong cuộc đời của họ.

Giờ đây, thế tử Trương Ảnh là niềm hy vọng duy nhất của họ.

Cả ba đi qua ngoại viện và tiến vào nội viện.

Tòa nhà khổng lồ duy nhất trên đảo là Lam Thần phủ.

Và cấu trúc tòa nhà của Lam Thần phủ giống với hình dạng của chữ mục.

Từ cửa chính đi vào, phải đi qua hai tầng ngoại viện thì mới có thể vào nội viện cuối cùng.

Lúc này, trong nội viện, xác người mặt quỷ trên mặt đất đã bắt đầu giảm bớt.

Thay vào đó chính là một người mặt quỷ Huyết Thần đạo và cao thủ Thiên Thạch môn đang chém giết.

“Còn ai dám tới đảo tìm phiền phức?”

Ở tiền sảnh của sân trong, một nam tử cường tráng với khuôn mặt quỷ vẽ khắp người, tay cầm hai thanh loan đao dài màu đỏ như máu, hai tay buông thõng, mũi đao lê dấu vết khắp mặt đất, chậm rãi bước ra.

“Thủ lĩnh! Thủ lĩnh!! Thủ lĩnh!!!”

Nhìn thấy nam nhân đi ra, người mặt quỷ cùng đám người Huyết Thần đạo trên mặt lộ ra vẻ cuồng nhiệt kêu to lên.

Bọn họ thần kinh cười to, không sợ chết mà cứng đối cứng cới cao thủ ngạnh công Thiên Thạch môn. Từng tên từng tên Huyết Thần đạo gào thét, thân thể cấp tốc bắt đầu bành trướng, tựa hồ kích phát ra một loại bí pháp nào đó.

Dưới da bọn họ có ngân sắc di động, sức phòng ngự của họ ngay lập tức tăng lên rất nhiều, sức mạnh của họ cũng tăng lên mấy chục phần trăm. Tốc độ xuất thủ cũng đã tăng lên.

Nhưng rõ ràng là sự tỉnh táo của họ đang giảm đi nhanh chóng.

Từng người một, đôi mắt của Huyết Thần đạo đỏ rực, như thể chúng đang phát điên.

Huyết Hải, kẻ cầm đầu Huyết Thần đạo, liếc nhìn những cao thủ Thiên Thạch môn trong chiếc mũ sắt. Hắn ta thè chiếc lưỡi vòng vàng ra và liếm môi dưới.

“Có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn tốt như vậy đến cùng một lúc. Thật là khiến người ta không thể chờ đợi thêm.”

“Dục Huyết Tế Pháp!”

Huyết Hải đạp chân xuống, mặt đất nứt toác, hắn ta hóa thành một cái bóng đỏ, cấp tốc lao tới lão giả Thiên Thạch môn có thực lực mạnh nhất.

Bắn!

Song đao lóe lên, làm bật ra ánh sáng của đao hình chữ X.

Không phải là một, mà là mười ba đạo liên tiếp!

Keng keng keng!

Lão giả Thiên Thạch môn đã chặn bốn tầng ánh đao trước mặt, nhưng cuối cùng cũng bị tầng tầng lớp lớp áp lực đánh chém

đánh cho cửa lớn mở toang.

“Ha ha ha ha!” Song đao của Huyết Hải điên cuồng chém vào người lão giả, chém xuyên qua lớp áo giáp, tạo ra những vết nứt dữ tợn hơn.

Chương 833: Trên đảo (3)

Máu phun ra từ các vết nứt trên áo giáp.

Lão giả bị chém lui hơn mười bước, ngẩng đầu ngã xuống đất, không phát ra tiếng động.

“Đi chết đi!” Huyết Hải duỗi tay ra, nắm lấy mặt của lão giả, bắt đầu nuốt lấy linh tuyến từ vết thương.

Đột nhiên có một bóng tối sau lưng hắn ta.

Một bóng đen vạm vỡ cao hơn hắn ta nửa cái đầu, bóng đen đưa ra gần như hoàn toàn bao phủ hắn ta.

Không chỉ chiều cao, mà cả chiều rộng cơ thể, Huyết Hải giống như một đứa trẻ có thể ôm vào lòng, ẩn nấp bất cứ lúc nào.

Thần sắc hắn ta sững sỡ, xoay người đánh ra một đao.

Phốc.

Thanh đao treo lơ lửng trên không, nhưng cánh tay hắn ta đột nhiên mất sức.

Một tay khác của Huyết Hải trở tay chém tới, nhưng kỳ lạ là tay kia của hắn ta cũng mất sức giữa chừng.

“Cái quái gì vậy?” Vẻ điên cuồng trên mặt Huyết Hải ngừng lại. Hắn ta ngẩng đầu nhìn lên, nhưng tất cả những gì hắn ta thấy là một chiếc mặt nạ đen tối.

Dưới lớp mặt nạ, có một đôi mắt lạnh lùng ngưng trọng, giống như nhìn con côn trùng.

“Giết!!” Huyết Hải ầm ầm điên cuồng hét lên, toàn thân hắn ta cấp tốc phình to ra, hắn không biết võ kỹ gì, căn bản không có cách nào ứng đối với năng lực tiên cơ ngăn địch tương tự tông sư này.

Vậy nên lựa chọn duy nhất của hắn ta lúc này là sử dụng Dục Huyết Tế Pháp, trực tiếp cường chống, hắn ta cũng từng làm như vậy khi đối đầu với những đối thủ khó chơi trước đây.

Dù sao Huyết Thần nhất định sẽ phù hộ bọn họ, nhất định sẽ dẫn bọn họ chiến thắng.

Vì vậy, lần này cũng phải như vậy!

Huyết Hải nâng toàn thân hắn ta lên, gần như đuổi kịp Trương Vinh Phương.

Hắn ta giơ đao lên, vung lên.

Đột nhiên, một mảnh lưới đao màu đỏ chính diện lao về phía Trương Vinh Phương, bao phủ tất cả không gian né tránh của hắn. Cú đánh này, ngay cả Trương Vinh Phương và Điền Như Ý phía sau hắn, sắc mặt cũng hơi động.

Bởi vì chiêu thức này rõ ràng đã vượt qua đỉnh cao của Nội Pháp Siêu Phẩm, sắp bước vào Tam Không.

Và đây thế mà lại là sức mạnh mà một thủ lĩnh trên một hòn đảo đơn thuần có thể bộc phát.

Không thể không nói biển cả bao la, cao thủ như mây, luôn có những bí kíp cao thủ không thể tưởng tượng nổi.

Đang đang đang đang.

Trương Vinh Phương không ngừng ra tay, chặn tất cả các lưỡi đao bằng ngón trỏ của mình, nhưng điều khiến mắt hắn lộ ra chấn động đó chính là, hắn lại cảm cảm thấy hơi đau ở ngón trỏ.

Hắn thế mà lại bị chém tan phòng thủ rồi?

Phải biết rằng lúc này hắn đang mặc áo giáp và đeo găng tay, còn luyện Ưng Trảo công, các loại ngạnh công, một thân tài nghệ cho dù có giao thủ cùng tông sư, cũng có thể sử dụng hai tay nghênh tiếp thế tiến công.

Nhưng bây giờ, hắn thế mà lại cảm thấy đau đớn!

“Huyết Pháp Bách Sát!” Huyết Hải không thể công kích hồi lâu, ánh mắt của hắn ta đột nhiên trở nên huyết quang đại thịnh. Ngay khi lưỡi đao trong tay vừa thu lại, bóng người đột nhiên biến mất tại chỗ.

Vèo vèo vèo vèo.

Trong khoảnh khắc, lấy Trương Vinh Phương làm trung tâm, Huyết Hải điên cuồng hóa thành huyết ảnh, không ngừng lướt qua vị trí của Trương Vinh Phương với tốc độ siêu cao, chém ra một số lượng lớn những nhát đao chém liên tiếp.

Sự bùng phát này là một phiên bản nâng cao của lưới đao vừa rồi.

Xì xì xì!

Một mảnh lưới đao không ngừng rơi vào trên người Trương Vinh Phương. Cú đánh khiến cả người hắn chấn động, không thể chống cự.

Cuối cùng, lưới đao cũng dừng lại.

Huyết Hải thở hổn hển, lè lưỡi, trên mặt nở nụ cười tà mị.

“Giết ngươi! Ăn ngươi!! Ha ha ha ha!”

Hắn ta lại chém đao và định lao về phía trước.

Trong phút chốc, áo choàng trên người Trương Vinh Phương nứt ra và rơi xuống, lộ ra bộ giáp đen cao lớn bên dưới.

“Thật là một chiêu thức giết người cường đại!” Hắn thốt lên. “Ta nghĩ rằng ta đã tránh nó một cách hoàn hảo, nhưng ta vẫn không bảo vệ được chiếc áo choàng”

Hắn tiếc nuối xé chiếc áo choàng xanh của mình ra, đôi mắt rơi xuống Huyết Hải với sắc mặt đã thay đổi.

“Chiêu vừa rồi rất tốt. Có muốn đi theo ta không? Ta rất thưởng thức ngươi.”

Huyết Hải nuốt nước bọc và cảm nhận sự khác biệt.

Hắn ta nhìn xung quanh, đám Huyết Thần đạo còn lại đã ngã xuống quá nửa, còn lại sáu tên đang liều mạng chống cự. Rõ ràng là không thể cứu vãn.

Đảo mắt, lý trí trong lòng Huyết Hải lờ mờ phục hồi.

“Ngươi rất mạnh mẽ. Nếu có thể đáp ứng với ta một vài điều kiện, ta sẽ đồng ý.”

“Họ đã giết chết đội tìm bảo! Họ đã giết chết Lạc tỷ tỷ từ đội tìm bảo! Họ đã ăn tươi nuốt sống nàng!”

Đột nhiên giọng nói của một cậu bé vang lên từ phía sau Trương Vinh Phương.

Đội tìm bảo, Trình Lạc, ăn thịt người?

Ba điểm mấu chốt này khiến ánh mắt Trương Vinh Phương dừng lại, quay đầu nhìn về phía Chu Hâm Lãm nói chuyện.

“Ngươi biết đội tìm bảo?!”

“Ta đã cứu Trình Lạc tỷ tỷ, nàng nói với ta, đây là san hô Dư Hương mà nàng nhờ ta cất giấu! Nàng nói là một đại nhân vật muốn bảo dược, nhất định không thể để bị người phát hiện, vì lẽ đó…” Chu Hâm Lãm dừng một chút.

Chương 834: Trên đảo (4)

“Vì vậy, cho đến khi nàng chết. Nàng đều đã giấu kho báu ở nơi khác!”

“San hô Dư Hương, ngay ở chỗ ta!” Chu Hâm Lãm lấy chiếc san hô dài đến cẳng tay từ trong quần áo mình ra và đưa cho Điền Như Ý bên cạnh.

Nhìn thấy san hô, Điền Như Ý và Trương Vinh Phương đều tin phân nửa. Trong phút chốc, bầu không khí đột nhiên trở nên ảm đạm.

Bầu không khí xung quanh lúc này yên lặng, dường như những người còn lại vẫn đang chiến đấu đột nhiên biến mất.

“…” Ánh mắt Trương Vinh Phương trở nên lạnh lẽo, hắn từ trên người Chu Hâm Lãm chuyển sang trên người Huyết Hải.

“Ngươi nói cho ta biết. Những gì nó nói có phải là sự thật không?”

Khi Huyết Hải nghe đội tìm bảo, hắn ta đã cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Lại nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của nam tử đeo mặt nạ đen, hắn ta giật mình trong lòng, biết là không ổn.

“Ta không biết đội tìm bảo là gì! Chúng ta chỉ là những người dân trên đảo, an phận thủ thường và không làm gì cả!”

“Ngươi đang nói dối!”

Chát!

Thân hình Trương Vinh Phương bành trướng nhanh chóng, một tay ôm lấy đầu hắn ta. Bàn tay kia nhìn như không lớn, nhưng dường như không thể né tránh.

Huyết Hải liên tiếp đón đỡ mấy lần, đao quang chém ra, đều bị bàn tay dễ dàng tách ra. Như thể cắt qua hư không.

Phốc!

Mặt hắn ta bị bàn tay lớn nhấc lên. Nhấc lên trên.

Cả cơ thể hắn ta bị nâng lên không trung và đập xuống đất.

Ầm!

Mặt đất rung chuyển chấn động nổ vang, sụp đổ, rạn nứt, đá vụn bay tứ tung.

“Như Ý, ăn hắn.” Trương Vinh Phương buông tay ra, nhìn Huyết Hải gãy xương bại liệt trong hố sâu, đứng dậy lạnh lùng nói.

“Vâng.” Điền Như Ý bước tới, đưa tay đặt lên cái xác Huyết Hải.

Bỏ qua Huyết Hải không còn sức sống, thân hình Trương Vinh Phương lóe lên, đi đến giữa sảnh. Tiền sảnh đầy xác thịt và máu, trong không khí có mùi hôi thối của thịt biến chất.

Ruồi vo ve, chung quanh bay bò lổm ngổm.

Điều đầu tiên Trương Vinh Phương nhìn thấy là một chuỗi đầu lâu trắng treo trên tường.

“Chết tiệt!” Lòng hắn trở nên nặng trĩu, biết được kết cục của đội tìm bảo, e rằng thật sự là lành ít dữ nhiều.

Tâm trạng vừa rồi tương đối thoải mái lại biến thành tâm trạng ủ rũ.

Hắn dừng lại, men theo chỗ ngoặt ở trong đại sảnh và bước vào.

Đang lẳng lặng bày ra ở chính giữa.

Ở cuối cùng của phần cuối, giữa hai cửa sổ, có một điện thờ cao bằng một người. Trong điện thờ, một bức tượng kim loại to bằng lòng bàn tay màu đồng thau mà Trương Vinh Phương chưa từng thấy trước đây được đặt lặng lẽ ở trung tâm.

Toàn thân bức tượng có màu đỏ như máu, trên mặt có năm con mắt màu trắng, trên đỉnh có ba con và hai con ở dưới, chia thành hai hàng.

Cánh tay vặn vẹo, giống như hai xúc tu, uốn cong và mềm mại. Trên thân mặc một bộ giáp đen viền bạc.

Hai chân ngồi xếp bằng trên một vòng xoáy đen nhánh, trên bắp chân có rất nhiều ký hiệu văn tự phù hiệu nhỏ bé dày đặc giống như con nòng nọc. Ý nghĩa không rõ.

“Đây là một bức tượng thần hoàn chỉnh sao?” Trương Vinh Phương nheo mắt lại, nghĩ đến những bức tượng thần ban đầu hắn ghép lại với nhau.

Bức tượng lúc đó đã nhả ra một sợi bạc, và nó vỡ tan ngay lập tức.

Nhưng cái trước mặt này, rõ ràng là hoàn chỉnh.

Hắn chớp mắt, thanh thuộc tính lặng lẽ xuất hiện.

Mà một lời nhắc nhở mới tự nhiên xuất hiện phía trên bức tượng trước mặt hắn.

[Cảnh báo trực quan: Bức tượng này dường như đang che giấu một bí mật và nguy hiểm không nhỏ. Bạn cần phải lựa chọn cung phụng tế bái nó hoặc phá hủy nó.]

“Một nguy hiểm không nhỏ” Trương Vinh Phương đã lâu không nhìn thấy một cảnh báo trực giác như vậy.

Kể từ khi hắn vào Thứ Đồng, cảnh báo trực giác về việc tìm kiếm mọi thứ đã mất dần.

Bởi vì nó không còn hữu ích nữa.

Nhưng bây giờ, lời nhắc nhở rõ ràng là cảnh báo này khiến Trương Vinh Phương kinh ngạc nhìn bức tượng trước mặt.

Hắn thực sự muốn biết khoảng cách giữa bức tượng còn nguyên vẹn và bức tượng bị vỡ lớn như thế nào.

Đột nhiên, hắn đưa tay ra và đánh một chưởng về phía bức tượng.

Hô!

Lòng bàn tay lơ lửng trên bức tượng và không tiếp tục đánh xuống.

Phải, Trương Vinh Phương do dự.

Hắn không thích chiến đấu với quá nhiều tổn thất. Nó khiến hắn cảm thấy rất bất an.

Nếu chiến đấu mà không có cảm giác an toàn, sẽ không còn vui sướng nữa.

“Nào, chờ một chút, đợi sinh mệnh sau hai trăm, xem thứ này đến cùng là có bí mật gì.”

Cuối cùng hắn cũng liếc nhìn sinh mệnh trên thanh thuộc tính: 195-196.

Nhẹ nhàng nhấc tượng thần lên, hắn bọc nó trong một chiếc áo choàng bị hỏng.

Hầu hết các mục tiêu của hắn đã đạt được trong thời gian này.

San hô Dư Hương chủ yếu tới tay, liền có thể ngay lập tức vào tầng thứ hai Trục Nhật, còn thêm một bức tượng nguyên vẹn vào tay.

Điều này có ý nghĩa to lớn đối với hắn trong việc khám phá hệ thống Bái Thần.

Chương 835: Trên đảo (5)

Tiếp theo, đã đến lúc tìm hiểu điều gì đã xảy ra với đội ngũ tìm bảo.

Và trên hòn đảo này, còn những bí mật nào khác về việc Bái Thần?

…

Trong hẻm núi hoàng thổ.

Đi đến quan đạo của Thứ Đồng.

Từng vết đao này đến vết đao khác sâu như rãnh có thể nhìn thấy khắp nơi, và từng cái từng cái hố sâu phân bố tứ tán vẫn cứ bị dẫm đạp mà ra.

Kim Nguyên thở hổn hển như trâu, hằn học nhìn bóng người mặc đồ đen.

Thân thể của lão ta lúc này dường như thu nhỏ lại, rõ ràng là bị thu nhỏ lại một vòng lớn

Sắc mặt và nước da của lão ta cũng đen hơn rất nhiều, đôi mắt của lão ta thậm chí còn mệt mỏi hơn, không biết trải qua cái gì, mới có thể đạt được trình độ như vậy.

“Đại Đạo giáo các ngươi đây là đang muốn chủ động gây sự đúng không? Nửa đường chặn đánh bần tăng, thật sự cho rằng chúng ta không dám động thủ sao?”

Đó không phải là những gì lão ta nói lúc đầu.

Lão ta là ai? Đường đường là Kim Nguyên tông sư Tây tông khi gặp phải ngăn cản, đương nhiên là xông tới, nghiền nát mọi thứ.

Sau đó lão ta lao đến, hai người xung quanh lão ta cũng không còn.

Lúc lao vào thì sảng khoái, nhưng ngay lúc đó hai người bên cạnh đã bị giết chết.

Hai Linh Lạc bị giết ngay tại chỗ.

Kim Nguyên ngay lập tức tức giận, ra tay với Minh Nguyên.

Sau đó kẻ tám lạng người nửa cân, một mực huyết chiến, đánh một giờ đồng hồ.

“Phụng pháp chỉ của chưởng giáo, Đại Đạo môn chúng ta không gây chuyện, nhưng cũng không sợ có chuyện. Hi vọng Kim Nguyên đại sư đến Thứ Đồng rồi, đừng hồ loạn vu cáo hãm hại. Nếu như có hoài nghi, chúng ta sẽ tự tiến hành kiểm tra nội bộ, xử phạt thế nào, tự có phân trần.”

Minh Nguyên không mở lời, bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nói của nữ tử hồi đáp.

Trong lòng Kim Nguyên ấm ức vô cùng.

Minh Nguyên này lão ta cũng đã từng nghe nói, vốn là một tên ẩn giấu rất sâu bên trong Thiên Bảo cung.

Hai năm gần đây, bắt đầu xuất hiện ở khắp nơi, thay Đại Đạo giáo thanh lý những chuyện vặt vãnh.

Điều quái dị chính là, thực lực của tên Minh Nguyên này lúc mạnh lúc yếu.

Tựa hồ hoàn toàn căn cứ vào đối thủ mà hắn ta đối mặt, lâm thời điều chỉnh.

Điểm ấy vừa rồi lão ta cũng đã nhìn ra.

Tên trước mặt Minh Nguyên không hề bắt mắt chút nào, lại đánh ngang tài ngang sức với lão ta.

“Được, ta nhỡ kỹ. Nếu như Đạo tử của ngươi thật sự làm sai, đến lúc đó, ta e rằng Thiên Bảo cung các ngươi cũng gánh không được!” Kim Nguyên tàn nhẫn nói.

“Vậy thì không cần ngài nhọc lòng.” Giọng nữ bên cạnh Minh Nguyên đáp.

Bản thân lão ta cũng tái mặt, cầm chặt cán đao và trả nó về vỏ.

Kim Nguyên hừ lạnh một tiếng, không dám nói nhảm nữa, nhanh chóng đi qua hẻm núi nhỏ này.

Lần này, Minh Nguyên không ngăn cản lão ta, hắn ta chỉ lặng lẽ đứng đó nhìn lão ta rời đi.

Mục đích của hắn ta đã đạt được.

Cao thủ đi cùng Kim Nguyên đã không còn, Kim Nguyên cũng bị thương nặng, một phần nhỏ linh tuyến của lão ta bị nuốt chửng, sức mạnh của lão ta giảm mạnh trong một khoảng thời gian ngắn.

Đây là giới hạn của những gì hắn ta có thể làm bây giờ.

Tiếp theo, chúng ta chỉ có thể dựa vào chính Đạo tử Trương Ảnh.

*

*

*

Bản thân đảo Tuyết Khê không lớn.

Ngoại trừ Lam Thần phủ trên vách đá trên cùng, những người còn lại đều là những người sống như nô lệ, sống ở lưu vực rừng cây bên dưới.

Những người này là vật dự trữ bị Huyết Thần nuôi giữ ở đây, mỗi khi không thể ra ngoài săn bắn vì lý do thời tiết, chúng sẽ chọn một số cư dân trên đảo làm thịt để bổ sung dinh dưỡng.

Trương Vinh Phương quay một vòng trong ngoài Lam Thần phủ, nhưng không thấy gì hữu ích.

Ngoại trừ tượng thần đó.

Bức tượng thần nhỏ đó, không có bất kỳ vết nứt nào, mạnh hơn rất nhiều so với bức tượng thần mà hắn đã lắp ráp trước đó.

Ngoài ra, cuối cùng họ cũng tìm thấy xác của đội viên đội tìm bảo tên là Trình Lạc.

Cơ thể nàng chỉ còn một nửa, bi thương được treo trong nhà bếp phía sau làm thành thịt khô.

“Nàng chính là Trình Lạc tỷ tỷ.” Chu Hâm Lãm chỉ vào cái xác được cột trên cột gỗ một cách nghiêm túc và bình tĩnh.

Trong mắt không có chút sợ hãi, chỉ có thói quen.

Trương Vinh Phương, Điền Như Ý và những người khác đứng trước cột gỗ, nhìn thi thể phía trên, đều rơi vào trầm mặc.

Cách đây ít lâu, họ cũng nghe nói trên biển có một số thổ dân dã man, không văn minh và thích ăn thịt người.

Vốn dĩ, đây chỉ là một truyền thuyết lâu đời được lưu truyền ở Thứ Đồng, nhưng không ngờ rằng một ví dụ thực sự xuất hiện trước mặt.

Và những thứ đã bị ăn lại là người của mình!

Trương Vinh Phương trong lòng có một nỗi tức giận khó tả.

Hắn phái một ra một hảo thủ tìm bảo, nhưng kết quả tất cả các thành viên của đội tìm bảo đều bị giết, bảo dược suýt chút nữa thất lạc.

Chương 836: Bí mật (1)

Nếu không phải nhờ may mắn, có lẽ Trục Nhật Kim Thiềm công tầng thứ hai của hắn sẽ bị trì hoãn rất lâu.

Thuộc hạ của chính mình bị giết, và họ còn bị tươi sống làm thịt dự trữ, họ chết vì mệnh lệnh của chính mình.

Cảm giác gánh lấy tính mạng trầm nặng, trong chốc lát là lần đầu tiên Trương Vinh Phương cảm thấy.

Mình đã khác với trước đây.

Lời nói và việc làm của hắn bây giờ, mọi quyết định, đều liên quan đến sự an toàn của nhiều người xung quanh hắn.

“Tiếp tục tìm hài cốt của những người còn lại trong đội tìm bảo. Hãy đưa họ về và chôn cất. Việc thu xếp việc tiếp sau cho gia đình họ cũng nên được thực hiện tốt. Mỗi gia đình sẽ được nhận ba lần tiền trợ cấp.”

Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

“Vâng.”

Lâm Hiểu Trì, quản sự thương thuyền bên cạnh, trịnh trọng gật đầu.

“Đạo tử, những người này trên hòn đảo này, xử lý như thế nào? Chúng ta phát hiện ra rằng những người bản địa trên hòn đảo này hoàn toàn không phải là cư dân, mà là nô lệ bị cướp bởi những Huyết Thần đạo và những người mặt quỷ.” Điền Như Ý của Thiên Thạch môn trầm giọng hỏi.

“Các nô lệ ở lại, thuê họ làm lao công, sau đó sẽ thả họ đi sau khi họ quen. Còn Huyết Thần đạo cùng người mặt quỷ…”, Trương Vinh Phương im lặng.

Đây là những kẻ sát nhân thực sự tấn công đội tìm bảo.

“Tất cả đều bị giết thịt.” Hắn thở dài.

“Vâng.” Điền Như Ý giọng cô đọng đáp lại.

Ngoài những bộ phận họ đã giết trong cuộc đột kích, Huyết Thần đạo còn lại ba người chết.

Còn lại hơn tám mươi người mặt quỷ.

Số phận của nhóm người này cũng rơi xuống vực sâu vào lúc này.

Vài người đem thi thể nát bấy của Trình Lạc, bọc lại cẩn thận, sau đó sắp xếp thuyền chở đồ đi.

Trong khi những người lao động và thủy thủ trên tàu buôn đang bận rộn mang theo đồ đạc của họ, Trương Vinh Phương trở lại tàu với bức tượng và một bộ mật pháp tên Dục Huyết Tế Pháp.

Trong khoang thuyền.

Hắn đứng ở cửa sổ kính tròn, nhẹ nhàng thưởng thức tượng thần bí ẩn trong tay.

Từ miệng của những tên Huyết Thần đạo còn sót lại trên đảo, hắn biết được rằng tên của bức tượng thần này được gọi là Huyết Thần.

Là vị thần mà tất cả những Huyết Thần đạo và những người mặt quỷ cùng tôn thờ.

Chỉ là vị thần này, không được quốc gia nào công nhận.

Đây là ở Đại Linh, phàm là những tôn giáo chưa được đăng ký và ghi chép chính thức đều là được gọi là Mật giáo.

Cũng là bất hợp pháp.

Một khi tiến vào Đại Linh, những vị thần như vậy đều là những vị Mật Thần, và họ sẽ bị lực lượng quan chức của Đại Linh tuyệt diệt.

Cũng chính là trên biển cả mênh mông, mới có đất sống cho các vị thần hoang dã như vậy.

Trương Vinh Phương cẩn thận quan sát bức tượng thần.

Chất liệu của tượng thần cũng giống như những mảnh vỡ của tượng thần mà hắn đã tiếp xúc trước đó.

Dường như là cùng một chất liệu.

Toàn bộ bức tượng không có dấu vết của sự gắn ghép, như thể nó được tạo từ một vật liệu duy nhất.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay của pho tượng, bàn tay lành lạnh, mịn màng, không một vết bụi.

Rõ ràng ai đó cẩn thận lau và bảo quản nó theo thời gian.

Sau một hồi xem xét, Trương Vinh Phương không tìm ra bí ẩn của bức tượng.

Thứ này trông giống như một tác phẩm điêu khắc bình thường.

Hắn không thể không đặt đồ đạc của mình xuống và cầm cuốn Dục Huyết Tế Pháp lên.

Trong bộ mật pháp này, võ kỹ không giống võ kỹ, năng lực phá giới hạn không giống năng lực phá giới hạn, trái lại càng giống như một loại…

"Một loại quan tưởng pháp?" Trương Vinh Phương đột nhiên nghĩ đến quan tưởng pháp mà mình đã thấy ở kiếp trước.

Cái gọi là quan tưởng pháp là một phương pháp luyện tập đặc biệt thường được các giáo phái sử dụng để cô đọng tinh thần và tăng cường ý chí.

Hắn cẩn thận xem xét văn tự trên mật quyển, chữ viết tay đã được người phiên dịch trên tàu dịch đầy đủ.

'Huyết thần vĩ đại được sinh ra trong máu, vương tọa được rèn đúc trong Huyết Hải vô biên.'

'Ngài chưởng quản sức sống vô hạn.'

'Ngài chưởng quản sức chịu đựng vô hạn.'

'Hai cánh tay ngài uyển chuyển như dòng máu mềm mại lưu động.'

'Năm con mắt của ngài nhìn về các hướng khác nhau. Điều đó đại diện cho năm giác quan của sinh mệnh.'

'Vòng xoáy dưới chỗ ngồi của ngài thể hiện rằng cuộc sống đến từ điều chưa biết và đi đến điều chưa biết.'

'Khi mọi người thành tâm tôn thờ ngài, những người có tố chất vượt trội có thể sẽ cảm hóa được ý chí tối cao.'

Đằng sau mật cuốn, là một loạt các phương pháp thờ cúng cụ thể, những loại hình sự vật cần thiết.

Đặt cuộn mật xuống, Trương Vinh Phương lại nhìn vào bức tượng Huyết Thần.

“Xem ra nếu không thật sự trở thành người Bái Thần, liền không có cách nào có thể chạm tới cái gọi là Thần Phật?”

Hắn cau mày.

Có thể thấy qua mọi biểu hiện rằng Thần và Phật là nguồn gốc tối cao của vạn vật.

Đông tông khám phá những bí ẩn của các vị Thần Phật, và tìm ra cách để những người bình thường giết những võ giả Bái Thần.

Chương 837: Bí mật (2)

Dường như có ý nghĩa của Linh Đế đằng sau nó.

Kết quả bị diệt.

Ai có thể khiến Linh Đế chủ động từ bỏ Đông tông mà chính mình đã bồi dưỡng nhiều năm?

Ngoài chư Thần và chư Phật, còn có thể là ai nữa?

'Thần Phật. Đến cùng là cái gì?'

Trương Vinh Phương nhìn chằm chằm vào bức tượng, ngay cả với Quang Ám Thị Giác của mình, hắn cũng không thể xuyên thủng lớp da bề ngoài của bức tượng, hắn chỉ có thể nhìn thấy cảnh tượng giống như trước đây.

Con tàu quay trở lại suốt chặng đường dài, thời gian chậm rãi trôi qua.

Sau khi tìm được loại thuốc quý san hô Dư Hương, mục đích lớn của Trương Vinh Phương cũng đã thành công.

Đối với một mục đích lớn khác.

Hắn vẫn không có manh mối.

Sau khi nghiên cứu bức tượng trong một thời gian dài nhưng vẫn không có kết quả, Trương Vinh Phương đã cất nó vào phòng kho báu trên tàu.

Đêm.

Sóng đập vào ván bên ngoài thuyền, thân thuyền lắc lư từng trận.

Trương Vinh Phương yên lặng nằm ngửa trong phòng, nhắm mắt yên tĩnh nghỉ ngơi.

Trong khoang thuyền tối om, chỉ có những ô cửa kính dày tròn soi ra một tia ánh trăng trong veo.

'Trương Vinh Phương'

'Trương Vinh Phương'

Một giọng nói chói tai không ngừng hét lên tên của Trương Vinh Phương.

m thanh không lớn nhưng trong tiếng ồn ào của từng lớp sóng vỗ vào thân tàu rất rõ ràng, lực xuyên thấu gấp mười lần.

Trương Vinh Phương mở mắt ra, cau mày, từ trên giường ngồi dậy.

Hắn lắng nghe một cách cẩn thận.

Nhưng lúc này bên ngoài chỉ có tiếng sóng biển, ngoài ra không có gì khác.

Trương Vinh Phương nhìn trái nhìn phải, nghĩ rằng mình đã nghe nhầm. Chỉ tiếp tục nằm xuống, tiếp tục nghỉ ngơi.

Bên ngoài sóng biển phập phồng, như thể tất cả bình thường.

Chính lúc này, tiếng nói lanh lảnh kia lại lần nữa truyền đến.

‘Trương Vinh Phương’

Giọng nói chói tai đó lại vang lên.

Lần này, hắn nghe rất rõ.

Giọng nói không phải nam không nữ, không phân biệt được giới tính, điều chắc chắn duy nhất là nó sắc lạnh và khó chịu.

“Ai?” Trương Vinh Phương rời khỏi giường và nhìn quanh khoang thuyền, nhưng không tìm thấy gì.

Hắn đến bên cửa sổ và nhìn ra ngoài.

Sóng bên ngoài nhấp nhô, nhưng mọi thứ vẫn bình thường.

Đúng lúc này, giọng nói chói tai lại truyền đến.

‘Đến đây.’

‘Đến đây.’

Lần này, Trương Vinh Phương đã nghe rõ.

Giọng nói đó từ ngoài cửa vọng vào.

Hắn từ từ khoác chiếc áo choàng và bước ra cửa.

Vươn tay và nhẹ nhàng nắm lấy tay nắm cửa.

Cạch.

Cánh cửa mở ra.

Một khuôn mặt đỏ như máu to lớn bằng khung cửa đang chặn cửa.

Có năm mắt trên khuôn mặt người, ba mắt ở trên và hai mắt ở dưới.

Trông giống như bức tượng Huyết Thần mà Trương Vinh Phương mới thu được!

Trong tình cảnh này, dù là Trương Vinh Phương luôn gan lớn, cũng không khỏi sợ hãi lùi lại mấy bước.

"Cái quái gì vậy!" Hắn kinh hãi nhìn khuôn mặt người ngoài cửa.

Khuôn mặt đó dài ba mét, rộng hai mét, da thịt toàn thân đỏ như máu, như thể có vô số máu đang chảy.

Mỗi mắt trong số năm mắt đều được cấu tạo bởi các vòng xoáy đen và huỳnh quang trắng.

Huỳnh quang trắng là tròng trắng của mắt, xoáy đen là con ngươi.

Lúc này, tất cả các con mắt đều nhìn chằm chằm Trương Vinh Phương.

"Máu thịt… Máu thịt…"

"Triều bái ta… Sẽ đạt được… Trường sinh bất tử… Máu thịt cường đại."

"Triều bái ta"

"Cung phụng ta"

Khuôn mặt Huyết Thần biến dạng chen vào trong khoang tàu, không ngừng tiến đến đến gần, đến gần Trương Vinh Phương.

Nó càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Đột nhiên nó há to miệng, nhào về phía Trương Vinh Phương.

Hoo!

Trong bóng tối.

Đột nhiên, Trương Vinh Phương từ trên giường ngồi dậy, toàn thân đổ mồ hôi.

Hắn thở hổn hển từng hơi, quần áo trên người gần như ướt đẫm mồ hôi.

“Xảy ra cái quái gì vậy?” Hắn vội vàng nhìn trái ngó phải quan sát, không có xuất hiện Huyết Thần mặt người, tất cả trong khoang tàu đều như cũ không có biến hóa gì.

Ánh trăng vằng vặc chiếu qua khung cửa sổ tròn, yên tĩnh và thanh bình.

“Là mơ sao?” Trương Vinh Phương hít một hơi thật sâu rồi thở hắt ra.

Từ sau khi luyện võ, hắn đã lâu không nằm mơ.

Nói cách khác, cho dù có nằm mơ, hắn cũng sẽ không nhớ được. Loại giấc ngủ này mới có chất lượng cao nhất.

Nhưng hôm nay, không thể nào giải thích được, hắn lại gặp ác mộng về Huyết Thần.

Trở mình đi giày vào, Trương Vinh Phương cau mày đứng dậy từ trên giường.

“Với sự ổn định khí huyết của mình, vậy mà lại bị ác mộng ảnh hưởng đến tinh khí thần. Điều này không bình thường!”

Hắn nhắm mắt lại, nhớ lại tất cả những gì đã trải qua trong ngày.

Không có gì bất thường cả.

Điều duy nhất hơi khác thường là có lẽ hắn đã lấy đi pho tượng Huyết Thần, đồng thời đọc được mật quyển của Dục Huyết Tế pháp gắn liền với Huyết Thần.

“Nói mới nhớ, tại sao có nhiều giáo phái Phật giáo Đại Linh như vậy, nhưng điều mà mọi người thường nhìn thấy từ trước đến nay luôn là võ giả Bái Thần.

Những truyền thuyết được lưu truyền trong dân gian cũng là những võ giả Bái Thần, nhưng những truyền thuyết về thần phật thì chưa từng có người nào lưu truyền cả?”

Chương 838: Bí mật (3)

Trương Vinh Phương đột nhiên nghĩ đến có chút nghi hoặc.

“Có phải là bọn họ không tồn tại không?”

“Không thể nào, ghi chép trong mật tàng của Đông tông không thể nào giả được. Nếu không thì võ giả Bái Thần sẽ không xuất hiện.”

“Nhưng nếu có thể tồn tại, tại sao chưa có người nào thực sự nhìn thấy bọn họ? Không tìm thấy gì ngoài những pho tượng, bức tranh của bọn họ?”

Từng sự nghi hoặc không ngừng hiện lên trong lòng Trương Vinh Phương.

Hắn nhắm mắt, nhớ lại những cảnh tượng ban ngày.

Đột nhiên, cơ thể hắn run lên.

Trong trí nhớ của hắn, tất cả những phần liên quan đến Huyết Thần đều cực kỳ rõ ràng như một đoạn phim chiếu lại.

Điều này không bình thường!

Khi một người bình thường nhớ về quá khứ thì sẽ không xuất hiện tình huống như vậy.

Trí nhớ xét cho cùng là thứ mơ hồ, dễ bị thay đổi và sai lầm.

Nhưng điều kỳ lạ là trong trí nhớ của Trương Vinh Phương lúc này, chỉ cần những phần liên quan đến Huyết Thần.

Mọi thứ đều vô cùng rõ ràng.

Mà những phần còn lại thì lại là một mảnh mơ hồ.

Thậm chí, hắn có thể mô tả mỗi một đường nét của tượng thần Huyết Thần, mỗi một chi tiết biểu tượng trên thân thể nó.

Mở mắt ra, Trương Vinh Phương rõ ràng cảm thấy có gì đó không ổn.

Tốc độ khí huyết trong thân thể hắn bất tri bất giác vận chuyển nhanh hơn.

Cơ bắp cũng bắt đầu săn chắc một cách tự nhiên.

Như thể gặp phải mối đe dọa nào đó không rõ.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Hắn hít một hơi thật sâu, lại lần nữa nhắm mắt lại.

Nhưng chỉ cần nhắm mắt lại, trước mặt hắn lại xuất hiện pho tượng Huyết Thần cực kỳ rõ ràng.

Lần này, pho tượng bị treo ngay chính giữa đôi mắt đang nhắm nghiền của hắn.

Xung quanh là bóng tối, chỉ có nó là cái duy nhất, nằm ở giữa, bất động. Như thể nó thực sự chỉ là một pho tượng.

Trương Vinh Phương cố gắng không nghĩ về nó nữa, nhưng không hề thành công.

Tượng thần dường như đã bén rễ, cứ thế treo lơ lửng trước mắt hắn.

Chỉ cần hắn nhắm mắt lại, nó sẽ không ngừng xuất hiện trước mặt.

“Cái thứ đồ quái gì vậy trời!” Trương Vinh Phương mở thanh thuộc tính ra.

Quả nhiên, trực giác cảnh cáo đã và đang không ngừng nhấp nháy.

“Cảnh báo trực giác: Bạn đã bị một loại ý thức nào đó tấn công, ý thức của bạn bắt đầu suy giảm từ từ.”

“Cảnh báo trực giác: Một loại tồn tại kỳ lạ nào đó trong tiềm thức bắt đầu chiếm lấy tâm trí bạn. Nếu bạn không muốn hoàn toàn bị chiếm đóng, bạn nên tiến hành tu hành văn công ngay lập tức. Trong tu hành, bạn có thể cảm nhận được thần linh giáo phái của bạn có thể bảo vệ bạn khỏi bị tổn hại.”

Không cần phải nói, thấy đây gần như là một lời nhắc nhở thẳng thắn.

Trương Vinh Phương lập tức khoanh chân ngồi xếp bằng trên giường, Thái Thượng Minh Hư công đã lâu không tu hành, lại bắt đầu lưu chuyển.

Khí huyết toàn thân dần dần trở lại bình tĩnh theo sự điều chỉnh của văn công.

Thái Thượng Minh Hư công chú ý đến thần ý giống như một ngọn đèn, chiếu sáng máu thịt, tứ chi và các cơ quan nội tạng của toàn thân.

Cái gọi là Minh Hư là lấy ý chí thần thánh chiếu sáng hư vô vô định.

Hư vô ở đây là không biết, tự nhiên cũng bao gồm những hư vô và ẩn số khác nhau trong cơ thể của chính mình.

Lúc này, hắn đã đạt đến tuyệt học văn công Nguyên Anh hậu kỳ, một khi bắt đầu vận chuyển, pho tượng Huyết Thần trong tâm trí Trương Vinh Phương này dần dần mơ hồ phai nhạt.

Cảnh báo trực giác liên tục nhấp nháy trên thanh thuộc tính của hắn cũng bắt đầu dần dần chậm lại.

Không lâu sau, Trương Vinh Phương đã hoàn toàn nhập định và cảnh báo trực giác không còn nhắc nhở nữa.

Hơn một canh giờ sau.

Trương Vinh Phương mới phục hồi tinh thần lại, tỉnh dậy sau khi nhập định.

Lúc này sắc trời bên ngoài dần dần chuyển sang trắng xám, đã gần sáng sớm.

"Tà môn!"

Hắn lại thật sự đổ mồ hôi, chỉ nhìn tượng thần và mật quyển thì đã xảy ra loại tình huống quái dị này.

"Có vẻ như tượng thần hoàn chỉnh, ngay cả khi không làm lễ với nó, cũng có thể gây ra mối đe dọa nguy hiểm không nhỏ cho người bình thường."

Trương Vinh Phương nhanh chóng đứng dậy, bước ra khỏi phòng.

Trên boong tàu bên ngoài, không ít thủy thủ đã bắt đầu tắm rửa, đổ nước bẩn đã qua sử dụng xuống biển.

Họ rửa bằng nước biển đã lọc, sau đó lần cuối cùng nhúng khăn bông với nước ngọt, lau lại lần nữa.

Điều này không chỉ giúp tiết kiệm nước ngọt mà còn giúp làm sạch cơ thể, tránh các thứ quá bẩn dính trên người.

Điền Như Ý đã dậy, đang chỉ huy một đám người hướng về phía tại Thiên Thạch môn.

Nhìn thấy Trương Vinh Phương đi ra, hắn ta xoay người, vội vàng chạy chậm đến.

“Thế tử? Ngài đã dậy rồi ạ?” Hắn ta nở nụ cười.

“Ừ, đêm qua không sao chứ? Có gặp ác mộng sau khi nhìn thấy pho tượng Huyết Thần kia không?” Trương Vinh Phương nghiêm túc hỏi.

“Ác mộng? Không có á!” Điền Như Ý tưởng rằng Trương Vinh Phương đang nói đùa, tùy ý cười nói.

Chương 839: Bí mật (4)

“Nói thật, pho tượng Huyết Thần kia không cùng đẳng cấp với Nguyệt Thần mà Thiên Thạch môn cung phụng.”

Đang nói chuyện, hắn ta đột nhiên cảm thấy vẻ mặt của Trương Vinh Phương có chút không đúng.

“Thể tử, có vẻ như ngài đang cảm thấy hơi mệt mỏi, tâm trạng có chút không tốt, có phải không nghỉ ngơi tốt không?”

“Có chút.” Trương Vinh Phương gật đầu. “Cho ta hỏi, khi các ngươi Bái Thần, hóa thành Linh Lạc thì có nhìn thấy tượng thần không? Tượng thần Nguyệt Thần mà Thiên Thạch môn tôn thờ có dáng vẻ là gì? Có thể cho ta biết được không?”

“Chuyện này có gì mà không thể nói chứ.” Điền Như ý mỉm cười, nói: “Nguyệt Thần xinh đẹp thánh khiết, là một hình tượng nữ tử xinh đẹp nghìn tay. Nàng thương xót thế nhân, mỗi một cánh tay trong bóng tối sẽ nâng đỡ một tia sáng mờ ảo cho nhân gian.

Giống như chúng ta gọi ánh trăng là một trong một ngàn bàn tay mà Nguyệt Thần đang an ủi thế nhân, thương xót thế nhân.”

Trương Vinh Phương cau mày nhìn những người còn lại trên boong tàu.

Từ Thiên Thạch môn đến các binh lính thủy thủ bình thường, không ai trong số họ trông có vẻ bất thường cả.

“Vậy các ngươi có biện pháp xử lý nào với pho tượng Huyết Thần kia không?” Hắn tiếp tục hỏi.

“Chỉ là dã thần của một hoang giáo mà thôi, có thể đem đến Nguyệt Thần điện ở tổng môn của chúng ta, chẳng mấy chốc là có thể giải quyết tiêu diệt thôi.” Điền Như Ý dễ dàng đáp lại.

“Loại vật tốt này, sau khi Nguyệt Thần đạt được, chắc chắn sẽ ban thưởng. Nhưng mà ta đã nhìn thấy pho tượng Huyết Thần kia, rất có thể không phải tượng thần trung tâm duy nhất, cho nên có lẽ khen thưởng sẽ không nhiều lắm.”

“Khen thưởng? Nguyệt Thần khen thưởng như thế nào? Các ngươi có thể nói chuyện sao?” Trương Vinh Phương cả kinh, nhưng vẫn ung dung như trước hỏi.

“Ta cũng không biết nữa, ngủ một giấc, sau đó tỉnh lại là có thể kéo dài tuổi thọ.” Điền Như Ý đáp.

Trương Vinh Phương cau mày. Nghĩ đến câu nói được nhắc nhở trong cảnh báo trực giác.

Tồn tại trong tiềm thức!

Nếu những vị thần, vị phật này thực sự tồn tại trong tiềm thức của con người thì mọi thứ đều có thể có ý nghĩa.

Bọn họ không bao giờ xuất hiện trước mặt mọi người bởi vì bọn họ tồn tại trong tiềm thức.

Đè xuống những suy nghĩ trong lòng.

Trương Vinh Phương suy nghĩ giây lát, nhưng vẫn không có ý định giao pho tượng Huyết Thần ra.

Đây là lần đầu tiên hắn có được một pho tượng thần phật còn nguyên vẹn.

Những thứ có thể mua bên ngoài đều là mảnh vỡ của tượng thần, mà một pho tượng thần phật hoàn chỉnh sẽ giúp hắn nghiên cứu sâu hơn về bí mật của những hệ thống thần phật và võ giả Bái Thần rõ ràng không bình thường này.

Tàu chậm rãi trở về, trở về thuận gió, tốc độ nhanh hơn nhiều so với lúc cần dùng sức người để tăng tốc năm ngoái.

Chỉ mất hai ngày. Tàu buôn đã quay trở lại cảng Thứ Đồng.

Sau khi Trương Vinh Phương thu xếp ổn thoả cho Chu Hâm Lãm, rồi mang theo san hô dư hương, bắt đầu luyện chế đan dược.

Tầng thứ hai giai đoạn Trục Nhật của Kim Thiềm Công, hắn đã mong chờ từ rất lâu rồi…

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, những bí mật về nhân chủng, những bí mật về mật tàng càng ngày càng được phơi bày.

Hắn tự mình cảm thấy thời gian của mình không còn nhiều nữa.

Sau này, nếu vẫn muốn sống một cuộc sống thanh thản tu hành như hiện tại, có thể sẽ một đi không trở lại nữa.

*

Trầm Hương Cung.

Trương Vinh Phương lặng lẽ nhìn chăm chú ngọn lửa đang cháy hừng hực của lò luyện đan.

Phía trên ngọn lửa, một chiếc nồi sắt lớn đang không ngừng khuấy một chất lỏng màu đen đặc như bùn.

“Thêm nước 30 vạch. Thêm dầu 10 vạch.”

Hắn lên tiếng dặn dò.

Ngay lập tức, hai đạo đồng cao 1 mét 9, nặng một trăm mười cân, tay cầm chai nước và can dầu bước đến, rót theo tỉ lệ chuẩn.

Trương Vinh Phương tự mình cầm cái xẻng lớn, tiến lên khuấy hết lần này đến lần khác.

Một lúc sau, hắn lại lên tiếng.

“Có thể cho vị thuốc chính vào được rồi. Dùng cái muỗng thứ năm bỏ vào ba thìa. Cẩn thận đừng lãng phí bột phấn!”

“Vâng.” Đạo đồng thứ ba tiến lên một bước, cẩn thận dùng muỗng múc ra ba thìa san hô dư hương bị xay thành bột phấn, đổ vào trong vạc.

Xèo.

Đột nhiên một ngọn lửa bùng cháy dữ dội phía trên nồi lớn.

Mấy đạo đồng nhao nhao kinh ngạc, hét ầm lên, vứt đồ xuống muốn chạy trốn.

“Đậy nắp lại!” Trương Vinh Phương lớn tiếng quát lên.

Trương Chân Hải ở bên cạnh lập tức nhanh chóng ra tay, lấy nắp nồi đậy lên cái nồi to ở phía trên lò luyện đan.

Ngọn lửa nhanh chóng vụt tắt.

Trương Vinh Phương thở phào nhẹ nhõm. Tiếp tục chỉ huy.

Đột nhiên ánh mắt hắn nhảy lên.

Ở thanh thuộc tính trước mặt, vừa rồi lại xuất hiện một điểm thuộc tính mới.

Mà điểm này, đúng lúc là điểm cuối cùng để hắn đạt được 200 điểm.

Lúc này, trị số sinh mệnh cuối cùng của hắn đang là 199.

…

Tháng 9.

Một khách điếm Trọng Phùng ở ngoại thành ngoại ô Thứ Đồng đã nghênh đón một nhóm khách đặc biệt.

Chương 840: Thiên phú (1)

Nhóm khách này đều quấn sa y chắn gió màu trắng, bất luận nam nữ, đều che lại tướng mạo, mặt mũi của mình.

Người dẫn đầu mở miệng nói theo khẩu âm giọng phương Tây sứt sẹo, có vẻ là ngôn ngữ của Pháp Lan.

Sau khi nhanh chóng nhận phòng trọ, nhóm khách này bắt đầu cử người đi khắp nơi để hỏi han về việc liên quan đến thủ giáo, đội tàu và trốn thuế.

Thực ra có rất nhiều người như vậy ở Thứ Đồng.

Xét từ vẻ bề ngoài, họ đều là những nhân sĩ tông giáo, theo luật của Đại Linh, nhiều nhân sĩ tông giáo có đặc quyền được miễn một số chế độ thuế.

Những đặc quyền này có được tùy theo thế lực và ảnh hưởng của giáo phái mà họ thuộc về.

Trong số đó, người có lợi nhiều nhất đương nhiên là Phật Môn.

Tiếp theo là Đạo Môn.

Nhưng, sau khi những người mặc áo bào trắng vào ở khách điếm, một đội ngũ người ngựa bình thường theo sát phía sau họ đã đi theo vào trong thành.

Bởi vì bọn họ đều bị đội ngũ mặc lụa trắng phía trước thu hút sự chú ý, vì vậy bản thân sẽ cực kỳ khiêm tốn, không có gì nổi bật.

Sau khi đội xe vào thành, nhận phòng tại một khách điếm nhỏ đối diện với khách điếm Trọng Phùng.

“Lâu chủ, tất cả nhân thủ đều đã đến đúng chỗ rồi. Tiếp theo, chúng ta nên điều tra như thế nào?”

Trong một phòng của khách trong khách điếm.

Trình Huy và Linh Sứ của Kim Sí lầu vùng phụ cận được triệu tập đến, thì thầm hỏi ý kiến tình hình bản địa của Thứ Đồng.

Trước khi đến, hắn ta không ngờ rằng tình hình ở đây lại tồi tệ như vậy.

Toàn bộ cứ điểm phân bộ của Kim Sí lầu ở đây về cơ bản đã bị xóa sổ sạch sẽ, không để lại dấu vết.

Nói cách khác, vào lúc này, Kim Sí lầu ở Thứ Đồng hoàn toàn thành người mù.

Trình Huy nhíu chặt lông mày.

Hắn ta rất ít khi gặp phải những tình huống khó giải quyết như vậy.

“Có thể tra ra kẻ nào đã ra tay không?” Hắn ta trầm giọng hỏi.

“Có người nói là Mật giáo. Những gì nha môn quan phủ tuyên bố thông cáo cũng đề cập như thế.” Linh Sứ thành thật trả lời.

“Thông cáo của quan phủ mà có thể tin được à? Chỉ sợ quan phủ Đại Linh đã bị thâm nhập nát bét từ lâu.” Trong mắt Trình Huy lóe lên bất mãn.

“Lâu chủ, ngài có chỗ không biết, người có thực lực mạnh nhất ở Thứ Đồng lúc này là Trương thủ giáo Trương đại nhân của Trầm Hương Cung. Rất nhiều đội tàu đều nghe theo lời của vị Trương thủ giáo ấy. Quan phủ và phủ đốc đều cho hắn mặt mũi, hợp tác cực kỳ ăn ý.” Linh Sứ kia không còn lựa chọn nào khác ngoài việc trả lời.

“Trầm Hương Cung” Sắc mặt Trình Huy trở nên âm trầm.

Hắn ta đuổi theo nhân chủng suốt chặng đường, đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy.

Phân bộ của Kim Sí lầu ở Thứ Đồng đã biến mất, nhưng bởi vì không có bằng chứng, không có cách nào biết được ai đã ra tay.

“Phía sau Trầm Hương Cung là Đại Đạo Giáo, hiện tại Chân Nhất giáo và Tây tông đang giằng co với nhau, không ai muốn trêu chọc Đại Đạo Giáo tham gia chiến đoàn.

Vì vậy, chúng ta không thể trực tiếp ra tay được, tuyệt đối không động vị Đạo tử ấy. Trước tiên, chúng ta phải bí mật thu thập chứng cứ để chứng minh hắn thực sự có vấn đề.”

Trình Huy cảm thấy khá uất ức, lúc trước khi hắn điều tra những ứng cử viên khác trong danh sách đều đã được lệnh, những tên trong danh sách nếu không bó tay chịu trói, sẽ bị truy nã bằng mọi cách, không ai dám ngăn cản.

Nhưng bây giờ, khi đến Thứ Đồng, rõ ràng cất bước liên tục khó khăn, hai mắt tối thui.

“Lâu chủ à, chúng ta phải như thế nào để âm thầm đưa tin đến Không Định đại sư?” Vị Linh Sứ kia đau khổ hỏi.

“Nói với Không Định đại sư chúng ta đã có được tình báo, Nghịch giáo và mật tàng nhân chủng có thể có mối liên hệ tương quan. Xin hắn ta trực tiếp ra tay tiêu diệt tàng đảng Nghịch giáo.” Trình Huy trầm giọng nói.

Hắn ta biết rõ chính mình không biết gì cả. Trong tay cũng không có bất cứ thông tin nào.

Nhưng điều đó không quan trọng, Không Định đại sư, Không Vô đại nhân và Kim Nguyên thiền sư, ba vị Tông Sư đang ở đây có thể quét ngang một Thứ Đồng nho nhỏ.

Trực tiếp quét sạch sẽ tất cả các thế lực có khả năng liên quan một trận, là có thể tìm ra manh mối.

Vẻ mặt Trình Huy bình tĩnh, nói tiếp: “Nói với Không Định đại sư, Trương Vân Khải, thủ lĩnh của Nghịch giáo vốn là dư nghiệt của Đông tông, rất có thể sẽ biết được một số thông tin về nhân chủng. Kính xin bắt người này trước.”

“Vâng!” Linh Sứ nhanh chóng lùi lại, rời khỏi phòng.

Phòng khách trở lại yên tĩnh.

Trình Huy vẫn ăn mặc như một thương nhân đội buôn nước ngoài, vóc người cũng được cải trang thành một người khá giàu có và hơi mập.

Lúc này, mặc dù hắn ta đã sắp xếp người đi thông báo cho Không Định, nhưng hắn ta biết rất rõ rất khó để phía bên Không Định tìm thấy Trương Vân Khải.

Chương 841: Thiên phú (2)

Bởi vì từ lâu, Nghịch giáo đột nhiên tiêu giảm thanh thế, sau khi chuyển sang hoạt động bí mật, Trương Vân Khải cũng không còn xuất hiện như trước.

Và khoảng thời gian này trùng hợp với khoảng thời gian Trương Ảnh, Đạo tử của Đại Đạo Giáo, đến Thứ Đồng.

Vả lại hai bên đều có ngọn nguồn, trộn lẫn vào nhau là chuyện bình thường.

"Người đâu?" Hắn ta lại lên tiếng.

"Ông chủ, đến đây!" Một cao thủ của Kim Sí lầu lập tức đẩy cửa bước vào.

"Đi thông báo với Đồng Tí đại sư, ngụy trang thân phận, tìm lý do bắt một vài quản sự Trầm Hương Cung, thẩm vấn tình huống.

Sau đó mời Phong Ma đại sư phụ đi tìm hai Linh Lạc của Tuyết Hồng các bảo vệ Trương Ảnh, hỏi một chút về tình hình của Trương Ảnh trong khoảng thời gian này.

Cuối cùng, các ngươi đến gặp các thành viên bang phái bản địa quanh năm trà trộn trên bến tàu, hỏi xem thử lúc trước có nhiều thuyền chở nữ tử rời đi không, làm rõ xem những con thuyền này đã rời đi đâu?

Loại thuyền này đặc thù rất rõ ràng, rất khó có thể quên. Chi thêm ít tiền, một kẻ không nói thì nhiều kẻ, chỉ cần nắm đủ tiền sẽ có người nói thôi."

"Rõ!"

Trình Huy luôn quản lý nhiều hướng trong công việc của mình.

Vọng Hải tự giam giữ không ít mỹ nữ nước ngoài, tất cả đều là hàng cống phẩm tốt chuẩn bị được vận chuyển vào đô thành.

Bỗng chốc bỗng biến mất, hàng tốt như vậy đương nhiên phải có chỗ để đi.

Chỉ cần tìm được nơi này.

Chuỗi sự sắp xếp này đã tính đến hầu hết mọi thứ có thể được xem xét.

Về việc liệu có đắc tội với Trương Ảnh, Đạo tử Đại Đạo Giáo hay không, hắn ta không quan tâm.

Hắn ta không trực tiếp ra tay với Trương Ảnh, dưới sức mạnh áp đảo của ba vị Tông Sư Tây tông này đã đạt đến một trình độ nào đó rồi.

Không dám động đám người Đạo tử bọn họ, nhưng những người còn lại thì không có điều kiện bảo vệ này.

*

*

*

"Điểm cuối cùng. Cuối cùng cũng đến rồi." Trương Vinh Phương kiên nhẫn tiếp tục luyện chế xong đan dược.

Đan dược của tầng thứ hai Trục Nhật, khó khăn lắm mới tìm được vị thuốc chính, hiện tại rốt cục có thể chính thức uống thuốc đột phá rồi.

Chỉ là việc điểm thuộc tính đột ngột viên mãn, khiến trong lòng Trương Vinh Phương do dự.

Hắn muốn lập tức thêm vào để xem mình có thể nhận được thiên phú gì sau khi được 200 điểm sinh mệnh.

Mạnh mẽ đè nén dục vọng trong lòng, Trương Vinh Phương làm theo từng bước, từng chút một lấy ra những viên đan dược thành phẩm, cất vào trong một lọ sứ nhỏ đã được nung vô trùng.

Lấy bút viết mấy chữ trên bình sứ, tổng cộng có năm bình sứ, luyện chế ra mười lăm viên đan dược.

Mỗi bình ba viên.

Mỗi cái có kích thước bằng một nhãn cầu.

Những đan dược này, nếu người khác muốn sử dụng để tập luyện Kim Thiềm Công thì còn lâu mới đủ.

Gấp mười lần như vậy mới có thể miễn cưỡng đủ dùng.

Nhưng Trương Vinh Phương chỉ cần dùng một lần, sau đó có thể dùng điểm thuộc tính để tăng lên.

Còn thiếu đan độc.

Không cần phải đợi cho đến khi dược độc mất đi mới có thể tiếp tục uống.

Những người tu luyện Kim Thiềm Công cách đây rất lâu, theo Điền Như Ý của Thiên Thạch môn từng nói, cần phải sử dụng một phương pháp đặc biệt để rèn luyện thân thể, tốt nhất còn phải uống một số phương thuốc để loại bỏ dược độc.

Nếu không, không ai có thể luyện đến được giai đoạn Trục Nhật này.

Trương Vinh Phương nhìn viên đan dược đã hoàn thành cuối cùng, nhưng vẫn không lập tức dùng ngay.

Hắn đứng dậy, rời khỏi đan phòng, đi dọc theo con đường rợp bóng cây ở Trầm Hương Cung, đi về phía tĩnh thất, nơi chính mình thường tĩnh tọa tu hành.

Hắn dự định thêm điểm trong tĩnh thất, bước vào 200 điểm sinh mệnh.

Mà nếu hắn uống đan dược, đầu tiên, bây giờ điểm thuộc tính của hắn không đủ, tiếp theo, sau khi hắn uống thuốc, trị số sinh mệnh của hắn còn có thể giảm xuống.

Lần sau nếu muốn tiếp cận 200 điểm, sẽ phải chờ một khoảng thời gian nữa.

Do đó, con không bằng bây giờ vượt giới, thử trước một chút.

Đi đến cửa tĩnh thất.

Đột nhiên một bóng người xuất hiện trong bóng râm bên phải, quỳ một chân trên mặt đất.

“Đạo tử, có người đang âm thầm hỏi về thông tin cá nhân của ngài ở bến tàu và cả những thông tin của những nữ tử đã được đưa ra khỏi Vọng Hải tự lúc trước.”

Bóng người là hảo thủ của Nghịch giáo được Trương Vinh Phương sắp xếp ở Trầm Hương Cung để tiện liên lạc.

Dù sao Trương Chân Hải cũng là một thiên tài trẻ tuổi thực sự, tuổi còn trẻ mà đã là cao thủ Siêu Phẩm, tương lai là vô hạn.

Sau khi nhận được rất nhiều tài nguyên do Trương Vinh Phương cung cấp trong ngày thường, bây giờ tu vi lại càng được nâng cao thêm một bước nữa.

Bây giờ Trương Chân Hải đã sắp Ngoại Dược Viên Mãn rồi.

Vì vậy, vào ngày thường, đặc biệt sắp xếp người phụ trách liên lạc, cũng để cho Trương Chân Hải rảnh tay có nhiều thời gian tự mình luyện võ tu hành và uống thuốc.

Chương 842: Thiên phú (3)

“Có biết là ai không?” Trương Vinh Phương cau mày hỏi.

“Nhìn cách ăn mặc và văn điệp lộ dẫn, hình như là cải trang thành một đội buôn người Đại Linh. Trong đó, có cả người Man và người Bắc, thậm chí có hai người trong số họ có đầu trọc.” Người nọ thấp giọng đáp.

“Đầu trọc.” Trương Vinh Phương cân nhắc, ngay lập tức nghĩ đến Tây tông.

“Tiếp tục quan sát, đừng bứt dây động rừng.” Hắn thấp giọng phân phó.

“Vâng.” Người nọ đứng dậy, nhanh chóng rời đi.

Thoạt nhìn người này chỉ là một đạo nhân hạ cấp bình thường trong Trầm Hương Cung, nhưng nếu không có người nhắc nhở, sẽ không ai biết người này là một phần tử Nghịch giáo ẩn thân trong Đạo Cung.

Nhìn theo đối phương rời đi, Trương Vinh Phương đứng trước cửa tĩnh thất, khẽ thở hắt ra một hơi dài.

Cuối cùng Tây tông cũng đã đến rồi.

Sau khi giết Không Tướng, giết Tuệ Giác và tiêu diệt toàn bộ ngôi Vọng Hải tự, hắn biết rằng sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ bị người của Tây tông tìm đến tiếp theo.

Bây giờ ngày đó cuối cùng đã đến.

“Chỉ mong rằng mọi thứ có thể đơn giản và suôn sẻ như Tả thúc đã nói.”

Hắn dừng bước chân lại giây lát, cuối cùng, vẫn đưa tay ra, đẩy cánh cửa phòng tĩnh thất.

Bước vào, trở tay đóng cửa phòng lại.

Hắn bước đến tấm bồ đoàn duy nhất, mở một ngăn ẩn từ vách tường phía sau tấm bồ đoàn.

Trong ngăn ẩn chất đống những bình nước đun sôi, còn có rất nhiều thịt khô dự trữ, trái cây sấy khô, rau củ khô, Ích Cốc

đan, Chỉ Huyết đan, Giải Độc đan, vân vân và mây mây.

Đây là một vật tư được chuẩn bị để đối phó với tình huống đang bế quan mà đói bụng có khả năng xảy ra của hắn.

Lấy đồ ăn thức uống thuốc ra, đóng ngăn ẩn lại, chuẩn bị xong xuôi, Trương Vinh Phương mới ngồi trên bồ đoàn, nhắm mắt lại, yên lặng tập trung chú ý vào thanh thuộc tính.

"Để ta xem. Rốt cuộc hai trăm điểm sẽ xảy ra chuyện gì đây."

Hắn không chút do dự, thêm điểm thuộc tính vừa sinh ra vào sinh mệnh của mình.

Trị số sinh mệnh lập tức nhảy từ 199 lên 200.

Sau đó là hoàn toàn yên tĩnh, sự yên tĩnh như lần trước lại xuất hiện.

Trương Vinh Phương lần này không nhúc nhích, vẫn ngồi xếp bằng chờ đợi.

Một giây.

Năm giây.

Mười giây.

Phù phù.

Đột nhiên một tiếng tim đập kịch liệt vang lên, dao động lan tràn khắp toàn thân Trương Vinh Phương.

Thân thể hắn bắt đầu tỏa nhiệt, nóng lên.

Máu nhanh chóng tăng tốc, giống như con ngựa hoang đứt cương, điên cuồng vận chuyển chạy theo huyết mạch.

Một cảm giác nóng bỏng như thể đang ở trong ngọn lửa ngay lập tức bao trùm toàn bộ cơ thể Trương Vinh Phương.

Trương Vinh Phương nghiến răng, cúi đầu, chịu đựng cơn đau dữ dội, không cho phép mình phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Thời gian không ngừng trôi qua.

Không biết đã qua bao lâu.

Hắn rất ít khi gặp phải loại tình huống thế này, Ám Quang Thị Giác lần trước không gian nan như vậy, cũng không đau đến thế này.

Dần dần, thời gian trôi qua, hắn có thể cảm thấy các cơ quan nội tạng và cơ bắp trên cơ thể bắt đầu trở nên lộn xộn nhão nhoẹt như thể chúng được xay nhuyễn bằng máy trộn bê tông.

Phù phù. Một nhịp đập cuối cùng của trái tim vang lên.

Cuối cùng, mọi thứ bên trong cơ thể bắt đầu dần dần đông đặc và nguội đi.

Trương Vinh Phương chậm rãi mở mắt ra, một vệt ánh mặt trời yếu ớt của từ ngoài cửa sổ chiếu vào, xem ra đã là rạng sáng.

Hắn cúi đầu liếc nhìn chính mình. Toàn thân từ trên xuống dưới đã ướt đẫm mồ hôi.

"Sự thay đổi lần này quá lớn. Hơn nữa nó không giống như lần trước, là một sự thay đổi trực tiếp về mặt thị giác.

Ám Quang Thị Giác là để cải tạo hai mắt, cho nên lúc đó thị lực đã phát sinh biến hóa.

Và bây giờ, những gì được thay đổi là toàn bộ cơ thể, vì vậy sẽ hẳn là thiên phú đặc chất tương ứng với toàn bộ cơ thể!"

Trương Vinh Phương hít một hơi thật sâu, không để ý đến tấm bồ đoàn đã ướt đẫm.

Nhắm mắt, mở thanh thuộc tính ra, xem xét cẩn thận.

[Trương Vinh Phương — sinh mệnh 200 - 200.

Đặc điểm thiên phú:

Thị lực siêu cấp – Ám Quang Thị Giác.

Huyết nhục siêu cấp – Huyết Nhục Bổ Toàn.]

"Huyết Nhục Bổ Toàn? Có nghĩa là gì?" Trương Vinh Phương khẽ giật mình.

Hắn cau mày, đứng dậy, cẩn thận cảm nhận toàn thân.

Không có bất kỳ sự thay đổi nào, lực lượng, tốc độ, phản ứng, dường như hoàn toàn giống như trước đây, không hề thay đổi.

Nhưng những chữ trên thanh thuộc tính cho thấy rõ ràng rằng thiên phú đặc chất mới đã thực sự xuất hiện.

Huyết Nhục Bổ Toàn.

Trong lòng Trương Vinh Phương không khỏi suy tư, đi đến cửa tĩnh thất, đẩy cửa, bước ra ngoài.

Đạo nhân thủ vệ bên ngoài khẽ cúi đầu chào hắn.

“Đạo tử, ngài tỉnh rồi ạ? Có muốn dùng cơm ở trong tĩnh thất không?”

Trương Vinh Phương ở trong Trầm Hương Cung thường thường nhập định một hai ngày, vì vậy họ không ngạc nhiên lắm.

“Tắm rửa trước đã, đưa đến thư phòng đi.” Trương Vinh Phương phân phó nói.

Hắn liếc nhìn đạo nhân trước mặt.

Chương 843: Thiên phú (4)

Ám Quang Thị Giác tự nhiên bật lên, huyết mạch kinh mạch trên người người đạo nhân này từ từ hiện lên.

“Từ kinh mạch huyết mạch cũng như nhịp tim và độ dày của thớ cơ, đại khái có thể đánh giá thực lực của người này có lẽ còn chưa nhập phẩm.”

Trương Vinh Phương đã thu thập dữ liệu dựa theo thiên phú Ám Quang Thị Giác của mình, để phân chia các võ nhân ở các giai đoạn khác nhau, trạng thái thân thể chung của cơ thể họ.

Bây giờ đã có thể làm được, chỉ cần nhìn qua là có thể biết đại khái đối phương thuộc cấp độ nào.

Chỉ là không hiểu vì sao, Trương Vinh Phương nhìn đối phương, luôn cảm thấy… Luôn cảm thấy có một mùi thơm thoang thoảng trên cơ thể đối phương.

Mùi hương cơ thể?

Trong lòng hắn không khỏi nghi hoặc.

Rõ ràng đạo nhân này là một nam tử, lại còn là một nam tử khoảng chừng ba mươi tuổi.

“Tại sao mình lại cảm thấy hắn ta hơi thơm được nhỉ?”

Trương Vinh Phương rõ ràng cảm thấy có gì đó không đúng.

Nhìn đạo nhân kia chuẩn bị rời đi, hắn đột nhiên mở miệng, hỏi.

“Chờ đã. Ngươi mới vừa tắm xong à? Dùng hương xông?”

“Thưa Đạo tử, tại hạ là nam nhân, không cần xông hương.” Đạo nhân kia hơi hơi không biết ra làm sao, vẻ mặt lúng túng đáp.

“Vậy ngươi sinh ra đã có mùi thơm cơ thể rồi à?” Trương Vinh Phương bình tĩnh hỏi.

“Không, Đạo tử, ta là nam nhân, làm sao có mùi thơm cơ thể được?”

Đạo nhân nhéo nhéo chòm râu ba tấc của mình, cảm thấy sống lưng có chút ớn lạnh.

“Nhưng ngươi rất thơm.” Trương Vinh Phương nghi ngờ nói.

“…” Đạo nhân cảm thấy tình huống có hơi bất ổn: “Đạo tử. Tại hạ đi xuống chuẩn bị nước tắm cho ngài đã. Xin cáo từ trước! Cáo từ!”

Hắn ta xoay người bỏ chạy, không hiểu sao hắn ta lại cảm thấy nếu ở lại có thể sẽ xảy ra chuyện mất!

Nhìn đạo nhân vắt chân lên cổ chạy rời khỏi sân, Trương Vinh Phương thu hồi ánh mắt lại.

Hắn đi một mạch đến phòng tắm rửa, nhìn những thị nữ nhỏ đang tất bật chuẩn bị trong sân phòng tắm.

Trương Vinh Phương lại lần nữa ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng.

Lần này, không phải ở một người, mà ở tất cả mọi người, đều có!

Trái tim hắn chùng xuống, quay lại nhìn một đạo nhân râu ria rậm rạp đang canh giữ một bên.

Đạo nhân này có cơ bắp cuồn cuộn, khuôn mặt chữ điền, ánh mắt cương nghị, vóc người cao lớn, rất có khí chất mãnh nam.

Nhưng lúc này khi bị Trương Vinh Phương nhìn hắn chằm chằm, hắn ta chỉ cảm thấy toàn thân ớn lạnh, trong lòng truyền đến một cảm giác vô cùng tồi tệ.

Đặc biệt là ánh mắt của Đạo tử rất có tính xâm lược, khiến hắn ta không tự chủ được muốn chạy trốn ngay lập tức.

Mặt Trương Vinh Phương không hề có cảm xúc, nhìn chằm chằm đạo nhân râu ria rậm rạp một hồi, sau đó liền nhìn đến mấy cô nương nhỏ trước phòng tắm.

Đã xảy ra chuyện gì đó kỳ quái lắm.

Mùi thơm của những cô gái nhỏ này không nồng nàn như mùi thơm của mãnh nam râu ria rậm rạp này.

Vẻ mặt của Trương Vinh Phương vẫn không hề thay đổi, nhưng trong lòng đã cuồn cuộn dậy sóng.

Đây có nghĩa là gì?

Yết hầu hắn nuốt ùng ục một cái, nhìn đạo nhân râu ria rậm rạp, bất giác trong lòng dấy lên một khát vọng.

Khát vọng

Thèm thuồng

Muốn

Bước đến

Ăn tươi sạch sẽ hắn ta!

Máu thịt của hắn ta nhất định sẽ rất ngon, cực kỳ ngon.

Giống như thịt bò ngon nhất vừa được cho vào chảo chiên, chiên với bơ trên lửa lớn.

Hương thơm ngào ngạt, khi nhai, nhất định sẽ cực kỳ ngon và dai.

Nước miếng trong miệng Trương Vinh Phương càng ngày càng tiết ra nhiều hơn, ánh mắt không thể giải thích được càng ngày càng đậm.

"Đạo… Đạo tử, thuộc hạ đi nhà xí một lát trước, đi một lát rồi sẽ trở lại." Đạo nhân râu ria rậm rạp kia rốt cuộc không nhịn được nữa, xin lỗi một tiếng, xoay người bỏ chạy mất dạng.

Trương Vinh Phương cũng cảm thấy chính mình không được bình thường nên không nói gì, tùy ý để đối phương nhanh chóng chạy đi.

Hắn xoay người, nhanh chóng vào phòng tắm, tắm rửa, thay quần áo rồi bước nhanh đến nhà giam dưới lòng đất của Trầm Hương Cung.

Trầm Hương Cung là trung tâm thủ giáo nha môn, nên đã sớm chuyển tất cả các bộ ngành chức năng chính của nha môn về đây.

Là một bộ ngành quản lý địa phương tôn giáo đơn độc, Trầm Hương Cung có một số chức năng tương tự như nha môn quan phủ.

Bình thường, nếu như tội phạm có bối cảnh tôn giáo, vậy thì nha môn địa phương phải chuyển giao cho nha môn thủ giáo

bên này, do bên này phối hợp xét xử.

Do đó, bình thường thủ giáo đều có hệ thống quan phủ hoàn chỉnh và duy nhất của riêng mình.

Trương Vinh Phương đi thẳng một mạch không dừng lại, chẳng mấy chốc đã đến nhà giam dưới lòng đất.

Trong nhà giam, vẫn còn giam giữ một vài hảo thủ Mật giáo của Thiên Giáo Minh bắt được lúc trước.

Sau khi bị giam giữ quá lâu, những hảo thủ này sớm đã tan rã tinh khí thần, ánh mắt tê dại.

Trong địa lao, mùi hôi thối của phân, nước tiểu, máu và thịt trộn lẫn vào nhau, ngay cả Trương Vinh Phương cũng cảm thấy ghê tởm.

Chương 844: Thiên phú (5)

Dưới sự dẫn dắt của quản ngục, hắn bước nhanh đến phòng giam đầu tiên.

Toàn bộ nhà giam có hình dạng chữ điền, hắn đi từ trái sang phải, sau đó đi hết con đường phía trước.

Nhà giam đầu tiên gặp phải là một tình báo ngoại vi của Thiên Giáo Minh.

Đây là một nam tử cao lớn với mái tóc vàng và đôi mắt xanh, trên người mặc một chiếc áo choàng đen rách nát.

"Ngươi là ai? Lại đến đây tra tấn ta sao? Vô dụng thôi, ngay từ đầu Linh đình đã là ác ma, bọn họ coi người ta như súc vật, còn chính mình cao cao tại thượng, tùy ý thao túng mọi thứ."

"Đạo tử, não người này hơi có vấn đề. Mấy tháng trước cũng như thế này, ngài đừng để ý."

Quản ngục phụ trách trông giữ vội vàng giải thích.

"Không sao." Trương Vinh Phương nhìn chằm chằm vào người nọ.

Mặc dù không khí xung quanh ngột ngạt, mùi ẩm mốc bao trùm khắp nơi.

Nhưng trong hàng loạt mùi khó chịu này, còn có một mùi thơm nồng khó tả, luôn cứng chắc rõ ràng.

"Mở cửa ra." Trương Vinh Phương ra lệnh, nói: "Để ta đi vào."

"Vâng." Quản ngục không nói hai lời, bước lên trước, lấy ra một chùm chìa khóa lớn, lật qua tìm một cái trong đó, mở ra ổ khóa lớn của phòng giam.

Hắn ta mở cánh cửa sắt ra, trên mặt nở một nụ cười lấy lòng, chờ Trương Vinh Phương bước vào.

Phạm nhân trong ngục cảm thấy có điều gì đó không đúng lắm, hắn ta ngước đôi mắt xanh lam lên, bắt gặp con ngươi đen láy của Trương Vinh Phương đang nhìn sang.

Đột nhiên, một cảm giác ớn lạnh không thể nào hình dung dâng trào trong lòng phạm nhân.

Hắn ta vô thức lùi lại một bước.

“Ngươi muốn làm gì?”

Trương Vinh Phương không hề trả lời.

Hắn chậm rãi bước vào nhà giam.

Đến gần phạm nhân, từng bước từng bước áp sát.

Phạm nhân cũng từng bước từng bước lùi về phía sau.

Khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Mùi thơm trên chóp mũi của Trương Vinh Phương ngửi được càng ngày càng nồng nặc, mùi vị đó xen lẫn với mùi mồ hôi thối, nhưng hoàn toàn không khiến hắn cảm thấy buồn nôn.

Lúc này, hắn đã hiểu được người bên ngoài không hề dùng hương xông, ai ai cũng có mùi thơm cơ thể.

Vì vậy, duy nhất có vấn đề chính là hắn.

Là chính bản thân hắn, xảy ra vấn đề.

“Ta…”

Hắn từ trên cao nhìn xuống phạm nhân này.

“Rất xin lỗi.”

Vô thanh vô tức, bàn tay của hắn đã nhanh như chớp siết chặt cổ đối phương.

Những ngón tay sắc bén, theo bản năng, chính xác đâm xuyên qua các bên động mạch mạch máu ở hai bên cổ của phạm nhân.

Máu từ vết thương phun ra.

Ban đầu, máu sẽ chảy xuống theo quần áo trên người cho đến khi nhỏ giọt rơi xuống đất.

Nhưng đúng lúc này, một cảnh tượng quỷ dị đã xảy ra.

Phạm nhân điên cuồng giãy giụa nhưng vô ích. Sự chênh lệch lực lượng giữa hắn ta và Trương Vinh Phương là quá lớn.

Máu hai bên cổ vẫn không ngừng cấp tốc tuôn ra, nhưng khi tất cả máu tươi chạm vào da thịt ở bàn tay của Trương Vinh Phương thì lại nhanh chóng biến mất không còn tăm tích như nước thấm vào khăn.

Từng dòng từng dòng nước ấm áp nhàn nhạt lan truyền nhanh chóng dọc theo bàn tay Trương Vinh Phương, leo lên, chảy lên trên và hội tụ đến trái tim của hắn.

Đi kèm với cảm giác này, còn có một tia khoái cảm đặc biệt giữa tê dại và ngứa ngáy vô cùng tuyệt vời, lan tràn khắp toàn thân Trương Vinh Phương.

Hắn bất giác rên rỉ thành tiếng.

Lại không nhận thấy rằng phạm nhân tóc vàng mắt xanh bị bắt trước mặt hắn, làn da đang nhanh chóng trở nên nhăn nheo, tóc tai khô héo, mất đi vẻ sáng bóng. Hốc mắt trũng sâu, như thể nhanh chóng trở nên già yếu, suy yếu.

Như thể sức sống của hắn ta lúc này đang không ngừng bị hút vào trong cơ thể Trương Vinh Phương.

Không biết bao nhiêu thời gian.

Đột nhiên, dòng nhiệt bị cắt đứt.

Trương Vinh Phương cũng phục hồi từ trạng thái sung sướng đê mê đó.

Hắn nhanh chóng hoàn hồn, nhìn tên phạm nhân trên tay mình.

Phạm nhân đã hoàn toàn khô gầy hốc hác đi, già đến mức dường như đã già đi vài chục tuổi.

Mà bên kia, quản ngục ở phía bên ngoài cực kỳ kinh hãi nhìn chằm chằm hắn, không dám thốt ra một tiếng nào.

Ngược lại, trong thân thể của Trương Vinh Phương rõ ràng là càng đầy đủ và tràn đầy sức sống hơn lúc nãy rất nhiều.

Ngoài ra, có một cảm giác như thể một cái gì đó đã được bù đắp bên trong cơ thể, cứ lớn vởn trong lòng hắn.

“Đây là cái gọi là Huyết Nhục Bổ Toàn sao?”

Trương Vinh Phương ném phạm nhân đi, nhắm mắt lại nhìn thanh thuộc tính trước mặt.

Lúc này, thiên phú đặc chất vừa xuất hiện đã có sự biến hóa mới.

[Thiên phú đặc chất: Huyết Nhục Bổ Toàn (Biên độ tăng trưởng huyết nhục – 11)]

Võ tràng của Trầm Hương Cung.

Trương Vinh Phương dùng một tay nâng cái khóa sắt lên, đó là thứ ngày thường hắn dùng để luyện lực cho cánh tay.

Một cái nặng 1.000 cân, hai cái nặng 2.000 cân.

Nhưng lúc này, trên tay hắn lại nhẹ hơn một chút so với bình thường.

Chương 845: Thử nghiệm (1)

Tuy không nhiều nhưng cảm giác này xuất hiện rõ ràng.

Hắn nhẹ nhàng hướng lên, ném cái khóa sắt lên không trung, nhìn nó nhào lộn, xoay tròn, vút lên cao, rồi rơi xuống.

Phập.

Hắn chính xác bắt chúng bằng một tay, nhẹ nhàng thả xuống đất.

"Sau đó là tốc độ."

Hắn nhìn về phía trước võ trường, nơi đó có một con rối bằng kim loại nặng đang lẳng lặng phản chiếu ánh nắng vàng nhạt của buổi sáng sớm.

Xì.

Trương Vinh Phương đạp chân xuống, cả người bắn ra như một mũi tên rời khỏi cung

Một cảm giác kỳ lạ nhanh chóng dâng lên trong lòng hắn.

Tốc độ thân pháp thẳng tắp của hắn cũng nhanh hơn ngày hôm qua một chút!

Ở đẳng cấp của hắn, mọi sự cải thiện trên cơ thể sẽ được chính hắn cảm nhận chính xác.

Hơn nữa, khoảng thời gian trước sau rút ngắn chỉ còn một ngày, trong khoảng thời gian ngắn như vậy có thể cảm nhận rõ ràng một chút tiến bộ.

Ngay sau khi đến vị trí của con rối kim loại, Trương Vinh Phương giảm tốc độ, dừng lại, đứng yên.

"Những thứ còn lại không cần kiểm tra… Lực lượng và tốc độ then chốt đều đã được nâng lên… Năng lực thiên phú của Huyết Nhục Bổ Toàn này, quả thật đáng sợ…"

Ban đầu hắn nghĩ rằng thanh thuộc tính sẽ đánh thức một số thiên phú đặc chất như thính giác siêu cấp, khứu giác siêu cấp, vân vân và mây mây cho hắn, nhưng hắn không bao giờ tưởng tượng nổi, nó sẽ là một thiên phú tàn nhẫn và độc ác như vậy.

Đúng, sau khi nhìn thấy phạm nhân trong nhà giam kia sống sờ sờ bị hắn hút khô máu tươi mà chết.

Hắn đã hiểu rõ năng lực của Huyết Nhục Bổ Toàn này rất giống với năng lực của một số ma cà rồng và zombie mà hắn đã nghe nói ở đời trước.

Điều khác biệt là hắn không sợ mặt trời, cũng không phải là quái vật, mà là một con người bình thường.

Trong lòng thở hắt ra một hơi dài, Trương Vinh Phương lại đi gặp những đạo nhân còn lại trong võ trường.

Trong góc, lúc này cũng có mấy đạo nhân đang gian khổ miệt mài rèn luyện võ nghệ.

Hắn liếc nhìn, cũng có một mùi thơm thoang thoảng từ mười mấy người này.

Nhưng nhẹ hơn vừa nãy rất nhiều.

“Hả?” Tầm mắt Trương Vinh Phương đột nhiên dừng lại, nhìn thấy một “người quen”.

Một trong số họ thực sự đang tập võ là đạo nhân râu ria rậm rạp mà hắn đã từng gặp trước đó.

Người nọ có vóc dáng cường tráng, đang đối luyện so chiêu với mọi người.

Trương Vinh Phương chậm rãi đi đến gần, dừng lại ở một khoảng cách nhất định, yên lặng nhìn bọn họ so chiêu.

Lần này, rõ ràng là cùng một người, nhưng mùi thơm từ đạo nhân râu ria rậm rạp đã nhạt đi rất nhiều.

Trước sau trong vòng chưa đầy một canh giờ, đã phát sinh một sự thay đổi lớn như vậy.

Hiện tại Trương Vinh Phương hiểu rõ đây không thể nào là vấn đề bên ngoài, chỉ có thể là vấn đề trên người chính mình.

“Có phải vì mình hút một tên phạm nhân lúc nãy không?” Trong đầu hắn chỉ có thể đoán ra, chỉ có một đáp án như thế mà thôi.

Rõ ràng là cùng một người, nhưng mùi thơm ngửi được đã nhạt đi rất nhiều.

Sau đó, nghĩ đến nghĩa đen của cái tên Huyết Nhục Bổ Toàn.

Trương Vinh Phương đột nhiên có một suy đoán.

"Chẳng lẽ, ý nghĩa của Huyết Nhục Bổ Toàn thật ra là để bổ sung toàn bộ gen? Tất cả những gen ưu tú của nhân loại đều được tối ưu hóa đến mức tận cùng.

Và mùi hương mà mình ngửi được có thể là mùi hương của một số gen của người khác tốt hơn của mình tỏa ra."

Hắn suy đoán như vậy.

"Khi mình mới bắt đầu mở ra năng lực thiên phú này, gen của chính mình có thể có rất nhiều thứ có thể được tối ưu hóa so với gen của người bình thường.

Vì vậy, cảm thấy tất cả mọi người đều rất thơm.

Sau khi hút một người, hầu hết các gen thông thường đã được bù đắp và tối ưu hóa, mùi thơm đương nhiên sẽ không quá nồng đậm nữa."

Suy đoán này rất hợp lý.

"Nếu suy đoán như thế, thì khi máu thịt của mình lấp đầy những con số phía sau, đạt đến một con số nhất định, rất có thể sẽ không tăng thêm được nữa. Đến lúc đó, năng lực thiên phú này sẽ được phát triển toàn diện."

Sau khi có kết luận rồi mới tìm cách chứng minh.

Trong lòng Trương Vinh Phương chợt nảy ra một ý nghĩ.

"Nếu mình vẫn trực tiếp hút máu người trong địa lao của Trầm Hương Cung, vậy thì sẽ gây ra náo động rất lớn.

Những việc như vậy, ngay cả khi mình làm vì những lý do chính đáng, cũng sẽ bị hiểu lầm là tà ác.

Có quá nhiều người chỉ chăm chăm vào vẻ bề ngoài mà bỏ qua bản chất bên trong."

"Vì vậy, mình nhất định phải bí mật ra tay."

Ánh mắt hắn lóe lên, bắt đầu nghĩ cách làm thế nào mới có thể che giấu ra tay.

Và phải nhắm vào phe nào.

“Đạo tử.”

Lúc này, một đạo nhân bước chân vội vàng đi đến, khom người bên cạnh hắn.

“Có chuyện gì vậy?”

“Có hai quan chức nha môn của chúng ta vừa mới bị tập kích, hiện không rõ tung tích. Cả hai đều gặp tai nạn trên đường đến nha môn điểm danh.” Đạo nhân nói nhanh.

Chương 846: Thử nghiệm (2)

“Hai người bị tập kích? Lại còn là quan chức chính thức?” Trương Vinh Phương cau mày.

Ở Thứ Đồng, kể từ khi thanh thế của hắn ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn, đây là lần đầu tiên có người dám động thủ với thành viên của Trầm Hương Cung.

Hơn nữa, động thái đầu tiên là bắt đầu với những quan viên có chức vụ, thế lực của những người bình thường không thể nào có can đảm lớn như vậy.

Trong lòng Trương Vinh Phương không tự chủ được nghĩ đến một khả năng – Tây tông.

Hắn có thể diệt môn Vọng Hải tự, nói không chừng các cao thủ của Tây tông cũng dám bí mật xuống tay với Trầm Hương Cung.

Dù sao, chỉ cần không bị điều tra ra được, không bị bắt tại trận là được rồi.

“Đến phủ nha treo vụ án đặc biệt, yêu cầu quan sai phái người ra bắt, phối hợp điều tra.” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

Mặc dù không hy vọng nha môn có thể điều tra ra được cái gì nhưng cũng phải tỏ thái độ.

“Vâng!”

Đạo nhân cung kính cúi đầu rồi lùi về phía sau rời đi.

Trương Vinh Phương nhìn theo hắn ta rời đi, một tia sáng không thể giải thích được lóe lên trong mắt hắn.

Vì dù sao cũng đang có ý định tìm ai đó để làm thí nghiệm, tại sao không dùng Tây tông và Kim Sí lầu đưa đến tận cửa nhỉ?

Dù sao trực tiếp giết chết cũng quá lãng phí, tốt hơn là dùng phế vật…

*

*

*

Trên một chiếc thuyền biển tầm thường loại nhỏ ngoài khơi Thứ Đồng.

Ở sâu trong khoang thuyền, Đồng Tí thiền sư Không Hợp một tay đang cầm thiền trượng, cau mày hóa thành chữ xuyên, nhìn chằm chằm vào hai quản sự của Trầm Hương Cung bị bắt đến trước mặt.

Những người thẩm vấn không ngừng ép hỏi, nhưng hai người họ không biết gì cả, một số chuyện nói ra cũng không có gì là bí mật.

Điều này khiến hắn ta cảm thấy khó chịu vì không thu hoạch được gì.

Với hai tiếng răng rắc vang lên, hai người quản sự hoàn toàn mất đi khí tức.

Sau khi bọn họ không nói được tin tức gì có giá trị, đã mất đi giá trị lợi dụng, bị giết ngay tại chỗ.

“Đại sư, ngài xem, bên ngoài Trầm Hương Cung chỉ có một số nhân lực ít ỏi này, ngay cả người quản lý cũng không thể đụng đến cốt tủy.

Có lẽ chỉ những người được Trương Ảnh đó tin tưởng nhất mới là người biết được nhiều nhất.” Một hòa thượng béo ục ịch, tai to mặt lớn của Tây tông lên tiếng nhắc nhở nói.

“Kẻ nào là người được hắn tin cậy nhất trong Trầm Hương Cung? Ngươi biết không?” Đồng Tí thiền sư Không Hợp không kiên nhẫn hỏi.

“Chuyện này thì thuộc hạ biết thật.” Hòa thượng mập nhếch miệng nở nụ cười, tinh thần tỉnh táo.

“Bản thân nhân sự Trầm Hương Cung phức tạp, bởi vì quật khởi quá nhanh, để thành lập thực lực thế lực, đã tiếp nhận rất nhiều hảo thủ võ công nhàn tản từ bên ngoài.

Nhưng những người này thành phần rất phức tạp, một số thậm chí còn là gián điệp của các thế lực khác.

Vì vậy, chỉ có mười mấy người được Trương Ảnh tin cậy phụ trách quản lý sự vận hành của Đạo Cung.

Và trong số mười mấy người này, hai nữ tử đặc biệt là Tôn Triều Nguyệt, Trương Chân Hải, là những người đứng đầu."

Cánh tay Đồng Tí thiền sư Không Hợp nghe thế sững sờ.

"Hai nữ tử? Có xinh đẹp không?" Trong nháy mắt hắn ta có liên tưởng.

"Rất đẹp." Hòa thượng mập cười nói: "Tôn Triều Nguyệt có khí chất rất tốt, vóc người đẫy đà. Trương Chân Hải dáng người yểu điệu, cơ thể lại có mùi thơm tự nhiên. Hai người đều là minh phi tốt nhất."

"Ta thích." Đồng Tí thiền sư Không Hợp nở nụ cười thỏa mãn: "Ngươi có biết con đường ra vào của họ không? Ta sẽ tự mình động thủ. Sau khi chơi đủ, rồi sẽ thẩm vấn."

Suốt chặng đường, hắn ta cũng tích tụ không ít buồn bực, giờ đúng lúc có thể thoải mái buông lỏng một chút.

"Chuyện này đơn giản, hai người này thường sống trong một ngôi nhà dưới chân núi Trầm Hương, thỉnh thoảng phải ra ngoài để giải quyết một số vụ án tranh chấp tôn giáo trong thủ giáo nha môn.

Vì vậy, chỉ cần động tác đủ nhanh, có thể dễ dàng bắt được người trên đường." Hòa thượng mập giải thích.

Với thân thủ của Đồng Tí thiền sư, nếu muốn bắt người quả thật quá dễ dàng.

"Được, bây giờ chúng ta đi ngay!" Đồng Tí thiền sư đột nhiên hăng hái hẳn lên.

"Vâng."

Cả hai một trước một sau ra khỏi khoang thuyền, đi lên boong thuyền dọc theo lối đi.

Hòa thượng mập bắt đầu bố trí người đi điều tra thông tin hành tung.

Còn Đồng Tí thiền sư Không Hợp thì lại xuống thuyền, khoác một chiếc áo choàng đen, bắt đầu rảnh rỗi không có việc gì, lang thang khắp các con đường gần thuyền, ăn ăn uống uống.

Chỉ là hắn ta không chú ý đến khóe mắt của một số người bán hàng rong bán đồ nướng ăn vặt trên đường vô thức liếc nhìn

hắn ta.

Một người bán hàng rong thừa dịp giao đồ ăn cho khách thì lặng yên không tiếng động đưa một cuộn giấy cói viết vội.

Cuộn giấy được cho vào tay áo của vị khách đang ăn, hắn ta giả vờ đi vệ sinh.

Vị khách đứng dậy, một mình bỏ đi, rời khỏi chỗ ngồi giữa những tiếng cười mắng của bằng hữu.

Chương 847: Thử nghiệm (3)

Đến thời điểm này, tình báo về Đồng Tí thiền sư Không Hợp nhanh chóng được truyền ra ngoài.

Mà lúc này Không Hợp đang đợi hòa thượng mập thu thập quỹ tích hành tung của Tôn Triều Nguyệt và Trương Chân Hải cho hắn ta.

Không lâu sau, hắn ta vứt bỏ xiên thịt dê trong tay, quay trở lại thuyền một mình.

Sắc trời dần dần tối sầm.

Trên đường từ đường phố trở về thuyền, có một đoạn đường không được đèn lồng của cửa hàng chiếu sáng.

Bầu trời không có ánh trăng, chỉ có những mảng mây tích, u ám và mông lung.

Gió khẽ thổi qua rừng cây xanh ven đường, tạo nên những tiếng cười râm ran, như thể có một đám người đang xì xào bàn tán, đứng ở đó, kề vai sát cánh trong bóng tối.

Không Hợp cầm một vò rượu trong tay, chậm rãi khẽ ngâm nga một điệu nhạc đi trở về.

Két.

Đột nhiên bước chân hắn ta dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Trên bờ cát phía trước, nơi giao nhau giữa ánh sáng và bóng tối, có một bóng người cao lớn mặc một cái áo choàng đen, che lấp cực kỳ chặt chẽ cả người lẫn đầu.

Gió giật tung vạt áo choàng mà bóng người đang mặc, ngược lại làm lộ ra đôi chân thẳng tắp như lao bên trong.

Đối phương đang đứng một bên, nhìn về phía mặt biển đang nổi sóng chập trùng xa xa.

Có vẻ như hắn là một người qua đường ra ngoài đi dạo, ngắm cảnh.

Không Hợp không nghĩ nhiều lắm, tiếp tục đi về phía con thuyền của mình.

Ở Đại Linh, tất cả những người tập võ, chỉ cần là nam, đều sẽ không gầy yếu.

Người gầy yếu hoàn toàn không đánh ra được tí lực lượng nào, vậy thì có ích gì?

Ngay cả những người theo đuổi tốc độ bùng nổ cũng có cơ bắp hình giọt nước. Hoàn toàn không xem là gầy yếu.

Hắn ta tiếp tục hướng về phía trước.

Hai người dần dần tiến lại gần nhau.

"Ngươi nghĩ, con người sống vì cái gì?"

Đột nhiên người mặc áo choàng đen lên tiếng hỏi.

Bước chân Không Hợp dừng lại, nghi hoặc khẽ nhìn đối phương.

"Ngươi đang nói chuyện với ta à?" Hắn ta hơi ngạc nhiên.

"Ở đây ngoại trừ ta, chỉ có ngươi. Ngươi thử nói xem?" Người mặc áo choàng đen bình tĩnh nói.

"Cũng có lý." Không Hợp nhếch miệng cười, hắn ta ngẩng đầu lên uống một hớp rượu.

"Con người sống đương nhiên là để hưởng thụ rồi!"

Hắn ta nấc một cái.

"Nhìn thế giới này đi, mỹ nhân, rượu ngon, mỹ thực, quyền lực, địa vị thống trị tất cả người khác! Còn rất nhiều thứ khác để chúng ta đấu tranh giành lấy!

Với nhiều mục tiêu như vậy, luôn luôn có động lực để theo đuổi, ngươi còn điều gì không hài lòng? Hay là, ngươi đã hưởng thụ đủ mọi thứ rồi?"

"Hưởng thụ chính là trì trệ, trì trệ thì sẽ bị vượt qua, cuối cùng tất cả những gì ngươi có sẽ mất đi." Người mặc áo choàng đen trả lời.

"Ngươi quá cực đoan." Không Hợp bật cười ha hả: "Lúc hưởng thụ phải không kiêng dè gì, hoàn toàn buông thả bản thân, mới có thể làm cho thể xác và tinh thần đạt được hoàn

toàn phát tiết, hoàn toàn thả lỏng! Để đến khi cần vượt qua người khác, mới có thể bộc phát ra lực lượng to lớn hơn!"

"Nhưng… nếu quá trình vượt qua phải đánh đổi bằng cái giá là làm tổn thương người khác thì sao?" Người mặc áo choàng đen buồn khổ nói.

"Ha ha ha ha! Đây không phải là thế đạo này hay sao? Vượt lên trên người khác, đánh bại người khác, giết chết người khác, nô dịch người khác! Kẻ yếu là con chó của kẻ mạnh! Đây không phải là đạo lý hiển nhiên sao?" Không Hợp cười phá lên.

"Vậy à?" Người mặc áo choàng đen do dự.

"Mọi người đều làm như thế, nếu ngươi không làm, vậy chính là sai." Không Hợp không thèm để ý chút nào nói.

"Cảm tạ ngươi đã giảng giải." Người mặc áo choàng đen im lặng: "Hiện tại tâm tình ta đã tốt hơn rồi."

"Không có gì, người có duyên thì sẽ nhận được trợ giúp, ngươi và ta đúng lúc hữu duyên, hôm nay coi như ngươi may mắn. Tâm tình Phật gia cũng không tồi." Không Hợp cười vỗ vỗ vai đối phương.

"Thật sao?" Người mặc áo choàng đen khẽ giật mình, sau đó thở dài: "Nếu ngươi có thể hiểu được."

Hắn nhẹ nhàng vén chiếc áo choàng lên, để lộ thân hình cao lớn vạm vỡ bên dưới.

"Vậy thì ta có thể yên tâm lớn mật động thủ rồi."

Dưới lớp áo choàng, người được che phủ trong đó đang đeo một chiếc mặt nạ da người thoạt nhìn khá giả dối và chất phác.

"Xin lỗi." Người mặc áo choàng nhẹ nhàng nói: "Ta sẽ cố gắng làm cho ngươi không cảm thấy đau đớn."

Toàn thân Không Hợp lạnh lẽo, đột nhiên cảm thấy cơn say rượu trên người mình nhất thời tỉnh lại hơn phân nửa.

Một tầng mồ hôi trắng mịn nhanh chóng thấm ra từ lưng và trán của hắn ta.

Hắn ta chợt ngẩng đầu nhìn người mặc áo choàng.

Một cảm giác đe dọa sắc bén nhanh chóng xộc vào tim hắn ta.

Vù!

Hắn ta giơ tay lên, cánh tay phải xuất ra một chiêu võ học độc môn Tây tông Tiểu Tây Thiên chưởng, bất ngờ đánh về phía đối phương.

Tiểu Tây Thiên chưởng lấy danh xưng thế đại lực tĩnh, có thể khuếch đại và tăng cường lực lượng và tốc độ bùng nổ của chính người tu hành trong quá trình tu luyện và sử dụng.

Chương 848: Thử nghiệm (4)

Đây là một môn có phần tương tự chưởng pháp đặc thù của ngạnh công.

Tốc độ vừa phải, chưởng pháp công bằng chính trực, kẽ hở cực ít, còn có thể luyện phương pháp đấu pháp hợp nhất, rất được các hòa thượng chùa Chân Phật tự Tây tông ưa chuộng.

Một chiêu này của Không Hợp đã xuất ra 50% công lực.

Giọng điệu đối phương lớn đến kinh người, nhưng thật ra chủ yếu hắn ta vẫn chỉ thăm dò.

Dù sao hắn ta vốn là Linh Lạc Tam Không, có thể cảm giác được đối phương vẫn là thân thể máu thịt như trước.

Không có khí chất khí tràng đặc biệt của các loại Tông Sư, cũng không giống như những kẻ điên ở Cực Cảnh.

Ngoài ra, còn có người nào có thể khiến hắn ta kiêng kỵ được đây?

Không có.

Vì vậy, khi hắn ta nghe những gì người mặc áo choàng nói, hắn ta muốn cười trong lòng.

Nếu đã không biết tự lượng sức mình như vậy, chỉ có những người mới vừa bước ra giang hồ, tưởng võ công của mình cực kỳ cường đại kia mới dám nói như thế này.

Chỉ cần là người đã từng lăn lộn trong giang hồ một thời gian sẽ không dám nói ra những lời ngông cuồng không nắm chắc như vậy.

Cho dù thực lực của đối phương rất mạnh, nhưng nếu không giết được chính mình thì chỉ có một kết cục duy nhất, đó chính là bị nghiền nát cho đến chết.

Bộp!

Lòng bàn tay của Không Hợp rơi xuống bên cạnh đối phương.

Hắn ta hơi sững sờ, lập tức cánh tay thuận thế quét ngang.

Nhưng vẫn không thành công.

Nhấc chân vung lên.

Bàn tay trái đánh thẳng vào ngực đối phương, bổ xuống, đẩy mạnh, xoay ngón, liên tục điểm.

Một bộ chiêu kết hợp nhanh như chớp được sử dụng, không khí trước người Không Hợp đều bị đánh hơi hơi nổ tung.

Nhưng điều kỳ lạ là cho dù hắn ta ra chiêu như thế nào, đối thủ dường như đều có thể né tránh hắn ra từ trước, dự đoán được hướng ra đòn của hắn ta.

Lúc này, Không Hợp đã hoàn toàn tỉnh rượu, hắn liên tiếp tăng tốc, tăng thêm lực nhưng đều vô nghĩa, đối phương hoàn toàn dự đoán được phương hướng hắn ta xuất thủ.

Cho dù hắn ta ra chiêu như thế nào, cho dù đó là hư chiêu hay là thực chiêu, đối phương đều có thể nắm bắt chính xác và dễ dàng tránh.

"Cái tên chết tiệt nhà ngươi…!" Trong lòng Không Hợp đã hơi bốc hỏa.

Cảm giác này… là Tông Sư sao?

Nhưng không giống như vòng phòng ngự tuyệt đối của Tông Sư, đặc điểm cực kỳ rõ ràng, người trước mặt hoàn toàn không hề có khái niệm về vòng phòng ngự.

"Ngươi chỉ biết trốn tránh khắp nơi sao?" Không Hợp đánh xong toàn bộ Tiểu Tây Thiên chưởng, nhưng vẫn không thể động đến được một góc áo của đối phương.

Cuối cùng hắn ta cũng không thể kìm chế được nữa.

Xì xì…

Từng luồng khí huyết vận chuyển, giãn nở ra, sôi trào.

"Pháp Tướng Dạ Xoa!"

Toàn thân Không Hợp dần dần chuyển sang màu đen đỏ, cơ thể hắn ta bắt đầu phồng lên, đặc biệt là hai chân.

Oành!

Trong phút chốc, cát dưới chân hắn ta nổ tung, một mảng lớn cát biển giống như hạt mưa, bắn ngược ra ngoài.

Và sự bùng phát này, đổi lấy một tốc độ kinh hoàng nhanh hơn vài phần trăm so với lúc trước.

“Kỹ năng phá hạn: Thần Túc Thông!”

Thân hình Không Hợp đột nhiên xoay một cái, bỗng nhiên nhào đến trước mặt người mặc áo choàng, cả người biến mất.

Khi hắn ta xuất hiện trở lại, vậy mà lại đang ở phía sau người mặc áo choàng.

Như thể cả người xuyên thẳng qua.

Bàn tay hắn ta im hơi lặng tiếng đánh mạnh về phía sau lưng người mặc áo choàng.

Oành!

Lần này, rõ ràng khí huyết của kỹ năng phá hạn biến hóa quá nhanh, quá dữ dội, nằm ngoài dự đoán của người mặc áo choàng, khiến người nọ không kịp phản ứng.

Hắn chỉ có thể nhấc một tay lên, quyết liệt chặn lòng bàn tay phải đang vung ra của Không Hợp.

Nhưng lần này, hắn dường như không đoán trước được lực lượng của bàn tay mà Không Hợp vung ra.

Người mặc áo choàng loạng choạng, bị đánh mạnh mẽ lùi về phía sau mấy bước.

Hắn nhanh chóng đứng vững, cuối cùng liếc nhìn Không Hợp, xoay người bỏ chạy.

“Còn muốn chạy à?” Không Hợp cười ác độc: “Đánh lén Phật gia mà còn muốn sống sót chạy trốn, ngươi có phải quá ngây thơ rồi không?”

Thần Túc Thông - Kỹ năng phá hạn mà hắn ta tu là kỹ năng phá hạn thân pháp quy mô nhỏ nổi tiếng nhất ở Phật Chân tự.

Việc tu hành khó đến nỗi người thường rất khó mà luyện được.

Dưới chân của Không Hợp lại nổ tung, bãi cát bắn tung tóe, tạo thành một hố sâu hình một bông hoa sen thô ráp.

Hắn ta lại lần nữa xuất hiện ở bên phải của người mặc áo choàng.

“Kỹ năng phá hạn: Hàng Long!”

Ngay lập tức, cơ bắp toàn thân Không Hợp hội tụ lại và di động, tất cả sức mạnh tập trung vào cánh tay phải, đánh về phía trước một chưởng.

Một chưởng này, trên tay hắn ta mang theo hai loại lực đạo, một loại lực lượng chấn động, có thể làm suy yếu lực đón đỡ của đối phương.

Một loại lực xuyên thấu khác có thể xuyên thấu qua sự phòng thủ mạnh mẽ của ngạnh công, lập tức phá hư kết cấu bên trong.

Chương 849: Thử nghiệm (5)

Loại kỹ xảo lực đạo này, đều có tương tự quy nạp với rất nhiều võ học thượng thừa.

Nhưng cực kỳ ít có nơi nào có thể kết hợp được hai loại lực đạo đặc biệt như Chân Phật tự.

Grào!

Cánh tay của Không Hợp gào thét, phá vỡ luồng không khí, đánh thẳng vào ngực và bụng của người mặc áo choàng.

Oành!

Bàn tay của hai người đồng thời va chạm vào nhau.

Người mặc áo choàng lại lần nữa bị đánh loạng choạng lùi về sau, chạy ra phía bên ngoài.

"Đừng chạy! Vừa rồi không phải ngươi kiêu ngạo lắm sao? Bây giờ lại cho ta thấy sự kiêu ngạo của ngươi đi! Này!"

Không Hợp cười lớn đuổi theo.

Chỉ là mới đuổi theo ra không bao xa, hắn ta bỗng cảm giác có điều gì đó không đúng lắm.

Khu vực xung quanh không còn là đường phố san sát trong nội thành Thứ Đồng.

Đó là một bãi biển hoang vu hẻo lánh và vắng vẻ.

Mà lúc này người mặc áo choàng phía trước đã dừng lại, xoay người nhìn về phía hắn.

"Chỉ là phàm nhân!" Vẻ mặt của Không Hợp thay đổi, cảm thấy không ổn, nhanh chóng quay người lại, định chạy như điên về phía sau.

Xoẹt!

Nhưng thật quỷ dị, người mặc áo choàng lúc nãy còn đi phía trước đột nhiên xuất hiện ở sau lưng hắn ta.

Không Hợp giật mình, vội vã giơ tay đánh ra một chưởng.

Bụp.

Lần này, bàn tay hắn ta không thể đẩy lùi được đối thủ, mà ngược lại bị chụp lấy, không thể thoát ra được.

“Sau khi hoạt động, mùi vị của ngươi hình như càng thơm hơn…”

Người mặc áo choàng hít một hơi thật sâu, nói với một vẻ say mê kỳ lạ.

“Ngươi!” Toàn thân Không Hợp sởn hết cả gai ốc, lúc này lại lần nữa mở ra trạng thái cực hạn thứ hai, Pháp Tướng Tu La.

Nhưng mới mở được một nửa, hắn ta bỗng cảm thấy có gì đó không ổn.

Mất đi một lượng lớn máu khiến cho trạng thái cực hạn không có sức để tiếp tục, vừa mới mở ra đã nhanh chóng bị đóng lại.

Không Hợp muốn thoát ra, nhưng lại hoảng sợ phát hiện, cả người chính mình không còn hơi sức, ngay cả khí lực giãy dụa cũng gần như mất đi.

Hắn ta có thể cảm thấy máu trong toàn thân đang nhanh chóng chảy về phía cánh tay bị tóm lấy.

Loại tốc độ này.

Cảm giác ớn lạnh từ tận đáy lòng bay lên, hoàn toàn khác với bất kỳ lần phục sinh nào trước đây.

Phụt.

Không Hợp quỳ rạp xuống đất, toàn thân vô lực.

Sắc mặt hắn ta bắt đầu trở nên trắng bệch, mất đi huyết sắc.

Da thịt bắt đầu nhăn nheo, già nua, cơ thể tráng kiện thì bắt đầu co rút lại, trở nên gồ ghề.

Chẳng bao lâu sau, gương mặt hắn ta trắng bệch như bạch diện, ngã ở trên bãi biển không nhúc nhích.

Trương Vinh Phương rút tay về, đã cảm thấy không có gì có thể hấp thu được nữa, mới lẳng lặng nhìn thi thể trên mặt đất.

Trong mắt hắn ánh lên một loại chờ mong nào đó.

Lần này chứng tỏ thiên phú của hắn cũng có thể hút máu khi đối mặt với Linh Lạc, tuy không nhiều nhưng hắn quả thật có thể hút máu.

Lượng máu hấp thụ từ hòa thượng này tương đương với 1/3 lượng máu của phạm nhân trước đó.

Hơn nữa chất lượng tốt hơn nhiều so với phạm nhân.

Lần tập kích lần này khiến hắn chứng minh thì ra cũng có thể hút máu Linh Lạc Bái Thần.

Hơn nữa máu tươi không thấp. Chất lượng cao.

Trương Vinh Phương liếc nhìn thanh thuộc tính của mình.

Lúc này, trong số các thiên phú đặc chất, con số huyết nhục siêu cấp đằng sau Huyết Nhục Bổ Toàn đã thay đổi từ 11 thành 45.

Rõ ràng, giá trị chênh lệch ở giữa chính là sự cống hiến của hòa thượng vừa rồi.

Một lúc sau, Không Hợp trên mặt đất lại lần nữa bắt đầu nhúc nhích.

Hắn ta chậm rãi mở mắt ra, trong mắt không có tơ máu, chỉ có một mảnh trắng bạc.

Với âm thanh sột soạt nho nhỏ, Không Hợp khó khăn đứng dậy.

Sắc mặt hắn ta trắng bệch, toàn thân không có nửa điểm huyết sắc. Đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

“Hả?” Trương Vinh Phương nhận thấy có điều gì đó không đúng với Không Hợp.

Đối phương dường như đã đi vào trạng thái phản ứng tự động sau khi ngất của võ giả Bái Thần.

Hắn cân nhắc một lúc, đột nhiên ra tay.

Bàn tay phải tựa như ảo ảnh, ngay lập tức đánh về phía ngực Không Hợp.

Oành oành oành!

Ba tiếng vang trầm trầm liên tiếp xếp chồng lên nhau.

Hai cánh tay cố gắng đón đỡ của Không Hợp lại bị đánh gãy, lồng ngực sụp đổ, vỡ tan ngay tại chỗ.

Nhìn đối phương lại lần nữa ngã xuống đất.

Trương Vinh Phương lắc đầu tiếc nuối.

Tiếc là không thể hút linh tuyến được, nhưng sau khi được dòng máu của Không Hợp bổ sung, lúc này hắn đã cảm thấy toàn thân nóng dần lên, hình như bên trong đang trở nên càng thêm hoàn chỉnh.

Đang muốn rút đao ra, cuối cùng giải quyết Không Hợp.

Đột nhiên Trương Vinh Phương hơi ngẩn người.

Trong Ám Quang Thị Giác của hắn, khí huyết sinh mệnh thuộc về Không Hợp đang đập, đột nhiên biến mất rồi!

Thi thể ngã trên mặt đất cũng bắt đầu nhanh chóng khô quắt, chảy ra tro tàn, hóa thành một tấm da chết.

Từ đầu đến cuối, Trương Vinh Phương chỉ hút máu tươi của Không Hợp, sau đó lại giết một lần hắn ta mất đi ý thức.

Chương 850: Thử nghiệm (6)

Tất cả bỗng chẳng biết tại sao kết thúc?

“Cái gì? Không Hợp đại sư vẫn chưa trở lại?”

Hòa thượng mập đang ở trong khoang thuyền, sau khi nghe thuộc hạ báo cáo, nét mặt hơi thay đổi.

“Đã lâu như vậy, rốt cuộc đại sư đã đi đâu vậy? Có người nào trong các ngươi đi theo không? Còn những người theo sau trả tiền đâu?”

Thuộc hạ đầu đầy mồ hôi, quỳ một chân trên mặt đất.

“Đại nhân, những người theo sau trả tiền cũng mất tích. Chúng ta nghi ngờ có người đã ra tay với bọn đại sư. Hiện tại đã có không ít huynh đệ ra ngoài điều tra xung quanh.”

“Không Hợp đại sư là cao thủ của Chân Phật tự, chắc chắn sẽ không có việc gì, nhưng những người còn lại thì khác…” Hòa thượng mập cứng rắn ổn định tâm thần: “Ngươi lập tức đi thông báo cho phía bên Vọng Hải tự, ngoài ra cũng phái người truyền tin đến địa chỉ này!”

Hắn ta đưa ra một tờ giấy ghi địa chỉ trên đó

“Vâng! Thuộc hạ lập tức đi ngay.” Thuộc hạ kia nhanh chóng cúi đầu, nhận lấy tờ giấy, đứng dậy, rời khỏi phòng.

Hòa thượng mập đứng lên ở trong phòng, đi tới đi lui mấy vòng, càng nghĩ càng thấy không tốt.

Một người to lớn như Không Hợp đại sư, đặc điểm vóc người rõ ràng như vậy, sẽ không bất ngờ xảy ra tình huống.

“Hay là đại sư ra tay trước, đi bắt được hai tiểu nương đó cũng khó nói.” Hắn ta tự mình an ủi.

Nhưng cho dù tìm lý do như thế nào, với thực lực và tính cách của Đồng Tí thiền sư Không Hợp sẽ không tự mình điều động mà không dặn dò hay nói một lời nào.

Hòa thượng mập càng nghĩ càng cảm thấy có biến.

Hắn ta đi loanh quanh trong phòng vài vòng, rốt cuộc không thể bình tĩnh được nữa

“Không được!” Hắn ta lấy một tấm khăn tay ra lau lau mồ hôi trên trán.

“Mình nhất định phải lập tức rời khỏi chỗ này! Nơi này có thể không còn an toàn nữa.”

Hắn ta nhanh chóng bắt tay vào thu dọn đồ đạc trong phòng

Mặc dù có thể lập tức cho thuyền lên khởi động, rời đi bến cảng.

Nhưng hắn ta không muốn ở lại con thuyền này.

Một cảm giác bất an mãnh liệt không ngừng đánh thẳng vào nội tâm của hắn ta.

Sau khi nhanh chóng thu dọn đồ đạc, hòa thượng mập vội vàng mở cửa phòng, chạy dọc hành lang xuống boong thuyền.

Chỉ có hắn ta, một người dân địa phương đã sống ở thành trấn phụ cận Thứ Đồng nhiều năm này, mới hiểu được thế lực thuộc Trầm Hương Cung ở Thứ Đồng đã bành trướng đến như thế nào trong những năm gần đây.

Đó là một thế lực khuếch đại bao trùm toàn bộ cảng như một tấm lưới lớn. Chỉ cần hơi hơi bất cẩn sẽ…

Chạy mãi chạy mãi, hắn ta chợt cảm thấy có gì đó không đúng.

Không có một bóng người nào trên hành lang cả!

Còn những thuộc hạ trên thuyền trước đây thì sao? Những người cảnh giới đang tuần tra đâu rồi?

Cả người lái thuyền và thủy thủ chịu trách nhiệm điều khiển phương hướng của con thuyền nữa?

Oành!

Hòa thượng mập đẩy cánh cửa lớn dẫn lên boong thuyền.

Ánh sáng rực rỡ từ bên ngoài chiếu vào trong mắt hắn ta.

Khiến đồng tử của hắn ta hơi co rụt lại, vô thức vươn tay ra để chặn ánh sáng mạnh.

Nhưng cảnh tượng trên boong thuyền khiến trái tim hắn bất giác run lên.

Trên toàn bộ boong thuyền, không một bóng người.

Lúc trước trên thuyền có gần trăm người, nhưng lúc này, lại là một mảnh trống trải, tựa hồ từ lúc bắt đầu không có bất kỳ người nào ở đây cả.

"Có một con cá lọt lưới ở chỗ này."

Đột nhiên, một thanh âm kinh ngạc phát ra sau lưng hắn ta.

Hòa thượng mập đột nhiên quay đầu lại.

Chỉ thấy một một tấm lưới đen lớn, im lìm chụp về phía hắn ta.

Dưới chân hắn ta phát lực, định chạy thục mạng ra ngoài.

"Đi!"

Bỗng một tiếng quát khẽ vang lên, một giọng nói của một nữ tử đột nhiên truyền đến.

Hòa thượng mập chỉ cảm thấy ngực đau nhói, cảm giác tê dại kịch liệt nhanh chóng truyền từ ngực xuống toàn thân.

Hai mắt tối sầm lại, thân thể ngã rầm xuống đất, chẳng mấy chốc đã mất đi ý thức.

"Người này xem ra hơi có thân phận địa vị, có muốn giết cùng nhau luôn không?"

"Đừng vội, bên phía đại nhân có thể cần hắn ta làm một số chuyện."

Hai người nhỏ giọng trò chuyện với nhau sau lưng hắn ta.

*

*

*

Trên một bãi biển hoang vắng.

Trương Vinh Phương lại đứng đối diện với Tả Hàn.

Gió biển nhè nhẹ lướt qua, ánh mặt trời chiếu khắp nơi, nhiệt độ làm nước biển bốc hơi, mang lại một lượng độ ẩm lớn.

Một cảm giác nóng và ẩm ướt bao trùm trong không khí.

Trương Vinh Phương cởi trần, để lộ thân hình cường tráng như tạc từ đá.

Mái tóc đen dài của hắn rối tung phía sau lưng, dài ngang vai.

Mang một chiếc mặt nạ đen kịt từng thuộc về Kim Sí lầu. Chỉ là đường nét trên mặt nạ đã bị hắn móc xuống, chỉ còn lại một mảnh hoàn toàn màu đen.

Còn Tả Hàn đứng đối diện vẫn ăn mặc như một thợ điêu khắc, với bộ quần áo bằng vải bố bình thường, mái tóc ngắn màu vàng nâu bình thường, có phần lộn xộn, một dáng người bình thường cao lớn cường tráng tựa như đúc bằng sắt.

Chương 851: Truy giết (1)

Ngoại trừ vết sẹo bỏng và làn da sẫm màu trên mặt, không có gì khác biệt so với người thợ điêu khắc bình thường.

“Như vậy là tốt rồi.” Tả Hàn trầm giọng nói: “Thế tử tốt nhất nên đeo mặt nạ ẩn giấu khi đến gặp lão phu. Địa thế ở đây trống trải, rất có thể sẽ có người có tâm phát hiện nhìn thấy từ xa. Khó tránh khỏi việc diệt khẩu phiền phức, nhưng tốt hơn hết là chính mình nên cẩn thận.”

“Tả thúc nói đúng.” Trương Vinh Phương khiêm tốn tiếp thu: “Lần này đến đây là muốn cùng Tả thúc tìm hiểu một chút về khoảng cách khác biệt giữa Tông Sư và Linh Lạc.”

“Tông Sư bình thường đều có một vòng phòng ngự tuyệt đối có cơ hội phòng ngự kẻ địch trước tiên và Chung Thức. Nhưng không có mấy người như thế này.” Tả Hàn trầm giọng đáp.

“Ngài phải hiểu rằng để đạt đến trình độ của một Tông Sư là phải có thiên phú, nghị lực và may mắn. Người này thiếu một thứ cũng không được.

Và những người như vậy bình thường sẽ tuyệt đối không cam lòng cứ từ từ già đi như thế, không cam lòng trơ mắt nhìn bản thân từng bước từng bước mất đi lực lượng, trở thành một trình độ mà ngay cả Siêu Phẩm bình thường cũng không thể đánh lại.”

Tả Hàn thở dài.

“Cho nên, phía sau Tông Sư đại khái chia làm hai hướng. Một là đi đến Cực Cảnh, hai là đi Bái Thần. Cả hai đều có thể kéo dài trạng thái thực lực của bản thân.”

Số lượng Bái Thần lớn hơn rất nhiều so với hướng Cực Cảnh. Không chỉ vì Bái Thần an toàn hơn, mà còn vì độ khó của Cực Cảnh cao hơn rất nhiều so với Bái Thần.”

“Độ khó?” Trương Vinh Phương kinh ngạc.

“Đúng vậy, không phải dễ dàng tiến vào Cực Cảnh. Cũng giống như một vài cao thủ trong Hắc Bảng hiện nay, Liên Sinh Hoa, Bạch Viên Đại Thánh, Phong Thanh Kiếm đều là những

Cực Cảnh mà thế nhân nghĩ, nhưng trên thực tế bọn họ không phải vậy.”

Tả Hàn liên tiếp nói vài cái tên mà Trương Vinh Phương chưa từng nghe thấy trước đây.

“Họ chỉ là những cao thủ bán Cực Cảnh sắp đến Cực Cảnh. Nhưng chỉ vậy thôi, họ đã ở trong trạng thái nửa điên nửa tỉnh rồi. Phải đánh đổi như thế khiến nhiều Tông Sư không cách nào tiếp nhận được.

“Ngân Diện Thiền Phạm Thiên Ngữ kia có phải cũng giống như vậy không?” Trong lòng Trương Vinh Phương chợt nảy ra một ý nghĩ, đột nhiên hỏi.

Ngân Diện Thiền là một cao thủ Hắc Bảng lúc trước được Thiên Nữ mời đến ra tay ở Đàm Dương, bây giờ nghĩ lại, có lẽ lúc đó Ngân Diện Thiền đã có chút gì đó không đúng rồi.

Đặc chất đó rất có thể là cảm giác gần đến Cực Cảnh.

“Lão hủ không rõ ràng về Ngân Diện Thiền lắm, nhưng là Thiên Nữ Đông tông trước kia chính là như thế. Nàng phí thời gian hơn mười năm ở bán Cực Cảnh, bây giờ không biết tung tích, cũng không biết đã thực sự bước vào Cực Cảnh hay chưa.”

Tả Hàn lắc đầu.

“Nhưng mà nếu như thành công tiến vào Cực Cảnh, tu vi võ đạo sẽ tiến triển cực nhanh. Cuối cùng căn bản không có bất ngờ, có thể đạt đến Tông Sư.”

“Nói như vậy, tông sư, là một loại tu vi, kỹ xảo tu vi. Mà Cực Cảnh càng giống như một trạng thái cố định?” Trương Vinh Phương có phần hiểu rõ.

“Đúng vậy, Tông Sư là một loại tu vi, một loại độ cao. Chỉ cần hiểu rõ một vài thứ, nắm giữ một vài thứ đều có thể tiến vào. Chỉ là ngưỡng cửa rất cao mà thôi.”

Mà Cực Cảnh là một loại biến chất trên tinh thần, là sự thay đổi không thể đảo ngược được.” Tả Hàn không hổ là Tông Sư, tổng kết cực kỳ thấu đáo.

“Vậy thì. Đã hiểu rồi.” Trương Vinh Phương gật đầu.

Hắn cử động cánh tay của mình, cảm nhận khí huyết mà hắn vừa hút từ Đồng Tí Không Hợp đang tăng trưởng mãnh liệt.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng thể chất, sức mạnh và tốc độ của mình đã được tăng lên mới.

Hơn nữa, sự tăng lên lần này mạnh hơn lần trước nhiều lắm.

Vì vậy, lần này hắn tìm đến Tả Hàn để kiểm tra xem rốt cuộc mình đã tiến bộ đến mức nào.

Rất nhiều thứ, không đơn giản chỉ dùng vật chết là có thể kiểm tra được năng lực chiến đấu thực tế.

Còn cần một đối thủ đủ mạnh mẽ.

“Tiếp theo, gần đây ta có một số cảm ngộ mới, kính xin Tả thúc chỉ giáo đôi chút.” Hắn kính cẩn hành lễ, ôm quyền.

“Có thể cống hiến sức lực vì thế tử, là vinh hạnh của lão hủ.” Tả Hàn nghiêm túc hoàn lễ, đáp.

Tuy chỉ mới đối luyện với nhau không lâu trước đây, nhưng ước chừng thế tử sẽ không tiến bộ được bao nhiêu trong thời gian ngắn.

Nhưng nếu là cùng so chiêu với thế tử, thích ứng với cường độ giao thủ cao hơn cũng rất tốt.

Với tốc độ tiến bộ của thế tử, có lẽ năm năm sau sẽ có thể…

Oành!

Trong chốc lát Tả Hàn thất thần, trước mặt lại xuất hiện thêm một bóng người.

Một lực đạo nặng nề và khổng lồ được ném ra từ nắm đấm bên phải của bóng người, rơi xuống cánh tay của hắn ta, theo bản năng, hắn ta nâng cánh tay lên phòng ngự.

Một luồng khí trong suốt bùng nổ giữa hai người.

Chương 852: Truy giết (2)

“Không đúng!” Tròng mắt Tả Hàn co rút lại, suy nghĩ vừa rồi vẫn còn trong đầu đã bị cú đấm này đánh tan hoàn toàn.

“Sức mạnh này! Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?”

Chưa đầy một tháng trước, hắn ta đã chiến đấu với thế tử, lúc đó lực lượng của thế tử không mạnh như thế này.

Bị bức ép đến cực hạn, lúc này lực đạo tung ra mới chỉ là một nửa.

Lúc này mới trải qua bao lâu chứ?

Làm thế nào mà lực lượng lại tăng lên nhiều như vậy?

Sự kinh ngạc và chấn động trong mắt Tả Hàn vẫn chưa biến mất, thì một cuộc tấn công bằng chiêu số quyền chưởng dữ dội như mưa bão ào ào ập đến.

Trương Vinh Phương im lặng, hai tay tựa như từng luồng hư ảnh, hầu như khó có thể nhìn thấy hình dạng mà đánh về phía Tả Hàn.

Mặc dù mỗi đòn đánh đều đánh vào vòng phòng ngự tuyệt đối do Tả Hàn xây dựng theo bản năng, nhưng lần này so với lần trước tiến bộ quá lớn.

Không chỉ là lực lượng mà tốc độ của hắn cũng tăng lên rất nhiều.

Cho dù là tốc độ di chuyển hay tốc độ bộc phát của tay.

Trên bờ cát, hai người một tiến một lùi, Trương Vinh Phương tiến và Tả Hàn lùi.

So với lần trước, lần này vừa bắt đầu Tả Hàn đã bị đánh lùi bước.

Quyền chưởng đập vào nhau giữa hai người, tiếng va chạm nặng nề của máu thịt không ngừng nổ tung.

Nếu những người bình thường xem trận chiến ở bên cạnh, sợ là thậm chí không thể nhìn thấy cánh tay của họ, nhìn từ xa,

giống như hai người không có cánh tay đang sử dụng sức mạnh phép thuật.

Không lâu sau.

Một tiếng nổ vang đột nhiên truyền ra.

OÀNH!

Tả Hàn lùi về phía sau hai bước, hoạt động sơ sơ hai tay, mặc dù vòng phòng ngự tuyệt đối không bị phá vỡ.

Nhưng hắn ta đã cảm thấy được áp lực.

Phải biết, đây vẫn là trạng thái mà thế tử chưa mở trạng thái cực hạn và sử dụng kỹ năng phá hạn.

“Tiếp nữa này!”

Trương Vinh Phương mở Ám Quang Thị Giác trong mắt ra. Đồng thời, thân thể hắn nhanh chóng phồng lên, biến thành màu đen, từng mạch máu đỏ sẫm nổi bật trên bề mặt cơ thể, trong tròng trắng mắt hiện ra những tia máu lớn, hội tụ đến con ngươi.

“Trạng thái cực hạn: Thần Ý Hợp Nhất.”

“Trạng thái cực hạn: âm Dương Cộng Tể.”

“Trạng thái cực hạn…”

Cả hai tay Trương Vinh Phương đã tạo một dấu tay hình tam giác.

“Giới Hạn!”

Một làn sóng âm thoát ra từ cuống họng, làm chấn động toàn thân, gây ra phản ứng dây chuyền.

Trạng thái cực hạn cuối cùng này bắt đầu bằng sóng âm khi khởi động trạng thái cực hạn, hoàn toàn bắt đầu hình thái phóng đại của hắn gồm ba trạng thái cực hạn chồng lên nhau.

Kèm theo một tiếng ken két nho nhỏ vang lên.

Hiện tại, kích thước cơ thể Trương Vinh Phương đã tăng từ hai mét ban đầu lên thành ba mét.

Toàn thân hắn tựa như được thổi không khí, cơ bắp cuồn cuộn nhô cao, giống như vô số viên đá hình bầu dục, rậm rạp chằng

chịt bao phủ trên làn da trên khắp cơ thể.

So với thân hình cao ba mét, mái tóc đen đã chuyển từ dài ngang vai sang dài hơn một chút.

Nhịp tim kịch liệt giống như trống da, bình bịch bình bịch không ngừng nhảy lên, chỉ cần lại gần một chút là có thể nghe thấy được.

Máu tươi vận chuyển tốc độ cao mang theo một lượng nhiệt lượng lớn, khiến lúc này toàn thân Trương Vinh Phương nóng bừng bừng, thân nhiệt đã lên đến bốn mươi lăm độ cực kỳ dọa người.

Đây không còn là nhiệt độ mà người bình thường có thể đạt đến.

Hô….

Trương Vinh Phương hít một hơi dài, hơi thở nóng bỏng thổi ra gió biển trước mặt, chồng chất tản nhiệt trên người, mang đến cho mảnh bãi biển này nóng ý nhàn nhạt.

“Chú ý cẩn thận, Tả thúc, ta cũng không biết cụ thể trạng thái này có sức mạnh như thế nào.”

“Không sao đâu, đừng lo lắng…” Tả Hàn trầm giọng đáp, cong người lên,

Lần này, hắn không bất cẩn, mà là da đỏ như máu, tốc độ cao, lặng lẽ mở ra trạng thái cực hạn.

Một trong những trạng thái giới hạn của Thiên Thạch môn hoàn toàn là tăng cường khả năng phòng thủ.

Bởi vì nó cực kỳ hạn chế, trạng thái giới hạn này không thể nhìn thấy được khi nó được mở ra.

“Vậy thì… ta đến đây.”

Lời cuối cùng vừa rơi xuống.

Vị trí của Trương Vinh Phương giống như một quả bom nhỏ phát nổ, một lượng lớn cát đá bị bắn lên.

Đùng!

Bóng dáng của hắn ầm ầm bắn ra, đập vào phía trước của Tả Hàn, người đang cúi đầu chuẩn bị tư thế.

Sức mạnh khổng lồ một lần nữa vượt quá hầu hết các cấp độ trước đó.

Nó cũng làm cho sức mạnh của Trương Vinh Phương leo lên một tầm cao vượt xa nhân loại.

Và một độ cao như vậy chỉ võ giả Bái Thần mới có thể đạt được.

Hai tay Tả Hàn đã giơ lên, gắt gao chặn lại đòn này.

Cú va chạm cực lớn khiến toàn thân hắn chấn động, hai chân xì xì một tiếng cắm sâu vào cát trên mặt đất, không thể rút ra được.

Trong đầy đủ hai giây, hai người mới đột nhiên tách ra.

Sau khi đánh ra đòn này, Trương Vinh Phương nóng ran khắp người, nhanh chóng khép lại ba trạng thái cực hạn.

Chương 853: Truy giết (3)

Sự tiêu thụ của trạng thái này thực sự quá mức phóng đại.

Nhưng uy lực thực sự quá cường điệu.

Trương Vinh Phương thu nhỏ kích thước và nhìn lên hướng Tả Hàn.

Từ góc độ của hắn, có thể thấy rõ điều đó.

Trên cánh tay đón đỡ của Tả Hàn có một quyền ấn rõ ràng, hằn sâu vào lớp da bên ngoài của cánh tay.

Nửa trên của quyền ấn nằm trên cánh tay trái, và nửa dưới ở cánh tay phải.

Trên cánh tay của Tả Hàn xuất hiện một ít vệt máu, những sợi bạc và nhanh chóng lành lại.

"Vẫn không phá được vòng phòng ngự tuyệt đối?" Trương Vinh Phương hơi nhướng mày.

"…" Tả Hàn đứng thẳng người.

"Thế tử không cần phải thất vọng," Hắn ta trầm giọng nói. "Loại sức mạnh và tốc độ này mạnh hơn nhiều so với lần giao thủ vừa rồi. Mạo muội hỏi một câu, ngài hẳn đã Bái Thần phải không?"

Ánh mắt hắn ta có sự sợ hãi, lo lắng.

"Đương nhiên là không." Trương Vinh Phương linh hoạt nắm đấm phải, máu đỏ khắp nắm đấm. Đây là di chứng của cú đấm vừa rồi.

"Vậy thì tốt… Lúc này thế tử mới ngoài ba mươi tuổi, thể chất tiến bộ như vậy, toàn bộ Đại Linh cũng không có mấy thiên tài như vậy, ngài không cần tự ti." Tả Hàn an ủi.

"Hừm, đa tạ Tả thúc. Tuy nhiên, mở ra cực hạn, vẫn không có cách nào đánh vỡ vòng phòng ngự tuyệt đối của ngài, xem ra ta cần tiếp tục cố gắng." Trương Vinh Phương thở dài.

"…" Tả Hàn im lặng.

“Được rồi, đa tạ Tả thúc đã bồi luyện, hôm nay tạm thời từ biệt, qua một thời gian trở lại tìm ngài.” Trương Vinh Phương ôm quyền mỉm cười nói.

“Thế tử khách khí rồi.” Tả Hàn gật đầu.

Nhìn Trương Vinh Phương xoay người nhanh chóng rời đi, dần dần biến mất ở cuối tầm mắt.

Tả Hàn lặng lẽ đứng tại chỗ.

Hắn ta lại đưa tay lên và nhìn những vết quyền ấn rõ ràng để lại trên cánh tay.

Hắn ta vẫn nhớ rằng lần cuối cùng hắn ta bị thương như vậy là khi tông sư Bái Thần Ma Tây • Uy Lợi Tư của Hắc Thập giáo, toàn lực bạo phát đánh trúng.

Nhưng vấn đề là …

Thế tử vẫn chưa Bái Thần…

“Không Bái Thần, liền có sức mạnh và tốc độ ngang với những tông sư Bái Thần thông thường…”

Tả Hàn nhắm mắt lại và cẩn thận nhớ lại trận chiến vừa rồi.

Lợi thế phòng ngự của đối phương hai bên đều nhau, còn sức mạnh, tốc độ và thể lực, thế tử không khác gì tông sư Bái Thần.

Ngoại trừ cơ thể bất tử, vòng phòng thủ tuyệt đối, Chung Thức, còn lại…

Thế tử cũng không khác mấy so với những tông sư Bái Thần…

Cảm xúc phức tạp trong lòng Tả Hàn đang trào dâng như thủy triều.

Không tới một tháng, đột nhiên tăng nhiều như vậy, lần trước nhìn thấy loại chuyện này, còn có người bước vào Cực Cảnh…

Nhưng trạng thái của thế tử rõ ràng là không phù hợp với bất kỳ loại đặc điểm nào của Cực Cảnh.

Còn sau khi bộc phát Cực Cảnh, nên bị thế vẫn là sẽ bị thương.

Nhưng Tả Hàn nhận thấy rằng khi thế tử rời đi, vết máu trên nắm đấm đã đóng lại, hơn nữa còn từ từ ứng hợp lại.

Tuy không bằng những võ giả Bái Thần, nhưng cũng mạnh hơn người thường rất nhiều.

Đó không phải là Cực Cảnh, cơ thể tăng lên rất nhiều. Năng lực tự phục hồi vẫn mạnh mẽ như vậy, còn chưa Bái Thần.

Tất cả những điều kỳ lạ, khiến trong lòng Tả Hàn chỉ còn lại một suy đoán.

"Quả nhiên…" Hắn ta hít một hơi thật sâu, "Quả nhiên là, Đế tinh từ trên trời giáng xuống sao?"

Hắn ta tin vào số mệnh và chiêm tinh, vào thời điểm này, khi không có gì có thể giải thích được thì chỉ có mệnh vận và chiêm tinh mới thực sự khiến hắn ta hiểu và thông cảm được.

Hơn ba mươi tuổi, tương đương với một thân thể phàm nhân bình thường của một tông sư Bái Thần…

"Ngay cả đế sư Đạt Mễ Nhĩ hồi đó cũng không có tài năng thiên phú đáng sợ như vậy!"

"Chỉ có đế vương thiên sinh như thế tử mới có tài năng đáng sợ như vậy." "Bởi vì…"

Hắn ta bất giác siết chặt tay.

"Bởi vì, hắn mệnh mang đến thống nhất và hy vọng cho thời đại này!"

Ngoài nhiệm vụ sứ mệnh thiên giáng, Tả Hàn không thể tìm ra lời giải thích hợp lý nào cho biểu hiện của thế tử.

Vào lúc này, hắn đột nhiên có ý thức về sứ mệnh, cảm giác được sử thi chú định.

Đúng vậy.

Tả Hàn hắn đã lãng phí ngần ấy năm mà chẳng đạt được gì.

Có lẽ đó là để gặp thế tử bây giờ và trợ giúp thế tử.

Trong tương lai, họ được định để tạo ra một huyền thoại thuộc về Thánh Môn!

Nếu thế tử là đế tinh thiên sinh, thì những tông sư Bái Thần bọn họ có thể là thiên tướng chung quanh hắn!

Không thể giải thích được, niềm hy vọng về ký thác và đầu tư ban đầu của Tả Hàn dành cho Trương Vinh Phương dần biến thành một mối quan hệ mới vào lúc này.

Nếu như nói, trước đây hắn ta chỉ xác định Trương Vinh Phương là thế tử của Thánh Môn.

Giờ phút này, trong lòng hắn ta đã có dự cảm mệnh.

Vài ngày sau. Bên trong khách điếm.

“Vẫn không liên lạc được?” Trình Huy cau mày nhìn năm tên thuộc hạ trước mặt.

Năm người này đều là những cao thủ Linh Sứ mà hắn ta đã lôi kéo và cùng nhau đến Thứ Đồng.

Chương 854: Truy giết (4)

Nhưng bây giờ, cả năm người trong số họ đều bị thương.

Thuộc hạ của bọn họ cũng mất đi binh lính và tướng sĩ, đã bao nhiêu ngày rồi.

Thứ Đồng này có thực sự là đầm rồng hang hổ?

Thiền sư Đồng Tí Không Hợp Tây tông, đây cũng là một cường giả Tam Không Linh Lạc chân thật.

Những cường giả này, nhìn bề ngoài, tương ứng với những người nắm quyền thượng vị, những người có thể trấn áp một đường.

Nếu không có giới hạn đối với việc Bái Thần, thì bất cứ lực lượng nào mà Tam Không Linh Lạc đi đến sẽ là tầng lớp tinh nhuệ tuyệt đối.

Nhưng bây giờ….

Thiền sư Đồng Tí Không Hợp lại mất tích.

“Phong Ma đại sư đâu?” Trình Huy cố nén nỗi bất an và tiếp tục hỏi.

“Phong Ma đại sư đã tìm thấy hai người quản chế và bảo vệ Trương Ảnh, chỉ là…”

Một trong những thuộc hạ do dự.

“Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là hai đại nhân ở Tuyết Hồng các, đã từ bỏ việc giám sát Trương Ảnh sớm nhất là nửa năm trước.

Khi Phong Ma đại sư tìm tới bọn bọ thì hai vị đang mở hội không che trong kỹ quán…”

“… ” Trình Huy không nói nên lời.

Nghe nói bên trong của Tuyết Hồng các cực kỳ kham khổ và nghiêm ngặt, rất nhiều tướng lĩnh cao thủ khi bước ra ngoài đều tham lam hưởng thụ và có nhân cách méo mó.

Bây giờ có vẻ đúng như vậy …

“Người đến bến điều tra đâu rồi?” Hắn ta lại hỏi.

“Mất tích rồi…” Một Linh Sứ khổ sở nói, “Là từ buổi chiều hôm qua mất liên hệ.”

Trình Huy im lặng, mặc dù trước khi đến đây hắn ta đã đoán trước rằng nó sẽ rất khó khăn,

Nhưng hắn ta không ngờ rằng mọi chuyện lại khó khăn đến vậy…

Hắn ta không còn hơi sức vẫy tay ra hiệu cho một vài người rời đi.

“Hãy tìm cách liên lạc với Phong Ma đại sư, yêu cầu lão ta trở về càng sớm càng tốt, và đừng hành động một mình. Hãy nói với lão ta về Đồng Tí Không Hợp thiền sư.”

“Vâng.”

Năm người vội vàng lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Trình Huy, nhắm mắt suy nghĩ.

Đột nhiên, hắn ta nghĩ đến một tình huống

“Chờ đã, các ngươi đều trở về cho ta, còn có một chuyện cần phải làm!” Hắn ta vội vàng nói.

Năm vị Linh Sứ vừa ra khỏi phòng đã nhanh chóng quay trở về trong phòng.

“Lâu chủ, còn có chuyện gì nữa không?” Người đi đầu trầm giọng hỏi.

“Các ngươi chú ý thu thập…” Trình Huy đang định lên tiếng thì đồng tử đột nhiên co rút lại nhìn mấy người trước mặt. “Không đúng! Trịnh Khải đâu?”

Vừa rồi vẫn là năm Linh Sứ, nhưng bây giờ chỉ có bốn người đứng ở trước mặt!?

“Trịnh Khải?” Bốn người họ đều kinh ngạc và nhanh chóng nhìn xung quanh.

Nhưng không có dấu vết của Linh Sứ Trịnh Khải ở bên cạnh.

Vừa rồi người đó còn đang báo cáo tình hình, lúc này đi ra rồi lại vào, trước sau gì cũng không có nửa phút.

Người lại biến mất?

Nhưng không có một ai phát hiện ra?

“Đi!!” Trình Huy đột ngột đứng lên, xoay người, lao ra khỏi cửa.

Oành một tiếng, cửa sổ phá tan.

Hắn ta mở bộ cánh phỏng chế vật sống ra sau lưng, từ lầu ba khách điếm bay lượn về hướng xa xa.

Ngay trong nháy mắt khi hắn rời đi.

Một bóng đen bổ nhào ra từ bên ngoài cửa phòng khách điếm.

Hai tay bóng đen quét ngang.

Hai Linh Sứ ra tay nỗ lực đón đỡ, nhưng cũng bị bóng đen tánh ra và điểm nhẹ lên trán.

Cả hai bất ngờ ngất xỉu và ngã xuống đất.

Bóng đen cúi đầu, vội vàng xông theo Linh Sứ còn lại.

Chỉ mất chiêu giao thủ đơn giản.

Ba Linh Sứ bị điểm trúng chỗ yếu, ngất ngã xuống đất bất tỉnh.

“Mọi việc giải quyết xong chưa?” Trương Vân Khải bước nhanh vào phòng.

“Nghĩ xem, bọn họ đều là Linh Sứ của Kim Sí Lầu.” Bóng đen quay lại, lộ ra thân hình yểu điệu đeo mặt nạ của Trương Chân Hải.

Hiện tại nàng đã là Ngoại Dược Viên Mãn, cùng với việc tích lũy được nguồn tài nguyên khổng lồ, thực lực của nàng đã được cải thiện nhanh chóng.

Về bản chất, giai đoạn Ngoại Dược này là phải uống thuốc liên tục, chỉ cần thể lực đủ, tố chất đủ, thích ứng nhanh là có thể dùng hết được.

Khi nó đến Nội Pháp, nó sẽ nhanh chóng giảm tốc độ trở lại.

“Làm tốt lắm.” Trương Vinh Phương cũng chậm rãi đi vào phòng.

So với người của Thiên Thạch môn, khả năng tình báo của Nghịch giáo cực kỳ mạnh mẽ.

Người của Kim Sí Lầu mới đến không bao lâu đã bị thành viên của Nghịch giáo ẩn núp trong quần chúng nhân dân phát hiện, cũng tìm được.

Vì vậy, người Thiên Thạch môn thích hợp để tấn công và bao vây.

Về mặt điều tra tình báo, vẫn là Nghịch giáo cường hãn.

Bây giờ, hai lực lượng dưới sự chỉ đạo của Trương Vinh Phương đã dần hình thành vai trò chức năng của riêng mình.

“Thật tiếc vì phản ứng của Trình Huy quá nhanh. Khi ta bước vào, đã không thể nhìn thấy bóng người.” Trương Chân Hải kinh ngạc nói.

“Trình Huy cũng ở đó?” Trương Vinh Phương khẽ cau mày. “Tên này có biệt danh là Đại Bằng Kim Sí Lầu. Chạy nhanh là chuyện bình thường. Đừng lo… Sẽ có cơ hội lần sau.”

“Nhưng…” Trương Chân Hải muốn nói cái khác.

Chương 855: truy giết (5)

Nhưng Trương Vinh Phương đã giơ tay ngăn cản.

“Không thành vấn đề.” Hắn cười dịu dàng: “Chỉ cần hắn còn ở trong lòng Thứ Đồng, sẽ không thể thoát khỏi lòng bàn tay của ta.”

Vù vù.

Cỏ mọc, én bay

Đêm khuya thăm thẳm trăng trắng xóa.

Bóng một đội người cấp tốc chạy về phía pháo đài đóng quân bên ngoài Thứ Đồng.

“Mau mau!”

Một bóng người dẫn đầu chạy về phía trước, vừa chạy vừa không ngừng ngẩng đầu quan sát phía trước. Không ngừng cảnh giác khả năng xuất hiện nguy hiểm xung quanh.

“Trước khi trời sáng nhất định phải liên lạc với đồn trú quân của tướng quân Lý Thụy. Để điều động người tới, bây giờ ở nội thành quá nguy hiểm.”

Dưới ánh trăng, đường nét khuôn mặt của bóng người kia lộ ra.

Rõ ràng là Phong Ma hòa thượng Không Dư đi cùng Trình Huy đến Thứ Đồng chấp hành nhiệm vụ đi điều tra.

Lúc nhận được tin tức Trình Huy truyền đến, hắn ta bị dọa sợ mà sững sờ ngay tại chỗ.

Thực lực của Đồng Tí còn mạnh hơn so với hắn ta một bậc, nhưng hiện tại không rõ tung tích Đồng Tí, mất tích rồi.

Trình Huy ở bên kia cũng bị cắt đứt, những người này đều không thể liên lạc được tiếp.

Kim Sí Lầu cùng Tây Tông mới đến chỗ này, đảo mắt liền xảy ra sơ hở lớn như vậy.

“Tiên sư nó, sớm biết bị chơi như thế này, lão tử năm đó nên thành thật làm lão đại của mười chín đường!”

Trong lòng Hòa thượng Phong Ma Không Dư nhớ lại mấy năm vất vả cần mẫn, bị người ở phía trên khắp nơi gọi đến gọi đi giống con chó.

So với năm đó mình làm Lão Đại thì hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Lúc trước cho là mình tìm được cái núi dựa lớn, kết quả.

“Đại sư, vì sao chúng ta không đi Vọng Hải tự, bên kia không phải nói có Không Định đại sư thủ ở nơi này sao? Chúng ta tụ hợp cùng một chỗ cùng với Không Định đại sư, dù sao thì cũng mạnh hơn so với pháo đài đóng quân kia chứ?”

Một bên là cao thủ Kim Sí Lầu đang cố gắng chạy, không nhịn được nghi ngờ mà hỏi.

“Ngươi cho rằng ta không muốn đi?” Không Dư không nhịn được nói, “Ta vừa cử một người đến xem Vọng Hải tự trước, còn chưa lại gần, cũng đã cảm giác chung quanh đủ loại nguy hiểm. Những nơi giáp chỗ đó không biết có bao nhiêu quân mai phục ngầm! Còn không bằng đi quân doanh trước tiên.”

Hắn ta nhổ bãi nước bọt trên đất.

“Trực tiếp điều binh qua đó, cho dù đều là những người ở cấp bậc cao thủ thì khi đối mặt với súng và kíp nổ bao vây, cho dù là tông sư Bái Thần cũng không chịu nổi.”

Cường giả Bái Thần tuy rằng quả thực lợi hại, nhưng Đại Linh cũng không phải ngồi không.

Súng kíp nỏ tên trong tay người bình thường không phát huy ra bao nhiêu tác dụng, nhiều lắm cũng chỉ có thể đối phó võ giả phẩm cấp thấp.

Nhưng trong tay võ nhân có tốc độ phản ứng và động thái thị lực mạnh hơn nhiều, đó chính là vũ khí cường đại có thể uy hiếp Siêu Phẩm, thậm chí tông sư.

Dù sao Tông Sư bình thường mạnh cũng chỉ là trên kỹ xảo mạnh, về mặt cực hạn tố chất thân thể, tốc độ cũng không nhanh bằng Siêu Phẩm quá nhiều.

Chỉ cần ở nơi trống trải, có thể bắt giữ người ở trong phạm vi tầm mắt.

Hơn nữa, so với quan binh Đại Linh bình thường duy trì trật tự trong thành.

Số lượng những duệ sĩ này rất ít, nhưng mỗi người đều là cao thủ phẩm cấp thậm chí cao phẩm, ngày thường đảm nhiệm chức quan trung hạ tầng.

Thời khắc mấu chốt, bọn họ là quân sĩ đặc chủng quy mô nhỏ có thể bộc phát ra lực sát thương khủng bố.

Công thành duệ sĩ chỉ có quân doanh có bố trí như vậy.

Mà trên người bọn họ, cơ bản đều bố trí vũ khí so với nỏ tiễn cùng hỏa thương thông thường, uy lực lớn hơn.

Cho nên đây mới là một trong những điểm mấu chốt của quân đoàn Đại Linh quét ngang lục địa.

Đừng nói Siêu Phẩm, có là tông sư, tông sư Bái Thần, bị vũ khí cấp cao công thành kiên duệ sĩ vây công, hơi không chú ý cũng phải nuốt hận.

Chứ đừng nói trong quân doanh còn có phủ đốc cùng cao thủ Siêu Phẩm Tuyết Hồng Các áp trận.

Hơn nữa chính hắn ta ở một bên đánh lén, cảm giác an toàn kia vượt xa Không Định chỉ có một người.

Phanh.

Đột nhiên Phong Ma giậm chân một cái, cấp tốc dừng lại.

Ngẩng đầu hướng lên nhìn phía bên trái đằng trước.

Nơi đó như ẩn như hiện một mảnh bóng người áo đen đi ra.

Đoàn người lờ mờ, số lượng ước chừng bốn năm mươi người.

Nhân số mặc dù không nhiều lắm, nhưng từng bước chân khí thế trên người, hoàn toàn không giống với võ nhân bình thường.

“Nhiều phẩm cấp cao thủ như vậy?” Con ngươi Phong Ma co rụt lại. Cảm giác không ổn trong lòng.

Không nên xem thường phẩm cấp cao thủ, tầng thứ như vậy tuy rằng đơn đối đơn không bằng Siêu Phẩm.

Nhưng nếu bọn họ kết thành trận hình, được huấn luyện tốt, sau khi nắm giữ nỏ tiễn hỏa thương, sinh ra uy hiếp, thậm chí

so với tông sư còn mạnh hơn.

“Chuẩn bị!” Phong Ma biết có chuyện không tốt.

Chương 856: Giao thủ (1)

Đối phương cứ luôn xuất hiện ở chỗ này, tuyệt đối không phải trùng hợp.

Hắn ta giơ tay lên, ý bảo những người còn lại phía sau phân tán ra, nhường không gian dễ dàng giao thủ.

- Giết!

Phong Ma là người đầu tiên lao về phía trước.

Thiền trượng trong tay hắn ta vung lên, một bộ Đại Hàng Ma trượng pháp che ngợp bầu trời hóa thành bóng trượng, hướng về phía đầu của y nhân phía trước đập xuống.

Lúc này đây, hắn ta dự định tốc chiến tốc thắng, cho nên vận dụng toàn lực.

Bóng thiền trượng dưới sự bộc phát toàn lực của hắn ta, trong nháy mắt hóa thành một mảnh thiền trượng hư ảo, áp về phía trước.

Với thực lực Tam Không Bái Thần của hắn ta, lúc này tố chất thân thể sớm đã vượt qua võ giả bình thường, dưới một kích này, đối phương nhất định phải chết.

Oành!

Thoáng chốc một cỗ cự lực hung hăng đụng vào bụng Phong Ma, mạnh mẽ đạp hắn ta về phía sau bay ra hơn mười thước, quay cuồng trên mặt đất.

Hòa thượng Phong Ma thật vất vả mới ổn định được thân thể, há mồm một ngụm máu chảy ra, nhanh chóng đứng dậy.

Vừa mới đứng dậy, trước mắt hắn ta đã không còn bóng dáng người vừa rồi.

“Ai! Rốt cuộc là ai?”

Trong lòng hắn ta sợ hãi, có chút choáng váng khi bị đánh.

Nó giống như mình vừa giành được á quân quyền Anh thế giới, sau đó trên đường về nhà, gặp một người qua đường, muốn bắt nạt một chút.

Nhưng lại không nghĩ đến đối phương lại vừa vặn chính là quán quân quyền anh số một thế giới.

Hắn ta là ai?

Hắn ta là Tam Không Bái Thần! Đã từng là lão đại đứng đầu mười chín đường Thủy Bạc sơn trại!!

Thế mà…

A!

Phong Ma gầm lên giận dữ một tiếng, cấp tốc mở ra cực hạn, Pháp tướng Tu La tăng cường phòng ngự cùng lực lượng của bản thân trên phạm vi lớn.

Hắn ta giơ tay lên, hung hăng ngăn trở một cánh tay tráng kiện từ trên cao rơi xuống.

Hai cánh tay va chạm trong nháy mắt một vòng khí lưu chợt nổ tung, thổi đến mức quần áo hắn ta kéo về phía sau.

“A! Phong Ma lại lần nữa rít gào một tiếng, muốn nhấc chân lên đầu gối một cái. Nhưng quỷ dị chính là, thân thể hắn ta mới đứng dậy, liền bỗng nhiên bị ngón tay đối phương điểm.

Chỉ là ở chỗ nào đó trên thân thể bên phải của hắn ta nhẹ nhàng điểm một cái, khí lực hội tụ của hắn ta tựa như thoát lũ, đảo mắt lệch đi phương hướng.

“Thế nào?”

Hòa thượng Phong Ma nửa bên thân thể theo quán tính lệch lạc, trong nháy mắt mất đi sự chống cự.

Hắn ta thậm chí ngay cả trạng thái cực hạn thứ hai còn chưa kịp sử dụng, đã lâm vào tuyệt cảnh.

Mắt thấy đối phương lại một chưởng, hướng trán hắn ta nặng nề đánh tới.

Bàn tay kia to lớn, đen hồng, có thể nhìn thấy rõ ràng mạch máu màu tối quấn quanh phía trên, thô ráp phảng phất như rác rưởi tùy tiện điêu khắc.

Nhưng chính là một bàn tay thậm chí còn không lớn bằng chính hắn ta, giờ này khắc này, lại mang đến cho hắn ta sợ hãi khó có thể tưởng tượng.

Hô!

Trong phút chốc, bàn tay kia ở vị trí áp sát trán hắn ta chỉ có mấy cm, dừng lại.

Phong Ma vội vàng lăn lộn, xoay người nhanh chóng lui về phía sau.

Trong nháy mắt đó, hắn ta thật sự cảm thấy mình sắp chết.

Sau khi chạy ra ngoài hơn mười thước, lúc này mới rảnh rỗi nhìn xem động tác vừa rồi của đối phương dừng lại.

Hắn ta nhìn lên và nhìn kỹ hơn.

Chỉ thấy sau lưng hắc y nhân, đang không biết từ lúc nào, xuất hiện một đạo thân hình khôi ngô, cao lớn như tháp sắt đang đứng.

"Là Không Định?" Hòa thượng Phong Ma nhìn lại, nhận ra người đã cứu hắn ta.

Vừa dứt lời, phảng phất quấy nhiễu đến cái gì đó.

Oành

Hắc y nhân và Không Định chợt giao thủ một chiêu, tách ra, từng người đứng vững lại.

"Ngươi đi trước!" Sắc mặt Không Định bình tĩnh, cũng không thèm nhìn hắc y nhân còn lại chung quanh, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm người phía trước.

Vừa rồi một kích đối chiêu kia, lực lượng của hắn ta so với đối phương thế mà hơi yếu một chút.

Hai người đều trải qua phán đoán trước, vận dụng tiên cơ ngự địch đến cực hạn của bản thân.

Nhưng cuối cùng vẫn không ai tránh né được ai, chỉ có thể đối mặt với một chưởng kia.

"Ngươi là ai? Vừa rồi đó là chiêu thức của Cảm Ứng Môn."

Không Định mơ hồ nhận ra phong cách thân thủ của đối phương.

Nếu như nói võ học Tây Tông, phong cách là cương mãnh cường đại.

Như vậy phong cách của Cảm Ứng Môn, lại là thiên biến vạn hóa, tương phản thật lớn.

Một giây trước còn cường ngạnh hung mãnh, một giây sau liền quỷ dị mê huyễn.

Loại phong cách võ học này, chỉ có Cảm Ứng Môn là độc nhất.

Trong lòng Không Định kiêng kỵ, thực lực đối phương rõ ràng là kình địch. Hiện tại Phong Ma bên kia liên tiếp bại lui, lúc này đã bị chém ngã hơn phân nửa nhân thủ.

Hắn ta không chắc chắn liệu hắn ta có thể cứu Không Dư hay không.

Cũng may là, khóe mắt hắn ta nhìn lại, gã Không Dư này nói đi lại là đi thật.

Không ngờ đã nhanh như chớp chạy về phía xa xa rời bãi biển.

Chương 857: Giao thủ (2)

Trong lòng Không Định thở phào nhẹ nhõm.

Lúc trước hắn ta nhận được tin tức bí mật, từ kênh tình báo của Kim Sí Lầu, biết được Đồng Tí thiền sư Không Hợp lại mất tích?

Lúc này mới đến Thứ Đồng mấy ngày?

Lúc này trong lòng hắn ta bất định, nhanh chóng ra ngoài điều tra, lập kế hoạch.

Không nghĩ tới vừa vặn ở ngoại ô phát hiện một màn này.

Hơn nữa còn phát hiện ra một đối địch thần bí có thực lực đạt tới cấp bậc tông sư như vậy!

Ánh mắt Không Định gắt gao nhìn chằm chằm hắc y nhân phía trước.

"Mặc kệ là ai, ngươi nên rõ ràng, đối nghịch với Tây Tông ta, sẽ có kết quả gì?"

"Không cần phải nói nhiều. Nếu đã động thủ, liền sớm đã chuẩn bị tốt hết thảy." Hắc y nhân thản nhiên trả lời.

"." Không Định im lặng.

Ý chí của đối phương không hề dao động.

Có vẻ như vậy.

Đúng lúc này, Phong Ma đã chạy xa đột nhiên truyền đến một tiếng rống giận dữ.

Tiếng gầm cách hơn trăm thước, cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

- "Không tốt!" Sắc mặt Không Định biến đổi, liền hướng bên kia chạy tới.

Nhưng hắc y nhân khôi ngô dáng người vừa động, nhất thời lại chắn ở phía trước hắn ta.

Hai người cấp tốc ra tay, chính diện cứng đối cứng đối chọi một chiêu.

Oành!

Sóng khí nổ tung.

Không Định cư nhiên hơi dừng lại, bị đối phương cứng rắn ngăn trở về.

Sức mạnh thật mạnh mẽ! Hơn nữa còn là ngạnh công?

Trong lòng hắn ta hoảng sợ.

Xa xa tiếng gầm của hòa thượng Phong Ma lại vang lên.

"Cút!!"

Không Định vội vàng, gầm một tiếng giận dữ, lúc này màu da toàn thân biến đen biến đỏ, từng đạo hoa văn màu bạc hiện lên bên ngoài thân thể, đảo mắt liền bành trướng trở nên lớn hơn một vòng lớn.

"Lão hủ sống đến bây giờ, chưa bao giờ có ai dám ở trước mặt ta nói cút." Thanh âm của hắc y nhân lạnh như băng, đồng dạng da ửng đỏ, thân hình hơi bành trướng.

Mặc dù là một tia biến hóa không thể cảm nhận được, nhưng khí thế mang đến, cảm giác áp bách, so với vừa rồi mạnh hơn một mảng lớn!

Hiển nhiên, hắn ta cũng mở ra trạng thái cực hạn.

"Nghe nói Không Định đại sư, chính là tương lai của Chân Phật tự, có thể sánh vai với cao thủ hàng đầu tông sư đời chữ Nguyên. Hôm nay đặc biệt đến thỉnh giáo."

"Ta sẽ lặp lại điều đó một lần nữa, cút! Nếu không hôm nay sẽ giết ngươi!!" Trong mắt Không Định màu bạc càng lúc càng lóe lên.

"Ngươi có thể thử xem." Hắc y nhân giơ tay lên, nhẹ nhàng ra chiêu với hắn ta.

*

*

*

Trong rừng.

Hòa thượng Phong Ma một mình một ngựa đi trước, điên cuồng bão táp về phía trước.

Chỉ là vừa mới vào rừng, bên trái hắn ta liền cảm giác được một tia lạnh lẽo chợt kéo lại.

Phốc phốc!

Hắn ta giơ tay lên ngăn cản một kích.

Đáng tiếc lực đạo của một kích này so với tưởng tượng của hắn ta còn lớn hơn.

Thân thể hắn ta đột nhiên mất thăng bằng, mất đi quán tính xông về phía trước với tốc độ cao, rồi lại lảo đảo đụng vào một cái cây lớn.

Sau một tiếng trầm đục, hòa thượng Phong Ma nhẹ nhàng chạm một chút trên thân cây đại thụ, hồi lại sức lực một chút, rồi chạy như điên về phía bên phải chạy trốn.

Nhưng sự lạnh lẽo của sự tập kích lại một lần nữa chắn trước người hắn ta.

Đây là một bóng người khôi ngô đeo mặt nạ đen!

A!

Phong Ma rống giận một tiếng, hai tay chắp lại trước ngực, Pháp Tướng Dạ Xoa thứ hai đồng thời mở ra.

Một chiêu sát chiêu trong Tiểu Tây Thiên Chưởng - Tâm Như Bồ Đề, hung hăng đánh vào ngực đối phương.

Chiêu này có đoạn khởi đầu tương tự như không ít võ học Tây Tông còn lại.

Đều là hai tay chắp lại, toàn lực đột kích về phía trước.

Nhưng sau đó thì khác.

Tâm Như Bồ Đề hai tay chắp lại đánh ra, sẽ ở giữa đường chợt xoay chưởng, tách hai tay ra, hóa thành lưỡng thủ đao, chém ngang đối thủ.

Một chiêu này nhìn từ xa, giống như là lá bồ đề rơi xuống từ trên cây.

Rất có ý thiền.

Nhưng trên thực tế, trong giao thủ đối địch, là tuyệt sát đẫm máu đủ để xé địch nhân thành hai nửa.

Tên của Tâm Như Bồ Đề càng có ý nghĩa châm chọc.

Hòa thượng Phong Ma Không Dư lúc này cũng liều mạng.

Hai tầng cực hạn chồng lên nhau, đối với hắn ta mà nói cũng là tải trọng cực lớn.

Loại trạng thái này lại dùng tuyệt sát sát chiêu, nhiều lắm là dùng hơn mười chiêu, hắn ta sẽ không kiên trì được.

“Phải đánh đối phương trở tay không kịp, sau đó nhân cơ hội tìm được khoảng trống sơ hở thoát ly!”

Trong lòng Không Dư suy nghĩ chuyển biến nhanh chóng, cơ bắp hai tay trên tay bành trướng, đã chuẩn bị tốt chiêu kỹ năng phá giới hạn thứ hai, đem toàn bộ lực lượng đỉnh phong của mình đánh ra.

Hô!

Nhưng vào lúc này, tất cả tính kế, đều ở giờ khắc này, chợt thất bại.

Một chiêu này hắn ta tính toán, tuyệt đối sẽ ngoài dự liệu của đối phương, sát chiêu trở tay không kịp.

Cư nhiên, thất bại?

Trong mắt trống rỗng còn lưu lại một tia khó tin.

Hắn ta trong nháy mắt phản ứng lại, không quan tâm, toàn tốc chạy sang trái.

“Dưới chưởng lưu người!!”

Chương 858: Giao thủ (3)

Cách đó không xa có một tiếng gầm nặng nề truyền đến.

Dư Không cảm giác rất quen thuộc.

Nhưng hắn ta không kịp suy nghĩ nhiều về những thứ khác, chỉ cảm thấy lưng đột nhiên đau đớn.

Ầm ầm!!

Hòa thượng Phong Ma Dư Không, thân thể tựa như búp bê rách, bị một chưởng đánh trúng áo.

Lực đạo thật lớn nương theo phá hạn kỹ bộc phát, xuyên thấu bên trong, ở ngực phá vỡ một cái lỗ lớn.

Hắn ta lẳng lặng chạy về phía trước vài bước, rốt cục ngã nhào xuống đất, nhanh chóng mất đi sinh tức.

Trương Vinh Phương muốn tiến lại gần, thu thập chiến lợi phẩm.

Nhưng phía sau một bóng người cường tráng nhào tới, từ trên thân cây tựa như một con chim lớn, lao xuống săn giết con mồi, vươn hai móng vuốt về phía hắn, sắc bén bắt tới.

“Ta bảo ngươi dừng tay!

Bóng người nhào tới, khí lưu mang theo bị áo cà sa trên người tung ra, tựa như cuốn lên một mảnh lốc xoáy nhỏ, thổi tan lá rụng chung quanh.

Trương Vinh Phương ngưng tụ sắc mặt, cảm giác lưng đau đớn như kim châm, hiển nhiên một chiêu này của đối phương, làm cho thân thể hắntheo bản năng sinh ra cảnh cáo nhắc nhở.

Đây là chiêu thức cường hãn đủ để sinh ra uy hiếp đối với thân thể của hắn.

Hắn không lùi mà lại tiến tới, đưa lưng về phía đối phương, bước nhanh về phía trước.

Phốc phốc.

Dưới chân bước ra một cái hố đất.

Trương Vinh Phương vừa vặn tránh được phương hướng tấn công của bóng người phía sau.

Nhưng đối phương lại tựa hồ sớm có dự liệu, chiêu thức không thay đổi, thân hình ở giữa không trung một cước đạp vào một thân cây.

Một kích này dời đi phương hướng, lại một lần nữa hướng trương Vinh Phương đánh tới.

“Ngăn địch tiên cơ? Trương Vinh Phương trong lòng trầm xuống.

Cuối cùng cũng đến!

Nếu như hết thảy, vẫn đơn giản như lúc trước giết Không Tướng, vậy Tây Tông đã sớm bị thế lực khác nhắm vào như thế làm cho bị diệt.

Cũng không phát triển được quy mô như bây giờ.

Cho nên, một màn nguy hiểm trước mắt này mới là ứng đối Tây Tông chân chính nên có.

Lấy Phong Ma làm mồi nhử, hấp dẫn ta ra tay, sau đó hợp lực vây giết sao? Trương Vinh Phương trong lòng bình tĩnh.

Không Định cùng với người trước mắt này, một hơi xuất động hai tông sư.

Thật là bạo tay.

Lúc trước Vĩnh Hương quận chúa vây giết một tông sư, liền phát động nhiều nhân thủ cùng lực lượng như vậy.

Hiện tại, Tây Tông một lần xuất động hai đại tông sư, còn đều là tông sư Bái Thần.

Nếu không phải hắn phòng ngừa trước, mời Tả thúc cùng ra tay.

Chuyến đi này thực sự có thể nguy hiểm.

Chỉ là đáng tiếc.

Trương Vinh Phương trong lòng suy nghĩ như tia chớp xẹt qua.

Trên tay hắn không dừng, thân thể toàn thân cấp tốc bành trướng trở nên lớn hơn.

Đối mặt với tông sư, hắn không dám chậm trễ chút nào.

Từng tầng trạng thái cực hạn đồng thời chồng lên nhau, bộc phát.

Đồng thời kỹ năng phá giới hạn Súc Bộ vận chuyển, giơ tay lên một sát chiêu trong Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện: Bội Tín Khí Nghĩa.

Trước mắt một chưởng, tựa như nâng mà không phải nâng, từ dưới lên trên, xông ra phía trước.

Tam đại trạng thái cực hạn cộng thêm bộc phát phá hạn kỹ.

Một kích này, hắn ta cũng cơ hồ dùng toàn lực.

Là lực lượng lớn nhất ngoại trừ Trọng Sơn.

Ầm ầm!

Trong phút chốc, hai người đồng thời va chạm.

Sóng âm khổng lồ kèm theo khí lưu va chạm mang đến, trong nháy mắt khuếch trương, nổ tung, khuếch tán.

Thình thình thình.

Trương Vinh Phương lui mấy bước, mỗi một bước đều lưu lại dấu chân thật sâu trên mặt đất.

Hắn mượn cơ hội này đem lực trùng kích vừa rồi dỡ bỏ, rót vào mặt đất.

Mà bàn tay phải vừa rồi giao thủ, lúc này cũng đã sung huyết sưng đỏ, mặt bàn tay tràn đầy vết nứt nhỏ bé, bị bạo lực đè bạo nổ tung.

Lúc này hắn giương mắt nhìn lại, thấy bóng người khoác áo cà sa cũng lui ra sau hai bước, dựa vào thân cây đứng vững.

Đơn thuần so sánh lực lượng, Trương Vinh Phương thua.

Hắn giờ này khắc này, mới chân chính hiểu được, những tông sư này rốt cuộc có bao nhiêu cường hãn.

Có thể nói, sau khi hắn bổ sung Đồng Tí thiền sư Không Hợp, trên người biến hóa tăng lên, đã mạnh hơn so với trước kia rất nhiều.

Nếu là hắn bây giờ, chống lại hắn một tháng trước.

Toàn lực xuất thủ, chỉ cần mười chiêu là có thể đánh bại tại chỗ.

Đương nhiên đây là tình huống không tính là Trọng Sơn gấp nhiều lần.

Nếu bộc phát Trọng Sơn gấp mười lần, vậy sinh tử cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Sau khi bổ sung, hắn vẫn có thể là người thắng.

Và bây giờ.

Tông sư Tây Tông so với lực lượng hiện tại của hắn còn lớn hơn.

Điều này là khuếch đại.

“Trở lại!”

Trương Vinh Phương súc thế chờ phát động, lúc này đây không hề lưu thủ nữa.

Hắn muốn chân chính trải nghiệm một chút, tông sư Bái Thần Tây Tông rốt cuộc cường hãn cỡ nào.

Một cỗ lực lượng tích góp ở cánh tay phải của hắn, sau đó khom người, vọt về phía trước.

“Giết!”

Tùng tùng tùng.

Liên tục ba bước bước xuống, mặt đất nổ tung vô số bùn đất cỏ vụn.

“Trọng Sơn! Gấp 10 lần! “

Chương 859: Giao thủ (4)

Trương Vinh Phương chân chính một lần toàn lực ra tay.

Không có giữ lại chút nào.

Lực đạo khủng bố gấp mười lần Trọng Sơn, khiến cho da cánh tay phải của hắn lúc này đều bắt đầu nứt nẻ chảy máu.

Đây là dấu hiệu của ngạnh công cứng rắn của hắn bây giờ đã có chút không chịu nổi.

Dù sao lực lượng hiện tại của hắn là lực lượng sau khi thiên phú tăng cường thứ hai.

Mà thiên phú Huyết Nhục Bổ Toàn này, về độ phòng ngự của da máu thịt, tăng cường cũng không nhiều.

Một chưởng này của Trương Vinh Phương còn chưa tới, đã mang theo tiếng gào thét kịch liệt.

Cảm giác áp lực và uy hiếp mãnh liệt, làm cho sắc mặt người mặc áo cà sa khẽ biến đổi.

Hắn ta nhớ lại nửa đường, không hiểu sao bị uy hiếp cùng chặn giết.

Trên người còn không hiểu sao bị đả thương, đến nơi này, cư nhiên mới ra tay lại gặp phải đầu nhọn.

Nặng nề khó chịu, uất ức, cùng với nghẹn khuất dọc theo đường đi, vào giờ khắc này, cũng ở trong đầu bóng người hoàn toàn kích nổ.

“Đến đi, hôm nay Phật gia chính là muốn đánh bạo ngươi!”

Ánh trăng chiếu xuống, chiếu sáng gương mặt dữ tợn của bóng người lúc này.

Rõ ràng là từ xa mà đến, nửa đường còn bị đả thương Kim Nguyên đại sư.

Lúc này hắn ta gào thét một tiếng, thân thể cấp tốc bộc phát chồng lên trạng thái cực hạn.

“Pháp tướng Thiên Long!“

“Pháp tướng Tu La!“

“Kỹ năng phá giới hạn Bất Động Minh Vương!”

Thân thể Kim Nguyên tựa như thổi khí, cấp tốc bành trướng trở nên lớn hơn.

Làn da toàn thân hắn ta biến thành màu đen, từng đạo đường vân màu bạc, ở bên ngoài thân thể phác họa ra từng tấm mặt quỷ vặn vẹo.

Tiếng tim đập cuồng mãnh tựa như trống trận dồn dập, phốc nhanh chóng nhảy lên, đinh tai nhức óc.

Trong nháy mắt này, hai tay hắn ta giơ cao, phảng phất tay cầm trường côn.

Trảm xuống.

Ầm ầm!!!

Hai người trong nháy mắt giao chiến.

Giữa bốn cánh tay bộc phát ra lốc xoáy như bom, đè ép tản ra.

Hai người giẫm hai chân trên mặt đất, phốc một cái khảm xuống nửa thước.

Trương Vinh Phương bị một ngụm nghịch huyết tràn vào cổ họng, lại bị hắn mạnh mẽ đè xuống.

Bàn tay phải của hắn, từ lòng bàn tay đến cổ tay, đến cánh tay nhỏ, tất cả đều mất ý thức trong cú đánh này.

Một chiêu này va chạm, làm cho Kim Nguyên lui về phía sau hai bước, nhưng lập tức đứng vững.

Trương Vinh Phương chú ý tới, bên lòng bàn tay bành trướng của đối phương cũng xuất hiện vết thương.

Ngoài ra, cũng vậy.

Trọng Sơn gấp mười lần, chồng lên ba tầng cực hạn.

Chung quy vẫn không thể bắt được người này.

Đây là lần đầu tiên Trương Vinh Phương nhận ra cực hạn thực lực của mình.

Hắn lúc này không nói một lời, thừa dịp đối phương còn chưa ổn định trọng tâm, còn đang lâm vào trong rung động bị mình

đẩy lui.

Xoay người bộc phát tốc độ toàn bộ Súc Bộ, đảo mắt biến mất trong rừng núi.

Với tốc độ lúc này của hắn ta, phối hợp Súc Bộ, chỉ là trong nháy mắt, liền biến mất vào trong rừng, bị cây cối ngăn trở, không thể thấy rõ.

Kim Nguyên đứng tại chỗ, thở hổn hển.

Hắn ta giơ tay lên, nhìn vết thương sắp khép lại dưới lòng bàn tay mình. Chấn động trong mắt khó có thể nói thành lời.

"Ta toàn lực bộc phát, lại bị, chính diện đánh lui?"

Mặc dù sức mạnh của hắn ta đã bị tổn hại. Phải mất một thời gian dài để điều dưỡng trở lại.

Mặc dù hắn ta đã không sử dụng Chung Thức.

Nhưng hắn ta bị đẩy lùi.

Đó là sự thật!

Nơi này. Rốt cuộc là cái qủy gì?

Không phải nói tốt để truy tìm nhân chủng sao?

Như thế nào bây giờ vừa tới liền cùng một tông sư chính diện đánh một trận??

Còn nhân chủng thì sao?

Nói nhân chủng đâu?

Còn những nhân chủng dễ bắt nạt như vậy thì sao??

Kim Nguyên vẻ mặt mờ mịt.

Khi hắn ta nhận được lời mời Không Định, nói muốn dụ dỗ hung thủ vụ án vây giết Vọng Hải Tự, trong lòng còn khinh thường một chút.

Cảm thấy lấy hai đại tông sư bọn họ ra tay, hung thủ gì cũng dễ như trở bàn tay.

Nhưng bây giờ.

Nhìn đầy vết thương lở loét, tay đau đớn, còn có Không Dư bị thương

Hả?

Phong Ma Không Dư đâu?

Kim Nguyên mạnh mẽ phục hồi tinh thần lại. Tìm kiếm Không Dư còn vừa nằm cách đó không xa.

Đó là mục tiêu mà lần này bọn họ âm thầm dùng làm mồi nhử.

Nhưng bây giờ.

Còn Khổng Dư đâu?

Kim Nguyên nhìn quanh bốn phía, hoàn toàn không tìm được hòa thượng Phong Ma vốn nên hồi phục đứng dậy.

Xuy!

Đột nhiên một tiếng vang nhẹ.

Không Định một thân chật vật nhảy vào trong rừng, nhìn xung quanh.

“Kim Nguyên sư huynh, người đâu?” Hắn ta một bên kéo cánh tay bị gãy, một bên nghi hoặc nhìn về phía Kim Nguyên.

“Chạy rồi.” Kim Nguyên há miệng, vẫn trầm giọng trả lời.

“Chạy liền chạy đi, đối phương lại có thể tìm tông sư trợ trận. Tính chất này đã khác!” Không Định nói.

“Đúng rồi, Phong Ma Không Dư thì sao? Gọi hắn ta lại đây, bảo hắn ta đi liên lạc với Trình Huy!” Hắn ta lại nói.

“.” Kim Nguyên không nói nên lời.

Chương 860: Giao thủ (5)

“Không Dư đâu?” Trong lòng Không Định không ổn. Có chút không dám tin nhìn về phía Kim Nguyên.

“Không phải là?”

“Bị mất.” Kim Nguyên cắn răng, chỉ cảm thấy thể diện đời này đều bị vứt hết mấy ngày nay.

“Mất?” Không Định vẻ mặt ngạc nhiên.

Người lớn như vậy, còn có thể tự bảo vệ mình, bên cạnh còn có một tông sư nhìn, như thế nào lại mất?

Phốc.

Trương Vinh Phương tiện tay vứt bỏ hòa thượng Phong Ma Không Dư đã bị hút khô.

Nhìn thanh thuộc tính lại được kéo lên một đoạn, đạt tới trị số 56 bù đắp máu thịt.

Lông mày hắn giãn ra.

Thương thế trên người cũng có cảm giác dễ chịu hơn rất nhiều.

Gấp mười Trọng Sơn chồng chất thêm ba loại trạng thái cực hạn, lại sử dụng thêm kỹ năng Phá Hạn Súc Bộ.

Cuối cùng lại là bộc phát toàn lực va chạm với Tông Sư Tây tông.

Khiến trong cơ thể hắn bị thương không nhẹ.

“Không hổ là Tông Sư Bái Thần của Tây tông, thực lực thật là mạnh, lực lượng thật là lớn!”

Bản thân Tông Sư Bái Thần và Tông Sư bình thường đã không còn cùng là một cấp độ.

Lại thêm bản thân Tây tông thì có võ học cường hãn hơn so với thế lực còn lại

Lúc này hắn mới hiểu được, trước đó Tả Hàn vẫn cứ luôn nhường hắn, nương tay khi giao thủ với hắn.

“Nghe nói Tông Sư còn có Chung Thức tuyệt sát thuộc về chính mình. Như thế xem ra quả nhiên rất mạnh.”

Không cần Chung Thức cũng đã đủ đả thương hắn. Nếu vận dụng Chung Thức….

Đây cũng là nguyên nhân mấu chốt trước tiên Trương Vinh Phương đi trốn.

“Thế tử.”

Bóng dáng Tả Hàn hiện thân từ trong rừng bên cạnh.

Sắc mặt hắn ta hơi tái, hình như tinh khí thần có chút uể oải.

“Tả thúc, ngươi bị thương?” Trương Vinh Phương nhíu mày lại.

“Hửm, chịu một chút vết thương nhỏ, đã khôi phục gần hết rồi.” Tả Hàn gật đầu.

Cùng lúc, ánh mắt của hắn ta cũng rơi vào cánh tay Trương Vinh Phương, nhíu mày.

“Thế tử, ngươi cũng bị thương?”

“Ờm, gặp được một Tông Sư Tây tông, ra tay tập kích.” Trương Vinh Phương trầm giọng gật đầu.

“Tông Sư? Thương thế thế nào rồi?” Tả Hàn biến sắc, lo lắng nói. “Có cần lão hủ tương trợ chữa thương không?”

“Có hơi phiền phức.” Trương Vinh Phương lắc đầu: “Đã rất nhiều năm rồi ta chưa từng chịu thương thế nặng như vậy.” Hắn thở dài.

“Chắc là tới ngày mai mới có thể dưỡng tốt.”

“…” Sắc mặt Tả Hàn biến ảo, nhịn xuống một câu suýt chút thốt ra.

Hắn ta hít sâu một hơi.

“Nếu kế hoạch đã thất bại, hay là chúng ta tạm thời ẩn núp trước, chờ đợi thời cơ sau này?”

“Như thế cũng tốt.” Trương Vinh Phương gật đầu. Hắn đã biết được Tông Sư Bái Thần cường hãn, bước kế tiếp, nên quy hoạch một chút cho tốt, làm như thế nào mới có thể đạt tới mục đích.

Hai người không nói nhảm nữa, đơn giản thương lượng kế hoạch kế tiếp, rồi tự trở về chỗ của mình.

Trương Vinh Phương trở về Trầm Hương cung, Tả Hàn thì trở về cứ điểm Thiên Thạch môn ẩn tàng.

Trước khi đi, Trương Vinh Phương đi ngang qua một bên Không Dư đang chậm rãi đứng dậy.

Hắn tiện tay thả một chưởng, gấp ba Trọng Sơn như thiểm điện rơi vào đỉnh đầu Không Dư.

Bộp!

Hòa thượng Phong Ma Không Dư vốn dĩ là phách lối háo sắc, mới vừa đưa tay, vô thức muốn phản kháng, nhưng đã không còn kịp rồi.

Trong nháy mắt, bóng người biến mất.

Chỉ để lại Không Dư bắt đầu nhanh chóng khô quắt, hóa thành thi thể tro đen.

Một đêm như không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Trương Vinh Phương đi thẳng vào đạo trường cá nhân trong Đạo cung.

Vì bảo mật việc riêng, bây giờ hắn phân ra cho chính mình một mảnh võ đạo trường đơn độc.

Vì để thí nghiệm việc không ngừng tăng tố chất thân thể.

Sau khi hấp thu Không Dư, lúc này hắn lại cảm thấy tố chất thân thể bắt đầu tăng lên không ngừng.

Cảm giác không ngừng đi tới thế này, rõ ràng sẽ cho người ta mê muội.

Đứng ở trong võ đạo tràng.

Trương Vinh Phương nhìn sắc trời vừa rồi còn trắng trong, một tay cầm lấy khóa sắt ngàn cân trước đó đã được chuẩn bị.

Hắn nhẹ nhàng ước lượng.

“Lại nhẹ hơn một ít.”

Hắn trầm mặc.

“Người đâu, mang khóa sắt hai ngàn cân trước đó đã chuẩn bị lên cho ta.”

Bên ngoài sân võ đạo, có đạo nhân cao giọng xác nhận.

Chỉ chốc lát sau.

Cửa chính rộng mở, một khóa sắt hình bầu dục đen nhánh, rất nhanh được ba người hợp lực khiêng vào.

Rầm.

Mật độ sắt vô cùng cao, thực ra hai ngàn cân vẫn là một mảnh, không tính quá lớn.

Trương Vinh Phương đi ra phía trước, dùng một tay cầm lấy, dùng sức nhấc lên.

Một cảm giác trĩu nặng đè xuống trên một cánh tay.

“Vẫn được.”

Hắn hít sâu một hơi, dùng sức ném đi.

Hô.

Khóa sắt xoay tròn, bay lên hơn một mét trên không trung, lại chậm rãi rơi xuống đất.

Phốc, bỗng chốc được hai tay Trương Vinh Phương tiếp được.

Vẫn chỉ là nhịp tim hắn có hơi đập nhanh lên, ngoài ra không còn biến hóa gì khác.

Hắn buông khóa sắt, hắn xua tay với mấy đạo nhân nhìn đến ngây người.

“Đi xuống đi.”

“Vâng!”

Trên mặt mấy người đầy sùng kính nhanh chóng đi xuống dưới.

Chương 861: Cùng hướng đến (1)

Không cần phải nói, rất nhanh lời đồn đãi cung chủ có thần lực trời sinh, hung mãnh dị thường, lại được lưu truyền trong cung.

Chẳng qua Trương Vinh Phương cũng không thèm để ý.

Nhanh chóng tăng lên, vượt qua tố chất thân thể của người bình thường là chuyện không thể lẩn tránh giấu diếm.

Với chuyện giấu diếm, không bằng trực tiếp thả ra, biểu hiện ra ít nhiều một chút. Như vậy cũng có thể bảo vệ cho sau này càng phát ra lực lượng tăng cường khoa trương hơn.

"Chỉ là, sức mạnh bây giờ còn cách Tông Sư Bái Thần trước đó giao thủ vẫn còn một khoảng cách chưa bằng."

Trương Vinh Phương hiểu rất rõ, cho dù lấy hòa thượng Phong Ma Không Dư bù đắp, bây giờ nhiều lắm mình cũng chỉ là tám lạng nửa cân về mặt sức mạnh với Tông Sư Bái Thần Tây tông.

Nhưng vấn đề là, đối phương trừ tố chất thân thể, cùng với võ công tuyệt học, còn có Chung Thức đặc hữu thuộc về Tông Sư.

Cái này phiền toái hơn.

"Nếu đúng như Tả thúc nói, Tông Sư không suy bại già đi. Chỉ sợ đến cuối cùng phần lớn người đều sẽ lựa chọn Bái Thần, khôi phục thực lực."

"Cứ như vậy, thế lực Bái Thần tích góp trong thời gian càng lâu, thì thực lực càng mạnh. Tây tông như thế, chỉ sợ Linh đình càng như thế!"

Vừa nghĩ tới đó, hắn phát lạnh trong lòng.

Tích lũy nhiều năm như vậy, thế lực những kẻ Bái Thần không biết đã tích lũy bao nhiêu võ giả Bái Thần.

Thế lực to lớn này…

"Không đúng!" Đột nhiên trong đầu Trương Vinh Phương xuất hiện một ý nghĩ.

“Dựa theo nguyên tắc tuần hoàn năng lượng, trên thế giới không thể có chuyện vĩnh viễn gia tăng năng lượng, nếu như những võ giả Bái Thần càng ngày càng nhiều, không thể đến bây giờ còn chưa hiện thanh danh. Nhân số càng ngày càng nhiều, không thể chỉ có võ giả cao tầng cao phẩm mới biết. Cái này không hợp lý!”

Ý nghĩ trong đầu hắn thay đổi.

Hắn đứng ở giữa sân võ đạo, vừa suy tư, vừa bắt đầu tập luyện võ học.

Đánh ra, giữ vững từng bộ từng bộ tất cả võ học đã học tập được.

“Nhất định ở trong đó có hạn chế nào đó, khiến những thế lực lớn này tích lũy võ giả Bái Thần, nhưng không thể tùy tiện ra ngoài đi dạo.”

Hắn lại nghĩ tới pho tượng Huyết Thần mình cầm được.

“Xem ra xử lý xong sự kiện lần này, phải nghiên cứu bí mật của loại tượng Huyết Thần này.”

Giấc mơ lần trước, còn có trực giác cảnh cáo từ thanh thuộc tính, khiến hắn đã mơ hồ hiểu, những cái được gọi là thần phật vô cùng có thể là thao túng can thiệp nhằm vào tiềm thức con người.

Cấp độ này đã vượt ra khỏi phạm trù có thể hiểu đối với hắn hiện tại.

Chỉ dựa vào tự mình nghiên cứu, sẽ không thể đạt được bao nhiêu thu hoạch.

“Nếu muốn đạt được nhiều tài liệu hơn, xem ra cũng chỉ có thể nắm Linh đình và giáo phái tôn giáo vào tay.”

Nghĩ đến đây, Trương Vinh Phương tập trung ý chí, suy nghĩ lại về chuyện vừa rồi.

Hắn cần tìm kiếm nhiều vật liệu hơn nữa, bù đắp thiên phú thứ hai của mình.

Nếu không sẽ không thể ứng phó phiền phức nguy hiểm tiếp theo của Tây tông.

Tây tông đã bị ăn chỉ còn lại hai Tông Sư, như vậy còn chỗ nào có thể cung cấp nhiều vật liệu hơn nữa cho hắn?

Trong lòng Trương Vinh Phương hiện lên tên từng thế lực.

Đột nhiên, một cái tên trước đó đã khắc sâu ấn tượng nhảy vào ánh mắt hắn.

"Thiên Giáo Minh."

"Đáng tiếc, Thiên Giáo Minh vẫn phải giải quyết sớm. Nếu không thì bây giờ đã có đầy đủ tài liệu."

Trong lòng hắn khẽ nhúc nhích.

Không Định không thể di chuyển, nhưng không phải Vọng Hải tự lại phái tới không ít cao thủ sao?

Phạm vi có thể lựa chọn rất lớn.

*

*

*

Vọng Hải tự.

"Không được, ta nhất định phải rời khỏi chỗ quỷ này ngay lập tức!" Kim Nguyên tới tới lui lui đi lại trong đại điện miếu tự, nét mặt nôn nóng.

Không Định một bên khoanh chân ngay tại chỗ, sắc mặt trang nghiêm, chỉ nhíu lông mày biểu hiện ra lúc này hắn ta cũng đang có tâm tình không tốt.

Nhìn Kim Nguyên đi tới đi lui, hắn ta than nhẹ một tiếng.

"Sư huynh, có thể rời khỏi, nhưng có phải ngài không nghĩ tới, nếu ngài bị chặn giết trên nửa đường rời đi, đến lúc đó ai có thể cứu ngươi? Phải biết, một mình rời khỏi cũng là tình huống lạc đàn."

Lời nói này khiến thần sắc Kim Nguyên cứng lại.

"Vậy bây giờ nên làm cái gì? Không bằng ngươi và ta cùng trở về?" Kim Nguyên quay đầu nhìn về phía hắn ta.

"Sư huynh, ngươi nóng nảy quá." Không Định lắc đầu. "Mấu chốt bây giờ, là hai người chúng ta không thể tách ra, bằng

không lỡ như bị đánh tan từng người."

"Không thể tách ra, ngươi lại không trở về cùng với ta, chẳng lẽ sau đó chúng ta chỉ có thể một mực chờ ở chỗ quỷ này, chờ sư phó ngươi quay về hay sao?" Kim Nguyên khó thở nói.

"Có gì không thể." Không Định nghiêm mặt: "Cục diện bây giờ, hơi không cẩn thận là có nguy hiểm bỏ mình, hẳn là ngươi cũng nhìn thấy thi thể của Không Định. Có thể trong thời gian ngắn ngủi, giết chết hắn ta hoàn toàn. Nếu phía sau không có võ giả Bái Thần tham dự, ngươi tin không?"

Chương 862: Cùng hướng đến (2)

"…" Kim Nguyên hồi tưởng lại khi phát hiện ra thi thể hòa thượng Phong Ma Không Dư, trong lòng cũng phát lạnh.

Cái này không được, cái kia cũng không được.

Vù!

Đúng lúc này, đột nhiên một cái phi đao treo một tờ giấy, nhẹ bay từ ngoài tường vào, găm trên cột gỗ bên cạnh hai người.

Kim Nguyên nhanh chóng đến gần, giơ tay gỡ phi đao xuống, rút giấy ra.

Hắn ta là Linh Lạc Bái Thần, cho dù trong này có độc tố gì, cũng không cần quan tâm, nhiều lắm là tốn thêm chút thời gian tiến hành khôi phục.

Chỉ là vừa mới mở tờ giấy viết thư ra, nhìn một hai chữ, thần sắc hắn ta phấn chấn lên.

"Tin tức này lại là của Không Vô sư đệ?"

"Không Vô sư đệ?" Ánh mắt Không Định bên cạnh chuyển động, lập tức nhớ ra Không Vô là ai.

Đối với bọn họ mà nói, cao thủ trong hàng chữ Không của Chân Phật tự nhân số không ít.

Trong thời gian ngắn muốn nhớ được toàn bộ là rất khó.

Huống chi nội bộ Chân Phật tự thay đổi rất nhanh, một số cao thủ vì thù mới hận cũ, đột nhiên mất tích tử vong, cho nên phương diện thay người cấp bậc ở đâu cũng có.

Cho nên không nhớ được là rất bình thường.

Nhưng Không Vô lại là một ngoại lệ.

Không Định nhanh chóng đứng dậy.

Tình huống bây giờ là bọn họ đến đây điều tra nhân chủng thứ ba, vừa mới đến thì gặp tập sát.

Hắn ta đi đến bên cạnh Kim Nguyên, ánh mắt đảo qua nội dung trong đó.

Mới nhìn mấy hàng, sắc mặt hắn ta vui mừng.

“Thế mà thật sự tìm được rồi?”

Trong Vọng Hải tự, lúc hai người đang vui vẻ trong lòng.

Bên ngoài, một bóng người mạnh mẽ nhanh chóng vòng qua đường quận phồn hoa, bước vào một trạch viện tư nhân.

Trong sân cuối cùng, dừng lại trước một cỗ kiệu xám trắng đang đứng.

Đỉnh chóp tứ phía cỗ kiệu có sừng nhọn, xung quanh bao lấy vải xám dày đặc. Nhìn qua như là cỗ kiệu bình thường phóng lớn thêm một vòng.

“Đại nhân.” bóng người đứng vững, khom người, lên tiếng.

“Làm xong chưa?” Trong kiệu truyền ra một giọng nói ấm áp.

“Vâng ạ, hẳn là bọn họ không phát hiện được hành tung của thuộc hạ.” Bóng người mạnh mẽ hồi đáp.

“Ha ha ha!” Người trong kiệu cười lên: “Ngươi sai rồi, Tôn Vĩnh, trong tòa thành thị này, có người còn linh thông thông tin hơn so với ngươi tưởng tượng.”

“Vâng, thuộc hạ thất trách.” Bóng người mạnh mẽ nhanh chóng cúi đầu đáp lại.

“Ngươi chỉ cúi đầu mặt ngoài, hẳn là trong lòng còn không đồng ý đúng không?” Người trong kiệu cười nói. “Có phải ngươi cảm thấy, chỉ là đưa tin không quan trọng, thế mà bản tọa lại để ngươi tự mình đi một chuyến?”

“Thuộc hạ không dám.” Bóng người cúi đầu nói.

“Sau này ngươi sẽ biết, chẳng qua bây giờ, chúng ta cần phải đi.” Trong kiệu truyền ra âm thanh.

“Thật không dễ mới tìm thấy chỗ ẩn thân của những nữ tử kia trong Vọng Hải tự, không thể để cho mấy người lại chạy nữa.”

“Vâng!” Tôn Vĩnh thấp giọng đáp.

Rất nhanh, trong trạch viện có bốn đại hán dáng người cường tráng khôi ngô đi ra.

Bốn người mặc áo mỏng màu trắng lộ một nửa bả vai, trên cổ cũng đeo một chuỗi phật châu chất gỗ đơn giản, thần sắc đều

trang nghiêm bình tĩnh.

Bốn người chia ra đi đến bên cạnh cỗ kiệu, đưa tay nắm chặt cán kiệu, nhấc lên.

Cả cỗ kiệu bị nhấc lên lắc lư, gác trên bờ vai bọn họ.

“Đi thôi, đã chuẩn bị thuyền xong, chúng ta lập tức xuất phát.” Trong kiệu lại lên tiếng lần nữa.

“Vâng.” Tôn Vĩnh cúi đầu đáp.

Một đoàn người nhanh chóng rời khỏi trạch viện, không đi từ thành khu, mà là đi thẳng tới hướng một bến tàu khác ở vùng ngoại ô.

Mà không lâu sau khi đoàn người rời khỏi viện tử, một thợ thủ công sửa tượng đối diện nhà, bất động thanh sắc cõng túi công cụ lên, vừa hét lớn, vừa đi đến chỗ xa xa.

*

*

*

“Một kiệu mềm lớn hơn so với cỗ kiệu bình thường không ít? Người thần bí không hiện thân?”

Trong thiền điện Trầm Hương cung.

Trương Vinh Phương khoanh chân ngồi tĩnh tọa, nghe người Nghịch giáo đến đây báo tin tức tình báo.

“Chúng thuộc hạ không dám tới gần, nhưng chúng ta hoài nghi, người kia vô cùng có thể nắm giữ vị trí Bạch đảo.”

Người đến đây thông báo là Trương Chân Hải.

Sự tình quan trọng thế này, nàng vừa nhận được thông tin, trước tiên đã chạy đến đưa tin.

Mà Bạch đảo, chính là hòn đảo bọn họ đưa người đến ẩn nấp.

“Người ở trong cỗ kiệu đi đâu?” Vẻ mặt Trương Vinh Phương bất động.

“Đã lên một chiếc thuyền lớn, đoán chừng là muốn ra biển. Trên thuyền kia tra xét vô cùng nghiêm mật, người của chúng ta không thể lẻn vào trong.” Trương Chân Hải hồi đáp.

“Ngươi nói, có thể là cố tình bày nghi trận hay không?” Trương Vinh Phương lên tiếng nói.

“Có khả năng, nhưng vấn đề bây giờ là, chúng ta không đánh cược nổi, nếu đối phương thật sự biết được địa chỉ, chúng ta đuổi theo phía sau cũng không kịp.” Trương Chân Hải trầm giọng nói.

“Là đạo lý này.” Trương Vinh Phương gật đầu: “Có thể, đây cũng là mục đích của đối phương. Dẫn rắn ra khỏi hang.”

“Vậy đại nhân, chúng ta nên ứng đối ra sao mới được?” Quả thật Trương Chân Hải có hơi gấp, vì trên toàn bộ Bạch đảo, không chỉ có không ít mỹ nhân Tây Dương được cứu ra từ Vọng Hải tự, còn có không ít hảo thủ cùng với gia thuộc Nghịch giáo bố trí.

Chương 863: Cùng hướng đến (3)

Đặc biệt có vài người, để không có nỗi lo về sau, đưa thân nhân còn lại của mình đến Bạch đảo tĩnh dưỡng.

Nếu bộ phận người này bị tìm thấy, có thể cả Nghịch giáo đều gặp sự đả kích không nhỏ.

Xôn xao.

Đột nhiên Trương Vinh Phương đứng dậy.

Lúc này có vẻ như chiều cao của hắn lại có đột phá lần nữa, cao lên thêm một chút từ hơn 2m3 nay đã đạt đến hai mét năm.

Chỉ là đứng thẳng dậy, đã cho Trương Chân Hải mới một mét tám bên cạnh có cảm giác áp lực cực lớn trong lòng.

“Mặc kệ thực hư, xem ra, chúng ta phải có một trận đánh ác liệt rồi.” Trương Vinh Phương bình tĩnh nói.

Hắn nhìn Trương Chân Hải muốn nói lại thôi, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của nàng.

“Không sao, không cần lo lắng. Tất cả sẽ có biện pháp.”

“Vâng.” Trương Chân Hải cúi đầu xuống, hai gò má hơi đỏ đỏ.

“Ngươi đi xuống đi, báo cáo động tĩnh chiếc thuyền kia liên tục, còn có Vọng Hải tự nữa.” Trương Vinh Phương phân phó nói.

“Vâng.”

Trương Chân Hải lại hành lễ, lần nữa quay người rời khỏi.

Nhìn bóng lưng nàng rời đi, Trương Vinh Phương than nhẹ, cuối cùng vẫn cất bước đi ra khỏi thần điện, đi thẳng không dừng lại, rất nhanh đã đi ra Trầm Hương cung.

Ở sau núi Trầm Hương, trong rừng cây nhỏ, đã có một người Thiên Thạch môn chờ từ lâu.

“Đại nhân.” Người này trầm giọng hành lễ.

“Đã chuẩn bị xong hết chưa?” Trương Vinh Phương thấp giọng hỏi.

“Vâng.” Người này cung kính trả lời.

“Mang ta đi đi.”

Lúc người này quay người triển khai thân pháp, chạy tới dưới núi.

Hắn ta dẫn đường, Trương Vinh Phương đi theo, chỉ chốc lát sau đã rời khỏi vùng núi của Trầm Hương cung, rời khỏi địa giới Thứ Đồng, đến một khu vực đồi núi hoang vu xa xôi.

Ở trong núi rừng rậm rạp, rất nhanh hai người đã tới một cửa hang đen nhánh thâm thúy.

“Đại nhân, đã chuẩn bị xong hết, người ngài chỉ định đều ở bên trong.” Cửa hang sớm có một cao thủ Thiên Thạch môn chờ ở đó.

“Vất vả mấy người.” Trương Vinh Phương gật đầu.

“Ngài khách khí, phục vụ vì ngài là vinh hạnh của chúng ta.” Vị cao thủ này cung kính nói.

Mặc dù hắn không biết, rốt cục vị thế tử trước mặt này muốn nhiều tù phạm như vậy để làm cái gì.

Tại sao để bọn họ chuyển rất nhiều phạm nhân Thiên Thạch môn cầm tù đến.

Nhưng làm thuộc hạ, hắn ta biết rõ, hơi bí mật, bản thân biết được càng ít, thì càng an toàn.

Cho nên mặc dù hắn ta hiếu kỳ, cũng tuyệt đối không muốn biết bất cứ thông tin gì liên quan đến chuyện này.

“Yên tâm, ta chỉ cần một số người tới để thí nghiệm. Chỉ cần tìm được người thích hợp là được. Không cần phải tiêu hao tất cả mọi người.” Trương Vinh Phương mỉm cười an ủi.

“Không sao, môn chủ đã đề cập qua, cho dù là giết chết toàn bộ cũng không sao. Người ở nơi này đều là người có tội ác tày trời bản môn cầm tù nhiều năm. Phần lớn trong đó là kẻ phản bội, chỉ vì trên người có chút bí mật chưa đào ra hết, mới cứ giữ lại. Nhưng nếu đại nhân cần bọn họ, đó chính là vinh hạnh của bọn họ.” Người này nghiêm nghị trả lời.

Trương Vinh Phương mỉm cười gật đầu, thái độ của người Thiên Thạch môn càng ngày càng cuồng nhiệt, khiến hắn có đôi khi không biết nên đáp lại ra sao.

“Mấy người ở lại bên ngoài trước.” Hắn chỉ có thể nói câu.

“Vâng.”

Bạch!

Bóng người lóe lên, Trương Vinh Phương đã bước vào trong động.

Trong động quật mờ tỏ, từng lồng giam chế tạo từ gậy sắt to bằng cánh tay trẻ em, đang được sắp xếp chỉnh tề trong hai bên động.

Phần lớn những lồng sắt này dựa vào tường, bên trong có từng bóng người đen sì ngồi xổm hoặc đứng.

Phần lớn trên người bọn họ không mặc quần áo, dơ bẩn vô cùng, tóc dài rủ xuống, gần như không thấy rõ gương mặt.

Trương Vinh Phương cũng không thèm để ý, ở đây đều là ác nhân phản đồ Thiên Thạch môn giam giữ.

Nói cách khác, người trong nơi này đều là võ nhân, với lại cũng phẩm cấp không thấp.

Cách một đoạn thời gian, Thiên Thạch môn sẽ phái người lấy đi một số linh tuyến trong người họ, để phòng bọn họ khôi phục thực lực, tránh thoát khỏi lồng giam.

Lúc này hắn mở Ám Quang Thị Giác, động quật âm u lập tức giống như ban ngày, có thể nhìn thấy rõ ràng.

Ánh mắt đảo qua những tù phạm trong lồng giam.

Lập tức từng giá trị thuộc tính đại khái được hiện ra.

Trừ mùi thối từ mồ hôi, phân và nước tiểu, Trương Vinh Phương cẩn thận ngửi ngửi, tìm kiếm cá thể thơm nhất đối với hắn.

Từ sau khi bù đắp hòa thượng Phong Ma Không Dư, phần lớn người hắn nhìn đều đã không còn loại mùi thơm trước đó.

Rõ ràng gen huyết nhục của tuyệt đại đa số người đã vô dụng đối với hắn.

Bây giờ, hắn suy đoán mình nên tìm cá thể có chút đặc biệt.

Lúc này, theo từng bước Trương Vinh Phương đi đến trong chỗ sâu của động.

Từng kẻ tù phạm không ngừng bị bỏ qua hai bên hắn.

Cạch.

Cuối cùng, đột nhiên hắn dừng chân lại.

Ánh mắt rơi vào một kẻ dáng người gầy yếu, tóc dài như khỉ.

“Chính là nàng!”

Chương 864: Cùng hướng đến (4)

Một mùi thơm nồng đậm rõ ràng hơn so với những tù phạm trước đó bay ra từ trên người người này.

Ám Quang Thị Giác đảo qua, nhìn ra hẳn người này là một nữ tử.

Trương Vinh Phương chậm rãi đi đến trước lồng giam.

Có vẻ như tiếng bước chân của hắn kinh động đến nữ tử bên trong.

Nữ tử ngẩng đầu, đờ đẫn nhìn hắn.

"Thế nào? Đám chó chết mấy người lại nghĩ ra hoa chiêu gì? Có bản lĩnh thì giết lão nương!"

"Thật có lỗi."

Trương Vinh Phương lấy chìa khoá ra, mở khóa cửa lồng giam ra. Sau đó khom lưng đi vào trong.

"Có thể hỏi một chút, ngươi vì tội gì mới bị giam vào trong đây không?"

"Ngươi không biết thứ gì, còn dám đi vào lồng sắt của lão nương?" Giọng người nữ tử này cười to lên.

"Tên điên này thích cướp trẻ con vừa ra đời đi nhắm rượu, kết quả cướp phải thân nhân của một trưởng lão Thiên Thạch môn trước kia, bị bắt lại nhốt vào." Một tên tù phạm khác bên cạnh lạnh giọng trả lời.

"Thật sao?" Trương Vinh Phương thở dài. Ánh mắt khẽ quét qua trên người tù phạm đang nói chuyện.

"Vậy thực sự là tội ác tày trời, chẳng qua như vậy, ta cũng yên lòng." Ánh mắt hắn sâu kín chằm chằm vào nữ tử.

Nhìn kỹ lại, hình như nữ tử này là vì Bái Thần, vẫn duy trì tư thái mỹ lệ như cũ, trên người ngoại trừ dơ bẩn, còn lại không có vấn đề gì.

Ngũ quan dung mạo cũng coi như xinh đẹp.

“Thế nào? Ngươi muốn làm gì?” Đột nhiên bản năng nữ tử cảm giác được một đợt lạnh lẽo.

Nàng không tự chủ được mà lui về sau mấy bước, phần lưng chống trên thanh lồng sắt, cảnh giác nhìn Trương Vinh Phương.

“Ta không muốn làm gì, chỉ là muốn cho ngươi một cơ hội.” Trương Vinh Phương bình tĩnh nói.

“Cơ hội gì?” Nữ tử cảnh giác nói.

“Ta rất muốn ăn một thứ quả, trái cây kia vô cùng hiếm có, vô cùng trân quý, còn có người che chở. Ta không ăn được.”

Trương Vinh Phương nói khẽ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nữ tử.

“Cho nên, chỉ cần ngươi có thể giúp ta lấy được thứ quả đó, thì ta thả ngươi tự do. Thế nào?”

“Ngươi có tư cách này?” Nữ tử kinh ngạc nói.

“Tất nhiên. Chỉ cần ta muốn, ta đều có thể thả tất cả tù phạm ở đây đi.” Trương Vinh Phương gật đầu, sắc mặt bình thản.

Hắn lấy một miếng lệnh bài đại biểu Thiên Thạch môn ra, lệnh bài nọ là biểu tượng thân phận Tả Hàn tặng cho cho mình hắn.

Nhìn thấy lệnh bài này, nữ tử lập tức tin tưởng.

“Vậy ngươi mở cửa trước!” Nàng trầm giọng nói.

“Có thể.” Trương Vinh Phương nghiêng người sang, nhường ra khoảng trống để nàng rời đi.

Thoạt nhìn hắn tự nhiên như vậy, vô tội như vậy, trong ánh mắt lộ ra muốn ăn đơn thuần.

Cũng chính là nhìn ra muốn ăn đơn thuần này, nữ tử trẻ măng tin hơn chút ít.

Nàng đã từng thấy qua dạng muốn ăn này ở trên người rất nhiều thực khách tham lam.

Cho nên nàng rất quen thuộc, rốt cuộc dạng người này sẽ vì một miếng ăn mà làm được trình độ gì.

Lúc này, nàng thận trọng tránh khỏi Trương Vinh Phương, đi đến cửa lồng sắt.

Nàng quay đầu nhìn Trương Vinh Phương, vẫn còn có chút không tin tưởng, thế mà mình có thể đi ra.

Trương Vinh Phương đưa tay, làm tư thế mời.

Nữ tử hít sâu một hơi, cảm giác có chút không thể tưởng tượng nổi.

Người này biện pháp đề phòng gì cũng không có, thế mà cứ để nàng ra ngoài như vậy?

Răng rắc.

Cửa lồng sắt mở rộng, nữ tử lắc mình, thân pháp cực nhanh, xông ra khỏi lồng sắt.

Nàng không mảy may để ý đến Trương Vinh Phương phía sau, phóng thẳng tới ngoài động.

Không ai ngăn cản, không ai, không ai, không ai!

Trong lòng nữ tử cười điên cuồng.

Nàng vọt thẳng tới ngoài rừng, nhìn thấy ánh nắng sáng lạn đã lâu không gặp, cuối cùng nhịn không được, phát ra tiếng cười bén nhọn.

"Cảm giác thế nào?"

Đột nhiên, giọng Trương Vinh Phương vang lên sau lưng nàng.

"?" Nữ tử quay phắt lại, sau lưng cách một mét, thế mà chính là thân thể khôi ngô cao lớn của Trương Vinh Phương.

Hắn giống như bức tường lấp kín, vô thanh vô tức, sớm đã đi theo phía sau.

Nữ tử lui lại hai bước.

"Ngươi, không phải ngươi muốn ta giúp ngươi lấy hoa quả sao? Bây giờ ngươi có thể nói, hoa quả ở đâu?" Trong lòng nàng hơi cảm giác được không ổn.

"…" Trương Vinh Phương sâu kín nhìn nàng. Bỗng nhiên thân hình khôi ngô lóe lên, dùng một đường cong quỷ dị như mãng xà, đảo mắt đã xuất hiện ở phía sau nữ tử.

Bàn tay lớn của hắn nhu hòa rơi trên cổ nữ tử nhu nhược.

“Hoa quả. Ngươi đã đưa tới cho ta.”

Phốc.

Năm ngón tay bén nhọn của hắn lập tức đâm xuyên mạch máu nữ tử, một luồng huyết dịch đại biểu cho sinh mệnh, điên cuồng bị hút vào trong cơ thể Trương Vinh Phương.

Lúc này nữ tử mới phản ứng lại, điên cuồng giãy giụa muốn chạy.

Nhưng mới đưa tay, đột nhiên cơ thể nàng mất hết khí lực.

Giống như tất cả điểm phát lực bị đánh tan một cách chính xác.

Lúc này nàng mới hãi nhiên (ngạc nhiên, sợ hãi) hiểu ra, thì ra cái gọi là hoa quả cơ bản chính là mình!

Chương 865: Cùng hướng đến (5)

“Ngươi?” Nàng há mồm muốn kêu to.

Nhưng đảo mắt bị tay kia của Trương Vinh Phương bịt miệng mũi lại.

Trong nháy mắt, Trương Vinh Phương ôm cơ thể nhanh chóng khô quắt, sau đó mất đi tất cả màu máu.

Phốc.

Cuối cùng hắn bóp gãy cổ nữ tử, buông tay, mặc cho nàng ngã trên mặt đất.

Sau đó ánh mắt rơi vào thanh thuộc tính được mở ra.

Nhóm bù đắp trên thanh thuộc tính về huyết nhục lại có tăng mới.

Từ trước đó 56, thoáng cái tăng lên 61.

Một luồng lực lượng liên tục không ngừng, không ngừng từ cánh tay phải hút máu chảy tới các nơi khác toàn thân.

Một cảm giác bù đắp khiến bản thân trở nên càng hoàn chỉnh hơn, lại tràn vào não hải Trương Vinh Phương lần nữa.

Hắn có thể cảm giác được, lúc này tố chất tổng hợp cơ thể mình lại có tăng mới.

Kiểu cảm giác chỉ cần săn thức ăn có thể tăng bản thân lên, thật vô cùng dễ khiến người ta mê muội.

“Tiếp theo, nên đi xem rốt cuộc kẻ gọi là dẫn rắn ra khỏi hang có sức lực gì.”

Tìm một vòng lớn, hắn mới tìm đến một khả năng tăng lên bù đắp cá thể mình như thế.

Bên cạnh đã không còn tài liệu mới để tiếp tục tìm kiếm.

Tiếp theo chỉ có thể đặt hy vọng ở Tây tông.

Gió biển thổi phần phật, gợn sóng từng tầng từng tầng va chạm vào mạn thuyền, giữa dòng nước và vật liệu gỗ hiện ra mảng lớn bọt nước màu trắng.

Một chiếc thuyền mười sáu buồm hai tầng lầu thấp, do từng dãy mái chèo tráng kiện hai bên vận hành, không ngừng chuyển động tới phía trước, đẩy thuyền đi.

Trình Huy đứng trên boong tàu, dựa vào mạn thuyền, nhìn ra xa phía trước bên phải.

"Bạch đảo. Hi vọng có thể có thu hoạch."

"Không cần lo lắng." Trên ghế lớn cố định trên boong thuyền bên cạnh, có một người to lớn như thịt mỡ kho tàu hầm nát đang ngồi, xụi lơ trên ghế.

Người khổng lồ này có nụ cười trên mặt, đầu trọc, khoác cà sa đỏ, bên cạnh còn có năm nữ tử cường tráng không ngừng xoa bóp cơ thể hắn ta.

Người này chính là Hải Long vương mới từ nhiệm phía Hải Long — Không Vô.

Trong hàng chữ Không, vốn dĩ thực lực tiềm lực của lão ta không tính là quá tốt, cho nên bị phái đi ra quản hạt tổ chức Hải Long.

Lại không ngờ, lão ta sử dụng tổ chức Hải Long, nhanh chóng tìm được con đường và cách thức tu hành cho mình.

Thời gian ngắn ngủi mười mấy năm thực lực đã đột ngột tăng mạnh, bây giờ chính thức bước vào Tông Sư, đồng thời Bái Thần thành công. Cũng coi như là chân chính bước vào cao tầng Chân Phật tự.

Lần này, vốn dĩ là lão ta nên đồng hành với Không Định, điều tra án mạng Vọng Hải tự.

Nhưng trên nửa đường, lão ta cố ý giảm tốc, lượn quanh một vòng tròn lớn, ẩn giấu bản thân hoàn toàn.

Bây giờ, sau khi ngầm phái tâm phúc điều tra lâu như vậy, cuối cùng lão ta đã biết rõ ràng, người có hiềm nghi lớn nhất ở Thứ Đồng chính là quan thủ giáo Trương Ảnh.

Bất kể người này là thân phận gì, nhất định có quan hệ cực kỳ mật thiết với nhân chủng.

Đúng vào lúc này, Trình Huy lầu chủ Kim Sí Lầu chủ, không biết là xuất hiện từ đâu đã xác nhận suy đoán của lão ta.

Trình Huy cũng cho là, Trương Ảnh chính là người liên quan đến nhân chủng và mật tàng thứ ba, người có hiềm nghi nhất.

Ngoài ra, ngược lại Trình Huy cung cấp cho lão ta một phần tình báo quan trọng.

Đó chính là tài liệu về Bạch đảo.

Nhìn Trình Huy lúc này có chút không tập trung tâm thần, Không Vô mỉm cười lên.

"Chúng ta chưa quen cuộc sống nơi đây, nhân viên cẳn cỗi, bị động khắp nơi. Bất kể làm chuyện gì, đều sẽ bị đối phương nhìn thấy, phát hiện, theo dõi. Cứ như thế, không bằng chủ động tiết lộ thông tin chúng ta muốn tiết lộ, sau đó lộ ra sơ hở, để bọn họ nhịn không được mà chủ động ra tay. Mà địa điểm ra tay, hoàn toàn có thể do chúng ta tự chọn."

"Ý ngài là!" Trình Huy giật mình.

Hải Long, Hải Long, tất nhiên là phương diện kỹ năng bơi cực mạnh mới có thể gọi như vậy.

Mà trong đó Không Vô được tôn xưng là Hải Long vương, trên biển càng là như cá gặp nước, thực lực càng mạnh hơn lục địa một đoạn.

Cho nên, chỉ cần ở trên biển, vậy thì tương đương với vào sân nhà Không Vô lão ta.

Nhìn thấy Trình Huy vẫn có chút không yên lòng, Không Vô cười một tiếng.

"Ngươi đã lo lắng, vậy không bằng ngươi tự quyết định, muốn cùng ta kiến công, hay là tự mình rời khỏi trở về?"

"…" Trình Huy chần chờ.

Hắn ta nhìn Không Vô.

Bên cạnh vị Hải Long vương này, còn mang theo mười ba tên quân nhân nội bộ Hải Long lúc trước cùng rời đi Bái Thần, bọn họ cao nhất là Nội Pháp, thấp nhất là Ngoại Dược. Lại đều là cao thủ súng ống. Còn tinh thông trận pháp liên thủ — Phục Ma Cảnh Sơn đồ.

Đám người này, cho dù gặp Bái Thần Tam không, cũng có thể quần nhau mà chiến thắng.

Chiến lực như vậy, lại thêm chuẩn bị trên thuyền.

Lần này, nếu người giật dây thật sự bị dẫn ra, thì tuyệt đối chắp cánh khó thoát.

Chương 866: Thế (1)

Nhưng, Trình Huy vẫn cảm thấy trong lòng có loại không thích hợp không hiểu.

Nhưng lại không biết chỗ nào không thích hợp.

“Ta muốn trở về!” Đột nhiên hắn ta lên tiếng nói. Nghiêm mặt nhìn Không Vô, ánh mắt nghiêm nghị.

“Ngươi dám lâm trận bỏ chạy?” Một cao thủ bên cạnh Không Vô giận dữ đầy mắt, muốn đi lên động thủ.

“Chậm đã.” Không Vô nâng tay lên, nhìn kỹ Trình Huy.

Gió biển thổi lay động y bào cà sa của hai người, mang lại ý lạnh.

Ánh mắt lão ta như đọng lại, đứng im không nhúc nhích trên mặt Trình Huy.

Chừng qua hơn mười giây.

Lão ta mới lại lộ ra ý cười lần nữa.

“Được rồi, trước đó ta đã đồng ý với ngươi, vậy sẽ không nuốt lời.”

Lão ta phủi tay.

“Sắp đặt cho hắn một chiếc thuyền nhỏ, để hắn tự trở về. Ở đây cách bến cảng không xa, tự mình chèo thuyền cũng có thể đơn giản trở về. Không sao hết đúng không?”

Trình Huy gật đầu.

“Đa tạ.”

Cuối cùng hắn ta chắp tay, quay người rời khỏi rất nhanh.

Không bao lâu sau, một chiếc thuyền đào sinh dự bị được thả xuống dưới, mang theo Trình Huy và hai hảo thủ Kim Sí Lầu cũng muốn rời đi, nhanh chóng trở về theo hướng bến cảng.

Kéc!

Không bao lâu sau khi Trình Huy rời khỏi.

Trên không trung tàu biển, đột nhiên có một tiếng ưng huýt dài vang lên.

Tiếng kêu rất có lực xuyên thấu, khiến Không Vô nhanh chóng ngẩng đầu, nhìn về phía không trung.

“Người nuôi ưng ở đâu?” Lão ta mỉm cười hỏi.

“Có thuộc hạ.” Một kẻ da đen dáng người nhỏ gầy nhanh chóng chạy qua, quỳ một chân trên đất với lão ta.

Không cần hỏi lại thì hắn ta cũng biết, gọi hắn ta đến vì mục đích gì.

“Đại nhân, theo âm thanh trong tiếng kêu này, đại biểu sau lưng có thuyền biển đang nhanh chóng đuổi theo. Với lại tốc độ rất nhanh, nhanh hơn chúng ta nhiều lắm.”

“A?” Không Vô mỉm cười càng sâu.” Xem ra, dẫn rắn ra khỏi hang của chúng ta thật sự muốn tới.”

“Đại nhân thần cơ diệu toán, tất cả đều ở trong lòng bàn tay ngài.” Thân tín bên cạnh cung kính nói.

Mười ba tên cao thủ Bái Thần này là trung thành tuyệt đối với Không Vô, thực lực càng cực kỳ cường hãn hơn nữa.

Trước đây thật lâu, bọn họ đã đơn độc xông ra xưng hào Thập Tam Phi Ưng ở bên ngoài.

Chỉ là không ai ngờ tới, Thập Tam Ưng thanh danh hiển hách năm đó, lại là thuộc hạ của Hải Long Tây tông.

“Được, đều chuẩn bị một chút, cho các khách nhân của chúng ta chút đồ tốt trước nào.” Không Vô vỗ tay, khuôn mặt hiền hoà.

Thân thể cao lớn của lão ta ủn trên ghế, đổi tư thế ngồi nhìn tình cảnh nơi xa.

Rất nhanh, mấy người giơ ghế lên, đi vào nơi đuôi thuyền.

Quả thật nhìn thấy, phía sau có nhìn một chiếc thuyền nhỏ không lớn đang nhanh chóng mượn mái chèo huy động, đuổi theo.

Động tác tốc độ của mấy người đều rất nhanh, không cần nghi ngờ chắc chắn cũng không phải là người bình thường.

Bành!

Trong lúc đó, thân thuyền dưới chân Không Vô chấn động một hồi.

Một ánh lửa bắn ra, hung hăng nện lên biên giới của thuyền nhỏ.

Sóng nước kịch liệt bắn lên cột nước, văng lên trên cao.

Rào rào, mảng lớn bọt nước hóa thành giọt mưa, dày đặc rơi xuống, làm ướt hết người trên thuyền nhỏ.

Những người kia không thèm nhìn phía trước, quả quyết nghiêng người nhảy tùm xuống biển vào nước không thấy.

"Là thám tử trên biển! Hẳn là hải tặc phụ cận." Không Vô nghe thấy bên cạnh có người đang gọi.

"Chỉ là thám tử thôi sao? Không cần để ý tới, tiếp tục đi tới." Lão ta cười tủm tỉm nói.

Thuyền biển đi với tốc độ cao nhất, lần này, mãi cho đến ánh hoàng hôn buổi chiều sắp rơi xuống đều không có biến số gì.

Ngược lại, lúc này trên mặt biển ở ngay phía trước thuyền biển có một hòn đảo trắng toát, đang chậm rãi nhô lên trên mặt biển, hiển hiện ra.

"Đến Bạch đảo rồi!!" Đầu ưng của Thập Tam Ưng nhìn ra xa xa, trong lòng cuối cùng thả lỏng chút ít.

Chỉ cần có thể nhìn thấy hải đảo, những cao thủ xuất thân từ Hải Long như bọn họ không cần lo lắng tứ cố vô thân, phiêu linh trên biển.

Mặt biển cự ly ngắn thì vẫn có thể bơi qua được.

"Dựa sát vào! Chuẩn bị lên bờ!"

Trong lòng Không Vô chợt định, chỉ cần tìm được Bạch đảo, bắt lấy nhân vật trọng yếu phía trên đó, thẩm vấn hiểu rõ và rồi uy hiếp, tất cả mọi chuyện đều có thể kết thúc hết.

Nhìn từ tình báo lấy được từ Trình Huy, trên Bạch đảo vô cùng có thể có không ít tàn đảng của Nghịch giáo. Còn có không ít mỹ nhân bọn chúng cứu ra khỏi Vọng Hải tự.

"Không tốt, có quỷ nước!!"

Đúng lúc này, thủy thủ trên thuyền tức khắc hét to.

“Đáy thuyền đang rỉ nước, bị cái thứ gì đó đục xuyên!?”

m thanh vừa ra, lập tức không ít người đều bối rối.

“Quả nhiên là đến rồi!” Không Vô không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, cười ha ha.

Theo thân thuyền rỉ nước, tất cả thuyền biển bắt đầu khẽ nghiêng lệch.

Soạt.

Đúng vào lúc này, phía sau từng chiếc thuyền nhỏ kéo ra vệt nước màu trắng, mau lẹ bắn về phía thuyền biển.

Chương 867: Thế (2)

Thuyền nhỏ chằng chịt, mỗi một cái khi so với thuyền biển thì đều không thu hút chút nào.

Nhưng từ xa nhìn lại.

Bọn họ giống như một đám sói trắng hung tàn, từ phía sau truy đuổi tới, thừa dịp thuyền biển nghiêng ngả rỉ nước, không thể nhắm bắn súng chặn cửa.

Đoàng đoàng đoàng đoàng!!

Từng chiếc pháo thuyền không ngừng phóng ra, nhưng bởi vì thân thuyền rỉ nước và đang lay động nên hoàn toàn không thể bắn trúng mục tiêu.

Bên trong thuyền nhỏ, hai bóng dáng có vóc người cường tráng vô cùng nổi bật đang đứng thẳng ở đầu thuyền như cọc tiêu.

Tầm mắt lợi hại như chim ưng của hai người rơi lên trên tàu biển nơi xa, đồng thời nhắm ngay Hải Long Vương Không Vô ngồi trên ghế lớn.

"Trận chiến ngày hôm nay, chính là bước đầu tiên mà bản môn phụ tá thế tử kiến công lập nghiệp!"

Hai tay Tả Hàn ôm ngực, làn da đen như nước sơn trên người dưới ánh mặt trời càng có vẻ ngăm đen.

Trên mắt hắn ta có vết sẹo, phối hợp với thần sắc nghiêm nghị lãnh khốc hiện giờ, khiến rất nhiều cao thủ Thiên Thạch môn đi theo tới giống như trở về rất nhiều năm trước đây.

Khi đó, Tả Hàn vẫn còn hăng hái, tuổi trẻ cường thế, dẫn người vây giết Tông Sư Hắc Thập Giáo.

Trận chiến ấy, chân chính làm vững chức địa vị đệ nhất cao thủ Thiên Thạch môn của hắn ta.

Khiến môn chủ đời trước vẫn còn tồn tại lúc đó cam tâm tình nguyện giao ra vị trí, thoái vị nhượng chức.

Ngày hôm nay.

Bọn họ lại một lần nữa thấy được thần sắc như vậy của môn chủ.

“Giết!”

“Giết!”

“Giết!!”

Trong lúc nhất thời mọi người khí huyết xôn xao, giơ cao vũ khí rống to.

Có người hét toáng, có người huýt sáo, còn có người cười to.

Từng chiếc thuyền nhỏ quay xung quanh thuyền lớn, bắt đầu tung từng chiếc dây thừng móc câu.

Trong đó cao thủ thân pháp đều bay lên trời, mượn lực điểm đầu ngón chân, đánh lên trên tàu biển.

Mà Tả Hàn thì là người dẫn đầu trước hết.

Hai cánh tay hắn ta mở ra, vung ra hai sợi dây thừng móc câu treo lên mép thuyền, chỉ mượn lực phía trước một lần đã nhẹ nhàng bay lên không, mềm mại rơi lên khoang thuyền.

Về phần mũi tên bắn về phía hắn ta thì đều bị ngó lơ, xông vào phá tan.

Rơi xuống đất đứng vững xong, hắn ta ngẩng đầu nhìn về phía Không Vô ngồi ngay ngắn ở trên ghế lớn.

“Hải Long Vương Không Vô?”

“Thiên Thạch môn Tả Hàn.” Không Vô cười chậm rãi đứng dậy.

Theo lão ta đứng dậy, quái dị là, thịt mỡ trên khắp người lão ta lại có thể cấp tốc thu nhỏ lại, buộc chặt, kề sát các nơi toàn thân.

Mấy giây ngắn ngủn, một thân thịt mỡ chảy dài của lão ta giống như bay hơi, buộc chặt thu nhỏ lại, biến thành từng khối mỡ cơ bắp giống áo giáp, bảo vệ khắp nơi trên người lão ta.

Áo cà sa đỏ rộng lớn trước đó, giờ đây đã giống như áo choàng, treo ở đằng sau lão ta.

“Không nghĩ tới việc này thế mà còn có Cảm Ứng môn tham dự. Xem ra các ngươi đang ngại năm đó giết chưa đủ sức đúng

không?" Không Vô cười tủm tỉm nói.

"Thế nhân ngu muội, luôn cho rằng sở dĩ con người sống là vì người khác nhân từ bố thí." Tả Hàn lãnh đạm nói: "Nhưng chân tướng, thật ra chẳng qua là cân nhắc lấy hay bỏ mà thôi."

"Thú vị." Không Vô bước lên đi đến về phía Tả Hàn. Trên mặt lão ta vẫn mang vẻ bình tĩnh.

Một chỗ khác, trên một chiếc thuyền nhỏ.

Trương Vinh Phương lẳng lặng đứng ở đầu thuyền, vạt áo choàng phía sau bị gió thổi bay phất phới.

Hắn không nhìn Tả Hàn cùng Tông Sư thần bí trên thuyền giao thủ. Mà là ánh mắt rơi vào một chỗ khác.

Đó là một chiếc thuyền biển khác đang nhanh chóng tới gần bên này.

Rất rõ ràng, đây là một chiếc thuyền biển số hai, nhìn kiểu dáng và quy cách thì đều giống với chiếc thuyền biển vừa tập kích bọn họ.

Bọn họ không biết là cùng ra biển từ chỗ nào, mượn dùng cùng một kiểu dáng, không biết dùng phương pháp gì che giấu hành tung của mình.

Mà lúc này trên chiếc thuyền biển số hai ấy, nơi đầu khoang thuyền có hai người đang đứng, nhìn từ xa hướng phía bên này.

Hai người kia chính là Không Định cùng Kim Nguyên vốn hẳn nên ở Vọng Hải tự.

"Quả nhiên. Dụ rắn ra khỏi hang, giờ con rắn là ta xuất hiện, nội tình chân chính của bọn họ cũng tới."

Mặt Trương Vinh Phương không đổi sắc.

Nếu đã tới thì hắn rõ ràng, tình huống rất có thể sẽ rơi vào tình huống như lúc này.

Điều duy nhất hắn không có dự liệu đến là, Vọng Hải tự thế mà còn có Tông Sư thứ ba trừ Không Định và Kim Nguyên ra.

Mà Tông Sư thứ ba kia, rõ ràng còn thuộc cấp bậc có thể chống đỡ với Tả thúc được.

“Đại nhân. Xem ra tình huống không ổn.” Trương Vân Khải ở bên cạnh nhẹ giọng than thở: “Lát nữa lão hủ tiến lên ngăn trở, ngài tìm cơ hội rút lui khỏi đây.”

Lần này là Nghịch giáo và Thiên Thạch môn hợp tác xuất thủ vây giết.

Chỉ là không nghĩ tới Tây tông có thêm một chiến lực Tông Sư.

Bởi vậy, dẫn đến chiến lực triệt để mất thăng bằng.

Chương 868: Thế (3)

“Còn có cơ hội.” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

“Cơ hội!? Ngày hôm nay…” Trương Vân Khải bất đắc dĩ muốn nói lại thôi.

Lúc này hắn ta đã ôm quyết tâm liều chết.

Chỉ là vừa mới mở miệng, bỗng trước mắt hắn ta vụt một phát, thân hình của Đạo tử thế mà lại biến mất.

Trương Vinh Phương tiện tay vứt bỏ đấu bồng màu đen, mặt đeo mặt nạ màu đen, thả người nhảy xuống.

Hắn nhảy lướt qua khoảng cách bảy tám mét, tinh chuẩn rơi lên trên một sợi dây thừng có móc câu giăng ở trên tàu biển.

Một tay hắn lôi kéo, người đã bứt lên trước như tên lửa.

Đẩy ra mấy mũi tên bay tới, Trương Vinh Phương lấy một loại tốc độ hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của tất cả mọi người, hầu như hóa thành tàn ảnh, chợt rơi lên trên boong thuyền biển.

Thình thịch!!

Boong tàu dưới người hắn nổ tung, sụp đổ.

Người đã khom người nhằm phía Hải Long Vương Không Vô như đạn pháo.

Trên nửa đường, bắp thịt toàn thân hắn cấp tốc bành trướng biến lớn, làn da xung huyết đỏ thẫm, từng tầng trạng thái cực hạn cấp tốc chồng lên tăng mạnh.

“Giới hạn!”

Quát khẽ một tiếng.

Bắp thịt toàn thân Trương Vinh Phương giống nước chảy, cấp tốc hội tụ trên cánh tay phải.

Từng tầng Kỹ Năng Phá Hạn chồng lên bạo phát.

“Súc Bộ!”

“Trọng Sơn!!”

Một chưởng của hắn mang ra tiếng rít kịch liệt, giống như đè ép hút hết không khí có xung quanh Không Vô.

Người chưa đến, khí tức cuồng bạo nóng bỏng kia đã sớm đến.

Không Vô đang quyền đối quyền với Tả Hàn, lui ra phía sau hai bước.

Bỗng cảm giác phía bên phải truyền đến đau đớn, lão ta vội vàng quay đầu.

Nhưng chỉ tới kịp thấy bóng đen chợt lóe.

Theo bản năng, cánh tay phải lão ta phồng lên, từng khối cơ bắp cấp tốc trở nên cứng rắn như sắt.

“Pháp tướng - Tu La!”

“Pháp tướng - Long Vương!”

Hai tầng trạng thái cực hạn nổ tung, cánh tay phải của Không Vô cũng tụ tập sức lực lớn cuồng bạo, hung hăng ném hướng phía Trương Vinh Phương.

Nét mặt lão ta mang theo nụ cười tàn nhẫn, nhận ra người tới.

Theo tình báo về trận giao thủ giữa người trước mặt và Kim Nguyên, tên này đến cả Kim Nguyên bị thương đều đánh không lại, lại càng không cần phải nói

Oành!!!!

Sắc mặt Không Vô biến đổi mạnh mẽ, thân thể cao lớn lấy cánh tay phải làm trung tâm truyền lại từng vòng huyết nhục cuộn sóng.

Cuộn sóng đó giống từng vòng tròn, đè ép mạnh mẽ xuyên vào cánh tay, vai, toàn thân lão ta.

“Đây là lực lượng gì!!?” Đồng tử của Không Vô gần như sắp lồi ra khỏi viền mắt, miệng mũi lỗ tai đồng thời chảy ra máu nước.

Da thịt toàn thân lão ta đều run run chấn động dưới một quyền này.

Thân thể hơn sáu trăm cân giống như đạn pháo, bị đánh bay ra ngoài về phía bên trái.

Thình thịch!!

Một cột buồm bị đụng gãy, lá buồm màu trắng theo cuột buồm gãy sập, bị xé rách dựa trên một cây cột khác.

Không đợi lão ta đứng dậy.

Tả Hàn và Trương Vinh Phương song song một trái một phải, bay lên không nhào về phía lão ta.

Hai người đồng thời xuất chưởng, tiếng gió gào thét bén nhọn to lớn xuyên thấu màng nhĩ, khiến người khác nhức đầu muốn nứt.

Hai người đều có ngạnh công trong người, hoàn toàn không lưu ý xung quanh còn có hảo thủ quấy rầy.

Đồng thời bạo phát trạng thái cực hạn và Kỹ Năng Phá Hạn, ném hướng phía Không Vô.

"Muốn giết ta à!?"

Không Vô hơi nôn ra một búng máu, cơ thể cao lớn linh mẫn giống vượn khỉ, một tay mượn lực chống xuống đất một cái, lão ta lại có thể cứ thế nhảy ra mép thuyền, bay ra phía ngoài biển.

Thân pháp Tả Hàn chợt khựng lại, chần chờ một cái chớp mắt.

Hắn ta không biết bơi!

Nhưng hắn ta chần chờ, không có nghĩa là Trương Vinh Phương ở bên cạnh chần chờ.

Một tiếng gào thét, Trương Vinh Phương không chút do dự thả người nhảy xuống.

Ở Thứ Đồng lâu như vậy, hắn sớm đã học được cách bơi trong biển.

Tùm tùm, hai tiếng nhảy xuống nước không đồng nhất.

Không Vô và Trương Vinh Phương một trước một sau rơi xuống biển.

Nước biển thấm đẫm phạm vi nhìn, khiến toàn bộ thế giới tức khắc an tĩnh lại.

Trương Vinh Phương cúi đầu nhìn phía Không Vô linh xảo nhanh nhẹn, Ám Quang Thị Giác khiến hắn lúc này không hề

bị nước biển gây trở ngại ảnh hưởng tí nào, thấy rõ ràng từng cử động của Không Vô.

Giao thủ dưới biển, là so xem ai có thể nín thở hao tổn bên trong hơn!

Dưới nước biển xanh thẳm.

Hai người cấp tốc ra chiêu, quyền đối chưởng.

Dòng nước nổ tung giữa hai người, hình thành vòng xoáy, đồng thời cũng đè ép đụng vỡ bọn họ.

Lúc này Không Vô lại cảm nhận được lực lượng khoa trương của Trương Vinh Phương.

Lão ta mới nhập Tông Sư, tuy Bái Thần nhưng lực lượng không kém hơn Tông Sư nổi danh lâu là bao.

Cùng lắm là yếu hơn một ít trên phương diện phát huy lực lượng.

Dù sao mình có lực lượng một nghìn cân, không có nghĩa là có thể hoàn mỹ phát huy ra một nghìn cân.

Cần điều chỉnh và khai phá trên mặt kỹ xảo.

Mà vừa Bái Thần, sự khai phá đào móc đối với cơ thể mới của lão ta vẫn chưa đến cực hạn.

Chương 869: Thế (4)

Thế nhưng cho dù là vậy, người trước mắt lão ta rõ ràng không phải Bái Thần, không phải Linh Lạc, nhưng về mặt sức mạnh, lại có thể còn mạnh hơn lão ta nữa!?

Cơ thể Không Vô uốn éo, cấp tốc bơi quanh một vòng như cá, một chưởng La Hán quyền đánh tới sau lưng Trương Vinh Phương.

Ở trong biển, tốc độ thân pháp của lão ta thế mà còn nhanh hơn trên đất bằng.

Hơn nữa kỹ năng bơi của lão ta kinh người, nín thở rất mạnh.

Lão ta có tự tin, tuy lực lượng của mình không bằng người khác, chỉ bằng việc mượn sự chịu đựng hùng mạnh, kỹ năng bơi mạnh mẽ, nhất định có thể dây dưa kẻ này đến chết.

Lão ta đã từng thử, mình nín thở ở trong nước giao thủ giết chết người khác, có thể đủ để chống đỡ toàn lực nửa canh giờ!

Thình thịch!

Trương Vinh Phương đưa tay lấy mặt bên cánh tay ngăn trở một kích này.

Thân thể của hắn bị sức lực lớn đánh cho văng ra một khoảng cách.

Đang muốn đánh trả thì, trước mắt đã không thấy bóng dáng của Không Vô đâu.

“Nhanh quá!”

Trong lòng hắn nghiêm nghị, nhưng không sợ chút nào.

Chỉ cần không bị giết chết trong nháy mắt.

Hắn có lòng tin tuyệt đối dây dưa lão ta đến chết được.

Hắn từng tự mình thí nghiệm qua.

Trong tình huống toàn lực bạo phát nín thở, hắn có thể giao thủ với người khác ở dưới nước sáu canh giờ!

“Giết!”

“Chết!!”

Trong lúc nhất thời, ánh mắt hai người thô bạo, đồng thời đánh tới đối phương lần nữa.

Trong nước biển, một người dùng La Hán quyền Chân Phật tự Tây tông, một người dùng Viêm Đế Phù Đại Đạo Giáo.

Trong quyền cước qua lại, thỉnh thoảng bắn lên vốc nước biển lớn rồi lại bắn đi khắp nơi.

Hai người đều là nín thở bạo phát, để tránh tùy tiện khi thở thì sẽ hút vào nước biển, ảnh hưởng tiết tấu xuất thủ.

Nhìn từ xa, tốc độ lực lượng của Trương Vinh Phương rõ ràng là lớn hơn một đoạn.

Một quyền một cước mà hắn đánh ra, khi giao kích đều có thể bung ra bọt nước mạnh hơn so với phía đối diện.

Nhưng hắn không thể đột phá vòng phòng ngự tuyệt đối của đối phương. Có vẻ là bởi vì xuất thủ trong biển, không có làm đến nơi đến chốn, lực lượng truyền lại trong nước đã bị trở ngại, nhiều loại nguyên nhân khác.

Mà Hải Long Vương Không Vô, thì rõ ràng thoải mái hơn rất nhiều, mỗi một chiêu xuất thủ đều sẽ mượn lực cuộn sóng phập phồng, trái lại cường hóa tốc độ và lực lượng của bản thân.

Điều này cũng rõ ràng làm cho tốc độ và lực lượng của lão ta đều kém hơn Trương Vinh Phương không ít, mà vẫn còn có thể giữ cho vòng phòng ngự tuyệt đối của bản thân không bị phá vỡ.

Chỉ là hai người đều mở toàn bộ trạng thái cực hạn, theo thời gian trôi qua, dần dần hai người cũng bắt đầu trượt trạng thái xuống.

“Trọng Sơn - gấp ba!!”

Lại hung hãn đánh ra một chưởng, một kích này của Trương Vinh Phương kéo nước biển xung quanh giống búa tạ, hung hăng đánh hướng phía Không Vô.

Trọng Sơn gấp một từ lúc mới bắt đầu, từ từ tăng lên tới gấp hai, đến gấp ba.

Hắn đang nhanh chóng thích ứng thân pháp của Không Vô.

Cũng đang chuẩn bị cho chiêu tuyệt sát cao nhất sau đó.

Thân pháp ở trong biển của đối phương quá mức trơn trượt, hơi không chú ý chút thôi là có thể sẽ bị lão ta chuyển lực, đánh hụt, giảm bớt lực.

Thế nên hắn phải nắm lấy một cơ hội tuyệt đối không thất bại, nhất kích tất sát!

Bên kia, đánh mãi không xong, hơn nữa lực lượng đối diện càng ngày càng nặng.

Không Vô rốt cục cuộc dần dần mất đi nhẫn nại, vì chống lại lực lượng càng ngày càng mạnh, thể lực lão ta tiêu hao cũng càng lúc càng lớn.

Dưới độ mạnh yếu như vậy, lão ta chống đỡ không được nửa canh giờ rồi sẽ bị đối phương cứng rắn mài từ từ cho chết!

Mà mắt thấy Trương Vinh Phương phía đối diện đánh hơn mười chiêu mà rõ ràng còn sinh long hoạt hổ, khiến trong lòng Không Vô mơ hồ cảm thấy không lành.

“Không được, không thể như vậy được! Cứ tiếp tục như vậy, ta có thể sẽ phải thua!”

Trong lòng của lão ta hung ác, quyết định thật nhanh.

“Chung Thức - Như Lai!!”

Trong nước biển, phía sau Không Vô dần dần hở lưng, hở vai, từng khối cơ thể lồi về phía sau, hình thành bộ dạng rậm rạp giống vô số đá vụn.

Những đá vụn đó giống như khối bắp thịt, tự nhiên tổ hợp thành một tổ chức xơ cứng giống như lưng đeo áo giáp.

Hình thể cả người lão ta xảy ra biến hóa lần nữa.

Toàn thân bên ngoài bắt đầu hiện lên một mảnh đường vân dài hẹp màu bạc, mà tất cả đường vân màu bạc đều hội tụ ở nơi mi tâm, hình thành một đồ án giống thái dương màu bạc.

“Chân Phật Như Lai.” Trong mắt Không Vô sáng lên ánh sáng bạc trong suốt.

“Phổ độ chúng sinh!!”

Ào!!

Lỗ chân lông sau lưng lão ta chợt phun ra lượng lớn khí lưu, thúc giục lão ta cấp tốc đánh tới hướng Trương Vinh Phương.

Hai cánh tay như kìm, bàn tay mở rộng, nhằm lên đầu người ta mà đánh.

“Đây là Chung Thức!??!”

Trong nháy mắt, tròng mắt Trương Vinh Phương rõ ràng thấy được biến hóa xảy ra trên người đối phương.

Chương 870: Thế (5)

Chỉ là một cái chớp mắt, lực lượng, tốc độ, khí thế của đối phương hoàn toàn tăng lên một cấp bậc.

Một loại cảm giác tinh thần cực độ đè nén xông lên đầu.

Tránh ra!

Tránh ra!

Tránh ra!

Tránh ra!!!

Bản năng của thân thể không ngừng nhắc nhở hắn, tuyệt đối không thể đón đỡ một kích này.

Nhưng tinh thần và ý chí, lúc này lại sinh ra bản năng tương phản đồng dạng.

Nếu giờ khắc này hắn tránh được, như vậy từ nay về sau, hắn đều sẽ xuất hiện lỗ thủng chí mạng trên trạng thái tinh thần.

Đây không đơn thuần là một lần xuất thủ trên vật lý, hay là thế tiến công thần bí nương theo tinh thần.

Cường giả không phải là người giơ quyền với kẻ yếu!

Mà là bất luận đối mặt với bất kỳ tuyệt cảnh nào, đều tuyệt đối không từ bỏ!

Bất luận gặp phải bất kỳ kẻ địch mạnh mẽ nào, đều tuyệt đối không thỏa hiệp, tuyệt đối không nhượng bộ!

Loại giao phong trên ý chí ấy, là cảm nhận kỳ diệu trước giờ Trương Vinh Phương chưa từng có.

Nhưng giờ khắc này, hắn thực sự cảm giác rõ ràng được nó.

Cảm giác được điểm này.

Muốn lùi lại không!?

Trong chớp mắt, một suy nghĩ nổi lên trong đầu.

“Nói đùa gì vậy!!?”

Một cơn lửa giận bỗng nhiên nổ tung trong lòng Trương Vinh Phương.

“Ta phấn đấu lâu như vậy! Mỗi đêm mỗi ngày, không hề thả lòng một tí nào!”

“Bỏ qua tất cả sở thích, bỏ qua tất cả nghỉ ngơi, để trở nên mạnh mẽ! Ta hầu như cái gì cũng làm rồi!”

“Nếu như bây giờ lui lại!”

“Tất cả những thứ ta làm trước đó, có ý nghĩa gì!!?”

Lửa giận càng bùng lên từ trong lòng của hắn đốt cháy toàn thân.

Khí huyết nóng bỏng bị trái tim xúi giục với tốc độ cao nhất, dũng mãnh tràn vào song chưởng.

“Ta là vì trốn tránh thoái nhượng, mới tiến hành điên cuồng khổ tu!?”

“Không!”

Trong nước biển, hai mắt Trương Vinh Phương cấp tốc sung huyết, huyết quản nổ tung, hai hàng huyết lệ theo tràn ra, chậm rãi tản ra ở trong nước biển.

“Để cho ta nhìn xem, ngươi có tư cách gì khiến cho ta lùi lại!!?”

“Trọng Sơn! Mười lần! Liên kích!!”

Diện mạo hắn dữ tợn, bắp thịt toàn thân lưu động đè ép hội tụ.

Hai tay giơ lên nhanh như tia chớp, chém về phía song chưởng Không Vô ở phía trước.

Ầm ầm!!

Nước biển giữa hai người nổ tung. Một cơn sóng trắng phá vỡ ngoài khơi, phóng lên cao, hình thành cột nước.

Từng vòng sóng gợn giống vòng tròn không ngừng tản ra, lan đến xung quanh mấy chục mét.

Trên boong thuyền biển.

Tả Hàn nghiêm nghị nhìn thuyền biển số hai tới gần từ nơi xa, ánh mắt ngưng trọng.

Lúc này người phản kháng còn lại trên thuyền đều đã bị quét sạch.

Thình thịch!!

Ngoài khơi mặt bên chợt nổ tung một cột nước.

Bọt nước màu trắng bắn lên rồi biến mất, hóa thành từng cơn sóng gợn lan ra bốn phía.

Ánh mắt Tả Hàn nhìn về phía ngoài khơi.

Kỹ năng bơi của Hải Long vương chắc chắn sẽ không thấp, thế tử đơn độc ứng chiến nhất định sẽ rất nguy hiểm.

Nhưng trước khi thế tử nhảy xuống biển, hắn ta thấy thế tử cho mình một ám hiệu bí mật.

Đó là có ý khiến hắn ta "đừng xuống biển, một mình hắn đến".

Thế nên Tả Hàn lựa chọn quan chiến ở một bên.

Hắn ta không biết bơi, cho dù có xuống biển cũng chỉ sẽ trở thành liên lụy.

Mà ở lại trên thuyền biển, hắn ta có thể làm càng nhiều.

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Đúng vào lúc này.

Từng tiếng pháo vang lên, thuyền biển số hai nơi xa lại có thể nổ pháo bắn về bên này.

Từng cột buồm trên thuyền gãy đổ rồi ngã xuống, giống từng chiếc xương cộ sống thắt lưng người bị bẻ gãy.

Cánh buồm rộng lớn rơi xuống giống như mây trắng, cấp tốc bị người dùng vũ khí sắc bén cắt ngang.

Những người vẫn còn đang chém giết lẫn nhau trên khoang thuyền có người bất hạnh bị đạn pháo lan đến, trọng thương bỏ mình tại chỗ.

Mặt Tả Hàn không đổi sắc, chiến đấu chém giết tất nhiên sẽ có tử thương.

Nhưng nếu như là chết trên chiến trường hợp tác thế tử xuất chiến, vậy cũng là vinh quang của bọn họ.

Điều hắn ta đang suy nghĩ hiện giờ là, làm sao để cấp tốc phối hợp thế tử, giải quyết Hải Long Vương Không Vô trước khi thuyền biển số hai tiến đến.

Lúc này đại pháo oanh tạc, cũng làm cho hắn ta cau chặt lông mày.

“Tất cả thành viên rút lui!” Tả Hàn hét to một tiếng, giơ tay phải lên.

Đám người Thiên Thạch môn trên khoang cấp tốc thu tay lại, lui ra phía sau, theo dây móc câu trượt trở về thuyền nhỏ.

“Ai biết bơi thì xuống nước trợ giúp thế tử một tay!” Tả Hàn trầm giọng nói: “Dưới Ngoại Dược không cần ra mặt!”

Một nhóm hảo thủ Thiên Thạch môn trầm mặc.

Ba người bịt mặt đứng dậy, hai nam một nữ, ba người đều có cơ thể cân xứng và bơi giỏi.

Nhưng giờ này khắc này, đối mặt với đối thủ như Hải Long Vương, bọn họ tiến lên gần như đều là hẳn phải chết.

Nhưng trong mắt ba người trái lại hiện ra sự nóng bỏng nhè nhẹ.

Người Thiên Thạch môn muốn Thánh môn nhất thống đã quá lâu rồi.

Bọn họ là người xưa trong đó, đều đã có kinh nghiệm từng trải qua quá trình Thánh môn hưng thịnh cho tới sụp đổ.

Chương 871: Then chốt (1)

Từ cao cao tại thượng, rơi xuống phàm trần, biến thành người người kêu đánh.

Giai đoạn đó chỉ là vài chục năm.

Tư vị như vậy, không có ai muốn nếm thử nữa.

Mà bây giờ thế tử bất luận là từ thực lực cá nhân hay là tiềm lực thiên phú, cùng với thủ đoạn kinh doanh phát triển đều cho thấy sự cường thế trước nay chưa từng có.

Lúc này đây, có lẽ là thời điểm bọn họ tiếp cận với nguyện vọng gần nhất.

Thế nên.

"Bọn ta nguyện ý vì Thánh môn chịu chết!!"

Ba người cao giọng hét lớn.

Ánh mắt Tả Hàn nghiêm nghị nhìn từng người một.

"Tốt!! Các ngươi sẽ không bị lãng quên!"

Ba người cắn răng, ôm quyền, nghiêng người bổ nhào về phía trước, đều nhảy vào nước biển.

Nếu muốn lấy Siêu Phẩm làm dao động Tông Sư, thì tất nhiên cần bọn họ ôm tín niệm phải chết để xuất thủ.

Mà bọn họ là Siêu Phẩm Bái Thần, uy hiếp lớn nhất và con bài chưa lật, từ đầu tới đuôi đều chỉ có một.

Đó là trùng kích theo kiểu tự bạo của Linh Lạc.

Trên thuyền nhỏ, Tả Hàn cắn răng, áo choàng phía sau bị gió thổi bay phất phới, nhưng trong lòng hắn ta không hề có ý thương cảm gì cả.

Chỉ có mỗi sự xúc động.

Người trong môn như vậy, ý chí, nguyện vọng như vậy, bất kể như thế nào, tụ tập lực lượng của tất cả mọi người, trong tương lai đều nhất định sẽ tràn đầy hi vọng!

Thình thịch!

Đúng lúc này, dưới biển nơi xa lại nổ tung một cột nước tráng kiện.

Hai bóng người cường tráng như ẩn như hiện ở trong nước biển, quyền cước điên cuồng vung vẩy đan xen.

Lúc này Hải Long Vương đã triệt để biến thành một loại trạng thái quái vật khác.

Sau lưng của lão ta bao trùm áo giáp lấy cơ thể tạo thành, không ngừng có luồng hơi thở khổng lồ phun ra từ sau lưng, thúc đẩy lão ta đi tới.

"Đây là Chung Thức!! Chân Phật Như Lai!! Ngươi lấy cái gì đến đấu với ta!!!"

Hải Long Vương Không Vô điên cuồng hét lên the thé, hai tay vung vẩy hóa thành ảo ảnh, đánh ra từng mạch nước ngầm nhằm phía Trương Vinh Phương.

Trương Vinh Phương ra từng quyền một, lấy Trọng Sơn gấp nhiều lần tinh chuẩn xem thấu điểm yếu của mỗi dòng nước ngầm, đánh tan nó.

Hai mắt hắn tràn ra máu loãng, làn da trên người cũng bắt đầu xuất hiện vết nứt nẻ.

Nhưng mặt mũi hắn lạnh lùng tàn khốc, vẻ mặt không hề thay đổi, từng lần ra tay đều hoàn mỹ phát huy toàn bộ lực lượng.

Vừa mới đối chiêu xong, Hải Long Vương Không Vô trông cường thế nhưng lúc này không phải là hoàn hảo không chút tổn hại.

Song chưởng của đối phương cũng đã tràn đầy vết thương như vết sứ rạn nứt.

Lúc này cơ bản là hai người hao tổn với nhau, xem ai không chịu được trước.

Không Vô ra vẻ điên cuồng, nhưng đồng thời với việc không ngừng xuất thủ, thân thể lão ta đã đang ẩn núp tiếp cận hướng mặt biển.

Hơn mười giây sau.

Không Vô mơ hồ sắp tiếp cận mặt biển.

Đúng lúc này.

Một bóng người cường tráng đụng nát mạch nước ngầm, bỗng nhiên chợt lóe từ phía dưới.

Thế mà lại quỷ dị xuất hiện ở đằng sau một bên khác của lão ta.

“Tên này thế mà còn có thể vận dụng Kỹ Năng Phá Hạn di động được à!!?” Không Vô chấn động trong lòng.

Nhưng lúc này l ta đã sắp không nín thở được nữa rồi.

Phổi điên cuồng truyền đến cảnh báo, nếu như còn không nổi lên, rất có thể lão ta sẽ bị sống sờ sờ nghẹt thở chết trong nước biển.

“Cút!”

Dưới trạng thái Chung Thức, lão ta đánh một chưởng vào đầu Trương Vinh Phương.

Oành!

Hai người lại đụng nhau lần nữa, dòng nước nổ tung.

Máu loãng toàn thân Trương Vinh Phương tiêu tán, một chiêu Trọng Sơn mười lần đón nhận chính diện.

Hắn không có lùi lại, không có lẩn tránh, mà là đối chiến chính diện mặt đối mặt. Mặc kệ thương thế trên người không ngừng nặng thêm.

Trọng Sơn mười lần liên kích, một chưởng tiếp nối một chưởng, lực lượng khổng lồ đã vượt xa Tông Sư Bái Thần bình thường, lấy phương thức đơn giản thô lỗ nhất, không ngừng đánh về phía Không Vô.

Vòng phòng ngự tuyệt đối bị cứng rắn bạo lực đánh xuyên qua.

Không Vô sắp bị bắt lại, bị đánh ngang thúc giục lùi về mặt biển.

Lão ta muốn bơi lên trên, nhưng lúc di chuyển lại thỉnh thoảng bị nắm chặt kéo xuống.

Cảm giác đau nhức truyền tới từ phổi càng ngày càng mạnh.

Nếu như là nín thở bình thường, lão ta có thể nín thở nửa canh giờ.

Nhưng dưới trạng thái Chung Thức, sự tiêu hao không khí đối với thân thể rất nhiều, lúc này lão ta đã không gánh được nữa.

Vốn cho rằng có thể cấp tốc giết đối phương ngay tức khắc.

Nhưng bây giờ.

“Cút đi!!!”

Rốt cuộc, Không Vô không thể kiềm được, bóng ma tử vong càng tiếp cận, tất cả ý niệm trong đầu lão ta đều hội tụ thành một mong muốn - nổi lên!!

Lão ta dứt khoát đưa lưng qua mặc kệ phía sau, chỉ lo đạp mạnh hai chân phóng hướng mặt biển.

Dù sao dưới trạng thái này, bị đối phương đánh mấy chiêu cũng sẽ không chết được.

Thế nên.

Phụt!

Đột nhiên, một chỗ máu thịt phía sau lưng Không Vô đau đớn một chút, giống như có đồ vật gì đó đâm vào máu thịt.

Chương 872: Then chốt (2)

Lão ta không thèm để ý chút nào, chỉ cần không trúng vào nơi yếu hại là được.

Trong nháy mắt, toàn thân Không Vô co rút, cảm giác được khí huyết bên trong cơ thể điên cuồng chảy ra ngoài dọc theo miệng vết thương kia giống như nước lũ.

"Vật gì vậy!!?" Lão ta hé miệng, từng ngụm nước biển rốt cuộc trút vào yết hầu, chảy vào phổi.

Lực lượng giãy dụa cũng theo mất khí mà cấp tốc biến mất.

Không Vô hoảng sợ nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về phía sau.

Nhưng cảnh lão ta thấy được lại làm cho con mắt lão ta co rút mãnh liệt.

Người đeo mặt nạ đen vừa nãy vẫn còn giao thủ với lão ta, lúc này đang dùng hai tay đâm thật sâu vào phần lưng lão ta.

Một dòng máu tươi theo cánh tay của mặt nạ đen chảy vào bên trong cơ thể, khiến da thịt trên hai tay đó đều bị nhuộm thành đỏ tươi.

Tên kia!

Hình như đang hấp thu khí huyết của lão ta!!

Trong lòng Không Vô kinh sợ đến cực điểm, định bạo phát sự giãy dụa cuối cùng.

Nhưng vào lúc này, lão ta mới phát hiện trạng thái Chung Thức của mình đã biến mất.

Thân thể cũng nhanh chóng thoái hóa thành hình thái phổ thông bình thường.

Khí huyết mất đi, khiến lão ta hoàn toàn không duy trì Chung Thức vận chuyển được.

"Ngươi!" Không Vô nhìn chòng chọc vào Trương Vinh Phương: "Rốt cuộc… là quái vật gì!?"

Lão ta có thể cảm giác được đối phương không phải người Bái Thần, thế nhưng giờ khắc này, không phải Bái Thần, lại có thể cắn nuốt khí huyết người khác tà ác như thế à!?

Vấn đề của lão ta không có ai trả lời.

Tầm mắt sau cùng của Không Vô, dừng lại trên người Trương Vinh Phương đã thong thả khép lại vết thương toàn thân.

Chỉ mới một giây lát như vậy thôi, đối phương đã giống như hút đi sinh mệnh lực của lão ta, vết thương trên người hắn đang bắt đầu thu hẹp.

Làn da khắp người Không Vô rút đi màu đỏ, dần dần chỉ còn lại vẻ tái nhợt lưu lại.

Mà lúc này, thân thể lão ta cuối cùng cũng nổi lên mặt nước.

Nguyện vọng của lão ta đã đạt thành.

Nhưng thắng bại, cũng đã định ra.

Phụt.

Trương Vinh Phương rút ra hai tay, đầu ngón tay tản ra máu loãng nhàn nhạt ở trong nước biển.

Hắn nhắm mắt lại, cảm nhận cảm giác tăng lên tuyệt vời đến cùng cực.

Cảm giác thoải mái kì dị lại được bổ toàn ấy, khiến thể lực và sự chịu đựng gần như khô kiệt của hắn chiếm được sự bổ sung khổng lồ.

Nhìn Không Vô trôi trên mặt biển, hắn biết, mình đã thắng.

Thanh thuộc tính trong tầm mắt, trị số đại biểu cho máu thịt bồi đủ rốt cuộc đạt tới 73.

Từ hơn sáu mươi, thoáng cái tăng lên tới bảy mươi ba.

Sự gia tăng khổng lồ như vậy.

Khiến cao thấp toàn thân Trương Vinh Phương, cũng bắt đầu có biến hóa cực lớn.

Máu thịt, tế bào, xương cốt, kinh mạch, tất cả mọi thứ dưới tác dụng của khí huyết bồi đủ, dưới tác dụng của thiên phú thứ hai bắt đầu biến hóa kỳ dị.

Răng rắc

Trong tiếng huyết nhục đè ép vặn vẹo nho nhỏ.

Đằng sau lưng của Trương Vinh Phương, từng khối cơ bắp vặn vẹo đè ép lẫn nhau, chậm rãi hé ra một bướu thịt màu đỏ tím to cỡ nắm tay quái dị.

Bướu thịt đó vừa lúc sinh trưởng tại nơi có nhiều cơ bắp hội tụ, giống như là trái cây bị huyết khí ngưng tụ ra.

Trương Vinh Phương mơ hồ có cảm giác, duỗi tay sờ nhẹ phía sau lưng.

Hắn lại nhìn về phía thanh thuộc tính.

Trong thuộc tính không có bất kỳ biến hóa nào, trừ trị số bồi đủ máu thịt ra, tất cả đều giống như nhau.

"Có thứ gì đó, đang xảy ra biến hóa, đang dựng dục ẩn núp." Hắn nheo mắt lại, cấp tốc bừng tỉnh.

Loại biến hóa này có vẻ như là bồi đủ máu thịt mang tới.

Nhưng lúc này hắn không có thời gian lo lắng những thứ này.

Trương Vinh Phương không thèm nhìn Không Vô trôi trên mặt biển.

Lúc này Không Vô đã mất đi ý thức của người, chỉ còn lại bản năng Linh Lạc.

Tạm thời không thèm quan tâm lão ta cũng không sao cả.

Bây giờ mấu chốt là mau chóng hội hợp với Tả Hàn, đón đánh hai đại Tông Sư trên thuyền biển số hai!

Lúc này Trương Vinh Phương nổi lên, tầm mắt nhìn quanh, tìm được con thuyền nhỏ mà Tả Hàn đứng.

Cái hướng kia còn có ba bóng người đang cấp tốc bơi về phía bên này.

Có vẻ như là đến đây tiếp viện, nhưng rõ ràng bọn họ đã tới chậm.

Từ lúc giao thủ, đến kết thúc cuối cùng.

Trận chiến giữa Trương Vinh Phương và Không Vô trông thì rất dài, nhưng trên thực tế chỉ qua hơn một phút đồng hồ mà

thôi.

Hai người vừa động thủ đã nhanh chóng mở ra con bài chưa lật, dẫn đến tiêu hao tăng mạnh trên biên độ lớn.

Cuối cùng lấy Không Vô không thể nín thở được nữa làm bước ngoặt.

Bị Trương Vinh Phương tập sát phía sau, là kết cục. Kết thúc tất cả.

Ba người Thiên Thạch môn bơi lại đây vừa mới tiếp cận, thì đã thấy Trương Vinh Phương đứng đến cuối cùng.

Sắc mặt ba người chợt cứng lại, trong lòng không ngừng hiện lên các loại suy đoán.

Chẳng lẽ nói Hải Long Vương Không Vô bỏ chạy? Từ bỏ tất cả thuộc hạ ở nơi này, mình thì chạy thoát trước?

Chương 873: Then chốt (3)

Không có khả năng đó dược!

Chi viện dự bị của bọn họ, thuyền biển số hai, còn đang tiếp cận nã pháo hướng bên này cơ mà.

Bất luận thế nào Không Vô đều không có khả năng chạy trốn mới đúng.

Nghĩ tới đây, ba người tỉ mỉ nhìn quét xung quanh của Trương Vinh Phương, mới phát hiện ra một cơ thể cường tráng nổi trên mặt biển cách đó không xa.

Đó đương nhiên là bóng dáng của Hải Long Vương Không Vô.

Lão ta đang nằm ngửa trôi nổi trên mặt biển, có vẻ như còn sống.

Nhưng chẳng biết tại sao, lại hoàn toàn không hề nhúc nhích và phản ứng tí gì, rõ ràng còn sống nhưng lại giống như cái xác chết trôi, lẳng lặng nổi ở nơi này, nước chảy bèo trôi.

"Đi thôi, lên thuyền trước." Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

Trong lòng ba người chấn động, như mới tỉnh dậy từ trong mộng, vội vàng xoay người bơi lại gần thuyền nhỏ.

Trương Vinh Phương vươn người bơi đứng, nhảy ra mặt biển, vững vàng rơi lên trên một con thuyền nhỏ tới gần.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Tả Hàn.

Vẻ mặt lão Tả mờ mịt, rõ ràng cũng nhìn thấy Không Vô trôi nổi lơ lửng, không biết xảy ra chuyện gì.

Hai người rõ ràng đều còn sống, nhưng Không Vô vẫn không nhúc nhích, không có chút phản ứng nào, dường như xảy ra vấn đề.

Mà Trương Vinh Phương tất cả bình thường, giống như hoàn toàn không có ý định để ý tới Không Vô.

Hắn ta không biết rõ xảy ra chuyện gì nữa.

Hai chiếc thuyền nhỏ cấp tốc tới gần.

“Tả thúc, đi giải quyết bên kia.” Trương Vinh Phương chỉ thuyền biển số hai.

“Thế tử. Thân thể ngài đã ổn cả rồi?” Tả Hàn thấy vết máu trên quần áo của Trương Vinh Phương, cau mày lo lắng hỏi.

“Không ngại, Không Vô kia muốn tốc chiến tốc thắng, vừa lên đã bạo phát Chung Thức, kết quả bị ta kéo né tránh khắp nơi, hao hết sạch thể lực, cuối cùng lại bị ta nghĩ cách đánh lén, khiến lão ta trọng thương.

Hiện tại lão ta đã đã hôn mê, không đủ để gây sợ. Chúng ta có thể rảnh tay đối phó hai người trên chiến thuyền thứ hai.”

Trương Vinh Phương nhẹ nhõm thuật lại một phen.

Nhưng hắn nói nghe thì dễ dàng, Tả Hàn lại không thể tin tưởng như vậy thật.

Những thứ khác không nói, Hải Long Vương bơi cực giỏi là điều tất nhiên.

Mà dưới loại tình huống này, vẫn bị bức ra Chung Thức, cuối cùng có sử dụng mà đều không thể thu được thắng lợi.

Tả Hàn đã từng cho là mình đánh giá thế tử rất cao.

Nhưng bây giờ.

Thậm chí ngay cả Tông Sư Bái Thần như Hải Long Vương Không Vô, vận dụng Chung Thức rồi mà còn bị thế tử đánh bại!

Hơn nữa thế tử còn chưa có Bái Thần!

Chuyện này quả là…!!??

Trong lòng Tả Hàn nhấc lên sóng to gió lớn.

Hắn ta biết rõ, trong lời nói nghe như hời hợt của thế tử cất giấu nội dung vượt xa sự tưởng tượng của người thường.

Tới giờ khắc này, hắn ta đã hoàn toàn không nhìn ra thực lực chân chính mà thế tử ẩn núp.

Điều duy nhất Tả Hàn có thể xác định là, khi thế tử đối luyện với hắn ta trước kia thì, thực lực và con bài chưa lật mà thế tử bày ra tuyệt đối đã ẩn tàng đi rất nhiều.

Lúc này hắn ta cũng hiểu rõ ràng, vì sao chuyến này, Trương Vinh Phương biết rõ là cạm bẫy nhưng vẫn còn muốn ra tay chặn giết.

“Chúc mừng thế tử kỳ khai đắc thắng, trận chiến thứ hai này hãy giao cho lão phu đến đi!” Hắn ta đè xuống sự chấn động trong lòng, lựa chọn tin tưởng sắp xếp của thế tử.

“Lần thứ nhất trước đó chỉ khiến Không Định bị gãy một cái cánh tay, lúc này đây, ta muốn cổ hắn ta gãy mất!”

Trương Vinh Phương lắc đầu.

Không nhắc lại về đại Tông Sư sau lưng Không Định nữa.

Đánh tới trình độ bây giờ, hai bên đều giết đỏ cả mắt rồi. Về phần đại Tông Sư sẽ thu nợ sau, vẫn chờ có thể kéo đến lúc đó rồi nói sau.

Giết nhiều cao thủ Tây tông như vậy, cho dù hắn không có hiềm nghi đi chăng nữa thì cũng không có khả năng tiếp tục ở lại Thứ Đồng nữa.

Tây tông giận dữ, tuyệt đối sẽ quét ngang toàn bộ người có hiềm nghi ở Thứ Đồng.

Khi đó không phải là chút thực lực của bọn họ có thể gánh vác được.

“Có thể thấy rõ người đến tiếp viện trên thuyền là ai không?” Hắn ra tiếng hỏi.

“Vọng Hải tự Không Định, cùng với Tây tông Kim Nguyên. Cả hai đều là Tông Sư, không dễ ứng phó. Có điều hình như Kim Nguyên bị tổn thương còn chưa khỏe.” Tả Hàn trầm giọng trả lời.

Đúng lúc này, thuyền biển số hai nơi xa thế mà lại chuyển hướng, vòng ra một vòng cung, quay đầu lái về phương hướng lúc tới.

Bọn họ thế mà lại chạy!??

Trương Vinh Phương và Tả Hàn đều sửng sốt.

Đều không nghĩ tới sẽ gặp phải tình huống kiểu đó.

Hai tên đó cứ chạy như vậy? Vậy bọn họ chạy tới đây xa như vậy là vì cái gì?

Xem cuộc vui? Hay là bắn hai pháo trợ hứng??

*

Trên khoang thuyền biển số hai.

Không Định căm tức nhìn Kim Nguyên, tay chỉ hắn ta cả người run lên.

“Ngươi rốt cuộc muốn làm gì!?”

“Ta không muốn đánh nữa. Chỉ đơn giản như vậy.” Kim Nguyên lớn tiếng nói: “Ta muốn về nhà!”

Chương 874: Then chốt (4)

“Trước khi đến không phải nói tốt sao? Trả giá hết thảy, viện binh cho Không Vô? Hiện tại ngươi đổi ý giữa đường là có ý gì!?”

“Đừng nói với ta quẻ ciếc gì ở đây, đó là cách nói của Đạo môn. Phật gia ta tâm huyết dâng trào, thấy ngày hôm nay không phải ngày lành để xuất thủ!” Kim Nguyên nghĩa chính ngôn từ nói.

“Thế nào? Ta ra tay hay không chẳng lẽ còn phải được ngươi cho phép à?” Hắn ta nói đầy châm biếm.

“Ngươi vậy là cố ý mặc kệ Không Vô sư đệ!!” Không Định tức giận.

“Không Vô đều bị người đánh cho trôi nổi rồi. Chúng ta đi lên lại có thể làm gì?? Ngươi không sợ chết, ngươi có đại Tông Sư che chở, ta sợ chết!” Giọng của Kim Nguyên còn lớn hơn của hắn ta.

Hắn ta chỉ một vòng mọi người trên thuyền xung quanh.

“Nhìn ở đây, tất cả mọi người ở đây, chỉ cần chúng ta xông lên, ngươi có tin không, người ở đây ít nhất phải chết hơn nửa?!”

Hắn ta cười khẩy nói: “Không Định, sư phụ của ngươi bảo vệ ngươi, người khác không dám động vào ngươi, nhưng bọn ta thì sao? Ngươi có cân nhắc thay cho bọn ta bao giờ chưa!? Bọn ta không có sư tôn lợi hại như vậy bảo vệ!! Bọn ta là người, đều sợ chết!”

Không Định bị hắn ta chỉ vào, tức giận đến nhất thời nói không ra lời.

Hắn ta biết rõ đối phương nói đúng.

Hắn ta rất muốn nói mình không sợ chết, mình rất muốn đi qua giết hai kẻ kia.

Nhưng lời này nói ra không ai tin!

“Tài công* chuyển hướng, quay đầu lại chúng ta trở về!”

*Người cầm lái tàu

Lúc này Kim Nguyên lớn tiếng hét về phía thủy thủ điều khiển thuyền.

Tài công trên khoang giữ im lặng, cấp tốc chuyển hướng, phối hợp quay đầu lại chạy về phía nơi tới.

Rất rõ ràng, Kim Nguyên nói đúng.

Lúc này tình hình chiến đấu bên phía Không Vô đã định sẵn.

Bọn họ đi lên nữa, chính là chiến thuật thêm dầu, đều là mình phải chết.

Không nói tới việc có thua hay không, cho dù thắng, cũng tuyệt đối là thắng thảm.

Không có ai muốn chết cả, bọn họ cũng giống vậy.

“Thấy chưa!? Đây là dân ý!! Kim Nguyên ta mới là người đại biểu cho bổn ý của tất cả mọi người!” Kim Nguyên cười khẩy.

“Việc ngày hôm nay, không phải chúng ta chạy trốn, mà là lui lại tạm thời! Không phải chúng ta đào binh, mà là vì để tránh cho tổn thất quá lớn, tạm thời co rút nắm tay, là càng chuẩn bị cẩn thận cho lần vung quyền tiếp theo!”

Hắn ta đường hoàng hét to trên khoang.

Không Định tức giận đến cả người phát run.

Nhưng hắn ta chuyên chú việc tu hành của bản thân quanh năm, trên phương diện điều động những người khác kém xa Kim Nguyên tít tắp.

Và rồi không có Kim Nguyên, một mình hắn ta xông lên cũng sẽ chỉ là chịu chết.

“Không Vô sư đệ. Là ta có lỗi với đệ…” hắn ta cắn răng nhắm mắt lại, lửa giận trong lòng và sự bất đắc dĩ đan vào một chỗ, không ngừng quay cuồng.

“Nơi này quá nguy hiểm. Lần này trở về, Phật gia ta lập tức mang theo mọi người rời khỏi Thứ Đồng.” Kim Nguyên bên cạnh còn đang tuyên truyền tẩy não mọi người.

“Đại Linh không phải chỉ có một cảng biển ở Thứ Đồng, những người có bản lĩnh như chúng ta, đi tới nơi khác đều có

thể ăn sung mặc sướng! Các ngươi yên tâm, theo Phật gia ta đi, chúng ta chuyển sang nơi khác xây dựng lại chùa, tuyệt đối có thể sống thoải mái hơn nơi này rất nhiều!!"

Lúc này Kim Nguyên đã không muốn hoàn thành nhiệm vụ nhân chủng nữa.

Đả kích liên tiếp khiến bây giờ hắn ta đã hiểu ra.

Cái gọi là nhân chủng mật tàng, chính là một cái hố, hố trời!

Phương diện này dính tới Cảm Ứng môn, Đại Đạo Giáo, còn có những thế lực chưa biết khác.

Đổi thành Tông Sư có bối cảnh như Không Định thì có thể không sợ, nhưng loại Tông Sư tự mình gian khổ phấn đấu trưởng thành như hắn ta, vậy thì phải chịu nguy hiểm thật lớn.

Thế nên hắn ta sợ.

*

Cảng Thứ Đồng - Trầm Hương Sơn.

Chân núi, khách hành hương lui tới không ngừng, thỉnh thoảng có gia quyến quan phủ quần áo phú quý, ngồi kiệu đến đây du ngoạn đạp thanh.

Trầm Hương Sơn hiện giờ đã từ đồi nhỏ vốn tầm thường, chậm rãi chuyển biến thành điểm du ngoạn tương đối trứ danh ở Thứ Đồng.

Mặc dù Trầm Hương cung trên núi không cho phép người thường tùy tiện ra vào, nhưng cảnh sắc bên ngoài vẫn khiến người ta lưu luyến quên về.

Đặc biệt Trương Vinh Phương noi theo Thiên Bảo cung, kéo qua trồng không ít cây cỏ từ các nơi.

Vào tháng này, khắp núi đồi trên Trầm Hương Sơn đều nở rộ biển hoa.

Rất là hấp dẫn nhiều cặp tình lữ người Đại Linh, cùng tình lữ người Tây Dương đến đây thăm ngắm.

Chân núi cũng bởi vậy diễn sinh ra không ít việc buôn bán có liên quan.

“Hương bậc nhất này bao nhiêu tiền một bó?” Trước một quán nhỏ bán hương.

Một nam tử thân hình cao lớn thon dài mặc áo choàng màu đen viền bạc, mang theo mũ trùm, khuôn mặt cứng ngắc.

Hắn ta cầm lấy một bó hương dây chuyên dụng của Trầm Hương cung, thấp giọng hỏi giá tiền.

Chương 875: Then chốt (5)

“Hai mươi văn một bó, ngài muốn dạng gì tự mình lựa chọn.” Chủ quán chỉ từng bó hương nhỏ đã được buộc sẵn.

Trên mỗi bó hương đều khắc một dòng chữ nhỏ.

Có khi là về sức khỏe, có khi là về nhân duyên, còn có trường thọ, bình an, học nghiệp, xinh đẹp, vân vân.

Nam tử chọn ba bó hương dây về sức khỏe, trả tiền, giống như là khách hành hương còn lại, bước từng bậc thang để lên núi.

Hắn ta nhìn như chỉ là một khách hành hương phổ thông tới dâng hương. Dường như là một người mới.

Nhưng trên thực tế, người này chính là Kim Sí lâu chủ Trình Huy mới trở lại từ trên biển.

Sau khi Trình Huy về đến cảng, trước tiên liền theo đuôi bắt một đạo sĩ của Trầm Hương cung, hỏi xem hôm nay Đạo tử có ở trong Trầm Hương cung không.

Cũng bởi vậy, hắn ta lặng yên đi dạo một vòng lớn quanh phụ cận.

Tránh đi tầm mắt mọi người, tìm kiếm cửa vào lỗ thủng có thể tiến vào Trầm Hương cung ở trong núi rừng.

Nếu Đạo tử Trương Ảnh không ở, hắn ta liền suy đoán.

Nếu như Trương Ảnh quả nhiên là nhân chủng, như vậy lần này tuyệt đối là đi chặn đánh Không Vô rồi. Lúc này hắn ta sẽ nhân cơ hội lẻn vào Trầm Hương cung, cao thủ phải đối mặt sẽ ít đi rất nhiều.

Mà nếu như Trương Ảnh không phải nhân chủng, vậy thực lực thế lực của Trầm Hương cung sẽ không quá mạnh mẽ.

Dựa theo kết quả điều tra suy tính phía trước, án mạng liên tiếp xảy ra ở Thứ Đồng trước đó đều có liên quan tới mật tàng nhân chủng.

Như vậy Trầm Hương cung không phải chính chủ, vậy nên khi hắn ta lẻn vào Trầm Hương cung cũng sẽ không có nhiều uy hiếp.

Bất kể như thế nào, nguy hiểm đều không lớn.

Vậy thì.

Trình Huy ngẩng đầu, một đường leo bậc thang, nhìn đạo cung càng ngày càng gần.

Hắn ta bốc lên hương dây, trên mặt nặn ra nụ cười tự nhiên nhất có thể, hòa vào dòng khách hành hương đi vào cửa chính của đạo cung.

“Lúc này đây, hãy để ta tra xét cho rõ, Đạo tử của Trầm Hương cung này rốt cuộc có vấn đề hay không. Chỉ cần tìm được chứng cứ, như vậy nhiệm vụ về nhân chủng mật tàng của mình sẽ triệt để hoàn thành. Đến lúc đó tuyệt đối có thể thu được khen thưởng cực lớn.”

Trình Huy tiến vào đạo cung thần điện.

Tiền phương xanh vàng rực rỡ, một pho tượng Ngự Cảnh Hàn Thạch thiên tôn khổng lồ ngồi ngay thẳng.

Pho tượng cao hơn tám mét, người phát ánh sáng, đạo y phức tạp đẹp đẽ quý giá, điêu khắc nhẵn nhụi tinh mỹ, giống thực sự khoác đạo bào ánh sáng nhiều màu.

Trong thần điện tràn đầy mùi hương, trừ khách hành hương quỳ trên bồ đoàn lễ bái dâng hương ra, chính là một đám đạo nhân cường tráng phòng giữ hai bên.

Ánh mắt Trình Huy mịt mờ đảo qua xung quanh.

Giống như những người khác, hắn ta tiến lên cẩn thận đốt hương dây, sau đó cắm vào lư hương, quỳ xuống, thành kính dập đầu giống như hứa nguyện.

Nhưng trên thực tế đúng là hắn ta đang phán đoán thủ vệ cần ứng đối xung quanh có những ai.

Thắp hương xong.

Hắn ta rời khỏi thần điện.

“Xin hỏi vị đạo trưởng này, nhà xí ở đâu thế? Có thể mượn dùng một lát không?”

Hắn ta tùy tiện tìm một đạo nhân thấp giọng hỏi.

“Cư sĩ đi thẳng theo bên phải hành lang, đến góc thứ hai quẹo phải, đi thẳng tiếp là có thể thấy.” Đạo nhân tốt bụng chỉ đường.

“Đa tạ đạo trưởng.” Trình Huy gật đầu, nhanh chóng lao hướng phía hành lang.

Trên nửa đường cấp tốc đi xuyên qua hành lang, hắn ta nhìn xung quanh, thừa dịp không có ai chú ý, thân hình chợt đi ra hành lang, vượt qua lâm viên, mềm mại như chim bay, tới gần chỗ sâu trong đạo cung.

Với tư cách là cao thủ đứng đầu tu hành Kim Bằng Mật Lục đến viên mãn tột cùng.

Từ rất sớm trước đây, Trình Huy đã không để lộ tu vi trước mặt người ngoài.

Không có ai biết hắn ta mạnh như thế nào.

Nội Pháp, hoặc là Tam không, thậm chí là Tông Sư?

Không có ai biết lúc này hắn ta đã đến trình độ nào.

Giờ đây thi triển ra tốc độ cao nhất, thân hình Trình Huy giống ảo ảnh, trong nháy mắt khi tầm mắt của đạo nhân đi tuần dời đi, là có thể vượt qua một đoạn khoảng cách khá dài.

Mà mục đích của hắn ta, đương nhiên là khu cư trú cung chủ Trương Vinh Phương thường hay nghỉ ngơi tu hành.

Mà nơi ấy, không chỉ mỗi đặt các loại vật phẩm tư nhân, thân phận văn điệp của cung chủ, mà còn có tất cả đan dược thành phẩm luyện chế ra.

Ngay cả đan dược của Trục Nhật tầng thứ hai Kim Thiềm công mà Trương Vinh Phương mới luyện chế, cũng được cất giữ ở nơi đó.

Trong Trầm Hương cung.

Kiến trúc màu nâu xám liên tiếp với nhau.

Nhìn qua có thể thấy được trong thần điện rộng mở người đến người đi, có khách hành hương và đạo nhân ra vào.

Trình Huy theo lâm viên ngoài hành lang, ẩn núp thân hình nhanh chóng bay qua, rất nhanh đã lướt qua tuyến đường đạo

nhân tuần tra, đi vào khu sinh hoạt của cung chủ tận cùng bên trong.

Bên trong toàn bộ đạo cung, khu vực Trương Vinh Phương ở lại sinh hoạt hằng ngày chỉ là một khối hình tròn rất nhỏ, trước sau chia thành năm kiến trúc nhỏ.

Chương 876: Lẻn vào (1)

Những kiến trúc nhỏ này sát nhập vào nhau, dùng tường vây vòng, treo lên một bảng hiệu có tên Tiên Hạc cư ở lối vào.

Trình Huy đầu tiên là dựa vào tường cẩn thận nghe ngóng một lát, sau đó xác định không có ai rồi mới xoay người, trèo tường của Tiên Hạc cư để đi vào.

Từng căn phòng trong viện đều có treo bảng hiệu.

Thư phòng là Học Văn gian.

Đại đường nhà ăn là Ngũ Vị lâu.

Nơi luyện công tu hành là Vô Tận viện.

Còn có nơi để luyện đan, chế thuốc, gửi dược vật thì có tên Kỳ Hoàng các.

Cuối cùng là nơi ngủ nghỉ — Tâm Thành cư.

Trình Huy chậm rãi dựa vào tường đứng vững, quét mắt nhìn hai đạo nhân cường tráng ngủ gật bên ngoài Tâm Thành cư.

Nhìn xung quanh, không ai chú ý đến bên này.

Dưới chân hắn ta điểm một cái, thân thể vô thanh vô tức, giống như quỷ mị, vụt một phát vượt qua hơn hai mươi mét, hai tay tinh chuẩn điểm lên ót của hai đạo nhân.

Hai tiếng nhẹ vang lên, hai đạo nhân ngoẹo đầu hôn mê.

Hắn ta không có giết người.

Có đôi khi huyết khí nhỏ xíu do người chết sinh ra rất có thể sẽ dẫn phát càng nhiều sơ hở.

Nhưng nếu như là hôn mê thì giống như là ngủ gật một giấc, ít nhất là vẫn còn tim đập hơi thở.

Không dễ dàng bị phát giác.

Nhẹ nhàng đỡ lấy hai người, để cho bọn họ tựa lên bên tường của gian nhà.

Trình Huy khẽ khàng đẩy cửa, bên trong đã khóa lại.

Hắn ta cúi đầu nhìn lỗ khóa, gỡ xuống từ bên hông một thứ như que kim loại, đâm vào lỗ khóa, quẹo trái quẹo phải một cái, thế mà lại mở khóa cái rắc được.

Cửa chậm rãi đẩy vào bên trong.

Trình Huy hít sâu một hơi, nhẹ nhàng thả chậm bước chân, đi vào trong đó.

Sắc mặt hắn ta không đổi, kiểm tra cơ quan cạm bẫy vân vân, xác định không có vấn đề gì thì mới cấp tốc phát động thân pháp.

Trước tiên là đánh hướng dưới giường và tủ quần áo.

Hai tay đánh ra như tia chớp, liên hoàn đập nát toàn bộ tủ đầu giường, tủ quần áo, bàn nhỏ không một tiếng động.

Loại chưởng lực an tĩnh bí mật này là một môn tuyệt học khác mà hắn ta tu hành trừ Kim Bằng Mật Lục ra — Đại Tuyệt âm chưởng.

Môn võ học này đã từng là được Đông tông cất giấu, thế nhưng người học cực ít, sau đó bị hắn ta phát hiện ra, chăm chú nghiên cứu, hôm nay rốt cục đại thành.

Sau khi tủ đầu giường vỡ vụn ra, không ít bọc đồ được để bên trong cũng đều bị lộ ra.

Trình Huy vươn tay, dùng tay trái mang bao tay lấy mấy bọc đồ và mở ra một cái.

Bên trong rõ ràng là từng phần bí tịch, văn điệp thân phận, thậm chí còn có một quyển bản chép tay Kim Thiềm công, một đống bình sứ nhỏ màu đen đựng thuốc viên.

“Chính là cái này.” Một lần nữa gói kỹ toàn bộ mấy thứ này, cầm bọc đồ lên, hắn ta bước nhanh ra khỏi phòng.

“Ai!!?” Bỗng bên ngoài viện có người hét lớn một tiếng: “Có kẻ trộm vào Tâm Thành cư!!”

Mặt Trình Huy không đổi sắc, tăng thêm tốc độ, thả người nhảy lên nhào ra khỏi cửa phòng.

Thình thịch!!

Nháy mắt trong viện bên ngoài có một bóng người cường tráng đánh một chưởng hướng tới đầu hắn ta.

Người đến mặc một bộ đạo bào, đầu đội bạch ngọc như ý quan, khi chưởng lực rơi xuống, khí thế hùng hồn kinh người.

Mới tới gần đã dẫn ra một luồng kình phong, thổi trúng khiến khuôn mặt Trình Huy đau nhức.

Trình Huy đưa tay đánh ra một chưởng, vận đủ Đại Tuyệt âm chưởng lực chính diện nghênh hướng bàn tay của đối phương.

Thình thịch!!

Hai người đối kích một chiêu.

Đạo nhân kia phun máu tươi, bay rớt ra ngoài, chớp mắt đã bị đánh bại, mất đi chiến lực.

Chỉ là Ngoại Dược phổ thông.

Trình Huy tính toán trong lòng, hắn ta không có bạo phát toàn lực, chỉ là đả thương đối phương, dùng cái này giữ lại đủ sức lực để tiện thoát đi khỏi Trầm Hương cung.

Sau khi đẩy lùi đạo nhân, mũi chân của hắn ta điểm lên trên một cột gỗ ở sau người, người đánh hướng tường vây như mũi tên nhọn.

Vừa đạp lên tường, bỗng da lông bên phải hắn ta dựng đứng, ngay lập tức xoay người.

Pằng pằng pằng!

Ba tiếng súng vang lên liên tục, bắn vào vị trí hắn ta vừa đứng từ sớm.

Không chỉ như vậy, chưa đợi Trình Huy hồi sức, lại là tiếng súng vang lên liên tiếp không ngừng, truyền tới một lần lại một lần.

Trình Huy chớp phía bên trái liên tục năm lần, khó khăn tránh được năm lần súng kíp đánh lén.

Lần thứ sáu, bước chân hắn ta điểm một phát, mượn lực ở trên mặt tường bay lên trời, vẽ ra đường xéo, bay qua tường vây, hướng ra ngoài rời đi.

Rầm rầm rầm!!

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng súng đoàng đoàng liên tục.

Tảng lớn đạn hình thành cơn lốc, như mưa rơi bao trùm thân thể Trình Huy ở giữa không trung.

Trong chớp mắt hắn ta vung tay phải lên, phía dưới cánh tay bày ra một lớp vải dày bằng da màu đen.

Lớp vải bằng da đó mang theo lực xoay tròn khổng lồ, tức khắc kéo ra một mảnh ngăn trở hơn nửa người hắn ta.

Chương 877: Lẻn vào (2)

Phốc phốc phốc.

Trong tiếng xạ kích dày đặc, Trình Huy rơi mạnh xuống đất.

Vụt!!

Ngay trong nháy mắt hắn ta rơi xuống đất.

Bỗng một loại cảm giác nguy hiểm cực kỳ bén nhọn nổ tung nơi ngực hắn ta.

Không kịp nghĩ nhiều, Trình Huy lập tức lộn sang phải ngay tại chỗ.

Vụt vụt vụt!!!

Liên tục ba cái tên nỏ đặc chế, tinh chuẩn bắn trúng vị trí hắn ta rơi xuống đất.

Một tên nỏ trong đó không thể tránh nổi, sát qua bên hông của Trình Huy, mang ra một đường máu.

Hắn ta kêu lên một tiếng đau đớn, tiếp tục vội vàng lao về hướng xa xa.

Triển khai thân pháp Kim Bằng Mật Lục, lấy tốc độ thân pháp hiện giờ của hắn ta, phối hợp với hoàn cảnh phức tạp trong đạo cung, lại có thể khiến dọc theo đường đi cơ bản là không ai có thể chống lại hắn ta được.

Nhảy mấy cái, Trình Huy biến mất giữa các bức tường đạo cung, không thấy gì nữa.

Trong Tiên Hạc cư.

Trương Chân Hải cầm kình nỏ trong tay, mang theo một đội nhân mã cấp tốc tiến vào kiểm tra.

“Bị mất cái gì rồi!?” Nàng lớn tiếng hỏi.

“Tài liệu cung chủ gửi, cùng đan dược dùng hằng ngày không còn nữa!” Mấy thị nữ phụ trách kiểm tra khom người trả lời với khuôn mặt trắng bệch.

Sau khi Trình Huy rời đi, các nàng trước tiên chạy tới kiểm tra tình huống ngay, kiểm tra vật phẩm bị mất.

Đáng tiếc

“Tặc tử hay lắm!” Trương Chân Hải giật phần biên giới mặt nạ, hồi tưởng lại thân pháp tốc độ vừa rồi của Trình Huy.

Nàng phối hợp với hơn mười tay súng thiện xạ cùng nhau đánh lén, thế mà đều bị đối phương tránh được.

Mũi tên cuối cùng mà nàng bắn ra, là một chiêu tất sát các nàng khổ tâm thiết kế nghiên cứu, bố cục ra.

Lại không ngờ rằng vẫn bị đối phương né tránh, chỉ là vết thương nhẹ.

“Trần tiên sinh đâu!?” Trương Chân Hải trầm giọng hỏi.

“Ta ở chỗ này.” Tay Trần Hãn cầm chuôi đao, nhanh chân chạy tới.

Hắn vừa đi dò xét ở những nơi còn lại, nghe thấy động tĩnh ở bên này bèn cấp tốc chạy tới.

Không ngờ vẫn là chậm một bước.

Trần Hãn nhanh chóng hiểu được tình huống bây giờ, lúc này trong lòng giật mình.

“Văn điệp thân phận và đan dược phục dụng của Đạo tử bị trộm rồi!?” Hắn ta theo Trương Vinh Phương lâu như vậy, thật ra cũng đã nhận ra Trương Vinh Phương có không ít bí mật của mình.

Nhiều khi, hắn ta cũng chỉ là một mắt nhắm một mắt mở, sinh hoạt bình thường, cũng không thường cố ý mặc kệ, tách ra kiêng kỵ.

Không ngờ tị hiềm như vậy lại có thể xảy ra chuyện.

“Đạo tử thật vất vả ra ngoài tìm được vị thuốc chủ yếu, hôm nay hao hết khí lực lớn như vậy mới luyện chế ra một lò đan dược, hiện tại lại bị mất trộm!?” Sắc mặt Trần Hãn ngưng trọng.

“Không sao!” Trương Chân Hải trầm giọng nói: “Cái cung chủ mất trộm chỉ là tài liệu giả mạo, văn điệp thân phận thực sự,

đều là do ta tự tay giấu kín, trừ ta ra thì không có ai biết ở đâu.”

“Mặt khác phần thuốc mới luyện chế kia, ở chỗ của ta cũng có để giành một phần.” Nàng đơn giản nói.

Trần Hãn nhất thời ghé mắt.

Những ngày qua, hắn ta cũng nhìn thấy Trương Chân Hải và Đạo tử càng đi càng gần, không ngờ bây giờ đã đến trình độ này.

Nhưng bởi vậy, hắn ta khẽ thở phào nhẹ nhõm.

“Như vậy thì tốt quá, bằng không đợi Đạo tử trở về, chúng ta không biết nên ăn nói với hắn thế nào.”

“Cung chủ sớm có dự liệu, đã đặt những văn thư đồ vật giả tạo ở bên trong phòng của mình, là để phòng bị có người tiến vào trộm đạo sưu tầm.” Trương Chân Hải nghiêm túc nói.

Nàng nhìn Trần Hãn.

“Nhưng cho dù không sao, chúng ta cũng không thể thả lỏng được. Lần này chỉ là đối phương không may, không có phát giác ra đồ vật có chuyện.

Thế nhưng lần sau thì sao? Chúng ta không thể ký thác hi vọng lên sự sơ ý khinh thường của người khác được.”

“Tiểu thư Chân Hải nói rất có lý!” Trần Hãn gật đầu: “Người đội hai đội ba, đi xung quanh tìm tòi kẻ trộm với ta!”

Hắn ta trước tiên dẫn người đi lục soát xung quanh trước.

Trương Chân Hải ở lại tại nguyên chỗ, hồi tưởng lại thân pháp của kẻ vừa rồi, nàng càng nghĩ càng cảm thấy quen thuộc.

Bỗng một linh quang chợt hiện lên trong đầu nàng.

“Kim Sí Lầu!?”

Đó là Kim Bằng Mật Lục!

Thân pháp của Kim Bằng Mật Lục cực kỳ đặc biệt, khi hành động giống chim to, tấn công tới, bay lên trời.

Tốc độ thẳng tới cực nhanh, khi thi triển cần song chưởng phối hợp tiến hành.

Nàng trầm ngâm một lát, cũng dẫn theo hảo thủ của đội một bắt đầu dò xét xung quanh.

Nghĩa phụ và cao thủ Thiên Thạch môn đều đi trên biển hành động, hôm nay ở đây chỉ còn số ít mấy người cao thủ bọn họ trông giữ.

Trong đạo cung trống rỗng một mảnh, thế nên trách nhiệm nàng phải gánh nhận hiện tại, là bảo vệ tốt phúc địa của công tử!

*

"Trầm Hương cung bị tập kích?!" Trên tàu biển, Trương Vinh Phương cau mày nhìn thuộc hạ đạo cung mới lấy được tình báo từ phi điểu truyền thư.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hắn trầm giọng hỏi.

Chương 878: Lẻn vào (3)

Trong đạo cung, có cất giữ đan dược Kim Thiềm công thật vất vả hắn mới luyện chế được.

Chỉ chờ điểm thuộc tính tích lũy thêm một ít nữa rồi dùng, để tránh cho trị số sinh mệnh bị hạ thấp nhiều, không đủ hai trăm.

Không ngờ bên Tây tông trên biển lại tụ tập nhiều chiến lực như vậy, rõ ràng còn có sức mạnh đánh lén Trầm Hương cung.

"Hẳn là bên Tây tông có chuẩn bị đằng sau, làm kế điệu hổ ly sơn, có thể là đã sớm thiết kế xong rồi." Tả Hàn ở bên cạnh trầm giọng nói.

Hắn ta mới hút ăn linh tuyến toàn thân của Hải Long Vương Không Vô, hôm nay làn da dường như cũng căng bóng trẻ tuổi hơn.

Rõ ràng là bổ sung lượng lớn linh tuyến có sự giúp ích nhất định đối với hắn ta.

"Hải Long Vương Không Vô bị bỏ lại một mình, lực lượng phía sau Tây tông lấy đâu ra lá gan, còn dám điệu hổ ly sơn, chia ra xuất kích?" Trương Vinh Phương khẽ lắc đầu.

"Vậy ý của thế tử là?" Tả Hàn nhìn về phía hắn.

"Hoặc là, là thế lực khác nhân cơ hội. Hoặc là hành động bộc phát của số ít người." Trương Vinh Phương trả lời.

Hắn ngẩng đầu nhìn ngoài khơi nơi xa.

Nước biển không ngừng bị đầu thuyền rẽ ra, gợn lên bọt biển trắng nho nhỏ.

"Có điều, bất kể là có lai lịch thế nào, chờ chúng ta trở về rồi thì cùng nhau thanh toán."

"Hôm nay Tây tông đã định, toàn bộ Thứ Đồng vẫn là thiên hạ của chúng ta."

Tả Hàn bên cạnh lặng lẽ gật đầu.

Không tệ, đến cả Tông Sư Tây tông đều bị giết một người, toàn bộ Thứ Đồng hôm nay còn có ai có thể chống đối uy thế

của thế tử nữa!?

Tất cả phong ba biến hoá kỳ lạ, yêu ma quỷ quái, chỉ cần bọn họ trở về là có thể trấn áp hết thảy!

Thuyền biển đi một đường liên tục, dưới tình huống tất cả mọi người nhanh chóng khua chèo gia tốc.

Thế mà lại cứng rắn rút hải trình vốn là hai ngày xuống còn có một ngày.

Sắp đến chạng vạng tối, rốt cuộc đến cảng Thứ Đồng.

Xuống thuyền ở bến tàu phía đông lớn nhất.

Người của Trầm Hương cung đã sớm đứng chờ nghênh đón ở ven đường.

Trương Vinh Phương rời thuyền, cấp tốc lên xe ngựa nghênh đón.

Đám người Thiên Thạch môn thì từ cầu thang thứ hai của đội thuyền xuống phía dưới, người hai bên làm bộ hành khách thông thường, không quen biết nhau.

“Rốt cuộc tình huống thế nào?” Trương Vinh Phương nhìn Trương Chân Hải bên trong xe ngựa, nghiêm nghị hỏi.

“Là người Kim Sí Lầu! Hơn nữa thân pháp là Kim Bằng Mật Lục tạo nghệ cực cao. Ở trên Linh Sứ!” Trương Chân Hải ngồi xuống trước người hắn, cúi đầu trả lời.

“Là Chân Hải thất trách, không thể sớm phát giác hành tung của đối phương! Xin công tử trách phạt!” Vẻ mặt nàng trịnh trọng, chờ sự nghiêm phạt tiếp theo.

Khiến kẻ cắp lẻn vào Tiên Hạc cư, lẻn vào một nơi bí mật như vậy, điều này không hề nghi ngờ là đội tuần tra bọn họ đã thất trách.

“Không sao.” Mặt Trương Vinh Phương không đổi sắc, nhẹ nhàng xoa đỉnh đầu nàng: “Cao thủ Kim Bằng Mật Lục tầng lớp Siêu Phẩm, thân pháp của hắn ta không phải ngươi có thể ngăn được.

Mà đi tuần tra sau đó, lấy tạo nghệ thân pháp của tên kia, sợ rằng hiện tại đã ra ngoài mấy chục dặm rồi. Sau đó ngươi không tìm được càng là chuyện bình thường.”

“Công tử.” Trương Chân Hải nặng nề nói: “Việc này là Chân Hải thất trách, bất luận như thế nào, không có quy củ sao thành được vuông tròn, xin ngài nhất định phải trách phạt! Bằng không ngày sau đối ngoại, nếu như có sự kiện tương tự thì không thể phục chúng được!”

Trương Vinh Phương còn muốn nói điều gì nữa, nhưng thấy khuôn mặt Trương Chân Hải vẫn nghiêm nghị như vậy, cũng hiểu ý được của nàng.

“Cũng được. Ngươi nói ta nên phạt ngươi thế nào?”

Soạt!

Trương Chân Hải mạnh mẽ rút ra một thanh chủy thủ, đâm vào bụng của mình.

Lưỡi dao xé mở huyết nhục, đâm vào ổ bụng, máu tươi chảy ra.

Phụt. Nàng rút chủy thủ ra, mặt không đổi sắc. Đưa tay che vết thương, tay còn lại cầm chuôi đao chủy thủ hiến cho Trương Vinh Phương.

“…” Trương Vinh Phương không còn lời gì để nói.

Người bên Nghịch giáo đúng là bị Trương Vân Khải giáo dục quá mức cứng nhắc, người máy móc nhất trong đó không thể nghi ngờ là Trương Chân Hải.

Hắn nhận chủy thủ, ngón tay lướt trên mặt chính mặt trái của lưỡi dao một vòng.

Tức khắc hút hết máu trên dao.

Khí huyết trên người Trương Chân Hải không hề có mùi hương gì cả, rõ ràng có điều trùng điệp với gen hắn hấp thu bồi đủ trước đó.

Đặt đao xuống, hắn nhìn Trương Chân Hải vẫn quỳ trước mặt mình.

“Đứng lên đi.” Hắn thở dài một tiếng.

“Vâng!”

Trương Chân Hải đứng dậy. Máu không ngừng chảy xuống dưới từ bụng nàng, cũng may trang phục bó sát người nàng

mặc có màu đen, có nhuộm đỏ thì cơ bản cũng nhìn không ra.

“Đừng nhúc nhích, cứ đứng như vậy.”

Trương Vinh Phương chợt đưa ngón tay ra chỉ, tinh chuẩn rơi lên giữa ngực và bụng của Trương Chân Hải.

Khí huyết ngừng lại, máu ở vết thương không hề chảy tiếp ra ngoài.

“Cứ như vậy đừng nhúc nhích, ta giúp ngươi xử lý vết thương.” Hắn nói khẽ.

Chương 879: Lẻn vào (4)

“Xử lý… vết thương!!?” Trương Chân Hải đứng ở trong xe, đưa tay che bụng, trong nháy mắt khi nghe được câu này, nàng đầu tiên là sửng sốt rồi lập tức nhanh chóng phản ứng kịp, sắc mặt tức khắc đỏ lên sung huyết.

Dưới tình huống bình thường những lời này không thành vấn đề.

Nhưng bây giờ, vị trí vết thương của nàng là nằm trên bộ phận bí mật.

Nếu muốn hỗ trợ xử lý vết thương ở vị trí ấy, thì nhất định phải cởi trước…

Phụt!

Một tiếng dòng nước phun ra.

Khí huyết cả người Trương Chân Hải tuôn ra, vết thương vừa liền lại lần thứ hai phụt ra máu.

Mất máu lượng lớn và rồi bụng quặn đau ngay tiếp đó, còn có sự xấu hổ cực kỳ mãnh liệt làm cho nàng gần như muốn té xỉu.

Trương Vinh Phương nhìn bộ quần áo bị phun đầy máu, không biết nói gì.

Lập tức cũng không kiêng dè nữa, đưa tay ôm người nàng lại gần, lấy ra thuốc cầm máu từ trong túi tiền, lại lấy thủ pháp đoạn mạch tạm thời cầm máu.

Sau đó bắt đầu rịt thuốc.

Lúc này Trương Chân Hải đã triệt để nhũn người ngã xuống, cả người mất sức, hai tay che mặt thế nào cũng không dám nhìn ra phía ngoài.

Thật ra tới quan hệ này rồi, Trương Vinh Phương đã có ý lấy nàng vào cửa.

Bên Nghịch giáo và Thiên Thạch môn liên quan đến lực lượng mặt ngầm của hắn, bất luận như thế nào, hắn đều cần một người tuyệt đối tín nhiệm được phụ trách liên hệ quản lý.

Mà người bình thường, hoặc là không đủ tin tưởng, nhưng đủ thực lực.

Hoặc là đủ tin tưởng, thực lực lại không đủ.

Mà Trương Chân Hải có thiên phú võ đạo cực cao, thực lực hiện giờ cũng đã đạt đến Ngoại Dược viên mãn, trong tương lai cực kỳ có hi vọng đột phá Nội Pháp.

Nói không chừng lúc sinh thời có thể bước vào Tam không.

Thiên tài đứng đầu như vậy, lại còn trung thành và tận tâm với mình, đương nhiên là mục tiêu được Trương Vinh Phương lựa chọn trước tiên.

Chữa thương vào lúc này, chẳng qua là thuận nước đẩy thuyền.

Sau đó lấy tính cách của Trương Chân Hải, tất nhiên sẽ càng thêm khăng khăng một mực đối với hắn.

*

Ngày hôm sau.

Vùng ngoại ô Thứ Đồng, trong một hang động của Nghịch giáo Hoàng Kinh sơn

Trình Huy cau mày ném từng phần tài liệu trong tay sang bên cạnh.

Tất cả những tài liệu này đều là văn điệp thân phận, lộ dẫn bình thường nhất.

Tên cũng đều là Trương Ảnh, trừ cái đó ra thì không còn chỗ nào đặc biệt nữa cả.

Mà bí tịch võ công, lấy riêng ra, không có người chỉ điểm cho thì tác dụng hoàn toàn không lớn.

Về phần bình sứ sau cùng này, đan dược chứa đựng bên trong nó, hắn ta cơ bản là không ngửi ra tác dụng gì.

Trên bình sứ cũng chẳng có ghi tác dụng gì cả.

Hoàn toàn không biết là độc dược hay là thuốc trị thương.

“Đáng tiếc, nếu lúc đó bị phát hiện trễ chút thì rất có thể sẽ tìm được càng nhiều vật phẩm then chốt hơn.”

Trình Huy tỉ mỉ lật xem những tài liệu lộ dẫn ấy.

Nếu như là những người còn lại, có lẽ sẽ bị mấy thứ này mê hoặc, cho rằng Đạo tử Trương Ảnh không có vấn đề gì cả.

Nhưng hắn ta lại khác.

Hắn ta tổng quản Kim Sí Lầu, vốn là người lành nghề trong việc làm giả những tài liệu đó.

Tỉ mỉ nhận biết, hắn ta phát hiện ra những tài liệu đó xác thực đều là thật, nhưng tin tức tư liệu được điền trên đó lại có thể là giả dối.

Nguyên nhân là vì chúng nó quá hoàn mỹ.

Quá tiêu chuẩn.

Trên tài liệu lộ dẫn, thỉnh thoảng sẽ có một vài tin tức ghi chép giản lược do quan viên qua lại lưu lại.

Đã đến đâu, làm chuyện gì, ngày tháng nào, dừng lại bao lâu? Những điều này đều cần phải ghi chép.

Trên những tài liệu đó, tất cả tin tức được ghi lại đều lộ ra một hình thức tiêu chuẩn.

Lấy tầm mắt của hắn ta, vừa nhìn đã biết là giả tạo.

“Xem ra, nhân chủng thứ ba cơ bản có thể xác định là Trương Ảnh rồi.

Mặc dù không có chứng cứ, nhưng trên đời này sẽ không có nhiều sự trùng hợp như vậy.”

Không Tướng vừa tới Thứ Đồng, nhận nhiệm vụ loại bỏ nhân chủng, lập tức gặp chuyện không may.

Sau đó Tuệ Giác điều tra Nghịch giáo, tức khắc cũng gặp chuyện không may.

Thuyền biển của Tây tông trên biển vừa dụ rắn ra khỏi hang, Trầm Hương cung liền không còn người, bộ phận ở giữa trống không.

Làm gì có nhiều trùng hợp đến thế?

“Muốn từ bỏ tạm thời rời khỏi sao?”

Trong lòng Trình Huy chần chờ do dự.

Dưới tình huống như vậy, thực lực của hắn ta không đủ, chắc chắn sẽ rất nguy hiểm.

Nhưng lúc này Tây tông từng bước ép sát, đã đảo loạn nước của Thứ Đồng, câu ra cá lớn rồi. Hai bên giao thủ ở trên biển, cho dù Trầm Hương cung có thắng thì còn có thể giữ lại mấy phần thực lực?

Cùng Tông Sư giao thủ, muốn thắng được đều là cực kỳ khó khăn. Chớ nói chi là chiến thắng mà không bị thương.

Ý niệm trong lòng không ngừng chuyển động.

Rốt cuộc, Trình Huy cắn răng một cái.

Cầu phú quý trong nguy hiểm, hắn ta còn trẻ! Thiên phú tuyệt đỉnh, nếu lúc này hắn ta có thể hoàn thành nhiệm vụ…

Chương 880: Lẻn vào (5)

Tham niệm dâng lên trong lòng, thế nhưng nghĩ tới nhiều cao thủ của Vọng Hải tự bị diệt như vậy, hắn ta lại thấy dao động bất định.

Đi qua đi lại trong động một hồi.

Bịch.

Hắn ta rốt cuộc dừng chân lại.

"Cứ nghĩ biện pháp, một lần nữa, chỉ một lần thôi!" Trong lòng Trình Huy quyết định.

Chính diện giao thủ, hắn ta khẳng định không phải đối thủ của Trầm Hương cung có thể địch ngang Vọng Hải tự.

Nhưng hắn ta chấp chưởng Kim Sí Lầu, các loại công pháp dịch dung súc cốt, hắn ta biết rất nhiều.

Chỉ cần hắn ta nguyện ý, là có thể ở trong khoảng thời gian cực ngắn biến mình thành người già, nữ nhân, thậm chí là đồng tử.

Chuyến này, hắn ta được đại nhân vật phía sau hứa hẹn, chỉ cần tìm được hết mật tàng nhân chủng, là hắn ta có thể được truyền thụ tuyệt học văn công trung tâm của Tây tông — Vạn Nhân Tâm kinh.

Môn tuyệt học văn công này, tương truyền là trăm năm trước Tây tông học được từ Vạn Ấn tự Đông tông. Sau đó tự hoàn thiện, hợp lệ, tạo thành phong cách của phái mình.

Khác với văn công của Đại Đạo Giáo.

Điều kiện để bắt đầu tu hành của Vạn Nhân Tâm kinh chính là ít nhất phải là cảnh giới Tam không.

Chỉ cần có thể học được văn công trung tâm, lấy tư chất tuyệt thế của hắn ta, nói không chừng có thể Bái Thần Như Lai, thành tựu Linh Tướng!

"Không thành công, thì thành nhân!! Thừa dịp thời cơ tốt nhất hiện tại, lập tức hành động!"

Lúc này, Trình Huy xoay người lấy ra từ trong hành trang mang theo từng loại bình lọ.

Bắt đầu chính thức dịch dung dị hình.

Không bao lâu sau, nơi cửa hang động có một đạo nhân Trầm Hương cung dung mạo phổ thông, làn da ngăm đen, hai mắt vô thần chậm rãi đi ra.

Đạo nhân cùng với người thường đón khách làm ăn ở Trầm Hương Sơn không có gì khác nhau.

Kiểm tra quần áo mình mặc, Trình Huy bước nhanh hướng phía Trầm Hương cung.

Lúc này hắn ta đổi phương thức lẻn vào, tận lực chậm một chút, bảo đảm không bị phát hiện nhanh nhất.

Chỉ cần tìm được mối liên quan giữa Trương Ảnh và mật tàng, tìm được chứng cứ xác thực Trương Ảnh đối phó Vọng Hải tự.

Là có thể xác định ở mức độ rất lớn, hắn chính là nhân chủng!

Cho dù không phải nhân chủng, hắn ta tìm ra được kẻ hung ác diệt môn Vọng Hải tự, cũng coi như lập thành đại công!

Rời khỏi Hoàng Kinh sơn, Trình Huy tìm đúng cơ hội quan sát một hồi dưới chân Trầm Hương Sơn, cuối cùng đánh lén xuất thủ, đánh ngất xỉu một đạo nhân đón khách.

Kéo tên đó vào chỗ tối, ném vào trong hốc cây.

Đợi tới lúc hắn ta trở ra, mặt đã biến thành mặt của đạo nhân đón khách vừa bị hắn ta đánh ngất xỉu.

Mới vừa ra cánh rừng.

Rất xa đã có người ngoắc tay với hắn ta.

“Toàn Hạo! Ở chỗ này! Sao ngươi đi vệ sinh mà cũng lâu thế? Người dẫn đầu sắp phát khùng luôn rồi.”

Một đạo nhân khác của Trầm Hương cung oán giận với hắn ta.

“Không phải do tối hôm qua ta bị cảm lạnh, bụng không tốt sao?” Trình Huy cười theo, học giọng của nguyên chủ trả lời.

“Đi xong chưa? Xong rồi thì cùng ta trở về đi, mặt trên không đủ nhân viên, chúng ta đi trễ nữa, sợ là phải gặp.” Đạo nhân trẻ tuổi kéo hắn ta chạy lên trên núi.

“Chậm thôi chậm thôi, đi nhanh như vậy làm gì?” Trình Huy vừa la lớn, vừa kín đáo dùng khóe mắt liếc qua, nhìn quét cảnh vật chung quanh.

Không bao lâu sau, hai người trở lại Trầm Hương cung, hòa vào trong đội ngũ đạo nhân đón khách, rất nhanh đã hòa làm một thể.

Trình Huy học theo những người còn lại, cũng ra dáng ra hình.

Nhưng hắn ta tới nơi này, không phải là làm việc đón khách.

Bắt lấy một cơ hội, hắn ta lại đánh lén làm một đạo nhân đội tuần tra đi nhà xí ngất xỉu.

Thân phận lại thay đổi lần nữa.

Lẫn vào đội tuần tra, bắt đầu tuần tra một đường dọc theo toàn bộ Trầm Hương cung.

Đội tuần tra tất nhiên sẽ đi qua Tiên Hạc cư nơi cung chủ ở, thế nên, hắn ta hoàn toàn có cơ hội lại lẻn vào trong đó.

Hơn nữa, hắn ta vẫn còn nhớ người đánh lén hắn ta lần trước là nữ tử mặc trang phục kia, thân phận địa vị của người nọ tất nhiên không thấp.

Lần này một trong những mục tiêu của hắn ta chính là bắt nàng kia, thẩm vấn ra bí mật liên quan.

Thuận tiện báo thù một tên lần trước đó.

*

Trong Tiên Hạc cư.

Song chưởng Trương Vinh Phương triển khai, vung vẩy nhu hòa như băng, thỉnh thoảng chợt gấp gáp ra quyền, đánh ra tiếng rít. Thỉnh thoảng lại mềm mại đến cực điểm, giống như khẽ vuốt bông hoa.

Đây là công pháp trung tâm hắn học được từ Thiên Thạch môn, Kim Thạch công.

Môn công pháp này, cũng là ngạnh công thượng thừa. Dù sao cũng là võ công có thể luyện đến đỉnh cấp Tông Sư, phương diện nào cũng không kém.

Vừa lúc thích hợp cường hóa thân thể bất hoại của hắn hiện giờ.

Ngay khi hắn đang ở trong võ đạo trường, chuyên tâm tập võ thì trong viện Tiên Hạc cư, Trình Huy đã lại đổi một khuôn mặt và trang phục khác.

Chương 881: Lẻn vào (6)

Hiện tại hắn ta mặc đồ thị nữ, tóc dài buộc thành hai cái bọc nhỏ, khuôn mặt non nớt, chính là tiểu thị nữ Phúc Tường quanh năm phụ trách hầu hạ sinh hoạt ở Tiên Hạc cư.

Hắn ta tìm nhiều thân phận, cuối cùng xác định, Phúc Tường là người chuyên môn phụ trách chỉnh lý các loại tạp vật bên trong Tiên Hạc cư.

Thích hợp cho lần này hắn ta ẩn nấp tiến vào nhất.

Trình Huy học dáng vẻ đi bộ ngày thường của Phúc Tường, độ mạnh yếu khi bước đi cũng là mức độ của người bình thường, tốc độ tim đập cũng được khống chế giống như người thường.

Khi đi ngang qua võ đạo tràng trong Vô Tận viện, hắn ta mơ hồ nghe được bên trong truyền đến tiếng quyền cước vung vẩy.

Rõ ràng là có người luyện võ ở bên trong.

"Xem ra đạo tử Trương Ảnh kia đã trở về." Hai mắt Trình Huy tỏa sáng.

Mặc dù ở Thứ Đồng Đạo tử Trương Ảnh lấy thúng úp voi, nhưng đó là nương nhờ người đeo mặt nạ đen thần bí và cao thủ bên Cảm Ứng môn đoạt được, thực lực bản thân hắn tuyệt đối sẽ không mạnh bao nhiêu.

Hắn ta xem qua tư liệu của Trương Ảnh, ở Kim Sí Lầu chính là Cửu Phẩm, năm đó vì đánh bại một Ngoại Dược Siêu Phẩm, nhất thời xông ra chút danh tiếng.

Nhưng cho dù như thế.

Hôm nay mới qua mấy năm, người này dù có coi như là thiên tài thì cũng không có khả năng ở dưới tình huống chủ tu văn công, kiêm tu võ công mà còn có thể đạt được tiêu chuẩn rất cao.

Thế nên.

"Không bằng trực tiếp bắt Trương Ảnh?! Trực tiếp giết luôn!?" Suy nghĩ này vừa xuất hiện, Trình Huy trong lòng liền

không cầm được động tâm đứng lên.

Bên phía Kim Nguyên và Không Định chậm chạp không có tin tức, hắn ta chỉ có thể tự nghĩ biện pháp.

Hiện tại vừa lúc ăn may, gặp lúc Trương Ảnh trở về, khoảng cách lại gần như vậy.

Hắn ta tự tin, coi như là Tông Sư cũng không kịp cứu người!

Lấy tạo nghệ thân pháp của hắn ta, việc này có cơ hội!

Cho dù thất bại, thân pháp của hắn ta cũng đủ giúp cho hắn ta thong dong rời khỏi được.

Nghĩ tới đây, suy nghĩ trong lòng Trình Huy kiểu gì cũng không đè xuống được.

Quyết định thật nhanh.

Hắn ta làm bộ thiếu nữ ngu ngốc, mở to ánh mắt mông lung đi vào trong Vô Tận viện.

Trong Vô Tận viện.

Trong võ đạo trường hậu viện, Trương Vinh Phương đang đánh song quyền như mưa rơi về phía trước, tất cả quyền ảnh hội tụ tổ hợp thành một trận hình kỳ dị đặc thù.

Chiêu này tên là Phiên Vân Phúc Vũ.

Là một loại luyện pháp có thể làm cứng đờ da, xương cốt, bắp cánh tay với mức độ lớn nhất bên trong Kim Thạch công đích.

Nguyên lý cụ thể hắn cũng xem không rõ, nhưng dường như chỉ cần hội tụ ra trận hình quyền ảnh khác nhau, là có thể sản sinh ra hiệu quả rèn luyện khí huyết khác nhau.

Nghe Tả Hàn nói, hình như Kim Thạch công bắt nguồn từ một bộ phận về trận pháp Kim Thạch trong Lục Phồn nguyệt điển.

Mấy đời Nguyệt Vương nghiên cứu trận pháp thiên nhiên, ngộ ra nguyên lý thạch trận, dung nhập quyền pháp ngạnh công.

Cuối cùng đem dung nhập Lục Phồn nguyệt điển, viết ra từng điều một, tức là Kim Thạch công.

Lúc này Trương Vinh Phương thúc giục khí huyết, cảm giác được tổng lượng khí huyết toàn thân gần như tăng gấp đôi so với mười ngày trước.

Nửa tháng ngắn ngủi, huyết nhục của hắn bồi để đề thăng tới bảy mươi ba, giống như ngay tiếp theo khiến thân thể cũng xảy ra biến hóa kỳ diệu nào đó.

Loại biến hóa này, còn đang dựng dục, có vẻ như đầu nguồn nằm ở bộ Công pháp này nhìn như tục tằng, kì thực nội bộ tương đối cẩn thận.

Đương thời rất nhiều ngạnh công, bất luận công pháp gì, luyện đến mức tận cùng, đều gặp phải một vấn đề.

Đó chính là lỗ khiếu không thể phòng ngự.

Tai mắt mũi miệng hạ thân.

Những thứ lỗ thủng này, vô luận tập luyện ngạnh công gì, không thể rèn luyện đến.

Nhưng Kim Thạch công, thì cấp ra biện pháp mới.

Rõ ràng nhằm vào điểm ấy, cũng có rất nhiều các tiền bối thiên tài trầm tư suy nghĩ, cấp ra bù đắp kế sách.

Đó chính là cơ thể khống chế!

Trương Vinh Phương hồi ức lời Tả Hàn truyền thụ.

“Bản chất của Kim Thạch công, thật ra là khống chế huyết nhục. Huyết nhục một cương một nhu, phân biệt có hai loại hình thái.

Chúng ta phải làm, là đem cương làm đến mức tận cùng. Nếu là luyện đến mức tận cùng. Toàn thân nơi nào không có huyết nhục? Lấy bản thân huyết nhục hóa thành phòng ngự mạnh nhất. Đó mới là cảnh giới cao nhất của ngạnh công.”

Lời nói này nhìn như mịt mờ, nhưng thật ra thì là nói.

Lỗ thủng của thân thể, chính là điểm trí mạng trời sinh, không thể lẩn tránh.

Nhưng chúng ta có thể luyện lỗ thủng bên trên cơ thể cho cực kỳ cứng rắn, để cho nó trở thành tấm chắn, bảo hộ yếu hại.

Trương Vinh Phương tất nhiên là hiểu rõ.

Hắn tận mắt thấy lão Tả khống chế hai vành tai mình kề sát xuống tới, ngăn trở lỗ tai.

Cũng thấy mí mắt Tả Hàn có thêm độ dày hơn bình thường, sờ lên vẫn còn cứng rắn dị thường, giống như chạm đến vảy cá sấu.

Chương 882: Tin tức (1)

Loại này trình độ khoa trương ấy, khiến hắn…

“Ồ? Mùi gì?”

Bỗng một mùi thơm nhàn nhạt chui vào mũi Trương Vinh Phương. Cắt đứt suy nghĩ luyện công của hắn.

Trong võ đạo trường.

Hắn chậm rãi thu chiêu, dừng lại.

Nhìn xung quanh.

Vừa hay nhìn thấy bóng của thị nữ Phúc Tường đang lại gần hắn từ ngoài cửa viện.

“Không phải ta đã nói, lúc ta tập võ không cho phép có bất kỳ người quấy rối sao?” sắc mặt Trương Vinh Phương trầm xuống.

“Đạo tử thứ tội, ta không phải tới để quấy rầy ngài:”

Giọng điệu Phúc Tường mềm nhẹ, chậm rãi ngẩng đầu, ngắm nhìn bốn phía.

“Ta là tới để mang ngươi lên đường!! Bó tay chịu trói đi!!”

Giọng điệu hắn ta đột biến.

Trong lúc đó một chân đạp đất, giống đại bàng lao xuống, đi săn nai con trên mặt đất.

Thình thịch!

Mặt đất hé.

Trình Huy thân pháp mãnh liệt, đưa tay ra làm trảo, Đại Tuyệt âm chưởng nháy mắt liền đến trước người Trương Vinh Phương.

“Như Ảnh Tùy Hình!”

Một chiêu này là sát chiêu Kỹ Năng Phá Hạn bên trong Đại Tuyệt âm chưởng, lấy chiêu thức nhanh nhẹn nhiều thay đổi, bao phủ tính toán ra tất cả tuyến đường tránh né của đối thủ.

Do đó khiến cho đối thủ không thể tránh khỏi.

Đại Tuyệt âm chưởng vốn là võ công tuyệt hảo cho việc đánh lén ám sát bắt giữ.

Một chiêu Kỹ Năng Phá Hạn này đã phát huy đặc điểm này đến cực điểm.

Đánh ra một chiêu này, tất nhiên có thể trước tiên bắt được Trương Ảnh, khiến hắn mất đi sức chống cự, sau đó…

Bộp.

Trình Huy thấy hoa mắt, chiêu số vừa rồi còn tưởng rằng tất trúng lại có thể hoàn toàn thất bại.

Ý cười thong dong trên mặt hắn ta nháy mắt ngưng tụ, một loại cảm giác cực kỳ không ổn xông lên đầu.

Lúc này, hắn ta hồi chiêu, phát động thân pháp Kim Bằng Mật Lục, Huyền Ảnh Thiết Thủ công mạnh mẽ mãnh liệt, năm ngón tay cứng rắn như sắt, giống lưỡi dao sắc bén, một chiêu đánh về phía bên cạnh.

Quỷ dị là, một chiêu này hắn ta lại có thể thất bại tiếp.

Mà Trương Vinh Phương, chỉ là khoanh hai tay, đứng thẳng tại chỗ, nghiêng đầu.

“Sao có thể được!!?” Sự không rõ trong lòng Trình Huy càng ngày càng nặng.

Trong đầu của hắn nhiều ta lần hiện lên tư liệu tình báo về Trương Ảnh.

Bất luận điểm nào cũng không có vấn đề gì!

Thế nhưng lúc này, đây rốt cuộc là chuyện gì!?

Một người mới ba mươi mấy tuổi, làm sao có thể đang tu hành văn công đến Nguyên Anh kỳ, đồng thời còn có thể có võ công thân pháp cỡ đó?!

Hắn ta tự nhận thiên phú tuyệt đỉnh, cũng là một lòng chuyên chú, trước tu hành Kim Bằng Mật Lục lên cao nhất mới kiêm tu võ công còn lại.

Mà những người còn lại, coi như là thiên tài đứng đầu, người thừa kế của các đại thế lực, cũng không có một ai là có thể đạt

được một thân thân pháp tốc độ của hắn ta vào hôm nay vào lúc ba mươi mấy tuổi!?

Trong lòng Trình Huy nôn nóng.

Thân pháp càng gấp gáp gia tốc. Trong lúc nhất thời, tốc độ thân hình của hắn ta phối hợp Đại Tuyệt âm chưởng, giống như mưa rền gió dữ đánh về phía Trương Vinh Phương.

Từng chưởng ảnh, từng lợi trảo, coi như là Tông Sư, cũng chỉ là đạt tốc độ đó.

Có thể nói, lúc này Trình Huy, chỉ nói riêng ở phương diện tốc độ, bất luận là tốc độ di chuyển hay là tốc độ xuất thủ đều đã đạt đến tiêu chuẩn của Tông Sư.

Nhưng.

Bất luận hắn ta liều mạng thế nào.

Đều không thể chạm đến Trương Vinh Phương tựa như gần trong gang tấc trước mắt.

Mỗi khi hắn ta xuất thủ, Trương Vinh Phương liền bình tĩnh tách ra phương vị trước một bước.

Giống như đã sớm biết hắn ta muốn công kích vị trí nào.

Loại cảm giác quỷ dị khó chịu nghẹn khuất đó, khiến trong lòng Trình Huy không tự chủ được nhớ tới một khả năng đáng sợ.

Hắn ta đã từng gặp qua loại tình huống này trên thân người khác.

Mà người nọ, là Tông Sư!!

“Không!! Ngươi cơ bản không phải là Trương Ảnh! Ngươi rốt cuộc là ai!!?” Hắn ta lui ra phía sau một bước, khó tin nhìn chằm chằm đối phương.

Trương Vinh Phương căn bản lười trả lời vấn đề của hắn ta.

“Còn nữa không?”

“Nếu như không có, vậy ngươi cũng vô dụng.”

Hắn hoạt động hạ gân cốt.

“Mặc dù đã ăn rất no rồi. Nhưng vận động xong lại ăn món điểm tâm ngọt, cũng xem là thú vui tốt.”

Hắn đã nghe thấy được trên người đối phương bay ra một mùi hương.

Đây không phải là mùi hương huân của hương huân nữ tử, Trương Vinh Phương đã có thể rõ ràng phân biệt ra được, cái nào là hương huân, cái nào là mùi thơm cơ thể, cái nào là mùi máu thịt.

Mà bây giờ, hắn trăm phần trăm xác định, cái mình ngửi được là mùi máu thịt trên người đối phương.

“Món điểm tâm ngọt!?!?” Trong lòng Trình Huy không hiểu sao càng gấp gáp.

Bị tầm mắt Trương Vinh Phương quét qua toàn thân cao thấp, làn da hiện ra, đều không tự chủ xuất hiện mảng lớn da gà.

Loại cảm giác này…

Chưa bao giờ có!

Trước đó chưa từng có!!!

Lập tức, dưới chân hắn ta giẫm mạnh mặt đất, một chiêu Kỹ Năng Phá Hạn lần thứ hai đánh về phía Trương Vinh Phương.

Chương 883: Tin tức (2)

Một chiêu này chỉ là hư chiêu, trên thực tế hắn ta đang đợi đối phương tránh thoát rồi nhân cơ hội vọt tới trước, đánh về phía trước.

Phụt.

Đáng tiếc.

Tay phải của hắn ta chợt bị bao vào trong lòng bàn tay rộng lớn, bị chăm chú nắm chặt, không thể động đậy.

"Đùi phải của ngươi đang dùng lực, bàn tay phù phiếm vô lực, là muốn lấy hư chiêu gạt ta né tránh, sau đó nhân cơ hội chạy trốn?" Trương Vinh Phương bình tĩnh nói phá tất cả dự định của hắn ta.

"Buông tay!!" Năm ngón bị bắt chặt của Trình Huy hung hăng cào trong lòng bàn tay.

Răng rắc, móng tay của hắn ta lại có thể đều bị bẻ gãy xuất huyết.

Đối phương lại có ngạnh công trên tay vượt xa hắn ta!?

Không đợi hắn ta bạo phát trạng thái cực hạn.

Trương Vinh Phương nắm lên cánh tay hắn ta, giống vung bao tải đập mạnh xuống đất.

Thình thịch!!!

Mặt đất hơi rung.

Toàn thân Trình Huy bị đập trên mặt đất, xương cốt toàn thân thể đều gãy nghiền nát. Khí huyết bị ném tan, không thể tụ tập.

"Một lần."

Trương Vinh Phương níu tóc Trình Huy, đập ra sau lần nữa.

Thình thịch!!

Mặt đất rung động.

"Lần thứ hai."

Hắn một lần nữa nhấc người lên. Giơ lên cao cao, giống tư thế nâng lên cao. Đồng thời đầu gối khẽ nhúc nhích, chuẩn bị cho ăn một gối nặng nề.

“Chờ đã!!” lúc này Trình Huy đã hết sức phản kháng.

Hai người bất luận là lực lượng hay là tốc độ, đều chênh lệch cực lớn.

Tốc độ của Trình Huy tương tự Tông Sư con người, nhưng so với Tông Sư Bái Thần, lại kém hơn không ít.

Đối mặt với Trương Vinh Phương có trình độ hôm nay đã có thể so với Tông Sư Bái Thần, thực lực hai người giống người lớn so với con nít.

Phải biết rằng, sự hùng mạnh của Tông Sư con người cho tới bây giờ cũng không phải tố chất thân thể.

Mà là kỹ xảo, cảnh giới, phối hợp trang bị bùng nổ lực sát thương kinh khủng.

Mà tố chất thân thể, cho tới bây giờ đều là Bái Thần vượt xa nhân loại.

Một kích cuối cùng.

Trong đầu hỗn loạn của Trình Huy, chợt vang lên còi báo động.

Hắn ta có dự cảm, lúc này đập xuống phía dưới, cho dù hắn ta không chết cũng sẽ triệt để phế bỏ.

Không.

Không!!!

Hắn ta không thể chết được!!

Hắn ta phấn đấu nhiều năm như vậy!! Chịu nhục nhiều năm như vậy!! Sao có thể chết ở chỗ này! Phế ở chỗ này như trò chơi!!?

Lòng cầu sinh mãnh liệt, khiến trong đầu của hắn ta có vô số ý niệm điên cuồng chuyển động.

“Chờ đã! Ta biết Thiên Nữ ở đâu!”

Vô số ngôn ngữ, vô số ý niệm trong đầu, cuối cùng hội tụ thành một câu nói.

Phù.

Động tác bắt hắn ta lại đập xuống của Trương Vinh Phương mạnh mẽ khựng lại.

"Ồ? Ngươi biết?" Hắn suy nghĩ một chút, cẩn thận dựng thẳng Trình Huy lên.

Chân phải bỗng nhiên giẫm mạnh mặt đất.

Xuy!!

Dưới lực lượng khổng lồ, mũi chân của hắn cứng rắn đâm ra hai cái hố sâu nửa mét ở trên võ đạo trường.

Sau đó cứ như vậy thẳng tắp cắm Trình Huy đi vào.

Trương Vinh Phương thậm chí còn giúp hắn ta sửa soạn cổ áo.

"Thân pháp Kim Bằng Mật Lục, ngươi là người Kim Sí Lầu đúng không? Đến, hãy nói cho ta nghe xem, ngươi biết thứ gì?"

Trình Huy nhìn cự hán hình thể cường tráng, chiều cao khoa trương tới hai mét năm trước mắt.

Nỗi khổ chua chát trong lòng khó nói lên lời.

Trước khi đến, hắn ta cho là mình thắng chắc rồi.

Kết quả trước sau giao thủ không có hai mươi hơi thở, hắn ta đã thê thảm như giờ.

Thậm chí ngay cả trạng thái cực hạn đều không thể dùng được.

Chênh lệch giữa hai người quá lớn.

Một thời khắc nào đó, hắn ta thậm chí cho rằng đối phương là Tông Sư Bái Thần.

"Thiên Nữ Đồng Chương. Hôm nay đã đột phá Tông Sư Cực Cảnh, trước đó không lâu, bị Nguyên Hàn thủ tọa của Chân Phật tự Tây tông đả thương, hiện tại hẳn là đang ẩn núp dưỡng thương bên Trạch tỉnh."

Hắn ta thấy ánh mắt đối phương lại trở nên nguy hiểm, vội vàng nói chút lời hữu dụng trước.

"Trạch tỉnh. Xa như vậy sao?" Trương Vinh Phương hơi nhíu mày.

“Xa thật, hơn nữa, dựa theo tin tức nội bộ Tây tông, bây giờ Thiên Nữ ai cũng không nhận ra, chỉ có một mục tiêu duy nhất, đó chính là báo thù. Trước đó nàng bị Tông Sư Tây tông đả thương truy sát, hôm nay bước vào Tông Sư Cực Cảnh rồi, cũng là trước tiên đi báo thù rửa hận.” Trình Huy hấp tấp nói.

“Ngươi yếu như vậy, sao có thể biết nhiều như vậy? Hay là nói, địa vị của ngươi ở Tây tông tương đối đặc thù?” Trương Vinh Phương thoáng có chút kinh ngạc.

Lời hắn nói có nghĩa là chất vấn tính chân thực về thông tin của đối phương.

“Ta đúng là lầu chủ Kim Sí Lầu dưới trướng Tây tông ta, Trình Huy!” Trình Huy vội vàng trả lời. “Chỉ cần ngươi không giết ta, ta có thể giúp ngươi lấy được rất nhiều rất nhiều tài liệu tuyệt mật của Tây tông! Đông tông cũng có!”

“Tài liệu tuyệt mật?” Trương Vinh Phương động lòng.

Bây giờ điều hắn kiêng kỵ nhất chính là rốt cuộc trong hệ thống Bái Thần còn có nguy hiểm như thế nào.

Chương 884: Nội tình (1)

Linh vệ, Linh Lạc, Linh Tướng.

Đây là ba cấp độ lớn của Bái Thần.

Trong đó đến cùng Linh Tướng mạnh cỡ bao nhiêu?

Thần phật lại mạnh bao nhiêu nữa?

Rốt cuộc trong các thế lực lớn có ít nhiều Linh Tướng thế nào? Thế lực nào không có? Mỗi người bọn họ có mục đích là gì? Lập trường là gì?

Nếu có thể có càng nhiều tin tức rộng hơn nữa.

Như vậy đối với phát triển về sau của hắn, phương diện xu lợi tránh hại sẽ có chỗ tốt vô cùng quan trọng.

Lúc này, hắn nhấc Trình Huy lên, thả người vọt lên, nhanh chóng tiến đến tĩnh thất.

Ở võ đạo trường này bốn phía rộng rãi, không phải là nơi thẩm vấn.

Rất nhanh, trong tĩnh thất.

Cửa phòng bị đóng lại.

Chỉ để lại bản thân Trình Huy bị trọng thương và Trương Vinh Phương bình tĩnh ngồi xuống.

"Nói đi. Vấn đề thứ nhất. Rốt cuộc năm đó Đông tông bị lật đổ như thế nào? Đế Sư mạnh như vậy, rốt cuộc đã đi đâu?"

"Nếu ngươi là lầu chủ Kim Sí Lầu, năm đó phụ thuộc Đông tông, hẳn phải biết bí ẩn ở trong đó mới đúng."

Ánh mắt Trương Vinh Phương thâm thúy, chăm chú nhìn Trình Huy nhẹ nhàng rên rỉ.

"Điều ta biết không nhiều." Trình Huy hiểu rõ, trước mắt nếu hắn ta dám nói không hiểu rõ chút nào, vậy một giây sau chính là tử kỳ của hắn ta.

Hắn ta đã hiểu, kẻ tên là đạo tử Đại Đạo Giáo trước mặt, hắn không phải là người thật, mà là có Tông Sư khác ẩn nấp ở đây,

sắm vai thành Trương Ảnh mà câu cá.

Đại khái người trước mặt hắn là Tông Sư ẩn của Đại Đạo Giáo.

Bằng không thực lực sẽ không mạnh mẽ như thế.

Hắn ta đã là Tam không kém một bước là sẽ bước vào Tông Sư, lại không qua hai mươi chiêu trước mặt đối phương.

Cho nên người này tuyệt đối không thể nào là Trương Ảnh. Với tư chất của Trương Ảnh, cho dù hắn bắt đầu tập võ từ trong bụng mẹ, cũng không thể đạt tới trình độ người trước mắt này.

"Trước cứ nói ra, ta sẽ phán đoán phải hay không." Trương Vinh Phương nhàn nhạt thúc giục nói.

"Được!" Trình Huy sửa sang lại suy nghĩ.

"Năm đó, thực ra bản thân Đông tông có Tuyết Hồng các ủng hộ, trong đó Đại Quang Minh Tự và Thiên Bảo cung Đại Đạo Giáo bây giờ giống nhau, mỗi cao thủ đều có cường giả Bái Thần của Tuyết Hồng các cộng tác phối hợp. Hai hai một tổ, thực lực cực kì khủng bố. Ta đã điều tra rồi cho ra kết luận là, sở dĩ Đông tông bị lật đổ, toàn bộ bởi vì Linh Đế bệ hạ từ bỏ ủng hộ với họ. Giống như Đông tông nghiên cứu thí nghiệm đối với hệ thống Bái Thần, đây thật ra là khẩu dụ của bệ hạ thiết lập. Đông tông chỉ là người chấp hành, nhưng về sau không biết vì sao, bệ hạ thay đổi lập trường, ngược lại đẩy tất cả tội danh lên người Đông tông."

Trình Huy hắng giọng một tiếng, vừa cẩn thận bó xương cho chính mình, uống thuốc trị thương, vừa tiếp tục nói.

"Về phần Đế Sư Đạt Mễ Nhĩ, thực lực Đại Tông Sư Cực Cảnh, cực kỳ khủng bố. Nhưng nếu nói là thiên hạ đệ nhất, chắc là ông ta còn chưa đủ. Thực chất, căn cứ các hạng tình báo tập hợp lại phân tích cho ra thông tin, Đế Sư có mạnh, còn phải liên quan đến một loại tuyệt thế thần binh tên là Đế Khôn."

"Đế Khôn? Tuyệt thế thần binh?" Trương Vinh Phương sửng sốt, sao lại còn liên quan đến binh khí?

Trình Huy ho khan hai tiếng.

“Đế Khôn cũng gọi là Địa Khôn, chính là lấy tên Địa Thế Khôn. Là trang bị tùy thân của Đế Sư Đạt Mễ Nhĩ. Chính xác mà nói, nó không phải dao, không phải kiếm, mà là một bộ giáp tay. Giáp tay phối hợp với Đế Sư, mới chính là vô địch thiên hạ thực sự.”

“Giáp tay, Đế Khôn?” Trong lòng Trương Vinh Phương chấn động.

Trang bị binh khí như thế nào mới có thể khiến cho Tông Sư phàm nhân, có thể uy áp thiên hạ, ép Đại Tông Sư Bái Thần tới mức không ngóc đầu lên được?

“Về sau, Đông tông nhiều lần cố gắng chế tạo ra vũ khí cùng loại với Đế Khôn, nhưng cũng thất bại.” Trình Huy tiếp tục nói.

Trương Vinh Phương không tự chủ mà nhớ ra, thanh vũ khí mình lấy được trong mật tàng, Thiên Hạ đao.

Nếu không phải có mục tiêu so sánh cần đạt tới, Đông tông không đến mức cứ tiếp tục tiêu hao tài nguyên chế tạo kiểu vũ khí đặc biệt này.

“Tiếp tục. Về Linh Tướng thì sao? Rốt cuộc Linh Tướng mạnh cỡ nào?”

“Cái này…” Mặt Trình Huy lộ một tia bất đắc dĩ. “Phương diện này ta cũng không biết nhiều. Chẳng qua….”

Hắn ta nhìn thấy sắc mặt đối phương không đúng, vội vàng đổi lời.

“Chẳng qua, nói một ít chuyện thì vẫn có thể.”

Hắn ta cười một tiếng.

“Linh Tướng được xưng là thần tướng ở Linh đình. Phân biệt trấn áp đại cục các nơi. Ở trong các thế lực lớn, cũng là thế lực lớn đứng đầu có một đến hai người. Võ lực kinh sợ tuyệt đối này, cũng không thể có nhiều.”

“Về phần rốt cuộc Linh Tướng mạnh cỡ nào, không phải sức người có thể địch. Là võ lực tuyệt đối cao hơn Đại Tông Sư một tầng.”

“Còn mạnh hơn Đế Sư năm đó?” Trương Vinh Phương hơi không hiểu rõ được sự khác nhau trong đó.

Chương 885: Nội tình (2)

“Theo lời đồn đãi, Đế Sư năm đó chính là bị mấy vị Linh Tướng đánh bại mà bỏ mình.” Trình Huy cẩn thận trả lời.

“Đã không đánh lại Linh Tướng, thì sao có thể được xưng tụng là thiên hạ đệ nhất?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

“Vì Linh Tướng được gọi là thần tướng, không phải nhân tướng. Với lại, hẳn năm đó là vây công.” Trình Huy chân thành nói. “Vả lại, căn cứ một chút dấu vết Kim Sí Lầu tra được trong nhiều năm. Thực ra thần tướng Đại Linh cũng không nghe lệnh của vị kia.”

Trương Vinh Phương giật mình.

Một nháy mắt, trong đầu hắn chợt liên thông rất nhiều chỗ.

Chẳng trách trước kia đã nghe sư tôn Sùng Huyền nhắc qua, hoàng cung Đại Linh có cực ít khi lại triệu hoán thần tướng yết kiến.

Nếu thần tướng là trung với thần, mà không phải hoàng quyền, thậm chí ngược lại đến mức có ý nghĩa kiềm chế hoàng quyền.

Vậy rất nhiều thứ đã được thông!

“Cho nên.” Trình Huy nói tiếp: “Cho nên, chúng ta cũng nghi ngờ, Đông tông sụp đổ có thể là do hoàng quyền khiêu chiến thần quyền, sau khi thất bại, đã dẫn đến phản phệ.”

Bí mật này, do hắn ta tự hội tụ nhiều mặt tình báo, phỏng đoán phân tích ra.

Cho tới nay vẫn luôn bị giấu trong lòng hắn ta.

Lúc này cuối cùng được nói ra miệng, đột nhiên bản thân Trình Huy có loại thoải mái không diễn tả được.

“Đế Sư khiêu chiến thất bại, bỏ mình, cho nên Đông tông sụp đổ. Mà Linh Đế bệ hạ trở mặt, chỉ là hành động bất đắc dĩ. Ngươi muốn nói như vậy sao?” Vẻ mặt Trương Vinh Phương không thay đổi, nhưng trong lòng đã bị hù dọa đến mức kinh đào hải lãng (sóng lớn cuồn cuộn).

Nếu như là như vậy.

Vậy rốt cuộc Đại Linh mênh mông này là do đế vương thống trị, hay là thần phật thống trị?

“Ta không biết.” Trình Huy cúi đầu xuống: “Đây chỉ là suy đoán của ta.”

Trong lúc nhất thời, hai người rơi vào trong im lặng.

Trương Vinh Phương đã tưởng tượng qua rất nhiều khả năng.

Cũng từng nghĩ, có thể Linh Đế mới là hắc thủ tất cả phía sau màn, hung thủ căn nguyên.

Nhưng lúc này.

Ngoài cửa sổ chim hót hoa nở, ve kêu dài.

Nhưng trong lòng Trương Vinh Phương trong tĩnh thất lại lạnh buốt một mảnh.

“Còn có một vấn đề.” Hắn hít sâu một hơi. “Nếu Đế Sư đã là cao thủ thiên hạ đệ nhất. Như vậy sau khi hắn chết, đệ nhất thiên hạ bây giờ là ai?”

“Không biết. Không ai có thể chiếm vị trí kia, rất nhiều Đại Tông Sư không phải giao thủ thực sự, nên không thể phân ra thắng bại. Mà Đại Tông Sư, không có ai mà không phải là tồn tại thân phận địa vị vượt xa thứ người thường tưởng tượng, quyền thế bọn họ nắm giữ cực kỳ kinh người. Cũng càng không thể tuỳ tiện giao thủ toàn lực. Cho nên, bây giờ cũng không biết rõ ai là thiên hạ đệ nhất thực sự. Chẳng qua…” Trình Huy dừng một chút.

“Chẳng qua gì?”

“Ba mươi năm trước, từng có một lần chiến tích giữa Đại Tông Sư. Một Đại Tông Sư đạo môn võ học, không biết thân phận, một người nghênh chiến Tây tông và Chân Nhất Giáo, chiến thắng hai vị Đại Tông Sư. Vị thần bí kia, được cho rằng là cao thủ đệ nhị thiên hạ gần với Đạt Mễ Nhĩ sau này. Còn lại thì không có nhiều hơn, tình báo trong Đại Tông Sư, cũng không phải tầng thứ như ta có thể điều tra được.”

Trương Vinh Phương gật đầu, tỏ ra là đã hiểu.

Bây giờ hắn cũng may mắn, vừa nãy nhịn xúc động xuống, không dùng một tay chụp chết Trình Huy là chính xác.

Nếu không hắn cũng không thể hiểu rõ nhiều bí ẩn như vậy.

“Một vấn đề cuối cùng.”

Hai mắt hắn ngưng thần, gấp gáp nhìn đối phương.

“Ta vẫn luôn tự hỏi, võ giả Bái Thần có tuổi thọ vượt xa người thường, vậy vì sao qua nhiều năm như vậy, số lượng Bái Thần luôn luôn không nhiều, người bình thường rất ít khi hiểu rõ tồn tại của bọn họ. Với sự phát triển các đại giáo phái của Đại Linh, chỉ cần vài chục năm đã có thể phát triển ra quy mô nhân số gấp mấy lần bây giờ. Vì sao bọn họ không thả ra bồi dưỡng? Vì sao bọn họ còn chấp nhất truyền giáo bốn phía? Phát triển địa bàn?”

“Cái này…” Trong lòng Trình Huy xiết chặt, vấn đề này tương đối mẫn cảm.

“Ta cũng từng tự hỏi qua điểm này. Căn cứ tình báo hội tụ rồi phân tích, ta hoài nghi, số lượng Bái Thần là chịu ảnh hưởng từ độ mạnh bản thân thần phật. Mà độ mạnh của thần phật thì là do quy mô và phạm vi giáo phái khống chế quyết định. Đây là một khả năng ta căn cứ theo các quan hệ đối ứng mà phỏng đoán ra. Nguyên nhân cụ thể là gì thì không rõ.”

Hắn ta chiếm cứ vị trí cao trong Kim Sí Lầu nhiều năm, tự nhiên sớm đã có suy đoán phương diện này.

Với lại, trước đó hắn ta cũng có chút hoài nghi.

Bây giờ nghe Trương Vinh Phương hỏi vấn đề này, hắn ta càng xác định hơn.

Cao thủ trước mặt hoàn toàn áp chế hắn ta, cao thủ giả trang đạo tử Trương Ảnh, tuyệt đối không phải Bái Thần.

Phán đoán từ một loạt câu hỏi của đối phương.

Người này có thể không phải là cao thủ Bái Thần!

Chương 886: Nội tình (3)

“Cho nên, bây giờ trừ Linh đình, hẳn thế lực Bái Thần mạnh nhất chính là hai phái Tây tông và Đạo môn?” Trương Vinh Phương tiếp tục hỏi.

“Trên lý luận mà nói, hẳn là thế.” Trình Huy gật đầu.

“Một vấn đề cuối cùng.” Trương Vinh Phương tiếp tục nói.

“Ngài…. cái cuối cùng thứ mấy rồi!” Trình Huy không phản bác được.

Nhưng mặt ngoài hắn ta không dám lên tiếng chút nào.

“Lần này là cuối cùng thật.” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

Có vẻ như hắn nhìn ra ý nghĩ của Trình Huy.

“Mời ngài hỏi.” Trình Huy giật mình trong lòng, vội vàng cười làm lành nói. Chỉ cần có thể sống sót, đừng nói hỏi mấy câu hỏi, có muốn hắn ta đớp cứt, hắn ta cũng có thể làm!

“Ta muốn hỏi ngươi.” Trương Vinh Phương nheo mắt lại: “Ngươi có biết ta là ai không?”

“….” Trong lòng Trình Huy lập tức ngưng tụ, một cảm giác uy hiếp kinh khủng, từ sau lưng bay thẳng lên óc.

“Ngài là…” Vô số suy nghĩ cấp tốc lóe lên, hắn ta há miệng, miệng đắng lưỡi khô, khí huyết phun trào.

“Đạo tử Đại Đạo Giáo, Trương Ảnh!”

Vụt!

Trong chốc lát hư ảnh lóe lên.

Hai bóng người đồng thời lấp lóe chuyển động.

Trình Huy đứng dậy, đánh tới ngoài cửa sổ.

Nhưng cơ thể hắn ta mới bay nhào đến một nửa, cái cổ đã bị một bàn tay tinh chuẩn nắm lấy.

Lực lượng to lớn không thể kháng cự lại, cứng rắn kéo hắn ta trở về.

“Đừng giết ta. Ta vẫn luôn bảo vệ Diệp Bạch, và Thiên Nữ!” trong một giây tốc độ ánh sáng Trình Huy lóe lên suy nghĩ, lừa ra một câu nói như vậy.

Sức mạnh to lớn tụ ở cổ hắn ta kẹt lại, dừng lại một chút.

“Thành công!” Trong lòng Trình Huy cực đại vui mừng, biết là mình đã thành công, người trước mắt này tuyệt đối liên quan đến dư nghiệt Đông tông!

“Năm đó ta chỉ giả vờ đầu nhập vào Tây tông, thực chất….”

Đột nhiên hắn ta ngừng nói, cảm giác máu toàn thân đang nhanh chóng giảm bớt, tiết ra ngoài từ động mạch hai bên cổ.

“Ta? Ngươi!”

Hắn ta nỗ lực giãy dụa, hai tay không ngừng đập vào cánh tay phải của Trương Vinh Phương.

Nhưng tất cả đã quá muộn…

“Thực ra cho dù ta không giết ngươi, cuối cùng Tây tông cũng sẽ không để ngươi sống.” Trương Vinh Phương bình tĩnh nhìn đối phương chăm chú.

“Ngươi vẫn không hiểu sao? Tất cả chỉ là vì ngươi biết quá nhiều.”

Cuối cùng cánh tay Trình Huy vô lực đánh lên tay Trương Vinh Phương, trong mắt của hắn ta hiện lên một tia tuyệt vọng.

Răng rắc.

Cuối cùng, đầu hắn ta nghiêng một cái, bị cứng rắn bóp gãy cổ, cả người hóa thành thây khô già yếu xám đậm vô cùng suy kiệt, rớt xuống đất.

Hắn nhẹ nhàng vứt thi thể Trình Huy xuống.

Trương Vinh Phương nhìn biến hóa trị số Huyết Nhục Bổ Toàn trên thanh thuộc tính.

Đã từ 73 trước đó lên cao đến 77.

“Con số may mắn, ta thích tinh tế.”

Thực ra đến giờ phút này, hắn đã hơi cảm giác được, Huyết Nhục Bổ Toàn đã có xu thế càng ngày càng khó lên cao.

Kiểu bổ toàn này, càng đến cuối cùng, càng cần tìm kiếm bộ phận gen đặc biệt hi hữu, đầy đủ khác nhau.

Cho nên Trình Huy chỉ là một Tam không, có thể cung cấp cho hắn mấy giá trị ăn lót dạ đã là rất tốt.

Hắn đi tới lấy mấy thứ hỗn tạp trên người Trình Huy ra.

Đến tình trạng bây giờ của hắn, hai tay đã được luyện một tầng vết chai và lớp biểu bì thật dày.

Độc dược độc thủy bình thường, nếu không phải dược tính cực mạnh, lượng rất lớn, hoàn toàn ngay cả da hắn cũng không vào được.

Sau một phen kiểm tra sửa sang lại.

Rất nhanh, một bản Kim Bằng Mật Lục đầy đủ được bày trước mặt.

Còn có mười mấy bình sứ nhỏ to bằng ngón tay, phân biệt chia ra không biết đựng thứ gì.

Một túi tiền, một văn thư thân phận thay phiên, trong đó đã chuẩn bị tối thiểu hơn mười thân phận chứng minh.

Là toàn bộ vật phẩm tùy thân của lầu chủ Kim Sí Lầu Trình Huy.

Trương Vinh Phương mở túi tiền ra, lắc lắc đổ ra ngoài.

Bên trong lập tức lăn ra một quyển kim phiếu thật dày.

Những kim phiếu này, tất cả mỗi một tờ đều là định mức hơn ngàn lượng thậm chí mấy ngàn.

Giản lược tính toán thô sơ, chắc chỗ kim phiếu này có số lượng hơn mười vạn.

"…"

Dù Trương Vinh Phương tài đại khí thô, lúc này cũng bị đại thủ bút của Trình Huy đè ép.

Dựa theo tỉ lệ đổi tiền bạc hoàng kim, đây chính là hơn một trăm vạn ngân phiếu.

Nhiều tiền như vậy, không hổ là tổng lâu chủ Kim Sí Lầu.

Phần năng lực vơ vét của cải này không hổ cho cái thân phận này.

Hắn thu kim phiếu, đứng dậy, vỗ vỗ tay.

“Người đâu.”

Rất nhanh hai đạo nhân Thiên Thạch môn đẩy cửa vào, hành lễ với hắn.

“Xử lý một chút. Thiêu hủy.”

Trương Vinh Phương thuận miệng phân phó.

“Vâng.” Hai người cung kính gật đầu, tiến lên bắt đầu xử lý thi thể.

Bọn họ là người mà Trương Vinh Phương đặc biệt điều đến từ Thiên Thạch môn, phụ trách việc thu dọn rác thải gần đây cho hắn.

Rất có kinh nghiệm ở phương diện xử lý thi thể.

Trương Vinh Phương đi ra khỏi tĩnh thất, thở dài một tiếng, chuyện cho tới bây giờ, cuối cùng tất cả chuyện ở Thứ Đồng đều đã kết thúc.

Chương 887: Rời (1)

Nhưng mặc dù phiền phức ở Thứ Đồng đã giải trừ, nhưng mà Tây tông bị thiệt hại nhiều cao thủ như vậy, tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

Sau khi hai người Không Định Kim Nguyên thoát khỏi, hoàn toàn không quay lại Vọng Hải tự, mà là không biết tung tích.

Có nhãn tuyến ở bến tàu nhìn thấy bọn họ lên bờ thì một đường phi nước đại, trực tiếp rời khỏi Thứ Đồng.

Tông Sư Bái Thần như vậy, một khi chạy trốn toàn lực, tốc độ vượt xa tưởng tượng của người thường, hoàn toàn không thám tử nào có thể theo kịp.

Trương Vinh Phương về đến phòng làm việc, ngồi xuống hơi nghỉ ngơi một chút.

Hắn đang suy xét, có phải đưa nhân thủ chủ yếu rút lui toàn diện khỏi Thứ Đồng không.

Nếu Tây tông xâm phạm, tất nhiên sẽ tai bay vạ gió.

Mặc dù bây giờ đã rời khỏi, nhưng rất có thể sẽ bị hoài nghi liên quan đến án mạng ở Vọng Hải tự còn có Không Vô mất tích.

Đúng vậy, không phải Hải Long vương Không Vô đã chết rồi, chỉ là bị lạc ở chỗ sâu trong biển cả thần bí.

Chỉ cần không ai phát hiện ra thi thể, thì không thể nói là lão ta đã chết.

Bây giờ rời đi, mặc dù sẽ bị hoài nghi, nhưng tuyệt đối có thể bảo đảm ở mức lớn nhất cho mình và thủ hạ an toàn.

“Vừa vặn có khoản tiền này, tới đúng lúc.” Trương Vinh Phương sờ lên kim phiếu trong ngực, tâm trạng thư sướng.

Mất đi bến cảng truyền máu chia lãi Thứ Đồng, hắn đang rầu làm sao để tiếp tục cột nhiều người của Thiên Thạch môn còn có Nghịch giáo vào cùng nhau.

Bây giờ xem ra, tạm thời tất cả không cần lo lắng nữa.

Nghe nói Trình Huy vẫn luôn truy tung mật tàng nhân chủng khắp nơi, đoán chừng hẳn là số tiền kia lấy được từ vơ vét xét hai địa phương còn lại.

Trương Vinh Phương nghỉ ngơi một hồi, lại mở thanh thuộc tính ra lần nữa, kiểm tra điểm thuộc tính tự do bây giờ.

Từ lần trước luyện chế hoàn tất đan dược đến bây giờ, đã qua đi hơn nửa tháng.

Điểm thuộc tính mới đã tích lũy đến 7 điểm.

"Đầy đủ."

Cuối cùng hắn nhẹ nhàng thở ra.

Vì sao tích lũy điểm thuộc tính, là vì lo lắng sau khi uống thuốc, giá trị sinh mệnh rơi xuống dưới hai trăm, dẫn đến thiên phú thứ hai của hắn Huyết Nhục Bổ Toàn biến mất.

Nhưng bây giờ không cần lo lắng chuyện này nữa.

Lập tức, Trương Vinh Phương nhanh chóng cộng tất cả điểm thuộc tính lên giá trị sinh mệnh.

Trị số sinh mệnh, từ 200, tăng lên tới 207.

Một tia ấm áp nhỏ xíu, nương theo sinh mệnh tăng lên mà lưu chuyển mấy lần ở ngực hắn, rất nhanh đã biến mất.

Gần như không có cảm giác gì.

Nhưng Trương Vinh Phương không thèm để ý chút nào, lúc này lấy một bình sứ trong túi tiền ra, mở ra, đổ đan dược định chế Kim Thiềm công ra.

Một ngụm nhét hết vào trong miệng.

Nhai, nuốt vào, một mạch mà thành.

Hắn cầm lấy chén nước bên cạnh, uống nước bên trong cạn sạch một hơi.

Sau đó ngồi ngay ngắn nhắm mắt, lẳng lặng điều tức.

Rất nhanh, một cảm giác nóng bỏng đau đớn bay lên từ dạ dày.

"Bắt đầu…"

Đau đớn nhanh chóng trở nên nặng hơn, sau đó khuếch tán đến toàn thân.

Trong thanh thuộc tính, giá trị sinh mệnh cũng bắt đầu chậm rãi hạ xuống.

Một điểm, hai điểm.

Sau đó mắc kẹt.

Lần đầu tiên uống thuốc sẽ có tổn hại lớn nhất đối với thân thể.

Nhưng khiến Trương Vinh Phương rất ngạc nhiên là, vẻn vẹn chỉ rớt xuống hai điểm, lần tổn hại này bị ngừng lại.

Thời gian thân thể đau đớn kéo dài cũng ngắn hơn so với lần uống thuốc trước đó rất nhiều.

"Là bởi vì nguyên nhân Huyết Nhục Bổ Toàn, giá trị sinh mệnh cực cao sao?"

Hắn suy đoán, có thể là vì sinh mệnh lực của mình bây giờ đã đến một tình trạng người thường không thể tưởng tượng.

Cho nên tính đối kháng với dược vật Kim Thiềm công cũng thay đổi mạnh.

"Trước tiên không vội, toàn diện rút lui khỏi Thứ Đồng cũng cần thời gian. Với lại rốt cuộc rút lui đi đâu cũng cần phải suy nghĩ. Rút lui đi đâu mới có thể chống lại sự trả thù của Tây tông sau này, điểm này nhất định phải sớm chuẩn bị."

Lúc này, Trương Vinh Phương bình tĩnh lại, tiềm tu tu hành văn công trong Đạo cung mỗi ngày, làm từng bước phối hợp với uống thuốc, tập luyện Kim Thiềm công.

Cùng lúc, hắn cũng sắp đặt tất cả mọi người của Thiên Thạch môn và Nghịch giáo, chia thành tốp nhỏ phân tán đến nơi khác xa xa.

Để cho tất cả mọi người dồn dập rời khỏi Thứ Đồng, để tránh bị Tây tông hốt gọn một mẻ.

Địa giới Đại Linh rộng lớn, quan phủ hoàn toàn không thể quản hạt tất cả địa giới, hắn trong đó hoang sơn dã địa quá nhiều.

Thực ra muốn giấu người rất dễ.

Trừ phi Tông Sư Tây tông không sợ hao phí thời gian, tự mình điều động cao thủ tìm kiếm diện rộng.

Nhưng điều này càng không thể.

Cho nên, chỉ cần người đã rời khỏi Thứ Đồng, phân tán chui vào sơn lâm đất hoang, chính là phương pháp tốt nhất tránh khỏi Tây tông trả thù.

Đồng thời khi Trương Vinh Phương uống thuốc tu hành Kim Thiềm công, bắt đầu sắp đặt để thủ hạ rút lui.

Chương 888: Rời (2)

Một đội khách thần bí tới, lại lên tới Trầm Hương cung, lặng yên thăm hỏi hắn đang khai lò luyện đan.

*

*

*

Vùng ngoại ô Thứ Đồng, trong một trang viên rộng lớn.

Trong trang viên kiểu Tây, trên bãi cỏ lớn đặc hữu, biệt thự, lẻ tẻ bóng cây, ở đây bố trí tĩnh hảo cổ xưa, yên tĩnh thoải mái.

Ba người Cảm Ứng môn, Yến Song, Diệu Ngọc, Trịnh Thư Dương, lúc này đang dùng điểm tâm ngọt sau khi ăn xong, được thị nữ phục thị, chuẩn bị du lịch bơi lội bể bơi biển ở phía sau, thả lỏng một chút.

"Xế chiều hôm nay nên chơi gì?" Diệu Ngọc uể oải giơ tay lên, để thị nữ bôi kem chống nắng lên cánh tay cho mình.

"Không biết…" Trịnh Thư Dương sắp ngủ thiếp đi, nằm trên ghế không nhúc nhích.

"Cơm tối ta muốn ăn con tôm hùm lớn thế này này." Yến Song xoa bụng rên rỉ, vừa rồi nàng ăn cơm trưa quá nhiều, no căng.

"Mỗi ngày đều ăn, ngươi không sợ béo lên?" Diệu Ngọc im lặng, mắt nhìn dáng người vẫn thon thả như cũ của đối phương.

"Ăn hải sản không mập, không sợ!" Yến Song không thèm để ý chút nào. "Dù sao kinh phí rất nhiều, tùy tiện dùng. Không dùng thì phí. Đúng rồi, nghe nói James đánh bắt được một thuyền bạch tuộc lớn. Lúc về làm thành bạch tuộc chiên nướng, chắc chắn rất tươi."

"Thật sao? Ta cũng chưa từng thấy bạch tuộc lớn như vậy nhỉ?" Diệu Ngọc cũng lộ ra vẻ chờ mong.

"Đúng rồi, bây giờ Trầm Hương cung thế nào?" Trịnh Thư Dương là nam tử duy nhất, nhiều ít bây giờ còn có thể nhớ ba người mình có nhiệm vụ.

Là đến giúp trợ Trương Ảnh tu hành Kim Thiềm công.

“Không biết, tuần trước đã gặp hắn, hình như cơ thể hắn càng tuyệt hơn.” Diệu Ngọc lười biếng nói.

“Vậy làm sao bây giờ?” Yến Song trừng mắt nhìn.

“Cứt heo. Có tiền cầm, không cần lo lắng hãi hùng chấp hành nhiệm vụ khắp nơi, mỗi ngày trừ tập võ thì chính là hưởng thụ đời sống, quả thực thời gian này có là thần tiên cũng không đổi, vội cái gì?” Diệu Ngọc khoát tay nói.

“Nói cũng phải.” Yến Song gật đầu. “Chẳng qua, mấy người chưa phát hiện được cái gì không đúng à? Vì sao, cơ thể hắn càng luyện càng tốt?”

“Hoặc là không tiếp tục luyện nữa, bỏ cuộc. Hoặc là, hắn có thiên phú dị bẩm!” Trịnh Thư Dương trả lời.

“Được rồi. Nếu quả thật thiên phú dị bẩm, không phải mấy nhất mạch trong môn sẽ chỉ trích muốn lật trời? Chắc chắn muốn ủng hộ hắn điên cuồng.”

Kim Thiềm công có thể cường hóa cơ thể cực lớn, phụ trợ tu hành võ công. Trong lịch sử người luyện thành cảnh giới Trục Nhật, không có ai mà không phải là nhân vật tuyệt đỉnh. Nếu hắn thật sự có tư chất này…” Yến Song hơi nhấc lên tinh thần.

“Đúng rồi, hình như người Thiên Thạch môn cũng tới Thứ Đồng. Hình như bọn họ chính là trung thành nhất của thống phái? Thật là đúng dịp, ha ha ha ha.” Trịnh Thư Dương há mồm cười nói.

Chỉ là sau khi cười, âm thanh của hắn ta cũng càng ngày càng nhỏ.

“Thật sự chỉ là trùng hợp sao?” Diệu Ngọc ngồi dậy, phất tay để cho tất cả mọi người đi xuống dưới. Nét mặt có hơi nghiêm nghị.

“Tu hành Kim Thiềm công, càng ngày càng có tinh thần. Một phái trung kiên theo thống phái trong Thiên Thạch môn, hội tụ đến Thứ Đồng. Hai điểm này, bất kể xem xét đơn độc một cái nào cũng còn tốt, nhưng kết hợp lại…” Trịnh Thư Dương cũng lên tinh thần, mày nhăn lại.

“Chẳng lẽ Thiên Thạch môn chính là vì Trương Ảnh gì đó mà đến?” Đột nhiên trong đầu Diệu Ngọc hiện lên một suy đoán.

Trong hai năm này, ba người bọn họ ăn ngon uống say trong này, vì có tiền cùng tài nguyên tu hành, cộng thêm lại là bến cảng lớn nhất Đại Linh, so với các nơi còn lại đều phong phú hơn rất rất nhiều.

Cho nên thực lực ba người đều đột ngột tăng mạnh.

Nhanh chóng tăng lên hai tiểu cảnh giới.

Vốn dĩ là mọi chuyện đều tốt, nhưng nếu Trương Ảnh thật sự như bọn họ đoán, trời sinh đã có nội tình tu hành Kim Thiềm công… như vậy…

Ba người trao đổi ánh mắt, đều nhìn ra chấn động rung động từ trong mắt đối phương.

“Ta nghĩ, tốt nhất chúng ta nên lập tức báo tin cho sư thúc sư bá bọn họ…” Trịnh Thư Dương trầm giọng nói.

“Vọng Hải tự chết liên tiếp nhiều người như vậy, nước nơi này quá quá sâu, chỉ dựa vào chúng ta thì bất lực. Quả thực nên báo tin cho cao thủ phía sau trong môn.” Diệu Ngọc gật đầu.

“Nói mới nhớ, đại nhân vật Tuyết Hồng các điều động đến, cũng gần đến Thứ Đồng rồi nhỉ?” Bỗng nhiên Yến Song hỏi.

“Phương diện tôn giáo ở Thứ Đồng, một án mạng tại Vọng Hải tự xảy ra chỗ hở lớn như vậy, Trương Ảnh thân làm thủ giáo, không thể trốn khỏi trách nhiệm, chắc chắn sẽ có sắp đặt khác. Không bằng chúng ta yên lặng theo dõi kỳ biến trước.”

“Ý ngươi là, có thể Trương Ảnh sẽ bị điều động rời khỏi Thứ Đồng?” Diệu Ngọc phản ứng lại.

“Có khả năng này.” Yến Song gật đầu. “Mặc dù chúng ta không được đi tiếp xúc Trương Ảnh trong khoảng thời gian này, nhưng có thể đi tiếp xúc với người quen trong Thiên Thạch môn.

Chương 889: Rời (3)

Nếu đã xác định Trương Ảnh thật sự có thể kéo dài tu hành Kim Thiềm công, xác định Thiên Thạch môn thật sự vì Trương Ảnh mà đến. Có thể, đó là sẽ là một cơ hội!"

Lời này vừa ra, hai người khác lập tức hai mắt tỏa sáng.

Trầm Hương cung.

Từng bàn lớn sơn trân hải vị, trọn vẹn trên trăm món ăn, bày lít nha lít nhít, đủ mọi màu sắc, mùi thơm nức mũi.

Chạng vạng tối.

Trương Vinh Phương chính thức nghênh đón người tổng phụ trách điều tra rất nhiều vụ án do Tuyết Hồng các sai phái tới này — Liệt tướng Chu Diễm.

Bên trong phòng yến hội.

Chu Diễm cao 2m3, còn hơi thấp hơn Trương Vinh Phương một chút, nhưng hình thể hắn ta có độ rộng cực lớn, đứng dậy sẽ giống như tường lấp kín, cộng thêm đầu đội trang sức kim loại đen, cho người ta một cảm giác áp bách, lạnh băng, nghiêm túc, mạnh mẽ.

Người cùng đi nghênh tiếp, trừ Trần Hãn, cũng chỉ có mấy thị nữ mỹ mạo của Trầm Hương cung.

Bên trong phòng yến hội rộng rãi, chỉ có tầm mười người, hơi có vẻ quạnh quẽ.

Trong đội hình hai bên, chỉ có Trương Vinh Phương có thể so thể hình cao lớn với ba người Chu Diễm mang theo mà không rơi vào thế hạ phong.

"Ha ha ha ha, có hạ quan cẩn trọng trông coi Thứ Đồng mỗi ngày, không dám có chút lười biếng. Bây giờ cuối cùng đã chờ được đại nhân đích thân đến, cũng nhẹ nhàng thở ra." Vẻ mặt Trương Vinh Phương tươi cười, bưng chén rượu lên.

"Nào, Chu đại nhân, hạ quan mời ngài một chén."

Chu Liệt tướng, luận cấp bậc chính là quan to tam phẩm thực sự.

Cấp bậc ở địa phương, so với cấp bậc của đô thành và Tuyết Hồng các đều sẽ tự động tính là thấp đi một cấp.

Cho nên chức vị của Chu Liệt tướng, ở Thứ Đồng tính toán, hẳn là chính nhị phẩm.

“Trương thủ giáo, thực ra lúc trước, bản quan vốn nhân tiện một án của Vĩnh Hương quận chúa, mà chuẩn bị đến Thứ Đồng. Sau đó Chân Định vương phản loạn, ta lại tạm thời bị điều động sang chuyện khác. Bây giờ, Vọng Hải tự lại có vấn đề, tăng thêm chuyện khác nữa, phía trên lại kéo ta đến, lại tới đây một chuyến.”

Chu Diễm nhìn tướng mạo đạo tử Trương Ảnh chừng ba mươi mấy tuổi trước mặt, trong lòng cảm khái.

Mặc dù không biết tu vi võ công của đối phương là gì, nhưng chỉ đứng trước mặt, hắn ta cũng có thể cảm nhận được, bàng bạc khí tức sinh mệnh trong cơ thể.

Dạng sinh mệnh lực này, hắn ta chỉ từng nhìn thấy qua trên người một số rất ít văn công đại lão.

Chẳng trách vị kia Thiên Bảo cung dè chừng người này như thế.

Ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu hắn ta.

“Chu Liệt tướng có ý là? Phía trên có sắp đặt gì mới với hạ quan?” Trương Vinh Phương nghe hiểu những lời nói vừa rồi.

“Án mạng của Vọng Hải tự, can hệ trọng đại, thân làm thủ giáo Thứ Đồng, Trương đại nhân không thể trốn tránh trách nhiệm. Sau đó mấy vị cao thủ Tây tông mất tích, đã ảnh hưởng cực lớn đến sách lược cân đối tôn giáo địa khu Thứ Đồng. Trương đại nhân, bệ hạ có mật chỉ dặn dò bản tướng đưa đến.”

Vẻ mặt Trương Vinh Phương nghiêm chỉnh, lập tức quỳ xuống đất, khom người.

“Thủ giáo Thứ Đồng Trương Ảnh, tiếp chỉ.”

Sắc mặt Chu Diễm bình tĩnh, âm thanh đè thấp.

“Phụng, thiên thừa vận chí thượng phúc ấm toàn bộ nhân loại chi linh chí quân chủ chiếu viết:

Thủ giáo Thứ Đồng Trương Ảnh, trong lúc nhậm chức, mặc dù xảy ra đại án, nhưng đủ khả năng, cẩn trọng, đặt vững căn cơ tốt đẹp cho sự nghiệp truyền giáo đạo môn ở Thứ Đồng, ổn định phát triển các ngành nghề tại Thứ Đồng, không thể xóa nhòa cống hiến…”

Phía sau là liên tiếp ghi chép rất nhiều phát triển cống hiến Trương Vinh Phương làm ra trong lúc nhậm chức ở Thứ Đồng.

Mấu chốt trong đó không phải án mạng Vọng Hải tự gì đó. Mà là an cư lạc nghiệp ở cả Thứ Đồng, sau khi giảm bớt tiêu hao tranh đấu nội bộ, ổn định thế cục, mang tới tăng tiến thương mậu.

Thậm chí rất nhiều trong đó là số liệu cụ thể, chi tiết.

Tăng thương nghiệp, đại biểu là thu thuế mậu dịch nhiều hơn nữa.

Cũng là tiền và tài nguyên nhiều hơn.

Trương Vinh Phương nghe tuyên chỉ, trong lòng hơi có chút giật mình.

Hắn vẫn luôn lo lắng vụ án Vọng Hải tự Tây tông, lại không nghĩ rằng, đối với phía trên, chuyện này hoàn toàn không nhấc lên sóng gió gì.

Điều Linh đình thật sự để ý lại là hắn an ổn thế cục, sau khi khiến thế cục Thứ Đồng ổn định, thì tăng rất nhiều thu thuế thương mậu.

Hiện tại xem ra, phía trên hoàn toàn không quan tâm Tây tông ngươi đã chết mấy cao thủ, chỉ sợ phía dưới những thần phật kia, Tông Sư chờ Bái Thần sớm đã chờ đến không kiên nhẫn được nữa.

Bên này chết rồi, nói không chừng còn có không ít người lại vỗ tay khen hay.

Dù sao thì vị trí trống đi mới dễ thượng vị.

Rất nhanh, hoàn tất tuyên đọc thánh chỉ, sau đó là tiếp chỉ, hoàn tất hành lễ, đứng dậy.

Ánh mắt Chu Diễm phức tạp nhìn Trương Vinh Phương trước mắt.

“Trương đại nhân, khi nào về Đại Đô? Bản tướng đi chuyến này, chính là đặc biệt đến đây hộ tống. Nói mới nhớ, lần này trở về, nói không chừng đại nhân cũng sắp lên chức…”

Chương 890: Rời đi (1)

Hắn ta cũng không ngờ rằng, rõ ràng Trương Ảnh chỉ đảm nhiệm thủ giáo Thứ Đồng, nhưng mà trong khoảng thời gian ngắn hắn đảm nhiệm, thế mà thuế thu từ Thứ Đồng lại trực tiếp tăng lên hơn ba phần.

Là bến cảng lớn thứ nhất của Đại Linh, Thứ Đồng còn có tiếng là cảng biển đệ nhất thế giới.

Trực tiếp tăng ba phần mậu dịch, đó là khái niệm gì?

Cũng khó trách Linh đình lại tiến hành ngợi khen đối với hắn, thậm chí bệ hạ cũng hạ chỉ tán thưởng.

"Đâu có đâu có, việc này không phải sức của một mình hạ quan, còn có rất nhiều quan phủ địa phương, thuộc hạ hiệp lực, mới có thể làm được thành tích này. Chỉ là, lần này sau khi hạ quan từ chức, không biết chức thủ giáo Thứ Đồng nên đến phiên người nào nhậm chức? Không biết Chu tướng quân có biết được hay không?" Trương Vinh Phương nghiêm mặt hỏi.

Chu Diễm không đổi sắc, trong đầu lại hồi tưởng lại thời gian tình cảnh năm đó chưởng giáo Nhạc Đức Văn và hắn ta chạm mặt trên đường.

Lúc này hắn ta quyết định bán một nhân tình.

"Có tin tức nói, là cao tăng Tây tông đến đây tiếp quản."

Quả nhiên.

Trong lòng Trương Vinh Phương nghiêm nghị.

Suy nghĩ cẩn thận, xem ra Linh Đế Linh đình phái người đến đây, điều hắn trở lại Đại Đô, một phương diện là do có hoài nghi hắn liên quan đến vụ án rất nhiều cao thủ Tây tông mất tích bỏ mình.

Mặt khác, cũng có ý nghĩa âm thầm bảo vệ cân đối.

Tất nhiên, bây giờ nói những thứ này còn quá sớm.

Tất cả chỉ có thể chờ đợi sau khi trở về Đại Đô mới có thể biết được.

“Trong vòng ba ngày có thể chuẩn bị xuất hành không?” Chu Diễm hỏi.

“Ba ngày sao? Được!” Trương Vinh Phương trịnh trọng gật đầu không chần chờ.

Cũng may hắn sớm đã làm xong tất cả chuẩn bị.

Những ngày này, người Nghịch giáo và Thiên Thạch môn đều rút lui gần hết.

Chỉ để lại một ít người bản địa không muốn rời đi ra ngoài, không biết được nhiều bí ẩn, ẩn giấu cũng đủ sâu, không cần rời khỏi.

Nhưng chủ lực đã điều đi hết.

Lúc này hắn hoàn toàn có thể nói đi thì đi.

“Vậy là tốt rồi.” Chu Diễm gật đầu. “Sau ba ngày, bản tướng bảo vệ đại nhân cùng lên đường. Lần này, chúng ta không cần xe ngựa, rời đi bằng kiệu.”

“Kiệu người?” Trương Vinh Phương trừng mắt nhìn, không hiểu cho lắm.

Bình thường phần lớn lặn lội đường xa là dùng xe bò, vì xe bò đủ ổn, lại có sức chịu đựng cực mạnh.

So với ngựa thì tốt hơn rất nhiều.

Nhưng chưa từng nghe nói qua, khoảng cách đường dài lại cưỡi kiệu người.

“Trương đại nhân chuẩn bị sẵn sàng, đến lúc đó có thể sẽ hơi xóc nảy, chẳng qua thích ứng được là được.” Chu Diễm hơi cười một chút.

“Ờm…” Trong lòng Trương Vinh Phương hơi không hiểu.

*

*

*

Sau ba ngày.

Vùng ngoại ô Thứ Đồng.

Một cỗ kiệu mái vòm hoàn toàn chế tạo từ kim loại đang được yên tĩnh đặt trên đất bùn.

Toàn thân cỗ kiệu có màu đen, trên dưới tứ phương cũng điêu khắc đồ án thái cực đơn giản.

Hai cán kiệu chế tạo thành từ hợp kim cứng rắn to bằng cánh tay người trưởng thành.

Trương Vinh Phương và một đám cao tầng Trầm Hương cung nhìn cỗ kiệu trước mắt, đều hơi nghẹn họng nhìn trân trối.

"Cỗ kiệu này nặng như vậy, sợ là vẻn vẹn chưa có trọng lượng người ngồi, thì đã có hơn ngàn cân rồi? Ai có thể khiêng được cỗ kiệu này di chuyển?"

Lão đạo đảm nhiệm phó cung chủ trợn mắt há hốc mồm, tay chỉ cỗ kiệu khó mà tin nổi.

"Không chỉ thế, độ dày này, chí ít quy mô là ba ngàn cân trở lên."

Sắc mặt Trương Vân Khải bên cạnh ngưng trọng, ấn ký trên người lão đã theo thời gian trôi qua mà biến mất. Bây giờ có thể tùy ý hoạt động, giả dạng đạo nhân bình thường.

Lúc này lão không nhìn cỗ kiệu, mà là nhìn xem bốn kiệu phu lẳng lặng chờ bên cạnh.

Bốn người kia không cảm xúc, dung mạo đều giống nhau như đúc. Thậm chí ngay cả thể hình đều như một khuôn đúc ra.

Bốn người chỉ đứng ở đó đã cho người ta một cảm giác nặng nề của pho tượng đá.

Mặc dù lúc này lão bị thương, còn đang tĩnh dưỡng, nhưng thân là Tam không thì vẫn phải có mắt nhìn.

Một chút là nhìn ra, bốn kiệu phu này tuyệt đối là cao thủ cực kỳ khủng bố.

"Trương đại nhân không cần phải lo lắng. Có hành giả nhấc kiệu, lộ trình hai tháng của người bình thường, chúng ta chỉ cần năm ngày là được."

Chu Diễm bên cạnh nghiêm mặt trả lời.

“Nhưng mà cỗ kiệu như thế, nhiều lắm là chỉ có thể mang một người tùy hành, còn những người còn lại….” Trương Vinh Phương nhíu mày đánh giá thể tích lớn nhỏ của cỗ kiệu.

“Hành giả kiệu người, vốn là thành viên hoàng gia mới có tư cách ngồi, lần này cũng là do hoàng gia đặc cách, do bệ hạ ban ân cho Trương đại nhân ngồi một lần. Nói thật, thì ngay cả bản tướng, cũng không có tư cách ngồi kiệu người này.” Chu Diễm nghiêm túc giải thích.

“Cho nên, cũng chỉ có thể có một mình ta ở trong?” Trương Vinh Phương xác định quy chế.

“Không sai.” Chu Diễm gật đầu.

Trương Vinh Phương híp mắt dò xét bốn hành giả.

Chương 891: Rời đi (2)

Phát hiện dưới da bọn họ hoàn toàn không có máu tươi, toàn bộ là linh tuyến lít nha lít nhít!

Nhưng cũng không phải linh tuyến thuần màu bạc, mà là màu bạc cùng kim loại màu đen, có cảm giác cực kỳ nặng nề im lặng, không có linh động.

Ánh mắt bốn người trống rỗng, không hề có chập chờn tâm tình, giống như người chết.

"Có thể hỏi một chút, chỗ cần đến là Đại Đô phải không? Hạ quan muốn về Thiên Bảo cung trước một chuyến, không biết…" Hắn trầm giọng hỏi.

"Chỗ cần đến là do hành giả tự động quyết định, không phải điều bản tướng có thể quyết định, chẳng qua tuyệt đối là bên trong Đại Đô, mời Trương đại nhân yên tâm."

Lúc này hắn ta tránh người ra, làm tư thế mời.

Trương Vinh Phương lấy bọc hành lý, nhìn hắn ta, nhìn mọi người phía sau.

Trương Vân Khải, Trương Chân Hải, Tôn Triều Nguyệt, Trần Hãn, còn có một nhóm người Trầm Hương cung còn lại.

"Ta đi trước một bước, sau đó mấy người mau chóng đuổi tới." Hắn phân phó.

"Đạo tử yên tâm. Lão hủ nhất định mang người đến an toàn." Trương Vân Khải chắp tay.

"Kính nhờ." Lúc này, Trương Vinh Phương đi đến trước cỗ kiệu kim loại, kéo cửa ra, quay người ngồi vào trong.

Cửa kiệu khép lại.

Bốn hành giả lập tức tự động tiến lên, nâng cán kiệu lên, khiêng trên vai.

"Chu tướng quân, sau này còn gặp lại."

Trương Vinh Phương mở cửa sổ ra, chắp tay thi lễ với Chu Diễm.

“Không cần như thế, bản tướng cũng sẽ đi theo ở phía sau.” Chu Diễm trầm giọng nói.

“Đúng rồi.” Hình như hắn ta nhớ ra cái gì đó, nói thêm: “Không đến chỗ cần đến thì hành giả tuyệt đối sẽ không dừng lại, cho nên, chắc là sau khi Trương đại nhân đến hoàng cung Đại Đô mới dừng lại. Trước tiên yết kiến bệ hạ, sau đó có thể quay về Thiên Bảo cung, không cần phải lo lắng.”

Trong lòng Trương Vinh Phương run lên.

Nhưng không đợi hắn đáp lời, bỗng nhiên cỗ kiệu rung nhẹ, tất cả mọi thứ ngoài cửa sổ nhanh chóng bắt đầu lui lại.

Tốc độ tăng tốc cực nhanh từ đứng im đến gia tốc.

Trong nháy mắt, cả cỗ kiệu thế mà dùng tốc độ thân pháp cao nhất có thể cao hơn tốc độ Tam không, phi nước đại về phía trước.

Trên đường đi chỉ có lắc lư run rẩy nhỏ xíu, thậm chí đóng cửa sổ lại, hắn sẽ không cảm giác được mình đang dùng tốc độ cao như thế mà nhanh chóng di chuyển.

Cảnh sắc ngoài cửa sổ nhanh chóng mơ hồ, không nhìn kỹ cũng không thể phân biệt cảnh sắc trước đó.

Trương Vinh Phương hít sâu một hơi, đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc nội tình thực sự của Linh đình.

Mới lạ, chấn động, cảnh giác, các loại tâm trạng thế nào cũng có.

“Chu tướng quân, không thể khi đi ngang qua Thiên Bảo cung thì tạm thời ngừng một chút sao?” Hắn lên tiếng hỏi.

“Trương đại nhân đừng hỏi nữa, đưa đại nhân đến thẳng hoàng thành, lập tức yết kiến, đây là khẩu dụ của bệ hạ.” Chu Diễm đang phi nước đại sau lưng, khi nói chuyện lại như tản bộ trên đất bằng, nhẹ nhàng như thường.

“Thật sao?” Trong lòng Trương Vinh Phương trầm xuống.

Vốn dĩ là hắn còn muốn trao đổi tình hình tình báo trước với sư tôn, nhưng bây giờ….

Không gian trong kiệu Kim Chúc không nhỏ, có một chiếc giường êm, một cái bàn nhỏ, còn cả thùng phân, hộp cơm,

mấy túi nước lớn…vân vân. Thậm chí còn có cả mấy quyển sách dùng để giết thời gian hoặc tranh hoạ này kia.

Hai bên vách kiệu đều có cửa sổ, tự do đóng mở được. Trên bàn có đèn chụp nhỏ, có thể dùng đá lửa để thắp sáng.

Bên trong một góc sáng sủa còn có cả tủ quần áo nhỏ luôn! Sau khi Trương Vinh Phương mở ra, thấy bên trong có treo mấy bộ cẩm bào để thay đổi.

Cái kiệu này giống y như một căn phòng nhỏ di động.

Mặc dù tốc độ di chuyển của bốn người bên ngoài cực nhanh nhưng lại rất ít bị xóc nảy. Chỉ đến những chỗ cần nghiêng kiệu, nếu không muốn đồ ăn dính đầy người thì mới phải cẩn thận một chút.

Có thể nói, trong kiệu ăn ở đều có cả, vô cùng đầy đủ.

Trương Vinh Phương ngồi trong kiệu, đột nhiên cảm thấy cơ thể rung nhẹ nên lập tức mở cửa sổ nhìn ra ngoài.

Cánh Trương Vinh Phương mở là cửa sổ bên trái, vừa mở ra đã có một luồng khí lạnh lẽo tràn vào.

Lúc này Trương Vinh Phương mới phát hiện ra cỗ kiệu mình ngồi thế mà lại bị một mảng sương mù từ trong rừng bay ra, bao phủ.

Bốn người ngoài kiệu đang triển khai thân pháp, không ổn định cơ thể, chạy băng băng. Dưới chân bọn họ không phải đất bằng mà là bùn nhão cùng rễ cây, cỏ dại mọc tràn lan.

Bốn người đạp lên chúng, thế mà lại không hề bị ảnh hưởng một chút nào.

GRÀOOO!

Một con hổ lớn có ánh mắt sắc bén, khuôn mặt dữ tợn bỗng từ đâu bổ nhào lên con hươu sao đang cúi đầu định gặm cỏ ở bên cạnh.

Vù!

Cỗ kiệu đen đột nhiên sượt qua bên cạnh nó, kéo theo một cơn gió lốc.

Hổ lớn ngẩng đầu muốn đuổi theo, nhưng khi nó nhìn thấy bốn người người bên ngoài, chớp mắt một cái đã khựng lại, kêu lên vài tiếng ai oán rồi nằm phục người xuống.

Chương 892: Yết Kiến (1)

Không bao lâu sau họ đã đi xuyên qua cánh rừng, kiệu dần nghiêng, bắt đầu đi lên.

Lúc vừa bắt đầu, Trương Vinh Phương còn có tí hứng thú ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, về sau cũng thấy chán ngán. Không còn mới lạ như lúc ban đầu, sau cũng chỉ có mỗi thế mà thôi.

Hắn dứt khoát nằm soài lên chiếc giường êm ái, an tâm nghỉ ngơi. Sau đó mơ mơ màng màng, không biết đã ngủ bao lâu rồi.

Nhiệt độ bên ngoài dần hạ xuống.

Lúc này Trương Vinh Phương mới tỉnh lại, đưa mắt nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ.

Trời đã tờ mờ, hình như đã là rạng sáng rồi!

Trương Vinh Phương đẩy cửa sổ, gió lạnh thấu xương lập tức ùa vào.

Ngoài cửa sổ là cả biển mây trắng, mông lung mờ mịt.

Bọn họ đang ở trên một ngọn núi cao. Cỗ kiệu thì phi nhanh như bay trên con đường nhỏ, bên trái là vách núi, bên phải chính là vực cao vạn trượng.

“Trương đại nhân, ngài tỉnh rồi ư? Chỗ này là Long Ốc Sơn, đã nằm ngoài địa giới của Thứ Đồng rồi ạ.” Giọng nói của Chu Diễm từ phía sau truyền đến.

“Xem ra ta đã ngủ rất lâu rồi nhỉ.” Trương Vinh Phương phun ra một hơi, nói.

“Cũng không bao lâu, chỉ khoảng ba canh giờ thôi.” Chu Diễm trả lời.

“Thế cũng được.” Trương Vinh Phương đáp lại đối phương, nhất thời không biết nên trò chuyện thế nào.

“Trương đại nhân xuất thân từ Đại Đạo Giáo, hẳn là lúc trước cũng từng nghe đến Tuyết Hồng các, đúng không?” Trương Vinh Phương im lặng nhưng Chu Diễm lại mở miệng nói tiếp.

“Tất nhiên là đã từng nghe qua.”

“Vậy Trương đại nhân có hứng thú đến Tuyết Hồng các chọn một người ‘cộng tác’ thích hợp không? Hai người bên cạnh Trương đại nhân lúc còn ở Thứ Đồng đã bị ta cách chức điều tra. Với thân phận hiện giờ của ngài, hoàn toàn có thể vào các, đích thân lựa chọn người cộng tác thích hợp.” Chu Diễm đề nghị.

Rõ ràng là hắn ta cũng biết chuyện lúc ở Thứ Đồng, Trương Vinh Phương vẫn luôn trốn tránh hai người Tuyết Hồng các đến bái kiến.

“Tạm thời thì chưa cần. Dù sao hạ quan cũng tài sơ học thiển, thực lực thấp kém, vẫn chưa đến trình độ có thể lựa chọn người cộng tác.” Trương Vinh Phương nhã nhặn từ chối.

“Thật ra Trương đại nhân không cần lo lắng. Bên trong Tuyết Hồng các cũng không bền chắc như thép đâu. Nơi nào có người, nơi đó có giang hồ. Nội bộ Tuyết Hồng các cũng chia thành mấy phe phái, bản tướng dù không được tính là cùng một phái với quý giáo nhưng vẫn thuộc phe trung lập.” Chu Diễm giống như nhìn thấu lo lắng của Trương Vinh Phương, lên tiếng giải thích.

“Thật ư?” Trong lòng Trương Vinh Phương hơi rục rịch. “Lại nói, đối với chức vụ của Chu tướng quân, hạ quan cũng có chút lo nghĩ. Không biết ngài có thể vì hạ quan mà giải đáp nghi hoặc chăng?”

“Mời đại nhân nói, nếu biết, bản tướng sẽ tận sức trả lời.” Chu Diễm cười cười.

“Vậy xin đa tạ Chu tướng quân trước.” Trương Vinh Phương sắp xếp lại những chuyện mình muốn hỏi.

“Ta vẫn luôn cảm thấy rất nghi hoặc, rốt cuộc thì nội bộ Tuyết Hồng các phân chia như thế nào? Ví dụ như chức vụ Chu tướng quân đảm nhiệm chính là liệt tướng, vậy Tuyết Hồng các còn có những chức vụ, cấp độ nào?”

“Chuyện này thật ra rất đơn giản.” Chu Diễm cười nói: “Trong Tuyết Hồng các, những chức vụ còn lại không có ý nghĩa gì quá lớn. Chủ yếu là hai nhóm chủ chốt: liệt tướng và thần tướng.”

Chu Diễm dừng lại một chút rồi nói tiếp:

“Liệt thì chỉ cần thực lực đạt đến tiêu chuẩn, lại tình nguyện gia nhập Tuyết Hồng các thì đều có thể trở thành liệt tướng. Đây là một nhóm người rất lớn, kẻ mạnh thì mạnh đến đáng sợ, yếu thì mọi mặt cũng bình thường. Số lượng thì khoảng 30 người, không thêm không bớt.

Mà thần tướng chính là thần tướng trấn quốc mà người thường đều biết. Liệt tướng là do bệ hạ sắc phong nhưng thần tướng thì khác.”

Rốt cuộc là khác ở chỗ nào thì hắn ta lại không nói tiếp.

“Thì ra là thế.” Trương Vinh Phương đã hiểu rõ.

Nhìn cảnh sắc không ngừng lùi lại ngoài cửa sổ, hắn cầm lòng không được, lại nhớ đến vài chuyện liên quan đến Linh Đế.

Linh Đế đặc biệt phái người đến, trực tiếp dẫn hắn đi yết kiến. Có thể thấy chắc chắn đối phương có ý đồ gì đó.

Bề ngoài hắn chỉ là một đạo tử rất bình thường, cùng lắm chỉ là đầu óc hơi linh hoạt hơn người khác, kiếm được chút tiền lời mà thôi.

Đối với người thường mà nói, thân phận của hắn khá tôn quý nhưng với Linh Đế thì cũng chỉ như thế mà thôi.

Vậy ngoại trừ điểm này ra, nhất định hắn còn phải có thứ gì đó bị đối phương coi trọng.

Chẳng lẽ lại là thiên phú??

Trương Vinh Phương ngồi trong kiệu, không ngừng mô phỏng những tình huống bản thân sắp phải đối mặt.

Hắn cần chuẩn bị thật tốt, đề phòng đến lúc đó lại nói nhầm hoặc làm sai chuyện.

Tạm thời không có gì đáng nói.

Vài ngày sau đó, Trương Vinh Phương đều là ăn rồi ngủ, tỉnh thì tu hành văn công. Thỉnh thoảng cũng nói vài câu chuyện phiếm với Chu Diễm.

Chu Diễm liên tục lên đường, mấy ngày mấy đêm không dừng lại nghỉ ngơi thế mà vẫn duy trì được trạng thái rất khá. Có thể

thấy người này chắc chắn không phải cao thủ bình thường.

Chương 893: Yết Kiến (2)

Cho dù là Tông Sư hay Tông Sư Bái Thần thì Trương Vinh Phương cũng có thể thăm dò được cực hạn.

Nhưng lúc đối diện với Chu Diễm, người này lại y hệt một vách đá, chỉ có thể nhìn thấy phần trước mặt chứ không cách nào thấy được ngọn núi này cao bao nhiêu, lớn đến mức nào.

Chỉ chớp mắt là 5 ngày đã trôi qua.

Giữa trưa ngày thứ 5, kiệu đen đã đến ngoại thành Đại Đô.

Bọn họ đúng là không hề dừng lại, trực tiếp từ một phía khác của Đại Đô mà tiến thẳng vào. Đồng thời, kiệu đen cũng không đi theo đường bình thường mà là từ con đường chuyên dụng cho binh mã đóng giữ hoàng thành để tiến vào.

Sau khi vào Đại Đô, trên đường đi, hai bên hoàn toàn không nhìn thấy bất kỳ một thương đội nào. Chỉ thấy quân mã, người đưa tin không ngừng chạy tới chạy lui, thỉnh thoảng lại sượt qua bọn họ.

*

Hoàng thành Đại Đô.

Toàn bộ hoàng thành được chia làm nội thành và ngoại thành.

Ngoại thành là nơi dân chúng bình thường, đạt quan quý nhân sinh sống hàng ngày. Rất nhiều quý tộc, hoàng tộc đều mua đất, xây dựng phủ đệ tại đây.

Sâu bên trong là nội thành. Linh Đế, hoàng hậu và các phi tần sống ở chỗ này. Thường ngày vào triều, thảo luận chính sự cũng là ở đây.

Kiệu đen một đường thông suốt, xuyên qua ngoại thành, từ thông đạo đặc thù trên quảng trường đến nội thành, đi thẳng vào đại nội.

Sau khi đi qua những dãy rào chắn bằng đá bạch ngọc vây quanh cung điện, tốc độ của kiệu đen cũng từ từ chậm lại.

Ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy mấy đứa trẻ mặc quần áo màu vàng, nam có nữ có, cùng nhau tản bộ.

Ven đường cũng bắt đầu xuất hiện mấy khoảng giống như vườn trồng cây cảnh, mấy kiến trúc như đạo trường luyện võ, sân khấu biểu diễn kịch, nhạc lâu, chợ đồ ăn vặt…

“Chỗ này là khu phố du ngoạn chỉ thuộc về riêng đại nội. Nếu có thời gian, Trương đại nhân có thể tiện đường đến đây dạo chơi. Bên trong có thể ăn chơi thoải mái mà không cần dùng tiền. Chỉ cần chọn một chỗ tốt, đi vào là được.” Giọng nói của Chu Diễm vang lên từ phía sau.

“Không cần bỏ tiền ư? Nói cách khác, người có thể đến chỗ này đều không phải kẻ tầm thường.” lúc này Trương Vinh Phương đã thay xong áo bào, ngồi ngay ngắn trên giường.

“Bình thường, chủ yếu đều là bệ hạ cùng hoàng tộc dòng chính ra vào, còn có vài quan viên quan trọng của đại nội nữa.” Chu Diễm trả lời. “Ngoài ra lúc ngồi kiệu đen thì dù gặp ai cũng không cần bái chào. Trương đại nhân không cần lo lắng sẽ va chạm với vị quý nhân kia.”

“Thì ra là vậy.” Trương Vinh Phương nhìn qua cửa sổ. Linh Đế càng dùng lễ đãi ngộ hắn như thế, trong lòng Trương Vinh Phương càng cảm thấy không chắc chắn.

Có thể gặp quý nhân mà không cần bái chào, có thể thấy người trong kiệu có cấp bậc cực cao.

Mà hắn thì tự nhận là bản thân còn chưa đạt được đãi ngộ cấp bậc này.

Cho nên…

“Đi qua Ngọc Đái Hà thì sẽ đến Ngôn Đạo cung. Sau khi đại nhân đến cung này sẽ có người dẫn ngài đi tắm gội thay quần áo, tiếp theo là chờ bệ hạ triệu kiến. Đại nhân đừng nóng vội. Ngài cứ yên tâm đi, là chuyện tốt.” Dường như đã nhận ra Trương Vinh Phương đang căng thẳng. Chu Diễm cười, an ủi đối phương.

“Đa tạ Chu tướng quân.” Trương Vinh Phương đáp lại.

Nhất thời hai người đều im lặng, không nói thêm gì nữa.

Rất nhanh lại qua thêm 10 phút, cuối cùng kiệu cũng dừng lại trước một cung điện có hình thù kỳ dị.

Cung điện kia cao khoảng 12m, rộng đến không tưởng tượng được. Hai bên có tường cao ngăn cản ánh mắt người ngoài.

Mấy cửa chính của cung điện có hình dạng giống một đan lô cực kỳ lớn

Đi qua cái bốn cái đan lô là đến lối vào cung điện.

Lúc này đã có thể nhìn thấy cung nữ mặc váy trắng đai đen cùng nội thị áo trắng nón đen đứng chờ trước cửa.

Hoàng đình Đại Linh lấy trắng là màu đẹp tiêu chuẩn, đây là tập tục kéo dài của Linh Giáo từ khi lập quốc.

Cho nên trong cung mới có nhiều áo trắng, váy trắng ẩn hiện như vậy.

Trương Vinh Phương chậm rãi ra khỏi kiệu.

Trên đỉnh đầu ánh nắng chói chang, trời xanh mây trắng.

Dưới chân là mặt đường chế tạo từ đá trắng, tinh xảo đến mức còn được tỉ mỉ điêu khắc vài bức tranh sơn thuỷ, trăm hoa đua nở.

Con đường đá trắng này nhìn cứ như bạch ngọc, đạp lên có cảm giác cực kỳ cứng rắn, không biết rốt cục là được làm bằng vật liệu gì.

Trương Vinh Phương nhẹ nhàng hít một hơi, lập tức ngửi được một mùi hương cực kỳ nồng đậm.

Không phải là mùi máu thịt. Nơi này, trong không khí, trong lòng đất, khắp nơi đều có thể ngửi thấy mùi huân hương.

Huân hương kia đậm đến mức che hết cả những mùi còn lại, khiến hắn nhất thời có chút khó chịu âm ỉ.

“Vị này chính là Trương đại nhân mà bệ hạ muốn triệu kiến ư? Tại hạ Lâm Chiêu, ngự tiền thị vệ đại nội. Xin mời đại nhân vào cung.”

Lúc này, một người dáng dấp khôi ngô cường tráng không thua gì Trương Vinh Phương đến gần, hành lễ với hắn.

Chương 894: Yết Kiến (3)

Người này toàn thân mặc áo giáp ngân bạch, ngay cả đầu cũng có mặt nạ kim loại nặng nề bao kín, đang đứng phía trước, cách Trương Vinh Phương khoảng 3 mét.

Trên mặt hắn là mặt nạ kim loại thuần trắng. Mặt nạ này cùng loại với Kim Sí Lâu, chỉ để lộ hai mắt, tất cả những chỗ còn lại đều là màu trắng. Thậm chí cả mũi, miệng cũng không có chỗ thông khí.

"Vậy thì làm phiên Lâm thị vệ rồi." Trương Vinh Phương chắp tay.

Sau đó hắn quay người lại, nhìn về phía Chu Diễm, hành lễ.

"Đa tạ Chu tướng quân vẫn luôn bảo vệ."

"Đừng khách khí." Chu Diễm đáp lễ. "Xin từ biệt tại đây, sau này còn gặp lại."

"Sau này gặp lại."

Trương Vinh Phương quay người đi theo Lâm Chiêu, bước lên bậc thang dẫn vào cung điện.

Sau khi vào trong, hắn tắm rửa thay quần áo. Trước sau mất khoảng nửa canh giờ, tiếp theo thì đến Thượng Đức Điện tiếp nhận triệu kiến.

Keng.

Cung nữ cầm chuông ngọc gõ nhẹ bên ngoài đại điện, phát ra tiếng vang.

"Tiến vào!"

"Tuyên, thủ giáo cảng Thứ Đồng, Đạo tử Đại Đạo Giáo Trương Ảnh yết kiến."

Lần lượt từng tiếng gọi được tiếp sức truyền đến phía xa xa.

Một lượng lớn, dài dòng từ yết kiến vang lên trên con đường chính.

Trương Vinh Phương đã thay một chiếc đạo bào màu trắng, đội một chiếc vương miện bằng bạc ngân tâm tình hoa, dưới

sự hướng dẫn của cung nữ nội thị, nhanh chóng đi qua lối vào chính điện yết kiến dài đến 500 mét, chậm rãi bước về phía cánh cửa lớn của điện Thượng Đức đang mở rộng.

Hắn nhìn về phía trước, vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên, nhìn về phía điện Thượng Đức kia.

Toàn bộ điện Thượng Đức cao ít nhất trăm mét, giống như một cuốn sách mở, được đặt giữa các cung điện.

Toàn bộ cung điện là một màu trắng tinh khiết, các bức tường hoàn toàn trắng muốt, không có bất kỳ hoa văn nào.

Toàn bộ cung điện chỉ có trung tâm ở trên cùng, chỗ cao nhất, có một con ngươi khổng lồ thẳng đứng màu vàng kim, có thể quan sát tất cả.

Đó là biểu tượng của thần linh chí cao vô thượng trong Linh giáo - con mắt trời xanh.

Cũng tức là con mắt linh phi thiên.

Đi qua con đường chính có tường cao bao quanh, vào cửa lớn. Đó là điện Thượng Đức lớn với chiều dài hơn 30 mét và chiều rộng hơn 20 mét.

Hai bên của toàn bộ đại điện có hai bức tượng điêu khắc hình người mặc áo giáp trắng cao 5 mét.

Hai người này, một người cầm một cây chùy dài, người kia cầm một chiếc khiên khổng lồ, đeo mặt nạ dữ tợn, giống như thần giữ cửa, canh giữ trái phải.

Giếng trời làm bằng pha lê trên cao rọi xuống từng chùm từng chùm sáng nhạt màu.

Những chùm ánh sáng này vừa vặn tạo thành một bộ hoa văn chân long đằng vân tinh xảo trên mặt đất.

Ở cuối đại điện, các bậc thang với hoa văn phức tạp kéo dài lên phía trên, nối với một ngai vàng hoàng kim bạch ngọc.

Chiếc ngai rộng lớn và cao chót vót, trên đó là một lão giả tóc bạc phơ, vóc người tầm thường, không béo cũng không gầy.

Trương Vinh Phương ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy lão giả mặc hoàng bào, trên đầu đội một chiếc vương miện ánh kim, trước mặt buông xuống một tấm rèm bằng hạt màu hổ phách nhỏ bé

dày đặc, che đi khuôn mặt và biểu cảm, khiến người ta không thể thông qua cách quan sát lời nói và biểu cảm để hiểu được tâm tư suy nghĩ của người nọ.

Khi Trương Vinh Phương vừa bước vào cửa, lập tức cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Lúc này một cơn ớn lạnh thấu xương đã tràn ngập khắp cơ thể hắn.

Không chỉ lạnh về mặt tâm lý, mà nhiệt độ cũng thực sự rất lạnh.

Nhiệt độ của toàn bộ đại điện có lẽ chỉ có mấy độ.

Hắn cúi đầu, bước nhanh về phía trước, đi đến khu vực yết kiến được phủ một tấm thảm lông trắng tinh, đứng lại, sau đó cung kính quỳ xuống, dùng tài học dập đầu lạy lễ.

“Thần, thủ giáo Thứ Đồng Trương Ảnh, khấu kiến bệ hạ.”

Hình như đại điện có thiết kế kết cấu khuếch đại âm thanh nào đó, giọng nói của hắn chỉ là âm lượng bình thường, nhưng sau khi nói xong lại trong trẻo khác thường, truyền khắp bốn phía, thậm chí còn có một chút tiếng vang.

“Bình thân.”

Một giọng nam trầm ổn nhưng hụt hơi chậm rãi truyền đến.

“Vâng.”

Trương Vinh Phương đứng dậy, cúi đầu, đứng im.

Sau đó không có động tĩnh gì nữa.

Linh Đế phía trên trầm mặc không nói, hình như đang quan sát hắn.

Dựa theo quy củ, nếu bệ hạ không nói thì hắn cũng không được nói, chỉ có thể chờ.

Ngoại trừ lúc mới vào, những lúc còn lại, không có sự cho phép của bệ hạ, hắn không thể tùy tiện ngẩng đầu lên nhìn xung quanh.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Sau một vài phút.

Linh Đế mới chậm rãi lên tiếng lần nữa.

“Trong nhiệm kỳ của khanh, số thuế nộp lên của Thứ Đồng đã tăng gấp 3 lần so với những năm trước. Bầu không khí hỗn loạn ở cảng Thứ Đồng cũng đã bị quét sạch sành sanh, số lượng đội tàu cỡ lớn tăng lên ba. Trẫm đã thấy tất cả những thứ này. Tốt lắm.” Lão giả thở dài.

“Hiện tại Đại Linh ta uy áp bốn phương, bất khả chiến bại, có thể chống đỡ. Nhưng để thống trị thiên hạ, ngoài võ công, chúng ta còn cần văn trị. Văn trị và võ công thiếu một thứ cũng không được.”

Chương 895: Yết Kiến (4)

“Cho nên, Trương khanh, cho dù ngươi có khúc mắc chuyện gì với Tây tông bên kia, những chuyện này đều không quan trọng. Quan trọng là ngươi đã làm ra được thành tích!”

Giọng điệu của Linh Đế nghiêm nghị.

“Có thành tích thì sẽ được ban thưởng! Trước khi ngươi tới. Trẫm đã nghĩ xong rồi, phái ngươi tới Trạch tỉnh làm phủ doãn cảng Chúc Minh, thế nào?”

Trạch tỉnh?

Trong lòng Trương Vinh Phương khẽ nảy ra một ý nghĩ. Theo tin tức mà hắn nhận được từ Trình Huy trước đây, bây giờ Trạch tỉnh không ổn định. Chân Nhất Giáo và Tây tông đang đánh nhau túi bụi ở bên đó.

Thiên Nữ cũng ở đó, nhưng mới bị thương và ẩn nấp, không biết tung tích.

Trong một lúc, hắn không thể hiểu được Linh Đế đang nghĩ gì.

Nhưng đây là bổ nhiệm, mà không phải là hỏi hắn có muốn đi hay không.

“Thần tạ chủ long ân.”

Hắn lập tức bái tạ.

“Không tồi. Tuổi còn trẻ mà đã lập được thành tích như thế này, có can đảm chịu trách nhiệm, không hổ là tài năng trụ cột của Đại Linh ta.” Linh Đế gật đầu hài lòng.

Lão ta khẽ ho khan hai tiếng.

“Ngoài ra, nghe nói thỉnh thoảng ngươi cảm thấy không khỏe do tu hành văn công ở Thứ Đồng. Trẫm cho ngươi một Phi Linh Vũ phù, thường xuyên đeo nó trên người, có thể giúp cho cơ thể và tinh thần của ngươi khỏe mạnh, bất luận ngoại tà nào đều không thể xâm phạm.”

Chẳng mấy chốc, một cung nữ bưng một chiếc khay bạc bước ra từ cửa hông.

Cung nữ bước nhanh về phía Trương Vinh Phương, có một chiếc lông vũ màu trắng tinh đặt trên khay trên tay nàng.

Nhìn bề ngoài, nó thực sự giống như một chiếc lông vũ bình thường.

Nhưng nếu ai đó cẩn thận quan sát, có thể phát hiện trên đầu lông vũ, trên bề mặt cực kỳ mảnh mai, có điêu khắc vô số ký hiệu màu bạc dày đặc.

Còn lông vũ khi đi ngang qua cột sáng sáng ngời thì mơ hồ lóe lên ánh sáng màu bạc.

"Đa tạ bệ hạ ban thưởng!" Trương Vinh Phương cung kính đáp.

Ngay khi cung nữ không ngừng đến gần.

Bỗng, hắn cảm thấy một cảm giác kinh sợ không thể giải thích được dâng lên trong lòng.

Trái tim như thắt lại, tim đập nhanh hơn, tựa như có một thứ gì đó cực kỳ nguy hiểm đang từ từ đến gần.

Cảm giác này vô cùng kỳ diệu.

Nếu là người bình thường có thể sẽ không phát hiện.

Nhưng, cơ thể của Trương Vinh Phương từ lâu đã vượt trội hơn người thường, đã đạt đến trình độ có thể đối đầu trực diện với vị Tông Sư Bái Thần.

Với cường độ như vậy, ngay cả cơ thể bằng xương bằng thịt cũng có nhận thức tinh tế và cảnh báo trước những thay đổi của môi trường xung quanh.

Những võ giả khí huyết cường đại đều thường thường có cảm giác như vậy.

Lúc này, nhìn cung nữ đang dần dần tới gần, trong lòng Trương Vinh Phương nhanh chóng dâng lên một cảm giác không ổn.

Cơ bắp cả người hắn không tự chủ căng lên.

Nhưng chỉ có các cơ bắp thắt lại.

Trong phút chốc, trong góc tối của điện Thượng Đức xung quanh, có mấy chục ánh mắt rậm rạp lạnh thấu xương, tất cả

đều bao trùm lấy hắn.

Từng ánh mắt đó giống như những con dao sắc bén, chỉ cần nhìn chằm chằm vào cũng khiến da đầu của Trương Vinh Phương tê dại.

Ngay cả khi chính diện đối mặt Chung Thức của Hải Long vương Không Vô, hắn cũng không có phản ứng căng thẳng thân thể quá mức như vậy.

"Chuyện ban thưởng Phi Linh Vũ phù chắc chắn có vấn đề!"

Lúc này Trương Vinh Phương đã rõ ràng trong lòng.

Nếu không, cơ thể hắn sẽ không có cảnh báo mạnh mẽ như vậy.

Nhưng rốt cuộc có nguy hiểm là gì, hắn không biết.

Nhưng Linh Đế đang thống lĩnh thiên hạ, quyền thế ngập trời, nếu thật sự muốn làm gì hắn, hắn cũng không thể phản kháng được.

Nếu thực sự muốn giết hắn, sẽ không dằn vặt nhiều chuyện như vậy.

Càng không đến nỗi thăng quan cho hắn trước, sau đó để cho hắn chết.

Cho nên từ đó suy ra.

Phi Linh Vũ phù này rất có thể là một vật phẩm bí mật được thưởng để khống chế và uy hiếp hắn.

Lúc này cung nữ đã đi tới chỗ Trương Vinh Phương, cúi xuống đặt cái khay trước mặt hắn.

Trương Vinh Phương hít một hơi thật sâu, cảm thấy những ánh mắt xung quanh ngày càng lạnh lẽo hơn.

Hắn biết một khi chính mình hơi chần chừ do dự, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Bất kể như thế nào, hắn có thanh thuộc tính trong người, cho dù là thủ đoạn khống chế uy hiếp gì, đợi đến khi vượt qua được cửa ải này hắn luôn có thể tìm cách giải quyết.

Cho nên trước mắt cứ vượt qua trước đã rồi hẵng nói!

Lập tức, hắn đưa tay ra nắm lấy Phi Linh Vũ phù.

“Chậm đã!”

Bộp!

Đột nhiên, một bóng người xuất hiện ở bên cạnh Trương Vinh Phương, cái mông to mập mạp của lão ở phía trên bỗng chốc chen lấn làm Trương Vinh Phương lảo đảo.

“Bệ hạ, gọi quan môn đệ tử của lão đạo từ xa đến, còn không thông báo cho ta một tiếng, có hơi không hợp tình lý nhỉ?”

Người đến là Nhạc Đức Văn, rõ ràng là vóc người đã tròn hơn một vòng!

Lão mặc một chiếc đạo bào màu tím, đội vương miện hoa sen vàng tím, quanh khóe miệng còn có những vết dầu loang chưa lau khô.

Chương 896: Yết Kiến (5)

Khi đến gần, có thể ngửi thấy mùi thơm của vịt quay…

Không đợi Linh Đế đáp lại, Nhạc Đức Văn đã nhìn thấy cung nữ trong nháy mắt có chút không biết phải làm sao, cũng nhìn thấy cái khay trong tay nàng.

Cũng nhìn thấy Phi Linh Vũ phù bên trong đó.

Đùng. Bàn tay mập mạp của lão bắt một cái, cầm Phi Linh Vũ phù lên.

"Đây là phần thưởng cho đệ tử của ta sao? Đa tạ bệ hạ, lão đạo ta sẽ không khách khí nhận lấy á~" Lão cười híp mắt rồi nhét Phi Linh Vũ phù vào trong túi trong ngực.

Cả đại điện hoàn toàn yên tĩnh.

Những ánh mắt ở những góc tối xung quanh dồn dập không một dấu vết dời đi. Có vẻ như đang chủ động tránh tiếp xúc với Nhạc Đức Văn.

Linh Đế ngồi ngay ngắn trên ngai vàng, nhìn Nhạc Đức Văn đang giả ngây giả dại ở phía dưới. Sắc mặt ẩn giấu dưới bức rèm buông xuống, không thấy rõ vẻ mặt

"Xem ra Nhạc khanh thật sự rất lo lắng cho Trương Ảnh Trương khanh nhỉ." Giọng nói của lão giả bình tĩnh mà ẩn ý nói.

"Không có cách nào mà." Đôi mắt nhỏ của Nhạc Đức Văn hơi nheo lại: "Lão đạo chỉ còn lại một hy vọng thế thôi. Nếu không bảo vệ tốt một chút, sau này có thể sẽ không còn nữa. Xin bệ hạ thứ lỗi, thứ lỗi nhá~"

Nhạc Đức Văn chắp hai tay về phía Linh Đế, vẫn mỉm cười như cũ.

Sau khi ho khan hai tiếng, Linh Đế lắc đầu, như thể không còn cách nào khác với ông, xua xua tay.

"Thôi bỏ đi, đi đi, cái gì dính lên người Nhạc Đức Văn ngươi, cuối cùng đều không có hình dạng gì cả."

“Đa tạ bệ hạ.” Nhạc Đức Văn vỗ cái bép vào mông Trương Vinh Phương.

“Còn không tạ chủ long ân đi?”

“Tạ chủ long ân!” Trương Vinh Phương “bừng tỉnh khỏi giấc mơ”, vội vàng cúi đầu hành lễ.

“Đi trước nhé!” Nhạc Đức Văn nắm lấy Trương Vinh Phương, vừa lôi vừa kéo, nhanh chóng bước ra khỏi điện Thượng Đức.

Hai người di chuyển cực nhanh, từ trong bóng tối của đại điện đi vào trong ánh nắng mặt trời chói chang, lúc này mới hơi hơi xua đi cái lạnh tê tái kia.

Trương Vinh Phương quay đầu nhìn lại đại điện.

Linh Đế vẫn ngồi ngay ngắn trên ngai vàng, cao cao tại thượng, những chùm ánh sáng bảy màu buông xuống bên cạnh và hai tác phẩm điêu khắc hình người đang bảo vệ ở xung quanh.

Nhưng xa hơn bên ngoài thì lại bị bao phủ bởi bóng tối, lạnh lẽo.

Rõ ràng điện Thượng Đức không quá lớn, nhưng bóng tối xung quanh lại nồng nặc đến mức gần như không nhìn thấy tận cùng.

“Đừng nhìn.” Bộp một cái.

Nhạc Đức Văn tát một cái tát, mạnh mẽ vặn đầu hắn trở về.

“Sư phụ, ngài tới đây lúc nào vậy?” Trương Vinh Phương nhanh chóng cười bồi nói.

“Có đến đúng lúc không?” Nhạc Đức Văn liếc hắn một cái.

“Đúng lúc! Không thể đúng lúc hơn!” Trương Vinh Phương giơ ngón tay cái lên.

“Phi Linh Vũ phù đó mà ngươi có thể chạm vào à?” Nhạc Đức Văn cười ha hả hai tiếng: “Thứ đó quả thực là một thứ tốt trung tâm của Linh Phi giáo. Nó có thể bảo vệ tâm trí, tăng cường thể chất, kéo dài tuổi thọ, có rất nhiều thần hiệu. Nhưng…”

Lão vừa kéo Trương Vinh Phương sang một bên vừa nhìn chung quanh một chút.

“Nhưng, một khi cầm lấy thứ đó, sau đó, ngươi cứ chờ đó mà trở thành Thánh Linh của Linh Phi giáo đi.”

“Thánh Linh?”

“Há, ngươi không biết hả? Chính là lai giống với hoàng tộc đó. Từ bà cụ 90 tuổi đến một thiếu nữ 13 tuổi đều có thể tìm ngươi mượn giống bất cứ lúc nào.”

Nhạc Đức Văn tặc lưỡi nói.

“Ở trong thâm cung nội uyển này, dựa theo quy cũ mỗi nữ tử hoàng tộc đều phải có một con. Vậy nên ngươi phải hiểu, một khi tiếp nhận, ngươi quả thực sẽ nhận được rất nhiều lợi ích, nhưng sau này đừng nghĩ tới việc sống tốt. Một lần bị kéo đi sẽ phải hoạt động chừng vài ngày đấy.

Hàng chục, hàng trăm người thay nhau ra trận, sau khi mượn xong lại được kéo về để tĩnh dưỡng, nhiều lần như thế. Đến lúc đó, ngươi còn tu hành văn công cái rắm ấy!”

Nhạc Đức Văn rõ ràng là đang cố tình phóng đại.

“Hơn nữa, thứ đó… cũng có thể khiến ngươi dần dần quên lãng.”

“Ý là gì?” Trương Vinh Phương cau mày. Không hiểu câu này.

“Tức là một khi ngươi nắm vào tay thì sẽ quên mất mình đã từng nắm lấy nó. Đến một ngày khi ngươi hoàn toàn quên mất, nó sẽ đột nhiên biến mất một cách bí ẩn.

Đến lúc đó nó sẽ ảnh hưởng đến ngươi, khiến ngươi càng ngày càng trở nên trung thành với hoàng tộc hơn. Nó cũng sẽ phóng đại hạnh phúc của ngươi trong chuyện này, nghe nói là sẽ phóng đại rất nhiều, rất nhiều đấy.” Nhạc Đức Văn thần bí nói.

“Ừng ực.” Trương Vinh Phương mở trừng hai mắt, nuốt nước miếng, cảm thấy sởn hết cả gai ốc.

“Sợ à? Đây là nhân chủng của Linh Phi giáo đấy!” Nhạc Đức Văn đẩy hắn trở lại trong kiệu của Thiên Bảo Cung.

Sau đó chính mình cũng chui vào.

Hai người ngồi đối diện nhau trong kiệu.

“Đi nhanh lên!” Hắn lớn tiếng nói.

“Vâng.”

Bốn kiệu phu trầm thấp đáp. Nhanh chóng nhấc kiệu lên, bước nhanh về phía rời khỏi đại nội.

Chương 897: Yết Kiến (6)

“Thực ra giáo lý của Linh Phi giáo có phần giống với của Tây Tông. Cả hai đều vui sướng lên tận trời mà. Liên quan đến chuyện ấy ấy, theo đuổi sự phóng thích trong nháy mắt, cảm giác thăng hoa nảy sinh.”

Nhạc Đức Văn một tay tóm lấy ấm trà, ngửa đầu uống ừng ực sạch sành sanh.

Đặt ấm trà xuống, lão lại lần nữa nhìn về phía Trương Vinh Phương.

“Cho nên, nếu như ngươi nhận lấy Phi Linh Vũ phù, thì sẽ bị đục khoét nền tảng, trở thành một thành viên của Linh Phi giáo. Ta khổ cực bồi dưỡng ngươi bao lâu nay, trả giá nhiều tiền vốn như vậy. Nếu bỗng chốc ngươi bị đào đi, vậy thì không trở về khóc chết à.”

“Thứ đó tà môn vậy á?” Trương Vinh Phương có chút không tin.

“Sau này ngươi tiếp xúc nhiều hơn sẽ biết thôi. Haizz xem ra đã đến lúc ngươi phải tiếp xúc những thứ này rồi.” Nhạc Đức Văn sờ sờ cằm, bóp ba đường thành hai đường.

“Nhìn ngươi đi ra ngoài một chuyến, tốt xấu gì văn công cũng đã đến phần trên Hậu Kỳ, ta sẽ khen thưởng ngươi.”

“Bất cứ thứ gì được sư phụ đưa cho đều là thứ tốt!” Trương Vinh Phương nhanh chóng nịnh nọt.

“Không phải ngươi phải đi Trạch tỉnh à?” Nhạc Đức Văn cười thần bí: “Đúng lúc có một sư thúc tổ muốn gặp ngươi. Ném ngươi qua đó học thêm kiến thức cũng tốt, để ngươi khỏi suốt ngày ngây ngốc, bị người lừa mà cũng không biết.”

“Sư thúc tổ?” Trương Vinh Phương sửng sốt.

“Sư thúc tổ á. Lúc trước cáu kỉnh với sư tổ của ngươi, sau đó đi ra ngoài thành lập một chi nhánh khác, bây giờ sống một mình tại Trạch tỉnh, làm thế nào cũng không đồng ý trở về.”

Lão Nhạc cười híp mắt nói: “Nếu như ngươi có bản lĩnh thì đi dỗ lão nhân gia vui vẻ một tí. Có khi có thể kiếm được chút lợi

ích ở bên đó đấy."

"Sư phụ…" Trương Vinh Phương híp mắt, suy nghĩ giây lát rồi hỏi một câu: "Đệ tử có thể hỏi một vấn đề được không?"

"Vấn đề gì? Ngươi hỏi đi." Nhạc Đức Văn lấy khăn mặt ra, bắt đầu lau mồ hôi trên trán.

"Vừa rồi không phải ngài nói Phi Linh Vũ phù rất tà môn sao? Vậy thì… tại sao ngài còn để trên người làm gì?"

"…" Tay Nhạc Đức Văn bỗng cứng đờ. Lão nhìn Trương Vinh Phương, lại chớp mắt một lần nữa.

"Thực ra, sư phụ của ngươi, luôn có một giấc mơ, đó là… ừm, ngươi hiểu rồi chứ." Trên khuôn mặt lão lộ ra một nụ cười ngươi hiểu mà.

Trong lòng Trương Vinh Phương có hơi thất vọng. Mặc dù có vẻ như đã trả lời, nhưng trong câu trả lời này, rõ ràng là đang cố ý nói chêm chọc cười, hoàn toàn không phải câu trả lời chính diện.

"À đúng rồi, còn có một vấn đề khác." Hắn suy nghĩ một lúc rồi chuyển chủ đề.

"Lúc này đệ tử nhậm chức ở Thứ Đồng đã gặp phải rất nhiều chuyện, thậm chí còn liên quan đến cao thủ võ công Tông Sư. Vì những lý do không thể giải thích được, các cao thủ của Tây tông đã liên tiếp chết ở Thứ Đồng…"

"Yên tâm đi, chỉ cần không phải ngươi tự tay giết chết chết họ, mọi chuyện đều dễ dàng ấy mà." Nhạc Đức Văn dửng dưng như không vỗ vai hắn.

"Vậy thì đệ tử yên tâm rồi…" Trương Vinh Phương vội vàng làm ra vẻ thở phào nhẹ nhõm.

Thực ra, có một chuyện hắn không dám mở miệng hỏi…

"Lỡ như nếu mình thực sự tự tay giết… thì sao?"

Lúc này, hai thầy trò không nói chuyện nữa, lão Nhạc lấy ra một bao lớn các loại thịt kho từ trong ngăn kéo, bắt đầu nhắm rượu, xé ra chia nhau ăn trong kiệu.

Đợi đến khi đến Thiên Bảo Cung thì mười cân thịt kho đã rơi vào bụng của hai người họ.

Sau khi bước xuống kiệu, Nhạc Đức Văn ợ một cái, kéo Trương Vinh Phương đến tòa nhà nhỏ nơi hắn sống trước đây.

Tòa lầu nhỏ vẫn vậy, với những bức tranh đen trắng, những bức tranh màu, như những bức di ảnh, treo ở trên tường.

“Nếu ngươi đã trở về, vậy thì mau mau giúp ta một việc. Ngươi đã làm rất tốt ở Thứ Đồng, thu nạp được rất nhiều nhân tài và hảo thủ.

Đã vậy thì ngươi cũng nên thử xem, giúp sư phụ khuyên nhủ sư huynh này của ngươi một tí đi.” Trước khi bước vào tòa lầu, Nhạc Đức Văn hạ giọng nói.

“Sư huynh làm sao ạ?” Trương Vinh Phương sửng sốt.

“Bệnh cũ ấy mà. Làm thế nào cũng không kéo lại được! Với lại…” Nhạc Đức Văn thở dài, muốn nói lại thôi.

“Bây giờ sư phụ bề bộn nhiều việc, có rất nhiều việc phải nhìn chằm chằm. Ngươi cũng nhậm chức mới, sắp phải đến Trạch tỉnh bên kia, sẽ không ở lại được bao lâu, vì vậy nhanh lên đi!”

Lão mở cửa, đẩy Trương Vinh Phương vào trong, sau đó đóng cửa lại, còn mình xoay người rời đi.

“Hai người các ngươi đã lâu không gặp, trò chuyện vui vẻ đi. Sư phụ còn có việc phải đi giải quyết trước đã.”

Khi giọng nói của lão bay đến thì người đã ở rất xa rồi.

Không biết là đi xử lý Phi Linh Vũ phù kia hay là cố ý tìm cớ chạy trốn đây nữa.

Vừa bước vào cửa.

Trương Vinh Phương đã cau mày.

Trong lầu một của tòa lầu nhỏ, không khí khắp nơi nồng nặc mùi rượu.

Chương 898: Đi tới (1)

Trong một góc trên mặt đất, có một người nằm giống như một cái xác.

Nhìn kỹ hơn, chính là Trương Thanh Chí!

Tên này không biết đã không tắm bao lâu rồi, cách xa hơn mười mét cũng có thể ngửi thấy mùi mồ hôi trên người hắn ta.

Trương Thanh Chí nằm nghiêng trên đất, ngáy khò khò, đầu tóc bù xù, đạo bào xộc xệch, mang dáng vẻ của một đạo nhân giang hồ chán nản.

Mới mấy năm không gặp, tại sao tên này lại trở thành dáng vẻ đạo đức như thế này?

Trương Vinh Phương bước tới, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng đẩy Trương Thanh Chí một cái.

"Sư huynh?"

"Đừng động vào ta! Ta còn muốn uống…!" Trương Thanh Chí mắt say lờ đờ mông lung, gỡ tay Trương Vinh Phương ra.

Bốp.

Bàn tay hắn ta đập vào cẳng tay của Trương Vinh Phương, không chút sứt mẻ, tạo ra âm thanh vang trầm như đánh vào cột đồng.

Thể lực và võ công của hai người chênh lệch quá lớn, đôi tay nhỏ bé của Trương Thanh Chí nhanh chóng đỏ lên.

Cơn đau rõ ràng khiến hắn ta từ từ tỉnh lại.

Mở mắt ra, Trương Thanh Chí nhìn nhìn Trương Vinh Phương đang ngồi xổm bên cạnh.

"Sư đệ? Sao đệ lại trở về vậy?"

"Sư huynh, huynh đây là…?" Trương Vinh Phương đỡ hắn ta ngồi dậy, dựa vào tường. "Không sao chứ? Sao lại uống đến mức này?"

"Ha ha…" Trương Thanh Chí cười khổ: "Để đệ chê cười rồi…"

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Huynh nói đi, nếu ta có thể giúp, ta sẽ tiện đường giúp huynh.” Trương Vinh Phương nghiêm nghị nói.

Nói thật, Trương Thanh Chí rất hợp khẩu vị với hắn, trước kia cũng đã từng giúp hắn một ít.

Vì vậy, nếu có thể ra tay thì sẽ ra tay, coi như là đồng môn giúp đỡ lẫn nhau.

“Ta…” Trương Thanh Chí thở hắt ra một hơi dài, sắc mặt hơi hơi đỏ bừng.

Nghĩ tới chuyện này, toàn thân hắn ta bỗng cảm thấy uể oải, toàn thân vô lực, đau đớn, tuyệt vọng, khổ sở và mất mặt.

Loại chuyện như vậy… quả thật là một hình phạt lớn nhất đối với một người nam nhân!

Trương Vinh Phương không vội, chậm rãi cùng hắn ta nhỏ giọng tán gẫu, ổn định cảm xúc trước, tâm sự những chuyện nhỏ nhặt không liên quan khác.

Hắn biết rõ dáng vẻ như thế này của Trương Thanh Chí có lẽ liên quan đến Lâm Thiển Hạc đó.

Lâm Thiển Hạc là hậu nhân trực hệ của một cao tầng trong Thiên Bảo Cung, nữ tử này tính tình lẳng lơ, đã có quan hệ với rất nhiều người.

Nhìn Trương Thanh Chí như thế này, chẳng lẽ đã phát hiện ra sự thật đằng sau việc này…

Với một vết sẹo cực kỳ nhạy cảm như vậy, Trương Vinh Phương đương nhiên sẽ không mở đầu nói ra.

Hắn cố ý nói lảng sang chuyện khác, kéo Trương Thanh Chí đến bàn ngồi xuống, cùng nhau uống trà giải rượu.

Đương nhiên, chính Trương Thanh Chí không muốn uống, nói muốn đắm chìm trong hơi men say không muốn ra ngoài.

Giữa chừng hắn ta còn muốn giãy dụa, nhưng là không có sức chống lại, đành phải cam chịu số phận.

Sau khi thấy trạng thái đã khá hơn một chút, Trương Vinh Phương vẫn không nhắc đến chuyện Lâm Thiển Hạc. Trái lại, hắn hỏi Trương Thanh Chí về tin tức của Trạch tỉnh.

“Nhắc mới nhớ, sư huynh có chỗ không biết. Tuy ta mới trở về, nhưng sẽ phải lập tức đến nhậm chức ở Trạch tỉnh. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ta sẽ nhận chức phủ doãn phủ thành bên kia.

Nghe nói mấy năm trước sư huynh và sư phụ đã từng ở Trạch tỉnh, không biết có thể giới thiệu một chút tình hình ở đó cho sư đệ không.

Ta nghe sư phụ nói ở Trạch tỉnh có một sư thúc tổ của Đại Đạo Giáo ta? Tại sao trước đây ta chưa từng nghe nói về chuyện này vậy?”

Không nói đến Lâm Thiển Hạc, tâm trí Trương Thanh Chí vẫn rất đúng đắn. Lúc này hắn ta bị Trương Vinh Phương cưỡng chế lau mặt, sau khi sửa sang lại tóc tai, hắn ta mới thở hắt ra một hơi dài.

“Sư thúc tổ?”

Khi nghe được danh xưng này, hắn ta hơi sửng sốt.

Ngay sau đó, hắn ta hình như nhớ lại điều gì đó, sắc mặt ngay lập tức thay đổi.

Không phải là một sự thay đổi bình thường.

Sắc mặt của người bình thường thường sẽ không thay đổi quá nhanh hay quá vội vàng, nhưng lúc này biểu cảm của Trương Thanh Chí là thật, lộ ra vẻ cường điệu, vẻ mặt méo mó nghĩ lại mà kinh.

“Đệ thực sự phải đến Trạch tỉnh à? Gặp sư thúc tổ?” Hắn ta đứng phắt dậy khỏi chỗ ngồi, trán lấm tấm mồ hôi, sắc mặt đỏ bừng, cảm giác say rượu vừa rồi hình như hoàn toàn bị câu nói này làm tỉnh lại.

“Ừm…” Trương Vinh Phương không biết tại sao, bị phản ứng cực lớn của đối phương làm cho kinh sợ.

Hắn không biết Trương Thanh Chí đã gặp phải chuyện gì ở Trạch tỉnh, bây giờ sau nhiều năm, khi nghe thấy tổ hợp giữa Trạch tỉnh và sư thúc tổ, lập tức phản ứng mãnh liệt như thế.

Nhưng xét theo mức độ vặn vẹo của biểu cảm, có lẽ Trương Thanh Chí đã trải qua một số chuyện cực kỳ khủng bố ở bên kia…

“Sư đệ…” Trương Thanh Chí rời vị trí, đi tới đi lui, bước chân gấp gáp.

Hắn ta cúi đầu đi từng bước một, bước đi vội vàng, có vẻ như đang suy nghĩ làm sao thuyết phục Trương Vinh Phương từ bỏ ý định này.

Chương 899: Đi tới (2)

“Sư đệ, đệ có biết mặc dù Thiên Bảo Cung ta là tổ đình của Đại Đạo Giáo, nhưng nguồn gốc thực sự của nó không phải ở đây. Nền tảng thực sự của Đại Đạo Giáo ta không phải ở Đại Đô.”

Sau khi dừng bước chân lại, Trương Thanh Chí nghiêm nghị nhìn thẳng vào Trương Vinh Phương, trầm giọng nói.

“Còn có chuyện này sao?” Trương Vinh Phương hơi nhíu mày.

“Có một số chuyện không thể nói công khai được. Nhưng trên thực tế, chuyện chính là như vậy.” Trương Thanh Chí nghiêm túc nói: “Thực ra Trạch tỉnh này chính là nơi khởi nguồn và là nền tảng thực sự của Đại Đạo Giáo ta. Có thể nói bên kia, mới chính là đại bản doanh thực sự của giáo phái chúng ta.”

“Vậy là thế nào? Kính xin sư huynh giải thích nghi hoặc?” Trương Vinh Phương trở nên nghiêm nghị, hơi hơi ôm quyền.

“Ta cũng không biết nhiều, nhưng bên phía Trạch tỉnh bên kia đã tập hợp hầu hết nền tảng và lực lượng của Đại Đạo Giáo ta.” Trương Thanh Chí suy nghĩ giây lát, nhớ lại: “Một số điều mà ta thu thập được ở đây có thể nói với đệ.”

“Đại Đạo Giáo ta là đạo giáo đứng thứ hai của đạo môn, nhưng khắp nơi trong các phân bộ của Đạo cung đều chưa từng thấy bao nhiêu cao thủ qua lại.

Liệu sư đệ có lấy làm lạ, rõ ràng có ít cao thủ như vậy, tại sao phái Đại Đạo Giáo ta vẫn luôn vững vàng giữ vị trí đạo giáo thứ hai của đạo môn?”

“Quả thật ta đã từng nghi ngờ điều này.” Trương Vinh Phương gật đầu.

“Đây là bởi vì Trạch tỉnh.” Trương Thanh Chí nghiêm túc nói: “So với những nơi khác, Trạch tỉnh bên kia có gần một nửa lực lượng của chúng ta. Nơi đó nằm dưới sự chỉ huy và quản lý của sư thúc của sư phụ, cũng chính là sư thúc tổ của chúng ta.”

“Vậy vị sư thúc tổ kia… là người như thế nào? Nguy hiểm lắm à?” Trương Vinh Phương cau mày.

Nhìn vẻ mặt của Trương Thanh Chí, hình như ẩn chứa rất nhiều bí mật trong đó.

“Theo lý mà nói, rất nguy hiểm. Khi ngươi đi tới Trạch tỉnh, tốt nhất đừng nên tiếp xúc quá nhiều với bên kia. Kỳ thực khi sư phụ thống nhất lực lượng của hai bên không phải bằng vũ lực, mà là bằng sự thuyết phục.” Trương Thanh Chí nghiêm nghị nhắc nhở.

“Có thể nói sơ qua cho ta biết đã xảy ra chuyện gì ở đó được không?” Nhìn thấy phản ứng lớn như vậy của sư huynh, trong lòng của Trương Vinh Phương cũng nổi lên sự tò mò.

“Không thể nói… Thật ra, khi đó ta vẫn còn nhỏ, có rất nhiều chi tiết nên không thể nhớ hết được. Bây giờ đã nhiều năm trôi qua, chắc chắn đã có rất nhiều thay đổi. Ta không nói dối đệ ở đây đâu. Nhưng sư đệ à, đệ phải nhớ kỹ, đừng tiếp xúc quá nhiều!” Trương Thanh Chí thở hồng hộc, nặng nề nắm chặt tay Trương Vinh Phương.

“Hiểu rồi!” Trương Vinh Phương nghiêm túc gật đầu.

Lúc này, hắn không đề cập đến chuyện này nữa, chỉ tùy tiện tâm sự với Trương Thanh Chí về những chủ đề linh tinh như tu hành văn công, phân biệt các loại dược liệu, vân vân và mây mây.

“À đúng rồi, mấy năm trước, Kinh Hồng đạo nhân, một trong năm con trai của Minh Sơn, đã đến Trạch tỉnh để tiếp quản mọi công việc.

Sư đệ, khi đệ đi đến đó, nhất định phải cẩn thận với người này.” Trương Thanh Chí nhắc nhở.

“Tại sao lại vậy? Không phải là bây giờ Chân Nhất Giáo đang chống lại Tây tông sao?” Trương Vinh Phương hỏi ngược lại.

“Tây tông đã hoàn toàn bị trấn áp. Ta nghe người ta nói, hiện tại tình hình ở đó rất tệ. Các đại hòa thượng của Chân Phật tự ngày nào cũng chửi bóng chửi gió, thậm chí còn không có tâm trạng để mở Thiên Ma Vũ.” Trương Thanh Chí thấp giọng nói.

“Đa tạ sư huynh đã nhắc nhở.” Trương Vinh Phương gật đầu.

“Trong lòng đệ có nắm chắc là được rồi. Haizz…” Trương Thanh Chí thở dài.

“Sư huynh, bây giờ đã thấy khá hơn chưa? Có thể nói cho ta biết, tại sao vừa rồi huynh lại say như vậy không?” Trương Vinh Phương thấy trạng thái của hắn ta đã khá hơn, cuối cùng lại chuyển chủ đề sang chuyện này.

Vừa nhắc đến chuyện này, cả người Trương Thanh Chí rung lên, trông có vẻ chán nản.

Hắn ta than ngắn thở dài, ủ rũ suy sụp ngồi xuống chỗ của mình, cúi đầu rũ rượi.

Sau một vài phút hòa hoàn, mới từ từ mở miệng.

“Là Tiểu Hạc…” Trương Thanh Chí lắc đầu: “Thật nực cười, trước đây ta đã từng ngu ngốc, ngây thơ đến thế. Ta thật sự tin tưởng nàng thuần khiết như Tình hoa… Thật đáng tiếc…”

Hắn ta cúi đầu, che mặt.

“Đệ biết không? Ta đã cắt ngang tận mặt! Cắt ngang muội ấy và người khác… và ba người khác…”

Nước mắt từ từ chảy ra từ kẽ ngón tay hắn ta, đó là giọt nước mắt chó liếm* hèn mọn của một người nam nhân…

*Chó liếm (舔狗): Đây là một thuật ngữ mạng, chỉ loại người mà trong mối quan hệ nam nữ, biết rõ đối phương không thích mình, nhưng vẫn cố chấp theo đuổi, không biết giới hạn, không có lòng tự tôn.

Trương Vinh Phương không biết tại sao lại rất muốn cười, nhưng nhìn thấy đối phương bi thương như vậy, hắn cũng biết nếu lúc này cười thành tiếng, thật sự sẽ phải cắt bào đoạn nghĩa mất.

Chương 900: Đi tới (3)

Ngay lập tức hắn nghĩ nghĩ, rồi nói.

“Không sao cả… Lúc này nhìn thấy rõ dù sao vẫn tốt hơn là sau khi thành hôn mới thấy rõ…”

Sau khi lau đi vài giọt nước mắt, Trương Thanh Chí mới ngẩng đầu lên.

“Có thể cả đời này ta sẽ không bao giờ tin vào tình yêu nữa…”

“Gửi tình yêu vào sơn thủy cũng là một lựa chọn tốt.” Trương Vinh Phương an ủi.

“Ừm… Nhưng cuối cùng thì… Tiểu Hạc nói muội ấy thực sự yêu ta. Ta nghĩ những gì muội ấy nói là sự thật.” Trương Thanh Chí nghiêm túc nói.

“Cái này…” Trương Vinh Phương khẽ mở miệng, trong phút chốc không biết nên trả lời như thế nào.

“Thôi bỏ đi, đừng nói chuyện này nữa. Sau này, chỉ cần ta và Tiểu Hạc sống thật tốt là được. Con người ta sau khi sống quá lâu sẽ luôn mắc một vài sai lầm. Bây giờ nếu Tiểu Hạc bằng lòng thay đổi, ta sẵn sàng cho muội ấy cơ hội này.” Trương Thanh Chí lau nước mắt tiếp tục nói.

“…” Trương Vinh Phương không biết nên nói cái gì cho phải nữa. Chỉ có thể nói sang chuyện khác, trò chuyện về những việc vặt vãnh khác.

Đêm đó, cả hai cùng nhau thắp nến nói chuyện thâu đêm suốt sáng.

Có thể coi đây là một bước tiến để rút ngắn mối quan hệ giữa sư huynh đệ. Trong khoảng thời gian này, Trương Vinh Phương đã nhiều lần cố gắng thuyết phục sư huynh, nhưng đáng tiếc…

Sáng sớm hôm sau, Trương Vinh Phương nhận được chiếu chỉ hỏa giả trong cung tới tuyên chỉ.

Trong vòng nửa tháng, hắn phải chuẩn bị sẵn sàng đến Trạch tỉnh để nhậm chức.

Trương Vinh Phương không chút do dự, nhanh chóng thu thập đồ châu báu, để lại một bức thư cho Trương Vân Khải và những người khác vẫn đang đi trên đường. Sau đó lập tức đến Trạch tỉnh nhậm chức dưới sự sắp xếp của đội ngũ Thiên Bảo Cung.

Hắn không muốn ở lâu ở Đại Đô, nơi này có quá nhiều cao thủ, sóng ngầm cuồn cuộn, hắn muốn bí mật làm chuyện gì đó, rất dễ bị người khác phát hiện.

Vẫn là ở nơi khác tự do hơn. Muốn làm gì cũng không cần lo lắng quá nhiều.

Bên ngoài hoang vắng, thu thập Huyết Nhục Bổ Toàn sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ các loại vật tư.

Lần này Trương Vinh Phương dự định theo đoàn xe lên đường, không chỉ có hắn cần đi đến Trạch tỉnh, mà còn có một đám nhân thủ do Cung Thiên Bảo sắp xếp đi theo.

Sáng ngày 25 tháng 9.

Không có bất cứ động tĩnh gì, Trương Vinh Phương mang theo mấy xe ngựa vật tư, chia làm hai đội sáng tối, lại đặt chân lên đường đến Trạch tỉnh.

Đội chủ do một người thế thân giả trang làm hắn dẫn đội, làm cái này Đạo tử bề ngoài đi quan đạo.

Đội phó thì là hắn và một sư thúc khác do sư phụ phái đến dẫn đầu, cải trang thân phận, dung mạo, từ một con đường khác tiến vào.

Bởi vì cần phải che giấu hành tung, vì vậy người duy nhất tiễn đưa hắn chỉ có sư phụ Nhạc Đức Văn và sư huynh Trương Thanh Chí.

Lần này, Nhạc Đức Văn không hề nương tay mà còn vội vàng thu xếp mọi việc cho hắn và đuổi hắn ra khỏi Đại Đô.

Lần này quay về quá vội vàng, Nhạc Đức Văn cũng không giữ lại, trái lại vội vội vàng vàng thu xếp mọi việc cho hắn, rồi đưa người đi đến Đại Đô.

Ngoài yêu cầu Trương Vinh Phương vấn an sư thúc tổ, không nói bất cứ điều gì khác.

Chỉ là cả Thiên Bảo cung và Trương Vinh Phương đều không ngờ rằng chuyện Thứ Đồng vẫn chưa kết thúc ở đó.

Nhiều người vô duyên vô cớ mất tích như vậy, trong đó thậm chí có những cao thủ cấp độ Tông Sư Bái Thần, cho dù là thế lực nào cũng không thể bỏ qua được.

*

*

*

Tổ đình Tây tông, Chân Phật tự.

Kim Phật điện vàng son lộng lẫy hoàn toàn được làm bằng vàng, là chính điện xa hoa và bề thế nhất trong Chân Phật tự.

Toàn bộ Kim Phật điện cao năm mươi mét, rộng ba mươi mét.

Bên trong, các bức tường được chạm khắc với rậm rạp chằng chịt các khuôn mặt của nhiều tượng Phật khác nhau.

Đây đều là rất nhiều vị A La Hán, Phật đà, Bồ tát, vân vân và mây mây dưới sự chỉ huy của Đại Hoan Hỷ Như Lai.

Trên nền đất vàng, một vị lão tăng gầy khô và đen sạm già nua đang ngồi xếp bằng trước bức tượng Phật khổng lồ.

Tăng nhân mặc một chiếc áo cà sa màu đỏ với những sợi chỉ vàng, cúi đầu, nhắm mắt, đang suy nghĩ về điều gì đó.

“Thủ tọa.” Lúc này, ở cửa chính điện, một tăng nhân cao lớn mặt đỏ bước nhanh vào cửa chính.

“Đã xác thực hiện tại Trình Huy lâu chủ Kim Sí lầu đã hoàn toàn mất tích.

Hải Long Vương Không Vô mất tích tử vong.

Hai người Kim Nguyên và Không Định đã trở về, nhưng họ không mang về nhiều thông tin lắm. Khó có thể tìm ra manh mối hữu ích.”

“Ngoài hai người đến Vọng Hải tự trước đó, hai trong số bốn cao thủ đời chữ Không và một người trong đời chữ Tuệ thì

Kim Sí lầu không là gì cả, nhưng hắn ta nắm giữ Kim Sí lầu đến giờ vẫn dùng rất tốt, bây giờ, cũng đã biến mất.”

Vị lão tăng gầy khô từ từ quay mặt lại, lộ ra khuôn mặt già nua nhăn nheo.

Chương 901: Đi tới (4)

“Ở một nơi như Thứ Đồng, trước đây không có chuyện gì, nhưng ngay khi tiểu tử kia vừa mới đi đến thì liên tiếp xảy ra chuyện.”

“Thủ tọa, cho dù bề ngoài chuyện này không liên quan gì đến Đại Đạo giáo, nhưng thật ra nhất định do bọn họ thiết kế. Lúc trước ta cứ tưởng bọn họ trung lập, nhưng không ngờ lại ngấm ngầm âm hiểm xảo trá như vậy.” Tăng nhân cao to lòng đầy căm phẫn nói.

“Nhạc Đức Văn hùng hổ dọa người. Bây giờ xem ra, chuyện phủ Tình Xuyên ở Trạch tỉnh một năm trước cũng giống như có bút tích của lão ta.” Vị lão tăng gầy khô nhẹ giọng nói.

“Vậy thì thủ tọa, chúng ta nên ứng đối như thế nào?” Tăng nhân cao to khó xử hỏi.

“Không cần lo lắng, không có ai là kẻ ngu. Lúc trước không nhìn rõ, khi đó nhìn không thấy, nhưng lâu như vậy, ai cũng có thể nhìn ra được cuối cùng người thắng cuộc sẽ là ai.” Lão tăng mỉm cười: “Nhạc Đức Văn hắn đắc ý không được bao lâu đâu.”

Suy nghĩ giây lát, lão ta nhỏ giọng phân phó nói.

“Không phải Không Minh luôn muốn tìm Đạo tử của Đại Đạo giáo để trao đổi một chút sao? Là vị Phật tử thứ ba của Chân Phật tự ta, đã đến lúc hắn ta phải ra ngoài vận động gân cốt một chút rồi. Cho dù thắng hay thua, Phật tử cũng phù hợp với Đạo tử.”

“Ý của ngài là…?”

“Trao đổi bình thường là được rồi. Trong cùng một thế hệ, bối phận những thế hệ còn lại không thích hợp để tùy tiện nhúng tay. Mời vị Trương Ảnh đó về, chúng ta cũng sẽ hỏi thử xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở Thứ Đồng. Mặt khác, khi đến Đại Đô, cũng nên để cho chúng ta cố gắng làm chủ nhà một lần chứ. Rời đi sớm như vậy làm gì?”

“Vâng.”

Tăng nhân cao to thi lễ một cái rồi xoay người bước nhanh ra ngoài.

Bây giờ Phật tử thứ ba Không Minh đã bị mắc kẹt trong Tam Không Viên Mãn rất lâu, để đột phá Tông Sư, tích lũy sức mạnh, vẫn chưa Bái Thần.

Phật tử và Đạo tử, cuộc giao lưu hữu nghị này, cho dù là Đại Đạo Giáo biết chuyện cũng không nói được gì.

Chỉ bản thân họ biết rằng Phật tử thứ ba, Không Minh, thực ra không còn là một người trẻ tuổi nữa.

Người ngoài 50 tuổi vì chưa đột phá mà nói mình là Phật tử, thực ra đã sống dưỡng già từ lâu rồi.

Lấy vị kia làm chính, sau đó đem theo hai vị trợ thủ Tam Không Bái Thần cộng tác hành động, cùng nhau bắt một Trương Ảnh là chuyện dễ như trở bàn tay.

*

*

*

Cách hai trăm dặm ngoài Đại Đô.

Nguyên Giang, trấn Ninh Sơn.

Nước sông cuồn cuộn không ngừng chảy, tốc độ dòng chảy mãnh liệt, mặt sông khá rộng.

Đây là con đường phải đi để đi đến Trạch tỉnh.

Muốn qua sông thì trước hết phải đợi thuyền.

Bây giờ nước sông hiện chảy xiết đến nỗi những chiếc thuyền thông thường không thể chèo trực tiếp qua nó được, cần phải đợi dòng chảy hòa hoãn bớt đi một chút mới được.

Lúc này, ở trấn Ninh Sơn, hai người tập võ thân hình cường tráng đi cùng một đội buôn.

Hai người này một người cao 2m2, một người cao 2m5. Thân hình thậm chí so với nhiều người luyện võ còn cao lớn hơn nhiều.

Hai người ăn mặc như những người lữ hành bình thường, áo dài tay quần dài, áo choàng và mũ trùm đầu.

Một người đang đeo một cái ba lô lớn, có lẽ là tất cả hành lý của hai người họ.

“Đạo tử, phía trước chính là Nguyên Giang. Chúng ta có thể đi thuyền từ đây, xuôi dòng, xuống cửa biển, rời thuyền, sau đó đi bộ một đoạn sẽ đến chỗ cần đến.” Người thấp hơn một chút thấp giọng chỉ vào Nguyên Giang ở phía trước, giới thiệu.

“Không thể băng thẳng qua sông bằng đường bộ sao?” Một nam tử cường tráng cao 2m5 khác chính là Trương Vinh Phương đang trên đường đến Trạch tỉnh.

“Có thể, nhưng chậm hơn rất nhiều, vả lại trên thuyền cái gì cũng có, sẽ không mệt lắm. Tất nhiên, nếu ngài không thích đi thuyền, có thể đi trên đất liền.” Người còn lại nghiêm túc trả lời.

Người này tên là Đinh Trọng, là người dẫn đường và hộ vệ do sư phụ Nhạc Đức Văn sắp xếp cho Trương Vinh Phương trước khi rời đi.

“Thôi bỏ đi, cứ làm như lời ngươi nói đi.” Trương Vinh Phương gật đầu.

Hiện tại hắn đã chia đoàn xe thành hai đội, rõ ràng là đội ngũ của Đạo tử Thiên Bảo cung, mà vẫn hành động thận trọng như vậy.

Xem ra sư phụ lão nhân gia hai năm qua cũng không nhàn rỗi.

Nếu không như lúc trước, kẻ nào dám coi trời bằng vung trực tiếp ra tay với đội ngũ Đạo tử Đại Đạo giáo? Chán sống rồi à?

Không phải là mâu thuẫn đã trở nên gay gắt đến mức không thể lấn át được, Nhạc Đức Văn sẽ không sắp xếp như vậy.

Lập tức, hai người hỏi người lái thuyền ở bến thuyền, muốn thuê thuyền lên đường thì phải đợi đến sáng sớm, lúc đó có rất nhiều người lái thuyền, nhất định sẽ tìm được một chiếc thuyền đi về hướng Nguyên Giang.

Tất nhiên nếu không có đường đi thẳng thì chỉ có thể đi thuyền đến một nơi khác rồi chuyển tuyến.

Hai người tìm được một khách điếm trong thị trấn, ở tạm cho đến hôm sau.

Vào buổi chiều.

Chương 902: Đi tới (5)

Tại đại sảnh của khách điếm, hầu như mỗi một bàn đều bày đầy rượu thức ăn và cơm.

Mùi thơm của thức ăn hòa quyện với mùi thơm dịu của cơm tẻ từ từ bay trong khách điếm khiến người ta không khỏi thèm thuồng.

Hai người Trương Vinh Phương và Đinh Trọng tìm một nơi kín đáo trong góc, gọi một bàn đầy đồ ăn thức uống.

"Đinh sư huynh, lần này sau khi trở về, ta cảm thấy hơi hơi kỳ lạ. Ban đầu ta muốn ở lại một lát đợi thuộc hạ ở Thứ Đồng đến rồi mới rời đi. Nhưng vì sao sư phụ lại nôn nóng nhất định phải giục ta đi nhanh như vậy?"

Trương Vinh Phương rốt cuộc không nhịn được, hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Đúng, bắt đầu từ việc trở về Đại Đô.

Vào hoàng cung, gặp sư tôn, thậm chí còn chưa đi dạo vòng quanh đã lập tức bị Nhạc Đức Văn lôi kéo chuẩn bị vật tư và lộ trình rời đi, đi đến Trạch tỉnh.

Mặc dù hắn cũng muốn đi, nhưng dường như Nhạc Đức Văn còn vội vàng hơn cả hắn.

"Cái này… Chưởng giáo cũng có thể có suy tính của lão nhân gia." Dáng vẻ Đinh Trọng như một người hiền lành, không ngừng lấy khăn lau mồ hôi trên mặt.

"Suy tính cái gì?" Trương Vinh Phương không tin, với sự hiểu biết của hắn với lão Nhạc. Không đúng, hắn hoàn toàn chưa từng hiểu rõ Nhạc Đức Văn!

Chợt hắn nhớ lại.

Ngoại trừ biết sư phụ chắc chắn không đơn giản, văn võ song toàn, trình độ cao thâm. Những thứ còn lại hắn thực sự không biết bất cứ điều gì.

Mỗi khi hắn hỏi một câu hỏi liên quan, Nhạc Đức Văn đều cười ha hả, nói chêm chọc cười, lừa dối bỏ qua, nhưng không

trả lời trực tiếp.

Bây giờ có vẻ như…

Hắn thực sự không biết một tí gì về Chưởng giáo Thiên Bảo cung này.

“Thực ra.” Đinh Trọng bất đắc dĩ nói: “Chỉ cần Đạo tử an tâm đi theo ta, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

“Có phải sư phụ đã làm chuyện kinh thiên động địa không?” Khi nhìn thấy điệu bộ của đối phương, trong lòng Trương Vinh Phương khẽ giật thột (giật mình cực độ), cảm thấy có chút không ổn.

Ban đầu hắn chỉ là suy đoán, nhưng bây giờ, phản ứng của Đinh Trọng đã hoàn toàn chứng thực suy đoán của hắn.

“Không có chuyện gì đâu.” Đinh Trọng rõ ràng là người của mình, có thể được sắp xếp để bí mật hộ tống đệ tử rời đi, không cần nghĩ cũng biết nhất định đáng tin cậy.

Cao thủ như vậy, một người như vậy, mà lại có biểu hiện thế này.

Trương Vinh Phương đột nhiên cảm thấy trong lòng hơi lạnh lẽo, hắn còn tưởng rằng mình đã gặp đủ rắc rối rồi.

Bây giờ xem ra lão Nhạc này sợ rằng còn gặp rắc rối nghiêm trọng hơn.

“Rốt cuộc là sao? Sư huynh, ngươi đừng thừa nước đục thả câu. Nếu không thì dọc theo con đường này tâm trạng của ta sẽ không nắm chắc. Lỡ như gặp phải rắc rối nào đó, cũng không biết phải đối phó ra sao.” Trương Vinh Phương nghiêm túc nói.

Đinh Trọng thở hắt ra một hơi dài, nghĩ lại cũng đúng là có chuyện như vậy. lúc này, không giấu giếm nữa.

“Thực ra, cũng không phải là vấn đề gì lớn. Chính là hai bên Chân Nhất Giáo và Tây tông đều chết một nhân vật lớn đứng đầu. Có thể là một trận chiến khốc liệt, dù sao cũng có thể xảy ra chuyện, người chết là chuyện bình thường.”

“Nhân vật lớn đứng đầu? Lớn đến mức nào?” trong lòng Trương Vinh Phương càng cảm thấy lạnh hơn.

“Chuyện này… Chân Nhất Giáo đã giết chết một trong năm người con trai của Minh Sơn, một cao tăng đời chữ Nguyên của Tây tông đã bị giết. Vì vậy, hiện tại bọn họ đã bắt đầu đánh nhau ở Trạch tỉnh rồi. Lúc đầu, họ đều nghĩ rằng đó là do phía đối phương làm, bây giờ đã đánh nhau hơn một năm, dư vị lại đây.” Đinh Trọng lập tức không giấu giếm nữa, kỳ thật hiện tại không cần che giấu những chuyện như vậy.

Cả Chân Nhất và Tây tông đều đã bị suy yếu theo suy nghĩ của chưởng giáo.

Đánh đánh giết giết hơn một năm, hai bên cũng tiêu hao không ít tài nguyên, tử thương không ít cao thủ thiên tài.

Mà Đại Đạo giáo cứ kéo dài tình huống như thế, bây giờ bên phía Trạch tỉnh, đúng lúc có thể đứng ra để thu dọn chiến trường, thuận theo ý muốn của Bệ hạ, làm một người giảng hòa.

Trương Vinh Phương nghe vậy càng cảm thấy cả người tê rần.

Năm người con trai của Minh Sơn là lãnh đạo hàng đầu của Chân Nhất Giáo!

Cao tăng đời chữ Nguyên cũng là cao tầng nhất của Chân Phật tự!

Khá lắm, nghe giọng điệu này, lão Nhạc là cố ý thiết kế hãm hại đánh chết một đại Tông Sư á!

“Thật ra, chỉ cần chúng ta thực sự đến được Trạch tỉnh bên kia, trái lại là an toàn nhất.” Đinh Trọng bỗng nhiên lại nói.

“Tại sao?” Trương Vinh Phương thở ra một hơi dài, đè nén sự hoảng sợ trong lòng.

“Bởi vì. Thật ra bên phía Trạch tỉnh chúng ta đã ra tay rồi, ngoài mặt thì hai bên vẫn đánh tới đánh lui, nhưng sau lưng, bị thương đã bị thương, ngã xuống đã ngã xuống, còn lại đều là những thương binh tàn phế.”

“Vì vậy, phía Ngọc Hư Cung bên kia đã chuẩn bị một mẻ hốt gọn họ.”

Đinh Trọng nói đến đây, đột nhiên dừng lại giây lát.

Chương 903: Đi tới (6)

“Á, quên mất, Đạo tử, ngươi biết Ngọc Hư Cung đúng không? Đó là một nhánh khác của Đại Đạo giáo chúng ta, đã từng tách ra, sau đó dưới sự khuyên bảo của chưởng giáo, hai phái lại lần nữa hợp nhất.

Thực ra, toàn bộ tinh hoa võ lực của Đại Đạo giáo chúng ta đều tập trung ở Ngọc Hư Cung.”

“Một mẻ hốt gọn?” Tay Trương Vinh Phương run lên, đây là muốn làm gì? Đó là tiếng người à?

Lão Nhạc đang định một nhà đánh hai nhà, sau khi đánh xong sẽ xưng bá Đại Linh, trở thành quốc giáo số một à?

“Haizzz thời buổi rối loạn á, ừm, bây giờ lại còn là mùa thu. Cả hai bên Chưởng giáo và Trạch tỉnh đều bận rộn, nhưng so ra, vẫn là bên phía Đại Đô này nguy hiểm hơn. Đặc biệt là sau khi Đạo tử ngươi trở lại, càng nguy hiểm hơn.”

Lời nói của Đinh Trọng ngầm có ý riêng.

“Có ý gì? Ta thì làm sao? Ta chỉ là một đạo nhân bình thường nhậm chức ở Thứ Đồng, còn có thể có việc gì nguy hiểm chứ?” Trương Vinh Phương ngạc nhiên hỏi.

“Sư đệ, chuyện ngươi ở bên kia mượn lực làm việc, kỳ thật ở phía Đại Đô bên này, người có mắt tinh tường đều có thể nhìn ra được. Dù sao ngươi có thể sừng sững không ngã ở nơi đó mấy năm, phần tâm tính và năng lực này được chưởng giáo cực kỳ coi trọng đấy.” Đinh Trọng giải thích.

“Có thể lấy thực lực Ngoại Dược, dưới cục diện phức tạp của Thứ Đồng, có thể đối phó với Thiên Giáo Minh, thế lực bản địa, thế lực hải tặc, Tây tông, Cảm Ứng môn và các nhóm thế lực khác, cuối cùng phát triển đến quy mô như vậy. Không thể không nói, đây là một thành tích cực kỳ lợi hại. Vì vậy…”

“Vì vậy cái gì?” Trương Vinh Phương bị người khác nói như thể chính mình cũng cảm thấy mình rất lợi hại, nhưng thực ra trong lòng hắn rất rõ ràng.

Trong đó có bao nhiêu nước, chỉ có một mình hắn biết.

“Vì vậy, trước kia Chưởng giáo chỉ thỉnh thoảng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà giày vò vị Trương sư huynh kia. Nhưng bây giờ ở bên ngoài, nếu gặp người khác đều nói lão Nhạc ta chỉ có một đệ tử như vậy.” Đinh Trọng nói ra một câu nói then chốt.

“Sư phụ quá khen rồi.” Trương Vinh Phương thở dài một hơi: “Đệ tử chỉ làm một số chuyện nên làm thôi.”

“Không có quá khen gì cả, kỳ thực, ngươi chính là hy vọng tương lai của Cung Thiên Bảo ta.” Đinh Trọng vỗ vỗ vai Trương Vinh Phương.

“Nhìn cái đầu của ngươi phát triển không tồi, xem ra đã sống rất tốt ở Thứ Đồng, dáng dấp văn công cũng không rơi xuống. Không tệ, không tệ.”

Hắn ta cẩn thận đánh giá vóc người của Trương Vinh Phương.

“Như thế này đến Trạch tỉnh, phát huy khả năng thật tốt, nói không chừng sẽ thực sự có được những lợi ích bên đó.”

“…” Trương Vinh Phương bị hắn ta nhìn chằm chằm cảm thấy có chút sởn tóc gáy. Phát huy có nghĩa là gì?

Ngay lập tức hắn hỏi tình huống ở phía Ngọc Hư Cung bên kia.

Đinh Trọng nhanh chóng chuyển chủ đề, mặc dù dáng vẻ trông như một người hiền lành nhưng rất kín tiếng, không để lộ một chút nào.

Chỉ nói rằng Ngọc Hư Cung là bí mật của Đại Đạo Giáo, không dễ nói ra bên ngoài, tự mình đi đến đó thì sẽ biết.

Hai người tiếp tục ăn cơm.

Trương Vinh Phương thấy không hỏi được gì, trong lòng càng cảm thấy tò mò hơn.

Năm đó khi làm Linh Sứ ở Kim Sí lầu, hắn không tìm thấy bất kỳ bí mật nào của Đại Đạo Giáo.

Ngoài việc phát hiện tên đầy đủ của Đại Đạo Giáo là Chân Đại Đạo Giáo, còn có một thế lực khác có thể mang tên Giả Đại Đạo Giáo.

Những thứ còn lại không biết gì cả.

Bây giờ, ở Trạch tỉnh bên kia, chẳng lẽ có thể liên quan đến chuyện này?

Vừa ăn cơm, hắn vừa bắt đầu suy tư.

Bây giờ hắn vừa trở về Đại Đô, lão Nhạc đã vội vội vàng vàng đưa hắn ra ngoài.

Rõ ràng là lão đang có ý định làm một đại sự gì đó ở Đại Đô, mà đệ tử quý giá "duy nhất", xem như là người mà lão coi trọng, vì vậy để tránh gặp phải nguy hiểm nên đã đưa hắn đi càng sớm càng tốt.

Điều này có thể hiểu được.

Nếu tất cả những gì về Đại Đạo Giáo mà Đinh Trọng nói là sự thật, bây giờ có thể đang trong thời kỳ thay đổi.

Sự bí mật ẩn nấp trước đây, bây giờ sắp bùng nổ toàn diện, đối đầu trực diện với Chân Nhất và Tây tông.

Nếu thành công thì sẽ trở thành quốc giáo số một, là Đông tông thứ hai. Nếu thất bại thì nguyên khí sẽ bị tổn hại rất lớn, sẽ rút lui và ngủ đông một lần nữa.

Nếu muốn phục hồi trở lại, cũng không biết sẽ phải đợi bao nhiêu năm.

Vì vậy những thứ này đều là đại thế của Đại Đạo Giáo.

Còn chính mình. Chính mình thì sao?

Trương Vinh Phương bất giác nhìn về phía cửa khách điếm, mặt trời bên ngoài như máu, vừa đỏ rực vừa như lửa.

"Lần trở lại này, khi yết kiến Linh Đế, cảm nhận được nguy hiểm uy hiếp rất nhiều. Chỉ riêng ở trong Thượng Đức điện, có thể cảm nhận được có bảy mươi tám mươi ánh mắt có thực lực đủ sức uy hiếp hắn.

Chương 904: Theo nhau mà tới (1)

Hơn nữa, những ánh mắt đó dường như không có chút cảm xúc nào của con người.”

Lúc đó, hắn cảm thấy cực kỳ kỳ dị.

Ánh mắt tầm nhìn ẩn trong bóng tối đó dường như không có bất kỳ phản ứng cảm xúc nào, mà giống như một phản hồi thụ động hơn.

“Có thể làm cho mình phát ra cảnh báo uy hiếp không có nghĩa là đối phương phải có thực lực từ Tông Sư trở lên. Cũng có thể là trong tay bọn họ có những vũ khí lợi hại, có thể gây ra mối đe dọa chết người cho mình.”

Trương Vinh Phương phân tích trong lòng.

“Còn Chu Diễm Chu Liệt tướng, với tư cách là cao tầng của Tuyết Hồng các, thực lực sâu không lường được. Không rõ thuộc về cấp bậc nào. Nhưng có nhiều khả năng mạnh hơn mình.”

Chu Diễm này, khi ở trước mặt hắn, không thể cảm nhận rõ được hơi thở, nhịp tim và sự lưu động máu của hắn ta.

Hắn ta giống như một tảng đá không có gì cả.

Phải biết rằng ngay cả những võ giả Bái Thần, Trương Vinh Phương cũng có thể cảm nhận được khí huyết và những đường viền bạc dưới da của đối phương.

Nhưng đối mặt với Chu Diễm, hắn không thể cảm nhận được thứ gì.

“Thôi bỏ đi, lần này đến Trạch tỉnh, sẽ chỉ nằm im, đợi một thời gian, chờ mấy năm, dù sao, chỉ cần thời gian trôi qua, mình nhất định sẽ ngày càng mạnh mẽ hơn cho đến khi không ai có thể đánh bại.

Vì vậy, ưu tiên hàng đầu là bảo vệ an toàn bản thân của chính mình.”

Trương Vinh Phương cuối cùng đã định ra xác định chủ yếu.

Không cần biết thế giới bên ngoài có biến động hay hoàn cảnh chung thay đổi như thế nào, chỉ cần hắn không ngừng tiến về phía trước thì mọi thứ trước mắt sớm muộn gì cũng không thành vấn đề.

Đúng lúc hắn cũng cần thời gian để nghiên cứu tượng Huyết Thần, tìm ra sự chênh lệch giữa Tông Sư và Đại Tông Sư, cũng như bí mật của Linh Tướng, Thần Phật, vân vân và mây mây.

Hắn không quên Nhạc Đức Văn, Cung Thiên Bảo Đại Đạo Giáo, nhận hắn làm đồ đệ vì mục đích thực sự cuối cùng là để hắn Bái Thần, trở thành một Linh Tướng.

Và điều này hắn hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Mặc dù trước mắt chuyện này vẫn còn cực kỳ lâu, nhưng trước đó, việc trưởng thành đến mức sư phụ Nhạc Đức Văn không thể nào ép buộc mình là một trong những mục tiêu của Trương Vinh Phương.

Nghĩ đến đây, Trương Vinh Phương đầu óc sáng suốt, liên hệ trước sau, quyết định trước tiên đi đến Trạch tỉnh thăm dò đường đi.

Sau đó, không giống như Thứ Đồng, lần này, hắn có ý định thực sự xây dựng tổng bộ an toàn tuyệt đối hoàn toàn thuộc về mình.

Hắn không muốn nước chảy bèo trôi như vậy nữa.

Dù sao từ đầu đến cuối, mặc dù Thiên Bảo cung cũng an toàn, nhưng cuối cùng vẫn là thế lực Bái Thần.

Chỉ cần là thế lực Bái Thần, sẽ không nhận những bí mật ẩn chứa trong mật tàng của Đông tông.

Đây là một mối nguy tiềm ẩn rất lớn.

Một tiếng loảng xoảng boong boong vang lên, chậu nước cạnh cửa đại sảnh khách điếm bất ngờ bị đá lăn, cánh cửa lớn đang khép hờ bị đá tung ra.

Một nhóm hòa thượng mặc đồ đen với thân hình cường tráng, khuôn mặt dữ tợn bước nhanh vào.

Người đi đầu có chiều cao tương đương Trương Vinh Phương, hàm răng vẩu to lộ ra bên ngoài, đôi mắt đục ngầu, tướng mạo hung ác.

Người này liếc nhìn xung quanh, ánh mắt nhanh chóng nhìn chằm chằm vào một số võ nhân đang có mặt, trong đó có hai người Trương Vinh Phương.

Võ nhân ở Đại Linh không quá nhiều, cũng không quá ít. Hầu hết đều được huấn luyện võ nghệ bài bản, tầm vóc có thể lên đến hơn hai mét.

Vì vậy, hai người Trương Vinh Phương chỉ có thể được coi là bình thường.

Hòa thượng hung ác dẫn đầu đi đến cạnh một bàn võ nhân gần đó.

Dong dong dong.

Hắn ta gõ vào bàn.

"Các ngươi, đổi một bàn khác đi, bản phật gia muốn chỗ này!"

Võ nhân ở bàn này đúng lúc là nhân thủ của một môn phái.

Tất cả họ đều mặc bộ quần áo màu lục lam, thắt lưng đen, tóc dài cuốn lên cao dùng trâm cài tóc gỗ xoan đào cố định, trên thắt lưng đeo đoản cô kim loại ngắn.

Người dẫn đầu có bộ râu dài ba thước, vóc người vạm vỡ, vừa định híp mắt nổi giận chợt nhìn thấy ký hiệu thêu trên áo hòa thượng, trong lòng như đông cứng lại.

Ngay lập tức đứng dậy, ngăn cản người đồng hành bên cạnh đang chuẩn bị nổi giận.

"Nếu vị Phật gia này muốn chỗ này, chúng ta sẽ nhường!" Hắn ta trầm giọng nói.

"Mau lên!" Hòa thượng hung ác kia sốt ruột nói, ánh mắt quét một vòng bên cạnh bàn.

Đột nhiên đôi mắt hắn ta sáng rực lên.

"Yo, có một tiểu muội tử xinh xắn nữa à?"

Ánh mắt hắn ta rơi vào ba nữ tử trong đám người này.

Ba người này cũng mặc bộ quần áo màu lục lam. Hai người có tướng mạo bình thường. Nhưng một người khác có làn da trắng nõn nhẵn nhụi, mày liễu mắt hạnh, mũi cao đôi môi anh đào. Tư thái cũng là trước sau lồi lõm, chân dài hút mắt.

Mặc dù đang đeo một tấm khăn che mặt mỏng, che đi một phần khuôn mặt.

Chương 905: Theo nhau mà tới (2)

Nhưng thứ đó chỉ có thể chặn được người bình thường, rất ít có tác dụng đối với cao thủ võ đạo có ngũ quan nhạy bén.

“Ngươi, đi ra bồi Phật gia uống rượu, yên tâm đi, chỉ uống một chén cho mặt mũi thôi.” Hòa thượng hung ác nở nụ cười chỉ vào nữ tử xinh đẹp nhất.

“Ngươi!” Ngực nữ tử không ngừng phập phồng, sắc mặt trắng bệch.

Mấy người đồng môn xung quanh rốt cuộc không chịu nổi, nhanh chóng chặn trước mặt nữ tử.

“Vị Phật gia Tây tông này, có chuyện gì thì cứ nói đàng hoàng, chúng ta là người của Côn Ninh Thanh Dục Lộ phái. Phái chủ Tuyệt Ảnh Côn Tẩu Tiếu Đỉnh Thần, chính là danh túc ở Trạch tỉnh. Kính xin cho một chút mặt mũi!” Người dẫn đầu nhanh chóng lên tiếng.

“Tuyệt Ảnh Côn Tẩu? Chưa từng nghe. Bần tăng là Không Minh, đến từ Chân Phật tự Đại Đô đến để truy lùng đào phạm phản nghịch! Bây giờ ta nghi ngờ trong đám người các ngươi đang che giấu đào phạm!”

Hắn cười khặc khặc hai tiếng, ánh mắt không ngừng đảo quanh nữ tử kia.

Những người có thể vào Tây tông kẻ nào kẻ nấy không phải là những người tùy tâm sở dục với chữ sắc.

Chưa nói đến chuyện khác, chỉ riêng Hải Long mỗi năm đều trắng trợn ám đoạt, lấy được nhiều mỹ nữ đưa đến ba đô thành, những việc này đều không phải là thủ bút của Tây tông sao.

Chưa kể cả bộ võ công của Tây tông phần lớn đều liên quan đến sắc dục. Chỉ riêng lượng tiêu hao Minh phi mỗi năm đã là một con số khổng lồ.

Mà Đại Linh linh đất rộng của nhiều, dân cư đông đúc. Còn không ngừng chinh chiến ở nước ngoài, cướp bóc phụ nữ và

trẻ em. Nếu không, làm sao có thể chống đỡ sự tồn tại của những thế lực sắc dục như Tây tông.

“Được rồi, bớt nói nhảm đi, lại đây. Không thì Côn Ninh phái của các ngươi chờ bị diệt môn đi!”

Không Minh lười phí lời, lập tức uy hiếp.

Mấy tăng nhân phía sau hắn ta nhanh chóng bước lên trước, ra tay với mấy người thuộc Côn Ninh phái ngay tại chỗ.

“Các ngươi khinh người quá đáng!!”

Hai người Côn Ninh trẻ tuổi nóng tính muốn phản kháng, nhưng lập tức bị đánh ngã xuống đất.

Người dẫn đầu Côn Ninh phái cười theo, trên mặt đổ mồ hôi, không ngừng nói những điều tốt đẹp, nhưng Không Minh không thèm để ý đến hắn ta, cứ thế tiến lên túm lấy nữ tử kia dựa vào người mình.

“Trước tiên đi theo chơi với Phật gia mấy ngày!” Hắn ta vươn tay chộp lấy ngực của nữ tử.

Đột nhiên một bóng mờ phá không đập vào trên tay hắn, hất văng sang một bên.

“Cao thủ đời chữ Không của Tây tông mà lại có đức hạnh như vậy sao?” Một giọng nói bất mãn vang lên.

Là Đinh Trọng đang ngồi đối diện với Trương Vinh Phương.

Người hiền lành này, lúc này vẻ mặt không hài lòng, đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đi thẳng ra ngoài, không quan tâm đến phía đối diện người đông thế mạnh.

Không Minh vẫy vẫy tay, nghe thấy tiếng sững sờ, hướng mắt nhìn về phía Đinh Trọng.

“Ngươi là ai?” Hắn ta có chút không rõ đường đi của đối phương.

Biết rõ mình là cao thủ của Tây tông mà còn dám đứng dậy, thực lực thoáng qua vừa rồi không nhỏ, hiển nhiên vô cùng tự tin.

“Làm sao? Ngươi không cần biết ta là ai, gặp chuyện bất bình, hành hiệp trượng nghĩa, ai có lòng chính nghĩa sẽ làm thôi!”

Đinh Trọng nghiêm túc nói.

"…" Không Minh chớp chớp mắt, sững sờ một chút, sau đó cùng mấy tên ác tăng phía sau không nhịn được bật cười ha hả.

"Có lòng chính nghĩa? Ngươi đang muốn làm lão tử cười chết sao? Thời đại này mà còn có mấy kẻ ngu xuẩn hành hiệp trượng nghĩa như vậy nữa à?"

"Có phải ngươi xem quá nhiều tiểu thuyết tạp kịch rồi không? Ngươi thật sự cho rằng mình là đại hiệp cổ đại à?"

"Nhìn tuổi của hắn ta, có lẽ là bởi vì muội tử này trẻ đẹp nên cũng muốn đến xin một chén canh đây mà!"

"Có muốn mọi người cùng nhau đến không, nhìn thân thủ của hắn ta không tệ, cho hắn ta hưởng ké tí cũng được."

Mấy tên ác tăng ngươi một lời ta một câu khiến sắc mặt Đinh Trọng càng trở nên đỏ bừng, trong mắt hiện lên lửa giận.

Ngay lập tức, hắn ta rút một tấm lệnh bài từ thắt lưng ra.

"Bần đạo là Chân Hư Chân Nhất Giáo! Đám người các ngươi… các ngươi…" Hắn ta tức giận đến run lên, nhưng là không biết phản bác như thế nào.

Thân phận của Chân Nhất Giáo là do bọn họ đã ngụy tạo từ trước, rất tiện để tiết lộ vào lúc này.

"Chân Nhất Giáo?" Mấy người có vẻ sửng sốt.

Tiếng cười của Không Minh ngừng lại, nhớ lại những thay đổi của thế cuộc gần đây, ánh mắt chuyển động.

"Cũng được, nếu Chân Hư đạo huynh là người của Chân Nhất Giáo, hôm nay ta sẽ cho ngươi một chút mặt mũi."

Hắn ta đã từng nghe nói về Chân Hư, đó là người đứng đầu tuyệt đối trong số năm người con trai của Minh Sơn.

Người trước mặt có đạo vị rất đậm, nhất định là đạo nhân, hơn nữa thực lực trên người có thể cảm giác được không thấp, có lẽ là Linh Lạc Bái Thần.

Đắc tội một cao thủ như vậy chỉ vì một Minh Phi lô đỉnh, thật không đáng.

Chương 906: Theo nhau mà tới (3)

Nhất là bây giờ, khi hắn ta vẫn đang truy tung Đạo tử Trương Ảnh Đại Đạo Giáo, càng không thể gây ra rắc rối được.

Ngay sau đó, Không Minh và những người khác ngồi xuống ăn cơm.

Khi mọi việc đã xong hai bên đều lần lượt ngồi vào chỗ của mình.

Không lâu sau, Trương Vinh Phương và Đinh Trọng đứng dậy tính tiền, rời đi.

Về phần nhóm người thuộc Côn Ninh phái, đã bảo vệ nữ tử, nhanh chóng rời đi không quay đầu nhìn lại.

Hoàn toàn không có một chút cảm kích đến rơi nước mắt nào sau khi được anh hùng cứu mỹ nhân, thay vào đó là cúi đầu mau chóng bỏ chạy không nói một lời.

Rõ ràng, tên tuổi của Tây tông và Chân Phật tự quá hung hãn đối với bọn họ.

Trương Vinh Phương không ngờ Đinh Trọng lại bốc đồng như vậy. Không Minh kia là cao thủ đời chữ Không của Chân Phật tự.

Những cao thủ đời chữ Không mà hắn từng gặp trước đây, người yếu nhất cũng chính là Tam Không Viên Mãn đỉnh cao Bái Thần.

Một cao thủ như vậy, Đinh Trọng chẳng nói chẳng rằng, tự mình xông ra.

Mặc dù hắn ta đã sử dụng thân phận ngụy trang của Chân Nhất Giáo, nhưng cố gắng gây ra ít rắc rối nhất có thể mới là đạo lý quyết định.

Vậy mà bộ dạng tên này không chút sợ hãi, hành động có phần kỳ lạ.

Ăn cơm xong.

Người hai bên nước sông không phạm nước giếng trở về phòng của mình.

Trương Vinh Phương và Đinh Trọng ngủ riêng, hai người ở hai phòng cạnh nhau.

Buổi tối lúc giữa đêm.

Trương Vinh Phương đang khoanh chân nhập định, tu hành văn công.

Bỗng nghe thấy một tiếng sột soạt phát ra từ sát vách.

Trong bóng tối, hắn đột nhiên mở mắt ra, nghe thấy tiếng động Đinh Trọng sư huynh truyền đến.

Ngay sau đó, một tiếng mở cửa và đóng cửa cực kỳ nhỏ vang lên, sau đó là không có âm thanh gì nữa.

Rõ ràng Đinh Trọng đã nhân màn đêm đi ra ngoài để làm việc.

“Muộn như vậy rồi. Lẽ nào là vì nữ tử ban ngày kia sao?” Trương Vinh Phương ngồi xếp bằng, khẽ lắc đầu.

Rất rõ ràng sau khi hắn trở về phòng, Đinh Trọng đã hỏi thăm chuyện gì đó, chẳng qua là giải quyết hậu quả của chuyện ban ngày.

Lúc này đừng nhìn nữ tử đó chạy nhanh, cũng đừng nhìn nhóm người của Không Minh cho chút mặt mũi mà thả người.

Lúc đó là nể mặt, không có nghĩa là những lúc khác cũng vậy.

Nếu như dễ dàng thoát khỏi ác tăng Tây tông như vậy, thì người nào người nấy sẽ không sợ hãi mà tránh né.

“Không phải đã nói dọc theo đường đi không được gây phiền phức sao?” Trương Vinh Phương khẽ thở dài.

May mắn là không lâu sau lại có một tiếng đóng mở cửa ở phòng bên cạnh.

Rõ ràng là Đinh Trọng đã trở về.

Sau khi an tâm, Trương Vinh Phương tiếp tục nhắm mắt, bắt đầu nhập định.

Sáng hôm sau.

Trời vừa tờ mờ sáng.

Hai người đã dậy sớm, ra bến tàu.

“Tình huống có chút không đúng.” Đinh Trọng thì thầm bên cạnh Trương Vinh Phương.

“Tối hôm qua ta đi kiểm tra xung quanh, có thể chúng ta đã bị nhìn chằm chằm!” Sắc mặt hắn ta có vẻ hơi nghiêm nghị.

“Bị nhìn chằm chằm?” Trương Vinh Phương im lặng, không cần nghĩ cũng biết vì chuyện phát sinh ngày hôm qua. Chuyện này không phải do ngươi gây ra sao?

“Không có chuyện gì đâu, tiếp theo ngươi nghe theo ta, chúng ta cố gắng khiêm tốn làm việc, nhẫn nại làm chủ. Không hành động theo cảm tính, đến địa giới Trạch tỉnh càng sớm càng tốt.” Đinh Trọng thấp giọng nói.

Rốt cuộc là người nào hành động theo cảm tính hả? Thế nhưng, Trương Vinh Phương dù sao cũng là một người lương thiện, mặc dù có gây rắc rối thật nhưng vẫn không cho rằng hành động hôm qua là sai.

Lúc này tuy hắn không có gì để nói. Nhưng bề ngoài vẫn gật đầu.

“Được!”

Kỳ thực, từ chỗ trong khách điếm hôm qua, hắn đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Không Minh kia dù sao cũng là đời chữ Không, liệu có dễ dàng cho một đạo nhân Chân Nhất Giáo không biết thật giả mặt mũi hay không?

Hơn nữa, chuyện này quá trùng hợp, ở một thành thị xa xôi như vậy, vừa nghỉ một ngày, lại tình cờ gặp được một vị cao thủ đến từ Chân Phật tự như vậy.

Hắn nghĩ đến hành động của sư phụ Sùng Huyền vội vội vàng càng đưa hắn đi.

Rõ ràng là có những thế lực khác không muốn họ rời đi an bình như vậy.

Vì vậy, ngay cả khi họ che giấu thân phận, chia làm hai đội sáng tối để lên đường, nhưng bây giờ vẫn xảy ra chuyện.

Hai người nhanh chóng chọn một chiếc thuyền bên bến tàu, tìm một chiếc thuyền một tầng không quá lớn, không quá nhỏ,

vừa phải.

Thương lượng giá cả với chủ thuyền xong, hai người định bao thuyền xuôi dòng mà đi.

“Ngươi yên tâm, cho dù đám người kia có thêm mười người, ta cũng có thể bảo vệ ngươi an toàn rời đi. Chủ yếu là bởi vì ta sợ những biến số khác.”

Sau khi lên thuyền, trong lúc chờ thuyền chuẩn vật tư.

Đinh Trọng tràn đầy tự tin hứa hẹn với Trương Vinh Phương.

“Miễn là không phải là người mạnh nhất trong đời chữ Không của Chân Phật tự, những người còn lại không có gì phải lo lắng cả!”

Chương 907: Theo nhau mà tới (4)

Câu nói này khiến Trương Vinh Phương nhìn hắn ta với cặp mắt khác xưa.

Rõ ràng người dẫn đường kiêm hộ vệ do sư phụ sắp xếp cho hắn có thực lực cực kỳ cường đại.

“Đa tạ sư huynh, vậy thì ta yên tâm rồi.” Hắn ôm quyền nói.

Sau đó hai người vừa tán gẫu, vừa ở trên thuyền chờ đến giờ lái thuyền lên đường.

Thời gian chủ thuyền ấn định là nửa canh giờ sau.

Thời gian từng chút một trôi qua.

Thấy thời gian sắp đến, các thủy thủ bắt đầu thu gọn những sợi dây thừng lớn buộc vào bến tàu, nhổ neo, chuẩn bị cất những tấm ván gỗ lên thuyền.

Đột nhiên, một bóng người nhanh chóng tiến đến từ xa, giẫm lên mặt đất bên bến tàu rồi bay lên không trung.

Người này xoay mình mấy lần trong không trung, giữa những tiếng kinh hô của những người xung quanh, nhẹ nhàng đáp xuống mép thuyền của Trương Vinh Phương và Đinh Trọng.

“Đinh huynh, nhiều năm không gặp, ngươi vẫn như vậy, luôn thích xen vào việc của người khác nhỉ.”

Người đến có râu tóc bạc phơ, mặc áo mãng bào đen, đứng ở mép thuyền, dáng người cao ngất cường tráng, chắp tay sau lưng, hiện ra phong thái của một cao thủ.

“Yến vương Yến Hi?” Vẻ mặt vừa rồi còn tràn đầy tự tin của Đinh Trọng trong nháy mắt thay đổi, vội vàng đứng dậy.

Tông Sư của Cảm Ứng môn sao lại đột nhiên chạy đến đây?

Trong lòng hắn ta có dự cảm không lành.

Chuyện xảy ra ngày hôm qua, hắn ta tinh tường nhận ra có điều gì đó không ổn nên buổi tối đã lặng lẽ đi ra ngoài để kiểm tra.

Phát hiện đám người của Không Minh còn thiếu một người, trong lòng đột nhiên trở nên cảnh giác hơn hẳn.

Sáng sớm hôm sau liền nhắc nhở Trương Vinh Phương.

Cứ nghĩ chỉ có mấy người như thế hắn ta có tự tin sẽ bảo vệ chu toàn.

Nhưng bây giờ, lại đến nhanh như vậy!

"Đinh Tông Sư giả vờ là người của Chân Nhất Giáo thật đúng là khỏi nói, giống lắm đấy."

Dưới thuyền trên bến tàu.

Không Minh và một nhóm tăng nhân cười lớn tiếng, tiến lại gần.

"Nếu không phải bản Phật tử này, chỉ cần gặp một lần sẽ không quên được, chỉ sợ đã bị Đinh Tông Sư lừa rồi."

"Yến Tông Sư, xin lỗi vì đã làm phiền ngài lần này." Không Minh hướng về phía Yến vương Yến Hi chắp tay trước ngực thi lễ từ phía xa.

"Làm việc vì thủ tọa, lẽ ra nên như vậy." Sắc mặt Yến Hi bình thản, con mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào Đinh Trọng.

"Đinh Trọng, lão gia hỏa chúng ta vẫn nên sang một bên một mình tán gẫu đi, chuyện còn lại giao cho người trẻ tuổi là được." Giọng lão ta nhẹ nhàng, nhưng ngụ ý trong lời nói lại khiến sắc mặt Đinh Trọng thay đổi.

Hắn ta chưa bao giờ tưởng tượng được rằng động tác của Tây tông lại nhanh như vậy. Điều quan trọng nhất là họ thực sự đã phát động nhiều lực lượng như vậy.

"Lần này phiền phức rồi." Đinh Trọng hít sâu một hơi, liếc nhìn Trương Vinh Phương ở bên cạnh.

"Yến Hi là Tông Sư lâu năm, lại còn là Bái Thần. Không Minh kia ít nhất cũng là một cao thủ Tam Không, không thể địch lại được. Ta sẽ kìm chân bọn họ một lát, ngươi cứ tìm một phương hướng nào đó mà chạy trước! Ta biết thân pháp của ngươi rất xuất sắc, bây giờ là lúc sử dụng nó!"

Vẻ mặt Trương Vinh Phương nghiêm túc, biết tình huống lúc này không ổn.

Nếu Tây tông có thể phản ứng nhanh như vậy, còn phái người phái Tông Sư truy tung đến tận đây, nghĩa là bọn họ đã không để ý đến việc trực tiếp xé rách mặt mũi.

Chỉ sợ tình hình ở Đại Đô bên kia cũng không ổn.

Ban đầu hắn còn định tích lũy điểm thuộc tính trên đường để nâng cao tầng cấp của Kim Thiềm Công, nhưng nào nghĩ đến vừa mới lên đường đã gặp phải nhiều chuyện như vậy.

"Đừng chống cự!"

Hắn còn chưa kịp định thần lại thì một bàn tay to lớn đột nhiên nắm lấy cánh tay hắn.

Lực lượng khổng lồ quét đến, đem Trương Vinh Phương xoay một vòng, hướng xa xa mãnh liệt bay đi!

Chờ Trương Vinh Phương kịp phản ứng, hắn đã bị Đinh Trọng ném ra xa mấy chục mét.

Oành một tiếng rơi xuống đất, Trương Vinh Phương lao về phía trước mấy bước để giảm bớt lực trùng kích, quay đầu nhìn lại, Đinh Trọng đang đánh nhau với Yến Hi trên thuyền.

Còn Không Minh và những người khác xoay người vọt về phía mình.

"Đi đi!"

Tiếng hét lớn của Đinh Trọng truyền đến từ đằng xa.

Trương Vinh Phương ngay lập tức chạy như điên, nhanh chóng di chuyển dọc theo mép bờ sông.

Đúng lúc.

Hắn đã muốn đi một mình từ lâu rồi, có Đinh Trọng ở bên cạnh, hắn hoàn toàn không dám để lộ một thân một chút nào.

Bó tay bó chân, thậm chí không dám bắt kẻ xấu để bù đắp máu thịt.

Bây giờ, mấy người Tây tông theo đuôi mà đến, ngăn cản Đinh Trọng, không để cho hắn ta vướng chân vướng tay bên cạnh, đây chính là điều hắn muốn.

Sau đó thì có thể trời cao mặc chim bay, biển rộng bằng cá bơi rồi!

Bản phận Trương Vinh Phương dùng thân pháp tốc độ Ngoại Dược "điên cuồng" chạy như điên về phía trước.

Xuyên qua hai khu rừng, ở đồi núi sườn dốc thứ ba.

Cuối cùng hắn đã bị mấy người Không Minh bắt kịp.

Chương 908: Theo nhau mà tới (5)

Trong cánh rừng rậm rạp.

Chỉ có Trương Vinh Phương, Không Minh và hai ác tăng đi cùng ở đó.

Không có ai xung quanh, thậm chí không thấy một con thú hoang dã nào.

Đứng tại chỗ, Trương Vinh Phương hít một hơi thật sâu, đã có thể ngửi thấy mùi thơm nhè nhẹ của máu thịt thoang thoảng từ trên người ba người Không Minh.

Mùi thơm ấy rất nhỏ, nhưng quả thật có.

Đúng lúc, không có Đinh Trọng ở đây, cũng không có người nào khác xem. Vả lại còn là rừng sâu núi thẳm.

Trong lòng Trương Vinh Phương bắt đầu rục rịch.

Không có ai cả, không bằng…

"Chạy? Ta xem ngươi còn có thể chạy đi nơi nào!" Không Minh cười khà khà, từng bước từng bước đi về phía Trương Vinh Phương.

"Ta xem ngươi hôm nay có thể chạy đi đâu!"

"Bắt lấy hắn!" Không Minh quát một tiếng chói tai, đột nhiên lao về phía trước.

Trong lòng Trương Vinh Phương vui mừng khôn xiết, không cần phải động thủ, cả đời này hắn chưa từng thấy thịt nào tự mò vào miệng như vậy.

Xì!

Đột nhiên, một tiếng xé gió bén nhọn từ cách đó không xa truyền đến.

Một bóng mờ hình tròn chuyển động với tốc độ cao, hung hăng chém về phía Không Minh.

Coong!

Không Minh giơ tay lên, đánh ra một chưởng, đánh bóng mờ hình tròn ra. Nhưng bản thân hắn ta cũng bị một lực khổng lồ đánh nghiêng sang một bên mấy bước.

“Là kẻ nào?” Hắn ta lớn tiếng nhìn về phương hướng bóng mờ bay đến.

“Nguyện luân!” Đột nhiên, Không Minh nhận ra vũ khí hình tròn đẩy lùi hắn ta đang cắm trên mặt đất. Đó là vũ khí mang tính biểu tượng nhất khác của Đại Đạo Giáo - Nguyện luân!

Xa xa, một bóng trắng trong rừng cây nhanh chóng nhảy vào giữa những tán cây, tiến đến đây.

Một lúc sau, bóng trắng nhẹ nhàng đáp xuống đất, đứng che trước người Trương Vinh Phương.

Đó là một nam tử cao lớn mặc áo đạo y màu trắng, hai cánh tay màu bạc.

Người này có khuôn mặt tuấn tú, mang theo một nụ cười dịu dàng khiến người ta thoạt nhìn không có một chút ác cảm nào.

“Tại hạ là Đinh Nhuệ.

Gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ, tại hạ chỉ là không quen thấy cảnh ba cao thủ võ đạo bắt nạt một văn tu yếu đuối thôi.”

Trong rừng.

“…”

Trương Vinh Phương cứ nghĩ mình sắp được ăn rồi.

Kết quả

Hắn biết ngay mà.

Theo tính toán cay nghiệt của lão Nhạc, chắc chắn không thể để một mình Đinh Trọng đi theo như vậy. Cho dù sư huynh Đinh Trọng kia là một Tông Sư thâm tàng bất lộ cũng vậy.

Bây giờ nhìn lại, suy đoán của hắn đã đúng.

“Đừng sợ. Tên ta là Đinh Nhuệ, là đệ đệ của Đinh Trọng, cũng đến đây bảo vệ ngươi.” Đinh Nhuệ quay lại nghiêm túc nhìn Trương Vinh Phương.

“Cảm ơn Đinh Nhuệ sư huynh.” Trong lòng Trương Vinh Phương ngổn ngang trăm mối, nhưng cũng biết người khác là vì tốt cho hắn, vì vậy ngoài mặt phải cảm ơn người ta một tiếng.

“Tiểu đạo sĩ nhỏ này trông ngông cuồng thật đấy. Các ngươi lên cho ta!” Không Minh ở phía đối diện hét lên.

Hai tên ác tăng phía sau hắn ta lén lút trao đổi ánh mắt, bước nhanh về phía trước, cả người nhanh chóng sử dụng trạng thái cực hạn.

Mặc dù hai người họ khinh thường tính cách xốc nổi của Không Minh, nhưng dù sao hắn ta là Phật tử, nên lúc cần ra tay vẫn phải tiến lên.

Có không ít trạng thái cực hạn trong Chân Phật tự, trong số đó có Pháp Tướng Tu La, chủ yếu là tăng lực lượng và phòng ngự.

Và Dạ Xoa chủ yếu tăng tốc độ và lực bộc phát khi ra tay.

Đây là hai trạng thái cực hạn mà các cao thủ xuất thân từ Chân Phật tự thích sử dụng nhất.

Lúc này, làn da của hai người đã chuyển sang màu đen, những đường vân màu bạc nhanh chóng nổi lên.

Oành oành hai tiếng vang trầm vang lên trên mặt đất, bùn đất đá vụn nổ tung.

Hai bóng người lao về phía Đinh Nhuệ nhanh như gió.

Coong!

Một tay Đinh Nhuệ vung theo chiều ngang, cánh tay vẽ ra những quỹ tích quái dị và huyền diệu ở trước mặt.

Những quỹ tích này nhìn thì có vẻ như là ngẫu nhiên, nhưng lại có thể đúng lúc phân tán lực lượng khổng lồ từ hai ác tăng sang các phương hướng khác ở xung quanh.

Hết cơn gió mạnh này đến cơn gió mạnh khác bị Đinh Nhuệ đánh ra xung quanh. Theo cơn gió mạnh lực độ ra tay của hai ác tăng cấp tốc giảm xuống.

Sau khi bị giảm bớt lực, chỉ còn gần một nửa lực đạo đánh vào trúng điểm mục tiêu.

Trong nội tâm hai người đều kinh hãi, đồng thời, lại lần nữa bộc phát trạng thái cực hạn lần thứ hai.

Thân thể của hai người nhanh chóng phồng lên, trở nên lớn hơn, mỗi một huyết quản kinh lạc nhô ra khỏi bề mặt da thịt cơ thể, giống như bóng bay sắp nổ tung bất cứ lúc nào.

Quả thực có không ít người Tam Không Bái Thần có thể sử dụng trạng thái cực hạn lần thứ hai, nhưng nhìn chung có rất ít người sử dụng.

Bởi vì cho dù là Bái Thần, gánh nặng chồng chất hai loại trạng thái cực hạn quá lớn, với tố chất thân thể của bọn họ, có thể chống đỡ được một phút là tốt rồi.

Giống như trận chiến lúc trước ở Vọng Hải tự, Trương Vinh Phương đối đầu với Không Tướng, lúc đó Không Tướng cũng chồng chất trạng thái cực hạn, cuối cùng bị mạnh mẽ tóm chết.

Chương 909: Cầu (1)

“Đi!” Hai người họ ăn mặc như những người tùy tùng bình thường đi theo phía sau Không Minh. Nhưng khi thực sự ra tay lại có thế lớn lực trầm.

Lúc này, hai người một trái một phải, đồng thời đánh những chiêu số như cuồng phong bão táp về phía Đinh Nhuệ.

Các kỹ năng phá hạn giống như không cần tiền được kết hợp điên cuồng với trạng thái cực hạn.

Lực lượng khổng lồ không ngừng đánh vào cánh tay của Đinh Nhuệ, kích động gây ra từng luồng từng luồng gió mạnh tro trắng.

Nhưng.

Chẳng ăn thua gì.

Một tay Đinh Nhuệ gần như vung ra tàn ảnh, chặn đứng chính xác mọi chiêu số của hai người.

Cho dù lấy một chọi hai nhưng vẫn chiếm thế thượng phong.

“Cẩn thận nhá, đây là tuyệt kỹ của Đại Đạo ta.”

Bỗng bàn tay còn lại vốn đang nhãn rỗi của hắn ta đột nhiên giơ lên, hai ngón khép lại giống như gai nhọn, hướng về phía trước điểm một cái.

“Huyền Định Khai!”

Phập!

Cú điểm giống như Định Hải Thần Châm, trong nháy mắt ổn định thế tấn công cuồng bạo của hai người.

Một chiêu này đúng lúc điểm vào hai huyệt Kiên Tỉnh của hai người.

“Tiên cơ ngăn địch! Ngươi là Tông Sư!” Lúc này hai ác tăng mới phản ứng lại, nhưng đã quá muộn.

Lực đạo khổng lồ ngay lập tức đâm thủng da thịt của bọn họ, chọc thủng một lỗ máu sau lưng.

Kèm theo lực ngón tay còn có lực lượng chấn động giống như từng vòng gợn sóng, khiến cho lực đạo toàn thân hai người nhanh chóng bị gỡ bỏ, hai chân mềm nhũn, suýt chút nữa không thể đứng vững.

“Bằng Quang.” Đinh Nhuệ nhẹ giọng đọc nhấn rõ từng chữ, một tay hai chưởng nhanh như chớp vỗ vào trên ngực hai người bọn họ.

Hai người im hơi lặng tiếng đứng tại chỗ, ánh mắt nhanh chóng mờ mịt.

Hai tiếng bịch bịch vang lên, cả hai ngã xuống đất, hoàn toàn bất tỉnh.

Lúc này ở bên kia, Không Minh đã chạy trốn mất dạng từ lâu, chỉ có thể nhìn thấy một ít màu sắc của chiếc áo cà sa sau lưng hắn ta từ xa.

Đinh Nhuệ lắc đầu thở dài, sau đó quay lại liếc nhìn Trương Vinh Phương đang đứng đó.

“Sư đệ không cần lo lắng, ta sẽ xử lý hai người này trước. Dù sao bọn họ cũng là cao thủ của Tây tông, nhất định phải xử lý thỏa đáng.”

“Được, vậy ta nên tiếp tục lên đường, hay đợi sư huynh trở về?” Trương Vinh Phương do dự hỏi.

“Tiếp tục lên đường, chỉ cần đi dọc theo bờ sông này là có thể nhanh chóng rời khỏi nơi đây, sau đó có thể đi theo bản đồ. Đi đi, đừng sợ.” Đinh Nhuệ nhẹ nhàng đáp.

“Được.” Trương Vinh Phương khẽ thở dài trong lòng, nhưng vẫn cảm tạ chắp tay cảm ơn về phía hắn ta.

Đinh Nhuệ gật đầu, xoay người nhảy lên một cái, nhấc nguyện luân lên, sau đó xách thi thể của hai ác tăng lên, nhanh chóng rời đi về phía xa.

Rõ ràng là hắn có ý định giải quyết triệt để hai Linh Lạc này.

Trương Vinh Phương đứng tại chỗ, xác định chắc chắn không có ai xung quanh, mới quay người, nhanh chóng lao về hướng do Đinh Nhuệ chỉ.

Không thể giải thích được, hắn lại lưu lạc đến tình cảnh một thân một mình lên đường.

Loại cảm giác vi diệu này, khá khó diễn tả.

Ra khỏi biên giới thị trấn, trong ba ngày tiếp theo.

Trương Vinh Phương lúc chạy lúc dừng, thỉnh thoảng kiểm tra và sửa phương hướng đi tới.

Ngày thứ tư, hắn đã ăn hết lương khô Ích Cốc đan mang theo trên người, bắt đầu đi săn, nướng thịt, tốc độ hơi hơi chậm lại.

Nhưng bởi vì hắn vẫn luôn sử dụng hết tốc lực Siêu Phẩm Ngoại Dược chạy đi, vì vậy dần dần bắt đầu nhìn thấy một số người bên bờ sông.

Từ Đại Đô đến Trạch tỉnh phải đi qua ba khu vực.

Đầu tiên là dãy núi Tuyền Ổ sơn, là khu vực mà Trương Vinh Phương đang đi qua lúc này.

Thứ hai là Đông Lăng sơn mạch.

Cái thứ ba là Lệ Xuân hồ.

Đây là khoảng cách nhanh nhất trên một đường thẳng và là khoảng cách tốn thời gian ngắn nhất. Đó là một lộ trình mà chỉ những cao thủ võ đạo mới có thể đi được.

Nếu là ngựa và xe ngựa phi nước đại thì sẽ chậm hơn rất nhiều, hơn nữa phải đi theo quan đạo từng bước một.

Trương Vinh Phương đi qua dãy núi Tuyền Ổ sơn, đi vào ranh giới của Đông Lăng sơn mạch.

Đông Lăng sơn mạch có rất nhiều sương mù, côn trùng độc khắp nơi, rừng cây che kín bầu trời, bên trong cho dù là ban ngày trời vẫn tối tăm mịt mù, tương đối phiền phức.

Để tránh bị lạc, hắn mua một ít lương khô và gia vị ở một ngôi làng dưới chân núi, thay một đôi ủng, lên đường theo biên giới bên ngoài dày núi.

Ban đầu vẫn không có chuyện gì, nhưng có vẻ như khi sắp vượt qua Đông Lăng sơn mạch.

Rốt cuộc lại xảy ra chuyện.

Khu rừng xanh thẫm vặn vẹo chìm nghỉm trong màn sương trắng lớn.

Đây là Đông Lăng sơn.

Vào sáng sớm, dù không vào trong rừng trên núi, chỉ đi vòng quanh phía bên ngoài cũng có thể ngửi thấy mùi nhân khí sặc sụa nhàn nhạt.

Nhìn kỹ qua các tia nắng mặt trời xuyên thấu le lói.

Trên đường núi, Trương Vinh Phương mơ hồ có thể nhìn thấy mấy một số thứ nhỏ bé như tro bụi bay lơ lửng trên không trung.

Chương 910: Cầu (2)

“Bào tử? Hay lông tơ của một số loài thực vật?”

Nín thở, hắn tăng nhanh tốc độ, không muốn tiếp tục ở lại đây.

Lúc này, hắn đang đi trên con đường núi quanh co giữa hai rừng cây.

Rừng cây hai bên sâu thẳm, đầy sương mù trắng xóa, ánh mặt trời tươi sáng chiếu rọi trên đầu nhưng hoàn toàn không cảm nhận được nhiệt độ.

Nhiệt độ ở đây thấp hơn nhiều so với các khu vực ven sông trước đây.

Lạnh và ẩm ướt.

Mỗi khi bước một bước, có thể nhìn thấy một số vết nước chảy ra dưới con đường dưới chân, giống như một miếng giẻ lau hút đầy nước.

Toàn bộ lối đi trên đường núi cũng phủ đầy rêu và bùn đen ẩm ướt.

Trương Vinh Phương tăng tốc độ của mình, thấy phía trước có một khúc cua khác đi xuống sườn dốc.

Đột nhiên bước hắn dừng lại, trong mắt lóe lên một màu sắc kỳ lạ.

“Bằng hữu, nếu đã đến rồi thì cứ thoải mái hiện thân đi. Cần gì phải trốn trốn tránh tránh, che che lấp lấp, vô duyên vô cớ hạ thấp cấp độ của mình như vậy.”

Giọng nói của hắn hướng phía trước, truyền ra xa xa.

Bộp bộp bộp.

Trong nháy mắt một tràng vỗ tay rõ ràng từ từ vang lên.

Cuối khúc quanh ở con đường núi, hai người mặc đồ đen chầm chậm đi ra.

Cả hai người đều mặc một bộ quần áo màu đen, đội mũ trùm kín mặt, chỉ để lộ một chút ở vị trí mắt, còn lại thậm chí trên cả hai tay đều đeo găng tay kim loại màu đen.

Sau lưng hai người này đều mang theo một thanh trường kiếm, kiếm không có vỏ cũng có màu đen.

“Đường đường là Đạo tử Đại Đạo Giáo. Quả nhiên có một ít nội tình. Xem ra không phải là Ngoại Dược bình thường giống như trong thư đã đề cập đến. Khoảng cách xa như vậy mà có thể phát hiện ra hai chúng ta cũng xem như là lợi hại.”

Người mặc đồ đen đi trước một chút chậm rãi lên tiếng.

Chỉ là khi tiếng nói cất lên, rõ ràng là một giọng nữ.

“Mục đích của hai vị đến đây là gì? Là bạn hay địch? Kính xin chỉ rõ.”

Chẳng vì điều gì khác, chỉ vì làn gió thoảng qua đã làm mùi thơm máu thịt thoang thoảng trên người hai người bay đến đây.

Mùi thơm trên người hai người này còn nồng nặc hơn cả Không Minh Phật tử trước đó.

Một nơi như vậy, một thời điểm như vậy

Trương Vinh Phương lại bắt đầu có nhu cầu trong lòng.

Khi người ta có nhu cầu thì sẽ có động lực.

Mà có động lực, thì sẽ nảy sinh càng nhiều sự kiên nhẫn và thân thiện hơn.

Đối với những nguyên liệu nấu ăn tốt nhất, hắn luôn vui lòng cho chúng thời gian để kích hoạt hoàn toàn khí huyết.

Hiểu rõ nguyên liệu, bản chất và hoa văn của mỗi một món ăn mới có thể thưởng thức kỹ càng hương vị trong đó tốt hơn.

Trương Vinh Phương lặng lẽ hít một hơi thật sâu, chờ đợi đối phương trả lời.

“Muốn nói ý đồ đến đây, thực ra cũng không có ý đồ đến gì cả, chỉ là đúng lúc xuống núi đi dạo, sau đó gặp được một con dê béo đi ngang qua. Ban đầu chúng ta định nghỉ ngơi mấy ngày, nhưng vận may đã đến, ngăn cũng không thể ngăn được.”

Nữ tử dẫn đầu mỉm cười trả lời.

“Cũng không sợ ngươi sẽ biết lai lịch của chúng ta. Bổn tôn đi không đổi tên ngồi không đổi họ, Trần Vận Như Đông Lăng

kiếm phái."

"Đông Lăng kiếm phái?" Không phải Tây tông? Trương Vinh Phương sửng sốt giây lát, nhưng sau đó hắn đã phản ứng lại.

Thế lực có thể chặn lại hắn một cách chính xác như vậy, không phải là Tây tông thì nhất định phải liên quan đến Tây tông.

Nếu không, hoàn toàn không thể trùng hợp như vậy được.

Nhưng không thành vấn đề, thế lực hỗn độn trước đây Tây tông ném đến quá nhiều.

Mặc dù quần áo trên người hai người này có hơi ngăn cản một chút, khiến hắn không thế nào nhìn khí huyết lưu thông rõ ràng.

Nhưng trong rừng sâu núi thẳm đến thế này, còn có thể có cao thủ hàng đầu nào khác xuất hiện nữa?

Chỉ cần ngươi cẩn thận, động tác di chuyển nhanh lên một tí, tấn công bất ngờ là có thể nâng cao Huyết Nhục Bổ Toàn đến cực điểm.

Lúc trước bổ sung đến hơn bảy mươi mấy, sau lưng của hắn liền mọc ra một cái bướu thịt tím hồng, Trương Vinh Phương rất tò mò về thứ này.

Nếu như bổ sung đến 100, không biết cơ thể mình sẽ phát sinh phản ứng như thế nào.

Bởi vì hiệu quả của thiên phú thứ hai này còn lợi hại hơn so với mong đợi.

Điều này khiến hắn cực kỳ tò mò về hình thái hoàn thành cuối cùng của nó.

"Được rồi, bây giờ nếu ngươi đã biết tên của chúng ta rồi, ngươi tự trói hai tay, thúc thủ chịu trói đi là được. Như vậy sẽ tránh khỏi nỗi khổ đau da thịt." Trần Vận Như kia khẽ cười nói.

Rõ ràng, việc bắt được một đạo sĩ văn công Ngoại Dược bình thường là một việc dễ như trở bàn tay đối với các nàng.

Tất nhiên, việc bắt giữ Đạo tử này khá trơn trượt, thực ra cái khó không phải là bắt người, mà là tìm người trước đó.

Bọn họ phân tán một số lượng lớn người, tìm kiếm và giăng lưới ở khắp nơi, nhưng bây giờ không ngờ rằng gặp đúng chính chủ ngay trước cửa nhà mình.

Chương 911: Cầu (3)

Đây thực sự là vận may đến rồi, cản cũng không cản nổi.

“Xin lỗi, từ bỏ không phải là phong cách trước sau như một của ta.” Sắc mặt Trương Vinh Phương nghiêm nghị nói. Thân thể của hắn cong lên, hai cánh tay vung lên trong động tác bắt đầu của Nhạc Hình phù trong võ học Đại Đạo Giáo.

“Bất kể như thế nào, nếu muốn ra tay thì cứ đến đây!”

Lần này, hắn định dẫn người đến một nơi kín đáo trước rồi ngoạm ăn, để tránh bị…

Xì!

Trong khoảnh khắc, một tiếng xé gió sắc bén gào thét bay đến.

Bóng mờ lóe lên, bóng của một vũ khí hình tròn từ mặt hông mạnh mẽ lao vào Trần Vận Như.

Trong tích tắc, Trần Vận Như rút kiếm, đâm ba nhát về phía trước.

Leng keng keng!

Ba tiếng giòn tan vang lên, bóng mờ kia bị kiếm cố định, tốc độ chậm lại, lơ lửng giữa không trung trong chốc lát, lộ ra thực thể, rơi xuống đất.

Rõ ràng là nguyện luân của Đinh Nhuệ trước đây!

“Mây dày trải mênh mông, kiếm vang lên không thể tìm. Hay cho một chiêu Triều Vân kiếm, Đông Lăng kiếm phái không hổ là một thế lực lục lâm, dám dùng kiếm để thành lập phái.”

Một bóng người đột nhiên nhảy lên không trung, mượn lực giữa cành cây mấy lần, trở mình nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt Trương Vinh Phương.

“Sư đệ, đừng sợ. Có sư huynh ở đây sẽ không có bất cứ kẻ nào thương tổn được ngươi.”

Đinh Nhuệ hơi hơi nghiêng mặt sang, lộ ra một nụ cười dịu dàng tuấn tú không tì vết.

“…” Nụ cười trong lòng Trương Vinh Phương lập tức đông cứng lại.

Lại là ngươi!

Không Minh lần trước thì thôi đi, mùi thơm không nhiều lắm, không ăn được thì Trương Vinh Phương vẫn có thể chấp nhận.

Nhưng lần này.

Hương vị nồng nặc hơn rất nhiều! Hơn nữa còn đến một lần hai người.

Thực sự…

Thực sự trong lòng hắn rất buồn bực.

Nhưng ngoài mặt, hắn vẫn phải tỏ ra biết ơn, ôm quyền hành lễ.

“Sư huynh! Không ngờ. Lại là ngươi!”

“Không có chuyện gì, sư huynh biết bên này có thể sẽ xảy ra chuyện nên nhanh đuổi chậm đuổi, cuối cùng cũng đến nơi.” Đinh Nhuệ nghiêm túc nói.

Mặc dù câu trả lời của đối phương có chút kỳ lạ.

Nhưng hắn ta cho rằng chỉ là do tâm tình quá mức kích động nên mới hơi thay đổi.

Con người đang ở thời khắc nguy cấp, tâm tình lên voi xuống chó cũng là chuyện bình thường.

Có thể hiểu được.

Quay đầu lại, Đinh Nhuệ nhìn hai người Trần Vận Như. Ánh mắt hắn ta chuyển sang nguyện luân rơi trên mặt đất.

“Từ lâu đã nghe nói Trần Vận Như, phái chủ Đông Lăng kiếm phái, là một nhân tài mới xuất hiện quật khởi trong giang hồ những năm gần đây. Bị Linh đình treo thưởng mấy vạn tiền thưởng, đứng thứ 29 trong Hắc Bảng. Hôm nay, để xem thử xem rốt cuộc có lực lượng đến mức nào.”

Hắn ta nói năng điềm đạm, nhẹ nhàng rộng lượng, phong cách hành động cũng dứt khoát mạnh mẽ, không chút nào dây dưa dài dòng.

Nhưng không hiểu sao lại chỉ mang đến cho người ta cảm giác khó chịu và buồn bực.

Không chỉ Trương Vinh Phương ở bên này cảm thấy như vậy, mà ngay cả Trần Vận Như ở phía đối diện cũng thế.

“Lề mề, dáng vẻ tự cho rằng mình mạnh lắm ấy, ngươi cho rằng ngươi là ai?”

Trần Vận Như ngừng nói nhảm, cầm kiếm vọt về phía trước, một chiêu điểm ra ba điểm hàn quang lập tức đâm vào Đinh Nhuệ.

Đinh Nhuệ không nhanh không chậm, không ngừng dùng cánh tay kim loại đón đỡ đối phó với hai người, trong nháy mắt đã đánh nhau thành một đoàn.

“Sư đệ đi trước đi, nơi này có ta ngăn cản!” Đinh Nhuệ trầm giọng nói.

“Được!”

Trương Vinh Phương không nói hai lời, nhắm mắt làm ngơ, vội vàng rời đi từ bên cạnh.

Lúc này, một nữ tử khác từ Đông Lăng kiếm phái cũng tiến lên, định ra tay ngăn cản, nhưng thấy Trần Vận Như bên kia rên lên một tiếng, rơi xuống hạ phong quá nhanh.

Ngay lập tức, hai người cùng nhau liên thủ, lùi lại mấy bước.

“Người này quá mạnh! Đừng giữ lại sức lực!” Trần Vân Sơ khẽ quát.

Cả hai đồng thời gầm nhẹ một tiếng, làn da toàn thân nhanh chóng ửng đỏ, cánh tay, lưng, vai và toàn bộ bắp thịt đều căng phồng lên, tạo thành một chuỗi cơ bắp giống như những trái nho.

“Điểm Thánh Huyết!”

Trần Vận Như vung tay lên, trong tay đột nhiên có một mảnh bụi xanh lục bay ra, bao trùm ở trước mặt mấy mét.

Điểm Thánh Huyết là một trạng thái cực hạn đặc biệt chỉ có ở Đông Lăng kiếm phái, đi theo con đường dùng độc phấn để kích thích tiềm năng của chính mình.

Ngay lập tức, y phục màu đen của hai nữ nhân bị xé toạc, thân thể lại lần nữa phồng lên một khúc.

Trước đây, cánh tay và đôi chân chỉ dài cỡ người bình thường, nhưng lúc này đã nhanh chóng phình to gấp đôi so với kích thước ban đầu.

“Giết!!!”

Hai tiếng ầm ầm trầm đục vang lên, ba bóng người đột nhiên va chạm vào nhau, đánh chớp nhoáng.

Nhưng đáng tiếc.

Cho dù các nàng bùng nổ toàn bộ sức mạnh, tối đa cũng sẽ ở cấp độ Tam Không, loại thực lực này đối với thế lực phụ thuộc Tây tông cũng đã mạnh lắm rồi.

Chỉ đứng sau Hải Long, Kim Sí lầu mà thôi.

Chương 912: Cầu (4)

Nhưng khi đối mặt với Đinh Nhuệ.

Hơn mười chiêu sau.

Răng rắc.

Một tiếng vang giòn vang lên.

Hai thanh kiếm gãy bay lên trời, xoay tròn, bổ chênh chếch vào thân cây tráng kiện.

Trên mặt đất, Đinh Nhuệ từ từ nâng nguyện luân lên, phía sau là hai thi thể đã ngã xuống đất không còn tiếng động.

*

*

*

Mấy ngày sau.

Biên giới một cái hồ như được tạo thành từ vô số con mắt.

Con đường núi xám ngoằn ngoèo uốn lượn hướng về phía trước, kéo dài đến bình nguyên xa tít tắp hút tầm mắt.

Con đường núi này rất ít người tiến vào, xa xa có thể nhìn thấy nai sừng tấm đang nhàn nhã đi trên đường.

Trương Vinh Phương bước nhanh về phía trước, liên tiếp gặp phải hai lần chạm trán khiến trong lòng hắn có mấy phần đoán già đoán non.

Nhưng cho dù sự thật có như thế nào đi chăng nữa, thì rốt cuộc hắn cũng đang ở trong một tâm trạng tồi tệ.

Hiện nay hắn có thể gặp được rất ít người có mùi thơm máu thịt, mà giờ lại bị cướp liên tiếp hai lần, cho dù là ai trong lòng cũng sẽ tiếc nuối.

Nơi này là Lệ Xuân hồ, nói cách khác, chỉ cần đi về phía trước, băng qua nơi này sẽ đi vào lãnh thổ của Trạch tỉnh.

Theo những gì Đinh Trọng từng nói, chỉ cần đi vào Trạch tỉnh, mọi thứ sẽ an toàn.

Vì thế…

Vèo.

Đột nhiên, bước chân Trương Vinh Phương dừng lại.

Một chiếc phi tiêu màu đen gào thét mạnh mẽ cắm phập xuống đất trước mũi chân hắn một chút.

Phi tiêu có hình chữ thập, ở giữa có một lỗ tròn, các cạnh được đánh bóng cực kỳ sắc bén, có ánh sáng xanh lam nhàn nhạt lóe qua, rõ ràng là có độc.

“Ai?” Trương Vinh Phương nhìn về phương hướng của phi tiêu bay đến.

Hầu hết các hướng ở đây đều là bình nguyên, mênh mông bát ngát.

Chỉ có một cụm rừng nhỏ ở phía bên trái.

Phi tiêu được bắn ra từ trong rừng.

“Thú vị thật. Theo thư truyền đến, dọc theo đường đi đều có người bảo vệ, che chở cho ngươi. Ta còn tưởng rằng là giả. Các cao thủ của Đại Đạo Giáo căn bản đều bị người khác nhìn chằm chằm, cũng chỉ có chừng đó người mà thôi. Làm sao có thể có cao thủ thêm vào để bảo vệ?”

Mấy nam nữ mặc những bộ quần áo khác nhau, thân hình khác hẳn với người thường từ từ bước ra khỏi khu rừng.

Người nói chuyện là một tên thư sinh.

Thư sinh ở Đại Linh là một quần thể hơi khó xử, vì Đại Linh không được sẵn sàng mở khoa cử, thư sinh cũng chẳng có đất dụng võ.

Mà bọn họ đã bỏ học võ để đọc sách học văn, cuối cùng khi đối mặt với cuộc sống hàng ngày và xung đột mâu thuẫn, thì ở trước các võ nhân lại không có lực chống cự gì, vì vậy thường xuyên bị người khác khinh thường.

Chỉ có một số thư sinh văn nhân có một số quan hệ với đại tộc quý tộc mới hơi có tí địa vị.

Nhưng lúc này, người này trước mặt Trương Vinh Phương.

Nói là thư sinh thì cách ăn mặc khá phù hợp với tiêu chuẩn, nhưng vóc dáng rõ ràng đã vượt xa phạm trù của một thư sinh.

Nam tử này vóc người cao lớn, hai cánh tay dài như vượn, vẻ mặt tràn đầy dữ tợn, da ngăm đen, trán dùng huyết sắc xăm một chữ "Vương".

Chỉ cần đứng trước mặt người này sẽ có thể cảm nhận được khí chất cao ngạo và hung ác toát ra từ trên người hắn ta.

Ngoài người này ra còn có ba người khác, đều là những cao thủ võ đạo với khí chất bất phàm, tinh khí thần cực kỳ dồi dào.

Một người lùn có chiều cao chưa đến một mét, mặc áo khoác màu xám, cầm một loan đao.

Một nữ tử xinh đẹp mang theo một lẵng hoa bằng kim loại màu trắng, mặc một chiếc váy liền thân ngắn màu hồng phấn, nhìn thì có vẻ thu hút ong bướm, nhưng thật ra trong lẵng hoa thoang thoảng bay ra mùi nồng nặc gay mũi, hình như chứa rất nhiều vật kịch độc.

Người cuối cùng là một nam tử da trắng tóc vàng, trên người buộc những sợi dây xích dày cộm. Vẻ mặt nam tử này dại ra, ánh mắt ngu dại, hình như chỉ số thông minh có vấn đề.

Nhưng xét về lưu động của hơi thở, khí huyết, trong mắt Trương Vinh Phương, người này là kẻ nguy hiểm nhất trong bốn người.

Giống như một ngọn núi lửa đang hoạt động có thể phun trào bất cứ lúc nào.

"Nhìn dáng vẻ mấy vị xem ra cũng không phải là hạng người bình thường, có thể lưu danh để sau này kết giao bằng hữu được không?" Sắc mặt Trương Vinh Phương không thay đổi, ôm quyền cất cao giọng nói.

Những người còn lại thì không sao, nhưng trên người nam tử áo trắng tóc vàng cuối cùng kia, hắn ngửi thấy một mùi thơm máu thịt nồng nặc.

Đó là một hương thơm còn mạnh mẽ hơn hai lần trước đó!

Lần trước ngửi được mức độ mùi thơm này là lúc hắn đối mặt với Không Vô.

Nếu lần này có thể ăn thịt, chỉ sợ Huyết Nhục Bổ Toàn sẽ được cộng thêm trên mười điểm!

Trương Vinh Phương không kìm nén được tưởng tượng trong lòng.

Ban đầu ở Thứ Đồng, hắn cứ nghĩ mình đã mạnh lắm rồi. Trong lòng cũng từ từ sinh ra một ít tự kiêu.

Chương 913: Cầu (5)

Nhưng khi hắn trở lại Đại Đô một lần, sự tự kiêu trong lòng hắn trong nháy mắt bị dập tắt.

Chưa nói đến phía Linh đình và sư tôn, chỉ riêng Chu Diễm từ Tuyết Hồng các kia đã là người mà hắn không thể đối phó.

Vì vậy, hắn vẫn cần tiếp tục tích lũy điểm thuộc tính, lấy được thêm càng nhiều năng lực thiên phú.

"Nếu Đạo tử Đại Đạo Giáo đã đích thân đặt câu hỏi, chúng ta có thể coi như là báo danh hào cũng tốt. Nói không chừng lần này cũng là lúc Tứ Hung Lệ Hồ chúng ta sẽ nổi danh thiên hạ!"

Người thư sinh kia cười nhẹ.

"Tứ Hung Lệ Hồ?" Trương Vinh Phương bí mật nhìn quanh để kiểm tra tình hình xung quanh.

Lần này, hắn rất chắc chắn sẽ có thể ăn được.

Vì xung quanh đều là bình nguyên nên nhìn thoáng qua là có thể nhận ra có người hay không.

Mà một bên khác chỉ là một đám rừng cây nho nhỏ, những người này vừa đi ra từ bên trong, nên trong đó không thể che giấu những người khác.

Vì thế.

Bất kể lần này như thế nào, tuyệt đối không có tý sơ hở nào!

Trong lòng Trương Vinh Phương lập tức kích động.

Mười ngày.

Trong mười ngày này, quỷ mới biết làm thế nào hắn đến được đây.

Ngày nào cũng màn trời chiếu đất thì thôi đi, khó khăn lắm mới tìm được thứ gì ăn được, liền bị Đinh Nhuệ cướp đi.

Một lần là chưa đủ, mà tận hai lần liên tiếp!

Nếu không phải hắn cảm thấy cái tên Đinh Nhuệ có chút không đúng, nhìn không thấu thực lực của hắn ta.

Nếu không sợ là đã ra tay với hắn ta, trực tiếp đánh ngất lâu rồi.

Nhưng lần này.

Lần này thì khác.

Địa hình xung quanh trống trải, không nhìn thấy người.

Phía đối diện có rất nhiều người, trông mỗi một kẻ đều không yếu, cho dù Đinh Nhuệ có đến, chắc chắn sẽ không thể ngăn cản được toàn bộ.

Vì vậy, lần này.

"Nói cho ngươi biết, bốn người chúng ta đã chiếm giữ ở đây nhiều năm, bây giờ chúng ta đã sớm quy thuận Tứ Tuyệt Thủ Lệ Hồ của Chân Phật tự rồi!"

Lúc này, thư sinh kia nhẹ nhàng nở nụ cười, đang tự giới thiệu.

"Tại hạ là Lý Hạo Sinh, nhân xưng Thiên Song Giác Thủ."

Người lùn thứ hai cười, giọng the thé nói: "Tại hạ Tiếu Tĩnh Vinh, nhân xưng Như Ảnh Tuyệt Sát."

Nữ tử thứ ba bước đến cười khúc khích.

"Thượng Quan Lệ, nhân xưng Bách Hoa Tiên Tử."

Nam tử da trắng mắt xanh tóc vàng thứ tư tiến lên.

"Ni Áo Tư, Xích Giác Hắc Tê!"

"Cho nên. Bốn vị ngăn cản tại hạ, là thật sự không để cho đi sao?"

Trương Vinh Phương cẩn thận quan sát xung quanh, xác thực không phát hiện ra dấu hiệu có người đến trợ giúp nào.

Ngay lập tức trong lòng hắn hoàn toàn yên tâm.

"Quả thật muốn động thủ với ta à?" Hắn trầm giọng nói.

"Tại sao Đạo tử lại nói lời ấy? Biết rõ còn hỏi thì có ích lợi gì? Thôi bỏ đi." Thư sinh Lý Hạo Sinh khẽ mỉm cười: "Nói chuyện như thế này rất bất tiện, nên xin mời nhờ Đạo tử nghỉ

ngơi một lát, đến Đại Đô rồi nói chuyện cẩn thận vẫn chưa muộn.”

Chữ “chưa muộn” cuối cùng còn chưa nói xong, những người khác đã vọt tới trước, bay như tên bắn chụp về phía Trương Vinh Phương.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Đúng lúc này.

Xì!

Trương Vinh Phương giật mình trong lòng, nhanh chóng nhìn xung quanh.

Không phải là nguyện luân!

Trái tim hắn lại lần nữa bình tĩnh lại.

Sau đó trong lòng nóng lên, lần này nhất định có thể rồi.

Ngay lập tức, Trương Vinh Phương không thể chờ đợi được nữa, bước chân đi về phía trước, khí huyết toàn thân cấp tốc phun trào lưu chuyển.

Đột nhiên ngẩng đầu hướng về phía trước.

Phốc!

Đinh Nhuệ đang từ từ bước ra khỏi rừng cây nhỏ, cầm nguyện luân trong tay, khuôn mặt mỉm cười.

Mà trước mặt hắn ta, Thượng Quan Lệ, Bách Hoa Tiên Tử một trong số Tứ Hung Lệ Hồ, đang chậm rãi rút tay ra khỏi chỗ hiểm sau lưng của Lý Hạo Sinh.

Một mảng máu vung vãi trên mặt đất.

Sắc mặt Bách Hoa Tiên Tử và hai người còn lại vẫn như thường, như thể đó là chuyện đương nhiên.

Chỉ có Lý Hạo Sinh khó có thể tin quay đầu lại, quỳ rạp xuống đất, không thể tin được người bạn đồng hành của mình vậy mà lại từ phía sau lưng lưng mình.

“Tại sao?”

“Được Đinh Nhuệ Đinh công tử nhờ vả, chúng ta đã đợi Đạo tử rất lâu rồi.”

Thượng Quan Lệ mỉm cười, hơi cung kính nói với Trương Vinh Phương.

"…" Vẻ mặt Trương Vinh Phương lập tức đông cứng lại.

Đẹp luôn, lần này trực tiếp là người của mình, thôi khỏi nghĩ gì nữa.

"Hóa ra mọi chuyện đều là do dụng tâm lương khổ của sư huynh. Càn Khôn bái tạ! Ghi nhớ trong lòng!" Trương Vinh Phương rỉ máu trong lòng, nghiêm túc hành lễ về phía Đinh Nhuệ.

"Sư đệ cớ gì như vậy?" Đinh Nhuệ lắc đầu, tiến lên đỡ Trương Vinh Phương, nếu không thì sẽ bái xuống mất.

"Ngươi là hy vọng kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước của Thiên Bảo Cung Đại Đạo Giáo. Bất kể thế nào, bảo vệ chặt chẽ cũng là điều đương nhiên."

"Hơn nữa." Hắn ta dừng lại giây lát: "Hơn nữa, lần này đến Trạch tỉnh cũng đến quê hương của ta.

Chương 914: Ngọc Hư Cung (1)

Nhắc mới nhớ, ta chính là người ở đây, từ nhỏ đã lớn lên ở nơi này. Khi Chưởng giáo đưa ta đi nhiều năm trước, ta mới mười mấy tuổi, đến nay đã nhiều năm như vậy, nếu không có sư đệ, có lẽ ta không có cách nào trở về quê hương."

"Thì ra là vậy." Trương Vinh Phương hiểu rõ.

"Đúng rồi, sư đệ lần này trở về, nhiệm vụ gian khổ. Về phía Ngọc Hư Cung, mặc dù Cung chủ đã được Chưởng giáo thuyết phục thống nhất, nhưng Cung chủ lại chỉ tin tưởng Chưởng giáo chứ không phải bất kỳ người nào khác."

Tuy Thiên Bảo Cung và Ngọc Hư Cung như thể chân tay, một giáo hai mặt, nhưng thân phận của sư đệ ngươi là Đạo tử, chủ yếu là kế thừa mọi thứ từ Thiên Bảo Cung bên kia.

Và Ngọc Hư Cung bên này coi là một thế lực trong bóng tối, vẫn luôn một mình truyền thừa. Cho nên…"

"Cho nên, nếu có thể thuyết phục được Cung chủ của Ngọc Hư Cung, thì thân phận này của ta mới có thể coi như là được toàn bộ công nhận đúng không?" Trương Vinh Phương gật đầu hiểu rõ.

"Đúng vậy, nhưng lão nhân gia Cung chủ Ngọc Hư Cung nàng có một số thói xấu vặt tương đối đặc biệt. Nếu ngươi nhìn thấy nó, đừng ngạc nhiên, cũng đừng sợ. Thích ứng một chút là được. Đinh Nhuệ hình như đang xem xét cách dùng từ như thế nào.

Điều này khiến trong lòng Trương Vinh Phương đã có một số suy đoán trước đó, lại lần nữa rùng mình.

Xem ra một chuyến đến Ngọc Hư Cung này không chỉ ở đây để tránh nạn, mà lão Nhạc còn hy vọng hắn có thể gặp gỡ, thống nhất tư tưởng một nhánh thế lực khác của Đại Đạo Giáo.

"Được rồi, sư đệ, đã đến lúc lên đường rồi. Lần này, ngươi cũng đừng trách Chưởng giáo, tất cả những điều này là để tạo cơ hội cho việc quét sạch những nguy cơ tiềm ẩn và hắc thủ có thể tồn tại xung quanh ngươi.

Đó là lý do tại sao đưa ra hạ sách này, nhưng bây giờ nhìn lại có vẻ như ngoại trừ một chút thế lực phụ thuộc Tây tông, còn lại chẳng câu được thứ gì.” Đinh Nhuệ thở dài.

“Đa tạ dụng tâm lương khổ của sư tôn và sư huynh, Càn Khôn xấu hổ.” Trương Vinh Phương cũng thở dài.

Ngay lập tức, Đinh Nhuệ và một số người khác hộ tống hắn qua Lệ Xuân hồ.

Lần này không có bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào cả.

Trương Vinh Phương cũng hiểu rõ lý do tại sao lúc đầu cố tình tạo ra tình huống để hắn lên đường một mình, đây đều tính toán sẵn.

Bây giờ sắp vào quê nhà, đương nhiên không cần những chuẩn bị này nữa.

Những thứ nên đi ra đã sớm đi ra rồi.

Thế là cả đoàn người đi thẳng đến địa phận bên trong Trạch tỉnh.

Không phải đến nhậm chức trước, mà là đến Tổ đình của Đại Đạo Giáo ở Trạch tỉnh - Ngọc Hư Cung.

*

*

*

Thiên Hà sơn mạch, Trạch tỉnh.

Ở giữa toàn bộ Trạch tỉnh có một dãy núi khổng lồ kéo dài qua cả vùng, dãy núi này giống như một dòng sông, uốn lượn trôi chảy, trên đỉnh tuyết phủ trắng xóa, người dân địa phương còn gọi là Thiên Hà.

Và Ngọc Hư Cung thực sự nằm ẩn trong điểm cao nhất của Thiên Hà sơn mạch - Linh Hư phong.

Linh Hư phong có hình dạng giống như một bàn tay khổng lồ, chia thành năm ngón tay hướng lên trời, lòng bàn tay hướng lên trên, như thể đang nâng đỡ một thứ gì đó vô hình.

Mà quần thể kiến trúc Ngọc Hư Cung được xây dựng ở trung tâm của lòng bàn tay ấy.

Và để vào đó, trước tiên phải đi qua Thiên Môn.

“Đây là Thiên Môn sao?”

Lúc này, Trương Vinh Phương và những người khác đang đứng trên con đường núi của Linh Hư phong.

Phía trước là một con đường lớn rộng rãi kéo dài đến một hẻm núi đầy tuyết.

Bên trong hẻm núi có một trạm kiểm sát phòng giữ khổng lồ, cao chót vót.

Toàn thân trạm kiểm sát này có màu đen trắng xen kẽ, được bao phủ bởi băng tuyết.

Nhìn từ xa, giống như một ổ khóa hình tròn khổng lồ, lỗ khóa là cánh cửa duy nhất có thể ra vào.

Vật liệu trạm kiểm sát dường như chủ yếu được làm bằng hỗn hợp nham thạch và kim loại, trong đó có thể tùy ý nhìn thấy các hoa văn phức tạp như hoa văn lông vũ, hoa văn đám mây, các loại chân ngôn của Đại Đạo giáo và các chữ khắc khác ở khắp mọi nơi.

Trương Vinh Phương nhìn trái nhìn phải đánh giá độ cao của vách núi hai bên trạm kiểm sát, ít nhất cũng phải mấy trăm mét.

“Trạm kiểm sát này là Thiên Môn do Ngọc Hư Cung thiết lập sao?” Hắn trầm giọng hỏi.

“Đúng vậy.” Đinh Nhuệ hơi hơi lộ ra một vẻ tự hào.

“Thiên Môn cao hơn trăm thước, là phòng tuyến trọng yếu chống lại mọi kẻ thù xâm phạm. Vì hình dạng giống như một ổ khóa nên không ít đồng môn thường thích gọi nó là Thiên Tỏa.”

Hắn ta dẫn đầu tiến đến phía trước.

“Đi thôi, phía trước đã có người đến nghênh đón rồi.”

Trương Vinh Phương nhanh chóng đuổi sát theo. Phía sau là ba người Bách Hoa Tiên Tử, ba người họ là những thủ lĩnh ngầm đã được thiết lập bên ngoài Ngọc Hư Cung trước đó, vì vậy việc trở lại cùng nhau trong chuyến đi này có thể coi là về nghỉ ngơi đôi chút.

Chương 915: Ngọc Hư Cung (2)

Một đám người vội vã tiến về phía trước, đi vào hẻm núi.

Vách núi hai bên dốc dựng đứng cao chót vót, cỏ cây rêu xanh phủ đầy, dây leo khô héo không thể che lấp những hoa văn phong hóa mờ nhạt trên vách đá.

Từng đàn từng đàn chim trắng không biết tên lúc này bay tới bay lui trong hẻm núi, như thể chúng đang chơi quay tròn.

Đúng lúc này, hơn mười bóng dáng cao lớn trong bộ quần áo trắng và áo choàng dày cộm nặng nề đang nhanh chóng chào đón trên những bậc thang ở con đường núi trước mặt họ.

Những người này, có cả nam lẫn nữ, đều đội mũ nhung dày màu trắng, cổ áo choàng cũng có viền lông cừu ấm áp để giữ ấm.

Trên lưng họ mang đủ loại vũ khí kỳ lạ, trường thương, tam tiêm lưỡng nhận thương, lang nha bổng, mạch đao cán dài, thậm chí trên lưng còn đeo một đôi Lưu Tinh chùy vừa đen vừa thô.

Người dẫn đầu là một nam tử trung niên với đôi mắt sáng ngời và làn da đỏ.

Người này giữ ria mép, lưng đeo nguyệt luân, cao khoảng 2m3, 2m4, có vẻ là người có địa vị rất cao trong đám người này.

Khi những người khác đang tiến lên nhưng bước chân lại không dám hơi hơi vượt qua.

“Vân Sơn nhất đẳng chấp sự Ngọc Hư Cung, bái kiến Đạo tử, bái kiến Đinh sư huynh.” Ngay khi nam tử trung niên này đến gần, liền trịnh trọng ôm quyền hành lễ với Đinh Nhuệ và Trương Vinh Phương.

Hai người vội vàng đáp lễ.

“Phiền toái Vân Sơn sư đệ dẫn đường.” Đinh Nhuệ thuận theo lời của đối phương nói: “Ta đã nhiều năm không trở lại, không biết tình huống bên này như thế nào.” Hắn ta khẽ thở dài.

“Đinh sư huynh đang lo lắng chuyện trong nhà sao? Mấy năm nay phủ Đinh Tông bên kia vẫn bình an vô sự, cứ theo từng bước, không có vấn đề gì.” Vân Sơn này dứt khoát bắt đầu trò chuyện với Đinh Nhuệ.

Trương Vinh Phương ở phía sau lại cùng nhỏ giọng nói chuyện với một người đi cùng Vân Sơn.

“Ngươi là Trương Ảnh, Đạo tử của Thiên Bảo Cung sao? Đạo hào Càn Khôn? Đúng là một đạo hào thật lớn!” Một thiếu nữ khoác áo choàng lông cáo thuần trắng, trước ngực đầy đặn xinh đẹp, tò mò tới gần Trương Vinh Phương hỏi.

“Ừ, đạo hào là do sư phụ đặt, ta cũng hết cách. Đừng nhìn tên của ta to tát như vậy, thực ra, ngươi cũng hiểu Thiên Bảo Cung bên kia không tập võ nhiều lắm.”

Ta tên thật là Trương Ảnh, Ảnh trong bóng dáng, xin hỏi đạo hào của sư muội này là gì?” Trương Vinh Phương nhỏ giọng hỏi, đồng thời lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

“Ta tên là Thượng Quan Di, đạo hào Hàn Chân, ngươi có thể gọi thẳng ta Hàn Chân.” Thiếu nữ có vẻ tuổi không lớn lắm, nhưng khá hướng ngoại, không sợ người lạ chút nào.

Hơn nữa, cộng với vẻ xinh đẹp, đáng yêu, khuôn mặt căng mọng, khi cười lộ ra hai má lúm đồng tiền rất sâu.

Người như vậy cho dù tùy tiện đến gần, cho dù nói chuyện ra chút ngoài ý muốn, cũng sẽ không khiến người ta không vui.

Mọi người đều sẽ bao dung hơn với những người như vậy.

“Nghe nói ngươi đến đây để gặp Cung chủ đúng không?” Hàn Chân nhỏ giọng hỏi.

“Ừm, mục đích chính của ta đến đây là để gặp Cung chủ. Dù sao cũng là sư thúc tổ của ta, về tình về lý đều phải đến.” Trương Vinh Phương gật đầu.

“Vậy thì ngươi phải cẩn thận nhá.” Vẻ mặt của Hàn Chân đột nhiên hơi kỳ quái: “Tính tình Cung chủ không tốt lắm, khi nói chuyện và làm việc nhất định phải đi theo ý của nàng, nếu không sẽ phiền phức lắm đấy!”

“Phải nói thế nào?” Trương Vinh Phương đã rất tò mò đối với Cung chủ Ngọc Hư Cung này từ lâu rồi.

Lúc này, nghe được câu nói này, trong lòng hắn chợt nảy ra một ý nghĩ, không biết có thể hỏi thăm được một ít thứ gì đó từ trên người Hàn Chân trước mặt này không.

“Ta không nói được.” Hàn Chân lắc đầu: “Khi ngươi nhìn thấy ngươi sẽ biết thôi.”

“Không nói được?” Trương Vinh Phương sửng sốt, lý do quái quỷ gì vậy?

Hắn còn muốn hỏi thêm.

Đột nhiên, Đinh Nhuệ ở phía trước cất tiếng nói.

“Đến rồi.”

Trương Vinh Phương mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía trước.

Lúc này họ đã đến dưới chân Thiên Môn khổng lồ, đang đứng trước một cổng thành đang từ từ đi lên, không ngừng mở ra.

Cổng thành có hình chữ nhật, trên tường hai bên có lắp đặt rậm rạp chằng chịt những chiếc gai nhọn hoắt bằng kim loại, hiển nhiên không phải để nhìn chơi cho vui.

Cả đoàn người tiến vào bên trong, một lúc sau, đã đi qua Thiên Môn.

Sau cánh cổng là một vách đá khổng lồ, dưới vách núi là rừng đá bạt ngàn.

Chỉ là trong rừng đá ở đây, mỗi một cột đá đều là một ngọn núi khổng lồ.

Đỉnh núi đều bị san phẳng, trên đỉnh có thể mơ hồ nhìn thấy từng tòa từng tòa kiến trúc Đại Đạo giáo với tông màu thuần trắng và vàng làm chủ đạo.

Giữa mỗi một đỉnh núi, có một vùng rộng lớn là rừng cây rậm rạp màu xanh đậm.

Một số lượng lớn các loài chim đủ màu sắc đang bay quanh các đỉnh núi.

Cây cối xanh um tươi tốt, tràn đầy sức sống, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy những cánh hoa màu trắng, hoặc hồng nhạt lả tả bay theo gió.

Chương 916: Ngọc Hư Cung (3)

“Cung chủ đang ở Lăng Tiêu điện, Hàn Chân, nếu ngươi và Đạo tử hợp ý thì ngươi dẫn đường, đưa người đến đó đi.” Vân Sơn đạo nhân dẫn đầu đội ngũ trầm giọng dặn dò.

“Dạ vâng thưa cha.” Hàn Chân lè lưỡi một cái.

“Chư vị sư huynh, ta đi trước.” Trương Vinh Phương chắp tay hướng về phía đám người Đinh Nhuệ.

“Lát nữa gặp lại ở Bích Thủy Đàm.” Đinh Nhuệ nói: “Dùng bữa và ăn cơm cũng ở đó.”

“Được!”

Dù Trương Vinh Phương không biết Bích Thủy Đàm ở đâu, nhưng chỉ cần nhờ người khác dẫn đường thì sẽ biết thôi.

Ngay lập tức, Hàn Chân dẫn Trương Vinh Phương rẽ sang một hướng, sau khi đi mấy trăm mét, dừng lại trước một vách đá, đi lên một sợi dây thừng lớn rất dài buộc thẳng vào phần còn lại của ngọn núi.

Trên sợi dây treo một cái gì đó giống như một chiếc cáp treo.

Hai người ngồi trong đó, Hàn Chân gõ vào sợi dây mười lần liên tiếp. Có vẻ như đang truyền tin tức gì đó.

Chẳng bao lâu, sợi dây thừng thực sự chuyển động, đem theo cáp treo không ngừng chuyển động về phía trước.

“Mười hai Tông phủ ở Ngọc Hư Cung chúng ta, nếu muốn đi đến các tông phủ khác nhau, mỗi lần đến đều phải đi qua các Thiên Tuyến khác nhau. Cho nên ở đây, nắm vững mật mã Thiên Tuyến là điều cơ bản.” Hàn Chân nhiệt tình giới thiệu với Trương Vinh Phương.

“Thiên Tuyến?” Trương Vinh Phương không khỏi nhớ lại một danh từ cùng tên trong kiếp trước của mình.

Nhưng hắn nhanh chóng bị thu hút bởi những thông tin hấp dẫn đối phương nói.

“Mười hai Tông phủ? Đó là cái gì?”

“Chính là mười hai thế lực gia tộc lớn tạo thành Ngọc Hư Cung. Do mười hai vị Tông Sư khai thông lập phủ dựng thành. Đương nhiên, yêu cầu tối thiểu để khai thông lập phủ là phải đạt đến Tông Sư, nhưng trên thực tế, thực lực của mười hai Tông phủ đã hội tụ lại tinh hoa toàn bộ Đại Đạo Giáo. Không chỉ vậy, sau này ngươi tiếp xúc sẽ biết thôi.” Hàn Chân hơi ưỡn ngực ngạo nghễ nói.

“Mười hai vị Tông Sư sao?” Trương Vinh Phương hít một hơi. Hắn không thể không nghĩ đến Cảm Ứng môn.

“Nếu Cảm Ứng môn hoàn chỉnh, chẳng phải là?”

“Năm đó Cảm Ứng môn đã bị chúng ta đánh tan chính diện. Mặc dù thừa dịp trong bọn họ nổi loạn, nhưng trận chiến đó đã đặt vững vị trí thứ hai của chúng ta trong Đạo Môn Đại Đạo Giáo!” Hàn Chân cười, tự hào nói.

“Được. Vậy cũng đúng thôi.” Trương Vinh Phương không biết phải nói gì.

Cáp treo đi suốt quãng đường, từ thấp lên cao, không ngừng đi lên.

Sau hơn mười phút.

Cuối cùng thì cả hai cũng đến được cung điện cao nhất, có rất nhiều cột đá trong Đạo Cung.

Đó là một cung điện thuần trắng với một viên kim châu khổng lồ trên đỉnh.

Hình dạng của cung điện giống như một chữ thiên (天) khổng lồ, với các quảng trường Thái Cực ở bốn phía.

Nơi hai người Trương Vinh Phương đi xuống là một trong những quảng trường đó.

“Được rồi. Đến nơi rồi, ngươi đi xuống đi.” Hàn Chân vỗ vỗ Trương Vinh Phương, nàng ngoài miệng thì nói chuyện, nhưng bản thân vẫn ngồi yên như cũ, không nhúc nhích.

“Ngươi không xuống sao?” Trong lòng Trương Vinh Phương cảm thấy không đúng lắm.

“Cung chủ là người có thể bị người khác tùy tiện nhìn thấy sao?” Hàn Chân nghiêm nghị nói: “Cho nên ngươi cứ đi đi,

mặt khác sẽ có người khác đến đưa ngươi đi ra ngoài, không cần lo lắng cho ta.”

“…” Trương Vinh Phương luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Cho dù đó là biểu hiện của Hàn Chân lúc này, hay hoàn cảnh chung quanh.

Đúng thế.

Đạo Cung này thoạt nhìn có chín tầng, bốn phía xung quanh ngoại trừ tiếng chim hót lại không có bất kỳ tiếng người nào.

Mặt đất được phủ bằng đá phiến trắng bằng phẳng, rất sạch sẽ.

Mà đây là nơi cao nhất chung quanh, không có lấy một cái cây, không sạch sẽ mới là lạ.

“Được rồi, ta đi đây.” Không đợi Trương Vinh Phương đáp lại, Hàn Chân lại lần nữa vỗ vỗ vào sợi dây thừng, cáp treo nhanh như chớp trượt xuống, nhanh chóng rời khỏi đây.

Tư thế đó, nhìn thế nào cũng có vẻ như đang chạy trốn.

Trương Vinh Phương nhìn xung quanh, lờ mờ cảm thấy bị hố.

Nhưng nếu như đã đến rồi, vậy thì tên đã lên dây không thể không bắn. Hắn hít một hơi thật sâu và đột nhiên ngửi thấy một mùi rất nồng.

Mùi nồng của huyết nhục.

Mùi nồng đến mức giống như lại gần trước thịt kho ngửi, mùi thơm của nó còn nồng hơn nhiều so với những người trước đó Trương Vinh Phương đã gặp!

Tinh thần hắn ngay lập tức bị chấn động. Quay lại nhìn đạo cung.

Hương thơm từ đó được gió thổi tới đây.

Hít sâu một hơi, Trương Vinh Phương nhấc chân, từng bước đi về phía cửa đạo cung.

Cho dù nói như thế nào, cứ đi bái kiến Cung chủ trước đã. Không có ai trong quảng trường. Chỉ có tiếng gió.

Đứng trong đạo cung, trước cổng lớn.

Trương Vinh Phương đưa tay ra và đẩy.

Với một tiếng cọt kẹt nhỏ, cánh cửa từ từ mở vào trong. Bên trong là một đại sảnh vô cùng dài và rộng, mặt đất trắng thuần, bức tường trắng thuần, mái vòm trắng thuần.

Điều khiến người ta không thể rời mắt nhất chính là hai bên đại sảnh có vô số pho tượng màu trắng tinh dày đặc, quỳ trên mặt đất.

Chương 917: Ngọc Hư Cung (4)

Mỗi nhân vật này đều mặc khải giáp dày và nặng, đội mũ giáp hoàn toàn che hết khuôn mặt, khiến người ta không thể nhìn thấy là nam hay là nữ.

Nhưng số lượng của họ rất nhiều, thoạt nhìn chỉ sợ không dưới một trăm cái.

Bọn họ giống như thủ vệ, họ quỳ xuống ở cả hai bên, mặt đất ở giữa tự nhiên tạo thành một con đường dẫn đến bảo tọa ở cuối.

Một con đường thẳng.

Trương Vinh Phương vô thức ngẩng đầu nhìn dọc theo con đường.

Bảo tọa rất lớn, cao năm mét và rộng ba mét, mặt sau của bệ tỳ tay được trang trí bằng những hình đầu lâu động vật không rõ.

Ở giữa là một bóng người mảnh mai.

"Ngươi có phải là người thừa kế xuất sắc nhất do Nhạc Đức Văn chọn không?" Bóng người từ trên cao giáng xuống, mở miệng hỏi.

Đó là một nữ tử!

Trương Vinh Phương xác định rằng giọng nói đối phương giống như núi sâu suối trong, lạnh như băng, làm cho người ta không biết trong đó chứa tâm tư gì.

Hắn cẩn thận nhìn về phía đối phương.

Chỉ thấy trên bảo tọa đó, là một nữ tử tóc đen, mặc một chiếc áo dài bằng sợi bạch kim tinh khiết.

Nữ tử ấy trông chỉ ngoài hai mươi tuổi, nước da trắng như tuyết, mái tóc dài xõa tung trên cơ thể và ngai vàng.

Người đó đội vương miện vàng, một mắt phản chiếu ánh huỳnh quang xanh mờ, mắt còn lại có con ngươi đen bình thường.

Trương Vinh Phương xem xét kỹ hơn, phát hiện ra rằng đôi mắt xanh thực chất là một viên ngọc bích được gắn trong hốc mắt.

Mắt, phản xạ của ánh sáng mặt trời bên ngoài.

Ngoài những chỗ bắt mắt này, còn có khuôn ngực ưỡn cao dị thường đầy đặn của đối phương.

Trương Vinh Phương trước đây đã nhìn thấy nhiều nữ tử có thân hình đẹp, nhưng họ vẫn kém hơn so với người trước mặt.

Mấu chốt là, vị này để lộ ra không ít một cách rất tự nhiên, nhưng điều kỳ lạ là lại không mang đến cho người ta cảm giác phóng đãng.

Cao quý, thánh thiện, xinh đẹp bên kia hoàn mỹ như nữ thần. "Bần đạo Càn Khôn, xin hỏi trước mặt có phải sư thúc tổ không?"

Trương Vinh Phương bước tới trước mấy bước, chắp tay cúi chào.

"Sư thúc tổ?" Nữ nhân chậm rãi đứng lên, dưới chân lướt nhẹ một cái, cả người đã nhẹ bay bay lướt qua cự ly hơn hai mươi mét, đáp xuống trước mặt Trương Vinh Phương, đứng vững tại đó.

Nhìn kỹ hơn, Trương Vinh Phương mới phát hiện vừa rồi mùi thơm nồng nặc vô song của huyết nhục truyền đến từ trên người vị sư thúc tổ trước mặt này.

Trái tim của hắn chấn kinh, dựa theo kinh nghiệm trước đây mà nói, Huyết Nhục Bổ Toàn của hắn hiện tại, căn bản có thể coi là đánh giá thiên phú.

Thiên phú càng mạnh, hắn càng thiếu, mùi huyết nhục càng đậm.

Mà vị trước mặt…

"Ta chính là sư thúc tổ mà ngươi nói, cung chủ Ngọc Hư Cung, Kim Ngọc Ngôn, đạo hào Thiên Hiến, ngươi có thể gọi ta là sư thúc tổ, cũng có thể gọi ta là cung chủ, như ngươi muốn." Nữ tử bình tĩnh nói.

"Vâng." Trương Vinh Phương cung kính gật đầu.

“Ta hiểu ý của Nhạc Đức Văn khi gọi ngươi đến đây. Nhưng rất khó để có được sự công nhận từ phía bên này.” Kim Ngọc Ngôn đi xung quanh vừa nhìn Trương Vinh Phương đánh giá một vòng, vừa nói chuyện.

“Đệ tử vừa mới đến nhận chức phủ doãn phủ thành tỉnh Trạch, còn lại cũng không rõ.” Trương Vinh Phương thành thật trả lời.

“Không rõ cũng tốt thôi, Ngọc Hư Cung ta cũng có đạo tử, nhưng bên này chủ tu không phải là văn công, mà là võ nghệ, muốn đảm nhận Đạo tử ở bên này, phải được công nhận, ngươi phải lấy võ đạo đăng đài.” Kim Ngọc Ngôn nhàn nhạt nói. “Ngươi có nguyện ý không?”

“Võ đạo?” Trong lòng Trương Vinh Phương khẽ động.

“Đúng vậy.” Kim Ngọc Ngôn đột nhiên tiến đến rất gần, ngực gần như áp vào lưng Trương Vinh Phương.

Hai tay nàng khẽ ấn lên vai Trương Vinh Phương, sau đó liền theo cánh tay đè xuống.

“Thật thú vị, thân thể như vậy, ngạnh công như vậy.” Đôi mắt nàng hơi sáng lên, như thể đột nhiên phát hiện ra điều gì đó.

“Nhạc Đức Văn rõ ràng biết quy tắc của bên này, thế mà lại đưa ngươi tới đây… xem ra…”

Vẻ mặt của nàng dần dần thay đổi, tay nàng nhanh chóng chạm vào cơ thể Trương Vinh Phương.

“Sư thúc tổ” Trương Vinh Phương cảm thấy không thoải mái, muốn chạy, nhưng lại lo lắng sẽ bị thất lễ.

“Đừng sợ, chỉ đơn thuần chạm vào xương vào thịt có thể khiến trái tim ngươi rung động sao? Điều đó có nghĩa là định lực của ngươi không đủ mạnh!”

Kim Ngọc Ngôn không hề để bụng.

“Sư thúc tổ, xin hãy tự trọng!!” Trương Vinh Phương cảm thấy tay của đối phương càng ngày càng xuống, lập tức lùi lại dứt khoát tránh đi bàn tay của đối phương.

“Cho ta sờ một chút thì có chuyện gì sao? Không sờ thì làm sao ta có thể nhìn ra được tư chất của ngươi đây? Làm sao có

thể chứng minh ngươi có thể đảm nhận thân phân Đạo tử ta chứ?

Vả lại, trời đất là tự nhiên, vạn vật sinh sôi, còn hình người như ta nhưng chỉ là một cái vỏ, chỉ là một thân xác phàm trần, có giá trị gì mà cần phải chú ý đây. Không sớm thì muộn, cũng vũ hóa thăng tiên.”

Chương 918: Ngọc Hư Cung (5)

Kim Ngọc Ngôn không đồng ý.

“Người như ngươi nhìn không thấu được, có nghĩa là tu hành chưa đủ, vậy thôi!” Trương Vinh Phương cứng họng.

Hắn đã có thể nhìn ra được, vị sư thúc tổ này dường như thần kinh có vấn đề.

Chẳng trách nơi này không có ai, sợ mọi người đều hiểu được người này có vấn đề, cho nên chỉ có thể kính trọng mà không thể gần gũi.

“Nhắc mới nhớ, trước đây Nhạc Đức Văn cũng đã gửi một Đạo tử đến cho ta để huấn luyện.” Kim Ngọc Ngôn nhớ lại, “Đứa trẻ đó lúc đến đây vẫn còn nhỏ, cũng chỉ mới cao đến một nửa ngươi. Cuối cùng sau sự kiểm tra cẩn thận của ta, tư chất của tên đó quá yếu, chỉ có thể tu hành văn công, không thể tiếp tục lưu lại chỗ này.”

“Là Trương Thanh Chí Trương sư huynh sao?” Trương Vinh Phương thấy người kia cũng không theo đến đây, âm thầm nhẹ thở ra một hơi.

“Hình như là cái tên này, nhưng ta quên mất rồi.” Kim Ngọc Ngôn thản nhiên nói, “Thật đáng tiếc, tiểu tử đó cũng là người xem trọng mặt mũi, Chẳng qua chỉ yêu cầu hắn cởi bỏ quần áo của mình, vác nặng rồi chạy, thế mà luyện được hai lần đã giả bệnh không đến nữa.”

“Trương Vinh Phương nhìn trân nghẹn lời. Tên quỷ nào nghĩ ra phương pháp huấn luyện này vậy?

Mấu chốt là Trương sư huynh thực sự đã luyện hai lần?

“Ánh mắt của ngươi là gì vậy?” Kim Ngọc Ngôn nhìn chằm chằm vào Trương Vinh Phương.

“Đó chính là trở về với tự nhiên! Cũng như vạn vật, con người vốn là con của trời.”

Đó là cách tốt nhất để cảm nhận thiên nhiên mà không có gánh nặng cho cơ thể.

Cảm nhận gió, cảm nhận mọi thứ của thế giới bên ngoài, chạm vào và cọ xát với làn da của chính mình, cảm giác tuyệt với đó, các ngươi không thể hiểu được!”

Ngươi là đại lão, ngươi nói gì cũng đúng.

Trương Vinh Phương đã bất lực để phản bác.

“Được rồi, vì Nhạc Đức Văn đã gửi ngươi đến cho ta, nếu ngươi muốn có được sự chấp thuận của ta và trở thành Đạo tử của Ngọc Hư Cung, thì phải xem ngươi có thể vượt qua được khảo nghiệm của ta hay không!” Kim Ngọc Ngôn nghiêm nghị nói.

“Ta không muốn chấp nhận bài khảo nghiệm của ngươi.” Trương Vinh Phương rất muốn nói điều này.

Nhưng Kim Ngọc Ngôn dường như có một cái nhìn hoàn toàn khác sau khi sờ loạn hắn.

“Cho ta hỏi chút, lúc đó Trương sư huynh đã nhận được giáo đạo gì từ ngươi vậy?” Trương Vinh Phương đột nhiên nói.

“Rất đơn giản.” Kim Ngọc Ngôn đưa ba ngón tay lên. “Tổng cộng ba đỉnh.”

“Thứ nhất, sinh tử. Thứ hai, giao phối. Thứ ba, dục vọng.”

Cái tên vừa nghe đã thấy hơi sai…

“Dám hỏi sư thúc tổ… có thể nói rõ một chút được không?” Nụ cười trên mặt Trương Vinh Phương vốn đã có chút miễn cưỡng.

“Vì tư chất không tệ của ngươi, có thể.” Kim Ngọc Ngôn chống tay sau lưng, chậm rãi nhìn bầu trời ngoài cửa.

“Thứ nhất là sinh tử, mỗi người mỗi khác, dạy tùy theo tài nên lúc đó ta đã lập ra một phòng sinh tử cho Trương Thanh Chí.

Nhân gian tranh đấu giết chóc, trọng tâm đầu tiên. Vì vậy, ta đã nhốt hắn ta trong bảy bảy bốn mươi chín ngày, cung cấp đồ ăn thức uống cho hắn ta mỗi ngày.

Sau đó, cách mỗi giờ, đưa vào một con thú đói mạnh hơn hắn ta một chút vào thời điểm đó, để chúng chiến đấu cho đến chết.

“Lúc đó hắn ta còn nhỏ, khoảng mười một, mười hai tuổi, lúc đầu ta chỉ thả chó sói rồi tăng dần số lượng, về sau thì thay bằng báo hoa mai, gấu, hổ, v.v., hãy để chúng được mài dũa trong sinh tử.”

Trương Vinh Phương: “…”

“Cái thứ hai, chính là giao phối.” Kim Ngọc Ngôn dừng lại, lộ ra vẻ không hài lòng.

“Thực sự ta rất hài lòng với phần biểu hiện của hắn ở đỉnh này, nhưng đến đỉnh thứ hai này, hắn lại hoàn toàn không đạt tiêu chuẩn.

Thằng nhóc này mỗi khi nhìn thấy ta, khí huyết sẽ tăng tốc, tinh thần phấn chấn hẳn lên. Vì vậy, ta để hắn ta ra ngoài khỏa thân và để mọi người đến xem, để giúp hắn ta cắt bỏ gốc rễ của rắc rối và ham muốn khỏi trái tim mình.

Thật không may, hắn ta thậm chí còn vô dụng hơn.

Vì vậy, ta đã tìm những nữ tinh xinh đẹp đủ chủng đủ dạng, khiến các nàng giày vò hắn ta, đánh đập hắn ta, để phá hủy những xung động của hắn ta về mặt này.

Thật đáng tiếc. ”Cuối cùng nàng cũng lắc đầu, rõ ràng là thất bại.

“…” Trương Vinh Phương đã hiểu tại sao người sư thúc tổ trước mặt này lại bị những người xung quanh xa lánh…

Không có gì ngạc nhiên khi Trương sư huynh đã bị ăn chết bởi Lâm Thiển Hạc dịu dàng quyến rũ.

Có lẽ Trương sư huynh ban đầu không biến thái như vậy, nhưng sau khi bước ra khỏi chỗ của sư thúc tổ này, từ một khắc bước ra khỏi Ngọc Hư Cung.

Từ nay về sau hắn ta đã không bình thường nữa

“Nếu cái thứ hai không đạt, thì cái thứ ba không cần lại kiểm tra nữa. Tuy nhiên, dù thất bại nhưng vẫn rất có hy vọng.”

Kim Ngọc Ngôn nhìn chằm chằm Trương Vinh Phương với ánh mắt rực lửa.

“Ách…” Trương Vinh Phương sững người. “Cái kia… Ngoài phương thức này, không biết còn có những pháp tử nào có thể

coi là Đạo tử của Ngọc Hư Cung không?”

Chương 919: Ngọc Hư Cung (6)

Vị sư thúc tổ có vấn đề về thần kinh trước mặt hắn đã có thể chắc chắn rằng là một cái hố.

Vì vậy, nếu tìm được phương pháp khác thì tìm phương pháp khác, "Có thì có đấy, nhưng ngươi không làm được." Kim Ngọc Ngôn lắc đầu. "Pháp tử cái gì?" Trương Vinh Phương tinh thần được nâng lên, thực sự có?" Rất đơn giản, hai điều kiện.

Thứ nhất: Bỏ phần còn lại của Đạo tử, ngươi là Đạo tử duy nhất. Ngọc Hư Cung chúng ta nặng võ công giết người, đạo trời vô tình, người càng gần trời cũng vậy." Kim Ngọc Ngôn nhẹ nói.

"Còn thứ hai thì sao?" Trương Vinh Phương cảm thấy rằng mình có thể thử.

"Thứ hai, giống như ta đã làm trong quá khứ, giết tất cả những người thân của ta để cắt đứt điểm yếu. Chỉ bằng cách này, chúng ta mới có thể đạt được sự mạnh mẽ tuyệt đối. Vẻ mặt của Kim Ngọc Ngôn trở lại lạnh lùng.

"Ngươi, ngươi làm được không?"

Thiên Đô, Thiên Bảo Cung.

"Đại thế của thiên hạ nếu chia lâu thì thống nhất, thống nhất lâu thì chia".

Nhạc Đức Văn chống tay sau lưng, nhìn dãy núi phía xa.

"Cũng giống như các Đại Linh chư giáo. Ta đã cố gắng hoàn thành việc lớn này nhiều năm trước, nhưng đáng tiếc vẫn không thành…"

Đây là điểm cao nhất của Thiên Bảo cung, đỉnh của tháp.

Đứng trên tòa tháp cao thứ hai sau tòa tháp cao nhất Linh Đình Đại Đô này, có thể phóng tầm mắt ra xa và thấy được đường nét của đô thành ở phía xa.

"Lão Nhạc, ngươi muốn làm gì?"

Một thân hình cao lớn ẩn trong bộ giáp đen nặng nề từ từ lặng lẽ xuất hiện từ phía sau.

“Ngươi nên hiểu rằng bây giờ không phải là lúc.”

Hắn ta rõ ràng đang mặc áo giáp nặng, nhưng mọi cử động của hắn ta đều không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Như thể hắn ta không mặc áo giáp kim loại nặng, mà là một chiếc áo sơ mi mềm mại.

“Ta béo như vậy, ta có thể làm gì? Ta dám làm gì?” Nhạc Đức Văn cười nói, ấn bàn tay mập mạp vào bức tường bên cạnh.

Trên tường có một bản đồ của toàn bộ Đại Linh.

Lòng bàn tay vừa ăn miếng thịt bò tẩm gia vị có một vết hằn rõ ràng trên đó.

Chà, vừa hay rơi trên tổng đàn của Tây tông và Chân Nhất giáo ở Đại Đô.

Ngón cái ở Chân Phật tự, ngón út ở Thái Cực cung.

“Ngươi muốn trở thành Đông tông thứ hai sao?” Một giọng nói già nua phát ra từ bộ áo giáp nặng nề màu đen.

“Làm sao có thể? Đông tông đã sụp đổ.” Nhạc Đức Văn lộ ra vẻ mặt khoa trương. Một bộ dáng như đang muốn nói ngươi đang đùa ta sao.

“Vậy ngươi muốn làm gì với nhiều thứ như vậy?” Lão giả mặc áo giáp nặng nề trầm giọng hỏi: “Ý của bệ hạ, ngươi nên biết rõ rằng Chân Nhất giáo và Tây tông không phải là đèn cạn dầu. Nếu không có chúng ta, Thiên Bảo cung này không thể gánh được những gì chúng ta làm.”

Đúng vậy, nếu không có sự hỗ trợ của Tuyết Hồng các, Thiên Bảo cung không thể là đối thủ của hai môn phái còn lại.

“Tất nhiên là Bần đạo biết, vậy đây không phải là một trò đùa sao?” Nhạc Đức Văn bật cười.

Trên mặt hiện lên vẻ bất lực, “Kỳ thật lúc này ta chỉ là đang nằm mơ mà thôi. Ta và ngươi hiện tại vẫn chưa rõ ràng sao? Đại đạo giáo chúng ta… đến cùng vẫn là không sa sút…”

“…” Lão giả mặc áo giáp cứng họng, được rồi, ngươi nói không sa sút thì chính là không sa sút.

“Nói mới nhớ, tên tiểu tử Càn Khôn đó ẩn nấp đủ sâu… Trình độ tu luyện võ công tăng nhanh như vậy, không biết lớn lên bằng phân bón gì nữa. Ruột lợn không có lợi hại như vậy, thoạt nhìn liền biết không phải người bình thường.”

Nhạc Đức Văn sờ sờ khuôn mặt mập mạp, bóp bóp, dường như cảm thấy da thịt ở cằm rất tốt, nên trực tiếp dùng nó làm đồ chơi giải áp lực.

“Ta đã từng đến Thứ Đồng và kiểm tra.” Lão giả mặc áo giáp nặng nề nói với giọng điệu ngưng đọng, “Đằng này, uy thế của hắn rất cao, hơn nữa khả năng cai quản của hắn cũng rất mạnh. Các cao tăng Tây tông mới qua đó tạm thời vẫn chưa thể giải quyết cục diện lúc này. Có lẽ trong vòng mấy năm, cũng không thể đạt đến trình độ như hắn.”

“Võ đạo thì sao? Tiểu tử kia luôn trầm mê luyện võ, không thể tự thoát khỏi. Rõ ràng biết rằng Văn Công đến Luyện Thần Hậu kỳ, liền có thể Bái Thần trở thành Linh Tướng, nhưng lại lãng phí thời gian của mình và trải nghiệm ở những nơi khác.” Nhạc Đức Văn buồn bã nói,” Nếu hắn ta có thể tập trung tinh thần, có lẽ bây giờ sẽ đạt được Nguyên Anh Viên Mãn rồi. Thật lãng phí, thật lãng phí.”

“Vậy thì ngươi cũng nghĩ nhiều rồi. Văn Công không dễ dàng tu như vậy, càng về hậu kỳ càng như vậy. Đúng rồi, hình như gần đây bên phía Chân Nhất có động tác mới, ngươi cẩn thận một chút.” Lão giả mặc áo giáp nhắc nhở.

“Ha ha, nơi đây là Đại Đô, không ai dám kiêu ngạo ở đây. Nếu toàn bộ Đại Linh nơi đâu là an toàn nhất, thì chỉ có ở đây.” Nhạc Đức Văn không đồng ý.

Chương 920: Xu thế (1)

“Hơn nữa, hiện tại tuy rằng ta già rồi, nhưng ta cũng không phải là vô lực phản kháng, hơn nữa ta còn có ngươi ở bên cạnh, nếu không đến ba tên cao thủ cùng cấp, nghĩ cũng đừng nghĩ tới.”

“Nói là nói như vậy. Nhân tiện, lần này tên tiểu tử Càn Khôn kia trở lại, ngươi có cảm thấy có chỗ nào không đúng không?”

“Một chút nữa, hắn lại cao thêm rồi. Với chiều cao như thế này, thể chất rõ ràng là mạnh mẽ hơn, có gì đó không ổn.” Nhạc Đức Văn gật đầu, vẻ mặt cuối cùng cũng trở lại bình thường.

Nói đến người đồ đệ mà lão quan tâm nhất, lão không còn tâm tư để đùa giỡn nữa.

“Ta nghi ngờ rằng hắn đang bí mật luyện tập Kim Thiềm công. Trên người hắn còn có tiểu thành ngạnh công, vết tích của cơ thể bất hoại, điều này không hợp lý.”

“Đúng vậy…. tu hành ngạnh công, không rèn luyện gân cốt từ nhỏ, hơn mười năm gian khổ, căn bản không đuổi kịp hậu kỳ, thành như không hoại.”

Vì vậy, lời giải thích duy nhất là Càn Khôn đã bí mật luyện tập ngạnh công từ rất lâu, hơn nữa thiên phú của hắn rất cao.

Sau đó đến Thứ Đồng, do được cung cấp nhiều tài nguyên và tiền bạc nên đã nhanh chóng bứt phá.” Lão giả mặc áo giáp giải thích.

“Đúng vậy… Thiên phú của tiểu tử kia, càng ngày càng không thể hiểu nổi. Trước kia tài năng võ thuật là như vậy, nhưng bây giờ xem ra cũng không tệ chứ?” Nhạc Đức Văn trầm ngâm.

“Vì lẽ đó ngươi phái hắn đến Ngọc Hư cung thử xem?” Lão giả mặc áo giáp hỏi.

“Ừm, ta không biết nhiều về võ thuật, nên chọn người phù hợp hơn. Dù sao thì sư thúc cũng là một nhân vật có tầm ảnh hưởng lớn trên thiên hạ cách đây tám mươi năm. Dù người có

một số vấn đề, nhưng võ công thực sự rất tốt.” Nhạc Đức Văn gật đầu.

“Tám mươi năm trước, tuyệt tình tận dục, cuối cùng lại thành dã tràng xe cát, còn không giết chết một bào muội, cuối cùng không thể bước vào Cực Cảnh hoàn chỉnh, chỉ là bán Cực Cảnh. Sau đó Bái Thần, ẩn cư biến mất trong mắt mọi người.

Cũng không biết được thực lực vị kia tiềm ẩn bao lâu nay, đến nay lại đến đến trình độ như vậy.” Lão giả mặc áo giáp thở dài.

“Khẳng định là trình độ ngươi đánh không thắng được. Dù sao, Đạo Đạo giáo của ta bây giờ là do lão nhân gia nàng chống đỡ, đừng nghĩ nữa.” Nhạc Đức Văn cười nói.

*

*

*

Chân Nhất giáo, Thái Cực cung.

Một phòng trà vô cùng hẻo lánh, không tên chỉ tiếp những vị khách quan trọng, nằm lặng lẽ trong một rừng trúc xanh.

Không có hoành phi, không có sự nguy nga tráng lệ, chỉ có sự mềm mại, tự nhiên, tịnh tâm, hài hòa.

Phòng trà này được xây dựng hoàn toàn bằng tre, có con suối chảy qua, lâu lâu chim chóc, sóc chuột lại uống nước bên suối. Không sợ mọi người chút nào.

Lúc này, Chấn Vân Tử, một trong năm người con trai của Minh Sơn Chân Nhất giáo, đang mặc một chiếc áo bào màu xanh lam thuần khiết của Đại Đạo giáo, với mái tóc trắng được buộc cao đạo quan, một tay cầm màu trắng và tay kia cầm màu đen, đối mặt với bàn cờ tre, tự mình đánh cờ.

Đột nhiên, màu trắng trong tay hắn lơ lửng trên không trung.

Người khẽ nheo mắt, cẩn thận lắng nghe.

Tiếng gió, tiếng nước, tiếng chim và tiếng lá tre đung đưa trong gió, va chạm, cọ xát.

Trong số đó, cũng có một dấu vết của nhịp tim bất thường.

Trấn Vân Tử khẽ cười, nhắm mắt lại.

Sau ba nhịp thở, mở nó ra.

Trên tấm bồ đoàn bàn cờ đối diện với hắn ta, một người nam tử cao lớn mặc áo bào đen đang ngồi xếp bằng.

Đầu và mặt của người nam tử mặc áo bào được giấu trong mũ trùm đầu, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt đầy sẹo bỏng, thật là xấu xí.

“Khách quý đến cửa, thất lễ nghênh tiếp, vẫn mong thứ lỗi cho.” Chấn Vân Tử cười nói. Hắn ta nhấc ấm trà ở bên cạnh, rót một tách trà xanh vào trong chiếc cốc tre.

Trà thanh bích đã nguội từ lâu, bên trong dường như thả một loại vị ngọt bạc hà nào đó vào trong, có mùi thơm thoang thoảng.

“Kế hoạch của ta thất bại.” Giọng của người mặc áo choàng không thể nghe thấy ra sóng lớn, “Người tính không bằng trời tính, bọn thuộc hạ ngu ngốc, vốn tưởng rằng bọn chúng lại hục hặc với nhau, không liên thủ đối địch, không tận tâm tận lực. Nhưng lại không ngờ rằng…”

“Không ngờ không phải lỗi của bên ta, mà là Đạo tử của Đại Đạo giáo có một chút đạo hành, đúng không?” Chấn Vân Tử cười nói.

“Quên đi, đây đều là những chuyện trong quá khứ. Tổn thất nhiều cao thủ như vậy, ta đã định rời khỏi Đại Đô.” Người mặc áo choàng nghiêm nghị nói, “Lần trước đã bị cao thủ bí ẩn từ Thiên Bảo cung chặn lại, đã bị thương một chút, vì vậy vừa hay cần chút thời gian để hồi phục.”

“Ma Ưng tiên sinh quả là rất mạnh mẽ. Đồ đệ bị đánh chết, kế hoạch bị phá hoại, thuộc hạ chết không ít hảo thủ. Cơ nghiệp cũng bị đào bới. Ngay cả việc bố trí kế hoạch lớn cũng bị trì hoãn vì điều này. Bản thân cũng bị thương. Chậc chậc chậc chậc…”

Chương 921: Xu thế (2)

Trấn Vân Tử sắc mặt bình tĩnh, nhưng giọng điệu của hắn ta là cảm giác âm dương quái dị.

"… Cái gì? Ngươi mời ta đến đây chỉ để làm nhục ta sao?" Giọng của người mặc áo choàng càng thêm kìm nén.

"Đương nhiên là không." Chấn Vân Tử lắc đầu. "Tháng tới, Tuyết Hồng các sẽ thay đổi phòng thủ, và người từ Thiên Bảo cung cũng nên quay lại giải quyết công việc của gia tộc."

"Vậy thì sao?"

"Ngươi cam tâm sao?" Chấn Vân Tử cười nói, "Chỉ là Nhạc Đức Văn, một tên béo chết người suốt ngày chỉ biết cười ngốc, thế mà lại có thể khiến cho ngươi thê thảm như vậy, ngươi cam tâm bị bức lui như vậy sao?"

"Ý của ngươi là?" Ưng Ma hơi dừng lại.

"Bây giờ, chúng ta đã bí mật đàm phán với Chân Phật tự. Những mâu thuẫn giữa chúng ta và những người khác hiện đã được làm rõ, đại bộ phận đều là có người âm thầm khiêu khích. Vì thế, bất kể vấn đề giữa chúng ta là gì, chúng ta dự định… Khiến cho kẻ ngáng đường kia lộ diện." Trấn Vân Tử nhẹ giọng nói.

"…" Ma Ưng im lặng, tựa hồ đang suy nghĩ tính khả thi.

"Lần này, đừng lo lắng, không cần ngươi phải ra tay trước. Tây tông và chúng ta đánh trận đầu. Nguồn gốc của Đại Đạo giáo không phải là Đại Đô, mà là làm Thiên Bảo cung chướng mắt ở chỗ này."

"Bây giờ là lúc để đưa tên này trở về quê nhà."

Chấn Vân Tử nhẹ nói, như thể chỉ động thủ với một vài người không quan trọng.

Nhưng Ma Ưng hiểu.

Điều này phải có khả năng động thủ, và chắc chắn là một hành động tổng thể chống lại hàng ngàn người trong toàn bộ Thiên Bảo cung.

Quy mô của nó lớn khó có thể hình dung.

Một khi thành công, e rằng nó sẽ thay đổi hoàn toàn mô hình và sự phân bố của các tông giáo trong toàn bộ Đại Linh.

“Thiên Bảo cung được Linh Đình coi trọng, chúng ta đối phó bằng cách nào?” Ma Ưng cân nhắc rồi nói.

“Bây giờ, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc… Chẳng lẽ ngươi thực sự cho rằng Linh Đình là để bảo vệ Thiên Bảo Cung sao? Cao thủ Tuyết Hồng các đã được cử đến đây?” Chấn Vân Tử nói đầy ẩn ý.

“…” Ma Ưng cứng họng, là một đại tông sư một bối phận, hắn ta đương nhiên hiểu được những hàm ý trong lời nói của Chấn Vân Tử.

Bây giờ Chân Nhất giáo và Tây tông đã chiến đấu nhiều năm như vậy, đột nhiên bất tri bất giác nhận ra rằng mình đã mất rất nhiều lãnh thổ và cao thủ.

Ngược lại, Đại Đạo giáo đã ăn được không ít địa bàn trong quá trình hòa hoãn bí mật, phát triển càng ngày càng kiêu ngạo.

Hiện cả hai bên đã phản ứng và quyết định dạy cho Đại Đạo giáo một bài học khắc cốt ghi tâm.

“Nhạc Đức Văn người này không đơn giản, thực lực của lão ta không thể dò được…” Ma Ưng lại nói.

“Vô luận như thế nào, cũng đã hơn chín mươi tuổi rồi, không Bái Thần thì sao phải sợ? Lúc này ngay cả đại tông sư cũng đã hao tổn cả khí lực, sức lực mười thì cũng chỉ còn một mà thôi.”

Vả lại…” Trấn Vân Tử cười nói, “Hơn nữa lần này Tây tông bị tổn thất nặng nề, cũng khá tức giận, nên quyết định phái hai vị cao tăng hàng chữ Nguyên phối hợp một đạo cùng hành động.”

“… Chỉ là một Nhạc Đức Văn, cũng không tệ lắm. Có cơ hội rất lớn.” Ma Ưng nghĩ kỹ, nếu không có đại tông sư của Tuyết Hồng hỗ trợ bí mật, nhiều người ra tay như vậy, lôi đình một kích, Thiên Bảo cung bị kết liễu cũng là một chuyện đã định sẵn từ trước.

Giết Nhạc Đức Văn, một chưởng giáo trên danh nghĩa, có thể được coi là một lời cảnh báo sâu sắc đối với Đại Đạo giáo.

Miễn để những kẻ điên ở Trạch tỉnh lại đến phát điên.

Trên thực tế, hắn không nghĩ rằng Nhạc Đức Văn xảo quyệt sẽ thực sự chết vì chuyện này.

Nhưng chỉ cần bị thương, tuổi thọ cũng có thể bị rút ngắn đi rất nhiều.

"Nếu có cơ hội, ta sẽ ra tay." Nghĩ đến đây, Ma Ưng đưa ra một lời hứa.

Nhạc Đức Văn lúc còn trẻ rất lợi hại, nhưng hiện tại, hắn ta đã già rồi.

Khi đã già mà vẫn nhảy múa như thế này, khiến lão ta hiểu rằng, mình đã già yếu nên có bổn phận là phải yếu.

Trạch Tỉnh · Ngọc Hư Cung.

Bên trong Bích Thủy Đàm.

Trương Vinh Phương và Đinh Nhuệ đang ngồi đối diện nhau, hai người họ đang ở trong một căn phòng đá nhỏ riêng biệt.

Ở giữa còn có một chiếc bàn đá đen, trên đó đặt những đĩa thức ăn quê hương đủ màu sắc và hương thơm.

Cá băm viên, gà thái hạt lựu chiên, canh rau củ ngũ sắc, giò heo hầm ngũ vị, cơm lam.

Sự kết hợp của nhiều màu sắc khác nhau khiến cho đồ ăn trông rất hấp dẫn.

Chỉ là các món ăn đều có mùi thơm, nhưng Trương Vinh Phương lúc này không có cảm giác ngon miệng.

Hắn vẫn nhớ lại cuộc trò chuyện với sư thúc tổ của mình ở trong Lăng Tiêu cung trước đó.

Hai lối.

Một là nhận được sự chấp thuận của sư thúc tổ và trở thành Đạo tử.

Hai là giết sạch người thân, đoạn tuyệt huyết mạch, sau đó dùng võ đạo đánh thắng toàn bộ đồng môn cao thủ của Ngọc Hư cung.

Chương 922: Xu thế (3)

“Ài…” Hắn thở dài một hơi. “Hiện tại xem ra, thật sự là khó có được sự công nhận của sư thúc tổ.”

“Đó là đương nhiên.” Đinh Duệ cười nói, “Toàn bộ Ngọc Hư cung, mười hai tông phủ, người mười hai mạch cộng lại có tới mấy ngàn người, không người nào có thể nhận được sự chấp nhận của cung chủ.”

“Cung chủ… rốt cuộc là có chuyện gì vậy?” Trương Vinh Phương dứt khoát cũng xưng hô theo cách của hắn ta.

“Lúc còn trẻ tu hành võ đạo, có chút chuyện, việc sắp thành lại bại, chẳng qua so với những tên điên cuồng tông sư Cực Cảnh này, vẫn còn tốt hơn rất nhiều. Cho nên mới cứ thế này.” Đinh Duệ thở dài.

“Tu hành võ đạo Cực Cảnh sao…?” Trương Vinh Phương nghe ra được ẩn tình bên trong.

“Ừm, lúc đó có nhiều lời đồn đại rằng cung chủ đã giết toàn gia, cũng phải trên dưới trăm người, chỉ có một bào muội vận khí tốt chạy thoát khỏi.

Nhưng thật ra chuyện không phải vậy đâu.” Đinh Duệ thở dài nói: “Tu hành trong Cực Cảnh, chúng ta không rõ ràng, nhưng lúc đó lão tổ Đinh gia ta, chính mắt nhìn thấy cung chủ tìm được bào muội, đương lúc định xuống tay giết chết, thì một khắc sau cùng, bản thân cung chủ lại dừng lại.”

“Tự mình dừng lại sao?”

“Ừm, lúc đó nàng với muội muội có tình cảm sâu đậm nhất trong toàn gia tộc, cả hai cùng nhận được sự áp bức của gia tộc. Vì vậy, chỉ có mỗi muội muội là người mà nàng không hận trong toàn gia. Sau cùng không hạ thủ được, cũng là điều vô cùng bình thường. Nhưng cũng vì điều này mà Cực Cảnh không thể hoàn thành…” Đinh Nhuệ giải thích.

“Nhân tiện, ngày cuối tuần là ngày Lăng Tiêu cung hoàn toàn đóng cửa, ngươi đừng lên đó.” Đinh Duệ nói đến đây, đột nhiên nhắc nhở.

“Tại sao?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Ừm… hôm đó là ngày cung chủ hoàn toàn cảm nhận được tự nhiên. Cho nên…” Vẻ mặt Đinh Duệ rất lạ, xen lẫn một chút bất lực.

“…” Trương Vinh Phương đã hiểu trong vài giây.

Kết hợp với những lời nhận xét gây sốc của sư thúc tổ trước đó, có vẻ như vị đại lão này đang thực sự luyện tập theo cách của riêng mình…

Cả hai người đều ngầm hiểu thở dài thườn thượt.

“Nói mới nhớ, sau khi gặp các trưởng bối sư môn, ngươi định ở đây bao nhiêu ngày?” Đinh Duệ hỏi lại. “Ta muốn cùng ngươi xuống núi.”

“Đinh sư huynh là nhậm chức cùng ta sao?” Trương Vinh Phương ngạc nhiên hỏi.

“Ừm, bảo vệ ngươi một hành trình cuối cùng, ta còn những việc quan trọng khác phải làm. Ở đây ngươi không cần phải lo. Mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta. Hoàn toàn không có vấn đề gì, an toàn tuyệt đối.”

“Chân Nhất và Tây tông thì sao?”

“Vẫn đang đánh nhau, nhưng họ đang ở phía bên kia. Chúng ta dành một khu vực nhỏ cho họ và để họ đi vào chiến đấu.” Đinh Nhuệ cười giải thích. “Nếu hai nhóm người này dám xông ra làm ảnh hưởng đến những nơi khác, vậy thì chính là tự mình tìm chết.”

Bây giờ một số bên về cơ bản đã vạch mặt của họ.

Đại Đạo giáo dẫn lửa, Tây tông và Chân Nhất trở thành kẻ thù không đội trời chung. Mọi người đều biết các quy tắc.

“Như vậy thật ra lại hay” Trương Vinh Phương líu lưỡi trong lòng, từ khi Đại Đạo giáo triệt để ngủ đông, sự thống trị dần dần nổi lên hiện tại dường như so với các môn phái lớn khác đều khoa trương hơn.

“Mà này, sư thúc tổ bình thường thì khi nào xuống vậy?” Trương Vinh Phương đột nhiên hỏi lại.

“Bình thường không xuống, chỉ di chuyển qua lại giữa một số đạo cung thường trú.” Đinh Nhuệ trả lời. “Nhiều năm trước, cung chủ đều là như vậy, cũng không biết tại sao.”

“Với thực lực của cung chủ, hẳn là không ai có thể kiềm chế được nàng, đúng không?” Trương Vinh Phương kinh ngạc hỏi.

“Đó là đương nhiên.” Đinh Duệ gật đầu, “Người duy nhất có thể hạn chế lão nhân gia nàng chỉ có thể là chính mình.”

Khi hắn nói những lời này, trên mặt âm thầm có thâm ý.

Nhưng Trương Vinh Phương không hỏi.

Sư thúc tổ người này, ẩn giấu cực sâu, bí mật cũng rất nhiều.

Sau khi hiểu các điều kiện để trở thành Đạo tử của Ngọc Hư Cung, hắn quyết định thuận theo tự nhiên.

Dù sao thì mục đích hắn đến đây hoàn toàn không phải để trở thành Đạo tử, trở thành Đạo tử chỉ là điều mà sư tôn Sùng Huyền muốn hắn làm.

Hắn đến đây để ngủ đông, để khám phá bí mật của Huyết Thần Tượng, khám phá Linh Tướng, bí mật của đại tông sư.

Để xây dựng một nền tảng hoàn toàn là của riêng mình tại đây.

Vì vậy, Đạo tử hay cái gì đó, nếu đã không thể làm được, vậy hãy quên nó đi!

Dù sao, chỉ cần hắn thành thật tích lũy, hắn nhất định sẽ đạt đến mức độ khủng bố mà người thường không thể tưởng tượng nổi.

Tiếp theo, đến lúc nhậm chức sau khi công việc thuận lợi, sau đó tìm cơ hội tìm kiếm bổ huyết để nâng cao thiên phú Huyết Nhục.

Nói đến đây, Trương Vinh Phương không khỏi nhớ lại mùi thơm nồng nặc của Huyết Nhục trên người sư thúc tổ.

Mùi thơm ấy…. như một thứ cám dỗ, giờ giờ khắc khắc khiêu khích định lực của hắn.

Chương 923: Xu thế (4)

Nhưng Trương Vinh Phương cũng rất rõ rằng thiên phú mà bản thân thể hiện lúc này đã đủ để khiến tất cả mọi người phải kinh ngạc.

Hắn mới ngoài ba mươi tuổi, không…. Ở trong nội bộ cao tầng của Đại Đạo giáo, có lẽ nên biết tuổi thật của hắn.

Bây giờ hắn hai mươi, tháng mười sẽ là hai mốt. Ở tuổi này, nếu hắn lại bộc lộ sức mạnh đáng sợ của mình.

Sợ rằng sẽ trở thành tâm điểm của cả thiên hạ trong chốc lát.

Trước khi có thể chống lại mọi mối đe dọa và nguy hiểm, Trương Vinh Phương chưa thể thực sự bộc lộ sức mạnh của mình.

Tất cả những điều trong võ đạo đều do người anh em sinh đôi của hắn, một người đeo mặt nạ đen bí ẩn khác thực hiện.

Không liên quan gì đến Trương Ảnh Đạo Tử.

Sau khi ăn tối với Đinh Nhuệ, Trương Vinh Phương được sắp xếp sống trong một trạch viện riêng biệt.

Trạch viện không nằm trên bất kỳ đỉnh núi nào, đỉnh của kiến trúc đều là thần điện của đạo cung, chỉ có trung tâm cao tầng mới có thể sống lâu dài trong đó.

Hầu hết những người còn lại sống trong rừng cây rộng lớn và cây cối bên dưới các đỉnh núi.

Dãy núi Thiên Hà rất lớn, vì vậy hàng nghìn người sinh sống trong đó, giống như một đốm nhỏ, không thể thấy rõ.

Sau khi sống ở Ngọc Hư cung vài ngày, người ở đây rất nhiệt tình với hắn. Hầu hết những người đến cửa sẽ đề cập đến Nhạc Đức Văn, chưởng giáo của Thiên Bảo cung.

Rõ ràng, Nhạc Đức Văn trước đây đã đến đây và để lại ấn tượng tốt cho mọi người.

Tất nhiên, họ dường như đi qua để thấy sự kỳ lạ, cũng không có ý định lo lắng rằng địa vị của Đạo tử của Ngọc Hư cung có thể bị tước đoạt.

Rốt cuộc, với biểu hiện thực lực của Trương Vinh Phương, Siêu Phẩm Ngoại Dược, quả thực bên ngoài cũng xem là không tệ, vùng sâu vùng xa thậm chí có thể trấn áp hết thảy.

Nhưng ở một nơi thánh địa đạo môn như Ngọc Hư Cung, thì chỉ có vậy.

Trương Vinh Phương cũng không ở đây quá nhiều, sáng sớm ngày thứ tư, hắn rời khỏi đây theo sự chỉ dẫn của Đinh Nhuệ và đến Tình Xuyên, thủ phủ của Trạch tỉnh.

Ngọc Hư cung không quá xa phủ Tình Xuyên, với sức chân Ngoại Dược bình thường của Trương Vinh Phương, chỉ cần đi tới đi lui cũng mất hai ngày.

Vì vậy, sau này hoàn toàn có thể đến lui hàng ngày.

Đi đến con đường chính thức của phủ Tình Xuyên.

Nhất thời, chiếc xe ngựa ọp ẹp bị mặt đất mấp mô rung chuyển.

Thiết kế chống va đập cực kỳ kém khiến Trương Vinh Phương và Đinh Nhuệ ngồi trong đó có chút ngượng ngùng.

Đinh Duệ thực xấu hổ, dù sao Ngọc Hư cung cũng coi là quê nhà của hắn ta, kết quả hắn ta liền cao hứng cùng Trương Lỗ tìm xe đường dài trong nhà, đưa Trương Ảnh đi nhậm chức.

Nhưng bởi vì hầu hết mọi người trong Ngọc Hư Cung đều quen đi bộ, xe ngựa đã nhiều năm không đổi mới, đều là mẫu cũ cách đây hơn mười năm.

Kết quả là tình trạng này đây.

“Còn hơn ba tiếng nữa mới tới nơi, nên vừa hay tới đây để ta nói cho sư đệ biết tình hình chung của tỉnh này.” Đinh Duệ dứt khoát chuyển đề tài.

“Tốt lắm. Cảm ơn sư huynh.” Trương Vinh Phương ngật đầu trịnh trọng nói.

“Hầu hết các khu vực của toàn Trạch tỉnh, hiện thuộc quyền quản lý của những người ủng hộ chúng ta. Nhưng chúng ta không thể nghĩ rằng nơi này hoàn toàn an toàn.” Đinh Nhuệ nhắc nhở.

“Nội bộ mười hai tông phủ cũng không phải là nguyên khối. Phủ chủ đầu tiên, Thượng Quan Phi Hạc, rất có tham vọng. Hắn ta đã muốn tranh vị trí cung chủ từ lâu, nhưng nhiều lần khiêu chiến đều không thành công. Khi chưởng giáo Nhạc Đức Văn đến Ngọc Hư cung, cũng đã gây khó khăn cho hắn ta. Vì vậy đệ đệ phải cẩn thận.”

“Là chủ phủ thứ nhất Thượng Quan Phi Hạc sao? Ta nhớ rồi?” Trương Vinh Phương gật đầu.

“Ngoài ra, đó là Chu Tinh Tú, phủ chủ thứ bảy. Đây là đồng minh của phe Thượng Quan Phi Hạc. Thủ đoạn tương đối nham hiểm. Năm đó bị chịu thiệt bởi chưởng giáo Nhạc Đức Văn, khó có thể tránh khỏi việc hắn sẽ hạ thủ với ngươi ở nơi này.” Đinh Nhuệ tiếp tục.

“Ngoại trừ nội bộ chúng ta, toàn bộ Trạch tỉnh còn có bốn môn nhất phái năm thế lực. Đều có cao thủ Siêu Phẩm làm con át chủ bài, chỉ là những thứ này. Với kỹ năng của ngươi trong Thứ Đồng, ngươi sẽ có thể dễ dàng giải quyết chúng.”

“Cảm ơn sư huynh.” Trương Vinh Phương trịnh trọng gật đầu.

“Đây thực ra không phải là điểm mấu chốt.” Đinh Duệ nói đến đây, cuối cùng vẻ mặt của hắn ta trở nên nghiêm túc. “Thực ra, rắc rối thực sự không phải là những điểm này, mà là nghĩa quân.”

“Nghĩa quân?” Trương Vinh Phương sửng sốt.

“Đúng vậy, mặc dù tỉnh Trạch nằm dưới quyền kiểm soát của Ngọc Hư Cung chúng ta, nhưng chúng ta thiên sinh muốn thích xuất thế, không có việc gì lớn thì thường thích ở bên trong nội bộ của bản thân nghiên cứu đồ vật. Không có nhiều thẩm quyền bên ngoài.

Do đó, có những cuộc nổi dậy của loạn quân ở khắp mọi nơi trong Trạch tỉnh, Linh Đình phái ngươi tới đây, có lẽ là để ngươi xử lý những chuyện như thế này đây.

Chương 924: Xu thế (5)

Xét cho cùng, địa hình ở đây nhạy cảm, tốt nhất nên nhờ nhân thủ nội bộ của Đại Đạo giáo chúng ta đến xử lý. Nếu không, bất kỳ quan viên nào được cử đi từ ra ngoài sẽ phải giải quyết mối quan hệ của chúng ta trước. Một chút bất cẩn sẽ bị mặt xám mày tro"

Thế mà vẫn còn rắc rối như vậy…

Trương Vinh Phương khẽ cau mày.

Nghĩa quân nổi dậy, đây là một chủ đề nhạy cảm.

"Đinh sư huynh, thực ra ta có chút khó hiểu."

"Ngươi nói đi." Đinh Duệ ngồi thẳng lưng.

"Ta muốn hỏi, Ngọc Hư cung đối với đám phiến quân này có thái độ như thế nào?" Trương Vinh Phương nghiêm nghị nói.

"Kẻ dẫn đầu giết chết bất luận tội! Những kẻ khác đi theo đám đông đều bị dùng làm vật trừ tà. Nam nhân là nô lệ và nữ tử là gái điếm, chỉ cần tuân theo luật của Đại Linh là được." Đinh Nhuệ đáp. Hắn ta nghiêm nghị nói: "Sư đệ tuyệt đối đừng mềm lòng. Những phiến quân này không phải là dã hỏa, mà có một tổ chức khổng lồ ẩn đằng sau chúng. Sau nhiều năm điều tra, chúng ta phát hiện ra rằng tổ chức này được gọi là Nghĩa Minh."

"Nghĩa Minh?"

"Đúng vậy, việc Nghĩa Minh xâm nhập Đại Đạo giáo chúng ta là không nhỏ. Họ muốn hoàn toàn lật đổ trật tự hiện tại. Trước khi ngươi đến, nhiều cao thủ trong phạm vi quyền lực của chúng ta đã bị giết hoặc bị thương. Sau hơn mười năm, hai bên đã sớm như nước với lửa."

Đinh Nhuệ thở dài.

"Nhớ kỹ, nhất định không được mang lòng thương hại. Có người ngay từ đầu đã muốn cướp đoạt lợi ích của chúng ta, tàn sát người thân, bạn bè của chúng ta. Người dân thì thiếu hiểu biết, không phân biệt được ai đúng ai sai, chỉ thuận theo những kẻ châm ngòi mà trút hết mọi chuyện không chút kiêng kỵ gì".

Vì vậy, lần này khi ngươi nhậm chức, việc đầu tiên ngươi phải làm là dọn dẹp đám loạn quân này. Về điểm này, Ngọc Hư cung đã bố trí nhân lực cùng ngươi xử lý. Ngươi chỉ cần hợp tác, phối hợp, đợi một thời gian là có thể có được phủ Tình Xuyên bình yên vô sự. “

Trương Vinh Phương gật gật đầu. Đối phương đã sắp xếp mọi thứ thật tốt cho hắn rồi, hắn còn có thể nói gì nữa?

Không biết vì sao, trong đầu hắn đột nhiên nghĩ đến sư phụ thứ hai của mình, Trương Hiên.

Và Trương Tân Thái, sư huynh hào sảng, còn có Tiêu Thanh Anh không ngừng tìm đường chết.

Sư phụ Trương Hiên và sư huynh Trương Tân Thái, cha con bọn họ, là những đầu lĩnh của quân khởi nghĩa vào thời điểm đó.

Sau khi họ biến mất một cách bí ẩn, liệu họ có thể liên quan gì đến Nghĩa Minh này?

Đường Ngọc Linh - phủ Tình Xuyên.

Phủ Tình Xuyên khổng lồ là thành thị lớn nhất cả Trạch tỉnh.

Từ sau khi Đại Linh hủy bỏ tuyệt đại đa số tường thành của các thành thị, toà thủ phủ này địa thế đặc biệt lập tức nghênh đón sự phát triển bùng nổ.

Trong vòng từ hồ Tinh Xuyên làm trung tâm kéo dài hướng ra bốn phía chung quanh, rừng Ngọc Mã, sườn núi Tửu Hồ, Trần Tam quan, Minh Quang Phượng Hoàng viên.

Đường quận, lâm viên, trạch quận phồn hoa sạch sẽ tốt đẹp khắp nơi đều là phong cách ngói xám tường xám đặc biệt của phủ Tình Xuyên.

Mà kiến trúc thuộc về phủ doãn nha môn toàn bộ Trạch tỉnh, chính là ở trong Trần Tam quan.

Vốn dĩ Trần Tam quan là dùng một toà đạo quan đã từng có đèn nhang vô cùng tốt mà cải tiến lên.

Bởi vì ban đầu người thành lập tên là Trần Tam mà lấy tên, hôm nay đã sớm đã phát triển thành một mảnh thành khu phồn hoa cực lớn.

Giữa dòng người ngựa bước vào mảnh thành khu lúc này.

Một cỗ xe ngựa có bề ngoài trang trí hoa lệ, nhưng cả đường xóc nảy, giống như không giảm xóc được nhiều, đang không nhanh không chậm tiến đến phía phủ nha.

Chung quanh xe ngựa là xe ngựa xe bò lui tới giống như thế, thậm chí là xe lừa.

Có không ít cỗ xe đều kéo món ăn hoa quả lương thực, thậm chí còn có vò rượu.

Dòng người hai bên làn xe, người qua đường lui tới, quần áo cao cấp rực rỡ, trừ màu vàng, màu vàng kim, còn lại thì màu sắc gì cũng đều có thể nhìn thấy.

Thậm chí Trương Vinh Phương còn nhìn thấy vài thiếu nữ nhà giàu, lộ nửa bộ ngực sữa, váy áo trên người đủ mọi màu sắc giống như con công, trang sức ngân sức kim sức đeo trên đầu trên vai trên cổ, chí ít có đến mấy cân.

“Nữ tử ở nơi này chúng ta xem ngực lớn là đẹp, dùng đồ trang sức nhiều tầng là đẹp. Cho nên ngươi có thể nhìn thấy không ít trang phục như vậy trên đường.”

Đinh Nhuệ trong xe cười giải thích.

“Tất nhiên, người có thể có tư cách ăn mặc như vậy, chí ít đều là người vốn liếng cực dày.”

Hắn ta nhìn xuống một cột chỉ đường đi ngang qua bên ngoài, rõ ràng trên đó viết chữ đường Ngô Đồng.

“Được rồi, gần đến rồi, ta đưa đến đây là kết thúc. Tiếp theo toàn bộ sẽ dựa vào chính sư đệ ngươi.” Đinh Nhuệ nói khẽ.

“Tình huống Phủ Tình Xuyên phức tạp, nhưng tin chắc với thân thủ của sư đệ ngươi, đủ dư sức. Thực ra chuyện này tương đương với một bài kiểm tra nho nhỏ.”

Chương 925: Nhậm chức (1)

“Kiểm tra? Là sư thúc tổ?” Trương Vinh Phương sửng sốt.

“Tất nhiên. Biểu hiện ở đây của ngươi, chủ yếu chính là nắm giữ và kinh doanh phương diện sản nghiệp. Còn lại phương diện chuyện trấn áp quân khởi nghĩa, võ lực, không cần ngươi quan tâm, tự có cao thủ chúng ta phái tới giải quyết. Ngoài ra, mặc dù chỗ này không cần lo lắng về an toàn, nhưng đừng cho là dễ quản lý hơn Thứ Đồng. Vì, nơi này là chỗ phồn hoa nhất cả Trạch tỉnh, tùy tiện bắt một người giàu có trên đường lớn thì kiểu gì đại tộc phía sau cũng có quan hệ đến Ngọc Hư Cung. Đến lúc đó, tất cả mọi người đều nhìn ngươi xử lý làm sao. Cho nên, nắm chắc và triển lộ bản thân thế nào, đều tự nhìn vào ngươi. Phải tránh, không thể tuỳ tiện động võ.” Đinh Nhuệ dùng ý tứ sâu xa nói.

Trương Vinh Phương nghe xong cũng đã hiểu, bên này hoàn toàn khác Thứ Đồng bên ấy.

Nếu như nói bên ấy có thể chân ướt chân ráo nhưng cứng rắn quét ngang.

Như vậy trong này, ngươi không thể trực tiếp chém giết với người một nhà? Mười hai tông phủ Ngọc Hư Cung bên kia, chắc chắn sẽ có không ít người đặt mua sản nghiệp trong tỉnh, không phải là ngăn cách hoàn toàn.

Chỗ thật sự phiền phức chính là điểm này. Đều là người một nhà, ngươi không thể cứ hơi một tí thì giết người diệt tộc đúng không? Dù sao tranh chấp tài vụ bình thường vẫn chưa đến nỗi đó.

“Ta hiểu rồi.” Trong lòng Trương Vinh Phương suy nghĩ, gật đầu.

Xem ra mặc kệ bên này làm thế nào, tất cả đều phải chờ sau khi người một nhà của hắn, nhóm quyền lực của hắn đến, mới có thể bắt đầu hành động.

Chỉ dựa vào một mình mình, cho dù có nắm chắc sẽ xử lý giải quyết thế cục được, cũng không thể tạo ra phạm vi an toàn hoàn toàn thuộc về mình.

Cho nên, không vội.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại ven đường.

Đinh Nhuệ xuống xe, chắp tay với Trương Vinh Phương.

“Sư đệ, lần này đi đường, nếu là chuyện có liên quan đến an toàn, có thể đến nhà họ Đinh tìm ta, nhưng nếu là những việc nhỏ còn lại, cố gắng đừng đến. Có thể sẽ ảnh hưởng đến khảo sát và coi trọng của cung chủ về ngươi. Nhất định phải cẩn thận, nếu được coi trọng đủ nhiều, cho dù không thành Đạo tử của chúng ta bên này, cũng có thể được không ít tông phủ ủng hộ, tương đương với đạt tới mục đích trá hình.”

Rất rõ ràng hắn ta đứng ở bên Nhạc Đức Văn, cho nên đề nghị đưa ra cho Trương Vinh Phương là tình chân ý thiết, chân thực.

Trương Vinh Phương cũng cảm giác được điểm này, chắp tay đáp lễ.

“Ta nhớ kỹ, đa tạ sư huynh bảo vệ dọc đường.”

“Khách khí.”

Đinh Nhuệ bật cười lớn, quay người ngập vào đám người, rất nhanh đã đi vào một đầu ngõ hẻm nhỏ, rồi biến mất không thấy.

Trương Vinh Phương nhìn hắn ta rời khỏi, nhìn phong cách quần áo hoàn toàn khác nhau trên đường ở đây, một cảm giác hoàn toàn mới lạ xa cách xông lên đầu.

Nam tử nơi này thích mặc áo nghiêng vai lộ ra một nửa bả vai, dáng người phần lớn là thấp lùn cường tráng, làn da ngăm đen.

Lại thêm trang phục nữ tử vừa nãy nhìn thấy, cho dù là cô gái bình thường nhưng vẫn đeo một đống các loại đồ trang sức, đồ trang sức rẻ nhưng cũng được trang trí sáng lóng lánh toàn thân.

Rõ ràng phong tục nơi này chính là như thế.

“Đi thôi.” Trương Vinh Phương khép cửa khoang xe lại, phân phó nói.

Hắn cần suy xét tình huống vừa rồi Đinh Nhuệ nói tới, nên xử lý làm sao.

Tới đây, muốn an tâm tu hành, điều đầu tiên phải làm, chính là kiếm tiền, vớt tài nguyên thế nào.

*

*

*

Phủ nha Tình Xuyên.

Một đội quan viên nghênh đón, đang mang theo bộ khoái, quan soa sau lưng, sai dịch tạm thời các loại, xếp hàng chờ phủ doãn sắp đến.

Trong một đống người.

Có hai người là dễ thấy nhất.

Một nam tử đứng đầu tiên, người cao to lớn, cằm giữ lại một túm râu đẹp, khuôn mặt tuấn mỹ, có phong độ của người tri thức, làn da hơi trắng, mũi cao thẳng, có vẻ như trong người có huyết thống của người Hồ Tây.

Người này là đồng tri phủ Tình Xuyên Kim Vĩnh Hòa, xuất thân từ đại tộc Kim gia Trạch tỉnh.

Ở bên cạnh hắn ta còn có một người, dáng người khôi ngô cao lớn, hai tay hùng tráng có thể so với đùi của người bình thường, làn da ngăm đen, thoạt nhìn là người có sức mạnh cực lớn.

Người này hai mắt tròn vo, lỗ mũi nở ra ngoài, một đầu tóc xù nâu nhạt như lông bờm sư tử, hết sức nổi bật.

Hắn ta chính là phủ đốc nắm giữ tất cả trú quân xung quanh Tinh Xuyên - Thượng Quan Chỉ.

Cùng lúc đó, hắn ta cũng xuất thân từ đại tộc đứng đầu Trạch tỉnh, Thượng Quan gia.

“Kim huynh, nghe nói phủ doãn mới tới là đạo tử được vị kia của Thiên Bảo cung thừa nhận là thân truyền? Bên ngươi có tin tức gì không?” Thượng Quan Chỉ có chút bất mãn bóp bóp lỗ mũi.

Một buổi sáng sớm đã để hắn ta đứng ở đây chờ, tiếp đãi phủ doãn quần què gì đó mới tới.

Nếu không phải tên tuổi đối phương không nhỏ, chắc là hắn ta hoàn toàn không thèm để ý.

Chương 926: Nhậm chức (2)

Lúc này ôm kiều thê mỹ thiếp của mình nghỉ ngơi ngủ ngon trong nhà không phải tuyệt vời hơn à? Không nên đứng chờ chung với lũ ngan ngu ngốc này.

“Hơi biết chút, không phải đèn cạn dầu.” Kim Vĩnh Hòa cười trả lời, “Chẳng qua, cho dù vị này có thủ đoạn thì đã sao? Lẻ loi một mình, đến đây rồi, mọi thứ đều phải phối hợp với chúng ta mới có thể truyền đạt chính lệnh. Mọi người hiệp đồng qua lại, cùng nhau lui một bước mới là cách thức ứng đối tốt nhất.”

“Điều này cũng đúng, dù sao thì cũng đều là người một nhà, hắn tốt ta tốt cả nhà đều vui mới đúng. Xem ra đến lúc đó có thể giao lưu bằng hữu. Tên này xuất thân từ Thiên Bảo cung, đoán chừng chẳng thể biết võ, đến lúc đó xem có hiểu chuyện hay không. Nếu hiểu chuyện, thì nhường cho hắn một ít lợi. Nếu không hiểu chuyện, vậy thì phế bỏ hắn, thành thật làm phủ doãn đóng cửa là được.” Thượng Quan Chỉ hoàn toàn thất vọng.

“Đúng là thế.” Kim Vĩnh Hòa gật đầu.

Đây cũng là hiện trạng của phủ Tình Xuyên bây giờ.

Không cần quan tâm đạo tử Trương Ảnh mới tới có thủ đoạn thế nào, mấu chốt là, hai người bọn họ - một đại biểu Thượng Quan gia tông phủ đứng đầu, còn là xuất thân quý tộc người Linh.

Một người khác thì là nhất mạch Kim gia của đương kim cung chủ Ngọc Hư Cung, mặc dù là bà con xa, nhưng cho dù chỉ là dính vào một chút, cũng tương đối không tồi rồi.

Bối cảnh như thế, không ai dám trêu chọc hai bên bọn họ.

Mà cả phủ nha Tình Xuyên đều để hai người bọn họ làm chủ, chia làm hai bè cánh lợi ích.

Hai người đang nhỏ giọng nói chuyện, đột nhiên trên con đường xa xa, một cỗ xe ngựa màu trắng trong dòng người dòng xe cộ, chậm rãi lại gần bên này.

Rất nhanh, xe ngựa chậm rãi dừng lại ở trước phủ nha môn.

Cửa khoang xe trượt ra, một nam tử có vóc người khôi ngô, hình thể cao lớn cường tráng, chậm rãi đi từ trong ra.

Người vừa tới mặc đạo bào màu trắng, đầu đội Tinh Hoa đạo quan, cả người đầy cơ bắp, hoàn toàn không nhìn ra người này có liên hệ gì với Thiên Bảo cung văn nhược bên ấy.

Vừa xuống xe, người này chắp tay với mọi người chờ nghênh tiếp.

"Tại hạ Trương Ảnh, có tài đức gì mà để các vị đợi lâu như thế."

"Trương Ảnh Trương đại nhân, đi tàu xe mệt mỏi vất vả, chúng ta đã chuẩn bị xong tiệc tẩy trần, ngươi và ta đều là người một nhà, cùng xuất thân là bản giáo, đã đến rồi thì không được câu nệ, cứ coi như là nhà mình, Tình Xuyên ta nhiệt tình hiếu khách, mỹ nhân rượu ngon cái gì cần có đều có! Đại nhân ở lâu xong sẽ hiểu."

Kim Vĩnh Hòa tiến lên một bước, mặt mỉm cười lên tiếng nói.

"Hạ quan đồng tri Kim Vĩnh Hòa. Vị này là phủ đốc đại nhân Thượng Quan Chỉ."

Ánh mắt Trương Vinh Phương chuyển một vòng trên người hai người.

"Hai vị đại nhân hữu lễ. Ngày sau phủ Tình Xuyên yên ổn bình thản, toàn bộ đều phải nhờ các vị dìu dắt!"

Hắn nghiêm túc chắp tay thi lễ với hai người.

Hai bên ngươi tới ta đi, giả mù sa mưa lấy lòng ca ngợi một phen, thì cùng nhau bước vào phủ nha.

Sau đó là giới thiệu đơn giản về kết cấu, nhân viên chủ yếu trong phủ nha.

Trương Vinh Phương tùy tiện nhìn xuống, cũng không nghiêm túc nghe, dù sao sớm muộn gì cũng sẽ phải đổi.

Ăn xong bữa tối, ứng phó rất nhiều đại biểu phú thương đại tộc bản địa đến lôi kéo làm quen trên yến tiệc.

Người tên là đồng tri Kim Vĩnh Hòa, đại biểu đại tộc bản địa đưa lên một món lễ lớn — một toà phủ doãn phủ đệ chiếm diện tích cực lớn.

Vị trí thì dựa chân núi cách phủ nha vài dặm.

Trương Vinh Phương cũng không chối từ, nhận lấy lễ này, coi như là nơi đặt chân của mình.

Đêm đó, hắn nghỉ ngơi ở nha môn, buổi tối đóng cửa không ra, trực tiếp bắt đầu nghỉ ngơi nhập định.

Lúc trời tối người yên.

Phu canh gõ mõ trên đường bên ngoài.

"Trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa."

Trong phòng ngủ, Trương Vinh Phương bỗng mở mắt.

Nhìn cửa sổ rộng mở, bên ngoài trăng sáng sao thưa, bóng cây lay động, gió không nhỏ.

"Xem ra sau này đây chính là chỗ căn cơ nhiều năm của ta."

Hắn đứng dậy, thay y phục, đeo mặt nạ.

Tất cả mọi thứ đều được hoàn thành ở trong góc âm u, tránh cho bị người phát hiện trông thấy.

Không bao lâu sau, hắn khôi phục trạng thái mặt nạ đen lần nữa.

Thậm chí hình thể cũng dùng tiểu công pháp dị hình hoán cốt, hơi thay đổi chút hình dáng.

Để tránh bị người nhận ra từ thân hình.

Làm xong tất cả, Trương Vinh Phương đạp chân, bỗng xông ra cửa sổ phòng.

Với tốc độ thân pháp bây giờ của hắn, sớm đã vượt xa cực hạn của người thường, đạt tới trình độ cực hạn cuối của Tông Sư Bái Thần.

Tố chất thân thể như thế này, phối hợp với võ công kỹ nghệ đặc biệt, muốn tránh khỏi tai mắt người khác được tính là không khó gì.

Hắn không dám tùy tiện hành động ở Đại Đô.

Hắn vẫn là gà yếu không thể động đậy ở Ngọc Hư Cung.

Chương 927: Nhậm chức (3)

Nhưng trong này, Trương Vinh Phương cảm thấy mình lại được rồi.

Phủ thành Tình Xuyên rất lớn, còn phồn hoa lớn hơn so với phủ Vu Sơn năm đó.

Một rừng Ngọc Mã đã gần như tương đương với một thành Đàm Dương lúc trước.

Chớ nói chi là còn có mấy quận còn lại.

Diện tích khổng lồ như vậy, tự nhiên lợi ích khúc mắc trong đó càng phiền phức hơn.

Nhưng một khi làm rõ, thì sẽ thu hoạch lợi ích to lớn.

Cho nên, sắp xếp như ý như thế nào, xử trí như thế nào, cái này cần có thủ đoạn và trí tuệ.

Rầm!

Trong phòng ngủ của Kim Vĩnh Hòa, bức tường sụp đổ.

Một mặt tường bị đập ra, Trương Vinh Phương thẳng người mà bước vào, nhìn đồng tri đại nhân bên trong kéo chăn mền che thân thể.

Ngược lại là vị đại nhân này chơi cực kỳ sang, trên giường còn có ba nữ tử xinh đẹp đang nằm, đều là không mảnh vải che thân.

Trương Vinh Phương nhìn vẻ mặt sững sờ của Kim Vĩnh Hòa.

Đột nhiên hắn có cảm giác không thú vị lúc đạp đổ viện dưỡng lão chân đá nhà trẻ.

“Ngươi là ai? Dám to gan lớn mật tự tiện xông vào.” Kim Vĩnh Hòa còn chưa nói dứt lời, bóng người trước mắt nhoáng một cái, lập tức trong lòng hắn ta hoảng hốt, xoay người dùng chăn mền bao lấy cơ thể, nhào tới trước, ngã lăn xuống đất.

Thân pháp của hắn ta quái dị, giống như một con trùng chuyển động trên mặt đất, mau lẹ dị thường tránh khỏi một cước đạp

của Trương Vinh Phương, sau đó cách mặt đất vọt lên, gỡ xuống một thanh hắc đao nặng nề trên tường

Qua giây lát, toàn thân Kim Vĩnh Hòa phun trào khí huyết, hình thể phồng lớn, làn da có hơi đen đi, hiển hiện một tia đường vân màu bạc.

“Chẳng cần biết ngươi là ai, hôm nay đã dám đến tìm bản quan gây chuyện, vậy thì đáng đời ngươi tự rước lấy nhục!”

Kim Vĩnh Hòa gầm nhẹ một tiếng, hai tay cầm đao, cơ thể phồng lên phun trào, đầu tiên là một bóng ảnh đao quang bổ về phía Trương Vinh Phương.

Một chiêu này chính là tuyệt sát Phá Hạn kỹ Kim Thiền đao của võ học gia truyền Kim gia — Dạ Quyển Tàn Vân.

Làm một người văn võ song toàn hiếm có trong Kim gia, Kim Vĩnh Hòa có thể vào lúc chưa đến năm mươi tuổi, đã bước vào vị trí đồng tri phủ thành, tự nhiên có nội tình và át chủ bài của riêng mình.

Võ học Siêu Phẩm chính là ưu thế cực lớn của hắn ta.

Với lại, làm nhân vật thực quyền trong Kim gia, điều hắn ta có thể dựa vào, không chỉ là riêng bản thân mình…

Đúng lúc này, sau lưng Trương Vinh Phương có một người im lặng hạ xuống.

Tay áo người kia bay bay, toàn thân áo trắng, một tay lặng yên chộp tới sau vai Trương Vinh Phương.

Hai người một trước một sau, đồng thời giáp công.

Mặc kệ dạng địch gì đến, cũng không thể lông tóc vô thương trong một chiêu này.

Chỉ tiếc.

Phốc.

Trương Vinh Phương bắt lấy cổ tay người áo trắng sau lưng, ánh mắt dưới mặt nạ lộ ra một tia không thú vị.

Bốp!

Một tay hắn giống như gậy bóng chày, vung vẩy đập rơi người áo trắng phía sau âm vang lên phía trước.

Trong tiếng va chạm to lớn.

Người áo trắng giống như là một cây gậy màu trắng, hung hăng đâm vào hắc đao Kim Vĩnh Hòa vung ra.

Lưỡi đao phát ra tiếng vang cắt thẳng vào máu thịt.

Lúc này hai người lăn xuống mặt đất, đã thành quả bầu lăn trên đất.

"Hai Siêu Phẩm, cũng chỉ là Ngoại Dược sao?" Giọng Trương Vinh Phương trầm thấp, hơi thất vọng.

Từ Đại Đô đến Thứ Đồng - hai nơi khó khăn như địa ngục, giờ hắn đến kiểu thành thị hòa bình bình thường này đã không thể khơi lên hăng hái của hắn.

Chẳng qua lần này ra đây, mục đích của hắn không phải là đánh nhau, mà là đại biểu Trương Ảnh đi dò xét ngọn nguồn, tăng uy hiếp và trấn áp cho đầy đủ.

Dù sao thủ đoạn là cần khéo đưa đẩy, giàu trí tuệ, yêu cầu này thực sự có chút khó khăn.

Hắn không cho rằng mình thật sự vô cùng thông minh.

Cho nên muốn để cho người bên cạnh chủ động tán thành mình, cách tốt nhất chính là phát huy sở trường và ưu thế của mình, để bọn họ hiểu mình thật thông minh.

Điều Trương Vinh Phương hắn am hiểu nhất, chính là lấy hạt dẻ trong lò lửa*, để người già mồm mở miệng nói là được.

*Làm việc bất chấp nguy hiểm.

Không để ý tới hai người hôn mê trên mặt đất nữa. Hắn quay người dậm chân, thân hình lóe lên, tiến đến bên chỗ Thượng Quan Chỉ.

Bởi vì tối nay là tiệc tẩy trần, cho nên hai người cũng ở tạm thời trong phủ nha.

Vừa vặn thuận tiện cho hắn tìm tòi ngọn nguồn.

Xác định được nội tình át chủ bài của hai người này mới dễ nắm bắt.

Tất nhiên, đây cũng là do hắn có sức lực này mới dám làm như thế.

Dù sao thì hắn tin tưởng, hai người này tuyệt đối không thể có Tông Sư tùy thân bảo vệ.

Vừa ra khỏi cửa phòng, bỗng một mảnh tên nỏ dày đặc vù vụt phóng tới giống như hạt mưa.

Trương Vinh Phương đã sớm chuẩn bị, nắm một vách tường lớn nhất bên cạnh ngăn ở trước người.

Chương 928: Nhậm chức (4)

Với sức mạnh của hắn làm động tác này cũng chỉ là trò trẻ con.

Trong tiếng va đập phốc phốc, hắn đỡ mưa tên, dưới chân đạp thật mạnh, đánh thẳng tới chỗ của Thượng Quan Chỉ.

Giờ phút này, sau khi Huyết Nhục Bổ Toàn của hắn đạt tới 78, một thân lực lượng, tốc độ, khôi phục, sức chịu đựng đều tăng lên đến mức khoa trương.

Tố chất thân thể Tông Sư Bái Thần được thể hiện thật sự vào thời khắc này.

Chưa sử dụng trạng thái cực hạn.

Bành!

Bành!

Bành!

Bành!

Bức tường tứ phía liên tục bị cuồng bạo đánh vỡ.

Trương Vinh Phương phá vỡ một bức tường cuối cùng, tường đá trong tay bỗng vỡ nát, hóa thành vô số hạt mưa rơi ra đầy trời.

Phốc phốc phốc, trong âm thanh hòn đá đánh trúng máu thịt, nỏ thủ chung quanh hoàn toàn vội vàng không kịp chuẩn bị, dồn dập bị đánh trúng.

Tên nỏ lẻ tẻ còn lại đã không thể sinh ra uy hiếp đối với Trương Vinh Phương. Bị Ám Quang Thị Giác của hắn nhìn thấy động tác, nhẹ nhàng cất bước đã né nhanh qua được.

Sau khi liên tục phá mấy bức tường, lúc này hắn đã bước vào sân nhỏ của Thượng Quan Chỉ.

Khác với Kim Vĩnh Hòa, Thượng Quan Chỉ đã phát hiện ra điều không đúng, mặc trang bị xong xuôi, đang chuẩn bị dẫn người ra cửa.

Lại không ngờ tường vây bên trái nổ tung ầm vang, bị cứng rắn đập nát, có một người xông vào.

Sắc mặt hắn ta hãi nhiên, hiểu rõ không ổn, loại uy thế này hoàn toàn không như quân nhân tầm thường.

Ngay khi Trương Vinh Phương vừa mới bước vào, hắn ta đã hiệu lệnh tất cả mọi người bắn tên.

Nhưng đáng tiếc, toàn bộ tên nỏ đều bị tường đá trong tay Trương Vinh Phương ngăn trở.

"Lâm thúc!" Nhìn thấy tình cảnh thế này, Thượng Quan Chỉ hiểu rõ chuyện mình lo lắng nhất tới nay đã xuất hiện.

Hắn ta chợt hét lớn một tiếng.

Vì ứng đối với loạn quân Nghĩa Minh, hắn ta cần phụ trách phủ đốc xuất chiến trấn áp khởi nghĩa, cũng không không chịu nổi giống như Kim Vĩnh Hòa.

Bên cạnh hắn ta có cao thủ đỉnh tiêm của gia tộc phái tới bảo vệ!

Đột nhiên bóng người lóe lên.

Một bóng người cao lớn toàn thân khoác lên áo choàng đen, nhanh chóng rơi xuống ở tường vây bên cạnh.

Thượng Quan Chỉ lui lại mấy bước đến bên cạnh bóng người, ánh mắt lạnh băng rơi trên người Trương Vinh Phương.

"Bằng hữu, cần tiền vẫn phải có mạng, báo một con số chính xác được không? Bản quan chính là tam phòng của Thượng Quan gia, nếu cần tiền, cho một con số mọi người giao lưu bằng hữu, cũng coi như có duyên phận. Nếu muốn mạng, ngươi phải biết, nội tình Thượng Quan gia ta ở đâu!"

"Không cần tiền, cũng không muốn sống." Giọng Trương Vinh Phương biến hóa cuống họng nói: "Chỉ là đi ngang qua nơi đây, tiện thể đi vào dạo chơi."

"…Nghĩa là gì?" Tự nhiên Thượng Quan Chỉ không tin lí do thoái thác như thế này. "Các hạ có biết mình đang làm cái gì không? Nơi này là phủ nha Tình Xuyên! Người đứng sau lưng phủ Tình Xuyên là ai? Sợ là các hạ vẫn không rõ mình đang xông ra tai hoạ gì đúng không?"

“Muốn giáo huấn ta à?” Trương Vinh Phương mỉm cười, vẻn vẹn lộ ra hai mắt toát ra chút ý cười.

“Đáng tiếc. Mấy người không đại biểu được Đại Đạo Giáo được. Dựa theo quy củ mười hai tông phủ của mấy người, không nên chỉ nói.”

Hắn giơ tay lên, ngón tay vẫy vẫy với đối phương.

Tối nay hắn muốn dùng tư thế cuồng phong quét lá rụng, xác định địa vị quyền lực của mình.

Đến thực lực bây giờ, còn bảo hắn từ từ chậm rãi lục đục tính toán với mấy người, đó không phải là thông minh, mà là ngu.

“Thật can đảm!” Ánh mắt Thượng Quan Chỉ mãnh liệt, ngay khi nghe thấy mười hai tông phủ hắn ta đã hiểu, người trước mắt này vô cùng có thể có liên quan đến bản giáo.

Tên tuổi Ngọc Hư Cung không dọa được đối phương.

Đã như vậy thì cũng chỉ có thể cứng rắn!

Hắn quyết định thật nhanh, tay vỗ vào Lâm thúc bên cạnh.

Đột nhiên hai người hóa thành hai hư ảnh, một trái một phải, lập tức rút đao.

Keng!

Hai ánh đao màu đen hóa thành sợi chỉ đen, đồng thời cắt về phía lưng eo Trương Vinh Phương.

Một trong võ học đỉnh cấp Ngọc Hư Cung Đại Đạo Giáo — Huyền Ngọc Kính Quang, đồng thời được sử dụng trong tay hai người.

Đây là đỉnh cấp võ học thân truyền của Thượng Quan gia, trải qua nhiều đời tổ tiên gia tộc cải tiến, đặc biệt sau khi được cải tiến trong tay gia chủ bây giờ Thượng Quan Phi Hạc, đã tấn thăng thành võ học cấp độ tuyệt học.

Đặc điểm Huyền Ngọc Kính Quang chính là bất cứ lúc nào cũng có thể mượn ánh sáng chung quanh, dùng thứ này quấy nhiễu ánh mắt đối thủ.

Tạo thành đủ loại kiểu dáng đao thuật hoa lệ hoa mắt.

Tất nhiên nếu là đơn thuần sử dụng ánh sáng, hoàn toàn không đủ để khiến môn võ học này tấn thăng thành hàng ngũ tuyệt học.

Chỗ mạnh nhất của môn võ này ở chỗ nhanh!

Phải biết, người bình thường chạy trốn thì người khác đều có thể thấy rõ bóng di chuyển.

Nhưng nếu là người dùng toàn lực quơ trường đao, như vậy cực ít người có thể thấy rõ vị trí lưỡi đao.

Chương 929: Nhậm chức (5)

Tốc độ di chuyển và độ bộc phát ra tay hoàn toàn là hai việc khác nhau.

Mà Huyền Ngọc Kính Quang chính là nhân tài kiệt xuất trong đó. Có thể tăng phúc cực lớn bộc phát ra tốc độ tay.

Kết hợp nhanh chậm, đan xen hư thực, giao điệt quang ám, dùng tổ hợp này tạo ra tận đủ loại kiểu dáng đao pháp vô cùng vô tận.

Đây cũng là Huyền Ngọc Kính Quang!

Lúc này hai người một trái một phải đồng thời chém về phía Trương Vinh Phương, để ẩn nấp hắc đao, nên không phát huy hiệu quả ánh sáng nhiễu mắt, nhưng ra tốc độ tay bộc phát, thật sự khiến Trương Vinh Phương có chút kinh ngạc.

Hắn khẽ di một tiếng, lui ra phía sau một bước, vừa vặn tránh khỏi hai tia đao quang xẹt qua trước ngực.

"Đao pháp thật tốt!" Hắn không ngừng lùi lại, lên tiếng tán thưởng.

Nhưng bóng người vẫn luôn thoát ra khỏi mũi đao, rõ ràng chỉ thiếu chút nữa là có thể chạm đến.

Nhưng cho dù hai người nỗ lực thế nào, vẫn không thể lướt qua chút khoảng cách kia.

"Lâm thúc, không cần nương tay!" Cuối cùng sắc mặt Thượng Quan Chỉ ngưng trọng.

Hai người lui lại một bước, đồng thời cơ thể bành trướng biến lớn, từng đường mạch máu nhô lên, làn da hơi đen đi, từng tia đường vân màu bạc hiển hiện trên trán trên mặt.

Hai người thế mà đều là Linh Lạc.

"Giết!"

Hai người lại bước ra một bước lần nữa, bộc phát thân pháp.

Lần này, tốc độ lực lượng của bọn họ đều hoàn toàn vượt qua cấp độ vừa nãy, trực tiếp tăng lên một tầng.

Trạng thái cực hạn Huyền Ngọc Kính Quang, gia tăng tốc độ di chuyển trên phạm vi lớn, bù đắp nhược điểm bản thân.

Lúc môn võ học này thật sự lợi hại là sau khi Bái Thần.

Nó có thể sử dụng tố chất thân thể mạnh mẽ và sức khôi phục sau khi Bái Thần, bộc phát ra cực hạn các loại trạng thái cực hạn tuyệt sát.

Quả thực sau khi Bái Thần không thể tăng thực lực tố chất thân thể lên nữa, nhưng đơn thuần hoàn thiện cường hóa võ học lại có thể.

Mà Huyền Ngọc Kính Quang chính là kỹ nghệ mà rất nhiều võ giả Bái Thần khổ tâm nghiên cứu ra tăng lên từ sự cường đại của mình.

Lúc này hai người toàn lực ứng phó, song đao đồng thời vờn quanh không ngừng cắt chém lên Trương Vinh Phương.

Hai tay Trương Vinh Phương tùy ý đón đỡ, nhẹ đẩy ra, không thèm để ý đến bộc phát của hai người.

Ngay vừa nãy, hắn mơ hồ có thể cảm giác được, hình như gần đó đột ngột xuất hiện một người có thực lực cực mạnh, đang nấp ở chỗ tối thầm quan sát mình.

Không biết lai lịch thân phận đối phương, nhưng vẻn vẹn chỉ là nhìn chăm chú, loại cường độ khí huyết hùng hậu đã khiến trong lòng hắn dâng cao cảnh giác.

Thăm dò sâu cạn, thăm dò kỹ càng, đây cũng là mục đích tối nay hắn xuất thủ.

Hiện tại xem ra quả nhiên đáng giá.

Ở đây là sân nhà của Đại Đạo Giáo, quả nhiên có cao thủ đỉnh cấp thường trú ở xung quanh.

Trương Vinh Phương chú ý tới, có vẻ như đối phương không thèm để ý chuyện hắn và Thượng Quan Chỉ giao thủ.

Mà là đặt lực chú ý nhiều hơn trên chiêu ứng đối của hắn.

Hình như cảm thấy rất hứng thú đối với con đường võ công của hắn.

Lúc này trên lầu các cách phủ nha ngoài trăm thước.

Một nam tử tuấn mỹ mặc cẩm y màu xanh dương, nhìn giao thủ trong phủ nha xa xa.

“Có hứng, thật chứ có hứng. Mặt nạ đen đột nhiên xuất hiện kia, rất nhiều võ học hắn dùng thế mà đều là võ học của bản giáo.”

Nam tử sờ chòm râu dê được tỉ mỉ tu bổ trên cằm, như có điều suy nghĩ.

“Mặc dù rõ ràng chiêu số võ học của người này có cảnh giới bình thường, rất nhiều chỗ đều không hiểu rõ, đoán chừng cũng là cấp độ Ngoại Dược. Ngay cả Nội Pháp cũng không đến. Nhưng thiên phú cơ thể của tiểu tử này đủ mạnh, đối đầu hai Ngoại Dược, thế mà có thể chiếm cứ thượng phong tuyệt đối.”

Nam tử tương đối kinh ngạc đối với điều này.

Hắn ta đóng quân trong phủ thành nhiều năm, cũng không phải là bảo tiêu một nhà nhất tộc nào đó, mà là bảo vệ an toàn cả phủ thành.

Cho nên được chứng kiến rất nhiều cao thủ giao thủ, cũng từng giao thủ với rất nhiều.

Nhưng mà có rất ít người giống như tiểu tử vừa rồi, thiên phú lực lượng, thiên phú tốc độ, đều mạnh đến mức biến thái.

“Minh Hùng, nếu là ngươi ra tay, có thể bắt được tên tiểu tử đó trong mấy chiêu?” Người kia quay đầu lại, nhìn về phía hảo hữu sau lưng lẳng lặng uống rượu trong phòng nhỏ.

“Hai chiêu?” Người uống rượu là một đầu tóc trắng ngắn, dáng người cường tráng, trên bàn rượu đặt một trường đao màu bạc mảnh như lá liễu.

“Ta nghĩ chí ít phải năm chiêu.” Nam tử tuấn mỹ lắc đầu, vuốt hàm râu cười nói.

“Có thể đoán được là, chắc người này và Trương Ảnh mới tới nhậm chức phủ doãn có quan hệ trực tiếp. Con đường võ công của người này là Hồi Xuân Tịnh Thì Phù điển Thiên Bảo cung bên kia. Xem ra vị tiểu phủ doãn mới nhậm chức muốn dựa vào cao thủ đè người.”

Chương 930: Nhậm chức (6)

“Nghe nói tên tiểu tử này vô cùng có thể lăn lộn, hiện tại xem ra, vẫn còn có chút át chủ bài.” Nam tử tóc trắng xách đao đứng dậy.

“Chẳng qua nơi này là Tình Xuyên, không phải Thứ Đồng, càng không phải là Thiên Bảo cung. Ta đi cho hắn chút giáo huấn, cho hắn biết, nơi này là đất của Ngọc Hư, không phải Thiên Bảo.”

Lúc này, trong trạch viện là từng đường đao ảnh màu đen, không ngừng xoay tròn vờn quanh Trương Vinh Phương.

Đao ảnh nặng nề, nhưng vẫn luôn bị một tay Trương Vinh Phương nhanh như tia chớp đón đỡ.

Hắn cảm nhận được ánh mắt âm thầm kia đột ngột biến mất.

Trương Vinh Phương lấy lại tinh thần, tập trung chú ý vào mấy người trước mặt.

“Tiếp theo, đổi đối thủ.”

Ánh mắt hắn bình tĩnh, bỗng nhiên cánh tay phải vươn về trước, một phát bắt được một thanh hắc đao trước mặt.

Không có bất kỳ chiêu phòng ngự gì, cứ như vậy mà dùng một tay bắt lấy lưỡi đao, kéo đến gần người mình.

Lực lượng khổng lồ kéo một người di chuyển nhanh chóng tới gần hắn.

Bộp!

Lên gối.

Lâm thúc uốn lượn cơ thể tại chỗ, quỳ rạp xuống đất, nội tạng xương cốt toàn thân gần như bị nện bẹp dưới một kích này.

Máu thịt phần bụng và cột sống của hắn ta gần như bị trộn vào một chỗ.

Trương Vinh Phương buông hắc đao ra, lộ ra bàn tay để lại bạch ngấn nhàn nhạt.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Thượng Quan Chỉ bên cạnh đã sợ hãi rụt rè, không để ý đến hắn ta nữa.

“Lần này đến Tình Xuyên, chỉ là muốn được tham quan phong tục thượng võ nơi đây, vừa vặn đệ ta đến đây nhậm chức phủ doãn, ta tiện thể xem chất lượng của mấy người. Đáng tiếc, khiến ta thất vọng quá.”

Hắn dùng một loại âm thanh thay đổi cuống họng hoàn toàn khác, mở miệng nói.

Lời này vừa ra, Thượng Quan Chỉ và không ít người chung quanh thay đổi sắc mặt ngay lập tức.

Lúc này mọi người mới phát hiện, nỏ thủ các loại vừa rồi bị đánh tan, thế mà toàn bộ chỉ bị thương, chỉ mất sức chiến đấu, mà không phải là bỏ mình.

Đại đa số người đều là bị kích choáng mà thôi.

“Nói cách khác, ngươi là phủ doãn đại nhân.” Thượng Quan Chỉ biến sắc, chỉ là hắn ta còn chưa dứt lời, người trước mặt dụng lực thả người vọt lên, phóng thẳng tới phía chéo bên trái.

Trong nháy mắt, người kia phá tan bức tường, rất nhanh đã biến mất trong màn đêm.

Để lại một đám quan viên Đại Đạo Giáo cao tầng bị võ lực dọa cho kinh sợ.

“Xem ra. Phủ doãn đại nhân hoàn toàn không muốn chậm rãi nấu cùng chúng ta, trực tiếp giải quyết dứt khoát.” Thượng Quan Chỉ đỡ Lâm thúc trọng thương còn đang ở trạng thái khôi phục dậy, sắc mặt khó coi.

Nhưng có khó coi hơn nữa thì cũng phải nhẫn nhịn.

Mặc dù hắn ta là tộc hệ của Thượng Quan gia, nhưng muốn ứng phó cường độ như vị cao thủ vừa rồi, không có cao tầng bên trong gia tộc ra tay, thì nghĩ cũng đừng nghĩ.

Với lại rõ ràng đối phương hạ thủ lưu tình. Thực lực vừa nãy biểu hiện ra, có phải toàn lực hay không còn chưa biết.

Không phải liên quan đến lợi ích căn bản trong gia tộc, những đại nhân vật cao tầng hoàn toàn không phải một tên tiểu bối như hắn ta có thể thúc đẩy được.

Cho nên chuyện tối nay, hoặc là chính hắn tự tìm người lấy lại danh dự, hoặc là về sau thì thành thật sinh hoạt chung với phủ doãn đại nhân mới, thần phục phối hợp chính lệnh.

Lúc này Kim Vĩnh Hòa một bên khác mới mặc trang phục xong xuôi khoan thai tới chậm.

Sắc mặt hai người đều khó coi cực độ.

Bây giờ người ta nói rõ thái độ ra. Ý nghĩa trận tập kích tối nay rất rõ ràng.

Hoặc là lăn lộn chung với hắn, hoặc là bị đánh phế bỏ đổi người khác.

Trừ phi có thể đánh thắng đánh lui người vừa rồi, bằng không, bọn họ hoàn toàn không có lựa chọn thứ ba.

Nhất thời trong lòng hai người có uất ức cũng không thể thành lời.

Đường đường là tử đệ Kim gia và Thượng Quan gia, thế mà đối mặt với một người mới mới lên đảm nhiệm lại bất lực như thế.

“Phủ doãn đại nhân đâu?” Thượng Quan Chỉ trầm giọng nói.

“Không có ở trong phòng.” Kim Vĩnh Hòa đi tìm Trương Vinh Phương trước tiên. Quả nhiên, trong phòng trống rỗng, không có ai.

Như thế càng thêm chắc chắn, người vừa rồi tuyệt đối có liên hệ với phủ doãn.

Bằng không trên đời này nào có nhiều sự tình trùng hợp như vậy.

*

*

*

Trong bóng tối, Trương Vinh Phương phi nhanh trên đường trời tối người yên.

Từng tòa kiến trúc phòng ốc không ngừng xẹt qua bên người hắn.

Đột nhiên hắn thả người nhảy lên, mượn lực trên tường, nhẹ nhàng rơi vào đỉnh chóp một tòa lầu gỗ hai tầng cổ kính.

Lúc này đỉnh chóp đang có một người đứng, trong tay cầm lưỡi đao dài nhỏ, một đầu tóc ngắn màu trắng, dáng người cường tráng, bình tĩnh nhìn hắn chăm chú.

“Tại hạ Minh Hùng, ta tới để nói cho ngươi biết, nơi này là Tình Xuyên Ngọc Hư, mà không phải Thiên Bảo Đại Đô!”

Không nói nhảm nữa.

Lưỡi đao trên tay Minh Hùng bỗng biến mất, hơn xa tốc độ so với hai người Thượng Quan Chỉ vừa rồi rất nhiều, hung ác chém tới lồng ngực Trương Vinh Phương.

Chương 931: Thông tin (1)

Trong chốc lát, một đường đao quang ngắn hơn rất nhiều cùng lúc nở rộ mà ra trên tay Trương Vinh Phương.

Hắn không biết đao pháp gì, nhưng lúc cầm đao kéo dài cánh tay, sử dụng chiêu số chưởng đao vẫn được.

Thu Lâm đao trong tay thuộc về chiến lợi phẩm đến từ Thiên Giáo Minh lúc trước.

Lưỡi đao gọt kim chặt sắt, sắc bén vô song.

Hai thanh dao chợt chạm vào nhau, phát ra một tiếng giòn vang.

Chỉ là một kích mà Minh Hùng biến sắc, cảm giác được một cỗ sức mạnh khổng lồ chảy ra từ lưỡi đao đè xuống.

Vốn dĩ hắn ta cho rằng hai người Thượng Quan Chỉ bị áp chế, chẳng qua là bọn họ quá yếu.

Dù sao mình cũng có thể làm được điểm này, thậm chí có thể thoải mái hơn.

Nhưng hoàn toàn không nghĩ đến.

Hít.

Lưỡi đao trong tay hắn ta bị cứng rắn ra sức ép xuống, tới gần gương mặt mình.

Nếu không phải hai tay của hắn ta chống đỡ toàn lực, chỉ sợ một chiêu vừa nãy đã có thể đảo ngược mở gương mặt hắn ta ra.

“Rốt cuộc ngươi là gì?”

Lời còn chưa dứt, sắc mặt Minh Hùng đại biến, bóng người trước mắt lắc lư giữa không trung, đao ảnh đánh tới như mưa to gió lớn rơi xuống.

Đao quang lạnh lẽo mang theo hàn ý thấu xương, lập tức khiến làn da toàn thân hắn ta căng chặt, nổi da gà toàn thân.

Keng keng keng keng!

Trong tiếng va đập nóng nảy, Minh Hùng hoàn toàn không thể dùng ra chiêu số gì.

Chênh lệch sức mạnh tuyệt đối khiến hắn ta trừ phòng ngự, không làm được gì.

Vẻn vẹn khi đón đỡ đao quang từng chiêu từng chiêu càng ngày càng nặng, cũng đã khiến hắn ta không thể không mở trạng thái cực hạn ra.

"Quá yếu."

Keng!

Một tiếng vang trầm, Trương Vinh Phương đá một cước thăm dò trên lồng ngực Minh Hùng, lực lượng khổng lồ đạp người bay ra ngoài, từ lầu hai nặng nề ngã xuống đất.

Hắn không nhìn người này nữa, hơi có chút nhíu mày.

"Còn nữa không?"

Vừa rồi người kia là cấp độ Tam không. Khẩu khí không nhỏ, đáng tiếc, không thay đổi được sự thực hắn ta yếu.

Không cần dùng trạng thái cực hạn, không cần đến Phá Hạn kỹ, vẻn vẹn chỉ vận dụng tố chất thân thể ép xuống đã dễ dàng đánh tan người này.

Chung quanh tĩnh lặng im ắng.

Trương Vinh Phương nheo mắt lại, ngắm nhìn bốn phía, muốn xuống lầu trở về.

Đột nhiên bước chân hắn quay lại, cả người nghiêng người về sau chém một đao tới.

Ánh đao của Thu Lâm đao màu bạc giống như dải lụa, rơi ầm ầm trên một sợi xích dài đen nhánh bằng kim loại.

Keng!

Một chiêu này khiến Trương Vinh Phương lui ra phía sau một bước.

Cuối cùng sắc mặt hắn ngưng trọng.

Tông Sư! Hơn nữa là Tông Sư Bái Thần!

Cuối cùng cũng xuất hiện.

Là hắn biết, tại thế cục tình huống bực này, phủ Tình Xuyên là thành thị lớn nhất của Trạch tỉnh, để trấn áp xung đột giữa Chân Nhất Giáo và Tây tông, quản lý tập kích có thể xuất hiện.

Vùng đất quan trọng như thế này, chắc chắn Ngọc Hư Cung sẽ điều động cao thủ tọa trấn.

Bây giờ nhìn thấy, quả nhiên là thế.

Chỉ là hắn kinh ngạc, càng kinh ngạc hơn nhìn thấy nam tử cẩm y màu xanh dương đối diện.

Một kích vừa rồi hắn âm thầm tập kích, thế mà bị người này trở tay chặn lại.

Với lại mấu chốt là, hai người giao thủ một chiêu, thế mà lực lượng lại không kém bao nhiêu?

Cái này thì khoa trương rồi.

"Sức mạnh thật là lớn!" Sắc mặt nam tử áo lam tuấn mỹ nghiêm nghị. "Không biết danh hào các hạ là gì? Tại hạ Vân Trung Vọng Nguyệt Chu Mộng Nghi. Chính là nhà họ Chu trong mười hai tông phủ làm nhiệm vụ của Ngọc Hư Cung."

Mỗi một Tông Sư đều không phải là hạng người hời hợt, tuyệt đối là cao thủ đỉnh cấp thành danh giang hồ. Mặc dù người trước mặt này không phải Tông Sư, nhưng loại lực lượng kinh khủng đơn thuần này đã có thể cứng đối cứng với Tông Sư Bái Thần, đủ để hắn nhìn thẳng vào đối phương.

"Trương Vô Hư." Trương Vinh Phương thuận miệng bịa cái tên, không cần không cần, chẳng qua là lời nói có ý không cần.

"Vừa rồi chẳng qua là thăm dò, xem ra thực lực đề phòng trong phủ Tình Xuyên ra làm sao. Hiện tại xem ra cũng không kém. Cũng yên lòng để đệ ta nhậm chức ở đây."

"Là huynh trưởng của phủ doãn Trương Ảnh sao?" Tông Sư nhà họ Chu Chu Mộng Nghi buông lỏng trong lòng.

Nếu là người một nhà trong Đại Đạo Giáo, chuyện này vẫn còn tốt.

"Đúng thế. Nghe nói thế cục nơi đây hỗn loạn, Chân Nhất Tây tông xung đột giao thủ, cảm giác có thể gặp nguy hiểm, cho

nên ta đến đây thăm dò, động tác hơi thô bạo, mong được tha thứ.” Lúc này ngữ khí Trương Vinh Phương ấm áp lại, chắp tay nói.

“Đâu có đâu có, lo lắng an nguy người nhà mình cũng là chuyện thường tình con người.” Chu Mộng Nghi cười một tiếng.

“Nếu là huynh trưởng của đạo tử Trương Ảnh, không bằng cùng nhau đến uống một chén? Nhàn hạ vô sự cũng coi như giao lưu bằng hữu.”

Hắn ta lập tức mời.

Cũng là tò mò về đối phương.

“Không cần, về sau thời cơ gặp mặt còn nhiều, lần này quấy nhiễu Chu tông sư.” Trương Vinh Phương chắp tay xin lỗi nói.

Chương 932: Thông tin (2)

Hai người lại nói chuyện phiếm vài câu, xác định đối phương thật sự không có địch ý, đều tự tách ra về đường mình.

Đêm nay, Trương Vinh Phương đã đạt tới mục đích của mình.

Biểu hiện ra võ lực, cho thấy thái độ.

Tiếp theo, chính là một nhóm người trong phủ nha ra bài.

Hắn lười nhác trở về phủ nha, trực tiếp đi vào chỗ tối đổi trang phục, tới quán rượu uống rượu ăn món ăn, nghe hát đến bình minh, mới chậm rãi trở về nha môn.

Mà lúc này mấy người Thượng Quan Chỉ và Kim Vĩnh Hòa sớm đã quy củ chờ ở cửa nha môn.

Chút lợi ích bên phía nha môn không thể dao động người mạnh hơn trong gia tộc ra mặt.

Cho nên cách duy nhất của bọn họ chính là cúi đầu.

Đến tận đây, ngày thứ nhất Trương Vinh Phương mới đến phủ Tình Xuyên, đã chính thức chưởng quản tất cả quyền lực bên trong bên ngoài phủ nha.

*

*

*

Mấy ngày sau.

Đại Đô - Tây Giao.

“Lắc lư bụng da trái tim rộng lớn a~~“

“Một giấc chiêm bao ngủ đến khi trời tự sáng a ~~“

“Ăn uống no nê, vậy thì lại ngủ một giấc a lại ngủ một giấc ~~“

Bên ngoài một quán rượu nông gia, Nhạc Đức Văn say khướt chậm rãi từ từ đi trên bờ ruộng, chậm rãi từng bước, xiêu xiêu vẹo vẹo, toàn thân là mùi rượu.

Cận vệ Tuyết Hồng các, vị kia suốt ngày kỳ quái đã sớm trở về xử lý việc vặt vãnh trong tộc đàn.

Đổi lại là một lão đầu suốt ngày trầm mặc ít nói, sẽ chỉ âm thầm đi theo.

Hắn tên là Tuyệt Ảnh, cùng là Liệt tướng, là người tạm thời thay quân, thì hoàn toàn khác nhau người trước đó, chưa hề nối liền với nhau.

Lúc này Tuyệt Ảnh đứng xa xa nhìn Nhạc Đức Văn vừa ậm ừ bài hát, vừa lắc lư xiêu vẹo. Ánh mắt lóe lên vẻ khác lạ.

Thời gian thay quân bị đổi thành một tháng, trong một tháng này tạm thời thay thế tất cả công việc của vị trước đó.

Nhưng.

"Tình huống thế nào rồi?" Tuyệt Ảnh sau lưng, một âm thanh nhỏ như muỗi kêu thì thầm vang lên.

"Nhìn không hiểu." Tuyệt Ảnh có hơi nhíu mày. "Không nhìn thấu rốt cuộc lão nhân này còn lại bao nhiêu thực lực."

"Vậy cứ trực tiếp động thủ. Thực sự Đại Đạo Giáo đơn giản ỷ vào bà điên bên Trạch tỉnh, Thiên Bảo cung chẳng qua chỉ dùng để ổn định ngụy trang Linh đình, chỉ là cái thùng rỗng thôi." âm thanh thì thầm kia nói khẽ.

"Chung quanh đều đã chuẩn bị xong?" Tuyệt Ảnh hỏi lại.

"Ờm, nhân viên được điều động cũng đã đến, cơ hội tốt nhất là năm ngày sau, sau khi tế bái linh vị tổ tiên. Khi đó tất cả lực lượng hộ vệ chung quanh, đều đi bảo vệ nhân vật quan trọng trong các đại quý tộc hoàng tộc. Không có lực lượng nào giám thị vờn quanh, thuận tiện cho lúc sau thoát thân." âm thanh thì thầm lên tiếng.

Đến cấp độ của bọn họ, không ai lại vui lòng hi sinh người tác thành cho hắn.

Cứ cực khổ hơn nửa đời người, mơ hồ vì một ít lý do liều mạng với người khác.

Đây không phải là lợi hại, mà là ngu.

Cho nên nếu không lập đường lui cho tốt, không ai lại chọc lên mạo hiểm to lớn làm chuyện vây giết ám sát như thế.

“Năm ngày sau sao? Được.” Tuyệt Ảnh khẽ gật đầu.

Lại để lại cho tên quê mùa này năm ngày nữa.

Ánh mắt của hắn ta bình thản, không mang theo mảy may tình cảm nhìn chăm chú bóng lưng của Nhạc Đức Văn.

Nhạc Đức Văn lúc này mắt say lờ đờ mông lung, đang nhìn trăng sáng trên bầu trời, lắc lư hát ca tạp kịch.

Trên mặt lão là nụ cười tươi, thế nhưng không hiểu sao, cảm giác cô độc quanh quẩn trong đầu đã rất nhiều năm, giờ đây lại hiện ra như hình với bóng.

Lão nhớ tới tình nhân trong mộng của mình, khi nàng chết ở trong lòng của mình thì vẫn còn run rẩy cầm lấy tay lão , nói tên khốn Nhạc Đức Văn này, vì sao không tới tìm nàng sớm một chút.

Lão nhớ tình nhân trong mộng thứ hai của mình, nàng tức giận cau mày, đứng bên hành lang bạch ngọc của hoàng cung, mắng lão không dám cướp hôn, sau đó nguyền rủa lão sinh nhi tử không có lỗ đít, và rồi xoay người nghênh ngang rời đi.

Lão nhớ tới tình nhân trong mộng thứ ba của mình…

Người thứ tư.

Người thứ năm.

Cho đến người cuối cùng.

Ừ, lão không nhớ rõ là có bao nhiêu người rồi nữa.

Nói chung là vào giờ khắc này, lão nhớ tới rất nhiều người. Các nàng như sắc màu rực rỡ, hội tụ thành một bức tranh thiên kiều bá mị trong đầu.

Cuối cùng lại biến thành khuôn mặt duy nhất mà lão không có được.

Đáng tiếc

“Đáng tiếc, đó đều là chuyện đã qua.”

Gần đây lão cảm thấy tinh thần của mình càng ngày càng không tốt.

Sau chuyến Ngọc Hư Cung lần trước, sau khi lão giao tất cả mọi chuyện cho sư thúc Phong Bà Tử thì trong lòng buông

xuống rất nhiều. Mỗi ngày vui chơi giải trí, vui đùa tiêu khiển các loại, cũng rất là vui vẻ.

Sự biến hóa của thân thể hiện giờ, vốn là nằm trong dự liệu.

Đây là ý trời đã định trước, không thể chống đối.

“Bằng vào nỗ lực cuối cùng của ta, đổi lấy sự quật khởi huy hoàng chân chính của bản giáo, gần như là đủ vốn rồi. Đến lúc đó lại trải đường xếp đội cho tiểu tử Càn Khôn, là cũng hòm hòm rồi.”

Chương 933: Tin tức (1)

Trước đó lão vẫn còn lo lắng không có người kế tục, chỉ dựa vào sư thúc Phong Bà Tử thì phỏng chừng gánh không được.

Nhưng bây giờ, có sự xuất hiện của Đạo tử Trương Ảnh, giải quyết xong nỗi lo lắng cuối cùng của lão.

"Gần đây thế cục của Đại Đô có hơi loạn, chờ lão Đậu trở về, ta vẫn nên đi tìm người gánh, trở về nhà cũ tĩnh dưỡng đi thôi. Lần này tiện thể một lần nữa giáo dục tiểu Chí đàng hoàng luôn."

Lão tính toán như thế, lung la lung lay bước chậm tiến về phía trước, giống như một lão phú gia không phải lo nỗi lo cơm áo.

Chỉ là lão hoàn toàn không có dự liệu được, giờ đây trong âm thầm đang có một cái lưới lớn không phải bao phủ hướng Trương Ảnh cùng Đại Đạo Giáo, mà là bao phủ hướng lão.

*

Một con chim ưng đen kịt vỗ cánh đáp xuống.

Rất nhanh liền nhẹ nhàng rơi lên trên cánh tay của một người thuần ưng ở nơi sâu trong Ngọc Hư Cung.

Người thuần ưng cấp tốc đút một miếng thịt cho nó, sau đó thuần thục gỡ xuống từ trên đùi chim ưng một phần ống trúc thô lớn.

Không cởi bỏ niêm phong, hắn cấp tốc đưa ống trúc đến một căn phòng nhỏ trong rừng.

Trong phòng nhỏ, năm người thần bí toàn thân áo đen, đeo mặt nạ màu bạc không thấy rõ khuôn mặt mở ra ống trúc, đổ ra một đống cuộn giấy tình báo bên trong.

Sau đó mấy người bắt đầu kiểm tra, sửa sang sơ lược từng cái.

Bên ngoài mấy cái tình báo này đều có sơ lược và đánh dấu phần nào quan trọng.

Dần dần, bỗng nhiên động tác của một người trong đó chợt khựng lại.

“Chờ đã, đây là!?” Hắn trợn to hai mắt, lại tỉ mỉ tra xem nội dung sơ lược trên đó, xác định là mình không có nhìn lầm rồi cấp tốc niêm phong cất trở về ống, rồi kiểm tra những phần tình báo có liên quan.

“Quả nhiên.” Từ mấy tình báo này tập hợp ra được một tin tức. Đó chính là về thân phận chân chính của vị Đạo tử Trương Ảnh Thiên Bảo cung…

Ánh mắt người này nghiêm nghị, cấp tốc niêm phong cất toàn bộ mấy phần tình báo này cùng nhau. Sau đó chế tác thành một cái quyển trục được bao bằng giấy dai vàng nhạt, đứng dậy đưa ra bên ngoài.

Suốt dọc đường không có ai mở quyển trục ra, theo tuyến đường tình báo bên trong Ngọc Hư Cung, rất nhanh đã đưa được đến Lăng Tiêu cung.

Trong cung điện thuần trắng.

Kim Ngọc Ngôn không mặc quần áo, nằm ngửa trên mặt đất ở giữa đại điện.

Tóc dài màu đen giống như tua rua che khuất bộ vị mấu chốt của nàng, bên trên ánh mặt trời rực rỡ xuyên thấu qua kim châu rủ xuống, vừa lúc hoàn toàn bao phủ nàng.

“Cung chủ.” Một giọng nữ trong trẻo lạnh lùng truyền đến từ chỗ cửa lớn.

“Có tư liệu tình báo ngài muốn về Đạo tử Trương Ảnh.”

Chỗ trước cửa, một nữ tử cao gầy có khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, khuôn mặt nghiêm nghị mặc một bộ váy thêu hoa màu lam lộ vai, cầm quyển trục tình báo vừa mới được đưa tới.

“Là tiểu Dịch à. Đặt lên trên bàn bên kia đi.”

Kim Ngọc Ngôn chậm rãi bò dậy từ dưới đất, ngồi xổm trên mặt đất, vươn người.

“Tiểu tử mới tới kia thế nào? Biểu hiện ra sao?”

“Vẫn được. Tin tức cụ thể đều tập trung ở nơi này, ta còn chưa mở ra.” Nữ tử váy lam được gọi là tiểu Dịch trả lời.

“Thật ra nói cho cùng, Nhạc Đức Văn nói tư chất hắn kinh người, ngày sau có lẽ có thể Bái Thần thành tựu Linh Tướng, nhưng đây chẳng qua là có lẽ mà thôi. Tạo nghệ văn công của chúng ta ai cũng không bằng tiểu Nhạc, ai biết lời nói hắn nói là thật hay giả?”

Kim Ngọc Ngôn lười biếng sửa sang tóc dài, thật ra nàng cũng không để ý Trương Ảnh cho lắm.

Lúc trước thấy có hứng thú, là vì tố chất thân thể của đối phương dường như có hơi dị thường.

Nhưng sau đó cũng cứ như vậy.

Dù sao bất luận là tố chất thân thể thế nào, cũng không có cách nào so sánh với Linh Lạc được.

Nữ tử tên tiểu Dịch kia không nói gì, chỉ là cúi người, xoay người lui ra rời khỏi.

Kim Ngọc Ngôn cầm bầu rượu trên bàn dài, khẽ hớp nhẹ vài ngụm rồi mới từ từ đi tới chỗ đặt quyển trục, cầm lên mở nó ra.

“Ồ?” Bỗng đôi mắt đẹp của nàng nheo lại, mày kiếm khẽ cau.

“Một tiểu tử Ngoại Dược mà lại có thể bày ra nhiều chuyện như vậy? Cũng coi như có năng lực. Khó trách tiểu Nhạc coi trọng hắn như vậy.”

Ngay sau đó, nàng tiếp tục đọc xuống, thấy một nội dung.

“Trương Ảnh. Trương Vinh Phương?”

Bỗng sắc mặt nàng hơi biến.

*

Trương Vinh Phương ngồi trong xe cáp lơ lửng, nhìn xuống phía dưới.

Trên bầu trời mấy trăm mét, phía dưới là một lớp mây sương rất mỏng.

Mây mù bao trùm trên biển rừng, thỉnh thoảng có thể thấy được trong biển rừng có người thổi sáo, có người tập võ, có người hát vang.

Ca dao không biết tên ý nghĩa sâu xa nào đó mang theo huyền diệu chính tông của Đạo môn, tiên khí mịt mù.

Hắn thu tầm mắt lại, nhìn về phía trước.

Phía trước đường nét của Lăng Tiêu cung từ từ tới gần, rõ ràng hơn.

Chương 934: Tin tức (2)

Một bóng người áo trắng tung bay đang ngồi ngay ngắn trên phần đầu nóc cung điện, trên một viên kim châu, ngũ tâm triều thiên, giống như là đang tu hành.

Trương Vinh Phương nhanh chóng quét sạch tạp niệm trong lòng, chuẩn bị hết sức chăm chú ứng phó vị sư thúc tổ quái dị khó dây dưa này.

Hôm nay hắn tới đây, là đáp ứng lời mời của sư thúc tổ lại tới bái phỏng.

Tuy không biết đối phương tìm hắn vì có chuyện gì, nhưng trưởng bối triệu hoán, về tình về lý đều phải đến.

Không bao lâu sau, xe cáp dừng sát trước sân rộng của Lăng Tiêu cung.

Trương Vinh Phương đứng lên, nhẹ nhàng nhảy xuống rơi lên trên mặt đá cứng rắn.

Hắn chắp tay hướng phía sư thúc tổ nơi xa, rồi đi nhanh đến cửa lớn của cung điện, ngửa đầu nhìn về sư thúc tổ Kim Ngọc Ngôn.

Ánh mặt trời chiếu xuống, lúc này vị tổ sư Đạo Môn trông chỉ có hai mươi mấy tuổi có hai mắt nửa mở nửa khép, giống như không có chú ý tới Trương Vinh Phương đã đến.

Trương Vinh Phương cũng không gấp gáp, lẳng lặng chờ đợi ở chỗ này.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Mười phút.

Nửa giờ.

Một canh giờ.

Trương Vinh Phương không hề không kiên nhẫn chút nào, vẫn đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, dáng người cao ngất.

Mà Kim Ngọc Ngôn ngồi trên nóc cung điện rốt cuộc có động tĩnh.

Rầm một tiếng vang nhỏ, nàng thả người nhảy xuống, nhẹ nhàng hạ xuống từ trên kim châu, đứng lại giữa sân rộng ở đằng sau Trương Vinh Phương.

Lúc này nàng mặc bộ váy trắng, da thịt như bạch ngọc và váy dài trắng thuần hòa lẫn dưới ánh mặt trời, cùng tản ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt.

Tóc đen tản ra đến eo, đạo quan hoa sen màu vàng trên đỉnh đầu nạm bảo thạch hình thoi đỏ đậm trong suốt.

Trên eo là một cái đai vân mây màu vàng như cây bút vẽ rồng điểm mắt, điểm ra một nét kinh diễm giữa sự thuần trắng.

"Đệ tử bái kiến sư thúc tổ." Trương Vinh Phương xoay người đến gần, hành lễ với nàng.

"Sư phụ của ngươi truyền thư đến." Kim Ngọc Ngôn lãnh đạm nói: "Sau ngày hôm nay, bản giáo sẽ thật sự trở về tầm mắt của người đời. Ngươi có biết sẽ xảy ra chuyện gì không?"

"… Đệ tử không biết." Trương Vinh Phương lắc đầu. Hắn thậm chí còn không biết đối phương đang nói cái gì.

"Xem ra tiểu Nhạc bảo vệ ngươi quá tốt." Sắc mặt Kim Ngọc Ngôn bình tĩnh: "Dựa theo sư phó thỉnh cầu của sư phụ ngươi, mấy ngày nữa, ngươi theo Trấn phủ sứ giải quyết nghĩa quân xung quanh, mở mang tầm mắt."

"Trấn phủ sứ??"

"Thượng Quan Phi Hạc, Ninh Hồng Ly, Thương Đinh Diệp, năm ngày sau, ngày hoàng tộc Đại Linh tế điển, Ngọc Hư ta sẽ đến các nơi trấn áp khởi nghĩa. Đến lúc đó ngươi cứ đi theo phối hợp là được." Kim Ngọc Ngôn phân phó.

"… Vâng." Trương Vinh Phương còn có thể nói cái gì, loại sự tình này vừa nhìn là biết đã sớm định xong rồi.

Cũng may mấy ngày nay hắn cũng đã tích góp đủ điểm thuộc tính cho Kim Thiềm công rồi. Uống thuốc là chuyện thứ hai, chỉ cần hắn dùng đan dược một lần, sau đó là có thể trực tiếp dùng điểm thuộc tính mạnh mẽ tăng lên.

Dù sao lần này mình đi theo, đại khái là xem cuộc vui nhiều hơn.

Có vị mãnh nhân dám khiêu chiến Cung chủ như Thượng Quan Phi Hạc dẫn đội, đối phương có thể là ở trong Đại Tông Sư cũng thuộc hàng cường giả cấp cao nhất.

Là cường nhân trong cả Đại Linh đều có khả năng thuộc về đội có thể độc bá một phương, có cao thủ như vậy dẫn đội, hành động trấn áp nhất định sẽ chỉ đi cho có thôi.

Hôm nay Trương Vinh Phương đã nhìn ra, cuối cùng Đại Đạo Giáo cũng bắt đầu thay đổi trạng thái vẫn luôn ẩn núp.

Sau khi Đông tông sụp đổ, nhìn như Tây tông và Chân Nhất chiếm ưu thế, tranh đấu vị trí đệ nhất giáo với nhau.

Nhưng thật ra là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn, hôm nay Đại Đạo Giáo đã hoàn thành tích lũy, rốt cuộc sắp lộ ra răng nanh của mình.

“Sau đó, ngươi nói chuyện này xem.” Lúc này ánh mắt Kim Ngọc Ngôn rơi lên trên người Trương Vinh Phương.

“Mấy ngày nay ta nhìn các loại ghi chép cuộc đời của ngươi. Khi ngươi ở thành Đàm Dương thì còn chưa biểu hiện ra thiên phú mạnh như vậy, chỉ sau khi vào Kim Sí Lầu mới bắt đầu không ngừng triển lộ thiên phú tài hoa.”

Trong ánh mắt của Kim Ngọc Ngôn ẩn chứa sự phức tạp, kinh ngạc, chờ mong.

Đây là điều không có trong lần gặp gỡ trước đó.

“Là do bản giáo giáo dục tốt.” Trương Vinh Phương còn có thể nói cái gì nữa, cứ tâng bốc nịnh nọt rồi hãy nói.

“Ha ha, lại nói tiếp.” Kim Ngọc Ngôn nhẹ nhàng vươn tay, cuốn lấy một sợi tóc ở trước người: “Ngươi nói, ta nên gọi ngươi là Trương Vinh Phương, hay là Trương Ảnh?”

Đồng tử Trương Vinh Phương bỗng nhiên co rụt lại, khí huyết cả người giống như đều ngừng chảy, tức khắc ngưng đọng vào thời khắc này.

Tại sao lại như thế!?

Tại sao nàng biết mình có hai thân phận vậy!?

Nếu như là Trương Vô Hư bị biết, hắn có thể hiểu là khắp nơi trong Tình Xuyên đều có cơ sở ngầm của Ngọc Hư Cung.

Chương 935: Tin tức (3)

Nhưng Trương Vinh Phương và Trương Ảnh, hai thân phận hẳn là khó có thể phát hiện ra được!!

Vì sao!

Tại sao phải như vậy!?

Trương Vinh Phương trầm mặc.

Hồi lâu sau, hắn mới chắp tay bái.

Mặc dù trong lòng nhấc lên cơn sóng gió động trời, nhưng giờ khắc này, hắn biết mình nên thấy may mắn rằng, từ đầu tới đuôi mình đều cam tâm tình nguyện gia nhập Đại Đạo Giáo, chưa bao giờ làm ra một cử chỉ gì gây nguy hại tới bản giáo.

Từ tận đáy lòng, hắn cũng tán thành mình là người của Đại Đạo Giáo.

Hơn nữa, hắn chưa từng nghĩ sẽ vĩnh viễn ẩn giấu bí mật này, chỉ là đột ngột bị phát hiện lúc này, khiến hắn trở tay không kịp mà thôi.

“Vãn bối, không rõ sư thúc tổ có ý gì?”

“Không rõ? Ngươi cho là vết tích võ đạo trên người của ngươi, người khác nhìn không ra chắc?” Kim Ngọc Ngôn xùy cười.

“Hay là nói, ngươi cho rằng mình dựa vào đổi võ công, là không có ai nhìn ra con đường võ công của ngươi, sau đó theo điều tra à?”

“Đương nhiên.” nàng đổi giọng.

“Ngươi không cần sợ, ta có thể biết được chẳng qua là bởi vì nhiều người. Chân Nhất, Tây tông, Thiên Giáo Minh, Cảm Ứng môn, Nghịch giáo, Thiên Tỏa Giáo, đâu đâu không có thám tử của Ngọc Hư Cung ta? Mấy chuyện mà ngươi làm kia, tập hợp lại, người thông minh suy đoán một chút, đương nhiên sẽ tập trung ngươi là người có hiềm nghi lớn nhất.

Kết hợp với trình độ võ đạo của ngươi lúc này, đoán được điểm ấy không khó.”

“Ta có thể hỏi cái thân phận Trương Vinh Phương này, sư thúc tổ đoán ra như thế nào không?”

Lúc này Trương Vinh Phương đã bình tĩnh lại, chuyện cho tới bây giờ, đã biết rồi thì cũng không còn cách nào.

Khó trách sư thúc tổ trước đó đối xử với hắn không được tốt lắm, bây giờ lại tìm tới hắn.

“Bởi vì phù pháp Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển Trương Vinh Phương học ở Thanh Hòa Cung, cùng phù pháp Trương Ảnh học ở Đàm Dương vừa lúc bù trừ chủng loại cho nhau. Từ đó ta có lòng hoài nghi.” Kim Ngọc Ngôn thản nhiên trả lời.

“…” Trương Vinh Phương không biết nói gì, loại chi tiết này đều có thể chú ý và điều tra đến, tới cái mức này rồi, hắn còn có thể nói cái gì?

“Ngươi có tí khôn vặt, tưởng người khác không nhìn thấy ngươi hay chuyện ngươi làm, là có thể không bị người ta tính lên đầu.” Kim Ngọc Ngôn tiếp tục nói.

“Nhưng rất nhiều người hoàn toàn không nhìn là ai làm, cũng không quan tâm nguyên nhân gây ra là cái gì.”

Nàng chậm rãi đi tới bên cạnh Trương Vinh Phương.

“Hôm nay gọi ngươi tới, là muốn ngươi hiểu rằng, lấy tư chất của ngươi, đừng tưởng rằng bản thân có vài phần thực lực là luôn luôn tự mình xuất thủ, lấy thân phạm hiểm.”

“Ý của sư thúc tổ, đệ tử đã hiểu.” Trương Vinh Phương nghe ra ý tứ trong đó.

“Không, ngươi không hiểu.” Kim Ngọc Ngôn lắc đầu: “Thiên phú võ học của ngươi không tệ, có thể lấy tuổi nhỏ như vậy đã bước vào cảnh giới Siêu Phẩm, đã là tương đối lợi hại. Nhưng tiếc là, ngươi đi lầm đường.”

Nàng xoay người, đứng chắp tay.

“Hôm nay, ta sẽ nói cho ngươi biết phía trên của Siêu Phẩm, cùng với Tông Sư, Đại Tông Sư là như thế nào.”

Ánh sáng mặt trời tỏa khắp sân rộng.

Mặt đất bạch ngọc phản xạ ra ánh sáng trắng trong suốt.

Kim Ngọc Ngôn bước chân trần đi tới giữa sân rộng, nhẹ nhàng giậm chân một cái.

Mặt đất nhất thời chậm rãi rung động, hé ra bốn cái khe to lớn.

Trong tiếng chấn động vù vù, toàn bộ sân rộng thế mà lại dâng lên bốn cái xích đen khổng lồ từ trong khe.

Mỗi cái xích đó phải to cỡ eo người, vừa di động là phát ra tiếng va chạm rầm rầm, trầm trọng mà hỗn độn.

"Sau Siêu Phẩm, chính là con đường người lợi dụng dược vật làm bản thân lớn mạnh. Thế nên được lấy cái tên đơn giản là Ngoại Dược."

Kim Ngọc Ngôn thản nhiên nói.

"Nội Pháp sau đó, là tách khỏi dược vật, lợi dụng các loại phương pháp kỳ dị làm bản thân lớn mạnh, đồng thời trừ khử độc thuốc, bước lên một tầng cao hơn."

"Tam không tiếp đó, lấy Tà chất không, Tà khí không, Tà niệm không, là Tam không. Phân biệt tiến thêm một bước thanh trừ độc chất, tà khí, cùng với tà niệm nội bộ tinh thần bên trong cơ thể."

Trương Vinh Phương nhíu mày lại, hồi tưởng lại các cao thủ Tam không mà mình từng gặp.

Trong đó có không ít người giống như Kim Ngọc Ngôn nói, có dáng vẻ từng thanh lý tà niệm.

"Xin hỏi sư thúc tổ…"

Chỉ là hắn vừa mới mở lời thì đã bị đối phương cắt đứt.

"Ta biết ngươi muốn hỏi cái gì." Kim Ngọc Ngôn mỉm cười: "Trong Tam không cũng không phải là tất cả mọi người đều làm được toàn bộ cảnh giới, trong tình huống bình thường, chỉ cần làm được Tà khí không là rất lợi hại rồi. Sau khi làm được điểm ấy rồi, cũng có thể đột phá thêm một bước nữa."

Nàng tiếp tục giải thích.

"Tà chất không là tất cả vật chất bị quy thành tà trong cơ thể."

"Tà khí không, là thanh trừ tất cả khí tức bị cho là tà khí. Bắt đầu từ điểm này là cần thuận khí, lấy thiên địa tự nhiên, tạo

hóa quy tắc của bản thân, thuận theo quy tắc, mới có thể tăng mạnh khí tức của bản thân, trừ khử tà khí.

Chương 936: Gợn sóng (1)

Đừng tin cách nói thuận thành nhân, thuận thành tiên gì đó. Không thuận theo quy tắc tự nhiên, quy tắc sinh lý, từ vừa mới bắt đầu ngươi đã không có khả năng thành tựu võ đạo, quy tắc tự nhiên là máu nhất định phải chảy trong huyết mạch, ngươi không thuận theo, cứ phải để nó chạy ở nơi khác, đó chính là muốn chết."

Kim Ngọc Ngôn giải thích cực kỳ tỉ mỉ.

Trương Vinh Phương gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

"Như vậy sư thúc tổ, sau khi Tông Sư thì sao? Tông Sư làm như thế nào để xác định thực lực cao thấp ra sao?"

"Đánh chứ sao." Kim Ngọc Ngôn cười nói: "Giữa các Tông Sư cũng sẽ ra tay so đấu với nhau, có điều mỗi cái Tông Sư đều có lòng tự tin tuyệt đối về mình. Mà một khi bị triệt để đánh ngã thất bại toàn diện, như vậy Tông Sư cũng sắp chậm rãi triệt để thoái hóa, lui xuống Tam không."

Nàng than nhẹ một tiếng.

"Nói cho cùng, bản chất của tất cả đều là ý chí tinh thần. Cực hạn, cực hạn, vẫn còn là cực hạn. Tâm tình dẫn tới cơ thể biến hóa, khiến cho đạt đến đỉnh phong của cơ thể mình, sau đó đỉnh của ký ức, khiến nó biến thành bình thường."

"Khi ngươi tức giận khí lực sẽ biến lớn, khi uể oải thì sẽ có phản ứng trì độn. Khi đau đớn cả người không có sức lực, tình cảm của con người, bản thân nó cũng là nhân tố quan trọng điều tiết thân thể chúng ta."

Kim Ngọc Ngôn đơn giản nói.

"Mà Tông Sư, chính là lấy tình cảm tín niệm, thúc giục bản thân đạt tới đỉnh phong, sau đó vĩnh viễn cố định ở đỉnh như vậy. Mà quá trình đấy, chúng ta đơn giản phân chia cảnh giới ra làm ba bước."

"Tàn Nguyệt, Huyền Nguyệt, Mãn Nguyệt."

"Tàn Nguyệt, tức là lúc cần có thể vào trạng thái đỉnh phong, nhưng bình thường không có cách nào cố định. Thời gian

ngắn.”

“Huyền Nguyệt, tức là mỗi ngày có một nửa thời gian có thể cố định ở đỉnh.”

“Mãn Nguyệt, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, đều nằm trong trạng thái đỉnh phong, Tông Sư Mãn Nguyệt, có thể giảm thiểu ảnh hưởng mang tới do khí huyết suy kiệt trên phạm vi lớn.”

Kim Ngọc Ngôn nói đến đây, nhẹ nhàng đi tới trước xích khổng lồ, duỗi tay sờ mặt ngoài của nó.

“Đây là xích sắt xích Huyền Ứng do bản giáo chế tạo, độ cứng tính dai siêu việt hơn sắt thép tầm thường, hiện tại ta sẽ biểu diễn cho ngươi xem sự chênh lệch cụ thể giữa Tông Sư.”

Nàng nâng tay phải lên, bàn tay trắng thuần giống ôn ngọc chợt không tiếng động biến mất.

Thình thịch.

Mặt ngoài xiềng xích chấn động mạnh một cái, tay nàng xuất hiện trên xích, đang nhẹ nhàng nâng lên, đồng thời để lại trên đó một dấu bàn tay nông rõ ràng.

“Đây là Nội Pháp.”

Nàng lại đưa tay, chợt vỗ lên một chưởng.

Lúc này, chưởng ấn sâu hơn trước kia mấy lần.

“Đây là Tam không. Ngưng tụ lực lượng với biên độ lớn, có thể chiếm được tăng cường cực đại.”

Chưởng thứ ba.

Soạt.

Lúc này đây toàn bộ xiềng xích chấn động kịch liệt một chút.

Chưởng ấn của lần này, lại sâu hơn so với lần trước gấp đôi.

“Đây là trạng thái đỉnh phong của Tông Sư, có chênh lệch cực lớn so với trước đó. Tàn Nguyệt, Huyền Nguyệt, Mãn Nguyệt, đều là vì vĩnh viễn cố định đỉnh phong.

Mặt khác, còn sẽ có chênh lệch về tiên cơ ngăn địch, đây là ảnh hưởng từ Tông Sư am hiểu phương hướng võ học khác nhau.

Ví dụ như Tông Sư am hiểu nhãn lực và nhanh nhẹn, trên tiên cơ ngăn địch sẽ mạnh hơn Tông Sư còn lại. Có khả năng sẽ chiếm ưu thế trên dự đoán trong chiến đấu của Tông Sư.

Ngạnh công đột phá Tông Sư, sẽ chiếm ưu thế trên vòng phòng ngự tuyệt đối."

Kim Ngọc Ngôn lại đưa tay, ánh mắt dần dần lăng lệ.

"Kế tiếp, sư phụ ngươi đã khiến ngươi qua đây mở mang tầm mắt, vậy thì ta sẽ khiến ngươi xem trực quan như thế nào là Đại Tông Sư!"

Lúc này, nàng bỗng nhiên đánh xuống một chưởng.

Vù!!

Nhất thời toàn bộ xiềng xích to lớn dài tới mộ ttrăm mét đều chấn động kịch liệt.

Lấy bàn tay Kim Ngọc Ngôn làm trung tâm, xiềng xích sụp xuống thật sâu, đồng thời sát biên giới chưởng ấn hiện lên tảng lớn vết rạn.

Chưởng ấn lần này, chiều sâu phải gấp mấy lần trước kia, gần như trực tiếp đánh xuyên qua cả cái xiềng xích lớn.

Mà vết rạn lan tràn ra trải rộng toàn bộ cái xích. Xiềng xích khi nãy trông vô cùng cứng rắn, lúc này tức khắc biến thành đồ sứ lúc nào cũng có thể sẽ vỡ vụn rơi xuống đất.

"Đây cũng là Đại Tông Sư." Giọng Kim Ngọc Ngôn bình tĩnh.

"Thật ra nói toạc ra, con bài chưa lật Chung Thức của Tông Sư là trong thời gian ngắn tụ tập toàn bộ lực lượng, gỡ bỏ hạn chế cơ thể có trước đó, phát huy trạng thái mạnh nhất của tất cả võ học mà mình có."

"Võ học khác nhau, thì sinh ra Chung Thức khác nhau."

"Mà Đại Tông Sư, thì chính là Chung Thức vô hạn!"

Đồng tử Trương Vinh Phương co rụt lại, nhớ lại lúc giao thủ với Hải Long Vương Không Vô trước đây.

"Chung Thức… vô hạn!!"

Thời điểm đó, Hải Long Vương đã không giống hình người mà hoàn toàn trở thành hình thái kia.

Chương 937: Gợn sóng (2)

“Được rồi.” Kim Ngọc Ngôn xoay người, lúc này bộ mặt nàng hiện đầy đường vân huyết mạch dài hẹp màu vàng, giống đồ sứ sắp vỡ như là xiềng xích.

Dưới trạng thái quỷ dị này, thân thể nàng lúc này giống lò lửa, không ngừng tản ra hơi nóng cuồn cuộn hướng bốn phía.

Trương Vinh Phương cách xa mấy mét đều có thể cảm giác được rõ ràng, từng làn hơi nóng hầm hập không ngừng phả lên trên người mình.

Loại độ ấm đó chỉ riêng khí lưu đều có gần bốn mươi độ. Khó có thể tưởng tượng lúc này thân thể Kim Ngọc Ngôn rốt cuộc nóng cỡ nào!

Phù phù.

Phù phù.

Tiếng tim đập như nổi trống không ngừng truyền ra từ trên người Kim Ngọc Ngôn.

Lượng máu chảy thật lớn làm cho làn da toàn thân nàng bắt đầu phiếm hồng, biến thành màu da quái dị như màu đỏ.

Nhưng lúc này nàng vẫn không thèm để ý chút nào.

“Chung Thức ở cảnh giới Tông Sư, thuộc về con bài chưa lật làm thương thân để đả thương địch thủ. Thế nên dùng nhiều sẽ chết.

Nhưng ở giai đoạn Đại Tông Sư, đây là điều bình thường. Võ học khác nhau, sẽ sản sinh ra Chung Thức khác nhau.

Đa số những Chung Thức ấy đều được đặt tên chứa nhiều tên thần phật trong truyền thuyết.

Nếu sau này ngươi có nhìn thấy thì cũng không cần kinh ngạc. Cái gọi là thần phật, trừ rất ít tượng thần Bái Thần ra, rất nhiều cái thật ra đều là hình thái để lộ ra khi Đại Tông Sư dùng Chung Thức chém giết bị người thấy, từ đó truyền lưu ra ngoài.”

“La hán, bồ tát, thiên tôn, chân nhân. Những thứ này cách ngươi vẫn còn thực sự quá xa.” Điều dị dạng trên người nàng cấp tốc biến mất. Rất nhanh đã khôi phục lại hình dáng bình thường trước đó. Tóc đen mắt sáng, màu da như tuyết.

“Ngươi chỉ cần biết, gặp phải Đại Tông Sư thì không thể chạy thoát nổi đâu, biện pháp tốt nhất là kéo quan hệ, tìm hậu trường. Đừng uy hiếp. Nhớ kỹ, nhất định không thể uy hiếp!”

Nàng cảnh cáo.

“Phàm là người thành tựu Đại Tông Sư đều có ý chí tâm trí kiên cường như sắt, đa số đều cực kỳ vì bản thân. Ngươi càng uy hiếp, thì càng dễ làm đối phương tức giận. Quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, hoặc là kéo quan hệ là tốt rồi. Nói không chừng người ta tâm tình tốt, có thể tha cho ngươi một mạng.”

“…” Trương Vinh Phương không biết nói gì.

“Đương nhiên ngươi đừng sợ. Trên thực tế trình tự cảnh giới chỉ là tham khảo, có ví dụ về Tông Sư Tàn Nguyệt đánh thắng Mãn Nguyệt, mặc dù ít, nhưng quả thật là có.

Mà Đại Tông Sư, bình thường rất ít khi xuất thủ. Giai đoạn như vậy, Đại Tông Sư không Bái Thần đều đã bắt đầu tiến vào kỳ khí huyết suy kiệt.

Có Bái Thần, đa số đều ngồi trên địa vị cao, càng không dễ dàng động thủ, ngươi cũng rất khó gặp được.”

Lời Kim Ngọc Ngôn nói làm cho Trương Vinh Phương thực sự hiểu rõ, sự chênh lệch khác nhau giữa các cấp độ khác nhau.

“Đúng rồi, Chung Thức là hội tụ toàn bộ những cái mình học được, không quan tâm đến an toàn của bản thân, tiến hành cường hóa cực hạn trạng thái cơ thể cực hạn sinh ra. Võ học khác nhau, Chung Thức cũng khác nhau.

Thế nên thân làm Tông Sư, ngươi cũng không nắm chắc được Chung Thức của người khác rốt cuộc là cái gì.

Thế nên bình thường khi các Tông Sư giao thủ, không cần phải liều mạng, không cần dùng Chung Thức. Mọi người chào nhau một tiếng, đánh đấm đơn giản, so sánh thắng thua đại khái với nhau cho qua thời gian là được rồi. Mà chỉ cần không

sử dụng Chung Thức, mỗi Tông Sư đều sẽ không cho rằng mình thất bại. Như vậy sẽ không bởi vì tín niệm bị đánh tan mà thoái hóa theo.

Đây là lí do mà ngươi hay thấy, rất nhiều Tông Sư đánh một hồi lâu đều vẫn là bất phân thắng bại, ước định lần sau tái chiến."

Kim Ngọc Ngôn có thể nói là nói hết tất cả những thứ có thể nói ra trong một lần.

Nhìn ra được rằng, thái độ của nàng lúc này hoàn toàn khác với lần trước.

Trong lòng Trương Vinh Phương suy tư một chút, tiêu hóa hết tin tức mới vừa nghe được.

Sau đó, hắn lại đưa ra một câu hỏi.

"Như vậy sư thúc tổ, Bái Thần, thần phật mà mình bái rốt cuộc là thứ gì vậy?"

Nếu đã nói nhiều bí ẩn như vậy, thế thì mình hỏi thêm chút nữa hẳn sẽ không quan trọng đi?

"Thần phật không chỗ nào không có. Bọn họ cao cao tại thượng, quan sát tất cả. Tượng thần chỉ là vật ký thác của bọn họ." Kim Ngọc Ngôn thản nhiên trả lời.

"Bây giờ ngươi nghĩ những thứ này vẫn còn quá sớm. Nhưng báo cho ngươi một câu. Không nên đi nỗ lực tìm tòi nghiên cứu bọn họ. Ngươi càng là tìm tòi nghiên cứu, bọn họ càng sẽ tới gần ngươi. Chuyện này đối với ngươi không tốt."

Trương Vinh Phương trầm mặc.

Lập tức gật đầu.

"Thật ra, ta vốn không có ý định tiếp nhận ngươi trở thành Đạo tử của Ngọc Hư Cung ta." Kim Ngọc Ngôn tiếp tục nói.

"Nhưng thấy tâm tư ngươi thành thật, lại là người do tiểu Nhạc tự mình chọn ra, ngày hôm nay ta cho ngươi thêm một cơ hội."

Nàng xoay người đối diện với Trương Vinh Phương.

Chương 938: Gợn sóng (3)

Vươn tay ra, vẫy vẫy hướng hắn.

“Ra tay với ta. Để ta nhìn xem cực hạn của ngươi thế nào.”

Nguyên Anh hậu kỳ, võ giả Siêu Phẩm hai mươi tuổi.

Tư chất như vậy.

Cho dù Kim Ngọc Ngôn đã sống hơn một trăm năm cũng chưa bao giờ thấy qua.

Coi như là Thánh đế trước đó, cũng không có khoa trương như vậy.

Nhưng nếu muốn trở thành Đạo tử Ngọc Hư Cung, trung tâm là võ công, mà không phải là văn công.

Thế nên, cho dù tư chất văn công của Trương Ảnh có mạnh tới đâu, nếu không thể khiến cho nàng thoả mãn, thì vẫn đừng hòng trở thành Đạo tử được.

Bên kia.

Trương Vinh Phương nhìn chăm chú vào Kim Ngọc Ngôn, biết lần này cho dù thế nào cũng không thể trốn thoát được.

Trước mặt cường giả cao cấp như vậy, một khi động thủ, cấp bậc võ công, thân thể tố chất của hắn đều khó có khả năng giấu diếm.

Dùng bao nhiêu sức lực, có dùng hết sức hay không. Bọn họ vừa xem là hiểu ngay.

Thế nên một khi ra tay, nhất định sẽ bại lộ.

“Sư thúc tổ, có thể không động thủ không?”

“Không được.” Kim Ngọc Ngôn bình thản nói: “Tương lai của ngươi. nay đã không còn chỉ ảnh hưởng đến cá nhân ngươi. Thân làm Đạo tử, ngươi chắc chắn gánh chịu càng nhiều.”

“Ta…”

Kétt!

Bỗng phía xa truyền đến một tiếng ưng kêu bén nhọn.

Rất nhanh, một bóng người màu xanh lam chợt bay lên không dọc theo quảng trường, vững vàng rơi xuống đất.

Là tiểu Dịch phụ trách sự vụ ngày thường của Lăng Tiêu cung.

"Cung chủ, Phủ chủ của mười hai tông phủ đã đến, đang đợi lệnh ở Tử Vi cung."

Kim Ngọc Ngôn híp hai mắt lại, nhìn về phía tiểu Dịch.

"Đã biết. Ta lập tức đi ngay."

"Vâng." Tiểu Dịch cấp tốc hành lễ, xoay người ngồi xe cáp rời khỏi.

Kim Ngọc Ngôn nhìn theo nàng rời đi, cho đến khi nàng ẩn vào làn mây mờ nhàn nhạt mới thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Trương Vinh Phương.

"Được rồi. Xem ra vận khí ngươi không tệ. Thế nên ngày hôm nay ta không kiểm tra nữa."

Không kiểm tra nữa?

Gánh nặng trong lòng Trương Vinh Phương liền được hạ xuống, nếu như muốn kiểm tra thật, vậy hắn thực sự không có cách nào giải thích được một thân lực lượng và tốc độ kinh khủng của mình lấy được như thế nào khi không Bái Thần.

Tông Sư con người bình thường, ở phương diện này kém xa Tông Sư Bái Thần tít tắp.

Bây giờ vấn đề là, hắn không có Bái Thần, nhưng đã đạt đến trình độ Tông Sư Bái Thần.

Có thể suy ra là, một khi việc này bị phát hiện.

Hắn đều có thể tưởng tượng sẽ nhấc lên bao nhiêu gợn sóng.

Vô số võ giả Tông Sư, vốn chính là vì thu được thân thể càng mạnh mới Bái Thần, nếu như phát hiện ra ví dụ là hắn, sợ rằng đều sẽ phải chen chúc tới, thử nghiên cứu hắn đạt được bằng cách nào.

Dù sao ngay từ đầu hắn cũng chỉ là thân thể phổ thông, không phải là trời sinh đã có thiên phú kinh khủng.

Chỉ cần điều tra ghi chép, vừa nhìn liền biết hắn là tu hành từng bước một.

Lúc này Kim Ngọc Ngôn cũng lười nhiều lời, thả người nhảy lên, cũng không ngồi xe cáp, cứ như vậy giẫm trên giây thừng, lắc mình mấy cái hướng phía xa xa là biến mất trong sương khói mông lung.

Trương Vinh Phương thở phào nhẹ nhõm, tranh thủ thời gian ngồi xe cáp, xuống núi.

Tuy đã lấy được không ít tin tức hữu dụng từ chỗ sư thúc tổ, nhưng cũng có khả năng nguy hiểm sẽ bại lộ mình.

Sư thúc tổ rõ ràng có võ đạo mạnh hơn lão Nhạc nhiều, thế nên một khi bị nàng phát hiện ra dị thường trên người mình, ngộ nhỡ bị kéo đi nghiên cứu.

Trương Vinh Phương không nói nhiều lời, tức khắc quyết định hiện tại bỏ chạy.

Miễn cho bại lộ tố chất thân thể dị thường…

*

Buổi tối.

Phủ nha phủ Tình Xuyên.

Trong thư phòng ngọn đèn dầu chập chờn, ngọn đèn tượng đồng hình người ngồi xổm, hai tay nâng cao tản ra hương khói.

Trương Vinh Phương an tĩnh xếp bằng trên bồ đoàn ở trong phòng, hơi thở dài lâu.

Đêm nay chính là lúc hắn bắt đầu tăng lên Kim Thiềm công sau khi tích góp đủ nhiều điểm thuộc tính.

Từ sau khi dùng thuốc, đến bù đầy điểm sinh mệnh rớt xuống, lại cho đến lúc này, tích góp đủ điểm thuộc tính để tăng Kim Thiềm công lên.

“Rốt cuộc. Bắt đầu rồi.”

Trong lòng Trương Vinh Phương tràn ngập chờ mong.

Nhắm mắt, nhìn thanh thuộc tính mở ra, bên trên rõ ràng biểu hiện ra, lúc này điểm thuộc tính tự do là 9 điểm.

Từ lúc hắn bắt đầu uống thuốc cho đến bây giờ đã qua gần một tháng.

Từ Đại Đô, đến nơi đây.

Hồi tưởng lại, dường như một tháng ngắn ngủi đã xảy ra rất nhiều chuyện.

“Ta nhất định sẽ càng ngày càng mạnh mẽ đến không ai có thể ngăn trở ta! Giống như không ai có thể ngăn cản bầu trời đổ cơn mưa vậy!”

Trương Vinh Phương hít sâu một hơi, bình phục trạng thái thân thể.

Tầm mắt tập trung ở dấu + đằng sau Kim Thiềm công.

[Kim Thiềm công — Trục Nhật (Nhập Môn tầng thứ hai)]

Vụt.

Theo điểm thuộc tính không ngừng giảm thiểu.

Từ ngữ viết Kim Thiềm công bắt đầu mờ đi.

Một luồng khí nóng rực bắt đầu đột ngột tuôn ra từ giữa ngực và bụng của Trương Vinh Phương, sau đó chảy tới các nơi toàn thân.

Chương 939: Gợn sóng (4)

Luồng khí ấy liên tục không ngừng, giống như là có sinh mệnh, tinh chuẩn dũng mãnh nhắm vào khí quan cùng cơ thể tu tập Kim Thiềm công.

Trương Vinh Phương có thể cảm giác được, dạ dày, đường ruột, thậm chí yết hầu khoang miệng của mình, toàn bộ đều đang bị luồng khí nóng ấy nhanh chóng cải tạo.

Thời gian trôi qua, hắn hoàn toàn đắm chìm trong biến hóa thân thể mình được cải tạo, nhưng lại không hề phát hiện ra, cái bướu thịt màu đỏ tím sau lưng mình, đang theo biến hóa như thế, đồng thời phát sinh thay đổi rất nhỏ.

Bướu thịt đang dần dần biến lớn hơn, mặt ngoài xuất hiện đường viền càng thêm rõ ràng.

Rất nhanh.

Kim Thiềm công lại hiện lên lần nữa.

[Kim Thiềm công — Trục Nhật (Nhập Môn tầng thứ ba)]

Điểm thuộc tính tiêu hao vừa đủ chín điểm, giống như là Trương Vinh Phương tính toán.

Trục Nhật, cũng vừa lúc tiến vào tầng thứ ba.

Mà Nhập Môn, sau khi nắm giữ viên mãn ba cái cảnh giới, tất cả đều bị điểm thuộc tính gia tốc nhảy tới.

Sau đó bởi vì hắn đã sớm dùng đan dược tầng thứ ba, cho nên trực tiếp tiến vào tầng thứ ba.

Mà tầng này. Cũng chính là một tầng cuối cùng của Trục Nhật, giai đoạn tiếp theo chính là Thôn Thiên.

Cho dù ngay cả người sáng chế ra, cũng chỉ là giai đoạn suy đoán tưởng tượng ra được.

Hoàn toàn không biết là có luyện thành hay không.

“Xem ra, Kim Thiềm công cùng lắm là còn có thể tăng thêm một lần nữa, thì không được.” Trương Vinh Phương không cảm thấy Thôn Thiên có thể tiếp tục tăng lên.

Hắn nhắm mắt, cảm thụ được lượng lớn các loại ký ức tràn vào trong đầu.

Trong tất cả những ký ức này hắn đều ở trong một gian phòng bịt kín, mỗi đêm mỗi ngày khổ tu Kim Thiềm công, không ngừng uống thuốc, phối hợp dược lực cải tạo rèn luyện nội tạng.

Dần dần, hàm răng của hắn trở nên càng ngày càng bén nhọn, nếu như có người nhìn kỹ là có thể phát hiện, lúc này hàm răng của hắn nhiều và dày hơn người thường nhiều.

Đồng thời thành dạ dày yết hầu khoang miệng cũng biến thành càng thêm dày, cho dù dùng vật bén nhọn đâm vào cũng rất khó để vạch ra vết thương.

Lại qua chừng mười phút đồng hồ.

Trương Vinh Phương mới hoàn toàn tiêu hóa hấp thu ký ức tu hành Kim Thiềm công.

Hắn đứng dậy từ trên bồ đoàn, giãn cơ thể ra, toàn thân phát ra tiếng nổ đùng đùng liên tục.

Lần này Trục Nhật lại tăng thêm sự co dãn và tính dai của cả cơ thể hắn.

Điều này cũng làm cho sức bật của hắn được đề cao thêm một bước nữa.

“Không sai biệt lắm, kế tiếp phải nhìn xem Trục Nhật tầng thứ ba, có thể đạt được tầng thứ dạng gì và có thể rút ngắn cho ta bao nhiêu thời gian để tích góp được một điểm thuộc tính.”

Ùng ục~~~

Bỗng bụng hắn sôi lên một hồi.

Một cảm giác đói bụng mãnh liệt không cách nào hình dung được xông lên đầu.

“Tới rồi!”

Trương Vinh Phương cấp tốc vọt tới một góc trong thư phòng, mở hộp cơm đã được chuẩn bị xong, bên trong toàn là ích cốc đan và cơm nếp thịt kho vân vân.

Cũng không ngại bẩn, hắn lấy tay bốc lên nhét vào trong miệng.

Ích cốc đan trộn chung với thức ăn, bị nước bọt cấp tốc phân bố phân giải, bị hàm răng dày đặc nhai nát, sau đó theo thực quản rơi vào dạ dày.

Có điều khoa trương là.

Lúc này hắn hoàn toàn không có chú ý tới, trạng thái khi ăn của mình đã có hơi thoát ly loài người.

Lượng lớn nước rơi xuống từ khóe miệng hắn giống như vòi nước.

Tốc độ phân bố như vậy, cơ bản là đã vượt ra khỏi phạm trù của nhân loại.

Cho dù là bộ xương cứng rắn đến đầu, chỉ cần bị hắn cắn cho một phát, đều có thể nhai vài cái là vỡ vụn, nuốt xuống được.

*

Ngọc Hư Cung.

Kim Ngọc Ngôn mặc váy trắng kim quan, lẳng lặng đứng dưới tượng thần Ngự Cảnh Hàn Thạch thiên tôn cao tới hơn ba mươi mét, đưa lưng về phía mọi người.

Trong Tử Vi cung tràn đầy hoa văn thần thú hình mâu màu bạc.

Phủ chủ của mười hai Tông phủ, lúc này đã chia thành hai hàng, im lặng chờ mệnh lệnh.

Trở thành mười hai phủ chủ, yêu cầu tu vi trụ cột nhất là Tông Sư.

Số ít mấy vị trong đó, thậm chí đã đạt đến cảnh giới Đại Tông Sư.

Mà Thượng Quan Phi Hạc mạnh nhất, có cảnh giới Đại Tông Sư viên mãn càng gần với Kim Ngọc Ngôn.

Mười hai bóng dáng cường tráng có vóc người khác nhau, chiều cao không đồng nhất, đều mặc đạo bào màu tím.

Trong đó có người đeo binh khí, có người mặc giáp nửa người. Có người toàn thân là trọng giáp, chỉ khoác đạo bào trên vai ở

bên ngoài giống như áo choàng. Còn có người cầm quải trượng tóc trắng xoá trông có vẻ yếu đuối.

Nhưng bất luận nam nữ già trẻ, hai mắt của mỗi một người ở đây đều một cách tự nhiên toát ra vẻ cao cao tại thượng, tuyệt đối tự tin về thân thủ của mình.

Giống như thú vương mãnh thú tụ quần.

Mỗi một người ở đây, đều là cao thủ đứng đầu chấp chưởng quyền thế, vũ lực kinh khủng.

Những người đang tụ tập trong Tử Vi cung nho nhỏ này, chính là những người đỉnh cao khống chế quyền thế vũ lực của toàn bộ khu vực Trạch tỉnh khổng lồ.

Keng ~~~~

Chương 940: Gợn sóng (5)

Lư hương dâng hương khói, đạo chuông nhẹ vang lên.

“Chư vị.”

Kim Ngọc Ngôn đứng quay lại, hai tay nắm chặt, dưới tượng thần cung phụng một thanh trường kiếm màu tím tinh khiết.

“Năm đó chúng ta bị buộc trốn vào núi rừng, cắt đuôi cầu sinh, chật vật không chịu nổi.”

Keng!

Nàng rút ra trường kiếm, mũi kiếm như hồ nước mùa thu, ánh đỏ khắp nơi trên đất, chiếu rọi đại điện.

“Năm đó ta đã từng hứa hẹn, sỉ nhục trăm năm, cuối cùng sẽ có một ngày nhất định tẩy rửa!”

“Mà bây giờ, thời cơ đã đến”

Nàng đâm một kiếm vào mặt đất trước mặt.

“Chỉ là không biết, hôm nay thiên hạ còn có bao nhiêu người nhớ rõ chúng ta.”

“Bọn ta đương nhiên nhớ kỹ đại nguyện của Cung chủ.” Thượng Quan Phi Hạc trầm giọng nói.

Đầu tóc lão ta bạc trắng, vóc người hùng tráng, trên lồng ngực để trần tràn đầy vết sẹo dữ tợn. Chiều cao hơn ba mét, chỉ đứng đó thôi đã tạo cho người ta một cảm giác áp bách cường hãn.

“Miệng vàng lời ngọc, khẩu hàm thiên hiến*.” Một nam tử tuấn mỹ tà dị dung mạo giống nữ tử khác, cầm trong tay phất trần màu tím nhẹ giọng tiếp lời.

*Khẩu hàm thiên hiến: lời nói ra chính là luật pháp, có thể quyết định sống chết của người khác.

“Đây cũng là đại nguyện chúng ta lập năm đó!”

“Trời giáng sát cơ, thời cơ đã đến.” Kim Ngọc Ngôn thản nhiên nói: “Mà nay, liền khiến người từng ra tay vây giết chúng ta năm đó phải hiểu.”

Nàng chậm rãi vươn tay, bỗng nhiên nắm chặt.

“Số trời do ta!!”

Vù!!

Xích trời cực lớn từ từ đi lên, mở ra thông đạo liên hệ đi thông ngoại giới của Ngọc Hư Cung.

Nhiều đội ngũ của mười hai tông phủ mặc đạo bào, khoác áo choàng màu đen, phóng ngựa mau chóng chạy xuống dưới chân núi.

Quan sát từ bầu trời, nhiều đội nhân mã giống một sợi dây đen hẹp dài, xuất phát từ Ngọc Hư Cung bắt đầu khuếch tán hướng bốn phương tám hướng.

“Chân Nhất Tây tông chiếm mười hai hành tỉnh của Đại Linh. Nay phái Linh Lạc Linh Vệ của mười hai tông phủ, mỗi phủ nhằm vào một nơi.”

“Thời gian của chúng ta không nhiều lắm, chư giáo Đại Linh đang lúc giao tiếp, Linh Tướng hoán vị, thời gian phản ứng vừa lúc một tháng.

Trong vòng một tháng, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!”

Thanh âm của Kim Ngọc Ngôn ở trong đầu mọi người không ngừng vang vọng.

*

Sáng sớm.

Phủ Tình Xuyên.

Trương Vinh Phương chậm rãi tiến vào phủ đệ cực lớn mới tới tay mình.

Phủ đệ tên là Định Xuyên.

Là đại viện chiếm diện tích cực lớn, bảy vào bảy ra, đủ để cung cấp hơn trăm người sinh sống.

Trong đó có núi giả suối nước, hoa viên cầu nhỏ, ban công nhà thuỷ tạ, khu vực trung tâm bên trong cái gì cần có đều có.

“Xem ra Thượng Quan Chỉ đã tốn không ít công sức.” Trương Vinh Phương vừa theo lão quản gia tham quan vừa gật đầu.

“Hồi bẩm lão gia, căn nhà này không phải do Thượng Quan Chỉ đại nhân tặng.” Lão quản gia bỗng nhiên đáp lời.

“Ồ?” Trương Vinh Phương sửng sốt: “Vậy là người phương nào?”

“Là Kim gia.” Lão quản gia trả lời: “Cụ thể là vị nào của Kim gia, tại hạ cũng không rõ ràng lắm. Chẳng qua bọn họ nhắn lại rằng, ngài hẳn là biết.”

“Kim gia.” Không hiểu sao Trương Vinh Phương nhớ tới sư thúc tổ hay sống ở Lăng Tiêu cung.

Lão quản gia trước mắt cũng là người của Ngọc Hư Cung, lúc này tiếp tục giải thích.

“Căn nhà Thượng Quan Chỉ đại nhân tặng cho trước đó ở một chỗ khác, ngài có muốn qua xem không?”

“Tạm thời không cần. Sau này rồi ta đi một chuyến tới chỗ Cung chủ.” Trương Vinh Phương suy nghĩ một chút, trả lời. Đương nhiên đây là lời khách sáo, trong khoảng thời gian ngắn hắn không muốn tìm việc nữa.

“Ặc… có lẽ tạm thời ngài không thể gặp được Cung chủ.” Lão quản gia trả lời.

“Đây là vì sao?” Trương Vinh Phương nghi hoặc.

“Bởi vì, hôm nay Cung chủ hẳn đã tự mình đi tới Đại Đô.”

“Đại Đô.”

Trái tim Trương Vinh Phương chợt đập mạnh một cái, bỗng dưng trong lòng dâng lên cảm giác hãi hùng.

Cung chủ Ngọc Hư Cung tự mình đi tới Đại Đô, điều này đại biểu cho cái gì, hắn không biết.

Nhưng nhất định có thể phán đoán là, nếu như không có chuyện lớn gì thì sư thúc tổ Kim Ngọc Ngôn tuyệt đối sẽ không chạy xa đến thế.

“Vậy việc phối hợp trấn áp khởi nghĩa xung quanh trước đó?” Trương Vinh Phương phục hồi tinh thần lại, tiếp tục hỏi.

“Vẫn như cũ không đổi, Thượng Quan phủ chủ trấn thủ bản địa, cũng không ảnh hưởng đến động tác lần này.” lão quản gia

trả lời.

“Ta hiểu rồi.” Nhất thời Trương Vinh Phương trở nên tâm sự nặng nề.

Hắn luôn có cảm giác, Đại Đạo Giáo dường như đang đứng trên một thời kì chuyển biến bùng nổ, mà bởi vì mình không thuộc tầng lớp cấp cao chân chính, thế nên rất nhiều hành động và tin tức đều không rõ ràng lắm.

“Thời buổi rối loạn này…” Hắn vẫn quyết định như cũ, thành thật ở lại nơi đây tích lũy sức mạnh.

Bất luận thời cuộc biến hóa thế nào, hắn chỉ muốn cầu ẩn núp, nhất định không có vấn đề gì.

Xem hết tòa nhà, hắn lại nhìn một đại trạch viện khác do Thượng Quan gia đưa.

Chương 941: Biểu hiện giả dối (1)

Hai căn phòng đã được hắn an bài xong xuôi nên ở thế nào. Vừa lúc có nhân thủ mới tới từ bên phía Thứ Đồng, hoàn toàn có thể lấy nơi này làm căn cứ địa trung tâm.

Buổi chiều sau khi ăn cơm xong, Trương Vinh Phương trước tiên nhận được thông báo đến từ quan sai của phủ nha.

Đội ngũ Ngọc Hư Cung phụ trách trấn áp khởi nghĩa xung quanh đã chuẩn bị xuất phát. Ở rừng đào ngay phía nam ngoại ô.

Trương Vinh Phương cấp tốc thu dọn hành lý, tới sớm một lát, đi tới điểm tập hợp.

Ngoài thành, giữa rừng đào nở rộ không ít hoa đào có bãi cỏ dại rộng rãi.

Lúc này nơi đây đang tụ tập nhiều đội người ngựa buồng xe.

Nhìn từ xa, ước chừng có trên trăm người.

Trong đó phần lớn là võ nhân cường tráng thân cao đồ sộ.

Mà dễ thấy nhất trong đó, chính là một lão giả cường tráng thân cao ba mét.

Chiều cao ba mét, ở trong võ nhân coi như cũng là cấp bậc cực kỳ hiếm thấy.

Võ nhân bình thường hay gặp, đại khái là cao trên hai mét.

Thế nên lão giả có chiều cao ba mét ấy rất là hấp dẫn không ít tầm mắt của người đi ngang qua ngoài thành xung quanh.

Trương Vinh Phương cưỡi ngựa lại gần từ xa, phía sau dẫn theo hai tạp dịch cầm hành lý vật phẩm, ngoài ra không còn bất kỳ sự vật dư thừa nào hết.

Ở khoảng cách hơn trăm mét, hắn đã chú ý tới lão nhân tóc trắng có thân hình cao lớn đến dị thường kia.

Cảm giác tồn tại của đối phương rất mạnh.

Liếc nhìn lại, giống như trên toàn bộ bãi đất trống tương đương với bãi bóng cũng chỉ có một mình lão ta đứng thẳng.

Những người còn lại đều chỉ là làm nền.

Phục hồi tinh thần lại, Trương Vinh Phương lại ngưng mắt nhìn sang, mới phát hiện ra phía sau lão giả cao đến kỳ lạ kia còn có hai người đứng đấy.

Hai người này, một người là nữ tử, mặt như hoa đào, hai mắt long lanh, chân dài váy đỏ, trong dung mạo lộ ra vẻ quý khí.

Một người là lão nhân râu tóc bạc trắng khí chất nghiêm túc chính thống, giống Đại học sĩ.

Ba người đứng giữa hơn trăm người, giống như là nam châm không ngừng hấp dẫn lượng lớn tầm mắt và sự quan tâm của mọi người xung quanh.

Trừ ba người đó ra, Trương Vinh Phương quét mắt nhìn qua, thị lực nhạy cảm do Ám Quang Thị Giác mang tới khiến hắn nhanh chóng phân biệt ra được, chi đội ngũ một trăm người ấy có thành phần cực kỳ tinh nhuệ.

Khởi bước đều là võ nhân có phẩm cấp.

Nhiều võ nhân Nhập Phẩm như vậy, tuy trông thì không được tốt lắm, nhưng nếu toàn bộ đều trang bị vũ khí uy lực lớn, ví dụ như hỏa khí, cung nỏ uy lực lớn.

Như vậy uy hiếp tạo thành trên đoạn đường rộng mở, vô cùng có khả năng vượt xa Tông Sư.

Cho ra phán đoán đại khái, Trương Vinh Phương cấp tốc giục ngựa đi tới gần. Hắn tung người xuống ngựa, sau đó tiến lên phía trước vài bước, ôm quyền chắp tay hướng phía lão giả cao ba mét.

“Vãn bối Trương Ảnh, bái kiến các vị tiền bối.”

“Đứng ở phía sau đi.” Lão giả cao ba mét lãnh đạm đáp.

“Vâng.” Trương Vinh Phương cũng không nói lời vô ích.

Dắt ngựa tiến vào đội ngũ trăm người ở đằng sau.

“Phi Hạc phủ chủ có tính tình thế đấy, ngươi đừng khó chịu.”

Nữ tử váy đỏ duy nhất tới gần nhẹ giọng nói.

“Lần này, lão nhân gia lão ta mang đội chính, ta và Thương Đinh Diệp là phụ trợ, ta là Ninh Hồng Ly, ngươi chính là đệ tử

mà Nhạc chưởng giáo mới vừa thu nhận đúng không, quả nhiên là uy vũ bất phàm.”

Nàng nhẹ giọng cười giới thiệu.

“Vãn bối bái kiến Ninh tiền bối.” Trương Vinh Phương lễ phép ôm quyền.

“Không khách khí. Lần này mang ngươi đi cùng cũng là tăng thêm kiến thức, dọc đường đi ngươi cứ nhìn nhiều nghe nhiều, bớt làm.” Nữ tử tên Ninh Hồng Ly mỉm cười.

“Vãn bối nhớ kỹ.” Trương Vinh Phương đến gần rồi mới cảm giác được, ba người này và những người còn lại xung quanh, hoàn toàn có sự chênh lệch tách rời về khí huyết.

Nếu như nói Tông Sư hắn từng nhìn thấy trước đó đều là khí huyết lò lửa, như vậy ba người trước mắt chính là lò luyện gấp lò lửa ít nhất mấy lần.

So sánh với tên Tông Sư đóng ở phủ Tình Xuyên buổi tối trước đó kia, Trương Vinh Phương có thể cảm giác được, ba người trước mắt, coi như là Ninh Hồng Ly nhìn như yếu đuối nhất thì đều nguy hiểm hơn tên trước đó rất nhiều.

Về phần Hải Long Vương Không Vô trước đó, thì còn kém hơn Tông Sư tối hôm qua một bậc.

Trừ những thứ này ra, mấu chốt nhất là, Trương Vinh Phương mơ hồ vẫn còn cảm giác được, trên người những Tông Sư Đại Đạo Giáo ấy như ẩn như hiện có thêm cảm giác uy hiếp nào đó.

Rất khó để nói đó là cảm giác gì.

Phải biết rằng, lấy cảm giác lúc này của hắn, coi như là Tông Sư vẫn phải đánh qua mới biết được thắng thua.

Nhưng với ba người trước mắt, còn chưa đánh đấm gì đã khiến cho hắn có loại cảm giác như có gai ở sau lưng.

Điều này rất không thể tưởng tượng nổi.

Chương 942: Biểu hiện giả dối (2)

Nhìn không thấu ba người, hắn cũng đương nhiên trở nên lễ độ, thái độ tốt đẹp.

Đội ngũ lại đợi nguyên tại chỗ hơn mười phút.

Rõ ràng người đều đã đến đông đủ, thế nhưng Thượng Quan Phi Hạc dẫn đầu vẫn đứng tại chỗ, nhắm mắt chờ đợi.

Không ai dám có dị nghị, tất cả mọi người xì xào bàn tán, chờ đội ngũ xuất phát.

"Phi Hạc phủ chủ là người cực kỳ giữ quy củ đúng giờ, lão ta không thích nhất việc có người phá hư quy củ. Tiểu Trương Ảnh ngươi nhất định phải nhớ kỹ điểm ấy." Ninh Hồng Ly nhẹ giọng nhắc nhở bên cạnh Trương Vinh Phương.

"Vâng, vãn bối nhất định ghi nhớ." Trương Vinh Phương vội vàng gật đầu ôm quyền.

"Nhớ kỹ là tốt rồi, có cái gì không biết, không hiểu đều có thể tới hỏi ta. Năm đó sư phụ của ngươi tới nơi này, có quan hệ với ta vô cùng tốt. Nếu ngươi là đồ đệ của lão Nhạc, thì hẳn là nên thân cận với ta nhiều một chút." Ninh Hồng Ly khẽ cười nói.

"Vâng." Trong lòng Trương Vinh Phương hiểu ra, khó trách vị Tông Sư phái nữ này lại đối xử với hắn tốt như thế, thì ra là quan hệ do lão Nhạc lưu lại.

Lại qua mấy phút đồng hồ.

"Đã đến giờ."

Thượng Quan Phi Hạc mở mắt ra, lấy ra từ trong lòng một cái đồng hồ nhìn xem.

"Xuất phát."

Lão ta trầm giọng nói.

Rất nhiều người dẫn đội phía sau đều hét to đáp lời, xe ngựa khởi động, toàn bộ đội ngũ bắt đầu chậm rãi gia tốc đi hướng phía ngoài thành.

“Lần này tổng cộng có sáu nơi cần phải giải quyết. Đều là loạn phỉ thừa dịp Chân Nhất Tây tông động thủ gây sự, nhân cơ hội khởi nghĩa phá hư cục diện.”

Ninh Hồng Ly ở bên cạnh Trương Vinh Phương nhẹ giọng giải thích. Ánh mắt nhìn hắn nhu hòa giống như đang nhìn đời con cháu của mình vậy.

“Cái đám sâu mọc ra từ cỏ dại trong lòng đất đó luôn luôn không nghe lời, cắt một lớp còn có một lớp khác, trong đó hình như còn có ẩn giấu cao thủ gây sự, lặng lẽ tập sát mấy cao thủ do Thượng Quan gia phái tới.”

“Sáu nơi à?” Trương Vinh Phương nghe mấy lời đối phương nói, luôn cảm thấy ý tứ có chút không đúng.

Nhưng ngay lúc đó hắn liền phục hồi tinh thần lại.

Cao thủ người ngựa bên Thượng Quan gia dẫn đội, không phải đều là đại tộc bản địa sao?

Trong đó nghe nói bản thân Thượng Quan Phi Hạc còn là người Linh.

Những quý tộc người Linh đó vốn hoàn toàn khác với người Bắc người Man bị Đại Linh liệt vào hạ đẳng.

Bản thân bọn họ đã là thế gia chiếm đất đai ngang ngược.

“Bỏ thực lực cảnh giới qua một bên, chỉ xem thân phận, cái này cơ bản là chèn ép chính diện của thế gia ngang ngược đối với khởi nghĩa bình dân đây mà.” Trương Vinh Phương cấp tốc hiểu rõ.

Quần thể lợi ích mà Đại Đạo Giáo đại biểu cho, vẫn luôn lấy bình ổn vì dân làm chủ thể.

Quần thể các nơi có sự khác biệt riêng.

Mà bây giờ, ở bên Ngọc Hư Cung, từ mười hai tông phủ là có thể nhìn ra, toàn bộ Ngọc Hư Cung đều là lấy dòng họ thế gia làm chủ.

Rất nhanh, đội ngũ càng ngày càng đi nhanh hơn, dọc theo quan đạo chạy về hướng nơi thứ nhất — trấn Dục Đức.

Theo tốc độ thong thả như thế này, khi bọn họ đến trấn Dục Đức phỏng chừng phải là mấy ngày sau.

Vừa lúc Trương Vinh Phương dự định quan sát xem, Kim Thiềm công hôm nay mình đề thăng tới Trục Nhật tầng thứ ba, rốt cuộc có thể mang đến cho mình bao nhiêu sự tăng trưởng.

*

Tháng mười, tế điển hoàng tộc Đại Linh bắt đầu.

Đại Đô, cung Hiền Đức.

Nhạc Đức Văn chậm rãi từ từ đi ra khỏi cửa cung, nhìn cung nữ thị vệ đang bận rộn chở các loại vật dụng cần thiết cho tế điển bên ngoài, lắc đầu, ôm cái bụng to bước ra phía ngoài.

Mấy ngày nay bởi vì bận rộn phải phụ trách chuyện tế điển, lão coi như là mệt đến ngất ngây, đến trở về câu cá uống trà cũng không có thời gian nữa.

Cảm giác cả người đều gầy đi trông thấy, mỗi ngày ăn chay, số lượng thịt đến cả một cái đùi dê cũng không đủ, điều này làm cho tâm trạng của lão ít nhiều gì có hơi không thoải mái cho lắm.

Hơn nữa càng làm cho lão cau mày là, bệ hạ càng trầm mê trong chuyện vui đùa.

Hàng đêm sênh ca, ngay cả vài ngày trước, đêm trước khi tế điển vẫn còn mở Thiên Ma vũ hội buổi tối cùng với đám Tây tông nữa.

Có người nói số lượng mỹ nhân bị phế bỏ bị đưa ra ngoài mỗi đêm, đều có hơn mười người.

Linh Chí Đế hiện giờ và chăm lo việc nước trước đó, đã cách biệt quá xa.

Lão thở dài.

Nhạc Đức Văn ra hoàng cung, không leo lên xe ngựa đưa đón mà là thi triển thân pháp, chạy ra vùng ngoại ô Đại Đô, hướng phía ngư trang ngày bình thường lão hay thường đi nhất.

“Đã lâu rồi không có câu cá, còn có rượu gạo bên kia nữa. Nửa tháng không uống, lần này đi cứ uống hơn mười cân rồi hãy nói. Sắp phải mang tiểu Chí xuống nông thôn, không biết lần sau muốn uống sẽ là khi nào nữa.”

Nhạc Đức Văn giản dị chỉ muốn ăn uống hát ca.

Chương 943: Biểu hiện giả dối (3)

Nhưng người bên ngoài nhìn, lão vẫn mặc bộ trang phục chưởng giáo, có khí thế hoa lệ quý phái, uy nghiêm tràn đầy.

Vũ Tình ngư trang là nơi giải trí mà lão thường xuyên đi qua, người mở ra ngư trang chính là ông bạn già mấy chục năm, đại hộ của một nhà họ Lý.

Lý lão đầu đó cũng là người có sở thích câu cá giống như ông, ngày bình thường thỉnh thoảng cũng sẽ cùng nhau câu cá với mấy người Nhạc Đức Văn.

Chạy tới trước cửa ngư trang một cách đầy quen thuộc, lão Nhạc vừa đẩy cửa đi vào sân, vừa thuận miệng nhỏ giọng hỏi.

“Này, lúc nào đại các chủ các ngươi mới có thể trở về thế? Hũ nút như ngươi chả thú vị gì cả, không có đại các chủ ta cảm thấy rất không an toàn đấy.”

Lão giả Tuyết Hồng các âm thầm phụ trách bảo vệ giữ im lặng, coi như không nghe thấy.

Loại câu hỏi như vậy vốn không nên tiếp lời, trên thực tế, nếu không có vấn đề tính cách của bản thân đại các chủ, đa số người bảo vệ còn lại đều không hay giao lưu với nhau. Thậm chí có người vẫn còn sẽ chủ động kéo dài khoảng cách, để tránh ảnh hưởng đến phán đoán của nhau, phân tán lực chú ý.

“Không thú vị.” Không có được đáp lại, Nhạc Đức Văn oán trách mấy câu, phối hợp đi vào trong viện phòng, mấy hỏa kế đang lôi ra lưới đánh cá vừa mới đan xong, thấy lão vào cửa thì đều rối rít cung kính vấn an.

Thuần thục cầm một bộ trang bị câu cá của mình, Nhạc Đức Văn chậm rì rì rời khỏi sân, đi tới ao cá hồ nhỏ nuôi dưỡng dự trữ.

Ngẩng đầu nhìn màu trời, ánh nắng mặt trời chói chang.

Lão thở dài, cảm giác gần đây mình càng ngày càng thích than thở.

Thân thể càng ngày càng yếu đi, đây cũng là nguyên nhân khiến lão càng cảm thấy mất hết sức lực.

Lúc này đây mang theo tiểu Chí tách ra rỏi khỏi cơn bão phong ba, cũng là kế hoạch lão đã định xong từ lâu.

Người, không có khả năng cường thế cả đời

Tới thời gian nhất định, nên từ bỏ thì vẫn phải từ bỏ.

Bỏ được bỏ được, có bỏ mới có được

"Ngươi nói xem, lần này đại các chủ các ngươi trở về, có phải là dự định gây sự không? Bên phía Tuyết Hồng các có hai Quân chủ tương đối không hiểu chuyện. Cho là mình tìm được chỗ dựa vững chắc rồi, đã nghĩ đối nghịch với cấp trên trước đó, chậc chậc nuôi con chó còn biết trông nhà giữ cửa đấy…"

Đi tới bên hồ, Nhạc Đức Văn thuần thục móc dây câu vào cần câu, sau đó treo mồi câu, vung ra bên ngoài.

"Hửm?"

Không ai trả lời.

Không chỉ là không ai trả lời, thậm chí ngay cả chút động tĩnh vừa nãy vẫn còn mơ hồ có, hiện tại cũng biến mất.

Nhạc Đức Văn hơi nhíu mày.

Cảm giác có chút không đúng.

Lão ngắm nhìn bốn phía.

Hồ nhỏ bích lục, bầu trời trong suốt.

Gió nóng thổi qua người, xung quanh bụi cỏ lay động, không có côn trùng kêu vang, không có chim tước.

"Ha ha ha là vị bằng hữu nào đang đùa chơi với lão Nhạc thế? Trò đùa này tuyệt đối không buồn cười chút nào cả." Tinh quang chợt lóe trong mắt Nhạc Đức Văn. Lão ngồi dậy, buông cần câu.

"Lại nói, ta đều chuẩn bị triệt để cáo lão hồi hương, không màng thế sự rồi. Vào ngay lúc này lại chơi chiêu này với ta?" Ánh mắt của lão chậm rãi ngưng trọng.

Thân làm Đại Tông Sư, vẫn còn là nhân vật cường thế đỉnh cao nhất, cảm giác của lão đối với địch ý sát ý nhạy bén hơn nhiều so với tưởng tượng của người thường.

Huống chi, hiện nay sát ý đột nhiên xuất hiện xung quanh quả là nồng nặc đến cả chim chóc cũng không dám lên tiếng.

“Lão Nhạc.”

Bỗng một bóng người người mang đấu bồng màu đen, đeo mặt nạ đen nhánh giống như lóe ra, xuất hiện ở trên đường nhỏ năm mét có hơn.

Con đường nhỏ đúng lúc là phương hướng Nhạc Đức Văn trở về Đại Đô, bị người này hiện thân ngăn cản.

“Ngươi hẳn là biết chúng ta vì sao mà đến.” Người đến cho dù mặc áo choàng, cũng không có cách nào che giấu đạo vận nghiêm nghị bên trong giọng điệu.

Trong tôn giáo, đạo nhân và tăng nhân, thời gian lâu dài đều sẽ có loại khí chất đặc biệt không rõ.

Khí chất như vậy, chỉ cần vừa mở miệng, nhất cử nhất động đều sẽ bị bại lộ.

Chỉ là có vẻ người này không thèm để ý mình là có bại lộ hay không.

“Giọng nói này trừ Chấn Vân Tử của Chân Nhất ngươi ra, thì còn có ai đặc sắc như thế nữa? Mà chỉ có một mình ngươi à? Thế nào? Khinh thường lão Nhạc ta, cho là ta già rồi, nên giống như con heo mập mạp bị nuôi lớn trong chuồng heo, chờ ngươi cắt thịt à?” Nhạc Đức Văn bất mãn moi cứt mũi, rúng búng tay bắn nó đi.

“Còn có ai nữa, cùng đi ra đi.”

Khí tức lão có thể cảm ứng được có ba cái, nhưng chỉ bằng ba người này, muốn triệt để vây giết đường lão cũng phải trả cái giá cực lớn.

Cho dù lão đã già rồi, nhưng bộ túi da này không phải là bọn bại tướng dưới tay đó có thể làm nhục được.

“Ha ha, có cá tính.” Chấn Vân Tử dưới áo choàng vỗ tay nhè nhẹ:

Chương 944: Biểu hiện giả dối (4)

“Thiên hạ hôm nay, người có thể khiến cho bản tọa ngưỡng mộ không nhiều lắm, nhưng lão Nhạc ngươi tuyệt đối là một người trong đó. Đáng tiếc.”

“Đáng tiếc hiện tại lão ta lại phải chết.” Một người mang đấu bồng cường tráng cao lớn khác nhẹ nhàng bay nhanh tới từ trong bụi cỏ đằng xa, thân pháp mau lẹ, vượt xa Tông Sư.

Khoảng cách trăm mét mà chỉ trong một chớp mắt, thân pháp tốc độ khoa trương như vậy, lại quỷ dị là hoàn toàn không dính chút khí lưu nào.

“Thiên Giáo Minh?” Nhạc Đức Văn nhíu mày lại: “Thân pháp của các ngươi vẫn ngu xuẩn như thế, đi âm thanh không đi mùi, căn bản chính là cởi quần đánh rắm, làm điều thừa.”

“Đã là lúc này rồi mà ngươi còn có thể mạnh miệng. Nhạc lão đầu, ơn huệ vòng vây trước đó, hôm nay vừa lúc trả lại.” Người đến lãnh đạm nói.

“Nói lắm lời thừa với lão ta vậy làm gì? Trực tiếp động thủ không được à?”

Bên hồ nhỏ đối diện sau lưng, lúc này cũng xuất hiện hai bóng người cường tráng cao lớn.

Vóc dáng hai người này một cao một thấp, chỉ là tới gần, thuận gió đều có thể nghe thấy được một lượng huân hương nữ nhân cùng đàn hương nồng đậm.

“Ta còn tưởng là ai, thì ra là hai cái con lừa ngốc của Tây tông. Thế nào? Nguyên Sư bỏ được tha cho các ngươi đi ra sủa loạn rồi à?” Ngoài miệng Nhạc Đức Văn không thua trận, nhưng trong lòng lại trầm xuống.

Nếu như ba người thì lão vẫn còn có thể ứng phó, nhưng bây giờ. Bốn người!

Cao tăng hàng chữ Nguyên của Tây tông không nhiều lắm, tổng cộng chỉ có mấy người đó.

Ngày bình thường mặc dù mọi người đều không coi trọng Chân Phật tự Tây tông cho lắm, nhưng không thể phủ nhận,

sách lược thu người hỗn loạn của bọn họ đúng là khiến họ vô cùng mạnh mẽ trên thực lực.

Trừ dễ bị phản phệ ra, Tây tông có thể nhanh chóng quật khởi như thế, có liên quan rất lớn tới sách lược này.

“Ta có thể chia sẻ một người.” Lão giả trầm mặc của Tuyết Hồng các chậm rãi hiện thân bên cạnh Nhạc Đức Văn, thấp giọng nói.

“Cảm tạ. Trở về mời ngươi uống rượu!” Trong lòng Nhạc Đức Văn thoải mái hơn chút. Nếu như chỉ có ba người thôi, lão vẫn còn có chút tự tin.

“Ừ.” Lão giả khẽ gật đầu.

“Như vậy.” Nhạc Đức Văn xoay người, nhìn về phía kẻ địch ở ba phương hướng còn lại.

“Các ngươi đã chuẩn bị xong cho việc kết thúc thời đại thuộc về ta rồi à?”

Lão xốc lên đạo bào, lộ ra thân trên cường tráng.

Nếu muốn vây giết lão bất tử, vậy sẽ phải chuẩn bị sẵn sàng mình sẽ bị người giết.

“Thời đại của ngươi chưa bao giờ bắt đầu, tại sao lại có kết thúc?” Chấn Vân Tử mỉm cười.

Hắn ta bước lên trước một bước, tới gần.

“Ngươi cho là năm đó ngươi xuất thủ đối chiến bọn ta, không ai nhận ra sao? Hay là nói, ngươi cho rằng mấy hồng nhan tri kỷ của ngươi, trước đây đều là chết như thế nào?”

Hắn ta duỗi ra ngón tay.

“Để ta đếm xem nào, một hai ba bốn năm sáu. Bắt được, chưa bắt được, hầu như đều có hơn năm mươi người đấy nhỉ.”

Sắc mặt Nhạc Đức Văn chợt thay đổi.

Nếu như nói trên đời này còn có cái gì là uy hiếp của lão , vậy thì những nữ tử mà lão từng yêu tuyệt đối là một trong số đó.

“Chẳng lẽ là các ngươi ra tay à!?”

“Chậc chậc, giờ còn thừa lại hai người. Phải nhìn xem ngươi có nguyện ý cứu người hay không rồi.” Chấn Vân Tử khẽ vỗ

tay.

Phía sau cách đó không xa, hai phụ nhân khô gầy tóc hoa râm bị người chậm rãi áp giải đi qua.

Bịch bịch, hai người đều bị vứt trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Chấn Vân Tử bỏ lại người ở đó xong, bản thân chủ động lui ra phía sau một khoảng cách, có vẻ như không thèm để ý đến cảnh bọn họ gặp nhau tí nào.

Nhạc Đức Văn chậm rãi đến gần qua đó, ngồi xổm xuống, cẩn thận nhìn hai khuôn mặt già nua mà ông lờ mờ có ấn tượng.

"Ta…"

Thình thịch!

Hai nàng đồng thời xuất thủ, đánh lên ngực lão.

Cùng lúc đó, Nhạc Đức Văn cũng mạnh mẽ đưa tay ra bắt lấy hai cánh tay mà hai nàng ta đánh lên lão, vung người ra phía sau, ngăn trở hai bóng người Tây tông nhào tới phía sau.

"Muốn giết ta!? Để mạng lại đổi!!!"

Cả người Nhạc Đức Văn cấp tốc bành trướng biến lớn, làn da hiện lên màu đen, vô số mạch máu đỏ sậm bò đầy bên ngoài cơ thể lão giống như con giun.

Mặt mũi thân hình vốn già nua, đảo mắt đã hóa thành gấp hai lần vóc dáng vốn có có thừa.

Thân hình dữ tợn cao tới hơn ba mét phất tay đánh tới hướng mấy phương người vọt tới vây giết.

Oành!!

Trong nháy mắt, tất cả âm hưởng dừng lại.

Nhạc Đức Văn ngơ ngác đứng tại chỗ. Từ trước ngực ra phía sau lưng đã bị đánh ra một lỗ máu to bằng đầu người.

Mà ở phía sau lão, lão nhân Tuyết Hồng các phụ trách bảo vệ an toàn cho lão đang trầm mặc thu cự kiếm lại.

Vụt!!

Trong chớp nhoáng này, bốn bóng người xung quanh đồng thời cắt qua trên người lão giống như là kéo.

Chương 945: Biểu hiện giả dối (5)

Dưới ánh mặt trời, cả người Nhạc Đức Văn chợt bị xé nứt thành vô số phần, rải rác rơi xuống đất.

*

Bóng đêm mông lung, tràn đầy sương mù.

Trạch tỉnh, lộ Ngọc Bình.

Trên một ruộng dốc đen sì như là đồi núi.

Cây tùng thấp đặc biệt cao chưa tới năm mét tạo thành cảnh sắc đặc thù của toàn bộ vùng núi này.

Mà nơi sâu trong ruộng dốc cây tùng ấy, trong trấn Tùng Sơn, một thành trấn nhỏ có ít dòng người qua lại.

Nhiều đội quan quân Đại Linh mặc áo giáp màu đen đã sớm bao bọc vây kín tòa thành trấn này.

Trong trấn hơn nửa số căn phòng ốc đều bị thiêu đốt, ánh lửa ngút trời, chiếu rọi khiến tất cả xung quanh đều là một màu đỏ ngầu.

Trương Vinh Phương theo ba người Thượng Quan Phi Hạc, đang chậm rãi đi vào thôn trấn.

Phòng ốc xung quanh đều đang cháy hừng hực, trong kiến trúc chưa bị đốt phía xa cũng có quan binh mang mặt nạ sắt che khuất dung mạo, lôi ra đám người sống, trực tiếp cắt yết hầu.

Không có phẫn nộ, không có thương hại, toàn bộ thành trấn giống như là lò sát sinh, các binh sĩ đều đang thi hành trình tự đẩy súc vật ra ngoài, giết từng con một.

Vụt!

Bỗng một tên nỏ bay ra từ chỗ tối, nhắm vào giữa cánh tay của Thượng Quan Phi Hạc.

Keng, tên nỏ đánh lên trên áo giáp, phát ra tiếng giòn vang và rớt xuống đất.

Thượng Quan Phi Hạc không thèm nhìn đối phương, phía sau tự nhiên có một bóng người chạy nhanh tới tiến vào chỗ tối,

không bao lâu liền truyền ra một tiếng hét thảm.

“Trong trấn Tùng Sơn này tổng cộng có mười một vạn người, tất cả đều là loạn quân à?” Trương Vinh Phương không nhịn được lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy, tất cả đều là loạn quân.” Ninh Hồng Ly bình tĩnh nói: “Người của chúng ta đã thắt cổ đầu mục loạn quân ở chỗ này tới mấy lần, nhưng mấy lần đều là bên mình bỏ mình. Sau này đến điều tra mới biết được, toàn bộ thôn trấn nơi này đều đang yểm hộ vì loạn quân.”

Nàng nhu hòa nhìn Trương Vinh Phương.

“Đừng cảm thấy đáng thương. Có người thương hại bọn họ, vậy ai đến thương hại mấy người bị bọn họ hại chết chứ?”

Trương Vinh Phương gật đầu, tầm mắt dừng lại ở cửa một lầu nhỏ.

Hai Hắc Giáp Quân đang tung ra mấy đao chém ngã nữ tử yếu ớt đang cố gắng chạy trốn.

Hai thiếu niên muốn tiến lên cứu người, cũng trực tiếp bị bêu đầu không lưu tình chút nào.

Bọn họ trông không giống như là loạn quân, nhưng ngay tại lúc này, trường hợp này, phải hay không phải đã không còn quan trọng nữa.

Không bao lâu sau, hoàn tất việc quét sạch tất cả cao thủ của toàn bộ thành trấn.

Trăm người Thượng Quan Phi Hạc mang theo ở lại một nửa, số còn lại tiếp tục theo bọn họ, chạy hướng phía mục tiêu kế tiếp.

Sáng sớm hôm sau, tu chỉnh đến xế chiều rồi bọn họ lại đi tới thị trấn thứ hai.

Sau đó là cái thứ ba, cái thứ tư…

Thượng Quan Phi Hạc cơ bản không nói chuyện giao lưu với hắn, chỉ là trầm mặc không ngừng đi tới.

Tất cả những ai có can đảm ngăn trở nhịp bước của lão ta, đều bị lão ta tiện tay bóp chết, ném sang một bên.

Ngay cả Trương Vinh Phương và hai Tông Sư còn lại, cũng chỉ có thể nhìn thấy lão ta thỉnh thoảng bùng nổ tốc độ lực lượng kinh khủng.

Không có chiêu thức gì, chỉ là đơn giản xuất thủ, dừng lại, là đã có thể giải quyết tất cả thăm dò. Đến cả Trương Vinh Phương cũng không cách nào thấy rõ sức bật kinh khủng ấy.

Đối với việc thanh trừng thành trấn, Trương Vinh Phương không có bất kỳ dị nghị nào, dù sao hắn biết mình không rõ ràng thế cục cho lắm.

Trận tàn sát như vậy, giằng co năm ngày.

Ngày thứ sáu, số người của tiểu đội đã chỉ còn lại có hai mươi mấy người, những người còn lại đều bị giữ lại giám sát bất đồng thành trấn đã đi qua.

Đồng thời, Thượng Quan Phi Hạc cho tất cả mọi người nghỉ ngơi, điều chỉnh trạng thái.

Bọn họ ở trong một huyện thành có tên là Miên Khưu, chờ đợi thông báo.

Đứng ở dưới mái hiên của khách điếm bình dân, Trương Vinh Phương nhìn đường lớn đầy người lui tới.

Hắn không tự chủ được hồi tưởng lại trận tàn sát liên tiếp không ngừng mấy ngày nay.

Thượng Quan Phi Hạc và Tông Sư còn lại giống như đều tập mãi thành thói quen với mấy chuyện này, rất rõ ràng, đây cũng không phải là lần đầu tiên bọn họ làm như vậy.

Máu chảy thành sông trước đó, cùng quảng trường đông đúc, có ánh tà dương mùa thu chiếu xuống trước mắt.

Máu tanh tàn nhẫn và hài hòa yên bình, hai cái hình thành nên sự so sánh rõ ràng.

Trương Vinh Phương than nhẹ một tiếng, hắn có thể chấp nhận việc giết người, có thể chấp nhận việc có nhu cầu giết rất nhiều người.

Nhưng tuyệt đối không thể chấp nhận tùy ý giết người.

Thành trấn trước đó, theo hắn thấy phần lớn đều không cần phải động thủ.

Nghĩ như vậy, trong lòng của hắn thở dài.

Hắn bắt đầu chậm rãi rời khỏi khách điếm bình dân theo lối đi bộ, nghe tiếng người phức tạp bên cạnh, theo dòng người một đường đi về phía trước.

Chương 946: Biểu hiện giả dối (6)

“Thế gia ngang ngược, cùng quân khởi nghĩa bình dân, hai trận doanh hoàn toàn khác biệt, hai trận doanh đối lập. Giờ khắc này, ta lại đứng bên phía thế gia.”

Một bình dân xuất thân Man Nho như hắn, lại có thể đi được đến cảnh ngộ quái dị như hiện giờ.

Mang theo cảm xúc kỳ lạ như thế, Trương Vinh Phương không ngừng dạo bước ở phố lớn ngõ nhỏ.

“Trong lòng có chút băn khoăn à?” Giọng Ninh Hồng Ly bỗng nhiên vang lên ở phía sau hắn.

“Không phải. Chỉ là. Có chút không hiểu.” Trương Vinh Phương lắc đầu: “Hành vi tàn sát như vậy sẽ chỉ mang đến thù hận, sử dụng không kiêng nể gì cả không có chút ý nghĩa nào.”

“Không có chút ý nghĩa nào thật sao?” Ninh Hồng Ly cười nói, lúc này nàng đổi sang bộ váy dài đai lưng hồng nhạt, bề ngoài giống thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, xinh đẹp quyến rũ.

“Bình dân, dân đen đều cho rằng, chỉ cần mình phủ định mấy cao thủ trong nha môn, trong phủ đốc, là có thể thành thế với chút nhân mã kia.”

“Nhưng khi bọn họ vung vẩy xiên búa cỏ, đánh vỡ nha môn và phủ đốc, khi bọn họ thiên tân vạn khổ vây giết chết từng quý tộc và quan viên người Linh một thì bất chợt phát hiện, người mà bọn họ giết, lại bò dậy từ dưới đất tiếp tục tàn sát giết bọn họ.”

“Hơn nữa, bất luận bọn họ giết chết đối phương bao nhiêu lần, đối phương đều sẽ vĩnh viễn đứng lên, giết chết công kích bọn họ.”

“Đến lúc đó, bọn họ sẽ tuyệt vọng. Liền sẽ trở nên càng nghe lời, sẽ phân tán tụ vào các đại giáo phái.”

Ninh Hồng Ly thản nhiên nói.

“Mà, chúng ta phải làm chính là làm cho khởi nghĩa và hỗn loạn, bất luận như thế nào đều không thể thành công, như vậy

bọn họ không có khả năng tiếp tục làm việc, tiếp tục khởi nghĩa.

Bởi vì bọn họ hiểu, không có hi vọng."

Trương Vinh Phương lặng lẽ, suy tư về hàm nghĩa nằm trong những lời này.

"Ngươi phải nhớ kỹ, với tư cách là thượng vị giả, phải cố hết sức chặt đứt liên hệ giữa hạ tầng và chúng ta, để cho cái nóc bọn họ thấy đủ thấp."

Ninh Hồng Ly nói tiếp.

"Cứ như vậy, bất kể ngươi nghiền ép bọn họ thế nào, khi bọn họ quyết định phản kháng, cái bọn họ va chạm phải khi nhảy dựng lên, vẻn vẹn chỉ là một tầng biểu hiện giả dối mà chúng ta thiết trí."

"Khi biểu hiện giả dối bị vạch trần, bên trong là chuyện bọn họ cho dù như thế nào cũng không thể đánh bại chúng ta được, tất cả sẽ từ hi vọng biến thành tuyệt vọng. Sau đó, tất cả sẽ càng vững chắc, căn cơ của chúng ta cũng sẽ càng vững chắc."

Ninh Hồng Ly giống như đang truyền thụ vật gì đó.

"Ngươi là Đạo tử, nên hiểu và phải hiểu rằng. Đây là quy tắc ngầm tất cả giáo phái thường xài hiện giờ."

Dân đen, thượng vị giả, thiết trí biểu hiện giả dối.

Mấy thứ này được nói ra, thật ra trong lòng Trương Vinh Phương đã thấy không thích cho lắm.

Bởi vì bất luận như thế nào, thân phận chân chính của hắn ở thế giới này thật ra là Trương Vinh Phương.

Mà Trương Vinh Phương, có xuất thân Man Nho.

Nói cách khác, thật ra hắn là dân đen mà đối phương nói đến.

Ninh Hồng Ly nói rất nhiều, đều là về làm sao chỉ điểm hắn tự hỏi nội dung bên trong đạo lý.

Nhưng góc độ nàng chỉ, đều là triệt để tách biệt giữa hắn và người thường.

Hai người vừa trò chuyện, vừa đi trên đường. Cho đến khi giữa đường Ninh Hồng Ly có việc rời khỏi một mình, Trương

Vinh Phương đều không nói thêm câu nào nữa, chỉ là xác nhận đơn giản.

Buổi tối mới vừa lên đèn, chợ đêm bên trong huyện thành Miên Khưu cũng dần dần nhộn nhịp.

Đồ nướng, bánh rán, các loại hoa quả đồ uống, mùi thơm thoang thoảng bay khắp nơi, chọc cho người ta thèm ăn.

Nhưng lúc này hắn lại hoàn toàn không có tâm tư ăn uống.

Từ cuộc trò chuyện với Ninh Hồng Ly vừa nãy, hắn đã dự liệu được, thời gian tới, một khi thân phận của hắn bại lộ, cái hắn phải đối mặt khả năng chính là lựa chọn.

Lựa chọn của Đại Đạo Giáo đối với hắn.

Trừ phi hắn nguyện ý thể hiện hành động triệt để vứt bỏ xuất thân của bản thân.

Bằng không…

Trương Vinh Phương phục hồi tinh thần lại, nhắm mắt mở thanh thuộc tính.

“Bất kể như thế nào, cứ đi được tới đâu hay tới đó trước đã, có lẽ đến lúc đó sẽ có biện pháp.”

Hắn vẫn xem Kim Thiềm công của mình có thể lấy được bao nhiêu điểm thuộc tính rồi hãy nói.

Lúc này trên thanh thuộc tính, cột điểm thuộc tính tự do đã gia tăng thêm ba điểm.

Mà cách lúc đột phá đã qua 6 ngày, hôm nay là ngày thứ bảy.

“Quả nhiên là hai ngày một điểm à?!” Gánh nặng trong lòng Trương Vinh Phương được hạ xuống, cảm giác càng thoải mái hơn.

Mặc kệ quy tắc hạn chế bên ngoài gian nan cỡ nào, mỗi ngày chỉ cần nhìn điểm thuộc tính tăng trưởng lên, thì hắn chắc chắn có hi vọng kéo dài tiếp.

Ném hết toàn bộ điểm thuộc tính vào thuộc tính sinh mệnh. Nhìn nó tăng từ 207 lên tới 210.

Trương Vinh Phương cảm thấy mỹ mãn, đóng thanh thuộc tính, dự định mua chút đồ ăn rồi trở về.

Chương 947: Đã từng (1)

Nơi hắn đứng lúc này là một nơi ngã tư đường.

Hướng đối diện, đi phía trước có ba cái sạp nướng, bên trái hai sạp mì hoành thánh, bên phải là một nhà chè phố.

Chỉ là hắn nhìn quét qua, đang muốn hướng phía chè phố thì thân thể bất chợt khựng lại, dừng nguyên tại chỗ.

"Đó là!?"

Ánh mắt Trương Vinh Phương cấp tốc di động, cấp tốc tập trung lên bóng dáng yểu điệu đang nướng đồ.

Người nọ mắt hạnh mày liễu, tóc dài xõa vai, mặc bộ váy vải bông màu xám mộc mạc đơn giản, dù vậy vẫn không thể che giấu đường cong duyên dáng của nàng.

So với nhiều năm trước, nàng có vẻ đã trưởng thành hơn rất nhiều, đường cong cơ thể cũng càng đầy đặn hơn.

Khuôn mặt thanh tú đã từng ngây thơ bốc đồng kia, hôm nay đã chuyển thành nhu hòa trong suốt, mang theo một tia tài trí nhìn phá thế sự.

"Tiêu Thanh Anh!?"

Trương Vinh Phương nhận ra thân phận của nữ tử.

Hắn còn nhớ rõ, đây là ái nữ của sư phụ đầu tiên của mình, ban đầu ở Thanh Hòa Cung hắn là mất tích bí ẩn mới đúng.

Hôm nay tại sao nàng lại xuất hiện ở chỗ này?

Hắn không tự chủ đến gần, đứng ở trước sạp nướng.

Võ nhân trong thị trấn nhỏ này không nhiều lắm, người có chiều cao hơn hai mét giống như hắn đương nhiên cũng không nhiều.

Lúc này hắn đứng trước sạp nướng, nhất thời có vẻ hạc giữa bầy gà, không hợp nhau ở trong một đám khách hàng.

Tiêu Thanh Anh ngẩng đầu nhìn hắn.

“Khách nhân muốn loại xiên nào, khẩu vị ra sao? Có lẽ phải chờ thêm một chút nữa rồi, ở đây cũng không thiếu người muốn ăn nướng. Giá cả thế nào, mời xem tấm bảng gỗ bên phải.”

Cách ăn nói của nàng hoàn toàn khác với trước đây, trở nên nhu hòa thanh tịnh.

Trương Vinh Phương phản ứng kịp, biết mình biến hóa quá lớn, đối phương hoàn toàn không nhận ra mình.

Ban đầu Trương Vinh Phương ở Thanh Hòa Cung chỉ là mầm hạt đậu, mà mình bây giờ ở Đại Đạo Giáo, đó chính là to con.

Nhiều năm khổ luyện tu hành, mang tới thể xác và tinh thần biến hóa, khiến hắn đã biến đổi đến mức hoàn toàn không giống Trương Vinh Phương ban đầu nữa.

Cho nên dù bây giờ hắn không đổi dung mạo, cũng không còn ai có thể nhận được.

Suy nghĩ một chút, Trương Vinh Phương muốn nói lại thôi, nhưng vẫn không bước ra quấy rầy sinh hoạt của nàng.

“Cho mười xâu thịt xiên, cay vừa đi.” Hắn lấy ra túi tiền, đếm mấy cái đồng tiền lớn đưa qua.

Nếu đối phương hiện giờ trông có vẻ sống không tệ lắm, vậy cũng không nên quấy rầy đối phương.

Trong lòng của hắn thở dài một tiếng.

Trên thực tế hắn hiện tại nhìn như sống thoải mái hưởng thụ, nhưng bản chất lại là như xiếc đi dây.

Hơi không cẩn thận thì sẽ rơi xuống vách đá, rơi tan xương nát thịt.

Tâm tư không muốn Bái Thần của hắn sớm muộn gì đều sẽ bị lộ ra.

Đến lúc đó, cho dù là Thiên Bảo cung Đại Đạo Giáo thân cận nhất, cho dù là Thiên Thạch môn hiện giờ coi hắn là hy vọng, đều có thể sẽ bởi vì thực lực không biết lai lịch của hắn, mà sản sinh mơ ước đối với hắn.

Thế nên từ đầu đến giờ, Trương Vinh Phương đều rất rõ ràng, điều duy nhất để mình dựa vào, cũng chỉ có mỗi bản thân

mình.

Võ lực của mình, mới là tất cả.

Rất nhanh, thịt xiên đã nướng xong, được rắc hành thái lên đưa tới.

Trương Vinh Phương tiếp nhận, nhìn chằm chằm Tiêu Thanh Anh, ký ức Thanh Hòa Cung năm đó hiện lên như là lướt qua.

Tay hắn dừng một chút, cuối cùng vẫn không chào hỏi mà là xoay người nghênh ngang rời đi.

"Tiểu Anh, ngày hôm nay làm ăn khá khẩm nhỉ." Bỗng một giọng nam mới mang theo một tia già nua, lại truyền vào trong tai hắn.

Trong lòng Trương Vinh Phương chợt cứng đờ, mạnh mẽ quay đầu lại.

Lúc đầu hắn đều đã dự định rời đi rồi, nhưng vừa lúc nghe được giọng nói kia.

Hắn quay đầu lại nhìn hướng sạp nướng.

Quả nhiên!

Phía bên phải của Tiêu Thanh Anh, lúc này đang có một lão đầu để chòm râu dê, chắp tay sau lưng chậm rãi đến gần.

Hốc mắt lão đầu hãm sâu, khuôn mặt trông không tốt lắm, trên lưng đeo một ấm trà sắt lá, trên cổ treo một chiếc kính mắt hoa văn đồi mồi.

Người này không phải ai khác, chính là sư phụ đời thứ hai ở Thanh Hòa Cung năm đó của hắn — Trương Hiên!

Yếu hầu Trương Vinh Phương lăn lộn, hắn muốn tiến lên bắt chuyện với ông, nhưng giờ khắc này, hắn là Trương Ảnh, mà không phải là Trương Vinh Phương.

Xung quanh vô cùng có khả năng có cao thủ Ngọc Hư Cung phái tới bảo vệ hắn, hắn không thể để lộ được.

Một đường chạy từ Đại Đô tới Trạch tỉnh, hắn đã hiểu được, nhiều khi không thể ôm tâm lý may mắn.

Thân phận địa vị hiện giờ của mình đã khác xưa, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều phải chú ý tới lời nói và việc làm, bằng

không một khi để lộ thân phận, thì sẽ mang đến cho người thân cận tai hoạ.

Đặc biệt là khi, sư phụ Trương Hiên còn có một tầng thân phận khác.

Trương Vinh Phương nhìn chằm chằm Trương Hiên, xoay người rời khỏi, trở về khách điếm bình dân.

Chương 948: Đã từng (2)

Trước đây Thanh Hòa Cung chính là một trong những trận địa khởi nghĩa. Hôm nay, các nơi Trạch tỉnh khởi nghĩa, sư phụ Trương Hiên lại lần nữa xuất hiện ở phụ cận.

Trùng hợp à?

Hắn không cho là vậy.

Rất nhanh đã trở lại khách điếm bình dân, Trương Vinh Phương trở về phòng định nhanh chóng viết tờ giấy, nhắc nhở sư phụ Trương Hiên mau rời đi.

Cốc cốc cốc.

"Tiểu Ảnh, đi ra ngoài một chút. Lâm thời tập hợp." Ninh Hồng Ly ở ngoài cửa nhẹ nhàng gõ cửa.

Trương Vinh Phương thu hồi tờ giấy đã viết xong, trong lòng bỗng có một dự cảm xấu.

"Đã biết Hồng Ly tiền bối."

Hắn đẩy cửa đi ra ngoài, đi ra khách điếm bình dân.

Bên ngoài Thượng Quan Phi Hạc không có mặt, nhưng những người còn lại đã đến không ít, tụ tập ở bên cạnh trước cửa phía bên phải.

Lúc này rõ ràng Tông Sư Thương Đinh Diệp trở thành dẫn đầu lâm thời.

Trong tay hắn ta đang cầm một cuộn giấy giống như là mật tín, mở ra nhìn kỹ, lông mày nhíu chặt.

Không bao lâu sau hắn ta xem hết, nhẹ nhàng xé nát cuộn giấy, vung ra.

"Mọi người, chuẩn bị phối hợp bên ngoài phong tỏa cả huyện thành!"

Tất cả cao thủ Ngọc Hư Cung ở đây đều rùng mình.

"Thương Tông Sư." Một người chắp tay trầm giọng hỏi: "Phong tỏa toàn bộ huyện thành Miên Khưu, chẳng lẽ lại là ở chỗ này phát hiện ra…?"

“Không sai, Thượng Quan phủ chủ đã đi trước chặn giết tầng lớp cấp cao của loạn quân Nghĩa Minh. Rất nhanh sẽ quay về, toàn bộ Miên Khưu đã bị Nghĩa Minh thẩm thấu. Ở đây đã thành sào huyệt của loạn quân! Phải thanh trừ!” Thương Đinh Diệp trầm giọng nói.

“Thế nhưng. Trong cả huyện thành này có hơn ba trăm ngàn người đấy. Nhân thủ của chúng ta không thể nào đủ được!” Ninh Hồng Ly cau mày nói.

“Phụ cận đã có trú quân được sai tới. Cả huyện thành kể cả trú quân phủ đốc bổn huyện đều đã bị thẩm thấu, phải tiêu diệt toàn bộ.” Vẻ mặt Thương Đinh Diệp bình tĩnh nói ra lời khiến mọi người sợ hãi hết hồn.

Sắc mặt của không ít người ở đây đều khó coi.

Không phải ai cũng là sát nhân cuồng, đây không phải một chút, mà là mấy trăm ngàn người!

Cho dù Đại Linh nhiều người nhất, còn đang không ngừng cướp đoạt nhân khẩu bên ngoài, là thứ không thiếu nhất. Nhưng cái việc tàn sát hàng loạt dân trong thành này, loại tính chất này bất luận đối với người nào cũng không phải là một trải nghiệm tốt.

“Các vị, chấp hành đi.” Thương Đinh Diệp lãnh đạm quét nhìn mọi người: “Thời kì phi thường, chúng ta không có thời gian sàng chọn từng thân phận loạn quân một, chỉ có giết gà dọa khỉ, mới có thể khiến cho bọn họ hiểu, gây ra hỗn loạn không có chút ý nghĩa nào! Chỉ sẽ mang đến tử vong!”

Thình thịch!!

Đúng lúc này, nơi xa một tiếng pháo nổ bỗng nhiên nổ tung.

Ngay sau đó là tiếng súng dày đặc vang lên.

Trong lòng Trương Vinh Phương khựng lại, nghe được tiếng súng cách khu vực vào thành không xa.

Người sống kêu thảm thiết, thét chói tai kinh khủng, kêu khóc, tiếng rống của nam nhân, tiếng khóc của nữ nhân, trẻ con gào thét.

Tại thời khắc này toàn bộ giống như hồng thủy dũng mãnh tràn vào lỗ tai nhạy bén của hắn.

“Vì sao nhất định phải dùng thủ đoạn dữ dằn như thế, nơi này là Trạch tỉnh, là địa bàn của chúng ta, chúng ta hoàn toàn có thể chậm rãi phong tỏa rồi sàng chọn!” Trương Vinh Phương không nhịn được tiến lên một bước, nói ra.

“Chúng ta không có thời gian.” Thương Đinh Diệp nhàn nhạt nhìn hắn một cái: “Nếu không mau chóng phong tỏa, triệt để xử quyết, vô cùng có khả năng khiến tầng lớp cấp cao Nghĩa Minh nghe hơi mà chạy, kết quả như vậy sẽ khiến hành động của chúng ta mất đi hơn phân nửa ý nghĩa.”

Trương Vinh Phương nheo cặp mắt lại, còn muốn nói điều gì, nhưng tay lại bị Ninh Hồng Ly nhẹ nhàng cầm lấy.

Tình nhân cũ của sư phụ này hơi lắc đầu với hắn.

“Đây là mệnh lệnh của Thượng Quan phủ chủ, chúng ta không có quyền can thiệp.”

“…”

Trương Vinh Phương thầm nghĩ tới sư phụ Trương Hiên và Tiêu Thanh Anh bên cạnh sạp nướng.

Người khác hắn không quản được, nhưng…

Trước đây hắn cho rằng Đại Đạo Giáo là đại giáo Đạo Môn xuất thân bình dân, cắm rễ tầng dưới.

Nhưng hiện tại xem ra. Hắn sai rồi.

Có lẽ dòng ở bên Thiên Bảo cung không có tàn nhẫn như vậy.

Nhưng ở Ngọc Hư Cung, lợi ích lập trường thuộc về thế gia đại tộc của bản thân Đại Đạo Giáo, giờ khắc này lộ rõ mồn một.

“Được rồi, mọi người, phân tán tự do hành động. Nhớ kỹ, bất luận các ngươi bắt được bao nhiêu tài vật, cuối cùng đều phải nộp lên phân nửa cho trong cung. Không thể tư tàng.” Thương Đinh Diệp lãnh đạm nói.

“Rõ!”

Lúc này hơi thở của cả nhóm người đều nặng nề.

Đối với bọn họ, tàn sát hàng loạt dân trong thành có chuyện gì thoải mái nhất?

Là phá cửa mà vào như mở rương, cướp đoạt tài phú!

Trừ cái đó ra, còn có thể tùy tiện ở trên đường cái, coi trọng ai là kéo kẻ đó tới chỗ tối tùy ý làm nhục.

Chuyện như vậy họ làm nhiều rồi, chết lặng, không ít người đều thấy không sao, ngược lại còn xem nó như một loại tiêu khiển.

Chương 949: Đã từng (3)

Chỉ có một số người vẫn còn giữ lại tí lương tri, vẫn còn có sắc mặt khó coi, tiêu cực bị động.

Hơn mười người rất nhanh phân tán ra.

Nương theo linh quân bên ngoài tiến vào, bộ phận bọn họ xông tới khách điếm bình dân gần đấy, trực tiếp hạ thủ với khách nhân của khách điếm.

Trong từng tiếng phá cửa, lúc này những tinh nhuệ của Ngọc Hư Cung đã hoàn toàn biến thành quái vật phát tiết thú tính.

Tiếng kêu thảm thiết, tiếng la khóc, thậm chí còn có khách nhân ỷ vào mình có thân phận, làm ra vẻ quát lớn.

Nhưng đều không có chút ý nghĩa nào cả.

Phàm là kẻ nào phản kháng, đều bị đánh chết tại chỗ.

Cao thủ Ngọc Hư Cung xuất động lần này, hầu như đều là Linh Vệ Linh Lạc.

Bọn họ cơ bản là không có cách nào bị giết chết. Bọn họ không kiêng nể gì cả, giống thú hoang phá hoại bị thả ra, bừa bãi tàn sát tất cả.

Trương Vinh Phương đứng tại chỗ, sắc mặt khó coi nghe biến cố trong khách điếm phía sau.

Hắn không có đi xử lý, mà là đưa mắt nhìn Ninh Hồng Ly bên cạnh.

“Ta không sao. Yên tâm đi, ta hiểu. Cũng không xằng bậy!” Hắn chân thành nói.

Ninh Hồng Ly lo lắng nhìn hắn.

“Không có chuyện gì đâu, muốn đi làm gì thì hãy đi đi, bọn họ đều là dân đen, là tội nhân, theo lý nên bị trừng phạt. Không nên coi bọn họ là người, làm đồ chơi súc vật là được.” Nàng dịu dàng an ủi.

Chỉ là nàng an ủi như vậy, trái lại khiến trong lòng Trương Vinh Phương càng thêm áp lực.

“Ta hiểu.” Hắn thấp giọng đáp lời.

“Không phải sợ. Ngươi mới vừa mới bắt đầu, không thể thích ứng ngay. Tự tham dự một thoáng nữa là tốt rồi, không phải rất nhiều lần trước đây ngươi cũng như vậy à?” Ninh Hồng Ly dịu dàng nói.

Trước đó tàn sát thôn trấn, Trương Ảnh không phản ứng mãnh liệt như vậy.

Tại sao lần này phản ứng lớn như vậy?

Nàng hơi có chút không hiểu được.

“Cảm ơn Hồng Ly tiền bối.” Trương Vinh Phương nghiêm túc gật đầu.

“Nhớ kỹ, đừng để ý quá mức, thế giới này chính là như vậy. Trời sinh ngươi ta đã có khác biệt một trời một vực với những tiện dân hạ đẳng kia. Giống như đồ tể giết súc vật, chúng ta thu gặt mấy người cũng là việc thiên kinh địa nghĩa. Chuyện như thế, sau này ngươi sẽ còn gặp được nhiều hơn nữa. Chuyện con dân Đại Linh ta, thu gặt các nước nhỏ khác ở bên ngoài cũng giống như vậy. Tự nhiên trong thiên địa, cá lớn nuốt cá bé, cũng không có vấn đề gì.”

Ninh Hồng Ly chỉ lo hắn nghĩ quẩn, lại an ủi lần nữa.

Nhưng bản thân nàng cũng có nhiệm vụ, sau khi nói vài câu cũng bị người kêu tên mà rời khỏi.

“Chính ngươi tự thử xem, tự thích ứng một chút là tốt rồi.”

Trước khi đi nàng lại căn dặn lần nữa.

Trương Vinh Phương nhìn theo bóng nàng rời đi, rất nhanh tại chỗ chỉ còn lại hắn và lác đác mấy người khác.

Bọn họ đều là số người cực ít không muốn động thủ.

Trước kia nhiều lần đồ thành đều còn lại mấy người bọn họ.

Nhưng lần này… Trương Vinh Phương hít sâu một hơi, dưới chân mượn lực, nhanh chóng triển khai thân pháp, chạy tới phương hướng gặp được Tiêu Thanh Anh.

Dù như thế nào, hắn không thể để cho bên sư phụ Trương Hiên có chuyện.

Với thân phận địa vị của hắn, chung quy bảo vệ mấy người họ rời khỏi nơi này cũng không phải chuyện lớn gì.

Nhưng hắn nhất định phải nhanh chóng, nếu không…

*

*

*

Lửa lớn tùy tiện lan tràn bên trong phòng ốc bằng gỗ xung quanh.

Nhiều đội quan binh không ngừng thô bạo phá mở cửa phòng, nhảy vào xông vào, cướp đoạt tài vật, ức hiếp nữ tử.

Vào đúng lúc này ác tâm dục vọng của con người bị thể hiện ra đến vô cùng sâu sắc.

Tất cả mọi người đều kéo mặt nạ giả thiện xuống, trắng trợn không kiêng dè mà trút hết tất cả trong bản thân.

Mấy trăm tên bộ khoái quan sai của huyện Miên Khâu chỉ ngay giây đầu tiên đã bị xử lý tàn sát.

Một lượng lớn Linh quân đứng ở ngoài thành, ngăn chặn tất cả cửa ra vào trên những con đường phải đi qua, lấy súng kíp cung nỏ kết trận, chỉ cần có người đi ra là sẽ bị bắn giết toàn bộ.

Lửa lớn nhen khắp toàn bộ huyện thành, khói đặc bốc lên bị thổi vào tầng mây, ánh lửa nóng rực hoàn toàn rọi sáng một nửa bầu trời đêm.

Lúc này mặt phía bắc nội thành, một chỗ cạnh quảng trường.

Tiêu Thanh Anh đẩy xe nướng nhỏ mà khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch, nhìn quan quân phía xa trắng trợn không kiêng dè mà cướp đốt giết hiếp, có thế nào nàng cũng không nghĩ tới, quan binh lại đến nhanh như vậy.

“Làm sao bây giờ? Sợ là chúng ta đã không ra được nữa?” Nàng nhanh chóng bỏ xe đẩy nhỏ đi, trốn vào một ngõ nhỏ âm u bên phải, tránh để mình bị phát hiện.

Trong ngõ hẻm, Trương Hiên mang theo chừng mười người cùng đi ra theo, sắc mặt cũng khó coi nghiêm nghị.

“Bọn họ đến quá nhanh, chúng ta hoàn toàn chưa chuẩn bị để rút đi xong. Trước đó mấy điểm còn lại không trả lời tin tức trở lại, xem ra là đều đã xong cả rồi!”

“Sắp xếp từ phía trên như thế nào?” Tiêu Thanh Anh thấp giọng hỏi.

Chương 950: Đã từng (4)

“Khâu đà chủ không xuất hiện, ta nghi là…” Trương Hiên khẽ lắc đầu: “Bất kể như thế nào, trước tiên rút khỏi nơi đây rồi lại nói!”

“Nhưng bên ngoài đã bị phong toả, rút lui thế nào đây?” Tiêu Thanh Anh cắn răng hỏi.

“Đi mật đạo đường nước! Đi theo ta! Tân Thái ở bên ngoài sẵn sàng tiếp ứng bất cứ lúc nào, đi trên đường thu nạp người của chúng ta, có thể cứu mấy người thì cứu mấy người!” Trương Hiên nhanh chóng thấp giọng trả lời.

“Được!”

Hai người ló đầu nhìn hai bên ngõ nhỏ một chút, nhanh chóng dẫn người lao ra, chạy tới hướng sông nhỏ duy nhất bên trong huyện thành.

Mật đạo đường thủy ở một chỗ bí mật bên bờ sông, nếu muốn ra khỏi thành, bọn họ nhất định phải nhanh chóng chạy tới nơi đó.

Chỉ là họ mới chạy ra không bao xa, bỗng một đội Linh quân ở chỗ xa xa nhìn chằm chằm bên này.

“Bên này còn có mấy mỹ nhân này!” Đại hán đi đầu đội Linh quân kia cười to nhào tới chỗ mọi người.

Tầm mắt hắn ta đã ngắm đến Tiêu Thanh Anh và mấy nữ tử trẻ tuổi sau lưng Trương Hiên trước tiên.

“Cút về! Đây là người của lão đạo ta!” Trương Hiên không sợ hãi tí nào, gầm lên một tiếng, gỡ lệnh bài Đại Đạo Giáo trên eo xuống ném qua.

Tướng lĩnh kia tiếp lấy, nhận ra là lệnh bài thật, lúc này hiểu rõ.

“Thì ra là đạo trưởng lấy được hàng tốt, được, vậy thì không quấy rầy đạo trưởng nữa.” Hắn ta cười cợt nhả dẫn người đi xa, nhào tới một tòa trạch viện hai tầng bên cạnh.

Không lâu sau, cửa viện bị phá nát, bên trong truyền đến tiếng kêu khóc thê thảm của nữ tử.

Trương Hiên mang theo mấy người Tiêu Thanh Anh đi đã xa vẫn nghe được, đều thở dài trong lòng.

“Lũ ác tặc này! Sớm muộn gì cũng có một ngày…” Lão cắn răng dùng giọng căm hận nói.

Tiêu Thanh Anh đằng sau cười lạnh lẽo, hình như đang nhớ lại cái ngày phụ thân bỏ mình lúc trước.

Khi đó cũng hỗn loạn tương tự, tuyệt vọng tương tự.

“Thế lực của Ngọc Hư Cung ở nơi này cực mạnh, căn cứ theo tin tức người dẫn đội mang về, hẳn là Thượng Quan Phi Hạc Đại Tông Sư Bái Thần đứng đầu mười hai tông phủ!”

Lúc này tiếng Trương Hiên nói không ngừng truyền tới.

“Đại Tông Sư Bái Thần?” Lửa giận trong lòng đoàn người như bị nước đá dội vào, nhanh chóng nguội đi.

Những năm này, bọn họ từng tiếp xúc với võ nhân Bái Thần, đều biết đó là một đám quái vật như thế nào.

Mà trong đó Đại Tông Sư, bên trong Nghĩa Minh bọn họ, ngay cả cao thủ Siêu Phẩm Ngoại Dược cũng còn hiếm thấy, một thoáng nghe được Đại Tông Sư phía trên Siêu Phẩm.

Không ai có thể tưởng tượng đây sẽ là loại quái vật gì.

Chưa ai từng thấy nhân vật như vậy có thể cường hãn đến mức độ nào!

“Không phải sợ, cao tầng Nghĩa Minh chúng ta cũng có người đến đây chi viện, coi như hắn ta là Đại Tông Sư, nhưng nhân vật như vậy sẽ không tự đi bắt chúng ta, đối thủ của bọn họ là giáo phái còn lại!”

Trương Hiên nhanh chóng cổ vũ nói: “Phía trên đã có ăn ý ngầm với Chân Nhất Tây tông bên kia, có bên bọn họ kiềm chế, chỗ chúng ta sẽ không gặp phải phiền phức quá lớn!”

Tuy rằng lão không phải cao tầng, nhưng ít nhiều vẫn biết một chút tin tức.

Lúc này đoàn người lại nhanh chóng gặp phải hai nhóm Linh quân.

Nhưng đều bị lệnh bài Đại Đạo Giáo hàng thật giá thật của Trương Hiên lừa gạt.

Một thân võ công thân pháp của lão đều là võ học Đại Đạo Giáo, người khác đã nhận ra từ xa, đều không làm khó dễ bọn họ.

Cách sông nhỏ càng ngày càng gần.

Trong lòng đoàn người càng ngày càng căng thẳng.

Chỉ lo lúc này lại xuất hiện bất ngờ nào khác.

Bọn họ đã chạy đến đường đi trên bờ sông, lao nhanh tới hướng lối vào mật đạo trên bờ sông.

Lúc này Tiêu Thanh Anh đã có chút thở không ra hơi, cứ cho là mấy năm nay nàng đều ra sức tu hành võ học.

Nhưng do thiên tư có hạn, cộng thêm đã bỏ qua thời gian tốt nhất để tập võ, bây giờ nàng mới miễn cưỡng trình độ nhị phẩm.

Nhưng cân nhắc đến lúc trước ở Thanh Hòa Cung, nàng cũng mới Đoán Gân, bây giờ đã trôi qua năm năm, xem như là không tồi rồi.

Bọn họ lao nhanh trên đường tới bờ sông.

Bên trái là từng chiếc từng chiếc chiến thuyền của Linh quân chậm rãi trôi nổi phô bày, chặn tất cả thuyền nỗ lực thoát đi lại.

Phía bên phải là một căn phòng bằng gỗ, phần lớn đều bị phá cửa mà vào, có thể thấy máu thi thể, chân tay cụt trên đất ở bất cứ đâu.

Tiếng nổ tung của ngọn lửa và tiếng kêu khóc thê thảm, giống như ma âm khiến người ta nôn nóng, không ngừng kích thích tâm trạng của đoàn người.

“Nhanh lên! Đến rồi!”

Cuối cùng đột nhiên Trương Hiên lên tiếng mang theo vẻ vui mừng.

Nhất thời một nhóm chừng mười người đều chợt cảm thấy vui vẻ, chạy xuống từ chỗ bậc thang bên bờ sông.

Họ lập tức nhìn thấy bên dưới cây cầu đá, trên mặt tường có thể thấy được mơ hồ ký hiệu phù hiệu của Nghĩa Minh.

Chương 951: Đã từng (5)

Không nhìn kỹ phù hiệu kia, có lẽ còn tưởng rằng là do mấy đứa nhỏ tùy tiện vẽ bậy.

Nhưng chỉ có người của Nghĩa Minh mới có thể phân biệt được, đó là ký hiệu phù hiệu độc nhất của bọn họ. Hơn nữa hàm nghĩa đại biểu cho — con đường thoát thân.

"Nhanh chú ý xung quanh!" Trương Hiên là người đầu tiên chạy xuống, đi tới phía bên dưới cầu đá. Giơ tay liên tục đánh vào mấy lần có nhịp điệu ở bên cạnh phù hiệu.

Rất nhanh, trong tiếng ầm ầm nhỏ bé, mặt đá vẽ phù hiệu lại chậm rãi lún vào phía trong, sau đó chuyển động sang một bên, lộ ra một chỗ rẽ hình tròn đen thùi lùi.

"Không ngờ ở đây lại còn có địa đạo có thể thông ra ngoài?" Tiêu Thanh Anh và mấy người còn lại vui sướng trong lòng, muốn nối đuôi nhau đi vào.

Vụt!

Bỗng một tiếng đâm vang lên, đột nhiên một mũi tên màu đen bắn ra, cắm chính xác trên gáy của một người trong đó.

Người kia ngã nhào xuống đất tại chỗ, cả người co giật, mất tiếng động. "Nơi này lại còn có cả địa đạo, thú vị thú vị." Đột nhiên một bóng người cao lớn rơi xuống đứng vững trên bờ sông, cười híp mắt nhìn đám người Trương Hiên.

Trên người người này mặc áo giáp của Linh quân, trên eo đeo đao chế tạo thành đao kình nỏ, một mũi tên thình lình vừa nãy chính là do hắn bắn ra.

Nhìn cách ăn mặc, rõ ràng là thực lực tướng lĩnh bên trong Linh quân.

"Xem ra hôm nay phải là ngày Chu Thiên Kỳ ta lập công thăng cấp."

"Đi ngay đi!" Trương Hiên quát một tiếng chói tai: "Ta cắt đuôi phía sau!" Lão thả người nhào tới trước, chém một đao tới thẳng người kia.

Coong!

Lúc này hai người đánh nhau, đao đối đầu với đao.

Nhanh chóng giao thủ mười mấy chiêu, trong tình huống đối phương có áo giáp hộ thân, tuy thực lực yếu hơn Trương Hiên một ít, nhưng trái lại chỉ công không thủ nên chiếm cứ ưu thế.

Hơn nữa mấu chốt nhất là, động tĩnh bên này đã hấp dẫn mấy Linh quân còn lại cách đó không xa.

Một đội Linh quân mới vừa ôm châu báu đồ trang sức đi ra, nhìn thấy tranh đấu phía bên này, từng người trao đổi ánh mắt, nhất thời được đầu mục dẫn đội, nhanh chóng vọt tới bên này.

Người Nghĩa Minh nhanh chóng đi vào địa đạo, rất nhanh chỉ còn lại Tiêu Thanh Anh lo lắng chờ ở lối vào nhìn Trương Hiên.

"Sư phụ! Đi mau!" Nàng kêu lớn lên.

"Đi? Muốn chạy đi đâu?" Bỗng một bóng người cao lớn xuất hiện ở sau lưng nàng.

Cả người Tiêu Thanh Anh chợt cứng đờ, quay đầu lại.

Ở sau lưng nàng, chẳng biết từ lúc nào đã có một đạo nhân cao lớn mặc đạo bào Đại Đạo Giáo đang đứng.

Đạo nhân kia mặt vuông tai to, ánh mắt rơi vào người Tiêu Thanh Anh, lộ ra vẻ trêu tức.

Trong phút chốc, đạo nhân duỗi hai tay ra giống như ôm ấp mà đi tới chỗ Tiêu Thanh Anh.

Tốc độ hắn ta xuất thủ cực nhanh, tinh nhuệ Ngọc Hư Cung có thể đi theo cùng hành động, yếu nhất cũng là Linh vệ cửu phẩm.

Cái gọi là Linh vệ, mặc kệ trước khi hắn ta Bái Thần là tầng thứ gì, một khi Bái Thần thành công, đều trực tiếp tăng cao đến phương diện Linh vệ.

Mà Linh vệ, bản thân đã tương đương với cửu phẩm có tố chất thân thể đỉnh cao.

Vì lẽ đó cửu phẩm không nhất định phải là Linh vệ, nhưng Linh vệ nhất định là cửu phẩm.

Lúc này Tiêu Thanh Anh cứng đờ cả người, nhìn hai tay đối phương ôm tới chỗ mình, nhưng nàng hoàn toàn không thể phản ứng lại.

Chênh lệch đẳng cấp quá lớn!

Thậm chí nàng chỉ có thể nhìn thấy cái bóng của hai cánh tay nhanh chóng tới gần thân thể mình.

Nàng dại ra, sợ hãi, không biết làm sao, vô số cảm xúc điên cuồng tuôn ra, nỗ lực khống chế thân thể nàng để nàng nhúc nhích.

Nhưng bản năng thân thể cứ như đã rơi vào cứng ngắc, giống như một thanh đầu gỗ, ngơ ngác mà đứng tại chỗ.

Kình phong mãnh liệt theo hai tay giáp công mà tới.

Càng ngày càng gần.

Càng ngày càng gần.

Phốc!

Đột nhiên Tiêu Thanh Anh trợn to hai mắt, cả người dồn dập nổi da gà.

Nàng nhìn thấy… Nhìn thấy sau lưng người đang tập kích còn có một bóng đen càng cao càng to lớn hơn.

Tay hắn đang nắm chắc cổ của người tập kích.

Tiếng xương vỡ vụn răng rắc vang vọng, trên vẻ mặt người tập kích vẫn còn ở đó không đổi, nhưng toàn bộ cổ đều đã bị bóp nhỏ, chỉ bằng một phần ba ban đầu.

Hai cánh tay của hắn ta cũng cứng đờ giữa không trung, hoàn toàn mất sức lực, mềm mại mà rơi xuống.

“Đi nhanh đi.” Bóng người cao to hơn trầm giọng nói.

Cả người Tiêu Thanh Anh run lên, lấy lại tinh thần từ trong sợ hãi cứng đờ.

“Ngươi?”

Nàng bỗng thấy hoa mắt, còn chưa nói dứt lời, đã mất dấu bóng dáng đối phương.

Trong giây lát nàng quay đầu lại, nhìn tới hướng Trương Hiên.

Xì!

Vừa vặn trong giây lát này, bóng người cao hơn hai mét kia đang dùng một tay xuyên qua ngực trái của tướng lĩnh Linh quân.

Máu tươi chậm rãi chảy xuống dọc theo cánh tay trái của hắn, nhỏ xuống đất.

Mà Trương Hiên ở bên cạnh trợn mắt ngoác mồm, thở hổn hển mà không nói ra được một câu nào.

Chương 952: Đã từng (6)

“Nhân lúc Linh vệ kia còn chưa phục sinh, các ngươi nên đi đi.” Trương Vinh Phương rút cánh tay ra, xoay người đi tới chỗ đội Linh quân đã chạy tới.

Hắn không thể để người khác phát hiện mình động thủ.

Bởi vì, hắn không thể để cho người khác phát hiện mình có quan hệ với mấy người Trương Hiên, vì lẽ đó người nhìn thấy xung quanh đều phải chết!

“Chờ đã! ! Ngươi là…Vinh Phương?” Bỗng tiếng Trương Hiên vang lên ở phía sau.

Bước chân Trương Vinh Phương dừng lại, vung vung tay với phía sau, nhưng không trả lời.

Bạch!

Bóng dáng hắn biến mất, thoáng qua cách đó không xa truyền đến một chuỗi tiếng gãy vỡ xương của binh lính Linh quân.

Cuối cùng thu tay từ cổ một tên binh lính, chân Trương Vinh Phương không dừng lại, đột nhiên trốn vào một chỗ bóng tối, sợ bị nhiều người hơn phát hiện thân phận của hắn.

Sau khi bảo đảm bản thân an toàn, hắn nhìn kỹ hướng bên Tiêu Thanh Anh và Trương Hiên.

Dưới vòm cầu, lúc này hai người đã đi vào địa đạo, Trương Hiên đi vào nhưng ánh mắt cuối cùng còn quét qua hướng Trương Vinh Phương rời đi.

Hình như đang tìm kiếm chút gì.

Nhưng lão lại không tìm được gì.

Trương Hiên thở dài một tiếng, đi vào địa đạo, trở tay khép cửa đá lại.

Chỉ để lại hiện trường một đống thi thể Linh quân.

Còn có một đạo nhân Ngọc Hư Cung Đại Đạo Giáo chậm rãi sống lại, đứng lên hoạt động cổ.

Hắn ta hoàn toàn không nhìn thấy người tập kích chính mình là ai, lúc đứng lên hùng hổ, kiểm tra trái phải, nhưng lại không tìm được hung thủ.

Sau đó người kia lại đi sờ sờ lối vào địa đạo, sau khi xác định không thể mở cửa, hắn ta mới tức giận rời khỏi.

Trương Vinh Phương đứng ở trong bóng tối, lẳng lặng nhìn kỹ, mãi đến tận khi đạo nhân Linh vệ Ngọc Hư Cung rời đi, hắn mới vô thanh vô tức xoay người trở về phương hướng khi đến.

"Ngươi cho rằng không ai nhìn thấy là không sao rồi à?" Bỗng nhiên một tiếng nói sởn cả tóc gáy từ truyền đến từ một chỗ bên cạnh Trương Vinh Phương.

"Tự thả cho đào phạm mình phải vây quét chạy mất, lại còn là đào phạm loạn quân. Còn chủ động ra tay đánh chết nhiều binh lính Linh quân như vậy."

Người đến dùng giọng nói lạnh nhạt, nhưng nội dung lại lộ ra một luồng ý vị không tên.

Sắc mặt Trương Vinh Phương không hề thay đổi, quay đầu nhìn lại.

Là một vị Tông Sư khác - Thương Đinh Diệp.

Khuôn mặt đối phương nham hiểm, trong mắt mang theo một loại ý cười nguy hiểm nào đó không thể nói ra được.

"Thành trấn lớn như vậy, ta muốn bảo vệ mấy người thì có làm sao? Có vấn đề gì?" Trương Vinh Phương không biến sắc lạnh lùng nói.

"Những người kia là người quen biết cũ của ta, ta muốn bảo vệ cho bọn họ rời đi, kết quả có người không biết cân nhắc mà lại muốn ngăn cản. Vì lẽ đó, ta giết chết bọn họ cũng không phải lỗi của ta, mà là chính bọn họ muốn chết!"

"Có niềm tin. Chỉ là Ngoại Dược mà cũng dám ăn nói ẩu nói tả ở trước mặt ta. Không hổ là đệ tử của tên kia. Thật là không bình thường…" Thương Đinh Diệp quái gở nói.

"Thế thì, Thương Tông Sư, bây giờ ngài đang lấy lập trường gì để nói chuyện với ta?" Trương Vinh Phương cứng rắn trả lời lại.

“Ha ha. Năm đó Nhạc chưởng giáo đến đây đã khiến cho bên này bừa bộn khắp nơi. Bây giờ đồ đệ hắn lại tới nữa.”

Thương Đinh Diệp chậm rãi đi tới trước, chậm rãi dừng lại ở vị trí cách Trương Vinh Phương chỉ có mấy mét.

“Ninh Hồng Ly chưa nói với ngươi, không được phá hư quy củ sao?” Tiếng hắn ta nói nhẹ rơi xuống mà còn chưa chờ đợi Trương Vinh Phương trả lời lại, sượt qua người hắn, đi đến quảng trường xa xa.

Trong lòng Trương Vinh Phương rùng mình, trong nháy mắt đó, hắn đã nghĩ tới có nên ra tay diệt khẩu hay không.

Nhưng Thương Đinh Diệp là Tông Sư Bái Thần, Ám Quang Thị Giác của hắn có thể nhìn thấy rõ ràng, tầng ngoài của thân thể đối phương được che kín bằng rất nhiều linh tuyến.

Vì lẽ đó một khi đánh tới, bọn họ không thể phân thắng bại trong thời gian ngắn.

Cho nên vào thời khắc mấu chốt thế này, hắn không thể giữ bí mật được nữa…

“Người này, nhất định là đã nhìn chằm chằm ta từ trước. Chẳng qua không biết vừa rồi có bị hắn ta nghe thấy cái gì hay không.”

Tâm thần Trương Vinh Phương tập trung cao độ, từng tia cảm giác nguy hiểm dần dần xông lên đầu.

Mối quan hệ để lại từ lão Nhạc đến Ngọc Hư Cung, vừa giống hảo hữu như Ninh Hồng Ly, lại giống kẻ đối địch như Thương Đinh Diệp.

Thượng Quan Phi Hạc như vậy, có vẻ như trái lại thuộc về trung lập, không nghiêng không lệch về bên nào.

Nhưng bây giờ, hắn nhìn bóng lưng Thương Đinh Diệp rời đi, Trương Vinh Phương không rõ đối phương đã nghe được bao nhiêu, nếu như bị biết được bí mật về thân phận của hắn, biết Trương Vinh Phương chính là hắn, hắn chính là Trương Vinh Phương.

Thế thì…. Tuy rằng bên phía sư thúc tổ đã biết được, nhưng từ trong lòng Trương Vinh Phương vẫn nổi lên một cảm giác nguy hiểm không tên.

Chương 953: Tin tức (1)

Bởi vì thân phận Trương Vinh Phương, đại diện cho tuổi chân thực của hắn sẽ bị lộ ra ánh sáng, đại diện cho phía tỷ tỷ tỷ phu tất nhiên sẽ bại lộ ra.

Hắn không tiếp tục đi dạo ở chỗ khác nữa, mà nhanh chóng trở về khách điếm, nơi này đã thành điểm hội họp lâm thời.

Trong đại sảnh khách điếm.

Chủ tiệm và mấy tiểu nhị đều không bị giết, mà là run rẩy được để lại phục vụ cho người khác.

Sắc mặt bọn họ tái nhợt, hai chân run run, hầu như ngay cả đường cũng còn bất ổn.

Toàn bộ người ở lại trong khách điếm không nhiều.

Cũng may đều là người có lòng tốt không muốn đi bắt nạt tàn sát người vô tội.

Thấy Trương Vinh Phương vào cửa, nhưng cũng không có ai đi tới bắt chuyện, chỉ là từng người khó chịu phân tán ra mà ngồi, không ai nói lời nào.

Bên ngoài là tiếng kêu thảm thiết, tiếng hỏa thiêu, tiếng pháo, tiếng súng, kéo dài cực kỳ lâu.

Vừa ban đầu còn rất ầm ĩ, sau đó trở nên nhẹ hơn, sau đó nữa, sắc trời chậm rãi sáng lên.

Bên ngoài cũng chỉ còn lại vang lên tiếng áo giáp binh khí va chạm của nhiều đội Linh quân đến giòn giã.

Đó là tiếng động của quân đội tuần tra đi ngang qua.

Hầy…

Không biết là ai thở dài trong khách điếm.

Trương Vinh Phương không nói gì, chỉ là lần đầu tiên, trong lòng sinh ra nhận thức toàn diện hơn nữa đối với Đại Đạo Giáo.

Thì ra không phải tất cả Đại Đạo Giáo đều là người hiền lành đạo nhân văn công. Còn có một mạch tàn nhẫn hiếu sát hiếu

chiến như Ngọc Hư Cung.

Oành!

Bỗng cửa lớn khách sạn bị một nguồn sức mạnh nặng nề phá tan.

Thượng Quan Phi Hạc cao ba mét đứng ở ngoài cửa, hai mắt giống như chuông đồng quét qua mấy người bên trong.

Một cảm giác ngột ngạt khủng bố hệt như gió lốc, nhanh chóng tràn vào đại sảnh, bao trùm lên tất cả mọi người ở đó.

Thân thể Trương Vinh Phương vô thức mà căng thẳng.

Cảm giác của hắn là mạnh nhất giữa đại sảnh, thực lực cũng là mạnh nhất ở đây, vì lẽ đó hắn có thể cảm nhận được rõ nhất, rốt cuộc cảm giác ngột ngạt lúc này Thượng Quan Phi Hạc mang đến là lớn bao nhiêu.

Chỉ đơn thuần là áp bức từ khí tức, đã khiến cho cả người hắn không tự chủ được mà căng thẳng, giống như động vật còn nhỏ yếu gặp được thú trưởng thành vô cùng mạnh mẽ và nguy hiểm.

Giống như có người dùng mũi đao treo ở trước con ngươi của mình một tấc, lúc nào cũng có thể đâm thẳng vào.

Báo động trước bản năng của thân thể đang điên cuồng nhắc nhở hắn.

Tránh xa!

Tránh xa!

Tránh xa!

Nhưng ngược lại một tia lý trí khác đang khống chế thân thể, bảo rằng không nên cử động, không thể cử động.

Bởi vì lý trí nói cho hắn biết, thời điểm này, một khi lộn xộn thì trong nháy mắt sẽ trở thành đối tượng công kích đầu tiên!

“Nếu muốn cai quản dê, các ngươi nhất định phải biến thành sư hổ! Cá lớn nuốt cá bé chính là đạo lý trong thiên địa!”

Giọng của Thượng Quan Phi Hạc truyền vào đại sảnh, ánh mắt của lão ta giống như chùm sáng mà đảo qua mấy người, cuối cùng rơi vào người Trương Vinh Phương.

“Vừa nãy, có ai phá vỡ quy củ, đứng ra.”

Giọng của lão ta trầm thấp giống như sét đánh, chấn động đến mức bát đũa trong đại sảnh khách điếm đều hơi rung động.

Không ai đáp lại.

Trong tình huống này, coi như thật sự có người phá hư quy củ, thì chắc chắn sẽ không dám đứng ra.

Nhưng rõ ràng Thượng Quan Phi Hạc bắn tên có đích.

Tầm mắt của lão ta trực tiếp rơi vào Trương Vinh Phương.

“Đạo tử Trương Ảnh, ngươi có điều gì muốn nói không?” Thượng Quan Phi Hạc nhìn chăm chú vào Trương Vinh Phương.

“Ta không phá vỡ quy củ.” Trương Vinh Phương đứng lên, sắc mặt bình tĩnh, nhìn thẳng vào đối phương.

“Nhưng mà có người không cho là vậy.” Ánh mắt Thượng Quan Phi Hạc lạnh lẽo. “Thương Tông Sư nói, ngươi ngang nhiên tàn sát Linh quân ở bên ngoài, còn thả phần tử loạn quân khả nghi đi vào địa đạo rời khỏi thành.”

“Ta nói…” Ánh mắt Trương Vinh Phương lạnh lẽo đi, nhìn kỹ vào đối phương. “Ta không phá vỡ quy củ!”

Tiếng nói của hắn cũng tăng cao lên, không mảy may nhân nhượng chút nào.

“Thượng Quan phủ chủ, nếu ngài đã định ra quy củ, cá lớn nuốt cá bé là đạo lý thiên địa. Như vậy tất nhiên chúng ta đều dựa theo đó mà làm!”

Hắn dừng một chút.

“Huống hồ điều Thương Tông Sư nhìn thấy cũng không phải là chân tướng!”

Hắn không chậm trễ chút nào mà tiếp tục nói: “Bên trong đám người kia có nữ tử nọ là người ta coi trọng trước, kết quả có người lại dám dĩ hạ phạm thượng, ỷ vào võ lực mà cướp lấy người ta nhìn trúng, ta chính là Đạo tử Thiên Bảo Cung Đại Đạo Giáo! Người thừa kế chính thống vị trí chưởng giáo Thiên Bảo Cung! Bọn họ cướp đồ vật của ta, chính là đã không nể mặt mũi của sư phụ ta, không cho sư phụ ta mặt mũi, tức là

không cho toàn bộ Thiên Bảo Cung mặt mũi! Nếu Thượng Quan phủ chủ xác định lý lẽ cá lớn nuốt cá bé, như vậy…”

Chương 954: Tin tức (2)

Hắn dừng lại trong giây lát, ánh mắt mãnh liệt.

“Thế thì, ta đánh chết bọn họ, cũng là do bọn họ tự tìm!”

“Chỉ là mấy Linh quân, chẳng lẽ lại để Thượng Quan phủ chủ nổi giận? Hay là nói, có người cố ý bẻ cong sự thực, bẻ cong chân tướng, gây xích mích ly gián, muốn khiến phủ chủ phải ra tay, gây bất lợi cho Trương Ảnh ta? Kính xin phủ chủ minh xét!”

Giọng hắn nhu hòa lại, chắp tay hành lễ với lão ta.

Lời nói này trả đũa ngược lại, đổi trắng thay đen, khiến cho Thương Đinh Diệp sau lưng Thượng Quan Phi Hạc trợn tròn mắt, nhất thời lại không kịp phản ứng lại.

Chủ yếu là Trương Vinh Phương dùng lẽ thẳng khí hùng, thanh thế thật lớn, dáng vẻ chắc chắn là ta không sai, khí thế oan ức không phạm sai lầm.

Hơn nữa nếu là lúc bình thường thì cũng coi như xong, nhưng ở trước mặt vị cường nhân Thượng Quan Phi Hạc có giá trị võ lực tiếp cận đỉnh phong Đại Đạo Giáo, hắn lại còn có thể hùng tráng như thế.

Nhưng thế cũng coi như thật sự làm cho người sợ hết hồn.

Thượng Quan Phi Hạc lười phân biệt là lời ai đúng ai sai, quay đầu lại nhìn về phía Thương Đinh Diệp cùng đi tới.

“Điều hắn nói chính là sự thật?”

“Thượng Quan phủ chủ, tất cả người chứng kiến hiện trường lúc đó đều bị tiểu tử này diệt khẩu. Ta….” Nhất thời Thương Đinh Diệp có chút gấp gáp muốn nổ tung, đã tu hành nhiều năm mà lần đầu tiên hắn ta gặp phải kiểu người cả gan làm loạn không biết xấu hổ như vậy.

Không biết xấu hổ cộng thêm can đảm lớn lối, hai cái kết hợp lại với nhau mà có thể phát huy tác dụng lớn như vậy.

Đúng là điều hắn ta hoàn toàn không nghĩ tới.

“Nói cách khác, ngươi không có chứng cứ?” Ánh mắt Thượng Quan Phi Hạc lạnh xuống.

“Có, ngay lúc còn có một sư điệt trong đội ngũ chúng ta! Chỉ là ta không chắc chắn hắn có nhìn thấy mặt Trương Ảnh hay không.” Thương Đinh Diệp chần chờ nói.

“Hẳn là lúc người kia bị giết không nhìn thấy mặt người động thủ chứ?” Trương Vinh Phương kiên quyết lên tiếng: “Thương Tông Sư, vãn bối biết ngươi đã từng có thù cũ với sư phụ ta. Sư phụ là sư phụ, có bản lĩnh thì ngươi đến Thiên Bảo cung kiếm chuyện ở trước mặt đi, ra tay với một hậu bối như ta, đã vu oan hãm hại, lại còn giết chết tất cả người làm chứng tận mắt thấy, ngài không cảm thấy bị hạ thấp thân phận sao?”

Ý của hắn chính là, Thương Đinh Diệp đang cố ý giết người vu oan cho hắn.

Thương Đinh Diệp nhìn ánh mắt hoài nghi của Thượng Quan Phi Hạc, nhất thời cảm thấy lạnh lẽo trong lòng, biết lần này không còn hy vọng nữa.

Không chỉ không có hy vọng, còn chọc ra cho thái độ của Thượng Quan Phi Hạc về hắn ta trở nên kém hơn.

Hắn biết rõ tính cách vị Thượng Quan phủ chủ này vẫn không tốt cho lắm.

“Việc này… Là ta hiểu lầm.” Lúc này, Thương Đinh Diệp hung hăng liếc Trương Vinh Phương, cắn răng ôm quyền nói.

Không có nhân chứng vật chứng chính xác, rõ ràng là hắn ta không thể gây bất lợi cho tiểu tử này.

Dù sao với thân phận của Trương Ảnh, việc nhỏ bình thường cũng không có biện pháp để bắt hắn.

Vốn còn cho là bắt được một nhược điểm rõ ràng, có thể xả ra hết cục tức mà lúc trước Nhạc Đức Văn để lại, nào ngờ tới….

Bây giờ càng tức hơn!

“Ta không hi vọng sẽ có thêm lần sau nữa.” Thượng Quan Phi Hạc cúi đầu tới gần, gằn từng chữ.

“Vâng.” Thương Đinh Diệp cắn răng gật đầu.

Lần sau, nào còn có lần sau, lần sau hắn ta nhất định sẽ không lỗ mãng như thế!

Tiểu tử này…. Thương Đinh Diệp nhìn chằm chằm vào Trương Vinh Phương, biết mình đã coi thường đối phương.

Chuyện như vậy, nếu bị Thượng Quan chèn ép, chỉ cần Trương Ảnh hơi hơi có một chút chột dạ, hay không đúng, là sẽ bị phát hiện.

Nhưng mà Thượng Quan lại không phát hiện ra vấn đề gì, vậy đã nói rõ tiểu tử kia đã ngụy trang cực mạnh.

Như thế cũng không phải là chỉ ngụy trang vẻ mặt.

Ở trong mắt cường giả cấp cao nhất như Thượng Quan Phi Hạc, một người có nói dối hay không, chỉ cần nhìn từ tim đập, tốc độ dòng máu, là có thể phán đoán ra được đại khái.

Mà bây giờ, lão ta không tìm ra vấn đề từ tim đập hay tốc độ dòng máu của tiểu tử kia, vậy đã mang ý nghĩa, chỉ có thể phán đoán từ chứng cứ.

Tiểu tử này…. Thật can đảm!

“Được rồi. Chuẩn bị ra khỏi thành, giao nơi này lại cho quân bộ dọn dẹp. Chúng ta tiếp tục đến trạm tiếp theo.” Thượng Quan Phi Hạc không còn tính toán chút chuyện nhỏ này nữa, sau khi cảnh cáo Thương Đinh Diệp, thì chuẩn bị dẫn đội sửa sang lại nhân thủ để rời đi.

Trương Vinh Phương thở phào nhẹ nhõm trong lòng, rõ ràng hắn đã vượt qua lần này.

Nhưng hắn biết, có thể nhìn thấy trong tầm mắt Thương Đinh Diệp, xem như là người này đã hận hắn, lần sau chắc chắn sẽ nhìn chòng chọc vào hắn.

“Phiền phức!”

Trong lòng hắn phán đoán ước chừng, liệu mình có thể giết chết Thương Đinh Diệp này không…

Chương 955: Tin tức (3)

Nhưng trừ Không Vô lúc trước, hắn chưa từng tử đấu lần nữa với Tông Sư Bái Thần còn lại nào, không rõ những người còn lại là tầng thứ gì.

Dựa theo lời giải thích của Tả Hàn lúc trước, Không Vô là kẻ mới bước vào Tông Sư, đã lập tức Bái Thần. Hắn là phương diện này không mạnh.

Nhưng mà Trương Vinh Phương tự cảm giác được, cách lúc mình giết Không Vô đã đi qua lâu như vậy, Huyết Nhục Bổ Toàn cũng tăng cao hơn một chút, bản thân mình càng mạnh hơn lúc trước.

Vì lẽ đó… Nếu muốn phán đoán ai mạnh ai yếu, chỉ có thể đánh xong rồi nói.

Bên trong khách điếm, khi Thượng Quan Phi Hạc thu hồi khí thế, người kia cũng đi khỏi, lúc này mọi người mới dồn dập thở ra một hơi.

Vài người ném ánh mắt kính phục qua nhìn Trương Vinh Phương.

“Lợi hại thế!” Một đạo nhân trẻ tuổi có mái tóc cột thành rất nhiều bím tóc tới gần đây, nhỏ giọng nói với Trương Vinh Phương.

“… Ta chỉ đứng bên cạnh đạo lý, không có gì mà lợi hại.” Trương Vinh Phương lắc đầu.

“Nói thì nói như thế, nhưng dưới sự chèn ép của Thượng Quan phủ chủ, ngươi lại còn có thể đối đáp như thế, chuyện này đã không phải là việc người bình thường có thể làm được!” Đạo nhân này ra dấu ngón tay cái.

“Ngươi có biết Thượng Quan phủ chủ mạnh bao nhiêu không?” Hắn ta nhìn chung quanh một chút, nhỏ giọng nói.

“Mạnh cỡ nào?” Trong lòng Trương Vinh Phương hơi giật mình, bỗng nghĩ đến, có thể hỏi thăm ra thực lực của Thượng Quan Phi Hạc và Thương Diệp từ những lão nhân nhiều năm ở

Ngọc Hư cung, đặc biệt là thực lực thật sự của người đằng trước.

Dù sao theo thời gian tích lũy thì chung quy vẫn sẽ có không ít người ra tay ghi chép lưu truyền tới nay, làm sao người tập võ lại thiếu cơ hội ra tay được đây?

"Thượng Quan phủ chủ được tính là loại người hung ác nhất trong mười hai phủ dám đối nghịch lại cung chủ. Trước đây từng có ghi chép rằng, có Đại Tông Sư Thiên Giáo Minh nọ vì thế hệ con cháu thương vong, kết oán khai chiến với Thượng Quan gia. Trận quyết chiến cuối cùng thì Đại Tông Sư nọ không thể sống quá một nén nhang dưới tay Thượng Quan phủ chủ." Đạo nhân này nhỏ giọng giải thích.

Hắn ta nhìn chung quanh một chút, bổ sung lời.

"Kỳ thực Đại Tông Sư nọ của Thiên Giáo Minh, nếu như ngươi lớn tuổi hơn một chút thì cũng đã nghe qua kỳ danh của hắn ta. Chính là Tiết Triệt đã từng là Hữu thần hộ của Cảm Ứng môn."

"Hữu thần hộ?" Trương Vinh Phương hơi chấn động.

Kể từ sau khi kết giao với Tả Hàn, hiểu biết của hắn đối với Cảm Ứng môn càng ngày càng tăng.

Trên thực tế toàn bộ Cảm Ứng môn, là một tổ chức khổng lồ cường hãn hơn so với tất cả Thiên Giáo Minh, Tây tông, Đông tông, Thiên Tỏa Giáo các loại.

Từ trên xuống dưới Cảm Ứng môn, phân biệt là Nguyệt Vương, Nguyệt Hậu.

Sau đó là hai người Tả Hữu thần hộ. Lại xuống nữa là bốn người Tứ Quý sứ, năm người Ngũ Khí vương.

Nhất mạch Thái Thanh, Thiên Thạch môn các loại, đó là một thành viên thuộc về ngũ địa thập tam phái.

Bốn thế lực lớn là xuân hạ thu đông, thì lại thuộc về dưới trướng Tứ Quý sứ.

Nhưng mà từ khi Tứ Quý sứ mất tích bí ẩn, nghi ngờ là đã bị giết, thế lực dưới trướng sụp đổ.

Ngũ địa thập tam phái tương ứng của Thiên Thạch môn vẫn miễn cưỡng tồn tại, chỉ bởi vì bị chèn ép mà không thể không ẩn vào chỗ tối.

“Thế lực Cảm Ứng môn khổng lồ, sau khi bị chúng ta đánh tan chính diện, thì sụp đổ, rồi ẩn vào chỗ tối. Trong đó Tiết Triệt thân là Hữu thần hộ, nương nhờ vào Thiên Giáo Minh, nhưng sau này bị Thượng Quan phủ chủ đánh chết. Vì lẽ đó nên ngươi nói thử thực lực lão nhân gia người mạnh bao nhiêu đây?”

Đạo nhân này lắc đầu, than thở không ngớt.

Là cường giả bên trong Đại Tông Sư sao?

Trương Vinh Phương thở dài trong lòng.

Tại sao đời trước đọc tiểu thuyết, những đối thủ vai chính gặp phải đều chỉ là người vừa lúc mạnh hơn bọn họ chút xíu, thuận tiện cho bọn họ đánh quái thăng cấp.

Nhưng mà đến lượt hắn ở nơi này, tại sao trực tiếp trở thành cửa ải có độ khó cuối cùng.

Không cần nghĩ mà hắn cũng đoán được, không thể địch lại Thượng Quan Phi Hạc được.

Sau này tương lai một ngày nào đó, có lẽ hắn sẽ vượt xa người này.

Nhưng hiện tại, có khả năng hắn còn không chịu nổi một cái tát của đối phương.

Cường giả bên trong các Đại Tông Sư Bái Thần.

Nghĩ mới nhớ lúc đầu Kim Ngọc Ngôn sư thúc tổ cho biết, chỉ rõ thực chiến lên còn đáng sợ hơn nhiều.

“Nhưng mà ta nói với ngươi, Thượng Quan phủ chủ á, chỉ cần ngươi tuân thủ quy củ của lão ta, thì lão ta sẽ không tùy tiện động thủ. Mà càng là người tuân theo quy củ, thì lại càng có thể được lão ta tán thưởng. Bản thân lão nhân gia người cũng cứ làm việc như thế. Có công tất thưởng, có lỗi tất phạt.” Đạo nhân nhỏ giọng giải thích.

“Đa tạ đạo huynh giải thích, xin hỏi họ tên đạo huynh?” Trương Vinh Phương ôm quyền nói.

Chương 956: Tin tức (4)

“Tại hạ Đinh Vô Ưu. Đạo hào cũng là Vô Ưu.” Đạo nhân tự giới thiệu mình: “Hôm nay sau khi đồ thành, hắn sẽ phải lập tức tới trạm tiếp theo. Người Đinh mỗ ta bội phục nhất chính là người can đảm hơn người như Trương huynh đây.”

“Khách khí. Vô Ưu huynh cũng như thế, ngươi cứ nhìn những người còn lại. Biết ta đắc tội Thương Tông Sư, mỗi một người đều vội vã vạch ra giới hạn với ta.” Trương Vinh Phương lắc đầu. “Chỉ có Đinh huynh…”

“Đinh gia ta cũng là người của mười hai phủ, không sợ Thương gia, đều là đối thủ cũ, không có gì ghê gớm.” Đinh Vô Ưu trả lời: “Nhưng mà Thương Đinh Diệp là người có lòng dạ hẹp hòi, lần này chịu thiệt thòi thẳng mặt, chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ đâu, gần đây Càn Khôn huynh vẫn nên phải hành sự cẩn thận chút là tốt nhất.”

“Đa tạ Đinh huynh nhắc nhở, ta biết rồi.”

Đinh Vô Ưu mới gật đầu.

Đoàn người chưa chờ bao lâu ở khách điếm, rất nhanh Thượng Quan Phi Hạc đã phái người đến đây, thông báo cho tất cả mọi người tập hợp ở trước thành.

Một phần lại bị để lại, nhân thủ còn lại cùng đi, chỉ còn lại mười lăm người.

Đội ngũ lục tục đi tới trạm cuối cùng, chạy tới Ninh An phủ.

Thương Đinh Diệp bị Trương Vinh Phương nói đến ngậm miệng không trả lời được, trong lòng là một bụng lửa giận. Lúc này đang nghĩ hết biện pháp làm sao để phục thù trở lại.

Bỗng hắn ta nghĩ tới một điểm.

“Chờ chút, nếu tiểu tử kia cứu người, thì hắn không tiếc mà giết chết tất cả quan binh ở đó. Vậy thì đại diện cho, những người đó rất quan trọng đối với tiểu tử kia. Cái này…. Xem ra, nếu như ra tay từ những người kia….” Trong lòng Thương Đinh Diệp quyết định.

Địa đạo kia vẫn còn, vẫn có thể mạnh mẽ mở ra để đi vào trong, đi tới một lối ra khác.

Nói không chừng có thể tìm được một ít manh mối.

Lúc này, hắn ta kéo một người Thương gia bên cạnh lại, nhỏ giọng dặn dò vài câu.

Người này gật gù bí mật lặng lẽ lui về phía sau, đi vào vùng rừng núi rồi biến mất không thấy nữa.

Trương Vinh Phương cũng chú ý cái người này rời khỏi đội, trong lòng hơi nhíu mày.

Hắn không cần nghĩ cũng có thể đoán được, người này đang đi tìm manh mối về nhóm sư phụ Trương Hiên bọn họ.

Nếu như nối liền theo địa đạo kia, nói không chừng thật sự có thể tìm tới bọn họ.

Trong lòng hắn hơi bận tâm, nhưng cũng là chuyện vô bổ.

Chỉ có thể gửi hy vọng vào nhóm Tiêu Thanh Anh không bị đạo nhân vừa rồi phát hiện.

Bên trong núi xanh rừng thẳm.

Một nhóm mười lăm người rời khỏi huyện thành, do Thượng Quan Phi Hạc dẫn đội, lại chạy đến trạm cuối cùng.

Bao gồm cả Trương Vinh Phương, tất cả mọi người đều dùng đi bộ thuần túy mà tăng tốc.

“Đúng rồi.”

Bỗng nhiên Thương Đinh Diệp hơi lên tiếng.

“Nếu vừa nãy Càn Khôn đạo tử chủ động như vậy, một lúc nữa ở trạm cuối cùng, đạo tử cũng đừng núp ở phía sau, đồng loạt ra tay mới phải, ngược lại thì thực lực Siêu Phẩm cũng coi như an toàn ở trong thành.”

Trương Vinh Phương im lặng, không tiếp lời.

Đây là một cái hố.

Trước đó hắn không tình nguyện ra tay với người vô tội, sau này lại nói mình vừa ý một nữ tử, rồi lại bị cướp, cho nên giận dữ mà giết người, trước sau không thống nhất.

Ngược lại là Ninh Hồng Ly bên cạnh cau mày.

“Lần này Càn Khôn được đưa đến để mở mang tầm mắt, hiểu biết, cũng nhất định không phải là tự bản thân ra tay. Thương Đinh Diệp, có phải là ngươi đang cố ý tìm việc không? Đừng quên đó là đồ đệ của ai!”

“Hê.” Thương Đinh Diệp đang muốn nói chuyện.

Bỗng từ xa xa có một con ưng đen bay quanh hạ xuống, nhẹ nhàng đáp xuống cánh tay phải Thượng Quan Phi Hạc nhấc lên.

“Hắc Bạch Tấn ưng?” Mọi người nhìn thấy con ưng này thì tất cả ngẩn ra, trong lòng chìm xuống.

Bình thường đưa tin bên trong Đại Đạo Giáo đều dùng quạ truyền tin thông thường, khu vực khác nhau thì sử dụng loài chim không giống nhau.

Dù sao khí hậu hoàn cảnh địa phương khác nhau, loài chim thích hợp để nuôi dưỡng cũng không giống nhau.

Mà ở Đại Linh, chủng loại chim đưa thư có rất nhiều.

Nhưng lúc này, coi như có là Thượng Quan Phi Hạc, nhưng trong nháy mắt nhìn thấy con ưng này thì sắc mặt cũng chìm xuống.

“Chỉ có tin tức cực kỳ trọng yếu trọng đại, mới dùng đến Hắc Bạch tấn ưng! Phiền phức!” Sắc mặt Ninh Hồng Ly nghiêm nghị, trong giọng nói có lo lắng nồng đậm.

Trương Vinh Phương nghe vậy, cũng hiểu rõ sức nặng của loại chim đưa tin này.

Trong lòng hắn hơi chìm xuống, trước tiên hắn nghĩ đến mấy người sư thúc tổ chạy tới Đại Đô.

Bên chỗ sư phụ sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Trong lòng hắn cảm thấy không lành.

Hít.

Thượng Quan Phi Hạc gỡ ống trúc xuống, trước tiên mở nắp, đổ cuộn giấy bên trong ra, chậm rãi mở ra.

Chỉ là trong nháy mắt lão ta nhìn nội dung trong đó, chợt con ngươi của lão ta co lại, thân là Đại Tông Sư Bái Thần mà tay lại run lên mạnh mẽ. “Thiên Bảo cung bị tập kích? Nhạc Đức Văn bỏ mình?”

Chương 957: Tin tức (5)

Thoáng chốc đội ngũ giảm tốc độ, dừng lại, đứng tại chỗ, không nhúc nhích nữa.

Hai bên là rừng trúc sâu thẳm lạnh lẽo, từng trận cảm giác mát mẻ ập tới từ hai bên.

Nhưng chút cảm giác mát mẻ ấy cũng không sánh bằng lạnh lẽo trong lòng Trương Vinh Phương lúc này.

"Phủ chủ!"

Hắn đột ngột ra khỏi hàng, ôm quyền nói với Thượng Quan Phi Hạc: "Ngài mới vừa nói, sư phụ của ta bên kia…!"

Hắn nghi ngờ là mình nghe lầm, nghĩ muốn kiểm tra đối chiếu lại một lần!

"Ngươi không nghe lầm." Trên khuôn mặt Thượng Quan Phi Hạc cũng có chấn động trình độ tương đương.

"Thiên Bảo cung bị tập kích, Nhạc chưởng giáo xảy ra chuyện. Sự tình đã xảy ra chừng mấy ngày rồi, ngay ngày hoàng tộc Đại Linh tế điển."

Lão ta liếc Trương Vinh Phương, hít sâu một hơi.

"Tuy rằng ta cũng không muốn thừa nhận, nhưng tin tức đã được đưa tới. Người của Chân Nhất và Tây tông xuất hiện ở vùng ngoại thành, sau đó phát hiện thi thể tàn tạ của Nhạc chưởng giáo. Tất cả mọi người đã chứng thực đó chính là chưởng giáo!"

Một trận nổ vang ầm ầm.

Trương Vinh Phương chỉ cảm thấy hai tai cứ như đang có đồ gì đó nổ tung, nhất thời không nghe được cái gì nữa.

Trong đầu của hắn cũng chỉ có câu nói vừa rồi của Thượng Quan Phi Hạc.

Nhạc Đức Văn, thi thể?

"Nhạc chưởng giáo, thật ra thời gian trước đã từng đề cập rằng thân thể của hắn khó chịu, công lực trượt dốc. Dù sao hắn

cũng đã hơn chín mươi gần trăm tuổi. Dù như thế nào, có thể bảo trì đến nước này đã là rất mạnh mẽ, bất kể như thế nào…"

Có vẻ như Thượng Quan Phi Hạc đang an ủi hắn.

Nhưng vào giờ phút này, Trương Vinh Phương đã không thể nghe thấy âm thanh nữa.

Hắn hơi nhắm mắt, nhịp tim nhanh chóng đập gia tốc, hô hấp tăng nhanh, cả người nóng lên.

Một cảm giác không tên xông lên đầu.

"Xin hỏi, trên tin tức có nhắc tới, ngài ấy chết như thế nào không?" Giọng Trương Vinh Phương trầm thấp, mang theo một chút khô khốc.

"Có thể xác định thi thể kia chính là lão nhân gia người hay sao?" Hắn không tin lão đầu Nhạc Đức Văn sẽ chết nhẹ nhàng đơn giản như vậy?

Với sự đa mưu túc trí của ông thì làm sao có khả năng!

Làm sao có khả năng chết dễ dàng như vậy?

"Là hắn ta. Dấu vết để lại tại hiện trường rất loạn, nhưng theo tin tức đưa tới, người có thể đến vây công hắn ta có ít nhất là năm vị Đại Tông Sư. Hơn nữa đều là trạng thái đỉnh cao nhất." Thượng Quan Phi Hạc thở dài.

Lão ta nhìn về phía Trương Vinh Phương đang ngốc ngây ra tại chỗ, nhẹ nhàng lắc đầu.

Lão ta biết Nhạc Đức Văn chết rồi, đạo tử Trương Ảnh vốn dĩ được nằm ở dưới cánh chim mà lão Nhạc bảo vệ sẽ phải đối mặt với áp bức giống như mưa to gió lớn.

Những kẻ đã từng là kẻ địch, đối thủ của Nhạc Đức Văn, có lẽ sẽ xem thường động thủ với một tên tiểu bối như hắn.

Nhưng bản thân Trương Ảnh bởi vì thân phận đạo tử, được sư phụ ngăn cản không ít kẻ địch. Còn có rất nhiều đối thủ trước đây vì có Nhạc Đức Văn mà kinh sợ, kiêng kỵ. Bây giờ, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này.

"Ngươi yên tâm, có lão phu ở đây, không ai có thể động đến ngươi. Thượng Quan Phi Hạc trầm giọng nói.

“Tuy Nhạc Đức Văn không tồi, nhưng luận thực lực, vẫn là lão phu hơn hắn ta rất nhiều.”

“Đa tạ… Đa tạ Thượng Quan phủ chủ.” Trương Vinh Phương hít sâu một hơi, ôm quyền nói cảm ơn.

Hắn mở mắt ra, bên trong mắt lóe qua một tia quyết chí.

“Bất kể như thế nào, trước tiên cần phải xác định, đến cùng là sư phụ của ta có chết hay chưa! Ta không tin ngài ấy lại bị giết đơn giản như vậy!”

“Cho nên… Ngươi muốn làm gì? Đi tới Đại Đô?” Thượng Quan Phi Hạc trầm giọng nói: “Không thể, Đại Đô bây giờ hỗn loạn cực kỳ, ngươi tới đó là đi chết. Những người kia ngay cả sư phụ của ngươi mà còn dám ra tay, chớ đừng nói chi là ngươi.”

“Đương nhiên sẽ không, vãn bối biết mình nặng bao nhiêu. Nhưng không được tận mắt nhìn thấy thi thể của lão sư, chắc chắn ta sẽ không tin ngài ấy đã chết rồi!” Trương Vinh Phương như chém đinh chặt sắt nói.

Thượng Quan Phi Hạc nhìn chằm chằm Trương Ảnh, vẻ mặt không thay đổi. Nhưng trong lòng khẽ gật đầu.

Ban đầu quả thật lão ta không thích người này, bởi vì Nhạc Đức Văn rất không tuân theo quy củ, lão ta không thích điều đó lắm.

Nhưng hiện tại, vì ấn tượng không tốt về lão Nhạc Đức Văn kia mang đến, tựa như đang dần dần phai nhạt trên người Trương Ảnh này.

“Bất kể sau này ngươi làm gì, cũng phải làm tốt những gì ngươi làm bây giờ.” Lão ta trầm giọng nói.

“Ngươi chỉ cần nhớ rõ đây là Ngọc Hư Cung, Cung chủ đặt ra quy củ, ta đặt ra quy củ, bất luận kẻ nào đến, đều phải tuân theo. Ngươi cũng vậy, người khác cũng vậy, bất kể là ai.”

Trương Vinh Phương nghe vậy, trong lòng có chút chắc chắn.

Hắn có thể nghe ra ý tứ của đối phương.

Ý của Thượng Quan Phi Hạc rất rõ ràng.

Chương 958: Bức bách (1)

Đó là, ở đây, cho dù ngươi có phải là Đạo tử hay không, cho dù ngươi có người chống lưng phía sau hay không. Ngươi vẫn phải tuân theo quy củ làm việc ở đây.

Cho dù là ai, Thượng Quan Phi Hạc đều đối xử một cách bình đẳng.

“Đa tạ Thượng Quan phủ chủ.” Trương Vinh Phương trịnh trọng ôm quyền hành lễ.

Thực ra đối phương cũng không biết thực lực chân chính của hắn, chỉ nghĩ hắn chỉ là một Ngoại Dược.

Và tại thời điểm này, hắn là Đạo tử, chỗ dựa duy nhất phía sau hắn là Nhạc Đức Văn bị nghi ngờ là đã ngã xuống.

Thượng Quan Phi Hạc là người có mâu thuẫn với sư phụ của mình năm xưa, vẫn có thể đối xử bình đẳng với mình.

Hành vi như vậy, dù thế nào đi nữa, cũng đáng để cho người ta tâm phục khẩu phục.

“Đi thôi, trạm cuối cùng. Phủ Ninh An.” Thượng Quan Phi Hạc thả đại bàng đen trắng dẫn đầu rời đi. Những người còn lại im lặng rối rít đuổi theo sau.

Ninh Hồng Ly vỗ vỗ vào phía sau lưng Trương Vinh Phương, âm thầm an ủi.

Mặc dù vẻ mặt bản thân nàng khá âm u, đôi vành mắt hơi đỏ lên.

Rõ ràng, nàng và lão Nhạc không phải là bạn bè bình thường như nàng nói.

Đội ngũ lại tiếp tục tiến về phía trước.

Lần này, phủ Ninh An trước khi họ đến đã bị Linh quân phong tỏa khống chế.

Mặc dù cuộc đồ thành chưa bắt đầu, nhưng không ai được phép ra vào.

Trong doanh địa tạm thời bên ngoài thành đèn đuốc sáng choang.

Thương Đinh Diệp bước đến trước mặt Trương Vinh Phương với vẻ mặt không thể giải thích được.

“Nghe nói tu vi văn công của ngươi không tồi. Thế nào? Không còn sư phụ bảo vệ. Bây giờ còn điên cuồng nổi sao?”

Lão bất tử Nhạc Đức Văn kia chết chưa hết tội. Đáng đời.

Suốt ngày âm mưu quỷ kế, tính toán cái này tính toán cái kia, giờ thì tốt rồi, tính mất luôn cả chính mình.

Không giống như những người khác, Thương Đinh Diệp không quan tâm đến cái chết của Nhạc Đức Văn, thậm chí còn có một chút vui sướng.

Chỉ tiếc là hắn ta không thể tự tay mình lấy lại danh dự.

Nhưng, sư phụ đã không còn, đồ đệ vẫn ở đó.

Tên Trương Ảnh này chính là đệ tử Nhạc Đức Văn coi trọng nhất, tính ở trên đầu hắn cũng như nhau cả.

“Thương Tông Sư suốt ngày bởi vì chuyện của bề trên lại đi làm khó dễ một tiểu bối, không cần thể diện nữa sao?” Sắc mặt Ninh Hồng Ly ở một bên chẳng chút lo sợ.

“Mặt mũi của ta làm gì có thể khiến cho ta tiến thêm một bước vẫn có thể kiếm cho ta mấy ngàn lượng hoàng kim được.” Thương Đinh Diệp khinh thường nói.

Mỗi Tông Sư đều có tâm niệm ý chí của mình, từ khi hắn ta bắt đầu luyện võ đến nay, động lực lớn nhất chính là biến bản thân trở thành một người đứng trên người khác.

Để khiến bản thân sống thoải mái, có tôn nghiêm hơn!

Để hưởng thụ nhiều hơn, để càng giàu có và quyền lực hơn!

Người không vì mình trời tru đất diệt!

Vì tâm niệm này, hắn ta mới có thể chịu đựng hết thảy gian khổ, cuối cùng đi đến hiện tại.

Có ân báo ân có thù báo thù, đây là đạo của hắn ta!

Có gì sai chứ?

“Theo những gì Đạo tử Trương Ảnh đã nói trước đây, nếu ngươi đã thích động thủ, vậy thì trong một lúc đừng thu mình lại. Đúng lúc có thể cho chúng ta xem thử, đường đường là Đạo Tử Thiên Bảo Cung có thủ đoạn gì.” Thương Đinh Diệp ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Khuôn mặt Trương Vinh Phương không hề có biểu cảm gì.

Hắn không muốn giết những người vô tội, hay làm những việc vô nghĩa, hình như điều này đã bị đối phương nhìn thấu.

Vì vậy, họ đang buộc hắn làm những việc hắn không muốn làm.

Dùng cái này để phán đoán xem điểm mấu chốt của hắn là gì…

Trương Vinh Phương nhìn Thượng Quan Phi Hạc, đối phương đang nghe tướng lĩnh Linh quân dừng tay ở nơi đây báo cáo tình huống.

Lúc này, mấy tiếng súng truyền đến từ trong phủ Ninh An, rõ ràng là trước khi họ đến, cuộc chiến đã bắt đầu.

“Đừng sợ. Lão Nhạc sẽ không dễ dàng chết như vậy đâu!” Ninh Hồng Ly trầm giọng nói: “Có ta ở đây, Đinh Diệp hắn ta không thể đụng vào ngươi được.”

“Đa tạ, Hồng Lệ tiền bối.”

Từ khi biết tin sư phụ qua đời, cảm xúc trong lòng Trương Vinh Phương trôi qua, đến bây giờ vẫn có chút hỗn loạn.

Đầu tiên, hắn không tin sư phụ sẽ ra đi dễ dàng như vậy.

Thứ hai, không cần biết sư phụ còn sống hay không. Hiện tại, ít nhất hiện tại, Trương Vinh Phương hắn đã không có chỗ dựa trên danh nghĩa.

Ngọc Hư Cung vẫn chưa thừa nhận thân phận của hắn, tối đa chỉ coi hắn như một đệ tử đồng môn ưu tú.

Không thể bố trí nhiều võ lực bảo vệ hắn. Cũng không có sự quan tâm chăm sóc như trước.

Nói cách khác… Tiếp theo, áp lực mà sư phụ đã phải gánh vác trước đó sẽ được chuyển sang trên người mình với số lượng lớn.

Trương Vinh Phương đi theo đội chậm rãi vào thành.

Nhiệm vụ của họ, theo Thượng Quan Phi Hạc nói là lục soát tìm người liên lạc và người phụ trách của Nghĩa Minh ở đây.

Chương 959: Bức bách (2)

Về phần manh mối lục soát, họ đã có được tình báo của gián điệp từ lâu, chỉ cần đi thẳng đến đích là được.

Chẳng mấy chốc, đội ngũ mười mấy người chia thành nhiều tốp, phối hợp với Linh quân ở đây cùng nhau đi các nơi.

Ngoại trừ Trương Vinh Phương, tất cả đều là Linh Lạc Linh Vệ, mục đích của chuyến đi này là giải quyết các cao thủ cao tầng của Nghĩa Minh.

Bởi vì Trương Vinh Phương không phải là Bái Thần nên được sắp xếp để ở cùng một đường với Vô Ưu Tử đã quen biết trước đó.

Cả hai phối hợp với một đội Linh quân trăm người, đi theo đội trưởng của đội trăm người, đi thẳng một mạch đến một nơi ẩn náu của Nghĩa Minh được gọi là quán Cờ Trắng Đen.

Oành!

Cổng quán cờ bị mạnh mẽ đạp phá.

"Kẻ nào?"

Bên trong bỗng có người lớn tiếng quát lớn, từ trong hai bên góc cửa nhào ra, nhưng khi vừa nhìn thấy là Linh quân, đột nhiên động tác chậm chạp hẳn.

Các toán Linh quân nhanh chóng xông vào, giữ cửa và cửa sổ không cho mọi người ra vào.

Đội trưởng đội trăm người sải chân bước vào, đôi mắt dưới mũ giáp nhìn một vòng xung quanh.

"Lạc Thành Phi là ai?"

Trong quán cờ lúc này còn có mấy bàn khách đang chơi cờ. Lúc này nhìn thấy náo loạn, nhao nhao đứng lên, hơi hơi không biết làm sao.

"Chư vị quân gia, có phải tìm sai chỗ rồi không? Trong quán nhỏ này không có ai tên là Lạc Thành Phi ở đây cả."

Một nam tử trung niên mập mạp có vẻ như là chủ quán mồ hôi nhễ nhại trên mặt, vội vã lao ra. Trên mặt nở nụ cười lấy lòng, đồng thời lấy ra một khối bạc, muốn nhét vào tay người đội trưởng.

“Ngươi là chủ quán?” Đội trưởng đẩy tiền của đối phương ra.

“Bắt lấy.”

Đột nhiên, một đám Linh quân tiến lên, chuẩn bị bắt chủ quán mập mạp.

Đúng lúc này, sắc mặt chủ quán lạnh lẽo, bất ngờ lao tới, đấm thật mạnh vào mảnh giáp che ngực của đội trưởng.

Mảnh giáp che ngực bị lõm vào trong khiến đội trưởng phải lùi lại mấy bước, khó khăn lắm mới ổn định được thân hình.

Lúc này, những người còn lại trong quán cờ đều nhún người nhảy lên, lao về phía Linh quân xung quanh.

Họ bí mật rút ra từng thanh gai nhọn hoắt từ trong tay áo, chỉ một chiêu là có thể giết một tên Linh quân, cực kỳ tàn nhẫn.

Vô Ưu Tử thấy thế không những không kinh sợ mà còn vui mừng, nhún người về phía trước, ngay lập tức giao thủ với chủ quán mập kia.

Ở khoảng cách gần, lúc nhất thời tên nỏ không dễ nhắm vào, không có chỗ để thể hiện sức mạnh.

Còn Trương Vinh Phương thì lùi lại sau mấy bước để tránh tai bay vạ gió.

Mắt thấy chủ quán mập chẳng mấy chốc đã lâm vào cảnh bất lợi, sắp bị bắt giết.

Điều khiến hắn không nghĩ đến là bức rèm vải của căn phòng bên trong quán cờ đột nhiên bị một lưỡi dao sắc bén chia làm đôi.

Một bóng đen bay ra trên không, cổ của Linh quân xung quanh chỗ hắn đều ào ào phun ra một dòng máu. Tất cả đều bị người này cắt cổ mà chết.

Sắc mặt của Vô Ưu Tử thay đổi, thân thủ cửu phẩm đánh văng chủ quán mập ra, hung hăng đánh về phía bóng đen kia.

Oành!

Hắn ta phun ra một ngụm máu, ngã xuống đất, bị một chưởng đánh ra, trúng ngay ngực, mất mạng tại chỗ.

Siêu Phẩm hơn nữa còn là Nội Pháp, đây là cao tầng của Nghĩa Minh.

Trong lòng Trương Vinh Phương rùng mình.

Trong nháy mắt phán đoán trình độ tốc độ và lực lượng của đối phương.

Thân hình bóng đen kia không ngừng xẹt qua giữa các đám Linh quân xung quanh, mỗi khi hắn ta lướt qua đều có binh lính bị giết.

Thực lực thân pháp giống như chim yến lướt nước, vừa nhẹ nhàng vừa có khí chất của Yến vương.

"Đi."

Chỉ là không thể giải thích được, hầu hết Linh quân có mặt ở đây đều bị đả thương, nhưng người này đi xẹt ngang qua Trương Vinh Phương, như thể hoàn toàn không nhìn thấy hắn vậy, phá tan cửa lớn lao ra ngoài.

Ánh mắt những người còn lại cũng lóe lên, hoàn toàn không ai quan tâm đến Trương Vinh Phương, trái lại, sau khi đẩy lui được Linh quân, chống tên nỏ lao ra khỏi quán cờ.

Trong lòng Trương Vinh Phương không thể giải thích được, bất kể thế nào, vào lúc này, với tư cách là một Đạo tử, hắn nhất định phải ra tay.

Chỉ cần thực lực áp chế ở cấp độ Ngoại Dược…

Xì…

Hắn đột nhiên đuổi ra khỏi cửa, đánh một chưởng mạnh mẽ về phía bóng đen cầm đầu.

Chiêu thức này chính là Phi Yên Chước Chước trong Viêm Đế phù của Đại Đạo Giáo, rất thích hợp để đối phó với những đối thủ có thân pháp nhanh nhẹn.

Về phần thực lực, hắn chính xác áp chế ở cấp độ Ngoại Dược.

Oành!

Điều kỳ lạ chính là một chưởng của hắn không có bất kỳ sự cản trở nào đập vào trên lưng của bóng đen kia.

Đối phương chẳng thèm ngó ngàng gì, phát ra một tiếng rên rỉ, ngược lại là mượn lực nhanh chóng bỏ chạy về phía xa xa.

Trương Vinh Phương sững sờ một lúc, hắn còn tưởng người này sẽ ra tay đánh lại, nhưng không ngờ đối phương chỉ lo chạy trốn.

Chương 960: Bức bách (3)

Hắn đang định đuổi theo. Nhưng trước khi hắn kịp phản ứng, một bóng người cách đó không xa đã bay như tên bắn đến.

“Thật can đảm! Trương Ảnh, ngươi lại dám cấu kết với bọn loạn quân tặc tử mưu hại quan binh Đại Linh ta! Mưu hại đồng môn bản giáo ta!” Đó là Thương Đinh Diệp!

Hắn ta thậm chí không thèm nhìn đến đám người trốn thoát khỏi quán cờ, thay vào đó là đem tầm mắt rơi vào trên người Trương Vinh Phương.

Ngay lập tức, Trương Vinh Phương đã hiểu rõ mưu kế của đối phương.

Những người trong quán cờ vừa rồi có phải là Nghĩa Minh hay không, thực sự không thể biết được. Nhưng họ chắc chắn có liên quan đến Thương Tông Sư trước mặt này.

Bên này mới vừa chạy, trước khi đi còn cố ý để buông tha cho hắn, để cho hắn đánh một chưởng vào người mà cũng không ra tay với hắn. Sau đó, Thương Đinh Diệp ở một bên khác liền chạy đến.

Đây là vu oan giá họa Trương Vinh Phương nhanh chóng phản ứng lại.

Nhưng Thương Đinh Diệp đó đã đến đứng trước mặt hắn cách đó không xa, với vẻ mặt lạnh lẽo.

“Nếu không phải ta để mắt tới, thật sự không cách nào xác định Trương Ảnh ngươi lại thật sự cấu kết với loạn quân Nghĩa Minh!” Hắn ta không vội làm khó dễ, trái lại quay đầu nhìn về một phía khác.

Đúng lúc bên kia là đội của Ninh Hồng Ly đang cấp tốc lao đến.

“Ninh Hồng Ly, nhìn phẩm hạnh của người mà ngươi muốn bảo vệ đi! Ăn cây táo, rào cây sung mà cũng làm được thân phận Đạo tử, thú vị thật đấy.” Đinh Diệp cười to, lớn tiếng nói.

Hắn ta đang cố tình làm to chuyện, khiến cho thanh danh Trương Vinh Phương hoàn toàn thối nát.

“Lần này, ta có nhân chứng vật chứng tại chỗ. Ta xem ngươi làm sao dám ngụy biện.”

“Ta không biết gì cả.”

Trong lòng Trương Vinh Phương hiểu rõ, nhưng vẻ mặt vẫn không hề thay đổi.

“Ta chẳng làm gì cả. Từ đầu đến cuối đều là ngươi nói, đã xảy ra chuyện gì, ngươi tận mắt chứng kiến à?”

“Ở đây có nhiều người như vậy, cũng không ít người nhìn thấy tình cảnh vừa rồi! Còn có Đinh sư điệt!” Thương Đinh Diệp chỉ vào Đinh Vô Ưu vừa bò dậy.

“Đúng vậy, ta có thể thấy rất rõ ràng, vị cao thủ Nghĩa Minh kia hoàn toàn không để ý tới Trương Ảnh, hoàn toàn không động thủ với hắn, rõ ràng là đang cố ý buông tha hắn!”

Lúc này Đinh Vô Ưu ngôn từ chính nghĩa nói.

“Ta thề, tất cả những gì ta nhìn thấy đều là sự thật! Nếu như có nói dối, sẽ bị thiên lôi đánh!”

“Tốt lắm.” Thương Đinh Diệp nở nụ cười.

Bóng đen và những người khác vừa rồi căn bản là gián điện của Thương gia hắn sắp đặt vào bên trong Nghĩa Minh, đúng lúc chủ động phối hợp tạo ra ván cờ này.

Ban đầu hắn ta còn tưởng rằng cần phải phiền phức hơn, dù sao Trương Ảnh cũng là Siêu Phẩm Ngoại Dược, nếu ra tay phải cẩn thận điều chỉnh.

Nhưng vừa rồi Trương Ảnh không có ngay lập tức ra tay, chỉ trơ mắt đứng nhìn những người xung quanh chết đi.

Lần này, Thượng Định Diệp vốn chỉ có một tí nghi ngờ Trương Ảnh có cấu kết với Nghĩa Minh, nhưng lần này, hắn ta có thể khẳng định Trương Ảnh chắc chắn phải có quan hệ với Nghĩa Minh!

Bởi vì Trương Ảnh đang do dự, do dự không biết bản thân có nên ra tay trước hay không. Đây là một niềm vui bất ngờ, một thu hoạch ngoài ý muốn!

Trong lòng Thương Đinh Diệp mừng rỡ, Thượng Quan phủ chủ thích xem chứng cứ nhất, ở đây có mặt nhiều nhân chứng

như vậy. Họ đều thấy cao thủ Nghĩa Minh cố ý buông tha Trương Ảnh.

Nhìn thấy Trương Ảnh cuối cùng phải tiếp tục ra tay, hắn ta đã quyết định đúng lúc nhanh chóng hét lớn chạy đến.

Lúc này Ninh Hồng Ly cũng chạy đến, tất cả mọi người có mặt nhanh chóng bước lên phía trước, giải thích vấn đề từng chữ một.

Sắc mặt nàng đen thui nhìn về phía Trương Vinh Phương.

"Đây hẳn là một sự hiểu lầm. Nếu ta dễ dàng trúng kế sách vu oan giá họa của Nghĩa Minh như vậy, vậy thì sẽ để cho bọn chuột nhắt trong cống rãnh này thực sự thực hiện thành công!

Ta lấy danh tiếng Tông Sư đảm bảo, Trương Ảnh chắc chắn sẽ không có quan hệ với Nghĩa Minh."

"Nhân chứng vật chứng đầy đủ, ngươi còn muốn ngụy biện sao?" Thương Đinh Diệp đột nhiên nhìn chằm chằm Ninh Hồng Ly.

"Đinh Diệp cái gì mà nhân chứng vật chứng đầy đủ, Thương Đinh Diệp ngươi giữ miệng sạch sẽ một chút." Ninh Hồng Ly lạnh lùng nói.

"Lão Nhạc vừa mới đi, ngươi dám động đến sư điệt của ta thử xem!"

"Thế nào? Mười hai phủ Tông Sư chúng ta bây giờ lại vì một người ngoài mà nội đấu sao?" Trong mắt Thương Đinh Diệp cũng tràn đầy tức giận.

Đúng vậy, trong mắt hầu hết mọi người trong Ngọc Hư Cung bọn họ, Trương Ảnh quả thật là một người ngoài.

Không ít cao thủ Ngọc Hư Cung đều không mấy coi trọng Thiên Bảo Cung.

Họ cảm thấy bên kia nếu không có bọn họ làm trụ cột hậu thuẫn, căn bản là không có nhiều tổ chức đồng hạng ba có thể đánh lại.

Linh đình để ý Nhạc Đức Văn, rất nhiều người cũng cho rằng đó là vì Ngọc Hư Cung.

Chương 961: Bức bách (4)

Kim Ngọc Ngôn, Cung chủ Ngọc Hư Cung, là vị Linh Tướng duy nhất của Đại Đạo Giáo, thực lực cuồn cuộn ngất trời.

Phải biết rằng Cảm Ứng môn mà bọn họ đã đánh bại chính diện năm đó có thực lực vô cùng khủng bố, trải rộng đại giang nam bắc.

Cho dù đó là Nguyệt Vương Nguyệt Hậu của Cảm Ứng môn mất tích, nhưng những giáo phái như Hắc Thập giáo, Thiên Tỏa giáo còn lâu mới có thể so sánh được.

Thậm chí so với Chân Nhất Giáo, Đông tông và Tây tông cũng kém một bậc.

Nhưng Cảm Ứng môn như vậy, có Tông Sư, Đại Tông Sư tụ hội, thậm chí có cả Linh Tướng hiện thế, cuối cùng đều bị đánh bại dưới tay Ngọc Hư Cung Đại Đạo Giáo của bọn họ.

Với bối cảnh như vậy, Linh đình đương nhiên sẽ thể hiện điều gì đó đối với mặt tiền Thiên Bảo Cung này.

Vì điều này, Ngọc Hư Cung đối xử với Trương Ảnh nhiều hơn là vì xem vào cá nhân và mối quan hệ cá nhân lúc trước của Nhạc Đức Văn.

Về phần Thiên Bảo Cung, không ai quan tâm cả.

Lúc này, nếu không có lão Nhạc, thân phận Đạo tử Thiên Bảo Cung của Trương Ảnh chỉ là thùng rỗng kêu to.

Chỉ có thể coi đây là một đạo nhân thiên tài rất tốt, chỉ đến thế mà thôi.

Mà thiên tài, cho dù là thiên tài đỉnh cấp thì sao.

Thế đạo này, ở Đại Linh không bao giờ thiếu thiên tài.

Khi Bái Thần cuối cùng, không chỉ có một, hai vị thiên tài đỉnh cấp đang chờ đợi phía trên chuyển ra vị trí.

"Đủ rồi."

Mắt thấy hai Đại Tông Sư sắp động thủ.

Một thân hình cao lớn bay xuống từ mái nhà ở một bên, đứng giữa hai người. Chính là Thượng Quan Phi Hạc!

Vẻ mặt của lão ta không ngờ, liếc nhìn Ninh Hồng Ly và Thương Đinh Diệp.

Hai tay vẫn còn bê bết máu, rõ ràng là vừa giết người trước đó.

"Không được phép đấu đá nội bộ, đây là quy củ." Tiếng của lão ta như sấm nổ, chấn động đến mức làn da mọi người tại đây tê dại.

"Thượng Quan phủ chủ, lần này không phải Thương mỗ ta xằng bậy, là Ninh Hồng Ly nàng không tuân theo quy củ, vì bao che cho con nghé mà không thèm nhìn bất cứ quy củ gì." Thương Đinh Diệp cười lạnh nói.

Xung quanh có mấy người rõ ràng là thuộc hạ của Thượng Quan Phi Hạc, lúc này nhanh chóng tiến lên, kể lại chuyện vừa rồi một lần.

"Trương Ảnh có động thủ không?" Lão ta trầm giọng hỏi.

"Có, nhưng hắn do dự." Thương Đinh Diệp cười nói.

"Ta không phải do dự, mà đang tìm kiếm thời cơ." Trương Vinh Phương phản bác.

Vừa rồi hắn quả thực rất nguy hiểm, chỉ cần hắn hơi hơi do dự mà ra tay chậm một bước thì sẽ hoàn toàn bị đội cái nồi tư thông với địch.

"Chỉ muốn động thủ, vậy thì chứng cứ không đủ!" Thượng Quan Phi Hạc bất mãn nói.

"Thương Đinh Diệp, đừng tìm thêm chuyện nữa… Đừng cố gắng dò xét điểm mấu chốt của quy củ…" Lão ta rõ ràng là rất bất mãn với Thương Đinh Diệp.

Chỉ dựa vào chuyện vừa xảy ra, hoàn toàn có thể nói thành là vu oan giá họa, bởi vì bất kể là ai, đều sẽ nảy sinh nghi ngờ.

Ngay khi những lời này phát ra, quan điểm chủ yếu về cơ bản đã được định sẵn.

Ninh Hồng Ly khẽ thở phào nhẹ nhõm. Còn Trương Vinh Phương bên này cũng có ấn tượng tốt với Thượng Quan Phi Hạc.

Mặc kệ ân oán, chỉ xem quy tắc, người này có thể công chính công bằng như vậy, quả thực vượt quá những gì người thường nghĩ.

“Thượng Quan phủ chủ.”

Chỉ là lúc này, Thương Đinh Diệp không có chút nào bất mãn vì bị hỏi trách, trái lại vẻ mặt vẫn không hề thay đổi, trong mắt lại mang theo vẻ thong dong.

“Thực ra đến thời điểm này, dù ta có nghi ngờ hay chỉ ra chỗ sai đến đâu, thì quả thực đều không đủ chứng cứ. Nhưng…” Hắn ta nở nụ cười.

“Ta có một cách để nghiệm chứng xem rốt cuộc Trương Ảnh có liên quan đến Nghĩa Minh hay không.”

“Cách gì?” Thượng Quan Phi Hạc cau mày.

Mà lúc này trong lòng Ninh Hồng Ly và Trương Vinh Phương đều dâng lên một cảm giác không ổn.

Tầm mắt đồng thời rơi vào trên người Thương Đinh Diệp.

Nhưng họ không thể ngăn cản, có ít nhất hơn trăm người Linh quân đang tập trung xung quanh nơi này. Một khi có bất kỳ một điểm hiềm nghi nào, sau đó…

“Rất đơn giản.” Thương Đinh Diệp cười nói.

“Chúng ta có thể bắt giữ tất cả các cao tầng của loạn quân, để cho Đạo tử Trương Ảnh của chúng ta tự mình… xử tử!”

“Trương Ảnh, ngươi có bằng lòng không?” Ánh mắt của Thượng Quan Phi Hạc rơi vào trên người Trương Vinh Phương.

“Ta cũng tán thành phương pháp này.” Ninh Hồng Ly cũng trịnh trọng nói.

Dưới cái nhìn của nàng, đây quả thực là một biện pháp tốt, bất kể trước kia Trương Ảnh có qua lại như thế nào, cho dù hắn thực sự có liên hệ với Nghĩa Minh, cũng có thể nhân cơ hội chặt đứt. Nàng tin rằng Trương Ảnh sẽ đưa ra lựa chọn đúng đắn!

Sắc mặt Trương Vinh Phương bình tĩnh, như thể hoàn toàn không thèm để ý đến việc này.

“Được, để ta hành hình.”

Hắn biết, nếu còn do dự trong việc này, Thượng Quan Phi Hạc sẽ ngay lập tức một chưởng đập chết hắn ngay tại chỗ.

Chương 962: Bức bách (5)

Bây giờ, nếu không phải có Thượng Quan Phi Hạc, vị Đại Tông Sư Bái Thần khủng bố này ở đây, mọi người đều phải làm việc theo quy củ của lão ta.

Chỉ sợ lúc này Thương Đinh Diệp đã bắt đầu tự mình đối phó với hắn.

Hắn không sợ Thương Đinh Diệp, nhưng sau lưng Thương Đinh Diệp là Thương gia của mười hai Tông phủ, bên trong cũng không chỉ có một Tông Sư.

Trong mười hai Tông phủ, trung bình một Tông phủ, có ít nhất hai vị Tông Sư. Trong số đó, Thượng Quan gia mạnh nhất, thậm chí có tới 5 vị Tông Sư, một Đại Tông Sư Bái Thần.

Thực lực khủng bố, hoàn toàn tương đương với nội tình của một đại giáo trung đẳng của cả quốc gia ở bên ngoài.

Vì vậy, sở dĩ Đại Đạo Giáo có quyết đoán bao quát cả thiên hạ, lực lượng thực sự đủ mạnh mẽ.

Lúc này, Thượng Quan Phi Hạc và Ninh Hồng Ly xác định Trương Vinh Phương không có chút do dự nào, đồng ý hành hình, lập tức gật đầu yên lòng.

“Bây giờ, tiếp tục phân tán giải quyết hang ổ của Nghĩa Minh, có thể bắt sống thì bắt sống.” Cuối cùng, Thượng Quan Phi Hạc để lại một câu.

Mọi người phân tán, tiếp tục lục soát.

Ba giờ sau.

Trời dần dần sáng, ánh nắng ban mai bắt đầu ló dạng khắp nơi nơi.

Trên tháp Hồng Nhạn cao nhất ở phủ Ninh An.

Tháp Hồng Nhạn tám tầng cao gần 30 mét. Toàn thân có màu nâu, giống như lông chim hồng nhạn, bốn phía mỗi một tầng xung quanh đều có những mái hiên hình nhạn. Chính là một phong cảnh của phủ Ninh An.

Trương Vinh Phương nhận được truyền tin, bảo hắn đi lên đỉnh tháp Hồng Nhạn, nhận nhiệm vụ hành hình.

“Lần này, phủ chủ yêu cầu Đạo tử chặt đầu từng người một của loạn quân Nghĩa Minh trước mắt tất cả Linh quân và cư dân trong thành. Thể hiện sự uy nghiêm!”

Đây là những lời nguyên văn của người đưa tin.

Gương mặt Trương Vinh Phương không có cảm xúc gì.

Từng bước một dọc theo quảng trường bên dưới đi về phía tháp cao.

Trong lòng hắn đã sớm có quyết định, chỉ cần không phải là mấy người sư phụ Trương Hiên, những cao tầng Nghĩa Minh còn lại cũng chỉ là những người không liên quan, giết thì cứ giết thôi.

Vượt qua nguy cơ này trước đã rồi hẵng nói.

Sau này… Sẽ có nhiều dịp tính sổ với Thương Đinh Diệp!

Tính toán thời gian, Tả thúc và những người khác sắp đến rồi.

Đã đến giờ.

Từ mặt đường đến cổng vào của tháp Hồng Nhạn đều đã có nhiều đội Linh quân canh gác.

Tên nỏ và nòng súng rậm rạp chằng chịt trong khe hở của tấm khiên khổng lồ hướng ra bên ngoài, đề phòng các cuộc tập kích và cướp ngục có thể xảy ra.

Trong thông đạo được Linh quân canh giữ.

Trương Vinh Phương nhanh chóng đến cổng tháp, nhìn thấy sắc mặt Ninh Hồng Ly lo lắng nhìn về phía mình, đang đứng bên trong cổng.

“Không có vấn đề gì phải không?” Ninh Hồng Ly nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Ảnh, ngươi nói thật với ta, thực sự không có vấn đề gì đúng không?”

“Yên tâm.” Trương Vinh Phương nghiêm túc gật đầu.

Lần này hôm nay, dù có thế nào hắn cũng phải vượt qua.

Hắn nhận lấy thanh đao chặt đầu do đạo nhân ở bên cạnh đưa lên.

Thanh đao dài hai mét, toàn thân màu trắng bạc, lưỡi đao cực kỳ sắc bén, sống đao rất dày.

Hắn nhấc nó lên bằng một tay, leo lên từng tầng từng tầng một.

Ninh Hồng Ly đi theo sau lưng hắn.

Khi leo đến tầng tám, Thương Đinh Diệp đứng trên hành lang, híp mắt quan sát hắn.

“Là thật là giả, lần này là xem ngươi biểu hiện như thế nào, đừng để cho lão phu thất vọng.” Thương Đinh Diệp kỳ quái nói.

“Việc này không làm phiền Thương Tông Sư nhọc lòng.” Trương Vinh Phương không mặn không nhạt đáp.

“Vậy thì tốt. Không hổ danh là đồ đệ của Nhạc Đức Văn.” Thương Đinh Diệp mỉm cười. Đưa tay ra làm tư thế xin mời.

Trương Vinh Phương không thèm nhìn hắn ta, cứ thế lướt qua người hắn ta, đi lên cầu thang.

Hắn biết rất rõ, ngay cả khi mình thuận lợi hành hình chặt đầu, nhưng mình giết nhiều người của Nghĩa Minh như vậy thì chắc chắn sẽ trở thành mục tiêu công kích của Nghĩa Minh. Thương Đinh Diệp đang dương mưu.

Những Tông Sư lâu năm này quả thực danh bất hư truyền, thủ đoạn của người này còn bẩn thỉu hơn người kia. Lợi dụng tình thế buộc hắn phải tiến lên.

Cọt kẹt một tiếng, cánh cửa gỗ ở tầng chín cuối cùng bị đẩy ra.

Trong phòng nhỏ phía trên, đã có hai dãy phạm nhân suy yếu đầy máu.

Thượng Quan Phi Hạc đang ngồi bên cửa sổ, hình như đang nhắm mắt điều tức tu hành văn công.

“Mang chúng ra ngoài sân thượng, chặt đầu. Để cho tất cả mọi người có thể thấy rõ.” Lão ta chỉ đơn giản căn dặn một câu.

“Vâng!”

Ánh mắt Trương Vinh Phương liếc nhìn tất cả, từ người đầu tiên đến người cuối cùng.

Trong phút chốc, trong lòng hắn mạnh mẽ thở phào nhẹ nhõm.

Không có sư phụ bọn họ!

“Tổng cộng ba nhóm, sáu mươi người sẽ được giới thiệu, sau đó giết, không vấn đề gì chứ?” Lúc này, Thương Đinh Diệp đang ở phía sau, đột ngột lên tiếng.

Ba nhóm.

“Không.” Trong lòng Trương Vinh Phương rùng mình.

Chương 963: Nghĩa (1)

Nhưng có Thượng Quan Phi Hạc ở đó, hắn không thể có biểu hiện nào khác.

“Bắt đầu đi. Áp giải người đầu tiên ra ngoài.” Thượng Quan Phi Hạc thản nhiên nói.

Chẳng mấy chốc, nữ tử đầu tiên với cái bụng to, thân hình mập mạp bị lôi ra ngoài.

Nàng bị nhét một miếng giẻ vào miệng, tay bị trói, chân bị đánh gãy, bị người ta cứng rắn kéo xềnh xệch ra sân thượng bên ngoài.

Sân thượng đó là một đài biểu diễn được xây dựng đặc biệt. Dài năm mét, rộng ba mét, kéo dài ra theo hình chữ nhật, cũng không có lan can.

Gương mặt Trương Vinh Phương không hề cảm xúc, đi theo người đang kéo nử tử bước về phía trước, đứng ở trên sân thượng.

Người dưới tháp bên dưới bắt đầu giới thiệu thông tin về hoàn cảnh của nữ tử mập này, lý do tại sao nàng ấy bị giết, vân vân và mây mây.

Không bao lâu, phần giới thiệu kết thúc.

Trương Vinh Phương nhấc đao lên, mặt lạnh tanh, đột nhiên chém.

Xoẹt.

Một mảnh máu văng ra ngoài, nữ tử mập ngã xuống đất ngay tại chỗ, đầu một nơi thân một nẻo.

Bởi vì thanh đao quá nhanh và sắc bén, đầu của nàng thậm chí còn không bay ra ngoài, nó vẫn ở chỗ cũ, nhìn qua cứ như có một đường đỏ trên cổ nàng, chỉ thế mà thôi.

“Người thứ hai.” Hắn trầm giọng nói.

Raw sai: đổi raw link
https://www.69shu.com/txt/40598/29930116

Raw sai: đổi raw link
https://www.69shu.com/txt/40598/29930116

Đỉnh của tháp Hồng Nhạn.

Trương Vinh Phương nhìn người thứ hai bị kéo lên.

Lần này là một nam tử trung niên cao gầy, trên người hắn ta đầy vết thương, không rên một tiếng, trong mắt hiện lên tinh khí thần đặc biệt.

Giống như ngọn lửa đang hừng hực cháy, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Đôi mắt của hắn ta lúc này cũng vậy, cũng sáng rực rỡ như thế.

“Giết đi, giết chúng ta, sẽ còn có thêm nhiều người đi ra hơn…. Các ngươi không thể nào giết hết tất cả mọi người…”

Xoẹt.

Trương Vinh Phương không chút do dự, chém một đao, đầu rơi xuống đất.

Tiếp theo là người thứ ba, thứ tư… Đây đều là những nhân vật nòng cốt bên trong Nghĩa Minh, không ai trong số họ cầu xin lòng thương xót, cũng không có một người nào giãy dụa.

Tất cả đều nhìn chằm chằm vào Trương Vinh Phương và mọi thứ bên dưới ngọn tháp với đôi mắt sáng ngời đến rợn người. Loại ánh mắt chói mắt đó khiến Trương Vinh Phương càng thêm im lặng.

Hắn không nói một lời, tiếp tục im lặng không ngừng hành hình.

Chẳng mấy chốc, nhóm người đầu tiên đều ngã xuống trong vũng máu.

“Đưa nhóm thứ hai lên.” Thương Đinh Diệp liếc nhìn Trương Vinh Phương rồi lớn tiếng nói.

Lúc này, sự chú ý của hắn ta đều dồn vào Trương Vinh Phương, cố gắng quan sát từng chi tiết cảm xúc, từng chi tiết vẻ mặt nhỏ nhặt của hắn khiến hắn ta tin chắc rằng Trương Vinh Phương nhất định có liên quan đến Nghĩa Minh.

Trương Vinh Phương cũng không thèm nhìn hắn ta, chỉ bình tĩnh cầm thanh đao nhuốm máu, đứng sang một bên. Lẳng lặng nhìn nhóm phạm nhân thứ hai đang từ từ bị áp giải lên.

Nhóm thứ hai gồm mười hai người. Lục tục bước ra từ lối vào.

“Đám người kia là người bên trong Thương Minh đã kinh doanh nhiều năm. Nếu không phải gián điệp của chúng ta cung cấp thông tin, sợ là không ai có thể nghĩ rằng những thương gia giàu có, có tiền có thế này lại là thành viên của Nghĩa Minh.” Thương Đinh Diệp vừa giải thích, vừa nhìn chằm chằm vào Trương Vinh Phương.

Chỉ cần đối phương có bất kỳ thay đổi cảm xúc nào là hắn có thể nhanh chóng bắt lấy kẽ hở, tìm ra nhược điểm. Lúc trước bị vấp ngã một lần là do hắn ta đã không nhìn thẳng vào đối phương, quá mức khinh thường.

Nhưng hắn ta là một Tông Sư, chắc chắn sẽ không phạm sai lầm lần thứ hai.

Cho nên… Lúc này, hắn ta muốn hoàn toàn phế bỏ tên đồ đệ của Nhạc Đức Văn này!

Từng phạm nhân một bị áp giải đến, cho đến nữ tử cuối cùng, Trương Vinh Phương xác thực không có ba người Trương Hiên, trong nội tâm hơi hơi buông lỏng.

Nhưng vẻ mặt của hắn vẫn không thay đổi như cũ, tiếp tục duy trì sự lạnh như băng lúc trước.

“Lượt hành hình thứ hai! Bắt đầu! Người đầu tiên!”

Quan giám sát ở bên cạnh lớn tiếng nói. Có người đặc biệt ra hiệu cho phía dưới tòa tháp, để bên kia phối hợp với tuyên bố danh tính tội lỗi của phạm nhân.

Lần này, người đầu tiên là một bé trai cao chưa tới đùi của Trương Vinh Phương.

Nó trông rất bình tĩnh, tựa như không có một chút sợ hãi nào trong mắt nó.

Khi bị áp giải lên, Trương Vinh Phương yên lặng nhìn đứa bé, đối phương ước chừng chỉ mới bảy tám tuổi.

Mi thanh mục tú, làn da trắng trẻo, trông giống như xuất thân rất tốt.

“Thúc thúc, lát nữa có thể chém nhanh hơn một tí được không ạ, cháu hơi sợ đau.” Sau khi đứa bé quỳ xuống, đột nhiên quay đầu lại, nở nụ cười với Trương Vinh Phương.

Nụ cười đó rất tự nhiên, giống như một đứa bé hàng xóm dùng giọng điệu lễ phép đưa ra một yêu cầu rất nhỏ vậy.

Hình như nó không hề sợ hãi.

Thực sự không sợ.

Thanh đao trong tay Trương Vinh Phương khẽ dừng lại.

“Cháu không sợ sao?” Hắn trầm giọng hỏi.

“Cũng tàm tạm. Chủ yếu là vì không thể sống nổi nữa.” Cậu bé cười nói: “Sống mệt mỏi quá, có lẽ khi chết cháu sẽ được gặp lại bà ngoại, gặp lại cha mẹ. Và cả tỷ tỷ nữa…”

Chương 964: Nghĩa (2)

Nụ cười trên gương mặt nó càng ngày càng sáng lạn.

“Cháu đã hứa với họ sẽ không làm Tần gia mất mặt.”

“Bắt đầu hành hình!” Quan giám sát hét lớn khi nhận được tín hiệu phất cờ từ dưới tháp.

Trương Vinh Phương im lặng, hắn ghét điều này.

Chán ghét những cuộc chém giết vô nghĩa.

Giống như bây giờ.

“Được rồi, ta sẽ cố gắng nhanh lên.” Hắn nhẹ nhàng đáp.

“Cảm ơn thúc thúc.” Cậu bé nở một nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời.

“Thế này thì có lẽ sau khi cháu chết xuống đó, vết thương có thể dùng kim chỉ khâu lại, sẽ không khó xem rồi…”

Xoẹt!

Ánh đao lóe lên.

Cậu bé ngã xuống đất, đầu và thân thể không trực tiếp tách rời, trên cổ chỉ có một đường đỏ từ từ rỉ máu ra.

“Đừng để những kẻ loạn quân này làm mềm lòng.” Ninh Hồng Ly đứng ở phía sau, lo lắng truyền lời khuyên bảo.

“Ta biết rồi, Hồng Ly tiền bối.” Trương Vinh Phương khẽ gật đầu.

Hắn hiểu thủ đoạn của Thương Đinh Diệp.

Ngay cả khi không có người hắn dè chừng ở đây, là người hành hình, hắn đã tự tay giết rất nhiều người trung thành của Nghĩa Minh.

Sau này, dù thế nào đi nữa, hắn đều sẽ trở thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của Nghĩa Minh.

“Người thứ hai.”

Ngay sau đó, các phạm nhân được kéo lên từng người một.

Họ cũng giống như nhóm trước, tất cả mọi người đều im lặng, chỉ có ánh mắt là cực kỳ sáng ngời.

Họ hình như đang tìm kiếm thứ gì đó dưới tháp, thỉnh thoảng sẽ có người ra một nụ cười vui mừng. Không ai biết rõ họ đang cười cái gì.

Nhưng mọi người đều biết, họ không sợ chết.

Nhóm thứ hai nhanh chóng bị giết sạch.

Sau đó là nhóm thứ ba.

Trương Vinh Phương nhìn chằm chằm vào mười người trong nhóm thứ ba, lục tục đi lên bậc thang.

Hắn cẩn thận quét qua gương mặt mỗi người.

Mãi cho đến người cuối cùng.

Không có!

Trong lòng hắn khẽ thở hắt ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Thật may, không có sư phụ bọn họ.

Nhóm thứ ba, cũng là nhóm cuối cùng có vẻ thân phận và địa vị đều cao hơn so với hai nhóm trước.

Hơn phân nửa bọn họ đều có dáng người rắn chắc, có dấu vết của người tập võ.

Thời đại này, những gia đình có điều kiện cho con cháu đi tập võ đều có gia cảnh không tồi.

Dù sao, ngoài quân đội triều đình, người bình thường muốn luyện võ trở thành một võ nhân nhập phẩm sẽ tiêu hao rất nhiều.

“Các ngươi cho rằng bọn họ chết có ý nghĩa?”

Mắt thấy người đầu tiên trong nhóm thứ ba, một lão giả tóc bạc phơ, sắp bị đưa lên phía trước hành hình.

Thượng Quan Phi Hạc chậm rãi lên tiếng.

“Đáng tiếc. Các ngươi coi Nghĩa Minh quá cao. Bọn chúng chỉ đang lợi dụng các ngươi mà thôi. Những người được gọi là Nghĩa Minh chỉ là một bầy vì tư lợi, những con rệp buồn nôn

châm ngòi náo động khắp nơi, để kiếm thêm càng nhiều lợi ích hơn.”

“Vậy thì sao?” Vẻ mặt của ông lão không thay đổi.

“Ngay từ đầu bọn ta đã biết, chỉ dựa vào tự mình bọn ta không thể làm được gì nhiều. Các ngươi là những con quái vật, chắc chắn phải có quái vật mới có thể đối phó.”

“Quái vật? Ha ha.” Thượng Quan Phi Hạc đứng lên: “Chúng ta là thiên binh! Nếu đám các ngươi không nổi loạn, làm sao có nhiều thành trấn lại rơi vào kết cục như thế này?”

Lão ta giang hai cánh tay ra.

“Đại Linh hôm nay của ta, có lãnh thổ trước nay chưa từng có, sức mạnh quốc gia mạnh nhất trong lịch sử. Ngay cả hải quân yếu kém trước đây cũng nhanh chóng đền bù, gia tăng. Biển Hạ Lan ở Tây Ý trước đây mạnh như vậy, bây giờ thì sao?”

Sắc mặt lão ta lạnh lùng.

“Thời đại rộng lớn mạnh mẽ, ầm ầm sóng dậy như vậy là thời kỳ mà chúng ta nên được lưu danh trong sử sách, là thời điểm kiến công lập nghiệp, mở biên cương phân đất, phong Vương bái hầu.

Nhưng các ngươi!”

Lão ta chỉ tay về phía ông lão.

“Các ngươi đã làm gì?”

“Linh đình xem người trong thiên hạ như chó lợn, bọn ta đã khổ lâu rồi. Người Linh, người Hồ Tây áp đảo những tộc người còn lại. Bao nhiêu người đã bị chiếm hữu ruộng đồng vì những tội danh không lý lẽ.

Bao nhiêu người phải bán cả con trai, con gái của mình vì không thể sống nổi nữa!

Bao nhiêu người chỉ vì muốn xin một chút công bằng, công lý mà đã bị áp bức và sát hại bởi người Linh?”

Ông lão ngửa mặt thẳng lên trời cười lớn.

“Bọn ta sắp sống không nổi nữa rồi. Dù sao cũng là chết, thà rằng làm chuyện mà mình muốn, còn hơn phải chịu nỗi uất ức

này!”

“Hoang đường!” Thượng Quan Phi Hạc tức giận nói.

“Đại Linh dân giàu nước mạnh, cướp đoạt vô số tài nguyên từ nước ngoài, ngay cả những vùng đất xa xôi cũng có thể chia sẻ một lượng lớn hải sản khác nhau, còn có một số lượng lớn các cu li khu khẩu nước ngoài, cho dù các ngươi là những người Man cấp thấp nhất, sao lại có thể không sống nổi được!”

“Những thứ đó là của bọn ta sao?” Ông lão hỏi ngược lại.

“Ngươi thử đi xem những ruộng đất xung quanh phủ Ninh An này đi, có bao nhiêu là của thường dân bọn ta?” Ông lão nở một nụ cười châm chọc.

Chương 965: Nghĩa (3)

Đất đai sát nhập, thôn tính!

Trương Vinh Phương nghe đến đây, đã hiểu được mấu chốt của vấn đề.

Dân chúng không có ruộng đất nên chỉ có thể trông chờ vào việc thuê ruộng của đại địa chủ để trồng trọt, lại cộng thêm đủ loại sưu cao thuế nặng của triều đình, hơn nữa còn thỉnh thoảng phải lao dịch.

Quanh năm suốt tháng có thể nuôi sống chính mình cũng cực kỳ khó khăn.

Phải biết đủ loại lao dịch có thể chết người, mà lao dịch phải mang theo thức ăn, nước uống. Triều đình không chịu trách nhiệm về ăn mặc ở và phương tiện đi lại, thậm chí không được trả thù lao.

Người Linh, người Hồ Tây không phải lao dịch, có thể thông qua đủ loại phương pháp tông giáo khác nhau để trốn tránh các loại thuế.

Nhưng những người tầng dưới chót thực sự không có cách nào.

Hắn nhìn hai mắt ông lão sáng ngời như ngọn lửa, trong lòng chợt hiểu ra.

"Hành hình!" Thượng Quan Phi Hạc tức giận hét lên.

Xoẹt!

Trương Vinh Phương vung lưỡi đao, xẹt ngang cổ ông lão.

Cho đến khi chết, ông lão vẫn duy trì vẻ mặt trào phúng ban nãy.

Hết người này đến người khác tiếp tục tiến lên, bị chém đầu.

Trương Vinh Phương yên lặng không nói, mà phía sau hắn, sắc mặt Thượng Quan Phi Hạc cũng trông âm trầm đến đáng sợ.

Chẳng bao lâu, người cuối cùng bị giết chết.

Trương Vinh Phương đặt thanh đao xuống, thở hắt ra một hơi dài.

Một khoảng mặt đất trước mặt hắn đã chảy đầy máu tươi.

Máu bên dưới vừa hơi đông lại thì lại được bao phủ bởi lớp máu mới.

“Hành hình hôm nay, kết thúc.” Quan giám sát lớn tiếng hét lên.

“Đợi một chút!”

Đột nhiên, Thương Đinh Diệp quát khẽ một tiếng, cắt ngang giọng của quan giám sát.

“Chỗ này của ta có một vài người, đều là những phần tử loạn quân của Nghĩa Minh vừa mới bắt được. Cùng nhau chém luôn đi.”

Đôi mắt hắn chăm chú khóa chặt Trương Vinh Phương, như thể chờ đợi cảm xúc của đối phương có biến động.

Trương Vinh Phương nghiêm nghị, gắt gao nhìn chằm chằm vào người này.

Hắn không ngờ vào thời khắc quan trọng, tên này lại thực sự tạo ra sự thay đổi như vậy.

“Được.” Thượng Quan Phi Hạc đáp lại, tựa như tâm trí vẫn còn đang ở cuộc nói chuyện với ông lão lúc nãy.

Chẳng mấy chốc.

Lại có ba người nữa lần lượt được đưa lên.

Ba người này để tóc dài che mặt, vóc người không cao tráng.

Trong lòng Trương Vinh Phương căng thẳng, tùy thời nhìn vào khuôn mặt của ba người này. Hắn không biết mình sẽ phải làm như thế nào nếu thực sự gặp phải sư phụ bọn họ.

Nhưng vào lúc này, hắn chỉ mong không gặp!

“Người thứ nhất, bắt đầu!”

Quan giám sát bắt đầu thét lớn.

Ngay sau đó, một số việc làm cơ bản về phạm nhân này được nói từ từ ra.

Thật may, sau khi nghe nửa đoạn đầu, Trương Vinh Phương liền biết nam tử này không phải là một trong ba người sư phụ bọn họ.

Ngay lập tức, hắn chặt đầu người này một cách gọn gàng.

Tiếp theo là người thứ hai.

Người thứ ba.

May mắn thay, cả ba người này đều không phải.

“Hành hình kết thúc!”

Với một tiếng hét lớn, cuộc hành hình ở tháp Hồng Nhạn cuối cùng đã hoàn toàn kết thúc.

Lần này, Trương Vinh Phương đã hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Hắn thu hồi đao, nghiêm túc liếc mắt nhìn Thương Đinh Diệp trước khi rời đi.

Thương Đinh Diệp cười lạnh, hoàn toàn không thèm để ý, nếu không phải Thượng Quan phủ chủ có mặt ở đây, một cái tát của hắn ta đã có thể giết chết tên nhãi này rồi.

Mọi người từng người một giải tán, đều được nghỉ ngơi vài ngày.

Là người hành hình chính, Trương Vinh Phương được nghỉ thêm vài ngày nữa.

Là trạm cuối cùng, phủ Ninh An chính thức tuyên cáo kết thúc hành động tập kích và chém giết lần này.

Sau khi Trương Vinh Phương nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi dài nhẹ nhõm, cũng chính thức chán ghét Thương Đinh Diệp.

Xì.

Nhẹ nhàng thắp cho mình một ngọn nến rồi cắm lên cái bánh gato vừa làm.

Bánh gato không có kem, chỉ cần phôi đơn giản.

Phù.

Trương Vinh Phương thổi tắt nến.

“Sau ngày hôm nay sẽ là hai mươi hai tuổi rồi.” Trong lòng hắn bình tĩnh nói.

Lấy nến xuống, cầm bánh gato lên, cho vào miệng, cắn xuống một miếng.

Hôm qua, lúc hành hình, những người Nghĩa Minh trung kiên đó đã khiến hắn gặp đả kích không nhỏ.

Loại cảm giác không sợ hãi đó hắn chưa bao giờ nhìn thấy ở bất kỳ ai khác ở thói đời này.

“Nghĩa Minh. Không biết có quan hệ như thế nào với sư phụ Trương Hiên bọn họ.”

Hắn lặng lẽ nhét miếng bánh gato cuối cùng vào trong miệng.

Nhắm mắt lại, sau đó mở thanh thuộc tính ra.

Điểm thuộc tính mới lại có thêm hai điểm.

Trương Vinh Phương cộng tất cả vào điểm sinh mệnh.

Bây giờ sau khi Kim Thiềm Công được tăng lên, việc tích lũy điểm thuộc tính nhanh hơn rất nhiều.

Sau khi làm xong, hắn mới chuyển ý nghĩ của mình sang Thương Đinh Diệp.

Đồng thời, ánh mắt hắn cũng từ từ trở nên lạnh lùng.

“Thương Đinh Diệp là một người hẹp hòi, bởi vì chuyện của sư phụ nên cố tình gây khó dễ cho mình. Bây giờ, hoàn toàn đối đầu với mình.”

Nghĩ lại lúc trước, nếu Thương Đinh Diệp thực sự bắt được đám người sư phụ Trương Hiên bọn họ, Trương Vinh Phương đã để lộ ra sơ hở rồi.

Chương 966: Nghĩa (4)

Đến lúc đó, hắn chỉ có hai lựa chọn.

Một là thả người lập tức chạy trốn.

Hai là xem như không quen biết, trực tiếp hành hình.

“Bây giờ có vẻ như giữ lại Thương Đinh Diệp này chỉ gây họa, phải tìm cách giải quyết mới được.”

Trương Vinh Phương không cảm thấy mình có khả năng chắc chắn tuyệt đối sẽ giết chết được người này.

Hắn mới hai mươi hai tuổi, đối phương cũng không biết đã sống bao lâu, có thể là bảy tám mươi tuổi.

Chỉ là vì Bái Thần, cho nên không ra tuổi tác, cảm giác còn rất trẻ mà thôi.

Vì vậy, để giải quyết người này một cách an toàn, xem ra chỉ có thể đợi Tả thúc đến cùng nhau hành động.

Trương Vinh Phương đứng dậy, nuốt miếng bánh gato cuối cùng rồi mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Chỗ ở của hắn ta là một chỗ quan dịch ở phủ Ninh An.

Nói chung, khi các quan viên đi đến các nơi, đều ở trong các dịch trạm.

Lúc này, ngoài cửa sổ trong đình viện, có ba tên lính hầu đang quét dọn.

Ba người này mặc quân phục lỏng lỏng lẻo lẻo, làn da trắng trắng mềm mềm, nhìn qua liền biết chưa từng chịu khổ gì.

Trương Vinh Phương vô thức nhớ lại những gì ông lão đã nói trước khi bị hành hình.

“Mấy người các người, qua đây, ta hỏi ít chuyện.” Hắn lên tiếng nói.

“Vâng!”

Ba người nhanh chóng dừng lại, đứng thẳng lưng, tiến lại gần.

Họ không biết Trương Vinh Phương đang nói về cái gì, nên tất cả đều đến.

Ba người họ đều là nam tử, với nụ cười nịnh nọt trên khuôn mặt, tiến lại gần hành lễ với Trương Vinh Phương một lần nữa.

“Đại nhân, không biết ngài gọi chúng ta đến có gì phân phó?”

Mở lời là một người xấu xí, lá gan không nhỏ, ôm quyền chắp tay hỏi.

Họ biết người ở trong căn phòng này là một quan viên cấp cao, nhưng không biết chính xác là cấp bậc chức vị nào.

Do đó, thống nhất đều dùng xưng hô là đại nhân.

“Ta hỏi ngươi, nhà ai là chủ sở hữu hầu hết ruộng đất xung quanh ở Phủ Ninh An này?” Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi.

“Ruộng đất?” Ba người chớp mắt.

“Nhiều nhất là Thượng Quan gia, thứ hai là Tiếu gia, sau đó là Đinh gia và Thương gia.”

“Phần lớn đất đai của các nhà họ chiếm 99%, còn một số đất đai xa xôi chất lượng đất kém, không ai muốn là do những Tiện Da Tử đó vẫn đang trông trọt.” Một người trả lời.

“Tiện Da Tử?”

“Ồ, đó là tiếng địa phương ở nơi này của chúng ta nói về những người Man và Khu Khẩu kia.” Người nói kia lại nở nụ cười nói.

“Nhưng mà, mặc dù người Man thấp kém, nhưng nếu trong số bọn họ có một người tướng mạo ưa nhìn thì vẫn có thể có cơ hội trở mình. Nói không chừng nếu được gả cho một người linh làm thiếp thất, sẽ có thể từ nay về sau không lo áo cơm. Tốt hơn nhiều so với Khu Khẩu.”

“Người Man. Thảm như vậy sao?” Trương Vinh Phương trầm mặc một hồi, lúc trước ngay từ đầu hắn đã bái nhập vào Thanh Hòa Cung của Đại Đạo Giáo, có Đạo tịch.

Cho nên, trên thực tế, chưa bao giờ thực sự sống trong thân phận một người Man ở bên ngoài.

Bây giờ mới nghe đến.

“Cũng may, trước kia những người Man đó không khai hóa, sau này theo bọn Nho sinh bị đánh đập xuống học văn. Không biết nghĩa là gì, nên bây giờ chỉ còn lại là Tiện Da Tử mà thôi.” Một người cười giải thích lý do.

“Vậy thì ở phủ Ninh An này có bao nhiêu người Man? Có bao nhiêu Nho sinh?” Trương Vinh Phương tiếp tục hỏi.

“Năm trước còn rất nhiều nhưng năm nay bỗng nhiên ít đi không ít. Không biết vì sao. Nghe nói đi nơi khác muốn làm việc lớn. Đám tiện dân này thì có thể làm được việc lớn gì chứ? Đại nhân ngài nghe một chút coi như xong, đừng để trong lòng.”

“Việc lớn.” Trương Vinh Phương trầm ngâm, nói: “Vậy các ngươi thì sao? Các ngươi đến đây làm việc, thu nhập ở đây có cao không?”

“Đây không phải là chuyện về thu nhập, đại nhân.” Cả ba người họ đều đều không hẹn mà cùng lộ rõ vẻ xấu hổ trên mặt.

Trong số đó, nam tử xấu xí mở miệng giải thích.

“Đại nhân có chỗ không biết, gia tộc bọn ta cần giảm miễn thuế quá nhiều, chỉ dựa vào điểm nhập giáo còn lâu mới đủ, cho nên để cho những kẻ từng phạm sai lầm như bọn ta, hoặc là con cháu chi mạch đến đây làm việc.

Triều đình có quy định, chỉ cần góp tiền góp sức duy trì dịch trạm sẽ có thể được miễn giảm một số thuế không nhỏ.”

“Thì ra là vậy.” Trương Vinh Phương gật đầu, sau đó hắn hỏi một số vấn đề đơn giản.

Cả ba đều trả lời từng chút một.

Khoảng mười phút sau, Trương Vinh Phương đưa khối bạc vụn khen thưởng, đóng cửa lại kết thúc cuộc trò chuyện.

Nhìn ánh lửa đang cháy lách tách trên bàn.

Trong đầu hắn dần dần có một sự an bài.

“Lần này hành động dập tắt khởi nghĩa Nghĩa Minh về cơ bản hoàn toàn kết thúc ở đây. Tiếp theo, mình phải trở lại phủ Tình Xuyên.

Còn Thương Đinh Diệp phải trở về Ngọc Hư Cung. Thượng Quan Phi Hạc cũng nên lập tức rời đi.”

“Xem ra chỉ có thể đợi cho đến khi Tả thúc đến, sau đó tìm cơ hội bắt lấy Thương Đinh Diệp lạc đàn, trực tiếp ra tay!”

Chương 967: Nghĩa (5)

Hắn đã xác định rõ Thương Đinh Diệp có ác ý với hắn.

Vì vậy, người này nhất định phải chết!

Cho dù hắn ta có là Tông Sư Bái Thần cũng vậy!

“Điều quan trọng là làm thế nào để giải quyết tốt hậu quả sau khi giết Thương Đinh Diệp. Rốt cuộc thực lực của Nghĩa Minh đến mức nào? Có đủ sức để vây giết Thương Đinh Diệp không?”

Sau lưng Nghĩa Minh thực sự quá bí ẩn, tổ chức kia hắn chưa từng nghe qua.

Không dễ để phán đoán nội tình của tổ chức này.

Trương Vinh Phương đứng trong phòng, suy nghĩ về các biện pháp đối phó liên tục, nhưng không thể hoàn thiện kế sách của mình.

“Xem ra phải thực sự đi điều tra một chút xem thử rốt cuộc đằng sau Nghĩa Minh này có bao nhiêu thế lực.”

Ngay lập tức, hắn nghĩ là làm.

Lúc này, Thượng Quan Phi Hạc và những người khác vẫn đang truy tung các cao tầng của Nghĩa Minh, hành động vẫn chưa hoàn toàn kết thúc.

Ngay sau đó mấy ngày, bọn họ sẽ trở về và giải tán.

Đến lúc đó, nếu hắn muốn tìm Thương Đinh Diệp thì sẽ phiền phức hơn rất nhiều.

Lập tức, xương cốt toàn thân Trương Vinh Phương co rút lại, cả người nhanh chóng co rút từ 2m5 xuống còn khoảng 2m2.

Sau đó kích thước cơ thể cũng nhỏ đi một vòng.

Nhanh chóng thay một bộ quần áo khác, lấy ra chiếc mặt nạ đen đeo vào.

Hắn nhẹ nhàng mở ra một cửa sổ khác, bóng dáng lóe lên, đột nhiên vọt ra khu đất hoang vắng vẻ bên ngoài dịch trạm.

Bay như tên bắn dọc theo khu đất hoang, chẳng mấy chốc Trương Vinh Phương đã đến một vùng rừng núi cực kỳ hẻo lánh.

Dừng lại, đứng yên, hắn nhìn xung quanh để chắc chắn không có ai đang theo dõi.

Lúc này mới lấy ra một chiếc bình sứ nhỏ tinh xảo từ trong ngực.

Mặt ngoài chiếc bình sứ màu đen tím, có khắc dòng chữ tinh xảo.

Mở nắp bình, Trương Vinh Phương đặt nó ở một nơi cao giữa các cành cây. Sau đó yên lặng chờ đợi.

Một hương thơm thoang thoảng từ chiếc bình sứ dần dần bay ra.

Khoảng nửa canh giờ sau.

Một bóng người mặc đồ đen đột nhiên lặng lẽ bước ra khỏi khu rừng, ôm quyền hành lễ với Trương Vinh Phương.

“Thuộc hạ Thiên Thạch Thốc Ưng, bái kiến đại nhân.”

“Quân tiên phong của các ngươi cuối cùng cũng đến rồi, Tả thúc đâu rồi? Bọn họ đến đâu rồi?” Cứ cách mấy ngày Trương Vinh Phương lại đến lấy ám hương để truyền tin, cố gắng liên lạc với thuộc hạ.

Ám hương này có thể thu hút một loại Hương trùng trong vòng mấy chục cây số.

Con Hương trùng kia sẽ không ngừng bay về phía mùi hương, có thể sử dụng cái này để âm thầm liên lạc.

Trương Vinh Phương đã sống mấy năm ở Thứ Đồng, tiền nhiều như nước, thế lực khổng lồ, tài nguyên phong phú. Tạo ra rất nhiều cách liên hệ mới lạ của riêng mình, đây chỉ là một trong số đó.

“Bẩm đại nhân, môn chủ và những người khác hai ngày nữa sẽ đến. Bọn họ gặp phải tập kích. Cũng may, môn chủ che giấu thân phận cũng có trong đội ngũ này, nếu không thì hậu quả sẽ khó mà lường được.” Thốc Ưng nghiêm nghị đáp.

“Tập kích? Có biết người nào không?” Trong lòng Trương Vinh Phương vô cùng run sợ, quả nhiên, khi tin tức về cái chết của sư phụ bùng lên, đã có người không thể chờ đợi mà ra tay với hắn ta.

“Không biết nữa, nhưng người dẫn đầu là một Linh Lạc Nội Pháp, chắc chắn là người do một thế lực nào đó phái ra để thăm dò.” Thốc Ưng nói.

“Hai ngày… Rất tốt…” Trương Vinh Phương chắc chắn trong lòng.

Thương Đinh Diệp để ngươi sống thêm hai ngày nữa vậy.

“Với lại, đội tiền trạm của các ngươi có bao nhiêu người?” Trương Vinh Phương biết đối phương là tụ tập một số nhân thủ Thiên Thạch môn ở bên trong và vùng phụ cận Trạch tỉnh, chắc chắn không có bao nhiêu người.

“Tổng cộng có hai mươi ba người, tất cả đều là người có thể tin tưởng tuyệt đối. Bên ngoài có khoảng hai trăm người.” Thốc Ưng nhanh chóng đáp.

Kể từ khi Thiên Thạch môn trở nên giàu có, đã phát triển tốt hơn trước rất nhiều.

Trước kia thực sự chỉ có hai mươi ba người như vậy thôi.

“Vậy, ta hỏi ngươi, ngươi có biết cao thủ bên trong Nghĩa Minh có những ai không?” Trương Vinh Phương tiếp tục hỏi.

“Nghĩa Minh? Thuộc hạ không biết, Nghĩa Minh luôn luôn cực kỳ thần bí. Cho dù người của bọn họ có bị bắt, đều giữ kín như bưng, thà chết chứ không chịu tiết lộ bí mật.”

Tổ chức này thường xuyên kích động sự phẫn nộ của dân chúng, xúi giục các cuộc khởi nghĩa ở nhiều nơi. Mặc dù lần nào cũng phải thất bại, đương nhiên phải diệt vong, nhưng bọn họ vẫn làm không biết mệt, không biết mục đích.” Thốc Ưng trầm giọng nói.

“Phái người đi điều tra một chút.” Trương Vinh Phương phân phó: “Ta muốn tư liệu chi tiết đầy đủ của bọn họ.”

“Vâng!”

Ngay lập tức, Thốc Ưng nhanh chóng lui ra.

Trương Vinh Phương đứng tại chỗ, thở hắt ra một hơi thật dài, trong nháy mắt biến mất không còn bóng dáng sau một tiếng vang rất khẽ.

Chờ hơn mười phút sau khi hắn rời đi.

Ở một bên rừng cây này, trong một bụi cây, bỗng nhiên có một người lặng lẽ đứng lên.

Chương 968: Nghĩa (6)

Sắc mặt người này trông có vẻ căng thẳng, không ngừng quay qua quay về xem xét sợ có ai đó sẽ phát hiện tung tích của mình.

Hắn ta là một ám thủ được Thương Đinh Diệp phái đi theo dõi Trương Vinh Phương.

Thế lực của Thương gia ở mảnh đất này không nhỏ.

Người này là một cao thủ Siêu Phẩm trong gia tộc, am hiểu ẩn núp, thám thính tin tức.

Lúc trước, hắn ta thấy Trương Ảnh đột ngột đi ra ngoài, còn thay đổi thân hình, vì vậy nhanh chóng đi theo.

Không ngờ lại nghe được một tin chấn động như vậy.

"Nhất định phải ngay lập tức trở về! Báo cáo với Đinh Diệp Tông Sư! Trương Ảnh này vậy mà lại thông đồng với Thiên Thạch môn, Cảm Ứng môn! Đại Đạo Giáo của ta đối địch với Cảm Ứng môn nhiều năm. Đây quả thực là thông đồng với địch! Đây là một công lớn!"

Người này lặng lẽ vội vã rời đi theo hướng khác.

Xuyên qua cánh rừng.

Bên ngoài rộng mở sáng sủa, bên một con suối nhỏ là khoảng đất trống.

Chỉ là một cảnh đêm bình thường như vậy, nhưng người này đột nhiên dừng chân, đồng tử co rút lại.

Chỉ thấy đạo tử Trương Ảnh vừa mới rời đi, lúc này rõ ràng đã đợi bên suối rất lâu rồi.

"Quả nhiên. Sau khi nhận được tin tức, chỉ cần ngồi chờ theo phương hướng của Thương Đinh Diệp, nhất định sẽ thu hoạch được thứ gì đó."

Trương Vinh Phương quay lại nhìn chăm chú đối phương, khẽ thở dài.

Sắc mặt bóng người thay đổi rõ rệt, xoay người bỏ chạy.

Nhưng hắn ta bỗng hoa mắt, Trương Ảnh vừa này còn cách hơn mười mét, thế mà trong nháy mắt đã đến bên cạnh hắn ta.

Phập phập. Hai tiếng trầm đục vang lên.

Một bàn tay to bịt chặt miệng và mũi hắn ta, tay còn lại thì đâm thẳng vào sau lưng hắn ta.

Rất nhiều khí huyết đổ ra dọc theo vết thương ở sau lưng.

Dưới ánh trăng, bóng người kia giãy dụa điên cuồng, nhanh chóng trở nên mềm nhũn, rồi dần dần mất đi động tĩnh.

Cho đến cuối cùng, đôi tay vô lực rũ xuống, trở nên khô gầy như một ông già.

"Tính ra phương pháp này lại trở thành một cách rất thuận tiện để giải quyết Linh Lạc. Mặc dù tên này không có giá trị Huyết Nhục Bổ Toàn."

Trương Vinh Phương thả tay ra, nhìn đối phương đã dại ra.

Tiện tay vỗ một chưởng vào trán hắn ta.

Bộp.

Người này theo bản năng giơ tay lên muốn phản kháng, nhưng hắn ta chỉ còn bản năng Linh Lạc, hoàn toàn không phải là đối thủ để Trương Vinh Phương tùy ý ra đòn.

Sau một tiếng vang khẽ.

Người này ngã xuống đất không dậy nổi, toàn thân dần dần đen kịt, hóa thành tro đen, tan rã, sụp đổ.

Trương Vinh Phương há miệng thổi một hơi, hóa thành một luồng gió lớn thổi tan tro đen. Hắn nhìn chúng nó trôi vào dòng suối, rồi mới hài lòng xoay người, đột nhiên biến mất vào trong rừng cây.

Tiếp theo, phải lập một kế hoạch thật tốt để tránh Thương Đinh Diệp trốn vào Ngọc Hư Cung.

Hai ngày sau.

Trên con đường quan đạo trên núi quanh co uốn lượn, lần lượt từng chiếc xe bò di chuyển không nhanh không chậm về phía phủ Tình Xuyên.

Tả Hàn mặc một chiếc áo choàng đen, phóng tầm mắt nhìn xa xa về phía trước.

Đứng bên cạnh hắn ta là những người Thiên Thạch môn khác và cả mấy người Tôn Triều Nguyệt đi cùng.

"Tả tiên sinh, tình hình thế nào rồi?" Trương Vân Khải ho khan mấy tiếng, trầm giọng hỏi. Vết thương của ông còn chưa lành đã bị tổn thương kinh mạch phổi.

"Không có vấn đề gì. Sau mấy lần tập kích liên tiếp, người của bọn họ tổn thất rất nhiều, có lẽ đã biết khó mà lui." Tả Hàn lắc đầu đáp.

Đoàn người bọn họ đã bị tập kích trên đường đến Đại Đô trước tiên.

Sau khi nhận được tin Nhạc Đức Văn qua đời từ Đại Đô, tất cả mọi người đều bị chấn động, vội vã chạy đến phủ Tình Xuyên.

Trên đường đi, lần này lại không ngừng có hơn một nhóm người đã tập kích.

"Hai nhóm người đầu tiên và hai nhóm người sau có lẽ không cùng một bọn. Chỉ sợ đại nhân đang gặp không ít rắc rối." Tả Hàn trầm giọng nói.

"Nếu không có chuyện gì, đợi ta có ích lợi gì?" Trương Vân Khải mỉm cười.

"Nói cũng đúng." Tả Hàn đồng ý vỗ vỗ vai ông: "Ngươi rất tốt. Đi theo đại nhân thật tốt. Nếu sau này có cơ hội, có lẽ ngươi có thể sống mấy chục năm."

Hàm ý hắn nói khá mờ mịt, nhưng Trương Vân Khải rất quen thuộc với những phương diện này, đương nhiên hiểu rõ trong giây lát.

Rõ ràng Tả Hàn đang nói về việc Bái Thần.

Ông bình yên nói lời cảm ơn, nhưng trong lòng biết rõ, mình tuyệt đối không thể làm Bái Thần gì được.

Thế đạo này… Bái Thần trông thì có vẻ như là phong quang, nhưng thực tế bên trong…

Đoàn xe từ từ đi qua một ngọn đồi phía trước.

Sắc trời chẳng mấy chốc đã nhá nhem tối.

Cuối cùng, dưới chân ngọn núi phía trước, một thành trì phồn hoa rộng lớn dần dần hiện ra.

Toàn bộ thành trì giống như một đốm trắng lớn, bao phủ xung quanh là màu đại địa xanh đậm.

Xa xa là biển xanh trời xanh, chim biển bay lượn.

“Cuối cùng cũng đến rồi!”

Tả Hàn tung người, nhảy một cái, hạ cánh nhẹ nhàng xuống cành cây đại thụ, phóng tầm mắt ngắm nhìn toàn cảnh phía trước.

Chương 969: Bất ngờ (1)

“Phủ Tình Xuyên lúc này… Không giống với trước đây…”

Trước đây khi hắn ta dẫn dắt Thiên Thạch môn đã sống một cuộc sống tương tự như cuộc sống của những người du mục, chỉ có điều người du mục sống dựa vào chăn nuôi và cướp bóc.

Còn bọn họ chỉ thuần túy dựa vào cướp bóc.

Cướp bóc của một số thương gia giàu có và quan viên xấu xa.

Không có tiền thì cướp, muốn gì liền lấy cái đó.

Nếu gặp phải người kháng cự, vậy thì giết.

Vì vậy, trước đây Thiên Thạch môn không có nhiều người, một mặt là bởi vì tỷ lệ tổn thất khi bọn họ cướp bóc không nhỏ.

Mặt khác, đó là do mô hình như vậy không thể chống đỡ cho nhiều thành viên.

Và bây giờ…

Tả Hàn hít một hơi thật sâu với nụ cười trên môi.

“Đại nhân, đã lâu không gặp, Tả mỗ đưa mọi người trở về rồi!”

Hắn ta đột ngột cất cao giọng nói.

Thanh âm truyền đi rất xa, tạo thành từng lời từng lời vang vọng.

“Tả thúc.”

Lúc này, một nam tử cao lớn vạm vỡ dẫn đầu một đoàn người, nhanh chóng tiếp cận dọc theo quan đạo.

Chính là Trương Vinh Phương dẫn người đến đón tiếp.

Trên khuôn mặt mang theo một nụ cười chân thành, ngẩng đầu nhìn về phía đoàn xe bên này.

“Đường xá xa xôi, chư vị vất vả rồi! Yến hội ở tư gia đã chuẩn bị xong. Trước tiên mọi người ăn uống no say, nghỉ ngơi mấy

ngày đã."

"Đại nhân cần gì phải nói như vậy!"

"Chúng ta nguyện ý làm việc vì đại nhân!"

"Nguyện chết đi theo đại nhân!"

"Chúng ta đều là người hầu của đại nhân, không cần làm vậy đâu, đại nhân cứ việc dặn dò là được!"

Rất nhiều người nhao nhao đáp lại.

Cho dù là Nghịch giáo hay Thiên Thạch môn, đã được hưởng rất nhiều tài nguyên tiền bạc, nên từ lâu đã coi Trương Vinh Phương là lão đại duy nhất của mình.

Tuy trước đây bọn họ luôn lên đường, nhưng mỗi ngày không ngừng tiêu hao tiền bạc và tài nguyên.

Một đám người mỗi ngày đều dùng thuốc, mắt chứng kiến thực lực của mình từ từ tăng lên.

Loại đãi ngộ này, đổi thành những thế lực khác, chi phí nuôi mấy trăm người bọn họ, e rằng có thể nuôi cả mấy nghìn người.

Cũng chỉ có một người hào phóng như Đạo tử Trương Ảnh mới có thể rộng lượng, phóng khoáng như vậy.

"Cũng được, đều là một phần tử của Trầm Hương Cung của ta. Hôm nay, chúng ta không say không về!" Mặt mày Trương Vinh Phương vui vẻ cười, mở hai tay ra.

Sau bao nhiêu ngày chờ đợi, cuối cùng, cuối cùng hắn đã có đủ nhân lực của chính mình để sử dụng rồi.

Trong những ngày này ở Phủ Tình Xuyên, ngoại trừ một số người mà hắn dựa vào đe dọa để tiếp thu, những người còn lại hoàn toàn không nghe lời hắn, bằng mặt không bằng lòng.

Và hắn không giỏi ra tay trực tiếp, bởi vì đằng sau những người này căn bản là mạng lưới quan hệ của mười hai Tông phủ.

Chỉ hơi chút rắc rối là sẽ có đủ loại mối quan hệ tìm đến tận cửa.

Trong số đó, ngay cả Ninh Hồng Ly Tông Sư cũng từng đem chuyện đời con cháu ra nói chuyện.

Khiến hắn vô cùng phiền phức.

Nhưng bây giờ…

Trương Vinh Phương và Tả Hàn bốn mắt nhìn nhau, Tả Hàn hiểu ngay rằng có chuyện quan trọng muốn cùng hắn ta cùng nhau thảo luận.

Nửa canh giờ sau.

Mọi thứ đã được sắp xếp ổn thỏa, mọi người ăn uống no say trong tòa phủ đệ của Trương Vinh Phương, nghỉ ngơi điều chỉnh trạng thái.

Trong một tiểu viện riêng biệt trong tòa phủ đệ.

Trương Vinh Phương đứng chắp tay, nhìn hoa sen trong ao nhỏ trong viện, im lặng.

Hắn đang đợi người.

Tả Hàn chậm rãi bước vào từ cổng viện, ôm quyền chắp tay.

“Thế tử.”

“Tả thúc, đợi ngươi đã lâu rồi.” Trương Vinh Phương quay lại.

“Tình hình ở phủ Tình Xuyên nơi này rất phức tạp, là gốc rễ của Đại Đạo Giáo ta. Thực lực mười hai Tông phủ xung quanh đều vô cùng mạnh mẽ, vì vậy khi làm bất cứ chuyện gì đều phải hết sức cẩn thận.”

“Cái này Tả mỗ cũng biết một chút. Thánh môn của ta hồi đó bị Đại Đạo Giáo thừa lúc vắng mà vào bởi vậy mới sụp đổ.” Tả Hàn nghiêm túc gật đầu.

Là một người đã trải qua cuộc chiến năm đó, không ai hiểu rõ hơn hắn ta thực lực thực sự của Đại Đạo Giáo mạnh đến mức nào.

“Lúc trước ban đầu cứ tưởng rằng Ngọc Hư Cung đã bị Linh đình kiềm chế, mai danh ẩn tích, không ngờ lại phát triển bí mật ở đây!” Tả Hàn cảm thấy có chút nặng nề.

“Lão Tả, cao thủ ở đây rất đông đảo, nhưng gần đây Ngọc Hư Cung đang làm chuyện lớn. Theo ta biết, đã phân tán ra không

ít lực lượng, mà số người ở lại đây trấn thủ không nhiều lắm.” Trương Vinh Phương không có để ý đến cảm xúc hồi tưởng lại của Tả Hàn, nói thẳng.

“Thế tử định làm gì?” Trong lòng Tả Hàn khẽ nảy ra một ý nghĩ, rõ ràng hiểu ý của Trương Vinh Phương khi gọi hắn ta đến một mình.

“Bây giờ trong các cao thủ ở lại trấn thủ của Ngọc Hư Cung, chỉ có Đại Tông Sư Thượng Quan Phi Hạc lấy quy củ trị người, vì vậy chúng ta tốt hơn nên hành động theo quy củ.

Chương 970: Bất ngờ (2)

Chỉ cần không để lộ thân phận thì mọi chuyện sẽ ổn.

Nhưng ở đây ta đã đắc tội với một người vì sư phụ Nhạc Đức Văn."

Trương Vinh Phương từ tốn kể chuyện về Thương Đinh Diệp.

Khi mọi chuyện dần dần được kể ra, ánh mắt Tả Hàn càng ngày càng nheo lại.

"Vậy để giải quyết tốt hậu quả? Ý của thế tử là…?"

"Giả Nghĩa Minh." Trương Vinh Phương trả lời.

"Chỉ cần không có bằng chứng thì không ai biết được thế lực nào đứng sau Nghĩa Minh. Bọn họ đã giết rất nhiều người của đối phương, dù sao cũng muốn trả thù.

Vì vậy, chết một hai Tông Sư dưới sự trả thù cũng là chuyện đương nhiên. Chỉ là…" Hắn thở dài.

"Chỉ là chúng ta nhất định phải cẩn thận, tuyệt đối không được để người này trốn thoát. Lần này phải quyết tâm, Tả thúc."

"Tông Sư Bái Thần của Ngọc Hư Cung… Quả thật rất khó đối phó." Tả Hàn trịnh trọng gật đầu.

"Nhưng… Nếu làm như thế này…"

Con ngươi của hắn ta chuyển động, một người luôn luôn trầm trọng thành thật, lúc này lại nhanh chóng nghĩ ra một mưu kế đơn giản.

Khi nghe những lời hắn ta nói ánh mắt Trương Vinh Phương sáng rực lên.

"Chỉ là… như vậy, quá mạo hiểm với Tả thúc ngươi." Trương Vinh Phương chân thành nói.

"Làm việc vì thế tử, chút chuyện cỏn con ấy có là gì." Tả Hàn lắc đầu.

"Làm như vậy mới đảm bảo sự an toàn lớn nhất cho thế tử."

Trương Vinh Phương thở hắt ra một hơi dài, khẽ gật đầu.

“Được, vậy cứ làm theo cách của Tả thúc đi!”

“Vậy thì thế tử muốn khi nào động thủ?” Tả Hàn hỏi.

*

Không bao lâu sau khi đội ngũ trở về đến phủ Tình Xuyên.

Lúc này, trong tửu lâu lớn nhất ở phủ thành - Giang Tùng lâu.

Ở trong phòng riêng Vân Yên cư thượng đẳng nhất.

Thương Đinh Diệp thong thả ung dung cầm đũa ăn bữa trưa từng chút một.

Trên chiếc bàn tròn lớn trước mặt hắn ta có hàng trăm món ăn, gà vịt cá ngỗng, dê bò khỉ hươu, đủ các loại sản vật núi rừng và hải sản quý giá, không thiếu một thứ gì.

“Thương Tông Sư.”

Ngoài cửa phòng riêng, một giọng nữ rất cung kính truyền đến.

“Có chuyện gì?” Thương Đinh Diệp chậm rãi nuốt xuống miếng thịt bò trong miệng, cầm lụa lên nhẹ nhàng lau miệng.

“Đạo tử Trương Ảnh vừa đi ra khỏi thành tiếp nhận một nhóm lớn đội ngũ các thành viên nòng cốt của hắn ở Thứ Đồng. Có vẻ như đang có tâm trạng rất tốt.” Nữ tử trầm giọng nói.

“Đi vào nói chuyện.” Thương Đinh Diệp vỗ vỗ tay.

“Vâng.”

Cánh cửa chậm rãi mở ra, một nữ tử xinh đẹp mặc váy xanh bước nhanh đi vào, cúi đầu cung kính đứng ở bên cạnh Thương Đinh Diệp.

Nàng là một trong những chủ quản của Thương gia ở phủ Tình Xuyên.

Toàn bộ tửu lâu này thực ra đều lệ thuộc vào Thương gia.

Tất nhiên là nàng cũng vậy.

“Tiếp tục.” Thương Đinh Diệp thậm chí không thèm nhìn nàng một cái.

Đối với hắn ta, sắc đẹp là điều hắn ta đã chơi chán từ lâu, giờ chỉ quan tâm đến các loại đồ ăn.

Thưởng ngày rảnh rỗi không có việc gì, hắn ta thích nghiên cứu thực đơn, học cách làm những món ăn ngon.

“Vâng.” Nữ tử gật đầu.

“Ngoài ra, còn một chuyện nữa, những người mà Tông Sư ngài dặn dò tìm kia. Chúng ta đã tìm thấy mười ba nhóm có đặc trưng. Trong số đó, những người may mắn sống sót sau hành động dọn dẹp lần trước, có hai nhóm.

Địa chỉ của họ đã được xác định, nhưng đó là địa chỉ tạm thời, có thể bị thay đổi bất cứ lúc nào, có cần lập tức bắt người ngay không?”

“Ồ? Tìm thấy rồi sao?” Thương Đinh Diệp trở nên hứng thú với chuyện này.

Trong nhiều năm, đây là lần đầu tiên hắn ta quan tâm đến mấy con kiến như vậy, nếu không phải tên Trương Ảnh chết tiệt kia gây sự, hắn ta sẽ không quan tâm đến mấy thứ rác rưởi có thể bị bóp chết như vậy.

“Vâng Tông Sư, nếu như muốn ngay lập tức bắt người, chúng ta nhất định phải làm càng sớm càng tốt.” Nữ tử lên tiếng nói.

“Hai nhóm người này là một tổ hợp của một lão giả và một nữ tử xinh đẹp.

Hai người trong nhóm đầu tiên, một người tên là Triệu Vân Phi, nữ tử tên là Tề Hương.

Hai người trong nhóm thứ hai, một người tên là Trương Hiên, nữ tử tên là Tiêu Thanh Anh.”

“Triệu Vân Phi? Trương Hiên?” Thương Đinh Diệp kết hợp với lúc trước, hình như hắn ta nghe thấy lão giả kia gọi một câu Vinh Phương. Rõ ràng là Trương Ảnh, nhưng lão ta lại gọi là Vinh Phương.

Dường như trong đó có bí mật ẩn giấu… Trương Ảnh, Trương Vinh Phương, giữa hai cái tên này…

Răng rắc.

Đột nhiên, có một tiếng động cực kỳ nhỏ vang lên bên ngoài bức tường bên phải.

“Ai?” Ánh mắt Thương Đinh Diệp sắc bén nhìn chằm chằm về phía đó.

Trong số những lính canh bên ngoài, một cao thủ hóa thành một cái bóng đen, xông vào phòng bên cạnh.

Oành!

Trong vòng chưa đầy hai giây, không cần biết người vào bằng cách nào, đã bị bay ra ngoài.

Thi thể phun ra máu trong không trung, trước khi rơi xuống đất, đã bị cắt thành hai khúc.

Trong tửu lâu đột ngột vang lên một loạt tiếng hét chói tai.

“Thật can đảm!”

Chương 971: Bất ngờ (3)

Lỗ tai của Thượng Quan Diệp khẽ nhúc nhích, nghe thấy một tiếng vang trầm thấp ở phòng bên cạnh, phá cửa sổ mà ra, nhảy xuống lầu ba.

Cao thủ dưới tay hắn xông vào vừa rồi đã ở cấp độ cửu phẩm, nhưng lại bị giết chết ngay lập tức.

Có thể thấy thực lực của người ở phòng bên cạnh.

"Muốn chạy trốn trước mặt ta à?"

Không chút do dự, Thương Đinh Diệp cũng đứng dậy nhảy vọt lên, đánh vào cửa sổ bên cạnh.

Răng rắc.

Cửa sổ gỗ bị phá nát, một người khác cũng phi thân rơi xuống đất từ lầu ba.

Sau âm thanh va chạm chói tai, Thương Đinh Diệp vừa rơi xuống đất đã lao về phía người kia.

Nhưng thân pháp của người này cực kỳ nhanh, chỉ chậm hơn hắn ta một chút.

Hai người một đuổi một chạy, chẳng mấy chốc đã lao ra khỏi khu vực náo nhiệt, chạy hướng về vùng ngoại ô.

"Đang cố tình dẫn ta?" Thương Đinh Diệp nóng nảy, lập tức có phản ứng.

Nhưng hắn ta không hề sợ hãi, trước mặt người ngoài, thực lực hắn ta thể hiện ra chỉ là một phần nhỏ của bản thân.

Thực ra không ai biết thực lực ẩn giấu của hắn ta còn mạnh hơn vẻ bề ngoài rất rất nhiều.

Tuy ba đại cấp độ Tông Sư không thể xác định được mạnh hay yếu, nhưng trước khi Bái Thần, hắn ta đã sớm bước vào Mãn Nguyệt cao nhất rồi.

Tàn Nguyệt, Huyền Nguyệt, Mãn Nguyệt, chỉ có Mãn Nguyệt mới có thể luôn duy trì trạng thái đỉnh cao nhất.

Vì thế…

Nếu có người nghĩ rằng có thể trực tiếp đánh lén hắn ta thì đã nhầm to rồi!

Bởi vì…

Hắn ta đã lợi dụng một chiêu này để thiết kế ngược lại giết một vài đối thủ.

Không lâu sau, hai người đã rời khỏi nội thành phủ Tình Xuyên.

Dừng lại trong một khu rừng phủ đầy lá đỏ trên mặt đất.

Nơi này có tên là rừng Hồng Diệp, là một danh lam thắng cảnh khá nổi tiếng xung quanh phủ Tình Xuyên.

Nhưng vì ở đây thường xuyên có bầy sói qua lại nên những người dám đến đây vào ngày thường hầu hết đều là võ nhân.

Hai người phi nước đại trong rừng Hồng Diệp một lúc, cuối cùng.

Kít.

Người phía trước đột nhiên dừng bước, nghỉ chân, quay người lại.

Lúc này, toàn bộ cơ thể của hắn ta đã hoàn toàn lộ ra.

Người này thân cao thể rộng, cơ bắp dày cộm nặng nề như bức tường thành, nước da ngăm đen, khuôn mặt đầy vết sẹo bỏng.

“Không hổ là Tông Sư của Ngọc Hư Cung, cả gan làm loạn, dễ dàng bị ta dẫn ra như vậy, có phải vô cùng tự tin vào thực lực của chính mình không?” Người này chính là Tả Hàn.

“Ta vốn tưởng rằng mình sẽ không bao giờ gặp lại kẻ thù năm đó, không ngờ… ý trời lại như thế này, vận mệnh tạo hóa khiến ta ăn một cơm bữa mà lại gặp phải quân giặc lúc trước!”

Tả Hàn chạm vào vết bỏng trên mặt.

Hắn ta không nói lung tung, vết bỏng trên mặt chính là sau trận chiến năm đó còn sót lại.

Lúc đó, hắn ta còn trẻ, còn nhỏ, không có khả năng làm việc gì, chỉ biết nhìn sư phụ chết trong trận chiến, còn chính mình bởi vì thân thể bị đốt cháy lại không nói tiếng nào, khiến kẻ địch tưởng rằng hắn ta đã chết nên mới tránh được một kiếp.

Đó là lý do tại sao toàn thân hắn ta ngăm đen, ngay cả tóc cũng không mọc và mặt đầy vết bỏng.

Kể từ đó, hắn ta đã thề nhất định phải báo thù.

Vì vậy, Cảm Ứng môn đối đầu với Ngọc Hư Cung là trời sinh tăng thêm thù hận.

Cho nên khi Trương Vinh Phương nhắc đến chuyện này, hắn ta ngay lập tức đáp lại mà không chút do dự.

"Ha ha… Lão phu có quá nhiều kẻ thù, ngươi là vị nào?" Thương Đinh Diệp cười gằn.

"Ngươi không cần biết ta là ai." Tả Hàn trầm giọng nói: "Ngươi chỉ cần biết ngươi sẽ chết ngay lập tức! Như vậy là đủ rồi."

Oành!

Trong phút chốc, dưới chân hắn ta giẫm mạnh, mặt đất rung chuyển kịch liệt, vô số lá đỏ bay ngược lên.

Trong khi những chiếc lá rơi đang bay tán loạn, trong nháy mắt Tả Hàn đã vượt qua hơn mười mét, tung một chiêu trùng quyền đấm vào mặt đối phương.

Chát!

Quyền chưởng của hai người đan chéo vào nhau, trong nháy mắt đánh nhau hơn mười chiêu.

"Ha ha ha ha! Lại là phế vật Cảm Ứng môn. Năm đó tả hữu thần hộ của các ngươi bị Cung chủ Ngọc Hư của ta hành hạ đến chết ngay trước mặt. Bây giờ còn dám chân chính lộ diện, quả thực không biết sống chết!

Nếu ngươi đã muốn đi tìm chết, hôm nay bổn tông sẽ thành toàn cho ngươi!"

Hai người lấy mau đánh nhanh, quyền ảnh chưởng ảnh không ngừng lấp lóe, hoàn toàn đã biến thành những hư ảnh, không thể nào bắt giữ.

Một âm thanh tựa như sấm rền không ngừng làm rung chuyển cây cối xung quanh, lá rơi ào ạt.

Rất nhiều lá đỏ rơi xuống, giống như mưa đỏ, cách hai người một mét đột nhiên bị thổi bay.

Chỉ mới vừa tiếp xúc với tay, Thương Đinh Diệp đã phát hiện có điều gì đó không ổn, thực lực đối phương cực kỳ mạnh mẽ. Hơn nữa rõ ràng đã tu luyện ngạnh công.

Cứng đối cứng giao thủ hơn mười chiêu, quyền mặt song quyền của hắn ta đã bắt đầu trở nên hơi nóng và đau nhói.

Chương 972: Bất ngờ (4)

“Ngạnh công này? Thú vị đấy, để cho ngươi xem, nội tình mà Thương gia ta có thể trở thành một trong mười hai Tông phủ!”

Thương Đinh Diệp không hề sợ hãi. Đột nhiên lùi về phía sau mấy bước.

Nếu lực lượng không bằng đối phương, vậy thì tăng cường lực lượng lên!

Xì!

Đột nhiên, cả người hắn ta phồng lên và to ra, quần áo bị xé toạc.

Ban đầu hắn ta chỉ cao có hai mét, lúc này, đã nhanh chóng tăng chiều cao thêm 50cm, đạt tới hai mét năm, gần bằng với Tả Hàn lúc này.

Cùng lúc đó, những sợi tơ bạc bắt đầu hiện ra bên ngoài cơ thể hắn ta.

Điểm khác biệt duy nhất so với trạng thái cực hạn của Tây tông là trạng thái cực hạn của hắn ta không phải toàn thân đen nhánh. Chỉ là bởi vì khí huyết lưu thông quá nhanh nên da hơi ửng đỏ.

“Thương gia của ta lấy lực lượng làm danh xưng trong mười hai Tông phủ, ngươi định lấy cái gì để thắng ta?” Thương Đinh Diệp điên cuồng gầm lên, ầm ầm đạp mạnh xuống đất, lao về phía Tả Hàn như một viên đạn đại bác.

Đồng thời, sắc mặt Tả Hàn cũng có vẻ nghiêm nghị hơn hẳn.

Hắn ta nhanh như tia chớp giơ tay, bắp thịt khắp người khẽ run lên.

Trên toàn thân hắn ta nhanh chóng xuất hiện từng đường từng đường hắc tuyến, chỉ là bởi vì nước da hắn ta vốn ngăm đen, nên nhìn không ra rõ.

Nhưng nếu người đến từ Thiên Thạch môn ở đây, liền có thể nhìn ra hắn ta đã mở một trong những trạng thái cực hạn trong Kim Thạch Công – Thạch Đàm.

Bùm!

Hai người lại lần nữa ầm ầm va chạm vào nhau.

Luồng khí cuồng bạo bị ép lại và nổ tung, giống như một quả bom không khí, ào ào thổi bay những chiếc lá rơi trên mặt đất xung quanh hai người, tạo thành một vòng tròn khổng lồ.

“Chỉ là Cảm Ứng môn mà dám ở trước mặt lão phu càn rỡ!”

Vẻ mặt Thương Đinh Diệp hung dữ, mặt đầy mạch máu phồng lên, hai mắt trợn to, giữa lông mày có một đường bạc mờ nhạt, tựa như sắp sửa mở mắt ra.

Thực lực của hắn ta lúc này khiến Tả Hàn thậm chí có chút không thể ngăn cản được.

Mỗi một cú đấm, mỗi một cú đánh đều nặng hơn trước gấp đôi.

Và cùng với khi ra tay là những tia sương mù trắng nhè nhẹ quái dị.

Màn sương mù kia im hơi lặng tiếng, lặng lẽ bao quanh hai người họ.

Chờ đến khi hắn ta phát hiện, sương mù trắng xóa xung quanh gần như đã vây lại quanh người.

“Đây là! Mê Vụ!” Đồng tử của Tả Hàn co rút lại, Mê Vụ có tác dụng ngăn cách nhận thức của con người, đồng thời làm suy yếu trạng thái của kẻ địch.

Hắn ta lập tức không dám lơ là, đồng thời sử dụng trạng thái cực hạn thứ hai.

Trạng thái cực hạn thứ hai của Kim Thạch Công được gọi là Thủ Thạch.

Tên là Thủ Thạch, nhưng so với Thạch Đàm, sự thay đổi lần này rõ ràng hơn rất nhiều.

Kèm theo tiếng kèn kẹt, trong nháy mắt phía sau lưng Tả Hàn xuất hiện vô số hắc tuyến, hội tụ và dệt thành một vòng hoa văn hình vầng trăng khuyết màu đen.

Đồng thời, một đường màu bạc cũng từ từ xuất hiện giữa trán và lông mày của hắn ta.

“Chính là Mê Vụ!” Nhìn thấy Mê Vụ, hắn ta như nhớ lại cảnh sư phụ mình bị giết năm đó.

Khi đó, tổng đàn của Thiên Thạch môn đang bốc cháy hừng hực, sư phụ đẫm máu chiến đấu hăng hái, nhưng vẫn bị bóng người khủng bố như thần như ma kia đánh tan tác trọng thương.

Khi đó hắn ta còn nhỏ tuổi, cho dù trốn ở nơi bị lửa đốt cũng không dám phát ra một tiếng động nào, điều duy nhất hắn ta nhớ được chính là đặc trưng biểu tượng của Ngọc Hư Cung – Mê Vụ.

“Lần này ta không còn là ta của năm đó nữa… Lần này, ta muốn ngươi chết!”

Cảm giác không thể giải thích được không ngừng trào dâng trong lòng Tả Hàn.

Hai cánh tay của hắn ta triển khai Kim Thạch Công, tầng tầng lớp lớp chiêu số tựa như nước chảy, nườm nượp được sử dụng.

Phòng ngự tuyệt đối độc nhất chỉ có ở Tông Sư khiến hai người không thể nào phá vỡ phòng ngự của đối phương trong thời gian ngắn.

Cứ tiếp tục đánh như vậy, nhìn qua thì có vẻ rất gay cấn, nhưng kéo dài hai ngày hai đêm, có lẽ vẫn không phân định được thắng bại.

Nhưng vào lúc này, Tả Hàn đã đưa ra quyết định.

“Chung Thức.”

Sợi bạc giữa hai lông mày của hắn ta chậm rãi mở ra, vô số sợi bạc đan thành ba vầng trăng khuyết xếp chồng lên nhau.

“Kim Cương!”

Hắn ta đột nhiên ngẩng đầu lên trời gào thét, cơ bắp toàn thân nhanh chóng nứt ra, phồng lên, càng lúc càng lớn, càng lúc càng mạnh.

Những phần cơ bắp mới, giống như những quả nho đang phát triển nhanh chóng, phát triển rậm rạp chằng chịt từ cơ thể.

Cổ, vai, trước ngực, phía sau lưng, hai tay, hai chân.

Ở khắp mọi nơi, trong khoảng thời gian rất ngắn đều mọc ra một tầng bắp thịt dày như áo giáp.

Tả Hàn ban đầu chỉ cao 2m5, dưới sự tăng cường của Chung Thức, lúc này đã tăng lên gần 3 mét.

Chiều rộng của cơ thể đã lên đến hai mét năm.

Giống như một bức tường thành thực sự.

Chương 973: Bất ngờ (5)

“Kim Cương Chung Thức! Ngươi điên rồi!” Mới vừa bắt đầu cuộc chiến mà đã sử dụng Chung Thức, nhất định phải liều mạng ngươi chết ta sống.

Sắc mặt Thương Đinh Diệp thay đổi kịch liệt, đây là lần đầu tiên hắn ta gặp phải một người lập dị như vậy.

Phải biết hầu hết các Tông Sư đều có nhà lớn nghiệp lớn, về cơ bản sẽ không cần dốc toàn lực liều mạng.

Một khi vận dụng Chung Thức, có nghĩa là đã quyết tâm không chết tất thắng.

Bởi vì không có khả năng thứ ba.

Một khi thua, cảnh giới Tông Sư sẽ thụt lùi, ý chí tất thắng sẽ suy tàn, đây là một kết cục còn đau khổ hơn cả cái chết.

Không ai muốn kết quả này.

Nhưng nhìn Tả Hàn đang lao về phía mình, tốc độ và lực lượng lại tăng lên rất nhiều, Thương Đinh Diệp không cam lòng cứ lùi bước như thế này.

Chỉ cần hắn ta kéo dài thêm một lúc nữa, động tĩnh giao thủ ở đây sẽ thu hút được Tông Sư đóng giữ của Ngọc Hư Cung, lúc đó người trước mắt này cho dù có mọc cánh cũng khó thoát.

Vì vậy, hắn ta chỉ cần kéo dài thời gian thì sẽ…

Ngay lập tức, Thương Đinh Diệp xoay người né tránh.

Bạch!

Một thanh thủ đao xẹt ngang qua bên mặt hắn ta, lại rung lên một cách kỳ lạ với những chấn động dữ dội.

“Cực Nham.”

Thanh thủ đao kia đột nhiên phồng lên một vòng lớn, thể tích tăng đột biến, đâm vào bên trái khuôn mặt của Thương Đinh Diệp.

Oành!

Hắn ta lảo đảo lùi về sau, thân pháp né tránh đã bị quấy rầy.

Với sự trì hoãn này, hắn ta không còn thời gian để tránh né các đòn công kích tiếp theo.

“Đây là ngươi bức ta đấy!”

“Chung Thức! Cự Linh!”

Thương Đinh Diệp điên cuồng rống lên một tiếng, toàn thân cũng phồng lớn lên đến 3m, không… Hắn ta thậm chí còn vượt quá 3m, vẫn đang không ngừng cao lên, cao lên, mãi đến gần 4m mới dừng lại.

Những đường vân màu bạc trên toàn thân bao phủ khắp cơ thể hắn ta, giống như đang mặc một bộ áo giáp màu bạc, trên đầu và giữa hai lông mày, những đường dọc màu bạc từ từ mở ra, hóa thành một con ngươi thẳng đứng màu đen trắng.

“Ta chính là Cự Linh! Chết đi!”

Thương Đinh Diệp vung tay lên, vô số sợi bạc trên cánh tay phủ lên lòng bàn tay, mạnh mẽ đập bàn tay to như cây quạt hương bồ về phía Tả Hàn.

Tả Hàn cũng không cam lòng yếu thế, Kim Cương Chung Thức cũng tăng thêm lực lượng cho hắn ta.

Năm đó sư phụ của hắn ta không địch lại người kia không có nghĩa là bây giờ hắn ta đã không địch lại kẻ trước mặt này!

Vì thế…

Oành!

Hai bàn tay to ầm ầm đập vào nhau, một trên một dưới, một cái nện xuống, một cái chặn trên.

Một tiếng nổ lớn như tiếng chuông vang lên.

Sự va chạm của sức mạnh khổng lồ khiến Tả Hàn phun ra một ngụm máu tươi, nhưng lại bị mạnh mẽ nuốt trở lại.

Mà Thương Đinh Diệp xuất ra lực lượng thì lùi lại hai bước, mất thăng bằng, bị lực xung kích cực lớn chấn động đến nỗi trên bộ giáp bạc của hắn ta xuất hiện những vết rạn nứt.

Ngay sau khi vết rạn nứt xuất hiện, liền nhanh chóng lành lại, phỏng chừng chỉ khoảng vài giây là đã có thể lành lại hoàn

hảo.

“Chỉ cần kéo dài thêm mấy giây thôi.” Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Thương Đinh Diệp, nhưng cơ thể thậm chí còn chưa ổn định trở lại.

Đột nhiên, đồng tử hắn ta co rút lại, cảm nhận được điều gì đó, đột ngột quay đầu lại.

Sau lưng hắn, Trương Vinh Phương không biết từ lúc nào chỉ cách hắn ta mười mét.

“Trương Ảnh!” Thương Đinh Diệp nhận ra đối phương.

Cũng nhận ra khí thể khủng bố đang nhanh chóng mở rộng của đối phương!

“Trạng thái cực hạn: âm Dương Cộng Tể.”

“Trạng thái cực hạn: Thần Ý Hợp Nhất.”

“Trạng thái cực hạn: Giới Hạn.”

“Ngươi!”

“Xin lỗi.”

Trong khoảnh khắc, bóng dáng của Trương Vinh Phương vụt qua như một mũi tên sắc bén, nháy mắt đã vượt qua khoảng cách, đánh ra một chưởng, mang theo một cơn lốc dữ dội đánh thẳng vào sau lưng Thương Đinh Diệp ngay giữa trái tim hắn ta.

“Bây giờ là hai chọi một.”

Gấp mười lần Trọng Sơn!

Liên Kích!

Cơ bắp toàn thân Trương Vinh Phương tựa như nước chảy, điên cuồng tụ tập, siết chặt, dồn vào cánh tay phải, sau đó tung ra một chưởng.

Ầm ầm!

Tựa như tiếng sấm.

Một chưởng này trúng ngay trên vai sau của Thương Đinh Diệp.

Vào thời khắc mấu chốt, hắn ta nháy mắt di chuyển xuống để tránh điểm mấu chốt.

Nhưng điều khiến hắn ta ngạc nhiên là lực lượng từ một chưởng này của Trương Vinh Phương vượt xa sức tưởng tượng của hắn ta.

Không phải là một Siêu Phẩm! Không phải Ngoại Dược!

Mà là chỉ kém hắn ta một bậc, cũng thuộc về thực lực kinh khủng của cấp bậc Tông Sư Bái Thần!

Điều khó tin nhất đối với hắn ta chính là rõ ràng hắn ta có thể cảm giác được thân thể Trương Ảnh vẫn là máu thịt!

Oành oành rầm rầm!

Trương Vinh Phương cao ba mét, song chưởng tựa như đạn đại bác, điên cuồng như búa nện vòng phòng ngự Thương Đinh Diệp đón đỡ.

“Làm sao có khả năng? Làm sao ngươi dám?”

Thương Đinh Diệp không thể hiểu nổi cảnh tượng trước mặt.

Chương 974: Bất ngờ (6)

Nhưng trước khi định thần lại, Tả Hàn cũng đã xuất hiện trở lại sau lưng hắn ta.

Hai tay nắm chặt, đấm vào bụng hắn ta.

“Kim Cương Phá Trùy.”

Một trước một sau, hai người cùng lúc ra tay.

Đồng thời đánh vào khủy tay hai cánh tay đang đón đỡ của Thương Đinh Diệp.

Vù!

Một luồng khí tức khổng lồ lan tràn, nổ tung như gợn sóng, trong phạm vi mấy chục mét bốn phía xung quanh, toàn bộ lá đỏ đều bị gió thổi bay, bay múa đầy trời, che khuất tầm mắt.

Trong tiếng va chạm kịch liệt, bộ giáp bạc trên người Thương Đinh Diệp không ngừng nổ tung thành nhiều mảnh, hắn ta bị hai lực lượng cực lớn mạnh chèn ép ở giữa, bộ giáp không ngừng rạn nứt ra khắp cơ thể.

Mặc dù hắn ta vẫn còn vòng phòng ngự tuyệt đối để ngăn chặn, nhưng thực lực của Tả Hàn chỉ yếu hơn hắn ta một chút, trong hoàn cảnh này, lại có thêm một Trương Ảnh có sức mạnh cũng đã đạt đến cấp độ Tông Sư trung kỳ cùng liên thủ.

Sau nhiều năm, Thương Đinh Diệp một lần nữa cảm thấy có một tia khí tức thất bại.

“Không thể nào! Chỉ là một Đạo tử đơn thuần, sao có thể không Bái Thần mà có sức mạnh như vậy được chứ!”

Hắn ta không thể nào hiểu được, thậm chí có lúc hắn ta nghĩ rằng mình đã rơi vào ảo giác của một vị thần hay vị Phật nào đó.

Bởi vì trên thế gian này làm gì có người như vậy tồn tại!

Nhưng chính khoảnh khắc mất tập trung này đã khiến vòng phòng ngự tuyệt đối mà hắn ta đón đỡ trong nháy mắt xuất hiện kẽ hở.

Ánh mắt Tả Hàn đông cứng lại, đưa tay dựng thẳng tay phải thành đao. Tay trái cầm chặt cổ tay tay phải.

“Kim Cương Cực Ngọc!”

Kỹ năng phá hạn tuyệt sát Chung Thức trong nháy mắt bùng nổ phát ra uy lực cực kỳ kinh khủng.

Trong khoảnh khắc, thủ đao bàn tay phải của hắn ta xuyên qua không khí, phát ra tiếng rít gào, đồng thời đầu ngón tay nhàn nhạt hiện lên màu ngọc bích.

Lúc Thương Đinh Diệp vội vàng không kịp chuẩn bị, mặc dù hắn ta đã kịp thời đẩy ra một kích này, nhưng trái lại đã lộ ra rất nhiều kẽ hở. Vòng phòng ngự tuyệt đối đã bị phá vỡ trong khoảnh khắc này.

“Không tốt!”

Hắn ta đột nhiên nhớ tới Trương Ảnh, nhanh chóng xoay tay lại, cố gắng khôi phục phòng ngự.

Nhưng đã quá trễ rồi.

Bóng dáng của Trương Vinh Phương xuất hiện sau lưng hắn ta, mũi chân đạp nhẹ, lên cao, nhắm mắt lại.

Vô số cơ bắp đều hội tụ, căng phồng, đập nhanh như nhịp tim.

Sức mạnh đáng sợ đến từ Huyết Nhục Bổ Toàn, lúc này, trong lúc hắn dốc hết sức lực, đã thực sự đẩy ra một tia khí huyết kỳ lạ từ khối u tím trên lưng.

Tia khí huyết đó hòa vào hai tay hắn.

Trương Vinh Phương đột nhiên mở mắt ra, một cảm giác kỳ diệu chợt xộc thẳng lên đầu dẫn dắt hắn đâm thẳng vào cánh tay phải của mình.

Cánh tay phải tạo ra tầng tầng lớp lớp tàn ảnh, như thể trong tích tắc tách thành ba luồng, đâm thẳng vào lưng của Thương Đinh Diệp từ ba hướng.

“Đây là…! Ba!” Hai mắt Thương Đinh Diệp trừng lớn, như thể nhìn thấy cảnh tượng cực kỳ khó tin nào đó.

Chi chi chi!

Ba chỗ hiểm trên lưng hắn ta vậy mà lại thật sự xuất hiện cùng lúc ba cái miệng máu dữ tợn.

Ba cái miệng máu này ban đầu khá hẹp, sau đó đột ngột nổ tung, xé toạc, mở rộng.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ cơ thể của Thương Đinh Diệp phồng lên nhanh chóng, trở nên lớn hơn, như thể một loại phản ứng hóa học nào đó đã được kích hoạt, cứng ngắc tại chỗ.

Phốc.

Trong tích tắc, Tả Hàn giơ tay lên quét ngang, chưởng đao mang theo vô số sợi bạc chém mạnh vào cổ hắn ta.

Máu tươi phun ra, đầu người bay lên.

Trên mặt Thương Đinh Diệp vẫn còn lưu lại vẻ kinh ngạc, nhưng tất cả đã quá muộn.

Trương Ảnh vậy mà lại có thực lực Tông Sư. Hơn nữa thể chất thân thể của hắn, tại sao… Tại sao lại thế này!

Hắn ta không thể nào hiểu được.

Khả năng suy đoán duy nhất chính là chỗ cao nhất kia.

Nhưng tại sao?

“Ta… Hối hận.”

Đầu người lăn xuống đất, Thương Đinh Diệp rốt cục phun ra ba chữ.

Sau đó liền hóa thành tro đen, lặng lẽ không tiếng động vỡ vụn, tan biến.

Thiên Bảo Cung, Đại Đô.

Các đạo nhân của Đại Đạo giáo hốt hoảng như chó nhà có tang, bị quan binh trục xuất ra khỏi Đạo Cung.

Hầu hết trên người bọn họ đều mang theo những bao hành lý lớn nhỏ.

Dẫn đầu là ba Cung chủ chủ tu văn công: Lâm Thanh Hồng, Phương Tri Quân và Tạ Linh.

Ba người bọn họ nhìn về phía quan binh đang đóng quân xung quanh Đạo Cung, cũng như người Chân Nhất và Tây tông đang hả hê ở đây xem một vở kịch cách đó không xa.

“Sau Đông tông, lại là chúng ta sao?” Cung chủ Lâm Thanh Hồng nhìn mọi người đang vây quanh mình, ánh mắt mệt mỏi.

Chuyện của nữ nhi đã khiến hắn ta cực kỳ mất mặt, bây giờ thậm chí hắn ta đã cắt đứt quan hệ với nữ nhi.

Nhưng những điều này ít chấn động hơn nhiều so với những gì đang xảy ra hiện nay.

Chương 975: Ấp ủ (1)

“Chẳng lẽ Đạo Cung trăm năm lại bị phá hủy chỉ trong chốc lát như thế này sao?” Hắn ta ngẩn ngơ nói.

“Đạo tử đâu? Chưởng giáo đã mất, bây giờ Đạo tử nên kế vị Thiên Bảo ta mới phải!” Phương Tri Quân trầm giọng nói.

“Đạo tử… Hai vị Đạo tử, một người ở Tình Xuyên, Trạch tỉnh xa xôi, một người khác bây giờ…” Tạ Linh lắc đầu.

Nhìn Trương Thanh Chí thế kia, chưa nói đến để hắn ta kế vị, làm một đạo nhân bình thường cũng khó.

Ý chí và tinh khí thần của hắn ta gần như bị phế đi.

Hơn nữa, tu vi của hắn ta còn lâu mới đủ trình độ làm Chưởng giáo, cho nên vị trí này đương nhiên không thể giao vào tay hắn ta.

Người còn lại, tu vi còn xa mới đủ để giữ chức vụ Chưởng giáo, trước mắt chỉ có thể do ba người bọn họ hợp tác xử lý.

Nhất thời cả ba người đều vô kế khả thi, im lặng không nói gì.

Các đạo nhân xung quanh vốn đã bị đuổi ra khỏi Đạo Cung, bây giờ khi nhìn thấy ba vị Cung chủ cũng mờ mịt mất phương hướng, trong lòng càng thêm đau buồn và bất lực.

Một số đạo nhân vốn có lòng trung thành yếu, dứt khoát lặng lẽ thoát thân ra ngoài, nghênh ngang rời đi.

Chỉ cần tìm một nơi cởi đạo bào, muốn rời khỏi Đại Đạo giáo đã không thể cứu vãn chẳng phải quá dễ dàng sao.

“Đi thôi.” Phương Tri Quân liếc nhìn Thiên Bảo Cung lần cuối, cây Tình Hoa hút hết tầm mắt, sau này có lẽ hắn ta sẽ không bao giờ nhìn thấy nó nữa.

Nơi này sắp bị Chân Nhất cải tạo thành Thái Dương Cung Chân Nhất.

Có lẽ kể từ hôm nay, cái tên Thiên Bảo sẽ không còn tồn tại nữa.

“Không hay rồi, Đạo tử Trương Thanh Chí biến mất rồi!”

Lúc này, bỗng một đạo nhân hoảng hốt lo sợ lớn tiếng kêu lên.

Cái gì?

Ba vị Cung chủ đồng thời cả kinh.

Lúc này, ai cũng có thể rời đi, nhưng Đạo tử thì tuyệt đối không thể.

Đây là cốt lõi của tinh khí thần, đại diện cho toàn bộ Thiên Bảo Cung.

Hai vị Đạo tử, ngay cả khi bây giờ Trương Thanh Chí đã tàn phế, nhưng hắn ta vẫn là một Đạo tử.

Nếu truyền ra ngoài, thấy tình hình Đại Đạo giáo không ổn, nhân cơ hội chạy trốn, vậy thì thanh danh toàn bộ Đại Đạo Giáo sẽ bị ảnh hưởng cực kỳ trầm trọng!

Nếu như nói việc Thiên Bảo Cung bị chiếm đóng là một đòn đả kích nặng nề, thì Đạo tử chạy trốn chính là đòn đả kích nặng nề thứ hai!

Lúc này, không chỉ ba Cung chủ biến sắc, mà trong lòng các cao tầng của Thiên Bảo cung cũng dồn dập ầm vang.

Nhanh chóng phái người đi tìm kiếm khắp nơi, nhưng một lúc sau, mọi người mới xác nhận thật sự đã không thấy Trương Thanh Chí đâu cả.

Một trận ong ong vang vọng trong tâm trí của ba Cung chủ.

Một sự khủng hoảng khôn tả tràn ngập trong lòng.

Trời, có thể phải thay đổi rồi!

*

Cách Đại Đô 70km, có một hẻm núi tên là Thái Dịch.

Chuyện kể rằng ở đây có một vị chân tiên đắc đạo, cưỡi một con trâu, truyền dạy cho tổ sư của Đại Đạo giáo một quyển Kinh Dịch kinh điển.

Do đó mà có tên này.

Hẻm núi Thái Dịch nhìn từ xa trông giống như một con sông lớn chảy qua khe đá hình tam giác.

Nước sông chảy xiết, tên là Dực Giang.

Đỉnh núi đá cao chót vót, tên là Thái Trần.

Vì vậy, tất cả đều lấy một từ đồng âm, tên là Thái Dịch.

Lúc này, hẻm núi ở bên bờ sông có một tảng đá nhạt màu cao hơn ba mét, phía trên tảng đá bất thường có một người đang ngồi xếp bằng.

Người này đội kim quan, mặc áo trắng, hai tay đen nhánh, dày cộm nặng nề, như thể đang đeo một loại găng tay mảnh che tay nào đó.

Từ xa, nhìn đường cong thướt tha kia, khuôn mặt đeo một chiếc mặt nạ vàng, đôi mắt nhắm nghiền, rõ ràng là một thiếu nữ.

“Các ngươi đã canh giữ ta ở đây ba ngày. Có vẻ như ngày thường Chân Nhất và Tây tông nhàn rỗi lắm nhỉ. Lãng phí thời gian ở đây chỉ vì một mình ta.”

Giọng nói trong trẻo của nữ tử vang lên, thanh âm tựa như suối trong vắt trên núi cao, nhưng vẫn mang theo một tia thanh nhã quý khí nhàn nhạt.

Đối diện với nữ tử, trên bờ sông, lúc này có hai bóng người đang ngồi xếp bằng.

Một người mặc một chiếc áo cà sa lớn bằng lụa màu vàng đỏ, thân hình gầy guộc, đôi mắt đờ đẫn, vầng trán hói có vẻ khô quắt và trũng sâu khắp nơi.

Đây là một lão nhân có vẻ như sắp gần đất xa trời.

Nhưng ở đây, hai người kia đều biết lão ta hoàn toàn không yếu như vẻ bên ngoài.

Bởi vì người này là người mạnh nhất thực sự trong Chân Phật tự, ngoài sư trụ trì đương thời Nguyên Sư, Nguyên Lợi.

Một bên khác, một âm lão giả mặc áo đạo bào tím bầm, râu dài phất phơ, tay áo bồng bềnh, lưng đeo trường kiếm, khí chất tiên phong đạo cốt một phái.

Chỉ là loại khí chất này quá mức uy nghiêm, trái lại mang đến cho người ta cảm giác hư ảo, không có thật, khiến người ta cảm thấy lão ta càng giống một lão đạo nhân lừa đảo.

Chương 976: Ấp ủ (2)

Người này chính là đại diện của Chân Nhất đã cùng nhau đến đánh lén Ngọc Hư Cung của Đại Đạo Giáo lần này, là con thứ hai trong số năm con trai của Minh Sơn - Xuân Vinh đạo nhân.

“Đã nhiều năm không gặp Ngọc Ngôn đạo nhân, bây giờ xem ra vẫn xinh đẹp như trước… Thật hiếm thấy… Hiếm thấy.” Xuân Vinh đạo nhân cười nhẹ, khẽ thở dài nói.

“Ba người chúng ta đã nhiều năm rồi không gặp nhau như thế này, đúng không?” Nguyên Lợi Tây tông gật đầu, than thở.

“Ta rất quen thuộc với các ngươi sao?” Nữ tử đeo mặt nạ vàng kia lạnh lùng nói: “Nguyên Sư và Thanh Dịch đang ở đâu? Sao không ra gặp ta?”

“Gặp hay không gặp thì có ích gì?” Nguyên Lợi nhẹ nhàng chuyển động phật châu.

“Bây giờ sư đệ kế thừa đại nghiệp, bận rộn việc quốc gia đại sự, không nhàn nhã như chúng ta.”

Tính ra Nguyên Sư thực ra là sư đệ của lão ta.

“Có hai người chúng ta, chẳng lẽ Ngọc Ngôn còn cảm thấy chưa đủ sao?” Đạo nhân Xuân Vinh ở một bên cười nói.

Kim Ngọc Ngôn cười lạnh một tiếng.

Vừa rồi nàng đã thử mạnh mẽ xông tới.

Nhưng đáng tiếc… Hai người này cùng một cấp bậc với nàng. Mặc dù yếu hơn nàng, không thể đối đầu trực diện với nàng được, nhưng muốn quấn lấy, ngăn cản nàng lại dễ như trở bàn tay.

Nếu không phải như vậy, nàng sẽ không lãng phí thời gian ở đây mãi thế này.

“Nhạc Đức Văn là tự mình muốn chết, đó là việc riêng của hắn ta, nhưng các ngươi động thủ với Thiên Bảo Cung có phải là quá đáng lắm không?”

“Cũng không quá đáng lắm, nếu Ngọc Ngôn cho rằng Ngọc Hư Cung là một thể, thì đó là điều đương nhiên. Nhưng nếu

không, thì đó là do Nhạc Đức Văn tự mình tìm lấy.” Nguyên Lợi Tây tông mỉm cười.

“Sắc trời không còn sớm, thay vì ở đây lãng phí thời gian, không bằng là trở về Trạch tỉnh. Sau này chúng ta nước sông không phạm nước giếng được chứ?”

Lão ta trông giống như một hòa thượng già sắp gần đất xa trời, nhưng sau khi giao thủ vài lần, Kim Ngọc Ngôn biết rõ trong hai người, Nguyên Lợi này mới là người phiền toái hơn.

Nàng lập tức im lặng, cười gằn một cái, nhắm mắt điều tức.

Nguyên Lợi và Xuân Vinh không lên tiếng nữa, cũng tĩnh tọa, tiềm tu văn công ngay bên Dực Giang.

Hai bên hợp lực để dọn dẹp Đại Đạo giáo đang gây rắc rối ra khỏi tràng. Đây là điều mà họ đã sớm bàn bạc xong.

Bây giờ Kim Ngọc Ngôn của Ngọc Hư Cung tự mình xuất độ, cũng nằm trong tính toán của họ.

Chỉ là lúc này Kim Ngọc Ngôn biết mình không thể làm được gì, bị hai người bọn họ ngăn cản, vẫn không chịu rút lui.

Một trong hai người, trong lòng không thể giải thích được, chuyện cho tới bây giờ, kỳ thật bọn hắn đã có chút mơ hồ.

Nếu như lúc đầu họ hợp tác để ngăn cản Kim Ngọc Ngôn, nhưng mà bây giờ, có vẻ như tình thế đã thay đổi.

Biến thành Kim Ngọc Ngôn ngăn cản hai người họ.

Rốt cuộc mục đích của nàng là gì?

Nàng nên biết rằng, hai người đều là Linh Tướng, thực ra không hề quan tâm đến chuyện thắng thua.

Vì đặc tính của Linh Tướng bọn họ cho dù bị đánh bại, nhưng hầu như không thể bị giết chết được.

*

Hậu viện, phủ nha Tình Xuyên.

Trương Vinh Phương nhớ lại trận chiến trước đó.

Trong nháy mắt cuối cùng đó, hắn đã cố gắng hết sức, đột nhiên một tia lực lượng từ lưng hắn tăng cường uy lực cho toàn bộ cú đánh của hắn lên một cấp bậc cao hơn.

Và nhìn vào hoàn cảnh lúc đó, tên kia dường như đã nhận ra loại lực lượng quỷ dị đó là gì trước khi chết.

Hắn vừa suy nghĩ vừa lặng lẽ nhìn chằm chằm vào cây Tình Hoa trắng muốt vừa mới được di chuyển đến trồng.

Tất cả hoa cỏ cây cối ở hậu viện đều đã được thay thế bằng cây Tình Hoa.

Hắn thích loại màu trắng này, màu trắng rợp cả góc trời, hương thơm vương vấn nơi chóp mũi, giống như lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Bảo Cung, tựa như có thể rửa sạch mọi uể oải và mệt nhọc trong lòng.

"Thương Đinh Tiêu đã chết rồi. Thương gia có thể sẽ không phát hiện ra trong thời gian ngắn, nhưng nếu để lâu, bọn họ nhất định sẽ chú ý điều tra. Dù sao hắn ta cũng là một Tông Sư, không biết sắp xếp của chúng ta sẽ có hiệu lực hay không?" Tả Hàn ở phía sau, lo lắng nhẹ giọng nói.

"Không cần lo lắng." Trương Vinh Phương xoay người lại: "Nhạc sư phụ đã không còn nữa, cho nên đối với ta mà nói Đại Đạo giáo đã không còn quá nhiều lưu luyến.

Nếu như bị phát hiện, cùng lắm thì chúng ta sẽ rời khỏi nơi này trốn đi nơi khác ẩn nấp.

Những người duy nhất có thể có ảnh hưởng với chúng ta chỉ có số nhiều Tông Sư, hoặc thậm chí là Đại Tông Sư.

Nhưng thiên hạ rộng lớn như vậy, có thể có bao nhiêu Đại Tông Sư?

Hầu hết họ đều là những người có quyền cao chức trọng, người nào sẽ bỏ nhiều thời gian và công sức chỉ để truy tung chúng ta đây?"

"Thế tử nói rất có lý." Tả Hàn tán đồng với nhận định này.

Đại Tông Sư không phải là cải trắng ngoài chợ.

Chương 977: Ấp ủ (3)

Ngay cả trong khu vực rộng lớn của Đại Đô, trong mỗi thế lực đứng đầu, có lẽ cũng chỉ có mấy người. Tất cả họ đều là những cường giả đứng đầu nhất.

Giống như Thượng Quan Phi Hạc này.

Người này có lẽ xác suất sau khi đột phá Đại Tông Sư, sẽ vẫn kiên trì tu hành cho đến khi đạt tới Viên Mãn, cuối cùng không tiến đến mức không thể tiến hơn được nữa được Bái Thần.

Những cường giả như vậy, không có chỗ nào mà không phải là rồng phượng trong loài người, đằng sau một người là cả một thế lực thân tín hùng hậu.

Hoàn toàn không thể lộn xộn.

"Nếu bây giờ Nhạc sư phụ đã đi rồi, tại sao thế tử không từ bỏ cái vị trí hão này và cùng Tả mỗ trở về Nguyệt Thần Cung. Với trình độ bảo mật của Nguyệt Thần Cung, đợi đến khi tu vi đạt đến cực hạn, ra ngoài cũng không muộn." Lúc này Tả Hàn mặc dù không ở trung tâm vòng xoáy, nhưng cũng cảm nhận được áp lực nặng nề, mưa gió sắp ập đến.

Ngọc Hư Cung Đại Đạo Cung dốc hết toàn lực, rất nhiều Tông Sư, Đại Tông Sư ra tay như vậy, nhưng bọn họ đã đi đâu? Tại sao lâu như vậy mà vẫn không có động tĩnh gì?

Khi Chưởng giáo qua đời, không ai có thể tin Đại Đạo Giáo sẽ không có biểu hiện gì.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi, chờ đợi đợt phản kích đầu tiên của Đại Đạo Giáo.

Đợt phản kích đó giống như một thanh đao, có thể cắm phập xuống bất cứ lúc nào, nhưng không biết sẽ đâm về hướng nào.

"Nhạc sư phụ đặt nhiều hy vọng vào ta, đã phải trả giá rất nhiều. Nhưng… trở thành Chưởng giáo không phải là điều ta mong muốn…" Trương Vinh Phương khẽ thở hắt ra một hơi dài.

Kỳ thực, thay vì đến Nguyệt Thần Cung không rõ tình hình, đối mặt với Nguyệt Thần có thể tồn tại, còn không bằng ở lại

Đại Đạo Giáo. Ít nhất thì mối quan hệ của hắn với Kim Ngọc Ngôn sư thúc tổ của Ngọc Hư Cung bên này hình như có khả năng càng tiến một bước.

Vả lại hắn đã nhận được rất nhiều sự chăm sóc từ Nhạc sư phụ.

Nếu lúc này mà lại đi thẳng một mạch thì chẳng phải là một việc làm tốt.

“À đúng rồi, lời cuối cùng mà tên đó nói, Tả thúc, thúc có biết đó là gì không? Một chiêu cuối cùng của ta có gì khác biệt với bộc phát bình thường?” Trương Vinh Phương đổi chủ đề.

Đối với cái chết của Thương Đinh Diệp, ở bên ngoài Trương Ảnh hắn là một Siêu Phẩm Ngoại Dược, hoàn toàn không liên quan gì đến cái chết của Thương Đinh Diệp.

Vì vậy, cho dù Thương gia có điều tra, không thăm dò được thực lực thực sự của hắn thì cũng không thể tìm ra hắn.

Lúc này, điều hắn quan tâm hơn là lời cuối cùng mà Thương Đinh Diệp đã nói.

Rốt cuộc khối u đỏ tím sau lưng hắn là gì? Có lẽ Thương Đinh Diệp đã từng nhìn thấy trước đây.

“Chuyện bên trong Đại Đạo giáo, Tả mỗ cũng không biết rõ lắm. Nhưng mà một chiêu cuối của thế tử có một loại lực lượng xuyên thấu mơ hồ kỳ lạ. Rất khó diễn tả.” Tả Hàn cau mày nói.

“Giống như là Cực Cảnh, chỉ cần điều động bản thân mình sẽ có nhiều lực lượng máu thịt tồn tại.”

Bọn họ không có những từ như cơ bắp, vì vậy khi đề cập đến điều này, dùng máu thịt để thay thế.

“Cực Cảnh.” Trương Vinh Phương âm thầm ghi nhớ vào lòng.

“Không nói đến những chuyện này nữa, Tả thúc, ta dự định sẽ hoạt động thật tốt ở Trạch tỉnh, xây dựng một căn cứ an toàn hoàn toàn là của chúng ta. Chúng ta không phải di chuyển khắp nơi, không có nơi ở cố định như trước đây nữa.”

“Việc này có thể thực hiện được. Nhưng mấu chốt là phải có mối quan hệ tốt với Ngọc Hư Cung.” Tả Hàn trầm giọng nói.

Mặc dù cực kỳ chán ghét Ngọc Hư Cung, nhưng hắn ta cũng biết hiện tại với thực lực bản thân cũng chưa có cơ hội trở mặt động thủ với thứ khổng lồ này.

Trương Vinh Phương cũng nhìn ra được tâm tư của hắn ta, hai người liền lên kế hoạch chi tiết về cách sắp xếp, quy hoạch, phát triển trong tương lai, vân vân và mây mây.

Hơn nữa có Tôn Triều Nguyệt ở đây, cùng sự phối hợp và phân công của những người còn lại, mọi việc ở phủ Tình Xuyên giờ đây đều đã được xử lý một cách có trật tự.

Trương Chân Hải và Trương Vân Khải thì chịu trách nhiệm dẫn đầu đội dân chúng Nghịch giáo, tìm kiếm dược liệu của Kim Thiềm Công tiếp theo, đồng thời thu thập những tình báo cần thiết.

Thiên Thạch môn thì phối hợp với các thành viên nòng cốt của Trầm Hương Cung để tìm cách tích lũy tài sản, nơi này không thể so sánh với Thứ Đồng.

Mặc dù phủ Tình Xuyên cũng có bến cảng, nhưng lượng hàng thông qua không lớn, đi lại từ các nước thương mại phải mất nhiều thời gian, chi phí quá cao, thương nhân hàng hải không muốn đến nơi này lắm.

Ngoài ra, mười hai Tông phủ đã nắm giữ hầu hết các ngành nghề từ lâu.

Do đó, nếu muốn kiếm thêm nguồn tài nguyên tiền tài là điều vô cùng khó khăn.

Thời gian rảnh sau đó, Trương Vinh Phương tiếp theo là cách vài ngày sẽ luyện đan một lần, cho ra đời những viên Ích Cốc đan.

Chương 978: Ấp ủ (4)

Thời gian còn lại, chính là không ngừng âm thầm đi dạo bên ngoài.

Hắn đang tìm kiếm người Huyết Nhục Bổ Toàn mới.

Tình hình của Đại Đạo Giáo thay đổi nghiêm trọng, cái chết không thể giải thích được của sư phụ khiến hắn nhanh chóng cảm thấy nguy hiểm gấp gáp hơn trước rất nhiều.

Hắn nhất định phải gia tăng thực lực của bản thân càng sớm càng tốt.

Thì mới có thể đảm bảo không bị nhấn chìm bởi sóng to gió lớn.

…

“Vẫn chưa được tìm thấy Thương Đinh Diệp sao?”

Trong Ngọc Hư Cung, tộc địa Thương gia, một trong mười hai Tông phủ.

Từng làn hương khói nhè nhẹ tỏa ra xung quanh.

Thương Ngân Cử chịu trách nhiệm lưu thủ tộc địa, nhìn chằm chằm vào những nhân thủ trong tộc đến báo cáo với vẻ mặt xấu xí.

“Vâng, kể từ ngày đó, Thương Đinh Diệp Tông Sư bị một người thần bí dẫn đi, rời khỏi phủ thành, vẫn chưa trở về.

Sau đó, chúng ta chờ đợi và tìm kiếm tất cả những nơi hắn ta thường lui tới, nhưng không tìm được manh mối nào.” Con cháu trong tộc nghiêm nghị nói.

“Đường đường là một Tông Sư Bái Thần! Nói không thấy là không thấy! Ngay cả toàn bộ phủ Thanh Xuyên, đây là lần đầu tiên xảy ra chuyện như vậy!” Thương Ngân Cử bực tức nói.

Lúc gia chủ rời đi, đã dặn đi dặn lại bảo hắn ta canh giữ tốt gia tộc, nhưng hiện tại một Tông Sư trong gia tộc mất tích, cho đến bây giờ hắn ta vẫn thúc thủ vô sách.

“Theo manh mối, cuối cùng thì Thương Đinh Diệp Tông Sư phát sinh nhiều mâu thuẫn với ai?” Thương Ngân Cử trầm giọng hỏi.

“Là Trương Ảnh, Đạo tử của Thiên Bảo Cung và Ninh Hồng Ly đại nhân, Tông Sư Ninh gia bảo vệ Trương Ảnh.” Con cháu trong tộc nhanh chóng đáp.

“Trương Ảnh. Ninh Hồng Ly.” Sắc mặt Thương Ngân Cử âm trầm: “Chẳng lẽ Ninh gia nhân cơ hội để ra tay với Thương gia ta? Nhưng không thể. Thượng Quan Phi Hạc có quy tắc, kẻ nào dám phá hư quy củ vào lúc này, kẻ đó chính là muốn chết.”

“Có thể là Nghĩa Minh hay không?” Thương Kim Tụ ở bên cạnh cau mày nói.

Nàng là phụ tá của ca ca Thương Ngân Cử và là cao thủ Tông Sư lưu thủ tộc địa.

Sau khi tộc trưởng rời đi, Thương gia chỉ còn lại huynh muội bọn họ và ba vị Đại Tông Sư Thương Đinh Diệp.

Bây giờ Thương Đinh Diệp mất tích, đó là một đòn đả kích nặng nề đối với toàn bộ Thương gia.

“Mặc kệ có thật hay không, phải bắt tất cả những kẻ tình nghi trước đã rồi hẵng nói!

Một cao thủ Tông Sư của Ngọc Hư Cung ta mất tích. Có lý do này, bất kể thế nào mười hai Tông phủ đều sẽ hợp tác.” Thương Ngân Cử nghiêm nghị nói.

“Người xung đột trước mắt chính là Trương Ảnh, điều tra hắn trước.

Ngoài ra, Ninh Hồng Ly cũng không dễ xử lý, nhưng Trương Ảnh không có Nhạc Đức Văn, cũng chỉ là một kẻ phế vật chỉ có thể luyện văn công.

Chỉ cần chúng ta nói với Thượng Quan Phi Hạc, mọi thứ có thể nước chảy thành sông.” Thương Kim Tú gật đầu đồng ý.

“Nhưng… Thượng Quan Phi Hạc chú trọng nhất là quy củ. Là người cực kỳ cứng nhắc. Nếu chúng ta muốn thuyết phục hắn ta, nhất định phải đúng bệnh bốc thuốc.” Thương Ngân Cử

trầm ngâm chốc lát, bỗng trong đầu hắn lóe lên một ý nghĩ, nghĩ ra một biện pháp.

“Chúng ta có thể làm như thế này. Thượng Quan Phi Hạc chắc chắn sẽ đồng ý. Đến lúc đó, nếu không tìm ra hung thủ, thì mượn Trương Ảnh đó đền tội cũng được!” Hắn ta vỗ tay một cái, tiến lại gần muội muội, hạ thấp giọng giải thích.

*

Trương Vinh Phương đã thay đổi hình dạng cơ thể, trong phủ nha có người của hắn đã cải trang để chống đỡ, nghiệp vụ thành thạo từ lâu.

Bản thân hắn thì chậm rãi đi theo dòng người, lang thang trên các con phố ở phủ Tình Xuyên.

Nơi nào có nhiều người, hắn sẽ đi đến nơi đó.

“Có ai không? Có một người tính một người, lên đài sẽ tặng ngay số tiền lớn cho mười người! Xin chỉ điểm từ tam phẩm trở xuống! Chỉ điểm đến đúng là được, tới trước được phục vụ trước!”

“Võ đài Từ gia, số lượng có hạn, chỉ cần xuất chiêu sẽ nhận được tiền, nhà đệ nhất toàn thành!”

Trên quảng trường trắng xám, tổng thể là hình tròn, chính giữa là một bức tượng điêu khắc một lão đạo cưỡi trâu đang cầm phất trần trong tay, ung dung nhàn nhã.

Bốn phía được bao quanh bởi một lôi đài tỷ võ.

Xung quanh lôi đài, có rất nhiều tán nhân rảnh rỗi không có việc gì đến xem cuộc vui.

Lúc này, Trương Vinh Phương đã đến gần một trong những lôi đài đó.

Dựa vào vóc dáng cao lớn của mình, hắn chen vào đám đông, vừa quan sát hai bóng người đang giao thủ trên lôi đài.

Vừa không ngừng ngửi mùi hương của những người xung quanh.

Hắn đang tìm kiếm đối tượng Huyết Nhục Bổ Toàn.

Lúc trước hắn đã có một suy đoán.

Vì những gì hắn lấp đầy là phần máu thịt còn thiếu hụt, vậy thì hắn có thể lấy một lượng nhỏ hút nhiều lần, thay vì hút chết một người chỉ trong một hơi, tát ao bắt cá.

Nếu như có thể xác định có thể thực hiện, thì phạm vi săn bắt của hắn sẽ lớn hơn nhiều. Mà không chỉ là chỉ tìm kiếm kẻ ác.

Chương 979: Ấp ủ (5)

Hai người trên lôi đài đánh nhau ầm ầm, đều là đối với tốc độ lực lượng của nhị phẩm.

Đám đông dưới đài la lên một trận, kích động đến đỏ mặt tía tai.

Còn Trương Vinh Phương thì chậm rãi nuốt nước bọt, nhìn trái nhìn phải.

Một lúc sau, bước chân của hắn đột nhiên dừng lại, ánh mắt đảo qua đám người, ngay sau đó rơi vào trên người thanh niên áo gấm sắc mặt trắng bệch.

Làn da của công tử này gần như trong suốt, khuôn mặt không có chút máu, mặc dù đang trò chuyện với những người xung quanh nhưng tinh khí thần rõ ràng là rất kém cỏi.

Nói một vài từ là đã phải thở gấp mấy cái.

Và đúng lúc từ trên người hắn ta, Trương Vinh Phương ngửi thấy được mùi thơm của máu thịt.

Mặc dù nó không nồng đậm lắm nhưng quả thật có tồn tại.

Ngay lập tức, Trương Vinh Phương chủ động bước tới.

Chát.

Hắn giả vờ bước nhanh, cúi đầu không để ý phía trước va nhẹ vào cánh tay của công tử trẻ tuổi đó một cái.

Trong nháy mắt, ngón tay của hắn chà sát trên mu bàn tay của đối phương, hấp thu một chút máu tươi.

Đối phương kêu lên một tiếng đau đớn, quay đầu lại tìm hắn. Nhưng đã quá trễ rồi.

Trương Vinh Phương đã chen vào đám đông, trong nháy mắt đã biến mất không còn tung tích.

Chỉ còn lại công tử nắm chặt mu bàn tay bị trầy xước chảy máu được những người bên cạnh nhanh chóng xúm lại băng bó.

Cách đó không xa, Trương Vinh Phương đi vào một con hẻm, giơ tay lên, liếm nhẹ vết máu trên móng tay.

Một cảm giác tuyệt vời không gì sánh được lại tràn vào trong lòng hắn.

Chỉ là cảm giác này không kéo dài lâu lắm, chỉ trong chốc lát.

“Quả nhiên. Vẫn còn quá ít sao?”

Trương Vinh Phương liếc nhìn một thanh Huyết Nhục Bổ Toàn.

Đột nhiên sắc mặt của hắn khẽ thay đổi.

Trên Huyết Nhục Bổ Toàn thực sự có một sự thay đổi!

Từ 78 lần trước, lần này đã được thăng cấp lên 80!

“Thực sự có tác dụng?” Hắn lại lần nữa vội vàng xoay người, tìm kiếm công tử trẻ tuổi mà hắn vừa đụng phải.

Lặng lẽ tiếp cận từ phía sau.

Nhưng lần này đến gần hắn lại không ngửi được mùi thơm của máu thịt trên cơ thể của đối phương nữa.

Như thể những gì vừa ngửi thấy chỉ là một ảo giác.

“Hóa ra chỉ cần thu thập một chút mẫu máu là có thể lấy được sao?”Trương Vinh Phương dường như đã khám phá ra một chân trời mới.

Nếu như vậy cũng được vậy thì điều này có nghĩa là…

Ý nghĩ đầu tiên của hắn không là gì khác.

Mà là trong Ngọc Hư Cung. Vị sư thúc tổ có mùi thơm nồng đậm không gì sánh được kia!

Nếu như có thể lấy…

Nhưng mà hắn lập tức đè xuống suy nghĩ của mình.

Tiếp tục đi lang thang trên các con phố để tìm kiếm những cá thể còn lại.

Sau khi xác định Huyết Nhục Bổ Toàn thực sự chỉ cần một ít máu là có thể đạt được mục đích.

Lúc trước hút khô kẻ ác, càng là bởi vì khoái cảm tuyệt vời, khiến người ta bất giác mê đắm sa vào.

Vì vậy, Trương Vinh Phương bắt đầu nhanh chóng tìm kiếm tất cả những người sống có thể ngửi thấy mùi thơm của máu thịt khắp phủ Tình Xuyên.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Chẳng mấy chốc, đã nửa tháng trôi qua.

Vẫn không có động tĩnh gì từ Thương gia, có vẻ như bọn họ đang ấp ủ điều gì đó.

Nhưng ở bên phía Trương Vinh Phương cũng đã có thay đổi không nhỏ.

Hắn đặt tên cho phủ đệ do Kim gia tặng là phủ Trầm Hương.

Sau khi tiếp một vài người Kim gia đến thăm, hắn cảm nhận được rõ ràng cái gì gọi là người đi trà lạnh.

Sau khi Nhạc Đức Văn ngã xuống, Kim gia vốn rất nhiệt tình trước đây, lúc này lại có thái độ lạnh nhạt hơn rất nhiều.

Nhưng có lẽ vì trước đây đầu tư quá nhiều nên Kim gia vẫn khá lịch sự, không thay đổi thái độ lôi kéo.

Nhưng những nhà còn lại thì khác.

mười hai Tông phủ lúc trước đến thăm hỏi, thề son sắt rằng nếu có việc gì có thể liên lạc với họ.

Nhưng sau khi tin tức về cái chết của Nhạc Đức Văn truyền đến, tất cả những người này đều biến mất tăm.

Trong vườn.

Trương Vinh Phương ngồi xếp bằng trên một tấm bồ đoàn phía sau non bộ, đối mặt với hướng mặt trời, bỏ cũ lấy mới.

Gần đây, hắn thích tu hành ở đây, bởi vì hòn non bộ phía sau hắn vừa có thể chặn được bướu thịt sau lưng hắn.

Với việc tìm kiếm khắp thành những ngày qua, lúc này mức độ hoàn thiện Huyết Nhục Bổ Toàn của Trương Vinh Phương đã chính thức lên tới 85.

Đây là trị số mà hắn tích lũy được sau khi tìm được hơn mười người có thể ngửi thấy mùi thơm.

Và những ngày gần đây, cho dù đi đâu trong thành cũng không ngửi thấy mùi thơm nào.

Dường như Huyết Nhục Bổ Toàn của người bình thường đã không còn giá trị đối với hắn.

Tương tự, khi Huyết Nhục Bổ Toàn tăng lên 85, Trương Vinh Phương có thể cảm thấy tố chất thân thể và sức bền của mình không được cải thiện, mà bướu thịt đỏ tím phía sau lưng càng ngày càng lớn, càng ngày càng phẳng.

Chương 980: Ấp ủ (6)

“Một bướu thịt bình thường nên phình ra bên ngoài và to ra, nhưng tại sao bướu thịt này ngày càng phẳng hơn?” Trương Vinh Phương khó hiểu.

Nhưng mơ hồ, hắn cảm thấy rằng bướu thịt không phải là một thứ xấu, mà là đang trải qua một số loại thay đổi về chất nào đó.

“Đạo tử, ngài tìm ta sao?” Lúc này, Trương Vân Khải nhanh chóng tiến đến bên phải hoa viên, từ xa chắp tay hành lễ về phía bên này.

“Vân Khải thúc, có tin tức gì từ Đại Đô không?” Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi.

Hắn vẫn không tin sư phụ của mình lại chết một cách dễ dàng như vậy.

Vì vậy, đã để cho mấy người Nghịch giáo vẫn luôn ở đó thu thập tin tức có liên quan.

Điều mà mấy người Nghịch giáo am hiểu nhất là hòa nhập vào hoàn cảnh, ngụy trang thân phận, thu thập thông tin tình báo.

“Thiên Bảo Cung đã bị Chân Nhất Giáo cưỡng chiếm. Sư huynh của ngài Trương Thanh Chí đã biến mất một cách bí ẩn, bị nghi ngờ là đã bỏ chạy. Chân Nhất Giáo và Tây tông đã ép hết vị trí của Đại Đạo Giáo khỏi Tập Hiền viện, thay thế tất cả bằng người của mình, Linh đế cũng không có ý định ngăn cản.” Trương Vân Khải nhanh chóng nói.

“Hơn nữa, người của chúng ta đã nhận được tin tức, người của Thương gia gần đây hình như đang làm gì đó.

Bởi vì căn cơ còn thấp nên chúng ta không thể tra ra được tin tức nào cao hơn.”

“Thương gia… Đừng để ý tới bọn họ, vị thuốc của tầng tiếp theo ta muốn thì sao?”

Hiện tại hắn đã đột phá tầng thứ ba của giai đoạn Trục Nhật Kim Thiềm Công, tầng tiếp theo hắn là Thôn Thiên.

Mặc dù Thôn Thiên có thể là một tiến giai hoàn toàn hư cấu, nhưng hắn vẫn muốn thử một lần.

“Chuyện này… Những dược liệu ngài dặn dò hoàn toàn không thể mua được trên thị trường, tất cả đều là dược liệu cực kỳ quý hiếm, trong đó có mấy loại thậm chí mấy chục năm không thấy xuất hiện.”

Ở Tình Xuyên, chỉ sợ là…” Trương Vân Khải khó xử nói.

Hắn ta ngẩng đầu nhìn mắt Trương Vinh Phương.

“Nhưng những gì ngài đã dặn dò với ta trước đây, tìm kiếm những người có thể chất đặc biệt, chúng ta đã có thu hoạch.”

“Ồ?” Trương Vinh Phương phát hiện trước đây qua rất nhiều săn bắt, máu thịt có ích với mình chủ yếu là những người có thiên phú đặc biệt.

Vì vậy, hắn đã bảo Trương Vân Khải giúp tìm những người như vậy.

Bằng cách này, thời gian Huyết Nhục Bổ Toàn có thể được rút ngắn rất nhiều.

“Trong Minh Quang Phượng Hoàng viên, có một thiếu nữ trời sinh đã gặp sẽ không bao giờ quên, trí nhớ siêu quần, ngộ tính tuyệt hảo, cho dù học tập cái gì, đều có thể học một biết mười, tiến bộ thần tốc.

Nhưng điều đáng tiếc ở nữ tử này là trời sinh thân thể cực kỳ suy yếu, ngày thường thậm chí ngay cả bước đi thêm một chút cũng không thể chống đỡ nổi.” Trương Vân Khải trầm giọng nói.

“Còn máu thì sao?” Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi.

Hắn đã sớm dặn dò Trương Vân Khải và những người khác nếu gặp một người như vậy, trước tiên phải thu thập một giọt máu, đưa đến cho hắn.

Đó có phải là mục tiêu thiếu hụt của hắn hay không, chỉ cần ngửi một cái là biết ngay.

“Ở đây.”

Trương Vân Khải nhanh chóng lấy ra một cái bình sứ nhỏ, nhẹ nhàng lắc lắc, phát ra tiếng nước.

Hắn đưa chiếc bình sứ đến gần.

Trương Vinh Phương nhận lấy, rút nắp bình ra.

Trong nháy mắt, một mùi thơm nồng nặc xộc vào lỗ mũi hắn.

Hương thơm này vậy mà lại chỉ yếu hơn hương thơm trên người sư thúc tổ một chút thôi!

Cố kìm hãm ý muốn một hơi uống cạn nó, Trương Vinh Phương ngẩng đầu lên.

"Người ở đâu?"

"Ngài muốn đến đó bây giờ sao?" Trương Vân Khải sửng sốt.

"Bây giờ đi, chậm thì sẽ sinh biến mất!" Trương Vinh Phương đứng dậy, lần này, hắn rất tò mò không biết bướu thịt trên lưng mình là gì.

Nhưng hắn có một linh cảm mạnh mẽ.

Nếu lần này hắn thành công trong việc bổ sung máu thịt từ nữ tử này, có lẽ hắn sẽ biết rốt cuộc bướu thịt trên lưng mình là gì.

Phượng Hoàng viên được đặt theo tên của biển cây và hoa được trồng theo hình dáng của một con phượng hoàng.

Nhưng thực chất, nơi này từng là hậu hoa viên của một thương nhân lớn phú khả địch quốc đã âm thầm sắp đặt.

Nhưng một thương nhân giàu có lại dám to gan đặt tên khu vườn của mình theo tên long phượng, vì vậy sau khi bị bại lộ thương nhân giàu có đó đã bị quy tội và tịch thu tài sản.

Kể từ đó, Phượng Hoàng viên đã bị thanh tra tịch thu, cho tới bây giờ nó đã trở thành một hoa viên công cộng được công nhận trong nội thành của Tình Xuyên trong thời đại Đại Linh.

Ở sâu trong Phượng Hoàng viên, có từng tòa từng tòa kiến trúc dân cư với đủ loại phong cách khác nhau nằm dọc hai bên những con đường trải đầy hoa.

Rất nhiều người đến đây để sống ẩn cư, cũng có nhiều người xây dựng khách điếm dân tộc đặc sắc.

Với việc thỉnh thoảng tổ chức treo giải thưởng thi từ ca phú, hay các hoạt động nếm thử rượu ngon thức ăn ngon, đây là nơi tốt nhất để ngắm hoa và thư giãn ở Tình Xuyên.

Chương 981: Đột biến (1)

Bình Ngụ cư là một khách điếm nhỏ ở Phượng Hoàng viên.

Bà chủ ở đây, Thường Ngọc Thanh, xuất thân trong một gia đình quý tộc người Linh, lúc này đang cau mày, nhẹ nhàng liếm vết thương trên ngón tay.

“Tiểu thư, sao ngài lại bất cẩn như vậy chứ? Đây là lần thứ mấy trong năm nay rồi? Nếu hơi xíu không chú ý là ngài lại tự làm mình bị thương… Nếu lão gia mà nhìn thấy thì sẽ đau lòng biết mấy!”

Thị nữ thiếp thân Tiểu Diêu ở bên cạnh không ngừng lải nhải với vẻ mặt đau khổ.

“Không sao đâu, sớm thôi, chẳng mấy chốc sẽ ổn thôi mà.” Thường Ngọc Thanh nhẹ nhàng nói.

“Cái gì mà chẳng mấy chốc sẽ ổn thôi? Ngài đã quên lần trước rồi sao?” Vẻ mặt của Tiểu Diêu trở nên tức giận, như thể đang trách nàng vì đã không yêu quý cơ thể của mình.

“Ta không sao thật mà, đừng lo lắng.” Thường Ngọc Thanh chạm nhẹ vào mu bàn tay của Tiểu Diêu, trên khuôn mặt thanh tú hiện lên một nụ cười nhẹ.

Nàng xuất thân cao quý, nhưng vì sức khỏe yếu nhiều bệnh tật, bây giờ được phụ thân thu xếp ở đây để tu dưỡng, chỉ vì hoàn cảnh trong Phượng Hoàng viên tốt hơn với thân thể của nàng.

Nếu không có chuyện này, phụ thân sẽ không bao giờ để nàng ở trong phủ Tình Xuyên nhỏ bé này lâu như vậy.

Đang định tiếp tục an ủi Tiểu Diêu thì đột nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa nhẹ vang lên.

“Xin hỏi có ai ở đây không? Còn làm ăn không?”

“Đến đây.” Tiểu Diêu vội vàng chạy ra ngoài đáp.

Nhìn bóng lưng vội vội vàng vàng của nàng, Thường Ngọc Thanh cười khẽ, có chút bất lực, nhưng hơn cả là sự ấm áp.

Lúc này, ngoài cổng khách điếm, Trương Vinh Phương đang một mình yên lặng chờ đợi.

Hắn không dẫn theo bất cứ người nào mà để mình giả làm một khách nhân đến ở khách điếm lúc rảnh rỗi.

Lúc này, hắn đang mặc một chiếc áo lụa trắng, tay áo bồng bềnh, cài một chiếc mộc quan có dải băng xanh lam, trông vừa tiêu sái, vừa che giấu tốt thân hình cao lớn của hắn.

“Khách quan, ngài muốn ở trọ sao? Có biết giá cả chỗ ở của chúng ta không?” Tiểu Diêu không mời người vào ngay mà nghiêm túc hỏi.

“Đương nhiên là ta biết.” Trương Vinh Phương cười nói: “Hơn nữa, ta nghe nói ở đây có một loại rượu Dư Tĩnh rất độc đáo và nổi tiếng, do chính tay bà chủ nấu. Mùi vị tươi mát thản nhiên, độc nhất vô nhị. Nên cố ý đến đây thử một lần.”

Hắn liếm môi một cái, như thể thực sự đến để uống rượu.

Nhưng không ai biết, đó chính là dư vị của mẫu máu từ chiếc bình sứ nhỏ mà hắn vừa uống.

Hàng mẫu do thủ hạ tìm đến là do đối phương vô tình làm ngón tay của mình chảy máu ở đâu đó bên ngoài, dính vào những chỗ khác.

Số lượng cực kỳ ít ỏi, thậm chí sau khi thu thập, do để một thời gian quá lâu đã bị mất hoạt tính.

Sau khi Trương Vinh Phương uống một hớp, Huyết Nhục Bổ Toàn chỉ tăng lên một điểm, rồi lại dừng lại.

Lúc này, hắn đang đứng ở ngoài cửa, nhưng có thể từ ngửi được mùi thơm vô cùng nồng đậm bay ra từ bên trong.

Với một mùi thơm như vậy, có thể tưởng tượng được người bên trong có thiên phú khủng bố đến mức nào.

Theo phán đoán và phân tích trước đây của hắn, mùi thơm của máu thịt càng nồng đậm thì đồng nghĩa với thiên phú càng khủng bố.

Cũng giống như sư thúc tổ vậy.

Đột nhiên Trương Vinh Phương nghĩ đến một điểm.

Lúc trước hắn trở về Thiên Bảo Cung, gặp sư phụ Nhạc Đức Văn, thì hình như không ngửi thấy bất kỳ mùi thơm máu thịt nào trên cơ thể người đối phương.

Sự nghi ngờ này chợt lóe lên trong đầu hắn rồi biến mất, hắn nhanh chóng đặt sự chú ý của mình xuống trước mặt cái đã.

“Nếu ngươi đã biết thì xin mời vào.” Tiểu Diêu bước sang một bên, dẫn đường vào trong.

Hai người một trước một sau, chẳng mấy chốc một nữ tử khỏe mạnh đã quét tước gian phòng, xác định số phòng nơi Trương Vinh Phương ở lại.

Toàn bộ khách điếm là một khoảng sân viện vuông đơn giản.

Cái gọi là phòng trọ thực ra chỉ có mười hai phòng ở ba phía, còn bốn phòng ở một phía, cơ bản để hai người chủ tớ Tiểu Diêu ở lại sử dụng.

Trong viện có đầy đủ các loại dược thảo hoa cỏ, màu sắc rực rỡ, cảnh sắc hợp lòng người.

Thường Ngọc Thanh đang ngồi trên một chiếc xích đu đong đưa, nàng mặc một chiếc váy trắng, tóc đen cột tóc bạc. Da như mỡ đông, ngũ quan tinh xảo, giống như thợ điêu khắc đã tỉ mỉ khắc ra một ngọc tượng hoàn mỹ.

Trương Vinh Phương đi ngang qua liếc mắt một cái, lập tức cổ họng không tự chủ được giật giật vài cái.

Xác định, chính là nàng!

Hắn đột nhiên cảm thấy như có một loại định mệnh đã an bài.

Nếu không đến phủ Tình Xuyên, hắn sẽ không tìm thấy cá nhân cực kỳ đặc biệt này.

Tố chất và thiên phú như vậy không phải là cảnh thường thấy.

Ngay cả khi hắn ở Thứ Đồng, nơi có một lượng người lui tới đông đúc như vậy, hay ở Đại Đô, những người đến người đi tương tự, vô số nhân tài cao thủ hội tụ, nhưng hắn chưa từng ngửi thấy một cá nhân có thiên phú như vậy.

Chương 982: Đột biến (2)

Chỉ ở phủ Tình Xuyên.

Sau khi Tiểu Diêu thu xếp ổn thỏa mọi việc cho hắn, giải thích khi nào thì ăn cơm, khi nào thì tắm rửa, khi nào thì có thể đi ra ngoài thưởng thức rượu cùng nhau.

Các hoạt động ở đây đều do chủ nhân Thường Ngọc Thanh phụ trách.

Bất cứ khi nào nàng muốn làm một cái gì đó, nàng đều sẽ đưa khách của mình đến để thử.

Toàn bộ khách điếm hình như đều do nàng tùy ý mở ra, chỉ để tiếp xúc với một số nhân khí.

Sau khi sắp xếp mọi việc ổn thỏa, Trương Vinh Phương chậm rãi đi đến trong viện, nhìn chăm chú về phía Thường Ngọc Thanh.

"Nói thật, bản thân ta đến khách điếm này đã nghe mọi người nói cô nương là người đã gặp qua là sẽ không bao giờ quên, khả năng hiểu biết cực kỳ cao.

Nói thật, ta không tin một người như thế sẽ ở độ tuổi này, ở lại một nơi xa xôi như vậy.

Vì vậy, ta đã đến xem thử một chút."

Trương Vinh Phương thản nhiên lên tiếng.

"Vậy thì bây giờ tiên sinh đã nhìn thấy được rồi, ngài nghĩ sao?" Thường Ngọc Thanh khẽ nở một nụ cười.

"Đã nhìn thấy người, nhưng ta không chắc tin đồn đó có đúng không." Trương Vinh Phương trả lời.

"Đã gặp qua là sẽ không bao giờ quên, hiểu biết cực kỳ cao. Hai cái này không thể chỉ nhìn bề ngoài là có thể thể hiện được. Có thể xin mời cô nương thể hiện đôi chút không?"

"Nhưng tại sao ta phải thể hiện cho một mình ngươi xem?" Thường Ngọc Thanh lắc đầu.

“Ta đã bỏ ra một số tiền lớn để ở trong khách điếm. Giá cả khách điếm của nhà ngươi cao hơn nhiều so với người thường. Với giá cả như vậy, chẳng lẽ không có đặc sắc đồng bộ gì sao?” Trương Vinh Phương hỏi ngược lại.

Vẻ mặt nghiêm túc của hắn khiến Thường Ngọc Thanh không kìm được nhếch khóe miệng lên.

“Nói hay lắm, có đạo lý, không cách nào phản bác.” Nàng đứng dậy khỏi xích đu.

“Vậy thì tiên sinh muốn ta thể hiện như thế nào?”

“Rất đơn giản.” Trương Vinh Phương chưa từng thấy thiên tài cấp bậc này, lúc này hắn vừa săn bắt bổ sung toàn bộ máu thịt, vừa thỏa mãn lòng hiếu kỳ của chính mình.

“Ta có một cuốn đạo môn kinh điển ở đây. Trong đó có kiểu chữ rất phức tạp, chứa nhiều chú thích do tiền nhân lưu lại. Nếu ngươi có thể đọc nó một lần, ghi nhớ tất cả các chú thích và hiểu cặn kẽ chúng, ta sẽ tin ngươi có thiên phú này.”

Trương Vinh Phương lấy một mảnh giấy da màu vàng có in chi chít chữ nhỏ ra từ trong tay áo.

Hắn đưa tấm da dê qua.

Thường Ngọc Thanh cầm lấy, ung dung đọc.

“Đây là do cao tu Thiên Tú Tử của đạo môn lưu lại. Tất cả các văn tự đều là văn tự thể cổ triện, là chú thích thêm một bước đối với Dịch Kinh.

Trong đó đề cập đến sự biến hóa của âm dương, sự trao đổi khi nào và ở trạng thái nào của âm dương.

Và định nghĩa và ứng dụng của quẻ tượng ngũ hành bát quái trong cuộc sống, trong đó mấu chốt nằm ở cách xác định cơ bàn của bát quái…”

Chỉ sau mười mấy phút, Thường Ngọc Thanh đã đọc xong, dễ dàng giải thích.

Trương Vinh Phương bắt đầu hỏi từng chút một, nhằm vào một số chỗ khó trong chú thích bên trong bản này.

Không ngờ, Thường Ngọc Thanh lại có thể hiểu tường tận, giải thích cực kỳ rõ ràng.

Hai người, một người hỏi một người trả lời, tốc độ càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh.

Sau đó, gần như ngay khi câu hỏi của Trương Vinh Phương được đưa ra, Thường Ngọc Thanh đã nhanh chóng trả lời mà không hề suy nghĩ.

Như thể nàng đã đọc qua bản chú thích này từ lâu.

"Được được được!"

Trương Vinh Phương đột nhiên dừng lại.

"Quả nhiên anh tài trời sinh! Đáng tiếc… chính là từ nhỏ thân thể đã cực kỳ yếu ớt." Hắn cao giọng, sao đó lại nhanh chóng đè ép âm thanh xuống, lộ ra vẻ tiếc nuối.

Toàn văn bài chú thích này khoảng 35.000 chữ, trong đó có một số lượng lớn các đại từ được dùng để tạo từ, rất nhiều chỗ phải tự mình suy ra liên hệ với ngữ cảnh mới nhìn ra được ý nghĩa.

"Tiên sinh cũng đã từng nghe nói đến chuyện này sao?" Lúc này, Thường Ngọc Thanh rất có hảo cảm với Trương Vinh Phương, bởi vì từ những câu hỏi vừa rồi, đối phương cũng là người biết có một số hiểu biết về đạo tàng.

Không phải là nhàm chán rảnh rỗi không có việc gì làm, tùy tiện tìm thứ gì đó để thử thách nàng.

"Cũng không phải là nghe thấy, mà là nhìn ra." Trương Vinh Phương mỉm cười nói.

Hắn có thể cảm nhận được có hảo thủ võ đạo đang bí mật bảo vệ ở gần đó.

Nhưng cái gọi là hảo thủ chỉ dành cho những người bình thường, với hắn mà nói, có cũng như không.

Trình độ hiện tại của hắn, trong mắt hắn một cao thủ cấp bậc bình thường cũng không khác mấy so với người bình thường.

"Kẻ hèn này am hiểu một chút về thuật Kỳ Hoàng, ngày thường thường luyện đan cho mình. Tiểu thư trời cao đố kỵ anh tài như thế, nếu yên tâm, có thể để ta chẩn đoán một chút, biết đâu có cách cải thiện."

“Thuật Kỳ Hoàng?” Một tia nghi hoặc chợt lóe lên trong mắt Thường Ngọc Thanh.

“Có thể có thể, chỉ là thể chất của ta đã gặp rất nhiều cao thủ y đạo. Kính xin tiên sinh hãy chuẩn bị.”

Chương 983: Đột biến (3)

“Không sao, ta tự mình sáng tạo ra phương pháp chẩn đoán của mình, chỉ cần xem một chút máu của ngươi là được rồi.”

Trương Vinh Phương ánh mắt rơi vào ngón tay đang rỉ máu của đối phương.

“Vậy sao?” Thường Ngọc Thanh gật đầu.

Các quy củ của cao thủ y đạo rất đa dạng, trước đây nàng đã gặp phải những quy củ tương tự nên chẳng có gì ngạc nhiên cả.

Ngay lập tức, nàng nặn vài giọt máu từ ngón tay rồi thả vào chiếc chén sứ nhỏ trên bàn đá bên cạnh.

Sau đó giao nó cho Trương Vinh Phương.

“Xin mời tiên sinh xem thử.”

“Đa tạ.” Trương Vinh Phương không nói nên lời cảm ơn một câu, cầm lấy chén sứ, lấy nước đã chuẩn bị sẵn từ trong túi ở thắt lưng ra, rót vào trong đó, lắc lắc, lập tức ngẩng đầu nhấp một ngụm.

Hừ~

Một cảm giác sung sướng đê mê, như thể cả người đang lên cơn phê thuốc, hoàn toàn nhấn chìm hắn.

Hắn cảm thấy khi máu tươi vào bụng, thân thể mình giống như sa mạc khô cằn, điên cuồng hấp thụ, thẩm thấu, chứa đựng nó vào cơ thể.

Thậm chí còn chưa chảy đến dạ dày, số máu đó nửa chừng đã được thực quản hấp thu.

Lần này không phải so với máu chết lúc trước, mà là vài giọt máu sống vừa mới vắt ra.

Chất lượng hoàn toàn không thể so sánh được.

Trương Vinh Phương có thể cảm thấy bướu thịt trên lưng mình đang thay đổi nhanh chóng.

Và ở thanh thuộc tính trong tầm nhìn, trị số năng lực của Huyết Nhục Bổ Toàn cũng không ngừng tăng vọt lên.

Từ 85 trước đó, chầm chậm nhưng chắc chắn tăng dần lên.

87.

89.

91.

93.

95!

Cuối cùng, trong tình huống còn lại 5 điểm nữa là đủ 100, Huyết Nhục Bổ Toàn cuối cùng cũng dừng lại.

Răng rắc.

Đúng lúc này, Trương Vinh Phương mơ hồ như nghe thấy âm thanh của thứ gì đó nứt vỡ.

Thanh âm đó phát ra từ trong cơ thể hắn, mà ngọn nguồn là phía sau lưng hắn!

Cái bướu thịt bí ẩn đó.

…

Bên ngoài Thiên Bảo cung.

Đạo cung Đại Đạo giáo vốn tấp nập người qua lại, hương sắc phồn hoa, nay đã hoang tàn.

Sau khi Chân Nhất giáo đuổi mọi người ra khỏi đó, cũng không phái người đi chỉnh đốn mà cứ để trống ở đây.

Sau đó, cạnh tranh với Tây tông cho nhiều vị trí thực quyền khác nhau trong triều đình. Mười hai tỉnh, mỗi tỉnh có các chức vị thực quyền cai quản khác nhau.

Thiên Bảo cung Đại Đạo Giáo vừa sụp đổ, để lại rất nhiều không gian, đủ để hai bên phân chia trong một khoảng thời gian.

Nhưng mà Linh Đế vẫn không biểu thị gì, mấy ngày gần đây vẫn mê muội trong Thiên Ma Vũ, cũng không quan tâm đến thế giới bên ngoài. Vào lúc này, trên núi Thiên Bảo.

Những bông hoa trắng trên núi đã rụng và khô héo. Chỉ còn lại những thân cây trơ trọi chờ đợi mầm non.

“Dược hương bất tri xử, vân thai bạch hoa thạch!” Trong Thiên Bảo cung trống rỗng lúc này.

Một bóng người mặc áo bào đen kỳ lạ đang đi chậm rãi ở thần điện.

Bóng người mặc một chiếc áo choàng đen lớn, thậm chí cồng kềnh, ngay cả người cùng đầu cũng được che phủ trong đó, với một chiếc mặt nạ quỷ bằng đồng kỳ lạ trên mặt. Khuôn mặt quỷ đó rất lạ. Từ trán đến cằm, một đường vàng mỏng chia đôi. Nửa bên trái đang cười, nửa bên phải là sự tức giận.

“Đạo Cung đã tồn tại trăm năm, đã đến lúc phải đổi tên…” Người đeo mặt đồng nhẹ nhàng đưa tay ra vuốt lư hương khổng lồ ở quảng trường trung tâm của Thiên Bảo cung. Chiếc lư cao sáu mét, đường kính bảy mét, giống như một ngôi nhà nhỏ.

“Ai? Dám to gan xông vào nơi này! Các ngươi không biết đây là cấm địa sao?” Đột nhiên, một nam tử trung niên mặc áo bào Chân Nhất từ đằng xa chạy nhanh tới đây, nhìn chằm chằm vào người đeo mặt nạ đồng và hét lên. Đồng thời đi theo phía sau hắn là một đội Linh quân canh giữ nơi này.

Nhóm người ngựa này đều được trang bị đầy đủ, với cung, nỏ, kiếm và khiên. Thân thể cường tráng, đi lại chỉnh tề, vừa nhìn đã biết là được huấn luyện nghiêm chỉnh.

“Giấu đầu lộ đuôi, lén lén lút lút, thoạt nhìn đã biết có vấn đề, bắt lại cho ta!” Đạo sĩ nhìn thấy trang phục của người đeo mặt nạ, liền cảm thấy có điều không ổn, lập tức xua tay, bắt lại rồi nói tiếp.

Trong những thời điểm nhạy cảm này, bất chấp tất cả, bắt được lại nói. Đây là Đại Đô, dù là ai hay cao thủ nào, cũng không thể lật được trời.

“Bắt lấy.” Người đeo mặt nạ bằng đồng cười nhẹ. Quay lại nhìn đối phương. “Đã nhiều năm như vậy… đã lâu không có người dám nói những lời như vậy trước mặt ta…”

“Có vẻ như…” Hắn ta đưa tay chạm vào mép mặt nạ trên mặt. “Các ngươi quên mất rồi, đau đớn do cái mặt nạ này để lại hồi

đó…”

“Dừng tay,” đột nhiên một tiếng quát chói tai từ nơi không xa nhanh chóng truyền đến.

Nhưng quá trễ rồi.

Bóng người đeo mặt nạ đồng chậm rãi tiêu tán tại chỗ, giống như thứ vừa mới đứng đó chỉ là một bóng ma. Chỉ một lúc thôi.

Bóng dáng của hắn ta lại hiện ra ở phía sau của Linh đội.

Như thể chỉ lướt qua hàng ngũ, vậy thôi.

Chương 984: Đột biến (4)

Mà tất cả binh lính của toàn bộ Linh quân, tổng cộng có ba mươi sáu người, lúc này đều giữ nguyên động tác và tư thế ban đầu, không nhúc nhích, giằng co ở chỗ cũ.

“Ai đang nói chuyện? Ta không nghe thấy.” Người đeo mặt lạ bình tĩnh nhìn lại nơi phát ra giọng nói.” Ngươi có thể lặp lại lần nữa không?”

Trong phút chốc, toàn bộ Linh quân, kể cả đạo nhân dẫn đầu Chân Nhất giáo, toàn bộ thân thể đều nổ tung như pháo hoa. Nhưng thứ mà bọn họ nổ tung và văng ra không phải là máu. Thay vào đó là… vô số sợi bạc tuôn ra như chất lỏng.

Tất cả những sợi bạc không rơi xuống đất, vượt qua khoảng cách xa, bay lên không trung, chui vào trong tay áo lớn của người đeo mặt nạ đồng, rồi biến mất. Trong tích tắc, tất cả những người sống tại hiện trường đều biến mất, chỉ còn lại quần áo, giày dép, mũ và áo giáp. …

Đúng lúc này, một lão đạo sĩ mặc áo bào xanh, đội kim quan, trên người có ấn ký của Chân Nhất giáo, vẻ mặt khó coi, vọt vào trong bức tường cung điện cách đó không xa, đứng yên trên mặt đất, nhìn chằm chằm người đeo mặt nạ bằng đồng.

Sau khi nhìn thấy quần áo còn lại trên mặt đất, lại nhìn thấy mặt nạ đồng đeo bởi người đeo mặt nạ đồng. Hắn ta dường như nghĩ đến điều gì đó, đồng tử co rút ngay lập tức, trên trán lấm tấm mồ hôi.

“Tiền bối! Oan có đầu nợ có chủ, ngài không nên tới tìm chúng ta.” Lão đạo đang phòng thủ ở đây chính là tông sư Bái Thần Thái Thường đạo nhân.

“Oan cái gì, ai thiếu nợ ta?” Người mặt nạ đồng khẽ lắc đầu,

“Thanh Dịch ở Thái Cực cung, hắn không phải ở Đại Đô sao?” Phía sau Thái Thường đạo nhân trong nháy mắt mát lạnh.

“Không phải, Chân Nhất ta cùng ngài không phạm vào nhau, lúc trước đối với…” Trước mắt chợt hoa lên, phía xa từ lâu đã không có một bóng người.

Hắn ta vội vàng nhìn quanh, cố gắng tìm kiếm dấu vết của đối phương.

Nhưng ngực bỗng nhiên tê rần.

Hắn ta hốt hoảng vội vàng cúi đầu xuống, xé rách y phục trên ngực, nhưng lại thấy nơi trái tim mình có một vệt bạc, chậm rãi vạch ra một vầng trăng khuyết màu bạc. Như thể có một người vô hình đang đứng trước mặt hắn ta, nhúng bút vào vết mực, cẩn thận vẽ lên trái tim hắn ta.

"Không!! Ta rốt cục vất vả khổ tu mấy chục năm, tông sư Bái Thần! Ta không cam tâm…!"

Oành!

Giọng nói đột ngột im bặt, vầng trăng khuyết vạch ra thời điểm hoàn chỉnh, Thái Thường đạo nhân nổ tung như pháo hoa. Không có máu, chỉ là vô số sợi bạc, tràn ra như chất lỏng, bay về phương xa.

Hẻm núi Thái Dịch.

Kim Ngọc Ngôn vốn đang nhắm mắt tu hành Văn Công, đang tĩnh tâm điều chỉnh trạng thái, bỗng nhiên mở mắt ra, chậm rãi ngừng luyện.

Đối với những cường giả tuyệt đỉnh như nàng từ lâu đã Bái Thần, tu hành không thể cải thiện bản thân, nhưng họ luôn có thể duy trì trạng thái ổn định, để mình tùy lúc tùy nơi ở trạng thái hợp nhất tinh khí thần hoàn mỹ nhất.

"Đã đến lúc rồi." Nàng đứng dậy, nhìn lên hai vị Linh Tướng đối diện. "Các ngươi, chuẩn bị xong chưa?"

Đối diện là Xuân Vinh Chân Nhất và Nguyên Lợi tây tông, cả hai đều đồng loạt mở mắt, không rõ nhìn về phía Kim Ngọc Ngôn.

"Ý của ngươi là? Ta và ngươi đều có hậu chiêu. Thực lực của Thiên Bảo Ngọc Trác, nếu người bên dưới không biết là chuyện dễ hiểu. Nhưng ở cấp độ của chúng ta, ai cũng biết. Nếu là giấu giếm, có thể giấu giếm đến bao giờ?" trên mặt Xuân Vinh mang theo nụ cười, không tán thành.

"Có vẻ như Ngọc Ngôn có một kế hoạch, nhưng…" Nguyên Lợi ở một bên trông rất bình tĩnh, "Quân tiếp viện mà ta đang

chờ chắc đã đến rồi.”

“Quân tiếp viện?” Kim Ngọc Ngôn vẻ mặt hơi chậm lại, tựa hồ cảm nhận được gì đó, nàng đột nhiên quay đầu, nhìn về hướng xa xa.

Ở đó, một bóng người yểu điệu đang mặc một chiếc váy đen, tư thái thướt tha, cùng mái tóc dài bay trong gió, chỉ là khuôn mặt đang đeo một chiếc mặt nạ màu bạc tinh khiết.

Thật trùng hợp, mặt nạ của nàng, giống hệt Kim Ngọc Ngôn về kiểu dáng và kích thước.

“Tỷ tỷ! Đã nhiều năm không gặp!!” Tiếng cười như chuông bạc của nữ tử đeo mặt nạ bạc xa xa truyền đến.

“Ngươi vẫn đẹp như vậy, vẫn đẹp đến cao cao tại thượng, đẹp đến nỗi khiến cho người ta, dùng lực cắt khuôn mặt xinh đẹp của ngươi thành nhiều mảnh…” Sự ác độc trong giọng điệu của đối phương khiến cho cả Nguyên Lợi và Xuân Vinh ở bên cạnh đều cảm thấy lạnh sống lưng.

“Ngươi vẫn chưa chết.” Sau khi Kim Ngọc Ngôn sững sờ, đôi mắt dưới lớp mặt nạ bình tĩnh trở lại, trong con ngươi hiện lên một tia khinh thường.

“Lúc đó ta mềm lòng, tha mạng cho ngươi. Ngươi còn dám xuất hiện trước mặt ta…”

“Nghe nói ngươi gia nhập một mạch cái gì Thái Thanh? Vào Cảm Ứng môn? Chỉ để tìm ta báo thù? “Ánh mắt của Kim Ngọc Ngôn co lại một chút…

“Bây giờ lại phản bội Cảm Ứng môn, nương nhờ Tây tông. Thật nực cười!”

“Nực cười hay không, ta không biết.” Nữ tử mặt nạ bạc bước tới và tiến lại gần. “Ta chỉ biết… Hôm nay, ngươi nhất định phải chết!”

Chương 985: Đột biến (5)

“Chết? Chỉ dựa vào ngươi?!” Kim Ngọc Ngôn nheo lại con ngươi, con ngươi chậm rãi biến thành một mảnh bàng bạc.

Những sợi tơ tinh tuyến màu bạc dâng trào chảy dưới da nàng, như dòng sông bị sục sạo dưới lòng sông, phát ra âm thanh văng vẳng khó chịu.

Trong khoảnh khắc, cơ thể nàng phình ra nhanh chóng và trở nên lớn hơn, vô số sợi bạc phun ra từ lỗ chân lông, bao phủ và dệt nên một bộ giáp bạc hoàn chỉnh bên ngoài cơ thể nàng.

…

Răng rắc.

Thân thể của Trương Vinh Phương run lên, hắn cảm thấy từng dòng nước lạnh thấu xương, buốt giá phun ra từ khối nhọt trên lưng, cảm giác ớn lạnh lan tràn khắp cơ thể hắn. Quá mức lạnh lẽo, đến mức hắn không tự chủ được rùng mình một cái.

“Ngươi bị sao vậy, tiên sinh?” Thường Ngọc Thanh hỏi với một số nghi ngờ khi phát hiện ra sự bất thường của Trương Vinh Phương.

“Không sao, chỉ là, ta có một số phát hiện về tình trạng của ngươi.” Trương Vinh Phương nén ý định quay lại kiểm tra sự bất thường của cơ thể mình, vẫn bình tĩnh nói chuyện với Thường Ngọc Thanh. Hắn có Ám Quang Thị Giác có thể nhìn thấy một số bất thường trên cơ thể đối phương.

Các mạch máu tinh tế chật hẹp, tốc độ dòng chảy chậm, và cấu trúc cơ dường như khác với người bình thường. Mỗi khi Trương Vinh Phương nói điều gì đó, sự ngạc nhiên trên khuôn mặt của Thường Ngọc Thanh lập tức tăng lên. Nàng ngơ ngác phát hiện rằng đối phương cẩn thận tường tận hơn tất cả các thấy thuốc mà nàng đã gặp trước đây. Điều này khiến nàng nghĩ rằng, vấn đề của chính mình có thể được chữa lành. Ngay khi nàng có ý tưởng này, Trương Vinh Phương đột ngột từ biệt. “Ta chỉ nghĩ rằng ta có việc phải làm. Ta sẽ ra ngoài trước và quay lại sau.”

“Ừm, vậy…” Không chờ Thường Ngọc Thanh hoàn hồn, Trương Vinh Phương liền xoay người nhanh chóng rời đi.

Sầm! Cánh cửa đóng lại.

Trương Vinh Phương vội vã chạy về phía phủ Trầm Hương.

Lúc này, hắn đã có thể cảm nhận được rằng khối u trên lưng dường như đã nứt ra và không còn nữa. Nhưng cụ thể xảy ra chuyện gì thì hắn không biết, phải có gương soi mới rõ được. Trong thời đại ngày nay, nhiều người vẫn sử dụng gương đồng.

Khi được đánh bóng nhẵn, gương đồng chỉ mờ hơn một chút so với gương thủy tinh thật. Ngoại trừ màu hơi vàng, những thứ còn lại không khác gì một tấm gương thủy tinh. Chỉ cần đến tiệm gương thường xuyên để phục hồi độ bóng loáng.

Sau khi trở về phủ Trầm Hương, Trương Vinh Phương đi vào phòng ngủ và lấy ra hai chiếc gương tròn bằng đồng đặt bên cạnh bàn làm việc. Sau đó cởi áo và xếp góc phản chiếu vào lưng.

Đột nhiên, tất cả những thay đổi trên lưng hắn đều hiển thị rõ ràng trong mắt hắn.

“Đây là !!?” Tròng mắt hắn đột nhiên co rụt lại. Như thể nhìn thấy một điều gì đó không thể tin được trong sự phản chiếu của chiếc gương đồng đó.

Hắn nhìn thấy rõ ràng, phần da thịt phía sau lưng mình, đang có những sợi tơ mạch máu lít nhít, mơ hồ tạo thành một đóa hoa sen màu máu. Hoa sen kia cánh hoa tan vỡ, có tới tám mươi mốt cánh.

Trương Vinh Phương ở đạo môn nhiều năm như thế, không có chuyện gì thì đọc khắp kinh điển, cũng xem qua rất nhiều nhân vật truyện ký ở đạo giáo phát triển.

Có thể chưa từng có người nào như hắn lúc này, trên người thế mà lại có một đóa hoa huyết quản được bệnh thành huyết liên (hoa sen máu)!

…

Ngọc Hư cung là bí địa của Thượng Quan gia.

Thượng Quan Phi Hạc nhẹ nhàng vuốt ve một hộp thức ăn màu đỏ ngọc trong phòng ngủ. Hộp thức ăn được chia thành ba lớp, bề mặt của mỗi lớp được khắc những hoa văn hình thú đặc biệt.

Nhưng những hoa văn này không giống như đạo môn truyền thống, tiên khí phiêu phiêu, thô lỗ dữ tợn, mà trái lại là ngây thơ đáng yêu, tròn trịa, khá đáng yêu.

Ánh nắng ngoài cửa sổ chói mắt, rơi trên bề mặt nắp hộp thức ăn, trên mặt phản chiếu một tầng ánh sáng đỏ mỏng manh.

“Thượng Quan huynh vẫn còn luyến tiếc như vậy sao? Đã nhiều năm như vậy, còn không bỏ xuống được sao?” Ngoài phòng, trong sân truyền đến một giọng nói rất quen thuộc với lão ta. Giọng nói nhẹ nhàng và quen thuộc, giống như một nam tử trung niên khoảng ba mươi bốn mươi tuổi.

Đây là trọng địa của Thượng Quan gia, những người bình thường không được phép ra vào nếu không được phép. Nhưng Thượng Quan Phi Hạc đã quen với điều đó.

Toàn vì nói chuyện người này, là bạn tốt tri kỷ nhiều năm của lão ta, Hàn Tinh Hòa, phủ chủ Hàn gia.

“Năm đó ta phản nghịch, không quan tâm đến quy củ của phụ thân. Bây giờ Uyển Nhi đã chết, đồ vật nàng lưu lại, khiến ta ghi nhớ thời thời khắc khắc.

Thượng Quan Phi Hạc bình tĩnh nói.

Hộp cơm hồng ngọc là di vật quý giá nhất mà thê tử lão ta để lại cho lão ta.

Khi đó, ngày nào lão ta cũng luyện võ tu hành, thê tử luôn chăm sóc, mỗi ngày đưa cơm nước tới cho lão ta, ngày nào cũng đổi món.

“Không phải ngươi đi ra ngoài sao, tại sao lúc rảnh rỗi lại đột nhiên trở về?” Hàn Tinh Hòa nhẹ thở dài.

Chương 986: Kiểm tra (1)

“Nhạc Đức Văn đã chết, đại vị của Thiên Bảo cung bây giờ bỏ trống, hai vị Đạo tử một thì mất tích, người kia thì chưa trưởng thành. Thiên Bảo cung lại bị trục xuất khỏi Đại Đô, bây giờ là thời điểm thích hợp. Vì vậy, ta đến, là vì dẫn một người đến cho ngươi…”

“Ai?” Thượng Quan Phi Hạc bình tĩnh nói. Đặt hộp thức ăn màu đỏ ngọc trước mặt vào một góc, đứng dậy đẩy cửa đi ra ngoài. Trong sân rộng rãi ngoài cửa, có một nam tử cao lớn tuấn tú, trên trán có sợi tóc bạc trắng. Nam tử đó là Hàn Tinh Hòa, phủ chủ Hàn gia.

“Ta đã đưa người tới ngoài cửa. Ta chỉ chịu trách nhiệm dẫn đến. Còn chuyện nói chuyện gì thì tùy ngươi quyết định.” Hàn Tinh Hòa nói.

Lúc này, hắn chắp tay với Thượng Quan Phi Hạc, xoay người nghênh ngang rời đi.

Nhìn bóng lưng của đối phương rời đi, Thượng Quan Phi Hạc hơi nheo mắt lại, cảm giác được bên ngoài cửa viện đã có một vị cao thủ với khí tức huyết động và phòng ngự khác nhau.

“Nếu là do Hàn huynh dẫn tới, vậy thì ngươi vào đi.” Lão ta bình tĩnh nói. âm thanh không lớn nhưng chắc chắn bên kia có thể nghe thấy.

“Đa tạ phủ chủ.”

Ngoài cửa viện, một nữ tử buộc tóc đuôi ngựa, mặc áo y phục da màu đỏ chậm rãi bước vào.

Nữ tử thậm chí còn đeo một chiếc mặt nạ màu đỏ trên mặt, chiếc áo khoác da mỏng làm nổi bật từng bộ phận trên cơ thể nàng một cách hoàn hảo. Nếu là người háo sắc, thậm chí có thể phát hiện y phục này có thể so với không mặc.

Nhưng nếu ai có nhận thức biết nhìn hàng nhìn thấy thì điều đầu tiên nghĩ đến sẽ không phải là sắc mà là sức mạnh ẩn sau chiếc y phục da này.

“Minh phi?” Thượng Quan Phi Hạc lập tức nhận ra ý tứ của chiếc váy này.

“Minh phi Hành Ngọc, bái kiến phủ chủ.” Nữ tử quỳ một gối xuống, hành đại lễ với Thượng Quan Phi Hạc với thái độ kính trọng.

“Thân là Minh phi, lại còn dám đến Ngọc Hư cung ta. Còn có thể tìm tới Hàn huynh để dẫn tiến, thật là thú vị.” Thượng Quan Phi Hạc nghĩ đến đây, liền nhận ra vấn đề.

“Ngài có chỗ không biết, trên thế giới này không có kẻ thù vĩnh viễn, và cũng sẽ không có bằng hữu vĩnh viễn. Phủ chủ có biết… Bây giờ Đại Đô từ lâu đã là thiên hạ của chúng ta và Chân Nhất.” Minh phi Hành Ngọc trầm giọng nói. …

“Vậy thì sao? Ngươi muốn nói gì?” Thượng Quan Phi Hạc không tỏ rõ ý kiến.

“Văn bối thay mặt thượng nhân trong tông đến đây hứa hẹn với ngài một chuyện.” Hành Ngọc mặt không chút thay đổi nói.

“Có chuyện gì vậy? Ta làm việc, cũng cần ngươi hứa hẹn sao?” Thượng Quan Phi Hạc sắc mặt không thích.

“Phủ chủ hiểu lầm rồi. Có thể ngươi không biết Đại Đô bây giờ là thiên hạ hai ta độc chiếm. Tất cả các ghế của Thiên Bảo Quan đều đã bị ép hết, và vị trí của các tỉnh sẽ sớm được giải tỏa.”

Hành Ngọc chậm rãi nói,

“Ban đầu, ta nghĩ rằng nếu ta loại trừ Thiên Bảo cung, ta sẽ có thể kiếm được nhiều lợi nhuận hơn, nhưng thật không may, Chân Nhất thổ huyết bức người, vì đồng căn đồng nguyên, cùng chung đạo môn. Hấp thụ không ít sản nghiệp cao tu của Thiên Bảo cung. Đến nay thế lực đang tăng vọt. Vì vậy… “

“Vậy thì sao”

“Vì vậy, chúng ta hi vọng, tái lập Thiên Bảo cung!” Lời nói của Hành Ngọc giống như sấm sét, Thượng Quan Phi Hạc bất giác cử động ngón tay, trong mắt lóe lên. “Tái lập Thiên Bảo cung? Ngươi… Ý ngươi là ai?”

“Chính là như vậy!” Vẻ mặt của Thượng Quan Phi Hạc vẫn không thay đổi, nhưng ánh mắt của lão đã có phần không thể giải thích được.

“Vậy, các ngươi đến gặp ta và nói điều này là có ý gì?” Lão ta nghi ngờ hỏi.

“Nếu muốn lập lại Thiên Bảo cung, nhưng hôm nay không có ai có thể chống đỡ được Thiên Bảo cung. Hai vị Đạo tử, một mất tích, người còn lại vẫn ở đó, nhưng thời gian vẫn còn sớm, nên ta đã đợi thảo luận hồi lâu mới cảm thấy vị trí phi thường này không còn gì khác. Bây giờ bên trong Đại Đạo giáo, ngoại từ Ngọc Ngôn cung chủ, ngài là người thứ hai, ngoài ngài còn có ai có thể ngồi vững ở vị trí này?

Nếu phủ chủ đồng ý, chúng ta có thể đưa ngài đến Tập Hiền viện trước, đảm nhiệm ghế trưởng lão. Đồng thời, Thiên Bảo cung ban đầu cũng có thể trả lại, cũng sẽ hỗ trợ phủ chủ ổn định tình hình trong một khoảng thời gian. Hành Ngọc cười nói: “Nguyên sư biết rất rõ phủ chủ muốn tiến một bước trọng yếu, đã chuẩn bị nhiều năm, nhưng với cung chủ Kim Ngọc Ngôn ở đây, vị trí cao của Ngọc Hư cung gần như không thể thay thế trước khi vị này cưỡi hạc.

Nếu Ngọc Hư cung là vô vọng, không bằng thay đổi đại đạo. Thiên Bảo cung nay giáp hạt chờ một ghế trống, với thiên tư và năng lực của phủ chủ, chẳng phải đã đến lúc làm nên đại kế hoạch sao?”

Nàng dừng lại, và tiếp tục, “Chẳng lẽ để cho những người ngồi không ăn bám tiếp tục thượng vị, làm bại hoại danh dự của Thiên Bảo Đại Đạo giáo sao.” Nàng liếc nhìn khuôn mặt của Thượng Quan Phi Hạc, mơ hồ phát hiện ra rằng đối phương đã chìm trong suy nghĩ.

Chương 987: Kiểm tra (2)

“Chẳng lẽ phủ chủ tự tin có thể vượt qua Ngọc Ngôn cung chủ sau những năm tháng dài đằng đẵng, trở thành người đứng đầu thành tựu đại đạo sao? Một là bụi gai trải rộng, hi vọng xa vời, một là đại lộ thênh thang, thậm chí còn có ta và những người khác ủng hộ ở cả hai phía.

Bản thân có hạn, làm việc có hạn.

Võ nhân chúng ta, coi như Bái Thần, thời gian sẽ kéo dài nhiều nhất là hàng chục năm.

Phủ chủ việc gì phải đem thời gian quý giá lãng phí ở một nơi vô ích như Ngọc Hư cung? Thượng Quan Phi Hạc lại im lặng. Lão ta thực sự không có tự tin khi đối mặt với Kim Ngọc Ngôn.

Tuy đã nhiều lần thách đấu với cung chủ nhưng trong mắt người ngoài, lão ta rất mạnh.

Nhưng cũng như vậy, chỉ sau khi thực sự trải qua, lão ta mới biết Kim Ngọc Ngôn đáng sợ như thế nào. Sau khi thăng cấp đại tông sư, có thể duy trì trạng thái Chung Thức mọi lúc.

Trạng thái này sẽ liên tục tăng cường sức mạnh của cơ thể, tối ưu hóa cấu trúc lực, cấu trúc máu thịt, khiến cơ thể vô thức thay đổi theo hướng phù hợp hơn với Chung Thức. Vì vậy, sau khi trở thành đại tông sư, thời gian càng lâu, thực lực càng mạnh. Đây là trạng thái thuần túy xem ai càng lớn tuổi thì cấu trúc cơ thể càng khỏe. Sau đó, lúc Bái Thần cấu trúc được tối ưu hóa là cách tốt nhất để tối đa hóa lợi ích. Đây là quy tắc dành cho tất cả mọi người…

Cho đến khi…

Cho đến khi một kỳ tài ngút trời, Kim Ngọc Ngôn, xuất hiện.

Ở trạng thái Cực Cảnh, khai phá tự thân, vừa mới nhập Đại tông sư đã đuổi kịp đại tông sư là lão ta đã tích lũy nhiều năm.

Sau đó là Bán Cực Cảnh lợi hại hơn.

Tiềm lực tông sư.

Lại thêm Bái Thần, thành tựu Linh Tướng.

Thành tích như vậy thực khủng bố.

Điều kiện để trở thành Linh Tướng, chính là Văn Công trong Đại Đạo giáo.

Mặc dù Kim Ngọc Ngôn không giỏi bằng Nhạc Đức Văn, nhưng vẫn vượt trội hơn nhiều so với những người khác. Đã đạt đến Luyện Thần. Vì vậy, sự kết hợp của cả hai… trong lòng Thượng Quan Phi Hạc rất nặng.

Lão ta không thể thắng Kim Ngọc Ngôn nhiều năm trước, và bây giờ lão ta càng không thể thắng.

Sau khi Bái Thần, không thể tăng cường cơ thể của mình, nhưng có thể phát triển và sử dụng sức mạnh của bản thân ở mức độ lớn hơn. Dưới cùng một sức mạnh và tốc độ, một cao thủ được huấn luyện tốt rất khác với một người bình thường.

Và điểm khác biệt lớn nhất giữa lão ta và Kim Ngọc Ngôn chính là sức mạnh đáng sợ có thể phát huy khi Bán Cực Cảnh khai quật đại tông sư Bái Thần.

Cực Cảnh, trên bản chất chính là khai quật cùng sử dụng tốt bản chất mà không phải tăng cường.

“Nếu phủ chủ có quyết định, chúng ta hoàn toàn có thể trợ giúp!” Hành Ngọc lại nói. Nàng có thể thấy rằng Thượng Quan Phi Hạc đã động tâm. Nam tử này có sức mạnh, tham vọng và quyền lực.

Thượng Quan gia cũng cao thủ như mây, một khi ở trong Thiên Bảo cung, bọn họ có thể nhanh chóng ổn định tình hình, trở thành một thế lực lớn thân cận với Tây tông hơn trước. Đây là hướng họ muốn nhìn thấy.

“Các ngươi muốn gì?” Thượng Quan Phi Hạc là một người rất thực tế, lão ta rất rõ ràng rằng không thể để đối phương giúp đỡ nhiều như vậy mà không đòi hỏi gì để đáp lại. “Rất đơn giản.” Hành Ngọc cười. “Chúng ta cần một phần đầu danh trạng.”

“Đầu danh trạng.”

“Đúng vậy, ba điểm.” Hành Ngọc cười nói, “Trước tiên, xin phủ chủ hãy phối hợp yểm trợ tông sư Tát Ly Trạch tỉnh chúng

ta. Không cần quá rõ ràng, chỉ cần cung cấp một ít tình báo yểm trợ là được.”

“Thứ hai, phủ chủ cũng đã sắp xếp nhân thủ sản nghiệp ở Đại Đô chứ? Phần này cần chúng ta bố trí nhân lực tiến vào. “

“Thứ ba, có một Đạo tử khác trong Thiên Bảo cung, phủ chủ cần hợp tác với chúng ta để giải quyết người này. Người này nghi ngờ rằng có thế lực khác đứng sau, ở Thứ Đồng nhờ thế lực này đã mất đi không ít cao thủ hàng chữ Không chúng ta, thậm chí còn có tông sư mới lên cấp Bái Thần cũng bị mất tích một cách bí ẩn.

Vì vậy, chúng ta hy vọng cung chủ sẽ phối hợp với chúng ta để tìm ra thực lực cụ thể đằng sau người này, là gì đang hỗ trợ hắn ta, đồng thời, báo thù cho nhiều vị cao thủ của Chân Phật tự.

“Thế nào? Ba việc này đối với người khác khó, nhưng đối với phủ chủ mà nói, đều là dễ dàng như trở bàn tay. Với thực lực tiềm ẩn của ngài… chỉ cần nguyện ý…” Hành Ngọc nở nụ cười nói. “Mọi thứ đều nằm trong tầm tay của ngài.”

Thượng Quan Phi Hạc do dự.

…

Bên ngoài phủ Tình Xuyên, trong một khu rừng núi cằn cỗi.

Hình bóng của Trương Vinh Phương phi nhanh trong rừng, chẳng mấy chốc đã đến một bãi đất trống.

Hắn nhanh chóng lấy trong túi đeo lưng ra một chiếc lọ sứ, mở nút chai sứ, từ từ thấy một mùi thơm lạ.

Tiếng rừng xung quanh lay động, bóng cây um tùm.

Chương 988: Kiểm tra (3)

Một chút lạnh lẽo u ám cũng bị nhiệt độ cơ thể Trương Vinh Phương lúc này rửa sạch. Lấy hắn làm trung tâm, ít nhất bán kính năm mét xung quanh hắn giống như một cái lò, nhiệt độ tăng lên vài độ.

Sau một hồi chờ đợi, cuối cùng, một bóng người ở đằng xa phi nhanh tới. Đó là một nam tử đeo mặt nạ đen, người bên kia chạy lại gần và quỳ một chân xuống. "Thuộc hạ bái kiến thế tử."

"Tả thúc đâu?" Trương Vinh Phương hỏi. Trên lưng hắn xuất hiện một bông sen máu lạ, suy nghĩ lớn nhất của hắn lúc này là nhanh chóng tìm được Tả thúc để bí mật kiểm tra một hai xem bông sen máu có thể gây hại đến mức nào đối với hắn.

"Nội chiêu Thánh môn, môn chủ vội vàng chạy tới, nhắn lại cho ngài, nói vài ngày nữa sẽ trở lại." Nam tử đáp.

"Có chuyện quan trọng à?" Vẻ mặt ung dung của Trương Vinh Phương hơi thu lại: "Có cần ta giúp gì không?"

Ngày thường Thiên Thạch môn ngoại trừ chuyện của hắn thì có rất nhiều chuyện vặt vãnh phải xử lý. Chẳng hạn như thu nhận đệ tử mới, truy bắt trừng phạt phản đồ, thu thập bảo vật và dược liệu, thăm thân nhân, bạn bè, vân vân và mây mây.

Con người không phải đồ vật, đều có những hoạt động giao tiếp riêng của bản thân, cho nên Tả Hàn không phải lúc nào cũng ở bên cạnh hắn. Thỉnh thoảng hắn ta sẽ rời đi để xử lý một số công việc của riêng mình.

Hắn đã quen với tình huống này rồi.

"Môn chủ đã sớm nhắc đến, xin thế tử đừng lo lắng, ngài sẽ lo liệu." Nam nhân trả lời.

"Được rồi, ngươi đi xuống đi." Nói đến đây, trong lòng Trương Vinh Phương biết mình chỉ có thể chờ sau khi Tả Hàn trở về rồi tính tiếp.

"Vâng."

Người áo đen của Thiên Thạch môn nhanh chóng đứng dậy, lùi lại mấy bước, xoay người bay đi.

Chẳng mấy chốc, chỉ còn lại Trương Vinh Phương trong toàn bộ khu rừng.

Hắn khẽ thở hắt ra một hơi dài.

Bóng dáng lại di chuyển, tiếp tục lao về phía khu rừng xa hơn.

Chạy băng băng một mạch, với tốc độ của hắn, không biết đã chạy bao xa, cho đến khi xung quanh không còn dấu chân, ngay cả mặt đất cũng toàn là rễ cây bò lổm ngổm, xung quanh lùm cây bụi cỏ trải rộng, hoàn toàn không có hành tung của con người.

Đến lúc này, hắn mới hài lòng dừng chân.

"Tiếp theo, đã đến lúc thử loại bông sen máu mới này rốt cuộc có tác dụng gì…"

Đứng trên rìa một cây đại thụ lớn cỡ vòng ôm của ba người.

Đây là một cây đa, rễ phụ buông xuống, một cây tạo thành cả một khu rừng.

Xung quanh lấm tấm những tia nắng rơi xuống, cảnh sắc tươi đẹp, không khí trong lành sạch sẽ, không một chút bụi bặm.

Trương Vinh Phương ngửa đầu nhìn lên bầu trời bên ngoài khe hở giữa những tán lá.

Màu xanh và vàng pha trộn, có chút chói mắt.

"Bắt đầu thôi."

Hắn nhắm mắt lại.

Cảm nhận vị trí của huyết liên sau lưng.

Hít vào… thở ra… hít vào… thở ra!

Trong phút chốc đột nhiên mở mắt ra, nơi đáy mắt hắn lóe lên một tia huyết sắc.

Cơ thể bắt đầu bành trướng, lớn lên, lớp da bên ngoài bị sự giãn nở của máu thịt làm căng nứt. Sau đó, giống như đồ sứ huyết sắc, trước khi vỡ tan đã khép lại.

Tiếp đó lại bị căng nứt bởi máu thịt mới.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy. Một lần. Hai lần. Ba lần.

Chỉ trong vài giây, cơ thể hắn nhanh chóng tăng từ hai mét lên ba mét, rồi từ ba mét, vẫn còn tiếp tục! Ba mét hai. Ba mét năm. Ba mét bảy. Bốn mét.

Quần áo toàn thân của Trương Vinh Phương đều bị căng nứt, thân thể hoàn toàn bị hoa sen huyết sắc bao trùm.

Huyết liên vốn chỉ ở phía sau lưng, lúc này tựa như liên kết với những vết nứt huyết sắc trên toàn thân Trương Vinh Phương, tạo thành một đóa huyết liên lớn hơn bao phủ toàn thân.

"Không đúng…" Trương Vinh Phương nhìn xuống phần trên trần trụi của mình.

Hiện tại huyết liên đã không còn giống một đóa hoa nữa! Mà giống như một cái lưới! Nó giống như một mạng lưới huyết sắc đặc biệt do nhện dệt thành…

"Đây là… Sức mạnh của huyết liên sao?"

Trương Vinh Phương đưa tay lên, nhìn thấy cánh tay của mình hoàn toàn đã bị những hoa văn huyết sắc bao trùm, chu vi của nó đã tăng lên hơn gấp đôi so với kích thước ban đầu.

Hắn từ từ cúi xuống, nhặt một vài mảnh áo choàng rách nát trên mặt đất, buộc chúng quanh eo để che đi bộ phận quan trọng.

Sau đó nhanh chóng di chuyển về phía trước, xuyên qua cánh rừng lớn, đi đến một đầm nước nhỏ bên gốc cây đa.

Dựa vào hình phản chiếu trong đầm nước.

Cuối cùng hắn cũng nhìn thấy dáng vẻ của mình lúc này trông như thế nào.

Đó là một quái nhân khổng lồ cao bốn mét, rộng hai mét, cả người như thể đang mặc bộ áo giáp cơ bắp huyết sắc.

Mái tóc dài của hắn xõa dài đến thắt lưng, mơ hồ lộ ra từng vết huyết sắc.

Hai mắt, lỗ tai, miệng và mũi đều được bao phủ bởi một lớp màng mỏng trong suốt bằng máu thịt, tựa như là lớp bảo vệ cho những bộ phận quan trọng.

Chương 989: Kiểm tra (4)

Bộ phận quan trọng của cơ thể ở bên dưới cũng tự nhiên sinh ra từng tầng từng tầng áo giáp cơ bắp, như thể trời sinh đã có sẵn một chiếc quần dài huyết sắc.

Hắn rõ ràng không mặc quần áo, nhưng trong hình ảnh phản chiếu trong nước lúc này, hắn giống như đang mặc một chiếc áo khoác bị nhuộm máu.

Sau đó nửa người trên cũng được khoác lên mình một bộ áo giáp máu thịt.

Phù.

Trương Vinh Phương há miệng, thở ra một luồng khí nóng.

Nhưng đúng lúc cũng nhìn thấy, lúc này miệng hắn hoàn toàn không ở trạng thái bình thường chút nào. Trong hàm răng trắng dày đặc, có một vòng màu trắng mơ hồ mọc ở bên trong.

Như thể có một hàng răng mới sắp mọc.

Hắn đưa tay ra, sờ sờ vào con mắt đang mở to của mình.

Có một lớp màng mỏng trong suốt trên bề mặt con ngươi, do đó ngón tay của hắn không thể trực tiếp chạm vào bề mặt nhãn cầu. Cái màng mỏng kia rất cứng rắn.

"Đây là trạng thái huyết liên sao?"

Trương Vinh Phương đưa tay lên, xòe năm ngón tay ra, cơ bắp trên người tự nhiên co bóp, lưu động, tổ hợp hiệp lực, phát ra tiếng lách cách cực nhỏ.

Hắn có thể cảm thấy lúc này hắn đã mạnh hơn rất nhiều so với khi hắn ở trạng thái cực hạn trước đây…

Trạng thái lúc này giống như tự nhiên liên kết toàn bộ các trạng thái cực hạn tu hành lúc trước của hắn, cưỡng ép huyết liên hình thành một cấu trúc hệ thống hoàn chỉnh.

"Vậy thì…" Hắn nhìn về phía đầm nước trước mặt. Nhẹ nhàng vung cánh tay phải của mình lên.

Xoẹt! Bàn tay phải ngay lập tức biến mất.

Ngay sau đó, một cơn gió mạnh quét sạch toàn bộ đầm nước, đè ép mặt nước phẳng lặng không ngừng rung động, thổi ra từng gợn sóng lớn.

“Đáng tiếc là… Không có so sánh cụ thể hơn để mình biết bây giờ mình mạnh như thế nào. Chỉ dựa vào cảm giác thì không chính xác.”

Trương Vinh Phương cảm thấy hơi tiếc nuối.

Hắn cảm thấy mình đã mạnh hơn trước rất nhiều, nhưng chỉ sau khi đánh nhau thì hắn mới biết rốt cuộc mình có thể đạt đến cấp độ nào.

Nhìn vào cái bóng của chính mình phản chiếu trong nước. Ai có thể nghĩ đến, mấy năm trước, hắn chỉ là một người bình thường cao chưa đến 1m8.

Bây giờ lại…

Nhìn hình tượng trước mắt của bản thân, trong lòng Trương Vinh Phương hơi bất an.

Không vì cái gì khác, chỉ là bởi vì bộ dạng này của hắn quá tà ác, thoạt nhìn khiến người ta cảm thấy khó chịu.

“Không được…! Một khi bộ dạng này lộ ra ngoài, chưa cần giải thích thì mọi người đã hét lên đòi đánh đòi giết rồi.

Trong nháy mắt sẽ bị xem là tà phái. Như vậy không được!”

Hắn xuất thân từ danh môn, đi theo con đường chính đạo. Bây giờ là Đạo tử chính đạo, là quan môn đệ tử của một trong những người đứng đầu đạo môn thiên hạ.

Làm sao có thể có một hình thức chiến đấu thực tế tà ác như vậy được.

Cơ thể Trương Vinh Phương nhanh chóng thả lỏng, thu nhỏ lại, chẳng mấy chốc đã trở lại kích thước cơ thể bình thường là 2m5.

Sau đó hắn đứng bên đầm nước, suy tư kỹ càng.

Làm thế nào để giải quyết vấn đề này đây.

Đừng nghĩ rằng đó chỉ là một việc nhỏ về hình tượng.

Nhưng trong nhiều trường hợp, trông mặt mà bắt hình dong là bản năng của tất cả mọi người.

Nếu hắn đang cùng người đánh nhau ở bên ngoài, trên đường gặp phải người tốt gặp chuyện bất bình, nhìn thoáng qua, hình tượng này của hắn nhất định là người xấu.

"Vậy thì…" Cuối cùng, Trương Vinh Phương đã nghĩ ra một cách.

"Ta cần cù tu luyện phá đan. Hiện tại đã phá đan thành anh, sắp luyện thành Luyện Thần. Ở thời cổ đại, khi đạt đến Luyện Thần đã có thể coi là tiên nhân, có thể kéo dài tuổi thọ mấy chục năm. Đây là điều đầu tiên.

Hoa sen trong Phật giáo và Đạo giáo là loài hoa thanh khiết mọc lên từ bùn mà không bị vấy bẩn, có một ý nghĩa đặc biệt.

Mặc dù của mình được tạo thành từ máu thịt, nhưng vẫn là hoa sen, không phải đại diện cho một trong tam hoa của cơ thể con người sao."

Trương Vinh Phương mạnh mẽ hướng về trên mặt.

"Hơn nữa! Trong thời cổ đại, người đạt được được gọi là tiên. Mình hoàn toàn có thể tạo ra một cái khác!" Trong mắt Trương Vinh Phương chợt lấp lóe linh quang.

"Tiên giả, sơn nhân cũng vậy. Người cao như núi chính là tiên! Hình thể này của mình quá cao, đúng lúc có thể giải thích như thế!"

Mặc dù chữ đồng ý của Đại Linh không được viết theo cách này, nhưng Trương Vinh Phương dự định sẽ trở về, bắt đầu mở rộng tuyên truyền những thứ thuộc phương diện này.

Nếu không có chữ "tiên" giản thể, vậy thì hắn tạo một chữ là được rồi.

Dù sao Đại Linh căn bản không quan tâm phương diện này, hắn xuất thân từ Kim Sí Lầu chuyên làm giả, chút đường sống thủ hạ có chính là nhân tài.

Làm ra sách cổ, di vật văn hóa, trộm mộ gì gì đó, sau đó xin mời một số lão nhân đạo môn tuyên truyền, không phải quá đơn giản à.

Hắn chính là nhìn đúng chuyện này.

Chỉ cần trắng trợn tuyên truyền, huyết liên mới là chính đạo của đạo môn, là chính đạo để thành tiên. Sau đó tạo ra một chữ "tiên", mở rộng hàm nghĩa của nó.

Chương 990: Kiểm tra (5)

Đến lúc đó, hắn sẽ vô tình để lộ chân thân của mình… Mọi chuyện sẽ nước chảy thành sông.

“Không phải Đạo môn chú ý đến Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên sao? Đến lúc đó mình sẽ nghiên cứu tiếp. Có khi có thể thu thập thêm hai đóa huyết liên tạo thành tam hoa. Khi đó… Tất cả đều sẽ danh chính ngôn thuận rồi…”

Trương Vinh Phương càng nghĩ càng thấy có thể thực hiện được.

Ngay lập tức, sau khi xác nhận kế hoạch tương lai, hắn nhanh chóng quay trở lại phủ Trầm Hương, thay quần áo khác.

Sự gia tăng quá mức của trạng thái huyết liên trong nháy mắt mang lại cho hắn một con át chủ bài khác.

Nếu có trạng thái huyết liên khi đánh nhau với Hải Long Vương Không Vô lúc trước, sợ là hoàn toàn không cần bộc phát như vậy mà có thể trực tiếp áp chế toàn diện đối phương.

Về việc rốt cuộc phải mất bao nhiêu chiêu thức mới có thể giết chết Không Vô, Trương Vinh Phương không biết.

Chiến lực thực sự của trạng thái huyết liên cần phải đánh thử mới biết được.

Điều duy nhất hắn có thể khẳng định là mức độ tăng sức mạnh của trạng thái huyết liên lớn hơn rất nhiều so với các trạng thái cực hạn khác.

Chỉ là hắn có chút tiếc nuối là trong trạng thái huyết liên, cấu tạo của cơ thể đã gần như hoàn toàn thay đổi.

Điều này cũng khiến trạng thái huyết liên và các trạng thái cực hạn khác không thể sử dụng được. Thậm chí không thể sử dụng kỹ năng phá hạn yêu cầu kỹ xảo cố định cấu trúc cơ bắp.

Hắn chỉ có thể sử dụng chiêu số võ thuật thông thường.

Sau khi xử lý xong tất cả mọi chuyện và thay quần áo khác, chẳng mấy chốc Trương Vinh Phương lại trở về Bình Ngụ cư,

cũng chính là khách điếm dân túc mà nữ tử thiên tài mở lúc trước.

Thường Ngọc Thanh vẫn ngồi trong sân, nhưng lần này, thay vì ngồi trên xích đu, nàng lại ngồi bên chiếc bàn đá uống trà, ăn bánh ngọt.

"Thường cô nương, đã đợi lâu rồi." Mái tóc dài của Trương Vinh Phương xõa trên vai, dáng vẻ khôi ngô, trong mắt ánh lên tinh quang, ẩn ẩn có dáng vẻ mạnh mẽ.

Trạng thái hoàn toàn khác so với trước đây.

"Ừm… Cũng chưa đợi lâu lắm." Thường Ngọc Thanh chớp mắt, cảm thấy hình như đối phương đã biến thành một người khác vậy.

Nếu người trước kia người này chỉ thoạt nhìn như một tráng hán đã luyện võ giả trang văn nhã, thì bây giờ hắn đã mơ hồ có vẻ hơi khác rồi.

Sự khác biệt này khiến nàng không thể diễn tả được cảm giác.

Nhưng khí chất như vậy sẽ khiến người ta bất giác không thể coi thường.

"Thường cô nương, ngươi…" Trương Vinh Phương vừa mở miệng, đang định nói gì đó thì hắn mắt đột nhiên ánh mắt của hắn dừng lại.

Hắn rõ ràng lại ngửi thấy một mùi thơm cực kỳ mỏng manh của máu thịt từ cơ thể Thường Ngọc Thanh.

Chẳng lẽ… vẫn còn có thể hấp thu tiếp sao? Một ý nghĩ táo bạo tuôn ra trong đầu hắn.

Bộp.

Đột nhiên, hắn vỗ hai tay vào nhau.

"Thường cô nương, ta đã tìm ra biện pháp cho bệnh của ngươi rồi."

Hắn không nói lung tung, bệnh của Thường Ngọc Thanh thực chất là do cơ thể không thể nào gánh vác được gánh nặng của thiên phú đại não, dẫn đến sự hao mòn hư nhược nghiêm trọng của tinh khí bên trong tinh khí thần.

Thần không ngừng rút ra cả hai tinh khí, kết quả là cả hai thứ đó không thể tự phát triển và trưởng thành.

Vì vậy tuần hoàn ác tính.

Hắn có thể lợi dụng Ám Quang Thị Giác để thấy rõ, cũng không khó để giải quyết vấn đề này.

Những cao thủ y đạo trước đây có lẽ đều xem nó như là một căn bệnh.

Nhưng vấn đề là Thường Ngọc Thanh này không bị bệnh.

Thay vì nói bị bệnh, không bằng nói là bởi vì thiên phú quá mạnh mẽ nên đã bị liên lụy.

Đáng tiếc, các triệu chứng của Thường Ngọc Thanh rất giống với những chứng bệnh trong y điển, lại bởi vì thân thể yếu nên dẫn đến bệnh trên người càng nặng hơn. Các triệu chứng cũng trở nên phức tạp và sâu sắc hơn.

Nếu không có Ám Quang Thị Giác, Trương Vinh Phương sẽ không thể nào chắc chắn như vậy.

Nhưng những gì tận mắt nhìn thấy không thể là giả được.

“Lời tiên sinh nói là thật chứ? Không phải nói đùa ta đó chứ?” Vẻ mặt Thường Ngọc Thanh trịnh trọng, nhìn chằm chằm vào Trương Vinh Phương, nghiêm túc đứng dậy hỏi thăm.

“Tất nhiên là không nói đùa. Chẳng qua chứng bệnh của ngươi không phải cần dùng tới thuốc thang, mà là cần phải luyện tập cho thân thể khỏe mạnh!” Trương Vinh Phương tự nhiên nói.

“Tập võ sao? Chắc tiên sinh không biết, ta đã từng thử, nhưng mà tập võ ngược lại sẽ làm cho chứng bệnh của ta càng chuyển biến xấu đi.” Thường Ngọc Thanh đã từng thử qua rất nhiều biện pháp, nghe vậy lập tức thất vọng lắc đầu nói.

“Tất nhiên không phải là tập võ đơn giản. Tình huống trong cơ thể ngươi hết sức phức tạp, vài động tác tập võ bình thường hoàn toàn không có tác dụng, cần sáng tạo một bộ võ học đặc biệt cho ngươi dùng riêng mới được.” Tâm trạng Trương Vinh Phương bây giờ thật tốt.

Thế mà còn có thể cắt lông cừu lần thứ hai trên người Thường Ngọc Thanh, chuyện này khiến trong lòng hắn càng sinh hứng

thú hơn về nữ nhân này.

Chương 991: Quyết đoán (1)

Mặc dù đạo gia không coi trọng duyên phận giống phật môn, nhưng trùng hợp đến thế này, Thường Ngọc Thanh lại mang cho hắn một món lễ lớn như thế.

Coi như đối phương không biết rõ tình hình, không đền ơn cũng không phù hợp chuẩn quy tắc trước sau như một của riêng bản thân Trương Vinh Phương.

Nếu hắn lấy được chỗ tốt từ trên người đối phương, thì nhất định phải đáp lại cho đối phương.

Mặc kệ đối phương có biết hay không, đây là nguyên tắc hắn phải tuân thủ của bản thân.

Giống như hắn ăn phải vụ lỗ vốn, thì nhất định phải tìm lại đền bù tổn thất (trả thù).

Cũng giống như cho dù đối phương có cảm ơn hay không.

Lúc này, hắn giảng giải từng cái cho Thường Ngọc Thanh, chỉ ra trước kia khi nàng tập võ, sẽ sinh ra đau đớn khó chịu vào lúc tập luyện một vài động tác hay không.

Mỗi lần hắn nói ra vị trí, cảm nhận, đều khiến cho Thường Ngọc Thanh sợ hãi thán phục không dứt, bởi vì không có lần nào sai cả!

Nàng đã dần dần hơi bắt đầu tin tưởng đối phương thật sự có thể trị bệnh của nàng.

Lúc này Trương Vinh Phương cũng có tâm thu nàng làm học trò.

Thường Ngọc Thanh có thiên phú tốt như vậy, nếu không phải do hạn chế của thân thể mà không thể tập võ, thì quả thực đây chính là kỳ tài võ học trời sinh đã có ngộ tính cực cao.

Mặc dù thời gian tập võ đã muộn hơn rất nhiều, nhưng nếu mở ra lối đi riêng thì tương lai vẫn có thể có tiền đồ rất lớn.

So với Đinh Du Đãng Sơn Hổ lúc trước, trên thực tế hắn coi trọng thiên phú nữ tử trước mắt hơn.

Bởi vì, mùi thơm hắn ngửi được ở trên người nữ nhân này, chỉ kém hơn so với sư thúc tổ Kim Ngọc Ngôn có thực lực kinh khủng một chút xíu, chẳng qua là vẻn vẹn một chút mà thôi.

"Dựa trên điều kiện thân thể mà làm. Võ học độc môn sao?" Thường Ngọc Thanh nghe ra được hàm nghĩa trong đó.

Võ học độc môn có nghĩa là, chỉ có dòng dõi chính thống mới có thể nhận được truyền thụ.

Nàng chần chờ.

Mặc dù đối phương nói rất có lý, rất nhiều phần chỉ ra đều là nàng có triệu chứng thật sự.

Nhưng việc bái sư không phải là chuyện mà nàng có khả năng tuỳ tiện quyết định.

Một ngày làm thầy, cả đời làm thầy, nhiều khi, thậm chí sư phụ có thể là người gần gũi hơn so với cả cha mẹ.

"Dĩ nhiên, nếu ngươi không muốn cũng được, việc trên đời không thể cưỡng cầu." Trương Vinh Phương mỉm cười nói.

Bây giờ Huyết Nhục Bổ Toàn của hắn đã đạt đến 95, độ cao này đã đủ khiến hắn hài lòng.

Mà nếu muốn lấy máu của người trước mắt, thì cũng không cần nhiều phiền toái thế.

Chẳng qua là hắn thấy tò mò đối với thể chất của người trước mắt.

Đây là người đầu tiên mà hắn gặp được, người có thể bị hút bằng Huyết Nhục Bổ Toàn lần thứ hai.

Cộng thêm nữ tử này có thiên tư hơn người, có lẽ tương lai có thể giúp hắn rất nhiều.

Con người luôn luôn lo lắng về tuổi già sau này, lo lắng vào lúc mình suy yếu, lúc mình bất lực, sẽ có người bên cạnh có thể nâng đỡ cả bầu trời giúp mình, không cho nó sụp đổ đè xuống.

Mà chuyện này cũng là nguyên nhân căn bản của rất nhiều người khi nhận đồ đệ, sinh ra dòng dõi.

“Có thể để cho ta suy nghĩ thật kỹ hay không?” Thường Ngọc Thanh do dự.

Đối với nàng mà nói, mặc dù bây giờ đã tương đương với bị vứt bỏ, tĩnh dưỡng chờ chết ở chỗ này.

Nhưng bái sư đối với người luôn luôn cực kỳ coi trọng phương diện này mà nói, đây là một chuyện vô cùng nghiêm túc.

Trương Vinh Phương không xem trọng cho lắm.

“Ngươi từ từ suy nghĩ đi, đúng rồi, cho ta thêm chút máu nữa, ta xác nhận thêm cho ngươi một chút, xem thử vừa rồi ta có nhìn lầm hay không.” Hắn đưa tay mò trong túi sau eo, lấy ra một cái cái chén rồi đưa tới.

“Tích…” Thường Ngọc Thanh nhìn cái chén lớn chừng chén nước của nàng, rơi vào im lặng.

Lấy chút máu thử cần gì cầm cái chén lớn như vậy chứ? Hắn nghĩ thế nào mà cầm theo cái chén lớn như vậy hả?

“Há, không sao, đây là cái chén bình thường ta dùng để uống nước, lấy mấy giọt máu là được rồi.” Trương Vinh Phương thấy thế, vội vàng giải thích nói.

“Được!” Thường Ngọc Thanh luôn cảm giác có chỗ nào đó có chút là lạ.

Nhưng nàng vẫn nhấc ngón tay lên, dùng sức ép máu nhỏ vào cái chén.

“Hửm? Miệng vết thương của ngươi vẫn chưa dừng máu à?” Đột nhiên Trương Vinh Phương nhíu mày, chú ý tới điểm này.

“Ừm, ta luôn luôn như thế. Từ nhỏ đã như vậy, cần thời gian lâu hơn so với người bình thường mới có thể lành lại.” Dáng vẻ Thường Ngọc Thanh như sớm đã thành thói quen.

“Có chuyện này sao.” Trương Vinh Phương suy nghĩ một chút, lấy một cái lọ trong túi tiền ra, đổ một chút thuốc bột màu vàng nhạt vào lòng bàn tay mình.

“Nếu ngươi không sợ độc, thì đổ thuốc bột này lên vết thương, sau đó tự đếm đến một trăm. Nếu sợ thì quên đi.”

Hắn đưa thuốc bột tới.

“…” Thường Ngọc Thanh nhìn thuốc bột trong lòng bàn tay đối phương, nàng dừng một chút, rồi đột nhiên bật cười lớn.

Chương 992: Quyết đoán (2)

“Không có gì là sợ hay không.” Nàng đã là người không sống được bao lâu nữa, còn có cái gì phải sợ?

Kỳ thật Trương Vinh Phương cũng đã nhìn ra, gia cảnh đối phương không kém, nhưng đại khái là bị vứt bỏ.

Nếu không với thiên phú như vậy, làm sao lại bị để cho sống đơn độc ở chỗ này, chỉ có thị nữ làm bạn?

Nếu là người thường, chắc chắn sẽ phải liên tục ở bên cạnh, cha mẹ lo lắng đau lòng chăm sóc còn không kịp.

“Nếu như thế, sau này ta sẽ lại đến nữa, nếu ngươi đã quyết định, đến lúc đó lại nói. Như vậy, xin từ biệt.”

Mục đích của Trương Vinh Phương đã thành, quay người cầm lấy cái chén nhanh chân rời đi, không dây dưa dài dòng một chút nào.

Thậm chí ngay cả căn phòng đã quyết định từ trước cũng lười ở.

Mục đích của hắn đã lấy được, ở lại chỗ này nữa là lãng phí thời gian.

Về sau, nếu đối phương quyết định bái sư, hắn sẽ dạy bảo thật tốt.

Nếu đối phương không muốn bái sư, hắn sẽ dùng thứ khác để đền bù tổn thất. Sau đó cứ như vậy mà không gặp lại nữa.

Coi như một lần làm giao dịch tốt mà không biết rõ tình hình.

Hắn đi ra chỗ không xa sân nhỏ, tìm một chỗ quán nước trà, mua một chén nước trong, sau khi pha loãng chén máu, thì hắn ngửa đầu uống cạn sạch một hơi.

Nhất thời, một cảm giác dễ chịu thoải mái xông lên đầu.

Hắn cảm giác tất cả tế bào toàn thân cứ như đang hoan hô nhảy vọt, sinh ra một loại biến hóa kỳ dị nào đó.

Mà độ cao của Huyết Nhục Bổ Toàn từ 95, lại tăng thêm hai điểm, đạt đến 97.

Lần này điểm số tăng không nhiều, dẫn đến biến hóa trong thân thể không lớn.

Chỉ là toàn thân nóng lên trong chốc lát, cường độ toàn thân tăng lên một chút, đã nhanh chóng tan biến.

“Xem ra, có thể 3 điểm cuối cùng này vô cùng khó tìm. Chẳng qua không quan trọng, tiếp theo, chuyện ta muốn làm còn rất nhiều.”

Rõ ràng cường độ trạng thái huyết liên vượt qua cực hạn lúc trước của hắn rất nhiều, có thể làm át chủ bài mới.

Bây giờ cường độ thân thể của hắn tăng lên, trạng thái cực hạn chồng chất lên nhau, lại thêm vận dụng Phá Hạn kỹ Trọng Sơn gấp mười liên kích một lần, đoán chừng đã không phụ tải lớn nữa.

“Có lẽ, trạng thái cực hạn chồng thêm Trọng Sơn đã có thể trở thành sử dụng bình thường.”

Trong lòng Trương Vinh Phương ôm ý nghĩ như vậy, hắn đi trở về phủ đệ của mình.

Hắn thực hiện dự định đã chuẩn bị, sau khi tất cả sẵn sàng thì sẽ đi Đại Đô, tự mình nhìn xem đến cùng là sư phụ có chết hay không?

Hắn không tin người xảo trá như lão Nhạc sẽ chết đến không chút gợn sóng, thường thường không có gì lạ như thế….

*

Trạch tỉnh, thành Phù Xuyên, Thiên Nhai các.

Thành Phù Xuyên cách phủ Tình Xuyên gần nhất, là chỗ những người giàu trong cả tỉnh thích du ngoạn nhất.

Nơi này tụ tập nhiều tháp lâu nhất toàn bộ Trạch tỉnh.

Nhiều loại tông giáo đều từng cùng ngồi đàm đạo, xây tháp luận đạo ở đây.

Gần trăm năm trước, trăm nhà đua tiếng, rất nhiều giáo phái ngồi luận ở đây, ai thắng liền thì tháp luận đạo của bản thân sẽ cao thêm một tầng. Ai thua, thì sẽ bị hủy đi một tầng.

Trong rất nhiều lầu tháp, toà cao nhất nhất định là của người thắng mỗi năm năm một lần.

Thời điểm đó, Đại Đạo Giáo, Chân Nhất Giáo, dắt tay nhau cùng chiến đấu với Phật môn, nhưng vẫn bị Phật môn của Đông Tây tông sát nhập đánh tan.

Bởi vậy, Phật môn cũng đặt vững địa vị quốc giáo ở Đại Linh.

Mà bây giờ, vẫn còn tháp luận đạo, người lại sớm đã không còn ở thành Phù Xuyên này nữa.

Chỉ còn lại từng tòa tháp luận đạo vẫn ở đó như cũ.

Lúc này trong một tòa tháp luận đạo cao nhất tại Thiên Nhai các.

Thượng Quan Phi Hạc chậm rãi dậm chân, đi đến tầng bảy cao nhất, đứng trong phòng nhỏ, xuyên qua màn cửa chạm rỗng bốn phía mà ngắm nhìn phương xa bên ngoài.

Ánh tà dương như máu, lụa trắng tung bay.

Trong gió cũng mơ hồ bay tới mùi tanh nồng nhàn nhạt của nước biển.

Thượng Quan Phi Hạc vươn tay, khẽ vuốt bàn ghế bằng đá trong phòng nhỏ, ánh mắt lộ ra ý nhung nhớ.

“Này, ngươi có thể nhìn ra trong những thứ ở đây, thứ nào là của ta làm hay không?” Một giọng nữ ngọt ngào chợt vang lên sau lưng lão ta.

Thân thể Thượng Quan Phi Hạc run lên, đột ngột quay đầu lại.

Sau lưng một mảnh vắng vẻ, không có gì cả.

“Ngươi vẫn giống như trước đây, mọi người đều nói ngươi xúc động, cái gì cũng dám làm, cái gì cũng không sợ. Nhưng ta hiểu, ngươi chỉ muốn kiên trì giữ vững chính mình. Cho nên, lúc ngươi do dự, lúc ngươi còn có thể nhớ đến ta, có lẽ, sẽ tìm được đáp án bên trong này.”

Tiếng nói kia nhẹ nhàng vang lên ở bên người lần nữa.

Lần này Thượng Quan Phi Hạc không quay người nữa.

Chẳng qua lão ta vươn tay, để ánh sáng mặt trời chiếu vào lòng bàn tay mình.

Trong mông lung, một bàn tay trắng nõn hư ảo, cũng nhẹ nhàng đặt vào trong bàn tay rộng lớn của lão ta.

“Cám ơn ngươi còn nhớ ta.”

Chương 993: Quyết đoán (3)

Thượng Quan Phi Hạc ngẩng đầu, bên trong ánh mặt trời màu đỏ, hắn có thể thấy mơ hồ một bóng người yểu điệu quen thuộc tung bay theo gió, hóa thành vô số cánh hoa.

Cánh hoa kia như máu như ảo, chớp mắt đã bay về phương xa.

Thượng Quan Phi Hạc nhìn cánh hoa tung bay xa xa, trong khuôn mặt lạnh lẽo cứng rắn lóe lên một tia nhu hòa bí mật.

Cứ như lão ta lại nhìn thấy được Uyển nhi lần nữa.

Lúc còn tấm bé.

Lúc thiếu nữ.

Trong nháy mắt ngẩng đầu lúc thành thân đó.

Lúc ôm con cũng không quên liều mạng vỗ tay vì mình.

Lúc bị thương mất máu quá nhiều vẫn không quên ấm áp an ủi lão ta.

Lúc nằm trên giường bệnh, gầy như que củi đến mức không thành hình người.

“Vận mệnh là như thế, nhưng ta tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.”

Trong trí nhớ, khi Uyển nhi nói chuyện, trong mắt lóe lên ánh sáng.

“Bởi vì ta là thê tử của ngươi, ngươi kiêu ngạo như vậy… Tương lai, tương lai nhất định, có thể đi đến phần cuối nơi mà tất cả mọi người chỉ có thể ngước mắt mà nhìn.”

“Nếu là người thì dù như thế nào, cũng đều khó tránh khỏi cái chết, như thế thì quỳ chết, hay ưỡn ngực, không phải đều giống nhau cả sao? Ta không muốn ngươi bị người khác xem thường, ta không muốn..”

“Đúng vậy.” Thượng Quan Phi Hạc nhẹ giọng lầm bầm.

“Cuối cùng ta lại quên mất, nhưng mỗi lần tới nơi này, nàng vẫn sẽ khiến cho ta nhớ tới…”

Trong đôi mắt sáng của lão ta dần dần có ngưng tụ.

Lão ta xoay người, ánh mắt cuối cùng nhìn bàn đá điêu khắc có hoa văn xám đen tinh tế tỉ mỉ, nhanh chân đi xuống dưới tháp.

Lão ta mới vừa đi ra cửa tháp.

Minh Phi Hành Ngọc của Tây tông đã sớm chờ ở bên ngoài.

"Phủ chủ, không biết quyết định của ngài là gì? Chúng ta sắp trở về Đại Đô, xin ngài nói cho ta biết."

"Quyết định?" Thượng Quan Phi Hạc nhìn về phía nữ tử này.

"Rất xin lỗi vì đã để ngươi đi không một chuyến. Bởi vì, quyết định của ta là, từ chối."

Nhất thời mỉm cười trên mặt Hành Ngọc hơi ngưng lại, nàng có hơi không hiểu, rõ ràng khi trước, nàng đã phát hiện đối phương dao động.

Nhưng vì sao chứ?

"Phủ chủ, nếu ngài có điều kiện gì bên ngoài, cứ việc nói ra, nếu chúng ta có thể thỏa mãn, thì sẽ phối hợp ổn thỏa, đây là nguyên văn trụ trì đưa ra!" Hành Ngọc nghiêm túc nói.

"Không có điều kiện bên ngoài gì cả." Thượng Quan Phi Hạc bình tĩnh nói.

Lão ta ngẩng đầu nhìn phía chân trời bị hoàng hôn nhuộm đỏ.

"Ngoài ra, chúng ta vẫn còn trong thời gian giao chiến, ngươi và ta là kẻ địch."

"Cho nên." Lão ta kéo áo choàng, lộ ra thân thể cường tráng khôi ngô cao tới ba mét. "Dựa theo quy củ."

"Bây giờ ta muốn đánh chết ngươi."

Đột nhiên toàn thân Hành Ngọc lạnh lẽo, sắc mặt thay đổi kịch liệt, nàng hoàn toàn không ngờ, nửa canh giờ trước thái độ của đối phương vẫn còn rất tốt, bây giờ vẻn vẹn chỉ mới đi lên tháp một lần?

Thế mà….

"Phủ chủ ngài?"

Đột nhiên con ngươi nàng giãn to, người đã nhanh chóng rút lui, cấp tốc chạy ra chỗ phía xa.

Tốc độ của nàng cực nhanh, chỉ hai giây là có thể đi tới khoảng cách mấy chục mét.

Trong mắt người thường thì chỉ có thể nhìn thấy bóng người thoáng qua, trước mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Nhưng đáng tiếc.

Nàng mới rời khỏi mấy mét, đầu đột ngột choáng váng, vừa tỉnh lại, thế mà nàng vẫn còn đứng tại chỗ?

"Đây là? Mịch Tâm huyễn pháp?"

Hành Ngọc há miệng muốn xin tha.

Nhưng nàng chợt phát hiện mình đã không thể nói ra lời.

Vừa cúi đầu xuống xem xét.

Lúc này nàng mới run sợ phát hiện, chẳng biết từ lúc nào ngực của mình lại có thêm một cái lỗ to lớn trống rỗng.

Toàn bộ lồng ngực có thêm một lỗ máu to bằng đầu người, linh tuyến bên trong điên cuồng cố gắng lao ra bùng nổ.

Nhưng tất cả đều bị một luồng linh tuyến màu sắc nặng nề hơn bao trùm ngăn cản.

Lúc này bóng dáng Thượng Quan Phi Hạc mới chậm rãi xuất hiện ở trước mặt nàng.

Trong mắt người ngoài là lão ta bước từng bước một chậm rãi đi đến trước người đối phương, đánh ra một chưởng, chỉ thế thôi.

Mà Hành Ngọc cứ như đang sợ ngây người, chỉ có thể ngây ngốc đứng tại chỗ, không thể phản kháng chút nào.

"Trụ trì! Sẽ không…." Hành Ngọc khó khăn phun ra mấy chữ cuối cùng.

"Thiên địa tự nhiên, vạn vật vận chuyển, chúng sinh đều có đạo pháp."

Thượng Quan Phi Hạc bình tĩnh nói.

“Không có quy củ, không thành phương viên. Con đường ta muốn đi, không cần người ngoài chỉ dẫn.”

Lão ta đi ngang qua bên cạnh đối phương, không nhìn nữa.

Thân thể Hành Ngọc sau lưng nhanh chóng biến đen, hóa thành tro tàn, tán đi theo gió.

*

Ngày 17 tháng 10 năm 1188.

Đại Đô náo động.

Chân Nhất, Tây tông hợp lại xua đuổi giáo chúng Đại Đạo giáo.

Ngày tiếp theo, Chân Phật tự cung Thái Cực đồng thời xảy ra cháy lớn, số người chết vượt mức trăm người.

Linh đình tuyên bố lệnh truy nã toàn đế quốc, truy nã Nguyệt Vương Cảm Ứng môn.

Chương 994: Quyết đoán (4)

“Nguyệt Vương?”

Trương Vinh Phương ngồi ngay ngắn sau án đài (bàn) phủ nha, nhìn thư tín mới được đưa tới từ bên quan dịch.

Lệnh truy nã Nguyệt Vương đã bị gửi tới nơi này?

Đúng vậy, nội dung chủ yếu trong thư tín là chân dung Nguyệt Vương đột ngột xuất hiện lại của Cảm Ứng môn, cùng với giải thưởng truy nã. Số tiền thưởng cao tới một vạn lượng hoàng kim.

“Đại nhân, nghe nói giải thưởng hoàng kim này là do Chân Nhất và Tây tông lấy ra.” Trương Vân Khải bên cạnh nói khẽ.

Bây giờ lão phụ trợ Trương Vinh Phương điều động người của Nghịch giáo, phụ trách điều tra phương diện tình báo.

“Xem ra, lần này Chân Nhất Tây tông ăn phải thiệt thòi không nhỏ trong vụ náo động ở Đại Đô.” Lão suy đoán.

Trương Vinh Phương gật đầu.

Liên tưởng tới lúc trước Ngọc Hư Cung xuất động nhiều cao thủ như vậy.

Quả nhiên là có thể tưởng tượng Đại Đô lúc này, từng tỉnh trong Đại Linh, có lẽ lúc nào cũng có thể có Tông Sư đang kịch liệt giao thủ với nhau.

Có lẽ cao thủ đỉnh phong ngã xuống trong khoảng thời gian này còn nhiều hơn so với mười năm trước.

“Mặt khác, hôm qua Thượng Quan phủ chủ đã dẫn người đi tới Tây tông Chân Nhất, có thể là muốn động thủ với bên kia…” Trương Vân Khải thấp giọng nói.

Trương Vinh Phương biết lão nói bên kia là nơi nào.

Có thể là ở Trạch tỉnh còn có Tông Sư của Chân Nhất Tây tông dẫn đội tranh đấu lẫn nhau.

“Thời khắc mấu chốt thế này, thế mà bọn họ còn không quay về, căn cứ tình báo do người của chúng ta thu thập được, có vẻ

như là bọn họ đang tranh đoạt đồ vật gì đó?" Trương Vân Khải giải thích nói.

"Mặc kệ tranh đoạt cái gì, Thượng Quan phủ chủ ra tay…" Trương Vinh Phương khẽ lắc đầu.

Chết chắc, không cứu nổi.

Xem ra những người ở đây, phần lớn là dòng dõi con rơi, nếu không thì chắc chắn sẽ không bị vứt bỏ dễ dàng như vậy.

"Tiếp đó, đại nhân, nhìn dáng vẻ này, sợ rằng về sau có khả năng là một nhà Đại Đạo Giáo độc đại thế cục." Trương Vân Khải thở dài nói.

Trương Vinh Phương gật đầu.

Vẻn vẹn từ cao thủ đỉnh cấp trực tiếp ra tay vạch mặt hai thế lực lớn trong tỉnh như Thượng Quan Phi Hạc, là biết, đến cùng thắng bại trong Đại Đô sẽ như thế nào.

Nếu Đại Đô thua, bên này tuyệt đối sẽ không quả quyết như thế.

Chỉ có thắng.

Nơi này mới có thể không hề kiêng dè điều gì.

"Xem ra…" Trương Vinh Phương mở miệng đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên một cấp dưới của Nghịch giáo nhanh chóng đi vào phòng khách, quỳ một chân trên đất.

"Đại nhân, có thư tín của ngài, đến từ Đan tỉnh."

"Đan tỉnh?" Trương Vinh Phương hơi ngẩn ra, trong tất cả mọi người hắn quen biết đều không có ở Đan tỉnh.

Bởi vì địa thế Đan tỉnh luôn đặc thù, người hiếm đất rộng, rừng núi rậm rạp, chủ yếu là vùng núi cao nguyên, độc trùng lại càng tập trung đông hơn, thậm chí còn có tin đồn, nói là chỗ sâu trong cánh rừng của Đan tỉnh có dã nhân ẩn hiện.

Thế thì ai ở Đan tỉnh sẽ gửi thư cho hắn?

Trong lòng Trương Vinh Phương nghi hoặc, bước xuống nhận thư, ngửi ngửi, sau đó nhanh chóng xé mở, xem xét.

Thế mà thư lại từ sư huynh Trương Thanh Chí gửi tới.

Trong đó nhắc tới, hắn ta đã lặng lẽ rời khỏi Đại Đô, đi tới Đan tỉnh, sư phụ đi về cõi tiên, hắn ta nản lòng thoái chí, mang theo tiểu Hạc cùng đi tới Đan tỉnh ẩn cư rừng núi. Ngày sau hữu duyên gặp lại.

“Ẩn cư rừng núi? Cùng Lâm Thiển Hạc?” Trương Vinh Phương không phản bác được.

Nếu đổi lại là người khác, có lẽ hắn sẽ tin, nhưng mà Lâm Thiển Hạc là ai?

Đây chính là kiểu người hung ác dùng một đánh ba, còn có thể lừa Trương Thanh Chí xoay quanh.

Nàng lại cam nguyện đi theo một người ẩn cư rừng núi? Nghĩ lại cũng cảm thấy buồn cười.

“Thư này thật kỳ quặc.” Trương Vinh Phương nhắm mắt suy tư.

Sau khi bổ toàn máu thịt, hắn có cảm giác cứ như đầu óc mình xoay chuyển nhanh hơn không ít.

“Chẳng qua từ bút tích và thói quen dùng từ, chắc chắn thư này là sư huynh viết, qua như vậy đã biết hẳn là bây giờ hắn ta vẫn tính là an toàn.” Hắn thả thư xuống.

“Cần chúng ta phái người đi dò xét không?” Trương Vân Khải hỏi.

“Có khả năng. Chú ý điều động người thích hợp, bên kia trải rộng độc trùng, cần phải thông minh cơ trí một chút.” Trương Vinh Phương gật đầu.

Cái này là chỗ tốt của nhiều người, thế lực thủ hạ hoàn toàn có khả năng sinh ra tác dụng thay thế vào thời điểm mình không thể phân thân.

“Chờ một chút.” Bỗng nhiên trong lòng Trương Vinh Phương cảm giác không đúng, lại cầm lấy thư lần nữa.

Hắn cẩn thận đọc từng câu từng chữ.

“Trước khi sư phụ mất đã từng hỏi ta, có thể buông tha tất cả, bắt đầu lại từ đầu hay không.” Đây là đoạn thứ nhất.

“Không ngờ rằng thế sự thay đổi, một buổi sáng tỉnh lại trong cơn say rượu, giống như trời đất sụp đổ.” Đây là đoạn thứ hai.

“Mọi chuyện qua đi, nay ta đã tỉnh ngộ, biết rõ tu vi bản thân nông cạn.” Đây là đoạn thứ ba.

Chương 995: Quyết đoán (5)

“Không thể hoài nghi, bây giờ đại thế giáo ta đã suy yếu, chúng ta thân là Đạo tử, ngày sau còn cần đệ tứ đoạn.”

“Còn nhiều thời gian, núi cao nước sâu, mây trôi bất định, nếu sư đệ nhàn, có thể tới Đan tỉnh.”

Mỗi một đoạn chữ này, nếu thêm một nét sẽ hiểu thành một câu khác!

Đồng tử Trương Vinh Phương quét qua.

Trùng hợp sao?

Không có khả năng chỉ là trùng hợp, không thể trùng hợp một cách chính xác như thế.

Cho nên.

Hắn liên tưởng tới kiểu chết của sư phụ, mặc dù nghe rất lợi hại, nhiều Đại Tông Sư như vậy vây giết.

Nhưng vẫn là trò quá trẻ con.

Với sự xảo trá của lão Nhạc, trước khi chuyện xảy ra mà một chút gió thổi cỏ lay lão cũng không phát giác ra được?

Nếu lão một lòng chạy trốn, dù sao cũng có thể kéo dài không ít thời gian.

Nhưng vì sao lão lại dễ dàng bị giết chết như thế?

“Đại nhân, tiếp theo ngài có tính toán gì không?” Trương Vân Khải cũng nhìn ra có vấn đề.

Trương Vinh Phương trầm ngâm.

Nếu như sư phụ thật sự không sao, như vậy bây giờ hắn có đi hay không cũng không còn là chuyện quan trọng nữa.

“Không. Cho dù sư phụ có việc gì hay không, thì ta vẫn nên trở về một chuyến!”

“Nếu lão Nhạc không muốn ra mặt, nói rõ ngài vẫn hi vọng người khác cho là ngài chết rồi. Lúc này ta càng nên phối hợp

với ngài, biểu hiện sư đồ tình thâm. Chuyện đi Đại Đô là nhất định phải đi."

Trương Vinh Phương trầm ngâm.

"Ngày mai ta đi liền!"

"Nhưng mà bây giờ Tả Hàn không ở bên cạnh đại nhân, chỉ dựa vào chúng ta…" Trương Vân Khải chần chờ nói.

"Một mình ta đi là được." Trương Vinh Phương quả quyết nói.

"Ngươi ở lại, phụ trách quản lý bên này. Có Ninh gia duy trì, nơi này sẽ không có việc gì đâu. Theo động tác bên Thượng Quan gia, hẳn vấn đề của Thượng Quan phủ chủ không lớn. Về sau nơi này có khả năng là căn bản của chúng ta."

"Nhưng mà an toàn của đại nhân ngài."

"Vân Khải thúc, nơi này không có người ngoài, đến cùng ta có an toàn hay không, người khác không biết, mà ngươi còn không biết sao?" Trương Vinh Phương chậm rãi nói.

"Nhưng mà trên thư đã nói ngài đừng đi tới Đại Đô." Trương Vân Khải nhíu mày.

"Ai nói ta muốn đi Đại Đô? Ta không cần thật sự tới Đại Đô, chỉ cần biểu hiện dáng vẻ là đi ra ngoài một chuyến là được. Còn ta thật sự đi đâu, có ai biết được?" Trương Vinh Phương mỉm cười nói.

Thực ra là hắn nghĩ thừa dịp cơ hội lần này, thoát khỏi bề ngoài thân phận bây giờ, tự thân đi điều tra tình huống cụ thể.

Mặc dù ngồi trên chỗ cao có thế lực rộng lớn, tin tức linh thông.

Nhưng rất nhiều thứ không thể lấy được tình báo trực tiếp.

Bây giờ hắn càng ngày càng có cảm giác, mình đã bị chức vụ trói buộc lại, không thể tự do.

Cho nên, lần này hắn ra ngoài, dự định là xác định sư phụ có việc gì hay không.

Nếu không có việc gì, hắn dự định trở về chỗ tỷ tỷ thăm bọn họ.

Dù sao thì đã lâu rồi hắn chưa trở về.

Cuối cùng, mục tiêu trung tâm của hắn là bù đắp vài điểm trị số Huyết Nhục Bổ Toàn cuối cùng.

“Kỳ thật, ngay từ đầu, chức quan và thân phận trên người ta là tầng bảo vệ đối với ta. Nhưng bây giờ tầng áo ngoài này đã từ bảo vệ biến thành trói buộc. Cho nên, đánh vỡ lồng chim, mới có thể giành lấy tự do trong thiên địa.”

Với thực lực át chủ bài lúc này của hắn, Tông Sư Bái Thần bình thường còn không sợ.

Như thế còn có gì thật sự phải lo lắng?

Đại Linh to lớn, xác suất đụng phải một Tông Sư Bái Thần lớn bao nhiêu?

“Mặt khác. Không phải dược liệu cần thiết cuối cùng của ta vẫn đang không tìm thấy sao?” Trương Vinh Phương nheo mắt lại.

“Lão Tả nói cho ta biết, có lẽ Ngũ Đỉnh phái một trong ngũ địa thập tam phái bên trong Cảm Ứng môn, có thể tìm được vật ta muốn.”

“Ngũ Đỉnh phái…” Trương Vân Khải có điều suy nghĩ.

“Nhưng mà, hình như bây giờ Ngũ Đỉnh phái đã đầu nhập vào Thiên Tỏa Giáo. Ngài làm thế …”

“Phải giải quyết từng chuyện một. Chuyến này, ta muốn làm rõ tất cả mọi thứ, rồi chuẩn bị kỹ càng.” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

Không còn sư phụ, cũng không có ai giám sát tu vi của hắn.

Là thời điểm bỏ đi trói buộc, toàn thân tâm bước vào con đường mạnh lên.

Bây giờ tất cả trở ngại khó khăn đều là hư ảo.

Nếu hắn có thực lực vô địch thiên hạ, muốn làm gì là có thể làm cái đó, có ai có thể ngăn? Coi như bị người khác biết quan hệ giữa tỷ tỷ và hắn, khi đó cũng không ai dám làm gì với nàng cả.

Ninh gia mười hai tông phủ.

Mái hiên uốn lượn như vầng trăng là ký hiệu kiến trúc phòng ốc của Ninh gia.

Mỗi một nơi dưới mái hiên đều treo một vài hình vòng cá nhỏ điêu khắc từ hồng ngọc.

Mưa phùn kéo dài.

Ninh Hồng Ly ngồi ngay ngắn trong phòng, nhìn gia chủ Ninh Diễm Phỉ phía trước, cau mày.

“Việc này thật sự không có quan hệ gì với ta.”

Chương 996: Mê hoặc (1)

“Ta biết không có quan hệ gì với ngươi, Nhưng điều ta hỏi chính là, ngươi có biết được chút chi tiết nhỏ trong đó liên quan đến vụ án này hay không.” Ninh Diễm Phỉ chân thành nói “Thương gia không phải là người dễ lừa gạt, trước kia ngươi có xung đột với Thương Đinh Diệp, bọn họ nhìn trong mắt, hiện tại Thương Đinh Diệp mất tích, ngươi nói ngươi không liên can, cũng phải để cho bọn họ tin tưởng mới được.”

“Nhưng chúng ta là Ninh gia, nếu bọn họ có chứng cứ, bất cứ lúc nào cũng có thể tới bắt ta!” Ninh Hồng Ly trầm giọng nói.

“Thương gia thế lớn… Ninh gia chúng ta năm đó nhận không ít tình cảm của bọn họ.” Ninh Diễm Phỉ bất đắc dĩ nói: “Hồng Ly, tuy rằng việc này không có liên quan gì với ngươi, ta cũng tự nhìn ra được, từ nhỏ đến lớn ngươi đều không nói dối, ngươi làm người đủ kiêu ngạo. Nhưng trong việc này ngươi cần phải tới Thương gia bồi lễ nhận lỗi mới phải.”

“Ta nói là không có quan hệ gì với ta! Dựa vào cái gì mà muốn ta đi bồi lễ nhận lỗi?” Ninh Hồng Ly ngạc nhiên nói.

“Ta hiểu rồi, nhưng chỉ có ta hiểu thì cũng vô dụng. Muốn để Thương gia cùng tin tưởng việc này không phải do ngươi gây nên. Một Tông Sư mất tích, việc này ảnh hưởng quá lớn.” Ninh Diễm Phỉ bất đắc dĩ nói.

Ninh Hồng Ly không có gì để nói.

Trong mười hai tông phủ chủ, phủ chủ Ninh gia nàng, thường bị gọi là phủ chủ mềm yếu nhất.

Trước đây nàng còn tưởng rằng chỉ là đồn đại.

Bây giờ xem ra, thế mà để nàng thân là Tông Sư, vì một cái hoài nghi không có chứng cớ, mà phải tới Thương gia bồi lễ nhận lỗi?

Quả thực là trò cười lớn nhất thiên hạ!

Nàng vứt mặt mũi Ninh gia đi đâu bây giờ?

“Đại tỷ, ngươi biết mình đang nói cái gì không?” Ninh Hồng Ly trầm giọng, đè nén cảm giác trong lòng xuống.

“Ta hiểu rất rõ. Hồng Ly, đây là do chúng ta nợ người ta, năm đó…”

“Ta không muốn nghe cái gì năm đó, ta chỉ nói sự kiện hiện tại. n tình ân đức và sự thực thì thế nào, hai chuyện là khác nhau! Ta đang nói hiện tại!” Ninh Hồng Ly nghiêm túc nói.

Khí thế Tông Sư vô thức mà chậm rãi tản ra.

Ninh Diễm Phỉ trở nên im lặng, bưng trà sữa trước mặt lên, lại chỉ lắc lắc để nước bên trong chuyển động, mà không uống.

Hai người yên lặng một lát.

Ninh Diễm Phỉ mới lên tiếng lần nữa.

“Sự kiện bây giờ, ta hi vọng trước khi phủ chủ Thương gia trở về đã được xử lý thỏa đáng, không có bất kỳ sai sót gì còn lại. Ninh gia ta không thể bị liên luỵ vào việc này. Ngươi hiểu chưa? Hồng Ly?”

“Ta không hiểu! Tại sao mỗi lần, mỗi lần đều là chúng ta phải nhường nhịn?” Ninh Hồng Ly cất cao giọng.

“Không tại sao cả, đây là do chúng ta nợ họ.” Ninh Diễm Phỉ nhắm mắt, bình tĩnh trả lời.

“Nợ bọn họ? Ngươi có nguyên tắc của ngươi, ân oán rõ ràng, có ân tất báo, đó là ngươi! Nhưng ngươi không thể dùng nguyên tắc của ngươi để áp bức mọi người chúng ta, áp bức chúng ta phải làm việc theo ý muốn của ngươi!”

Oành!

Ninh Hồng Ly vỗ một cái lên mặt bàn, đánh bàn hắc mộc cứng rắn ra một chưởng ấn sâu hoắm.

“Chuyện của ngươi, là chuyện của ngươi, chuyện của Ninh gia là Ninh gia!” Hô hấp nàng dồn dập, lớn tiếng lạnh lùng nói.

“Hồng Ly, vì ta muốn tốt cho ngươi, tại sao, ngươi luôn không nghe lời như vậy…” Ninh Diễm Phỉ hạ mắt xuống, nhẹ giọng nói.

“Có tin bây giờ ta tới Thương gia giết người hay không?” Ninh Hồng Ly bỗng nở nụ cười.

Ninh Diễm Phỉ im lặng.

Bất kỳ một Tông Sư nào cũng đều có tự tin tuyệt đối vào tâm niệm của mình, cho nên nàng thử dùng phương thức mềm dẻo để thuyết phục.

Nhưng bây giờ nhìn lại, vẫn thất bại.

“Vẻn vẹn chỉ là một chuyện chịu nhận lỗi, là có thể tối đa hóa khả năng tránh khỏi uy hiếp nguy hiểm xuất hiện? Một chuyện đơn giản như vậy là có thể nhận được chỗ tốt lớn như vậy, tại sao ngươi không muốn?” Nàng khẽ thở dài.

“Trên đời này, không phải mọi người đều chỉ nhìn lợi và hại. Tỷ tỷ, cũng không phải tất cả mọi người đều vui lòng nghe theo sắp xếp của ngươi mà làm bất cứ chuyện gì.”

Ninh Hồng Ly đứng lên, xoay người rời đi.

Ninh Diễm Phỉ nhìn bóng nàng giận dữ rời đi, thở dài trong im lặng, lẳng lặng ngồi tại chỗ như trước.

Một lúc lâu sau.

Nàng cúi đầu, uống trà sữa trong ly cạn sạch một hơi.

Lại ngẩng đầu lên lần nữa, trên bồ đoàn trước mặt vừa nãy Ninh Hồng Ly ngồi đã có thêm một bóng người gầy gò.

Đối phương đội nón rộng vành màu vàng nhạt, một thân áo bào tím, dưới nón rộng vành treo mành đen mỏng, mành đen rủ xuống trên nón rộng vành che khuất khuôn mặt, mơ hồ có thể thấy, khuôn mặt phía dưới mành đen còn đeo mặt nạ ác quỷ màu đen.

“Xem ra nàng không muốn nghe theo ngươi.”

Người đeo mành đen nói giọng quái dị, không phải nam không phải nữ, cứ như là một loại âm sắc giả nào đó.

“Tông Sư tự có lòng dạ của mình, bình thường thôi.” Ninh Diễm Phỉ không đổi sắc.

Chương 997: Mê hoặc (2)

“Trong đại tộc, người có thể có tâm tính thuần lương như nàng, cực nhỏ. Có lẽ, ngươi có thể thử chậm rãi phát triển, để nàng gia nhập vào chúng ta…”

“Nhưng mà… Chẳng qua giai đoạn hiện tại, trước tiên vẫn phải giấu tài, không thể gấp. Trước hết để cho ngươi bức ép một chút. Chờ thời cơ thích hợp, thì có thể hướng dẫn một lần.” Người đeo mành đen lại nói. “Ngoài ra, Đại Đạo Giáo trải qua lần đánh bất ngờ này, thiết kế hố hai giáo còn lại, có lẽ sau này có thể ngồi vững vàng bảo tọa thiên hạ đệ nhất giáo.”

“Kim Ngọc Ngôn và Nhạc Đức Văn, không hổ là bạn nối khố. Năm đó tính toán thất bại, mà có thể toàn thân trở ra. Bây giờ đã ẩn nấp nhiều năm, một lần ra tay, đánh trúng bảy tấc, đại thế cũng đã định.” Ninh Diễm Phỉ nói.

“Không vội, không vội, vị phía trên đã sắp không xong rồi. Bọn họ đang tiêu hao lực lượng chúng ta, lại không biết rằng chúng ta cũng đang thấu hiểu lực lượng bọn họ, hãy chờ xem, thời cơ chúng ta chờ sắp đến rồi. Áp chế người của bọn họ không mất bao nhiêu thời gian.” Người đeo mành đen khẽ mỉm cười, đứng dậy, bóng người lóe lên, đã biến mất không thấy.

“Vậy ta sẽ nhịn thêm…” Ninh Diễm Phỉ nhắm mắt, ngón tay xoay nhẹ cái chén, không biết đang suy nghĩ gì…

*

Trương Vinh Phương thu dọn hành lý đơn giản, mặc trang phục màu đen gọn gàng, tay ngắn quần dài, bên hông buộc một đai lưng da rắn bản rộng, phía sau treo từng bọc nhỏ tách rời, giống như treo từng chùm nho đen.

Sau khi đổi thân hình, hắn sắp xếp xong người trước kia đã từng giả trang mình, vẫn là lão đạo lúc trước ở Trầm Hương cung.

Người này đóng kịch chân thực, khí thế tràn đầy, quả thực thể hiện thủ giáo phủ doãn còn tốt hơn chính hắn.

Vì lẽ đó để hắn ta tiếp tục giả trang là thích hợp nhất.

Sau khi xác định tất cả, ngay đêm đó hắn lên đường luôn, không thông báo cho bất cứ ai, chỉ để lại mấy phong thư rồi nghênh ngang rời đi.

Rời khỏi phủ Tình Xuyên, hắn không đi đường bộ, mà là ngồi thuyền.

Trong phạm vi quản hạt của phủ Tình Xuyên có cảng Tình Xuyên, tuy trong đó không nhiều thuyền, nhưng cũng có các loại thuyền hàng đi tới nơi khác.

Trước đó bề ngoài Linh Đế điều hắn tới đây, chính là mượn danh nghĩa chỉnh đốn phát triển bến cảng.

Trương Vinh Phương tùy tiện leo lên một chiếc. Mượn tên tuổi học trò học cung ra ngoài du lịch, đi dọc theo dòng hải lưu, đi tới cảng Cửu Châu gần phủ Vu Sơn.

Hắn dự định đi phủ Vu Sơn thăm tỷ tỷ bọn họ trước tiên, sau đó đi tới Đan tỉnh có Ngũ Đỉnh phái.

Trên đường sẽ nghe ngóng nơi Nhạc sư chết đi thật sự.

Còn có Nguyệt Vương, hắn luôn có cảm giác, Nguyệt Vương xuất hiện quá đúng dịp. Giống như cố ý phối hợp với Đại Đạo Giáo để ra tay.

Nhưng mà rõ ràng Cảm Ứng môn và Đại Đạo Giáo lại là kẻ thù truyền kiếp.

Phối hợp với nhau, cũng phải thả xuống được rất nhiều thù hận trước đây mới được.

Rào.

Sóng biển đánh vào thân thuyền phát ra âm hưởng.

Cũng kéo Trương Vinh Phương trong suy tư trở về.

Hắn ngẩng đầu nhìn hướng xa xa, nhìn đường viền cảng dần dần xa khỏi phủ Tình Xuyên, trái lại trong lòng có cảm giác ung dung khi thoát khỏi lồng chim.

“Từ giờ trở đi, ta không phải là Trương Ảnh, mà là Trương Cảnh.”

Bóp chữ đổi tên xem như là kỹ năng truyền thống của hắn.

Vào giờ phút này, hắn không cần suy nghĩ thêm phải ẩn giấu thực lực gì nữa, mà muốn thỏa thích làm việc mình muốn làm.

“Trương tiên sinh, là lần đầu tiên rời khỏi quê nhà sao?” Chủ thuyền Nghiêm Chinh bên cạnh, cầm tẩu thuốc chậm rãi đi tới tiếp lời.

“Quê nhà ta vốn không phải là nơi này, qua tới bên này để tạm thời kiếm tiền thôi.” Trương Vinh Phương nở nụ cười trả lời.

“Kỳ thực phủ Tình Xuyên rất tốt, rất an toàn. Có thể cân nhắc tới đây đặt mua bất động sản. Nếu Trương tiên sinh có ý, có thể lấy tìm lão Nghiêm ta làm thay, nể duyên phận đã gặp mặt, giảm 8% cho ngươi.” Chủ thuyền Nghiêm Chinh cười ha hả nói.

“Vậy thì đa tạ Nghiêm huynh.” Trương Vinh Phương cười nói.

“Trương thúc thúc là người luyện võ sao?” Một nữ hài tử tóc ngắn, đôi mắt to tròn, tư thái yểu điệu mạnh mẽ, đứng trên boong thuyền chủ động tiến lại gần.

Hai chân nữ hài thon dài, da thịt là màu vàng nhạt khỏe mạnh, trước ngực không lớn không nhỏ chỉ mặc áo ngực, nửa người dưới là quần dài màu xám bó sát người, phác hoạ ra đường cong thon dài no đủ.

Vừa nhìn đã biết là thường xuyên vận động rèn luyện.

“Tại sao lại gọi ta là thúc thúc? Ta rất già hả?” Trương Vinh Phương không nói gì, sờ sờ chòm râu trên cằm.

“Năm nay ta mười bảy tuổi, cha ta nói ngươi đã sắp ba mươi, thế không gọi thúc thúc thì nên gọi là gì?” Nữ hài mở to hai mắt nói.

“Ca ca?” Trương Vinh Phương thử nói.

“Lêu lêu không biết xấu hổ.” Ngón tay nữ hài đẩy khóe mắt làm mặt quỷ.

Trương Vinh Phương và Nghiêm Chinh đều nở nụ cười.

Thuyền chậm rãi rời đi.

Chương 998: Mê hoặc (3)

Cảm xúc của Trương Vinh Phương cũng chậm rãi bình tĩnh lại, cũng vừa nói chuyện phiếm với hai cha con.

Chiếc thuyền hắn ngồi tên là Phi Vân hào, có người nói đã từng là quân hạm tham gia xuất chinh ra quần đảo nước ngoài.

Chỉ là mấy năm gần đây, hải quân thay đổi từng ngày, đổi thuyền rất nhanh.

Vì lẽ đó một nhóm thuyền lớn đã bị qua tay bán cho thương nhân.

Phi Vân hào trừ chứa được lượng lớn hàng hóa, còn mang theo hơn ba mươi hành khách.

Thời đại này, khách thuyền có thể ngồi đường dài, sẽ chẳng ai mà không có tiền.

Ăn cơm trưa xong.

Trương Vinh Phương trở lại khoang tàu, lại lấy pho tượng Huyết Thần trong ngực ra, lúc trước gần đi hắn đã mang theo rồi cẩn thận nghiên cứu, mà thanh thuộc tính không có nhắc nhở nhiều.

Hắn đã thử dùng lực phá hư thân tượng.

Nhưng ngoài ý muốn là hắn phát hiện, tượng thần này thế mà khá là bền chắc.

Với sức mạnh bây giờ của hắn lại không thể phá hư tượng thần này mảy may.

Hắn nhớ mang máng, lúc trước đó hắn vừa mới lấy được tượng thần, nó còn chưa cứng rắn như thế.

Sau khi nghiên cứu không có kết quả, rốt cuộc Trương Vinh Phương đặt tinh thần trên văn công.

“Không còn lệnh bài của sư phụ quản lý, bây giờ là lúc tăng tu vi văn công.”

Bên trong gian phòng ở khoang tàu.

Hắn khoanh chân ngồi vào chỗ của mình, nhắm mắt, tầm mắt rơi vào điểm thuộc tính mấy ngày nay tích góp được.

[Thuộc tính khả dụng: 10]

Mà văn công thì lại vẫn ở tiến độ ban đầu: [Thái Thượng Minh Hư công (đệ ngũ cảnh - Nguyên Anh hậu kỳ)]

"Bắt đầu đi, xem thử đột phá Luyện Thần, sẽ là hiệu quả gì."

Nếu không phải vì sư phụ bên kia giám sát, hắn đã sớm muốn tăng văn công, tiết kiệm điểm thuộc tính.

Phải biết văn công tăng lên một tầng, càng có lời hơn so với trực tiếp thêm điểm vào giá trị sinh mệnh.

Đáng tiếc, bởi vì nguyên nhân này, hắn bị kéo mạnh nhiều năm như vậy.

Bây giờ, rốt cuộc cơ hội đã đến rồi.

Trong khoang thuyền, Trương Vinh Phương ngưng thần tĩnh khí, sự chú ý tập trung trên dấu cộng phía sau Thái Thượng Minh Hư công, tưởng tượng nhẹ nhàng chạm vào, điểm thuộc tính còn lại đã giảm đi 3 điểm.

Mà chữ cảnh giới Nguyên Anh hậu kỳ cũng dần mơ hồ.

Rất nhanh, vài giây sau, chữ viết lại được khôi phục lần nữa, dĩ nhiên đã biến thành cảnh giới mới: Luyện Thần sơ kỳ.

Mà cùng thời gian, vô số ký ức hắn khổ tu văn công, ngày đêm tĩnh tọa nhập định cùng dâng lên đầu óc.

Nhưng hiện nay, Trương Vinh Phương đã không vì chút trí nhớ ấy mà choáng váng đầu, hắn dần dần thích ứng được cường độ này.

Đơn giản, sau khi tiến vào Luyện Thần, hắn cẩn thận nhắm mắt nhận thức.

Đầu tiên là khí huyết Nguyên Anh chỗ ngực bụng, lúc này đang chậm rãi nứt ra giống như tằm xuân nhả tơ, giống như phân ra một tia khí lưu mềm mại cực kỳ nhỏ, từ kinh mạch nhập thẳng vào não hải.

Trong nháy mắt khi luồng khí lưu ấy tụ vào đầu, Trương Vinh Phương rõ ràng cảm giác được đại não trở nên rõ ràng.

Giống như toàn bộ các loại phế vật đọng lại trong não đều nhanh chóng bị bài trừ dưới tác dụng của luồng khí lưu ấy.

Trên trán nơi mép tóc của hắn bắt đầu không ngừng chảy ra lượng lớn mồ hôi.

Mấu chốt nhất là, trị số sinh mệnh của hắn lại bắt đầu tăng cao.

Từ 212 trước, chậm rãi tăng lên đến 216.

"Dùng ba điểm, gia tăng được bốn điểm, lại còn hời được một điểm nữa chứ."

Trương Vinh Phương hôm nay giàu có thực sự, hắn cũng muốn nhìn xem văn công ở thế giới này rốt cuộc có điểm đặc biệt nào, mà lại có thể Bái Thần khi Luyện Thần hậu kỳ là có thể thành tựu Linh Tướng?

Lúc này, hắn lại ấn một cái lên dấu +.

Lại là ba điểm thuộc tính biến mất.

Vòng tuần hoàn tương tự lại bắt đầu, nhưng lần này, khí lưu uyển chuyển do Nguyên Anh phân ra càng thêm thô hơn chút.

Từng luồng khí lưu bắt đầu bện cái thứ gì đó ở trong đầu hắn như là sợi tơ thực sự.

Ngay từ đầu, thứ được bện chỉ là một hình tròn thật mỏng, Trương Vinh Phương cũng không rõ thứ đó là cái gì nữa.

Thứ đó trông giống như một tấm vải trong suốt.

Sau khi văn công tiến vào Luyện Thần trung kỳ.

Tất cả phản ứng biến hóa kết thúc, ký ức cũng dũng mãnh tiến vào kết thúc.

Trị số sinh mệnh, từ 216 tăng lên tới 220. Lại kiếm được một điểm.

Trương Vinh Phương không chần chờ, trực tiếp ấn vào dấu + thêm lần nữa.

Điểm thuộc tính tự do tức khắc biến mất, chỉ còn để lại một điểm.

Mà văn công rốt cuộc được như ý nguyện, một phát nhảy tới Luyện Thần hậu kỳ.

Cũng nhờ có Trương Vinh Phương ở Đại Đạo Giáo nhiều năm, sớm có sự lý giải thấu triệt đối với tuyệt học văn công Thái Thượng Minh Hư công, không có bất kỳ cản trở về phương hướng thăng cấp.

Hơn nữa bản thân văn công chỉ cần thỏa mãn điều kiện tu hành, dựa vào công phu mài nước tích lũy là có thể gia tăng.

Cho nên mới có thể không chút trở ngại nào nhanh chóng tăng thẳng một mạch như thế.

Chương 999: Mê hoặc (4)

Theo việc tiến vào Luyện Thần hậu kỳ, sinh mệnh nhảy lên đến 224.

Lượng lớn ký ức tu hành tràn vào trong đầu.

Luồng khí trước đó lại một lần nữa biến lớn, sau đó lại tràn vào trong tuỷ não, cấp tốc gia nhập vào quá trình bện.

Dần dần, theo thời gian trôi qua.

Trương Vinh Phương ngồi xếp bằng trong khoang thuyền, không biết thời gian.

Sắc trời ngoài cửa sổ từ sáng sủa, dần dần biến thành lờ mờ, lại từ lờ mờ, biến thành xám trắng.

Cuối cùng Trương Vinh Phương chậm rãi mở hai mắt ra.

Hắn thở ra một hơi dài, một hơi này khí dài cân xứng, mang theo một mùi tanh tưởi không rõ.

Giống như thổi toàn bộ tạp chất ở phổi cả người hắn ra ngoài.

"Loại cảm giác này…"

Sắc mặt Trương Vinh Phương có chút ngưng trọng.

Tới Luyện Thần hậu kỳ, đây đã là trình độ gần với đỉnh cao của thiên hạ văn công.

Vốn hắn cho rằng, văn công, cũng chính là công pháp có thể điều trị thân thể, điều động tinh khí thần vận chuyển trong cơ thể, đạt tới cường tráng kéo dài tuổi thọ vân vân.

Thế nhưng giờ khắc này.

Hắn mơ hồ cảm giác có chút không đúng.

Thanh khí Luyện Thần sinh ra nằm trong tuỷ não, bện ra một thứ hình lưới.

Cái võng nọ đang chậm rãi hấp thu khí huyết quanh thân, chậm rãi chuyển động, lại còn phát ra nhịp đập tinh tế giống như là trái tim.

Toàn bộ quá trình rõ ràng ngắn gọn.

Đầu tiên, Nguyên Anh nơi ngực rèn luyện ra thanh khí.

Thứ hai, thanh khí tiến vào quả cầu tuỷ não, kết hợp khí huyết, giống như là đang ngưng kết dựng dục cái gì.

“Thứ này, rốt cuộc là cái gì thế?” Trương Vinh Phương lông mày nhíu chặt, chậm rãi mở mắt.

Nếu như nói bù đầy máu thịt là năng lực thiên phú bản thân hắn lấy được thông qua tăng lên điểm thuộc tính.

Như vậy quả cầu tủy não này chính là quá trình trở thành Linh Tướng tất nhiên phải trải qua trên thế giới này.

Cũng tức là nói, khối cầu này rất có thể là điểm mấu chốt quyết định người thường Bái Thần, có thể trở thành Linh Tướng hay không.

Shh.

Bỗng bên tai Trương Vinh Phương truyền đến tiếng lách tách rất nhỏ.

Vẻ mặt hắn chợt biến, đứng bật dậy, hai mắt sáng ngời như có ánh sáng, nhìn quét xung quanh.

“Máu, cung phụng ta. Máu, cung phụng ta “

Một âm thanh mơ hồ, giống như líu ríu như có như không, truyền vào trong tai hắn.

“Không không phải trong tai…” Trương Vinh Phương nhắm mắt lại, cảm giác được âm thanh truyền tới lại là quả cầu mới được bện ra ở trong đầu mình!

Quả cầu kia đang rung rung với tần suất nhỏ, thông qua rung động, mới truyền ra âm thanh không rõ như vậy.

“Đây là!?” Trương Vinh Phương ánh mắt chợt nhìn về phía pho tượng Huyết Thần bị cột chặt chẽ ở trong góc phòng.

Thứ kia vẫn không nhúc nhích, nhưng xung quanh thế mà lại mơ hồ nổi lên ánh huỳnh quang màu đỏ sậm.

Ánh sáng quỷ dị đó không soi sáng trên vật thể bốn phía, giống như chỉ phát sáng trong mắt Trương Vinh Phương thôi vậy.

Đúng lúc này, nhắc nhở trong thanh thuộc tính lại xuất hiện biến hóa.

[Trực giác cảnh báo: Sự tồn tại quái dị nào đó, đang muốn thử giao tiếp với ngươi. Ngươi có thể chọn có kết nối hoặc không.

Bản năng nói cho ngươi biết, nếu kết nối, có lẽ sẽ mang đến nguy hiểm, cũng có lẽ sẽ mang đến chỗ tốt, ngươi cần làm ra lựa chọn.]

Trương Vinh Phương trầm mặc.

Hắn quan sát hình cầu không ngừng phát ra âm thanh rung động trong đầu, rơi vào suy tư.

Hắn đã mơ hồ có thể đoán được, Linh Tướng rốt cuộc có được như thế nào rồi.

Thần phật, thì ra chỉ có sau khi đạt tới Luyện Thần hậu kỳ rồi mới có thể làm được điểm này sao?

Hắn rất ngạc nhiên.

Nhưng tương tự, cũng rất kiêng kỵ.

Sau khi câu thông kết nối rồi, có thể hắn sẽ thực sự hiểu rõ một ít bí ẩn về Linh Tướng thần phật thần bí.

Nhưng hắn không xác định, một khi quyết định kết nối rồi, lực lượng của Huyết Thần sẽ mạnh cỡ nào.

Ngộ nhỡ…

Một lúc lâu sau.

Trương Vinh Phương vẫn bắt đầu vận chuyển văn công.

Vận chuyển Thái Thượng Minh Hư công, cấp tốc áp chế sự rung động của quả cầu tủy não.

m thanh quái dị của Huyết Thần rất nhanh đã bị áp chế, biến mất không thấy gì nữa.

Tất cả lại khôi phục bình thường.

Đứng lên, Trương Vinh Phương bước ra phía trước, lấy pho tượng Huyết Thần ra.

Lúc này, tổng cộng năm con mắt của Huyết Thần đều giống như sống lại, rõ ràng tĩnh lặng bất động, nhưng lại cho hắn

một loại cảm giác lúc nào cũng nhìn chằm chằm hắn.

Không biết chuyện gì xảy ra, Trương Vinh Phương thế mà lại nhìn ra một tia vui sướng và hiền lành từ trong năm con mắt ấy.

“Xem ra phải lên kế hoạch chuyện thăm dò thần phật rồi. Thế nhưng phương diện này ta nên bắt đầu từ đâu đây?”

Hắn một lần nữa gói kỹ pho tượng, thả lại hành lý.

Chuyện cho tới bây giờ, tượng thần này đã là công cụ giúp hắn có thể câu thông Bái Thần bất cứ lúc nào.

Một khi Bái Thần, lấy cảnh giới văn công lúc này của hắn, dựa theo lời của Nhạc sư nhất định sẽ thành Linh Tướng.

Chương 1000: Mê hoặc (5)

Chỉ cần Bái Thần, là có thể một phát bước vào tầng lớp cường giả cao nhất thiên hạ.

Loại cám dỗ này…

Trương Vinh Phương hít sâu một hơi.

"Nếu ta có thực lực Linh Tướng, người khác sao còn có thể làm khó dễ ép buộc ta. Đến lúc đó, lời của ta chính là quy củ, chính là quy tắc!"

Mà bây giờ, cơ hội đang bày ở trước mặt hắn.

Chỉ cần.

Thình thịch!

Hắn một chưởng bóp vỡ chén uống nước. Trước ngực phập phồng kịch liệt, hô hấp dồn dập.

"Cho dù không Bái Thần! Ta cũng có thể đi tới một bước kia! Đừng đến quấy rầy ta!!"

Hắn nhắm mắt lại, điên cuồng vận chuyển Thái Thượng Minh Hư công.

Rất nhanh, xúc động muốn Bái Thần cực kỳ mạnh mẽ cấp tốc tiêu tán ở trong lòng hắn.

Hơn mười phút sau, Trương Vinh Phương mới đi ra từ trong khoang, đi tới boong tàu, nhìn cảnh biển nơi xa, hòa hoãn cảm xúc căng thẳng vừa nãy.

"Đây là ảnh hưởng tiềm thức sao? Quả nhiên lợi hại, mới vừa bắt đầu tiếp xúc đã suýt chút nữa khiến cho ta trúng chiêu."

"Xem ra, sau này nhất định phải cẩn thận hơn…"

*

"Thượng Quan Phi Hạc!!"

Trên một con thuyền lớn cũng rời xa cảng Tình Xuyên.

Một lão tăng cường tráng lông mày trắng rũ xuống tới cằm không kiềm chế được nặn ra dấu tay trên trượng đồng. Phía

sau hắn ta là tầm mười cao thủ Tây tông, ai nấy đều cầm thương. Thượng Quan Phi Hạc giết chết Minh Phi Hành Ngọc, đến điều hành nhân mã, đồng thời xuất thủ với bọn họ và Chân Nhất Giáo.

Trước sau không vượt quá ba ngày.

Trong ba ngày, lực lượng ở Trạch tỉnh của bọn họ cứng rắn bị diệt hơn phân nửa.

Nếu không có một số cao thủ của Tây tông, cuối cùng dựa vào Linh Lạc tự bạo, liên tục trở ngại kéo dài thời gian.

Sợ rằng những người bọn họ đều không nhất định có thể chạy thoát khỏi Tình Xuyên!

Không Si chưa bao giờ thấy kẻ nào trở mặt nhanh như vậy!

Trước Hành Ngọc vẫn còn truyền tin, nói Thượng Quan Phi Hạc dao động, sẽ nhanh chóng có thể thuyết phục.

Thế nhưng đảo mắt.

Không đồng ý thì cũng đừng cực đoan như vậy chứ!? Buôn bán không thành còn nhân nghĩa! Kết quả người này hay lắm, trực tiếp hạ tử thủ!!

“Thượng sư, lẽ nào chúng ta cứ chật vật như vậy trở về sao? Nếu như bị mấy dòng khác của Chân Phật tự thấy, chỉ sợ địa vị ở trong chùa của chúng ta sẽ có ảnh hưởng!!” Một tăng nhân da ngăm đen bên cạnh trầm giọng nói.

“Thì tính sao!? Các ngươi đánh thắng được Thượng Quan Phi Hạc à!?” Không Si lạnh giọng hỏi ngược lại.

“Lão gia hỏa kia chẳng qua là lớn hơn mấy tuổi thôi, nếu là chúng ta đến tuổi của lão ta, chắc chắn sẽ không thua đâu!” Tăng nhân không cam lòng nói.

“Vậy chờ hai mươi năm ngươi lại đi tìm lão ta đánh đi!” Không Si lạnh như băng nói.

“Ặc…” Tăng nhân kia nhất thời không biết nói gì.

“Thượng Quan Phi Hạc chính là kỳ tài võ đạo của Ngọc Hư Cung, học thức của bản thân pha tạp rộng rãi, người mang ba tuyệt học lớn.

Trong đó còn nghĩ ra tuyệt học Nho giáo Thuần Tâm Hoán Ngọc dung nhập vào bản thân, sáng chế võ công kinh khủng tầm cỡ Mịch Tâm huyễn pháp. Thông qua việc quấy rầy, ảnh hưởng ngũ giác, khiến cho kẻ địch sản sinh ảo giác. Từ đó điều khiển tất cả của đối phương.

Dùng võ học cỡ đó cho cho quần chiến thì đương nhiên là không được, nhưng nếu như để ám sát thì…" Không Si vừa hồi tưởng lại mọi chuyện trước đó, liền cảm thấy cực kỳ sợ.

"Thượng sư, chúng ta đánh không lại Thượng Quan Phi Hạc, nhưng cứ như vậy trở về, chúng ta tất nhiên sẽ bị phạt nặng. Nếu kết cục đã định, vậy tại sao không thử lập công chuộc tội?"

Một tăng nhân cao gầy đeo mắt kính đen nói khẽ.

"Ồ? Lập công chuộc tội bằng cách nào?" Không Si híp mắt nhìn về phía đối phương, nghe trong lời nói của đối phương có ẩn ý.

"Có người cố ý tiết lộ tin tức cho chúng ta. Ngay gần chúng ta, có thủ giáo Trương Ảnh làm hại mấy vị cao thủ, thậm chí Tông Sư của Tây tông ta đều mất tích bí ẩn ở Thứ Đồng.

Hôm nay hắn là đã đổi thân phận, lặng lẽ rời cảng, đang đơn độc làm việc một mình. Nếu trên đường trở về, chúng ta tiện thể bắt lại kẻ này luôn…

Thân làm Đạo tử Đại Đạo Giáo, tên Trương Ảnh đó còn liên quan đến nhiều án lớn ở Thứ Đồng như vậy, giá trị của hắn không cần phải nói, chư vị cũng biết."

Những lời này, không chỉ khiến Không Si động tâm tư.

Các tăng nhân còn lại cũng đều động tâm tư.

"Không ổn đâu, Trương Ảnh đó khá là quỷ dị. Tây tông ta có nhiều người đi điều tra như vậy, đều mất tích một cách khó hiểu. Lần một lần hai có lẽ là vừa khớp, có thể ba lần bốn lần, vậy thì không phải là vừa khớp, mà là tất nhiên." Tăng nhân tráng hán da xanh đen lo lắng nói.

"Cái này tự nhiên. Nhưng nơi này là chỗ nào? Là trên biển rộng! Trương Ảnh kia âm thầm đổi thân phận, là để người khác không biết hắn là ai. Chúng ta hoàn toàn có thể trực tiếp

lấy lửa đạn phá hủy đội thuyền của hắn từ nơi xa! Khi đó tất nhiên hắn sẽ có phản ứng.

Chương 1001: Mê hoặc (6)

Chúng ta cứ nhân cơ hội quan sát, nếu lực lượng hắn thể hiện ra quá mạnh mẽ, không thể đánh lại, chúng ta xoay người bỏ chạy.

Mà nếu mọi chuyện trước đó thật sự chỉ là trùng hợp, độc thủ chân thực là một người khác hoàn toàn, chúng ta cũng có thể tóm lại hắn, lập công chuộc tội!"

Tăng nhân mắt kính mỉm cười nói. Hai mắt dưới tấm kính, mơ hồ hiện lên vẻ khinh miệt.

"Biện pháp tốt!" Không Si vỗ tay: "Trên biển sợ nhất là thuyền bị hủy, thế nên hắn nhất định sẽ vận dụng lực lượng chân chính bảo vệ đội thuyền. Đến lúc đó, là con cọp hay là mèo, cứ thử một cái là biết liền."

"Đúng là như thế." Tăng nhân mắt kính mỉm cười nói.

"Biết vị trí cụ thể không?" Không Si tiếp tục nói.

"Không biết, nhưng biết là hắn đi cảng Cửu Châu, đội thuyền đi theo phương hướng này đều nhất định sẽ bỏ neo tiếp tế dỡ hàng ở cảng Liêu Chu. Chúng ta chỉ cần tìm được người ở nơi này, sau đó cách cảng thì động thủ là được!" Tăng nhân mắt kính giải thích.

"Lại nói tiếp, tin tức là ai tiết lộ cho chúng ta?" Không Si hỏi.

"Nội bộ của Ngọc Hư Cung, đối phương không có cho thấy thân phận, nhưng chắc là là Thương gia." Tăng nhân mắt kính bình tĩnh nói.

Về phần rốt cuộc có truyền tin hay không. Hắn nói có, liền có. Còn việc Thương gia biết được tung tích của Trương Ảnh từ chỗ nào, đến cùng có phải là Thương gia thật không, ai quan tâm?

Cốc cốc cốc.

Cửa phòng bị gõ vang.

Trương Vinh Phương chậm rãi hoàn hồn, thanh tỉnh từ trong nhập định.

“Ai vậy?”

“Phụ thân bảo ta tới hỏi thăm, Trương thúc ngươi chưa dùng cơm mấy ngày luôn rồi, có gì cần trợ giúp không?” Người đến là nữ nhi của chủ thuyền Nghiêm Chinh, nhũ danh là Ny Ny.

“Không có việc gì, trong phòng ta có một ít lương khô, mấy ngày nay đều có chuyện, thế nên không đi ra ngoài ăn, cảm ơn đã quan tâm.” Trương Vinh Phương trả lời.

Hắn tu hành văn công không phân biệt ngày đêm, không phân biệt thời gian, hôm nay thậm chí không biết là đã bao lâu.

“Vậy thì tốt quá, đã hai ngày rồi, nếu như thật sự có gì cần, ngài nhớ phải nói cho bọn ta đấy. Trên đại dương này bao la một mình, trừ tự chúng ta giúp đỡ lẫn nhau ra, thì đúng là không còn ai có thể giúp được một tay.” Ny Ny nói khẽ.

“Được, đa tạ.” Trương Vinh Phương đứng dậy đi mở cửa.

Ngoài cửa Ny Ny bưng cái mâm gỗ, bên trên đặt một ít quả khô và bánh khô.

“Ta sẽ không đi vào, đúng rồi, đằng sau hình như có đội thuyền nào đó theo đuôi, tiếp theo có thể sẽ có rung xóc, cha ta nói dự định cắt đuôi bọn họ.” Ny Ny dặn dò.

“Ừ, ta đã biết, đa tạ.” Trương Vinh Phương nhận thức ăn trên mâm gỗ.

Hắn cũng không suy nghĩ nhiều, dù sao lần này rời khỏi, hắn đã không còn là Đạo tử Trương Ảnh, mà là Trương Cảnh.

Lấy thân phận Trương Cảnh, làm ra chuyện gì đều không cần lo lắng.

Chờ Ny Ny đi rồi, Trương Vinh Phương ăn đồ ăn xong, ra cửa đi tới boong thuyền.

Gió biển gào thét, bên ngoài có mưa nhỏ rơi.

Trương Vinh Phương nhìn ra sau, mơ hồ nhìn được một đội thuyền nho nhỏ màu trắng, đang theo sát thuyền buôn.

Nhìn từ xa, cả con thuyền kia có màu trắng bợt, đầu thuyền hình như có người nhìn xung quanh bên này.

Trên thuyền buôn, thuyền trưởng Nghiêm Chinh đang khẩn trương phân phó thủy thủ chuyển hướng, gia tốc, muốn vứt bỏ thuyền trắng đằng sau.

Xem mồ hôi trên trán hắn ta, rõ ràng việc này cũng không phải đơn giản như hắn nghĩ.

Trương Vinh Phương suy đoán, nếu như bị đuổi kịp thật, hắn cũng chỉ có thể ra tay phế bỏ thuyền trắng.

Chỉ là nếu làm như vậy, dự định ẩn dấu thực lực của hắn sẽ vừa ra cửa đã bị phá hủy.

Bại lộ thực lực sớm như vậy, khả năng sẽ có rất nhiều phiền phức tới.

Ô ~~~

Bỗng một hồi tiếng hoan hô đánh thức Trương Vinh Phương đang nhìn ra xa.

"Được rồi!"

Nghiêm Chinh hét lớn một tiếng.

"Nào về ta mời mọi người ăn một bữa thật ngon!"

"Lão đại sảng khoái!"

"Đại Tượng lâu! Đại Tượng lâu!"

"Tốt! Vậy Đại Tượng lâu!"

Nghiêm Chinh cùng một đám thủy thủ đều vui vẻ chúc mừng.

Trương Vinh Phương nhìn ra xa, đã nhìn không thấy bóng dáng chiếc thuyền trắng kia đâu nữa.

Mà giống như hắn, hơn mười hành khách đi ra boong thuyền cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

"Vừa nãy là thuyền của Bạch đạo đúng không?" Một nam tử trung niên tới gần một chút bên cạnh trầm giọng nói.

Nam tử mặc trường sam màu xanh, tay cầm quạt đen, cằm để một nhúm râu, thân hình cao lớn cường tráng, ánh mắt lợi hại, không giống người bình thường.

Ở bên cạnh hắn ta, phân biệt có hai thanh niên một nam một nữ. Tuổi chừng mười tám mười chín tuổi.

Tầm mắt của nam tử trẻ tuổi vẫn thỉnh thoảng di động theo nữ nhi Ny Ny của chủ thuyền.

Nữ tử thì có hứng nhìn thuyền trắng theo đuôi đằng sau hơn.

“Đúng vậy phụ thân, trước đây ta nghe mấy người biểu ca nói về thuyền của Bạch đạo. Bọn họ thường xuyên sẽ chặn lại đường thu phí đối với thuyền buôn qua lại.

Nhưng không ngờ con thuyền chúng ta đi lại có thể vứt bỏ Bạch đạo, thuyền này hẳn không phải là một chiếc thuyền buôn bình thường đâu.”

Chương 1002: Dao động (1)

“Cũng may tốc độ thuyền của chúng ta nhanh, bằng không ngộ nhỡ bị đuổi kịp, đến lúc đó, sợ là chúng ta sẽ bị lộ…” Nữ tử không có nói tiếp.

Dường như phát hiện Trương Vinh Phương đang nghe, nàng quay đầu hung ác trừng mắt về phía bên này.

Cũng không phải là Trương Vinh Phương cố ý nghe, mà là ngũ giác của hắn thực sự quá tốt, ba người này cách hắn chỉ bảy tám mét, hắn muốn không nghe cũng khó khăn.

Đối mặt với cái trừng của nữ tử, hắn không thèm nhìn đối phương, cũng không quan tâm.

Nam nhân trung niên kia nhỏ giọng nói với nữ nhi mấy câu, rồi xoay người rời đi.

Hai nam nữ lần này tận lực hạ giọng, giao lưu trong chốc lát rồi mới xoay người trở về khoang tàu.

Trương Vinh Phương không để ý đến ba người này, đối với hắn mà nói, Bạch đạo theo sau hay là một nhà ba người che giấu tung tích đó đều như nhau, đều chỉ là bối cảnh trên đường thỉnh thoảng gặp được.

Chỉ cần không có chọc đến trên người hắn, mọi chuyện còn lại đều dễ nói.

Sau khi cắt đuôi được đội thuyền Bạch đạo, thuyền buôn chạy một ngày một đêm trong mưa nhỏ, sóng gió càng lúc càng lớn, toàn bộ đội thuyền đã bắt đầu lay động, phập phồng, nghiêng ngả.

May là trong sóng gió, đội thuyền rất nhanh đã tới cảng trung chuyển — cảng Liêu Chu.

Hàng hóa dỡ xuống non nửa, lại nâng lên một nửa.

Trên thuyền có mấy hành khách xuống, trái lại có thêm tầm mười người lên thuyền.

Ngày hôm sau, số hiệu Phi Vân lại lên đường.

Lúc này, khiến người ta bất ngờ là không bao lâu sau, đội thuyền của Bạch đạo kia thế mà lại xuất hiện.

Đám người Nghiêm Chinh chuẩn bị sẵn sàng, không ngừng cố gắng cắt đuôi đối phương, nhưng không làm nên chuyện gì, tài công của đối phương rất ưu tú, tốc độ thuyền cũng nhanh hơn trước đó.

Khoảng cách giữa hai bên một mực thu nhỏ lại.

Thuyền trắng boong thuyền.

Lúc này Không Si và tầm mười người của Tây tông còn lại đã chuẩn bị thỏa đáng từ lâu, chuẩn bị xuất thủ bất cứ lúc nào, chỉ đợi hai thuyền tới gần nhau một trình độ nhất định.

Lần trước, số hiệu Phi Vân nửa đường gặp bọn họ, kết quả cố gắng một phen, lại có thể bị trực tiếp vứt bỏ.

Lúc này, số hiệu Phi Vân trước mặt tuyệt đối không có cách nào thoát khỏi được.

“Chúng ta trực tiếp theo dõi từ cảng, đi ra thì đuổi theo, ta cũng không tin lần này vẫn để cho bọn ngươi chạy mất được. Nếu vậy, lão nạp trở về sợ là cả đời không ngóc đầu lên nổi!” Không Si nắm trượng đồng ánh mắt lạnh lẽo.

“Mọi người chuẩn bị!” Tăng nhân mắt kính bên cạnh giơ tay lên, cao giọng nói.

Nhóm người bọn họ có thể sống sót từ trong sự bao vây tiễu trừ của Thượng Quan Phi Hạc, đều là tinh nhuệ tuyệt đối.

Hàng chữ Không có một vị Tông Sư là Không Si, hai vị Bái Thần Tam không.

Hàng chữ Tuệ có năm người, đều là Tam không và Nội Pháp.

Sau đó là hàng chữ Giác, có chín người. Tất cả đều là Bái Thần Nội Pháp Ngoại Dược.

Thực lực như vậy, tàn sát thành trì đều đủ rồi. Lại càng không cần phải nói đó chỉ là một thuyền buôn nhỏ.

“Đại sư, khoảng cách này hẳn là đã đủ.” Một người lùn đến gần đằng sau, cung kính báo cáo.

“Vậy thì chuẩn bị châm lửa.” Không Si cười khặc khặc.

Đánh pháo trước, nhìn xem trên thuyền buôn có lực lượng thế nào.

Nhất thời tầm mười thủy thủ chuyển hình kiêm chức pháo thủ, bắt đầu lấy ra đá đánh lửa, phụ trách nhét đạn pháo vào, châm lửa nã pháo.

Đoàng đoàng đoàng!!!

Trong nháy mắt, đạn pháo liên tiếp ầm ầm hạ xuống.

Toàn bộ thuyền trắng kịch liệt lay động.

“Mẹ nó chứ! Ai nã pháo loạn đấy!?” Không Si nhất thời chửi ầm lên.

“Đại… đại sư, không phải pháo của chúng ta, là thuyền buôn trước mặt nổ súng trước!!” Vẻ mặt thuyền trưởng đầy khiếp sợ, nhìn thuyền buôn trước mặt.

“Chết tiệt! Hắn ta gọi cái này là thuyền buôn á!!?”

Nhìn hơn mười họng pháo dày đặc có thể tự do chuyển hướng phía trước.

Tất cả mọi người trên thuyền Bạch đạo sợ ngây người.

Cái này, vừa nãy còn không có, hiện giờ vải đắp đã được vén lên hết.

“Pháo của bọn họ còn nhiều hơn chúng ta gấp đôi!! Rốt cuộc ai là hải tặc thế hả!!?”

Không Si ngẩn người, nhìn họng pháo không ngừng phun ra ngọn lửa của số hiệu Phi Vân phía trước, trong lúc nhất thời không biết phản ứng ra sao.

*

Trên số hiệu Phi Vân.

“Phiền toái, Bạch đạo đằng sau cách càng ngày càng gần. Nếu như đối phương động thủ…”

Nghiêm Chinh thở dài.

“Chúng ta chỉ là thuyền buôn, ngộ nhỡ bị đánh trúng thì tổn thất lớn cho coi.”

Tài công bên cạnh nghe vậy, mí mắt cứ giật loạn.

“Thế nên ngài mới chọn cách ra tay trước? Khó trách ta cứ nghe nói trước đây ngài ra biển, cơ bản là chưa hề gặp hải tặc, thì ra là do bắn chìm toàn bộ rồi. Cho nên không phải không gặp được, mà là có gặp nhưng đều đắm cả rồi phải không?”

“Haizz, đây cũng là bị ép bất đắc dĩ cả.” Trong mắt Nghiêm Chinh lộ ra vẻ bất đắc dĩ: “Đầu năm nay, người hiền bị bắt nạt, ngựa thiện bị người cưỡi, ngươi không phản kháng, thì sẽ bị thua thiệt.”

Chương 1003: Dao động (2)

Thế nhưng ngươi gọi cái này là phản kháng á? Cách làm như của ngươi gọi là chủ động oanh kích!

Tài công có lời muốn nói nhưng không dám nói ra.

“Ha ha ha ha!!” Một nam tử trung niên ở bên cạnh tới gần, ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng.

“Không ngờ chỉ là tùy ý xuất hành mà lại có thể gặp được hào kiệt như vậy, không hổ là con dân Đại Linh ta! Oai hùng dũng mãnh hơn người!”

Lão ta ôm quyền chắp tay, cười nói với thuyền trưởng Nghiêm Chinh.

“Bỉ nhân Khổng Ngọc Huy, vừa kiến thức được cách làm việc của huynh đài, nên uống cạn một chén lớn!”

“Đáng tiếc không có rượu ở đây! Tại hạ Nghiêm Chinh, trước kia xuất thân hải quân, ít nhiều gì hiểu chút thủ đoạn tự vệ mà thôi. Khiến các hạ chê cười rồi.” Nghiêm Chinh đáp lễ cũng cười nói.

“Khó trách. Thì ra là xuất thân hải quân.” Khổng Ngọc Huy chính là người dắt con cái lên boong thuyền trò chuyện hồi nãy.

Lúc này lão ta có hứng thú, bèn bắt đầu nhỏ giọng rảnh rỗi tán gẫu với Nghiêm Chinh.

Lúc này tiếng pháo không ngừng, đội thuyền Bạch đạo phía sau bị cứng rắn kéo xa khoảng cách.

Sau mấy vòng lửa đạn, thân thuyền Bạch đạo đều bị đánh trúng, đập gãy một mảnh mép thuyền.

Trương Vinh Phương đứng ở mạn thuyền, lấy thị lực của hắn, cộng thêm sự xuyên thấu của Ám Quang Thị Giác, vừa nhìn hắn đã thấy được đám lừa trọc trên thuyền Bạch đạo.

Vóc dáng đối phương cường tráng, thực lực vừa nhìn đã biết là người tập võ.

Vốn cho là cần đích thân mình ra tay.

Không ngờ, số hiệu Phi Vân không hổ là thuyền biển dám vận chuyển hàng hóa chạy đường dài quanh năm, đúng là có chút tài năng.

“Cũng thế, nếu không có át chủ bài trong người, thuyền hàng kiểu này đã không có khả năng nhiều lần an toàn, mà là từ lúc ra khơi lần đầu tiên đã bị phế sạch luôn rồi.”

Trương Vinh Phương cũng có thể hiểu được.

Đầu năm nay thuyền hàng trên biển không có mấy chiếc là sạch sẽ.

Có một số thuyền hàng, thậm chí nếu làm ăn không khá khẩm thì còn có thể thỉnh thoảng kiêm chức làm hải tặc.

Chỉ là có hỏa lực khoa trương như của số hiệu Phi Vân, hắn cũng là lần đầu tiên gặp được.

Các thuyền hàng ở Thứ Đồng trước đây, hắn chưa từng thấy chiếc nào có trang bị lợi hại như vậy.

Ánh mắt Trương Vinh Phương dời đi, nhìn về phía thuyền trưởng.

Bên phía Nghiêm Chinh.

Nghiêm Chinh đang trò chuyện vui vẻ với nam tử trung niên kia.

Hai đứa con của nam tử thì đang nói chuyện phiếm với nữ nhi Ny Ny của Nghiêm Chinh.

Người hai bên trông có vẻ đã quen thuộc rồi.

“Cũng được thôi. Coi như bọn họ tránh được một kiếp.”

Trương Vinh Phương không có ràng buộc gì, càng không có cảm tình với con lừa trọc, nếu đối phương dám đi lên cướp thuyền, thì hút khô toàn bộ bọn họ là xong việc.

Hôm nay có phương pháp giải quyết Bái Thần dễ dàng hơn, hắn không cần còn phải tìm linh hạch giống như trước, còn cần giết chết rất nhiều lần mới có thể giải quyết được.

Mặc kệ hắn ta có phải là Bái Thần hay không, hút khô khí huyết đều là thủ đoạn giết người nhanh nhất.

Lúc này nhìn thuyền của Bạch đạo dần dần bị ép cho phải kéo dài khoảng cách, từ từ không thể đuổi kịp được.

Trương Vinh Phương không còn hứng thứ, xoay người trở về buồng nhỏ trên tàu, chuẩn bị tiếp tục tu hành văn công.

Chỉ là bên hắn thì an tâm rồi.

Nhưng trên thuyền Bạch đạo, đám người Không Si lại phẫn nộ vô cùng.

“Lại gần cho ta!! Chỉ là một con thuyền buôn thôi! Thuyền hàng!!? Không phải các ngươi tự xưng đã từng là chiến thuyền sao!!?”

Không Si to tiếng rít gào, hung hăng đánh trượng đồng lên boong tàu cái bịch.

Ở chỗ Thượng Quan Phi Hạc, hắn ta chạy trốn khắp nơi giống như chó, hắn ta không đánh lại Thượng Quan Phi Hạc, nhưng không có nghĩa là đối phương có thể giết hắn ta!

Bởi vì hắn ta có thể chạy!

Nhưng bây giờ, hiện tại ngay cả một con thuyền chở hàng nho nhỏ mà vẫn không làm gì được!?

Thuyền trưởng người lùn bị mắng đầu đầy mồ hôi, nhưng chênh lệch chính là chênh lệch, khoảng cách giữa thuyền Bạch đạo và số hiệu Phi Vân vẫn đang kéo xa.

Cho đến khi tất cả đám người Tây tông triệt để mất hết tâm tư đuổi theo.

Không Si cắn răng tức giận đến mức cả người run lên.

“Một đám rác rưởi!!”

Thình thịch!

Hắn ta rút thiền trượng lên quất một cái, đánh cho một thủy thủ bên cạnh tức khắc bay ngang ra ngoài, miệng phun máu loãng, mặt bên thân thể sụp đổ, mắt thấy sắp không sống được.

Nhìn số hiệu Phi Vân càng ngày càng xa, từ từ tiến vào biển sương phía trước.

“Coi như ngươi mạng lớn!” Hi vọng bù đắp tổn thất duy nhất trong lòng Không Si cũng hoàn toàn không còn nữa.

Hắn ta đã có thể nghĩ ra, khi mình trở về có thể sẽ phải đối mặt với cái gì.

Nỗi lòng phập phồng không ngừng, Không Si hung hăng vỗ một chưởng lên trên thành thuyền.

Vụn gỗ bay ngang, mép thuyền lại bị đập nát một khối.

“Sư huynh cần gì phải gấp gáp, chúng ta còn có cơ hội.” Tăng nhân mắt kính tiếp tục hiến kế.

Chương 1004: Dao động (3)

“Cơ hội? Cơ hội gì?” Không Si nghiêm tiếng nói.

“Khoảng cách này, nếu lấy tốc độ thân thủ của ngài, thật ra kịp để qua đó đấy.”

Tố chất cơ thể của Tông Sư Bái Thần vượt xa người thường, cho dù có ở trong sóng biển thì vẫn có thể đuổi kịp tốc độ của thuyền biển trước mắt.

“Mặt khác, nếu như thực sự không còn cách nào, chúng ta vẫn có thể điều động lực lượng trực tiếp chặn lại ở cảng Cửu Châu.”

“Cảng Cửu Châu? Được!” Không Si vỗ tay một cái: “Không hổ là Tuệ Thành sư đệ, quả là thông minh!”

“Đâu dám, chỉ là sư huynh nhất thời phẫn uất, không có chú ý tới mà thôi. Chỉ cần ngài tỉnh táo lại, chút chuyện nhỏ này thật ra đều có thể dễ dàng nghĩ đến. Ta cũng chỉ là làm chút nhắc nhở.” Tuệ Thành cung kính nói.

“Mặt khác, nghe nói này Trương Ảnh còn có người thân cận ở phủ Vu Sơn, nơi đó có nhóm thuộc hạ nhân thủ hắn đã từng tạo dựng khi còn ở Kim Sí Lầu. Có lẽ chúng ta có thể gọi người đi qua bên kia, nếu có thể uy hiếp được người này thì tốt nhất, nếu không uy hiếp được thì cũng chỉ tốn thêm chút sức lực mà thôi.

Dù sao, hiện tại không có Thiên Bảo cung che chở, những nhân thủ đó sớm muộn gì đều phải bị thanh trừ.” Tuệ Thành đẩy kính mắt, bình tĩnh nói.

“Ý kiến hay! Trương Ảnh đó đi cảng Cửu Châu, nhìn như vậy, chẳng lẽ mục đích của hắn chính là phủ Vu Sơn? Rất có thể lắm!” Không Si liên tưởng.

“Hẳn là như vậy rồi.” Hắn ta càng khẳng định.

Bốp, bốp, bốp.

Bỗng một tiếng vỗ tay rõ ràng truyền đến từ bên thân thuyền.

Mọi người bỗng nhiên quay đầu, nhìn sang hướng phát ra âm thanh.

“Ai!?”

Không Si rùng mình trong lòng, âm thanh kia cách gần như thế, nhiều lắm chỉ có hơn mười mét mà hắn ta lại không phát hiện ra!

Mặt tăng nhân mắt kính hơi biến sắc, hơi lui ra phía sau mấy bước, lưng chống tựa lên trên thành thuyền, tới gần lỗ hổng mép thuyền vỡ nát.

Mấy người trên thuyền đều không tự chủ rút vũ khí ra.

Hơn mười tên cao thủ Tây tông đều tự cảnh giác tản ra, từ góc độ khác nhau nhìn về phía tiếng vỗ tay truyền đến.

Trong sương mù.

Một bóng đen cường tráng đang nửa ngồi trên mép thuyền, vừa lúc là chỗ hổng bị đạn pháo nổ tung.

Bóng đen đứng lên, lộ ra cơ thể cao to hơn hai mét.

Rầm. Chiếc áo sũng nước trên người hắn bị cởi ra vứt xuống đất, để lộ thân trên cường tráng vạm vỡ.

“Lời các ngươi nói ban nãy, có thể lặp lại lần nữa không?”

Bóng người chậm rãi đến gần, các đường nét trên khuôn mặt dần dần rõ ràng, đó là một mặt nạ kim loại đen kịt chỉ lộ ra cặp mắt.

Chính là Trương Vinh Phương mới bơi tới.

“Giả thần giả quỷ!! Giết hắn đi!!” Không Si liền quát to.

Thủy thủ xung quanh có người cầm súng nhắm vào.

Đoàng!

Tiếng súng vang lên.

Trương Vinh Phương sớm có dự liệu, dời sang bên trái từ sớm, đưa tay đánh ra đống vụn gỗ.

Phốc phốc phốc.

Một đám thủy thủ không áo giáp đều ngã xuống đất.

Thình thịch!

Sàn thuyền dưới chân Trương Vinh Phương nổ tung, người hắn đã nhảy lên lánh sang bên phải, tránh khỏi đống ám khí phi đao bay tới.

Đồng thời tay phải hắn đưa ra một chỉ.

Trong nháy mắt, ngón trỏ tựa như phân hoá, biến thành hơn mười bóng ngón tay rơi lên thân mọi người Tây tông ở gần đấy.

Một vòng người nhất thời phân tán rơi xuống, té ngã trên đất, huyết mạch toàn thân bị một chỉ cắt đoạn, không thể động đậy.

Trong nháy mắt, Không Si đã cầm thiền trượng bay lên trời từ phía sau, tốc độ cực nhanh, bắn ra một trượng.

Một trượng đó bất luận là lực lượng hay là tốc độ đều đã đạt đến đỉnh phong chân chính trong Tông Sư Bái Thần!

Tuy trong đầu Không Si toàn là cơ bắp, thế nhưng thực lực đúng là không tệ thật, bằng không cũng sẽ không thể thành công chạy trốn dưới tay Thượng Quan Phi Hạc được.

Lúc này thừa dịp Trương Vinh Phương ra tay tập kích những người khác, hắn ta mặc kệ đối phương thuộc thế lực nào, cứ ra tay đánh lén trước đã.

Hơn nữa coi như là đánh lén, hắn ta cũng cố hết sức bạo phát toàn bộ thực lực.

Trừ việc không sử dụng trạng thái cực hạn và Chung Thức ra, lực lượng còn lại đều đem ra hết.

Keng!!!

Đáng tiếc.

Trong nháy mắt, Trương Vinh Phương trở tay chụp vào thiền trượng.

Tay và trượng giao nhau, hai cái thế mà đều phát ra tiếng kim loại va chạm.

Chấn động trầm thấp khổng lồ khuếch tán nổ tung từ nơi tay và trượng giao kích.

Tiếng sóng bị chấn động đến mức tất cả mọi người xung quanh đều ôm đầu, không tự chủ được che cái lỗ tai.

Két.

Một tấm gỗ hung hăng bắn ra từ tay Không Si, nhắm vào giữa mặt nạ của Trương Vinh Phương.

Mặt nạ răng rắc một tiếng, vỡ vụn rơi xuống, vung vãi trên boong thuyền, lộ ra khuôn mặt làm cho tất cả mọi người đều hoàn toàn không cách nào dự đoán được phía dưới.

Không Si lại chưa kịp nhìn thấy, trái lại thiền trượng mới vừa tiếp xúc với đối phương đã cảm giác được một luồng cự lực kinh khủng bắn ngược trở về từ trên tay đối phương.

Chương 1005: Dao động (4)

Sức mạnh của người nọ, thậm chí còn mạnh hơn hắn ta trong trạng thái toàn lực một ít!!

Sau một kích này, hắn ta bay rớt ra ngoài, đánh lên trên cột buồm, mượn lực chảy xuống và đứng thẳng.

Cột buồm răng rắc, chậm rãi bẻ gẫy. Lá buồm rơi xuống như mây.

Khí huyết trong ngực Không Si quay cuồng, đứng tại chỗ cấp tốc hồi sức.

Chỉ là khi hắn ta đang hồi sức, Trương Vinh Phương đã liên tục lóe người, chế phục từng người Tây tông còn dư lại cùng với thủy thủ trên thuyền ngã xuống đất.

Máu rơi vung vãi đầy boong thuyền.

Ngay từ đầu có người còn có thể phản kháng kịch liệt.

Nhưng bất luận bọn họ phản kích thế nào, tất cả đánh trả đều bị Trương Vinh Phương dễ dàng tránh khỏi.

Về thực lực cá nhân, trên thực tế với tầm mười người của Tây tông thì có hơi nhiều.

Nhưng ngay từ đầu bọn họ đã bị đánh mất hơn phân nửa thực lực.

Lúc này mười mấy tên thuyền viên ở lại bên ngoài còn lại, cơ bản đều ngã xuống đất.

Phốc.

Một chiêu cuối cùng của hắn bóp gãy cổ của thuyền trưởng người lùn, hắn chậm rãi xoay người, ánh mắt rơi lên người Không Si.

“Hiện tại, chỉ còn ngươi thôi.”

“Là ngươi!!?” Lúc này Không Si mới nhìn rõ mặt của đối phương.

Chỉ là, gương mặt đó đã nằm ngoài dự đoán của hắn ta rất xa, không có một đáp án nào giống như là lúc nào.

Không chỉ hắn ta, sợ rằng mọi người đều tuyệt đối không ngờ đến, người trước mắt này, lại là…

“Ngươi là Trương Ảnh!! Không! Ngươi không phải Trương Ảnh!? Ngươi rốt cuộc là ai!?” Không Si hét lớn, nhìn mọi người ngã xuống đất xung quanh.

Trong lòng của hắn ta kinh sợ, mình chỉ hơi chút chần chờ bởi vì quá chấn động mà thôi, đối phương lại có thể…

Nhìn đồng môn đồng bọn tử thương thảm trọng xung quanh.

Không có thủy thủ, bọn họ cơ bản là không có biện pháp rời khỏi ngoài khơi, đối phương đang cắt đứt gốc rễ của bọn họ!!

“Ngươi muốn chết!!” trong lòng Không Si sáng tỏ, lúc này rít gào một tiếng xông về phía trước.

Pháp Tướng Dạ Xoa, La Hán, hai trạng thái cực hạn đồng thời bạo phát chồng thêm.

Lúc này, bắp thịt toàn thân hắn ta phồng lên, to ra, làm phồng tăng bào.

Thân thể cấp tốc từ hơn hai mét, tăng trưởng đến ba mét.

Làn da toàn thân hắn ta biến thành đen, hiện lên đường vân bạc, tỉ lệ vóc người trở nên quỷ dị càng thon dài, hai tay dài quá đầu gối.

Trương Vinh Phương đã tương đối quen thuộc trạng thái cực hạn của Tây tông rồi.

Lúc này hắn không chút hoang mang, ba loại trạng thái cực hạn đồng thời mở ra.

Thần Ý hợp nhất, âm Dương Cộng Tể, giới hạn.

Hình thể của hắn tiếp tục bành trướng biến lớn, cũng đạt tới ba mét. Màu da toàn thân nổi lên màu xám giống như là nham thạch.

Hai người điểm mũi chân, đồng thời đánh hướng đối phương.

Thình thịch!!!

Toàn bộ đội thuyền hơi chấn động, lấy thân tàu làm trung tâm, khuếch tán ra một vòng sóng gợn hướng phía xung quanh.

Quyền đối quyền, chân đối chân, đồng thời dự phán, tiên cơ ngăn địch.

Lực lượng của hai người đều là lấy nhanh đánh nhanh, không có dùng lực đạo thật đã vội vàng nhanh chóng biến chiêu.

Giao thủ như vậy ở trong mắt người ngoài chỉ có thể nhìn ra được một đoàn ảo ảnh cấp tốc lóe ra ở giữa hai người.

Giằng co duy trì liên tục không bao lâu, rất nhanh một tiếng vang nhỏ vang lên.

Thân thể Trương Vinh Phương lùi ngược lại mấy bước, giẫm ra mấy lỗ lớn trên sàn thuyền.

Nơi ngực phải của hắn có một quyền.

"Thú vị. Ngươi còn mạnh hơn Không Vô rất nhiều đấy."

Tiên cơ ngăn địch của hắn vẫn kém đối phương không ít.

Nếu không có lực lượng tốc độ chiếm ưu thế, sợ rằng ngay từ đầu hắn đã thua trận rồi.

Nói cho cùng, bản thân Trương Vinh Phương cũng rõ ràng, mình thật ra đang lợi dụng Ám Quang Thị Giác mô phỏng theo tiên cơ ngăn địch.

Trên thực tế, đó là hai năng lực hoàn toàn khác nhau.

Ám Quang Thị Giác sở hữu tính cực hạn không nhỏ.

Một khi quần áo trang bị của đối phương dày một tí thì không có tác dụng.

Mà trong lúc giao thủ kịch liệt, trên người đối phương hoặc nhiều hoặc ít gì cũng đều có đồ vật ngăn trở.

Hơn nữa khí huyết cấp tốc biến hóa, Ám Quang Thị Giác phải "thấy" trước, sau đó chuyển hóa thành "dự phán", sau đó làm ra "phản ứng".

Còn nhiều hơn một bước so với trực tiếp "Dự phán", làm ra "Phản ứng" của tiên cơ ngăn địch.

Căn cứ Tả Hàn giới thiệu, tiên cơ ngăn địch là một loại nắm chắc tổng hợp đối với đối phương.

Là thông qua nắm chắc đại khái về ngũ giác, lý giải đối với chiêu số võ học, dự phán về ý đồ công thủ của đối phương, từ

đó dự đoán chiêu số của đối phương.

Loại dự phán này có tốc độ cực nhanh, nhiều khi thậm chí có thể không cần phải nghĩ ngợi.

Cái này giống như một đáp án, có thể là của rất nhiều loại đề mục.

Tiên cơ ngăn địch chỉ cần nắm chặt đáp án là được rồi, về phần đối phương dùng phương thức gì, đề mục gì để đạt được.

Thật ra đều không quan trọng.

Chương 1006: Dao động (5)

Bởi vì bất luận như thế nào, mục đích của đối phương đều chỉ là một.

“Lẽ nào. Không Vô cũng là ngươi giết!?!” Không Si nghe vậy thì biến sắc.

Hắn ta nhìn chòng chọc vào khuôn mặt trẻ tuổi của đối phương.

Đúng vậy, đối phương trông cùng lắm chỉ là ba mươi mấy tuổi, hơn nữa không có Bái Thần!!

Không có Bái Thần, lại có thể đánh thành như vậy với mình ư!?

Nhưng lại giết được Không Vô!?

Không Si đúng là không thể tin vào tai của mình.

Đây là loại quái vật gì vậy!!?

Tông Sư Bái Thần trừ Tông Sư Cực Cảnh ra, cơ bản là vô địch!

Đây là sự thực căn cứ trên chiến tích tự lấy thân đánh giá ra được của tất cả thế lực.

Cực hạn của người bình thường là Tông Sư, mà Tông Sư nhân loại thậm chí còn không đánh thắng hay mạnh hơn một số Bái Thần Tam không.

Nhưng bây giờ…

“Cực Cảnh à!?” Không Si biết mình đoán được đáp án.

“Tốc độ lực lượng như vậy? Ngươi là Thiên Ma? Hay là Cực Luật?!” Hắn ta cấp tốc điều chỉnh hô hấp khí huyết, như gặp phải đại địch.

“Ồ? Cực Cảnh có khác biệt gì à?” Trương Vinh Phương hiếu kỳ hỏi.

“Xem ra không phải Thiên Ma, càng không phải là Cực Luật.” Chỉ một câu hỏi mà Không Si đã đoán được trạng thái của Trương Vinh Phương.

Nhìn đối phương cứng đối cứng cùng mình, và cánh tay rõ ràng không hề bị thương tí gì.

Không Si tê cả da đầu, hoàn toàn không cách nào tưởng tượng được.

“Ngươi rốt cuộc là loại quái vật gì!!??”

“Quái vật?” Trương Vinh Phương lắc đầu: “Đáng tiếc, ở trong mắt ta, các ngươi càng giống quái vật hơn ta.”

Hắn ngửa đầu nhìn lên bầu trời.

Lúc này trên làn mây mờ mơ hồ có ánh mặt trời chiếu xuống, rọi sáng trên người hắn.

Hắn xoay người, lộ ra hoa sen màu máu phía sau.

“Có thấy không?”

Trương Vinh Phương nói khẽ.

“Cực Cảnh cũng được, Bái Thần cũng thế. Các ngươi đều đã lầm đường lạc lối từ rất lâu rồi.”

Hắn giang hai cánh tay, làm phồng cơ bắp trên lưng.

“Võ đạo chúng ta lấy võ làm cơ sở, đạo pháp là hướng. Ký kết tinh nguyên, tụ là tam hoa.”

“Đạo kinh có câu: Tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên! Lấy tinh khí thần tụ hoa là liên, ngưng tụ tam hoa, như vậy mới là chính đồ.”

“Mà bọn ngươi. Lệch khỏi quỹ đạo chính đồ, hôm nay đã sớm mê muội cả rồi…”

Ánh mặt trời chiếu rọi xuống, rơi lên đóa hoa sen máu ở trên lưng Trương Vinh Phương, phản xạ ra huyết quang lờ mờ.

Giờ khắc này, phối hợp với vẻ mặt thần sắc nghiêm nghị cao xa của hắn, thế mà lại mơ hồ tạo cho người ta một vẻ đẹp thần thánh không rõ.

“Ngươi… ngươi!!?” Không Si nhìn trên cơ thể tráng kiện của đối phương, cái đóa hoa sau lưng, do huyết quản tạo thành hoa sen máu, trong lòng chẳng biết tại sao, chỉ cảm thấy hoàn toàn không có cách nào phản bác được.

Trong lòng của hắn ta thậm chí dần dần dâng lên sự dao động đối với Bái Thần thần phật.

Nếu như có thể dựa vào bản thân là có thể mạnh mẽ như thế, bọn họ cần gì phải Bái Thần chứ?

Lẽ nào… lẽ nào hắn mới là chính đạo đi lên tu đạo chân chính??

Lẽ nào bản thân con người thực sự không cần Bái Thần, là có thể mạnh mẽ như thế??

Nếu hắn có thể, vậy tại sao bọn ta lại không thể!?

Vừa nảy ra suy nghĩ này, Không Si chỉ cảm thấy tất cả những gì mình tin tưởng trước đây, dường như bắt đầu dao động.

Hắn ta có thể cảm giác được, đối phương không có Bái Thần, có thể cảm giác được, đối phương cũng hùng mạnh giống như mình!

Nếu như… nếu như…

Vô số ý niệm không ngừng kích động va chạm trong đầu Không Si.

Hắn ta ngơ ngác đứng tại chỗ, bỗng.

Bùm!!!

Một tiếng nổ vang.

Nửa người trên của Không Si triệt để nổ bung, hóa thành vô số sợi tơ bạc.

“Hở??”

Trên thuyền trắng, ánh mắt Trương Vinh Phương ngưng tụ, nhìn chăm chú vào hòa thượng Không Si nổ tung.

Hắn vốn chỉ dự định diễn luyện sơ bộ, diễn luyện mình để giải thích hoàn thiện kĩ năng mới, nếu có người có thể làm bồi tiếp hắn để tìm ra điểm không thích hợp trong chiêu thức, vậy thì không thể tốt hơn nữa.

Nhưng là bây giờ…

Phát nổ?

Chuyện gì đã xảy ra vậy?

“Thú vị.” Trương Vinh Phương nhẹ nhàng điểm ngón chân một cái, rơi lên trên thành thuyền còn nguyên vẹn nhìn xuống từ trên cao, Không Si đang phát sinh biến hóa.

Lượng lớn tơ bạc quơ quơ phát ra tiếng xé gió, xung quanh lộn xộn, sau đó lại giống như bện áo lông, một lần nữa tụ hợp lại.

Vài giây liền bện lại dáng dấp vốn có của Không Si.

Nhưng lần này.

Cái sự bện ấy hình như có khác biệt.

Hoặc có lẽ là Không Si sau khi được bện có thần sắc hoàn toàn khác biệt.

Trước đó còn có thể nhìn ra biến hóa cảm xúc của hắn ta, phẫn nộ cũng được, mê man cũng thế, đều có thể nhìn ra được.

Nhưng bây giờ.

Trên khuôn mặt tục tằng kia, chỉ có một loại thần sắc — yên lặng, tường hòa.

Giống như Phật Đà cao cao tại thượng bên trong chùa miếu.

Một tia cảm giác quen thuộc rất nhỏ, nảy lên trong lòng Trương Vinh Phương.

Chương 1007: Hành trình (1)

Hắn nheo lại mắt, liên tưởng tới pho tượng Huyết Thần nhìn thấy trước đó.

Không Si lúc này rất giống với tượng thần trước đó.

“Thú vị, để ta xem xem, ngươi sẽ dùng phương pháp gì để phản kháng ta…”

Trương Vinh Phương hoạt động hai tay, điều chỉnh bản thân đến trạng thái tốt nhất.

Thình thịch!!

Trong nháy mắt, thân hình Không Si biến mất tại chỗ.

Bởi vì tốc độ hắn ta di chuyển thuấn gian quá nhanh, thế cho nên đã phá mở không khí, phát sinh khí lưu kịch liệt tản ra.

Khí lưu tản ra hình thành cuồng phong, cuốn lấy tạp vật trên boong thuyền xung quanh không ngừng quay cuồng.

Đồng tử của Trương Vinh Phương hơi co lại, vội vàng giao hai tay trước người để ngăn trở.

Nhưng vẫn là chậm một chút.

Keng!!

Hai tay của Không Si đánh lên hai vai hắn, phát ra tiếng kim loại chạm nhau.

Lực trùng kích khổng lồ giống quả bom, đánh cho máu thịt trên vai Trương Vinh Phương tung bay, bắn tung tóe ra phía sau.

Boong tàu răng rắc nứt ra thành từng miếng, Trương Vinh Phương không giảm lực kịp, trực tiếp bị đánh xuống mấy tầng phía dưới.

Thình thịch!

Sau lưng hắn hướng xuống, không ngừng rơi.

Lúc này hắn mới nhìn rõ, hiện tại Không Si biến thành cái dạng gì.

Trong quá trình bùng nổ vừa rồi, hòa thượng trông không quá thông minh kia đã biến thành quái vật có móng tay dài ra, bén nhọn như đao.

Phía sau lưng mọc ra một lớp bắt thịt giống như cánh chim, chỉ là cánh chim kia vẫn chưa thành hình, bị thứ giống như là màng da bao vây trói buộc.

Không Si của lúc này, có hai chân bị kéo dài, toàn bộ ngón chân đều biến thành chất sừng bén nhọn sắc bén như đao phong.

Nhìn từ xa, hắn ta đã không có hình người, mà càng giống kẻ săn đuổi mãnh thú của giới tự nhiên nào đó.

Thình thịch!

Trương Vinh Phương ngã mạnh lên sàn tầng hai, mặt sàn nổ tung, suýt chút nữa lại đập rơi xuống nữa.

Nhưng cuối cùng vẫn ổn định.

Hắn vội vàng xoay người tránh khỏi chỗ cũ.

Vèo, bóng dáng Không Si từ trên trời giáng xuống, lên gối hung hăng đánh bộ vị nơi ngực của Trương Vinh Phương.

Thình thịch!

Sàn tàu nổ tung.

Lão hòa thượng kia vội vàng không kịp chuẩn bị cũng rơi xuống, tiến vào tầng thứ ba, cũng là tầng dưới chót nhất của thuyền.

Trong khoang thuyền đen tối, Trương Vinh Phương đứng lên, vỗ lớp tro bụi trên người.

Lúc này vết thương trên vai hắn đã khép lại, hoàn hảo như lúc ban đầu.

Khi Huyết Nhục Bổ Toàn đạt tới chín mươi trở lên, lúc này tăng phúc tố chất toàn thân của hắn đều đã đạt đến một mức độ khoa trương.

Cộng thêm tốc độ khép lại siêu cao của bản thân trị số sinh mệnh.

Có thể nói, lúc này, năng lực khép lại của hắn còn chẳng kém hơn võ giả Bái Thần.

Đứng ở trong khoang thuyền, hắn ngưng thần nín thở, lẳng lặng lắng nghe.

Bỗng hắn lách sang hướng phải.

Thình thịch!

Một bóng người thả người từ phía dưới đánh vỡ sàn nhà, hướng lên mặt hắn.

Trong vụn gỗ tung tóe, Trương Vinh Phương nâng tay đánh ra một chiêu Trọng Sơn xuống.

Ba trạng thái cực hạn chồng thêm lực lượng của Trọng Sơn, chính diện đụng tới đối phương.

Keng!!

Lại là tiếng vang như rèn sắt.

Trương Vinh Phương lùi lại mấy bước, mỗi một bước hai chân đều hãm sâu.

"Làm lại!" Hắn cười ha ha. Trong lòng có loại cảm giác vui sướng vì có thể tùy ý thi triển thực lực của mình.

Lúc này, hắn rút chân ra, phát lực lần nữa đánh tới phía trước.

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh!!

Hai người giao thủ giống như cuồng phong bạo vũ, thỉnh thoảng chỉ lan một tí ra xung quanh đã đánh cho tường gỗ bốn phía nát bấy.

Trong dư âm tạo ra khi bọn họ chém giết, chiếc thuyền trắng này phát ra tiếng rên rỉ.

Vách tường nổ tung đổ xuống ầm ầm, xuyên thấu.

Trương Vinh Phương đánh đến hứng khởi, bội số của Trọng Sơn không ngừng tăng lên.

Từ gấp đôi đến gấp ba.

Gấp ba đến gấp năm lần.

Dần dần, hắn thế mà lại chính diện chế trụ Không Si.

“Không đủ không đủ không đủ không đủ!!! Ha ha ha ha! Lại để cho ta tận hứng hơn chút đi!!”

Bị đè nén lâu vậy rồi mới được thả ra, khiến song chưởng của Trương Vinh Phương hóa thành ảo ảnh, phô thiên cái địa đánh hướng phía Không Si.

Nhìn từ đằng xa, trông giống như là hắn đồng thời sinh ra mười mấy cánh tay vậy.

“Chết!!” Không Si rít gào, làn da trên cơ thể bắt đầu hiện lên màu bạc nhạt, một sợi tơ bạc dần dần chui ra từ miệng mũi lỗ tai và mắt hắn ta, đâm tới hướng phía Trương Vinh Phương giống như xúc tu.

Với tư cách Tông Sư, hắn đã từ từ đạt đến tư chất cực hạn của thân thể mình.

Nhưng đã vậy rồi mà vẫn còn kém một đoạn so với Trương Vinh Phương phía đối diện.

“Chung Thức - Dạ Xoa Vương!”

Rốt cuộc, sau khi lại một chưởng đánh đuổi, Không Si máy móc há mồm, yết hầu phát ra tiếng gầm như chuông lớn.

Tiếng gầm kia giống sóng khởi động, trong nháy mắt chấn động đến toàn thân hắn ta.

Khiến thân thể cấp tốc phát sinh biến hóa kịch liệt.

Đầu hắn ta trở nên càng thêm nhỏ đi.

Đường vân màu bạc trên dưới toàn thân, bắt đầu lần lượt bện ra từng khuôn mặt quỷ vặn vẹo.

Chương 1008: Hành trình (2)

Từng lỗ khí dày đặc sinh ra đằng sau lưng hắn ta.

Phụt.

Một luồng sóng khí nổ bung, cả người Không Si đã giống như đạn pháo nhằm phía Trương Vinh Phương.

Một tay hắn ta hóa thành đao, giữa không trung phân hoá ra hơn mười con dao, dường như tất cả con dao đều là thật, đồng thời đâm về phía Trương Vinh Phương.

Đây là do tốc độ quá nhanh, nên đã dẫn đến xuất hiện bóng mờ.

Pháp tướng Dạ Xoa bên trong Chân Phật tự, vốn là lấy tăng phúc tốc độ làm chủ.

Mà Chung Thức Không Si tu hành, càng lấy Dạ Xoa làm chủ kéo dài bộc phát Dạ Xoa Vương.

Tốc độ kia phải nhanh gấp mấy lần ban nãy.

Lúc này cho dù là Trương Vinh Phương, cũng chỉ có thể nhìn thấy một vòng cái bóng.

Đúng vậy, hắn đã không thấy rõ tốc độ di chuyển của Không Si.

Nhưng không sao.

Trương Vinh Phương không quan tâm, hai tay đồng thời tụ lực, điên cuồng vung quyền đánh ra phía trước.

“Trọng Sơn - mười lần!!”

Phù!!!

Hắn cuồng bạo ra quyền giống như mưa rơi, hình thành kình phong trùng kích thổi về phía trước.

Thành tường kình phong mới vừa hình thành, thì đã bị một bóng người khổng lồ hung hãn phá vỡ.

Uỳnh!!!

Trong nháy mắt, hai người đụng vào nhau.

Bốn tay đối chiêu, nắm tay đối với đao tay.

Chỉ là một chớp mắt, hai người cùng bay rơi ra phía sau.

Trương Vinh Phương đánh vỡ tấm ván gỗ làm thân thuyền, rơi lên mặt biển, tóe lên sóng nước màu bạc.

Không Si cũng bị đẩy ra thân thuyền, nhưng tơ bạc trên người hắn ta bỗng nhiên bay ra, bắt lấy thân tàu giống như những xúc tu, cứng rắn kéo hắn ta trở về.

Vừa mới đứng ổn, hắn ta cúi đầu phun ra một búng máu.

Rõ ràng là đã bị thương trong lúc đối chiêu vừa rồi. Hơn nữa không phải thương thế bình thường.

Loại cảm giác tường hòa giống như Phật Đà trước đó dần dần nhạt đi rồi biến mất khỏi người hắn ra.

Thần trí lại một lần nữa hiện lên trong đồng tử của hắn.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy!? Ta tiến vào Chung Thức rồi à!?” Không Si không rõ nhìn mọi thứ bừa bộn xung quanh.

Giờ khắc này, tất cả ký ức lúc mới vừa giao thủ cấp tốc dũng mãnh hiện ra trong đầu óc hắn ta.

Sắc mặt hắn ta bỗng nhiên biến đổi.

Lượng lớn ký ức hình ảnh trùng kích, khiến cho hắn ta không tự chủ được ôm đầu mình.

“Không đúng! Cái người vừa nãy! Cái người giả dạng thành Trương Ảnh kia!?”

“Trước đó ta bị sao vậy!? Có đồ vật gì đó. Hình như quên mất cái gì rồi??”

Không Si cảm giác trong đầu mình hình như thiếu mất một đoạn hình ảnh.

Ký ức đánh nhau trước đó, hình như cũng không liên tục.

Giống như bị thiếu mất một đoạn nhỏ.

Hắn hít sâu một hơi, nhìn vị trí Trương Vinh Phương rơi xuống biển.

“Đã chết rồi à?”

“Đúng rồi, còn chưa Bái Thần mà có thực lực như vậy, đã vượt xa tưởng tượng lắm rồi. Sau khi hắn bị thương tuyệt đối không khôi phục nhanh bằng ta! Thế nên…”

Oành!!!

Trong nháy mắt, toàn bộ thuyền trắng ầm ầm rung động.

Sau đó bắt đầu kịch liệt lay động.

“Chuyện gì xảy ra vậy!!?” Sắc mặt Không Si chợt biến, bỗng dưng hắn ta dường như nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên nhìn về phía tầng dưới chót.

“Lẽ nào!?!”

Hắn ta nghĩ tới một khả năng đáng sợ!

Đúng lúc này.

Ầm ầm!!

Một tiếng vang nhỏ, dưới đáy toàn bộ thuyền trắng bị ầm ầm phá mở một cái lỗ thủng từ trong ra ngoài.

Nương theo nước biển chảy vào, một bóng người cường tráng phá sóng lao ra, thả người nhảy lên và nhẹ nhàng rơi xuống ván gỗ cách phía trước Không Si không xa.

Nước biển tạo thành đường, chảy dọc xuống theo cơ bắp trên người Trương Vinh Phương.

Bộ phận nước đọng còn lại đều bị nhiệt độ cơ thể nóng sốt cấp tốc làm cho bốc hơi, hóa thành hơi nước mông lung.

Trừ tóc dài màu đen tán loạn tùy ý tản ra trên vai giống như tảo biển ra, lúc này trên dưới toàn thân Trương Vinh Phương thế mà hoàn toàn không có vết thương nào cả!!

Không!

Hắn thậm chí ngay cả một vết thương cũng không có!!

Trong lòng Không Si hoảng sợ. Dưới chân không tự chủ được muốn lui về sau.

Nhưng vừa mới có suy nghĩ thế, hắn đã mạnh mẽ ngăn chặn lại.

Không!! Không được!!

Lúc này hắn ta đã tiến vào Chung Thức, tuyệt đối không thể lùi lại được!!

Một khi lui lại, cảnh giới Tông Sư của hắn ta tất nhiên sẽ thoái hóa! Đến lúc đó!!

Không Si cắn chặt răng, lỗ khí phía sau ầm ầm phun ra khí lưu, thúc đẩy hắn dựng thẳng một tay đánh ra một chưởng về phía trước.

Hắn ta tu hành một trong những tuyệt học chí cao của Chân Phật tự, Chân Hình Hàng Ma công.

Lúc này tỉnh táo lại, so với phương thức chỉ biết dùng nhiều lực trong trạng thái vô ý thức trước đó phải tốt hơn rất nhiều.

Uy lực và kỹ xảo ra chiêu đều tăng lên rất nhiều.

Nhưng.

“Không có chiêu trò gì mới à?”

Trên mặt Trương Vinh Phương hơi lộ ra vẻ thất vọng.

“Chết!!” Mạch máu trên mặt Không Si đều nhô lên, sắc đỏ và sắc bạc trong hai mắt quây vào xoay tròn.

Dưới trạng thái Chung Thức mà hắn ta còn không thể đánh chết đối phương, như vậy nếu tiếp theo vẫn còn sử dụng cường độ trước đó, hắn ta biết rất có thể mình trốn không thoát.

Chương 1009: Hành trình (3)

Thế nên, chỉ có tìm đường sống trong cõi chết!!

Mắt thấy hắn ta sắp vọt tới trước người Trương Vinh Phương, trong lúc đó hai tay của hắn ta cùng đánh, con dao tinh chuẩn bẻ gẫy năm ngón tay trái mình.

Năm ngón đứt hết, vết thương giống như vết cắt, tơ bạc trong đó bắt đầu khởi động, bỗng nhiên phun bắn ra ngoài.

Vụt vụt vụt!!!

Biến cố trong chớp nhoáng này, coi như là Trương Vinh Phương đều không thể dự đoán được.

Chờ hắn phát hiện ra, hai người đã cách nhau chỉ có ba mét.

Ba mét đối với Tông Sư, một cái chớp mắt là tới được rồi.

"Đáng tiếc."

Bóng dáng Trương Vinh Phương chợt lóe sang bên trái, hiểm hóc tránh được sự tấn công đâm xuyên của tơ bạc.

"Tốc Độ của Chung Thức Tông Sư, đúng là ta khó tránh được đấy, nhưng tốc độ của linh tuyến lại không nhanh."

Linh tuyến nhanh chóng nhưng hiện giờ ở trong mắt hắn đã không thành vấn đề.

Hắn không ngừng lóe người tránh thoát linh tuyến, vẫn ung dung chờ đợi Không Si thả ra hết linh tuyến, lâm vào thời kỳ suy yếu.

Hơn mười giây sau.

Linh tuyến trên tay Không Si thu về hết sạch, biến mất không thấy gì nữa.

Hắn ta thở hổn hển quỳ rạp dưới đất, Chung Thức trên người chậm rãi tự nhiên giải trừ.

Hắn đã không còn sức để gánh vác tiêu hao khổng lồ như vậy.

Xung quanh tất cả lại khôi phục an tĩnh.

Lúc này thân tàu đã nghiêng bảy mươi độ.

Trương Vinh Phương nhẹ nhàng rơi xuống phía sau hắn ta, đứng im, trên người giống y như lúc đầu không có chút tổn thương nào, thậm chí ngay cả tiêu hao thể lực, cũng giống như chưa bao giờ nhúc nhích.

“Kết thúc à?” Hắn lẳng lặng nhìn về phía Không Si.

“Ha ha.” Không Si quỳ trên mặt đất, mạnh mẽ vội vàng xông tới một hướng.

Thình thịch!

Hắn ta nhảy vào trong một căn phòng của thuyền.

Trương Vinh Phương đang muốn theo sát phía sau.

Bỗng ánh mắt hắn khẽ biến, vội vàng lùi về hướng ngược lại, đồng thời vừa nhảy ra, đánh tới hướng mặt biển qua lỗ thủng.

Oành!!!

Trong nháy mắt, một ngọn lửa kịch liệt phát nổ lao ra từ căn phòng mà Không Si chui vào, trong nháy mắt mang đi cả non nửa thân thuyền trắng.

Đồng thời cũng chuẩn bị bao vây Trương Vinh Phương còn nhào giữa không trung vào.

Là thuốc nổ!!

Trên thuyền trắng thế mà lại ẩn giấu không biết bao nhiêu thuốc nổ.

Lúc này lại có thể bị Không Si triệt để kíp nổ.

Ngọn lửa cấp tốc bốc cháy trên thân thuyền.

Phụt.

Một đoàn tơ bạc lớn bay lượn đập ra, từ bên kia rơi vào trong biển.

Tơ bạc chậm rãi phiêu tán, cấp tốc hội tụ thành bộ dạng của Không Si.

Hắn ta lơ lửng ở trong nước, toàn thân trần trụi, vẫn không nhúc nhích, đang đợi sống lại sau khi chết đi.

Kích phát thuốc nổ ở khoảng cách gần, coi như là Tông Sư Bái Thần cũng hữu tử vô sinh.

Nhưng cái này vốn là con bài chưa lật của hắn ta.

Chỉ cần không ai có thể nháy mắt giết được hắn ta, như vậy một chiêu này sẽ có đất dụng võ.

Cùng lắm thì cùng nhau nổ tung cùng chết một lần.

Mà bây giờ, mục đích của hắn ta đã đạt đến.

Hơn mười giây sau, Không Si chậm rãi trợn mắt, nhanh chóng bơi lên từ trong nước.

“Ta thắng!! Ha ha ha ha ha!! Không phải ngươi rất ngông cuồng sao!?? Người sống sót cuối cùng còn không phải là ta à!?” Không Si đắc ý cười ha ha.

Nhìn thuyền trắng đang từ từ bốc cháy, chìm mất hơn nửa thân thuyền, hắn ta như trút được gánh nặng, lúc này cảm giác uy hiếp và áp lực vừa nãy đều nhẹ tênh.

Đúng vậy, hắn ta tận mắt thấy tên kia bị ngọn lửa mang tất cả, bố cục mà hắn ta thiết kế, rốt cục tiêu diệt một đại địch cả cuộc đời mới thấy!

Điều này chẳng lẽ còn không đáng giá để đắc ý!?

Tên kia kinh khủng quái dị, coi như là Đại Tông Sư hắn ta đã gặp trước đây, cũng chưa từng cho hắn ta cảm giác như vậy.

Đại Tông Sư chỉ là vũ lực đơn thuần càng mạnh.

Nhưng cái tên ban nãy.

Cái loại uy hiếp thấu xương ấy, Không Si cảm thấy có lẽ cả đời mình đều không cách nào quên được.

“Không hổ là ta! Luận thực lực, ta không bằng Đại Tông Sư đứng đầu, nhưng ta sẽ không thua! Sẽ không chết!! Vậy là thắng!! Chỉ cần ta sống lâu hơn các ngươi! Ta chính là cực mạnh!”

Không Si cười lớn, cười đến nước mắt đều chảy ra.

Phụt.

Bỗng nhiên, một bàn tay to không tiếng động khóa lại yết hầu hắn ta từ phía sau.

Bàn tay rộng lớn thô ráp, vừa vặn hoàn toàn bao phủ cả cái cổ của hắn ta.

Tiếng cười của Không Si im bặt.

Trái tim hắn ta nhảy lên kịch liệt, cứng ngắc, chậm rãi quay đầu lại.

Trong tiếng cổ chuyển động rắc rắc.

Hắn ta thấy được, Trương Ảnh rõ ràng hẳn là chết trong ngọn lửa vụ nổ hồi nãy, lại có thể… lại có thể vẫn hoàn hảo không hao tổn ngay phía sau hắn ta!

“Ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi…!?”

Không Si há mồm, đã bắt đầu không nói mạch lạc được.

Lòng của hắn ta bắt đầu hỏng mất.

Lại một lần nữa.

Hắn ta lại một lần nữa cảm nhận được.

Cảm giác tuyệt vọng khi không thể giết chết võ giả Bái Thần lúc còn là con người năm đó.

Chương 1010: Hành trình (4)

“Có phải ngươi rất vui vẻ không?” Mặt Trương Vinh Phương mỉm cười, trừ phần cuối tóc dài hơi bị đốt trụi ra, trên người hắn không có chút thương thế nào.

Không, có lẽ từng có thương thế, nhưng lúc này nó đã khép lại khôi phục từ lâu.

“Không… ta không vui… ta đang tiếc hận! Tiếc hận!!” Không Si vội vàng vang tiếng nói.

Lúc này hắn ta tê cả da đầu, trạng thái bị kém cỏi nhất từ trước đến giờ, nếu như lại bị giết…

“Tâm của ngươi, phá.” Trương Vinh Phương có thể cảm giác được khí thế của đối phương đang nhanh chóng rơi xuống.

Tâm cảnh của Tông Sư bị phá, trạng thái thân thể sẽ nhanh chóng trượt xuống.

Loại biến hóa này vô cùng duy tâm, tâm tình dẫn tới thân thể di động, tinh thần tụ tập không đủ, phản ứng cũng sẽ không quá mạnh.

Những điều này đều là tối kỵ của võ giả.

Cùng là lực lượng tốc độ, vừa do dự một cái chớp mắt, khi phát lực đã là không thể đạt được trạng thái mạnh nhất.

Vì vậy nên sẽ bị thua.

“Kết thúc.”

Bàn tay Trương Vinh Phương nhẹ nhàng dùng sức.

Xuy!

Đầu ngón tay đâm vào huyết quản, lượng lớn máu cấp tốc dũng mãnh tràn vào trong cơ thể hắn.

Tóc dài vừa bị đốt cháy của hắn, lại bắt đầu sinh trưởng, chữa trị, dưới ánh mặt trời nổi lên sự sáng bóng nhàn nhạt giống như trân châu.

Đây là điều Trương Vinh Phương không có nghĩ tới.

“Cắn nuốt khí huyết vẫn còn có hiệu quả như vậy sao?” Trong lòng của hắn hiểu rõ.

Nói như vậy, sau này nếu như thụ thương nghiêm trọng, hắn hoàn toàn có thể cấp tốc nắm giữ kẻ địch, lấy khí huyết bồi đầy cho mình.

Chỉ là không tới mười giây, cả người Không Si cấp tốc khô quắt.

Ánh mắt mất đi linh động.

Hắn ta nỗ lực giãy dụa, nhưng bản thân suy yếu vô lực, bị song chưởng của Trương Vinh Phương vững vàng kẹp chặt, không thể động đậy.

Cho đến cuối cùng triệt để khô quắt, sau đó lại bị một chưởng đánh nát trái tim.

Hắn ta mới hoàn toàn hóa thành bụi đen, phiêu tán ở trong nước biển.

Trương Vinh Phương không sử dụng huyết liên, chỉ lấy trạng thái thân thể sau khi tăng lên, chồng lên ba trạng thái cực hạn lớn, và còn cả Trọng Sơn mười lần.

Liền giải quyết đánh chết một Tông Sư Bái Thần.

Trong lòng Trương Vinh Phương thoả mãn.

Vốn là còn tưởng rằng cần vận dụng huyết liên.

Hiện tại xem ra, không cần trạng thái huyết liên cũng có thể sống sờ sờ đánh chết đối phương.

Trên thực tế trong lúc cuối cùng bị cuốn vào vụ nổ, hắn tiến vào trạng thái huyết liên một cái chớp mắt.

Mục đích khảo sát lần này, đã đạt đến.

Diệt khẩu, cộng thêm kiểm tra thực lực.

Nhìn đội thuyền hoàn toàn chìm nghỉm bị biển khơi bao phủ phía xa.

Trương Vinh Phương xoay người nhảy vào biển nước, đuổi theo hướng phía số hiệu Phi Vân.

Phải hơn mười giây sau.

Trên mặt biển nơi xa chậm rãi xuất hiện một cái đầu người.

Người nọ rõ ràng là tăng nhân mắt kính giật giây Không Si trước đó.

Ngay từ khi vừa mới bắt đầu đấu võ, hắn đã nhảy xuống biển cầu sinh.

Trong lúc Trương Vinh Phương và Không Si giao thủ, hắn ta lẻn đi rất xa.

Lúc này thấy thắng bại đã định, hắn ta mới chui ra từ trong nước biển.

Tuệ Thành nhổ ra ống khí kim loại trong miệng, ống khí kim loại nhỏ dài mới là nguyên nhân cơ bản giúp hắn ta có thể nấp ở trong biển lâu như vậy.

Lúc này hắn ta nhìn phương hướng Trương Vinh Phương rời đi, trong mắt tràn đầy chấn động khiếp sợ.

"Không ngờ… không ngờ Trương Ảnh kia, lại có thể hoàn toàn không cần người nào bảo vệ cả!

Khó trách trước đó nhiều cao thủ Tây tông chết ở Thứ Đồng như vậy. Khó trách hắn dám một thân một mình đi ra ngoài du lịch!

Thì ra… thì ra là thế!"

Trong lòng của hắn ta hiểu rõ, âm thầm sợ hãi Trương Ảnh ẩn giấu sâu đậm, làm cho không ai có thể nghĩ ra được.

Đồng thời hắn ta cũng âm thầm may mắn một suy nghĩ bất ngờ của mình lại chiếm được một cái tình báo lớn như vậy.

"Ở trong Nghĩa Minh, có lẽ có thể lợi dụng tình báo này, để thu được sự trợ giúp không nhỏ. Chỉ cần vận dụng được là hoàn toàn có thể khơi mào xung đột toàn diện giữa Tây tông và Đại Đạo Giáo."

Lúc này trong lòng hắn ta nóng bỏng, xoay người bơi về một hướng khác.

Ở đây nhìn như biển rộng mịt mờ, nhưng người Nghĩa Minh bọn họ sớm đã có sắp xếp, thế nên…

Phụt.

Cơ thể Tuệ Thành chợt khựng lại, khó tin cúi đầu, ngơ ngác nhìn ngực trái nơi tim mình.

Nơi ấy, đang có một cây gai gỗ đâm vào từ phía sau lưng, xuyên thấu trái tim, nhô ra từ trước ngực.

Mà ở đằng sau hắn ta, ngoài mấy chục thước, Trương Vinh Phương mỉm cười thu tay lại, chậm rãi trầm xuống, biến mất ở trên mặt biển.

Lúc này hắn vốn định tra xem là ai tiết lộ hành tung của hắn.

Có điều đến cuối cùng, Trương Vinh Phương vẫn bỏ qua.

Thiên hạ không có bí mật tuyệt đối.

Chỉ cần có người, chỉ cần có xã giao, thì nhất định sẽ có bí mật bị tiết lộ.

Cùng với đi hao tổn tinh lực, không bằng một đường gạt bỏ tất cả những ai dám chọc vào hắn.

Chương 1011: Hành trình (5)

Hiện tại, hắn đã có phần tự tin này rồi.

*

Ba ngày sau.

Cảng Cửu Châu.

Số hiệu Phi Vân chậm rãi lái vào cảng.

Mép thuyền, Trương Vinh Phương xen lẫn trong một đám hành khách, nhìn cảnh sắc bến tàu hỗn loạn trên bờ.

Người làm việc nặng, các hành khách lên thuyền xuống thuyền, giống đàn kiến đủ mọi màu sắc, không ngừng lên lên xuống xuống.

Xe cộ chuyên chở và dỡ hàng hóa, các thùng hàng khổng lồ giống như là con tằm bị con kiến vận chuyển, thong thả di động hướng xa xa, cũng tới gần hướng bên này.

"Nơi này chính là cảng Cửu Châu. Trương huynh kế tiếp có tính toán gì không?" Nghiêm Chinh mang theo nữ nhi qua đây cáo biệt.

Mấy ngày nay hắn ta và Trương Vinh Phương ở chung tương đối hòa hợp. Hai người có quan niệm nhất trí ở rất nhiều mặt, rảnh rỗi bắt đầu trò chuyện, rất có ý hận gặp nhau trễ.

Đến mức Trương Vinh Phương còn nhận Nghiêm Ny làm cháu gái luôn.

Tuy Ny Ny phản đối mãnh liệt, nhưng cuối cùng vẫn định ra như thế.

"Ta dự định đi dạo chơi xung quanh, dù sao cũng là ra ngoài du lịch, vẫn nên dạo quanh một lượt." Trương Vinh Phương đương nhiên sẽ không nói mình phải đi phủ Vu Sơn.

"Đi dạo xung quanh thì nhất định phải cẩn thận sơn phỉ. Có điều nơi này là Sơn tỉnh, an toàn tốt hơn nhiều so với xung quanh Tình Xuyên. Lấy thực lực của lão đệ, ở Tình Xuyên còn không có việc gì, qua đây sẽ an toàn hơn rồi." Nghiêm Chinh cười nói.

“Vậy đa tạ lời chúc của lão ca.” Trương Vinh Phương cười nói.

“Nghiêm lão đệ, bọn ta cũng muốn xuống thuyền. Mấy ngày này đa tạ ngươi khoản đãi thịnh tình, khi nào rảnh rỗi đến phủ Vu Sơn, nhất định phải đến Khổng gia ta!” Nam tử trung niên dẫn theo nhi tử nhi nữ trước đó, lúc này cũng cười đến gần qua đây.

“Đa tạ ý tốt của Khổng lão ca, có cơ hội nhất định sẽ đến!” Nghiêm Chinh cười ôm quyền nói.

“Đúng rồi.” Nghiêm Chinh chợt nhớ tới, nhìn về phía Trương Vinh Phương: “Vị Khổng lão ca này muốn đi thủ phủ Sơn tỉnh Vu Sơn thành, nếu lão đệ ngươi không có việc gì, trước tiên có thể đi cùng đường với bọn họ, đi Vu sơn dạo chơi, sau đó mới đi địa phương khác. Nhiều người như vậy cũng có thể chiếu cố lẫn nhau an toàn hơn chút. Thế nào?”

“Điểm ấy cũng không cần đâu. Ta là người làm việc một mình đã quen, thích tự do tự tại.” Trương Vinh Phương từ chối nhã nhặn: “Hơn nữa, ta là người thích chõ mũi vào chuyện người khác, trên người chọc chút phiền toái nhỏ, không tiện liên lụy đến người khác.”

Nghe nói như thế, Nghiêm Chinh vốn còn muốn khuyên bảo thêm hiểu rõ gật đầu, không nói thêm lời nào.

Ngược lại là ba người Khổng gia kia.

Ban đầu ba người không có cảm quan tốt về Trương Vinh Phương cho lắm, đặc biệt là tiểu nữ nhi Khổng Tư Nghiên, bởi vì lúc trước hiểu lầm việc nghe trộm, luôn cảm giác tướng mạo Trương Vinh Phương hung ác, không giống người tốt.

Nhưng lúc này nghe nói như thế, nàng nhất thời thay đổi ấn tượng về người này.

Đổi vị trí tự hỏi, nếu trên người bọn họ dính phiền toái, gặp phải cơ hội như vậy, sợ là ước gì ẩn giấu càng sâu, sau đó khiến người bên cạnh càng nhiều càng tốt.

Người giống như Trương Vinh Phương không muốn liên lụy người khác, trái lại nói thẳng cho nhau biết. Đó là số rất ít.

Lúc này Khổng Ngọc Huy cũng có ấn tượng tốt đối với hắn.

“Không sao. Dù sao đoàn xe bọn ta an bài vẫn còn chỗ trống, mọi người cùng nhau cũng có thể có thể chiếu cố lẫn nhau. Vị Trương huynh đệ này không cần lo lắng phiền toái gì.”

“Đúng vậy đúng vậy!” Tiểu nữ nhi Khổng Tư Nghiên chính là một người thẳng tính, cảm giác lúc trước mình có lẽ đã hiểu lầm phẩm tính của Trương Vinh Phương, trong lòng hơi có chút ý thẹn, lúc này nhất thời mở miệng nói.

“Vị Trương đại ca này đừng sợ, ở địa phương khác có lẽ Khổng gia bọn ta không được coi vào đâu. Nhưng ở Sơn tỉnh này, mặc kệ là phiền toái gì, đến nơi này phải giao cho bọn ta phân xử! Ngươi đừng sợ, cùng đi với chúng ta bảo vệ ngươi không có việc gì!”

“Đa tạ mấy vị hảo ý, thế nhưng…” Trương Vinh Phương còn muốn nói chuyện.

“Ngươi đang lo lắng đường xá quá chậm à? Yên tâm, bọn ta đều là đi xe ngựa nhanh, tốc độ nhanh hơn xe ngựa bình thường rất nhiều. Theo cảng Cửu Châu đến Vu sơn đều là chạy rồi vô số lần con đường quen thuộc, chỉ cần hai ngày là có thể đến.”

Khổng Ngọc Huy cười khoát tay.

“Lại nói tiếp, huynh đệ Trương ngươi có phiền phức, thật ra dọc theo đường đi cũng có phiền phức trong người. Chuyện của chúng ta tuyệt đối lớn hơn ngươi, thế nên mọi người chúng ta hợp lại cùng nhau, giúp đỡ cho nhau, lực lượng cũng có thể lớn hơn nữa đúng không?

Xem Trương huynh đệ cũng là người tập võ, có khi đến lúc đó còn muốn dựa vào ngươi xuất thủ tương trợ. Như vậy chúng ta coi như là chiếm tiện nghi.”

Lão ta nói lời này, thật ra cũng là muốn xem ý tứ của Trương Vinh Phương.

Trên thực tế trên người bọn họ quả thật có phiền phức, nhưng ứng phó không khó, ngược lại là có thể giúp đỡ đối phương xử lý sạch phiền toái nhỏ trên người.

Chương 1012: Hành trình (6)

“Nếu lão ca đều nói đến chỗ này phân thượng rồi, ta đây cung kính không bằng tuân mệnh.” Trương Vinh Phương ôm quyền nói.

“Tốt tốt tốt.” Khổng Ngọc Huy chính là một người hiệp nghĩa yêu thích kết giao, lúc này nhất thời quá vui mừng.

“Lại nói tiếp, Trương huynh đệ hẳn là tập võ từ nhỏ đi, nói vậy thực lực không giống bình thường, chuyến này bọn ta coi như là chiếm tiện nghi.”

“Lão ca nói đùa. Trên thực tế ta là một vị dược sư, tập võ chỉ là học được da lông, là vì dưỡng sinh điều trị thân thể.” Trương Vinh Phương nói thân phận thực sự của bản thân khi ra ngoài ẩn núp.

“Dược sư!?” Mấy người đều kinh ngạc.

Đoàn người không có dừng lại bao lâu ở cảng Cửu Châu.

So với cảng Tình Xuyên và cảng Thứ Đồng, cảng Cửu Châu tên tuy lớn, nhưng kích thước bản thân không lớn.

Chỉ bằng nửa diện tích của cảng Tình Xuyên.

Trương Vinh Phương gia nhập đoàn xe Khổng gia xong, ở cảng tiếp tế ăn uống chút ít, liền do tiêu cục Thiên Nghiệp an bài tốt từ lâu, phái ra cao thủ bảo vệ xuất phát.

Trên đường tất cả mọi người đều ngồi xe trâu trắng, đi trên quan đạo san bằng ổn định, còn có trái cây tươi và thức ăn dự trữ tùy thời có thể cùng ăn.

Có thể nói so với dự định trước đó của Trương Vinh Phương đúng là thoải mái hơn thật.

Khi đi cùng Vĩnh Hương quận chúa năm đó thì mới có hưởng thụ như vậy.

Trên sơn đạo đi phủ Vu Sơn của cảng Cửu Châu.

Trong đội hàng dài trâu trắng, Trương Vinh Phương ngồi trong xe ngựa ở đoạn giữa, đang cùng Khổng Ngọc Huy một chọi một đặt xuống cờ đen trắng.

Cạch.

“Ha ha ha! Ngươi lại thua rồi!” Khổng Ngọc Huy cười to, tâm tình thư sướng.

Trương Vinh Phương cau mày sờ cằm, nhìn kỹ bàn cờ trước mặt, không rõ ràng bản thân rốt cuộc tại sao lại thua.

Theo đạo lý, hôm nay tư duy hắn lóe ra như điện, phản ứng nhạy cảm, chơi cờ làm như thần trợ mới đúng.

Nhưng mà…

Rõ ràng hắn đã đều giết điên ở các góc cả rồi. Kết cục sau cùng, cũng đầy bàn đều thua.

“Trương Cảnh huynh đệ đang nghi hoặc tại sao mình thất bại?” Khổng Ngọc Huy cười nói.

“Đúng thế, rõ ràng trước đó ta vẫn còn liên tục ăn không ít quân cờ của ngươi.” Trương Vinh Phương gật đầu: “Nói thật, ta không biết cờ đen trắng gì đó, chỉ biết chút cơ sở quy tắc. Nhưng tóm lại của ta chết nhiều, là có thể thắng, đây là đạo lý cứng rắn đi?”

“Lời tuy như vậy, nhưng đại cục lại không phải là chuyện đơn giản như thế.” Khổng Ngọc Huy lắc đầu: “Nhiều khi, cái thắng của ngươi, nói không chừng vốn là một bộ phận trong bố cục của đối phương. Cái thắng của ngươi, nhìn như là đi tới, nhưng nói không chừng ngược lại là lùi về sau ở bên trong đại cục.”

Lão ta sờ chòm ra dưới cằm.

“Cái gọi là rút dây động rừng, bất luận chút động tĩnh ở mặt nào, đều có thể ảnh hưởng đến thắng thua những địa phương khác.”

“Ừ vậy quy tắc cờ đen cờ trắng kia quá kém.” Trương Vinh Phương lắc đầu: “Trong hiện thực, không có nhiều người thực lực bình đẳng như thế, có rất nhiều người, một cái có thể coi như hơn mười hơn trăm người.”

“Xác thực như vậy, tiền đề cờ đen đều là người, đều là một con cờ bình đẳng. Hắn chỉ có thể có tác dụng năng lực của một con cờ. Nhưng hiện thực xác thực bất đồng.” Khổng Ngọc Huy gật đầu tán thành.

“Trương đại ca, nếu ngươi là dược sư, không biết có một loại thuốc ăn vào có thể làm cho mình biến thông minh không?”

Khổng Tư Nghiên xem cuộc chiến bên cạnh cười hỏi.

“Đương nhiên có, ngươi đây là?” Trương Vinh Phương cười trả lời.

“Thật là có?” Khổng Tư Nghiên vốn chỉ nói giỡn, nghe vậy nhất thời mở to hai mắt.

“Ăn vào sẽ làm cho người tai thính mắt tinh, chỉ là sẽ giảm thiểu số tuổi thọ, ngươi nguyện ý không?” Trương Vinh Phương cười nói, quả là có thuốc như vậy, nhưng tác dụng phụ cực lớn.

“Chuyện này…” Khổng Tư Nghiên suy nghĩ một chút, định trả lời.

Thình thịch.

Bỗng phía trước truyền đến một tiếng vang nhỏ. Giống như có đồ vật gì đó đập ngã trên mặt đất.

Xe trâu chậm rãi dừng lại.

Toàn bộ đoàn xe đều tĩnh lặng.

Khổng Ngọc Huy cũng không loạn chút nào, sắc mặt bình tĩnh.

“Nhìn xem, nên tới chung quy vẫn là tới. Trương huynh đệ không cần lo lắng, mặc kệ gặp phải chuyện gì, bọn ta sớm có sắp xếp. Yên lặng theo dõi kỳ biến là tốt rồi.”

“Ừ.” Trương Vinh Phương đương nhiên không lo lắng, hắn chỉ là nhìn quét qua là đại khái có thể đoán được thực lực của người chung quanh.

Ngược lại là bàn cờ trên bàn, tại sao hắn lại thua, dẫn đến hắn tự hỏi cùng nghi hoặc.

Tài đánh cờ của Khổng Ngọc Huy rõ ràng cực cao, khiến hắn lại có thể không có chút cảm giác thua nào.

Rõ ràng một đường hắn đều đang thắng, thế nhưng cuối cùng lại là thua…

“Tư Nghiên, ngươi ở nơi này nghỉ ngơi một lát, ta ra đi xử lý.” Khổng Ngọc Huy nói với nữ nhi.

“Vâng phụ thân, ngài đi mau mau, nếu không sắc trời đã tối, ta không muốn qua đêm ở dã ngoại.” Khổng Tư Nghiên ngọt ngào mỉm cười.

Chương 1013: Tâm tư (1)

“Ừ.” Khổng Ngọc Huy tự tin xuống xe, đi đến đằng trước đoàn xe.

Đằng trước đoàn xe, đang có một cây gỗ tròn cực lớn đổ ngang xuống, chặn mặt đường.

Khổng Tư Tiệp, cũng tức là một nhi tử khác của Khổng Ngọc Huy, lúc này đang cùng tiêu cục tiêu đầu đoàn xe nhỏ giọng nói gì đó.

“Thế nào? Là người Đàm gia à?” Nụ cười trên mặt Khổng Ngọc Huy biến mất, thần sắc tự nhiên hỏi.

“Vâng, từ sau khi ba nhà lớn ở Vu sơn suy yếu mấy năm trước, Đàm gia này càng xâm chiếm thổ địa xung quanh, lôi kéo một nhóm lớn trung tiểu gia tộc trước đó, hôm nay triệt để thay thế địa vị của Hoàng gia trước đó. Hiện tại càng muốn duỗi bàn tay đến Khổng gia chúng ta, quả là không ra gì!”

Khổng Tư Tiệp tức giận nói.

“Phụ thân, phía trước hẳn là có mai phục, bây giờ chúng ta nên trực tiếp xông vào, hay là đường vòng đi địa phương khác?”

“Mai phục? Đây không phải mai phục, mà là kéo dài thời gian! Bọn họ không nghĩ rằng chúng ta trở về lúc này.” Khổng Ngọc Huy thản nhiên nói: “Năm đó Hoàng gia, Thượng Quan, Nhạc gia, hôm nay đã sớm chỉ là mây khói, Khổng gia ta chờ đợi mấy chục năm, hôm nay thật vất vả có cơ hội nhập chủ phủ thành, ai có thể ngăn ta? Ai dám ngăn cản ta?”

Lão ta ngẩng đầu nhìn mặt đường phía trước.

Hai bên quan đạo màu xám, rừng cây sâu thẳm không ngừng nuốt phun hàn khí ra bên ngoài, dường như hai con quái thú có thể cắn nuốt mạng người bất cứ lúc nào.

“Huống hồ, chúng ta là dựa theo chính thức đổi từ nơi khác qua đây, thuộc công văn Đại Linh sai phái, bọn họ không dám công khai động thủ. Cũng chỉ dám làm chút thủ đoạn ngấm ngầm xấu xa như vậy. Không cần sợ, tiến lên! Người của chúng ta cũng đủ ứng phó tất cả!”

Lần này lão ta đã dẫn theo ba trưởng bối Siêu Phẩm trong gia tộc đấy, ở địa phương khác có khả năng không coi vào đâu, nhưng ở loại tỉnh xa xôi như phủ Vu Sơn, ba vị Siêu Phẩm đủ để trấn áp tất cả.

“Vâng!” Tiêu đầu lúc này sáng tỏ, trên thực tế cái gọi là tiêu cục này của hắn, cũng là sản nghiệp của Khổng gia.

Thế nên mọi chuyện trong đội ngũ đều do Khổng Ngọc Huy quyết định.

Đội ngũ vẫn tiếp tục đi tiến lên phía trước, đẩy gỗ tròn ra, không thèm để ý chút nào.

Mà ba cao thủ Siêu Phẩm, thì phân biệt mang cao thủ nhập phẩm cấp, lặng yên xông vào trong rừng, không bao lâu một tia mùi huyết tinh nhàn nhạt bay ra.

Trong xe.

Trương Vinh Phương trầm mặc xem bàn cờ trước mặt.

Đối diện là Khổng Tư Nghiên cười đến giống như con hồ ly nhỏ.

Đúng vậy, hắn lại thua rồi.

“Ừm… vì sao một viên của ta không thể ăn mười viên của ngươi? Ta cảm thấy nó không hợp lý.” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

“Thế nhưng quy tắc cờ đen cờ trắng là như thế mà?” Khổng Tư Nghiên cười trả lời.

“Nhưng là một viên của ta hẳn là lợi hại hơn tất cả các viên của ngươi.” Trương Vinh Phương chân thành nói.

“Ta cảm thấy quy tắc hẳn là phải sửa lại.”

“… Cái này ta nói không tính nữa.” Khổng Tư Nghiên lắc đầu. Nàng vừa chơi một ván cờ với Trương Vinh Phương tiếp, kết quả như lần trước.

Trương Vinh Phương thảm bại.

“Trương đại ca vì sao ngươi cứ chấp nhất tại mỗi một lần thắng thua thế? Có nhiều chỗ rõ ràng từ bỏ, buông tha trái lại

càng có thể thu được càng nhiều lợi ích, vì sao không bỏ nhỏ cầu lớn?" Đây là điểm Khổng Tư Nghiên không hiểu.

"Tại sao phải bỏ qua?" Trương Vinh Phương phản bác: "Nếu như bỏ, kia đối với những con cờ bị bỏ qua kia, chẳng phải là quá tàn nhẫn sao?"

"Ặc…" Khổng Tư Nghiên không phản bác được.

"Người chính là như thế, đại cục quan trọng, nhưng với ta mà nói, có mấy quân cờ trong góc nhỏ quan trọng hơn, nếu như không có bọn họ, đại cục đối với ta không có chút ý nghĩa nào."

Trương Vinh Phương kiên quyết trả lời.

Lời nói này, khiến Khổng Tư Nghiên nao nao, trong lúc nhất thời không thể phản bác.

Lúc này khác với không khí an bình trong xe.

Trước đoàn xe, chỗ cao trong rừng núi.

Một đội người áo đen che mặt đang nhìn đoàn xe từ xa.

"Khổng Ngọc Huy xem ra rất tự tin nhỉ, quang minh chính đại đi qua con đường này. Vẫn còn thật sự không sợ chúng ta hạ độc thủ." Người dẫn đầu mang theo một thanh trường đao màu đồng đỏ, thân hình cao lớn, song chưởng thon dài.

"Muốn động thủ không?" Trợ thủ áo đen bên cạnh thấp giọng hỏi.

"Đương nhiên, lão ta cho là mình mang theo ba đại Siêu Phẩm Trường Tu Đao, Phong Tuyết Vô Trù, Ảnh Tử Tiễn là có thể vô tư à? Đáng tiếc." Người dẫn đầu cầm đao đỏ cười khẩy.

"Đáng tiếc, lão ta không biết, ba cao thủ Siêu Phẩm đứng đầu, chí ít có hai người sẽ không xuất thủ!"

"Siêu Phẩm à… toàn bộ Vu sơn chưa từng có mấy Siêu Phẩm, nếu Khổng gia không có đụng vào ván sát, kỳ thực thực lực vẫn rất mạnh." Trợ thủ than thở.

"Đi thôi, trước hết giết Khổng Ngọc Huy. Lúc này bên cạnh có Trường Tu Đao tiền bối, chỉ cần Trường Tu Đao phối hợp, tuy thực lực Khổng Ngọc Huy cực mạnh, nhưng rất dễ dàng bắt xuống."

Chương 1014: Tâm tư (2)

Người dẫn đầu cầm đao đỏ trầm giọng nói.

“Rõ.”

Một nhóm người phía sau đều lên tiếng trả lời.

Tổng cộng ba mươi người áo đen, tất cả đều là người luyện võ liếm máu vết đao, lúc này nghe được muốn động thủ, ánh mắt đều hưng phấn lên.

*

Trong xe.

Trương Vinh Phương cẩn thận nghe Khổng Tư Nghiên giảng giải trình tự tự quy định đánh cờ.

Bỗng nhiên hắn nghe phía bên ngoài truyền đến tiếng đánh nhau, quyền cước va chạm và binh khí giao kích.

“Bên ngoài không có việc gì sao?” Hắn hỏi một câu.

“Không có việc gì.” Khổng Tư Nghiên mỉm cười: “Bên phụ thân có ba vị thúc thúc bảo vệ, tuyệt đối không chút sơ hở nào.”

“Vậy sao, có gì cần giúp một tay, có thể nói cho ta một tiếng.” Trương Vinh Phương trầm giọng hồi đáp.

“Yên tâm đi, tuyệt đối không thành vấn đề.” Khổng Tư Nghiên không thèm để ý chút nào. Lần này Khổng gia bọn họ trở về phủ Vu Sơn, chính là từ cao hướng thấp, lực lượng chiếm ưu thế tuyệt đối, ép xuống nơi đây.

Nghe được trả lời, Trương Vinh Phương đại khái nghe động tĩnh bên ngoài, phát hiện Khổng Ngọc Huy vẫn còn đang nhỏ giọng nói chuyện với người ở chỗ này, tuy cách xa nên hắn nghe không rõ cho lắm, nhưng tâm trạng vẫn rất thư giãn.

Lúc này hắn cũng yên tâm hơn.

Nếu người ta tốt bụng mời mình đi cùng, có lòng bảo vệ đối với hắn, chỉ cần là đáp lại phần ý tốt, hắn cũng nên đáp lại bằng hành động, tiện tay bảo vệ đoàn xe an toàn.

Phát hiện lúc này không có việc gì, Trương Vinh Phương tiếp tục vùi đầu vào bàn cờ.

Ngoài cửa sổ tiếng đánh nhau một mực vang lên, qua một hồi lâu mà còn chưa dừng lại.

Dần dần Khổng Tư Nghiên cũng mất đi sự an tâm lúc đầu, giữa đầu lông mày mơ hồ có chút lo lắng.

“Đừng lo lắng, phụ thân ngươi không có việc gì.” Trương Vinh Phương thuận miệng an ủi. Hắn có thể nghe ra động tĩnh bên ngoài.

“Đúng rồi, ngươi còn chưa nói cho ta biết, tình huống đại khí của phủ Vu Sơn là như thế nào?” Hắn hỏi.

“Chuyện này, phủ Vu Sơn hôm nay chủ yếu lấy Đàm gia, Mộc Xích gia, dẫn đầu, thế lực còn lại đều yếu hơn, kém hơn hai nhà này.

Bên trong thành bên… bên trong thành…” Khổng Tư Nghiên rõ ràng có chút bận tâm, lời nói cũng bắt đầu lơ là.

“Ngươi đã lo lắng, vậy cùng nhau đi ra nhìn?” Trương Vinh Phương hỏi một câu.

“Không được, phụ thân bảo bọn ta đừng xuống phía dưới. Xe trâu đã được cải tạo đặc biệt, có thể phòng phi tiễn ám khí, nếu như đi xuống thì không có cách nào phòng vệ được.” Khổng Tư Nghiên lắc đầu.

“Cần phải làm đến vậy ư?” Trương Vinh Phương trợn mắt nhìn.

“Ừ, phụ thân ta có kẻ địch rất lợi hại, những người còn lại không sợ, chỉ sợ kẻ đối đầu kia. Thực lực của người nọ rất mạnh. Phiền phức lần này, căn nguyên là đến từ chính hắn ta.

Có điều ngươi yên tâm, thực lực của chúng ta không yếu đâu, hơn nữa trên đường đi bọn họ cũng không khả năng trực tiếp ra tay toàn lực.” Khổng Tư Nghiên an ủi.

“Thật ra, nói đến phiền phức, ngay từ đầu ta không muốn đi cùng với các ngươi cũng là sợ liên lụy đến các ngươi.” Trương Vinh Phương lên tiếng: “Ta có không ít kẻ địch, thực lực bọn họ đều rất mạnh mẽ.”

“Yên tâm đi, phụ thân ta lợi hại lắm đấy!” Khổng Tư Nghiên cười nói. Nàng không hề cảm thấy trên người Trương Cảnh có thể gặp phải nhiều chuyện.

“Hơn nữa, nếu bên phụ thân ta không đỡ nổi, thì còn có người ẩn giấu lợi hại hơn đứng ra! Đám kẻ thù gì kia của ngươi, chỉ cần bọn họ dám đến là có thể cho bọn họ biết mặt ngay, yên tâm! Tuyệt đối bảo vệ ngươi không có việc gì!”

“Vậy thì đa tạ.” Trương Vinh Phương mỉm cười, tuy cô nương này hơi choáng váng một tí, thẳng tính một tí, nhưng không hề nghi ngờ đáy lòng của nàng vẫn rất tốt.

“Không cần, tuy nhìn mặt Trương ca ngươi trông hung ác, nhưng chỉ cần tiếp xúc là biết được thật ra ngươi là người tốt. Ta tin tưởng ngươi sẽ không làm chuyện xấu, người đối nghịch với ngươi, khẳng định đều có vấn đề!” Khổng Tư Nghiên chân thành nói.

“Ngươi nói đúng.” Trương Vinh Phương tràn đầy cảm xúc gật đầu: “Thế đạo này chính là như vậy, ngươi không đi trêu chọc người khác, chắc chắn sẽ có người nhìn ngươi ngứa mắt, muốn tới giết ngươi.”

Cuối cùng, lúc này tiếng đánh nhau phía bên ngoài dần dần biến mất dừng lại.

“Ha ha ha ha.” Khổng Ngọc Huy lên xe lần nữa, trên người đã đổi một bộ quần áo khác.

“Đàm Tùng kia thật sự nghĩ là có thể thu mua Đinh lão đệ của ta, ai ngờ mình bị ngỗng trời mổ vào mắt. Hôm nay sắp thành lại bại, chỉ sợ ngày sau trong Đàm gia không còn vị trí của hắn nữa.”

Rõ ràng, lão ta đang mượn tính toán của người khác, tính kế ngược lại đối phương.

“Cha, giải quyết hết phiền toái rồi?” Trên mặt Khổng Tư Nghiên lộ ra ý cười, giọng dịu dàng hỏi.

“Cha ngươi đã ra tay, đó là tất nhiên thôi.” Khổng Ngọc Huy cười ha ha nói, mặt lộ vẻ tự tin.

Lão ta lập tức vừa nhìn về phía Trương Vinh Phương.

Chương 1015: Tâm tư (3)

“Trương Cảnh huynh đệ, đã sắp đến phủ Vu Sơn, trên người ngươi có phiền phức gì, không bằng cứ nói tỉ mỉ lại, nếu thuận lợi, chúng ta giải quyết luôn trên đường cho ngươi. Nói mới nhớ, nhà ta đang muốn mời một văn sư giảng dạy nghĩa đạo kinh cho hai nhi tử nhi nữ, chuẩn bị cho ngày sau phát triển, ngươi thành thạo đạo kinh, không bằng…”

Trên đường này sau khi lão ta và Trương Vinh Phương nói chuyện, phát hiện hiểu biết của đối phương đối với đạo điển cực kỳ sâu sắc, quả thực ở phương diện tu dưỡng văn công đã uyên bác như biển, lúc này nhất thời nổi lên lòng yêu người tài.

“Đa tạ Khổng huynh, còn phiền phức trên người ta…” Trương Vinh Phương thả quân cờ trong tay xuống, than nhẹ một tiếng. “Đã đến.”

“???” Cha con Khổng Ngọc Huy nghe vậy sững sờ. Không hiểu hắn nói thế là có ý gì.

Bỗng ngoài cửa sổ có một tiếng quát chói tai.

“Ai thế?” Sắc mặt Khổng Ngọc Huy đanh lại, nhanh chóng mở cửa xuống xe.

Ánh mắt quét qua bốn phía.

Bỗng sắc mặt lão ta hơi ngưng lại, trong nháy mắt thân thể cứng đờ không dám nhúc nhích.

Chỉ thấy trên quan đạo phía trước, hiện trường chém giết mới được dọn dẹp sạch sẽ, lại xuất hiện từng dáng người khôi ngô mặc toàn thân áo đen.

Nhìn kỹ lại, những người áo đen này phân bố ra chung quanh, lít nha lít nhít không dưới hai trăm người.

Trong đó hơn phân nửa đều cầm nỏ tên trong tay, mũi nỏ nhắm về phía này.

Mũi tên bén nhọn sắc bén, giống như từng thanh đao nhọn treo lên trước mắt, thả ra khí tức nguy hiểm không gì sánh kịp.

Càng thêm cường điệu hơn là, trong đám người áo đen này, có ba người, mặc dù có khăn đen che mặt, nhưng đỉnh đầu trụi lủi, vẫn có thể khiến người ta mơ hồ phân biệt được thân phận của bọn họ. Đều là hòa thượng!

Mà một người trong đó, khóe mắt có dấu vết đặc thù, thế mà Khổng Ngọc Huy còn biết!

"Giác Ứng đại sư Thiên Diện Tăng?" Lão ta không nhịn được nói ra thân phận đối phương.

Cao thủ Siêu Phẩm Giác Ứng của phật môn Tây tông, một trong mấy người mạnh nhất ở toàn bộ Sơn Tỉnh. Phần lớn sự vụ Tây tông trong Sơn Tỉnh đều do lão ta đang phụ trách.

Mà bây giờ đối phương lại tự dẫn người đến đây.

Ùng ục.

Bỗng, ánh mắt Khổng Ngọc Huy nhạy cảm chú ý tới.

Lúc này cái trán Giác Ứng đại sư sớm đã đầy mồ hôi lạnh, ánh mắt của hắn ta nhìn chằm chằm gắt gao về phía bên mình, có thái độ kỳ quái khó hiểu.

Cổ họng vị đại sư này không ngừng nuốt nuốt, mà cơ thể… hình như cơ thể đang run rẩy!

Run rẩy?

Làm sao có khả năng?

Trong lòng Khổng Ngọc Huy hoài nghi là mình nhìn lầm.

"Giác Ứng đại sư, chúng ta là đoàn xe của Khổng gia, trước kia ngài cũng từng gặp mặt gia chủ chúng ta ở bổn gia Khổng gia. Bây giờ ngài dẫn người đến đây, có phải là có chỗ nào hiểu lầm không."

Khổng Ngọc Huy đè nén khủng hoảng trong lòng, trước tiên mở miệng lập quan hệ lên tiếng xin xỏ.

Không ai đáp lời.

Không ai đáp lại.

Cứ như Giác Ứng không nghe được, hai tăng nhân khác cùng đứng bên cạnh hắn ta cũng giống như vậy, không nhúc nhích,

nhìn chằm chằm vào xe bò, cứ như Khổng Ngọc Huy hoàn toàn chưa hề nói chuyện.

Soạt.

Một tiếng động rất nhỏ.

Trương Vinh Phương đi ra từ trong xe, đứng ở phía trước xe, ánh mắt nhìn về phía ba người Giác Ứng.

Bạch!

Đồng loạt, ba người giống như chim sợ cành cong, nhanh chóng dời mấy bước lui về sau.

"Trương… Trương thí chủ, Giác Ứng, Giác Thiềm, Giác Lệ Tây tông, đặc biệt tới để xin mời thí chủ đi tới Không Minh tự làm khách!"

Rõ ràng động tác của ba người là kéo dài khoảng cách ra xa.

Mặc dù đang nói, nhưng người áo đen nhắm nỏ tên xung quanh, trái lại càng căng thẳng hơn.

Khổng Ngọc Huy thấy rõ ràng, có người giơ tên nỏ đang run lên, run rẩy rất nhỏ.

Chẳng lẽ?

Đột nhiên Khổng Ngọc Huy quay đầu lại nhìn về phía Trương Vinh Phương sau lưng đang xuống xe.

Lẽ nào, những người này đều đến tìm hắn?

Đây chính là phiền phức mà hắn nói?

Trong lòng lão ta ngơ ngác.

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Đến cùng là Trương Cảnh có thân phận như thế nào!

Trong lòng Khổng Ngọc Huy dâng lên sóng to gió lớn.

Vui sướng vừa rồi mới thiết lập ván cục đánh lui kẻ thù, đảo mắt đã bị cảm giác áp lực to lớn càn quét đi mất.

Một thoáng mồ hôi lạnh chảy ra từ sau lưng lão ta thấm ướt quần áo.

Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

Một bên khác.

Ba người Giác Ứng nhìn bóng dáng khôi ngô đi xuống từ thùng xe bò, nháy mắt cảnh giác và cảm giác nguy hiểm trong lòng nhảy lên tới cực hạn.

Trước đó Không Si sư bá mới truyền đến tin tức, muốn bọn họ phối hợp chặn đường bắt vị đạo tử Trương Ảnh lặng lẽ rời khỏi chức vị này.

Nhưng mà bây giờ đã không liên lạc được.

Không Si sư bá đã hoàn toàn không thể liên lạc nữa.

Tin tức cuối cùng là sư bá nói muốn tự đi trước thử sức lực của Trương Ảnh.

Một đám người nhận được tin tức thì thấp thỏm bất an trong lòng, có người nhanh chóng đi thăm dò tư liệu vị đạo tử Trương Ảnh này.

Chương 1016: Tâm tư (4)

Kết quả vừa nhìn, suýt chút nữa đã dọa bọn họ tiểu ra quần.

Trong lúc nhậm chức ở Thứ Đồng, nhiều cao thủ Tây tông chết ở bên chỗ hắn như vậy, hơn nữa tất cả đều không có chút quan hệ nào với hắn!

Vậy chứ cho qua đi, kết quả bây giờ ở Tình Xuyên bên kia cũng như thế, vị đạo tử này mới lên nhậm chức, thì có Tông Sư có mâu thuẫn với hắn mất tích bí ẩn.

Đó chính là Tông Sư đó!

Lúc bình thường, mấy chục năm còn chưa chắc có thể có một Tông Sư chết đi.

Kết quả vị đạo tử này đi đến đâu, chỗ đó lại vừa vặn xảy ra chuyện.

Đám người Giác Ứng suy tư rất lâu, trong tình huống không liên lạc được với Không Si, nếu bọn họ không đến, lại sợ Không Si sư bá trách tội.

Nếu đến, đạo tử này lại tà môn quá mức.

Ba người Giác Ứng chưa Bái Thần, chỉ cảm giác mình không tiến bộ được nữa, mới có thể bắt đầu Bái Thần.

Bọn họ còn đang trong kỳ khổ tu, nhưng mà hiện tại ngược lại ba người cảm giác, nếu trước đó mình Bái Thần sớm thì có lẽ sẽ tốt hơn rất nhiều. Ít nhất tỉ lệ tồn tại cao hơn chút.

"Đến nhiều người như vậy?" Trương Vinh Phương hơi bất ngờ.

Ánh mắt của hắn quét qua, đại khái có thể nhìn ra, phần lớn những người này đều là tăng nhân.

Xem ra đều là nhân thủ Tây tông phái tới.

Ánh mắt của hắn rơi vào ba người Giác Ứng, ánh mắt gần như có thực chất, nhất thời khiến ba người càng run hơn.

Võ giả cũng không ngu xuẩn, biết rõ không thể thắng, còn nhất định phải đi tìm cái chết, thế thì đó không phải là dũng

cảm, mà là ngu xuẩn.

Nếu bọn họ không sợ Không Si trách tội, thì sẽ không dám nhắm mắt đến đây như thế.

Lúc này Khổng Tư Nghiên cũng mờ mịt đi xuống toa xe.

“Làm sao…?”

Nàng bỗng sững sờ, nhìn thấy người xung quanh đoàn xe như gặp đại địch, binh khí cầm trong tay kết thành trận hình.

Mà trong rừng núi bên ngoài, nhiều đội người áo đen thì lại hoàn toàn bao vây đoàn xe lại.

Chỉ là, tầm mắt những người mặc áo đen này đồng loạt nhìn chăm chú về phía mình.

Sau đó, nàng nhìn thấy cha mình bên cạnh, vẻ mặt cha nghiêm nghị, thái dương hơi có mồ hôi. Có thể thấy áp lực từ người chung quanh mang lại.

Theo ánh mắt cha, nàng chậm rãi nhìn về phía Trương Vinh Phương đứng trước.

Lẽ nào?

Nàng cứ như một thoáng đã hiểu rõ toàn bộ!

Đây chính là phiền toái nhỏ mà hắn nói?

Nhìn người áo đen bao vây xung quanh đoàn xe. Tất cả bọn họ đều nắm giữ nỏ tên quân giới.

Coi như là vậy, những người này lại còn đang phát run.

Hình như bọn họ đang sợ hãi!

Tầm mắt tất cả mọi người, tất cả đều tập trung trên người Trương Vinh Phương.

Khổng Tư Nghiên nuốt nước bọt, đã không biết nên nói cái gì cho phải

“Không cần sợ.” Trương Vinh Phương vỗ nhẹ bả vai nàng. “Ta sẽ xử lý tốt.”

Nói xong, hắn không chờ đối phương đáp lại.

“Xem ra, hành tung của ta đã thành cái sàng, bất cứ ai cũng biết.” Trương Vinh Phương thở dài một tiếng, hắn không

muốn trêu chọc phiền phức đến chỗ tỷ tỷ.

Vì lẽ đó….

“Đi thôi, ta đi với các ngươi một chuyến, nhìn thử Không Minh tự gì đó, đến cùng là tình huống thế nào.”

Hắn cảm giác hẳn là mình sẽ nói chuyện với người của Tây tông.

Cho tới nay, Tây tông mang đến không ít phiền phức cho hắn.

Cứ tiếp tục như vậy, đánh trẻ, rồi đến già, một đường tiếp tục đánh, sớm muộn cũng sẽ đối đầu với các Đại Tông Sư cao tầng nhất của Tây tông.

Đó không phải là điều hắn mong muốn.

Tốt nhất là có thể có biện pháp một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.

*

Phủ Vu Sơn.

Trương Vinh Du cẩn thận đỡ bụng, bây giờ đã mang thai năm tháng, làm cho nàng nở nang hơn trước đây rất nhiều.

Không chỉ cái bụng lớn lên, kéo theo những nơi còn lại trên thân thể đều mập.

Trong hoa viên ngoài cửa sổ, hoa lan màu hồng đang nở rực rỡ.

Em chồng Lư Mỹ Sa đang vui vẻ cầm vòi hoa sen tưới nước cho mấy cây hoa cỏ yêu thích.

“Bây giờ mỗi ngày cứ càng ngày càng tốt lên, sau đó, chỉ chờ hài tử ra đời, tất cả sẽ viên mãn.” Trương Vinh Du nhẹ nhàng xoa xoa bụng, vẻ mặt dịu dàng.

“Trong nhà cũng chủ động tới tìm ta, hi vọng ta có thể trở lại một lần nữa.” Tốc Đạt Hợp Kỳ ở phía sau bưng một chén thuốc nước dưỡng thai.

“Nào, uống lúc còn nóng đi.”

“Hừm, cảm tạ phu quân.” Trương Vinh Du nhẹ tựa vào lồng ngực đối phương, trên mặt toát ra nụ cười ấm áp.

Nàng vất vả tính toán lâu như vậy, không phải là vì cuộc sống như bây giờ hay sao?

Mượn sức mạnh của gia tộc phu quân, mượn nhân mạch ẩn giấu sau lưng mình. Từng bước một mà nắm giữ thu xếp tất cả, trở thành người trên người!

Hai người lẳng lặng nhìn cô em vợ đang ngâm nga hát trong sân.

“Đúng rồi, Vinh Phương gửi thư nói, gần đây hắn muốn đến thăm ta.” Trương Vinh Du lên tiếng nói.

“Thật sao, đến cùng thì hiện tại hắn đang làm gì? Lần trước ta phái người đi tới nơi hắn nói, hắn hoàn toàn không phải nhậm chức ở bên kia.” Tốc Đạt Hợp Kỳ cau mày nói.

Chương 1017: Tâm tư (5)

“Đệ đệ lớn rồi, chung quy cũng có bí mật của mình.” Trương Vinh Du cười nói.

“Lần này hắn đến, cứ dùng hết sức giữ hắn lại đây, một lần đi là đi thời gian mấy năm, trên đời này hắn chỉ có một người thân là nàng, cũng nên quyết tâm ác độc hơn nữa.” Tốc Đạt Hợp Kỳ trầm giọng nói.

“Không sao. Hắn có suy nghĩ của hắn.” Trương Vinh Du nhẹ giọng nói. “Chung quy chim ưng con vẫn sẽ muốn ngẩng đầu bay lượn.”

Nàng tin tưởng Vinh Phương nhất định có thể chú ý an toàn của mình.

Lần trước trở về, nàng phát hiện đệ đệ đã không giống như trước nữa.

Mà trái lại bên mình mới đang là thời khắc mấu chốt, bây giờ vị trí phu quân ổn định, cũng là lúc nên đi lên trên một bước.

Mặt khác bên kia cũng bố trí gần đủ rồi. Chỉ chờ nhân thủ đến đông đủ, thì đại sự sẽ có hi vọng.

Hiện nay tam giáo bạo phát tranh chấp, Linh Đế mê muội hưởng lạc không hỏi chính sự.

Đúng là thời điểm tốt nhất để bọn họ ra tay!

Rất nhanh nữa thôi, nàng có thể giải quyết tất cả, giải quyết xong ân oán.

Đến lúc đó, đại thế đã thành, nàng có thực lực, có niềm tin, không kém gì bất cứ ai!

Về phần Vinh Phương, hắn còn nhỏ, dễ kích động, có rất nhiều thứ không hiểu, chờ sau này tất cả bụi bặm lắng xuống, thì tìm cơ hội giải thích cho hắn là tốt rồi.

Thù của mẫu thân chỉ để cho một mình nàng báo là được.

Nhìn hoa màu hồng rở rộ đầy viện, trên mặt Trương Vinh Du không tự chủ được mà lộ ra mỉm cười nhu hòa tràn đầy mong đợi.

“Nàng không lo lắng sao? Lỡ như Vinh Phương…” Tốc Đạt Hợp Kỳ nhịn không được lên tiếng hỏi.

“Không sao, không phải còn có chàng và ta sao?” Trương Vinh Du cười nói. “Có chúng ta bao đáy cho hắn, cho dù sau này hắn đụng vỡ đầu chảy máu thế nào, chung quy chúng ta vẫn có thể bảo đảm hắn không lo áo cơm.”

“Cũng đúng.” Tốc Đạt Hợp Kỳ nhìn nụ cười của thê tử, ít nhiều lo lắng trong lòng cũng phai nhạt xuống.

Tuy rằng gần đây có người lặng lẽ báo tin cho hắn, nói thê tử thường xuyên lui tới với một ít người Nho Môn, nhưng hắn không để ý lắm.

Thê tử vốn là người yêu thích văn sử, xuất thân là Man nho, có giao tiếp với người Nho Môn cũng rất bình thường.

Sơn Tỉnh không phải là chỉ có một thành lớn là phủ Vu Sơn.

Ở vị trí đối ứng với nhau, giống như một vòng thái cực khác, còn có một toà thành Thương Hải.

Thành Thương Hải xếp hạng là thành lớn thứ năm ở Sơn Tỉnh, chủ nghiệp phủ Vu Sơn dùng điêu khắc xưng danh, mà thành Thương Hải lại lấy bện làm nghề chủ đạo.

Lúc này, trên quan đạo đi tới thành Thương Hải, một đội người ngựa có chút quái dị xen lẫn trong dòng xe ngựa, chậm rãi đến gần thành trì.

“Đó chính là vị trí của Không Minh tự.” Giác Ứng nhỏ giọng cười, đưa lên tuyết lê đã được gọt sạch vỏ cho Trương Vinh Phương.

“Hừm, trụ trì Không Minh tự là ai?” Trương Vinh Phương nhận lấy uống nước, ung dung thong thả mà ăn lê.

Hắn ngồi trong buồng xe, trên bàn bày đủ loại thức ăn kiểu dáng mới mẻ.

Trên mặt đất bên cạnh người chất các loại tiểu thuyết tạp kịch, dùng để giết thời gian.

Đông đảo tăng nhân Tây tông thì lại bảo vệ ở ngoài xe ngựa, có người lái xe, có người mở đường.

“Là Tuệ Dũng thiền sư.” Giác Ứng nhanh chóng trả lời.

“Hừm, hắn có thể quyết định cái gì?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Cái này… Có thể quyết định toàn bộ sự vụ Sơn Tỉnh, trên thực tế, trọng điểm phía trên vẫn luôn là ở trên mấy tỉnh quan trọng nhất. Tỉnh biên giới như chúng ta, thì sao cũng được. Không phải tỉnh là chỉ có địa bàn, mà là chỉ người không nhiều, cao thủ không nhiều, tiền cũng không nhiều. Nơi thế này, bình thường đều là tùy tiện phái xuống mấy vị trí liên quan, ngồi ở vị trí tọa trấn là được.” Giác Ứng nói một hơi phơi bày nội tình của lão đại mình sạch sành sanh.

“Vị trí liên quan…” Trương Vinh Phương hơi híp mắt lại, nếu Tuệ Dũng có thể quyết định sự vụ một tỉnh, như vậy mặc kệ thực lực hắn ta ra sao, nhất định là nhân vật có bối cảnh cực mạnh trong vòng đứng đầu.

Dù sao toàn bộ Đại Linh cũng mới có mười hai tỉnh.

Đối với chế độ quan liêu hỗn loạn của Đại Linh, cũng coi như là hắn biết chút ít.

Chức quan cái gì, cơ bản là vật trong túi cường hào quý tộc.

Chế độ tiến cử, chế độ thế tập, quả thực hai loại chế độ này hoàn toàn phân liệt xã hội thành hai khối.

Nhưng mà, những điều này có quan hệ gì với hắn đâu.

Trương Vinh Phương bỏ dòng suy nghĩ qua một bên, nhấc màn xe lên nhìn ra bên ngoài, nhìn xe ngựa từ từ đến gần thành Thương Hải.

Nhìn từ xa tòa thành thị này rất có lịch sử gốc gác, khắp nơi là tháp cao lầu các cũ kỹ, tàn dư trên tường thành bên ngoài không được dỡ sạch, khắp nơi dán đủ loại kiểu dáng quảng cáo trong thành.

Quảng cáo ăn uống vui chơi, lít nha lít nhít, cứ như phồn vinh hơn cả Vu Sơn.

Chương 1018: Vạch trần (1)

Trương Vinh Phương đi ngang qua lối vào cửa thành thì vẫn quét mắt qua tổng thể. Phát hiện phía trên là đủ loại tửu lâu, hội quán giải trí chiếm cứ đa số.

"Ờm… trước đây nơi này là Hải Long, nơi các nữ tử còn lại bị Hải Long tuyển chọn thu về… Nhưng mà chúng ta cũng không làm khó dễ bọn họ!" Giác Ứng mau chóng bổ sung.

"Tuệ Dũng thiền sư là người lương thiện cực ít trong Chân Phật tự. Hắn xuất thân bất phàm, nhưng do không ưa bầu không khí trong cả tự, vì lẽ đó tự thỉnh cầu trục xuất một mình, lúc này mới đến đây." Giác Ứng giải thích.

Nghe đến đó, vốn dĩ Trương Vinh Phương không có cảm giác gì đối với chuyện này, lúc này lại hơi hơi hứng thú.

Chân Phật tự là nơi nào, hắn biết rõ, có thể đi ra từ nơi đó, còn có thể duy trì lương thiện.

Hoặc là kẻ đại gian đại ác, giỏi về ngụy trang.

Hoặc là người ngây thơ buồn cười, bị ức hiếp.

Đến lúc đó hắn muốn cẩn thận ngắm nghía đối phương có phẩm chất thế nào.

Dọc đường đi, Giác Ứng giải thích kết cục những Minh Phi bị chọn thất bại.

Trong đó không ít người không còn nơi đi, đều bị lấy các danh nghĩa khác nhau mang tới đây, gia nhập các loại nhạc quán hội quán bán nghệ không bán thân, kiếm tiền tài lấy kế sinh nhai.

Không thiếu nữ tử đều luôn dùng mặt nạ gặp người, để ngừa ngày sau khi tìm được người thân, họ không thể thoát ly thân phận, trở về cuộc sống thường ngày.

Loại mô hình phát triển đặc biệt này, thời gian lâu dài, trái lại vì nơi này rất nhiều mỹ nữ mà từ từ nổi tiếng toàn tỉnh, thậm chí tăng cao phong cách.

Rất nhiều Minh Phi dự bị không có nhà để về, trái lại ở đây đã lâu cơm ngon áo đẹp, không muốn trở về nữa.

Cứ thế mãi, ngược lại là thành Thương Hải trở thành người xấu ác danh rõ ràng.

Khắp nơi đang nói hắn ta trắng trợn cướp đoạt dân nữ, bức bách nữ tử kiếm tiền kết giao nhân mạch cho chính mình.

Nhưng chỉ có những người thân cận như Giác Ứng bọn họ, mới thật sự hiểu rõ kỳ thực Tuệ Dũng không xấu.

Nghe đến đó, Trương Vinh Phương càng ngày càng cảm thấy hứng thú với người này.

Không Minh tự ở phía đông của thành Thương Hải, vị trí gần tường thành.

Tất cả bốn phía xung quanh đều là hàng rèn leng ca leng keng.

Mấy người Trương Vinh Phương đến thì trước cửa chùa đã sớm có người đứng chờ đợi.

Trước cửa lớn màu trắng, hai bên đặt hai toà La Hán Phật môn tư thái khác nhau. Ở giữa hai La Hán cao ba mét, một lão tăng gầy gò, mặc áo cà sa màu đen mũ đỏ cao, đang dẫn người lẳng lặng đợi.

Thoạt nhìn lão tăng khá bình tĩnh. Cứ như không chút sợ hãi về vị khách sắp đến.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, cửa xe mở ra.

Trước tiên ba người Giác Ứng nhảy xuống xe, sau đó nhanh chóng xoay người nhấc màn xe cho người sau, trên mặt mang theo vẻ mỉm cười hèn mọn mà khiêm nhường.

Rất nhanh, một nam tử có vóc người cao lớn cường tráng, cao hai mét năm, mặc áo đơn màu đen chậm rãi đi ra.

Tóc dài của nam tử xõa ngang vai, hai mắt lấp loé vẻ tinh anh, vừa nhìn đã thấy tinh khí thần cực kỳ sung túc. Chính là Trương Vinh Phương.

“Không Minh tự? Tuệ Dũng?” Ánh mắt Trương Vinh Phương rơi vào lão tăng.

“Trương Ảnh Trương đại nhân, mời vào đi.” Có vẻ như Tuệ Dũng thật sự không e ngại Trương Vinh Phương hiện tại.

Rõ ràng ở trong miệng Giác Ứng, có thể hắn ta cũng đã xem qua tư liệu về Trương Vinh Phương trước. Nhưng lúc này….

“Thú vị.” Trương Vinh Phương hi vọng có một Sơn Tỉnh bình an ổn định.

Nơi này là chỗ ở của tỷ tỷ tỷ phu, đặc biệt sau khi đọc thư tín của tỷ tỷ, hắn biết bây giờ tỷ tỷ đã mang thai.

Vì sau này của tiểu chất nhi, hắn nên bảo đảm hoàn cảnh xung quanh đó an toàn mới được.

“Thí chủ, mời vào.” Tuệ Dũng dẫn Trương Vinh Phương, hai người đơn độc xoay người đi vào cửa chùa.

Toàn bộ Không Minh tự, bên trong không có trang sức hoa lệ gì, chỉ là gạch trắng bình thường, tường vây, cửa gỗ trụ gỗ có hơi tróc sơn.

Cùng với tượng phật Như Lai cao cao tại thượng, quan sát chúng sinh trong thần điện.

Hai người đi tới thiên điện, nơi này cung phụng một phật đà kỳ quái có ba đôi tay, bốn con mắt, Trương Vinh Phương không nhận ra.

Tuệ Dũng cũng không có ý giải thích.

Hắn ta tự khoanh chân ngồi xuống, để người đưa bàn gỗ lên, một bộ ấm trà và cái chén.

Nước trà xanh nhạt trong vắt, được đổ nhẹ nhàng vào hai cái chén gỗ, tràn ngập hương trà nồng nặc.

“Ngươi có gì muốn nói, bây giờ có thể nói rồi, tốt nhất nhanh lên một chút, ta không biết kiên trì của mình còn bao nhiêu.” Trương Vinh Phương bình tĩnh bưng nước trà nóng bỏng lên, thổi thổi uống từng ngụm xong.

“Quả thật đạo tử nôn nóng quá.” Tuệ Dũng mỉm cười: “Tiểu tăng biết mục đích chuyến đi này của đạo tử. Cũng hiểu Đạo tử muốn hỏi gì.” Hắn ta dừng một chút.

“Kỳ thực, phe phái trong Tây tông ta đông đảo, bởi vì nhanh chóng mở rộng, dẫn đến bè phái bên trong mọc lên như rừng. Vì lẽ đó, mặc kệ trước đó có nguyên nhân gì, mặc kệ ai kết oán với đạo tử, đều không liên quan đến lão tăng.”

Chương 1019: Vạch trần (2)

“Hiểu rồi, ngươi định hòa giải với ta đúng không?”Trương Vinh Phương híp mắt nói.

“Đạo tử biết rõ còn hỏi, lão tăng hi vọng Sơn Tỉnh có thể trở thành một nơi ẩn náu khỏi thế gian, nhưng gần đây áp lực càng lúc càng lớn. Mà áp lực lớn nhất là đến từ mạch Hải Long vương Không Vô trước kia. Mà hiện tại…” Tuệ Dũng mỉm cười, hơi giống như trút được gánh nặng.

“Ta có thể đồng ý sẽ không động vào ngươi, nhưng ngươi cần nói lý do cho ta biết. Còn có, tin tức về hành tung của ta truyền tới từ đâu?” Trương Vinh Phương trả lời.

“Tất nhiên điều này có thể.” Tuệ Dũng gật đầu: “Không chỉ như vậy, bên phía lão tăng, nếu có chút xíu gió thổi cỏ lay nào, cũng có thể trao đổi, báo tin cho đạo tử đầu tiên.” Hắn ta nhìn thấu rõ ràng, Chân Phật tự là Chân Phật tự, hắn ta là hắn ta.

Bản thân một nhánh của Không Vô có mâu thuẫn với nhánh của hắn ta. Vì sao hắn ta nên đắc tội một đạo tử Đại Đạo Giáo có thế lực thực lực đều cực mạnh vì đối phương?

Tuệ Dũng rất biết nói chuyện. Hắn ta nắm giữ toàn bộ mạng lưới tình báo lớn nhất Sơn Tỉnh, chỉ có hơn chứ không kém Kim Sí Lầu năm đó.

Dù sao lúc trước Kim Sí Lầu đã hủ bại nghiêm trọng, kém xa tít tắp vòng tuần hoàn tốt ở đây của hắn ta.

“Bây giờ tam giáo đối lập, lão tăng có thể tận lực dẫn dắt việc Không Si trước đó đến những nơi còn lại. Tin tức về Không Si, người biết trước không nhiều, vẫn chưa lan rộng ra.” Tuệ Dũng trả lời.

“Có thể trao đổi.” Trương Vinh Phương gật đầu tán thành, bây giờ hắn còn rất nhỏ yếu, nếu không quá quan trọng, hắn không muốn cứ tiếp tục đánh với Tây tông.

Có thể có một người hỗ trợ hòa hoãn, thì không thể tốt hơn.

Lúc này, hai người trò chuyện tỉ mỉ liên quan tới Sơn Tỉnh bên này cụ thể hợp tác chi tiết nhỏ.

Tuệ Dũng đáp ứng giúp Trương Vinh Phương tìm kiếm tin tức, dàn xếp Sơn Tỉnh các loại.

Mà Trương Vinh Phương thì lại đáp ứng trong lúc cần thiết, hắn sẽ xuất lực giúp đỡ, trở thành một trong những nội tình thần bí sau lưng Tuệ Dũng.

Hai người trò chuyện vui vẻ với nhau ở trong chùa. Sau đó Trương Vinh Phương lại được Tuệ Dũng dẫn đi tham quan các con đường kinh doanh và hội quán xây dựng trong thành.

Hắn bất ngờ phát hiện, phần lớn trong hội quán nơi này đều là nữ tử Tây Dương.

Bởi vì sau khi những nữ tử Tây Dương bị bắt tới, sẽ khó có thể về nhà, chỉ có thể tìm cách đặt chân sinh tồn ở Đại Linh.

Đáng tiếc bọn họ không thạo ngôn ngữ, việc có thể làm rất ít. Thêm vào đó, Đại Linh quản lý rất nhiều ngành nghề cực kỳ nghiêm ngặt.

Không phải người cứ có bản lĩnh là có thể làm được.

Đúng là động tác này của Tuệ Dũng cho những nữ tử này một phần đường sống.

Sau khi thương nghị đơn giản xong, Trương Vinh Phương được vài tên hảo thủ Tây tông hộ tống, đi tới phủ Vu Sơn.

Lần này, con đường đã không còn cản trở nữa.

*

*

*

Phủ Vu Sơn.

Mộc Xích gia.

Trương Vinh Phương chậm rãi xuống xe ngựa, ngẩng đầu nhìn phủ đệ tỷ tỷ tỷ phu bây giờ đã hoàn toàn thay đổi, toàn bộ phủ đệ không chỉ lớn hơn một vòng so với lúc hắn rời đi.

Phóng tầm mắt nhìn ra xung quanh, mấy chục mét tường vây hai bên kéo dài tới chỗ ngoặt đầu đường. Hầu như bao quát cả nửa con đường.

Hai gia đinh trông cửa trước cửa đang nửa tựa trên lan can đá, nhỏ giọng tán gẫu thì nhìn thấy hắn xuống xe, nhất thời tập trung tầm mắt lại.

Chỉ mới nhìn thấy vóc người cao to của Trương Vinh Phương, nhất thời sắc mặt hai người trịnh trọng hơn.

Có thể bọn họ đã từng gặp không ít võ nhân, biết vóc người như vậy chỉ có thể là võ nhân mới có được.

Trương Vinh Phương sờ sờ mặt đã đổi bắp thịt thành dáng ban đầu, lúc này mới đi lên, vừa đi lên bậc thang đang muốn nói chuyện.

Bỗng.

"Vinh Phương thiếu gia?" Một thoáng gia đinh bên phải nhận ra hắn, có chút chần chờ không thể tin được.

"Ngươi nhận ra ta?" Trương Vinh Phương nhìn đối phương, mỉm cười.

"Đúng là Vinh Phương thiếu gia!" Nhất thời gia đinh kia vui sướng.

"Đi thông báo cho tỷ tỷ tỷ phu đi… Ta đã trở về." Trương Vinh Phương nhìn bảng hiệu phủ đệ trước mặt, trong lòng bỗng có cảm giác gì đó nói không ra lời.

"Vâng! Vâng!" Gia đinh kia mau chóng đẩy cửa ra, vội vội vàng vàng chạy vào trong.

Trương Vinh Phương không vào cửa, chỉ đứng ở trước bậc thang lẳng lặng chờ.

Không lâu sau, hắn nghe thấy một loạt tiếng bước chân vội vã nhanh chóng tới gần.

Cửa lớn bị đẩy ra ngay lập tức, đột nhiên một bóng người quen thuộc chạy đến, đứng lại tại chỗ, hai mắt nhìn thẳng về phía hắn.

"Ngươi còn biết trở về?" Nước mắt của Trương Vinh Du đảo quanh trong hốc mắt. Tuy rằng đã sớm biết trong thư gửi đến từ lâu, biết đệ đệ sắp quay về.

Nhưng khi thật sự nhìn thấy người thật, trong lòng nàng vẫn không thể kìm chế được mà vỡ òa.

“Tỷ, ta nghe nói tỷ mang thai, thế là ngựa không ngừng vó, trước tiên là chạy về.” Trương Vinh Phương đi lên phía trước, nhẹ mở hai tay ra, ôm Trương Vinh Du vào trong ngực.

Chương 1020: Vạch trần (3)

Hắn đã đặc biệt sắp xếp Thanh Tố, ngụy trang thông tin bảo đảm hắn bình an với tỷ tỷ.

Cứ cách một đoạn thời gian, hắn sẽ đọc tất cả thư tín một lần.

Nhìn tỷ tỷ trước mắt rõ ràng còn kiều diễm hơn mấy năm trước, Trương Vinh Phương biết bây giờ nàng sống rất tốt.

Chỉ có hoàn cảnh sinh hoạt tốt, mới có thể tươi cười rạng rỡ như vậy.

Hai người dắt tay vào phủ, trên đường đi Trương Vinh Du không ngừng hỏi dò cuộc sống gần đây của Trương Vinh Phương.

Ngoài ra còn nhắc tới Kim Tụ.

Kim Tụ được nàng chăm sóc, làm mối buôn bán nhỏ, bây giờ cuộc sống hàng ngày rất tốt.

Còn có Lư Mỹ Sa.

Bọn họ tìm một mối hôn sự cho Mỹ Sa, bây giờ đang bàn.

Lư Mỹ Sa định đầu tiên tiếp xúc một chút, nhìn nhìn rồi lại tính tiếp. Đối phương rất ưu tú, cũng khá coi trọng dè chừng Lư Mỹ Sa, vì lẽ đó mắt thấy chuyện sắp thành rồi.

Hai người vừa đi vừa nói, Trương Vinh Phương chọn một ít chuyện không quan trọng để nói, nhiều lần hắn vẫn muốn nói tình huống thực sự của mình cho đối phương.

Nhưng mà vừa suy nghĩ lại, coi như tỷ tỷ biết rồi, cũng có thể làm sao? Ngoại trừ lo lắng sợ sệt, nàng lại chẳng làm được gì.

Thà rằng như vậy, không bằng chờ sau khi hắn có thể ổn định đại cục, không còn sợ hãi mọi thứ nữa, rồi mở miệng cũng không muộn.

Trong hoa viên Mộc Xích gia.

“Xem ra Vinh Phương đã lớn rồi… Có suy nghĩ của mình.” Trương Vinh Du xoay người nhìn đệ đệ, sắc mặt cảm thán.

“Vẻ mặt của ngươi lúc nãy, là có điều gì muốn nói với ta à?” Nàng nhạy cảm nhận ra chút dấu vết.

“Có một chút, nhưng mà suy nghĩ lại, vẫn không nói.” Trương Vinh Phương nhẹ giọng nói.

“Không sao. Người trưởng thành rồi, sẽ luôn gặp phải đủ loại phiền phức.” Trương Vinh Du mỉm cười, hái một đóa hoa lan màu hồng nhạt, nhẹ nhàng ngửi ngửi.

“Thực ra ta cũng có một chút chuyện gạt ngươi.”

“Hở?” Trương Vinh Phương sững sờ.

“Thực ra…” Trương Vinh Du dừng một chút: “Muốn nghe không? Hay là không nói.” Nàng cười nói.

“Lần này chúng ta bằng nhau, ngươi có bí mật, ta cũng có bí mật. Chúng ta hòa nhau.” Trương Vinh Du mỉm cười xinh đẹp.

“Có phiền phức không?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Đương nhiên không. Như hôm nay chúng ta là một trong hai gia tộc trụ cột lớn của toàn bộ phủ Vu Sơn. Sản nghiệp mọc lên như nấm, còn có người nào dám trêu chọc?” Trương Vinh Du cười nói.

“Cái kia…” Trương Vinh Phương còn muốn hỏi dò.

Bỗng bên cạnh có một bóng người yểu điệu bước nhanh lại gần.

“Trương Vinh Phương! Ngươi trở về rồi à?” Lư Mỹ Sa mặc áo váy dài tay bướm hoa hồng nhạt, tóc dài tới eo, thế mà đã hoàn toàn có bề ngoài đại gia khuê tú.

Thanh lệ thanh nhã, so với mấy năm trước cứ như hai người khác nhau.

“Mỹ Sa, ngươi mới vừa đi đạp thanh (đi chơi tiết thanh minh) cùng Ngọc Khê à?” Trương Vinh Du cười hỏi.

“Đúng đấy, còn có vài người đi cùng nữa, mệt mỏi thì mệt mỏi thật, nhưng mà thật sự chơi rất vui.” Lư Mỹ Sa nói đến mức trong mắt cũng toát ra từng tia vui vẻ chân tâm thực lòng.

“Trần Ngọc Khê với Mỹ Sa đã ở chung một quãng thời gian, phỏng chừng không bao lâu nữa là có thể định ra việc hôn

nhân.” Tỷ tỷ Trương Vinh Du giải thích.

“Chúc mừng.” Trương Vinh Phương cười nói với Lư Mỹ Sa.

“Ngọc Khê ca ca bây giờ đã là võ nhân thiên tài lục phẩm chân chính, có hắn ở đây, chúng ta đi đạp thanh cũng rất an toàn. Vốn là ta muốn mời hắn cùng đến phủ ăn cơm, nhưng mà hắn bề bộn công vụ, mới vừa nhận thêm một ít vụ án, phải đi điều tra, vì lẽ đó…” Lư Mỹ Sa thoáng mang theo một chút khoe khoang nhìn Trương Vinh Phương.

Từ mấy năm trước vì Trương Vinh Phương, mà nàng bị vòng tròn bạn tốt đâm sau lưng, sau đó cảm thấy khá là hứng thú đối với phương diện võ nhân.

Bây giờ được toại nguyện luôn, cuối cùng cũng đã tìm được một võ nhân thiên tài tuổi trẻ hơn cả Trương Vinh Phương.

“Ngọc Khê rất lợi hại luôn á… Bây giờ hắn mới hai mươi lăm nhỉ? Cũng đã lục phẩm rồi?” Trương Vinh Du kinh ngạc nói.

“Nếu có thì giờ rảnh rỗi, có thể xin hắn chỉ điểm Vinh Phương nhà chúng ta một chút là tốt rồi. Ta nghe nói càng trẻ tuổi thì càng nắm chắc cơ hội đột phá cấp bậc.”

“Là như vậy à. chờ lúc gặp lại lại ta nói một chút với hắn, vừa lúc bọn họ đều cùng tập võ, hẳn là đề tài chung sẽ nhiều hơn chút.” Khóe miệng Lư Mỹ Sa nhếch lên, mơ hồ có vẻ đắc ý toát ra.

“Thực ra không cần đâu.” Trương Vinh Phương mỉm cười từ chối khéo, “Người khác nhau cũng luyện võ học khác nhau.”

“Không cần khách khí.” Nụ cười trên mặt Lư Mỹ Sa càng ngày càng không nén được nữa.

“Lúc về ta sẽ nói với Ngọc Khê một chút. Không thể nhắm mắt làm liều được, giao lưu nhiều mới có thể trưởng thành nhanh hơn.” Nàng nhìn về phía Trương Vinh Phương.

“Uổng cho ngươi còn lớn đầu như vậy, nếu ngươi cũng có thể là thiên tài như Ngọc Khê, làm sao tỷ tỷ còn phải thường xuyên lo lắng cho ngươi?”

Chương 1021: Vạch trần (4)

“…”Trương Vinh Phương không có gì để nói.

Thấy Lư Mỹ Sa còn muốn nói cái gì khác nữa, hắn nhanh chóng nói sang chuyện khác, tán gẫu về việc gần đây tam giáo tranh chấp nóng hổi nhất.

“Trong nhà tỷ phu ngươi đưa tin tức đến.” Trương Vinh Du nói tới việc này, vẻ mặt chầm chậm thay đổi. “Hạm đội Đại Linh bại ở Tây Ý. Rất nhiều thuyền gặp sóng gió, thuyền chìm. Trong đó có không ít tướng lĩnh có thực lực cao cường chạy trốn, trong đó có người của Mộc Xích gia.”

“Việc này… hẳn là Mỹ Sa cũng biết.”

Nụ cười trên mặt Lư Mỹ Sa cũng phai nhạt đi.

“Không ít người bên chủ gia không còn, cho nên lần này mới phải chủ động chạy đến tìm ca ta, hi vọng hắn quay lại.”

“Hạm đội Tây Ý đại bại?” Trong lòng Trương Vinh Phương ngạc nhiên, Đại Linh có võ giả Bái Thần, như thế xem ra, có lẽ nước ngoài không phải đơn giản đâu, sau đó ba người hàn huyên một hồi chuyện có thể trở về chủ gia.

Đúng là Trương Vinh Phương không nghĩ tới, trở về một chuyến mà còn có được tin tức lớn bất ngờ đến như thế.

Buổi chiều tỷ phu hồi phủ, đúng là bất ngờ dẫn Trần Ngọc Khê đến cùng tham gia gia yến.

Lúc chạng vạng.

Đoàn người ăn cơm xong, đi tới hoa viên sân sau tản bộ tiêu cơm.

Trương Vinh Phương và tỷ phu Tốc Đạt Hợp Kỳ sóng vai mà đi, nhỏ giọng nói chuyện phiếm.

“Thực ra trong nhà đã gọi ta về rất nhiều lần.” Tốc Đạt Hợp Kỳ nhìn Lư Mỹ Sa phía xa đang nhỏ giọng cười đùa với Trần Ngọc Khê. Ánh mắt có hơi phức tạp.

“Bọn họ đáp ứng với ta, chỉ cần ta trở về, ta sẽ có thể chấp chưởng rất nhiều tài nguyên quyền lực nhiều hơn trước đây,

nhưng ta vẫn từ chối.”

“Tại sao?” Trương Vinh Phương có suy đoán mơ hồ.

“Bởi vì bọn họ muốn ta cưới một quý tộc người Linh làm chính thê.” Tốc Đạt Hợp Kỳ trả lời. “Nhưng ta nói, ta có thể quay về, điều kiện là để tỷ ngươi được thừa nhận, nhập vào tông tộc. Bọn họ không đáp ứng, vì lẽ đó nên chúng ta giằng co mãi.”

Hắn ta nhìn vẻ mặt khác thường của Trương Vinh Phương, tiếp tục mỉm cười, nói.

“Trước đây ta có bệnh thì bọn họ xem thường ta, đuổi ta đến đây. Sau đó ta muốn tự mình quyết định việc hôn nhân, bọn họ chặt đứt quyền thừa kế cuả ta. Bây giờ có khó khăn, thấy ta phát triển không tồi, lại nghĩ đến việc kéo ta trở lại? Có lúc, ta hoài nghi đến cùng thì bên nào mới là người nhà người thân của ta.”

“Có lẽ trong đại tộc, lợi ích mới là căn bản đi.” Trương Vinh Phương trả lời lại một câu.

“Đúng đấy. Có lẽ vậy.” Tốc Đạt Hợp Kỳ gật đầu. “Nhưng mà ta cũng coi nhẹ, người sống một đời, chẳng qua chỉ là trăm năm, sống cuộc sống mình muốn là được rồi.”

“Ca, Vinh Phương, mau tới đây. Vừa lúc Ngọc Khê có hứng thú, đến chỉ điểm cho Vinh Phương một chút, nói không chừng có lúc một đôi câu của cao thủ lại có thể vừa vặn giúp ngươi đột phá cấp bậc thì sao?”

Lư Mỹ Sa phất tay với bên này.

Trương Vinh Phương há miệng, nhìn Trần Ngọc Khê thân hình cao lớn bên người nàng.

Người này tứ chi thon dài rắn chắc, chiều cao hai mét hơn, chỉ thấp hơn hắn một chút, cơ ngực cơ lưng khá là phát triển.

Nghe được tiếng Lư Mỹ Sa nói, hắn ta mỉm cười với Trương Vinh Phương.

Trước khi đến hắn ta đã nghe Mỹ Sa nhắc tới, cần phải giúp xả hết giận cho nàng.

Nở mày nở mặt.

Trương Vinh Phương này, trước đây luôn ỷ vào mình có thiên phú tốt, võ công cao, ở nhà kiêu ngạo lên tận trời, bây giờ mời hắn ta đến, cũng là để cho hả giận.

“Hay là không cần đâu?” Trương Vinh Phương dùng Ám Quang Thị Giác nhìn qua, đại khái hiểu được nội tình của người này.

Quả thật lợi hại hơn chút so với tạp binh bình thường.

Sau đó… Hắn không nhìn ra độ cao là gì.

Dù sao, hắn đã rất lâu rồi không chăm chú quan sát cá thể cửu phẩm trở xuống.

“Không phải sợ, Ngọc Khê ca sẽ chú ý đúng mực, có thể cẩn thận không đả thương đến ngươi.” Lư Mỹ Sa nhìn ra Trương Vinh Phương muốn trốn tránh.

Trong lòng biết hẳn là hắn sợ sệt.

“Không phải, kỳ thực ta…” Trương Vinh Phương cảm giác mình vẫn không nên đả kích Lư Mỹ Sa đến quá thảm hại.

Nể tình tỷ phu, hắn hoàn toàn có thể đổi một phương thức khác để trừng trị Lư Mỹ Sa.

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì, đi thôi, vừa vặn để chúng ta nhìn, thực lực bây giờ của ngươi thế nào.” Tỷ tỷ Trương Vinh Du cũng đến gần, cười nói.

“Năm nay ngươi đã hai mươi hai. Bôn ba ở bên ngoài, vẫn sẽ không được an bình, bây giờ ngươi nói ngươi sống rất tốt ở bên ngoài, chung quy phải để chúng ta nhìn đến cùng là tốt bao nhiêu mới được.” Thực ra Trương Vinh Du cũng thật sự tò mò về thực lực đệ đệ.

Nàng sai người điều tra tình huống đệ đệ, nhưng có thế nào cũng không thể tra ra bao nhiêu.

Chỉ có thể tra được đệ đệ đã gia nhập một tổ chức có thực lực rất lớn. Tất cả tin tức đều bị phong toả xử lý hết.

Bây giờ vừa vặn có cơ hội thử xem.

Chương 1022: Vạch trần (5)

Nhìn ánh mắt mấy người xung quanh đều có chút mong chờ, Trương Vinh Phương nghĩ một hồi.

"Được thôi, vậy thì bêu xấu." Hắn quyết định chạm đến là thôi.

Rất nhanh, hai người chuyển đường đi sang võ đạo tràng trong phủ đệ.

Trong đạo trường sớm có không ít người hầu nha hoàn nhận được tin tức, đều sang đây hóng chuyện.

Giá binh khí và áo giáp trang bị phòng hộ, cũng đã chuẩn bị kỹ càng.

Hai người cùng mặc giáp hộ ngực, mũ giáp, váy giáp, ngăn cản chỗ quan trọng.

Sau đó lên đài, đứng thẳng đối mắt nhìn nhau.

"Nói rõ trước, chúng ta không đánh vào đầu, không đánh tim, chỉ đánh giao hữu, luận bàn đến chỗ là thôi." Tướng mạo Trần Ngọc Khê đường đường, dương quang sáng sủa, khi nói chuyện rất dễ mang lại cho người ta loại cảm giác quân tử thẳng thắn.

Để người ta dễ dàng thoáng cái sinh ra hảo cảm.

"…" Trương Vinh Phương có chút không thể phỏng đoán.

Đã rất lâu rồi hắn không giao thủ với người dưới cửu phẩm. Nắm bắt lực đạo thế nào, đó là việc cần kỹ thuật, nếu không…

Hắn sợ xuất lực quá lớn, thoáng cái đánh người ta gặp sự cố…

Phải đánh thế nào mới có thể đánh ra phong thái, còn có thể không đánh con gà kia chết, đây là một vấn đề khó.

*

*

*

Thượng Đô, bên bờ sông Thanh.

Nửa đêm trên mặt sông, khắp nơi nổi từng chiếc từng chiếc đèn hoa sen hồng nhạt.

Hơn mấy trăm ngàn chiếc đèn trôi nổi, chậm rãi di chuyển về hướng xa xa theo dòng nước sông.

Tất cả những đèn này đều được gấp từ nhiều tờ giấy mà thành, dựa vào rất nhiều dầu thắp, đốt tới một mức độ nhất định thì sẽ nhen lửa ra toàn bộ hoa sen.

Giữa rất nhiều đèn hoa sen, từng chiếc từng chiếc thuyền hoa chậm rãi đi xuyên qua.

Bên trong một chiếc thuyền hoa lớn nhất trong đó.

Một bóng người cao lớn khôi ngô, đang lẳng lặng phóng tầm mắt ra toàn bộ cảnh đêm ở Thượng Đô.

Thành trì nhìn từ trên thuyền, giống như thành trì mới là một chiếc thuyền lâu xưa nay chưa từng có, đang chầm chậm chuyển động về phía trái.

Vào giờ phút này, cứ như là mình mới bất động, mà thành trì kia mới là đang tung bay.

"Tính toán thời gian, các ngươi cũng nên đến rồi." Bỗng nhiên bóng người nhẹ nhàng lên tiếng nói.

"Nếu biết chúng ta sẽ đến, ngươi còn dám ở lại chỗ này một thân một mình?" Trên boong thuyền phía sau thuyền hoa, một lão nhân râu dài mặc đạo bào màu tím, đầu đội kim liên quan, đang chậm rãi tới gần hắn ta.

"Vì sao không dám?" Bóng người hỏi ngược lại, xoay người, lộ ra một tấm mặt nạ quái dị.

"Nguyên Sư đâu? Nếu đến rồi, cần gì phải trốn tránh thế?"

Bóng người vừa nói ra câu này, nhất thời phần sau thuyền hoa có một bóng người bước ra không hề có một tiếng động từ bóng tối.

Đó là một người lùn có bề ngoài cực kỳ quái dị.

Vừa lùn vừa mập, mập đến mức gần như là một quả cầu tròn.

Vì lẽ đó, Nguyên Sư, tương tự cũng có thể gọi là Viên Thạch.

Rất nhiều năm trước, thực lực hắn ta còn chưa đủ, địa vị không cao thì tất cả mọi người cùng gọi hắn ta là Viên Thạch.

Sau đó, hắn ta giết hết những kẻ gọi loạn hắn ta.

Những người còn lại liền gọi hắn ta là Nguyên sư.

Tăng nhân tròn vo có ngũ quan chen chúc lại với nhau, rõ ràng gương mặt rất lớn, nhưng tất cả tai mắt mũi miệng đều chen chúc lại, thậm chí nhìn từ xa, ngay cả vẻ mặt gì cũng không thể thấy rõ.

Cái này cũng là nguyên nhân Nguyên Sư sẽ không dễ dàng tự hiển lộ bản thân ở bên ngoài.

"Nguyệt Vương, vốn ngươi không nên đến việc ở Đại Đô. Bất kể là ai tới thì đều có lý do, nhưng chỉ có ngươi…" Giọng nói bén nhọn của Nguyên Sư giống như đang kéo đàn nhị lung tung, chói tai khó nghe.

"Thật sao?" Nguyệt Vương nở nụ cười, đưa tay ra, nhẹ nhàng cầm lấy mặt nạ của mình.

"Thiên hạ này, ta muốn đi đâu thì đi nơi đó. Về phần có lý do gì hay không?" Nguyệt Vương nở nụ cười trầm thấp.

"Bây giờ, các ngươi nhìn xem ta là ai?"

Một tiếng vang nhỏ răng rắc, đột nhiên mặt nạ trên mặt hắn nứt ra, chia làm hai mảnh mà rơi xuống?

Mộc Xích gia.

Trương Vinh Phương, Tốc Đạt Hợp Kỳ, Lư Mỹ Sa, và một người hầu nha hoàn trong tòa phủ đệ, cũng như hai cao thủ cung phụng tọa trấn bên trong.

Mọi người đều quan tâm, đến xem trận chiến, vây kín võ đường.

Nhìn Trương Vinh Phương và Trần Ngọc Khê đứng đối mặt với nhau trên sân, Tốc Đạt Hợp Kỳ rất hứng thú hỏi một cung phụng trong đó.

"Mộc cung phụng, ngài xem thực lực của hai người bọn họ như thế nào? Có phán đoán gì không?"

Mộc cung phụng được hỏi kia đã hơn năm mươi tuổi, lúc còn trẻ đã là một cao thủ Thất Phẩm, bây giờ tuổi đã cao, tuy sức lực suy giảm nhưng ít nhất cũng là Lục Phẩm.

Cho nên trên thực tế, ông ta phân tích vào lúc này là thích hợp nhất.

Mộc cung phụng cao lớn, râu tóc bạc phơ, nghe xong ánh mắt vẫn nhìn hai người trên sân.

“Trần Ngọc Khê công tử, xét theo hình thể và những lời đồn đại để phán đoán, hắn ta đang lấy sức mạnh làm chủ con đường.”

Chương 1023: Đi tới (1)

Hắn ta tu hành Mãng Gia quyền cùng Thiết Ninh công, đây đều là những môn võ học thượng thừa giúp nâng cao sức mạnh và độ cứng của thể chất. Một cao thủ ngạnh công như vậy, họ thường mạnh mẽ hơn những cao thủ bình thường trong các cuộc đối đầu.

Mặt khác, Trương Vinh Phương thiếu gia, ta không thể nhìn rõ. Vóc dáng hắn khá cân đối, rắn rỏi nhưng võ công không chỉ là thể hình mà còn là đôi tay. Tuy rằng loại hình thể này, thực lực nhất định không yếu. Nếu hắn vẫn là Tam Phẩm, sẽ có thể phân biệt người chiến thắng trong vòng mười chiêu."

Tốc Đạt Hợp Kỳ gật đầu đồng ý.

"Thật ra theo thời gian luyện võ của Vinh Phương thiếu gia, nếu không có chậm trễ, hiện tại cũng nên là Tứ Phẩm rồi." Người cung phụng thứ hai khác bất thình lình lên tiếng nói.

"Dù sao cũng không tệ, hắn vẫn còn trẻ." Tốc Đạt Hợp Kỳ bật cười.

Trên sân vào thời điểm này.

Trương Vinh Phương thấy xung quanh ngày càng có nhiều người xem, đặc biệt là vẻ mặt của Lư Mỹ Sa tĩnh lặng, nhưng ánh mắt lại lộ ra vẻ háo hức chờ đợi.

Sự thoáng chờ mong của tỷ tỷ, sự khen ngợi của tỷ phu và sự tò mò của những người xung quanh.

Những cảm xúc nặng nề dường như được phản chiếu trong gương, và chúng hiện rõ trong lòng hắn.

"Bắt đầu đi." Trần Ngọc Khê đối diện đưa tay ra sau lưng, trên mặt nở nụ cười.

"Chiêu thứ nhất của ta, chuẩn bị đánh vai vai trái của ngươi. Hãy nhìn xem."

"Ta đã sẵn sàng." Trương Vinh Phương cũng nở một nụ cười trên mặt.

Bạch!

Trong khoảnh khắc, Trần Ngọc Khê bước tới, cúi đầu, một tay như roi, ánh mắt sắc bén.

Đôi mắt dịu dàng vừa rồi của hắn ta trong nháy mắt biến thành một người khác, trong đáy mắt hiện lên một tia ý cười sâu xa.

Hắn ta đối với yêu cầu của Lư Mỹ Sa rất rõ ràng, chỉ cần lần này có thể làm cho tên trước mắt thành tên đại ngốc, đồng thời giữ vững phong thái.

Sau đó, hắn ta sẽ có cơ hội.

Phải biết Lư Mỹ Sa hiện tại không phải là hai năm trước, Mộc Xích gia là Linh tộc từ Đại Đô.

Nếu như có thể kết thân thành công, tương lai vinh hoa phú quý, tài nguyên tập võ, đều sẽ không thiếu gì cả.

Vì vậy, lần này phải trấn áp đối phương trước, sau đó cố tình bộc lộ khuyết điểm để dụ đối phương thực hiện những hành vi đê hèn như đánh lén.

Bằng cách này, trong khi gặp phải một đòn đánh lén đáng khinh, hắn ta như trước vô tình phản công, cũng có thể đánh lui khiến hắn trở thành tên ngốc.

Bằng cách này, tại thời điểm đó, không những không ai có ý kiến về việc làm tổn thương đối phương. Ngược lại, rất nhiều người trong Mộc Xích phủ sẽ cảm thấy vô cùng áy náy khi mình bị đánh lén.

Đồng thời, hắn ta cũng đạt được mục đích tấn công người nam tử to lớn trước mặt và chiếm được trái tim của Lư Mỹ Sa.

Hơn nữa, nếu người trước mặt hắn ta có đạo đức cao hơn, thậm chí có thể cảm thấy có lỗi vì đã chủ động đánh lén hắn ta.

Như vậy một mũi tên trúng ba đích!

Trần Ngọc Khê đã tính toán mọi thứ trong lòng.

‘Đầu tiên, trấn áp, gây áp lực, khiến hắn hết sức muốn đánh trả, nhưng không thể làm gì được!’

‘Sau đó tiết lộ các sai sót và hướng dẫn.’

Bạch!

Trần Ngọc Khê phóng nhanh về phía trước, một chiêu "Sơn Môn Động Khai" trong Mãng Gia quyền đấm thẳng vào vai Trương Vinh Phương.

Cú đấm này tốc độ cực nhanh, đạt tới cực hạn của võ giả Lục Phẩm.

Một võ nhân tầng thứ Lục Phẩm, việc phát triển và vận dụng thân thể đã khá tốt.

Đột phá giới hạn sáu lần liên tiếp đã mạnh hơn người thường rất nhiều.

Ngoài ra, Trần Ngọc Khê vẫn đang luyện tập các ngạnh công, và sức mạnh thậm chí còn lớn hơn.

Lúc này, hắn đánh ra một quyền, còn chú ý chọn tư thế ưa nhìn, lưng thẳng và ưỡn cơ ngực, phô trọn đường cong. Một nụ cười nhẹ trên khóe miệng, những bím tóc được vén ra sau, hương thơm của xà phòng trái cây thoang thoảng.

Cách đó không xa hắn ta có thể nghe thấy Lư Mỹ Sa che miệng nhỏ, ánh mắt sáng ngời.

Răng rắc.

Đột nhiên một âm thanh giòn giã.

'Không hay rồi! Chân ta bị trẹo rồi? " Nụ cười trên mặt Trần Ngọc Khê đột nhiên ngưng trệ, chân phải của hắn ta đột nhiên mềm nhũn ra, cũng đột nhiên mất đi sức lực.

Cả người hắn ta đã bứt lên trước được nửa chặng đường, hắn ta còn cách Trương Vinh Phương ít nhất bốn mét.

'Không! Không thể xấu mặt như vậy!" Hắn ta hoàn toàn không biết làm thế nào mà chính mình có thể vừa vặn bị trẹo chân như vậy.

Tuy rằng tư thế vừa rồi quả thực có chút vụng về, động tác không chuẩn, có thể xảy ra tình huống chân bị trẹo xuống.

Thế nhưng

Ngay lập tức, Trần Ngọc Khê dùng chân kia mượn sức, chống người lên, cố hết sức để duy trì động tác ban đầu, đồng thời đánh trúng đối thủ.

Phốc.

Lúc này, cẳng chân bị trẹo sưng tấy của hắn ta một hồi tê dại, rốt cuộc không thể phát lực, đột nhiên xuất hiện chuột rút.

Sau đó, tất cả mọi người hàng trăm cặp mắt đổ dồn về phía hắn ta, hắn ta ngã xuống trước mặt Trương Vinh Phương ở vị trí cách ba mét.

Chương 1024: Đi tới (2)

Khuỵu một gối xuống, cánh tay phải đấm trở thành động tác quỳ lạy.

“.”

Nét mặt của những người xung quanh đều sững lại.

Tỷ phu Tốc Đạt Hợp Kỳ khẽ co giật khóe miệng nhìn muội muội với ánh mắt nghi ngờ, hắn đang tự hỏi liệu muội muội mình có gặp phải tên lừa đảo hay không. Làm thế nào mà đường đường là cao thủ Lục Phẩm, lại có thể trẹo chân? Như vậy không phải rất khôi hài sao?

Vẻ mặt Trương Vinh Du mang theo sự đồng tình, nhanh chóng hỏi xem có chuyện gì không, đồng thời sắp xếp người tiến lên giúp đỡ.

Nhưng trong mắt nàng cũng có sự nghi ngờ.

Trong Nho môn cũng không thiếu Lục Phẩm, nhưng… chưa từng gặp phải chuyện như vậy bao giờ.

Nàng cũng hơi nghi ngờ rằng người trẻ tuổi này đang khoác lác khoe khoang.

Những tôi tớ nha hoàn xung quanh không khỏi xì xào với nhau.

Ban đầu, nhiều người trong số họ chưa bao giờ nhìn thấy một cao thủ cao phẩm ra tay sẽ trông như thế nào.

Mọi người đến xem với sự tò mò và háo hức, kết quả là…

Nó không có gì để nói.

m thanh xôn xao xung quanh không ngừng tăng lên, và lúc này, nó như một mũi kim mỏng, đâm thẳng vào mặt Lư Mỹ Sa.

Nàng cắn đôi môi đỏ mọng, hai má hừng hực, nhìn Trần Ngọc Khê trong đấu trường, trong nhất thời ý định muốn tự tử cũng có.

“Ngọc Khê hắn hẳn là đã bị thương từ lần luyện tập trước, nhưng lần này mới xảy ra chuyện đó.” Nàng vội vàng quay đầu lại và lớn tiếng giải thích.

“Nếu vết thương vẫn chưa khỏi, vậy thì chẳng trách.” Tỷ tỷ Trương Vinh Du nhanh chóng tiếp lời nói.

“Ngươi đến đi”

“Không sao đâu! Chỉ là tai nạn thôi!” Lúc này Trần Ngọc Khê không quan tâm đến chuyện gì nữa.

Hắn ta biết rằng nếu hắn ta xuống sân kết thúc bây giờ, suốt đời hắn ta sẽ là một trò cười trong tương lai!

Hắn ta đứng dậy.

Chỉ là trẹo chân, hắn ta từ khi luyện võ đã bị thương không biết bao nhiêu lần, đây thì tính là cái gì?

Ngẩng đầu nhìn Trương Vinh Phương vẻ mặt vô tội phía đối diện. Cố gắng duy trì cảm xúc.

“Không thành vấn đề. Tuy rằng một bên chân của ta bị thương, nhưng ta vẫn có thể chỉ điểm cho ngươi. Lại tới, chỉ là một tai nạn, đừng sợ.”

Hắn ta đẩy người tạp dịch đang đỡ ra.

“Nào, Vinh Phương huynh đệ, ngươi xuất thủ đi, đánh về phía này.” Hắn ta chỉ vào vai của chính mình.

“Thật sự có thể?” Trương Vinh Phương lộ ra vẻ do dự.

“Không sao đâu! Thế hệ võ nhân chúng ta đã luyện tập võ thuật từ khi còn nhỏ, chấn thương là chuyện thường. Chuyện vặt vãnh này chẳng là gì cả. Đến!” Trần Ngọc Khê nói lớn.

Câu nói này đã cứu vãn lại cho hắn ta một chút hình tượng trong mắt những người xung quanh.

“Vậy thì ta đến đây?” Trương Vinh Phương do dự.

“Đến đi! Đừng sợ! Dùng hết sức, ta sẽ xem qua nội tình cho ngươi cẩn thận!” Trần Ngọc Khê vẫn nở nụ cười thân thiện trên môi.

“Được rồi.” Trương Vinh Phương nhìn xung quanh và chắc chắn rằng mọi người không có phản đối, vì vậy hắn thực sự

bày ra tư thế, nhắm vào Trần Ngọc Khê.

Phốc.

Hắn phóng nhanh về phía trước, giơ nắm đấm phải lên, một chiêu Tùng Sơn Hữu Lộ trong Nhạc Hình phù của Đại Đạo giáo, đánh về phía trước.

Một chiêu này nghe có vẻ hay nhưng thực chất là động tác xoay người từ dưới lên trên, vừa dồn lực của thắt lưng vừa tạo thành một đường cong, trông giống như một người đi đường từ xa đang leo lên trên núi rừng thông.

Cùng lúc đó, Trần Ngọc Khê cũng giơ tay nỗ lực chống đỡ nhìn tư thế của hắn ta, có vẻ như là định đỡ lấy cú đấm.

Động thái này rất tốt để phán đoán, hắn ta hoàn toàn có thể phản ứng lại nó.

Chỉ là.

Tay đấm của Trương Vinh Phương vẫn chưa chạm vào đối thủ.

Phốc!

Đột nhiên một âm thanh trầm thấp vang lên.

Bàn chân duy nhất của Trần Ngọc Khê dường như vặn quá nhanh và trượt về phía sau.

Oành.

Hắn ta đẩy tay về phía Trương Vinh Phương, hắn ta mất thăng bằng và ngã về phía trước.

Lúc này, nắm đấm của Trương Vinh Phương đã cách hắn ta nửa thước.

Trương Vinh Phương run lên vì sợ hãi, nhanh chóng vung tay lên.

“Không phải ta! Ta không đánh hắn ta! Chuyện này không liên quan đến ta!”

Hắn quay một vòng tại chỗ, cho thấy rằng chính mình vô tội.

“Mọi người đều nhìn thấy! Ta còn không có đụng vào hắn! Ta không có đánh hắn!!”

Ánh mắt của những người xung quanh lần lượt tập trung vào đây.

Nhưng hầu hết bọn họ chỉ lướt qua hắn, sau đó đáp xuống người Trần Ngọc Khê trên mặt đất.

Điều này thật tốt, rất nhiều tạp dịch nha hoàn vốn đã thất vọng, bỗng chốc chuyển từ nhàm chán thành thích thú.

Nếu chỉ là một sai lầm, thì vẫn không tính là gì. Nhưng bây giờ thì khác.

Trần Ngọc Khê này, thoạt nhìn chỉ được cái dáng vẻ.

Nói không chừng chính là giả vờ giả vịt lừa gạt người.

Nói cái gì mà Lục Phẩm, e là không đề phòng bị lộ nên cố tình bị thương vào lúc nguy cấp.

Bằng cách này, chỉ cần không ra tay, sẽ không ai biết rằng hắn ta là một kẻ nói dối!

Chương 1025: Đi tới (3)

Tiếng ồn ào xung quanh họ dần dần lớn hơn.

Vài lời lọt vào tai tỷ phu và tỷ tỷ khiến sắc mắt của cả hai đều rất khó coi.

Trương Vinh Du thì thầm vài lời với phu quân, sau đó yêu cầu hai người cung phụng tiếp theo xác nhận xem Trần Ngọc Khê này có phải là hàng thật hay không.

May mắn thay, câu trả lời là 'Không'. Hai người họ cảm thấy an tâm hơn một chút.

"Mau mời Dược sư Hứa trong phủ tới xem một chút." Trương Vinh Du phân phó nói.

"Vâng." Có người lập tức chạy chậm rời đi.

Lúc này, vẻ mặt của Lư Mỹ Sa gần như sụp đổ.

Nàng cố gắng để tầm mắt của chính mình không rời khỏi Trần Ngọc Khê, khiến đôi tai của nàng cố tình không lắng nghe những lời bàn tán xung quanh.

Nhưng dù thế nào thì lúc này toàn thân nàng đều ửng hồng, vành tai còn đỏ hơn, đó là dấu vết của quá trình lưu thông khí huyết với tốc độ cao.

"Trần Ngọc Khê!" Nàng đột nhiên hét lên.

Sau đó quay đầu bỏ chạy.

"Mỹ Sa! Đây là một tai nạn! Tai nạn! Mỹ Sa, đợi ta với!" Trần Ngọc Khê trên sân cũng đang trên bờ vực sụp đổ.

Hắn ta hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Mặc dù mắt cá chân của hắn ta quả thực đã bị trật một lần vì luyện tập võ thuật. Nhưng nó đã được một thời gian, có lẽ đã tốt hơn một chút.

Không phải chỉ vì ưa nhìn, thủ đoạn và tư thế có chút dị dạng sao? Sao có thể trùng hợp như vậy?

Đầu óc hắn ta như tắc nghẽn, nhìn Lư Mỹ Sa nhanh chóng chạy đi. Có tiếng ầm ầm bên tai.

Hắn ta muốn đứng dậy để đuổi theo, nhưng chân hắn ta không thể đứng dậy vào lúc này.

Trương Vinh Phương không nói nên lời, nhìn trò hề trước mặt.

Trên thực tế, hắn chỉ cần dùng chân đá vào một viên sỏi nhỏ, đánh trúng nơi tập kết tê gân cùng khí huyết của đối phương.

Không ngờ rằng tư thế của tên này không chuẩn, còn ra lực lớn như vậy, sau đó trẹo chân.

Thật ra mà nói, lần thứ nhất hắn thực sự vô tội, chính là lần thứ hai, hắn thực sự bỏ thêm chút lực.

Nhưng lần đầu tiên, hắn chỉ muốn làm cho đối phương yếu hơn, cũng không nghĩ tới nhiều như vậy.

Vào ban đêm, với thể lực hiện tại của hắn, không ai có thể nhận ra.

Chỉ không ngờ nó hoạt động tốt như vậy.

‘Lẽ nào mình đã đá hòn đá khiến hắn trẹo chân?’ Đột nhiên một ý tưởng lóe lên trong đầu Trương Vinh Phương.

‘Không thể nào, tên này là Lục Phẩm, không thể vô dụng như vậy được, đúng không? Không đời nào.’

Trương Vinh Phương có chút không chắc chắn.

Hắn không thể nhớ được sức mạnh mà Lục Phẩm có thể đạt tới là bao nhiêu.

Nhưng để đề phòng có chuyện, hắn chỉ dùng một phần ba sức lực của mình.

Có lẽ không phải hắn.

Lúc này, tỷ phu đã vội kêu người đuổi theo muội muội.

Trương Vinh Du không thể theo kịp vì mang thai nên nàng chỉ có thể đến an ủi Trần Ngọc Khê và giúp ổn định tâm trạng.

Đối với bài kiểm tra của Trương Vinh Phương, điều đó không còn quan trọng nữa.

Thấy vậy, Trương Vinh Phương cũng chào hỏi tỷ tỷ rồi trở về nghỉ ngơi trước.

Việc này làm đến nước này, quan trọng không phải là hắn, mà là nhanh chóng xoa dịu Lư Mỹ Sa và Trần Ngọc Khê.

Ngoài ra còn có lệnh cấm những người xung quanh không được nói những điều vô nghĩa với thế giới bên ngoài.

Mà hơn nữa, mục đích của Trương Vinh Phương cũng đã đạt được.

*

*

*

Thượng Đô.

Trăng trắng như móc câu.

Trên thuyền, trên boong.

Mặt nạ trong tay Nguyệt Vương nứt ra, rơi xuống và đập vào tấm gỗ, phát ra âm thanh chói tai.

Hắn ta hít một hơi thật sâu.

“Thật sự, đã lâu ta không được hít thở vui sướng như vậy.”

Lúc này, không giống như hắn ta thản nhiên, lão đạo Thanh Dịch đối diện, Nguyên sư Tây tông, tròng mắt nhanh chóng co rút lại.

Vào lúc này, những gì đang diễn ra trước mắt, cho dù họ là những cao thủ tuyệt đỉnh trong thiên hạ.

Cũng hoàn toàn bất ngờ.

Nguyệt Vương lại chính là

“Nhạc Đức Văn! Quả nhiên ngươi không chết!” Giọng nói sắc bén của Nguyên sư đột nhiên bùng nổ.

“Ta đoán rằng ngươi sẽ không bao giờ chết dễ dàng như vậy, nhưng không ngờ rằng ngươi thế mà lại là Nguyệt Vương! Thì ra là như vậy! Không hổ là ngươi và Kim Ngọc Ngôn hợp tác tốt như vậy!”

“Ai nói ta là Nhạc Đức Văn?” Nguyệt Vương cười một cách kỳ lạ. “Ta là ca của Nhạc Đức Văn! Lần này ta đến đây để báo thù cho đệ đệ của mình!”

“Đạo huynh quả là giỏi tính toán. Năm đó một chiêu lừa dối, không chỉ quét sạch không ít phản loạn trong Cảm Ứng môn, mà còn giấu nhẹm hai thế lực trong bóng tối.”

So với Nguyên sư, Thanh Dịch đạo nhân chỉ kinh ngạc trong chốc lát, sau đó nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.

Lão ta bình tĩnh nhìn vào Nguyệt Vương.

“Chuyện đã đến nước này, ngươi có phải Nhạc Đức Văn hay không không quan trọng. Điều quan trọng là ngươi đã thực sự thắng ván này.”

Ở Đại Đô, Linh Đế cũng tốt, bọn họ cũng tốt, đều nhìn chằm chằm Nhạc Đức Văn, không để cho Bái Thần.

Chương 1026: Đi tới (4)

Và bây giờ.

Nhìn khuôn mặt đó đúng là khuôn mặt của Nhạc Đức Văn khi còn trẻ.

Mọi thứ đã đến hồi kết.

“Thanh Dịch, ngươi vẫn còn cổ hủ như vậy. Ta đi vòng qua bên cạnh ngươi, cuối cùng giúp ngươi xử lý đứa trẻ bị bỏ rơi. Thật thú vị.” Nguyệt Vương cười nói.

“Lão đạo vừa mới diễn tập trước thôi. Bây giờ, mọi thứ chỉ là ngoài dự kiến của ta một chút.” Thanh Dịch liếc nhìn Nguyên Sư đang dao động cảm xúc. Cuối cùng, lại nhìn về phía Nguyệt Vương

Ông ta kiễng chân quay người, đột ngột bật dậy, rơi xuống sông trong đêm rồi biến mất giữa muôn vàn lồng đèn hoa sen.

Ông ta đã bỏ đi một cách dễ dàng như vậy!

Bước đi vô cùng dứt khoát và không chút do dự.

Nhìn Thanh Dịch rời đi, ánh mắt Nguyệt Vương đầy hứng thú rơi trên người Nguyên Sư.

“Sao vậy? Muốn đến luyện một chút?”

“Ha ha, ngươi nghĩ mình đã thắng sao? Ván này coi như tặng cho ngươi, cũng không mất nhiều thời gian.” Nguyên Sư biết rằng không có Thanh Dịch, hắn ta tuyệt đối không thể tự mình chiến thắng đối thủ.

Còn chưa kịp nói xong, hắn cũng đã xẹt qua thân thể, giống như một quả bóng thật, đè nặng trên boong tàu, vọt ra ngoài, trong nháy mắt biến mất vào màn đêm.

Nguyệt Vương cô đơn đứng trên boong, nhìn về hướng hai người rời đi.

Hắn ta chợt cười khẽ.

Tiếng cười càng lúc càng lớn.

“Bây giờ. Ai có thể ngăn cản ta? Ai dám ngăn ta?”

*

*

*

Phủ Vu Sơn, Kim Sí Lầu trước đây.

Địa điểm ban đầu của Kim Sí Lầu, được xây dựng lại sau trận hỏa hoạn, hiện đã bị thu hẹp rất nhiều, tất cả chúng đã được thay thế bằng cờ xí của Đại Đạo giáo.

Lúc này, đường giữa núi rừng.

Một đám cao tầng đang chờ đợi ở đây.

Hai người dẫn đầu là Đãng Sơn Hổ Đinh Du, người bị Trương Vinh Phương thu phục trước đó, và Thanh Tố, người đã tới từ Thành Đàm Dương.

Thanh Tố nay không còn như xưa nữa.

Nàng vẫn mặc váy trắng nhưng thần thái tỏa ra từ cơ thể nàng đã mạnh mẽ hơn hẳn so với vài năm trước.

Bởi vì nàng đang đi bộ tốc độ và tuyến đường di chuyển, chủ yếu là luyện tập Kim Bằng Mật Lục, lúc này tư thái nàng thon thả, đôi chân thẳng tắp và khỏe khoắn, dưới váy còn mặc quần da màu đen, thuận tiện động thủ bất cứ lúc nào, còn không bị bụi cây rừng kéo phá.

Ở phía bên kia, Đinh Du thậm chí còn thay đổi nhiều hơn nàng.

Sau khi đầu nhập vào Đại Đạo giáo, thiên phú và xuất thân của hắn nhanh chóng được phía trên chú ý bồi dưỡng.

Bây giờ, hắn ta đã là một cao thủ Siêu Phẩm Ngoại Dược.

Hắn ta trời sinh thần lực, hiện tại đã bước vào Siêu Phẩm, thực lực đều vượt xa quá khứ.

Lúc này, mặc một chiếc áo choàng trắng đơn giản cùng quần dài, có thể thấy áo choàng mở rộng lồng ngực không mặc gì cả, lộ ra vết sẹo toàn thân.

“Thanh Tố tỷ, nếu lần này gặp đại nhân, nếu ngươi còn không biểu lộ cõi lòng, e rằng sau này sẽ không còn cơ hội. Mọi

người đều biết suy nghĩ của tỷ. Chờ chờ chờ, ngươi từng này tuổi rồi, còn có thể đợi được bao lâu nữa?" Đinh Du cười nói.

"Không quan trọng là ta già hay không!" Thanh Tố đột nhiên phá vỡ sự phòng bị, "Chỉ cần ta có dáng người, ngoại hình đẹp và năng lực mạnh mẽ! Đại nhân tuyệt đối sẽ không không cần ta! Không phải như ngươi! Lớn như vậy còn bị tiểu hài tử đuổi chạy tới khắp nơi."

"Ngươi đừng tự lừa gạt chính mình." Đinh Du ha ha cười nói, hiện tại hắn ta và Thanh Tố đã kết bái thành tỷ đệ, mối quan hệ của họ thân thiết hơn rất nhiều so với trước đây.

"Có người đến rồi." Thanh Tố muốn nói gì đó, nhưng đột nhiên ngẩng đầu lên, từ xa nhìn về phía núi rừng.

"Cẩn thận! Trông không giống đại nhân!" Nàng vừa dứt lời.

Mọi người nhìn thấy một bóng mờ trong rừng nhanh như một mũi tên, đột nhiên nhảy ra, vượt qua đầu mọi người, nhẹ nhàng rơi xuống trước cánh cửa phía sau họ.

Người này nhanh đến mức ngay cả Đinh Du cũng không kịp phản ứng.

Hắn ta đang muốn nhìn rõ bóng dáng của đối phương, nhưng khi nhìn thấy, muốn phản ứng và chặn lại, nhưng đã quá muộn.

"Ai vậy?" Thanh Tố đột ngột giơ tay lên và làm động tác cảnh cáo với vẻ nghiêm nghị.

Chỉ có thân pháp chủ công của nàng, mới có thể hiểu được vừa rồi một tay của đối phương đã cường đại đến mức nào.

Nhảy ra khỏi rừng núi, nhảy theo chiều ngang hơn 20 mét trước khi tiếp đất, không phải là một đường cong parabol mà là một đường gần như song song với mặt đất.

Lúc rơi xuống đất gần như không hề có một tiếng động.

Khống lực như vậy, quả thực ít thấy trong đời!

"Đã lâu không gặp. Thanh Tố, ngươi vẫn như vậy, không có gì thay đổi."

Sau khi người đến ngẩng cao đầu nhìn bảng hiệu, chậm rãi quay lại, để lộ khuôn mặt tươi cười của Trương Vinh Phương.

“Đại nhân?” Thanh Tố chớp mắt, nghe thấy một giọng nói quen thuộc, nhưng khi nàng nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc, có thể cảm thấy lạ.

“Đại nhân, ngài ăn cái gì vậy? Lớn nhanh như vậy?” Không đợi nàng nói, Đãng Sơn Hổ Đinh Du ở bên cạnh không nhịn được, một mặt mộng bức nhìn Trương Vinh Phương.

Chương 1027: Đi tới (5)

Hắn nhớ rõ khi hắn rời đi, đại nhân cũng không cao như vậy.

Làm sao lần này trở lại, hắn so với trước kia cao hơn một cái đầu!

“Ăn thịt người, ngươi muốn học sao?” Trương Vinh Phương cười nói.

“Thật sao!?” Tính cách của Đinh Du rõ ràng là rộng rãi hơn trước.

“Đương nhiên là giả.” Trương Vinh Phương nói, “Bảo Ninh đâu? Sao không thấy hắn?”

Hắn có ấn tượng tốt về Bảo Ninh, một người có thể làm nên chuyện, rất hữu ích.

“Bảo Ninh.” Thanh Tố và Đinh Du nhìn nhau.

“Hắn đã sớm kết hôn, sinh được một tiểu thí hài mập mạp. Kết quả sau này phát hiện, tiểu thí hài của hắn cũng giống như hắn, cũng mắc chứng lùn nên cách đây một tháng hắn đã báo cáo với ngài, rồi đi khám bệnh bên ngoài.” Thanh Tố đáp.

“Bệnh người lùn.” Trương Vinh Phương cũng nhớ rất nhiều trường hợp mà hắn đã từng gặp trong kiếp trước, căn bệnh này có thể là do di truyền. Về phần báo cáo, hắn đã không còn ở Tình Xuyên một tháng trước, nên nếu có thể nhìn thấy mới là kỳ lạ.

“Được rồi, lần này ta tới đây, một mặt là để kiểm tra tiến độ của các ngươi, mặt khác là có một nhiệm vụ cần các ngươi hoàn thành.”

Trương Vinh Phương bây giờ có không nhiều nhân thủ thủ hạ.

Ban đầu, hắn định giao chuyện này cho Bảo Ninh cực kỳ thông minh. Nhưng bây giờ rõ ràng hắn ta đã thích hợp.

Những người có thực lực mạnh dưới tay hắn không nhiều.

“Đại nhân, cứ nói đi! Không cần biết nhiệm vụ là gì, chúng ta đã chờ lâu như vậy, nhàn rỗi lâu như vậy, chúng ta đã sớm chờ việc!” Đinh Du vỗ ngực nói.

Nếu không muốn ở đây làm một chủ quản tình báo.

So với sống ở đây chờ chết, hắn ta còn muốn đi tìm Hải Long báo thù!

“Ngươi muốn tìm Hải Long?” Trương Vinh Phương trong nháy mắt có thể nhìn ra người bên kia đang suy nghĩ gì.

“Đương nhiên! Ta đã suy nghĩ về chuyện này mấy năm rồi! Giờ nào khắc nào cũng nghĩ về nó!” Vẻ mặt Đinh Du dần dần tối sầm lại.

“Những huynh đệ của ta không còn nữa! Họ vẫn ở đó! Vẫn rất vui vẻ! Vì vậy ta rất không vui vẻ!”

“Hoàn thành nhiệm vụ này, ta hứa dẫn ngươi đi tìm Hải Long.” Trương Vinh Phương bình tĩnh nói.

Hải Long Vương trước đây đều đã chết trong tay hắn, nếu không phải là kiêng kị đại tông sư Tây tông, hắn đã có thể tàn sát tổng bộ Hải Long ở Đại Đô.

Tiền đề là có thể tìm thấy địa điểm rồi nói.

Ngay khi những lời này nói ra, đôi mắt Đinh Du đột nhiên phát sáng, hắn ta đột nhiên ngẩng đầu nhìn Trương Vinh Phương.

“Lời đại nhân nói là thật sao?”

“Một lời nói ra, bốn ngựa khó truy.” Trương Vinh Phương bình tĩnh đáp. “Nhưng nhiệm vụ có thể khó khăn.”

“Dù khó khăn đến đâu! Ta nhất định sẽ hoàn thành được!!” Đinh Du lớn tiếng nói.

Trương Vinh Phương liếc mắt quan sát hắn ta một cách cẩn thận, sau đó xua tay.

“Mọi người đi đi, ngươi đi cùng ta.”

Hắn quay lại và bước qua cửa.

“Vâng!” Đinh Du hưng phấn.

Không giống như trước, hai năm trước hắn ta không sợ trời không sợ đất, kết quả là hai huynh đệ đều bị giết bởi cao thủ Siêu Phẩm của Hải Long. Chính mình cũng suýt nữa ngã xuống.

Nếu không có sự cứu giúp của Trương Ảnh Đạo Tử, có lẽ bây giờ hắn ta đã biến thành một đống xương tàn.

Và mấy năm sau, hắn ta dùng đường tắt của Đại Đạo giáo, để cải tạo Đạo giáo để học võ công, bước vào Siêu Phẩm, dùng Ngoại Dược Siêu Phẩm.

Chỉ khi thực sự phá bỏ được gông cùm của ràng buộc, hắn ta mới thực sự hiểu được Hải Long là loại quái vật khổng lồ như thế nào.

Dựa vào hắn, chỉ sợ rằng cả đời này hắn sẽ không đạt được mục tiêu!

Vì vậy, lúc này, lời hứa của đại nhân dù có thành sự thật hay không cũng đã mang đến cho hắn ta một niềm hy vọng mới.

Vì vậy, bất kể như thế nào, hắn ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ này!

Tổng bộ của Kim Sí Lầu trước đó nay được đổi tên thành Tùng Hạc quan.

Trương Vinh Phương và Đinh Du lúc này đứng đối mặt với nhau.

Một người mặc áo giáp và đeo găng tay kim loại đặc biệt trên tay.

Người còn lại mặc trang phục bình thường và chỉ tùy ý đứng thẳng.

“Ra tay về phía ta, xem xem bây giờ ngươi tiến triển như thế nào?” Trương Vinh Phương thực sự khá tò mò về Đinh Du.

Nếu nói trước, hắn không hiểu thiên phú của Đinh Du mạnh đến mức nào.

Nhưng sau khi liên tiếp giao thủ với các tông sư, hắn mới nhận ra thiên phú của Đinh Du đáng sợ như thế nào khi không phẩm.

Ngay cả khi hắn không thể đạt đến cảnh giới trong tương lai, hắn vẫn có thể chiếm một vị trí trong các cao thủ Siêu Phẩm chỉ bằng cách dựa vào sức mạnh.

“Đại nhân, cẩn thận.” Đinh Du trầm giọng ôm quyền, ngưng thần nhìn những kẽ hở của Trương Vinh Phương.

Rất rõ ràng Trương Vinh Phương cố ý để lộ một lỗ trống ở vị trí trước mặt, chính là muốn hắn ta ra đòn trực diện và dùng toàn lực tấn công.

Đinh Du ngay lập tức hít một hơi thật sâu, nín thở, bắp thịt hai chân vặn vẹo.

Chương 1028: Thiên hạ (1)

Tiến vào trạng thái giới hạn nhanh chóng, mạch máu toàn thân hơi nhô ra khỏi da.

Bang!

Trong chớp mắt hai người liền vọt qua hơn mười mét, nắm đấm quyền tập trung toàn lực.

Năng lực phá giới hạn Trọng Sơn, đồng thời bạo phát gấp ba.

Nắm đấm được vung về phía ngực của Trương Vinh Phương.

Bùm!

Nắm đấm của hắn ta rơi vào một lòng bàn tay thô ráp lớn hơn hắn ta một vòng.

Quyền chưởng va chạm, Trương Vinh Phương một tay co rút lại, giống như một cái lò xo, dễ dàng phát ra toàn bộ sức mạnh.

“Thực lực thuần túy đã tương đương với một số Nội Pháp rồi,” Trương Vinh Phương trong lòng thầm tính.

“Tiếp đi!”

Hắn khẽ quát một tiếng.

Đinh Du chắc chắn trong lòng, song quyền liên hoàn xuất kích.

Cánh tay của hắn ta giống như những khẩu đại bác được bắn ra, chỉ cần ra quyền liền có thể đánh ra ầm ầm trầm vang.

Khi nắm đấm xẹt qua không trung đáp xuống tay Trương Vinh Phương, ngay cả một chút trắng xám nhỏ bé cũng bị đánh văng bay đi.

Đó là mảnh vụn mờ ảo trên quần áo của hai người, bị lực đánh tan tành.

Một bộ đầy đủ Nhạc Hình phù của Đinh Du, nối liền mạnh mẽ, giống như một cơn mưa xối xả.

Rõ ràng đó phải là võ công có chiêu số trung chính ôn hòa, nhưng lại bị hắn đánh ra khiến đất đá trôi mãnh liệt táo bạo.

Hơn mười chiêu sau, Trương Vinh Phương lắc một tay, chấn động lùi lại vài bước.

“Được chứ.”

Đinh Du đang thở hổn hển, nhìn Trương Vinh Phương mặt không chút thay đổi, trong lòng đột nhiên sửng sốt. Khi hắn ta chưa nhập phẩm, hắn ta vẫn không thể cảm nhận được sức mạnh của Trương Vinh Phương và Siêu Phẩm Hải Long đó.

Hiện tại hắn ta đã nhập Siêu Phẩm rồi, hắn ta đã có thể thấy được cấp độ ban đầu.

Cảm thấy hiện tại đã có thể đến gần đại nhân rồi.

Nhưng “Đại nhân, ta có đủ sức để đảm nhận nhiệm vụ của ngài không?”

Hắn ta cố nén suy nghĩ của mình và hỏi.

Vấn đề chính bây giờ không phải là những điều này, mà là liệu có thể nhận được nhiệm vụ này hay không.

Trương Vinh Phương cau mày nhìn Thanh Tố.

Hắn đang do dự.

“Đại nhân, Thanh Tố tỷ không thể rời khỏi nơi này, tình hình tổng thể ở đây cơ bản là do Thanh Tố tỷ phụ trách xử lý. Nếu nàng ấy rời đi, toàn bộ Vu Sơn phủ sẽ bị tê liệt.” Đinh Du vội vàng giải thích.

“Nhiệm vụ này có thể rất nguy hiểm. Ngươi chuẩn bị chưa?” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

“Đại nhân, ta không sợ chết!” Đinh Du nghiêm túc nói. “Được rồi!” Trương Vinh Phương gật đầu, lập tức ngừng nói nhảm.

Hắn vẫy tay ra hiệu cho mọi người xung quanh đều lui xuống.

Thanh Tố liếc hắn một cái, rồi cùng rời đi.

Chờ cho đến khi mọi người đi hết. Chỉ còn lại Đinh Du. Trương Vinh Phương mới chậm rãi thở ra.

“Ta muốn ngươi đi Đan tỉnh, bí mật điều tra Ngũ Đỉnh phái, tìm cho ta tung tích của ba loại bảo dược Mễ Tê Giác, Tam

Tông Mê Hồn hương, Huyết Ngưng thảo!

“Chỉ là tìm thuốc? Thật đơn giản! Thuộc hạ nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ!” Đinh Du kiên quyết vỗ ngực nói.

“Mọi việc dựa vào sự an toàn của bản thân, chú ý, chỉ cần hỏi thông tin là được. Sau khi có tin, trực tiếp báo lại cho ta.” Trương Vinh Phương dặn dò.

Phái Ngũ Đỉnh giờ đã gia nhập Thiên Tỏa giáo.

Ngay cả khi Thiên Tỏa giáo thua kém ba đại giáo, nó vẫn là giáo phải cả nước Đại Linh chỉ xếp thứ hai sau Hắc Thập giáo.

Đan tỉnh, nơi Ngũ Đỉnh phái ở, là căn cứ địa của Thiên Tỏa giáo.

Sức mạnh của nó tương đương với Đại Đạo giáo ở Trạch tỉnh.

“Chỉ cần tìm được tin tức, thuộc hạ hoàn toàn không có vấn đề gì!” Đinh Du hoàn toàn tự tin.

“Đừng quá mạnh miệng, trước đi đọc tài liệu đi, ngoài ra có thể mang theo ba ngàn lượng tiền, sẽ dùng làm phí sinh hoạt.” Trương Vinh Phương dặn dò.

“Vâng!”

“Ta sẽ ở trong Vu Sơn phủ một thời gian, chờ tin tức của ngươi. Đừng để ta thất vọng!” Trương Vinh Phương đến gần vỗ vai người kia.

“Vâng!” Đinh Du đáp lại một cách dứt khoát như chặt đinh chém sắt.

Trương Vinh Phương khẽ thở dài.

Hiện tại hắn mới trở về Vu Sơn, ít nhất hắn cũng phải đi cùng tỷ tỷ và tỷ phu một thời gian trước khi rời đi.

Mà Thiên Tỏa giáo của Ngũ Đỉnh phái rất bí ẩn và khó đoán, những nguy hiểm và mối đe dọa nào chưa được biết cần người rơi vào trong điều tra rõ ràng.

Vì vậy, nhất định phải cử một người có thực lực để thử nó.

Với thân phận thực lực và địa vị hiện tại, nếu hắn tùy tiện đến đó, rất có thể người khác đã dò ra tung tích của hắn trước khi hắn tới nơi.

Có một lý do khác.

Trương Vinh Phương vừa thuận miệng chỉ điểm Đinh Du xuất lực, những điểm cần chú ý sau này.

Vừa nghĩ điểm mà hắn không thể không đối mặt sau cùng.

Đó là, nếu Nhạc sư vẫn ổn, vậy nếu bây giờ văn công của hắn lại bị phát hiện…

Văn công luôn là một rào cản mà hắn không thể vượt qua.

Bây giờ điểm thuộc tính đã tích lũy thêm vài điểm, Trương Vinh Phương cảm thấy dù sao cũng đã vượt quá tiêu chuẩn, không bằng tiếp tục nâng lên.

Chương 1029: Thiên hạ (2)

Nói không chừng có thể có những thay đổi mới.

Dù sao hiện tại nâng cao văn công, cũng có thể lưu lại một ít điểm thuộc tính sinh mệnh.

Về phần có bị phát hiện hay không, có thể chậm một ngày thì chậm một ngày.

Bảng hiệu của Thiên Bảo cung, lại được thay mới.

Những nhóm đạo nhân đã từng bị đuổi ra ngoài trước đây, giờ đang vào lại trong đó. Lần này, trong số các đạo nhân trở về, ngoài những người trung thành ở lại lúc bấy giờ, còn có một nhóm cao thủ được phái đến từ Ngọc Hư công.

Bên trong Chủ Thần điện lớn nhất.

Kim Ngọc Ngôn lặng lẽ ngẩng đầu lên và nhìn bức tượng thần cao lớn lộng lẫy.

Tư thái của thiên tôn Ngự Cảnh Hàn Thạch vẫn rất bình tĩnh và điềm tĩnh, như thể mọi thứ đang diễn ra bây giờ chỉ là một đám mây của quá khứ.

Loại bình tĩnh này khiến nàng nhàn nhạt bị lây nhiễm, cảm xúc nảy sinh trong lòng trước đó cũng dần dần bình tĩnh lại.

“Tây tông thừa nhận ngã xuống. Chân Nhất tạm lánh lui về phía sau. Chúng ta đã thắng một trận này!” Nhạc Đức Văn chậm rãi thay lại bộ đạo bào ban đầu, ngoại trừ việc lão ta vẫn đeo mặt nạ Nguyệt Vương, những bộ trang phục còn lại đều giống như trước.

“Kỹ năng diễn xuất của ngươi cũng thật tuyệt vời.” Kim Ngọc Ngôn quay lại, nàng mặc một chiếc váy trắng với thắt lưng vàng quanh eo, như một đóa hướng dương thuần khiết và hoàn mỹ.

“Diễn gì vậy? Ta đang thể hiện cảm xúc thật của mình!” Nhạc Đức Văn bật cười. “Nếu ta không ở Đại Đô để ổn định đại cục, bọn họ sẽ để cho chúng ta bí mật phát triển nhiều năm như vậy?”

“Ban đầu, Nguyệt Vương thật sự là chết oan uổng, bị tên này lợi dụng.” Kim Ngọc Ngôn cứng họng.

“Ngươi không thể nói như thế. Ta làm điều đó cũng vì muốn tốt cho hắn. Tốt hơn là ở cùng chúng ta tái hiện huy hoàng lúc trước còn hơn bị tiêu diệt hoàn toàn.” Nhạc Đức Văn bật cười.

Kim Ngọc Ngôn trong lòng lắc đầu.

Động thái của Tiểu Nhạc có thể nói là hư hư thật thật.

Lão ta đã Bái Thần từ lâu và trở thành một vị Linh Tướng, nhưng lão ta vẫn luôn sẵn sàng thấp bé, ở Đại Đô lấy mật pháp khống chế huyết nhục che giấu bản thân, duy trì đại cục.

Trước đó rõ ràng có tin tức truyền ra lão ta giết chết Nguyệt Vương tiền nhiệm, lúc này sao lại lấy thân phận Nguyệt Vương xuất thế.

Có lẽ, ngoại trừ chính lão ta, không ai biết lão ta là Nguyệt Vương hay là Nguyệt Vương là lão ta.

Điều duy nhất mà mọi người có thể chắc chắn lúc này là lão ta, Nhạc Đức Văn, đã Bái Thần trong nhiều năm.

Tất nhiên, cá nhân Kim Ngọc Ngôn có khuynh hướng nghĩ rằng chính Nhạc Đức Văn đã giết Nguyệt Vương ban đầu.

Đánh cắp vị trí tối cao của Cảm Ứng môn.

Bởi vì nàng đã nhìn thấy Nguyệt Vương hiện nhiệm ngay từ đầu, mặc dù đeo mặt nạ, nhưng lời nói và việc làm không giống như thế này.

“Tiếp theo, hai giáo lui lại, chúng ta nên giải quyết những nơi phiền phức nhất.” Nhạc Đức Văn trầm giọng nói, vẻ mặt trở nên trịnh trọng.

“Ý ngươi là, Linh Đế?” Kim Ngọc Ngôn cau mày. “Đó là việc của ngươi. Không liên quan gì đến ta.”

“Đương nhiên, bệ hạ sắp không thể đợi thêm được nữa rồi. Ta nhất định phải nhanh chóng hoàn thành toàn bộ những sắp xếp.” Nhạc Đức Văn chính sắc nói.

“Sự sợ hãi của mọi người đối với Linh Đình, đối với hoàng quyền, là nguồn gốc lớn nhất của Linh Phi giáo! Sau bao nhiêu

năm, sự sắp xếp của ngươi vẫn chưa đủ sao?" Kim Ngọc Ngôn hỏi.

"Thần trí của bệ hạ lúc tốt lúc xấu. Hiệu quả đúng là có, nhưng nó đang ngày càng trở nên tồi tệ hơn. Chúng ta cần nhiều hành động lớn hơn!" Nhạc Đức Văn sắc mặt bình tĩnh." Lần trước, đồ nhi của ta trực tiếp bị điều đi hoàng cung, suýt chút nữa bị hố. Cũng còn tốt hơn ta luôn chú ý ở đó."

"Phiền phức như vậy sao?" Kim Ngọc Ngôn hơi biến sắc.

Trên đời này, có rất ít thứ có thể khiến những người ở tầng thứ của họ biến sắc. Nhưng vào lúc này, có một thứ như vậy ở trước mặt hai người.

"Hôm qua, khi ta vào hoàng cung, bệ hạ đã giao cho ta vài chuyện trong lúc hồi phục tinh thần.

Ta phải hoàn thành điều đó càng sớm càng tốt. Nếu không, chuyện lớn rất có thể sẽ xảy ra sai sót." Nhạc Đức Văn đáp.

"Nó có thể tồi tệ đến mức nào? Chuyện lớn xảy ra sai sót cái gì, chẳng qua chỉ là chuyện giật gân."

Đông đông đông

Đột nhiên, xa xa có một tiếng chuông lớn mờ mịt, từ phương hướng của hoàng cung truyền đến.

Tiếng chuông nặng trĩu, buồn bã, như thể vô số người đang khóc than.

"Chuông thương tiếc?" Nhạc Đức Văn đột ngột đứng lên, vẻ tự mãn của lão ta bị cuốn đi ngay lập tức.

"Không ổn!" Lão ta xoay người bước ra, người đã biết mất trong Thần điện.

Chỉ còn lại một mình Kim Ngọc Ngôn hơi sững sờ, bước ra khỏi đại sảnh, nhìn hoàng cung phía xa.

Nghe thấy vô số tiếng la hét kinh hãi ở đằng xa, xen lẫn tiếng khóc, tiếng hú, hoặc là giả hoặc là thật.

Toàn bộ Đại Đô, vào lúc này, rơi vào một cơn hoảng loạn lớn.

Chương 1030: Thiên hạ (3)

Vô số người và ngựa như suối chảy nhanh chóng hội tụ về hướng hoàng cung.

“Rốt cuộc thiên hạ này cũng sắp loạn rồi sao?”

Kim Ngọc Ngôn vô thức vén tóc và cuộn nhẹ trên đầu ngón tay.

Đầu tháng 11 năm 1188.

Linh đình chí đế Bột Nhĩ Chức Kim, Áo Đô Thứ, băng hà lúc 9 giờ sáng.

Qua đời ở tuổi chín mươi bảy.

Vài ngày sau, đội ngũ chư vương cáo tang hội tụ tại Đại Đô.

Năm vương (Nghiêm Thuận vương, Phụng Thiên vương, Đông Bình vương, Bác Thuật vương, Mộc Lê vương) đã ban hành thông cáo, cũng lần lượt đến thăm các Thần tướng ở tỉnh ngoài, lôi kéo thế lực, hội tụ nhân mạch.

“Đại đạo giáo đã từng lật ngược tình thế, không ngờ lại bị rút củi đáy nồi. Lần này, thiên hạ sẽ thực sự hỗn loạn.” Bên trong Vu Sơn phủ.

Trương Vinh Phương trở lại sân nơi hắn ở trước đây, nhìn bức thư vừa chuyển đến, khẽ thở dài.

Sự hiểu biết ban đầu của hắn về Đại Đạo giáo đã bị sai lệch đôi chút vì một số thông tin vị sư phụ cung cấp.

Mãi đến khi đến phủ Tình Xuyên, phụ trách chấn hưng cảng Tình Xuyên, tức là chức vụ phủ doãn cảng Chúc Minh, hắn mới nhận ra rõ ràng điều đó.

Bản chất chính của Đại Đạo giáo thực chất là những thế gia được lợi ích của Đại Linh.

Có lẽ ngay từ đầu Đại Đạo Giáo đã không dùng cái này lập nghiệp, nhưng một số lượng lớn các tộc quần thế gia gia nhập, cùng với sự nâng đỡ không ngừng của hoàng quyền đã dẫn đến thay đổi về chất của căn cơ.

Nhẹ nhàng ném tờ giấy tình báo trên tay vào chậu than, sau đó vò tan nó sau khi cháy khô.

Trương Vinh Phương khẽ thở hắt ra một hơi dài.

Ban đầu, mọi sự sắp xếp của hắn đều có trật tự.

Chỉ cần Đinh Du dò đường cho mình, xác nhận phía Thiên Tỏa Giáo bên kia thực sự có bảo dược, thì sẽ đi qua lấy.

Nhưng bây giờ, Linh Đế băng hà đã làm gián đoạn tất cả các bước đi.

Dưới những thay đổi lớn của thiên hạ, mọi sự ổn định đều có thể xuất hiện biến hóa rung chuyển.

"Mong là mọi chuyện đều sẽ ổn." Điều duy nhất mà hắn vui mừng là bây giờ đúng lúc chính mình được trở về bên cạnh gia đình tỷ tỷ tỷ phu.

Có hắn ở đây, phủ Vu Sơn sẽ vững như Thái Sơn.

Kẻ nào dám làm loạn hắn sẽ ra tay giết kẻ đó!

Thùng thùng thùng.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa viện truyền đến.

"Ai?" Trương Vinh Phương lớn tiếng hỏi.

"Là ta, Kim Tụ." Một giọng nữ dịu dàng truyền đến.

Trương Vinh Phương tiện tay gỡ một quả cầu giấy đã sử dụng ra, cong ngón tay búng một cái.

Quả cầu giấy bay xa hơn mười mét, đập vào then cửa một cách chính xác, rồi bật ngược lên trên.

"Vào đi."

Cửa sân từ từ mở ra.

Một nử tử trẻ trung bước vào cửa với phong thái trưởng thành xinh đẹp.

Đó chính là Kim Tụ đã vài năm không gặp.

Sau khi nàng nhận được tin tức, tỉ mỉ chải chuốt một phen, cũng suy nghĩ về vị trí mà nàng nên có rất lâu rồi mới chủ động đến đây tìm Trương Vinh Phương.

Lúc này, nàng đang mặc một chiếc váy dài thắt lưng mảnh mai màu đỏ sẫm, eo và ngực được chiếc váy bó sát tôn lên một đường cong đầy đặn.

Mái tóc đen dài buộc thành một búi tròn ở phía sau, để lại hai lọn tóc hai bên má, hiện ra một khí chất dịu dàng.

Nhưng vừa bước vào cửa, cả người nàng bỗng run lên.

Bởi vì từ cửa viện nhìn vào, nàng nhìn thấy Trương Vinh Phương giống như tường cao, yên lặng đứng lên.

Chiều cao 2m5, ngay cả khi Trương Vinh Phương để quay trở lại nên thay đổi thấp xuống, chỉ có thể áp súc xuống còn 2m3.

Một cái đầu như vậy, so với 1m6 mấy của Kim Tụ.

Đó là một sự chênh lệch rất lớn!

Mặc dù Kim Tụ đã nghe nói bây giờ Trương Vinh Phương đã trưởng thành rất nhiều. Nhưng suy cho cùng, tai nghe không bằng mắt thấy kinh ngạc.

Nhìn thấy cái đầu đó, điều đầu tiên nàng nghĩ đến không gì khác.

Mà là xong đời rồi, chết người rồi.

“Vào đi.” Trương Vinh Phương nhìn Kim Tụ.

Nữ tử này là người mà hắn từng chọn dùng để che chắn bên phía tỷ tỷ. Nhưng bây giờ, có vẻ hơi không thích hợp lắm.

Sự chênh lệch về chiều cao và hình thể giữa hai người là quá lớn.

Cường độ thân thể quá chênh lệch, bất cẩn một xíu là có thể chết người.

“Ta… Ta đến đây, thăm ngươi.” Kim Tụ đóng cửa lại, cắn răng cố gắng nở một nụ cười.

Nàng chầm chậm đi đến gần, càng đến gần càng cảm thấy cực kỳ ngột ngạt.

Chiều cao chỉ là một mặt, còn cả chiều rộng cơ thể.

Bắp đùi của nàng thậm chí còn không thô bằng cánh tay của Trương Vinh Phương.

“Theo lời hứa hẹn, ta là người của ngươi. Cho nên, ta ở đây.” Kim Tụ cố gắng đè nén sự hoảng sợ trong lòng, vì mấy năm nay nàng đã tham lợi, nếu dám không thừa nhận, chớp mắt có thể bị ném xuống sông mất.

Với quyền thế của Mộc Xích gia, bây giờ làm chút chuyện cỏn con ấy chẳng qua chỉ là lời nói mà thôi.

Trương Vinh Phương im lặng nhìn Kim Tụ trước mặt.

“Bây giờ ngươi đã thấy hình thể của ta, ngươi vẫn muốn thử một chút à?”

Chương 1031: Thiên hạ (4)

Kỳ thực, bạn đời thích hợp nhất trong lòng hắn chính là Trương Chân Hải, với cường độ thân thể của hắn lúc này, chỉ có một Siêu Phẩm mới có thể miễn cưỡng chịu đựng được.

Nếu không, lỡ như hơi hơi kích động một tí, thì việc vui sẽ biến thành tang sự mất.

"Ta đồng ý!" Kim Tụ cắn răng nghiêm túc nói.

Trương Vinh Phương im lặng.

"Đóng cửa đi."

Dù thế nào đi chăng nữa, Kim Tụ đã được mọi người coi là con người của hắn, vì vậy chuyện đến nước này đã trở thành kết cục đã định.

Vậy thì cứ thử xem.

"Được!" Kim Tụ cảm thấy giọng mình đang run lên.

Nhưng mục đích nàng đến đây là để thực sự dung nhập vào nhà của Trương Vinh Phương.

Và để làm được điều này, với mối quan hệ và xuất thân đặc biệt của nàng, cách duy nhất là sinh cho hắn một đứa con!

Nửa giờ sau.

Trương Vinh Phương thở dài, đem theo Kim Tụ toàn thân đầy rẫy vết thương đến y quán gần đó để dưỡng thương.

Thậm chí cả hai tay Kim Tụ đều máu thịt be bét, sức lực toàn thân gần như cạn kiệt.

Nhưng rốt cuộc, không thu hoạch được gì.

Trương Vinh Phương đã tu luyện các bộ phận quan trọng và nhạy cảm trên cơ thể mình thành một cơ thể không thể phá hủy, từ đầu đến cuối không hề có cảm giác gì.

Trong y quán, Trương Vinh Phương đã suy nghĩ rất nhiều.

Cho đến khi sau khi Kim Tụ tỉnh dậy, hắn an ủi đối phương vài câu, bảo Kim gia đến đón người rồi mình mới đứng dậy,

rời đi.

Dù sao, Kim Tụ có thể coi là người của mình. Sau chuyện này, hắn cũng hiểu, chính mình đã không thể tìm được một nữ tử bình thường như người thường nữa.

Chỉ có những võ giả Siêu Phẩm trở lên mới có thể đủ tư cách trở thành bạn đời của hắn.

Trở lại viện.

Trương Vinh Phương ngừng suy nghĩ lung tung, một lần nữa đặt tâm trí trở lại vào văn công.

Đúng vậy.

Dù sao thì cũng đã tăng lên, không bằng tiếp tục đề cao, để xem thử rốt cuộc những chuyện vui mừng mà văn công mang lại cho hắn là gì.

Dù sao bây giờ so với việc trực tiếp cộng trị số sinh mệnh, tăng lên văn công để tăng sinh mệnh thì có lợi hơn một ít.

Ngồi xếp bằng trong phòng.

Hắn nhắm mắt lại, nhìn vào thanh thuộc tính của mình.

Thuộc tính tự do đã tích góp được 6 điểm.

Còn văn công thì vẫn ở trạng thái như trước.

[Thái Thượng Minh Hư công (Cảnh giới thứ sáu – Luyện Thần hậu kỳ).]

“Ta có tất cả công pháp Luyện Thần Viên Mãn, nhưng sau đó, mọi thứ đều mờ mịt, chỉ còn lại những ghi chép mơ hồ trong Phản Hư Thái Thượng Minh Hư công. Mặc kệ, đi lên xem trước một chút rồi hẵng nói!”

Trương Vinh Phương lập tức nhìn vào dấu cộng phía sau văn công, ấn nhẹ vào nó.

Lần này, thay vì tiêu hao ba điểm thuộc tính, mà năm điểm đã biến mất!

Trong nháy mắt, dòng chữ Luyện Thần hậu kỳ mờ dần rồi biến mất, thay vào đó là Luyện Thần Viên Mãn.

Và vào chính thời điểm này.

Trương Vinh Phương cảm thấy các mạch máu hình hoa sen trên lưng mình, lại lần nữa mọc ra một u máu nhỏ mới ở bên rìa!

"Chẳng lẽ là…" Trong lòng hắn giật mình.

Trước khi hắn có thể suy nghĩ, một lượng lớn trí nhớ tu hành đã tràn vào trong tâm trí.

Và trị số sinh mệnh từ 224 trước đó đã từ từ tăng lên 229.

Lần này, sinh mệnh văn công tăng lên không có thêm một điểm nào ngoài định mức.

Là một mức tăng bằng nhau.

Không lâu sau, mọi thứ lắng xuống.

Trương Vinh Phương dần dần bừng tỉnh từ dòng trí nhớ tràn vào trong đầu.

Hắn mở mắt ra, chỉ cảm thấy một tầng ánh sáng trắng xẹt qua mọi thứ trước mặt.

Ánh sáng trắng ấy nhanh chóng tan biến.

Và trong tâm trí hắn, bây giờ quả bóng tennis được bện ra từ thanh khí của Nguyên Anh kia đã trở nên càng to lớn hơn.

Quả bóng tennis chậm rãi đập, cùng tần số với nhịp tim của hắn.

Trương Vinh Phương biết đây là trạng thái tần số đặc biệt đó lại xuất hiện.

Lần trước, trong trạng thái này, hắn đã bị Huyết Thần dụ dỗ, xém chút nữa gặp chuyện không may.

Vì vậy, lần này, trong lòng hắn đã bật mở trên 120.000 phần cảnh giác.

"Đến"

"Đến nơi này"

"Mau đến đây."

Đột nhiên, có một giọng nói mơ hồ nhỏ bé đang gọi hắn từ xa xa.

Giọng nói đó dường như là của một nữ tử, mềm mại đáng yêu, lanh lãnh vừa giống như một đứa bé gái, vừa giống như một phu nhân đã trưởng thành.

Hơn nữa giọng điệu trong đó khiến Trương Vinh Phương bất giác cau mày.

Hình như hắn đã nghe thấy giọng nói này ở đâu đó.

Cảm giác quen thuộc ấy giống như một người mà hắn quen biết.

Trong khi hắn còn đang suy nghĩ thì cơ thể đã vô thức đứng lên, chậm rãi đi về phía cửa đi ra ngoài.

Và hướng hắn đi đến chính là hướng mà giọng nữ kia truyền đến.

*

*

*

Vân Hà Sơn, Đan tỉnh.

Vô số biển cây xanh thẫm trải dài vô tận, mơ hồ có thể thấy được rất nhiều đất đỏ trên mặt đất.

Trên một con đường núi không rõ ràng lắm trong rừng.

Một nam tử cao lớn vạm vỡ đang bước nhanh dọc theo con đường.

Chương 1032: Thiên hạ (5)

Vẻ mặt nam tử cương nghị, đôi mắt sáng ngời, thân hình cao hai mét, ngoại trừ kích thước ra thì trông hắn ta không khác gì những nhân sĩ võ lâm giang hồ đang đi một mình.

Người này là Đinh Du, Đãng Sơn Hổ sau khi nhận nhiệm vụ của Trương Vinh Phương.

Đinh Du một thân một mình, ăn mặc như một du hiệp, vác một cây đoản côn, mang theo một bao quần áo lớn, trên người đầy gió bụi mệt mỏi.

Ngày nhận nhiệm vụ, hắn ta lập tức lên đường.

Bây giờ, trong ba ngày, cuối cùng đã đi bộ đến địa giới của Đan tỉnh.

Đi ngang qua một cây đa to lớn ba người ôm không xuể, Đinh Du đứng trên rễ cây nhô ra khỏi mặt đất phóng tầm mắt nhìn về phía trước.

Một con đường trắng xám thấp thoáng phía trước, uốn lượn về phía xa.

"Đó là quan đạo!" Đinh Du lập tức vui vẻ.

Vội vàng đi về phía trước.

"Mẹ kiếp xúi quẩy thật! Tại sao cái nơi quỷ quái này lại trở thành ma quái như vậy? Ngay cả quan đạo cũng đứt quãng, khiến cho huynh đệ chúng ta phải mò mẫm đi đường vòng thật xa!"

Lúc này, trên quan đạo mơ hồ truyền đến mấy tiếng mắng.

Bước chân Đinh Du hơi dừng lại, đứng ở bên cạnh quan đạo, tiện tay giết một con rắn độc xanh lá đang muốn lén lút cắn hắn ta.

Vứt xác con rắn đi, hắn ta nhìn thấy một đoàn người ngựa đang chầm chậm chạy đến theo quan đạo.

Đoàn người ngựa đó không nhiều, chỉ khoảng mười người. Nhưng những tiếng nói chuyện trong đó không ngừng truyền ra.

Có một số từ Đinh Du không thể hiểu được, hình như là tiếng địa phương của Đan tỉnh.

“y dô, có người kìa!” Đột nhiên, có người trong đội ngũ đối phương nhìn thấy Đinh Du, tất cả đều dồn dập tỏ ra ngạc nhiên.

“Là người? Ôi chao, người bên ngoài? Lạ thật!” Hai nam tử nhìn chằm chằm Đinh Du với vẻ mặt kinh ngạc.

“Hắn ta cao quá.” Các nữ tử trong đội ngũ đều rất trẻ, mỗi người đều có đôi mắt sáng ngời, hàm răng trắng tinh, ai nấy đều xinh đẹp. Chỉ là bộ quần áo các nàng đang mặc hoàn toàn khác với những nữ tử Đinh Du từng gặp trước đây.

Trên người họ đeo rất nhiều túi nhỏ khác nhau, ở một bên tai của mỗi người đeo ít nhất ba cặp đinh tán bạc.

Một số thậm chí còn đeo một đôi khuyên tai trên tai tạo thành hoa, trông có vẻ rất khoa trương.

Hơn nữa hắn ta nhận thấy chiều cao của những người này không quá 1m8, tất cả đều thấp bé.

Đinh Du cầm bản đồ chạy đi, bây giờ hắn ta không biết mình đang ở đâu.

Vì vậy, hắn ta bước tới để hỏi đường.

“Chư vị bằng hữu, có thể cho ta biết đây là địa giới của nơi nào không? Ta lên đường trong rừng núi, hình như hơi lạc đường rồi.”

Điểm dừng chân đầu tiên mà hắn ta sẽ đến là huyện Hoán Tức, nơi mà môn nhân đến từ Ngũ Đỉnh phái của Đan tỉnh thường xuyên qua lại.

“Nơi này á.” Một nữ tử có dáng người cao nhất bước tới, đánh giá Đinh Du.

“Đây là Hắc Long hương, Thạch Tuyền lộ Hắc Long hương, tiểu ca ca, ngươi đang định đi đâu vậy?”

“Ta” Đinh Du mỉm cười, định lễ phép trả lời.

Đột nhiên, đôi chân của hắn ta không thể giải thích được trở nên mềm nhũn, sức lực toàn thân tựa như bị rút cạn, trong nháy mắt biến mất.

“Không hay rồi!” Trong lòng hắn ta nảy sinh cảm giác không ổn, nhưng đã phản ứng không kịp nữa.

Bình bịch.

Cả người Đinh Du ngã xuống đất, hai mắt trở nên trắng dã.

Trong khoảnh khắc cuối cùng trong đầu hắn ta chỉ nghe thấy tiếng nữ tử đang cười duyên.

“Ôi chao, người này của ta, không được cướp! Nhìn vóc dáng của hắn ta đi, nói không chừng có thể sử dụng làm đầu trâu mới.”

“Vậy là ngươi thực sự kiếm bộn rồi đó.”

Những người còn lại phát ra tiếng cười hâm mộ.

“Những người ở tỉnh khác thực sự không tồi. Thân thể béo tốt, khỏe mạnh. Thực sự tốt.”

“Hắn ta vẫn chưa ngất đi, cho thêm một tí thuốc đi. Để khỏi bỏ chạy.”

“Ừm.”

Ngay sau đó, một cơn gió nhẹ khác thổi qua, trước mặt Đinh Du tối sầm lại, hoàn toàn mất đi ý thức.

…

Trong phủ Vu Sơn.

Trương Vinh Phương không nhanh không chậm đi về hướng phát ra giọng nói.

Băng qua quảng trường, băng qua những tòa nhà rộng lớn vắng vẻ.

Sau đó là đi đến một tòa nhà hai tầng màu trắng hình như đã bị bỏ hoang từ lâu.

Các tòa nhà ở đây hình như có một phong cách đặc biệt nào đó.

Giữa các tầng, ở giữa có hàng rào hình cung cong như vầng trăng khuyết.

Trên đỉnh của tòa nhà có một chiếc lư hương cao bằng một người, trên lư hương có lít nha lít nhít những con chim đen.

Đôi mắt của những con chim này có màu đỏ như máu, rất quái dị. Chúng nó đứng cạnh nhau không phát ra tiếng kêu, giống như hạt vừng rơi vãi khắp mặt đất.

“Đến đây.”

Giọng nói đó phát ra bên trong từ tòa nhà này.

Trương Vinh Phương nhìn lên số nhà bên ngoài tòa nhà.

Bên phải cửa ra vào có treo một tấm thiết bài, trên đó có gắn một con bướm thuần sắc màu xanh đậm bằng đinh sắt.

Phía dưới dùng Linh văn viết: Nguyện Vọng.

Chương 1033: Thần bí (1)

“Nơi này.” Trương Vinh Phương hít thật sâu sâu một hơi, ánh mắt đột nhiên trở lại trong sáng.

Hắn cảm thấy lạnh cả người, cảm thấy nhiệt độ xung quanh hoàn toàn không bằng nhiệt độ của toàn bộ phủ Vu Sơn.

Hắn nhớ rõ nhiệt độ trong nhà mình nhiều nhất là ba mươi độ, nhưng vào lúc này.

Nhiệt độ ở đây thực sự có thể khiến hắn cảm thấy lạnh.

Hắn lùi lại một bước, hoàn toàn không biết mình đến đây khi nào và bằng cách nào?

Hắn thậm chí còn không nhớ bên cạnh nhà mình lại có một tòa nhà như vậy.

Hắn rõ ràng cảm giác được lúc vừa mới đi ra ngoài, tốc độ của mình không nhanh, nhưng là bây giờ.

Trương Vinh Phương lùi lại hai bước, nhìn trái phải.

Hai bên tòa nhà Nguyện Vọng này được bao phủ bởi một lớp sương trắng.

Chỉ nhìn từ xa, có thể mơ hồ nhìn thấy cấu trúc tòa nhà ở hai bên đều giống nhau.

“Nơi này.” Trương Vinh Phương cảm thấy hơi bất an.

Hắn ngay lập tức nhắm mắt rồi mở mắt.

Thanh thuộc tính như mong đợi đột nhiên xuất hiện.

Nhưng điều khiến hắn run sợ là.

Trong thanh thuộc tính, cảnh báo trực giác đã lâu không có động tĩnh lại lần nữa xuất hiện.

[Cảnh báo trực giác: Có thứ gì đó đang đến gần. Đang đến gần.]

Toàn bộ cảnh cáo không có nhiều nội dung, nhưng nét chữ đã chuyển sang màu đỏ hoàn toàn như máu, như thể có thể nhỏ máu ra bất cứ lúc nào.

“Rắc rối thật.” Trương Vinh Phương nhanh chóng ổn định tâm tình lại.

Nếu sớm biết tăng lên văn công sẽ tăng lên độ cảm giác nhạy bén của mình, sẽ tiếp xúc trực tiếp với rắc rối như vậy, có lẽ hắn đã không tăng lên sớm như vậy.

Nhưng bây giờ đã quá muộn để hối hận rồi.

Vì Luyện Thần Viên Mãn là yêu cầu ngay từ đầu của Nhạc sư phụ, vậy thì có nghĩa là phải có điều gì đó đặc biệt ở cảnh giới này.

“Rốt cuộc là người hay là quỷ! Vậy thì xem thử một chút đã!”

Trương Vinh Phương ngẩng đầu, hai tay chậm rãi đặt ở trên cửa viện tòa nhà, nhẹ nhàng đẩy ra.

Kẽo kẹt.

Cánh cửa viện bằng kim loại từ từ được đẩy ra, trượt sang hai bên, giống như một đôi cánh chạm rỗng màu đen đang mở ra.

Trương Vinh Phương sải bước vào sân trong.

Khoảng sân trống trơn, không có đồ đạc gì.

Chỉ là trên mặt đất có đủ loại bướm chết.

Những con bướm này mỗi một con đều có màu xanh lam.

Màu xanh lam trong veo tựa như bầu trời.

Ọp ẹp.

Lối vào chính của tòa nhà cũng không được mở khóa, bị Trương Vinh Phương nhẹ nhàng đẩy ra.

Bên trong là một mạng nhện lớn màu trắng mông lung.

Mạng nhện dày đặc giống như một tấm lụa trắng, bao phủ gần như toàn bộ đại sảnh, nhấn chìm chúng.

Xuyên qua khe hở trên mạng nhện, Trương Vinh Phương có thể mơ hồ nhìn thấy một nử tử mặc váy trắng đang đứng ở lối vào của cầu thang gỗ ở chỗ sâu nhất.

Nàng mặc một bộ cung trang, thắt lưng mỏng manh, hai tay xếp chồng lên nhau đặt trước bụng, mặt trắng như phấn, trên môi khẽ nở nụ cười.

Mái tóc đen dài được chải chuốt buộc gọn gàng toát lên khí chất đoan trang, tao nhã.

Xuyên qua tầng tầng lớp lớp mạng nhện, nữ tử mỉm cười với Trương Vinh Phương từ xa.

“Đến đây.”

Nàng khẽ mở miệng, phát ra âm thanh.

Hì hì hi.

Đột nhiên, một tiếng cười khẽ vang lên sau lưng Trương Vinh Phương.

Hắn chợt quay đầu lại nhìn.

Không có gì đằng sau hắn cả.

Sau đó, hắn nhanh chóng quay đầu lại, nhìn về hướng nữ tử một lần nữa.

Chỗ cái thang gỗ đã trống trơn.

Trương Vinh Phương hít sâu một hơi, từ trên mặt đất nhặt lên một cái chân ghế gãy, liên tục phủi phủi mạng nhện, đi về phía trước.

Trên mạng nhện còn có một mảng tro bụi trắng lớn, từ từ phân tán, tung bay theo luồng phản khí lưu đang vung lên.

Không khí cũng biến thành một mảnh sương mù mông lung.

Chẳng mấy chốc, hắn đã đi đến bên cái thang gỗ, ngẩng đầu nhìn lên trên.

Nữ tử kia đang ở cầu thang trên tầng hai, quay lưng về phía hắn, từng bước từng bước đi về chỗ sâu trong tầng hai.

Trương Vinh Phương nhanh chóng lên lầu, chớp mắt đã vươn mình đuổi kịp.

Trong căn phòng nhỏ trên tầng hai, đặt từng chiếc đồng hồ để bàn với kim đồng hồ không ngừng chuyển động trên mặt đất.

Những chiếc đồng hồ để bàn này hình như đã lâu lắm rồi, toàn thân màu nâu đen, theo kim đồng hồ không ngừng chuyển động thỉnh thoảng phát ra tiếng rỉ sắt ken két.

Nữ tử mặc váy trắng đang đứng ở chỗ sâu nhất của đồng hồ để bàn, dựa vào cửa sổ, từ xa mỉm cười với hắn.

“Đến đây.”

Nàng nhẹ nhàng lên tiếng.

“Ngươi là ai?” Trương Vinh Phương không đến gần hơn nữa.

Không phải là hắn không muốn.

Nhưng hắn cảm thấy có gì đó không ổn.

Lúc này, cảnh báo trực giác trên thanh thuộc tính đã biến thành một vết máu đen sắp đông đặc.

Nét chữ vẫn là nét chữ đó, không thay đổi, nhưng từng tia khí tức rùng rợn sởn cả tóc gáy khiến cả người Trương Vinh Phương càng trở nên lạnh hơn.

“Đến đây.” Nử tử lại mỉm cười với hắn, lên tiếng.

“Ngươi dẫn ta tới đây là muốn làm gì?” Trương Vinh Phương lại lần nữa cất tiếng hỏi.

Chương 1034: Thần bí (2)

Hắn tin rằng đối phương sẽ không vô duyên vô cớ dẫn hắn đến đây.

“Ngươi không tới à?” Lời nói của nữ tử cuối cùng cũng thay đổi.

“Rốt cuộc mục đích của ngươi là gì? Nơi này là nơi nào?” Trương Vinh Phương mặt trầm như nước, nhìn chằm chằm vào đối phương.

“Ngươi không tới.”

“Vậy thì ta tới nhé!”

Đột nhiên, một giọng nữ vang lên từ sau lưng Trương Vinh Phương.

Nữ tử váy trắng trong tầm nhìn của hắn lập tức biến mất, nhưng sau lưng, một cơn ớn lạnh khiến cả người sởn cả tóc gáy đột ngột ập đến.

Không chút nghĩ ngợi, Trương Vinh Phương trở tay đánh một chưởng về phía sau.

Chỉ là không đợi hắn đánh bất cứ thứ gì.

Từng mảng từng mảng mạng nhện trắng mông lung rơi từ trên cao xuống, hoàn toàn bao lấy hắn ở bên trong.

Cơn buồn ngủ mãnh liệt tràn ngập trong lòng hắn.

“Giả thần giả quỷ!” Lập tức huyết liên sau lưng Trương Vinh Phương nhô ra, nở rộ lan tràn.

Khí huyết cuồng bạo bùng cháy và sôi sục trong cơ thể hắn như một ngọn lửa.

Cùng lúc đó, dường như có một loại tiếng gào thét thâm trầm nào đó giống như một mãnh thú.

Vô số mạng nhện bị kéo đứt, tản ra.

Tầm nhìn của Trương Vinh Phương đột nhiên trở nên rõ ràng.

Đồng tử của hắn run lên bần bật, đầu óc không ngừng quay cuồng, lắc lư giống như một vòng xoáy, cơn choáng váng trầm trọng nhanh chóng biến mất.

Mọi thứ xung quanh bắt đầu sáng tỏ trở lại. Từ mơ hồ, chậm rãi phóng to, sau đó rõ ràng.

“Ta đây là?”

Chờ đến khi nhìn rõ mọi thứ, Trương Vinh Phương lập tức giật mình.

Lúc này, hắn hoàn toàn không ở trong tòa nhà nhỏ nào, mà là ngồi xếp bằng trong nhà của chính mình.

Xung quanh không có mạng nhện, chỉ có một tia nắng từ cửa sổ chiếu vào, rơi xuống trên người hắn.

Trương Vinh Phương chớp mắt, nhanh chóng nhìn vào cảnh báo trực giác trên thanh thuộc tính.

[Cảnh báo trực giác: Nguy hiểm đã được loại bỏ, một loại tồn tại nào đó chưa được biết đến đã rời đi.]

“Quả nhiên!”

Trương Vinh Phương không khỏi giật mình trong lòng.

Nếu như là một người bình thường, có lẽ sẽ nghĩ rằng đó chỉ là một giấc mơ, một ảo ảnh mà thôi.

Nếu hắn không có năng lực của thanh thuộc tính, có lẽ hắn sẽ chỉ nghĩ đó là một giấc mơ.

Nhưng bây giờ.

Cảnh báo trực giác rõ ràng nói với hắn vừa rồi không phải là mơ.

Đứng dậy, Trương Vinh Phương nhìn quanh để chắc chắn mình thực sự vẫn còn ở nhà mình.

Thậm chí thời gian xung quanh cũng không trôi qua bao lâu.

Vẫn không chênh lệch nhiều lắm với thời gian hắn nhập định lúc trước.

Và lúc này trái bóng tennis nhỏ bé trong tâm trí hắn không còn sinh động như trước nữa.

“Quả nhiên. Khi bắt đầu cảnh giới Luyện Thần thì sẽ tiếp xúc với các loại đồ vật vượt quá lẽ thường. Linh Tướng thực sự không giống với người thường.”

Trương Vinh Phương đứng dậy, hoạt động hai chân, đang định đi ra ngoài kiểm tra xem tòa nhà nhỏ mà hắn vừa nhìn thấy có ở đó không, có tồn tại trong phủ Vu Sơn này hay không.

Chỉ là hắn mới đứng dậy, liền bỗng nhiên sững sờ, vội vàng quay đầu lại.

“Cái này… Ta nhớ rõ ràng là đã gửi đi rồi mà?”

Hắn nhìn pho tượng Huyết Thần sau lưng mình, trong lòng nghi hoặc không thôi.

Lúc này pho tượng được đặt ngay phía sau lưng hắn, sắc mặt hiền hoà đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Và trên mặt đất trước mặt nó, có một đám tro trắng cực kỳ bé nhỏ, gần như không thể nhìn thấy được.

Trương Vinh Phương yên lặng nhìn một chút xíu tro trắng này, dừng lại một chút, cẩn thận quan sát pho tượng Huyết Thần.

Không phát hiện bất cứ sự bất thường nào.

Sau đó, hắn lại gần, đưa tay ra, chấm nhẹ lớp tro trắng trên đầu ngón tay rồi cầm lên kiểm tra.

Trong lớp tro tàn, thoang thoảng lưu lại khí tức mạng nhện mà hắn gặp phải trong tòa nhà nhỏ vừa rồi.

“Chẳng lẽ…”

Sắc mặt Trương Vinh Phương không ngừng biến ảo.

Hắn nhanh chóng đứng dậy, đi ra ngoài, đi đến chỗ Thanh Tố.

Ở phủ Vu Sơn, hắn có nhân thủ, có thể điều tra xem thử rốt cuộc lai lịch của nữ tử váy trắng mà hắn vừa nhìn thấy là như thế nào.

Bất kể là dị thường của pho tượng Huyết Thần hay lời nhắc nhở ở thanh thuộc tính đều nói rõ cho hắn biết.

Vừa rồi không phải là một giấc mơ!

*

*

*

Đinh Du mơ mơ hồ hồ tỉnh lại từ cơn ngủ mê man.

Hắn ta nhớ lúc trước mình đã bị người khác làm cho hôn mê.

Hơn nữa những người làm hắn ta hôn mê hình như là người bản xứ của Đan tỉnh.

Hắn ta hỗn loạn, cảm giác đầu như bị thứ gì đó nặng nề mạnh mẽ đập một cái, phía sau đầu đau nhức không thể chịu nổi.

Mở mắt ra, hắn ta đang nằm trong đống cỏ khô, đây là phòng chứa củi chất đống rơm rạ.

Ánh mặt trời mờ ảo bên ngoài xuyên qua làn sương mù chiếu xuống mặt đất bên cạnh chân hắn ta.

Không khí nồng nặc mùi phân trâu.

Thi thoảng truyền đến tiếng cười duyên của các tiểu nữ hài từ xa.

Họ nói tiếng địa phương, nghe không hiểu gì cả, có vẻ như đang nói đùa, rất vui vẻ.

Chương 1035: Thần bí (3)

Đinh Du giơ tay lên nhìn cổ tay của mình. Bên trên dùng dây thừng rất thô trói vài vòng.

Những lớp dây thừng này đối với những võ nhân bình thường mà nói có lẽ rất lợi hại, không thể nào thoát ra được.

Nhưng đối với hắn ta mà nói, chỉ là chuyện nhỏ.

Chỉ là lúc này cả người hắn ta hoàn toàn vô lực, xem ra tác dụng của thuốc vẫn chưa hết hẳn. Không lấy sức nổi.

Ọp ẹp.

Cửa phòng củi mở ra.

Một nử tử da trắng đội chiếc mũ tròn màu xanh nước biển, cười mỉm bước vào cửa.

"Ngươi tỉnh rồi à? Đói bụng không? Có muốn ăn chút gì đó không?" Nữ tử nhìn Đinh Du với đôi mắt trong veo như nước.

"Các ngươi là ai? Tại sao lại đánh thuốc ta?" Đinh Du trầm giọng nói.

"Ta tên là Tiểu Tỉnh. Trong nhà thiếu một lao động cường tráng. Ta còn muốn sinh một tiểu nam hài. Trông ngươi mạnh mẽ như vậy, nhất định sẽ sinh được một đứa rất kháu khỉnh." Nữ tử nghiêm túc trả lời.

"…" Vẻ mặt Đinh Du ngẩn ra: "Ngươi tùy tiện bắt một người trên đường liền dám kéo về sinh con trai?"

"Sao lại không dám? Hiện tại ngươi đã là tài sản của ta, tất cả người trong thôn này đều biết hết rồi. Ngươi không chạy thoát được đâu." Tiểu Tỉnh cười nói.

"Ngươi có biết ta là ai không?" Đinh Du không nói nên lời.

Hắn ta cảm thấy sức lực của mình đang nhanh chóng hồi phục.

Bản thân là một cao thủ Siêu Phẩm, thể chất của hắn ta rất cường hãn, đương nhiên mạnh hơn rất nhiều so với người bình thường.

Vì vậy, lúc này khả năng hồi phục cũng nhanh hơn so với những võ nhân bình thường.

“Biết ngươi là ai thì có ích lợi gì?” Tiểu Tỉnh nghiêm túc nói: “Dù sao thì sau này ngươi sẽ sống ở đây với ta, cũng không cần đi ra ngoài nữa.”

“Nếu không ra ngoài, sẽ không ai biết ngươi đang ở đây, vì vậy mặc kệ ngươi là ai đều không quan trọng.” Nàng trả lời.

“…” Đinh Du cứng họng không nói nên lời, chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên một cảm giác hoang đường.

Ngay lập tức, không do dự, hắn ta đứng phắt dậy, hai tay tách ra.

Phựt. Dây thừng mạnh mẽ đứt đoạn.

Hắn ta bước tới trước, vồ về phía nữ tử Tiểu Tỉnh.

Bắt con tin trước rồi hẵng nói!

Vừa nhìn thấy hắn ta thoát khỏi sợi dây thừng, Tiểu Tỉnh không những không hoảng sợ mà còn lộ ra một vẻ vui mừng trên khuôn mặt.

Oành!

Đinh Du nắm lấy bả vai nàng, trở tay xoay người nàng lại, giữ chặt.

“Nói! Đây là nơi nào? Rốt cuộc các ngươi là ai?”

“Ngươi mạnh mẽ thật đấy!” Tiểu Tỉnh hỏi một đằng, trả lời một nẻo, trên khuôn mặt lộ ra vẻ kinh ngạc vui mừng: “Như vậy xem ra mình đã kiếm được bộn rồi!”

“Trả lời câu hỏi của ta!” Đinh Du tức giận, dùng sức siết chặt nàng.

Tiểu Tỉnh kêu lên một tiếng đau đớn.

“Ta nói, ta nói, ngươi nhẹ tay chút, ta đang mang thai con của ngươi đấy!”

“Cái quái gì vậy?” Đinh Du sửng sốt, hắn ta mới bị hôn mê choáng váng cách đây không lâu mà?

Thế nào lại có con luôn rồi?

Theo bản năng, hắn ta nhìn vào bụng của đối phương.

“Là thật! Người nơi này của chúng ta chỉ cần một lần là nhất định có thể mang thai, hiện tại trên người ta nhất định có cốt nhục của ngươi!” Tiểu Tỉnh nói nhanh.

“…” Đinh Du cảm giác mình sắp phát điên luôn rồi, chỉ có thể ngây người đứng đó.

Đột nhiên hắn ta lại ngửi thấy một mùi thơm.

Thân thể vừa mới khôi phục nhanh chóng rơi vào vô lực.

Bình bịch.

Lần này hai mắt hắn ta trắng dã, nghiêng người ngã xuống đất.

Ý thức nhanh chóng chìm vào trạng thái ngủ say.

“Nhiệm vụ của đại nhân, ta tuyệt đối không thể ngã ở đây.” Đây là suy nghĩ cuối cùng của hắn ta.

Nhưng đáng tiếc, đó chỉ là ý niệm trong đầu không có chút ý nghĩa nào.

*

*

*

Tùng Hạc quan.

Trong sảnh tình báo, Thanh Tố đang sắp xếp người mang tất cả những thần thoại, tin đồn và truyền thuyết về Vũ Sơn vận chuyển đến nơi này.

Những cuốn sách dùng để ghi chép lần lượt được xếp chồng lên nhau, dường như được đặt một cách lộn xộn trên mặt đất bên cạnh Trương Vinh Phương.

Từng người một, những thuộc hạ chỉ chịu trách nhiệm đọc, tất cả đều ngồi trên mặt đất, giúp tìm kiếm thông tin cần thiết.

“Đặc điểm của thông tin ta đang tìm kiếm: Thứ nhất, có con bướm màu xanh lam.”

Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

“Thứ hai, nử tử mặc váy trắng trên mặt có rất nhiều bột màu trắng.”

“Thứ ba, Nguyện Vọng.”

“Thứ tư, đồng hồ để bàn phương Tây.”

“Thứ năm, mạng nhện.”

Đây là tất cả những yếu tố mà hắn rút ra từ cuộc gặp gỡ vừa rồi.

Vì thế, Trương Vinh Phương đã tìm tất cả mọi người để thu thập tất cả các thần thoại và truyền thuyết xung quanh mình.

Hắn nghĩ, nếu Linh Tướng có liên quan đến các thần phật. Vậy thì, thông tin về nữ tử vừa rồi có thể tồn tại trong thần thoại và truyền thuyết.

Có vô số thần thoại, câu chuyện truyền thuyết và dân gian dã ký gần phủ Vu Sơn. Thậm chí, để không bỏ sót, Trương Vinh Phương còn yêu cầu mọi người đưa mọi thứ như yêu quái dị văn vào.

Chương 1036: Thần bí (4)

Chỉ riêng ở đây đã có hàng trăm bản sách tư liệu, ngoài ra còn có người đi tìm những người già bên ngoài dò hỏi về những truyền thuyết, câu chuyện chưa từng được sử sách ghi chép lại.

Những việc này, nếu để một mình Trương Vinh Phương làm, hắn mấy năm cũng đừng nghĩ xong được.

Nhưng bây giờ thì khác.

Với sự giúp đỡ của Kim Sí lầu Vu Sơn trước đây, nay là Tùng Hạc quan.

Hơn trăm người đã được điều động cùng nhau.

Chẳng mấy chốc.

"Đã tìm thấy rồi thưa đại nhân!"

Một nữ tử phụ trách lật sách xem nhanh chóng nói.

"Nói đi." Sắc mặt Trương Vinh Phương vẫn không thay đổi, bình tĩnh ngồi xếp bằng ở trung tâm, nhắm mắt lắng nghe.

Nữ tử hắng giọng một cái, nói rõ ràng: "Ba mươi lăm năm trước, có một tin đồn dân gian về một địa giới gọi là Xích Viêm hạp ở phía bắc phủ Vu Sơn."

"Người ta kể rằng khi một dược nông đến Xích Viêm hạp để hái thuốc, thì sẽ vô duyên vô cớ ngủ say ở đó. Khi tỉnh dậy, sẽ mơ thấy một ngôi nhà gỗ, trong đó có một nử tử mặc váy trắng hỏi có nguyện vọng gì muốn thực hiện không?"

"Nếu câu trả lời là có thì sẽ nhận được một số hồi đáp đặc biệt. Có người lấy được một bảo tàng trên núi, khi trở về, người đó trở nên giàu có.

Có người từ trên núi đào được sơn bảo, chữa khỏi bệnh cho một người thân bị bệnh nan y trong gia đình."

"Truyền thuyết này khi đó chỉ tồn tại trong một năm, sau đó đột nhiên biến mất. Không ai tiếp tục lan truyền về nó. Có vẻ như quan phủ đã cử người đến đó một lần, sau đó không còn tin đồn về Xích Viêm hạp nữa."

Nữ tử cuối cùng cũng đáp lại.

“Ngoại trừ việc không có đồng hồ để bàn phương Tây, câu chuyện này phù hợp với một trong những điểm then chốt mà đại nhân đã đề cập.”

Trương Vinh Phương yên lặng ngồi xếp bằng bất động, hắn không tự chủ được nhớ lại pho tượng Huyết Thần xuất hiện sau lưng hắn mà không thể giải thích được vừa rồi.

“Ai là người biết rõ nhất những chuyện này?” Trong lòng hắn nảy sinh một câu hỏi này.

Kể từ khi hắn bắt đầu tập võ, tất cả những người mà hắn tiếp xúc đều dồn dập lấp lóe trong lòng Trương Vinh Phương từng người một.

Cuối cùng, tất cả các khuôn mặt đều hòa làm một.

Nhạc Đức Văn!

“Nhạc sư phụ.”

Trương Vinh Phương khẽ thở hắt ra một hơi dài.

Đứng dậy, mở mắt ra, lấy quyển sách tư liệu từ tay nữ tử, lật xem.

Những điều được ghi chép ở trên hoàn toàn giống nhau. Đối với ghi chép nữ tử mặc váy trắng, có con bướm xanh lam và cả mạng nhện.

Nhưng chi tiết là chưa ai thực sự nhìn thấy nữ tử mặc váy trắng bí ẩn kia.

Nhiều người cho rằng đó chỉ là một tin đồn, một trò lừa bịp.

“Xích Viêm hạp ở đâu?” Trương Vinh Phương đã muốn kiểm tra kỹ lưỡng thông tin về thần phật từ lâu.

Chỉ là khổ nỗi không có chỗ giúp đỡ.

Bây giờ, có lẽ là một cơ hội.

“Nơi đó đã tràn đầy khí độc. Nếu đại nhân muốn đi vào thì phải nhờ lão thợ săn dẫn đường mới được.” Thanh Tố trầm giọng nói.

“Không vội. Chờ một chút rồi phái người đi vào trước thăm dò xem thử đã.” Bây giờ Trương Vinh Phương có đông đảo thuộc

hạ, đương nhiên sẽ không đi vào trước lấy thân thử hiểm.

Thuộc hạ nhiều như vậy, nhiều tiền bạc quyền lợi như vậy, có nhiều cách để khiến những kẻ lưu vong liều mạng mạo hiểm.

“Đã hiểu.” Thanh Tố gật đầu.

“Ta muốn nhận được kết quả việc này trong vòng một tháng, cử mười nhóm người đi vào, mỗi nhóm không ít hơn năm người. Ta muốn biết địa hình chi tiết, hoàn cảnh và điểm đặc thù của nơi đó. Chỉ cần là có giá trị, tất cả đều phải thăm dò rõ ràng đưa đến đây.”

Trương Vinh Phương phân phó nói.

“Vâng!” Thanh Tố gật đầu.

“Ngoài ra, mấy ngày gần đây có tin tức gì từ Đại Đô không?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

“Thiên Bảo Cung đã được lập lại. Tin tức vừa nhận được được gửi trực tiếp từ bên đó. Sau khi thành lập lại, đã được đổi tên thành Thiên Thành Cung, kết nối các bộ phận chịu trách nhiệm chính của các tỉnh của chúng ta. Sư tôn của ngài, Nhạc Chưởng giáo đã trở lại vị trí Chưởng giáo.” Thanh Tố trầm giọng nói.

“Linh Đế bệ hạ thì sao?” Trước mặt người khác, Trương Vinh Phương vẫn rất cẩn thận lời nói và hành động của mình. Mặc dù rất chán ghét lão già Linh Đế đó, nhưng ngoài mặt thì không thể hiện ra.

“Bệ hạ đã qua đời, bây giờ năm vị vương đang chuẩn bị theo các quy củ truyền thống để quyết định đế vị mới.” Thanh Tố trả lời.

Quy củ của Đại Linh không phải truyền ngôi cho con trưởng hay thái tử.

Đại Linh không có thái tử, cũng không có bất kỳ quy củ nào đối với con trưởng.

Ai có thể thừa kế ngai vàng phụ thuộc vào ai là người mạnh nhất!

Vì vậy, tiếp theo, sẽ nhìn xem năm vị huyết mạch của Linh Đế, ai là người mạnh nhất trong số họ.

Và khoảng thời gian này sẽ là khoảng thời gian hỗn loạn nhất của Đại Linh. Có thể tất cả các loại trâu bò rắn rết đều sẽ xuất hiện.

“Sư phụ có gì dặn dò không?” Trương Vinh Phương hỏi.

Chương 1037: Thần bí (5)

Mặc dù ta đã biết từ sư huynh trước đó rằng Nhạc sư phụ chỉ đang ẩn náu, mọi chuyện không sao cả. Nhưng khi thật sự nghe được tin tức này, hắn vẫn thở phào nhẹ nhõm.

“Chưởng giáo yêu cầu các phân bộ của Đạo Cung ở các nơi bàn giao danh sách tư liệu đăng ký Đạo tịch địa phương càng sớm càng tốt. Có thể là muốn quy hoạch lại một lần nữa.” Thanh Tố trả lời.

“Quy hoạch lại một lần nữa.” Trương Vinh Phương suy tư.

“À đúng rồi, Tuệ Dũng đại sư Tây tông bên kia có gửi một bức thư cho ngài.”

“Đem đến đây.”

Ngay sau đó, một tấm được chế tác thành thẻ phách tre rút thăm đã được đưa đến trên tay Trương Vinh Phương.

Hắn nhẹ nhàng bẻ gãy nó, lôi ra tờ giấy viết thư giấu kín ở bên trong.

“Người của Tổng tự đến, muốn bắt thuộc hạ phân bộ của ngài ở Vu Sơn bên này, nhưng đã bị cao thủ thần bí của Đại Đạo giáo ngăn cản.

Nhưng còn có một làn sóng người khác không rõ lai lịch, ngay sau khi ngài đến không lâu đã đi theo đến. Bây giờ đang ở chỗ này hỏi thăm tin tức liên quan đến ngài. Thực lực rất mạnh mẽ. Nếu muốn tiếp xúc, có thể đến Kim Liên Nan Ba tự.”

“Quả nhiên sư phụ cũng đã sắp xếp cao thủ bảo vệ ở chỗ này.” Trong lòng Trương Vinh Phương chắc chắn.

Rõ ràng là Nhạc sư phụ thu xếp mọi thứ ở phủ Vu Sơn từ rất sớm. Người bí mật đẩy lùi cao thủ của Tây tông có lẽ là cao thủ của Đại Đạo Giáo.

Mà một đoàn người khác có lẽ là người mới đến.

Hay là cùng nhau đến bên này với chính mình?

Ngay cả Tuệ Dũng cũng nói đám người này là cao thủ, xem ra có lẽ có một ít giá trị để đi xem thử.

Tuệ Dũng thuộc hàng chữ Tuệ, còn chịu trách nhiệm về các công việc của một tỉnh. Thực lực cho dù có kém thì cũng ở cấp bậc Tam Không Siêu Phẩm.

Cao thủ trong miệng lão ta.

Trương Vinh Phương đặt lá thư xuống, tiện tay xoa nát, giao cho Thanh Tố, ném vào chậu than.

Vì sự ổn định và hòa bình của Vu Sơn, hắn dự định lên kế hoạch tự mình đến thăm nhóm người này.

Nếu như họ an phận thành thật thì có thể buông tha. Nếu như họ tâm tư khó lường. Vậy chỉ có thể…

“Cử người đưa ta đến Kim Liên Nan Ba tự.”

“Đã rõ!” Thanh Tố vội vàng đáp lại.

*

*

*

Bên trong Kim Liên Nan Ba tự.

Sắc trời ảm đạm.

Trương Hiên, Tiêu Thanh Anh và cả Trương Tân Thái, ba người tụ tập bên đống lửa, lặng lẽ nhìn đống củi đang cháy lách tách, trong lòng cảm thấy phức tạp không thể giải thích được.

“Ai có thể nghĩ rằng Trương Ảnh là Trương Vinh Phương? Trương Vinh Phương là Trương Ảnh?” Trương Tân Thái thở dài.

“Hắn che giấu quá sâu.”

“Hiện tại hắn quyền cao chức trọng. Là Đạo tử Đại Đạo giáo, có còn nhận chúng ta hay không là một vấn đề.” Trương Hiên cười khổ nói.

“Ta tin hắn.” Trương Tân Thái lắc đầu: “Hắn không phải loại người như vậy”.

“Các ngươi đang lo lắng cái gì!” Bên ngoài ngôi chùa, một nam tử vóc dáng cao lớn tựa như một con gấu đen sải bước

vào, trong tay ôm một bao củi khô hay cành cây hoặc một cái gì đó.

“Dù sao cũng đến bước đường cùng rồi, thử vận may cũng được. Nếu người ta có thể cứu các ngươi ở bên kia, có nghĩa là hắn vẫn còn nhớ tới tình cũ!” Nam tử khổng lồ như gấu đen đặt mông ngồi xuống bên cạnh Trương Tân Thái.

“Đương nhiên, nếu ba người các ngươi dám lừa gạt lão tử, đừng trách lão tử cho các ngươi mỗi người một cái tát.” Nam tử khổng lồ khó chịu nói.

“Phi Hùng tiên sinh yên tâm, huynh đệ kia của ta là người trọng tình trọng nghĩa, nhất định sẽ giúp chúng ta giải độc cứu mạng. Tất cả những gì chúng ta nói trước đây đều là sự thật!” Trương Tân Thái nghiêm túc nói.

“Dù sao lão tử cũng không sống được nữa. Nếu không nhanh lên, đợi đến khi độc phát tác, tất cả mọi người đều sẽ chết. Các ngươi nói dối lão tử, thì cũng coi như đang nói dối chính mình.” Nam tử khổng lồ như gấu đen khà khà hai tiếng, bắt đầu thêm củi vào trong đống lửa.

Ba người Trương Hiên đều cười khổ.

Ba người trong số họ đang ở gần Tình Xuyên, cùng vị cao thủ Hắc Bảng Phi Hùng Vương này thực ra đều là một thành viên của nghĩa quân ở địa phương của Nghĩa Minh.

Điều khác biệt là bọn họ ở tầng dưới cùng, trong khi Phi Hùng Vương là cao tầng.

Chỉ là các thành phần bên trong của Nghĩa Minh rất rắc rối phức tạp.

Phi Hùng Vương bị thuộc hạ phản bội, bị cao thủ của Thương Quan gia đánh trọng thương, trước khi bỏ chạy thì gặp phải đám người Trương Hiên cũng đang cùng đường mạt lộ, sắp bị vây giết.

Trong khoảnh khắc cầu sinh, bỗng có một người thần bí cung cấp tin tức.

Hóa ra Trương Vinh Phương, người mà ba người Trương Hiên đã gặp trước đây, cũng là người đã cứu họ một lần, thực sự là Trương Ảnh, Đạo tử của Đại Đạo Giáo.

Lúc này, Phi Hùng Vương cũng ra tay cứu họ một cách khó hiểu, nói rằng cũng được một người thần bí gửi một bức thư.

Chương 1038: Thần bí (6)

Thế là cả 4 người đều bị đuổi giết trên đường, bị thương nặng và trúng độc, không còn nơi nào để đi.

Trong cơn tuyệt vọng, người thần bí lại xuất hiện, truyền tin cho họ, nói chỉ cần ra khơi đi đến gặp Trương Ảnh đang ở phủ Vu Sơn nhờ vả thì mới có thể tìm ra phương pháp giải độc.

Còn người thần bí là ai, tại sao lại có thể truyền tải chính xác thông tin cho họ?

Họ không biết.

Họ chỉ biết rằng, cho đến bây giờ, nếu không nhanh chóng tìm thấy Trương Vinh Phương, cả bốn người họ sẽ chết.

Bốn người cẩn thận nhóm lửa, Tiêu Thanh Anh thở dài, đứng dậy định lấy lương khô ra nướng lên ăn.

Ngay cả thỏ rừng và gà rừng họ chuẩn bị, tuy thiếu gia vị nhưng cũng khá ngon.

Vừa đứng dậy, nàng đột nhiên nghe thấy một tiếng động rất khẽ.

“Làm sao lại là các ngươi?”

Một giọng nam vừa quen thuộc vừa xa lạ vang lên sau lưng nàng.

Tiêu Thanh Anh đột ngột xoay người lại. Đúng lúc nhìn thấy một bóng người vạm vỡ chẳng biết lúc nào đã đứng ở cổng Nan Ba tự.

Một nửa bóng người bị che khuất trong bóng tối, một nửa lộ ra dưới ánh sáng của đống lửa.

“Trương Vinh Phương!” Một tảng đá lớn trong lòng Tiêu Thanh Anh như từ trên cao rơi xuống, nặng nề đập ầm ầm xuống mặt đất.

Nàng tựa như cảm thấy trong lòng đã an tâm hơn hẳn. Hiện tại Nghĩa Minh đã tán loạn, bây giờ tạm thời không thể liên lạc được, hy vọng duy nhất của họ là bên phía Trương Vinh Phương.

Nhưng trong thâm tâm, họ không muốn liên lụy đến Trương Vinh Phương nhiều như thế, nhưng lại không còn cách nào khác.

Trương Hiên đứng dậy, nhìn người tới với vẻ mặt phức tạp.

“Vinh Phương, lần này, chỉ sợ sẽ lại thêm phiền toái cho ngươi rồi.”

Ông đã nghĩ về điều này rất nhiều lần, tình huống mà mình gặp lại Trương Vinh Phương sẽ như thế nào.

Nhưng dù có mô phỏng như thế nào đi chăng nữa thì giờ này khắc này, trong lòng ông cũng không giấu được cảm xúc phức tạp.

Đã từng là sư phụ của hắn, nên thực sự không muốn đến cầu hắn giúp đỡ một lần nữa.

Nhưng người con trai của ông cũng ở đây, cũng bị trúng độc.

Người thần bí để lại lời nhắn rằng bây giờ Trương Vinh Phương quyền cao chức trọng, lại còn là một cao tầng đại giáo với y đạo cực kỳ lợi hại ở Đại Đạo Giáo.

Có hắn ra tay, nhất định sẽ không sơ hở tý nào.

Cho nên…

Ông không muốn mang tin xấu của con trai mình cho con dâu và cháu trai.

Ông đã hứa với họ rằng nhất định sẽ đưa Trương Tân Thái bình yên vô sự trở về nhà.

“Sư phụ.” ánh mắt Trương Vinh Phương cũng rơi vào trên người Trương Hiên.

Lần trước chuyện thân phận, hắn không trách đối phương.

Lúc ở Thanh Hòa cung, hắn vẫn nhớ rất rõ nếu không có Trương Hiên, có lẽ lúc đó hắn đã sớm bị đuổi ra khỏi Đạo Cung, tự sinh tự diệt rồi.

Có lẽ hắn có năng lực thuộc tính, sớm muộn gì cũng có thể quật khởi.

Nhưng chắc chắn sẽ ăn không ít khổ, lãng phí rất nhiều thời gian, đi đường vòng.

Cho nên, cho dù lần trước Trương Hiên có vô tình làm lộ thông tin lai lịch của hắn, nhưng hắn cũng không trách ông.

“Đã nhiều năm không gặp, trông ngài gầy đi nhiều lắm.” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

Khóe môi Trương Hiên giật giật, ông muốn nói, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm vào Trương Vinh Phương.

Một lúc sau, ông mới chậm rãi thở hắt ra một hơi dài.

“Cho ngươi thêm phiền toái rồi.”

“Nào có, các ngươi tìm tới, ta vui vẻ chưa kịp nữa là.” Trương Vinh Phương đáp, cuối cùng ánh mắt nhìn về phía sư huynh Trương Tân Thái.

“Sư huynh, cũng đã lâu không gặp huynh rồi.”

“Nhanh lên đừng nói nhảm nữa, trên người bọn ta đều trúng độc, bọn họ nói phải tới tìm đến đệ để giải độc. Đệ nhanh xem thử cho bọn ta đi, nếu không được bọn ta sẽ lập tức rời đi. Tiếp xúc nhiều với bọn ta, sẽ ảnh hưởng không tốt đến đệ.”

Trương Tân Thái nói thẳng.

Hắn đã luôn luôn nhanh mồm nhanh miệng như vậy.

“Bây giờ chúng ta có thể là Nghịch đảng! Thân phận địa vị của đệ đã khác, tương lai cũng khác.”

“Bị trúng độc?” Trương Vinh Phương cau mày, tiến lên vài bước, đến bên cạnh người Trương Tân Thái, một tay áp lên mạch của hắn.

Mạch đập lúc mạnh lúc yếu, tần suất lúc nhanh lúc chậm, hư thật bất định, sâu cạn bất định.

“Đây là loại độc gì?” Trương Vinh Phương được cũng xem như thông thuộc y điển trong Đại Đạo Giáo. Mặc dù không tinh thông phương diện này nhưng có lẽ cũng biết sơ sơ mấy chục loại biểu hiện độc tố khác nhau.

Nhưng bây giờ là thứ này…

“Đệ cũng không biết thứ độc này sao?” Vẻ mặt của Trương Tân Thái tối sầm lại.

“Đệ vốn không giỏi y thuật, thật sự không biết, nhưng thủ hạ của đệ có thể có người biết.” Trương Vinh Phương cười tự tin.

“Các huynh yên tâm, nếu đã đến chỗ của đệ, sẽ đảm bảo các huynh an toàn không có chuyện gì.”

“Tiểu tử tốt, ta chỉ chờ câu nói này của ngươi thôi!” Phi Hùng Vương ở bên cạnh đột nhiên cắt ngang, lớn tiếng nói.

Chương 1039: Khó xử (1)

“Ngươi là ai?” ánh mắt Trương Vinh Phương rốt cục rơi vào người này.

Hắn ta cao 2 mét 5, dáng người vạm vỡ như một tòa tháp sắt, so với Phi Hùng Vương, giữa hai người không có nhiều sự khác biệt.

Phi Hùng Vương cũng cao khoảng 2 mét 5, dáng người, khôi ngô cao lớn.

“Ta? Ta đã đi cùng với họ, trên đường đi lão tử đã cứu họ không ít lần! Trương tiểu tử, ngươi sẽ không thấy chết mà không cứu đúng không?” Phi Hùng Vương cười hắc hắc nói.

Trương Vinh Phương không trả lời đối phương. Thay vào đó, quan sát tỉ mỉ người này.

Đột nhiên, hắn quay lại nhìn về phía sư phụ Trương Hiên.

“Sư phụ, lời người này nói là thật sao?”

“Chuyện này…” Trương Hiên không phản bác được.

Trên đường đi họ không gặp bất kỳ nguy hiểm hoặc trở ngại nào cả.

Có Phi Hùng Vương này hay không kỳ thật không quan trọng.

Ngược lại, Phi Hùng Vương thỉnh thoảng lại buông ra những lời lẽ cay độc, đe dọa họ, nói rằng nếu không tìm thấy người giải được độc thì sẽ giết cả ba người họ trước.

“Xem ra là giả.” Trương Vinh Phương nở nụ cười: “Nếu đã là nhân sĩ không liên quan, vậy giết quách hắn ta đi nhé.”

“!!!??”

Mấy người đột nhiên khẽ giật mình, tự hỏi liệu mình có nghe nhầm không.

Trong lúc ngây người.

Bóng dáng Trương Vinh Phương lóe lên, dưới ánh lửa chiếu rọi trong Nam Ba tự, tựa như một mảnh tàn ảnh bị rút ra, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Phi Hùng Vương.

Một chưởng.

Oành!

Phi Hùng Vương vội vàng giơ tay chặn lại, tốc độ của hắn ta không chậm, phản ứng cực nhanh, thực lực càng thêm cường đại.

Theo phản xạ có điều kiện trong tình thế khẩn cấp, hoàn toàn không có một chút mơ hồ nào, phản kích cũng là một chiêu kỹ năng phá hạn dùng để phòng thân.

Môn võ học mà hắn ta tu hành là một môn võ công đặc biệt có tên là Kim Biến pháp.

Nghe nói có thể luyện khí toàn thân cực kỳ cứng rắn, giống như kim thạch không mục nát theo thời gian.

Mặc dù sẽ không tăng giảm tuổi thọ, nhưng có thể duy trì trạng thái cực hạn đỉnh cao nhất đến già.

Một môn võ học như vậy đương nhiên là vô cùng đặc biệt. Vị trí thượng thừa.

Mặc dù uy lực của nó không mạnh bằng những tuyệt học đó, nhưng bề ngoài đã vô cùng phi thường.

Với võ công này, bây giờ Phi Hùng Vương đã đạt đến Tam Không Siêu Phẩm cực hạn, chỉ còn thiếu một bước nữa là sẽ trở thành một Tông Sư.

Nếu lần này không phải gặp phải những con quái vật Bái Thần đánh lén, hắn ta đã không đến mức bị mấy kẻ Nội Pháp Bái Thần đánh bị thương phải chạy trốn.

Mà khoảnh khắc này.

Một Đạo tử Đại Đạo Giáo không quan trọng, một Đạo tử Thiên Bảo Cung chưa bao giờ tập luyện võ học, vậy mà lại dám chủ động tấn công hắn ta.

Quả thực không biết sống chết.

Không đúng, tại sao lực đạo vừa rồi lại mạnh như vậy?

Trong lúc Phi Hùng Vương đang bối rối nhưng ra tay lại không dám lơ là chút nào.

Trong phút chốc, ánh lửa bập bùng, quyền chưởng của hai người lại va chạm vào nhau.

Một tiếng va chạm lớn vang lên, nổ tung cùng với sóng không khí.

Cánh tay phải của Phi Hùng Vương đột nhiên phồng lên, to ra, sung huyết, một lực lượng khổng lồ, giống như một con mãnh thú, lao vào kinh mạch cánh tay của hắn ta, điên cuồng và không kiêng nể gì phá hủy toàn bộ lực đạo của hắn ta, mang theo cả người hắn bay lên không trung về phía sau.

Oành!

Hắn ta đột ngột bay lên, đập vào bức tường phía sau của ngôi chùa.

Mặt tường sụp đổ, lõm vào, từng mảng từng mảng mặt tường lớn bong tróc ra. Nhưng thế mà không bị sập.

Trương Vinh Phương hừ nhẹ một tiếng, dùng lực đạo và tốc độ Tam Không Bái Thần, giống như năm xưa đánh Không Tướng vậy, cứ nghĩ rằng chỉ cần một chiêu là có thể giết chết người này, che giấu tung tích của đám người sư phụ, ngăn chặn rò rỉ ra ngoài.

Không nghĩa là…

“Thú vị ghê. Thể trạng của ngươi có vẻ đặc biệt hơn ta tưởng.”

Hắn rút tay lại, đi chậm về phía Phi Hùng Vương.

“Đợi đã! Vinh Phương, đợi đã!” Trương Tân Thái đang ở bên cạnh, lúc này mới giật mình bừng tỉnh, hét lên để cứu vãn.

“Người này là tiền bối Phi Hùng Vương cao tầng của quân ta. Mặc dù trên đường đi không giúp bọn ta nhiều, nhưng hắn ta vẫn luôn tích cực tìm củi. Mặc dù miệng của hắn ta hơi hỗn một tí, nhưng không phải là người xấu!”

“Cao tầng? Không phải người xấu?” Trương Vinh Phương cau mày.

Lúc này trong chùa, ngọn lửa bị gió thổi mạnh không ngừng lay động, trên mặt tường phản chiếu bóng dáng của mấy người, cũng tựa như ác ma đang giương nanh múa vuốt.

Bóng của Trương Vinh Phương càng thêm vạm vỡ, chiếm gần một nửa không gian của ngôi chùa.

Lúc này, đám người Trương Hiên, Tiêu Thanh Anh mới như vừa tỉnh dậy từ trong mơ.

Trước khi họ đến, họ cũng đã đoán Trương Vinh Phương mạnh đến mức nào dựa trên thực lực mà hắn thể hiện khi ra tay giúp đỡ lúc trước.

Cho dù có thể suy đoán nhưng bọn họ đều không tưởng tượng nổi.

Bây giờ Trương Vinh Phương đối mặt với Phi Hùng Vương một cao tầng của Nghĩa Minh, vậy mà chỉ cần mấy chiêu là có thể đánh bại đối phương.

Chương 1040: Khó xử (2)

Phi Hùng Vương, đó là cao thủ Tam Không trong Nghĩa Minh!

“Có thể hạ gục hắn ta chỉ bằng một chiêu, chẳng lẽ…”

Trương Hiên đột nhiên nghĩ ra một suy đoán, đồng tử co rụt lại.

“Ta không Bái Thần.” Trương Vinh Phương dường như nhìn thấy sự lo lắng của ông.

“Thế nhưng nếu các người đã cầu xin vậy thì thôi vậy.”

Hắn thả tay xuống, sắc mặt lại khôi phục vẻ mỉm cười.

Hắn bước đến trước người Phi Hùng Vương, đưa tay ra.

“Xin lỗi, vừa rồi có hơi kích động, không sao chứ?”

Phi Hùng Vương nửa nằm ở góc tường, toàn thân không chỗ nào không đau nhức.

Hắn ta vốn đã trúng độc, bây giờ toàn thân đều bị lực của một chưởng xuyên thấu, khiến cơ bắp trên người gần như lập tức bị chấn thương.

Bây giờ thậm chí gần như không thể đứng dậy.

Nhìn Trương Vinh Phương vừa rồi còn bày ra vẻ mặt lạnh lùng muốn giết người, bây giờ lại nhẹ nhàng nói chuyện như không có chuyện gì xảy ra.

Phi Hùng Vương đã hiểu tại sao nhiều người lại e ngại Nghịch Thời hội bên trong Nghĩa Minh như vậy rồi.

Người trước mặt này thực sự cực kỳ giống với những người trong Nghịch Thời hội!

“Con mẹ ngươi chứ không sao.” Phi Hùng Vương mở miệng liền muốn mắng, nhưng đột nhiên nhớ tới chính mình phải nhờ đối phương giải độc, cho nên chỉ có thể nuốt nước mắt vào trong, vươn tay nắm chặt lấy đối phương, mượn lực đứng lên.

“Chỉ là vừa rồi một chiêu kia của ngươi khí lực quá lớn. Lão Hắc ta đã gặp rất nhiều người. Đây là lần đầu tiên ta thấy một

vị cao thủ có thể mạnh như vậy mà không Bái Thần! Lần này xem như đã biết đến!" Hắn ta nghiêm túc ôm quyền nói.

"Khách khí rồi, khí lực của ta chỉ là lớn hơn một chút so với người bình thường mà thôi." Trương Vinh Phương mỉm cười nói.

"À đúng rồi, nói mới nhớ. Tại sao các ngươi biết ta ở đây? Ta nhớ khi ta rời khỏi phủ Tình Xuyên, hình như không trắng trợn tuyên truyền á." Hắn lại lần nữa hỏi.

"Cái này… Thật ra, dọc đường có người để lại tin nhắn cho chúng ta." lúc này Trương Hiên ở bên cạnh mới đáp lại.

"Để lại tin nhắn?"

*

*

*

Lúc này, bên ngoài cách Nan Ba tự vài trăm mét.

Hai người thần bí trong y phục dạ hành, đeo mặt nạ đen đang nhanh chóng lao về phía xa.

"Cá đã cắn câu. Bước tiếp theo là xem hắn sẽ lựa chọn như thế nào. Người một bên khác đã đến chưa?"

"Ừm, đã đến rồi. Bây giờ đang ở trong phủ Vu Sơn. Theo kế hoạch, thân phận của người đó là một trong những cánh tay phải đắc lực nhất của Nhạc Đức Văn, vì vậy nếu hắn ta nhìn thấy nó, tương đương với việc Nhạc Đức Văn nhìn thấy."

Chỉ cần hắn ta có thể tận mắt nhìn thấy Trương Vinh Phương thực ra là Trương Ảnh, còn bí mật cấu kết làm bậy với người của Nghĩa Minh.

Đến lúc đó, việc sắp xếp của đại nhân sẽ hoàn thành hơn phân nửa."

"Điều duy nhất không ngờ tới là võ công của Trương Vinh Phương đã xảy ra chuyện gì? Trước đó không phải nói hắn chỉ là một Ngoại Dược thôi sao?"

"Không biết nữa, nhưng chắc chắn trong đó phải có bí mật!"

Hai người nhanh chóng nhỏ giọng trao đổi.

Lần này, Đại Đạo Giáo ở Đại Đô đã thắng một ván, đặt vững căn cơ, hầu hết tất cả những vấn đề liên quan đến tông giáo đều bị họ chiếm giữ và cướp đoạt. Thế lực Đại Đạo Giáo kinh người cường thế, trực tiếp ép cho Tây Tông và Chân Nhất không thở nổi.

Đặc biệt, bây giờ Nhạc Đức Văn đã không còn che giấu, dùng thực lực của mình nghiền ép tất cả mọi người.

Thanh Dịch Thái Cực Cung dứt khoát đóng kín cửa không ra, từ chối tiếp khách lạ.

Nguyên Sư Tây tông ẩn mình trong bóng tối, không cam lòng cố gắng gây sự, nhưng mấy lần đều dễ dàng bị Thiên Thành Cung đánh tan.

Đại Đạo Giáo có Kim Ngọc Ngôn và Nhạc Đức Văn hợp lực, bây giờ giống như một con quái vật khổng lồ, không chút kiêng kỵ nuốt chửng tất cả các thế lực tông giáo.

Còn lại Hắc Thập Giáo, Thiên Tỏa giáo và các môn phái cấp thấp khác đã bị ép đến mức phải thành lập một nhóm để bảo vệ bản thân.

Trong hoàn cảnh như vậy, nếu Đạo tử Đại Đạo Giáo xảy ra chuyện rắc rối gì…

Đạo tử Trương Ảnh thiên phú cao nhất, một khi đã được xác nhận hắn không có mối quan hệ thông đồng không rõ với Nghĩa Minh.

Với tính tình luôn một mực bảo vệ hoàng thất của Nhạc Đức Văn, không ai có thể đoán trước được chuyện gì sẽ xảy ra.

Nhưng có thể suy ra là Trương Vinh Phương chắc chắn sẽ phải đối mặt với một sự lựa chọn.

Mà đến lúc đó thì…

Ngay sau đó, hai người lao đến một ngọn đồi nhỏ, một trong hai người nhanh chóng lấy ra một cây pháo hoa, mở nắp dẫn lửa lên, thổi đốt lên một ngọn lửa, rồi châm lửa.

Xì xì.

Gậy pháo hoa đột nhiên bốc khói đỏ mờ, trôi dạt về phía xa.

“Còn bao lâu nữa bên kia sẽ tới đây?” Một người trầm giọng hỏi.

“Có lẽ không quá một khắc!”

“Hơi chậm.”

“Không sao đâu, chỉ cần tình huống được xác nhận, Trương Ảnh không thể trực tiếp dẫn người biến mất. Chỉ cần hắn không xuống tay được, không thể giết chết đám người Trương Hiên ngay lập tức, mục đích của chúng ta đã đạt được.”

Chương 1041: Khó xử (3)

Làm lung lay Đạo tử, làm lung lay mối quan hệ giữa Nhạc Đức Văn và hoàng quyền. Đó chính là mục đích của họ.

“Cẩn thận một chút, thực lực của Trương huynh vô cùng mạnh, nếu như bị phát hiện, ta và ngươi đều sẽ không thoát khỏi chết!”

“Biết rồi!”

“Các ngươi là ai?”

Đúng lúc này, một bên khác của núi nhỏ, có hai nam tử mặc y phục dạ hành, trước tiên phát hiện ra hai người bọn họ ở bên này.

Hai người này cùng nhau đến khu vực lân cận theo Trương Vinh Phương, chịu trách nhiệm tuần tra giám sát trạm gác ngầm xung quanh.

Chỉ là tốc độ thân pháp của Trương Vinh Phương quá nhanh khiến bọn họ trước đó không theo kịp, lúc này mới theo đến nơi liền phát hiện có người khác đang lén lén lút lút dở trò quỷ sau lưng.

Ngay lập tức, hai người họ lớn tiếng hét lên.

Hai người đeo mặt nạ đen trao đổi ánh mắt với nhau, vồ về phía hai thuộc hạ của Trương Vinh Phương.

“Tốc chiến tốc thắng, lập tức rời đi!”

“Được!”

Bốn người mới bắt đầu giao thủ, hai người thuộc hạ của Trương Vinh Phương đột nhiên như bị sét đánh.

Chênh lệch thực lực quá lớn.

Hai người liên tục lùi lại phía sau, nhưng chỉ sau vài chiêu, đã bị đánh cho đến sắc mặt đỏ bừng, từng ngụm từng ngụm máu trào ra khỏi khóe miệng.

Họ, một người thất phẩm, một người bát phẩm, họ đều là những cao thủ hàng đầu được chiêu mộ đến ở phủ Vu Sơn.

Cũng là một trong những cao thủ số một số hai ở Tùng Hạc quan.

Nhưng vào lúc này, điều không nghĩ tới là hai người đeo mặt nạ đen ngẫu nhiên xuất hiện lại thực sự mạnh hơn họ nhiều đến thế.

Oành!

Bỗng một tiếng trầm đục vang lên, một người bị đánh văng ra ngoài, ngã xuống đất, tử vong tại chỗ.

Đường đường là cao thủ thất phẩm, nhưng lại không thể xuất quá năm chiêu trước mặt đối phương.

Người còn lại cũng lảo đảo lùi lại, vô cùng chật vật chống đỡ, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, như thể sắp chết.

Trong phút chốc, một bóng đen đột nhiên xuất hiện bên cạnh hắn ta, vươn tay cản lại.

Coong!

Một đao của người đeo mặt nạ đen đúng lúc chém ngay trên cánh tay của bóng đen.

Tạo ra một âm thanh va chạm của kim thiết.

Người đến chính là Trương Vinh Phương.

Lúc này, hắn liếc nhìn hai tên thủ hạ mà mình đem theo, trong mắt nổi lên một tia lạnh lẽo.

Cánh tay phải nhanh như chớp chộp về phía trước.

Ưng Trảo công đã lâu không sử dụng xuất hiện trở lại, một âm thanh xé toạc sắc bén vang lên trong không khí, giống như một con đại bàng nhào xuống, bắt giết con mồi.

Khi luồng không khí sắc bén đến gần, người đeo mặt nạ đen liền cảm thấy ngực mình đau nhói.

Hắn ta muốn lùi lại, né tránh, nhưng tốc độ một chiêu này quá nhanh.

Đến nỗi hắn ta không có cách nào né tránh.

“Hạ thủ lưu tình!” Đột nhiên từ xa truyền đến một giọng nói hùng hậu.

Giọng nói này kỳ thực còn nói ra sớm hơn Trương Vinh Phương ra tay, nhưng vào giờ phút này.

Oành!

Vẻ mặt của Trương Vinh Phương vẫn như cũ, chỉ với một chiêu Ưng Trảo công, đã mạnh mẽ vồ xuống từ trong ngực người đeo mặt nạ đen.

Xoẹt một tiếng, sức mạnh khổng lồ kết hợp với tốc độ bùng nổ, cộng với năm ngón tay giờ đây cực kỳ cứng rắn và sắc bén của hắn.

Một chiêu ngay lập tức xé toạc lồng ngực của đối phương, xoẹt một tiếng lôi ra những bộ phận bên trong, rải đầy trên mặt đất.

"Không phải Bái Thần?" Hắn hơi sửng sốt, sau đó nhìn về phía người mặt nạ đen khác như không có chuyện gì xảy ra.

"Đã giết người của ta mà còn dám nói ta hạ thủ lưu tình?"

Hắn không nhìn người mặt nạ đen toàn thân đang run rẩy, mà ngước mắt nhìn về phía xa xa.

"Ngươi nghĩ ngươi là ai?"

Trong bóng đêm, một người thân hình cao lớn mặc áo choàng, đeo mặt nạ màu đen có viền vàng đang bồng bềnh tiến đến, nhanh chóng đáp xuống khoảng đất trống cách đó hai mươi mét, nhìn về phía hắn.

Người này liếc mắt nhìn một trong hai kẻ đeo mặt nạ đen đã chết ngã trên mặt đất, trong mắt lóe lên từng tia từng tia lửa giận.

"Được được được! Không hổ danh là đồ đệ của Nhạc Đức Văn! Hai người đều điên cuồng như nhau! Chu Lĩnh Tùng, nếu việc này các ngươi không cho ta một lời giải thích về vấn đề này, ta sẽ đi thẳng đến Đại Đô!"

Người nọ quay đầu nhìn về một chỗ tối ở bên khác.

"Giải thích? Các ngươi động thủ giết người trước, ngươi muốn chúng ta giải thích cái gì?" Trong bóng tối, một nam tử gầy gò mặc đạo bào chậm rãi đi ra khỏi bóng tối.

Người này có bộ râu dài hoa râm, tướng mạo tuấn mỹ, đôi mắt nhướng lên cho thấy thời trẻ hẳn là một người phong lưu.

“Đúng là chúng ta làm động thủ trước, nhưng chỉ là một cấp bậc phàm nhân sao có thể so sánh với Siêu Phẩm đạo môn của ta được? Hơn nữa, lần này, việc Đạo tử của các ngươi cấu kết với loạn quân Nghĩa Minh. Chuyện này không liên quan gì đến chúng ta, đúng không? Nhắc mới nhớ, chúng ta vẫn giúp các ngươi một tay đấy.” Mặt nạ đen viền vàng hắc hắc cười lạnh.

Chương 1042: Khó xử (4)

Ngọc Hư Cung Đại Đạo Giáo đã trấn áp bao nhiêu loạn quân, giết bao nhiêu cao thủ cao tầng của Nghĩa Minh?

Hai bên đã ở cục diện thủy hỏa bất dung từ lâu.

Đại cục Đại Đạo Giáo dưới sự lãnh đạo của Nhạc Đức Văn chính là người bảo vệ vững chắc cho hoàng phái.

Do đó, bây giờ Đạo tử bị phát hiện cấu kết với loạn quân.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài. Bất kể thế nào, Nhạc Đức Văn phải phản ứng vì mối quan hệ giữa mình và hoàng quyền.

Sắc mặt Chu Lĩnh Tùng xấu xí, lão ta được Nhạc Đức Văn sắp xếp ở chỗ này để làm tổng lĩnh phụ trách toàn bộ sự vụ môn phái ở Sơn tỉnh.

Nghe vậy, sắc mặt lão ta ngay lập tức thay đổi.

"Ý của ngươi là gì? Cấu kết với loạn quân?"

Ngay lập tức, mặt nạ đen viền vàng liền kể lại cuộc gặp gỡ của Trương Vinh Phương với đám người Trương Hiên.

Tất cả mọi người đều biết Đại Đạo Giáo là một Hoàng đảng kiên định.

Vào thời điểm nhạy cảm này, một khi tin tức về việc Đạo tử cấu kết với Nghĩa Minh được lan truyền ra ngoài, Nhạc Đức Văn nhất định phải có những biện pháp tương ứng, lại lần nữa khẳng định rõ lập trường của mình. Đồng thời lão nhất định sẽ ép buộc Trương Ảnh cũng phải bày tỏ lập trường của mình.

Và cách dễ nhất để thể hiện lập trường là trực tiếp xuống tay với Nghĩa Minh…

Những thứ này còn chưa tính.

Bây giờ chuyện rắc rối hơn là…

Điều quan trọng nhất lúc này là, làm thế nào mà Đạo tử Trương Ảnh lại có được thực lực mạnh mẽ như vậy? Hắn rốt cuộc có phải là Trương Ảnh hay không?

Sự xuất hiện của Chu Lĩnh Tùng ở đây đóng một vai trò quan trọng.

Võ công của Trương Vinh Phương cao đến mức vừa rồi giết một Nội Pháp Siêu Phẩm chẳng khác nào giết gà. Mọi người đều đã nhìn thấy.

Mà võ công như vậy, cho dù như thế nào đi nữa đều không thể xuất hiện trên người Trương Ảnh hay Trương Vinh Phương được.

Như vậy.

Chỉ cần là người bình thường, chắc chắn sẽ hoài nghi Trương Ảnh thật rất có thể đã bị người khác đánh tráo từ lâu.

"Chu Lĩnh Tùng, đừng trách lão phu nói mà không làm. E rằng Trương Ảnh này đã bị người của Nghĩa Minh thay thế từ lâu. Nếu các ngươi lại không cẩn thận, sau này… hắc hắc." Mặt nạ đen viền vàng cười lạnh lên tiếng.

Chu Lĩnh Tùng nhìn về phía Trương Vinh Phương, trong mắt hiện lên chần chờ do dự, khó có thể quyết đoán.

Dù tính theo phương diện nào thì Trương Ảnh hay Trương Vinh Phương đều không thể sở hữu được trình độ võ công này.

Chỉ có những lão tổ đã khổ tu nhiều năm, hoặc những cao thủ Bái Thần mới có thể có được uy thế như vậy.

Vì vậy, tình huống rất rõ ràng.

Rốt cuộc Trương Ảnh là ai?

Vẻ mặt của Chu Lĩnh Tùng lộ ra vẻ chần chờ, do dự.

"Đạo tử, hiện tại việc quan trọng nhất chính là làm phiền ngài chứng minh thân phận trước."

"Làm sao chứng minh được?" Lúc này Trương Vinh Phương cũng nhận ra đối phương chính là tổng lĩnh Đại Đạo Giáo ở Sơn tỉnh. Tâm thần hắn tập trung cao độ, biết rằng không tốt rồi.

Dù sao thì hắn cũng mới đến đây tìm hiểu tình hình, nhưng không ngờ đối phương lại thiết kế hạ thủ nhanh và tàn nhẫn đến vậy. Trước tiên đã dẫn người này đến đây.

“Lệnh bài thân phận! Chỉ cần đưa lệnh bài thân phận mà ngài mang theo bên mình là được. Lệnh bài thân phận của ngài có công dụng phân rõ thật giả.” Chu Lĩnh Tùng trầm giọng nói.

“…” Trương Vinh Phương đột nhiên im lặng.

Nếu là cách khác, hắn vẫn có thể nghĩ ra cách.

Nhưng lệnh bài…

Lúc này đúng là không ở trên người hắn.

Hơn nữa bây giờ hắn đã là một Luyện Thần Viên Mãn, nếu như bị lệnh bài phát hiện.

Trước đây không có lệnh bài, tu vi văn công của thân thể này đã dẫn đến pho tượng Huyết Thần và nữ tử Nguyện Vọng đó xuất hiện gây chuyện.

Nếu lúc này lại lần nữa tiếp xúc với lệnh bài.

Lúc này, hắn đã hiểu rõ từ lúc mấy người sư phụ Trương Hiên bị người thần bí ẩn đưa tới, đến lúc này bị hai n Chu Lĩnh Tùng hiện thân bắt tận tay.

Tất cả đây là một ván cờ.

Một ván cờ được sắp xếp bởi một bên thứ ba.

Hắn không có phòng bị, bây giờ xem như đang ở trong ván cờ.

Trước đó bị nữ tử Nguyện Vọng dẫn động hơn phân nửa tinh thần, sự chú ý hoàn toàn tập trung vào phía đó, nhưng không ngờ rằng còn có những người khác ở bên ngoài, đột nhiên chạy đến tính toán chính mình.

Bây giờ thì gặp rắc rối rồi.

Mấy người sư phụ trúng độc, hắn không thể không quan tâm được, ở đây không sao cả, nếu hắn bị vạch trần thân phận của Trương Vinh Phương, vẫn có thể sử dụng với lý do báo đáp ân tình của sư phụ trước đây.

Nhưng bên phía Chu Lĩnh Tùng cần phải tự mình chứng minh danh tính của mình, đó là một tình huống khó xử thực sự.

“Đạo tử, có thể lấy lệnh bài ra xem thử một chút không?” Ánh mắt Chu Lĩnh Tùng cũng có chút không đúng.

“Ta không đem theo lệnh bài trên người.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Có thể cử người đem đến.”

“…” Trương Vinh Phương im lặng.

Chương 1043: Khó xử (5)

Một khi mang nó đến, bị phát hiện ra tu vi văn công bây giờ của hắn, có nghĩa là bắt buộc phải Bái Thần.

Đối phương đánh bậy đánh bạ nhưng lại đúng lúc đánh trúng điểm mấu chốt của hắn.

“Xem ra, ngươi thực sự không phải Đạo tử.” Lúc này rốt cuộc Chu Lĩnh Tùng mới thở hắt ra một hơi dài.

“Ta đúng là Đạo tử, lệnh bài cũng ở chỗ của ta, nhưng ta có nỗi khổ tâm trong lòng không thể nói ra.” Trương Vinh Phương khẽ lắc đầu.

“Có nỗi khổ tâm trong lòng?” Chu Lĩnh Tùng tiến lên một bước: “Chỉ cần ngươi lấy ra được lệnh bài, không ai có thể nghi vấn ngươi có phải là Đạo tử hay không! Ngươi còn lo lắng cái gì?”

“…” Trương Vinh Phương im lặng.

“Được, nếu ngươi đã khó xử, tạm thời còn có một cách khác để chứng minh sự trong sạch của ngươi!” Chu Lĩnh Tùng nói tiếp.

“Cách gì?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Rất đơn giản. Giết chết những người Nghĩa Minh đó!” Chu Lĩnh Tùng quả quyết nói.

“Đại nghĩa diệt thân như vậy có thể rửa sạch mọi nghi ngờ có thể nảy sinh trên người ngươi!” Lão ta từng bước một đến gần, sắc mặt nghiêm nghị nghiêm khắc.

“Giết bọn họ?” Thanh âm Trương Vinh Phương trầm xuống.

“Đúng vậy! Chỉ cần làm như vậy, ngươi có thể tránh khỏi một chút nghi hoặc.” Chu Lĩnh Tùng nghiêm mặt nói.

Trương Vinh Phương lợi dụng bóng đêm hơi nheo mắt lại, liếc mắt nhìn người đeo mặt nạ đen viền vàng, sau đó nhìn về phía Chu Lĩnh Tùng trước mặt.

“Muốn giết bọn họ.”

“Ta sẽ giết ngươi trước!”

Ngay lập tức, vẻ mặt của hắn bỗng trở nên nghiêm túc, bước ra ngoài một bước, mặt đất ầm ầm nứt toác, bùn đất nổ tung.

Dưới phản lực cực lớn, bùn đất giống như mưa đen, bắn tung tóe lên cao, giống như thác nước.

Phập!

Giữa thác nước, một thân huyết quản phồng lên, thân hình cao ba thước nước da đỏ sẫm ầm ầm lao ra, một chưởng từ trên đánh xuống, giống như bảo che áp đỉnh, đánh vào đầu Chu Lĩnh Tùng.

Đây là sát chiêu trong Viêm Đế phù - Dĩ Thiên Phúc Địa!

Bùm!

Sắc mặt của Chu Lĩnh Tùng thay đổi rõ rệt, vội vàng giơ hai tay lên, dùng hết sức chặn lại.

Nơi hai người va chạm vào nhau, trong nháy mắt máu thịt bay tứ tung, truyền đến tiếng xương cốt nổ tung.

“Ngươi điên rồi! Ta chính là tổng lĩnh Tỉnh đạo ty cục trưởng Sơn tỉnh!” Cả người Chu Lĩnh Tùng đầy máu, dùng hết tốc lực lùi lại, trong miệng gầm lên.

Phù.

Trương Vinh Phương đứng đó, trở tay giơ một cánh tay lên.

Chặn một cú đấm nặng nề từ người đeo mặt nạ đen viền vàng ở phía khác.

Bùn đen nổ tung dưới chân hắn, nhưng thân thể chỉ khẽ rung một cái liền chặn được sát chiêu của đối phương như không có chuyện gì xảy ra.

“Ngươi ngụy trang rất tốt. Biết ta có thể nhìn nhìn thấu thuật dịch dung, nên mới chuyển xương, thay da đổi thịt, thật sự trở mặt thành khuôn mặt của Chu Lĩnh Tùng. Lúc đầu ta thật sự không nhìn ra.”

“Nhưng thật đáng tiếc.” Trương Vinh Phương ngẩng đầu lên. Trong lòng trắng của hai mắt, có vô số sợi máu giống như những tuyến trùng hội tụ về con ngươi.

“Ngươi không thể gạt được đôi mắt này của ta.”

Hắn mở hai tay ra.

“Hôm nay, các ngươi đều phải chết!”

Lời còn chưa dứt, toàn thân hắn tiếp tục phồng lên, trở nên lớn hơn một vòng, lại một tầng trạng thái cực hạn được chồng chất lên.

Vô số luồng khí nóng màu trắng từ trong cơ thể hắn bốc hơi bay lên tựa như mây mù.

Gió đêm gào thét.

Tiếng gầm trầm thấp trong nháy mắt truyền ra trăm mét xung quanh.

Mấy người Trương Hiên nghe thấy tiếng động từ xa đang đến gần bên này, xa xa đã nhìn thấy nơi đây.

Phi Hùng Vương nhanh chóng đưa tay ra ngăn cản những người còn lại.

“Chờ đã! Khoan đi đến đó đã!”

Hắn ta có thị lực tốt nhất, ngay lập tức nhìn thấy có vấn đề ở bên kia.

Khí thế của những người đó, cũng như vị trí của họ, rõ ràng không phải là một trò đùa.

“Xảy ra chuyện gì vậy? âm thanh vừa vừa rồi.” Sắc mặt Trương Tân Thái tái nhợt, độc tố hơi phát tác.

Hắn nhìn về phía xa, không thể nào nhìn thấy được tình huống.

Bây giờ hắn đã bước vào cấp độ tứ phẩm. Đây vẫn là thành quả của quá trình chăm học khổ luyện trong mấy năm qua, điên cuồng bồi bổ mới có được thành tựu như vậy.

Nhưng lúc này, hắn nhìn mấy người đang cấp tốc giao thủ dưới ánh trăng phía xa xa, chỉ cảm thấy hoa cả mắt, hoàn toàn không thấy rõ được tốc độ của các bóng người.

“Có người đang đánh nhau. Đang đánh nhau với Vinh Phương! Không biết là người bên nào.” Trương Hiên trầm

giọng nói: “Chúng ta cố gắng đừng lên tiếng, đừng để liên lụy đến hắn!”

Hiện tại lão đã có thể nhìn thấy rõ ràng, mặc dù trong mắt người bình thường thực lực của nhóm người mình đều rất tốt, nhưng so với trình độ bây giờ của Trương Vinh Phương thì còn kém xa quá xa.

Vì vậy, sự giúp đỡ tốt nhất duy nhất mà họ có thể làm là không trở thành liên lụy của Trương Vinh Phương, bị bắt để uy hiếp.

“Tại sao lại có người của Đại Đạo Giáo động thủ với hắn? Bọn họ không phải cùng một phe sao?” Tiêu Thanh Anh thấp giọng nói, trong lòng càng ngày càng hoảng.

Chương 1044: Mê Huyễn (1)

Từ Tình Xuyên đến đây, trên đường đi sống đầu đường xó chợ, hy vọng duy nhất của họ bây giờ đều ký thác vào Trương Vinh Phương.

Nếu xảy ra chuyện gì với hắn…

Nghe vậy, Trương Hiên và Trương Tân Thái cũng tỏ ra lo lắng.

Phi Hùng Vương hít một hơi thật sâu, đang chuẩn bị nói gì đó.

Oành!

Trong nháy mắt, một bóng người toàn thân đầy máu sượt qua bên cạnh hắn ta.

Vèo một cái, đập mạnh xuống đất, lăn lộn mấy vòng, cả người nhanh chóng hóa thành tro đen, biến mất sụp đổ.

Cả người hắn ta rung lên, nhìn về phía xa xa lần nữa.

Ở đó chỉ còn lại hai đối thủ vừa đánh nhau với Trương Vinh Phương, lúc này đã chỉ còn lại có hai người.

Lúc trước còn có ba người, nhưng chỉ sau mấy câu nói, mấy hơi thở mà đã mất đi một người.

Ầm!

Một tay Trương Vinh Phương đè xuống, tầng tầng lớp lớp như chiến chùy, nện xuống hai tay đang chống đỡ của Chu Lĩnh Tùng.

Lần thứ hai máu thịt bắn tung tóe, hai tay Chu Lĩnh Tùng rốt cuộc không chịu nổi gánh nặng, răng rắc một tiếng bị bẽ gãy, bên trong trũng xuống.

Lão giả đeo mặt nạ đen viền vàng, thân pháp quỷ mị, nhanh chóng quay quanh, trong tay lão ta cầm một lưỡi đao sắc bén, chủ yếu là ra tay chém xuống đâm xuyên qua.

Nhưng cho dù lão ta có ra tay từ góc độ nào, đều sẽ dễ dàng bị Trương Vinh Phương kẹp chết.

Coong!

Lại là một lần đâm xuyên khác, con dao găm ngắn trong tay lão ta bị bật lại, cả người cũng rung lên bần bật, lùi lại mấy bước phun ra một ngụm máu.

“Rốt cuộc ngươi là thần thánh phương nào?”

Lúc này, lão ta chắc chắn sẽ không tin người trước mặt mình sẽ là Trương Ảnh.

Trương Ảnh được đồn đại là một Siêu Phẩm Ngoại Dược, cũng đã là một thiên tài hiếm có trong thiên hạ.

Mà thực lực người trước mặt hoàn toàn vượt xa so với Siêu Phẩm Ngoại Dược, mặt đối mặt mà vẫn có thể đánh áp chế hai người Tam Không Bái Thần bọn họ.

Quả thực đáng sợ!

“Không có thủ đoạn nào khác?”

Trương Vinh Phương hoạt động các cơ bắp trên người mình, một chưởng đè ép Chu Lĩnh Tùng đang cố gắng né tránh trở lại lần nữa. Giống như người lớn đang đánh một đứa trẻ vậy.

Hai người căn bản đều không dùng võ học Đại Đạo Giáo.

Lão giả mặt nạ đen thì thôi đi, buồn cười chính là Chu Lĩnh Tùng cũng hoàn toàn không dùng võ học của Đại đạo giáo.

Từ một điểm này, có thể dễ dàng phát hiện ra hắn ta là một kẻ giả mạo.

“Vậy thì… chấm dứt như thế là được rồi.”

Trương Vinh Phương ngẩng đầu lên, hơi lệch về phía sau, đã phát hiện mấy người Trương Hiên đang trốn ở đằng xa.

Hắn không muốn bị người khác phát hiện ra một mặt tàn bạo của mình, hắn chỉ muốn để lại hình tượng tốt đẹp của mình cho các sư phụ bọn họ mà thôi.

“Khoan đã! Các hạ và ta hoàn toàn có thể hợp tác. Chúng ta đều là những người có mưu cầu gì đó với Đại Đạo Giáo, vậy tại sao không liên thủ?”

Lúc này cánh tay Chu Lĩnh Tùng đứt đoạn, trên người bê bết máu, cực kỳ chật vật.

Để ngụy trang thân phận của mình, hắn ta cũng không Bái Thần, nhưng bây giờ lại đã trở thành phiền toái lớn nhất.

Vết thương trên người hắn ta không có cách nào nhanh chóng chữa trị, chỉ có thể gắng gượng chống đỡ.

Chỉ là hắn ta còn chưa nói hết lời, ánh mắt đã tối sầm lại.

Trương Vinh Phương vậy mà lại đã đến bên cạnh hắn ta.

Giơ tay lên, đánh một chưởng ra.

Tốc độ một chưởng này nhanh hơn trước nhiều! Rất nhiều, rất rất nhiều.

Lòng bàn tay trong nháy mắt chạm đến cổ Chu Lĩnh Tùng, sau đó giống như một cái kẹp thú, đầu ngón tay sắc bén xì một tiếng đâm vào huyết quản của hắn ta.

Một lượng lớn máu tươi bị hút ra, Trương Vinh Phương bình tĩnh nhìn vẻ mặt run rẩy của đối phương.

Đơn giản là hắn đã mở ra hai tầng trạng thái cực hạn, hiện tại hắn đã có thể dễ dàng đối phó với sự vây giết của đám người này.

Kết quả này… đã đủ khiến cho người ta hài lòng rồi.

Trong đêm tối, hắn quay lưng về phía đám người Trương Hiên, dùng lưng che kín Chu Lĩnh Tùng phía sau, nhìn đối phương không ngừng run rẩy cho đến khi hoàn toàn khô héo.

Trương Vinh Phương rút tay lại, lại lần nữa ra tay, mạnh mẽ đánh một chưởng vào giữa trán.

Oành!

Dưới tiếng nổ vang, tai mắt mũi miệng của Chu Lĩnh Tùng đồng thời tràn ra rất nhiều sợi bạc.

Tất cả những sợi bạc nhanh chóng chuyển sang màu đen, cứng đờ, sau khi giãy dụa mấy lần, liền rơi xuống đất, biến thành tro tàn.

Chu Lĩnh Tùng cũng ngã xuống đất, nhanh chóng khô quắt, hóa đen, bốc hơi biến mất.

Trương Vinh Phương ngẩng đầu nhìn về phía người còn lại, lúc này lão giả đeo mặt nạ đen viền vàng đã chạy trốn hơn 100

mét.

Hắn khẽ lắc đầu, dưới chân khẽ giẫm một cái, một mảng lớn bùn đen lui về phía sau nổ tung, tóe lên, cả người đã biến mất tại chỗ.

Khoảng cách giữa hai người ngày càng nhanh chóng gần lại.

Lão giả nghe thấy tiếng vang, sắc mặt vặn vẹo quay đầu nhìn lại, nhưng lại đúng lúc nhìn thấy một khuôn mặt to lớn gần trong gang tấc, cách lão ta chưa tới một mét.

Chương 1045: Mê Huyễn (2)

Lúc này lão ta cực kỳ hối hận, vốn tưởng an bài lúc trước đều ổn thỏa, không sơ hở tý nào.

Không nghĩ đến bây giờ.

Thực lực của tên ngụy trang thành Trương Ảnh này lại…

“Dừng tay! Ta là trưởng lão của Thái Cực Cung! Ngươi giết ta chính là đối nghịch với Chân Nhất! Có chuyện gì thì từ từ nói! Ngươi có muốn biết ai đã để lọt tin tức của ngươi không? Ai đang cố ý dẫn dắt đám người Trương Hiên không?”

Lão giả điên cuồng muốn thể hiện giá trị của mình.

“Thái Cực Cung?” Trương Vinh Phương dừng tay lại.

“Chẳng lẽ là đạo huynh của Chân Nhất Giáo?” Hắn chưa từng nghĩ rằng mình sẽ có liên hệ với Chân Nhất Giáo.

Nếu đúng là Chân Nhất Giáo thì quả là phiền phức thật.

Tại sao họ lại nhắm vào mình, tại sao họ biết chi tiết về hành tung của mình?

“Ta có thể nói cho ngươi biết! Tất cả những bí mật! Chỉ cần ngươi thề với vị thần mà ngươi Bái Thần, thả ta rời đi! Sống sót rời đi!” Lão già mặt đen viền vàng nhanh chóng nói.

“Ta thề với vị thần mà ta Bái Thần, nếu như ngươi nói cho ta đáp án, ta sẽ thả ngươi rời đi!” Trương Vinh Phương nhanh chóng không chớp mắt thề thốt.

“Hừ, kẻ tiết lộ hành tung của ngươi là Thương gia Ngọc Hư Cung của Đại Đạo Giáo. Bọn hắn có tai mắt trong phủ nha của ngươi. Hơn nữa, Thái Cực Cung chúng ta trực tiếp ra lệnh. Chỉ cần lấy được chứng cứ ngươi cấu kết với loạn quân, gửi đến Đại Đô là được. Ngoài ra, nếu như có thể ép buộc ngươi phải giết mấy người sư phụ trước đây của ngươi.

Như vậy, cũng có thể đặt một cái gai trong trái tim của Nhạc Đức Văn. Chỉ cần có thể khiến Nhạc Đức Văn kinh tởm, chúng ta đều có sắp xếp!” Lão giả nhanh chóng nói ra một mạch.

“Tại sao Chân Nhất Thái Cực Cung lại trăm phương ngàn kế cố ý nhắm vào một nhân vật nhỏ như ta?” Trương Vinh Phương cau mày.

“Thân phận của Trương Ảnh này, sau khi Nhạc Đức Văn leo lên đứng đầu Tập Hiền viện Đại Đô đã không phải là một nhân vật nhỏ nữa rồi. Sau khi Trương Thanh Chí biến mất, ngươi là người thừa kế duy nhất và thích hợp nhất của Nhạc Đức Văn.

Nếu có thể giải quyết được ngươi, cho dù đó là giết trực tiếp, hay xóa bỏ mối liên hệ giữa ngươi và Nhạc Đức Văn bằng các phương pháp khác.

Đều là một cú đả kích rất lớn đối với lão ta.

Nếu lão ta không xử lý tốt những việc như thế này, Tuyết Hồng các bên kia cũng sẽ làm.”

Lão giả dừng lại giây lát, liếc nhìn Trương Vinh Phương.

“Tuyết Hồng Các thì làm sao?” Trương Vinh Phương cau mày.

“Bây giờ quân chủ Tuyết Hồng Các chống đỡ cho Nhạc Đức Văn, duy trì hoàng quyền Linh đình chính thống.

Vì vậy, về cơ bản, hơn phân nửa quyền lực của họ đều nằm trong cùng một trận doanh với Thiên Thành Cung.

Một khi xuất hiện vấn đề về lập trường của Đạo tử bên này, có thể làm rung chuyển nhiều vị Liệt tướng quân chủ của Tuyết Hồng Các vốn đang dao động không ngừng!”

Nghe mấy câu lão giả nói, Trương Vinh Phương không nói nên lời.

Hắn tưởng rằng đối phương chỉ tính toán nho nhỏ thôi, không ngờ phía sau lại có nhiều chuyện liên lụy đến như vậy.

“Hiện tại, ta đã nói tất cả những gì ta biết với ngươi rồi, ngươi đã hứa sẽ thả ta đi.”

Oành! ! !

Tiếng khí bạo cực lớn đột nhiên nổ tung.

Một chưởng của Trương Vinh Phương ầm ầm đánh vào đầu lão giả.

Lực lượng khủng bố khổng lồ, cùng với tốc độ bổ trợ, trong nháy mắt đánh cho đầu lão ta xoay một vòng lớn 360 độ.

Lão giả ngơ ngác đứng tại chỗ, đồng tử nhanh chóng giãn ra, mờ dần rồi biến mất.

Trương Vinh Phương cũng không nhúc nhích, một tay đặt ở trên đỉnh đầu, đâm vào trong mạch máu.

Mười giây, hai mươi giây, ba mươi giây

Bạch!

Con ngươi của lão giả đột nhiên sáng lên hào quang màu bạc, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một luồng lực lượng khổng lồ bóp một cái, xương sọ đột nhiên sụp đổ.

Chẳng mấy chốc, một mảng tro đen từ từ rải rác trên mặt đất, sau đó bốc hơi rồi biến mất.

“Kẻ yếu là như vậy, ký thác mọi thứ của mình vào lòng nhân từ của người khác.”

Trương Vinh Phương khẽ thở dài.

Cho đến nay, tất cả những phiền phức đều đã chết sạch sành sanh.

Buông tay ra, hắn quay lại nhìn thủ hạ duy nhất còn lại của mình.

“Thu dọn xong xuôi rồi trở về thôi. Hắn ta sẽ không chết vô ích đâu.”

Người nọ toàn thân run rẩy, gần như sợ ngây người.

Lúc này, bị thanh âm đánh thức, mới nhanh chóng hoàn hồn.

“Vâng!” Hắn ta quỳ một chân trên đất, nhìn thi thể bạn đồng hành bên cạnh, sau khi rung động vì sức mạnh không thể giải thích được của Trương Vinh Phương dâng lên trong lòng. Mà càng nhiều hơn, cuối cùng là nỗi buồn cho bản thân và người bạn đồng hành của mình.

Trong phủ Vu Sơn, họ nghĩ chính mình có thể coi là một nhân vật, nhưng bây giờ…

Một nỗi bi thương không thể giải thích được tràn ngập trong lòng hắn ta.

Người nọ vác theo thi thể của người bạn đồng hành của mình, hành lễ với Trương Vinh Phương, sau đó nhanh chóng rời đi.

Chương 1046: Mê Huyễn (3)

Mà lúc này, Trương Vinh Phương mới có thời gian nhìn về phía mấy người Trương Hiên, Phi Hùng Vương.

“Tiếp theo, xin mời sư phụ đến ở lại chỗ của ta một lát, ta sẽ mời người đến giải độc.”

“Nhưng mà…” Phi Hùng Vương còn muốn nói gì đó, nhưng đã bị ánh mắt Trương Vinh Phương quét qua, đột nhiên toàn thân rùng mình một cái.

Nhớ đến cảnh tượng mới vừa nhìn thấy.

Bốn người trước sau không quá một phút, toàn bộ đều chết hết.

Trong đó có hai người đều là cao thủ hàng đầu không kém gì hắn ta và một trong số đó còn là Bái Thần.

Nhưng kết cục…

Tông Sư?

Một suy đoán khủng bố nảy ra trong lòng hắn ta.

Vừa nghĩ đến xưng hô này, cả người hắn ta chợt run lên, chỉ có những người từng trải qua bị tàn phá mới hiểu được Tông Sư mạnh mẽ không hợp lẽ thường như thế nào.

“Đa tạ Trương huynh đã trượng nghĩa giúp đỡ! Sau này Phi Hùng Vương ta nhất định sẽ ghi tạc trong lòng! Từng giây từng phút không dám quên!” Hắn ta lập tức lớn tiếng trả lời: “Sau đó sẽ báo đáp đại ân đại đức của ngài!”

“Không cần khách khí.” Trương Vinh Phương mỉm cười: “Thực ra, ta là một người rất dễ nói chuyện. Không cần gò bó như vậy.”

Mấy người im lặng.

Nếu như lời này nói ra khi tình huống khắp nơi xung quanh không có những xác chết đẫm máu thì có lẽ sẽ càng thuyết phục hơn.

Lúc này, Trương Vinh Phương không trì hoãn nữa, để tránh đêm dài lắm mộng, dẫn theo mấy người đến một phân điểm gần đó của Tùng Hạc quan. Bây giờ cứ che giấu đi đã rồi hẵng nói.

Mà ngay sau khi mấy người cùng nhau rời đi.

Mảnh đất đen này đã được thu dọn sạch sẽ.

Ngay tại nơi mà đám người Chu Lĩnh Tùng chết vừa rồi, một bóng người mặc áo choàng trắng xám, khuôn mặt một mảnh màu đen lặng lẽ xuất hiện ở vị trí của thi thể.

Bóng người ngồi xổm người xuống, vươn bàn tay tái nhợt ra, nắm lấy một nắm bùn đất đẫm máu trên mặt đất.

Cầm lên, hắn ta ngửi một cái.

“Trương Ảnh, Trương Vinh Phương. Thú vị thật.”

Một cơn gió nhẹ thoảng qua, bóng người trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ.

…

Một chiếc nồi đồng được nung bằng than củi.

Chất lỏng sền sệt màu đỏ sậm sôi sùng sục bên trong.

Đôi đũa màu ngà đưa vào, đảo vài cái, gắp lên một miếng thịt đỏ sẫm.

Nhẹ nhàng ngửi một cái rồi nhúng vào một ít ớt khô rồi cho vào miệng.

“Chà, hương vị không tệ, ai đã làm ra cái nồi huyết heo này vậy? Được đó!” Nhạc Đức Văn vuốt cái bụng thoả mãn cười nói.

“Ngươi hiện tại thật uy phong.” Đối diện cũng có người ngồi, là lão giả mặc áo giáp đen đã ở bên cạnh lão suốt thời gian qua.

Lão giả không ăn lẩu, nên tùy ý ngồi xếp bằng.

Hai tên thủ vệ nhìn quanh, nghiêm mặt lạnh lùng.

Chỉ có cái nồi đồng ở giữa bốc khói nghi ngút.

“Ngươi nhìn xem trước mắt, có giống thiên hạ ngày nay?” Nhạc Đức Văn chỉ vào nồi lẩu nở nụ cười.

“Lòng lang dạ sói. Quãng thời gian trước ta đã ăn lòng lang, hôm nay mới thử dạ sói. Cắt miếng ngươi khoan hãy nói, mùi vị thật không tệ.”

“Ba vị thần tướng chính là trụ cột của đế quốc. Bọn họ sẽ không tùy tiện biểu hiện sẽ nghiêng về bên nào, nếu như bây giờ ngươi đứng ở vị trí đệ nhất giáo phái, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào ngươi.” Lão giả mặc áo giáp trầm giọng nói, “Ngũ vua không phải là lòng lang dạ sói, chỉ là lúc này nếu không đánh thì có thể chết. Vì vậy, hãy nói cho ta biết, ngươi xem trọng ai?”

“Không tiếp xúc nhiều, ta có thể xem trọng ai?” Nhạc Đức Văn cười nói, “Hiện tại ta đang bận rộn chỉnh đốn lại Tập Hiền viện, nhóm lừa trọc của Tây tông đều biết tai họa hại bệ hạ, bây giờ bệ hạ băng hà, khẳng định không khỏi liên quan tới bọn họ!”

“Không có chút thông tin chuẩn xác nào sao?”

“Tin chuẩn xác làm sao mà cho được?”

“Cáo già.” Lão giả mặc áo giáp bất mãn nói, “Uổng công ta còn ở Tuyết Hồng các ủng hộ các ngươi.”

“Ta và ngươi liên thủ, vô địch thiên hạ, ngươi đây không phải là đang giúp ta mà là đang giúp chính ngươi.” Nhạc Đức Văn cười đáp.

“Vậy ngươi có biết đồ đệ của ngươi không? Trương Thanh Chí thì quên đi, nhưng tên kia thì sao? Ngươi có nhiều kỳ vọng chứ?”

“Trương Ảnh, tiểu tử đó, gây chuyện khắp nơi, ta phái người đến cứu hỏa còn không kịp.” Nụ cười trên mặt Nhạc Đức Văn biến mất khi lão nhắc đến chuyện này.

Thay vào đó là một chút kiệt sức sâu sắc.

“Chạy khắp nơi cũng không đuổi kịp, biết đứa nhỏ này phiền phức như vậy, ta liền không để cho hắn ra ngoài.”

“Trương Thanh Chí bị ngươi che giấu, Trương Ảnh giờ đã trở thành mục tiêu bị quần chúng phỉ nhổ, ngươi có biết, hiện tại

hắn không ở phủ Tình Xuyên?" Lão giả mặc áo giáp hỏi.

"Đương nhiên biết, đã đến Phủ Vu Sơn. Ở đó có rất nhiều người xuất chúng, và có rất nhiều mỹ nhân. Sinh mấy huyết mạch ở đó rồi trở lại cũng tốt." Nhạc Đức Văn tiếp tục ăn thịt trong nồi đồng, say sưa ngon lành.

"Vậy văn công của hắn đến đâu rồi?"

Chương 1047: Mê Huyễn (4)

“Hả” Nhạc Đức Văn sững sờ, “Để ta xem một chút” Lão lập tức lấy từ thắt lưng ra một khối lệnh bài bằng kim loại màu tím đen.

Cầm lấy lệnh bài nhấn một cái, đôi mắt của họa tiết đầu rồng ở giữa chợt sáng lên màu đỏ.

Nhạc Đức Văn nhìn chằm chằm vào ánh sáng đỏ một lúc.

Đột nhiên lão biến sắc.

“Tiểu tử thúi này! Không mang lệnh bài!”

“Ngươi có biết, có tin đồn bên ngoài rằng từ lâu Trương Ảnh đã bị đánh tráo ở cảng Thứ Đồng, bây giờ không còn là Trương Ảnh thực sự nữa.” Lão giả mặc áo giáp trịnh trọng nói.

“Lệnh bài có đối chiếu, chỉ cần tới gần liền có thể xác thực có phải hay không. Bây giờ có ai tùy tiện xuống tay với Càn Khôn? Những tên phế vật Tây tông kia sao? Hay là mấy cái lão âm hiểm gian tà kia?” Sắc mặt Nhạc Đức Văn trông không được tốt.

Lão đặt hết tâm tư quan tâm vào đại cục, quan tâm bố cục, quả thực có phần bỏ qua tình huống của hai đệ tử.

Lúc này, lão đứng dậy đi đi lại lại vài vòng.

“Người đâu.” Lão bỗng nhiên cao giọng nói. Bộp!

Hai cái bóng đột nhiên bước vào đại sảnh và quỳ một chân xuống đất.

“Chưởng giáo có gì phân phó?”

“Minh Nguyên đâu?”

“Vẫn ở Duyệt Sơn chưa trở về.”

“Vậy để Hân Duyệt đến Tình Xuyên, tìm lệnh bài Càn Khôn, mang nó đến phủ Vu Sơn.”

Nhạc Đức Văn rõ ràng có chút tức giận.

Lệnh bài không chỉ có chức năng đo lường văn công, còn có thể cảm nhận được sự an toàn, sức khỏe của Trương Vinh Vương ở thời khắc mấu chốt.

Hiện tại hắn còn không mang theo vậy là có ý gì?

Là biết đặc thù của lệnh bài, muốn đề phòng lão sao?

Hay là…

Nhạc Đức Văn có chút lo lắng khi nhớ lại lời nhắc nhở từ người bạn già vừa rồi.

“Đã rõ!” Hai người nhanh chóng lui ra ngoài.

“Hân Duyệt có thể xác định được danh tính của Trương Ảnh không?” Lão giả mặc áo giáp phía sau lưng lên tiếng hỏi.

“Không, nhưng lệnh bài có thể.”

Nhạc Đức Văn không tin rằng một người thông minh như Trương Vinh Phương lại không mang theo lệnh bài mà không có lý do.

Nguyên nhân lớn nhất không mang theo, chỉ có hai khả năng.

“Hắn là hắn đã phát hiện ra gì đó, cố ý không mang theo.” Lão ta nói nhẹ nhàng. “Đồ đệ của ngươi hình như đang che giấu điều gì đó.” Lão giả mặc áo giáp nói.

“Ai cũng có bí mật, nhưng chỉ cần hắn vẫn nhận ta là sư phụ của hắn, chỉ cần hắn nguyện ý mang lệnh bài, hắn vẫn là Đạo tử Đại Đạo Giáo ta!” Nhạc Đức Văn trầm giọng đáp.

Tháng 11 năm 1188.

Sau khi Linh đế băng hà, ngũ vương tranh bá, thuốc súng tràn ngập khắp nơi. Nghĩa Minh đã lợi dụng sự hỗn loạn để nổi dậy, cuộc chiến ngay lập tức bùng nổ khắp mười một tỉnh. Chỉ trong nửa tháng, hàng trăm phiến quân đã chen chúc mà lên.

Đồng thời, truyền thuyết về ba mật tàng lớn của Đông tông cũng nhanh chóng lan truyền.

Trong số đó, hai nhân chủng được nhắc đến trong ba mật tàng đã xuất hiện trong đội quân phản loạn - Vưu Thế Phi, Từ Thanh U cũng nằm trong số đó, cũng đảm nhiệm chức vụ tướng lĩnh chủ yếu.

Mà về những bí mật đặc biệt ẩn chứa trong những mật tàng, dần dần được lan truyền qua một số con đường bí ẩn.

Cùng tháng đó, các cao thủ Đại Đạo Giáo hợp tác với Tuyết Hồng các để trấn áp loạn quân ở nhiều nơi.

Chém đầu hàng vạn, đạt được thành quả to lớn. Phủ Vu Sơn, Tùng Hạc quan.

Trương Vinh Phương nhìn sư phụ đi theo lão dược sư ra khỏi phòng, liền vội vàng bước tới trước một bước.

“Dược sư, xin hỏi người bên trong, tình huống thế nào?”

“Độc rất phiền phức, sinh khí bị tổn hại cần phải bổ sung.” Dược sư khẽ lắc đầu.

Trương Vinh Phương gật đầu.

“Còn cần dược sư nhọc lòng.”

“Không có chuyện gì, có thể giúp được đại nhân cũng là phúc khí của lão hủ.” Lão dược sư nhẹ nhàng đáp.

Trương Vinh Phương cũng hỏi về một số nguồn độc tính, chủng loại và tình huống phương diện cấm kỵ. Cho đến khi hiểu rõ mọi chuyện, mới để người mang tiền biếu lên đưa dược sư rời đi.

Sau khi thăm hỏi những người còn lại, hắn quay trở lại chính điện và nghe báo cáo tình hình gần đây. Cùng với tin tức Đinh Du bên kia.

Tuy nhiên, không rõ vì lý do gì, Đinh Du không có bất kỳ hồi âm nào.

“Tình hình gần đây thế nào rồi?” Trương Vinh Phương ngồi xuống ghế chủ vị, nhìn Thanh Tố đang đi tới.

“Mọi thứ xung quanh phủ Vu Sơn đều ổn, nhưng có mười ba nơi bạo phát khởi nghĩa, người dẫn đầu không có bất kỳ dấu vết nào của Nghĩa Minh, họ đều là những vọng tộc ở địa phương, nhiều người trong số họ đều do thế hệ trẻ dẫn dắt. Đặc điểm chung của họ là những nam yêu thê tử hoặc là nữ nhân yêu phu quân. Mà nửa còn lại của họ hầu như đều là thành viên cốt cán của cuộc nổi dậy.” Khả năng điều tra của Thanh Tố mạnh hơn nhiều so với vài năm trước.

“Ngoài ra, theo phản hồi từ các tỉnh khác ngoài Đại Đạo Giáo, các tỉnh còn lại đều đã truyền lưu, phương pháp làm sao để giết chết quái vật Bái Thần.”

Chương 1048: Mê Huyễn (5)

“Là chuyện nhân chủng mật tàng sao?” Trương Vinh Phương im lặng một chút rồi đáp.

“Chính xác. Lần này, quân khởi nghĩa đông hơn trước rất nhiều, không còn mỏng manh như trước mà vô cùng mạnh mẽ. Đối với phương pháp giết quái vật Bái Thần được đồn đại, chúng ta không có manh mối, chúng ta sẽ tiếp tục theo dõi thu thập sau.”

“Vậy được rồi, Nguyện Vọng nữ bên đó thì sao? Cuộc điều tra thế nào rồi?” Trong đầu Trương Vinh Phương đột nhiên lóe lên một người, nhưng vẫn cấp tốc đè xuống, tiếp tục hỏi.

“Đã có kết quả một phần. Ba mươi người của chúng ta đã rơi vào trạng thái ngủ sâu, trải qua kiểm tra, là đã trúng một loại mê huyễn độc khí nào đó. Họ nói đã mơ thấy nữ tử quái dị trong giấc mơ mà ngài nhắc tới.”

Khi Thanh Tố nhắc đến chuyện này, toàn thân nổi da gà.

Nếu không phải do Trương Vinh Phương chủ động dặn dò, nàng sẽ không bao giờ phát hiện ra những thứ kỳ lạ như vậy vẫn còn được cất giấu ở trong phủ Vu Sơn lâu như vậy.

Nếu không phải chính miệng nàng hỏi thăm từng cái một, cho tới bây giờ nàng đều không tin.

“Còn những người còn lại thì sao? Ta nhớ đã phái hàng trăm người vào phải không?” Trương Vinh Phương cau mày.

“Phần còn lại” Thanh Tố dừng lại.

“Sao vậy?” Trương Vinh Phương cau mày. “Nói!”

“Tin tức vừa mới nhận được, có hơn 30 người mất tích. Họ vẫn chưa được tìm thấy, những người còn lại đã chết”.

“Đã chết?” Giọng của Trương Vinh Phương đột ngột cao lên. Mặc dù hắn đều là dùng phương thức treo giải thưởng cùng tuyên bố nhiệm vụ, phái nhân thủ đến Xích Viêm hạp.

Tuy nhiên những người kia phần lớn đều không phải là người của Tùng Hạc quan.

Nhưng một hơi liền chết nhiều người như vậy? Đó cũng không phải là những con gà, mà là những hảo thủ tập luyện võ nghệ!

“Chết như thế nào?” Ánh mắt Trương Vinh Phương trở nên ngưng trọng.

“Hầu hết các thi thể đều chết vì một số loại thú nhỏ độc tấn công, một số ít dường như đã tự sát.” Thanh Tố nhanh chóng trả lời. “Nhưng ngài đừng lo lắng, chúng ta có tất cả thông tin và bản đồ ngài cần.”

“Thuốc giải khí độc phối ra rồi sao?”

“Được rồi, hiệu quả không tệ, chỉ là không thể dự phòng thú độc bên trong tập kích.”

“Tốt lắm, gần đủ rồi, dẫn đường đi, đi Xích Viêm hạp.”

Trương Vinh Phương trầm giọng trả lời.

“Ta muốn tự mình đi xem, nơi này là cái đầm rồng hang hổ gì?”

Nguyện Vọng nữ đã từng tập kích hắn, nhưng xét trên biểu hiện trước đó, cái tên này cũng không mạnh cho lắm.

Trong lòng hắn có linh cảm, nếu muốn tìm hiểu rõ tượng thần, phật, thần tại thế giới đang ở, có lẽ lúc này sẽ là cơ hội tốt nhất.

Ngay lập tức, Thanh Tố phái nhân thủ tới.

Trương Vinh Phương quay lại nói với sư phụ và những người khác vài lời, mặc trang bị vào, mang theo các loại thuốc, tự mình lao về phía Xích Viêm hạp.

Rời khỏi phủ Vu Sơn hướng về phía bắc, đi về phía một con đường núi hẻo lánh, băng qua hai con suối và một sườn đồi.

Trước khi mặt trời sắp lặn, Trương Vinh Phương và nhóm của mình nhanh chóng đến vị trí của Xích Viêm hạp.

Trong hẻm núi hình chữ V khổng lồ, khắp nơi đều có sương mù màu vàng.

Nếu hít một hơi, có thể cảm thấy một luồng hơi nóng trong phổi, rõ ràng là sương mù có độc.

Trương Vinh Phương và đoàn người của hắn tổng cộng hơn trăm người, lần này, là hảo thủ chân chính triệu tập từ Tùng Hạc quan, cùng nhau chuẩn bị thỏa đáng, đến đây phong tỏa xung quanh.

“Mang bản đồ ra đây.” Trương Vinh Phương đưa tay ra.

Ngay lập tức có người đưa một bản đồ vẽ tay lên.

Mở bản vẽ ra, những địa danh nhỏ được ghi rõ ràng trên đó.

Toàn bộ Xích Viêm hạp được tạo thành từ ba phần. Xích Lâm khẩu, đáy vực, Viêm Thú khê.

“Nơi mà người của chúng ta đang ngủ sâu là Viêm Thú khê.” Thanh Tố giới thiệu.

“Những người kia đâu rồi?” Trương Vinh Phương cau mày ngẩng đầu nhìn, tầm mắt bị chắn bởi sương mù không nhìn được quá ba thước.

“Tất cả đều đang tĩnh dưỡng. Nhưng ta đã trả họ rất nhiều tiền, có hai người sẵn sàng vào lại. Người đã được mang đến rồi.” Thanh Tố nhanh chóng trả lời.

“Làm tốt lắm!” Trương Vinh Phương gật đầu.

Thanh Tố nhanh chóng chọn cả hai người nữ tử từ trong đội ngũ.

Cả hai đều cao lớn, có bắp tay to hơn nam nhân bình thường.

Mặt mũi đầy vẻ phong sương, gia cảnh hiển nhiên không tốt lắm.

“Chung Vọng.”

“Từ Tư Di.”

“Bái kiến đại nhân.” Hai người nữ tử cung kính hành lễ với Trương Vinh Phương.

“Không cần đa lễ, bây giờ các ngươi dẫn đường đến chỗ lần trước.” Trương Vinh Phương vội nói.

“Vâng.”

Hai người đã rõ ràng được dặn dò cẩn thận từ sớm, lúc này không chút do dự, cõng bao quần áo trên lưng điđến phía trước nhất. Trương Vinh Phương vẫy tay, hơn một chục người đi

cùng hắn nhanh chóng theo sau, mang theo đồ vật đủ kiểu dáng, đuổi theo hai nữ nhân kia, chỉ là lúc không ai chú ý tới, hai nữ tử dẫn đường kia, đáy mắt lóe lên một hơi khí lạnh.

Sương mù dày bao phủ hẻm núi, hai bên là vách đá mọc đầy dây leo màu xanh thẫm.

Chương 1049: Nghi ngờ (1)

Tiếng nước chảy truyền tới từ phía trước, theo luồng gió lúc mạnh lúc yếu.

Trương Vinh Phương ở giữa mọi người, trong tay cầm lấy một cây châm lửa, mở nắp, nhẹ nhàng thổi một hơi.

Đầu cây châm lửa nhen lên ngọn lửa, châm cháy lên một cây đuốc dầu.

"Tất cả mọi người đốt bó đuốc sớm." Hắn trầm tiếng dặn dò.

Cùng đi vào có Từ Tư Di và Chung Vọng dẫn đường.

Sau đó là bản thân Trương Vinh Phương, thêm mười lăm tên hảo thủ thợ săn am hiểu tập kích nơi rừng núi.

Lần này chủ yếu là thăm dò, võ lực đơn thuần không chiếm được ưu thế ở trong môi trường này.

Vì lẽ đó người được Trương Vinh Phương mang đến cũng là thợ săn am hiểu các phương diện còn lại.

Sương mù dày vây quanh, trong hẻm núi mơ hồ mông lung chỉ có thể lộ ra bóng đen không rõ của đám người bọn họ, đang chậm rãi di chuyển về phía trước.

Thỉnh thoảng xung quanh có tiếng chim hót nhỏ bé vang lên, phần lớn đều là kiểu tiếng khàn khó nghe.

"Đã sớm uống thuốc vào rồi đúng không?" Trương Vinh Phương lên tiếng hỏi.

"Uống rồi." Thợ săn đi đầu phụ trách dẫn đội tên là Tống Tân Nghiệp, vốn là dự định học văn tập võ, kết quả gia đình sa sút, chỉ có thể đi săn thú mà trang trải cho cuộc sống, không ngờ ngược lại gặp được kỳ ngộ ở trong núi, sau đó tập luyện được công phu đi lại trong rừng núi nhanh nhẹn, thân pháp cực nhanh.

Đồng thời hắn ta cũng là người phụ trách tổng lĩnh đội ngũ trù tính sắp xếp thăm dò lần trước.

Lần này tự đi theo Trương Vinh Phương tiến vào hẻm núi.

“Đại nhân, phía trước chính là Xích Lâm khẩu, nơi này không có vấn đề gì, chỉ là miệng hẻm núi bình thường, nhưng sau khi đi vào, sẽ gặp phải số lượng lớn ong độc, xin cẩn thận.” Tống Tân Nghiệp nhắc nhở từ sớm.

“Không sao, bản thân các ngươi tự cẩn thận là tốt rồi.” Trương Vinh Phương gật đầu.

Đoàn người không nói thêm lời nào, tiếp tục im lặng nâng cây đuốc lên đi tới trước.

Dưới chân là địa hình không bằng phẳng, đá tảng và mặt đất cứng nhấp nhô, thỉnh thoảng sẽ có một ít xương xẩu của thú hoang không biết tên, bị người đá phải, phát ra tiếng rắc rắc giòn vang.

Họ đi tới phía trước chừng hơn mười phút.

Rốt cục địa hình đã có xảy ra thay đổi.

Tiếng nước suối càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ ràng.

Nhưng sương mù cũng càng ngày càng trở nên dày đặc hơn.

Kỳ quái hơn chính là, gió trong hẻm núi lại càng trở nên lớn hơn.

“Có điểm không đúng!” Trương Vinh mới trầm giọng nói: “Trong tình huống bình thường, gió lớn sẽ làm sương mù trở nên mỏng hơn. Hai thứ không thể cùng tồn tại đồng thời!”

“Đại nhân.” Tống Tân Nghiệp đang muốn mở miệng, bỗng con ngươi hắn ta co rụt lại, nhìn về phía trước.

“Không đúng! Hai người dẫn đường đâu rồi!” Tất cả mọi người giật mình, dồn dập nhìn về phía trước.

Lại thấy Từ Tư Di và Chung Vọng dẫn đường phía trước, hai người may mắn còn sống sót trước đó, lúc này lại sớm mất hình bóng từ lâu!

Trương Vinh Phương cũng cả kinh, hai nữ tử biến mất mà thậm chí ngay cả hắn cũng không cảm giác được bất cứ vấn đề gì.

Hắn bước ra vài bước lên trước, hai mắt nỗ lực nhìn tới phía trước.

Nhưng phát huy Ám Quang Thị Giác đến lớn nhất, cũng không thể nhìn thấy được tình huống phía trước.

“Không đúng! Các ngươi…”

Đột nhiên hắn quay đầu lại nhìn về phía mấy người Tống Tân Nghiệp.

Đã thấy phía sau hắn trống rỗng, chỉ có sương mù dày màu xám sâu sa.

Mới vừa rồi, vị trí hai mét sau lưng hắn còn có hơn mười người, lúc này lại biến mất toàn bộ mà không rên một tiếng nào!

Trương Vinh Phương nhìn quanh hai bên, xung quanh không có một bóng người ngoại trừ chính hắn.

“Lợi hại! Có thể âm thầm cô lập ta mà bằng vào cảm giác của ta lúc này lại không hề phát hiện một chút nào.”

Hắn không hoảng loạn, mà là nín thở vững vàng, hơi chớp mắt, nhìn về phía cảnh cáo trực giác trên thanh thuộc tính.

Đáng tiếc trên đó không có bất kỳ nhắc nhở nào.

Hay là đối phương không nhằm vào cá nhân hắn, mà là nhằm vào người chung quanh hắn.

Chỉ cần không phải ra tay với hắn, như vậy sẽ không xuất hiện vấn đề gì.

“Tống Tân Nghiệp!” Trương Vinh Phương nâng cây đuốc lên, hô to.

Tiếng nói vang vọng bay xa trong tiếng chim hót và suối nước, tiếng vang mơ hồ truyền đến.

Không ai đáp lại.

Trương Vinh Phương hừ lạnh, bước nhanh về trước, dứt khoát nhanh chân đi tiếp.

Không bị những người còn lại liên lụy, lúc này hắn bước đi như bay, một bước có thể vượt qua hơn mười mét.

Hắn khom người lướt qua, rất nhanh đã tới một bờ suối nước đang chảy.

Dòng nước suối óng ánh, hai bên có lá rong màu xanh lay động.

“Chắc hẳn nơi này chính là đáy vực.”

Trương Vinh Phương nhìn trái phải xung quanh, gần đó không có một bóng người.

Lại mở thanh thuộc tính ra lần nữa, cảnh cáo trực giác vẫn không có động tĩnh.

Theo dòng suối chảy xuống, đi lên xuôi theo một bên.

Rất nhanh hắn đã nhìn thấy hạ du của dòng suối, giữa bên bờ đầy đá lởm chởm, có một nhà gỗ nhỏ đứng sừng sững.

Chương 1050: Nghi ngờ (2)

Nhà gỗ màu nâu, có hai cửa sổ hình tròn, trên đỉnh dựng một ống khói.

"Nhà gỗ!" Trong nháy mắt Trương Vinh Phương nhớ tới yếu tố trước đó nhắc tới trong truyền thuyết.

"Chẳng lẽ ta đang ở trong mơ?"

Trong truyền thuyết, rất nhiều người đều sẽ ngủ say ở trong hẻm núi này, sau đó mơ thấy một nhà gỗ có thể cầu nguyện.

Chỉ cần cầu nguyện ở chỗ này, nguyện vọng của mình sẽ có thể thực hiện.

Bây giờ nhìn lại, trong lòng Trương Vinh Phương có suy đoán.

Hắn bước từng bước tới gần nhà gỗ.

Rõ ràng xung quanh tràn ngập sương mù, cách mấy mét đã không thể thấy rõ bất cứ thứ gì.

Nhưng giữa hắn và nhà gỗ, cứ như có được một đường ống vô hình, cách biệt tất cả sương mù ra, để cho hắn có thể nhìn được thực chất.

"Ngươi đến rồi?"

Bỗng một giọng nữ dịu dàng điềm tĩnh bay ra từ trong nhà gỗ.

Cửa gỗ chậm rãi mở ra không hề có một tiếng động, lộ ra khung cảnh trang trí có chút âm u bên trong.

Một bàn gỗ hình tròn màu đen cứ như sinh ra từ trong đất. Vài chiếc ghế gỗ lưng cao thô ráp.

Trên một cái ghế trong đó còn có một người ngồi.

Một nữ nhân cao gầy quay lưng về phía hắn, mặc váy dài trắng, tóc buộc lên cao ngay ngắn.

Da thịt nữ tử rất trắng, váy cũng rất trắng.

Cả hai gần như xen lẫn vào nhau, không thể phân rõ ra được.

"Là ngươi cố ý dẫn ta đến đây?" Trương Vinh Phương ngừng lại ở vị trí cách nhà gỗ mười mét.

Đối với thủ đoạn khó lường của đối phương, hắn vẫn duy trì cảnh giác rất lớn.

“Vốn ta đã vắng lặng rất nhiều năm, nhưng mà bây giờ ngươi khiến ta nhìn thấy hi vọng.” Nữ tử váy trắng nhu hòa nói.

“Ngươi là ai?” Trương Vinh Phương cau mày hỏi.

“Bây giờ, ngươi đi tới nhà gỗ nguyện vọng.” Nữ tử chậm rãi đứng lên, vẫn quay lưng lại với hắn như trước.

“Nói ra nguyện vọng của ngươi đi, bất kể là cái gì, nó đều có thể thực hiện được, đây là thù lao ngươi may mắn nhận được.”

“Ngươi trả lời ta trước, ngươi là ai?” Trương Vinh Phương trầm tiếng lặp lại câu hỏi của mình.

“Nói ra nguyện vọng của ngươi đi.” Nữ tử lặp lại. Giống như hoàn toàn không nghe được câu hỏi của hắn.

“Trả lời vấn đề của ta.” Trương Vinh Phương khom lưng nhặt một viên đá lên.

“Nói ra nguyện vọng của ngươi đi.” Nữ tử lặp lại lần nữa.

Phốc!

Viên đá bay tới trúng ngay trán nàng.

Nữ tử không hề phòng bị, đầu chảy máu tại chỗ, ngã xuống đất không dậy nổi.

“Nguyện vọng chó má! Nguyện vọng của ta chính là giết chết ngươi!”

Chẳng qua sau khi trút giận, Trương Vinh Phương cũng hơi ngạc nhiên, hắn đã thử nghĩ qua rất nhiều tình huống, nhưng mà có phải thứ trước mắt kia bị chết quá dễ dàng hay không?

Hắn thử đi về phía trước.

Bỗng tầm mắt chợt choáng váng, tầm nhìn xung quanh nhanh chóng thay đổi lớn.

Hắn trừng mắt nhìn, lại nhìn xung quanh lần nữa.

“Đại nhân? Đại nhân, ngài không sao chứ?” Sau lưng truyền đến tiếng run rẩy của Tống Tân Nghiệp.

Sương mù vẫn rất đậm như trước, cách mấy mét đã không thể nhìn rõ người, chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng.

“Ta không sao!” Trương Vinh Phương giơ tay lên, nhìn vệt vôi trong lòng bàn tay mình.

Đó là dấu vết lúc hắn nhặt viên đá dính lên. hắn lại đi lên trước nhìn xung quanh, mơ hồ ngửi được phía trước thổi qua một mùi máu tanh nhàn nhạt, nhất thời trong lòng giật mình.

Trương Vinh Phương không kịp nghĩ nhiều, nhanh chóng chạy tới phía trước.

Chưa đi tới trăm mét, đã nhìn thấy Chung Vọng lúc trước dẫn đường cho bọn họ, nữ nhân lần trước may mắn còn sống sót, lúc này đầu nàng bị viên đá nện xuyên qua, ngã xuống đất không dậy nổi, máu chảy đầy đất.

“Vừa nãy nàng chết như thế nào?” Trương Vinh Phương im lặng, hỏi.

“Là do đại nhân ngài, ngài bỗng nhặt một viên đá lên, ném thẳng về phía trước.” Tống Tân Nghiệp ở phía sau cẩn thận từng li từng tí một trả lời.

“Vừa nãy chúng ta vẫn luôn di chuyển?” Trương Vinh Phương cảm giác có chút không đúng.

“Đúng vậy, vừa nãy đại nhân ngài cúi đầu chạy đi, chúng ta gọi hỏi ngài mà ngài cũng không để ý tới.” Vẻ mặt Tống Tân Nghiệp và mười mấy người còn lại đều hơi trắng bệch.

Lão đại dẫn đội bỗng không nói tiếng nào, nhặt viên đá lên ném chết một người dẫn đường trong đó.

Thấy thế nào cũng giống như là đột ngột phát bệnh.

“Người dẫn đường khác Từ Tư Di đâu?” Trương Vinh Phương im lặng, hỏi lại.

“Chạy rồi.” Tống Tân Nghiệp trả lời.

Đúng thế, nhìn thấy người bạn dẫn đường với mình bỗng nhiên bị đập chết, chắc chắn là nàng sợ đến xoay người chạy luôn.

Tâm trạng Trương Vinh Phương có chút nghiêm nghị.

“Chuyện Chung Vọng là sai lầm của ta, sau khi trở về nhất định sẽ đối xử tử tế với người nhà của nàng!”

Hắn rất ghét cảm giác mà ngay cả mục tiêu cũng không thể xác định.

“Bây giờ, chúng ta đi đến đâu rồi?”

“Dựa theo bản đồ, hẳn là đã đến đáy cốc.” Tống Tân Nghiệp trả lời.

“Trước tiên lui ra ngoài!” Trương Vinh Phương nhanh chóng đưa ra quyết định.

“Lùi về sau! Rời khỏi nơi này!” Trước khi chưa phá giải được loại năng lực bỗng nhiên kéo người ta vào ảo giác này, hắn không định tới nơi này thăm dò nữa.

Chương 1051: Nghi ngờ (3)

Vốn định dùng cảnh cáo trực giác của hắn, hắn có thể dễ dàng phản ứng, không ngờ, lần này lại không phản ứng chút nào.

Lúc này, đoàn người Tống Tân Nghiệp quay đầu đi về đường cũ, Trương Vinh Phương quay ngược lại biến thành chặn phía sau.

Mọi người tăng nhanh tốc độ, chạy về lối đi vào khe thung lũng.

Chỉ là rất nhanh chuyện Trương Vinh Phương lo lắng đã phát sinh.

Bọn họ đi một đường đã sắp hơn nửa canh giờ, mà phía trước vẫn là đường núi sương mù trước sau như một.

Hai bên vẫn là vách đá hẻm núi màu xanh thẫm.

Ở giữa con đường hình chữ V vẫn dẫn đến phía trước, kéo dài tới nơi sâu xa nhất trong sương mù, không nhìn thấy phần cuối.

Một đám người lao nhanh trên đường, dựa theo lộ trình bọn họ đi vào, hẳn đã lúc này sớm đến lối vào khe thung lũng.

Nhưng bây giờ…

*

*

*

Lúc này, Xích Viêm hạp.

Thanh Tố đang dẫn người phòng giữ nơi đây, một nhóm người mang theo cung nỏ giáp thuẫn, võ trang đầy đủ chờ đợi Trương Vinh Phương trở về từ bên trong.

“Đại nhân đã đi vào bao lâu rồi?” Thanh Tố trầm tiếng hỏi.

Nữ tử bên cạnh lấy đồng hồ quả quýt ra nhìn thời gian, trả lời.

“Đã nửa canh giờ.”

“Hẳn là có kết quả rồi. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, dù như thế nào, đều sẽ có pháo hoa đưa tin trên trời. Mọi người chú ý.” Thanh Tố trầm giọng nói.

“Vâng!” Một đám người cùng đáp.

Thanh Tố hài lòng gật đầu, đang muốn đi xung quanh tuần tra tình trạng trang bị của những người còn lại.

Bỗng nhiên một tiếng nói quen thuộc bay ra từ trong hẻm núi sương mù phía trước.

“Thanh Tố, ngươi mang vài người mau tới đây một chuyến, bên này có tình huống!” Là tiếng nói của Trương Vinh Phương, trầm thấp mà nghiêm túc, giọng nói mơ hồ có chút nghiêm nghị, rõ ràng đã gặp phải phiền toái.

Đột nhiên Thanh Tố dừng lại, xác định người đi ra trong sương mù từ xa, chính là Trương Ảnh đại nhân, lúc này nàng lập tức lên tinh thần, gọi chừng mười người, nhanh chóng chạy vào bên trong cốc.

“Không đúng!” Bỗng nhiên Thanh Tố đột ngột dừng chân lại, ngẩng đầu nhìn về hướng người kia.

“Đại nhân, những người còn lại đâu? Tại sao chỉ có một mình ngươi!?” Trong mắt nàng nổi lên vẻ cảnh giác.

“Những người khác đều đang ở bên trong, ta về trước gọi nhiều người hơn đi vào.” Trương Vinh Phương nhanh chóng trả lời.

“Xin hỏi đại nhân có lệnh bài Tùng Hạc quan ta không?” Thanh Tố trầm tiếng hỏi.

“Là cái này sao?” Trương Vinh Phương nhanh chóng lấy một khối lệnh bài màu mực hình vuông từ bên hông ra, trên đó có điêu khắc một con tùng hạc đập cánh muốn bay. Ở giữa còn khắc một chữ Trương khổng lồ màu vàng.

Thanh Tố xác định lệnh bài, nhất thời cảnh giác trong mắt lỏng ra chút. “Xin lỗi, là thuộc hạ cẩn thận quá mức rồi.”

“Không sao, mau dẫn người đến giúp đỡ, chậm sẽ không kịp nữa!” Trương Vinh mới trầm giọng nói.

“Vâng!” Thanh Tố nhanh chóng dẫn người chạy vào bên trong cốc, không lâu sau đã đi vào trong đó.

Một bên khác.

Phốc.

Trương Vinh Phương dừng bước lại, xoay người nhìn tầm mười tên thợ săn lão làng thở hồng hộc sau lưng.

Sắc mặt tất cả mọi người đều hơi trắng bệch, liên tục lao nhanh hơn nửa giờ, chính hắn có tu vi như vậy, cùng với thể lực mạnh mẽ có thể so với Bái Thần mới có thể chống đỡ không có chuyện gì.

“Không đúng, chúng ta chạy lâu như vậy, không thể còn chưa quay lại khe thung lũng, cho nên, có món đồ gì đó đang ảnh hưởng tới chúng ta.”

Hắn nhìn về phía mấy người Tống Tân Nghiệp.

“Đại nhân, trước đây chúng ta đã từng gặp được quỷ đả tường bên trong rừng núi, vào lúc như thế này, bình thường là che mắt, đi thẳng về phía trước. Không sợ gặp trở ngại. Sau đó mọi người che mắt theo, là có thể đi ra khỏi cảnh khốn khó này!”

Một lão thợ săn đề nghị.

Trương Vinh Phương cũng là lần đầu tiên tiếp xúc với tồn tại loại hình thần phật này.

So với võ giả Bái Thần chân thực các loại, thần phật mịt mờ, chưa từng có ai thực sự tiếp xúc tới thực thể.

Nhất thời hắn cũng không có biện pháp gì tốt hơn.

“Có thể thử xem.” Lúc này, tên lão thợ săn kia xung phong nhận việc, che mắt lại đi đầu tiên.

Một đám người đi theo sau lưng hắn ta nhắm mắt đi theo.

Chỉ là đã thử hơn mười phút.

Lão thợ săn kia ngoại trừ đập đầu đầy u, còn lại không dùng được.

Mọi người chỉ có thể đứng lại tại chỗ.

Xì!

Bỗng một tiếng vang nhỏ.

Trương Vinh Phương gỡ một cây pháo hoa đưa tin bên hông xuống, sau khi nhen lửa thì bắn thẳng tới chân trời.

Ầm.

Pháo hoa nổ tung, rọi sáng không ít sương mù mơ hồ.

“Pháo hoa cũng vô dụng sao?” Trương Vinh Phương nhíu chặt lông mày.

Hắn có dự cảm không ổn, tiếp tục trong thời gian dài như vậy, Thanh Tố ở khe thung lũng rất có thể sẽ dẫn người đi vào tìm kiếm cứu nạn, sợ là đến lúc đó sẽ phải càng lún càng sâu!

“Các ngươi chờ ta ở chỗ này.” Hắn nhìn trái phải, giơ tay đâm một cái vào vách núi bên phải.

Chương 1052: Nghi ngờ (4)

Phập.

Bàn tay hắn lại cắm vào vách đá giống như một cái đinh mà đâm vào trong đó.

Sau đó một cái tay khác đâm lên trên, tương tự như một cái đinh khác đâm vào vách đá.

Cứ liên tiếp từng bước như thế, Trương Vinh Phương nhanh chóng đi dọc theo vách đá leo lên trên.

Chỉ là vừa bò mười mấy phút, hắn bỗng cảm giác không đúng, nhìn lên trên.

Phía trên vẫn là một mảnh sương mù mông lung như trước.

Mà phía dưới.

Phía dưới cũng là biển sương mù không nhìn thấy đáy.

Hắn treo ở giữa không trung như thế, không lên nổi, xuống không được. "Với tốc độ của ta, coi như là vách đá ba ngàn mét thì giờ cũng nên đến đỉnh rồi, nhưng mà bây giờ lại vẫn không thể nhìn thấy."

Trương Vinh Phương nhớ tới lúc trước hắn đã tính toán đại khái độ cao hai bên vách đá hẻm núi này.

Không đến nỗi cao như thế.

Lúc này, hắn nhanh chóng rút cánh tay ra, để thân thể nhanh chóng rơi tự do xuống đất.

Cách mỗi một đoạn lại chợt đâm cánh tay ra, dùng cách này để giảm tốc độ.

Oành!

Hắn lại trở về mặt đất lần nữa.

Mà quả nhiên không ngoài dự đoán, lại không thấy mấy người Tống Tân Nghiệp lần nữa.

"Ta không tin!" Trong lòng Trương Vinh Phương có chút uất ức. Thời gian dài như vậy mà ngay cả bóng người cũng không

thấy, người mình mang đến cũng đã tản đi.

Tay hắn chậm rãi mò trên cái túi lớn nhất ngang lưng mình.

“Ta khuyên ngươi chớ nên làm loạn thì tốt hơn đó.” Bỗng nhiên một giọng nam uể oải truyền đến từ sau lưng Trương Vinh Phương.

“Ai?” Trương Vinh Phương nhanh chóng xoay người lại, nhìn xuyên qua sương mù chỉ có thể nhìn thấy một bóng người mông lung, đang nhanh chóng tới gần mình.

Màn sương mù quỷ dị này đã hoàn toàn ngăn cản cảm giác ngũ giác mạnh mẽ của hắn. Thậm chí ngay cả Ám Quang Thị Giác cũng không thể đột phá.

“Ta tên Tiết Đồng.” Người kia đi tới vị trí cách Trương Vinh Phương năm mét thì ngừng lại.

“Bị pháo hoa vừa rồi của ngươi hấp dẫn đến. Nơi này, nói mới nhớ đã rất nhiều năm rồi chưa có người mới đi vào.”

“Có ý gì? Lẽ nào đi vào nơi này rất khó?” Trương Vinh Phương tỉ mỉ quan sát người này qua màn sương mù.

Nam nhân tự xưng Tiết Đồng này, vóc người chỉ chừng một mét bảy, mái tóc dài lùm xùm xõa phía sau giống như trên lưng đeo một tấm thảm đen thùi.

Mơ hồ có thể thấy được y phục trên người vừa bẩn vừa nát, không biết bao lâu rồi chưa may vá hay giặt giũ.

Chỉ mới tới gần một ít, Trương Vinh Phương đã có thể ngửi được một luồng tanh tưởi.

Đó là mùi tổng hợp hôi thối của cứt đái mồ hôi hỗn tạp vào quần áo thiu thối.

“Ngươi là ai?” Lúc này Tiết Đồng cũng đang quan sát Trương Vinh Phương: “Vì sao lại đi vào nơi này? Ta nhớ trước đây rất lâu, ta đã phân phó, nơi này không cho phép người sống tiến vào.”

“Ta là Trương Ảnh, người ở gần phủ Vu Sơn. Nghe nói hẻm núi bên này quái dị, vì lẽ đó đã dẫn người lại đây điều tra, không ngờ…” Trương Vinh Phương giới thiệu sơ lược về bản thân.

“Ngươi không nên dẫn người vào đây. Hơn nữa, theo đạo lý thì ngươi không vào được mới đúng.” Tiết Đồng lắc đầu nói.

“Bây giờ còn được, mà ngươi không ra được. Ta cũng càng khó đi ra ngoài. Số người càng nhiều, sức mạnh của nàng lại mạnh hơn.”

“Sức mạnh của nàng? Nàng là ai?” Trương Vinh Phương cau mày.

Rất rõ ràng người trước mắt này tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản.

“Nàng chính là nàng, Hứa Nguyện Nữ, cũng có người gọi nàng là Mã Na Tháp. Mật thần Mật giáo đã bị tiêu diệt qua một lần vào rất nhiều năm trước.” Tiết Đồng đơn giản trả lời lại.

“Thật sự có thần?” Trương Vinh Phương nheo mắt lại, tuy rằng trước đó vẫn có suy đoán, nhưng vào giờ phút này chính tai nghe được từ miệng người khác, hắn càng có thể cảm giác được một tia chấn động không tên.

“Đương nhiên, trước đây thời gian ta ở trong Đại Đạo Giáo đã từng đặc biệt viết sách về phương diện này, nhưng đáng tiếc khi đó xảy ra một chuyện, ta bị người mưu hại, bị vây ở trong này.” Tiết Đồng thở dài.

“Ta đã nghĩ lại rất lâu. Cảm thấy là mình đều chưa học thông đối với rất nhiều thứ, đối với tình người, đối với sự vật, cho nên đổi tên của mình thành Tiết Đồng.”

“Đại Đạo Giáo?” Trương Vinh Phương sững sờ, không ngờ đến nơi này, lại còn có thể gặp được một người của giáo phái?

Hơn nữa nhìn dáng vẻ, đối phương đã bị vây ở nơi này rất nhiều năm.

“Xin hỏi vị đạo huynh này xuất thân từ nhánh nào của Đại Đạo Giáo?” Trong lòng Trương Vinh Phương bán tín bán nghi, hai tay hắn nhanh chóng kết ấn, bày ra hai thủ vấn đặc thù độc nhất trong văn công.

“Ồ?” Nhất thời Tiết Đồng sững sờ, cũng theo nhanh chóng bày thủ ấn ra, vừa vặn là bộ phận cùng nối tiếp với thủ ấn của Trương Vinh Phương.

“Ngươi thực sự là người Đại Đạo Giáo?” Một thoáng hắn ta lộ ra vẻ vui mừng pha chút sợ hãi.

Trương Vinh Phương cũng vui mừng.

“Vãn bối là đạo tử Trương Ảnh của Thiên Bảo cung! Xin ra mắt tiền bối! Gia sư Nhạc Đức Văn, không biết đạo hiệu của tiền bối là gì?” Nếu là đồng môn, phải nhanh chóng lập quan hệ mới đúng.

Chương 1053: Nghi ngờ (5)

“Đạo tử?” Nhất thời Tiết Đồng tới gần một bước, lộ ra một khuôn mặt khiến Trương Vinh Phương quen thuộc dị thường.

Trên khuôn mặt kia trên tràn đầy kinh ngạc.

“Sư phụ của ngươi làm sao có thể là Nhạc Đức Văn? Không thể nào!”

Trương Vinh Phương mơ hồ cảm giác có chút không đúng.

Nhưng vẫn nhanh chóng trả lời.

“Vào mấy năm trước vãn bối được gia sư thu làm môn hạ, việc này toàn bộ giáo đều biết rõ. Chính xác tuyệt đối. Nếu ngài không tin, có thể tùy ý lấy ra nhiều tin tức chi tiết nhỏ đối chiếu tương quan về Đại Đạo Giáo.”

“Ta nói không thể là không thể!” Tiết Đồng phản bác như chặt đinh chém sắt: “Sư phụ của ngươi bất kể là ai cũng được, chỉ không thể là Nhạc Đức Văn!”

“Vì sao không thể?” Trương Vinh Phương có chút bất mãn.

“Lúc trước ta bái sư thì toàn bộ Thiên Bảo cung đều có người chứng kiến, Linh Đế bệ hạ trong Linh đình Đại Đô cũng chính mồm thừa nhận, vì sao tiền bối lại nói ra lời này?”

“Trên cõi đời này, không còn ai có tư cách nói câu này hơn ta.” Tiết Đồng trầm giọng nói.

“Vì sao!” Trương Vinh Phương bỗng cảm giác trong lòng có hơi không ổn.

“Bởi vì….” Tiết Đồng lại bước lên trước một bước nữa. Vào đúng lúc này, hai mắt không khỏi trùng hợp với một đôi mắt nào đó.

“Ta chính là Nhạc Đức Văn!” Hắn ta nói năng khí phách, hai mắt sáng ngời.

“Không thể!” Trương Vinh Phương kiên quyết lên tiếng, sắc mặt đã mang theo vẻ không lo lắng. “Nếu tiền bối biết tục danh sư phụ ta, phải biết rằng bây giờ ngài ấy chính là chưởng giáo hiện tại của Đại Đạo Giáo. Ngài ấy chấp chưởng giáo

phái mấy chục năm, càng vất vả công lao càng lớn. Nếu ngươi dám làm nhục sư phụ của ta như thế nữa, đừng trách ta không khách khí với ngươi!"

Tiết Đồng nhìn hắn, trong mắt toát ra từng tia kỳ dị không tên.

"Năm đó ta tự tay đánh chết Nguyệt Vương Cảm Ứng môn, sau đó bị một người thần bí dẫn tới bí địa, lưỡng bại câu thương với Nguyện Nữ Linh tướng, sau đó bị nhốt ở đây. Đảo mắt đã bảy mươi mùa xuân thu. Nếu ngươi nói sư phụ của ngươi mới là Nhạc Đức Văn, ngươi có thể có chứng cứ gì không?"

"Chứng cứ?" Trương Vinh Phương rùng mình trong lòng.

Muốn chứng minh sư phụ là sư phụ của bản thân, hắn đi đâu tìm chứng cứ đây?

"Ta có chứng cứ!" Đột nhiên Tiết Đồng cất cao giọng.

"Ngươi có biết Kim Ngọc Ngôn của Ngọc Hư Cung không!" Hắn ta cất cao giọng nói.

"Biết, là sư thúc tổ của vãn bối!" Trương Vinh Phương nhanh chóng trả lời.

"Bảy mươi năm trước, trước khi đánh một trận với Nguyệt Vương, ta vẫn là chưởng giáo, khi đó nàng mới tuyệt tình tuyệt dục, không thể hoàn thành Cực Cảnh hoàn toàn, thất thần chán nản, đã cầu viện ta. Ta đáp ứng giúp nàng, nhưng có một điều kiện."

Vẻ mặt Tiết Đồng rơi vào hồi ức, khuôn mặt an tường, mơ hồ có phong độ uyên bác chí sĩ của người trí thức.

"Ta ước định một điều với nàng."

"Một ước định?"

"Không sai, nếu ngươi có thể có cơ hội đi ra ngoài, có thể đi hỏi nàng một câu hỏi. Mặc kệ chưởng giáo bây giờ đến cùng là ai, hắn ta tuyệt đối sẽ không biết việc này." Tiết Đồng trầm giọng kể rõ.

"Nếu ngươi còn không tin, tất cả văn công võ học Đại Đạo Giáo, ta biết hết cả. Ngươi muốn hỏi cái gì, đều có thể giải đáp ở đây."

Lúc này Trương Vinh Phương đã có chút hỗn loạn.

Nhưng bất kể như thế nào, mặc kệ Nhạc Đức Văn bây giờ là thật hay giả, lão đối xử tốt với mình mới là sự thật.

Vì lẽ đó dòng suy nghĩ của hắn nhanh chóng rõ ràng.

Đúng rồi, hắn không quan tâm thân phận sư phụ là thật hay giả, người thật sự đối xử tốt với hắn, che chở hắn, là Nhạc Đức Văn hiện đang ở bên ngoài. Mà không phải Tiết Đồng trước mắt.

Vì lẽ đó thật thật giả giả có quan hệ gì đâu?

"Có phải ngươi cảm thấy có là thật hay là giả cũng không có liên quan gì hay không?" Tiết Đồng bỗng lên tiếng, hình như đã nhìn ra ý nghĩ của hắn.

"Nhưng mà ngươi có nghĩ tới hay không…." Thần sắc hắn ta cô đơn, giọng nói âm u.

"Năm đó Nguyệt Vương bị ta tự tay đánh chết, hóa thành tro đen tiêu tan không thấy nữa. Vì lẽ đó hắn ta không thể là Nguyệt Vương. Mà Nhạc Đức Văn thật lại bị nhốt nhiều năm ở đây. Thế thì đến cùng kẻ ở Thiên Bảo cung vào giờ phút này là ai?"

Trong thung lũng tràn đầy sương mù.

Thanh Tố dẫn người theo sát Trương Vinh Phương trước mặt, nhanh chóng chạy vào trong cốc.

Dọc theo đường đi bởi vì tốc độ cực nhanh, tất cả mọi người không rên một tiếng, chỉ lo chạy đi.

Sau khi tiến lên như vậy hơn mười phút, Thanh Tố mơ hồ cảm giác không đúng.

"Đại nhân, xin hỏi chúng ta còn cần đi bao lâu nữa vậy?"

"Sắp tới rồi! Chính là ở phía trước!" Trương Vinh Phương không quay đầu lại nói.

"Vâng!"

Đoàn người hơi ổn định trong lòng, sau khi chứng kiến thực lực của Đạo tử Trương Ảnh, bọn họ khá là tin tưởng đối phương.

Nếu như biến thành người khác, có lẽ mọi người vẫn còn thấy thấp thỏm trong lòng.

Chương 1054: Tiêu tan (1)

Nhưng dưới sự dẫn đội của Đạo tử đại nhân, tất cả mọi người vô cùng tin tưởng.

Vù.

Trong thoáng chốc, Thanh Tố dường như nghe được nơi xa có âm thanh gì dày đặc vang lên.

m thanh kia cấp tốc tiếp cận, biến lớn.

“Đại nhân, ngài có nghe thấy âm thanh gì không?” Thanh Tố hơi biến sắc mặt, cấp tốc hỏi.

Chỉ là nàng nhìn quanh trái phải rồi ngẩng đầu nhìn về phía trước, lại hoảng sợ phát hiện ra.

Đại nhân thế mà lại biến mất rồi!?

Sương mù xung quanh cũng nồng đậm hơn trước rất nhiều.

“Mọi người dừng lại, cảnh giới! Đứng im tại chỗ!” Thanh Tố cấp tốc ra lệnh.

“Lấy ra khăn trùm đầu!”

Bởi vì dự liệu sẽ có gió độc, thế nên tất cả mọi người đều chuẩn bị trước đề phòng bằng khăn trùm đầu da.

Tức khắc cả đoàn người đều đeo lên.

m thanh vù vù càng ngày càng gần, càng ngày càng nhanh.

“Đại nhân. Tại sao ta lại cảm thấy hơi choáng váng?” Trong đội ngũ một người nhịn không được lên tiếng nói.

“Ta cũng vậy!”

“Ta cũng như thế!”

Đoàn người đều ra tiếng.

“Lập tức dùng thuốc giải độc!” Thanh Tố lạnh lùng nói, cắn thuốc giải độc được đặt ở dưới lưỡi, nuốt xuống.

Nhưng vô dụng, một cảm giác bối rối cực mạnh nảy lên trong lòng của nàng.

Thanh Tố thậm chí còn không kịp phân phó thêm vài câu, thân thể liền mềm nhũn, ngã xuống đất.

Trong lúc mông lung nàng dường như thấy được, trong sương mù, có một đôi chân trần trắng nõn, đang chậm rãi lại gần các nàng.

Mà xung quanh của nàng, có vô số ong mật màu đen nhánh.

*

"Mặc kệ ngươi thật hay giả, hiện tại mục tiêu của chúng ta, cũng đều là rời khỏi nơi này!" Sắc mặt Trương Vinh Phương lạnh lùng, trầm giọng nói.

Lúc này ở một nơi khác trong thung lũng tràn đầy sương mù.

Hắn và Tiết Đồng giằng co đứng đấy, so với bầu không khí hài hòa trước đó, lúc này giữa hai người rõ ràng phải căng thẳng hơn nhiều.

"Ta đã thử qua rất nhiều năm để rời khỏi nơi này." Tiết Đồng vuốt chòm râu bạc trên cằm: "Rời khỏi nơi này, nói tỉ mỉ thì thật ra không khó đối với các ngươi. Người không bị nhìn chằm chằm như các ngươi, Nguyện Nữ sẽ không phân ra đại bộ phận lực lượng bao vây các ngươi, chỉ cần có thể làm được mấy điều kiện."

"Tiền bối có thể nói thẳng không?" Hôm nay Trương Vinh Phương đã hơi lý giải cái nơi này rồi.

Những sương mù này rõ ràng có tác dụng quấy rối cảm giác.

Nếu là có kẻ địch đối thủ rõ ràng, hắn không sợ, nhưng vấn đề bây giờ là, hắn đến cả đối phương ở đâu cũng không biết.

Vậy thì phiền toái.

"Biết càng nhiều, đối với ngươi càng là bất lợi." Tiết Đồng than thở: "Ngươi cũng đã biết, phương thức tồn tại của bản thân thần phật."

"Không biết." Trương Vinh Phương lắc đầu, sự hiểu biết của hắn đối với thần phật hiện giờ giới hạn trong điển tịch, nghe đồn, truyền thuyết.

Còn lại đều không rõ ràng lắm.

Thỉnh thoảng có thể đẩy ngược ra được một vài thứ từ nhắc nhở trên thanh thuộc tính, nhưng đều là đôi câu vài lời, vụn vặt lẻ tẻ.

“Ta biết, thế nhưng ta đã hối hận.” Tiết Đồng chậm rãi đi tới bên cạnh Trương Vinh Phương, đứng ở bên cạnh suối nước, quan sát dòng suối chảy qua.

Hắn ta muốn nói lại thôi, nhưng khi hít sâu, không mở miệng thêm nữa.

Xung quanh giống như an tĩnh.

Lông mày Trương Vinh Phương nhíu chặt.

“Tiền bối có thể chỉ rõ không?”

Hắn rất ghét phương thức chỉ nói một nửa như vậy.

“… Không phải ta không muốn chỉ rõ, mà là…” Tiết Đồng than thở: “Nếu nói cho ngươi, tình huống sẽ càng tồi tệ.”

“Ngươi chỉ cần biết, gặp phải chúng nó, không nên nhìn thẳng, không nên cố gắng lý giải chúng nó, có thể dùng ký hiệu, tên thay thế để xưng hô, nhưng quyết không thể thực sự tiếp xúc.” Tiết Đồng cẩn thận cảnh báo cho hắn.

“Bất kỳ lần nào ngươi chân thực tiếp xúc, đều sẽ khiến cho bọn họ trở nên càng khó dây dưa.”

Những lời này của hắn ta nhất thời khiến trong lòng Trương Vinh Phương sản sinh ra chút liên tưởng.

“Ta đã hiểu, đa tạ tiền bối cảnh báo, như vậy hiện tại chúng ta nên làm thế nào để ra ngoài? Xin ngài nói cho biết.

Nếu có thể thành công, vãn bối chắc chắn sẽ có báo đáp.” Trương Vinh Phương chân thành nói.

Hắn mặc kệ đối phương rốt cuộc có phải Nhạc Đức Văn hay không, có ý đồ gì, hắn chỉ muốn nhanh chóng tìm ra phương pháp rời đi nơi này.

“Có ba cách.” Tiết Đồng trầm giọng nói.

“Thứ nhất. Theo dòng suối đi lên, ngươi có thể dọc theo vách núi hai bên, tìm được một cái hang bí mật.

Trong hang động, có một tượng thần, chính là Nguyện Nữ, ngươi cần phá hủy nó. Chỉ cần có thể phá hủy nó, là có thể rời khỏi nơi này, đánh vỡ nghi vân phong tỏa nơi này."

"Nghi vân phong tỏa?"

"Đúng vậy, chỉ cần các thần phật giáng thế, liền sẽ tự nhiên sản sinh sương quỷ mây mờ, cái này là lý của thiên địa, được tự nhiên sinh ra. Lớp sương mờ ấy có thể cho bọn họ không bị nhiều người phát hiện. Đối với người bình thường cũng sẽ có hiệu quả mê hoặc, khiến người ta mất đi phương hướng cảm giác." Tiết Đồng thở dài nói.

Chương 1055: Tiêu tan (2)

“Thì ra là thế.” Trương Vinh Phương hiểu rõ.

“Đi thôi, ta mang ngươi đi tới hang trước. Có không ít thuộc hạ của ngươi đến, nếu không nhanh chóng, có thể sẽ phiền toái hơn.” Lúc này Tiết Đồng không hề dây dưa, đi đầu chạy hướng phía đầu nguồn suối nước.

Trương Vinh Phương theo sát phía sau.

Hiện tại so với đi loạn trong sương mờ nghi vân phong tỏa ấy, không bằng đi cùng người này, xông vào một lần thử xem. Dù sao nếu thực sự không được, hắn còn có thể…

Trong sương mù khói trắng.

Hai người bước trên đất đá hơi ẩm ướt của suối nước, cấp tốc chạy về phía trước.

Tốc độ của hai người đều cực nhanh.

Tiết Đồng phát hiện người sau lưng lại có thể đuổi kịp tốc độ của mình, lúc này cũng gia tốc lần nữa.

Không ngờ Trương Vinh Phương thế mà vẫn có thể đuổi kịp.

Hắn ta nhất thời hứng thú, lại tăng tốc.

Vì vậy hai người một trước một sau, ngươi truy ta đuổi, lại có thể chỉ chốc lát sau đã chạy ra đoạn đường hơn mười cây số.

Rốt cuộc, Tiết Đồng dừng thân pháp, tốc độ chậm lại, đứng sát biên giới một tường đá.

Hắn ta đưa tay nhẹ nhàng xoa trên vách đá, dường như đang tìm ký hiệu gì.

“Được rồi. Chính là trong chỗ này!” Bỗng bàn tay hắn ta dừng lại, nhẹ nhàng vỗ.

Nhất thời tường đá chậm rãi phát ra tiếng ầm ầm, kéo sang bên trái lộ ra một nửa hang động thâm thúy hình tròn.

Trương Vinh Phương hơi ngạc nhiên, hắn ngạc nhiên không phải vì cái hang động này, mà là khoảng cách bọn họ đi lúc

nãy phải có hơn mười km đấy, nhưng rõ ràng là đường bằng giống như bên suối.

Phải biết rằng nơi hắn vào chính là khe sâu, trong đó hẳn là tràn đầy đá vụn mới đúng.

Nhưng ban nãy, cái bọn họ đi qua đều là đường bằng, trên khắp mặt đất giống như bày cát đá tinh tế.

“Không nên suy nghĩ nhiều, hiện tại, che mắt lại.”

“Che mắt?”

“Không sai, không thể nhìn. Nhắm mắt đi tận cùng bên trong, sau đó phá hư tượng thần là được rồi. Cách làm rất đơn giản. Tượng thần nhằm vào mỗi người đều có độ cứng khác nhau. Nếu như ta đi, độ khó phải đối mặt hoàn toàn khác với ngươi.” Tiết Đồng trầm giọng nói.

Trương Vinh Phương híp mắt nhìn hắn ta, không nhúc nhích.

“Thế nào? Ngươi sợ?” Tiết Đồng kinh ngạc nói.

“Đương nhiên, ta sợ bên trong hang này có cạm bẫy.” Trương Vinh Phương trả lời: “Có điều, hiện tại có vẻ ta không có lựa chọn nào khác.”

“Đó chỉ một mình ngươi quyết định.” Tiết Đồng mặt không đổi sắc.

Khuôn mặt của hắn ta, lúc này Trương Vinh Phương mới phát hiện, hoàn toàn chính là khuôn mặt trẻ tuổi hơn một chút so với sư phụ Nhạc Đức Văn.

Khó trách trước đó hắn cảm giác nhìn quen mắt.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, Trương Vinh Phương nhìn về phía hang động.

Bên trong một màu đen kịt thâm thúy.

Không thể nhìn, chỉ có thể nhắm mắt mò mẫm đi đánh vỡ tượng thần.

Cứ như vậy, ai biết bên trong cất giấu quái vật nguy hiểm gì chứ?

Trầm mặc hồi lâu.

Bỗng nhiên nơi xa truyền đến một tiếng kêu thảm thiết mơ hồ.

Ánh mắt Trương Vinh Phương lạnh lẽo.

Lúc này bất luận là âm thanh của ai, cũng có thể là thuộc hạ hắn mang tới gặp chuyện không may.

Hắn phải mau chóng lên.

“Ngươi đoán không sai, nó bắt đầu rồi. Bây giờ ngươi cứ kéo dài thời gian thêm một chút, đối với thuộc hạ của ngươi chính là nhiều một phần nguy hiểm.” Tiết Đồng ở một bên lạnh lùng nói. “Ra quyết định đi.”

Vụt!

Trương Vinh Phương chợt giậm chân tại chỗ, nhắm mắt vào hang động, đảo mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Hắn đúng là không chút do dự thẳng đường tiến vào.

Ánh mắt Tiết Đồng ngoài động lóe lên một tia tán thưởng, nhưng hắn ta không có ý đi vào, mà là khoanh chân ngồi ở cửa động bắt đầu tĩnh tọa, nhập định yên lặng chờ đợi.

Bên trong động đen kịt một màu.

Trương Vinh Phương nhắm mắt, không có che mắt, nhưng lại cúi đầu.

Hắn không dám đánh cuộc lời Tiết Đồng nói là giả, nếu đối phương nói không thể nhìn thẳng, đối mặt với lĩnh vực mình chưa quen biết, hắn cứ tuân thủ trước rồi hãy nói.

Nhìn không thấy gì, hắn liền mò mẫm đi, hai chân từ nhanh đến chậm, thử di động tiến về phía trước như trượng gỗ.

Thỉnh thoảng, hắn sẽ đào một ít đá vụn ra trên vách tường ném lên phía trước, căn cứ tiếng vang để xác định trước mặt mình có tình huống như thế nào.

“Không tiện cho lắm.” Lông mày Trương Vinh Phương nhíu chặt, dừng lại.

Hắn chợt nhớ tới gậy dò đường mà người mù thường dùng.

Lúc này dấu tay ấn lên tường đá bên trái, lòng bàn tay thành hình đao, đột nhiên chém phát.

Rầm!

Rất nhanh, sau vài cái chưởng đao, một cây gậy chống bằng đá dài hai mét xuất hiện ở trong tay Trương Vinh Phương.

Hắn thử tay, dò đường đi phía trước coi như cũng được.

Cây gậy dò đường dài hai mét, thô như cánh tay trưởng thành khiến tốc độ hắn tiến lên nhanh hơn không ít.

Đi về phía trước trong bóng tối sau khoảng 200 mét.

Bỗng bước chân Trương Vinh Phương dừng lại.

Phía trước không còn đường đi.

Gậy dò đường hình như cũng chạm vào một thứ dựng đứng.

Chương 1056: Tiêu tan (3)

Thình thịch.

Hắn dùng lực đập phía trước.

Gậy dò đường bị đứt gãy.

Vật kia hình như bình yên vô sự.

Trương Vinh Phương chậm rãi vươn tay, tới gần một ít, đi đụng vào vật kia.

Thời gian dần qua.

Thời gian dần qua.

Hắn mò tới một tay.

Một cánh tay lạnh lẽo, xúc cảm nhu hòa!

Trong lòng Trương Vinh Phương rùng mình.

Chẳng biết tại sao, trong lòng của hắn dâng lên vô số ý lạnh, làn da toàn thân nổi đầy da gà.

Theo tay đi lên, hắn chậm rãi di động.

Mò tới vai, sau đó là cổ.

Da của đối phương trơn tuột nhẵn nhụi, không có quần áo ngăn trở, nhưng vô cùng lạnh lẽo, lại còn mềm mại.

Thế nhưng rõ ràng ban nãy, Trương Vinh Phương rõ ràng nhớ kỹ, khi mình dùng gậy đá thăm dò phía trong hang, là đã đụng phải vật cứng rắn.

Đến cả gậy gỗ đều bị đập gãy.

Hiện tại thứ hắn sờ được lại là làn da mềm mại?

Trong lòng của hắn đề cao cảnh giác, chậm rãi đi lên.

Tay theo cổ, hướng lên mặt của đối phương.

Phốc!

Bỗng đôi bàn tay, vững vàng bắt lại cánh tay hắn, lực lượng khổng lồ khiến Trương Vinh Phương hoàn toàn không cách nào bắt tiếp về phía trước.

Hì hì hi.

Tiến cười của nữ hài quái dị vang lên trước người.

Trương Vinh Phương nắm tay, đập lên đằng trước.

Thình thịch!!

Cú đánh của hắn đánh văng hai cánh tay ra, hung hăng đập một quyền về phía trước.

Nhưng đập hẫng, đánh ra tảng lớn đá vụn ở giữa tường lớn.

Nếu như đã động thủ, trong lòng Trương Vinh Phương hạ quyết tâm, mặc kệ nó luôn đi. Song chưởng giống chiến phủ không ngừng quét ngang.

Rẹt rẹt.

Hắn chém lên trên vách đá xung quanh từng vết thương sâu hoắm.

Trong tiếng ầm ầm, toàn bộ hang đá bắt đầu rung rung.

Đó là âm hưởng sinh ra do cánh tay đánh vào nham thạch.

Hắn cố nén xúc động trợn mắt kiểm tra, cấp tốc lui về sau đi.

“Mau ra đây! Động sắp sụp!” Bỗng bên ngoài truyền đến một tiếng hô.

Trương Vinh Phương tăng thêm tốc độ, gặp phải cái gì thì hung hăng dùng vai va chạm.

Thình thịch!!!

Một tảng lớn sát biên giới tường đá bị hắn cứng rắn nện vỡ, bay ra, lăn xuống suối nước.

Trương Vinh Phương cũng lăn mấy vòng trên mặt đất, thật vất vả mới ổn định thân hình.

Hắn trợn mắt quay đầu lại nhìn lại.

Trong nham động chất đầy lượng lớn hòn đá xám trắng.

Hòn đá như xông ra nước, như là còn sống, cấp tốc từ trong ra bên ngoài chật ních toàn bộ hang.

Tiết Đồng thì đứng ở một bên, khẽ lắc đầu.

“Ngươi đã thất bại. Kì quái, ngươi đi vào gặp cái gì? Sao cả hang tượng thần cũng hỏng rồi?”

Hắn ta kỳ quái nhìn về phía Trương Vinh Phương.

“Theo đạo lý mà nói, có ta trông coi, ngươi cũng không tính là phiền phức, chỉ cần ngăn chặn sợ hãi, vài cái là có thể đánh nát tượng thần, an toàn đi ra mới phải.”

“Tiền bối. Ta không gặp được tượng thần ở trong đó, nhưng ta gặp một người!” Trương Vinh Phương nhích tới gần, cấp tốc kể lại tình huống của mình ban nãy.

“Người? Thân thể lại còn mềm?” Vẻ mặt Tiết Đồng kinh ngạc, rõ ràng chưa bao giờ gặp phải tình huống kiểu này.

“Năm đó khi ta đi vào, lại gặp phải tượng thần vàng kim…” Hắn ta thấy khó hiểu cực kỳ.

“Tiền bối, làm sao bây giờ?” Trương Vinh Phương hồi tưởng tình huống vừa rồi, cảm giác càng trở nên không ổn.

Hắn không biết loại cảm giác này là từ đâu đến, nhưng không rõ, trong lòng của hắn cứ tuôn ra cảm giác như vậy.

“Không vội. Vẫn còn có cách. Ngươi đi theo ta.” Tiết Đồng nhìn kỹ Trương Vinh Phương.

Hắn ta đổi phương hướng, dựa vào tường đá tiến thẳng phía trước.

Trương Vinh Phương theo sát phía sau.

Quay đầu lại nhìn hang vừa sụp đổ, thế mà chỉ mấy cái chớp mắt, cái hang kia lại có thể vô hình biến mất.

“Ngươi mang tới nơi này bao nhiêu người?” Tiết Đồng đột nhiên hỏi.

“Khoảng chừng mười sáu người.”

“Đều rất quan trọng à?”

“Đương nhiên! Bọn họ tiến đến là vì ta. Ta nên chịu trách nhiệm với bọn họ!” Trương Vinh Phương trầm giọng trả lời.

“Nếu có người muốn thương tổn bọn họ?”

“Vậy hắn hẳn phải chết!” Trương Vinh Phương nói như đinh đóng cột: “Dám động người của ta, ta sẽ khiến hắn phải chết!”

“Ngươi là thủ lĩnh tốt. Nhưng không phải là một lãnh tụ giỏi.” Tiết Đồng thở dài một tiếng.

“Ta vốn là không muốn trở thành người đứng đầu.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Đã như vậy, ta hiểu được.” Tiết Đồng nói: “Từ giờ trở đi, nếu như ngươi không muốn người dưới tay mình tử thương, vậy khống chế bản thân không nên giết người. Bất luận kẻ nào, cũng không thể giết!”

“Bất luận kẻ nào?”

“Đúng, ở chỗ này, bất kỳ ai ngươi gặp phải đều có thể là thuộc hạ của ngươi.” Tiết Đồng vừa đi, vừa trả lời.

“Hiện tại, ta muốn nói cho ngươi bí ẩn một mình ta tự tổng kết ra. Bí ẩn về những thần phật này. Ngươi đáp ứng ta, không được truyền bá ra bên ngoài.”

“Được! Ta phát thề, tuyệt không truyền ra bên ngoài!” Trương Vinh Phương phát thề như ăn cơm uống nước, không chút do dự.

“Lời ngươi thề quá hời hợt, hẳn bình thường cũng hay làm vậy đi?” Tiết Đồng liếc mắt nhìn hắn, lắc đầu nói.

Chương 1057: Tiêu tan (4)

“Ta…” Trương Vinh Phương còn muốn biện giải.

“Không cần nhiều lời, việc này nếu ngươi nói ra, đầu tiên không có người tin. Thứ hai, sau khi tiết lộ, giáo phái toàn thiên hạ đều phải coi ngươi như đối tượng nhất định phải giết. Ngươi tự cân nhắc đi.” Tiết Đồng trả lời.

“…” Trương Vinh Phương khựng lại trong lòng, biết này bí ẩn không phải chuyện đùa.

“Ngươi còn muốn nghe không?”

“Đương nhiên.” Trương Vinh Phương quả quyết nói. Nếu như hắn sợ thì sẽ không đi tới trình độ bây giờ.

Lúc ban đầu, tìm một chỗ ngay phụ cận Thanh Hòa Cung để ẩn cư, non xanh nước biếc, sống hết đời không phải tốt lắm sao?

Hà tất đi ra ngoài phiêu bạt làm gì?

“Ta bắt đầu có chút thích ngươi rồi.” Tiết Đồng than thở, hắn ta cứ thích thở dài.

Dường như trong lòng nhiều chuyện không thể nói, không làm được.

Bất lực, không làm gì được, mới thích thở dài như thế.

“Tiền bối xin nói, ta chăm chú lắng nghe.” Trương Vinh Phương thúc giục.

Lúc này nán lại thêm một chút thời gian nữa, những thuộc hạ của hắn sẽ có thêm một phần khả năng bị tử thương.

Thế nên phải mau chóng!

“Thiên hạ hôm nay, thần phật đông đảo, bình thường chia thành hai loại lớn Minh Thần, Mật Thần.

Minh Thần, chính là thần giáo phái chính quy cung phụng được Linh đình thừa nhận, có thể công khai truyền giáo.

Mật thần, chính là thần mà Mật giáo cung phụng.

Điểm khác nhau của hai cái là, một cái hợp pháp, một cái không hợp pháp.”

Tiết Đồng giới thiệu tổng thể.

“Cái bây giờ chúng ta gặp chính là Mật Thần, lại còn là một loại tương đối đặc thù trong Mật Thần.”

“Mà ngươi phải nhớ kỹ, bất luận là một loại thần nào, bọn họ đều có chung một đặc điểm.”

“Đó chính là không chết!”

“Không chết?” Trương Vinh Phương đột nhiên nhớ tới nhiều võ giả Bái Thần bị hắn đập chết hấp thu: “Gần giống như mấy võ giả Bái Thần kia à?”

“Không, thần phật là tuyệt đối bất tử, không giống với võ giả Bái Thần. Chúng nó chỉ có thể bị lãng quên, bị ném ở một nơi hẻo lánh, dần dần rơi vào tĩnh mịch. Nhưng sẽ không chết.” Tiết Đồng trả lời.

“Mặt khác, nói cho ngươi biết một bí ẩn, bí ẩn Bái Thần không chết Đông tông đau khổ truy tìm năm đó, thật ra bị chia thành ba phần, phân biệt do ba mật tàng bảo tồn.”

“… Ngài đến cả cái này cũng biết!?” Trong lòng Trương Vinh Phương giật mình.

“Đương nhiên. Ba phần này à, tới rồi.” Tiết Đồng bỗng dừng bước, đứng tại chỗ, ngẩng đầu nhìn ra xa phía trước.

Trương Vinh Phương cũng dừng bước, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Phía trước rõ ràng là một bãi cỏ rậm rạp.

Trên cỏ là một căn nhà gỗ nhỏ màu nâu, có thể thấy rõ ràng.

Nhà gỗ có hai cái cửa sổ, một cái ống khói.

Giống tòa nhà gỗ Trương Vinh Phương nhìn thấy trước đó như đúc.

“Hiện tại, ngươi đi qua, không cần nhanh, đi chậm rãi thôi. Ở chỗ này, ngươi cần thả chậm trong lòng, không thể gấp gáp, vội vàng xao động. Vội vàng xao động ở chỗ này, ngược lại sẽ khiến ngươi vĩnh viễn cách xa nhà gỗ.”

“Đi qua đó rồi, chỉ cần ngươi có thể chạm đến bất kỳ nơi nào của nhà gỗ, là ngươi có thể rời khỏi nghi vân này.” Tiết Đồng giải thích.

“Ta hiểu được!” Trương Vinh Phương gật đầu, đi phía trước, định tới gần từng bước một.

“Đúng rồi, ta còn không cho ngươi nói về thần phật bí ẩn, đúng không?” Tiết Đồng bỗng lên tiếng lần nữa, hạ giọng.

“Đúng vậy.” Trương Vinh Phương đáp lại.

“Như vậy, hiện tại, ta cho ngươi biết bí ẩn này. Đó chính là. Dưới thần phật dưới, tất cả võ giả Bái Thần, thật ra bọn họ cũng không phải là thực sự…”

Két.

Bỗng nhiên, cửa nhà gỗ tự động mở.

Tiếng mở cửa đã cắt đứt lời nói lúc này của Tiết Đồng.

Bên trong cánh cửa, một nữ tử da trắng váy trắng, chậm rãi nhìn về phía hai người Tiết Đồng và Trương Vinh Phương.

“Tới!” Tiết Đồng dừng lại, giọng điệu cấp bách: “Hiện tại, ta giúp ngươi tranh thủ thời gian, ta hấp dẫn tầm mắt của nó, ngươi theo bên cạnh đi vòng qua, không thể bị nó thấy được.

Nhớ kỹ, tuyệt đối không thể bị nó thấy, bằng không ngươi vĩnh viễn sẽ không có cách nào chạm vào nhà gỗ!”

“Được!” Trương Vinh Phương chú ý tới, hai mắt của nữ tử váy trắng đó đúng là không có ở trên người hắn, mà là đã rơi lên người Tiết Đồng.

Nhất thời trong lòng hắn chợt nhẹ, đi vòng sang một bên khác, qua mặt trái của nhà gỗ và lặng lẽ tới gần.

Chỉ là đi về phía trước một khoảng cách, Trương Vinh Phương bỗng cảm giác không đúng.

Từ sát biên giới nhà gỗ, hắn thấy một điểm màu trắng đang đến gần cạnh mình.

Lúc này, hắn cấp tốc xoay quanh, bắt đầu chạy quanh nhà gỗ.

Vị trí nơi hắn ở cách nhà gỗ chỉ khoảng trăm mét.

Khoảng cách này, muốn xông qua, Trương Vinh Phương chỉ cần hai cái chớp mắt.

Trong lòng tính toán một phen.

Vượt qua nữ tử, lúc này Trương Vinh Phương không chút do dự, đạp đất xông về phía trước.

Phốc!

Hắn khom người khom lưng, gần kề mặt đất, mau chóng đuổi về phía nhà gỗ.

Năm mươi mét!

Ba mươi mét!

Mười thước!

Một mét!!

Trương Vinh Phương vươn tay, sờ lên gỗ nâu của nhà gỗ.

Chương 1058: Tiêu tan (5)

Phốc!

Đúng lúc này, trong đất bùn dưới chân hắn đột nhiên vươn ra một tay, gắt gao bắt lại cổ tay hắn.

Cánh tay kia tái nhợt cứng rắn, mặt ngoài toàn là vết ban mốc hư thối, nhưng khí lực vô cùng lớn.

Lực lượng khổng lồ trong nháy mắt đã cản thân thể chạy chồm tới của Trương Vinh Phương lại.

"Thiếu chút nữa, thoát ra để chạm đi!!" Giọng Tiết Đồng truyền đến từ phía sau.

Thình thịch.

Cánh tay Trương Vinh Phương phồng lên, tiến vào trạng thái cực hạn, gắng gượng tránh thoát đối phương, năm ngón tay hướng phía trước, hung hăng chụp lên tường nhà.

Đột nhiên lại có một cánh tay vươn lên từ trong đất bùn, gắt gao bắt lại cánh tay hắn.

Lực lượng khổng lồ tuôn ra, đây là sức lực lớn kinh khủng còn khoa trương hơn cả Tông Sư Bái Thần.

Trương Vinh Phương thậm chí còn chưa kịp phản ứng, đã bị ném lên cao bay ra sau mấy chục mét.

Bịch, hắn nặng nề ngã xuống suối nước, vừa lúc ngay bên phải nơi Tiết Đồng đứng.

"Chuyện gì xảy ra!? Phương vị ta tính toán, không nên xảy ra vấn đề chứ!? Tại sao lại xuất hiện hai cánh tay?"

Vẻ mặt Tiết Đồng nghiêm túc, trên tay nhanh chóng tạo ra các loại thủ ấn thủ quyết, giống như đang dùng phương thức nào đó để tính toán.

Đã rất nhiều năm hắn ta không có gặp phải tình huống kiểu này. Tình huống của Nguyện Nữ vẫn rất ổn định.

Trước kia cũng có người ngoài ý muốn tiến vào nơi này, đều được hắn ta dùng phương pháp này tiễn ra ngoài.

Nhưng bây giờ.

“Xem ra. Phương pháp của tiền bối không được rồi.”

Bân cạnh, Trương Vinh Phương đứng dậy từ mặt đất.

Hắn cúi thấp đầu, tóc dài bị ném tản ra bốn phía, che khuất mặt.

“Cùng với phiền toái như vậy. Vẫn là ta tự mình tới đi!!”

Bịch.

Bùn đất dưới chân Trương Vinh Phương nổ tung.

Thân thể của hắn nổ bắn ra, lại phóng thẳng tới phía nhà gỗ.

“Không nên xằng bậy! Người ngươi giết bây giờ đều là thuộc hạ của ngươi!!” Mặt Tiết Đồng hơi biến sắc, lớn tiếng nhắc nhở ở đằng sau.

Trương Vinh Phương nhìn nữ tử váy trắng khuôn mặt nhu hòa trước nhà gỗ, thân pháp vội xông tới, sắc mặt dần dần dữ tợn.

“Ta không giết người!”

“Chỉ giết nó!!”

Trong giây lát, hắn cách nhà gỗ còn có mười mét, vội vàng túm lấy từ cái bao sau lưng đập lên phía trước.

Bá!

Một bóng đỏ chợt bay ra, bắn thẳng đến nhà gỗ.

Cùng lúc đó, Trương Vinh Phương điên cuồng hét lên một tiếng, thân thể cấp tốc bành trướng biến lớn, từ cao hơn hai mét chợt hóa tăng lên ba mét.

Hắn đánh một chưởng lên đầu nữ tử.

Bàn tay lòng bàn tay hầu như to bằng mặt của đối phương, giống thái sơn áp đỉnh!

Vù!!

Kình phong kịch liệt gào thét nổ tung.

Bàn tay Trương Vinh Phương tạo ra bóng ma, cấp tốc bao trùm trên người nữ tử.

Nàng ngửa mặt, nét mặt vẫn mang nụ cười mỉm nhàn nhạt.

Xuy!

Trong thời gian ngắn, bàn tay ngừng giữa không trung.

Phía dưới từng cánh tay trắng bệch chui lên dưới đất, gắt gao nắm cánh tay, phần eo, vai của Trương Vinh Phương lúc này.

Lực lượng khổng lồ dũng mãnh tràn vào, khiến cả người hắn cứng lại, hoàn toàn không thể động đậy.

"Ngươi…" nữ tử váy trắng giơ lên song chưởng, nhẹ nhàng nâng tới mặt Trương Vinh Phương.

"Hiện tại, là của ta…"

Đúng lúc này.

Oành!!

Trong nháy mắt, nhà gỗ phía sau nữ tử ầm ầm bạo tạc.

Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, vô số máu loãng cuộn trào mãnh liệt nổ tung, tuôn ra từ bên trong nhà gỗ, gắn kết thành một hình người khổng lồ cao tới mười mét.

Thình thịch!!!

Bàn tay máu khổng lồ từ trên trời giáng xuống, ầm ầm nện xuống chỗ của nữ tử.

Trong tiếng nổ lớn, nữ tử nổ tung, bùn đất bạo tạc, đá vụn hóa thành bột phấn nổ bắn ra.

Khí lưu mạnh mẽ kinh khủng xông thẳng, hình thành vòng tròn khuếch tán, thổi bay tất cả những thứ nó tiếp xúc.

Huyết khí tanh hôi hướng lên trên tách ra sương mù.

Dưới sự trùng kích của khí lưu mạnh mẽ, thân hình cao lớn của Trương Vinh Phương mất đi cân bằng, bay rớt ra ngoài, quay cuồng mấy vòng trên mặt đất rồi rơi vào suối nước.

Gràooo!!!

Ở vị trí nhà gỗ, lúc này hình người cao lớn do vô số máu hội tụ thành cao hơn mười mét ngửa mặt lên trời gào thét.

Mà xung quanh giữa không trung, vô số hồ điệp (bươm bướm) màu lam bay đến từ đằng xa.

Hồ điệp bao trùm một tầng lại một tầng trên người cự nhân màu máu, chúng nó đang hút máu, đồng thời bị máu bao phủ cắn nuốt.

Màu máu và màu lam không ngừng thay thế trên người cự nhân.

Hai người khó phân thắng bại.

Lúc này Tiết Đồng ở bên ngoài trăm mét ngẩn người, ngước nhìn cảnh trước mắt, hoàn toàn không biết nên nói cái gì cho phải.

Hắn ta không rõ, vì sao vị thần kia đột nhiên xuất hiện ấy lại đánh nhau với Nguyện Nữ.

Lại còn đánh cho thảm liệt như vậy.

Có điều Mật Thần đột nhiên xông ra ấy, có lẽ có thể…

Trong mắt hắn ta lóe lên một tia hi vọng.

Bị nhốt nhiều năm như vậy. Nếu như có thể nắm bắt được cơ hội lần này đi ra ngoài…

Ở bên cạnh Trương Vinh Phương đứng dậy từ trong nước suối, trừ phần đầu có hơi choáng ra thì chẳng bị sao cả.

Chương 1059: Thoát khốn (1)

Lúc này da dày thể hiện ra điểm tốt của nó. Nếu như đổi thành người khác, dưới sự xung kích kịch liệt vừa rồi có khi đã bị đụng gãy cổ luôn cũng nên.

Giờ đây Trương Vinh Phương cũng nhìn thấy biến hóa khoa trương bên phía nhà gỗ, thần sắc cũng kinh ngạc.

"Đây là thần sao!?"

Hắn đã từng cho rằng mình đang ở trong thời đại võ hiệp, nhưng cảnh trước mắt lại khiến hắn thấy hơi hoài nghi.

"Không cần bị dọa." Tiết Đồng ở bên cạnh lên tiếng.

Hai mắt hắn ta gắt gao nhìn chằm chằm tình hình chiến đấu cách đó không xa.

Hồ điệp màu lam và cự nhân màu máu, hai bên không ngừng phát ra tiếng phức tạp rít gào và đập cánh.

"Nơi này thật ra không phải là hiện thực." Hắn ta quay đầu, đưa tay điểm một cái lên người Trương Vinh Phương.

"Trong nghi vân, hoàn cảnh sinh hoạt của chúng ta không giống nhau."

Vừa bị điểm, toàn thân Trương Vinh Phương chợt trầm xuống, cảm giác mình giống như biến nặng hơn rất nhiều.

Nhưng ngay lúc đó huyết khí cả người hắn chấn động, nhất thời đánh văng loại cảm giác này.

"Ồ? Khí lực của ngươi có chút cổ quái." Tiết Đồng nheo lại mắt: "Quên đi, ta chỉ đang nói cho ngươi biết, bọn họ cũng không có mạnh mẽ như ngươi thấy đâu. Không nói cái này, hiện tại, thừa dịp Mật Thần do ngươi làm ra đang giúp ngươi, chúng ta phải giải quyết gốc rễ của Nguyện Nữ ở chỗ này."

"Giải quyết như thế nào? Huyết Thần không thể làm chết nàng sao?" Trương Vinh Phương hỏi ngược lại. Đúng lúc nghiêng đầu, tránh khỏi một đoàn chất hỗn hợp do hồ điệp và máu loãng hỗn tạp cùng nhau.

“Thần sẽ không chết.” Tiết Đồng nghiêm túc nói: “Nhớ kỹ điểm ấy.”

Hắn ta xoay người, mũi chân điểm một cái, cấp tốc đi hướng suối nước.

“Đi theo ta.”

Hắn ta cất bước nhẹ nhàng nhảy lên, đầu hướng xuống nhào vào dòng suối.

Dòng suối kia rõ ràng không sâu, nhưng hắn ta vừa nhảy vào như thế, lại có thể cả người đều chìm vào trong giống như nhảy vào biển sâu, biến mất không thấy gì nữa.

“??!” Trương Vinh Phương quay đầu lại nhìn Huyết Thần và Nguyện Nữ.

Hồ điệp càng ngày càng nhiều, máu loãng cũng giống như vô cùng vô tận, cơ bản là không nhìn ra được lúc nào hai bên có thể phân ra thắng bại.

Hắn lại nhìn về phía dòng suối Tiết Đồng nhảy vào.

“Cái nơi quỷ quái này.” Đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc cái gọi là thần, nhưng hắn tuyệt đối không muốn đón thêm lần thứ hai.

Quá phiền quá lén lút.

Lúc này, hắn không chút do dự, tiến lên vài bước nhảy vào cùng một vị trí dưới suối nước như Tiết Đồng.

Tùm.

Tiếng nước ùng ục vang lên bên tai.

Lượng lớn bọt khí nổi lên bên người Trương Vinh Phương, giống chuông gió màu bạc xâu vào nhau.

Cả người hắn nhìn xuống phía dưới.

Ở dưới dòng suối, hoàn toàn không phải là đáy nước nhàn nhạt mà là màu lam thâm trầm mênh mông vô bờ.

Hắn nhìn xung quanh.

Xung quanh.

Tất cả phương hướng đều có màu xanh đậm.

Phảng phất cái nhảy này, thực sự nhảy vào biển sâu.

Trương Vinh Phương nhìn xuống.

Ở nơi càng sâu hơn bên dưới, Tiết Đồng đang ngoắc tay với hắn từ xa.

Hắn nhất thời cấp tốc bơi qua bên đó.

Hai người hội hợp, cùng nhau lẻn xuống dưới mặt nước màu xanh đậm.

Một trăm mét, hai trăm mét.

Nước này giống như không có sức nổi, tùy ý bọn họ không ngừng trầm xuống.

Rốt cuộc.

Đáy nước chậm rãi hiển lộ ra.

Tiết Đồng bơi đến phần đáy, hai tay gạt ra trên bùn cát trắng, lộ ra một chiếc đồng hồ lốm đốm đã trày da tróc vảy màu đỏ nhạt.

Phần đáy chiếc đồng hồ đều biến thành màu trắng vàng, tựa như đã bị phơi nắng thật lâu.

Kim đồng hồ kim phút rõ ràng còn đang từ từ chuyển động, chỉ hướng mười một giờ mười một phút.

Tiết Đồng ôm đồng hồ, bơi lên trên.

Trương Vinh Phương theo sát phía sau.

Hai người đang đi lên.

Bốn phía trong nước xanh đậm, thỉnh thoảng có bóng mờ mờ ảo ảo bơi qua bơi lại.

Không biết là cá, hay là thứ gì khác.

Rầm!

Rất nhanh họ nổi lên mặt nước.

Tiết Đồng ôm đồng hồ đặt xuống trên cỏ.

“Đây là nguyện chung, đến, ngươi tới đánh nát nó! Chỉ khi ngươi có thể đánh nát nàng! Ta đã thấy nàng rồi, ta không

được!” Hắn ta lui ra phía sau một bước, nhìn về phía Trương Vinh Phương.

“Thừa dịp hiện tại, Nguyện Nữ bị cuốn lấy không rảnh chiếu cố bên này, nhanh lên!”

“Tiền bối ngươi xác định chứ?” Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi.

“Xác định, chỉ có ngươi có thể. Nàng… có ý đồ quá mức với ngươi! Hiện tại ta mới hiểu được, vì sao hai biện pháp trước đó đều không được.

Không phải ta sai. Mà là nàng quan tâm ngươi, còn nhiều hơn là quan tâm ta!” Tiết Đồng cấp tốc nói.

“Ta muốn biết vì sao?” Từ sau khi đi vào nơi này, Trương Vinh Phương cứ luôn có cảm giác bị nắm mũi dẫn đi.

Lúc này đột nhiên muốn hắn đánh nát đồng hồ này, trong lòng hắn không phải rất nguyện ý.

“Nguyện chung là bản thể chứa vật của Nguyện Nữ, đánh nát nó, nàng sẽ không có thực thể tồn tại ở trong này! Khi tranh phong với vị Mật Thần mà ngươi mang tới, sẽ nhanh chóng rơi vào hạ phong!” Sắc mặt Tiết Đồng có chút gấp rút.

Chương 1060: Thoát khốn (2)

“Nhanh! Chậm chút nữa bị nàng phát hiện thì không còn kịp đâu!”

Trương Vinh Phương hít sâu một hơi, mở thanh thuộc tính, nhìn về phía nguyện chung.

Lúc này cảnh báo trực giác bên trong thanh thuộc tính có phản ứng.

[Cảnh báo trực giác: Đây là một cái đồng hồ thần bí sứt mẻ, khi hai kim đồng hồ của nó chỉ hướng mười hai thì có lẽ sẽ xảy ra chuyện không tốt nào đó.]

“Đánh nát.”

Trương Vinh Phương dừng một chút.

Trong giây lát hắn ầm ầm đánh ra một quyền lên giữa mặt đồng hồ.

Thình thịch!!

Toàn bộ mặt đồng hồ lõm xuống, vặn vẹo, vỡ vụn, đi đến bên trong phá mở một cái động lớn.

Bánh răng bên trong bị lực lượng khổng lồ đè ép, phát ra vô số tiếng đứt đoạn leng keng.

“Như vậy được rồi chứ?” Trương Vinh Phương thu tay lại. Bỗng cảm giác có chút không đúng.

Hắn quay đầu nhìn lại.

Huyết Thần và Nguyện Nữ vừa rồi còn đang ác chiến, lúc này sớm đã biến mất.

Nhà gỗ vẫn còn ở đó, bãi cỏ vẫn lay động theo gió nhẹ.

Tượng Huyết Thần đang lẳng lặng nằm trên mặt đất của nhà gỗ, vẫn không nhúc nhích.

Không có cự nhân màu máu, cũng không có hồ điệp màu lam, càng không có bất cứ dấu vết đánh nhau gì trước đó.

Dường như mọi thứ vừa rồi đều là ảo giác.

“Tiết Đồng tiền bối?” Trương Vinh Phương nhìn xung quanh.

Không có ai trả lời.

Tiết Đồng cũng giống như chưa bao giờ xuất hiện, trên cỏ thậm chí ngay cả vết chân hắn lưu lại lúc trước cũng không có.

Trương Vinh Phương nhìn đồng hồ trên mặt đất, đây chính là một cái đồng hồ Tây Dương trông rách rưới.

“Không đúng. Sương mù cũng không có!”

Hắn bỗng kịp phản ứng.

Bốn phía hoàn toàn trống trải, phía sau có suối nước chảy, âm thanh róc rách.

Tất cả an bình hài hòa.

Trương Vinh Phương đã im lặng, bước nhanh hướng phía nhà gỗ.

Đầu tiên hắn đứng trước cửa, nhặt lên tượng Huyết Thần.

Tượng thần thượng có thêm một vết nứt rõ ràng, giống như là bị một sức mạnh cứng rắn đè ép nứt ra.

Nhưng trong đôi mắt của tượng thần vẫn hiền hoà, bình tĩnh như trước.

Nhẹ nhàng thở hắt ra.

Trương Vinh Phương một lần nữa cất nó vào túi.

Sau đó nhìn về phía nhà gỗ.

Hắn đưa tay nhẹ nhàng chạm đến nhà gỗ.

Không có phản ứng.

Sau đó cất bước, vào cửa.

Bên trong hoàn toàn yên tĩnh, trên bàn đều là một lớp bụi đã tích thật dày.

Không có nữ tử váy trắng, chỉ có một ít đồ dùng bằng gỗ vụn vặt lẻ tẻ mọc ra mầm màu xanh.

Nồi sắt lên mốc, bệ cửa sổ mọc đầy rêu xanh, tủ quần áo dính lượng lớn vật dính dính màu đen.

“Ta coi như là ra rồi?” Trương Vinh Phương dường như đã minh bạch điều gì.

Hồi tưởng lại nhắc nhở ghi trong cảnh báo trực giác trước đó.

Hắn trở tay hung hăng đánh một chưởng lên tường gỗ của nhà gỗ.

Thình thịch!

Tường gỗ bị phá ra một cái động lớn, vật liệu gỗ nổ bay, phòng nhỏ lung la lung lay, dường như muốn sụp đổ.

“Mang theo đồng hồ, nhanh chóng tới tìm thuộc hạ của ngươi đi!” Bỗng nhiên một âm thanh như có như không lặng lẽ chui vào trong tai Trương Vinh Phương.

m thanh kia giống như ảo giác, lại giống như là tiếng gió bên ngoài.

Hắn nghe không rõ ràng cho lắm.

Rõ ràng âm thanh đó không phải âm điệu của Tiết Đồng, nhưng giờ khắc này, Trương Vinh Phương lại không hiểu sao nhận định rằng, lời này chính là hắn ta đang nói.

Lúc này, hắn cầm đồng hồ cấp tốc đánh loạn vào nhà gỗ.

Thình thịch nổ xuống, không bao lâu sau toàn bộ nhà gỗ ầm ầm sụp đổ.

Lúc này Trương Vinh Phương mới thả người chạy về phía khe sâu.

Không có sương mù, lúc này tốc độ hắn nhanh hơn rất nhiều.

Nhìn từ xa, Ám Quang Thị Giác có thể xuyên thấu cự ly cực xa, thấy phạm vi nhìn hơn một nghìn mét ở phía trước.

Rất nhanh, trong một khu rừng ở đáy cốc, hắn tìm được đám người Thanh Tố ngã xuống đất không dậy nổi.

Trong đó còn bao gồm mấy người Tống Tân Nghiệp tách ra với hắn trước đó.

Chỉ là trong đó đã có hơn nửa, vĩnh viễn mất đi khí tức.

Huyết nhục thi thể của bọn họ héo rút, giống như đã già đi rất nhiều tuổi.

Trương Vinh Phương thở dài một tiếng, nâng dậy một thi thể, chuẩn bị mang toàn bộ đi ra ngoài an táng.

Bỗng nhiên hắn chợt nghĩ ra gì, hơi lắc lắc thi thể.

“Trọng lượng không đúng.”

Vươn tay, hắn nhéo nhéo cánh tay của thi thể.

Xương biến mất. Tay giống như con mực bạch tuộc, mềm mại không hề có độ cứng.

Lại bóp miệng ra.

Hàm răng trong miệng sớm đã biến mất không thấy, chỉ có miệng đầy bụi đen.

“Bụi đen.” Trương Vinh Phương liếc mắt liền nhận ra, bụi đen này có vẻ giống với bụi đen do ngân tuyến biến thành sau võ giả bái thần khi chết.

Shh.

Ngay khi hắn phân biệt, bụi đen cấp tốc giống như hơi nước, bốc hơi, tiêu tán, vô hình biến mất.

“Quả nhiên.”

Lúc này những người còn lại được cho uống thuốc giải rồi chậm rãi tỉnh lại.

“Đại nhân. Chúng ta…”

Thanh Tố xoa huyệt Thái Dương, một khắc cuối cùng, nàng chỉ nhớ rõ thấy lượng lớn gió đen lại gần.

Còn lại cái gì cũng không nhớ rõ.

Chương 1061: Thoát khốn (3)

“Thiếu chút nữa là các ngươi xong rồi, hiện tại tất cả nhân mã đứng lên, mang theo thi thể, rời khỏi nơi này!”

Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

Lần này là hắn đánh giá thấp quá mức cái gọi là thần.

Cho rằng theo dựa vào mình và tượng Huyết Thần, là có thể an toàn tiến lùi, đáng tiếc.

Đoàn người không rõ ràng cho lắm, nhưng thấy xung quanh đã chết một nửa thi thể, sắc mặt đều chợt biến, liên tục không ngừng vội vàng đứng dậy, thu dọn đồ đạc, mang thi thể lập tức rời đi.

“Tống Tân Nghiệp đâu?” Trương Vinh Phương đột nhiên hỏi.

“Đại nhân. Tống Tân Nghiệp… cũng mất.” Một lão thợ săn trầm giọng trả lời.

Trương Vinh Phương trầm mặc.

Lúc này hắn mới khắc sâu cảm nhận được, trước sự tồn tại như vậy người thường thật là không biết phải chết bao nhiêu.

Đoàn người cấp tốc thu thập, mặt Thanh Tố không biến sắc, mặc dù trong lòng kinh khủng, nhưng dù sao cũng là người đã trải qua sóng to gió lớn, an bài tốt mọi người theo Trương Vinh Phương rời khỏi đáy cốc với tốc độ nhanh nhất.

Cho đến đoàn người một lần nữa trở lại nơi đội ngũ dừng chân trước khi tiến vào khe sâu, mọi người mới đều thở phào nhẹ nhõm.

“Đại nhân, nơi đây hung hiểm cực kỳ, bọn ta hoài nghi trong sương mù trước kia có khả năng chứa độc tính trí huyễn, nên mới khiến bọn ta sản sinh, sau đó bị ảo giác dẫn đường vào cốc. Cuối cùng bị gió độc công kích, tử thương thảm trọng.”

Thanh Tố một lần nữa kể lại tình huống trước, tổng kết ra nguyên nhân.

“Độc tố trí huyễn à…” Trương Vinh Phương nhìn về phía khe sâu ở chỗ sâu bên trong. Nơi ấy đã không còn sương mù,

nhưng vẫn có gió không ngừng thổi ra vù vù.

Trong tiếng gió, giống như có người nào đó đang nói gì.

Nhưng lại mơ hồ, hắn nghe không rõ.

Mặc dù không cách nào nghe rõ, nhưng hắn có thể mơ hồ cảm giác được, âm thanh kia rất giống Tiết Đồng trước đó gặp phải.

“Trước tiên ở phụ cận đóng quân, không cần lại gần quá. Ở đây khói độc quá mức lợi hại. Tất cả thuốc giải độc của chúng ta chỉ có thể giải trừ cảm nhận của thân thể, ảo giác không thể giải trừ.” Trương Vinh Phương phân phó.

“Vâng!”

Lúc này Thanh Tố sắc mặt trở nên trắng bệch, đều không bị thương, chỉ là bị tử thương không rõ hù dọa.

Dẫn theo nhiều tinh nhuệ như vậy đi vào, kết quả không giải thích được đã chết phân nửa người.

Mặc cho ai gặp phải chuyện như thế, tâm tình đều trầm trọng kinh hãi.

Trương Vinh Phương cũng đã không đếm xỉa tới bọn họ.

Hắn chậm rãi đi phía trước, đi tới suối nước chảy vào khe sâu.

“Tiểu hữu?”

“Tiểu hữu??”

Tiếng nước suối, tiếng gió trộn chung, dường như biến thành có người đang gọi hắn.

“Tiết Đồng tiền bối!?” Trương Vinh Phương nhẹ giọng gọi.

Không có ai đáp lại.

Tiếng gió tiếng nước hình như cũng không giống ban nãy, dường như tiếng la hắn vừa nghe được chỉ là ảo giác.

“Tiền bối, người của ta đều đã cứu ra rồi. Hiện tại ta sẽ báo đáp, ngươi cần ta làm cái gì? Cứ việc nói!”

Trương Vinh Phương không tin tất cả vừa rồi đều là ảo giác của mình.

Lấy kháng tính sinh mệnh lực của thân thể hắn, chút độc tố đó không có khả năng ảnh hưởng đến mình.

Vẫn không có đáp lại.

Xung quanh tường hòa an bình.

Trong thung lũng xa xa, không khí trong suốt, tiếng vượn chim hót không ngừng.

Tường đá xanh đậm, hỗn loạn với khe đen xám trắng, đất rừng xanh lác đác, bầu trời xanh thẳm không mây.

Cùng với bóng ma khổng lồ do vách núi đổ xuống.

“Tiền bối, ta giữ lời nói, nếu ngươi có cần giúp đỡ, có thể tới tìm ta!”

Trương Vinh Phương lại lên tiếng.

Vẫn không có trả lời.

Bốn phía chỉ có tiếng gió, tiếng nước, chim hót, vượn gầm.

Ngoài ra không có vật gì khác nữa.

Trương Vinh Phương mang nguyện chung, xoay người đi ra ngoài cốc.

Nếu như không có nguyện chung, có lẽ hắn còn có thể cho rằng mọi thứ vừa rồi đều là khói độc dẫn đến.

Thế nhưng thứ trong tay rõ ràng cho thấy, tất cả mọi chuyện vừa nãy đều là thật.

“Đại nhân, tay ngài là?” Trở lại trong đội ngũ Tùng Hạc quan phong tỏa cửa vào khe sâu.

Thanh Tố tới gần, đang định báo cáo tình huống với hắn.

Bỗng nàng hơi nhíu mày, nhìn về phía tay phải của Trương Vinh Phương.

“Đây là thứ ta tìm được ở đáy cốc.” Trương Vinh Phương lắc nguyện chung rách nát.

“Cái gì? Trong tay ngài có thứ gì đó à?” Thanh Tố hơi ngạc nhiên.

Trương Vinh Phương sửng sốt, cầm nguyện chung.

“Chính là cái này.”

“… Trong lòng bàn tay ngài có đồ vật gì đó sao?” Thanh Tố chần chờ nhìn lòng bàn tay của Trương Vinh Phương.

“…”

Trương Vinh Phương bỗng hơi im lặng.

Hắn cầm nguyện chung giơ lên trước mặt Thanh Tố.

“Cái này.”

Nhưng hai mắt Thanh Tố vẫn xuyên thấu qua đồng hồ, nhìn Trương Vinh Phương, giống như có được mắt nhìn xuyên tường, có thể xem thấu mặt đồng hồ thấy tình cảnh bên này.

“Đại nhân. Ngài đừng nói giỡn với ta.” Vẻ mặt nàng có chút thay đổi.

Trương Vinh Phương trầm mặc.

Hắn hít sâu một hơi, cầm nguyện chung đổi một người.

“Hỏi một chút, trong tay ta có đồ vật gì không?”

Chương 1062: Thoát khốn (4)

“Bẩm đại nhân, không có gì cả.”

“Trong tay ta có cái gì?”

“Không có gì…”

“Trong tay ta…”

“Ngạch không thấy được gì cả ấy?”

“Trong tay ta…”

“Vinh quang! Đại nhân tay cầm vinh quang! Nhất định có thể bách chiến bách thắng!”

“…” Trương Vinh Phương không nhìn tên lắm trò đó, cầm nguyện chung bỏ qua một bên, sau đó, lại lấy ra tượng Huyết Thần lấy được trước đó.

“Hiện tại, trong tay ta có cái gì?”

Thanh Tố thoáng có chút chần chờ.

“Một pho tượng màu máu.” Nàng vẫn thành thật trả lời.

Lúc này Trương Vinh Phương rốt cuộc hiểu rõ.

Tất cả mọi người tại chỗ, trừ ra hắn ra, không ai có thể thấy nguyện chung.

Hắn trở lại trước nguyện chung, mở thanh thuộc tính.

[Cảnh báo trực giác: Ngươi đang tin tưởng cái gì? Lại đang hoài nghi cái gì?]

Nhắc nhở không giải thích được, trái lại khiến tất cả càng thêm khó bề phân biệt.

Trương Vinh Phương trầm mặc đóng cảnh báo trực giác, để tránh khỏi ảnh hưởng thị giác.

Hắn ngồi ở một bên, hít một hơi thật sâu, cảm giác mọi chuyện xảy ra trước đó giống như một giấc mơ.

Bóng tối chậm rãi phủ xuống.

Trương Vinh Phương sai người đưa tin cho tỷ tỷ, mình thì đứng ở cửa vào khe sâu, chậm rãi chờ đợi.

Hắn phải làm cho rõ ràng mọi chuyện!

Thần phật, Tiết Đồng, đồng hồ, tượng thần, điểm khác nhau, điểm liên hệ giữa bọn họ là cái gì?

Gió núi thổi qua, thỉnh thoảng mưa phùn mưa lất phất.

Trong nháy mắt chính là ba ngày trôi qua.

Mỗi ngày sau khi ăn cơm, Trương Vinh Phương ngồi ở bên cạnh suối nước, nhập định.

Trong những lúc này, hắn luôn có thể mơ hồ nghe được, trong nước suối giống như có người đang gọi hắn.

Thế nhưng mỗi khi hắn tỉ mỉ cố nghe, lại không thu hoạch được gì.

Nguyện chung vẫn ở bên cạnh hắn, vỡ nát tung toé, không nhúc nhích.

Tượng Huyết Thần đã ở trong túi bên eo hắn, mặt ngoài có thêm một vết nứt.

Thanh Tố dẫn đội trở về Tùng Hạc quan, đi xử lý giải quyết tốt hậu quả sự vụ bồi thường.

Xung quanh có hơn mười người ở lại làm người canh giữ phong tỏa thung lũng.

Trương Vinh Phương cũng sẽ không cho phép người thường tùy ý ra vào khe sâu.

*

Trăng sáng treo cao, từ đỉnh khe sâu phóng xuống một chùm sáng, chiếu vào suối nước, lấp lánh.

Trương Vinh Phương ngồi ngay ngắn bên suối nước, vóc dáng hơn hai mét, khôi ngô cường tráng.

Hắn ở trần, phía sau lộ ra rõ ràng đường vân huyết liên, đang yên tĩnh đả tọa.

Đả tọa nhập định vốn là một trạng thái ngưng thần tĩnh khí, đem toàn bộ tinh thần đầu nhập hành công.

Nhưng ngày hôm nay, Trương Vinh Phương bỗng tâm huyết dâng trào, không có ý định vận chuyển Thái Thượng Minh Hư công.

Mà là đơn giản dựa theo một ít phương pháp minh tưởng nhập định từng thấy đời trước, tĩnh tọa.

Ở đời trước, phương đông phương tây đều có kỹ xảo nhập định tương tự.

Phương tây gọi minh tưởng, phương đông gọi nhập định, quan tưởng, v.v…

Trong đó không cần phải phức tạp rườm rà như hiện tại, Trương Vinh Phương chỉ dùng các bước trụ cột nhất.

Đó chính là: Tưởng tượng nội tâm của mình là hoàn toàn trống trải. Lắng nghe tiếng tim đập nhẹ nhàng của mình, ở trong tiết tấu tim đập, từ từ dồn tất cả lực chú ý lên trái tim, tập trung một điểm, quên mất tất cả chuyện khác, cuối cùng chậm rãi thất thần, tiến vào cảnh giới vật ngã lưỡng vong (quên mình).

Hắn không biết tại sao mình phải làm như vậy.

Nhưng từ sau khi gặp được Tiết Đồng, từ hắn ta nghe nói hoài nghi đối với chưởng giáo Nhạc Đức Văn nắm giữ Đại Đạo Giáo hiện giờ.

Hắn liền sinh ra một tia hoài nghi rất nhỏ với Thái Thượng Minh Hư công. Sinh ra hoài nghi với sách lược chỉ tu văn công của Thiên Bảo cung Đại Đạo Giáo.

Từ lúc ban đầu, đến bây giờ, hắn vẫn luôn là tu hành văn công của Đại Đạo Giáo.

Nhưng lúc này, đổi một loại văn công, hắn muốn hoàn toàn thử cái mới.

Xem sẽ gặp phải kết quả gì.

Đây là một loại tâm huyết dâng trào.

Không có lý do gì, chưa có tới do.

Chỉ là muốn làm như vậy, không hơn.

Rất nhanh, có căn cơ văn công còn lại, nhập định trụ cột nhất cấp tốc đạt thành.

Trương Vinh Phương ngồi ngay ngắn bên dòng suối, nhắm mắt, bên tai chỉ có tiếng tim đập của mình.

Thời gian dần qua.

Thời gian dần qua.

Trong lúc hắn không để ý.

Tất cả âm thanh bên ngoài, tiếng gió, tiếng nước, chim hót, vân vân trộn chung giống như là thuốc màu, hình thành một âm thanh mơ hồ…

"Đạo, quan tâm một ý niệm."

"Hữu ý vô ý, thuận theo tự nhiên, thiên biến vạn hóa, vô vi tự thành…"

"Tiểu hữu, ngươi rốt cuộc đã trở về…"

Dần dần âm thanh kia càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng minh xác.

Rốt cuộc, Trương Vinh Phương chậm rãi mở mắt.

Dưới vách núi đá phía trước hắn, trước rừng cây hòe.

Có một bóng người màu đen mơ hồ đứng thẳng, áo bào theo gió phấp phới, lắc lư, đang đưa lưng về phía hắn.

"Tiền bối?"

"Là ta." Giọng Tiết Đồng trộn lẫn trong tiếng gió, như ẩn như hiện: "Ngươi thành công. Nhưng thần sẽ không chết, hôm nay nàng nhìn chằm chằm vào ngươi rồi, phải cẩn thận."

Chương 1063: Thoát khốn (5)

“Đa tạ tiền bối tương trợ, hiện tại ngài có thể nói cho vãn bối nên làm gì không?” Lúc này Trương Vinh Phương đã mơ hồ mò tới bí quyết nào đó.

“Ta nói rồi.” Tiết Đồng trả lời: “Thần mang tính không chết, chúng nó tuyệt đối bất tử. Nhưng có thể bị lãng quên. Mà làm sao để khiến chúng nó bị lãng quên? Trước phải xem còn có ai nhớ tới chúng nó.”

“Ý ngài là!?” Trong đầu Trương Vinh Phương hiện lên một tia linh quang.

Trước đó Đại Linh thường xuyên hơi có một chút giáo chúng Mật giáo liền trực tiếp tàn sát hàng loạt dân trong thành. Lúc ban đầu tạo nên tiếng vang cực đại.

Hiện tại xem ra…

“Đúng vậy, chỉ cần giết chết tất cả tín đồ, cùng với tất cả ai còn nhớ rõ thần dung chân thực của nó, mới có thể khiến cho chúng nó vĩnh viễn rơi vào vực sâu quên lãng.”

“Vậy nên, ta muốn ngươi, triệt để thanh trừ tất cả tín đồ của Nguyện Nữ. Đừng cho ai nhớ kỹ nàng, đừng cho ai tìm tới nàng, không cần có bất kỳ ghi chép nào lưu lại…” Giọng Tiết Đồng gián đoạn.

Trương Vinh Phương bỗng nhiên đã hiểu, vì sao Đại Linh sẽ ghi chép bộ phận thần phật thành Mật giáo. Không cho phép bất kỳ truyền bá nào.

“Vãn bối ghi nhớ!”

“Nhớ kỹ trên người của ngươi có điểm đặc thù nào đó, có thể khiến chúng nó tranh đoạt, không nên dễ dàng lộ ra điểm này ở nơi khác.” Tiết Đồng tiếp tục nói.

“Để báo đáp lại. Ta tới nói cho ngươi biết, bí mật của những võ nhân Bái Thần dưới thần phật.”

“Bí mật.” Trương Vinh Phương ngưng thần lắng nghe.

“Bí mật này…”

Giọng hắn ta bỗng nhiên nhỏ đi, biến yếu, hoàn toàn nghe không rõ.

Trong lòng Trương Vinh Phương nghiêm nghị, biết không đúng lắm.

Giờ hắn mới phát hiện không biết từ lúc nào mình đã thoát khỏi trạng thái nhập định minh tưởng.

Lúc này, hắn tĩnh khí lần nữa.

Thời gian trôi qua từng chút.

Ước chừng sau mười mấy phút, hắn lần nữa tiến vào trạng thái nhập định.

"Tiền bối?"

"Nhớ kỹ, vô tình hay cố ý, hiện tại, ta lập lại lần nữa. Cái không chết của Bái Thần cũng không phải là không chết, chỉ là dời đi."

"Dời đi!?"

Trương Vinh Phương chấn động trong lòng.

"Mỗi khi chúng nó chết một lần, là có một tín đồ giáo chúng thay thế, đây là dời đi…"

Giọng Tiết Đồng dần dần thấp chìm xuống.

"Bất tử thay đổi vị trí…." Trương Vinh Phương còn muốn hỏi nữa, lại chợt phát hiện không biết từ lúc nào mình đã bừng tỉnh khỏi nhập định lần nữa.

Mà tiếng của Tiết Đồng lại tan ra thành tiếng gió, tiếng chim hót, tiếng nước một lần nữa.

Hắn đứng lên, nhìn bóng người xa xa kia, tiếp theo liền nhón mũi chân, nhanh chóng lướt qua dòng suối.

Mấy lần vọt tới gần bóng người.

Đến gần rồi mới nhìn thấy.

Nơi đó hoàn toàn không phải là người nào.

Chỉ là bóng một cành cây rủ xuống kết hợp một thể với bụi cây, hình thành bóng đen hình người.

Phốc!

Trương Vinh Phương dùng một chưởng đánh tan cành cây.

Bóng người cũng lập tức tiêu tan.

“Chẳng trách! Chẳng trách!” Lúc này hắn không hoài nghi về sự tồn tại của Tiết Đồng nữa.

Nhớ lại nội dung nhắc nhở trực giác lúc trước, cuối cùng Trương Vinh Phương đã hơi hiểu ra.

Vì sao võ giả Bái Thần đều có thể không chết, thực lực mạnh mẽ đến cực hạn, nghiền ép võ giả bình thường, lại còn phải mở rộng phạm vi giáo phái không ngừng.

Vì sao rất nhiều tông giáo còn có thể vì địa vực tín ngưỡng mà tranh đấu các loại.

Tất cả những điều này đều dồn dập được dồn dập xâu chuỗi lại.

“Tiền bối, nếu ta đã đồng ý với ngươi, vậy thì nhất định sẽ làm được!”

Hắn nhìn cành cây trước mặt, nói như chặt đinh chém sắt.

Hắn không biết vì sao Tiết Đồng muốn giết Nguyện Nữ, nhưng vốn Nguyện Nữ đã có thù oán với hắn, tất nhiên có thể một mũi tên trúng hai đích thì càng tốt hơn.

Tỉnh Y - núi Lôi Minh Nga Đạt.

Trên thảo nguyên mênh mông vô tận, một bên là đỉnh núi bao trùm tuyết trắng, một bên là bãi cỏ rộng lớn ngựa hoang trâu rừng nhàn nhã tản bộ.

“Hây! Hây!” Một quân mã toàn thân đen nhánh đang cấp tốc lao nhanh. Kỵ sĩ trên lưng ngựa đã tận lực cúi người, nhưng sắc mặt vẫn trắng bệch, khóe miệng chảy tia máu.

Ngựa đen chạy hết tốc lực, trâu rừng và ngựa hoang bên cạnh giật mình sợ hãi dồn dập né tránh.

Không lâu sau, phía trước thảo nguyên mới dần dần hiện lên một toà tháp canh màu trắng.

Đỉnh tháp có hai cung thủ, mặc áo bào lông lĩnh xám trên người, trên lưng đeo bao đựng tên, từng mũi tên lông trắng được xếp chỉnh tề ở trong đó.

Từ xa đã nhìn thấy ngựa đen tới gần, một tên cung thủ trong đó cẩn thận dùng tay che nắng, phóng tầm mắt tới.

“Là quân tình khẩn cấp! Mau mau!”

Một người trong đó nhanh chóng đi xuống tháp canh, chủ động nghênh đón ngựa đen.

“Quân tình khẩn cấp! Nhanh tránh ra!” Kỵ sĩ trên ngựa đen phấn chấn dư lực, rống to lên tiếng.

Cung thủ đẩy hàng rào ra, sau đó nhanh chóng thả một ống pháo hoa.

Pháo hoa màu đỏ thẫm phóng lên trời, nổ tung.

Ngựa đen quất vó bụi bay đầy trời, vọt qua tháp canh, chạy tới kiến trúc tận cùng bên trong quần thể.

Chương 1064: Mầm họa (1)

“Nếu như không phân biệt cẩn thận, ta còn tưởng rằng nơi này là quân doanh trọng địa của Đại Linh ta.”

Hai cung thủ mới thở phào nhẹ nhõm, bỗng nghe được một âm thanh trầm thấp, truyền đến từ phương hướng ngựa đen đến ở phía xa xa.

Hai người nhanh chóng lấy cung, cài tên, nhắm vào hướng kia.

Nhưng mặc dù bọn họ được huấn luyện nghiêm chỉnh, thì vẫn không nhìn thấy bất kỳ bóng người nào.

“Hắc Thập Giáo thâm căn cố đế ở đây, đã kinh doanh nhiều năm, bây giờ lại càng cố gắng lặng lẽ chia tỉnh Y ra, tội đáng chém!” Giọng của nữ nhân kia lạnh như băng nói.

“Lý do này mà ngươi cũng tin?” Giọng nam trước đó nở nụ cười.

“Nếu như bọn họ không đưa ra được lý do để phản bác, đó tức là sự thực!” Giọng nữ lạnh lùng nói.

Ngay khi hai cung thủ nghi ngờ không thôi.

Đột nhiên phía dưới tháp canh có hai cái bóng lóe lên, cứ như là đột ngột xuất hiện ổn định rơi xuống đất từ trên trời.

Hai người thu cánh da màu đen phía sau lại, rõ ràng là hai người sống cao to mặc áo da đen bó sát người.

Quần áo của hai người này cứ như là áo lặn mà dán vào da.

Hẳn là để giảm thiểu lực cản của không khí lúc phi hành.

Trước ngực và phía sau lưng trên người bọn họ đều có ký hiệu Thái cực đồ to bằng nắm tay, đại biểu bọn họ xuất thân từ đạo môn.

Mặt khác, rõ ràng hơn nữa chính là, chỗ vai phải của bọn họ đều có thêu một chữ Đạo màu đỏ….

Đây là ký hiệu giản dị Nhạc Đức Văn và Kim Ngọc Ngôn cùng đặt ra sau khi hai phái Đại Đạo Giáo bây giờ thống nhất.

“Địch tấn công!” Cung binh trên tháp canh lại lấy ống pháo cảnh báo ra lần nữa, nhưng đáng tiếc đã quá muộn.

Hai tiếng xì xì nhẹ vang lên, hai người trên tháp canh nghiêng người rơi xuống đất.

“Mười hai tông phủ, đúng lúc ngươi và ta đến bắn ra mũi tên đầu tiên.”

Mái tóc dài màu đen của nam tử được thả xuống nhẹ nhàng, trong tay có ánh kim loại của mũi tên ba góc chợt lóe lên.

Nữ tử hừ lạnh, lấy một thứ đeo bên hông ra, vung một cái lên trời.

Một tiếng vang bén nhọn phóng lên trời, khuếch tán truyền ra bốn phía xa xa.

“Hắc Thập Giáo phạm thượng làm loạn, ý đồ mưu nghịch, tội ác tày trời, cấu kết với loạn quân, bị nghi ngờ có liên quan đến ám sát thánh thượng! Nên bị diệt!” Nữ tử cao giọng quát lên. Tiếng nói không ngừng rung động vang vọng ra bốn phía.

Chậm rãi, từng tiếng ầm ầm vang lên từ đằng xa.

m thanh càng ngày càng gần, càng ngày càng nặng.

Toàn bộ thảo nguyên chầm chậm bắt đầu run rẩy.

Hai người quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trên thảo nguyên, khắp núi đồi là thiết kỵ hạng nặng, đang dùng hết tốc lực vọt về phía bên này.

Thiết kỵ vô biên vô hạn, không nhìn thấy phần cuối, giống như hải dương màu đen.

Mỗi một kỵ sĩ, tất cả đều mặc áo giáp trụ nặng nề màu đen cho cả người lẫn ngựa.

Kỵ binh tiên phong là binh thương màu đen hạng nặng. Phía sau là một đám kỵ binh cầm nỏ nặng thuẫn lớn trong tay.

Trong biển người đen, một cây cờ đen đón gió mà lay động, trên đó viết một chữ Nhiễm khổng lồ.

Phía dưới quân kỳ, một con ngựa đen cao lớn cường tráng hơn không ít so với những con ngựa còn lại đang phun phì mũi, thiếu kiên nhẫn chậm rãi tiến lên.

Trên lưng ngựa là một nam tử cường tráng cao tới hai mét năm.

Toàn thân mặc giáp trụ hạng nặng, hai mắt ửng hồng, từ phần cổ đến khuôn mặt có một hoa văn hình hoa màu xanh biếc.

“Nhiễm quân chủ, có chắc chắn là phải đối phó với pháp đàn Thần đạo Hắc Thập Giáo tỉnh Y hay không?”

Một nữ tử xinh đẹp mặc quần áo lộ nửa người bên cạnh, trên người là váy lam tươi đẹp, da thịt trắng như tuyết có vô số hoa văn màu đỏ, đang cầm quạt lông trắng trong tay, nhẹ nhàng mỉm cười nói.

“Ngay cả Tiền phủ chủ cũng đã đến rồi, chỉ là pháp đàn Thần đạo, đơn giản là mấy kẻ được gọi là Thánh Sứ, có gì phải sợ?” Giọng nam tử trầm ổn, không nhanh không chậm, được quân hộ vệ bảo vệ xung quanh, đi theo đại quân về phía trước.

“Nói đến mới nhớ, đã rất nhiều năm rồi không kề vai chiến đấu cùng Nhiễm quân chủ. Không ngờ lúc sinh thời còn có thể tái hiện thịnh cảnh năm đó vây quét Cảm Ứng môn.” Nữ tử nhẹ giọng cảm thán.

“Đó là lẽ đương nhiên.” Nhiễm quân chủ bình tĩnh nói: “Nhạc sư sớm đã thiết cục, bây giờ chúng ta cũng chỉ là thuận theo đại cục thôi.”

“Nói cũng phải.” Nữ tử họ Tiền gật đầu, bỗng ngẩng đầu nhìn tới phía trước.

“Đến rồi.”

Lúc này đại quân màu đen xa xa đã va vào trực diện một nhánh kỵ binh tương tự toàn thân xám trắng.

Đối phương nỗ lực dùng quần áo nhẹ nhanh chóng bắn cung rồi bỏ chạy. Nhưng không ngờ quân lính cờ đen phía trước bỏ kỵ thương nặng nề xuống, phóng ngựa lao nhanh.

Tốc độ của hai bên cấp tốc bị rút ngắn, chạm vào nhau ầm ầm.

Trắng đen va chạm, các kỵ binh trắng dồn dập người ngã ngựa đổ. Giống như bọt biển màu trắng bị dòng lũ màu đen tách ra.

Chương 1065: Mầm họa (2)

Nhưng chung quy bên trong bọt biển còn có không ít phần tử ngoan cố.

Hơn mười tên kỵ sĩ trắm xám thả người nhảy lên, người ngựa tách ra, loan đao trong tay như tia chớp sáng như tuyết, không ngừng chém từng kỵ binh màu đen lăn lộn trên đất.

"Muenbada!"

Một tên kỵ sĩ áo trắng xám râu quai nón trong đó tức giận giơ cao loan đao lên, nhìn sang đội quân màu đen.

Nhất thời đoàn người điên cuồng hỗ trợ người râu quai nón vọt tới chỗ hai người Nhiễm quân chủ.

"Can đảm lắm." Sắc mặt Nhiễm quân chủ bình tĩnh. "Nhưng chỉ là một Bái Thần Tam Không."

Gò má hắn ta hơi chếch đi.

Một cự hán cao ba mét đi bộ sau lưng, cả người là trọng giáp gai nhọn màu đen, trong tay kéo theo xích chùy đen nhánh to bằng chậu rửa mặt.

Xích chùy nặng nề quấn quanh xiềng xích ở trên người hắn ta, không ngừng phát ra vang động rầm rầm theo từng bước đi.

Cự hán không nói lời nào, chỉ là không hề có một tiếng động nào mà hơi nghiêng mình với Nhiễm quân chủ, hành lễ, sau đó nhanh chân đi tới kỵ sĩ râu quai nón mặc áo bào trắng xám đang vọt tới trước mặt.

Hai người nhanh chóng tới gần.

Từ xa xa nhìn tới, chỉ mới giao thủ mười mấy chiêu.

Dù kỵ sĩ râu quai nón có chém đánh trên người cự hán như thế nào, cũng đều không đau không ngứa, chỉ có thể phá tan lớp áo giáp, nhưng không thể phá tan da thịt ở dưới lớp áo giáp.

Oành!

Bỗng nhiên một tiếng trầm thấp vang lên.

Xích chùy tung ra một chiêu mạnh mẽ, mang theo tàn ảnh nện trên người kỵ sĩ râu quai nón không kịp tránh.

Tên râu quai nón chạm tới bên người hai người, đồng thời bị kéo theo rơi mạnh xuống đất, hóa thành một mảnh máu thịt be bét.

Sợi bạc trong máu thịt vừa muốn lộ đầu ra, đã bị cự hán đè lại, bàn tay lớn cứ như miếng bọt biển mà điên cuồng hấp thu tất cả.

"Đi thôi." Nhiễm quân chủ phóng ngựa đi tới trước.

"Nhạc sư nói không sai." Tiền phủ chủ khẽ mỉm cười, đi theo phía sau.

"Giáo phái trong thiên hạ này, số lượng vẫn còn quá nhiều."

*

*

*

Ngày 19 tháng 11.

Phủ Vu Sơn.

Trương Vinh Du nhẹ nhàng vỗ về bồ câu xám trong tay, cẩn thận lấy cuốn giấy dầu trên đùi nó xuống.

"Chim nhỏ ơi chim nhỏ à, bây giờ ngươi lại phải khổ cực một thoáng nữa, chạy thêm mấy chuyến."

Trương Vinh Du thả chim bồ câu, mở tờ giấy dầu ra, xem xong chữ viết trên đó. Ánh mắt lóe lên một tia suy tư.

Sau khi cẩn thận cất kỹ giấy dầu, nàng xoay người đi ra hoa viên, lại gặp Tốc Đạt Hợp Kỳ mới vừa trở về từ nha môn.

"Thế nào?" Rõ ràng Tốc Đạt Hợp Kỳ biết nàng đã nhận được tin.

"Bên kia rất loạn, hiện tại cơ sở ngầm chúng ta đưa tới đều chỉ thu thập được tình báo bình thường. Nhưng mà Đại Đạo Giáo và Tuyết Hồng các nối liền một thể, thực lực thế lực cực kỳ khổng lồ, chỉ cần năm vương tranh thủ được bọn họ ủng hộ, cũng tương đương với được hai vị thần tướng ủng hộ. Vào thời điểm như thế này, Tông gia muốn ngươi quay về, sợ là…"

Trương Vinh Du không hề nói tiếp.

“Ta hiểu rồi.” Tốc Đạt Hợp Kỳ gật đầu: “Lúc trước làm việc tuyệt tình như vậy, bây giờ bỗng chạy tới khuyên ta, không mưu tính thì làm sao có khả năng khiến đám lão đầu kia cúi đầu? Chỉ cần vì các ngươi, dù thế nào ta cũng phải kiếm một chút.”

“Nhưng ta không cần cái gì cả.” Trương Vinh Du lắc đầu.

“Không nói những thứ này nữa, nào, Vinh Phương cũng vừa mới vừa trở về. Cùng nhau ăn một bữa cơm. Chúng ta là người một nhà mà cũng đã lâu rồi chưa ăn cơm cùng nhau.” Tốc Đạt Hợp Kỳ mỉm cười nói.

Trương Vinh Du nghe vậy, cũng lộ ra mỉm cười nhu hòa.

“À, đúng rồi, còn nhớ lão nhân trọng thương lúc trước được ta cứu không?”

“Đương nhiên rồi, làm sao? Ta còn nhớ, lúc đó ngươi còn tìm không ít thuốc tốt khắp nơi để trị thương cho hắn ta.” Tốc Đạt Hợp Kỳ tò mò nói.

“Quả thật là người tốt có báo đáp tốt, bây giờ hắn ta không sao rồi, sư đệ của hắn biết việc này, mới vừa đưa tin tới, bảo là muốn báo đáp tình nghĩa của chúng ta, hi vọng có thể vào trong phủ đảm đương chức hộ vệ.” Trương Vinh Du trả lời.

“Ồ? Thực lực sư đệ hắn rất mạnh sao?” Bây giờ hắn ta ngồi ở vị trí cao, tầm mắt hoàn toàn không còn giống như trước đây, chỉ đảo quanh trong phạm vi tông gia.

“Đúng lúc mấy người Vinh Phương cũng ở nơi đây, còn có nhóm Mộc cung phụng cũng ở, có thể để bọn họ xem xét cẩn thận, nếu quả thật thực lực không tệ, cũng có thể tăng thêm không ít nội tình cho chúng ta.” Trương Vinh Du cười nói.

“Nói cũng phải.” Hai người vừa nói chuyện phiếm, vừa đi tới phòng ăn.

Trương Vinh Phương và Lư Mỹ Sa đã ngồi chờ tại chỗ từ lâu, nhìn thấy bọn họ đi vào, hai người nhanh chóng đứng dậy.

“Nói mới nhớ, lần này Vinh Phương đi ra ngoài, vóc người đã trở nên lớn hơn không ít, xem ra nhất định võ công tiến rất xa!” Tốc Đạt Hợp Kỳ cười nói, nhớ lại trò hề Trần Ngọc Khê

lần trước, trong lòng bắt đầu so sánh, hảo cảm càng tăng thêm đối với em vợ này.

Chương 1066: Mầm họa (3)

“Tỷ phu nói đùa rồi, hiện tại ta cũng chỉ biết chút kỹ năng cơ bản thôi, còn lại, kỳ thực đều thanh tu văn công ở trong Đạo cung.” Trương Vinh mới trầm giọng nói. “Ngài cũng biết, Thiên Bảo Cung Đại Đạo Giáo, cũng chính là Thiên Thành Cung bây giờ, vẫn luôn chủ tu văn công, không luyện võ.”

“Tất nhiên ta nhớ.” Tốc Đạt Hợp Kỳ gật đầu: “Nhưng vóc người của ngươi quá lừa người. Đúng rồi, trước ngươi nói là đi đạp thanh với bằng hữu, còn bỏ Kim Tụ người ta ở nhà, sao thế? Không phải là…”

“Tỷ phu hiểu lầm, ta đi làm chính sự. Đạp thanh là để điều hòa tâm cảnh” Trương Vinh Phương trả lời.

Từ sáng hôm nay hắn về đến đã hạ lệnh phân tán tất cả mọi người chung quanh Tùng Hạc quan, bắt giết tất cả tín đồ có quan hệ đến Nguyện Nữ.

Về phần hình dáng Nguyện Nữ, trên thực tế cho dù là hắn cũng chưa từng thấy tượng thần.

Vì lẽ đó giải quyết người đã từng nhìn thấy dung mạo thần, hẳn là không bao gồm người mình trong Tùng Hạc quan.

Chỗ khó then chốt là tìm ra rồi sàng lọc như thế nào.

Lúc này bốn người ngồi xuống, thị nữ bên cạnh nhanh chóng đưa thức ăn, rượu ngon lên.

“Đúng rồi, tỷ phu, loạn quân ở gần đây, tình huống bây giờ thế nào rồi? Có tiện nói một chút không?” Trương Vinh Phương cầm lấy một cục xương heo lớn, vừa gặm vừa hỏi.

“Không quá tốt, trước đây loạn quân mới vừa lộ đầu đã bị tiêu diệt rất nhanh. Nhưng lần này tiến công mấy lần, đều bị đánh đuổi trở về. Trong loạn quân có cao thủ.” Tốc Đạt Hợp Kỳ lắc đầu. “Tuy ta không được chia quản những chuyện này, chỉ quan tâm những việc hậu cần. Nhưng mà cũng được nghe phủ doãn đại nhân nhắc đến. Nói là có nhân vật chủ trì bên trong Nghĩa Minh, không giống với năm trước.”

“Nghĩa Minh?” Trương Vinh Phương lặng lẽ, nghĩ đến mấy người sư phụ Trương Hiên còn dưỡng thương ở Tùng Hạc quan.

Nghĩa Minh, Nguyện Nữ, Nhạc sư thật giả, còn có Thương gia gây sự, Chân Nhất Giáo, cùng với Tây tông đã kết thù rất sâu.

Tính ra, việc của hắn càng ngày càng nhiều.

“Vinh Phương, ngàn vạn ngươi đừng có quan hệ gì với loạn quân Nghĩa Minh gì đó. Ngươi nhớ kỹ, những kẻ kia đều là liều mạng vô dụng, không thể thành khí lớn, tuyệt đối đừng bị liên lụy vào.” Trương Vinh Du bên cạnh nghiêm nghị dặn dò.

“Yên tâm đi, tỷ, ta biết.” Trương Vinh Phương không đổi cảm xúc nói.

“Nhất định phải nhớ kỹ, ngươi là độc đinh Trương gia chúng ta, sau này phải phụ trách nối dõi tông đường, nếu ngươi xảy ra chuyện gì, tỷ ngươi là ta cũng thật sự không biết nên bàn giao thế nào với cha mẹ dưới suối vàng.” Vành mắt Trương Vinh Du ửng đỏ, nói nói, lại hơi cảm xúc.

“Biết biết.” Trương Vinh Phương bất đắc dĩ gật đầu liên tục.

“Nhất định phải nhớ kỹ, tuyệt đối không nên dao động.” Trương Vinh Du còn căn dặn.

Nhưng tâm tư lúc này của Trương Vinh Phương cũng đã bay tới chỗ sư phụ Trương Hiên bọn họ.

Sư phụ bọn họ có thể dễ dàng đi tới chỗ hắn như vậy, hắn hoài nghi Tùng Hạc quan sau lưng.

*

*

*

Sắc mặt Trương Hiên hồng hào, sau khi xuống giường, vẫn luôn tản bộ ở ven hồ nước trong hoa viên đạo quan.

Nhìn đủ mọi màu sắc hoa cỏ trong vườn hoa, ông không tự chủ được mà thở dài.

Độc đã giải, nhưng bây giờ bỗng ông nhớ tới.

Thực ra nhóm người mình, hắn là đã trở thành công cụ để một số người giật dây ảnh hưởng đồ đệ Trương Vinh Phương.

Trương Vinh Phương chính là Trương Ảnh, bí mật này đã dần dần bị rất nhiều người biết được.

Có người ẩn ý nắm chặt chuyện này.

"Trương Hiên sư phụ." Bỗng Tiêu Thanh Anh tới gần từ một đầu khác trong hoa viên, sắc mặt khó xử.

"Tiểu Anh? Làm sao? Nhìn sắc mặt ngươi, chẳng lẽ còn có dư độc chưa giải?" Trương Hiên nhíu mày lại.

"Không phải" Tiêu Thanh Anh khẽ lắc đầu: "Vừa nãy ta nhận được ám tin ở trong phòng, là trong Minh."

Trương Hiên hơi biến sắc.

"Phi Hùng Vương đâu? Hắn là cao tầng, vì sao không đi liên hệ hắn, mà tìm ngươi?"

"E rằng là vì Vinh Phương đại ca." Tiêu Thanh Anh cũng thấy rõ, trên mặt lộ ra vẻ khó khăn.

"Trong thư nói cái gì?"

"Chính ngài đọc đi."

Tiêu Thanh Anh đưa một bức thư trong tay áo ra.

Trương Hiên nhận lấy, mở ra liếc qua. Ông mới xem đọc thư, sắc mặt đã trở nên khó coi.

Đùng.

Ông mạnh mẽ vò giấy viết thư thành một cục, trong mắt nổi lên lửa giận.

Trong thư này, lại là bảo ông tiếp tục suy nghĩ biện pháp ở bên cạnh Trương Vinh Phương, ngầm hỏi thăm tin tức, lan truyền ra ngoài làm tình báo.

"Chúng ta nên đi." Trương Hiên tỉnh táo lại, trầm giọng nói.

"Nhưng chúng ta bây giờ nên đi đâu?" Tiêu Thanh Anh khàn giọng nói.

Cha chết rồi, Thanh Hòa Cung bị đốt, từ lâu nàng đã không có nhà để về.

“Chúng ta không thể liên lụy Vinh Phương!” Trương Hiên như chặt đinh chém sắt: “Bất kể như thế nào, hắn đã cứu chúng ta, chúng ta không thể lấy oán báo ân!”

“Cha, ngươi có sắp xếp gì chưa?” Trương Tân Thái chậm rãi đi ra từ bên cạnh.

Rõ ràng hắn ta cũng nghe được chút chuyện.

Chương 1067: Mầm họa (4)

“Làm sao? Có tình huống gì?” Hắn ta mỉm cười, nhìn thấy giấy viết thư trong tay Trương Hiên.

Lại nhìn vẻ mặt khó coi của Trương Hiên, nhất thời trong lòng giật mình.

“Việc này có quan hệ với ngươi, tự ngươi đọc đi.” Trương Hiên đưa tờ giấy cho con trai.

Trương Tân Thái nhanh chóng tiếp nhận, quét qua một lần.

Nhất thời sắc mặt hắn ta trắng bệch, viền mắt trợn to.

Trong thư lại trong sáng ngoài tối bắt vợ con hắn ta để áp chế, muốn bọn họ tiếp tục thu thập tình báo từ Trương Vinh Phương!

“Thu thập đồ vật, chuẩn bị đi thôi.” Trương Hiên thở dài nói.

Trương Tân Thái không lên tiếng, chỉ là cắn răng.

Cho dù là lúc trước bị đuổi giết một đường, hắn ta cũng chưa từng lộ ra vẻ mặt lúc này.

“Ta sớm đã nói qua, không nên quá tín nhiệm bên kia, người trong Nghĩa Minh cũng không phải là một thể, bên trong long xà hỗn tạp, nhân vật nào cũng có. Chỉ cần giơ đại kỳ lên, ai cũng có thể nhập minh” Trương Hiên than thở.

Trương Tân Thái không lên tiếng, chỉ là vò giấy viết thư lại thành một cục, sắc mặt trắng bệch.

“Không phải sợ, nếu mẫu tử các nàng có chuyện bất trắc gì, ta liều mạng già này, cũng phải khiến bọn họ trả giá thật lớn!” Trương Hiên dùng sức cầm tay của con trai.

“Không có chuyện gì đâu cha, ta biết.” Trương Tân Thái cúi đầu, giọng nói trầm thấp.

“Lát nữa chúng ta thu thập xong đồ vật thì đi liền!” Trương Hiên quả quyết nói.

“Được!” Trương Tân Thái dùng sức gật đầu.

Chính lúc này, Trương Vinh Phương nhanh chân bước tới từ bên ngoài.

“Sư phụ, sư huynh, xem ra thân thể các ngươi đã khôi phục không tồi rồi?” Sắc mặt hắn bình tĩnh, bởi vì chuyện đang bận lùng bắt tín đồ Nguyện Nữ vẫn không có manh mối, nên có chút phiền muộn.

Ba người Trương Hiên dừng lại, ai cũng khôi phục vẻ bình thường, nhìn về phía Trương Vinh Phương.

“Cũng còn tốt, nhờ có ngươi mời dược sư tới, quả thật thuốc đến bệnh trừ!” Trương Hiên nói.

“Vậy thì tốt, không biết sau này sư phụ các ngươi có tính toán gì không?” Trương Vinh Phương nghiêm nghị hỏi. “Hay là ở phía bên ta, có ta ở đây, ít nhiều cũng có thể trông nom một, hai…”

“Thân phận chúng ta không thích hợp.” Trương Hiên lắc đầu. “Nếu Đại Đạo giáo bên kia biết ngươi có quan hệ với chúng ta, sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với ngươi.”

Đại Đạo giáo xưng tên là Hoàng đảng.

Là một trong những người bảo vệ hoàng quyền Linh đình kiên định nhất.

Ngọc Hư Cung lại càng giết không biết bao nhiêu người của Nghĩa Minh.

Hai bên có thâm cừu đại hận từ lâu.

“Đại Đạo Giáo làm điều ngang ngược, sớm muộn cũng sẽ gặp sự cố. Cha, vì sao không cho sư đệ…?” Trương Tân Thái bỗng ngẩng đầu, không nhịn được nói chen vào lên tiếng.

“Câm miệng!” Trương Hiên hơi đổi sắc mặt, nhìn về phía con trai.

“…” Trương Tân Thái bị đánh gãy lời, sắc mặt lóe qua một tia thống khổ, cúi đầu không lên tiếng nữa.

Hắn ta không hiểu, nếu như tiết lộ việc này cho Trương Vinh Phương, có lẽ hắn có thể có biện pháp giúp mình.

Nhưng nếu chỉ dựa vào bọn họ, vợ con hắn ta thì làm sao bây giờ!

Lẽ nào chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ đi chết?

Hắn ta không hiểu, tại sao đã đến nước này rồi, còn ngoan cố không hiểu như vậy.

Tất nhiên tiền đồ sư đệ quan trọng, nhưng lẽ nào vợ con của hắn ta nên đi chết?

Hơn nữa ở chỗ buồn nôn như Đại Đạo Giáo, vị trí quý tộc hào cường tụ tập, coi như có tiền đồ thì có thể thế nào?

Còn không phải là làm chó cho Linh đình!

Nếu là sư đệ có thể sớm ngày bỏ gian tà theo chính nghĩa…

"Sư huynh có chuyện gì thế?" Trương Vinh Phương chú ý tới một tia thống khổ trên mặt Trương Tân Thái, trong lòng biết có chuyện gì đó đã phát sinh.

"Không, là ta nói lỡ lời." Trương Tân Thái bị Trương Hiên nhìn chằm chằm, bất đắc dĩ nhẹ giọng nói.

Trong mắt Trương Hiên cũng lóe qua một tia thống khổ.

Nhưng không làm như vậy, thì ông nên làm gì đây?

Bây giờ tỷ tỷ Vinh Phương đã gả cho quý tộc người Linh. Ông cũng nhận được tin tức này.

Nếu thời điểm này mà khiến Trương Vinh Phương dính líu quan hệ với bọn họ, hai người hắn và tỷ tỷ đều sẽ bị hủy diệt…

Vinh Phương đã đã cứu bọn họ, liều lĩnh nguy hiểm bị phát hiện, nguy hiểm bị liên lụy, mà cứu bọn họ hai lần.

Bây giờ, nếu còn vì chuyện này mà liên lụy đến hắn và tỷ hắn, vậy bọn họ vẫn là con người sao?

"Không có chuyện gì là tốt rồi." Trương Vinh Phương gật đầu: "Có chuyện gì khó xử cứ việc nói, ta vẫn có thể có chút mặt mũi ở mảnh đất nhỏ như phủ Vu Sơn."

"Được." Trương Tân Thái hít sâu một hơi, khẽ gật đầu.

Đoàn người hàn huyên một lát, Trương Hiên ngỏ ý muốn cáo từ.

Trương Vinh Phương cũng thử giữ người lại.

Nhưng Trương Hiên kiên trì phải đi.

Hắn cũng đưa ý phái người hộ tống bốn người tới mục đích bọn họ muốn đi - thành Tân Oái.

Mà nơi đó chính là một thành trì gần phủ Vu Sơn bây giờ đang ồn ào chuyện khởi nghĩa.

Chương 1068: Mầm họa (5)

Trương Vinh Phương hàn huyên một hồi với ba người sư phụ, nhạy cảm phát hiện bọn họ đang giấu điều gì đó.

Nhưng hỏi dò vài lần, vẫn không được trả lời, hắn cũng không nói thêm nữa.

Người Nghĩa Minh, trên người mang nhiều bí mật cũng là bình thường.

Hắn hiểu rõ tâm ý của sư phụ Trương Hiên, cho dù bọn họ gặp phải chuyện khó xử, cũng sẽ vì lo lắng liên lụy đến mình mà không trả lời thẳng.

Sở dĩ như vậy làm hắn cũng hữu tâm vô lực.

Sau khi tách khỏi mấy người sư phụ, Trương Vinh Phương lại đi tới tĩnh thất của mình.

Nguyện chung lẳng lặng đứng ở góc tường, hình như trên mặt đồng hồ đã khôi phục một chút.

Tượng Huyết thần đặt ở đối diện, hai cái mặt đối mặt, rất có ý khắc chế. Trương Vinh Phương khoanh chân ngồi trên bồ đoàn theo thói quen hằng ngày.

Nếu như là lúc trước, kế hoạch của hắn vẫn là tăng văn công, để tăng lên sinh mệnh.

Nhưng hiện giờ trong lòng hắn có hoài nghi.

"Trước tiên không vội, không vội đột phá Phản Hư. Nếu như lời Tiết Đồng trong cốc kia nói là thật, như vậy nói không chừng tuyệt học văn công ta tu hành cũng có vấn đề. Có lẽ, hẳn là đổi một văn công khác mà tiếp tục."

Trương Vinh Phương nhớ lại, mình tu hành một đường. Luôn có cảm giác, Thái Thượng Minh Hư công này, tu tới tầng thứ bây giờ đã là càng ngày càng không đúng.

Hắn càng tu hành, thì càng dễ dàng sản sinh liên hệ với một vài vị thần tùy tiện.

"Quên đi, tạm thời vẫn trực tiếp thêm vào trong sinh mệnh thôi."

Trương Vinh Phương nhìn mười điểm thuộc tính tự do mới sinh ra, dứt khoát thêm toàn bộ vào điểm sinh mệnh.

Sinh mệnh cũng từ 229, một thoáng nhảy đến 239.

Vô số cảm giác nóng bỏng hội tụ ở chỗ ngực bụng, sau đó xuyên vào Nguyên Anh.

Sau đó miệng Nguyên Anh phun thanh khí, chảy vào viên cầu trong đầu.

Viên cầu đập lên như trái tim.

Hơi có sự khác biệt với lúc trước tăng văn công.

Sau khi trực tiếp tăng điểm sinh mệnh lên, đột nhiên viên hình cầu run lên. Màu sắc thoáng cái trở nên đen hơn chút.

Tuy rằng chỉ là đen thêm một chút, nhưng Trương Vinh Phương có thể phân biệt ra được.

Chỉ là khi Trương Vinh Phương nhập định thì một bên khác, Trương Tân Thái đang thu dọn đồ đạc ở trong phòng lại có những vấn đề mới.

Trong phòng ngủ.

Trương Tân Thái cúi xuống nhặt một cuộn khăn choàng màu đỏ lên, đây là đồ của thê tử rơi ra khỏi túi.

Trên đó còn có một chữ "Húc" được thêu bằng chỉ trắng. Đó là một từ trong tên hài tử của họ.

"Không cần các ngươi làm gì nhiều, chỉ cần cách mỗi một đoạn thời gian hồi báo lại hành tung của Trương Ảnh, hướng đi của hắn là được rồi."

Nội dung của bức mật thư lại từ từ hiện ra trong đầu hắn.

"Chỉ là hành tung hướng đi, cũng sẽ không có vấn đề gì đâu, thực lực của Trương Vinh Phương lợi hại như vậy, cho dù là Nghĩa Minh…" Trương Tân Thái cũng nắm chặt tay trong vô thức. "Nhưng nếu nó thực sự gây ra chuyện cho Vinh Phương"

Trong lòng chấn động, Trương Tân Thái lại nới lỏng nắm tay, nghiến răng nghiến lợi sau khi ý nghĩ này xuất hiện.

Hiện tại hắn hận chính mình vô dụng, hận chính mình không có cường đại.

Nếu không, cũng sẽ không bị người ta mặc sức định đoạt, ủy khuất cầu toàn.

Cất hết quần áo và đồ lặt vặt, cho vào bọc rồi buộc lại, Trương Tân Thái cuối cùng cũng bước ra khỏi phòng.

Hắn nhìn lại nơi mình đã sống.

Xì.

Đột nhiên, một ống tre nhỏ được ném vào nhẹ nhàng từ bức tường bên hông rơi xuống dưới chân hắn.

Trương Tân Thái nhìn ống tre, sắc mặt hơi thay đổi. Đó là một đồ vật liên lạc đặc thù chỉ có ở Nghĩa Minh.

Có người Nghĩa Minh nào ở đây nữa sao?

Hắn nhanh chóng cúi xuống nhặt nó lên, mở ra và kiểm tra.

Lần này bên trong ống tre được lấp đầy bằng một cuộn giấy da nhỏ hơn. Trên giấy viết rõ ràng.

Muốn vợ con sống sót thì còn cách khác.

Mặt sau đính kèm, đó là tin tức Trương Ảnh giết không biết bao nhiêu là phiến quân bên Tình Xuyên.

Một số cái tên được đề cập trong đó, đều là bạn tốt, người nhà của Trương Tân Thái trước đây, thậm chí còn có một số người cũ trong liên minh đối xử tốt với hắn.

Nhìn tin tức này, cảm xúc của Trương Tân Thái dường như đã tìm được bước đột phá.

Giữ chặt cuộn giấy trong lòng bàn tay.

Hắn cúi đầu, cuối cùng trong lòng đã có quyết định.

Bức thư yêu cầu hắn tìm cách nắm lấy nhược điểm Trương Ảnh, để có được sự hợp tác và giúp đỡ.

Với thân thế, địa vị và sức mạnh của Trương Ảnh, giết hắn quá mức đáng tiếc và nguy hiểm.

Nhưng nếu nắm được nhược điểm uy hiếp, tận dụng hết sức ảnh hưởng.

Nó sẽ tốt hơn rất nhiều cho toàn bộ Nghĩa Minh.

Mà nhược điểm và uy hiếp của Trương Ảnh, Trương Tân Thái và Trương Hiên cũng biết rõ ràng nhất.

Đó là xuất thân của hắn, còn có tỷ tỷ Trương Vinh Du!

Khi họ đăng ký danh tính của Trương Vinh Phương, họ đã rất rõ ràng về nguồn gốc của hắn.

Chương 1069: Mầm họa (6)

Đối với Đại Đạo giáo Hoàng đảng mà nói, nếu biết được Đạo Tử của mình xuất thân từ một Man nho, hơn nữa còn cấu kết với Nghĩa Minh.

Vì vậy, bất kể Nhạc Đức Văn tín nhiệm bao nhiêu thì Trương Vinh Phương khó có thể tiếp tục có được chống đỡ của Đại Đạo giáo như hiện giờ.

Bí mật về thân phận này là một sự thật, mà vấn đề thông đồng với Nghĩa Minh, miễn là nó trở thành sự thật.

Trương Tân Thái nhanh chóng phác thảo trong đầu xem cách để Trương Vinh Phương cấu kết với Nghĩa Minh.

Cách dễ nhất là Trương Vinh Phương cứu Phi Hùng Vương.

Nếu cứu ba người họ có thể được giải thích bởi sư đồ quen biết.

Khi đó Phi Hùng Vương là một cao tầng của Nghĩa Minh, và nếu cứu hắn ta, hắn chắc chắn sẽ bị quy vào tội cấu kết!

Và cách để xác định sự cấu kết này là bây giờ, ngay lập tức, đến và kiểm tra Tùng Hạc quan! Hiện tại nắm lấy nhược điểm!

Còn ai sẽ đến nắm lấy nhược điểm? Trương Tân Thái nghĩ trong lòng. Tốt hơn là một người có đủ sức mạnh và địa vị cao. "Không đúng, ta đang nghĩ cái quái gì thế này! ? "Đột nhiên mắt hắn sáng lên, mạnh mẽ cho mình một cái tát.

"Vinh Phương đã cứu chúng ta hai lần! Ta lại còn?" Hắn vừa thẹn vừa mắc cỡ, nâng hành lý của mình lên,

Quay người bước nhanh ra khỏi phòng.

Phủ Tình Xuyên, phủ nha.

Trước cổng chính phủ được canh gác nghiêm ngặt.

Đông đảo mọi người đang tụ tập cùng nhau để xem các bản tóm tắt mới được đăng về tất cả các loại tin tức.

Phong tục tập quán ở đây là hàng ngày quan phủ sẽ dán một số sự kiện quan trọng cần thông báo, những tên tội phạm đào tẩu

cần truy nã,… rồi dán trước cửa cho mọi người xem.

Đây là cái gọi là bảng thông báo truyền thống. Bộ khoái phòng giữ phủ nha, đứng sang một bên.

Một nhóm hàng chục người đứng ở phía bên kia và nhìn vào bảng bố cáo công chúng.

Hai bên được phân chia rõ ràng, không xâm phạm lẫn nhau.

Lúc này, trong đám người, một nữ tử váy xanh quấn khăn che mặt trắng đang xem công văn bố cáo công chúng, sau đó nhìn về phía cửa lớn phủ nha.

Nàng lách qua đám đông và đi dọc theo hàng rào của phủ nha từ phía bên kia.

Sau đó, lợi dụng lúc xung quanh không có ai, nữ tử này chỉ nhún mũi chân, thả người nhảy một cái, ngón tay mượn lực ở tường, ung dung nhảy qua tường vây, đáp xuống đất.

Bên trong phủ nha, các vệ binh tuần tra vừa vặn quay lưng lại với nàng rồi rời đi.

Nữ tử bình tĩnh ung dung, đi lại vững vàng, nhìn có vẻ chậm chạp, nhưng mỗi một bước đều có thể lướt qua hơn mười mét. Tựa như bỗng dưng phiêu dật.

Trong nháy mắt, đã đi qua đình viện và đến một nơi tối tăm khác trong phủ nha.

Tránh né và di chuyển như thế này.

Nhưng trong vòng vài phút, nàng đã tìm thấy phòng ngủ thư phòng của Trương Vinh Phương ở đây.

Sau một hồi lục soát phòng ngủ, nữ tử nhanh chóng tìm thấy một khối lệnh bài bằng kim loại màu đen.

Các cạnh của lệnh bài được bao quanh bởi các hoa văn cây thông, được chạm khắc các dòng Linh văn phức tạp.

Ở trung tâm nhất có hai chữ lớn: Càn Khôn. “Quả nhiên.” Nữ tử khẽ lắc đầu. “Chưởng giáo xem ra đoán không sai, không biết Trương Ảnh này đang suy nghĩ gì.”

Mặc dù lệnh bài có chút tác dụng giám chế, nhưng mục đích lớn hơn của nó là bảo vệ khỏi một số thiệt hại không thể giải

thích được.

Có được cái này, mới có thể an an ổn ổn tu hành Văn Công. Ngược lại, nếu không chú ý, sẽ gặp rắc rối lớn.

“Hiện tại ta lại muốn xem xem, Trương Ảnh này rốt cuộc là có chuyện gì. Ta hy vọng không sao cả, nếu không nếu gặp phải một số thần bí còn sót lại, ngay cả ta cũng không xử lý được.”

Nữ tử cau mày, cất lại lệnh bài, quay người điểm mũi chân, bắn ra như một mũi tên sắc nhọn.

Một tay mượn lực ở tường, trong nháy mắt rời khỏi phủ nha, biến mất không thấy đâu.

Rầm!

Một pháo đài bằng đất ở ngoại ô Phủ Vu Sơn.

Cánh cửa bị đóng sầm lại bởi một thanh gỗ, phát ra tiếng động lớn.

Các bức tường của pháo đài bằng đất bị rung chuyển. Những thủ quân xung quanh pháo đài bằng đất với cung tên, trên sắc mặt tái nhợt.

Họ nhìn chằm chằm vào những người mặc đồ đen đến tấn công pháo đài bên dưới.

Những người này đeo mặt nạ đen và không thể nhìn rõ thân phận, nhưng họ được huấn luyện nghiêm chỉnh, phân công rõ ràng. Lúc này, vài người mặc đồ đen đẩy xe va vào cửa gỗ của pháo đài.

Cửa lớn hiện ra vết rạn nứt.

“Tắc tử, ngươi dám!” Lúc này, một bóng người bay xuống từ pháo đài bằng đất, thân mặc áo giáp da nặng nề và một tay cầm kiếm.

Bạch!

Hắn một kiếm chém xuống, chém đầu người đẩy xe văng trên mặt đất.

Nhưng ngay sau đó, ba người từ trong đám người áo đen xông lên, vây thành hình tam giác. Chỉ trong nháy mắt, sau hơn

chục chiêu công phu, người này trảm mã đao, chuyển từ tấn công sang phòng thủ, đỡ trái hở phải.

Chương 1070: Mầm họa (7)

Trương Vinh Phương từ xa nhìn về phía bên này, vẻ mặt không thay đổi.

“Đây đã là vị trí thứ năm rồi. Đại nhân.” Thanh Tố cau mày nói. “Chúng ta hoàn toàn không có bất kỳ lý do gì, chỉ là tùy ý tìm một cái cớ để động thủ với bọn họ, như vậy có quá bá đạo rồi không?” Nàng có chút lo lắng

“Bá đạo? Thờ phụng Mật giáo, đây vốn là một tội danh lớn. Nếu báo cáo Giám sát ty Linh Đình, bọn họ sẽ chỉ có một kết cục đó chính là diệt tộc.” Vẻ mặt của Trương Vinh Phương không thay đổi.

“Nhưng đại nhân, bây giờ xung quanh đều có các thế lực loạn quân nổi lên, nếu ai đó dùng điều này làm cái cớ để tìm rắc rối, sẽ nói rằng chúng ta đang cố tình làm cục diện thêm gay gắt”, Thanh Tố lo lắng nói.

“Vậy thì nói hắn thông đồng với Mật giáo! Tội của hắn nên bị trừng trị!” Trương Vinh Phương thẳng thừng nói.

“…” Thanh Tố không nói nên lời, nhưng bây giờ Đại Đạo giáo giống như mặt trời ban trưa, nếu như Đạo tử Trương Ảnh thực sự làm như vậy, với quyền thế và địa vị của hắn, nói không chừng vẫn có thể làm được điều đó.

Thực ra, Trương Vinh Phương cũng không muốn làm điều này, nhưng thanh trừng tín đồ của Nguyện Nữ. Hắn không thể không giết.

Hắn muốn nhìn xem, làm như vậy liệu có thể giải quyết triệt để Nguyện Nữ hay không. Đồng thời cũng là báo đáp Tiết Đồng.

Đương nhiên, hắn cũng đã điều tra trước khi bắt đầu, những người được gọi là lương dân này đang ngấm ngầm làm nhưng việc ác liệt như vào nhà cướp của. Có thể xây dựng một pháo đài bằng đất ở bên ngoài và tồn tại, thì cũng chẳng phải dạng tốt đẹp gì.

Thanh Tố vẫn muốn nói, nhưng một người mặc đồ đen đột nhiên bước tới và nói nhỏ vài câu bên cạnh Trương Vinh

Phương.

“Hả?” Vẻ mặt của Trương Vinh Phương hơi thay đổi. “Nhiễm Hân Duyệt”

Cái tên này rất xa lạ. Nhưng tình huống hiện tại, có thể được lão Nhạc phái đi điều tra, tuyệt đối không yếu, phải biết rằng Đinh Duệ trước đó đã là thực lực tông sư, mà Nhiễm Hân Duyệt hiện tại này có thể bị gọi tới điều tra tình hình, tuyệt đối về mặt thực lực đã được công nhận rồi.

Nên đến, nó sẽ đến. Một màu sắc kỳ lạ lóe lên trong mắt Trương Vinh Phương.

Không mang theo lệnh bài, hắn sớm đã nghĩ đến tình huống như vậy có thể xảy ra. Và bây giờ, nó rốt cuộc đã đến.

Khỏi cần phải nói, Nhiễm Hân Duyệt đã sai người truyền tin lại đây trước, ý là muốn hắn đừng đi loạn, đợi nàng đến.

Trong trường hợp này, nếu hắn vẫn nhất quyết bỏ đi, có nghĩa là chắc chắn có quỷ. Và nếu hắn không trốn, lệnh bài vừa đến, tu vi Văn Công của hắn không cách nào che dấu, đến lúc đó Trương Vinh Phương không thể tưởng tượng được sẽ là kết quả như thế nào.

Nhìn pháo đài đất đang bị bao vây và giết chóc, kế hoạch ban đầu của hắn để giải quyết tín đồ của Nguyện Nữ, chỉ có thể tạm thời dừng lại, trước tiện xử lý Nhiễm Hân Duyệt này trước.

Thanh Tố ở bên dường như thấy Trương Vinh Phương lơ đãng, lập tức nhỏ giọng báo cáo, chủ động nắm quyền chỉ huy.

Có rất ít cao thủ Siêu Phẩm trong Vu Sơn phủ, bên trong thổ bào này căn bản là không có, mạnh nhất cũng chỉ có một Cửu Phẩm mới ló đầu xuất hiện.

Vì vậy, Thanh Tố ăn quả đắng trong hẻm núi, không có nghĩa là đến sau còn có thể uất ức.

Có rất nhiều cao thủ được chiêu mộ, cho dù bị vây giết, ngay cả Cửu Phẩm cũng không thoát khỏi cái chết.

Thời gian cứ từ từ trôi đi.

Ngay sau đó nửa giờ, toàn bộ pháo đài bằng đất hoàn toàn bị thanh trừng sạch sẽ, người cuối cùng bị tàn sát.

Thanh Tố có nhiệm vụ giải phóng một nhóm lớn nô lệ bị giam cầm bởi pháo đài bằng đất.

Bộ tộc này bề ngoài thường làm ăn buôn bán, nhưng thỉnh thoảng lại ngấm ngầm giả làm mã phỉ vào nhà cướp của. Đặc biệt sau hai năm Đãng Sơn Hổ biến mất, lại càng càn rỡ.

May mắn thay, bây giờ, tích lũy của họ đều có lợi cho Tùng Hạc quan.

Đoàn đội dọn dẹp tàn cục, một mồi lửa đốt cháy pháo đài bằng đất, sau đó trở lại.

Trương Vinh Phương một đường trở về đều đang suy nghĩ, làm thế nào mới có thể đối phó được với những người kiểm tra của Nhạc sư. Sau khi trở về Tùng Hạc quan, ba người Trương Hiên cùng với Phi Hùng Vương đã lặng lẽ rời đi từ lúc nào không hay. Có những hảo thủ mà hắn phái đến để trợ giúp, vấn đề ở Vu Sơn phủ này cũng không coi là lớn.

Trương Vinh Phương càng lo ngại hơn về vấn đề lệnh bài.

“Nếu như có thể biết, thì lệnh bài xác minh thân phận và Văn Công như thế nào, đến lúc đó cho dù là ngụy trang hay là ẩn nấp cũng đều có mục tiêu rõ ràng.”

Ngồi xếp bằng trong căn phòng yên tĩnh. Hắn cau mày.

Nhạc sư đối xử với hắn không tệ, hắn không muốn vì chuyện này mà sản sinh xung đột.

Tuy rằng đối với Đại Đô vị Nhạc sư đó cho những điểm đáng nghi, nhưng trước khi sự thật chưa được chứng minh, lão ta vẫn là một người thầy có ơn huệ to lớn đối với chính mình.

Chương 1071: Mầm họa (8)

Cho dù như thế nào, cứ chờ thêm chút đã!

Bỗng nhiên, Trương Vinh Phương khoanh chân ngưng thần, trong đầu lóe lên một đạo ánh sáng.

“Nếu như ta đi tìm Tiết Đồng dò hỏi…”

Nếu Tiết Đồng cái gì cũng hiểu giống như những gì hắn ta đã nói vào thời điểm đó, vậy thì chuyện về tấm lệnh bài, nhất định cũng sẽ biết được.

Đây là một con đường có thể đi.

“Có thể thử một phen.” Trong lòng Trương Vinh Phương đã hạ một quyết định.

“Nếu như thực sự không được, vậy thì chỉ còn cách trốn đi mà thôi, hoặc là, cường hành khiến cho tấm lệnh bài đó bị thất lạc, còn về việc làm thế nào để khiến nó thất lạc, hắn vẫn còn chưa nghĩ đến, nếu như thực sự đến lúc đó, hắn cũng không thể không ra tay đánh ngất người đến, để cho lệnh bài thất lạc ra xa một chút.

Đương nhiên, đây là chuyện chẳng thể nào làm được.

Nhiễm Hân Duyệt đó có thể được phái đến kiểm tra chuyện này, sợ rằng thực lực cũng thuộc dạng cực kỳ cường đại.

Nếu như thật sự đánh nhau, một khi không cẩn thận không thể thu tay lại.

Đến lúc đó, hắn không tin một người đa mưu túc trí như Nhạc sư phụ, sẽ không lưu lại một chút thủ đoạn gì trên người người này.

Lúc này, Trương Vinh Phương không lại suy nghĩ lung tung nữa, hắn đứng dậy thay một bộ y phục khác, đẩy cửa mà đi.

Gió đêm thổi qua.

Trong nháy mắt thân ảnh của hắn đã biến mất ngay tại chỗ.

Bên trong Xích Viêm hạp.

Dòng suối chậm rãi chảy qua, Trương Vinh Phương đứng bên cạnh dòng suối, trong tay cầm nguyện chung.

Trên trời ánh trăng rơi xuống thành từng mảnh, vừa hay bao bọc hắn cùng dòng sông bên trong.

Giống như lần trước, hắn khoanh chân ngồi xuống, đặt nguyện chung ở một bên.

Sau đó nhắm mắt lại, bắt đầu đả tọa nhập định để hình dung giống như trong cơ sở.

Lắng nghe tiếng nhịp tim đập.

Quên đi tất cả những gì xung quanh,

Chẳng bao lâu sau, tiếng nước xung quanh, tiếng gió hòa vào nhau, tại thành một âm thanh mơ hồ.

“Ngươi trở lại rồi sao?”

Giọng nói của Tiết Đồng tiếp tục truyền đến.

“Tiền bối, ta gặp phải một vấn đề khó khăn. Có thể cầu ngươi giúp ta hóa giải nó không.” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

“Ngươi nói đi.”

“Vãn bối muốn biết, lệnh bài của Đạo tử trong Đại Đạo giáo, làm thế nào có thể kiểm tra ra được tu vi Văn Công của Đạo tử?”

“Đây có phải là một phương pháp ẩn giấu, gây hiểu lầm?” Vấn đề mà Trương Vinh Phương đau đầu nhất chính là việc kiểm tra tu vi.

“Lệnh bài Đạo tử sao? Ta còn không nhớ lại có loại lệnh bài có thể kiểm tra ra tu vi Văn Công như vậy.” Tiết Đồng hoài nghi hồi đáp… “Hoặc là nói đó là một vật hắn tự mình làm ra. Vì vậy, ta không thể trả lời câu hỏi này của ngươi được. Nhưng có điều…” hắn ta đột nhiên chuyển âm nói. “Ta lại thực sự biết một phương pháp khác, có thể kiểm tra tu vi Văn Công. Nếu như hắn cũng lợi dụng phương pháp này, vậy thì thực sự có thể làm được việc đó.”

“Xin tiền bối giải đáp.” Trương Vinh Phương nói.

“Trên thế gian này, cách mà có thể thuận lợi cho việc kiểm tra tu vi Văn Công, chính là Thần Phật, linh tuyến của bọn họ, chỉ cần tách ra một sợi, sau đó tiếp cận người bên cạnh trong vòng một thước, đều có thể tinh chuẩn phán đoán được tu vi Văn Công. Thế nhưng, Văn Công cao hay là thấp, có thể quyết định cực hạn sau khi bọn họ hàn lâm.” Tiết Đồng trầm ổn trả lời.

“Linh tuyến của Thần Phật?” Trương Vinh Phương rùng mình trong lòng.

“Không sai, ngoài việc đó ra, ta không biết còn có phương pháp nào, có thể kiểm tra tu vi Văn Công ở khoảng cách xa cả. Dù sao thì người bình thường cũng không có loại năng lực này, với lại, người không quan tâm đến tiến độ Văn Công của mình, mà lại quan tâm đến tiến độ Văn Công của người khác, chỉ có thể là Thần Phật.” Tiết Đồng trả lời.

“Vì vậy, bên trong lệnh bài.”

“Điều này có rất có thể, ngươi nhất định phải cẩn thận, một khi bị phát hiện Văn Công của người đã đạt đến yêu cầu tiêu chuẩn, mà người lại không nguyện ý Bái Thần tương ứng mà lệnh bài thuộc về, rất có thể linh tuyến sẽ âm thầm tập kích đâm xuyên ngươi, cưỡng hành ngươi chuyển hóa.

Linh tuyến của Thần Phật, không hề tầm thường chút nào.” Tiết Đồng nói.

“Chuyển hóa sao?”

Cường hành chuyển hóa, sẽ biến thành Thần Khôi. Sự tồn tại như vậy, ở Linh Đình là nhiều nhất, tam đại giáo cũng không thiếu, rất nhiều người Bái Thần sau đó thọ mạnh đạt đến cực hạn, cũng sẽ biến thành Thần Khôi, bị ở lại trong bóng tối.” Tiết Đồng than nói.

“Chỉ cần một lệnh giáng xuống, bọn họ liền có thể nhanh chóng toàn bộ xuất động. Đây chính là lực lượng có thể trực tiếp không chế của Thần Phật giáo, vì vậy… cần phải hiểu được, ý nghĩa của việc Bái Thần. Mà Thần giáo, lại có ý nghĩa như thế nào.

“Thần Khôi…” Trong lòng Trương Vinh Phương sợ hãi.

Mỗi năm đều có nhiều người Bái Thần, nếu như đều góp toàn bộ lại, vậy thì con số đó là bao nhiêu?

Chương 1072: Mầm họa (9)

“Thần Khôi không thể không chết, ngươi không cần quá sợ hãi, hiện tại thứ như vậy quá xa vời so với ngươi. Trước tiên nên nghĩ ra biện pháp của thể ứng phó với tấm lệnh bài Đạo tử mà ngươi nói đến thì hơn. Nếu như ta đoán không nhầm thì ngươi chính là tu vi Văn Công không muốn để cho người khác biết được, có đúng không?” Tiết Đồng sớm đã có thể đoán ra trong câu hỏi của Trương Vinh Phương.

“Chính là như vậy! Rất mong tiền bối có thể chỉ điểm cho ta.” Trương Vinh Phương hồi phục tinh thần.

“Ta sẽ truyền cho ngươi một pháp quyết, nó có tên là Thiềm Ấn quyết, nó có thể che giấu tu vi Văn Công trong một khoảng thời gian ngắn, có thể điều chỉnh tổng lượng tinh khí thần tự nhiên phát ra, nhưng với phương pháp này nhất định phải ghi nhớ một điều, đó chính là không thể kéo dài được lâu, vì vậy ngươi phải vận chuyện trước khi chạm vào lệnh bài. Hơn nữa thời gian tiếp xúc cũng không được kéo dài quá lâu, nhiều nhất cũng không được vượt qua trăm tức.” Tiết Đồng trầm giọng nói.

“Thỉnh tiền bối chỉ điểm!” Trương Vinh Phương nghe vậy thì vô cùng vui mừng.

Điều mà hắn muốn có được chính là thứ này, tuy rằng thời gian ngắn một chút, nhưng có méo mó còn hơn không, dù sao chỉ cần ứng phó được lúc đó là được.

Lúc này một người dạy, một người nhớ, bên cạnh là dòng suối, dần dần càng ngày càng trầm tĩnh.

Điều khiến Tiết Đồng không ngờ tới đó là, Trương Vinh Phương chỉ cần nghe Thiềm Ấn quyết mà hắn dạy một lần, liền có thể học được một cách dễ như trở bàn tay. Cũng bắt đầu cấp tốc luyện tập.

Tuy rằng đây chỉ là một tiểu pháp quyết mà thôi, nhưng đối với việc khống chế tinh khí thần, lại có một yêu cầu rất cao.

Nhưng Trương Vinh Phương thế mà lại không có bất kỳ điểm trì trệ nào, ngược lại nhập môn một cách dễ dàng.

Sau mười phút, hắn ta xác định được rằng Trương Vinh Phương đã nắm được một cách triệt để, ngữ khí phức tạp nói.

“Thiên phú này của ngươi, thế gian ít có thể thấy được. Lại thêm thể chất Thần Phật mơ ước, nhất định phải nhớ kỹ, nếu như muốn tận lực Bái Thần chậm lại, phải chọn người mạnh nhất.

“Bái Thần… Tiền bối… Trên đời này chỉ có con đường Bái Thần sao?” Trương Vinh Phương nhẹ giọng hỏi.

Tiết Đồng không trả lời, một lúc lâu sau cũng không lên tiếng nữa.

Trương Vinh Phương nhiều lần nhớ rất rõ Thiềm Ấn quyết, nhưng tâm trí hắn dần trở nên rối bời, nếu có một mối đe dọa và nguy hiểm ẩn trong lệnh bài, vậy thì Nhạc sư phụ, người đã để cho hắn luôn mang theo lệnh bài bên mình.

Lần đầu tiên, hắn đột nhiên cảm thấy trên đời này không có gì là thật.

Thần phật, tông giáo, Linh đình, Nhạc sư phụ, tỷ tỷ, cùng với chính mình.

Trong vô thức, hắn đã bị cuốn vào những vòng xoáy không tên này, không thể tự giải thoát cho mình.

Bái Thần, chính là trở thành nô lệ của Thần và Phật.

Nếu không Bái Thần, sẽ trở thành người bị ép hại, áp bức.

Hiện tại trên thế giới này hỗn loạn đã xuất hiện, nếu như Nhạc sư phụ là giả.

Vậy hắn nên đi nơi nào?

Ngay bên bờ suối, Trương Vinh Phương đứng dậy và thở dài.

Hắn đột nhiên hiểu ra một chút, cảm xúc trong lòng của những đầu mục Nghĩa Minh này muốn chết, thiên hạ này, từ trên xuống dưới hoàn toàn tối tăm, không nhìn thấy ánh sáng.

Chán nản đến tuyệt vọng,

Ngày 22 tháng 11.

Đại Đạo giáo hợp tác với quân chủ Tuyết Hồng các để bao vây và trấn áp tổng đàn của Hắc Thập giáo, khi Linh Tướng chưa

xuất hiện, lấy đại bác oanh tạc pháp đàn của Thần đạo.

Và đã vây giết thành công ba vị tông sư Thánh Sứ, hai vị đàn chủ và phó đàn chủ, còn lại tử thương mấy ngàn.

Vào ngày 24, Đại Đạo giáo bức bách Thiên Tỏa giáo nhượng lại khu Cô Tỉnh giáo, hai bên phát sinh xung đột.

Mạc Xổ Đỗ Á, Mệnh liên chí cao của Thiên Tỏa giáo, người đã chiến đấu với Kim Ngọc Ngôn đánh cược ba chiêu, đã thất bại thảm hại, và phải nhường lại một tỉnh…

Đại Đạo giáo đề xuất sửa đổi số lượng các Minh giáo và xác định năm giáo làm giáo phái trụ cột, các trung tiểu giáo đều được coi là các Mật giáo.

Nhiều môn phái đã thành lập liên minh các giáo Đại quang Minh để chống lại xướng nghị của Đại Đạo giáo.

Phủ Vu Sơn.

Trương Vinh Phương mang theo một khóa đá, vung vẩy trên võ đường, hoạt động gân cốt, tin tức mấy ngày nay khiến hắn càng thêm khẩn trương.

Ý đồ của Nhạc sư phụ ngày càng rõ ràng, và tham vọng của ông cũng rất lớn. Muốn xây dựng vòng tròn năm giáo đứng đầu là Đạo môn nhằm trấn áp Chân Nhất giáo, Tây tông. Mỉa mai Thiên Tỏa giáo, Hắc Thập giáo, sau đó cường hành kéo thêm cả họ vào nữa.

Cùng nhau giải quyết tất cả các môn phái vừa và nhỏ còn lại.

Trương Vinh Phương không quan tâm đến những điều này, hắn chỉ muốn tìm một nơi an toàn để sống cuộc sống thoải mái của mình, nhưng hiện tại, với tư cách là một Đạo tử Đại Đạo giáo, hắn đã định sẵn sẽ rơi vào gió và vòng xoáy.

Chương 1073: Mầm họa (10)

Ài.

Thở dài một tiếng.

Hắn nhẹ nhàng đặt chiếc khóa đá nặng hai tấn trên tay xuống.

Hắn chỉ là một người bình thường, hắn không muốn tham gia vào những tính toán của Thần Phật để gây ra những tranh chấp trên thiên hạ.

"Đại nhân." Ở lối vào của võ đường,

Một tên thuộc hạ chắp tay cung kính nói. "Có một người tự xưng là Nhiễm Hân Duyệt, đưa ra lệnh bài của Thiên Thành cung Đại Đô, nói là muốn gặp ngài."

"Cuối cùng cũng đến."

Trương Vinh Phương trong lòng khẽ động.

"Ngươi trước tiên sắp xếp cho nàng ra sảnh chờ một lát, ta thay quần áo rồi đến ngay."

Thiềm Ấn quyết chỉ có thể tồn tại trong thời gian trăm tức, hắn tính toán thời gian, bước tới, sau đó tinh chuẩn tiếp lấy lệnh bài để xua tan nghi ngờ. Sau đó, nhanh chóng ẩn lệnh bài đi càng sớm càng tốt,

"Vâng." Thuộc hạ hành lễ, sau đó xoay người rời đi.

Trương Vinh Phương hít một hơi thật sâu và đi về phía cửa.

"Ngươi có phải là Trương Ảnh Trương Đạo Tử không?" Đột nhiên một bóng người nhảy vào từ hàng rào bên trái của võ đường và đứng yên tại chỗ.

Đó là một nữ tử tóc đen đeo mạng che mặt trắng.

Nử tử có ánh mắt trong veo, trong tay cầm một khối lệnh bài kim loại màu đen, không nói lời nào đột nhiên tiến lại gần Trương Vinh Phương.

"Xem ra là như vậy, nếu là ta, thử một chút sẽ biết!"

Động tác của nàng cực nhanh, nhanh đến nỗi Trương Vinh Phương thậm chí không có thời gian để nói.

Chưa nói đến việc phải vận chuyển Thiềm Ấn quyết, hắn cần ít nhất mười nhịp thở để tạo ra hiệu ứng ngụy trang. Nhưng bây giờ… đối phương căn bản không cho hắn thời gian mười nhịp thở!

Trương Vinh Phương đã đoán được nữ tử đó là Nhiễm Hân Duyệt, người đến với thân phận sứ giả của Nhạc Sư đến để đối chiếu thân phận của hắn.

Nhưng tại thời điểm này.

Hắn hoàn toàn không ngờ rằng bên kia sẽ tấn công hắn một cách bất ngờ.

Lệnh bài theo một làn gió nhanh chóng đến gần cơ thể của hắn, chỉ cần trong vòng một bước chân là có thể đo lường được sức mạnh tu vi Văn Công của hắn vào lúc này!

“Làm càn!”

Đột nhiên, Trương Vinh Phương gầm lên.

“Đây là Tùng Hạc quan, một phần của Đại Đạo giáo! Ngươi là ai, lại dám xâm phạm đến vùng đất trọng yếu!”

Dưới tình thế cấp bách, cấp tốc lùi về sau.

Khoảng cách giữa người và lệnh bài là một mét, nhưng một mét này làm thế nào cũng không thể vượt qua.

Nhiễm Hân Duyệt thở dài

Là một trong bốn trợ thủ chính của Nhạc Đức Văn, nàng cũng như Minh Nguyên, Đinh Duệ đều là những vị tông sư tu vi Bái Thần.

Loại tu vi và thể chất này hiện tại thế mà lại bị một Đạo tử Siêu Phẩm Ngoại dược né tránh.

Điều này hơi lạ.

Ngay lập tức, nàng hít một hơi, khả năng phá giới hạn Trọng Sơn đột nhiên bùng phát khiến nàng tăng tốc ngay lập tức.

Phốc.

Lệnh bài vượt qua khoảng cách trong tích tắc và đè lên vai Trương Vinh Phương: "Ngươi" Vẻ mặt Trương Vinh Phương thay đổi, nhưng trong lòng vẫn là thở phào nhẹ nhõm rất yên tâm.

May mắn thay, vào thời khắc cuối cùng, hắn đã vận Thiềm Ấn quyết kịp thời.

"Hả? Đây là, lệnh bài thân phận của ta!" Vẻ mặt tức giận nhanh chóng chuyển sang kinh ngạc, sau đó tiếp được lệnh bài nhìn về phía đối phương.

"Tại sao lệnh bài của ta lại ở trong tay ngươi?" Hắn ngạc nhiên nói, bản lĩnh trở mặt cực nhanh, chuyển đổi rất tự nhiên, ngay cả chính Trương Vinh Phương cũng thầm tự đắc.

Nhiễm Hân Duyệt nhìn chằm chằm vào lệnh bài một cách cẩn thận, sau đó nhìn vào khuôn mặt của Trương Vinh Phương và lệnh bài không chút phản ứng.

Biểu cảm trên gương mặt cũng rất tự nhiên. Thực sự, đó không phải là ai đó giả vờ để thay thế, trong lòng nàng nhất thời cảm thấy nhẹ nhõm.

"Là ta lỗ mãng, ta là Nhiễm Hân Duyệt, đạo hào Minh Trùng, dựa theo bối phận, ngươi cũng nên gọi ta là sư thúc."

Nàng nhìn vẻ mặt có phần nghi ngờ của Trương Vinh Phương, nói tiếp: "Lần này ta đến đây là vì ngươi không mang theo lệnh bài, điều này làm cho chưởng giáo lo lắng. Ngươi biết không, nếu lệnh bài này rời khỏi ngươi, ngươi có thể sẽ gặp phải một số chuyện phiền phức.

"Việc phiền phức à?" đôi mắt Trương Vinh Phương hơi híp lại: "Xin hỏi sư thúc, có việc phiền phức gì?"

Hắn không tự chủ nghĩ đến Nguyện Nữ và Huyết Thần đã chủ động trêu chọc hắn.

Từ rất sớm, để tránh cho văn công bị Nhạc sư phụ nhìn chằm chằm, hắn liền dứt khoát không để lệnh bài bên người.

Bây giờ, nghe được những gì Nhiễm Hân Duyệt nói.

Trong lòng hắn chợt nảy ra một ý nghĩ, âm thầm liên hệ với một vài thứ gì đó.

Gần đây càng ngày càng có nhiều sự cố khiến hắn có chút phân tâm, trước đây hắn vậy mà lại không để ý đến điểm đáng ngờ này, đúng là thật không nên.

Nhiễm Hân Duyệt không trả lời ngay mà đưa mắt nhìn xung quanh.

“Chỗ này của ngươi cũng có chút không đúng, xem ra có người tới tìm ngươi, nhưng tất nhiên không tìm được ngươi, như vậy kết quả coi như không tồi.”

Chương 1074: Dự liệu (1)

“Đây không phải là nơi để nói chuyện. Mời Nhiễm sư thúc qua bên này. Chúng ta vừa dùng bữa vừa tán gẫu trong bữa tiệc.” Trương Vinh Phương bình tĩnh cầm lệnh bài, mở tay ra, mời đối phương đi ra ngoài đạo trường.

Thiềm Ấn quyết của hắn có thể chèo chống tới 100 nhịp thở. Nếu hết thời gian mà không lấy lệnh bài rời đi, sẽ không có cách nào để che giấu các chi tiết trên người hắn.

“Không rảnh thời gian ăn cơm. Nếu bên ngày của ngươi không có việc gì, vậy thì ta sẽ lập tức rời đi. Gần đây vẫn còn nhiều việc quan trọng cần giải quyết.” Nhiễm Hân Duyệt trầm giọng nói.

“Vâng.”

“Không cần nhiều lời nữa, cuối cùng ta lại hỏi ngươi, tại sao ngươi không mang theo lệnh bài?” Ánh mắt Nhiễm Hân Duyệt nhìn chằm chằm Trương Vinh Phương, nhìn chằm chằm từng tia biểu cảm của hắn.

Rõ ràng, lúc này câu trả lời của đối phương có thể quyết định một điều gì đó.

“Chỉ là vì ta tu luyện văn công quá chậm m, ta lo lắng sẽ khiến Nhạc sư phụ thất vọng mỗi lần nhìn thấy lệnh bài, ta luôn cảm thấy mình có lỗi với đạo hiệu mà sư tôn đã tự tay khắc, vì vậy cảm thấy hổ thẹn trong lòng.”

Trương Vinh Phương cúi đầu thở dài, giống như đúc.

“Bây giờ văn công của ngươi đến đâu rồi?” Nhiễm Hân Duyệt cau mày.

“Nguyên Anh hậu kỳ.” Trương Vinh Phương thấp giọng đáp.

“…” Nhiễm Hân Duyệt bỗng nghẹn một hơi, suýt nữa thì không thở được.

Sau khi nghe cả buổi, nàng còn tưởng rằng văn công của tên này rất yếu, phụ lòng mong đợi của Nhạc Đức Văn.

Không nghĩ rằng.

Thực ra, ở tuổi này, đã là một đại lão Nguyên Anh?

Chuyện này hắn… Trước đây khi nàng Bái Thần cũng chỉ ở Nguyên Anh hậu kỳ, mà phải mất hơn năm mươi năm tu luyện mới đạt được. Cứ như thế mà còn được xưng là một tiểu thiên tài.

Vậy mà tiểu tử trước mặt này mới ba mươi mấy tuổi, đã đạt được trình độ năm đó của nàng mà còn giả vờ giả vịt.

Nhìn bộ dạng làm bộ làm tịch của Trương Vinh Phương, Nhiễm Hân Duyệt cảm thấy ngực mình nhói đau.

Cũng may nàng có thể tự an ủi mình rằng nàng là kiêm tu.

“Được rồi, sau này gặp ngươi ta sẽ nhượng bộ lui binh, ta không muốn gặp ngươi, ngươi cũng đừng tới tìm ta.”

Nàng không nói hai lời, xoay người rời đi.

Mũi chân điểm một cái trên mặt đất, nhún người nhảy lên, vọt qua tường đi ra ngoài, trong nháy mắt biến mất không còn bóng dáng.

Trương Vinh Phương đưa mắt nhìn nàng rời đi, trong lòng khẽ thở hắt ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Sau đó nhanh chóng đem lệnh bài đi về phía thư phòng.

Thời gian 100 hơi thở càng ngày càng gần, hắn nhất định phải nhanh lên.

Một tiếng kẽo kẹt vang lên, đẩy cửa đạo trường ra.

“À đúng rồi!”

Đột nhiên một khuôn mặt đeo khăn che mặt trắng đang đứng đối diện nhìn về phía hắn.

Chính là Nhiễm Hân Duyệt!

Toàn thân Trương Vinh Phương khẽ run lên, thân pháp của kẻ này không có một tiếng động sao?

“Vừa rồi ta quên nói. Hiện tại sư phụ của ngươi đường làm quan rộng mở, đang mưu đoạt đại sự, ngươi ở bên này đừng gây rắc rối cho hắn ta.”

“À, ta biết rồi! Đa tạ sư thúc đã nhắc nhở.” Vẻ mặt Trương Vinh Phương không biến sắc nói.

Cảm nhận được khí tức ngụy trang của Thiềm Ấn quyết trong cơ thể bắt đầu dần dần tan biến, ngoài mặt thì biểu cảm của hắn vẫn không thay đổi, nhưng trong lòng đã bắt đầu lo lắng.

“Với lại.” Nhiễm Hân Duyệt tiếp tục nói: “Ngươi xong việc ở đây, tốt hơn hết nên quay về phủ Tình Xuyên, đừng chạy lung tung bên ngoài, sẽ không an toàn. Bây giờ có quá nhiều người trong thiên hạ đang muốn tính kế sư phụ ngươi. Nếu bọn họ không thể tìm thấy nhược điểm của sư phụ ngươi, sẽ nhìn chằm chằm vào ngươi.”

“Càn Khôn hiểu rồi!” Trương Vinh Phương nặng nề gật đầu.

“Ừm, vậy là tốt.” Nhìn thấy thái độ cực kỳ tốt của Trương Vinh Phương, Nhiễm Hân Duyệt hài lòng gật đầu, xoay người nhảy lên, bay qua tường rồi biến mất không còn tung tích.

Vèo!

Trong nháy mắt nàng rời đi, Trương Vinh Phương liền giơ tay, vèo một cái ném lệnh bài đi, đúng lúc rơi chính xác vào trong bụi hoa cách đó không xa.

Sau khi được kéo ra khoảng cách, không đến ba giây.

Lỗ chân lông trên da toàn thân hắn bỗng nhiên buông lỏng, lần lượt mở ra, tỏa ra từng tia hơi nóng.

Trong một lúc, toàn thân Trương Vinh Phương mồ hôi đầm đìa như thể hắn vừa mới vận động dữ dội xong.

Văn công của bản thân hắn mạnh đến bao nhiêu. Thì hắn ức chế ngụy trang càng tốn nhiều sức lực bấy nhiêu.

Nghỉ ngơi một lát, hắn lại tiếp tục ngụy trang, đi đến nhặt lệnh bài lên, nhanh chóng tiến vào thư phòng, nhẹ nhàng đặt nó ở trong ngăn tối trên tường, giấu kỹ.

Nhớ lại tất cả những gì Tiết Đồng đã nói.

Trương Vinh Phương đột nhiên có ý muốn trực tiếp hủy lệnh bài này đi để xem bên trong có phải thực sự có một sợi linh tuyến hay không.

Nhưng sau khi đắn đo, hắn vẫn đóng ngăn ẩn trên tường lại, để khôi phục lại mọi thứ như ban đầu.

Nhìn ngăn tối đặt lệnh bài, Trương Vinh Phương khẽ thở hắt ra một hơi dài.

Chương 1075: Dự liệu (2)

“Bên phía Nhạc sư phụ đã xử lý xong, sau đó sẽ vừa xử lý chuyện Nguyện Nữ, vừa điều tra người đứng sau giật dây đã dẫn sư phụ đến đây điều tra.

Còn phải chú ý động tĩnh của loạn quân khu vực xung quanh, đề phòng ảnh hưởng đến phía tỷ tỷ.”

Ngày càng có nhiều chuyện.

Lần lượt đến từng lúc, như thể những tấm lụa trắng mông lung không ngừng phủ lên mặt hắn, khiến hắn không thể giật ra, không thể nhanh chóng giải quyết.

Bên ngoài cũng vậy, năm vương tranh vị, Nhạc sư phụ toan tính quá nhiều, thế cục càng lúc càng phức tạp. Thiên hạ này đang càng ngày càng trở nên hỗn loạn, thời gian ổn định dường như đã sắp kết thúc.

“Huyết Nhục Bổ Toàn vẫn còn thiếu một điểm cuối cùng, cũng không có tin tức dược vật của Kim Thiềm Công.”

Ngồi ở trên ghế, Trương Vinh Phương nhắm mắt hít một hơi thật sâu. Trong lòng hắn dường như đang tích tụ kiềm chế, ngột ngạt và bực bội.

Nhưng những bực bội này không tìm được nơi để phát tiết.

Bởi vì những vấn đề mà hắn phải đối mặt, bất kể là vấn đề nào, đều không thể giải quyết triệt để trong chốc lát được.

Hắn chỉ muốn sống một cuộc sống yên tĩnh và an toàn. Tại sao luôn luôn không giữ được yên bình?

*

*

*

Trong Phủ Vu Sơn.

Hai cây thông xanh tốt kiên cường mọc lên từ các khe nứt giữa các ngôi nhà, gốc rễ đạp trên phiến đá, ngọn cây chạm bầu trời.

Trong bóng râm của những cây thông, trong một vài cái chòi, nhiều loài động vật nhỏ khác nhau đang vẫy gọi.

Một ông lão tóc bạc trắng đang trông coi bán hàng.

Trên đường phố người đến người đi, thỉnh thoảng có người đi ngang qua, nhìn thấy thứ vừa ý.

“Cái này của ngươi bao nhiêu tiền một cái?”

Một thiếu nữ đeo khăn che mặt trắng đứng bên gian hàng tiện tay cầm một con lạc đà tre nhỏ lên hỏi.

“Một đồng lớn một cái, tùy tiện chọn.” Ông lão cười ha hả đáp.

“Hơi đắt. Ta mua nó để làm quà cho tiểu hài tử, rẻ chút đi.”

Một đồng lớn là mười xu, cái đồ chơi bện này chỉ là chơi cho vui thôi, nếu thực sự muốn lấy ra chơi thì chơi vài lần là hỏng.

“Nếu ngươi lấy năm cái, tính ngươi 4 đồng lớn.” Ông lão cười đáp.

“Được.” Nữ tử nhanh chóng chọn ra năm cái, một con thỏ, một con khỉ, một con ngựa con, một con lạc đà nhỏ và một con kiến nhỏ bện bằng tay.

Một tay giao tiền, một tay cầm đồ vật.

Năm món đồ chơi nhỏ bằng tre, chứa trong lồng tre nhỏ, được giao cho nữ tử.

Nữ tử cầm lấy nó rồi đi.

Chỉ là không đợi nàng đi xa.

“Hửm?”

Đột nhiên, nữ tử khẽ giật mình, vừa nhìn vào trong chiếc lồng tre, ngoài năm con vật nhỏ, còn có một thứ nữa - một tờ giấy vàng nhạt.

Nàng quay lại nhìn lại quầy hàng, ông lão hình như không biết gì, vẫn đang bán đồ chơi đan bằng tre.

“Thủ đoạn không tệ. Ngược lại ta cũng muốn xem ai dám gây sự trước mặt ta.” Trong mắt nữ tử lóe lên một tia sáng.

Nàng chính là người đưa lệnh bài đến, sau khi kiểm tra thân phận của Trương Ảnh, Nhiễm Hân Duyệt đang đi dạo và nghỉ ngơi trong thành.

Đối với những gì đã nói với Trương Ảnh về có chuyện gấp phải làm, chẳng qua đó chỉ là một cái cớ mà thôi.

Nàng chỉ muốn nhân cơ hội ở trong thành nghỉ ngơi, giải sầu một thời gian.

Không nghĩ là ngay cả chuyện giải sầu của nàng cũng rõ ràng lọt vào tầm mắt của một số người, điều này khiến nàng hơi kinh hãi.

Bước đến một góc, Nhiễm Hân Duyệt nhanh chóng lấy ra tờ giấy ra, nín thở, mở nó ra đọc thử.

“Trương Ảnh âm thầm cấu kết với loạn quân, chủ động ra tay giải cứu cao tầng của loạn quân, sát hại cao thủ Đạo Môn, tùy ý tàn sát các gia tộc lớn xung quanh chỉ để thỏa mãn dục vọng ích kỷ của bản thân. Người này vì tư lợi, tội ác tày trời, căn bản không để triều đình Đại Linh vào mắt, kính xin giáo sứ minh giám!”

Chữ viết có kích thước bằng hạt gạo trên tờ giấy tràn ngập rất nhiều lời tố cáo Trương Ảnh.

Nhiễm Hân Duyệt chỉ liếc nhìn sơ qua, lông mày liền nhíu lại.

Nàng lật mặt sau. Trên tờ giấy còn có chữ.

“Nếu không tin ta, có thể hỏi Thương gia Ngọc Hư Cung, cao tầng Phi Hùng Vương của loạn quân, để biết chi tiết.”

“Còn có cả tên họ, biết rõ ghê nhỉ.” Ánh mắt Nhiễm Hân Duyệt hiện lên một vẻ nghiền ngẫm.

Cấu kết với loạn quân lại còn có thân phận là Đạo tử Đại Đạo Giáo, nếu là chuyện này là thật, thật đúng là không phải chuyện nhỏ.

Ban đầu nàng định mua một thứ gì đó rồi rời khỏi phủ Vu Sơn.

Không ngờ rằng có người sẽ cáo trạng tới tận chỗ của nàng. Mà còn biết rõ hành tung của nàng như lòng bàn tay.

Đằng sau chuyện này, thú vị lắm đây,

Nhiễm Hân Duyệt có một kế hoạch trong lòng.

Ngay lập tức, nàng vò tờ giấy, bóp nát, quay người bước đi thật nhanh về hướng xa.

Để xác nhận chuyện này, cách tốt nhất là không phải là đi theo con đường mà đối phương đã đưa ra.

Thay vào đó, cứ trực tiếp đến quan sát chính Trương Ảnh!

Chương 1076: Dự liệu (3)

Chỉ cần nàng bí mật quan sát trong một khoảng thời gian, xem hắn có cấu kết với loạn quân hay không, với thực lực của nàng có thể dễ dàng điều tra rõ.

Ngay sau khi nàng rời khỏi chỗ cũ, biến mất ở cuối con phố.

Đối diện quầy bán đồ đan bằng tre.

Trên lầu hai của một quán rượu nhỏ hai tầng, một ông lão áo đen chậm rãi đứng lên trước cửa sổ.

Ông lão liếc về hướng Nhiễm Hân Duyệt rời đi, khóe miệng khẽ nở một nụ cười.

"Vũ Văn Dị, ngươi làm nhiều thủ đoạn như vậy có ích lợi gì sao? Rốt cuộc không dám động thủ thật?"

Trên ghế đối diện với ông lão, một bà lão mặc áo trắng trên tay cầm một thiết trượng, vẻ mặt bình thản nói.

"Đại Quang Minh giáo minh đã được thành lập. Chuyện động thủ đương nhiên họ sẽ làm. Chúng ta thực sự chỉ đang kiểm tra những kẽ hở của họ Nhạc kia mà thôi. Cũng không có ý đồ xấu gì cả." Ông lão mặc áo đen cười khẽ nói.

"Ngươi vẫn buồn nôn như vậy. Giấu đầu lộ đuôi, chỉ biết làm một số chuyện ngấm ngầm xấu xa, tính toán một tiểu bối, vô duyên vô cớ ném đi da mặt trưởng bối, ngươi có biết xấu hổ không hả?" Bà lão không khách khí mắng.

"Ta chỉ làm theo phân phó của Chưởng giáo, không cần quan tâm đến lý do. Ba trong số năm con trai của Minh Sơn đã chết. Thế nào? Ta mới chỉ trả thù một đồ đệ của hắn ta mà quá đáng à? Xem như là ném da mặt rồi hả?" Ông lão áo đen vặn lại.

"Với lại chuyện Trương Ảnh giấu không ít, rất chi là thú vị. Bây giờ, xem như tìm chút niềm vui cho bản thân giết thời gian." Ông ta lại lần nữa khôi phục nụ cười trên khuôn mặt.

Bà lão áo trắng hừ lạnh một tiếng, khá không thích điệu bộ này của ông ta. Lập tức đứng dậy, rời đi.

“Vậy thì ngươi tự chơi một mình đi. Lão thân có nhiều việc, không rảnh chơi những trò chơi trẻ con với ngươi. Khi nào cần ra tay, thì hãy đưa tin cho ta.”

Bà ta quay người đi xuống lầu, bỏ đi không chút dây dưa dài dòng.

Vũ Văn Dị một mình ngồi ở chỗ cũ, nụ cười trên mặt không thay đổi.

“Tiếp theo, sẽ cho ngươi thêm mấy mồi lửa.”

Ông ta hợp tác với Thương gia, đưa đám người Trương Hiên đến để xác minh sự thật Trương Ảnh chính là Trương Vinh Phương. Cũng xác minh Trương Vinh Phương có qua lại với Nghĩa Minh.

Sau đó, trong quá trình điều tra, lấy được tất cả thông tin của Trương Vinh Phương.

Bây giờ, so với Nhạc Đức Văn, Trương Vinh Phương có quá nhiều nhược điểm.

Cách hơn trăm dặm ngoài phủ Vu Sơn, trong một khu rừng bên bờ sông.

Bốn người Phi Hùng Vương, Trương Hiên, Trương Tân Thái và Tiêu Thanh Anh đang dẫn đầu khoảng mười hảo thủ nghĩa quân gần đó để điều tra địa hình xung quanh.

“Phi!” Phi Hùng Vương nổi giận nhổ một bãi nước bọt: “Tiên sư nó, lão tử còn chưa bình phục thương thế, nói cái gì mà không nuôi người nhàn rỗi, còn phải bắt chúng ta đi ra ngoài lập công. Đây không phải là gây sự à?”

“Kỳ thực chính là không tin tưởng chúng ta.” Trương Hiên bình tĩnh trả lời: “Cũng là điều dễ hiểu thôi, dù sao chúng ta từ xa tới, không có ai chứng minh hay xác nhận thân phận, nếu thật sự muốn che giấu mấy kẻ gian tế đi vào, sẽ ảnh hưởng đến họ.”

“Điều quan trọng nhất đối với chúng ta bây giờ là tìm hiểu rõ ràng xem Diễm Tử và những người khác đang bị giam giữ ở đâu? Chúng ta đã rõ ràng sắp xếp để các nàng đi theo tuyến đường thông thường, đi cùng thương đội. Đã xảy ra chuyện gì, họ bị bắt giữa chừng?” Sắc mặt Trương Tân Thái đen thui. Hai

ngày nay, hắn rất lo lắng cho vợ con, ăn không ngon, ngủ không yên.

Sau khi đến thành Tân Oái, dò la thăm hỏi, kết quả phát hiện ra những người ở đây thậm chí không biết họ là ai.

Hơn nữa, mặc dù Nghĩa Minh chiếm thành ở đây, nhưng vẫn thiếu nhân lực, làm gì có thời gian để nhắm vào Trương Tân Thái ngàn dặm xa xôi đến và không biết nội tình.

Càng không biết mẹ con Dương Hồng Diễm đang ở đâu.

Sau khi cả bốn người bàn bạc, nhất trí cho rằng dùng vợ con uy hiếp họ không phải là Nghĩa Minh ở bản địa, ít nhất không phải là người thành Tân Oái.

Mặt khác, lai lịch của bốn người không thể nào xác minh được, thành Tân Oái yêu cầu họ đi ra ngoài lập công.

Mà làm thế nào để lập công?

Cách tốt nhất là giết quan quân Đại Linh, cắt tai của họ để làm chiến lợi phẩm.

Số lượng càng nhiều, họ càng ít bị nghi ngờ.

“Vì Diễm Tử và những người khác sẽ không ở thành Tân Oái, nên sau khi chúng ta hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta sẽ rời thành sau khi cung cấp một số vật tư, sau đó đi thuyền trở về thành Tình Xuyên!” Trương Hiên nói nhanh.

Vấn đề bây giờ là vết thương của Phi Hùng Vương vẫn chưa lành, độc tố trong cơ thể đám người bọn họ chỉ mới giảm, sức khỏe vô cùng suy yếu.

Lại vì chuyện chứng nhận gian tế ở thành Tân Oái mà bị kẹt lại, không được phép rời đi, nhất định phải chứng minh bản thân thì mới được thả.

Chương 1077: Dự liệu (4)

Vì vậy phải hoàn thành nhiệm vụ lần này.

“Được!” Trương Tân Thái nặng nề gật đầu. Hắn ngẩng đầu nhìn bờ sông trước mặt, đang định nói tiếp.

Đột nhiên, Phi Hùng Vương bên cạnh quát khẽ một tiếng.

“Coi chừng cung tên!”

Cả đám nhanh chóng nghiêng người lăn tại chỗ, tránh đi mấy mũi tên bay tới.

Trong khu rừng, từng nhóm người quấn khăn màu lam lúc ẩn lúc hiện, tay cầm một thanh đao sắc bén, đang lặng lẽ đón đánh đám người Phi Hùng Vương.

Phi Hùng Vương mạnh mẽ chống đỡ thân thể là người đầu tiên xông lên, ra tay.

Lúc này, nhược điểm của võ giả không Bái Thần đã xuất hiện, sau khi bị thương khôi phục rất chậm.

Đối với loại thương thế này của hắn ta trước đây, phải mất ít nhất hai tháng để mới có thể bình phục được.

Nhưng bây giờ mới trôi qua hơn mười ngày.

Ngay lập tức, Phi Hùng Vương hét lớn một tiếng, lao vào đám người.

Sau đó, hắn cảm thấy sai sai.

Đối phương cực kỳ giỏi trong việc phối hợp giữa vây hãm và tấn công, hơn nữa tất cả đều có võ học cấp độ nhập phẩm.

Không phải là phẩm cấp bình thường, chỉ riêng lục phẩm trở lên phẩm chất cao đã có hơn bảy, tám người!

Hơn nữa đường đi võ công của bọn hắn rất kỳ lạ.

“Tại sao lại có nhiều cao thủ ở chỗ này như vậy? Chẳng lẽ bọn họ đã sớm đợi ở đây rồi à?”

Phi Hùng Vương trong nháy mắt bị đánh phải chuyển từ tấn công sang phòng thủ, khó khăn ngăn cản.

Cơ thể suy yếu do kịch độc và chấn thương căn bản không được điều dưỡng tốt, bây giờ lại gặp phải cao thủ phẩm cấp cao tấn công kết hợp chống lại một cá nhân như hắn ta.

Hắn ta nhanh chóng quay lại nhìn Trương Hiên và những người khác, nhưng thấy rằng họ cũng đang đánh nhau kịch liệt.

Lạ thay, đám người kia không vội ra tay bắt lấy bọn họ mà chọn cách im lặng quấn lấy chiến đấu.

“Thật là rắc rối.” Phi Hùng Vương đột nhiên cảm thấy một linh cảm xấu.

*

*

*

Tùng Hạc quan.

Trương Vinh Phương đặt bức thư tình báo trong tay xuống, khẽ thở dài.

Bức thư được gửi tuyến tính báo từ Đại Đô.

Tùng Hạc Quan, Nghịch giáo, Thiên Thạch môn ba thế lực đều xem hắn như là thành viên căn cơ của tổ chức.

Để phòng ngừa chu đáo, trước đó hắn đã bố trí nhân thủ ở Đại Đô, Thượng Đô, phủ Vu Sơn, Tình Xuyên và Thứ Đồng, tất cả nhân thủ đều được phân tán, chịu trách nhiệm tình báo cơ bản.

Dù sao thì cũng kiếm được rất nhiều tiền ở Thứ Đồng.

Bây giờ mạng lưới tình báo này mặc dù thô sơ, nhưng ít nhiều vẫn có chút hữu dụng.

Lúc này, trong bức thư ghi chép sơ sơ về thế cục phức tạp bên phía Đại Đô.

Tây tông vậy mà lại co nhỏ lại, Nhạc sư phụ và Tuyết Hồng các kết hợp, đang phái những cao thủ từ mọi hướng để bóp nghẹt cái gọi là Đại Quang Minh giáo minh.

Đối với những người bình thường, những xung đột lần lượt này có thể chỉ là những lời đồn xa xôi.

Nhưng đối với các quý tộc người Linh, hoặc các cao thủ võ học Siêu Phẩm, điều này đại biểu cho ảnh hưởng nghiêng trời lệch đất cực lớn.

Cường giả cấp độ Linh Tướng đã nhiều năm không xuất hiện, rốt cục xuất hiện lại, đồng thời ra tay.

Cẩn thận cất bức thư đi, để sang một bên, Trương Vinh Phương ngồi ngay ngắn trên chủ vị của thư phòng, vô thức gõ gõ ngón tay lên tay vịn.

Ban đầu hắn chỉ đến đây thăm hỏi tỷ tỷ một chút, không ngờ vừa đến lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Vẫn chưa tìm ra thuốc cho Kim Thiềm Công mà đã xuất hiện nhiều biến số như vậy.

"Đại nhân!" Đột nhiên có người gõ cửa.

"Có chuyện gì?" Trương Vinh Phương cau mày, hắn không thích bị người khác quấy rầy khi đang suy nghĩ.

Những người ở Tùng Hạc quan đều biết điều này.

Nói cách khác, lúc này một khi đến bẩm báo, nhất định phải có chuyện cực kỳ khẩn cấp.

"Bên ngoài có người gửi đến một bức thư, viết là phải đích thân ngài mở ra, hơn nữa trên phong thư có dấu tay máu." Đạo nhân kia trầm giọng đáp.

"Thanh Tố đâu?"

"Thanh Tố đại nhân đã dẫn đội đi tiêu diệt một địa điểm của Nguyện Nữ Mật giáo mới phát hiện. Tạm thời vẫn chưa trở về."

Trương Vinh Phương đứng dậy, mở cửa.

Tiếp nhận một bức thư màu vàng nhạt từ tay của đạo nhân ngoài cửa.

Bức thư này đúng như lời đạo nhân đã nói, mặt ngoài có từng dấu tay đẫm máu.

Mặt trước còn viết dòng chữ: Trương Ảnh Đạo Tử đích thân mở.

Chỉ mặt gọi tên, thậm chí biết bây giờ hắn đang ở Tùng Hạc quan.

Loại thủ pháp này…

Khiến Trương Vinh Phương không tự chủ nghĩ đến hắc thủ đứng phía sau dẫn đám người sư phụ Trương Hiên đến đây.

Hắn có thể cảm thấy thực lực của hắc thủ này hoàn toàn không phải bình thường.

Với thực lực mạng lưới tình báo của Tùng Hạc quan hiện nay, vậy mà lại không thể tra dấu vết nào để lại trong phủ Vu Sơn.

Điều này đủ để chứng minh rằng trình độ của đối phương cực kỳ cao.

Ngưng thở, Trương Vinh Phương nhanh chóng mở thư, lấy lá thư ra.

Trên giấy chỉ viết một câu .

Chương 1078: Dự liệu (5)

“Đám người Trương Hiên bị tập kích ở rừng Đầu Mâu, tính mạng đang gặp nguy hiểm!”

“Hả?” Vẻ mặt của Trương Vinh Phương hơi thay đổi.

Giọng điệu của bức thư này là từ góc nhìn của bên thứ ba, tức là có người tìm thấy đám người Trương Hiên gặp nạn, đến đây báo tin.

Những người này còn biết rõ mối quan hệ của mình với đám người Trương Hiên.

Siết chặt lá thư, vò nát.

Trương Vinh Phương lập tức không nói hai lời, từ trong ngăn kéo lấy ra một chiếc mặt nạ đen mới, xoay người rời khỏi thư phòng.

Với thực lực hiện tại của hắn, ai có thể ngăn cản hắn ở Phủ Vu Sơn?

Nếu đó là một cái bẫy, vậy thì đánh nát hắn ta.

Nếu đó là sự thật, vậy coi như đi cứu người thật!

Lúc này tốc độ cứu viện nhanh nhất chính là tự mình hắn ra tay!

Rời khỏi Tùng Hạc quan, Trương Vinh Phương đeo mặt nạ lên, thay đổi hình dạng cơ thể, đi thẳng đến rừng Đầu Mâu.

Hắn biết rừng Đầu Mâu, lúc trước hắn đã sống ở phủ Vu Sơn một thời gian, hắn biết các thành trì xung quanh và những địa điểm nổi tiếng.

Trong số đó, rừng Đầu Mâu nổi tiếng với những cây trúc trơ trụi giòn tan có hình dạng như những ngọn giáo.

Cạnh đó có sông Vu phân lưu, môi trường ẩm ướt, ngày xưa có nhiều người hái nấm kiếm sống.

Gần đây, loạn quân nổi lên ở khắp nơi, số người đến đó cũng ít hơn rất nhiều.

Vội vàng lên đường với tốc độ tối đa, thân pháp của Trương Vinh Phương từ lâu đã vượt qua thời kỳ toàn thịnh trước đây của hắn.

Đã đạt đến trình độ của Tông Sư Bái Thần.

Khoảng cách 100 mét chỉ cần một hơi thở. Mũi chân điểm một cái đã lướt xa mấy chục mét.

Cộng với rất nhiều địa hình uốn lượn, người bình thường không thể đi thẳng, nhưng Trương Vinh Phương có thể tung người nhảy lên, bay vọt qua từ trên những cành cây.

Gần như cơ bản tất cả đều là đường thẳng.

Không bao lâu, khoảng mười phút sau, 100 mét đã xuất hiện ở trước mặt hắn.

Mở ra Ám Quang Thị Giác, Trương Vinh Phương thoáng nhìn thấy sư phụ Trương Hiên và những người khác đang bị bao vây trong khu rừng, trên người đã đầy thương tích, đang gặp nguy hiểm.

Lúc này Phi Hùng Vương vẫn đang cố gắng hết sức để chèo chống chống cự, nhưng hắn ta cũng bị bao vây bởi tầng tầng lớp lớp đao thủ am hiểu hợp kích, không thể di chuyển.

Muốn đột phá một chút thì sẽ bị chặn lại trước tiên.

Sự phối hợp của đao thủ kia vô cùng ăn ý, những bước đi dưới chân đó khiến cho Trương Vinh Phương cảm giác hơi hơi quen thuộc.

Hình như hắn đã nhìn thấy ở đâu đó rồi.

Nhưng tại thời khắc này, không lo lắng gì nhiều được.

Nhảy lên khỏi cành cây, Trương Vinh Phương tiện tay gỡ một cây mây, ghim lên mái tóc dài của mình giữa không trung.

Rơi xuống đất, mũi chân khẽ điểm.

Xoẹt!

Thân hình hắn bất ngờ lao vào chiến trường.

Toàn bộ ba mươi người đeo khăn lam được nghiêm chỉnh huấn luyện.

Trong đội hình còn có một nữ tử vạm vỡ, tóc ngắn, đôi mắt như sói, nhanh chóng quay đầu nhìn lại đây phía bên này.

“Ai?”

Đồng tử của nữ tử đột ngột co lại khi nhìn thấy tốc độ của Trương Vinh Phương.

“Nguyên Sát trận!”

Nàng rút đoản đao của mình ra, xoay tròn một cái, ném nó bằng tất cả sức mạnh của mình.

Đoản đao rít lên, hóa thành một vòng ánh sáng bạc giữa không trung, đâm thẳng về phía Trương Vinh Phương đang tiến tới từ hướng chính diện.

Vụt!

Trương Vinh Phương đánh bay đoản đao, hoàn toàn không quan tâm đến việc có bắt được lưỡi đao hay không.

Thân hình hắn rơi xuống đất, một tay chộp lấy loan đao của ba tên khăn lam đang bổ tới.

Bàn tay nắm chặt.

Ba thanh đao cùng lúc bị bóp nát vụn, rơi xuống đất.

“Nói thân phận của ngươi!”

Hắn đưa tay ra, nhanh như chớp chộp lấy một người đeo khăn lam, kéo lại gần mình.

Đột nhiên, sắc mặt của hắn khẽ thay đổi, nhanh chóng ném người đó ra bên ngoài.

Bùm bùm bùm!

Trong khoảnh khắc, giống như một quả bom, một mảnh kim loại lớn nổ tung từ cơ thể người nọ, lấp đầy toàn bộ hai mét vuông xung quanh hắn.

“Thật thú vị.” Trương Vinh Phương nhìn về phía nữ tử tóc ngắn, mũi chân nhún một cái, cuộn lên một mảng lớn bùn đất đá vụn.

Sau đó xoay người, đá chân quét ngang.

Oành!

Không khí đột nhiên phát ra tiếng bùng nổ.

Một mảnh đất đá vụn lớn nổ tung, bắn ra như những viên đạn, đánh trúng tất cả những người khăn lam trước mặt theo hướng hình cánh quạt.

Tại chỗ có khoảng hơn mười người khăn lam, bị đánh lùi về phía sau, vũ khí rơi xuống đất.

“Rút lui!”

Nữ thủ lĩnh kia nhanh chóng lùi lại, hét lớn.

Nàng hoàn toàn không thể nào ngờ làm thế nào mà một vị cao thủ cấp bậc như vậy lại có thể xuất hiện ở một nơi như thế này.

Tốc độ thân pháp và sức mạnh đó đã vượt xa giới hạn nhập phẩm, người đeo mặt nạ đen đột nhiên xuất hiện này chắc chắn là một cao thủ Siêu Phẩm! Hơn nữa không phải là một siêu phẩm bình thường!

Để đối phó với Phi Hùng Vương bị thương nặng, họ có thể cố gắng vây quét thử nghiệm, nhưng đối mặt với một Siêu Phẩm đang ở trạng thái toàn thịnh, lại còn có thể là một kẻ mạnh hơn Phi Hùng Vương.

Chương 1079: Dự liệu (6)

Họ phải rút lui.

Ngay lập tức, nàng và những người khăn lam còn sót lại lấy trong túi ra một quả cầu đen, định đập chúng về phía Trương Hiên và những người khác.

“Muốn chạy?” Trương Vinh Phương đạp bước về phía trước, mặt đất khẽ rung.

Kèm theo tiếng nổ vang, thân hình hắn đã vượt qua mấy chục mét, xuất hiện bên cạnh nữ thủ lĩnh.

Viêm Đế phù, Nộ Kinh Đào!

Khuỷu tay bổ từ trên xuống cằm, sau đó xoay người, đá ngang.

Một tiếng ầm ầm trầm đục vang lên, quả cầu từ tay của nữ thủ lĩnh bay ra khỏi tay nàng, cả người lẫn quả cầu bị quét ngang, bay nghiêng ra ngoài.

Quả cầu nổ tung giữa không trung, bốc lên một mảng lớn độc phấn màu xanh lam.

Lúc này, những người khăn lam còn lại dồn dập vứt những quả cầu ra để rút lui, vậy mà lại không quan tâm đến sự an toàn của thủ lĩnh.

Độc phấn khuyếch tán ra.

Trương Vinh Phương tiến lên vài bước, nín thở, chỉ thấy nữ thủ lĩnh đã tắt thở.

Thắt lưng bị đá thành một góc độ kỳ quái, toàn bộ nội tạng nát bét, miệng phun máu tươi.

Lúc này, hắn không đuổi theo đám người khăn lam, mà trước tiên xoay người đến gần Trương Hiên và Tiêu Thanh Anh. Phất tay đánh ra một trận gió mạnh để phân tán độc phấn.

“Không sao chứ?” Hắn trầm giọng nói.

Vừa mới quay đầu lại, thân hình Trương Vinh Phương đột nhiên dừng lại, trong mắt hiện lên một vẻ khó tin.

Chỉ thấy bên cạnh đám người Phi Hùng Vương và sư phụ Trương Hiên, lúc này, có một người đang đứng.

Người đó chính là Nhiễm Hân Duyệt.

“Họ là loạn quân, phải không? Tại sao… Ngươi?”

Làn gió trong rừng khẽ thổi vén tấm khăn che mặt trắng nửa dưới khuôn mặt nàng lên.

Dưới tấm khăn che mặt là nửa khuôn mặt thối rữa đầy vết sẹo đỏ như máu.

Nhưng lúc này, Trương Vinh Phương không quan tâm đối phương trông như thế nào.

Những dòng suy nghĩ không ngừng hiện lên trong đầu hắn, ngay lập tức nhận ra rằng đây là sự sắp đặt của ai đó, nhưng mà hắn làm sao cũng không thể nghĩ ra.

Đối phương có thể cùng lúc nắm được tung tích của cả hắn và Nhiễm Hân Duyệt.

Điều đó có nghĩa là gì?

Có nghĩa là ở phía phủ Vu Sơn bên này, đối phương nắm tất cả mọi thứ ở trên hắn. Có nghĩa là hắn, Nhiễm Hân Duyệt, đám người sư phụ Trương Hiên, tất cả hành tung của mọi người đều nằm dưới cái nhìn chăm chăm của người đó!

Lúc này, trong rừng tiếng gió rít gào, những bóng cây không ngừng lay động.

Dòng nước bên ngoài hỗn loạn, mặt nước hơi nổi lên từng đợt sóng đặc quánh nổ tung.

Trời đang mưa.

“Phi Hùng Vương, ngươi dẫn họ đi trước đi.” Trương Vinh Phương đứng tại chỗ, nhìn về phía Phi Hùng Vương nói.

Phi Hùng Vương liếc nhìn Nhiễm Hân Duyệt, nữ tử này quá khủng bố. Vừa rồi hắn ta thậm chí không nhìn thấy đối phương xuất hiện như thế nào, trong nháy mắt đã đến bên cạnh hắn ta.

Hắn ta muốn chạy, nhưng bị đối phương dùng một tay đè lại, không thể nào động đậy được.

Phi Hùng Vương cố gắng di chuyển cơ thể, vặn vẹo cái mông trên mặt đất, phát hiện Nhiễm Hân Duyệt không thèm để ý.

Hắn ta lập tức vặn vẹo nhanh hơn, chỉ mấy cái đã nhích ra ngoài được một đoạn, sau đó mang theo Trương Tân Thái đang bị thương nặng, cùng Trương Hiên và Tiêu Thanh Anh bước nhanh rời đi.

Mấy người vừa đi vừa quay đầu nhìn lại, trong lòng đều tràn ngập lo lắng.

"Người đó…" Trương Tân Thái cắn răng muốn hỏi gì đó. Nhưng đã bị cha mình là Trương Hiên giơ tay ngăn cản.

"Việc duy nhất chúng ta có thể làm bây giờ là nhanh chóng rời đi!" Trương Hiên hung tợn nói.

Đây là lần thứ ba, lần thứ ba bọn họ được Trương Vinh Phương cứu.

Rõ ràng, bọn họ đã hoàn toàn trở thành điểm yếu để người khác bắt bí Trương Vinh Phương.

Không thể như thế này nữa!

Trong lòng Trương Hiên biết mình phải tìm ra một cách tốt nhất.

Và cách tốt nhất chính là tránh xa, rời đi! Đừng đến gần Trương Vinh Phương!

"Chúng ta… Rời khỏi Nghĩa Minh đi." Tiêu Thanh Anh đột nhiên lên tiếng.

Ngay khi những lời này nói ra, cả Trương Hiên và Trương Tân Thái đều im lặng.

Nhưng ngay sau đó, cả hai đều liếc mắt nhìn nhau, rồi mạnh mẽ gật đầu.

"Được! Sau khi chúng ta trở về sẽ thu xếp rời khỏi, sau đó tìm một chỗ trốn thật tốt!"

Bọn họ từng cho rằng Nghĩa Minh là ánh sáng soi đường cho cả thiên hạ.

Nhưng bây giờ… Càng hiểu rõ, càng cảm thấy hắc ám, càng cảm thấy Đại Linh này đã vô vọng.

Hơn nữa, chỉ cần bọn họ rời khỏi thân phận Nghĩa Minh, mối quan hệ của bọn họ với Trương Vinh Phương sẽ không còn là điểm yếu nữa!

Đám người nhanh chóng đi rồi khuất dần ở cuối sông, bị rừng cây chắn ở khúc quanh.

Chỉ còn lại Trương Vinh Phương và Nhiễm Hân Duyệt ở vị trí ban đầu.

Hai người cách nhau mười mét, nhưng không ai trong số họ di chuyển.

Mặc dù Trương Vinh Phương đeo một chiếc mặt nạ đen và thay đổi hình dạng cơ thể của mình, nhưng không hiểu vì lý do vì sao, trong nháy mắt Nhiễm Hân Duyệt đã nhận ra thân phận của hắn.

Chương 1080: Dự liệu (7)

“Ta đã nghĩ rằng kẻ đã âm thầm truyền tin là vu oan giá họa, nhưng bây giờ có vẻ như… Ta đã sai.” Nhiễm Hân Duyệt trầm giọng nói.

Nàng nhìn chằm chằm Trương Vinh Phương ở đối diện.

“Bây giờ người đã đi rồi, ngươi cũng không còn lo lắng nữa. Có thể nói cho ta biết nguyên nhân được không?”

“…” Trương Vinh Phương im lặng: “Mấy người vừa rồi đã từng giúp đỡ ta khi ta còn nhỏ yếu. Ta đang báo ân, chỉ vậy thôi.”

“Ngươi có biết họ là loạn quân không?” Nhiễm Hân Duyệt hỏi.

“Ta không biết.”

“Ngươi biết.” Nhiễm Hân Duyệt nở nụ cười: “Ngươi có biết mối quan hệ giữa Đại Đạo Giáo chúng ta và Nghĩa Minh là gì không?”

“Ta không biết.” Trương Vinh Phương lại lần nữa trả lời.

“Chúng ta đã giết quá nhiều cao tầng của Nghĩa Minh… Mà Nghịch Thời hội Nghĩa Minh cũng đã giết không ít cao thủ của chúng ta. Hai bên đã có một huyết hải tâm thù từ lâu. Và bây giờ… Ngươi biết chuyện ngươi giúp đỡ loạn quân một khi bị truyền đi, sẽ xảy ra chuyện gì không?”

Giọng của Nhiễm Hân Duyệt dần dần trở nên nghiêm khắc.

“…” Trương Vinh Phương im lặng.

“Ngươi không biết. Chúng ta bị dẫn đến nơi này là có những người đứng sau bố trí. Mục đích của họ là gì?”

Ánh mắt Nhiễm Hân Duyệt càng ngày càng nghiêm túc.

“Ngươi nghĩ rằng ngươi đeo mặt nạ, sử dụng Súc Cốt công là có thể không hề có bất kì sai sót nào sao. Thật nực cười!

Trước khi ngươi làm việc gì đó. Ngươi có thể suy nghĩ một chút cho sư phụ của ngươi không? Họ đã giúp ngươi, nhưng

Chưởng giáo là sư phụ của ngươi! Ngài đã giúp ngươi bao nhiêu? Đã dạy ngươi bao nhiêu? Bên nào nặng bên nào nhẹ, ngươi có thể phân biệt được không?"

Ngực của Nhiễm Hân Duyệt không ngừng phập phồng, rõ ràng tâm trạng đang rất xúc động.

"Ta tin." Trương Vinh Phương ngẩng đầu nói: "Nếu ta thực sự thấy chết mà không cứu họ, Nhạc sư phụ sẽ không còn thưởng thức và coi trọng ta nữa."

"Tại sao? Những người đó quan trọng với ngươi đến thế sao? Họ còn quan trọng hơn cả sư phụ của ngươi?" Nhiễm Hân Duyệt khó hiểu hỏi.

Nàng đã có thể tưởng tượng được rằng nếu chuyện này bị bại lộ ra ngoài, toàn bộ Đại Đạo Giáo khó khăn lắm mới tìm được một Đạo tử thích hợp, có thể sẽ bị buộc phải cắt đứt quan hệ!

Đường đường là Đạo tử mà lại cấu kết với thế lực loạn quân đối đầu với mình.

Khi vụ bê bối như vậy lan ra, Tuyết Hồng các, Linh đình bên kia và các giáo phái còn lại khác có thể lấy đây làm điểm yếu để công kích thậm tệ.

"Ngươi quá ngây thơ." Nhiễm Hân Duyệt lắc đầu: "Ở trình độ của chúng ta, đứng trước những ân cừu đơn giản cần phải xem xét đại nghĩa trước tiên! Một mình ngươi không còn đại diện cho bản thân bình thường của ngươi nữa. Mà còn đại diện cho quần thể rất nhiều người sau lưng.

Bây giờ, nếu như ngươi còn muốn giữ lại thân phận Đạo tử thì giết những người vừa rồi đi!" Nàng giơ ngón tay chỉ về phía Trương Hiên.

"Nếu như ngươi còn nhận Chưởng giáo là sư phụ, vậy thì đừng để ngài lâm vào thế bị động! Bây giờ là thời điểm kế hoạch 100 năm của Đại Đạo Giáo ta, không thể phạm nửa điểm sai lầm!"

"Ta sẽ không làm." Trương Vinh Phương nhẹ nhàng hít vào một hơi. Hắn đột nhiên nghĩ thông suốt.

Tại sao mình phải sống càng ngày càng mệt mỏi.

Tại sao rõ ràng thực lực của mình không ngừng tăng lên nhưng lại cảm thấy càng ngày càng khổ cực?

Tại sao?

“Tại sao?” Nhiễm Hân Duyệt tiến lại gần một bước, đôi mắt tựa như chim ưng, nhìn chằm chằm vào hắn.

“Nếu ngươi không xuống tay được, ta sẽ giúp ngươi!”

“Bởi vì…” Trương Vinh Phương bỗng cảm thấy trong lòng bỏ xuống rất nhiều chuyện.

Hắn đã suy nghĩ rõ ràng…

Bản thân luôn kiêng kỵ cái này kiêng kỵ cái kia, vì vậy không ngừng kìm nén bản thân, che giấu chính mình.

Mà bây giờ…

“Bởi vì Nhạc sư phụ là sư phụ của ta, mà trong số những người vừa rồi, cũng có sư phụ của ta.”

Giọng của hắn bình thản.

Đón nhận ánh mắt khó hiểu của đối phương, hắn tiếp tục nói.

“Thực ra, tên của ta không phải là Trương Ảnh gì cả.”

Hắn gỡ mặt nạ trên mặt xuống, thân thể cũng tự nhiên phát ra tiếng lách cách, trở lại hình dáng ban đầu.

“Ngươi…” Nhiễm Hân Duyệt muốn nói.

“Tên thật của ta là Trương Vinh Phương.” Một nụ cười dịu dàng khẽ xuất hiện trên khuôn mặt Trương Vinh Phương.

“Trương Hiên là sư phụ của ta, cho nên ta muốn cứu họ. Bất kể là người nào đều không thể ngăn cản ta được.”

“Chỉ thế thôi.”

“Hơn nữa, tuổi thật của ta là hai mươi hai, không phải ba mươi sáu.

Và lai lịch xuất thân, thực ra là do sư phụ Trương Hiên vừa mới rời đi đó mua lại và viết ra thông qua Kim Sí lầu năm ấy.

Cho nên, ta hoàn toàn không phải là Đạo tử Trương Ảnh gì cả. Ta chỉ là một thường dân bình thường xuất thân từ Man Nho, ta chỉ muốn làm những gì ta cho là đúng.”

“Nếu ngươi cho rằng ta không đủ tư cách đảm nhiệm chức Đạo tử, có thể nói với Nhạc sư phụ hủy bỏ.”

Chương 1081: Dự liệu (8)

Nhiễm Hân Duyệt mở to hai mắt, tự hỏi liệu tai mình có bị ù đi, sinh ra ảo giác thính giác hay không.

Trương Ảnh?

Tên thật là Trương Vinh Phương?

Thân phận là giả?

Tuổi cũng là giả?

Tất cả lai lịch cũng là giả?

"Ngươi!" Nàng hoàn toàn không thể ngờ rằng chuyến âm thầm đến đây điều tra của mình sẽ gặp phải tình huống hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng như vậy.

Nàng nhìn chằm chằm vào Trương Vinh Phương, như thể muốn lột da rút gân cả người hắn để nhìn ra sự thật sâu thẳm nhất.

Đường đường là Đạo tử Đại Đạo Giáo, ngay cả tên và thân phận đều là giả?

Điều này thật quá buồn cười!

"Ngươi đang nói dối ta đúng không? Không sợ ta sẽ giết chết ngươi ngay tại chỗ sao?"

Một cánh tay của Nhiễm Hân Duyệt đã bắt đầu sung huyết phồng lên, chỉ sau vài nhịp thở ngắn ngủi đã to lên gấp mấy lần. Da thịt chuyển từ màu trắng như tuyết sang màu đỏ sẫm, thịt sinh ra các bướu thịt, giống như dị tật.

Nàng biết Trương Vinh Phương, lúc trước Nhạc Đức Văn còn yêu cầu nàng thuận tiện đến kiểm tra tình huống gia đình Trương Vinh Phương, còn yêu cầu nàng hơi hơi bảo vệ một chút.

Vì vậy, khi nghe thấy những lời này nàng liền hiểu rõ.

"Ta không nói dối ngươi, ngươi…" Trương Vinh Phương đang chuẩn bị nói.

“Không đúng!” Đột nhiên trong mắt Nhiễm Hân Duyệt lóe lên: “Ngươi nói tuổi tác và thân phận xuất thân đều là giả, nhưng tu vi văn công của ngươi chắc chắn là thật!”

“Vừa rồi ngươi nói, ngươi bao nhiêu tuổi?” Nàng đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, giọng nói của nàng bắt đầu mơ hồ run lên.

“Hai mươi hai.” Trương Vinh Phương chớp mắt, trả lời.

“Hai mươi hai… Nguyên Anh hậu kỳ!” Toàn thân Nhiễm Hân Duyệt run rẩy.

“Ta…” Nàng cúi đầu. Biểu cảm nhăn nhó.

“Những thứ này Nhạc sư phụ đều biết cả. Nếu như ngươi xác định, có thể lập tức trở về Đại Đô từ bây giờ. Nói với Nhạc sư phụ là ta có lỗi với ngài.” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

“Không!” Nhiễm Hân Duyệt giơ tay, hét lên: “Đừng nói nữa!”

Trong rừng cây đột nhiên hoàn toàn yên tĩnh, nhất thời chỉ có tiếng gió, tiếng mưa rơi khe khẽ và tiếng hít thở nặng nhọc của Nhiễm Hân Duyệt.

“Ngươi…”

Nàng hít một hơi thật sâu… Lẽ ra sau khi Bái Thần thì cơ thể sẽ cực kỳ cường đại, nhưng lúc này, lại bởi vì cảm xúc dao động mà cảm thấy hô hấp không suôn sẻ.

“Bây giờ, ta con mẹ nó… Rất muốn đánh chết ngươi.”

“Ngươi… Không sao chứ?” Trương Vinh Phương hơi ngạc nhiên.

Nhiễm Hân Duyệt cúi đầu đè lại bộ ngực của mình, lúc này nàng chỉ có một cảm giác… Đau lòng.

“Không cần hỏi Chưởng giáo đâu. Chắc chắn ngươi sẽ không có việc gì.”

Nàng dừng lại.

“Bởi vì… Thiên phú của ngươi quá cao!”

Nàng ngẩng đầu nhìn vẻ mặt mờ mịt của Trương Vinh Phương, so với tình huống trước đây của mình, cảm giác uất ức trong lòng càng tăng thêm.

“Muốn làm gì thì làm. Dù sao, dù sao một thiên tài như ngươi dù có làm gì đi nữa thì cũng có thể được tha thứ!”

“Nhưng xuất thân của ta là Man Nho…”

“Xuất thân của ngươi là heo hay chó đều không sao!”

“Ngươi mắng ta sao?”

“Xin lỗi… Ta sai rồi.” Nhiễm Hân Duyệt cảm thấy mình đã bị một đả kích rất lớn.

Giờ phút này, nàng rốt cuộc đã hiểu tại sao Chưởng giáo lại coi trọng Đạo tử này đến vậy, thậm chí ba trong số bốn người trợ thủ, ba Tông Sư Bái Thần đều chạy đến đây phục vụ một mình hắn, chỉ để làm hộ vệ và đưa lệnh bài.

Mà cách đối xử với Trương Thanh Chí quả thực khác nhau một trời một vực.

“Ngươi đi đi.” Nhiễm Hân Duyệt phất phất tay, không còn hơi sức, không muốn nhìn thấy đối phương nữa.

“Cứ giả vờ như ta chưa từng gặp ngươi.”

Trương Vinh Phương: “…”

Cách đây rất lâu, Trương Vinh Phương đã tưởng tượng ra điều gì sẽ xảy ra sau khi ngả bài.

Cho dù đó là bùng nổ, buồn đau hay bình thản, đều đã từng nghĩ đến.

Điều duy nhất không nghĩ đến là loại tình huống trước mắt này.

Bất kể như thế nào, những chuyện liên quan đến hắn về cơ bản là những vấn đề mang tính nguyên tắc cơ bản của Đại Đạo Giáo.

Nhưng nhìn biểu hiện của người trước mặt, rõ ràng có thể trực tiếp xác định mà không cần hỏi Nhạc sư phụ.

“Không sao, ngươi đi đi. Ngươi chắc chắn sẽ không có việc gì đâu.”

Trương Vinh Phương nhìn Nhiễm Hân Duyệt không còn gì để lưu luyến, rồi xoay người rời đi, trong lòng không khỏi nghĩ

đến một chú chó con tội nghiệp, toàn thân ướt đẫm trong cơn mưa lớn.

Mặc dù không biết tại sao lại có liên tưởng như vậy, nhưng giờ phút này cảm giác hình ảnh đó thực sự rất mạnh mẽ.

Người đã đi hết rồi.

Hắn nhìn xung quanh, một loạt thi thể người đeo khăn lam.

Bước đến gần một người, kéo mặt nạ người nọ xuống.

Bên dưới là một người trung niên bộ râu quai nón bình thường, trông như khoảng ba mươi bốn mươi tuổi, võ công chắc hẳn đã đến mức tận cùng.

Võ nhân như vậy, đa phần sẽ chọn chiến đấu cho gia nghiệp.

Vì vậy, hầu hết những tử sĩ của các thế lực đều ở độ tuổi này.

Trương Vinh Phương nhanh chóng kiểm tra những thứ khác trên người hắn ta, nhưng không tìm thấy gì.

Chương 1082: Dự liệu (9)

Trước khi đám người này xuất phát, rõ ràng không mang theo bất kỳ tín vật đặc trưng làm lộ ra thân phận.

Hắn thở dài một hơi, đứng thẳng dậy, sau đó lực lượng cả năm giác quan đều cảm nhận xung quanh.

Ám Quang Thị Giác liếc nhìn xung quanh, nhưng cũng không tìm ra manh mối mới.

Sau khi suy nghĩ, hắn lấy một quả pháo hoa ra, đốt nó, ném lên trời.

Một truyền tin sắc bén vang lên.

Tiếp theo, sẽ đợi những người của Tùng Hạc quan đến để thu dọn thi thể, điều tra thân phận lai lịch.

Gây ra chuyện thế này, lại còn liên tục làm trên địa bàn của hắn, lần này dù thế nào, có phải đào đất ba thước cũng phải bắt được hắc thủ đứng sau!

Sau một lúc, Thanh Tố dẫn theo khoảng mười mấy người nhanh chóng chạy đến, hơi hành lễ với hắn.

"Đại nhân! Nơi này là?"

"Tìm ra lai lịch thân phận của những người này. Ta muốn có tất cả thông tin chi tiết của bọn họ! Trong vòng một tuần."

"Thuộc hạ sẽ cố gắng hết sức!" Thanh Tố trịnh trọng nói: "Đại nhân, thuộc hạ mới vừa nhận được tin có thư mật đến từ Đan tỉnh, Đinh Du bị nhốt, nhưng hắn ta đã tìm được tung tích của hai vị thuốc chính mà ngài cần ở đó."

"Bị nhốt?" Trương Vinh Phương sửng sốt, Đinh Du đã tiến vào Siêu Phẩm từ lâu rồi, sao có thể dễ dàng bị vây hãm như vậy được?

Nhưng nghĩ đến ở phía Đan Tỉnh bên kia tất cả đều là các cao thủ dùng độc, cũng có thể hiểu được tại sao lại rắc rối như vậy.

Võ công cấp bậc cao như hắn ta vậy, sẽ hạ độc nhiều lần theo bản năng cẩn thận.

“Cử một nhóm người đến đó, đưa theo các hảo thủ am hiểu đối phó độc tố xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Trương Vinh Phương phân phó nói

“Vâng!”

Trương Vinh Phương gật đầu, đang định rời đi, bỗng hắn hình như cảm nhận được điều gì đó, đột nhiên nhìn xa xa về phía bên phải.

Trên cành cây cách đó mấy trăm mét, một bóng người mơ hồ chợt lóe lên, biến mất trong những cành lá rậm rạp. Không biết phương hướng rời đi.

*

*

*

“Vậy mà lại không có chuyện gì? Nhiễm Hân Duyệt lại thực sự thông cảm cho Trương Ảnh?” Vũ Văn Dị đứng trong rừng cây, ánh mặt trời loang lổ rơi xuống phía sau lưng và dưới chân của ông ta.

Cơn mưa nhỏ bay lả tả, làm ướt nhẹp những vết lốm đốm tưởng chừng như thiêu đốt, biến nó trở nên mát mẻ.

“Đúng thế. Theo cách giải thích từ việc đọc môi, Nhiễm Hân Duyệt hình như không có ý định trách tội Trương Ảnh. Tự mình rời đi.” Thuộc hạ báo cáo tình huống trầm giọng nói.

“Bởi vì Nhiễm Hân Duyệt là một vị Tông Sư Bái Thần, chúng ta không dám tới gần, chỉ có thể tiến hành giải đọc từ xa.”

“Không sao, đây là một động tác đương nhiên. Chỉ là ta không hiểu, rõ ràng mọi chuyện đã bày ra ở trước mắt, Nhiễm Hân Duyệt nổi tiếng là bảo vệ Đại Đạo Giáo, xuất thân của nàng cũng khá chính thống. Tại sao lại làm thế?”

Vũ Văn Dị vuốt chòm râu, cau mày.

“Đại nhân, chúng ta phải làm gì tiếp theo?” Thuộc hạ truy hỏi

“Gấp cái gì, chậm rãi chơi, có rất nhiều thứ để chơi ở đây.” Vẻ mặt Vũ Văn Dị không chút thay đổi, ánh mắt rất bình tĩnh.

Nếu Nhiễm Hân Duyệt không làm gì cả, vậy thì sẽ trực tiếp làm với Trương Vinh Phương.

Trương Vinh Phương có rất nhiều điểm yếu, tỷ tỷ Trương Vinh Du đã một mình chăm sóc đệ đệ từ khi còn nhỏ. Cảm tình giữa hai người rất sâu sắc, là uy hiếp của nhau.

Quay đầu lại, lão định đi bắt Trương Vinh Du để xem Trương Vinh Phương sẽ phản ứng như thế nào.

Không phải hắn trọng tình trọng nghĩa sao? Còn đi giải cứu sư phụ trước đây của mình, vậy thì lần này là tỷ tỷ, để xem hắn có thể làm đến mức nào?

Vũ Văn Dị bỗng dưng rất hứng thú, rất muốn xem tương lai sẽ xảy ra chuyện gì.

“Vũ Văn huynh, đã lâu không gặp, ta rất nhớ ngươi đó, ngươi có khỏe hay không?”

Đột nhiên, một bóng người phía sau bay lên trên không trung, mượn lực của các cành cây, giống như bay vọt, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất phía sau Vũ Văn Dị.

Bóng người đứng giữa hai vết lốm đốm, lộ ra thân hình.

Đây rõ ràng là một nam tử cao lớn, mặc một chiếc áo cà sa nửa người màu trắng, đầu trọc, đeo một đôi bông tai to màu đen.

Khuôn mặt nam tử mang theo một nụ cười, giữa hai lông mày có một nốt ruồi son, cơ bắp toàn thân cuồn cuộn mạnh mẽ, đầy đặn và đàn hồi, mang lại cảm giác phúc hậu kỳ diệu.

“Khổng Văn? Đúng là đã nhiều năm không gặp. Ngươi tới gặp ta có chuyện gì?” Vũ Văn Dị nhìn thấy người đến, đồng tử hơi co lại, sau đó lại nở nụ cười nói.

Người đến là phó môn chủ đương thời của Bà Sa môn trong các giáo phái của Đại Linh.

Bà Sa môn là một giáo phái đặc biệt có từ rất xa trước đây. Coi trọng là con người, thần thánh, vạn vật đều có linh tính riêng, mỗi cá nhân phải an phận thủ thường, nếu không vạn vật trong vũ trụ sẽ rối ren và mất cân bằng.

Đây là một trong môn phái nước ngoài truyền đến Đại Linh, trước đây là một trong những môn phái của Minh giáo, bởi vì vẫn chưa rõ ràng thực lực đến mức nào. Vì vậy, không nổi tiếng lắm.

Chương 1083: Dự liệu (10)

Khổng Văn, người trước mặt này đã có quan hệ với lão ta hơn mười năm trước. Đó là khi đang đuổi giết một Tông Sư Cực Cảnh đã phạm vào điều tối kỵ.

"Đã lâu không gặp, không thể vì nhớ ngươi nên tìm đến ngươi à?" Khổng Văn cười híp mắt nói.

"Ừm… Nhớ thì không cần. Nói đi, có chuyện gì?" Vũ Văn Dị cảm thấy ớn lạnh trong lòng.

Lão ta biết trong Bà Sa môn không chỉ nam nữ có thể kết hợp, mà nam nam hay nữ nữ cũng có thể kết hợp.

"Thực không dám giấu giếm, bây giờ Bà Sa môn của ta đã chính thức gia nhập Đại Quang Minh giáo minh. Vì vậy, lần này đến là do nhận được tin tức một trong những trợ thủ của Nhạc Đức Văn Đại Đạo Giáo, Minh Trùng đạo nhân Nhiễm Hân Duyệt đang đúng lúc ở gần đây. Cho nên… Ta và một người bạn tốt đã chạy đến trước." Khổng Văn trả lời.

"Ý của ngươi là…?" Trong lòng Vũ Văn Dị khẽ xuất hiện một ý nghĩ. Lập tức đoán được ý đồ của đối phương.

"Đúng." Khổng Văn mỉm cười, vươn tay chỉ sang một bên: "Ta đến đây để giới thiệu một người bạn tốt với Vũ Văn huynh."

Ngay lập tức, một người nhảy xuống từ một cành cây giữa không trung trong rừng cây bên cạnh.

Người này mặc áo giáp màu bạc, khoác một chiếc áo choàng đỏ, tóc cắt ngắn, dựng đứng lên, giữa lông mày vẽ một biểu tượng ngọn lửa. Ngoại hình không phải nam không phải nữ, khá trung tính, da thịt cũng khá bóng loáng trắng nõn, khi bước đi lại có cảm giác hơi nữ tính.

"Đây là Nibalaxsa, khuê mật (huynh đệ, chị em tốt, thân thiết) của ta, tên Đại Linh là Nghiêu Thư Thần." Khổng Văn mỉm cười giới thiệu.

"…" Trong lòng Vũ Văn Dị cảm thấy hơi ớn lạnh, con mẹ nó khuê mật cái khỉ gì, lão bất tử này đã tám mươi tuổi rồi, sao lại

gọi ra xưng hô không biết xấu hổ như vậy chứ?

Nhưng nhìn bề ngoài, lão ta trong nháy mắt nhận ra đối phương cũng là Bái Thần, thực lực không yếu.

Ngay lập tức nở một nụ cười.

“Tại hạ Chân Nhất Vũ Văn Dị, bái kiến đạo hữu.”

Nghiêu Thư Thần mỉm cười đáp lại.

“Rất vui được gặp ngươi. Cầu mong ngọn lửa vĩ đại sẽ bảo vệ ngươi.” Tiếng phổ thông Đại Linh của hắn ta không trôi chảy lắm. Hình như là mới học không lâu.

“Được rồi, rõ ràng ngươi đã đoán được mục đích của chúng ta đến đây là gì, có muốn làm cùng nhau hay không?” Khổng Văn lên tiếng nói.

“Lần này Đại Đạo Giáo quá mức hùng hổ dọa người, chúng ta mới quyết định đưa ra hạ sách như vậy. Không phải Thái Cực Cung của Chân Nhất cũng bị tập kích, ba trong số năm con trai của Minh Sơn cũng đã chết. Chẳng lẽ các ngươi lại cam tâm bị Nhạc Đức Văn nô dịch sao?”

“Chúng ta cùng thuộc về Đạo Môn. Cùng nguồn cùng gốc…” Vũ Văn Dị khổ sở nói.

“Có vẻ như Vũ Văn huynh vẫn chưa nhận thức được rõ thế cục hiện tại.” Khổng Văn cười nói.

“Được thôi, vậy ta sẽ tiếp tục tìm người của Tây tông. Có lẽ bọn họ sẽ muốn chủ động ra tay hơn. Tất nhiên, đến lúc đó, linh tuyến trên người Nhiễm Hân Duyệt sẽ…”

Linh tuyến không thể tăng cao thực lực, nhưng nó có thể kéo dài tuổi thọ.

Và đối với Tông Sư Bái Thần trẻ tuổi như Nhiễm Hân Duyệt, dù chia cho vài người thì cũng có thể kéo dài rất nhiều tuổi thọ.

Vì vậy…

“Thành giao!” Vũ Văn Dị cũng nghĩ đến điều này, lập tức đáp ứng.

Ba người bọn họ cùng nhau ra tay, một hậu bối Bái Thần quá sớm như Nhiễm Hân Duyệt không thể một người xử lý được thì đổi thành ba người.

Chỉ sợ mười mấy chiêu là có thể bắt được.

Nếu lão ta chỉ có một mình, sẽ không dám nghĩ tới. Nhưng lần này có sự nhúng tay của Đại Quang Minh giáo minh, hiệu quả sẽ không giống.

Dù sao ở thâm sơn đất hoang, giết thì cứ giết thôi. Khó khăn lắm mới nắm được hành tung của một vị Tông Sư Bái Thần. Nhất định phải nắm bắt cơ hội này.

"Được! Vũ Văn huynh thật là thẳng thắn!" Khổng Văn lập tức vui sướng.

"Khi nào thì động thủ? Ta nghĩ Nhiễm Hân Duyệt kia đang có ý định rời khỏi đây. Nếu không động thủ thì sẽ quá muộn." Vũ Văn Dị hỏi ngược lại.

"Đương nhiên, càng sớm càng tốt, nếu không đêm dài lắm mộng." Khổng Văn đáp.

"Vậy thì bây giờ đi!" Vũ Văn Dị dừng lại: "Từ đây trở về Đại Đô, chỉ có một con đường duy nhất phải đi qua, các ngươi đi theo ta!"

Ba người bọn họ nhìn nhau, đồng thời nghiêng mình ra khỏi khu rừng, Vũ Văn Dị đi phía trước, hai người còn lại ở phía sau.

Chỉ là hai người Khổng Văn không để ý lúc này trong mắt Vũ Văn Dị đang ở trước mặt mình, chợt lóe lên một tia sáng lấp lánh không thể giải thích được.

*

*

*

Nhiễm Hân Duyệt vội vã mang theo hành lý lao nhanh trong núi.

Là một Tông Sư Bái Thần, sức chịu đựng của nàng vượt xa những Tông Sư bình thường, có thể chạy hết tốc lực mấy ngày mấy đêm mà không biết mệt.

Chỉ cần không mở ra Chung Thức thì thể lực sẽ không cạn kiệt hết.

Nhưng vào lúc này, mi mắt của nàng giật giật dữ dội, trong lòng có một linh cảm không thể giải thích được.

Chương 1084: Dự liệu (11)

“Xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ mình bị tố chất của tiểu tặc Trương Ảnh kia làm cho hoảng sợ, tâm cảnh bất ổn?”

“Không thể nào. Mặc dù mình không giỏi bằng những Mãn Nguyện Tông Sư trải qua muôn ngàn thử thách, nhưng mình cũng là một Tông Sư Bái Thần, chắc chắn sẽ không dao động tâm trạng chỉ vì những điều nhỏ nhặt.”

Mặc dù trước đây Nhiễm Hân Duyệt thực sự bị Trương Ảnh làm cho sốc, nhưng bây giờ cú sốc mạnh mẽ đó đã qua đi, sẽ không xuất hiện tâm trạng dao động nữa.

Nhưng bây giờ, dao động không thể giải thích được trong lòng không ngừng nổi lên, không những không yếu đi mà mơ hồ còn có xu hướng tăng lên.

Phập!

Ngay lập tức, Nhiễm Hân Duyệt dừng lại, nhìn xung quanh.

Lúc này, nàng đang đứng ở Bàn Sơn quan đạo.

Bên phải là vách núi đầy rêu xanh, dây leo và cỏ dại.

Bên trái là một vách đá dựng đứng tràn đầy mây mù không nhìn thấy độ sâu.

Gió núi gào thét, trước sau không một bóng người.

Chỉ có thể nghe thấy tiếng chim hót và tiếng động vật không biết tên gào rú kỳ quái ở phía xa.

Tầm mắt Nhiễm Hân Duyệt vẫn nhìn xung quanh, đột nhiên lên tiếng.

“Đi ra đi. Ở trong nơi hoang sơn dã lĩnh thế này mà còn có thể gặp được cao thủ như vậy. Nếu như ta nói các ngươi là bọn cướp sơn tặc, sợ là sỉ nhục các ngươi phải không?”

Trong tiếng lách cách.

Hai nhóm người từ trên vách núi rơi xuống.

Hai người phía trước, một người phía sau.

Phía trước là Khổng Văn và Nghiêu Thư Thần. Phía sau là Vũ Văn Dị.

Đúng lúc chặn hoàn toàn đường đi và đường rút lui của Nhiễm Hân Duyệt.

“Nhiễm Hân Duyệt Đại Đạo giáo, xem ra ngươi không may mắn, nhanh như vậy đã bị ta chặn đường.” Khổng Văn cười nói.

“Ta đúng thật là không may mắn, nhưng các ngươi còn xui xẻo hơn nữa!” Nhiễm Hân Duyệt không loạn chút nào, từ từ lấy từ cánh tay của mình ra một chiếc lệnh bài hình vuông màu vàng nhạt có khắc dòng chữ Linh văn giống như nòng nọc.

“Hàng Thần lệnh!” Vẻ mặt của Vũ Văn Dị thay đổi đáng kể, liền định lùi lại.

Nhưng lại nghe thấy một tràng cười vang lên từ phía trước.

“Hàng Thần lệnh sao? Nó vô dụng. Chẳng lẽ ngươi cho rằng chúng ta không nghĩ đến việc các ngươi có thứ này sao?” Khổng Văn cười nói.

Hắn cũng lấy ra cùng một lệnh bài màu đen từ cánh tay của mình. Nó cũng được khắc bằng văn bản dày đặc giống như con nòng nọc, nhưng văn bản không phải là Linh văn, mà là một số ngôn ngữ bí mật khác.

“Bây giờ, phong tỏa đã bị hủy bỏ. Ngươi lại là tông sư Bái Thần xuất thân từ Tuyết Hồng các và Đại Đạo giáo. Nếu không đề phòng điểm này, chúng ta thực sự không dám làm gì ngươi.” Khổng Văn cười.

“Thật không may. Các ngươi đã hợp lực giết rất nhiều người trong Đại Quang Minh giáo minh chúng ta. Bây giờ, đã đến lúc phải trả món nợ máu này.”

Trái tim Nhiễm Hân Duyệt hơi thay đổi. Cuối cùng nàng cũng biết trong lòng mình có gì không ổn là đến từ đâu rồi.

Nhưng gương mặt vẫn không thay đổi.

“Xem ra các ngươi sớm đã chuẩn bị xong. Ba người vây quanh ta, bạo tay như vậy. Tại sao không giới thiệu danh tính của hai người kia?”

“Cái này. Chờ ngươi đi gặp thượng đế của ngươi rồi hãy hỏi!” Khổng Văn thô bạo bóp vỡ lệnh bài trong tay.

Trong khoảnh khắc, một gợn sóng vô hình lấy bọn họ làm trung tâm, lan truyền như một cơn bão, nhiễm đến tất cả mọi người có mặt.

Cùng lúc đó, Hàng Thần lệnh trên tay của Nhiễm Hân Duyệt cũng bị nhiễm phải, nhanh chóng mất đi một số đặc chất thần bí và trở thành một lệnh bài bình thường.

“Giết!”

Cả ba cùng lúc lao về phía Nhiễm Hân Duyệt.

*

*

*

Trương Vinh Phương ngồi vững ở chỗ của mình, nhìn gánh hát sôi động trên sân khấu trước mặt đang diễn vở ‘Đinh Nương tử báo thù cho cha, ba lần đánh Lâm Gia hán’.

“Tạp kịch này được cải biên theo tạp kịch gia nổi tiếng Mã Đức Nguyên. Mã Đức Nguyên đến từ văn xã Nguyên Linh, là xuất thân từ một quý tộc ở Thượng Đô. Trong cuộc sống của mình, việc yêu thích nhất chính là tìm kiếm tài liệu trong những người dân ở tầng thấp. Cốt truyện mà hắn ta viết cũng nhận được rất nhiều sự hoan nghênh của mọi người, giống như tên kịch bản vừa mới ra này, là đang nói về…. “

Tỷ tỷ Trương Vinh Du ở bên cạnh đang nhiệt tình giới thiệu câu chuyện bối cảnh trên sân khấu cho tỷ phu và Lư Mỹ Sa.

Trương Vinh Phương chán nản nhìn sân khấu, nhưng trong lòng hắn đang nghĩ kế hoạch sau này làm thế nào để kiểm soát tàn lưu cuối cùng còn sót lại của Nguyện Nữ.

m thanh trên sân khấu trầm bổng du dương, rất là mạnh mẽ, nhưng đối với những người không thích mà nói, nó lại khá có tác dụng thôi miên.

Cho dù Trương Vinh Phương đã trút bỏ mọi gánh nặng và tâm trạng bình yên, hắn vẫn cảm thấy có chút không thể chống đỡ được, buồn ngủ.

Oành!

Đột nhiên, một tiếng nổ cực kỳ tinh tế vang lên trong tai hắn từ một khoảng cách rất xa.

Một tràng pháo hoa màu đỏ đưa tin khẩn cấp của Đại Đạo giáo từ từ bay lên trên bầu trời phía sau Trương Vinh Phương.

Chương 1085: Dự liệu (12)

Trương Vinh Phương mơ màng quơ quơ đầu, cơn buồn ngủ ập đến, căn bản không phản ứng chút nào. Có tiếng gió xung quanh sân khấu, tiếng vỗ tay của khán giả và tiếng những đồng tiền thưởng rơi trên sân khấu.

Sự lộn xộn trộn lẫn vào nhau, tiếng pháo hoa lập tức bị dập tắt. Không thể phân biệt được chút nào.

Pháo hoa từ từ tiêu tan rồi biến mất.

Trương Vinh Phương vẫn đang ngủ gà ngủ gật, bất động.

Mọi thứ dường như không có gì xảy ra.

Xì!

Đột nhiên, một quả pháo hoa màu đỏ khác bắn lên trời, sau đó nổ tung.

Lỗ tai Trương Vinh Phương vừa động, như là nghe thấy cái gì, chậm rãi ngáp một cái, quay đầu nhìn lại.

Pháo hoa đã tan, không còn gì ở phía xa, bầu trời trong xanh không một gợn mây sau cơn mưa.

“m thanh vừa rồi là gì?” Hắn khẽ cau mày, cảm thấy có gì đó không ổn.

“Ồ, ta đã thấy nó, hình như là màu đỏ đó,” Lư Mỹ Sa thản nhiên đáp.

Nhưng chưa kịp nói hết lời, nàng đã thấy sân khấu vừa lúc Đinh nương tử hạ quyết tâm, cuối cùng cầm cuốc ra ruộng, nấp sau lưng Lâm Gia Hán, giơ cao, định đập xuống…

Đây là cốt truyện mấu chốt, sự chú ý của Lư Mỹ Sa lập tức bị thu hút, nàng lập tức đứng lên, cùng những người còn lại hét lên đầy phấn khích.

“Đánh!”

“Đánh!”

“Đánh!”

“Giết chết hắn, đồ sát nhân!!”

Trương Vinh Phương nhìn nàng không nói nên lời.

“Ngươi còn chưa nói rõ, âm thanh gì?” Hắn vươn tay vỗ vỗ vai người nọ.

“ây da, ngươi tự xem đi, ta không rảnh!!” Lư Mỹ Sa sốt ruột nói.

“Vừa rồi ta không nhìn thấy nó.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Chỉ là pháo hoa màu đỏ, hình như là chữ Đạo mơ hồ ẩn trong đó! Hình như là đạo quan nào đó mở cửa chúc mừng.” Lư Mỹ Sa vội vàng đáp lại.

Pháo hoa đỏ? Chữ Đạo?

Pháo hoa liên lạc khẩn cấp của Đại Đạo giáo?

Ánh mắt Trương Vinh Phương sầm lại, chữ này đệ tử bình thường không thể dùng được. Xung quanh chỉ có Nhiễm Hân Duyệt là người duy nhất có thể sử dụng loại pháo hoa truyền tin cấp bậc này!

Chữ Đạo màu đỏ tượng trưng cho lời cảnh báo, cảnh báo các đệ tử Đại Đạo giáo xung quanh rằng phải ẩn mình càng sớm càng tốt để tránh gặp bất trắc!

Đây không phải là một tín hiệu cấp cứu, nó là một phát pháo sơ tán!

Nhiễm Hân Duyệt đang gặp rắc rối!

Trương Vinh Phương đưa ra quyết định gần như là ngay lập tức.

Hắn đột ngột đứng dậy, trong lòng cảm thấy bất định. Có nên đi xem thử không?

Nhưng rất nhanh hắn đã đưa ra quyết định.

Trước khi sự thật chưa có được bằng chứng xác thực, Nhạc sư phụ của Thiên Thành cung vẫn có ơn đối với hắn.

Bây giờ hắn đã quyết định không giấu mình nữa.

Vậy thì muốn làm gì liền đi làm đó! Người khác phản ứng như thế nào không liên quan gì đến hắn!

Chỉ cần hắn không hổ thẹn với lương tâm là đủ rồi!

Đối với việc làm thế nào để không thẹn với lương tâm.

Đó chính là có ân báo ân, có thù báo thù!

“Tỷ tỷ, ta có chút việc rời đi trước.” Hắn nhỏ giọng nói với Trương Vinh Du.

“Đi đi, đừng chạy lung tung, chú ý an toàn, phụ cận gần đây có không ít loạn quân.” Trương Vinh Du dặn dò nói, ánh mắt vẫn bị hấp dẫn bởi nội dung trên sân khấu.

“Đừng lo lắng, ta biết mà.” Trương Vinh Phương có vẻ bình tĩnh, dưới sự hò hét của đám đông, hắn đi ngược dòng, rời khỏi võ đường phủ đệ, lao về phía lối ra.

*

*

*

Ầm!

Cơ thể Nhiễm Hân Duyệt đỏ như máu, mồ hôi như máu rỉ ra từ các lỗ chân lông trên cơ thể nàng, vương vãi khắp mặt đất.

Lúc này, cơ thể của nàng đã trở thành một thánh nhân cao lớn với cái bụng khổng lồ và hai cánh tay như những quả bóng màu máu được ghép vào nhau.

Khuôn mặt cũng nổi lên đầy những mạch máu đen m.

Vốn dĩ, bụng của nàng có thể được sử dụng như một thủ đoạn phòng thủ mạnh nhất, khi đối mặt với một tông sư cấp bậc bình thường, nàng có thể bình an vô sự trước mọi đòn tấn công của đối thủ.

Nhưng không thể chịu được sự hợp lực của ba người kia.

Nhiễm Hân Duyệt bay lộn ngược, đập nát hai cây lớn rồi lăn xuống đất, vừa mở miệng ra thì một ngụm máu đã phun lên cỏ.

“Quả là ngoan cường. Thật sự là khó có thể giết chết các vị tông sư Bái Thần của Đại Đạo giáo.” Khổng Văn ở một bên chậm rãi đi ra khỏi rừng cây.

Vũ Văn Dị và Nghiêu Thư Thần cũng từ từ bước ra từ các hướng khác nhau trong rừng và một lần nữa bao vây Nhiễm Hân Duyệt.

Bọn họ đánh Nhiễm Hân Duyệt từ trên đỉnh núi rơi xuống đất.

Bây giờ một đường truy sát tới đây, liên tiếp ba lần đều đánh người ta đến phế rồi.

Nhưng Nhiễm Hân Duyệt mỗi lần đều có thể phục hồi cơ thể trong thời gian rất ngắn.

“Bái Thần của Đại Đạo giáo được biết đến với khả năng tự chữa lành. Tuy nhiên, Sa Bà môn ta cũng không yếu!” Khổng Văn cười nói.

“Lần này, nếu không phải Bát Trầm Bát Hóa công của ngươi ở đây, còn phối hợp với Toàn Ý công, chúng ta vẫn không thể chặn được nữ nhân này. Bí mật thân pháp của nàng cực mạnh, hơn nữa tốc độ rất nhanh! Nếu như chạy mất, sẽ rất phiền phức.” Vũ Văn Dị trầm giọng nói.

Chương 1086: Dự liệu (13)

Khổng Văn cười liếc lão ta một cái, không để ý đến suy nghĩ của lão ta. Đôi mắt lại nhìn về phía Nhiễm Hân Duyệt.

"Nàng ta đã sắp không xong rồi. Chúng ta cùng nhau cho nàng một kích cuối cùng, giải thoát cho nàng."

"Được!"

"Có thể."

Hai người còn lại gật đầu đồng ý.

Trên thực tế, không ai trong ba người muốn đối đầu trực diện với Nhiễm Hân Duyệt, họ đều dựa vào những thủ đoạn thông thường để trấn áp Nhiễm Hân Duyệt và giết người bằng cách luộc ếch trong nước ấm.

Cả ba hợp sức lại cộng với việc họ vốn mạnh hơn Nhiễm Hân Duyệt, cuối cùng họ còn ép Nhiễm Hân Duyệt sử dụng chiêu thức cuối cùng, cũng khá là thảm bại.

Không phải trung tâm của giáo phái nên mới có Hàng Thần lệnh, Nhiễm Hân Duyệt thực sự cũng chỉ là một võ giả tông sư Bái Thần mới Nhập Phẩm, đối với người thường thì rất mạnh, nhưng đối với họ mà nói…

Dưới sự trấn áp tiên cơ ngăn địch, ứng phó dễ dàng như trở bàn tay.

Lúc này, ba người họ đồng ý cho Nhiễm Hân Duyệt một đòn cuối cùng.

Nhưng nói thì nói vậy, nhất thời không ai nhúc nhích.

Tất cả đều nhìn thấy sự quyết tuyệt trong mắt Nhiễm Hân Duyệt lúc này.

Rõ ràng là nàng có ý định liều mạng hết sức.

Vào lúc này, nếu là người đầu tiên đi lên, thì chính là một tên ngốc thực sự.

Cho nên, trong lòng mỗi người đều có tính toán.

Trong một lúc, khu rừng dần trở nên yên tĩnh. Cả ba đều đang đợi.

“Không thể đợi thêm được nữa, nên nhanh chóng giải quyết người đi, để tránh đêm dài lắm mộng. Khổng huynh, nếu như ngươi là người dẫn đầu xướng nghị, hay là ngươi lên trước đi?” Vũ Văn Dị nghiêm nghị nhìn về phía Khổng Văn.

Đại Quang Minh giáo minh hiện đang cố gắng một cách tuyệt vọng.

Dưới áp lực của Đại Đạo giáo Nhạc Đức Văn, bọn họ nhất định còn lo lắng hơn Chân Nhất giáo.

Rốt cuộc, mặc dù Chân Nhất giáo đã bị đánh bại, chỉ cần các chưởng giáo Linh Tướng vẫn còn ở đó, Nhạc Đức Văn không thể tiêu diệt hoàn toàn họ.

Nhưng những trung tiểu giáo phái bên trong Đại Quang Minh giáo minh đều không có Linh Tướng.

Chỉ cần dựa vào Hàng Thần lệnh, thì có thể sử dụng mấy lần?

Bọn họ chỉ có thể để cho Nhạc Đức Văn cảm nhận được cái giá của việc tiêu diệt Đại Quang Minh giáo minh đã vượt quá phạm vi chịu đựng của lão ta, sau đó hòa bình sẽ trở lại.

Đây là cuộc chiến vì hòa bình!

Rốt cuộc, Linh Tướng cũng chỉ là một người, cũng không thể quá cố kỵ.

“Được rồi. Ta sẽ làm trước.” Ánh mắt Khổng Văn chắc chắn, hắn ta đưa ra quyết định dứt khoát.

Soạt!

Hắn ta bước mạnh về phía trước.

Cánh tay phải nhanh chóng bành trướng và trở nên to hơn, gấp ba lần kích thước ban đầu, đồng thời, trên da xuất hiện những khối dấu hiệu bằng bạc nguyên chất, trông giống như các ký hiệu văn bản.

Đây là trạng thái giới hạn trong Bát Trầm Bát Hóa công mà hắn ta đã học được: Thời Mẫu!

Trạng thái giới hạn này không giải phóng toàn bộ cơ thể, nhưng có thể giải phóng một phần thân mình, để kết hợp linh hoạt trạng thái giới hạn của cơ thể.

“Chết đi!!” Tay phải của Khổng Văn, giống như một chiếc búa khổng lồ, băng qua khoảng cách vài mét nhanh như chớp và đập về phía Nhiễm Hân Duyệt, người đang nằm nửa người trên mặt đất.

“Muốn chết cùng chết!” Nhiễm Hân Duyệt mắt đỏ hoe máu, nàng dùng một tay hung hăng đâm vào tim mình.

Ba!

Trong tích tắc, một bàn tay to lớn nắm chặt lấy cánh tay nàng từ phía sau.

Cùng lúc đó, tay còn lại nắm về phía trước, nghênh tiếp cánh tay của Khổng Văn.

Bang!

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Hai tay va chạm, Khổng Văn lùi lại một bước. Mặt hắn ta hơi rét lạnh.

“Ngươi là ai?”

Phía sau Nhiễm Hân Duyệt, Trương Vinh Phương rút tay về và đứng thẳng dậy.

“Nếu chốc nữa người còn có thể sống sót, ngươi sẽ có tư cách biết ta là ai.”

Mái tóc dài buông xõa của hắn hơi hất ra sau, để lộ đôi mắt dữ tợn đã đầy những sợi tơ đỏ ngầu.

Trong tiếng lách cách, Trương Vinh Phương bước đến chỗ Nhiễm Hân Duyệt, và cơ thể hắn phình to hơn mỗi khi hắn bước một bước.

Trong nháy mắt, liền từ hai mét năm trở thành ba mét.

Hô.

Một cơn gió lốc phun ra từ miệng hắn, thổi bay quần áo của ba người trước mặt.

“Ngươi là! Trương Ảnh?” Vũ Văn Dị, người đang ở đằng trước, đột nhiên kêu lên với một giọng nói run rẩy.

Soạt!

Lời còn chưa dứt, Trương Vinh Phương đã biến mất tại chỗ, hóa thành một cái bóng máu cực lớn lao về phía ba người bọn họ!

“Ta không phải Trương Ảnh.”

“Ta là Trương Vinh Phương!”

“Trương Vinh Phương?”

“Làm sao có thể? Làm sao có thể là hắn?” Nhiễm Hân Duyệt, người đã ngã xuống đất, linh tuyến bị hấp thụ đến sắp tàn phế, lúc này nghe thấy giọng nói của Vũ Văn Dị, trong lòng đập mạnh một nhịp.

Chỉ là nàng ngẩng đầu nhìn về phía trước, bóng dáng đứng trước mặt nàng, cho dù có nhìn thế nào cũng trùng với Trương Vinh Phương.

Và giọng nói vừa cất lên!

Bang!

Vụ va chạm to lớn như bom nổ trong rừng, gió lớn tràn ngập, luồng không khí thổi tung đám cỏ xung quanh ra bên ngoài, nghiêng ngả đổ xuống.

Chương 1087: Dự liệu (14)

Nhiễm Hân Duyệt bất giác đưa tay lên che mặt, rồi đặt xuống xem xét.

Thân hình màu đỏ sẫm và màu máu cao hơn ba thước đang nhanh chóng đan xen vào cùng Khổng Văn.

Cả hai đang xuất thủ với nhau, dự đoán và dự đoán, đều có thể dự đoán kế hoạch trước cho bước tiếp theo của đối phương.

Đây là tiên cơ tông sư ngăn địch? Trái tim Nhiễm Hân Duyệt chấn động như giông bão.

Đây là đang xảy ra chuyện gì?

Đầu óc của nàng đã rối bời rồi.

'Trương Vinh Phương? Trương Ảnh? Tông sư? Bây giờ đang chiến đấu chống lại một tông sư khác, chỉ để cứu mình?'

Đầu óc nàng rối như tơ vò, gắng gượng chống đỡ cơ thể mà di chuyển ra ngoài.

Nhưng lúc này trước mắt đã phân thắng thua.

Ầm!

Cánh tay đỏ như máu của Trương Vinh Phương đè xuống đầu, giống như một cự kích, phát ra một đường vòng cung kỳ dị, tránh tất cả quỹ đạo có thể tránh được của đối phương.

Lực khổng lồ được giải phóng hoàn toàn dưới tác dụng của gia tốc.

Với một đòn mạnh, nện ở khuỷu tay cánh tay phải mà Khổng Văn đưa lên đón đỡ.

Với một tiếng răng rắc giòn giã, Khổng Văn lộ ra vẻ khó tin trên mặt, trong nháy liền biến mất ngay tại chỗ.

Hắn ta đã bị đánh bay!

Chỉ với một đòn, Khổng Văn bay ra ngoài, đụng gãy một cái cây to và vô số cành cây, bay hàng chục mét trong khu rừng, rồi lăn ra đất, người bê bết máu.

Lúc này, hai đại tông sư còn lại vẫn chưa hết bàng hoàng.

Họ đều biết Trương Ảnh, rốt cuộc thì đó là đồ đệ thân truyền ưu tú nhất cuối cùng của Nhạc Đức Văn, đại danh đỉnh đỉnh ai mà không biết?

Nhưng ngay bây giờ.

Trương Ảnh không phải chỉ tu Văn Công sao?

Hơn nữa, người trước mặt rõ ràng là không Bái Thần? Chuyện gì đã xảy ra?

Đây rốt cuộc là như thế nào?

"Không quan tâm hắn có phải hay không! Giết hắn đi! Nếu không ngày hôm nay chúng ta phải chết" Vũ Văn Dị hạ quyết tâm, huyết mạch trong cơ thể phồng lên, thân thể càng lúc càng cao lớn.

Một kỹ năng độc nhất vô nhị thuộc về Chân Nhất giáo, Cực Huyền âm Chỉ đột nhiên bạo phát.

Có hai trạng thái giới hạn.

Thái âm, thái dương chồng lên nhau cùng một lúc.

Lão ta mở rộng cánh tay, làn da của lão ta chuyển sang màu đen, bao phủ bởi những đường màu bạc, chiều cao của lão ta đã được nâng lên 2,9 mét. Giữa lông mày có một hình Thái Cực màu trắng bạc nhô lên mờ ảo.

Xì xì!

Khuỷu tay, đầu ngón tay, ngón chân và đầu gối của ông ta đều nhô ra từ xương đen, xương cốt vặn vẹo, hình thành gai nhọn.

"Giết!" Vũ Văn Dị hét lớn lao về phía trước, bóng dáng gần như hóa thành một hư ảnh không thể nhìn rõ. Lao thẳng đến Trương Vinh Phương.

Ầm!

Hai người đột ngột va chạm nhau, quyền cước chớp giật đan xen, trong khi không ngừng dự đoán lẫn nhau, tìm kiếm sơ hở chiêu số.

Sau hai âm thanh bị bóp nghẹt, Trương Vinh Phương dự đoán không thành công và bị đánh vào ngực cùng khuôn mặt.

Nhưng hắn đứng ở đó hơi lắc lư, ngửa đầu ra sau, trong nháy mắt liền khôi phục như cũ.

Đùng.

Hắn nhân cơ hội nắm lấy cánh tay đang tấn công của Vũ Văn Dị, gấp lại hướng lên, định bẻ gãy nó.

“Chết!”

Nghiêu Thư Thần ở bên kia lúc này đã mở trạng thái giới hạn, thuộc về trạng thái giới hạn của Ni Mặc giáo, là Vạn Pháp Căn Nguyên Thái của Toàn Ý công.

Giống như hai người kia, hắn ta cũng cao ba thước, nhưng toàn thân dường như phủ một tầng chất lỏng màu bạc, hòa cùng áo giáp hắn ta đang mặc, giống như cả người được kết cấu từ kim loại giống nhau như áo giáp.

Nghiêu Thư Thần một tay ôm lấy Trương Vinh Phương, dùng hết sức vặn như một con trăn khổng lồ.

Hai vị đại tông sư hợp lực, cuối cùng đã vặn được một tay của Trương Vinh Phương.

Một âm thanh trầm thấp vang lên, cả ba người họ rút lui.

Trương Vinh Phương lùi lại ba bước, trong mắt lóe lên hung quang.

“Các ngươi đều phải chết!”

Hai tay hắn tạo thành một hình tam giác trước mặt.

“Lâm giới!”

Sóng âm cực lớn rung động xung quanh, đồng thời giống như khởi động mệnh lệnh, lập tức lan tràn các tế bào trong cơ thể hắn.

Trong tiếng lách cách, thân thể Trương Vinh Phương lại phồng lên, huyết liên phía sau có chút xu hướng bành trướng mở ra.

Sức mạnh vốn đã đáng sợ của hắn vào lúc này đã được nâng lên một lần.

Các cơ của toàn bộ cơ thể nhanh chóng xoay chuyển, nén và tập hợp lực.

“Đây là…!!?” Cách đó không xa, đồng tử Nhiễm Hân Duyệt co rút lại lúc này nàng không còn nghi ngờ thân phận của Trương Vinh Phương nữa.

Đây mẹ nó chính là Trọng Sơn?

Nàng nghiến răng bạc, lần đầu tiên cảm thấy thế giới này thật sự điên cuồng.

Không phải Bái Thần mà có thể bạo phát thế này, chồng chất ba trạng thái giới hạn, còn dám dùng Trọng Sơn?

“Trọng Sơn!”

Cánh tay Trương Vinh Phương phồng lên, sức mạnh cơ bắp toàn thân dồn lại cánh tay, ầm ầm bắn ra, đánh tới hai người trước mặt.

“Mười lần!”

Ầm ầm!

“Không hay rồi!”

Vẻ mặt của Vũ Văn Dị và Nghiêu Thư Thần đồng thời biến sắc, ngay lúc ra tay liền cảm thấy lực đạo không đúng.

Chương 1088: Dự liệu (15)

Nhưng đã quá trễ rồi.

Mặt đất rung chuyển dữ dội.

Hai người cùng lúc bị đập xuống đất như những chiếc cọc gỗ, chỉ còn một nửa thân thể phía trên.

Khuôn mặt của cả hai đồng loạt chảy máu, chỉ lát nữa là bị trọng thương tại chỗ.

“Ngươi dám! Chung Thức, Vô Thượng Giải Thoát!”

Trong khu rừng một bên, một tiếng gầm rú xen lẫn tiếng rống của dã thú đột nhiên lao ra.

Khổng Văn lúc này đã hoàn hồn, nhìn thấy người bạn thân của mình tính toán sai lầm, sắp bị trọng thương.

Cuối cùng thì hắn cũng không thể kìm lại được nữa. Bước ra, bay vọt lên.

Cơ thể co rút lại giữa không trung, giống như một viên thịt to lớn, đột nhiên bành trướng lớn lên.

Trong nháy mắt, toàn thân hắn biến thành một viên thịt khổng lồ đường kính bốn thước.

Các đặc điểm trên khuôn mặt được ép thành một đường, chỉ chiếm một phần rất nhỏ trên bề mặt của hình cầu.

Các chi giống như củ cải mập mạp, với những xúc tu màu bạc, mảnh, giống con sứa.

Cây cối xung quanh bị thân hình to lớn của hắn đè gãy nát trong nháy mắt.

“Thân thể giải thoát, thiên địa ban ân! Chết đi!”

Khổng Văn gầm lên, thân hình to lớn từ trên không trung rơi xuống, giống như thiên thạch va vào Trương Vinh Phương.

Trương Vinh Phương dùng hai tay toàn lực chống đỡ.

Tuy nhiên, Vũ Văn Dị và Nghiêu Thư Thần, hai đại tông sư ở bên đã phối hợp ăn ý, đồng thời đâm vào hai bên thắt lưng của

hắn.

Ba người hợp lực. Ầm ầm!

Có một tiếng nổ lớn như bom sấm.

Một bóng người bị bay ngược ra ngoài như một quả đạn đại bác, đập vào giữa một tảng đá cách đó không xa.

Tảng đá nổ tung, người bị hất tung lên, cành cây rơi xuống rừng rậm.

“Nhổ cỏ tận gốc! Lên!” Khổng Văn lạnh lùng nói. Lão ta có thể cảm nhận được tên kia chưa chết.

Không. Thậm chí có lẽ còn không bị thương nhiều.

“Không được, chúng ta không có thời gian, chúng ta phải lập tức rút lui!” Nghiêu Thư Thần phản đối.

Võ công hắn tu hành có tác dụng rất lớn trong việc tự vệ, lúc này hắn đã có linh cảm không tốt.

“Nếu bây giờ chúng ta không giết hắn, sau này nhất định sẽ hối hận!” Khổng Văn khuyên can.

Cả Vũ Văn Dị và Nghiêu Thư Thần đều do dự.

“Tên đó tuy rằng mạnh mẽ, nhưng có lẽ ngạnh công còn không bằng Bái Thần, có lẽ là Cực Cảnh…” Vũ Văn Dị không muốn liều mạng.

Nhưng lão ta chưa nói hết câu của mình.

Hô!

Một cơn gió nóng thổi ra khỏi khu rừng.

Theo hướng Trương Vinh Phương bay ra xa, một đôi mắt màu máu khổng lồ lạnh lùng xuyên qua kẽ hở trên vô số cành lá rơi vào ba người bọn họ.

U u u.

Các cành cây mở ra.

Trương Vinh Phương bước ra ngoài một cách chậm rãi và bình tĩnh.

Lúc này, toàn thân hắn dính đầy vết tích giống như mạng lưới màu đỏ sẫm.

Bây giờ chiều cao của hắn lại lần nữa bắt đầu phát triển.

Ba mét hai!

Ba mét năm!

Ba mét tám!

Bốn mét!

Da trên người hắn cứ nứt ra, lành rồi lại nứt.

Vết thương nứt nẻ lành lại tạo thành sẹo, vô số vết sẹo tạo thành mạng lưới bao phủ khắp cơ thể.

Các bộ phận quan trọng của cơ thể, mắt, tai, lỗ mũi,… đều mọc lên một lớp màng mỏng trong suốt bằng máu thịt, được bảo vệ toàn diện.

Chu vi cánh tay của hắn đã phát triển một vòng tròn lớn hơn trước. Nó đủ để so sánh với vòng eo trung bình của người trưởng thành.

“Tiếp theo, bắt đầu hiệp thứ hai.” Trương Vinh Phương cười gằn, lộ ra hai hàm răng trắng.

Bang!

Trong tích tắc, hắn mang theo khí lưu, biến mất tại chỗ. Như thể dịch chuyển tức thời, xuất hiện trước người của Khổng Văn.

Ầm! Ầm!

Trong nháy mắt, hai người quyền cước đan xen, liền đánh hơn mười chiêu.

“Đây không phải là Cực Cảnh!” Khổng Văn phản ứng lại ngay lập tức. Sự phòng thủ của lão ta chống lại kẻ thù đã không có tác dụng gì cả!

Quá nhanh!

Tốc độ của đối phương! Nhanh quá!

Phốc!

Trước khi những suy nghĩ vụt qua trong đầu, lão ta chợt thấy trong lòng nhói đau.

“Kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu là lý lẽ của thiên địa”.

Đây là câu cuối cùng lão ta nghe thấy.

Xoẹt!

Trương Vinh Phương đã dùng cả hai tay đâm vào trái tim lão ta. Áp chế với tốc độ tuyệt đối, trận chiến kết thúc vào lúc lão ta thậm chí còn chưa tạo thành tư thế phòng thủ của mình.

Cánh tay to lớn của hắn đâm sâu vào cơ thể hình cầu của Khổng Văn, rồi xé nát trái phải.

“Không?”

Bang!

Toàn bộ cơ thể của Khổng Văn như vỡ tung ra. Bên trong nhiều nhất không phải máu thịt, mà là một lượng lớn khí tức nhiệt độ cao.

Lúc này, lão ta nổ tung như một quả bóng lớn, da thịt và những sợi bạc điên cuồng bộc phát, quét sạch xung quanh.

Lúc này, Trương Vinh Phương đã biến mất và lao về phía Vũ Văn Dị và Nghiêu Thư Thần.

“Không!!” Khi Nghiêu Thư Thần nhìn thấy cái chết của người bạn thân của mình, hai mắt đỏ bừng, quần áo đột nhiên bị xé rách và nổ tung.

“Chung Thức!”

“Sinh Chi Phúc m!”

Cơ thể của hắn ta cũng nhanh chóng nở ra và trở nên lớn hơn, thậm chí còn bắt đầu mềm ra, tương tự như một loại chất lỏng màu bạc nhiệt độ cao nào đó, người cùng áo giáp cấp tốc giao hòa thành một thể.

Chương 1089: Dự liệu (16)

Trong một thời gian ngắn, liền hình thành một chiến sĩ trọng giáp màu bạc cao ba mét năm.

Hắn ta há mồm rống lên, bên trong miệng dĩ nhiên cũng là một mảnh bàng bạc.

Hắn ta muốn cứu Khổng Văn, cho lão ta thời gian để hồi phục! Nếu không thì…

"Ta muốn ngươi chết!!!"

Nghiêu Thư Thần giẫm chân lên và lao ra như một hồi trống xung trận. Cơ thể hắn ta dường như trở nên cực kỳ nặng nề và không thể phá hủy.

Bước trên mặt đất, để lại những dấu chân sâu theo mỗi bước chân.

"Chậm quá." Trương Vinh Phương quay lưng về phía hắn ta, rút tay về, hoa sen máu trên lưng chậm rãi vặn vẹo như một tấm lưới lớn.

Hắn khẽ liếc nhìn.

Xì!

Người đã biến mất.

Phốc một tiếng.

Hắn đột nhiên xuất hiện sau Nghiêu Thư Thần vài mét, đứng yên tại chỗ, trên tay có một vệt máu bạc.

"Hả?"

Trương Vinh Phương hơi ngạc nhiên, quay đầu nhìn lại.

Tuy nhiên, thấy bộ phận mà hắn vừa làm đối phương bị thương, tức là cổ, lúc này vẫn còn nguyên vẹn, như thể hắn ta chưa từng bị thương gì cả.

"Ta chính là thân thể phúc âm, bất tử!!" Nghiêu Thư Thần gầm lên lao về phía hắn.

"Vậy thì thử xem."

Trương Vinh Phương xoay người đấm xuống.

Hai nắm đấm lớn va vào nhau.

Ầm!

Một vòng gió mạnh nổ tung, mang đến một luồng khí như tiếng vỗ tay.

Trương Vinh Phương lùi lại một bước.

Nhưng Nghiêu Thư Thần không lùi bước.

Hắn ta ngẩng đầu lên.

"Ngươi không thể giết chết được ta!"

"Thật sao?" Trương Vinh Phương nhếch miệng cười.

Ầm!

Trong phút chốc, toàn bộ thân trên của Nghiêu Thư Thần nổ tung, hóa thành vô số sợi tơ màu bạc bắn ra tứ phía.

Trương Vinh Phương nhấc chân, dễ dàng tránh khỏi một chiêu đánh lén của Vũ Văn Dị sau lưng.

Lúc này Vũ Văn Dị cũng đã hoàn toàn thay đổi dáng dấp.

Mi tâm lão ta có hoa văn Thái cực đồ trắng đen, da thịt toàn thân đen nhánh, chiều cao thế mà cũng gần bốn mét.

Hai vai kéo dài ra, mọc ra gai xương màu đen giống như hai thanh loan đao.

Nhìn từ xa, lại như một con quái vật cao to cả người mọc đầy gai nhọn màu đen và vũ khí cốt đao.

So sánh với Trương Vinh Phương, mặc dù hắn cùng là bốn mét, nhưng lại thiên về gầy gò, hai tay thật dài, gần như có thể kéo dài đến đầu gối.

Đây là võ học Chung Thức Tông Sư hắn ta tu hành. Kỳ danh là: Thuần Dương Định Ý!

"Giết!" Cùng một thời gian, Khổng Văn cách đó không xa cũng đã khôi phục lại.

Hai Đại Tông Sư đều mở Chung Thức, hóa thành hư ảnh ở hai bên trái phải, đồng thời tấn công tới Trương Vinh Phương.

Phối hợp linh tuyến Nghiêu Thư Thần lúc trước nổ tung, tảng lớn linh tuyến màu bạc đâm xuyên đến.

Ba mặt giáp công như tử địa.

Gai đen của Vũ Văn Dị, thân thể Khổng Văn nghiền ép, linh tuyến màu bạc của Nghiêu Thư Thần.

Ba phương hướng, ba loại tuyệt sát đều mang theo lực xung kích và tốc độ to lớn mà người thường không thể tưởng tượng được, đóng kín ba mặt không gian mà Trương Vinh Phương có thể né tránh lúc này.

Thời khắc này, giống như là hắn chắc chắn phải chết.

"Ta…" Trương Vinh Phương mở miệng.

Tất cả xung quanh đều như chậm lại, trở nên bất động.

Lá cây đang bay xuống.

Tro bụi tung bay.

Tóc dài bị thổi bay.

Khí lưu cuồng loạn.

Cùng với…

Cùng với thân thể hắn không hề phòng bị mà mở hai tay ra.

Phốc phốc!

Cùng một lúc, linh tuyến, gai đen cùng đánh trúng thân thể hắn.

Nhưng hai tay Trương Vinh Phương, lại đâm thật sâu vào thân thể Khổng Văn.

Lần này, hắn không trực tiếp xé rách nữa. Mà trái lại phần cuối hai tay truyền ra từng tiếng âm thanh hút vào rùng mình.

"Ta đã ký kết tam hoa! Bước lên Nhân Tiên chi đạo!"

Toàn thân Trương Vinh Phương bị linh tuyến tùy ý xuyên qua, nhưng hắn không để ý chút nào, bởi vì mỗi một vết thương bị linh tuyến mới vừa xuyên qua, vết thương kia đã khép lại khôi phục trong chớp mắt.

"Các ngươi đấu với ta bằng cái gì!"

Hắn ngửa đầu cười to lên.

Theo tiếng cười khuấy động, thân thể hình tròn của Khổng Văn ở trước mặt hắn bắt đầu nhanh chóng khô quắt lại, cứ như là bong bóng bay hơi.

“Không… Cứu ta!” Lần này Khổng Văn không giống với trước kia, thật sự cảm giác được đại nạn ập lên đầu.

Hắn ta kêu to, tuyệt vọng gọi bạn thân.

Lúc này Nghiêu Thư Thần khôi phục ngưng tụ thân thể lần nữa, gào thét vung tay đập vào đầu Trương Vinh Phương.

Oành!

Thoáng cái hắn ta đập trúng đầu Trương Vinh Phương, đập xương sọ đến nỗi lõm xuống một miếng.

Nhưng vẫn không làm nên chuyện gì, trong nháy mắt hắn ta thu tay lại, xương sọ của Trương Vinh Phương lõm xuống lại mạnh mẽ khôi phục như cũ.

Vũ Văn Dị thấy thế, khắp cả người lạnh lẽo.

Lão ta đã từng gặp Tông Sư Cực Cảnh, cũng đã gặp Đại Tông Sư Bái Thần,

Nhưng người khủng bố quỷ dị trước mắt, lão ta chưa từng gặp!

Hắn đang làm cái mẹ gì?

Giống như là hắn đang nuốt chửng Khổng Văn tươi sống!

Trong lòng Vũ Văn Dị dâng lên suy đoán khủng bố này thì tất cả cũng đã chậm.

Trương Vinh Phương bỏ rơi Khổng Văn đã khô quắt khôi phục lại hình thể ban đầu.

Chương 1090: Dự liệu (17)

Hắn trở tay nhanh như tia chớp điên cuồng giao thủ với Nghiêu Thư Thần công kích hắn.

Tốc độ của hắn quá nhanh!

Lực lượng cũng quá mạnh mẽ.

Chỉ mới mấy hơi thở, cơ thể Nghiêu Thư Thần nổ vang, thân thể khổng lồ màu bạc liên tiếp lui về phía sau, nổ tung thành một đóa hoa tuyết, người bay lên trời, mạnh mẽ nện trên mặt đất phía xa.

Hắn ta gian nan dùng toàn lực chống đỡ phòng ngự, nhưng hoàn toàn không phòng ngự được!

Hắn ta có thể đoán trước mục đích chiêu thức của đối phương, nhưng hoàn toàn không ngăn cản được.

Cánh tay chống đỡ bị đánh gãy trong nháy mắt, chưởng lực đánh xuyên qua máu thịt ghim thẳng vào trong thân thể hắn ta.

Đây là nghiền ép từ sức mạnh và tốc độ tuyệt đối!

“Không! Ta không muốn chết!” Vũ Văn Dị xoay người chạy.

Trong tuyệt học Chân Nhất Giáo, chuyên dùng để chạy trốn trạng thái cực hạn Đại Cước bộ bị lão ta sử dụng trong nháy mắt.

Vừa sải bước ra, thân như điện bắn.

Nhưng Vũ Văn Dị đã cảm giác thấy không đúng, cả người ông ta tràn trề mồ hôi lạnh, cuối cùng sự tự tin tuyệt đối trên người tan tác, bắt đầu mơ hồ bất ổn.

Nhưng lão ta không lo được nhiều như vậy.

Ba Đại Tông Sư!

Toàn bộ cả ba mở Chung Thức vây giết.

Thế mà lại bị đánh đến mức độ như vậy?

Hơn nữa đối thủ lại chỉ là một kẻ còn chưa Bái Thần! Một con quái vật! Một kẻ chưa Bái Thần đã có thể nuốt chửng những

Tông Sư Bái Thần sống sờ sờ bọn họ!

Cho dù là bọn họ nuốt chửng linh tuyến lẫn nhau, cũng chỉ là sau khi đã giết chết đối phương một lần mới được. Nhưng đối phương lại…

Thiên hạ này còn có chuyện gì kỳ quái hơn chuyện này nữa đây!

Bây giờ thậm chí lão ta hoài nghi là mình đang nằm mơ!

Nhưng mà tại sao tất cả mọi thứ xung quanh vẫn chân thực như thế!

Tại sao!

Tại sao, tại sao, tại sao!

Oành!

Trong phút chốc một bóng người đỏ ngòm đột ngột xuất hiện ở trước mặt ông ta, ngăn cản đường đi.

Là Trương Vinh Phương.

Hắn dùng một tay nhấc theo Nghiêu Thư Thần đã mất sức phản kháng, cái tay tiếp xúc với Nghiêu Thư Thần kia còn đang phát ra tiếng hút vào khiếp người như vật sống.

Theo tiếng hút vào, thân thể Nghiêu Thư Thần đang nhanh chóng thu nhỏ lại. Mà thương thế trên người Trương Vinh Phương đang nhanh chóng khép lại.

Miệng vết thương do mới vừa bị Chung Thức của ba Đại Tông Sư vây công để lại, lúc này khôi phục hoàn toàn, không để lại một chút xíu vết tích nào.

“Ngươi muốn đi đâu?” Trương Vinh Phương lộ ra nụ cười nhu hòa.

“Lâm trận mà bại trốn, xem ra, ngươi đã… vô dụng rồi.” Hắn giơ tay lên, nhanh như chớp vỗ một cái trên trán Nghiêu Thư Thần.

Oành.

Thi thể rơi xuống đất, bắt đầu nhanh chóng hóa thành khô quắt, đen đi, nát bấy, bốc hơi lên, đường đường là một Đại Tông Sư mà vẫn diệt.

Tích lũy gian nan mấy chục năm, toàn bộ thành công cốc.

Trong lòng Vũ Văn Dị bi thương. Chung Thức trên người cũng vì niềm tin dao động mà càng nhanh chóng biến mất hơn.

“Có di ngôn gì không?” Trương Vinh Phương đi tới trước từng bước một.

“Ngươi…”

Vũ Văn Dị hít sâu một hơi.

“Đến cùng, đến cùng ngươi là cái gì!”

Ông ta biết mình chắc chắn phải chết, nhưng ông ta không cam lòng.

Không cam lòng mình chết không minh bạch.

Ông ta muốn làm rõ, đến cùng đối phương là cái gì!

Không phải Bái Thần, không là Cực Cảnh.

Cõi đời này, chẳng lẽ còn có con đường thứ ba?

Thật sự có con đường thứ ba!

Trương Vinh Phương im lặng, lộ ra một nụ cười.

“Ta là tiên.”

Hắn giơ tay, đâm thẳng tới, cánh tay như điện, chớp mắt đã xuyên qua.

Phốc.

Vũ Văn Dị giơ tay muốn chặn, nhưng cánh tay phát ra một tiếng răng rắc bị đánh văng ra, sau đó lồng ngực bị đâm xuyên.

Thân thể của ông ta bị giơ lên cao giống như bị tù nhân bị đâm xuyên treo lơ lửng trên cành cây.

“Tiên?” Thân thể máu thịt ông ta bị hút đi nhanh chóng, da thịt già nua cực nhanh, rồi khô héo.

“Các ngươi là tà ma ngoại đạo, làm sao có thể hiểu rõ mật pháp chí cao đạo môn ta?” Trương Vinh Phương cất cao giọng nói.

Răng rắc.

Hắn dùng một tay vặn gãy cổ đối phương.

“Không kết tam hoa, dùng cái gì làm tiên!”

“Tiên…” Vũ Văn Dị giãy giụa đánh cánh tay đang đâm vào lồng ngực mình, nhưng không làm nên chuyện gì, chênh lệch sức mạnh quá to lớn.

Theo từng tiếng hút vào, ông ta nghiêng cái cổ gãy vỡ, nuốt xuống một hơi cuối cùng, toàn thân hóa thành tro đen, chậm rãi bay đi.

Đến đây, tất cả ba Đại Tông Sư đã đền tội.

Trương Vinh Phương xoay người nhìn về phía Nhiễm Hân Duyệt đã tê dại sắc mặt.

“Ngươi hiểu chưa?”

Nhiễm Hân Duyệt trợn to hai mắt, dĩ nhiên không biết nên trả lời lại điều gì.

Nàng chỉ biết là, mình đang nằm mơ.

Chờ tỉnh mơ rồi, tất cả đều khôi phục lại bình thường.

Trương Vinh Phương không trả lời nữa, xoay người rời đi, thân thể cao lớn bước từng bước một đi vào trong rừng, biến mất không thấy.

Mà cùng lúc đó.

Giữa núi rừng xa xa, một đôi mắt bí mật nhìn xung quanh bên này, bên trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Chương 1091: Dự liệu (18)

Đó là một bà lão tóc bạc ẩn thân bên trong rừng cây.

Tay bà ta nắm thiết trượng, nhưng thiết trượng cũng đang run rẩy.

“Người kia… Người kia… Quá mạnh mẽ!”

“Tuyệt đối là Đại Tông Sư! Cao thủ tuyệt đỉnh thiên hạ hiếm có!”

“Cao thủ như vậy, làm sao lại xuất hiện tại nơi thâm sơn cùng cốc này!”

Bà lão nắm đầu rồng trên thiết trượng thật chặt, năm ngón tay bóp chặt nó đến mức gần như sắp nặn ra dấu tay mà không hề phát hiện.

Vốn dĩ là bà ta phối hợp với Vũ Văn Dị, đến đây mai phục từ sớm, chờ đợi thời cơ, nếu mấy người Nhiễm Hân Duyệt và Khổng Văn lưỡng bại câu thương, bà ta sẽ ra tay nhằm vào Khổng Văn và Tông Sư của Sà Bà môn, cứu Nhiễm Hân Duyệt.

Buồn cười hai người kia thật sự cho rằng Chân Nhất bọn họ nguyện ý dính líu quan hệ với giáo minh Đại Quang Minh?

Hiện nay Nhạc Đức Văn độc môn song Linh tướng, có thể nói thực lực bản thân Linh tướng là số một, còn được Tuyết Hồng các chống đỡ, như mặt trời ban trưa, tình huống uy áp thiên hạ.

Làm sao bọn họ có khả năng ngược dòng mà đi?

Chỉ là, tuy kế hoạch tốt, cuối cùng lại xảy ra bất ngờ thế này.

“Nam nhân kia…” bà lão nhớ lại ba Tông Sư Bái Thần mới vừa bỏ mình, tia lạnh lẽo trong lòng tập kích toàn thân.

“Lấy thực lực Đại Tông Sư, ngụy trang thành đạo tử Đại Đạo Giáo, mưu đồ lớn lao, quả thực quá khủng bố.”

Bà ta có thể cảm giác được âm mưu ẩn giấu trong đó, quả thực như sóng to gió lớn, khó có thể dùng lời diễn tả được.

Cuối cùng bà ta nhìn qua Nhiễm Hân Duyệt rồi xoay người lặng yên rời đi.

Vốn dĩ bà ta còn dự định đứng ra giúp đỡ, xem như là kéo quan hệ.

Nhưng trải qua màn chiến đấu vừa rồi, tẩy lễ khủng bố của cường giả kia, bà ta cảm giác mình vẫn nên tiếp tục ẩn nấp thì tốt hơn.

Vòng xoáy cỡ này, hơi một tí là tan xương nát thịt, đừng dính líu đến vẫn tốt hơn.

Bà lão chậm rãi thối lui.

Chỉ để lại Nhiễm Hân Duyệt chậm rãi đứng lên từ mặt đất.

Đến hiện tại nàng vẫn còn mờ mịt.

Nhìn mặt đất tàn tạ không chịu nổi, rất nhiều cây lớn gãy nát sụp đổ, còn có đá trắng lớn bị đập nát thành mảnh vỡ.

Nhất thời nàng không biết nên làm thế nào cho phải.

“Tiên, cõi đời này, tại sao có thể có như vậy…!”

Không ai có thể nghĩ đến, đạo tử Đại Đạo Giáo, một người trẻ tuổi chừng hai mươi lại người mang thực lực khủng bố có thể so sánh với Đại Tông Sư. Bạo phát trong một thời gian ngắn đã mạnh mẽ đánh chết ba Tông Sư Bái Thần.

Hình như hắn có mật pháp giết chết người Bái Thần một cách nhanh chóng.

Đạo tử Trương Ảnh là Đại Tông Sư?

Còn có mật pháp có thể nhanh chóng giết chết người Bái Thần?

Nhiễm Hân Duyệt cảm thấy, mình truyền tin tức này lại Đại Đô cho chưởng giáo và Kim Ngọc Ngôn cung chủ thì có lẽ trước tiên điều bọn họ muốn làm, chính là liên thủ tát mình một cái chết luôn.

Mỗi Tông Sư đều cho là sau khi mình mở Chung Thức, đánh không lại cũng sẽ không thua, chỉ bị thương mà rút đi.

Coi như đối mặt với cường giả Đại Tông Sư có chênh lệch cực lớn, thậm chí là Linh tướng thì bọn họ vẫn có tâm lý như thế.

So với cá thể mạnh hơn mình, bình thường trong lòng Tông Sư là: hiện tại ta đánh không lại, không có nghĩa là sau này không đánh lại, ta đánh không lại ngươi, nhưng ngươi cũng không giết được ta. Ta có thể chạy!

Hay là: hiện tại ngươi mạnh hơn ta, chẳng qua là vận may tốt hơn ta. Nếu năm đó ta có điều kiện như ngươi, tuyệt đối sẽ mạnh hơn ngươi! Vì lẽ đó tố chất ta tốt hơn ngươi!

Tuy rằng tốc độ ngươi nhanh hơn ta, nhưng lực lượng ta càng mạnh hơn.

Tuy rằng lực lượng ngươi mạnh hơn ta, nhưng tốc độ ta nhanh hơn ngươi!

Các loại như vậy chính là tự tin tuyệt đối của Tông Sư!

Chỉ cần còn có một tia tự tin đối với bản thân, không bị đánh tan hoàn toàn, Chung Thức sẽ không tự hủy thoái hóa.

Nhưng vào giờ phút này.

Nhiễm Hân Duyệt nhớ lại quái vật Đại Tông Sư mới vừa tự xưng Trương Vinh Phương, tốc độ, lực lượng, phòng ngự, sức khôi phục của hắn đều vượt qua những Tông Sư Bái Thần bọn họ.

Đó là nghiền ép trên tất cả các mặt.

Chẳng trách cuối cùng Tông Sư Bái Thần kia trực tiếp tan vỡ.

Bản thân Nhiễm Hân Duyệt cũng cảm giác được tâm trạng bất ổn, cuối cùng tràn ngập nguy cơ. Lúc này nàng cấp tốc dứt bỏ tạp niệm, không suy nghĩ nhiều nữa.

Chỉ cần không nghĩ nữa, thì sẽ không có cảm giác tan tác, thì sẽ không làm bất ổn Chung Thức!

Ừm.

"Tên kia tuyệt đối không thể là Trương Vinh Phương! Không biết quái vật Cực Cảnh đã tu luyện bao nhiêu năm, đột nhiên chạy đến ngụy trang thành một tên tiểu bối. Còn không có tự trọng mà gọi mình là sư thúc! Không biết xấu hổ!"

Nhiễm Hân Duyệt nghĩ trong lòng như vậy, nhất thời tất cả đều thông thuận.

Chung Thức có chút bất ổn của nàng cũng nhanh chóng ổn định lại.

Chương 1092: Biến hóa (1)

“Đúng rồi… Cũng chỉ có những người điên Cực Cảnh, mới làm ra việc thái quá kiểu này.

Cũng đúng, chuyện thái quá bọn họ làm trong lịch sử còn thiếu sao? Cũng không thừa một chuyện này. Vì lẽ đó hắn chính là lão quái vật tu luyện sớm hơn ta không biết bao nhiêu năm! Nói không chừng thì đã sống hơn trăm năm!

Với thiên phú của ta, nếu ta cất bước cùng thời gian với hắn, cùng tu hành, tuyệt đối không kém gì hắn!”

Nghĩ như vậy, Nhiễm Hân Duyệt cảm giác Chung Thức của mình càng ổn định hơn.

Lúc này, nàng khôi phục tự tin mà đứng lên. Tuy rằng trên người vì linh tuyến bị thôn phệ mà rơi vào suy yếu.

Nhưng duy trì thực lực Tam Không Bái Thần để bảo đảm an toàn thì vẫn có thể.

Nàng hít sâu một hơi, xoay người chuẩn bị đi tìm chiến lợi phẩm của ba Tông Sư.

Chỉ là, bỗng bước chân nàng dừng lại, hơi thay đổi sắc mặt, nhìn về phía con đường bên phải trong rừng sâu.

“Ai!”

“Là ta, Hân Duyệt.”

Hai người nam nữ cường tráng mặc áo da màu xanh lá bó sát người, mang theo áo choàng cung tên, đi ra khỏi vùng rừng núi.

Hai người đều che mặt, đường nét thân hình mạnh mẽ, hai tay cực kỳ mạnh khỏe, trên người đeo trường cung, cơ bản đều là chất liệu kim loại đặc thù nào đó.

“Ngươi không sao chứ!” Nam tử trong hai người trầm tiếng hỏi.

“Không có chuyện gì… Các ngươi tới chậm rồi.” Nhiễm Hân Duyệt hơi đổi sắc mặt, nhìn chung quanh một chút, nàng lại nói lần nữa.

“Nơi này không phải chỗ nói chuyện.”

“Đổi vị trí khác!”

“Được!”

Ba người nhanh chóng rời đi.

Hơn mười phút sau ba người chạy băng băng trong rừng núi, mới dừng lại ở trong khe đất, đứng lại.

“Các ngươi nhìn thấy tín hiệu ta phát ra?” Nhiễm Hân Duyệt nhẹ giọng hỏi.

“Yên tâm, nơi này có thể tách khỏi tai mắt những kẻ kia, vừa lúc chúng ta ở gần đây, cũng rất lo lắng cho ngươi. Trong hội có không ít người đều rất nhớ ngươi.” Nam tử che mặt trầm giọng nói.

Đồng thời hắn lấy một lệnh bài màu đen đặc biệt đầy lỗ hổng trong ngực ra, đưa cho Nhiễm Hân Duyệt nhìn một chút.

“Ban đầu nếu ta lựa chọn con đường này, thì đã không thể quay đầu lại.” Nhiễm Hân Duyệt lắc đầu. “Lần này, nếu không phải là bất đắc dĩ, thì ta cũng không muốn phát ra tín hiệu cầu viện.”

“Đến cùng đã xảy ra chuyện gì!” Nữ tử che mặt xen vào nói.

Nhiễm Hân Duyệt nhanh chóng nói lại hoàn chỉnh khung cảnh mình mới vừa gặp phải một lần.

Theo nàng giảng giải, hai người càng nghe càng trợn to mắt.

“Ngươi chắc chắn người kia chưa Bái Thần chứ?” Nam tử khó mà tin nổi hỏi.

“Chắc chắn, Bái Thần và không Bái Thần, là bản chất đã không giống. Sau khi chúng ta Bái Thần, thì đều có thể cảm ứng được không giống người ngoài. Lại như hai người các ngươi, bây giờ là không Bái Thần. Ta có thể phân rõ được.” Nhiễm Hân Duyệt trả lời.

“Có thể không Bái Thần mà giết chết ba Tông Sư Bái Thần, chỉ có một loại người.” Nam tử che mặt trầm giọng nói.

Ba người liếc nhìn nhau.

“Đại Tông Sư Cực Cảnh!”

Nhiễm Hân Duyệt trầm giọng nói.

“Đúng đấy. Như vậy, Trương Ảnh thật sự đã đi đâu? Trương Vinh Phương thật sự lại đang ở đâu? Vì sao người kia phải ngụy trang thành thân phận này. Chẳng lẽ thân phận này có chỗ nào đặc biệt?”

“Chẳng lẽ là vì mưu đoạt Đại Đạo Giáo? Nhưng vì sao thời điểm này lại không lộ tên ra ánh sáng mà lại đi đến đây?”

“Chẳng lẽ? Là người kia biết thân phận thực sự của Hân Duyệt ngươi?”

Bỗng nữ tử che mặt nói một câu, khiến cho hai người còn lại đều rơi vào im lặng.

Ba người yên tĩnh lại, tâm tư va chạm kịch liệt.

Hồi lâu sau.

“Nếu là như vậy, thế thì tất cả đã nói xuôi được rồi.” Nhiễm Hân Duyệt kinh hãi nói.

“Hắn là hắn đã sớm biết ta là người của Nghịch Thời hội. Vì lẽ đó mà cố ý bại lộ bản thân ở trước mặt ta, chính là để bắt được liên lạc với chúng ta. Bởi vì hắn biết, cho dù ta có nói chuyện của hắn cho Nhạc Đức Văn, thì sợ là sẽ không có ai tin tưởng.”

“Hai mươi hai tuổi đã là Đại Tông Sư Cực Cảnh? Sợ không phải đã nói sai rồi chứ? Là 220 tuổi mới đúng nhỉ?” Nam tử che mặt không nói gì.

“Vậy các ngươi cảm thấy thân phận của người này là ai?” Nhiễm Hân Duyệt hỏi. “Hành tung thủ lĩnh Cực Cảnh trong hội bất định, không dễ liên hệ, nhưng các ngươi thường đợi ở tổng bộ, hắn là quen thuộc hơn ta.”

“Không biết. Kẻ đi vào Cực Cảnh khác nhau, sẽ có chấp niệm và di chứng sau đó khác nhau, mấy vị Cực Cảnh đều quên rất nhiều thứ. Nhưng mà chúng ta thử truyền tin lại xem sao, hỏi những người khác có ai biết hay không. Dù sao kỳ thực Đại Tông Sư Cực Cảnh cũng chỉ có mấy người thôi.”

“Vậy chúng ta có cần truyền tin cho Nhạc Đức Văn không?” Nhiễm Hân Duyệt hỏi.

“Không, nếu như có thể kéo người này vào trong chúng ta, lại là một sự giúp đỡ lớn đối với đại nghiệp.” Nam tử che mặt trả lời. “Hiện tại chúng ta cũng đang liên hệ Nho giáo bên kia. Phản ứng của bọn họ không ra sao, hình như có ý bàng quan. Vừa không phản đối cũng không đồng ý.”

Chương 1093: Biến hóa (2)

“Bọn họ là quân tử không đứng dưới tường sắp đổ, hiện tại chúng ta thế yếu, tất nhiên không được bọn họ xem trọng. Cùng là là đi tới Cực Cảnh, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ bị ép đối đầu với thần phật.” Nữ tử che mặt lạnh lùng nói.

“Thời gian ta có thể dừng lại ở đây không nhiều, các ngươi mau chóng điều tra rồi hồi âm cho ta.” Nhiễm Hân Duyệt dặn dò.

“Yên tâm, trong vòng ba ngày.”

*

*

*

Trương Vinh Phương về nhà một lần nữa, thay một bộ quần áo khác, sau đó chậm rãi trở lại Mộc Xích phủ xem trò vui.

Sân khấu kịch đã diễn vở kịch khác rồi, là cô nương xinh đẹp mặc lụa mỏng, ôm tỳ bà ngồi độc tấu giữa đài.

Tiếng tỳ bà như châu ngọc rơi xuống, nhẹ nhàng dứt khoát.

Tỷ phu đã đứng dậy không thấy nữa, chắc là thời gian này lại tới nha môn.

Loạn quân nổi lên bốn phía ở xung quanh, sự vụ bận rộn, hắn ta có thể ở lại thời gian dài như vậy đã là rất hiếm có rồi.

Lư Mỹ Sa đang nhỏ giọng nói chuyện với tỷ tỷ Trương Vinh Du. Nhìn thấy Trương Vinh Phương trở về, không hiểu sao sắc mặt Lư Mỹ Sa đỏ bừng, hừ một tiếng đã chạy.

Để lại tỷ tỷ đang nhỏ giọng cười trộm.

“Đang cười cái gì?” Trương Vinh Phương ngồi xuống vị trí, cầm lấy một quả lê nhét vào trong miệng.

Hắn không nhổ hột, cắn mấy cái nhai nát nuốt hết.

“Không có gì, chỉ là đã khiến Mỹ Sa lo lắng cho đệ, không phải Trần Ngọc Khê của nàng bị đệ đuổi đi sao? Trong thời

gian ngắn đến tuổi, mà không tìm được người thích hợp. Ta thấy á, hai người các đệ rất xứng.” Trương Vinh Du cười nói.

Nàng lặng thinh không đề cập tới mấy lời mình vừa nói, Trương Vinh Phương là vì thích ghen tuông, mới lặng lẽ đuổi Trần Ngọc Khê đi.

“Tính khí nàng quá kém, nếu như đồng ý sửa, mới có chút khả năng. Nếu không…” Trương Vinh Phương thẳng thắn nói.

“Ngươi nói tính khí ai kém!” Sau lưng truyền đến giọng táo bạo của Lư Mỹ Sa.

“Ngươi nhìn thử đi.” Trương Vinh Phương không nhịn được cũng nở nụ cười. “Thế này không phải là tính khí kém à?”

“Tính khí ta rất tốt! Rất tốt!” Lư Mỹ Sa xông lại đứng gào thét một bên. “Ngươi còn dám nói tính khí ta kém, có tin ta đánh ngươi hay không!”

Lần này Trương Vinh Du cũng không nhịn được mà nở nụ cười theo.

“Chấp ngươi hai tay.” Trương Vinh Phương không biến sắc.

“Ngươi!” Lư Mỹ Sa tức giận đến đỏ cả mặt, muốn động thủ tại chỗ, nhưng vừa nghĩ tới chênh lệch võ lực giữa hai người, lại sợ bị đánh thật, nàng biết có thể Trương Vinh Phương sẽ động thủ thật.

Nhất thời trong lòng bị áp bức đến tức nổ.

“Tẩu tẩu! Tẩu nhìn hắn đi!” Nàng lập tức quay đầu kéo Trương Vinh Du làm nũng dậm chân.

“Được rồi được rồi, hai ngươi cứ như là trẻ con với nhau.” Trương Vinh Du bất đắc dĩ sờ sờ tóc nàng. “Tính khí ngươi cứ thế này, quá dễ kích động. Không thấy hắn đang trêu chọc ngươi à?”

Nhất thời Lư Mỹ Sa không nghe theo, trong miệng tu tu tu tu thầm nói gì đó không êm tai, đại ý là liều chết không thừa nhận tính khí mình kém.

Trương Vinh Phương bên cạnh lại hơi kinh ngạc. Từ lúc nào mà Lư Mỹ Sa có quan hệ tốt với tỷ tỷ như vậy?

Xuất phát từ tôn kính, hắn không mở Ám Quang Thị Giác để nhìn tỷ tỷ, nhưng không mở cũng có thể cảm ứng được, Trương Vinh Du không có võ công. Chỉ là khí tức thông thuận, đầy đủ tinh thần hơn người bình thường một ít.

Còn lại cũng chỉ là người bình thường.

Cũng không biết đã dùng cách gì.

Một hồi lâu, Lư Mỹ Sa được dỗ chậm rãi nguôi giận, xoay người rời đi.

Trương Vinh Du thì lại lôi kéo Trương Vinh Phương đi sang quán pha trà bên trong.

“Thấy đệ là dáng vẻ một bụng tâm sự, nói đi, có chuyện gì?”

Hai người khoanh chân ngồi xuống, thị nữ bên cạnh dồn dập đưa dọn lên bộ ấm trà, lửa than.

“Chỉ là, lần này khi trở về cũng đủ lâu rồi, nên quay lại tiếp tục nhậm chức.” Trương Vinh Phương đáp lời.

Lần này hắn trở về, vốn là tiện đường vấn an tỷ tỷ tỷ phu, lại không ngờ rằng gặp phải nhiều chuyện như vậy.

“Nhậm chức? Chắc chắn hiện tại đệ không ở địa phương lúc trước nói, nói thật đi, đệ nhậm chức ở đâu?” Nụ cười trên mặt Trương Vinh Du chậm rãi nhạt đi.

“Ở phủ Tình Xuyên Trạch tỉnh.” Trương Vinh Phương thành thực trả lời.

“Trên mặt của đệ tràn ngập chữ có việc.” Trương Vinh Du than thở. “Nhớ kỹ, phủ Vu Sơn vĩnh viễn là nhà đệ. Ta và tỷ phu đệ vẫn luôn ở nơi này. Mặc kệ đệ chọc ra chuyện gì ở bên ngoài, nếu như thực sự không ứng phó được, thế thì cứ trở lại.”

Nàng đưa tay ra, nhẹ nhàng đặt trên mu bàn tay Trương Vinh Phương, tay hai người giao hòa đặt bên cạnh bàn, nhất thời tĩnh lặng không hề có một tiếng động.

Các thị nữ nhóm lửa, thả than, đặt ấm lên, đổ nước vào.

Ánh đỏ hơi sáng lên.

Hai người vẫn không nói gì.

Mãi đến tận khi nước bên trong ấm hơi sôi, bốc lên bọt khí giống cá mắt. Trương Vinh Du mới thu tay về, cẩn thận chuẩn bị lá trà.

Chương 1094: Biến hóa (3) đến Chương 1113: Ngũ đỉnh (12)

Lá trà là bánh hạt tròn sau khi nướng trà nghiền nát, không biết là trà gì, lúc lấy ra có thể ngửi được hương vị trái cây nồng nặc.

“Kỳ thực, tuổi đệ cũng đã lớn… Cũng có chủ kiến của mình. Nhưng người sống một đời, rất nhiều lúc không phải đệ ngang ngạnh là có thể chống đỡ tất cả.”

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía đệ đệ.

“Đừng quên, đệ còn có tỷ tỷ ta. Nếu như là trước đây, ta không dám nói lời này, nhưng bây giờ….”

Nàng lại nghiêm túc nói lần nữa.

“Không dựa vào tỷ phu đệ, ta cũng sẽ không giống như chúng ta trước đây.”

Trương Vinh Phương mơ hồ cảm giác có chút không đúng.

“Vì lẽ đó, không phải sợ. Chúng ta nhất định, nhất định có thể trở thành người trên người!” Trương Vinh Du nhẹ giọng nói.

Nàng nhìn Trương Vinh Phương càng ngày càng giống hình dáng của phụ thân, trong lòng tuôn ra hi vọng không tên đối với tương lai.

Chờ hài tử của ta được sinh ra rồi thì ép Vinh Phương tranh thủ thời gian sinh con!

Trong bụng Trương Vinh Du cất giấu một đống thứ, hiện tại Vinh Phương đã là võ nhân tiếp cận cao phẩm rồi.

Có lẽ mình có thể… kể một bộ phận chân tướng cho hắn nghe, để hắn biết kẻ thù của mình là ai nhỉ?

Chỉ là, suy nghĩ này vừa bừng lên là bị nàng cấp tốc đè xuống.

Không vội. Vẫn còn chưa phải lúc.

“Thật ra tỷ, nhiều khi tỷ không cần phải lo lắng cho ta.” Sắc mặt Trương Vinh Phương bình tĩnh: “Bởi vì ta rất mạnh. Mạnh mẽ vượt qua sự tưởng tượng của tỷ.”

“Tỷ biết rồi.” Trương Vinh Du gật đầu, mỉm cười: “Từ nhỏ đệ đã rất quật cường mạnh mẽ, cũng rất ưu tú. Phụ thân mẫu thân đều rất thích ngươi.”

“Không giống nhau, ta là thiên tài, thế nên ở Đại Đạo Giáo nhận được trọng dụng, hôm nay được phân công đến phủ Tình Xuyên nhậm chức.”

Trương Vinh Phương không muốn ngụy trang tiếp nữa, thế nhưng lời đến khóe miệng, hắn lại không thể giải thích một thân thực lực kinh khủng của mình đến từ đâu.

Lúc này hơi giữ lại một chút, chỉ cần khiến tỷ tỷ không quá lo lắng là tốt rồi.

“Thế nên tỷ không cần lo lắng. Hiện tại ta đã đang chuẩn bị rồi. Chờ ta chuẩn bị xong tất cả rồi, đến lúc đó sẽ dời tới ở chung với các ngươi.”

Lời đến khóe miệng, Trương Vinh Phương lại là nuốt trở vào.

Bên Nhạc sư phụ rốt cuộc là thật hay giả, lệnh bài rốt cuộc có nguy hiểm hay không, những thứ này đều cần hắn đi nghiệm chứng từng cái một.

Chuyện liên quan đến Tông Sư, liên quan đến Bái Thần, thậm chí Đại Tông Sư Linh Tướng như Nhạc sư phụ.

Cho dù là nói cho tỷ tỷ, cũng sẽ chỉ khiến nàng phí công lo lắng. Thậm chí còn hoàn toàn không tin.

Mặt khác, bên Nhiễm Hân Duyệt hắn sẽ truyền chuyện Trương Ảnh là Trương Vinh Phương đi.

Đến lúc đó phải nhìn xem Nhạc sư phụ xử lý như thế nào, quyết định muốn biểu hiện ra bao nhiêu thứ của ông.

Trương Vinh Phương đã có thể suy ra, sau khi Nhạc sư phụ biết được tình huống rồi, nhất định sẽ trước tiên đến tự mình gặp hắn.

Đến lúc đó sẽ có kết quả gì, hắn càng không biết.

Chờ đến lúc đó, nếu tỷ tỷ đã biết, vậy thì khiến chính nàng đi thăm dò chứng nhận đi.

Có lẽ sẽ là một kết quả khác.

“Tốt quá, ta chờ đệ dọn qua đây ở hoài.” Trương Vinh Du mỉm cười: “Một mình đệ ở bên ngoài, nhớ kỹ nhất định phải chiếu cố tốt cho bản thân.”

“Ừ.”

Trương Vinh Phương gật đầu.

“Lại nói tiếp, sau này khi đệ tới rồi, nếu như không có chuyện gì làm, đệ mở một võ quán ở phụ cận, thế nào?

Đến lúc đó chờ cháu ngoại trai hoặc là cháu gái của đệ trưởng thành, từ nhỏ đệ sẽ có thể giúp tụi nó điều giáo tập luyện thể chất.

Đệ ở Đại Đạo Giáo nhậm chức một tháng, có thể cầm bao nhiêu tiền? Nhớ kỹ tiết kiệm nhiều tiền chút, sau khi trở về thành gia lập nghiệp cần không ít tiền đâu.”

“Ừ, ta biết.”

“Ta đã sớm tính hết cho đệ rồi, một quán cờ cũ ở thành Nam sắp kinh doanh không nổi nữa, lão bản bị bệnh khó thở, ho ra máu, người mất luôn. Chính thê của hắn thường xuyên đi đạp thanh dâng hương với bọn ta, cũng coi như là bạn tốt. Đến lúc đó có thể lấy cho đệ cái giá tốt.

Trước đây, mẫu thân chính là kế hoạch cho chúng ta như vậy, kiếm được chỗ tốt từ khuê mật của nàng như vậy đấy. Phụ thân ở một bên chỉ biết quặm mặt lại luyện chữ, cứ nói “không phải hành vi quân tử”.

Ngẫm lại, vẫn là buồn cười thật. Đáng tiếc sau đó triều đình ra quy định mới.”

Trương Vinh Du nói rồi, ánh mắt cũng toát ra một tia nhu hòa.

Trương Vinh Phương không lên tiếng.

Bởi vì hắn không có ký ức, khi đó hắn cơ bản là còn chưa tới.

*

Xích Viêm hạp, đáy cốc.

Trương Vinh Phương một lần nữa đi tới bên bờ suối, khoanh chân, nhập định, lẳng lặng chờ đợi.

Tiếng gió, tiếng mưa rơi, tiếng chim, rất nhanh hội tụ thành một thể, dần dần hóa thành một tiếng người không rõ.

“Ngươi đã đến rồi?” Tiết Đồng nói khẽ: “Xem ra ngươi làm rất tốt. Ta có thể cảm giác được, lực lượng của nàng đang yếu đi.”

Chương 1095: Biến hóa (4)

“Tiền bối, ta đã tìm hết tất cả tín đồ Nguyện Nữ có thể tìm được xung quanh rồi. Nhưng người ẩn giấu càng sâu tầng hơn, ta không có cách nào cả.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Không cần phải gấp gáp, đây cũng là nguyên nhân vì sao Linh đình khi thắt cổ tôn giáo, động một cái tàn sát hàng loạt dân trong thành. Muốn giải quyết một pho tượng tàn Thần, không dễ dàng như vậy. Nhưng chỉ cần chúng ta thủ ở nơi này, người gặp qua hình dáng của nàng sẽ càng ngày càng ít.” Tiết Đồng trả lời.

“Tiền bối, hiện tại ta đang tính đi Đại Đô tìm kiếm Nhạc sư phụ, thẩm tra đối chiếu thật giả, không biết ngài có đề nghị gì không?” Đương nhiên Trương Vinh Phương không tính đi thật, chỉ là nói thể ở đây để xem phản ứng của Tiết Đồng thôi.

Đồng thời với hoài nghi Nhạc sư phụ, tương tự hắn cũng hoài nghi Tiết Đồng. Mà sẽ không bởi vì hắn ta cứu giúp mình nên một mực tin tưởng người này.

“Nhất định đừng có đi.” Tiết Đồng trả lời: “Bây giờ biện pháp tốt nhất của ngươi chính là giả vờ như không biết gì cả. Duy trì nguyên tình trạng.”

“Vì sao?”

“Nếu như ngay từ đầu hắn ta đã thiết kế xong, sợ là ngay từ lúc mới gặp mặt hắn ta sẽ xuống tay với ngươi. Lấy thực lực của hắn ta, ngươi có chắc chắn chống đỡ được không?” Tiết Đồng chất vấn.

“…” Tuy Trương Vinh Phương rất tự tin với thực lực của mình, nhưng đối mặt với Nhạc sư phụ thần bí khó lường, hắn cảm thấy mình vẫn còn kém rất chi là nhiều.

Tiết Đồng thở dài buồn vô cớ.

“Ngươi có biết bên trong thần phật, dựa theo độ mạnh yếu cũng có thể chia ra rất nhiều loại, mà tất cả thần phật, đều có một loại năng lực. Đó chính là Hàng Thần.”

“Hàng Thần? Xin ngài chỉ giáo thêm.” Trương Vinh Phương cấp tốc ra tiếng.

“Hàng Thần là thần phật lấy tiêu hao linh tuyến làm giá lớn, mạnh mẽ giáng xuống cá thể Bái Thần nào đó, thời gian rất ngắn, nhưng một khi xác định ngươi có đầy đủ giá trị, đến lúc đó ngươi sẽ gặp nguy hiểm.” Tiết Đồng trầm giọng nói: “Bất luận ngươi là Tông Sư, Đại Tông Sư, đều chắc chắn phải chết.”

“Vậy ta nên làm như thế nào?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Đi tìm một thần phù hợp với ngươi, thần mà ngươi tán thành, sau đó Bái Thần, mới có tư cách đấu với tên Nhạc Đức Văn giả kia.

Ngươi phải nhớ kỹ, chỉ có thần mới có thể đối phó với thần. Thế nên, trước khi ngươi tìm được thần phật hùng mạnh mà ngươi công nhận, phải tận lực tránh cho gặp mặt với Nhạc Đức Văn giả.”

“Thần, mạnh như thế nào? Linh Tướng, Đại Tông Sư rốt cuộc là lợi hại đến đâu?” Trương Vinh Phương hỏi ra vấn đề mình vẫn muốn hỏi.

“Thần sở hữu rất nhiều năng lực, lại vĩnh viễn không chết, ngươi đánh trực diện chúng nó, bất luận như thế nào cũng sẽ không thắng được. Nhưng đa số chúng nó đều chỉ có thể thông qua linh tuyến can thiệp thế gian. Thông qua người có thể chất đặc thù như ngươi để ảnh hưởng tất cả.

Linh Tướng, chúng nó không còn tính là người. Ngươi có thể gọi chúng nó là, bán Thần.”

Câu trả lời của Tiết Đồng đơn giản sáng tỏ, nhưng cũng chỉ như thế, rất nhiều thứ Trương Vinh Phương không có tự mình tiếp xúc, nên không biết những lời này là khái niệm gì, đại biểu cho cái gì.

“Đương nhiên, ngươi tạm thời không cần để ý đến, hiện tại chỉ cần một ngày ngươi còn là Đạo tử Đại Đạo Giáo, thì không cần lo lắng đến Linh Tướng khác, điều duy nhất ngươi cần lo lắng là một ít tàn Thần. Giống như Nguyện Nữ, cùng với ứng phó bản thân Nhạc Đức Văn.”

“Ta hiểu rồi. Một vấn đề cuối cùng.” Trương Vinh Phương đem các loại nhớ kỹ trong lòng: “Tiền bối có biết nguyên bộ văn công của Đại Đạo Giáo trước đó không? Có thể truyền thụ cho ta không.”

“Văn công? Là Thái Thượng Minh Hư công à? Đương nhiên là được, chỗ ta có bộ phận thẳng đến Phản Hư, ngươi muốn bộ phận nào?” Tiết Đồng trả lời.

“Phản Hư? Có thể xin tiền bối nói cho ta từ đầu một lần không, vãn bối muốn đối chiếu với nhau một phen.” Hai mắt Trương Vinh Phương lóe lên tinh quang.

Hắn nghĩ tới sau khi thực lực của mình bị công khai ra, thì sẽ dẫn phát ảnh hưởng liên quan gì.

Phản ứng tự nhiên nhất, phỏng chừng là không ai tin tưởng hắn là Trương Ảnh hoặc là Trương Vinh Phương.

Đều chỉ sẽ cho rằng hắn là Đại Tông Sư lâu năm thần bí thay thế, hoặc là ngụy trang thành Trương Vinh Phương, Trương Ảnh.

Trên thế giới này không có ai có thể một chọi ba đánh chết ba Tông Sư Bái Thần ở hai mươi mấy tuổi.

Cho dù là Đế sư Đạt Mễ Nhĩ, Thánh đế Mạnh Khiên cũng không có khả năng.

Thế nên sẽ không có ai tin tưởng lời đồn khoa trương tới cực điểm kiểu đó.

Thế nên, Thiên Thành Cung cùng lắm là có Nhạc sư phụ tự mình rút thời gian qua đây một chuyến để kiểm tra.

Sau đó hắn tránh đi, cùng lắm là không gặp gỡ.

Nhưng ngược lại sẽ không ai quan tâm người thân của bản thân Trương Ảnh, Trương Vinh Phương ra sao.

Có thể mọi người đều sẽ cho rằng Trương Vinh Phương đã chết.

Chương 1096: Biến hóa (5)

Sau khi bị thay thế thì sẽ bị giết.

Tuy rằng sự thực đúng là như vậy.

Trương Vinh Phương, từ lúc cực kỳ lâu trước, đã không hề là mình.

Sau đó, bắt đầu từ giây phút ấy, hắn sẽ triệt để cởi ra ràng buộc, làm tất cả mọi chuyện mà mình muốn làm.

Mà không có thân phận Đại Đạo Giáo, hắn vẫn còn có thể là thủ lĩnh của Nghịch giáo.

Bên phía Cảm Ứng môn Thiên Thạch môn, có thể sẽ bởi vì Nguyệt Vương tái hiện mà thoát khỏi dưới trướng.

Nhưng không sao cả, hắn chỉ cần âm thầm bảo vệ tỷ tỷ, mọi thứ còn lại đều không cần hắn quan tâm, sau đó bình tĩnh tích lũy điểm thuộc tính, chờ đợi lúc không thể địch nổi ở tương lai.

Trương Vinh Phương khoanh chân cố định, lẳng lặng nghe Tiết Đồng truyền thụ Thái Thượng Minh Hư công.

Trong lòng dần dần yên lặng.

Chỉ là nghe nghe rồi hắn chậm rãi nhíu chặt lông mày.

Thái Thượng Minh Hư công này, dĩ nhiên cùng hắn tu hành giống nhau như đúc.

Mãi cho đến bộ phận Phản Hư cuối cùng. Trừ bộ phận Phản Hư càng chi tiết chút hơn ra, còn lại đều giống nhau.

“Ta vốn tưởng rằng, văn công ta tu hành đã được tu sửa qua, có vấn đề. Thế nhưng bây giờ xem ra văn công không bị sao cả, vì sao ta lại dễ dàng trêu chọc thần phật như vậy chứ?” Trương Vinh Phương nghi hoặc hỏi.

“Hắn là thể chất của ngươi.” Tiết Đồng trả lời: “Bây giờ ta vẫn còn có thể cảm nhận được, thể chất của ngươi giống như đang khát cầu cái gì, nó đang không ngừng phát ra cảm xúc chưa đủ. Nếu như không triệt để thỏa mãn nó, như vậy sau này ngươi vẫn còn gặp nhiều phiền phức.

Mặt khác, tu hành văn công vốn là cải thiện thân thể, là chuẩn bị cho Hàng Thần cuối cùng. Hai cái kết hợp lại, có lẽ là căn nguyên của việc tạo ra tình huống của ngươi hiện tại." Tiết Đồng trả lời.

"Ta hiểu rồi." Công pháp Phản Hư tới tay, Trương Vinh Phương khẽ gật đầu. Nghe lời giải thích của đối phương xong, hắn liên tưởng đến Huyết Nhục Bổ Toàn đầu tiên.

"Kế tiếp ngươi dự định làm gì?" Tiết Đồng hỏi.

"Đi làm chuyện trước đó chưa làm xong." Trương Vinh Phương đứng lên.

Hắn đứng từ xa cúi người hành lễ hướng phía suối nước, nhưng sau đó xoay người nhanh chóng rời khỏi.

*

Từ tháng mười một đến tháng mười hai, thời gian trọn nửa tháng, mặt ngoài thì Trương Vinh Phương rời khỏi phủ Vu Sơn, nhưng trên thực tế vẫn ở chỗ cũ phụ cận âm thầm chờ đợi.

Hắn đang chờ đợi tên đứng sau màn trước đó, thế lực hoặc là tổ chức cố ý dẫn đám người sư phụ Trương Hiên qua đây ngoi lên.

Đồng thời hiện giờ hắn đang chờ đợi phản ứng của thế lực sau lưng ba Tông Sư bị hắn đánh chết.

Ba Đại Tông Sư kia đều là Bái Thần, điều này đại biểu cho phía sau bọn họ đều có một thế lực tôn giáo tương ứng.

Một vị Tông Sư mất tích bỏ mình, bất luận thế lực nào đều khó có khả năng thờ ơ.

Cho nên tuyệt đối sẽ phái người đến đây điều tra xem.

Cuối cùng hắn còn đang chờ hồi âm của Nhạc sư phụ.

Đáng tiếc, tất cả gió êm sóng lặng. Chẳng có cái gì cả.

Dường như hoàn toàn không có ai biết tin tức ba người kia bị giết.

Mà sau khi Nhiễm Hân Duyệt trở về thì cũng giống như biến mất, trực tiếp không có tin tức.

Căn cứ vào suy đoán của Tiết Đồng, thân thể của mình trêu chọc thần phật, khả năng vẫn còn chịu ảnh hưởng của Huyết Nhục Bổ Toàn.

Trương Vinh Phương không đợi được ai, quyết định đi tìm cơ hội bồi đầy chút tiến bộ sau cùng.

Hắn có thể cảm giác được Huyết Nhục Bổ Toàn chỉ còn thiếu chút nữa, đạt được một trăm là có thể viên mãn.

Đáng tiếc cho đến tận nay, hắn không gặp được cá thể nào có thể khiến hắn suy nghĩ khát vọng nữa.

Sau khi để lại phương thức liên lạc cho tỷ tỷ, cuối cùng hắn ung dung rời khỏi.

Dựa theo địa chỉ Thanh Tố đưa ra, chạy tới Đan tỉnh.

Tầng kế tiếp của Kim Thiềm công khả năng chỉ là phỏng đoán, nhưng đến cùng vẫn phải nếm thử một hai.

Phàm là phương pháp có thể gia tốc tích lũy thuộc tính, cũng không thể dễ dàng từ bỏ được.

Nơi bên ngoài phủ Vu Sơn mấy trăm dặm.

Giữa dãy núi vờn quanh, biển cây dần dần biến thành đất vàng, vách núi, bãi cỏ và bụi cây rậm rạp biến thành đá trắng bùn cát trơ trọi.

Dòng nước càng ngày càng nhỏ, cho đến biến mất.

Trong một khe núi vàng giống vết thương trên mặt đất.

Trương Vinh Phương điểm mũi chân một cái, chính là vượt qua mấy chục mét.

Nhìn xuống từ trên cao, thấy là một điểm đen nhanh chóng di chuyển trên mảng lớn đất vàng.

Bỗng tốc độ hắn chậm lại, dừng bước. Ngẩng đầu nhìn về phía trước.

“Ai?”

Giọng nói khuấy động trong khe núi, chậm rãi đi xa, tiêu tán.

Lúc này ở ngay phía trước hắn, trên một sườn núi đất vàng dốc đứng.

Đang có một bóng người áo đen mang đấu lạp lẳng lặng xếp bằng ở trên đó, cầm một cây sáo sắt trong tay.

Cầm sáo nhưng lại không có thổi, chỉ là chậm rãi chuyển động trong tay.

“Có người nói cho ta biết, có khả năng ngươi tu Cực Cảnh.”

Chương 1097: Cực Cảnh (1)

Sáo sắt trong tay bóng người dừng lại.

“Thế nên ta đến xem.”

“Ngươi là ai?” Trương Vinh Phương lại lặp lại: “Ta không có thời gian để lãng phí với ngươi, vậy nên, nếu như không có chuyện gì, tốt nhất là ngươi nên rời khỏi.”

Bóng người nhẹ nhàng đứng lên, nhảy về phía trước.

Đấu lạp trên đầu nàng chợt bay đi, tinh chuẩn treo trên một cục đất nhô lên ở bên cạnh, giống như đã tính toán xong.

Bịch, nàng rơi xuống đất, đứng dậy lộ ra bộ dạng cả người.

Người này lại là một nữ tử.

Không.

Khiến Trương Vinh Phương kinh ngạc là, nữ tử trong võ nhân cũng không hiếm thấy, mà nữ tử có vóc dáng bình thường như người đối diện thì rất hiếm.

Phải biết rằng, trong số nữ tử mà hắn từng gặp, bình thường kiểu gì đều sẽ có cơ bắp cường kiện. Nhiều lắm là thích đẹp thì cố ý dùng quần áo ẩn giấu che khuất.

Nhưng nữ tử trước mắt lại khác, nàng mặc váy dài thuần trắng cùng loại với sườn xám, trên đen dưới trắng giống như là thái cực.

Tóc dài màu đen của nàng cột lên cao, hai bên tóc mai có hai sợi tóc rủ xuống, che khuất bên mặt.

Mặt mũi trắng nõn như sứ, tổng thể lãnh diễm mà có khoảng cách.

Dễ thấy nhất là cơ thể của nàng.

Hoàn toàn không nhìn ra có đường cong bắp thịt gì cả, giống như là nữ tử cả ngày trong khuê tú không rèn luyện thể chất.

“Ta là Đường Tâm Di.” Nữ tử chậm rãi tiến lên phía trước, dừng tại nơi cách Trương Vinh Phương khoảng năm mét.

“Hắn là ngươi đã nghe nói về ta đi?”

“…” Trương Vinh Phương cố gắng tìm kiếm trong đầu.

Có điều bất luận hắn hồi ức thế nào, đều không hề có ấn tượng với cái tên này.

“…” Nữ tử tự xưng là Đường Tâm Di hình như cũng phát hiện ra điểm ấy, nhưng nàng không hề thấy xấu hổ.

“Ta nghe người ta nói, thực lực của ngươi rất mạnh. Hư hư thực thực là Cực Cảnh, thế nên, quanh đây có ta gần nhất, liền đến xem.”

“Ngươi muốn xem thế nào?” Trương Vinh Phương nhất thời thấy hứng thú. Hắn vẫn luôn nghe nói Cực Cảnh đã lâu rồi, nhưng chưa bao giờ thực sự tiếp xúc qua.

Thiên Nữ trước đó không tính.

Bởi vì thời điểm đó nàng còn chưa chân chính bước vào Cực Cảnh.

Nếu như lúc này nữ nhân đối diện là Cực Cảnh, có lẽ vừa lúc có thể mở rộng tầm mắt của hắn.

“Rất đơn giản.” Hai mắt đen nhánh của Đường Tâm Di lộ ra một nụ cười lạnh lùng: “Đánh là biết!”

Vụt!

Trong tay nàng chợt bắn ra một thanh đoản đao nhỏ dài chừng cánh tay.

Đao kia vô cùng sắc bén, trong nháy mắt bắn ra thế mà lại mơ hồ có tiếng kim loại truyền tới.

“Đúng rồi, nếu như ngươi không phải Cực Cảnh, có thể cầu xin sự tha thứ.”

Lời còn chưa dứt, người nàng đã giậm chân vọt tới trước, thân pháp cực nhanh!

Trương Vinh Phương cũng không ngờ tới tốc độ của nàng lại có thể nhanh như vậy.

Nếu như nói ba Tông Sư Bái Thần trước đó có tốc độ là 1, như vậy tốc độ của nữ nhân lúc này ít nhất phải 1,5!

Nhưng nó không giống nhau!

Phải biết rằng đây chính là Tông Sư Bái Thần, tố chất thân thể của bọn họ đã sớm đã vượt qua cực hạn của người thường.

Đã đạt đến một trình độ khủng bố cực đoan.

Năm mươi, sáu mươi mét trong mắt bọn họ cũng chỉ là một cái chớp mắt là tới ngay.

Mà nhanh hơn cả tốc độ như vậy. Đó là khái niệm gì!?

Không đúng!? Đây là tiêu hao?

Bỗng trong đầu Trương Vinh Phương chợt lóe lên một suy nghĩ. Hắn lui ra phía sau hai bước, vừa vặn tránh khỏi một đao đối phương quét ngang ngay ngực.

Lưỡi đao mang theo hàn mang lạnh lẽo, vô cùng sắc bén, thuận thế nhẹ nhàng quét qua mặt ngoài quần áo của hắn.

Chỉ là lướt ngang một chút, vẫn chưa hoàn toàn chạm vào nhưng quần áo của Trương Vinh Phương đã bị cắt ra một đường vết rách.

"Đao thật là sắc bén!"

Trong lòng hắn nghiêm nghị, nhưng phát hiện một vấn đề của đối phương.

Đó chính là lực lượng!

Lực lượng của nàng thiếu thốn nghiêm trọng!

Trương Vinh Phương ra tay như tia chớp, một chiêu Thông Mạch Thủ của Nhạc Hình Phù tinh chuẩn chụp lên cổ tay cầm đao của Đường Tâm Di.

Đao này quá mức sắc bén, vẫn nên đoạt trước rồi hẵng nói.

Vụt!

Thông Mạch Thủ bị trượt rồi!?

Lúc này Trương Vinh Phương biến chiêu, nắm tay thuận thế hóa thành quét ngang.

Vụt!

Nắm tay lại thất bại lần nữa.

Đường Tâm Di tựa như đã sớm dự liệu được hắn sẽ biến chiêu, thấp người né tránh, lưỡi đao trong tay đâm xuống, thế

mà lại đâm hướng phía điểm yếu dưới bụng của hắn.

Thình thịch!

Trương Vinh Phương chợt đạp đất, đầu ngón chân bắn lên tảng lớn bùn đất.

Bùn đất nổ tung bắn lên.

Lấy lực lượng lúc này của hắn, một cú đá tùy tiện cũng có thể bạo phát lực trùng kích rất mạnh, mượn khối bùn đá ra, cũng có thể tạo thành thương tổn kinh khủng cho người thường.

Nhưng quỷ dị là, Đường Tâm Di thế mà lại một lần nữa sớm dự đoán được cử động của hắn, lắc mình sang trái một cái, hoàn mỹ tránh khỏi khối bùn, lại cầm đao chém ngang đến.

Trong lòng Trương Vinh Phương nghiêm nghị, biết đối phương cũng là Tông Sư, có năng lực tiên cơ ngăn địch mạnh mẽ như mình.

Chương 1098: Cực Cảnh (2)

Hơn nữa tốc độ của đối phương nhanh hơn mình, lại cầm trong tay bảo đao cường hãn.

Lúc này hắn không chần chờ nữa.

Trạng thái cực hạn Thần Ý hợp nhất, âm Dương Cộng Tể đồng thời bạo phát.

Hình thể chợt tăng vọt biến lớn đến ba mét.

"Chết!"

Hai tay của hắn chụp hướng đầu đối phương giống hai thanh chiến phủ.

Nhưng quá muộn.

Cho dù hắn bạo phát trạng thái cực hạn, tăng tốc độ của bản thân lên rồi mà vẫn bị đoán trước lần nữa.

Đường Tâm Di tinh chuẩn nghiêng người, gia tốc xông qua giữa hai cánh tay, cầm bảo đao đâm thẳng vào ngực Trương Vinh Phương.

"Quá yếu." Mũi đao của nàng gần như chạm vào ngực Trương Vinh Phương.

Nhưng rồi đột ngột ngừng lại.

Hai người bất chợt cứng còng, không hề cử động thêm nữa.

"Thực lực ngươi như vậy, lực lượng tốc độ đúng là rất mạnh, nhưng kỹ xảo quá kém. Không thể nào là Cực Cảnh được." Trong mắt Đường Tâm Di lộ ra vẻ thất vọng.

Nàng nghe trong hội có tin tức tuyệt mật truyền lại, nói Trương Ảnh mất tích, có người ngụy trang thân phận của hắn cứu thành viên Tông Sư trong hội, lại còn đánh chết ba Tông Sư Bái Thần tại chỗ.

Nàng vốn tưởng rằng thực lực đối phương nhất định sẽ cực kì khủng bố.

Nhưng tiếc là.

Nàng tính sai rồi.

“Vì sao ngươi không đâm xuống?” Trương Vinh Phương bỗng nhiên lên tiếng.

“Đâm xuống? Ngươi rất muốn chết à?” Đường Tâm Di kinh ngạc nói.

“Ngươi có thể thử xem.” Sắc mặt Trương Vinh Phương bình tĩnh.

“Ngươi đã không cam lòng, vậy làm lại!” Đường Tâm Di cấp tốc lùi về phía sau, kéo dài khoảng cách. Ngón tay xẹt qua trên thân đao, lưỡi đao nhất thời bắt đầu run rẩy.

“Võ học mà ta tu hành có tên là Ngũ Tâm Đạp Hư kinh, chính là tuyệt học do một lão nhân tên là Ngũ Tâm sáng tạo ra trăm năm trước. Người có khả năng tu hành trên thế gian cực nhỏ.”

Mũi đao Đường Tâm Di rủ xuống, bình tĩnh giải thích.

“Ngươi đã không cam lòng, vậy ta sẽ để cho ngươi hiểu. Giữa ta và ngươi rốt cuộc có chênh lệch như thế nào.”

Nàng chậm rãi giơ đao lên, chỉ hướng Trương Vinh Phương.

“Tiện thể nói một câu. Ta nhập Cực Cảnh đã được hơn mười năm, đi con đường Cực Tâm!”

Vừa dứt lời, người nàng đã lại vượt qua khoảng cách mấy mét, đâm ra một đao.

Trong nháy mắt ánh đeo lóe lên, tựa như dát lên một tầng ánh bạc sáng hơn nữa.

Ngoài ra thì không còn điều khác thường nào.

Nhưng chỉ có Đường Tâm Di mới biết được, mình đã tiến vào trạng thái cực hạn trong Ngũ Tâm Đạp Hư kinh — Thành Tâm.

Không có cái tên lòe loẹt gì, chỉ có hai chữ cơ bản.

Thành tại tâm, mới nhanh hơn, nhanh hơn, nhanh hơn!!!

Tức khắc, trước mắt Trương Vinh Phương giống như có thêm hơn mười mũi đao màu bạc, hình thành màn đao đâm hướng hắn.

Giữa màn đao có ánh bạc chói mắt, nối thành một mảnh, giống như là biển đao, hoàn toàn che khuất phạm vi tầm nhìn.

“Rất nhanh!”

Sắc mặt hắn trầm ngưng, dưới chân cấp tốc lui về phía sau.

Nhưng tốc độ hắn lui về lại hoàn toàn không bằng tốc độ đối phương vọt tới trước.

Tốc độ của Đường Tâm Di thế mà còn nhanh hơn trước đó!

Vụt.

Sơ ý một chút, làn da bên ngoài cánh tay Trương Vinh Phương dễ dàng bị cắt ra một miếng.

Hắn cấp tốc thu tay lại đặt ở sau lưng, miệng máu nhúc nhích chữa trị, chỉ cần mấy giây.

Keng!

Lúc này Trương Vinh Phương cũng rút đao ra, bảo đao Thu Lâm hắn tịch thu được lúc ban đầu vẫn luôn được mang theo người, chỉ là từ rất lâu trước đây hắn đã không hay dùng thanh đao này.

Giờ khắc này, hắn lại cầm đao, lấy chiêu số của Viêm Đế Phù chém về phía trước.

Nhưng quỷ dị là, Thu Lâm đao thế mà trực tiếp đâm xuyên qua biển đao của đối phương, không hề va chạm vào cái gì được, giống như chỉ gặp phải ảo giác.

Vụt vụt vụt!!

Nhưng cùng lúc đó, biển đao bao trùm lên người Trương Vinh Phương, hắn giơ một tay lên bảo vệ mặt.

Vù.

Tất cả biển đao chợt khựng lại, toàn bộ ngưng tụ thành một, biến thành một thanh.

Đường Tâm Di đang cầm bảo đao, dừng ở nơi ngực của Trương Vinh Phương. Chỉ kém một chút, là nàng có thể đâm thủng tim đối phương.

“Lực lượng tốc độ của ngươi rất mạnh, vượt ra khỏi cực hạn của người bình thường rất nhiều. Nhưng. Võ công của ngươi

quá kém. Quá kém…”

Nàng liên tiếp dùng hai từ quá kém, để bày tỏ nỗi thất vọng của mình.

“Nếu vẻn vẹn chỉ là trình độ như vậy, ngươi không có khả năng giết được ba Tông Sư Bái Thần. Không đúng, có người nói ngươi vẫn còn nắm giữ mật pháp có thể nhanh chóng giết chết Bái Thần nào đó? Thế nhưng cho dù có mật pháp như vậy, ba Tông Sư Bái Thần không phải là kẻ vớ vẩn, chỉ riêng bạo phát linh tuyến thì ngươi đã…”

Nhất thời nàng giống như rơi vào trạng thái lầm bầm lầu bầu riêng.

“Võ công của ta đúng là không đáng giá nhắc tới.” Sắc mặt Trương Vinh Phương bình tĩnh: “Như vậy ngươi, vì sao, không đâm đến?”

“Ta và ngươi không thù không oán, vì sao ta phải giết ngươi.” Đường Tâm Di hỏi ngược lại: “Mặt khác, nếu ngươi nguyện ý giao mật pháp nhanh chóng giết chết Bái Thần cho ta, ta có thể…”

Chương 1099: Cực Cảnh (3)

Phụt.

Bỗng nàng ngừng nói, viền mắt run lên.

Đao, bị tóm lại!?

Trương Vinh Phương đứng phía trước nàng, đang nắm chặt bảo đao chỉ vào trái tim của hắn.

Không hề để ý lưỡi đao có thể cắt vỡ lòng bàn tay của hắn.

Nhưng càng làm cho Đường Tâm Di cảm giác quỷ dị kinh hãi là.

Thanh bảo đao Vô Quang đỉnh cấp thậm chí đã từng giết Tông Sư Bái Thần của nàng, lúc này ở trong tay của đối phương cũng chỉ là cắt vỡ một tầng biểu bì của hắn, khó có thể đâm sâu xuống nữa.

Lưỡi đao hoàn toàn bị cơ thể thật dày kẹp chặt, không thể động đậy.

Trương Vinh Phương nhếch miệng lộ ra nụ cười. Hàm răng trắng vào lúc này giống như hiện ra ánh sáng lạnh.

"Cảm ơn ngươi, khiến ta kiến thức tới cấp bậc Cực Cảnh. Kế tiếp chơi đùa kết thúc."

Vù!!

Đột nhiên toàn thân Trương Vinh Phương cấp tốc bành trướng, biến lớn, huyết liên phía sau tách ra bao trùm toàn thân.

Mái tóc dài đen nhánh giống như cũng bị phủ lên một tầng màng da đỏ máu.

Không có Kỹ Năng Phá Hạn, không cần trạng thái cực hạn.

Trong thời gian ngắn, hình thể của Trương Vinh Phương đạt tới bốn mét, bóng ma triệt để bao phủ Đường Tâm Di.

Bảo đao chợt bị đẩy lùi, xoay tròn cắm ngược vào mặt đất nơi xa.

Ầm!!

Song chưởng của Trương Vinh Phương xuất thủ như đạn pháo, đâm thẳng hai tai đối phương từ hai bên giống song long.

Đây là Viêm Đế Phù - Trác Huyết Long!

Khí lưu mãnh liệt bị đè ép tản ra bốn phía.

Một chiêu này có lực lượng rất mạnh, vượt qua trạng thái cực hạn trước đó của Trương Vinh Phương khoảng chừng gấp hai!

Nhưng vẫn bị hụt tương tự.

Mặc dù tốc độ cũng nhanh hơn trước kia một mảng lớn. Nhưng vẫn là sai một ly, lướt qua trên đỉnh đầu của Đường Tâm Di, mang tóc nàng bay theo.

Nàng cũng đã mở ra Chung Thức từ lâu.

Chung Thức Ngũ Tâm Đạp Hư kinh mà nàng ngưng tụ ra có tên là Đạp Hư.

Có thể trong khoảng thời gian cực ngắn lần thứ hai đề cao thân pháp tốc độ, độ chính xác, cùng với năng lực nhìn thấu!

Xuy.

Trong nháy mắt khi nàng mở Chung Thức ra, đồng tử của nàng chợt co rút lại, giống một cái khe đồng tử dựng thẳng.

Ngoài ra, toàn thân không có những biến hóa nào khác.

Khi song chưởng của Trương Vinh Phương xẹt qua đỉnh đầu nàng.

Cơ thể Đường Tâm Di sà thấp xuống đất, nơi hai cổ tay bắn ra chủy thủ bén nhọn.

Khuỷu tay và cơ thể phía sau lưng giống con nhện, cấp tốc nhúc nhích, di chuyển về phía trước trên mặt đất.

Di chuyển như vậy vừa vặn tới dưới người Trương Vinh Phương.

Ngũ Tâm Đạp Hư kinh, Kỹ Năng Phá Hạn - Duyệt Sơn!

Vụt!

Hai thanh chủy thủ đều chém sắt như chém bùn, đi lên từ phía dưới, lại đâm hướng bụng của Trương Vinh Phương.

Quỹ tích nàng vẽ ra khiến người ta không dự đoán được, giống như mây mù mờ ảo không chừng trong núi, vừa giống như biển cây lay động theo gió.

Rõ ràng là nhìn rất rõ, nhưng lại tạo cho người ta một loại cảm giác không thể nắm chặt.

“Chiêu số của ngươi quá đơn giản!!!?” Đường Tâm Di còn chưa nói hết lời, thì bỗng dưng im bặt.

Bởi vì lúc này Trương Vinh Phương ở trước mắt nàng thế mà giống như ảo ảnh, chậm rãi tiêu tán, biến mất.

Cái… cái nàng vừa đâm vào!

Lại có thể chỉ là bóng mờ của đối phương!!?

Vụt!

Đường Tâm Di mãnh liệt xoay người, vừa hay nhìn thấy Trương Vinh Phương đã đứng đằng sau mình từ lâu.

Hắn đưa lưng về mình, tắm trong ánh sáng mặt trời.

Trong tay phải của Trương Vinh Phương, đang nhẹ nhàng cầm một cái nơ màu đen tím.

Cái nơ có hình hoa lan kia, chính là phụ kiện vừa đeo ở trên cổ nàng.

Mà nếu có thể bắt được nơ của nàng, thì đại biểu cho, nếu hắn tiến lên một chút nữa thôi.

Đường Tâm Di sợ hãi cả kinh trong lòng.

Một loại cảm giác co giật chí mạng đã rất lâu rồi không có thể nghiệm qua, trong nháy mắt chạy dọc toàn thân nàng giống như dòng điện.

“Thấy không?” Trương Vinh Phương hơi nghiêng mặt.

Quần áo trên người hắn sớm đã bị căng nứt, lộ ra phần lưng cường tráng trần trụi.

Đóa huyết liên chưa hoàn toàn nở rộ cũng hiện ra ở trước mặt Đường Tâm Di, chói mắt mà đẹp đẽ.

“Đây là điểm khác biệt lớn nhất giữa ta và các ngươi, cùng bọn họ.”

Nhẹ nhàng quăng nơ đi, Trương Vinh Phương chậm rãi xoay người, mang trên mặt nụ cười mỉm thong dong.

“Ta đã đi trên đại đạo chính xác, mà các ngươi…” Hắn giơ tay lên, chỉ hướng Đường Tâm Di.

“Các ngươi đã lệch hướng đại đạo. Trở thành tà ma ngoại đạo!”

“Ngươi không có Bái Thần!!?” Lúc này Đường Tâm Di rốt cuộc xác định, đồng tử co rút lại đến mức tận cùng: “Cũng không phải Cực Cảnh!!”

“Ngươi rốt cuộc là quái vật gì!?”

“Quái vật?” Trương Vinh Phương chợt biến mất tại chỗ.

Thình thịch!!!

Thân thể Đường Tâm Di bay lên trời, tóc dài bị túm chặt vung ra phía sau, rơi xuống đất.

Thình thịch!!

Bị đập thật mạnh xuống đất, nàng ngửa đầu phun ra máu tươi, tức khắc muốn đâm về phía bàn tay to nắm tóc dài của mình.

Keng keng!!

Làm cho nàng tuyệt vọng là, hai thanh chủy thủ của nàng thậm chí ngay cả làn da của đối phương cũng không thể nào đâm rách được!?

Chương 1100: Cực Cảnh (4)

“Võ nghệ của các ngươi rất mạnh. Nhưng võ đạo đã lệch khỏi quỹ đạo đại đạo từ lâu.” Trương Vinh Phương túm mái tóc dài của nàng, nhấc người nàng lên lơ lửng trên không, để cho nàng đối mặt với mình.

“Ta xuất thân Đại Đạo Giáo, tu tuyệt học văn công, luyện võ đạo chính thống, hôm nay cuối cùng đạt đến đại thành! Ngươi nói ta là quái vật!?”

Hắn để sát mặt vào đối phương.

“Nghe nói qua tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên chưa?”

Keng!

Miệng Đường Tâm Di phun một cái, một cây kim sắt chợt bắn ra, đâm lên trên mặt Trương Vinh Phương phát ra tiếng đánh thanh thúy, sau đó bị đẩy lùi.

Trên mặt Trương Vinh Phương có thêm một điểm đỏ, nhưng rất nhanh đã tự động khép lại và biến mất.

“Thấy không? Đây là tiên đạo! Đây cũng là Đạo Môn chính thống! Trong tương lai, ta chắc chắn sẽ thành tiên!”

Ừm, nói dối nhiều quá, bản thân Trương Vinh Phương cũng sắp tin mình luôn rồi.

Có điều không sao cả, dù sao hắn chính là muốn tìm ra một lý do căn cơ cho một thân thực lực của mình, cố định nó trước đó.

Về phần còn lại, chỉ cần không bị cho là quái vật, thì đều không đáng kể.

“Tiên!?” Đường Tâm Di cảm thấy tam quan mấy chục năm của mình đều phải triệt để bị nghiền nát thành cặn bả.

Cái quỷ gì thế!?

Nàng nhìn quái vật thân cao bốn mét, bắp thịt toàn thân đỏ máu, bao trùm hoa văn mạch máu, khuôn mặt dữ tợn vặn vẹo, khi há miệng còn có hai hàng răng nanh trước mắt.

Hắn gọi đây là tiên á!?

Vậy sơn nhân thần thông quảng đại, phiêu dật ẩn cư sơn lâm trong thần thoại tên gì?

Phù.

Thân thể nàng bị văng mạnh ra ngoài, lộn một vòng ở giữa không trung, vững vàng rơi trên mặt đất.

“Ngươi không giết ta à?” Nàng kinh ngạc nói.

“Tại sao ta phải giết ngươi.” Trương Vinh Phương hỏi ngược lại: “Ta là người cao tu đạo môn, trong tương lai nhất định sẽ thành tiên, phải tính toán gì với một phàm nhân nhầm đường lạc lối cơ chứ?”

“…” Đường Tâm Di cảm thấy có thể là mình đã gặp phải tên bệnh thần kinh.

Nhưng nhìn một thân hoa văn mạch máu kinh khủng của đối phương.

Bệnh tâm thần làm sao có thể luyện được một thân võ lực kinh khủng như thế chứ.

Không có Bái Thần, vẫn có thể đạt đến nước này, lấy một địch ba, giết chết ba Tông Sư Bái Thần.

Hiện tại, nàng thật sự đã tin.

Tin tưởng đối phương thực sự làm được chiến tích như vậy.

Với tư cách là tầng lớp cấp cao của Nghịch Thời hội, nàng là số ít người có thể chọn bảo lưu bộ phận ký ức cố hữu khi bị mất trí nhớ.

Bởi vì tình huống cực kỳ ổn định, cho nên nàng mới sẽ chủ động đi tới tiếp xúc.

Vốn cho rằng chỉ là một Tông Sư Cực Cảnh khá mạnh.

Thế nhưng hiện tại xem ra.

Nàng sai rồi.

Đối phương tuyệt đối không phải là Cực Cảnh.

Bởi vì bất luận là loại nào của Cực Cảnh, đều có nắm giữ tuyệt đối với võ nghệ của bản thân.

Mà trong lần thử vừa rồi, cảnh giới võ nghệ của đối phương cực kém, hình như là dựa vào thủ đoạn đặc thù nào đó mới có thể làm được tiên cơ ngăn địch tầng nông như vậy.

Tiên cơ ngăn địch đó, thậm chí còn không bằng một số Tông Sư Bái Thần, chớ nói chi là nàng.

Phàm là tiên cơ ngăn địch của Cực Cảnh, thì đều mạnh hơn Tông Sư Bái Thần nhiều.

Thế nên từ đầu tới cuối, đối phương đều không có uy hiếp gì với nàng.

Cho đến cuối cùng.

"Tiên đạo mà ngươi đi, có thể học không!?" Đột nhiên, Đường Tâm Di bỗng dưng buông ra một câu.

Một câu mà đến nàng cũng không thể ngờ tới.

Sau khi nói ra những lời này, chính nàng cũng hơi kinh hãi.

Nhưng lập tức liền bình tĩnh lại.

Cực Cảnh phần nhiều là dựa vào bản năng thân thể.

Nếu bản năng làm cho nàng như vậy được, có lẽ điều đó mới có thể là phương hướng tốt nhất.

"Học?" Trương Vinh Phương đều đã chuẩn bị thu thập đồ vật vung vãi trên mặt đất để rời đi, bỗng nhiên nghe được câu này thì cũng sững sờ.

Hắn nhìn về Đường Tâm Di phía đối diện.

Đối phương không hề nghi ngờ là một Tông Sư Cực Cảnh có cấp bậc cực cao.

Thực lực còn ở trên ba Tông Sư Bái Thần trước đó nữa.

Mặc dù không biết người này dùng phương thức gì, dẫn đến tốc độ thân pháp cực nhanh.

Nhưng lúc này nhìn lại, tầng nông trong cơ thể Đường Tâm Di đã bắt đầu rướm máu.

Rõ ràng loại thân pháp đó không phải là không hề trả giá.

Nhưng nàng vẫn thờ ơ. Rõ ràng đã sớm thành thói quen.

Về phần cái vung vừa rồi của hắn, thật ra cũng không dùng nhiều sức lắm.

Từ vừa mới bắt đầu, nàng đã không có thể hiện ra sát ý đối với hắn, nên đương nhiên hắn cũng sẽ không tùy tiện giết người.

Nhưng bây giờ, học tập tiên đạo?

Trương Vinh Phương nhìn lại quá trình hình thành huyết liên trước đó của mình.

Đơn thuần chính là trị số sinh mệnh đề cao đến độ cao nhất định, sau đó tự nhiên sinh ra huyết liên.

“Không đúng! Huyết liên của ta là sinh mệnh lực thân thể quá thừa thãi nên tràn ra, từ đó mới tạo thành huyết liên.

Chương 1101: Cực Cảnh (5)

Thật ra phần lớn trị số sinh mệnh ta tăng lên, đều rơi vào tăng phúc tố chất cơ thể, phòng ngự, sức khôi phục, sự chịu đựng, những thứ này mới là nhà giàu tiêu hao trị số sinh mệnh. Trái lại huyết liên…"

Trương Vinh Phương chợt nảy ra suy nghĩ trong đầu, nếu là như vậy… có lẽ hắn thật sự có khả năng nghiên cứu sao chép quá trình hình thành huyết liên.

Cứ như vậy.

Có thể hắn thật sự không cần phải khoác lác về tiên đạo nữa, mà nó sẽ hình thành một trường phái võ đạo mới tinh nữa!

"Ta không biết ngươi có tư chất đó hay không. Hơn nữa, ta không có lý do gì để dạy ngươi cả." Trương Vinh Phương suy nghĩ rất nhiều, nhưng trên thực tế cũng chỉ ngắn ngủi vài giây mà thôi.

"Bất kể như thế nào, ngươi giết Tông Sư Bái Thần, nắm giữ mật pháp nhanh chóng giết chết Bái Thần, tin tức này rất có thể đã truyền đi.

Những kẻ Bái Thần kia sẽ không bỏ qua cho ngươi. Ngươi chỉ có thể kết minh với bọn ta thôi." Đường Tâm Di trầm giọng nói.

"Các ngươi là ai?"

"Nghĩa Minh, Nghịch Thời hội!"

"Nghịch Thời hội." Trương Vinh Phương nheo mắt.

"Mật pháp, có thể dùng những vật khác đổi không?" Đường Tâm Di tiếp tục hỏi.

"Không thể, không phải ta không muốn đổi, mà là mật pháp này, thuộc về võ đạo độc môn của ta, những người còn lại không dùng được." Trương Vinh Phương lắc đầu.

"Đã như vậy, ngươi càng phải kết minh với bọn ta. Nếu như có tình báo tuyệt mật mà bọn ta cung cấp, ngươi tuyệt đối sẽ

không bị Đại Tông Sư Linh Tướng các giáo phái vây giết.” Đường Tâm Di trả lời.

“Bọn họ không giết được ta.” Trương Vinh Phương bình tĩnh trả lời, trước khi Nhạc sư phụ hoàn toàn từ bỏ hắn, sợ rằng không ai dám quang minh chính đại động thủ với hắn.

Huống hồ, chính hắn cũng không phải tượng đất, Đại Tông Sư Linh Tướng cần có thời gian nghiệm chứng hắn thật giả ra sao.

Chờ cho đến lúc đó, lại là một khoảng thời gian trôi qua. Có lẽ khi đó hắn đã lại có một diện mạo khác.

“Đã như vậy, thì chờ các hạ suy nghĩ rõ ràng vậy, qua một thời gian nữa ta sẽ còn trở lại.” Đường Tâm Di giơ tay vung ra một thứ.

Bộp.

Trương Vinh Phương đưa tay tiếp được, đó là một hộp đen kim loại khéo léo tinh xảo, trên đó khắc các loại đường vân vết cắt vặn vẹo không rõ hàm nghĩa.

“Đây là cái gì?”

“Phương pháp liên hệ. Chỉ cần đặt hộp này ở dã ngoại, lấy lửa nướng lên, phụ cận xung quanh mà có người của chúng ta, thì sẽ đến đây liên hệ ngài.

Khi ngài muốn liên lạc với ta thì có thể dùng hộp này, tìm người cho ta biết.”

“Được.” Trương Vinh Phương khẽ gật đầu.

“Cáo từ.” Đường Tâm Di hít sâu một hơi, thân hình lóe lên, cầm chủy thủ và đoản đao lên, đội đấu lạp, cấp tốc đi xa.

Trương Vinh Phương thu hồi hộp đen, nhìn theo đối phương rời đi.

Lần đầu tiên hắn bắt đầu suy tư, làm sao để quy nạp quá trình hình thành huyết liên thành một hệ thống võ đạo?

Đây là lần đầu tiên hắn thực sự tiếp xúc với Cực Cảnh.

Rất rõ ràng, coi như Cực Cảnh là Tông Sư thì cũng tăng tố chất cơ thể lên không nhiều lắm.

Bọn họ càng nhiều là lợi dụng ngoại vật vũ khí cực mạnh, phối hợp dự phán siêu cường, tinh chuẩn tính toán và xuất thủ, kết hợp lại, hình thành sức chiến đấu.

Tốc độ của bọn họ rất nhanh, nhưng lực lượng không mạnh, lực sát thương đều nhờ cả vào vũ khí.

Nhưng loại cấp bậc tiên cơ ngăn địch đó, thật sự quá mạnh mẽ.

Khó trách có thể đánh đồng với quái vật Tông Sư Bái Thần có tốt chất thân thể vượt xa người thường.

Cũng khó trách bọn họ sẽ bị kẻ Bái Thần xưng là quái vật.

Cho dù tố chất cơ thể của ngươi có tốt tới đâu, đánh không lại chính là đánh không lại.

Cho dù là Bái Thần, cuối cùng vẫn sẽ bị triệt để chơi chết.

Mặc dù lực lượng của bọn họ yếu đi chút, nhưng mượn công cụ, vẫn có thể dễ dàng đùa chết phần lớn Bái Thần.

…

Đan tỉnh.

Trong một phòng ngủ sạch sẽ thoải mái.

Đinh Du chậm rãi tỉnh táo lại từ trong cơn ngủ say.

Hắn ta chậm rãi mở mắt ra.

Đỉnh đầu là chiếc màn trắng như tuyết, giống tua rua rủ xuống hai bên.

Sắc trời nhàn nhạt chiếu vào cửa sổ bên trái, hình như là sáng sớm rồi.

Đinh Du hít sâu một hơi, cảm giác cánh tay có hơi nặng, sau đó hắn ta nhìn xung quanh.

“!!!??”

Tư thế lúc này của hắn ta, lại là hai tay giang rộng, trên mỗi bên cánh tay có hai nữ tử trần truồng gối lên!?

Tổng cộng bốn nữ tử. Không đúng!!?

Đinh Du cảm giác hai chân của mình cũng bị đè nặng.

Hắn ta nhấc đầu lên nhìn.

Cừ thật.

Trên mỗi chân cũng có hai nữ tử đang nằm, đang ngủ thật ngon.

Tổng cộng sáu nữ tử, tất cả đều là tướng mạo mỹ lệ, tư thái thướt tha, và đều trơn bóng không mặc gì cả.

Nhưng không rõ là vì sao, khi nhìn tình cảnh nóng máu như thế này, trong lòng Đinh Du lại yên tĩnh trong suốt, thân thể không hề xúc động.

Sau đó, hắn ta phát hiện mình cũng không mặc quần áo. Hơn nữa phần bụng dưới thường thường truyền đến một hồi đau đớn.

"…"

Chương 1102: Ngũ đỉnh (1)

Đinh Du không hiểu nổi.

Lấy thể chất của hắn ta cùng tu vi Siêu Phẩm Ngoại Dược, kiểu gì cũng không có khả năng hư như vậy được.

Coi như là sáu nữ tử, cũng không có khả năng dễ dàng…

Nhất định là vẫn còn bị người hạ độc, dược hiệu chưa qua.

Lúc này, hắn ta nhẹ nhàng rút tay chân ra từ dưới người những nữ tử ấy. Sau đó hắn ta lặng lẽ đứng dậy, tùy tiện lật tìm trong tủ quần áo một bộ quần áo mặc vào.

Nhìn từ cửa sổ nửa mở ra phía ngoài, hắn ta mơ hồ có thể thấy, bên ngoài là từng bậc ruộng bậc thang trong núi.

"Phu quân. Chàng muốn đi đâu thế?" Bỗng nhiên phía sau một nữ tử tuổi nhỏ nhất dụi mắt, chống người dậy nói.

Đinh Du sợ hãi cả kinh, thân thể vọt tới trước nhảy ra ngoài qua cửa sổ, nhấc chân chạy mất.

Hắn ta vẫn còn có nhiệm vụ, không biết đã bị vây bao nhiêu ngày ở chỗ này.

Trong những ngày qua, mỗi ngày hắn ta đều mới tỉnh dậy đã bị bỏ thuốc, trừ ăn uống vệ sinh ra, phần lớn thời gian đều là trong cơn mê man.

Hắn ta đường đường là cao thủ Siêu Phẩm, thiên phú dị nhân! Tương lai còn phải tiếp tục đột phá, vì các huynh đệ tìm Hải Long báo thù!

Đại nhân đã đáp ứng hắn ta, chỉ cần hoàn thành chuyện bên này thì sẽ dẫn hắn ta cùng đi thắt cổ Hải Long.

Nhưng hiện tại hắn ta rõ ràng còn bị một đám tiểu cô nương tuổi trẻ vây ở chỗ này!!?

Nhảy ra khỏi phòng, Đinh Du càng nghĩ càng giận.

Hắn ta nhanh chóng lướt qua các căn phòng, hai bên đều là từng đống lầu gỗ cao hai tầng.

Không ít nam nữ đội khăn đội đầu màu lam tò mò thò đầu ra khỏi cửa sổ nhìn hắn ta.

Có người vẫn còn cười dùng ngôn ngữ hắn ta nghe không hiểu nói chuyện phiếm cùng đồng bạn.

Ở phía trước, một đám đồng tử đá tới đá lui quả bóng nhỏ làm từ trúc, thấy hắn ta bon bon chạy đến, đều dừng lại cười ngơ ngác nhìn hắn ta.

"Tránh ra! Đều tránh ra!!" Đinh Du thấy đường núi rời khỏi đáy cốc này, vừa lúc bị đám đồng tử ấy ngăn trở, bèn vội vàng hét lớn.

Mặc dù hắn ta có xuất thân sơn phỉ, nhưng trước kia đã không hề giết nữ nhân và trẻ nhỏ, đây là nguyên tắc của hắn ta.

Bây giờ đối mặt với những đồng tử mới năm sáu tuổi bảy tám tuổi, thì càng không có khả năng.

Vèo, hắn ta trực tiếp nhảy qua trên đầu đám đồng tử.

Không ngờ trên đường núi phía trước, lại có một tiểu nữ đồng mặt hây hây đỏ không biết xuất hiện từ bao giờ.

Nữ đồng chỉ khoảng tầm mười tuổi, còn chưa cao tới bắp đùi của hắn.

Chỉ xém nữa thôi là đụng phải, Đinh Du vội vàng điểm đầu ngón chân lên mặt đất, thân thể bay lên không, lướt qua đỉnh đầu của nữ đồng.

Phốc.

Ngay trong nháy mắt hắn ta lướt qua nữ đồng, bỗng cảm giác bắp chân tê rần.

"Xong đời rồi!?"

Đinh Du sinh lòng không ổn, định rơi xuống đất đứng lại, nhưng chân cũng đã không nghe sai khiến.

Phù phù, hắn ta lần nữa ngã nhào xuống đất, trước mắt một vùng mơ hồ, chậm rãi mất đi ý thức.

Trước khi ngủ, chỉ thấy nữ đồng khuôn mặt hây hây đỏ cười tủm tỉm đến gần, đưa tay lật mí mắt của hắn ta.

“Ở trước mặt lão thân còn muốn chạy trốn? Đáy cơ thể tốt như vậy, thiên phú gân cốt cũng mạnh mẽ, tốt nhất là ngoan ngoãn trở về lai giống cho ta đi.”

Sau khi phát hiện phu quân mới của Tiểu Tỉnh có thiên phú thân thể rất mạnh, những ngày này, bà ta lợi dụng dược vật kích thích, khiến mỗi ngày Đinh Du giao cấu với ít nhất mười lăm nữ tử.

Nhiều lần như vậy, cho đến khi triệt để quất chết nam tử.

Hậu đại được sinh ra từ mật pháp đó, đều có thiên phú vô cùng tốt.

Đây cũng là nguyên nhân mà thôn nhỏ của bọn họ có thể duy trì mấy trăm năm, hơn nữa cao thủ còn không ngừng xuất hiện.

Thật sự không ngờ nhiều ngày như vậy mà tiểu tử này thế mà còn động đậy được.

Giờ đây tiểu tử này lại còn muốn chạy?

Khiến hắn ta ngày ngày hưởng thụ diễm phúc đến chết không tốt sao, lại còn muốn chạy trốn?

Người bên ngoài quả nhiên đều hung ác độc địa, cho hắn ta không công ngủ nhiều hoàng hoa khuê nữ trong thôn như thế, kéo quần lên phát là muốn chạy, trên đời này sao lại có chuyện tốt đó cơ chứ?

*

Đan tỉnh không giống với các tỉnh khác.

Ở đây bốn mùa như mùa xuân, thảm thực vật đa dạng phung phú, rất nhiều hoa cỏ nở rộ quanh năm.

Sau khi Trương Vinh Phương rời khỏi cao nguyên, dần dần vùng đất xung quanh đã bắt đầu bao trùm màu xanh lục.

Theo tiếp tục đi tới, màu xanh lục ở xung quanh càng ngày càng nhiều.

Tại ngày thứ ba sau khi tách ra với Đường Tâm Di, hắn rốt cuộc tìm được tấm bia đá biên giới Đan tỉnh.

Đại Linh có quy củ, thường thì ở biên giới cứ cách một đoạn vị trí đều phải đặt tấm bia đá, với tư cách là cột mốc ranh giới.

Lúc này Trương Vinh Phương đứng trước một tấm bia đá trong đó, nhìn vùng đất Đan tỉnh ở phía trước.

Chương 1103: Ngũ đỉnh (2)

Nơi mười mét trước mặt hắn, là một cái quan đạo ngoằn ngoèo bằng phẳng.

Bụi vàng trên đó bị thổi theo gió to, cuồn cuộn cuốn lên từng lớp cát bụi mông lung.

Tầm mắt hắn lướt qua quan đạo, càng phía trước nữa là biển cây mênh mông vô bờ.

Càng xa xăm hơn biển cây xanh lá là ảo ảnh dãy núi màu xanh nhạt.

Thỉnh thoảng có đàn chim bay ngang qua, phát ra tiếng kêu to bén nhọn.

Trương Vinh Phương thở hắt ra, nhấc chân tiến lên phía trước, bước trên quan đạo.

Riêng việc đi vào như con ruồi không đầu như thế này, hắn cơ bản là không có khả năng tìm được Đinh Du với tốc độ nhanh nhất.

Vẫn cần phải bắn tên có đích, dò xét tình báo trước rồi hãy nói.

Hắn cũng có phái người đi tới Đan tỉnh trước rồi, nhưng số người không nhiều, tình báo lấy được cũng không nhiều, chỉ biết là Đinh Du mất tích ở một nơi tên là Vân Hà Sơn. Sau đó thì không còn bất cứ động tĩnh nào nữa.

Thế nhưng dựa theo tình báo lấy được từ thám tử cơ sở ngầm, Vân Hà Sơn cũng không lớn, lại còn không có người ở lại, sơn đạo qua lại rất nhiều, rất có thể là bị người mạnh mẽ đi ngang qua mang đi.

Mặc kệ là ai bắt Đinh Du đi, đối phương đều không phải hạng bình thường.

Dù sao, Đinh Du vẫn là cao thủ Siêu Phẩm.

Trương Vinh Phương nhớ lại tình báo mà thuộc hạ truyền về, sau đó dọc theo quan đạo nhanh chóng chạy đi.

Hắn cần phải tìm được người địa phương ở nơi này, tìm được người biết địa hình bên này trước, mới có thể thăm dò được nhiều tình báo.

Đi dọc theo quan đạo một hồi, rất nhanh, trên đất hoang phía bên phải đằng trước mơ hồ có thể thấy có đống lửa doanh địa.

Trương Vinh Phương còn có thể ngửi được mùi trà sữa nấu thoang thoảng.

Hắn nhích tới gần, từ xa đã thấy được.

Lúc này đang có mười mấy người cả nam lẫn nữ, trên người đeo loan đao ngồi vây quanh bên một đống lửa.

Tỉ lệ của đám người kia có hơi kỳ quái.

Ở các tỉnh khác, Trương Vinh Phương thấy, phần lớn đều là nam tử chiếm đa số, nữ tử chiếm phần ít hơn.

Nhưng ở chỗ này, trong khoảng mười người có hơn phân nửa đều là nữ tử, chỉ có hai người là nam tử.

Mà trông hai nam tử đều xanh xao vàng vọt, bộ dạng thần thái như bị bệnh nặng mới khỏi.

Nghe được tiếng bước chân tiếp cận của Trương Vinh Phương, đám người kia đều quay đầu nhìn qua bên này.

Ngay khi nhìn thấy vóc dáng cường tráng của Trương Vinh Phương, trên nét mặt của nhiều nữ tử trong đội ngũ đều hiện lên vẻ ngạc nhiên mừng rỡ.

Mà hai nam tử kia thì mơ hồ có loại cảm giác như trút được gánh nặng.

“Tại hạ Trương Vinh Phương, xin hỏi mấy vị, có phải là người địa phương ở Đan tỉnh này? Có thể bán một phần bản đồ đơn giản cho tại hạ không, đương nhiên đơn giản chỉ rõ phương hướng thôi cũng được, thù lao đều có.” Trương Vinh Phương ôm quyền trầm giọng nói.

“Bọn ta là người bản xứ.” Một nữ tử quyến rũ có khuôn mặt trái xoan, tóc dài cột lên cao đứng lên từ bên đống lửa.

Nàng ta mặc chiếc váy chiết eo màu lam, vòng eo thon nhỏ, khi đứng dậy làn váy nàng ta tung bay, lộ ra hai chân thon dài trắng nõn.

Nàng ta thế mà lại chân trần không có mặc quần!

Trương Vinh Phương hơi kinh ngạc.

Phải biết rằng khi đi trong dã ngoại, đặc biệt là khu có khí hậu ẩm ướt nóng nực như xuân ở Đan tỉnh, sâu độc thực sự là có rất nhiều.

Không mặc quần chạy trong dã ngoại trong hoàn cảnh kiểu này, không quan tâm ngươi có loại máu gì cũng đều phải bị cắn cho chân đầy sẹo.

Nhưng nữ tử trước mắt lại không có mặc quần một cách khác thường.

"Tại hạ Mặc Thanh Ngữ, đúng là người huyện Vụ Hoài Đan tỉnh, không biết vị tiên sinh này dự định đi tới nơi nào? Nếu không quá cấp bách, không bằng chúng ta cùng nhau đồng hành đi?"

Dường như không hề có lòng cảnh giác, nữ tử quyến rũ mời Trương Vinh Phương gia nhập vào đội ngũ ngay.

Giống như hoàn toàn không lo lắng đến khả năng hắn sẽ gây bất lợi cho mình.

"Không cần, ta đi đường khá nhanh, sự tình rất gấp, vẫn nên xin mấy vị chỉ điểm phương hướng là được." Trương Vinh Phương cự tuyệt.

Tốc độ của hắn nhanh hơn tuấn mã tầm thường rất nhiều, đương nhiên không thể nào đi cùng với đám người thường…

"Hử? Mùi vị gì."

Trương Vinh Phương nhíu mày lại, trong nháy mắt nín thở, nhìn về phía mấy người trước mặt.

Ám Quang Thị Giác của hắn quét đến bàn tay phải đặt sau lưng của nữ tử quyến rũ kia.

Cái mùi khó hiểu kia, chính là truyền ra từ trên tay nàng ta.

"Muốn chết!"

Thình thịch!

Trương Vinh Phương giậm chân vọt tới tước, cánh tay phải chụp vào nữ tử như tia chớp.

“Lớn mật!” Mấy nữ tử hộ vệ xung quanh đã cảnh giới trước từ lâu.

Một hồi âm thanh rút đao leng keng, tốc độ cao nhất chém tới hướng của Trương Vinh Phương.

Keng keng keng keng!!

Trong tiếng chém đao dày đặc, trên cánh tay của Trương Vinh Phương tức khắc có thêm sáu thanh đao.

Chương 1104: Ngũ đỉnh (3)

Nhưng tất cả lưỡi đao đều giống như là chém trên sắt thép, trừ việc rạch cho quần áo rách rưới ra, thì chẳng có tác dụng nào khác.

Sắc mặt nữ tử quyến rũ chợt biến, thân pháp lui về sau cực nhanh.

Nhưng cái nhanh của nàng chỉ ở trong vòng Cửu Phẩm trong mắt của người bình thường mà thôi.

Di chuyển trong phạm vi nhỏ cũng được đấy, nhưng tiếc là gặp Trương Vinh Phương.

Phụt.

Cổ của nữ tử tức khắc bị bóp chặt, treo ở giữa không trung.

Mấy nữ tử còn lại vẫn còn dự định tiếp tục chém lên cơ thể Trương Vinh Phương, liền bị hắn tùy ý đảo qua.

Một tay như trường kích, keng keng keng keng, đập trúng tất cả trường đao với tốc độ cao nhất.

Lưỡi đao đều bị nện bay ra ngoài.

Cổ tay của không ít nữ tử đều bị bẻ gãy, bị sức lực lớn làm văng ra mấy mét.

Trong đó có hai người xui xẻo bị lưỡi đao hất ra đâm vào trong ngực, máu chảy như suối, mắt thấy sắp không xong luôn rồi.

Một tay Trương Vinh Phương nhấc nữ tử lên, sắc mặt âm trầm.

“Nói đi, ai phái ngươi tới?”

Dọc theo đường đi hành tung của hắn biến ảo nhiều lần như vậy, thế mà còn bị người theo dõi.

Hắn ngược lại muốn nhìn xem, phía sau rốt cuộc là thế lực nào mà lại thần thông quảng đại như vậy.

Vừa gặp mặt đã muốn hạ dược cho hắn? Quả là muốn chết.

Hiện giờ sinh mệnh lực cơ thể hắn đã mạnh mẽ đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Độc dược tầm thường đều có thể lấy ra làm gia vị như ớt, mê dược bình thường mà không có số lượng gấp người thường mấy chục lần, đối với hắn cơ bản là không có chút hiệu quả nào.

Nhưng vừa nãy hắn lại có thể cảm giác được từng tia, ặc… hình như không có cảm giác.

U ám trên mặt Trương Vinh Phương nhanh chóng tiêu tan đi.

Hắn phân biệt được mùi đối phương dùng là mê dược cường hãn, nhưng… Chính mình lại không có cảm giác.

Rõ ràng loại thuốc này đã vô dụng với hắn.

"Ta… Ta… Ta… Yết hầu…" Nữ tử quyến rũ giẫy giụa, hai chân không ngừng đá đá giữa không trung.

Trương Vinh Phương thả lỏng một ít lực đạo, để nàng ta rơi xuống đất.

"Nói đi. Thân phận gì, lai lịch ra sao, ở đây làm gì? Tại sao lại bỏ thuốc ta?"

Sắc mặt nữ tử quyến rũ trắng bệch, quét mắt trên đất, nhìn thấy hai thủ hạ chỉ có thở ra không hít vào, trong lòng nghĩ đến mà sợ hãi.

"Ta tên Mặc Thanh Ngữ, không lừa ngươi. Cũng là người của huyện Vụ Hoài Đan tỉnh, lần này dự định tới thành Cẩm Vinh nhập hàng mua thuốc về… Thật sự chỉ là ngẫu nhiên gặp ngài trên đường!"

Bây giờ nàng ta đã nhìn ra rồi, lần này thật sự gặp phải người mạnh.

Hơn nữa tuyệt đối là người mạnh tương đối quen thuộc với thủ đoạn hạ độc như thế này, nếu không thì sẽ không phản ứng kịch liệt, nhanh chóng như thế.

Chỉ là… Đáng tiếc…

Nàng ta không tự chủ mà quét mắt nhìn thân thể cao lớn của Trương Vinh Phương, cảm giác rất là đáng tiếc.

Nếu như lần này có thể thành, nàng ta đã dự định kiềm chế, quay lại ở nhà sinh dưỡng mấy nhi nữ thật tốt, hưởng thụ niềm hạnh phúc gia đình.

Về phần hai nam tử từ nơi khác đến bị nàng mê hoặc bắt cóc trước đó, sớm đã bị quăng ra sau gáy.

“Chỉ ngẫu nhiên gặp, mà vì sao ngươi muốn bỏ thuốc ta?” Trương Vinh Phương không thể nào hiểu được.

“Vị đại nhân này, nơi này của bọn họ là như vậy!” Một nam tử gầy yếu trong hai nam tử bên cạnh, mau chóng lên tiếng giải thích.

Lúc này trong mắt hai người hiện ra lệ quang, từ ánh mắt nhìn Trương Vinh Phương cứ như nhìn thấy đại cứu tinh.

“Là như vậy?” Trương Vinh Phương nhìn về phía người này. “Nói rõ một chút.”

“Thưa đại nhân. Ở Đan tỉnh này, bình thường thương nhân chạy ở bên ngoài đều biết, nếu như bọn họ gặp được người qua đường là nam nhân, thì sẽ phân biệt xem đối phương có phải là người địa phương hay không. Nếu như không phải người địa phương, sẽ coi thành món ăn để ăn cơm…”

Nam tử nhanh chóng giải thích.

“Cái gọi là coi thành món ăn để ăn cơm chính là cướp nam nhân. Cướp người tuấn tú, cường tráng, thiên phú tốt, mang về vây nhốt nuôi làm công cụ sinh sản.”

“Hừ, chỉ là hai tên ăn vặt rác rưởi, lại còn dám cho là trên mặt mình thiếp vàng?” Mặc Thanh Ngữ xem thường xì một tiếng nhìn hai người kia.

“Một ngày ngươi chơi ta mười mấy lần, ai chịu được!”Người nam tử kia nhảy lên, oan ức kêu to, hai mắt đẫm lệ.

Lúc này Mặc Thanh Ngữ ầm ĩ lớn tiếng với hắn ta.

Có vẻ như hoàn toàn không quan tâm đến hai tên thuộc hạ đã chết rồi bên cạnh.

Trương Vinh Phương không có gì để nói, đi lên cho mỗi người một cái tát. Sau hai tiếng bốp bốp, hai người yên tĩnh lại, hai người bưng mặt sưng húp, tiếp tục nói.

“Thành lớn chủ yếu trong Đan tỉnh cũng giống như bên ngoài thôi, không khác nhau gì cả, nhưng các khu vực xa hơn, phần lớn thành nhỏ xung quanh thì đều có phong tục như vậy.” Nam tử tiếp tục nói.

“Phong tục…” Trương Vinh Phương không nói gì, chỗ này nên để Hải Long đi vào thu dọn chỉnh lý đàng hoàng.

Chương 1105: Ngũ đỉnh (4)

Tập tục kiểu gì không biết.

Bây giờ hắn đoán được mơ hồ, vì sao Đinh Du đi vào rồi mất tích không rõ.

"Ở nơi này, tất cả ngoài thành lớn đều có phong tục này?"

Hắn lặp lại hỏi một lần nữa.

"Ngươi trả lời." Hắn chỉ tới Mặc Thanh Ngữ.

"Vâng… Chúng ta không thích kết hôn bình thường, sau khi bắt người ở bên ngoài, thì mang về chơi một quãng thời gian, làm hỏng còn có thể thay mới. Như vậy cả đời có thể đổi rất nhiều loại hình, còn tốt hơn kiểu thành thân với một nam nhân cả đời, tốt hơn không biết bao nhiêu…" Mặc Thanh Ngữ nhỏ giọng trả lời.

"Vậy các ngươi không sợ mang thai à?" Trương Vinh Phương không hiểu hỏi.

"Chúng ta có thuốc, muốn thì sẽ có, không muốn có thì sẽ không sao." Mặc Thanh Ngữ làm như là chuyện đương nhiên…

"…" Đột nhiên Trương Vinh Phương cảm thấy, nếu mang đám nữ nhân này ra ngoài, phối cùng đám lừa trọc Tây tông kia, nói không chừng thực sự là tuyệt phối.

*

*

*

Đinh Du lại tỉnh lại từ hôn mê lần nữa.

Lần này hắn ta bị trói trên một cái giường lớn chế tạo từ tảng đá, dây thừng ngâm dầu to bằng cánh tay, quấn ở trên người từng vòng từng vòng một, cực kỳ rắn chắc.

Xung quanh là một tầng hầm có chút u ám.

Một nữ tử bóng lưng đầy đặn mặc áo đen, đang quay lưng với hắn ta, ngồi trên bàn bên cạnh nhanh chóng viết gì đó.

“Thể chất của ngươi rất tốt, vì lẽ đó ta mua lại ngươi từ chỗ trưởng lão.” Có vẻ như nữ tử đã biết hắn ta tỉnh rồi, nhàn nhạt lên tiếng.

“Ngươi là ai? Ta đang ở đâu?” Đinh Du hít sâu, ngửi được trong thạch thất có một loại huân hương nào đó nồng nặc.

“Ngươi không cần phải để ý mình ở đâu, ngươi chỉ cần biết, bắt đầu từ hôm nay, ngươi chính là chó của Lam Tư Di ta.”

Nữ tử đứng lên, di chuyển tới gần, lộ ra một khuôn mặt thối rữa mọc đầy các loại bọc mủ máu lở loét.

Khuôn mặt này đột ngột xuất hiện ở trước mắt, suýt chút nữa đã khiến Đinh Du nôn hết đống dịch dạ dày ra.

So với cuộc sống trước đây, ít nhất những nữ tử nằm bên người hắn đều là mi thanh mục tú, còn có vài người có thể tính là mỹ nữ.

Nhưng mà người trước mắt này…

“Bị ép nhiều ngày như vậy mà thể lực còn có thể sinh long hoạt hổ chạy trốn. Có lẽ thể chất của ngươi có chút tác dụng đối với bên đại tỷ.” Nữ tử mặc áo đen đến gần lại trước người Đinh Du, cẩn thận quan sát hắn ta.

Kình.

“Các ngươi đúng là người điên!” Hắn ta giãy giụa, nỗ lực dùng lực lượng khổng lồ trời sinh kéo đứt dây thừng, nhưng vẫn không làm nên chuyện gì, rõ ràng toàn thân hắn ta còn đang trúng dược hiệu, hoàn toàn không dùng sức được.

“Ngươi có biết ta là người như thế nào không? Mà dám nhục nhã ta như thế!” Cuối cùng Đinh Du không nhịn được lớn tiếng rống giận lên.

Vốn dĩ hắn ta không muốn bại lộ thân phận của mình, nhưng mà chuyện đến nước này, nếu không nói ra, hắn ta sợ chẳng mấy chốc nữa mình sẽ xong đời!

“Ồ? Thân phận gì?” Trong mắt nữ tử mặc áo đen lộ ra một tia hứng thú.

“Ta chính là thân tín của đạo tử Trương Ảnh Đại Đạo Giáo Đại Linh! Hôm nay tới Đan tỉnh là vì chấp hành một nhiệm vụ bí

mật! Các ngươi thức thời thì mau thả ta ra! Sau đó đưa ra bồi thường, không thì chờ lão đại ta tìm tới cửa, từng kẻ từng kẻ trong các ngươi đều không chịu nổi."

Đinh Du gầm nhẹ, cuối cùng hoàn toàn phun ra thân phận bối cảnh đã bị đè nén hồi lâu.

"Đạo tử Đại Đạo Giáo?" Quả nhiên, sau khi nữ tử mặc áo đen nghe xong, trong mắt lóe qua một tia kinh ngạc không tên.

"Ngươi có chứng cứ gì?" Nàng nghiêm nghị nói.

Mới vừa rồi tâm trạng còn có chút ung dung, nhưng lúc này lại hơi căng thẳng.

Nếu như quả thật là thân tín trong cao tầng Đại Đạo Giáo, một khi chuyện các nàng bắt người này bị tra được…

Nhất thời trong mắt nữ tử mặc áo đen nổi lên một tia hung quang.

"Ta có lệnh bài trên người! Lệnh bài Tùng Hạc quan!" Đinh Du lớn tiếng nói.

Nữ tử mặc áo đen tiến lên, sờ sờ trên người hắn ta, chẳng có cái gì cả.

Lệnh bài gì đó ban đầu sớm đã bị những nữ nhân kia tìm ra ném đi.

Không chỉ như vậy, còn có ngân phiếu hắn ta mang theo bên người cũng toàn không còn…

Sau khi phát hiện điểm ấy, hi vọng trong mắt Đinh Du dần dần biến thành tuyệt vọng, không có đồ vật chứng minh thân phận mình ở đây, vậy sau đó hắn ta…

"Ngoan ngoãn đợi đi, chậm một chút lát nữa ta đến sủng hạnh ngươi." Nữ tử mặc áo đen vỗ vỗ gò má hắn ta, xoay người đi ra khỏi nhà đá.

Đi xuyên qua thạch sảnh, đi lên bậc thang, nàng đã nhanh chóng đến một hành lang có chút âm u.

Đi ra khỏi hành lang lại là một thạch sảnh khác.

Nơi này đã có ba nữ tử che mặt chờ ở chỗ này.

Nữ tử Lam Tư Di mặc áo đen cũng lấy khăn đen trong tay áo ra, che lên mặt. Sau đó khoanh chân ngồi xuống ở một bên ba nữ tử, lẳng lặng chờ đợi.

Chương 1106: Ngũ đỉnh (5)

Bốn người ngồi vây quanh thành một vòng tròn lớn, giữa người với người cách xa nhau ba mét.

Ở giữa vòng tròn là một hố tròn khổng lồ.

Tiếng vang nhỏ vụn do các loại côn trùng bò bò bên trong hố tròn không ngừng truyền ra.

Ở trung tâm của hố tròn có một cột đá cô lập đứng vững thẳng tắp. Cứ như là để lại một chiếc ghế dựa từ trước.

Thời gian trôi qua từng chút.

Chừng hơn nửa canh giờ sau.

Một bóng người mặc váy trắng bay lượn tới từ lối vào, nhẹ nhàng rơi trên trụ đá ở trung tâm, đứng lại.

“Chu lão đâu?” Bóng người xoay người, trên mặt mang mặt nạ màu bạc có chút thô ráp, không thấy rõ dung mạo.

“Chu lão ra ngoài truy sát phản nghịch, Vân Mộng Thiên Ti võng mà nàng khổ cực chế tạo bị một đệ tử thân tín dưới trướng mình trộm, người ta đã trốn ra bên ngoài.” Một nữ tử trầm tiếng trả lời.

“Đi lúc nào?” Nữ tử mặt nạ hỏi.

“Nửa tháng trước.”

“Hừm, thế thì cứ mặc kệ nàng, chúng ta tiếp tục chuyện lần trước.” Nữ tử mặt nạ ngồi xếp bằng xuống ở trên trụ đá.”

“Hiện nay, ta đã luyện thành tuyệt học chí cao của bản phái - cảnh giới cao nhất Vạn Phệ Tâm Kinh: Ngưng Huyết Thành m. Thái âm sí thể đã thành, để không có sơ hở nào, ngay cả ba thần khí Vạn Độc chi vương chúng ta cũng đã luyện chế một nhóm thành công.”

“Cho tới bây giờ, bên ngoài gió nổi mây vần, đại thế biến ảo, có ngũ vương tranh chấp, thời cơ trăm năm mới gặp như thế này, phải nên là Ngũ Đỉnh phái chúng ta xuất thế, thống nhất Cảm Ứng môn, tung hoành thiên hạ!”

Nữ tử mặt nạ lạnh lẽo nói, tràn ngập tự tin tuyệt đối.

“Phái chủ… Ngài muốn… Bái Thần sao?” bốn nữ tử xung quanh nghe vậy, lại không có vẻ hoài nghi chút nào, trái lại thân thể khẽ run lên, hình như đã bắt đầu kích động.

“Mấy ngày trước, ta đã Bái Thần. Cũng đã thử nghiệm rồi, Vạn Độc chi vương, vẫn có thể hữu dụng đối với Bái Thần!” Nữ tử mặt nạ lạnh giọng trả lời.

“Nghe đồn Đại Đô có Nguyệt Vương xuất thế, hôm nay Tỏa giáo kiềm chế đã bị chúng ta giải trừ. Sau đó, chính là đi Đại Đô, mở mang hiểu biết về tân Nguyệt Vương đột ngột xuất hiện này.”

“Phái chủ thần công vạn thế, quét ngang vô địch!”

Thần sắc bốn nữ tử xung quanh kích động, dồn dập áp sát đất hô to.

“Nhưng mà… Nghe đồn Nguyệt Vương có năng lực của Linh Tướng.” Một nữ tử mặc áo đen có chút bận tâm hỏi.

“Không cần lo lắng, tuy ta chỉ là Tông Sư Bái Thần, nhưng coi như có là Linh Tướng Đại Tông Sư, thì cũng không thể tránh khỏi uy năng của Vạn Độc chi vương! Ta lấy độc thể bản thân làm cơ sở, bất kể là ai giao thủ với ta, đều là chạm vào hẳn phải chết! Từ lâu võ công đối với ta đã là chuyện cười mà thôi!” Nữ tử mặt nạ bạc mở hai tay ra, tự tin tuyệt đối mà nói.

“Vạn vật thế gian đều có dược tính, dùng dược tính tương phản nhau sẽ là kịch độc. Tương phản đến cực hạn sẽ trở thành Vạn Độc chi vương! Thiên biến vạn hóa, đây mới là cội nguồn tuyệt học chí cao Vạn Phệ Tâm Kinh Ngũ Đỉnh phái ta.”

“Hãy chờ xem, chư vị, cái gì Đại Đạo Giáo, Chân Nhất Giáo, nếu không thần phục, tất cả đều chết đi cho ta! Lần này xuất trận, chắc chắn chúng ta phải rèn đúc huy hoàng vạn thế của Ngũ Đỉnh phái!”

“Phái chủ thiên thu vạn tái, thống nhất giang hồ!” Bốn nữ tử dồn dập cuồng nhiệt áp sát đất la lên.

Bọn họ không hề hoài nghi lời phái chủ nói.

Bởi vì cao thủ bị các nàng hạ thuốc độc lật xe, thực sự quá quá nhiều.

Rất nhiều kẻ có thực lực mạnh hơn xa các nàng rất nhiều, nhưng đều dồn dập đổ ngã trước đủ loại kiểu dáng kịch độc.

Vì lẽ đó ở Ngũ Đỉnh phái, võ công chỉ là thứ yếu, duy chỉ có dùng độc mới là chí cao.

Phái chủ đã luyện thành cảnh giới tối cao của Vạn Phệ Tâm Kinh, phái chủ không sợ hãi độc tố nào, mà bản thân cũng biến thành thể chất tương tự với Vạn Độc chi vương.

Thể chất như vậy, mặc kệ ngươi là võ đạo Tông Sư gì đó, chỉ cần giao thủ, chạm vào thì hẳn phải chết.

Quả thực là vô địch!

“Đúng rồi phái chủ, chỗ ta mới thu được một món đồ tốt. Có lẽ có trợ giúp đối với nghiên cứu độc mới của ngài.” Lúc này Lam Tư Di bỗng mở miệng.

“Ồ?” Nữ tử mặt nạ bạc nghe vậy, nhìn về phía người này. “Món đồ gì?”

“Một người nam nhân cường tráng có thiên phú thể chất rất mạnh. Thực lực không mạnh, chỉ là Ngoại Dược Siêu Phẩm. Nhưng thiên phú thân thể rất lợi hại.” Lam Tư Di nghiêm túc nói. “Chỉ là…”

“Chỉ là cái gì?” Ngân diện nữ tử hỏi.

“Chỉ là, hắn tự xưng là thân tín của đạo tử Trương Ảnh Đại Đạo Giáo, hôm nay tới Đan tỉnh là vì chấp hành nhiệm vụ bí mật. Ta không tìm được vật chứng ở trên người hắn, nhưng cảm giác không phải là người này nói dối.” Nữ tử mặc áo đen trả lời.

“Đạo tử Đại Đạo Giáo? Thứ đó thì tính là gì?” Nữ tử mặt nạ bạc hờ hững phất tay: “Có là Nhạc Đức Văn Kim Ngọc Ngôn đến, thì sinh tử cũng phải theo ta định đoạt!

Chương 1107: Ngũ đỉnh (6)

Đừng nói cái gì mà Đạo Tử, mang người tới ta xem một chút. Nếu như thích hợp thì chấp nhận một phần Thiên Hà thủy cho ngươi."

"Tạ phái chủ!" Nhất thời nữ tử mặc áo đen kia vui sướng.

Hoàng hôn nghiêng về phía tây, tối tăm từ đầu tường đình viện xuyên qua ngọn cây, rơi vào mép bàn cờ bằng đá trắng.

Mấy chiếc lá khô vàng rụng che trên quân cờ, theo gió thổi mà hơi hơi lật qua lật lại.

Một nữ tử có vóc người nhỏ bé thanh lệ, mặc quần áo trắng, eo buộc chuông vàng, lẳng lặng ngồi ở một phía bên bàn cờ.

"Nếu có tương tư không thể cất lời, thì hãy để tình yêu vào Thanh Dao." (Thanh Dao, một loại hoa đăng thả trên sông lớn của Đại Linh dùng để gửi gắm tưởng niệm của chính mình. Mọi người sẽ viết văn tự thổ lộ hết tất cả tình cảm của mình ở trên chao đèn. Khi hoa đăng trôi đi tức là đã quên mất tất cả, bắt đầu lại từ đầu.)

"Thanh Dao không thấy nữa, người có thể quên hết mọi thứ. Nhưng ngươi không thích hợp đi vào con đường cực tình." Một nam tử cao lớn mặc trường bào áo lam, tay áo lớn bay bay, chẳng biết từ lúc nào đã đứng ở một phía đình viện.

Hắn ta chậm rãi đến gần, quen thuộc ngồi xuống ở một đầu khác của bàn cờ.

"Trong tứ đại Cực Cảnh, Cực Tâm dễ nhất, cũng yếu nhất. Nhưng lại là loại an toàn nhất."

Hắn ta nhìn nữ tử đối diện.

"Ngươi muốn đi Cực luật và Thiên ma, thực ra chúng đều không thích hợp với ngươi."

"Nhưng ta đã đi hơn một nửa rồi… Đã không quay đầu lại được." Nữ tử ngẩng đầu lên, lộ ra một khuôn mặt tái nhợt mê man.

Rõ ràng nàng là Thiên Nữ Đồng Chương sớm đã biến mất không biết bao lâu rồi!

“Nếu như ngươi khăng khăng thế, xác thực ta có thể giúp ngươi. Nhưng ngươi không thích hợp đi vào hai loại đường này.” Nam tử thở dài.

“Ta không sợ.” Đồng Chương đưa tay ra nhẹ nhàng đặt trên quân cờ: “Có người từng nói cho ta, khắp thế gian, duy chỉ có sức mạnh mới có thể vĩnh tồn. Mà Cực luật và Thiên ma là mạnh nhất.”

Nàng cảm nhận lạnh lẽo trên quân cờ, mơ hồ biết rằng, mình đã quên rất nhiều rất nhiều thứ. Cũng mạnh hơn rất rất nhiều. Nhưng còn chưa đủ… Không đủ…

“Vậy ngươi sẽ rất đau khổ.” Nam tử trả lời.

“Ta trải qua quá nhiều đau khổ, không sao cả… Không ai hiểu rõ đau đớn hơn chính ta. Nó sẽ chỉ làm ta càng mạnh hơn thôi.” Đồng Chương trả lời.

“…” Nam tử không trả lời nữa. Chỉ là liếc mắt nhìn về phía hoàng hôn càng ngày càng tối đi.

“Nếu như ngươi thật sự chắc chắn, vậy trước tiên hãy nhớ tới dục vọng ban đầu của ngươi. Cầu không được mới là căn bản nhất của tất cả.”

Thiên Nữ giương mắt nhìn về phía nam tử.

“Ban đầu… Ta muốn tiếp tục sống, sau đó… Sau đó… Ta quên rồi.”

“Vậy ngươi còn nhớ cái gì?” Nam tử hỏi.

“Vẫn còn nhớ …” Đồng Chương cúi đầu.

“Ta…”

Trong đầu nàng trống rỗng, cơ bản là không thể trả lời được điều gì.

“Ngươi biết rằng trở nên mạnh mẽ hơn nữa thì có thể càng sống tốt hơn nữa, vì trở nên mạnh mẽ mà ngươi quên đi tất cả. Chấp niệm của ngươi chỉ còn lại trở nên mạnh mẽ. Nhưng cũng đã quên không biết vì cái gì mà muốn trở nên mạnh hơn.”

Nam tử thở dài nói.

“Nếu như ngươi không thể nhớ rõ điều gì, vậy thì ngươi hãy đi tìm trí nhớ đã từng là của ngươi đi. Báo thù cũng tốt, báo ân cũng được, bảo vệ cũng thế. Bất kể là cái gì, chỉ cần là ngươi, là đồ vật quan trọng nhất, thì cứ lấy lại nó. Thiên ma cũng tốt, Cực luật cũng vậy, điểm ấy đều rất quan trọng. Bằng không, ngươi cứ hồ đồ như thế, vĩnh viễn không thể đặt chân đến nơi càng cao hơn. Vĩnh viễn chỉ có thể kẹt ở giai đoạn thứ nhất.”

“Ta hiểu rồi…” Đồng Chương nhắm mắt, khẽ gật đầu.

*

*

*

Đan tỉnh, Vân Hà Sơn.

Chạy liên tục hai ngày, cuối cùng đoàn người Mặc Thanh Ngữ mang theo Trương Vinh Phương đã tìm tới núi Vân Hà.

Đích đến ban đầu mà các nàng muốn đi thì sao?

Vậy thì không nằm trong sự quan tâm của Trương Vinh Phương.

Vân Hà Sơn, là do đỉnh núi thường xuyên chìm trong mây mù, có ánh sáng khúc xạ soi sáng qua đó mà thành tên.

Núi không lớn, nhưng quan đạo đường núi phía dưới lại đan xen dày đặc, là địa phương quan trọng đan xen giữa Đan tỉnh và các tỉnh bên ngoài.

Hai bên Vân Hà sơn là đoạn cốc lớn dựng đứng rất khó đi, còn có dãy núi các loại.

Chỉ có nơi này là thích hợp nhất để giao thông.

“Nơi này chính là Vân Hà Sơn.”

Mặc Thanh Ngữ đứng ở trên một sườn dốc giống gò núi nhỏ, chỉ vào một ngọn núi cách đó không mà xa giới thiệu.

“Đi từ đây qua đó, có ba con đường, phân biệt là đi ba địa phương phủ thành, Mộc Dương, Ty Cửu phong.”

“Bình thường sau khi người ngoại lai nhập tỉnh, phần lớn sẽ đi phủ thành để hỏi thăm tin tức trước tiên. Dù sao nhân khẩu

trong phủ thành là nhiều nhất, tin tức thông suốt bốn phương…”

Trương Vinh Phương phóng tầm mắt tới ngọn núi, sau đó tầm mắt quét sang chung quanh.

Chương 1108: Ngũ đỉnh (7)

Hắn đang tưởng tượng, nếu như mình là Đinh Du đi tới nơi này, cầm một tấm bản đồ trong tay, chuyện thứ nhất muốn làm nên là gì?

“Hỏi thăm đi. Trước tiên ta sẽ tìm người để hỏi thăm.” Trương Vinh Phương cảm giác gần đây não mình cũng đã trở nên thông minh hơn rất nhiều. Cảm giác có vẻ như Huyết Nhục Bổ Toàn thật sự hữu dụng đối với tăng lên tố chất.

“Đi đâu để tìm người hỏi thăm?”

“Khả năng lớn nhất thì chỉ có ba con đường, một: người qua đường. Hai: người hái thuốc đốn củi. Ba; cư dân xung quanh gần đó.”

Người qua đường thì không dễ nắm bắt, tính ngẫu nhiên quá lớn.

Mà người hái thuốc đốn củi, chung quanh nơi này không chút bóng người, rõ ràng không có ai đến bên này đốn củi hái thuốc.

Cuối cùng là cư dân xung quanh.

“Ở gần đây có hộ gia đình nào không?” Hắn chợt hỏi.

“Chúng ta cũng không thể nào đến chỗ đó…” Mặc Thanh Ngữ chần chờ nói.

“Vậy ngươi vô dụng rồi.” Ánh mắt Trương Vinh Phương lạnh lẽo.

“Chờ chút chờ chút!” Mặc Thanh Ngữ run lên, lúc này kêu to: “Chúng ta nhiều người, nói không chừng sẽ biết một chút tình huống xung quanh!”

Nàng nhanh chóng đi tới thương lượng với các nữ tử còn lại. Lúc này trong đội ngũ chỉ còn mấy người các nàng.

Hai nam nhân bị mê hoặc bị các nàng chộp tới đã sớm thả đi.

Một đám người hỏi thăm trả lời, nhiều lần hỏi dò, truy hỏi.

Cuối cùng, Mặc Thanh Ngữ như được đại xá, tìm được một nữ tử quen thuộc tình huống gần đây.

Nàng ta kéo người lên.

“Ta, đại… đại nhân! Ta tên Trần Đại Ngưu, năm nay mười chín tuổi!”

Nữ tử mi thanh mục tú, vóc người cực tốt, chỉ là da hơi đen, da thịt hai tay thô ráp, còn có khô nứt, rõ ràng là đã làm việc nhà nông khổ cực từ nhỏ.

“Đại Ngưu, nói mau, đừng để cho đại nhân đợi lâu!” Mặc Thanh Ngữ ở bên cạnh nhanh chóng thúc giục.

“Vâng.” Trần Đại Ngưu bắt đầu giới thiệu đơn giản tình huống xung quanh đây.

Từ lời kể của nàng, mọi người biết được xung quanh Vân Hà Sơn, ở gần đây tổng cộng có ba thôn xóm.

Mà thôn xóm ở hướng đi phủ thành thì có một cái gọi là thôn Nhiên Tân.

Lúc này, Trương Vinh Phương để cho nàng ta dẫn đường, đi tới thôn xóm này.

Một đoàn người ngựa không ngừng vó. Lướt qua mấy ngọn núi nhỏ, rất nhanh đã tìm được thôn Nhiên Tân Đại Ngưu nói tới.

Thôn làng không lớn, xung quanh được ba mặt núi vây quanh lại, chỉ có một cửa thông hành ra vào.

Lối vào thông hành còn thiết lập một toà tháp lầu bằng gỗ.

Người của Mặc Thanh Ngữ đi lên giao thiệp, sau đó đoàn người đã được phép nhập thôn.

Rất nhanh, sau khi đưa ra một chút tiền trà nước, Trương Vinh Phương dễ dàng gặp được thôn trưởng của thôn này, một lão nhân đã bảy mươi tuổi vóc người thân thể nhỏ bé.

“Nói đi, các ngươi có chuyện gì? Vốn cho rằng các ngươi là chân chạy cho thương nhân ở gần đây, kết quả không hề có chút hàng nào. Muốn nghe ngóng cái gì thì mau mau lên, ta còn phải quay lại làm việc.” Trưởng thôn tên là Trịnh Xuân

Quyên, đừng nhìn vóc người nhỏ bé, nhưng rõ ràng uy vọng ở trong cả thôn không nhỏ.

Trương Vinh Phương chú ý tới, khi mấy nữ tử dâng trà cho bọn họ đối mặt với vị thôn trưởng này thì cơ thể đều hơi run, rõ ràng là cực kỳ sợ sệt.

“Là như vậy, tại hạ muốn hỏi thăm một chút, trước đó có từng có một nam nhân trẻ tuổi có dáng dấp thế này, đi ngang qua nơi này hay không?” Trương Vinh Phương đưa khuôn mặt Đinh Du mình mới vừa dùng bút than vẽ ra đến.

Trịnh Xuân Quyên nhận lấy, nhìn một chút.

Trên giấy vẽ một khuôn mặt nam tử khá là chi tiết tinh xảo, xuất hiện ở trước mắt nàng ta.

“Người này…” Nàng ta mím môi, hình như đang nỗ lực nhớ lại.

Trên thực tế, nam nhân đi vào thôn làng bọn họ, ít nhất một tháng cũng có mười, hai mươi người, không nhất định sẽ nhớ được.

Nhưng mà người tên Đinh Du này, để lại ấn tượng tương đối sâu sắc cho nàng ta.

Tất cả là do nam tử này bị ép nhiều ngày như vậy, lại còn có sức lực chạy trốn, mà còn không run chân. Quả thật là dị bẩm trời sinh!

Cho nên ấn tượng của nàng ta về hắn cực sâu.

Lúc này mới qua bao lâu, mà nhanh như vậy đã có người tìm đến cứu, đúng là làm cho nàng ta không ngờ tới.

Trước đây thì không nhanh như vậy, bình thường đều phải đi qua mấy tháng, thậm chí nửa năm, mới có thể có người đến hỏi một chút.

Phần lớn đều là không hề có tin tức, cơ bản là không ai để ý tới người đã mất tích.

“Người này… Không có ấn tượng.” Đối với đóng kịch, từ lâu trưởng thôn Trịnh Xuân Quyên đã được dày công tôi luyện, nhịp tim cũng không hề nhanh hơn một giây.

Như kiểu đối phó với chuyện người thân đến tìm nam nhân, các nàng đã làm không biết bao nhiêu lần. Đã sớm ứng phó dễ dàng, mặt không biến sắc.

“Ngài suy nghĩ thêm đi?” Bất chợt trong tay Trương Vinh Phương lộ ra một vệt màu vàng.

Đó là màu sắc của vàng lá.

Chương 1109: Ngũ đỉnh (8)

Trịnh Xuân Quyên nhìn thấy, ánh mắt lóe lên một tia tham lam.

Nhưng nàng ta cẩn thận nghĩ lại lần nữa, vẫn bất đắc dĩ lắc đầu.

“Xin lỗi, vị tiên sinh này, không phải ta không muốn nói, mà là thật sự chưa từng thấy người này.”

Trương Vinh Phương cẩn thận dùng Ám Quang Thị Giác nhìn chằm chằm vào đối phương, nhưng bất kể là vẻ mặt, tim đập, hô hấp, đều không có bất cứ dị thường nào.

Xem ra là thật sự không biết…

Hắn thở nhẹ ra một hơi, đứng lên.

“Đã như vậy, thì không quấy rầy quá nhiều nữa, chúng ta cáo từ.” Hắn vẫn để lại một khối bạc, xoay người rời đi.

“Quý khách đi thong thả.” Trịnh Xuân Quyên cười cầm lấy khối bạc, nhìn theo hướng đối phương rời đi.

Chờ đến khi hoàn toàn không nhìn thấy bóng người nữa, nàng ta mới tiện tay ném bạc vụn đi.

Chút tiền này hoàn toàn không lọt mắt nàng ta.

Đặc biệt lúc trước mới kiếm được một số lớn ngân phiếu kim phiếu từ trên người Đinh Du kia.

Kim ngạch đó khổng lồ như thế, còn có tấm lệnh bài kia, vừa nhìn đã biết không phải bối cảnh thế lực tầm thường.

Nhanh như vậy mà đã có thể tới tìm người, tùy tiện lộ ra thông tin, không phải là trắng trợn tìm phiền phức cho mình sao?

Trịnh Xuân Quyên mỉm cười, nàng ta mới không ngốc như vậy.

Ở ngoài gian nhà, đoàn người Trương Vinh Phương bước nhanh qua phòng ốc, chuẩn bị rời khỏi thôn làng.

Vừa đi ngang qua mấy lầu nhỏ thì Trương Vinh Phương chú ý tới, nữ hài trong lầu còn có người dán hoa cúc lên gương đồng.

Dán hoa cúc là phong tục của tiền triều. Từ khi Đại Linh lập triều tới nay, rất nhiều tỉnh đã không còn loại tập tục này gần hai trăm năm rồi. Nơi này vẫn còn có…

Nhìn những thiếu nữ này sau khi gỡ hoa dán xuống, ấn lên trên mặt ra hoa ngân nhàn nhạt, mỹ lệ mà thanh nhã.

Lại thêm trang phục bọn họ mặc trên người, không ít thứ đều là vật liệu tốt.

Còn có phòng ốc nơi này đều là hai tầng lầu nhỏ.

“Thôn này, rất giàu có nhỉ…” Hắn lên tiếng nói.

“Hẳn là do nguyên nhân thuộc về Hắc Long hương, còn nằm sát bên tuyến đường chính.” Mặc Thanh Ngữ nhỏ giọng trả lời.

Trương Vinh Phương suy nghĩ, đúng thế, toàn bộ giao thông từ ngoài vào Đan tỉnh đều đi qua nơi này.

Như thế xem ra, đúng là giàu có cũng có mấy phần hợp lý.

Lúc này hắn không nghĩ nhiều nữa, mang theo đoàn người bước nhanh ra cửa thôn.

Nữ thợ săn trên tháp phòng giữ, còn huýt sáo với bọn họ từ xa, vẻ mặt ngả ngớn.

Rời khỏi thôn làng, Trương Vinh Phương quyết định trực tiếp đi tới phủ thành. Tới bên kia trước tiên có thể liên hệ người mình phái tới lúc đầu, lại thu nạp một nhóm nhân thủ bản địa, tra tìm trên quy mô lớn.

Như vậy hiệu suất cao hơn một người tìm rất nhiều.

“Không đúng!” Bỗng nhiên trong rừng núi, Trương Vinh Phương chợt dừng bước.

“Đại nhân?” Mấy người Mặc Thanh Ngữ ở phía sau không hiểu gì dừng lại theo.

“Làm sao?”

“Trong thôn kia, tại sao không thấy một người đàn ông nào cả?” Trương Vinh Phương cau mày lên tiếng nói.

“…” Một đám nữ tử ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, đều không hiểu có ý gì.

“Nhiều nữ nhân như vậy, nếu không có nam nhân thì làm sao các nàng có con nối dõi tông đường?” Trương Vinh Phương lại nói.

“Đúng vậy!” Mặc Thanh Ngữ cũng phản ứng lại. “Cho dù có nhiều thành trì, phần lớn đều là những gia đình bình thường, đều phải thành gia lập thất, ở Đan tỉnh ta nữ tử có nhiều hơn nam tử, cũng không phải là hoàn toàn không có nam nhân.”

“Vậy… thôn này có vấn đề!” Trương Vinh Phương sắc mặt lạnh lùng, quay trở lại thôn Nhiên Tân.

Không có nam nhân, thôn vẫn có thể tiếp tục, vậy thì dựa vào cái gì?

Chỉ có một câu trả lời, chính là cướp đoạt nam tử, sử dụng để sinh sản, sau đó xử lý.

Rất nhanh một nhóm người quay trở lại lối vào thôn lần nữa, người thợ săn trong tháp sững sờ một lúc rồi hét lớn.

Một vài phương ngữ miền núi.

Trương Vinh Phương phớt lờ nàng và đi thẳng qua thôn.

Trưởng thôn Trịnh Xuân Quyên lúc này không có ở trong lầu của thôn trưởng, mà là đang chắp tay sau lưng nhìn một đám tiểu nữ đồng chơi.

Nhìn thấy khuôn mặt nhân hậu hiền hòa, trong mắt lộ ra ánh sáng, cảnh sắc có một không khí yên bình và tĩnh lặng.

“Vài vị khách quý, sao đi rồi lại quay về thế?”

Nhìn thấy Trương Vinh Phương và những người khác quay trở lại, Trịnh Xuân Quyên hỏi với vẻ mặt nghi ngờ.

“Ta muốn hỏi trưởng thôn một câu.” Trương Vinh Phương tiến lên một bước. “Tại sao trong quý thôn lại không có nam nhân? Một người nam nhân cũng không có?”

“Nam nhân?” Trịnh Xuân Quyên ngẩn ra.

Đột nhiên một mùi thơm thoang thoảng bay về phía Trương Vinh Phương và những người khác,

Xì.

Trong khoảnh khắc, Trương Vinh Phương hít một hơi thật sâu.

Hắn há to miệng, dung tích phổi khổng lồ, trong nháy mắt hít hơi, hít vào tất cả những hương thơm xung quanh hắn, tất cả đều hít vào trong mũi miệng.

Mọi người xung quanh mơ hồ cảm thấy quần áo của mình bị luồng không khí cuốn vào khiến nó hơi bay lơ lửng.

Chương 1110: Ngũ đỉnh (9)

“Xem ra…” Thở ra một hơi, ánh mắt Trương Vinh Phương trở nên lạnh lẽo, “Ta đã tìm đúng chỗ.”

Trịnh Xuân Quyên há to miệng.

Vừa rồi, nàng đã nhìn thấy gì!

Tên này thế mà lại hít tất cả!

Hơn nữa hắn vẫn như không có chuyện gì xảy ra, bình an vô sự!

“Bọn nhỏ! Có người đến kiếm chuyện!” Trịnh Xuân Quyên đột nhiên phản ứng lại, kêu lên một tiếng

Lời còn chưa dứt, một bóng người cao lớn đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng.

Trương Vinh Phương, người đang ở cách đó năm mét, trong nháy mắt đã đến trước mặt nàng, vung tay lên.

Oành!

Thân thể Trịnh Xuân Quyên bay ra ngoài, đập vỡ tấm ván gỗ của tòa lầu nhỏ.

“Giết hắn, dám đánh Quyên bà bà” Đám nữ đồng chung quanh trong mắt lộ ra hung quang, nhao nhao lấy từ bao nhỏ trên eo một cái túi nhỏ, mở ra rồi đập vào mấy người Trương Vinh Phương.

Những chiếc túi nhỏ này còn đang giữa không trung, chúng xoay tròn rồi vẩy ra một lượng lớn thuốc bột.

Bột phấn khiến người ta đầu váng mắt hoa chung quanh bồng bềnh, những thứ này đương nhiên là mê dược!

Trương Vinh Phương xoay người sang một bên để tránh thuốc bột và dùng chân vẩy bùn lên.

Phốc một tiếng.

Một mảng bùn lớn bị hất lên, một cước quét ngang, những khối bùn giống như những viên đan, phốc phốc đánh vào người những nữ đồng.

Chỉ trong nháy mắt, nó đã rơi xuống.

Lúc này, những nữ nhân trong thôn đang làm việc bên ngoài vây quanh.

Hơn mười nữ tử triển khai thân pháp, nhảy lên cao và dùng loan đao chém về phía Trương Vinh Phương.

Hầu hết những người còn lại đều có đao xiên và cuốc trong tay. Đều dùng hết sức đập vào đầu Trương Vinh Phương.

Bọn họ bao vây bốn phía, thế mà lại mơ hồ hình thành một trận hình hợp kích nào đó.

Nhìn vào trình độ đó, rõ ràng đây không phải là lần đầu tiên làm như vậy.

Hơn nữa từ những vũ khí trong tay những nữ tử này, Trương Vinh Phương thoang thoảng ngửi thấy một vị ngọt tanh hôi, rõ ràng những vũ khí này cũng rất độc,

"Nếu các ngươi đều muốn chết, vậy ta sẽ thành toàn cho các ngươi."

Ánh mắt u ám, chân đột nhiên giẫm lên, phóng nhanh về phía trước.

Bang!

Mấy nữ tử phía trước bị đánh bay tại chỗ, xương cốt tan nát, tiếng kêu thảm thiết cũng không phát ra được.

Ngay sau khi nó được phát ra, thì đã ngất lịm đi.

Không chỉ vậy, những nữ tử còn lại đi sau đang lục lục chạy tới cũng bị Trương Vinh Phương dẹp tan.

Không giao thủ cũng còn tốt, khi thực sự giao thủ, Trương Vinh Phương thầm ngạc nhiên khi trong thôn lại ẩn giấu ít nhất hai chữ số cao thủ cao phẩm!

Và họ đều rất giỏi trong việc sử dụng chất độc, vũ khí của họ hầu hết đều có tẩm độc.

Coong!

Khi Trương Vinh Phương dừng lại, hơn chục con dao làm bếp bay ra, chém vào phía sau lồng ngực hắn. Nhưng không có kết

quả, toàn bộ phát ra tiếng kim loại va chạm. Hắn tiện tay tóm lấy một nữ tử ở bên phải, bóp cổ nàng ta, cúi xuống, dốc lực.

Ném!

Nữ tử bắn mạnh ra ngoài, giống như đạn pháo, ầm vang va vào một đám nữ tử trong thôn đang chạy tới.

Hơn chục người ngã xuống đất gãy xương.

Năm người chết vì nôn ra máu, những người còn lại bị thương nặng.

Sau khi nhận thấy rằng phương pháp này là dễ dàng nhất, Trương Vinh Phương lại tóm lấy một nữ tử, bất kể nàng giãy dụa như thế nào, nắm chặt hai chân, dùng sức ném.

Bên trong âm thanh gào thét xoay tròn, nữ tử này tông vào một nhóm nữ tử khác đang chạy đến, lại một lần nữa tạo thành thảm trạng máu thịt be bét.

Liên tiếp như thế, trong nháy mắt, số lượng nữ tử thương vong trong thôn đã lên đến sáu mươi bảy mươi người.

Trịnh Xuân Quyên khó khăn được đỡ dạy từ trong góc.

“Dừng tay.”

Nàng nhìn những thi thể cụt chân tay xung quanh, gấp đến độ toàn thân lạnh ngắt, nước mắt không thể kìm được trào ra.

Ầm!

Lại một thi thể nữ nhân như đạn pháo bay ra, đụng chết mười mấy người phía sau, Trương Vinh Phương hoạt động cánh tay chậm rãi đi tới hướng nàng ta.

Đám nữ tử xung quanh lui thành một vòng, vẻ mặt sợ hãi run rẩy.

“Ngươi là ma quỷ! Dừng tay! Đồng bọn của ngươi ở trong tay ta!” Trịnh Xuân Quyên thu hết sức lực, rống to.

Một nhóm nữ tử cường tráng phía sau nàng ta đang tóm lấy mấy người Mặc Thanh Ngữ đang bị mê choáng, kéo họ về phía trước.

“Ồ?” Trương Vinh Phương nghiêng đầu, hai mắt hơi đỏ. Máu ở đây khiến bản năng hắn có loại ý muốn kích động muốn hút.

Nhưng rất may là loại kích động này không lớn. Hơn nữa nó không phải là Huyết Nhục Bổ Toàn, mà chỉ đơn thuần là những khoái cảm có được từ việc hút máu.

“Đồng bọn? Vậy ngươi có thể giết.” Trương Vinh Phương giang hai tay, tiếp tục đi về phía bên kia từng bước.

“Ngươi…!” Trịnh Xuân Quyên giọng nói run lên, nhìn cao thủ Bát Phẩm mạnh nhất, khi ở trước mặt đối phương lại vô lực như một đứa bé, thì nàng ta liền biết rằng, lần này mình thực sự đá phải một tấm sắt, hơn nữa, điều khiến nàng ta sợ hãi không phải những thứ này.

Chương 1111: Ngũ đỉnh (10)

Đó là chỗ dựa lớn nhất của bọn họ, dù sao cũng là mê dược kịch độc đỉnh cấp, nhưng nó cũng không hiệu quả đối với người này!

Bạch!

Ngay khi nàng ta đang choáng váng, Trương Vinh Phương đã thuấn di xuất hiện trước mặt nàng ta.

Vỗ một cái.

Oành!

Trịnh Xuân Quyên lại bay ra ngoài, xương trên nửa người nàng ta đều gãy hết.

Cho dù nàng là cao thủ Cửu Phẩm, ở trước mặt đối phương lúc này cũng giống như người bình thường mới tập võ.

Và hơn mười loại bụi hỗn hợp liều lượng cao, rơi vào trên người đối phương, chỉ khiến hắn nhếch nhếch cái mũi.

"Đừng! Đừng làm hại trưởng thôn bà bà!"

Ngay trước khi Trương Vinh Phương chuẩn bị tiến lên, lại một lần nữa thẩm vấn lão bà.

Đột nhiên, một cô gái trẻ thanh tú chạy ra khỏi dân làng.

"Các ngươi muốn hỏi gì! Ta sẽ nói cho các ngươi biết!", Nữ tử hét lên, mặt đầy nước mắt và nước mũi."

"Rất tốt, hiểu chuyện như vậy." Trương Vinh Phương cảm thấy trước đây hắn quá mức dịu dàng, vĩ lẽ đó người khác nghĩ rằng hắn là người dễ nói chuyện.

Vì vậy, lần giáo huấn này, hắn sẽ nhớ kỹ, sau đó hắn có thể chọn cách trực tiếp hơn.

Hắn lại ném bức họa của Đinh Du ra ngoài.

"Tên hắn ta là Đinh Du, hắn là người của ta. Tìm thấy hắn. Ta có thể tha cho các ngươi một mạng, còn nếu như không tìm được…"

Khóe miệng hắn nhếch lên, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp.

“Vậy thì các người cũng không cần phải sống nữa.”

Nữ tử cầm bức họa lên, nhìn kỹ, nhất thời run lên.

“Ta biết… ta biết hắn!” Nàng lớn tiếng trả lời trước tiên.

“Hắn bị thôn trưởng bán cho Ngũ Đỉnh phái!”

“Ngũ Đỉnh phái? Bọn họ ở đâu?” Trương Vinh Phương híp mắt.

“Ta không biết… Chúng ta chỉ có thể liên lạc với họ trong thời gian ngắn, họ luôn vô cùng thần bí. Đầu mối liên hệ ngay tại thành Hắc Long!”

“Đưa ta đi.”

…

Đinh Du tỉnh lại, trời đã tối.

Hắn ta nhìn Lam Tư Di đã đứng dậy mặc lại chiếc váy một cách mãn nguyện, mệt mỏi thở dài một hơi.

Vốn nghĩ rằng đổi thành người khác sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Ai mà ngờ rằng… Lam Tư Di này thực lực võ công cực kỳ cao cường! Mạnh hơn hắn ta rất nhiều!

Vì vậy, hắn ta bi kịch rồi.

“Ngươi ở lại trong phòng nghỉ ngơi thật tốt, không được phép đi đâu.” Lam Tư Di đứng dậy, mang theo hai thanh loan đao, giao nhau ở phía sau lưng, lại mang theo một đống đinh tai, dây chuyền màu sắc chuỗi dài sau đó mới đổi dày đi ra ngoài.Li ê n h ệ zl: 0 9 3 5 8 2 4 7 0 2

“Chiều nhớ tắm rửa xong chờ ta.”

Rầm.

Cánh cửa đóng lại, khóa trái.

Quan tâm đến ta như vậy?

Đinh Du sững sờ trong giây lát.

Hắn ta tốt xấu gì cũng là một cao thủ Siêu Phẩm, cứ để hắn ta tự do hoạt động như vậy, không sợ hắn ta chạy ra ngoài sao?

Nhưng ngay khi hắn ta vừa bắt đầu cử động, đã cảm thấy tê liệt và yếu ớt khắp người.

“Ta biết rồi.” Đinh Du muốn khóc không ra nước mắt.

Hắn ta cảm thấy từ khi đến Đan tỉnh, mọi thứ đều không thuận lợi, một thân võ lực lại không thể phát huy được.

Khó khăn ngồi dậy, hắn ta nhìn căn phòng trống rỗng xung quanh và thở dài.

Tuy rằng tin tức trước đã truyền qua một lần, nhưng đại nhân hẳn là rất thất vọng đúng không?

Rõ ràng là chính mình được phái đi điều tra thông tin quan trọng, nhưng kết quả bản thân thế mà lại rơi vào chỗ này.

Còn phải giả truyền đi nói mình tìm được manh mối quan trọng, là vì muốn có người đến giải cứu.

Đinh Du nhất thời cảm thấy đau buồn trong lòng không ngớt.

Ngay khi hắn ta đang tự oán hối tiếc thì ánh mắt hắn ta chạm vào một vài giá sách trong góc phòng.

‘Sách?’ Hắn ta bỗng sửng sốt trong giây lát.

Hắn ta có thể đọc và viết, mà những cuốn sách… những cuốn sách có thể đặt trong phòng ngủ chắc chắn thường xuyên được lấy ra đọc.

Có lẽ.

Một ý nghĩ hiện lên trong đầu Đinh Du.

Hắn ta đứng dậy nhanh chóng và từ từ tiến lại gần giá sách.

Bắt đầu xem kỹ tiêu đề của cuốn sách.

(Độc kinh quyển thứ ba), (Dược điển Thanh Dương), (Vương Thần Thập Huyền lục), (Vạn dược đại toàn), (Ngũ Đỉnh Thánh Tâm), (Di thế thánh dược) Tên của từng cuốn sách đều liên quan đến dược.

Đinh Du nuốt nước bọt,

Hít một hơi thật sâu, run rẩy vươn tay ra và rút một cuốn sách ra.

Hắn không muốn run, nhưng hắn ta lại không thể kiểm soát được bản thân, đây hoàn toàn là do bị trúng độc, ai mà biết được rằng những cuốn sách này lại có độc tố.

Xì.

May mắn thay, hắn ta vẫn bình an vô sự cho đến khi một quyển Di thế thánh dược được rút ra.

“Cũng may, cũng may, những cuốn sách mình thường xuyên xem, quả nhiên không có độc. Nếu không chẳng phải là trúng độc mỗi ngày sao, sẽ tạo thành tổn hại cho thân thể.”

Đinh Du thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng mở cuốn sách, ngay sau đó, tinh thần hắn ta chấn động, tìm thấy thông tin chính mà đại nhân cần tìm kiếm —

Tam Tông Mê Hồn hương!

Trọng yếu nhất là loại bảo dược này còn được ghi lại bằng chữ in nhỏ, còn có trồng trọt đặc biệt ở phái Ngũ Đỉnh! Có thể được sử dụng để chế tạo ba chất độc cấp cao nhất.

Chương 1112: Ngũ đỉnh (11)

Thành Hắc Long, cái tên khá bá khí, nhưng trong địa phương bản địa của Đan tỉnh, Hắc Long kỳ thực chỉ loài giun đất đen.

Con giun đất hay còn gọi là Địa Long.

Tất nhiên, thành Hắc Long là thành chuyên sản xuất những con giun đất như vậy.

"Nơi đó chính là thành Hắc Long? "Trương Vinh Phương đứng trên sườn đồi, nhìn ra một thị trấn trong lưu vực giống như một vết đen, lặng lẽ chìm trong một biển lớn cây cối xanh thẫm.

Xung quanh vết đen không ngừng có những cỗ xe và ngựa dài nhỏ ra vào như những vạch xám.

"Ừ…" Mặc Thanh Ngữ lúc này đã kiệt sức thở dốc, sắc mặt tái nhợt.

Khoảng hơn chục nữ hộ vệ khác tuy có khá hơn một chút nhưng cũng mồ hôi nhễ nhại.

Không thể nào, bất kỳ ai chạy năm mươi dặm liên tiếp cũng sẽ giống như họ.

Ngoài ra, có hai cô nương từ thôn Nhiên Tân, một người tên là Tạ Nhu và người kia tên là Hồng Đậu, được Trương Vinh Phương đưa tới để làm người dẫn đường.

Hai người này tuy chưa tới ba mươi tuổi, nhưng võ công hơn hẳn, theo như lời hai người nói thì đã năm lần đột phá giới hạn, tức là đã bước vào Ngũ Phẩm.

Bây giờ có vẻ như, thực sự mạnh hơn rất nhiều.

"Đi thôi, đưa ta đi liên lạc với người của Ngũ Đỉnh phái." Trương Vinh Phương bỏ qua giáo huyết, quyết định không màu mè, trực tiếp đảo hoàng long.

Nhanh chóng giải quyết các vấn đề chính của Đinh Du và Kim Thiềm công, hắn vẫn có thể dành thời gian xem xét sư huynh Trương Thanh Chí ẩn cư ở nơi đây.

Nếu có thể hiểu rõ tình huống hiện tại của Nhạc sư phụ từ chỗ của hắn ta thì sẽ càng tốt hơn.

Lần liên lạc trước đó của chúng ta, vừa vặn gặp phải người của Ngũ Đỉnh phái đi qua, cũng là ở thành Hắc Long.

Không thể đảm bảo rằng bây giờ họ đang ở đó… Chúng ta chỉ có thể để lại tín hiệu liên lạc và từ từ chờ đợi.

Bởi vì những gì đã xảy ra trong thôn trước đó, mắt Hồng Đậu vẫn còn đỏ ngầu, nhưng không dám trở về, trầm giọng trả lời.

“Ta không quan tâm lý do của ngươi là gì, ta chỉ muốn biết kết quả.” Trương Vinh Phương cũng không thèm nhìn nàng, trực tiếp bước đến thành Hắc Long.

Nơi này có phong cách tiền triều, toàn bộ thành thị được bao vây bởi tường thành to cao.

Phải biết rằng ở Đại Linh, vì sự thịnh vượng của võ thuật, các thành phố lớn đã phá bỏ các bức tường thành và coi chúng như những vật trang trí bình thường.

Nhưng ở đây, dường như bức tường thành vẫn có ý nghĩa bảo vệ.

Trương Vinh Phương cao 2,5 mét, đi trên con đường chính thức ở đây khá bắt mắt.

Xung quanh đều cao chưa đầy hai mét,

Có rất ít là 1,9 mét.

Hầu hết người qua lại đều đội khăn trùm đầu xanh đen, nữ tử thì mặc váy, đeo đủ loại trang sức, khuyên tai, vòng cổ, chất thành đống như không ham tiền.

Ở tay chân cũng có người đeo vòng tay, vòng chân, không biết là đồ trang trí hay gì khác

Đi vào đường chính thức từ núi, sau đó đi từ đường chính thức đến cổng thành Hắc Long.

Trương Vinh Phương đi phía trước, đoàn người gặp được người qua đường, mười người nữ mới gặp được một nam tử.

Nam tử khá bình thường so với nữ tử. Ăn mặc không khác gì các tỉnh khác.

Nhiều người thỉnh thoảng lại ngước nhìn Trương Vinh Phương cao nhất.

Ngay sau đó, Hồng Đậu đưa mọi người đến một quán trọ tên là Thúy Phương cư.

Nàng và Tạ Nhu đã nói chuyện rất nhiều với bà chủ bằng tiếng địa phương, thỉnh thoảng chỉ vào Trương Vinh Phương và những người khác.

Bà chủ từ xa ném cái nháy mắt về phía Trương Vinh Phương, vặn eo và quay lại,

Hồng Đậu thì trở lại đây.

“Đại nhân, chúng ta cần phải đợi ở đây vài ngày, nếu người của Ngũ Đỉnh phái lại xuất hiện, bà chủ giúp chúng ta lưu ý, sẽ thông báo cho chúng ta.

“Thân phận của nàng ta là gì?”

“Nàng ta thường giúp những người thuộc Ngũ Đỉnh phái mua tài liệu ở đây, vì vậy nàng rất quen thuộc với phương diện này.” Hồng Đậu đáp.

“Nàng ta có biết nói tiếng phổ thông không?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Chắc là biết, dù sao làm ăn ở đây lâu như vậy, hơn nữa khách điếm làm ăn, không thể không nói tiếng phổ thông.”

Hồng Đậu ngập ngừng trả lời.

Trương Vinh Phương đột nhiên đứng dậy khỏi chỗ ngồi trong quán trọ và đi thẳng về phía bà chủ.

Hai nữ tử mạnh mẽ đội mũ trùm đầu đỏ quát lạnh một tiếng, định ngăn họ lại.

Bị Trương Vinh Phương một tay quét qua, ngã ra ngoài.

Hô.

Một cơn gió thoảng qua, trước khi những người còn lại phản ứng kịp thời.

Trương Vinh Phương đã đứng trước mặt bà chủ.

Hắn cao 2,5 mét, bà chủ cao 1,6 mét.

Hai người đứng đối mặt nhau, giống như một người lớn đang nhìn một đứa trẻ.

“Ta muốn tìm một người của Ngũ Đỉnh phái, thời gian nhanh nhất là bao lâu?” Trương Vinh Phương thẳng thừng hỏi.

“Vị này tiên sinh này, ngươi đây là thái độ cầu người khác sao? Nếu ngươi muốn lấy thôn Nhiên Tân ép ta, vậy thì ngươi cũng nên nghĩ đến hậu quả.” Bà chủ không hề hoảng sợ, dựa lưng vào tường đá cười ngọt ngào, nốt ruồi mỹ nhân trên khóe miệng đỏ tươi ướt át.

Chương 1113: Ngũ đỉnh (12)

Oành!

Cánh tay của Trương Vinh Phương xuyên qua tường đá sau lưng nàng, chậm rãi rút lại.

Bột đá rơi vào trên vai và mặt bà chủ, "Ngươi vừa rồi nói cái gì? Ta không nghe rõ."

Nụ cười trên khuôn mặt bà chủ cứng ngắc.

Mười phút sau, trong căn phòng san hô đẹp nhất của khách điếm.

Bà chủ đứng ở bàn với vẻ mặt xui xẻo đến ủ rũ nhìn Trương Vinh Phương đang ngồi uống trà.

"Khách quan hỏi đi, biết cái gì, Đinh Tiểu Thúy ta sẽ nói hết không giữ lại."

"Làm thế nào để liên lạc với những người của Ngũ Đỉnh phái?" Trương Vinh Phương nói thẳng. Phía sau hắn là Hồng Đậu, Tạ Nhu, Mặc Thanh Ngữ và những người khác.

Có vẻ như hắn chính là thủ lĩnh của đám người này.

Nhưng bà chủ cẩn thận quan sát liền phát hiện, hầu hết sự chú ý của nữ tử đều đổ dồn vào cơ thể của Trương Vinh Phương.

Chỉ cần giọng nói của Trương Vinh Phương lớn hơn một chút, đám người này sẽ bất giác run lên.

Loại tình huống này chỉ xảy ra sau khi trải qua một sự sợ hãi cực lớn, đối với một người có nỗi sợ hãi cực lớn mới xuất hiện.

"Người của Ngũ Đỉnh phái sống ẩn dật trong nhiều thạch thất khác nhau, bình thường căn bản không thể tìm được, chỉ có thể đợi họ tự mình đi ra. Câu trả lời của ta vẫn giống như trước đây, không còn cách nào." Đinh Tiểu Thúy bất đắc dĩ nói.

"Nếu ngươi đã biết Ngũ Đỉnh phái, vậy ngươi hẳn là biết rất rõ nguồn gốc của chúng có đúng không?" Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi.

“Ta biết, Thập tam phái của Ngũ địa, ta trước đây cũng xuất thân từ Cảm Ứng môn, sau đó mới rời đi. Đương nhiên là biết rõ.” Bà chủ Đinh Tiểu Thúy trợn mắt đáp.

“Nói cho ta biết, trong phái bọn họ có cao thủ gì không?”

“Cao thủ? Có rất nhiều cao thủ. Mạnh nhất đương nhiên là Ngũ lão Ngũ Độc.” Đinh Tiểu Thúy giới thiệu ngắn gọn.

“Ngũ Độc của Ngũ Đỉnh phái khác với cái mà người thường chúng ta gọi là Ngũ Độc.

Ngũ độc mà trong nhân gian chúng ta nói tới, chỉ chính là rắn độc, bò cạp, rết, cóc, thằn lằn.

Nhưng trên thực tế, dưới con mắt của các độc hành gia chân chính, thằn lằn thực sự không độc đến vậy, nói cái gì mà thằn lằn đái vào tai tức điếc, vào mắt tức mù, đều là nói nhảm mà thôi.

Ngũ độc thực sự, vị trí của thằn lằn, nên là nhện,

Vì vậy, Ngũ lão trong Ngũ Đỉnh phái cũng tương ứng với năm loại vật cực độc. Xà lão, Hạt lão, Ngô công, Thiềm bà, Chu lão.

So với Mặc Thanh Ngữ và Hồng Đậu trước đó, Đinh Tiểu Thúy, sau khi hỏi một hai câu, rõ ràng đã biết nhiều hơn.

“Tiếp tục đi.” Trương Vinh Phương gõ gõ bàn, trầm giọng nói.

“Bên dưới Ngũ lão có rất nhiều đệ tử. Nói chung, đệ tử phân theo màu quần áo, màu đỏ là màu cao nhất, tiếp theo là lam lục xám.”

Ngoài ra, trong Ngũ Đỉnh phái, sức mạnh không dựa vào ai có võ công mạnh nhất mà dựa vào việc sử dụng độc dược.” Đinh Tiểu Thúy giải thích Đọc chương dịch mới nhất tại:

“Nói mới nhớ, ngươi không có động thái nhỏ nào cả. Những người ở đây có phải là rất thích độc?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Ai nha, nếu như bọn người Hồng Đậu đều ngã xuống dưới tay ngài, chút võ công mèo cào đó của ta, làm sao dám làm càn trước mặt ngài chứ” Đinh Tiểu Thúy nói nhiều, tâm tình cũng dần dần buông lỏng.

“Còn nữa không?”

“Còn có… Dưới Ngũ lão, còn có một phái chủ khá là thần bí, người ta nói rằng hắn ta quanh năm bế quan tu luyện, tu độc công gì đó. Ở cấp độ đó, ta ở cấp độ này có nghe cũng nghe không tới được.

Dù ngươi có làm khó ta thế nào, dùng lực như thế nào, cũng chẳng thể vắt ra được bất cứ thứ gì.

Đinh Tiểu Thúy ưỡn ngực, khá khiêu gợi.

Vậy còn Thiên Tỏa Giáo thì sao? Đan tỉnh không phải là địa bàn của Thiên Tỏa Giáo sao?” Trương Vinh Phương đột ngột nhớ tới điều này.

“Thiên Tỏa Giáo… Phần còn lại của nơi này quả thực là bọn họ chiếm hữu, nhưng gần đây, vẫn có Ngũ Đỉnh phái. Ngoài ra, cách đây vài ngày, khoảng hai tháng trước, đã xảy ra chuyện lớn.

Đinh Tiểu Thúy đột nhiên hạ giọng một cách bí ẩn.

“Chuyện gì lớn vậy?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Sứ giả của Thiên Tỏa Giáo đến thu cung phụng, nhưng ba nhóm người đã bị chặn lại và bị giết trên đường!” Đinh Tiểu Thúy nhỏ giọng nói.

“Họ không đánh trả?” Trương Vinh Phương ngạc nhiên,

“Không còn thời gian. Tổng bộ của Thiên Tỏa Giáo do Đại Đạo giáo và Tuyết Hồng Các xông lên. Nói rằng những người chết có thể lấp đầy toàn bộ sông Tử Vinh.” Đinh Tiểu Thúy thở dài, “Lúc này, bọn họ làm sao có thể quan tâm đến bên này?” Đọc chương dịch mới nhất tại:

Sông Tử Vinh là con sông lớn nhất ở Đan tỉnh.

“Câu hỏi cuối cùng.” Trương Vinh Phương đứng lên.

“Ngươi nói đi!” Đinh Tiểu Thúy hơi co rụt lại sợ hãi nói nhanh.

“Ai là người mạnh nhất ở thành Hắc Long?”

“Bảo Hòa lâu! Là Trần lâu chủ của Bảo Hòa lâu! Nàng ở đây hắc bạch hai đạo đều có thể ăn! Ngay cả phủ đốc đại nhân

cũng phải cho nàng mặt mũi!” Đinh Tiểu Thúy nhanh chóng thốt ra một tràng,

Chương 1114 - Ngũ đỉnh (13)

Oành!

Đột nhiên có một tiếng nổ.

Đinh Tiểu Thúy chỉ cảm thấy thế giới quay cuồng, thắt lưng tím tái, cả người bốc lên không trung, sau đó từ trong đống giẻ rách rơi xuống đất, bay ra khỏi cửa sổ,

Chờ nàng tỉnh hồn phách, nàng đã ở con đường bên ngoài khách điếm.

Còn không đợi nàng kêu thét thành tiếng rơi xuống đất.

Một bàn tay to đã nắm lấy eo nàng, lại nhảy lên, đáp xuống nóc tòa nhà cao nhất gần đó.

"Dẫn đường." Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

"Vâng. Là hướng này!" Đinh Tiểu Thúy rùng mình một cái, vội vàng đưa tay chỉ về một hướng.

Lần đầu tiên của nàng! Đây là lần đầu tiên nàng thấy một tốc độ kinh hoàng, một thân pháp khủng bố như vậy!

Ngay cả những cao thủ Cửu Phẩm trong thành cũng chưa từng kinh khủng như vậy!

Mơ hồ, nàng cảm thấy như thể mình… gặp phải đại lão.

Hô!

Ngay khi cơ thể nàng căng thẳng, cổ ngửa ra sau, định hét lên, nhưng âm thanh đó đã bị gió cản lại, không thể phát ra được.

Một trận nhanh như chớp, đầu choáng mắt hoa.

Giữa những lời kinh hô của đám đông trên đường, Trương Vinh Phương, giống như một bóng đen khổng lồ, ầm ầm va vào tòa lầu cao nhất của thành Hắc Long, tầng thứ ba của Bảo Hòa lâu.

Rầm một tiếng, mảnh vỡ bay tứ tung.

Hắn nhấc theo Đinh Tiểu Thúy sắp ngất đi, từ trên mặt đất chậm rãi đứng dậy, nhìn rất nhiều khách hàng cùng nhân viên

đang trợn mắt há mồm trước mặt.

“Cuồng đồ từ đâu tới, dám xông vào đây.”

Trong tích tắc, một bóng người áo trắng bật dậy lao về phía Trương Vinh Phương.

Thanh loan đao trong tay phản chiếu ánh sáng bạc

Bá.

Ánh sáng của đao như điện, chém vào trán Trương Vinh Phương.

Coong!

Lão giả áo trắng cầm đao há to miệng, nhìn cảnh tượng trước mắt, hai tay bắt đầu run lên.

Đao của mình! Ngay cả khuôn mặt của đối phương cũng không thể cắt ra!

Thậm chí không có một vết sẹo nào!

“Ngươi… là đang gãi ngứa cho ta à?”

Trương Vinh Phương nhếch miệng cười.

Chớp giật đưa tay, nắm lấy cổ ông lão, nhấc lên không trung,

Oành!

Một tiếng súng vang lên.

Viên đạn đáp xuống thắt lưng của Trương Vinh Phương, quay tít và tỏa ra khói trắng, sau đó mất dần động năng và rơi xuống đất.

Trên thắt lưng của hắn chỉ còn lại một vết trắng xám trên da.

Ngoài ra, không có gì khác.

Cảnh tượng kinh hoàng này ngay lập tức khiến cho các khách hàng, tiểu nhị bán hàng, hộ vệ, toàn bộ đều rơi vào mông lung.

Người này…!

“Dừng lại!”

Trong đám đông, một nữ tử mặc áo tím lao ra từ tòa lầu.

Nữ tử có đôi mắt như ưng, phong mang đều lộ ra, cực kỳ sắc bén, trong tay cầm một chiếc quạt sắt đen. Chiếc váy dài màu tím xẻ sâu đến đùi, bước vào để lộ những đường cong mảnh mai được quấn trong đôi tất vải màu đen.

“Tại hạ Trần Chiêu Dung, các hạ, có điều kiện gì, cứ việc nói, chỉ cần ngươi buông Đàm thúc ra, hết thảy đều dễ thương lượng!”

“Cuối cùng cũng có người có thể nói chuyện rồi.” Trương Vinh Phương nhếch miệng mỉm cười. Buông ông lão tóc trắng và Đinh Tiểu Thúy ra, chậm rãi đi đến chỗ trước mặt nữ tử tên là Trần Chiêu Dung.

Từ trên cao chăm chú nhìn nàng.

“Ta tên là Trương Vinh Phương, đến đây để nhờ sự giúp đỡ của ngươi.”

Mồ hôi lạnh từ từ thấm ra trên tóc nữ tử, chỉ khi thực sự đứng trước mặt đối phương, mới có thể nhận ra áp lực kinh khủng đến nhường nào!

Nàng cao 1 mét 9, nhưng trước mặt người này có vẻ như chưa phát triển, phải ngẩng đầu lên mới có thể nhìn nhau.

Nàng có cảm giác như mình đang hít thở trong miệng của một mãnh thú ăn thịt khổng lồ, như thể đối phương có thể nuốt trọn nàng chỉ bằng một ngụm.

“Ngươi có thể lựa chọn từ chối, nhưng ta không đảm bảo ta sẽ không làm một số chuyện không thể cứu vãn nếu ta tức giận.”

Trương Vinh Phương cúi người, đưa tay nhẹ nhàng đặt ở trên đầu đối phương, xoa nhẹ như một người cha đang vuốt ve trán con gái mình.

“Được! Có thể giúp đỡ những người mạnh mẽ như thế này, đó là niềm vinh dự của Bảo Hòa lâu ta!” Cơ bắp của Trần Chiêu Dung đang điên cuồng phát ra tín hiệu cảnh báo.

Nàng cố đè nén nỗi sợ hãi, cắn răng nói một câu như vậy.

“Không tồi!” Trương Vinh Phương hài lòng gật đầu.

Hắn chỉ muốn mượn thực lực bản địa lớn nhất, mượn dùng mạng lưới tình báo đã xây dựng nhiều năm để nhanh chóng

tìm ra Ngũ Đỉnh phái và Đinh Du.

Nếu hắn đã quyết định không tiếp tục che giấu nữa, vậy thì cứ đơn giản tạo dựng tiếng tăm cho bản thân, cho mọi người biết về sự tồn tại của mình, để tất cả bọn họ hiểu Đại Linh này có vị trí của Trương Vinh Phương hắn!

Ngay lập tức Trần Chiêu Dung cố nén nỗi sợ hãi, dặn dò xử lý hiện trường, sau đó mời Trương Vinh Phương cùng tiến vào mật thất của Bảo Hòa lâu để trao đổi.

Chẳng mấy chốc, mười phút sau, nàng nhanh chóng đi đến, dặn dò cho người mua rất nhiều loại kịch độc. Đồng thời để nghệ nhân am hiểu độc nhất đến tổng lâu.

Về phần Trương Vinh Phương, hắn chỉ đơn giản là tìm một căn phòng yên tĩnh ở trong Bảo Hòa lâu để nghỉ ngơi.

Chương 1115 - Ngũ đỉnh (14)

Đối với hắn mà nói, chưa nói đến Bảo Hòa lâu, cho dù toàn bộ Đan tỉnh, có thể khiến hắn kiêng kị, chỉ có một vài người mà thôi.

Đại Tông Sư kiêm Linh Tướng của Thiên Tỏa giáo là một trong số đó, đáng tiếc là hiện tại Thiên Tỏa giáo có khả năng cao bị bên phía Nhạc sư phụ đánh bị thương nặng, có lẽ chuyện gia nhập cái gọi là vòng tròn Ngũ Giáo cũng là bị ép phải khuất phục.

Điều khiến hắn bất ngờ là, hắn vốn nghĩ rằng Trần Chiêu Dung sẽ làm một số chuyện gì đó để kiểm tra mức độ thực lực của mình.

Không ngờ rằng nàng thực sự thành thành thật thật xử lý mọi chuyện cho hắn.

Hơn nữa hiệu suất làm việc cực cao.

Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi đã thu thập được những chất độc mà hắn cần.

Tầng cao nhất Bảo Hòa lâu.

Phòng tụng kinh.

Cốc cốc cốc.

Trần Chiêu Dung hít một hơi thật sâu, gõ gõ cửa, mang theo một rổ độc dược cấp cao nhất cuối cùng vừa tìm được.

Trong đó có hai loại thậm chí giá thị trường còn đắt hơn vàng, chúng đều được chiết xuất và trộn từ các loại côn trùng độc hiếm.

“Vào đi.” Giọng của Trương Vinh Phương truyền ra từ bên trong.

Trần Chiêu Dung chậm rãi đẩy cửa đi vào.

Căn phòng này vốn nằm ở nơi cao nhất trong Bảo Hòa lâu, ngoại trừ tiếng chim hót, trong phòng tụng kinh yên tĩnh không một tiếng động, trước đây vốn là không gian riêng tư để nàng thư giãn.

Nhưng bây giờ tất cả đều bị nam tử cao lớn vạm vỡ đến từ tỉnh khác trước mặt này chiếm giữ.

Phòng tụng kinh khá rộng rãi, dài và rộng hơn chục mét. Sàn nhà được lát bằng đá phiến bóng loáng màu xám đen, tường có màu trắng xám. Chỉ có một tấm bồ đoàn ở giữa. …

Trương Vinh Phương thuận tiện khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, chung quanh hoàn toàn trống rỗng, đưa mắt nhìn lại không có bất cứ đồ đạc trang trí nào.

Tường trắng, đất đen, đơn độc.

Cảnh tượng không thể giải thích này lại khiến tâm trạng Trần Chiêu Dung vốn đang nôn nóng, bỗng ổn định lại tâm trạng một cách thần kỳ.

“Trương tiền bối, đã thu thập hết số thuốc mà ngài yêu cầu rồi. Đây là ba mươi lăm loại thuốc đứng đầu có thể gây chết người, hôn mê trong vòng một trăm hơi thở.

Hầu hết phần còn lại là phần mở rộng và biến thể của ba mươi lăm loại này, không cần thu thập lặp lại. Còn những thứ hiếm hơn không phải là thứ chúng ta có thể thu thập trong một sớm một chiều được.” Trần Chiêu Dung nghiêm túc coi chính mình như một thuộc hạ, cúi đầu báo cáo.

“Tốt lắm.” Trương Vinh Phương mở mắt ra, nhìn về phía đối phương với vẻ tán thưởng. Nữ tử này cực kỳ thức thời, làm việc mau lẹ, dứt khoát không kéo dài.

So với Thanh Tố, năng lực cũng không yếu, mà lại có thể co được dãn được nên càng thích ứng với hoàn cảnh tàn khốc này.

Bây giờ Trương Vinh Phương cũng đã nhìn rõ.

Đại Linh này là một thế giới mà kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu.

Những kẻ mạnh ở khắp mọi nơi, thần phật rũ mắt, ngươi mạnh, sẽ luôn có người mạnh hơn ngươi.

Vì vậy, giống như Trần Chiêu Dung, học cách giao tiếp với những người mạnh hơn mình là con đường lợi hại nhất để tồn tại.

“Tiền bối, còn cần ta làm gì nữa không?” Trần Chiêu Dung nghiêm túc dò hỏi. Như thể không hề có cảm xúc ép buộc nào cả.

“Ngươi rất tốt. Tiếp theo, giúp ta tìm người của Ngũ Đỉnh phái, tìm chỗ tổng bộ của bọn họ. Ta đang tìm một người tên là Đinh Du.”

Trương Vinh Phương lấy bức chân dung từ trong tay áo ra, nhẹ nhàng ném đi, để nó bay ra, hạ cánh chính xác trong tay Trần Chiêu Dung.

“Ta hiểu rồi. Ta sẽ đi làm ngay bây giờ.”

“Chờ đã.” Trương Vinh Phương đột nhiên gọi nàng lại.

“Nếu mọi việc được xử lý suôn sẻ, ta có thể đáp ứng một thỉnh cầu hợp lý cho ngươi.”

Một tia sáng lóe lên trong mắt Trần Chiêu Dung, lập tức nghiêm túc gật đầu, xoay người bước nhanh rời đi.

Đóng cửa phòng, khép cửa lại.

Trương Vinh Phương nhấc cái rổ lên, lấy ra những bình bình lọ lọ trong đó, đặt cùng chỗ với những chất độc còn lại lúc trước.

Tất cả được đặt trên một tấm vải đen được trải ra sau lưng hắn.

Tổng cộng có ba mươi lăm loại độc dược.

Hắn đưa tay cầm một bình lên.

“Để cho ta xem thử độc dược của Đan tỉnh lấy độc làm tên này rốt cuộc lợi hại đến thế nào?”

Mở nắp bình ra, hắn nhẹ nhàng ngửi thử.

Trong nháy mắt, một cảm giác choáng váng tràn ngập trong lòng.

“Lợi hại!”

Chẳng mấy chốc cảm giác choáng váng tự động biến mất.

Mạnh mẽ đến mức trị số sinh mệnh đã vượt qua sức tưởng tượng của người thường, mang đến cho Trương Vinh Phương một cường độ thân thể và tốc độ phục hồi khủng bố.

Những chất độc thông thường thực sự là những thứ đồ chơi nhỏ như ớt đối với hắn.

“Thứ này lợi hại hơn ớt rất nhiều. Độc dược bên ngoài cũng không mạnh như vậy.” Trương Vinh Phương cầm bình lắc lắc, sau đó khẽ đổ một giọt ra tay mình.

Xì xì.

Độc dược này vậy mà lại bốc lên một làn khói trắng nhàn nhạt trên da hắn, tạo ra một tiếng như tiếng ăn mòn.

Chương 1116 - Ngũ đỉnh (15)

Bản thân Trương Vinh Phương là một Luyện đan sư, cho nên đương nhiên biết cái gọi là độc dược, về bản chất, đều là có hại cho cơ thể con người, đồ vật không có lợi đều có thể gọi là độc dược.

Và chừng nào cơ thể hắn vẫn còn bị ảnh hưởng bởi thuốc, vậy thì chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng bởi chất độc.

Vì thuốc và độc dược là hai mặt của cùng một thể.

Nếu thay đổi một chút dược tính của thuốc trị vết thương thì có thể biến thành độc dược.

Đây cũng là lý do cơ bản khiến trên thế giới này không có một người nào hoàn toàn miễn nhiễm với độc dược. Nếu thực sự đạt đến cảnh giới đó, thì tất cả các loại thuốc sẽ trở nên vô dụng đối với hắn mà không chỉ là độc dược.

Ngay lập tức, hắn nhẹ nhàng đổ một ít chất độc trong bình vào miệng.

Xì xì.

Khói độc ăn mòn trong miệng hắn phát ra tiếng vang.

“Ah hơi đau một tí, nhưng vẫn có thể chịu đựng được.”

Độc dược ở đây mạnh hơn nhiều so với ngôi làng nhỏ trước kia.

Nếu muốn đối mặt với Ngũ Đỉnh phái hắn nhất định phải chuẩn bị đầy đủ.

Đầu tiên phải hiểu rõ chất độc, vũ khí mạnh nhất của họ, uy lực mạnh đến thế nào.

Chậm rãi uống hết một bình, sau đó hắn lại cầm lấy một bình mới.

Cũng thử một ít trên da trước, sau đó ăn một ít.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Theo các thử nghiệm với từng loại một trong ba mươi lăm loại độc dược.

Trương Vinh Phương phát hiện ra rằng hầu hết các độc dược đều có thể ảnh hưởng một chút đến hắn.

Nhưng ngay sau đó, năng lực phục hồi mạnh mẽ và năng lực tái tạo có thể nhanh chóng chữa trị những tổn thương của cơ thể.

Giống như liều lượng độc dược ở đây, trừ phi gấp mười lần, nếu không sẽ không thể gây tổn hại cho hắn một chút nào.

Và liều lượng gấp mười lần, với ngũ giác của hắn, không thể không phát hiện được.

Như vậy xem ra, mọi thứ an toàn hơn nhiều.

Đã yên tâm được rồi.

Trương Vinh Phương lại lần nữa mở thanh thuộc tính ra.

Mấy ngày qua đã tích lũy được không ít điểm thuộc tính, bây giờ là lúc để sử dụng rồi.

[Trương Vinh Phương — Sinh mệnh 239 - 239.

Thuộc tính có thể dùng: 13.]

Bỏ qua các hạng mục phức tạp còn lại, lúc này thuộc tính đã đạt được 13 điểm.

Như vậy, có nên trực tiếp tăng lên văn công hay không vẫn khiến Trương Vinh Phương trong nháy mắt do dự, sau đó trực tiếp dồn hết điểm thuộc tính vào sinh mệnh.

Trị số sinh mệnh nhanh chóng tăng từ 239 lên 252 - 252 trong nháy mắt. Đối với độc dược hắn thử vừa rồi, hoàn toàn không ảnh hưởng gì đối với hắn.

“Lại hơn 50 rồi, nhanh hơn so với tăng lên cấp độ võ công. Mình vẫn đang mong chờ thiên phú đặc chất mới.”

Thiên phú đặc chất đầu tiên mang đến cho hắn Ám Quang Thị Giác, năng lực này đã từng một lần có trợ giúp rất lớn.

Thiên phú đặc chất thứ hai là Huyết Nhục Bổ Toàn, thứ này trực tiếp quyết định năng lực thực chiến của hắn lúc này.

Át chủ bài chân chính. Thúc đẩy cho sự xuất hiện của huyết liên.

Vậy thì thiên phú đặc chất thứ ba như nào. Mặc dù trước đó đã bị Tông Sư Cực Cảnh áp chế toàn diện về võ nghệ. Nhưng Trương Vinh Phương vẫn không nghĩ rằng mình đã đi sai hướng.

Đúng lúc này, từng luồng từng luồng khí nóng rực đột nhiên xuất hiện từ trong ngực và bụng của hắn, sau đó tản ra tạo thành một mạng lưới, nhanh chóng tăng lên, hội tụ dến các nơi khắp toàn thân.

Và điều hắn cảm nhận rõ ràng là vị trí của huyết liên trên lưng hắn đang thực sự bắt đầu hình thành một khối u mới bên cạnh.

Hắn đưa tay chạm vào nó, quả nhiên ở bên cạnh huyết liên có một khối u huyết nhục nhỏ hơn nhiều.

“Chẳng lẽ sẽ mọc ra ba hoa thật sao? Ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu Trương Vinh Phương.

Ngay lập tức đã bị hắn quẳng ra sau gáy.

Tiếp theo nên nghiên cứu xem liệu huyết liên có thể chế tạo dẫn dắt cho con người hay không.

Bước này rất quan trọng, nếu nó có thể truyền thị cho người khác. Người khác chắc chắn không thể có sinh mệnh lực kinh khủng như hắn.

Nhưng có một loại người khá thích hợp với việc sáng lập huyết liên.

Đó là rất nhiều đạo nhân thuần tu văn công!

Nếu loại người này có thể chuyển hóa sinh mệnh lực tích lũy mấy chục năm thành huyết liên.

Vậy thì…

Trương Vinh Phương chỉ hơi hơi nghĩ về điều đó liền cảm thấy tình cảnh này sẽ rất chi là thú vị.

Huyết liên có thể lập tức bùng nổ trạng thái huyết liên khủng bố, cải thiện toàn diện mọi tố chất của cơ thể con người.

Tuy thời gian ngắn nhưng uy lực vô cùng khủng bố, nếu kết hợp với năng lực hút máu Huyết Nhục Bổ Toàn đặc biệt của hắn!

Đây quả thực là sát thủ của Bái Thần!

Ngay lập tức, hắn nhanh chóng bình tĩnh lại. Nhớ lại những gì vừa nãy quan sát, sau khi trị số sinh mệnh tăng lên, quá trình một phần tràn ra ngưng tụ tiến vào huyết liên mới.

Đồng thời từ từ thả huyết liên ra, quan sát các trình tự biến hóa của thân thể.

Hai thứ này thiếu một thứ cũng không được.

Chương 1117 - Ngũ đỉnh (16)

*

*

*

“Loại thứ ba.”

“Loại thứ ba.”

“Đã tìm thấy rồi!”

Trong lòng Đinh Du vui mừng hoan hô một tiếng, nén lại hưng phấn, cẩn thận đặt quyển sách trong tay xuống giường xem kỹ.

Quyển sách vẽ ra một đồ án dược thảo tinh tế huyết sắc cực kỳ tinh xảo.

Huyết Ngưng thảo! Rốt cuộc đã tìm thấy được bảo dược cuối cùng rồi!

Đinh Du cảm động, khóe mắt hơi ướt át.

Hai ngày nay, hắn ta càng ngày càng gầy đi.

Nhưng mà Lam Tư Di càng ngày càng nở nang, thậm chí lở loét trên mặt tựa như cũng biến mất rất nhiều.

Đương nhiên, bởi vì sự ân cần nỗ lực của hắn ta, thái độ của Lam Tư Di đối với hắn ta cũng đã tốt hơn rất nhiều, không còn coi hắn ta như một công cụ để phát tiết dục vọng nữa.

Cứ như vậy, đãi ngộ của hắn ta ở đây cũng tốt hơn rất nhiều, cũng được phép tự do đọc sách ở đây.

Giờ đây, hắn ta đã tìm ra tất cả manh mối về ba loại thuốc quý mà đại nhân muốn có, chúng đều được lưu trữ bên trong kho thuốc của Ngũ Đỉnh phái.

Chỗ này, nếu không phải thân phận ta đi vào không đúng, quả thật chính là bảo địa bảo dược!

Đinh Du cảm khái trong lòng.

Nhưng bây giờ hơi nghĩ lại, đau khổ lúc trước đều đáng giá.

Tiếp theo là phải tìm cách truyền tin đi ra ngoài, để cho Đạo Tử đại nhân đến cứu viện và lấy thuốc! Còn về phần truyền tin như thế nào?

Đinh Du suy nghĩ một lát rồi nhanh chóng đi tới bên cạnh bàn, nhấc bàn tay yếu ớt không còn hơi sức lên, khó khăn cầm lấy tờ giấy.

Lấy một cây bút than, bắt đầu viết nội dung mật văn thuộc về Kim Sí lầu.

Đúng vậy, dù gì thì Tùng Hạc quan lúc trước cũng là một phần của Kim Sí lầu, cũng có bộ quy tắc ký hiệu mật văn đặc biệt của riêng mình.

Bộ mật văn này chỉ những người ở Tùng Hạc quan mới có thể nhận ra, những người còn lại xem thì giống như một bức tranh nguệch ngoạc, bôi bôi xóa xóa như một đống giấy vụn vô dụng của đồng tử sau khi luyện thư pháp.

Mấy phút sau, Đinh Du viết ra hơn mười bản, cẩn thận cuộn giấy lại, nhét vào trong tay áo.

Sau đó đứng dậy, đẩy cửa bước ra ngoài.

Hắn ta đã quan sát hai ngày qua, bên ngoài thạch thất có một hành lang, ra khỏi hành lang có một đại sảnh bằng đá kéo dài bốn phương.

Sảnh đá này kết nối phần còn lại của các lối đi trong toàn bộ không gian mặt đất.

Những thứ này không quan trọng, điều quan trọng là có gió thổi đến từ sảnh đá.

Đinh Du cẩn thận cảm nhận sự biến đổi và lưu động của gió.

Sau đó, ở lối vào của thạch thất, cẩn thận quan sát hai bên trái và phải. Xung quanh phòng ngủ của Lam Tư Di chắc chắn có lỗ thông gió.

Ở nơi có người sinh sống, không thể không để không khí lưu thông bổ sung được.

Nếu không, trong loại nền đất như vậy, chỉ cần ai đó chặn lối ra vào rồi thả chất độc, những người bên trong sẽ chết sạch.

Vì vậy, nơi này không thể chỉ để một lỗ thông gió mà sẽ bố trí nhiều lỗ thông gió để đảm bảo an toàn.

Đinh Du rón rén, cẩn thận lắng nghe chuyển động xung quanh, đảm bảo không có ai đi qua.

Sau đó theo hướng gió, từ từ di chuyển sang trái một chút.

Một lúc sau, hắn ta đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên.

Một bức tường đá xám trên đỉnh đầu vuông hơi khác so với những bức tường đá còn lại. Bức tường đá này hơi lõm vào trong, tạo thành kết cấu lõm hố với xung quanh.

Gió đến từ nơi này!

Đinh Du bỗng cảm thấy phấn chấn hơn hẳn.

Nhưng lúc này hắn ta vẫn còn độc tố trong người, hoàn toàn không thể phát lực, thực lực Ngoại dược của hắn ta dường như biến mất.

Hắn ta nghĩ nghĩ, đánh giá chiều cao của lỗ thông gió.

Đi đi lại lại nhiều lần, cẩn thận quan sát.

Cuối cùng hắn ta cũng phát hiện bên trong bức tường đá có những khe hở nho nhỏ màu đen, luồng không khí chui qua những kẽ hở này.

Sau khi âm thầm ghi nhớ, Đinh Du trở về phòng ngủ, thành thành thật thật tiếp tục chờ đợi cơ hội.

Những bức thư đã bị hắn ta giấu đi, phải tìm cách khác để gửi nó đi.

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua.

Đinh Du ở trong phòng thành thật thành thật ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, thái độ phục vụ càng ngày càng tốt.

Cũng khiến Lam Tư Di càng ngày càng yên tâm với hắn ta hơn. Cuối cùng, sau một tuần nữa trôi qua.

Đinh Du nhõng nhẽo đòi hỏi, được đi ra ngoài hóng mát trong thời gian ngắn.

Và người chịu trách nhiệm đưa hắn ta ra ngoài hóng mát là Chu Viện, một đệ tử thân truyền của Lam Tư Di.

*

Ngày 25 tháng 12, nắng nhẹ trời trong.

Tổng bộ của Ngũ Đỉnh phái là một khu vực rừng rậm đầy những rễ dây leo và dây leo nhô lên.

Một âm thanh sột soạt khe khẽ không ngừng truyền ra từ một bụi cây ở nơi nào đó.

Không lâu sau, bụi cây bị người rẽ ra.

Một nữ tử tóc đen, nước da ngăm đen, dáng người lồi lõm kéo quần bước ra từ bên trong với vẻ mặt thỏa mãn.

Chương 1118 - Ngũ đỉnh (17)

“Được rồi, mau ra ngoài đi, đừng để sư phụ phát hiện.” Nàng ta nhìn trái nhìn phải một chút, hơi có tật giật mình.

Kể từ khi nàng ta nghe nói sư phụ lấy được một mặt hàng tốt, nàng ta vẫn luôn chờ đợi, đợi đến khi sư phụ chơi chán sẽ ném cho nàng ta.

Nhưng không ngờ lần này phải đợi nhiều ngày như vậy mà không chán ngấy.

Khó khăn lắm mới tìm được cơ hội đi theo mặt hàng tốt này ra ngoài hóng mát, cuối cùng nàng ta cũng tìm được cơ hội cùng với nam tử này một lần.

Mùi vị quả thật rất tốt.

Chu Viện bắt đầu suy nghĩ có nên trở về uống thuốc hay không.

Nghe nói thiên phú của mặt hàng này rất tốt, biết đâu sau này sẽ sinh được một đứa con có thiên phú rất cao.

Ở nhiều nơi trong Đan tỉnh, cách duy nhất để rất nhiều người nhảy vọt đẳng cấp là xem thiên phú của những đứa trẻ sinh ra.

Vì vậy, điều này cũng đã khiến rất nhiều người bảo vệ chặt chẽ nam sủng của mình.

“Đã ổn chưa?” Chu Viện đợi một lúc, phát hiện phía sau không có ai đi ra, nhất thời sốt ruột gọi.

“Nếu không ra cẩn thận ta sẽ tát chết ngươi!” Nàng ta nóng nảy tát đánh một cái vào thân cây ở bên cạnh.

Thân cây khẽ lắc lư, những dấu tay màu tím sẫm xuất hiện ở nơi nàng ta đụng phải.

“Được rồi, được rồi.” Đinh Du thở hổn hển, chậm rãi đỡ bụi cây bước ra: “Sắp đến giờ rồi, ngươi muốn cái gì, ta sẽ ra ngoài đem về cho ngươi.” Để bồi thường, Chu Viện đã thỏa thuận trước với Đinh Du, nàng có thể vào trong thành giúp hắn ta mang về thứ gì đó hắn ta muốn.

“Ta muốn bánh đậu xanh hoa quế!” Đinh Du nhanh chóng đáp: “Viện Viện tỷ, vẫn là Viện đối xử tốt với ta!”

Trên mặt hắn mang theo vẻ cảm động.

“Đừng dùng chiêu này nữa!” Chu Viện đang định mắng, nhưng không tự chủ nghĩ đến cảm giác vừa rồi, giọng điệu liền dịu đi.

“Nếu ngươi cảm thấy ta tốt, thì đối xử tốt với sư phụ một tí, vậy thì ngươi sẽ có nhiều cơ hội ra ngoài hóng mát như vậy hơn.”

“Chắc chắn rồi, sau nhiều ngày như vậy, nhiều người như vậy, người đối xử tốt nhất với ta chính là Viện Viện tỷ ngươi. Ta thực sự…” Lúc này Đinh Du mắt hổ rơi lệ, quả thật nhớ lại những trải nghiệm bi thảm những ngày qua, trong một lúc trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác đau buồn.

“Được rồi, đừng khóc nữa.” Chu Viện mở miệng, nhưng vẫn không mắng người.

Đi tới, vươn tay vỗ vỗ phía sau lưng Đinh Du, nhẹ giọng an ủi. “Đi thôi, trở về thôi.”

“Ừm.”

Hai người tựa vào nhau chậm rãi trở về tổng bộ.

Chỉ là Chu Viện không để ý là những bức thư với dày đặc chữ được vo thành một quả bóng, lặng lẽ để lại trên bãi cỏ phía xa.

Nếu ai đó nhặt được tờ giấy viết thư, mở chúng ra, liền có thể nhìn thấy có một dòng nhỏ ở đầu. Nếu ngươi có thể chuyển bức thư này đến một trong những địa chỉ này, ngươi sẽ được thù lao 10 lượng bạc!

*

Tầng cao nhất của Bảo Hòa lâu, thành Hắc Long.

Trương Vinh Phương đứng trên ban công, nhìn ra hơn phân nửa thành trì.

Tiếng người huyên náo trước mặt, thỉnh thoảng có người từ các xe ngựa qua lại khẽ vén màn xe lên, cất tiếng ca hát.

Một sân khấu kịch lớn được dựng lên ở phía xa, mọi người không ngừng thi đấu ca khúc với nhau ở bên cạnh.

Một số người trong số họ hát rất hay.

Có người chỉ có một trận tiếng la ó.

Những người bị la ó đều chật vật xuống sân khấu. Mà những người hát hay thì tiếp tục ở lại sân khấu.

Người ở lại sân khấu cuối cùng có thể nhận được tiền thưởng và hoa từ không ít nam tử tuấn lãng. Đúng vậy, người thi đấu ca hát ở đây đều là nữ tử, người tặng hoa đa phần là nam tử.

Trương Vinh Phương thu hồi tầm mắt lại, khẽ lắc đầu trong vô thức.

Vẫn chưa tìm được tin tức về Đinh Du và Ngũ Đỉnh phái, nhưng ngoài dự liệu của hắn là hắn đã tìm ra một ít manh mối về quá trình hình thành của huyết liên.

Mấy ngày gần đây, hắn có tổng cộng ba điểm thuộc tính, được hắn lần lượt thêm một chút vào trị số sinh mệnh của mình.

Sau đó cẩn thận lĩnh hội và quan sát quá trình ngưng tụ của huyết liên.

Hắn phát hiện sự ngưng tụ của huyết liên chủ yếu nằm ở sự thay đổi tập trung của toàn bộ mạng lưới huyết mạch ở sau lưng.

Huyết liên không phải là huyết mạch huyết quản nguyên bản của hắn. Mà là một sự sáng tạo bổ sung, một mạng lưới mạch máu mới! Tại sao lại tự nhiên xuất hiện mạng lưới huyết quản này?”

Hắn đang suy nghĩ vấn đề này. Nhắm mắt lại.

Hắn dường như có thể tái hiện lại quá trình hình thành của huyết liên trước đây.

Mạng lưới mạch máu ở phần lưng giống như một nhánh phân ra từ cánh cây, lớn dần, kéo dài và tiếp tục phân nhánh.

Tại sao các mạch máu huyết sắc lại phát triển thành một hình dạng cố định như đã được định sẵn? Thứ gì đang hướng dẫn chúng?

Trương Vinh Phương nhắm mắt lại, cẩn thận nhớ lại, hết lần này đến lần khác không ngừng nhớ lại.

Chương 1119 - Ngũ đỉnh (18)

Lưu động từ trị số sinh mệnh, hội tụ thành huyết liên. Toàn bộ quá trình này được lặp đi lặp lại nhiều lần.

Trí nhớ não bộ của hắn lúc này mạnh hơn trước rất nhiều.

Khi suy nghĩ cũng trở nên rõ ràng hơn nhiều.

Quá trình hình thành huyết liên giống như được ghi hình, được phát đi phát lại nhiều lần. Hành động như vậy đã được thực hiện nhiều lần trong mấy ngày qua.

Nhưng lần này, nghe tiếng hát bên ngoài, Trương Vinh Phương đột nhiên chấn động mạnh một cái, phát hiện ra một chỗ khác biệt.

Nhịp điệu!

Sau khi trị số sinh mệnh được cộng thêm điểm, sinh mệnh lực sẽ được chia thành hai phần, một phần sẽ cường hóa thân thể của mình, một phần còn lại sẽ dung hợp vào trong huyết liên.

Trong quá trình lưu động, hai luồng sinh mệnh lực này đã bị ảnh hưởng về cơ bản là giống nhau.

Và sự khác biệt nhỏ bé duy nhất trong đó chính là nhịp điệu của văn công!

Trương Vinh Phương đột nhiên mở mắt ra.

Hắn đã thấy sinh mệnh lực hình thành huyết liên đang lưu động, tự nhiên chịu ảnh hưởng của nhịp điệu tuần hoàn bên trong văn công.

“Văn công.”

Trương Vinh Phương ngay lập tức nhớ lại rất nhiều nội dung của tất cả đạo điển văn công. Hắn đã từng vì học tập văn công mà đặc biệt tham khảo ý kiến của Nhạc sư phụ và đại lão văn công khác.

Lúc này, hắn đã đạt tới cảnh giới Luyện Thần Viên Mãn trước nay chưa từng có. Nhìn chung qua lại trước sau, rất nhiều thứ một liền rõ ràng.

Văn công tăng lên sinh mệnh được dùng để kéo dài tuổi thọ, nhưng nếu chuyển đổi lượng sinh mệnh này làm cho bản thân thành lớn mạnh hơn thì sao?"

Khi ta tự mình luyện văn công là có ý định hướng dẫn tu hành. Mà việc hình thành huyết liên thì ta hoàn toàn không có hướng dẫn gì cả, đó là một hướng đi mới l được hình thành do ảnh hưởng tự nhiên của sinh mệnh đến văn công.

Theo phương hướng này, Trương Vinh Phương cẩn thận nhớ lại từng chút một.

Xoạch!

Đột nhiên, sắc mặt của hắn hơi thay đổi, như thể hắn đã phát hiện ra một việc gì đó vô cùng chấn động.

Chân cũng lùi lại mấy bước, va chạm hất đổ mấy bình thuốc độc đặt dưới đất, nhưng không hề phát giác.

"Đây là?"

Hô hấp của hắn trở nên dồn dập, bàn tay không tự chủ được siết chặt.

"Rốt cuộc đây là cái quái gì?"

*

Ở trong rừng.

Hai người hái thuốc cõng một chiếc giỏ tre trên lưng, tay cầm cuốc thuốc, cẩn thận tìm kiếm thứ gì đó trong bụi cỏ.

Trong rừng này có rất nhiều côn trùng độc, cho dù bọn họ đeo túi thơm đuổi côn trùng độc, nếu không cẩn thận vẫn sẽ dễ gặp chuyện.

Cũng may, tuy có nhiều côn trùng độc nhưng ít người đến hái thuốc hơn, trong năm có nhiều loại dược liệu hoang dã hơn.

Mặc dù hơi mạo hiểm, nhưng chắc chắn đây là con đường tắt cho những ai đang cần tiền gấp.

Đột nhiên một người đang cúi xuống để gạt bụi cỏ sang một bên, bỗng nhìn thấy một quả cầu giấy vo tròn trắng xám trong đó.

"Đây là?"

Hắn ta cẩn thận dùng cuốc thuốc gảy quả cầu giấy ra.

Sau đó, dùng bàn tay đeo găng tay da kẹp nó lên, nhặt lên, nhẹ nhàng mở ra.

“Ca, ngươi đến xem cái này một chút đi, trên đó viết cái gì vậy?” Người hái thuốc không biết chữ xoay người đi gọi một người khác.

Người kia nghe vậy, đứng dậy tiến lại gần, cầm lấy quả cầu giấy, xem xét.

“Cái này…”

Sắc mặt của hắn ta thay đổi, bỗng nghĩ đến rất nhiều thứ.

So với đệ đệ của mình, trước đây hắn ta đã từng lăn lộn trong bang phái, biết sự phiền phức và nguy hiểm của những thứ này.

“Đừng đụng vào! Loại phiền phức này, một khi dính vào, có thể hoàn toàn không thể thoát khỏi!”

Động một tí là nguy hiểm cửa nát nhà tan!”

Hắn ta lập tức muốn ném quả cầu giấy đi.

Nhưng mẹ già bệnh nặng nằm liệt giường không có tiền đi xem bệnh, nhớ lại cảnh mẫu thân mình ho ra máu dữ dội.

Động tác tay của người ca ca dừng lại.

“Ca? Ca ca?”

“Không có việc gì. Chuyện này cứ để ta lo, ngươi đừng quan tâm. Chúng ta về trước đi.” Ca ca khẽ cắn răng, nếu là thật thì sao?

Chuyện như vậy nếu thực hiện cẩn thận chưa chắc không thể làm được.

Bên trong Bảo Hòa lâu.

Tai Trương Vinh Phương thì nghe các bài hát đối ca, ca dao nhưng trong lòng thì không ngừng dậy sóng.

Trước kia hắn cho rằng có lẽ mình đã nắm giữ thấu triệt hết tình huống của huyết liên.

Nhưng bây giờ…

Lần đầu tiên, hắn phát hiện hình như mình đã đánh giá thấp một số thứ mà hắn cho là an toàn.

Hắn đưa tay ra, nhẹ nhàng đỡ lấy mép bệ cửa sổ ở một bên, xúc cảm lạnh lẽo khiến tâm trạng đang nhấp nhô của hắn dần dần bình tĩnh lại.

Chờ cho đến khi tinh thần hoàn toàn bình tĩnh. Trương Vinh Phương mới hít vào một hơi thật dài.

“Đúng rồi, lẽ ra mình nên sớm nghĩ đến điều đó… lẽ ra mình phải sớm có dự liệu.”

Một lần nữa tập trung sự chú ý vào bướu thịt ở trên lưng.

Lần này, bởi vì đã nhận ra, cảm giác của Trương Vinh Phương càng rõ ràng hơn.

Chương 1120 - Lỗ thông gió (1)

Ngay bên trong huyết liên đầu tiên của hắn, một mạng lưới mạch máu mơ hồ vậy mà lại lờ mờ hình thành một khuôn mặt quen thuộc.

Đó là…

Đó là khuôn mặt đặc biệt của Huyết Thần.

Toàn bộ khuôn mặt đỏ như máu, có năm con mắt, ba trên hai dưới, ngoài ra mặt người này còn mang theo nụ cười hòa ái rất quen thuộc với Trương Vinh Phương.

Trước đây, ngũ quan của hắn không thể lần theo mạch máu, sau đó dựng lại hình ảnh trong tâm trí.

Nhưng Huyết Nhục Bổ Toàn rõ ràng đã tăng cường sức mạnh trí tuệ của hắn lên rất nhiều, trí tưởng tượng không gian nhanh chóng phác họa ra kết cấu mạch máu bên trong huyết liên.

Cuối cùng vẽ ra là khuôn mặt của Huyết Thần.

“Hèn chi, trước đây Huyết Thần đã điên cuồng chém giết với Nguyện Nữ, đó là vì bảo vệ mình… Nhưng nếu theo những gì Tiết Đồng nói thì chỉ cần có những người nhìn thấy bộ mặt thật của thần phật thì sẽ mãi mãi bất tử, sẽ không bị lãng quên.

Nói cách khác, có lẽ bây giờ mình đã trở thành thân thể ký thác mạnh nhất của Huyết Thần? Điều kiện tiên quyết là tượng Huyết Thần hoặc Huyết Thần mà hắn nhìn thấy trong giấc mơ chính là dáng vẻ bản thể của Huyết Thần.

Suy nghĩ của Trương Vinh Phương quay ngoặt lại.

“Vậy hắn có quan hệ gì với huyết liên? Chẳng lẽ huyết liên là do nó dẫn dắt ra sao?

Không… Huyết liên rõ ràng bị ảnh hưởng bởi vận luật văn công, rất có thể là Huyết Thần chỉ là đang thuận nước đẩy thuyền.

Lúc này trong lòng Trương Vinh Phương chợt nảy ra một ý nghĩ, hắn nhanh chóng cảm nhận kết cấu bên trong của khối bướu thịt thứ hai.

Loại cảm giác tái tạo này cực kỳ hao tổn tâm thần, nhưng lúc này hắn không thể quan tâm nhiều đến sự an toàn về thể chất và tinh thần của mình.

Thời gian cứ từ từ trôi đi.

Mồ hôi trên mặt Trương Vinh Phương từ từ chảy ra, chẳng mấy chốc, hơn mười phút sau, hắn lại lần nữa mở mắt ra.

Trong mắt nổi lên tầng tầng lớp lớp chấn động.

“Ta biết mà.”

Không vượt ra ngoài dự liệu của hắn.

Trong bướu thịt thứ hai, vẫn có một kết cấu hình nổi cố định như cũ.

Nhưng lần này, không phải là Huyết Thần.

Đó là một chiếc đồng hồ để bàn… Chiếc đồng hồ để bàn tượng trưng cho Nguyện Nữ!

“Đám người này. Có vẻ như bản thể của Nguyện Nữ rất có thể là chiếc đồng hồ này. Thực sự coi mình như thứ bảo hiểm cuối cùng sao?”

Trong lòng Trương Vinh Phương cảm thấy cực kỳ quái dị.

Hắn rõ ràng hoàn toàn không thờ phụng hai vị tàn thần này. Đúng vậy, hai kẻ này đều là những tàn thần Mật giáo đã bị xóa bỏ khi Đông tông càn quét thiên hạ.

Hắn đã sớm điều tra tư liệu rồi. Huyết Thần giáo sau đó đã trốn ra nước ngoài, còn Nguyện Nữ thì thảm hại hơn, dần dần mai danh ẩn tích.

Nhưng, hai tàn thần này vốn là các vị thần linh tông giáo đến từ bên ngoài, nguồn gốc của chúng ở đâu từ lâu đã không còn rõ.

“Nếu không tin sẽ không thể Bái Thần. Mình thậm chí không phải là một tín đồ. Điều này nói rõ chúng coi mình là lựa chọn cuối cùng… Lại nói, chẳng lẽ năng lực Huyết Nhục Bổ Toàn của mình cũng là do chịu ảnh hưởng của Huyết Thần sao?

Bằng không, trước đây mình đang có Ám Quang Thị Giác, tại sao vèo một phát đã nhảy tới một thiên phú đặc chất mạnh mẽ

như Huyết Nhục Bổ Toàn.”

Trương Vinh Phương ngay lập tức lại mở ra thanh thuộc tính.

Điều hắn không ngờ là cảnh báo trực giác đã lâu không có động tĩnh gì vậy mà lại có một lời nhắc nhở.

[Cảnh báo trực giác: Bạn đã phát hiện ra sự lợi dụng của thần phật đối với bạn, nhưng đây là lợi dụng lẫn nhau, sự tồn tại của chúng nó cũng ảnh hưởng đến bạn. Sẽ có những ảnh hưởng khác nhau, có lẽ bạn có thể suy nghĩ thật kỹ về loại ảnh hưởng này để khiến bản thân trở nên mạnh mẽ hơn…]

“…” Quả nhiên hoàn toàn giống với những suy nghĩ mơ hồ theo bản năng của hắn.

Đúng vậy, đó là những gì Trương Vinh Phương nghĩ.

“Hay là trước tiên phải xác định thiên phú đặc chất Huyết Nhục Bổ Toàn rốt cuộc có phải do thần phật ảnh hưởng hay không.

Nếu như phải… Vậy thì sau này mình có thể định hướng lợi dụng phương pháp này, đạt được ảnh hưởng của thiên phú đặc chất… Nếu có thể định hướng đạt được thiên phú, sau đó… tạo thành một tổ hợp, uy lực có thể đạt tới mức độ kinh người!

Tưởng tượng thì đẹp lắm, rất nhanh, Trương Vinh Phương đã mở rộng mạch suy nghĩ của mình hơn rất nhiều.

Còn đối với các vị thần phật?

Ban đầu đúng là bị hù dọa.

Nhưng mà suy nghĩ kỹ một chút thì đều là lợi dụng lẫn nhau thôi, dù sao hắn cũng chẳng có hại gì, nếu sau này phát hiện chuyện gì có hại thì đến lúc đó tìm cách giải quyết cũng được.

Không thấy Huyết Thần sẽ chủ động liều mạng với Nguyện Nữ vì bảo hiểm cuối cùng của hắn ta sao?

Theo lý thuyết, chỉ cần mình trở thành bảo hiểm của thần phật, sẽ càng nhận được nhiều sự trợ giúp.

Đương nhiên, những vị thần phật với thế lực khổng lồ và tín đồ đông đảo kia chắc chắn không để ý đến một cái cầu chì như hắn đâu.

Chương 1121 - Lỗ thông gió (2)

Nhưng không sao cả, chỉ cần đem tín đồ của chúng nó giảm thiểu đến mức chỉ còn một mình mình, kết cục không phải là tất cả đều vui vẻ rồi à?

Thần thần phật phật, hắn mạnh mẽ như vậy, sau này sẽ còn trở nên mạnh mẽ hơn nữa. Chỉ trở thành thần phật của một mình hắn thì có gì mà không được chứ? Chắc chắn sẽ không bao giờ bị lãng quên.

Đây quả thực là cả hai cùng có lợi!

Trong lòng Trương Vinh Phương đột nhiên sáng tỏ thông suốt. Ý tưởng này là không tệ nha.

Mặc dù là một chuyện xấu, nhưng nghĩ ngược lại, không phải liền biến thành một chuyện tốt sao?

Quả nhiên là mạo hiểm cùng cơ hội luôn cùng tồn tại.

Nhưng phải đợi cho đến khi xác nhận được đã rồi hẵng nói. Tâm tình Trương Vinh Phương từ từ bình tĩnh trở lại.

"Nếu như huyết liên thứ hai sinh ra thiên phú đặc chất thực sự có liên quan đến Nguyện Nữ vậy thì… cơ bản có thể xác định, huyết liên là do thần phật dẫn dắt xuất hiện.

Nghĩ đến đây, hắn chợt nhớ đến một từ "đầu tư mạo hiểm" mà hắn thường nghe ở đời trước.

Đó không phải là tình huống của hắn bây giờ sao?

Ngay khi hắn đang lặp đi lặp lại nghiên cứu huyết liên, ở bên dưới Bảo Hòa lâu, một nữ tiểu nhị mặc đồ đen cầm một bức thư vừa mới thu thập được, nhanh chóng bước vào tầng một, tìm đến chủ quản đang phụ trách việc kiểm tra.

Sau khi đọc bức thư, chủ quản xác định đó có thể là một manh mối, lập tức báo cáo lên theo tầng tầng lớp lớp. Chẳng mấy chốc, đã nhanh chóng được đưa đến tay lâu chủ Trần Chiêu Dung mấy ngày nay vẫn thường trú ở Bảo Hòa lâu.

"Đây là… một bức thư được mã hóa? Các ngươi lấy nó ở đâu?" Trần Chiêu Dung biết một chút quy luật của mật văn,

vừa nhìn lướt qua liền phát hiện nội dung của bức thư không phải là tùy tiện viết linh tinh.

“Người đưa tin đang loanh quanh ở địa chỉ phía trên, bên trong không có ai, do chúng ta tìm ra được, manh mối là giấy viết thư này. Đây là giấy Yên thượng đẳng thường được Ngũ Đỉnh phái bên kia sử dụng.” Chủ quản cấp dưới nhanh chóng trả lời.

“Giấy Yên. Giấy Yên là một loại giấy đặc biệt, quả thật chỉ có Ngũ Đỉnh phái mới thích dùng. Loại giấy này có thể nhuộm dần mà không hỏng, màu sắc khó thay đổi, cực kỳ thuận tiện cho các nàng nhuộm độc.” Trần Chiêu Dung khẽ gật đầu.

“Ngươi tiếp tục cho người nhìn chằm chằm, ta sẽ tìm Trương tiền bối!” Nàng dặn dò nói.

“Lâu chủ, thuộc hạ có một câu, không biết có nên nói hay không.” Chủ quản cấp dưới ngập ngừng nói.

“Ta biết ngươi muốn nói gì, nhưng hiện tại, vừa là nguy hiểm vừa là cơ hội. Bảo Hòa lâu chúng ta muốn phát triển lớn hơn ở Đan tỉnh thì phải có một nền tảng đủ mạnh. Mà bây giờ… có lẽ là một cơ hội.”

Trần Chiêu Dung đã sớm phái người đi thăm dò lai lịch của kẻ mạnh tự xưng là Trương Vinh Phương này.

Không có gì ngạc nhiên khi hoàn toàn không có nhân vật nào tương ứng ở bản địa Đan tỉnh.

Cũng không có tên nào trong Hắc Bảng, Xích Bảng giống như vậy.

Còn đối với các con đường bên ngoài thì lại càng bế tắc hơn.

Không có nhiều lối ra vào ở Đan tỉnh, dòng người lại càng thưa thớt hơn. Bởi vì bản thân dân số không đông, khó kiểm soát nên hàng năm Đại Linh thường nhân danh đến đây để thu tiền, bổ nhiệm quan chức, còn lại thì lười quản lý.

Tương ứng, Đan Tỉnh cũng vô cùng lạc hậu với rất nhiều tin tức bên ngoài. Nhiều nhất, chỉ biết một số nhân vật nổi tiếng mà thôi.

“Nếu như Lâu chủ đã sớm có dự định vậy thuộc hạ sẽ không nói nhiều nữa.” Chủ quản ôm quyền, lui ra ngoài.

Trần Chiêu Dung cầm lấy tờ giấy viết thư, xoay người nhanh chóng đi thẳng về phía đỉnh của tòa lầu. Chẳng mấy chốc đã lên đến tầng cao nhất, đưa tay nhẹ nhàng gõ cửa.

“Vào đi.”

Trương Vinh Phương thu lại suy nghĩ của mình, quay lại nhìn Trần Chiêu Dung đang đẩy cửa bước vào.

Trong những ngày qua, nữ tử này đã biểu hiện vô cùng tốt, năng lực ứng biến, năng lực quản lý không thua kém Thanh Tố, thậm chí còn mạnh hơn Thanh Tố về sự tỉnh táo và điềm tĩnh.

Về phương diện nghiêm túc cẩn thận có thể so sánh với Trương Chân Hải.

Ngoại trừ võ công hơi yếu ra còn lại không có nhược điểm.

Can đảm cẩn thận, một khi đã hạ quyết tâm, sẽ dốc hết sức lực, làm mọi việc một cách nghiêm túc.

Đây chắc chắn là một thuộc hạ tốt.

Trong lúc nhất thời Trương Vinh Phương chợt nổi lên lòng yêu mến người tài.

Bên người hắn đang cần một thuộc hạ có thể trù tính tình hình chung toàn cục, vào những thời điểm then chốt lâm nguy không đổi như vậy.

Xem thử một chút, nếu có thể có tiềm năng để bồi dưỡng…

“Có chuyện gì sao?”

Hắn thu hồi tâm tư của mình, nhìn về phía Trần Chiêu Dung.

“Tiền bối, chúng ta thu được một bức thư, có thể được viết bằng mật văn, ngài có thể xem thử xem.”

Trần Chiêu Dung nhanh chóng đưa bức thư trong tay đến.

“Thư à?” Trương Vinh Phương vươn tay cầm lấy bức thư, mở ra, xem kỹ.

Chương 1122 - Lỗ thông gió (3)

“Hả?” Đây là phương thức mật văn của Tùng Hạc quan!

Tìm được rồi!

Hai mắt Trương Vinh Phương trở nên nghiêm nghị, nhanh chóng đọc hết toàn bộ nội dung.

Mật văn đã được tự động tiết lộ giải mã trong đầu hắn, chuyển thành Linh văn.

“Đây là một bức thư cầu cứu… Đinh Du đã tìm thấy vị trí cụ thể của ba loại chính, tất cả đều được gieo trồng trong vườn của Ngũ Đỉnh phái! Hơn nữa còn chỉ ra các đặc điểm về vị trí mặt đất của Ngũ Đỉnh phái nơi hắn ta ở.”

“Bên trái là cây hòe già nằm song song, bên phải là hai cây thông đỏ, phía trước là một bụi cây lá kim màu vàng xanh, phía sau là một con dốc.

Trên mặt đất tất cả đều là bùn đất vàng nâu và đá vụn đen, có rất nhiều cỏ dại.

Xa xa, có thể nhìn thấy một ngọn núi xanh mướt giống như chiếc nắp nồi. Có thể nghe thấy âm thanh của dòng suối.”

Trương Vinh Phương cẩn thận nói ra phiên dịch nội dung bức thư.

“Bụi cây lá kim màu xanh vàng có lẽ là Hoàng Chân thảo… Chung quanh đây chỉ có ở Bình Vũ sơn cách ngoại thành hơn ba mươi mấy dặm mới có.” Trần Chiêu Dung nắm rõ địa hình xung quanh như lòng bàn tay. Vừa nghe qua liền đã xác định được sơ sơ phương hướng.

“Núi xanh hình nắp nồi, cái này thì khó nói. Nhìn ở góc độ khác nhau, dáng núi cũng khác nhau. Nhưng có vị trí cây tùng đỏ, đồng thời có cả Hoàng Chân thảo. Chỗ đó… Có lẽ là phía bắc của Bình Vũ sơn!

Trần Chiêu Dung nhanh chóng xác định.

“Tìm người dẫn đường.” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

Bây giờ sinh mệnh lực của hắn đã không còn cần phải che giấu khắp nơi như trước nữa.

Đối mặt với kẻ thù, bất kể là ba, bảy hay hai mốt, đánh trước rồi hẵng nói! Đánh không lại thì bỏ chạy, chờ đến khi mạnh hơn lại tiếp tục trở về đánh!

Dù sao thì hắn cũng không phải là một Tông Sư, không cần lo lắng mở ra Chung Thức thua thì sẽ bị rớt cảnh giới.

"Tiền bối, ta sẽ lập tức sắp xếp nhân thủ…" Từ khi Trần Chiêu Dung quyết định đặt cược vào người trước mặt này, liền rất hào phóng.

"Không cần, dù có bao nhiêu người bình thường thì cũng chỉ là con sâu cái kiến. Ngũ Đỉnh phái giỏi dùng độc, cho dù ngươi triệu tập đến bao nhiêu người, chẳng qua chỉ làm cho bọn họ tăng thêm liều lượng hạ độc thôi."

"Vãn bối hiểu rồi. Vậy thì, chúc tiền bối thắng ngay từ trận đầu!" Trần Chiêu Dung không biết đối phương có lai lịch gì, nhưng dám một thân một mình đi gây sự với Ngũ Đỉnh phái. Nàng lớn như vậy rồi mà mới lần đầu tiên nhìn thấy.

Về phần sau đó nếu vị tiền bối trước mặt thất bại, thực ra nàng cũng không sao cả.

Tất cả mọi người đều biết nàng bị ép buộc, cho nên cho dù Ngũ Đỉnh phái thắng, khả năng cao là sẽ không làm gì nàng.

Đây là đối ngoại bị ép, đối nội chủ động, hai bên đều ăn sạch!

Trương Vinh Phương cũng nhìn ra điểm này cho nên mới tán thưởng nàng.

Mặc dù sách lược này vẫn cần bản thân phải có đủ thực lực để đảm bảo sau đó không bị một bên trút giận.

Nhưng trong trường hợp gặp thời ứng biến, đó đã là phương pháp bất đắc dĩ tốt nhất rồi.

Đinh Du nhìn xung quanh một chút, xác định không có ai ở gần. Lúc này, hắn ngẩng đầu nhìn về phía lỗ thông gió.

Mấy ngày nay, hắn mượn cớ thân thể suy yếu, hắn ta đã nhận được một số thuốc bổ từ người đồ đệ của Lam Tư Di là Chu Viện. Nó bổ sung lượng máu bị thiếu hụt trong cơ thể.

Hai ngày nay, Lam Tư Di dần dần thả lỏng cảnh giác đối với hắn ta. Cuối cùng thì hắn ta cũng lấy lại được một chút thể lực.

Thành công hay thất bại là ở đây! Trước đây Đinh Du chưa bao giờ đặt hy vọng chỉ vào một cục giấy đã ném ra. Khi hắn ta đang hóng gió bên ngoài, đã cẩn thận quan sát cấu trúc thông gió của giáo phái ngầm này. Phát hiện thấy rằng mặc dù lỗ thông gió hơi nhỏ, nhưng cẩn thận chen chút thì thân thể cũng có thể lọt qua được.

Đây rõ ràng là con đường thoát thân mà những người thuộc Ngũ Đỉnh phái đã để lại cho mình. Với suy nghĩ đó, hắn ta bắt đầu tìm kiếm cơ hội.

Thói quen của Lam Tư Di là sáng nào cũng ra ngoài chơi và tối quay lại chơi trò chơi với hắn.

Rồi sáng hôm sau, khoảng bảy giờ sáng, nàng ta lại đi ra ngoài.

Vì vậy, hắn ta có rất nhiều thời gian rảnh mỗi ngày.

Sau khi xác định không có ai xung quanh, Đinh Du thu hết sức lực, dùng sức từ trái qua phải rồi nhảy lên.

Dùng tay chạm vào bức vách đá thông gió.

Chỉ với một tích tắc, bức tường đá thực sự lùi vào trong. Nó hoàn toàn không phải là một bức tường đá, mà là một phiến đá.

Sau khi tiếp đất, Đinh Du vui mừng khôn xiết và lại nhảy lên, nắm lấy mép lỗ hổng màu đen lộ ra sau khi phiến đá được đẩy ra.

Mượn lực kéo hướng lên trên, nhất thời tiến vào trong đường hầm.

“Xong rồi!”

Đinh Du khom lưng nhìn trái nhìn phải đánh giá, lối đi dốc ngược lên bên phải, hình như là dẫn xuống đất.

Chương 1123 - Lỗ thông gió (4)

Hắn ta không có thời gian để nghĩ nhiều, dùng cả tay và chân để leo lên phía trước trong đường hầm.

Mục đích của lỗ thông hơi là để trao đổi không khí nên ở đây khó có thể bị ai đó thả độc, khả năng nuôi nhốt những độc vật để phòng bị cũng không lớn.

Đinh Du leo lên hết con đường, toàn bộ lối đi trống rỗng, ẩm thấp và trơn nhẵn. Sau khoảng mười phút, cuối cùng hắn ta cũng nhìn thấy ánh sáng trắng trước mặt!

Oành.

Hắn ta dùng sức đá đi tảng đá chặn và bò ra khỏi lỗ thông gió.

"Cuối cùng, đi được rồi!" Đinh Du chỉ cảm thấy toàn thân mềm yếu không còn hơi sức, tuy rằng tác dụng của thuốc đã bị suy yếu do bổ khí, bổ huyết nhưng vẫn còn.

May mắn thay, bây giờ đã ra ngoài, quay trở lại liền có thể…

Trong phút chốc, hy vọng và nụ cười trên mặt Đinh Du nhanh chóng chuyển sang tuyệt vọng… Bên ngoài lỗ thông hơi, là một vách đá sơn động treo cao trên vách núi.

Tại cửa động nhợt nhạt, lúc này xuất hiện một con cự mãng màu trắng có chiều dày ngang thắt lưng người, chiều dài cơ thể hơn mười mét. Cự mãng dường như bị hắn ta đánh thức, chậm rãi ngẩng đầu nhìn qua đây.

Xì xì…

Thấy vậy, làm sao hắn ta còn không rõ.

Cái lỗ thông gió mà hắn ta vừa mới bò vào… rất có thể không phải là cái lỗ thông hơi! Mà là xà đạo!

Đúng lúc này, một nữ tử trung niên đeo bông tai vàng hình con rắn chậm rãi bước ra từ bên cạnh con cự mãng. Nữ tử đeo trang sức vàng trên tay và chân, vẻ mặt kiêu ngạo, đôi mắt xanh lục, dường như không phải huyết mạch Đại Linh thuần khiết.

"Ngươi là sủng vật mới của sửu nữ Lam Tư Di kia sao?"

“Ta?” Đinh Du nhanh chóng mở miệng.

“Vừa hay nàng nói muốn tặng dược liệu mới cho phái chủ, nhưng vẫn chưa có động tĩnh gì, hôm nay ta sẽ giúp mang nó tới đó.” Trên mặt nữ tử nở một nụ cười lạnh.

“Đây không phải là ta chủ động bắt được, là do ngươi tự mình muốn chạy trốn, liền chạy tới nơi này!”

“Ngươi đừng đến đây! Lão đại ta hiện là Đạo Tử Đại Đạo Giáo! Nếu như ngươi làm hại ta! Hắn tuyệt đối sẽ không buông tha cho người!” Sắc mặt Đinh Du trắng bệch, cắn răng nói,

Hắn ta không muốn chết!

Không thể chết được!

Hắn ta còn muốn sống sót để tìm Hải Long báo thù! Làm sao mà có thể chết ở một nơi hoàn toàn không có ai biết đến này!

“Hừ!”

“Bây giờ phái chủ thần công đại thành, đột phá cảnh giới mà từ trước tới nay chưa từng có, Đại Đạo Giáo!

Hừ, đừng nói Đạo Tử, cho dù Kim Ngọc Ngôn có ở đây, ngươi làm cho nàng ta điên thử xem, cũng sẽ chết là điều không thể nghi ngờ!”

Trên mặt nữ tử mang theo vẻ khinh thường nói.

“Các người chỉ là những con ếch ngồi đáy giếng, căn bản bản phái Vạn Phệ Tâm Kinh là nơi mạnh mẽ!”

Đinh Du sững sờ.

Hắn ta đã từng thấy những người điên, nhưng người điên như vậy, đây là lần đầu tiên hắn ta gặp phải.

Hắn ta không biết Kim Ngọc Ngôn là ai, nhưng nhìn vào lời nói của đối phương, rõ ràng là một cao thủ hàng đầu trong Đại Đạo Giáo.

“Quên đi, đã sớm để Lam Tư Di cho ngươi một phần nước Thiên Hà pha loãng, uống vào thì nơi nào cũng không thể chạy thoát được, nhưng nàng không nghe. Nếu nàng không nỡ, vậy tốt nhất là để ta.”

Nữ tử bước về phía trước, lấy ra một chai thủy tinh nhỏ màu xanh da trời trên tay, tiến lại gần Đinh Du.

Răng rắc.

Những chiếc lá rụng dày đặc bị giày giẫm nát, phát ra âm thanh. Gió thổi cành cây, rung rinh cũng phát ra âm thanh.

Trương Vinh Phương ngẩng đầu nhìn xung quanh, so sánh từng nội dung vị trí trên mật thư.

"Chính là chỗ này." Hắn nhìn xuống mặt đất giữa những chiếc lá rơi dưới chân và xác nhận.

"Tiền bối dự định tiếp xúc với Ngũ Đỉnh phái như thế nào? Ngũ Đỉnh phái sử dụng độc dược cực kỳ giỏi, tung tích của bọn họ đều là bí mật nên mọi người đều bị một loại thuốc tên là nước Thiên Hà khống chế, nếu như có chút không thuận theo, chính là muốn sống cũng không được mà chết cũng không xong."

"Vì vậy, ngay cả Thiên Tỏa Giáo lúc đầu cũng phải đau đầu vì nó." Trần Chiêu Dung mang theo Đàm thúc, người đã bị Trương Vinh Phương bắt gặp trước đó, hai người cùng dẫn đường và đích thân dẫn mình lại đây.

Lúc này, nàng đương nhiên hoàn toàn thay thế vào góc độ Trương Vinh Phương mà xem xét.

"Nước Thiên Hà? Trên đời này còn có loại thuốc như vậy?" Đây là lần đầu tiên Trương Vinh Phương nghe nói ở thời đại này có thứ như vậy.

"Đúng vậy, sự tồn tại của nước Thiên Hà khiến cho tất cả những người thuộc Ngũ Đỉnh phái không dám tiết lộ bí mật và phản bội lại họ.

Một khi bị bắt, hầu hết họ sẽ chọn cách tự sát. Vì vậy, Thiên Tỏa Giáo chỉ đơn giản là trấn áp, khống chế bọn họ trên bề ngoài. Chỉ cần không phải làm loạn quá lớn, liền không để ý tới."

Mấy ngày nay Trần Chiêu Dung rõ ràng đã làm đủ công khóa rồi.

"Không vội, nếu chúng ta đã tới nơi rồi. Vậy thì đi dạo một vòng."

Chương 1124 - Lỗ thông gió (5)

Trương Vinh Phương nhìn khu rừng xung quanh với vẻ mặt bình tĩnh.

Bề ngoài hắn chỉ thản nhiên đi lại, bước đi chậm rãi.

Nhưng trên thực tế, Ám Quang Thị Giác của hắn đã được mở ra, không ngừng quét qua những vết tích trên mặt đất.

Đột nhiên, mũi hắn khẽ nhúc nhích.

"Đây là, mùi gì?"

Trong lòng Trương Vinh Phương chấn động.

Hoài nghi chính mình ngửi nhầm.

Hắn nhanh chóng nhắm mắt lại và cảm nhận nó một cách cẩn thận.

Cảm nhận hương thơm thoang thoảng trong gió thổi tới như ẩn như hiện.

Đúng

Đó chính là mùi thơm của Huyết Nhục Bổ Toàn mà bấy lâu nay hắn tìm kiếm!

Hít hít.

Trương Vinh Phương hít một hơi thật sâu, như muốn hít trọn mùi hương vào cơ thể mình.

Hắn quay lại, từ từ theo hương thơm đi về phía trước.

Một cái cây lớn chắn đường hắn.

Răng rắc!

Thân cây bị gãy ở giữa và văng sang một bên, từ gốc cây gãy, Trương Vinh Phương bước thẳng tới và tiếp tục đi về phía trước.

Trên đường đi, không có khúc cua, tất cả những thứ chắn đường, bụi rậm, đất đá, cây to, đều bị hắn đập vỡ, xé nát.

Trần Chiêu Dung và Đàm thúc ở phía sau nhìn thấy cả người đều đổ mồ hôi.

“Lão hủ sống nhiều năm như vậy rồi… đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy như vậy, như thế…”

Da mặt Đàm thúc tê ra, cố gắng tìm một từ thích hợp để diễn tả, nhưng vốn từ vựng kém, căn bản không thể miêu tả chính xác biểu hiện của Trương Vinh Phương vào lúc này.

Trắng trợn không kiêng dè!

Càn rỡ!

Như thể không có người trước mặt đáng để hắn lưu tâm, đối mặt với kẻ địch giống như đi dạo trong rừng cây, muốn làm gì thì làm, không ai có thể ngăn cản!

Cảm giác như vậy…

Giống như…

Trần Chiêu Dung nhàn nhạt nhìn bóng lưng của Trương Vinh Phương, như nhìn thấy trên người mình có một ngọn lửa nóng trong suốt thiêu đốt!

Ngọn lửa trắng trợn không kiêng dè, điên cuồng quét sạch mọi thứ có thể chạm tới xung quanh họ, thỉnh thoảng một khuôn mặt tươi cười hưng phấn xuất hiện trong tia lửa bay.

Nhưng trong nháy mắt, nàng nhận ra rằng đó chỉ là ảo giác của mình.

Trương Vinh Phương cuối cùng cũng dừng lại.

Ngẩng đầu lên, thứ mà hắn đối diện trước mặt là một cánh cổng cao hình bầu dục được cấu tạo bởi hai phiến đá dày nặng nề.

Cổng cao ba mét, rộng bốn mét, toàn thân được khắc rất nhiều hình côn trùng khác nhau.

Trên cùng, đây là hình vị thần cầm hoa sen và chiếc chày bằng ngọc, có đầu rồng và thân người.

“Đó chính là Đại Linh Dục Thiên, là vị thần được Ngũ Đỉnh tôn sùng.”

Trần Chiêu Dung ở sau lưng giải thích.

“Người ta đồn Đại Linh Dục Thiên từng là con trai của Nguyệt Thần, phụ trách việc bảo vệ tâm linh và ham muốn bản năng.

Cánh cổng đá trước mặt hắn là cổng đá hộ mệnh đại diện cho tổng bộ của Ngũ Đỉnh Phái. Xem ra chúng ta đã tìm đúng nơi. "Trần Chiêu Dung tiếp tục nói.

"Tiền bối, cánh cửa này không lớn như vẻ bề ngoài, hơn nữa độ dày của nó còn đáng kinh ngạc hơn. Cách duy nhất để đi vào là tìm…"

Ầm!

Giọng nói còn chưa dứt.

Có một tiếng động lớn đột ngột vang lên.

Cánh tay của Trương Vinh Phương đã đâm sâu vào cửa đá, xuyên thẳng qua.

"Không cần phiền phức như vậy."

Hắn nhẹ nhàng ngửi mùi thơm thoang thoảng từ khe cửa, cảm thấy cơ thể đang nhanh chóng hưng phấn!

Nước bọt đang tiết ra.

Dịch dạ dày đang cồn cào!

Các lỗ chân lông trên khắp cơ thể của hắn đang cổ vũ!

Cổ vũ cho máu thịt đầy đủ sắp tới!

"Ta bắt đầu ưa thích nơi này rồi đây"

Rắc!

Toàn bộ cửa đá đột nhiên nứt ra, những vết nứt lớn lan rộng, sụp đổ và vỡ thành nhiều mảnh.

Ở thông đạo bên trong cánh cổng, hai tên đệ tử Ngũ Đỉnh trông coi mặc áo xám kinh ngạc nhìn bọn họ.

Loan đao trên tay hai nữ tử tuy còn nắm nhưng đang run rẩy.

"Địch… Địch tấn công!"

Một đệ tử cuối cùng cũng phản ứng kịp, đột nhiên kêu thét thành tiếng rồi vỗ mạnh vào nơi nhô ra trên tường.

"Tiếng kêu rên của kẻ yếu."

Trương Vinh Phương giơ tay ra hiệu cho hai người phía sau dừng lại.

“Các ngươi ở bên ngoài chờ ta.”

“Vâng.”

Trần Chiêu Dung nắm chặt tay, dòng máu khắp người sôi trào.

Không thể giải thích được, rõ ràng vấn đề này không liên quan gì đến nàng, và nếu nó tiếp tục, nó có thể khiến nàng gặp nguy hiểm tột độ.

Làm đến bước này là đã đủ rồi.

Nhưng nàng không biết tại sao, toàn thân nàng nhiệt huyết phun trào. Bất giác, bước chân không tự chủ cũng theo hắn đi về phía trước!

Nàng muốn đi theo cùng! Đi theo hình bóng đó và cùng nhau tiến về phía trước!

Oành!

Mặt đất dưới chân Trương Vinh Phương nổ tung, người hắn đã lao vào giữa hai nữ thủ vệ.

Bóng mờ lóe lên, loan đao trong tay hai nữ tử gãy vỡ bay lên, người giống như bị một con tê giác đụng phải, ầm ầm đập vào tường đá ngã lăn xuống đất.

Chỉ trong nháy mắt, đã không còn khí tức.

*

*

*

Ngũ Đỉnh Tông, sâu dưới lòng đất.

Keng keng keng.

Những tiếng chuông tinh xảo cứ vang lên trong căn phòng đá.

Chương 1125 - Lỗ thông gió (6)

Phái chủ Từ Mộng Yên nhíu chặt lông mày, bị quấy nhiễu khi đang điều chế thuốc.

“Lại có thể có người phá vỡ được Long Môn Thạch?”

Nàng đặt lọ thuốc pha lê trên tay xuống, quay người nhìn ra cửa.

“Người đâu!”

Một nữ tử nhanh chóng bước vào, đeo khăn đen thật dày trên mặt, không dám ngẩng đầu nhìn nàng.

“Phái chủ có gì phân phó?”

“Long Môn Thạch bị phá, có côn trùng tiến vào, để người của Thiềm Đường đi xử lý.” Từ Mộng Yên thuận miệng ra lệnh.

“Vâng!” Nữ tử vội khom người

“Để bọn họ không có việc gì đừng đến làm phiền ta! Nếu có lần sau, các ngươi tự biết hậu quả!” Giọng điệu Từ Mộng Yên lạnh lẽo.

“Vâng!” Cả người nữ tử run lên, sắc mặt tái nhợt, nhanh chóng lùi lại.

“Một lũ rác rưởi! Bổn tọa có mệnh thống trị thiên hạ và vượt qua cường giả Nguyệt Vương! Xem ra những thứ rác rưởi này không còn xứng với vị trí thực lực hiện tại của ta.”

Từ Mộng Yên hừ lạnh thiếu kiên nhẫn.

Ban đầu, nàng định tiêu diệt Thiên Tỏa Giáo trước, sau đó tiến vào phúc địa Đại Linh, thống nhất Cảm Ứng Môn.

Thật không may, Thiên Tỏa Giáo đã bị Đại Đạo Giáo đánh đến mai danh ẩn tích, làm gián đoạn kế hoạch của nàng.

Bây giờ một tên tiểu tử nào đột nhiên xuất hiện, làm phiền nàng tinh luyện tân dược, điều này khiến tâm tình nàng càng khó chịu.

Rầm!

Trương Vinh Phương dùng một quyền đập nát cửa đá chắn đường trước mặt.

Lực tay to lớn hình thành uy lực bạo phá kinh khủng, lấy một điểm phá diện rộng, ầm vang đập nát một cánh cửa đá to lớn cao hơn ba mét rộng bốn thước.

Bụi mù bay ra tung tóe, đá vụn đổ sập văng ra trên mặt đất, chậm rãi yên ắng lại.

Trương Vinh Phương giẫm lên hòn đá, tiếp tục đi tới phía trước.

"Hắn, hắn là quái vật à!"

Trong thông đạo, bụi mù vừa tiêu tán, đệ tử Ngũ Đỉnh phái đến đây trợ giúp phòng thủ trợn mắt há mồm nhìn một màn trước mắt. Từng người không tự chủ mà lui lại phía sau.

"Dùng độc! Giết hắn!"

Đột nhiên có một tiếng quát kêu to khiến tất cả mọi người kinh hoàng.

Một nam tử mặc áo trắng, mắt ưng mũi cao tóc dài đứng ra, trong tay xách một thanh trường đao được ngâm độc hiện ra màu xanh lam.

"Sợ cái gì! Có mạnh đến đâu đi nữa, sức mạnh có lớn hơn nữa, cũng chỉ là người! Chỉ cần là người, thì không ai mà không sợ độc!"

"Giết!"

Vút vút vút!

Trong chốc lát, tên độc như mưa rơi, nước độc, cát độc, lít nha lít nhít đánh tới. Trương Vinh Phương cúi đầu.

Keng keng keng keng!

Sau một chuỗi tiếng kim loại va chạm.

Trương Vinh Phương đưa tay bảo vệ con mắt, dáng đi bình tĩnh, tiếp tục đi lên phía trước.

Hắn không dừng bước, thậm chí ngay cả tốc độ nhịp chân cũng giống như trước đó. Chỉ là mặt đất bên cạnh hắn rơi rớt đầy đất các loại vũ khí bị tẩm độc.

Phần lớn chúng đều vô dụng, bị đẩy lùi, chỉ có nước độc bám vào người hắn, ăn mòn da toát ra từng trận khói trắng.

Rất nhanh sau khi một lớp cách ly trên làn da đã bị ăn mòn, thì ngay cả nước độc cũng vô ích.

Khói trắng trở nên nhạt đi, biến mất. Dịch độc cũng biến thành các vết bẩn trên quần áo.

"Hoàn toàn không đánh nổi!"

Sắc mặt người Ngũ Đỉnh phái vặn vẹo, cuối cùng có người đã bắt đầu len lén chạy trốn.

Trên mặt nam tử tóc dài mắt ưng hiện lên vẻ bối rối.

"Tiếp tục! Nhanh tiếp tục đi! Không được ngừng! Hắn chính là miệng cọp gan thỏ, sắp không được nữa rồi!"

Một đám người vội vàng lại lấy tên độc nước độc các loại nữa, điên cuồng đập tới Trương Vinh Phương.

"Có hơi phiền."

Trương Vinh Phương cau mày, cúi đầu nhìn trang phục của mình.

Phốc!

Cánh tay phải của hắn đâm mạnh vào vách tường bên phải, một trảo hất lên.

Đá vụn lít nha lít nhít bắn ra như đạn nổ.

Giữa không trung, rất nhiều độc vật bị đá vụn chặn lại, nện ngược lại.

Trong chốc lát máu bắn tung tóe, đám người nhao nhao ngã xuống đất, có người bị đập trúng đầu tử vong tại chỗ. Có người bị đập nát lồng ngực, mắt thấy đã không còn hơi thở.

Nhiều hơn nữa chính là cánh tay bả vai mọi người bị đập nát bét, máu thịt be bét ngã trên mặt đất, lại bị các loại độc vật mình vẩy ra rơi trên mặt đất xâm nhiễm, lập tức thống khổ gào lên.

Nam tử mắt ưng hét lớn một tiếng, vọt tới Trương Vinh Phương, rõ ràng hắn mang theo sợ hãi trên mặt, nhưng vẫn

nghĩa vô phản cố* mà xông lên, nắm trong tay hai thanh gai nhọn tẩm độc.

*Làm việc nghĩa không chùn bước

Thân pháp bình thường, đơn thuần là tốc độ nhanh, đi thẳng về thẳng, không có gì đổi mới.

Tay chậm chạp vung hai gai nhọn ra, sức mạnh mang theo kình phong cũng cực kỳ yếu đuối.

Ngay khi hắn vọt tới gần, vung vũ khí lên đâm ra phía trước.

“Can đảm lắm.” Mặt Trương Vinh Phương không biểu cảm.

Vụt.

Hai tay nam tử lập tức không còn.

Trong giây phút hắn vung gai độc, trước mặt hắn xẹt qua một bóng mờ, bên tai nổ tung như ưng minh rít lên.

Trương Vinh Phương vừa rồi còn đứng ở trước mặt hắn, bỗng nhiên xuất hiện ở sau lưng hắn.

“Có chuyện gì vậy?”

Chương 1126 - Ngoại lệ (1)

Nam tử ‘bịch bịch’ quỳ rạp xuống đất, sức lực toàn thân như bị rút hết đi, không lấy sức nổi.

Hắn cúi đầu xuống, lúc này mới phát hiện, không biết từ khi nào nơi ngực của mình sớm đã đổi thành một cái lỗ trống rỗng.

Trái tim sớm đã biến mất không còn.

Trương Vinh Phương vòng qua đám khí độc tràn ngập lối đi, rất nhanh phía trước rộng mở thoáng đãng, hắn bước vào một thạch sảnh hơi lớn hơn chút.

Phía trên thạch sảnh được làm thành hình nón, phía dưới là hình trụ, lúc này chung quanh đã hội tụ từng đội từng đội người áo đen ăn mặc quái dị.

Trên mặt những người áo đen này đều đội mũ giáp màu đen, nhìn qua áo choàng trên người thì là chế thành từ loại da đặc thù nào đó.

Dáng người chiều cao của bọn họ không đồng nhất, mỗi một người đều tỏa ra mùi gay mũi khó ngửi.

Mà trong hơn mười người, có một nữ tử khoác trường bào màu đen bên cạnh, mang mũ giáp to lớn màu đen có hoa văn màu bạc đang đứng đầu tiên, ngăn cản đường đi của Trương Vinh Phương.

“Đã rất lâu rồi chưa có một kẻ lợi hại như thế tới đây.” Nữ tử phát ra âm thanh nặng nề buồn bực dưới mũ giáp.

Nếu không phải dáng người nàng thực sự lồi ra đường cong, chỉ sợ nghe mỗi âm thanh này, cơ bản là không ai xem như nữ tử.

“Ta đến tìm người, người của ta. Nghe nói các ngươi bắt hắn.”

Ánh mắt Trương Vinh Phương nhìn về phía đối phương, cảm giác người có địa vị có thể nói lên trên đã đến.

Cứ như vậy, còn có thể khơi thông trước, tránh tạo nhiều sát nghiệt.

Nếu không phải cần thiết, thực ra hắn không thích giết người.

Người sống, thì có vô hạn khả năng.

Thế đạo này đã đủ hắc ám, hắn không muốn để người khác phải cảm nhận đau khổ nhiều hơn nữa.

"Người của ngươi?" Nữ tử chính là đường chủ đương nhiệm của Thiềm Đường - Thiềm Bà.

Người của Ngũ Đỉnh phái không nhiều, chủ yếu dựa vào ngũ lão chèo chống tất cả hệ thống võ lực.

Vì yêu cầu nhận người cực cao, cực kỳ bí ẩn, cho nên quy mô vẫn luôn không lớn.

Kể từ đó, người ra vào mỗi ngày không nhiều, người mới thì chỉ chừng đó, vừa nghĩ đã biết là chỉ ai.

"Quên đi, mặc kệ ngươi tới đây là vì điều gì, đã giết người của Ngũ Đỉnh chúng ta, ngươi không có cơ hội rời khỏi nơi này nữa." Thiềm Bà lười nhác trả lời.

"Tới Địa Phủ sám hối đi!"

Nàng chợt giơ tay. Cơ quan trong tay áo phun ra trang bị, phun ra một đống dịch nhờn hôi thối màu vàng sáng.

Mùi của loại dịch nhờn này mạnh hơn tất cả độc tố trước đó rất nhiều.

Vừa bay ra đã khiến những người của Thiềm Đường còn lại chung quanh nhao nhao lui lại, không tự chủ mà rời khỏi xa hơn.

Trương Vinh Phương nhanh chóng rạch từ vách tường ra một miếng nham thạch, bóp nát ném ra phía trước.

Trong âm thanh phốc phốc.

Phần lớn dịch nhờn bị đập bay, chỉ còn một chút bắn tung tóe đến mặt đất trước người hắn, ăn mòn mặt đất đến mức toát ra khói đen gay mũi.

"Thật sự có tài." Giọng điệu Thiềm Bà không thay đổi: "Thể phách mạnh mẽ, chẳng trách có tự tin như thế, có thể đi đến tận đây. Nhưng đáng tiếc là ngươi gặp phải ta!"

Nàng đột ngột dậm chân, vọt tới trước.

Mặt đất hơi chấn động, rồi lại rung động.

Có thể thấy sức mạnh trong một bước này của nàng mạnh bao nhiêu.

Áo quần tung bay, Thiềm Bà giơ tay để lộ ra da thịt như bạch ngọc, năm đầu ngón tay đen nhánh, đảo mắt đã vượt qua hơn mười mét, một trảo chụp vào mặt hắn.

Đây là Kỹ Năng Phá Hạn trong Vạn Phệ Tâm Kinh — Thần Ẩn Tiêu.

Chiêu này nhìn như trảo công, thực ra đòn sát thủ là cơ quan phi tiêu đặc biệt trang bị trong tay áo.

Sau khi bắn tới gần, uy lực xuyên thấu còn cường hãn hơn kình nỏ. Cộng thêm ngâm kịch độc, thấy máu hắn phải chết, là chiêu số đánh lén ám toán cực mạnh.

Nguyên lý của Thần Ẩn Tiêu nhìn như dựa vào cơ quan, kì thực ở giây phút vung tay ra trảo vẫn có thể cùng tăng cường uy lực cho độc tiêu.

Thiềm Bà là Nội Pháp Siêu Phẩm, chỉ dựa vào chiêu này đã ám toán không biết bao nhiêu cao thủ Tam không.

Cho dù là Bái Thần, cũng bị chiêu này tập sát ám độ trần thương* đến không thể đếm rõ số lượng.

*Chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới

Đều vì cơ quan xạ kích dựa vào thuốc nổ bộc phát, trong cự ly ngắn hoàn toàn không phải sức người có thể tránh né.

Nhìn cử động Trương Vinh Phương chưa hề phòng bị, chuẩn bị ra tay nghênh tiếp, trong lòng Thiềm Bà chắc chắn, hiểu rõ thắng bại đã định.

Một chiêu này chỉ có thể dự phán né tránh vào trước khi ra chiêu, một khi nghênh đón rồi sẽ…

Phốc!

Đột nhiên cánh tay nàng đau đớn một hồi, vừa rồi cánh tay phải còn vung lên đánh ra, thế mà bỗng chốc bị đánh ngược lại, nhắm thẳng vào nàng?

“!!?”

Thiềm Bà điên cuồng giãy giụa, nhưng không làm nên chuyện gì, sức mạnh của nàng như trẻ sơ sinh bị người lớn nắm thóp, hoàn toàn không đủ khả năng so sánh!

Chương 1127 - Ngoại lệ (2)

“Chờ chút, tha cho ta, ta…?” Nàng chợt kêu to, làn da trên cơ thể cấp tốc đổi thành màu tím, bành trướng, mùi hôi thối khó ngửi nhanh chóng trở nên nồng hơn.

Đây là trạng thái cực hạn, một trong trạng thái cực hạn của Vạn Phệ Tâm Kinh — Thiên Giác!

Nhưng cho dù nàng đã mở ra trạng thái cực hạn, nàng vẫn không thể tránh thoát khỏi kiềm chế.

Tất cả đã không kịp nữa.

Xùy!

Phía dưới cánh tay của nàng, một mảnh gai nhọn màu đen nổ bắn ra, trong âm thanh phốc phốc, bắn thủng mũ giáp trên đầu nàng, xuyên thẳng qua đầu lâu, ghim thẳng vào vách tường từ phía sau, biến mất không thấy nữa.

Chỉ để lại một loạt lỗ hổng nhỏ tinh mịn.

“Uy lực không tệ.” Trương Vinh Phương vỗ vỗ bả vai nàng, mặc cho nàng ngã xuống đất bỏ mình, tiếp tục đi tới phía trước.

Cuối cùng kẻ có sức mạnh hơn cũng đến rồi.

Là cao thủ Siêu Phẩm, mặc dù chưa Bái Thần, nhưng còn không tệ.

Đáng tiếc đối phương không thể khơi thông, tính tình bạo liệt quá mức, thà chết chứ không chịu khuất phục.

Hắn không muốn để nàng cảm nhận đau khổ, cho nên dùng một chiêu mất mạng, sạch sẽ.

“Giết!” Người Thiềm Đường còn lại dồn dập run rẩy, từng kẻ mở tấm chắn miệng trên mũ giáp ra, phun thẳng đến Trương Vinh Phương.

Bên trong âm thanh xèo xèo, từng bãi nước hôi thối vàng vàng bắn ra, hình thành hình lưới, xen lẫn bắn về phía Trương Vinh Phương.

Nhưng mỗi một bãi nước vàng hôi thối đều bị hắn thoải mái né tránh.

Tương phản, mỗi một lần hắn đi tới, trong tay nhất định sẽ có một đám đá vụn bắn lung tung ra.

Mười mấy tên mặc áo choàng đen, không tới mười giây đã chỉ còn lại một tên cuối cùng, ngơ ngác đứng tại chỗ.

"A!" Hắn hoảng sợ nổi giận gầm lên một tiếng, bổ nhào đến phía Trương Vinh Phương.

Bộp!

Trong chốc lát, cả người hắn nổ tung hoàn toàn như một quả bom.

Vô số mảnh máu thịt hôi thối bắn lên người Trương Vinh Phương.

Trương Vinh Phương điềm nhiên như không có việc gì tiếp tục đi tới phía trước, dứt khoát kéo áo bỏ qua, mặc cho máu thịt bám lêm người chậm rãi trượt xuống.

Quỷ dị là, chỗ từng dính máu thịt trên người hắn không để lại chút dấu vết nào, vẫn sạch sẽ trơn bóng như cũ.

Thiềm Đường, toàn diệt.

*

*

*

Đinh Du mơ mơ màng màng tỉnh lại từ cơn mê man, vừa mở mắt đã nhìn thấy một nữ tử cao gầy mang mặt nạ màu bạc thô ráp đang đứng bên cạnh giường, nhìn xuống hắn chăm chú từ trên cao.

Trên mặt nạ của đối phương có hai viên bảo thạch màu đỏ, thay thế vị trí con mắt.

Nhìn xuyên qua bảo thạch, có thể thấy ánh mắt kẻ săn mồi lạnh băng giống như rắn nhìn ếch xanh của nữ tử.

"Ta đang?" Đinh Du há miệng muốn nói chuyện, nhưng cổ họng cực kỳ khô rát, há miệng ra đã giống như bị dao cắt.

“Thiếu chút nữa ngươi đã bị Xà nữ hạ nước Thiên Hà.” Giọng nữ tử mặt nạ lạnh lùng nói.

“!?!” Đinh Du chấn động, hồi tưởng lại tình cảnh trước đó. Toàn thân lập tức điên cuồng bốc lên cả lớp da gà.

Hắn ta biết nước Thiên Hà, là dược thủy đặc biệt Ngũ Đỉnh phái dùng để khống chế người, khiến người ta muốn sống không được muốn chết không xong.

Nếu hắn ta trúng chiêu, chỉ sợ…

“Chẳng qua ngươi không cần lo lắng, ta đuổi tới kịp thời, nàng ta chưa hạ thành.” Nữ tử bình tĩnh nói.

“Đa tạ… Tiền bối.” Mặt Đinh Du lộ vẻ cảm kích.

“Ta hạ Thế Dương Dịch hiệu quả tốt hơn cho ngươi.” Nữ tử tiếp tục nói.

“Dù sao ngươi có thiên phú tốt như vậy, lỡ loại độc dược thấp kém như nước Thiên Hà ảnh hưởng tới thể chất trời sinh của ngươi, sẽ không tốt.”

“!!??” Toàn thân Đinh Du tê rần, cảm kích vui sướng vừa rồi lập tức không còn sót lại chút gì.

“Ngươi?”

“Lam Hạt Tử đúng là nói không sai, ngươi là tài liệu rất tốt. Có thể giúp ta càng thêm hoàn thiện Tam Thần Khí của mình!” Nữ tử khẽ gật đầu, tay không ngừng rà qua rà lại trên lồng ngực của hắn ta.

Như là kiểm tra miếng thịt heo mới được tẩy rửa xong. Ngón tay soi mói mà lạnh lẽo.

Cộc cộc cộc.

Bỗng nhiên bên ngoài truyền đến một hồi tiếng đập cửa gấp gáp.

“Phái chủ, phái chủ không xong rồi!”

“Chuyện gì thế!? Ta đã bảo đừng quấy rầy ta rồi!” Nữ tử mặt nạ bạc nổi giận quay đầu quát lớn.

“Thiềm Đường… là Thiềm Đường!! Diệt sạch rồi!!!” Đệ tử bên ngoài kêu to, trong giọng mang theo tiếng khóc nức nở.

“Diệt sạch!?” Vẻ mặt Từ Mộng Yên sửng sốt.

Mặc dù Thiềm Đường là một chi yếu nhất, Thiềm Bà chỉ có tu vi Nội Pháp, nhưng toàn thân độc thể, trong số năm mạch chi nàng gần với Ngô Công nhất.

Lại có thể…

“Phế vật!!” Lửa giận trong lòng Từ Mộng Yên bốc lên: “Nuôi lâu như vậy rồi mà chút chuyện nhỏ cũng không xử lý được! Còn cần nàng ta làm gì!!”

“Kẻ đến là ai!?” Nàng ta giơ tay lên từ trên người Đinh Du, đi tới bên tường gỡ trường bào viền vàng màu tím xuống, khoác lên người.

“Tên đó tự xưng là Trương Vinh Phương, tới để tìm một thuộc hạ mất tích của hắn, tên là Đinh Du!”

Chương 1128 - Ngoại lệ (3)

“Hử?” Ánh mắt của Từ Mộng Yên lập tức rơi lên người Đinh Du nằm trên giường đá.

“Hắn là ai?” Nàng ta lạnh giọng hỏi.

“Trương Vinh Phương… Trương Vinh Phương… là Đạo Tử!! Nhất định là Đạo Tử!! Các ngươi chết chắc rồi! Ha ha ha ha!!” Trong nháy mắt khi Đinh Du nghe được cái tên này, cả người chấn động, hai mắt mắt hổ rơi lệ, làm ướt cả gương mặt.

Giọng hắn ta run run, mang theo sự vui sướng không có gì sánh kịp.

“Đạo Tử tới cứu ta!! Các ngươi hoàn toàn không biết lực lượng của hắn. Chết chắc rồi!! Toàn bộ các ngươi đều chết chắc rồi!!”

“Hiện tại phương pháp xử lý duy nhất để có thể sống chính là thả ta ra, toàn bộ đi ra ngoài quỳ xuống cầu xin tha thứ! Như vậy có lẽ còn có thể có một chút hi vọng sống! Bằng không…”

Đinh Du vừa rơi lệ, vừa vui cực đến mức nói năng lộn xộn.

“Bọn nữ nhân ti tiện các ngươi!! Lập tức! Lập tức Đạo Tử đã tới rồi! Ta biết ngay hắn nhất định sẽ tới! Các ngươi chết chắc rồi! Chết chắc rồi! Ha ha ha ha!!” Đinh Du vừa khóc vừa cười.

Tự tôn bị nô dịch trong khoảng thời gian dài, tại thời khắc này triệt để bắn ngược bạo phát.

Khiến hắn ta gần như không kiềm chế được nỗi lòng.

Răng rắc, cửa đá mở ra, Lam Tư Di, Xà lão, Ngô Công, Thù lão, toàn bộ đều nối đuôi nhau tiến vào.

Thấy Đinh Du hầu như rơi vào điên cuồng, mấy người đều cau mày thật chặt.

“Phái chủ, không bằng mang tên này đi uy hiếp cường địch kia đi? Nếu đối phương nguyện ý đến đây vì tên Đinh Du, thì hắn ta hẳn là người có trọng lượng trong lòng đối phương.” Lúc này, Xà lão cũng chính là Xà nữ nhìn Đinh Du với sắc mặt không vui, lạnh lùng nói.

“Uy hiếp!?” Từ Mộng Yên tức khắc chuyển mắt, nhìn thẳng Xà nữ: “Thế nào? Ngươi đang nghĩ ta không bằng kẻ kia!?”

“Thuộc hạ không dám!” Thân thể Xà nữ run lên, vội vã cúi đầu.

“Từ Mộng Yên ta trời sinh thể Độc Hoàng, không một ai bằng! Sớm muộn gì cũng sẽ đặt chân lên đỉnh chí cường của Đại Linh! Ngươi bảo ta dùng con tin đi uy hiếp một con sâu con kiến mà ta bóp một cái là giết chết được!?” Giọng điệu của Từ Mộng Yên đầy cuồng ngạo nói.

“Thuộc hạ… thuộc hạ biết sai!” Sắc mặt Xà nữ dần dần hơi trắng bệch, cảm thấy không lành.

“Đi giết kẻ bên ngoài.” Từ Mộng Yên trầm giọng nói: “Các ngươi, toàn bộ cùng nhau!”

“Vâng!”

Đám Lam Tư Di đồng thời lên tiếng trả lời. Không có ai sợ hãi, không có ai lùi bước.

So với chết, các nàng sợ sự phản phệ của nước Thiên Hà hơn.

“Hoặc là hắn chết, hoặc là các ngươi chết! Ngũ Đỉnh phái ta không cần phế vật!”

Từ Mộng Yên phất tay lạnh lùng nói.

“Vâng!!”

Lúc này bốn người đều cúi đầu khom lưng, xoay người nhanh chóng rời khỏi thạch thất.

Từ Mộng Yên quay đầu nhìn Đinh Du đang trợn mắt há mồm.

“Xem ra tinh thần của ngươi cũng không tệ lắm. Kế tiếp, nếu như tên Đạo Tử gì kia có thể còn sống đi đến nơi đây, là có tư cách trở thành kẻ tài đầu tiên giúp ta xây dựng lại Ngũ Đỉnh phái.”

“… Ngươi quả là… điên rồi!?” Đinh Du chưa bao giờ thấy ai cuồng vọng đến mức độ này.

“Điên?” Từ Mộng Yên nheo cặp mắt lại: “Không, ta chỉ là quá mạnh mẽ mà thôi.”

Năm tuổi nàng ta luyện độc, mười tuổi Nhập Phẩm, mười lăm tuổi bước vào Cửu Phẩm.

Hai mươi tuổi Siêu Phẩm Tam không, hai mươi sáu tuổi bước vào Tông Sư, thiên phú có một không hai!

Chính là thể Quyết Âm Độc Hoàng ghi chép trong điển tịch, là thiên phú cao cấp mà độc công thiên hạ tha thiết ước mơ nhất!

Huống hồ hiện giờ nàng ta đã tu hành tiến hóa thể Quyết Âm Độc Hoàng thành Thái Âm Sí thể mạnh hơn!

Lại còn luyện chế được kịch độc kinh khủng mà Bái Thần Linh Tướng cũng không có cách nào chống đỡ được — Tam Thần Khí.

Đến tận đây, thiên hạ to lớn, đã không còn ai địch nổi.

“Đến đây đi, chúng ta tiếp tục kiểm tra.” Từ Mộng Yên lại đi hướng Đinh Du: “Ta ghét sự đình trệ, mỗi một phút mỗi một giây đều tiến về phía trước, mới là trạng thái bình thường mà Từ Mộng Yên ta có!”

“…” Đinh Du nghẹn họng nhìn trân trối.

Ầm ầm!!!

Đúng lúc này, một tiếng nổ mạnh kịch liệt đinh tai nhức óc truyền đến từ bên ngoài thạch thất.

Cửa đá rung động, đá bụi rơi lả tả xuống từ phía trên.

Thật nhiều tiếng kêu thảm thiết, tiếng la khóc, loáng thoáng xuyên thấu qua vách tường tiến vào từ đằng xa.

Tay Từ Mộng Yên không hề run rẩy, cầm một ống chất lỏng màu xanh lam chứa trứng côn trùng đen nhỏ li ti, cong tay nhẹ nhàng gõ gõ, đi hướng Đinh Du.

Bịch.

Bịch.

Bịch.

Bỗng bên ngoài thạch thất, một hồi tiếng bước chân rất nhỏ từ xa đến gần, càng ngày càng rõ ràng.

“Này, ngươi có nghe thấy không, bên ngoài có thanh âm!?” Đinh Du nhìn chất lỏng trứng côn trùng từ từ tới gần, nuốt một

ngụm nước bọt, tê cả da đầu.

Ánh mắt Từ Mộng Yên không đổi, đưa tay bắt đầu tìm mạch trên cánh tay hắn ta, giống như âm thanh bên ngoài không tồn tại.

Chương 1129 - Ngoại lệ (4)

“Có Thế Dương Dịch trước đó, cộng thêm ống trứng côn trùng lá Thất Tinh này, mới có thể hoàn thành điều chỉnh thể chất bước đầu tiên.”

Nàng ta thấp giọng lẩm bẩm trong miệng, dường như đang suy nghĩ tính toán cái gì.

Cầm ống thuốc, rót vào ống tiêm thô to, sau đó đẩy hết không khí ra.

Từ Mộng Yên nhẹ nhàng nhắm chuẩn phần huyết quản rõ ràng của Đinh Du, và đâm vào.

Cạch.

Phía sau truyền tới tiếng mở cửa đá.

Không có thuộc hạ thông báo, bên ngoài chỉ có sự yên tĩnh hoàn toàn.

Hai mắt Từ Mộng Yên nhíu lại, dừng động tác, xoay người.

Bên ngoài cửa đá, một bóng người cường tráng hầu như chiếm hết khung cửa đang đứng ở trước cửa.

Bóng người ở trần, toàn thân dính đầy vô số bã vụn máu thịt, ngay cả tóc cũng bị máu nhuộm thành đỏ sậm.

“Xem ra, ta tới đúng lúc.”

Trương Vinh Phương đưa tay vuốt máu tóc dài bết máu đỏ ngòm ra đằng sau, nhếch miệng lộ ra nụ cười trắng bóng.

Đinh Du lập tức chảy nước mắt.

Hắn ta há to mồm hét lên, mang theo tiếng khóc nấc.

“Đại…!!”

Oành!!

Ngay lập tức trong thạch thất truyền tới một tiếng vang thật lớn.

Trương Vinh Phương và Từ Mộng Yên đồng thời biến mất tại chỗ, đụng nhau, ra sức.

Hai người đụng độ tứ quyền, không có né tránh, không có giảm lực, chỉ là bạo lực đụng nhau thuần túy nhất.

Máu thịt toàn thân Từ Mộng Yên cấp tốc bành trướng, vặn vẹo, biến lớn, làn da nổi lên đường vân màu tím, hai mắt mơ hồ bị kéo dài, giống như hồ ly.

Trong khoảnh khắc. Nàng ta từ một mét tám mấy tăng vọt đến hai mét năm. Màu da toàn thân hiện ra sự sáng bóng của kim loại ở dưới ánh lửa.

Thình thịch!!!

Vài giây sau một tiếng vang thật lớn, Từ Mộng Yên bay rớt ra ngoài, nện mạnh lên trên tường đá, tường đá lõm xuống thành một cái hố sâu.

Đá vụn nổ lăn đầy đất.

Nàng ta cấp tốc đứng lên, phun mạnh ra một ngụm máu tanh.

“Lực lượng thật lớn khí lực thật mạnh!! Vật thí nghiệm như vậy. Quả thực là ta tha thiết mơ ước!!”

Vụt!

Vừa mới nói xong, trước mắt nàng ta lại xuất hiện bóng dáng của Trương Vinh Phương thuấn di tới.

Cùi trỏ thấp xuống.

Thình thịch!!

Từ Mộng Yên điên cuồng hét lên, hai tay giơ lên đón đỡ.

Oành!!

Dưới chân nàng ta chợt trầm xuống, giẫm nứt mặt đất.

Hai đầu gối gần như phát ra tiếng ken két rất nhỏ, sắp phải quỳ xuống.

“Muốn ta quỳ xuống!!?? Ngươi đang nghĩ cái gì thế!!?” Sắc mặt nàng ta đỏ bừng, bên ngoài thân cấp tốc hiện lên đám bọc mủ lớn nhỏ không đều.

Thân thể cũng giống như tức khắc lớn hơn một vòng.

Trạng thái cực hạn: Thiên Giác, Vạn Huyễn!

Hai loại tài nghệ cường hãn bên trong Vạn Phệ Tâm Kinh, đồng thời bạo phát trong cơ thể nàng ta.

Hai loại trạng thái cực hạn chồng lên nhanh, lực lượng chúng bộc phát thế mà lại cứng rắn đẩy cánh tay của Trương Vinh Phương lên.

Lần này, ngay cả Trương Vinh Phương cũng hơi kinh ngạc.

"Lực lượng của ngươi, không kém."

Ban đầu ba đại Tông Sư Bái Thần liên thủ cũng chỉ tới trình độ này thôi. Điều này đối với Cảm Ứng môn chỉ là mạch chi đã rất mạnh rồi.

Phải biết rằng Thiên Thạch môn cũng là mạch chi, nhưng bản thân Tả Hàn cùng lắm tương đương với một phẩy năm trong ba Tông Sư Bái Thần trước đây thôi.

Nhìn như vậy, sức mạnh cơ thể của nữ nhân này lại còn mạnh hơn cả lão Tả nữa!?

"Ngươi cho là có thể thắng ta à!?" Từ Mộng Yên thẳng người dậy. Mặt nạ trên mặt rốt cuộc bị vỡ nát trong chém giết kịch liệt, rơi lả tả trên đất.

Dưới mặt nạ là một khuôn mặt xinh đẹp băng lãnh sắc bén.

"Vừa nãy chẳng qua chỉ là dùng nơi yếu nhất của ta mà thôi, thử chút trước. Hiện tại, ta sẽ cho ngươi biết sự mạnh mẽ chân chính của Vạn Phệ Tâm Kinh!!"

Phốc phốc phốc!!

Trong nháy mắt bọc mủ khắp người nàng ta đồng thời nổ tung, bắn ra chất nhầy ố vàng.

Trương Vinh Phương bỗng nhiên lui về phía sau, thân hình chớp lóe liên tục, kéo một khối cửa đá xuống quăng về phía trước.

Thình thịch!

Từ Mộng Yên ngửa đầu đang muốn cười ha ha, thì bị tảng đá khổng lồ quét ngang thật mạnh.

Bị đập trúng, nàng ta bay ngang ra ngoài, lại đụng vào tường bên trái của thạch thất. Lúc này không còn tiếng động nào nữa.

Cuối cùng Trương Vinh Phương vẫn không thể tránh thoát khỏi toàn bộ nọc độc. Một phần nọc độc dính lên trên cánh tay phải của hắn, lớp da bị ăn mòn tróc ra xuất hiện khói đen gay mũi.

Mắt thấy nọc độc ăn mòn khiến máu thịt đỏ hồng của hắn sặp bị lộ ra, nhưng rất nhanh, miệng vết thương vừa bị thương giống như là vật sống, tự động nhúc nhích vá kín lại từ xung quanh.

Năm giây sau, Trương Vinh Phương thả tay xuống, tất cả khôi phục như lúc ban đầu.

“Kịch độc ghê đấy.” Sắc mặt hắn nghiêm túc: “Nhưng nếu muốn đánh bại ta, còn thiếu rất nhiều.”

Hắn bước từng bước đi tới vị trí của đối phương.

“Chênh lệch giữa ngươi và ta, giống như trăng sáng và sao sớm.”

Rầm, bên dưới tảng đá, Từ Mộng Yên chui lên từ dưới đống đổ nát.

Toàn thân nàng ta tiếp tục bành trướng biến lớn thêm, bộ mặt sưng to, đã hoàn toàn mất đi sự xinh đẹp trước đó, khắp người nàng ta mọc đầy vỏ cứng màu tím đen giống như cá sấu.

Chương 1130 - Ngoại lệ (5)

“Sao sớm? Cuồng vọng!!” Nàng ta thậm chí đã liên tiếp ngã xuống ba lần.

Không thể tha thứ!!

Không thể tha thứ!!!

Lửa giận trong lòng Từ Mộng Yên giống như núi lửa phun trào, điên cuồng đọng lại.

“Ta là người mạnh nhất muốn quét ngang Đại Linh, leo lên ngôi vị chí cao!!! Không ai có thể đánh bại ta! Không một ai!!!”

Nàng ta điên cuồng hét lên một tiếng.

“Chung Thức! Thái Âm Sí thể!!”

Trong tiếng đống máu thịt nhúc nhích, bên cạnh Từ Mộng Yên đều phóng ra khói độc màu tím nhạt.

Hình thể của nàng ta cao lên, kéo dài.

Cả người nhanh chóng hết sưng, trong chớp mắt đã từ tên mập tím đen hình cầu biến thành nữ quái nhân tóc dài tới eo, vóc người có lồi có lõm, đầy vết rạn màu tím đen giống như vết thương.

Bộ phận hai bên miệng dài ra thêm hai hàng lỗ thủng mảnh nhỏ rậm rạp chằng chịt, giống như vô số con mắt nhỏ, còn đang theo hô hấp mà không ngừng khép mở.

“Giết!!”

Lại một lần nữa, Từ Mộng Yên giậm chận vọt tới trước.

Tốc độ giống như trước đó, lực lượng giống như trước đó.

Nhưng.

Thình thịch.

Trương Vinh Phương đưa ra một chưởng ngăn trở bàn tay của nàng ta, không ngờ cảm giác nơi lòng bàn tay truyền đến cơn đau như bị thiêu cháy.

Không chờ Trương Vinh Phương lấy lại tinh thần, một bàn tay nhanh như thiểm điện vòng qua tư thế phòng ngự của hắn, đâm thẳng vào giữa lồng ngực hắn.

Bàn tay kia giống như như rắn, uốn lượn vặn vẹo, lại giãy dụa tiến vào theo khe hở, một chưởng trúng vào chính giữa mục tiêu.

Không có sức mạnh?

Trương Vinh Phương khẽ giật mình, lập tức cảm thấy lồng ngực truyền đến cảm giác thiêu đốt đau đớn.

Rõ ràng thế này là do Phá Hạn kỹ trong võ học độc môn của đối phương.

"Tiếp đi! Mộng độ!"

Từ Mộng Yên rít lên một tiếng, quay người mang theo từng đạo tàn ảnh, hai tay giãn ra, giống như thiên nữ tán hoa, lại như vô số sợi roi, điên cuồng đập về phía Trương Vinh Phương.

Phù.

Phần hai bên má nàng ta, vô số lỗ thủng đồng thời dồn nén, phun ra mảng lớn sương mù nhiều màu về phía trước.

"Đây là hào quang năm màu! Đi chết đi! Ha ha ha ha!!" Nàng ta cười lớn, lại vừa phun một lượng lớn sương độc nhiều màu ra.

Tất cả chậm rãi trở nên yên tĩnh lại.

Sương độc tỏa khắp bốn phía, ăn mòn đến mức nham thạch xung quanh phát ra âm thanh xì xèo nhàn nhạt.

Sau khi dừng đập điên cuồng lại, Trương Vinh Phương bị đánh đụng vào vách đá, bị một đống đá vụn lớn vùi lấp.

Tiếng cười của Từ Mộng Yên chậm rãi nhẹ đi, đi về phía trước.

"Chính là Thái Âm Sí thể này. Chỉ cần tiếp xúc là đã tương đương với việc tiếp xúc kịch độc liên tục không ngừng nghỉ. Mỗi một tấc da thịt của ta, mỗi một phần máu thịt, mỗi một hơi thở, đều là độc vật mãnh liệt nhất! Vạn độc bất xâm, ta tức là vạn độc!!"

Sương độc dần dần tiêu tán. Lộ ra trạng thái hiện tại của Trương Vinh Phương.

Toàn thân hắn máu thịt be bét, cả làn da cũng bị ăn mòn đến mức lộ ra lớp cơ dưới da.

Hai tay ngăn cản ở trước người, nhưng cứ như là đang nỗ lực phí công.

“Vừa nãy, đã xảy ra chuyện gì?”

Hắn chậm rãi thả tay xuống.

“Ngươi sắp chết rồi. Còn hỏi câu hỏi kiểu này.” Đột nhiên vẻ cuồng tiếu trên mặt Từ Mộng Yên dừng lại.

Ở trước mặt nàng ta, cùng lúc khi Trương Vinh Phương buông hai tay xuống, chỗ thối rữa đầy máu thịt be bét trên người, tất cả chúng giống như được gia tốc thời gian, nhanh chóng nhúc nhích, khép lại.

Ba giây!

Một lỗ máu cuối cùng trên mặt Trương Vinh Phương hoàn toàn khép lại, không để lại chút dấu vết gì.

“Thật lợi hại. Đã rất lâu rồi không phải chịu vết thường nghiêm trọng như vậy.” Hắn bình tĩnh nói.

“Tiếp theo, là hiệp của ta.”

Vèo.

Tóc dài phía sau hắn nhanh chóng nổi lên một tia đỏ sậm. Vô số lớp cơ bắp kéo dài từ da đầu, lan tràn, bao trùm cả chân tóc.

Một mảnh cơ bắp màu máu mở rộng từ phía sau lưng hắn, nhúc nhích, lan tràn, nhuộm đỏ toàn thân.

Ong!!!

Huyết ảnh lóe lên.

Hình ảnh cuối cùng khắc sâu vào tầm mắt Từ Mộng Yên là một mảnh hoa sen màu máu cấp tốc mở rộng.

Hoa sen kia bao trùm nàng ta, bọc lại, sau đó nghiền nát xương cốt máu thịt toàn thân.

Ầm ầm!!

Tiếng thuốc nổ nổ tung, điên cuồng khuấy động, chấn động ở trong thạch sảnh.

Trong thạch sảnh tại địa cung.

Hai mắt Trương Vinh Phương đã bước vào trạng thái huyết liên, lẳng lặng nhìn Từ Mộng Yên bị hai tay của hắn nắm chặt, bóp nát huyết nhục xương cốt toàn thân.

Lạch cạch.

Hắn buông tay ra.

Mặc cho thi thể rớt xuống đất.

Lúc này tay hắn rộng bằng với vòng eo của đối phương, còn đang vì bị lây dính máu độc mà không ngừng bị ăn mòn vào lớp cơ thịt.

Trạng thái huyết liên, chỉ dùng trong một nháy mắt là đã kết thúc trận chiến đấu.

"Như vậy, tiếp theo."

Trương Vinh Phương nhẹ nhàng thở ra, chậm rãi tiếp tục hô hấp đã ngừng lại. Hình thể thu nhỏ, khôi phục lại bình thường.

Hắn cũng không chuẩn bị hấp thu máu của Từ Mộng Yên, toàn thân đối phương là kịch độc, hấp thu vào chỉ có hại, vô ích đối với mình.

Chương 1131 - Ngoại lệ (6)

Chỉ cần bảo đảm đối phương chết chắc là được.

Không có linh tuyến, chỉ là thân thể bằng xương bằng thịt, sau đó toàn bộ xương cốt máu huyết nội tạng toàn thân vỡ vụn bị nén lại thành một cục.

Thương thế như vậy, thần tiên cũng không thể cứu sống nổi.

Về phần hô hấp, trước đó vì phòng hờ bị kịch độc ăn mòn vào trong nội tạng, hắn vẫn luôn ngừng thở để chiến đấu.

Lúc này mới thả ra tiếp tục hô hấp, trong mũi hắn lập tức có một luồng hương thơm nồng đậm, sảng khoái tim gan chui vào.

Theo hương thơm, hắn bước qua thi thể của Từ Mộng Yên, đi đến thạch thất mà Đinh Du nằm.

Trong phòng bình yên vô sự.

Vừa rồi lúc hai người giao thủ, đều cố ý tránh không gian bên này đi.

"Đại nhân!" Hai mắt Đinh Du đẫm lệ.

Trương Vinh Phương giơ tay lên, ra hiệu hắn ta yên tĩnh lại, mình thì dạo qua một vòng ở chung quanh, rất nhanh dừng lại trước một ngăn tủ trong góc tường.

Hắn bóp nát khóa cửa tủ, mở cửa, bên trong đặt từng hàng ống nghiệm thủy tinh chứa chất lỏng màu đỏ sền sệt.

Trương Vinh Phương ngồi xổm người xuống, ôm tất cả các hàng ống nghiệm ra khỏi tủ.

Mùi thơm càng nồng nặc hơn.

Hắn cầm lấy từng cái ống nghiệm một, mở ra, ngửi thử.

Sau khi đã thử mười mấy ống, cuối cùng, một ống nghiệm màu đỏ sậm bị hắn cầm ở trong tay.

Hắn cầm lấy ống thủy tinh, chỉ thấy thành ống có viết một hàng chữ nhỏ.

“Sùng Lâm Hương, Tô Chấn.”

Răng rắc, hắn bóp nát ống thủy tinh, chất lỏng đỏ sậm trong đó bị bàn tay Trương Vinh Phương nhanh chóng hút vào, dung nhập vào trong máu.

Một cảm giác kỳ dị, giống như cơ thể được bồi bổ hết hoàn toàn, trở nên càng toàn vẹn hơn chậm rãi xông lên đầu.

Trương Vinh Phương nhịn không được mà hơi nhắm mắt, cảm nhận được vô số biến hóa phun trào trong cơ thể.

Lỗ tai của hắn đang trở nên nhạy bén hơn, hai mắt trở nên có thể nhìn thấy xa hơn nữa, khứu giác, vị giác, xúc giác, cũng có cảm giác rực rỡ hẳn lên.

Giống như mặt bàn tràn đầy tro bụi, bị chiếc khăn ẩm lau qua một lần.

Từ đục ngầu đến thanh tịnh.

Chênh lệch cực lớn khiến Trương Vinh Phương đột ngột cảm thấy tất cả mọi thứ chung quanh trở nên mới mẻ hơn.

Cạch.

Đúng lúc này, đột nhiên mặt đất dưới thạch sảnh ở phía ngoài truyền đến một hồi âm thanh nham thạch bị đứt gãy.

“Không tốt! Đại nhân, ở đây sắp sụp rồi!!” Đinh Du vội vàng lớn tiếng nói.

Âm thanh kéo Trương Vinh Phương về hiện thực, lúc này hắn đứng dậy, đến gần nhấc sau gáy Đinh Du lên, bước nhanh đi xuống đất.

Không bao lâu sau, hai người đã biến mất trong lối đi đang dần dần sụp đổ.

Từng tảng đá, từ nhỏ đến lớn, không ngừng bắt đầu rơi xuống chồng chất ở trong thạch sảnh.

Đúng lúc này, từ chỗ sâu trong viên thi thể bị vặn vẹo của Từ Mộng Yên, có một sợi ngân tuyến nhỏ bé chợt lóe lên.

Bạch.

Nàng ta chợt mở hai mắt ra, cơ thể răng rắc răng rắc chậm rãi vặn vẹo, chữa trị uốn nắn lại.

Theo từng viên nham thạch rơi xuống, thế mà cơ thể của Từ Mộng Yên đang chậm rãi khôi phục về hình dáng ban đầu.

Rõ ràng cả thân thể của nàng ta gần như được tạo thành từ máu thịt, nhưng lại có thể nhanh chóng khôi phục tất cả như vậy.

Nàng ta vừa sống dậy trần truồng đứng tại chỗ, nhìn về phía vị trí vừa rồi Trương Vinh Phương đánh bại mình.

Vừa mới nhớ lại giây phút đó, một mảnh huyết liên đỏ sậm đánh tới nàng ta.

Chấn động trong lòng Từ Mộng Yên lại càng trở nên dày đặc hơn.

"Thế mà Chung Thức của ta chỉ trong nháy mắt đã..!?" Từ trước đến giờ nàng ta chưa từng ngờ được, thế mà mình lại bị đánh bại nhanh như vậy, thảm như vậy.

"Ngay cả là linh tuyến Bái Thần, cũng không cách nào cải tạo Thái Âm Sí thể của ta hoàn toàn! Thế mà người đó!?"

Từ Mộng Yên nắm chặt hai tay. Nhanh chóng quay về thạch thất cầm một bộ váy áo mặc vào.

Sau đó lần theo một mật đạo, đi đến một lối ra khác dẫn lên mặt đất.

Về phần những người còn lại, một đám rác rưởi mà thôi, chết thì chết rồi. Chết hết sạch rồi thì dễ dàng đi tìm người mới hơn.

"Không đúng." Từ Mộng Yên sống dậy đặt chân lên mặt đất, đạp một cước đá văng song sắt của cửa ra vào, đi ra đứng trên đồng cỏ bên ngoài.

"Người đó không hề Bái Thần! Không có Bái Thần, mà còn có thể có sức mạnh tốc độ, thể chất khủng bố như vậy."

Từ Mộng Yên đứng dưới ánh mặt trời, ánh mắt lại trở nên kiên định cay nghiệt lần nữa.

"Xem ra là do ta quá mức cuồng vọng. Trước đó vẫn chưa hiểu rõ chênh lệch về cơ sở sức mạnh và phương diện tốc độ giữa mình và Tông Sư Đại Tông Sư."

"Không sao, ta còn có thể tiến bộ. Còn có thể mạnh lên!"

“Phái, phái chủ!?” Đột nhiên trong rừng cây bên cạnh, mấy bóng người sợ hãi rụt rè chậm rãi đi ra ngoài.

Đương nhiên người dẫn đầu là Lam Tư Di và xà nữ, còn có mấy tên đệ tử Ngũ Đỉnh phái còn lại.

Chương 1132 - Ngoại lệ (7)

“Phái chủ, ngài không sao chứ!?” Xà nữ nhanh chóng đi lên quan tâm nói.

“Mấy người, vì sao mấy người còn sống?” Ánh mắt Từ Mộng Yên âm trầm.

Ngay cả nàng ta mà còn thiếu chút nữa là đã bị người kia đánh chết, nhưng các nàng ta thế mà thoạt nhìn lại không bị sao cả?

“Phái chủ! Chỉ cần người còn ở đây, mặc kệ người kia có mạnh hơn nữa, nhưng nếu chúng ta âm thầm hạ độc, bắt người quan trọng xung quanh hắn lại để uy hiếp, thì sớm muộn gì cũng có thể giết chết hắn, báo thù cho mọi người!” Xà nữ nhanh chóng đề nghị.

“Không sai, thấy người kia coi trọng thuộc hạ của mình như vậy, nếu bắt được người quan trọng hơn nữa, nói không chừng có thể thành công! Dám phạm vào Ngũ Đỉnh phái ta, tất phải khiến hắn ta hiểu được…” Lam Tư Di đứng bên cạnh nàng ta cũng lên tiếng theo.

“Câm miệng!” Từ Mộng Yên chợt nổi giận gầm lên.

“Mấy người, là đang sỉ nhục ta hay sao!?”

Nàng ta bước một bước tiến lên trước, bàn tay như thiểm điện chạm vào trên người Xà nữ.

Người kia kêu thảm một tiếng, ngã xuống đất, làn da toàn thân vặn vẹo hiển hiện vô số mạch máu giống như con giun.

Một lượng lớn chấm đỏ hiện lên trên mặt nàng, đó là do xuất huyết dưới da quá nhiều!

“Một đám rác rưởi! Chỉ biết giở thủ đoạn ngầm xấu xa để có thể đánh bại đối thủ, nhưng có thể khiến cho ta trở nên mạnh hơn nữa hay sao!?

Các ngươi có thể ám toán một lần, nhưng có thể ám toán cả đời sao!? Quả thực là ngu xuẩn!”

“Ta thừa nhận cuồng vọng trước đó của ta.” Từ Mộng Yên hít sâu một hơi. “Ta nên cảm ơn hắn. Là hắn đã đánh thức ta.”

Nàng ta nhìn cũng không thèm nhìn Xà nữ trên đất.

“Ta quá coi thường cường giả trong thiên hạ, nhưng không sao, thiên phú của ta có thể so với thánh nhân trong thiên cổ! Ý chí của ta rèn luyện trong giày vò vạn độc, không hề thua kém bất cứ cường giả nào cả!”

“Chúng ta tìm chỗ tu chỉnh lại một chút. Rồi bắt đầu lại từ đầu.”

“Ta sẽ trở nên mạnh hơn nữa! Sau đó sẽ đường đường chính chính đánh bại người kia!!”

Trong mắt nàng ta lóe ra ánh sáng sắc bén sáng ngời.

“Chỉ có không ngừng đánh bại người mạnh hơn mới có thể khiến cho ta thật sự đạp vào vị trí chí cường!!”

Mọi người ở bên cạnh hai mặt nhìn nhau, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Cả Ngũ Đỉnh phái có hơn hai trăm người, nhưng chỉ còn lại một nhóm trước mặt thế này.

Nhưng hình như phái chủ hoàn toàn không quan tâm…

“Phái chủ. Nhưng không phải ngài, ngài đã Bái Thần rồi sao?” Lam Tư Di cẩn thận từng ly từng tí hỏi.

Sau khi đã Bái Thần không thể tiếp tục tăng cường thể chất lên được nữa. Chỉ có thể điều chỉnh một vài chỗ ở chiêu số cảnh giới.

Đây là chuyện mọi người đều biết.

“Nếu như không thể trở thành mạnh nhất, vậy ta Bái Thần thì có ích lợi gì đây!?” Từ Mộng Yên nghiêm nghị nói.

Ngón tay nàng ta chợt đâm vào ấn đường trên trán mình.

Bỗng nhiên một lỗ máu bị đâm thủng.

Hai ngón tay nàng ta hung hăng nắm vào thứ gì đó, dùng toàn lực kéo thứ đó ra bên ngoài.

Ọc!

Một sợi ngân tuyến lại bị nàng ta cứng rắn rút ra vứt ra xa.

Ngân tuyến vùng vẫy mấy lần, giống như một loại côn trùng, chậm rãi nhúc nhích, hóa đen, rồi vỡ nát.

Cuối cùng hóa thành tro đen tan theo làn gió.

Từ Mộng Yên lắc lư phần dưới cơ thể, nỗ lực đứng vững.

“Không có cũng không sao, tuỷ não cũng là một trong các loại máu tủy, Thái Âm Sí thể có thể, có thể tái sinh!”

Người chung quanh thấy vậy thì nghẹn họng nhìn trân trối, không hề dám ho he một tiếng nào.

“Ta chính là Thái Âm Sí thể, cơ thể vạn độc! Cho dù có là linh tuyến cũng không thể đồng hóa ta được! Cùng lắm là tổn thương một chút nho nhỏ!”

Cách Từ Mộng Yên nói chuyện dần dần lưu loát hơn.

Ngoại trừ ánh mắt có hơi dại ra, còn lại không có vấn đề gì cả.

“Đi!”

Nàng ta hít sâu một hơi, dẫn đầu đi tới một nơi nào đó.

Những người còn lại ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, không dám ngỗ nghịch, chỉ có thể nâng Xà nữ lên, theo sát phía sau.

Lúc này chỉ nghe một tiếng nổ tung.

Không gian dưới đất vốn dĩ là chỗ của Ngũ Đỉnh phái, cuối cùng cũng đã ầm vang sụp đổ.

Mặt đất cũng sụp đổ một mảng lớn theo.

Ngày ba mươi tháng mười hai năm 1188.

Tuyết trắng bay tán loạn, như phấn, như trần, dần dần bao trùm tất cả đại lộ quan đạo tiến đến Đại Đô.

Biển cây từ màu xanh sẫm dần chuyển thành hoa râm, rồi lại thuần trắng.

Trên quan đạo uốn lượn kéo dài vài dặm, tất cả đều là kỵ binh giáp đen không ngừng chuyển động.

Giữa quân đội kỵ binh, một chiếc xe bò cao tới sáu mét đang chuyển động, như là một phòng ốc lầu các, không ngừng di chuyển theo đội quân.

Quân kỳ như rừng, phấp phới theo gió.

Trên lầu các xe bò.

Một nam tử tóc vàng mặc trường bào màu đen, ngực đeo dây chuyền màu đen chữ thập, lẳng lặng nhìn về cảnh tuyết phương xa.

Chương 1133 - Biến số (1)

Khuôn mặt nam tử tuấn mỹ hoàn mỹ, đồng tử xanh biếc, mũi cao thẳng, rõ ràng là người Hồ Tây hoặc là người Tây Dương.

Chỉ là thoạt nhìn bề ngoài người này trẻ tuổi, trong ánh mắt lại lộ ra nét tang thương không tên.

“Ta còn nhớ, thời gian lần trước tới đây, là tám mươi năm trước, lúc đó Thiên Bảo cung chưa trồng Tình Hoa, khắp núi đều là dấu vết bị lửa lớn thiêu đốt.”

“Niên kỷ của Thánh Thiên Nhất tiền bối càng tăng lên, lại càng trở nên hoài niệm chuyện trong quá khứ hơn.”

Trên bình đài phía sau lầu các, một nam tử trung niên mặc áo mãng bào, khuôn mặt mỉm cười đến gần.

“Sẽ đến Đại Đô ngay thôi, hay là nghĩ phải ứng đối với bốn phía còn lại thế nào đi. Lần này thế cục thay đổi quá nhanh, chúng ta vội vàng không kịp chuẩn bị, chuẩn bị không đầy đủ, chắc hẳn mấy người còn lại cũng như thế.

Mọi người lại đứng chung trên một đường đua phóng ngựa lần nữa, giờ chỉ xem ai có thể kéo được nhiều sức mạnh hơn thôi.”

Nam tử trung niên chính là Nghiêm Thuận Vương, một trong ngũ vương, bây giờ vội vàng tập hợp thuộc hạ cao thủ, dẫn đầu nhóm tinh nhuệ, tiến về Đại Đô. Chính là vì đến trước sẽ không đánh mất quá nhiều tiên cơ.

Tranh đoạt hoàng vị, không thể nào dùng thẳng thắn chia tách để làm kết quả, đây không phải kết cục tất cả mọi người muốn nhìn thấy.

Cũng không phải ý chí của Tuyết Hồng các và tam đại Thần Tướng.

Cho nên tất cả mọi người ngầm thừa nhận một vòng tròn phạm vi mặc định.

Đó chính là dẫn dắt nhóm tinh nhuệ đến trong phạm vi Đại Đô để đấu sức.

“Bây giờ Đại Đạo Giáo như mặt trời ban trưa không tỏ rõ thái độ, Tuyết Hồng các trung lập. Chắc là mấy người huynh đệ còn lại không chênh lệch so với ta nhiều lắm.” Lời Nghiêm Thuận Vương nói chưa dứt, đột nhiên hơi thay đổi sắc mặt, ngẩng đầu nhìn tới phía trước xa xa.

Người phát giác sớm hơn hắn ta là Thánh Thiên Nhất ở bên cạnh.

“Xem ra có người không chào đón chúng ta bước vào Đại Đô.” Thánh Thiên Nhất nhẹ giọng thở dài, nâng tay lên, nắm lại.

Lập tức lệnh kỳ của cả đội ngũ không ngừng huy động, truyền đi, truyền xuống từng lớp từng lớp.

Kỵ binh hạng nặng hơn nghìn người nhao nhao dừng lại, yên tĩnh ghìm ngựa dừng bước.

“Gặp!”

Quan truyền lệnh hét lớn, đánh trống trận.

Tất cả kỵ binh kéo mặt nạ mũ giáp xuống, che kín miệng mũi, chỉ để lại một khe hở của con mắt.

Bọc thép của chiến mã dưới người trượt xuống âm thanh kêu loảng xoảng, bao trùm đầu và thân thể ngựa.

Từng kỵ thương bắn vọt được nâng lên ở phía trước đội ngũ, trên mũi thương màu đen bạc bén nhọn, thỉnh thoảng có mấy hạt tuyết màu trắng bay xuống.

“Giết!!!”

Bỗng nhiên, hai bên quan đạo có nhóm bộ binh hạng nặng cầm thương có câu liêm và hắc giáp trọng thuẫn trong tay xông ra từng tốp từng tốp.

Toàn thân bọn họ mặc ngoại bào trùm tuyết trắng ngụy trang, cởi ngoại bào đã lập tức ngăn nắp gầm thét phóng tới phía đội kỵ binh.

Khác với hắc kỵ binh là mặc dù bộ binh hạng nặng cũng cùng là hắc giáp, nhưng trên cánh tay đều được bôi một miếng màu trắng lên.

Lúc này binh mã hai bên va chạm vào nhau, màu trắng màu đen pha lẫn hỗn tạp, áo giáp vũ khí va chạm, phát ra tiếng nổ vang như mưa rơi.

Tiếng kêu thảm, gầm thét, quân lệnh, hình thành tiếng thét nặng nề, một chút như bọt khí nổ tung, khuếch tán đến cả vài dặm quan đạo gần đó.

“Nghiêm Thuận Vương, hôm nay ngươi trở về, thì có thể để lại cho ngươi một con đường sống!”

Đúng lúc này, xa xa có bóng dáng một người đang nhanh chóng tới gần.

Đó là một người cao lớn mặc giáp kim loại toàn thân màu tím, cầm song đao trong tay.

Đầu hắn được nón trụ che chắn, không thể phân rõ giới tính, khuôn mặt hay thân phận.

Chỉ có thể nhìn thấy, một chân của người này vừa đạp lên, trên mặt đất đã trở thành một mảnh rạn nứt nổ tung.

Hạt tuyết vẩy ra, nơi người nọ đi qua, khắp nơi là từng cái hố rộng lớn như hoa sen nở rộ.

“Đường sống?” Bên trên lầu các, Nghiêm Thuận Vương nhếch miệng hiện lên vẻ châm chọc. “Thiên hạ này, ngoại trừ phụ hoàng, đây vẫn là lần đầu tiên có người dám nói chuyện với ta như thế.”

“Vương gia bớt giận, để ta xử lý.” Thánh Thiên Nhất lại giơ tay lần nữa, nắm tay, tiếp tục mở ra ba ngón tay.

Vút vút vút!

Ba bóng đen nổ tung bắn ra từ hai bên lầu các, dùng tốc độ không hề chậm hơn đối phương, nghênh tiếp chính diện.

“Thánh Thiên Nhất, tổng bộ Hắc Thập Giáo bị dẹp đi luôn rồi, mà ngươi vẫn còn ở mãi bên ngoài không trở về, là vì đặt hy vọng ở trên người Nghiêm Thuận Vương, mưu toan muốn trùng kiến giáo khu đúng không?”

Đúng vào lúc này, hắc kỵ binh phía sau truyền đến một hồi rối loạn.

Từng đội từng đội kỵ binh hạng nặng bôi ký hiệu màu trắng toàn thân, cũng đang lao nhanh bắn vọt lên, phi nhanh vọt tới từ phía sau.

Một đội kỵ binh này không nhiều người, nhưng mỗi một người đều có khí thế hung hãn, chiều cao hình thể kỵ sĩ đủ gấp hai hắc kỵ binh.

Chương 1134 - Biến số (2)

Bọn họ ngồi trên lưng ngựa, nhìn từ xa giống như từng ngọn núi thịt di động.

Rầm!!

Một người dẫn đầu đám kỵ binh, cầm lang nha bổng to lớn dài bốn mét trong tay, quét ngang về phía trước.

Hất đổ ba hắc kỵ binh mặc trọng trang phía trước ngay tại chỗ.

Vù vù vù!

Tên nỏ dày đặc bay vụt tới, đánh về phía người này.

Nhưng mũi tên xuyên qua áo giáp, đã bị thân thể bên trong ngăn cản, không thể xâm nhập vào trong.

Người này cười điên cuồng dùng một gậy quật ngã hai kỵ binh, chiến mã hắn ta đang ngồi lại không chống đỡ nổi, hí dài một tiếng quỳ rạp xuống đất.

Hắn dứt khoát xách lang nha bổng xuống đất, đi bộ.

Người này cao bốn mét, xách lang nha bổng bốn mét màu đen, chính diện quét sạch tất cả hắc kỵ binh cản đường. Không ai cản nổi!

Ong!!

Đột nhiên ba cây đoản mâu bén nhọn mang theo tiếng rít chói tai, ầm vang vòng qua khe hở của quân trận, phóng tới hắn ta.

"Ngu xuẩn!!" Người này quét ngang về phía trước, hai tay nhanh chóng bành trướng to lên một vòng.

Keng keng keng!

Sau ba tiếng vang.

Ba cây đoản mâu do cao thủ Siêu Phẩm dùng toàn lực ném mạnh bị cứng rắn đập thẳng vào.

"Mạc Cổ Đỗ Á." Sắc mặt Thánh Thiên Nhất trên lầu các đông cứng lại, nhận ra thân phận đối phương.

“Thiên Tỏa Giáo cũng có ý đồ muốn tham dự vào trong đó sao?” Hắn trầm giọng nói.

“Thánh Thiên Nhất, ta khuyên ngươi bớt trộn lẫn vào trong này đi. Với hiểu biết của ta về ngươi, ngươi không nên không biết tự hiểu bản thân như thế.”

Đột nhiên sau lưng Nghiêm Thuận Vương, truyền đến một tiếng nói chuyện khiến người ta rùng mình.

Toàn thân Thánh Thiên Nhất và Nghiêm Thuận Vương chấn động, vội vàng lui về sau, kéo dài khoảng cách.

Lại nhìn về phía bên ấy, thế mà thấy bên cạnh rào chắn trên lầu các, chẳng biết từ lúc nào lại có thêm một nữ tử uyển chuyển mặc áo dài màu xanh nhạt.

Tóc dài nữ tử bay trong gió, đầu đội tơ bạc bện vòng hoa. Tư thái ưu mỹ thong dong, giống như một phu nhân nhà giàu nhàn hạ ra ngoài giải sầu.

Khuôn mặt nàng đeo mặt nạ thuần kim. Càng quỷ dị hơn là, mặt nạ nữ tử đeo trên mặt này lại không có bất kỳ khe hở gì cả.

Không có lỗ trống cho hai mắt, không có khe hở cho miệng mũi để lấy hơi, mà là một chiếc mặt nạ hoàng kim vừa khít hoàn toàn vào khuôn mặt.

Nghiêm Thuận Vương nhìn thấy người này, vẫn chỉ là thay đổi sắc mặt, nghi ngờ không thôi.

Nhưng Thánh Thiên Nhất lại nhận ra tấm mặt nạ này.

“Ngươi là Nguyệt Hậu!? Không phải là ngươi đã chết rồi hay sao!?”

“Nguyệt Vương không chết, thì sao ta lại có thể chết được?” Nữ tử bình tĩnh trả lời. “Ẩn cư nhiều năm, bây giờ bản thân không thể ngồi nhìn kẻ khác leo lên vị trí chí cao.”

“Vậy ngươi, càng không nên ngăn cản ta!” Thánh Thiên Nhất đè tâm trạng xuống, trịnh trọng nói.

“Ta không ngăn cản ngươi.” Nữ tử khẽ lắc đầu. “Ta tới để cứu ngươi.”

“Cứu ta? Nhạc Đức Văn kia đơn giản chỉ là Linh Tướng mạnh một xíu, cho dù có thể thắng ta, cũng chỉ vì dựa vào nhiều người thôi. Chỉ cần chúng ta liên thủ lại…” Thánh Thiên Nhất híp mắt phản bác.

Lúc này mấy người hoàn toàn không hề quan tâm đến mấy kỵ binh bộ binh còn đang chém giết xung quanh.

Ngược lại dồn tất cả sự chú ý tập trung trên người nữ tử thần bí này.

“Hắn mạnh hơn ta. Bây giờ lại càng mạnh hơn ta không chỉ một bậc.” Nữ tử lên tiếng nói. “Mà ta…”

Nàng tạm ngừng.

“Để giết ngươi, chỉ cần mười chiêu thôi.”

“Cuồng vọng!” Sắc mặt Thánh Thiên Nhất cực kỳ khó coi, dậm chân bay về phía trước, đi đến chỗ đối phương.

Làn da toàn thân hắn bắt đầu chảy ra vô số sợi tơ màu bạc theo nhịp chân đi tới.

Tất cả sợi tơ bện thành bộ áo giáp sát người hoàn toàn mới, ngay cả khuôn mặt và tóc cũng được bao trùm toàn bộ.

Càng quỷ dị hơn là, ngân tuyến còn ngưng tụ mọc ra hai cánh tay mới màu bạc sau lưng hắn.

“Nào, cho ta xem thử, ngươi muốn giết ta trong mười chiêu như thế nào đây!?”

Vèo!

Một vòng không khí vô hình, dùng Thánh Thiên Nhất làm trung tâm, tự nhiên khuếch tán thổi ra xung quanh.

*

*

*

Đan Tỉnh.

Trong thành Hắc Long, Bảo Hòa lâu.

“Tình huống này của ngươi không ổn!”

Trương Vinh Phương nhìn Đinh Du nằm ở trên giường trước mặt hắn, cau mày.

“Đại, đại nhân, ta tìm thấy đầu mối của bảo dược rồi. Ngay ở Ngũ Đỉnh phái. Ta không muốn chết, cứu ta!” Lúc này Đinh Du nói chuyện lắp bắp, toàn thân mọc vô số cục thịt u màu đỏ.

Những cục u này vô cùng ngứa ngáy, ngay cả trên mặt cũng có chúng.

“Bảo dược, ta đã bắt người của Ngũ Đỉnh phái, để bọn họ dẫn đường đi tìm.” Trương Vinh Phương không lo lắng về điều này, lâu chủ Bảo Hòa lâu Trần Chiêu Dung kia làm việc khá là đầy đủ.

Bây giờ đã dẫn người đi vào vườn thực vật của Ngũ Đỉnh phái.

Phiền phức thật sự vẫn là bên phía Đinh Du.

“Trên người ngươi, dựa theo lời ngươi nói, bị hạ Thế Dương Dịch Ngũ Đỉnh phái, đây là nọc độc có tính khống chế bá đạo hơn cả nước Thiên Hà.”

Chương 1135 - Biến số (3)

“Nhất định phải phục dụng dược vật làm dịu theo định kỳ, nếu không sẽ thấy ngứa ngáy đau nhức đau khổ hơn nước Thiên Hà gấp mấy lần.”

Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

“Ta cũng đã hỏi người Ngũ Đỉnh phái bị bắt, bình thường Thế Dương Dịch chỉ có người đặc biệt tương đối quan trọng mới bị hạ, ngay cả ngũ lão cũng chỉ bị hạ nước Thiên Hà bình thường…”

“Không có cách giải loại bỏ hoàn toàn hay sao?” Đinh Du hơi tuyệt vọng.

“…” Trương Vinh Phương khẽ lắc đầu.

Chuyện của Đinh Du chung quy là vì việc Trương Vinh Phương giao nhiệm vụ mà tạo thành, bây giờ rơi vào kết quả như vậy, dù thế nào, hắn cũng phải nghĩ biện pháp cứu người.

Nhưng mà.

Tổng bộ Ngũ Đỉnh phái đã sập rồi, trong thời gian ngắn hoàn toàn không có cách nào tìm được giải dược, chỗ quỷ kia, người bình thường ngay cả đào bới cũng không dám, sợ không cẩn thận đào phải kịch độc dẫn đến bản thân bỏ mạng luôn.

Mà phải dựa vào bản thân hắn đi đào.

Trương Vinh Phương than nhẹ, nghĩ đến hai điểm thuộc tính mình để lại mấy ngày nay, có thể thử một chút, thử tăng y thuật đan đạo lên, có thể tìm được cách gì hay không.

“Ngươi nghỉ ngơi trước đi, ta đi nghĩ cách, đừng lo lắng, nếu thực sự không được, ta sẽ tự mình đến Ngũ Đỉnh phái đào đất, tìm thuốc giải!” Hắn nhẹ giọng an ủi.

“Đại nhân.” Đinh Du cắn răng chịu đựng đau khổ toàn thân. “Thực sự… không tìm thấy, thì, giết ta!”

“…” Trương Vinh Phương không đáp lời nữa, quay người ra khỏi căn phòng.

Quay về tĩnh thất hắn thường tu hành hàng ngày.

Hắn chậm rãi khoanh chân, nhắm mắt, suy tư.

Thanh thuộc tính chậm rãi được mở ra, hiện lên trong tầm mắt hắn.

Cấp độ thuộc về luyện đan, bây giờ chỉ là giai đoạn Nắm Giữ.

Nhưng trực giác nói cho hắn biết, cho dù tăng luyện đan lên cực cao, trong thời gian ngắn cũng không thể giải quyết vấn đề của Đinh Du được.

Bởi vì, bắt đầu phân tích một loại độc dược lại từ đầu, thời gian cần tuyệt đối không ngắn. Mà Đinh Du, không đợi lâu như vậy được.

Trong vòng ba ngày, nếu không có giải dược, có thể hắn sẽ bị đau khổ phá hoại hoàn toàn.

Nhìn thanh thuộc tính của mình, số lượng từng dãy kỹ năng võ công dày đặc.

Trương Vinh Phương rơi vào trầm tư.

Đáng tiếc, dù tìm ý nghĩ thế nào đi nữa, cũng đều không có cách giải quyết vấn đề của Đinh Du trong thời gian ngắn.

Chỉ dựa vào hai điểm thuộc tính còn sót lại, cho dù tăng luyện đan lên, cũng vẫn thiếu rất nhiều.

Trương Vinh Phương thở dài, tạm thời buông chuyện của Đinh Du xuống, bắt đầu điều chỉnh lại bản thân.

Bây giờ sau khi hấp thu một chút máu thịt cuối cùng để bù đắp máu tươi, hắn đã hoàn toàn không còn cảm giác khao khát hấp thu máu nữa.

Thay vào đó là một loại dục vọng khao khát hoàn toàn tương phản.

Hắn, muốn lấy máu ra khỏi cơ thể.

Huyết dịch trong cơ thể như là vật sống chuyển động, không ngừng chuyển động, gia tốc, tuần hoàn, cố gắng phá vỡ trói buộc của mạch máu.

Cảm giác này là không bình thường.

Bởi vì trước đây Trương Vinh Phương phải xem xét vấn đề của Đinh Du cho nên tạm thời không có thời gian để xử lý.

Bây giờ đầu óc đã xoay chuyển, hắn bắt đầu cẩn thận quan sát cơ thể của mình.

“Không muốn hút máu nhưng lại muốn thả máu? Cái kiểu xúc động quái quỷ gì thế này?”

Hắn đưa tay ra, mở rộng lòng bàn tay.

Chỉ một ý nghĩ, một giọt máu từ từ thẩm thấu ra từ lòng bàn tay.

Mà máu hao tổn trong cơ thể trong nháy mắt liền bổ sung cho giọt máu tiêu hao này.

Giọt máu lăn qua lăn lại trong lòng bàn tay của Trương Vinh Phương, không có hơi nóng, giống như hạt ngọc đỏ lạnh lẽo, tinh xảo.

Nhìn giọt máu, trong đầu Trương Vinh Phương bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng kỳ lạ.

“Nếu bản năng hấp thu máu trước đây có thể khiến mình mạnh mẽ hơn. Vậy thì bây giờ có phải bản năng thả máu này cũng có lợi ích tương tự không?”

Ngay lập tức, hắn tìm một chiếc lọ, chính là chiếc lọ chứa chất độc lúc trước.

Sau đó, đầu ngón tay thọc vào trong đó, tâm niệm khống chế thả máu.

Từng giọt máu liên tục nhỏ vào trong chai từ ngón trỏ.

Khi máu chảy ra, Trương Vinh Phương cảm thấy cơ thể hơi hơi dễ chịu.

Hắn rút ngón tay ra, cầm lấy lọ thuốc lắc lắc.

Bỗng nhiên, hắn có một cảm giác khó hiểu.

Một cảm giác mơ hồ, kỳ lạ.

Như thể có một mối liên hệ nhỏ giữa chính mình và máu trong lọ.

“Chẳng lẽ là như vậy?” Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Trương Vinh Phương.

Hắn đã sớm cảm thấy năng lực hút máu trước đây của mình có chút giống với cương thi và huyết tộc mà người ta đã từng

nhắc đến ở kiếp trước.

Và bây giờ.

Hắn vẫn có thể kết nối với máu rời khỏi cơ thể mình!

Chẳng lẽ là…?

Trương Vinh Phương ngay lập tức cầm lấy lọ thuốc, đổ máu vào lòng bàn tay mình một lần nữa.

Những giọt máu này như sông chảy ra biển, trong nháy mắt dung nhập vào trong lòng bàn tay, biến mất không còn tăm tích, trở về trong huyết mạch của Trương Vinh Phương.

Chương 1136 - Biến số (4)

Không có gì khác biệt với trước đây hết.

Trương Vinh Phương im lặng, lắng nghe từng trận tiếng kêu rên của Đinh Du truyền đến từ cách vách.

Hắn đứng dậy, mở cửa, quay trở lại phòng bệnh của Đinh Du.

“Cứ thử xem, nếu như mình thật sự có năng lực của cương thi huyết tộc, vậy thì chuyện của Đinh Du có lẽ không là vấn đề lớn gì.”

Trương Vinh Phương bình tĩnh nhìn Đinh Du khiến hắn ta cảm thấy sởn cả tóc gáy.

Ánh mắt đó khiến Đinh Du nhớ lại cảm giác bị Từ Mộng Yên, chủ của Ngũ Đỉnh phái nhìn chằm chằm.

“Đừng sợ, ta nghĩ ra một cách, cứ thử xem đã.” Trương Vinh Phương an ủi.

“Đại nhân làm luôn đi, dù sao ta cũng thành ra vậy rồi, làm cái gì cũng được hết!” Đinh Du quả quyết nói.

Từng đợt ngứa ngáy, đau nhức xâm chiếm toàn thân thể Đinh Du lúc nào không hay.

Hắn ta nghĩ rằng nếu cứ tiếp tục như vậy, chính mình sẽ không thể chịu đựng được qua ngày mai, có thể sẽ muốn tự tử.

“Được.” Trương Vinh Phương gật đầu, tiến lên, vươn tay đè động mạch bên cổ của Đinh Du.

Đây là lần đầu tiên hắn hút máu người của mình.

Cũng là lần đầu tiên hút máu không phải vì giết người, mà vì cứu người.

Kiểm soát chính xác tốc độ hút máu.

Trương Vinh Phương nhanh chóng cảm thấy một dòng chất lỏng ấm áp từ từ chảy vào đầu ngón tay.

Nhưng chất lỏng ấm áp rõ ràng khác với máu trước đó, chúng chứa đầy các loại sinh vật sống!

Đó là một loại trùng!

Trương Vinh Phương hít một hơi thật sâu.

Cuối cùng hắn cũng biết Thế Dương Dịch này là gì.

Đây là trồng ký sinh trùng trong cơ thể con người! Để nó sinh sôi trong máu toàn thân, sau đó chảy qua tất cả các cơ quan của bệnh nhân dọc theo máu.

Đây căn bản là một loại độc dược sinh học không thể giải được!

Những con trùng sống này sẽ ăn dần tất cả các cơ quan và mô của cơ thể con người theo thời gian.

May mắn là những con trùng trong máu của Đinh Du hình như vừa mới thức tỉnh và nở ra, di chuyển còn chậm, số lượng cũng không nhiều.

Những con trùng máu này, vừa mới bị hút vào ngón tay của Trương Vinh Phương, đang muốn chậm rãi bơi và ở lại theo huyết mạch mới.

Ngay lập tức giống như nước lạnh rơi vào chảo dầu, nhận được sự chào đón nồng nhiệt vô song.

Máu của Trương Vinh Phương điên cuồng lao lên, bao bọc chúng lại, tạo thành những bọt máu lớn nhỏ khác nhau.

Sau vài giây, bọt máu tiêu tan, bên trong chỉ còn lại máu tươi thuần khiết.

Trương Vinh Phương cảm thấy trong người nóng hơn.

Hắn muốn thả máu nhiều hơn nữa.

“Chẳng lẽ những con trùng này lại là một thứ đại bổ đối với mình?”

Một ý nghĩ im lặng lóe lên trong đầu hắn.

Sau khi xác định chất độc của Thế Dương Dịch đối với mình không có tác dụng, hắn lập tức ngừng hút máu trên người Đinh Du, mà dùng đầu ngón tay đâm thủng mạch máu của Đinh Du, bắt đầu chặn lại, thả máu chảy vào bên trong.

“Nếu mình thực sự có năng lực của cương thi huyết tộc, vậy thì sẽ có thể biến đổi người khác thông qua máu!”

Trương Vinh Phương đang thử.

Hắn biết rằng nếu nhóm máu khác nhau, việc truyền máu tùy tiện sẽ dẫn đến phản ứng đào thải nghiêm trọng.

Nhưng bây giờ Đinh Du đã hết cách rồi.

Và tình hình của hắn ta lúc này cũng rất đặc biệt.

Hắn có thể mơ hồ cảm thấy rằng mình có thể kiểm soát máu được thả ra.

Cứ thử cách này xem đã, còn nước còn tát*, còn tốt hơn là chờ chết.

*Nguyên văn Tử mã đương hoạt mã y (死马当作活马医): Ý là cố gắng hết sức làm một việc gì đó, rõ ràng đã biết trước kết quả đạt được có thể sẽ không như mong muốn nhưng vẫn muốn thử lần cuối.

Những giọt máu được thả vào cơ thể của Đinh Du.

Máu được thả ra gần như chủ động dung nhập vào mạch máu trong cơ thể Đinh Du.

Kèm theo máu tươi được thả ra rồi dung nhập, Đinh Du rõ ràng cảm giác được một tia mát lạnh truyền vào cổ.

Những tia mát lạnh này ban đầu rất ít ỏi, nhưng chúng giống như cháy rừng, đốt cháy đồng cỏ khô.

Chẳng mấy chốc, từ cổ, đến đầu, đến thân, toàn thân.

Đinh Du chỉ cảm thấy tất cả máu trong cơ thể giống như đều muốn bốc cháy.

Nhưng trái ngược với sự bốc cháy này, hắn ta cảm thấy như mình đang rơi xuống một vực thẳm vô tận, chìm mãi, chìm mãi, chìm mãi.

Mà ngứa ngáy và đau đớn trên cơ thể cũng dần dần lặng lẽ biến mất theo sự chìm xuống này.

Trương Vinh Phương đứng bên giường, lúc này có thể thấy rõ ràng những thay đổi của Đinh Du.

Hắn ngạc nhiên phát hiện mình chỉ truyền vào một lượng nhỏ máu, nhưng số máu này giống như mực rơi vào nước trong,

nhanh chóng nuốt chửng máu của Đinh Du, sau đó bắt đầu tự sinh sôi và phân chia.

Chúng dùng máu của Đinh Du làm thức ăn, nuốt chửng nó, sau đó tự phân chia, lớn lên, rồi lại tiếp tục nuốt chửng, cứ lặp đi lặp lại như thế.

Chỉ vài phút ngắn ngủi, Trương Vinh Phương cảm giác mình có thể khống chế tất cả máu trong cơ thể Đinh Du!

Chương 1137 - Biến số (5)

Cảm giác này quá đã.

Giống như một phần thân thể của mình đặt ở trên người khác cách một khoảng không xa.

Mà tứ chi rõ ràng tách rời khỏi cơ thể nên tri giác không thể khống chế được.

Nhưng Trương Vinh Phương vẫn có thể khống chế máu và cảm nhận được.

Một lượng lớn máu mới nuốt chửng tất cả trùng sống trong cơ thể Đinh Du, biến chúng thành chất dinh dưỡng.

Những vết mụn nhọt, lở loét trên da hắn ta cũng bắt đầu phai dần, mờ đi, khô quắt lại.

"Được rồi!" Trương Vinh Phương thở phào nhẹ nhõm. Còn di chứng gì nữa không thì phải đợi Đinh Du tỉnh lại rồi kiểm tra tiếp mới biết được.

Không có phản ứng bài trừ, mọi thứ cứ thế nước chảy thành sông*

*Nước chảy thành sông (水到渠成): Khi tới thời điểm chín muồi, nỗ lực bỏ ra sẽ được đền đáp xứng đáng.

Điều này khiến Trương Vinh Phương càng cảm thấy mình giống với cương thi trong truyền thuyết, huyết tộc được nhắc đến ở phương Tây.

Ngoại trừ việc không sợ ánh nắng mặt trời và không thể kiểm soát ham muốn hút máu, phần còn lại của hắn rất giống huyết tộc!

Chẳng hạn như thể lực siêu phàm, tốc độ hồi phục siêu nhanh.

Còn cả phát triển hậu duệ nữa.

Trương Vinh Phương đã từng nghĩ mình sẽ biến thành như thế nào sau khi Huyết Nhục Bổ Toàn.

Nhưng hắn không nghĩ tới, Huyết Nhục Bổ Toàn lại có năng lực như vậy.

Ngoài ra, ngoại trừ tăng cường ngũ quan, cải thiện thể chất, vậy mà lại không có tác dụng phụ nào.

Vì tò mò về tình hình hiện tại của Đinh Du, Trương Vinh Phương không đi đâu khác mà ở lại trong phòng, chờ Đinh Du tỉnh lại.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Khoảng một giờ sau.

Ánh hoàng hôn nghiêng nghiêng ghé vào cửa sổ.

Đinh Du từ trên giường chậm rãi mở mắt tỉnh lại.

“Ta khỏe rồi à? Thân thể không sao nữa rồi hả?”

Hắn ta cảm thấy trong người thoải mái hơn bao giờ hết, không có chút ngứa ngáy nào, thân thể giống như được nước suối tinh khiết gột rửa, thông suốt, sạch sẽ, trong veo.

“Tạm thời không sao.” Trương Vinh Phương hồi đáp.

“Bây giờ ngươi cảm thấy thế nào?”

“Sảng khoái lắm thưa đại nhân! Cảm giác giống như trong nháy mắt sau khi khổ luyện vất vả mà ngâm mình vào suối nước nóng vậy!” Đinh Du ngồi dậy từ trên giường. Không thể tin được sờ vào ngực mình.

Trước đây trên người hắn ta có một loạt các loại mụn nhọt lở loét, hiện tại những mụn nhọt này đều đã kết vảy, hóa thành một lớp da trắng xám, hắn ta dùng tay xé ra, ném sang một bên.

“Với lại tại sao ta cảm thấy hình như mình khỏe rồi ấy.”

Hắn ta nắm chặt tay, cảm thấy một sự thay đổi khác trong cơ thể mình.

Sau đó ngẩng đầu nhìn Trương Vinh Phương.

Không hiểu sao, ánh mắt hắn ta nhìn Trương Vinh Phương kèm theo một chút ngưỡng mộ.

Ví như người xa quê đi lao động lâu ngày, khi trở về gặp lại người cha hiền lành.

“Có thể đứng dậy không?” Trương Vinh Phương nhìn ánh mắt của hắn ta, đã cảm thấy có chút dự cảm.

“Được!” Đinh Du xoay người xuống giường, mặc quần đùi, áo ngắn tay, tự nhiên đi lại vài vòng.

“Đại nhân, ta cảm thấy hình như cơ thể mình trở nên lợi hại hơn ấy, ngài cho ta uống thuốc gì vậy? Lợi hại vậy?” Đinh Du có chút chấn động.

Hắn ta cố gắng đấm về phía trước.

Xoẹt!

Bóng nắm đấm lóe lên.

Tốc độ của cú đấm này nhanh hơn nhiều so với trước đây.

“Bây giờ ngươi muốn ăn cái gì?” Trương Vinh Phương không trả lời, mà tiếp tục hỏi.

“Tiết lợn cay?” Đinh Du suy nghĩ một chút mới trả lời.

Trương Vinh Phương không nói nên lời. Có vẻ như Đinh Du đã ổn rồi. Tiếp theo chỉ có thể chờ thời gian để đánh giá liệu cách cứu người này có hại gì không.

“Nếu có thể hoạt động thì đi ra ngoài thử thân thủ một chút xem sao.”

Hắn quay người mở cửa, bước ra ngoài.

Đinh Du theo sát phía sau, bước chân nhẹ nhàng, cảm thấy cơ thể thoải mái và tràn đầy năng lượng hơn bao giờ hết.

Hai người rời Bảo Hòa lâu, dừng lại ở một võ trường gần Trần Chiêu Dung.

Võ trường có kích thước bằng một sân bóng đá, mặt đất đầy đất đen được nén chặt, xung quanh được xây một bức tường cao ba mét để chống nhìn trộm.

Hai người đứng đối diện nhau.

“Đến, ra tay với ta đi.” Trương Vinh Phương lên tiếng.

Hắn có thể cảm thấy một số loại thay đổi đã diễn ra trong cơ thể Đinh Du, nhưng cụ thể thay đổi những gì thì phải quan sát đã.

“Đại nhân, xin cẩn thận.” Đinh Du lập tức ôm quyền, dậm mạnh trên mặt đất.

Oành!

Thân thể hắn ta bắn lên như một mũi tên rời khỏi dây.

Oành một tiếng.

Trong chớp mắt.

Đinh Du bay qua bên cạnh Trương Vinh Phương, chân trái chân phải lẫn lộn, lăn xuống đất, đầu đập mạnh xuống đất, lăn ra một đoạn dài.

“Ối ối ối, tốc độ của ta sao lại trở nên nhanh như vậy?” Hắn ta chật vật bò dậy từ mặt đất, trên mặt bị ma sát ra vài vết máu.

Nhưng vết máu đang mờ dần và lành lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Thấy vậy, Trương Vinh Phương cuối cùng cũng hiểu ra.

Tốc độ của Đinh Du vừa rồi còn hơn xa trình độ mà Siêu Phẩm Ngoại Dược có thể đạt được.

Chương 1138 - Tìm tòi nghiên cứu (1)

Ít nhất đã đạt đến giai đoạn Nội Pháp, thậm chí có thể còn nhanh hơn.

Có vẻ chính xác như những gì hắn đã đoán.

Vấn đề của Đinh Du về cơ bản đã được xác định, giống như hiện tượng máu thừa kế huyết mạch của cương thi huyết tộc.

Điều đầu tiên mà Trương Vinh Phương nghĩ đến là thiên phú đặc chất chịu ảnh hưởng của Huyết Thần.

Nếu xác định là ảnh hưởng của Huyết Thần, thì thiên phú đặc chất thứ hai rất có thể liên quan đến Nguyện Nữ.

Những vị thần phật này có thể coi hắn là ký thác tồn vong cuối cùng, biến tướng để hình thành một mối quan hệ cộng sinh.

Sau khi xác nhận tình huống của Đinh Du, Trương Vinh Phương cũng coi như đã xử lý xong một nửa công việc ở Đan tỉnh.

Một nửa còn lại là đi tìm vườn thuốc của Ngũ Đỉnh phái.

Cũng may, không phải lần nào tìm dược đều xảy ra chuyện, lần này mọi chuyện khá suôn sẻ.

Những người từ Ngũ Đỉnh phái hình như hoàn toàn không quan tâm đến vườn gieo trồng lắm, những người từ Bảo Hòa lâu đến đó kiểm tra, nhưng căn bản không có ai trông coi hết.

Mấy chục người bị đầu độc chết một cách rất dễ dàng.

Sáng sớm mùng 1 tháng 1, trong một sơn cốc bí ẩn nào đó ở Đan tỉnh.

Oành!

Tảng đá chắn đường trong sơn cốc đã bị phá tan một lỗ hổng từ giữa trung tâm.

Ngay lập tức, toàn bộ tảng đá xuất hiện những vết nứt, rào rào vỡ vụn rơi xuống đất.

Sau tảng đá, một hình người vạm vỡ cao 2,5 mét chậm rãi bước vào.

Mới vừa bước vào, một làn sương mù nhàn nhạt màu xám phun ra trước mặt.

Sương mù đó có mùi gay mũi khó ngửi, nhưng khi hít sâu vào lại có một cảm giác đậm đà đặc biệt.

Bóng người bước vào nơi tia sáng rọi xuống, khuôn mặt được chiếu sáng.

Rõ ràng là Trương Vinh Phương vừa mới chạy tới từ Bảo Hòa lâu.

“Thảo nào không có người trông coi. Khí độc ở nơi này là người bảo vệ tự nhiên nhất, người bình thường hoàn toàn không dám tới gần.”

Hắn nhẹ nhàng thở ra, khí ở đây vô cùng độc khiến hắn hơi hơi chóng mặt.

Nhưng chừng này thôi đã lợi hại lắm rồi.

Phải biết chất độc cực độc có thể giết người bình thường, ở chỗ của hắn căn bản chỉ là một hạt tiêu nhỏ bình thường.

Bên trong sơn cốc có rất nhiều loại dược thảo đủ màu sắc, chúng nở đầy rất nhiều loại hoa quả khác nhau.

Khắp nơi đều là côn trùng độc, có thể nhìn thấy những con nhện cỡ lòng bàn tay, hay những con rết dài bằng cẳng tay ở khắp mọi nơi.

Một con rết nhanh chóng bò qua mặt đất, bỗng nhiên giống như ngửi thấy khí tức của Trương Vinh Phương, nó quay lại, bò lên trên giày của Trương Vinh Phương, sau đó mạnh mẽ cắn vào da thịt của hắn qua lớp quần.

Crắc. Sau một tiếng vang cực nhỏ.

Thân thể con rết cứng đờ, rơi xuống mặt đất, trong nháy mắt đã chui vào bụi cỏ biến mất. Chỉ còn lại một vài mảnh vụn của xúc tu bị đứt rời tại chỗ.

Trương Vinh Phương không để ý đến điều nhỏ nhặt này.

Giơ tay ra hiệu cho những người phía sau đừng đi theo, còn mình thì bước tới phía trước, nhanh chóng đi vào sơn cốc.

Sau khi đi qua từng bụi từng bụi cỏ, chẳng mấy chốc hắn đã nhìn thấy một khu vườn thuốc nhỏ với hàng rào nhân tạo.

Đất ở mỗi khu vực khác nhau, thực vật cũng khác nhau.

Tam Tông Mê Hồn hương!

Trong nháy mắt, Trương Vinh Phương đã nhìn thấy nó trong khu vườn bảo dược.

Hắn bước nhanh đến gần, đang định mở hàng rào để đi vào.

Bỗng nhiên, khóe mắt liếc qua bắt gặp một thứ gì đó.

Bước chân Trương Vinh Phương dừng lại, Ám Quang Thị Giác nhìn lướt qua.

Bên ngoài làn sương mù, một bức phù điêu bỗng nhiên được chạm khắc trên vách đá của sơn cốc.

Mơ mơ hồ hồ, bức phù điêu hình như là một hình người.

Trong đầu Trương Vinh Phương chợt nảy ra một ý nghĩ, bỗng nhiên nhớ tới Ngũ Đỉnh phái cũng là một nhánh của Cảm Ứng môn, có lẽ cũng có Bái Thần của chính mình.

Thần linh của Cảm Ứng môn chủ yếu là Nguyệt Thần đứng đầu rất nhiều vị thần thần hệ.

Và nơi này… Có lẽ…

Hắn hơi dừng lại, bước vài bước về phía đó.

Sương mù tản ra, bức phù điêu trên vách núi dần dần hiện rõ.

Đó là một người đầu rồng, một tay cầm hoa sen, tay kia cầm một cái chày ngọc.

Bức phù điêu này được chạm khắc khá tinh xảo, đầu rồng trên thân người được bao trùm bằng rất nhiều vảy rồng, sừng rồng trên đầu, râu rồng trên mặt, hơn nữa màu xanh ngọc bích đều được khắc họa khá chân thực.

Cách xa một chút có thể cảm thấy bức phù điêu này giống như một sinh vật sống thực sự.

“Hửm?” Bỗng Trương Vinh Phương nhíu mày lại.

Hắn nhắm mắt, bước tới phía trước, đưa tay chạm vào bức phù điêu.

Nhưng một chuyện quái dị đã xảy ra.

Bức phù điêu trông có vẻ gồ ghề, nhưng khi thực sự chạm vào thì lại là một mảnh bằng phẳng.

Một số nơi rõ ràng phải là chỗ dốc nhưng không hề nhấp nhô khi chạm vào.

Hắn lại lần nữa mở mắt ra, thần linh với thân người đầu rồng vẫn ở đó.

Nhưng nhìn gần mang lại cho người ta một loại cảm giác không chân thật khó hiểu.

Chương 1139 - Tìm tòi nghiên cứu (2)

“Dùng độc làm dẫn, thú vị ghê.” Trương Vinh Phương bỗng nhiên nghĩ đến cách tiếp cận của Huyết Thần lúc trước cũng là như vậy.

Oành!

Hắn bất ngờ đánh một quyền ra, mạnh mẽ đánh vách núi trước mặt vỡ nát thành một mảnh đá vụn, rơi lả tả xuống đất.

Nhưng bức phù điêu kia vẫn còn đó!

Đoán được thứ này giống như là một hiện tượng tất nhiên được kết hợp hình thành từ ánh sáng và khí độc ở đây.

Trương Vinh Phương nhanh chóng nhìn lướt qua một lượt, không thèm để ý tới nơi này nữa, dùng hộp ngọc đã chuẩn bị sẵn, hái Tam Tông Mê Hồn hương, bỏ vào cùng một ít đất.

Sau khi dạo quanh thung lũng một vòng, chẳng mấy chốc hắn đã tìm thấy hai loại khác, Mễ Tê Giác và Huyết Ngưng thảo.

Đến lúc này, tất cả các loại thuốc còn thiếu đã được tìm thấy.

Trương Vinh Phương không phá hủy số dược liệu còn lại, xoay người nhanh chóng rời đi.

Mà ngay khi hắn rời đi.

Trên vách núi, bức phù điêu hình người đầu rồng đặc biệt kia từ từ tiêu tán.

*

*

*

Sâu trong một khu rừng khác ở Đan tỉnh.

Một thác nước trắng xóa từ trên cao đổ thẳng xuống, bắn tung tóe những hơi nước nhỏ bé, tạo nên những tiếng va chạm rào rào.

Phía dưới thác nước là một hồ nước rộng, bên hồ có một gian nhà gỗ, toàn thân màu xanh thẫm, mặt ngoài phủ đầy các loại

cành dây leo khác nhau.

Nếu không nhìn kỹ, hoàn toàn không thể nhận ra đây là một ngôi nhà nhỏ.

Bên trong ngôi nhà nhỏ, một đạo nhân trẻ mặt mày sáng sủa đang cầm chày thuốc cẩn thận đập dập một số loại thảo dược vừa hái, vẻ mặt cực kỳ tập trung và nghiêm túc.

Vóc người đạo nhân gầy gò, có vẻ không giỏi võ công lắm. Quầng mắt hơi thâm, rõ ràng gần đây không ngủ ngon.

“Tiểu Chí ca. Thuốc… thuốc đã xong chưa?” Một giọng nữ yếu ớt phát ra từ trong màn trên chiếc giường gỗ trong ngôi nhà nhỏ.

“Đến đây, sắp xong, sắp xong rồi đây.” Trương Thanh Chí nhanh chóng xoay người đáp lại.

Chẳng bao lâu sau, hắn ta xử lý xong dược thảo, đổ nước ép ra, cho vào một cái bát nhỏ.

Sau đó dùng nước nóng đã chuẩn bị sẵn, đổ ra từ trong bình nước, rót vào trong bát.

Sau khi kiểm tra nhiệt độ nước, Trương Thanh Chí mới bưng lên, cẩn thận bước đến bên cạnh giường.

“Tiểu Hạc, đến rồi, thuốc đến rồi đây.”

Hắn ta cầm thuốc bằng một tay, tay kia nâng nữ tử trên giường dậy.

Sắt mặt của nữ tử đỏ ửng, làn da trên bàn tay vốn trắng nõn của nàng lại có chút tái nhợt.

Gương mặt xinh đẹp không còn trong sáng như xưa nữa.

“Tiểu Chí ca… Có phải… Có phải ta sắp chết rồi không?” Nữ tử đó là Lâm Thiển Hạc, lúc trước được đưa đến ẩn cư ở Đan tỉnh với Trương Thanh Chí.

Nàng mới đến đây, nhưng vì không thích nghi được với hoàn cảnh khắc nghiệt ở nơi này nên bệnh đến mức không thể dậy nổi.

Trương Thanh Chí kinh hãi, lập tức chăm sóc nàng tỉ mỉ.

Sau đó, hắn ta ngạc nhiên khi phát hiện Lâm Thiển Hạc đã… mang thai!

Hơn nữa nghe mạch đập, rất có thể đó là một thai song sinh!

Lần này, Trương Thanh Chí chấn động đến mức như bị sét đánh.

Bởi vì dựa theo cách tính thời gian, khoảng thời gian trước hắn ta chưa từng có thời gian vui vẻ với Tiểu Hạc, làm sao nàng lại có thể bỗng nhiên mang thai được?

Không phải là của hắn ta, vậy thì câu trả lời duy nhất là chỉ có thể hỏi Lâm Thiển Hạc.

Nhưng điều khiến hắn ta suy sụp hơn cả là Lâm Thiển Hạc thậm chí không biết đứa trẻ là của ai.

Bởi vì trước khi có sự thay đổi mạnh mẽ ở Thiên Bảo Cung, nàng thường tham dự nhiều bữa yến hội tiệc rượu khác nhau ở Đại Đô.

Những người có mối quan hệ với nàng có khi đến bảy, tám người cùng một lúc, tính tổng cộng thì thực sự là nhiều vô số kể.

Lúc ấy, cuối cùng Trương Thanh Chí cũng đã sụp đổ.

“Tiểu Chí ca…” Sau khi uống thuốc, Lâm Thiển Hạc đáng thương nhìn Trương Thanh Chí với đôi mắt to tròn long lanh nước.

“Ta đã thế này rồi. Huynh… huynh còn yêu ta không?”

“Ta…” Một tia đau khổ chợt hiện lên trong mắt Trương Thanh Chí. “Ta yêu trái tim của muội! Không phải là thân thể của muội!” Hắn ta hít một hơi thật sâu.

“Cho dù trước đây muội có như thế nào. Ở đây, mọi thứ đều đã trôi qua. Chúng ta bắt đầu lại từ đầu.”

Nước mắt Lâm Thiển Hạc rốt cuộc không kìm được nữa, chảy ra từ khóe mắt giống như những hạt châu đứt dây.

“Xin lỗi Tiểu Chí ca. Xin lỗi. Nhưng… đứa bé, đứa bé phải làm sao bây giờ?”

“Muội yên tâm, đứa bé là vô tội! Chúng ta sẽ cùng nhau nuôi nấng!” Trương Thanh Chí nói như đinh đóng cột.

Cảm tạ huynh. Tiểu Chí ca. Huynh thật sự…” Cả người Lâm Thiển Hạc run rẩy, cuối cùng cũng nhận ra trên đời này ai là người đối xử tốt nhất với mình.

Ngay cả phụ thân…

Cũng vì bê bối trước đó lộ ra ánh sáng mà hoàn toàn cắt đứt quan hệ với nàng.

Chỉ có Tiểu Chí ca.

Trong lòng Lâm Thiển Hạc lúc này cực kỳ hối hận.

Nàng biết rằng trước đây nàng đã quá mức buông thả bản thân. Thế cho nên mới rơi vào kết cục như bây giờ.

Chương 1140 - Tìm tòi nghiên cứu (3)

Nhưng bây giờ, tất cả đã quá muộn.

Nhớ lại tất cả những vui sướng trong quá khứ, Lâm Thiển Hạc nhắm mắt lại, khe khẽ tựa đầu vào người Trương Thanh Chí.

“Không sao. Yên tâm đi, ta ở đây. Ta vẫn luôn ở đây.” Trương Thanh Chí nắm chặt tay nàng, kiên định nói.

Cho dù thời khắc này, Lâm Thiển Hạc đã không còn thuần khiết như xưa nữa.

Nhưng trong lòng hắn ta, nàng vẫn là cô nương thanh thuần, đáng yêu, tươi cười trông ngóng ấy.

“Tiểu Chí ca, huynh có ở đây không?”

Bỗng một giọng nói hơi non nớt của một nữ hài vọng vào từ bên ngoài.

“Ta mang loại thuốc mà huynh muốn điều chế đến rồi nè.” Nữ hài nói lớn.

“Đến đây, đến đây.” Trương Thanh Chí vội vàng ôm Lâm Thiển Hạc, sau đó buông nàng ra, đẩy cửa bước ra.

Ngoài cửa là một nữ hài tóc đen, cột hai bím tóc nho nhỏ.

Mặt mày của nữ hài khá xinh đẹp nhưng bên trái khuôn mặt lại có một vết bớt thâm đen rất lớn, rất là xấu xí.

Trên tay nữ hài mang theo một chiếc giỏ nhỏ, bên trong có một số loại thảo dược phơi khô được phủ lên trên bằng một lớp vải trắng.

“Là Tâm Nhi à, cảm ơn muội đã đi xa thế này để đem thuốc đến cho ta!” Trương Thanh Chí vội vàng ra đón, nhìn đám thảo dược phơi khô trong rổ, trên mặt hắn ta lộ ra một nụ cười chân thành.

Bệnh tình của Lâm Thiển Hạc có thể ổn định tất cả đều là nhờ vào sự giúp đỡ của nữ hài Tâm Nhi này thỉnh thoảng mua một số loại thuốc điếu chế từ trong thành.

Nếu không, cho dù hắn ta thu thập các loại thuốc xung quanh, cũng sẽ không thể thu thập đủ tất cả các vị thuốc.

Nữ hài tên Tâm Nhi trông chỉ mới mười bốn, mười lăm tuổi, nghe vậy hơi ngượng ngùng cúi đầu, ánh mắt đảo quanh nhìn từ bên này sang bên kia, hai má hơi ửng hồng.

“Thật ra cũng không có gì đâu. Chỉ là Thanh Chí ca, huynh cần phải cứu người gấp, cho nên muội đã hỏi một vài hiệu thuốc, may mà tìm được.”

Cô bé căn bản không đề cập đến chuyện mình đã đi gần như khắp thành để tìm những loại dược thảo này.

Ngay cả bàn chân nhỏ bé cũng bị cọ sát ra nhiều vết phồng rộp rớm máu.

“Đa tạ muội, Tâm Nhi muội muội!” Trương Thanh Chí từ trong tay áo lấy tiền bạc ra, đặt vào tay đối phương, sau đó nhận lấy cái rổ cẩn thận kiểm tra các loại thảo dược.

“Đúng rồi, Thanh Chí ca, đây là một số điểm tâm mà ta làm khi ở nhà rảnh rỗi. Huynh cầm lấy ăn cùng với tẩu tử nhé.” Tâm Nhi lấy ra một túi bánh ngọt khác từ trong túi.

Đó là món bánh đậu đỏ do nữ hài tự tay làm. Đậu đỏ cũng là do tự tay cô bé trồng, thậm chí ngay cả cha mẹ cũng không nỡ cho.

Nhưng lần này cô bé lại mang theo tất cả đến.

“Vậy làm sao được?” Trương Thanh Chí từ chối: “Chúng ta đã làm phiền muội lâu như thế rồi.”

“Không phiền gì hết, Thanh Chí ca, huynh nhất định phải nhận lấy, nếu không lần sau ta sẽ không đưa thuốc cho huynh nữa đâu.” Tâm Nhi nghiêm túc nói.

“Chuyện này…”

“Nếu người ta đã có ý tốt, huynh cứ nhận đi.”

Ngay khi Trương Thanh Chí đang định từ chối, một bóng người vạm vỡ chậm rãi đi đến bên hồ nhỏ phía sau hai người cách đó không xa.

Giọng nói vừa rồi phát ra từ người này.

Giọng nói này!

Trương Thanh Chí chợt ngẩng đầu, vội vàng nhìn về phía người ấy.

Khi đối phương đến gần, nghi hoặc trên mặt hắn ta lập tức biến thành kinh hỉ.

“Là đệ! Trương Ảnh sư đệ! Sao đệ lại ở đây?”

Người đến không ai khác chính là Trương Vinh Phương đã tìm thấy tất cả các loại bảo dược, đến thăm hỏi.

Với sự giúp đỡ của Bảo Hòa lâu, hắn nhanh chóng tìm thấy khu vực gần đúng nơi Trương Thanh Chí ẩn cư.

Sau đó tự mình đến, vô tình phát hiện ra Tâm Nhi, cô bé luôn chạy vào rừng sâu núi thẳm đưa thuốc mỗi ngày.

Sau khi tìm kiếm cẩn thận, hắn nhanh chóng theo dõi và tìm thấy bên này.

Trong đó có một ít yếu tố may mắn, hắn vốn định nếu không tìm được thì sẽ trở về phủ Tình Xuyên luyện dược.

Không ngờ rằng lại tìm thấy nhanh như vậy.

“Sư huynh, đã lâu không gặp, huynh vẫn khỏe chứ?” Trương Vinh Phương đi đến, trên mặt mang theo nụ cười.

“Ta vẫn khỏe. Còn Tiểu Hạc…” Nụ cười trên mặt Trương Thanh Chí cứng đờ, nhất thời lộ ra vẻ buồn rầu.

“Vậy muội đi trước, không quấy rầy các huynh nữa.” Tâm Nhi ở bên cạnh rất biết xem sắc mặt, lập tức cáo từ rời đi.

“Tâm Nhi đi thong thả, chú ý an toàn.” Trương Thanh Chí vội vàng tạm biệt.

Hắn ta là một người như vậy.

Luôn khách khí, dịu dàng lịch sự với mọi người.

Bề ngoài trông có vẻ yếu đuối vô lực, nhưng thực tế kiên quyết hơn bất kỳ ai khác.

Ừm, đặc biệt thể hiện với Lâm Thiển Hạc.

Kiên định không rời.

Trương Vinh Phương nghe thế cũng không nói gì.

Nhìn bóng lưng Tâm Nhi chậm rãi rời đi, hắn quay đầu nhìn Trương Thanh Chí.

“Tiểu cô nương ấy thích huynh.”

“Haizz, ta…” Trương Thanh Chí thở dài, rõ ràng cũng nhìn ra, nhưng vẫn là không nói lời nào.

Chương 1141 - Tìm tòi nghiên cứu (4)

“Xem ra huynh biết rồi, vậy thì tự mình xử lý cho tốt, đừng tổn thương trái tim của người ta.” Trương Vinh Phương nhẹ giọng nói: “Lần này ta tới đây, một là xem sư huynh sống như thế nào, hai là… Muốn hỏi sư huynh một chút về chuyện của Nhạc sư phụ.”

“Ta sống thế nào đệ cũng thấy rồi đấy. Không thiếu cái gì cả, nhưng không biết Tiểu Hạc bị bệnh gì, chữa trị thế nào cũng không khỏi.” Trương Thanh Chí thở dài, nói.

“Ta đang hỏi huynh, huynh thế nào rồi? Có vẻ huynh mệt mỏi lắm phải không?” Trương Vinh Phương nói.

“Ta vẫn ổn, thân thể khỏe mạnh, chỉ là Tiểu Hạc.”

“Khỏe mạnh là tốt rồi, nếu cần giúp đỡ gì, có thể tìm Bảo Hòa lâu ở thành trì phụ cận, huynh cứ nói tên của ta, bên kia sẽ nể mặt mũi của ta.

Tiếp theo, điều ta chủ yếu muốn hỏi là Nhạc sư phụ, lúc Nhạc sư phụ đưa huynh ra khỏi Đại Đô, trông ngài như thế nào?

Sư huynh, huynh có thể kể từ đầu chí cuối, rõ ràng mười mươi toàn bộ quá trình lại một lần được không?” Trương Vinh Phương nghiêm túc nói.

“Sao thế? Chẳng lẽ Nhạc sư phụ xảy ra chuyện gì à?” Trương Thanh Chí cả kinh, lập tức hỏi ngược lại.

“Không, không xảy ra chuyện gì hết, chỉ là ta có một số nghi hoặc, muốn hỏi cho rõ ràng.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Vậy thì tốt. Lúc đó ta còn đang tụng kinh buổi sáng* ở Thiên Bảo cung.” Trương Thanh Chí không chần chờ, lập tức nhớ lại tình huống lúc đó.

*Nguyên văn Tảo khóa (早课): Là hoạt động của các nhà sư hoặc đạo sĩ tập trung tại sảnh chính vào mỗi buổi sáng (từ 3 giờ sáng đến 6 giờ sáng) để cầu nguyện, tụng kinh và thờ cúng.

*

*

*

Cửu Nguyệt sơn, Phục tỉnh.

Vào lúc hoàng hôn, ánh tà dương trong trẻo lành lạnh, nhuộm vàng cả dãy núi.

Trong Cửu Nguyệt sơn, có một nơi gọi là Hiệp Nhật phong, địa hình dốc đứng khô héo và vàng úa, hoàn toàn được tạo thành từ những tảng đá lớn cứng rắn, đầy lỗ phong hóa.

Trên đỉnh núi có một đống đổ nát và cháy trụi của cửa chùa, những gian nhà bằng đá không hoàn chỉnh đổ sụp thấp thoáng ở lưng chừng.

Từ chân núi lên đến đỉnh là một con đường núi quanh co, tất cả đều là những bậc đá chạy xuyên qua.

Hầu hết các bậc thang đều bám đầy rêu vàng khô héo.

Lúc này gió núi gào thét như oán như kể.

Trên bậc thang, có một người mặc đạo bào màu tím, thong dong bước đi, men theo bậc thang nhanh chóng đi lên núi.

Bước chân người này có tần suất không cao, nhưng tốc độ cực nhanh, nhìn từ xa giống như một đám mây tím nhẹ lướt qua, không giống như người phàm.

Không lâu sau, đạo sĩ áo bào tím đi đến sườn núi, dừng lại trước một sơn đình đổ nát.

“Đã lâu không đến, không ngờ nơi này lại đổ nát như vậy.”

“Nhạc Đức Văn, nếu ngươi đã lấy Nguyệt Vương lệnh để triệu tập bọn ta thì phải cho bọn ta một lời giải thích, đúng không?”

Từ vách núi phía sau đình đá, hai người vóc dáng vạm vỡ với nước da nhợt nhạt chậm rãi bước ra.

Khuôn mặt của người nam tử đeo mặt nạ hình mặt trăng đại diện cho Cảm Ứng môn.

Mi tâm mặt nạ có hình trăng lưỡi liềm, toàn bộ màu đen.

Đạo sĩ áo tím ngẩng đầu, để lộ khuôn mặt tròn trịa, trẻ trung hơn nhiều của Nhạc Đức Văn.

“Sao ngươi lại gọi thẳng tên ta? Nếu ta nắm giữ Nguyệt Vương lệnh, coi như Nguyệt Vương tự mình đến! Ta chính là Nguyệt Vương!”

Ánh mắt lão lướt qua hai người.

“Sao? Chẳng lẽ các ngươi muốn làm trái quy định của tông môn à?”

“Nhạc Đức Văn, ngươi nghĩ rằng lấy được Nguyệt Vương lệnh là có thể giả làm Nguyệt Vương à? Bây giờ hơn phân nửa người của ngũ địa thập tam phái ta đều ở đây!

Bây giờ không giống trước đây, chỉ một khối lệnh bài mà muốn bọn ta thần phục à? Đừng quá mơ mộng hão huyền.”

Ở vách núi bên kia, thấp thoáng mấy bóng người mặc áo choàng vàng nhạt.

“Bằng hữu mạch Thái Tinh nói không sai. Chúng ta thừa nhận Nguyệt Vương lệnh, nhưng nếu muốn trở thành Nguyệt Vương, e rằng Nhạc chưởng giáo ngài còn chưa đủ tư cách.”

Trên bậc thang đá phía trên đỉnh núi, một nhóm người cũng đi xuống.

Một lão giả trong số đó cầm một cây trượng sắt, khuôn mặt nghiêm nghị, rõ ràng là Yến vương Yến Hi - Tông Sư của Cảm Ứng môn đã nương tựa vào Tây tông trước đó.

Mà mấy người sóng vai cùng lão ta, tất cả đều khí thế trầm ngưng, lúc đi không rơi xuống hạ phong chút nào, thậm chí có người còn có khí thế hơi hơi áp đảo Yến Hi, hơn nữa còn hơn một bậc.

“Mạch Thái Nguyên đến theo lệnh của Nguyệt Vương. Nhạc Đức Văn, nếu ngươi đã triệu tập chúng ta, chắc là muốn dùng cái này để xác định vị trí Nguyệt Vương của ngươi là chính thống, vậy ngươi đã sẵn sàng chấp nhận khảo nghiệm chưa?”

Trong đội ngũ này, có một lão giả cao lớn với mái tóc màu vàng, nửa người trên để trần, hai cánh tay đeo một bộ giáp đen đặc biệt, ánh mắt xuyên qua mặt nạ rơi thẳng vào Nhạc Đức Văn, không chút sợ hãi.

“Thái Nguyên mạch chủ? Thú vị ghê. Không ngờ bản môn còn có nhiều lực lượng lưu lại như vậy!”

Chương 1142 - Tìm tòi nghiên cứu (5)

Nhạc Đức Văn nhìn đối phương, mơ hồ cảm nhận được điều gì đó từ khí thế, ánh mắt lập tức sáng rực.

“Đã nhiều năm như vậy, không phải chỉ có một mình ngươi đột phá. Chuyện năm đó, bọn ta vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.” Thái Nguyên mạch chủ trầm giọng nói.

“Nói hay lắm!” Nhạc Đức Văn vỗ tay một cái: “Còn có người nào muốn khảo nghiệm lão nữ tửa, cùng nhau ra cả đi.”

Khuôn mặt Nhạc Đức Văn mỉm cười, không tức giận vì sự không khách khí của đối phương.

Vừa dứt lời, nhất thời mấy bóng người từ trong rừng đá dưới chân núi nhảy lên, sau khi đáp xuống, mũi chân đạp nhẹ, thân pháp như hư ảnh lướt qua, trong nháy mắt đã vượt qua hơn trăm mét, đáp xuống bậc thang phía sau Nhạc Đức Văn.

“Bổn tọa cũng muốn xem thử, chưởng giáo Đại Đạo Giáo được xưng là đệ nhất thiên hạ này rốt cuộc có uy thế gì. Nếu có thể khiến cho bọn ta tâm phục khẩu phục, dựa theo quy củ, công nhận ngươi là Nguyệt Vương thì có là gì?”

Có năm người mới đến, người đầu tiên rõ ràng là một nữ tử.

Người nói chuyện có dáng vẻ thướt tha, nửa thân trên mặc một bộ giáp bó sát màu bạc, lộ ra đường cong, thân dưới mặc quần đen và giày bó. Mái tóc đen dài đến thắt lưng, khuôn mặt rõ ràng đang đeo mặt nạ da người, vẻ mặt cứng đờ tê liệt.

“Tứ Quý sứ mới nhậm chức?” Nhạc Đức Văn nhận ra cách ăn mặc của đối phương. Trang phục này là trang bị tiêu chuẩn của Tứ Quý sứ năm đó.

Đằng sau Tứ Quý sứ là thuộc hạ tứ đại Tông Sư vốn đã bị phân tán.

Lý Phồn Xuân Phong môn, Hạ Phổ Liên Đại Giang bang, Chưởng Hoàng Ly Lạc Hoa, Chung Tuyết Bạch Mai sơn trang.

Bốn người có khí chất khác nhau, hoặc lạnh lùng, hoặc thong dong, hoặc nghiêm túc, hoặc dịu dàng.

“Quả nhiên, hơn phân nửa mười Đại Tông Sư của bản môn ở bên ngoài đã đến.”

Tứ Quý sứ quét mắt liền nhìn thấy mọi người có mặt.

Không chỉ có Tông Sư, mà còn có ba vị Đại Tông Sư như nàng ta và Thái Nguyên mạch chủ đến.

Dưới chân núi, vẫn có mạch Thái Thanh, mạch Thái Tinh và rất nhiều cao thủ khác đang yên lặng quan sát biến hóa.

Trong âm thầm không biết có bao nhiêu cao thủ khác tề tụ ở đây để xem rốt cuộc Nhạc Đức Văn có phải là Nguyệt Vương thật hay không.

Tất cả mọi người đang chờ đợi.

Đợi cho đến khi Nhạc Đức Văn đưa một câu trả lời để cho người ta có thể phân biệt thật giả.

“Hiện nay Đại Linh đã có hơn phân nửa lực lượng của bản môn, hiện tại đã tập trung ở chỗ này.” Tứ Quý sứ bình tĩnh nói.

“Hôm nay, nếu ngươi là Nguyệt Vương, bọn ta sẽ tôn ngươi làm tân chủ. Nhưng nếu ngươi không phải là Nguyệt Vương, ngươi nên biết hậu quả là gì.”

“Hậu quả là gì?” Nhạc Đức Văn mỉm cười, nói.

“Ngay cả khi ngươi là Linh Tướng mạnh nhất, nhưng nếu trêu đùa bọn ta, ngươi chỉ có một thân một mình, tất nhiên sẽ không thể sống sót rời khỏi Hiệp Nhật phong.” Tứ Quý sứ vẫn bình tĩnh, như thể chỉ nói ra một sự thật cơ bản nhất.

“Ha ha ha ha.” Nhạc Đức Văn nhất thời cười rộ lên. Lão quả thật rất mạnh, nhưng đối mặt với nhiều tuyệt đỉnh cao thủ ở đây như vậy, những đại cao thủ này cũng không sao, nhưng Tông Sư này thì thôi, nhưng Đại Tông Sư Bái Thần ai nấy đều có lá bài tẩy, nếu có mấy người liên tục Hàng Thần.

Đúng như những lời Tứ Quý sứ nói, lão không thể sống sót rời khỏi nơi này.

Nhưng sự khởi đầu này là kết quả không thể tránh khỏi.

Lão đã đồng ý sẽ đến đây một mình để thực hiện ước hẹn, nên lão chắc chắn sẽ phải đối mặt với tình huống này.

Mà nếu Nhạc Đức Văn không đến một mình, Cảm Ứng môn sẽ không dám tụ tập nhiều người như vậy đến đây.

“Nếu ta dám một mình đến đây, thì có nắm chắc tuyệt đối!” Nhạc Đức Văn tiếp tục nói.

“Còn có người nào đến không? Nếu không thì tìm một người chủ trì, bắt đầu xông qua cửa ải đi.”

Xung quanh im lặng không tiếng động, rõ ràng có rất nhiều cao thủ đang đứng, nhưng không ai trong số họ phát ra một âm thanh gì.

“Để ta chủ trì cho.”

Bỗng nhiên một bóng người thuần trắng bay tới, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ bằng vàng ròng, không có khe hở nào, trên đầu đội một vòng hoa dệt bằng chỉ bạc đặc biệt.

Làn váy phấp phới, làn da nõn nà, dáng người nhẹ nhàng.

“Nguyệt Hậu!”

Mọi người khẽ kêu lên.

Nụ cười trên mặt Nhạc Đức Văn hơi đông lại, ngưng thần chăm chú nhìn người đến.

“Quả nhiên ngươi chưa chết.”

“Ngươi cũng chưa chết, sao ta có thể chết được?” Nguyệt Hậu thản nhiên nói.

Mặc dù Nguyệt Vương và Nguyệt Hậu trên danh nghĩa là một cặp nhưng thực tế họ không phải là một đồng minh mà là hai nhánh chính trong Cảm Ứng môn. Tương đương với Thiên Bảo cung và Ngọc Hư cung của Đại Đạo Giáo.

*

*

*

“Nhắc mới nhớ, lúc đó ta đang tụng kinh buổi sáng, bỗng nhiên sư phụ dẫn người xông vào cửa, bảo ta thu dọn lương khô và tiền bạc, lập tức rời đi.

Ngay cả ngân phiếu kim phiếu cũng không được mang theo, chỉ được mang theo một số vàng bạc cơ bản.”

Chương 1143 - Gặp gỡ (1)

Trương Thanh Chí nhớ lại tình huống khi đó, và bây giờ vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

“Sau đó, ta mới rời đi không bao lâu liền nghe được tin tức sư phụ qua đời. Lúc đó…” Hắn ta hít một hơi thật sâu, trong mắt hiện lên một chút nặng nề.

“Khi đó ta khóc rống quỳ xuống đất, thề sẽ tìm ra hung thủ, báo thù cho sư phụ, sau đó lập tức chạy về hướng Ngọc Hư cung, muốn tìm sư thúc Kim Ngọc Ngôn mượn sức.

Không ngờ, còn chưa đi được bao xa đã bị Nhạc sư phụ đuổi theo.”

“Bị sư phụ đuổi theo hả?” Trương Vinh Phương sửng sốt: “Lúc đó không phải Nhạc sư phụ vừa mới chết sao? Huynh bị đuổi theo khi nào? Ai đuổi theo huynh?”

“Đúng là bị Nhạc sư phụ đuổi theo. Ngài không sao hết, còn mập hơn nữa.” Trương Thanh Chí bất đắc dĩ nói: “Ngày thứ ba sau khi truyền ra tin sư phụ ra đi, ngài liền xuất hiện.”

“Ờm, tha thứ cho ta dùng từ hiện ra, bởi vì thật sự không biết lão nhân gia nhảy ra từ đâu. Nói với ta rằng ta đừng lo lắng, nhanh chóng trốn đến Đan tỉnh đi. Sau này sẽ có rất nhiều chuyện xảy ra.” Trương Thanh Chí bất đắc dĩ nói.

“Không thể ngờ được hóa ra lão nhân gia đã sớm sắp xếp xong xuôi rồi.” Trương Vinh Phương cũng bó tay.

“Đúng vậy. Không biết lão nhân gia suy nghĩ cái gì, dù sao thì cuối cùng ta cũng đàng hoàng đưa Tiểu Hạc đến đây.” Trương Thanh Chí gật đầu. “Ngài ấy còn bảo ta viết phong thư mật cho đệ, ta suy nghĩ rất lâu, mới nghĩ ra phương pháp kia để báo tin cho đệ.”

“Vậy lúc huynh ở Thiên Bảo cung, thường ngày ở chung với sư phụ, có phát hiện có chỗ nào không đúng hay không?” Trương Vinh Phương tiếp tục hỏi.

“Chỗ không thích hợp? Đệ muốn nói đến cái gì?” Trương Thanh Chí nghi ngờ nói.

“Chính là cái đó. Có đột ngột trở nên không còn giống như ngài ấy ban đầu hay không?” Nhất thời Trương Vinh Phương cũng không biết nên hình dung như thế nào.

“Không có đâu nhỉ, sư phụ luôn luôn đối xử rất tốt với ta. Trước kia lúc còn đang nói chuyện với ta, cảm xúc bộc lộ ra đối với chuyện bệ hạ băng hà là tiếc hận và khổ sở. Ngài ấy và bệ hạ đã từng là bạn bè rất tốt của nhau.”

“Thật sao?” Trương Vinh Phương nghĩ lại tình huống lúc trước mình diện kiến Linh Đế, cảm giác tình huống không giống như Trương Thanh Chí nói cho lắm.

“Đúng rồi, ngược lại có một chuyện.” Đột nhiên Trương Thanh Chí nghĩ tới điều gì đó.

“Gì?”

“Đúng rồi. Đó là…” Trương Thanh Chí dừng một chút: “Có một hôm, đột nhiên sư phụ vào lầu nhỏ đó trong đêm, sau đó lại bắt đầu vẽ chân dung sư nương thần bí, lúc đó tâm trạng ta đang suy sụp, ngược lại uống rượu trong góc, nên không chú ý. Chỉ cảm thấy hình như tâm trạng ngài ấy rất tệ.”

“Sư nương thần bí.” Trương Vinh Phương không tự chủ mà hồi tưởng lại, chân dung nữ tử treo khắp nơi trong lầu nhỏ đó.

“Chuyện sau đó thì không còn gì nữa. Chỉ là mấy chuyện vừa nãy ta đã nói thôi.” Trương Thanh Chí tiếp tục nói.

Hắn ta cười khổ: “Thực ra, vừa rồi nghe thấy thông tin, nói là sư phụ trở nên vô cùng cường thế gì đó, danh xưng đệ nhất thiên hạ cái gì, ta còn không tin, kết quả…”

“Đúng rồi.” Bỗng nhiên hắn ta lại nhớ ra điều gì: “Lúc đó sư phụ còn nói với ta thế này, bảo ta và Tiểu Hạc cắt đứt đi, nếu không thể cắt đứt được, thì cứ an tâm ẩn cư ở chỗ này. Mà vị trí chưởng giáo Đại Đạo Giáo, ngài ấy dự định sau này sẽ giao cho sư đệ là đệ đó.”

“Sư phụ thật sự nói như vậy?” Trương Vinh Phương kinh ngạc.

“Thật, với lại vì sư đệ cứ luôn gây sự, lão nhân gia ngài ấy thường xuyên âm thầm than thở, không có chuyện gì thì thích mắng đệ không hiểu chuyện. Nhưng gặp người ngoài lại vẫn

khen đệ giỏi đệ tốt, trong số mấy thánh tử Đạo Tử đại giáo, đệ là người lợi hại nhất đó.”

Mấy câu của Trương Thanh Chí khiến trong lòng Trương Vinh Phương nhanh chóng phác hoạ ra hình dáng lão Nhạc khẩu thị tâm phi thường ngày.

So sánh với nhau, Tiết Đồng thần bí khó lường, ngược lại lúc này trong lòng hắn dần hơi không thể dự đoán được nữa.

Rốt cuộc bên nào là thật?

Hắn không biết được.

Chẳng qua, hiện tại xem ra, có thể tình cảm Nhạc sư phụ đối xử tốt với hắn hẳn là chân thực.

Tất nhiên, hắn cũng không thể chỉ xem lời nói một bên của Trương Thanh Chí.

Sau này còn phải tìm cơ hội thật sự, xem xét thăm dò trước mặt.

Nhưng bây giờ. Còn chưa vội.

*

*

*

Hiệp Nhật phong.

“Kim Thiềm công?”

Giữa sườn núi, khóe miệng rất nhiều Tông Sư Cảm Ứng môn đều có máu, chấn động tan đi, hình thành nửa vòng tròn, ba vị Đại Tông Sư dẫn đầu lại giằng co với Nhạc Đức Văn lần nữa.

Nguyệt Hậu một mình đứng một bên, ánh mắt nghiêm nghị cũng đang nhìn chằm chằm vào Nhạc Đức Văn.

“Tam đại khảo nghiệm: văn, võ, thành, ngươi đã qua hai cửa. Văn công của ngươi không thể bắt bẻ, lại có thể đặt chân vào Phản Hư, quả nhiên là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả (trước nay chưa từng có).

Chương 1144 - Gặp gỡ (2)

Về võ công, ngươi đã đạt cực hạn, Đại Tông Sư viên mãn đỉnh phong. Bây giờ, chỉ còn lại cửa thành!"

Nguyệt Hậu dừng một chút, nhìn chằm chằm Nhạc Đức Văn. "Ngươi có cần phải nghỉ ngơi không?"

"Không cần. Tiếp tục." Sắc mặt Nhạc Đức Văn mỉm cười, vẫn giống dáng vẻ bình thường như cũ, chẳng hề có cảm giác nguy hiểm uy hiếp.

Nhưng cao thủ ở nơi đây, sau khi đã trải qua cửa ải khảo nghiệm vừa nãy, tất cả đều không còn dám khinh thường người này.

Có thể luyện văn công đến cảnh giới Phản Hư cao nhất, cường giả như thế này, trước giờ bọn họ chưa từng được nghe nói qua.

Mà võ công, càng biểu hiện của tiên cơ ngăn địch, phòng ngự tuyệt đối phát huy vô cùng tinh tế.

Đồng thời, từ Đại Tông Sư trở lên mới có thể liên quan đến lĩnh vực thế công huyền chi và huyền ý chí, áp chế ba tên Đại Tông Sư tại chỗ, khiến ba người còn chưa giao thủ đã liên tiếp lui về phía sau.

"Con đường võ công, cao nhất đến cảnh giới Đại Tông Sư, chính là sự giao phong của tinh thần ý chí. Súc thế, nghỉ ngơi, tìm khe hở mà tiến lên, dùng mạnh kích yếu, đâm vào nơi yếu hại của địch. Đối với chỗ yếu của tâm linh, ngươi đã không còn kẽ hở nữa." Nguyệt Hậu bình luận.

"Bớt nhiều lời, cửa ải thành cuối cùng, có khảo nghiệm gì?" Nhạc Đức Văn hỏi thẳng.

"Rất đơn giản."

Mạch chủ Thái Nguyên bước lên trước một bước.

"Thành, chỉ có một yêu cầu, đó chính là…"

"Đổi thần!"

“Không cần đổi.” Nụ cười trên mặt Nhạc Đức Văn lại trở nên đậm hơn. “Ban đầu thần ta đã bái là Nguyệt Thần!”

“! ! ? ! !”

Mọi người chung quanh lập tức yên tĩnh, sau đó nhanh chóng rối loạn xôn xao.

Nhạc Đức Văn thân là chưởng giáo Đại Đạo Giáo, thế mà không bái Ngự Cảnh Hàn Thạch thiên tôn của bản giáo, mà thật sự lại bái Nguyệt Thần Cảm Ứng môn?

Đúng là dứt khoát thật!

Không chỉ cao thủ thông thường, ngay cả mấy Tông Sư, Đại Tông Sư, thậm chí Nguyệt Hậu, cũng đều nghẹn họng nhìn trân trối.

Bái Thần có chất tính duy nhất, tâm thành mới có thể có được tư cách Linh Tướng.

Mà không phải là tất cả mọi người đều có thể đạt được Linh Tướng ban thưởng.

Ban thưởng Linh Tướng, đối với một thần mà nói, đó cũng là gánh nặng không nhỏ.

Nhưng bây giờ, Nhạc Đức Văn người đổi tín ngưỡng giữa đường, thế mà có thể được Nguyệt Thần ban cho thân phận Linh Tướng?

Cái này…

Muốn muốn trở thành Linh Tướng, tư chất của bản thân kẻ đó là một mặt, đồng thời còn phải có tâm thành, mặc dù không có điều kiện cụ thể, nhưng rất nhiều Linh Tướng đều là đã cung phụng thần phật mấy chục năm như một này, cuối cùng mới được ban cho.

Dù sao vị trí Linh Tướng như thế này, bản thân nó đã chính là một loại đại biểu cho quyền lực, địa vị, sức mạnh.

Tự nhiên thần phật sẽ chỉ giao cho người khiến mình yên tâm tuyệt đối.

Mà lúc này, nếu Nhạc Đức Văn đã trở thành Linh Tướng Nguyệt Thần, vậy chẳng phải đại biểu, lão ta sớm đã đổi tín ngưỡng ở chỗ Nguyệt Thần?

“Nhưng như thế thì Linh Tướng đứng đầu Đại Đạo Giáo, là ai?” Nguyệt Hậu nhịn không được hỏi.

“Kim Ngọc Ngôn.” Nhạc Đức Văn cười tủm tỉm trả lời. “Vốn dĩ ta chính là Nguyệt Vương, chẳng qua mượn danh nghĩa Đại Đạo Giáo tạm trú, che giấu tung tích thôi. Bây giờ chỉ là quay về thánh môn, quay lại vị trí ban đầu thôi. Cho nên, mấy người đều hiểu lầm ta hết rồi. Trước đó ta vẫn luôn chịu nhục thôi.”

Lời này vừa ra, lập tức khiến người chung quanh thật sự hơi bán tín bán nghi.

Quả thực, nếu nhìn từ góc độ này, nói không chừng ‘Nhạc Đức Văn’ trước mặt thật sự là gián điệp của Cảm Ứng môn bọn họ vẫn luôn mai phục trong Đại Đạo Giáo.

“Mặc kệ ngươi có phải hay không phải, thử một chút thì biết.” Giọng Nguyệt Hậu lạnh lùng nói.

“Có dám mời Nguyệt Thần không?”

“Có gì không dám?” Nhạc Đức Văn trả lời.

“Được!” Nguyệt Hậu nhìn chằm chằm vào lão ta một lúc lâu.

Lúc này, sắc mặt nàng trang nghiêm, giơ tay phải lên, giơ ngón trỏ chỉ lên trời.

“Tất cả người Bái Thần, thỉnh thần theo ta!”

Ở đây chỉ có nàng là Linh Tướng được chứng thực của Cảm Ứng môn.

Chỉ có nàng có tư cách dẫn dắt thỉnh thần.

“Nhạc Đức Văn, ngươi hãy nghĩ cho kỹ, nếu đã thỉnh thần, chỉ cần một khi ngươi nói láo, kết quả…”

“Kết quả đơn giản, nhất định phải chết.” Nhạc Đức Văn cười nói: “Thực ra, hay là để ta dẫn dắt mọi người thỉnh thần, thế nào?”

Nguyệt Hậu không nói một lời, không trả lời nữa, ngón trỏ giơ lên bắt đầu từ từ sáng lên hào quang màu bạc.

Giống như nàng, ngón trỏ tay phải của những người giơ lên, tương tự, cũng đều dồn dập sáng lên màu bạc.

“Nhắm mắt!”

Nguyệt Hậu quát lạnh.

Tất cả mọi người đồng thời nhắm mắt, quỷ dị là, trong bóng tối sau khi tất cả mọi người nhắm mắt, trong tầm mắt mọi người vẫn có thể nhìn thấy ngón trỏ màu bạc mà mọi người giơ lên.

Vô số đầu ngón tay, dần dần bay ra từng sợi tơ màu bạc.

Sợi tơ lít nha lít nhít, mang theo quỹ tích uốn lượn đường vòng cung, hội tụ lên phần đất trống phía trước Nhạc Đức Văn, bện thành hình dáng một mặt người mơ hồ.

Chương 1145 - Gặp gỡ (3)

Một mặt người to bản cao tới bảy tám mét.

Cuồng phong cuốn theo y bào Nhạc Đức Văn, kéo chúng tung bay về phía sau, trong tầm mắt tối tăm, lão vẫn đứng nghiêm như cũ, nhìn thẳng vào mặt người to lớn.

“Dựa vào ánh sáng rực rỡ của ta, chiếu rọi cả thần xuyên (sông thần).”

Mặt người màu bạc có hơi cúi đầu, nhìn về phía Nhạc Đức Văn, há mồm phun ra một sợi tơ sáng kỳ dị.

Âm thanh kia giống như do vô số nam nữ già trẻ cùng lên tiếng, ngăn nắp trật tự.

“Bái kiến thần của ta!” Nhạc Đức Văn chắp tay, hành lễ, khom người.

Mặt người to lớn không trả lời, chỉ hé miệng.

Miệng càng ngoác càng lớn, càng lúc càng lớn, cuối cùng thậm chí nó khiến cả khuôn mặt biến hình, có hơn phân nửa diện tích trên mặt đều bị miệng rộng chiếm cứ.

Giống như một cái lỗ đen.

Phụt!

Nó nghiêng về phía trước ngậm miệng lại, bỗng nhiên nuốt chửng Nhạc Đức Văn vào trong, bao trong miệng.

*

*

*

Ngày bốn tháng một.

Nhạc Đức Văn âm thầm tự xưng là Nguyệt Vương, thống lĩnh tàn quân Cảm Ứng môn, trọng lập danh hào thánh môn.

Nghiêm Thuận vương mang binh đi Đại Đô, nửa đường bị cắt đứt, Hoàng Thánh Thiên Nhất Hắc Thập Giáo kết minh với Thiên Giáo Minh, đánh lui cường địch đang xâm phạm.

Quân Thuận vương tạm lui trăm dặm, hạ trại chờ đợi thời cơ.

Mà bên phía Trương Vinh Phương, cuối cùng hắn cũng thu thập được đủ chủ dược, trở về Tình Xuyên Trạch tỉnh, chuẩn bị luyện dược.

Phủ Tình Xuyên, trong phủ đệ Trầm Hương cung.

Hậu viện, lò luyện đan màu đồng cao cỡ một người, phía dưới đang bốc lên lửa cháy hừng hực.

Trong lò nóng hôi hổi, dược dịch sền sệt như nhựa đường, Trương Vinh Phương dùng xẻng quấy trong nồi lớn, không ngừng tỏa ra mùi thuốc nồng đậm.

"Lần này, thành rồng hay thành côn trùng, tất cả dựa vào nó rồi!"

Luyện đan đến thời khắc mấu chốt, Trương Vinh Phương không thể không tập trung toàn bộ tinh thần, nhìn chằm chằm liên tục vào sự thay đổi của độ lửa.

Rất nhanh, ngọn lửa chậm rãi trở nên yếu hơn, sau đó đổi sang dùng than và than đá để duy trì nhiệt độ.

Hắn bắt đầu không ngừng thả cực nhiều gia vị vào trong nồi. Không, cực nhiều dược liệu.

Thời gian dần trôi qua, hương thơm mê người dập dờn tỏa ra theo hơi nước bốc lên.

Một tiếng vang trầm đục xoảng boong boong, đột nhiên Trương Vinh Phương cầm khăn lông cách nhiệt, cầm vào hai bên tai lớn của Đan lô, nhanh chóng nhấc nó xuống, bỏ vào trong chậu nước lạnh lớn bên phải đã sớm chuẩn bị kỹ càng từ trước.

Xèo!

Rất nhiều hơi nước trắng toát ra vọt lên, chặn hết ánh mắt.

Chuyện quái dị đã xảy ra.

Tất cả dược cao trong nồi, từ chỗ gần vành nồi nhanh chóng khô cứng lại, trở nên trắng lên.

Màu trắng vẫn luôn lan tràn từ ngoài vào trong.

Mãi đến khi chỉ còn lại một khu vực lớn cỡ nắm tay, mới chậm rãi dừng lại.

Trương Vinh Phương tay mắt lanh lẹ, vèo một cái, dùng xẻng tinh chuẩn khoanh chung quanh một khu vực nhỏ đào thành một vòng tròn.

Đào nó ra ngoài.

Cứ như vậy đã trở thành một viên thuốc ngoài trắng trong đen!

"Đã thành!" Hắn thở phào một hơi, ném thuốc viên vào trong vạc dầu một bên, lại lấy ra ngoài, cho vào bồn sáp nóng chảy.

Cuối cùng lấy nó ra, quơ quơ, ném vào nước lạnh.

Tất cả đã đại công cáo thành.

Trương Vinh Phương cầm lấy thuốc viên lớn chừng quả đấm, cũng không biết hiệu quả cụ thể của thứ này là gì.

Nhưng đột phá sau lần uống thuốc này, có thể sẽ đạt tới giai đoạn sau cùng, cũng tức là Thôn Thiên.

Vốn dĩ giai đoạn cuối cùng của Kim Thiềm công chính là suy tính mơ mộng hão huyền của Nguyệt Vương đời thứ hai.

Bây giờ trong mắt hắn, Thôn Thiên tràn ngập mơ mộng hão huyền không thể định lượng, hay phỏng đoán.

Khắp cả câu đều là từ loại đại khái như có thể, sơ lược, có lẽ.

Nhưng cho dù như thế, không thực sự thử một chút, Trương Vinh Phương vẫn không cam tâm.

Toàn bộ bởi vì sự giúp đỡ của Kim Thiềm công đối với hắn, là quá lớn.

Trương Vinh Phương cầm thuốc viên, hắn tiện tay đóng cửa sắt lại, che hố lửa ở dưới đan lô lại, khiến nó bị dập tắt.

Bản thân hắn thì bước nhanh rời khỏi hậu viện luyện đan, đi vào tĩnh thất tu luyện.

Trong một góc tĩnh thất, nguyện chung và pho tượng Huyết Thần vẫn đang mặt đối mặt, vẫn bất động như cũ.

Trương Vinh Phương cũng mặc kệ chúng nó, tự mình khoanh chân ngồi xuống bồ đoàn.

Hắn cầm lấy thuốc viên, hít sâu một hơi, bắt đầu điều chỉnh thể xác tinh thần, dựa theo trình tự công pháp Trục Nhật của Kim Thiềm công, nhúc nhích cơ thể, thay đổi hô hấp, hai tay không ngừng tự đập lên trên người mình, nén xuống, dẫn dắt khí huyết cơ thể biến hóa.

Cứ như thế hơn mười phút sau, chờ đến khi thân thể đã được điều chỉnh đến cực hạn.

Trương Vinh Phương lấy một loại dược thủy lên trước, mở nắp ra ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Kim Thiềm công không phải chỉ ăn một viên thuốc là có thể hữu dụng. Mà là cần cả quá trình ăn dược vật trọn vẹn, tiến hành dẫn dắt, điều chỉnh theo chất lượng, khiến cơ thể tiến hành cải tạo phối hợp theo dược hiệu của dược vật.

Chương 1146 - Gặp gỡ (4)

Theo thời gian trôi đi.

Hiệu quả của loại dược hiệu thứ nhất bắt đầu phát tác.

Trương Vinh Phương khoanh chân ngay tại chỗ, không nhúc nhích, nhưng làn da trên cơ thể bắt đầu chậm rãi toát ra mồ hôi.

Dược vật ảnh hưởng từ trong ra ngoài phải mạnh hơn so với độc tố ăn mòn ngoại giới ở Ngũ Đỉnh phái.

Bất kể là ai, cường độ bên trong cơ thể tuyệt đối kém bên ngoài xa tít tắp.

Đây cũng là duyên cớ tại sao trước khi Trương Vinh Phương đi xuống từ Ngũ Đỉnh phái, lại muốn bế tức động thủ (nín thở).

Sau đó, là loại thuốc thứ hai…

Loại thuốc thứ ba …

Như thế suy ra.

Mãi cho đến hơn một canh giờ sau, cuối cùng đến phiên loại thuốc thứ mười hai.

Cũng là chủ dược đặc biệt vừa rồi hắn đã luyện chế thành.

Hắn mở viên thuốc ra, há miệng bỏ vào trong cắn nhẹ nó ra.

Thuốc viên lớn chừng quả đấm, giống như trứng chocolate, đảo mắt đã bị hàm răng bén nhọn của Trương Vinh Phương cắn một miếng, lập tức bắt đầu từ khoang miệng phát ra tiếng xèo xèo ăn mòn nhỏ bé.

Đau nhức!

Từng đợt đau đớn mãnh liệt không ngừng truyền từ khoang miệng ra khắp toàn thân.

Trương Vinh Phương không ngờ ăn chủ dược này lại đau như vậy.

Hắn cảm giác tất cả huyết nhục trong khoang miệng mình, cứ như đang đang hòa tan, phân giải. Răng cũng truyền tới đau đớn tận tim.

Sau khi chủ dược tan đi, hỗn hợp nước bọt chảy vào cổ họng và yết hầu, cảm giác như vậy cũng cực kỳ khó chịu.

Thuốc này giống như một ngọn lửa, độc tính, tính ăn mòn trong nó đang cải tạo triệt để khoang miệng và thực quản hắn lại lần nữa.

Kiểu cải tạo này mãnh liệt như thế, đến mức nếu không có cơ sở ban đầu, người bình thường ăn một chút xíu của thuốc này, cũng sẽ tương đương với ăn kịch độc như axit hay bazơ mạnh.

Khoang miệng, răng, thực quản, dạ dày cho đến tận ruột già.

Cả hệ tiêu hoá như chạc cây bị nhen lửa, từ đau đớn, chuyển hóa thành đau nhức kịch liệt cho đến tê liệt.

Hô.

Từng giọt từng giọt máu đỏ tươi, không ngừng tràn ra từ khóe miệng Trương Vinh Phương.

Cho dù với sức mạnh tự lành hiện tại của hắn, cũng hoàn toàn không theo kịp tốc độ ăn mòn của thuốc này.

Thời gian đi qua từng giây từng phút.

Không biết đã qua bao lâu, ý thức của Trương Vinh Phương đã sắp mơ hồ trong đau nhức kịch liệt.

Cuối cùng, đau đớn dần dần bị hao mòn hầu như không còn gì, trở nên yếu dần đi.

Hắn uể oải ngồi trên bồ đoàn, đột nhiên há miệng, phun ra một ngụm máu đen bẩn ra phía trước.

Màu sắc của ngụm máu kia từ đỏ sậm biến thành màu đen, rơi xuống mặt đất, lại còn ăn mòn đến mức trên mặt đất bốc lên làn khói đen, hiển hiện một vết lõm.

Chờ đợi đau đớn hoàn toàn biến mất.

Trương Vinh Phương vội vàng mở thanh thuộc tính ra, nhìn vào dòng chữ Kim Thiềm công.

[Kim Thiềm công — Trục Nhật (tầng thứ ba viên mãn)]

"…" Thất bại.

Giai đoạn sau Trục Nhật, hắn đã dùng điểm thuộc tính tăng nó lên tới viên mãn từ sớm. Mà bây giờ, vẫn là nguyên dạng như cũ.

Điều này đại biểu, đột phá vừa nãy của hắn, đã thất bại.

Rầm!

Trương Vinh Phương hung hăng đánh một chưởng vào mặt đất.

Mặc dù trong lòng sớm có dự đoán từ trước, nhưng khi thật sự đối mặt với việc này, hắn vẫn vô cùng thất vọng.

Chuyện này có ý nghĩa từ nay về sau, ý nghĩ nhanh chóng góp nhặt để tăng điểm thuộc tính lên của hắn, đã tan vỡ.

"Uổng phí bảo dược mà ta tìm lâu như vậy!"

Hắn thở dài.

Thực chất, nếu không phải vì tìm thuốc, ban đầu ở phủ Vu Sơn, hắn đã dẹp đường hồi phủ, không thèm ở lại nữa.

Nhưng bây giờ…

Trương Vinh Phương đứng dậy, mắt nhìn nguyện chung và Tượng Huyết Thần trong góc.

'Xem ra, hay là sau này cứ thành thật an phận chờ đợi một thời gian, chờ tích lũy được điểm thuộc tính càng nhiều hơn nữa, rồi lại tính tiếp.'

Sau khi Tả Hàn mang cao thủ Thiên Thạch môn rời khỏi, kế hoạch bên phủ Tình Xuyên rơi vào tạm dừng.

Chỉ dựa vào một vài cường giả của Nghịch giáo, mãi mãi không đủ để chế tạo tổng bộ an toàn tuyệt đối mà Trương Vinh Phương đã tưởng tượng.

'Nguyệt Vương triệu tập tất cả người trong Cảm Ứng môn, lúc trước có thể bởi vì cho rằng ta là Nguyệt Vương thế tử mà Thiên Thạch môn ủng hộ ta, tất nhiên cũng sẽ vì Nguyệt Vương chân chính đã hiện thân, mà chuyển hướng rời đi. Xem ra, điều gì cũng không thể sánh với sức mạnh hoàn toàn thuộc về của mình.'

Trong lòng hắn thở dài.

Nghĩ đến phát hiện vừa rồi của mình, năng lực phát triển hậu duệ tương tự với cương thi huyết tộc. Có lẽ có thể…

Suy nghĩ trong lòng dâng lên, Trương Vinh Phương hơi không nhịn được mà mở rộng cách nghĩ.

Năng lực lây nhiễm máu tươi kiểu này, thực chất còn ưu tú hơn Bái Thần, nó không kìm giữ việc tăng thực lực lên, còn có thể tăng cường tố chất tổng hợp của cơ thể. Ngoài ra thì, tạm thời không phát hiện các khuyết điểm khác.

Hắn cất bình thuốc, đứng dậy, muốn rời khỏi tĩnh thất.

Chương 1147 - Gặp gỡ (5)

Đột nhiên bước chân của Trương Vinh Phương dừng lại. Hắn chợt nghĩ đến một điểm.

'Đúng rồi, ta không thể đột phá tầng cuối cùng Thôn Thiên, có thể liên quan đến thể chất cơ thể quá mức cường hãn của ta bây giờ hay không?'

Chỉ sợ trên thế giới này, sẽ không có ai có sức mạnh tự lành giống như hắn.

Tất nhiên không tính Bái Thần.

'Rất có thể là khả năng này, dù sao, Nguyệt Vương đời thứ hai tuyệt đối sẽ không nghĩ đến, có sức mạnh tự lành và cường độ thể chất cơ thể người nào có thể đến cấp độ hiện giờ của ta.

Cho nên, hẳn là con đường mà hắn ta thiết kế đang dùng võ giả bình thường làm án lệ (sự tình đã xảy ra)!'

Nghĩ đến đây, rất nhiều sương mù trong lòng Trương Vinh Phương đã được sáng tỏ thông suốt.

"Nếu như là như vậy…"

Hắn quay phắt sang nhìn các loại bình thuốc trong tay. Sau đó nhanh chóng ngồi tại chỗ, điều chỉnh trạng thái lại lần nữa.

Rất nhanh, cả quá trình được lặp lại một lần nữa, hắn lại cầm lấy dược thủy dẫn dắt một lần nữa, uống hết một hơi số lượng gấp năm lần trước đó.

Sau đó, mỗi một loại thuốc tiếp theo, hắn đều thêm liều lượng gấp năm lần ban đầu.

Theo thời gian trôi đi.

Cuối cùng, đến loại cuối cùng, cũng là thuốc viên chủ dược mà lần này hắn ra ngoài tìm kiếm.

Trương Vinh Phương không chút do dự, nhét một ngụm tất cả số thuốc viên còn lại vào trong miệng

Đau.

Khói đen toát ra từ miệng mũi hắn, tràn ngập cả tĩnh thất.

Lần này, đau đớn còn khủng bố hơn xa lúc mới vừa rồi, quét sạch trên dưới khắp toàn thân hắn. Khoang miệng mục nát, thực quản mục nát, dạ dày cũng giống như bị phá thành một cái hố, thủng lỗ chỗ hoàn toàn.

Một lượng lớn dịch tiêu hóa bị dược dịch trung hoà, thế mà mất đi phần lớn tính ăn mòn.

Đó cũng là may mắn trong bất hạnh.

Lúc này duy chỉ còn ruột già miễn cưỡng còn có thể duy trì vận hành, nhưng cũng thủng trăm ngàn lỗ.

Dược lực kinh khủng lập tức đánh thủng cả hệ tiêu hoá của Trương Vinh Phương.

Nếu đổi thành những người khác phải chịu đựng điều này, sợ là bây giờ đã bị ăn mòn thành một đám mủ thối.

Nhưng hắn chỉ có hệ tiêu hoá bị cưỡng ép hòa tan.

'Nguy rồi, hình như liều lượng quá lớn!' Ý nghĩ này chợt lóe lên trong lòng Trương Vinh Phương.

Nhưng rất nhanh, vô số huyết nhục trong cơ thể hắn bắt đầu tự nhúc nhích hội tụ lại.

Sinh trưởng liên tục từ chỗ vết thương tổn hại, lan tràn, giống như chồi non đẩy gạch đá trong phế tích ra.

Lần này tái sinh, sau khi dược dịch và dịch tiêu hóa mơ hồ phản ứng ra chất lỏng đặc biệt, nó đã sản sinh biến hoá khác.

Thời gian đi qua từng phút từng giây.

Rất nhanh, một hệ tiêu hoá hoàn toàn mới, lại được tạo dựng hoàn thành ở trong cơ thể Trương Vinh Phương lần nữa, đồng thời kỳ dị mà hấp thu tất cả chất lỏng còn lại chung quanh sạch sẽ, hóa thành chất dinh dưỡng.

Đến lúc này, trong thanh thuộc tính, hạng mục thuộc về Kim Thiềm công mới xảy ra sự thay đổi.

[Kim Thiềm công - Thôn Thiên (tầng thứ nhất Nhập Môn)]

"Thì ra là thế. Thì ra là thế!" Lúc này Trương Vinh Phương mới hiểu.

Thì ra quá trình Thôn Thiên chính là phải phá hư mục nát triệt để hệ tiêu hoá, sau đó dược lực và dịch vị hỗn hợp lại, dựng lại, hình thành một môi trường mới.

‘Có lẽ cái này chính là phá rồi lại lập trong truyền thuyết!’

Đến đây, hắn nhanh chóng cộng điểm thuộc tính còn thừa lên, sau đó là ký ức tu hành sau Nắm Giữ Đột Phá, lại lần nữa tràn vào trong đầu.

Hắn nhắm mắt cảm nhận được rất nhiều hình ảnh tràn vào, nhưng trong lòng thì chỉ có may mắn. Lần đột phá Thôn Thiên này, hung hiểm cực lớn.

Cũng do hắn dám ỷ vào sức mạnh tự lành rất nhanh, cứng rắn đột phá nó.

Đổi lại là một người khác, tuyệt đối không thể đùa được.

Quả thực cái này chính là dùng mạng đánh cược.

Hơi không cẩn thận sẽ là kết quả thân tử đạo tiêu.

“Chẳng qua. Cuối cùng vẫn thuận lợi thông qua được.”

*

*

*

Đại Đô, Thiên Thành Cung.

Thể xác và tinh thần Nhạc Đức Văn thư sướng đặt mông ngồi vào bảo tọa chưởng giáo.

“Cuối cùng cũng đã thành!”

“Thật sự đã thành chứ?” Trong đại điện trống rỗng bỗng có thêm một bóng người thướt tha.

Rõ ràng là Kim Ngọc Ngôn áo trắng kim quan.

Trong tay nàng theo xách một hộp gỗ, đi ra từ chỗ tối.

“Ngươi thật sự đã trở thành Nguyệt Vương Cảm Ứng môn?”

“Chuyện này còn có thể là giả sao?” Nhạc Đức Văn nhếch miệng cười nói.

“Vậy ngươi thông qua lần kiểm tra thần cuối cùng thế nào vậy?” Kim Ngọc Ngôn kinh ngạc nói.

“Ta tự có cách, cái này thì không thể nói với ngươi. Đúng rồi sư thúc…” Nhạc Đức Văn đứng dậy, cười tủm tỉm đến gần.

“Bây giờ Đại Đạo Giáo ta đã quay về huy hoàng, có phải cũng nên mở kế sách tạm thời năm đó ra rồi không?”

“Kế sách tạm thời? Mở ra? Nghĩa là gì?” Kim Ngọc Ngôn ném cái hộp trong tay lên mặt đất.

Nắp hộp rơi xuống mở ra, lăn ra một đầu người đã chảy hết máu.

Chương 1148 - Gặp gỡ (6)

Nếu có người Thiên Tỏa Giáo ở đây là có thể nhận ra, đây là đầu của Đại Tông Sư xếp hạng thứ hai trong bản giáo bọn họ - Quang Liên Tát Ni Địch Á.

Vị Đại Tông Sư này không Bái Thần, một mực truy cầu tăng trưởng cực hạn, đáng tiếc

Nhạc Đức Văn đưa mắt nhìn đầu người, hơi híp mắt lại.

"Hàng Thần?"

"Hửm, chỉ là một Hàng Thần, tại ta vô dụng." Kim Ngọc Ngôn trả lời: "Ngươi còn chưa trả lời ta, vừa rồi là có ý gì?"

Đôi mắt đẹp của nàng chuyển động, như có ngân quang hiện lên, tiếp cận đối phương.

"Hửm, thực ra chính là, bây giờ Đại Đạo Giáo ta đã quay về vị trí ban đầu, cũng nên là lúc hợp nhất lần nữa." Nhạc Đức Văn cười nói: "Ngọc Hư Cung, Thiên Bảo cung, vốn chính là kế sách tạm thời lúc trước, bây giờ, thực ra không cần phải phân chia cẩn thận như thế. Sư thúc ngài nói coi đúng không?"

"A?" Kim Ngọc Ngôn nheo mắt lại.

"Hợp nhất lại lần nữa, ta đồng ý. Nhưng để ai chưởng giáo?"

"Sư thúc nói đùa. Tuổi tác ngài đã cao, chuyện như thế, tự nhiên vẫn phải do Tiểu Nhạc ta làm thay, thì sẽ tốt hơn." Nhạc Đức Văn cười lên.

"Ngươi? Ha ha ha!" Kim Ngọc Ngôn nhịn không được phát ra tiếng cười như chuông bạc.

"Thực ra ta cũng không quan tâm chuyện người nào chưởng giáo, ta chỉ hỏi ngươi một câu." Tiếng cười của nàng dừng lại.

"Trước đó ngươi nói phải phối hợp với Tuyết Hồng các để trấn áp thiên hạ, thanh trừng thế lực phản loạn các nơi, như vậy mới có thể thắng nhiều hơn. Ta đã đồng ý với ngươi."

"Bây giờ, ngươi chắp tay dâng tặng địa bàn chúng ta đánh được cho người Hoàng tộc Linh đình phái đến, thế là có ý gì?"

“Thế nào? Thương vong cao thủ Ngọc Hư Cung ta thì không phải thương vong thực sự? Cao thủ hoàng tộc bọn chúng, các đại quý tộc người Linh, thì có mạng quý hơn sao?”

“Lời ấy của sư thúc sai rồi.” Nhạc Đức Văn thở dài. “Há không nghe giáo nghĩa Đại Đạo Giáo ta từ sơ khai ban đầu, chính là chủ trương trung quân báo quốc sao? Đại Linh thịnh, thì chúng ta thịnh, Đại Linh suy thì chúng ta suy.”

“Hoang đường! Ngươi không nên ngu muội như thế mới phải!” Ánh mắt Kim Ngọc Ngôn lạnh lẽo hơn.

“Cũng không phải là ngu muội.” Nhạc Đức Văn lắc đầu: “Sư thúc, thứ ngươi mong muốn chẳng qua chỉ là chiến thắng của một giáo phái, mà điều ta theo đuổi, chính là thắng lợi muôn đời.”

“Như thế nào là muôn đời?”

“Như thế nào?” Nhạc Đức Văn thở dài: “Ta cũng đã từng nghĩ rất lâu. Nhưng dù suy tư thế nào, cũng không thể thoát khỏi một điểm. Đó chính là hoàng quyền.”

“Hoàng quyền, chỗ dựa phía sau, đơn giản chính là Linh Phi giáo năm đó. Linh Phi giáo phát triển đến bây giờ, thực lực của bọn họ cường thịnh, thế lực sâu xa, vượt xa tất cả các giáo phái còn lại.”

“Cho nên ngươi dự định phụ thuộc vào hoàng tộc? Hoàn toàn dựa thế Linh đình?” Có vẻ như Kim Ngọc Ngôn đã hiểu ra điều gì đó.

“Cũng không phải là dựa thế, đây là hợp tác.” Nhạc Đức Văn cười.

“Bọn họ lấy được đồ vật bọn họ muốn. Mà chúng ta, cũng đạt được thứ chúng ta cần. Theo như nhu cầu mỗi bên thôi.”

Hoàng tộc vẫn luôn muốn thoát khỏi ảnh hưởng của Linh Phi giáo, Kim Ngọc Ngôn đã biết điều này, chỉ là thế mà bây giờ lại rơi vào tình trạng kịch liệt như thế. Đây là điều mà nàng không nghĩ tới.

“Ngươi có hiểu mình đang làm gì không?” Rốt cuộc nàng cũng hiểu rồi, chung quy Nhạc Đức Văn muốn làm gì.

Hắn ta, chỉ sợ là đang muốn thay thế Linh Phi giáo! Khiến Đại Đạo Giáo thành quốc giáo mới hoàn toàn!

Là muốn đánh vỡ nền thống trị tuyệt đối hơn hai trăm năm của Linh Phi giáo!

Nhưng chẳng lẽ Linh Phi giáo lại dễ đối phó như vậy?

Tại sao Đông tông không còn nữa?

Linh Chí Đế chết như thế nào?

Còn chưa nhìn đủ rõ hay sao?

“Đương nhiên ta biết. Cho nên mới đang thương lượng với sư thúc ngài, không phải sao?” Nhạc Đức Văn cười nói.

“Ta sẽ không điên theo ngươi!” Kim Ngọc Ngôn quay người rời khỏi.

Bộp!

Trong chốc lát, bóng dáng Nhạc Đức Văn xuất hiện trước cửa đại điện, chặn đường lại.

“Sư thúc, ta coi ngươi là người của mình, mới dùng tình cảm chân thực mà mời ngươi cùng tiến lên với ta.”

Nụ cười trên mặt lão vẫn như cũ, chỉ là trong mắt mơ hồ toát ra cảm xúc xa lạ.

“Đừng khiến ta khó xử.”

“Thế nào? Ngươi dám động thủ với ta?” Giọng Kim Ngọc Ngôn cao vút, tóc dài và vạt áo không gió mà bay.

“Linh Phi giáo âm thầm thao túng cả thế gian, ngự trị trên vạn vật, bọn họ… đã đợi đủ lâu rồi.”

Giọng Nhạc Đức Văn trầm thấp, trên mặt dần không còn ý cười nữa.

“Sư thúc, Nhạc Đức Văn ta tung hoành thiên hạ mấy chục năm, người ta để ý không nhiều. Ngươi cũng được tính là một đấy.”

Ông vươn tay.

“Đến đây đi, chúng ta cùng nhau sáng lập huy hoàng thực sự thuộc về Đại Đạo Giáo ta!”

“Ngươi điên rồi?” Ánh mắt Kim Ngọc Ngôn lại càng trở nên lạnh lẽo hơn: “Ta không rảnh chơi trò tranh bá thiên hạ gì đó cùng ngươi, ngươi chỉ đang muốn chết! Tránh ra!”

Chương 1149 - Gặp gỡ (7)

“Sư thúc, bây giờ ta đã thu phục rất nhiều cao thủ Cảm Ứng môn, Ngọc Hư Cung cũng nên cùng gia nhập vào đi. Ngươi không nên chống lại ta.”

Nhạc Đức Văn chậm rãi đi đến phía nàng.

“Ta lặp lại lần nữa, tránh ra!” Làn da trên người Kim Ngọc Ngôn bắt đầu hiện ra từng đường hoa văn màu bạc. Một luồng khí thế vô hình vờn quanh bên cạnh nàng quét tới, thổi bay màn cửa trang trí chung quanh đại điện.

“Sư thúc, ngươi phải biết, tại sao ta cần phải ẩn nấp một lần là mấy chục năm?” Đột nhiên khuôn mặt Nhạc Đức Văn lại lộ ra ý cười lần nữa.

“Đó là vì…”

Vút!

Thân hình lão lấp lóe, bước tới phía trước. Từng tàn ảnh kéo dài dưới mặt đất đại điện, kéo thành một đường thẳng, phóng tới Kim Ngọc Ngôn.

Keng!

Hai người giao thoa.

Tất cả quay về yên lặng.

Sắc mặt Kim Ngọc Ngôn đỏ lên, bàn tay cong queo, một giọt máu tươi nhỏ xuống từ đầu ngón tay.

Trong mắt nàng hiển hiện vẻ không thể tin nổi, ngón tay co vào, bước chân lại phóng đến phía trước lần nữa, lao nhanh ra khỏi đại điện, biến mất không thấy.

Nhạc Đức Văn đứng tại chỗ, từng đường hoa văn màu bạc trên người không ngừng lấp lóe ánh huỳnh quang, đó là thủ đoạn giam cầm mà vừa rồi Kim Ngọc Ngôn đã để lại.

“Sư thúc, ngươi hà tất phải làm khổ mình như thế chứ?”

Hoa văn màu bạc chậm rãi tiêu tán, lão ta xoay người, ánh mắt bình thản, giống như tình cảnh vừa nãy không hề vượt ra khỏi

dự đoán của lão.

“Quên đi, mọi chuyện không thể cưỡng cầu, qua không bao lâu nữa, hẳn là sư thúc sẽ hiểu được dụng tâm lương khổ của ta mà thôi.”

Nhạc Đức Văn thở dài.

“Người đâu, đi mời Tông Sư Nhiễm Hân Duyệt đến đây.”

Bên ngoài nhanh chóng có người im lặng hành lễ, khom người, nhanh chóng rời khỏi.

Không bao lâu sau.

“Chưởng giáo có gì phân phó?”

Bên ngoài đại điện, có một nữ tử mặc đạo bào màu xanh lam nhanh chóng đi vào.

Chính là người mới chạy về từ bên ngoài, đặc sứ phụ trách đưa lệnh bài cho Trương Vinh Phương, Nhiễm Hân Duyệt.

“Bây giờ đồ nhi ngoan của ta thế nào rồi? Còn gây chuyện nữa không?” Nhạc Đức Văn thay đổi suy nghĩ, nghĩ tới tiểu tử thối Trương Ảnh kia, trong lòng đau đớn một hồi.

Chỉ một mình hắn, lại liên lụy đến sức mạnh của ít nhất là ba Tông Sư Bái Thần bên cạnh mình.

Hắn cũng là người có thể giày vò nhất trong số đám thừa kế của cả giáo phái.

“Bây giờ Đạo Tử rất tốt, cơ thể khỏe mạnh, lệnh bài cũng được đưa qua rồi, đến tận tay hắn.”

Vừa nhắc tới Trương Ảnh, Nhiễm Hân Duyệt không tự chủ được mà nhớ tới dáng người khủng bố trước đó, một mình xử lý ba tên Tông Sư Bái Thần.

Chẳng qua nếu không phải được Trương Ảnh cứu giúp, chỉ sợ bây giờ nàng đã bị ba người kia chặn giết giữa đường.

“Đưa đến tận tay? Vậy làm sao mà ta vẫn chưa có cảm ứng?” Nhạc Đức Văn khó hiểu nói.

“Ờm, đúng là ta đã đưa đến tay hắn, tận mắt ta nhìn thấy!” Nhiễm Hân Duyệt vội vàng nói.

“Vậy để ta xem thử.” Nhạc Đức Văn vỗ vỗ tay, lập tức có một đạo nhân đưa một cái lệnh bài vào đại điện.

Toàn thân lệnh bài kia màu tím đen, ở giữa khắc rõ một đồ án hình rồng màu xanh biếc.

Hai con mắt ở vị trí đầu rồng hơi đỏ lên.

Lão cầm lấy lệnh bài, ngón tay cái nhấn một cái vào giữa nó.

Hai mắt trên đầu rồng lập tức sáng lên ánh sáng màu đỏ.

Nhạc Đức Văn nhìn chăm chú ánh sáng màu đỏ kia một lát.

“Xoạt!”

Xoạt một chút, lão nện lệnh bài lên mặt đất.

“Tên tiểu tử thối tha này, lại không mang lệnh bài! Không phải ngươi đã đưa qua rồi sao?”

Lão nhìn về phía Nhiễm Hân Duyệt.

“Thật sự đã đưa rồi.” Nhiễm Hân Duyệt vội vàng gật đầu.

“Tiểu tử này thành tâm đối nghịch với ta đúng không?” Nhạc Đức Văn nổi giận nói.

“Hắn là Đạo Tử không thích mang theo, có thể đã đặt ở xa người hắn rồi.” Nhiễm Hân Duyệt thận trọng nói.

“Xem ra, là ta quá bao dung hắn, khiến hắn không biết có một số việc, không thể làm càn quá mức.” Sắc mặt Nhạc Đức Văn âm trầm.

“Minh Nguyên!”

“Có!”

Bên ngoài đại điện, Minh Nguyên mặc váy dài màu lam, đầu đội tinh hoa quan, bước nhanh đến gần, cúi đầu lên tiếng.

“Sao ngươi lại có dáng vẻ thế này? Quên đi, đi một chuyến đến phủ Tình Xuyên với ta!”

“Là công chúa… Được!” Minh Nguyên nhanh chóng trả lời.

“Tạm thời cuối cùng đã có thể rảnh tay, đúng lúc đi xem bây giờ Ngọc Hư Cung của sư thúc đã phát triển thế nào rồi.”

Nhạc Đức Văn đưa mắt nhìn lệnh bài trên mặt đất, xoa xoa đôi bàn tay, lại nhặt nó lên, kiểm tra qua lại phát hiện vẫn chưa hỏng, lại cẩn thận ước lượng.

*

*

*

Trạch tỉnh - phủ Tình Xuyên.

Giữa sân võ đạo phía sau Trầm Hương phủ.

Hai người Trương Vinh Phương và Đinh Du bước nhanh giao thoa, quyền cước như mưa, giao thủ chính diện.

Trong tiếng đánh nhau kịch liệt.

Đinh Du ra tay toàn lực, hoặc quyền hoặc chưởng, tốc độ đã đạt đến giai đoạn Nội Pháp, sức mạnh lại cực lớn, thậm chí vượt qua cả Nội Pháp.

Chương 1150 - Gặp gỡ (8)

Đây là thần lực trời sinh của bản thân hắn ta, cộng thêm sau khi cải tạo máu tươi, lại có tăng phúc, nên mới có thể đạt tới hiệu quả như thế.

“Động tác không đúng.” Đột nhiên Trương Vinh Phương ra tay dùng một chưởng đánh lui hắn.

“Rõ ràng lực đạo ngươi ra tay trước đó mười phần, tại sao tới gần ta thì lại suy yếu đi không ít?” Hắn nhíu mày khó hiểu nói.

“Ta cũng không rõ, vô cùng kỳ lạ, lúc ta ra tay sắp đánh trúng ngài, cứ luôn cảm thấy tự nhiên lại thả lực nhẹ hơn.” Đinh Du cũng có cảm giác quái dị.

Trương Vinh Phương nghe vậy, trong lòng không tự chủ được mà hiện lên khuôn mặt tượng thần Huyết Thần.

Nếu cách thức phát triển thực sự là hậu duệ, như vậy Đinh Du không ra tay với hắn được, hẳn là bản năng tự nhiên.

“Quên đi, hôm nay đến đây thôi. Sau khi ngươi trở về, luyện tập một ít nội dung ta nói cho ngươi lúc trước thêm mấy chục lượt cho tốt. Về phần vấn đề thân thể ngươi, yên tâm, không sao đâu.” Hắn an ủi.

Mặc dù hắn cũng chỉ là Ngoại Dược, nhưng ánh mắt hắn cao hơn, chỉ điểm Đinh Du cũng chỉ là một bữa ăn sáng thôi.

Lúc này Đinh Du đã phát hiện dị thường trong thân thể mình.

Tốc độ siêu cường, sức mạnh, sức khôi phục tăng trưởng, khiến hắn khác hẳn với người bình thường một cách rõ ràng.

Còn có khát vọng nhất định đối với máu.

Đúng vậy, bây giờ mỗi ngày hắn đều phải ăn hai bữa máu heo, nếu không thì tâm trạng khó mà bình tĩnh.

“Đã hiểu. Đa tạ đại nhân.” Đinh Du không dám nhiều lời, chắp tay xuống dưới, rời khỏi.

Trương Vinh Phương cầm khăn mặt từ tay người hầu, lau mồ hôi, thay y phục quay về đại tiền thính.

Hắn khoác đạo bào lên, ngồi xuống nhét vào trong miệng một viên ích cốc đan.

Từ hôm qua sau khi bước vào Thôn Thiên, bây giờ cách mỗi một canh giờ hắn phải ăn ích cốc đan một lần, nếu không thì sẽ cảm thấy cơ thể vô cùng đói.

Cảm giác này rất khó chịu, chỉ khi hắn ăn một hơi gấp ba lần lượng đồ ăn trước kia, mới có thể ngăn chặn tạm thời cơn đói khát này.

Đang lúc hắn suy tư nên giải quyết vấn đề này như thế nào. Thì có tiếng một hạ nhân trong phủ đi vào thấp giọng báo cáo.

"Lão gia, bên ngoài có người tìm." "Ai vậy?"

"Tiểu nhân cũng không biết, chỉ là đối phương mặc đạo bào, trên mặt cứ luôn cười tủm tỉm, khí chất không tầm thường, hẳn không phải là người bình thường." Hạ nhân trả lời.

Đạo bào, cười tủm tỉm? Khí chất không tầm thường?

Ba yếu tố này lồng vào với nhau, trong lòng Trương Vinh Phương run lên.

Không phải là lão Nhạc đó chứ?

Bây giờ một thân văn công của hắn đã đến cảnh giới Luyện Thần viên mãn, nếu bị phát hiện, xác định chắc chắn là sẽ bị kéo đi Bái Thần!

'Thiềm Ấn quyết! Nếu thật sự là lão Nhạc, có thể chỉ phải dựa vào Thiềm Ấn quyết thôi.'

Trong lòng Trương Vinh Phương căng thẳng, đứng dậy.

"Đi thôi."

Hắn thấp giọng nói.

"Vâng."

Hạ nhân dẫn đường, hai người đi ra phòng trước, đi vào sảnh đón khách bên phải.

Nơi này là chỗ chuyên để nghênh đón khách tới.

Trước khi vào cửa, trong lòng Trương Vinh Phương không ngừng diễn luyện các loại tình huống, trước kia, hắn đã nghĩ

lúc gặp lại Nhạc sư phụ sẽ là tình huống như thế nào. Nhưng khi sắp đến thật sự, hắn mới hiểu được.

Mình vẫn căng thẳng.

Không chỉ là vì không muốn Bái Thần. Còn có sợ hãi.

Sợ hãi, bây giờ Nhạc sư phụ đối xử với hắn tốt, cũng giống như hoa trong gương trăng trong nước, chỉ là giả dối.

Kẽo kẹt.

Cửa gỗ bị đẩy ra nhẹ nhàng.

Trương Vinh Phương hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn vào trong sảnh đón khách.

"Ngô Đạo Vinh, gặp qua Càn Khôn đạo hữu."

Một đạo nhân trung niên có vóc người hơi mập, trên mặt cười tủm tỉm, trắng nõn sạch sẽ, đứng dậy, khom mình hành lễ với hắn rất cung kính.

"Ngô Đạo Vinh? Ngươi là ai?" Trong lòng Trương Vinh Phương khẽ giật mình.

Hắn không quen biết đối phương, trước đó còn tưởng rằng là Nhạc sư phụ tới đây rồi, không ngờ thế mà không phải.

"Là như thế này." Đạo nhân này điềm đạm chắp tay: "Trước đó hẳn là đã từng có tiền bối của chúng ta tiếp xúc với ngài. Lần này, chúng ta đến là vì biểu đạt áy náy chân thành tới ngài. Vả lại, ở đây có một bức thư của cố nhân, là đưa cho ngài."

Hắn ta lấy trong tay áo ra một bức thư giấy đã được phong sáp ra , đưa cho Trương Vinh Phương.

"Thư?" Trương Vinh Phương nhận lấy, nhẹ nhàng xé ra, mở giấy viết thư ra.

Trên giấy viết một hàng chữ quen thuộc.

'Mười giờ đêm, tầng ba Tê Tinh lầu.'

"Đây là…?" Trong lòng Trương Vinh Phương hơi rung động, nét chữ này…

Thiên Nữ!

Quanh năm trong phủ Tình Xuyên lưu truyền một câu.

Tê tinh lãm nguyệt bất dạ nhân, lạc hoàng tàm sa vi tửu sinh.

Chính là nói về bốn chỗ phồn hoa nhất trong Tình Xuyên. Cũng là bốn nơi túy sinh mộng tử (sống ở trong cuộc say, chết ở trong chiêm bao), chỗ náo nhiệt nhất trong cuộc sống về đêm.

Tê Tinh lầu chính là một trong số đó.

Chương 1151 - Gặp gỡ (9)

Lúc ban đêm.

Thời gian chín giờ năm mươi bảy phút, trước Tê Tinh lầu người đến người đi, trên lầu các cao tới sáu tầng, mỗi một tầng đều thắp đèn đuốc sáng trưng, mặt tường hướng ra phía ngoài còn có một vài bức tranh sơn thủy hoa điểu.

Vũ nữ xinh đẹp, ca cơ mời rượu, tiếng đàn réo rắt, tiếng ngâm thơ mềm mại đáng yêu.

Rất nhiều danh thi danh khúc của Đại Linh, thỉnh thoảng nhẹ nhàng vang lên trong miệng ca cơ các tầng ở Tê Tinh lầu, phối hợp cùng là nhạc khúc, rượu ngon món ngon, lụa mỏng che kín thân thể.

Người có thể đi vào trong đó, phần lớn đã mắt say lờ đờ mông lung, hứng thú cao vút, đắm chìm cả người trong bầu không khí đặc biệt hưởng thụ được vây quanh kiểu này.

Trước cửa lớn tầng lầu, xe ngựa hoa lệ lui tới, tân khách ra vào không có một ai mà không phải kẻ quần là áo lượt.

Lạch cạch. Cửa xe ngựa trượt ra.

Trương Vinh Phương nhẹ nhàng xuống khỏi toa xe, đứng thẳng người, nhìn lầu các ngói đỏ tường trắng, treo chuông gió màu bạc hoa lệ phía trước.

Đúng lúc trước lầu có một đội người đang đưa đón tân khách, dẫn đầu là một lão giả tóc trắng xoá, khí thế bất phàm, đang cười ha ha khách sáo tạm biệt vị khách cuối cùng sắp rời đi.

Chỗ gần cửa sổ trong đại sảnh lầu hai, đang truyền ra từng tiếng cười vui, có thể nghe thấy mơ hồ giống như là có tiệc sinh nhật trẻ con, đang bốc thăm được đồ chơi nào đó vui vẻ, trêu mọi người cười to không dứt.

Lầu ba có một đao khách giang hồ, ôm trường đao bọc vỏ da đen lộng lẫy, mặt mũi đầy râu quai nón đứng tựa ở cửa sổ, lẳng lặng nghe từ khúc thảm thiết réo rắt của ca nữ trong phòng truyền ra.

Lầu bốn lầu năm lầu sáu, cũng có cửa sổ thủy tinh khép kín đặc biệt, không thể nghe rõ tiếng động.

Chỉ là trên cửa sổ thủy tinh kia, có đồ án ngôi sao màu bạc, lấp lánh chút ánh bạc dưới ánh đèn.

Có thể đây là lai lịch của cái gọi là Tê Tinh.

Trương Vinh Phương vừa xuống xe, chiều cao hai mét năm đã hấp dẫn sự chú ý của người giữ cửa.

Vị khách có dáng người khôi ngô, phần lớn là người tập võ, tu vi lại không tầm thường, cho nên bọn họ cũng đã thấy nhiều, hiểu rõ mặc dù tính tình những vị khách này nóng nảy, nhưng phần lớn đều ra tay rộng rãi.

Lúc này hai người nhanh chóng chào đón.

“Khách quan, mời vào bên trong, ngài đến đây là có hẹn trước hay đi một mình?”

“Hẹn trước.” Trương Vinh Phương nhẹ nhàng trả lời.

“Quý tính của ngài?”

“Ta họ Trương.”

Hai người giữ cửa đang muốn lật sách nhỏ ra kiểm tra, lại thấy một nữ tử váy lam bước nhanh từ trong lầu ra nghênh đón.

“Trương đại nhân đến rồi, ở đây để ta đi.” Nữ tử phân phó một câu với hai người giữ cửa, đi đến trước người Trương Vinh Phương, cung kính cúi đầu.

“Đại nhân, khách đã đến từ sớm, mời ngài đi theo ta.”

Trương Vinh Phương gật đầu, đi theo phía sau.

Hai người đi từ tầng một lên, đi thẳng đến lầu cao nhất, lầu sáu.

Càng lên cao, âm thanh bên tai lại càng ít.

Đến tầng cao nhất, chung quanh gần như chỉ còn lại chút xíu tiếng đàn tranh nhỏ nhu hòa.

Yên tĩnh lại vui tươi.

Tầng thứ sáu là một không gian rộng lớn thoáng đãng.

Không gian bên trong có hòn non bộ, có dòng suối, có vườn hoa, thậm chí còn có một vài chim công bảy màu thả ngoài lồng, tự do bay lượn trong này.

Mấy con chim công nhàn nhã tùy ý dạo bước trong sảnh.

Bốn phía trên tường treo đồ vật thủ công do con người bện nên, có nhiều động vật, cũng có nhiều vật phẩm.

Chính giữa là một bàn đá rộng lớn xám trắng khắc hoa văn hình chữ, lẳng lặng chiếm cứ đến một phần năm không gian.

Bóng dáng một nữ tử tóc dài mặc váy đen nhỏ nhắn xinh xắn, đang đưa lưng về phía Trương Vinh Phương, ngồi quỳ chân trên bồ đoàn, trong tay lẳng lặng bưng một chén trà nóng.

Cửa phòng im lặng trượt ra.

Trương Vinh Phương trầm ngâm nhìn bóng lưng nữ tử.

Chỉ một ánh mắt, hắn đã nhận ra thân phận của đối phương.

Hắn đứng ở trước cửa, đột ngột dừng lại, không tiếp tục bước đến trước nữa.

Nữ tử sửng sốt, đặt chén trà xuống, chậm rãi xoay người.

“Đã lâu không gặp.”

Nàng quay người lộ ra khuôn mặt, chính là khuôn mặt tương đối quen thuộc trong trí nhớ của Trương Vinh Phương.

Thiên Nữ Đồng Chương.

“Ta là Thiên Nữ.” Trên mặt nữ tử lộ ra nụ cười bình tĩnh mà lễ phép.

Chỉ là, câu nói kia nháy mắt kéo Trương Vinh Phương ra khỏi suy nghĩ ký ức.

Thiên Nữ, có lẽ cái tên này trong mắt rất nhiều người là một vinh dự, một xưng hô tích cực.

Nhưng thực chất, trong cao tầng, ở Tây tông, thậm chí ở trong mắt bản thân Đồng Chương, danh xưng này là một vết sẹo, một nỗi khuất nhục.

Cho nên bình thường nàng không thích người thân cận gọi nàng là Thiên Nữ. Bản thân nàng cũng rất ít khi tự xưng Thiên Nữ.

Nhất thời trong suy nghĩ của Trương Vinh Phương hiện lên rất nhiều thứ.

Nhưng cuối cùng vẫn bình tĩnh cất bước, đi vào cửa.

Chương 1152 - Gặp gỡ (10)

Sau khi cửa phòng được thị nữ sau lưng nhẹ nhàng khép lại, cả lầu sáu chỉ còn hai người bọn họ.

“Mời ngồi.” Ngón tay Thiên Nữ chỉ vào bồ đoàn đối diện trước mặt mình.

Trương Vinh Phương cảm giác là lạ.

Mặc dù người vẫn đúng là người đó, nhưng không biết tại sao lại mang đến cho hắn cảm giác lạ lẫm dị thường.

Hắn chậm rãi đi qua, khoanh chân ngồi xuống một bồ đoàn còn lại.

Ở vị trí của hắn sớm đã được đặt sẵn một ly trà, nhưng đã lạnh rồi.

“Thật có lỗi, không tính toán đến thời gian ngươi tới.” Thiên Nữ áy náy cười.

“Không sao. Tính toán ra, ngài đã từng dạy bảo ta, là cấp trên của ta, cũng là sư phụ của ta. Đây đều là chuyện nhỏ không đáng kể.”

Trương Vinh Phương bình tĩnh trả lời.

“Từ sau khi ngài mất tích ở Đại Đô, ta vẫn một mực lo lắng cho ngài.”

“Ta rất khỏe, cảm ơn ngươi.” Thiên Nữ lễ phép trả lời.

Nhất thời, hai người đều không nói lời nào, chỉ yên tĩnh ngồi đối diện nhau, rơi vào im lặng.

Trương Vinh Phương là đang không biết nên nói cái gì cho phải.

Thiên Nữ thì hoàn toàn không biết làm sao mở miệng nói ra được.

Qua mấy phút.

Tay nàng chỉ nhẹ nhàng vuốt ve miệng chén trà, cúi đầu lên tiếng.

“Thực ra, có rất nhiều thứ, thứ trong quá khứ trước kia, ta đều đã quên rồi…”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng lộ ra chút cảm giác đột ngột không biết nên làm như thế nào.

“Có người nói cho ta biết, chúng ta cần ngươi, cho nên mời ta tới mời ngươi, mời ngươi gia nhập với chúng ta. Bọn họ nói, nếu như là ta, có thể ngươi sẽ đồng ý. Nhưng ta nghĩ, chuyện đại sự như vậy, bất kể là ai, cũng nên suy xét cho kỹ.”

Trương Vinh Phương im lặng, Nghịch Thời hội sao?

Quả thực trước khi hắn đến đã đoán được, Nghịch Thời hội sẽ nghĩ biện pháp lôi kéo mình. Thật sự không ngờ đến chuyện, người bọn họ tìm tới là Đồng Chương…

Nếu trước đó chỉ nhìn chữ viết, thì còn có thể là giả mạo, nhưng bây giờ thấy người thật, hắn đã hiểu, Nghịch Thời hội cũng không đơn giản.

“Bây giờ, mọi thứ của ta đều rất tốt…” Hắn suy nghĩ một lúc, trả lời.

“Gia nhập hội của mấy người đối với ta mà nói, không có bất kỳ ý nghĩa gì. Nhưng, nếu như là đề xuất của một mình Đồng Chương ngươi, ta có thể đồng ý với ngươi, vào lúc thiết yếu sẽ ra tay giúp đỡ.”

“Như vậy, nói cách khác, trước kia ta đối xử với ngươi rất tốt sao?” Thiên Nữ nghe vậy, nhẹ ngẩng đầu.

Nàng hiểu rất rõ tình huống của chính mình tại tổ chức là như thế nào, cũng hiểu rõ tính chất chuyện các nàng ấy cần làm là gì.

Nhưng chính vì như vậy, người đối diện, cũng vẫn vui lòng đáp lại mình đến trình độ này. Ngoại trừ tình nghĩa năm đó, sẽ không còn lý do nào khác.

“Cũng được coi là tốt.” Trương Vinh Phương trả lời, sắc mặt thản nhiên. “Ân tình truyền đạo học nghề giải thích nghi hoặc.”

“Nhưng…” Thiên Nữ dừng lại, hơi không biết làm sao. “Nhưng tại sao bọn họ nói, chút tình cảm lúc trước cũng không đủ?”

“Vậy mà bọn họ còn muốn ngươi thuyết phục ta?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

“Có lẽ, là muốn dựa vào sắc đẹp của ta?” Thiên Nữ có hơi cúi đầu xuống, nghi ngờ nói.

Trương Vinh Phương cũng ngạc nhiên.

Hai người không hẹn mà cùng bật cười.

“Nói mới nhớ, có rất nhiều chuyện trước kia, ta đều không nhớ được. Chẳng qua còn may, còn may là mấy người còn nhận ra ta.” Thiên Nữ cười nói.

Nàng nhìn chăm chú vào Trương Vinh Phương đối diện.

“Nói thật, trước khi ngươi đến, ta đã chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể chạy. Lo lắng ngươi trực tiếp báo quan, tìm người Ngọc Hư Cung đến bắt ta.”

“Không đâu.” Trương Vinh Phương cười nói: “Mặc dù ở đây là phạm vi nằm trong thế lực Ngọc Hư Cung, nhưng ta sẽ không để bất cứ kẻ nào làm như thế.”

Hắn nhẹ nhàng rũ mắt.

“Tại nơi này, không ai có thể sai khiến ta làm chuyện mà ta không muốn.”

“Ngươi vô cùng quyết đoán nhỉ.” Thiên Nữ cười lên.

Nàng thật sự hoàn toàn khác biệt so với trước kia.

Nàng của khi đó bình tĩnh lạnh lùng, mang theo nỗi tuyệt vọng bi ai nào đó.

Nhưng bây giờ nàng giống như một thiếu nữ thuần khiết bình thường quên mất tất cả.

“Đúng vậy, ta chỉ làm chuyện ta cho là đúng.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Như vậy, ngươi cảm thấy thiên hạ này, tất cả hành động của Đại Linh, là đúng hay sai? Thần phật khống chế tất cả, chia con người thành đủ loại khác biệt, lại là đúng hay sai?” Đột nhiên Thiên Nữ đổi chủ đề.

“Tự nhiên là đúng rồi.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Vì sao?” Nụ cười trên mặt Thiên Nữ nhạt đi.

“Vì Linh đình đủ mạnh, chỉ thế thôi.” Câu trả lời của Trương Vinh Phương, khiến nàng hơi khựng lại.

Đơn giản thô bạo.

Cường giả đặt ra quy tắc, tất nhiên là đúng.

Đúng vậy. Chính là đạo lý này.

Phía sau Linh đình là Linh Phi giáo, nguồn gốc tất cả thần tướng đều xuất phát từ Linh Phi giáo, nhiều Bái Thần của Tuyết Hồng các như vậy, đều là người của Linh Phi giáo.

Ngoài hoàng tộc, không ít đại quý tộc tầng cao nhất đều có cường giả đỉnh cấp, đây cũng là người của Linh Phi giáo.

Chương 1153 - Gặp gỡ (11)

“Cho nên, ngươi cam chịu sống trong thế giới này?” Nàng hỏi lại.

“Ta không quan tâm chuyện bên ngoài làm sao. Ta chỉ để ý bên cạnh ta thế nào.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Nhưng bên ngoài thay đổi bất ngờ, dù thế nào cũng sẽ ảnh hưởng đến người bên cạnh ngươi. Như ngươi, như ta, như Đại Đạo Giáo bây giờ, cũng như tỷ tỷ phu ngươi và tất cả mọi người bên cạnh.” Thiên Nữ nói.

“Trên đời này, tất cả mọi thứ đều có kết nối qua lại lẫn nhau, ngươi không quan tâm bọn họ hay sao. Người ta vì quan tâm mà hành động, chỉ cần có hành động, sẽ có thể bị thương. Đến lúc đó, ngươi còn có thể nói ra câu ta không quan tâm nhẹ như bay thế sao?”

“Không thể.” Trương Vinh Phương im lặng, nói.

“Ngươi không thể nào khống chế tất cả mọi người mình quan tâm, ngươi sẽ chỉ bị động cuốn vào các vòng xoáy bất ngờ khác nhau, không thể kiểm soát, trở tay không kịp.” Thiên Nữ tiếp tục nói.

“Cho nên ta đang nỗ lực.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Không có ý nghĩa. Người nhất định phải phòng ngừa chu đáo, dược sư thường nói, sách lược trị bệnh tối thượng nhất chính là khi chưa ốm. Ngươi không thể nào chuẩn bị cho tất cả mọi thứ.” Thiên Nữ nói.

“Phần lớn vấn đề đều do con người gây ra. Ta chỉ cần giải quyết người tạo ra vấn đề là được.” Trương Vinh Phương nói.

“Ngươi…” Thiên Nữ há to miệng, cảm thấy chợt không biết nên nói thế nào mới tốt.

Im lặng xong, nàng lại nói: “Thực ra, ngươi biết không? Nội bộ chúng ta rất xem trọng ngươi.”

“Đã nhìn ra.” Trương Vinh Phương gật đầu.

“Bọn họ nói, chỉ cần ngươi đồng ý gia nhập chúng ta, điều kiện gì cũng có thể thực hiện. Chỉ cần chúng ta có thể làm được.” Thiên Nữ tiếp tục. “Vì đại nguyện mà tất cả mọi người chờ đợi, chúng ta đã bỏ ra rất rất nhiều thứ.”

“Vậy ngươi thì sao? Tại sao ngươi lại muốn gia nhập vào bọn họ?”

“Ta, ta đã quên rồi…” Đột nhiên Đồng Chương bị hỏi đến ngây ngẩn cả người.

“Cho nên, đây không phải là đại nguyện của ngươi, mà là của người khác.” Trương Vinh Phương trả lời. Hắn đứng dậy nói tiếp. “Bây giờ Đông tông sớm đã thành quá khứ rồi, thứ ngươi thiếu bọn họ, ngươi cũng đã trả. Hay là sau này tới chỗ ta đi.” Hắn vươn tay về phía đối phương.

“Đến chỗ ngươi?” Đồng Chương có hơi sửng sốt.

“Đúng vậy. Ta muốn thành lập một chỗ mà không có phân tranh, không có ác ý, tất cả mọi người có thể sinh hoạt hạnh phúc bình an. Cho nên, cần rất nhiều thứ, rất nhiều người, rất nhiều sức mạnh.” Trương Vinh Phương gật đầu.

“Xem ra, ngươi thật sự là một người rất hiền lành.” Đồng Chương lộ ra vẻ tươi cười.

“Ta rất muốn đồng ý với ngươi, nhưng, trong lòng ta có một chuyện khác muốn làm…” Nàng cũng đứng dậy. “Với lại lực lượng của bọn họ rất mạnh, như thế sẽ hại đến ngươi.”

“Đúng rồi. Nếu bọn họ và ngươi đều nói ta đã từng là sư phụ của ngươi, đã từng chỉ dạy ngươi. Vậy bây giờ võ công ngươi thế nào? Hắn là ta đã từng dạy ngươi Kim Bằng Mật Lục nhỉ? Thế nào? Bây giờ luyện đến đâu rồi?” Nàng đổi đề tài, có hơi hào hứng hơn.

“Ờm…” Kim Bằng Mật Lục?

Đó là cái gì?

Trong lòng Trương Vinh Phương hơi khựng lại. Câu này bảo hắn phải trả lời thế nào đây?

*

*

*

Vùng ngoại ô Phủ Tình Xuyên, biên giới Minh Quang Phượng Hoàng viên.

Bóng đêm mông lung.

Một cỗ kiệu kim loại đen hai người khiêng, bỗng nhiên xuất hiện trên đoạn đường gần khu vực trong thành tựa như hư ảnh.

Hai người khiêng kiệu mặc một thân màu đen, khuôn mặt chất phác, cúi đầu không nói một tiếng nào, im lặng đi đường.

Khi cỗ kiệu đến gần cách khu thành thị phồn hoa ánh đèn một đoạn thì ngừng lại.

Cửa kiệu mở ra.

Một bóng người tròn vo chậm rãi đi xuống.

“Cuối cùng cũng tới. Minh Nguyên, biết là chỗ nào không?”

Phía sau cỗ kiệu, một bóng người thon dài mặc đạo bào xanh đậm, nhanh chóng bước ra khỏi bóng tối rồi tới gần, cúi đầu cung kính nói. “Chúng ta có thể đến phủ nha mà Đạo Tử thường trú trước. Cho dù không ở đó, cũng có thể tìm người hỏi.”

“Rất tốt. Vậy thì đi thôi.” Bóng người béo tròn dậm chân về trước, đi vào phạm vi đèn đuốc chiếu rọi, lộ ra khuôn mặt to với nụ cười tràn đầy hòa khí của Nhạc Đức Văn.

“Chưởng giáo, ngươi tính làm sao?” Minh Nguyên không nhịn được mà lên tiếng hỏi một câu.

“Trước khi đến, ta cũng đã nghe phong thanh về tiểu tử này, hình như không thèm luyện văn công, chủ tu võ công thôi. Bây giờ vẫn chưa biết hối cải.” Con mắt Nhạc Đức Văn chuyển động, nổi lên ánh sáng không tên.

“Cho nên ta phải tự đến xem. Ngươi cũng đừng lo lắng, dù sao cũng là người thừa kế ta gửi gắm hy vọng tốt đẹp mà. Có thế nào cũng không thể làm gì quá mức với hắn chứ.”

“Nhiều lắm là, nhiều lắm là phế bỏ võ công của hắn, để hắn thành thật quay về luyện văn công với ta.”

“…” Minh Nguyên không phản bác được. Thế này mà còn gọi là không làm gì.

“Ngoài ra, nghe nói bây giờ hắn còn cấu kết không rõ với bọn loạn quân, mặc dù là vì quan hệ cũ ngày trước, nhưng cứ tiếp tục như vậy thì manh mối không tốt.”

Chương 1154 - Gặp gỡ (12)

Rõ ràng là Nhạc Đức Văn biết rõ chuyện bên phía Trương Vinh Phương và Trương Hiên.

“Có rất nhiều chuyện, không phải ta không biết, mà là ta tạm thời không rảnh tay đụng đến. Bây giờ khó khăn lắm mới sắp xếp được thời gian, chuyến này sắp xếp hoàn chỉnh hết một lần cho hắn rồi lại đi.”

“Trước đó ta còn cho rằng hắn vẫn luôn toàn lực khổ tu văn công, kết quả không ngờ rằng, sau lưng lại nghe người ta nói võ công của hắn lên cao còn nhanh hơn. Chắc hiện giờ đã đến Nội Pháp rồi nhỉ?

Tiểu tử thối này, chẳng trách không mang theo lệnh bài, nếu dồn hết toàn bộ tâm tư luyện võ của hắn lên trên văn công, hiện tại sợ là hắn cũng phải Luyện Thần rồi!”

Lúc này mới cách mấy năm? Đúng là ngài dám nghĩ quá. Minh Nguyên ở một bên không phản bác được, nhưng cũng không dám nói tiếp.

“Đi thôi, đi xem.” Nhạc Đức Văn nhìn cũng không thèm nhìn cỗ kiệu sau lưng, nhanh chân đi vào nội thành phủ Tình Xuyên.

Minh Nguyên đi theo sau lưng, không nói thêm gì nữa.

Hai người đi từ ánh đèn sáng ngời vào con đường trống trải.

Ban đêm người đi trên đường cực ít.

Bóng dáng hai người cứ như quỷ mị, đảo mắt đã lấp lóe biến mất ở phía cuối đường, bước vào nội thành.

*

*

*

Trương Vinh Phương đi ra khỏi Tê Tinh lầu, trong lòng thở dài.

Cuối cùng Thiên Nữ vẫn từ chối lời mời của hắn, vẫn ở lại Nghĩa Minh Nghịch Thời hội như trước.

‘Quả nhiên trên đời này, không có thế lực nào là đơn giản cả. Có thể tồn tại trong môi trường Đại Linh ác liệt nhiều năm như vậy, quả thực Nghĩa Minh cũng không phải yếu đuối như mặt ngoài nhìn thấy’

Không biết thế nào, lúc hắn đi ra khỏi lầu nhỏ, không hiểu tại sao lại quay đầu nhìn lên phía lầu sáu.

Ở đó, Thiên Nữ đang đứng ở bên cửa sổ, cũng cúi đầu nhìn về phía hắn.

“Bảo, trọng.” Đôi môi anh đào của nàng khẽ mở, im lặng nói ra hai chữ.

Bảo trọng?

Vì sao?

Trong lòng Trương Vinh Phương nổi lên nghi hoặc.

Lần gặp mặt này, thực ra từ đầu tới cuối đều tương đối bình thường, nhẹ nhàng nhu hòa.

Nhưng tại sao cuối cùng…

Không biết thế nào, đột nhiên hắn liên tưởng tới lời Trương Thanh Chí nói tới trước đó, không hiểu sao Nhạc sư phụ ở Đại Đô bắt đầu vẽ chân dung sư nương thần bí. Mà thiên nữ đã lâu không gặp lại xuất hiện lại ở chỗ hắn.

Có thể có loại khả năng này hay không…

Ngay lúc đó, có phải Nhạc sư phụ cũng giống như hắn, gặp được người đó rồi.

“Lệnh bài của ngươi đâu?”

Đột nhiên một cánh tay béo khoác lên trên vai hắn từ phía sau.

“!!???” Trương Vinh Phương cực kỳ kinh ngạc, thiếu chút nữa đã nhảy lên.

Ở khoảng cách gần như vậy, thế mà hắn hoàn toàn không hề phát giác?

Hắn rùng mình, mãnh liệt quay đầu lại nhìn.

Hai bên đối mặt… Là khuôn mặt mập mạp như miếng bánh nướng của Nhạc Đức Văn.

Cười.

Nhạc Đức Văn đang cười.

Ánh đèn chiếu rọi xuống, nụ cười trên mặt lão ta lộ ra vẻ lạnh băng và lạ lẫm nào đó.

“Ta gọi người đưa lệnh bài cho ngươi. Còn ngươi, tại sao không mang theo?”

“…” Toàn thân Trương Vinh Phương thi nhau nổi da gà.

Đã bao lâu rồi?

Đã bao lâu hắn không gặp phải cảm giác giống như trước mắt rồi?

Từ sau khi hắn đột phá thực lực Tông Sư, chung quy hắn không gặp phải tình huống ai đó có thể vô thanh vô tức tới gần hắn gần như vậy.

“Sư phụ. Đột nhiên sao ngài lại đến đây?” Sắc mặt Trương Vinh Phương không thay đổi, ổn định tâm trạng, trầm giọng nói.

“Vì sao không báo tin cho đệ tử trước, cũng tiện để cho ta sắp xếp người, chuẩn bị tiệc rượu nghênh đón ngài.”

“Nếu không phải ta tự mình đến, chẳng phải sẽ không được nhìn thấy ngươi huynh huynh muội muội với cô nương kia sao? Mắt đi mày lại? Thế nào? Có muốn ta bắt người giúp ngươi, lột sạch rồi đưa ngươi vào trong phòng hay không?” Nhạc Đức Văn ngoài cười nhưng trong không cười nói.

“Đệ tử không dám.”

“Ngươi có cái gì mà không dám? Đi thôi, đi lấy lệnh bài về đây, ta muốn nhìn thấy ngươi đeo lên cho chắc.”

Nhạc Đức Văn dẫn đầu đi phía trước.

Trương Vinh Phương đi theo phía sau, suy nghĩ trong lòng nhanh chóng thay đổi.

Hai người bước nhanh trên con đường đêm, xuyên qua dòng người, nhanh chóng tới khá gần Trầm Hương phủ.

Chỉ là lúc sắp tới gần Trầm Hương phủ, khoảng cách còn chưa đến trăm mét.

Đột nhiên bước chân của Nhạc Đức Văn dừng lại, rồi ngẩng đầu nhìn về phía phủ đệ.

“Trong phủ đệ của ngươi, bây giờ yêu ma quỷ quái gì đó cũng dám đến làm càn…”

Có vẻ như lão cảm ứng được gì đó.

“Sư phụ ngài nói thế có nghĩa là gì?”

“Nghĩa trên mặt chữ. Đi thôi, đi cầm lệnh bài trước, sau đó, ta phải kiểm tra tu vi văn công của ngươi bây giờ cho thật tốt. Về phần võ công…” Nhạc Đức Văn không nói hết lời.

Trong lòng Trương Vinh Phương hơi khựng lại, không tiếp lời, chỉ là đi cùng vào phủ đệ.

Hai người không vào từ cửa chính, bóng dáng trực tiếp lóe lên, leo tường nhảy vào, đi thẳng tới thư phòng cất giữ lệnh bài.

Chương 1155 - Gặp gỡ (13)

Bùm.

Có vẻ như Nhạc Đức Văn biết rõ lệnh bài ở đâu, đi vào thư phòng, tay không cắm vào mặt tường.

Bàn tay lão giống như một loại vũ khí sắc bén, tinh chuẩn phá vỡ tường đá, lôi từ trong hốc tối ra lệnh bài bên trong.

“Cho ngươi.” Lão cầm lấy lệnh bài đưa cho Trương Vinh Phương sau lưng.

Trương Vinh Phương khựng lại, nhìn lệnh bài được đưa qua, không có động tác nào khác.

“Cầm đi?” Nhạc Đức Văn cất cao giọng. Lão quay đầu, nhìn về phía Trương Vinh Phương, trong mắt mơ hồ có một tia nguy hiểm.

“…” Trương Vinh Phương hít sâu một hơi, đón lấy ánh mắt ngày càng phát ra vẻ nguy hiểm hơn của lão ta.

Hắn vươn tay, vững vàng nhận lấy lệnh bài.

Đồng thời trong giây phút nhận lấy lệnh bài, cấp tốc vận chuyển Thiềm Ấn quyết, cuối cùng nhanh chóng áp chế tu vi văn công trong cơ thể, giả thành trình độ Nguyên Anh hậu kỳ.

“Nói đi. Vì sao không mang theo? Vì sao lại chạy loạn khắp nơi?” Nhạc Đức Văn làm những chuyện này xong, mới xoay người, vẻ mặt lạnh băng nhìn thẳng vào hắn.

“Đệ tử… mấy năm qua, vẫn một mực dốc lòng tu hành, không hề dám lười biếng chút nào. Về phần chạy loạn khắp nơi, cũng là vì bố trí tu hành, nhiều khi đi tới các nơi, cũng cần phải đi thăm người thân bạn bè, thu thập dược liệu.”

Trong đầu Trương Vinh Phương nhanh chóng quay ngược trở lại, tự hỏi tìm từ.

“Ta thấy ngươi đang lấy cớ thì có!” Nhạc Đức Văn nheo mắt lại: “Quên đi, nếu bây giờ ngươi cứ ở ngoài mà tâm tư bất định, không thể thu tâm lại. Như vậy…”

Lão ta đi tới lui mấy bước.

“Ngươi theo ta về Đại Đô, bây giờ bắt đầu dốc lòng tế bái Thiên Tôn mỗi ngày, chuyên tâm tu hành văn công, cứ như thế hai ba mươi năm sau, với thiên phú của ngươi, đoán chừng có thể thành công đạt tới Luyện Thần viên mãn.”

Trương Vinh Phương sợ hãi cả kinh, thế này yêu cầu Nhạc Đức Văn đi theo bên cạnh bất cứ lúc nào, văn công của hắn sẽ hoàn toàn không thể che giấu, sợ không phải đảo mắt một cái đã bị lôi kéo đi Bái Thần à?

Cho dù không Bái Thần, bây giờ hắn cũng đã đủ thu hút thần phật rồi, về lại Đại Đô hiện tại, mỗi ngày tế bái Thiên Tôn Đại Đạo Giáo, không sợ có thể sẽ bị thần phật đỉnh cao của Đại Đạo Giáo lập tức để mắt tới hay sao?

Ngay cả tàn thần như kiểu Huyết Thần Nguyện Nữ, mà đã phiền phức như thế, nếu thật sự gặp phải thần phật đỉnh cấp thân thể hoàn hảo…

Trong lòng Trương Vinh Phương nghiêm nghị, nhanh chóng chuyển động suy nghĩ, suy nghĩ lý do từ chối, đồng thời tự hỏi đối sách.

‘Nếu…’ Đột nhiên hắn nghĩ đến một cách.

“Thế nào? Ngươi không muốn đi?” Có vẻ như Nhạc Đức Văn đã nhìn ra điều gì, giọng điệu chậm rãi trở nên lạnh đi.

“Xem ra, quả nhiên cái gọi là võ công đã ảnh hưởng tới tầm mắt của ngươi, liên lụy đến sự tiến bộ của ngươi.”

Ánh mắt lão ta dần dần trở nên nguy hiểm.

Lão đã phế đi một Đạo Tử, tuyệt đối không thể để hy vọng lớn nhất trước mặt có chút xíu sai lầm nào.

“Yên tâm, về sau, ngươi sẽ hiểu được khổ tâm của vi sư…” Lão vén tay áo lên, giọng trầm thấp xuống.

Lão đã quyết định, phải phế bỏ hoàn toàn suy nghĩ của đồ đệ đối với võ công.

Cứ như vậy, hắn là hắn có thể chú tâm vào văn công, tương lai sau này với tư chất của hắn, nhất định có thể có thành tựu lớn! Kế thừa cơ nghiệp Đại Đạo Giáo huy hoàng!

Chỉ khi trở thành Linh Tướng, mới có thể không chết!

Đợi đến lúc đồ đệ Bái Thần thành công, thì sẽ hiểu rõ khổ tâm của người làm sư phụ như lão thôi.

Nghĩ đến đây, đầu ngón tay của Nhạc Đức Văn mơ hồ nổi lên sợi tơ màu bạc, luồng khí xoáy nhỏ xíu có hơi chuyển động vờn quanh bàn tay lão.

Vù!

Trong chốc lát, lão đưa tay ra, hướng phía trước một chỉ.

Phốc!

Đúng lúc này đột nhiên có một tiếng thoát hơi truyền ra.

Đột nhiên trên người Trương Vinh Phương bốc lên một mảng hơi nóng lớn, luồng hơi thở không tên tự nhiên khuếch tán ra ngoài thân thể hắn.

Phốc, ngón tay Nhạc Đức Văn lơ lửng chính giữa ngực Trương Vinh Phương, chỉ thiếu chút nữa đã đâm thẳng vào trong thân thể hắn.

Nhưng chỉ còn một khoảng cách bé xíu như vậy, nhưng lão lại chủ động ngừng lại.

"Cái này cái này… Không thể nào?"

Lúc này sắc mặt Nhạc Đức Văn nhanh chóng thay đổi, ánh mắt cứng ngắc, hai mắt đờ đẫn nhìn chằm chằm vào Trương Vinh Phương.

Luyện Thần?

Chỉ trong nháy mắt vừa rồi, thế mà lão lại cảm nhận được tinh khí thần đặc chất đặc biệt mà Luyện Thần mới có thể có trên người đồ đệ mình.

Trong thư phòng.

Nhạc Đức Văn mở to hai mắt, nhìn chằm chằm vào đồ đệ trước mặt, lão cảm thấy có thể là mình đã xuất hiện ảo giác.

Dù sao lão cũng thường xuyên tiếp xúc với thần phật, thực ra ảo giác này nọ chỉ là đồ chơi nhỏ.

Nhưng bây giờ…

Để đề phòng mình đã cảm ứng sai, Nhạc Đức Văn nhanh chóng vận chuyển viên cầu tinh thần trong đầu mình.

Rất nhanh, lão đã xác định được, chính là tinh khí thần đặc chất!! Không sai!

Chương 1156 - Thời gian (1)

Chính là tinh thần đặc chất chỉ có Luyện Thần mới có thể có!

Vì, lúc này lão đã Bái Thần Nguyệt Thần, là thần phật đỉnh cao nhất, trong vòng bảo vệ của Nguyệt Thần, không thể có ai có thể khiến lão rơi vào ảo giác mà không có bất cứ động tĩnh nào.

Cho dù Linh Phi Thiên cũng không thể!

Cho nên… nói cách khác, tất cả mọi thứ trước mặt là thật?

"Cho nên, ngươi… sao ngươi… Rốt cuộc là cái quái gì?"

Lớp thịt mỡ trên mặt lão run rẩy, nhìn Trương Vinh Phương, cho dù là lão, có thiên phú kinh khủng như vậy, nhưng năm đó cũng phải đến bốn mươi tuổi mới đột phá Luyện Thần…

Tên tiểu tử này… Không phải là lão khốn kiếp nào đó chạy tới ngụy trang thành hắn đó chứ?

Vừa nghĩ tới đó, tâm thần Nhạc Đức Văn lập tức cảnh giác.

"Ta không phải thứ gì, ta đúng là đồ đệ của ngài…" Sắc mặt Trương Vinh Phương cứng đờ, lập tức chậm rãi lộ ra bất đắc dĩ, uể oải, chua chát.

"Cũng là vì tăng lên quá nhanh, đệ tử luôn luôn sợ hãi trong lòng, cảm thấy có thể là mình đã xảy ra vấn đề ở đâu đó. Mãi vẫn không dám nói rõ cho ngài biết…"

"…" Yết hầu Nhạc Đức Văn không ngừng chuyển động, nuốt nước bọt.

Lão cẩn thận cảm ứng nhiều lần.

Không sai! Chính là tinh thần đặc chất đặc biệt Luyện Thần mới có.

Cái gọi là Luyện Thần, điểm quan trọng thật sự là ở chỗ viên cầu tinh thần có thể liên kết với thần phật.

Mà giờ phút này, trên người đồ đệ Trương Ảnh truyền ra viên cầu tinh thần Luyện Thần giống với của lão trước kia như đúc!

Bây giờ mới qua mấy năm?

Ba năm? Bốn năm?

Đó là cái thứ gì?

Cho dù giá lên mầm trong đất cũng không thể mọc nhanh như vậy được!

Sắc mặt lão trở nên nghiêm trọng hơn.

Lão nhanh chóng bước lên, song chưởng bỗng hóa thành hư ảnh, dùng tốc độ mà chính Trương Vinh Phương cũng gần như không thể nhìn rõ, khua khoắng loạn xạ trên người hắn.

Càng khua, khuôn mặt lão càng vặn vẹo.

"Ngươi ngươi… luyện mấy thứ đồ chơi quái quỷ gì vậy? Tại sao huyết khí rối loạn thế này? Cường độ thân thể cũng không tồi, nhưng mà võ công đâu? Ngươi chỉ luyện ngạnh công thôi? Võ đạo đâu? Tại sao vẫn còn là Ngoại Dược?"

Quả thực lão không còn gì để nói.

Thân thể đồ đệ rác rưởi y chang như những loại ngạnh công lâu dài kia.

Ngạnh công có thể làm được cái gì?

Đến Linh Tướng, thì có thể vượt qua vô số cao thủ ngạnh công đỉnh cấp ngay lập tức.

Ngươi luyện mạnh hơn nữa, có thể đỡ nổi linh tuyến không?

Ban đầu lão cho rằng đồ đệ luyện võ, tốt xấu gì cũng có thể ma luyện kỹ nghệ võ đạo sau khi lên Linh Tướng một chút, có thể khiến tiên cơ ngăn địch và vòng phòng ngự tuyệt đối của bản thân mạnh hơn một ít.

Nhưng bây giờ… đã luyện mấy năm rồi… mà vẫn là Ngoại Dược?

Nhạc Đức Văn kiểm tra một phen, buông tay ra.

"Cho nên… ngươi mới đến chỗ này tránh mãi, không dám theo mang lệnh bài? Ngươi biết lệnh bài có thể kiểm tra văn công của ngươi?" Giọng lão chua chát.

"Chỉ là… đệ tử, đệ tử cũng không muốn mà." Trương Vinh Phương thở dài từ tận đáy lòng nói.

"…"

“…”

Nhất thời, hai sư đồ nhìn nhau không nói gì.

Một người đang rơi vào trạng thái kinh ngạc, một người khác lại trưng ra vẻ mặt vô tội, không biết nên nói cái gì.

Thật lâu sau…

“Đúng rồi. Quả thực tình huống này của ngươi cần phải suy nghĩ thật kỹ.” Nhạc Đức Văn mới cứng ngắc gật đầu, giọng nói khô khốc.

Nguyên Anh hậu kỳ ở tuổi này là đồ đệ của lão, lão sẽ vui vẻ.

Nhưng Luyện Thần ở tuổi này… Lão ta không phải là vui vẻ nữa, mà là không thể hiểu được.

Vì, từ trước đến giờ hoàn toàn chưa từng xảy ra loại chuyện như thế này?

Nhìn sang những Luyện Thần còn lại, có ai không phải lão già bảy tám mươi tuổi chứ?

Nhìn lại tên tiểu tử này trước mặt…

Hai mươi mấy tuổi?

Thế này còn có thiên lý hay không?

Nhạc Đức Văn cảm thấy mình đau răng.

Việc này xuất hiện quá đột ngột, lão ta hoàn toàn không được chuẩn bị tâm lý chút nào cả.

Suy nghĩ một lúc, lão lại bước lên.

“Đưa tay!”

Trương Vinh Phương chần chừ một lúc, vẫn vươn tay.

Mạch môn của hắn bị nắm lại.

Nhạc Đức Văn vừa mới cầm vào mạch môn của hắn, thiếu chút nữa đã thốt ra một câu mẹ nó.

Thật kìa!

Đúng là Luyện Thần!!

Mẹ nó còn là Luyện Thần viên mãn?

Thân thể cường hãn của đồ đệ đã bị lão không để ý đến, nhưng một tia tinh thần đặc chất như có như không, xuyên thấu khắp toàn thân, dù thế nào cũng không thể giả được.

"Ngươi là cái gì?"

Lão hung hăng đập một bàn tay lên người Trương Vinh Phương, khuôn mặt càng méo mó hơn.

"Đúng là thật. Đúng là tiểu tử tốt!"

Luyện Thần viên mãn mà còn không nói cho lão biết, nếu như thế này mà bị ngoại thần nào đó nắm được cơ hội.

Trong lòng Nhạc Đức Văn hoảng sợ nổi giận.

Lão buông tay ra, thở ra thật dài, suy nghĩ một lúc, có thể phản ứng vừa nãy của lão sẽ dọa tiểu tử này.

Lúc này trên mặt lão vẫn còn nét mặt nguy hiểm trước đó, lão nhanh chóng nỗ lực trở nên nhu hòa hơn, lạ lẫm và hờ hững vừa rồi, cũng lập tức chuyển thành dịu dàng, thương tiếc.

Chương 1157 - Thời gian (2)

“Đứa nhỏ vừa giỏi vừa ngoan!”

Lão hít một hơi thật sâu, nặng nề vỗ vào sau lưng Trương Vinh Phương.

“Thời gian dài như vậy, đúng là đã làm khổ ngươi.”

Mặc dù khuôn mặt vặn vẹo, nhưng trong lòng lão là chua xót thực sự.

Ngày nào cũng luyện võ công mà còn có thể luyện văn công thành dáng vẻ như trước mặt lão thấy.

“Sư phụ… ta… chỉ là lo lắng ngài hiểu lầm.” Khuôn mặt Trương Vinh Phương lộ vẻ cảm động, môi run rẩy, giống như tủi thân nhiều năm cuối cùng cũng nhận được thông cảm.

Hai sư đồ bốn mắt nhìn nhau, đều tìm thấy cảm động từ trên mặt đối phương.

“Đồ nhi!”

“Sư phụ!”

“Được rồi được rồi, ngươi cũng chớ giả vờ nữa… Bây giờ, ngươi đã có thể Bái Thần… Thu dọn một chút đi, lập tức theo ta trở về!” Thần sắc Nhạc Đức Văn dần dần hưng phấn hơn.

“Như thế, quả nhiên là trời muốn chấn hưng Đại Đạo giáo ta!”

Một môn có ba Linh Tướng, thiên hạ này, còn ai có thể so sáng với bọn họ được đây?

“Sư phụ, ta nghĩ tạm thời vẫn không thể gấp.” Trương Vinh Phương trầm giọng nói: “Đệ tử cảm thấy, văn công còn có thể tiến thêm một bước nữa.”

“Còn có thể tiến thêm? Đúng đúng! Không tệ không tệ, nếu ngươi có thể bước vào Phản Hư rồi mới Bái Thần, sợ là…” Bản thân Nhạc Đức Văn là Phản Hư Bái Thần, hiểu rõ khác biệt trong đó lớn bao nhiêu.

Lúc này thần sắc lão lại càng trở nên hưng phấn hơn nữa.

“Không tệ, ngươi nói đúng!” Hắn liên tục gật đầu, đi tới lui mấy bước trong thư phòng.

“Ngươi đặt Thái Thượng Minh Hư công làm cơ sở, nếu bây giờ có thể tiến thêm một bước, với thiên phú của ngươi thì cũng không tốn bao nhiêu thời gian. Nhiều lắm là mấy năm, không! Cho dù mười năm cũng đủ rồi, đến lúc đó nếu ngươi còn có thể vượt qua vi sư, đạt tới cực hạn Phản Hư.” Vẻ mặt Nhạc Đức Văn kích động.

Lão cũng là khó khăn lắm mới bước vào Phản Hư, đã Bái Thần ngay lập tức. Lúc đó lão đã có thể cảm giác được, đó chính là cực hạn của lão.

Nhưng Trương Vinh Phương không giống như thế!

Hắn còn trẻ tuổi, hắn mới hai mươi mấy tuổi!

Hai mươi mấy tuổi.

Quả thực đúng là trời sinh đạo thể! Người duy nhất từ xưa đến nay!

Thần sắc Nhạc Đức Văn càng ngày càng hưng phấn hơn.

“Ngươi còn cần cái gì, cứ việc nói! Ta có thể làm được thì sẽ thỏa mãn ngươi! Tuyệt đối đừng khách khí! Chờ đợi ngày sau ngươi Bái Thần, hai người sư đồ chúng ta tung hoành thiên hạ, nhất định có thể hoàn thành đại nghiệp! Không ai cản nổi!”

Gánh nặng trong lòng Trương Vinh Phương được cởi bỏ, biết được đã tạm thời vượt qua cửa này rồi.

Trước đó trong đầu hắn suy diễn, nếu mình bại lộ văn công, sẽ phát sinh tình huống như thế nào, kết quả ngoài dự liệu là, kết quả suy diễn không giống với lo lắng ban đầu của hắn.

Bất kể kẻ nào, khi nhìn thấy tuổi này của hắn còn có thể tu hành đến Luyện Thần viên mãn, biết được hắn còn có thể tiếp tục tiến về phía trước. Tất nhiên quyết định được đưa ra, đều là để hắn tiếp tục tiến về phía trước, đạt tới cực hạn mà hắn có thể đạt tới, rồi mới đi Bái Thần.

Theo lô-gic bình thường, cũng sẽ không kéo hắn đi Bái Thần ngay lập tức, cắt đứt con đường sau này.

Cho nên, Trương Vinh Phương quyết định thật nhanh, hủy bỏ lớp ngụy trang.

Dù sao hắn cũng sắp không kiên trì nổi nữa rồi.

“Sư phụ, gần đây đệ tử gặp phải một vài chuyện tương đối kỳ quái, không biết ngài có thể giải đáp hay không?”

Nếu bây giờ đã bộc lộ ra hết rồi, có một lão sư là cường giả tuyệt đỉnh thiên hạ ở trước mặt, tất nhiên điều đầu tiên Trương Vinh Phương muốn làm là hỏi ra nghi hoặc mà trước đó hắn vẫn luôn chôn dưới đáy lòng.

“Ngươi muốn hỏi chuyện về hơi thở hai tàn thần trong phủ đệ ngươi?” Có vẻ như Nhạc Đức Văn đã sớm có đoán trước.

“Thực ra đã không còn gì để nói nữa. Năm đó Đại Linh trấn áp đồ sát không biết bao nhiêu mật thần, mặc dù những thứ mật thần này giống với Linh Tướng, không thể giết chết, nhưng chỉ cần giết sạch tất cả người đã từng gặp bọn chúng, thì có thể quên nó đi hoàn toàn.”

Lão dừng một chút.

“Cái gọi là quên, chính là chúng nó mang theo Linh Tướng của chúng nó, vĩnh viễn dừng lại ở một nơi thuộc về mình, không thể ảnh hưởng đến thế gian nữa. Chỉ thế thôi.”

“Như vậy, chuyện Nghi Vân Quỷ Vụ phải đối phó như thế nào?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

“Có thể đối kháng với thần, cũng chỉ có thần.” Nhạc Đức Văn cười nói, “Sau này đến lúc ngươi Bái Thần, có Thiên Tôn bảo hộ, Nghi Vân Quỷ Vụ sẽ vô dụng với ngươi. Thậm chí tàn thần nhỏ yếu cũng không dám tới gần ngươi.”

“Vì sao? Chúng nó đã có thể bất tử, thì còn có thể sợ gì?”

“Bất tử, chỉ là đại diện rằng bọn chúng sẽ không ngừng phục sinh, trùng sinh, nhưng không có nghĩa là không giết được. Mỗi một lần bị giết, chúng nó đều rơi vào suy yếu mà ngủ say.” Nhạc Đức Văn giải thích nói.

Lão chắp tay sau lưng trong thư phòng, thần sắc thoải mái vui sướng.

Chương 1158 - Thời gian (3)

“Ngươi chỉ cần mang theo lệnh bài cho kỹ, không có ai dám tới gần ngươi. A không đúng…” Một tay lão giật mạnh lệnh bài trong tay Trương Vinh Phương lại.

“Tạm thời ngươi không thể đeo. Đỡ phải xảy ra chuyện.” Lão dừng lại, sắc mặt nghiêm nghị.

“Chờ khi nào ngươi đạt tới cực hạn, có thể Bái Thần, đến lúc đó cho ngươi thêm cái lệnh bài nữa cũng không muộn. Bây giờ vẫn phải để ta đảm bảo giúp cho ngươi.”

Hành động khó hiểu của lão khiến Trương Vinh Phương liên tưởng tới tình huống Tiết Đồng nói tới trước đó.

Có thể trong lệnh bài thật sự có linh tuyến thần phật gửi lại, vào lúc phù hợp, rất có thể sẽ bộc phát ra, cưỡng ép ký sinh hàng thần Bái Thần.

“Như vậy, ngươi theo ta về Đại Đô, muốn làm gì cũng được, muốn cái gì tùy ý ngươi chọn, chỉ cần ngươi tu hành văn công thật tốt cho ta. Cho dù ngươi muốn thị tẩm công chúa hoàng tộc, ta cũng có thể làm cho ngươi! Dù sao cũng thoải mái hơn cái cô nương vừa rồi!”

“… Sư phụ hiểu lầm rồi, thực ra đệ tử cảm giác trong trạng thái tự do tự tại, mới có thể tăng văn công lên nhanh hơn. Ban đầu có chút thời gian ở Đại Đô, nhưng mà tiến độ vẫn chậm chạp. Không ngờ mới ra khỏi Đô thành đi tới Thứ Đồng, đã bắt đầu đột ngột tăng mạnh!” Trương Vinh Phương thở dài.

“Ở bên ngoài mới tu hành được, sao lại còn có chuyện phiền toái như thế, chẳng qua chỉ cần giữ bí mật, ngươi chưa có nói với người khác về chuyện văn công của ngươi đúng không?” Nhạc Đức Văn lo lắng nói.

“Không có, sư phụ tuyệt đối là người đầu tiên!” Trương Vinh Phương chém đinh chặt sắt nói.

“Vậy là tốt rồi.” Nhạc Đức Văn suy tư: “Như vậy, ta sắp xếp người ở bên cạnh thiếp thân bảo vệ ngươi. Âm thầm bảo vệ, bản thân ngươi cũng phải cẩn thận, gần đây thế cục biến ảo

quá nhanh, ta không chắc là có thể lo lắng cho ngươi. Không được dính dáng gì đến trận chiến ngũ vương hết."

"Ngũ vương, ngay cả sư phụ ngài cũng kiêng kị sao?" Trương Vinh Phương kinh ngạc nói.

"Mặt ngoài thì ngũ vương có thế lực của các đại giáo phái âm thầm ủng hộ, không có Linh Tướng ủng hộ, bọn họ sẽ không dám tranh đoạt đế vị. Ngoài ra khà khà, về sau ngươi sẽ biết. Thực ra chúng ta cũng có ủng hộ một người, có điều tạm thời vẫn chưa tới lúc bại lộ ra." Bây giờ không ít lời Nhạc Đức Văn nói không còn che che lấp lấp nữa, mà ít nhiều đã bắt đầu tiết lộ cho đồ đệ nghe.

Điều này đại biểu, lão đã bắt đầu dự định dần dần dẫn dắt Trương Vinh Phương, bước vào vòng tròn của lãop.

"Kế tiếp ta sẽ kể cho ngươi về tình huống của Phản Hư, với cả sau khi tiến vào Luyện Thần, ngươi nhất định phải cẩn thận, không được tùy ý tiến vào thần miếu, chùa miếu, dã quan, thần đường vân vân. Ngươi đã không giống với ngươi bình thường nữa. Luyện Thần rất dễ bị thần phật theo dõi. Nhưng ngươi hiện tại cũng không thích hợp mang theo lệnh bài, vậy nên chỉ có thể tự bảo vệ tốt bản thân."

"Đệ tử đã hiểu."

Ngay sau đó, Nhạc Đức Văn cẩn thận truyền thụ cảm nhận, kinh nghiệm, cùng với những điểm khả năng cần phải chú ý sau khi tiến vào Phản Hư của mình cho Trương Vinh Phương.

Nét mặt lão mang theo vẻ nhẹ nhõm và vui mừng, tâm trạng rõ ràng là tốt vô cùng.

Nửa chừng lão còn phái Minh Nguyên ra ngoài, đi đưa một bức thư.

Hai thầy trò đốt đèn trò chuyện cả đêm, cho đến khi trời sáng Nhạc Đức Văn mới lại lặng yên rời đi.

Còn để lại một người quen cũ của Trương Vinh Phương, xem như là bảo tiêu hộ vệ thiếp thân.

Trong thư phòng.

Trương Vinh Phương và Nhiễm Hân Duyệt giương mắt nhìn nhau, nhất thời đều im lặng không nói gì.

Rõ ràng tuy Nhạc Đức Văn đã thu phục Cảm Ứng môn, nhưng cao thủ có thể thực sự hoàn toàn tin tưởng được không nhiều lắm, mà Tông Sư xinh đẹp vóc dáng tốt, còn có thể nghe chỉ huy ít hơn.

Thế nên nghĩ tới nghĩ lui, nếu đồ đệ thích xinh đẹp mỹ sắc, vậy dứt khoát để Nhiễm Hân Duyệt đến luôn.

Lúc này hoàn toàn khác với lúc trước.

Lần này là thiếp thân bảo hộ trong thời gian dài.

Thiếp thân.

"Chưởng giáo đã đi rồi Đạo Tử, sau này… vẫn xin chiếu cố nhiều hơn." Nhiễm Hân Duyệt lúng túng ôm quyền nói.

"Đừng sợ, ta sẽ không đối xử với ngươi như vậy. Chỉ là lệnh sư khó vi phạm." Trương Vinh Phương thở dài.

Lúc này rốt cuộc ứng phó được, nhưng lần sau thì sao?

Thời gian hắn có thể tranh thủ được càng ngày càng ít.

Lần này bại lộ cảnh giới văn công, lần sau kỳ vọng của Nhạc sư phụ đối với hắn nhất định sẽ càng cao, càng nhanh.

Cũng may hắn vừa đột phá cảnh giới Thôn Thiên của Kim Thiềm công, điểm thuộc tính tăng lên tốc độ mỗi ngày một điểm.

Bằng không nếu là hiện tại mới làm, e rằng nửa phút là sẽ bị phát giác.

"Ân cứu mạng lần trước của Đạo Tử, Hân Duyệt ghi nhớ trong lòng, sau này nếu có phân phó, cứ việc nói." Lúc này thái độ của Nhiễm Hân Duyệt nghiêm túc hơn.

Chương 1159 - Thời gian (4)

Tuy nàng biết thực lực của vị Đạo Tử trước mặt phải lớn hơn nàng rất nhiều.

Nhưng lời nên nói, thì vẫn phản nói.

Hơn nữa, vừa lúc… trong hội một mực nghĩ cách làm sao để tiếp cận vị Đạo Tử này, hôm nay đúng là cơ hội tốt!

Trương Vinh Phương nhìn nàng, bỗng nhiên có chút tâm mệt.

Câu hỏi mà Thiên Nữ hỏi hắn trước đó khiến hắn hiểu được, mục tiêu hiện giờ của mình hẳn là tập trung tất cả lực lượng, chế tạo một chỗ an toàn tuyệt đối nằm trong tay mình.

Mà như vậy địa bàn, cần lượng lớn cao thủ giữ gìn trật tự.

Nhưng bây giờ…

Nghĩa Minh Ngịch Thời hội, Đại Đạo Giáo, Tuyết Hồng các, Cảm Ứng môn, Thiên Giáo Minh, ngũ vương tranh bá, Tây tông Chân Nhất, Thiên Tỏa, Hắc Thập, những thế lực này ai nấy đều có tâm tư và hành động riêng.

Còn có tàn thần Mật Thần nhìn chằm chằm mọi lúc từ một nơi bí mật gần đó nữa.

Nếu muốn chỉ lo cho thân mình.

Quá khó khăn.

“Ngươi đi theo ta.”

Lúc này Trương Vinh Phương đứng dậy, đi ra thư phòng, mang theo Nhiễm Hân Duyệt đến tĩnh thất.

Đi tới trước mặt nguyện chung và tượng Huyết Thần.

“Ngươi có biết hai cái này là gì không?”

Hắn chỉ vào hai người hỏi.

Nhiễm Hân Duyệt nhìn vào trong góc.

Trong tầm mắt của nàng, chỉ có thể nhìn thấy cái tượng Huyết Thần kia.

“Chỉ có một pho tượng Mật Thần.”

“Văn công của ngươi thế nào?” Trương Vinh Phương lại hỏi.

“Chỉ có Nguyên Anh kỳ.” Nhiễm Hân Duyệt trả lời.

“Vậy đã đối phó với tàn thần bao giờ chưa?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

“Từng theo chưởng giáo tham dự.” Nhiễm Hân Duyệt gật đầu.

“Có biết rõ làm sao để đối phó Nghi Vân Ngụy Vụ không?”

“Nghi Vân Ngụy Vụ?” Nhiễm Hân Duyệt nổi lòng nghi ngờ: “Cái đó gặp phải chúng ta tự nhiên sẽ lùi lại tản ra, còn cần đối phó à? Chỉ có mấy người bình thường mới có thể bị ảnh hưởng chứ?”

“…” Trương Vinh Phương không phản bác được, xem ra Nhạc sư phụ nói đúng thật.

Hắn biết rõ, trong thế giới lấy Bái Thần làm lực lượng chủ đạo này, nếu muốn chỉ lo thân mình thì tất nhiên phải đối mặt với thần phật và Linh Tướng.

Mà Nghi Vân Ngụy Vụ thần phật sở hữu, chính là cửa ải thứ nhất phải giải quyết.

“Ý ngài là, với tư cách con người thì phải làm thế nào để giải quyết Nghi Vân Ngụy Vụ sao?” Nhiễm Hân Duyệt bỗng nhiên nheo mắt lại: “Cái này ngược lại ta có biết một người có cách.”

“Ồ?? Là ai?” Trương Vinh Phương lập tức vực dậy tinh thần.

“Mấy Cực Cảnh kia, bọn họ đối kháng Bái Thần nhiều năm như vậy, tất nhiên có biện pháp giải quyết tương ứng.” Nhiễm Hân Duyệt trả lời.

Trương Vinh Phương cũng nghĩ đến điểm ấy.

“Ngươi nói không sai, thực ra ta cũng nghĩ đến.”

Hơn nữa, hắn bỗng nhiên nghĩ, thật ra muốn đối phó với Nghi Vân Ngụy Vụ, còn có một biện pháp.

Nếu muốn giải quyết một sự vật, điều kiện tiên quyết đầu tiên hẳn là phải tìm hiểu về nó trước.

Chỉ khi hiểu được nó rốt cuộc là cái gì, mới có thể biết ứng đối ra sao.

Ánh mắt Trương Vinh Phương bình tĩnh trở lại.

Hắn biết mình phải làm như thế nào rồi.

Kế tiếp, hắn phải dốc hết sức lực tìm hiểu các loại tư liệu tình báo về thần phật, Linh Tướng, Đại Tông Sư.

Đồng thời trong khoảng thời gian mấy năm sau đó, hắn phải mau chóng đạt được thực lực có thể đối kháng với Linh Tướng.

Nếu là lúc trước, có khi hắn vẫn phải rất lo lắng.

Nhưng bây giờ, mỗi ngày một điểm thuộc tính khiến hắn chỉ cần một năm là có thể thu được hơn ba trăm điểm trị số sinh mệnh, nói cách khác, một năm, hắn có thể có được ba loại thiên phú đặc chất mạnh mẽ!

Huyết Nhục Bổ Toàn trước đó giúp hắn của hôm nay mạnh mẽ đến đè nặng Tông Sư.

Nếu như nhận được thêm mấy thiên phú đặc chất nữa…

Mặt khác, lời Nhạc sư phụ nói cũng nhắc nhở hắn.

Đúng thật, võ nghệ hiện tại của hắn quá kém.

Hoàn toàn chính là đang dựa vào thiên phú cơ thể cứng chọi cứng, kế tiếp nên an tâm ở lại phủ Tình Xuyên rèn luyện võ nghệ.

Ít nhất cũng phải nâng võ công lên đến cảnh giới Tông Sư mới được.

Bằng không một khi gặp phải đối thủ có tố chất cơ thể không kém mình là bao, chênh lệch về cảnh giới võ nghệ quá nhiều, hắn sẽ bị đùa chết không kịp trở tay.

Tháng 2 năm 1189.

Thượng Đô náo động.

Bốn đại quý tộc người Linh liên thủ tập kết cao thủ thần bí, âm thầm đánh lén Nghiêm Thuận Vương tiến vào chiếm giữ Thượng Đế.

Sau khi bắt hắn thì giam lỏng, mang đến thiên lao của Tuyết Hồng các.

Thánh Thiên Nhất Hắc Thập Giáo bị thương bỏ chạy, Thiên Giáo Minh không thấy tung tích.

Đến tận đây, một trong ngũ Vương bị loại bỏ, còn sót lại bốn vị.

Cùng tháng, biên cương Đại Linh rung chuyển, chỉ mới nửa tháng đã có trên trăm nơi bắt đầu khởi nghĩa.

Linh quân chia ra trấn áp, mệt mỏi cực kỳ.

Mà Trương Vinh Phương thì vẫn còn ở phủ Tình Xuyên, lẳng lặng nghỉ ngơi lấy lại sức, mỗi ngày ăn cơm đầy đủ, tích góp từng tí một điểm thuộc tính nâng cao bản thân.

Đồng thời, hắn cũng bắt đầu thỉnh thoảng liên hệ gặp mặt với Thiên Nữ.

Chương 1160 - Thời gian (5)

Cố gắng thông qua Thiên Nữ liên hệ với Ngịch Thời hội, lấy được phương pháp ứng đối Nghi Vân Ngụy Vụ. Nhưng nhiều lần đều không được gặp mặt.

Trạch tỉnh - núi Lăng Hoa.

Trên đường núi mây mờ lượn quanh.

Trương Vinh Phương theo sát phía sau Nhiễm Hân Duyệt, bay nhanh lên phía đỉnh núi.

Hai người đều là cao thủ thực lực Tông Sư, khoảng cách mấy chục mét chỉ đi trong chớp mắt, không chút dây dưa.

Không bao lâu sau, hai người lướt qua một khe sâu, leo lên trên theo vách núi dốc bảy mươi độ.

Cuối cùng đến được đỉnh núi trước khi tia nắng ban mai còn chưa hoàn toàn chiếu qua làn mây mờ.

Gió to gào thét lạnh thấu xương.

Trương Vinh Phương giương mắt nhìn vào sâu trong bệ đá trên đỉnh núi.

"Đây chính là nơi ở của đại cao thủ Cực Cảnh ngươi nói?" Hắn hơi nghi hoặc nhìn Nhiễm Hân Duyệt phía trước.

Trước đó Nhiễm Hân Duyệt nói cho hắn, nàng có thể tìm được đất ẩn cư của một cường giả Cực Cảnh thực sự biết ứng phó với Nghi Vân Ngụy Vụ như thế nào.

Sau đó xung phong nhận việc dẫn hắn đến nơi này.

Hiện giờ Trương Vinh Phương không có sợ hãi, đương nhiên là vui vẻ đến đây.

Chỉ là hôm nay xem ra…

Trên đỉnh núi này chỉ có một nhà đá nhỏ đơn sơ vô cùng, còn lại chẳng có cái gì cả.

"Chính là trong đây." Nhiễm Hân Duyệt nghiêm túc nói: "Đại nhân, ta cũng phải mất rất nhiều ngày mới tìm được hành tung của vị tiền bối này."

Nàng tuyệt đối sẽ không nói, mình là tìm người trong hội hỏi mới tìm tới được nơi này.

Đúng là đại cao thủ không sai, vị ẩn cư ở chỗ này tuyệt đối là cường giả tuyệt đỉnh trong hàng Cực Cảnh.

Nhưng so sánh với mấy Cực Tâm… vị này chưa chắc tốt tính cho lắm.

"Vậy người đâu?" Trương Vinh Phương khẽ nhíu mày, nhìn căn nhà đá nọ.

Theo hắn thấy, đều có thể nhìn ra được căn nhà đá kia đã rất lâu rồi không có ai tiến ra.

Cửa đá đóng chặt, trên cửa sổ toàn là các loại cứt chim cỏ dại, không có chút hơi thở sinh hoạt nào.

"Người ở trong đó. Chờ đi, hắn chẳng mấy chốc sẽ đi ra." Nhiễm Hân Duyệt chắc chắc nói.

Trương Vinh Phương gật đầu, khoanh chân ngồi xuống, lẳng lặng chờ đợi ngay bên vách núi.

Không khiến hắn đợi lâu lắm.

Ước chừng khoảng nửa canh giờ.

Sương mù trên đỉnh núi dần dần bị ánh sáng mặt trời xuyên thấu, làm nó chậm rãi nhạt dần rồi biến mất.

Chỉ một thoáng, một bóng người không rõ thả người nhảy lên từ bên kia đỉnh núi, nhẹ nhàng rơi xuống nơi trước nhà đá không xa.

Bóng người kia không cao, chỉ tầm khoảng một mét chín, nhưng vóc người cân xứng, tóc dài tới eo, mặc áo dài xám trắng, trong tay cầm một vò rượu.

Nhìn nhà đá, hắn không có tới gần, chỉ ngồi xuống ở nơi cách gian nhà kia khoảng mười mét, sau đó gỡ giấy dán trên miệng vò rượu, ngửa đầu uống từng hớp nhỏ.

"Chính là hắn." Lúc này Nhiễm Hân Duyệt nhỏ giọng nhắc nhở bên cạnh Trương Vinh Phương: "Đại nhân có thể thử nói chuyện với hắn, nhưng nhất định phải cẩn thận, không nên kích thích hắn."

“Ừ.” Trương Vinh Phương khẽ gật đầu, nhìn đơn thuần từ bóng lưng, người này cũng không có chỗ nào đặc biệt.

Khí huyết cơ thể đúng là nồng hậu, nhưng chỉ có trình độ Tông Sư phổ thông. Kém xa mình.

Hắn ngay cả Tông Sư Bái Thần đều đánh chết không ít, đương nhiên sẽ không bởi vì khí huyết mà kiêng kỵ đối phương.

Lúc này, hắn chậm rãi lại gần người nọ.

“Suỵt.”

Bỗng nhiên, khi cách người nọ còn có mười mét, nam tử bỗng lên tiếng.

Hắn giơ ngón tay lên, đặt dọc bên mép phát ra tiếng vang.

“Nhẹ nhàng thôi. Nàng đang nghỉ ngơi không nên làm phiền nàng.”

“Ai?” Trương Vinh Phương nghe giọng của hắn, có chút khàn khàn, nhưng rất dịu dàng.

Hắn nhìn theo hướng của đối phương, chỉ có thể nhìn thấy căn nhà đá trên vách núi yên tĩnh này.

“Thê tử của ta.” Nam nhân không quay đầu lại, giọng vẫn rất nhẹ như trước.

“Nàng nói cho ta biết, nàng muốn ngủ một lát, để cho ta chờ nàng ở chỗ này.”

“Thế nhưng ở đây đâu có người ở đâu?” Trương Vinh Phương khẽ nhíu mày.

“Ngươi không rõ. Nàng ở chỗ này.” Nam tử giơ tay lên, ánh mắt mê man: “Ngươi xem. Nàng ngủ rất ngon. Lúc trước ta hái cho nàng rất nhiều hoa an thần mà nàng thích, nàng rất vui vẻ.”

“…” Trương Vinh Phương nghi ngờ, lẽ nào trong đó thực sự có người?

Hắn vòng sang góc khác, nhìn vào bên trong từ hướng cửa sổ.

Qua cánh cửa gỗ đổ nát, bên trong đúng là có một chiếc giường gỗ, nhưng trên đó trống không, chẳng có cái gì cả.

Hắn quay đầu lại nhìn nam tử.

Nhìn từ mặt bên, nam tử mọc đầy râu, cũng không biết đã bao lâu rồi không có sửa soạn, vô cùng lộn xộn bẩn thỉu.

Khuôn mặt hắn già nua tràn đầy nết nhăn, hoàn toàn khác với cơ thể cân xứng thon dài.

Mấu chốt nhất là ánh mắt của hắn.

Cặp mắt kia, sáng ngời giống như có ánh sáng.

“Tiền bối, lần này vãn bối đến đây là muốn thỉnh giáo ngài về giải pháp của Nghi Vân Ngụy Vụ. Ngài có điều kiện gì, vãn bối có thể làm được thì sẽ làm cả.”

Chương 1161 - Thử lần đầu (1)

Hắn dừng một chút, nghĩ đến có người nói Cực Cảnh đều là bệnh tâm thần, dứt khoát không lo chuyện khác, ôm quyền nói khẽ với đối phương.

Câu hỏi của Trương Vinh Phương không có câu trả lời.

Nam tử vẫn nhìn chằm chằm nhà đá, không hề nhúc nhích.

“Tiền bối?”

Trương Vinh Phương lại lên tiếng lần nữa.

Vẫn không có phản ứng.

Hắn quay đầu lại nhìn Nhiễm Hân Duyệt. Nàng lắc đầu với hắn, tỏ vẻ mình cũng không biết.

Trương Vinh Phương lại quay đầu, trầm tĩnh xuống, liền dứt khoát lẳng lặng chờ đợi ở một bên.

Nếu có việc cầu người, vậy thì thái độ phải chủ động và thành tâm.

Hai người đều không có động tác gì nữa, chỉ là an tĩnh chờ đợi.

Thời gian trôi qua, tiếng gió vẫn rít gào.

Mây mù trên đỉnh núi chậm rãi biến mất.

Ánh sáng mặt trời mạ lên khắp đỉnh núi một màu vàng kim.

“Tiền bối.” Trương Vinh Phương rốt cuộc lên tiếng lần nữa.

“Ngươi đang gọi ai vậy?” Lúc này nam tử thế mà lại lập tức mở miệng.

“Ngươi đang nói chuyện với ta sao?” Hắn hơi quay đầu, xem nhìn sang bên này. Trong mắt so với ban nãy hình như có thêm một thứ kỳ quái.

Loại khí chất này…

“Đúng vậy. Vãn bối muốn thỉnh giáo một chút về cách ứng đối với Nghi Vân Ngụy Vụ.” Trương Vinh Phương gật đầu, trong

lòng lại hơi cân nhắc về việc đột nhiên thay đổi khí chất của đối phương.

“Vì sao ngươi phải hiểu những thứ đó? Không phải ngươi là đệ tử Đạo Môn à?” Nam tử hỏi.

“Để thắng. Để bảo vệ người và sự vật mình muốn bảo vệ!” Trương Vinh Phương trả lời.

“Đây là quyết tâm của ngươi?”

“Vâng.”

“Thế nhưng tại sao ta không cảm giác được?” Nam tử chuyển hướng tầm mắt, lại nhìn nhà đá.

“Vậy như thế nào mới có thể khiến ngài cảm giác được?” Trương Vinh Phương híp mắt.

“Muốn làm một chuyện, nếu như ngươi chỉ có một phần mười tỉ lệ thành công, ngươi sẽ được ăn cả ngã về không chứ? Ngươi sẽ không.”

Nam tử buông vò rượu, đứng lên, chuyển hướng.

“Ta đúng là sẽ không.” Trương Vinh Phương khẽ gật đầu.

“Giống như bây giờ, có người nói với ta về ngươi.” Nam tử nhẹ nhàng nói: “Hắn nói, ngươi rất mạnh, rất có thiên phú “

Hắn bỗng mỉm cười, nụ cười hơi hơi khó hiểu.

“Nhưng ta thấy ngươi, rất yếu”

“Xem ra tiền bối rất có tự tin về bản thân.” Mặt Trương Vinh Phương không thay đổi, bình tĩnh nói.

“Có yếu hay không, thử qua mới biết được. Thiên hạ hôm nay, vãn bối tự cho là mình đúng là rất yếu. Nhưng lời này còn chưa tới phiên tùy tiện một người nào cũng có thể nói.”

Hắn tiến lên một bước.

“Không tới phiên ta nói?” Nam tử nghe vậy thì nao nao: “Đã rất lâu rồi không có ai dám nói chuyện với ta như vậy.” Ánh mắt hắn hoảng hốt, giống như nhớ lại chuyện cũ rất nhiều năm về trước.

“Nếu tiền bối muốn nghiệm chứng một phen, cũng có thể tự mình giao thủ thử xem.” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

“Cũng tốt.” Nam tử mỉm cười. Hắn giậm chân vọt về phía trước, muốn lao về phía Trương Vinh Phương, bỗng nhiên lại dừng lại.

“Không đúng, hiện tại phu quân hẳn là đã chuẩn bị cho ta rất nhiều hoa khô mới đúng, ta không thể cô phụ ý tốt của hắn. Chỉ là tại sao lần nào hắn cũng không lên đỉnh núi chứ, lần nào cũng đều là sau khi ta rời đi mới đến.”

Trong mắt của hắn lại toát ra loại khí chất kỳ dị vừa nãy.

Loại khí chất này…

Trương Vinh Phương bỗng dưng nhớ tới, đó căn bản giống như bộ dạng yêu một người cực sâu!

Hơn nữa…

Hơn nữa còn là thần thái của nữ tử!

Trong lòng hắn rùng rợn, lại quan sát tỉ mỉ đối phương.

Quả nhiên, lúc này nhìn lại, lập tức phát hiện ngôn hành cử chỉ, các động tác nhỏ, thần thái của nam tử lúc này đều nghiễm nhiên có dáng vẻ dịu dàng của nữ tử.

Không đợi Trương Vinh Phương đáp lời.

Nam tử bắt đầu moi tới moi lui trong quần áo, rất nhanh đã móc ra một đống lớn hoa khô, sau đó cẩn thận ôm lấy, mũi chân điểm một cái, nhẹ bỗng như bay, rơi xuống trước cửa nhà đá.

Chỉ thấy ngón tay của hắn ấn nhẹ một cái, cửa đá im ắng mở sang bên trái.

Người trong chớp mắt đã đi vào. Dưới chân thế mà không để lại chút dấu vết nào.

Nam tử bày hoa khô lên trên giường gỗ, không hề chê dơ dáy bẩn thỉu, cứ như vậy nằm lên đó.

“Phu quân. Ta ở chỗ này chờ ngươi. Vì sao ngươi… tại sao luôn luôn không không chịu tới gặp ta!?” Vẻ mặt hắn dần dần trầm xuống, vành mắt thế mà cũng bắt đầu hơi hồng hồng.

Trương Vinh Phương và Nhiễm Hân Duyệt ở một bên thấy vậy, trong lòng khó chịu.

Một đại nam nhân, mặt để bộ râu ria xồm xoàm, lại ở đó giả vờ làm ra bộ dạng quyến rũ dịu dàng của nữ tử.

“Tiền bối?” Trương Vinh Phương nhịn sự rùng mình, lớn tiếng kêu lên lần nữa.

“Ngài có điều kiện gì, chỉ cần ta có thể làm được, cứ việc nói.”

Vụt!

Trong nháy mắt, hai mắt nam tử bỗng nhiên trợn to, vẻ quyến rũ vừa nữa trong nháy mắt không còn sót lại chút gì.

“Ta bảo ngươi nhỏ giọng một chút!!” Hắn bật dậy từ trên giường, thân hình chợt lóe, thế mà chợt lao ra nhà đá.

Chương 1162 - Thử lần đầu (2)

Tốc độ kia cực nhanh, cho dù là Nhiễm Hân Duyệt hay là Trương Vinh Phương đều bất ngờ không kịp phản ứng.

Cơ hồ là trong nháy mắt, nam tử đã đến trước người Trương Vinh Phương.

Đưa tay năm ngón quặp lại làm thế trảo, chộp vào giữa ngực và bụng hắn.

Tốc độ của chiêu này cực nhanh, vượt xa tất cả đối thủ Trương Vinh Phương đã từng gặp trước đó.

Trong lòng hắn hoảng sợ, khi phát hiện đối phương biến mất hắn đã trước tiên đưa tay, đón đỡ trước người.

Thấy không rõ!

Căn bản là thấy không rõ!!

Trước mắt Trương Vinh Phương chỉ có cái bóng hoàn toàn mơ hồ.

Hoàn toàn không thấy rõ đối phương ra chiêu ở đâu.

Hắn dứt khoát dốc toàn lực ra tay đánh loạn về phía trước. Cố gắng ép người lui về.

Dù sao hắn có thể thấy rõ đối phương ở ngay trước người hắn.

Nhưng tiếc là, tất cả quyền cước của hắn đều thất bại.

Ở khe hở giữa từng quyền cước, cánh tay của nam tử giống như đã tính toán từ lâu, tinh chuẩn lướt qua từng khe hở, vững vàng đánh lên giữa bụng và ngực Trương Vinh Phương.

Thình thịch!!

Một vòng khí chợt nổ tung.

Trương Vinh Phương lùi lại bảy bước, một búng máu vọt thẳng tới yết hầu, lại bị cưỡng chế đè lại.

Chỉ là một chiêu.

Hắn thế mà lại bị thương!!

Công kích của đối phương không nên! Không nên nhanh đến mức mình xem không rõ mới đúng!

Chỉ có tốc độ vượt xa động thái thị lực rất nhiều, mới gặp phải tình huống không nhìn thấy rõ.

Thế nhưng tại sao…

Thị lực hiện giờ của mình cho dù thế nào cũng không thể biến thành hoàn toàn không nhìn rõ được.

Trong lòng Trương Vinh Phương có vô số nghi ngờ không ngừng hiện lên.

Tốc độ của đối phương đúng là rất nhanh, nhưng không đến mức nhanh đến không thể thấy được!

Đây là thứ bản năng Trương Vinh Phương cảm giác được, có vật nào đó khác, những yếu tố khác ảnh hưởng tới cảm giác của hắn.

"Quân nhi. Ngươi ở đâu!?" Lúc này nam tử kia lại không có đuổi theo đánh tiếp, mà là nhìn xung quanh, giống như đang tìm cái gì.

Hắn điên khùng chuyển động khắp nơi, chạy vòng vòng quanh chỗ của hắn, theo tiếng la của hắn phán đoán được, hắn hẳn là đang tìm kiếm thê tử của mình.

"Tiền bối, ban nãy ngài…" Trương Vinh Phương hít sâu một hơi, chờ nội thương chậm rãi khỏi hẳn mới mở miệng nói lại.

"Ban nãy hình như ta nghe thấy phu quân gọi ta?" Bỗng vẻ mặt nam tử kia lại thay đổi, khóe mắt quyến rũ dịu dàng.

Hắn nghi hoặc nhìn xung quanh.

"Đúng rồi. Hắn cứ luôn như vậy, vừa nãy ngươi nói cái gì nhỉ?" Nam tử lại nhìn Trương Vinh Phương, dường như người động thủ vừa nãy căn bản không phải hắn.

"Vãn bối, là muốn hỏi tiền bối về việc Nghi Vân Ngụy Vụ." Trương Vinh Phương hít sâu một hơi, trả lời.

"Nghi Vân Ngụy Vụ. Cái này ta biết." Nam tử gật đầu, đang muốn mở miệng.

Bỗng ánh mắt hắn thay đổi.

“Ban nãy ngươi làm ồn đến thê tử của ta!! Mà lại là ngươi! Là ngươi làm ồn gây phiền hà đến nàng! Cho nên nàng mới không đợi ta, lại rời đi sớm!! Là ngươi!!”

“Tiền bối… ta…” Trương Vinh Phương muốn mở miệng giải thích.

“Câm miệng! Ta muốn giết ngươi!!” Nam tử gầm lên giận dữ, giậm chân vọt về phía trước.

Trương Vinh Phương vội vàng lui về phía sau, hết sức chăm chú đề cao cảnh giác.

Nhưng lần này, bỗng thấy đối phương dừng lại động tác, vẻ mặt lại thay đổi sang dịu dàng quyến rũ.

“Vừa nãy chúng ta nói đến đâu? Trí nhớ của ta càng ngày càng không tốt. Xin lỗi.”

“Nghi Vân Ngụy Vụ!” Trương Vinh Phương thở phào nhẹ nhõm, nhắc nhở.

“Đúng, ta biết cái này. Lại nói tiếp, lần trước bọn ta cùng…”

Trong giây lát vẻ mặt nam tử lại thay đổi.

“Quân nhi!! Ngươi hại ta không nhìn thấy Quân nhi rồi, ta muốn giết ngươi!!” Hắn vọt mạnh tới trước, giơ một chưởng lên định động thủ.

Vụt!

Động tác chợt dừng lại, vẻ mặt nam tử lại thay đổi thành dịu dàng quyến rũ.

“Vừa nãy chúng ta nói tới đâu rồi nhỉ?”

“…” Trương Vinh Phương không nói lên lời, hắn rốt cuộc rõ ràng tại sao có nhiều người xa cách bệnh nhân tâm thần đến thế rồi.

Đặc biệt là một võ nhân tâm thần cường hãn lúc nào cũng có thể dao động tâm trạng một cách cực đoan.

Vừa nãy nếu không phải hắn đến, sợ rằng đổi thành Tông Sư Bái Thần nào cũng đều phải chết tại chỗ một lần.

Cái loại cảm giác khó hiểu, cảm giác mờ mịt không thấy rõ này, căn bản không giống như thật sự thấy không rõ.

Mà càng giống như thị giác bị quấy nhiễu.

Mệt tâm thực sự.

Nhìn nam tử phía đối diện không ngừng thay đổi sắc mặt, tốc độ biến hóa càng lúc càng nhanh, càng ngày càng vội vã.

Trương Vinh Phương không tự chủ được lui về phía sau mấy bước, trở lại bên cạnh Nhiễm Hân Duyệt thấp giọng hỏi.

“Có cách nào ứng phó với hắn không?”

“Không có. Thời gian ổn định mỗi ngày của vị tiền bối này là sáng sớm, thời gian còn lại, có người nói đều như vậy.” Nhiễm Hân Duyệt bất đắc dĩ lắc đầu.

“Hắn tên là gì? Có danh hiệu gì không? Vì sao trước đây chưa từng nghe nói qua?” Trương Vinh Phương cảm thấy với thực lực thân thủ của đối phương, tuyệt đối không phải hạng người vô danh được.

Chương 1163 - Thử lần đầu (3)

“Danh hiệu thì có, có điều không tốt cho lắm.” Nhiễm Hân Duyệt lắc đầu.

“Ngươi cứ nói là được.”

“Thứ ba Ngạch Xích bảng, Đế Giang.” Nhiễm Hân Duyệt lại hạ giọng.

“… đúng là dám lấy tên.” Trương Vinh Phương nheo cặp mắt lại, Đế Giang có thân phận lai lịch gì, hắn đương nhiên rõ ràng.

Nó là thần điểu trong thần thoại, sáu chân bốn cánh, không miệng không mắt không mũi, giỏi ca múa.

Nhưng trên thực tế, ở trong thần thoại, Đế Giang đại biểu cho Thiên giới thượng thừa, hạ tiếp nhân gian.

Chính hắn không nhìn thấy không nghe thấy không nếm được, chỉ lo phát ra tiếng ca múa một mình.

Hình dung người vĩnh viễn sống trong thế giới của mình. Nhưng sự tồn tại của bản thân hắn lại hết sức quan trọng, duy trì thiên địa.

“Đúng là hình tượng.” Trương Vinh Phương gật đầu: “Nhưng bộ dạng bây giờ, nên giau lưu với hắn thế nào đây?”

“Không biết, có lẽ chỉ có thể đợi đến sáng ngày mai?” Nhiễm Hân Duyệt chần chờ nói.

“Mỗi sáng sớm hắn có thể tỉnh táo bao lâu?” Trương Vinh Phương hỏi.

Hắn thấy lúc này Đế Giang đã lại tự nói chuyện, nước mắt không ngừng rơi xuống. Không biết lại có vấn đề gì.

“Sáng sớm là lúc hắn ăn cơm, chưa có ai tính thử thời gian. Trên thực tế lúc Đế Giang tiền bối tỉnh táo mới là nguy hiểm nhất.” Nhiễm Hân Duyệt có chút chần chờ nói.

“Còn có cách nào có thể khiến hắn tỉnh táo không?” Trương Vinh Phương cau mày.

“Có thể. Đi tới đánh một lần?” Nhiễm Hân Duyệt cũng không nắm chắc lắm: “Ta nhớ người trong Cực Cảnh, một khi tiến vào chiến đấu đều tiêu hao cực lớn, nếu như có thể tiêu hao nhiều trạng thái nguy hiểm của hắn, có khi có thể an tĩnh giao lưu?”

“…” Trương Vinh Phương nhớ lại trước đó gặp được một Tông Sư Cực Cảnh, một khi Cực Cảnh phát động, đúng là tiêu hao rất nhiều.

“Thử một chút xem sao.” Hắn định thao tác thực tế xem xem, dù sao hắn da dày khôi phục nhanh, bị thương rất nhanh là có thể khôi phục.

“Đại nhân, nhớ kỹ bảo vệ phần đầu.” Nhiễm Hân Duyệt vội vàng nhắc nhở.

Nàng biết Trương Vinh Phương mạnh mẽ hơn nàng nhiều, nhưng cụ thể mạnh bao nhiêu thì nàng không biết.

Mà Đế Giang cũng là cường giả tuyệt đỉnh Đại Linh thanh danh vang xa, hai vị như vậy, một khi động thủ giao chiến thực sự, tuyệt đối là thịnh cảnh người thường khó gặp!

Trương Vinh Phương chậm rãi đi đến đối diện Đế Giang.

Hít một hơi thật sâu.

Chỉ trong khoảnh khắc giao đấu vừa rồi, hắn hoàn toàn ở trong thế hạ phong, điều đó khiến hắn hiểu rằng vị trước mặt này không giống với tất cả những đối thủ mà hắn đã giao đấu trước đây.

Cho nên… không thể nương tay được.

“Tiền bối, đắc tội rồi!” Hắn cũng muốn thử xem sau khi mình thật sự dốc hết sức ra tay, có thể đánh bại người này hay không.

Một trạng thái cực hạn khác, bắt đầu từ từ mở ra, xếp chồng lên nhau.

Thần ý hợp nhất.

Âm dương cộng tể.

Và.

Giới hạn!

Trương Vinh Phương hét nhỏ một tiếng, cơ thể bỗng nhiên phình to, đạt tới hơn ba mét.

Khí huyết toàn thân hắn lưu thông với tốc độ cao, màu da đỏ sẫm, vô số mạch máu nhô ra khỏi da, giống như hình xăm nhánh cây.

Đầu gối uốn cong, khom lưng, tích lũy lực lượng.

Oành!!!

Trong phút chốc, một mảnh cát đá bay lên, mặt đất nứt toác ra một cái hố.

Trương Vinh Phương lao ra như một quả đạn pháo, lòng bàn tay phải giống như móng vuốt của chim ưng, từ trên hướng nghiêng nghiêng chộp lấy lồng ngực của đối phương.

Krít!

Ưng trảo sắc nhọn tạo ra tiếng chim ưng rít trong không trung.

Một chiêu này, Trương Vinh Phương gần như sử dụng toàn bộ lực lượng ngoại trừ huyết liên.

Cho dù tam Đại Tông Sư lúc trước cũng vậy…

Xoạc!

Đồng tử Trương Vinh Phương co rụt lại.

Trống không?

Thất bại rồi hả?

Một chiêu này của hắn vậy mà lại thẳng tắp sượt qua trước người Đế Giang một centimet trên không trung.

Ngoài việc mang đến một cơn gió mạnh, phần còn lại không có tác dụng gì hết.

Đế Giang giống như hoàn toàn không phát hiện ra có người công kích mình, chỉ là vẫn cúi đầu không ngừng lẩm bẩm, thỉnh thoảng nức nở hai tiếng, trên mặt lộ ra vẻ bi thương.

“Ta không tin!” Hai tay Trương Vinh Phương liên tục tạo ra từng đạo ưng khiếu.

Ưng Trảo Công đã lâu không sử dụng, lúc này đã được hắn phát huy hết công suất, tốc độ ra đòn đã đạt đến cực hạn dưới trạng thái này.

Trong một giây, trước người Trương Vinh Phương giống như hiện ra một bức tường hư ảnh do ưng trảo hội tụ thành.

Bức tường ưng trảo nhanh chóng áp sát Đế Giang.

Nhưng lại thất bại.

Đế Giang chỉ đơn giản là xoay người một cái, người giống như một bóng ma vòng qua một bên, đi đến phía sau Trương Vinh Phương.

"Làm sao có thể?" Vẻ mặt Trương Vinh Phương căng thẳng.

Nếu như trước đấy có thể là trùng hợp ngẫu nhiên, hiện tại đã liên tiếp nhiều lần như vậy tuyệt đối không thể là trùng hợp ngẫu nhiên được.

Cái tên này.

Hắn nhanh chóng thu tay lại, lui về phía sau vài bước, nhìn chòng chọc vào người này.

Xảy ra cái quái gì vậy?

Tốc độ của hắn rõ ràng không còn nhanh như vừa rồi nữa? Tại sao vẫn có thể đơn giản tránh đòn tấn công của mình như vậy được?

Chương 1164 - Thử lần đầu (4)

Tại sao chứ?

Vô số suy nghĩ nhanh chóng lướt qua trong đầu Trương Vinh Phương.

“Lại đến!”

Hắn không tin đánh không trúng, tiếp tục xông về phía trước, lần này không dùng Ưng Trảo Công nữa, mà là võ công truyền thống của Đại Đạo Giáo, Hồi Xuân Tịnh Thì phù điển!

Trong đó, Viêm Đế Phù nổi tiếng với tốc độ tấn công nhanh, bộc phát như lửa.

Dưới đợt công kích này, hai tay, hai chân và đầu gối của Trương Vinh Phương như những ngọn lửa không dứt, hướng về phía đối phương bùng cháy mãnh liệt.

Trên đỉnh núi, trong lúc nhất thời, chỉ có thể nghe thấy tiếng quyền cước đánh hụt của hắn tạo thành từng trận tiếng nổ vang trong không khí.

Nhưng vẫn vô ích.

Đế Giang cũng không thèm nhìn hắn, vẫn tự lẩm bẩm điều gì đó, thân thể lại né tránh, di chuyển một cách tự nhiên, mỗi một lần đều có thể cực kỳ chính xác xuyên qua những kẽ hở trong các chiêu thức của Trương Vinh Phương.

Không bị gì!

Không bị gì, không bị gì, không bị gì! Vẫn không bị gì!

Oành!

Trương Vinh Phương giẫm lên mặt đất một cái, tạo ra một vết lõm hình tròn với chiều rộng một mét.

Một mảnh đất đá lớn bắn tung tóe nổ tung, thế mà cả đất đá cũng bị Đế Giang dễ dàng vượt qua, lợi dụng hình thể của Trương Vinh Phương làm lá chắn, thoải mái ngăn chặn.

“Ngươi!!?” Trương Vinh Phương lại nhìn Đế Giang, lần này ánh mắt của hắn đã hoàn toàn thay đổi.

“Ngươi mạnh hơn tất cả đối thủ mà ta đã gặp trước đây. Nhưng ta không tin là không thể ép ngươi ra tay!”

Từ đầu đến giờ, Đế Giang chỉ ra tay một lần, lần đó nếu thể chất Trương Vinh Phương yếu hơn, sẽ bị đập phát chết luôn.

Nhưng bây giờ, Đế Giang vẫn luôn né tránh, giống như căn bản không thèm để hắn vào mắt.

“Đắc tội rồi!” Trương Vinh Phương hít một hơi thật sâu, lập tức không do dự nữa.

Cơ bắp toàn thân bắt đầu kéo căng, co rút.

Lực lượng thuộc về Kỹ Năng Phá Hạn Trọng Sơn bắt đầu đồng thời tác động lên cả hai chân.

Đây là cách hắn nghĩ ra để tăng tốc độ.

“Đạo Tử hiện tại của Đại Đạo Giáo, Trương Ảnh Thiên Thành cung, xin tiền bối chỉ giáo!”

Trương Vinh Phương giơ hai tay lên, hơi nắm lại. Vẻ mặt nghiêm túc trước nay chưa từng có.

Có vẻ như đã nhận thấy một số khác biệt nào đó so với bầu không khí trước đó.

Vẻ mặt Đế Giang từ từ ổn định lại, lần nữa trở lại trạng thái dịu dàng quyến rũ.

“Đại Đạo Giáo Thiên Bảo cung à? Nhìn qua khí thế không tệ.”

“Nhưng đó không phải là lý do để ngươi quấy rầy Quân Nhi nghỉ ngơi.” Biểu cảm của hắn thay đổi ngay lập tức, khí chất lạnh thấu xương

“Nể tình của hắn ta, hôm nay lưu lại cho ngươi một mạng.”

Hắn giơ cánh tay phải lên, trong chốc lát lòng bàn tay giống như một con công xòe đuôi, bỗng tách ra thành hơn mười đạo hư ảnh.

Chưởng ảnh chồng lên nhau tầng tầng lớp lớp, không ngừng sinh diệt, đột nhiên hướng về phía Trương Vinh Phương đè tới.

“Như Ảnh Thần Huyễn chưởng!” Vẻ mặt Nhiễm Hân Duyệt ở bên cạnh khẽ thay đổi. Lộ ra vẻ lo lắng.

Đây chính là võ công tuyệt học được Đế Giang thể hiện ra trong sự kiện đồ sát ven sông năm đó.

Khi đó áp đảo rất nhiều tuyệt học giáo phái, hầu như không ai có thể tiếp được một chưởng.

Nếu hôm nay Đạo Tử xảy ra chuyện gì.

Nàng bỗng nhiên hơi hối hận vì đã dẫn Trương Vinh Phương đi tìm Đế Giang. Trong mấy vị Cực Cảnh đứng đầu, có lẽ nên đổi một người khác.

Nhưng lúc này hối hận đã quá muộn rồi.

Cách đó không xa, Trương Vinh Phương cũng đã tụ lực xong.

Thân hình cao lớn của hắn trông rắn chắc như sắt thép, hai cánh tay giang rộng như cánh chim.

Dưới chân trên mặt đất ầm ầm nổ tung, giẫm một lượng lớn cát đá, bùn đất lên. Giống như sấm sét trên mặt đất.

Trương Vinh Phương hét lớn một tiếng. Mười lần Trọng Sơn mang đến động lực rất lớn, làm cho tốc độ cánh tay của hắn tăng vọt lên vài phần.

Song chưởng từ trên xuống dưới, giống như hai long ảnh huyết sắc, đâm thẳng vào vai của Đế Giang.

Đây là tuyệt sát trong Viêm Đế Phù – Trác Huyết Long!

Chỉ trong giây lát, luồng không khí khủng khiếp bao quanh hai người.

Bốn chưởng đan xen vào nhau.

Trương Vinh Phương hơi xoay người cúi người, cứng đờ đứng trên mặt đất.

Phù!

Một vòng tròn không khí giống như sóng biển lăn tăn, lấy hắn làm trung tâm khếch tán ra xung quanh.

Phù phù phù phù phù!

Trong nháy mắt, máu từ cơ thể Trương Vinh Phương phun ra như suối, hơn chín mươi vết máu dữ tợn đồng thời cắt ra trên cơ thể hắn.

Có thể nhìn thấy từng vết cắt máu sâu tận xương, nhưng cực chính xác không làm tổn thương đến xương cốt mà chỉ cắt đứt các mạch máu trên da thịt.

“Xong rồi.” Đế Giang rũ bỏ vết máu trên tay, quay đầu lại. “Trở về tĩnh dưỡng một năm nửa năm đi, chút thực lực ấy của ngươi, đừng đến quấy rầy ta.”

“Ta đã nhìn thấu võ công của Đại Đạo Giáo ba mươi năm trước.”

Hắn chậm rãi đi về phía ngôi nhà đá.

“Nhìn thấu!?” Bỗng nhiên một thanh âm lại truyền đến sau lưng.

Là Trương Vinh Phương!

“!?” Vẻ mặt Đế Giang có hơi giật mình, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía người sau lưng.

Chương 1165 - Thử lần đầu (5)

Nhưng những gì nhìn thấy khiến đôi môi của hắn ta khẽ nhếch lên, hai mắt nhanh chóng nheo lại.

Chỉ thấy giây phút này, tất cả vết máu trên toàn thân Trương Vinh Phương đều đã biến mất không còn tung tích.

Nếu không có vết máu bắn tung tóe trên mặt đất, hắn ta hình như cảm thấy tất cả những gì vừa xảy ra đều là ảo giác.

"Ngươi không phải Bái Thần, cũng không phải Hàng Thần. Rốt cuộc ngươi là cái quỷ gì?"

"Vãn bối chỉ là một người bình thường muốn dựa vào thực lực của mình hoàn thành tâm nguyện, an tâm sinh sống mà thôi." Thân hình Trương Vinh Phương nhanh chóng phồng lên, khi lên đến hơn ba mét, lại lần nữa như thổi khí cao lên.

Trong nháy mắt đã đạt tới bốn mét!

Bề mặt cơ thể hắn một màu đỏ sẫm, nhiệt độ cơ thể tăng vọt lên bốn mươi độ. Tiếng tim đập như trống trận, chấn động đến mức khiến cát đá trên mặt đất xung quanh khẽ rung lên.

Chiếc áo khoác đã sớm bị trực tiếp căng nứt, lộ ra những cơ bắp rắn chắc dày cộm nặng nề như áo giáp.

Vô số hoa văn như hoa sen máu nở rộ bao phủ lấy cơ thể hắn, chậm rãi nhúc nhích như vật sống.

Mái tóc dài huyết sắc xõa tung, bay theo gió, vậy mà cũng được bao phủ bởi một màng máu.

"Chung Thức?" Đế Giang hơi ngạc nhiên: "Không phải, cảnh giới võ học của ngươi quá thấp, không phải là Chung Thức."

Ánh mắt của hắn lần nữa khôi phục bình tĩnh.

"Nhưng không quan trọng, cho dù là hình thái kỳ quái gì, cũng chỉ là một chiêu mà thôi."

Hắn cũng đã từng giết Đại Tông Sư Bái Thần, cũng đã nhìn thấy đủ loại hình Chung Thức kỳ quái.

Hình thể lớn chính là một mục tiêu sống, không có chút ý nghĩa nào.

Giơ tay lên, Đế Giang lại lần nữa vung tay, tạo ra từng bàn tay hư ảnh.

“Như Ảnh Thần Huyễn chưởng.”

Cùng lúc đó, Trương Vinh Phương hít một hơi thật sâu, cánh tay phải đưa từ trên xuống dưới, một quả đấm to bằng đầu người bắn ra, nặng nề đập xuống đất!

Đúng vậy, hắn không phải đánh Đế Giang, mà là mặt đất giữa hai người họ!

So với trước đó, có uy lực khủng bố gần gấp đôi, thúc đẩy tốc độ ra tay nhanh hơn rất nhiều.

Một kích này, Trương Vinh Phương không hề nương tay chút nào!

Đây là lần đầu tiên hắn thực sự ra tay với đối thủ hoàn toàn mạnh hơn hắn.

Cho nên không giữ lại chút gì, cố gắng hết sức.

Hắn muốn xem thử mình cách đối thủ bao xa!

Nắm đấm mang theo một cơn lốc xoáy điên cuồng, đè ép không khí khuếch tán ra bên ngoài.

Tất cả thời gian xung quanh giống như chậm lại vào khoảnh khắc này.

Trong các giác quan, thần kinh não tốc độ siêu cao, Trương Vinh Phương cảm thấy cánh tay phải của mình đang đi xuống từng tấc từng tấc, rơi xuống mặt đất.

Chỉ cần hắn toàn lực đánh xuống đất, bạo lực mang theo đá bay kinh khủng có thể làm cho Đế Giang vốn đang là Cực Cảnh nhượng bộ lui binh.

Đây là chiêu số đối phó mà hắn vừa nghĩ ra trong tích tắc.

Đúng thế, trừ cái đó ra, hắn không còn cách nào khác.

Tốc độ chênh lệch giữa hai bên, chênh lệch cảnh giới võ đạo thật sự quá lớn.

Lớn đến mức hắn thậm chí không biết đối phương làm sao tránh được chiêu số của mình.

Không thể hiểu được, không thể thấy rõ!

Cho dù lực lượng có mạnh mẽ đến đâu, nếu không thể đánh trúng người khác, tất cả đều vô ích.

Cho nên điều đầu tiên cần làm là đảm bảo có thể đánh trúng!

Và dưới bạo lực, cát đá cũng là một phần mở rộng lực lượng của hắn!

Khoảnh khắc cánh tay phải của Trương Vinh Phương sắp chạm mặt đất.

Hắn nhìn thấy một vệt ánh sáng.

Một vệt ánh sáng trắng như tuyết sáng rực, giống như ánh sáng của mặt trăng.

Xoẹt!!!

Trong trạng thái tĩnh của giác quan chậm chạp này, một vệt ánh sáng trắng như tuyết bắn ra nhanh như điện.

Xẹt qua cánh tay, xẹt qua ngực của Trương Vinh Phương.

Nhanh chóng ngưng tụ lại sau lưng hắn, hóa thành Đế Giang cầm một thanh đao ngắn.

Hắn ho nhẹ một tiếng, xoay người đi về phía ngôi nhà đá.

Đột nhiên, tất cả mọi thứ tăng tốc.

Trương Vinh Phương giật mình, cảm thấy sức lực toàn thân giống như biến mất, giống như nước lũ vỡ đê, căn bản không có cách nào nhấc lên dù chỉ một chút.

Hắn cứng đờ đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

Một giây.

Hai giây.

Răng rắc!

Trong nháy mắt, âm thanh đứt gãy của một loạt xương cốt nổ tung phát ra từ cơ thể hắn.

Oành!

Trương Vinh Phương quỳ rạp xuống đất. Một luồng khí nóng hỏi khổng lồ từ thân thể cao lớn của hắn nhanh chóng toát ra, cơ thể cũng nhanh chóng co rút trở lại độ cao 2,5 mét.

Một dòng máu từ từ chảy ra từ dưới cơ thể hắn, nhuộm đỏ mặt đất.

Hai tay hắn ôm ngực, nhìn chằm chằm bóng lưng Đế Giang.

“Cảm ơn, tiền bối chỉ giáo!”

Cánh cửa đá từ từ khép lại. Đế Giang không trả lời.

“Đại nhân!!”

Lúc này Nhiễm Hân Duyệt mới mau chóng xông lên, nâng Trương Vinh Phương dậy.

Trong nháy mắt động tác vừa nãy quá nhanh, nàng căn bản không phản ứng kịp.

Mặc dù mình cũng là một Tông Sư, nhưng hai người giao thủ tuyệt đối đã là cấp bậc quái vật.

Chương 1166 - Nhìn thẳng (1)

Đợi nàng lấy lại tinh thần, Trương Vinh Phương đã trọng thương ngã xuống đất gần chết, sắp không còn hơi thở!

"Đại nhân không sao chứ!? Mau uống thuốc trước! Mau!"

Nhiễm Hân Duyệt vội vàng lấy bình thuốc chữa thương ra định cho Trương Vinh Phương dùng, đầu tiên ngừng xuất huyết bên trong rồi nói tiếp!

"Không cần…" Trương Vinh Phương đẩy tay nàng ra: "Thuốc này đối với ta vô dụng."

Sức đề kháng của hắn hiện giờ rất mạnh, trước kia hắn uống độc dược kịch độc như uống nước nên dược vật hay dùng để trị liệu bình thường đã hoàn toàn không có tác dụng với hắn.

Trương Vinh Phương đứng lên, bàn tay đè lên lỗ máu xuyên thấu đang nhanh chóng khép miệng lại.

Thân hình hắn thẳng tắp.

"Chúng ta đi!"

Sự tự tin không có địch thủ bởi vì hắn liên tiếp thắng lợi từ trước đến giờ, vào giờ phút này rốt cuộc bị phá vỡ.

Lúc trước có trạng thái huyết liên, hắn cho rằng dù mình không mạnh thì cũng có thể cân sức ngang tài với Đại Tông Sư.

Nhưng lần này, Trương Vinh Phương rõ ràng tự có bao nhiêu cân lượng.

"Ngươi thực sự không sao chứ!?"

Nhiễm Hân Duyệt nhìn lỗ máu đang nhanh chóng thu nhỏ lại, trong lòng rùng mình, cảm thấy Đạo Tử thực sự có khả năng đã sớm Bái Thần rồi, chỉ là bái một vị Thần khá đặc biệt, còn có thể giữ lại cơ thể máu thịt của mình.

"Không có việc gì, yên tâm." Trương Vinh Phương lời ít mà ý nhiều.

Tuy toàn bộ nội tạng vỡ tan xuất huyết nhiều, xương trong cơ thể chỉ chớp mắt đã gãy bảy thành.

Nhưng hắn thực sự không có việc gì.

Bởi vì thương thế hiện tại đã khỏi một nửa rồi.

Chỉ là cần phải xử lý máu bầm, tạp chất tích tụ trong cơ thể.

"Ặc… được rồi." Trong lòng Nhiễm Hân Duyệt sợ hãi, lại nhìn nhà đá của Đế Giang.

Cảm giác, hai vị này thật sự không giống người.

Thân thủ của một người hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của nàng. Nàng không cách nào tưởng tượng Trương Ảnh có cường độ cơ thể cao như vậy lúc trước, lại trong nháy mắt bị thương đến mức này.

Mà càng làm cho nàng không cách nào tưởng tượng là, rõ ràng không có Bái Thần, thương thế của Đạo Tử thế mà lại khỏi nhanh như vậy!

Cường độ của hai người kia vượt xa suy nghĩ của nàng!

"Đi thôi." Trương Vinh Phương xoay người, không cần phải nhiều lời nữa.

Hai người một trước một sau, cuối cùng nhanh chóng xuống núi.

Lúc này mặc dù không lấy được phương pháp đối phó với Nghi Vân Ngụy Vụ, nhưng hắn cũng có thu hoạch lớn.

"Đế Giang rốt cuộc ở tầng thứ gì? Nhiễm Hân Duyệt ngươi nói thật cho ta." Trương Vinh Phương xuống đến chân núi, thương thế đã khỏi hẳn.

Lúc này hắn thật sự bị đả kích.

Triệt để bị thua, thua không có bất kỳ viện cớ nào.

Có thể làm được đến điểm này, Đế Giang tuyệt đối vượt xa tưởng tượng của người thường.

"Không rõ lắm vào khoảng hơn ba mươi năm trước, trong án kiện đồ sát bên bờ sông, Đế Giang tiền bối cũng đã là Đại Tông Sư Cực Cảnh đỉnh phong. Võ nghệ đối với hắn đã hóa thành bản năng."

Nhiễm Hân Duyệt hơi để lộ chút tin tức.

“Đại Tông Sư Cực Cảnh, hắn… đúng là rất mạnh rất mạnh.” Trương Vinh Phương không tự chủ được đi so Đế Giang với sư phụ Nhạc Đức Văn của mình.

Hắn chưa bao giờ thấy Nhạc Đức Văn nghiêm túc xuất thủ, lão vẫn luôn là mang dáng vẻ sâu không lường được.

Mà Đế Giang dù đã ra tay cũng sâu không lường được tương tự.

Hai người không cùng một loại hình.

Nhưng đều là mạnh đến nỗi không giảng đạo lý.

“Có lẽ là ta còn chưa đạt đến đủ độ cao, không nhìn rõ chỗ đứng của bọn họ.”

Trương Vinh Phương thở dài một tiếng.

“Vậy ngài chuẩn bị làm sao bây giờ?” Nhiễm Hân Duyệt chần chờ nói, lại không tự chủ được nhìn bộ phận bị thương của hắn.

“Phù…” Trương Vinh Phương hít sâu một hơi: “Người có chí, chuyện ắt thành! Từ từ lại đến, không vội.”

“…” Nhiễm Hân Duyệt không còn lời nào để nói, với trình độ của Đế Giang, dựa vào ý chí là có thể vượt qua được à?

Nhưng lời này nàng không tiện nói rõ, hiện tại xem ra, ít nhất tinh khí thần của Đạo Tử vẫn không tệ.

Sau đó hai người không nói gì nữa, quay lại phủ Trầm Hương.

Trương Vinh Phương khoanh chân ngồi trong tĩnh thất, không ngừng hồi tưởng lại tình huống giao thủ ban ngày.

Lấy trí nhớ siêu cường của hắn hiện tại, rất nhiều chi tiết giờ đây hồi tưởng lại cũng có đường nét đại khái.

“Ngay từ đầu Đế Giang chỉ dùng một chiêu là có thể miểu sát ta. Nhưng sau khi ta vận dụng huyết liên, hắn ta vẫn dùng chiêu chưởng pháp trước đó, nhưng nửa sau lại đổi chiêu giữa đường, hẳn là hắn ta hiểu, chiêu chưởng pháp đó đối với ta vô dụng, cho nên mới đổi vũ khí.”

Đúng vậy, tại giây phút cuối cùng, hắn thua dưới đao của đối phương.

Đao kia tuyệt đối là thần binh lợi khí cực mạnh, nếu không thì không thể nào rạch làn da của mình được rồi.

Dù sao mình có ngạnh công chồng thêm huyết liên, ngay cả Tông Sư Cực Cảnh lúc trước cũng chỉ có thể để lại một vết xước.

Độ cứng là không thành vấn đề.

Chương 1167 - Nhìn thẳng (2)

Bởi vậy cũng có thể thấy được, võ công, lực sát thương của Đế Giang tuyệt đối cường hãn.

Trương Vinh Phương lật qua lật lại ký ức chiến đấu trong đầu, xác định rằng sở dĩ mình thua, trọng điểm nằm ở hai chỗ.

"Thứ nhất: Ta không thể phòng ngự công kích của hắn. Có một thứ đặc biệt nào đó quấy rầy cảm giác của ta. Cũng có thể là võ công chênh lệch quá lớn, có sơ hở mà bản thân không biết, bị hắn xem thấu, dễ dàng bị đánh phá."

"Thứ hai: Ta đánh không lại hắn. Thân pháp của hắn vô cùng mạnh mẽ, rõ ràng cảm giác tốc độ không nhanh hơn ta bao nhiêu, thế nhưng… chính là cảm giác, nhất cử nhất động của ta đều nằm trong dự liệu của đối phương, loại cảm giác này, rất giống là phiên bản tăng mạnh của tiên cơ ngăn địch."

Trương Vinh Phương hồi tưởng lúc đó, Ám Quang Thị Giác của mình tự dưng mất đi hiệu lực, thậm chí ngay cả thị lực bình thường cũng chịu ảnh hưởng.

Cái loại cảm giác này có chút cổ quái.

"Nếu hắn ta nói võ công của ta, võ công của Đại Đạo Giáo hắn ta đã sớm xem thấu. Vậy thì…" Tầm mắt Trương Vinh Phương rơi lên thanh thuộc tính của mình.

Đã rất lâu rồi hắn không tăng võ công lên.

Trước đó cho rằng, tác dụng của võ công đối với mình đã không lớn nữa, dù sao trị số sinh mệnh tăng lên, lại lấy được thiên phú đặc chất, sớm muộn gì đều có thể nghiền ép tất cả.

Nhưng tình huống của ngày hôm nay thực sự dạy cho hắn một bài học, có tên là võ công nghiền ép tuyệt đối.

"Cứ tăng một chút là được rồi."

Lúc này, tầm mắt hắn rơi lên thanh thuộc tính.

Từng hàng hạng võ công lập tức hiện ra trong mắt.

Trong số võ công hắn có được, chỉ có mấy hạng đề thăng cảnh giới võ đạo Đại Đạo Giáo ví dụ như Hư Tượng phù pháp vân

vân là còn chưa viên mãn.

Hôm nay Hư Tượng phù pháp vẫn chỉ là cảnh giới Ngoại Dược bảy lần.

“Đối với ta, Ngoại Dược, Nội Pháp đều được sử dụng để rèn luyện khí lực cơ thể, thân thể hẳn rất nhanh là có thể vượt qua.”

Lúc này Trương Vinh Phương nhớ lại công pháp trình tự phía sau Hư Tượng phù pháp.

Sau đó, ấn vào dấu cộng đằng sau Ngoại Dược.

Một điểm, một điểm.

Tốn hai điểm liên tục, điểm thuộc tính tích góp được từ 19 biến thành 17.

Mà Hư Tượng phù pháp cũng theo Ngoại Dược bảy lần, biến thành Ngoại Dược chín lần.

Trương Vinh Phương hơi nhíu mày, chỉ cảm giác thân thể có một dòng khí rất nhỏ, gia tốc lưu động trong người vài vòng, sau đó không còn nữa.

“Quả nhiên, Ngoại Dược đơn thuần là dựa vào dược vật bên ngoài cường hóa thân thể, loại biện pháp này đối với ta đã vô dụng, thế nên chỉ cần một điểm thuộc tính là tăng lên một tầng rồi.”

Kế tiếp, là Nội Pháp.

Nội Pháp tổng cộng năm cảnh.

Trương Vinh Phương không nhiều lời, trực tiếp ấn dấu cộng.

[Hư Tượng phù pháp - Ngoại Dược chín lần.]

[Hư Tượng phù pháp - Nội Pháp đệ nhất cảnh.]

Từ Ngoại Dược đến Nội Pháp, tốn mất năm điểm thuộc tính.

Điều này làm cho Trương Vinh Phương hơi đau lòng, đồng thời cũng có chút lý giải.

Dù sao Nội Pháp, tên như ý nghĩa, chính là dùng phương pháp nội tại khác nhau để rèn luyện cơ thể.

Lấy cường độ cơ thể hắn lúc này, nếu muốn rèn luyện có hiệu quả, đương nhiên phải tiêu hao càng nhiều điểm thuộc tính hơn.

Nhưng hiểu thì hiểu, chứ đằng sau kỹ năng còn có thêm một cái dấu móc, trong đó hiện lên một hàng chữ viết (xin lựa chọn bộ phận cường hóa).

Cường hóa bộ phận vẫn còn phải chọn à?

Khiến hắn xem không hiểu.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải loại tình huống này.

Không chần chờ, nhìn điểm thuộc tính còn dư lại, còn có 12 điểm, Trương Vinh Phương ấn liên tiếp hai lần.

Còn lại hai điểm.

Hư Tượng phù pháp cũng thoáng cái tăng lên Nội Pháp đệ tam cảnh.

Sau khi triệt để nắm giữ cách rèn luyện võ công luyện pháp cùng với tinh túy tất cả yếu điểm, trực tiếp dùng thuộc tính đề thăng là đúng!

Trương Vinh Phương cảm giác mình có chút si mê loại cảm giác này.

Chỉ là, sau khi tăng lên, hắn bỗng kịp phản ứng,

Hình như mình không có bất kỳ cảm giác cường hóa nào.

“Không đúng, trước đó sau khi tăng lên, đều sẽ có biến hóa thân thể đơn độc, còn sẽ có ký ức dũng mãnh tiến vào, sao bây giờ?’

Hắn cẩn thận nhìn lại thanh thuộc tính.

Quả nhiên, trong dấu móc phía sau Hư Tượng phù pháp vẫn còn nhìn thấy chữ.

[Hư Tượng phù pháp - đệ tam cảnh (xin lựa chọn bộ phận cường hóa +3).]

Suy tư một chút, Trương Vinh Phương nhẹ nhàng lấy ý niệm ấn vào chữ xin lựa chọn.

Nhất thời, một loạt điều mục tin tức mới chợt hiện lên trước mắt hắn.

Xuất hiện cùng với nó còn có một đoàn khí lạnh lẽo mơ hồ, chậm rãi chuyển động giữa ngực bụng.

[Trạng thái cường hóa cơ thể: Cân bằng cơ thể - Cửu Phẩm, cước pháp Tam Phẩm, quyền chưởng trảo Nhất Phẩm, khí quan tiêu hóa Tam Phẩm.]

"…" Khí quan tiêu hóa này chẳng lẽ lại chính là Kim Thiềm công?

Cân bằng cơ thể là cái gì?

Chương 1168 - Nhìn thẳng (3)

Trương Vinh Phương tò mò dùng ý niệm ấn vào hạng mục ấy, tin tức lập tức lại phóng lớn, mở ra phần dưới.

[Cân bằng cơ thể - Cửu Phẩm (nơi phát ra: Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện).]

Sau đó hắn lại lục tục ấn mở bộ phận còn lại, phân biệt được tin tức bất đồng.

Quyền chưởng trảo đến từ Ưng Trảo Công.

Khí quan tiêu hóa, đúng là như hắn suy đoán, đến từ Kim Thiềm công.

Cước pháp đến từ Long Xà Đề Tung thuật, Bát Bộ Cản Thiền, và Linh Xà Thân Pháp.

Những võ công lâu đời đến mức hắn đều muốn quên này, hôm nay vẫn còn yên lặng chịu đựng, trở thành một hòn đá kiên cố nhất cho một thân thực lực hôm nay của hắn.

"Nhưng lại không tính huyết liên và Huyết Nhục Bổ Toàn. Có điều cái này rốt cuộc là thiên phú, là năng lực trời sinh, không tính võ công rất bình thường."

Cẩn thận suy ngẫm.

Hắn hiểu đoàn khí lạnh lẽo nơi giữa ngực hẳn là then chốt để lựa chọn.

"Hiện tại ở mọi phương diện ta không có điểm yếu, vẫn nên cân đối đề thăng thì hơn, như vậy có lời chút."

Lúc này, hắn thêm một điểm ở hạng cân bằng cơ thể.

Nhất thời đoàn khí nơi ngực bắt đầu khuếch tán, phân bố chảy tới toàn thân.

Cùng một thời gian, một lượng lớn hình ảnh ký ức hơn xa trước kia điên cuồng dũng mãnh tràn vào đầu óc hắn.

Toàn thân bắt đầu phát nóng, cơ thể giống như đang bành trướng, nhưng Trương Vinh Phương trợn mắt quan sát, lại phát hiện vóc người hình thể của mình đều duy trì bình thường.

Vô số ký ức hắn khổ tu tập võ mỗi ngày, thông qua Nội Pháp rèn luyện bên trong bên ngoài cơ thể không ngừng chảy vào trong đầu.

Trong đầu, thời gian qua một năm rồi lại một năm. Cuối cùng, vào cuối năm thứ chín, hắn thành công!

Ký ức bất chợt dừng lại ở chỗ này.

Toàn bộ ký ức trước mắt của Trương Vinh Phương biến mất.

Trên thanh thuộc tính trước mắt, chỉ để lại mấy hạng võ công mới.

[Hư Tượng phù pháp - Nội Pháp đệ tam cảnh (cân bằng cơ thể cường hóa 12, cước pháp cường hóa 3, quyền chưởng trảo cường hóa 1, khí quan tiêu hóa cường hóa 3.)]

Sáng sớm hôm sau.

Đỉnh núi Lăng Hoa.

Khi ánh nắng ban mai ló dạng, sắc vàng bao trùm cả biển mây.

Đế Giang xách vò rượu, nhìn Trương Vinh Phương lại tới nữa ở đối diện, im lặng không nói.

“Hôm qua, huynh đệ của ngươi đã đến đây.”

“Tiền bối, ta không có huynh đệ. Hôm qua cũng là ta.” Trương Vinh Phương ôm quyền mỉm cười, nói.

“…”

Bây giờ Đế Giang coi như bình thường, thời gian buổi sáng là thời điểm hắn tỉnh táo nhất trong ngày.

Chỉ là, cho dù hắn bị tâm thần, nhìn vẻ mặt Trương Vinh Phương bình tĩnh ở đối diện, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, trong lòng liền có chút không bình tĩnh.

Bởi vì vết thương hôm qua, một người ít nhất phải hồi phục trong một, hai tháng phải không?

Nhưng bây giờ?

“Vết thương của ngươi?” Hắn nhìn về phía vết thương của Trương Vinh Phương, nơi đó bình thường không chút sứt mẻ.

“Chút vết thương đó không có gì đáng ngại. Thật ra tối hôm qua vãn bối đã muốn đến thỉnh giáo, nhưng cân nhắc đến việc sẽ quấy rầy tiền bối nghỉ ngơi, cho nên liền đợi đến hôm nay.” Vẻ mặt Trương Vinh Phương chân thành nói.

Hắn thật lòng chạy đến đây để cầu ngược á.

Trận chiến hôm qua đã hoàn toàn đánh thức hắn.

Võ công của hắn thực sự quá tệ. Cho nên lần này, hắn trở lại rút kinh nghiệm xương máu, bắt đầu nghiên cứu nâng cao võ nghệ của mình.

Sau một thời gian dài tu hành, bây giờ hắn đã mài giũa tất cả ba loại Nội Pháp trong Hư Tượng phù pháp hoàn toàn thông thấu.

Nhưng phần lớn Hư Tượng phù pháp đều là nội dung cường hóa đột phá Cực Hạn, chỉ có một phần nhỏ giải thích võ công Đại Đạo Giáo.

Cho nên, nếu Đế Giang đã nói nhìn thấu võ công của Đại Đạo Giáo, không phải là đối tượng tốt nhất để tu hành sao?

Trong lòng Trương Vinh Phương hiểu rõ như gương sáng.

Cho nên, sáng sớm, hắn liền không thể chờ đợi mà đến lần nữa.

Đế Giang nhìn vết thương hoàn hảo không chút tổn hại trên người Trương Vinh Phương.

Vết thương giữa ngực và bụng kia là do bị hắn đâm một đao vào hôm qua.

Nhìn vẻ mặt chân thành nghiêm túc của đối phương, hắn chợt hiểu ra điều gì đó.

“Ngươi không thích hợp học Nhiên Tình đao pháp của ta.”

“Nhiên Tình đao pháp?” Đây là lần đầu tiên Trương Vinh Phương nghe thấy tên môn võ công này.

“Không phải, tiền bối hiểu lầm rồi, vãn bối chỉ là muốn nhìn xem võ công Đại Đạo Giáo của ta rốt cuộc có sơ hở chỗ nào.” Hắn bỗng nhiên nhận ra đối phương hiểu lầm, liền trả lời.

“Ta sẽ không dạy ngươi.” Đế Giang lắc đầu: “Ta phải chiếu cố Quân Nhi, không rảnh để ý đến ngươi.”

“Tiền bối đã từng gặp thê tử của ngài chưa?” Trương Vinh Phương suy nghĩ một chút, bỗng nhiên hỏi.

“Tất nhiên gặp rồi.”

“Nàng trông như thế nào?”

“Trông rất giống ta.” Đế Giang cây ngay không sợ chết đứng trả lời.

“…” Trương Vinh Phương cạn lời rồi.

“Người khác đều nói chúng ta trời sinh có tướng phu thê.” Đế Giang lại nói.

Chương 1169 - Nhìn thẳng (4)

“Quả thực, tình cảm của tiền bối và Quân Nhi tiền bối thật tốt.” Trương Vinh Phương nịnh bợ nói.

“Đúng thế, chúng ta đều có thể không ngần ngại chết vì nhau! Ta yêu nàng giống như nàng yêu ta.” Ánh mắt Đế Giang mờ mịt, sắp rơi vào ảo giác lần nữa.

“Tiền bối đừng nóng vội, nói không chừng ngài ở lại thêm chút nữa, Quân Nhi tiền bối sẽ tới!” Trương Vinh Phương thấy thế, vội vàng lên tiếng giúp hắn ổn định trạng thái.

“Ah đúng! Ngươi nói đúng! Ta sẽ kiên trì thêm một thời gian nữa.” Tinh thần Đế Giang bỗng phấn chấn, cảm thấy có lý.

“Dù sao nhàn rỗi không chuyện gì, tiền bối, không bằng chúng ta đánh một trận đi, cũng coi như hoạt động gân cốt một chút.” Trương Vinh Phương cười nói.

“Ngươi quá yếu. Đổi thành Kim Ngọc Ngôn còn tạm được.” Đế Giang trả lời.

“…” Nụ cười trên mặt Trương Vinh Phương cứng ngắc, không hổ là đại lão, động một tí liền đem sư thúc tổ ra so sánh.

“Thực ra hôm qua vãn bối phát huy không tốt, nhưng hôm nay thì khác.” Hắn kiên trì nói.

“Ha ha.” Đế Giang lười nói nhảm, đứng dậy, một cước nhấc vò rượu, ném ra xa.

Một vò rượu đầy ắp vững chãi đáp xuống một tảng đá nhô cao màu trắng phía xa, rượu trong miệng vò không ngừng gợn sóng lăn tăn, nhưng không một giọt nào bị tràn ra ngoài.

“Đánh không lại cũng muốn đánh, tiểu tử ngươi rất có chí khí của ta khi còn trẻ. Tới đi.”

Cánh tay phải của hắn trượt xuống, một thanh đao thẳng màu trắng như tuyết rơi vào tay.

Thanh đao sạch sẽ như mới, dài 20 cm, lưỡi đao hai mặt, chuôi đao có những vết nứt nhỏ trông như được ráp lại.

Ngoài ra, không có gì bất thường, không khác gì một thanh đao thẳng ngoài kia.

Nhìn từ xa, nó giống như một con dao găm.

“Đúng rồi, nhắc nhở ngươi một câu.” Đế Giang nói.

“Thanh đao của ta tên là Tình Duyên, thuộc về ma đao, độ sắc bén vượt xa tất cả binh khí khác, xếp thứ năm ở Thần Binh bảng trong thiên hạ.”

“Ma đao? Tại sao lại gọi là Tình Duyên? Tiền bối, cái tên này có lai lịch gì không?” Trương Vinh Phương không khỏi nhớ lại vũ khí Ly Thương năm đó của mình.

Cái tên đó gửi gắm những mong muốn của hắn cho tương lai của mình.

“Ừm, bởi vì trên đời này, đau đớn về thể xác không đáng sợ. Chỉ có tình duyên mới là thứ có thể khiến người ta đau khổ nhất.”

Đế Giang nhẹ giọng trả lời, nâng ma đao lên.

“Bắt đầu đi. Giải quyết ngươi sớm một chút, ta còn phải đi mua thức ăn cho Quân Nhi nữa.”

Trương Vinh Phương hít một hơi thật sâu, huyết liên nhanh chóng lan rộng ra sau lưng hắn, bao phủ toàn thân.

Lần này hắn không mặc áo, chỉ mặc quần đùi co giãn, lúc này thân thể nhanh chóng trở nên lớn hơn, bóng đổ xuống gần như bao phủ Đế Giang ở đối diện.

Phù!

Một vòng hơi khí lưu lấy Trương Vinh Phương làm trung tâm khuếch tán ra xung quanh.

Thân thể cao hơn bốn mét của hắn đã giống như một người khổng lồ nhỏ, nhìn xuống Đế Giang.

“Tiền bối, đây là trạng thái huyết liên Tam Hoa Tụ Đỉnh của đạo môn ta! Ngưng tụ từ hoa tinh huyết đầu tiên của tiên đạo, có thể tăng cường lực lượng toàn thân, xin cẩn thận!”

Âm thanh Trương Vinh Phương lúc này cũng trở nên hùng hậu nặng nề.

“Không sao cả, ngươi không thể làm ta bị thương đâu.” Đế Giang trả lời.

Xoẹt!

Hắn rút thanh ma đao trong tay ra, thân hình từng bước đi về phía bên này.

“Nhưng mà, vì sao ta chưa từng nghe nói về Tam Hoa Tụ Đỉnh?”

“Đó là bởi vì trước kia đạo môn đi nhầm đường.” Trương Vinh Phương giang rộng hai tay.

“Và trong tương lai, bắt đầu từ ta, mọi thứ sẽ đi đúng hướng.”

“Khà khà.”

Đế Giang khẽ cười một tiếng.

Bước một chút.

Xẹt!

Hắn lập tức biến mất tại chỗ, lượn một vòng cung từ phía bên phải, xuất hiện bên cạnh Trương Vinh Phương, một đao cắt qua.

Uỳnh uỳnh!

Một mảnh đá vụn lớn bỗng nhiên nổ tung trên mặt đất.

Vô số viên đá vỡ tung ra xung quanh theo hình quạt như những viên đạn.

Trương Vinh Phương hoàn toàn không quan tâm, trực tiếp dùng cả hai nắm đấm đập xuống đất, quyền lực lập tức nổ tung nện xuống đất, giống như thuốc nổ thực sự.

Phù phù!

Ngay khi Trương Vinh Phương đang cảnh giác và quan sát vị trí của Đế Giang xung quanh.

Giữa ngực hắn, một thanh đao thẳng màu trắng bất ngờ đâm xuyên qua.

Mũi Đạo Tử phía sau đâm tới, không trở ngại chút nào xuyên qua toàn bộ cơ thể của hắn, sau đó bay xuyên ra ngoài, bị Đế Giang chợt lóe lên trên không trung bắt lấy.

“Ta đã nói rồi. Ngươi quá yếu, đánh với ta không có ích gì đâu.”

Hắn nhẹ nhàng đáp xuống đất, xoay người, đi về phía ngôi nhà đá.

Cho dù là đá vụn vừa rồi hay là cảm giác của Trương Vinh Phương đều không thể tìm thấy vị trí của hắn.

“Đa tạ… đã chỉ giáo.” Trương Vinh Phương nửa quỳ trên mặt đất, lấy tay che vết thương.

Cường độ thân thể tăng lên của hắn hoàn toàn vô nghĩa trước thanh ma đao của đối phương.

Nhưng mà không sao hắn sẽ trở lại.

Bởi vì

Vừa rồi hình như hắn đã miễn cưỡng nhìn thấy một xíu quỹ tích của Đế Giang!

Chương 1170 - Nhìn thẳng (5)

Tuy vẫn không thể phòng vệ, nhưng so với lần trước không thể cảm giác được bất cứ điều gì đã tiến bộ rất nhiều.

Bên trong ngôi nhà đá.

Đế Giang nhẹ nhàng lau sạch ma đao Tình Duyên, bôi dầu rồi tra lại vào vỏ.

Hắn không có cảm giác gì về trận giao thủ vừa rồi.

Trận chiến đó giống như rất nhiều năm trước khi hắn đối mặt với những kẻ được gọi là Tông Sư.

Những kẻ đã tự luyện bản thân thành người không ra người quỷ không ra quỷ, ở trước mặt hắn, chẳng qua đều chỉ cần một đao là giải quyết xong.

Cho dù Bái Thần cũng chỉ là hơi phiền phức thêm một tí mà thôi.

Nắm giữ quỹ tích vận hành của linh hạch cũng có thể nhanh chóng giết chết trong nháy mắt.

Lấy túi vải trên tường, hắn chuẩn bị xuống núi mua ít thức ăn rồi quay lại.

Bỗng nhiên bước chân của hắn dừng lại.

“Không đúng?”

Đế Giang khẽ nhíu mày.

“Cảm giác vừa rồi có chút không đúng!”

Hôm qua khi hắn làm người ấy bị thương nặng, hắn chỉ sử dụng 20% lực lượng của mình.

Bản thân Đại Tông Sư không phải lúc nào cũng ở trạng thái Chung Thức.

Nhưng điều khác biệt với những Đại Tông Sư khác là Cực Cảnh sẽ mang đến cho người ta một trạng thái đặc biệt khác.

Bọn họ đếm ngược bên trong, đặt tên cho trạng thái này là Giải Phóng.

Giải Phóng được chia thành Giải Phóng tạm thời và Giải Phóng hoàn toàn.

Trạng thái này ban đầu được gọi như vậy là vì thuộc loại Cực Cảnh trong Thiên Ma.

Thiên Ma là những kẻ tuỳ theo lòng mình nhất, cũng là những kẻ có thanh danh xấu nhất bên ngoài.

Bởi vì mấy lần bọn họ tàn sát thường xuyên sử dụng trạng thái Giải Phóng này mà hoàn toàn nổi tiếng.

Cho nên, trạng thái mạnh mẽ này còn được người ngoài gọi là: Thiên Ma Giải Thể đại pháp.

Lúc này, Đế Giang nhớ lại cảm giác hôm qua, rồi so sánh với hôm nay.

“So với hôm qua, sao cảm giác thịt của tên này cứng hơn vậy nhỉ?”

Hắn hơi nghi ngờ.

“Có lẽ là ảo giác. Thôi bỏ đi, đi mua thức ăn đã.”

Hắn thu hồi tâm tư, không muốn nghĩ nhiều nữa.

*

*

*

Lại mười ngày sau.

Đỉnh núi Lăng Hoa.

Trương Vinh Phương một lần nữa đứng trên đỉnh núi, nhìn ngôi nhà đá quen thuộc.

Lúc này, trong tầm mắt của hắn, cột võ công trên thanh thuộc tính hiển thị rõ ràng.

[Hư Tượng phù pháp – Cảnh thứ năm Nội Pháp.]

Và cường hóa cân bằng thân thể đã đạt đến trình độ 14 phẩm.

Thật ra, võ công không thực sự cường hóa đối với thân thể.

Mà chủ yếu cân đối tất cả các phương diện phát lực, giảm bớt hao tổn đối kháng bên trong, do đó tương đương với tăng tốc

độ phát lực trá hình, vân vân.

Ngoài ra, cũng có thể hiểu biết sâu hơn về các chiêu số võ công, vân vân và mây mây.

Ít nhất vào lúc này, Trương Vinh Phương cảm giác sau khi mình trải qua rèn luyện năm loại Nội Pháp, bây giờ đã đứng ở Nội Pháp đỉnh phong, mơ hồ có chút khác biệt so với mình trước kia.

Đặc biệt là đối với võ công phù pháp của Đại Đạo Giáo.

Hắn mơ hồ có thể cảm thấy rằng trong bảy loại phù pháp mà hắn đã học được, hình như ẩn chứa một luồng xu thế tổng thể.

Chỉ là chưa hoàn chỉnh.

Có lẽ là do hắn chưa học xong tất cả các loại phù pháp.

“Tiền bối, vãn bối lại tới rồi.” Hắn lớn tiếng nói với ngôi nhà đá.

“…” Đế Giang lại đi ra khỏi nhà đá, liếc nhìn vết thương trên ngực hắn.

Không để lại sẹo.

Thanh đao của hắn được làm bằng chất liệu đặc biệt, cùng loại với vật liệu làm tượng thần.

Còn là ma đao, có tác dụng để ngăn chặn linh tuyến Bái Thần.

Cho dù là thể chất Bái Thần, ở trước mặt đao Tình Duyên khả năng tự phục hồi sẽ bị suy yếu trên phạm vi lớn.

Nhưng tên này.

Đế Giang bất giác nhíu mày.

“Chênh lệch giữa ta và ngươi quá lớn, trở lại bao nhiêu lần cũng vô dụng.”

“Tiền bối, có tác dụng hay không, thử một chút sẽ biết.” Trương Vinh Phương khẽ cười nói.

Hai người không nói nhảm nữa.

Một người ma đao trượt ra tay, một người toàn thân phồng lên, nhanh chóng triển khai trạng thái huyết liên.

Xẹt!

Trong nháy mắt, Đế Giang lại biến mất.

“Đến rồi!” Trong lòng Trương Vinh Phương nghiêm túc, nhanh chóng tiến vào trạng thái toàn lực cảm giác.

Mọi thứ xung quanh dường như chậm lại.

Những chiếc lá nhẹ nhàng phiêu đãng, bụi đất khẽ cuộn tung, mây khói lững lờ trôi.

Tất cả mọi thứ đều không thể che giấu trong cảm nhận của hắn.

Ngoại trừ một điều.

Đế Giang!

Ở đâu? Ở đâu ở đâu ở đâu?

Hốc mắt của Trương Vinh Phương mở to, nhanh chóng xoay trái xoay phải.

Đột nhiên, một luồng quang ảnh tạo ra một đường cong từ phía sau, phản chiếu trên bề mặt con ngươi của hắn trong tích tắc.

Tích tắc này cực kỳ nhanh, có lẽ chỉ một phần trăm giây.

Nhưng đối với Trương Vinh Phương lúc này, thế là đủ!

“Tìm thấy rồi!”

Ở đằng sau!

Không chút do dự.

Trương Vinh Phương xoay người, vung cú đấm!

Xẹt!

Hai người trong nháy mắt lướt qua nhau.

Phù!!!

Mặt đất trước mặt Trương Vinh Phương bị quyền phong thổi bay, cỏ khô ào ào ngã trái ngã phải, cát bụi trên mặt đất bị thổi tung tạo ra một vệt mờ mờ.

Chương 1171 - Nhìn thẳng (6)

Cùng lúc đó, một vết máu từ từ chảy ra từ cánh tay phải của hắn.

Đó là…

Vết chém của đao Tình Duyên!!

"Ta chặn được rồi!" Cả người Trương Vinh Phương mồ hôi đầm đìa, nhưng vẻ mặt lại vui sướng khó tả!

Mà sau lưng hắn, vẻ mặt Đế Giang hơi sững sờ.

Hắn giơ thanh đao lên, nhìn một giọt máu từ từ chảy xuống từ lưỡi đao bóng loáng như mới.

"Đúng. Ngươi… Chặn được rồi."

Chỉ là một Nội Pháp mà chặn được một đao của Đế Giang hắn?

Trong tích tắc vừa rồi, hắn buộc phải thay đổi chiêu thức, thu lại nhát đao đâm tới ban đầu, sau đó chặn một cú đấm nhắm vào mình kia.

Dù chỉ trong một tích tắc.

Nhưng, vậy là đủ rồi.

Thật ra, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, hắn đã nhìn ra dấu vết võ công của đối phương cùng lắm chỉ là Siêu Phẩm.

Loại rác rưởi này, cho dù tố chất thân thể có cường tráng đến đâu, nếu không phải vị ấy trong hội dặn dò, hắn sẽ không đặt vào mắt.

Nhưng… Đây là lần thứ ba.

Lần thứ ba, dấu vết võ công của hắn đã đến Nội Pháp.

Không hề Bái Thần.

Chỉ dựa vào thiên phú của bản thân, mà đã có thể miễn cưỡng theo kịp trạng thái bình thường của mình.

Thiên phú như vậy!

Bàn tay cầm chuôi đao của Đế Giang buông lỏng rồi siết chặt, siết chặt rồi lại nới lỏng.

Hắn cảm thấy tay mình đang đổ mồ hôi.

Bỗng nhiên, hắn hiểu tại sao hội chủ rõ ràng không quen biết người này mà lại phải đặc biệt dặn dò, để mọi người tìm cách lôi kéo đối phương.

Không có mờ ám, cũng không có nội tình gì.

Chỉ vì…

Người này là một quái vật!

Người này chưa bước vào Cực Cảnh, điểm này hắn ta có thể xác định.

Nhưng tốc độ phát triển của hắn vượt xa Cực Cảnh!

Đế Giang quay người lại, lẳng lặng nhìn chăm chú vào đối phương.

"Ngươi, muốn nhìn xem cực hạn của mình ở đâu không?"

"Xin tiền bối chỉ giáo!" Trương Vinh Phương xoay người, vết thương trên tay đã hoàn toàn khép lại.

"Tốt…" Đế Giang lại giơ đao Tình Duyên lên: "Ta biết ngươi muốn hiểu rõ Nghi Vân Ngụy Vụ là cái gì, đi theo ta."

Hắn không có ra chiêu tiếp mà xoay người nhanh chóng đi xuống chân núi.

Trương Vinh Phương chần chờ một lát, nhìn Nhiễm Hân Duyệt. Nàng gật đầu với hắn.

Ngay sau đó hai người đuổi theo.

Núi Lăng Hoa rất lớn, ba người nhanh chóng đi từ mặt trước ra sau núi, dừng lại trước một ngôi miếu đổ nát giữa sườn núi.

"Một mình ngươi đi theo ta." Đế Giang nhìn Nhiễm Hân Duyệt, dẫn đầu đi vào ngôi miếu đổ nát.

Trương Vinh Phương nháy mắt ra hiệu với Nhiễm Hân Duyệt, ý bảo nàng ở bên ngoài, mình thì đi vào theo.

Hắn không tin đối phương muốn giết hắn.

Nếu như muốn giết hắn, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt Đế Giang đã có đầy đủ cơ hội.

Đương nhiên, thân phận của hắn bây giờ là Đạo Tử của Đại Đạo Giáo - đại giáo đệ nhất thiên hạ.

Rất có khả năng đối phương sẽ không giết hắn.

Dù sao Nhạc sư phụ còn ở đây, cho dù có muốn giết hắn cũng sẽ không đi chuốc xui vào lúc này.

Đây cũng là chỗ dựa giúp hắn dám không ngừng khiêu chiến.

Chỉ là sau đó phát hiện Đế Giang bị bệnh không nhẹ, Trương Vinh Phương ngược lại có chút bận tâm.

Dù sao người bị bệnh tâm thần sẽ làm ra cử động gì đều không thể dự đoán được.

Cũng may sau vài lần tiếp xúc, bây giờ nhìn Đế Giang không khó ở chung cho lắm.

Chỉ cần có thể chống đỡ được trạng thái đột nhiên nổi khùng của hắn, thật ra mọi chuyện vẫn rất ổn.

Bên kia, nhìn hai người một trước một sau đi vào ngôi miếu đổ nát. Nhiễm Hân Duyệt khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Không biết vì sao, tùy tiện có một trong hai người này ở bên cạnh đều tạo ra cho nàng cảm giác đè nén khác nhau.

Có điều bây giờ thì ổn rồi.

Thời gian dài như vậy, sau khi chậm rãi thích ứng được, mỗi lần nàng mang theo Trương Vinh Phương lên núi tìm người, đánh nhau.

Trong lòng cứ có loại cảm giác như lên núi chăn dê vậy.

“Bọn họ không phải người, ta cần gì phải đem mình đi so sánh với hai tên không phải người cơ chứ? Nhiễm Hân Duyệt ta thiên phú hơn người, văn võ song tu, đường đường Tông Sư, tương lai nói không chừng cũng có thể lại đột phá lần nữa tại võ đạo, đạt đến cảnh giới tiên cơ ngăn địch càng cao hơn. Nếu so thì cũng phải so với người!”

Hiện giờ trong lòng nghĩ vậy, trái tim ngo ngoe rục rịch của Nhiễm Hân Duyệt nhất thời chậm rãi yên ắng xuống.

“Ừm, chỉ cần không so sánh với những quái vật kia, Nhiễm Hân Duyệt ta vẫn là rất mạnh!”

Vừa nghĩ đến điểm này, nỗi lòng có chút xao động của nàng yên ổn lần nữa.

Bỗng dưng cảm giác gió núi trong trẻo lạnh lùng cũng biến thành nhẹ nhàng ấm áp.

Đứng trong gió rét, nàng cố ưỡn ngực lên.

Cảm thấy lúc này mình giống như người chăn nuôi, hiện tại chẳng qua là hai con dê tự mình đi ra ngoài kiếm ăn mà thôi.

Tuy nghĩ như vậy có chút đại nghịch bất đạo, nhưng quả nhiên, nỗi lòng vừa dao động lại triệt để củng cố.

Haizz, mình không hổ là người có thể làm bạn với quái vật… Quả là quá mạnh mẽ…

Chương 1172 - Bí ẩn (1)

Một bên khác.

Trương Vinh Phương thu liễm tâm tư, theo Đế Giang vào trong ngôi miếu đổ nát.

Trong ngôi miếu này khắp nơi toàn là mạng nhện, rêu xanh, nấm mốc lấm tấm lấm tấm trên tường, đã lâu rồi không có người ở lại.

Tượng thần cung phụng chỉ còn lại một nửa, nửa thân thể còn lại thì bị người dùng lưỡi dao sắc bén cứng rắn chém ngang.

Chỉ để lại bàn tay cầm hoa đặt trên đầu gối, cùng với đài hoa sen lót ngồi phía dưới.

Nhìn ra được đó là một tượng thần của Phật Môn.

"Chuẩn bị xong chưa?" Đế Giang đưa lưng về phía hắn, đứng đằng trước tượng thần.

"Chuẩn bị xong!" Trương Vinh Phương gật đầu thật mạnh.

Vừa dứt lời.

Trong ngôi miếu đổ nát trống rỗng chợt hiện ra lượng lớn sương trắng.

Sương trắng càng ngày càng đậm, dần dần lấp đầy mỗi góc mỗi tấc ở nơi này.

Trương Vinh Phương hít sâu một hơi, nhìn Đế Giang cách chưa đến một mét phía trước.

Kỳ quái là, những vật khác xung quanh đều biến mất nhưng lại vẫn có thể nhìn thấy Đế Giang một cách rõ ràng.

Bốn phía đều bị sương mù nồng nặc bao phủ, cái gì cũng không nhìn thấy.

"Đây là Nghi Vân Ngụy Vụ." Đế Giang xoay người.

"Ngươi muốn đối phó nó, chỉ có một biện pháp."

"Biện pháp gì?" Trương Vinh Phương mừng rỡ, rốt cuộc, chờ lâu như vậy rồi, cuối cùng cũng nói đến điểm này.

“Bái Thần!”

“!??”

Sắc mặt Trương Vinh Phương đọng lại.

Là sao?

Không phải Cực Cảnh không Bái Thần sao?! Tại sao ở đây lại bắt đầu phải Bái Thần thế?

“Có thể đối kháng với thần phật cũng chỉ có thần phật. Tương tự, có thể đối kháng với Nghi Vân Ngụy Vụ cũng chỉ có sự tồn tại giống nó.” Đế Giang trả lời.

“Cực Cảnh chúng ta không thể Bái Thần, nhưng chuyện này không hề đại biểu chúng ta không có cách nào cả.”

Hắn chậm rãi rút đao Tình Duyên ra.

“Biện pháp của chúng ta, chính là lấy binh, Bái Thần!”

“Lấy binh Bái Thần“ Trương Vinh Phương mơ hồ dường như đoán ra được điều gì.

“Cũng giống như tên, chính là người không bái, binh khí bái!”

Tay Đế Giang cầm đao Tình Duyên, khe khẽ rung lên.

Lưỡi dao vù vù rung động, phát ra tiếng vang khe khẽ.

“Phương pháp rất đơn giản, nhưng lại rất khó. Bởi vì, đầu tiên ngươi cần bước vào Cực Cảnh, ngưng tụ ý chí tinh thần đến tột độ.”

“Sau đó lấy ý niệm được ngưng tụ cực độ, rót vào trong một thanh binh khí do mình dùng hằng ngày, tích lũy từng ngày từng ngày một, sau khi đạt tới trình độ nhất định là có thể lựa chọn một vị thần phật, cầm binh khí ấy liên tục không ngừng giết hơn hai mươi võ giả Bái Thần tương ứng với hắn, trải qua bí chế là sẽ hoàn thành.”

“… Cái này cũng tính là Bái Thần à?” Trương Vinh Phương không phản bác được.

“Tế bái cũng là bái, lấy hận ý của thần phật luyện binh, cuối cùng được đến ma binh, là có thể trung hoà quấy nhiễu của Nghi Vân Ngụy Vụ.” Đế Giang trả lời: “Đương nhiên, nếu như ngươi có thể triệt để giết chết một vị thần phật một lần,

vậy thì uy lực của thanh ma binh này sẽ càng mạnh, giống như cái thanh Đế Khôn kia."

Hôm nay dường như hắn khó được tỉnh táo lâu như vậy.

Trương Vinh Phương nghe vậy, trong lúc nhất thời ẩn ẩn rơi vào trầm tư.

Có thể đối kháng thần phật chỉ có thần phật…

Khó trách Nghĩa Minh do Nghịch Thời hội chủ đạo và các đại tông giáo Linh đình đối đầu nhau.

Thì ra là còn có một hồi nhân quả ở trong đó.

"Vậy thì không có ma binh thì phải làm thế nào? Chẳng lẽ là, tất cả Cực Cảnh đều phải phải có ma binh mới có khả năng đối kháng Linh Tướng hoặc là thần phật à?" Trương Vinh Phương lại hỏi.

"Ngươi nghĩ sai một điểm rồi." Đế Giang trả lời.

"Chỉ có Linh Tướng trở lên, hoặc là Bái Thần đặc biệt của Đại Đạo Giáo có thể sản sinh Nghi Vân Ngụy Vụ, còn lại đều không cần phải dùng ma binh đối phó. Mặt khác, ngươi không muốn bồi dưỡng ma binh thì đi cướp đoạt cái có sẵn là được rồi."

Nói xong câu này, Đế Giang xoay người đi sang một hướng khác trong sương mù dày đặc.

Hắn đi không nhanh, tiện cho Trương Vinh Phương đuổi kịp.

Không bao lâu sau, hai người đi thẳng về phía trước trong làn sương mù, đi được cả mấy trăm mét rồi mà vẫn chưa đến điểm cuối.

Nhưng ngôi miếu đổ nát này tổng cộng cũng chỉ dài rộng khoảng mấy chục mét, căn bản không có khả năng dài mấy trăm mét được.

"Tới rồi." Đế Giang bỗng dừng bước, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Sương mù trước mặt chậm rãi tản ra, để lộ một hình người cao lớn toàn thân màu bạc, sau lưng mọc ra một đôi cánh cũng màu bạc.

Thân trên của hình người này trần trụi, thân dưới mặc quần dài màu trắng đơn giản, phần ngực bằng phẳng nhưng khuôn mặt xinh đẹp.

Khuôn mặt hắn góc cạnh rõ ràng giống như đao gọt, hai mắt hơi khép, giống như đang ngủ say.

“Hắn tên Trần Kỳ. Đã từng là Linh Tướng của Mật giáo. Hiện tại thần của hắn gần như sắp bị quên lãng, người có thể nhớ đến hắn cũng chỉ có ta. Thế nên, hiện tại hắn chỉ có thể coi là tàn Thần Tướng.” Đế Giang chỉ vào người nọ nói khẽ.

Chương 1173 - Bí ẩn (2)

“Nghi Vân Ngụy Vụ ở nơi này chính là có được do hắn tự nhiên ảnh hưởng.”

Linh Tướng!?

Trong lòng Trương Vinh Phương rùng mình, cẩn thận nhìn người nọ.

Chỉ thấy làn da toàn thân người nọ màu bạc, không có một chút da thịt nào lộ ở bên ngoài.

Trước ngực người nọ khắc rõ hình hùng ưng rất to.

“Muốn thử chút không?” Đế Giang quay đầu lại nhìn.

“Gì cơ?” Trương Vinh Phương sửng sốt.

“Giết hắn đi.” Đế Giang trả lời: “Ngươi có thể thử giết hắn.”

Trương Vinh Phương im lặng, chậm rãi tiến phía trước, có Đế Giang giúp hắn triệt tiêu Nghi Vân Ngụy Vụ.

Hiện giờ hắn đã có thể đối mặt chính diện với tầng thứ Linh Tướng rồi.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn thật sự nhìn thấy loại hình thái này của Linh Tướng.

Cả cơ thể có màu bạc, giống điêu khắc.

“Có thể tùy tiện đánh? Hắn không tỉnh lại?” Trương Vinh Phương hỏi thăm.

“Đều có thể, ngươi yên tâm, hắn bị ta giết một lần, sau đó bởi vì không có người chết thay nên không thể sống lại.” Đế Giang trả lời: “Ngươi tốt nhất là nhanh lên một chút, ta còn phải chạy về nấu cơm cho Quân Nhi nữa.”

Trương Vinh Phương hít sâu một hơi, đang định hỏi gì nữa.

Bỗng vẻ mặt hắn run lên, thấy ánh mắt của Đế Giang bắt đầu trở nên mờ mịt.

Hắn tức khắc thầm nghĩ không tốt.

“Phu quân…? Ngươi ở đâu? Ta định làm bánh đậu xanh hạnh nhân ngươi thích nhất cho ngươi này… Phu quân…”

“Quân Nhi, ngươi ở đâu? Ta sẽ trở lại làm cơm ngay thôi, ngươi chờ một chút, lập tức, xong ngay thôi.”

“Phu quân…”

“Quân Nhi…”

Ánh mắt Đế Giang biến ảo, không ngừng hoán đổi, bước chân mờ mịt chậm rãi đi vào làn sương mù dày đặc.

“Tiền bối! Tiền bối!!?” Trương Vinh Phương chợt cảm thấy không ổn, vội vàng muốn theo sau.

Nhưng đã không còn kịp rồi.

Mới một cái nháy mắt, Đế Giang đã biến mất trước mặt hắn.

Trương Vinh Phương im lặng đứng tại chỗ.

Cái này… làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ??

Quả nhiên bệnh nhân tâm thần đều không đáng tin cậy!

Hắn nghiến chặt răng, lại nhìn sang Linh Tướng ngủ say cách đó không xa.

“Đừng sợ, ta ở phía sau ngươi.”

Bỗng giọng của Đế Giang vang lên đằng sau lưng hắn.

Trương Vinh Phương sợ hãi cả kinh, vội vàng xoay người lại.

Quả nhiên, Đế Giang đi mà quay lại, chỉ là vẻ mặt lúc này chuyển sang vẻ dịu dàng quyến rũ của thê tử.

“Được!”

Trương Vinh Phương cắn răng, triển khai huyết liên, thân hình cấp tốc bành trướng lên.

Thình thịch!

Chân hắn giậm lên đất, xông về phía trước, đánh một chưởng từ đỉnh đầu về phía tàn Linh Tướng nọ.

Keng!!

Lực lượng khổng lồ hung hăng nện lên đỉnh đầu Linh Tướng.

Nhưng Trương Vinh Phương lại có cảm giác giống như là đánh vào một miếng kim loại cứng rắn không gì sánh được.

Trong nháy mắt khi bàn tay rơi xuống, lực lượng khổng lồ tương đương tức khắc tác dụng ngược lại lên lòng bàn tay của hắn.

Làm tay hắn bắn lên cao.

"Ngươi có thể dùng toàn lực." Giọng của Đế Giang từ phía sau truyền đến: "Thần của hắn đã trầm luân, hắn không có tín đồ để chết thay, không tỉnh lại nữa."

Trương Vinh Phương cắn răng.

Lúc này hắn không giữ lại một chút nào cả, toàn bộ lực lượng của trạng thái huyết liên tập trung, ầm ầm đánh lên ngực của Linh Tướng.

Một quyền này, gần như là một quyền có lực lượng lớn nhất từ trước tới nay của hắn.

Trước đây sẽ không có ai đứng im tại chỗ chờ hắn tụ lực, chờ lâu đến vài giây mới mặc cho hắn đánh ngực.

Trong quá trình biến chiêu cực nhanh, lực lượng thường không được vận dụng hoàn toàn.

Nhưng lần này lại khác.

Cánh tay phải của Trương Vinh Phương bành trướng biến lớn, huyết quản quấn quanh trên làn da tay, giống như huyết trùng.

Gió áp kịch liệt làm tản ra sương mù xung quanh, sau đó nện một kích thật mạnh lên ngực Linh Tướng.

Răng rắc!!

Linh Tướng không chút sứt mẻ, làn da hơi lõm vào bên trong.

Mà Trương Vinh Phương… cánh tay tráng kiện bị bẻ gãy, lượng lớn giọt máu bay phụt ra ngoài từ làn da, hình thành nên sương máu.

"Đã hiểu chưa?" Đế Giang hiện ra bên cạnh hắn giống như xuất quỷ nhập thần.

"Linh Tướng, là quái vật Bái Thần siêu cường có thể chính diện chống đỡ linh tuyến đâm xuyên! Thế nên muốn đối phó

bọn họ, đơn thuần dựa vào lực lượng là không thể. Chỉ có tốc độ, thân pháp, kết hợp với ma binh…”

——

“Ma binh…” Lúc này Trương Vinh Phương mới hiểu, vì sao Nhạc sư phụ luôn nói với hắn đừng để ý ngạnh công gì cả, chỉ cần Linh Tướng Bái Thần là có thể hoàn toàn vượt xa võ nhân bên dưới trong thiên hạ.

Hiện tại xem ra…

Lời này nói không sai.

Ngay cả hắn triển khai huyết liên, lấy lực lượng khổng lồ có thể nghiền ép Tông Sư Bái Thần mà cũng không cách nào làm Linh Tướng bị thương được.

Đây vẫn chỉ là Linh Tướng ngủ say đã tàn phế một nửa.

Người ta đứng tại chỗ mặc cho hắn đánh, mà cũng không đánh bị thương được.

“Lực lượng của ngươi, thật ra từ lâu đã vượt xa cực hạn của người thường rất nhiều. Nhưng cho dù là ngươi cũng không thể làm gì hắn cả. Đây là biến hóa kinh khủng mà Bái Thần mang tới.” Đế Giang chậm rãi nói.

Chương 1174 - Bí ẩn (3)

“Chúng ta cực cực khổ khổ tu hành mấy chục năm, thiên phú vận khí nỗ lực thiếu một cái cũng không được, kết quả là, ngay cả làn da của đối phương cũng không đánh vỡ được…”

“Ngươi nói này công bằng không?”

Trương Vinh Phương đã im lặng không nói gì.

“Không công bằng.”

“Không, công bằng.” Đế Giang trả lời.

Hắn nhìn Linh Tướng ngủ say nọ.

“Nhìn hắn bây giờ đi, trở thành Linh Tướng thì thế nào? Hắn có thể làm cái gì? Ngay cả tự hỏi cũng không được làm đúng không? Đây chính là trả giá.”

Hắn chậm rãi đến gần đó.

Vụt!

Chợt bạch quang lóe lên, ma đao Tình Duyên trong tay hắn chợt xuyên thủng vai của đối phương.

Nhưng quỷ dị là, xung quanh vết thương không có máu chảy ra, giống như đâm vào một con búp bê bằng kim loại.

“Đi thôi.” Hắn rút ma binh ra, xoay người rời khỏi.

“Tiền bối? Đi đâu cơ? Trương Vinh Phương làm một hồi lâu, vẫn không có tìm ra phương pháp thích hợp với mình.

Phải ứng phó Nghi Vân Ngụy Vụ thế nào?

Chẳng lẽ cần hắn tự mình chém giết đoạt một thanh ma binh?

Nhưng hắn đến cả ma binh ở đâu cũng không biết.

“Đi mua đồ ăn.” Đế Giang không quay đầu lại, cứ từ từ tiến vào sương mù đậm đặc.

Trương Vinh Phương đuổi theo sát đằng sau.

“Tiền bối, không biết có thể tìm được ma binh ở đâu?”

Mặc kệ như thế nào, cứ lấy được trước rồi hãy nói.

“Không biết.”

Sương mù tức khắc tản ra, hai người lại trở về trong ngôi miếu đổ nát, giống như ngay từ đầu đã không động tới.

Vẫn đứng ở giữa như cũ.

Mà Đế Giang, từ lâu đã biến mất không thấy bóng dáng đâu.

“Linh Tướng…” Trương Vinh Phương nhìn tượng thần gãy lìa kia, trong lòng lần đầu tiên có hiểu biết rõ ràng về Linh Tướng rốt cuộc là thế nào.

Chủ yếu để nhóm Cực Cảnh đối kháng với Linh Tướng chính là ma binh và thủ đoạn đặc thù khác biệt nào đó.

Bằng không bọn họ sợ là đến cả phòng ngự của Linh Tướng cũng không đâm xuyên, lại càng không cần phải nói đến giao thủ.

Nghĩa Minh có thể tồn tại nhiều năm như vậy mà không bị tiêu diệt, xem ra sau lưng quả thực bất thường.

“Ma binh… Xem ra trước khi chưa nắm giữ được thủ đoạn đánh vỡ của phòng ngự Linh Tướng, đầu tiên phải tìm được một thanh ma binh để sử dụng đã.

Nếu như thực sự không được, vậy thì dứt khoát tự mình cải tạo một thanh.”

Nghĩ tới đây, Trương Vinh Phương xoay người đi ra ngôi miếu đổ nát.

Nhiễm Hân Duyệt chờ ở bên ngoài đang có vẻ mặt bình thản, ánh mắt nhìn mình rất chi là vi diệu.

“Được rồi, cần phải về thôi, đại nhân.” Nàng mỉm cười nói.

Dê, nên trở về chuồng.

“… Sao ngươi cứ là lạ thế?” Trương Vinh Phương mơ hồ cảm thấy người này hình như đang suy nghĩ chuyện gì không lễ phép lắm.

“Đâu có, ta rất bình thường, đa tạ ngài đã quan tâm.” Nhiễm Hân Duyệt trả lời.

“…”

Trương Vinh Phương âm thầm lắc đầu, chẳng lẽ là do ở chung với bệnh tâm thần lâu nên người này cũng bị ảnh hưởng theo à?

Thượng Đô.

Thượng Đô vốn có danh xưng tốt đẹp là nơi phồn hoa số một Đại Linh.

Ở đây chùa chiền nhiều, tượng Phật trải rộng các khu.

Thậm chí tại công viên, quảng trường nơi dân chúng du ngoạn đều có thể tùy ý thấy được pho tượng La Hán, Bồ Tát với các loại tư thái.

Trên mặt đất đường nhỏ và phiến đá của một số công viên còn khắc kệ ngữ của Phật Môn.

Ngoài ra tất cả kiến trúc phòng ốc của Thượng Đô đều được bôi từng tầng bột phấn màu vàng nhạt.

Nhìn từ đằng xa, cả tòa thành thị trông giống như một ngôi chùa khổng lồ lộng lẫy vàng son.

Lúc này ở Linh Hiền viện Thượng Đô.

Trong một mật thất canh giữ sâm nghiêm, địa thế bí ẩn.

Một nam tử trung niên râu dài vẻ mặt bình tĩnh đang nhẹ nhàng gảy dây đàn, thản nhiên tự đắc cất tiếng hát khẽ theo tiếng đàn.

“Xuân đến tuyết lê hương thơm ngát, hè sang sen nở như gấm hoa, qua thu sương đẫm từng bông cúc, đông về…”

“Sao phu quân không nghỉ ngơi thêm lát nữa?”

Một đôi tay trắng nõn như ngọc nhẹ nhàng ôm lấy ông ta đằng sau.

Tiếng đàn dừng lại, nam tử trung niên mỉm cười.

“Ngươi nói, ngày sau đó giá lạnh, sẽ còn có hoa mai hay không”

“Có hay là không có, khác nhau chỗ nào? Chúng ta đã rời khỏi đại thế, chậm đợi phong vân là được.”

Nữ tử đằng sau chậm rãi ngồi xuống bên cạnh nam tử, để lộ khuôn mặt thần bí đeo chiếc mặt nạ vàng ròng.

Nếu như có bất kỳ người nào của Cảm Ứng môn ở đây, nhất định có thể trước tiên nhận ra thân phận của nàng — Nguyệt Hậu!

“Thánh Thiên nhất đâu? Nếu muốn diễn trò thì phải làm tròn vai diễn. Không phải hắn hẳn là bị ngươi đánh trọng thương rồi chật vật thoát đi sao?”

Nam tử trung niên ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt, đó chính là Nghiêm Thuận Vương hẳn đã sớm bị bắt tới Tuyết Hồng các rồi!

“Không rõ ràng lắm, chẳng qua hắn hẳn là có tính toán của riêng mình. Khoảng thời gian qua ta ứng phó tên Nhạc Đức Văn kia khá là cật lực, cũng không có thời gian rảnh để ý đến hắn.” Nguyệt Hậu có chút phiền não.

Chương 1175 - Bí ẩn (4)

“Hắn hẳn là có tính toán của bản thân, chẳng qua không sao… Chúng ta đã sớm bị loại khỏi bàn cờ, xem bọn họ tranh đấu lẫn nhau, bảo tồn thực lực kỹ càng. Chỉ là…”

“Chỉ là cái gì?”

“Đám người Nghĩa Minh kia… dường như rất thân cận với phụng thiên. Hình như bọn họ đang tính kế gì đó.” Nghiêm Thuận Vương nói khẽ.

“Cứ để bọn họ tính kế đi, dù sao có Nhạc Đức Văn ủng hộ Đông Bình chắc ở phía trước, bất luận bọn họ cuối cùng ai thắng ai thua, chỉ cần chúng ta nhẫn nhịn được là được.” Nguyệt Hậu đặt tay lên mu bàn tay Nghiêm Thuận Vương.

“Thiên hạ này, chung quy sẽ là của chúng ta!”

“Hi vọng như vậy.” Nghiêm Thuận Vương khẽ lắc đầu.

Reng reng reng.

Bỗng trong mật thất truyền đến một hồi tiếng chuông reo nhỏ.

Trên tường tự động trượt mở ra một cái rãnh kín, một quả cầu tròn bằng da lăn xuống từ bên trong, lọt vào rãnh.

Nguyệt Hậu tiến lên, cầm lấy quả cầu, nhẹ nhàng ấn cơ quan tách nó ra.

Trong đó đặt một cuộn giấy màu vàng nhạt.

Nàng cẩn thận mở nó nhìn lướt qua. Mới liếc mắt một cái, ánh mắt vốn ôn hòa của nàng nhất thời trở nên nghiêm túc.

“Thật là bạo tay!”

“Sao vậy?” Nghiêm Thuận Vương đứng dậy đi đến bên cạnh nàng, nhận lấy tờ giấy.

“Cái này!??” Hắn chỉ mới đọc nửa đoạn trước, đồng tử đã co rụt lại: “Mộc Lê hắn điên rồi sao?”

“Phần thắng của hắn thấp nhất, sự ủng hộ ít nhất, xem ra là định đập nồi dìm thuyền, dựa vào nước cờ kỳ diệu mà chiến thắng…”

“Nếu không có giáo phái ủng hộ hắn, dứt khoát trực tiếp lật bàn… khí phách thực sự!” Nghiêm Thuận Vương cảm thán: “Chỉ bằng điểm này, ta không bằng hắn.”

“Việc này liên quan trọng đại, còn phải nghĩ xem nên ứng phó như thế nào mới được.” Nguyệt Hậu nói.

“Ta không tiện đứng ra, ngươi lấy thân phận phu nhân tạm quản tất cả, trong khoảng thời gian này phải khổ cực ngươi rồi.” Nghiêm Thuận Vương đưa tay ôm Nguyệt Hậu.

“Ta và ngươi phu thê nhiều năm như vậy, có thể nghe được từ cảm tạ từ trong miệng ngươi, cũng coi như khó được.” Nguyệt Hậu cười nói.

“Cưới vợ lấy người hiền, chỉ là ta nhiều khi khó nói thành lời mà thôi.” Nghiêm Thuận Vương than thở.

“Hôm nay cũng đã nghĩ rõ ràng.”

Phủ Tình Xuyên.

Trương Vinh Phương cũng đang xem miếng trúc mới được đưa đến trong tay, im lặng không nói.

Bí ẩn bên trong ba đại mật tàng… Tin tức thế mà lại bị tiết lộ toàn bộ… Còn bị đánh dấu lên miếng trúc nho nhỏ này nữa.

Hắn biết rõ, sau khi tin tức này bị truyền ra thì sẽ sản sinh ảnh hưởng như thế nào đối với nhiều thế lực.

Ba đại mật tàng có thể khiến cho tàn dư Đông tông lúc ấy bị nhiều thế lực truy sát như vậy, hôm nay rốt cuộc lộ ra điểm phiền phức chân chính.

Trương Vân Khải ở một bên cùng với Trương Chân Hải, có chút lo lắng nhìn hắn.

“Đại nhân, chuyện như bây giờ, chúng ta tuyệt đối không thể để lộ thân phận của bản thân, bằng không e là chuyện Đông tông năm đó sẽ tái diễn.” Trương Vân Khải lên tiếng.

“Trong mật tàng có nhắc đến một trong ba thanh Đế binh, chính là Thiên Hạ đao này à?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Hẳn là vậy.” Trương Vân Khải gật đầu: “Hơn nữa thuộc hạ đã lấy được tin tức lưu truyền ở các nơi còn lại từ mật thám, rất nhiều nơi đều đang lưu truyền lời đồn đãi rằng trong các đại

giáo phái tồn tại quái vật bất tử. Còn nói rằng, cho dù người thường có cố gắng tu hành tập võ thế nào cũng không thể trở thành đối thủ của bọn họ."

"Bên ta cũng nhận được tin tức." Trương Chân Hải bên cạnh trầm giọng nói, khu vực tình báo mà nàng và phụ thân phụ trách khác nhau, cho nên tin tức nhận được cũng khác.

"Có lượng lớn nhân thủ đang tung tin tức về ngài, Từ Thanh U, Vưu Thế Phi, ba người đều là nhân chủng Đông tông lúc bấy giờ! Còn nói ba đại mật tàng thống nhất, là có thể có bí mật khiến người thường cũng có thể đối kháng với Bái Thần."

"!!" Hai mắt Trương Vinh Phương nhíu lại: "Lợi hại… hiện giờ ta là Đạo Tử duy nhất của Đại Đạo Giáo, đã định trước sau này sẽ phải thừa kế vị trí chưởng giáo.

Hắn ra một chiêu này, nếu quả thật có bí mật đó, đây là muốn đẩy ta và Nhạc sư phụ đến mặt đối lập của toàn bộ giáo phái Đại Linh mà…"

"Hơn nữa năng lực tình báo của độc thủ phía sau cực kỳ mạnh mẽ, rất có thể bọn họ đã sớm nắm giữ được phần tình báo này, chỉ là lựa chọn thả ra vào thời điểm hiện tại." Trương Vân Khải phân tích: "Hiện giờ muốn đối đầu gay gắt với Đại Đạo Giáo, dám ra tay công khai đối nghịch, thật ra cũng chỉ có mấy lực lượng đó thôi."

"Ngũ vương?" Trương Vinh Phương cũng nghĩ đến điểm ấy.

"Nhất định là một trong số đó, với lại không e sợ Nhạc chưởng giáo, có thể là một trong số người được ba đại Thần Tướng ủng hộ." Trương Vân Khải nói.

"… Vậy thì theo Trương thúc thấy, bây giờ chúng ta nên ứng đối ra sao?" Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi.

"Đại nhân muốn tiếp tục thế nào, công khai thừa nhận thân phận nhân chủng của mình, công khai vị trí của mật tàng, sau đó triệt để cắt đứt liên hệ với bọn ta! Đó là thượng sách!" Trương Vân Khải quả quyết nói.

Chương 1176 - Bí ẩn (5)

"…" Trương Vinh Phương nhìn chằm chằm ông.

Hắn biết rõ, một khi làm như vậy thì mình tuyệt đối không sao cả, cùng lắm là Nhạc sư phụ trách phạt vài câu, áp lực lớn hơn có Nhạc sư phụ gánh giùm, thiên hạ này không ai dám làm gì với hắn cả.

Nhưng Trương Vân Khải… bao gồm tất cả người của Nghịch giáo, một khi tầm quan trọng của mật tàng mở rộng ra…

Năm đó bọn họ còn thiết trí tổng bộ ở gần mật tàng, điều ấy hơi điều tra một chút là biết được.

Cứ như vậy, toàn bộ Nghịch giáo đều phải bị thanh trừ.

Bọn họ… đều phải chết!

Đối mặt với lực lượng tông giáo toàn thiên hạ, không nói đến Nghịch giáo, cho dù là Đại Đạo Giáo cũng chịu không nổi.

"Đại nhân không cần lo lắng, năm đó khi mọi người gia nhập Nghịch giáo ta thì sớm đã có chuẩn bị cho điều này rồi. Chỉ cần đại nhân còn sống, vẫn còn an toàn, hi vọng của chúng ta vẫn còn!" Trương Vân Khải bình tĩnh nói.

Sau khi nhìn thấy Trương Vinh Phương nháy mắt giết chết cao thủ Bái Thần, ông liền hiểu được, hi vọng về tương lai của nhóm người mình, hi vọng báo được thù, có thể ký thác lên người Trương Vinh Phương.

Thế nên, tất cả mọi người có thể chết, duy chỉ có đại nhân, tuyệt đối không thể! Không chỉ không thể chết được, tương lai đại nhân vẫn còn sẽ trở nên càng mạnh… càng mạnh!!

Ông tận mắt nhìn thấy, Trương Vinh Phương lúc mới bắt đầu là cao thủ của một nơi phổ thông nhỏ bé, trưởng thành được như hiện tại, có thực lực uy áp cả một tỉnh.

Mới trôi qua bao nhiêu năm chứ?

"Các ngươi nguyện ý chết vì ta, đã hỏi ý kiến của ta chưa?" Trương Vinh Phương bỗng nhiên nói.

Trương Vân Khải và Trương Chân Hải hơi sững sờ, ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

Trông thấy ánh mắt Trương Vinh Phương lúc này bình tĩnh, thâm trầm, mang theo một tia kiên trì.

"Tuy Trương Vinh Phương ta không phải người tốt gì, nhưng…" Hắn chậm rãi hít vào một hơi: "Các ngươi không phụ ta, ta cũng chắc chắn không phụ các ngươi!"

"Vậy nên…"

"Sau này không được nói lời như vậy nữa." Hắn vươn tay, ôm sau lưng của Trương Vân Khải: "Chúng ta, sẽ thắng đến cuối cùng!"

"Ta bảo đảm!"

Trương Chân Hải ở bên cạnh che miệng lại, không biết từ lúc nào trong mắt mơ hồ hiện lên vệt nước.

Cô tỉnh.

Thiên Tỏa Giáo bị buộc phải rời khỏi giáo xứ, sau khi tất cả đều rút lui.

Nhân thủ Đại Đạo Giáo mới vừa được chiêu mộ, giáo phái và đạo quán đều bị bàn giao, rất nhiều công việc bị bỏ trống.

Trong một thành phố lớn nhộn nhịp, trên quảng trường trung tâm.

Đám đông lớn tập trung ở đây, xếp hàng chờ đợi để lấy cháo miễn phí từ những lều cháo khác nhau.

Đội ngũ đông đúc xếp thành từng hàng dài, uốn lượn xung quanh, đếm không hết có bao nhiêu đội.

Ở một trong các đội ngũ.

Một nữ tử trẻ với khuôn mặt lấm lem, mái tóc cắt ngắn bù xù, mặc bộ quần áo dày nặng rách nát, đi theo giữa những người tị nạn hôi thối, những người ăn mày và người nghèo, từ từ tiến về phía trước.

Nàng đang cầm trên tay một chiếc bát lớn chuyên dùng để đựng cháo.

“Vị đại ca này, xin hỏi, lều cháo phía trước là ai dựng lên thế?”

Nàng thì thầm với người nam tử xếp hàng ở phía trước.

“Không phải là Chu gia trong thành à?” Người nam tử lười biếng trả lời.

“Chu gia.”

“Gần đây khắp nơi đều xảy ra binh biến, kho cháo cũng ít đi. Haizz.” Người nam tử thở dài.

“Nghe nói hoàng đế đã băng hà, hiện tại các quan lớn ở Đại Đô đều bận rộn tranh giành địa vị. Làm sao có thể quan tâm đến sống chết của những người dân chúng ta.” Một người bam tử khác dáng vẻ giống như thư sinh nói với giọng trào phúng.

“Haizzz Dương gia hảo tâm nhất trước kia cũng không còn nữa rồi, nửa đêm nói là cấu kết loạn đảng, bị bắt cả nhà.” Một lão bà phía sau không nhịn được xen vào nói: “Ta nhận cháo hơn mười năm ở thành phố này, Dương lão gia là hảo tâm nhất, đáng tiếc người tốt không có kết cục tốt.”

Người nữ tử lắng nghe những người xung quanh nói chuyện ngươi một câu ta một câu, nhất thời im lặng.

Bất tri bất giác, hơn nửa canh giờ đã trôi qua.

Dần dần, ngày càng có ít người trước mặt nàng, cuối cùng cũng đến lượt nàng.

Người nữ tử đi đến cạnh cái bàn ở lều cháo, khom người, đưa chiếc bát lớn tới.

“Đa tạ Chu lão gia! Chu lão gia trường sinh!”

Giọng nói của nàng khàn khàn khó nghe, như thể có một ngụm đờm kẹt trong cổ họng, có một cảm giác bệnh tật làm cho người ta cảm thấy ghê tởm.

“Đây.” Ông lão múc cháo đổ một muỗng lớn vào bát của nàng.

Nhìn thì có vẻ nhiều nhưng thực ra chỉ có một lớp gạo cũ hơi nông dưới đáy.

Mùi khí nóng tỏa ra cũng có mùi kỳ lạ.

Nhưng người nữ tử không hề ghét bỏ, vội vàng cầm bát đi sang một bên.

“Đợi đã. Quên lấy cái này này.” Ông lão ném cho nàng một miếng gỗ mỏng, hình như trên đó có khắc thứ gì đó.

Người nữ tử nhận lấy xem.

Có một số từ được viết trên mảnh tre, vẽ một số bức tranh.

Chương 1177 - Uy hiếp (1)

Đây là…

Đồng tử của người nữ tử co lại.

Chỉ thấy một dòng chữ rõ ràng được viết trên đó.

“Ba mật tàng lớn của Đông tông được tiết lộ: Mật tàng đầu tiên đặt bản đồ quỹ đạo linh hạch của các giáo. Mật tàng thứ hai là bí ẩn về sự bất tử của Bái Thần. Mật tàng thứ ba là phương pháp giết Bái Thần của người phàm.

Trong ba mật tàng đều có một thanh Đế binh chưa hoàn thành, nếu hợp lại làm một thì sẽ có được bí ẩn tối cao về diệt thần.”

Ngoài ra, phía dưới còn có một vài hoa văn đơn giản, quái dị.

Được đánh dấu riêng biệt, hình đầu tiên là hoa văn linh hạch của Đại Đạo Giáo, hình thứ hai là hoa văn linh hạch của Chân Nhất Giáo.

Hình thứ ba là hoa văn linh hạch của Đông tông và Tây tông.

Người nữ tử nhanh chóng bưng bát cháo rời đi.

Nhịp tim không ngừng đập nhanh hơn.

Những người bình thường khác có thể không biết những điều này có nghĩa là gì.

Nhưng nàng thì khác.

Bởi vì nàng là Từ Thanh U, một trong ba nhân chủng lớn!

Bây giờ hai người do Nghĩa Minh tung ra chỉ đơn giản là đang giả danh lừa bịp dưới danh nghĩa của nàng!

Nhưng nàng thật sự thì bị đuổi giết ráo riết, lúc trước rơi xuống vách núi ngàn cân treo sợi tóc, bây giờ lê thân bệnh tật khắp mọi nẻo đường đi xin ăn.

Mật tàng mà nàng có được là đồ văn linh hạch đặc biệt liên quan đến tất cả các vị thần của các giáo phái khác nhau.

Cho nên, nàng nhìn thoáng qua đã nhận ra rằng các hoa văn trên lát tre là có thật!!

Nhưng nàng chưa bao giờ nghe nói về ba nhân chủng hợp nhất thì có thể có được bí mật lớn thực sự.

Bí mật mà Thiên Nữ cho nàng hồi đó cũng không nói về phương diện này.

“Có ai đó đang cố nhắm vào chúng ta! Không. Hiện tại nhân chủng, trong ba nhân chủng lớn, ta, Vưu Thế Phi, và một người khác chưa được biết đến. Cả hai chúng ta đều là những nhân vật nhỏ không đáng để gióng trống khua chiêng nhắm vào như vậy. Chỉ người cuối cùng thôi.”

Từ Thanh U đã từng rất ngây thơ, mặc dù thiên phú của nàng cực mạnh, tài trí mẫn tiệp, nhưng kể từ khi bị diệt môn luôn luôn bị đuổi giết ráo riết.

Nàng đã trưởng thành hơn rất nhiều trên đường đi.

Không có sự bảo vệ của cha mình, Từ Thanh U đã không còn hào quang của con gái cao thủ số một ở Phục tỉnh.

Bây giờ, nàng sớm đã hiểu, tất cả trên đời này đều là giả dối, chỉ có thực lực!

Thực lực của bản thân… mới là cơ bản.

“Có lẽ có thể như vậy.” Bỗng nhiên Từ Thanh U nghĩ ra một cách.

*

*

*

Bản thân ba mật tàng lớn không phải là thứ gì đó rất quan trọng.

Không đáng để nhiều thế lực đuổi giết như vậy.

Thật ra, Trương Vinh Phương đã nhìn thấu bí mật trong đó từ lâu.

Lúc trước chính là một Kim Sí Lầu mà Tây tông theo dõi và điều tra, nhưng thật ra còn chưa bỏ ra nhiều công sức.

Từ đó có thể thấy, điều thực sự khiến người ta kiêng kỵ khi đó không phải là mật tàng mà là Đông tông.

Mật tàng chỉ là một cái cớ.

Nhưng hiện tại, mật tàng lại bị người lôi lên làm lí do thoái thác, có nghĩa là, thứ này còn có chỗ có thể lợi dụng.

Bên trong phủ Trầm Hương.

Trương Vinh Phương chậm rãi đi dạo trong vườn hoa, suy nghĩ quẩn quanh trong đầu.

"Ta vừa mới bắt đầu chế tạo địa bàn cơ bản, vừa mới bắt đầu thanh lý từng cái ở phủ Tình Xuyên, tạo ra sản nghiệp của chính mình. Nếu như không có Nghịch giáo, tất cả đều sẽ quay về lúc ban đầu. Nhiều năm tích góp của ta sẽ bị phá hủy trong chốc lát."

Lúc này, phần lớn số tiền trong tay hắn đã đổ ra ngoài, chuyển thành các loại sản nghiệp khác nhau ở phủ Trầm Hương.

Và những sản nghiệp này hầu hết được đứng tên bởi những người của Nghịch giáo.

Chỉ những lợi ích này hoàn toàn bị ràng buộc với hắn và những người căm thù Bái Thần đến tận xương tủy, họ mới là những người đáng để hắn tin cậy nhất.

Phần còn lại, Thiên Thạch môn? Đó là thuộc hạ của Cảm Ứng môn, chỉ một chiêu của Nguyệt Vương, phần lớn người đều chạy. Một sự kết hợp của lợi ích mà thôi.

Ngọc Hư Cung? Vậy càng không có liên quan gì với hắn.

Chỉ còn lại một số cấp dưới của Kim Sí Lầu trước kia, nhưng số người ít ỏi ấy còn lâu mới đủ.

Chưa kể đến lòng trung thành.

Các thành viên của Kim Sí Lầu trước đây cũng là sự kết hợp lôi kéo lợi ích.

Một khi đối mặt với áp lực nặng nề, người duy nhất có thể cùng hắn đứng chung một chỗ chỉ có Nghịch giáo!

Cho nên, bây giờ hắn và Nghịch giáo từ lâu đã là một thể.

"Đại nhân, bên ngoài có một đoàn xe và người đến, tự xưng là Mộc Lê vương, một trong Ngũ Vương hiện nay phái đến, ngài có muốn gặp một lần không?"

Bỗng nhiên, một đạo nhân bước nhanh đến cửa vườn hoa, trầm giọng bẩm báo.

“Mộc Lê vương?” Trương Vinh Phương khẽ giật mình.

Quả nhiên đến rồi.

Ngũ Vương tranh bá, không thể nào bỏ qua chỗ của hắn được.

Chương 1178 - Uy hiếp (2)

Nếu những người này không thể tìm được lợi thế từ chỗ Nhạc sư phụ, chắc chắn sẽ đến tìm ở phía mình.

Dù sao tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy sự coi trọng của Nhạc sư phụ đối với Trương Ảnh như thế nào.

Cho nên, việc Ngũ Vương tìm đến tận cửa là điều khó tránh khỏi.

"Nếu đã đến, vậy thì gặp mặt một lần đi." Trương Vinh Phương trả lời: "Đưa người đến phòng khách chờ một lát, ta sẽ đến ngay."

"Vâng."

Trương Vinh Phương rất rõ ràng, không thể không gặp được.

Nếu tin tức lan truyền rằng một Đạo Tử còn chưa trở thành chưởng giáo như hắn mà dám trực tiếp từ chối sứ giả của Ngũ Vương, vậy thì ngoại trừ việc thể hiện sự kiêu ngạo vô lễ của hắn sẽ không có tác dụng gì khác.

Đó sẽ là một tổn thất cực lớn đối với thanh danh của hắn và Nhạc sư phụ.

Không lâu sau, Trương Vinh Phương thay một bộ quần áo lịch sự hơn, đi đến phòng khách.

Bên trong đã có một cô nương xinh đẹp đội mũ tròn màu đen khảm lam ngọc, đứng dậy từ chỗ ngồi, chắp tay với hắn.

"Đặc sứ Mộc Lê vương phủ Trương Tông Hinh, bái kiến Đạo Tử."

Người nữ tử có dáng người yêu kiều, có lồi có lõm, vóc dáng cân đối, tự nhiên, khuôn mặt tinh xảo nhẵn mịn, nếu thuần túy xét về nhan sắc thì có thể gọi là tuyệt phẩm.

Mộc Lê vương phái nàng đến đây với tư cách là một đặc sứ, ý đồ đã rõ ràng rành rành.

Trương Vinh Phương ôm quyền đáp lại.

“Trương đặc sứ khách sáo. Mời ngồi. Không biết đặc sứ đến đây có chỉ giáo gì?”

Sau khi hai người ngồi xuống, Trương Vinh Phương đi thẳng vào vấn đề.

Trương Tông Hinh khẽ mỉm cười, khoanh chân quỳ ngồi trên bồ đoàn, không ngồi ghế gỗ nữa.

“Không biết Đạo Tử có nghe gần đây các tỉnh truyền ra một tin đồn hay không?”

“Tin đồn gì?” Sắc mặt Trương Vinh Phương không thay đổi.

“Tin đồn liên quan đến mật tàng Đông tông năm đó.” Trương Tông Hinh thâm ý nói.

“Đặc sứ có gì muốn nói cứ nói thẳng ra đi, con người của ta không thích vòng vo.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Đạo Tử ăn ngay nói thẳng, thật thẳng thắn.” Trương Tông Hinh cười cười: “Vương gia phái ta đến đây là bởi vì lời đồn này nhắc đến một điểm mấu chốt, ba nhân chủng lớn.

Và ba người nhân chủng, có một vị, hình như…”

“Hình như chính là ta?” Trương Vinh Phương tiếp lời: “Ta cũng đã nghe tin đồn đó, vậy thì sao? Nếu nhân chủng là ta thì sao? Nếu không phải thì sao?”

“Nếu mật tàng không có gì to tát thì đương nhiên không có việc gì.” Trương Tông Hinh cười: “Nhưng ba Đế binh lớn của Đông tông hợp nhất liền có thể thu được bí mật lớn thực sự khắc chế Bái Thần, Vương gia đã tìm được chứng cứ chứng minh điểm này.”

“Vậy ngươi tới chỗ của ta là có ý gì?” Sắc mặt Trương Vinh Phương dần dần trở nên lạnh lùng.

“Vương gia đương nhiên sẽ không làm ầm ĩ chuyện này, dù sao cũng chỉ là lời đồn mà thôi, chỉ là…” Trương Tông Hinh cười cười.

“Đạo Tử có điều không biết, quý sư Nhạc chưởng giáo bây giờ đã chính thức thông qua việc chỉnh sửa lại bản danh sách Mật giáo, toàn bộ Đại Quang Minh giáo minh bị chấn động, một số

người trong giáo minh bởi vì bị ghi tên vào mà đã bị công khai truy tung giết chết. Bọn họ… cực kỳ tức giận."

"Sau đó thì sao? Đánh không lại sư phụ của ta, liền muốn đến tìm ta?" Trương Vinh Phương cười lạnh.

"Đạo Tử có điều không biết, Nhạc chưởng giáo tất nhiên là võ công số một, hiện tại thiên hạ không ai có thể kiềm chế, nhưng hai tay khó địch bốn tay, trong rất nhiều trường hợp, lực lượng của một người dù sao vẫn có hạn.

Đại Quang Minh giáo minh cũng không làm sai bất cứ chuyện gì, nhưng Nhạc chưởng giáo hùng hổ dọa người, cắt sạch mọi đường, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện." Trương Tông Hinh nói.

"Rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?" Trương Vinh Phương cau mày nói.

"Đạo Tử, ban đầu chúng ta còn tưởng rằng tin tức chỉ là đồn đãi, đáng tiếc, vương gia trong lúc vô tình có được tình báo liên quan đến ngài, nên mới biết."

Trương Tông Hinh cười bí hiểm.

"Ngài, hẳn là nắm được bí mật thực sự của Đông tông đúng không? Có được phương pháp giết nhanh Bái Thần, nhân chủng Đông tông!"

"…" Ánh mắt Trương Vinh Phương nhàn nhạt hiện lên vẻ nghiêm nghị: "Có một số việc, không thể nói tùy tiện được."

"Đạo Tử sẽ không nghĩ rằng sẽ không ai biết những gì ngài đã làm phải không?" Trương Tông Hinh che miệng, cười nói: "Muốn người ta không biết trừ khi mình đừng làm. Huống chi, sự việc rất nhiều người nhìn vào, không phải quan phủ, nên cũng không cần chứng cứ."

"Mấy Tông Sư bên phía Tây tông chết như vậy mà đến bây giờ vẫn không có động tĩnh gì, nếu không phải sư phụ ngài áp chế, hiện tại ngài cho rằng mình còn có thể yên tâm tu hành nhậm chức ở chỗ này à? Chỉ dựa vào việc ngài cấu kết với lão hòa thượng kia? Có tác dụng hả?"

"Ý của ngươi là… Có người cho rằng ta nắm giữ cái gọi là bí mật lớn của Đông Tông?" Trong lòng Trương Vinh Phương đã

hơi hiểu rõ.

Chương 1179 - Uy hiếp (3)

Thủ đoạn nhanh chóng giết Linh Lạc của hắn là dựa vào hút máu trước, sau đó giết Linh Lạc lần thứ hai.

Bây giờ hắn lại bị người ta cho là cấu kết với mật tàng Đông tông.

Quả thực là làm trò cười cho thiên hạ.

Nhưng bây giờ hắn thực sự không có cách nào để giải thích chuyện này hết.

“Nếu Đạo Tử suy nghĩ kỹ càng, chỗ vương gia và Đại Quang Minh Giáo minh có chút giao tình, cũng có thể nói tốt vài câu về ngài. Dù sao nói tới cùng, ngài cũng là người rất vô tội.”

Trương Tông Hinh dừng lại, hình như là thở dài vì Trương Vinh Phương.

“Phiền phức và cừu hận của quý sư, nhưng cuối cùng lại phải để ngài gánh chịu. Vốn dĩ như thế đã không phải là chuyện gì công bằng rồi.”

“…” Trương Vinh Phương nheo mắt lại, không nói chuyện, nhưng hình như có ý bị lay động.

“Thực ra vương gia và Giáo minh cũng hiểu lập trường của ngài, cũng vui lòng tách bạch giữa ngài và quý sư ra, không để tai bay vạ gió.” Trương Tông Hinh tiếp tục nói.

Cuối cùng ý đồ thực sự của nàng ta đã lộ ra rồi.

“Điều kiện là gì?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Xem ra là Đạo Tử đã hiểu.” Trương Tông Hinh cười nói: “Nói là điều kiện, thì có vẻ hơi khó nghe. Chỉ có thể coi là đề xuất.”

“Giáo minh có ý tứ là, hy vọng lúc ngài và quý sư gặp mặt với nhau, thì hãy báo chút tin cho bọn họ. Vẻn vẹn chỉ báo tin, chắc là không quan trọng đâu đúng không?”

“Nếu ta không muốn thì sao?” Trương Vinh Phương trả lời.

Uy hiếp thế này rồi mà còn tìm đổ lên trên đầu hắn, rõ ràng đứng sau lưng Mộc Lê vương chính là Đại Quang Minh Giáo minh.

Nhạc sư phụ gióng trống khua chiêng mà chĩa mũi nhọn vào Giáo minh, mục đích không cần nói cũng biết.

Nói cách khác, vương gia mà Nhạc sư phụ ủng hộ tuyệt đối không phải là Mộc Lê.

"Có lẽ Đạo Tử vẫn chưa hiểu rõ về sau có thể sẽ xảy ra chuyện gì. Không sao. Sau này chúng ta còn cơ hội để trò chuyện tiếp." Trương Tông Hinh cười, đứng dậy.

"Thế thì, hạ quan xin cáo từ trước." Nàng chắp tay hành lễ, quay người không thèm để ý gì nữa mà rời khỏi đó.

Để lại một mình Trương Vinh Phương ngồi tại chỗ.

"Đại Quang Minh Giáo minh dám giao đấu với Nhạc sư phụ, xem ra, chắc chắn là chúng có át chủ bài cực kỳ mạnh mẽ."

Nhạc sư phụ tuyệt đối là Linh Tướng, điểm này không cần phải hoài nghi gì nữa.

Mà Giáo minh có dũng khí như thế, sợ rằng chí ít cũng là Bái Thần Đại Tông Sư trấn tràng.

Nói không chừng là còn có át chủ bài khác.

Bây giờ tìm tới bên này…

Khi hắn đang làm rõ suy nghĩ của mình, đột nhiên Trương Chân Hải ngoài cửa nhanh chóng bước vào.

"Đại nhân, người của chúng ta xảy ra chuyện!" Vẻ mặt nàng vội vàng, rõ ràng không phải phiền phức bình thường.

"Thế nào? Đừng hốt hoảng, bình tĩnh nói!" Ánh mắt Trương Vinh Phương liếc qua, lập tức khiến tâm trạng trong lòng Trương Chân Hải nguội đi không ít.

"Có người bắt không ít người của chúng ta, mấy tửu lâu trà lâu cũng bị đập phá hết một lần, thế mà cao thủ đóng giữ của chúng ta lại không phải là đối thủ.

Đối phương để lại lời nói muốn ngài đích thân đi một chuyến đến thập tam đình của Phượng Hoàng viên, nếu không sẽ giết

chết tất cả những người bị bắt đi!" Trương Chân Hải nhanh chóng trả lời.

"Cao thủ bên phía Ngọc Hư Cung đâu?" Vẻ mặt Trương Vinh Phương lạnh lẽo, nhanh chóng hỏi.

"Người của Ngọc Hư Cung cũng bị bọn họ dẫn đi. Thực lực đối phương rất mạnh!" Trương Chân Hải trả lời.

"Nhiễm Tông Sư Nhiễm Hân Duyệt đâu?"

"Ta ở trong này!" Bỗng nhiên Nhiễm Hân Duyệt xuất hiện trong phòng, sắc mặt âm trầm.

"Ta đi lần theo tên đặc sứ vừa rồi, kết quả, đối phương bên cạnh còn có một Tông Sư không hề thua kém gì ta. Rất phiền phức!"

"Từ bao giờ mà Tông Sư lại tràn lan như thế hả?" Trương Vinh Phương nheo mắt lại.

"Muốn đối phó với ngài, đã chết mất nhiều cao thủ như vậy, người đến mà lại yếu ớt thì không phải là đến tặng đồ ăn à?" Nhiễm Hân Duyệt im lặng nói.

"Xem ra Đại Quang Minh Giáo minh bị ép. Vậy cứ đi xem xem, rốt cuộc bọn họ có nội tình gì." Trương Vinh Phương đứng dậy.

Trương Vinh Phương đi ra khỏi phòng tiếp khách, không dừng lại, hắn cởi áo ra, nhón chân bước nhẹ nhàng trên mặt đất.

Nhảy lên vèo một cái, nhảy ra khỏi bức tường của Trầm Hương phủ.

"Dẫn đường."

"Vâng." Trương Chân Hải gật đầu, dẫn đầu đi về phía trước.

Nhiễm Hân Duyệt muốn đuổi theo, nhưng bị Trương Vinh Phương đưa tay ngăn lại.

"Ngươi giúp ta giữ vững phủ đệ. Tọa trấn trung tâm, có vấn đề gì cũng có thể trợ giúp kịp thời."

"Được!" Nhiễm Hân Duyệt nhanh chóng gật đầu.

Mặc dù nhiệm vụ của nàng là bảo vệ Trương Vinh Phương, nhưng nàng hiểu rõ chân tướng, biết rõ rằng nếu mình đi qua

cùng Trương Vinh Phương, chỉ sợ sẽ không giúp gì được quá nhiều.

Thêm một người và bớt một người là nàng, sau khi chạy tới cũng không gia tăng được nhiều hiệu quả.

Còn không bằng ở lại bảo vệ trận địa, phòng bị có người đến đây tùy tiện tập sát.

Chương 1180 - Uy hiếp (4)

Trương Vinh Phương cấp tốc lướt đi dọc theo quảng trường.

Lần này Trương Tông Hinh vừa đi, đã lập tức nhận được thông tin thuộc hạ bị bắt.

Rất rõ ràng, điều này chính là cái gọi là trả lời mà Mộc Lê vương và Giáo minh đưa ra.

Nếu hắn không muốn phối hợp, không chỉ toàn bộ sản nghiệp bị xử lý, ngay cả chính hắn cũng sẽ gặp phải nguy hiểm và phiền phức.

Tông Sư Ngọc Hư Cung bị dẫn đi, chính là để nói cho hắn biết, bây giờ sức mạnh Ngọc Hư Cung phân tán, không gánh nổi hắn nữa.

Nội thành Tình Xuyên.

Trương Vinh Phương bước nhanh chợt lóe lên trên nóc nhà, người thường hoàn toàn không thể thấy rõ bóng dáng.

Thời gian dần trôi qua, ngói xanh dưới chân biến thành ngói vàng bôi một lớp keo chống nước hơi mỏng.

Dòng người trên mặt đường xung quanh cũng càng trở nên thưa thớt hơn.

Trương Vinh Phương đi theo Trương Chân Hải, đột nhiên nhảy sang bên phải.

Hai người một trước một sau rơi vào một công viên ngoại ô rộng lớn tràn đầy thảm thực vật và rừng cây.

Trong công viên có xây dựng sẵn băng ghế đá bàn đá, còn có người già ở bên trong tiểu đình có đỉnh nhọn nghỉ mát đánh cờ.

Ở giữa hồ nhỏ, hai chiếc thuyền gỗ xiêu xiêu vẹo vẹo khua khoắng bơi tới dưới mái chèo của bọn nhỏ hạ.

Tất cả vừa bình tĩnh mà lại hài hòa.

“Xác định là ở đây?” Trương Vinh Phương lên tiếng hỏi.

Hắn là một quân nhân, đột nhiên một kẻ có dáng người cao lớn bước vào con phố này, đã hấp dẫn sự chú ý của mọi người chung quanh.

“Chắc chắn, có người đến rồi!” Đột nhiên Trương Chân Hải ngẩng đầu nhìn lên về phía chỗ sâu trong cánh rừng của công viên cách đó không xa.

Nơi đó, có một bóng đại bàng màu xanh nhanh chóng tới gần.

Hô.

Bóng người mượn lực giẫm mạnh trên rất nhiều cành cây, nhẹ bay rơi xuống phía đối diện Trương Vinh Phương, rồi đứng vững.

Rõ ràng kẻ này là một người Hồ Tây tóc vàng mắt xanh cao lớn.

Chiều cao của đối phương cũng giống như Trương Vinh Phương, không kém hắn bao nhiêu.

Cộng thêm một đầu tóc ngắn màu vàng kim xán lạn, chiếu sáng rạng rỡ dưới ánh mặt trời, phản xạ ánh sáng không nhỏ.

Lập tức càng hấp dẫn sự chú ý của người chung quanh tới hơn.

Hai người già đánh cờ trong đình thì thầm thu dọn quân cờ, xách cái sọt cờ vội vàng chạy ra xa xa.

Mấy lão giả câu cá bên bờ vứt vội cần câu, vội vàng gọi bọn nhỏ chèo thuyền trên hồ về nhà.

Một nhóm các công tử tiểu thư đang muốn đến gần bên hồ, được hộ vệ khuyên can, lui ra phía sau xa xa, không còn dám tới gần nữa.

Nhưng lá gan đám người này lớn nhất, thế mà bọn họ không đi, chỉ đứng tại chỗ, chỉ chỉ trỏ trỏ nhìn sang bên này, có hơi hăng hái cứ như dự định xem kịch.

“Con người sẽ chỉ sợ hãi thứ mà chính mình đã hiểu rõ.” Nam tử tóc vàng áo xanh rơi xuống đất mỉm cười mở miệng.

“Lần đầu gặp mặt, Trương Ảnh Đạo Tử, thân hình của ngươi không tệ.”

“Thân hình của ngươi cũng không tệ.” Trương Vinh Phương trả lời.

Hai người cách xa nhau mười mét, đứng thẳng mặt đối mặt, dáng người tương tự, trình độ cường tráng cũng tương tự, trừ màu tóc và độ dài, thì còn có cách ăn mặc quần áo.

Tất cả mọi thứ còn lại, thế mà nhìn từ xa rất có vẻ cân đối.

“Ta chính là thành viên của Giáo minh, Đông Lâm phó giáo chủ, ngươi có thể gọi ta là Đường Hổ.” Nam tử tóc vàng tự giới thiệu.

“Đường Hổ? Đông Lâm giáo?” Trương Vinh Phương hoàn toàn chưa từng nghe qua, nhíu mày lại.

“Xem ra ngươi chưa từng được nghe nói qua, chẳng qua không sao. Cái đẹp mà ta và ngươi theo đuổi gần như giống nhau, chờ sau khi ngươi trở về cùng với ta, chúng ta giao lưu sâu sắc với nhau nhiều hơn, từ từ có thể hiểu nhau sâu hơn nữa.” Đường Hổ mỉm cười nói.

“…” Đột nhiên Trương Vinh Phương cảm thấy hơi không đúng. Không phải tên này là…

“Được rồi, chúng ta cùng quay về đi. Xem ra ngươi vô cùng tự tin về chính bản thân mình. Nhưng vô cùng đáng tiếc, Tự tin của ta nhiều hơn ngươi.” Đường Hổ chậm rãi đi về phía trước, tới gần Trương Vinh Phương.

“Thuộc hạ của ta đâu?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Yên tâm, bọn họ đều rất tốt. Người ta vừa ý chính là ngươi.” Đường Hổ mỉm cười nói.

Trương Vinh Phương không trả lời, mà là mơ hồ cảm giác được, trong rừng cây phía sau Đường Hổ còn có người! Còn có cao thủ!

Ở vài trăm mét phía xa hơn, hình như đang có một ánh mắt nhìn về phía mình.

Ánh mắt kia cách khoảng vài trăm mét, đặt trên người hắn như ẩn như hiện, lại giống như kim châm, cực kỳ hung hãn.

Cảm giác như thế này… Rốt cuộc Giáo minh đưa đến bao nhiêu cao thủ!?

Không thể gấp gáp.

Trong lòng Trương Vinh Phương đè xuống.

Khí thế của Đường Hổ cực mạnh, sau khi nhiều lần giao thủ với Tông Sư, Ám Quang Thị Giác của hắn có thể nhìn được đại khái thực lực của đối phương mạnh hay yếu.

Tốc độ khí huyết lưu thông, độ mạnh của mạch đập, trình độ rõ nét của cơ bắp.

Chương 1181 - Uy hiếp (5)

Giữa Tông Sư và võ giả Siêu Phẩm bình thường vẫn có chênh lệch rất lớn.

Mà Siêu Phẩm lại có chênh lệch rất lớn khi so với võ giả cửu phẩm, cho nên tương đối dễ phân biệt.

Lúc này Đường Hổ kia tuyệt đối là Tông Sư, với lại không phải là Tông Sư bình thường.

"Nói mới nhớ, trước đó ta đã đọc tình báo, nhắc tới rằng tất cả Tông Sư tìm ngươi gây phiền phức đều biến mất một cách thần bí." Đường Hổ cười nói, "Cho nên lần này, ta đã mang theo không ít cao thủ, là vì muốn nhìn thử, rốt cuộc ngươi có bản lĩnh gì, mà có thể khiến cho toàn bộ nhóm chúng ta đều biến mất không còn một ai."

"Tiền bối nói đùa rồi, ta là một quân nhân bình thường vùa mới bước vào Siêu Phẩm, có bản lĩnh gì có thể làm khó Tông Sư?" Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

Nếu như đối phương chỉ có một người, có lẽ hắn sẽ trực tiếp động thủ, nhưng xung quanh có nhiều người như vậy, còn có một cao thủ không biết ngọn ngành cách đó vài trăm mét.

Nếu thật sự đánh nhau.

Những người này là địch hay là bạn? Nếu bọn họ cùng nhau vây công.

Ngoài ra, người mình bị bắt ở đâu cũng còn chưa được xác định.

"Nếu đã biết phân lượng của mình, thì đừng phản kháng, để tránh đả thương đến da thịt." Đường Hổ cười nói.

Hắn không nói nhảm với Trương Vinh Phương nữa, quay đầu nhìn về phía trong rừng.

"Ai Nhĩ Tư, mang người đi."

"Vâng! Sư phụ!"

Một nam tử tóc quăn màu nâu bước nhanh đi ra khỏi khu rừng.

Cơ ngực hắn ta trần trụi, đường cong cơ thể đầy đặn dưới ánh mặt trời hiện ra màu đồng cổ sáng bóng. Chiều cao thấp hơn Đường Hổ, trong tay xách theo một cái côn kim loại to bằng cánh tay.

Bạch!

Bước chân hắn ta đạp mạnh, người đã vọt tới trước mặt Trương Vinh Phương.

Côn kim loại còn chưa rơi xuống, trước mặt đã có một luồng kình phong mãnh liệt mang theo cát mịn thổi quét tới, thổi đến làm hai mắt Trương Vinh Phương híp lại.

Keng!

Bỗng nhiên bên cạnh có một thanh trường đao duỗi ra, ngăn chặn chính xác côn này.

Là Trương Chân Hải.

"Ta đến để gặp ngươi!" Nàng quát chói tai, đã triển khai toàn diện võ công Nội Pháp, lúc này rút lui cùng người này sang một bên, đánh thành một chùm.

Hai người tám lạng nửa cân, thế mà thực lực không chênh lệch nhau nhiều lắm, đánh đến khó bề phân biệt.

"Vướng bận, vẫn phải để chính ta tự ra tay." Đường Hổ thở dài.

Hắn ta nhìn về phía Trương Vinh Phương.

"Hay là ngươi cứ tự bó tay chịu trói đi, ta thực sự không muốn tự tay làm hại cơ thể đáng yêu của ngươi."

"…"

Có phải người này bị bệnh hay không!?

Trong lòng Trương Vinh Phương lạnh lẽo một hồi.

"Nét mặt của ngươi vô cùng kháng cự, thực ra ta có thể hiểu được, nhiều khi, con người luôn luôn cảm thấy mình có thể phản kháng. Nhưng mà vận mệnh thì luôn luôn tàn khốc…" Đường Hổ mở hai tay ra.

"Mà bây giờ, người quyết định vận mệnh của ngươi là ta. Ta chính là vận mệnh. Mà ngươi thế mà lại đang cố gắng phản

kháng lại vận mệnh của mình.”

Hắn ta tới gần từng bước một.

“Thực sự là ngu xuẩn.” Hắn ta giơ mặt tới gần Trương Vinh Phương. “Tất nhiên, nếu ngươi vui lòng chủ động hôn một cái trên mặt ta, ta sẽ cân nhắc ra tay nhẹ xíu.”

“Dù sao thì, ta càng ngày càng vừa ý ngươi…” Hắn tỏa ra nụ cười ấm áp nhu hòa. “Bởi vì ngươi chính là bé, dễ, thương của ta mà~~”

Ầm ầm!!!

Trong chốc lát một vòng không khí giữa hai người bỗng chốc chậm rãi nổ tung.

Tay phải Trương Vinh Phương bắn ra, một tia lực đạo khủng bố rơi ầm ầm trước ngực Đường Hổ.

Cơ thể hắn ta giật lên trong chớp mắt, bay ra phía sau như đạn pháo, đụng gãy thân cây, lăn xuống mặt đất, kéo ra một cái rãnh thật sâu dài hơn mười mét mới dừng lại.

Trạng thái cực hạn - Thần Ý Hợp Nhất.

Trạng thái cực hạn - Âm Dương Cộng Tể!

Toàn thân Trương Vinh Phương cấp tốc giãn nở thật to, phiếm hồng, hai mắt đầy vô số tơ máu lan tràn nhiễm đỏ cả tròng trắng mắt.

“Vốn dĩ ta còn muốn quan sát thêm một hồi, nhưng…”

“Ta không chịu nổi! Vì, mẹ nó ngươi thực sự quá là buồn nôn!!”

Xoẹt một tiếng, chiều cao của hắn bỗng phá vỡ ba mét, đạp đất bay tới phía trước, ầm vang vượt qua mấy chục mét, xuất hiện ở trước người Đường Hổ.

Đường Hổ mới vừa đứng dậy, trên mặt mang theo vẻ kinh ngạc, có vẻ như không dám tin tưởng thế mà mình lại bị một quyền đánh bay như thế.

Hắn ta nhìn thấy Trương Vinh Phương vọt tới, phản xạ có điều kiện mà đưa tay đón đỡ.

Phòng ngự tuyệt đối thuộc về Tông Sư lập tức phát động.

Trong chốc lát hai nắm đấm đột ngột chạm vào nhau.

Rầm!!!

Bọm khí lưu tản ra, hai chân Đường Hổ lại hãm sâu lần nữa, bắp thịt cả người bành trướng kịch liệt, nửa cơ thể gần như bị đánh chìm vào trong đất.

“Sức mạnh thật là lớn! Chẳng qua mới vừa rồi là do ta chủ quan! Bây giờ, nhìn ta…”

Hình thể toàn thân Đường Hổ điên cuồng phồng lớn, trở nên cao hơn. Từng đường vân màu bạc bao trùm toàn thân.

Chương 1182 - Uy hiếp (6)

“Trạng thái cực hạn: Tiêm Vân! Lộng Thải!”

Hai loại trạng thái cực hạn đồng thời chồng chất lên nhau.

Chiều cao của hắn ta đạt tới hơn ba mét tương tự Trương Vinh Phương , lúc này quát chói tai một tiếng, vung cánh tay phải cuồn cuộn bắp thịt lên, đập vào đầu Trương Vinh Phương.

Bùm!!

Không đợi nắm đấm của hắn ta đánh trúng.

Một quyền nặng nề đã hung ác nện vào huyệt thái dương trên đầu hắn ta trước một bước.

Lực trùng kích to lớn đánh văng hắn ta bay ra ngoài, rơi vào mặt hồ bùm tõm.

Một mảng lớn bọt nước văng lên, sóng bạc quay cuồng.

“Thứ đồ chơi rách rưới gì vậy?” Trương Vinh Phương kết thúc một chiêu Trọng Sơn, nhẹ thở ra.

Nhìn tia máu tản ra tràn ngập trong hồ nước.

Hắn thoáng có chút bất ngờ.

Tên này, tuy bảo buồn nôn thì buồn nôn, nhưng thật sự vẫn khá chịu đòn.

Hai lần vừa rồi hắn không hề giữ lực lại.

Nhưng quái dị là, nắm đấm rơi vào trên người Đường Hổ kia, lại giống như đánh vào con cá chạch trơn nhẵn, không thể dùng lực quá nhiều.

Cho nên thoạt nhìn thì người này bị đánh bay ra rất xa, thực chất bản thân quá trình bay ra ngoài lại chính là quá trình phân tán đi phần lớn sức mạnh.

Nói cách khác, tác dụng sức mạnh của mình lên trên người đối phương cũng không nhiều.

Ào ào!

Đột nhiên nước hồ nổ tung, một bóng người trần truồng vọt ra khỏi mặt nước, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Bất ngờ rằng đó chính là Đường Hổ mới vừa rồi bị đánh rơi vào trong nước.

Lúc này toàn thân hắn ta không mảnh vải che thân, đường cong cơ thể hoàn mỹ hoàn toàn bại lộ dưới ánh mặt trời, lại mơ hồ có vẻ đẹp góc cạnh rõ ràng như một pho tượng.

"Đúng là, lực trùng kích mạnh mẽ!" Đường Hổ nhẹ giọng cảm thán, ngửa mặt dùng tay lau sạch bọt nước trên mặt.

"Không ngờ rằng, ngươi thân là Đạo Tử Đại Đạo Giáo, thế mà lại có sức mạnh to lớn như thế. Võ công của ngươi đã đến cảnh giới có thể đặt ngang hàng với ta. Sớm đã đạt đến phương diện Tông Sư. Là ta khinh thường ngươi."

Hắn ta nhẹ nhàng uốn dẻo thân thể, chuyển hướng sang phía Trương Vinh Phương, lộ ra nụ cười rực rỡ như ánh nắng.

"Chẳng qua không sao. Bây giờ ta đã xem trọng ngươi rồi. Lần này, ta sẽ bắt được ngươi, để ngươi hiểu rõ chênh lệch thực sự giữa hai chúng ta.

Mặc dù ngươi khiến cho ta bị thương, nhưng vui thích sau nỗi đau thương, mới là ban thưởng lớn nhất…"

"Chung Thức."

Thân thể hắn ta cấp tốc biến hóa, làn da trên bắp thịt toàn thân nhao nhao nhúc nhích vặn vẹo, mọc ra một tầng niêm mạc tinh tế.

Lớp niêm mạc kia trơn nhẵn dị thường, hiện ra vẻ ẩm ướt mơ hồ dưới ánh sáng.

"Tiếp tục khiến ta cảm nhận đau đớn đi!!"

Trong chốc lát bóng dáng hắn ta cong lên, phóng tới Trương Vinh Phương giống như một mũi tên.

Mười mét!

Tám mét!

Năm mét!

Ba mét!

Một mét!

Vung quyền!!

Đường Hổ đưa tay, tay trái nắm lại bắn ra hỏa tiễn.

Rầm!!!

Trong chốc lát một chiêu quyền nặng nề đánh trúng gò má hắn ta trước một bước.

Gò má lõm xuống, máu thịt bị xé rách, răng lợi gãy rụng, nửa bên đầu lập tức sụp đổ.

Nắm đấm Đường Hổ treo trên không trung, cuối cùng không thể hạ xuống được nữa.

Cơ thể hắn ta lại bay tứ tung ra ngoài lần nữa, đụng vào trong rừng xa xa, trên đường không biết đã đụng gãy bao nhiêu cây cối, hồi lâu mới hoàn toàn trở nên yên tĩnh lại.

“Trọng Sơn, gấp mười.” Trương Vinh Phương thu quyền phải lại.

Cảm giác bị mượn lực vừa rồi lại xuất hiện, lớn hơn trước khi đối phương mở ra Chung Thức rất nhiều.

Hắn đang muốn bước lên xem xét tình huống bên ấy, bổ cho tên buồn nôn ấy một đao ngay tại chỗ.

Đột nhiên bước chân Trương Vinh Phương dừng lại, cấp tốc quay đầu nhìn lại.

“Quả nhiên, tên tiểu tử Đường Hổ cứ trẻ tuổi nóng tính, may mà ta đi theo tới cùng hắn.”

Một nam tử có mái tóc dài vàng óng, làn da trắng nõn xinh đẹp, để trần thân trên chậm rãi hạ xuống từ chỗ cao trong rừng.

Bịch bịch.

Hắn ta rơi xuống đất, đứng vững, đứng thẳng dậy.

Khuôn mặt hắn ta trung tính, bất kể là góc độ nam hay là nữ, đều có thể tính là xinh đẹp.

Hai mắt đều là màu tím thanh tịnh, môi đỏ mũi cao, mày kiếm mắt sáng, thân thể cơ thể cân xứng, dồi dào hữu lực.

Nháy mắt, Trương Vinh Phương thấy như nhìn thấy Linh Tướng ngủ say gặp phải trong miếu hoang trong làn sương mù trước đó.

Cả hai đều có nét đẹp trung tính giống nhau.

Thân dưới nam tử mặc váy trắng kiểu nam đơn giản, chính giữa ngực có một mảnh hoa văn về hoa cỏ màu bạc phức tạp.

“Quả thật không hổ là thiên tài tuyệt đỉnh mấy trăm năm khó gặp của Đại Đạo Giáo.” Nam tử thưởng thức đánh giá Trương Vinh Phương.

“Có thể dựa vào chính mình mà đã đánh bại Đường Hổ, ngươi đã vượt xa khỏi tưởng tượng và dự liệu của ta. Nếu đã như thế, vốn dĩ hôm nay ta chỉ định tiện thể đến xem.

Nhưng, bây giờ, ta đã thay đổi suy nghĩ rồi.”

Hắn ta bước từng bước một đến gần bên này.

Chương 1183 - Uy hiếp (7)

“Tự giới thiệu một chút, ta chính là giáo chủ Đông Lâm giáo, Áo Tư Thản Đinh • Cao Đức.”

“Đúng rồi, dựa theo chức quan của Đại Linh, ngươi cũng nên gọi ta một tiếng đại nhân.”

“Ngươi cũng là người của Giáo minh gì đó à?” Trương Vinh Phương hỏi.

Bây giờ hắn đã chắc chắn trăm phần trăm, cái này là tác phẩm của Đại Quang Minh Giáo minh.

Nếu như nói tên Đường Hổ trước đó, một cao thủ có thực lực Tông Sư đỉnh cao chạy đến nơi đây chỉ là trùng hợp.

Như vậy người trước mắt này, sau khi nhìn thấy hắn đánh bại Đường Hổ, mà còn dám ra mặt, điều này có ý nghĩa là gì?

Trương Vinh Phương hiểu rất rõ ràng.

“Sư phó của ngươi nhằm vào chúng ta, tự nhiên chúng ta muốn đánh trả. Chẳng qua, bây giờ xem ra, hình như bên cạnh ngươi không có sức mạnh gì bảo vệ đâu. Xem ra, nhân thủ của Nhạc Đức Văn cũng không nhiều.” Áo Tư Thản Đinh còn chưa dứt lời, người đã lóe lên phía trước, biến mất ở chỗ cũ.

Trong lòng Trương Vinh Phương run lên, vội vàng lui về phía sau, đưa tay đón đỡ phía trước.

Phốc!

Giây phút này hắn khó khăn lắm mới có thể ngăn cản bàn tay đột ngột xuất hiện kia.

Đối phương khẽ ‘A’ một tiếng, có vẻ như không ngờ rằng thế mà hắn vẫn có thể ngăn cản được.

Bản thân Trương Vinh Phương cũng là may mắn, nếu không phải trước đó đã đối luyện với Đế Giang, nháy mắt vừa rồi hắn tuyệt đối không thể nào đoán trước được, chỉ có thể cứng rắn chống đỡ.

Chỉ là ý nghĩ này mới xuất hiện thì…

Phốc!

Một hồi đau đớn ầm vang nổ tung từ phần bụng hắn, tràn ngập ra toàn thân.

“Có chuyện gì vậy!??”

Vẻ mặt Trương Vinh Phương tái đi, lui nhanh về sau.

Nhưng rất nhanh lại có một tay nắm rơi xuống bên cạnh người, lọt vào từ khe hở trong chiêu số phòng ngự của hắn một cách chính xác, đánh trúng bộ phận ở bên hông hắn.

Trong một giây này, hắn ý thức được, cảm giác được, nhưng, động tác theo không kịp!!

Hoàn toàn không theo kịp!!

Quá nhanh!!

Trương Vinh Phương phun ra một ngụm máu, mơ hồ có cảm giác đối mặt với Đế Giang.

Nhưng không bằng!!

Đối phương tới quỷ dị mau lẹ nhưng vẫn kém Đế Giang xa tít tắp.

Đây không phải do tốc độ nhanh hơn, mà là một loại nhanh chóng chiếm hết tiên cơ!

Hắn ta sớm đã chờ đón sẵn ở quỹ tích hành động của mình!

Không sao! Còn có dấu vết mà theo!! Còn có cơ hội!!

“Thú vị, thế mà ngươi còn có thể miễn cưỡng ngăn cản một chiêu của ta.” Áo Tư Thản Đinh cười khẽ.

“Chẳng qua cũng không có chút ý nghĩa nào.”

Hắn ta nâng một tay lên cao, một tay chỉ xuống đất, giống như hai tay chống đỡ mở ra một không gian hình cầu.

Từng đường khí lưu vờn quanh xoay tròn bên cạnh hắn ta.

Không biết là có phải ảo giác hay không, hình như ánh sáng bên cạnh hắn ta cũng bắt đầu vặn vẹo theo.

“Tứ Khí Tứ Thần Công Bí Sát.”

“Phạm Thiên Tượng Dị.”

Ong!!!

Trong chốc lát Trương Vinh Phương chỉ cảm thấy tất cả mọi không khí chung quanh cứ như lập tức bị một luồng sức mạnh lớn quấy lấy xoay tròn.

Tất cả không khí xoay tròn vặn vẹo tốc độ cao.

Không thể thở nổi, không thể động đậy, mắt không thể thấy, tai không thể nghe.

Đột nhiên một hồi đau đớn truyền tới từ lồng ngực hắn.

Không khí ngay phía trước bỗng nhiên vươn một bàn tay trắng nõn ra, nặng nề đánh vào lồng ngực hắn.

Hơn xa tất cả chưởng lực nặng nề của mọi người trước kia, nó giống như một cái gai nhọn, lạnh băng đâm vào lồng ngực hắn.

Huyết liên!

Ngay khi bàn tay mang theo kình lực kia rút ra, Trương Vinh Phương không chần chờ nữa, điên cuồng rống một tiếng, toàn thân lại tăng trưởng biến lớn lần nữa, đạt tới bốn mét.

Huyết nhục toàn thân hắn nổi lên màu đỏ đen, vô số mạch máu nhúc nhích giống như con giun bò ở trong đó.

Tim đập như trống, da như giáp.

Hai tay giơ lên, vươn ra chính giữa nắm lấy cánh tay kia như thiểm điện.

Bộp!

Cánh tay kia thật sự bị nắm lấy.

Nhưng.

Xoẹt một tiếng, cánh tay kia tránh thoát ra khỏi bàn tay Trương Vinh Phương dễ như trở bàn tay.

Thế mà hơn phân nửa sức mạnh cuồng bạo đều rơi vào không trung.

Lúc này Trương Vinh Phương không chút do dự, dùng toàn lực đánh một chưởng ra phía trước.

Trong lúc mơ hồ, hình như hắn cảm giác mình hơi chạm vào một thứ gì đó.

Một tiếng ầm vang.

Một luồng cự lực chảy ra mà đến, đâm đến mức hắn liên tiếp lui về phía sau mấy bước.

Trương Vinh Phương giơ tay lên, lúc này mới phát hiện, bàn tay của mình đã tràn đầy máu tươi.

Một lỗ máu rõ ràng xuất hiện ở chính giữa lòng bàn tay.

Máu thịt bị đâm xuyên, chớp mắt xương cốt cứng rắn chống đỡ cũng bị đập cho vỡ vụn.

Vết thương trực tiếp lộ ra trên mu bàn tay, hình thành một lỗ tròn.

Xuỳ.

Lúc này cuối cùng không khí vặn vẹo xung quanh cũng đã tiêu tán.

Khuôn mặt Áo Tư Thản Đinh kinh ngạc đứng ở cách đó không xa, hắn ta nhìn dao ngắn trong tay mình, thanh dao ngắn kia đã cong queo, hoàn toàn không thể dùng nữa.

Chương 1184 - Uy hiếp (8)

Mà cổ tay tay phải của hắn ta, cũng hơi sai sai, rõ ràng là bị lực phản chấn to lớn làm bị thương.

Hắn ta nhẹ nhàng hất lên, răng rắc một tiếng, hắn ta đã nối liền tay cổ tay lại lần nữa.

"Xem ra." Hắn ta tiến lên một bước, muốn nói chuyện, đột nhiên giọng hắn ta ngừng lại, nhìn về phía bên phải xa xa.

"Quên đi, hôm nay chỉ tới đây thôi. Ta còn có thể quay lại tìm ngươi…"

Hắn ta nhìn chằm chằm vào Trương Vinh Phương. Quay người bay lượn lên, nhấc Đường Hổ mới bò lên bên cạnh hồ đi, đảo mắt đã vào rừng, biến mất không thấy nữa.

Hình như Trương Vinh Phương cũng có cảm giác tương tự, hình thể nhanh chóng thu nhỏ khôi phục, nhìn sang phía trái.

Lúc này nơi đó mới hiện ra một bóng người khôi ngô, nhanh chóng đến gần hắn.

Hai giây sau.

Bộp!

Bóng người kia rơi xuống đất, đứng dậy.

"Vừa nãy, có ai ở trong này?"

Người vừa tới có tóc trắng phơ, dáng người hùng tráng, trên lồng ngực trần trụi tràn đầy vết sẹo dữ tợn. Chiều cao hơn ba mét, chỉ đứng ở đó, đã mang lại cho người ta một cảm giác đè nén mãnh liệt.

"Đa tạ Thượng Quan phủ chủ cứu giúp!" Trương Vinh Phương nhanh chóng hiểu ra vì sao Áo Tư Thản Đinh kia lại chạy mất.

"Là một người tên là Áo Tư Thản Đinh, hắn tự xưng là giáo chủ Đông Lâm giáo!" Trương Vinh Phương nhanh chóng trả lời.

"Áo Tư Thản Đinh. Đại Tông Sư của Giáo minh sao?" Thượng Quan Phi Hạc hừ lạnh, nhìn về phía Trương Vinh

Phương.

“Tay của ngươi làm sao vậy? Bị thương!?” Ánh mắt hắn ta lập tức lạnh lùng.

Hắn ta nhận phó thác của Nhạc Đức Văn là phải bảo vệ Trương Ảnh, nếu bên này xảy ra vài việc gì đó…

Trương Vinh Phương đưa tay bị thương ra.

“Không sao, chỉ là vừa mới giao thủ với thuộc hạ của người kia, hơi thoát lực.”

Lúc này lỗ máu trên mu bàn tay đã mọc lại hoàn hảo, tất cả máu tươi cũng biến mất hoàn toàn, bị hấp thu hầu như không còn gì.

Cứ như là, hắn chưa bao giờ phải chịu tổn thương vậy.

“Không còn chuyện gì thì đừng chờ đợi ở đây nữa, về phủ nha đi.” Thượng Quan Phi Hạc quát lớn.

“Cảm ơn phủ chủ!” Trương Vinh Phương gật đầu.

Không hiểu sao đột nhiên hắn ngửi thấy mùi máu tươi. Nhìn theo hướng phát ra mùi máu.

Ở phía trước xa xa, những công tử tiểu thư kia, tính cả hộ vệ của bọn họ sớm đã ngã vào vũng máu mà chẳng biết từ lúc nào

“Đại nhân!” Trương Chân Hải ở bên cạnh nhanh chóng tới gần: “Không sao chứ?” Một tay của nàng bị thương nhẹ, nhưng tinh thần còn tốt.

“Đột nhiên người vừa rồi tự chạy thoát rồi. Hắn là Thượng Quan phủ chủ đang lần theo hắn nhỉ?” Nàng lên tiếng nói.

“Hửm? Phủ chủ đã đi rồi sao?” Trương Vinh Phương quay đầu lại, mới phát hiện Thượng Quan Phi Hạc đã rời khỏi đây.

Những Đại Tông Sư này, cảnh giới võ nghệ của bất cứ ai cũng đều vượt xa hắn, quả thực di chuyển đến mức xuất quỷ nhập thần.

“Đi tìm người trước đã!” Lúc này Trương Vinh Phương không do dự chút nào, chạy tới chỗ sâu trong cánh rừng mà vừa rồi hắn cảm giác thấy có người.

Trương Chân Hải theo sát phía sau.

Hai người chưa chạy được bao xa, đã nhìn thấy một nhóm người Nghịch giáo trước đó bị mang đi trong một cái hố lớn.

Tất cả mọi người đã hôn mê ngất xỉu, vẫn còn nhịp tim và hô hấp.

“Xem ra bọn họ không có ý định làm đến đường cùng, chỉ là một lần cảnh cáo.” Trương Vinh Phương lập tức hiểu rõ.

Bất kể là Áo Tư Thản Đinh vừa rồi, hay là Đường Hổ, đều là sức mạnh Đại Quang Minh giáo minh phát động để thể hiện thực lực.

Vì sao, chính là vì “thuyết phục” Đạo Tử Đại Đạo Giáo là hắn, phối hợp với hành động của bọn họ.

Nhạc sư phụ sắp đặt Tông Sư bảo vệ, tăng thêm Thượng Quan Phi Hạc bảo vệ bên người, đã là vô cùng chu đáo.

Mà vẫn bị bọn họ chui vào chỗ trống.

“Sắp xếp người đến đây ngay lập tức, mang họ về cho nghỉ ngơi. Còn lại để ta xử lý.”

Trương Vinh Phương trầm giọng phân phó. Hắn nhìn rất nhiều thuộc hạ trong hố lớn, trong lòng thay đổi suy nghĩ liên tục.

Bây giờ chỉ có hai lựa chọn.

Một, kể từ hôm nay, liên tục ở gần Thượng Quan phủ chủ trong vòng trăm mét, không thể rời xa dù chỉ một bước. Như thế có thể bảo đảm an toàn tuyệt đối.

Nhưng đừng suy nghĩ đến bất cứ phát triển nào sau đó, thuộc hạ sản nghiệp gì đó, chỉ có thể dựa vào vận may thôi.

Hai, tự mình thử một chút, xem có thể ứng phó tập kích của giáo minh không.

Lúc này thực lực của hắn đã bại lộ, đối phương biết rõ nội tình của hắn, tuyệt đối không tuỳ tiện buông tha cho hắn.

Hoặc là nghĩ giống như những người còn lại trước đó, tự nhận mình là Tông Sư ngụy trang Đạo Tử.

Hoặc là sợ rằng bọn họ sẽ lôi kéo toàn lực, nếu như không lôi kéo được, thì sẽ là chặn giết!

Trong tình trạng bây giờ hắn không giấu giếm thực lực nữa, tất nhiên tình huống như thế này sẽ đến.

Hắn nhất định phải nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng.

Chương 1185 - Chênh lệch (1)

Đây là một nghịch lý.

Nếu hắn muốn an toàn tuyệt đối, tốt nhất là đến ở bên cạnh Nhạc sư phụ.

Dù sao Thượng Quan Phi Hạc cũng không thể bảo vệ một mình hắn mãi được.

Cũng không thể bảo vệ được những người còn lại bên cạnh hắn.

Chỉ khi nào tới gần Nhạc sư phụ. Vào Thiên Thành Cung bây giờ, với tình huống lúc này của hắn thì nhất định phải đối mặt với cục diện thế lực thần phật phức tạp trong Đại Đô.

Càng quan trọng hơn là, dựa theo lời giải thích của Nhạc sư phụ hiện tại, ông cũng không quá yên tâm. Sau khi đạt tới Luyện Thần thì đi đến bất cứ đạo quán chùa miếu cũng đều phải cẩn thận. Nếu thế này trở về Thiên Thành Cung…

Trương Vinh Phương nhìn pháo hoa tín hiệu Trương Chân Hải bắn lên, liên lạc với những người còn lại.

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài có hơn trăm người đến, chia ra kéo người bị hôn mê trong hố lớn về thành.

“Đại nhân, chúng ta nhất định phải nghĩ cách để tránh khỏi tình huống lần này. Nếu không, có thể bắt lần một thì cũng có thể bắt lần thứ hai.” Trương Chân Hải trầm giọng nhắc nhở.

“Nơi này là phủ Tình Xuyên, là địa bàn của Ngọc Hư Cung, giá phải trả cho một lần bọn họ động tay trong này tuyệt đối không nhỏ. Nhân thủ đã bại lộ trong lần thứ nhất cũng không thể dùng lại lần thứ hai.

Thượng Quan phủ chủ không phải kẻ ăn chay. Trong thời gian ngắn, tuyệt đối sẽ khống chế nghiêm ngặt đối với phủ Tình Xuyên, hắn là tạm thời không cần lo lắng sẽ xảy ra chuyện nữa.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Nhưng chúng ta không thể gửi gắm hy vọng trên người người khác.” Trương Chân Hải trả lời.

Có vẻ như nàng cũng ý thức được điều gì đó.

“Đại nhân. Ngài không cần phải đau đầu vì chúng ta. Chúng ta có thể nỗ lực tất cả cho đại nhân bất cứ lúc nào!”

“Vẫn chưa tới mức độ này đâu!” Trương Vinh Phương lắc đầu. “Chi bằng mấy người có thể thu hẹp thủ hạ, đến gần khu vực phủ nha. Bọn họ đã động tay một lần, nếu dám động thủ với phủ nha, chính là khiêu khích đối với cả Đại Đạo Giáo. Cho nên chỗ đó vẫn tương đối an toàn.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Vậy ngài thì sao?”

“Ta ở cùng với mọi người. Không nên gấp. Thời gian càng dài, bọn họ càng hoảng, danh sách mở rộng của Mật giáo sắp đến, bọn họ mới là người nên hoảng hốt hơn chúng ta!” Trương Vinh Phương thấy rất rõ.

Bây giờ người nên gấp không phải hắn, mà là đối phương.

Chỉ cần kéo dài thời gian càng lâu, thì hắn càng mạnh.

Bùm!

Đột nhiên thành khu xa xa, phát ra một tiếng tiếng nổ lớn, ánh lửa tóe ra theo bụi mù.

Khói đặc bay lên thành đám mây, biến thành màu đen giữa không trung.

Trương Vinh Phương và Trương Chân Hải cùng quay đầu nhìn về hướng đó.

“Hướng kia, là xưởng chế tạo pháo hoa gần Thượng Quan gia! Bọn họ thật to gan!” Gương mặt xinh đẹp của Trương Chân Hải lập tức lạnh lẽo, nhận ra đầu nguồn vụ nổ.

“Gần Thượng Quan gia?” Trương Vinh Phương lập tức nghĩ tới điều gì đó.

“Bọn họ điên rồi?”

“Tất nhiên không điên.”

Đột nhiên một bóng người bỗng xuất hiện sau lưng hắn.

Bóng người mặc áo xanh, tóc vàng chiếu sáng rạng rỡ dưới ánh sáng.

Bất ngờ đó chính là giáo chủ Đông Lâm mới vừa rời đi — Áo Tư Thản Đinh • Cao Đức!

“Thiếu niên trở thành Tông Sư, văn công đã đến Nguyên Anh, thiên phú như vậy. Ta quay về suy tư gần mười phút, quyết định vẫn phải mau chóng ra tay giải quyết ngươi thì ổn hơn.”

Áo Tư Thản Đinh nhẹ thở dài, dạo bước về phía trước tới gần hắn.

Mấy hảo thủ Nghịch giáo bên cạnh hắn ta quát một tiếng chói tai, tên nỏ trong tay liên tục bắn về phía Trương Vinh Phương.

Vút vút vút!

Tên nỏ liên tục nhẹ lướt qua bên cạnh hắn, không một mũi tên nào có thể trúng.

“Lui ra!” Trương Vinh Phương vội vàng hét lớn.

Nhưng đã không kịp nữa rồi.

Tay trái Áo Tư Thản Đinh giơ lên nhìn như tùy ý.

Bang, một cục đá nổ tung bắn vụn ra, đánh trúng bốn năm người bên cạnh Trương Vinh Phương một cách chính xác.

Mấy người kia chưa kịp rên tiếng nào, ấn đường đã bị bắn thủng một lỗ lớn, ngã xuống đất tại chỗ.

“Nhìn xem, ngươi còn đang quan tâm sự sống chết của những con người bình thường này. Thật thú vị.” Áo Tư Thản Đinh cười nói, “Chỉ có những người còn chưa quen nhìn chuyện sinh tử, mới để ý những vật ngoài thân này như thế.”

“Thời gian trôi mau như nước chảy, như mây bay, sinh mệnh người bình thường yếu ớt như thế, một chút gió hơi lớn đã có thể thổi tan bọn chúng.”

“Ngươi đi trước đi.” Trương Vinh Phương nháy mắt ra dấu với Trương Chân Hải, trong lòng nghiêm nghị.

Đối phương quả quyết như thế, là việc hắn chưa dự liệu được.

Nhưng việc đã đến nước này, vậy thì đánh thôi.

Từ ban đầu bắt mà không giết, đến bây giờ vừa ra tay đã giết người của hắn.

Xem ra giáo minh đã đưa ra quyết định cuối cùng.

“Đại nhân. Cần phải cẩn thận!” Trương Chân Hải cắn răng, biết rõ mình ở lại đây cũng chỉ có thể vướng víu, nên chậm rãi lui lại kéo dài khoảng cách, đồng thời dẫn dắt những người còn lại nhường đường.

Chương 1186 - Chênh lệch (2)

“Yên tâm.” Sắc mặt Trương Vinh Phương lạnh băng, xê dịch một bước về phía trước, ngăn cản hướng Trương Chân Hải rời đi, đối mặt chính diện với Áo Tư Thản Đinh.

“Rất không tệ.” Áo Tư Thản Đinh vỗ tay cười nói, “Trong giáo minh có người cho rằng ngươi là một Tông Sư khác của Đại Đạo Giáo ngụy trang thành Đạo Tử. Ta cũng không chắc được, dù sao Tông Sư cộng thêm Nguyên Anh, mà chỉ mới ba mươi mấy tuổi, quả thực điều này quá khoa trương. Cho nên, ta muốn tự mình đến chứng thực.”

“Ngươi muốn chứng thực như thế nào đây?” Cơ thể Trương Vinh Phương có hơi cong xuống.

“Rất đơn giản.” Áo Tư Thản Đinh hơi cười một chút. “Đó chính là..”

Bộp!

Đột nhiên hắn ta hóa thành hư ảnh phóng tới Trương Vinh Phương.

“Mang ngươi quay trở về!”

Bộp!

Một thanh chủy thủ đâm thẳng vào cổ Trương Vinh Phương.

Huyết liên!

Trương Vinh Phương trực tiếp mở tuyệt sát không chút do dự.

Chiều cao của hắn bỗng tăng trưởng lên đến bốn mét, hình thể nhanh chóng giãn nở to ra, huyết liên bao trùm toàn thân.

Hai tay dùng toàn lực, cùng tấn công vào nội tuyến trong thân thể, một kích chụp vào người.

Ha!

Hai cánh tay vừa chạm vào.

“Bắt lấy!” Trong lòng Trương Vinh Phương chắc chắn, đang muốn dùng sức.

Đột nhiên một trận đau đớn truyền đến từ cạnh ngoài bên cánh tay phải của hắn.

Hắn quay đầu nhìn lại, phát hiện không biết từ khi nào Áo Tư Thản Đinh đã xuất hiện ở phía bên phải của hắn, tay kia đang một tay ra quyền, đánh trúng hắn cánh tay.

Một kích vừa rồi, Là hắn ta!

"Lại là chiêu này." Hoàn toàn không nhìn rõ hắn ta đã ra tay như thế nào?

Phốc!

Trương Vinh Phương nắm lấy cánh tay bị giữ kéo ra ngoài, phía bên ngoài cánh tay phải có thêm một lỗ máu.

Hắn khẽ quát lên, hai tay lại chộp tới phía trước lần nữa.

Động tác trảo này cực nhanh, hoàn toàn không giữ lực như lúc thăm dò trước đó.

Bành!

Bàn tay lại chụp vào khoảng không một lần nữa.

Trương Vinh Phương vội vàng vọt tới trước, cố gắng đuổi theo tấn công.

Nhưng ánh mắt hắn liếc qua chỗ đó, đột nhiên nhìn thấy một góc bên cạnh hiện lên một bóng mờ.

"Không tốt!"

Hắn vội vàng nhấc chân, quét ngang!

Rầm!

Bàn chân quét qua khoảng trống, kéo theo luồng kình phong.

Một trận đau nhức kịch liệt xuất hiện trong lồng ngực hắn.

Trương Vinh Phương không rên tiếng nào, lui lại mấy bước, ngực có thêm một miệng máu dữ tợn.

Lúc này ánh mắt hắn mới bắt được bóng dáng của đối phương.

Ở phía trên!

Áo Tư Thản Đinh vừa biến mất lại xuất hiện ở phía trên!

Hắn ta giống như một con chim lớn, đáp xuống từ trên không trung.

“Lôi Điểu.”

Dưới mái tóc ngắn màu vàng kim của hắn ta, hai mắt màu tím lấp lóe ngân quang nhỏ bé.

Vù!

Trong nháy mắt, hai người giao thoa.

Trương Vinh Phương dùng toàn lực vung quyền trong chớp mắt kia.

Nhưng đáng tiếc.

Hắn lảo đảo bước mấy bước về phía trước.

Phốc!

Toàn thân nổ tung từng mảng máu lớn.

Giống như khi giao thủ với Đế Giang lúc trước.

Một lượng lớn tơ máu bắn ra, tản ra chung quanh.

“Ngươi thua rồi.” Áo Tư Thản Đinh mỉm cười quay người, nhìn về phía Trương Vinh Phương máu me khắp người.

“Chênh lệch giữa ngươi và ta quá lớn, ngươi sống đến bây giờ, đã là rất tốt.”

“Thật sao?” Trương Vinh Phương giơ tay lên, mở nắm đấm ra.

Bất ngờ trong lòng bàn tay hắn có nắm một túi tiền.

“Hửm?” Lúc này Áo Tư Thản Đinh mới híp hai mắt lại, ý cười chậm rãi giảm đi. Đó là túi tiền của hắn ta.

“Ngươi tội gì phải làm thế. Nỗ lực chống cự, đến cuối cùng kết quả vẫn sẽ giống nhau thôi.”

“Ngươi cho là ngươi thắng chắc rồi?” Trương Vinh Phương dựng thẳng cơ thể, hô hấp chậm lại dần.

“Chỉ cần ta kéo thời gian đến khi Thượng Quan phủ chủ đến. Ngươi, chạy không thoát được!”

Hắn dậm mạnh chân, mặt đất bắn ra bùn đất, người hắn đã xông về phía trước.

Bộ Đại Đạo Giáo Viêm Đế phù được triển khai toàn diện.

Quyền ảnh chưởng pháp giao thoa với nhau, trong chốc lát hình thành một bức tường quyền chưởng ảnh, áp sát đối phương.

Quyền cước chuyển động dẫn tới kình phong gào thét, kéo theo rất nhiều âm thanh xé rách không khí, bén nhọn chói tai.

"Chết đi!" Hai mắt Trương Vinh Phương tràn đầy bình tĩnh mà trước nay chưa từng có. Dùng toàn lực thi triển tất cả sở võ học của mình.

Sau khi đã được Đế Giang chỉ bảo, hắn chậm rãi sửa lại một chút trong Viêm Đế phù, lúc này sẽ triển khai hoàn toàn trước mặt Áo Tư Thản Đinh.

Kình khí gào thét gợn tay áo đối phương lên lắc lư trong gió.

"Vô Vân." Hai tay Áo Tư Thản Đinh vươn tay sờ hai bên cổ của mình.

Cơ thể hắn ta bỗng bành trướng biến lớn đến bốn mét, lỗ chân lông toàn thân lại hoàn toàn co vào một cách quỷ dị, làn da bóng loáng căng mịn hơn trước.

Chỗ mi tâm trên mặt hắn ta chậm rãi có thêm một hoa văn hình ngọn lửa màu bạc. Đây là trạng thái cực hạn của Tứ Khí Tứ Thần Công.

Vù!

Trong chốc lát, hắn ta thả người phóng về phía trước, bóng dáng lóe lên.

Bộp!

Quyền ảnh do Trương Vinh Phương đánh ra lập tức tiêu tan, thân thể hắn lảo đảo bước tới phía trước mấy bước, nháy mắt lồng ngực lại có thêm một lỗ máu rộng hơn năm ngón tay.

Chương 1187 - Chênh lệch (3)

Máu tươi chầm chậm chảy ra, bị hắn dùng tay bịt lại.

“Ta…”

Cơn đau nhức kịch liệt khiến Trương Vinh Phương gần như không thể nói ra lời.

Nhưng vẻ mặt hắn vẫn kiên định như cũ. Hô hấp dồn dập, ổn định thân hình lại, xoay người.

“Còn chưa thua!”

Hắn thả lỏng bàn tay ra, lỗ máu trên lồng ngực hắn đã khép lại rồi biến mất.

Trương Vinh Phương xông vọt về phía trước, giống như một con tê giác điên cuồng, hai tay hóa thành hai hư ảnh đỏ sậm, giống như long như tượng (voi), hung hăng mổ vào thân thể đối phương.

Viêm Đế phù - Trác Huyết Long!

“Lôi Điểu!” Áo Tư Thản Đinh giơ tay, cả người hắn bỗng lóe lên, lướt qua bên cạnh người Trương Vinh Phương.

Một tiếng bùm, một vệt máu khác bị bắn ra, vương vãi trên mặt đất.

Chiêu này đã phân rõ thắng bại một lần nữa.

“Còn chưa giơ tay chịu trói sao?” Sắc mặt Áo Tư Thản Đinh nghiêm nghị, quay người nhìn về phía đối phương.

Trương Vinh Phương lảo đảo phóng tới mấy bước, bất chợt bên eo có thêm một miệng máu sâu hoắm.

Hắn che vết thương lại, quay người mà không hề dừng lại, chộp tới Áo Tư Thản Đinh như thiểm điện lần nữa.

“Ta còn chưa thua đâu!”

Hai người lại giao thủ tấn công lần nữa.

Quyền chưởng giao thoa hóa thành màn mưa đổ xuống.

Mỗi một lần, trên người Trương Vinh Phương đều không ngừng có máu bắn ra tung tóe.

Nhưng không có ý nghĩa gì cả!

Hắn cứ như không biết mệt mỏi, máu tươi vô hạn, sức lực vẫn không giảm như cũ, điên cuồng tấn công, tấn công rồi lại tấn công!!

Sắc mặt Áo Tư Thản Đinh lạnh lùng, càng đánh càng kinh hãi.

Hai tay của hắn ta đã gãy xương mấy lần rồi, chỉ là vì tay hắn ta gặp phải lực phản chấn to lớn khi nện lên thân thể đối phương.

Ngay cả người tấn công là hắn ta, vậy mà hắn ta đã bị thương nhiều lần như vậy.

Thế mà Trương Ảnh đối diện, đến bây giờ toàn thân hắn đẫm máu, vẫn đang sinh long hoạt hổ, cứ như chẳng hề bị ảnh hưởng một chút nào!

"Tên tiểu tử này!"

Bộp!

Lại là một chiêu trọng kích.

Trương Vinh Phương bay ra ngoài, hai chân ma sát kéo ra hai vết chân thật dài dưới mặt đất, cuối cùng cơ thể mới đứng vững lại.

Lồng ngực hắn lõm sâu vào, thật sự đã bị đánh đến mức xương ngực đứt gãy.

Nhưng đảo mắt lại đã như là không hề có chuyện gì, tiếp tục hướng vọt tới phía hắn ta.

Áo Tư Thản Đinh hít sâu một hơi, hiểu rõ không dây dưa như vậy được nữa.

Lúc này, một tay hắn ta chỉ lên trời, một tay đưa xuống dưới, cứ như muốn vẽ một vòng tròn lớn.

"Bí Sát."

"Phạm Thiên Tượng Dị!"

Trong nháy mắt, tiếng gầm rung chuyển vang xa.

Sắc mặt Trương Vinh Phương chấn động, tất cả cảm giác về xung quanh đã hoàn toàn bị che mờ, cả người rơi vào vòng vây của tường khí.

Âm thanh, không khí, còn có thứ gì đó đặc biệt, trộn lẫn vào trong đó, ngưng tụ cả hai làm một thể.

Nhưng không chờ hắn tìm được sơ hở trong đó.

Trong tường khí phía sau bỗng mọc ra một cánh tay trắng nõn.

Phốc!

Cánh tay đâm thật mạnh vào phần lưng trên người hắn.

Vốn là cánh tay này dự định đâm vào phía sau vị trí trái tim, nhưng bị Trương Vinh Phương chuyển hướng kịp thời, tránh khỏi bộ phận quan trọng.

Máu me tung tóe, cánh tay sắc lẹm như đao cứng rắn xuyên thủng lồng ngực phải của Trương Vinh Phương.

Trong chốc lát, tiếng ưng bén nhọn rít gào oanh tạc, Trương Vinh Phương quay người vung ra một trảo, chiêu số vuốt ưng kết hợp với thân thể huyết liên lúc này của hắn, vung một trảo còn khủng bố mạnh mẽ hơn trạng thái cực hạn rất nhiều.

Hắn hoàn toàn không để ý đến cánh tay đang đâm xuyên thân thể hắn, ngược lại còn dùng cơ thể để khóa đối phương lại, rồi quay người công kích.

Nhưng vẫn chậm.

Vuốt ưng rơi vào khoảng không, cái trán Trương Vinh Phương bị một chưởng nặng nề đánh trúng, đầu váng mắt hoa, buộc phải lui về sau.

Hắn lảo đảo ổn định lại cơ thể, chợt quát một tiếng, lại xông đến phía trước một lần nữa.

“Ngươi, tên tiểu tử này.”

Đã như vậy rồi mà còn có thể đánh?

Áo Tư Thản Đinh nhìn lỗ máu trên ngực đối phương, hơi mất tập trung.

Hai người lại giao thoa lần nữa.

Quyền ảnh chưởng đao đụng vào nhau.

Sức mạnh của Trương Vinh Phương chỉ có một hai phần hữu hiệu, còn lại đều bị hắn ta nhẹ nhàng đẩy đi.

Trong nháy mắt, Trương Vinh Phương lại xuất chiêu Lôi Điểu.

Bả vai hắn phun máu, lảo đảo lui ra phía sau.

"…" Hơi thở Áo Tư Thản Đinh trở nên gấp gáp, lui về sau.

"Tên nhóc này đã lảo đảo lần thứ mấy rồi?"

Có chuyện gì vậy?

Vì sao hắn không ngã?

Rõ ràng hắn không phải Bái Thần! Tại sao lại có cảm giác còn khoa trương hơn người đã Bái Thần là Áo Tư Thản Đinh hắn ta?

Trong lòng của hắn ta dần dần hơi không dám tin nữa.

"Không được, nhất định phải tốc chiến tốc thắng, mở Chung Thức giải quyết hắn rồi mang đi!"

Tâm thái của Áo Tư Thản Đinh chậm rãi thay đổi. Chỉ là hắn ta mới tiến lên một bước, đột nhiên cảm giác hai tay của mình hơi không đúng!

Chương 1188 - Chênh lệch (4)

Bạch!

Áo Tư Thản Đinh lui ra phía sau mấy bước, kéo dài khoảng cách.

Rồi quét mắt nhìn hai tay mình.

“Cái này! Có chuyện gì vậy?”

Hai tay của hắn ta lại giống như bàn tay của ông già trăm tuổi, chẳng còn chút sáng bóng, mà làn da khô queo, không còn chút máu nào!

“Không thể khôi phục?” Thể chất Linh Lạc Bái Thần không có chút dấu hiệu khôi phục nào.

Điều này khiến lòng Áo Tư Thản Đinh trầm xuống, nhìn Trương Vinh Phương phía đối diện đang đánh tới một lần nữa.

Quả nhiên lời đồn kia là thật sao?

Bí mật cuối cùng về quân nhân khắc chế Bái Thần.

“Nếu đã như vậy, thì càng không thể giữ ngươi lại được nữa!” Cuối cùng ánh mắt hắn ta trở nên tàn nhẫn.

Rồi hắn ta thấy Trương Vinh Phương đột ngột dừng lại, xoay người chạy.

Chớp mắt đã chạy được mấy chục mét.

Thế này lại vừa hợp ý của Áo Tư Thản Đinh.

Đã ở lại nơi đây quá lâu, tuyệt đối sẽ dẫn tới sự chú ý của Thượng Quan Phi Hạc ở bên kia.

Lúc này hắn ta bám theo sát phía sau, phi nước đại đuổi theo.

Hai người chạy một trước một sau, ăn ý nhanh chóng rời khỏi cánh rừng Phượng Hoàng viên.

Họ lướt qua triền núi, dòng suối, Áo Tư Thản Đinh càng chạy càng cảm thấy hơi không đúng.

Con đường này không phải phương hướng đi tới Ngọc Hư Cung hay sao?

Khiến lòng của hắn ta nặng nề hơn là, đến bây giờ rồi mà bàn tay vừa bị khô héo của hắn ta mảy may chẳng hề có dấu hiệu hồi phục.

"Chẳng lẽ kiểu khắc chế này lại là mãi mãi sao?" Trong lòng hắn ta vừa sợ vừa giận, sát ý nhanh chóng bốc lên.

Ban đầu bọn họ chỉ là phỏng đoán ra loại phương pháp này dựa trên dấu vết để lại, nhưng khi hắn ta thật sự nhìn thấy, mới phát hiện, quả thực biện pháp khắc chế này tà ác đến cực điểm!

Đột nhiên, Trương Vinh Phương trước mặt dừng bước, xoay người.

Trong trạng thái huyết liên, lúc này vết máu trên toàn thân hắn đã bị hấp thu hầu như không còn gì, trừ trên quần vẫn còn nhiễm vết máu, thì còn lại cứ như không hề bị tổn thương.

Thần thái hồng hào, tinh khí thần sung túc.

"Ở đây?" Mặt mày Áo Tư Thản Đinh nhăn lại, nhìn chung quanh.

Nơi này là đỉnh một ngọn núi nào đó, chung quanh không có hề có gì cả, chỉ có một toà nhà đá lẻ loi trơ trọi.

Ngoài nơi đó ra, còn lại là một mảnh vắng vẻ.

Bây giờ hắn chạy đến đây, chẳng lẽ chỉ đơn thuần là để kéo dài thời gian?

Trong lòng Áo Tư Thản Đinh mơ hồ đề cao cảnh giác.

Chẳng qua chắc hẳn nơi đây vẫn cách Thượng Quan Phi Hạc một khoảng nhất định. Hẳn là lão ta không thể chạy đến trợ giúp nhanh như vậy.

Cho đến bây giờ, hắn ta đã cảm thấy Trương Vinh Phương khó đối phó.

Thể phách của đối phương cực mạnh, sức sức chịu đựng kinh người đến mức Đại Tông Sư Bái Thần như hắn ta cũng kinh sợ.

Sức khôi phục lại càng khủng bố hơn, cơ bản không khác gì Bái Thần.

Khi giao thủ với nhau, rất nhiều tuyệt sát của hắn ta đều không thể chế ngự đối phương hoàn toàn.

Mỗi lần đều thấy cơ thể hắn lung lay như sắp đổ, lảo đảo đứng không vững, nhưng chỉ cần hắn ta tới gần chuẩn bị bổ đao xuống, thì sẽ bị bạo kích phản công lại lần nữa.

Cho nên, muốn chế ngự người này một cách triệt để, nhất định phải dùng Chung Thức.

“Nói thật, ta không muốn động đến Chung Thức. Vì trạng thái như thế thực sự quá xấu xí.”

Hắn ta nhẹ gạt một lọn tóc vàng trán mình qua, khiến dung nhan xinh đẹp của mình không bị che chắn quá nhiều.

“Thậm chí ngay cả bộ tóc vàng này cũng có chút vướng bận. Không xứng với khuôn mặt tuyệt mỹ của ta. Ta đang suy xét hay là cạo cả bộ tóc này đi luôn đi.”

Giọng điệu Áo Tư Thản Đinh bình tĩnh, chậm rãi bước từng bước một tới gần Trương Vinh Phương.

“Chẳng qua bây giờ. Ngươi, đã khiến cho ta thay đổi cách nhìn.” Hắn ta dùng tay sờ sờ tại trên mí mắt mình.

Hửm, đúng là khiến hắn ta rửa mắt mà nhìn.

“Ngươi đã khiến cho ta hiểu rằng, nếu không dùng toàn lực, chỉ sợ ta không có cách đem ngươi về được.”

“Ngươi có thể khiến cho ta từ bỏ trạng thái đẹp nhất của mình. Dùng vẻ xấu xí để đối địch.”

Áo Tư Thản Đinh nhẹ nhàng thở dài: “Ngươi đáng để kiêu ngạo đó.”

Hô.

Trương Vinh Phương thở phào một hơi, ưỡn ngực, phóng đại âm lượng.

“Tiền bối, người này nói ngươi và Quân Nhi tiền bối đều là đồ thần kinh, hắn nói các ngươi đều là phàm nhân, là rác thải, kẻ xấu xí chỉ có thể ở cùng với kẻ xấu xí mà thôi.”

“?” Lông mày Áo Tư Thản Đinh nhíu chặt, không biết là hắn có ý gì.

Chẳng qua không sao, hắn ta cũng lười lãng phí thời gian.

Lúc này, hắn ta hít sâu một hơi.

Hơi thở vừa hít vào, cứ như chậm rãi tản ra theo lỗ chân lông các nơi trên toàn thân, hóa thành gió nhẹ, quét ra bốn phía.

Theo hơi hít vào của hắn ta, bề ngoài làn da hắn ta nhanh chóng nổi lên đường vân màu bạc.

Ngược lại làn da toàn thân càng trắng bệch hơn cả trước đó, trở thành màu trắng bệch cùng loại với thạch cao.

Chương 1189 - Chênh lệch (5)

Phần lưng hắn ta bắt đầu nhô lên từng cái gai sắc nhọn.

Giống như dưới da có thứ gì đó muốn phá vỡ da thịt, nhưng vừa vọt tới một nửa đã ngừng lại.

Một mảng thịt lớn bén nhọn hở ra, đùn da thịt nhô lên, hình thành một kết cấu cong lưng cực đại, gồ lên đeo trên sau lưng.

Hai tay hắn ta bị kéo dài, biến nhỏ lại.

Phần dưới cơ thể, hai chân càng trở nên thô to hơn, bành trướng, cứ như là chân voi.

Bắt mắt nhất là khía cạnh trên cơ thể của hắn, khắp nơi đều có từng lỗ thoát khí to bằng nắm đấm trẻ con.

Liếc nhìn lại, khoảng chừng không dưới mười lỗ, phân tán ở các nơi.

“Chung Thức. Thần Thái Giận Dữ.”

Áo Tư Thản Đinh hít sâu một hơi, hơi thở không phun ra từ miệng mũi, mà là phun ra từ các lỗ thoát khí trên cơ thể.

Sau đó, hắn ta nhìn về phía Trương Vinh Phương đối diện.

Trương Vinh Phương không hoảng hốt chút nào, chỉ hít sâu một hơi, lớn tiếng hét.

“Quân Nhi tiền bối đến rồi!”

Bạch!

Một bóng người bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh hai người cứ như đang thuấn di.

“Quân Nhi ở đâu?”

Đế Giang đầu bù tóc rối, hai tay còn cầm một cái cuốc, hình như hắn thật sự đang trồng rau ăn?

Sau đó hắn nhìn về phía Áo Tư Thản Đinh đứng một bên, lập tức hiểu ra.

“Tiểu tử ngươi, dám lừa gạt ta?”

“Tiền bối, sao ta dám lừa gạt ngài? Là Quân Nhi tiền bối đã đồng ý là sẽ giúp ta!” Trương Vinh Phương quả quyết nói.

“Thật chứ?” Đế Giang nhíu mày.

“Thật mà!” Trương Vinh Phương thề son thề sắt.

“Vì sao nàng ấy lại đồng ý giúp ngươi?”

“Vì bà ấy cảm thấy trong tương lai ta có tiềm lực vô tận!” Trương Vinh Phương chẳng biết xấu hổ mà nói.

“…” Đế Giang không phản bác được. Nhưng lại không biết thực hư thế nào. Chỉ cảm thấy hình như khung cảnh này hơi hơi quen thuộc.

Hắn thở dài một tiếng, buông cuốc, nhìn về phía Áo Tư Thản Đinh một bên.

Tách.

Chỉ là khiến hắn không ngờ rằng, Áo Tư Thản Đinh không tự chủ được mà lui ra phía sau một bước. Lúc này hình thể hắn ta cao tới bốn mét, thế mà hoàn toàn không có tự luyến và quyết đoán như vừa rồi.

“Ngươi nhận ra ta?” Ánh mắt Đế Giang lập tức âm trầm.

Áo Tư Thản Đinh hít sâu một hơi.

“Không nhận ra! Chẳng qua, tiên sinh có khí thế bất phàm, dung mạo lại càng tốt nhất trong chúng sinh, vừa thấy đã biết không phải là người thường! Hôm nay Áo Tư Thản Đinh ta có tài đức gì, thế mà có thể nhìn thấy người vô cùng tuấn mỹ như tiên sinh, thật là may mắn!”

Hắn ta chắp tay.

“Hôm nay chỉ là một hiểu lầm, ta cũng coi như là không đánh nhau thì không quen biết Đạo Tử Trương Ảnh, thôi thì ta cáo từ trước.”

Hắn ta không quay người, nhìn thẳng vào hai người mà nhón chân đi nhẹ, lui về nhanh chóng muốn chạy.

“Chờ đã!” Đế Giang chợt lên tiếng. “Tại sao ta cảm thấy ngươi khá quen?”

Nhìn quen quen!

“Tiên sinh cứ nói đùa, đây là lần đầu tiên ta và ngươi gặp mặt, làm sao nhìn quen mắt được?” Thân thể Áo Tư Thản Đinh cứng đờ, vội vàng cười nói.

Trong lòng hắn ta hoảng sợ, dù sao cũng không thể tưởng tượng được.

Đường đường là sát thủ số một Đại Linh, thứ ba trong Xích Bảng, sát thủ đệ nhất thiên hạ Đế Giang thế mà lại ẩn cư ở cái chỗ chết tiệt này.

Hơn nữa, hình như còn có một chân với Trương Ảnh ấy! Mối liên hệ quái quỷ gì thế này?

Đám tên điên Cực Cảnh này không phải đối lập với Đại Đạo Giáo à? Tại sao bọn họ lại ở cùng một chỗ với nhau?

Bởi vì… bởi vì hiện tại Áo Tư Thản Đinh hắn ta còn chưa chuẩn bị đủ, nếu không…

Nếu không… sẽ không bao giờ chạy đến nơi này!

Giáo chủ tiền nhiệm của Đông Lâm giáo đã chết dưới tay của tên điên này!

Lúc đó hắn ta ở gần đó, tận mắt chứng kiến sư phụ bị người này giết năm lần liên tiếp trong trạng thái Chung Thức, chết ngay tại chỗ.

“Tuy trí nhớ của ta không tốt, đã quên rất nhiều chuyện, nhưng cảm giác rất chính xác.” Đế Giang trầm giọng nói. Đôi mắt liên tục đảo quanh đối phương.

“Ngươi ở lại, chờ ta nhớ lại rồi đi cũng không muộn.”

“Tiên sinh cần gì phải cưỡng cầu. Ta còn có một việc quan trọng cần phải làm, trước đó chỉ là hiểu lầm mà thôi.” Sắc mặt Áo Tư Thản Đinh cứng đờ, cảm thấy Chung Thức của mình có hơi bất ổn.

“Nếu là hiểu lầm, vậy thì càng nên ở lại. Ta sẽ giúp các ngươi hóa giải hiểu lầm. Cái gọi là tha được người chỗ nào thì nên tha, trên đời này có hận thù gì không thể hóa giải?” Đế Giang nghiêm túc nói.

Bây giờ hắn có vẻ rất bình thường.

“…” Bước chân Áo Tư Thản Đinh chậm rãi lùi lại. Nếu không phải cả nhà lão sư đều bị người trước mắt giết chết, hắn ta nhất định sẽ tin lời này.

“Tiên sinh.”

“Ngươi lùi thêm một bước nữa, ta sẽ giết ngươi!” Sắc mặt Đế Giang bỗng nhiên thay đổi.

“…” Áo Tư Thản Đinh không dám nhúc nhích.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Trương Vinh Phương cách đó không xa, hắn ta cảm thấy không hiểu sao tức giận, nhưng lại thật sự không dám nhúc nhích một tí nào.

Chương 1190 - Con đường (thượng) (1)

Bởi vì hắn ta biết.

Mặc dù cả hai đều là Đại Tông Sư.

Nhưng người trước mặt này thì khác.

Cực Cảnh Đại Tông Sư, còn nắm giữ Ma binh đỉnh cấp.

Nếu thật sự muốn ra tay thật, có lẽ chưa đến mười chiêu đã giết được hắn ta.

"Không sao, ta không sợ hắn, ta chỉ không muốn tùy tiện Hàng Thần thôi!" Áo Tư Thản Đinh tự an ủi mình trong lòng.

Dù sao một lần Hàng Thần sẽ mất đi càng nhiều nhân tính.

"Ngươi Bái Thần rồi à?" Đế Giang lúc này bỗng nhiên chú ý tới tay của Áo Tư Thản Đinh.

"Đúng."

"Tay ngươi bị gì vậy?"

"Tiên sinh cũng không biết à?" Áo Tư Thản Đinh sửng sốt, liếc nhìn Trương Vinh Phương bên cạnh.

"Đây là do Trương Ảnh làm ra! Không biết hắn dùng thủ đoạn gì, làm cho lòng bàn tay của ta không cách nào khôi phục được."

Vốn tưởng rằng Đế Giang hẳn phải biết, nhưng bây giờ xem ra hắn cũng không biết.

Điều này cho thấy mối quan hệ giữa hai người này không thân thiết như mình tưởng tượng!

Đang nghĩ ngợi thì Đế Giang đã tiến đến gần, vươn tay nắm lấy tay hắn ta, nắn tới bóp lui.

"Thật sự không thể nào khôi phục. Cảm giác này…" Ánh mắt của hắn dần dần sáng lên.

Sau đó bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Trương Vinh Phương.

"Ngươi làm thế nào thế?"

“Vãn bối cũng không biết. Nhưng trước đây ta phát hiện, máu của ta hình như có độc.” Trương Vinh Phương đương nhiên không dám nói thật.

Nếu nói rằng hắn hút máu đối phương hấp thu, thì kết quả có thể là hắn sẽ bị gán cho cái mác tà ma ngoại đạo ngay lập tức mất.

Đến lúc đó, chỉ sợ Đế Giang cũng sẽ quay đầu rời đi.

“Độc?” Đế Giang suy tư. Hắn chậm rãi đi đến trước mặt Trương Vinh Phương, đi vòng quanh hắn, quan sát cẩn thận.

Vù!

Áo Tư Thản Đinh ở cách đó không xa liền chớp lấy cơ hội, quay người bỏ chạy.

Hắn ta không muốn ở lại đây dù chỉ một giây.

Ở nơi quỷ quái này, nếu có thể gặp được Đế Giang, chắc chắn sẽ gặp phải những kẻ điên còn lại của Nghịch Thời hội!

Hắn biết Đế Giang đã từng là cường giả hàng đầu của Nghịch Thời hội từ nhiều năm trước.

Khi ngươi nhìn thấy một con gián trong góc nhà, điều đó có nghĩa là trong nhà đã có một tổ gián!

Người Nghịch Thời hội, Nghĩa Minh cũng như thế!

Cho nên.

Vẻ mặt Áo Tư Thản Đinh nghiêm túc, ngay cả tạo Chung Thức cũng chưa giải trừ.

Đối với Đại Tông Sư, Chung Thức có thể mở suốt ngày đêm mà không tiêu thụ quá nhiều.

Nhưng vì hầu hết Chung Thức đều có hình dáng kỳ lạ, cho nên Đại Tông Sư thường không mở mọi lúc.

Nhưng lúc này, hắn ta căn bản không dám giải trừ Chung Thức.

Đế Giang là vua của sát thủ! Sát thủ số một Đại Linh!

Nếu bị hắn để mắt tới.

Bỗng nhiên, sắc mặt Áo Tư Thản Đinh thay đổi rõ rệt, di chuyển sang bên trái.

Xoẹt một cái tránh được một thanh đoản đao màu trắng đâm sau lưng.

“Tiên sinh chờ một chút! Ta chỉ…”

Trong nháy mắt, những ánh kiếm như những dải ruy băng trắng bay ra từ phía sau hắn ta.

Chúng thon dài, uốn lượn, mềm mại, hiện lên sáng ngời, sau đó bao quanh hắn ta từ mọi hướng, biến thành một quả cầu ánh sáng.

Bóng dáng Đế Giang mơ hồ xuất hiện trước mặt, cầm đoản đao xuyên qua quả cầu ánh sáng, hơi hơi ngẩng đầu lên.

“Lâm Giải, Bào Ảnh Huyễn Diệt.”

“!!?” Cảnh báo trong lòng Áo Tư Thản Đinh điên cuồng nổ tung.

Sắc mặt hắn ta thay đổi rõ rệt, các lỗ khí trên khắp cơ thể ầm ầm phun khí lưu ra.

Một thân tuyệt học Tứ Khí Tứ Thần Công bạo phát toàn bộ sức mạnh.

“Bí Sát! Tứ Thần Không Sát!”

Từng luồng khí lưu phụt ra sau lưng hắn ta, hội tụ thành một lực đẩy cực kỳ khổng lồ.

Song chưởng của Áo Tư Thản Đinh hướng về phía trước, lúc nâng lên lúc hạ xuống tạo thành một hình dạng giống như miệng rồng lớn, hóa thành một long ảnh màu trắng, ầm ầm cắn về phía Đế Giang trước mặt.

Ngay lập tức, long ảnh và ánh đao va chạm.

Xẹt!!!

Áo Tư Thản Đinh chợt lóe lên bên cạnh Đế Giang. Sắc mặt cứng đờ.

“Đao nhanh quá.”

“Chỉ do ngươi quá yếu mà thôi.” Đế Giang thu hồi đao, quay đầu nhìn đối phương: “Nhưng mà nói mới nhớ, hình như đã rất

rất lâu rồi, ta chưa gặp được người có thể khiến ta mở Lâm Giải."

"Vinh dự của ta." Áo Tư Thản Đinh phịch một tiếng quỳ rạp xuống đất.

Một đường máu rõ ràng từ từ xuất hiện trên cổ hắn ta.

Ngay sau đó, đường máu đó nhanh chóng lan rộng, dài hơn, nhiều hơn, sau đó trải rộng khắp cơ thể.

Phụt!

Máu me bắn tung toé, trong nháy mắt máu tươi toàn thân Áo Tư Thản Đinh nổ tung, cả người giống như những mảnh xếp gỗ vỡ vụn, rơi rải rác khắp nơi trên mặt đất.

Cơ thể hắn ta bị cắt thành những khối máu thịt to bằng nắm tay, đi kèm với máu vương vãi trên mặt đất, nhuộm đỏ mặt đất.

"!!?" Cách đó không xa Trương Vinh Phương vừa mới chạy đến kịp, vừa vặn nhìn thấy cảnh tượng này.

Trong nháy mắt, hắn nghĩ tới tình huống mình giao đấu với Đế Giang lúc trước, trong lòng nhất thời hoảng sợ.

Chương 1191 - Con đường (thượng) (2)

“Hình như ta có hơi nặng tay.” Đế Giang nhìn cảnh này, sờ sờ cằm.

“Tiền bối. Hắn ta… là Đại Tông Sư!” Trương Vinh Phương kìm lòng không được, nói.

Lại còn là Bái Thần!

“Ta biết, trước kia đã giết nhiều người như vậy lắm. Khi đó có nhiều giáo phái nhỏ hơn bây giờ.” Đế Giang rơi vào hồi ức: “Khi đó cũng loạn hơn bây giờ nhiều, Linh Tướng hoành hành, Thần Phật hàng thế, số lượng loại Đại Tông Sư Bái Thần này cũng rất nhiều.

Sau đó, Phi Linh giáo đàn áp tất cả, giết rất nhiều người, rất nhiều rất nhiều cao thủ, giết đến khi tất cả mọi người, tất cả các giáo phái đều nghe lời, tàn sát hàng loạt dân trong thành tàn sát cho đến khi ngay cả giáo đồ các Thần Phật đó cũng biến mất, sau đó liền hòa bình.”

“Vậy rốt cuộc đó là thời đại nào vậy ngài?” Trương Vinh Phương líu lưỡi không nói nên lời.

“Thời đại đó chính là như vậy, một mảnh loạn thế, cao thủ nhiều như mây, dân chúng như cỏ rác. Sau này bởi vì thái độ của Phi Linh giáo đối với dân chúng tốt hơn một chút nên chậm rãi phát triển lớn mạnh, trở thành giáo phái có địa vị số một trong người Linh.”

Đế Giang nhớ lại: “Sau đó, bọn họ dẫn đầu người Linh quét sạch các thế lực còn lại, thu hút càng ngày càng nhiều người, càng ngày càng nhiều thế lực. Thiên hạ hỗn loạn đã lâu, người dân cần ổn định. Mà Thần Phật của Phi Linh giáo cần dân chúng, tốt xấu cũng coi như là chăm lo cho dân chúng, cho nên theo thời thế mà sinh đại thế.”

“…” Trương Vinh Phương còn muốn hỏi điều gì đó, nhưng bỗng nhiên hắn liếc sang bên cạnh.

Các khối thịt của Áo Tư Thản Đinh một lần nữa dung hợp lại với nhau, chẳng mấy chốc đã nhúc nhích tạo thành một cơ thể người tóc vàng, mắt tím cường tráng!

Hắn ta lại sống lại!

“!!?” Trương Vinh Phương đang định mở miệng nhắc nhở.

“Khôi phục tất cả rồi.” Đế Giang liếc nhìn tay Áo Tư Thản Đinh.

Nơi đó vẫn chưa khôi phục.

“Tiên sinh.” Áo Tư Thản Đinh mở miệng muốn nói điều gì đó, nhưng bị ánh mắt của Đế Giang liếc qua, lập tức ngậm miệng, không dám lên tiếng nữa.

Trong lòng Trương Vinh Phương lúc này mới thực sự cảm nhận được khoảng cách giữa hắn và Đế Giang lớn đến mức nào.

Hay nói cách khác, từ Áo Tư Thản Đinh, hắn đã nhận ra khoảng cách giữa mình và Đại Tông Sư là bao xa.

Cả ba người trở lại đỉnh núi.

Gió núi thổi qua, xua tan đi chút nhiệt độ cuối cùng.

“Ngồi đi.” Đế Giang chỉ xuống đất: “Hiếm gặp người quen cũ. Nói kỹ cho ta biết tay ngươi xảy ra chuyện gì?”

Hắn nói những lời này với Áo Tư Thản Đinh.

Sau khi bị giết một lần, Áo Tư Thản Đinh không dám động thủ nữa.

Đối phương không sử dụng năng lực Ma binh, có nghĩa là cố ý giữ cho hắn ta một mạng.

Nếu thật sự không biết tốt xấu. Đó là tự mình tìm đường chết.

Ngay lập tức, hắn ta nói chi tiết về những thay đổi trong tình huống của mình vừa rồi.

Bởi vì bản thân hắn ta cũng không biết đang xảy ra chuyện gì, chỉ đang đánh nhau thì bỗng nhiên bị như thế.

Cho nên, mọi thứ chỉ có thể nhìn vào Trương Vinh Phương.

Đế Giang chuyển tầm mắt, rơi vào trên người Trương Vinh Phương.

Ngay cả khi trái tim hắn luôn hướng về Quân Nhi, hắn vẫn có thể nhận ra tầm quan trọng của chuyện này.

Đặc biệt là sau khi Áo Tư Thản Đinh sống lại, lòng bàn tay vậy mà lại không thể khôi phục!

Điều này đại biểu cho loại tổn thương này là mãi mãi!

Điều này có ý nghĩa gì với Nghịch Thời hội, hắn biết rất rõ!

"Vãn bối cũng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng… máu của ta quả thực có một loại độc tính nào đó, có thể làm cho toàn thân người khác khô héo!" Trương Vinh Phương cười khổ trả lời.

"Trời sinh?" Đế Giang trầm giọng hỏi.

"Trời sinh!" Trương Vinh Phương gật đầu: "Là năng lực đặc thù của vãn bối sau khi tu luyện tiên đạo thể hiện ra!"

Tiên đạo.

Nếu là lần đầu tiên nghe thấy, Đế Giang có thể sẽ coi đó là một trò đùa.

Nhưng bây giờ thì khác.

Nếu tiên đạo này thực sự có thể khắc chế Bái Thần như thế.

Vậy thì ý nghĩa của nó cực kỳ lớn.

"Có thể chứng minh không?" Đế Giang nghĩ tới đây, nhìn về phía Trương Vinh Phương.

"Tất nhiên. Làm thế nào để chứng minh?" Trương Vinh Phương đứng dậy.

"Dùng hắn ta thử xem." Đế Giang chỉ chỉ Áo Tư Thản Đinh ở bên cạnh.

Sắc mặt của người nọ khẽ thay đổi, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

"Không sao, có thể vì tiên sinh chứng minh một chuyện có ý nghĩa như vậy là vinh dự của Áo Tư Thản Đinh ta!"

Trương Vinh Phương không có gì để nói, quả thật không hổ là Đại Tông Sư, định lực này, da mặt này, không hổ là Đại Tông Sư!

Ngay lập tức, hắn đứng dậy, đi tới trước người Áo Tư Thản Đinh, cắn một đường trên ngón trỏ của mình rồi nhanh chóng đặt lên vai đối phương.

Xì xì.

Một âm thanh nhỏ bé vang lên.

Vai của Áo Tư Thản Đinh bắt đầu mất đi độ bóng, cơ bắp héo rút, huyết sắc nhạt dần, như thể có một cái hố nhỏ bị lún xuống ở đó.

Chương 1192 - Tuyến đường (1)

“Được.” Đế Giang một phát bắt được cánh tay Trương Vinh Phương, giơ lên cao.

Hắn ta quan sát kỹ vai của Áo Tư Thản Đinh.

Máu thịt nơi đó giống như đã già cỗi, mất đi sự sáng bóng, sức sống, giống như đã chết hết.

Vụt!

Hắn ta ra tay như tia chớp, hoàn toàn xẻo đi miếng máu thịt nhỏ đó.

“Khôi phục.” Hắn ta nói với Áo Tư Thản Đinh.

“… Được.”

Vết thương trên vai hắn ta cấp tốc khép lại, tái sinh.

Nhưng… máu thịt nơi đó vẫn như cũ, mất đi sức sống, tràn đầy tử khí, như một bông hoa khô héo, không có cách nào để khôi phục lại như lúc ban đầu…

“Loại cảm giác này… giống như là dịch bệnh nào đó! Loại dịch bệnh đặc biệt nhằm vào Bái Thần!!” Trong mắt Đế Giang lóe lên sự chấn động nhè nhẹ.

Hắn lại nhìn sang Trương Vinh Phương, sự rung động trong mắt có thể thấy rõ ràng.

Người này… trời sinh chính là để đối phó Bái Thần thần phật mà sống!

Hắn có thể tưởng tượng được, nếu như đám đạo Bái Thần kia phát hiện ra thiên phú năng lực này của Trương Ảnh thì sẽ xảy ra chuyện kinh khủng đến cỡ nào!

Bọn họ sẽ liều lĩnh đuổi giết hắn đến chết!

Vô số suy nghĩ điên cuồng lướt qua trong đầu Đế Giang.

Rất nhanh, hắn ta giống như hạ quyết tâm nào đó.

“Từ hôm nay trở đi ngươi ở chỗ này, đâu cũng không được đi.”

Lời này là nói với Trương Vinh Phương.

“!? Tiền bối ngài đây là!?” Trong lòng Trương Vinh Phương khẽ động, không biết đối phương có ý gì?

“Trong vòng một tháng, nếu ngươi có thể an toàn tự bảo vệ được mình dưới Chung Thức của hắn ta, đồng thời có thể trụ vững năm mươi chiêu dưới trạng thái bình thường của hắn ta, ta thả ngươi đi.” Đế Giang bình tĩnh trả lời.

“Mà ngươi.” Hắn quay phắt đầu nhìn Áo Tư Thản Đinh: “Toàn lực trợ giúp hắn đi. Nếu như đến thời hạn mà hắn làm không được, ta sẽ giết ngươi.”

Trong lòng Áo Tư Thản Đinh run lên, lộ ra một nụ cười miễn cưỡng.

Mặc dù hắn ta đang nguyền rủa chửi loạn lung tung trong lòng, nhưng giờ này khắc này, hắn ta chỉ có thể mỉm cười.

“À đúng rồi, ngươi có thể thử Hàng Thần, dù sao đao của ta cũng đã lâu rồi không có ăn gì cả. Hàng Thần còn có thể thay đổi khẩu vị.” một câu nói của Đế Giang đã hoàn toàn xóa sạch hi vọng sau cùng của Áo Tư Thản Đinh.

Người này… căn bản chính là ngại phiền phức, thế nên mới tìm một người đến thay thế mình dạy người!

Sau khi nhìn rõ căn nguyên, trong lòng Áo Tư Thản Đinh dễ chịu hơn rất nhiều.

Tốt xấu gì vẫn còn có hy vọng sống sót.

Tuy hắn ta tự xưng là làm tốt tất cả chuẩn bị rồi Hàng Thần, cũng có thể không sợ Đế Giang, nhưng giờ này khắc này, hắn ta không muốn liều đến lưỡng bại câu thương với hắn.

Về phần ngoài miệng nói hắn ta yếu, vậy cứ để cho hắn nói là được rồi.

Khoác lác cũng đâu thể rớt mất một lớp da đâu.

Hắn ta chỉ là cân nhắc lợi hại, cảm thấy không đáng để đánh nhau mà thôi.

Nghĩ tới đây, Áo Tư Thản Đinh cảm giác Chung Thức một lần nữa ổn định lại.

Đều nói Cực Cảnh là bệnh tâm thần, hiện tại xem ra, cho dù mạnh mẽ thì có ích lợi gì?

Còn không phải không lý trí thanh tỉnh bằng mình sao?

Nghĩ tới đây, ánh mắt hắn ta nhìn Đế Giang mơ hồ có thêm vẻ thương hại.

"Đi so đo nhiều với một kẻ đầu óc không bình thường làm gì chứ? Ta là người bình thường, một người tứ chi lành lặn, nhường nhịn một kẻ tàn tật cũng không có gì to tát."

"Được rồi, cứ như vậy đi." Cuối cùng Đế Giang định ra.

"Hiện tại, ngươi nói cho hắn biết chênh lệch lớn nhất giữa Tông Sư và Đại Tông Sư nằm ở đâu? Khiến hắn biết mình yếu ở điểm nào."

Hắn chỉ Áo Tư Thản Đinh, sau đó mình thì ngáp một cái, đứng dậy chắp tay sau lưng rời đi.

Chỉ trong chốc lát, Đế Giang biến mất không thấy gì nữa. Hắn nhảy xuống từ vách núi, không biết đi làm gì.

Chỉ để lại hai người Trương Vinh Phương và Áo Tư Thản Đinh đưa mắt nhìn nhau.

Áo Tư Thản Đinh cố nặn ra một nụ cười.

"Nếu tiên sinh thành khẩn thỉnh cầu, ta cố thử một lần vậy."

"…" Trương Vinh Phương liếc nhìn đối phương đầy thương hại, tự an ủi mình đến trình độ này, coi như là kỳ lạ thật sự.

"Thật ra để Tông Sư tăng lên tới Đại Tông Sư, phương diện tâm tính không thiếu gì cả, mấu chốt nằm ở chỗ cảnh giới võ đạo." Áo Tư Thản Đinh giải thích.

"Cảnh giới võ đạo?"

"Đúng vậy."

Áo Tư Thản Đinh sửa sang lại ý nghĩ của mình, giảng giải: "Cái gọi là cảnh giới võ đạo, bình thường có thể chia thành mấy giai đoạn."

"Lúc ban đầu, ngươi tuân theo võ công chiêu thức, lấy tuyệt chiêu bộ võ đã được thiết kế xong để chiến thắng."

“Sau đó ngươi dần dần hiểu rõ nguyên lý kỹ nghệ chém giết, trừ đi các loại chiêu thức không thích hợp với bản thân, hình thành nên một bộ hệ thống của mình, hình thành bộ võ và tuyệt chiêu của mình.”

“Tiếp theo ngươi không hề câu nệ tại bộ võ, biết nhiều chiêu số tương đối phù hợp với thân thể, tự nhiên liền có thể dùng ra chiêu thức cường đại tuyệt sát.”

Chương 1193 - Tuyến đường (2)

“Sau đó chính Tông Sư. Ngươi bắt đầu hiểu sự ảnh hưởng của tinh thần, ý chí, tâm tình, trạng thái đối với thắng bại.

Sau khi rèn luyện và chiêu thức cơ thể đơn thuần đến mức tận cùng, nếu muốn tiến bộ thêm thì rất khó, lúc này chúng ta chuyển hướng sang nghiên cứu về tâm trạng trạng thái ý chí.”

“Vạn vật thế gian lưu động biến hóa giống như mây khói, muôn hình vạn trạng. Có biến thì sẽ có mạnh yếu. Lấy cái mạnh của mình, đánh cái yếu của kẻ địch, đây là đạo binh pháp, cũng tương tự là đạo tinh thần kỹ kích của Tông Sư chúng ta.”

“Mà làm sao để cho mình mạnh mẽ, đi đả kích cái yếu của kẻ địch, ngươi cần phải làm rất nhiều điều. Thế nên Tông Sư bồi dưỡng vô ý chí địch, để cho ý chí của mình vẫn luôn ở cực mạnh đỉnh phong nhất.”

“Đây cũng là làm cho mình luôn luôn mạnh mẽ. Nhưng mà bởi vậy, mỗi Tông Sư đều sẽ có một cái nhược điểm trí mạng.

Đó chính là một khi trạng thái ý thức trên bị phá vỡ, thực lực trong nháy mắt sẽ bị giảm mạnh.

Vạn vật thế gian, có đạo cân đối, lấy được thì tất nhiên sẽ phải trả giá thật nhiều.

Ý thức của người thường bị phá, cùng lắm là sa sút tinh thần một lúc là tốt lên. Nhưng ảnh hưởng mang đến do ý thức Tông Sư bị phá thì phải lớn hơn rất rất nhiều.”

Chỉ cần không phải trận doanh đối địch, lúc này Áo Tư Thản Đinh giảng giải rất có phong phạm của học giả.

Ngôn từ của hắn ta càng nhiều là lấy phong cách đông tây phương kết hợp lại để trình bày.

“Vậy thì làm sao để tìm ra cái yếu của kẻ địch?” Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi.

“Nhằm vào điểm này.” Áo Tư Thản Đinh tiếp tục nói: “Sở dĩ lúc ban đầu có người đưa ra hai loại ý nghĩ.”

Hắn ta đưa ra ngón trỏ.

“Loại thứ nhất: Vạn sự vạn vật thay đổi liên tục, không có người nào biết hết tất cả. Thế nên điều duy nhất mà chúng ta có thể nắm chắc chính là bản thân mình. Mở rộng cái lý luận này ra, chính là vòng phòng ngự tuyệt đối!”

“Đầu tiên bảo đảm mình không phạm sai, sau đó chờ đợi đối phương mắc lỗi lầm, tự đối phương xuất hiện sơ hở nhược điểm. Đây cũng là nguồn gốc xuất hiện của vòng phòng ngự tuyệt đối.”

“Loại thứ hai: Có người cho rằng, vạn sự vạn vật đều là lưu động biến hóa, không có sự vật nào tuyệt đối ổn định. Chỉ cần không ổn định, thì nhất định có khoảng cách giữa mạnh và yếu, có nhược điểm tuyệt đối.

Từ đó bọn họ cho rằng, tìm không ra nhược điểm, chỉ là do chúng ta quan sát còn chưa đủ tỉ mỉ.

Vì vậy liền có tiên cơ ngăn địch.”

“Thế nên, trước đó ta đánh không lại ngươi, chính là vì tiên cơ ngăn địch?” Trương Vinh Phương tức khắc hiểu ra.

“Đúng vậy. Võ công của ngươi, tất cả của ngươi, ở trong mắt ta đều quá mức vụng về. Tiên cơ ngăn địch là một loại cảnh giới rất đáng sợ.

Chu dù giữa các Tông Sư Đại Tông Sư, sự chênh lệch của tiên cơ ngăn địch cũng sẽ có khả năng dẫn đến một điểm sai lệch, từ đó làm cho thực lực khác biệt cực đại.”

Áo Tư Thản Đinh cảm khái nói.

“Đây là chênh lệch về cao độ của cảnh giới ý thức. Trong mắt một số người, thế giới mà họ thấy là khác với những người còn lại.”

“Giống như ngươi và Đế Giang tiền bối?” Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi.

“… Ngươi không rõ, đến tầng thứ này rồi, nếu sự chênh lệch của tiên cơ ngăn địch đủ lớn, có thể khiến cho ngươi vĩnh viễn không cách nào đánh trúng đối phương lúc hắn thanh tỉnh.

Ngươi ngay cả đụng vào đối phương đều không thể làm được, chỉ sẽ không ngừng lần lượt bại lộ nhược điểm của mình. Cuối cùng sẽ là kết quả gì, có thể nghĩ được.” Sắc mặt Áo Tư Thản Đinh lúng túng một chớp mắt, rồi lại cấp tốc khôi phục thong dong.

“Đế Giang tiền bối thật lợi hại.” Trương Vinh Phương cảm thán.

“Ừ, Đại Tông Sư Cực Cảnh, đa số đều là sự tồn tại có tiên cơ ngăn địch cực kỳ khủng bố.” Áo Tư Thản Đinh gật đầu: “Huống hồ Đế Giang tiên sinh còn là cường giả đỉnh cao trong đó.”

“Thật ra Cực Cảnh và Bái Thần, phương hướng mà Đại Tông Sư của hai con đường này đi có thể sơ lược quy thành hai mạch suy nghĩ.”

Hắn ta cảm thán tổng kết.

“Cực Cảnh chủ trương phòng ngự tốt nhất chính là tiến công. Đồng thời khi bọn họ né tránh, lúc nào cũng có thể ra tay cho một kích trí mạng.

Bái Thần chủ trương tiến công tốt nhất chính là phòng ngự, bọn ta chủ trương lấy khí lực và sức khôi phục cường đại cứng rắn chống chọi cường địch, chờ đợi đối phương sơ hở, sau đó nắm lấy cơ hội xuất thủ giết địch.

Cường giả cực đoan của hai bên đều rất đáng sợ.”

Trương Vinh Phương nhất thời có cái nhìn sơ lược.

Thật vậy, Cực Cảnh truy cầu sức sát thương lớn nhất, thường thường một chiêu khắc địch, không chút dông dài. Mấy thứ ma binh linh tinh chính là phương pháp xử lý được nghĩ ra để bù đắp cho việc sức sát thương đối với Linh Tướng không đủ.

Còn Bái Thần thì đi theo con đường quy củ.

Chương 1194 - Tuyến đường (3)

“Vậy ngài thì sao?” Trương Vinh Phương được lợi rất nhiều, nhất thời có thêm một chút tôn trọng với đối phương.

“Ngài thuộc về tầng thứ gì? Vì sao ta cảm giác cũng có bộ phận tiên cơ ngăn địch trong đó?”

“Ta?” Áo Tư Thản Đinh mỉm cười, khuôn mặt đẹp trai của hắn ta dưới ánh mặt trời mang theo sự nho nhã nhu hòa nhàn nhạt.

“Ta muốn cùng bước đi trên hai con đường, năm đó tâm còn lớn hơn trời.” Hắn ta dùng ngón tay chỉ trời, lại sờ ngực của mình.

“Năm đó cho là thiên phú mình đệ nhất thiên hạ, đáng tiếc, sau đó hiện thực cho ta một kích tàn khốc. Sau khi không thể tiến thêm được nữa, ta rốt cuộc từ bỏ, lựa chọn Bái Thần.”

“Vì sao?”

“Bởi vì Bái Thần an toàn, sống được càng lâu. Có điều cũng có lời đồn rằng, mấy Cực Cảnh xếp hàng đầu từng trải qua việc thiên ngoại chi quang chiếu sáng, thọ mệnh phóng đại.

Đương nhiên đây chỉ là truyền thuyết. Ngươi nghe chơi chơi là được rồi.” Vẻ mặt Áo Tư Thản Đinh ôn hòa.

Thật ra nhiều khi, so với đánh đánh giết giết, hắn ta càng thích nghiên cứu thứ mình thích.

Đáng tiếc thời đại này, thế đạo này, không cho phép hắn sống cuộc sống như vậy.

“Được rồi, nhiều lời vô ích, đi thử xem sao. Nếu tiên sinh đã nhắn nhủ, tác dụng của ta chính là phải để ngươi tăng lên thật nhanh về mặt cảnh giới võ đạo.”

Áo Tư Thản Đinh đứng lên, bình tĩnh nói, tuy rằng hắn ta cho rằng một tháng sẽ không có ích lợi gì.

Dù sao nhìn từ biểu hiện trước đó của Trương Ảnh đến xem, đến của Tự Cường Chi Tâm của Tông Sư còn chưa từng ngưng tụ, càng không nói đến đạt được trình độ tiên cơ ngăn địch cấp cao của cấp bậc Đại Tông Sư.

Nhưng loại năng lực cường hãn kỳ dị của đối phương có thể khắc chế Bái Thần cực lớn. Đồng thời khí lực của hắn cực kỳ khủng bố, có thể so với Tông Sư Bái Thần.

Không… thậm chí còn phải mạnh hơn Tông Sư Bái Thần bình thường rất nhiều.

Thế nên…

"Cẩn thận nhé, dưới hình huống tiên cơ ngăn địch có chênh lệch cực đại, cho dù giữa các Đại Tông Sư cũng có khả năng xuất hiện tình huống trong nháy mắt phân ra thắng bại. Thua hay thắng, sống hay chết, thật ra phần lớn vẻn vẹn chỉ là chuyện trong nháy mắt, sai một bước."

"Xin chỉ giáo." Trương Vinh Phương ôm quyền chắp tay.

Thật ra từ vừa mới bắt đầu, hắn biết mình bị vu oan. Sau khi bại lộ năng lực Huyết Nhục Bổ Toàn của mình khắc chế được Bái Thần, hắn muốn đến nơi này trước tiên.

Cực Cảnh đều là người không muốn Bái Thần.

Bọn họ là người.

Không muốn ngoan ngoãn ở dưới thần phật.

Thế nên phần lớn Cực Cảnh và Bái Thần đối lập với nhau.

Năng lực khắc chế được Bái Thần của hắn, khả năng được ủng hộ nhất chính là nhóm người này!

Bởi vì cho dù bất kỳ một võ nhân Bái Thần nào cũng sẽ không cho phép sự uy hiếp khổng lồ như hắn tồn tại trên thế gian.

Vậy nên.

Ban đầu hắn dự định dựa vào sự khôi phục sinh mệnh cường hãn kinh khủng của mình, mài Áo Tư Thản Đinh từ từ cho đến chết.

Nhưng trên đường bỗng nghĩ đến suy nghĩ này, vì vậy hắn xoay người rời khỏi.

Không có đi tìm Thượng Quan Phi Hạc, không có đi Ngọc Hư Cung, mà đã tới đỉnh núi Lăng Hoa.

Mà bây giờ.

Xem ra, hắn đánh cược đúng.

Ánh mắt Đế Giang nhìn hắn đã khác với trước kia.

Đây mới là tùy thế phát triển, biến phế thành bảo trong binh pháp.

Dù sao cũng đã bại lộ, dứt khoát lợi dụng cây thương là Áo Tư Thản Đinh, bày ra sự khắc chế đặc biệt của mình.

Thắng được Cực Cảnh coi trọng.

Dưới điều kiện tiên quyết là trong tương lai sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện mâu thuẫn với thần phật, đây cũng là con đường lui có khả năng trong tương lai.

Tỉnh Y - tổng bộ Đại Quang Minh giáo minh — Trần Sa cung.

Cung điện xám trắng bằng đá lẳng lặng đứng sừng sững ở chỗ sâu trong sa mạc.

Mặt trời chiều ngả về tây, màn trời như máu, cát vàng bay loạn, một hồi tiếng vó ngựa dày đặc cấp tốc truyền đến từ đằng xa.

Đó là một đội nam nữ cường tráng mặc bào y xám trắng.

Trên người bọn họ đều cõng loan đao, cung tên, dưới áo bào trắng là áo giáp da đơn giản.

Môi của mỗi người bọn họ cũng hơi khô nứt, thần sắc uể oải, vành mắt hõm sâu, rõ ràng là lặn lội đường xa, chạy trốn hồi lâu không có nghỉ ngơi.

“Tới rồi!” Bỗng một người phía trước nhất thấy Trần Sa Cung nơi xa, sắc mặt nhất thời vui vẻ, giảm tốc độ ngựa lại.

Khi cách cung điện còn có trăm mét, hắn ở trên lưng ngựa cầm lấy một thanh trang bị máy móc, nhắm một mũi tên được chế tác đặc biệt về phía cung điện.

Vụt!

Tên bắn ra, kéo ra một đường cong nhẹ nhàng, vững vàng xuống mặt đất vàng phía trước Trần Sa Cung.

Một nữ tử che mặt mặc sa y màu trắng cấp tốc nhảy ra khỏi cửa cung, nhặt lấy mũi tên trên mặt đất, lột mũi tên, lấy ra cuộn giấy bên trong rồi xoay người vào cửa cung.

Trong cung điện đá trắng rộng rãi, tổng cộng có năm trụ đá to lớn, giống một người khổng lồ xoè ra năm ngón tay, nhô lên mặt đất, chộp về phía bầu trời.

Chương 1195 - Tâm ý (1)

Trên đầu mỗi ngón đều tự có một ghế ngồi cao to.

Trên trụ đá cao nhất cũng tức là sâu nhất lúc này đang có một thân hình cao to toàn thân mặc trọng giáp màu đen bạc ngồi đó.

Người này đội mũ giáp cơ giác như Tam Giác Long, che khuất cả khuôn mặt.

Tóc dài màu bạc xán lạn ngời ngời như dòng chảy xõa tung từ dưới mũ giáp của hắn ta.

Hắn ta ngồi ngay ngắn trên bảo tọa, một tay tay kê dưới hàm, tay còn lại đặt trên tay vịn, nhẹ nhàng gõ, đang nghe một người bên phải phía dưới nói chuyện.

Trên bốn trụ đá còn lại, phân biệt còn có ba người ngồi.

Ba người này đều có chiều cao ít nhất chừng hai mét rưỡi. Hai mắt ai nấy đều lộ ra vẻ chói mắt lộng lẫy sáng sủa như sao trời.

"… Nếu vẫn dựa theo sắp xếp trước kia, nếu chúng ta không thể ngăn cản mật sách ghi vào, đối với kế hoạch sau này cũng là trở ngại thật lớn. Vậy nên ta cho rằng, hy vọng lớn nhất của chúng ta hiện tại chính là toàn lực ủng hộ Mộc Lê Vương, nếu trợ giúp hắn đoạt được đế vị…"

"Đế vị? Chỉ có Mộc Lê Vương thì hi vọng không lớn, nhưng nếu có thể thuyết phục hắn trợ lực một vị khác, hai bên kết minh hợp lực, ngày sau chưa chắc không có cơ hội. Hiện giờ Đại Đạo Giáo thế lớn, chỉ dựa vào chúng ta thôi thì không cách nào chống đỡ được."

"Mấy người còn lại có Thiên Tỏa Giáo, Chân Nhất Giáo, Tây tông ủng hộ, thế lực đều không kém, chướng mắt chúng ta. Bây giờ chúng ta cô mộc khó chống, có lẽ hắn là nên tìm kiếm ngoại lực.

Mà cho dù có thể thành, ta cũng không tán thành kết minh với mấy vị còn lại. Nếu muốn kết minh, vì sao không hướng ra

phía ngoài tìm kiếm bên Bạch Thập giáo không có xung đột lợi ích chứ?"

"Được rồi, tin tức mới được gấp rút đưa tới, mọi người có thể nhìn xem." Nam tử áo giáp tóc bạc ngồi tại nơi cao nhất nhẹ nhàng nói.

Giọng hắn ta không lớn, nhưng lộ ra cảm giác tinh thuần trong suốt như nước.

Ba người còn lại lập tức chậm rãi im tiếng, rất nhanh có thị nữ đưa lên thư tín cho bọn họ từ phương hướng khác nhau.

Bốn người nhẹ nhàng mở ra.

Trong lúc nhất thời toàn bộ trong cung điện rơi vào hoàn toàn yên tĩnh.

Chỉ có tiếng xoẹt xoẹt khi tờ giấy bị lật.

Mỗi người đều tỉ mỉ cầm bức thư được sao chép và biên dịch ngược lại, ánh mắt khác nhau.

"Xem ra, Nhạc Đức Văn đã đợi không kịp." Nam tử áo giáp tóc bạc nói khẽ.

"Đến cả Tây Nhã đại nhân cũng không cách nào kéo dài sao?" Một nữ tử trung niên thở dài nói.

"Mặc dù địa vị của Tây Nhã đại nhân cực cao, nhưng dù sao không phải là Thần Tướng, bản thân có thể kéo dài lâu như vậy, đã rất hiếm thấy." Một lão giả khác trầm giọng trả lời.

"Được rồi, chư vị, từ bỏ ảo tưởng, chuẩn bị quyết chiến cuối cùng đi. Nếu đã tìm được đường lui từ lâu, vậy thì không có gì để nói nữa rồi. Giáo minh chúng ta không phải là bởi vậy mới ngồi ở đây sao?" Nam tử áo giáp tóc bạc lên tiếng nói.

"Khoa Tây Ốc miện hạ nói chí phải. Nếu đã thành định cục, trực tiếp đối mặt là được."

Ba người đều gật đầu, tới mức này rồi, chỉ còn mỗi chiến mà thôi.

Đại Đạo Giáo muốn nhất thống giáo phái thiên hạ, tất nhiên phải bước qua thi thể của bọn họ trước.

Nếu không Bái Thần thì còn được, còn có thể rời khỏi chiến cuộc.

Nhưng nếu đã bái thần, có sống cùng sống có chết cùng chết, vậy thì chỉ có tử chiến.

“Có Khoa Tây Ốc miện hạ dẫn đầu, coi như là Nhạc Đức Văn hắn đích thân tiến đến, chúng ta cũng không có gì phải sợ. Nơi này là Trần Sa Cung, không phải Thiên Thành Cung của hắn!” Một người lạnh lùng nói.

“Đúng rồi Áo Tư Thản Đinh đâu? Sao còn chưa tới cuộc họp theo thông lệ lần này?” Khoa Tây Ốc chợt hỏi thăm.

“Theo đệ tử của hắn nói, còn đang xử lý tạp vụ bên phía Trạch tỉnh, hình như là bị sự việc lâm thời nào đó vướng chân.” Một người trả lời.

“Thế à? Vậy…”

“Vậy thì thật là đáng tiếc.”

Bỗng một bóng người chợt lóe lên tiến vào từ bên ngoài cửa cung giống tia sáng vặn vẹo, rơi xuống vị trí ở giữa năm cột đá.

“Ta chính là tính toán thời gian để đến thăm đấy, thế mà còn không có đủ người à?”

Người đến ngẩng mặt tròn lên, một thân áo bào tím, tay áo bồng bềnh, rõ ràng là chưởng giáo Đại Đạo Giáo có vẻ mặt hòa khí cười rộ lên — Nhạc Đức Văn.

Ở phía sau lão, một bóng dáng một trắng chậm rãi đi vào từ ngoài cửa cung, chính là Kim Ngọc Ngôn áo trắng dây lưng vàng.

“Tốc chiến tốc thắng. Đừng lãng phí thời gian.” Kim Ngọc Ngôn quét mắt nhìn Nhạc Đức Văn lạnh lùng nói.

“Không phải là ta gặp được bạn cũ, chào hỏi một câu sao?” Nhạc Đức Văn cười tủm tỉm nhìn Khoa Tây Ốc.

“Nhiều năm không gặp, ngươi vẫn gầy thế nhỉ? Năm đó ta nói với ngươi phải ăn nhiều một chút, nhưng ngươi cứ không nghe”

“Các ngươi còn dám tới?!” Ba người trên trụ đá đứng bật dậy, vừa kinh vừa sợ nhìn chằm chằm hai người.

Chương 1196 - Tâm ý (2)

Còn Khoa Tây Ốc thì lại khác, không có ngạc nhiên giống như ba vị Đại Tông Sư.

Ngược lại là chậm rãi đứng dậy, ánh mắt bình tĩnh.

“Ta đã từng nghĩ từ rất sớm, thời gian gấp rút như vậy, nếu như muốn giằng co đơn giản, các ngươi cần phải tốn rất nhiều thời gina.

Thế nên các ngươi khả năng có một kế hoạch, chính là đánh bất ngờ cao tầng. Cũng chính là cao thủ trực tiếp quyết đấu, mà không phải là quân đội tiêu diệt.”

“Cho nên?” Nhạc Đức Văn cười nói.

“Cho nên.” Khoa Tây Ốc nhẹ nhàng vỗ tay ba tiếng.

“Cho nên, ta cũng sớm tới nơi này chờ đã lâu.” Trong bóng tối ở phía sau hắn ta, bỗng nhiên có thêm một bóng người cao lớn.

Khuôn mặt người nọ vuông vức, để râu quai nón, hai mắt như chuông đồng, làn da ngăm đen, đầu tóc màu đen rối bời tản ra giống như sư tử.

Phối hợp binh khí ba thanh đao kiếm lão ta vác trên lưng và cả bộ áo đen đơn sơ, trông lão ta giống như một thợ thủ công binh khí.

Chỉ là trong nháy mắt khi nhìn thấy người nọ, cho dù là Nhạc Đức Văn hay là Kim Ngọc Ngôn, ánh mắt đều hơi biến hóa.

“Các ngươi cũng chõ vào đây?” Kim Ngọc Ngôn không nhịn được lên tiếng hỏi.

“Đã lâu không gặp, Ngọc Ngôn.” Ánh mắt nam tử tóc đen nhìn Kim Ngọc Ngôn có loại tâm trạng khó hiểu nhàn nhạt.

“Đúng là lâu rồi không gặp. Ta tưởng ngươi đã chết sớm cơ.” Ánh mắt Kim Ngọc Ngôn lạnh lùng nghiêm nghị: “Không ngờ ngươi còn sống, hơn nữa, sống rất tốt!”

“Thứ hai Xích Bảng, Thiên Công — Kim Hồng!” Nhạc Đức Văn vỗ tay cười rộ: “Thật lợi hại, năm đó ngươi dẫn dắt sư

thúc bước lên Cực Cảnh, hôm nay thế mà còn dám xuất hiện ở trước mặt nàng?"

"Vì sao không dám? Tư chất của Ngọc Ngôn xưa nay chưa từng có, theo lý nên đi lên con đường người mạnh nhất. Mà năm đó lúc ta tung hoành thiên hạ, Tiểu Nhạc Tử ngươi vẫn còn chỉ biết niệm kinh đả tọa ở Thiên Bảo cung. Không ngờ mấy chục năm trôi qua, con chó nhỏ trước kia bây giờ đã biến thành cái gọi là cao thủ đệ nhất thiên hạ." Thiên Công Kim Hồng cười nhạt.

"Hôm nay vừa lúc đến đây lĩnh giáo một hai, nhìn xem đệ nhất thiên hạ hiện giờ có xứng với cái danh đó không."

Lão ta từ từ rút thanh trường kiếm đỏ đậm đầu tiên phía ngoài cùng sau lưng.

"Vậy nên ta mới phiền nhất đám lão bất tử các ngươi. Nếu hơn nửa thân thể đều đã xuống đất, vì sao không thành thành thật thật ở trong quan tài chờ chết đi, cứ đi ra tìm tai vạ!" Tay phải Nhạc Đức Văn buông xuống, từng vòng khí lưu vô hình vờn quanh bàn tay, chuyển động nhanh chóng.

*

*

*

Đỉnh núi Lăng Hoa.

Trương Vinh Phương và Áo Tư Thản Đinh đứng thẳng đối diện nhau.

Trong nháy mắt, hai người đồng thời giậm chân lao về phía trước, thân hình hóa thành ảo ảnh lướt qua nhau.

Phụt.

Bên ngoài cánh tay phải của Trương Vinh Phương hiện lên một lỗ máu.

"Vì sao vừa ta cảm giác ngài xuất thủ cũng không nhanh, lại có thể tinh chuẩn phá vỡ chiêu thức của ta?" Hắn đứng thẳng nghi ngờ hỏi.

"Có phải là ngươi có cảm giác chiêu thức của mình không có sơ hở không?" Áo Tư Thản Đinh vội vàng vẩy vết máu nơi

đầu ngón tay, để tránh khỏi trúng độc.

“Đúng vậy, vãn bối dựa theo chỉ điểm của ngài, chải vuốt kĩ càng từng chiêu thức của bản thân một lần, hôm nay theo lý thuyết, hẳn là không có sơ hở mới đúng.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Đó là bởi vì tâm ngươi chậm.” Áo Tư Thản Đinh trả lời.

“Tâm chậm?”

“Ngươi nghĩ ta sẽ ra chiêu này, nhưng thật ra ta xem thấu suy nghĩ của ngươi, sửa đổi thành cũng ra chiêu ấy, nhưng thời khắc mấu chốt cuối cùng lại tăng thêm một tầng biến hóa.

Chờ ngươi phát hiện thì đã không còn kịp rồi. Vậy nên, khi ngươi đối diện với cái không biết, xuất hiện ứng đối và lựa chọn mới thì chậm đi, chần chờ.” Áo Tư Thản Đinh thở dài nói.

Kinh nghiệm võ đạo của người này thực sự quá kém, cảm giác giống như mấy mãng phu, một thân thực lực toàn bộ nhờ vào thô bạo.

Có điều suy xét đến Trương Ảnh không phải là đạo nhân văn công thực chiến bình thường, cũng có thể hiểu được.

“Vậy thì xin hỏi tiền bối, làm sao mới có thể đề cao phương diện dự phán đối với chiêu số?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

“Đây cũng là phần trung tâm của tiên cơ ngăn địch. Đầu tiên ngươi phải ứng đối như chớp, chỉ có tinh thần tuyệt đối tập trung cao độ, chuyên chú cao độ thì mới có thể làm được điểm ấy.

Sau đó phải đều có đọc lướt qua đối với nhiều võ đạo, có phân loại của bản thân, như vậy là có thể sơ bộ hình thành tiên cơ ngăn địch thuộc về của ngươi.” Áo Tư Thản Đinh hồi đáp.

Trương Vinh Phương như có điều suy nghĩ.

Đặc huấn trên đỉnh núi Lăng Hoa đã qua ba ngày.

Trong ba ngày này, ngày nào hắn cũng không ngừng giao thủ luận bàn với Áo Tư Thản Đinh, đồng thời dần dần có cái nhìn rõ ràng hơn đối với uy lực thực chiến của Đại Tông Sư.

Trên thực tế, khí lực, tốc độ, lực lượng của Đại Tông Sư không mạnh hơn hắn bao nhiêu.

Chương 1197 - Tâm ý (3)

Mấu chốt là sự chắc chắn của bọn họ đối với từng cử động của mình.

Sự chắc chắn ấy, giúp cho bọn họ có thể dùng chỗ mạnh nhất, công kích điểm yếu nhất của mình bất cứ lúc nào.

Mà mình còn không đánh trúng bọn họ.

Điểm ấy so với Tông Sư thì phải mạnh hơn.

Cảnh giới võ đạo của Tông Sư, ở phương diện tiên cơ ngăn địch vẫn không kém hắn nhiều lắm, cảm giác vẫn không quá rõ ràng.

Nhưng tới Đại Tông Sư thì hoàn toàn khác biệt.

"Trước nghỉ ngơi lát đã, ăn một chút gì." Gần đây thái độ của Áo Tư Thản Đinh đều rất tốt, việc dạy dỗ Trương Vinh Phương cũng tận tâm tận lực.

Lúc này hai người phân biệt ngồi tách ra, cầm đồ ăn do Nhiễm Hân Duyệt mang đến, bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Trương Vinh Phương vừa ăn, vừa yên lặng mở thanh thuộc tính.

Ngày hôm nay cộng thêm thời gian lúc trước, tổng cộng hắn tích góp đủ mười điểm thuộc tính.

Bây giờ sau khi hiểu rõ được con đường cảnh giới võ đạo kế tiếp, hắn cảm giác mình có thể tăng lên chút rồi.

Hắn ngồi dưới đất, trong miệng không ngừng nhai nuốt thức ăn, ánh mắt híp lại, nhìn như đang suy tư, thật ra là đang suy nghĩ tăng lên như thế nào.

"Võ công đã đến Nội Pháp đỉnh phong, kế tiếp chính là Tam không. Dựa theo phương pháp tu luyện của Tam không, thật ra là đã đang đặt nền móng cho Tông Sư rồi.

Tam không cũng là tu hành liên quan đến phương diện tinh thần. Trong đó bao gồm ba cảnh giới: Tà chất không, Tà niệm không, Tà khí không."

Trương Vinh Phương hồi tưởng lại ghi chép luyện pháp về Tam không trong Hư Tượng phù pháp, trong đó Tà chất không là loại bỏ tạp chất bên trong cơ thể.

Bắt đầu từ Tà niệm không bắt đầu, chính là loại bỏ tạp niệm trong tinh thần.

Tà khí không, càng làm khí tức toàn thân vận chuyển, điều hòa tinh và thần, đạt đến tình cảnh viên mãn như ý.

Lúc này, hắn không chần chờ, trực tiếp ấn vào dấu cộng đằng sau Hư Tượng phù pháp.

Sau khi kiến thức điểm mạnh của cảnh giới võ công, hôm nay hắn dự định làm một quân nhân lực lưỡng.

Tuyệt đối không thể để cho mình có nhược điểm thiếu sót to lớn như vậy.

Đúng thế, hắn có thể trốn một nơi nào đó chậm rãi đợi mình tích góp từng tí một thuộc tính đến vô địch.

Nhưng không cân nhắc đến cảnh giới võ đạo mà nói, rốt cuộc cần bao nhiêu thuộc tính mới có thể vô địch?

Một nghìn? Hai nghìn? 10 nghìn?

Muốn đạt đến đỉnh cao triệt để nghiền ép mới có thể vô địch.

Nhưng chờ đến lúc đó, có thể tất cả những người, những thứ mình muốn thủ hộ, muốn có được, muốn vãn hồi, đều đã muộn rồi.

Bụp.

Trên thanh thuộc tính, lựa chọn Hư Tượng phù pháp lóe lên một cái, trở nên bắt đầu mơ hồ.

Năm điểm thuộc tính chợt biến mất.

Trương Vinh Phương mặt không đổi sắc, bình tĩnh ngồi tại chỗ cũ, không hề khiến người ta cảm thấy hắn đang vượt qua cửa ải quan trọng tăng lên từ Nội Pháp đến Tam không.

Nhưng nếu có kính hiển vi sinh vật bội số cực cao quan sát cơ thể hắn lúc này là có thể phát hiện, huyết nhục tế bào toàn thân hắn phát sinh biến hóa rất nhỏ.

Lượng lớn tổ chức rườm rà dư thừa hao tổn rất nhiều đối với cơ thể bị chậm rãi hòa tan, hấp thu, biến mất.

Hình dạng cốt cách bắt đầu chậm rãi biến hóa, điều chỉnh.

Tế bào bị tổn thương, tế bào đang trên ranh giới biến dị, tế bào biến chất sắp không được đều bị hấp thu thay đổi thành cái mới.

Bất kỳ một tia không phối hợp và hao tổn bên trong giữa các khí quan đều đang vô hình chung chậm rãi tu chỉnh.

Cả người, hoàn toàn biến hóa theo hướng phối hợp, thống nhất, giảm thiểu hao tổn bên trong.

Loại biến hóa này, hoàn toàn là hoạt động điều chỉnh theo võ học Đại Đạo Giáo mà Trương Vinh Phương tu hành hiện giờ.

Khiến cơ thể hắn thích hợp với phát lực võ học hơn, càng thích hợp với sự nối liền, diễn hóa của các chiêu số võ công.

Dùng võ công thống nhất hòa hợp cơ thể, hai cái ảnh hưởng lẫn nhau, thành tựu cho nhau.

Không bao lâu sau, Trương Vinh Phương chậm rãi bừng tỉnh từ trong nhập định.

Bánh bao trong tay hắn đã rơi trên mặt đất từ lâu, không biết đã lạnh cứng từ lúc nào.

Một bàn tay to cầm lấy bánh màn thầu, không thèm để ý đến bụi đất dính trên đó, đưa vào trong miệng mình cắn một miếng lớn.

Là Đế Giang.

Khuôn mặt hắn mê man, rõ ràng lại lâm vào kỳ luân phiên lưỡng tính.

Đúng vậy, mỗi ngày vị này đều sẽ có một số thời gian cố định lâm vào trạng thái quỷ dị mình là ai, mình ở đâu? một giây trước vẫn là Quân Nhi, một giây sau chính là phu quân.

Trạng thái này vô cùng không ổn định, suy nghĩ của hắn ta cũng nhảy lên cực nhanh.

Hơi không chú ý là có khả năng chọc tới hắn, sau đó bị đánh trọng thương.

Ừm, trọng thương của Trương Vinh Phương chính là hẳn phải chết của võ giả bình thường.

“Ngươi thoạt nhìn rất không tệ, đã tiến vào Tam không, bắt đầu điều chỉnh thể xác và tinh thần rồi!” Đế Giang lên tiếng nói.

Chương 1198 - Tâm ý (4)

“Đây là nhờ có tiền bối chỉ điểm!” Trương Vinh Phương nói cảm tạ từ đáy lòng.

“Không cần cảm tạ ta, ngươi thấy thiện ý của bọn ta đối với ngươi. Có thể nhân thế lợi đạo, nhân cơ hội lợi dụng, cũng là bản lĩnh. Canh thịt bò vừa làm không tệ, phu quân bảo là muốn cho ta thêm chút rau thơm.”

“Tiền bối không cần cảm tạ, canh thịt bò là do thuộc hạ làm, nếu ngài thích thì lần sau làm tiếp. Vãn bối cũng không phải là nhân thế lợi đạo, chỉ là lâm thời bất đắc dĩ. Nói ra thật xấu hổ, hôm nay lời đồn bên ngoài sôi sùng sục.” Sắc mặt Trương Vinh Phương cấp tốc biến hóa như thường.

“Chăn tối qua có hơi lạnh, lát nữa chuẩn bị đi trồng ít bông, nuôi ít vịt, chờ một hồi là có thể hái bông lấy nhung lông vịt làm chăn. Phu quân luôn suy nghĩ kỳ lạ, ngươi tha thứ nhiều chút, có đôi khi cũng đã khổ cực ngươi rồi.” Vẻ mặt của Đế Giang từ nam đổi sang nữ, giọng nói từ nguội lạnh đến nhu hòa.

“Nếu tiền bối cần gấp, ta có thể phái người mang tới đồ làm xong sẵn.”

Vụt!!

Trương Vinh Phương còn chưa dứt lời, một vệt sáng trắng giống tia chớp nháy mắt xẹt qua ngực hắn.

Máu bắn tung tóe, thân hình hắn lùi nhanh mấy chục thước, đứng ở bên vách núi, kém một bước là rơi ngã xuống.

“Chăn bông nhất định phải tự tay ta làm cho Quân Nhi! Ngươi dám giành với ta!? Vật tư mật bực này mà cũng dám đưa!? Ngươi đây là muốn chết!!”

Đế Giang cầm đao tiến lên định tiếp tục động thủ, bỗng khuôn mặt hắn biến đổi, lại nhu hòa.

“Haizz hắn chính là một người như vậy, ngươi đừng để trong lòng.”

“Không sao, tiền bối không che đậy cảm xúc, vãn bối có thể hiểu được.” Trương Vinh Phương lấy tay che miệng máu nơi ngực, tăng tốc làm lành vết thương.

Cái vệt đó xém chút nữa thì xé mở lồng ngực hắn rồi.

Thương thế kinh khủng dữ tợn khiến Áo Tư Thản Đinh cách đó không xa không dám nói câu nào.

Cái thanh đao Tình Duyên kia chém vào hắn ta còn đau hơn chém lên người Trương Ảnh nhiều.

Sự khắc chế của đỉnh cấp ma đao đối với Bái Thần vô cùng lớn.

Chỉ cần trong lòng Đế Giang có một ý niệm không qua được, chém chết hắn ta ngay tại chỗ cũng có thể.

Mấy người bệnh tâm thần này… khó trách không ai dám ở với bọn họ lâu.

Áo Tư Thản Đinh cúi đầu khẩn trương niệm kinh, mong Thần của mình có thể phù hộ hắn ta, đừng để kẻ điên kia tìm hắn ta chơi.

Một lát sau, cả người Trương Vinh Phương toàn là máu, một lần nữa ngồi trở lại đối diện Đế Giang.

“Xin hỏi tiền bối, cảnh giới thứ hai của Tam không Tà niệm không, phải làm thế nào để bước vào?”

Hắn không thể không làm vậy, trước đó hắn thỉnh giáo Áo Tư Thản Đinh, đạt được giải thích không thể áp dụng.

Phương pháp xử lý của Áo Tư Thản Đinh ở tầng này là Bái Thần, đem toàn bộ ý niệm tập trung lên sự thành kính đối với thần.

Nhưng Trương Vinh Phương không có khả năng làm như vậy.

Kết quả hắn định dùng điểm thuộc tính cứng rắn thêm điểm, lại phát hiện hoàn toàn không dùng được.

Ấn thêm điểm thuộc tính, lại trừ đi lại.

Cảnh giới thứ hai của Tam không, căn bản không qua được.

Điểm thuộc tính tăng lên, chính là cần suy nghĩ xác thực khả thi đối với giai đoạn tiếp theo, đồng thời lý giải thấu triệt mới

có thể thêm điểm.

Trên lý luận Tam không không cần toàn bộ viên mãn cũng có thể đi vào Tông Sư, nhưng… hắn muốn mỗi một bước đều tuyệt đối vững chắc kiên định.

Hoặc là không đi, hoặc là đi tốt!

"Tầng thứ hai Tà niệm không, lúc này thật ra cũng đã có thể đại khái phân chia con đường Cực Cảnh và thần phật."

Bây giờ Đế Giang vừa lúc là trạng thái Quân Nhi, vẻ mặt nhu hòa, đưa tay muốn đi sờ vết thương trên ngực Trương Vinh Phương.

Nhưng vẫn nhịn được.

"Cực Cảnh là bái chính mình, Bái Thần chính là như tên, là bái nó. Thế nên, ngươi lựa chọn như thế nào, đều xem tương lai ngươi muốn đi trên con đường nào."

"Bái chính mình?" Trong lòng Trương Vinh Phương có đáp án.

Xem ra cần phải lựa chọn ở tầng này, bằng không căn bản không đi tiếp được.

Hắn nhắm mắt suy tư. Miêu tả trong Hư Tượng phù pháp là tìm một lá bùa tên là Tụ Thần phù, dùng nó làm mục tiêu, ngưng tụ ý niệm, trừ bỏ tà niệm.

Nhưng nếu là người có nghiên cứu khá sâu đối với Đại Đạo Giáo thì có thể nhìn ra, thật ra bản thân Tụ Thần phù nọ chính là phù hao thay thế đơn giản hoá của Ngự Cảnh Hàn Thạch thiên tôn.

Thế nên, đây thật ra là làm chuẩn bị cho Bái Thần.

Cho dù là văn công hay là võ công, đều có vô số loại ám chỉ này ẩn giấu trong đó.

Không bao lâu, Trương Vinh Phương mở hai mắt ra.

"Ta lựa chọn bái chính mình!"

"Tốt!" Đế Giang cười ha ha: "Bằng không ngươi cũng sẽ không tới tìm ta."

“Xin tiền bối chỉ giáo.” Trương Vinh Phương nhẹ nhàng cúi người.

“Lựa chọn của bản thân rất nhiều. Ngươi chọn cái gì, liền sẽ thành tựu cái đó. Điểm này không ai có thể giúp ngươi, chỉ có ngươi tự mình lựa chọn.” Đế Giang trầm giọng nói.

Chương 1199 - Tâm ý (5)

“Trên đời này, cái gì mới là quan trọng nhất đối với ngươi. Ngưng tụ tất cả ý niệm, đi nhìn kỹ nó, sau đó nhờ vào đó chỉnh hợp rất cả tạp niệm, làm đậu hũ cay, phải thả canh loãng trước, cần hầm gà mái ba canh giờ cuối cùng vạn niệm quy nhất!”

“…” Được, vị này lại bắt đầu điên rồi. Trương Vinh Phương không nói nên lời.

Tự động chọn lọc bỏ qua nội dung phức tạp trong giọng nói của Đế Giang.

Vô số người, sự vật đều hiện lên ở trong lòng hắn.

Nhưng cho dù hắn thấy thế nào, cũng không tìm ra đâu là quan trọng nhất.

Quan trọng có rất nhiều, nhưng mà quan trọng nhất, hắn lại có cảm giác dù là ai cũng thiếu chút gì đó.

Không ngừng suy tư, không chọn lựa chọn

Trong lòng Trương Vinh Phương mơ hồ bắt đầu phiền não.

Sốt ruột, lo lắng, bất an, không hài lòng.

“Bắt đầu từ lúc ban sơ nhất, một mực bởi vì sao mà chiến đấu? Có hay không một… gà mái, điểm mấu chốt là ngươi bất kể như thế nào cũng sẽ không nhượng bộ?”

Lời Đế Giang vang lên bên tai hắn.

Những lời này giống như chuông lớn, lập tức quét sạch nhiều nỗi sốt ruột rong lòng Trương Vinh Phương.

“Đúng rồi. Gà mái ta một mực truy tìm… không đúng là thứ ta một mực truy tìm.”

Vô số thứ trong lòng hắn đều tiêu tán như ảo ảnh.

Là thân phận Trương Vinh Phương này? Không phải.

Là tỷ tỷ Trương Vinh Du? Vẫn không phải.

Là sư phụ Nhạc Đức Văn? Đồng dạng vẫn không phải.

Là tất cả mình có hôm nay? Võ công? Văn công? Thế lực? Tài phú?

Cũng không phải.

Là sự bình tĩnh.

Trương Vinh Phương trở nên tỉnh ngộ.

Đúng vậy, từ lúc ban đầu nhất, hắn chính là vì truy cầu sự an bình trong nội tâm tự thân.

Giết người cũng tốt, thủ hộ cũng tốt, đều là như thế.

Bản chất của hắn không phải là Trương Vinh Phương, nhưng vẫn lựa chọn gánh chịu tất cả trách nhiệm của đối phương.

Đây chính là vì an bình trong nội tâm.

Hắn chiếm cứ cơ thể của Trương Vinh Phương, liền tất nhiên phải kế thừa tất cả đằng sau hắn.

Bằng không, lòng của hắn sẽ bất bình.

Sau đó trở nên mạnh mẽ, tập võ, thật ra cũng là vì điểm này, để có được một chút an bình hoàn toàn thuộc về nội tâm mình trong thời đại hỗn loạn đè nén này.

"Xem ra ngươi đã có đáp án." Đế Giang mỉm cười, hắn đứng lên: "Ta cũng nên đi tìm gà mái rồi."

Hắn lắc đầu, xoay người rời đi.

Trương Vinh Phương ngẩng đầu, trong mắt hoàn toàn yên tĩnh.

Sự hỗn loạn trong lòng lúc trước, lúc này trở nên rõ ràng.

Tất cả tạp niệm đều hội tụ thành một điểm.

Đó chính là tâm của bản thân hắn.

Lúc này, hắn lại một lần nữa ấn xuống dấu cộng trên thanh thuộc tính.

Hư Tượng phù pháp lại không rõ, sau đó khôi phục rõ ràng.

Mà cảnh giới thứ nhất của Tam không Tà chất không, lúc này chợt biến thành cảnh giới thứ hai, Tà niệm không.

"…" Lúc này Áo Tư Thản Đinh ở bên cạnh mới dám tới gần. Hắn ta là Đại Tông Sư, sao có thể không thấy sự biến hóa

trong ánh mắt của Trương Vinh Phương được.

Từ hỗn loạn đến ngưng tụ một điểm, lại đến đại triệt đại ngộ.

Đây chính là yếu tố đặc trưng cho lĩnh ngộ Tà niệm không.

Năm đó hắn ta cũng trải qua giai đoạn này.

Chỉ là, điều khiến trong lòng của hắn ta áp lực rung động không phải cái này

Mà là hắn ta tận mắt nhìn Trương Vinh Phương, từ Nội Pháp, đột phá Tam không, sau đó từ Tà chất không, lại đột phá đến Tà niệm không.

Này toàn bộ quá trình, chỉ tốn chưa tới một canh giờ.

Ngộ tính cỡ này… thiên phú võ đạo cỡ này đã không phải là kinh khủng có thể hình dung được.

"Tiền bối, lại thử chút đi?" Lúc này Trương Vinh Phương chậm rãi đứng dậy, xoay người nhìn hắn ta.

Sau khi Tam không, hai mắt hắn hiện giờ sáng sủa thấu triệt trước nay chưa từng có.

Đó là ngoại tượng đã tiếp cận tinh thần ngưng tụ cao độ rồi.

"Được!" Áo Tư Thản Đinh gật mạnh đầu.

Hai người không chần chờ chút nào, đứng đối diện nhau.

Trong nháy mắt, hình thể Trương Vinh Phương bành trướng biến lớn, triển khai huyết liên, đánh về phía đối diện giống cự thú.

Trong đối luyện hôm nay, cho tới bây giờ đều là hắn phòng ngự.

Nhưng lần này, hắn chủ động xuất thủ!

Vụt!

Động tác nhào này rất rõ ràng, bị dự đoán được, cũng hoàn mỹ tránh ra.

Áo Tư Thản Đinh nâng khuỷu tay lên, đánh mạnh vào eo từ mặt bên, chân phải cũng nâng lên, chuẩn bị đá nghiêng.

Bộp! Khuỷu tay bị ngăn trở, nhưng đây vốn là hư chiêu, sát chiêu ở chỗ chân phải.

Trong lòng Áo Tư Thản Đinh hiện lên vô số khả năng ứng đối chiêu số của Trương Vinh Phương.

Vô số bóng người, vô số quỹ tích nhanh chóng giảm đi trong mắt hắn ta, cuối cùng lưu lại ba loại dự phán đối với chiêu tiếp theo.

Nhấc chân, đá nghiêng!

Thình thịch!!!

Trong nháy mắt vẻ mặt Áo Tư Thản Đinh kịch biến. Chân của hắn, bị chặn!!

Ầm ầm ầm ầm!!!

Trong nháy mắt hai người giao thủ với tốc độ cao nhất, quyền cước giao kích, phát ra tiếng vang cực lớn đinh tai nhức óc.

Chương 1200 - Tâm ý (6)

“Còn thiếu một chút mới có thể hoàn toàn thấy rõ, nhưng…” Vẻ mặt Trương Vinh Phương dần dần hưng phấn lên.

“Nhưng tốc độ ta nhanh hơn, lực lượng mạnh hơn!!”

“Chỉ cần tiếp xúc! Chính là ta thắng!!”

Hắn đánh thẳng một chưởng về phía trước thật mạnh.

Một chưởng này là công chiêu phổ thông trong Viêm Đế Phù: Hoa Trung Thủ Lịch.

Nhưng chính là một chưởng như vậy, lại làm cho trong lòng Áo Tư Thản Đinh sản sinh cảm giác tránh cũng không thể tránh.

Hắn ta đúng là dự phán được chiêu tiếp theo của đối phương, nhưng tốc độ đối phương nhanh hơn! Sớm đã quá độ xong một chiêu này.

Sau đó tiến vào chiêu tiếp theo! Chiêu tiếp theo! Lại chiêu tiếp theo!

“Hắn đang… hắn đang dùng tốc độ bù đắp tất cả!!?”

Trong lòng Áo Tư Thản Đinh bỗng nhiên chấn động.

Đây là con đường Cực Cảnh!!!

Trần Sa Cung.

Oành!!

Một màu bạc phá vỡ tường thể, nổ bắn ra xa.

Nhìn vào bên trong theo lỗ thủng bị phá ra trên tường, có thể thấy sương mù xám trắng bao phủ khắp toàn bộ Trần Sa Cung.

Trong sương mù dường như còn mơ hồ hiện ra tia sáng bạc trắng.

“Đi!” Màu bạc phá vỡ tường thể là một nam tử tóc bạc mặc áo giáp vỡ nát.

Toàn thân hắn ta bao trùm chất lỏng màu bạc lưu động, nhưng có nơi chất lỏng màu bạc bị phá thủng ở nhiều chỗ.

Những lỗ thủng ấy đang cố gắng khép lại, đáng tiếc không có hiệu quả chút nào.

Theo sát hắn ta cùng đi ra khỏi lỗ thủng là một nam tử râu quai nón tóc đen khác.

Lão ta vác trên lưng ba thanh binh khí khác nhau, trước ngực là một dấu bàn tay lõm xuống thật sâu, khóe miệng mơ hồ chảy máu.

Nhưng lại không mảy may ảnh hưởng đến khí chất cuồng dã của lão ta.

"Núi xanh còn đó nước biếc chảy dài, Nhạc chưởng giáo, hôm nay lĩnh giáo!"

Lão ta cấp tốc lấy ra một bao thuốc bột từ trong túi, mở ra đổ vào trong miệng.

Lão ta quay đầu lại nhìn sương mù dày đặc bên trong Trần Sa Cung, cười một tiếng dài, chớp mắt đã đuổi theo hướng nam tử tóc bạc chạy đi.

Đúng lúc này, trong toàn bộ Trần Sa Cung, tất cả cửa sổ nổ tung bắn ra bên ngoài.

Trong tiếng phá hủy ầm ầm, tảng lớn sương mù xám trắng phun ra từ đó.

Cửa lớn trong cung cũng hiện lên tảng lớn vết rạn lan ra bên ngoài.

Ngay sau đó răng rắc một cái, cửa lớn sập.

Nhạc Đức Văn dẫn đầu đi ra, vẻ mặt khó chịu. Trên người hắn ta dường như vẫn còn lưu lại huỳnh quang màu bạc nhàn nhạt, chỉ là loại huỳnh quang này đang nhanh chóng rút đi.

"Thật sự có tài mà, khó trách được xưng là Thiên Công. Đồ chơi ly kỳ cổ quái chỉ nhiều không ít."

Hắn ta vừa giao thủ, cứ có cảm giác nơi chốn bị nhằm vào, đối phương rõ ràng đã làm đủ chuẩn bị từ sớm để đối phó hắn.

Các loại vũ khí công cụ phiền toái, mang đến cho hắn ta không ít phiền phức.

“Kim Hồng đồng dạng cũng là nhân vật tuyệt đỉnh của thời đại trước. Đế sư Đế Khôn năm đó chính là lão ta thân tạo. Tuyệt đối không thể khinh thường.”

Kim Ngọc Ngôn chậm rãi đi ra từ sau.

“Sư thúc vẫn còn đang tức giận à? Ha ha ha, thật ra cũng không có gì, trước đó là ta càn rỡ. Chỉ cần Đại Đạo Giáo ta theo dựa vào thực lực một bên, có thể không đủ để uy áp thiên hạ. Nhưng ngươi ta liên thủ, vậy thì khác nhau rồi.” Nhạc Đức Văn cười nói.

“Ta không biết ngươi muốn làm gì, nhưng lần này sau khi hoàn thành chỉnh hợp, ta sẽ dẫn người trở về Ngọc Hư Cung.

Thù năm đó, báo được cũng không xê xích gì nhiều, người truy giết chúng ta, cũng đã chết gần hết. Mục đích của ta vậy là đủ rồi.” Kim Ngọc Ngôn bình tĩnh trả lời.

“Sư thúc không muốn cùng Nhạc mỗ, đứng trên đỉnh cao của thế gian quan sát tất cả à?” Nhạc Đức Văn kinh ngạc hỏi.

“Từ vừa mới bắt đầu, mục đích của ta chính là trả thù! Năm đó bọn họ đối đãi ta như thế nào, hôm nay, ta cũng đối xử với bọn họ như vậy! Còn lại, đó là chuyện của ngươi.” Kim Ngọc Ngôn lười nói nhiều, nàng đối với Nhạc Đức Văn càng ngày càng thấy không rõ rồi.

Có lẽ, nàng bỗng nhiên cảm giác, có khả năng mình chưa bao giờ thấy rõ người này.

Nguyệt Vương? Nhạc Đức Văn? Hoặc là thân phận khác của hắn?

Trong lòng người này có nhiều thứ lắm.

Hôm nay nàng với hắn ta chẳng qua là lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Nhìn bóng lưng rời đi của nàng, khuôn mặt mỉm cười của Nhạc Đức Văn không đổi, chỉ là quay đầu lại nhìn Trần Sa Cung.

“Một tòa cung điện lớn như vậy, xây dựng tại sa mạc này thì có ích lợi gì?”

Hắn ta nói khẽ.

“Người ấy, nên đi chỗ phồn hoa nhất, trốn tránh sẽ không thể thành nghiệp lớn được.”

Bỗng nhiên, hắn ta vung tay áo xoay người, hóa thành một bóng xám đột nhiên lướt về phía xa xa.

Thẳng đến mấy chục giây sau, mới có người xung quanh nhanh chóng tiếp cận nơi đây.

Đi vào trong Trần Sa Cung, ba Đại Tông Sư Bái Thần đã hóa thành bụi đen từ lâu bên trong nhất thời hiện ra ở trước mắt mọi người.

Chương 1201 - Ám lưu (1)

Mà minh chủ Khoa Tây Ốc của Đại Quang Minh giáo minh, chẳng biết đi đâu.

Vào ngày hôm nay, toàn bộ giáo minh chợt mất đi tầng lãnh tụ trung tâm.

Việc mới bắt đầu tụ tập nhân thủ, chuẩn bị nghịch phản mật sách chỉnh sửa của giáo minh.

Ngọn lửa này mới nhen nhóm lên đã bị dập tắt.

*

*

*

Năm ngày sau.

Đỉnh núi Lăng Hoa.

Hai bóng người cao lớn giống chơi trốn tìm, không ngừng ngươi đến ta đi, đuổi kịp lẫn nhau ở đất trống trên đỉnh núi.

Đây là Trương Vinh Phương đang đuổi theo Áo Tư Thản Đinh.

Hắn đã triển khai huyết liên. Đối với hắn mà nói, trạng thái huyết liên đã có thể liên tục mở ra.

Mà Áo Tư Thản Đinh cũng đã triển khai trạng thái cực hạn, hai tầng trạng thái cực hạn chồng lên nhau, khiến lực lượng tốc độ của hắn ta chợt tăng một mảng lớn.

Hình thái như vậy, lại thông qua dự phán của tiên cơ ngăn địch, hắn ta có thể dễ dàng tránh khỏi sự truy đuổi của Trương Vinh Phương.

Chỉ là

Năm ngày trước, hắn ta chỉ cần dùng trạng thái bình thường là có thể dự phán hành động của Trương Vinh Phương.

Mà bây giờ… hắn ta phải tăng tốc độ di chuyển của mình lên, để có thể kịp thời bắt kịp phản ứng.

Bởi vì, thời gian Trương Vinh Phương cho hắn ta phản ứng càng ngày càng ít.

Tầng thứ này, đã tiếp cận cảnh giới Tông Sư rồi.

Đây vốn phải là trình độ mà những thiên tài võ giả tiêu tốn hơn mười năm mới có thể đạt tới.

Cho dù là bản thân Áo Tư Thản Đinh, trước đây cũng phải hơn bốn mươi tuổi mới đạt được tầng thứ này.

Thế nhưng…

Vụt!

Hơi chút mất tập trung, bước tiến của Áo Tư Thản Đinh chậm đi, mất đi dự đoán đối với Trương Vinh Phương.

Lúc này hắn ta hơi nheo mắt lại, trốn sang bên trái.

Nhưng đã không còn kịp rồi.

Hắn ta xoay người, đưa tay ngăn trở một chưởng đánh tới từ phía sau lưng.

Thình thịch!

Hai người song song tách ra.

“Ta thua!” Áo Tư Thản Đinh thở dài nói, ánh mắt phức tạp.

Loại trò chơi truy đuổi này, là hắn ta nói ra.

Bởi vì dựa theo đặc tính máu độc của Trương Vinh Phương, chỉ cần hắn tiếp xúc đến Bái Thần, là có thể tạo thành thương tổn vĩnh cửu to lớn đối với bọn họ.

Cho nên mới có cách nói chỉ cần tiếp xúc chính là thua.

Mà mục đích của Áo Tư Thản Đinh đương nhiên là thông qua dự phán, khiến Trương Vinh Phương không thể tiếp xúc đến chính mình.

Đáng tiếc

Biện pháp như vậy, hôm nay đã không thể làm được rồi.

“Tiền bối khổ cực.”

Trong lòng Trương Vinh Phương mang theo vui sướng.

Có thể tiến bộ đến nước này, đã khiến hắn mừng rỡ không thôi rồi.

“Ngươi bây giờ rõ ràng chưa đạt đến Tông Sư, nhưng đơn thuần trên tiên cơ ngăn địch đã không thể kém hơn Tông Sư tầm thường. Có điều… thật ra ngươi còn có thể nhanh hơn mạnh hơn một ít.” Áo Tư Thản Đinh bình thản nói.

“Ngài nói, là ngưng tụ ý chí?” Trương Vinh Phương tức khắc hiểu.

Những ngày này, đối phương đã nói ra không chỉ một lần.

Khác biệt lớn nhất giữa võ giả bình thường và Tông Sư chính là ngưng tụ ý chí.

Ý chí tự cường có thể làm cho mình luôn ở trạng thái đỉnh cao nhất, vận sức chờ phát động.

Nhưng loại ý chí này không thể có bất kỳ dao động nào, phải thiên chuy bách luyện.

Thế nên có biện pháp lôi đài Tông Sư.

“Đúng vậy, ngươi tại phương diện tiên cơ ngăn địch của võ đạo đã có cơ sở. Bởi vì ngươi trời sinh có khí lực quá mạnh mẽ, tự nhiên có thể so sánh tốc độ phản ứng với tầng lớp Tông Sư khác.

Thế nên cái ngươi thiếu hụt chính là sự hiểu biết về nhiều võ học, cùng phản ứng ý chí đủ mau lẹ.” Áo Tư Thản Đinh gật đầu.

“Xin tiền bối chỉ giáo.” Trương Vinh Phương ôm quyền, chăm chú lắng nghe.

“Không có gì chỉ giáo, từ giờ trở đi, ngươi cần phải không ngừng thắng! Lần lượt thu được tự tin từ trong chém giết!

Vậy mới có thể lần lượt hấp thụ tự tin, hấp thụ ý chí, củng cố tự thân từ sự thua bại của người khác. Đây là quá trình cần phải có để cố hóa trạng thái cơ thể.” Áo Tư Thản Đinh trả lời.

“Thế nên… điều ta cần còn lại là ngưng tụ ý chí.” Trương Vinh Phương như có điều suy nghĩ.

“Thật ra còn có một loại biện pháp.” Đế Giang xuất quỷ nhập thần đi tới từ phía sau Trương Vinh Phương.

“Biện pháp gì?” Trương Vinh Phương cấp tốc hỏi.

“Thích ứng.” Đế Giang trả lời.

Ánh mắt hắn nhìn Áo Tư Thản Đinh. Ý bảo hắn ta đến.

Áo Tư Thản Đinh hiểu ý tứ của hắn, hơi biến sắc mặt, nhưng vẫn là tiến lên một bước.

“Từ Tông Sư đến Đại Tông Sư, còn một điều mấu chốt nhất.”

Hắn dừng một chút, thấy hấp dẫn sự chú ý của Trương Vinh Phương.

“Đó chính là áp bách ý chí, giao phong khí tràng.”

“Giao phong khí tràng.” Trương Vinh Phương nheo lại mắt, dường như liên tưởng tới điều gì.

“Tinh thần con người, cao có thấp có, phập phồng bất định.

Lấy điểm cao của bản thân đánh vào chỗ thấp của đối phương. Đây cũng là giao phong khí tràng.” Áo Tư Thản Đinh trả lời.

Chương 1202 - Ám lưu (2)

“Chần chờ, do dự, thất thần, các loại ý thức tâm trạng ngoài không tự tin biến hóa đều sẽ ảnh hưởng đến phản ứng xuất thủ. Nếu như ngươi có thể thích ứng loại giao phong này, liền có thể sẽ không bị đối thủ dao động, liền có thể trợ giúp ngưng tụ ý chí tự cường của mình.”

“Nhiều lời không thích hợp, còn mời tiền bối biểu diễn một hai.” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

Áo Tư Thản Đinh gật đầu.

“Phương thức đơn giản nhất, là giống như vậy.”

Vụt.

Toàn thân hắn ta chợt biến hóa, đổi thành hình thái Chung Thức.

Hình thể tăng cao, biến lớn, bành trướng, đồng thời bên ngoài thân hiện lên từng dãy lỗ khí.

Lưng nhô lên một túi khí cực lớn.

Vù!

Một luồng khí lưu nhỏ bé cuốn về phía Trương Vinh Phương, bao trùm toàn thân hắn.

Trong nháy mắt, một cảm giác đè nén, cảm giác áp bách mãnh liệt nảy lên trong lòng Trương Vinh Phương.

“Ta và ngươi biết, dưới hình thái này ta đánh bại ngươi rất dễ dàng.” Áo Tư Thản Đinh bình tĩnh nói.

“Nhưng ta ở chỗ này, không ra tay, chỉ là nhìn chằm chằm ngươi. Mà lúc này nếu ngươi giao thủ với người khác và giao thủ với cao thủ cùng cấp bậc, ngươi có phân ra một phần tâm thần nhìn chằm chằm ta không?”

Trương Vinh Phương nghe vậy, nhất thời như có điều suy nghĩ.

“Sẽ!” Hắn khẳng định gật đầu.

“Đây cũng là một loại thủ đoạn trong đó. Không liên quan đến tự tin, chỉ ở tại chiến lược, tranh phong, mưu kế vân vân. Nhưng rất nhiều Đại Tông Sư sẽ am hiểu lợi dụng năng lực đặc biệt của bản thân, xây dựng một khí tràng có thể trực tiếp áp bách đối thủ.” Áo Tư Thản Đinh tiếp tục nói.

“Âm thanh, khí lưu, ngôn ngữ, hoàn cảnh, thậm chí chế tạo biểu hiện giả dối, nhiều tầng nhân tố kết hợp, đều có thể đắp nặn cảm giác áp bách trong lòng người. Điều này cần ngươi tự đi lĩnh ngộ. Khí thế của võ học, khí thế cũng sinh ra từ nguyên nhân tương tự.”

Lời nói này, khiến trong lòng Trương Vinh Phương dần dần dâng lên tầng tầng gợn sóng.

“Đúng rồi, cái này tương đương với, tìm kiếm và chế tạo sơ hở, chế tạo nhược điểm trong tâm thần của đối thủ!”

Trong lòng hắn có cảm giác ngộ, lại có hiểu biết mới đối với cảnh giới võ đạo sau này.

“Võ đạo, chính là tranh đấu binh pháp giữa người và người!” Đế Giang ở một bên tổng kết.

“Binh chí thượng giả, chính là không đánh mà thắng!”

Không đánh mà thắng!

Còn chưa ra tay đã có thể làm cho kẻ địch sợ hãi, khiếp đảm, tan vỡ, sau đó tự đánh mất sức lực xuất thủ.

Trương Vinh Phương bỗng nhớ tới, tên Tông Sư Bái Thần sụp đổ ở trước mặt hắn trước kia.

Khi đó, hắn chính là vô ý va chạm phải ngưỡng cửa của cảnh giới này.

Lúc này, hắn không để ý đến hai người, tự mình khoanh chân ngồi xuống.

Nhắm mắt lại.

Mở thanh thuộc tính ra.

Năm ngày, lại tích góp được thêm năm điểm thuộc tính.

Lúc này bị hắn không chút do dự ấn vào Hư Tượng phù pháp.

[Hư Tượng phù pháp - Tam không cảnh giới thứ ba: Tà khí không.]

Không chậm chạp chút nào.

Điểm thuộc tính biến mất, phù pháp tăng lên, trực tiếp đạt được Tam không cảnh giới thứ ba.

Cũng tức là trình độ Tà khí không.

Tam Không đều tự điều chỉnh, phối hợp với chính mình.

Cho nên không có bất kỳ sự phân chia cảnh giới nhỏ nào khác.

Nhưng sự phân chia mơ hồ đặc biệt này càng khiến người ta khó nắm bắt, không có dấu vết mà tìm kiếm.

Trương Vinh Phương nhắm mắt lại, cảm nhận những thay đổi trong cơ thể.

Từng luồng khí lạnh lẽo bỗng dưng hiện ra, lan tràn khắp người, lần lượt khai thông tất cả những nơi trì trệ, tắc nghẽn.

Chỉ trong mấy chục giây ngắn ngủi, hắn cảm thấy từ trên xuống dưới toàn thân mình thông suốt chưa từng thấy, giống như mỗi bộ phận trên cơ thể đều có thể được chỉ huy như một cánh tay.

Ngay cả tóc hình như cũng có thể hơi khống chế cảm giác.

Toàn bộ cơ thể là một, ngưng tụ thành một điểm.

“…”

“…”

Đế Giang và Áo Tư Thản Đinh đang đợi bên ngoài, vẻ mặt tê liệt, nhìn khí chất của Trương Vinh Phương thay đổi nhanh chóng.

“Tiểu tử này có phong độ như ta năm xưa.” Hơn nửa ngày sau, Đế Giang mới nặn ra được một câu như vậy.

“Tiên sinh khen rất đúng.” Áo Tư Thản Đinh cố nặn ra một nụ cười.

Trong khoảng mười ngày, hắn ta trơ mắt nhìn Trương Vinh Phương đi từ Nội Pháp đến Tam Không viên mãn, cuối cùng cũng sắp bước vào Tông Sư.

Thiếu điều đã ngưng kết Tự Cường Chi Tâm luôn rồi.

Tốc độ này là thật là vô tiền khoáng hậu*.

*Nguyên văn Tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả (前无古人后无来者): Ý nói trước giờ chưa từng xuất hiện trong sử sách, sau này chắc chắn cũng không có ai thay thế được.

Chỉ chừng đó thôi, Đế Giang còn không biết xấu hổ mà nói giống mình à?

Quả nhiên không hổ danh là đại lão Cực Cảnh, chỉ riêng da mặt này đã khiến hắn ta theo không kịp rồi.

Chẳng bao lâu sau, Trương Vinh Phương lại lần nữa đứng dậy.

Trong thanh thuộc tính của hắn, trị số sinh mệnh không có bất kỳ thay đổi nào.

Chương 1203 - Ám lưu (3)

Nhưng hắn cảm thấy mình khang khác.

Ngay lập tức, Trương Vinh Phương nhìn về phía Áo Tư Thản Đinh.

“Tiền bối, xin chỉ giáo.”

Hắn giơ tay lên, bày ra thức mở đầu của phù pháp Đại Đạo Giáo.

“Vậy thì tới đi.” Áo Tư Thản Đinh hít một hơi thật sâu.

Xẹt!

Hai người đồng thời biến mất tại chỗ cũ, mặt đất ở hai nơi sụp đổ.

Quyền cước hai bóng mờ va vào nhau, phát ra tiếng nổ rền vang.

Sau khi tiên cơ ngăn địch dần dần không còn chênh lệch quá lớn nữa.

Với cảnh giới võ đạo được tăng lên của Trương Vinh Phương, việc nắm bắt võ học của hắn càng ngày càng ít sơ hở hơn, phản ứng càng ngày càng nhanh hơn.

Mặc dù chưa vượt qua ngưỡng cửa tăng lên trên diện rộng của Tông Sư này.

Nhưng dựa vào tố chất thân thể siêu mạnh mẽ của mình, giờ đây hắn có thể triển khai huyết liên đánh nhau một trận với Áo Tư Thản Đinh ở trạng thái Chung Thức.

Đánh từ buổi sáng đến giữa trưa ăn cơm, cơm nước xong xuôi lại tiếp tục đánh đến tận đêm khuya.

Trương Vinh Phương như thể không biết mệt mỏi, điên cuồng nghiền ép Áo Tư Thản Đinh.

Không ngừng học tập tất cả kiến thức có thể học tập từ hắn ta.

Bất cứ khi nào Trương Vinh Phương bị đánh bại, thua trận.

Vết thương là gì hoàn toàn không quan trọng, mà điều đầu tiên là xin chỉ bảo tại sao vừa rồi mình lại bị đánh bại.

Sau đó nghĩ cách bù đắp khuyết điểm chỗ sơ hở này.

Trong lúc đó, Đế Giang thỉnh thoảng cũng sẽ đưa ra chỉ điểm.

Dưới sự chỉ điểm của một Đại Tông Sư và một Cực Cảnh đứng đầu.

Sự hiểu biết về võ học của Trương Vinh Phương giống như cắn thuốc, bỗng nhiên tiến bộ vượt bậc.

Đối với những người khác, sau khi hiểu biết thông suốt, cần có thời gian tích lũy, sau đó khổ tu, tôi luyện bản thân mới có thể đột phá.

Nhưng đối với hắn mà nói, chỉ cần có hiểu biết thông suốt, hắn có biết rõ sau này tu hành như thế nào, làm thế nào tiến lên.

Có thể dùng điểm thuộc tính để tăng lên tiến về phía trước!

Thời gian trôi qua từng ngày.

Sự tích lũy võ đạo của Trương Vinh Phương, sự hiểu biết và nhận thức về các loại võ học cũng đang được tăng lên nhanh chóng.

Hắn vốn kiêm tu rất nhiều loại võ học, ở phương diện này hiểu sâu hơn rất nhiều so với võ giả bình thường.

Lúc này, được Đế Giang và Áo Tư Thản Đinh đưa ra một số chỉ điểm, bỗng nhiên rất nhiều thứ được liên kết với nhau, dần dần bắt đầu hình thành bộ lý thuyết hệ thống võ học của riêng mình.

*

*

*

Thành Trạch Nhĩ Đan, tỉnh Y.

Là thành trì lớn thứ ba trong toàn tỉnh Y, Trạch Nhĩ Đan từng được xem xét, đảm nhiệm trách nhiệm quan trọng của phủ thành.

Nhưng do sự quấy nhiễu của các thế lực tông giáo lúc bấy giờ, cuối cùng đã không được tuyển chọn.

Và bây giờ.

Đã được Tông Sư Trần Nhất Triệt của Ngọc Hư Cung Đại Đạo Giáo tự mình tọa trấn, quét sạch các thế lực tạp nham nhỏ bé, trở thành cái đinh để ổn định toàn tỉnh Y.

Dưới tình hình chung Ngũ Vương tranh chấp bây giờ, dần dần hình thành tình huống các lực lượng hàng đầu của nhiều tỉnh tập trung tại Đại Đô Thượng Đô và một số chỗ thế cuộc giao phong.

Mà ngược lại, sau khi lực lượng tập trung, các lực lượng ở những nơi khác liền vắng vẻ hơn rất nhiều.

Do đó, sau khi một số lượng lớn các lực lượng cao cấp rời đi, khu vực chân không thực lực xuất hiện ở rất nhiều nơi ở Đại Linh.

Trạch Nhĩ Đan chính là một nơi như thế.

Lúc này, Trần Nhất Triệt cau mày, ngồi trên đỉnh của Phật tháp cao nhất trong thành, nhìn xuống từng ánh đèn li ti của thành trì vào ban đêm.

Hắn ta cảm thấy có gì đó không ổn.

Chẳng biết vì sao, từ khi rời khỏi Ngọc Hư Cung, truyền bá võ công khắp thiên hạ, phối hợp với đại sách của Đại Đạo Giáo, sau khi chiếm cứ giáo khu.

Tâm thần hắn ta liền có hơi không yên.

Và gần đây cảm giác này càng mạnh mẽ hơn.

Nếu như trước đó chỉ là những gợn sóng nhỏ lăn tăn trên mặt hồ. Vậy thì bây giờ giống như gió nổi mây phun, hồ nước cuồn cuộn.

“Rốt cuộc xảy ra vấn đề ở đâu? Bây giờ Trần Sa Cung, khối u ác tính lớn nhất của Giáo Minh, đã bị dỡ bỏ. Chưởng giáo và cung chủ đang đuổi giết Minh chủ Giáo Minh Khoa Tây Ốc đang đào vong. Thiên hạ hôm nay, còn có lực lượng nào có thể uy hiếp được chúng ta?”

Trần Nhất Triệt cau mày, suy nghĩ không ngừng xoay chuyển.

Đến cấp độ Tông Sư này, đối với một xíu bất thường ở bản thân sẽ có phản ứng và cảm giác đặc biệt.

“Thật ra… Cảm giác của ngươi không sai.”

Bỗng nhiên, một giọng nói trong trẻo trầm tĩnh vang lên sau lưng hắn ta.

Trần Nhất Triệt bỗng giật mình, quay người nhìn lại.

Sau lưng hắn ta, trên mái nghiêng nghiêng ở đỉnh Phật tháp, chẳng biết từ lúc nào bỗng có thêm bóng dáng một bóng người.

Người ấy mặc một chiếc áo lụa màu đen, dáng người vạm vỡ, mái tóc dài tung bay trong gió đêm, đôi mắt lộ ra vô cùng trong sáng thuần khiết.

Chương 1204 - Ám lưu (4)

Tựa như viên ngọc đen tỏa ra ánh sao trong đêm tối.

“Các hạ là?” Toàn thân Trần Nhất Triệt nâng cảnh giác lên mức cao nhất.

Có thể im hơi lặng tiếng đến sau lưng hắn ta, đối phương chắc chắn không phải là kẻ vô danh!

“Theo mệnh lệnh sư phụ đến đây, nếu các ngươi đã ra tay tàn nhẫn như vậy, thì cũng đừng trách chúng ta cũng ra tay như thế.” Người đến bình tĩnh nói.

“Ngươi là… Trần Sa Cung?”

Trần Nhất Triệt bỗng nhiên phản ứng lại, ngay lập tức toàn bộ cơ thể phồng lên, trở nên lớn hơn, bên ngoài thân thể hiện ra những hoa văn màu bạc, mi tâm giống như có một con mắt mới sắp xuất hiện, sắp mở ra.

Đã là chiến tranh thì làm gì có trận chiến nào mà không có thương vong?

Ngay từ đầu, sự phản công của Trần Sa Cung đã ở trong dự liệu.

Đám người chưởng giáo nhanh chóng tập kích cũng là để giảm bớt thương vong do cuộc phản công này gây ra.

Chỉ là rõ ràng các Tông Sư của Trần Sa Cung đã bị ghi lại trong danh sách đều không ở gần đấy, đều đang bị Tuyết Hồng Các và các Tông Sư khác đuổi giết mới đúng.

Làm thế quái nào mà người này lại chui ra được?

Trần Nhất Triệt không biết.

Oành!

Trên đỉnh Phật tháp từng tiếng nổ lớn ầm ầm vang lên.

Không lâu sau.

Một thi thể bị đánh mạnh từ trên cao xuống.

Khi vẫn còn ở giữa không trung, thi thể liền biến thành tro đen và phân tán.

Chỉ còn lại bộ quần áo rách nát của Trần Nhất Triệt tung bay rơi xuống đất.

Tông Sư của Ngọc Hư Cung, Trần Nhất Triệt, đã chết.

Trên đỉnh tháp, bóng người mặc áo lụa đen lặng lẽ nhìn xuống phía dưới, sau đó xoay người nhảy lên một cái, rời đi dưới ánh trăng.

*

*

*

Hai ngày sau.

Bên trong Thiên Thành Cung.

Từng vị Đại Tông Sư của Ngọc Hư Cung ngồi xếp bằng, vẻ mặt nghiêm túc sau lưng Kim Ngọc Ngôn.

Đối diện với họ là một thân một mình Nhạc Đức Văn, lẳng lặng ngồi xếp bằng.

“Kể từ đêm hôm kia, Tông Sư ở khắp các nơi đóng quân của mười hai Tông phủ chúng ta lần lượt bị tập kích. Kẻ tập kích tự xưng là đệ tử của Minh chủ Trần Sa Cung, tên là Việt Hồng Điệp.”

“Nhưng trước đó, chưa từng có ai nghe nói qua cái tên này.” Tiền Công, xếp hạng thứ hai trong mười hai Tông phủ, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Ba vị Tông Sư bỏ mình, chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, thậm chí không kịp chạy trốn. Các nhân thủ tình báo bên phía Tuyết Hồng Các đã cung cấp chân dung điều tra khuôn mặt và dáng người của hung thủ.”

Cả vẻ mặt và giọng nói của hắn ta đều nghiêm túc, nhìn chằm chằm vào Nhạc Đức Văn đối diện.

“Nhạc chưởng giáo, mười hai Tông phủ Ngọc Hư Cung ta chỉ có chừng ấy nhân thủ, mỗi một người đều là nội tình mà chúng

ta đã vất vả cực nhọc để bồi dưỡng ra! Mà bây giờ, bọn họ chết mà không có lý do rõ ràng!"

"Không phải như suy nghĩ của các ngươi vậy đâu." Nhạc Đức Văn lắc đầu: "Chân dung, không đúng."

"Tại sao không đúng? Bây giờ Tuyết Hồng Các đang ở trong tay bằng hữu cũ của ngài, chẳng lẽ bọn họ còn dám lừa gạt ngài à?" Tiền Công lạnh lùng nói.

Trong số mười hai Tông phủ của Ngọc Hư Cung, lần này có mười vị Đại Tông Sư đến, chỉ để lại hai người, một sáng và một tối cố thủ bản bộ.

Mà trong số ba Tông Sư đã mất, một trong số họ là cháu ruột của Tiền Công.

Đứa cháu ruột năm đó tự tay hắn ta chỉ điểm!

Đó là nội tình Tiền gia của hắn ta! Bây giờ chết mà không có lý do rõ ràng.

"Một vị Tông Sư của Tống gia ta cũng bị giết hại. Nếu Nhạc chưởng giáo không nhanh chóng có biện pháp, chúng ta sợ là không thể phối hợp với đại cục ngài bố trí. Môn hộ của chúng ta nhỏ bé, lực lượng có hạn, không dám lại phân tán hậu bối ra ngoài đi gánh chịu nguy hiểm nữa."

Phủ chủ Tống Nhất Trập xếp hạng thứ ba ở bên cạnh trầm giọng nói.

Quả thật Ngọc Hư Cung có rất nhiều Tông Sư, tổng cộng có khoảng hơn hai mươi người.

Nhưng vấn đề là hai mươi người này được chia ra cho từng nhà, thật ra mỗi một nhánh trong mười hai Tông phủ chỉ có hai, ba người mà thôi.

Mà ít thì thậm chí chỉ có một Tông Sư.

Việc mất đi một Tông Sư sẽ chẳng là gì đối với toàn bộ Ngọc Hư Cung, nhưng đối với một nhánh đơn độc của Tông phủ đó là một tổn thất to lớn.

"Trước khi rời khỏi Ngọc Hư Cung, các ngươi nên nhận ra một điều." Nhạc Đức Văn nhẹ giọng trả lời.

"Đây là chiến tranh, không phải so tài."

Ánh mắt ông quét qua Tiền Công và Tống Nhất Trập.

“Mà chiến tranh là sẽ chết người.”

Thân thể cả hai người như thể bị gai đâm một phát, trong nháy mắt bị tầm mắt quét qua, đều có thể cảm thấy toàn thân tê dại.

Lực uy hiếp của Linh Tướng đỉnh cấp, ngay cả bọn họ cũng cực kỳ kiêng kỵ.

“Những gì họ muốn chỉ là một biện pháp đối phó.” Kim Ngọc Ngôn lên tiếng.

Đôi mắt đẹp của nàng nhìn thẳng vào Nhạc Đức Văn.

“Không phải ngươi đã thu nạp Cảm Ứng môn rồi à? Khi nào sẽ sử dụng bọn họ?”

Chương 1205 - Ám lưu (5)

Cùng là Linh Tướng, mặc dù nàng hơi yếu, nhưng không có nghĩa là nàng sợ đối phương.

“Cung chủ, mấu chốt bây giờ không phải là như vậy, mà là bức chân dung đó.”

Tống Nhất Trập lên tiếng.

“Sau khi thông tin từ phía Tuyết Hồng các truyền đến, chúng ta đã xác minh một chút, xác nhận rằng có rất nhiều tình huống ăn khớp.

Trên đời này không có nhiều trùng hợp như vậy. Người đó đã nắm giữ thủ đoạn như vậy, bí mật như vậy, còn che giấu thực lực của mình, làm ra những chuyện thế này cũng không khó hiểu. Dù sao…”

Hắn ta dừng lại.

“Dù sao… Chuyện của Đông tông năm đó chúng ta cũng từng góp phần. Mà hắn ta chính là Đông tông trước đây…”

“Đủ rồi!”

Nhạc Đức Văn bỗng nhiên lên tiếng.

Ông ít khi tức giận, từ trước đến nay luôn không mất lòng nhau, cười híp mắt với mọi người.

Ngay cả khi giết người cũng như thế.

Nhưng giờ khắc này, trên mặt ông không có nụ cười.

Bên trong Thiên Thành Cung hoàn toàn yên tĩnh.

Ngay cả sắc mặt Kim Ngọc Ngôn cũng khẽ thay đổi, không nói gì nữa.

Rất hiếm khi Nhạc Đức Văn không cười.

Một người luôn luôn thích cười, đã khiến mọi người đã quen với điều đó.

Mà khi ông không cười, trong nháy mắt sẽ có một loại tương phản lạnh lẽo nào đó.

Làm cho người ta sợ hết hồn hết vía.

Sự tương phản kỳ lạ này mang lại cảm giác áp lực cực lớn.

Nhưng tất cả những người có mặt đều ở cảnh giới Đại Tông Sư Bái Thần, là một nhóm người đứng đầu ở Đại Linh hiện nay.

Trong tất cả những người ở đây, ai mà chẳng chém giết ra từ trong gió tanh mưa máu? Tâm chí như sắt thép.

Không ai sẽ sợ hãi, ngược lại tất cả Đại Tông Sư Bái Thần, tổng cộng mười ánh mắt, như đao như kiếm, dồn dập rơi vào trên người Nhạc Đức Văn.

Mọi người đang chờ đợi câu trả lời của ông.

Vẻ mặt Kim Ngọc Ngôn bình tĩnh.

“Rốt cuộc việc này là thật hay là giả, còn phải đợi kết quả điều tra.”

“Không nói đến việc trước tiên hắn chỉ là Siêu Phẩm, cho dù hắn có thực lực như thế, thì hắn cũng không có lý do gì để làm như vậy với người bên cạnh hắn, còn có người của ta.” Nhạc Đức Văn lên tiếng.

“….” Kim Ngọc Ngôn không nói gì, tay trắng nõn nhẹ giơ lên, ném một quyển chân dung ra, rơi xuống trước mặt Nhạc Đức Văn.

Chân dung tản ra, tự động nhấp nhô mở ra, lộ ra hình ảnh nửa người mà Nhạc Đức Văn vô cùng quen thuộc.

Đó là Trương Vinh Phương!

“Căn cứ vào điều tra toàn lực của Tuyết Hồng các, Nhiễm Hân Duyệt mà ngươi phái đi là thành viên của Nghĩa Minh Nghịch Thời hội. Đồng thời, tất cả Tông Sư trước đó từng đối nghịch với Trương Ảnh, toàn bộ đều đã mất tích một cách bí ẩn. Ở Thứ Đồng, có không ít người đến điều tra, tuyên bố mình tận mắt nhìn thấy Trương Ảnh giằng co chém giết với các Tông Sư. Nhạc Đức Văn, ngươi bị khao khát làm mờ con mắt. Tông Sư lúc hai mươi mấy tuổi, lại còn là Nguyên Anh hậu kỳ, còn có thể có chút thành tích trên phương diện luyện đan, còn có thể quản lý một cảng biển lớn rất tốt.”

Giọng điệu Kim Ngọc Ngôn bình tĩnh, nhưng lại gằn từng chữ thật sâu như dao khắc ghì vào trong lòng Nhạc Đức Văn.

“Đông tông, Nghịch Thời hội, biết là ngươi muốn có một đệ tử mình hài lòng, cho nên thuận theo ý thích của ngươi, tạo ra được một “Thiên tài tuyệt thế” như thế này. Mà bây giờ, có thể tên thiên tài này đang phối hợp với người khác, âm thầm đồ sát Tông Sư của chúng ta.” Tống Nhất Trập lên tiếng theo.

“Hai mươi mấy tuổi, trừ phi có xuất thân là đại tông đại phái, đại quý tộc hoàng thất, nếu không ngay cả một gia đình bình thường, có lẽ chữ còn chẳng đọc được hết. Mà hắn có thể luyện đan, có thể tập võ đạt tới Tông Sư, có thể luyện văn công đạt tới Nguyên Anh viên mãn. Kết quả, hắn kể cho ngươi nghe rằng hắn xuất thân từ một gia tộc Man nho? Cho dù gia học Man nho uyên thâm, nhưng cha mẹ của hắn mất sớm, khi đó lại còn từng lang thang một năm, ai dạy dỗ cho hắn? Một con người có thể có thiên phú kinh khủng ở cả hai phương diện văn võ như thế? Thân thế như này. Ngươi có thể tin được không?”

“Cho nên bây giờ, điều trước tiên chúng ta muốn làm, chính là ngay khi nhận được tin tức, thì lập tức khống chế Trương Ảnh! Nhất định có thể đào ra nhiều đầu mối về Nghịch Thời hội và các thế lực phía sau màn còn lại nhiều hơn từ chỗ hắn!” Tiền Công cũng đồng ý theo.

Nhạc Đức Văn không phản bác được.

Thực ra, văn công của Trương Vinh Phương không phải là Nguyên Anh, mà là Luyện Thần… Nhưng ông không nói nữa.

Vì nếu nhìn từ góc độ này, quả thực bất kể có phải là Luyện Thần hay không, cũng không quan trọng. Điều quan trọng là, ngụy trang cốt linh như thế nào?

Ông nhặt chân dung lên, nhẹ nhàng mở ra, nhìn hình ảnh nửa người của Trương Vinh Phương với sắc mặt bình tĩnh trong đó.

Vô số suy nghĩ nhanh chóng lướt qua trong đầu ông, nhưng cho dù sự thực có hoang đường đến thế nào đi nữa, ông vẫn không thể tìm thấy chút xíu sơ hở nào về Trương Vinh Phương như trước.

Chương 1206 - Ám lưu (6)

Một chút cũng không có!

“Mặc kệ làm sao, ta không tin hắn có vấn đề! Tạm thời đè việc này xuống! Sau này chờ khi đã điều tra kỹ càng, rồi mới bàn lại!”

Cạch, ông gấp chân dung lại, giọng điệu cứng rắn như chém đinh chặt sắt.

“Mấy người yên tâm, nếu như sau khi điều tra ra thực sự là hắn, ta sẽ thay mặt hắn, đưa ra cho các ngươi một câu trả lời! Nhưng bây giờ, hắn không có vấn đề!”

*

*

*

Đỉnh núi Lăng Hoa.

Trương Vinh Phương chậm rãi đứng dậy, ngẩng đầu nhìn Áo Tư Thản Đinh đang đứng vững đối diện.

Trận giao thủ vừa rồi, hắn lại thua, nhưng so với lần trước, hắn đã có thể chèo chống dưới Chung Thức của đối phương hơn nửa canh giờ.

Cái này đã vượt xa khỏi phạm trù mấy trăm chiêu.

Với tốc độ ra tay như của bọn họ, một phút đã có thể đối kháng hai ba trăm chiêu.

“Tiền bối, còn có thể tiếp tục nữa không?” Trương Vinh Phương có chút bận tâm nhìn Áo Tư Thản Đinh phía đối diện.

Áo Tư Thản Đinh khác hắn, trải qua lần giao thủ năm ngày năm đêm điên cuồng này, hắn ta đã tiếp cận đến tình trạng đèn cạn dầu.

Lúc này hắn ta vẫn mở Chung Thức như cũ, chỉ là rõ ràng hình thể đã nhỏ hơn trước đó rất nhiều.

Làn da toàn thân hắn ta đỏ bừng, tràn đầy nếp uốn, trong miệng thở phì phò từng hơi từng hơi, lỗ thoát khí trên người

đang không ngừng hô hấp hít không khí vào.

“Ta.. ta….” Áo Tư Thản Đinh muốn nói chuyện, nhưng tiêu hao cực lớn khiến tâm thần hắn ta mỏi mệt cực độ. Vừa mới mở miệng, mà trong đầu hắn ta trống rỗng, không biết nên nói câu gì tiếp theo.

“Ngài đừng nên cậy mạnh khoe sức nữa, đi nghỉ ngơi đi.” Trương Vinh Phương thở dài, nhìn về phía Đế Giang đang thêu hoa cách đó không xa.

Sắc mặt Đế Giang dịu dàng, ngồi trên tảng đá làm ghế, giống như một tiểu thư khuê các. Xem ra trạng thái bây giờ của hắn là Quân Nhi.

“Đế Giang tiền bối. Không biết có phải ta bây giờ đã đạt đến yêu cầu của ngài rồi không?” Trương Vinh Phương lên tiếng hỏi.

Lúc này hắn có hơi bận tâm về tình huống dưới núi, bởi vì hắn đã chờ đợi ở trong này hơn nửa tháng rồi, con đường thông tin duy nhất mà hắn có thể dựa vào chính là Nhiễm Hân Duyệt.

Nhưng rốt cuộc Nhiễm Hân Duyệt không phải thân tín của hắn, là Tông Sư Bái Thần, chung quy không ai nói rõ được trong lòng nàng có ý nghĩ gì cả.

“Thực ra, từ buổi sáng sớm hôm trước, ngươi đã đạt tới yêu cầu của ta. Cho nên ngươi có thể rời khỏi bất cứ lúc nào, chỉ là trước khi đi, ta vẫn muốn hỏi một câu. Phải chăng tiên đạo của ngươi, có thể truyền thụ cho những người khác hay không?”

Đế Giang ngừng động tác trong tay lại, ngẩng đầu nghiêm túc hỏi.

“Vãn bối chưa thử qua bao giờ, chẳng qua có thể lần này trở về, vãn bối sẽ thử nghiệm một chút.” Trương Vinh Phương chần chừ một lúc, nghĩ đến Đinh Du Đãng Sơn Hổ đã bị hắn thay máu.

Nếu như nói về người có thể nắm giữ tiên đạo nhất, cũng chỉ có Đinh Du.

“Nếu như ngươi thử thành công, vẫn phải nhờ nói cho ta một tiếng.” Đế Giang trầm giọng nói.

“Nhất định!” Trương Vinh Phương gật đầu.

Nhớ lại lúc ban đầu vừa mới lên núi, khi hắn đối mặt với Áo Tư Thản Đinh, chỉ có thể dựa vào phương thức không ngừng làm hại mình, mới có thể gây ra một vết thương nhỏ cho đối phương.

Nếu đối phương mở ra Chung Thức, hắn sẽ bị miểu sát trong nháy mắt.

Nhưng bây giờ thì khác…

Cho dù hắn phải đối mặt với Chung Thức của Áo Tư Thản Đinh, hắn vẫn có thể đánh có qua có lại.

"Tiếp theo đây, một điểm cuối cùng mà ngươi còn thiếu, chính là ngưng tụ ý chí mạnh nhất!" Đế Giang bình tĩnh nói: "Cái này cần ngươi phải tự đi sửa sang lại, sắp đặt, bước lên con đường mình muốn, dốc toàn lực hướng về phía trước."

"Ngược lại ta có đề nghị về phương diện này." Áo Tư Thản Đinh ở một bên lên tiếng: "Ngươi có thể lên võ đài Hạn Định."

"Hạn Định?" Có vẻ như Trương Vinh Phương đang nghĩ điều gì đó.

"Đúng vậy, giống như năm đó khi ta mở võ đài, ta thiết lập: người lên đài tỷ thí là tất cả người tu hành võ công đặc biệt dùng việc khống chế hơi thở làm chủ. Sau đó, ta quét ngang tất cả những người không phục, cuối cùng tạo ra niềm tin vô địch!"

Áo Tư Thản Đinh hơi lộ ra vẻ kiêu ngạo.

"…." Trước đó Trương Vinh Phương đã có một nghi vấn, nhiều Tông Sư như vậy, rõ ràng thực lực không tốt lắm, vì sao còn có thể ổn định tâm tính của mình mà không lay động được?

Bây giờ mới nhận ra thì ra lòng tin vô địch xuất hiện như thế này đây?

Phương diện võ công của mình mạnh mẽ, cũng chỉ cho phép so tài phương diện này trên võ đài.

"Hay là, ta có thể lên võ đài tỷ thí tốc độ khôi phục vết thương với người khác?" Trong lòng Trương Vinh Phương dở khóc dở cười.

“Ngươi đừng có mà cười, mặc dù thoạt nhìn cách này có chỗ thông minh, vẫn sẽ là một phương pháp.” Áo Tư Thản Đinh không đồng ý.

Chương 1207 - Ám lưu (7)

Lúc này ánh mắt hắn ta nhìn về phía Trương Vinh Phương, đã hoàn toàn khác ban đầu.

Sau khi hiểu rõ đối phương là thiên tài võ đạo kinh khủng đến bực nào, bây giờ hắn ta đã hoàn toàn mất hết lòng tin đối kháng với đối phương.

Thay vào đó, là nghĩ biện pháp lôi kéo quan hệ với đối phương.

Đặc biệt là bây giờ.

"Tiếp theo, ta đã không còn gì có thể dạy cho ngươi…" Ánh mắt hắn ta chuyển đến Đế Giang.

Giao ước của bọn họ chính là trong vòng một tháng, Trương Vinh Phương có thể chống nổi năm mươi chiêu của Đế Giang trong trạng thái bình thường.

Mà bây giờ….

"Đến đây đi." Đế Giang đứng dậy.

Thực ra cho tới bây giờ, Trương Vinh Phương chỉ còn cách Tông Sư một chút nữa, lấy tố chất thân thể kinh khủng, cộng thêm tốc độ tăng tiến tạo nghệ võ học khoa trương.

Giao ước trước đó đã không còn quan trọng nữa.

Nhưng giao ước vẫn là giao ước, cho dù có làm sao, vẫn nên thực hiện nó một lần.

Trên đỉnh núi, từng đợt gió nhẹ lướt qua.

Vẻ mặt Trương Vinh Phương nghiêm nghị, nhìn thẳng vào Đế Giang.

Hai người đứng khá thẳng, Áo Tư Thản Đinh bên cạnh im lặng lùi lại một ít.

Hơi gió cuốn một vài vụn cỏ bụi đất thưa thớt trên mặt đất.

"Huyết liên!" Trương Vinh Phương bỗng giãn nở cơ thể trở nên lớn hơn, mảng hoa văn lớn màu máu khuếch tán từ sau lưng ra, bao trùm lên toàn thân.

Trong nháy mắt, cơ thể hắn đã phồng lên bốn mét.

Nhưng lần này, trạng thái huyết liên của hắn có khí chất hoàn toàn khác với trước đó.

Nếu Huyết liên trước đó là dữ tợn, dã man, khủng bố.

Vậy hắn của hiện tại, cho dù là chiều cao bốn mét, hình thể khôi ngô như quái thú. Vẫn mang lại cho người ta cảm giác khí chất trấn định như núi, khí thế hùng hồn của cao thủ đỉnh phong.

Không còn dựa vào sức mạnh thuần túy và tốc độ để áp chế đối phương. Mà là dùng mắt quan sát trước, sau đó…

"Tiên cơ ngăn địch!"

"Tiên cơ ngăn địch!"

Trong chốc lát, bóng dáng hai người đồng thời lấp lóe, biến mất tại chỗ ban đầu, mà phóng tới đối phương.

Dự đoán đối đầu với dự đoán!

Cánh tay hai người không ngừng ra chiêu, nhưng còn chưa phát lực được một nửa, đã nhanh chóng thu hồi.

Không có tiếng va chạm, chỉ có hai bóng người vờn quanh chuyển động nhanh chóng.

Nhìn như đang ra tay, nhưng lại quỷ dị đến mức không có chút âm thanh giao kích nào.

Khác với hai người là, Áo Tư Thản Đinh bên cạnh còn căng thẳng hơn cả bọn họ, trán hắn ta có chút mồ hôi, nhìn chằm chằm vào từng thay đổi trong sân.

Lúc này võ đạo của Trương Vinh Phương đã thoát ra khỏi cái nền phù pháp của Đại Đạo Giáo, dung hợp rất nhiều võ công mà bản thân hắn đã học tập, lại phát huy trọn vẹn ưu thế thiên phú về cơ thể của mình.

Cuối cùng kết hợp với lực bộc phát khủng bố của Kim Thiềm công giai đoạn Thôn Thiên.

Cưỡng ép nâng cao tốc độ thể chất đến một trình độ khoa trương.

Chưa đạt tới Tông Sư, nhưng quả thực đã đạt đến trình độ có thể đánh đồng với Đại Tông Sư.

“Không có sơ hở trong quá trình hắn tăng lên, quá nhanh, hôm qua ta mới nói một sơ hở cho hắn, bây giờ đã được sửa chữa hoàn thiện xong, tốc độ dung nhập vào bản năng của bản thân hắn quá nhanh!”

Mặc dù Áo Tư Thản Đinh nhìn rất nhiều lần, nhưng lúc này vẫn cảm thấy khoa trương như trước.

Nhanh chóng cải tiến rồi dung nhập vào bản năng, hắn ta chưa từng thấy có ai làm được như vậy.

Đây không phải là vấn đề về thiên phú, mà là tố chất tổng hợp trong rất nhiều phương diện khác.

Không bao lâu sau, cuối cùng giữa sân cũng đã truyền ra âm thanh giao kích đầu tiên.

Bộp!

Trương Vinh Phương đột ngột lui lại, trên cánh tay có thêm một đường máu.

Mà ở đối diện hắn, Đế Giang cũng chậm rãi hạ đao Tình Duyên xuống, trên mũi đao nhỏ xuống một giọt máu nhỏ.

Chỉ là, lúc này hắn không nhúc nhích mà đứng tại chỗ, cúi đầu nhìn vạt áo trước ngực mình.

Ở nơi đó có một vết rách giống như bị lưỡi đao cắt ngang qua.

Đó là do đầu ngón tay sắc bén bén nhọn của Trương Vinh Phương vạch ra.

“Bộ võ công này của ngươi đã tự thành hệ thống, tiếp theo, chính là quá trình ngươi tạo nên ý chí tự cường, dung nhập nó vào trong tinh khí thần của bản thân.”

Đế Giang thu đao lại, đột nhiên than nhẹ, quay người đi đến nhà đá.

“Ngươi có thể xuống núi.”

Có thể xuống núi?

Trương Vinh Phương đứng tại chỗ, liên tục giao thủ như vừa nãy khiến hắn có thể ngộ sâu hơn nữa về tiên cơ ngăn địch.

Tiên cơ ngăn địch dành cho Cực Cảnh, phần nhiều là dùng né tránh và tìm kiếm sơ hở làm chủ.

Mà tiên cơ ngăn địch dành cho Bái Thần như Áo Tư Thản Đinh, thì chủ công phòng thủ, đại khai đại hợp (thẳng thắn thoải mái).

Vô số cảm ngộ không ngừng quay cuồng phun trào trong đầu Trương Vinh Phương.

Thông qua lần rèn luyện này, rất nhiều chiêu số vô dụng không thích hợp đối với hắn, dần dần bị tinh giản trong đầu hắn.

Hắn đứng tại chỗ, nhẹ nhàng hít sâu một hơi.

Chương 1208 - Ám lưu (8)

Cuối cùng toàn bộ chiêu thức dừng vận chuyển trong lòng hắn, tinh giản triệt để thành mười hai chiêu.

Mười hai chiêu võ công này dùng Huyết liên làm cơ sở, quay chung quanh lực bộc phát khủng bố của Kim Thiềm công, dựng thành một hệ thống.

Hơn nữa còn dùng võ học phù pháp của Đại Đạo Giáo làm chất dinh dưỡng, hấp thụ rất nhiều chiêu số võ công còn lại.

Cuối cùng hình thành mười hai chiêu võ học mới có thể phát huy hoàn toàn ưu thế của bản thân hắn.

"Mười hai chiêu, ba chiêu tuyệt sát trong đó chỉ khi ở trong trạng thái huyết liên mới có thể sử dụng. Còn chín chiêu còn lại, cho dù đang ở trong bất luận trạng thái nào cũng có thể sử dụng. Uy lực mạnh hơn chiêu số trước đó rất rất nhiều."

Võ công trước đó hoàn toàn không thể phát huy ưu thế trạng thái huyết liên của hắn.

Một khi đã triển khai huyết liên, thì sẽ không thể sử dụng Kỹ Năng Phá Hạn.

Nhưng bây giờ, bộ võ học mới này khác trước.

Nó sẽ làm mới hoàn toàn lại cơ thể một lần nữa, tạo dựng hình thức phát lực mới, có thể tăng thêm sử dụng Kỹ Năng Phá Hạn và trạng thái cực hạn trong trạng thái huyết liên!

Đây mới là trung tâm thực sự.

Với lại trước đó Kim Thiềm công hoàn toàn không được chiêu số võ học Đại Đạo Giáo bao quát, cho nên chỉ có thể ngẫu nhiên điều động một chút công lực bộc phát từ Kim Thiềm ở trong một ít chiêu thức của Viêm Đế phù.

Nhưng sau khi Kim Thiềm công đạt tới Thôn Thiên, điều thật sự kinh khủng là tụ lực, sau đó mới đến bộc phát.

Thôn Thiên tụ lực, lần này cũng được Đế Giang dẫn dắt, được khai thác hoàn toàn, dung nhập vào trong mười hai chiêu võ học.

“Nếu dùng huyết liên tiên đạo, cộng thêm Kim Thiềm công cảnh giới Thôn Thiên làm trung tâm. Như vậy mười hai chiêu võ học dung hợp, cứ dứt khoát gọi là Thập Nhị Tiên Pháp là được.”

“Hắn xuống núi. Vậy ta thì sao?” Lúc này Áo Tư Thản Đinh bên cạnh kịp phản ứng lại, ánh mắt lóe lên một tia mừng như điên.

Hắn ta nhìn thấy ánh mắt Trương Vinh Phương quét qua, đột nhiên nghĩ đến việc trước đó mình còn giết thuộc hạ của đối phương.

“Chờ chút! Ta có thể đền bù!”

“Thật có lỗi.” Trương Vinh Phương không thèm để ý việc đối phương có thể xuống núi hay không.

Tất nhiên nếu Đế Giang tiền bối chưa nói việc này, vậy thì có ý nghĩa đối phương không thể rời khỏi. Cho nên, hắn chắp tay với đối phương, để bày tỏ lời cảm ơn của mình đối với những chỉ điểm và dạy bảo trong những ngày qua.

Nhưng những điều còn lại, hắn thương mà không giúp được gì.

Trương Vinh Phương xoay người, nhìn về phía Nhiễm Hân Duyệt đã chờ từ sớm trên đường núi ở cách đó không xa.

Đối phương muốn nói lại thôi, hình như có việc gì quan trọng muốn mở miệng.

Trương Vinh Phương không để ý tới việc nàng muốn nói cái gì, chỉ đi qua đó.

“Đi thôi, nên xuống núi rồi.”

Vẻ mặt Nhiễm Hân Duyệt phức tạp.

Từ ban đầu nàng đã trơ mắt nhìn đối phương nhanh chóng trưởng thành.

Tốc độ như vậy, thiên phú như vậy, thể phách như vậy, khiến nàng hiểu ra rằng rốt cuộc tầm quan trọng của người trước mắt đối với Nghịch Thời hội lớn đến bao nhiêu.

Đặc biệt loại máu độc khủng bố nhằm vào Bái Thần kia…

Tất cả chuyện xảy ra trên đỉnh núi đều không ngăn cản nàng, cho nên nàng vẫn luôn vừa đảm nhiệm nhiệm vụ cảnh giới, vừa một mực đứng ngoài quan sát.

“Bây giờ, có một tin xấu, có thể ngươi cần biết.”

Nhiễm Hân Duyệt im lặng, chậm rãi mở miệng nói.

“Tin tức gì?” Trương Vinh Phương hỏi.

Phương diện võ công được bù đắp điểm yếu to lớn, tiếp theo, hắn dự định bắt đầu quan sát và bồi dưỡng huyết duệ, nếu không sao thì đã có thể dùng cách thức này, nhanh chóng bồi dưỡng ra thế lực của mình.

Muốn chế tạo ra cuộc sống thế lực địa bàn an toàn tuyệt đối. Tất nhiên phải có đầy đủ thành viên.

Hiện tại hắn đã thông suốt, cao thủ hàng đầu thật sự thì chỉ cần số ít mấy người như vậy là đủ rồi.

Mấy người cùng nhau trông coi, đủ để trông nom một địa bàn có phạm vi không lớn.

“Có người ngụy trang thành ngươi, sát hại cao thủ Đại Đạo Giáo!” Nhiễm Hân Duyệt nói, lúc này đã kéo hắn từ mong ước tương lai về thực tế.

“Cho đến lúc này, Đại Đạo Giáo đã bị giết ba vị Tông Sư liên tiếp! Mười lăm vị cao thủ Siêu Phẩm!”

Lời nói này lập tức khiến vẻ mặt Trương Vinh Phương cứng lại.

Hắn được Nhạc Đức Văn coi trọng vì thiên phú, đây là ưu điểm, nhưng thiên phú vô cùng khủng bố dẫn đến bị người khác hoài nghi, chuyện này luôn có thể xảy ra.

Nhưng bây giờ…

“Chỉ sợ phía trên Đại Đạo Giáo sẽ nhanh chóng phái người tới điều tra ngươi. Bây giờ nhóm Đại Tông Sư bên Ngọc Hư Cung rất là hoài nghi về ngươi, mà một mình Nhạc chưởng giáo đè xuống tất cả chất vấn về ngươi.”

Nhiễm Hân Duyệt trầm giọng nói.

“Ngoài ra, điều hỏng bét hơn là, có người đang điều tra dấu vết về phương pháp lúc trước ngươi giết chết võ giả Bái Thần. Đồng thời, vô cùng có khả năng họ đã tra được đầu mối.”

Chương 1209 - Ám lưu (9)

“Nói cách khác, bọn họ nhằm vào sư phụ ta không thành, bây giờ chỉ có thể nhằm vào ta? Tìm điểm đột phá từ chỗ ta?” Trương Vinh Phương lập tức hiểu ngay.

Đây là do phía sau có kẻ sau màn, bắt hắn làm điểm yếu để nhằm vào Nhạc Đức Văn.

“Bây giờ ngươi là người thừa kế hợp pháp duy nhất của Nhạc chưởng giáo, nếu ngươi xảy ra chuyện, như vậy cũng là một câu hỏi to lớn đối với chưởng giáo.” Nhiễm Hân Duyệt gật đầu nói.

“Chẳng qua là tràn ra ngoài từ Ngũ Vương tranh chấp mà thôi. Có người tính toán muốn dùng ta để mưu hại sư phụ. Nhưng hắn không biết là, rất nhiều thứ, thật không thể giả, mà giả cũng không thể thành thật được.”

Trương Vinh Phương bình tĩnh nói.

Phiền phức thật sự là thủ đoạn để hắn khắc chế Bái Thần.

Đi thẳng một đường xuống núi, hắn vừa đi, vừa suy tư. Mãi đến khi đã đến chân núi, hắn mới lên tiếng lần nữa.

“Đúng rồi, ở gần đây còn có các cao thủ tuyệt đỉnh như Áo Tư Thản Đinh và Đế Giang tiền bối không?”

Bây giờ hắn đã mơ hồ cảm thấy thân phận Nhiễm Hân Duyệt có vấn đề, tuyệt đối có liên quan đến Đế Giang.

Chỉ là lúc này hắn vẫn phải giả bộ như không biết.

Dù thế nào, Đế Giang tiền bối đã chỉ điểm cho hắn rất nhiều, có thể nói đã là nửa người thầy của hắn.

Nhiễm Hân Duyệt nghe thấy Trương Vinh Phương hỏi, sắc mặt nàng không cảm xúc.

Áo Tư Thản Đinh thực sự hoàn toàn không phải là cao thủ ở gần đây phải không? Rốt cuộc đã bị ai dẫn tới? Trong lòng ngươi không biết chút gì sao?

Trước đó chỗ này chỉ có Đế Giang ẩn cư.

Nhưng với tính tình của vị này, nếu đổi thành một người khác lên núi, hắn sẽ hoàn toàn không để ý tới.

Nếu người đến làm ầm ĩ chỗ ở của lão ta mà thực lực thiên phú không đủ, vừa đối mặt đã bị xử lý rồi.

Cho nên đối với những người còn lại mà nói, Đế Giang có ở đây và không ở đây cũng không khác biệt gì.

Trương Vinh Phương nhìn ra đầu mối dựa vào nét mặt của nàng.

"Xem ra là không có, vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi."

"Ngươi muốn làm cái gì?"

"Thế cục hiện giờ quá loạn, ta không muốn tham dự vào trong." Trương Vinh Phương trả lời. "Nếu không, sư phụ sẽ gọi ta đi đến Đại Đô."

"Vậy thì, ngươi muốn đi à?" Trong lòng Nhiễm Hân Duyệt căng thẳng.

"Có phủ chủ Thượng Quan Phi Hạc ở đây, có hắn làm chứng cho ta, ta không thể chạy ra cực xa để giết Tông Sư Đại Đạo Giáo còn lại trong đêm. Cho nên, chỉ cần đối chất với nhau, việc này sẽ tự sụp đổ."

Trương Vinh Phương bình tĩnh nói.

Vài ngày trước hắn còn mới gặp Thượng Quan Phi Hạc, rất nhiều người có thể làm chứng điểm này.

Nhiễm Hân Duyệt thở dài.

Bây giờ Đại Đạo Giáo là mục tiêu công kích của cả thiên hạ, không biết phía sau có bao nhiêu thế lực đang điều tra thiếu sót thiếu hụt hay điểm yếu.

Chuyện Trương Vinh Phương được tra ra là chuyện sớm muộn mà thôi.

Chỉ là, thực ra mấu chốt bây giờ không phải điều này mà là phương pháp khắc chế Bái Thần Đạo Tử đang nắm giữ.

Đây mới là chuyện khiến tất cả thế lực Bái Thần kiêng kị cực độ.

“Đừng suy nghĩ nữa, đi thôi.” Trương Vinh Phương không lo lắng như nàng, sảng khoái cười, nhanh chân trở về Trầm Hương phủ phía xa xa.

Đến giờ phút này, hắn đã không có gì phải sợ nữa.

Bất kể Nhạc sư phụ cũng tốt, Nghịch Thời hội cũng tốt, hỗn loạn Ngũ Vương tranh bá cũng được. Tất cả những thứ này, chỉ cần bản thân hắn đủ mạnh mẽ, sẽ có thể yên lặng theo dõi biến đổi, ngồi xem cả thiên hạ.

Về phần thủ đoạn vu oan hãm hại vụng về đến mức này, nhiều mục đích hơn nữa cũng chỉ đơn giản là kéo sự chú ý của mọi người lên người hắn, dùng cái này để phóng đại ảnh hưởng của thủ đoạn khắc chế Bái Thần lên.

*

*

*

Ngày 30 tháng 2.

Thượng Quan Phi Hạc phát tin rửa sạch tội danh cho Trương Ảnh, nói rõ Đạo Tử vẫn luôn ở bên cạnh.

Nhưng phong thư bị người khác chỉ ra, có hơn nửa tháng trong thời gian đó, Trương Ảnh biến mất thần bí ở phủ Tình Xuyên, mà không có bất cứ ai phát hiện tung tích.

Chuyện Tông Sư trong Đại Đạo Giáo bị tập kích giết chết, huyên náo đến mức sôi trào.

Sau khi Trương Vinh Phương đến thăm hỏi Thượng Quan Phi Hạc, thì đóng cửa dốc lòng tu hành, không hỏi thế sự.

Đầu tháng 3.

Tuyết Hồng các, Chân Nhất Giáo, Tây tông, Hắc Thập Giáo, tạo thành một đội đặc sứ, đi đến phủ Tình Xuyên điều tra chuyện khắc chế Bái Thần.

Bởi vì bản thân Đại Đạo Giáo cần tránh hiềm nghi, nên không tham dự lần điều tra này.

Trương Vinh Phương thân là Đạo Tử, tự mình ra mặt nghênh đón.

Trong quán rượu ở Phủ Tình Xuyên — Cẩm Thiện đường.

Bốn phía trên bàn trưng bày rất nhiều thức ăn đầy màu sắc.

Đặc sứ có tổng cộng năm người, do một liệt tướng của Tuyết Hồng các dẫn đội, các thế lực còn lại cũng tự phái ra một người tham dự. Cuối cùng là một hỏa giả do Linh đình phái ra giám sát.

Chương 1210 - Ám lưu (10)

Mà liệt tướng dẫn đội, lại là người quen cũ mà Trương Vinh Phương có chút quen thuộc.

“Chu Diễm Chu liệt tướng, đã lâu không gặp, không ngờ chúng ta lại gặp lại trong thế cục thế này.” Trương Vinh Phương chắp tay chào.

“Bản tướng cũng không ngờ.” Ánh mắt Chu Diễm phức tạp nhìn người trước mắt.

Chung quanh vang lên thanh âm sáo trúc, còn có mỹ nhân xinh đẹp nhẹ nhàng nhảy múa khẽ ngâm nga.

Nhưng lúc này sự chú ý của hắn ta lại đặt hoàn toàn lên người Trương Ảnh trước mắt.

“Thực ra lần điều tra này cũng chỉ là đi lướt qua thôi, Đạo Tử không cần để ý. Dễ thấy việc này là do có người đang vu oan giá họa thôi.” Hắn ta bình tĩnh nói thêm.

“Có lời ấy của Chu liệt tướng, bản quan cũng yên lòng.” Trương Vinh Phương mỉm cười gật đầu.

Thực ra hắn đã hiểu chuyện lúc trước của mình không giấu được nữa.

Có người mượn chuyện về hắn công kích Nhạc sư phụ, muốn khiến Nhạc sư phụ bảo vệ bản thân, sau đó dẫn đến thế cục Đại Đạo Giáo bị rất nhiều thế lực Bái Thần hợp lực cùng nhau tấn công.

Nếu như Nhạc sư phụ không bảo vệ cho hắn, như vậy Đại Đạo Giáo cũng sẽ mất đi một Đạo Tử có thiên phú đỉnh cao, như thế cũng là tổn thất to lớn.

Cách tốt nhất bây giờ chính là phải lừa gạt qua chuyện.

Cho nên Chu liệt tướng đến đây, cũng trở thành chuyện đương nhiên.

Nói cách khác, Chu liệt tướng chính là người một nhà do Tuyết Hồng các phái tới.

Trong lòng Trương Vinh Phương hiểu rõ.

“Nói mới nhớ, Trương Ảnh Đạo Tử cũng là người có thiên phú trước nay chưa từng có, có thể bước vào Nguyên Anh hậu kỳ ở tuổi này, còn có thể có tu vi Siêu Phẩm, thật sự là bất phàm! Chẳng trách Nhạc chưởng giáo dè chừng như thế.”

Một đặc sứ ở bên cạnh, trên người mặc đạo bào, vẻ mặt mang chút khinh bỉ lên tiếng nói.

Người này là đại biểu của Chân Nhất Giáo, Tòng Sơn đạo nhân. Chân Nhất bị Nhạc Đức Văn đánh chết ba người trong năm con trai của Minh Sơn, tổn thất nặng nề, giọng điệu hắn âm dương quái khí cũng là bình thường.

“Trương Đạo Tử có thiên phú hơn người, bị người ta ganh ghét cũng là bình thường, lời Tùng Sơn ngươi nói hơi không xuôi tai đấy.” Một tên đại hòa thượng khác khoác áo cà sa tử kim lên người, tai dài rủ xuống, cười tủm tỉm nói.

Người này tên là Nguyên Sinh, chính là cao thủ cao nhất hàng chữ Nguyên trong Chân Phật tự Tây tông.

Coi như là lão nhân có cùng vai vế với Nguyên Sư trụ trì bây giờ.

Cũng là người có bối phận lớn nhất trong đội ngũ này.

“Các vị tiền bối có thể nói một chút hay không, bắt đầu điều tra cụ thể thế nào đây?” Trương Vinh Phương tránh khỏi trọng tâm câu chuyện này, cao thủ Tây tông bị hắn đánh chết không ít, thoạt nhìn đã thấy kẻ đến không thiện.

“Thực ra rất đơn giản.” Chu Diễm cười: “Hôm nay chúng ta tới đây, mặc dù chỉ là đi lướt qua, nhưng hình thức nên có vẫn phải có.”

Hắn ta dừng lại.

“Cho nên, bắt đầu từ hôm nay, Đạo Tử sẽ đi theo nhóm chúng ta để cách ly điều tra hoàn toàn. Không cho phép có bất kỳ giao lưu nào với bên ngoài. Cho đến khi chúng ta điều tra rõ ràng chân tướng, thì sẽ thả ngươi rời đi.”

Trương Vinh Phương nghe nghe, vốn dĩ trên mặt còn mang theo nụ cười, chỉ là sau khi nghe thấy từ cách ly điều tra, sắc mặt của hắn lại trở nên yên lặng.

“Nhất định phải như thế?” Hắn nhíu mày hỏi.

“Không còn cách nào khác, đây là quá trình nhất định phải đi. Ngươi yên tâm, không có việc gì đâu, chỉ là muốn chứng thực một vài thứ mà thôi.” Chu Diễm nghiêm mặt nói.

“Như thế… Cũng có thể, chỉ là bắt đầu vào lúc nào?” Trương Vinh Phương sáng tỏ, nói.

“Bây giờ luôn. Chúng ta sẽ dẫn một mình ngươi đến một chỗ khác để thẩm tra.” Chu Diễm trả lời.

“Vậy, trước tiên để ta về bàn giao một vài việc, thu dọn chút quần áo.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Chỉ sợ không được.” Nguyên Sinh ở một bên cười nói: “Làm thế nếu lỡ như ngươi chạy trốn giữa đường, thì chúng ta phải đi đâu để tìm người?”

Sắc mặt Trương Vinh Phương cứng lại, cảm giác được ác ý từ đối phương.

“Quên đi.”

Hắn lập tức bật cười lớn.

“Vậy ta sẽ không phối hợp với các ngươi nữa. Mời chư vị tự nhiên.”

Lông mày Chu Diễm lập tức nhăn lại, cảm thấy không thích hợp.

Chuyến này nguyên nhân vì Nhạc chưởng giáo, nên mặt ngoài đúng là đến để lướt qua thôi. Lời hắn ta nói ra rõ ràng như thế, nhưng thái độ của đối phương….

“Trương Ảnh Đạo Tử, đừng nên nói mấy lời thể hiện như thế, ta mới là người phụ trách chuyến này. Thẩm tra cũng chỉ trong thời gian ba bốn ngày, không hề dài.” Hắn ta trầm giọng khuyên nhủ.

“Ngươi chắc chắn? Chỉ có ba bốn ngày?” Hai mắt Trương Vinh Phương nhìn chăm chú vào đối phương. “Ngươi có thể bảo đảm, trong vòng ba bốn ngày, trong thời gian từ khi ta bước vào đến khi ra ngoài, tất cả vẫn duy trì như ban đầu chứ?”

“Ta sẽ đảm bảo!” Chu Diễm trả lời chém đinh chặt sắt.

“Vậy được! Ta sẽ tin Chu tướng quân ngươi một lần!” Trương Vinh Phương gật đầu.

Chương 1211 - Ám lưu (11)

“Đạo Tử không cần phải lo lắng, chỉ là mấy ngày thôi, chuyên tâm tu tập văn công võ đạo, thoáng một cái là qua.” Hòa thượng Nguyên Sinh của Tây tông cười tủm tỉm nói.

Người này nói giọng điệu âm dương bất định, có cảm giác khó phân biệt tốt xấu thế nào, thật sự khó phân biệt chính xác rốt cuộc thái độ hắn ta ra sao?

Trương Vinh Phương liếc nhìn người này, không nói nữa.

Khung cảnh đội hình mấy người kia cực mạnh, e rằng chính là để đối kháng với Đại Tông Sư của Ngọc Hư Cung tọa trấn ở bản địa.

Nếu không với thanh danh của hắn ở bên ngoài, không đến mức phải phái nhiều cao thủ như vậy tới đây.

Ngoài ra…

Đến bây giờ vẫn còn chưa nhìn thấy Thượng Quan phủ chủ ra mặt. Bản thân điều này cũng đại biểu cho thái độ của Kim Ngọc Ngôn sư thúc tổ.

Có thể nàng đã bắt đầu hơi hoài nghi mình.

Trong lòng Trương Vinh Phương hiện lên một phỏng đoán.

Chẳng qua không sao, cứ kéo dài thời gian đi, kéo càng lâu càng có lợi cho hắn. Bây giờ chỉ cần một ngày hắn còn chưa bị chứng minh là có vấn đề, thì vẫn sẽ không có ai dám động vào hắn.

*

*

*

Hợp quốc - phó quốc Đại Linh, cách Trạch tỉnh hơn ngàn dặm.

Quốc đô Lạp Bỉ Á.

Trên sân đấu võ bằng cát trắng khổng lồ, bông tuyết phiêu tán rơi rụng, bay lả tả.

Hai bóng người cao lớn đang không ngừng va chạm vào nhau như đạn pháo, tách ra, va chạm, rồi lại tách ra.

Giống như hai con gấu ngựa khoác giáp nặng.

Một người trong đó khoác áo giáp nặng màu nâu, bao trùm toàn thân, tóc tai rối bời buộc thành vô số bím tóc nhỏ, khuôn mặt thô kệch mạnh mẽ, dùng thuốc màu màu xanh lá vẽ một lằn ngang trên sống mũi.

Một người khác cắt tóc ngắn tóc húi cua, mặc áo giáp trên phần vai có miếng lót vai kim loại cùng với sừng thú, tay cầm một chiến chùy hạng nặng, nhìn từ kiểu dáng của áo giáp thì rõ ràng là nữ tử.

Chỉ là hình thể cơ thể của nữ tử này còn cao to hơn nam tử đối diện, chiều cao hai mét sáu, cánh tay có thể so sánh với đùi của một người bình thường, chiến chùy trong tay dài hơn một mét, đầu chùy vuông vức, bọc một lớp da thật dày, lớn chừng một quả dưa hấu.

Bộp!

Hai người lại vọt tới va chạm vào nhau lần nữa, luồng sức mạnh khổng lồ va chạm, luồng khí lớn bắn ra, thổi tan bông tuyết rơi xuống chung quanh, còn hất tung tuyết trên mặt đất bay lên.

“Ha ha ha ha!” Nam tử không kịp thở, cười lớn dừng lại.

“Đủ rồi đủ rồi, xem ra tuổi đã lớn rồi, chung quy vẫn không bằng trước kia.”

“Vương gia đã rất mạnh, chỉ là A Ny Tư chiếm hời của Bái Thần thôi.” Sắc mặt nữ tử không thay đổi, vững vàng trả lời.

“Vậy cũng đã rất mạnh. Bây giờ sợ là ngươi đã sắp bước vào Tông Sư rồi nhỉ? Chỉ thiếu một bước cuối cùng. Đáng tiếc…” Nam tử thở dài.

“Không có gì đáng tiếc, làm một thị vệ, thực lực của thân thể này bây giờ đã đủ rồi.” A Ny Tư trả lời.

Hai người dừng tay, chuyển hướng đi về phía khu nghỉ ngơi ở bên cạnh, thị nữ thị vệ trong đó cầm khăn nóng trong tay đến lau mồ hôi trên người họ.

“Vương gia đã qua tuổi bảy mươi, bây giờ còn có thể đánh với thị vệ trưởng A Ny Tư được như thế, thật sự không tệ!”

Trong khu nghỉ ngơi, một nam tử cao lớn mặc trọng giáp toànb thân, đội mũ giáp không thể nhìn rõ khuôn mặt, vỗ tay lên tiếng nói.

“Khoa Tây Ốc miện hạ quá khen rồi. Đem so chút thực lực ấy với mấy người mà nói, chẳng đáng nhắc tới.” Vương gia mỉm cười nói.

Hắn chính là một trong bốn người con của Linh Chí Đế đã băng hà, Mộc Lê vương – Lý Nhĩ Chức Kim • Hạ Lâm.

“Bên ngoài thường nói, ta mang binh tiến về Đại Đô, có ý đồ tranh vị, nhưng ai có thể ngờ được rằng, thực sự ta vẫn còn đang cố thủ ở hợp quốc.” Mộc Lê vương bưng chén trà sâm lên uống một ngụm, sau đó súc miệng nhổ ra.

“Đáng tiếc bên phía Giáo minh, chỉ còn thiếu một bước nữa là đã có thể tạo ra một cục diện không tệ.” Khoa Tây Ốc thở dài.

Hắn ta thân làm Linh Tướng duy nhất trong Giáo minh, vốn dĩ còn một bước nữa là tập hợp tất cả lực lượng, kéo thêm một đội ngũ đối kháng với Đại Đạo Giáo, đáng tiếc động tác của Nhạc Đức Văn quá nhanh, ra tay quá độc ác.

“Đấy là quân cờ của chúng ta kém một bậc, chẳng qua không có gì đáng ngại cả, vốn dĩ Giáo minh chỉ dùng để tiêu hao ngăn cản bọn họ. Nơi thật sự để ta dựa vào, không phải chút sức mạnh sứt mẻ như thế kia.” Mộc Lê vương an ủi.

“Bây giờ Nghiêm Thuận Vương đã nấp vào trong chỗ tối, ta dùng kẻ thế thân bước vào Đại Đô trước, ba kẻ còn lại không phải đèn cạn dầu. Có thể trong thời gian ngắn cục diện này sẽ không có sự thay đổi, điểm đột phá cụ thể thì còn phải xem lập trường của Thần Tướng, Tuyết Hồng các và những đại quý tộc kia.”

“Chủ yếu vẫn là Thần Tướng, dù sao thì phía sau tứ đại Thần Tướng đều là Phi Linh giáo.” Khoa Tây Ốc gật đầu: “Cụ thể có thể tranh giành được mấy vị, thì phải xem bản lĩnh của mọi người rồi.”

Chương 1212 - Ám lưu (12)

“Khó lắm, tình thế bây giờ là không ai đè ai được, trạng thái giằng co gặp chiêu phá chiêu, xem ai không gánh được nữa trước, rồi lộ ra sơ hở. Quốc gia không thể một ngày không có vua, chắc chắn sẽ có người không gánh được, sẽ nóng vội. Đến lúc đó….” Mộc Lê vương cười cười, không nói nữa.

Tất cả mọi người đều hiểu, bây giờ người có thể quyết định hoàng vị, chính là trận doanh của Thần Tướng và rất nhiều đại quý tộc người Linh.

Nhưng điều khác nhau là, bây giờ liên minh của rất nhiều giáo phái do Đại Đạo Giáo cầm đầu cũng có lực ảnh hưởng cực lớn, bất kể thế lực hay thực lực đều không thể coi thường được.

Bởi vậy thái độ của Thần Tướng và các đại quý tộc mập mờ không rõ ràng, lúc thì nghiêng về bên này, lúc lại nghiêng sang bên kia, không hoàn toàn đứng về bên nào.

Những người này chỉ nghĩ đến chỗ ăn được, tham lam vô độ mà gìn giữ thế cục cân đối.

Tình thế như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ có người không chịu được nữa mà bị loại đầu tiên.

Người có thể chống đỡ đến cuối cùng, sẽ có thể đăng lâm ngôi vị hoàng đế.

“Nhạc Đức Văn có thế lớn, Thần Tướng và các quý tộc sẽ càng có khuynh hướng nghiêng về bên yếu thế, tất cả mọi người đều hiểu rõ tâm tư của bọn họ. Nhưng hết cách rồi. Tất cả mọi người đều đang thu gom tập hợp tất cả sức mạnh có thể sử dụng, để chuẩn bị cho trận quyết chiến cuối cùng.” Mộc Lê vương thở dài.

“Đại Đạo Giáo cứ luôn bị người khác bắt tay chèn ép, chắc hẳn nhất định rất không cam tâm đúng không?” Khoa Tây Ốc cười nói.

“Tất nhiên là không cam tâm, nhưng cứ nhịn một chút cũng thành thói quen thôi.” Mộc Lê vương tiếp tục nở nụ cười:

“Tính ra, chỉ có ta và Nghiêm Thuận Vương là yếu nhất, đều không được bọn họ để vào mắt. Chẳng qua như vậy cũng tốt.”

“Đúng vậy, như vậy thì sẽ không có ai để ý đến chúng ta. Nghiêm Thuận Vương lấy lui làm tiến, hắn biết làm thế thì chúng ta cũng biết.” Khoa Tây Ốc cười nói theo.

“Hẳn là người đi phủ Tình Xuyên cũng sắp đến rồi nhỉ?” Đột nhiên Mộc Lê vương đổi đề tài.

“Sắp rồi. Lần này Nhạc Đức Văn giết nhiều cao thủ của ta như vậy, hắn ta cũng nên trả giá một chút.” Khoa Tây Ốc gật đầu.

Nhớ lại uất ức trước đó hắn ta bị Nhạc Đức Văn đè lên đánh, trong mắt hắn ta thoáng qua chút lo lắng.

“Phụng Thiên quản lý Tuần Tra ty trong thiên hạ, lệ thuộc vào Tuyết Hồng các, chuyện lần này đều là người của hắn trên danh nghĩa, thực ra bọn chúng đều là người của chúng ta. Chờ sau khi việc thành, một liệt tướng của Tuyết Hồng các chết ở nơi đó, ngược lại ta muốn xem thử Nhạc Đức Văn hắn ta sẽ xử lý thế nào đây.”

Đạo tử nhà mình nắm giữ bí ẩn to lớn chính là khắc chế Bái Thần của Đông tông, bây giờ còn chưa có ai tin tưởng vào việc này.

Cộng thêm Đại Đạo Giáo thế lớn, không ai bằng lòng trở mặt với bọn họ vì một lời đồn hư vô mờ mịt cả.

Nhưng nếu có bằng chứng thực tế chứng minh thì sao?

Nếu có thêm nhiều lợi thế hơn nữa thì sao?

*

*

*

Bóng đêm man mác, trăng khuyết bị tầng mây chậm rãi che mờ.

Mấy con chim sơn ca chợt lóe lên giữa không trung, lao vào rừng núi phía xa xa.

Trương Vinh Phương đứng trong đình viện ngăn cách thẩm tra chuyên dụng, ngửa đầu nhìn vào tầng mây mịt mù trên bầu

trời đêm.

Đây là ngày thứ hai sau khi bị cách ly.

Hắn được đưa tới đình viện này, không phải lo về cung ứng ăn uống mỗi ngày, chỉ là không được tùy ý ra ngoài.

Thực ra hắn không thèm để ý những điều này, chỉ mang theo mỗi ích cốc đan bên người, thì hắn cũng đã có thể duy trì thu hoạch điểm thuộc tính cơ bản.

Chỉ là có một điểm duy nhất.

Hắn cúi đầu xuống, nhìn về phía cửa chính của đình viện, Ám Quang Thị Giác nhìn xuyên qua cánh cửa, có thể thấy rõ bên ngoài có một người đang tận tụy trông coi.

Người kia không phải ai khác, mà là một trong các cao thủ đỉnh tiêm của đội đặc sứ, Tùng Sơn đạo nhân của Chân Nhất Giáo.

Thực lực của đội đặc sứ được sắp xếp để đặc biệt nhắm vào Thượng Quan phủ chủ, mỗi một người tuyệt đối là cao thủ Tông Sư, thế mà bây giờ còn phân ra một người để trông coi hắn.

Bản thân điều này chính là một chuyện không thích hợp rồi.

Trương Vinh Phương suy tư trong lòng, quá ít thông tin có thể phân tích, không nghĩ ra manh mối gì hữu dụng.

Lúc này hắn dự định quay về phòng nghỉ ngơi.

Ngày mai chính là ngày thứ ba, dựa theo hứa hẹn của Chu Diễm, ngày hôm sau hắn đã có thể tự do rời khỏi đây.

Ngược lại không quan trọng nữa.

Lạch cạch.

Ngay vào thời điểm hắn quay người lại, một viên giấy nhỏ được nhẹ nhàng ném vào trong từ bên ngoài bức tường, rơi dưới chân hắn.

Hai mắt Trương Vinh Phương híp lại, dừng một chút, nhón chân nhẹ vẩy một cái, nhặt viên giấy lên.

Hắn đảo mắt nhìn Tùng Sơn đạo nhân phía ngoài, đối phương không hề có phản ứng gì.

Chương 1213 - Ám lưu (13)

Quan sát dựa trên hơi thở nhịp tim và cường độ huyết nhục của người này, chí ít cũng là Tông Sư.

Khoảng cách gần như thế, không thể có chuyện hắn ta không phát hiện được.

Nhưng hắn ta vẫn không có phản ứng gì, chuyện này đại biểu…

Trương Vinh Phương nắm viên giấy, mở nó ra.

Trên đó chỉ có một hàng chữ nhỏ.

“Mau trốn đi! Chu Diễm muốn xuống tay với ngươi!”

“?”

Trương Vinh Phương nhận ra nguồn gốc của nét bút này, là Thiên Nữ Đồng Chương!

Vào thời điểm này, làm sao nàng lại biết mình ở trong này? Với lại, làm sao nàng lại biết Chu Diễm có vấn đề?

Hay là nói, nét bút này là do người khác bắt chước làm giả?

Suy nghĩ trong lòng Trương Vinh Phương nhanh chóng quay ngược trở lại.

Hắn cất tờ giấy, vò vò, rồi bình tĩnh quay về phòng, ngồi xếp bằng trên giường.

Cốc cốc cốc.

Đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

“Trương Đạo Tử, đã ngủ chưa?” Giọng của Tùng Sơn đạo nhân truyền vào từ bên ngoài.

“Mời vào.” Trương Vinh Phương nhíu mày lại, xuống giường đi ra ngoài.

Cửa đình viện từ từ bị đẩy ra, Tùng Sơn đạo nhân nhanh chân bước vào cửa.

Lúc này, hắn ta đã hoàn toàn khác với dáng vẻ trước đó, vẻ mặt nghiêm nghị, nhìn ngó nghiêng hai phía, chắc chắn không

có ai.

“Trương Đạo Tử, tình huống lần này không ổn, ta là người của Nghịch Thời hội, đã sớm nhận được tin tức, chỉ sợ Chu Diễm đã đầu quân cho thế lực khác, có thể sẽ xuống tay với ngươi bất cứ lúc nào!”

Giọng hắn ta đè thấp, nhanh chóng nói.

“Bây giờ ngươi nhanh chóng chuẩn bị đồ đạc, ta che chắn cho ngươi rời khỏi!”

“Chu Diễm sẽ gây bất lợi cho ta?” Trương Vinh Phương nheo mắt lại.

Trước tiên là chữ viết của Thiên Nữ được truyền vào, sau đó là nội ứng của Nghịch Thời hội, Tùng Sơn đạo nhân thân là cao thủ của Chân Nhất Giáo, thế mà lại chủ động truyền tin.

“Nhanh đi! Nếu ngươi không đi là sẽ không còn kịp nữa! Chu Diễm chính là Đại Tông Sư ít ỏi của Tuyết Hồng các! Chẳng lẽ ngươi muốn ở lại đây chờ chết? Bây giờ Thượng Quan Phi Hạc đã bị chuyện khác cản chân, tạm thời không về được, một khi hắn có ý nghĩ kia, thì không ai có thể cứu ngươi được nữa!” Tùng Sơn đạo nhân lo lắng vội vàng thúc giục.

“…” Trương Vinh Phương cẩn thận quan sát người này, ở khoảng cách gần, hắn có thể nhìn ra, đối phương không hề có dấu vết nói dối nào cả, bất kể nhịp tim hay tốc độ máu chảy, đều cực kỳ phù hợp với trạng thái lo lắng.

Nhưng điều này không thể nói lên chuyện gì cả, khống chế tốc độ máu chảy và nhịp tim, đối với cao thủ Siêu Phẩm Nội Pháp trở lên mà nói, không tính là việc khó gì.

“Nhanh đi!” Tùng Sơn đạo nhân thúc giục.

*

*

*

Phía bên ngoài phủ Tình Xuyên, giữa cánh rừng lớn.

Lúc này một đội người thần bí mặc áo đen, tay cầm một miếng ngọc bài hình tròn đỏ tía, không ngừng đi lại giữa cánh rừng.

Động tác của bọn họ không nhanh không chậm, cứ như đang tìm kiếm thứ gì đó, vẻ mặt chuyên tâm.

“Ngươi nói chúng ta phải tới đây làm mấy việc khô khan kiểu này để làm gì? Bộ ăn ngon uống say ở tổng bộ không tốt sao?”

Kẻ dẫn đầu là hai người cao lớn mặc áo giáp màu đen.

Một người trong đó uể oải lên tiếng.

“Cuộc sống hoàn toàn không có nguy hiểm thế này mà còn phàn nàn cái gì?” Một người khác nói.

“Chỉ là cảm thấy đang lãng phí thời gian. Rốt cuộc tên Đạo Tử của Đại Đạo Giáo kia có phương pháp khắc chế Bái Thần hay không, không phải điều này đã rõ rành rành rồi à? Chắc chắn là không có chứ? Nếu có thật thì năm đó Đông tông sẽ không thảm hại như vậy. Không nên chờ đến lúc bị diệt rồi mới lấy đại sát khí kiểu này ra chứ? Làm thế không phải ngu à?” Người dẫn đầu còn lại nói.

“Ngươi vẫn chưa hiểu Ý tứ của phía trên sao? Chỉ tính làm dáng một chút mà thôi. Dù sao chúng ta cũng chỉ là một nước cờ nhàn, làm cho người khác nhìn thôi.” Người thứ hai thở dài.

“Cho nên, điều tra của chúng ta chỉ là ra vẻ, thực sự thì vẫn phải dựa vào mấy người chống lưng ở phía sau. Việc này á, chắc chắn là giả, là vu oan thôi. Tất nhiên, chỉ cần người phía trên cần, thì giả cũng có thể tạm thời trở thành thật.”

“Vu oan kiểu này có hữu dụng không? Người ta là Đạo Tử Đại Đạo Giáo đó, chẳng ai lại đi tin mấy mánh khoé kiểu này đúng không? Không thấy tin tức kia truyền đến nhiều chỗ như vậy, không phải bây giờ rắm cũng không dám thả à?” Người đầu tiên phản bác.

“Ngươi không hiểu rồi, có rất nhiều chuyện, nếu chỉ vẻn vẹn là một chuyện thì không tính là gì, nhưng nếu nhiều chuyện kết hợp lại với nhau. Chỉ cần khiến người ta sinh ra một tia hoài nghi, là đã có thể dao động rất nhiều thứ.” Người thứ hai thở dài.

Ngọc bàn hắn ta đang cầm trong tay nhẹ nhàng nhảy lên phía trước, rơi xuống một chạc cây.

“Hẳn ở đây là khu vực mà trước đó Bái Thần của Ngọc Hư Cung mất tích. Lúc đó bọn họ đã điều tra trong này rất lâu.”

Chương 1214 - Ám lưu (14)

“Hửm, đúng là nơi này. Đoán chừng vẫn không có gì, điều tra thêm một chút bậy bạ là có thể quay về rồi.”

Hai người nhỏ giọng nói chuyện, không chú ý tới, ngọc bàn trong tay hai người từ từ hiện lên màu bạc nhàn nhạt.

Đợi đến lúc bọn họ phát hiện không đúng, chính giữa ngọc bàn đã chậm rãi hiện ra một hoa văn hình cá màu bạc.

“Không, không thể nào?” Hai người dại ra một lát, nhìn nhau.

Ngọc bàn này là vật đặc thù của Linh đình, dưới trướng Phi Linh giáo có rất nhiều tạo vật đặc biệt nhằm vào Linh Lạc, có thể kiểm tra được tất cả dấu vết để lại sau khi Linh Lạc Bái Thần chết.

Chỉ cần thời gian vẫn còn trong vòng mười năm, chỉ cần có thể tìm thấy vật còn sót lại, thì đều có thể điều tra được.

Nói về nghiên cứu trong phương diện Linh Lạc Bái Thần, Linh đình đứng trên tất cả các thế lực khác, là đệ nhất thiên hạ.

Chỉ là điều khiến cho hai người họ không thể tưởng tượng được là, thế mà ở đây thật sự có cao thủ Bái Thần mất mạng.

“Chỉ cần không phải bị nuốt chửng, tìm thấy một chút tro đen của Linh Lạc đã chết, ngọc bàn có thể chỉ rõ cách thức tử vong!”

Hai người đè nỗi sợ hãi trong lòng xuống, hiểu rõ đây là vấn đề lớn.

Ngọc bàn này có thể chuyển thành màu bạc, chỉ có một khả năng, đó chính là đã tìm được vật còn sót lại của Bái Thần đã chết.

Mà trên mặt hiện ra hoa văn hình cá.

Điều này đại biểu không phải Bái Thần bị nổ vỡ linh hạch mà chết, mà là chết bởi phương pháp đặc thù khác!

Tiếp theo đây, sẽ tìm thấy rốt cuộc ai là kẻ giết người, sau khi nhìn theo chỉ dẫn của ngọc bàn.

Nếu thật sự là Trương Ảnh Đạo Tử, vậy sẽ là vấn đề lớn thật rồi!

“Thật sự có phương pháp khác để khắc chế Bái Thần?”

Trong lòng hai người chấn động, vốn dĩ bọn họ chỉ được phái tới để lượn qua lượn lại, không ngờ lại thật sự tra được manh mối.

“Báo tin cho Chu đại nhân ngay!” Lúc này, một người tiếp tục tìm tro đen mà Linh Lạc để lại. Một người khác dẫn đội, quay người chạy về phía phủ Tình Xuyên.

*

*

*

Trong đình viện.

Trương Vinh Phương lẳng lặng nhìn Tùng Sơn đạo nhân trước mặt.

Nét bút của Thiên Nữ, nội ứng của Nghịch Thời hội, thái độ khó bề phân biệt của Chu Diễm.

Còn có đợt thẩm tra ngang xương không hiểu ra sao.

Mọi thứ ở đây ai thật ai giả? Ai mới là người chân tâm thật ý, ai mới là kẻ rắp tâm hại người?

Hắn không thể phân rõ.

Thực ra, có phân rõ được hay không, thì có quan hệ gì đâu?

Cộc cộc cộc.

Lúc này, ngoài cửa viện lại có thêm một đội người bước nhanh vào cửa.

Đương nhiên người cầm đầu là Chu Diễm đang mặc thường phục.

Rõ ràng hắn ta cũng đang định nghỉ ngơi, nhưng miếng ngọc bàn mà hắn ta cầm trong tay, lại khiến sắc mặt trở nên nghiêm trọng khác lạ.

“Trương Đạo Tử, chúng ta đã phát hiện một vài thứ ở gần đây. Có lẽ ngươi nên xem thử.” Hắn ta ném ngọc bàn trong tay lên

đất trước người Trương Vinh Phương.

“Ở Thứ Đồng, kết quả chúng ta điều tra là, mấy Tông Sư từng có mâu thuẫn với ngươi đều đã mất tích bí ẩn. Ở trong này, lại phát hiện Tông Sư Bái Thần từng có mâu thuẫn với ngươi, đã bị tiêu diệt bằng phương pháp đặc biệt chưa biết đến. Kẻ giết hắn không phải Bái Thần, cũng không phải chết vì linh hạch vỡ vụn.”

Vẻ mặt Chu Diễm âm trầm.

Ánh mắt chăm chú đến gần Trương Vinh Phương.

“Ngươi nên cho bản tướng một lời giải thích về điều tra kết quả lần này đúng không?”

“…” Trương Vinh Phương đưa mắt nhìn Tùng Sơn đạo nhân một bên.

Hiện giờ người này hoàn toàn không còn lo lắng như trước đó, ngược lại mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, đứng ở một bên, giống như tất cả mọi chuyện đều không có quan hệ gì với hắn ta.

Giống như người vừa rồi đến đây bảo hắn mau trốn đi không phải hắn ta vậy.

Báo tin, Nghịch Thời hội, Chu Diễm, cùng với cái gọi là điều tra.

“Giải thích? Ta không rõ ngươi đang nói cái gì? Giải thích như thế nào?” Vẻ mặt hắn bình tĩnh lại, thản nhiên nói.

“Hắn là ngươi biết ta đang nói về cái gì?” Suy nghĩ trong lòng Chu Diễm dao động: “Bên Thứ Đồng, rồi Tình Xuyên, phàm là người có mâu thuẫn với ngươi đều mất tích bí ẩn, bây giờ lại còn tìm được dấu vết bọn họ bỏ mình. Tất cả đều chết bởi một phương pháp đặc biệt!”

“Hắn là một Siêu Phẩm bình thường thì có thể biết cái gì? Chẳng lẽ ngươi lại nghĩ rằng hắn đã ra tay giết người?”

Ngoài cửa đình viện, một bóng người khôi ngô đi thẳng vào.

Người này có mái tóc trắng xoá, chiều cao ba mét, mặc đạo y xanh đậm đặc hữu của Đại Đạo Giáo.

Rõ ràng là Thượng Quan Phi Hạc bị quấn chân khi trước.

“Thượng Quan phủ chủ, không ngờ ngươi cũng quay về kịp thời.” Chu Diễm xoay người sang phía khác nhìn thẳng vào đối phương, ánh mắt lóe lên vẻ nghiêm trọng.

“Vì sao ta không thể trở về? Nơi này là địa bàn Thượng Quan gia ta cố thủ, nếu có ai có gan dám quấy rối ở đây, đừng trách lão phu trở mặt!” Giọng Thượng Quan Phi Hạc lạnh lùng nói, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Chu Diễm.

Chương 1215 - Ám lưu (15)

“Nếu phủ chủ đã tới, vậy thì thật là tốt, bây giờ ngươi cũng tới xem chứng cứ mà phía ta tìm thấy đi.” Chu Diễm chỉ chỉ ngọc bàn trên đất.

Nhất thời tất cả ánh mắt liên tục rơi vào ngọc bàn kia, mọi người ở đây đều không phải người bình thường, có không ít người đã nhận ra ngọc bàn kia.

Thứ này cũng đã từng xuất hiện rất nhiều lần trong những nghi án rối loạn đã xảy ra trước đây.

Phần lớn người từng trải đều có thể nhận ra vật này.

“Là Lạc Ngọc bàn!”

Tất nhiên Thượng Quan Phi Hạc cũng biết về vật này.

Hoa văn hình cá trên đó đại biểu kết quả thế nào, ông ta cũng hiểu rõ.

“Trước đó chúng ta đã dùng bốn mảnh Lạc Ngọc bàn, kết quả đạt được là, hai mảnh có hoa văn hình cá, bây giờ, ta tới đây dùng một mảnh ngọc bàn, kết quả đưa ra vẫn là hoa văn hình cá.”

Chu Diễm trầm giọng nói.

“Bây giờ, ngươi hãy nói cho ta biết, vì sao tất cả ngọc bàn liên quan đến Đạo Tử, phần lớn đều có vấn đề?”

“Người mạnh nhất bên cạnh Đạo Tử chỉ là Siêu Phẩm, hắn lấy cái gì để giết Tông Sư?” Thượng Quan Phi Hạc hỏi lại: “Cho nên, cho dù chắc chắn cách thức tử vong không đúng, cũng không khẳng định chính là hắn đã ra tay!”

“Vậy vì sao người chết đều có thù với hắn?” Chu Diễm nghiêm nghị truy vấn.

Lúc này Thượng Quan Phi Hạc đã cảm thấy không được bình thường, rõ ràng trước đó Chu Diễm có khuynh hướng là người của bọn họ, bây giờ không hiểu sao lại mang việc này ra chất vấn.

“Không thể nào là do hắn giết được!” Ánh mắt Thượng Quan Phi Hạc dần lạnh lẽo.

“Thế thì là ai? Ngươi nói cho ta biết đi! Là ai?” Chu Diễm bước một bước lên trước. “Ngươi cũng đã biết, trong số những người chết còn có Tông Sư trong thập nhị tông phủ của ngươi!”

“Nhưng ngươi không có bằng chứng?” Thượng Quan Phi Hạc không hề lùi bước.

“Trước khi ta đến, Nghịch Thời hội có người truyền tin cho hắn, bảo hắn chạy trốn, đây cũng là bằng chứng!” Bỗng nhiên Chu Diễm nói.

Tay hắn ta lại chỉ Tùng Sơn đạo nhân đứng một bên.

“Tùng Sơn huynh phối hợp với chúng ta, đóng giả thành cao thủ Nghịch Thời hội, bảo hắn chạy trốn, hắn không bác bỏ, mà ngược lại còn thật sự suy xét về việc này! Chỉ cần là như thế, đã biết hắn có vấn đề!”

“Ngươi chắc chắn?” Thượng Quan Phi Hạc quay phắt sang nhìn Tùng Sơn đạo nhân. Hai mắt to như chuông đồng toả ra vẻ hung ác nặng nề dưới ánh trăng.

Da mặt Tùng Sơn đạo nhân căng ra, lông tơ toàn thân dựng đứng, thiếu chút nữa đã lùi lại phía sau một bước.

“Đúng! Thật sự có việc này!”

“Người bên ngoài thế nào, có thể Thượng Quan phủ chủ không thèm để ý, nhưng thập nhị tông phủ như thể tay chân, Tông Sư trong đó bỏ mình, còn bị nội gián giết chết, Thượng Quan phủ chủ không thể vẫn không để ý đến được đúng chứ?” Giọng điệu Chu Diễm lạnh băng.

Thượng Quan Phi Hạc trầm mặc, quay đầu nhìn về phía Trương Vinh Phương trầm mặc ở một bên.

“Trương Ảnh, đến cùng có phải người do ngươi mà chết hay không? Chỉ cần ngươi nói một tiếng không phải, lão phu bảo đảm ngươi không có việc gì ở phủ Tình Xuyên này!”

“Phủ chủ làm thế này là đang chỉ người khác thoát tội sao?” Sắc mặt Chu Diễm nghiêm nghị, hét lớn.

“Câm miệng!” Thượng Quan Phi Hạc chợt gầm lên giận dữ, sóng âm to lớn giống như sư tử gầm, chấn động đến mức tất cả tường đá trong đình viện rơi ra bụi phấn, gợn sóng trong ao nước nhỏ không ngừng xao động.

“Bản tướng đang đại biểu cho quân chủ của Tuyết Hồng các! Ngươi dám làm càn? Ta diệt cửu tộc của ngươi!”

Chu Diễm bước lên một bước, gầm thét, thân thể khôi ngô tản ra khí thế chỉ hơi yếu hơn Thượng Quan Phi Hạc.

“Diệt cửu tộc ta? Ta diệt ngươi trước!” Cơ thể Thượng Quan Phi Hạc nhanh chóng giãn nở, từng đường vân màu bạc nổi lên trên da.

“Bao che cho trọng phạm! Tự ý thả nội ứng của phản tặc! Thượng Quan Phi Hạc, ta thấy ngươi chán sống rồi!” Tay Chu Diễm chậm rãi cầm vào chuôi đao bên hông.

Ngoài mặt cả vẻ mặt và giọng nói của hắn ta đều nghiêm túc, nhưng thực ra đang mừng thầm trong lòng.

Mục đích trong lần này đến, bất kể là vu oan cho Trương Vinh Phương, hay là chọc giận Thượng Quan Phi Hạc, hắn ta đều đã đạt tới kết quả mong muốn.

Nếu có thể khiến cho Thượng Quan Phi Hạc chịu tội danh cấu kết nghịch đảng trên lưng, thì mục đích hắn tới nơi này đã được hoàn thành viên mãn.

“Ta hỏi ngươi một câu nữa, ngươi có phải là kẻ thật sự muốn bao che thông đồng với phản tặc hay không? Ngươi chắc chắn hắn thật sự là Trương Ảnh? Thật sự mới ba mươi mấy tuổi? Thật sự là thiên tài tuyệt thế?”

Hơi thở Thượng Quan Phi Hạc nặng nề, nhìn về phía Trương Vinh Phương.

“Nhân danh Thiên Tôn, ngươi nói thật cho ta biết. Ngươi có thông đồng với phản tặc không?”

“Không có.”

Trương Vinh Phương lắc đầu.

“Tu vi văn công và tuổi tác của ngươi là giả à?”

“Không phải.”

“Ngươi có phải là quân cờ của Đông tông năm đó hay không? Phải chăng còn trung với Đông tông?” Thượng Quan Phi Hạc hỏi lại.

“Không phải.” Trương Vinh Phương trả lời.

Chương 1216 - Ám lưu (16)

Đôi mắt Thượng Quan Phi Hạc lạnh băng nhìn Chu Diễm, lại nhìn về phía Trương Vinh Phương lần nữa.

“Cuối cùng, Tông Sư Thương gia của Tây tông và Ngọc Hư Cung, có phải do ngươi phối hợp với người khác rồi giết chết hay không?”

“Không phải.” Trương Vinh Phương nói.

“Nhìn thấy chưa? Dưới cái tên Thiên Tôn! Nếu như giờ phút này hắn có nửa điểm gian dối, thì ngày sau Bái Thần nhất định sẽ bị phạt! Cho nên hắn không thể nào là…”

“Giết bọn họ, không cần phải có người phối hợp.”

Thượng Quan Phi Hạc còn chưa nói xong, đột ngột dừng lại.

Giọng ông ta bị giọng bình tĩnh trầm thấp của Trương Vinh Phương đè xuống, áp chế hoàn toàn.

Rõ ràng âm thanh của ông ta lớn hơn.

Nhưng giờ phút này, trong tai tất cả mọi người, một câu trả lời ngắn ngủi của Trương Vinh Phương lại giống như một hồi chuông lớn, chấn động đến mức lòng tất cả mọi người run lên.

Tầm mắt mọi người tụ tập lên người Trương Vinh Phương ngay lập tức.

Bao gồm Chu Diễm, và cả Thượng Quan Phi Hạc.

“Ngươi mới vừa nói gì? Lặp lại lần nữa!” Thượng Quan Phi Hạc trợn mắt tròn xoe, nhìn chòng chọc vào Trương Vinh Phương.

Ông ta hoài nghi mình nghe lầm rồi.

Nghe lầm câu nói vừa rồi.

“Ta nói, giết bọn họ, không cần có người khác, một mình ta là đủ.”

Vẻ mặt Trương Vinh Phương bình tĩnh, lặp lại lần nữa.

Hắn ngẩng đầu, đón lấy ánh mắt của mọi người ở đây.

Gió thổi những chiếc lá rụng rơi, nhẹ nhàng buông mình xuống hồ nước.

Trăng sáng mây tan.

Trương Vinh Phương nhẹ nhàng duỗi người, ngẩng đầu đối mặt với ánh mắt của mọi người.

“Thật ra… Ta đã đã muốn nói điều này từ lâu rồi. Đáng tiếc… Không có thời gian thích hợp.”

Hắn lo lắng cho tỷ tỷ, lo lắng cho sư phụ, lo lắng cho thủ hạ, bởi vì lo lắng nên có thể dẫn đến vô vàn rắc rối.

Vân vân và mây mây.

Có quá nhiều thứ phải lo lắng.

Nhưng đối với nhiều chuyện, ngươi càng né tránh, nó càng đến gần ngươi, tập trung về phía ngươi.

Cho đến khi ngươi không còn cách nào rút lui, không còn cách nào tránh né được nữa.

Thay vì như thế, tốt hơn là biến bị động thành chủ động ngay từ đầu.

Trong nửa tháng trên đỉnh núi Lăng Hoa này, Trương Vinh Phương đã học được rất nhiều điều từ Đế Giang.

Nhưng tất cả những điều này thực ra không ảnh hưởng lớn bằng một thứ.

Đó là bản thân.

Dựa vào lòng ta thuận theo lòng hắn, dựa vào ý ta cảm hoá ý hắn.

Nếu có biến số thì cứ tùy theo lòng mình mà làm.

Đế Giang đã làm như vậy, cho nên mọi người xung quanh đều phải thích ứng với hắn. Thay vì hắn thích ứng với những người còn lại xung quanh.

Kẻ yếu thường đi theo xu thế chung.

Mà bản thân kẻ mạnh chính là xu thế chung.

Trương Vinh Phương chợt nhận ra rằng hóa ra suy nghĩ của mình luôn ở vị trí của một kẻ yếu.

Hắn thuận theo bố cục của người khác, thuận theo thế của người khác.

Nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ chủ đạo mọi thứ, chủ đạo xu thế chung.

Nhạc sư phụ, Nghĩa Minh, Linh đình, họ đều có thế của riêng mình.

Nếu họ có thể có. Tại sao hắn không thể có?

"Ngươi…" Trong đầu Thượng Quan Phi Hạc ong ong một hồi, trong khoảnh khắc ấy, vô số suy nghĩ quay cuồng trong đầu ông ta.

Trong đó, thậm chí còn có ý tưởng ngay lập tức đánh bất tỉnh cái tên này, kéo đi, kẻo hắn lại tiếp tục nói nhảm.

Ông ta vội vội vàng vàng trở về, đã nghĩ đến rất nhiều việc phát triển, rất nhiều khả năng.

Nhưng không ngờ Trương Ảnh lại thừa nhận điều đó trước mặt mọi người!

Thừa nhận!

Hắn vậy mà lại thừa nhận một mình hắn đã giết tất cả các Tông Sư đối địch trước đó!

Hắn là một võ giả Siêu Phẩm? Lấy cái gì mà thừa nhận? Còn nội ứng thì sao?

Ai đã phối hợp với hắn để giết người? Tại sao phải giết người? Chỉ vì một chút xíu mâu thuẫn liền ra tay lấy đi tính mệnh của người khác à?

Những câu hỏi này giống như đã mọc rễ, không ngừng quay cuồng trong tâm trí Thượng Quan Phi Hạc.

Lúc này, toàn bộ đình viện hoàn toàn yên tĩnh.

Sự kinh ngạc trong mắt Chu Diễm dần dần biến thành một nụ cười, bởi vì cho dù Trương Ảnh có bỗng nhiên nổi điên hay không, mục đích của hắn ta đã đạt được.

Tiếp theo, chỉ cần tội danh của Trương Ảnh được xác nhận, sau đó phối hợp với người khác bí mật giả chết rút lui, thế là xong.

“Xem ra đầu óc Trương Đạo Tử của chúng ta bỗng nhiên mê sảng, bắt đầu nói nhảm.” Nguyên Sinh Tây tông cười nói.

“Làm sư phụ, ngươi nói chuyện không thể biết một người tỉnh hay không sao? Cái này cũng không giống nói bậy bạ a.” Tùng Sơn đạo nhân Chân Nhất Giáo cười nói.

Mục đích của chuyến đi lần này của họ đơn giản là đã hoàn thành vượt mức.

Ban đầu còn nghĩ phải làm cách nào để Trương Ảnh tự mình chui vào rọ.

Nhưng bây giờ, tất cả đã không cần thiết nữa.

Họ không ngờ rằng Trương Ảnh lại ngu ngốc đến mức này, vậy mà lại thừa nhận ở trước mặt bọn họ?

Mặc dù điều này làm cho tất cả các công việc chuẩn bị tiếp theo của họ trở nên vô nghĩa.

Chương 1217 - Ám lưu (17)

Nhưng thật ra sẽ tiết kiệm rất nhiều chuyện để hoàn thành nhiệm vụ!

“Mặc kệ Đạo Tử và Tông Sư Tây tông của ta có mâu thuẫn gì, cũng không nên lạnh lùng hạ sát thủ. Nếu có mâu thuẫn, chẳng phải mọi chuyện đều do Tập Hiền viện xét xử sao?”

Nguyên Sinh thở dài nói: “Thật đáng tiếc cho sư điệt chữ Không của ta vậy mà lại bỗng nhiên biến mất một cách bí ẩn ở nơi như Thứ Đồng. Bây giờ xem ra, chắc là có liên quan đến Đạo Tử phải không?”

Hắn ta muốn một hơi đổ hết mọi rắc rối lên đầu Trương Vinh Phương.

Trong lòng Thượng Quan Phi Hạc giật mình, vừa định quát lớn.

Ông ta mơ hồ đoán rằng Trương Ảnh có thể đã bị cái gì đó kích thích, bỗng nhiên tính tình thay đổi kịch liệt, ăn nói lung tung.

Cứ như vậy, tại thời khắc mấu chốt này, cho dù Trương Ảnh nói cái gì cũng sẽ không đáng tin.

Bây giờ, nhất định phải kiểm soát tình hình ngay lập tức!

Nhưng ông ta vừa định mở miệng thì Trương Vinh Phương ở bên cạnh đã giơ tay lên.

“Ngươi nói ai?” Sắc mặt hắn bình tĩnh, giọng điệu lạnh nhạt: “Xin lỗi, ta giết hơi nhiều người chữ Không, không nhớ rõ là ai.”

“…” Nụ cười trên mặt Nguyên Sinh cứng đờ, hắn ta há to miệng, chuẩn bị đối phó lời ngụy biện tiếp theo, thế mà một câu cũng không nói ra được.

Thừa nhận?

Cứ thẳng thắn thừa nhận vậy hả?

Hắn ta hơi nghẹn họng nhìn trân trối Trương Vinh Phương.

Đây là một vụ bê bối lớn có thể dẫn đến Tây tông hiện tại lại lần nữa trở mặt với Đại Đạo Giáo.

Hắn vậy mà lại dễ dàng thừa nhận như vậy?

Hắn không quan tâm đến sư môn nữa à?

Không chỉ có hắn ta, Chu Diễm và Tùng Sơn ở bên cạnh cũng nghe thấy giọng điệu của Trương Vinh Phương không đúng.

Cảm giác này…

"Xem ra cũng không còn gì để nói." Tùng Sơn nở nụ cười: "Hôm nay mọi chuyện đã cháy nhà ra mặt chuột. Nhiệm vụ điều tra của chúng ta có thể trực tiếp quay về Đại Đô để khép lại vụ án."

Hắn ta nhìn Trương Vinh Phương, ánh mắt từ từ trở nên uy nghiêm đáng sợ.

"Thượng Quan phủ chủ, bây giờ ngươi còn cái gì để nói không? Trương Ảnh Đạo Tử tự mình thừa nhận, Lạc Ngọc bàn cũng chứng tỏ hắn quả thực có vấn đề, nhân chứng vật chứng đều có. Vậy thì ngươi động thủ bắt người, hay là chúng ta tự mình động thủ?"

Tận mắt nhìn thấy hy vọng tương lai của Đại Đạo Giáo trong nháy mắt ngã xuống, hoàn toàn chấm dứt, loại khoái cảm vui sướng này tưởng chừng như khiến hắn ta nghẹt thở.

Kể từ giờ phút này trở đi, hai Đạo Tử của Đại Đạo Giáo có thể nói là toàn bộ bị phế bỏ.

Hy vọng về tương lai hoàn toàn bị phá hủy.

Nhanh lên!

Trong lòng hắn ta chỉ muốn cười to say khướt một trận.

"Ngươi nghĩ, tại sao ta lại nói tất cả mọi chuyện ở đây?"

Trương Vinh Phương bỗng nhiên lên tiếng.

Hắn bước từng bước về phía trước, da thịt trên người bắt đầu từ từ ửng đỏ, mạch máu nổi lên, giống như những con sâu máu đang ngọ nguậy bao phủ toàn bộ cơ thể.

"Bây giờ ngươi rất muốn cười phải không?"

“Ngươi còn muốn động thủ với ta à? Không biết tự lượng sức mình!” Tùng Sơn thật sự cười rộ lên.

Oành!!! Tiếng gió bùng lên.

Bỗng nhiên hắn ta trở nên cảnh giác, tiên cơ ngăn địch kết hợp với phòng ngự tuyệt đối trước người, đồng thời giơ tay lên, thiết lập tư thế phòng thủ Cực Huyền Âm chỉ như một phản xạ có điều kiện.

Đồng thời hai tầng trạng thái cực hạn: Phá Ẩn Hoàn Dương và Thần Ý Chân Định đồng thời thay phiên nhau tăng lên.

“Ngươi.”

Oành!!!

Một tiếng nổ lớn kèm theo gợn sóng khí lưu nổ tung.

Trương Vinh Phương trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Tùng Sơn, cánh tay phải giống như đầu rồng, ầm ầm chui vào cái miệng đang mở lớn của Tùng Sơn.

Tiên cơ ngăn địch đối đầu với tiên cơ ngăn địch, Tùng Sơn bất ngờ không kịp đề phòng, chậm một bước.

Chậm một bước, chậm từng bước.

Sau đó

Oành!

Lấy khuôn mặt của Tùng Sơn làm trung tâm, một quả cầu khí màu trắng nổ tung, lực trùng kích cực lớn mang theo hắn ta bắn mạnh ra sau, bay ra ngoài, đập mạnh vào bức tường đá.

Bức tường sụp xuống vỡ vụn, người lại lần nữa bay ra ngoài, lăn trên mặt đất mấy chục mét rồi dừng lại bất động.

Trong đêm tối, toàn bộ đầu của Tùng Sơn đã bị đánh thành một hỗn hợp nhão nhoẹt màu đỏ bạc.

“Hiện tại ngươi có thể tiếp tục cười.” Trương Vinh Phương thu tay lại, xoay người nhìn về phía đám người Chu Diễm Nguyên Sinh xung quanh.

Chu Diễm nắm chặt tay, sắc mặt bỗng nhiên trở nên vô cùng cau có.

Nhưng trong lòng hắn ta lại cực kỳ kinh ngạc vui mừng. Đúng vậy, kinh ngạc vui mừng!

Mặc dù hắn ta lờ mờ cảm thấy rằng tình hình có hơi mất kiểm soát.

Nhưng không sao cả, thực lực của Trương Ảnh mạnh như vậy quả thật là điều hắn ta không ngờ tới, nhưng cho dù mạnh thế nào cũng đánh không lại hắn ta.

Hiện tại ra tay ác liệt như vậy, ngược lại càng ác liệt càng tốt, càng phù hợp với tâm ý của hắn ta.

Tốt nhất là cũng làm trọng thương Nguyên Sinh ở bên cạnh! Cứ như thế, cái gọi là liên minh giáo phái của Đạo Giáo sẽ chưa đánh đã bại, bên trong chắc chắn sẽ xuất hiện vết nứt!

Chương 1218 - Ám lưu (18)

Nguyên Sinh ngơ ngác nhìn Tùng Sơn bị nổ đầu, nhanh chóng lặng lẽ lùi lại một bước. Hắn ta vừa định mở miệng liền lập tức ngậm lại.

Nếu trước đây hắn ta còn tưởng Trương Ảnh đang khoác lác phát bệnh, nhưng bây giờ, hắn ta cảm thấy có chút không ổn.

Một linh cảm xấu tràn ngập trong lòng hắn ta.

Trong nháy mắt vừa rồi, hắn ta chuẩn bị ra tay, nhưng hắn ta tưởng là Chu Diễm sẽ ra tay, cho nên không nhúc nhích, mà Chu Diễm cũng không nhúc nhích.

Hơn nữa, hắn ta tưởng rằng Tùng Sơn hẳn là có thể áp chế Trương Ảnh, nhưng bây giờ…

Trong nháy mắt!

Tùng Sơn thậm chí còn chưa kịp mở Chung Thức!

"Thượng Quan Phi Hạc! Hắn chắc chắn không thể nào là Trương Ảnh! Chúng ta cùng nhau bắt hắn lại trước đã rồi hẵng nói!"

Nghĩ đến đây, Nguyên Sinh hét lớn.

"…" Hai tay Thượng Quan Phi Hạc nắm chặt, nhưng trong lòng vẫn do dự.

Dù thế nào đi nữa, từ khoảnh khắc hắn vừa mới ra tay, vẫn có thể nhìn ra thứ mà Trương Vinh Phương sử dụng rõ ràng là võ học của Đại Đạo Giáo!

Dấu vết đó không nói dối! Đó là một dấu vết mạnh mẽ chỉ có thể được dung nhập vào bản năng sau nhiều năm luyện tập.

Nó chắc chắn không thể là giả!

"Đừng nghĩ nữa, hắn ta không thể ra tay đâu."

Bỗng nhiên, một giọng nói ôn hòa vang lên từ cửa sân.

Một lão già tóc tai bù xù, một tay cầm một vò rượu, tay kia cầm một thanh đoản đao màu bạc, thân thể lắc lư, nửa người dựa vào khung cửa.

Ừng ực ừng ực.

Hắn ngửa đầu, đổ một đống rượu vào miệng, sau đó mắt say lờ đờ, mông lung bỏ xuống, ợ một tiếng.

“Đã lâu không gặp, Thượng Quan.”

“Là ngươi!!?” Đồng tử Thượng Quan Phi Hạc bỗng nhiên co rụt lại.

Những ký ức đã lâu nhanh chóng dâng lên khuấy động trong đầu, cảnh tượng năm đó nhanh chóng hiện lên trong đầu ông ta.

“Là ta.” Lão giả mỉm cười: “Cho nên, bắt đầu từ bây giờ, ta không động, ngươi cũng không động.”

Thượng Quan Phi Hạc không trả lời. Ánh mắt lại lần nữa rơi vào Trương Vinh Phương ở bên cạnh.

“Xem ra ngươi đã lên kế hoạch hết rồi.”

“…” Trương Vinh Phương cũng bất ngờ không kém.

Hắn căn bản không mời Đế Giang tiền bối.

Nhưng hắn vậy mà lại xuống núi, còn đến nơi này là vì nghĩ tới tờ giấy trước đó Thiên Nữ đã đưa đến.

Hắn bỗng nhiên hơi hiểu ra

Có người nghĩ nó là giả, nhưng có người có thể biến nó thành thật.

“Đi thôi.” Đế Giang dịu dàng nhìn về phía Trương Vinh Phương, hắn hơi hơi nghiêng người, nhường cửa sân ra.

Trương Vinh Phương im lặng một lúc, chậm rãi đi về phía trước, đi ngang qua Chu Diễm và Nguyên Sinh.

Ánh mắt Chu Diễm hung ác nham hiểm, tay phải muốn ngưng tụ kình lực.

Bỗng nhiên, một cơn ớn lạnh sắc bén từ bên ngoài cửa sân truyền đến.

Hắn ta ngẩng đầu nhìn lại, trong bóng tối phía sau Đế Giang, vậy mà lại có một bóng dáng cao lớn tuấn mỹ tóc vàng đang đứng.

Sự ớn lạnh đó truyền đến từ người này.

“Đông Lâm giáo chủ? Áo Tư Thản Đinh.”

Tại sao tên này có thể ở cùng một chỗ với người Nghịch Thời hội? Lúc trước hắn ta còn phối hợp ra tay với Giáo Minh mà!?

Đầu óc Chu Diễm mờ mịt, nhất thời không kịp phản ứng.

Nếu như nói những người khác không phải cường giả Bái Thần phản bội, hắn ta có thể hiểu được.

Nhưng tại sao Đông Lâm giáo chủ Áo Tư Thản Đinh cũng như thế?

Tiếng bước chân lanh lảnh không ngừng vang vọng trong sân.

Trương Vinh Phương từng bước một lướt qua hai người Chu Diễm, quay lưng về phía Thượng Quan Phi Hạc, đi về phía Đế Giang.

Tốc độ của hắn rất chậm, nhưng cũng rất ổn định.

“Trương Ảnh!” Thượng Quan Phi Hạc bỗng nhiên kêu lên.

“Ngươi đã nghĩ kỹ rồi à?”

Trương Vinh Phương im lặng không nói gì. Chuyện cho tới bây giờ, hắn muốn ngưng tụ Tự Cường Chi Tâm, bước vào cảnh giới Tông Sư, thân phận Đạo tử của Đại Đạo Giáo, bản thân nó đã trở thành gông cùm xiềng xích.

Có lẽ Nhạc sư phụ thật sự đối xử tốt với hắn, sự che chở đối với hắn cũng tương tự không ngừng hiện lên trong lòng.

Không có Đại Đạo Giáo lúc trước bảo vệ, hắn cũng không cách nào phát triển nhanh chóng tới tầng thứ này như vậy.

“Thượng Quan phủ chủ, cho tới nay, đa tạ ngươi chiếu cố.” Trương Vinh Phương bình tĩnh nói.

“Tương tự, Nhạc sư phụ đối xử với ta thật sự tốt, ta cũng ghi tạc trong lòng.”

“Vậy vì sao ngươi vẫn còn…?” Trong nháy mắt Thượng Quan Phi Hạc thấy Đế Giang xuất hiện, nghe thấy hắn giọng nói chuyện, liền mơ hồ có chút hiểu ra, Trương Ảnh, có lẽ không thành vấn đề!

“Ân tình thì quy về ân tình.” Trương Vinh Phương giẫm một cước lên bậc thang trước cửa.

“Nhưng con đường của Đại Đạo Giáo, đi nhầm rồi.”

Hắn đi từng bước một hướng Đế Giang, mỗi một bước đều rất đều đều, rất bình ổn, loại cảm giác này… giống như đang rời xa cái gì.

Thượng Quan Phi Hạc thấy cảnh như vậy, trong lòng mơ hồ giống như nghĩ tới điều gì.

Hô hấp ông ta nặng nề hơn.

“Đứng lại!”

Ông ta hét lớn.

“Việc của Đại Đạo Giáo, chỉ có thể do Đại Đạo Giáo quyết định! Ngươi theo ta đi Thiên Thành Cung gặp chưởng giáo!”

Chương 1219 - Ám lưu (19)

Không chần chờ nữa, ông ta rốt cuộc giậm chân vọt lên trước, cơ thể cao ba mét chợt bành trướng biến lớn, tăng tới bốn mét, bàn tay to như quạt hương bồ vung từ phía trên xuống, chớp mắt đã vượt qua hơn mười thước, chụp vào Trương Vinh Phương.

Keng!!

Một tiếng cười khẽ trong nháy mắt.

Thân hình Đế Giang chợt biến mất, thay vào đó là một đường sáng trắng lóa mắt.

Ánh sáng trắng và bàn tay to ngay lập tức đụng nhau, lại đều tự bắn ngược về.

Đế Giang trở lại bên khung cửa, nhẹ nhàng thu đao, vẫn bình tĩnh như cũ.

Thượng Quan Phi Hạc rũ xuống tay phải, lòng bàn tay một đường vết đao rõ ràng đang không ngừng rỉ máu.

Ông ta trợn tròn mắt, đang định tiếp tục tiến lên.

Không ngờ Chu Diễm một bên lại vọt tới trước, không thèm để ý đến Đế Giang ở một bên, một chưởng chụp vào Trương Vinh Phương.

"??" Mấy người ở đây đều có vẻ mặt nghiêm nghị, không biết Chu Diễm đang có ý gì.

Chẳng lẽ hắn ta cho là mình và Thượng Quan Phi Hạc, có thể liên thủ chống nổi Đế Giang và Áo Tư Thản Đinh?

Vụt!

Chu Diễm ra tay mang theo khí lưu, tiếng bạo phá nổi lên như sấm rền.

Đó là tiếng vang truyền đến do không khí bị đánh phá trong nháy mắt.

Ánh mắt Đế Giang ngưng tụ, đang định ra tay.

Bỗng hắn chợt lóe sang bên trái

Xùy!

Một lưỡi dao đen kịt chợt đâm ra từ nơi hắn đứng trước đó.

Vô số sương mù xám trắng mờ mịt theo sau hắc đao cấp tốc khuếch tán ra.

“Không tốt! Nghi Vân Ngụy Vụ!?”

Đế Giang hơi biến sắc mặt. Trong nháy mắt vung cây đao Tình Duyên xua tan sương mù, nhưng chỉ vẻn vẹn một cái chớp mắt như thế, Trương Vinh Phương bên cạnh cũng đã biến mất không thấy gì nữa.

Hắn tiến lên phía trước mấy bước, định cảm ứng cảnh vật chung quanh tìm ra Trương Vinh Phương.

Nhưng trong bóng tối, một bóng người cao lớn hai mắt hoàn toàn hóa thành màu bạc, tay cầm hắc đao, cấp tốc nhào tới hướng hắn.

“Hàng Thần!? Ngươi muốn chết!!” Đế Giang giơ đao định lâm thời giải phóng, đối phương mặc dù là Hàng Thần Đại Tông Sư Bái Thần, nhưng loại trạng thái này không thể kéo dài.

Chỉ cần nhanh chóng giải quyết người này là được.

Bỗng hắn lui về sau một bước.

Tránh khỏi một cánh tay tráng kiện đập tới.

Oành!!!

Cánh tay hung hăng đánh hụt, khí lưu bùng nổ đánh xuống mặt đất, thế mà cũng mơ hồ thổi ra một vũng bùn không cạn.

Người tới chính là Thượng Quan Phi Hạc.

Lúc này toàn thân hắn bao trùm hoa văn màu bạc, mi tâm có một đường vân đặc biệt, như ẩn như hiện.

Lưỡi đao cánh tay của hai người trong nháy mắt đan xen một chiêu, phát ra tiếng giòn vang, sau đó cấp tốc tách ra.

Không đợi Đế Giang đứng vững, bóng đen Hàng Thần ban nãy đã lại bay nhào xuống, tay cầm hắc đao chém về phía cổ hắn.

Ánh đao như chớp như mưa, mang theo tiên cơ ngăn địch cũng thuộc tầng thứ tối cao, hoàn toàn bao phủ tất cả góc độ

có thể tránh né.

“Các ngươi muốn chết!!” Đế Giang giận tím mặt, ngẩng đầu cầm đao. Đồng tử hắn trong nháy mắt co rút lại thành hình vết rách, một luồng khí lưu đặc thù vờn quanh tản ra từ trên người.

Xùy!!

Ánh đao màu trắng giống như sợi tơ, chợt bay vụt khuếch tán hướng bốn phương tám hướng.

“Lâm Giải!”

*

*

*

Giữa sương mù màu xám mông lung.

Trương Vinh Phương bình tĩnh đứng tại chỗ, chờ xung quanh xuất hiện biến hóa.

Nếu là lúc trước, có lẽ trong hắn có khi còn bất định, không biết làm sao.

Nhưng bây giờ lại khác.

Đến cả Nghi Vân Ngụy Vụ của Linh Tướng cũng được chứng kiến rồi, giờ này khắc này không coi vào đâu cả.

“Ngươi cho là ban nãy ngươi có thể chạy thoát à? Giờ thì sao? Sợ không?” Chu Diễm chậm rãi hiện lên từ trong sương mù, vừa lúc đứng ở vị trí đối diện.

“Vì sao ta phải sợ?” Trương Vinh Phương hỏi ngược lại.

“Cấu kết loạn quân phản tặc, âm thầm tập kích giết hại Tông Sư đồng môn, mưu hại Tông Sư Tây tông, giả tạo thân phận học trộm võ công, những tội danh này, dù là cái nào cũng đều đủ để đưa ngươi vào chỗ chết.” Chu Diễm trầm giọng nói.

“Hắn không có Bái Thần, chỉ là Tông Sư nhân loại của Nghịch Thời hội, vì sao phải sợ chứ? Nói nhảm nhiều với hắn vậy làm gì, trực tiếp tóm lại thẩm vấn ra Khắc chế chi pháp là được rồi!” Trong sương mù bên cạnh, Tùng Sơn đạo nhân và Nguyên Sinh đang hiện lên.

Ba người tạo nên trận hình tam giác, vây quanh Trương Vinh Phương ở giữa.

“Ban nãy ta nhất thời vội vàng không kịp chuẩn bị, bị hắn đánh lén.” Sắc mặt Tùng Sơn đạo nhân dữ tợn, vừa nãy bị đánh một quyền ngay đúng đầu làm cho tử vong, đến hiện tại mới lần nữa khôi phục lại, điều này quả thực là lần đầu tiên trong mấy chục năm qua của hắn ta!

Đúng là nhục nhã vô cùng!

“Lúc này ta ngược lại muốn nhìn xem, hắn rốt cuộc ưu tú cỡ nào!” Tùng Sơn đạo nhân hết sức chăm chú, vận chuyển Cực Huyền Âm chỉ, kình lực bao trùm toàn thân.

“Tốc chiến tốc thắng!” Nguyên Sinh cấp tốc lên tiếng nói.

Cao thủ của Nghịch Thời hội đều không phải là dạng vừa.

Chương 1220 - Ám lưu (20)

Nếu như thời gian kéo càng dài, ai biết sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì.

Lúc này ba người đều coi Trương Vinh Phương như là một Tông Sư Nghịch Thời hội ngụy trang thân phận.

Bấy giờ sắc mặt mọi người trầm ổn, đã chuẩn bị đồng loạt ra tay bắt người này.

"Các ngươi đều đừng nhúng tay! Vừa rồi là ta sơ suất, lúc này đây…" Tùng Sơn kéo đạo bào trên thân, lộ ra vóc người tinh tráng.

"Chung Thức! Đông Huyền Kình!!"

Thân thể của hắn ta chợt bành trướng biến lớn, bề mặt ngoài da xuất hiện từng đường cơ bắp nhô lên, nếu như chỉ là điểm ấy, thoạt nhìn hắn ta cũng chỉ là trạng thái cực hạn bình thường.

Nhưng quỷ dị là, miệng hắn ta mở lớn, hít sâu một hơi thật mạnh, nhất thời giữa ngực nhô lên ba cục thịt lớn chừng quả đấm.

Ba cục thịt giống vật còn sống, không ngừng chuyển động trên người hắn ta.

"Giết!!" Tùng Sơn đạo nhân rít gào, hai mắt nổi lên một chút màu bạc, dưới chân giẫm mạnh mượn lực, ầm ầm nhắm về phía Trương Vinh Phương.

Hai tay hắn ta mở ra năm ngón, đầu ngón tay hiện lên một chút màu đen, đồng thời chụp vào Trương Vinh Phương từ hai bên.

Đây là sát chiêu Cực Huyền Âm chỉ của Chân Nhất Giáo — Thiên Nhất Tàn Chỉ.

Một khi sử dụng, là có thể trong nháy mắt hội tụ tất cả kình lực tại ngón tay hai bên.

Là có thể trong nháy mắt tăng độ cứng của ngón tay lên gấp vốn có mấy lần.

Cho dù đối mặt với thần binh lợi nhận, cũng có thể chính diện giao thủ hồi lâu.

“Đi chết đi!!” Sắc mặt Tùng Sơn đạo nhân dữ tợn, hoàn toàn không có khí độ khí chất của cao nhân đạo gia.

Hắn ta giang hai cánh tay, giống chim khổng lồ sải cánh, vỗ về phía Trương Vinh Phương từ hai bên.

Lúc này hắn ta không có chút sơ suất nào, hết sức nghiêm túc, toàn lực ứng phó. Dưới kích thích của sự nhục nhã lúc trước, lực lượng toàn thân hắn ta phối hợp với tinh thần, đã đạt đến đỉnh điểm của lúc này.

Thế nên, đây là chiêu mạnh nhất dung hợp viên mãn một thân võ nghệ mà hắn đánh ra được từ trước tới nay.

Tinh khí thần hợp nhất, không hề có sơ hở nào!

“Tiên cơ ngăn địch!”

“Tiên cơ ngăn địch!”

Trương Vinh Phương ngẩng đầu, nhìn kỹ.

Hai người đồng thời phát động.

Bộp!

Thình thịch!!!

Một mảng mưa máu lập tức nổ tung từ lồng ngực Tùng Sơn.

Trong nháy mắt đó, tất cả trong mắt của hắn ta trở nên chậm đi.

Hắn ta có thể thấy, hình thể của Trương Vinh Phương lập tức biến lớn, bành trướng, tăng tới bốn mét, vô số hoa văn bao trùm toàn thân giống như quái vật.

Hắn ta có thể thấy, đối phương giậm chân, đưa tay, thân hình chợt lóe.

Và rồi sượt qua người mình.

Ngay sau đó chính là sau lưng đau xót, một cánh tay cứng rắn xuyên qua lồng ngực.

Sau đó tất cả hình ảnh dừng vào lúc này.

Không hề có động tĩnh gì nữa.

Tất cả trong mắt Tùng Sơn, cũng bắt đầu trở nên xám xịt.

Toàn thân hắn ta che ở trước người Trương Vinh Phương, truyền ra tiếng hút máu kinh khủng.

Vô luận là Chu Diễm, hay là Nguyên Sinh vọt tới một nửa đều cưỡng chế dừng bước lại, nhìn chòng chọc vào Tùng Sơn lúc này.

Cơ thể cường tráng của hắn ta bây giờ đang nhanh chóng trở nên gầy yếu, khô quắt xuống.

"Khắc chế chi pháp! Pháp thuật tà ác cỡ này, chắc chắn chính là Khắc chế chi pháp trong truyền thuyết!!" Chu Diễm tê cả da đầu, nhìn cảnh trước mắt, lập tức liên tưởng tới tin tức lời đồn truyền ra lúc trước.

Hắn ta vốn cho rằng mọi thứ đều là giả.

Nhưng bây giờ…

Lại là sự thực!!?

Đây quả thực không thể tưởng tượng nổi!!

"Giết hắn đi!!" Hắn ta tê cả da đầu, quyết định thật nhanh, lúc này tất cả kế hoạch đều không còn quan trọng!

Thân làm Bái Thần, nháy mắt khi hắn ta thấy một màn như vậy, trong đầu liền vang lên còi báo động.

Bản năng mãnh liệt thúc giục hắn ta phải bạo phát sức mạnh lớn nhất.

Phá hủy cảnh trước mặt!

Tiêu diệt con người trước mặt!!

Giống như hắn ta, còn có Nguyên Sinh ở bên cạnh.

"Giết!!"

Hai người đồng thời lao tới, trên nửa đường cơ thể bành trướng, làm nứt vỡ áo bào, đồng thời toàn lực tiến hành Chung Thức.

Toàn thân Chu Diễm trở nên thon dài cân xứng, lưng thế mà lại mọc ra một đôi cánh ngắn màu đen.

Bộ mặt hiện lên lượng lớn điểm nhỏ màu đen, tất cả điểm nhỏ đều theo hô hấp kịch liệt của hắn mà chảy ra chút vết máu.

Võ công hắn ta tu hành tên là Linh Hồng Phi Độ công!

Chung Thức của hắn ta dung hợp toàn bộ học thức của hắn ta, đặt tên là Cửu Khúc Loa Toàn!

Tên như ý nghĩa, Chung Thức này chính là lấy tốc độ bạo phát làm chủ.

Bên kia Nguyên Sinh thì cả người bao trùm đường vân màu bạc, đầu có đồ văn ác quỷ đỏ thẫm xuất hiện, hai tay mọc ra vảy nhỏ, móng tay bén nhọn, sắc mặt tái xanh, hàm răng hóa răng cưa, hoàn toàn biến thành tướng mạo của Tu La ngạ quỷ mà Phật môn miêu tả.

Chung Thức này có tên là Vô Tâm Ngũ Thiền!

Chính là trạng thái cường đại lĩnh ngộ được do hắn ta tìm hiểu năm loại thiền võ, sở hữu năng lực phòng hộ vô cùng cường đại.

Chương 1221 - Ám lưu (21)

Hai người một trái một phải, đồng thời đánh về phía Trương Vinh Phương ở chính giữa.

Răng rắc.

Một tay của Trương Vinh Phương vặn gãy cổ của Tùng Sơn đạo nhân, cảm ứng được thế tiến công hai bên.

Lúc này, sau khi triển khai trạng thái huyết liên, hắn không có chút sợ hãi nào.

Hắn ngẩng đầu nhìn thân hình Chu Diễm vọt tới, trong đầu hắn nhanh chóng hiện lên từng phương pháp đối phó.

Nhưng cuối cùng, vẫn ngưng tụ thành một cái.

"Tiên pháp!"

Hai mắt hắn chợt sáng lên.

Mười hai Kỹ Năng Phá Hạn đặc biệt chỉ trạng thái huyết liên mới có, lần đầu tiên được dùng ra ở đây.

"Súc Địa!"

Oành!!

Trong nháy mắt mặt đất dưới chân hắn ầm ầm sụp đổ, nổ tung.

Trong hố sâu rộng hơn một thước, Trương Vinh Phương đột ngột dâng lên từ mặt đất. Hắn giống như ảo ảnh, lấy tốc độ kinh khủng nhanh hơn lúc trước rất nhiều chợt sượt qua bên cạnh Chu Diễm.

"Trọng Vân!!" Hắn vung cánh tay lên.

Hai người dùng tốc độ cực kỳ nhanh chóng, cánh tay giao nhau, trong nháy mắt đã đổi chiêu.

Chu Diễm rơi xuống đất, quỳ một chân trên đất, che cánh tay phải.

Cánh tay hắn ta đã giống như sợi mì, tất cả cốt cách triệt để nát bấy, không hề chống lên được.

Nhưng hắn ta không hề để tâm, trái lại nghiêng người nhìn phương hướng phía sau Trương Vinh Phương.

“Ai cho ngươi dũng khí, dám đối kháng chính diện với ta!?”

“!!???” Ánh mắt hắn ta co rụt mạnh, hai mắt trợn to.

Trời.

Một tay của Trương Vinh Phương buông ra Nguyên Sinh hòa thượng đang nhanh chóng trở nên khô quắt.

Cánh tay trái vừa đứt gãy thành phấn vụn của hắn lúc này đã khôi phục như lúc ban đầu.

Theo lượng lớn huyết dịch bổ sung, tinh khí thần của hắn lại khôi phục lại cực hạn đỉnh phong.

Răng rắc.

Hai mắt Nguyên Sinh mở to, mới chuyển thành bạc trắng hoàn toàn đã bị Trương Vinh Phương một tay vặn gãy cổ, lập tức ngã xuống đất, cấp tốc hóa thành bụi đen.

“Đây cũng là ta muốn nói cho các ngươi biết.” Trương Vinh Phương giang hai cánh tay, khẽ cười ra tiếng.

“Con đường chính xác.”

“…!!?” Chu Diễm nghẹn họng nhìn trân trối, trong lòng tê dại, ngay cả cánh tay hắn ta đang nhanh chóng khôi phục cũng đã không phát giác gì.

Chỉ trong nháy mắt như vậy mà Nguyên Sinh lại!!?

Tên này… tên này… rốt cuộc là thần thánh phương nào!!!?

“Đạo Môn hiện giờ, từ lâu đi lầm đường.” Trương Vinh Phương tiến lên phía trước từng bước một.

“Chúng ta tu đạo, đoạt tạo hóa của thiên địa, luyện chúng sinh vô hạn. Tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên!!”

Hắn chậm rãi nghiêng người, lộ ra hoa văn huyết liên nở rộ phía sau.

“Hôm nay ta đã luyện được tinh huyết chi hoa thứ nhất! Chân chính bước lên con đường cao tu Đạo Môn!”

“Không Bái Thần!”

“Không Cực Cảnh!”

“Chỉ tu mình! Ngộ biến hóa của trời xanh, đạo vô cùng của vạn vật!!”

Vẻ mặt Trương Vinh Phương cảm khái, giống luyện khí sĩ thành kính nghiêm nghị tìm kiếm đạo ở cổ đại.

Chu Diễm trơ mắt nhìn hắn đến gần.

Hắn ta có thể phân biệt ra được, Trương Vinh Phương thực sự không có Bái Thần!

Cũng thật sự không phải là Cực Cảnh!

Không có lâm giải, vẻn vẹn chỉ là một loại trạng thái giống với Chung Thức, đã hoàn toàn nghiền ép tất cả.

Người… có thực sự có thể đạt đến nước này không??

Không Bái Thần? Cũng có thể đạt được độ cao như thế!?

Vậy trước đây vì sao hắn ta lại Bái Thần?

Vì sao phải đem sinh tử của mình, giao cho thần phật!?

Vì sao?

Nếu hắn ta có thể gặp được người này sớm…

Không đúng!!

“Đụng đến đạo tâm ta! Ngươi đáng chết!!”

Chu Diễm phản ứng kịp.

Hắn ta đang trong Chung Thức, nên ánh mắt lập tức tỉnh táo lại.

Hai chân hắn ta đạp đất, cơ thể áp súc, vặn vẹo, xoắn động giống như lò xo.

“Bí sát! Đạp Hư - Lăng Không - Diệt Ảnh!!!”

Trong nháy mắt vô thanh vô tức, thân hình hắn ta biến mất tại chỗ.

Ở một cái chớp mắt này, Chu Diễm bỗng nhiên xuất hiện giữa không trung phía sau Trương Vinh Phương.

Bóng hắn ta phân tán ra theo hình quạt, đầu ngón tay của mỗi một bóng người đều nổi lên màu bạc, điểm xuống phía dưới.

Cùng lúc đó, tổng cộng mười tám bóng người, khó phân thật giả, ấn xuống dưới từ các góc độ khác nhau.

Ngón tay của mỗi một hình bóng đều là thật!

Trương Vinh Phương hít sâu một hơi, thu hồi song chưởng, ôm tròn.

“Thập Nhị Tiên Pháp!”

“Âm Hồng!!””

Trong nháy mắt hai cánh tay hắn mở rộng, làn da chảy ra lượng lớn giọt máu, hai tay vung lên giống suối chảy, trước người hình thành một vòng khí xoáy cực lớn màu đỏ sẫm.

Đó là vòng xoáy chân thực do hỗn hợp giọt máu và khí lưu hình thành nên!!

Xuy xuy xuy xuy!!!!!

Từng bóng ngón tay đụng vào vòng xoáy đỏ sẫm, phát ra tiếng rít chói tai.

Cơ thể Trương Vinh Phương không ngừng rung động, nhưng vẫn đứng tại chỗ bất động, chỉ là hai chân không ngừng hãm sâu xuống.

Một phần mười giây sau.

Một chỉ cuối cùng của Chu Diễm hạ xuống.

Hai người đồng thời bay ngược tách ra xa.

Chu Diễm rơi xuống đất từ không trung, lùi lại hơn mười bước, hoảng sợ đưa tay.

Hai tay của hắn ta, lúc này thế mà lại bao trùm vô số nếp nhăn hố nhỏ giống như người già.

Chương 1222 - Ám lưu (22)

“Yêu pháp!!” Hắn ta quát lên.

Trương Vinh Phương đứng vững hai chân, tinh khí thần mơ hồ tốt hơn.

Mặc dù nơi ngực hắn lại có thêm mấy lỗ máu, nhưng xem tốc độ khép lại của nó, cùng lắm mấy giây sau là có thể khôi phục như lúc ban đầu.

“Đây chính là tiên pháp! Yêu ma các ngươi, lấy tánh mạng người làm thức ăn, sao có thể hiểu được tinh túy của tiên đạo chân chính của bọn ta?”

Mặt hắn không đổi sắc, không chút bận tâm.

Đến lúc này, hắn đã triệt để hiểu ra cực hạn của mình rồi.

Chu Diễm thân làm Đại Tông Sư Tuyết Hồng các, trên tiên cơ ngăn địch cũng chỉ gần giống như hắn, Tùng Sơn trước đó thậm chí còn không bằng hắn ở phương diện này.

Mà trên cường độ tố chất cơ thể, hắn và Chu Diễm không kém bao nhiêu.

Khác biệt duy nhất, chính là sức khôi phục và chiêu thức võ công.

“Thì ra là thế.” Chu Diễm nhìn chăm chú vào hắn, dường như đã hiểu ra cái gì.

“Tiên đạo, chính là Tông Sư chi tâm của ngươi sao?”

“Nếu như thế, ta sẽ phế đi đạo tâm của ngươi!!”

Hai chân hắn ta phân tán thành chữ đinh.

“Để ngươi thật sự hiểu như thế nào là Bái Thần!!”

Vụt!

Hắn ta trợn to hai mắt.

Đồng tử của hắn ta cấp tốc chuyển từ màu đen sang bạc trắng.

Phù!

Một vòng khí lưu vô hình lấy hắn ta làm trung tâm, khuếch tán hướng bốn phương tám hướng, thổi tan sương mù dày đặc xung quanh.

Rất nhanh, sương mù dày đặc tản ra, hoàn cảnh bốn phía lại hiển lộ ra.

Bọn họ đang đứng trên một bãi đất giữa đồi núi.

Phía sau hai người chính là tảng lớn ao đầm màu đen hư thối mục nát.

Càng xa hơn, mơ hồ có tiếng va chạm giao thủ kịch liệt nổ tung như tiếng sấm.

Nhưng giờ này khắc này, Trương Vinh Phương đều không đếm xỉa tới động tĩnh còn lại.

Hắn hết sức chăm chú nhìn thẳng Chu Diễm.

Hắn cảm nhận được một loại uy hiếp đặc biệt nào đó từ trên người đối phương.

Nó tương tự với cảm giác hắn cảm nhận được vào lần đầu tiên nhìn thấy Huyết Thần, Nguyện Nữ trước đây.

Phù.

Một vòng khí lưu chậm rãi tản ra quay xung quanh Chu Diễm.

Lúc này hai mắt hắn ta đã triệt để hóa thành màu bạc, đứng tại chỗ, cúi đầu nhìn Trương Vinh Phương.

“Giết!!!”

Lạch cạch, hắn ta bước lên trước một bước.

Một ảo ảnh màu bạc mơ hồ bay lên từ sau lưng hắn ta.

Đó là vô số nhiệt khí phát ra từ trên người hắn ta, hội tụ bện thành một hình dáng đạo nhân cao mấy mét.

Nhìn từ xa, hình dáng đạo nhân kia hai mắt trống rỗng, mơ hồ có thể thấy hắn mặc đạo bào, đầu đội đạo quan, tay trái như ý, tay phải kim tiên.

Thình thịch!

Khí lưu nổ tung, Chu Diễm lại nhằm phía Trương Vinh Phương.

Lúc này đây tốc độ và lực lượng của hắn ta so với trước đó cũng không tăng lên bao nhiêu.

Thế nhưng một loại cảm giác hồi hộp không rõ, đã khiến tim Trương Vinh Phương đập gia tốc trước khi hắn ta còn chưa tới gần.

Hắn cố ngưng mắt nhìn đối phương, thời gian dần qua, theo Chu Diễm tới gần.

Tất cả xung quanh chậm lại.

Đây là trạng thái đặc biệt Trương Vinh Phương phát hiện ra trong lần đặc huấn với Đế Giang trước đó.

Hắn phát hiện chỉ cần mình tiến vào trạng thái này, là có thể khiến tất cả xung quanh biến chậm đi.

Lúc này ngay phía trước hắn.

Chu Diễm nhanh chóng tới gần giống đạn pháo, thân thể bán lơ lửng, song song với mặt đất, tới gần phía bên này.

Hắn ta vung tay phải lên, ảo ảnh đạo nhân sau lưng cũng đồng dạng chém ra tay phải.

Nắm tay khí lưu vô hình bao vây tay phải thực sự, giống nhập làm một thể, đánh tới hướng Trương Vinh Phương.

"Ta!" Bắp thịt toàn thân Trương Vinh Phương phồng lên, đang định vận dụng Thập Nhị Tiên Pháp đối kháng.

Nhưng… một cơn đau đớn đột ngột khiến trước mắt hắn hoàn toàn mơ hồ.

Hắn… thấy không rõ rồi!?

Không chỉ như vậy.

Một loại cảm giác khủng hoảng không rõ truyền đến từ sau lưng của hắn, giống như đằng sau có thứ nguy hiểm trí mạng gì đó ở phụ cận.

Vụt!

Hắn hung hăng vung nắm đấm về phía sau.

Nhưng đánh hụt. Phía sau chẳng có cái gì cả.

Chỉ một cái chớp mắt đánh hụt này, Chu Diễm cũng đã lại tới gần.

Nắm đấm mạnh hỗn hợp với khí trắng giáng xuống từ chỗ cao, giống một làn sóng xung kích trắng nhợt.

Bay vụt, đánh, trúng mục tiêu!

Oành!!!

Không có gì bất ngờ, một quyền này hoàn mỹ đánh trúng ngực của Trương Vinh Phương.

Hai mắt hắn trợn to, thậm chí hoàn toàn không phân rõ công kích tới từ nơi nào.

Thình thịch!!

Lồng ngực Trương Vinh Phương sụp đổ, xương cốt gãy lìa, lưng bị đánh ra một cái hơi nhô lên.

“Thấy được chưa?” Hai mắt màu trắng bạc của Chu Diễm nâng lên, ngưng mắt nhìn đối phương: “Ngươi cho rằng ngươi là ai!? Khắc chế? Năm đó người vĩnh viễn không có khả năng là đối thủ của bọn ta, vậy thì hiện tại cũng như vậy.”

Lúc này hắn ta giống như biến thành người khác, nhân tính tự thân giống như kết hợp với vật gì đó, hình thành nên Chu Diễm kia.

Phụt!

Trương Vinh Phương há mồm, khóe miệng tuôn ra máu tươi.

Chương 1223 - Ám lưu (23)

Chỉ là bỗng nhiên, một tiếng vang đặc biệt nho nhỏ vang lên từ chỗ tiếp xúc của hai người.

Âm thanh kia từ nhỏ đến lớn, từ yếu đến mạnh

"!!?" Bỗng Chu Diễm chợt phát hiện không đúng, cúi đầu xem.

Hắn ta hoảng sợ phát hiện, vị trí da cánh tay của mình kề sát lên người của đối phương đang nhanh chóng trở nên già nua, mất đi sáng bóng hơi nước.

Mà thay vào đó, là thương thế trên người Trương Vinh Phương đang lấy một tốc độ khủng khiếp để khép lại khôi phục.

"Chết cho ta!!" Chu Diễm nâng đầu gối lên, hung hăng đánh vào bụng Trương Vinh Phương.

Nhưng độ cứng cơ thể cường hãn kinh khủng, khiến hắn ta không thể đụng gãy người này, chỉ khiến cho cơ bắp, xương cốt hắn đứt gãy.

Phụt.

Trương Vinh Phương giang rộng hai tay, ôm chặt lấy hắn ta.

Hắn đang cười, mặc dù đang hộc máu, thế nhưng khóe miệng của hắn vẫn đang cong lên!

Hơn nữa càng ngày càng vui vẻ! Càng ngày càng vui sướng!

Thình thịch thình thịch!!

Chu Diễm cảm thấy không ổn, điên cuồng cố gắng thoát khỏi. Hắn ta lần lượt ra chân như thiểm điện, đánh vào cơ thể Trương Vinh Phương.

Nếu là Đại Tông Sư Bái Thần khác, lúc này e là đã bị đụng hỏng cả cơ thể.

Nhưng đặt trên người Trương Vinh Phương đang mở ra huyết liên lúc này, thì chỉ là trình độ mới gãy đầu khớp xương.

Cường độ cơ thể hắn hiện giờ, đã mạnh hơn Bái Thần một đoạn.

Máu không ngừng tuôn ra từ trong miệng, nhưng hai cánh tay hắn giống như kìm sắt, gắt gao ôm lấy Chu Diễm.

“Ngươi không giết chết được ta.”

Hắn thấp giọng nói.

“Ta đã ngưng tụ tam hoa, tương lai chắc chắn ngũ khí triều nguyên!”

“Ta mới là tiên đạo chân chính!!”

Phốc phốc phốc phốc!!

Trong nháy mắt, vô số ngân tuyến xuyên thấu cơ thể hắn ta, giống dòng suối màu bạc, từ đằng sau đâm xuống mặt đất, thâm nhập không biết bao xa.

Trương Vinh Phương vừa phun máu vừa cười to, tách ra đánh về phía mặt hắn ta một quyền.

Hắn nghiêng đầu tới cắn mạnh lên mặt Chu Diễm.

Lượng lớn máu tươi dũng mãnh vào trong miệng hắn.

Thương thế trên cơ thể lại gia tốc khép lại khôi phục.

Trương Vinh Phương điên cuồng hút máu, cảm thụ được cơ thể phá hư và tái sinh.

Thống khổ không sao cả.

Bị thương không sao cả.

Hắn chỉ muốn thắng!

Thời gian từng giờ trôi qua.

Cuối cùng, không biết trải qua bao lâu.

Hắn cảm giác được cơ thể càng ngày càng tốt, thương thế càng ngày càng ít.

Chu Diễm giãy dụa trong ngực càng ngày càng yếu.

Cái loại trạng thái quỷ dị này dường như chỉ tồn tại sau khi Hàng Thần, hắn hoàn toàn không cách nào dự đoán được thế tiến công đường lối của đối phương.

Tiên cơ ngăn địch tương đương với Đại Tông Sư hoàn toàn mất đi hiệu lực.

Hơn nữa còn có quấy rầy trên ý thức tinh thần nào đó, cùng với ảnh hưởng về phương diện cảm giác.

Dẫn đến cuối cùng, hắn căn bản là không có cách nào ứng đối công kích.

Nhưng không sao

Không sao.

Lạch cạch.

Trương Vinh Phương buông Chu Diễm đã biến thành thây khô ra, quay cuồng ở một bên, máu me khắp người, ngửa đầu nhìn bầu trời.

“Ta có thể kết tam hoa. Tà ma ngoại đạo, không giết chết được ta!!”

“Không giết chết được ta!!”

“Giết không chết!!”

“Ha ha ha ha ha ha ha!!!” Hắn bỗng bật cười.

Cả người co quắp, giống như bị thần kinh, bật cười ha ha với bầu trời.

Giờ này khắc này, hắn nằm trên mặt đất, bên cạnh là thây khô, trong lòng có loại an bình chưa từng có.

Bịch.

Một đôi giày quen thuộc chậm rãi tiến vào tầm mắt hắn từ phía sau.

Đế Giang cầm theo vò rượu trong tay, thần sắc ôn nhu, không có lên tiếng.

Hắn ta ngửa đầu uống một ngụm rượu, lẳng lặng nghe hắn cười, nghe tiếng gió như tiếng khóc phía xa xa.

Linh đình, Tập Hiền viện.

Tập Hiền viện nằm ở bên phải cụm cung điện của Linh đình, là bộ môn quản hạt tông giáo bị rất nhiều người cho rằng xây dựng hoa lệ dị thường.

Nhưng trên thực tế, nơi này chỉ có một dãy phòng thấp hình sợi dài đơn giản.

Tổng cộng hơn mười căn phòng nhỏ nối liền thành một đường, cao không quá năm mét, rộng bất quá sáu mét, là cơ cấu tài quyết tông giáo tối cao của toàn bộ Đại Linh.

Lúc này khí trời dần dần lạnh lẽo, hoa tuyết bay tán loạn rơi xuống đất, lót một tầng tuyết trắng dày cộp bên trên Tập Hiền viện.

Trong Tập Hiền viện không có đốt hệ thống sưởi hơi, nhưng bằng vào nhiệt lượng tỏa ra từ mấy người ở đây, cũng có thể khiến trong này ấm áp như xuân.

Lúc này trong toàn bộ Tập Hiền viện chỉ có ba người ở.

Hoàn toàn khác với quy mô hơn mười người trước đây.

“Thế nên ta đã nói rồi, để đám phế vật kia ở lại đây làm gì chứ? Cũng không ích lợi gì cả, chỉ biết chen chúc chiếm chỗ. Nơi này vốn đã nhỏ.”

Nhạc Đức Văn ngồi trên ghế đại biểu Đạo môn, tay sờ mặt bàn gỗ tử đàn sáng bóng.

“Bây giờ nhìn xem, thoải mái hơn nhiều.”

“Chuyện cho tới bây giờ, bàn tính của ngươi tất cả mọi người có thể thấy được, cũng có thể đoán ra. Nhưng chỉ dựa vào Ngũ gia chúng ta, thiếu.” Thanh Dịch đạo nhân một bên hai mắt cụp xuống, đôi mắt nửa mở nửa khép, dáng vẻ như sắp ngủ tới nơi.

Chương 1224 - Điều chỉnh (1)

“Hắc Thập và Thiên Tỏa cũng không nguyện điên cùng với người, hôm nay bọn họ chẳng qua là bị ép gia nhập.” Nguyên Sư vặn vẹo uốn éo vóc người tròn vo, âm dương quái khí nói.

“Ngươi sẽ không cho rằng dựa vào đánh là có thể đánh phục người đấy chứ?”

“Đương nhiên ta không có tính như vậy, có điều… thời cơ đã đến, thật sự là có chút luyến tiếc không công từ bỏ, liền thử một lần.” Nhạc Đức Văn cười tủm tỉm nói.

Cốc cốc cốc.

Bỗng một thị vệ gõ nhẹ ngoài cửa.

“Có bức thư từ Đại Đạo Giáo. Xin Nhạc chưởng giáo xem qua.”

“Đưa vào đi.” Nhạc Đức Văn lười biếng nói.

Rất nhanh, trên cửa có thêm một khe hở, có người nhét một bức thư màu đỏ qua khe hở.

Nhạc Đức Văn phất tay rung nhẹ, nhất thời bắn ra một luồng khí lưu, tinh chuẩn thổi bay thư tín, bay đến trong tay ông ta.

Ông ta xé mở phong thư, cấp tốc nhìn quét một lần.

Lập tức, sắc mặt ông ta hơi đổi, nụ cười mới vừa nãy cũng chầm chậm biến mất.

“Xem ra, một số người vẫn là không tin ta.” Ông ta bóp chặt giấy thư.

“Là chuyện đồ đệ bảo bối của ngươi à? Không phải ta nói ngươi chứ, đồ đệ kia của ngươi rất có thể gây chuyện. Không phải sao? Đến cả cái gọi là bí thuật khắc chế Bái Thần đều có thể làm ra được.” Hai mắt Nguyên Sư xoay loạn, tiếp tục âm dương quái khí nói.

“Bên này ta cũng nhận được tin tức. Đông Tông kia còn để lại bí ẩn lớn, bây giờ nhìn, rất có thể thật sự.” Thanh Dịch đạo nhân kẻ xướng người hoạ, đáp lên ở một bên.

“Coi như là thực sự, cũng không có khả năng là đồ đệ của ta nắm giữ trong tay!” Nhạc Đức Văn nói chắc như chặt đinh chém sắt.

Ông ta ngẩng đầu nhìn về phía hai người.

“Hai vị, cơm có thể ăn bậy, không thể nói lung tung được.”

“Thế nào? Ngươi còn muốn động thủ với ta phải không?” Nguyên Sư cười rộ đầy bén nhọn: “Phật ta từ bi, Phật gia ta chỉ là tạm thời không muốn gây chuyện với ngươi! Nếu đánh thật, khà khà.”

“Hai người các ngươi, nhìn xem, không hề có một chút bộ dạng tông sư nào.” Sắc mặt Thanh Dịch đạo nhân bình thản nói.

Ánh mắt của ông ta rơi lên người Nhạc Đức Văn.

“Nếu thật sự là ngươi, ngươi tính làm thế nào?”

Nắm giữ bí mật khắc chế Bái Thần, việc này có thể lớn có thể nhỏ.

Trước đây cũng từng có tiền lệ, nhưng luận về tính nghiêm trọng thì vẫn không bằng lần này.

Lần này liên tiếp phát hiện hiện tượng Bái Thần đã chết, không phải phương pháp phí công giết nhiều lần như trước kia, mà là phương pháp mới đặc thù.

Nhạc Đức Văn im lặng.

“Cho dù phải hay là không phải, kết quả cuối cùng, đều chỉ có thể là ‘không phải’.”

Thanh Dịch đạo nhân nhíu mày, không có nói nữa.

Ngược lại là Nguyên Sư một bên lại lần nữa phát ra tiếng cười bén nhọn.

“Lão Nhạc, ngươi cũng coi như là tính toán tường tận quá thông minh, kết quả không nắm chắc đồ đệ mình bên kia. Sắp xếp Tông Sư làm hộ vệ, an bài Đại Tông Sư bảo vệ mọi lúc, kết quả vẫn không chịu được đồ đệ ngươi giày vò.”

“Nếu là ta, đồ đệ như vậy sợ là đã sớm bị giết chết rồi. Gây chuyện thị phi, sự tình quá rách việc.” Giọng hắn ta the thé

nói.

Ba người ở đây, thật ra đều trải qua thời đại tàn khốc kia, cho nên đối với mấy thứ như ‘bí mật khắc chế Bái Thần’ vân vân, từ lâu đã không ưa.

Tin tức như vậy, trong năm tháng dài hơn trăm năm, sớm cũng không biết đã trải qua bao nhiêu lần.

Ngay cả chính bọn họ, trước đây đã từng lợi dụng loại thủ đoạn này vu oan cho đối thủ.

Đối với chiêu trò đó, họ quen thuộc cực kỳ.

Nhạc Đức Văn liếc mắt nhìn hai đối thủ cũ.

Mục đích của ông, từ vừa mới bắt đầu, chính là bước lên vị trí quốc giáo.

Nhưng vị trí này vẫn luôn âm thầm do Linh Phi giáo nắm giữ.

Linh Phi giáo, Phi Linh giáo, rất nhiều người gọi nó theo cách khác nhau, nhưng chỉ cần có hai chữ linh và phi, đều tất nhiên là chỉ thần giáo duy nhất tôn Linh Phi Thiên là Thần Linh.

Cũng là lực lượng chống lưng khổng lồ phía sau toàn bộ Linh đình.

Chống lưng, võ lực trung tâm của Thần Tướng và các đại quý tộc đều là Linh Phi giáo.

Trong quân đội rất nhiều đại tướng Bái Thần cũng đều bái Linh Phi Thiên.

Về bản chất, con đường này rất khó, vô cùng nan.

Nhưng hôm nay Nhạc Đức Văn đại thế đã thành, tụ tập tất cả thế lực sở hữu bất mãn đối với Linh Phi giáo.

Vì sao sau khi nhiều giáo phái bị chinh phạt, đều nguyện ý gia nhập vào Liên minh cùng ông.

Chính là vì áp bách của Linh Phi giáo đối với bọn họ càng nhiều, càng lâu.

“Việc này, hẳn là tạp giáo xưa nay không muốn gia nhập chúng ta làm ra. Có điều, bọn họ nguyện ý vĩnh viễn làm thấp phục nhỏ, vốn là nghịch đại thế.” Nhạc Đức Văn buông lỏng nói.

“Mật giáo trọng lục, bức cho bọn họ bí quá hoá liều, cuối cùng điên cuồng một phen. Kết quả vẫn còn bị người lợi dụng.”
Ông thấy mọi thứ rất rõ ràng.

Chương 1225 - Điều chỉnh (2)

Con đường này của Đại Đạo Giáo, năm đó Đông tông cũng muốn đi, kết quả đã thất bại. Nhưng đó là bởi vì thế lực Đế sư quá yếu, chỉ có chính ông mạnh mẽ, cho dù năm đó bệ hạ âm thầm phối hợp cũng vô dụng, đáng tiếc!

Nhưng bây giờ thì khác!

"Mượn tay của Nghĩa Minh, chúng ta cũng âm thầm thay ta giải quyết không ít nội tình của Linh Phi giáo. Hiện tại, là lúc đến phiên mấy quý tộc lớn nhất rồi."

Trong số đại quý tộc, lớn nhất là ai?

Đương nhiên là lục Vương.

Chân Định Vương đã giải quyết.

Tiếp theo ngũ vương chính là đại biểu cho đại quý tộc.

Thế nên…

"Sở dĩ, ngươi liền âm thầm phái người bày ra phối hợp Nghịch Thời hội Nghĩa Minh, khắp nơi gây sự? Thật có thủ đoạn." Thanh Dịch đạo nhân ha ha cười vài tiếng.

Nhạc Đức Văn đáp lại bằng cái cười mỉm.

"Ta đây không phải một hòn đá ném trúng nhiều con chim sao? Vừa suy yếu lực lượng của Nghĩa Minh, làm vững chắc sự thống trị của triều đình. Vừa đạt tới mục đích của chính mình. Vẫn còn có lợi cho việc âm thầm thanh trừng thế lực Mật giáo tàn thần ẩn núp."

Thanh Dịch đạo nhân đang định mở miệng, bỗng ông ta biến sắc, cấp tốc lấy một khối lệnh bài từ bên hông.

Trên lệnh bài kia có hơn mười đường cong rực rỡ với ánh sáng khác nhau.

Lúc này một đường trong đó đang chậm rãi mất đi tất cả màu sắc.

"Đội đặc sứ đã xảy ra chuyện!" Hắn nghiêm mặt nói.

Hôm nay cung Thái Cực đóng cửa không ra, bảo tồn không nhiều cao thủ. Có thể nói là chết một người thiếu một người.

Kết quả hiện tại thế mà còn có thể xuất hiện loại chuyện này!

"Đội đặc sứ có Chu Diễm dẫn đội, còn có thể gặp chuyện không may? Chẳng lẽ lại là Ngọc Hư Cung?" Nguyên Sư kinh ngạc nói.

Tuy hắn ta phái Nguyên Sinh đi qua, nhưng trong Chân Phật tự các đại phái tranh đoạt lẫn nhau, nội đấu kịch liệt, cho dù gặp chuyện không may cũng có là người thay thế bổ sung, cũng không thèm để ý.

Điều đó có liên quan đến chế độ hấp thu võ lực.

Ngược lại là Nhạc Đức Văn, lông mày nhíu chặt lại.

Đội đặc sứ là vì điều tra tình huống chân chính của Trương Ảnh, tụ tập cường giả đỉnh cao vào một đội.

Do Đại Tông Sư là Chu Diễm dẫn đầu đi trước, hôm nay đội đặc sứ gặp chuyện không may, Chu Diễm sợ là…

Kể từ đó, tình huống bên Trương Ảnh rốt cuộc là thế nào??

Nghĩ tới đây, ông lập tức ngồi không yên.

Lúc này ông đứng lên, mũi chân điểm một cái, người đã mở rộng cửa nhanh chóng lao ra khỏi Tập Hiền viện.

Bây giờ vốn là thời gian ba người giao lưu trao đổi ý kiến.

Nhưng ông đã bất chấp những thứ khác.

Nếu như nói phát triển trong tương lai của Đại Đạo Giáo là dã vọng của ông đối với sau này.

Như vậy sự tồn tại của Trương Ảnh, chính là sự vững tâm của ông đối với tương lai.

Cùng lúc với ông đi lên đột phá, bởi vì có Trương Ảnh tồn tại, mới có thể triệt để không chỗ nào lo lắng.

Mà bây giờ, đội đặc sứ gặp chuyện không may, khiến trong lòng của ông có dự cảm không tốt.

*

*

*

Trương Vinh Phương khoanh chân ngồi trong tĩnh thất.

Từ khi giết chết Chu Diễm đến bây giờ, đã qua ba ngày rồi.

Ba ngày, tin tức nên truyền ra nhất định đã truyền ra, Nhạc sư phụ bên Đại Đô chỉ sợ cũng đã biết.

Ban đầu hắn không có ý định công khai.

Nhưng tiếc là… võ đạo đề thăng, muốn đạt được Tông Sư, thì tất nhiên phải tích lũy Tất Thắng Chi Tâm, Tự Cường Chi Tâm.

Đế Giang dùng hành động nói cho hắn, võ đạo cực hạn đến cùng mạnh cỡ bao nhiêu.

Thế nên, hắn quyết tâm bổ sung sở đoản.

Đột phá Tông Sư!

Hôm nay hắn đã chia mấy người bên Nghịch giáo ra, bước tiếp theo chính là từ bỏ cứ điểm cố định là phủ Trầm Hương, đổi thành điểm ẩn núp phân tán còn lại.

Bản thân hắn bây giờ cũng dọn vào ẩn cư trong núi rừng rời xa thành trì.

Chức quan vân vân, đến tầng thứ của hắn đã không có nghĩa cho lắm.

Không Bái Thần, thì sẽ không bị thần phật ảnh hưởng khống chế, liền sẽ không để ý đến cơ sở dân chúng để truyền giáo quân đội vân vân.

Từ đầu tới đuôi, mục đích hắn theo đuổi đều chỉ có một.

Đó chính là sự an bình trong nội tâm.

Mà bây giờ.

“Không được.” Trương Vinh Phương mở mắt ra, khẽ thở dài một cái.

“Nhạc sư phụ không tệ với ta, không thể trở về đáp lại, lòng ta không yên.”

Mấy ngày nay tích góp từng điểm thuộc tính, lại có mười một điểm.

Nhưng thêm ở võ đạo, vẫn luôn cảm giác thiếu chút nữa.

“Ý chí tinh thần của ngươi, cường độ đã đủ rồi, nhưng còn thiếu một chút ngưng tụ.”

Ngồi đối hắn trong diện tĩnh thất, còn có một người.

Một thân váy trắng, xinh xắn lanh lợi, đường cong trước ngực ngạo nghễ, rõ ràng là khuôn mặt loại hình đáng yêu, nhưng lộ ra sự lạnh lẽo khiến người ta kinh ngạc.

Chính là Thiên Nữ Đồng Chương.

Vào đêm rời khỏi phủ Tình Xuyên, Đế Giang dẫn hắn đến nơi này, trang viên trong núi sâu này.

Chương 1226 - Điều chỉnh (3)

Cũng nhìn thấy Thiên Nữ Đồng Chương vẫn luôn ở đây.

Ngoài ra, ở đây còn có tên còn lại, cũng theo lại tới đây.

“Điều kiện trong tinh khí thần đều thỏa mãn. Nhưng thần hơi rời rạc, cái đó không hề liên quan đến ngưng tụ mà người khác nhau truy cầu.”

Cửa tĩnh thất, Nhiễm Hân Duyệt chậm rãi đến gần, tóc dài tới eo, trên người mơ hồ có chút ẩm ướt và hương thơm, rõ ràng vừa mới tắm rửa xong.

Nàng mặc bộ váy dài màu lục, tuy rằng người không cao, nhưng đường cong nơi mông nổi bật, tơ trắng bọc hai chân dưới váy làm nổi bật cho màu váy, càng lộ vẻ da thịt trắng nõn.

Nàng đi vào tĩnh thất, chậm rãi ngồi quỳ chân bên Trương Vinh Phương và Đồng Chương, ngẩng đầu ưỡn ngực.

“Phật Môn nói, đây là trần duyên thế tục chưa hết.”

“Đạo Môn nói, đây là tâm viên ý mãn chưa trảm.”

“Nếu điểm ngưng tụ ngươi theo đuổi là an bình trong lòng.

Như vậy chỉ có triệt để xử lý tốt tất cả việc phiền lòng mới có thể chân chính ngưng tụ tâm thần.” Nhiễm Hân Duyệt trả lời.

“Có thể hỏi ngươi lúc đó là làm sao không?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Ta thì lại khác. Năm đó ta thiết lập lôi đài, lập nhiều quy củ: Nhất định phải là cao thủ tuổi tác tương tự với ta, giới tính tương tự, không dùng vũ khí, mới có thể lên đài. Cuối cùng liên tục chiến đấu trăm ngày, thành công ngưng tụ Tự Cường Chi Tâm, bước vào Tông Sư.” Nhiễm Hân Duyệt hơi ngạo nghễ nói.

Đương nhiên nàng sẽ không nói, địa phương mình thiết lập lôi đài hồi đó là ở một địa phương nhỏ bé.

Hơn nữa căn bản không tuyên truyền, chỉ lập bảng hiệu ngay trên đài.

Một trăm ngày, làm cho nàng chân chính nhận rõ, mình và đám võ giả trong trấn nhỏ rốt cuộc có bao nhiêu khác biệt.

“Đây không phải lừa mình dối người sao?” Thiên Nữ ở một bên hơi kinh ngạc.

Nàng là bước vào Tông Sư sau khi đột phá Cực Cảnh.

Tuy cũng thiết lập hạn chế nhất định, nhưng không có hạn chế về tuổi tác.

“Tự Cường Chi Tâm, chính là ngươi đối diện với cường địch càng mạnh mẽ hơn, cũng có thể tìm tới điểm hơn đối phương, dùng nó giữ vững lòng tin tự thân bất diệt. Nhiều lần như vậy, là ngươi có thể nếm thử đột phá.” Nàng thử tổng kết quy luật trong đó.

“Nếu người lừa mình dối người có thể lừa gạt được chính mình, cũng có thể thành công đi.” Nhiễm Hân Duyệt mở trừng hai mắt.

Thật ra hai người chỉ biết là Trương Vinh Phương đang tính đột phá Tông Sư, nhưng lại không biết buổi tối hôm đó hắn đã làm cái gì.

Lúc này đều cảm thấy hắn quá sớm.

Trương Vinh Phương tỉ mỉ hồi tưởng nhiều lý luận Tông Sư.

Lật ngược phỏng đoán, trái lại cảm giác, chỉ điểm Kim Ngọc Ngôn nói trước đây, gần kề sự thực nhất.

“Tông Sư, chính là mượn ý chí tâm tình, đẩy tất cả của bản thân tới đỉnh, sau đó cố hóa.

Thế nên, chỉ cần mình có thể kích phát ý chí tâm tình bản thân, trường kỳ ổn định lại, cũng kích thích toàn thân, vậy thì cũng có thể đạt được trình độ Tông Sư.”

“Thiết lập lôi đài, cũng là một loại phương pháp.” Trương Vinh Phương tỉ mỉ thể hội tâm tình của mình lúc này.

Buổi tối kia giết liền ba người, đều là cường giả Tông Sư, thậm chí còn có một Đại Tông Sư, cho hắn tự tin tuyệt đối không có gì sánh kịp.

Hôm nay, nếu như có thể lại chính diện đánh bại cao thủ tương tự.

“Nếu như thiết lôi đài, đối thủ có thể làm tâm tình trong lòng ngươi kích động, như vậy hiệu quả sẽ có tăng lên rất nhiều.” Đồng Chương nói khẽ: “Trên thực tế, lúc trước ta bước vào Tông Sư, chỉ giao thủ mười hai người. Tốn mất ba ngày.”

“… Trọng điểm ở tâm của mình sao?” Trương Vinh Phương tức khắc hiểu ra.

“Đúng vậy.” Đồng Chương khẽ gật đầu, bỗng dường như nghĩ tới điều gì, nàng đứng lên, chậm rãi đi ra tĩnh thất, ánh mắt mơ hồ lâm vào mê man. Không biết muốn đi làm cái gì.

Cực Cảnh đều là như thế.

Cực Tâm vẫn tính là loại hình bình thường nhất, trừ thỉnh thoảng sẽ điên ra, phần lớn thời gian còn lại đều bình thường, chính là có thể sẽ quên một ít gì đó.

“Nàng đi làm gì?” Nhiễm Hân Duyệt không nhịn được hỏi. Nàng mới đến ở đây, còn chưa quen thuộc với Đồng Chương.

Tuy đều là người của Nghịch Thời hội, nhưng thành viên Nghịch Thời hội phân tán các nơi, bình thường rất ít tụ tập, người gia nhập trước và gia nhập sau cũng không có liên hệ gặp mặt nào.

“Không biết.” Trương Vinh Phương lắc đầu, hắn cũng đứng lên theo.

“Ta cũng dự định làm chuẩn bị.”

“Chuẩn bị làm cái gì?”

“Lôi đài.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Bày ở đâu?” Nhiễm Hân Duyệt không suy nghĩ gì nữa.

Đại bộ phận Tông Sư đều là đi đường này.

“Ta không lừa được chính mình, thế nên mượn đối thủ điều chỉnh mình, nhất định phải có lựa chọn thích hợp. Quá mức nhỏ yếu, đối với ta không có chút ý nghĩa nào.”

Trương Vinh Phương đã mơ hồ hiểu rõ mấu chốt trong đó.

“Cho nên?” Nhiễm Hân Duyệt hơi biến sắc mặt, nàng dường như đoán được Trương Vinh Phương muốn làm gì.

“Xem ra ngươi đoán được.” Trương Vinh Phương mỉm cười: “Thiên hạ này, chính là lôi đài của ta!”

Chương 1227 - Điều chỉnh (4)

Hắn đẩy cửa, đi tới trong sân.

Đỉnh đầu có tuyết phấn bay xuống, tán trên mặt đất chậm rãi hòa tan.

“Nếu thiên hạ đều đã cho ta có phương pháp khắc chế Bái Thần. Vậy thì ta thật sự có nó.” Trương Vinh Phương bình tĩnh nói.

“Ngươi chớ có làm loạn!” Nhiễm Hân Duyệt vội vàng đứng dậy.

Vụt!

Lời còn chưa dứt, trong nháy mắt Trương Vinh Phương đã biến mất trong viện, giống chim nhạn lướt qua tường vây, đánh về phía bên ngoài.

Nhiễm Hân Duyệt vội vàng đi theo nhảy lên lao ra tường vây, cũng đã không thấy người đâu.

“Xong… người này chẳng lẽ lại cũng điên rồi!?”

“Hắn không điên.” Thân hình Thiên Nữ chợt lóe, xuất hiện ở bên cạnh nàng.

“Đại Đạo Giáo mưu toan khiêu chiến Linh Phi giáo, thống nhất tất cả lực lượng giáo phái. Hiện tại các giáo chia thành hai đoàn thể thế lực.

Nếu có người cố ý vu oan hắn, như vậy hắn vừa lúc mượn lực này, bức bách bản thân, để mà đột phá Tông Sư.”

“Hắn, rất thanh tỉnh.”

Thiên hạ này.

Phía sau Đại Đạo Giáo là thần phật, phía sau Linh Phi giáo cũng là thần phật.

Bản chất vẫn là thần và thần tranh đấu với nhau.

Bất kể các giáo, hay là quý tộc, hay là Thần Tướng, hay là thế lực gì khác.

Bọn họ đều là thần.

Nhưng Nghĩa Minh, là người.

“Còn có biện pháp nào càng có thể ngưng tụ Tự Cường Chi Tâm hơn lấy thân phận là người, khiêu chiến thần phật chứ?”

Nhiễm Hân Duyệt trầm mặc.

Nàng nhớ mang máng, việc này trước đây cũng có người từng làm.

“Đi thôi, đuổi kịp hắn, cùng nhau nhìn xem.” Thiên Nữ điểm nhẹ dưới chân, thả người nhảy lên, đuổi theo hướng phía Trương Vinh Phương rời đi.

Nhiễm Hân Duyệt khẽ cắn môi, nghĩ đến thân phận của mình bây giờ, chỉ có thể cũng mau đuổi theo.

Giữa rừng núi, trên mặt tuyết, ba vết chân nhất thời gắn bó một đường, kéo dài hướng xa xa.

*

*

*

Trong phủ Trầm Hương.

Mấy người Trương Chân Hải, Trương Vân Khải, Tôn Triều Nguyệt tập chung một chỗ.

Bọn họ thân làm trực thuộc phủ doãn, bình thường hành sự đều tương đối thông thuận, trên vùng đất có Đại Đạo Giáo che chở này, không ai sẽ chủ động làm khó bọn họ.

Nhưng giờ này khắc này, tất cả mọi người đều hết đường xoay xở, mặt lộ vẻ khó khăn.

Trương Vân Khải thở dài một tiếng.

“Đêm hôm ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chúng ta không thể nào biết được. Nhưng nếu đại nhân truyền tin cho chúng ta nói tất cả yên ổn, chúng ta tuyệt đối không có thể hành động thiếu suy nghĩ.”

“Bên Ngọc Hư Cung vừa có người Đinh gia của mười hai tông phủ truyền đến tin tức, nói có người muốn động chúng ta bởi vì việc Đạo tử và đội đặc sứ mất tích. Bây giờ bị Thượng

Quan phủ chủ đè xuống.” Hôm nay Tôn Triều Nguyệt nắm giữ nhiều sự vụ trong phủ ngoài phủ, tương đối rõ ràng về mấy tin tức này.

Sau lần của phụ thân, nàng đại triệt đại ngộ, đặc biệt hôm nay tiếp xúc đến vòng tròn võ đạo tầng chót nhất, mới biết được thiên hạ rốt cuộc nắm giữ trong tay hạng người gì.

Liền càng trung thành với Trương Vinh Phương.

Bởi vì nàng rất rõ ràng, lấy mặt của nàng, đổi bất kỳ người nào khác đều khó có khả năng làm cho nàng chạm đến độ cao như hôm nay.

Đây là cơ hội, cũng là khảo nghiệm.

Ngay như bây giờ, nàng không tin Đại Đạo Giáo sẽ vứt bỏ Trương Ảnh.

Thế nên, nàng cho rằng hết thảy trước mắt cũng chỉ là khảo nghiệm.

Mặc dù nội bộ cụ thể có nội tình gì, nàng cũng không rõ ràng lắm.

“Có người nói, nhìn thấy Thượng Quan phủ chủ cũng bị thương, đội đặc sứ nghe nói là lọt vào thế lực thần bí tập kích. Thực lực đối phương cường đại hơn bao giờ hết, thế nên… Nhiễm Tông Sư và Đạo tử đều còn sống, chỉ là bị kẻ địch bắt đi, tung tích không rõ.” Vẻ mặt Trương Chân Hải trầm thấp: “Đáng giận! Nếu ta ở bên cạnh Đạo tử…!”

“Chẳng qua là tìm cái chết vô nghĩa mà thôi!” Trương Vân Khải cắt ngang lời nữ nhi, âm thanh lạnh lùng nói.

“Nếu một cái mạng của ta có thể thành cơ hội tranh thủ bỏ trốn cho Đạo tử! Mất mạng thì thế nào!” Trương Chân Hải không chút do dự phản bác.

“Ngươi vẫn là như cũ nhỉ!”

Đúng lúc này, một bóng người chợt xuất hiện trên không trung trong phòng sau lưng mấy người.

“Ta đã từng nói với ngươi, nếu ta không muốn chết, không ai có thể làm cho ta chết!”

Người đến vóc người cường tráng, tóc dài buộc thành một bó, khí thế hùng hồn, rõ ràng là Trương Vinh Phương quyết định hành động trước.

“Đạo tử!!?”

Ba người nhất thời đứng dậy, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

“Ngài thực sự đã trở về!? Trước đó…” Trương Chân Hải cấp tốc quan sát Trương Vinh Phương, xác định trên người hắn không có chút thương thế nào, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng rất nhanh, vành mắt nàng đỏ lên, tiến lên một bước, thân thể khẽ run.

“Đạo tử, nếu ngài đã xảy ra chuyện gì… chúng ta… chúng ta…”

“Ta không sao, chỉ là có chút hiểu lầm nho nhỏ.” Trương Vinh Phương nhu hòa nói, nhẹ nhàng xoa đầu nàng.

“Kế tiếp, ta phải tạm thời rời khỏi Đại Đạo Giáo. Các ngươi, có nguyện đi cùng ta?”

Chương 1228 - Điều chỉnh (5)

Chuyện cho tới bây giờ, khả năng hắn tiếp tục được bảo vệ trong giáo phái không lớn. Sau khi phương pháp khắc chế Bái Thần bị công khai, bất luận làm sao, Nhạc Đức Văn đều khó có khả năng bảo vệ hắn tiếp.

Bởi vì Nhạc Đức Văn tuy mạnh, phía sau lại vẫn là thần phật chủ trì tất cả.

Hắn đã nghĩ kỹ.

Nếu quyết định không Bái Thần, vậy thì nhất định phải hấp thu tất cả lực lượng có thể đề thăng bản thân.

Cực Cảnh sẽ có các loại ảnh hưởng, vẫn là thôi đi, nhưng Tông Sư hắn nhất định phải bước vào!

Biến cố lần này, khó khăn trong đó mà không có Nghịch Thời hội âm thầm đẩy tay thì khó mà vượt qua.

Thế nên, hắn nhận ân tình của Đế Giang, nhưng không muốn triệt để đảo hướng sang Nghịch Thời hội.

Chỉ cần bảo đảm hôm nay có thể tạm thời mượn lực là được.

Rời khỏi Đại Đạo Giáo?!

Vừa nói thế, nhất thời ba người ở đây đều chấn động trong lòng, đoán được phần lớn sự tình.

Kết hợp với nghe đồn, Trương Vân Khải lập tức hiểu ra, sợ rằng, đội đặc sứ mất tích có liên quan với Đạo tử trước mắt.

Bằng không lấy thân phận địa vị của Đạo tử Trương Ảnh, lại có lý do gì có thể làm cho hắn chủ động thoát ly giáo phái?

“Các ngươi cố suy ngẫm, còn muốn đi theo ta không.”

Trương Vinh Phương bình tĩnh nói.

Muốn đạt được an bình, thì tất nhiên phải có thực lực duy trì an ninh.

Hiện tại, hắn hơi có sức tự vệ.

Nhưng còn chưa đủ.

“Bọn ta từ lâu đã dựa theo phân phó, phân tán nhân thủ ra ngoài, Đạo tử không nên hỏi nữa.” Trương Vân Khải như đinh chém sắt nói.

Trương Chân Hải đương nhiên không cần phải nói.

Duy nhất cần lựa chọn, thật ra chỉ có Tôn Triều Nguyệt.

Nhưng nàng lại cũng không chút do dự, gật đầu quỳ xuống đất.

“Triều Nguyệt cũng thế! Đại nhân đi đâu, ta liền đi đó!”

“Các ngươi… rất tốt!” Nét mặt Trương Vinh Phương lộ ra mỉm cười.

Đại Đạo Giáo hôm nay dưới sự dẫn dắt của Nhạc Đức Văn, đang dần dần đi đến một phương hướng không biết.

Hắn có thể cảm giác được, nhưng lại không biết phương hướng này tốt hay xấu.

Thế cục thiên hạ lộn xộn, giằng co đêm hôm đó, trong đấy chí ít có ba lực lượng trở lên nhúng tay vào.

Đội đặc sứ lấy Đại Đạo Giáo làm chủ đều có thể bị thẩm thấu tới mức như thế, có thể thấy được thế cục hôm nay biến hóa phức tạp đến dạng gì.

“Nếu quyết định, các ngươi lập tức thu thập ngân phiếu kim phiếu, mang theo dược liệu của ta, một lần nữa đổi chỗ. Chúng ta rời khỏi nơi này.” Trương Vinh Phương phân phó.

“Đi đâu?”

“Đi thuyền, đi phủ Vu Sơn.”

“Vậy ngài thì sao!?” Trương Chân Hải nghe được hàm nghĩa trong đó, hiểu Trương Vinh Phương không có ý định đi cùng bọn họ.

“Ta còn có việc phải xử lý. Sau này sẽ tới.” Trương Vinh Phương lắc đầu: “Chỉ chịu đòn không hoàn thủ, không phải thói quen của ta.”

Lúc trước hắn hỏi thăm Đế Giang đầu mối về người thần bí đột nhiên xuất hiện, kéo hắn vào Nghi Vân Ngụy Vụ đêm đó.

Kế tiếp, sau khi đưa người đi, hắn dự định vừa điều tra việc người sau lưng đêm hôm đó, vừa lấy tất cả đối thủ gặp trên đường đi làm quân lương, tích lũy ý chí, đột phá Tông Sư!

Tới tầng thứ này, hắn và Tông Sư thật ra còn kém hai bước cuối cùng.

Chung Thức, và vòng phòng ngự tuyệt đối.

Mà để vượt qua hai bước này, dựa theo kinh nghiệm của Tông Sư khác đều phải cấp tốc ngưng tụ thành hình ở trên lôi đài.

"Đại nhân, nếu cao thủ Ngọc Hư Cung ngăn cản chúng ta, nên làm như thế nào?" Tôn Triều Nguyệt đột nhiên hỏi.

"Trừ Thượng Quan, Đinh gia, Minh gia, Kim gia, còn lại đều không cần để ý."

Trương Vinh Phương trả lời.

"Dọc theo đường đi, có người sẽ giúp bảo vệ các ngươi, yên tâm."

"Nhưng nếu gặp phải thế lực còn lại thì sao?" Tôn Triều Nguyệt truy vấn.

"Các ngươi sợ chết sao?" Trương Vinh Phương hỏi ngược lại.

Ba người liếc nhau.

"Nguyện vì đại nhân quên mình phục vụ!" Ba người cùng ôm quyền kêu lên.

Thuần Dương Cung – Đạo cung lớn nhất ở Trạch tỉnh của Chân Nhất Giáo.

Cung chủ Thanh Tiêu đạo nhân mặt mũi hiền lành, lặng lẽ giải thích phương pháp tu luyện văn công cho rất nhiều đệ tử bên dưới.

Giọng của hắn ta trầm bổng du dương, thỉnh thoảng hát ca quyết, âm sắc hùng hồn, mang theo một loại tiết tấu đặc biệt nào đó. Làm cho tất cả mọi người ở đây nghe như si như say.

Chỉ là ít người biết rằng, mỗi lần giảng đạo, hắn ta đều sử dụng những bí quyết võ học đặc biệt.

Với tư cách là tổng lãnh đạo phụ trách toàn bộ công việc của Chân Nhất Giáo ở Trạch tỉnh.

Sau khi năm con trai của Minh Sơn mất đi ba người, Thanh Tiêu đạo nhân đã đưa mắt liếc tới một trong những vị trí đó.

Dù sao hắn ta cũng là một cao thủ có thể tọa trấn ở Trạch tỉnh, thành trì đại bản doanh của Đại Đạo Giáo.

Ngay cả trong số các Tông Sư của Chân Nhất Giáo, hắn ta cũng được coi là đứng đầu về thực lực, hơn nữa vẫn có hy vọng thăng cấp.

Chương 1229 - Dẫn (1)

Sau khi giảng đạo xong, kết thúc tàn cuộc, Thanh Tiêu đạo nhân kết thúc, quay lại hậu trường.

Đang định nghỉ ngơi thì lập tức có một đệ tử thân cận đang hầu hạ trước mặt đến gần.

“Cung chủ, đội đặc sứ phái đi Tình Xuyên mất tích bí ẩn, chúng ta cũng nhận được pháp chỉ phái người ra ngoài phối hợp. Ngài xem.”

“Đội đặc sứ mất tích, mục đích của họ là điều tra Đạo Tử Đại Đạo Giáo, chuyện này cũng không dễ làm.” Thanh Tiêu đạo nhân bình tĩnh nói.

Hắn ta đã nghe nói về thực lực của đội đặc sứ, lực lượng mạnh mẽ như vậy bỗng nhiên mất tích, lời giải thích duy nhất chính là có một thế lực lớn tương đương ra tay.

Thân thể nhỏ bé này của hắn ta mà dám đi đến góp vui, đó chẳng phải là đi tìm đường chết à?

“Thanh Tiêu đạo huynh năm xưa khí phách tràn trề cỡ nào, sao bây giờ lại trở nên sợ hãi rụt rè như vậy, không được gặp người nữa?”

Bỗng nhiên ánh sáng duy nhất bị một người che khuất ở ô cửa nhỏ ra vào hậu trường.

Người này mặc áo choàng đen, không nhìn rõ mặt, nhưng giọng nói lại làm cho Thanh Tiêu rùng mình.

“Là ngươi?” Hắn ta hình như đã nhận ra đối phương.

“Là ta, năm đó giúp ngươi một tay, bây giờ ngươi nên báo đáp ân tình rồi.” Người đến cười nói.

“Ngươi cũng vì đội đặc sứ và Trương Ảnh mà đến à?” Thanh Tiêu nhíu mày, trầm giọng nói.

“Đương nhiên. Nhưng chúng ta đều có tự mình hiểu rõ, nếu thật phải đối đầu với Nghịch Thời hội phía sau kia, không ai có thể gánh được, nhưng nếu không bắt ngươi đi đối phó Nghịch Thời hội thì sao?” Người đến cười nói.

“Ý ngươi là gì?”

“Theo nghĩa đen.” Người đến tiếp tục nói: “Bây giờ có thể xác nhận, Đạo Tử Trương Ảnh rất có khả năng đã thật sự nắm được bí mật cuối cùng của Đông Tông năm đó, cũng chính là bí mật đặc biệt có thể khắc chế cao thủ Bái Thần.

Và loại bí mật này tuyệt đối không được để lộ ra ngoài! Nếu không thì…”

“Ngươi có thể tìm được hắn à?” Thanh Tiêu trong lòng hơi động.

“Chúng ta không tìm thấy Trương Ảnh, nhưng chúng ta có thể tìm đến thuộc hạ thân cận của hắn. Ta nhận được tin rằng thuộc hạ của hắn đã bắt đầu thu dọn hành lý, đi đến các tỉnh khác, cho nên chúng ta hoàn toàn có thể chặn nhóm người này trên đường đi.

Bằng cách này, dù sử dụng làm mồi nhử hay là nộp lên cho phía trên một lời giải thích, đều là biện pháp. Ngươi nói đúng không?” Người đến thoải mái nói.

Đúng vậy, không thể đánh bại lực lượng đứng sau đội đặc sứ, chẳng lẽ không thể đánh bại một đám người bình thường à?

“Làm sao để che giấu thân phận?” Thanh Tiêu vẫn còn băn khoăn.

“Ngươi không nói, ta cũng không nói, ai biết là chúng ta?” Người kia cười nói.

Đệ tử thân cận bên cạnh Thanh Tiêu nghe vậy sửng sốt, sau đó sắc mặt hơi hơi thay đổi, lui về phía sau một bước.

Phập!

Thật không may, đã quá muộn.

Thanh Tiêu đạo nhân đánh ra một chưởng nhanh như chớp, chính xác rơi vào giữa trán của hắn ta.

Ngay lập tức não nổ tung.

Tên đệ tử mềm nhũn ngã xuống đất, không còn hơi thở.

Hắn ta chưa Bái Thần, đang định tu hành lên trên một thời gian nữa, nhưng thật đáng tiếc.

“Ngươi vẫn như cũ, đủ quyết đoán.” Người đến vỗ tay cười nói.

“Khi nào ra tay?” Thanh Tiêu trầm giọng nói, thu tay về.

“Bây giờ.”

*

*

*

Quan đạo đường vòng quanh núi ở lưng chừng núi giống như một con trăn uốn lượn từng vòng quanh ngọn núi.

Màu trắng xám trải dài tít tắp, lúc to lúc nhỏ, nhìn từ xa cực kỳ dễ thấy.

Buổi trưa, ánh mặt trời mùa đông lành lạnh, phản chiếu cùng với nhưng bông tuyết rải rác càng thêm nhợt nhạt.

Trên đỉnh núi, dưới một tán cây tuyết tùng, Trương Vinh Phương nhìn đoàn xe trên đường chính xa xa, yên tĩnh không nói.

Hắn đang chờ đợi.

Chờ đợi ai đó đến bắt người để nhằm vào hắn.

Kể từ khi hắn lên đường vào hôm qua, bề ngoài hắn đã tách ra khỏi đội, nhưng thực ra vẫn luôn âm thầm bảo vệ bên ngoài.

Mục đích là sử dụng đoàn xe làm mồi nhử để dẫn ra tất cả các lực lượng đang âm thầm nhắm vào hắn.

Với thiên phú đặc biệt của hắn lúc này, lấy chiến tranh nuôi chiến tranh là cách tốt nhất để đối phó.

Về phần hắn bên này, cho dù có bao nhiêu người đến, thật ra đối với hắn mà nói đều sẽ là gánh nặng.

Nếu chỉ có một mình hắn, hắn hoàn toàn có thể vừa đánh vừa lui, tự do đến và đi.

Nhưng mà đợi mãi đến trưa hôm sau, mà vẫn không có ai xuất hiện.

Nhưng hắn không vội, không gấp một chút nào.

Với tốc độ vận chuyển của đoàn xe, còn ít nhất một tháng rưỡi nữa mới đến phủ Vu Sơn.

Cho nên, thời gian của hắn vẫn còn dài lắm.

Vù.

Bỗng nhiên khuôn mặt Trương Vinh Phương khẽ di chuyển, nhìn về một hướng khác ở phía xa.

“Đến rồi.” Hắn nhìn về phía bên kia từ xa. Dưới sự kích hoạt của Ám Quang Thị Giác, mơ hồ đánh giá tốc độ thân pháp và cường độ khí huyết của bên kia.

Không chút do dự, dưới chân hắn điểm một cái, lướt về phía bên kia.

Chương 1230 - Dẫn (2)

Băng qua rừng tuyết rộng lớn, hắn liền nhìn thấy từ xa, từng người mặc áo trắng bịt mặt, đang bay nhanh tiến đến gần đoàn xe trong tuyết.

Đằng sau những người bịt mặt này, có một người nam tử cao lớn mặc áo giáp màu bạc theo sát, trên cổ buộc một chiếc khăn quàng dài màu đen, theo gió tung bay về phía sau.

Người nam tử đeo bịt mặt có dáng người cao ngất với một thanh trường đao trên lưng, ngay lúc Trương Vinh Phương lao ra khỏi rừng, liền nhìn về phía hắn ta.

"Ai?" Hắn ra nắm chặt chuôi đao, hét lớn.

Thứ trả lời hắn ta là một bóng mờ màu xám đang tiến đến nhanh như gió.

Bông tuyết dưới chân Trương Vinh Phương nổ tung, người giống như một mũi tên nhọn, bỗng nhiên đi theo một đường ngoằn ngoèo, xẹt qua hơn mười người bịt mặt, rồi nhảy thẳng ra ngoài.

Một xíu máu bắn tung toé rơi lả tả trong tay hắn.

Một đám người bịt mặt hét lên giận dữ, cầm đao chém, thi triển đủ loại chiêu thức khác nhau nhưng đều thùng rỗng kêu to.

Chiêu thức của họ mới đi được nửa đường đã bị phá vỡ, cổ họng bị đâm thủng.

Mọi người duy trì động tác ban đầu, cứng ngắc tại chỗ.

Sau đó, khoảnh khắc Trương Vinh Phương rơi xuống đất, mọi người liền ào ào ngã xuống đất, không còn hơi thở.

"Còn lại một tên."

Trương Vinh Phương nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt người dẫn đầu vài mét, máu tươi từ những ngón tay trong tay áo chậm rãi nhỏ xuống, từng bước từng bước đi về phía đối phương.

Ánh mắt người nọ hoảng sợ, không ngừng lùi lại.

*

*

*

Phía bên kia.

Đoàn xe của phủ Trầm Hương không nhanh không chậm lái xe dọc theo theo đường vòng quanh núi, đi về phía xa.

Trương Vân Khải cưỡi ngựa ở phía trước, hơn mười cao thủ Nghịch giáo cao phẩm bảo vệ ở cuối đội ngũ.

Trương Chân Hải và Tôn Triều Nguyệt cùng nhau ở giữa đội ngũ, bảo vệ hàng hóa vận chuyển.

Loại tổ hợp đội ngũ này, nhìn từ xa chỉ là mấy cao thủ Siêu Phẩm đưa tiễn, nếu ở thời bình thì coi như là cực kỳ ổn định.

Nhưng bây giờ hỗn loạn đang dần dần tăng lên, rất nhiều cao thủ ào ào bước ra khỏi nơi ẩn cư.

Huống chi hiện tại phủ Trầm Hương bị rất nhiều thế lực lớn nhìn chòng chọc, số lực lượng hộ vệ ít ỏi này còn lâu mới đủ.

Vù.

Bỗng nhiên một cơn gió lạnh thổi tới, thổi bay những cánh hoa mai mọc nghiêng trên quan đạo.

Những cánh hoa trắng muốt xoay tròn rơi xuống, nhẹ nhàng lướt qua xe ngựa, lướt qua cửa sổ, lướt qua dấu ấn Đại Đạo Giáo được khắc trên bánh xe, khi sắp rơi xuống đất.

Huuu!

Bỗng nhiên xe ngựa dừng lăn bánh.

Mọi người phía trước và phía sau đội ngũ dồn dập dừng lại, không tiến lên nữa.

Trương Vân Khải giơ tay lên, ánh mắt cảnh giác nhìn về phía trước.

Trên quan đạo phía trước, bên trái là vách núi, bên phải là vách núi, căn bản không có chỗ nào có thể giấu người.

Nhưng không hiểu sao lúc này ông lại bồn chồn không yên.

“Sao thế, phụ thân?” Trương Chân Hải vén rèm lên, nhẹ giọng hỏi.

“Có gì đó không ổn.” Trương Vân Khải trầm giọng đáp: “Chú ý đề phòng!”

“Đề phòng cái gì, cẩn thận thì có ích lợi gì?” Một âm thanh trong trẻo ngắt lời ông, từ vách núi bên cạnh truyền xuống.

Ngay lập tức tất cả mọi người ngẩng đầu, nhìn về phía giữa không trung.

Chỉ thấy một người mặc áo choàng xám, đội mũ rộng vành đang nhẹ nhàng đứng trên cây mai trên quan đạo.

Người đến cầm một thanh trường kiếm vỏ đen, bịt mặt che kín mặt, chỉ khoét hai lỗ ở mắt.

“Đây chính là thế lực trực thuộc dưới trướng Trương Ảnh kia à? Không phải quá yếu sao?”

“Bản thân hắn cũng chỉ là một Siêu Phẩm, tất nhiên không mạnh. Mấu chốt là thế lực sau lưng hắn. Được rồi, mau chóng giải quyết, đem người mang đi. Chuyện lần này coi như hoàn thành.”

Trên một vách núi khác, một người mặc đồ trắng cũng bịt mặt trắng che kín gương mặt, thoạt nhìn chiếc mặt nạ đó chỉ là một chiếc mặt nạ đơn giản mua ở một quầy hàng nhỏ, giống như đồ chơi của trẻ con.

Người này là Thanh Tiêu đạo nhân.

Để có lời giải thích với phía trên, cũng đúng lúc cần trả lại một ân tình.

Đương nhiên âm thầm ra tay với thuộc hạ trực thuộc của Trương Ảnh là lựa chọn thích hợp nhất.

Cho nên, hắn ta đến đây.

Với tư cách là Tông Sư phụ trách một tỉnh, lần này hắn ta đã rất cẩn thận.

Sự kiện đội đặc sứ bị tiêu diệt làm cho hắn ta hiểu rằng mình phải đưa ra thứ gì đó hữu ích để có thể đối phó với sự chỉ trích từ phía trên.

Hắn ta không dám chạm vào Trương Ảnh thật bên kia, cho nên hắn ta đã thay đổi cách suy nghĩ.

Hai người họ lơ lửng trên vách núi, nhìn ra đoàn xe, mơ hồ có khí thế mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

“Ra tay đi. Nếu không đêm dài lắm mộng!”

Thanh Tiêu nhìn về phía người kia, lên tiếng thúc giục.

Người bịt mặt kia gật đầu.

Xoẹt!

Hai người đồng thời từ trên vách núi lao xuống, trước tiên nhào về phía trung tâm của đoàn xe.

Trước khi họ đến, họ sớm đã điều tra rõ ràng.

Chương 1231 - Dẫn (3)

Những người thực sự là thuộc hạ quan trọng của Trương Ảnh thực ra chỉ có ba người ở đây.

Trương Vân Khải, Trương Chân Hải và Tôn Triều Nguyệt.

Trong đó, Trương Chân Hải và Tôn Triều Nguyệt đều là những người nữ tử trẻ trung xinh đẹp, nghi ngờ là người tình của Trương Ảnh, có mối quan hệ thân mật.

Cho nên là mục tiêu quan trọng cần bắt giữ đầu tiên.

Hai người nhanh như gió tiếp cận toa xe trung tâm, thành viên của Nghịch giáo là hộ vệ hai bên đội xe rối rít rút đao bắn tên, cố gắng ngăn cản hai người.

Nhưng chẳng ăn thua gì.

Thân pháp của hai người giống như đã dự đoán trước được mọi thứ, dễ dàng tránh khỏi tất cả các công kích, xuyên qua từ giữa khe hở.

Thanh trường đao trong tay người đội mũ rộng vành bịt mặt bỗng nhiên ra khỏi vỏ, một đao cắt đứt tất cả các mũi đao xung quanh, một tay tóm lấy khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch của Tôn Triều Nguyệt bên trong cửa sổ xe.

"Để ta nếm thử một chút nữ nhân của Trương Ảnh!" Người đội mũ rộng vành cười ha hả vươn tay ra, thò vào cửa sổ xe, một tay giữ lấy bả vai Tôn Triều Nguyệt.

Bốp.

Năm ngón tay nắm chặt, hắn ta kéo một phát ra phía sau.

Hả!??

Không nhúc nhích tí nào?

Xảy ra chuyện gì vậy?

Ý cười trong mắt người bịt mặt đột ngột tắt lịm.

Tiếng cười cũng chợt dừng lại.

“Xảy ra cái quái gì vậy?” Hắn ta bỗng nhiên phát hiện toàn thân mình cứng đờ bất động, giống như hoàn toàn tê liệt.

Bỗng nhiên hình như hắn ta nghĩ đến điều gì đó, khó khăn cúi đầu xuống.

Trong nháy mắt, đồng tử hắn ta co rút lại.

Ở vị trí trái tim của hắn ta, có một bàn tay cường tráng nhẹ nhàng ấn vào.

Năm ngón tay của bàn tay đâm sâu vào tim, nhưng kỳ lạ là không có tí máu nào chảy ra.

“Người của Tây tông không nói với ngươi đừng đến góp vui à?”

Bóng dáng Trương Vinh Phương đứng sau lưng hắn ta, sắc mặt bình tĩnh, từ trên cao nhìn xuống đối phương.

“Ta!!?”

Ngay lập tức, đầu của người bịt mặt bị một bàn tay lớn nắm lấy, vặn một cái.

Răng rắc!

Trong tích tắc xoay ba trăm sáu mươi độ.

Cơ thể hắn ta phịch một tiếng quỳ rạp xuống đất, toàn thân nhanh chóng khô quắt, mất máu.

Chỉ ngoài dự liệu là, mới chưa tới mấy giây, vết thương trên cổ người bịt mặt đã nhanh chóng dung hợp lại, hai mắt mở ra lần nữa.

Đúng lúc này, một tay Trương Vinh Phương vỗ lên trán người kia.

Bộp.

Sau khi một tiếng vang trầm, màu bạc trong mắt nam tử tiêu tán, toàn thân bắt đầu biến thành màu đen, rồi ngã xuống đất không thể đứng lên nữa, hóa thành tro đen.

Trương Vinh Phương nhìn về phía bên kia một lần nữa.

Trên trán Thanh Tiêu đạo nhân mơ hồ chảy mồ hôi lạnh, hắn ta đang đứng trên không trung một bên khác, chuẩn bị xuống tay với Trương Chân Hải từ một hướng khác.

Chỉ là hắn ta vừa mới ra tay được một nửa, đã nhìn thấy biến số ở đối diện cách đó không xa.

Hắn ta lập tức không dám động đậy nữa.

“Không đúng!” Sau khi Trương Vinh Phương đã giết chết một người, ngược lại hắn cảm thấy có hơi không đúng.

“Hắn quá yếu. Thậm chí ngay cả tác dụng khơi gợi hào hứng của ta cũng không nổi…”

Hắn giết chết người kia mà cứ như giết chết một quân nhân bình thường, chẳng hề có tính khiêu chiến, mà tâm trạng cũng không hề dao động.

Ngoại trừ tăng độ thuần thục chiêu số, thì gần như chỉ có chút trạng thái như gợn sóng trong lòng.

“Không đúng. Như vậy không đúng, quá chậm.” Trong lòng Trương Vinh Phương suy tư, đồng thời ánh mắt hắn nhìn về phía Thanh Tiêu đạo nhân.

Toàn thân hắn ta run lên, liên tục lui về phía sau, muốn mở miệng nói chuyện. Nhưng đã không còn kịp rồi.

Trương Vinh Phương vừa tiến lên trước một bước, người đã im hơi lặng tiếng mà biến mất.

Đến cấp độ của hắn, trên phương diện tố chất thân thể, Tông Sư Bái Thần tầm thường đã hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn nữa.

“Khó khăn lắm mới có người đến đây, cũng không thể để uổng phí hết được.”

Hắn dậm chân bước về phía trước, cơ thể cong lên, xoay người nhảy lên bay lướt qua toa xe, ra chiêu chộp tới Thanh Tiêu đạo nhân.

A!

Thanh Tiêu không do dự nữa, gầm nhẹ một tiếng, toàn thân sởn cả da gà, mở Chung Thức.

Bắp thịt toàn thân hắn ta giãn to ra, vô số mạch máu hiện lên trên bề mặt da.

Áo bào vỡ vụn bay tứ tung, hắn giơ cao hai tay lên, nghiêng người tung trảo lên trên.

Đây là tuyệt sát của Cực Huyền Âm Chỉ - Không Phủ Chưởng, có thể luân chuyển lấy đà đánh ra hai loại chưởng lực lên phía trên chỉ trong nháy mắt.

Hư thực có thể biến ảo tùy theo tâm ý, thiên biến vạn hóa, tổ hợp có rất nhiều cách thức tỉ lệ, sức mạnh tương đối đáng sợ.

Bộp!

Hai người va chạm qua nhau.

Trương Vinh Phương khụy người đứng dậy, quay người nhìn ra sau lưng.

Sau lưng hắn, vị trí tim của Thanh Tiêu đạo nhân sớm đã lún vào, bị đánh ra một chưởng ấn thật sâu. Còn may là không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ thiếu chút nữa mà thôi.

Chương 1232 - Dẫn (4)

“Ngươi?” Thanh Tiêu mồ hôi đầy đầu, hoàn toàn không dám động đậy, thậm chí còn không biết nháy mắt vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Rõ ràng hắn ta có tiên cơ ngăn địch, nhưng hoàn toàn hụt mất. Nếu không phải giây cuối cùng dùng Phá Hạn kỹ của Chân Nhất Giáo, chỉ sợ….

“Vẫn không đúng. Không đúng!” Đột nhiên giọng của Trương Vinh Phương truyền đến từ phía sau.

Đúng lúc này phía sau lưng Thanh Tiêu đạo nhân căng thẳng, cả người hắn ta cứ như lơ lửng trên mây, bị Trương Vinh Phương dùng một trảo câu lên, nhanh chóng mang về hướng xa xa.

Tại chỗ chỉ để lại hai người Trương Chân Hải và Tôn Triều Nguyệt trong toa xe với khuôn mặt đờ đẫn.

Còn có hảo thủ Nghịch giáo đi theo suốt dọc đường Trầm Hương phủ chung quanh.

Trương Vân Khải hít sâu một hơi, nhớ lại lời Trương Ảnh nói trước khi đi.

Trong lòng ông nhanh chóng hiểu ra, đây chính là sẽ có người bảo vệ mà hắn nói tới.

Trong mười mấy giây ngắn ngủi vừa rồi, thậm chí ông còn không kịp phán đoán tình thế, ngay cả chuyện rốt cuộc hai người tập kích kia có thực lực thế nào, cũng chưa kịp thấy rõ, trận chiến đã kết thúc.

“Tất cả mọi người tiếp tục đi về phía trước!” Trương Vân Khải giơ tay lên lần nữa, quát.

Tất cả mọi người như mới tỉnh khỏi giấc mơ, từng người nhao nhao thu hồi binh khí lại.

Tôn Triều Nguyệt và Trương Chân Hải hít một hơi thật sâu, ổn định lại tâm trạng vừa rồi.

“Xem ra chúng ta đã trở thành mồi nhử để đại nhân thu hút kẻ địch bên ngoài rồi thì phải?” Tôn Triều Nguyệt nhịn không được mà cười cứng đơ.

“Nếu ngươi sợ, thì có thể rời khỏi.” Trương Chân Hải bình tĩnh nói.

“Ai nói ta sợ?” Tôn Triều Nguyệt biến sắc. Trong nội tâm nàng đã hiểu rằng, càng là giai đoạn này lại càng là thời điểm mấu chốt.

Mặc dù vừa nãy nàng không thể phân biệt hai người đến tập kích mạnh bao nhiêu.

Nhưng bọn chúng tuyệt đối, tuyệt đối đã vượt xa khỏi phạm trù nàng có thể hiểu được!

“Không phải chính là một ván cược sao? Ta chẳng có gì cả, có thể thua được!” Trong mắt Tôn Triều Nguyệt lóe lên vẻ điên cuồng.

Lúc này, ở chỗ cách đội xe không xa, bóng dáng hai nữ tử kia mới từ từ hiện ra, nhìn sang phía bên đó.

Thiên Nữ và Nhiễm Hân Duyệt nhìn mặt đất chung quanh.

Trong lòng biết đã kết thúc.

“Người đâu?” Nhiễm Hân Duyệt trầm giọng hỏi.

“Sẽ không đi xa đâu. Hắn là đang ở gần đây, tốc độ của hắn quá nhanh!” Đồng Chương nói khẽ, hai mắt không ngừng liếc nhìn chung quanh.

Trước đó các nàng bị một toán tập kích khác dẫn đi, kết quả sau khi vừa đi giải quyết kẻ tập kích, thì bên này lại có hai nhóm người khác tới.

Một nhóm trong đó còn chưa kịp tới gần đã bị giải quyết rồi.

Bây giờ một nhóm khác thiếu chút nữa đã được như ý.

Nhưng, hắn là bị Trương Ảnh chặn giết.

“Đi tìm người không?” Nhiễm Hân Duyệt hỏi.

“Không, ở lại đây trông coi cho hắn thôi. Hắn muốn dùng đội xe làm mồi nhử, thu hút kẻ địch tập kích vào đây, chúng ta sẽ bảo vệ phía sau lưng cho hắn!”

Thiên Nữ nhẹ nhàng nói.

“Tính tình hắn bướng bỉnh nhưng thiên phú tuyệt hảo, chỉ là quá dễ bị kích thích.”

Trong nội tâm nàng nghĩ, nếu Tông Sư đến sẽ ra tay giúp ngăn lại.

Nhiễm Hân Duyệt bên cạnh đồng ý gật đầu.

“Được, một khi bí ẩn khắc chế Bái Thần xuất hiện, chắc chắn sẽ dẫn tới điều tra của rất nhiều người khác. Bọn họ không tìm thấy Trương Ảnh, nhất định sẽ xuống tay với bên này.”

Cái gọi là song quyền khó địch tứ thủ, một mình Trương Ảnh khó mà ngăn cản quá nhiều người khác, các nàng âm thầm bảo vệ, cũng coi như là hoàn thành nhiệm vụ trong hội sắp xếp.

Giữa rừng núi một bên khác.

Thanh Tiêu đạo nhân bị ném ra, lăn quay trong đất tuyết văng ra thật xa.

Hắn ta nhanh chóng đứng dậy, ôm chỗ bị thương trên ngực, ngẩng đầu nhìn ra sau lưng.

“Rốt cuộc ngươi là thứ gì?” Hắn ta vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, nếu vừa rồi chỉ hơi lệch một chút xíu, có thể hắn ta đã chết.

Hắn ta thường xuyên tiếp xúc với Bái Thần trong thời gian dài, có thể nhìn ra chắc chắn đối phương không phải là Bái Thần.

Nhưng nếu như là Cực Cảnh, trên người đối phương hoàn toàn không có phong cách đặc thù của Cực Cảnh.

Cho nên, rốt cuộc tên m này là cái thứ quái quỷ gì vậy?

“Vì sao ngươi lại yếu như vậy? Còn có vừa nãy…. con lừa trọc Tây tông vừa nãy, còn yếu hơn.” Trên mặt Trương Vinh Phương khó nén vẻ thất vọng.

Hắn đến đây để tìm kiếm cơ hội đột phá Tông Sư, nhưng kẻ địch chạy tới lại nhỏ yếu quá mức, không gây được chút áp lực nào cho hắn.

Lúc này, với tiên cơ ngăn địch kết hợp Ám Quang Thị Giác mà hắn đã ma luyện ra dưới tay Đế Giang, gần như có thể áp

chế tiên cơ ngăn địch của hai người này một cách hoàn mỹ.

Mặt hàng này, đừng nói đến hắn sau khi được đặc huấn, mà ngay cả có là hắn của trước đó cũng có thể một người giết ba tên.

“Yếu?” Sắc mặt Thanh Tiêu đạo nhân đỏ bừng, hắn ta đường đường là một Tông Sư Chân Nhất Giáo tọa trấn một tỉnh, lại bị người ta nói là yếu?

Chương 1233 - Dẫn (5)

Người này…

“Quên đi, có lẽ là ta nghĩ lầm rồi.” Trương Vinh Phương nhìn ánh mắt kinh ngạc của đối phương, có vẻ như chợt hiểu ra điều gì đó.

Phải rồi, trước đó tất cả những kẻ hắn gặp phải đều là Tông Sư tinh nhuệ tuyệt đỉnh do các thế lực lớn phái ra.

Thậm chí còn có Đại Tông Sư giống như Chu Diễm.

Nhưng Đại Linh không phải là nơi bất kỳ chỗ nào cũng có thể tuỳ tiện xuất hiện Đại Tông Sư.

Ngay cả Tông Sư cũng hiếm có như lông phượng sừng lân.

Có thể giống như bây giờ mới thật sự là thể hiện bình thường.

“Thế lực sau lưng ngươi là ai? Ai phái ngươi tới? Tự khai báo đi.” Trương Vinh Phương nghĩ đến đây, trong lòng lập tức chắc chắn.

“….” Sắc mặt Thanh Tiêu đạo nhân lại càng đỏ hơn gần giống như màu gan heo.

Ai phái hắn ta tới?

Bản thân hắn ta chính là lão đại hành động, chủ sau màn thật sự của lần tập kích này.

Hắn ta hoàn toàn không thể trả lời câu hỏi của đối phương.

“Vậy để ta đổi một câu khác.” Trương Vinh Phương hơi nghiêng người về phía trước: “Ngươi còn có thể mạnh hơn nữa không?”

“Tên tiểu tử! Sao ngươi dám nhục nhã ta!”

Cuối cùng, Thanh Tiêu đạo nhân đã hoàn toàn không khống chế nổi, mở Chung Thức, thân thể đột ngột đứng thẳng lên khỏi mặt tuyết, bay sát trên mặt đất nhào đến.

Trước người hắn ta lóe lên kiếm quang, bỗng nhiên chém ra một rừng kiếm ảnh dày đặc, hóa thành một bức tường, rơi xuống đầu Trương Vinh Phương theo tiếng xé gió bén nhọn.

Bản thân hắn ta đang ở trong trạng thái Chung Thức, lúc này, bất kể tốc độ hay là sức mạnh, còn có chiêu thức của hắn ta đều vượt xa khỏi cực hạn tưởng tượng về Siêu Phẩm bình thường.

Tông Sư bộc phát toàn lực Chung Thức, mang tới lực va chạm cực kì khủng bố.

Khoảng cách giữa hai người gần trăm mét, chỉ trong một chớp mắt, chỉ một giây đã bị thu hẹp lại.

Sức mạnh khổng lồ kéo theo các lưỡi kiếm, thậm chí vạch ra từng đường kiếm phong sắc bén đủ để xé rách da thịt của người bình thường, mặt đất trên đường kiếm phong đi qua đều bị găm lên để lại dấu vết.

Đây là một trong những tuyệt sát Cực Huyền Âm chỉ trong Chân Nhất Giáo - Thành Không Kiếm Thức!

Đối mặt với kiếm này, trong lòng Trương Vinh Phương thất vọng, muốn ra tay phá chiêu.

Trong mắt hắn, chiêu thức tốc độ của đối phương đều không nhanh, sức mạnh cũng như thế.

Chung Thức Tông Sư hắn đã từng khó mà với tới, bây giờ lại không hơn gì cái này.

Chỉ là đúng lúc hắn muốn ra tay phá giải chiêu thức.

Xùy!

Trong chốc lát, thế mà tốc độ của Thanh Tiêu đạo nhân đã tăng lên gấp hai lần!

Trong mảng kiếm ảnh Thành Không Kiếm Thức to lớn, bỗng nhiên nổ tung bắn ra một đoản kiếm màu bạc.

Ngay khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn hai mét, đoản kiếm bị thúc đẩy bắn ra như đạn pháo.

Cứng rắn bắn thẳng hướng vào chính giữa lồng ngực Trương Vinh Phương.

Thay đổi trong chiêu này không thuộc về hệ thống võ học của Chân Nhất Giáo, hoàn toàn do đối phương tự sáng tạo, cho nên dù là Trương Vinh Phương cũng hoàn toàn không thể ngờ tới.

Lúc này.

Một tiếng phốc.

Mắt thấy đoản kiếm đã sắp đâm sâu vào lồng ngực hắn.

Đột nhiên bắp thịt trên tay phải Trương Vinh Phương chuyển động như con cóc.

Co vào, bộc phát, sau đó tay hắn cấp tốc đâm lên trên, nhanh vô cùng, cứ như ảo ảnh mà cản trước mũi kiếm.

Đây là lực bộc phát của Kim Thiềm công!

Keng!

Đoản kiếm bị bàn tay hắn nắm lại, vẫn đang rung động kịch liệt, không cam lòng cố gắng tiếp tục đâm về phía trước.

Nhưng vẫn không làm nên chuyện gì.

Chỉ là, đúng lúc này.

Có vẻ Trương Vinh Phương hơi ngây người, đứng tại chỗ, không còn động tác tiếp theo nữa.

"Phòng ngự tuyệt đối. Thì ra là thế, thì ra là thế!"

Đột nhiên hắn cười lên.

Giọng cười từ nhỏ đến lớn, từ trầm thấp đến thoải mái.

Lúc này Thanh Tiêu đạo nhân đã đến gần người Trương Vinh Phương, hắn ta xuất kiếm, mảng lớn kiếm ảnh rơi xuống như mưa to gió lớn, hoặc chọc, hoặc vót, hoặc chọt.

Kiếm pháp của hắn ta cực kỳ tinh diệu, thậm chí đã vượt ra khỏi phạm trù Tông Sư, ở rất nhiều chỗ mơ hồ có ý cảnh tinh thần áp chế khí thế Đại Tông Sư.

Cho dù là Trương Vinh Phương hiện tại, cũng không thể hoàn toàn ngăn cản phá chiêu.

Hai người giao nhau trong chốc lát, hư ảnh giao thoa, giao thủ với tốc độ cực cao.

Chỉ kỳ quái là, từ sau khi Trương Vinh Phương thấy đoản kiếm vừa rồi, thì không ra tay tấn công một lần nào nữa.

Hắn chỉ phá chiêu, phá chiêu, phá chiêu!

Dùng ngón tay, bàn tay, mu bàn tay, không ngừng mở ra, phá tan, đẩy đi lưỡi kiếm tấn công tới.

Giờ phút này, mặc dù chỉ đang giao thủ với một Tông Sư kiếm pháp nho nhỏ.

Nhưng Trương Vinh Phương lại cảm giác được, tiến độ phương diện vòng phòng ngự tuyệt đối của mình đang tăng lên nhanh như gió.

Trước kia hắn ỷ vào thân thể khoẻ mạnh, máu cực dày, phòng ngự cực cao, rất nhiều chiêu số căn bản là lười để ý tới để đón đỡ.

Nhưng lần này, lúc trước trải nghiệm phòng ngự tuyệt đối, hắn đã thông suốt.

Chương 1234 - Dẫn (6)

Tông Sư là kết hợp chồng chất giữa kỹ xảo và cơ thể. Tinh, khí, thần ba loại phối hợp, củng cố vững chắc, mới có thể tạo ra Chung Thức chung cực cuối cùng.

Nếu hắn muốn hoàn thành Chung Thức thuộc về mình, thì không thể có nhược điểm ở bất kỳ phương diện nào.

Cho nên, lúc này hắn cảm nhận được toàn vẹn đơn thuần trên chiêu thức.

Trước đó Đế Giang và Áo Tư Thản Đinh giúp Trương Vinh Phương hoàn thiện rất nhiều khuyết điểm trong võ học Đại Đạo Giáo.

Hắn đã nên nghĩ tới ngay lúc đó.

Chẳng qua, bây giờ mới nhớ ra cũng không muộn.

Kiếm ảnh điên cuồng đâm về trước, chém xuống, móc nghiêng.

Toàn thân Thanh Tiêu đạo nhân đều đang bốc khói, đó là khí nóng do khí huyết chuyển động nhanh tới cực hạn phát tán ra.

Chỉ là điều khiến hắn ta tuyệt vọng là ban đầu trong mười lưỡi kiếm của hắn ta, khó khăn lắm mới có một chiêu có thể chạm vào thân thể đối phương.

Nhưng theo thời gian trôi đi, ba mươi lần kiếm của hắn ta mới có thể đụng một lần.

Sau đó là năm mươi lần…

Hai mươi giây sau, lúc này hắn ta đã dốc hết toàn lực, cũng không thể đột phá dù chỉ là một điểm.

Vòng phòng hộ trên hai tay đối phương cứ như tường thành to lớn nặng nề, càng trở nên không kẽ hở!

Nhìn thấy cảnh này, đột nhiên trong đầu hắn ta hiện lên một suy nghĩ hoảng sợ.

"Ngươi, ngươi đang hoàn thiện vòng phòng ngự tuyệt đối?"

Hắn ta chợt dừng bước, lui ra phía sau, ánh mắt sợ hãi!

“Thế mà ngươi lại không phải là Tông Sư?” Trong lòng hắn ta kinh hãi như xảy ra sóng thần.

Vòng phòng ngự tuyệt đối đại biểu cho chiêu thức tuyệt đối viên mãn hoàn mỹ, không có sơ hở, đối mặt với bất cứ loại võ nghệ nào cũng đều có thể tiến lui tự nhiên, không bị phá vỡ phòng hộ.

Đây là kỹ nghệ đặc biệt trước khi trở thành Tông Sư mới bắt đầu hoàn thiện trên võ đài tranh tài.

Nhưng bây giờ, thế mà hắn ta lại nhìn thấy quá trình chậm rãi hình thành vòng phòng ngự tuyệt đối trên người đối phương?

Chẳng lẽ tên này hoàn toàn không phải là Tông Sư?

Một thằng nhóc không phải Tông Sư, thế mà chưa đến năm giây đã giết Tông Sư Tây tông, sau đó còn áp chế mình hoàn toàn, rồi đưa đến nơi này để trêu đùa?

Cái này…. đây là khái niệm gì vậy?

“Sắp rồi.” Lúc này Trương Vinh Phương cũng thuận thế dừng tay.

Hắn đã thông hiểu điều kiện thành hình phòng ngự tuyệt đối, cái gọi là phòng ngự tuyệt đối, chính là muốn thu thập của tất cả mọi người, lướt qua ngàn cánh buồm, mới có thể ứng đối tinh chuẩn với tất cả loại hình chiêu số võ nghệ.

Chỉ khi từng được kiến thức võ học võ đạo vũ khí đủ loại kiểu dáng. Mới có thể hình thành triệt để, chiêu thức phòng hộ lý tưởng có thể ứng đối với bất kỳ thế tấn công nào.

Mới có thể hoàn thành vòng phòng ngự tuyệt đối thật sự.

Mà tên tiểu tử đối diện, đã có thể phá hủy ngăn cản toàn bộ võ nghệ trung tâm mạnh nhất của hắn ta. Có đánh thêm nữa cũng không có bao nhiêu ý nghĩa.

“Hỏi ngươi một vấn đề cuối cùng, nếu ngươi có thể trả lời tốt, ta tha cho ngươi một mạng.” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

“Ngươi nói đi.” Thanh Tiêu đạo nhân cắn răng, Chung Thức trên người bắt đầu từ từ rút đi, nhưng lúc này hắn ta hoàn toàn không nghĩ ngợi nhiều được.

Vừa nãy liên tục giao thủ đã khiến hắn ta hiểu được rằng, mình tuyệt đối không thể là đối thủ của con quái vật đối diện.

Nói không chừng tên này là Cực Cảnh mới nào đó của Nghịch Thời hội!

Tuyệt đối không phải người thường!

"Trước đó, phía sau Chu Diễm đội đặc sứ, là do ai sai khiến?" Trương Vinh Phương trực tiếp hỏi vấn đề mà hắn đã hỏi ở chỗ Đế Giang.

Hắn đã biết, có người thừa cơ đánh lén ngăn cản Đế Giang, từ đó cố gắng để đám người Chu Diễm vây giết hắn.

Bây giờ, hắn muốn biết đó là ai.

Rốt cuộc phía sau là ai đang ngầm điều khiển kế hoạch.

Kẻ có thể khiến cường giả cấp cao như Chu Diễm phối hợp làm việc, phía sau tuyệt đối không phải thế lực bình thường!

"Sau lưng Chu Diễm gì? Ta không biết ngươi đang nói cái gì?" Khuôn mặt Thanh Tiêu đạo nhân run lên, hoàn toàn không hiểu vấn đề này có nghĩa là gì.

Lúc này tâm cảnh hắn ta dao động, Chung Thức đã bắt đầu thoái hóa, biến trở về hình dáng người bình thường ban đầu.

"…" Trên mặt Trương Vinh Phương nổi lên vẻ thất vọng. Năm ngón tay tay phải mở ra, cơ thể bắt đầu kéo căng tụ lực.

"Vậy quên đi."

"Chờ chút! Ngươi muốn trở thành Tông Sư, ta có thể giúp ngươi!" Đột nhiên Thanh Tiêu đạo nhân cảm thấy không lành, vội vàng hét lớn.

"A? Giúp thế nào?" Trương Vinh Phương kinh ngạc nói.

"Ngươi cần cao thủ hoàn thiện vòng phòng ngự tuyệt đối của ngươi, với lại cần các cao thủ loại hình khác nhau trợ giúp! Cho nên, ta biết nơi nào có thể giúp ngươi!" Thanh Tiêu cấp tốc trả lời.

Hắn ta hít sâu một hơi.

"Chẳng qua ta có một nghi vấn, vì sao ngươi không tìm đến những người còn lại của Nghịch Thời hội để xin giúp đỡ?"

Chương 1235 - Dẫn (7)

“Trong Nghịch Thời hội đông đảo Tông Sư, giữa Cực Cảnh có thể giao lưu kỹ nghệ võ học nhanh chóng, tuyệt đối thừa khả năng để giúp ngươi hoàn thiện vòng phòng ngự.”

“Không kịp.” Trương Vinh Phương khẽ lắc đầu, “Với lại ta không phải Cực Cảnh.”

“?” Sắc mặt Thanh Tiêu đạo nhân chấn động.

Không phải Cực Cảnh?

Vậy hắn không phải Bái Thần, cũng không phải Cực Cảnh?

Rốt cuộc hắn là gì?

“Ngươi chắc chắn, chắc chắn ngươi không phải Cực Cảnh? Vậy vì sao ngươi lại mạnh như thế?” Đột nhiên Thanh Tiêu đạo nhân kích động.

Trương Vinh Phương nghe vậy, lập tức cười cười.

“Ngươi đã từng nghe nói đến, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên chưa?”

*

*

*

Mộc Lê vương phủ.

“Gì? Chu Diễm chết rồi?”

Mộc Lê vương chợt đứng dậy khỏi ghế ngồi. Trước đó hắn ta còn đang thưởng thức tiếng nhạc ca cơ ngâm xướng, thong dong nhu hòa trên mặt nhanh chóng nhạt đi, biến mất.

Thay vào đó là vô cùng nghiêm nghị lạnh lùng.

“Chết như thế nào? Hắn là Đại Tông Sư Tuyết Hồng các, ai dám giết hắn? Ai có thể giết hắn?”

“Nhân thủ bên phía Tuyết Hồng các truyền tin tức đến, lệnh bài Liệt tướng tùy quân của bọn họ đã gãy mất, có thể xác

định là Chu Diễm chết thật rồi.” Sắc mặt minh chủ Giáo minh Khoa Tây Ốc cũng cực kỳ khó coi.

Vốn dĩ Đại Tông Sư bọn họ lôi kéo tụ tập được cũng chỉ có mấy vị, bây giờ đã chết mất một, tất cả bố cục đều sẽ xảy ra thay đổi lớn và điều chỉnh lớn.

“Việt Hồng Điệp đâu?” Mộc Lê vương trầm giọng hỏi.

“Còn đang hành động bên ấy. Chẳng qua tính tình nàng không thể phỏng đoán, không dễ dự đoán trước được.” Khoa Tây Ốc lắc đầu.

“Nhưng cũng không còn cách nào. Chu Diễm chết rồi, ta nghi ngờ là liên quan đến Nghịch Thời hội. Vốn là bảo hắn phối hợp với Hồng Điệp giả chết, không ngờ rằng…” Mộc Lê vương thở dài. Đó là Đại Tông Sư đó.

Một Đại Tông Sư Bái Thần, cường giả đỉnh cấp đủ để có thể trấn áp một phương, thế mà lại chết đi không minh bạch như vậy.

“Bên chỗ ta đã sắp xếp người đi bắt người thân cận với Đạo Tử Trương Ảnh.” Khoa Tây Ốc trầm giọng nói.

“Ý ngươi là? Ngươi hoài nghi việc này là cái bẫy do Trương Ảnh liên thủ với Nghịch Thời hội làm?” Vẻ mặt Mộc Lê vương chấn động.

“Ta không nghĩ ra những khả năng khác. Mặc kệ làm sao, trước tiên thẩm vấn người bắt được rồi lại nói, ta vẫn luôn có cảm giác, có thể trên người Trương Ảnh kia thật sự có bí mật lớn.” Khoa Tây Ốc thở dài.

“Mặc dù đã đạt đến mục đích, nhưng cuối cùng rất nhiều sự vụ….” Mộc Lê vương cũng thở dài.

“Lần trước còn kề gối trò chuyện với Chu Diễm, mới chưa qua bao lâu mà bây giờ….”

“Đệ tử của Nhạc Đức Văn liên quan đến bí mật lớn của Đông tông, đồng thời còn phối hợp với Nghịch Thời hội để giết Đại Tông Sư Tuyết Hồng các. Chúng ta có thể truyền tin tức này đi, có lẽ thể khơi mào tranh đấu giữa Đại Đạo Giáo và Nghịch Thời hội. Một lúc thôi mà chết nhiều Tông Sư như vậy, Chân Nhất Giáo, Tây tông, Tuyết Hồng các đều sẽ không từ bỏ ý đồ.

Việc này đã không phải là chuyện mà một mình Nhạc Đức Văn muốn làm sao thì làm nữa rồi.” Khoa Tây Ốc nói.

“Không thể không nói, Nghịch Thời hội lại ra tay vì Trương Ảnh, cũng là chuyện mà bổn vương hoàn toàn không thể đoán trước. Xem ra Trương Ảnh thật sự có thiên phú vô cùng tốt. Chẳng qua như vậy cũng tốt, Nhạc Đức Văn cũng tốt, Nghịch Thời hội cũng được, bọn họ đều đang coi trọng một người. Cứ như vậy, chúng ta cũng có thể dễ sử dụng điểm này hơn.”

Mộc Lê vương trầm ngâm.

“Như vậy, ngươi truyền tin cho Tiểu Điệp, bảo nàng tiếp tục làm chuyện trước đó đang làm.”

Khoa Tây Ốc sửng sốt.

“Như thế, bí mật Đông tông còn chưa đủ à?”

“Người không tin sẽ chiếm đa số. Muốn loạn lên, sẽ phải tăng sức nặng lên.” Mộc Lê vương chậm rãi lắc đầu.

“Ngược lại Vương gia…” Khoa Tây Ốc không nói tiếp: “Chỉ là đáng tiếc, đáng tiếc Trương Ảnh có thiên phú tuyệt thế như thế…”

“Hầy, ai bảo hắn sinh không gặp thời. Chu Diễm chết vì hắn, một Đại Tông Sư chôn cùng hắn, coi như là xứng đáng cho hắn rồi.” Mộc Lê vương thở dài.

*

*

*

Sơn Tỉnh, tổng lĩnh Tây tông - Kim Lĩnh tự.

Sắc trời hơi sáng lên, cổng lớn ngoài chùa bị một sức lực lớn đụng đổ ầm vang, cánh cửa rơi xuống đập trên mặt đất, hất lên từng đợt tro bụi.

“Giết!”

Từng đội từng đội võ tăng của Kim Lĩnh tự cầm côn đồng trong tay, rống giận phóng tới bóng người cao lớn vừa vào cửa.

Người kia tóc đen mặc áo choàng, hai mắt sáng lên như sao, khuôn mặt lạnh lùng, mơ hồ có râu quai nón.

Hình thể hắn cao tới hai mét năm, dáng người khôi ngô hiền lành, mười ngón tay tái nhợt bén nhọn, cứ như điêu khắc từ ngọc thạch.

Mười mấy tên võ tăng, tầng tầng lớp lớp, cầm côn phóng về phía hắn.

Một loạt võ tăng ở đầu tiên vung côn đồng, cùng nhau hét lớn, kéo theo kình phong kịch liệt, đập vào đầu hắn.

“Không thú vị.” Nam tử dậm chân về phía trước, thân hình cứ như đang đi bộ nhàn nhã, tự nhiên đi lại dưới rất nhiều côn.

Chương 1236 - Dẫn (8)

Thế nhưng lại không có bất kỳ một cái đồng côn có thể chạm vào hắn, hay mảy may tổn thương hắn.

"Là ngươi!" Lúc này trong Kim Lĩnh tự, năm tên cao tầng trong chùa cùng kéo nhau tìm đến.

Kẻ dẫn đầu là một người khoác áo cà sa viền bạc, trên cổ đeo phật châu cực lớn chế tạo từ bạch ngọc. Râu bạc trắng mảnh nhỏ, hai mắt sáng ngời. Chính là cao thủ đệ nhất trong chùa, trụ trì tiền nhiệm Nguyên Độ đại sư.

Mà giọng nói vừa hô lên, rõ ràng là một tăng nhân trung niên bên cạnh lão ta.

Người này trợn mắt tròn xoe, nhìn chòng chọc vào nam tử khôi ngô bước vào.

"Trương Ảnh? Ngươi là Đạo Tử Đại Đạo Giáo Trương Ảnh!"

Tăng nhân trung niên hét lớn.

"Nếu đã nhận ra danh hào của ta, thế thì càng không thể giữ các ngươi được nữa." Nam tử cười lạnh, nhẹ nhàng vỗ tay.

Lập tức chung quanh chùa, trên tường rào, có từng đội từng đội người bịt mặt toàn thân áo đen nhao nhao nhảy vào.

Những người áo đen này được huấn luyện nghiêm chỉnh, vừa rơi xuống đất đã vươn tay lấy nỏ ngắn ra, nhắm thẳng vào đông đảo tăng nhân bắt đầu bắn phá.

Trong âm thanh tên nỏ vun vút mạnh mẽ, tăng nhân cầm đồng côn ngã xuống liên miên, hoàn toàn không phải là đối thủ của chúng.

Số ít cao thủ cao phẩm và Siêu Phẩm, muốn tránh đi, cũng đều bị những cao thủ tương tự cầm nỏ bắn vào, đảo mắt đã trở thành bia ngắm.

Nhất thời đám người trụ trì tức giận ra tay, nhào về phía Trương Ảnh và người mặc áo choàng đen dẫn đầu đám người kia.

Thời gian đi qua từng phút từng giây.

Không bao lâu sau, cả Kim Lĩnh tự nổ tung ầm vang, hóa thành biển lửa.

Từng đội từng đội người mặc áo choàng đen đều sớm đã rút lui đâu vào đấy, do "Trương Ảnh" dẫn đội, nghênh ngang rời đi về phía xa xa.

Mấy ngày sau hôm đó.

Mấy tỉnh mới xây phân bộ tổng lĩnh của Chân Nhất Giáo, Thiên Tỏa Giáo, Hắc Thập Giáo còn lại đều bị tập kích dồn dập.

Thực lực người tập kích khủng bố áp chế, hiện trường không một ai sống sót.

Chỉ có một chỗ bên ngoài hiện trường đồ sát, mấy dược nông hái thuốc trong núi, nhìn từ xa xa thấy giáo đường Thiên Tỏa Giáo bị nhen lửa, đồng thời nhìn thấy những người dẫn đầu.

Vòng tròn ngũ giáo liên tiếp phái đội điều tra truy tung.

Từ lời khai trong miệng hai người hái thuốc còn sót lại, tra ra tướng mạo đặc thù của một người trong đó, chiều cao hình thể hoàn toàn giống với Đạo Tử Đại Đạo Giáo Trương Ảnh.

Nghe nói còn có người nấp ở xa xa bên ngoài, tận mắt nhìn thấy, Trương Ảnh thi triển võ học Đại Đạo Giáo, tu vi hoàn toàn giống như lời đồn, chính là cấp độ Siêu Phẩm Ngoại Dược, lại còn am hiểu Ưng Trảo Công.

Mặc dù thông tin đã trải qua tạm thời phong tỏa từ đội điều tra, nhưng rất nhanh đã có người 'có lòng' truyền ra, truyền khắp cao tầng trong liên minh vòng tròn ngũ giáo.

Mà lúc này, Trương Vinh Phương vẫn còn đang âm thầm bảo vệ đội xe Trầm Hương phủ, tới gần phủ Vu Sơn.

Giữa rừng núi, khuôn mặt Thanh Tiêu đạo nhân gầy đi một vòng, lúc này đang nhìn chằm chằm vào Trương Vinh Phương ngồi tu hành, ý đồ muốn nhìn ra chút bí mật tiên pháp từ trên người hắn.

"Ngươi đã nói cho ta biết bí mật về tiên pháp, vì ta không thể tu hành?"

“Vì sao ta phải truyền tiên pháp cho ngươi?” Trương Vinh Phương mở mắt hỏi lại.

“Lòng hướng đạo của ta vô cùng thành kính! Cho dù là đạo pháp tinh thâm, tu vi văn công, trong cả Chân Nhất Giáo người mạnh hơn ta không nhiều! Với lại ta có thể giúp ngươi điều tra chuyện phía sau, mặc dù ta không biết người phía sau Chu Diễm là ai, nhưng có người liên hệ với ta, phải phối hợp bắt được người bên cạnh ngươi. Ta còn có thể giúp ngươi hoàn thiện con đường đột phá Tông Sư!” Thanh Tiêu nhanh chóng nói.

Ánh mắt Trương Vinh Phương phức tạp, cũng không ngờ rằng, kẻ tự xưng là Thanh Tiêu đạo nhân - tổng lĩnh một tỉnh của Chân Nhất Giáo, thế mà cũng không Bái Thần!

Không Bái Thần mà còn có thể có võ lực mạnh mẽ như thế, có thể thấy thiên phú mạnh nhường nào.

“Thế thì, ngươi muốn làm thế nào mới đồng ý truyền tiên pháp cho ta?” Thanh Tiêu đạo nhân đã tu đạo nhiều năm, vẫn luôn cho là, đạo pháp văn công mới là trung tâm tất cả, luôn luôn cảm thấy, nhất định tiên nhân được kể lại như trong truyền thuyết thần thoại là thật.

Nếu không tại sao lại lưu truyền truyền thuyết giống như Tam Hoa Tụ Đỉnh, hơn nữa tại sao lại lưu truyền lời đồn tiên nhân bảo vệ ta linh tinh các thứ.

Cho nên, một mặt vì muốn tiếp tục đột phá, mặt khác hắn ta vẫn còn ôm hy vọng cực lớn về chuyện tu hành, bởi vậy vẫn luôn chờ mong, chờ mong hy vọng có thể xuất hiện.

Vì một tia hy vọng này, hắn ta đọc hết đạo kinh, các loại tạp văn cũng đã đọc rất nhiều.

Nhưng năm nay hắn ta hơn bảy mươi tuổi rồi, vẫn không thu hoạch được gì cả.

Truy tìm đến những nơi được gọi là truyền thuyết thần thoại, nếu không phải giả mạo ngụy tạo, thì chính là chỉ tồn tại trong lời đồn, không thể tra ra được.

Chương 1237 - Dẫn (9)

Mà bây giờ, thế mà hắn ta lại thật sự gặp được con đường mình tha thiết ước mơ!

Tiên pháp!

Xưng hô mỹ diệu đến nhường nào, hoàn toàn giống với trong tưởng tượng của hắn ta.

Phi tiên mờ mịt, thanh tu trang nhã, ẩn cư sơn lâm, không hỏi thế sự, đạo pháp tự nhiên….

Nhưng bây giờ, đối phương lại không muốn truyền thụ cho hắn ta!

“Bất kể là điều kiện gì! Chỉ cần ta có thể làm được! Chỉ cần có thể truyền tiên pháp cho ta! Ta đều có thể hoàn thành!” Trong lòng Thanh Tiêu tràn ngập ước ao và khao khát đối với tiên đạo.

“Tiên pháp này, ta không thể bảo đảm ngươi có thể tu hành…” Trương Vinh Phương thoáng chút chần chờ.

Thực ra hắn cũng có chút tò mò, muốn thử một chút trên người đối phương, xem có thể để hắn ta tu hành tiên đạo huyết liên giống như mình hay không.

Con đường huyết liên chính là tiên pháp tu hành do chính hắn sửa sang lại mà có.

Dùng văn công cô đặc dự trữ khí huyết, sau đó ngưng tụ huyết liên, bước vào trạng thái huyết liên.

Cơ bản là hắn đã hiểu rõ con đường này, chỉ là khí huyết người bình thường hoàn toàn không thể đạt được yêu cầu tiêu chuẩn.

Ngưng tụ huyết liên lung tung bậy bạ có thể sẽ xuất hiện điều bất trắc rất lớn.

“Gặp nguy hiểm sao? Ta không sợ! Con đường tu hành trải rộng gập ghềnh, có khó khăn cũng rất bình thường!” Lúc này Thanh Tiêu đã hiểu rõ.

Bây giờ hắn ta đã không còn Tự Cường Chi Tâm nữa rồi, Chung Thức thoái hóa, hoàn toàn rời khỏi cảnh giới Tông Sư,

khôi phục tại đỉnh điểm Tam không.

Nhưng không sao, cũng chỉ là không còn Chung Thức nữa mà thôi, phòng ngự tuyệt đối và tiên cơ ngăn địch vẫn còn đây.

So với việc đạt được tiên pháp, những chuyện này đều là việc nhỏ.

Chỉ cần có thể đạt được phương pháp này, thỏa mãn tâm nguyện, vẫn còn có thể tu hành lại Chung Thức một lần nữa!

“Pháp không thể truyền lung tung, chẳng qua thấy lòng hướng đạo của ngươi quá mức kiên cố, nên cũng không phải ta không thể mở một con đường.” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

“Có gì cần, ngài cứ việc nói!” Thanh Tiêu nhanh chóng nói.

“Cần thì ngược lại là không có, nhưng con đường tiên đạo này, chắc chắn tương lai tràn đầy bụi gai, ngươi phải hiểu, con đường Bái Thần thần phật tuyệt đối sẽ không cho phép những con đường khác có khả năng sánh vai cùng bọn họ. Huống chi, trời sinh tiên đạo đã khắc chế thần phật. Ngươi có từng nhìn thấy tình huống lúc vừa nãy ta giết chết Tông Sư Tây tông kia hay không?”

Trương Vinh Phương lên tiếng nói.

“….” Thanh Tiêu hơi thay đổi sắc mặt, lập tức hiểu ý nghĩa trong đó.

Một khi tu tiên, tức nghĩa là phải trực tiếp đối đầu với toàn bộ Bái Thần!

Hắn ta cúi đầu xuống, cảm xúc trong mắt nhanh chóng biến ảo, khi thì do dự, khi thì lo lắng, khi thì chần chờ.

Trương Vinh Phương không thúc giục hắn ta.

Đối đầu với thần phật trong thiên hạ, về những chuyện thế này, nếu là người bình thường không hiểu rõ, thì có thể sao cũng được. Nhưng người càng hiểu rõ thần phật có bao nhiêu khổng lồ, thì lại càng sinh ra chần chờ về chuyện này.

Thanh Tiêu lúc này đang như thế.

“Ngươi có thể từ từ suy nghĩ, không cần phải gấp.” Trương Vinh Phương thở dài: “Phương pháp tu hành của ta, là do ta thể ngộ ra từ vô số đạo kinh, rồi dung hợp tinh hoa luyện khí sĩ

thượng cổ, tự sáng tạo thành nhân tiên chi đạo. Ta dùng Dưỡng Huyết làm chủ, trau dồi nâng cao tai thính mắt tinh, không sợ ốm đau, trường thọ khỏe mạnh. Còn có thể cường tráng thể phách tinh thần cực lớn.”

Hắn tiếp tục thở dài.

“Chỉ tiếc thế gian này do thần phật làm chủ, tiên pháp khó truyền.” Hắn nhìn Thanh Tiêu còn đang chần chờ, bỗng nhiên lại nói.

“Ngươi có biết, năm nay ta đã bao nhiêu tuổi rồi không?”

Thanh Tiêu ngẩng đầu, hơi chần chừ một lúc.

“Bốn mươi?” Hắn ta đưa ra phán đoán.

“Sai! Hai mươi hai!” Vẻ mặt Trương Vinh Phương hơi đen, nhưng lập tức lên tiếng uốn nắn.

“Hai mươi hai tuổi, bây giờ ta đã sắp bước vào Tông Sư, ngươi cảm thấy con đường Bái Thần có thể làm được như thế hay không?”

“Hai mươi hai!?” Con ngươi Thanh Tiêu co rụt lại. “Không thể nào!”

Hai mươi hai tuổi, thực lực có thể so sánh với Tông Sư, đè hắn ta mà đánh mọi mặt?

Nhất thời, đột nhiên hắn ta nghĩ đến, vì sao Đại Đạo Giáo luôn luôn phá lệ coi trọng vị Đạo Tử thứ hai trước mặt hắn ta.

Bây giờ lại cứ như trực tiếp từ bỏ vị Đạo Tử thứ nhất, dồn toàn bộ sự chú ý cho vị trước mặt.

Vô số suy nghĩ đấu đá nhau ở trong đầu hắn ta.

“Sao không thể?” Lúc này Trương Vinh Phương vươn tay, để hắn ta bóp xương.

Thanh Tiêu nhanh chóng cầm tay, sau một hồi tìm tòi, cuối cùng sắc mặt chuyển thành một mảnh rung động.

“Thế mà lại là thật ư?”

Xương linh là không thể lừa gạt.

Mà vừa rồi hắn ta chỉ phán đoán phạm vi đại khái, quả thực chỉ mới hai mươi mấy tuổi.

Nhưng, làm sao có thể thế này được?

Hai mươi mấy tuổi Tông Sư? Đế Sư và Thánh đế cũng không thể khoa trương như vậy được?

Chương 1238 - Dẫn (10)

“Cho nên ngươi nên suy nghĩ rõ ràng, mặc dù con đường này có thể khắc chế Bái Thần, không bị ràng buộc, trường sinh không già, đắc đạo thành tiên, tiêu diêu tự tại, tùy tính giữa thiên địa, nhưng nhất định sẽ rất khó. Một khi bị phát hiện…” Trương Vinh Phương nhấn mạnh âm tiết ở một vài từ.

“Ta muốn luyện! Ta nghĩ thông suốt rồi!” Thanh Tiêu chợt lên tiếng, quyết định.

Vì tu tiên trong truyền thuyết, hắn ta đã tìm kiếm nhiều năm như vậy, bây giờ cơ hội đang bày ra ngay trước mắt, hơn nữa còn có ví dụ thực tế đã tu ra thành quả, hắn ta còn do dự cái gì nữa?

“Thế thì, được!” Trương Vinh Phương nghiêm túc gật đầu. “Nếu lòng hướng đạo của ngươi kiên định như vậy, vậy thì bây giờ ta sẽ quán đỉnh cho ngươi!”

Quán đỉnh?

Thanh Tiêu sửng sốt, sắc mặt lập tức kiên định lại.

“Xin sư phụ truyền công!” Hắn nghiêm túc nặng nề quỳ xuống dập đầu với Trương Vinh Phương.

“Không cần như thế, chúng ta cùng là người hướng đạo! Cùng nhau tìm tòi tiến lên trên con đường tiên đạo, không cần gọi ta là sư phụ. Chỉ cần xưng đạo hữu là được!” Trương Vinh Phương nghiêm túc đỡ hắn ta dậy.

“Truyền đạo học nghề giải thích nghi hoặc, không thể không nhận!” Xem ra Thanh Tiêu đã quyết định.

Trương Vinh Phương cũng không do dự nữa, lúc này đứng đối diện hắn ta, giữa hai người cách nhau một mét.

Phóng cảm nhận ra, chắc chắn xung quanh không có ai quan sát.

Nét mặt hắn trở nên trang nghiêm.

“Một lát nữa quán đỉnh có thể sẽ xuất hiện triệu chứng cơ thể phát nhiệt, xuất hiện các loại thay đổi cực cực kỳ lớn, ngươi

không cần phải quá hoảng hốt. Rất nhanh sau đó sẽ biến mất."

"Được!"

Thanh Tiêu nghiêm túc gật đầu, nhắm mắt, chuẩn bị sẵn sàng.

Hắn ta hiểu rất rõ, nếu Trương Ảnh trước mắt muốn giết hắn ta, thì đã sớm ra tay vào mấy ngày trước.

Hoàn toàn không cần phải nói nhiều lời với hắn ta như vậy.

Mấu chốt nhất là, Trương Ảnh thật sự nắm giữ phương pháp khắc chế Bái Thần.

Đây là điều hắn ta đã tận mắt nhìn thấy.

Mà bây giờ, Chung Thức của hắn ta thoái hóa, có muốn tu lại, không biết sẽ phải trải qua bao nhiêu lâu.

Cộng với, có thể bí ẩn mà Trương Ảnh đang nắm giữ trong tay là tiên đạo thực sự trong truyền thuyết.

Vì tâm nguyện và truy cầu trong nhiều năm của hắn ta, con đường này hắn ta vui lòng đánh cược một lần!

Thực chất, bản thân Thanh Tiêu không tự ý thức được, hắn luôn luôn có mâu thuẫn xuất phát từ nội tâm đối với Bái Thần.

Mà bây giờ, ngay khi nhìn thấy một con đường khác có khả năng, lúc đưa ra trước mặt hắn ta, sau khi hắn ta cân nhắc, quyết định thử.

Cũng là vì có sự ảnh hưởng từ tận đáy lòng hắn ta.

"Ngưng thần tĩnh khí." Trương Vinh Phương lập tức bắt đầu.

Hắn chậm rãi vươn tay, đặt tại đỉnh đầu thiên linh của Thanh Tiêu.

Lần này, hắn cần phải làm đồng thời hai chuyện.

Một, hút máu từ trong cơ thể Thanh Tiêu ra.

Mà chuyện thứ hai, chính là ép máu của mình ra, đưa vào trong cơ thể đối phương thay thế với máu ban đầu.

Chuyện này trước đó hắn đã từng làm trên người Đinh Du, cũng coi như thuần thục.

Chủ yếu là xem thử có thể xảy ra phản ứng thải trừ hay không.

Ngay từ lần của Đinh Du, Trương Vinh Phương đã hơi hoài nghi, máu của mình bây giờ có thể xảy ra phản ứng thải trừ trên người người khác không.

Mà bây giờ, chính là thời cơ chứng minh lần nữa.

Rất nhanh, từng giọt từng giọt máu tươi bắt đầu thẩm thấu ra ngoài từ da đầu Thanh Tiêu, hút vào lòng bàn tay Trương Vinh Phương.

Cùng lúc đó, đầu ngón tay Trương Vinh Phương cứa một vết đứt, tạo thành một lỗ hổng nhỏ trên đỉnh đầu Thanh Tiêu.

Từng giọt máu tươi của hắn cũng bắt đầu rót vào trong vết thương từ diện tích tiếp xúc với bàn tay.

Hút máu tươi vào, nhanh chóng chuyển hóa nó thành chất dinh dưỡng, sản xuất máu tươi mới lần nữa rồi rót vào trong đó.

Là chuyện Trương Vinh Phương đang làm lúc này.

Hai người lẳng lặng đứng vững ở trong rừng tuyết.

Thời gian trôi qua từng giờ từng phút.

Đột nhiên, bộp một tiếng.

Đột nhiên Thanh Tiêu mở mắt, làn da toàn thân xuất hiện mảng lớn mạch máu đỏ sậm.

Cơ thể hắn ta bắt đầu giãn nở to ra, con mắt tràn ra rất nhiều máu tươi, trong cổ họng phát ra tiếng gào thét giống như như dã thú.

Nhưng không đợi tiếng gào của hắn ta vang lên, một lượt biến hóa mới xuất hiện.

Làn da vốn dĩ già nua đầy nếp nhăn của hắn ta, bắt đầu chậm rãi biến thành tái nhợt, độn lên, tróc ra.

Thay vào đó là lớp da non mới sinh ra phía dưới.

Tóc trắng của hắn ta bắt đầu rơi xuống từng lọn từng lọn, tóc mới chậm rãi mọc ra cụt ngủn dưới lớp da đầu.

Vẻ đục ngầu trong mắt đã quay về trong suốt.

Hàm răng thiếu mấy cái lại bắt đầu sinh trưởng lần nữa.

Trong thời gian mười mấy phút ngắn ngủi, Thanh Tiêu cảm giác cơ thể mình giống như được thoát thai hoán cốt.

Làm Tông Sư, hắn ta có thể cảm ứng và khống chế cơ thể của mình rất tỉ mỉ tinh vi.

Chương 1239 - Dẫn (11)

Chính bởi vì như thế, hắn ta mới có thể cảm giác rõ ràng rằng, cơ thể mình đang xảy ra biến hóa long trời lở đất như thế nào.

Hắn ta! Đang trở nên trẻ tuổi trở lại!

Trong lúc im hơi lặng tiếng, Trương Vinh Phương nâng bàn tay của mình lên, nhìn vết thương trên da đầu nhanh chóng thu hẹp, khép lại.

Bản thân hắn cũng hơi nghẹn họng nhìn trân trối.

Trước đó thay máu trên người Đinh Du còn chẳng có biến hóa khoa trương như vậy.

Mà bây giờ thay máu trên người Thanh Tiêu, thế mà một lần đã có thể đạt tới hiệu quả trình độ này…

Quả thực.

Một tiếng rắc giòn vang

Hai tay Thanh Tiêu đạo nhân run rẩy, run lên bần bật.

Hắn ta lập tức xé rách từng mảng da chết tái nhợt bán trong suốt cực lớn trên người xuống.

“Quán đỉnh. Quán đỉnh!” Hắn ta nhìn làn da trẻ tuổi non mịn trên cánh tay mình, sắc mặt dần dần chuyển từ kinh ngạc, đến rung động, đến mừng như điên!

“Tiên pháp! Quả nhiên là tiên pháp thực sự, giống trong truyền thuyết!” Thanh Tiêu cười to lên, quả thực không thể nói nên lời sự vui sướng trong lòng.

“Quán đỉnh là bước đầu tiên để sửa đổi ngươi. Tiếp theo, ta sẽ truyền thụ cho ngươi, nhân tiên chi đạo, phương pháp ký kết tam hoa!” Trương Vinh Phương đè nén rung động trong lòng xuống, trang nghiêm lên tiếng.

“Xin sư phụ truyền công!” Lúc này Thanh Tiêu thu bớt tâm trạng lại, cúi dập đầu với Trương Vinh Phương.

Lần này, Trương Vinh Phương không từ chối, bởi vì thứ mà hắn truyền thụ xứng đáng với cái dập đầu này.

Cái này có thể thật sự khắc chế Bái Thần, phương pháp tiên đạo phát triển bản thân!

Rất nhanh, trong miệng hắn đè giọng, bắt đầu nói từng câu từng câu về phương pháp ngưng tụ huyết liên mình tổng kết được cho đối phương biết.

Đồng thời lúc này, hắn cũng đã có thể cảm giác được, máu tươi trong cơ thể Thanh Tiêu đang nhanh chóng bị máu của mình nuốt chửng, hóa thành chất dinh dưỡng, sau đó chuyển hóa.

Liên hệ thân cận hơn kiểu này khiến hắn loại cảm giác, cảm giác mình có thể khống chế máu tươi trong cơ thể Thanh Tiêu bất cứ lúc nào, trực tiếp thoát ra khỏi cơ thể hắn ta, về lại trong cơ thể mình.

Nhưng hắn không thử như thế.

Mà là tiếp tục giảng thuật ngưng tụ tam hoa chi pháp.

Trước tiên là ngưng tụ khí huyết, sau đó dựa theo trình tự cố định, khống chế huyết khí ngưng tụ tam hoa ở sau lưng.

Trong quá trình đó cần phối hợp những gì, cần trạng thái tinh thần thế nào.

Những điều này Trương Vinh Phương không hề giữ lại chút nào, truyền thụ toàn bộ.

Thực chất nhân tiên chi đạo và võ đạo truyền thống có thể đối ứng một một.

Sau khi đạt đến cảnh giới tương tự tinh thần Tam không, nếu khí huyết đầy đủ, tu vi văn công đủ cao, thì sẽ có đầy đủ khí huyết ngưng tụ tam hoa.

Có thể thử ngưng tụ đóa tam hoa thứ nhất sau khi quán đỉnh đổi thể chất, tinh huyết chi hoa.

Ngưng tụ được chia làm bốn bước: Dẫn máu, dệt máu, ngậm nụ, nở rộ.

Sau một phen truyền thụ, Thanh Tiêu không hổ là đại lão văn tu, nhanh chóng hiểu được điểm khó trong đó, lập tức bắt đầu bắt tay vào làm thử.

Lúc này Trương Vinh Phương cũng có thể nhìn thấy trị số giá trị sinh mệnh của hắn ta.

“Thanh Tiêu đạo nhân- giá trị sinh mệnh 72 - 75.”

Sau khi đổi thể chất, hắn ta lập tức nhảy vọt từ bốn mươi mấy điểm trước đó, lên đến hơn bảy mươi bây giờ.

Biên độ tăng trưởng quả thực đáng sợ.

Không bao lâu sau, Thanh Tiêu điều chỉnh hoàn tất, nhanh chóng bước vào giai đoạn dẫn máu.

Lúc này hai người mới đứng dậy, đuổi theo phương hướng đội xe rời khỏi.

Trên đường đi, Thanh Tiêu đang không ngừng trải nghiệm chênh lệch khác nhau giữa mình lúc này và mình trước đó.

Hắn ta cảm giác được, độ sôi động của dòng máu bên trong thân thể mình vượt rất xa mình trước đó.

Điều này cũng khiến hắn ta càng thêm có lòng tin về con đường tiên pháp tương lai.

“Sư phụ.”

“Gọi ta đạo hữu là được.” Trương Vinh Phương ngắt lời hắn ta.

“Được, Trương đạo hữu, nếu chúng ta đã dùng tiên pháp chi đạo, tất nhiên sẽ bị Bái Thần bài trừ, không bằng chúng ta tự thành lập một tổ chức, tự bao bọc cho nhau thì thế nào?”

Thanh Tiêu đề nghị.

Lúc này cơ thể trẻ trung hóa, hơn nữa còn đang không ngừng tăng cường độ, sức khôi phục các mặt lên theo thời gian trôi qua.

Tăng tiến như thế này, khiến hắn ta có lòng tin đối với tương lai tiên pháp mà trước nay chưa từng có!

Không cần Bái Thần, có sức mạnh hoàn toàn thuộc về mình.

Không cần không phải đi lên con đường như điên như dại giống như Cực Cảnh.

Quả thực cái này chính là con đường tu hành thích hợp cho tất cả mọi người nhất!

“Ta hiểu ý của ngươi.” Trương Vinh Phương suy tư, nếu Thanh Tiêu có thể thành công, như vậy có ý nghĩa, về sau hắn có thể cứ thế mà suy ra, không ngừng quán đỉnh, dẫn đạo ra đủ nhiều người tu tiên.

Cứ như thế, quả thực nên thành lập một tổ chức, dễ cho mọi người liên lạc giao lưu, hai bên cùng ủng hộ.

Chương 1240 - Dẫn (12)

Hắn vừa đi đường, vừa suy tư.

“Như vậy đi. Nhân tiên chi đạo, đi trên con đường đắc đạo thành tiên, là con đường đạo gia luyện khí sĩ chính thống nhất. Ta lại xuất thân từ Đại Đạo Giáo, dùng đạo pháp làm căn cơ. Cho nên, tên của tổ chức này là Nhân Tiên quan đi.”

“Nhân Tiên quan?” Thanh Tiêu ngẫm nghĩ cái tên này, hai mắt có hơi tỏa sáng.

“Vậy sau này nên gọi ngài là quán chủ!” Hắn ta cười nói.

Chẳng biết tại sao, bây giờ lúc hắn ta nhìn Trương Vinh Phương, có cảm giác thân thiết khó hiểu phát ra từ nội tâm.

Tất nhiên, hắn ta cảm thấy có thể cái này là do bọn họ đều là người tu tiên, cho nên là đồng loại, giữa đồng loại xuất hiện tán đồng như vậy là rất bình thường.

“Quán chủ?” Trương Vinh Phương cười, xưng hô này không tệ.

Thanh Tiêu thành công, khiến hắn hiểu được, có thể mình nên quán đỉnh thêm một ít người của mình.

Cứ như vậy, mọi thứ đều không cần mình phải đích thân đi làm.

Rất nhanh, trên đường núi quanh co phía trước, từ xa đã có thể nhìn thấy đội xe đang chạy về phía trước.

“Hôm nay sáng lập Nhân Tiên quan, lão đạo chính là thành viên thứ nhất trong đó. Như thế, ngược lại ta có một đề nghị.” Thanh Tiêu ở một bên lên tiếng nói.

“Nói nghe thử.”

“Nhân Tiên quan chúng ta, vì khắc chế Bái Thần, nên nhất định có thời gian rất dài trong tương lai sẽ phải ẩn thân vào chỗ tối, không ai biết đến. Cho nên, tốt nhất giữa chúng ta ẩn giấu thân phận khuôn mặt lẫn nhau, mặt ngoài duy trì cuộc sống bình thường, đến giai đoạn mấu chốt mới liên hệ phối hợp, hai bên cùng ủng hộ.”

Thanh Tiêu đạo nhân vừa nghĩ vừa nói.

“Nên như vậy.” Trương Vinh Phương đồng ý gật đầu.

“Sau đó, không biết thành viên Nhân Tiên quan của chúng ta, sau khi quán đỉnh rồi còn có thể Bái Thần hay không?” Thanh Tiêu hỏi.

“Chưa từng thử qua.” Trương Vinh Phương lắc đầu. “Chẳng qua sau khi Bái Thần sẽ thân bất do kỷ, cường độ tăng thân thể và sức khôi phục cũng không kém tiên pháp sau khi quán đỉnh bao nhiêu, hoàn toàn không cần phải Bái Thần.”

“Như vậy, chúng ta nên tinh chọn người có tâm chí kiên định, tư chất vô cùng tốt, không muốn Bái Thần trước, làm thành viên mới. Nhân số không thể nhiều, nếu không có thể sẽ có nguy hiểm để lộ bí mật. Trước tinh sau rộng mới là tốt nhất.” Thanh Tiêu đề nghị.

“Nên như thế.” Trương Vinh Phương gật đầu lần nữa.

Hắn bắt đầu thỏa thuận với Thanh Tiêu về hình thức thành lập, phát triển, vận chuyển Nhân Tiên quan ra sao các loại.

Bây giờ Thanh Tiêu càng phát hiện thấy thân thể cường hãn, càng hào hứng hơn nữa, cứ như còn tích cực hơn cả Trương Vinh Phương.

Sau một lúc hai người bàn bạc, Thanh Tiêu lại trở về Chân Nhất Giáo lần nữa, tiếp tục làm tổng lĩnh một tỉnh mặt ngoài của hắn ta, âm thầm giúp đỡ điều tra người đứng phía sau màn.

Mà Trương Vinh Phương thì tiếp tục đi theo đội xe, hoàn thiện phòng ngự tuyệt đối của mình.

Hắn vừa âm thầm tiêu diệt người tập kích, đồng thời cũng dự định dùng hơn mười điểm thuộc tính đã góp nhặt lúc trước một lần hết luôn.

*

*

*

Phủ Tình Xuyên.

Lúc này sắc trời chưa tỏ, từng đội từng đội bộ binh hạng nặng Đại Linh mặc trọng giáp toàn thân màu đen, nhanh chóng xếp hàng, bao vây tầng tầng lớp lớp sân viện mà lúc trước Trương Vinh Phương bị ngăn cách thẩm tra.

Hai tên mặc trọng giáp còn lớn hơn cơ thể binh sĩ hai số, đi lên phía trước từ khe hở đặc biệt chừa lại giữa hàng ngũ, đi vào cửa trước sân nhỏ.

Hai người này, người bên trái cao hơn hai mét, áo giáp trước ngực là một con sư tử to lớn, dữ tợn uy vũ. Người bên phải, trên đầu đội mũ giáp, ở phía sau đầu có hai cánh ưng tinh xảo, giương cánh muốn bay.

“Chỗ cuối cùng Chu Diễm mất tích, chính là ở đây?” Người mặc áo giáp sư tử vẫn ngắm nhìn xung quanh, lên tiếng nói.

Giọng nói của hắn hùng hồn, hoàn toàn phù hợp với khí thế áp bách to lớn do hình thể mang lại.

“Là ở đây.” Dẫn đường đi đầu là một cao thủ Siêu Phẩm Thượng Quan gia bản địa, tên là Thượng Quan Minh, là một lão giả.

Đội đặc sứ mất tích, phủ chủ bản gia trọng thương, vụ án lớn như thế, không ai dám tiếp đãi đội đặc sứ thứ hai một cách tùy tiện.

Cuối cùng vẫn từ chối qua lại, chỉ có thể để lão giả Thượng Quan Minh trầm ổn nhất, lão luyện nhất ra trận.

Trong lòng Thượng Quan Minh cũng có áp lực cực lớn.

Lần này, Tuyết Hồng các cực kỳ tức giận vì chuyện Chu Diễm bỏ mình.

Đội đặc sứ phái ra lần thứ hai là do hai Liệt tướng đại đỉnh cấp, hai vị Đại Tông Sư Trần Đào, Vũ Văn Cát dẫn đầu đến đây.

Còn lại còn có Đại Tông Sư Chân Nhất Giáo - Lâm Hán Sinh, Đại Tông Sư Tây tông - Nguyên Hải.

Ngoài ra, Tuyết Hồng các còn đơn độc điều động thêm một đội quân Chức Tượng Đại Linh ba ngàn người, cùng nhau điều tra.

Trong quân đội hoành hành thiên hạ của Đại Linh, nhánh mạnh mẽ nhất gồm hai nhánh.

Chương 1241 - Dẫn (13)

Một nhánh tên là Phụng Linh, một nhánh khác tên là Chức Tượng.

tỉ lệ quân nhân trong hai nhánh quân đội cực cao, người đảm nhiệm chủ tướng cũng đều là cao thủ Bái Thần.

Mấu chốt nhất là, hai nhánh quân đội này chém giết trong vô số trận chiến khai cương liệt thổ, thậm chí còn từng có án lệ vây giết thanh trừng tiểu giáo phái các loại.

Trước đó Chu Diễm đảm nhiệm chức vụ chủ tướng trong quân Chức Tượng.

Bây giờ Tuyết Hồng các, Chân Nhất, Tây tông, liên thủ đến đây, tổng cộng bốn vị Đại Tông Sư dẫn đầu, còn có hai vị Tông Sư Thiên Tỏa, Hắc Thập phối hợp theo đội.

Đội hình như vậy, cho dù là Ngọc Hư Cung cũng không thể không nghiêm túc đối phó.

Vì cơ bản cái này đã đại biểu cho sức mạnh chủ yếu của vòng tròn ngũ giáo bây giờ.

"Trước đó Thượng Quan phủ chủ cũng ở nơi đây, từng giao thủ với Đế Giang Nghịch Thời hội. Dấu vết hiện trường bọn họ giao thủ ở đâu?"

Vũ Văn Cát chính là cự hán mang theo mũ giáp cánh ưng, lúc này lên tiếng hỏi.

"Ở bên ngoài cách nơi này không xa." Thượng Quan Minh nhanh chóng trả lời: "Chỉ là không phải bốn vị đại nhân đến đây điều tra nghi án Đạo Tử Trương Ảnh sao?"

"Bản tướng luôn luôn tương đối kính trọng Thượng Quan phủ chủ." Khẩu âm Vũ Văn Cát mang theo giọng điệu Tây Dương nồng đậm, đoán chừng là người Hồ Tây nhập vào Đại Linh từ Tây Dương.

"Chỉ là hôm nay chúng ta tới đây còn gánh vác nhiệm vụ điều tra đầu mối Nghịch Thời hội. Xin hãy dẫn đường."

Thượng Quan Minh đại biểu cho Thượng Quan gia Ngọc Hư Cung, Thực lực Thượng Quan Phi Hạc vẫn ở trên mấy người kia, lại thêm có một vị Đại Tông Sư tồn tại ở phụ cận, âm thầm bảo vệ cơ nghiệp Đại Đạo Giáo.

Cho nên mấy người họ cũng có vẻ vô cùng khách khí.

“Mời tới bên này.” Thượng Quan Minh gật đầu, nhanh chóng dẫn đường rời khỏi sân nhỏ.

Đoàn người đi tiếp đến phía trước một đoạn đường, đi vào một sân bãi xập xệ đầy hố bùn đất.

Hạt tuyết cũng không thể che giấu đi hoàn toàn dấu vết trên mảnh đất này.

“Chính là chỗ này.” Thượng Quan Minh nói.

Vũ Văn Cát gật đầu, nhận lấy Lạc Ngọc bàn thuộc hạ bên cạnh đưa tới, ném lên trên mặt đất.

Trên Lạc Ngọc bàn lập tức chậm rãi hiện ra đồ án hoa văn hình cá màu bạc.

“Quả nhiên, quả thực ở đây có Bái Thần chết bởi phương pháp phi thường.” Vũ Văn Cát nói chắc chắn.

“Xem ra lời đồn đãi không giả, có khả năng Trương Ảnh quả thực đang nắm giữ bí ẩn khắc chế Bái Thần của Đông tông. Bây giờ còn chia sẻ bí mật này với Nghịch Thời hội.” Liệt tướng Trần Đào đứng phía sau mọi người trầm giọng nói.

“Việc cấp bách, là nắm được vị trí Trương Ảnh trước, hiểu rõ rốt cuộc hắn đang nắm giữ bí mật gì. Đã có thể xác định Trương Ảnh dẫn đội giết người khắp nơi kia là giả mạo. Hắn kẻ che giấu tung tích Trương Ảnh là cao thủ nội bộ Nghịch Thời hội, nhìn từ dấu vết, hắn chuyện hắn có tu vi Tông Sư là thật.” Vũ Văn Cát phỏng đoán.

“Vừa nhận được thông tin, thuộc hạ dưới trướng Trương Ảnh gặp tập kích mấy lần, đều bị giảo sát thần bí. Ta hoài nghi là có cao thủ Nghịch Thời hội bảo vệ trên đường.” Trần Đào lên tiếng nói.

“Trương Ảnh không rõ tung tích, nếu bên ấy có manh mối đột phá, trước hết bắt mấy thuộc hạ của hắn lại hết. Tập trung thẩm vấn thử một chút.”

“Bên phía Nghịch Thời hội thì sao? Nếu bọn họ có dị động….” Lâm Hán Sinh Chân Nhất Giáo một bên lo lắng nói.

“Chúng ta đã đến rồi, sẽ có người đặc biệt đối phó với bọn họ.” Vũ Văn Cát bình tĩnh nói. “Đại Linh này vẫn đang là thiên hạ của Linh đình, không phải Nghịch Thời hội!”

Lời này vừa dứt, thần sắc mấy người đều cứng lại.

Hiểu rõ rằng có người mạnh nhất thực sự xuất thủ.

“Đi thôi, trước tiên bắt thuộc hạ Trương Ảnh lại, sau đó giải quyết việc này trong một tuần.” Vũ Văn Cát lên tiếng nói.

Bây giờ thế cục biến ảo, mỗi người bọn họ đều có sự vụ đa dạng cần xử lý.

Nếu không phải việc Chu Diễm bỏ mình thực sự ảnh hưởng quá lớn, đã công nhiên khiêu khích uy nghiêm của Tuyết Hồng các.

Bọn họ cũng không thể cùng bị điều động đến đây.

Dù sao, Đại Tông Sư các giáo các thế lực cũng chỉ có mấy người, tới bên này rồi, những nơi còn lại sẽ không có ai.

Ảnh hưởng rất lớn đến toàn bộ.

“Bên phía lão nạp có được chút manh mối.”

Nguyên Hải Tây tông mới thế chỗ cho vị trí Nguyên Sinh Bái Thần trước đó, có vẻ khá là cẩn thận đối với nhiệm vụ điều tra kẻ có thể giết chết Nguyên Sinh đời trước. Lúc này cũng mở miệng nói.

“Tục truyền đội xe của thuộc hạ Trương Ảnh, mặc dù chỉ đi thẳng đường, nhưng trên người cao thủ bảo vệ an toàn xung quanh, đều tra thấy dấu vết của phương pháp khắc chế Bái Thần.”

“A?” Hai mắt Vũ Văn Cát tỏa sáng.

“Mục đích của chúng ta là muốn được cái gọi là phương pháp khắc chế, rồi điều tra bản chất. Chuyện của Trương Ảnh, cái chết của Chu Diễm, đều không thể thoát khỏi liên can đến phương pháp này. Đã như vậy, chúng ta lập tức tập trung đi bắt người!”

Chương 1242 - Lột xác (1)

“Lộ tuyến đội xe cố định, chúng ta trực tiếp đi qua là được!” Nguyên Hải nhanh chóng nói.

“Chúc Tượng quân quá chậm, mấy người chúng ta đi trước, ngươi ở lại!” Vũ Văn Cát nhanh chóng nói.

“Ngoài ra, truyền tin đến chỗ đích đến của bọn họ, để bên ấy phối hợp hành động bắt người.”

…

Đêm 14 tháng 3.

Ở phía bắc của Đại Linh, trong một dãy núi tối tăm sâu không lường được.

Đêm tối gió lớn, rừng sâu, sương mù dày đặc.

Trong một khu rừng trúc trên sườn núi.

Ở một thần miếu trong rừng trúc.

Miếu thờ không lớn, chỉ cỡ một miếu sơn thần bình thường. Chỉ có thể chứa được một bức tượng thần và hai phòng phụ.

Lúc này, tiếng gió rít gào vẫn tiếp tục tràn vào từ xung quanh miếu thờ rách nát.

Tường của thần miếu bị thủng lỗ chỗ, cửa sổ đổ sụp, một nửa mái nhà bị gãy, chỉ còn lại một nửa khác lọt ra ngoài bầu trời đêm đầy ánh trăng.

Mặt đất ẩm ướt, đầy cỏ dại và đất nấm mốc.

Mà ở trong vùng đất đen như vậy lại có một người thành kính quỳ gối trước bức tượng thần thần bí cổ xưa, thấp giọng nỉ non cầu nguyện.

“Y Á Á Mộc Sa đại từ đại bi phù hộ mọi chuyện sau này của ta thuận lợi, từng bước thăng tiến, tài nguyên rộng tiến, tâm tưởng sự thành, không gì không được.”

Người này râu ria đầy mặt, mặc một bộ trường bào sẫm màu có thêu hoa văn bằng lụa gấm, rõ ràng không phải là người nghèo.

Một người không thiếu tiền như vậy lại nửa đêm chạy đến một ngôi miếu hoang trong núi để cầu nguyện mới là chuyện kỳ lạ.

Người nam tử không ngừng tụng kinh cầu nguyện, sau đó dâng hương, nộp cống phẩm lên.

Cuối cùng, dưới ánh sáng của chiếc đèn lồng được đặt ở bên cạnh, hắn ta khom người, dập đầu, bắt đầu dập đầu từng cái một về phía bức tượng thần.

Chỉ là khiến người ta không tưởng tượng được là nơi hắn ta đang dập đầu lại có một cây ngân châm màu bạc dài nhỏ sắc bén dựng thẳng!

Cây châm nằm đối diện ngay giữa mi tâm của hắn ta, nhưng người nam tử giống như không nhìn thấy, từ từ nhắm mắt lại, dùng sức dập đầu vào cây ngân châm.

Cộp, cộp, cộp.

Tiếng va chạm không ngừng vang lên, trong lúc nhất thời ngay cả tiếng gió bên ngoài cũng bị đè xuống.

Không lâu sau, người nam nhân thở phào nhẹ nhõm, ngồi thẳng dậy, giữa hai mi tâm có vài lỗ kim nhỏ.

Nhưng điều kỳ lạ là không có một xíu máu nào tràn ra từ lỗ kim, ngược lại vết thương đang lành lại nhanh chóng.

“Chắc chắn không có vấn đề! Nhất định không có vấn đề! Cuộc làm ăn ngày mai nhất định sẽ thành công!” Hắn ta hình như cảm giác được cái gì đó, có tin tưởng xác định đối với ngày mai.

Thu dọn đồ đạc, người nam tử xoay người, hơi loạng choạng nhanh chóng rời khỏi thần miếu.

Trong tiếng gió đêm gào thét, bóng lưng của hắn ta dần dần hòa vào màn đêm, nhanh chóng biến mất không còn tăm tích.

Người này vậy mà lại là một người tập võ.

Hắn ta rời đi không bao lâu, chẳng mấy chốc trong miếu hoang lại có người tiến vào.

Lần này, không phải một người, mà là mấy bóng người.

Bọn họ cao lớn vạm vỡ, người cao nhất gần ba mét, còn thấp thì cũng cỡ hai mét ba.

“Nơi này vậy mà lại có một cứ điểm của chúng ta, thật không ngờ tới.” Một người trong đó liếc nhìn bức tượng thần được thờ cúng trong miếu thờ, nói với vẻ mặt lạnh lùng.

“Đại Quang Minh giáo minh đã bị đánh tan tác, đây là diệt cho chúng ta xem mà.” Một người khác lên tiếng: “Ai dám không bày tỏ lập trường, dám ủng hộ Linh Phi Thiên liền trực tiếp hạ sát thủ. Hắn ta thật sự cho rằng thiên hạ này là của vòng tròn Ngũ giáo bọn hắn à?”

“Những quý nhân Linh Phi giáo đó cao cao tại thượng, hoàn toàn không quan tâm đến chút chuyện cỏn con này đâu.” Có người cười lạnh.

“Vừa rồi người của Đại Đạo Giáo liên lạc với ta. Muốn chúng ta cùng nhau gia nhập trận doanh với hắn, nếu không sẽ bị đưa vào danh sách thứ hai của Mật giáo. Nhưng nếu chúng ta gia nhập thì sẽ có cơ hội rời khỏi danh sách Mật giáo trước đó.”

“Hắn ta nghĩ mình là ai? Linh Phi Thiên trước kia à?”

Một nhóm người đều căm phẫn sục sôi.

“Bây giờ nói những điều này cũng không có ý nghĩa gì. Điều chúng ta phải cân nhắc là Đại Đạo Giáo đã dùng một phương pháp nào đó để tạm thời che đậy mối liên hệ của Linh Phi Thiên với tầng lớp trung lưu và hạ lưu.

Bây giờ họ đã bày ra thủ đoạn, chúng ta phải chọn một phe cánh để quyết định, nếu không…” Người lên tiếng đầu tiên nói.

“Chẳng lẽ bọn họ cho rằng chỉ cần giết một số cao thủ liền có thể tiêu diệt Giáo Minh? Đại Quang Minh giáo minh cũng không dễ bị tiêu diệt như vậy.” Có người nói.

“Theo ta, bây giờ là thời cơ tốt để chúng ta phát triển mở rộng. Dựa vào cái gì mà Đại Đạo Giáo của hắn ta có thể mở rộng tín đồ? Dựa vào cái gì mà chúng ta chỉ có thể sử dụng những thủ đoạn ngầm để hút trộm tủy não của tín đồ?

Chương 1243 - Lột xác (2)

Chẳng lẽ bọn hắn không hút tủy khi mở rộng tín đồ à? Không phải tất cả đều giống nhau, chỉ là bí mật hơn một chút thôi." Một người nữ tử lạnh lùng nói.

"Càng có nhiều tín đồ, các thần chủ chúng ta càng mạnh, càng có thể chống lại những tà thần dị giáo kia. Đúng vậy, ta cũng cảm thấy chúng ta nên nhân cơ hội này nhanh chóng mở rộng." Một người khác cũng đồng ý nói.

"Những giáo phái lớn kia, nhìn bề ngoài chỉ là vì phát triển tín đồ, khiến người ta tin vào tôn giáo, nhưng thực tế không ai biết rằng mỗi lần họ thờ phụng, chỉ cần hơi thành kính, tủy não sẽ bị hút một lần.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, người sẽ càng ngày càng ngu muội, đến khi tủy não bị hút sạch liền trở thành con rối chết thay, không giống như Thiên Giáo Minh của chúng ta, cho dù tín giáo hay tự mình hiến dâng đều được bày ra ở ngoài sáng." Người nữ tử kia nói.

"Ăn nói cẩn thận!" Người nam tử cao lớn vạm vỡ nhất bỗng nhiên lên tiếng, âm thanh uy nghiêm mà trầm thấp, lập tức áp chế cuộc thảo luận của mọi người.

"Tin tức từ Ma Ưng lúc trước truyền đến." Người nam tử nhìn quanh mọi người một vòng: "Hiện tại đế vị bị bỏ trống, sau khi Ngũ giáo tập hợp lực lượng, xuất hiện rất nhiều chỗ trống, quả thật là cơ hội ngàn năm có một. Cho nên…"

Mọi người nghe vậy, nhất thời trong lòng dồn dập chấn động, biết đây là thời khắc mấu chốt.

"Cho nên…" Người nam tử tiếp tục nói: "Dựa theo những tin tức ở chỗ ta nhận được, chúng ta thật sự không thể tiếp tục ẩn nấp nữa."

"Ý của minh chủ là muốn ra tay?" Ánh mắt người nữ tử nghiêm túc, trầm giọng hỏi.

"Đã đến lúc rồi." Ánh mắt minh chủ nóng rực lên: "Nhìn bề ngoài, Nhạc Đức Văn như mặt trời ban trưa, vòng tròn Ngũ giáo uy hiếp thiên hạ, nhưng thật ra bọn họ chỉ là miệng cọp

gan thỏ, chữa cháy khắp nơi. Nghịch Thời hội, Linh Phi giáo đều cần bọn hắn phân ra lực lượng để kiềm chế.

Cho nên… Đã đến lúc chúng ta ra tay rồi."

"Ra tay như thế nào?" Có người hỏi.

"Không phải bọn hắn thích diệt giáo đồ thành lắm à? Cứ để bọn hắn diệt đi, diệt cho đủ! Nếu không đủ, chúng ta cũng đến giúp bọn hắn!" Minh chủ cười nói.

Hắn ta ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, những đám mây đen đang bao phủ lấy vầng trăng khuyết, dần dần che khuất hoàn toàn tia sáng duy nhất.

"Giết!!!"

Một tiếng nổ lớn ầm ầm vang lên.

Dưới chân núi, trong một tòa thành lớn chủ yếu theo tín ngưỡng Đại Đạo Giáo, ngọn lửa phóng lên tận trời.

Vô số côn đồ đội khăn trùm đầu vải màu xám, lao vào nội thành.

Không có cổng thành, không có Linh quân canh giữ nơi này ngăn cản, chẳng mấy chốc tòa thành bị nhấn chìm trong dòng lũ hàng nghìn tên côn đồ.

Những tên côn đồ vừa vào thành liền giết tất cả những người mà chúng nhìn thấy.

Cổng của các lầu gác nhà dân dễ dàng bị những người này dùng vũ khí và thân hình phán tan rồi xông vào. Chỉ cần người nào kháng cự đều sẽ bị chém chết.

Những người không kháng cự thì bị kéo ra ngoài, trói bằng dây thừng hoặc quần áo bị xé thành dây thừng ngay tại chỗ.

Đối với những người bị trói, có người đặc biệt chuẩn bị búa đinh tế thần, từng người một đi lên, dùng búa đập vào mi tâm của những người này.

Lần lượt từng cây ngân châm cực kỳ mảnh đâm vào mi tâm của những người này.

Có người hoảng sợ đứng lên muốn chạy trốn, lại bị côn đồ trông coi trong nháy mắt bắt được, đè xuống đất, cưỡng ép

đóng ngân châm vào.

Không ít võ nhân trong thành nổi dậy phản kháng.

Trong số đó, mạnh nhất là phủ đốc thân pháp cao minh, dễ như trở bàn tay cầm chiến chùy và khiên tay, nhanh chóng lóe lên giữa đám côn đồ, mỗi lần lóe lên đều có thể giết chết một người.

Ánh mắt hắn ta lóe lên sát khí lạnh như băng, lao thẳng về phía thủ lĩnh côn đồ gần đó.

“Chết đi!” Phủ đốc xoay người một cái, giống như diều hâu săn mồi giữa không trung, bổ nhào xuống, lao thẳng về phía thủ lĩnh côn đồ.

Sắc mặt thủ lĩnh dữ tợn, toàn thân bê bết máu, đang nhấc trảm đao dài hơn hai mét từ thi thể một nữ hài lên, nghe thấy tiếng gió, hắn ta nhấc đao lên, vung lên.

Coong!

Dưới sự chiếu rọi của máu và lửa, đao và chùy va chạm vào nhau, vừa chạm vào liền tách ra.

Thân thể phủ đốc nghiêng sang một bên giống như một chiếc lá rụng, nhẹ nhàng lướt qua bên cạnh trảm đao, nâng cái khiên nhỏ trong tay lên, vậy mà lại dùng một cây gai nhọn dưới khiên làm đòn sát thủ.

Phụt!

Máu bắn tung tóe.

Gai nhọn dưới khiên nhỏ tàn nhẫn độc ác đâm vào tim thủ lĩnh côn đồ.

“Ngu xuẩn!” Thủ lĩnh côn đồ cười rộ lên, căn bản không thèm chống cự, ôm chặt lấy phủ đốc, đập mạnh trán vào đầu hắn ta.

Oành!

Đúng lúc này, một chiếc búa lớn giáng mạnh xuống đầu tên thủ lĩnh côn đồ từ phía sau. Hoàn toàn đập nát toàn bộ nửa người trên của hắn ta.

Ngay khi hai người cho rằng đại cục đã định, chuẩn bị tiến lên dùng linh tuyến hút chết người này.

Chương 1244 - Lột xác (3)

Một số lượng sợi chỉ bạc lớn bỗng nhiên phun ra từ cơ thể của thủ lĩnh côn đồ.

Hàng trăm sợi chỉ bạc giống như những sinh vật sống, đâm chính xác vào đầu những dân chúng xung quanh.

Hơn mười người bị đâm vào đầu tại chỗ, một số lượng tủy não lớn theo sợi chỉ bạc rót vào thân thể thủ lĩnh côn đồ.

Tất cả những điều này diễn ra trong chớp mắt, cùng lắm chỉ trôi qua một giây.

Trong nháy mắt, thân thể của thủ lĩnh côn đồ lập tức khôi phục như cũ, ngưng tụ lại thành hình ở một nơi khác.

Lần này, thân thể của hắn ta lớn hơn so với trước rất nhiều, toàn bộ cơ thể xuất hiện những đốm màu đen bạc, những đốm này lớn hoặc nhỏ, giống như vết bớt, phân bố không theo quy tắc ở khắp mọi nơi.

Đây rõ ràng là mở ra trạng thái cực hạn.

"Đây là!!?" Phủ đốc và người cầm búa đánh lén nhìn thấy cảnh này, sắc mặt thay đổi kịch liệt.

"Các ngươi dám vi phạm Vạn Giáo Mục Ước!"

Nhiều người không biết các giáo đã kết thúc tranh đấu chém giết nhiều năm trước như thế nào. Nhưng phủ đốc là người Linh, nhất định phải học tập hiểu rõ phần lịch sử này.

Lúc này nhìn thấy biến hóa của đối phương, trong lòng phủ đốc chấn động không lời nào có thể diễn tả được.

Vạn Giáo Mục Ước là điểm nút mà tất cả các các giáo phái chân chính đi đúng hướng!

Trước đó, đó là thời đại đen tối nhất của con người.

Nhưng bây giờ, những giáo đồ Mật giáo này lại dám buông bỏ những hạn chế Bái Thần trong Vạn Giáo Mục Ước.

"Điên rồi! Các ngươi điên hết rồi!" Phủ đốc còn chưa nói xong đã thấy hoa mắt, thân thể bị thủ lĩnh côn đồ bỗng nhiên đến

gần chém thành hai khúc.

Vô số sợi chỉ bạc từ trong cơ thể hắn ta bắn ra, còn chưa bay được bao xa đã bị một mảnh sợi chỉ bạc khác cưỡng ép bao phủ, hút vào, đan xen ở giữa không trung, thu nhỏ dần rồi biến mất.

*

*

*

Giữa núi rừng, đoàn xe nhóm lửa nấu cơm dưới vách núi.

Trương Vinh Phương ngồi khoanh chân trên vách núi, nhắm mắt lại, lặng lẽ nhìn chằm chằm vào thanh thuộc tính trước mặt.

Không chút do dự, hắn trực tiếp cộng một mạch thuộc tính tích lũy được vào Hư Tượng phù pháp.

Nhưng thật đáng tiếc, các thuộc tính được thêm vào đã nhanh chóng được trả lại.

"Vẫn còn thiếu một chút. Phòng ngự tuyệt đối đã tìm được hướng đi, nhưng Chung Thức vẫn chưa."

Thứ mạnh nhất của Tông Sư là Chung Thức, đây là đường ranh giới phân chia thực lực tuyệt đối khác với Tông Sư.

Thở dài thườn thượt một hơi, hắn vẫn cộng tất cả điểm thuộc tính vào sinh mệnh.

Dù sao bây giờ mỗi ngày một điểm, thuộc tính tích lũy vẫn rất nhanh, chờ sau khi đủ điểm Hư Tượng phù pháp, cũng có thể nhanh chóng tích lũy được số lượng.

16 điểm thuộc tính được thêm vào trong sinh mệnh, nhanh chóng tăng nó từ 255 lên đến 271.

"Sắp rồi. Nếu tiếp tục thêm sinh mệnh, một tháng sau, ta sẽ có thể nhận được một môn thiên phú đặc chất mới."

Ngẫm lại cũng có một chút chờ mong nho nhỏ.

Bây giờ chênh lệch võ đạo giữa hắn và Đại Tông Sư không lớn như vậy nữa, nếu như nâng cao thiên phú đặc chất, rất có thể lại lần nữa nâng cao lên được rất nhiều.

Cho dù đó là con đường Tông Sư hay thiên phú đặc chất mới, tương lai có thể nhìn thấy một tương lai tươi sáng.

Dừng suy nghĩ lại, hắn cảm nhận được khí lưu quen thuộc do cơ thể mình mang lại khi tăng lên sinh mệnh.

Những khí lưu như mạng nhện phân tán đồng đều đến các vị trí cơ thể.

Quá trình này chỉ kéo dài trong vài phút, sau đó mờ dần, rồi biến mất.

"Có người đến." Giọng của Nhiễm Hân Duyệt bỗng truyền đến từ đằng sau.

Trương Vinh Phương mở mắt đứng lên. Dưới chân điểm một cái, thân thể bắn ra ngoài như chim yến bay, nhảy xuống theo vách núi.

Khi rơi xuống giữa không trung theo vách đá, hắn thỉnh thoảng lấy cánh tay đâm vào vách núi, mượn lực giảm tốc độ.

Dưới đáy vách núi, Thiên Nữ đang dựa lưng vào vách, lẳng lặng đứng ở nơi đó, giống như đang ngắm trăng, lại giống như đang chờ hắn.

"Ngươi phải cẩn thận, Thiên Giáo Minh giải trừ hạn chế Bái Thần, Vạn Giáo Mục Ước đã từng mất đi hiệu lực."

Trương Vinh Phương nhíu mày lại.

Hắn thuộc lòng đạo kinh, nhưng đối với lịch sử phong bế trước kia của Đại Linh thì không rõ ràng lắm. Tư liệu thời đại này, ghi chép có thể lưu lại đều rất ít.

Chẳng qua bây giờ không phải là lúc để hỏi.

Chân hắn điểm một cái, nhanh chóng lao vào núi rừng đen tối ở một bên.

Trong rừng đang có một mảng lớn đao phủ giáp da nâu, che mặt khom lưng di chuyển.

Xem số lượng, thế mà lại không dưới một trăm người!

Hai người dẫn đội một cao một thấp, khí thế phát ra trên người và tốc độ máu chảy của cơ thể trong Ám Quang Thị Giác

tương đối kinh người, vừa nhìn là biết ít nhất là cao thủ Siêu Phẩm cấp bậc Nội Pháp.

“Quả nhiên tới! Xem ra chuyến này chúng ta sẽ có thu hoạch lớn!” Người cao cười to.

Hắn ta chỉ về phía Trương Vinh Phương: “Chúng tiểu nhân, vây chết hắn!!”

Chương 1245 - Lột xác (4)

Vừa dứt lời, một bóng xám chợt lóe lên sượt qua người hắn.

Nụ cười trên mặt người này cứng đờ, duy trì động tác chỉ tay, bịch một cái.

Đầu của hắn ta rớt xuống từ trên cổ.

Lượng lớn ngân tuyến bạo phát tuôn ra, đánh về phía Trương Vinh Phương rút tay rời đi.

Nhưng tiếc là nhào hụt.

Hơn mười tên đao phủ phía sau hắn ta nổi giận gầm lên một tiếng, thế mà lại không sợ, giơ vũ khí lên chém về phía người của Trương Vinh Phương.

Nhưng vũ khí của bọn họ giống như chém vào ảnh ảo, đều thất bại.

Một bóng xám xẹt qua người bọn họ, từng dòng máu bắn lên.

Thân hình Trương Vinh Phương mượn lực trên mặt đất, nhảy lên một cái, nghiêng người dẫm lên cành cây, bắn ra rơi xuống, lại đánh về phía những đao phủ còn lại.

Nửa phút sau.

Trong rừng một mảnh máu thịt be bét, thây ngang khắp đồng.

Trương Vinh Phương phẩy bay máu loãng trên tay, xoay người trở về con đường lúc đến.

Đây là sóng người tập kích thứ năm trong những ngày qua.

Những người này, có khi là giáo đồ võ tu do Bái Thần dẫn đầu.

Cũng có đầu mục địa khu của thế lực lớn ngụy trang thân phận đến, giống như Thanh Tiêu đạo nhân, nỗ lực tiện thể lập công.

Còn có một ít thế lực nhỏ muốn nhân cơ hội bắt người một phen, định bắt người đưa đến một số thế lực lớn lĩnh thưởng.

Đương nhiên, cũng có thể là pháo hôi não tàn có người đặc biệt phái đến dò xét.

Dù sao, thời đại này, rất nhiều người đến cả một chữ bẻ đôi cũng không biết, võ công lợi hại không có nghĩa là chỉ số thông minh đủ cao.

Tùy tiện cho một chút lợi lộc thêm sự sai biệt và tin tức không cân bằng đã có thể khiến người ta đến đưa mạng.

Giết chết người cuối cùng, Trương Vinh Phương đưa mắt nhìn xung quanh, xác định không có người sống sót mới xoay người rời khỏi.

Không bao lâu sau, hắn một lần nữa trở lại dưới vách núi nơi Thiên Nữ đứng.

"Vạn Giáo Mục Ước ngươi nói vừa nãy, là vật gì vậy?"

Hắn nhạy bén cảm giác được, thứ này, có thể là sự vật có ảnh hưởng cực lớn đối với thế cục bây giờ.

Thiên Nữ dường như đang thất thần, nhưng nghe hắn hỏi thì quay sang nhìn hắn một câu.

"Tin tức vừa đưa tới, Thiên Giáo Minh có người dẫn đầu đánh vỡ Vạn Giáo Mục Ước, cởi bỏ hạn chế của võ nhân Bái Thần dưới trướng."

"Hạn chế gì?"

"Thiên hạ… lại phải loạn!" Thiên Nữ cúi đầu, lầm bầm.

"Ngươi vẫn chưa trả lời vấn đề của ta." Trương Vinh Phương nói lần nữa.

"Trước đây ta cũng cảm giác không đúng. Bây giờ nghĩ lại, người kiểu gì cũng sẽ thay đổi, nhưng bọn họ vẫn luôn là như vậy, chẳng qua là bị ước thúc mà thôi." Thần sắc Thiên Nữ mông lung, hốt hoảng, lại không biết đang suy nghĩ gì.

"Ngươi có khỏe không?" Tâm tình Trương Vinh Phương có chút không nói thành lời: "Nói xem Vạn Giáo Mục Ước là cái gì được không?"

"Vạn Giáo Mục Ước à…." Thiên Nữ chậm rãi phục hồi tinh thần lại: "Đó là… một ước định."

"Nghe tên cũng biết là một ước định, ngươi có thể nói liền một mạch luôn không?" Trương Vinh Phương bất đắc dĩ nói.

Cực Cảnh phát bệnh đúng là cái đức hạnh này.

Đế Giang là phân liệt, Thiên Nữ là dễ quên.

Còn lại vẫn chưa thấy qua, nhưng đại khái vấn đề cũng không nhỏ.

"Đó là… một ước định." Ánh mắt Thiên Nữ mông lung, ưỡn ngực, lại không biết đang suy nghĩ gì đi.

"…" Trương Vinh Phương có loại xúc động muốn đánh người.

Hắn lập tức xoay người, mượn lực nhảy lên bên trên vách núi.

Không bao lâu, hắn bò lên trên đỉnh núi hơn năm trăm mét, tìm được Nhiễm Hân Duyệt đả tọa tu hành văn công, trực tiếp lặp lại câu hỏi vừa nãy.

"Vạn Giáo Mục Ước." Nhiễm Hân Duyệt nghe câu hỏi: "Là ước định đặc biệt được thành lập từ trước khi Đại Linh còn chưa được kiến lập, để ước thúc tất cả thế lực thần phật không hề cố kỵ săn con người làm thức ăn."

Nàng cấp tốc giải thích.

"Vạn giáo, đại biểu cho tất cả giáo phái đương thời, đương nhiên, cũng có không tham gia, nhưng loại này đều bị diệt.

Mà Mục Ước, thì là chỉ ở khi nuôi thả tín đồ phàm nhân cần tuân thủ ước định."

"… Nội dung cụ thể là?" Vẻ mặt Trương Vinh Phương trở nên nghiêm nghị.

Nhiễm Hân Duyệt nhìn hắn, chợt cười.

"Ngươi xác định sẽ tin tưởng thứ ta nói chứ? Dù sao hiện tại ta chính là đào phạm bị Đại Đạo Giáo truy nã."

"Ta có phán đoán của mình." Trương Vinh Phương nói.

"Tốt lắm." Nhiễm Hân Duyệt gật đầu: "Nội dung của Mục Ước rất đơn giản, đó chính là…"

"Ước thúc tất cả người Bái Thần, không cho bọn họ tùy ý hút tuỷ não con người, tăng cường tổng linh tuyến giáo phái bản thân.

Đây cũng là nguồn gốc cho câu nói một khi người Bái Thần bái thần, thì toàn bộ thực lực cố định không đổi của ngày hôm

nay.

Bởi vì thực lực của bọn họ, không phải tiên thiên không thể tăng trưởng, mà là bị mặt trên triệt để không ban thưởng nữa."

"Hút tuỷ não!?" Đồng tử Trương Vinh Phương co rụt lại, trong nháy mắt nhớ tới cảnh tất nhiên phải trải qua khi Bái Thần — khiến ngân tuyến đâm vào mi tâm của mình, dung nhập tuỷ não.

Chương 1246 - Lột xác (5)

“Đúng vậy. Thật ra… vì sao ta lại gia nhập Nghịch Thời hội, cũng là bởi vì ta biết chân tướng.” Nhiễm Hân Duyệt nói khẽ.

“Tất cả thần phật, đều lấy hút tuỷ não mà sống. Chỉ có điều khác nhau ở chỗ, đại giáo đối với việc hút tuỷ não của mỗi người dị thường bí ẩn, hơn nữa lượng lấy của mỗi người rất ít, còn có thể trợ giúp nó kích thích tái sinh, thế nên rất nhiều người căn bản không phát hiện ra đã kết thúc.”

“Mà càng là giáo phái nhỏ lẻ, bọn họ hút tuỷ não liền rõ ràng hơn. Đây cũng là nguyên nhân khiến tín đồ của rất nhiều giáo phái nhỏ thờ phụng càng lâu thì sẽ càng điên cuồng.

Bởi vì, tuỷ não bị hút nhiều, không kịp tái sinh, là sẽ trống không!”

“…” Khuôn mặt Trương Vinh Phương ngạc nhiên, trong lúc nhất thời có chút nói không ra lời.

“Ngươi rất kinh ngạc?” Nhiễm Hân Duyệt cười nói: “Thật ra không cần kinh ngạc, trước đây tại thời đại hỗn loạn kia, tín đồ chính là căn cơ của thần phật Bái Thần, vậy nên mọi người chinh phạt lẫn nhau, diệt sạch từng tín đồ của đối phương.”

“Vạn Giáo Mục Ước, ngay từ đầu ước thúc là Bái Thần Linh Vệ Linh Lạc Linh Tướng, không thể tự kiềm chế triệt để hút chết con người trong một lần duy nhất. Dù sao loại hành vi tát ao bắt cá này, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến của căn cơ thần phật.”

“Sau đó, Mục Ước lại sửa đổi một lần, bởi vì thượng tầng phát hiện, chỉ cần cho phép Bái Thần tự do hút con người, thì tất nhiên sẽ xuất hiện tình huống không thể khống chế.

Vậy nên liền dứt khoát đến hút cũng không cho hút. Loại năng lực này của tất cả Bái Thần bị trực tiếp đóng cửa, không thể sử dụng.

Đến tận đây, nhân dân chiếm được nghỉ ngơi lấy lại sức, nhân khẩu càng ngày càng nhiều, hơn nữa sau khi Đại Linh thành lập, không ngừng chinh phạt lãnh thổ ở bên ngoài, nhét càng

ngày càng nhiều nhân khẩu vào dưới trướng, từ đó tạo thành tình huống bây giờ.”

“Vạn Giáo Mục Ước.” Trương Vinh Phương lặp lại tên này một lần: “Nói cách khác, Bái Thần hấp thu lượng lớn tuỷ não trong lần duy nhất, là có thể gia tăng thực lực bản thân?”

“Không thể, nhưng có thể hút tuỷ não rồi nhanh chóng làm mạnh giáo phái cung phụng thần phật, sau đó thu được phần thưởng. Sau khi được đề bạt, thực lực mới tăng lên.

Bái Thần hút tuỷ não đơn thuần, chỉ có thể có được sức khôi phục tự thân ngắn ngủi.

Mặt khác, số lượng Bái Thần cũng là có hạn, cần mỗi giờ mỗi phút tiêu hao không ít tuỷ não, thế nên Bái Thần mà các giáo phái có thể nuôi nổi, số lượng đều là cố định.

Hơn nữa, càng là Bái Thần có cấp bậc càng cao, cần tuỷ não càng nhiều. Điều này tương đương với lương thực của bọn họ.” Nhiễm Hân Duyệt trả lời.

Nàng dường như có hơi kỳ quái.

“Những thứ này ngươi không biết sao?”

“Không ai nói cho ta cả.” Trương Vinh Phương lắc đầu.

“… Vậy ngươi cái gì cũng không biết, vì sao còn có thể lật mặt với Đại Đạo Giáo?” Nhiễm Hân Duyệt trợn to hai mắt có chút không thể nào hiểu được.

Chính là bởi vì sự thật tàn khốc này, mới có vùng đất cho Nghĩa Minh còn tồn tại.

“Ta chính là không muốn Bái Thần.” Trương Vinh Phương trầm mặc một lát, trả lời: “Có thứ gì tiến vào trong đầu, ta cảm thấy không an toàn.”

Nhiễm Hân Duyệt không phản bác được.

Lý do này thật là đủ yếu ớt.

“Năm đó thành lập Mục Ước, sợ là lẫn nhau không cố kỵ, săn giết con người trong giáo khu của đối phương như để trả thù, cuối cùng sẽ dẫn đến cuối cùng tất cả mọi người không có cái ăn. Nhưng bây giờ một khi phá vỡ ước định này, tất nhiên phải

có Linh Phi giáo đứng ra áp chế người vi ước. Còn nếu như không thể áp chế…"

Bỗng nàng biến sắc, dường như nghĩ tới điều gì.

"Không đúng! Trước đó Đại Đạo Giáo bị Nhạc Đức Văn chưởng giáo dùng phương pháp nào đó, mạnh mẽ ngăn cách cảm ứng của Linh Phi giáo đối với tầng dưới. Bây giờ lúc này… sợ rằng Linh Phi Thiên căn bản không thể nào biết việc Mục Ước bị phá hư!"

"Nói cách khác… nếu như là ngay từ đầu đã kế hoạch tốt…" Trong thời gian ngắn, lòng Nhiễm Hân Duyệt hoàn toàn lạnh lẽo.

Trương Vinh Phương cũng nghe được ý tứ trong đó.

"Ngươi đang nói…" Vẻ mặt hắn cũng biến thành chấn động.

"Ngươi nghĩ xem, lấy tính toán của Nhạc Đức Văn đâu có biết Thiên Giáo Minh bị ép sẽ làm ra chuyện như thế? Nhạc Đức Văn cắt đứt cảm ứng của Linh Phi Thiên, bản thân lại bất động chế tạo cho người ta cơ hội ngàn năm một thuở như vậy, rõ ràng chính là chờ thời gian cắt đứt trôi qua, tất cả thần phật giáo phái lớn mạnh lực lượng bản thân đến lớn nhất, sau đó cùng nhau khiêu chiến Linh Phi giáo! Trời ạ!" Nhiễm Hân Duyệt trong nháy mắt đã hiểu tất cả.

"Thật là lòng dạ độc ác! Mưu kế thật là thâm độc!!" Trong nội tâm nàng lạnh lẽo một mảnh.

Trương Vinh Phương cũng đã hiểu, nhưng hắn sắc mặt nghiêm nghị, vẫn bất động như trước.

"Cầm tính mạng của vô số người để coi như cái giá đổi lấy quốc giáo, để làm bậc thang thi cốt cho mình bước lên đỉnh."

Chương 1247 - Lột xác (6)

“Ta không tin Nhạc sư phụ muốn làm như vậy! Tuyệt đối không có khả năng đây là bản ý của ông ấy!”

“Có chuyện gì ông ta làm không được?” Nhiễm Hân Duyệt cắn răng: “Ở trước mặt ngươi, ông ta là sư phụ tốt, nhưng ở trước mặt những người còn lại, ngươi cho rằng vì sao Kim Ngọc Ngôn cung chủ không thích ông ta?”

“… Nhạc sư phụ, không phải người tàn nhẫn như vậy.” Trương Vinh Phương trầm mặc, vẫn lắc đầu.

“Nếu không như vậy, ta không nghĩ ra ông ta có bài tẩy gì, dám khiêu chiến Linh Phi giáo, đổi thiên đổi địa!” Nhiễm Hân Duyệt trầm giọng trả lời: “Hiện tại xem ra, cắt đứt Linh Phi giáo, sợ là thế lực phối hợp Nhạc Đức Văn sau lưng có không ít.”

“Tất cả lời ngươi nói đều là dự đoán, ta không tin.” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

Hắn tự thấy mình không phải một người thiện lương, giết người cũng sẽ không nương tay.

Nhưng muốn hắn dùng tính mạng của vô số người xa lạ không thể đếm hết làm giá, chỉ vì dã vọng của mình tiến lên thêm một bước nữa.

Hắn làm không được.

Bởi vì điều ấy quá nặng nề.

Bất luận thành công hay là thất bại, mưu hoa như vậy đều chắc chắn mang theo thù hận không thể đếm hết.

Cùng lúc với thay đổi vận mệnh của người khác, vận mệnh của mình cũng tất nhiên sẽ vĩnh viễn thay đổi.

Cách đoàn xe của phủ Trầm Hương vài dặm, trong núi rừng buổi tối xanh đen.

Mấy bóng người giống như quỷ mị, nhanh chóng xẹt qua mảnh rừng núi lớn.

Bất luận là khe rãnh hay là sườn núi, hoặc có lẽ dòng suối, vách đá, cũng không chặn nổi tuyến đường tiến về phía trước của bọn họ.

Nếu có người có thể quan sát từ bầu trời liền có thể phát hiện, đường tiến của những người này hoàn toàn là một đường thẳng tắp.

Không bao lâu, cách đoàn xe còn có một dặm đường, bóng người cấp tốc dừng bước lại, tản ra đứng chỗ cao trong rừng, nhìn doanh địa đoàn xe đang nổi lửa nơi xa.

“Chính là chỗ này.” Một người thấp giọng nói.

“Thông tri các đại nhân.” Tên còn lại cấp tốc lấy ra pháo hoa cảnh báo từ sau thắt lưng, sau đó mở hộp quẹt, cố sức thổi.

Ngọn lửa xuất hiện, châm khói kíp nổ.

Xuy!

Một áng lửa phóng lên cao, rọi sáng một mảnh lớn rừng núi trong trời đêm u ám.

Ngay sau đó, ngoài vài dặm xa xa, lại là một pháo hoa phóng lên cao.

Sau đó giống như tiếp sức, càng xa xăm cũng có pháo hoa không ngừng bắn lên.

“Cái gì vậy!?” Trương Vân Khải bên cạnh đống lửa bật dậy, nhìn ra xa.

“Là pháo hoa cảnh báo, bình thường dùng để cảnh giới, nhưng giờ lại dùng liên tục nhiều lần như vậy, nhất định là đang định vị!” Kinh nghiệm ông phong phú, trước tiên đã nhận ra đây là vật gì.

“Vị trí cách chúng ta không xa, chẳng lẽ là cũng hướng về phía chúng ta sao?” Trương Chân Hải nghiêm nghị nói.

Mấy ngày nay có quá nhiều người hướng về phía đoàn xe.

Mặc dù rất nhiều đều là nghe thấy tiếng vang từ phía xa, còn chưa tới gần đã không có động tĩnh.

Nhưng nhiều lần như vậy, trải qua nhiều, mọi người liền đều hiểu, bọn họ đã trở thành mục tiêu công kích cho mọi người.

“Tin tưởng đại nhân! Chúng ta giữ vững cảnh giới!” Tôn Triều Nguyệt lên tiếng.

Nàng vẫn ngồi bên đống lửa, vẫn không nhúc nhích.

Dù sao xuất hiện kẻ địch, bất kể là ai nàng đều đánh không lại, cùng với lo lắng, không bằng tin tưởng Đạo Tử Trương Ảnh.

Trương Vân Khải nhìn nàng, trong lòng không khỏi đánh giá cao đối phương hơn một ít.

Đối mặt nguy hiểm còn có thể vẫn bảo trì trấn định, không hề hoảng loạn, tố chất tâm lý như vậy không phải là tùy tiện người nào đều có thể có.

Nhưng bất kể như thế nào, nên làm chuẩn bị thì vẫn phải làm.

Lúc này ông bắt đầu hét to.

“Tất cả đứng lên, chuẩn bị cảnh giới!”

Mọi người đều đứng dậy, bày ngựa xe và rương thành một vòng, chuẩn bị ứng đối xạ kích có khả năng xuất hiện.

Mà lúc này trên đỉnh vách núi.

Trương Vinh Phương lại mở mắt, đứng lên, đứng thẳng trên tảng đá tĩnh tọa nhìn ra phía dưới.

Ám Quang Thị Giác ở buổi tối như cá gặp nước, giống như như mặt trời giữa trưa, có thể rõ ràng thấy trong rừng tuyết nơi xa, từng pháo hoa cảnh báo bắn lên cùng với một số người áo đen hành thích bọn họ.

“Lại có người tới.” Hắn thấp giọng nói.

Nhiễm Hân Duyệt cũng đứng dậy, nhìn ra xa.

Nhưng nàng chỉ nhìn thấy pháo hoa bắn lên không.

“Là pháo hoa định vị, dùng để dẫn người đi qua đó, đoán chừng là đại bộ đội. Ngươi định làm gì?”

“Rừng tuyết âm u, trước đó đã mất nhiều người như vậy mà còn dám trở lại, xem ra bộ phận người này hẳn là rất tự tin với thực lực của mình.” Trương Vinh Phương bình tĩnh nói.

Trừ Thanh Tiêu lúc ban đầu nhất ra, số lần người tập kích sau đó tăng nhanh, đối thủ hắn gặp phải cũng càng ngày càng mạnh.

“Cần giúp một tay không?” Nhiễm Hân Duyệt lên tiếng nói: “Có điều bây giờ vì áp chế linh tuyến bên trong cơ thể, ta tạm thời không có biện pháp vận dụng toàn lực.”

“Linh tuyến cũng có phương pháp áp chế?”

Chương 1248 - Lột xác (7)

“Đương nhiên có. Bằng không ta làm sao dám bái nhập Đại Đạo Giáo nằm vùng?” Nhiễm Hân Duyệt trả lời.

“Không cần.”

Thực lực hôm nay của hắn, coi như là Đại Tông Sư đến cũng phải đánh qua mới biết được thắng bại.

Chỉ là nhiều người, đối với hắn không có chút ý nghĩa nào.

Huống hồ, hắn không cho rằng sẽ có Đại Tông Sư rảnh rỗi tới bắt đoàn xe của phủ Trầm Hương.

Nhẹ nhàng hít vào một hơi, Trương Vinh Phương hơi nhún chân, phi thân như dạ ưng, lại nhảy xuống từ vách núi.

Lúc này hắn không có rơi thẳng xuống, mà là trực tiếp triển khai áo bào lướt đi như có cánh, lao về phía vị trí pháo hoa mới bắn lên.

*

*

*

“Chính là nơi đó sao?”

Trong rừng tuyết buổi tối, trên lưng bốn con chiến mã phân biệt có bốn Đại Tông Sư Vũ Văn Cát, Trần Đào đến điều tra.

Quân Chức Tượng vẫn chưa theo tới, chỉ phân ra một đội thám báo thực lực mạnh mẽ thân pháp cực nhanh, đi phía trước điều tra.

Lúc này nhìn pháo hoa bắn lên xa xa, bốn người đều có vẻ mặt bình tĩnh.

Đối với bọn họ mà nói, bắt mấy võ nhân bình thường đến Tông Sư đều không phải nhẹ nhàng dễ dàng giống như ăn cơm uống nước.

Mấu chốt là có thể điều tra ra đầu mối cụ thể không.

Đây mới là điểm bốn người chú ý.

“Lập tức bắt được đầu mối, thời gian của chúng ta không nhiều lắm.” Trần Đào cau mày nói: “Thiên Giáo Minh phá hư quy củ, phải có được trừng phạt nghiêm khắc, các chủ lúc nào cũng có thể điều phát quân lệnh.”

“Thời buổi rối loạn mà!”

Vũ Văn Cát thở dài một tiếng.

“A Hách.” Hắn ta hơi nghiêng đầu.

“Có mạt tướng!” Một người thân hình cao lớn, và mấy tiểu tướng áo giáp màu đen hơi gầy hơn chút đi tới, ôm quyền chắp tay khom người.

“Dẫn người đi mang ba người của đoàn xe tới. Động tác phải nhanh.”

“Được!” A Hách cấp tốc nói, đứng dậy nhấc tay, phía sau nhất thời có một đoàn bóng đen đi ra đất rừng, theo hắn ta cuồn cuộn nhanh chóng bay, chạy về hướng doanh địa của đoàn xe.

Đi qua mảnh rừng núi lớn.

Cây cối phía trước A Hách không ngừng tách ra hai bên.

Dưới chân không ngừng vang lên tiếng giẫm đạp đất tuyết và lá khô cây gãy.

Khoảng cách càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Bỗng A Hách dừng bước, đi phía trước ngưng thần nhìn lại.

Chỉ thấy trên mặt tuyết phía trước, một mảnh thi thể thám báo ngã ngổn ngang.

Máu thẩm thấu tuyết trắng, nhuộm thành đỏ tươi.

Ánh trăng dần dần rời khỏi tầng mây, chiếu xuống tia sáng.

Dưới ánh sáng, một bóng người cường tráng chậm rãi đi ra từ chỗ tối, đi giữa nhiều thi thể.

Người nọ đội đấu bồng màu xám, tóc dài xõa vai, hai mắt đen kịt không ánh sáng.

“Thật to gan! Dám giết thám báo của quân Chức Tượng ta!” A Hách rút ra trọng kiếm trên lưng, hai tay nắm chặt.

“Cẩn thận! Phải sống!” Hắn ta kéo mặt nạ phòng hộ của mũ giáp xuống, đạp chân, bắn lên bông tuyết bắn về phía trước.

Đoàng đoàng đoàng đoàng!!

Trong nháy mắt xung quanh vang lên tiếng súng bắn.

Lượng lớn viên đạn bắn ra bao phủ tất cả phương hướng né tránh của người nọ.

Rầm, đấu bồng trên người người kia bay lên thật cao, thân thể đã hóa thành tàn ảnh, biến mất tại chỗ.

Phụt!

Binh lính áo giáp đen thứ nhất bị hất tung lên thật cao, cổ gãy, rơi xuống đất bỏ mình.

Người thứ hai bị một chưởng ngay ngực, xương ngực sụp đổ.

Thân pháp Trương Vinh Phương như quỷ mị, trước mặt đám Linh quân phẩm chất thấp này, bất luận tốc độ hay là lực lượng, song phương đều chênh lệch quá xa.

Cho dù dùng súng kíp, cũng vẫn chỉ có thể nhắm vào tàn ảnh lưu lại sau khi hắn di chuyển.

Xuy xuy xuy xuy!!

Trên mặt tuyết, cơ thể của từng linh quân có tóe máu bay ra, có thổ huyết ngã xuống đất, thân thể bị đánh xuyên.

A Hách cầm trong tay trọng kiếm, không ngừng đuổi kịp, nhưng cũng không cách nào đuổi theo được, ánh mắt của hắn ta càng thêm băng lãnh.

Thân làm cao thủ Tam không, hắn ta đã rất lâu rồi chưa gặp loại tình huống này.

Tinh nhuệ bên cạnh đều ngã xuống đất, không ai có thể tiếp được một chiêu của đối phương, không ai có thể kéo trì hoãn đối phương một giây.

Hắn ta quyết định thật nhanh, nhổ dây dẫn lửa trên áo giáp sau lưng.

Xuy!

Một pháo hoa màu xanh nhạt mới phóng lên cao, nổ tung. Đây là cầu viện.

Mà đúng lúc này, một tên thám báo sau cùng ngơ ngác đứng trước người Trương Vinh Phương, xương trán mi tâm sụp đổ, nát bấy.

Bịch, hắn ta ngã ngửa xuống đất ra phía sau.

A Hách gầm nhẹ một tiếng, trọng kiếm rốt cuộc tìm được cơ hội, toàn lực chém về phía người này từ phía sau lưng.

Hắn ta đang sử dụng sát pháp quân đạo độc chế của Tuyết Hồng các — Phá Huyết công.

Sát pháp quân đạo chính là chỉ tất cả kỹ nghệ chém giết được tạo ra nhằm vào chiến trường.

Đặc điểm của nó là đại khai đại hợp, am hiểu ứng đối quần chiến, thích hợp binh khí dài, lại chú trọng một kích bị mất mạng, không có bất kỳ điểm nào để thở dốc nghỉ ngơi, hoặc là ngươi chết, hoặc là ta chết.

Chương 1249 - Lột xác (8)

Bởi vì trên chiến trường phần lớn là trường hợp quần chiến và binh khí dài, mà giữa sống chết chém giết, thường thường thắng bại sẽ chỉ trong nháy mắt.

Thời gian càng kéo dài, dễ dàng sinh ra biến cố. Thế nên tất cả mọi người theo đuổi mau chóng kết thúc chiến đấu.

Lúc này A Hách toàn lực chém trọng kiếm, kiếm pháp sau đó mơ hồ mang theo mấy tầng biến hóa, bất luận đối phương tránh né hay là đón đỡ, đều có thể nối liền với chiêu số tiếp theo.

Keng!!

Trương Vinh Phương đưa tay tinh chuẩn đánh lên mặt bên trọng kiếm, tách nó ra.

Không ngờ trọng kiếm dựa thế xoay tròn, mang ra một vòng tròn cấp tốc, theo một góc độ khác vung chém về phía hắn.

Keng!

Lại là một đòn nghiêm trọng.

Lực lượng rất mạnh.

Hai mắt Trương Vinh Phương híp lại.

Lực lượng trọng kiếm vung chém đã có thể so với Tông Sư bình thường rồi. Vũ khí cũng không phải vũ khí thông thường, dường như bên trong có chút cơ quan!

Người này hẳn không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

Keng keng keng keng!

Trọng kiếm không ngừng mượn lực quay về, sau đó vung trảm.

Mà tốc độ càng lúc càng nhanh, càng ngày càng nhanh, lực lượng cũng càng ngày càng nặng.

Song chưởng Trương Vinh Phương liên tục bắn ra mũi kiếm, nhưng không có chút ý tiến công nào, chỉ là hủy chiêu đi.

Hắn chưa bao giờ thực chiến với cao thủ trong quân, đây mới thật là lần đầu tiên giao thủ.

Mà chiêu số đối phó vô cùng mạnh mẽ.

Một chiêu bạo phát, liên tiếp không ngừng, uy lực của tầng này nặng hơn tầng kia.

Hơi không cẩn thận, hơi có chần chờ sai lầm, sẽ bị mũi kiếm chém thành bị thương nặng.

Cái này phải cường hãn hơn cao thủ giang hồ tầm thường, người trong võ lâm rất nhiều.

Hắn có thể cảm thụ được, vòng phòng ngự tuyệt đối của mình đang nhanh chóng được hoàn thiện dưới sự ra chiêu của đối phương.

“Đây là một đối thủ thích hợp hoàn thiện phòng ngự tuyệt đối.”

Trương Vinh Phương đánh giá trong lòng, xuất thủ càng cẩn thận, quan sát kỹ các loại chiêu số của đối phương.

Trong lúc nhất thời, trên mặt tuyết, chiêu thức hai người giao nhau, quyền cước và trọng kiếm thỉnh thoảng cứng đối cứng, phát ra tiếng trầm đục.

Rất nhanh, nửa phút sau.

Trương Vinh Phương bỗng than nhẹ một tiếng.

Hoàn toàn thấy rõ tất cả chiêu số của đối phương.

“Có thể.” Hắn nói khẽ.

“!?” A Hách biến sắc, dường như cảm giác được cái gì, lúc này nổi giận gầm lên một tiếng, thế mà toàn lực xoay tròn trọng kiếm trong tay rồi vung ra.

Sau đó hắn ta xoay người chạy.

Trương Vinh Phương mỉm cười, mau chóng tránh trọng kiếm ra, thân pháp như cự mãng không tiếng động đi về phía trước, trong một giây đã đến sau lưng đối phương.

Hắn giơ tay, năm ngón làm ra móc câu, chộp về phía cổ A Hách.

Đây chính là Ưng Trảo Công thường dùng nhất.

“Lùi!”

Bỗng trong rừng cách đó không xa, một thứ màu trắng cấp tốc đánh tới, hung hăng bay về phía ngực Trương Vinh Phương.

Tốc độ thứ kia cực nhanh, giữa không trung còn có thể nghe được tiếng rít bén nhọn, có thể thấy được lực lượng của nó tuyệt đối mạnh mẽ.

Nếu Trương Vinh Phương tiếp tục chụp vào A Hách, thì tất nhiên sẽ bị thứ này đập trúng.

Vẻn vẹn chỉ là ánh mắt đảo qua, hắn cũng có thể đoán được, lực lượng thứ này bay tới cực lớn.

Lúc này ở rất gần hắn mới nhìn rõ, đó căn bản chính là một mũi nhọn tuyết trắng hình thoi!

Sau đó từ trong rừng, một người mặc áo giáp đen hùng sư, hai mắt lạnh như băng nhìn phía bên này.

Cánh tay phải của hắn ta chậm rãi buông, rõ ràng đúng là hắn ra đánh ra mũi nhọn.

Thình thịch!!

Một tay Trương Vinh Phương hung hăng nắm cổ A Hách, bóp một cái.

Máu phun bắn ra, rơi xuống đất tuyết.

Hắn dừng tại chỗ, nhẹ nhàng buông tay, cúi đầu nhìn mũi nhọn đồng thời đánh trên lồng ngực mình.

“Ban nãy ngươi, nói gì đó?”

Cơ thể của hắn khẽ động, mũi nhọn rớt xuống từ trên áo bào, chỉ lưu lại một miệng máu thật nhỏ trên da.

Gần như trong nháy mắt khi miệng máu tiếp xúc không khí, liền khép lại biến mất.

Thi thể A Hách ngã xuống đất, co quắp chậm rãi mất đi sức sống.

“Trương Ảnh! Lại là ngươi!”

Trần Đào thấy một màn như vậy, đồng tử hơi co lại.

Hắn ta bước lên phía trước, mắt nhìn thuộc hạ co giật ngã xuống đất, trong mắt lập lòe hung quang.

Hắn ta cho tới bây giờ đều coi thường những cái gọi là hảo thủ giang hồ này, cho dù giao thủ với cao thủ cùng tầng thứ trong quân hay cao thủ giang hồ, thắng được đều nhất định là người trước.

Nhưng bây giờ…

“Xem ra tất cả mọi người đánh giá thấp ngươi rồi.” Hắn ta trầm giọng nói.

“Còn thiếu một chút.” Trương Vinh Phương hơi nhắm mắt, cảm nhận biến hóa của cơ thể.

Giết nhiều người nhiều ngày như vậy, trong lòng của hắn đã mơ hồ có loại tự tin không rõ đang ngưng tụ.

Vòng phòng ngự tuyệt đối… cũng thiếu chút nữa.

Mà Chung Thức, hắn có loại dự cảm, nếu như có thể có mấy cường địch đến, có lẽ là có thể ngưng tụ một đêm, nhưng nếu cường độ ít, không biết lúc nào có thể thành

Chương 1250 - Lột xác (9)

“Thế nên, ngươi cũng đến để bắt ta?”

Trương Vinh Phương mở mắt ra, trong mắt mang theo vẻ mong đợi ngưng mắt nhìn đối phương.

Hắn có thể cảm giác được sự cường hãn của đối phương, loại nhất thể thành hình, khí thế mạnh mẽ giống Chu Diễm trước đây này, chỉ có cường giả ở một cấp bậc mới sẽ có được.

— Đại Tông Sư!

Bịch!

Trong nháy mắt, trong đống tuyết xung quanh, ba bóng người cường tráng gần như thoáng hiện rơi xuống đất cùng một thời gian.

Vũ Văn Cát mũ giáp cánh ưng, Lâm Hán Sinh của Chân Nhất Giáo, Nguyên Hải thiền sư của Tây tông.

Bốn vị Đại Tông Sư hình thành bốn góc hình vuông, hoàn mỹ vây quanh Trương Vinh Phương ở giữa.

Bốn người!

Lòng Trương Vinh Phương bỗng thấy nặng nề.

Nếu chỉ có một người, hắn có thể vẫn có khả năng dốc toàn lực để giành chiến thắng, nhưng bốn người…

Phiền phức rồi đây.

“Thú vị thật. Rốt cuộc là, hóa ra chính Trương Ảnh luôn là người gây rắc rối. Nói cách khác, Nhạc Đức Văn luôn hiểu lầm đồ đệ của mình rồi à?” Vũ Văn Cát bình tĩnh nói.

“Người của Nghịch Thời Hội đâu? Để bọn hắn ra đây.” Lâm Hán Sinh tiến lên một bước, ánh mắt liếc nhìn chung quanh.

Mặc dù có người ở trên áp chế Nghịch Thời Hội, nhưng rất có thể vẫn còn những người thân cận bảo vệ Trương Ảnh quanh đây.

“Nói nhảm với hắn làm cái gì? Bắt lại rồi hẵng nói!” Thuộc hạ của Vũ Văn Cát bị giết, lúc này nếu xác định xung quanh

không có người, hắn ta lập tức tháo áo choàng, bước lên phía trước.

“Đối phó một kẻ chỉ là tiểu bối, mà còn phiền đến bốn người chúng ta, đúng là mặt mũi lớn thật.”

Keng một tiếng, cánh tay phải của hắn ta rút cây chiến phủ ngắn ở sau lưng mình ra.

Bề mặt của chiến phủ đầy những vết rạn chắp vá từ những mảnh vỡ, cùng với màu đồng thau nhạt khiến Trương Vinh Phương liên tưởng đến một loại vật liệu nào đó được dùng để tạc tượng thần.

Ba người còn lại xung quanh không có ý định động thủ, chỉ đứng sang một bên nhìn.

Nếu Trương Vinh Phương không giết thuộc hạ của Vũ Văn Cát, chỉ sợ Vũ Văn Cát sẽ không muốn ra mặt ỷ lớn hiếp nhỏ.

Nhưng hiện tại, Trương Vinh Phương giết thuộc hạ ngay trước mặt hắn ta, lại chặn được một cái ám khí của Trần Đào. Thực lực thế này, đủ để hắn ta ra tay một lần.

Trong tiếng bước chân sột soạt, bước chân Vũ Văn Cát giẫm vào tuyết đọng, để lại từng cái hố sâu hoắm.

Trong rừng cây tuyết trắng, hắn ta mặc trọng giáp nặng nề mà uy phong lẫm liệt, cộng với mũ giáp áo giáp cao ước chừng ba mét, sừng sững như một tòa tháp sắt, đứng vững vàng không thể lay chuyển.

Nhìn từ xa, bộ giáp trên người hắn ta cũng được chạm trổ đủ loại hoa văn uốn lượn tinh xảo.

Thoạt nhìn, những hoa văn này mang đến cho người ta cảm giác hoa mắt chóng mặt, lại còn có thể vô thức liên tưởng đến đủ thứ kinh khủng, uy nghiêm hùng vĩ.

Làm cho người ta sinh lòng sợ hãi một cách tự nhiên.

Rõ ràng bộ giáp này không phải là phàm vật.

“Tuyết Hồng Các, Vũ Văn Cát.” Vũ Văn Cát trầm giọng nói ra tên họ của mình.

“Trong mười Liệt tướng, ngươi nên vui mừng vì ta ra tay, nếu đổi lại là người khác. Ngươi chắc chắn phải chết!”

“Đây là nội tình của Tuyết Hồng Các à?” Trương Vinh Phương nhìn áo giáp cùng chiến phủ trên người đối phương, lại so sánh với trên người mình, chênh lệch quả thực cực kỳ rõ ràng.

Vì hắn không mặc gì trên người cả.

“Ngươi còn có lòng rảnh rỗi đi nhìn những thứ khác sao?” Vũ Văn Cát chú ý tới ánh mắt đối phương rơi vào áo giáp trên người mình, lập tức giận quá hóa cười.

Vèo một tiếng, hắn ta thuận tay vung cây chiến phủ trong tay, giữa không trung tạo ra một vệt nhỏ lạnh lẽo sắc nhọn.

“Ngươi nên vui mừng, nếu không phải kiêng kỵ sư phụ ngươi, ngươi đã không sống đến bây giờ!”

“…” Trương Vinh Phương không nói thêm gì nữa, trong mắt lóe lên lấm tấm tia sáng nhạt, Ám Quang Thị Giác cẩn thận ngưng tụ nhìn chăm chú đối phương, muốn tìm ra sơ hở.

Tiên cơ ngăn địch đương nhiên được sử dụng.

Lúc này ở trong tầm mắt của hắn, toàn thân Vũ Văn Cát đối diện giống như tỏa ra một luồng khí tức đen kịt.

Những khí tức này giống như những dải băng, không ngừng xoay tròn, bay múa vờn quanh hắn ta, bọc hắn ta lại cực kỳ chặt chẽ như sinh vật sống.

Không để lại bất kỳ khe hở nào.

Khe hở chính là sơ hở.

Mà không có khe hở cũng có nghĩa là hắn tìm không thấy được sơ hở của đối phương.

“Quả nhiên tiên cơ ngăn địch vẫn không bằng Đại Tông Sư. Đây là so đấu kinh nghiệm, là so đấu tính toán võ nghệ. Kiến thức võ nghệ của ta quá ít.”

Sột soạt.

Sột soạt.

Vũ Văn Cát bắt đầu bước đến gần từng bước một.

Lưỡi búa trong tay hắn ta không ngừng xoay tròn, vạch ra những dấu vết bên cạnh. Các động tác nhìn như tùy ý, tự nhiên

lại lộ ra một tư thế phòng thủ không có kẽ hở.

“Còn chưa động thủ sao?”

“Hay là không tìm ra được sơ hở nên ngươi không thể nào động thủ?”

Chương 1251 - Lột xác (10)

Âm thanh của Vũ Văn Cát ngày càng đến gần.

“Các ngươi thật sự tin rằng ta có bí mật khắc chế Bái Thần gì đó à?” Trương Vinh Phương bỗng nhiên hỏi.

“Vấn đề này đến bây giờ thực ra đã không có chút ý nghĩa nào. Dù ngươi có hay không có, điều đó đã không còn quan trọng nữa. Bởi vì… Ngươi đã hợp tác với người của Nghịch Thời Hội giết Chu Diễm!” Vũ Văn Cát trả lời.

“Mà bây giờ, ngươi lại giết nhiều thuộc hạ của ta như vậy.” Ánh mắt của hắn ta dưới mũ giáp tràn ngập sát ý lạnh lẽo.

“Vì vậy, cho dù ngươi định làm gì…”

Xoạc!

Hắn ta còn chưa nói xong, bóng dáng Trương Vinh Phương đã lóe lên ở bên cạnh hắn ta.

Mượn lực thắt lưng xoay vòng, một cánh tay chém ngang ra như một thanh đao!

Oành!!!

Vũ Văn Cát đột nhiên không kịp chuẩn bị, chỉ kịp giơ chiến phủ lên đỡ bên cạnh người mình, nhưng lưỡi búa sắc bén không cản được, chỉ có phần chuôi khó khăn lắm mới ngăn cản được.

Ầm ầm một tiếng trầm đục vang lên, cơ thể khổng lồ của hắn ta bay ra ngoài, đâm sầm vào một cây tùng lớn phủ đầy tuyết đọng.

Cây tùng rung lắc dữ dội, răng rắc một tiếng đứt gãy, đổ xuống.

Một người ôm lấy cây cối thô ráp bị đánh mạnh đến mức bẻ gãy nó ở giữa.

“!!!??”

Sắc mặt ba vị Đại Tông Sư còn lại cứng đờ, suy nghĩ trong nháy mắt dừng lại.

Không ai có thể ngờ rằng, chỉ trong chớp mắt này, Vũ Văn Cát thế mà lại rơi vào thế hạ phong trong lần tiếp xúc đầu tiên!

Tính toán về việc hai người đồng thời dùng tiên cơ ngăn địch, Trương Vinh Phương là do đánh lén mà cao hơn một bước.

Vũ Văn Cát là bởi vì đánh giá thấp đối phương, hơi kiêu ngạo, dẫn đến phản ứng chậm hơn một bước.

Một bước chậm từng bước chậm.

Oành!

Trương Vinh Phương không dừng lại, đồng thời khi đối phương bay ra, dưới chân đạp một cái, lao theo như một viên đạn pháp.

Khoảnh khắc Vũ Văn Cát đụng gãy cây tùng, hắn ta nhanh chóng lăn người, đứng dậy, cố gắng lấy lại thăng bằng.

Nhưng chỉ chậm trong nháy mắt, ưng trảo sắc bén của Trương Vinh Phương lại lần nữa xuất hiện trước mắt.

Tiếng rít chói tai nổ vang, như diều hâu sà xuống, xuyên thủng bầu trời.

Ưng trảo thô to màu đỏ sẫm đánh vào cạnh ngoài cánh tay phải đón đỡ của Vũ Văn Cát.

Coong!

Áo giáp vặn vẹo, vỡ vụn, lõm vào trong.

“Ngươi muốn chết!!!” Vũ Văn Cát rốt cục bùng nổ, toàn thân kịch liệt phồng lên, trở nên lớn hơn.

Vô số mạch máu giống như giun đất màu đỏ sẫm xuất hiện trên làn da toàn thân của hắn ta, một chữ Linh màu bạc to lớn rạng ngời rực rỡ ở mi tâm, nổi bật in từ dưới da ra.

Hắn ta từ nhỏ lớn lên ở Tuyết Hồng các, được tuyển chọn từng tầng một từ vô số tinh nhuệ, trải qua mấy trăm lần chém giết chiến đấu.

Hiếm khi xảy ra tình huống thế này.

Hắn ta, Vũ Văn Cát, vậy mà lại bị người khác đè lên đánh ngay từ đầu, hơn nữa còn là một tiểu bối nhỏ hơn hắn ta!

Xung quanh còn có ba vị đồng cấp khác xem trận chiến!

Đây quả thực là một chuyện sỉ nhục sau này không thể nào xóa được!

Ngay lập tức, lửa giận bùng lên trong lòng hắn ta.

Tu hành Linh Hồng Đỉnh Hàn công cũng là một trong sát pháp quân đạo, lúc này đồng thời bộc phát hai trạng thái cực hạn.

Trạng thái cực hạn – Kim Hồng Yến!

Trạng thái cực hạn – Hàn Ngọc Long!

Cái trước tăng tốc độ bộc phát trong thời gian ngắn. Cái sau tăng lực sát thương xuyên thấu trong thời gian ngắn.

Sự kết hợp của cả hai là không gì địch nổi!

Giữa âm thanh vù vù, tay Vũ Văn Cát cầm chiến phủ, trong nháy mắt vung ra một đường cong uốn lượn.

Đường cong ấy giữa không trung vào ban đêm giống như tạo thành một kiểu chữ nguệch ngoạc khổng lồ.

Lại giống như một khe hở màu bạc rõ ràng. Phản xạ ánh trăng, chiếu sáng đất tuyết xung quanh.

Chiến phủ không ngừng vung lên, mỗi khi di chuyển sẽ tạo ra những vết nứt màu bạc uốn lượn như rồng rắn.

Trương Vinh Phương liên tục rút lui, né tránh, tránh các khe hở, luôn quan sát đối phương ra chiêu.

Nhưng chẳng mấy chốc, một lần không cẩn thận, mặt ngoài cánh tay phải của hắn bị lưỡi búa quẹt qua, để lại một vết rạch đẫm máu.

“Tốc độ chậm quá, sắp không thể ngăn cản được rồi.”

Trong lòng hắn chợt lóe lên một ý nghĩ, cũng mở ra trạng thái cực hạn.

Thần Ý hợp nhất, Âm Dương Cộng Tể, kết hợp với Giới Hạn, tất cả đều được mở ra, khả năng phòng thủ, lực lượng, sức chịu đựng và bộc phát của hắn được tăng lên trong thời gian ngắn.

Trong tiếng va chạm cực lớn, hai người lại lần nữa giao thủ.

Lần này, do lúc nãy Vũ Văn Cát đã chiếm thế thượng phong, lần nữa miễn cưỡng khôi phục tình huống không phân thắng

bại.

Với những chiêu thức liên tục của Vũ Văn Cát, Trương Vinh Phương thỉnh thoảng sẽ bị thương một hai lần, nhưng rất nhanh liền tự động lành lại.

So với những thứ này, thứ hắn thu hoạch được nhiều hơn chính là khả năng phòng ngự tuyệt đối tăng lên.

Càng là cao thủ, kinh nghiệm võ đạo mang đến cho hắn sẽ càng tinh tế và sâu rộng.

Chương 1252 - Lột xác (11)

Tiên cơ ngăn địch và vòng phòng ngự tuyệt đối, cả hai bổ sung cho nhau.

Trong trận chiến của Tông Sư, tiên cơ ngăn địch cố gắng tìm ra sơ hở trong phòng ngự tuyệt đối của kẻ thù. Mà phòng ngự tuyệt đối cố gắng bảo vệ trước tiên cơ ngăn địch của kẻ địch, không có kẽ hở.

Ai cao ai thấp giữa hai bên phụ thuộc vào trình độ võ học của cá nhân hơn kém ra sao.

Về bản chất mà nói, thực ra vòng phòng ngự tuyệt đối của Trương Vinh Phương là không có giới hạn để tăng lên. Chừng nào còn gặp được đối thủ có kinh nghiệm võ học cao hơn hắn, vậy thì khả năng phòng ngự tuyệt đối của hắn sẽ không bao giờ hoàn hảo.

Nhưng điều hắn muốn bây giờ không phải là sự hoàn hảo tuyệt đối. Mà là đạt đến trình độ hoàn thành Chung Thức Tông Sư!

Mà trình độ này.

Đến bây giờ… Đủ rồi!!!

Trương Vinh Phương đột ngột lùi lại, không chỉ đơn giản là lùi một bước mà còn kết nối tay chân, lướt về phía sau hơn mười mét nhẹ nhàng như một con én nước.

Cơ thể hắn ung dung đáp xuống một cành cây tuyết tùng, hắn hít một hơi thật sâu, lúc này cảm ngộ về phòng ngự tuyệt đối và tiên cơ ngăn địch được kết hợp với nhau, cùng với tinh thần không ngừng tập trung cao độ trong lúc chiến đấu ác liệt.

Ngoài ra dưới trạng thái cực hạn, máu tươi trong cơ thể lưu thông một cách nhanh chóng.

Tầng tầng lớp lớp nhân tố trộn lẫn với nhau.

Một hạt giống không thể giải thích được nảy mầm, bắt đầu xuất hiện trong đáy lòng hắn.

Lấy khí huyết ngưng tụ làm hạt giống, lấy tình cảm ý chí làm nước, áp lực kích thích bên ngoài làm chất dinh dưỡng.

Hạt giống nhanh chóng trưởng thành.

Trái tim hắn đập dữ dội, đập đến cực hạn.

Nhiệt độ cơ thể đã tăng lên mức cao nhất.

Cơ thể đang thích nghi với những thay đổi mới, những cực hạn mới.

“Lại đến!”

Trong tiếng ầm vang, Vũ Văn Cát đột ngột vọt lên từ mặt đất từ nơi không xa, liên tục vung chiến phủ giữa không trung, chém ra mấy đường màu bạc mỏng, bay về phía Trương Vinh Phương.

Đánh tới bây giờ, trong lòng hắn ta vừa kinh ngạc vừa tức giận.

Kinh ngạc là Trương Ảnh thật sự có chiến lực thực sự của một Tông Sư.

Tức giận là cho đến bây giờ, hắn ta vẫn không có cách nào để bắt đối phương lại. Cho dù mở trạng thái cực hạn, hắn ta vẫn chỉ ngang hàng với đối thủ.

Là Liệt tướng, lần này lại còn làm người dẫn đội, ngang hàng với một tiểu bối thì thật là sỉ nhục.

Coong coong coong coong!

Trong khoảnh khắc hai người đụng thẳng vào nhau, chiến phủ và hai tay của Trương Vinh Phương thỉnh thoảng va vào nhau, tạo ra âm thanh của kim loại va chạm.

Xét về lực lượng, Trương Vinh Phương vậy mà lại mạnh hơn một chút, điều này bù đắp cho việc hắn thiếu tốc độ và lực bộc phát.

Về phương diện chiêu thức thì hắn chịu không ít thiệt thòi, thân thể không ngừng bị thương trong những lần ăn thua thiệt, nhưng lực tự phục hồi mạnh mẽ làm cho hắn nhanh chóng tự động chữa trị, không hề ảnh hưởng.

Nhưng trong mắt của Vũ Văn Cát.

Rõ ràng tên này không có Bái Thần, không nhìn thấy linh tuyến trên người, cũng không cảm ứng được linh tuyến tồn tại.

Nhưng…

Vũ Văn Cát càng đánh càng trở nên kinh hãi.

“Không thể tiếp tục như vậy.” Hắn ta đột ngột lùi lại, khí tức trên người lập tức thu lại, rồi nhanh chóng tăng vọt.

Nhịp tim đập tăng tốc đến cực hạn, cơ bắp da thịt bao phủ tầng tầng lớp lớp linh tuyến dày đặc.

Đây là dấu hiệu cho thấy sắp khởi động Chung Thức!

Lúc này, hắn ta không còn coi Trương Vinh Phương là một tiểu bối nữa. Mà là một Đại Tông Sư thực sự đứng ngang hàng với mình!

Ở đối diện, trên người Trương Vinh Phương bốc hơi nóng, giống như sương trắng lượn lờ.

Lúc này thể xác và tinh thần hắn kết hợp ngưng tụ, đã đạt tới trạng thái đỉnh phong. Không phải trạng thái đỉnh điểm của huyết liên, mà là trạng thái đỉnh điểm của thân thể bình thường.

Dùng tình cảm và ý chí phối hợp với sát ý của kẻ địch, rất nhiều lực đẩy kích thích, cưỡng ép thôi thúc thân thể hướng về trình độ bắn ra đỉnh phong hơn.

“Thiếu một chút. Chỉ thiếu một chút nữa thôi. Ta cần một đối thủ mạnh hơn… Mạnh hơn…”

Ngưng tụ Chung Thức cần thiên thời địa lợi nhân hoà, thiếu một thứ cũng không được.

Vào giờ phút này, sát ý của Vũ Văn Cát tăng vọt, quyết tâm hóa thành cảm giác áp bức giống như thực sự, không ngừng giúp Trương Vinh Phương thúc đẩy trạng thái thân thể, leo lên một hướng cao hơn, mạnh mẽ hơn!

Răng rắc.

Bỗng nhiên một vết nứt xuất hiện ở mi tâm của Trương Vinh Phương.

Hắn không mở huyết liên!

Đó là sự thay đổi đỉnh phong trong trạng thái cực hạn thuần túy!

Chung Thức của hắn cuối cùng cũng bắt đầu!

Xì.

Bỗng nhiên một bàn tay lạnh lẽo nhẹ nhàng đặt lên sau lưng Vũ Văn Cát từ phía sau.

“Đủ rồi.”

Vù.

Một cơn gió lạnh lẽo mang theo bụi tuyết thổi qua sân.

Bị đánh đến mức hoang tàn khắp nơi, có thể nhìn thấy những cái hố và vết cắt ở khắp mọi nơi trên mặt tuyết.

Chương 1253 - Lột xác (12)

Chẳng biết lúc nào chợt xuất hiện một bóng người mập mạp bọc trong chiếc áo bào lớn màu đen.

Người nọ đang đứng phía sau Vũ Văn Cát, so với chiều cao của hắn ta, trông thấp bé hơn rất nhiều.

Ông duỗi một tay ra phía trước, ấn vào sau lưng Vũ Văn Cát, không nhúc nhích, giống như một pho tượng.

Toàn thân Vũ Văn Cát run lên, cho dù cách lớp áo giáp, cơ thể hắn ta vẫn vô thức phát ra cảnh giác và run rẩy.

Bắt đầu từ vị trí tay đối phương chạm vào, một mảng lớn da gà nổi như sóng nước, khuếch tán toàn thân.

Đôi mắt hắn ta mở to, chậm rãi và cứng đờ, quay đầu nhìn về phía sau.

Phía sau, dưới tấm áo choàng, một khuôn mặt quen thuộc in vào tầm mắt.

"Nhạc chưởng giáo!"

Sắc mặt của ba người còn lại xung quanh cánh đồng tuyết cũng dồn dập hơi thay đổi, nhìn chằm chằm vào bóng dáng mập mạp bỗng dưng xuất hiện kia.

Không đề cập đến Vũ Văn Cát đang ở trong trận chiến khốc liệt vừa rồi, ngay cả ba người họ cũng không chút nào phát hiện có người xuất hiện.

Trong lòng ba người chấn động, rất nhanh liền nảy lên ý nghĩ của riêng mình. Lúc này, ánh mắt nhìn về phía Nhạc Đức Văn nhanh chóng rũ xuống, trong lòng sáng tỏ, quét sạch tạp niệm.

Nhưng trên thực tế, bọn họ đều rất rõ ràng, lần này đến đây điều tra tình huống, thật ra không phải lấy Đại Đạo Giáo làm chủ, mà là lấy Tuyết Hồng các dẫn đầu.

Mặc dù Phó các chủ Tuyết Hồng các và Nhạc Đức Văn có quan hệ tâm đầu ý hợp, nhưng Các chủ lại không giống.

Trong sự hợp tác giữa hai bên, cũng có những suy nghĩ của riêng mình.

Nhưng bây giờ tất cả mọi người đều đang chờ đợi.

Chờ đợi thời khắc mấu chốt cuối cùng đến.

“Tại sao Nhạc chưởng giáo lại không báo mà đến, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng chào đón mới đúng.” Trần Đào tiến lên một bước, hắng giọng một cái, lên tiếng.

Dù trận chiến vừa rồi rất ác liệt, nhưng chính Vũ Văn Cát mới là người mất mặt, không liên quan gì đến hắn ta, hắn ta cũng rất vui khi xem náo nhiệt.

Cho đến khi Vũ Văn Cát chuẩn bị mở Chung Thức. Hắn ta đang định ra tay bắt người.

Kết quả là Nhạc Đức Văn xuất hiện.

“Thế nào? Các ngươi có thể đến, tại sao ta không thể đến?” Nhạc Đức Văn vén áo choàng lên, để lộ khuôn mặt già nua trắng mập.

Ông liếc nhìn Trương Vinh Phương đang đứng trên cành cây cách đó không xa.

“Nếu ta không tới, có lẽ thật không biết tình huống đã đến mức độ như vậy.”

Lúc này, nụ cười thân thiện trên mặt ông trước đó không còn nữa mà đang nhìn thẳng vào Trương Vinh Phương, trong mắt hiện lên một thứ gì đó không thể giải thích được.

“Nếu Nhạc chưởng giáo tự mình đến đây, chuyện này ở đây liền do ngài toàn quyền xử lý. Chúng ta xin được cáo lui trước.”

Vũ Văn Cát cười khan, nhanh chóng khôi phục hình dạng cơ thể, trở lại trạng thái bình thường.

Sau đó, hắn ta và Trần Đào liếc nhìn nhau, mũi chân nhún một cái, bỗng nhiên rời khỏi chỗ cũ.

Bốn người như tránh rắn rết, chắp tay hành lễ với Nhạc Đức Văn, sau đó nhanh chóng rút lui rời đi theo con đường ban đầu.

Tuy bề ngoài là đồng minh, nhưng trong đồng minh cũng có phái ủng hộ và phái phản đối, bọn họ ở phái phản đối.

Nếu không đi nhanh, bị tìm được nhược điểm gì đó sẽ phiền phức lắm, đến lúc đó sẽ xuất hiện nhiều chuyện.

Về phần chết mất mấy trinh sát quân Chức Tượng và bí mật của Đạo Tử Trương Ảnh kia.

Bây giờ Nhạc Đức Văn đã tự mình đến đây, bọn họ không thể nhúng tay vào nữa.

Trong chốc lát, bốn vị Đại Tông Sư nói đi là đi, không dây dưa dài dòng chút nào.

Nhiệm vụ điều tra của bọn họ có thể tuyên bố thất bại ngay khoảnh khắc Nhạc Đức Văn xuất hiện.

Trong nháy mắt chỉ còn lại hai người Trương Vinh Phương và Nhạc Đức Văn trong tuyết.

Gió lạnh gào thét quanh hai người, máu của thi thể dần dần biến thành bông tuyết, mùi máu tanh cũng từ từ nhạt dần rồi biến mất.

Bụi tuyết chậm rãi rơi xuống, dần dần chôn vùi vết tích của trận chiến khốc liệt vừa rồi.

Trương Vinh Phương đã từng nghĩ Nhạc sư phụ có thể đến, nhưng lại không ngờ rằng ông lại đến đột ngột như vậy.

Đứng trên cành cây, hắn không nói gì, chỉ đắm mình trong gió lạnh, nhìn chăm chú vào mắt Nhạc Đức Văn.

Rõ ràng không nói gì, nhưng không hiểu sao thân thể lại truyền đến những tiếng báo động bén nhọn.

“Ngươi nên theo ta trở về, Bái Thần đi.” Sắc mặt Nhạc Đức Văn bình tĩnh.

Nhưng chính sự bình tĩnh này lại khiến khuôn mặt ông lúc này trở nên âm trầm đến đáng sợ.

Ông không bao giờ nghĩ rằng đồ đệ mình tín nhiệm nhất lại luôn che giấu bản thân, lừa gạt cốt lõi của mình!

Có lẽ ông đã từng nghĩ đến, chỉ là ông không muốn tin mà thôi.

Bởi vì ông không thể tìm ra bất kỳ lý do nào để Trương Vinh Phương phản bội mình.

Bất cứ điều gì!

Chính mình từ khi còn nhỏ bé, đã trao cho hắn địa vị cao nhất, tài nguyên cực hạn, sự bảo vệ tốt nhất, công pháp hàng đầu nhất.

Chương 1254 - Lột xác (13)

Mọi thứ có thể cho đều đã cho.

Ngay cả lúc mình khó khăn nhất, lúc bên cạnh thiếu cao thủ trợ lực, thì vẫn phái cao thủ âm thầm bảo vệ Trương Vinh Phương.

Hơi hơi dư dả chút, liền ngoại phái Tông Sư, thậm chí còn thuyết phục Thượng Quan Phi Hạc căm ghét chính mình đồng ý ra tay bảo vệ.

Kết quả thì sao?

Kết quả là họa Trương Vinh Phương gây ra càng ngày càng lớn, những kẻ thù mà hắn rước lấy càng ngày càng mạnh.

Cho đến bây giờ, ngay cả ông cũng không thể không buông tất cả những việc quan trọng trong tay xuống, trước tiên chạy đến để kiểm tra tình hình.

"Sư phụ, ta không muốn trở về." Trương Vinh Phương hít sâu một hơi, tản đi trạng thái cực hạn trên người.

"Không muốn trở về cũng phải trở về!" Sắc mặt Nhạc Đức Văn không thay đổi: "Bây giờ ngươi chỉ có hai lựa chọn. Trở về hoặc bây giờ ta sẽ đánh chết ngươi!"

"Ta đã suy nghĩ rất lâu, hiện nay thế cục thiên hạ thay đổi khó lường, để ngươi bị người khác đánh chết tươi ở bên ngoài, không bằng bây giờ ta thành toàn cho ngươi!"

Ông tiến lên một bước, giọng điệu bình tĩnh, nhưng sát ý trong mắt chưa bao giờ kiên quyết như vậy.

"Ta đã nắm được bí mật khắc chế Bái Thần, ta không muốn Bái Thần, không muốn làm những việc ta không muốn làm. Sư phụ, người đừng ép ta." Trương Vĩnh Phương trầm giọng nói.

"Ép ngươi? Ha ha. Ngươi rốt cuộc đã trưởng thành rồi, mới mấy năm mà dám giương nanh múa vuốt trước mặt ta rồi hả?" Nhạc Đức Văn không khỏi bật cười.

“Ngươi cho rằng mình lợi hại lắm à?” Thịt mỡ trên mặt của ông bởi vì cảm xúc kịch liệt chấn động mà run lên.

“Ngươi có biết vừa rồi nếu ta chậm một bước, ngươi sẽ bị bốn tên kia phế bỏ không hả?”

“Bọn hắn không làm được đâu!” Sắc mặt Trương Vinh Phương không hề thay đổi.

“Ngươi biết cái rắm ấy!” Nhạc Đức Văn lạnh lùng nói.

“Bây giờ thế thái đến lúc mấu chốt, bây giờ ngươi theo ta trở về, nếu như có vấn đề gì, chúng ta trở về Thiên Thành Cung lại nói. Nơi này không an toàn!”

“Ta sẽ không trở về.” Trương Vinh Phương lắc đầu.

“Ngươi nhất định ép ta phải động thủ?” Nhạc Đức Văn tiến lên một bước, ánh mắt lạnh như băng.

Trương Vinh Phương là đường lui tất cả sắp xếp của ông, vì vậy không thể nào sai sót được!

“…” Trương Vinh Phương nhẹ nhàng nhảy lên, đáp xuống đất, giẫm lên mặt tuyết, hai tay khẽ nâng lên, bày ra một động tác mở đầu võ học Đại Đạo Giáo.

Hai người nhất thời không nói thêm gì nữa, chỉ còn lại tiếng gió tuyết thổi tung rải rác.

“Ngươi…”

Tay phải Nhạc Đức Văn buông thõng xuống, từng tia khí lưu vô hình chậm rãi quanh quẩn ở đầu ngón tay.

“Theo ta trở về Bái Thần!”

Ông bỗng nhiên quát một tiếng chói tai.

Bái Thần, Bái Thần, Bái Thần, Bái Thần, Bái Thần!!!

Từng lớp từng lớp âm thanh giống như vô số ám khí, ùn ùn bay vụt đến từ bốn phương tám hướng.

Sóng âm hóa thành chấn động cực lớn, giống như vô số dòng nước, áp suất cực lớn bộc phát ra, trong nháy mắt bao vây Trương Vinh Phương ở giữa.

Cảm giác ngột ngạt khổng lồ ập đến trong lòng hắn.

Bốn phương tám hướng giống như có những bức tường vô hình chắn ngang, khiến người ta không thể nào nhúc nhích, chỉ có thể ở lại tại chỗ.

“Thần Phật chí cao vô thượng! Không Bái Thần, ngươi lấy cái gì chống lại tất cả! Chống lại thiên hạ!?” Nhạc Đức Văn từng bước đi về phía trước, thanh âm càng thêm áp lực.

“Ta!” Lúc này sắc mặt Trương Vinh Phương tím tái, một tay gắt gao bóp cổ họng mình, nửa quỳ trên mặt đất, lâm vào trong ảo giác.

“Ta thà chết!”

Bỗng nhiên, tay phải hắn buông xuống, nhắm ngay tim mình, dùng hết sức đâm vào một chưởng.

Xoạch!

Với tiếng máu thịt bị xé toạc, cổ tay Trương Vinh Phương đã đâm vào lồng ngực, đầu ngón tay gần như chạm vào mặt ngoài trái tim.

Nhưng lần này lại bị một cái tay khác của Nhạc Đức Văn nắm chặt.

“Ngươi điên rồi!” Sắc mặt Nhạc Đức Văn nhăn nhó: “Có phải những tên điên Nghịch Thời Hội kia nói với ngươi cái gì không? Hả?”

“Bây giờ ta sẽ đi giết bọn hắn! Một đám tên điên, rác rưởi đáng lẽ phải chết từ lâu rồi, còn dám đến lừa gạt đồ đệ của ta!”

Ông có thể cảm giác được khoảnh khắc vừa rồi là tự sát thực sự.

Nếu ông ra tay hơi chậm hơn một tí, có lẽ thật sự mất đi một đồ đệ!

Bộp.

Trương Vinh Phương một phát nắm lấy cổ tay ông. Một lượng máu lớn không ngừng tràn ra từ ngực hắn, nhuộm đỏ quần áo.

“Không liên quan đến chuyện của bọn họ. Là… Là do ta sợ bị khống chế!”

“Sẽ không có ai khống chế ngươi hết! Bái Thần có thể bất tử, có thể tăng tuổi thọ lên rất nhiều, có thể tăng thực lực lên một khoảng lớn! Có thể có Thần Phật làm hậu thuẫn, thiên hạ ngoại trừ những tên điên Nghịch Thời Hội kia, ai mà không muốn Bái Thần chứ? Bái Thần thì có gì không tốt? Có gì không tốt! Hả? Tại sao lại thế này! Vì sao ngươi lại thế này!!?”

Nhạc Đức Văn sắp phát điên rồi. Toàn bộ kế hoạch đang diễn ra thuận lợi, đúng lúc không dễ dàng gì mới tìm được một Đạo Tử có thể kế thừa đại thống, bây giờ thế mà không muốn Bái Thần!?

Chương 1255 - Lột xác (14)

“Chẳng lẽ! Ngươi muốn đi Cực Cảnh sao?” Ông bỗng nhiên sững sờ, nghiêm nghị nói.

“Ta không muốn Bái Thần, cũng không muốn đi Cực Cảnh!” Trương Vinh Phương nửa quỳ trên mặt đất, há miệng thở hồng hộc.

“Ta chỉ muốn bảo vệ những người bên cạnh mình, tìm một nơi không hỏi thế sự, sống một cuộc sống tốt đẹp.”

“Ngu xuẩn!” Nhạc Đức Văn giơ tay lên, muốn tát chết nghịch đồ này.

Kết quả là, bàn tay rơi xuống một nửa, liền dừng lại, rồi quay sang sờ vào sau lưng của mình.

Ông nghiến răng, nhanh chóng lấy một cái bình sứ màu vàng hoa văn đen ra, mở nắp bình, đổ một viên đan dược đen bóng như hạt đậu xanh ra.

“Ăn đi!” Ông nhét vào trong miệng Trương Vinh Phương bịt lại, sau đó dùng ngón tay điểm trên người hắn mấy chục lần giống như hạt mưa.

Trong nháy mắt, mạch máu trong cơ thể Trương Vinh Phương nhanh chóng như sống lại, mạch máu xung quanh vết thương tự động khép lại, mạch máu những nơi khác cũng nhanh chóng tăng tốc lưu động.

Một cảm giác mát lạnh bắt đầu khuếch tán lan ra xung quanh vết thương.

“Đa tạ sư phụ!” Trương Vinh Phương cũng không phản kháng, biết đây là chữa thương cho hắn.

Đáy lòng của hắn buông lỏng, hiểu rằng Nhạc sư phụ vẫn đối xử tốt với hắn, không nỡ ra tay, lần này xem như có thể lừa gạt qua.

Cho nên…

“Ngươi là cái đồ lưu manh.” Thấy đồ đệ uống thuốc xong, sắc mặt Nhạc Đức Văn vặn vẹo, chỉ vào hắn muốn mắng, nhưng

lại một bụng không dám nói ra.

Vì sợ kích thích tiểu tử này lại ra tay với mình.

Ông chắp tay sau lưng, đi qua đi lại vài lần tại chỗ.

“Được rồi! Ngươi muốn ẩn cư, ta sẽ thỏa mãn ngươi! Hiện tại ngươi chọn một nơi, ta sẽ sắp xếp ổn thỏa cho ngươi. Ngươi muốn ẩn cư bao lâu cũng được, nhưng ngươi phải cam đoan! Tuyệt đối không được liên hệ với người của Nghịch Thời hội nữa.”

“Ta sẽ cố gắng hết sức.” Trương Vinh Phương gật đầu.

“Cố gắng hết sức!!? Cái tên nghịch đồ! Sớm muộn gì cái mạng già này của ta cũng sẽ bị ngươi làm cho tức chết!” Nhạc Đức Văn nói.

Ngàn tính vạn tính, không ngờ rằng đồ đệ của mình vậy mà lại giận dỗi, giở tính trẻ con.

Thế đạo này còn có người không muốn Bái Thần à? Lại còn là loại cơ hội Bái Thần liền có thể trở thành Linh Tướng.

Có vẻ như thằng nhóc này vẫn còn quá trẻ, dễ dàng kích động.

“Ngươi nghỉ ngơi cho thật tốt là được, tuổi còn trẻ, luôn cho rằng cái gì mình cũng có thể làm được. Nhưng lại không biết, con đường tốt nhất trên đời này thực ra đều là do trưởng bối sắp xếp.”

Nhạc Đức Văn cố gắng hết sức để kìm nén sự tức giận trong lòng, bởi vì bị hành động của Trương Vinh Phương làm cho giật mình, ông không dám khiêu khích đồ đệ nữa.

Bái Thần cần phải cam tâm tình nguyện mới có thể trở thành Linh Tướng, nếu không chỉ là một con rối. Nếu như không xoay chuyển tâm trí của tiểu tử này, sau này hắn sẽ gặp rắc rối lớn.

Ẩn cư cũng tốt, tìm cơ hội tu bổ sửa chữa đầu óc hắn cho thật tốt.

“Đa tạ sư phụ đã thành toàn!” Trương Vinh Phương rút tay đặt ở trên ngực ra, lại mang theo một mảng máu.

“Ngươi cẩn thận một chút! Ngươi muốn chết nhanh hơn phải không!!?” Nhạc Đức Văn tức giận đến đánh vào trán Trương

Vinh Phương một cái. Lại vội vàng rút kim chỉ ra, dùng chỉ ruột dê khâu vết thương lại.

“Tuổi còn nhỏ mà đã muốn ẩn cư, lão Nhạc ta sống hơn trăm năm, chưa từng thấy người nào như ngươi hết!”

“Đệ tử chỉ là cảm thấy mình còn trẻ, còn có rất nhiều chuyện muốn làm. Ta không muốn quyết định sớm như vậy.” Trương Vinh Phương bình tĩnh nói: “Hơn nữa ta còn nắm được bí mật khắc chế Bái Thần, nếu như…”

“Khắc chế Bái Thần? Với chút công phu mèo ba chân của ngươi mà đòi khắc chế? Ngươi cho rằng có thể giết mấy Linh Lạc liền gọi là khắc chế à?” Lửa giận của Nhạc Đức Văn lại phun trào.

“Lão Đạo ta đây vất vả khổ cực trải đường cho ngươi, sau đó chỉ cần bái một cái là có thể ngồi mát ăn bát vàng! Bây giờ hay rồi, ngươi mẹ nó nói với ta một câu, ngươi muốn ẩn cư?”

“Ẩn cư!!?”

Rốt cuộc là ngươi chín tám hay ta chín tám?

Không đúng, bây giờ ta đã một trăm tuổi rồi! Khá lắm, ngươi thậm chí còn không đến dự sinh nhật của sư phụ mình! Đúng là cái tên nghịch đồ!”

Nhạc Đức Văn lại đánh một cái vào trán Trương Vinh Phương.

“Lão tử còn không có ý định ẩn cư, mà ngươi đã là muốn chạy trốn rồi! Tiểu tử Trương Thanh Chí kia đã khiến ta tức chết, không nghĩ tới tiểu tử ngươi còn khiến ta tức chết hơn cả hắn ta! Hắn ta là tự mình quá vô dụng không thể gượng dậy nổi, còn ngươi là tự mình không vô dụng mà muốn biến thành vô dụng!! Hai người các ngươi!”

Nhạc Đức Văn càng nghĩ càng trở nên tức giận.

“Cực phẩm!”

Cuối cùng tổng kết lại một câu, sắc mặt của hắn lại bắt đầu trắng bệch.

“Lén lút luyện võ, cuối cùng sắp trở thành Tông Sư mà cũng không nói cho sư phụ duy nhất của ngươi biết! Ngươi muốn ta tức chết đấy à?”

Chương 1256 - Lột xác (15)

“Ta còn tưởng ngài không thèm để ý Tông Sư gì đó.” Sắc mặt Trương Vinh Phương hơi cứng ngắc, ngụy biện nói.

“Ngươi!!!”

Đây thực sự là lỗ thủy điểm đậu hủ*, vỏ quýt dày có móng tay nhọn!

Nhạc Đức Văn cảm thấy câu châm ngôn này thực sự là lời lẽ chí lý.

Lão Nhạc ông anh minh một đời, kết quả là đến già còn xuất hiện một tiểu tử thối đặc biệt tức chết người.

Trước đây lúc mới vào Cung thành thật biết bao? Mỗi ngày, sư phụ ơi sư phụ hỡi, vừa nghe lời lại vừa có thiên phú.

Kết quả tất cả đều là biểu hiện giả dối! Hiện tại vừa nhìn, quả thực là cái đồ ba gai!

Hít sâu một hơi, Nhạc Đức Văn nhìn đồ đệ trước mặt, một bụng tức giận trong lòng chỉ có thể cố gắng kìm nén lại.

Ông biết rõ, tiểu tử này đã đến thời kỳ phản nghịch, rất nhiều người khi còn trẻ đều cho rằng mình là số một thiên hạ, thiên phú vô địch, không phải năm đó ông cũng như vậy à? Tuổi còn trẻ đã trở thành Tông Sư, cảm thấy mình có hy vọng tiến lên cảnh giới Đế Sư.

Kết quả là ở cảnh giới tiếp theo, một lần mắc kẹt liền mất rất nhiều năm, sau đó sự kiêu ngạo dần dần bị mài mòn.

Lúc ấy mới dần dần hiểu ra con đường tu hành không hề dễ dàng như trước đây.

Con đường trước đây có dấu vết mà lần theo.

Nhưng sau khi đạt được Tông Sư, tất cả mọi thứ chỉ có thể dựa vào chính mình.

Không có sư phụ có thể chỉ điểm, mà chỉ có thể cho ngươi hiểu được chung chung về phương hướng. Chỉ thế mà thôi.

“Tất cả những gì ngươi nghĩ rằng mình nhìn thấy, thực ra có rất nhiều điều ngươi hoàn toàn không hiểu. Bởi vì, có rất nhiều điều không thể nói ra, chỉ có thể trải nghiệm.” Cuối cùng Nhạc Đức Văn vẫn cố gắng giãy dụa một chút.

“Sư phụ, ngài đừng khuyên ta nữa. Ta còn trẻ, ông trời ban cho ta thiên phú thế này không phải để ta lãng phí thời gian, đè thấp làm nhỏ*. Mà là để ta sáng tạo con đường của riêng mình!” Vẻ mặt Trương Vĩnh Phương nghiêm túc nhưng kiên quyết.

*Nguyên văn Phục đê tố tiểu (伏低做小): Khép nép, khúm núm, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

“…” Ngươi thật đúng là đồ đệ tốt của ta.

Trong lòng Nhạc Đức Văn muốn mắng chửi, nhưng lại sợ tiếp tục kích thích tiểu tử này, chỉ có thể nhịn xuống.

“Vậy ngươi muốn sáng tạo con đường như thế nào?” Ông cẩn thận hỏi.

“Tất nhiên là có một không hai, không dựa vào bất kỳ con đường bên ngoài nào!” Trương Vinh Phương nghiêm túc nói.

“Vậy ngươi có thể nói tỉ mỉ cho ta biết không?” Nhạc Đức Văn hỏi.

“Đương nhiên là được.” Trong lòng Trương Vinh Phương nảy ra một suy nghĩ.

Ngay lập tức, hắn bắt đầu giải thích chi tiết những hiểu biết của mình về đạo pháp, cẩn thận giảng giải cho Nhạc Đức Văn.

Văn công tích lũy tinh khí thần, sau đó sử dụng một phương pháp đặc biệt cô đọng, ký kết tam hoa.

Con đường này về mặt lý thuyết nghe có vẻ không tệ, có thể làm được.

Nhạc Đức Văn nghe xong liền biết là có thể, nhưng ngưỡng cửa yêu cầu trong đó quá cao.

Hơn nữa, việc tinh khí thần ngưng tụ thành huyết liên nhất định sẽ quấy nhiễu đến quá trình chuyển hóa trong nghi thức Bái Thần.

Vả lại, ông không cảm thấy có huyết liên nào có thể mạnh hơn Linh Tướng.

“Càn Khôn, ngươi nói rất nhiều, đều rất có lý.” Sau khi Nhạc Đức Văn nghe xong, liên tục gật đầu, vẻ mặt lại trở nên dịu dàng dễ gần.

“Chỉ là trạng thái huyết liên của ngươi mặc dù mạnh, nhưng ta hỏi ngươi một câu. Có hơn được Linh Tướng không?”

“…” Trương Vinh Phương há miệng, thanh âm mới vừa rồi còn trôi chảy không dứt bỗng nhiên ngừng lại.

Hắn cẩn thận suy nghĩ, không lên tiếng nữa.

“Ngươi chỉ cần đạt đến yêu cầu văn công, sau đó Bái Thần trở thành Linh Tướng, rồi bước vào bất tử tuyệt đối. Ngươi biết tại sao địa vị của Linh Tướng lại như vậy đặc biệt như vậy không?” Nhạc Đức Văn lại hỏi.

“Đệ tử không biết.” Trương Vinh Phương đã sớm muốn biết bí mật thượng tầng này, bây giờ rốt cục Nhạc Đức Văn cũng chịu mở miệng giải thích, hắn đương nhiên cầu còn không được.

“Đó là bởi vì không thể giết Linh Tướng.” Nhạc Đức Văn nghiêm nghị nói: “Cho dù là ta giết chết một Linh Tướng cấp thấp nhất, trong thời gian có thể ngắn giết chết hắn ta, nhưng không bao lâu sau, hắn ta sẽ đi ra từ trong thần cung Bái Thần, tái tạo lại tất cả.

Mà loại khôi phục này, chỉ cần thần giáo còn có tín đồ, liền có thể vĩnh viễn tiếp tục. Linh Tướng, về bản chất là ràng buộc với thần phật, không thể giết được.”

“… Không có cách nào có thể giải quyết bọn họ sao?” Trương Vinh Phương im lặng một lúc rồi đặt câu hỏi.

“Có chứ, chỉ cần ngươi hoàn toàn diệt sạch thần giáo của bọn họ liền tương đương với giải quyết vấn đề.”

Chương 1257 - Lột xác (16)

“Nguồn gốc Linh Tướng nằm ở thần phật, nguồn gốc thần phật nằm ở tín đồ, không có tín đồ, bọn họ đều sẽ bị lãng quên, mãi mãi ngủ say trong vực thẳm bỏ rơi, không thể tự giải thoát. Cho đến khi hoàn toàn tiêu vong.” Nhạc Đức Văn trả lời.

Những lời này khiến Trương Vinh Phương bất giác nghĩ đến Linh Tướng nửa tàn mà Đế Giang đưa hắn đi gặp trước đây.

Hắn ta hình như cứ như thế, mãi mãi ngủ say trong một nơi nhỏ hẹp, không ai nhớ, không ai thờ cúng nữa. Thần phật bị lãng quên, hắn ta hoàn toàn mất đi khả năng tỉnh dậy.

“Xem ra có thể ngươi đã gặp phải một số chuyện. Lợi ích ở bên ngoài là như thế, có thể tăng kinh nghiệm lên. Nhưng mà thế cục bên ngoài hiện tại quá nguy hiểm, sư phụ ngươi ta đây có không ít đối thủ, phần lớn trong lòng đều có ý nghĩ xấu xa. Nếu ngươi còn muốn ở bên ngoài, không muốn trở về, vậy thì nhất định phải chuẩn bị chu đáo.

Mà không phải gióng trống khua chiêng ứng chiến với tất cả kẻ địch đi đến như bây giờ.”

“Ý của sư phụ là gì?” Trương Vinh Phương nghe ra ý tứ sâu xa trong đó.

“Rất đơn giản, nếu ngươi còn chưa nghĩ thông suốt, ta sẽ cho ngươi mười năm, ngươi suy nghĩ kỹ cho thật kỹ. Trong mười năm cho dù ngươi gặp phải chuyện gì đều chỉ có thể dựa vào chính mình. Ta chỉ hỗ trợ ngươi tại thời điểm quan trọng nhất. Ngươi có đồng ý không?” Nhạc Đức Văn nói.

“Tại sao không?”

“Vậy thì quyết định vậy đi.”

“Quyết định! Nhưng mà, sư phụ, nếu ta thật sự tạo ra con đường của riêng mình thì sao? Đến lúc đó ngài sẽ làm sao?” Trương Vinh Phương bỗng nhiên hỏi.

“Thật sự tạo ra á? Ha ha ha.” Nhạc Đức Văn cười ha hả: “Ta sẽ nhường chỗ cho ngươi, toàn tâm toàn ý giúp ngươi, làm tất

cả những gì ngươi muốn làm! Lão tử không làm chưởng giáo nữa! Được chưa?"

Phàm nhân muốn vượt qua Linh Tướng, chuyện này quả thực là nằm mơ giữa ban ngày.

Nhạc Đức Văn đã nhìn thấy rất nhiều rất nhiều thiên tài tuyệt thế, Đại Tông Sư vô song, bọn họ đều ngông cuồng dựa vào thực lực của mình, dựa vào thiên phú và mọi thứ của bản thân, thoát khỏi Bái Thần.

Lúc trước Đế Sư phối hợp với Thiên Công, cố gắng tạo ra con đường vũ khí, nhưng cuối cùng ông đã thất bại.

Thánh Đế dựa vào thiên phú của mình, cố gắng tạo ra một con đường võ đạo khác.

Sau đó, ông ta mất tích, bỏ lại hệ thống Cực Cảnh, tạo ra một đám người điên.

Bây giờ, đừng nhìn Nghịch Thời hội có thể làm được chuyện này chuyện nọ, thực ra chỉ là bệnh ghẻ lở, không đáng nhắc tới.

Không ảnh hưởng gì đến Linh Tướng.

Ngay lập tức, hai thầy trò cẩn thận bàn bạc ước định, thống nhất nếu mười năm sau Trương Vinh Phương thực sự có thể tự mình đánh bại Linh Tướng thì chức vị chưởng giáo Đại Đạo Giáo sẽ được giao cho hắn. Đồng thời lão Nhạc của hắn cũng sẽ thay đàn đổi dây, cùng hắn bước đi trên con đường gọi là ký kết tam hoa.

Sau khi xác định chuyện này, Nhạc Đức Văn lại do dự mãi nhưng vẫn không ra tay nữa, mà đứng dậy, đợi tình trạng vết thương của Trương Vinh Phương ổn định, mới thở ngắn than dài, xoay người chuẩn bị rời đi.

Ông còn rất nhiều việc phải làm, có thể chia thời gian đến đây một chuyến đã là một sự lãng phí lớn.

Có rất nhiều việc, rất nhiều người, chỉ cần thấy ông không ở đó, liền sẽ xảy ra chuyện.

"Sư phụ, ngài chờ một chút!"

Thấy Nhạc Đức Văn lại định rời đi, Trương Vinh Phương đứng dậy, vội vàng kêu ra tiếng.

“Sao thế? Ngươi nghĩ thông suốt rồi à? Muốn trở về Bái Thần với ta?” Ánh mắt Nhạc Đức Văn bỗng nhiên lóe lên một tia hy vọng.

“À không phải, ta chỉ muốn nhờ ngài giúp một việc cuối cùng.” Trương Vinh Phương cười khan hai tiếng, trả lời.

“Nhờ cái gì?”

“Để ta cảm nhận một lần nữa, một chiêu ngài vừa mới ra tay kia rốt cuộc xảy ra chuyện gì!” Trương Vinh Phương chân thành nói.

“Chiêu vừa rồi?” Nhạc Đức Văn nheo mắt lại, hơi sững sờ.

Lập tức, hình như ông hiểu rõ đồ đệ muốn làm cái gì, trên mặt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

“Thế ngươi đã chuẩn bị xong chưa?”

Trong rừng tuyết, lúc này sắc trời phía xa dần dần hiện lên màu trắng bạc.

Bất tri bất giác, hai thầy trò đã trò chuyện suốt một đêm trong rừng tuyết.

“Chuẩn bị xong rồi!” Trương Vinh Phương nghiêm túc gật đầu.

“Thế thì tốt.”

Nhạc Đức Văn giơ cánh tay phải lên, một ánh sáng bạc hơi sáng lên trên đầu ngón trỏ.

“Nhìn kỹ.” Đầu ngón tay Nhạc Đức Văn chậm rãi phác hoạ lên một ký hiệu mơ hồ ở giữa không trung.

“Đây là võ học căn bản của Đại Đạo Giáo ta, một đạo trong ngũ linh phù pháp Hồi Xuân Tịnh Thì Phù điển.”

Bạch!

Trong chốc lát, đầu ngón tay ông bỗng nhiên tăng tốc, vẽ ra một đồ án lá bùa phức tạp giữa không trung.

“Tam Thanh! Định!”

Đột nhiên Nhạc Đức Văn quát khẽ một tiếng.

Trong lúc ầm vang, mảng không khí lớn bên cạnh ông nhanh chóng chuyển động, phun trào, quét sạch bay về phía Trương Vinh Phương

Khí lưu hóa thành bức tường nặng nề, bao bọc vây quanh Trương Vinh Phương, khiến hắn không thể động đậy.

Chương 1258 - Lột xác (17)

Chúng nó giống như những tảng đá cực kỳ dày đặc, khiến người ta không lấy sức nổi, lại không ngừng phóng thích vật cản trở từng giây từng phút.

Lúc này Trương Vinh Phương cảm giác mình giống như đã mất đi tri giác.

Con mắt không thể nhìn thấy được, hóa thành một mảnh trắng xoá.

Lỗ tai không thể nghe được, chỉ có vô số tiếng gió gào thét.

Làn da cũng chỉ có thể cảm nhận được khí lưu ma sát kịch liệt, ngoài ra không hề còn cảm giác gì khác.

Hắn đứng tại chỗ, cảm giác cả người bị khí lưu bao vây lấy, bay lơ lửng lên không, không lấy sức nổi.

Cảm giác cân bằng bị rối loạn, trời đất xung quanh hắn quay cuồng, hoàn toàn không biết nơi nào là trên, nơi nào là dưới.

Trong lúc đó, một cảm giác uy hiếp khủng bố trí mạng, mãnh liệt đánh tới từ phía sau lưng hắn.

Trương Vinh Phương khẽ quát, toàn thân hắn nhanh chóng bước vào trạng thái cực hạn.

Ba tầng chồng chất lên nhau, đồng thời khí huyết điên cuồng vận chuyển, cơ thể bước vào trạng thái cực hạn nhất.

Cảm giác uy hiếp trí mạng kia lại càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Trong nháy mắt, Trương Vinh Phương giơ tay về sau chộp một cái.

Phốc!

Khí lưu tiêu tán, tất cả khôi phục lại bình thường lần nữa.

Trước mặt hắn dần dần khôi phục thị lực, lúc này mới phát hiện, mình giãy giụa hai tay kẹp lấy cổ mình, nửa quỳ trên mặt đất, khó mà hô hấp nổi.

Trước mặt vắng vẻ, Nhạc Đức Văn sớm đã rời khỏi ở xa xa.

Chỉ có một mình hắn ở lại trên đất tuyết.

Xôn xao.

Trương Vinh Phương đứng dậy khỏi đất tuyết, nhẹ nhàng chạm vào trái tim trên lồng ngực mình.

Vết thương nơi đó sớm đã khép lại.

Nói thật, để khiến vết thương khép lại chậm hơn một chút nữa, hắn cũng đã khá vất vả khống chế suốt một đêm.

Là vì sợ bị Nhạc sư phụ phát hiện thân thể mình không đúng.

Cảm ngộ đạo pháp, võ công võ đạo, có thể dùng ngộ tính thiên tài để giải thích, nhưng thể chất kỳ dị này thực sự không phải ngộ tính linh tinh là có thể giải thích rõ ràng.

Cho nên hắn chỉ chủ động nói ra chuyện cảm ngộ đối với tu Đạo tu hành của mình. Mà không hề nhắc đến chuyện cơ thể dị thường sau khi mình Huyết Nhục Bổ Toàn.

Giờ phút này, Trương Vinh Phương chậm rãi đứng dậy.

"Vẫn thất bại sao?" Hắn thở dài, quả nhiên, không thể giả đột phá Tông Sư được. Hắn vừa định mượn tay Nhạc sư phụ, kích thích mình bước ra khỏi một bước cuối cùng của Chung Thức Tông Sư.

Đáng tiếc, hắn vẫn không lừa được lòng mình.

Vì mặc dù cảm giác chung quanh rất nguy hiểm, nhưng hắn lại hiểu rõ một điểm là: Nhạc Đức Văn tuyệt đối không thể giết hắn.

Cho nên, bản thân cái gọi là cảm giác uy hiếp kia, cường độ đã suy yếu đi rất nhiều.

Sự thực cũng như hắn dự đoán, chiêu số ngạt thở kỳ dị như lúc nãy chỉ duy trì trong một giây lát, đã tự nhiên biến mất.

Trương Vinh Phương ngắm nhìn bốn phía, Ám Quang Thị Giác mở ra, rốt cuộc không phát hiện tung tích sư nữ tửa.

Trong lòng hắn xúc động, mặc kệ bên ngoài truyền lời nói xấu Nhạc Đức Văn như thế nào, lưu truyền về ông âm mưu tính toán ra sao, nhưng đối với bản thân mình, Nhạc sư phụ thật sự không có gì phải bàn cãi.

“Nên đuổi theo đội xe, không biết Thiên Nữ các nàng bảo vệ thế nào rồi..” Hắn nghĩ đến đây, quay người, phán đoán phương hướng xe đội rời đi, cất bước về phía trước, muốn rời khỏi.

“Cuối cùng cũng đi.” Đột nhiên một âm thanh vang lên từ phía sau cách đó không xa.

Âm thanh trầm thấp hùng hậu, hình như trước đó không lâu hắn vừa mới được nghe.

Trương Vinh Phương quay phắt lại, quay đầu nhìn.

“Là ngươi?”

Trong rừng sau lưng hắn, lúc này có một nam tử cao lớn mặc hắc giáp nặng nề có đồ án chim ưng đang đứng.

Chính là Trần Đào Tuyết Hồng các trước đó mới bị dọa lui!

“Ngươi còn dám tới đây?” Trương Vinh Phương kinh ngạc nói. Rõ ràng người này khá kiêng kỵ sư phụ, không hiểu sao lúc này lại đến đây một mình, xem ra…

“Vì sao ta không dám? Người ta sợ là Nhạc Đức Văn, không phải sợ ngươi.” Trần Đào chậm rãi dạo bước, đi về phía trước.

“Mật giáo các nơi giải trừ hạn chế, Vạn Giáo Mục Ước đã mất hiệu lực, bây giờ vòng tròn ngũ giáo cai quản các giáo phái trong thiên hạ, Đại Đạo Giáo thân làm đầu não, có rất rất nhiều chuyện cần làm.” Sắc mặt Trần Đào tự tin, chậm rãi đi tới.

“Không thể không nói, quả thực thiên phú ngươi hơn người. Nghịch Thời hội muốn lôi kéo ngươi, Nhạc Đức Văn cũng xem ngươi là căn cơ. Chỉ là đáng tiếc….”

“Đáng tiếc gì?” Trương Vinh Phương hơi đề phòng, cơ thể căng cứng.

“Đáng tiếc. Bây giờ ngươi sẽ chết ở chỗ này, mà người giết ngươi, là Liệt tướng Tuyết Hồng các!” Đột nhiên Trần Đào cười quái dị.

Không đúng!

Trương Vinh Phương hơi cảm thấy khác thường.

Hắn lại nhìn kỹ da mặt đối phương lần nữa, nhưng không thể nhìn ra bất cứ dấu vết dịch dung ngụy trang nào cả.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đối phương chính là Trần Đào.

Chương 1259 - Lột xác (18)

“Không cần nhìn, ta ẩn nấp trong Tuyết Hồng các nhiều năm, cuối cùng bây giờ cũng đã tới lúc ra tay.” Trần Đào mỉm cười lại bước tới gần.

Lúc này, khoảng cách giữa hai người chỉ còn hai mươi mét.

“Ngươi muốn giết ta?” Trương Vinh Phương cũng chú ý tới khoảng cách này. “Ngươi không sợ sau này sư phụ ta sẽ tìm ngươi gây phiền phức à?”

“Chuyện sau đó, cũng phải chờ hắn có thể tìm được ta mới tính được…” Khóe miệng Trần Đào khẽ nhếch.

Trong chốc lát, toàn thân hắn ta giãn nở, từng đường vân màu máu hiện lên khắp toàn thân, làn da hóa thành màu đen nhánh. Giữa ấn đường có một chữ Linh màu bạc hiển lộ.

“Địa Thương Thiên Tuyệt, Xu Long!”

Phốc phốc phốc!

Đồng thời sau lưng hắn ta nhô lên ba khối u huyết nhục, dưới khối u cuối cùng, huyết nhục vỡ ra, có mảnh xương trắng bén nhọn như đao mọc ra.

Hô!

Lấy hắn ta làm trung tâm, từng vòng từng vòng khí lưu khuếch tán ra bốn phía, thổi tan không ít tuyết trên khu vực đó.

Bỗng nhiên bốn phía hóa thành hoàn toàn trắng xóa khắp nơi, không thể nhìn rõ phạm vi trong tầm mắt.

Trương Vinh Phương vội vàng lui lại, phất tay quét hạt tuyết nhào về phía trước mắt mình.

Nhưng đúng lúc này, một bóng người khổng lồ phá vỡ màn tuyết, vọt tới trước người hắn.

Hắn ta co cùi trỏ, quét ngang, trọng kích!

Bành!

Hai tay Trương Vinh Phương nặng nề ngăn cản cú tấn công bằng khuỷu tay kia.

Sức mạnh khổng lồ giữa hai người va chạm vào nhau, khí lưu nổ tung thổi tan màn tuyết bốn phía.

“Chung Thức?” Trong một giây, Trương Vinh Phương đã hiểu được trạng thái của đối phương.

Thế mà người này vừa gặp mình đã vận dụng Chung Thức.

Tên cáo già này?

Trên khuỷu tay đối phương mang tới sức mạnh khổng lồ, thậm chí ngay cả hắn lúc này cũng không thể dùng cứng chọi cứng, cơ thể dần dần uốn cong.

“Kim Thiềm!”

Bỗng nhiên, trong lòng Trương Vinh Phương chợt hiện một suy nghĩ, lực bộc phát thuộc về Kim Thiềm công đồng thời nổ tung, lúc này trong thân thể dưới trạng thái hắn đã xuất toàn lực, lại xuất hiện một luồng lực mới.

Luồng lực mới cưỡng ép đè khuỷu tay Trần Đào xuống đẩy về.

Nhưng Kim Thiềm công chỉ là bộc phát, không thể kéo dài bền bỉ, chỉ có thể duy trì trong vài giây.

Chẳng qua thời gian chớp nhoáng này cũng đã đủ cho hắn.

“Phá Hạn kỹ - Trọng Sơn!”

“Gấp mười!”

Nhân lúc tranh thủ được một chút khe hở, Trương Vinh Phương đưa tay, uốn gối, thay đổi sức eo, cả người giống như một chiếc lò xo bị nén chặt, bộc phát ầm vang, vung một quyền về phía trước.

Một tiếng nổ tung ầm vang.

Hắn làm trung tâm, hạt tuyết bay ra rơi xuống bị lực va chạm to lớn đánh cho biến thành một đống bay về phía trước.

Nhưng đáng tiếc, quyền này rơi hụt vào không trung, vụt sát qua bên cạnh Trần Đào.

Chênh lệch tốc độ giữa cả hai quá lớn, cho dù một chiêu này bộc phát đột ngột, nhưng Trần Đào cũng có đủ thời gian và tinh lực để tiến hành tránh né.

“Nếu ngươi vẻn vẹn chỉ có chút bản lĩnh như vậy… Chết đi!”

Dưới chân hắn ta giẫm mạnh, cả người hắn ta bỗng vọt tới trước, lúc cánh tay vung xuống chém ra, mơ hồ có rung chấn nhỏ xíu truyền đi.

Bành.

Trương Vinh Phương vươn tay chặn lại, nhưng lần này, rõ ràng hắn cảm giác chấn động to lớn, truyền ra hai lần từ cánh tay đối phương.

Lực va đập ra tay đơn thuần là một lần, sau đó lại là lần thứ hai!

Cái này tương đương với việc đột ngột tăng gấp đôi lực đạo!

"Chung Thức của ta có thể lặp lại ra tay xuất lực một lần nữa sau một khắc ra tay ban đầu! Lực đạo bằng hai phần ba trước đó."

Hai tay Trần Đào giống như ảo ảnh, dùng tốc độ vượt qua Trương Vinh Phương không ít, bộc phát chiêu thức hình thành một trận quyền ảnh chưởng ảnh.

Quyền chưởng như tường, bỗng nhiên vỡ vụn hóa thành từng gợn hư ảnh sóng xung kích hơi đen, từng gợn đánh úp về phía Trương Vinh Phương.

Mỗi một gợn hư ảnh đều là trọng kích tuyệt đối mà hắn không thể ngăn cản!

Toàn thân Trương Vinh Phương nổi da gà, thế công còn chưa chạm đến cơ thể, mà hắn đã cảm giác được uy hiếp trí mạng nhanh chóng đến gần.

Từng gợn dày đặc tiếng gió, tiếng rít, rạch phá không khí, chặt đứt gió lạnh, bay vụt tới giống như màn mưa.

Huyết mạch đang nhảy nhót, trái tim đang co vào.

Trong tầm mắt, vô số hắc khí vờn quanh Trần Đào, biến nó thành quái vật to lớn giống như Quan Âm ngàn tay vậy.

Thời gian cứ như đang dừng lại tại giây phút này.

Hạt tuyết dừng ở giữa không trung, không thể bay xuống.

Gió thổi phần phật bên cạnh, ánh sáng bị bóp méo.

Tương tự, Trần Đào khổng lồ, tính cả sóng xung kích quyền ảnh chưởng ảnh hắn ta vung chém ra, tốc độ chợt giảm đột ngột, tựa như chức năng slow motion trong phim điện ảnh, di chuyển về phía trước từng bước từng bước một.

“Hít” Trương Vinh Phương hít sâu một hơi.

Uy hiếp tử vong cực hạn khiến hắn điên cuồng muốn mở huyết liên.

Nhưng cảm giác xúc động này đã bị hắn đè xuống.

“Ta có thể làm được!”

Trong lòng của hắn tự nhủ như thế.

“Có thể làm!”

Chương 1260 - Lột xác (19)

Trong khung cảnh chậm đến cực hạn, máu tươi toàn thân hắn bắt đầu sôi trào, lượng hồng cầu không thể đếm hết bắt đầu xao động cứ như ngọn lửa trong máu tươi, thiêu đốt, hòa tan.

Rầm!

Trong chốc lát, một vết rạn như một con mắt dọc xuất hiện trên ấn đường hắn.

Vô số ngọn lửa huyết hồng giống như hư ảnh trên người Trương Vinh Phương phóng lên tận trời.

"Chung Thức!"

Xoẹt một tiếng vang giòn, một cánh tay to quá mức uốn lượn xông ra thẳng ra từ phía sau lưng hắn, vạch phá lớp thịt làn da, ngả về phía trước!

Cùng lúc đó, vết rách trên ấn đường mở to hoàn toàn, trung tâm có một tròng mắt huyết sắc mới, chuyển động dữ tợn.

"Giết!"

Mặt đất xung quanh sụp đổ trong tiếng ầm vang, hạt tuyết giống như hòn đá rơi vào mặt nước, khuấy động lên tầng tầng gợn sóng, khuếch tán ra khắp bốn phương tám hướng.

Lấy Trương Vinh Phương làm trung tâm, tất cả hoàn toàn bước vào trạng thái siêu chậm.

Chỉ có hắn!

Chỉ có một mình hắn!

"Nếu cái này chính là Chung Thức của ta, như vậy…."

Trương Vinh Phương mở to hai mắt, vô số tơ máu hội tụ trong mắt.

"Nó phải tên là."

"Thần Tốc!"

Trong chốc lát, hai cánh tay hắn bành trướng to ra, cơ thể cong lên, lòng bàn tay hiện lên móc câu ra phía trước.

Vô số hạt tuyết bị khí lưu to lớn cuốn lên kéo theo, mơ hồ hóa thành hai lưỡi đao khí sắc bén màu trắng.

Bạch!

Tốc độ cực hạn, chợt lóe lên bên cạnh Trần Đào.

Tất cả xung quanh khôi phục bình thường một lần nữa.

Hạt tuyết lơ lửng đứng im chậm rãi phiêu tán.

Gió lạnh lại bắt đầu lưu động lại từ đầu.

Trần Đào vọt tới trước cũng đã khôi phục tốc độ bình thường. Chỉ là hắn ta cũng không nhúc nhích được nữa. Mà là ngơ ngác đứng tại chỗ.

Nhìn bụng mình bị vạch ra một miệng máu to lớn.

"Đây là… chiêu thức gì?"

Trương Vinh Phương không trả lời, mà quay người lại từ sau lưng hắn ta, nhìn về phía người này.

Trong khoảnh khắc đó, hắn chạm trúng tất cả điểm chống đỡ phát lực của đối phương, làm tan rã chiêu thức của đối phương, đồng thời lại đánh một kích trí mạng.

Cho nên.

Thắng bại đã phân.

Chung Thức được hoàn thành, có thể tăng tốc độ bộc phát của bản thân trên diện rộng, mà tiếp theo đó chính là mở ra huyết liên, tăng cường uy lực ra tay, là có thể chiếm ưu thế, giết chết người này hoàn toàn.

"Đủ để dừng ở đây." Đột nhiên cơ thể Trần Đào co vào, khôi phục trạng thái bình thường.

Lỗ máu trên phần bụng hắn ta cũng nhanh chóng khép lại, rất nhanh đã khôi phục bình thường.

Hắn ta xoay người, vẻ mặt hắn ta phức tạp nhìn Trương Vinh Phương.

"Chuyện ta đồng ý đã hoàn thành."

Cuối cùng hắn ta vứt lại những lời này, lớp tuyết dưới chân hắn ta nổ tung, đột nhiên hắn ta bắn về phía xa xa, đảo mắt đã

biến mất ở nơi cuối cùng của tầm mắt.

Trương Vinh Phương không đuổi theo, mà là vẻ mặt giật mình, quay phắt lại nhìn theo một hướng khác.

Ở phía xa xa, một bóng người xám đen đang nhìn về phía bên này.

Chỉ là nháy mắt khi Trương Vinh Phương quay đầu nhìn lại, người kia quay người nhanh chóng rời khỏi, không hề dừng lại.

Tất cả khôi phục yên tĩnh lần nữa.

Trương Vinh Phương đứng tại chỗ, nhìn qua hướng kia, mãi sau vẫn không nhúc nhích.

Hắn còn nhớ, chỗ đó, là phương hướng sư phụ Nhạc Đức Văn đã rời đi trước đó.

Tháng 3 năm 1189.

Các tỉnh Đại Linh bùng nổ náo động, đám côn đồ dùng khăn đỏ buộc trên cánh tay, xông vào thành trì, cướp bóc đốt giết, tàn sát bách tính.

Có kẻ tự xưng là giáo chúng Thiên Giáo Minh, dẫn đầu côn đồ Hồng Cân chặn đánh Linh quân.

Khu vực biên cảnh trước đó mới bị chinh phục mấy năm, cũng nhân cơ hội đó bạo loạn lần nữa, nhất thời Đại Linh rơi vào cảnh bốn phía binh tai, trong lúc đế vị vẫn chưa được công bố, thế cục tràn ngập nguy hiểm.

Mộc Lê vương phủ.

Từng đội từng đội sĩ tốt trọng giáp tinh nhuệ tập hợp ở ngay phía trước phủ đệ vương phủ, xếp hàng bày trận trên phần đất trống.

“Khoa Tây Ốc miện hạ.” Mộc Lê vương đứng chỗ cao trên tháp lâu ở vương phủ, quan sát toàn trường, nghiêng người nhìn sang Khoa Tây Ốc bên cạnh.

Hai người bọn họ đều mặc kim giáp, bên ngoài khoác áo khoác màu đen. Sau lưng còn có hộ vệ là cao thủ tinh nhuệ đi theo.

“Chắc cũng đến lúc rồi nhỉ?” Hình như Mộc Lê vương có hơi không chắc được.

“Sắp đến rồi.” Khoa Tây Ốc gật đầu cười nói: “Lần này, hẳn là Nhạc Đức Văn sẽ luống cuống tay chân, bất chấp mọi thứ rồi. Chuyện ông ta muốn làm, muốn nâng đỡ ai, chắc cũng sắp phải công bố.”

“Bây giờ trong mẫu quốc là một mảnh chiến hỏa lan tràn, sinh linh đồ thán, dân chúng lầm than, chính là ngày chúng ta phải làm chủ Đại Đô, trấn đỉnh thiên hạ. Cho nên, thành bại chỉ trong một lần này!” Khoa Tây Ốc mỉm cười nói.

“Thiên Công tiên sinh ở đâu?” Mộc Lê vương cũng mỉm cười nói.

“Lão phu im lặng chờ đợi đã lâu.” Ở bên cạnh hai người, một bóng người cường tráng như bờm sư tử chậm rãi hiện ra.

Chương 1261 - Báo hiệu (1)

Kẻ này khuôn mặt thương lão, lưng đeo ba thanh binh khí khác nhau, hình thể khôi ngô, khí thế ngang nhiên.

Chính là Thiên Công Kim Hồng đã từng ra tay trước đó!

“Bổn vương đã liên hệ với Bạch Âm Đề Bố Thần Tướng đại nhân xong xuôi. Trong quân Chức Tượng, chỉ cần chúng ta tiến vào chiếm giữ Đại Đô, là có thể hưởng ứng cùng nhau xuất binh.” Mộc Lê vương cười nói.

“Mấy người còn lại, chỉ sợ vẫn còn cho rằng kẻ ở trong Đại Đô kia mới thật sự là ta, có lẽ có kẻ còn cho rằng thời cơ chưa tới, còn muốn ẩn núp. Đáng tiếc, bọn họ không nhìn rõ, bây giờ, mới là thời điểm thích hợp nhất.”

“Chỉ cần có thể quét ngang loạn cục sạch sẽ một lần, trấn áp loạn tượng, ổn định cục diện, là có thể đạt được sự ủng hộ của Thần Tướng và rất nhiều giáo phái, Nhạc Đức Văn hắn ta âm mưu tính toán, kết quả cục diện càng tính càng loạn, bây giờ mọi người chỉ ngại vì thực lực hắn ta uy hiếp, không dám nói rõ. Giận mà không dám nói gì.

Mà chuyện ta muốn làm, chính là đánh vỡ khung cảnh giả dối Đại Đạo Giáo không ai bì nổi của hắn ta! Chỉ cần làm cho tất cả mọi người nhìn thấy, Đại Đạo Giáo cũng không thể dọn sạch tất cả, không đâu địch nổi. Như vậy tất cả sẽ nhanh chóng nghiêng về phía ta! Đây là xu hướng chung của tất cả!”

Mộc Lê vương đã tính trước.

“Xem ra vương gia đã sớm lập kế hoạch.” Khoa Tây Ốc nhíu mày nói.

“Nếu ta có thể vào Đại Đô, thế cục tất ổn!” Mộc Lê vương chém đinh chặt sắt nói.

Không ai hỏi ông ta vì sao lại dám chắc chắn như thế, nhiều côn đồ Hồng Cân như vậy, nhiều giáo chúng Thiên Giáo Minh như vậy, dựa vào cái gì mà muốn toàn bộ người khác nghe lời ông ta?

Khoa Tây Ốc và Thiên Công đã mơ hồ đoán được một ít nội tình.

Hình như trước đó Mộc Lê vương đã từng có tiếp xúc với Thiên Giáo Minh.

Nếu hai bên đã có ăn ý lẫn nhau, như vậy tất cả hiện tại đã được giải đáp.

Mà mặt ngoài mọi người bước thẳng vào mẫu quốc, tiến về Đại Đô, xem ra cũng chỉ có mấy vạn đại quân.

Nhưng thực chất, tuyệt đối không phải chút người thế này.

"Đúng rồi, Việt Hồng Điệp đâu? Vẫn không muốn quay về sao?" Khoa Tây Ốc hỏi.

"Nàng vẫn luôn như thế, không nên gò ép." Mộc Lê vương lắc đầu. "Ngược lại là Trương Ảnh kia cao minh, như vậy rồi mà vẫn có thể thành công thoát thân, đội đặc sứ lần thứ hai do Tuyết Hồng các phái ra, thế mà vẫn không thể bắt được hắn. Nghe nói là bị chính Nhạc Đức Văn ra tay ngăn cản."

"Bên ta cũng nhận được tin tức, Tuyết Hồng các đang tương đối bất mãn Nhạc Đức Văn vì nguyên nhân này. Một Đại Tông Sư chết không minh bạch, đổi thành bất kỳ một thế lực nào khác cũng đều không thể chấp nhận chuyện này." Khoa Tây Ốc gật đầu.

"Cũng coi như là Chu Diễm huynh ước gì được nấy, cũng may đạt được phần lớn mục đích của chúng ta. Vốn Tuyết Hồng các và Đại Đạo Giáo cũng chỉ tạm thời kết hợp, bây giờ xuất hiện kẽ nứt, cuối cùng sẽ có lỗ hổng." Mộc Lê vương vừa nghĩ tới cái chết của Chu Diễm, trong lòng lại đau đớn.

Đáng tiếc, hắn ta vì đại cục, ngoại trừ thiện đãi hậu nhân của Chu Diễm ra, thì cũng không còn cách nào khác.

Mặc dù mục tiêu ban đầu của bọn họ không phải là như thế, nhưng đến bây giờ, hiệu quả thế này cũng chỉ có thể tính là đã miễn cưỡng đạt được mục đích.

Về phần nhân vật quan trọng là Trương Ảnh trước đó, làm sao bây giờ?

Không ai quan tâm.

Bất kể thiên phú của hắn tuyệt thế như thế nào, bây giờ, hắn chỉ là một quân cờ chẳng thể nhỏ hơn được nữa trên bàn cờ này. Nếu không phải sư phụ hắn là Nhạc Đức Văn, nếu không phải hắn được cao thủ Nghịch Thời hội coi trọng, giá trị của hắn mãi mãi không đủ để bước vào con mắt Mộc Lê vương.

*

*

*

Phủ Vu Sơn.

Nguyện Nữ trong khe núi, một kiến trúc bằng đá mới xây được một nửa, đang chậm rãi thành hình dưới tay từng đội từng đội nhân mã tăng ca.

Tuyết đã ngừng, khắp nơi trong khe núi lưu lại từng mảng tuyết, khe hở trên tảng đá cũng có không ít nước tuyết hòa tan chảy vào dòng suối.

Đinh Du, Tôn Triều Nguyệt, Thanh Tố, ba người đang đứng một bên, cẩn thận thảo luận chỗ còn cần tu kiến bổ sung.

Xa xa, Trương Chân Hải đang giao thủ luận bàn với Trương Vân Khải, tập luyện võ nghệ.

Trong khe núi, trên vách núi đá một bên bị khai hoang ra một khoảnh sân.

Nền đá bị mài phẳng, còn điêu khắc một văn tự to lớn kỳ dị.

Đó là kiểu chữ mà trên thế giới này, trừ Trương Vinh Phương ra, thì không ai có thể nhận ra.

Kỳ danh là — Tiên!

Đại Linh cũng có chữ tiên, nhưng không phải là kết hợp từ chữ nhân cạnh chữ núi, mà là một kết cấu khá phức tạp khác.

Mà lần này, Trương Vinh Phương dự định mượn cơ hội này, hoàn toàn truyền việc chế tạo ra ngoài.

“Bây giờ biên soạn Nhân Tiên kinh sắp xong chưa?” Lúc này hắn ngồi xếp bằng trên nền đá, hai mắt hơi khép, đang ngồi tu hành văn công.

Chương 1262 - Báo hiệu (2)

“Thưa sư phụ, cơ bản đã không còn vấn đề gì nữa, chỉ cần trích ra một ít ở các nơi, tổ hợp lại một chút, thì vừa đủ, chỉ là, làm như vậy thật sự được chứ?”

Sau lưng Trương Vinh Phương, có một nữ tử tóc dài che mặt mặc áo trắng quần trắng đang đứng.

Nửa trên khuôn mặt nàng lộ ra có da trắng như mỡ đông, hai mắt trong suốt như thu thuỷ, tóc đen như tơ lụa sáng ngời.

Dung mạo như thế này, cho dù có dùng khăn che mặt, cũng tuyệt đối là mỹ nhân hạng nhất.

Nàng chính là nữ tử thiên phú đặc biệt mà trước đó Trương Vinh Phương tìm thấy ở phủ Tình Xuyên, cũng là người có mùi máu tươi có thể so sánh với sư thúc tổ Kim Ngọc Ngôn, trời sinh đã gặp qua là không thể quên được, bà chủ lữ điếm có ngộ tính siêu tuyệt — Thường Ngọc Thanh.

Thường Ngọc Thanh suy tư một hồi, sau cuối cùng vẫn muốn ôm chặt hy vọng cuối cùng, thế là quả quyết tìm người liên hệ, nói rõ ý nghĩ của mình.

Thế là được người của Nghịch giáo dẫn tới đây.

Bây giờ nàng đang bận giúp Trương Vinh Phương hoàn thiện Nhân Tiên kinh vừa mới soạn.

Kinh này sẽ là điển tịch trung tâm sáng lập Nhân Tiên quan, giảng giải về, trời sinh con người đã có thể thành tiên, mà con đường thành tiên, cần trải qua gập ghềnh, hướng đức hướng thiện, súc dưỡng tinh khí, tu hành văn công, thích làm việc thiện, góp nhặt âm đức vân vân vân vân, cuối cùng có thể tu thành chính quả.

Dù sao cũng là góp nhặt một ít điều tương tự có liên quan của các giáo phái còn lại, đóng gói mình thành chính phái nhất, mới là giáo phái hạch tâm nhất.

“Sư phụ, đệ tử cảm giác gần đây cơ thể càng trở nên mỏi mệt hơn, có thể cơn bệnh lại muốn phát tác.” Thường Ngọc Thanh không muốn hỏi thẳng là khi nào sẽ chữa trị cho mình, nhưng

mà bệnh tình đang tăng lên, nàng chỉ có thể nỗ lực ra hiệu ngầm.

“Không vội.” Trương Vinh Phương bình tĩnh nói: “Định Hư Công đưa cho ngươi, luyện đến đâu rồi?”

Quan Hư Công là văn công căn bản cho Trúc Cơ Đại Đạo Giáo, Trương Vinh Phương sửa một chữ của nó lại, bỏ bớt toàn bộ phần liên quan đến thần phật bên trong sau đó tự mình thử một chút, chắc chắn có hiệu quả, không có tai họa ngầm nào.

Làm công pháp cơ bản Trúc Cơ Nhân Tiên quan.

Nhân Tiên quan, hắn chỉ tính toán thu nhận số ít cá thể có tư chất cực mạnh.

Để tránh dẫn đến chuyện quá nhiều thần phật cảnh giác vây quét.

Mà tư chất và thiên phú của Thường Ngọc Thanh, cùng với thể trạng ốm yếu nhiều bệnh tật nan y trời sinh, rất thích hợp để hắn truyền công.

Ngoài ra, hắn còn dự định thăm hỏi từng người đại tu cao tu luyện văn công rất nhiều năm.

Đại tu Nguyên Anh ở Đại Đạo Giáo không phải số ít, chớ nói chi là trong các thế lực còn lại, giá trị sinh mệnh đám người này đều đã luyện đến tương đối cao, cải tạo một chút đã trở thành thành viên dự bị rất giỏi của Nhân Tiên quan.

Trương Vinh Phương tương đối chờ mong chuyện này.

“Đã nhập môn, nhưng hình như hiệu quả không quá tốt.” Thường Ngọc Thanh bất đắc dĩ trả lời: “Tinh huyết ta góp nhặt ra, không hiểu sao mỗi ngày sau khi tỉnh giấc lại ít đi một nửa. Đệ tử có hỏi thăm những người còn lại, cũng chỉ có một mình ta có tình huống như vậy.”

“Không sao. Tiếp tục là được. Sau này thời cơ chín muồi, tự nhiên ta sẽ giúp ngươi xóa bỏ bệnh căn.” Trương Vinh Phương trả lời.

Không thể truyền công pháp lung tung, cho nên hắn còn phải kiểm tra nàng ta cẩn thận.

Ngoài ra, còn có một điểm mấu chốt là.

Từ ngày hắn đi theo hộ tống đội xe đến Vu Sơn, cho đến bây giờ, đã trôi qua hơn mười ngày.

Đã góp nhặt được mười lăm điểm thuộc tính.

Sau khi được Nhạc sư phụ tương trợ đẩy một cái trợ lực, từ khi đột phá Tông Sư, hắn đã phát hiện một điểm mấu chốt.

Đó chính là.

Có thể thêm điểm vào Hư Tượng phù pháp rồi!

Tông Sư tam cảnh, theo thứ tự là Tàn Nguyệt, Huyền Nguyệt, Mãn Nguyệt. Bây giờ có thể cứ thế mà trực tiếp tăng lên.

Với lại mấu chốt hơn là, hắn còn phát hiện một điểm nữa.

Đó chính là, Tông Sư tam cảnh chỉ tăng trạng thái cảnh giới Chung Thức lên, mà tiên cơ ngăn địch và vòng phòng ngự tuyệt đối, lại được liệt thành hai môn kỹ năng!

Hai môn kỹ năng như thế tương tự cũng có thể tự thêm điểm tăng lên!

“Như vậy. Ta nên lựa chọn thế nào mới tốt đây?”

Trương Vinh Phương ngồi xếp bằng trên nền đá, lâm vào suy tư.

Lúc hắn đang do dự, phía dưới có một bóng người nhanh chóng vọt lên trên, mượn nhờ thềm đá chật hẹp vừa khai khẩn ra, rơi xuống bình đài, sau đó chắp tay hành lễ.

“Quán chủ, có cấp báo! Sư Sơn trấn mà chúng ta thu mua chủ dược của ích cốc đan có loạn quân khởi nghĩa, hiện tại trước tiên bên bàn bạc dược thương đã cắt đứt liên lạc toàn bộ!” Người đến là hảo thủ lệ thuộc trực tiếp của Nghịch giáo.

Đối với những cao thủ Nghịch giáo, Trương Vinh Phương đều rộng mở cánh cửa cung ứng thuốc bổ dược vật, để bọn họ toàn lực tu hành võ học.

Chương 1263 - Báo hiệu (3)

Bây giờ trong nhóm người Nghịch giáo, sau khi được cả núi tiền tài dồn vào, chín phần mười nhân thủ cũng đã đến cấp Nhập Phẩm.

Trong đó võ giả vượt qua cao phẩm lục phẩm, đã thăng lên đến ba phần mười.

Đó là một số lượng cực kỳ khủng bố, bây giờ còn đi theo Nghịch giáo khoảng chừng hơn một trăm sáu mươi người.

Mà ba phần số người này, là bốn mươi tám!

Trong bốn mươi tám người này, còn có hai người đã luyện lên đến cửu phẩm! Một người bước vào Siêu Phẩm.

Đây đều là do tiền tài đập vào.

Cái giá phải trả chính là, núi tiền tài mà trước đó Trương Vinh Phương mang theo, cho tới bây giờ, đã tiêu hao đến nỗi chỉ còn một nửa.

Cái này là kết quả sau khi Tả Hàn dẫn người rời khỏi, nhân số tiêu hao đã hạ xuống. Nếu Thiên Thạch môn còn ở đây…

“Mất chuỗi cung ứng chủ dược là một chuyện lớn, bảo Đinh Du đến chỗ ta một chuyến.” Trương Vinh Phương lên tiếng nói.

“Vâng.”

Người này mới vừa rời khỏi.

Đột nhiên có một bóng dáng nữ tử đi lên.

Người Nghịch giáo nơi này, bất kể nam nữ, đều mặc áo bó người màu đen, bên ngoài khoác áo choàng che thân, trên mặt đeo khăn đen che mặt, phòng bị tiết lộ thân phận.

“Quán chủ! Đội di chuyển bên Thứ Đồng gặp phải phiền phức, bị loạn quân Hồng Cân chặn ở một nơi có tên là Quyết Tích sơn!” Thông tin người này mang tới cũng không ổn.

“Đội di chuyển!” Trương Vinh Phương nhíu chặt lông mày, nhân thủ hắn điều bên Thứ Đồng tới, là bộ phận nữ tử xinh

đẹp có tư chất tốt nhất, ngộ tính tốt nhất trong số rất nhiều người được giải cứu trước kia.

Lần này hắn điều đến đây là để giúp Nhân Tiên quan thành lập giá đỡ kiếm tiền.

Đơn thuần chỉ là tình báo, chắc chắn đám người Thanh Tố phủ Vu Sơn rất lợi hại.

Nhưng muốn đơn thuần kiếm tiền, vẫn phải nhìn thành viên tổ chức bên Thứ Đồng.

"Bảo Chân Hải đến chỗ ta." Trương Vinh Phương thoáng hơi đau đầu, nhân viên Siêu Phẩm dưới tay hắn rất ít. Lúc này hơi có cảm giác giật gấu vá vai.

Kiếm tiền rất quan trong, ích cốc đan cũng rất quan trọng.

Điều này liên đến tốc độ có thể tích lũy điểm thuộc tính của hắn mỗi ngày.

Trong thế cục này, sợ là vẻn vẹn một chút cao thủ như thế hoàn toàn không đủ dùng.

Nhất định phải nghĩ biện pháp!

Không bao lâu, Trương Chân Hải và Đinh Du cùng nhau lên chỗ sân thượng.

"Đại nhân."

"Từ nay về sau, chỉ gọi ta là quán chủ là được." Trương Vinh Phương quyết tâm tích hợp hoàn toàn tất cả lực lượng dưới tay mình lại.

Năng lực huyết duệ khiến hắn có thể có sàng chọn chỉnh hợp ra người thật sự trung thành với mình, sau đó nhanh chóng tăng thực lực của bọn họ lên.

"Vâng!" Hai người nhanh chóng đáp.

"Ở đây có một vài tình huống, mấy người chia nhau đi xử lý." Lúc này Trương Vinh Phương phân phó chuyện mới vừa xảy ra cho hai người.

Hai người lên tiếng đồng ý. Gần đây chuyện như vậy đã xảy ra không ít, nhưng đều là quy mô nhỏ, trước đó bọn họ cũng đã chuẩn bị tâm lý.

Trương Vinh Phương than nhẹ, vẫy tay để những người còn lại xuống dưới, Thường Ngọc Thanh cũng được người khác mang xuống, tiếp tục tu hành văn công.

Nàng còn cần phải xây dựng căn cơ cho tốt, không thể nóng nảy.

Chung quanh yên ổn lại.

Xa xa, có thể nghe thấy tiếng động Đinh Du đang điều động nhân viên, đi ra ngoài làm nhiệm vụ.

Gió núi gào thét trong khe núi, giống như mọi thứ đều làm nổi bật vẻ yên tĩnh.

Trương Vinh Phương lại quay về thanh thuộc tính trong tầm mắt, suy nghĩ một lúc, hắn nhìn về phía cột võ công, về hàng Hư Tượng phù pháp.

[Hư Tượng phù pháp: Tông Sư (Tàn Nguyệt)]

Bây giờ điểm thuộc tính tự do đã đạt tối đa mười lăm điểm, Trương Vinh Phương không do dự gì, trực tiếp ấn vào dấu cộng đằng sau Hư Tượng phù pháp.

Ực.

Trong đầu có một tiếng vang nhỏ, mười điểm thuộc tính lập tức biến mất không còn gì.

Mà trong dấu ngoặc phía sau Tông Sư, cũng lập tức mơ hồ, biến mất, sau đó, chậm rãi hiện ra chữ Huyền Nguyệt.

Chút ý lạnh như lưới tơ, nhanh chóng tuôn ra từ tim Trương Vinh Phương, chảy khắp toàn thân.

Đồng thời trong đầu của hắn cũng tràn vào ký ức mới, đó là quá trình hắn đang khổ tu Chung Thức cảm ngộ Tông Sư mà không biết ngày đêm, không ngừng khổ luyện.

Một lượng lớn ký ức cảm ngộ tràn vào, khiến hắn nhất thời hơi nhíu mày.

Trí nhớ lúc trước một lần tràn vào là khoảng chừng ba năm, nhưng lần này, lại là thời gian mười năm.

Trọn vẹn trong mười năm, không ngủ không nghỉ, ký ức tu hành gian khổ thế này, cho dù là Trương Vinh Phương cũng có

chút không chịu đựng nổi. Dù sao thì cho dù người bình thường lấy toàn bộ thời gian ra tu hành, cũng cần phải nghỉ ngơi đi ngủ.

Nhưng ký ức thêm từ điểm thuộc tính lại không có những thứ này.

Lưới tơ lạnh buốt rất nhanh phân tán ra các nơi khắp toàn thân.

Ước chừng sau mười phút.

Trương Vinh Phương chậm rãi mở mắt ra, cảm giác cơ thể cứ như có cảm giác mới được thông suốt.

Chương 1264 - Báo hiệu (4)

Lúc trước sau khi hoàn thành Chung Thức, hắn đã cảm thấy trong cơ thể xuất hiện thay đổi to lớn.

Mà sự khống chế thân thể cũng rơi xuống đến trình độ chỉ bằng gần một nửa trước đó một lần nữa.

Rõ ràng cái này là do Chung Thức đột phá cực hạn cơ thể, cho nên ý thức cần quy hoạch khống chế lại một lần nữa.

Nhưng bây giờ, sau mười điểm thuộc tính, độ khống chế được nâng cao một đoạn lớn. Dựa theo phân chia, thời gian kéo dài Chung Thức cũng đã đạt tới khoảng một lúc lâu.

"Chỉ cần có phương hướng chính xác rõ ràng, tu hành vẫn vô cùng dễ." Trương Vinh Phương mở mắt ra, nhìn màu trời, hài lòng tiếp tục bước vào tu hành.

Lần tiếp theo lại phải chờ tích lũy tròn mười điểm rồi mới thêm được.

Thời gian trôi qua cực nhanh, sau khi nhập định, ý thức về thời gian lướt qua thật nhanh.

Chẳng biết từ lúc nào, sắc trời dần dần sắp vào đêm.

Bên ngoài hẻm núi Nguyện Nữ, lúc này từng bóng người toàn thân dính đầy máu đang nhanh chóng tới gần.

Người phòng giữ thấy thế thay đổi sắc mặt kịch liệt, nhanh chóng đi lên nghênh đón, đỡ người.

Sau một hồi tra gọi trao đổi ngắn ngủi, phụ trách truyền phát người báo tin tức nhanh chóng bước lên sân thượng.

"Quán chủ! Vừa rồi đã truyền thông tin về, Đinh Du đại nhân vừa đến nghĩ cách cứu viện đội ngũ đã rơi vào khổ chiến, thế mà trong đám côn đồ quân Hồng Cân lại có Linh vệ ẩn hiện!"

"Linh vệ?" Trương Vinh Phương đứng dậy.

Chỉ là không đợi hắn đáp lời, xa xa cũng có một bóng người nhanh chóng bước vào hẻm núi.

“Báo! Trương Chân Hải đại nhân dẫn đội cứu viện đội di chuyển, rơi vào khổ chiến, hy vọng có thể cầu viện!”

“Hai bên đồng thời không nhịn được nữa sao? Xem ra quân Hồng Cân kia có nhiều thứ.” Trương Vinh Phương không cần hỏi cũng biết, kẻ có thể khiến cho Trương Chân Hải cảnh giới Siêu Phẩm rơi vào khổ chiến, trừ Bái Thần và cao thủ đồng cấp, thì không còn khả năng nào khác.

Bây giờ Trương Chân Hải đã là người bước vào Nội Pháp. Được tài lực tài nguyên dư thừa cung ứng, nàng đã sớm bước vào Nội Pháp, chưa hoàn toàn hoàn thành chín lần Ngoại Dược.

Nhưng như vậy cũng đủ rồi.

Phải biết đại đa số thiên tài tầm thường đều sẽ không bồi hồi kéo dài ở Ngoại Dược Siêu Phẩm, sẽ trực tiếp lựa chọn bước vào Nội Pháp.

Trương Chân Hải chỉ thuộc về phạm trù bình thường.

Trương Vinh Phương đứng dậy, suy tư, bây giờ người duy nhất trong tay hắn có thể một mình đảm đương một phía, chỉ sợ chỉ có Trương Vân Khải.

Bên Thanh Tiêu đạo nhân còn chưa thể tin tưởng hoàn toàn.

Bây giờ chỉ có một mình hắn có thể ứng phó người Bái Thần.

Lúc này, hắn im lặng sắp xếp lại suy nghĩ.

“Người đâu, dẫn đường!”

Xuống khỏi sân thượng, người trước đó trở về cầu viện dẫn đường, Trương Vân Khải và Trương Vinh Phương rời khỏi hẻm núi, tiến về hai nơi để trợ giúp.

*

*

*

Bộp!

Trong đất tuyết, đoản đao của Trương Chân Hải nhanh chóng vạch ra từng dấu vết, giao thủ tốc độ cao với hai thủ lĩnh Hồng Cân đối diện.

Trong đất tuyết, chiêu số của nàng chậm rãi chiếm cứ ưu thế, mặc dù nàng là Nội Pháp, nhưng thế mà cả hai người đối diện đều là Ngoại Dược Siêu Phẩm, hơn nữa còn đều là Bái Thần.

Trước đó, nàng đã liên tiếp giết chết hai người hai lần, nhưng đều bị bọn họ khôi phục lại.

Giữa rừng núi cách đó không xa, lúc này mơ hồ còn có tiếng chém giết giữa côn đồ Hồng Cân và đám người đội di chuyển.

Phần lớn đội di chuyển là nữ tử, ai cũng che mặt mang mũ trùm che giấu dung nhan, lúc này đã có một số người bị thương đang bôi thuốc ở vòng trong.

Trên mặt đất còn có mấy người ngã trong vũng máu, không thể động đậy.

"Giết! Ha ha ha!"

"Vàng, ta nhìn thấy vàng!!"

"Mỹ nhân! Nhiều mỹ nhân như vậy, tất cả đều là của chúng ta!"

Từng tên côn đồ Hồng Cân cứ như châu chấu, không ngừng nhào về phía trung tâm từ bên ngoài.

Một phần nhỏ người trong bọn họ được huấn luyện nghiêm chỉnh, hoàn toàn không phải bạo dân bình thường không hề có kỷ luật.

Bộ phận này chỉ huy Hồng Cân quân còn lại điên cuồng xung kích.

Điều khiến người ta kỳ quái là, trong mắt phần lớn côn đồ Hồng Cân đều tràn đầy tâm trạng cuồng nhiệt, cứ như không hề có một chút lý trí nào.

Trong đống tuyết, từng người trong đội di chuyển dần dần ngã trong vũng máu. Còn có người bị kéo lại trói chặt, ném ra bên ngoài để chúng coi chừng.

Trương Chân Hải thấy vậy mắt nàng trợn muốn nứt ra, những người trong đội di chuyển đều là tinh anh bên Thứ Đồng tuyển chọn ra, cứ như vậy mà lãng phí tổn thất trong tay đám côn đồ kia, thế này bảo nàng bàn giao cho đại nhân như thế nào đây?

Đúng lúc này, một bóng mờ như mũi tên nhọn xa xa nhanh chóng tới gần.

Đảo mắt khoảng cách trăm mét đã rút gọn lại.

Bóng mờ bỗng nhiên tới gần một người trong đám vây công Trương Chân Hải, đưa tay chạm vào.

Phốc!

Người kia cầm đoản đao trong tay, đang muốn điên cuồng vung chém, nhưng động tác chậm không kịp hạ xuống, lưỡi đao còn đang ở trên không trung, bản thân mình đã dính chưởng.

Chương 1265 - Báo hiệu (5)

Mi tâm trên đầu hắn đột ngột nổ tung ra một lỗ máu, linh tuyến màu bạc mơ hồ lưu động hiện ra ánh sáng ngời, cố gắng khép vết thương lại. Nhưng vẫn đã quá muộn.

Côn đồ ngửa ngược ra sau, không còn âm thanh gì nữa.

Bóng người lại thoáng hiện lần nữa, chớp mắt vượt qua hơn mười mét, chợt lóe lên ở sau lưng một tên côn đồ Linh vệ khác.

Cơ thể người thứ hai uốn lượn như bị tê giác hạng nặng húc vào, cả người bay tứ tung ra ngoài, xương ngực kéo theo trái tim hoàn toàn vỡ vụn, mất mạng tại chỗ.

Bóng người không dừng lại, nhanh chóng tiến đến phía đội di chuyển.

Hắn như đang tản bộ, động tác như chậm nhưng lại cực nhanh, tùy ý đi lại giữa diện tích có trên trăm tên côn đồ, qua lại vòng quanh.

Không ai có thể địch lại hắn.

Chỉ hơn mười giây sau, tên côn đồ cuối cùng mang theo ánh mắt cuồng nhiệt, ngã xuống đất bỏ mình.

Khắp nơi trên mặt tuyết còn chưa tan hoàn toàn rải đầy máu tươi.

Trương Vinh Phương thu tay lại đứng tại chỗ, nhìn về nữ tử dẫn đội phía đội di chuyển.

“Không sao chứ?”

“Serina tham kiến đại nhân! Phần lớn chúng ta chỉ bị thương, còn may là bọn họ muốn bắt sống chúng ta.” Nữ tử dẫn đội là nữ tử Tây Dương lúc trước cứu ra ở bên Tây tông.

Tóc vàng mắt xanh, màu da trong trắng lộ hồng, thoạt nhìn tuổi không lớn lắm, mặt búp bê.

Nàng tên là Serina, cũng là người phụ trách quản lý tất cả mọi người trong đội di chuyển lần này, là một nhân tài cấp cao dẫn đội.

Lúc này đã bị côn đồ vây công hồi lâu, trên mặt nàng cũng còn lại một chút hoảng sợ.

Từ sau năm bị Tây tông cướp bóc, đã rất lâu rồi các nàng chưa bao giờ gặp nguy hiểm như thế này.

“Vất vả rồi, ngươi dẫn người an ủi mọi người, ta đi xem phía bên Chân Hải.” Trương Vinh Phương liếc nhìn chung quanh, trong lòng mơ hồ hơi nghiêm trọng.

“Vâng!”

Về đến chỗ Trương Chân Hải, hai côn đồ thủ lĩnh lại khôi phục lần nữa, đang gật gù đắc ý mắt đỏ lại đánh tới nàng lần nữa.

Dưới chân Trương Vinh Phương nhón nhẹ, thân hình gia tốc, ra tay từ phía sau hai người kia.

Máu tươi trong thân thể hai côn đồ nhanh chóng bị hấp thu, rơi vào trạng thái cứng ngắc.

Sau đó bổ đao hai lần, cuối cùng hai Linh vệ kia đã hoàn toàn ngã xuống đất, cơ thể chuyển thành màu đen, nhanh chóng hóa thành tro.

“Không sao chứ?” Trương Vinh Phương nhìn về phía Trương Chân Hải.

“Không sao, chỉ là hơi mệt.” Đôi mắt đẹp của Trương Chân Hải đỏ bừng, lồng ngực cao ngất phập phồng kịch liệt, không biết trước đó đã đánh với hai người kia bao lâu.

“Vì hảo thủ không nhiều, người có thể giúp ta không nhiều, Cho nên, cho nên không thể đồng thời giết chết hai người này, khó khăn lắm mới giết chết một tên, một tên khác lại chạy tới dây dưa.” Nàng giải thích nói.

“Không sao, không phải là lỗi của ngươi.” Trương Vinh Phương nhíu mày. Phiền phức thế này chỉ cần không phải Bái Thần, cũng khó giải quyết.

Điều khiển trong lòng hắn hơi nặng nề là, phản ứng của những tên côn đồ Hồng Cân vừa rồi có chút không đúng.

“Ngươi có phát hiện, hình như những tên côn đồ Hồng Cân kia có vấn đề hay không?” Hắn trầm giọng hỏi.

“Đúng vậy! Lúc thuộc hạ vừa tới bên này, có mấy người cao thủ hộ vệ đội di chuyển còn sống sót, còn đang khổ chiến, lúc đó đã phát hiện không đúng.” Trương Chân Hải nhanh chóng nói.

“Những người này hung hãn không sợ chết, tố chất thân thể cũng không giống dân chúng tầm thường. Cho dù là một côn đồ thuộc hạ, cũng có thể so với võ giả Nhập Phẩm đã tập võ nhiều năm. Điều này không bình thường!”

Nàng dừng một chút, nghiêm nghị nói.

“Một quân nhân khó bồi dưỡng cỡ nào, cần tốn hao bao nhiêu thời gian, đại nhân cũng hiểu rõ. Tuyệt đối không thể tùy tiện thả ra sử dụng tiêu hao như cách bọn họ làm. Nhất định trong này có vấn đề!”

“Chẳng trách Hồng Cân quân này có thể công phá nhiều thành trì nhanh như vậy, đánh tan nhiều Linh quân đóng quân như vậy.” Vẻ mặt Trương Vinh Phương nghiêm nghị.

Đúng lúc này, xa xa có bóng người nhanh chóng tới gần.

“Báo!”

Là cao thủ thân pháp Nghịch giáo.

Người kia đi tới trước người Trương Vinh Phương, quỳ một chân trên đất, giọng gấp gáp nói.

“Quán chủ! Bên phía Đinh Du đại nhân xảy ra chuyện! Bản thân Đinh đại nhân bị trọng thương, nhân thủ mang đi chỉ còn hai người, hiện Vân Khải đại nhân đã mang theo Đinh đại nhân trọng thương trở về! Đã về đến nội quan!”

“….” Vẻ mặt Trương Vinh Phương chợt thay đổi: “Chân Hải, ngươi dẫn người đến sau, ta đi qua trước!”

“Vâng!”

Lời còn chưa dứt, Trương Vinh Phương đã dùng tốc độ nhanh nhất trở về hẻm núi Nguyện Nữ.

*

*

*

Mấy trăm dặm bên ngoài phủ Vu Sơn, tại một chỗ tên là Tiền Kim sơn.

Chỗ sâu trong núi có một trang viên bức tường bị sơn thành màu đen hoàn toàn, đứng sừng sững.

Lúc này trong trang viên đang truyền ra âm thanh cười ha ha, chấn động rừng núi xung quanh.

“Sơn Tỉnh do Chu lão đệ phụ trách, quả nhiên là cả đường bằng phẳng, không có chút trở ngại nào!”

Chương 1266 - Báo hiệu (6)

“Không hổ là đại giáo Minh Thần đã từng dấy lên phù sóng thiên tai ôn dịch, danh bất hư truyền, danh bất hư truyền!”

Một lão giả mặt đỏ hồng hào, hở ngực lộ vú, lộ ra thân trên cường tráng, đang được Hồng Cân quân giáp đỏ tinh nhuệ bảo vệ xung quanh, ngồi đối diện một người khác, uống rượu tâm sự.

Người ngồi ngay ngắn đối diện lão giả, là một văn sĩ râu dài đầu đội mũ văn phương vân màu trắng.

Văn sĩ có dáng người gầy gò, hai mắt hẹp dài mà sáng ngời, một tay bưng chén rượu sứ trắng, lộ ra vẻ mỉm cười thận trọng.

“Bên phía Sơn Tỉnh, chỉ có kẻ chống cự là mấy tổng lĩnh kia, nhưng nhân số bọn họ có hạn, cho dù cả bốn phía tự mình ra tay, cũng không có khả năng xoay chuyển trời đất.”

“Đúng là như thế, Đại Đạo Giáo, Chân Nhất Giáo, Tây tông, cộng lại cũng chỉ có ba Tông Sư tổng lĩnh. Về phần phân bộ Thiên Tỏa Hắc Thập ở chỗ này đã rút lui, cho nên đối thủ thật sự cũng chỉ là bọn họ. Lại thêm bốn người tỉnh đốc Tuyết Hồng các xuất thân từ Linh quân.” Lão giả uống một ngụm rượu trong ly.

“Huống chi, bây giờ sức mạnh bên nhánh Đại Đô còn phải ứng phó với bạo loạn bên ấy.”

“Không!” Văn sĩ hơi cười: “Tổng lĩnh vòng tròn ngũ giáo sẽ không ra tay. Ngược lại, bọn họ còn ước gì chúng ta cứ làm việc như thế.”

“Nói cũng phải, đám người này tham sống sợ chết quen rồi, sớm đã không dám liều mạng nữa.” Lão giả gật đầu tán thành.

Văn sĩ không trả lời, chỉ mỉm cười.

Hai người lại rót rượu, chạm cốc, đối ẩm (Ngồi trước mặt nhau, hướng vào nhau mà uống trà, uống rượu).

“Chẳng qua, thủ đoạn thế này chỉ có thể dùng duy nhất một lần không kéo dài được, bạo dân bị kích phát toàn bộ tiềm lực

hoàn toàn là đồ tổn thất, nhiều lắm là mấy năm sau sẽ suy kiệt mà chết. Chúng ta nhất định phải nắm chắc kết cục thắng bại trước khi chúng suy kiệt trong diện tích lớn.” Lão giả lên tiếng nói.

“Hồ huynh không cần sốt ruột, rất nhanh sẽ có người vào cuộc, thu dọn tàn cuộc.” Văn sĩ họ Chu mỉm cười nói.

“Vẫn là Chu giáo chủ nghĩ sâu tính kỹ, đã sớm có mưu đoạn, lợi hại!” Lão giả cười nói.

“Đâu nào, nếu không phải Hồ huynh mang tới khá nhiều độc Tuyền Phong, bên chỗ ta cũng không dễ dàng thành công như vậy được.” Văn sĩ họ Chu nhẹ giọng trả lời.

Lần Thiên Giáo Minh hành động này đã hoàn toàn từ bỏ Vạn Giáo Mục Ước, dẫn đến bốn phía Đại Linh dấy lên khói lửa.

Vô số võ nhân Bái Thần hút rỗng đầu óc đám côn đồ, nhất thời bị hao hết tiềm lực, cải tạo thành bạo dân điên cuồng chỉ có thể sống sót mấy năm, quét sạch tất cả thành trấn chung quanh.

Cùng lúc, cả Thiên Giáo Minh chia nhánh phái ra mười hai đại tướng, phân biệt tọa trấn mười hai hành tỉnh, tổng quản tất cả thế cục.

Văn sĩ họ Chu tên Chu Nghĩa Đường, chính là đại tướng tổng quản Sơn Tỉnh, cũng là một trong mười hai đại tướng.

Đồng thời, hắn ta cũng là giáo chủ hiện thời của một trong các Mật giáo gia nhập liên minh Thiên Giáo Minh, tên là Minh Thần giáo.

Tông Sư trong Thiên Giáo Minh không nhiều, cho nên mặc dù hắn ta chỉ mới đột phá năm trước, nhưng bây giờ trong tình thế quá thiếu thốn sức mạnh cấp cao, hắn ta cũng được chia một vị trí lớn.

“Bây giờ bên Sơn Tỉnh đã có bảy phần mười thành trấn đang bị chúng ta bao vây, còn lại là Nghĩa Minh và Linh quân chiếm cứ. Tỉnh đốc A Mạc Dã mới vừa lên đảm nhiệm không lâu, đối mặt với tình thế như vậy, sợ là sắp phải liều mạng.” Sắc mặt Chu Nghĩa Đường khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

“Giao cho lão phu giải quyết. Chỉ là Tam không nhỏ bé mà thôi. Người Linh đã đứng trên cao quá lâu, thế mà một Tam không cũng có thể quản hạt một tỉnh, đúng là trò cười.” Giọng Lão giả họ Hồ lạnh lùng nói.

“Hồ huynh đã ra tay, thì tất nhiên sẽ dễ như trở bàn tay. Sau khi giải quyết tỉnh đốc, chúng ta trực tiếp đánh hạ Vu Sơn.” Chu Nghĩa Đường gật đầu nói.

Hắn ta đang muốn nói tiếp, đột nhiên bên ngoài có nữ tử mặc giáp đỏ nhanh chóng tới gần, nhỏ giọng thì thầm vài câu bên tai.

“Giáo chủ, gần phủ Vu Sơn có một tiểu đội đã mất liên lạc, hẳn là đã bị giải quyết.”

Chu Nghĩa Đường khẽ gật đầu, mặt không đổi sắc.

“Không sao, một Sơn Tỉnh to như vậy, có vài người kỳ lạ cũng rất bình thường. Không phải vừa đánh hạ được trấn Vân Hải sao? Động tác ở phía bên đó nhanh chút nữa, tuyển hai ngàn người đi qua đó đi. Nhớ là chia thành mười mấy đội.”

“Vâng!” Nữ tử gật đầu rời khỏi.

“Làm sao vậy?” Lão giả họ Hồ cũng nghe được đối thoại giữa hai người họ.

“Không có chuyện gì. Vạn Giáo Mục Ước không còn hiệu quả, bình dân tầm thường cũng có thể trực tiếp chuyển hóa thành côn đồ, mấy kẻ có thể chất hơi tốt trong đó cũng có thể thoải mái chuyển thành Linh vệ. Nếu không phải giáo chúng chúng ta mang tới không nhiều, tốc độ chuyển hóa quá chậm, thì chẳng qua cả Sơn Tỉnh là vật trong túi mà thôi.” Chu Nghĩa Đường cười nói.

Chương 1267 - Báo hiệu (7)

Không còn Vạn Giáo Mục Ước, phàm nhân có thể bị cưỡng chế Bái Thần, sau đó bị hút sạch sẽ tất cả tuỷ não, chuyển hóa thành côn đồ.

Làm như thế sẽ kích thích toàn bộ tiềm lực, mất đi lý trí, chỉ tuân theo dục vọng mà phá hoại bốn phía.

Loại côn đồ như thế chỉ có thể sống sót mấy năm, bị biến thành thiên tai di động.

Cho nên, bất kể là Lão giả hay là Chu Nghĩa Đường đều không thèm để ý đến chuyện tổn thất tiểu đội trăm người chút nào.

*

*

*

Giữa đất tuyết, thân hình Trương Vinh Phương hóa thành hư ảnh, nhanh chóng chợt lóe lên sau lưng từng tên côn đồ.

Một giây sau, hơn mười tên côn đồ chung quanh đồng thời đứng cứng ngắc tại chỗ, cái trán dồn dập sụp đổ, cuối cùng bỏ mình.

"Giết!" Cách đó không xa có một thủ lĩnh Hồng Cân quân, trên mặt điên cuồng, cơ thể nổ tung ầm vang, hóa thành mảng lớn linh tuyến, quét ngang tất cả vật sống chung quanh.

Hai cao thủ Nghịch giáo vây công vội vàng không kịp chuẩn bị, bị chặt đứt cơ thể tại chỗ, trực tiếp mất mạng.

Trương Vinh Phương không kịp cứu viện, chỉ có thể dùng sắc mặt khó coi nhìn về phía đống linh tuyến còn đang khôi phục kia.

Trình độ linh tuyến sắc bén, cho dù là hắn cũng không muốn đi lên thử.

Đợi đến một lúc sau, linh tuyến nhanh chóng rút về, Trương Vinh Phương mới nhón mũi chân, đột ngột xuất hiện trước người tên côn đồ, tung một chưởng đè trán lại, sau khi hút máu

đập vỡ trái tim của nó, khiến cho nó hóa thành tro đen, chậm rãi tiêu tán.

“Linh quân Sơn Tỉnh đều chết hết rồi sao? Người đâu hết rồi?” Trương Vinh Phương nhìn chung quanh, thương vong hơn mười thuộc hạ Nghịch giáo, trong lòng ruột đau như cắt.

Ngay khi hắn đang trên đường trở về hẻm núi, đúng lúc gặp được vài chục tên côn đồ điên cuồng tấn công phòng giữ trong hẻm núi.

Lúc này hắn ra tay ngăn lại, đáng tiếc vẫn chậm một bước.

Quả thực bọn côn đồ này là là châu chấu! Đối phó với cao thủ, bọn chúng chẳng được tính là gì. Nhưng đối phó với võ giả không nhập siêu phẩm, thực lực không mạnh, quả thực chính là nghiền ép.

“Mang thương binh vào hẻm núi, những người còn lại thay ca cảnh giới!” Bỏ lại một mệnh lệnh, Trương Vinh Phương nhanh chóng vào hẻm núi, rất nhanh liền ở một chỗ vừa mở trong động quật, lại nhìn thấy Đinh Du bị trọng thương.

“Đại nhân. Ta lại khiến ngài thất vọng.” Sắc mặt Đinh Du trắng bệch, cắn răng nằm trên giường bệnh.

Cả người hắn ta từ lồng ngực xuống dưới, cả cơ thể đã trở thành một đống máu thịt trộn lẫn mơ hồ, không thể phân rõ xương cốt và thịt ở đâu nữa.

Hai chân hoàn toàn không còn nữa. Hai tay cũng chỉ còn lại hai mảnh cánh tay, cẳng tay đã hoàn toàn biến mất.

“Bên trấn ấy có ai có thể làm ngươi bị thương đến như thế này?” Trương Vinh Phương nhìn tổn thương của tên nhóc này, cảm giác thịt mình cũng đau.

“Không có cao thủ, chỉ là bọn họ có quá nhiều người.” Đinh Du cắn răng nói. “Ta liều chết giết hơn sáu mươi tên, thiếu chút nữa đã không chạy ra được!”

“Dược thương đâu?” Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi.

“Chết rồi. Chẳng còn ai sống sót nữa cả.” Đinh Du thở dài.

“Dưỡng thương cho thật tốt đi.” Trương Vinh Phương vỗ vỗ bả vai hắn ta, trong lòng càng nặng nề hơn.

Ngay cả Siêu Phẩm như Đinh Du, cao thủ đã từng được mình thay máu, cũng rơi vào kết quả như vậy. Có thể thấy cục diện bên kia không xong đến trình độ thế nào.

“Không có chuyện gì, vết thương của ta sẽ nhanh chóng khỏi thôi!” Đinh Du cắn răng nói: “Chỉ là những người huynh đệ ta mang đi….”

Hắn mang đi hơn mười người, kết quả bây giờ chỉ còn ba người quay về.

Quả thực hắn ta nói về tổn thương không sai, bây giờ Trương Vinh Phương đã có thể nhìn thấy vết thương của hắn ta bắt đầu sinh trưởng.

Có thể thấy được chút ít sự đáng sợ năng lực khôi phục của huyết duệ.

Đám người Nghịch giáo một bên nhìn một màn này, cũng điên cuồng nuốt nước bọt, vẻ mặt hoài nghi nhân sinh.

Không phải Bái Thần, mà còn có thể có sức khôi phục như này, nửa người dưới sắp không còn gì nữa rồi, còn có thể sống được quay về. Điều này đã vượt xa khỏi phạm trù võ giả bình thường.

“Đúng rồi, quán chủ, lúc ta ở bên đó còn nhận được một tin tức!” Đinh Du tiếp tục nói: “Bây giờ tình huống Linh quân rất không tốt, đã có rất nhiều thôn trấn hoàn toàn không còn ai nữa. Hơn phân nửa dân số đã trở thành côn đồ. Cơ bản quan đạo xung quanh phủ Vu Sơn của chúng ta đều bị cắt đứt, đội ra vào vận chuyển lương thực mất hết. Mấy tên côn đồ kia cái gì cũng cướp, gì cũng lấy!”

“Cắt đứt lương thực sao.” Trương Vinh Phương hiểu rõ, mọi thứ khác đều có thể tạm thời không có, nhưng nếu ăn uống xuất hiện vấn đề, vậy sẽ xảy ra nhiễu loạn lớn lắm.

“Ta biết rồi, ngươi vất vả.”

Trong đầu hắn lập tức liên tưởng đến bên chỗ tỷ tỷ tỷ phu.

Tỷ phu là chủ quan thương vụ chủ chính của phủ Vu Sơn, bây giờ chắc chắn đang sứt đầu mẻ trán.

Chương 1268 - Báo hiệu (8)

Phủ Vu Sơn là thủ phủ Sơn Tỉnh, bây giờ cũng coi như ổn định, nhưng nhìn xu thế tiếp theo, tất nhiên cũng sẽ loạn lên.

Đi theo ra khỏi động, sắc mặt Thanh Tố nghiêm nghị, bước nhanh theo sát Trương Vinh Phương.

“Quán chủ, tất cả con đường quan đạo vận chuyển xung quanh đều đã bị cắt đứt, cung cấp dược vật và cung cấp lương thực là quan trọng nhất, nhất định phải nhanh chóng thông thương lại mới được.”

“Phản ứng bên tỉnh đốc như thế nào?” Trước tiên Trương Vinh Phương nghĩ tới trú quân Đại Linh.

“Đã điều động quân đội rồi, hẳn là dự định diệt gọn chính diện thanh lý hết tất cả côn đồ.” Thanh Tố trả lời.

“Xem ra có hiệu quả.” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

“Kỳ quái là, Đại Đạo Giáo, Chân Nhất Giáo, Tây tông, đều không có bất kỳ biểu thị gì, theo lý thuyết bình thường bọn họ cũng sẽ chủ động ra tay giúp đỡ, ổn định địa khu an bình, nhưng lần này…” Thanh Tố không thể nào hiểu được.

“Trong đám côn đồ có Linh vệ Bái Thần, đại biểu nhất định có liên quan đến thế lực tôn giáo. Ta đi trước mang người về, sau đó mọi người giữ vững hẻm núi, yên lặng chờ thời cơ.” Trương Vinh Phương phân phó nói.

“Đã hiểu!”

Trương Vinh Phương rời khỏi động quật, nhìn thành viên Nghịch giáo phía xa đã bắt đầu bận rộn chất đá ở cửa ra vào hẻm núi, kiến tạo vật cản.

“Trước tiên thử nhìn xem sao, kiểm tra hết côn đồ xung quanh một lần đi.”

Nếu như có thể, thực ra truyền bá ra một lượng lớn huyết duệ mới là cách thuận tiện nhất.

Nhưng chế tạo huyết duệ vô cùng có khả năng dẫn tới sự chú ý của các thế lực thần phật.

Bây giờ khó khăn lắm Nhạc sư phụ mới đè chuyện lúc trước xuống được, tốt nhất không được phức tạp hóa lên.

Cho nên cách duy nhất, chính là dựa vào bản thân mình, tự mình ra tay.

Trong lòng hắn xác định, đang muốn khởi hành, tự mình tuần sát ở xung quanh hẻm núi.

Với tốc độ thân pháp và sức chịu đựng của hắn, hoàn toàn có thể tuần sát liên tục mấy ngày mấy đêm không nghỉ ngơi.

Chỉ là làm như vậy quá lãng phí thời gian, với lại cực kỳ chậm trễ chuyện tu hành của mình.

Nhưng giờ phút này, cũng chỉ là biện pháp tạm thời mà thôi.

Ầm ầm!

Bỗng nhiên, ở phương hướng phủ Vu Sơn xa xa có một ánh lửa to lớn ầm vang phóng lên tận trời.

Trương Vinh Phương đột ngột quay đầu, nhìn về phía bên ấy.

"Có chuyện gì vậy?" Trong lòng hắn lướt qua suy nghĩ, dưới chân dậm một cái, người đã cấp tốc phóng tới bên ấy.

Trong phủ Vu Sơn, ở nội thành phía bắc, lúc này một mảng lớn ánh lửa ngút trời đang bốc lên ngùn ngụt.

Rất đông người chữa cháy mang theo thùng nước, múc nước từ mọi hướng giội vào ngọn lửa.

Nhưng so với thế lửa lan tràn, lượng nước nhỏ nhoi này chỉ là hạt cát trong sa mạc, không có chút ý nghĩa gì.

Ở bên ngoài, một đám côn đồ buộc vải đỏ trên cánh tay cười như điên, chém giết thành một chùm với Linh quân đóng giữ.

Một vài kẻ có thân thủ cực mạnh đang chiến đấu với cao thủ thế gia trong thành.

Mặc dù phủ Vu Sơn là phủ thành của Sơn Tỉnh, nhưng trên thực tế, vũ lực đỉnh cấp thường ngày bên trong chỉ có những cao thủ thế gia do các đại tộc trong thành cung phụng, cùng với một số võ nhân Siêu Phẩm ẩn cư ở đây.

Ngoài ra, không có gì hơn.

Đối mặt với đám quân côn đồ Hồng Cân quân xông vào, ban đầu căn bản không ai để ý.

Cho đến khi bọn chúng bắt đầu cướp bóc đốt giết trên đường phố, thậm chí còn giết cả các quan sai mà không kiêng nể tí nào.

Mới có võ nhân chạy đến.

Kết quả là võ nhân cũng bị giết, vì thế quan sai đã cử thêm càng nhiều người đến đây.

Hai bên bắt đầu hỗn chiến.

Phủ đốc dẫn quân tuần tra bên ngoài, lúc này trong thành chỉ có mấy đại gia tộc hỗ trợ phòng thủ.

Kết quả lại là bị đột phá một mạch, cuối cùng kho đạn dược và thuốc súng trong thành đã bị kích nổ.

Một ngọn lửa lớn nổ tung bay vụt ra, đốt cháy rất nhiều tòa nhà bằng gỗ trong thành.

Oành!

Một ánh lửa ngút trời khác lại bắn lên tận trời.

Kho thuốc súng phát nổ lần thứ hai, bắn tung tóe ra một dải lửa lớn chói mắt.

Trên đường phố gần cổng thành, đám đông đã tản ra bốn phía, gần như bỏ chạy sạch, chỉ còn lại tiếng lửa đốt cháy bức tường gỗ nổ lách tách.

Trong một số nhà dân có những tiếng kêu khóc hoảng sợ không kìm nén được. Đó là một số ít cư dân sống ở đây, không muốn chạy trốn, ôm tâm lý may mắn.

Tiếng khóc rất yếu ớt, hoàn toàn bị âm thanh của ngọn lửa che lấp, đại đa số người nghe không được.

Nhưng Trương Vinh Phương lại nghe thấy.

Hắn nhảy xuống từ một tòa nhà bằng gỗ còn nguyên vẹn, đáp xuống con đường vắng vẻ và bẩn thỉu.

Trên mặt đất đầy những chiếc áo khoác bị bỏ lại, thức ăn, đồ lặt vặt, vân vân và vân vân, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một ít vết máu ở vài nơi.

Ở đằng xa, truyền đến tiếng đánh nhau mơ hồ của vũ khí va vào nhau.

Chương 1269 - Báo hiệu (9)

“Thế mà lại nghiêm trọng như vậy?” Lúc đầu, hắn nghĩ rằng đó chỉ là bị đánh lén, nhưng bây giờ xem ra giống như là tấn công từ cổng thành vào?

Trong lòng hắn lo lắng cho tỷ tỷ và tỷ phu phía bên kia, lập tức dưới chân điểm một cái, lao như bay về phía phủ Mộc Xích.

Từng tòa nhà lầu dân cư xẹt qua hai bên, một số nhà dân đã bị phá cửa mà vào, trong khi một số khác vẫn ổn. Cánh cửa đã đóng chặt bằng dây chằng chéo.

Trương Vinh Phương càng lao về phía phủ Mộc Xích, tiếng đánh nhau và tiếng súng càng lúc càng lớn.

Không lâu sau, hắn nhìn thấy hai chiếc xe ngựa bị lật ở con đường phía trước, những con ngựa chết chảy máu khắp mặt đất.

Oành!

Sau một tiếng vang trầm đục, vài tên côn đồ bị đánh mạnh hất tung lên không trung rồi nặng nề ngã xuống đất phía sau, lập tức nhắm mắt tắt thở, mất đi sinh mệnh.

Trong lòng Trương Vinh Phương nảy ra một ý nghĩ, nhanh chóng nhún người nhảy lên, liên tục leo lên, đáp xuống nóc một tửu lâu, nhìn về phía bên kia.

Chỉ thấy vị trí của phủ Mộc Xích ở đằng xa, bị bao quanh bởi một đội Linh quân lớn ba vòng bên trong ba vòng bên ngoài.

Với sự phối hợp của các cao thủ võ đạo, những Linh quân này đang tiến hành giảo sát đám côn đồ xung quanh.

Từng hàng người bọn họ thay phiên nhau bắn súng hỏa mai và nỏ, được huấn luyện bài bản, toàn thân mặc áo trọng giáp.

Đám côn đồ bình thường vung vũ khí hết sức để đánh, nhưng chỉ có thể tạo ra những vết lõm nhỏ trên người bọn họ.

Nhìn từ xa, Ám Quang Thị Giác của Trương Vinh Phương có thể thấy rõ ràng, giữa đám người bảo vệ, tỷ phu và tỷ tỷ đang

nghiêm túc thảo luận điều gì đó với một vị tướng lĩnh Linh quân khôi ngô cường tráng.

Chẳng mấy chốc, đám côn đồ xung quanh phủ Mộc Xích cơ bản đã bị dọn dẹp sạch sẽ.

Một số cao thủ lần lượt bị vòng tròn bao vây, lần lượt giết chết, có vẻ như sắp không trụ được nữa rồi.

Trương Vinh Phương thở phào nhẹ nhõm.

Biết ở đây mọi thứ đều an toàn.

Như thế xem ra, chỉ có một phần nhỏ côn đồ có thể xông vào phủ Vu Sơn, trong đầu hắn lóe lên một ý nghĩ, suy nghĩ về mục đích thực sự của đám côn đồ này.

Kích nổ kho thuốc súng, có nghĩa là thuốc súng là mối đe dọa lớn nhất đối với bọn họ.

Hơn nữa, trước đó cắt đứt nguồn tiếp tế của các tuyến đường xung quanh, thả đám côn đồ như bia đỡ đạn ra để cướp bóc khắp nơi.

Bọn họ muốn chia cắt vây giết các thành sao?

Trong lòng Trương Vinh Phương trong nháy mắt liên hệ mọi việc lại với nhau.

“Không ổn rồi! Phủ đốc đại nhân đã chết rồi!”

Bỗng nhiên, xa xa mơ hồ truyền đến một tiếng hét hoảng sợ.

Ánh mắt Trương Vinh Phương ngưng tụ lại, vội vàng chạy về phía bên kia.

Thân pháp của hắn cực kỳ nhanh, chỉ trong mười mấy hơi thở đã đến vị trí nơi tiếng hét phát ra.

Chỉ thấy trên một quảng trường rộng lớn trong thành, khoảng chừng hơn trăm Linh quân và côn đồ ngã xuống đất, số người sống sót rất ít ỏi.

Một tiểu đội Linh quân vừa mới chạy đến, từ bên ngoài xông vào kiểm tra đồng liêu trên mặt đất.

Trong đó khoảng hơn mười người khiêng xác một lão giả vóc dáng vạm vỡ chậm rãi đi ra ngoài.

Sắc mặt hai vị tướng lĩnh Linh quân ở lại trắng bệch, nhỏ giọng vội vàng thảo luận cái gì đó.

Trong lòng Trương Vinh Phương trầm xuống, sự tình phát triển đến mức ngay cả phủ đốc cũng dám giết, chuyện này tương đương với tạo phản.

Hắn nhận ra thi thể của lão giả kia, đúng là phủ đốc phủ Vu Sơn.

Phủ đốc là đại biểu quân đội ở đây, còn xuất thân là quý tộc, bây giờ ngay cả quý tộc người Linh cũng dám giết, tổng đốc đóng quân ở Sơn Tỉnh đâu?

Các Bái Thần bảo vệ của Tuyết Hồng các đâu?

Còn Đại Đạo Giáo, Chân Nhất Giáo, Tây tông, những cao thủ hàng đầu ở gần đó đâu?

Một loạt câu hỏi chợt lóe lên trong đầu Trương Vinh Phương.

Hắn bắt đầu nhún người nhảy nhanh lên nóc nhà, dùng Ám Quang Thị Giác kiểm tra tình hình xung quanh.

Cũng may trong phủ Vu Sơn, ngoại trừ cuộc bạo loạn ban đầu do cháy nổ gây ra, đám côn đồ xông vào nhanh chóng bị bao vây và tiêu diệt, tình hình nhanh chóng ổn định.

Những người bị thương nặng chỉ là dân thường ở khu vực lân cận thành phố. Ngoài ra còn có kho thuốc súng và những ngôi nhà gần đó.

Sau khi xác nhận nguy hiểm ở phủ thành đã được giải trừ, Trương Vinh Phương ngựa không dừng vó ra khỏi thành, thỉnh thoảng trèo lên cao để kiểm tra tung tích của đám côn đồ Hồng Cân Quân.

Do vướng vào việc của đám côn đồ phân tán rải rác, Trương Vinh Phương đã thực hiện một cuộc tìm kiếm tốc độ cao từng vòng từng vòng dò xét xung quanh phủ Vu Sơn.

Thể lực của hắn bây giờ cực mạnh, chạy như điên vòng vòng liên tục cho đến khi trời nhá nhem tối mới tìm thấy đám côn đồ quần áo tả tơi, vẻ mặt điên cuồng đầu tiên.

Trong rừng núi, gần tối, đám côn đồ này từng người một hành động nhanh nhẹn, thân thủ đều tương đương với võ nhân Nhập

Phẩm.

Chương 1270 - Báo hiệu (10)

Bọn họ xếp thành một hàng dài, nhanh chóng lao về phía thành trấn gần nhất.

Thủ lĩnh dẫn đầu là một tráng hán chột mắt, một bên mắt sung huyết đỏ bừng, trong tay cầm đao và khiên, khóe miệng không ngừng chảy nước miếng, nhưng không hề hay biết.

Ánh mắt Trương Vinh Phương trở nên lạnh lùng, từ trên cành cây cao nhảy xuống, trực diện xông về phía đám người.

Tổng cộng có hơn trăm người, nhưng trong mắt hắn, đó chỉ là hơn trăm con kiến mà thôi.

Vấn đề là, hắn muốn lấy được thông tin tình báo thực sự từ những người này. Bọn họ từ đâu đến? Thuộc thế lực nào? Ai và ở đâu là người thực sự thống nhất mọi thứ?

Nhẹ nhàng đáp xuống đất, Trương Vinh Phương không hỏi thăm gì, nhanh như chớp tiến đến, dùng một chưởng đập mạnh vào ngực một tên côn đồ.

Người nọ chỉ cảm thấy hoa mắt, lồng ngực đau dữ dội, người đã bay ngược ra ngoài, đụng trúng hơn mười tên côn đồ phía sau, chết ngay lập tức.

“Ai? Dám ngăn cản hành động của Hồng Cân Quân ta! Giết chết ngươi!” Tên t

hủ lĩnh chột mắt, dừng bước, giơ đao lên, gào thét điên cuồng.

Đáng tiếc gào thét chỉ là một sự phẫn nộ điên cuồng bất lực.

Một cái bóng màu xám vòng vèo giữa đám đông như tia chớp, không ngừng qua lại như con thoi.

Mỗi khi chạm vào một người thì sẽ có một người ngã xuống đất không đứng dậy nổi.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, hơn mười người đã ngã xuống!

Đám côn đồ thế mà không hề tỏ ra sợ hãi, vung vũ khí, đập loạn xung quanh.

Nhưng chỉ đối phó được thế, một vài giây trôi qua.

Số người giảm đi một nửa.

Giữa núi rừng, thân hình Trương Vinh Phương như ma quỷ, dưới sự phát động của tiên cơ ngăn địch, hành động của tất cả đám côn đồ đều như gương soi có thể soi rõ trong lòng.

Hắn tùy ý qua lại giữa đám người, tùy ý điểm ngón tay rơi xuống ngực và tim mỗi người giống như mưa rơi.

Không ai có thể ngăn cản hắn.

Bất kể là tấn công hay phòng thủ, trước mặt hắn đều giống như một quả bóng bay trăm ngàn chỗ hở.

Nhẹ nhàng điểm một cái là lấy đi một cái mạng.

Chẳng bao lâu, số lượng người tiếp tục giảm, chỉ còn lại ba người cuối cùng.

Còn lại những thi thể nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Tên chột mắt và hai phụ tá của hắn ta là những người có địa vị cao nhất trong đội ngũ, bị Trương Vinh Phương giữ lại để thẩm vấn cuối cùng.

Vù!

Bóng dáng Trương Vinh Phương dừng lại, rốt cục xuất hiện ở trước mặt ba người bọn họ.

Trong mắt Tông Sư, một loạn quân không được huấn luyện, không có cao thủ kiềm chế về cơ bản chẳng đáng nhìn. Trận chiến không có gì ngoài sự tàn sát từ đầu đến cuối.

“Nói, ai phái các ngươi tới đây? Nói đúng, ta có thể cân nhắc tha cho các ngươi không chết.” Trương Vinh Phương bình tĩnh nói.

Dưới sắc trời ảm đạm, sắc mặt ba người vặn vẹo, nhìn thi thể trên mặt đất chung quanh, trên mặt bọn họ không lộ ra một tí sợ hãi nào.

“Giết! Ta có lời chúc phúc của thần! Có thể bất tử bất diệt! Ai có thể giết ta! Ai có thể!?!” Tên chột mắt rống to, là người đầu tiên lao về phía Trương Vinh Phương.

Oành!

Trong nháy mắt, toàn thân hắn ta ầm ầm nổ tung, hóa thành vô số sợi tơ linh tuyến, phóng tới bốn phương.

Trương Vinh Phương đã nhìn ra linh tuyến trong cơ thể đối phương không bình thường từ lâu, cơ thể hắn nhanh chóng lui về phía sau, vừa vặn rơi vào khoảng cách cực hạn của linh tuyến.

Hắn vừa mới dừng lại, hai phụ tá khác cũng kiếm được mục tiêu, nhanh chóng xông tới từ hai bên.

Hai tiếng nổ mạnh vang lên, hai chùm linh tuyến cũng nổ tung.

Ba người này sẵn sàng tự bạo cũng không cầu xin sự thương xót!

Trương Vinh Phương nhẹ nhàng tránh đi hai luồng linh tuyến mới, trong lòng càng cảm thấy không đúng.

Sau khi chờ đợi một lúc, linh tuyến tiêu tan, rút lại, ngưng tụ lại thành hình dạng con người.

Sau đó, hắn mới bước tới, dứt khoát cho mỗi người một chiêu, hút khô máu, đánh chết.

Sau khi làm tất cả những điều này, hắn mới có thời gian để kiểm tra cẩn thận các thi thể xung quanh.

Không hiểu sao, Trương Vinh Phương luôn cảm thấy những người này có vấn đề. Không phải là vấn đề về thần trí, điểm ấy ai cũng có thể nhìn thấy, mà là những phương diện khác.

Sau khi kiểm tra từng thi thể, Trương Vinh Phương nhanh chóng đến trước một thi thể hơi đặc biệt.

Nhẹ nhàng nắm lấy tóc của người chết, nhấc người lên.

Đây là một người nữ tử, còn đang mặc bộ váy vải màu xám, một người nữ tử trẻ dáng vẻ không tệ.

Nhưng ở đây, vẻ mặt nàng đầy vặn vẹo, điên cuồng, trên cơ thể cũng không có dấu vết đã từng rèn luyện.

Tại sao một người như vậy có thể trở thành côn đồ?

Trương Vinh Phương ngồi xổm xuống, cẩn thận kiểm tra tình trạng của thi thể.

Mọi thứ trong cơ thể đều bình thường, các cơ quan, cơ bắp và xương cốt giống như người bình thường, nhưng có một số vết rách và căng ở cơ chân.

“Tại sao mà một người như vậy bộc lộ tố chất của một võ nhân Nhập Phẩm?”

Trương Vinh Phương cau mày, ánh mắt quét qua thi thể.

Chương 1271 - Báo hiệu (11)

Hắn cảm thấy có gì đó không bình thường, nhưng không thể nắm bắt được trọng tâm.

Người trước mắt hắn tất cả đều bình thường, nhưng sao thần trí lại thay đổi điên cuồng như vậy?

"Cảm giác này rất giống với tình huống của Huyết Thần đạo khi đó."

Hắn vô thức nhớ lại những tên Huyết Thần trộm máu mà mình đã gặp trên hải đảo lúc trước, bọn họ giống như vậy, điên cuồng, không sợ chết.

Nhưng lần này, số lượng quy mô lớn hơn, nhiều tai họa hơn.

Đứng dậy, dù sao y thuật của hắn cũng không tốt lắm, kiểm tra xong, xác định không có vấn đề gì, đành phải đứng lên.

"Nếu nói trạng thái này cũng bị một tôn giáo nào đó cải tạo mà thành, thì cái gọi là Vạn Giáo Mục Ước kia… Khoan đã!"

Bỗng Trương Vinh Phương nhớ tới bí ẩn Nhiễm Hân Duyệt nhắc cho hắn trước đó.

Rất nhanh hắn lại ngồi xổm xuống, ánh mắt nhìn quét, sau đó nâng đầu thi thể lên, nhẹ nhàng ước lượng.

"Trọng lượng có chút không đúng!"

Hắn vận dụng Ám Quang Thị Giác, tỉ mỉ nhìn quét đầu nữ tử.

Nhìn không ra tình huống như thế nào, Ám Quang Thị Giác chỉ có thể nhìn xuyên tình huống tầng ngoài, trông như thể tất cả đều bình thường.

Nhưng…

Phập.

Trương Vinh Phương tinh chuẩn đâm một ngón tay vào mi tâm của nữ tử.

Sau đó rút ra.

“Trống không!?” Ánh mắt hắn băng lãnh, rốt cuộc hiểu rõ không đúng chỗ nào.

Sau khi ngón tay của hắn đâm vào đầu thi thể, phá vỡ tầng xương sọ đầu tiên và tuỷ não, ở nơi càng sâu xa hơn lại có lỗ trống to nhỏ khác nhau!?

Trương Vinh Phương đứng lên, trong lòng càng hiểu có thể là tai nạn người làm.

Ánh mắt của hắn nhìn quét, men theo tuyến đường lúc đám người kia tới, dưới chân điểm nhẹ, nhanh chóng đuổi theo.

Một đường lần theo vết tích, nhanh chóng lướt qua núi rừng, đồi núi, đi đến một trấn nhỏ hoàn toàn yên tĩnh.

Bên ngoài trấn dựng thẳng tấm bia đá: trấn Nam Hưng.

Hắn đứng bên ngoài nhìn vào bên trong, trong trấn phòng ốc chằng chịt hữu tình, một mảnh an bình.

Nhưng chỉ có không nhìn thấy một người nào.

Trong lòng Trương Vinh Phương đã có dự cảm không lành, dưới chân giậm nhẹ cấp tốc tiến vào thôn trấn.

Trong trấn, cửa từng nhà mở toang, khắp nơi đều có dấu vết người hoạt động lưu lại.

Nhưng chính là không có ai.

Không có một bóng người.

Vào trong một ngôi nhà, hắn còn nhìn thấy trên mặt bàn bày chén không và đũa sau khi ăn xong, trên mặt đất y phục tạp vật quăng bừa bộn, lộn xộn, cũng không có người thu thập.

“Những người này, đi rất gấp.”

Trương Vinh Phương kiểm tra qua tình huống trong nhà, rời khỏi phòng nhỏ, đi thẳng hướng một tiểu lâu xa hoa nhất trấn.

Trong tiểu lâu lại có một thi thể, thoạt nhìn là võ quan, thất khiếu chảy máu, nằm ở bên cửa.

Xung quanh thi thể có ruồi và côn trùng vờn quanh, hôi thối khó ngửi, rõ ràng đã chết khá lâu. Da cũng có chút phát xanh, cơ thể cũng hơi bành trướng.

Trương Vinh Phương đi vào trong lầu, đồng tử hơi co rụt lại.

Ở trên mặt đất lầu một, có một đồ án quái dị to lớn do máu tươi vẽ thành.

Đồ án kia giống như là ba con quái vật cầm bình hoa, nhưng bởi vì họa công không tốt, chỉ đại khái nhận ra là thứ gì.

Bên cạnh đồ án, một ông lão tóc trắng xoá, lưng còng đang ngồi xổm trên mặt đất, không biết đang nói nhỏ cái gì.

“Lão nhân, xin hỏi nơi này là cái gì vậy…” Trương Vinh Phương cau mày lên tiếng hỏi.

Thình thịch!!

Trong nháy mắt, toàn thân ông lão nổ bung, hóa thành vô số linh tuyến quét ngang hướng hắn.

Tất cả linh tuyến kéo dài đến cực hạn, cũng chỉ có thể đến không trung trước người Trương Vinh Phương, suýt chút nữa mới có thể đụng vào người hắn.

Rất nhanh, linh tuyến co rút lại, khôi phục thành cơ thể ông lão, nhưng không đợi hắn xuất thủ, ông lão đã cả người biến thành màu đen, tự nhiên ngã xuống đất, hóa thành bụi đen tiêu tán.

“Hoàn toàn không để lại bất kỳ manh mối nào sao?” Trong lòng Trương Vinh Phương trầm xuống.

Thế lực lớn như Tuyết Hồng các Linh quân không có động tĩnh, rất nhiều giáo phái cũng không có chút tiếng vang nào.

Cũng chỉ có mấy tên côn đồ này cướp bóc tất cả không kiêng nể gì cả.

Trong đầu hắn xẹt qua một suy nghĩ, tiến lên kiểm tra đồ án trên mặt đất, tỉ mỉ ghi nhớ trong lòng.

Sau đó xác định không còn sót manh mối nào nữa, hắn mới cấp tốc lắc mình rời khỏi trấn nhỏ, chạy hướng một thành trì bị loạn quân Nghĩa Minh chiếm lĩnh.

Thành loạn quân gần nhất là thành Lăng Xá.

Hơn mười phút sau, một sườn núi nhỏ bên ngoài thành Lăng Xá.

Trương Vinh Phương đứng trên sườn núi, phóng tầm mắt ra phía xa, chỉ có thể nhìn được quân đội qua lại dò xét bên trong thành, phòng giữ sâm nghiêm.

Bên ngoài một lần nữa được xây nên một cửa thành rất nặng ngăn chặn xuất nhập, lần nữa lợi dụng tường thành bị Đại Linh phế bỏ.

Quân đội của Nghĩa Minh cũng co rút bất động, rõ ràng là biết một chút gì.

Lúc này, dưới chân hắn giậm nhẹ, thả người đánh về phía thành trì.

Hiện giờ mấy người Thiên Nữ không biết tung tích từ lâu, Nghịch Thời hội một người cũng liên lạc không được.

Chương 1272 - Báo hiệu (12)

Bên Nhạc sư phụ cũng quỷ dị không hề có động tĩnh gì.

Trận náo động này, cho người cảm giác giống như là khắp nơi đều đang dây dưa cùng nhau, ăn ý cùng đợi gì đó.

“Ai!?” Bỗng trên tường thành, một người xa xa hét lớn.

Tất cả rừng cây che lấp tầm mắt xung quanh tường thành đều bị chặt, hoàn toàn là một mảnh rộng.

Trong phạm vi mấy trăm mét, bất luận bóng người nào tới gần đều có thể nhìn được rõ ràng.

Cho dù hiện tại ban đầu, cũng có cao thủ phẩm cấp phụ trách canh gác ban đêm.

Trương Vinh Phương mới đến gần đã bị phát hiện.

Hắn cũng không bất ngờ, trừ phi hắn có thể trong nháy mắt lướt qua khoảng cách vài trăm mét cũng leo lên thành tường, bằng không, dựa theo trình độ đề phòng của đối phương, không thể không bị phát hiện.

“Ta là quan chủ Nhân Tiên quan mới dời tới phụ cận. Bởi vì gần đây côn đồ náo động, chuyên tới để thỉnh giáo cao nhân Nghĩa Minh.” Hắn đến gần, báo ra danh hiệu lúc này.

Nghe vậy.

Trên tường thành một người nhìn hắn từ xa, cấp tốc nói mấy câu với người bên cạnh.

Rất nhanh, binh sĩ xuống phía dưới báo tin, không bao lâu sau, một bóng người áo trắng chợt nhảy ra từ trên tường thành, sau lưng có trang bị cánh đơn giản đang bay lượn lao ra, không bao lâu sau đã nhẹ bỗng rơi xuống mười mét trước người Trương Vinh Phương.

“Thì ra là Trương công tử đích thân đến! Không có tiếp đón từ xa! Xin thứ lỗi!” Gương mặt người áo trắng hàm hậu, mặt chữ quốc, ánh mắt thành khẩn, thuộc về tướng mạo thành thật vừa nhìn là cảm giác giống như người tốt.

“Tại hạ Lâm Chiêu, là thành chủ Nghĩa Minh tạm thời phụ trách phòng giữ ở chỗ này. Không biết công tử đến đây, có gì phân phó? Không bằng đi vào nói chuyện? Mặt trên đã khai báo, chỉ cần là yêu cầu của ngài, có thể tương trợ nhất định làm hết sức.”

“Không cần, ta chỉ hỏi một câu, cuộc bạo loạn này, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!?” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

Hắn không có thiện lương như vậy, không quan tâm những người còn lại chết sống ra sao, nhưng không có ăn uống, hắn và người bên cạnh đều phải ăn không khí, lại còn tất nhiên sẽ ảnh hưởng lớn đến tốc độ tích lũy điểm thuộc tính.

“… Công tử không biết?” Lâm Chiêu hơi kinh ngạc hỏi lại.

“Chẳng lẽ ta phải biết?” Trương Vinh Phương nhíu mày.

“Cái này…” Lâm Chiêu cười khổ: “Bạo loạn Hồng Cân này, người dẫn đội lúc đầu là Thiên Giáo Minh, nhưng chỉ dựa vào Thiên Giáo Minh thì không phát triển đến mức lớn như thế được. Lẽ nào ngài không có phát hiện, các đại giáo đều sớm tụ tập giáo chúng tinh hoa nhất của mình, vận chuyển rời đi sao?”

“Ngươi đang nói…?” Trong lòng Trương Vinh Phương trầm xuống: “Bọn họ đã sớm biết, sẽ bạo phát việc này?”

“Côn đồ Hồng Cân tuy mạnh, nhưng các giáo cũng không phải ngồi không, tổng lĩnh các tỉnh đều là đỉnh phong trong Siêu Phẩm, đại nhân vật cấp Tông Sư.

Nhưng cho đến hiện tại, ngài xem bọn họ ở đâu?” Lâm Chiêu cười khổ nói: “Coi như là chúng ta, cũng chỉ có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình mà thôi.”

“Cam chịu sao?” Trương Vinh Phương bỗng hiểu ra.

Cuộc bạo loạn này, có lẽ là đại tai mà thế lực khắp nơi đều cộng đồng chấp nhận.

Tất cả cao tầng đều đang bàng quan, chỉ có tầng dưới chót phải chịu khổ, dân chúng bị thu gặt.

“Công tử không cần phải lo lắng, nếu có người cần phải bảo vệ, đại khái sẽ đưa đến bên bọn ta.” Lâm Chiêu tiếp tục nói.

“Vì sao?” Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi: “Giết nhiều người như vậy, vì cái gì? Có chỗ tốt gì?”

“Xin lỗi… hạ quan, cũng không biết.” Lâm Chiêu than thở.

Hắn ta chần chờ một chút, nhìn Trương Vinh Phương.

“Có điều, trước đó hạ quan nhận được một tin tức, không biết là thật hay là giả.”

“Ngươi nói!” Trương Vinh Phương khẽ rung lên, nhìn đối phương.

“Có người nói, đạo cung Đại Đạo Giáo của tỉnh này vốn có nhân sĩ chính nghĩa chuẩn bị phái ra cao thủ phối hợp Linh quân trấn áp côn đồ, nhưng trên đường bị Thiên Thành Cung đè xuống, hành động cũng dừng lại. Về phần nguyên nhân, không có người biết.” Lâm Chiêu hạ giọng nói.

“Tin tức có thật không!?” Giọng điệu Trương Vinh Phương lạnh lẽo.

“Việc này không ít người biết, công tử ngài đi thành Phù Sơn vị trí của tổng lĩnh Đại Đạo Giáo Sơn tỉnh là có thể nghe được. Đương nhiên, về phần thật hay giả, hạ quan không cách nào phân biệt được.” Lâm Chiêu trả lời.

“Đa tạ!” Trương Vinh Phương im lặng, ôm quyền nói.

“Công tử là muốn tiến vào thành Phù Sơn?” Lâm Chiêu tiếp tục nói.

“Đúng vậy. Có gì chỉ giáo?”

“Hạ quan nhận được tin tức, gần đây khả năng có côn đồ nỗ lực trùng kích phủ thành Vu Sơn, nếu công tử không có chuyện gì, tốt nhất vẫn nên dẫn người di chuyển rời khỏi Vu Sơn trước, thu xếp ổn thỏa thân hữu làm đầu.” Lâm Chiêu tốt bụng khuyên bảo: “Nếu là lo lắng trên đường gặp phải phiền phức, có thể tới trong thành của ta ở tạm trước.”

“Đa tạ ý tốt của Lâm đại nhân.” Trương Vinh Phương hiểu đối phương đang tốt bụng nhắc nhở.

Chương 1273 - Báo hiệu (13)

Nhưng hắn càng có lòng tin với khe núi Nguyện Nữ. Nguyện Nữ trong trạng thái an tĩnh, tính an toàn của thung lũng so với phủ Vu Sơn càng mạnh hơn.

Chỉ là bên tỷ tỷ tỷ phu, thời khắc mấu chốt có lẽ phải suy nghĩ đón người đi ra.

*

*

*

Bông tuyết bay vút, tiếng gió rít gào.

Sâu trong núi tuyết lớn, trong tổng các nguy nga cao vút của Tuyết Hồng các.

Một nam tử cao lớn cả người mặc áo giáp đá xám trắng đang chậm rãi bước từng bước vào chủ sảnh mở rộng cửa — Vạn Quân đường.

Vạn Quân đường cao hai mươi hai mét, rộng bốn mươi lăm mét. Tổng thể hình hộp chữ nhật, cạnh góc bị bào mòn ôn nhuận, bốn mặt tường một mảnh nâu đen, giống một giáo đường đỉnh nhọn khổng lồ.

Trong hành lang, từng tượng đá người màu đen mặc trọng giáp, cầm trường cung khom lưng bắn xếp hàng hai bên lối đi cửa vào.

Mỗi một tượng người đều ít nhất cao sáu mét.

Trên bầu trời, giăng từng hàng nến khổng lồ.

Chúng nó giống như từng đóa kim hoa sáng sủa, do chín mươi chín giá cắm nến tổ hợp mà thành, xếp thành đồ án hoa cỏ, cung cấp ánh sáng cho toàn bộ Vạn Quân đường.

Nam tử giáp đá chậm rãi bước vào chủ đường, giày giẫm trên mặt đất, phát ra tiếng trầm muộn, tiếng vang không ngừng.

Đi tới phần giữa, hắn ta bỗng ngừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Nằm cuối cùng của Vạn Quân đường, bên cạnh một ghế ngồi đá to lớn, một người với khuôn mặt già nua khiến hắn ta vô cùng quen thuộc đứng đấy.

“Lão Nhạc à, đã lâu không gặp. Ngươi tới nơi này làm gì?” Nam tử nhận ra thân phận đối phương.

Người nọ là chưởng giáo Đại Đạo Giáo đương đại, thiên hạ đệ nhất cao thủ, hư hư thực thực Nguyệt Vương đương đại - Nhạc Đức Văn.

“Nhàn rỗi không chuyện gì, tới xem một chút.” Nhạc Đức Văn cười tủm tỉm trả lời. Ông ta vẫn đội đấu bồng xám che khuất toàn thân giống lúc gặp Trương Vinh Phương.

Trên mặt cũng vẫn mang theo nụ cười luôn có, chỉ là nụ cười này, ở Vạn Quân đường lại lộ ra một tia nguy hiểm.

“Ngươi đến tìm lão Đậu?” Nam tử hỏi.

“Đúng vậy, đã rất lâu rồi không liên hệ, tóm lại có hơi nhớ mong.” Nhạc Đức Văn cười nói: “Thế nên, hắn ở đâu?”

“Trong mười hai các chủ, hắn xếp hàng thứ nhất, thân làm đại các chủ, trợ thủ cho ta, thực lực so với ta ngươi cũng không kém bao nhiêu. Chẳng lẽ ngươi vẫn còn lo lắng hắn gặp chuyện không may?” Nam tử bình tĩnh nói.

“Không phải tổng các biết rõ còn cố hỏi? Thế cục gần đây có chút không đúng, trước đó Tuyết Hồng các các ngươi rõ ràng còn giấu ta phái người đi tra đồ đệ bảo bối của ta. Việc này, có chút không tốt lắm đâu.” Nhạc Đức Văn trả lời.

Tuyết Hồng các phái Đại Tông Sư tra người, rõ ràng còn tra Đạo Tử mà ông công nhận. Mà lão Đậu thân làm phó Các chủ, xếp hạng thứ nhất lại không có thông báo chút gì.

Cái này không đúng lắm.

Thế nên ông tới, muốn biết rõ rốt cuộc bên này xảy ra chuyện gì.

Trong Vạn Quân đường.

“Việc này, cũng không phải ta nói là tính. Việc của mười hai các chủ, ta cũng không rõ ràng lắm, ngươi phải biết rằng, mặc dù ta là tổng các, nhưng đại các chủ mới là phụ trách an bài

hết thảy. Ta chỉ là nhân thủ đốc tra tọa trấn trong giáo phái tới.” Nam tử bình tĩnh nói.

“Tổng các cũng biết hắn ở đâu?” Nhạc Đức Văn hỏi.

“Đương nhiên biết, hiện giờ hắn đang ở ngay trong các. Chỉ là gần đây một mực bận rộn một chuyện rất quan trọng, không thể phân thần, cụ thể chuyện gì, ta cũng không biết.” Nam tử trả lời: “Ngươi muốn gặp hắn?” Hắn ta dừng lại, hỏi.

“Đương nhiên.” Hai mắt Nhạc Đức Văn nheo lại.

“Có thể.” Nam tử vỗ tay: “Băng Nguyên.”

“Có.”

Ngoài cửa lớn, một nam tử mặc áo giáp màu xanh lam, mũ giáp có hình đầu sói bước nhanh tiến đến, quỳ một chân trên đất.

“Mang Nhạc chưởng giáo đi Địa Nguyên đường. Lúc trước ta thấy đại các chủ chắc còn đang cầu khẩn trước Địa Mẫu.”

“Tuân lệnh.” Nam tử mũ giáp đầu sói đứng lên, nhìn Nhạc Đức Văn.

“Nhạc chưởng giáo, mời.” Ánh mắt hắn ta bình tĩnh, dường như không thèm để ý đến tên tuổi thiên hạ đệ nhất cao thủ của Nhạc Đức Văn.

“Làm phiền.” Nhạc Đức Văn cười trả lời, chắp tay sau lưng, lướt qua bên cạnh Tổng các chủ.

“Chuyện lúc trước, ta không hy vọng có lần sau.” Một giọng nói nhỏ chui vào trong tai Tổng các chủ, chỉ có một mình hắn ta nghe được.

“Hẳn chỉ là hiểu lầm.” Tổng các trả lời.

“Hi vọng vậy.” Nhạc Đức Văn chậm rãi theo Băng Nguyên đi ra Vạn Quân đường, dần dần bóng lưng nhập vào gió tuyết khắp trời.

Chờ người hoàn toàn biến mất không thấy, chỉ để lại Tổng các chủ đứng tại chỗ.

Hắn ta yên lặng đứng trong chốc lát, giống như đang suy tư điều gì.

Cho đến hơn mười phút sau, mới dần dần bước lên phía trước, ngồi xuống ghế đá to rộng như người khổng lồ, tĩnh lặng không tiếng động, giống tượng đá thực sự.

Ầm ầm.

Cửa đá đại đường bắt đầu chậm rãi đóng, trong nháy mắt khe cửa triệt để khép lại.

Chương 1274 - Tỉnh ngộ (1)

Bỗng, khóe miệng của hắn ta dưới mũ giáp hơi cong lên, mang ra một độ cong quái dị.

*

*

*

Đầu tháng tư.

Ngoài thành Phù Sơn.

Trong đạo cung tổng lĩnh Đại Đạo Giáo Sơn tỉnh.

Sắc mặt Trương Vinh Phương trầm thấp, giậm chận đi vào Đại Đạo cung vắng vẻ lạnh tanh.

Đạo cung tĩnh lặng không tiếng động, chỉ có một lão đạo tóc bạc hoa râm, an tĩnh xếp bằng trước lư hương chính giữa đạo trường, giống như đã sớm chờ lâu ngày.

Lão đạo hạc phát đồng nhan (tóc bạc mặt hồng hào, già nhưng vẫn tráng kiện), màu da hồng nhuận sáng bóng. Lúc này cảm giác có người tới gần, ông chậm rãi mở mắt, trong ánh mắt có loại cảm giác rõ ràng nhìn thấu thế sự.

“Thì ra là Đạo Tử đích thân đến, không kịp tiếp đón từ xa, mong thứ tội.” Khí tức lão đạo bình bình, mở miệng nói.

Xung quanh gió lay động lá rụng, rơi xuống trên mặt đất tạo ra tiếng xào xạc, cộng thêm giọng nói trấn định của lão đạo, trái lại tạo cho người ta một loại cảm giác càng thêm an bình.

“Ngươi đặc biệt ở đây chờ ta?” Trương Vinh Phương cau mày. Trong cảm giác của hắn, xung quanh đạo cung thế mà lại không có động tĩnh của người thứ hai.

Cũng chỉ có một khí tức sinh mệnh của người trước mắt. Xác thực mà nói, đến con chuột cũng không cảm giác được.

“Đúng.” Lão đạo mỉm cười, gật đầu: “Bần đạo Linh Quy, xem như là người truyền tin tức ở lại duy nhất bên tổng lĩnh, đặc biệt ở lại vì Đạo Tử.”

“Là sư phụ có căn dặn gì sao?” Trương Vinh Phương lập tức hiểu ra.

“Chưởng giáo liệu được ngài nhất định sẽ tới nơi này, thế nên lệnh ta chờ đợi ở đây.” Linh Quy trả lời: “Đối với côn đồ Hồng Cân, chưởng giáo nói rõ không thể tránh khỏi, nhưng chỉ cần Đạo tử ở lại cứ điểm của mình, thì sẽ không có chuyện gì.”

“Vì sao sư phụ dám chắc chắc như thế?” Trong lòng Trương Vinh Phương rùng mình.

“Điểm ấy, lão đạo không biết.” Linh Quy lắc đầu: “Chưởng giáo chỉ lệnh ta ở lại nói những lời này, xin Đạo tử yên tâm ẩn cư là được. Mặt khác, nếu cần tiền lương thì có thể mượn từ đây.”

Ông lấy ra một tờ giấy từ trong lồng ngực, run rẩy đưa ra.

Trương Vinh Phương tiến lên phía trước, nhận tờ giấy nhìn xem. Trên đó viết một địa chỉ xa lạ, là một núi hoang bên trong Sơn tỉnh.

“Bọn họ đều đi?” Hắn thu hồi tờ giấy, trong lòng hiểu ra, Nhạc sư phụ hẳn là sớm có dự liệu đối với côn đồ Hồng Cân.

“Đúng vậy, bọn họ đều đi.” Linh Quy gật đầu: “Nếu hôm nay Đạo tử tìm đến nơi này, nói vậy cũng đã hiểu rõ, như thế nào là một cây chẳng chống vững nhà.”

Một cây chẳng chống vững nhà!

Đúng vậy.

Trong lòng Trương Vinh Phương hơi trầm xuống.

Những ngày qua, thực lực của một mình hắn xác thực rất mạnh, ngay cả Đại Tông Sư cũng dám đi lên va chạm, thắng bại không biết.

Nhưng nhiều khi, một người cường thịnh đến đâu cũng sẽ gặp được thời điểm không thể phân thân.

Giống bây giờ, hắn cần người chuẩn bị cho hắn dược liệu lương thực thịt vân vân, mấy vật tư này không phải đơn độc vận chuyển từ một chỗ, mà là phân tán hội tụ từ các nơi.

Khi một nơi gặp chuyện không may, hắn có thể đi tự mình giải quyết.

Nhưng khi tất cả địa phương gặp chuyện không may, hắn chính là luống cuống tay chân. Thậm chí giờ này khắc này hắn cứu hoả cũng không kịp, tổn thất không ít thuộc hạ.

Nhạc sư phụ nhìn như sắp xếp xong xuôi tất cả, nhưng hắn không biết là, thứ Trương Vinh Phương cần, không chỉ là một chút cái ăn, còn cần tài liệu luyện chế Ích Cốc đan đặc chế.

Không có Ích Cốc đan đặc chế, cách mỗi một khoảng thời gian hắn phải ăn lượng lớn thức ăn, còn phải không ngừng bài tiết.

Cứ như vậy cái gì cũng không làm được, một ngày đều dùng để ăn và bài tiết.

"Đạo tử xem ra là đã hiểu, chưởng giáo, cũng là như thế." Linh Quy thở dài: "Năm đó, chưởng giáo cũng giống như Đạo tử, chịu thiệt thòi tương tự. Sau đó mới rút kinh nghiệm xương máu, quyết tâm nắm giữ thế lực, bồi dưỡng cao thủ. Thậm chí buông mặt đi gần với sư thúc tổ Ngọc Hư Cung."

Nói rồi, ông bỗng nhiên ho khan, giọng điệu từ nhỏ biến lớn, từ ho khan, chậm rãi xuất hiện có đờm.

"Ngươi không Bái Thần?" Trương Vinh Phương hơi sững sờ.

Hắn mở thanh thuộc tính, nhìn đối phương.

[Linh Quy đạo nhân — sinh mệnh 4-49.]

Thấy hạn cuối sinh mệnh, hắn có chút sợ run.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy người có trị số hạn cuối sinh mệnh thấp, hạn mức cao nhất cao như vậy.

Bốn mươi chín là khái niệm gì!?

Rất nhiều đại tu văn công, Nguyên Anh kỳ cũng mới tiếp cận trị số sinh mệnh ba mươi.

Mà bốn mươi chín, tất nhiên là thân thể tiên thiên sinh mệnh có hạn mức cao nhất, sau đó cộng thêm cảnh giới văn công cực cao, hai chồng lên nhau mới có thể đạt được cảnh giới như thế.

Đây gần như đã là gần với tầng thứ của Thanh Tiêu đạo nhân trước đó.

Thanh Tiêu đạo nhân kiêm tu võ đạo, sinh mệnh cũng đạt tới hơn bốn mươi điểm.

Chương 1275 - Tỉnh ngộ (2)

Mà Linh Quy lão đạo trước mắt, là thuần tu văn công đạt được hơn bốn mươi điểm.

Ít nhất Ám Quang Thị Giác của Trương Vinh Phương vẫn chưa phát hiện dấu vết tu hành võ đạo trên người ông.

"Ngươi sắp chết?"

Trương Vinh Phương đột nhiên lên tiếng.

"Khụ khụ." Linh Quy mỉm cười: "Bị ngài nhìn ra. Đúng vậy. Đến tuổi này, sống được đủ lâu, thì cũng không còn nữa."

Ông muốn đứng lên, nhưng hai chân dường như héo rút, không có khí lực. Cố gắng hai lần, vẫn không thể nào đứng lên.

Vì vậy ông cười khổ.

"Khiến ngài chê cười, buổi sáng còn có thể dậy được. Cả đời con người, quả nhiên là không có ý nghĩa. Tới già rồi cái gì cũng không làm được."

"Vì sao không Bái Thần?" Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi: "Tu vi văn công của ngươi hẳn rất cao, Nguyên Anh kỳ Bái Thần, mới có thể kéo dài tuổi thọ thật lâu đi?"

"Vì sao không Bái Thần? Đại Đạo Giáo quá nhiều đại tu văn công. Như Đạo tử ngài nói là, người no không biết người chết đói." Linh Quy khẽ gật đầu: "Bái Thần chỉ có ở Luyện Thần mới gặp phải chất biến, trước Luyện Thần chỉ có thể coi là tầm thường. Có thể bái tầng thứ gì, đều xem cống hiến của ngươi đối với giáo phái."

Ông dừng một chút.

"Hơn nữa, danh ngạch Bái Thần cũng có hạn. Lão già họm hẹm giống như ta đây, cái gì cũng không biết, cho dù Bái Thần rồi thì có ích lợi gì? Qua tuổi, khí huyết suy bại, cái gì cũng chẳng còn ý nghĩa nữa. Văn công chỉ có thể trung hoà suy yếu khí huyết do tuổi già mang tới, không hơn."

“Đúng rồi.” Nói đến đây. Linh Quy tiếp tục nói: “Chưởng giáo giao phó cho bần đạo chuyển cáo Đạo tử, người giả mạo ngài đã biến mất rồi. Từ nay về sau, Đạo tử Trương Ảnh đã bởi vì việc lúc trước bị chưởng giáo tự mình xử quyết, đến tận đây, thế gian không còn Trương Ảnh. Ngày sau, ngài nhớ phải chú ý lúc xưng tên.”

“Được.” Trương Vinh Phương lên tiếng trả lời, đồng thời trong lòng không ngừng hiện lên các loại tình huống gặp phải nhiều ngày qua.

Khắp nơi đều đang phát sinh bạo loạn, vật tư thiếu thốn, tuyến tài nguyên giao dịch bị cắt đứt. Bây giờ vật tư dùng từng nào thì ít đi từng đó.

Trừ phi hắn từ bỏ tất cả mọi thứ, mặc kệ thuộc hạ, không quản tỷ tỷ tỷ phu, chỉ lo chính mình, cũng không quan tâm tốc độ nhận điểm thuộc tính giảm xuống.

Bằng không hắn nhất định phải lo lắng, ứng đối với tình huống hiện tại như thế nào.

Ứng đối ra sao?

Nhìn lão đạo sắp đi vào tử vong trước mặt.

Trong đầu Trương Vinh Phương lướt qua một suy nghĩ.

Huyết duệ!

Linh Quy đạo nhân trước mặt, không phải là người được chọn cực kỳ thích hợp cho huyết duệ sao? Sắp chết cũng không thể có được danh ngạch Bái Thần, ở điểm cuối của sinh mệnh, hoàn thành sứ mạng của mình, sau đó lẳng lặng chờ đợi tử vong.

Trong lòng của ông ta nhất định có oán đi? Không cam lòng, oán hận, khát vọng, những điều này đều là thứ nhân tính tự nhiên sẽ sinh ra.

Nghĩ tới đây, Trương Vinh Phương khuôn mặt khẽ nhúc nhích, nhìn đối phương.

Nếu như muốn tạo ra huyết duệ, hắn không có khả năng làm giống như Đinh Du, đổi máu toàn thân, như vậy là đãi ngộ với người được coi trọng, hơn nữa quá khó khăn.

Với người ngoài như Linh Quy trước mắt, cùng lắm là cho một điểm tinh huyết.

“Ngươi còn muốn tiếp tục sống không?”

Bỗng hắn lên tiếng dò hỏi.

“?” Linh Quy nói tất cả, đang chuẩn bị nhắm mắt an tâm tọa hóa.

Lại không nghĩ rằng Trương Vinh Phương hỏi ra một câu như vậy.

“Có thể không chết, đương nhiên là nguyện ý.” Linh Quy cười nói “Nếu không ta cũng sẽ không khổ tu văn công gần trăm năm.”

“Không thể Bái Thần, liền không thể kéo dài tuổi thọ. Người khí huyết suy kiệt như ngươi, sợ rằng đã không có giáo phái nguyện ý tiếp nhận ngươi đúng không?” Trương Vinh Phương tiếp tục hỏi.

“Ngài nói đúng. Bái Thần cần trạng thái cơ thể quá mạnh, lão đạo hôm nay…” Linh Quy cười khổ, không có nói tiếp.

“Ta có một cách, có thể khiến cho ngươi tiếp tục sống sót được, nhưng, ngươi cần làm việc cho ta như là thù lao, ngươi có bằng lòng hay không?” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

“…!? Lẽ nào ngài.” Linh Quy nghe vậy, hai mắt hơi trợn to, trước tiên nghĩ tới chính là Bái Thần.

Chỉ có điều, có thể khiến Đạo tử cẩn thận như vậy, sợ rằng căn bản không phải là bái Thiên Tôn, mà là bái Thần của ngoại giáo. Lẽ nào Đạo tử lại có thể…!?

“Không phải giống như tưởng tượng của ngươi, không phải Bái Thần.” Lúc này Trương Vinh Phương dần dần suy nghĩ rõ ràng, đưa ra quyết định.

Bất luận như thế nào, hắn cần trước tiên bảo đảm tiến độ của mình không thể chậm, an toàn của người bên cạnh không thể yếu.

Thế nên…

“Nếu Đạo tử thật sự có thể làm được, lão đạo nguyện ý!” Linh Quy đạo nhân suy nghĩ một chút, cấp tốc trả lời.

Ông không muốn chết, thực sự không muốn. Nếu như không phải không có cách nào, ai nguyện ý cứ như vậy, không làm được gì chỉ đợi tử vong?

“Tốt lắm!”

Sắc mặt Trương Vinh Phương nghiêm lại, tiến lên bước ra một bước, tới gần, đưa tay, chỉ điểm một cái ở mi tâm của đối phương.

Chương 1276 - Tỉnh ngộ (3)

Một giọt máu tươi bị hắn bức ra, rót vào từ vết thương nhỏ bị mở ra ở mi tâm của đối phương.

Giọt máu kia mới vừa đi vào, đã bắt đầu cấp tốc đồng hóa tất cả máu xung quanh.

Trong huyết mạch khô héo của lão đạo, lượng lớn huyết nhục lúc trước già yếu bị ăn mòn, hấp thu, hóa thành thành phần dinh dưỡng, cung cấp dòng máu mới chuyển hóa lớn mạnh bản thân.

Chúng nó lần lượt phân liệt, tăng nhanh, càng ngày càng dày đặc, cấp tốc chiếm các nơi trong cơ thể Linh Quy đạo nhân.

Lượng lớn khí quan già yếu khô kiệt, bắt đầu co rút nhỏ đi.

Sau đó bộ phận máu thịt mục nát đều bị hấp thu chuyển hóa thành chất dinh dưỡng, làm lớn mạnh giọt máu Trương Vinh Phương thả ra.

Hơn mười phút sau.

Cả người Linh Quy gầy hơn.

Nhưng ông mở hai mắt ra, sự xám xịt trong mắt thế mà hoàn toàn chuyển thành sáng sủa. Một loại thần thái thuộc sự sống không ngừng lưu động trong con mắt.

“Ta đây là…!!?”

“Chúc mừng ngươi.” Trương Vinh Phương đứng trước người ông: “Chân chính bước vào ven rìa của tiên đạo!”

Hắn thấy tận mắt từ đầu tới đuôi một giọt máu của mình có uy lực mạnh cỡ nào.

Tuy đến bây giờ, giọt máu trong cơ thể Linh Quy đã bị phân liệt pha loãng vô số lần, sinh mệnh lực bao hàm trong đó thiếu rất nhiều rất nhiều.

Nhưng vẫn còn có đặc tính cắn nuốt huyết nhục làm lớn mạnh bản thân.

Lấy nồng độ huyết duệ của Linh Quy, đại khái không có sức khôi phục khủng bố như của Đinh Du.

Nhưng vậy là đủ rồi!

“Ta thế mà lại!?” Linh Quy đứng lên, hai chân héo rút vừa nãy lúc này lại có thể khôi phục bình thường, chỉ là trở nên gầy hơn.

Một loại khát vọng mãnh liệt đối với thức ăn máu thịt, nảy lên trong lòng ông.

“Thử xem thân thể có biến hóa gì?” Trương Vinh Phương dùng một loại thái độ dò xét quan sát Linh Quy.

Linh Quy vừa mừng vừa sợ, lúc này hoạt động tự nhiên tứ chi, ông chưa bao giờ cảm giác cơ thể có sự khỏe mạnh như hiện tại.

Chỉ là, loại khát vọng đối với máu tươi đang điên cuồng nảy lên trong lòng ông.

“Máu… ta muốn uống máu!?”

Nước bọt bài tiết lượng lớn, sự sáng sủa trong mắt Linh Quy đang dần dần biến yếu.

Trương Vinh Phương suy nghĩ một chút, chợt duỗi tay nắm lấy cánh tay ông, thả người nhảy lên, đảo mắt liền ra đạo cung.

Hắn không có dừng lại, rời khỏi thành Phù Sơn, đi tới đất rừng vùng ngoại ô phụ cận.

Rất nhanh liền đã bắt được một con sói già, một phát bóp gãy cổ, ném nó cho Linh Quy.

Lão đầu vừa nãy vẫn còn cận kề cái chết, nhất thời dùng sự nhanh nhẹn người bình thường hoàn toàn không cách nào tưởng tượng được, nắm thi thể sói há mồm cắn phập vào cổ họng hút.

“Quả nhiên.” Trong lòng Trương Vinh Phương trầm xuống.

Trong nháy mắt đối phương bắt đầu hút máu, trong thanh thuộc tính, lúc này thuộc tính của Linh Quy đã xảy ra biến hóa cực lớn.

[Linh Quy đạo nhân — trị số sinh mệnh 12-82.

Thiên phú đặc chất: Huyết duệ (có thể thông qua việc hút máu cơ thể sống, khôi phục thương thế nhanh chóng, hút máu càng nhiều, tố chất cơ thể càng tiếp cận thuỷ tổ, tuổi thọ càng dài).]

Ở trong tầm mắt Trương Vinh Phương, theo Linh Quy hút máu nhanh hơn, hạn cuối trị số sinh mệnh cũng bắt đầu nhanh chóng đề thăng.

Chỉ mấy giây đã lên tới ba mươi điểm. Sau đó xác sói bị hút khô, bị ông tùy ý bỏ qua.

“Đây không phải là cương thi hay là Huyết tộc à?” Trong lòng Trương Vinh Phương rốt cuộc triệt để xác định.

Xem Linh Quy trước mặt, trong ánh mắt hắn phức tạp không hiểu.

Theo thiên phú huyết duệ hiện lên trong thanh thuộc tính, cuối cùng hắn cũng rõ ràng, Huyết Nhục Bổ Toàn của hắn rốt cuộc là thuộc về thứ gì.

Hắn lại nhìn thanh thuộc tính của mình, theo việc hiểu được thuộc tính của Linh Quy.

Thuộc tính của bản thân hắn cũng xảy ra biến hóa rất nhỏ.

Hạng Huyết Nhục Bổ Toàn trực tiếp biến mất không rõ, biến thành thiên phú đặc chất mới.

[Tiên huyết thủy tổ (cá thể dị biến diễn sinh ra từ ảnh hưởng của Huyết Thần, có thể cắn nuốt máu tươi vật sống ngoại tại, khôi phục thương thế, làm lớn mạnh bản thân. Thêm vào đó cũng có thể phát triển huyết duệ, hình thành tộc đàn.)]

Tại cột thiên phú đặc chất, Huyết Nhục Bổ Toàn lúc trước triệt để biến thành bốn chữ Tiên huyết thủy tổ.

Trong lòng Trương Vinh Phương phức tạp không hiểu.

Ngay từ đầu hắn còn có chút tâm lý may mắn, nghĩ sau khi Đinh Du bị cải tạo cũng không xuất hiện dấu vết giống như hút máu.

Nhưng hiện tại xem ra, đó là trước kia không có phát hiện, vả lại hẳn là nồng độ huyết duệ của Đinh Du rất cao, không cần nhiều Huyết Nhục Bổ Toàn lắm, thế nên không có việc gì.

Nhưng Linh Quy đạo nhân trước mắt này, chỉ lấy được bất quá một giọt máu của mình, sau đó nếu muốn càng tiến một bước thì cần phải tiến hành lượng lớn Huyết Nhục Bổ Toàn. Đi qua con đường xưa trước đây của hắn, không phải là đặc tính của cương thi Huyết tộc sao?

Chương 1277 - Tỉnh ngộ (4)

Trong lúc Trương Vinh Phương đang lo lắng nặng nề, bên kia Linh Quy lão đạo rõ ràng đã trẻ lại rất nhiều, nếp nhăn trên mặt cũng nhạt không ít.

Ông như người trẻ tuổi, xoay quanh chạy như điên ở xung quanh, nhảy lên leo cây, cảm nhận biến hóa cơ thể từ từ cường tráng.

Ông kêu lên, cười lớn, trong lòng có vui sướng và hưng phấn, chưa từng có phát tiết áp lực và sợ hãi đối với tử vong dần dần ép tới gần mấy chục năm qua.

"Ngươi toàn lực đánh một quyền hướng thân cây thử xem." Trương Vinh Phương bỗng nhiên nói.

"Được!" Linh Quy đạo nhân dừng lại, gật đầu, hít sâu một hơi, bày tư thế mở đầu Nhạc Hình Phù Đại Đạo Giáo, ông cứ duy trì như vậy hung hăng đánh một chưởng tới hướng mặt bên cây.

Thình thịch.

Thân cây thế mà lại lõm xuống một chưởng ấn, vỏ cây bị đánh gãy văng ra.

Uy lực cường hãn này, khiến bản thân Linh Quy đạo nhân cũng ngẩn người ra.

"Này!? Cái này… quả là!?" Ông không biết nên làm sao hình dung cảm nhận của mình lúc này. Phải biết rằng ông là người hoàn toàn không tập võ đấy! Là tu sĩ văn công thuần túy!

"Sau này ngươi cần chú ý không nên hút máu người, ăn máu thì không nên tát ao bắt cá, có thể từ từ thôi." Nỗi lòng Trương Vinh Phương phức tạp, căn dặn vài câu.

"Rõ!" Linh Quy đạo nhân lại không có cảm giác gì, có thể còn sống sót quan trọng hơn bất cứ thứ gì!

"Kế tiếp, ta phải bảo đảm tiếp tế đầy đủ vật tư cơ bản cho cứ điểm của mình. Ngươi có đề nghị gì không?" Trương Vinh Phương hỏi.

“Nếu Đạo tử có năng lực mạnh mẽ như thế! Vì sao ngài không trực tiếp dẫn thiên tài xung quanh bước vào tiên đạo!? Chỉ cần có đầy đủ người trong tiên đạo, cho dù côn đồ Hồng Cân cũng không có cách nào thành sự!”

Sau khi cơ thể có được sức khôi phục cường đại của huyết duệ, thần thái Linh Quy sáng láng, lúc này đã như một lão giả hơn sáu mươi tuổi phổ thông, so với trước kia trẻ hơn nhiều lắm.

“Ta chỉ cầu bảo vệ được bản thân và người bên cạnh.” Trương Vinh Phương khẽ lắc đầu.

“Vậy thì, lão đạo đã hiểu. Vậy thì chọn cao thủ cường hãn có ý tưởng giống vậy dẫn đạo nhập tiên đạo.” Linh Quy nói.

“Nơi nào có cao thủ như vậy?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Các giáo Bái Thần đương nhiên không được, nhưng Cực Cảnh thì sao?”

“Cực Cảnh tạm thời không được.” Trương Vinh Phương lắc đầu, hắn cũng nghĩ qua điều này, nhưng Cực Cảnh thần bí khó lường, tính tình không đoán được, cực kỳ không ổn định, không thích hợp để phát triển trở thành thuộc hạ.

“Vậy sao?” Linh Quy suy tư một chút: “Còn có một nhóm người, suy nghĩ giống với ngài, điều kiện cũng cực kỳ phù hợp, chỉ là xem ngài có nguyện ý hay không.”

“Ồ? Nói nghe một chút.” Trong lòng Trương Vinh Phương cũng nghĩ đến một khả năng.

Thật ra hắn không muốn chế tạo lượng lớn huyết duệ như vậy, nhưng… tình thế gấp gáp, đối mặt Hồng Cân Quân, hắn cần phải hoàn toàn nắm giữ trong tay mình một chi đội ngũ đủ mạnh.

Nhưng…

*

*

*

Trong thành Phù Sơn, Hoàng gia.

Tộc trưởng Hoàng gia Hoàng Sùng Hỉ, hôm nay đã qua tuổi tám mươi, một thân lúc tuổi già hứng thú với tu hành văn công, nhưng bởi vì tư chất có hạn, tu hành cũng đã chậm, cho dù có lượng lớn dược liệu trân quý bổ dưỡng, cũng không kịp rồi.

bây giờ ông ta đã tám mươi chín tuổi, xem như là sắp đi tới một bước cuối cùng của cuộc đời.

Hoàng Sùng Hỉ tập võ từ nhỏ, thiên tư trác việt, võ công đao pháp từng đạt Siêu Phẩm Ngoại Dược, sau đó bởi vì đấu đá tông môn thất bại mà trở về gia tộc. Sau này phân công đệ tử trong nhà ra ngoài học nghệ, bản thân chậm rãi lui về vị trí phía sau màn, võ công cũng chỉ còn lại có cấp bậc Bát Phẩm.

Lúc này sắc trời ảm đạm.

Hoàng Sùng Hỉ lẳng lặng ngồi trên ghế trong thư phòng mình, đôi mắt già nua vẫn đục tốn sức xem sách trong tay.

Vụt!

Bỗng cửa sổ trong thư phòng lay động, hai bóng người màu xám chợt tiến vào đứng vững.

“Ngươi chính là Hoàng Sùng Hỉ?”

Hoàng Sùng Hỉ chợt ngẩng đầu, trong lòng ngưng tụ, thân pháp tốc độ của đối phương đến ông ta thân làm Bát Phẩm cũng không thấy rõ.

“Đúng là lão hủ, không biết hai vị cao nhân tới đây vì gì?” Ông ta đứng lên từ trên ghế, chắp tay hỏi.

“Ngươi có muốn trường sinh không?” Người đứng đầu bỗng mở miệng lên tiếng.

Trái tim Hoàng Sùng Hỉ chợt hẫng một nhịp, mơ hồ có loại cảm giác chờ mong không rõ xông lên đầu.

Mười mấy phút sau.

Trong núi hoang, trong một ngôi miếu đổ nát cỏ dại rậm rạp, hoang vắng bỏ hoang.

Một lão tăng mày trắng vẻ mặt ngạc nhiên nhìn hai bóng người xuất hiện trước mặt mình.

Ông ta khổ tu văn võ công cả đời, đã từng đạt được trình độ Nội Pháp, đáng tiếc… Đó đã là chuyện mấy chục năm trước rồi.

Sau đó tranh đoạt địa vị thất bại, rời khỏi tông môn, xuất gia làm tăng, hôm nay đệ tử bất hiếu, đều rời khỏi, chỉ để lại một lão hòa thượng là ông ta dần dần già đi, một thân vết thương cũ phát tác, gian nan sống qua ngày.

Chương 1278 - Tỉnh ngộ (5)

Không lâu trước đó, ông ta chính thiên tài đứng đầu có thiên tư hơn người, ngộ tính siêu tuyệt, thế nhưng thì tính sao? Không có đường đi, chỉ có thể tu hành võ học tầm thường, cuối cùng làm lỡ thời cơ tốt nhất, tuổi già rơi vào kết quả như vậy.

“Ngươi có muốn trường sinh không?”

Giờ này khắc này, một câu nói mà ông ta suy nghĩ vô số ngày đêm vang lên bên tai ông ta.

Lão tăng giật mình.

Lại là hơn mười phút sau.

Cạnh gần phủ Vu Sơn, trong một đạo quan vô danh.

Dưới sự dẫn dắt của Linh Quy đạo nhân, Trương Vinh Phương lại đi tới một địa phương mới.

Đạo quan hoàn toàn hoang vắng, trên tường bò đầy các loại dây thường xuân, tầng tầng lớp lớp không biết dày cỡ nào.

Cửa lớn lung lay sắp đổ, mắt thấy cũng sắp rơi xuống.

“Nơi này là chỗ ở của một vị tiền bối ta đã từng bái phỏng qua.” Linh Quy trầm giọng nói.

“Vị tiền bối này vào tám mươi năm trước, cũng là hạng người thiên tư hơn người lúc bấy giờ, từng được vinh danh thiên tài tuyệt thế trăm năm khó gặp ở phủ Vu Sơn. Đáng tiếc… trong tranh tài lôi đài bước vào Tông Sư, bởi vì nhân duyên không tốt, khán hộ giả cố ý ngồi yên, bị người thần bí chính diện đánh bại, đến tận bây giờ sầu não uất ức, ẩn cư ở đây.”

Linh Quy thở dài nói: “Người như vậy thật ra còn rất nhiều, bọn họ đã từng huy hoàng, nhưng bây giờ tuổi già sức yếu rồi, liền mất đi tất cả huy hoàng trước kia, bên ngoài thoạt nhìn không khác thường nhân. Võ lâm là như thế, đã thất bại một lần, rất nhiều người không thể đứng lên được nữa.”

“Kém một bước chính là Tông Sư sao?” Trong lòng Trương Vinh Phương hơi chút ngưng trọng: “Người như vậy, Sơn tỉnh

có bao nhiêu?"

"Còn sống trong gần trăm năm nay, các loại đột phá Siêu Phẩm trở lên thất bại hắn còn có hơn bốn mươi người. Bọn họ rất nhiều đều bị đánh cho tàn phế, hoặc là bị trọng thương không thể trị hết." Linh Quy đạo nhân hơi chút tính toán.

"Bây giờ, Đại Đạo Giáo ta thân làm long đầu tổng lĩnh Đạo Môn, đối với mấy cái này hiểu rất rõ. Còn có một số người không được tuyển chọn thuộc về danh ngạch không có Bái Thần, các phương diện đều bởi vì các loại nguyên nhân, không thể cạnh tranh được.

Trừ hai bộ phận này ra, còn lại có khi là dã đạo nhân, cũng chính là cao thủ không Bái Thần, không vào giáo, chỉ là mượn cái tên Đạo Môn để ẩn cư. Đầu năm nay, dám một mình ở thâm sơn, cơ bản đều là cao thủ. Nhưng cao thủ mạnh đến đâu, chín mươi mấy tuổi còn có thể có sức lực nào?" Linh Quy đạo nhân thở dài nói: "Cũng giống vị ở đạo quan này, từng đã là Tam không đỉnh phong, vài ngày trước đó suýt chút nữa bị vài con mèo rừng cắn chết. Bệnh nặng thêm cơ thể suy nhược gặp phải đại nạn, ai."

"Hơn bốn mươi người. Lát nữa vẫn còn làm phiền ngươi dẫn đường." Sắc mặt Trương Vinh Phương bình tĩnh nói.

"Ách… không phải ngài định!?" Linh Quy biến sắc. Trong đám người này, đột phá Tông Sư thất bại đều có năm người! Nếu hoàn toàn khôi phục trạng thái thiên phú lúc còn trẻ, lại loại bỏ được ám thương… chuyện này… ông chỉ tưởng tượng đã cảm thấy kinh khủng!

"Tình thế bức người, không thể tránh được, haizz." Trương Vinh Phương than thở: "Ta chỉ muốn có một ngôi nhà yên ổn hòa bình, vốn cho là, chỉ dựa vào sức lực của một mình ta là đủ, chỉ có một tâm nguyện nho nhỏ như vậy, bọn họ cũng không nguyện ý cho ta. Thế nên…"

Hai mắt hắn sáng ngời.

"Cho nên, ta chỉ có thể giết chết những người cản trở, như vậy mới có thể thỏa mãn tâm nguyện nho nhỏ của ta."

Linh Quy mấp máy môi, không nói được gì, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

“Loại truyền thụ này không có tiêu hao sao?” Ông nghẹn một lát, thật vất vả nói ra những lời này.

“Đương nhiên là có, bất quá độ người hướng tiên, cũng là đại nguyện của chúng ta mà.” Trương Vinh Phương tùy tiện nói.

“Đại nguyện sao??” Linh Quy trong nháy mắt liên tưởng đến rất nhiều, nhìn ánh mắt cảm khái bình thản của Trương Vinh Phương, ông bỗng nhiên hiểu được.

“Thì ra… ngài là vì khiến đông đảo người cực khổ trên thế gian, xây dựng hy vọng mới!? Giống như ta, như bọn họ?”

Trong lòng ông tức khắc hiểu ra.

Đúng rồi, nếu không vì sao quan chủ sẽ chuyên môn tìm tới bọn họ? Mà không là người khác?

“Đi thôi, vào đi.”

Trương Vinh Phương dẫn đầu đi hướng đạo quan.

Không có trì hoãn bao lâu, rất nhanh, hai người lại đi ra, bên cạnh cũng có thêm một lão giả gầy gò có mái tóc rụng sạch rồi.

Hai mắt lão giả sáng ngời như đèn cầy, tràn đầy sự vui sướng vì được sống.

Giống với Linh Quy lúc trước, lão giả mặc bộ đạo bào cũ kỹ, nhưng làn da lộ ra lại chỉ như năm mươi, sáu mươi tuổi.

“Hồng Hiển đạo hữu, nếu ngươi còn quen biết kiểu người giống như ngươi, có thể giới thiệu qua đây. Thế đạo hôm nay, chúng sinh đều khổ, chỉ có truyền độ tiên đạo mới có một chút hi vọng sống.” Trương Vinh Phương trịnh trọng dò hỏi.

Chương 1279 - Tỉnh ngộ (6)

“Quan chủ từ bi.” Lão đạo này chính là chủ nhân đạo quan, cũng là Hồng Hiển đạo nhân kém một bước là bước vào Tông Sư.

Nhưng giờ này khắc này, tại trước khi chết, lúc cuộc đời ông ta hèn mọn quẫn bách nhất, đến cả đại tiểu tiện cũng không có cách nào tự chủ được, lại được Trương Vinh Phương độ hóa, lòng cảm kích đối với Trương Vinh Phương và Nhân Tiên quan siêu việt hơn nhiều Đạo Thần vô danh ông ta cung phụng cả đời lúc trước.

“Bần đạo không biết nhiều người lắm, nhân duyên không tốt, khả năng không thể giúp được, có điều, năm đó bần đạo lên lôi đài thất bại chịu ám thương, hôm nay hoàn toàn khôi phục, có lẽ ít ngày nữa là bước ra được một bước cuối cùng.”

“Ngươi nói thật không!?” Thần sắc Trương Vinh Phương đọng lại.

“Thật! Không dám lừa gạt quan chủ.” Hồng Hiển đạo nhân trấn định trả lời.

“Tốt tốt tốt!!” Trương Vinh Phương nhất thời vui vẻ.

Trước đó hắn chịu đủ nỗi khổ nhân thủ không đủ, nhưng hôm nay… có Hồng Hiển đạo nhân gia nhập, phương diện cao thủ nhất định có thể được giảm bớt thật lớn!

Kế tiếp, đi chuyển hóa từng mục tiêu còn lại mà Linh Quy biết đến, dẫn bọn họ bước lên tiên đạo là có thể giảm rất nhiều khốn cảnh tài nguyên do côn đồ Hồng Cân mang tới hôm nay.

Độ hóa người số khổ xung quanh, quá trình này hắn dành ra thời gian ba ngày.

Phần lớn thời gian trong ba ngày đều tiêu hao cho việc di chuyển. Trên thực tế tìm được người, sau đó chuyển hóa, chỉ hao tốn một chút thời gian.

Sau ba ngày.

Trong khe núi Nhân Tiên quan.

Từng bóng người vừa được chuyển hóa cùng nhau hội tụ, ngồi ngay ngắn trong chủ điện mới xây dựng của Nhân Tiên quan.

Trương Vinh Phương đứng trước chủ vị, nhìn tổng cộng bốn mươi lăm huyết duệ được chuyển hóa, lo lắng trong lòng đối với việc không phân thân được cũng giảm bớt rất nhiều.

Mọi người ở đây, cao thủ đột phá Tông Sư thất bại như Hồng Hiển đạo nhân tổng cộng có bốn vị. Vốn tìm được sáu người, đáng tiếc lúc bọn họ đến, có hai vị đã không còn.

Thế nên chỉ cứu trở về bốn người.

Trừ bốn người ra, tất cả còn lại đều là Siêu Phẩm.

Mấu chốt nhất là, sau khi bị chuyển hóa thành huyết duệ, sức khôi phục và tốc độ thể chất của những người này đều được tăng lên không nhỏ.

Lúc này hơn bốn mươi người hội tụ, tầm mắt mọi người đều tụ tập ở trên người Trương Vinh Phương.

“Chư vị, Nhân Tiên quan ta vừa mới lập, không cầu tung hoành thiên địa, chỉ cầu an phận ở một phương, thế nhưng hiện nay, côn đồ Hồng Cân hiện thế, làm thiên hạ loạn lạc, khiến cho chúng ta không thể không ra mặt.

Tiên đạo mịt mù, trường sinh khó cầu, trên đường tu đạo của chúng ta cần có tài nguyên đông đảo, hôm nay lại bởi vì côn đồ Hồng Cân mà chặt đứt cung ứng. Thế nên, nơi khác chúng ta không xen vào, nhưng ở đây, phụ cận Vu sơn, còn mời chư vị trợ giúp bần đạo một tay.”

“Quan chủ nói cực phải!” Hồng Hiển đạo nhân là người đầu tiên lên tiếng phối hợp: “Người tu tiên như chúng ta, thứ cần chẳng qua chỉ là sinh cơ thiên địa tự nhiên, hôm nay côn đồ Hồng Cân bạo loạn tàn sát sinh cơ, hỏng căn cơ của ta. Như vậy… chúng ta sẽ thay trời hành đạo!”

“Tốt! Tiên đạo chúng ta chính là hội tụ sinh cơ vạn vật làm một thể! Hồng Cân làm loạn sinh linh, chính là kẻ địch của chúng sinh! Nên thay trời hành đạo!”

“Tại hạ tán thành!”

“Quan chủ nói như vậy có lý! Đi thay trời hành đạo!”

Từng tiếng phụ họa không ngừng vang lên, rất nhanh, âm thanh cũng chầm chậm biến hóa thành tiếng hò hét thay trời hành đạo.

Sắc mặt Trương Vinh Phương vui mừng, nhẹ nhàng vỗ tay một cái.

Nhất thời bên ngoài đại điện, có người mang tới từng mâm nước đỏ thẫm.

"Tiên chi đạo, chính là cướp đoạt tạo hóa của thiên địa, cái chúng ta đi chính là sinh cơ đại đạo, hỏng sinh cơ ta, chính là hỏng căn cơ ta!"

Hắn dẫn đầu bưng một chén rượu, giơ lên.

"Các vị đạo hữu, trước uống rượu này, sau định càn khôn!"

"Mời!"

Đông đảo huyết duệ đều giơ ly rượu lên.

"Mời!!"

Rượu nước uống một hơi cạn sạch, có một số rơi xuống đất, toả ra mùi máu tươi nhàn nhạt.

Cái đó căn bản không phải rượu nước đơn thuần, mà là rượu máu!

*

*

*

Cách phủ Vu Sơn không xa, trong thành Thanh Sùng lấy thu thập gieo trồng chế tác các loại dược liệu làm chủ.

Nhiều đội côn đồ Hồng Cân không cố kỵ đụng cửa gỗ nát vụn, tiến vào từng nhà dân, giết người, cướp giật tất cả mọi thứ.

Đám người sống bị bọn họ đẩy ra ngoài, ngay tại chỗ dùng châm hút tủy đâm vào mi tâm.

Rất nhanh, bình dân bị hút tủy bắt đầu cả người run run, co quắp, miệng sùi bọt mép.

Chưa tới mười giây, bọn họ đã đứng lên, vóc người hơi bành trướng cường tráng, ánh mắt cũng biến thành như bị thần kinh

không ngừng nhìn quét xung quanh.

Một ít phản kháng quá mạnh mẽ, liền bị cắt yết hầu giết chết tại chỗ.

Một số côn đồ cười lớn dùng cây đuốc đốt hết căn phòng bằng gỗ.

Chương 1280 - Tỉnh ngộ (7)

Ngọn lửa mang theo khói đặc phóng lên cao, xen lẫn nhiều loại tiếng cười ha hả và tiếng khóc.

Đa Khắc Nhĩ buôn bán thuốc mang theo con gái và con trai của mình, còn có ba thê thiếp, trốn trong một căn phòng trong thành của mình.

Cửa sân đều được dùng vật nặng chất đống chặn kín.

Thình thịch!

Thình thịch!!

Bỗng đại môn bị đánh mạnh, phát ra từng tiếng nổ.

"Ở đây có vật cản, bên trong khẳng định có người!" Hồng Cân Quân phía ngoài kêu to gọi người xung quanh.

"Cha… con sợ!" Tiểu nhi tử rụt đầu vào trong lòng Đa Khắc Nhĩ.

"Đừng sợ. Đừng sợ, ta ở đây! Cha ở đây!" Đa Khắc Nhĩ cố đưa tay run run trấn an con trai, ánh mắt nhìn về phía thê thiếp của mình.

"Lát nữa ta lao ra dẫn dụ bọn họ rời đi, các ngươi chạy trốn từ cửa sau!"

"Phu quân!" Mấy thê thiếp hoảng sợ chảy nước mắt.

"Phải đi thì cùng đi!" Thê tử nức nở nói.

"Ta không thể trốn chạy, nơi này có các loại bảo dược tích lũy mấy đời trong nhà của ta! Còn có trong khố phòng ở cửa sau, chất đống các loại thuốc khô ta vừa mới nhập.

Toàn bộ thân gia của ta đều ở nơi này, cho dù chết, coi như là toàn bộ thiêu hủy, ta cũng sẽ không khiến người ở phía ngoài lấy đi!" Đa Khắc Nhĩ nói như chặt đinh chém sắt.

Thình thịch!!

Đúng lúc này, cửa sân phía ngoài bị phá mở, một côn đồ Hồng Cân hói đầu cầm theo búa nặng dùng để đập cửa, chậm rãi đi vào cửa.

“Ha ha. Ta biết ngay, sẽ có thu hoạch.” Côn đồ Hồng Cân liếm môi cười nói.

“Giết!!” Hắn ta lao nhanh ra, đánh hướng phía mấy người Đa Khắc Nhĩ.

Cây búa trong tay bổ về phía đại nhi tử.

Phập!

Bỗng một bàn tay to lớn mạnh mẽ che miệng mũi tên côn đồ từ phía sau lưng, hung hăng lôi kéo.

Vụt!

Không đợi mọi người kịp phản ứng, côn đồ Hồng Cân đã bị kéo tới trong bóng tối góc tường, biến mất không thấy gì nữa.

Mơ hồ có tiếng mút nào đó truyền đến, còn kèm theo tiếng huyết nhục xé rách, khiến người ta sởn tóc gáy.

Một nhà Đa Khắc Nhĩ run rẩy, lưng lạnh căm căm.

Không chờ bọn họ lặng lẽ đứng dậy định chạy trốn, trong bóng tối, rốt cuộc đi ra một bóng người.

Đó là một nữ tử tóc đuôi ngựa khóe miệng có chút đỏ lên.

Nàng mặc một bộ đạo bào màu đỏ có chút không hợp người, trong mắt toát ra tâm trạng say sưa và cảm động không hiểu, trên gương mặt xinh đẹp cũng có nét ửng hồng nhàn nhạt.

“Hà hà hà, ta cũng vậy. Không ngờ vừa đến đã tìm được người, thật may mắn!”

Hai mắt nữ tử nhìn Đa Khắc Nhĩ, bỗng nhếch miệng cười rộ lên.

“Người buôn bán thuốc lớn nhất nơi này là các ngươi đi?”

“Đúng thế! Các hạ là!?” Đa Khắc Nhĩ vội vàng đứng dậy, che đậy phía trước mọi người.

“Rất tốt!” Nữ tử đuôi ngựa lộn người một cái, lướt qua tường rồi biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ chốc lát sau bên ngoài đã truyền đến từng đợt rống giận hét lớn điên cuồng.

Trên đường phố bên ngoài nhà.

Nữ tử hóa thành bóng đỏ, nhanh chóng lướt qua nhiều đội côn đồ Hồng Cân.

Không ai có thể chạm vào nàng, mà chỉ cần nàng đụng phải bất luận kẻ nào, kẻ đó đều sẽ nhanh chóng ngã xuống đất không dậy nổi, chỗ yếu hại trên người có thêm từng vết đao thật nhỏ.

Càng nhiều côn đồ đều tập trung lại từ chung quanh, cố gắng vây giết nữ tử.

Nhưng theo thời gian trôi qua, số người của bọn họ càng ngày càng ít, càng ngày càng thưa thớt.

Hơn mười phút sau.

Tên đầu đàn Hồng Cân cuối cùng trên toàn bộ quảng trường ầm ầm nổ bung, hóa thành vô số linh tuyến càn quét xung quanh.

Nữ tử không kịp đề phòng, bị Linh tuyến bất ngờ cắt một bắp đùi thành hơn mười khối cốt nhục.

Đây là tình cảnh cả nhà Đa Khắc Nhĩ nhìn thấy khi đi ra.

"Ân nhân!?! Ngài không có việc gì chứ!?" Đa Khắc Nhĩ đang định tiến lên xem tình huống.

Lại không nghĩ rằng, nàng tiện tay nắm lên thi thể trên đất, cúi đầu hút máu.

Thi thể cấp tốc khô quắt, bắp đùi của nữ tử cũng một lần nữa mọc ra một đoạn mới.

Một nhà Đa Khắc Nhĩ thấy vậy cả người run run, câm như hến, cũng không dám thở mạnh.

"Được rồi, đi thôi." Nữ tử ngẩng đầu, mặt mỉm cười: "Đúng rồi, ta là Đồng Phỉ, chính là đạo nhân ở tại Nhân Tiên quan. Chuyên tới để sưu tầm dược liệu cần thiết."

*

*

*

Trong phủ Vu Sơn.

Thật vất vả đuổi được côn đồ Hồng Cân công vào trong thành đi ra.

Hai người Tốc Đạt Hợp Kỳ và Trương Vinh Du đứng ở đầu tường, cùng với đám người tri phủ, quan tâm tình huống phòng giữ lúc này.

“Hiện tại phiền phức của chúng ta là còn có hai nhóm Hồng Cân Quân ở phương hướng đông bắc, bọn họ quét sạch thành trấn phụ cận, nhất định sẽ đi qua bên này!” Sắc mặt Tốc Đạt Hợp Kỳ lo lắng.

“Tổn thất bên trong thành rất lớn, cao thủ phẩm cấp trước đó cũng bị đám côn đồ kia tự bạo trọng thương giết chết rất nhiều.”

“Không sao, phu quân, chúng ta nhất định sẽ không có việc gì.” Trương Vinh Du nhẹ giọng an ủi.

Chương 1281 - Tỉnh ngộ (8)

Nàng đã sắp xếp xong xuôi, một khi gặp chuyện bất ngờ liền sắp xếp người mang một nhà của mình trốn ra ngoài thành.

Côn đồ Hồng Cân có mặt khắp nơi, chỉ có thâm sơn dã lĩnh là an toàn nhất hiện giờ.

"Ừ!" Tốc Đạt Hợp Kỳ gật đầu, lo lắng nhìn ra xa, chờ vận mệnh tuyên phán.

Hắn cũng quyết định, một khi có gì ngoài ý muốn, thành trì không thủ được liền để thê tử mang muội muội đi cùng, do cung phụng che chở rời khỏi nơi này, đi vào Đại Đô.

Nơi đó có bổn gia ở, nhất định sẽ không để cốt nhục của mình phiêu bạt khắp nơi.

"Không cần lo lắng quá mức, hiện giờ xung quanh chỉ có nhóm nhỏ côn đồ Hồng Cân cướp giật lương thực. Chỉ cần đẩy lùi bảo vệ được thành trì, nhất định không thành vấn đề!" Tri phủ Nhạc Hàn Tuyền đè xuống hoảng loạn trong lòng, lên tiếng an ủi.

Phủ đốc đã chết, toàn bộ trong thành nếu như ngay cả hắn ta cũng rối loạn, vậy thì tất cả mọi người chắc chắn phải chết.

Thế nên càng là lúc này, lại càng không thể loạn.

Tốc Đạt Hợp Kỳ tạ ơn Tri phủ quan tâm, hai người cấp tốc trao đổi vài câu, xác định các loại tình huống khả năng sẽ xuất hiện, cùng với nên ứng đối ra sao.

Trương Vinh Du ở bên cạnh cũng không khỏi lo lắng cho đệ đệ mình.

"Thời điểm loạn như này… Vinh Phương, đệ phải tránh thật tốt, không nên tùy tiện đi ra. bảo toàn tính mệnh là hơn hết."

"Hả? Hình như bên kia giống như không có động tĩnh gì?" Bỗng nhiên, một cao thủ Tuyết Hồng Các bên cạnh Nhạc Hàn Tuyền bất ngờ lên tiếng.

"Không có động tĩnh gì? Chẳng lẽ Hồng Cân Quân đã đổi hướng?" Một quan viên Vu Sơn suy đoán.

“Có lẽ có thứ gì đó hấp dẫn họ hơn.” Tốc Đạt Hợp Kỳ thở phào nhẹ nhõm.

Nếu là như vậy, bọn họ thật may mắn, quả thật là Linh Phi Thiên phù hộ!

Ngay khi bọn họ nhìn quanh về phía xa.

Trên quan đạo chỉ cách phủ thành Vu Sơn mười dặm.

Từng thi thể nằm nghiêng ngả trên mặt đất, máu thịt trên người mỗi người đều khô quắt teo tóp lại, giống như bị phơi khô nhiều năm, hình thể cũng thu nhỏ lại một vòng lớn.

Một người nam tử cao lớn với mái tóc đen, đôi mắt đỏ sẫm đang nhẹ nhàng đưa tay ra, đưa giọt máu cuối cùng trên đầu ngón tay lên môi, liếm.

“Thân thể tuổi trẻ, cảm giác khoan khoái dễ chịu. Tất cả những thứ này giống như là đang nằm mơ.”

“Nếu thật sự là đang nằm mơ, nhất định phải để cho ta tỉnh lại muộn hơn một chút… Muộn hơn một chút.”

Xoẹt!

Bóng người bỗng nhiên biến mất tại chỗ, chỉ còn lại hơn hai trăm thi thể côn đồ Hồng Cân bị hút khô máu mà chết.

*

*

*

“Vạn minh thiên tượng, chúng sinh rung động, sinh tử luân phiên, tuần hành tứ phương.”

Ở Tiễn Kim sơn, một nơi nào đó đã được mở ra trong một khu rừng trống.

Từng vòng tròn phù văn màu đen bao quanh một pho tượng màu đen có hình thù kỳ lạ ở trung tâm, tạo thành những vòng tròn đồng tâm khổng lồ.

Xung quanh là những người nam tử và nữ tử mặc đồ đen với mái tóc cạo một nửa đầu, cầm dao găm một cách thành kính, nhảy một điệu nhảy kỳ lạ nào đó.

Động tác của họ đồng nhất, vẻ mặt vô hồn, hai mắt nhắm chặt, không biết đã luyện tập điệu nhảy này bao nhiêu lần.

Một số ngọn đuốc được đặt xung quanh trên những cọc gỗ cắm xuống đất, tạo thành ánh sáng chiếu sáng nơi này.

Chu Nghĩa Đường đang cầm một cuốn sách vừa dày vừa nặng có hoa văn đen đỏ, đọc to lời khấn cúng tế.

Không lâu sau, hắn ta đọc câu cuối cùng rồi gấp sách lại. Nhìn về phía một người nãy giờ vẫn đợi ở bên cạnh.

“Gần được rồi, ngươi có thể nói chuyện.”

Người nọ khẽ gật đầu, vẻ mặt cung kính nói: “Giáo chủ, chung quanh bố trí gần như đã chuẩn bị xong, có thể trực tiếp động thủ. Nếu như chiếm được phủ thành, chúng ta có thể thu được nhiều người hơn, sau khi cải tạo sẽ có lực lượng lớn hơn.”

“Ta làm việc như thế nào, không cần ngươi dạy.” Chu Nghĩa Đường khẽ cau mày.

Hắn ta là giáo chủ Minh Thần giáo, đồng thời là tổng phụ trách bên phía Sơn tỉnh, hiện tại Hồng Cân Quân đã gây ra náo loạn rất lớn, tốc độ phát triển của Minh Thần lấy được tăng phúc cũng càng ngày càng lớn, hắn ta nhân cơ hội này để mở rộng và tuyên truyền Minh Thần giáo, đạt được một hiệu quả rất lớn.

Cho nên càng vào thời điểm như thế này, hắn ta càng không muốn kết thúc, có thể kéo dài thêm một ngày thì cứ kéo thêm một ngày.

“Giáo chủ, tại hạ tất nhiên không dám có nửa điểm bất kính với ngài, nhưng đây là ý của chủ thượng. Ngài xem.” Người nam tử lại nói.

“Mộc Lê vương?” Chu Nghĩa Đường có chút bất mãn. Nhưng có một thỏa thuận giữa Thiên Giáo Minh và Mộc Lê vương, họ phải phối hợp vô điều kiện với mệnh lệnh Mộc Lê vương phát ra.

Sau khi suy nghĩ một lát, hắn ta vẫn chậm rãi gật đầu.

“Được, ta hiểu rồi. Trước khi đi sẽ sắp xếp hành động sau đó.”

“Giáo chủ thông cảm là tốt rồi.” Người nam tử cung kính nói.

Chương 1282 - Tỉnh ngộ (9)

Chu Nghĩa Đường im lặng một lúc, sau đó giơ tay phải lên.

Chẳng bao lâu liền có cao thủ trong giáo nhìn thấy, đến gần.

“Giáo chủ có gì phân phó?”

“Bây giờ lập tức điều động tất cả mọi người, quân đội chuyển hóa chuẩn bị rời đi với ta. Những người còn lại tấn công phủ Vu Sơn.” Chu Nghĩa Đường ra lệnh.

“Giáo chủ, chúng ta phải rút lui sao?” Người nam tử nghi hoặc hỏi.

“Không phải, chỉ là có nhiều chuyện quan trọng hơn phải làm. Chỉ cần mang theo quân đội chuyển hóa là được, những người còn lại muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, không cần để ý.”

“Vâng.”

“Đi đi.” Chu Nghĩa Đường thản nhiên nói.

“Thuộc hạ xin cáo lui.”

Thấy bóng dáng thuộc hạ nhanh chóng rời đi, Chu Nghĩa Đường vẫn còn có chút buồn bực, phát triển đến đúng vào thời khắc mấu chốt lại bị gọi rời đi, thật quá đáng tiếc.

Nhưng không có cách nào.

Với các mệnh lệnh được truyền xuống từng lớp, chẳng bao lâu, toàn bộ Tiễn Kim sơn bắt đầu di chuyển.

Một đám chim chao liệng bay về phương xa.

Càng nhiều hơn là những sứ giả đưa thư đang chạy về phía xa như những con chim trên đất liền.

“Chu lão đệ, sao thế, là mệnh lệnh phía trên đến à?” Lão giả họ Hồ lúc trước uống rượu với hắn ta từ phía sau nhảy vọt vài cái, đáp xuống ở phía sau hỏi.

“Ừm, muốn ta phải rút lui ngay lập tức. Đáng tiếc quá. Nếu ta nắm được phủ Vu Sơn, ta có thể tự mình chuyển hóa ít nhất ba trăm ngàn Hồng Cân Quân. Đây đều là binh lực tặng không. Ta đều đã xử lý ổn thỏa.” Chu Nghĩa Đường thở dài.

Lão giả họ Hồ trầm ngâm.

“Lần này rời đi, là muốn đến gặp Mộc Lê vương à?”

“Ừm, tổng tiến công đột kích càng nhanh càng tốt.” Chu Nghĩa Đường gật đầu: “Cũng may mấy ngày nay vật tư gần như đã được chuyển đủ.”

“Vậy thì tốt. Nhưng cũng có thể hiểu được, dù sao người nhiều, lượng tiêu hao nhiều, không thể kéo dài lâu.” Lão giả họ Hồ cười nói.

Nhìn giáo chúng đã bắt đầu thu dọn hành lý rời đi cách đó không xa, đội ngũ tiên phong đã bắt đầu giương cờ chiến trận, đi xuống núi trước.

“Đi thôi, bước tiếp theo là tổng tiến công.” Chu Nghĩa Đường thở hắt ra một hơi dài.

Hai người không nói chuyện nữa, tiếc hận nhìn về phía phủ Vu Sơn xa xa, rồi xoay người trở về những toa xe trong đội ngũ.

“Báo!” Đúng lúc này, bỗng nhiên một người triển khai thân pháp, nhanh chóng tới gần Chu Nghĩa Đường.

“Giáo chủ, có cấp báo!”

Người nọ còn chưa đến gần, giọng nói đã đến trước.

Chu Nghĩa Đường khẽ nhíu mày, dừng bước nhìn về phía người đi đến.

“Chuyện gì?”

Người nọ nhanh chóng đến trước mặt hắn ta, quỳ một gối xuống đất.

“Giáo chủ, quân đội chuyển hóa ở huyện Đông Thành gặp rắc rối. Có một quái nhân xưng là người của Nhân Tiên quan bỗng nhiên xâm nhập, tấn công giết chết nhiều người của chúng ta.

Bây giờ Hỏa hộ pháp đang dẫn người vây giết, nhưng đã ở thế bất lợi, chưa chắc có thể ngăn cản được lâu.

Các đội ngũ gần phủ Vu Sơn đã mất tích ba đội một cách khó hiểu, các đội ngũ ở những nơi khác cũng xuất hiện dấu vết mất tích không thể giải thích được. Nghi ngờ đều là do Nhân Tiên quan này đã nhúng tay vào gây ra.”

“Nhân Tiên quan?” Chu Nghĩa Đường tìm kiếm tin tức trong trí nhớ: “Tiểu môn phái đã bị tiêu diệt hơn năm mươi năm trước?”

“Có khi chỉ là trùng hợp cùng tên.” Lão giả họ Hồ phản bác: “Với lại xuất hiện quái nhân? Có thể kỳ quái đến mức độ nào?” Lão ta cười tủm tỉm, bắt đầu có hứng thú.

Sơn tỉnh bây giờ, với sự hợp tác ngầm của nhiều giáo phái, hầu như không có bất kỳ mối đe dọa nào. Hai người họ thực sự không có gì phải sợ.

“Chủ yếu là, người đó… Người đó không phải Bái Thần, nhưng đánh thế nào cũng không chết được!” Thuộc hạ báo cáo hồi tưởng lại, lúc này vẫn còn hơi ớn lạnh.

“Không phải là Bái Thần, mà còn không thể đánh chết?”

Hai người Chu Nghĩa Đường liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều dâng lên sự tò mò sâu sắc.

“Đi xem thử xem?”

“Cùng nhau đi đi. Chậm một chút cũng không sao.” Chu Nghĩa Đường gật đầu.

*

*

*

Huyện Đông Thành.

Những ngôi nhà cháy hừng hực, đường phố hỗn loạn.

Bốn phía đều có thi thể nằm la liệt trên mặt đất, tiếng súng nổ liên hồi.

Mọi thứ giống như khung cảnh của một thành phố sau thảm họa quân sự.

Nhưng chỉ có ba người gây ra những cảnh này.

“Giết!” Một đám côn đồ Hồng Cân Quân vung cuốc, khảm đao xông thẳng vào một lão đạo mặc áo đỏ đang đứng trên đường.

“Người nào cản đường ta đều phải chết!” Thủ lĩnh Hồng Cân giận dữ gầm lên, trong miệng và mũi không ngừng có linh

tuyến xao động chui ra.

Vù!

Động tác của bọn họ nhanh nhẹn, có thể so sánh với võ giả phẩm cấp, nhưng trong khoảnh khắc sắp chạm vào lão đạo, tất cả đều rơi vào hư không.

Thủ lĩnh gầm lên giận dữ, tìm kiếm mục tiêu ở khắp mọi nơi.

Khảm đao trong tay hắn ta không tự chủ được run lên, như thể muốn chém sống một thứ gì đó bất cứ lúc nào.

Nhưng không biết tung tích lão đạo ở đâu, căn bản không tìm được người.

Chương 1283 - Tỉnh ngộ (10)

Phụt!

Bỗng nhiên có một âm thanh trầm thấp vang lên, một bóng đỏ từ trên trời giáng xuống, rõ ràng chính là lão đạo áo đỏ.

Lão ta mạnh mẽ hạ gục một tráng hán Hồng Cân, ngay sau đó là một tiếng hút vào khiến da đầu người ta tê dại.

Chỉ trong tích tắc, cường giả tráng hán Hồng Cân từ một người nam tử cường tráng huyết nhục sung mãn biến thành một thi thể quắt queo, tiều tụy, khô héo.

Thân ảnh lão đạo áo đỏ lóe lên, giống như một con dơi khổng lồ, một trảo về bên trái, đồng thời dùng hai tay tóm lấy hai người, bay vút lên trời, rơi vào một tòa nhà nhỏ bên phải.

Những người còn lại đều muốn xông lên phía trước công kích, nhưng tốc độ thân pháp chênh lệch quá lớn, căn bản không thể theo kịp.

Chỉ có thủ lĩnh miễn cưỡng xông vào, nhưng trong nháy mắt đã bị một luồng lực lượng khổng lồ đánh lui.

Oành một tiếng, bức tường gỗ của tòa nhà nhỏ vỡ tung, lão đạo áo đỏ say sưa chậm rãi bước ra.

Cơ thể của lão ta giống như trẻ hơn trước, tốc độ và lực lượng cũng lớn hơn trước.

“Thân thể trẻ trung tràn đầy sức sống. Ta có thể cảm giác được thân thể đang càng ngày càng trở nên mạnh mẽ. So với ta năm đó còn mạnh hơn!”

Hút máu với số lượng lớn khiến thể chất đạo nhân đang tiến đến gần với thủy tổ Trương Vinh Phương.

“Đám côn đồ, loạn binh các ngươi!” Khóe miệng đạo nhân nhếch lên, trên mặt tràn đầy vui sướng không thể kiềm chế: “Biến thành tư lương tu tiên của đạo gia đi!”

Lão ta duỗi hai tay ra, thân pháp nhanh hơn trước đó, thẳng tắp giống như một con dơi khổng lồ lao về phía mọi người.

Chỉ là cấp độ võ giả Nhập Phẩm căn bản không có khả năng là đối thủ của những cao thủ Siêu Phẩm đã bị kiềm chế mấy chục năm lại là khi mới bước vào tiên đạo.

Binh khí chém vào trên cơ thể lão giả, vết thương để lại thậm chí không kéo dài được một hơi thở mà đã khép lại do hút một lượng máu lớn.

Tốc độ, lực lượng, chiêu số, tất cả đều không thể chịu nổi một kích của lão giả.

Nhìn từ xa, chỉ thấy một đạo huyết ảnh đang di chuyển nhanh chóng giữa đám người. Chỉ nửa phút sau, tất cả những tên côn đồ Hồng Cân lần lượt biến thành xác chết khô, ngã xuống đất, mấy mạng.

Chỉ còn lại tên thủ lĩnh cuối cùng, điên cuồng hét lên, giơ đao lên gào thét, sau đó…

Oành !

Toàn thân hắn ta nổ tung, hóa thành một mảnh lớn sợi chỉ bạc, quét qua thân thể đạo nhân áo đỏ.

Nhưng thân thể vừa bị cắt ra đã nhanh chóng được lượng máu lớn mà đạo nhân hút khép nối trở lại.

Đợi đến khi thời gian bạo phát của linh tuyến trôi qua, đạo nhân bước tới, hút máu, bổ đao, hoàn thành một đòn cuối cùng.

Sau khi giải quyết đám côn đồ này, đạo nhân tiếp tục đi về phía sâu trong huyện thành với vẻ mặt say mê và thoải mái, như thể lão ta không phải giết người mà đang hưởng thụ.

Ở điểm cao nhất của huyện thành, trên đỉnh một đạo quán đạo môn vuông vức.

Trương Vinh Phương đứng một mình trên mái nhà, nhìn tất cả các trận chiến diễn ra trong thành trì.

Khoác trên mình chiếc áo choàng đen tuyền làm cho hắn như hòa vào màn đêm mà không ai phát hiện ra.

“Thật ra ta cũng không biết thả bọn họ ra tùy ý săn giết rốt cuộc là đúng hay sai.” Hắn nhẹ giọng nói.

“So với Bái Thần, chúng ta vẫn còn bị ngài ràng buộc, thật ra không cần quá mức lo lắng.” Hồng Hiển đạo nhân và Linh Quy ở phía sau, cùng hắn quan sát lần đánh giết này.

Hơn bốn mươi người bọn họ đồng thời xuất động, phân tán xung quanh toàn bộ phủ Vu Sơn, rất nhanh đã tìm thấy một trong những nguồn gốc chuyển hóa của những tên côn đồ, cũng chính là nơi này – huyện Đông Thành.

Cho nên, ba người họ ngựa không dừng vó, nhanh chóng tìm đến nơi này.

Lực lượng của hơn bốn mươi cao thủ Siêu Phẩm quả thực nhanh hơn nhiều so với một mình Trương Vinh Phương.

So với một vài Siêu Phẩm như Đinh Du và Trương Chân Hải đã từ từ tích lũy trước đó, kiểu mở rộng này quả thực khiến người ta mê mẩn.

Chỉ cần một giọt máu liền có thể tạo nên một cao thủ Siêu Phẩm.

Mặc dù không thể đảm bảo lòng trung thành, nhưng chỉ cần Trương Vinh Phương muốn, hắn có thể triệu hoán thu hồi máu trong cơ thể những người này bất cứ lúc nào.

Trong một phạm vi nhất định, hắn nắm giữ sự sống và cái chết của những người này.

Giờ phút này, nhìn thấy những thuộc hạ Nhân Tiên quan dồn dập lấy thế dễ như bẻ cành khô, như đẽo gỗ mục quét sạch những côn đồ Hồng Cân, hắn nên cảm thấy an tâm.

Nhưng.

“Chuyện không như ý trên thế giới, mười phần thì có tám chín phần rồi, hy vọng là như ý đi.” Trương Vinh Phương thở dài: “Tiên đạo khó cầu, đường sống cũng khó cầu. Ta chỉ lo lắng mất phương hướng.”

Hắn hiểu quá rõ cảm giác thích thú khi hút máu mang lại có bao nhiêu mãnh liệt.

Xem ra vừa rồi đạo nhân áo đỏ kia đã mơ hồ mê muội cái cảm giác này rồi, không thể tự thoát ra được.

Chương 1284 - Tỉnh ngộ (11)

“Nếu mê muội đánh mất bản thân, lạm sát người vô tội, hay là để đích thân chúng ta quyết định?” Lúc này Hồng Hiển đạo nhân đã khôi phục lại hoàn toàn dáng dấp lúc tráng niên, y hệt một đại hán cường tráng khuôn mặt anh tuấn, cốt cách khoan dung.

“Có thể.” Trương Vinh Phương suy nghĩ một lát, hơi gật đầu.

Hắn mở miệng như muốn nói gì đó, đột nhiên Ám Quang Thị Giác chuyển động, nhìn thấy một cảnh tượng ở phía xa xa.

“Đó là?”

Lông mày hắn vô thức nhíu chặt lại, ánh mắt nặng nề, hình như đã nhìn thấy một sự việc nào đó cực kỳ phiền phức.

Trong huyện thành cháy rực ánh lửa lớn, lúc này một tăng nhân đầu trọc áo đỏ, ánh mắt mang theo vẻ thương hại nhìn chăm chú vào người thiếu niên đang quỳ gối ở trước mặt mình.

Trên người thiếu niên toàn máu là máu, sớm đã suy yếu bất lực.

Nhưng lúc này thiếu niên kia lại dựa vào nghị lực, cứng rắn quỳ gối trước mặt tăng nhân kia.

“Cầu xin đại sư từ bi…”

Thiếu niên nặng nề dập đầu từng cái từng cái một.

Dưới ánh lửa lớn chiếu rọi, cái trán thiếu niên kia tràn đầy máu tươi, không biết đó là máu trên đất dính vào, hay là máu của chính hắn ta nữa.

Ở phía sau lưng thiếu niên, có một thiếu nữ nhỏ nhắn đã sắp tắt thở đang nằm đó.

“Hầy.” Tăng nhân thở dài, đột nhiên trong lòng phun trào một chút cảm động.

Đột nhiên hắn cảm thấy, mình có thể cứu bọn họ.

Hắn nghĩ tới đây, bước lên trước một bước theo bản năng, vươn tay ra, học theo tình cảnh lúc trước khi Trương Vinh Phương ban máu tươi cho mình.

Vụt.

Một giọt máu tươi chảy ra từ đầu ngón tay hắn, chậm rãi thấm vào một miệng vết thương ghê rợn trên mặt nữ hài kia.

Rất nhanh, chưa qua mấy giây sau, đột nhiên thế mà nữ hài có hơi nhúc nhích người, máu tươi trong cơ thể bắt đầu từ từ bị rút đi, trở nên gầy đi, nhưng vết thương trên cơ thể lại khép lại rất nhanh.

Bộp!

Hai mắt nữ hài mở ra trợn to, trong mắt lộ ra màu đỏ nhàn nhạt như máu.

"Máu…" một tiếng đòi hỏi trầm thấp phát ra từ trong cổ họng nàng.

"A di đà, vô lượng thiên tôn." Trên mặt tăng nhân áo đỏ toát ra nụ cười nhàn nhạt.

Trên đỉnh đạo quán phía xa xa.

Trương Vinh Phương trầm mặc.

Huyết duệ mà hắn thả ra, lại còn có thể chế tạo ra huyết duệ mới.

Sức khôi phục mạnh mẽ, tốc độ và thể chất siêu tuyệt, càng hút máu càng mạnh, trong những điều này có cái nào không tương ứng với huyết tộc cương thi chứ.

"Xem ra, là ta đã khinh thường thiên phú đặc chất tiên huyết thủy tổ này rồi."

"Có người đến rồi! Quán chủ!" Đột nhiên Hồng Hiển đạo nhân ở phía sau lên tiếng nói.

"Hửm?" Trương Vinh Phương ngẩng đầu nhìn về một hướng khác.

*

*

*

Lửa lớn nuốt chửng tất cả kiến trúc phòng ốc xung quanh.

Trên quảng trường trung tâm trong huyện thành.

Một thân thể khôi ngô cao lớn cường tráng đang cười điên cuồng, xông ngang xông dọc, tùy ý tàn sát trong nhóm Hồng Cân.

Hắn ta cao ba mét, toàn thân phủ kín đường vân mạch máu sau khi mở nhiều tầng trạng thái cực hạn chồng chất lên nhau, vô số miếng thịt không ngừng chuyển động ở quanh thân hắn giống như vật sống.

Đây là một trong bốn người trùng kích vào Tông Sư thất bại ngoại trừ Hồng Hiển đạo nhân, ở trong Nhân Tiên quan – Phiên Thiên Chưởng Khổng Đức.

Từng người từng người một bị một chưởng của hắn chẻ ngang cột sống, bay tứ tung ra.

Thỉnh thoảng có linh tuyến nổ tung, đâm xuyên qua cơ thể hắn, nhưng lại nhanh chóng bị chưởng của hắn bắt lại, hút máu, sau đó đã khôi phục như lúc ban đầu.

Hồng Cân quân vây công bốn phía xông lên như không sợ chết. Trước khi nhân số của Hồng Cân quân bị tiêu hao hết, hai bên thể hiện ra sự cân bằng một cách quỷ dị.

Khổng Đức cười lớn, hắn hút máu tăng cực hạn cơ thể lên hạn mức cao nhất rồi, bây giờ binh khí bình thường chặt lên người hắn cũng chỉ có thể để lại một đường xước da nho nhỏ.

Thậm chí nếu không phải là cao thủ cao phẩm thì không có cách nào phá được lớp phòng ngự của hắn.

Kiểu chém giết không cần phải kiêng kỵ chút gì như thế này, khiến cho hắn được trút hết hoàn toàn tâm trạng đọng lại mấy chục năm ra ngoài.

Mắt thấy hắn sắp phá được vòng vây, phóng tới đám người áo choàng đen thần bí ở trong huyện thành.

Đột nhiên ở phía xa xa có một bóng người bay vụt tới, lọt vào trong đám người như thiểm điện, tung một chưởng đến lồng ngực của Khổng Đức.

“Không xong rồi!” Trong lòng Khổng Đức kinh hãi, muốn né tránh khỏi chiêu này, nhưng phương hướng hắn né tránh lại nằm sẵn trong tính toán của đối phương.

Hắn chuyển động, bàn tay của đối phương cũng chuyển động tương tự.

Cả hai như đã được phối hợp ngay từ đầu, đồng thời chuyển hướng về một phía.

Bộp!

Một tiếng vang thật lớn vang lên.

Lồng ngực Khổng Đức xuất hiện một lỗ máu thật lớn, bị đâm xuyên qua, thậm chí có thể nhìn thấy đám cháy ở phía sau lưng hắn.

Cơ thể hắn đứng cứng ngắc tại chỗ, không thể động đậy được nữa.

Chương 1285 - Tỉnh ngộ (12)

“Cao thủ Tam không? Từ đâu đến đây?” Lúc này bóng người ra tay mới hiện thân, đột nhiên lại là giáo chủ Minh Thần giáo Chu Nghĩa Đường vừa mới nhận được thông tin mà chạy tới.

Lông mày hắn ta nhíu chặt lại, nghe thấy ở phía xa xa có từng tiếng kêu gào thảm thiết, biết rằng vẫn còn có cao thủ khác đang nhằm vào Hồng Cân quân.

“Các ngươi lập tức rút lui ngay, ta đi giải quyết.” Hắn ta quay đầu lại lớn tiếng nói với quân đội chuyển hóa đang mặc áo choàng đen nhánh.

“Giáo chủ cẩn thận!” Không ngờ bên đám quân đội chuyển hóa có người kinh hãi hô lên.

Sắc mặt Chu Nghĩa Đường hơi thay đổi, dưới chân di chuyển sang trái, lập tức tránh khỏi một móng vuốt sắc bén cào vào sau lưng hắn ta.

Hắn ta nhanh chóng kéo dài khoảng cách, quay đầu nhìn lại.

Lại nhìn thấy Khổng Đức vừa rồi bị hắn ta đâm xuyên lồng ngực, lại đã khôi phục như ban đầu!

Trong tay hắn đang ôm lấy một côn đồ Hồng Cân đang giãy dụa, tùy tiện hấp thu máu tươi của tên kia.

Dùng mắt thường cũng có thể thấy tên côn đồ kia đang gầy còm đi nhanh chóng, mà Khổng Đức đang khôi phục tất cả vết thương.

“Đúng là xảo quyệt quá, thế mà lại còn có cả Tông Sư ở sau màn.” Khổng Đức liếm môi nói.

Năm đó, hắn chỉ còn thiếu một bước nữa đã có thể bước vào Tông Sư, bây giờ đối mặt với Tông Sư thật sự, không cam lòng, hâm mộ, ghen ghét, cùng với cảm giác tức giận không công bằng vô danh trong thâm tâm hắn, toàn bộ đang dâng lên tầng tầng lớp lớp.

“Chẳng qua cũng không sao cả, hôm nay ta đã bước lên con đường tiên đạo, hái lấy sức sống vạn vật, tập hợp tạo hóa của đất trời! Ta không tin là không thắng nổi ngươi!”

Một tiếng ầm vang, mặt đất nổ tung.

Khổng Đức cười điên cuồng nhào về phía Chu Nghĩa Đường.

“Tông Sư cũng có nghĩa lý gì? Ta chính là linh hồn của vạn vật, tiên đạo của chúng sinh!”

Trên tầng cao nhất phía xa xa.

Vẻ mặt Trương Vinh Phương bình thản, ngồi ở phía xa nhìn cuộc chiến.

“Khổng Đức không phải là đối thủ của người kia.” Hắn chỉ nhìn mấy giây, đã đưa ra kết luận.

“Thực tế là kém nhau rất nhiều, đơn thuần chỉ là tiên cơ ngăn địch thôi, Khổng Đức đã kém hơn rất nhiều rồi. Mặc dù cơ thể hắn vì tiên đạo nên đã được tăng lên không ít rồi, nhưng đối phương vẫn chưa dùng Chung Thức.” Hồng Hiển đạo nhân gật đầu tán thành.

“Bảo Đồng Phỉ đạo hữu tới đó một chuyến đi. Ngươi cũng tới đó luôn, ba người hợp lực, hẳn là có thể bắt người kia lại.” Trương Vinh Phương nói.

“Cũng được.” Hồng Hiển đạo nhân cười nhạt, bước về phía trước một bước, thả người nhảy lên, lướt qua mái nhà như cự ưng, đánh tới chiến trường ở phía xa xa.

Để lại Trương Vinh Phương và Linh Quy đạo nhân đứng ở chỗ ban đầu, cùng nhìn qua hai người khác nhanh chóng gia nhập trận chiến, ba người cùng vây giết Tông Sư của Hồng Cân quân kia.

Trong lòng Trương Vinh Phương nghĩ, cũng không phải là mừng rỡ sau khi đã giải quyết được hoàn cảnh khó khăn về tài nguyên, mà là những huyết duệ được hắn thả ra, bây giờ truyền bá đi, gần như mỗi người đều có thủ đoạn khắc chế Bái Thần riêng của mình.

Có lẽ tạm thời bây giờ sẽ bị người ta cho rằng là một Bái Thần dị loại, chẳng hề có chút khác biệt gì.

Nhưng đợi một khi bị phát hiện rồi, thế lực thần phật tuyệt đối sẽ không cho phép thế lực như thế này phát triển trên quy mô lớn được.

“Là vì thế đạo này quá mức tối tăm, hay là vì thế gian này không thể dung chứa một chút phản kháng?” đột nhiên, Trương Vinh Phương thở dài nói.

“Hà cớ gì mà quán chủ phải sầu lo? Ngài chỉ đang dẫn dắt bọn họ bước vào con đường tiên đạo, lại không phải lãnh tụ toàn bộ bọn họ lại. Sau này bọn họ có gây nên chuyện gì, cũng chẳng liên can gì đến ngài. Thiện ác là ở tâm bọn họ, không phải do ngài.” Có vẻ như Linh Quy đạo nhân hiểu được lo lắng của hắn, cười an ủi.

Trương Vinh Phương suy tư trong lòng một lát, hơi gật đầu.

“Quả thực là như thế.”

“Đúng là nên như thế, bọn họ tôn kính ngài, chỉ là vì ngài có ơn tái tạo với bọn họ, nhưng cũng chỉ như thế mà thôi. Ngài không thể khống chế tuyệt đối rằng bọn họ sẽ làm cái gì, không được làm cái gì.” Linh Quy đạo nhân cười nói.

“Ngươi nói có lý.” Trương Vinh Phương đã hiểu được ý của ông.

Vì đối mặt với hoàn cảnh khó khăn, hắn chế tạo một mạch nhiều huyết duệ như vậy, nhưng chỉ cần rời khỏi hắn trong một phạm vi nhất định, hắn lại không có năng lực khống chế tuyệt đối những huyết duệ này nữa.

Mà trong số những người này, phần lớn bọn họ đều không có quan niệm thiện ác, thậm chí có không ít người còn đeo huyết án ngày trước, tính tình ngang ngược cực đoan. Lại còn có thể tùy ý chế tạo ra huyết duệ hạ cấp mới.

Lúc này, ba người ở phía xa đang chém giết với Chu Nghĩa Đường, đã rơi vào thời khác mấu chốt.

Xung quanh không ai có thể bước vào trận chiến của bọn họ, bốn bóng người nhanh chóng giao thoa va chạm nhau.

Chương 1286 - Tỉnh ngộ (13)

Song chưởng của Chu Nghĩa Đường nhanh như tia chớp, nếu như trong miệng không phát ra tiếng kêu quái dị, chuyển động cũng phối hợp với tiếng kêu, thì thân pháp của hắn ta cũng đồng thời đột ngột tăng tốc độ trong một đoạn thời gian ngắn ngủi.

Lúc này hắn ta đã mở trạng thái cực hạn, áo bị căng nứt toác, trên người không ngừng xuất hiện từng miệng máu rồi lại khép lại.

"Đến cùng thì mấy kẻ này xuất hiện từ đâu ra? Tại sao từ trước đến giờ ta chưa từng nhìn thấy bọn chúng?"

Trong mắt hắn ta mang theo vẻ nghi hoặc nồng đậm.

Cao thủ Siêu Phẩm không thể không có chút tiếng tăm gì được, hơn nữa ở đây không phải chỉ có một hai người, mà là một đám.

Thậm chí còn có cao thủ cực hạn Tam không, nhưng hiện giờ…

"Ngay cả Chung Thức cũng không dùng, đang xem thường chúng ta à?" Hồng Hiển đạo nhân hơi mỉm cười. "Thôi bỏ đi, quán chủ vẫn đang xem chiến, phải tốc chiến tốc thắng mới tốt."

Trong ba người, thực lực của hắn ta là mạnh nhất, bây giờ một khi đã quyết định, lúc này từng thớ thịt vô hình như mãng xà bành trướng trên cơ thể, lan tràn, hiển hiện ra.

"Các vị đạo hữu, còn xin được chỉ bảo."

Hắn vừa dứt lời, người đã bay vọt đi, nhào về phía Chu Nghĩa Đường.

Hai người còn lại đồng thời quát lên, cùng nhau ra chiêu từ hai bên cánh, tấn công Chu Nghĩa Đường từ hai vị trí khác nhau.

Ba người, ba Tam không đỉnh cấp đột phá Tông Sư thất bại, hoặc có thể nói là nửa Tông Sư.

Trừ việc mở Chung Thức, còn những thứ Tông Sư khác có, bọn họ cũng có.

Lúc này bọn họ hợp lực ra tay, cộng thêm tố chất thân thể huyết duệ tăng phúc cùng bộc phát ra.

Nhất thời trên mặt đường hiện lên ba dấu chân giẫm sâu vào trong đất, ba dấu chân thẳng tắp nổ tung hình thành hố sâu.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trong chớp mắt đó, bóng dáng ba người kia đồng thời chạm vào bên cạnh Chu Nghĩa Đường.

Âm thanh giao thủ dày đặc như pháo nổ tung vang xa.

Chu Nghĩa Đường miễn cưỡng chống đỡ được thế công của hai người, nhưng dù làm thế nào cũng không thể theo kịp chiêu số của người thứ ba.

Ngực hắn ta liên tục bị đánh trúng mấy chiêu, miệng phun máu tươi không ngừng lùi lại phía sau.

"Các ngươi tìm chết rồi!" Cuối cùng, hắn rống lên một tiếng điên cuồng, cơ thể bắt đầu nhanh chóng thay đổi.

"Chung Thức – Lôi Thú!"

Trong giây lát, tóc hắn ta dài ra, móng tay trên mười ngón tay trở nên đen dài bén nhọn, hai tay mọc ra từng tầng từng tầng giáp màu trắng bao trùm, giống như một lớp giáp tay.

Chính giữa lồng ngực mọc ra một đồ văn vặn vẹo bắp thịt giống như hình mặt người.

A!

Bỗng nhiên, khuôn mặt người trên ngực hắn ta há mồm rống to.

Một luồng âm thanh khiến người ta tê dại da đầu bùng nổ ra từ miệng kia, truyền đi như gợn sóng, từng vòng từng vòng sóng âm khuếch tán phóng đại mãi ra xa xa.

Ba người vây công xung quanh cùng lúc như bị sét đánh, cơ thể trở nên mềm yếu không còn sức lực.

Chính vào lúc này, trước mặt ba người đồng thời xuất hiện ba hình ảnh của Chu Nghĩa Đường, hắn ta cứ như chia ra làm ba

cùng xuất chiêu, cùng đánh trúng trái tim của ba người.

Bụp bụp bụp!

Ba tiếng nổ vang, ba người bị đánh bay ra ngoài, va chạm vào dân cư ở phía sau.

Chu Nghĩa Đường dậm chân chạy tới phía trước, biết rằng chiêu số vừa rồi không đủ để giết chết ba người họ, mà lúc này phóng tới chỗ Hồng Hiển đạo nhân gần nhất.

"Hãy cảm nhận thần uy của Minh Thần đi!" Hắn ta nổi giận gầm lên một tiếng.

Khom người, giậm chân, vọt tới trước.

Phòng ốc, vách tường ngăn cản ở trước người hắn ta nổ tung như mấy miếng đậu hũ, lộ ra thân hình Hồng Hiển đạo nhân vẫn còn đang ngã trên đất chưa đứng dậy.

"Chết!" Chu Nghĩa Đường đánh một chưởng về phía đầu đối phương.

Kích này bộc phát toàn bộ tốc độ của hắn ta. Thời gian xung quanh như chậm lại, tất cả đều giảm tốc đến trạng thái gần như đứng im.

Chỉ có một mình hắn ta, vẫn xông về phía trước giống một mũi tên nhọn như cũ.

"Chết chết chết chết chết chết chết chết!"

Sóng âm to lớn trong miệng hắn cứ như tiếng vọng, không ngừng chấn động ra chung quanh.

Bàn tay hắn ta cũng như tia chớp, mang theo trụ khí màu trắng đánh về phía trước.

Bộp!

Ngay trong nháy mắt này, một bóng người đầu đội đấu bồng màu đen đột ngột xuất hiện ở trước mặt hắn ta.

Đưa tay, chưởng đối chưởng!

"Lôi Phá Mệnh Thần Quyết – Thiên Chi Ngọc Minh!" trong lòng Chu Nghĩa Đường kinh hãi, trong mắt lộ vẻ ngoan tuyệt dứt khoát, Chung Thức chồng chất thêm Phá Hạn kỹ, ra tay toàn lực đánh về phía đối phương.

Keng!

Chưởng này nặng nề đánh vào lòng bàn tay trái người vừa mới đến, nổ tung từng gợn sóng khí thuần trắng.

Lực đạo chấn động đặc biệt thuộc về Chung Thức và Phá Hạn kỹ, chia thành hơn mười loại kình lực khác nhau, tràn vào lòng bàn tay đối phương, lại đều như muối bỏ biển, không thấy tung tích nữa.

“Cùng là đạo môn, nhưng ngươi đã lầm đường lạc lối!” Trương Vinh Phương dùng một ánh mắt không tên tiếp cận Chu Nghĩa Đường.

Chương 1287 - Tỉnh ngộ (14)

“Ngươi là ai?” Bỗng nhiên Chu Nghĩa Đường lui lại, ánh mắt cảnh giác.

Ngay từ giây phút đầu tiên hắn ta nhìn thấy đối phương, trong lòng hắn ta đã nhảy lên kịch liệt như khua chiêng gõ trống.

Trái tim đập mạnh, máu tươi gia tốc, nhiệt độ cơ thể lại cao lên.

Từng đường linh tuyến điên cuồng cố gắng chuyển động xé rách da thoát ra khỏi cơ thể, linh tuyến lại xuất hiện xao động theo tâm trạng bản năng.

Mà bây giờ là như thế, Chu Nghĩa Đường chỉ mới tiếp xúc một chiêu, bản thân hắn ta đã biết mình không thể là đối thủ của người này được.

“Ta muốn làm một thí nghiệm.” Trương Vinh Phương vươn tay ra.

Bụp!

Bóng người hắn lấp lóe, đột ngột thu hẹp khoảng cách mười mấy mét, xuất hiện bên cạnh Chu Nghĩa Đường, vỗ xuống.

Keng!

Cùng lúc đó, một vòng gợn sóng màu trắng rõ ràng khuếch tán ra từ trên cơ thể Chu Nghĩa Đường.

Đó là năng lực đặc biệt của Chung Thức của hắn ta, có thể dùng đồ án lôi thú trên ngực phát ra sóng âm chấn động to lớn.

Luồng sóng âm này có thể chấn động cơ bắp trên thân thể, khiến cho bản thân đối phương dùng bất cứ lực đạo nào cũng đều suy yếu đi rất nhiều.

Bình thường loại suy yếu này sẽ căn cứ vào cường độ thể chất người bị công kích để quyết định tỷ lệ.

Nếu thể chất hắn chưa đủ mạnh, thậm chí còn có thể bị chấn đứt kinh mạch, miểu sát ngay lập tức.

Còn nếu thể chất đủ mạnh mẽ…

Gợn sóng chấn động màu trắng chạm vào người Trương Vinh Phương, hất tung y bào của hắn ra phía sau, sau đó…

Chẳng hề có chút ảnh hưởng nào.

Bang!

Hắn giơ tay một chưởng bóp lấy phía sau cổ Chu Nghĩa Đường.

Uy hiếp khủng bố trí mạng lập tức bao phủ toàn thân Chu Nghĩa Đường, hắn ta cực kỳ hoảng sợ, hai tay hắn bộc phát toàn lực, khuỷu tay đánh về phía sau, đồng thời cơ thể chuyển hướng, ý đồ muốn đối mặt chính diện với đối phương.

Nhưng chẳng hề có tác dụng.

Cho dù hắn ta có chuyển hướng như thế nào đi nữa, cuối cùng người ở phía sau vẫn sẽ đứng phía sau, vị trí không hề thay đổi.

Hai tiếng ầm ầm vang lên, cú kích từ khuỷu tay hắn ta bị đánh lệch hướng đi, cũng không hề có chút ý nghĩa nào.

Xì.

Âm thanh từng giọt máu tươi bị hút ra truyền tới từ phía sau cổ, Chu Nghĩa Đường chuyển động con mắt, toàn thân rùng mình, cảm thấy sức lực của mình bắt đầu yếu đi.

Lúc này chân hắn ta vọt tới trước, hắn ta không quan tâm không để ý đến Chung Thức nữa, cố gắng thoát khỏi nơi đây.

Chênh lệch giữa hai bên quá lớn! Hắn ta hoàn toàn không có lực đánh trả lại!

“Đáng ghét! Nếu không phải lúc nãy đánh với ba kẻ kia hợp lực, đã tổn hao không ít thể lực của hắn ta, thì hắn ta tuyệt đối sẽ không căng thẳng như bây giờ!”

Đột nhiên một tiếng kêu quái dị truyền ra từ miệng hắn ta, đột nhiên tốc độ thân pháp của Chu Nghĩa Đường tăng vọt, xông tới phía trước một khoảng cách lớn.

Tốc độ tăng vọt này nhanh hơn gia tốc tạm thời vừa nãy không ít. Tuy chỉ là tạm thời, nhưng cũng khiến Trương Vinh Phương tính toán sai lầm, bàn tay bị giãy ra.

Hắn khẽ a một tiếng, hoàn toàn mất cơ hội hút máu.

“Còn muốn chạy?”

Sắc mặt Trương Vinh Phương không đổi, nhưng lại có hứng thú hơn. Lúc này dậm chân chạy tới trước, đột nhiên thân hình hắn hóa thành hư ảnh đuổi theo Chu Nghĩa Đường phía trước.

Nếu dựa vào tốc độ của hắn, cho dù Chu Nghĩa Đường có dùng toàn lực để chạy trốn, cũng chỉ có thể chạy thoát chừng nửa phút sẽ bị đuổi kịp.

Nhưng việc đời sẽ không đúng lúc giống như trong tưởng tượng được.

Hắn mới chạy được năm bước, Trương Vinh Phương đã đột ngột dừng chân lại.

Phốc!

Chất lỏng sền sệt một màu đen kịt, bất chợt phun ra từ phía bên phải trong một căn nhà dân cư, đúng lúc chặn phía trước con đường hắn đuổi theo.

Chất lỏng kia vừa rơi trên mặt đất, lập tức ăn mòn bùn đất đá tảng, tỏa ra khói đen nồng đậm.

Thân pháp Trương Vinh Phương thay đổi, lại đuổi theo một phương hướng khác lần nữa.

Nhưng lần này, lại là dịch nhờn màu đen tương tự chuẩn xác chặn đứng đường đi của hắn.

Chuyển hướng lần thứ ba, hắn liên tục bay thẳng lên trời, mượn lực nhảy lên ở giữa không trung, hoàn toàn không đuổi theo từ dưới mặt đất nữa.

Nhưng lại có mấy bãi chất lỏng màu đen phóng lên tận trời, cứ như muốn bao phủ hắn vào trong đó.

Trương Vinh Phương rơi vào đường cùng, hất áo choàng lên, gói chất lỏng lại ngăn cản hoàn toàn, mình lại ve sầu thoát xác, rơi xuống đất đứng vững.

“Ai?”

Trương Vinh Phương nhìn về phía chất lỏng bắn ra, ánh mắt có hơi nheo lại.

“Người giết ngươi!” Một lão giả tóc trắng phơ, trong tay xách một hồ lô rượu chậm rãi từ từ đi ra từ khu dân cư.

“Từ phái chủ, chuyện ngươi đồng ý, nên làm rồi.” Lão ta chính là người đi cùng Chu Nghĩa Đường, lão giả họ Hồ.

Lão ta vốn chỉ sang đây xem tình hình, không ngờ lại xuất hiện biến cố đến mức này.

Mắt thấy lão ta mà không ra tay thì Chu Nghĩa Đường sẽ không còn nữa, bất đắc dĩ, lão ta chỉ có thể chủ động hiện thân.

Chương 1288 - Tỉnh ngộ (15)

Về phần thực lực mạnh mẽ trước đó Trương Vinh Phương thể hiện ra, lão ta cũng nhìn thấy. Nếu chỉ có một mình lão ta, tất nhiên lão ta tuyệt đối không dám lộ diện ngay bây giờ.

“Đáng tiếc. Chắc hẳn gặp phải chúng ta là điều bất hạnh lớn nhất của ngươi.” Lão giả họ Hồ khẽ lắc đầu, tránh người sang một bên.

Sau lưng lão ta có một bóng người đang chậm rãi đi ra.

Người kia có dáng người yểu điệu, có lồi có lõm, tóc đen dài đến eo, khuôn mặt khí khái hào hùng mà sắc bén, nhưng lại mang theo vẻ xinh đẹp tái nhợt nào đó.

Trong ánh lửa ban đêm, nữ tử mặc áo dài tím đen, dưới người chỉ mặc quần da ngắn màu đen, lộ ra đôi chân dài trắng nõn nhẵn nhụi.

Cho dù là trong thời đại này, dân phong cởi mở, thì cũng có rất ít người mặc như vậy.

Nhưng thể hiện trên người nữ tử này lại có vẻ không đột ngột chút nào.

“Đã lâu không gặp. Ta đã tìm ngươi rất lâu đấy!” Đôi mắt nữ tử đẹp như đao, đến gần Trương Vinh Phương mà mắt cũng không chớp.

“Ngươi chưa chết?” Trương Vinh Phương hơi kinh ngạc.

“Ngươi còn chưa chết, làm sao ta lại chết được!” Nữ tử gầm hét lên. “Trước khi trực tiếp chiến thắng ngươi, giết chết ngươi! Ta sẽ không chết! Cho nên…”

Vù!

Nàng ta còn chưa nói dứt lời, đã thấy hoa mắt, lại thấy Trương Vinh Phương đối diện đã chẳng còn bóng dáng rồi.

Nàng ta vừa nghiêng đầu, Trương Vinh Phương đã chạy ra thật xa, sắp đuổi kịp Chu Nghĩa Đường đang chạy mất.

“Ngươi dám coi như không thấy ta?”

Nữ tử gầm lên giận dữ, hình thể toàn thân giãn nở, áo bị căng nứt, ngược lại cái quần da ngắn ở nửa dưới lại vô cùng rắn chắc, miễn cưỡng treo trên người nàng ta.

Nàng ta cao một mét tám, bỗng nhiên tăng vọt lên hai mét năm. Đồng thời trên người hiện ra từng bọc mủ màu trắng nhúc nhích.

“Chung Thức! Thái Âm Sí Thể!”

Nữ tử gầm lên giận dữ, bỗng nhiên cơ thể kéo dài, lại trở nên cao thêm lần nữa, đạt tới ba mét!

Thân thể nàng ta vặn vẹo nhúc nhích thay đổi như bùn nhão, nhanh chóng hình thành tư thái cân xứng.

Chỉ là trên da của trạng thái này bao trùm một tầng màng da đen nhánh.

Từng vết rạn màu đỏ sậm giống như miệng máu không ngừng hiển hiện trên phần lưng nàng ta. Nhìn theo vết rạn còn có thể nhìn thấy lít nha lít nhít máu thịt màu đỏ tươi giống như xúc tu.

“Ta đã sớm không còn là ta lúc ban đầu! Trương Ảnh! Ngươi đừng hòng trốn!”

Dưới chân nữ tử nổ tung, trong tiếng oanh tạc, nàng ta dùng tốc độ không hề chậm hơn Trương Vinh Phương mà xông lên.

Những nơi nàng ta đi qua, mỗi một bước mượn lực bước ra, sẽ để lại dấu chân bốc lên khói đen kịch độc trên mặt đất.

Phía trước, Trương Vinh Phương sải chân cấp tốc chạy về phía trước, mắt thấy khoảng cách đuổi kịp Chu Nghĩa Đường trước mặt chỉ còn chưa đến một mét.

Đột nhiên hắn đưa tay, hất một chiêu Viêm Đế phù như lấy hạt dẻ trong lò lửa về phía trước.

Đột nhiên trong lòng hắn hơi suy nghĩ, dừng tay lại, cơ thể lóe lên về phía bên trái.

Phốc!

Một đám sương mù bảy màu phun ra từ phía sau, sượt qua người hắn, đánh chuẩn xác vào cột gỗ một căn nhà bên đường.

Cột gỗ lập tức biến thành màu đen, đốt cháy, mất nước, bắt đầu rơi rụng xuống rất nhiều bụi đen.

Trong nháy mắt, cả cột gỗ chỉ còn hơn phân nửa, răng rắc đứt gãy đổ xuống đất.

“Ta nhớ ra rồi, ngươi là Từ Mộng Yên phái chủ Ngũ Đỉnh phái?” Trương Vinh Phương thấy cảnh này, đột nhiên giật mình lên tiếng.

Trong lúc hắn nói chuyện, cơ thể di động sang bên trái, chuẩn xác tránh khỏi thế công liên hoàn sau đó từ Từ Mộng Yên.

Từng chiêu quyền chưởng mang theo sương mù bảy màu, không ngừng đập tới từng bộ phận trên thân thể hắn.

Nhìn từ xa, nó giống như màn mưa to gió lớn do quyền chưởng tạo thành.

Xen lẫn trong màn mưa còn có sương mù bảy màu kịch độc vô cùng, đó là hào quang năm màu tự nhiên tản ra từ Chung Thức của Từ Mộng Yên.

“Tránh đi tránh đi! Lần trước ta đã rút ra bài học, sau khi trở về đã cải tiến tốc độ tỏa ra của hào quang năm màu! Lần này, ngươi chắc chắn phải chết!” Từ Mộng Yên cười điên cuồng.

Quả nhiên, theo từng chiêu tấn công của nàng ta, tốc độ sương mù bảy màu tản ra cực nhanh.

Có đôi khi, rõ ràng chỉ là diện tích tác động trong một quyền, nhưng vì bị bao bởi sương mù bảy màu, một quyền này tương đương với một đợt sóng xung kích cực đại, diện tích che phủ cực lớn.

Trương Vinh Phương né tránh từng chiêu số, nhưng không thể né tránh kiểu sương mù này hoàn toàn.

Xèo.

Sương độc bắt đầu ăn mòn ở trên da của hắn, tỏa ra khói đen.

“Lại là chiêu này. Nhưng mà hình như quả thực đã trở nên lợi hại hơn.”

Hắn vừa trốn tránh, vừa đánh giá.

Bây giờ sinh mệnh lực của hắn đã mạnh hơn trước kia, chất độc này còn có thể làm hắn chịu thương tổn, quả thật là có cải tiến.

“Đúng rồi, ngươi Bái Thần rồi sao?” Đột nhiên Trương Vinh Phương lên tiếng hỏi.

Chương 1289 - Tỉnh ngộ (16)

“Giao thủ với ta mà còn dám phân tâm! Giết!” Từ Mộng Yên gầm thét. Trong trạng thái Chung Thức, tốc độ sức mạnh của nàng ta còn mạnh hơn một mảng lớn so với lúc trước giao thủ.

Rõ ràng trong khoảng thời gian này, nàng ta cũng đã có bước tiến dài.

Nhưng đáng tiếc.

Chỉ đơn thuần tăng tiến tốc độ sức mạnh, trừ phi xuất hiện thay chênh lệch thật lớn giữa hai bên, nếu không…

Bạch!

Trương Vinh Phương thoải mái tránh khỏi một chân quét ngang của nàng ta, trên đùi mang theo sương độc bảy màu ăn mòn làn da trên mặt hắn toả ra khói đen, không đến nửa giây sau đó, làn da bị ăn mòn tự nhiên khép lại khôi phục.

Tất cả giống như chưa bao giờ xảy ra vậy.

Tất cả độc tố đã tách rời khỏi liều lượng thì nói chuyện sát thương đều là vô dụng.

Trừ phi hắn vẫn giống như lúc trước, mặt đối mặt chống đỡ Từ Mộng Yên, nếu không trong trường hợp không có tiếp xúc, chỉ dựa vào chút xíu sương mù tản ra công kích bên ngoài lớp da, thì hoàn toàn vô dụng.

Nơi đây lại là môi trường ở ngoài trời, khác với môi trường bị bịt kín trong động quật dưới mặt đất lúc trước.

Chút xíu độc tố bị không khí pha loãng thế này, muốn đẩy hắn vào chỗ chết, quá khó khăn.

Thân hình Trương Vinh Phương không ngừng lấp lóe, hoàn mỹ tránh khỏi tất cả chiêu số của Từ Mộng Yên.

Trừ sương mù ra, hắn quan sát tỉ mỉ nữ tử trước mắt.

“Thái Âm Sí Thể. Ngũ Đỉnh phái xuất thân từ Cảm Ứng môn, nói mới nhớ, Cảm Ứng môn cũng là thế lực lớn nhất dưới trướng sư phụ ta, đúng lúc cùng thuộc vào Đạo môn.”

Trong lúc hai người giao thủ tốc độ cao, cũng đồng thời đuổi theo Chu Nghĩa Đường chạy trốn ở phía trước.

Rất nhanh, ba người xông vào trong cánh rừng ban đêm thâm thúy âm u.

Trong Ám Quang Thị Giác, Trương Vinh Phương không hề bị quấy nhiễu chút nào.

Hình như Từ Mộng Yên cũng vì thể chất đặc biệt, không hề bị ảnh hưởng giống hắn, ngược lại chỉ có Chu Nghĩa Đường, rõ ràng tốc độ đã chậm đi.

Bạch!

Trương Vinh Phương lại tránh khỏi quyền của Từ Mộng Yên lần nữa. Đột nhiên mở miệng.

"Xem ra, ngươi cũng đã lầm đường lạc lối."

"Ngươi đang nhục nhã ta?" Gầm thét trong mắt Từ Mộng Yên càng cao vút lên, nàng ta lui ra sau hai bước, hai tay mở ra, làn da toàn thân bỗng nhiên vỡ ra từng lỗ hổng đỏ như máu thật lớn.

"Để giết chết ngươi! Ta đã khổ tâm nghiên cứu, cuối cùng bây giờ đã thúc đẩy Thái Âm Sí Thể lên cao hơn một bước!"

"Ngươi cho là ngươi thắng chắc rồi? Chết đi cho ta!"

Từ Mộng Yên điên cuồng gào thét, miệng máu toàn thân giống như vô số khuôn miệng, há to hút khí vào.

Hít!

Cơ thể nàng ta nhanh chóng bành trướng trở nên lớn hơn, giống như được thổi phồng, dưới da đùn lên từng bóng da bán trong suốt lớn nhỏ không đều.

Hình thể nàng ta cũng lập tức tăng lên một vòng lớn.

Sau đó, ầm vang phun ra.

Xèo!

Vô số sương độc bảy màu trộn lẫn với nọc độc rơi xuống như mưa, dâng trào khuếch tán ra chung quanh.

Trương Vinh Phương cấp tốc lui lại, thấy cảnh này, cuối cùng trong mắt hắn đưa ra quyết định.

“Hai người các ngươi cũng không tệ. Thôi bỏ đi, vậy thì đi cùng nhau đi.”

Vô số nọc độc bắn lên bên ngoài thân thể hắn, ăn mòn và khép lại bắt đầu điên cuồng đối kháng với nhau, so đấu tốc độ.

Vẻ mặt Trương Vinh Phương không thay đổi. Khí huyết bắt đầu chuyển động.

“Trạng thái cực hạn: Thần Ý Hợp Nhất.”

“Trạng thái cực hạn: Âm Dương Cộng Tể.”

“Trạng thái cực hạn: Giới Hạn.”

Cơ thể hắn bắt đầu giãn nở ra lớn lên từng vòng từng vòng, màu da biến thành đen, vô số mạch máu nhô lên như con giun, hai mắt biến đỏ, tơ máu dày đặc.

“Ta có thể cảm giác được, ngươi rất đau khổ.”

Trương Vinh Phương nâng hai tay lên, nhẹ nhàng thở ra, thổi tan sương độc vọt tới trước mặt.

“Cho nên.”

“Âm Hồng!”

Bạch!

Trong chốc lát tay phải Trương Vinh Phương vươn ra phía trước, như đao như tiễn, ầm vang xuyên qua sương độc, một phát nắm lấy cổ Từ Mộng Yên, nhấn xuống dưới đất.

Ầm ầm!

Mặt đất chấn động, từ hai người làm trung tâm, bùn đất đá vụn năm mét xung quanh chợt nổ tung bắn lên.

Giống như thiên thạch rơi từ trên trời xuống, vô số tầng đất bay lên bắn ra bốn phía, thậm chí đập vào thân cây có thể đập ra từng cái lỗ lớn nhỏ không đều.

Chu Nghĩa Đường không xa chợt dậm chân, quay đầu nhìn lại, da mặt bị luồng sóng khí kịch liệt thổi cho không ngừng run run.

“Sức mạnh này?”

“Chạy nhanh đi.” Lão giả họ Hồ hiện thân ở bên cạnh lạnh lùng nói.

Vốn là ba người bọn họ dùng ánh mắt trao đổi, ăn ý với nhau dự định cùng dừng bước ở đây, quay người vây giết Trương Vinh Phương.

Nhưng bây giờ nhìn thấy một chiêu kia, thấy sức mạnh như thế kia…

Chớp mắt một cái đã tác động đến phạm vi hơn mười mét xung quanh, cho dù là Tông Sư có sức mạnh được xưng là ngạnh công, chỉ sợ cũng không có ai đạt tới hiệu quả khoa trương như thế này.

Chương 1290 - Tỉnh ngộ (17)

“Chạy!” Chu Nghĩa Đường nhanh chóng quyết định, không hề có tâm tư muốn vây giết đối phương như vừa rồi nữa.

Hai người đồng thời phân tán ra một trái một phải, không để ý tới bất cứ chuyện gì nữa, giữ mạng quan trọng hơn.

Lão giả họ Hồ chỉ mới chạy được hai bước, lông tóc toàn thân đã dựng đứng lên, dùng toàn lực triển khai Chung Thức, hình thể xảy ra thay đổi.

Nhưng vẫn quá muộn rồi.

Bạch.

Trương Vinh Phương xuất hiện trước người lão ta như vừa thuấn di, giơ tay lên chỉ.

Phụt.

Đầu ngón tay hắn thẳng tắp như kiếm, đâm vào ấn đường lão giả.

Tất cả thay đổi trên người lão giả đã hoàn toàn dừng lại.

“Đây là chiêu thức gì vậy?” Lão giả họ Hồ khó khăn há miệng. Máu tươi điên cuồng trôi đi theo ngón tay rồi biến mất.

“Đây là Thập Nhị Tiên Pháp.”

Trương Vinh Phương quay đầu lại nhìn Chu Nghĩa Đường đã chạy xa.

“Súc Địa!”

Bịch!

Trong chớp mắt, bóng dáng hắn lấp lóe liên tục, từng cái bóng liên kết thành một mảnh thẳng tắp.

Súc Địa!

Súc Địa!

Súc Địa!

Súc Địa!

Chu Nghĩa Đường đang ở phía trước, Trương Vinh Phương nhón chân nhẹ rơi xuống đất, quay người tung một chưởng.

Viêm Đế phù, Vô Tâm Chi Hoả.

Bang!

Không khí xung quanh gần như bị ngọn lửa này rút đi toàn bộ, biến thành khí áp to lớn, lao về phía Chu Nghĩa Đường.

Con ngươi Chu Nghĩa Đường co lại, tê dại cả da đầu, hoàn toàn không biết đối phương đã xuất hiện như thế nào!

Thời khắc lâm nguy, hắn ta điên cuồng thúc giục toàn thân tất cả các chiêu thức có thể tăng phúc sức mạnh.

Phá Hạn kỹ, trạng thái cực hạn, Chung Thức, không giữ lại chút tiềm lực nào nữa, phóng thích hoàn toàn, ra chiêu!

Nhưng khi hắn ta nhìn thấy cánh tay của mình tiếp xúc với tay của đối phương, hai tay của hắn ta bị đối phương bẻ gãy đơn giản như hai cành cây khô, không hề có chút xíu sức lực ngăn cản nào cả.

Chu Nghĩa Đường lập tức hiểu rằng.

Không có biện pháp nào cả.

“Thần ơi! Giáng lâm trên thân ta!” Bỗng nhiên hắn ta ngửa đầu điên cuồng gào thét.

Ngay khi thân thể hắn ta bị một chưởng xuyên thủng, một luồng khí tức lạnh lẽo vô danh ầm vang khuếch tán ra từ người hắn ta.

Luồng khí kia cũng không phải lạnh lẽo thực sự, mà lại khiến người ta cảm thấy giống như rét lạnh hơn.

Hai mắt hắn ta lập tức chuyển hóa thành màu trắng bạc hoàn toàn, đồ văn hình mặt người chính giữa ngực bỗng mờ dần rồi biến mất, sau đó chợt biến thành một con quái thú một chân một sừng màu xanh đậm.

Phù phù!

Một âm thanh to lớn như nhịp tim vang lên trên người Chu Nghĩa Đường.

Ngay sau đó, trong lòng Trương Vinh Phương run lên, thiếu chút nữa đã nhảy lên theo nhịp tim kia, bỏ lỡ mất nhịp điệu của mình.

Ánh mắt hắn hơi chuyển, lui ra sau mấy bước, bình tĩnh quan sát trạng thái sau khi Hàng Thần của đối phương.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với Hàng Thần, nhưng đây là lần đầu tiên được tiếp xúc với người chủ động Hàng Thần.

Những kẻ hắn gặp trước đó đều là Hàng Thần bị động.

Lần này lại hoàn toàn khác, hắn ta tự chủ động.

"Quán chủ, có cần giúp đỡ không?"

Lúc này đám Hồng Hiển đạo nhân mới kịp thời đuổi theo tới đây, vừa nhìn thấy Chu Nghĩa Đường sau khi Hàng Thần, ba người ăn ý nhanh chóng chia ra, đứng vây quanh người kia.

"Coi chừng một tên Tông Sư Bái Thần khác đi. Còn người này để ta cẩn thận quan sát đã." Trương Vinh Phương thản nhiên nói.

Sau khi tiếp nhận đặc huấn của Đế Giang, tiên cơ ngăn địch của hắn đã đủ để nghiền ép trước tất cả mọi người.

Chu Nghĩa Đường cũng được, Từ Mộng Yên cũng vậy, nếu ngay cả chạm vào cũng không có cách nào chạm được vào hắn, thế thì có gì để đàm luận chuyện chiến thắng nữa đây?

Hiện tại cũng coi như là hắn đã cảm nhận được cảm xúc của những Cực Cảnh Đại Tông Sư kia.

Trên phương diện tiên cơ ngăn địch, thua kém một bước đã là cách trở như đất với trời.

Cho dù chỉ kém một tấc, nhưng không đụng tới vẫn là không đụng tới.

Đó là khác nhau giữa có và không, cũng là khoảng cách giữa sống và chết.

"Chẳng lẽ quán chủ lại muốn thử, người sau khi Bái Thần có thể thành hay không?" Hồng Hiển đạo nhân lập tức lấy lại tinh thần.

Trương Vinh Phương không trả lời lão ta, đi thẳng đến chỗ Chu Nghĩa Đường.

Hắn đang trong trạng thái chồng chất cực hạn, thân cao hơn ba mét, từng bước chân một giẫm vào bùn đất cứ như một người khổng lồ nho nhỏ giữa rừng cây, lan tràn cảm giác đè nén nặng nề.

Đúng lúc bóng tối che Chu Nghĩa Đường lại.

Hai người một cao một thấp, bình thản đối mặt với nhau.

“Là ngươi.” Khuôn mặt Chu Nghĩa Đường cứng ngắc, há miệng nói ra hai chữ.

Trong lúc đó, làn da trên cơ thể hắn ta nứt ra, cứ như chỉ trong chớp mắt đã bị hàng ngàn lưỡi dao cứa đứt ra.

Phốc!

Vô số ngân tuyến phun ra như suối, dùng hắn ta làm trung tâm, tuôn trào về phía Trương Vinh Phương.

Đáng tiếc một giây trước khi hắn ta bộc phát, Trương Vinh Phương đã phát hiện không đúng, lách người ra nhanh chóng lui lại phía sau.

Chương 1291 - Tỉnh ngộ (18)

Hắn dùng toàn lực thi triển Súc Địa trong trạng thái Thập Nhị Tiên Pháp, chớp mắt đã vút đi hơn mười mét.

Súc Địa hai lần liên tục, người hắn đã hoàn toàn rời khỏi phạm vi linh tuyến quét ngang qua.

Linh tuyến cuồng dại, kéo dài hồi lâu mới chậm rãi suy yếu, rút về, khôi phục thành thân thể ban đầu của Chu Nghĩa Đường.

Lúc này Trương Vinh Phương mới tiến tới, đưa tay đặt trên cổ hắn ta, hút vào.

Loạt xoạt, thế mà cả cơ thể Chu Nghĩa Đường lại vỡ vụn sụp đổ như bùn nhão, trong người tuôn ra một mảng tro đen lớn.

"Đây là?" Trương Vinh Phương hơi sững sờ, nhìn Chu Nghĩa Đường đã biến đen toàn thân, sau đó vỡ nát, trở thành một đống tro đen, bốc hơi biến mất.

Chẳng qua mấy giây sau, từng võ giả Bái Thần Tông Sư sống sờ sờ biến mất không còn tăm tích ngay trước mặt hắn.

"Vì sao lại như thế?" Trương Vinh Phương nhíu chặt lông mày. "Sau khi trực tiếp Hàng Thần thì tự nổ tung. Tự bạo xong thế mà lại bỏ mình luôn. Quả quyết như thế, tuyệt đối không thể là quyết định của chính bản thân Chu Nghĩa Đường. Vô cùng có khả năng chính là thần phật giáng lâm trên người hắn ta hành động."

Ngay cả đánh cũng chưa đánh đã trực tiếp tự bạo.

Tên thần phật này hơi không giống với những kẻ lúc trước hắn đã từng tiếp xúc.

Trương Vinh Phương suy tư, đang muốn đứng dậy, đột nhiên nhìn thấy mặt đất chỗ thi thể Chu Nghĩa Đường biến mất, thế mà tự nhiên hiện ra một đồ án đặc biệt do dấu vết và cỏ cây tạo thành.

Đó là một bức hình quái dị mình người đầu trâu, sau lưng mọc lên một cái sừng, chỉ có một cái chân.

“Đây là?” Mày Trương Vinh Phương nhăn lại.

Hô.

Gió lạnh trong rừng thổi bay đồ án, tất cả lại trở về hình dáng ban đầu.

Nếu không phải trận kịch chiến vừa nãy tạo thành mảng tổn thương lớn, còn có quần áo trọn vẹn để lại trên mặt đất, chỉ sợ không có ai lại tin tưởng rằng thảm trạng trong rừng cây này chỉ là do mấy người tạo thành.

Trương Vinh Phương đứng dậy, nhắm mắt, đồ án mình người đầu trâu vừa rồi hắn nhìn thấy, vẫn cứ hiển hiện trước mắt mãi sau vẫn chưa thể tan biến.

“Chẳng lẽ cái này lại chính là Minh Thần kia?” Trong lòng hắn suy đoán.

Đang lúc hắn dự định trở về xem xét những người còn lại.

Đột nhiên một tiếng vang trầm phù phù vang lên.

Trái tim hắn đập lên xuống kịch liệt.

Máu tươi bắt đầu cấp tốc phun trào, hội tụ, vọt lên não bộ.

Cảm giác hôn mê vô danh khiến Trương Vinh Phương kìm lòng không được mà phải nhắm hai mắt lại.

Đợi đến lúc hắn kịp phản ứng lại, nỗ lực mở to mắt.

Trước mặt đã hoàn toàn thay đổi hình dạng.

Chung quanh có sương trắng tràn ngập, rõ ràng không còn là vị trí lúc trước.

Bộp.

Bộp.

Bộp.

Có đồ vật gì đó đang đến gần, tiếng bước chân to lớn mà nặng nề, giống như tiếng trống trận, vừa vặn gõ vào mỗi một nhịp đập lên của trái tim Trương Vinh Phương.

“Nghi Vân Quỷ Vụ sao?” Trong lòng hắn tăng cao cảnh giác, lần theo âm thanh nhìn về phía truyền đến.

Chỉ giết một Tông Sư Bái Thần, đã bị kéo vào Nghi Vân Quỷ Vụ, vô cùng không còn nghi ngờ gì nữa, hoặc là ở gần đó có Linh Tướng hay là tàn thần tồn tại, hoặc là, tên Chu Nghĩa Đường chủ động Hàng Thần kia có vấn đề.

Nhưng mặc kệ là nguyên nhân nào, ai muốn bắt được hắn, đều phải nỗ lực trả một cái giá cực lớn.

Trương Vinh Phương khôi phục bình tĩnh trong lòng.

So với lúc trước, lần đầu tiên Trương Vinh Phương tiếp xúc với Nghi Vân Quỷ Vụ, hiện tại hắn đã bình tĩnh hơn rất nhiều. Bởi vì hắn hiểu rất rõ, Linh Tướng sẽ không hiện thân đơn giản như vậy. Đại khái trường hợp này là bởi vì chủ động Hàng Thần dẫn đến vấn đề.

Âm thanh bộp bộp càng ngày càng gần, càng ngày càng vang.

Rất nhanh.

Thứ gì đó tạo ra tiếng vang cực lớn, cuối cùng cũng đi đến trước người Trương Vinh Phương.

Nó lộ ra hình dáng cơ thể trong sương mù.

Đó là một con quái vật khổng lồ cao tới hơn mười mét.

Dung mạo bề ngoài là mình người đầu trâu, phía sau lưng là một mảnh xanh đậm, chỉ có một cái chân, phần lưng còn mọc ra một cái sừng thon dài.

Nó đi đến trước người Trương Vinh Phương, đột nhiên hống dài một tiếng.

Bò….ò…! !

Sóng âm to lớn chấn động, khiến sương mù chung quanh quay cuồng xao động từng vòng từng vòng.

Tiếng rống từ cái đầu trâu dừng lại, cuối cùng mở miệng.

“Ta chính là….”

Bạch!

Ánh đỏ lóe lên, một bóng người màu máu to lớn đánh tới phía bên cạnh như thiểm điện, một chiêu đã nhấc đầu trâu lên, bay vào trong sương mù mênh mông.

Đúng lúc này tiếng rống hoàn toàn phẫn nộ của đầu trâu truyền đến.

“Ta chính là!” Trong tiếng bò rống, người đầu trâu kia lên tiếng lần nữa.

Bạch!

Một bóng trắng bay qua trước mặt Trương Vinh Phương, nhào về phía tên đầu trâu kia.

Tiếng trâu rống lại truyền đến lần nữa, rõ ràng lần này đã suy yếu hơn rất nhiều.

“Ta!”

Hô!

Lại là bóng dáng một kẻ đầu rồng thân người to lớn, chợt lóe lên trong đám sương mù phía trước Trương Vinh Phương.

Chương 1292 - Tỉnh ngộ (19)

Tiếng trâu rống im bặt mà dừng.

Tất cả khôi phục yên tĩnh.

Trương Vinh Phương đứng tại chỗ, trợn mắt nhìn. Bắt đầu cảm giác sương mù chậm rãi tản đi.

Rất nhanh, não hắn trở nên mê muội một hồi, thấy hoa mắt, người đã quay về vị trí vừa rồi giết chết Chu Nghĩa Đường lần nữa.

Bốn phía vẫn là cánh rừng u ám như cũ, ánh trăng treo cao trên đỉnh đầu.

Xa xa có rất nhiều thuộc hạ đang nhanh chóng đến gần.

"Vừa rồi xảy ra chuyện gì?" Trương Vinh Phương mơ hồ có cảm giác vừa nãy đã xảy ra một chuyện rất quan trọng, đáng tiếc hắn không thể phân biệt được rốt cuộc đó là gì.

Vẻn vẹn chỉ có suy đoán, không có chút ý nghĩa nào.

"Quán chủ!" Ba người Hồng Hiển đạo nhân lại đuổi theo đến lần nữa: "Không sao chứ?"

"Không sao." Trương Vinh Phương khẽ lắc đầu, nhặt y bào của Chu Nghĩa Đường để lại lên, vơ vét ở trong đó, trừ túi tiền, hắn còn lấy được một cuốn sách nhỏ màu tím đen.

Hắn mở quyển sách ra, tất cả đều là ghi chép dạng văn tự trong đó, nhưng quỷ dị là, một vài chỗ rõ ràng là để lại mảng lớn trống không dùng cho hình minh hoạ, nhưng lại không hề có gì cả.

Trương Vinh Phương như có điều suy nghĩ, để sách xuống.

Đột nhiên trong lòng hắn dừng lại.

Vừa rồi sách này tên là cái gì nhỉ?

Lúc hắn nhớ tới vừa lật ra, mắt kịp nhìn tên sách, hình như tên là cái gì mà Minh Thần mệnh thập yêu lục.

Để nghiệm chứng suy đoán của hắn, hắn lại cầm sách lên sách lật ra lần nữa.

Nhưng lúc này đây, đồng tử Trương Vinh Phương co rụt lại, hô hấp hơi dồn dập.

Chỉ thấy cuốn sách mới vừa rồi vẫn còn có vài chữ, bây giờ lật ra, lại chẳng còn gì nữa.

Chỉ còn trống rỗng.

Mỗi một trang, mỗi một trang đều trống không!

Trương Vinh Phương không ngừng lật qua lật lại trước sau trên dưới cuốn sách, nhìn qua hết một lượt, không hề có một chữ nào.

"Đúng rồi, các ngươi đã bắt được đầu nguồn chế tạo những tên côn đồ Hồng Cân rồi sao?" Hắn nhanh chóng nhìn về phía ba người hỏi.

"Giết sạch hết cả rồi. Những tên tai họa này, tùy ý tàn sát sinh linh, tất cả đều đáng chết!" Đồng Phỉ trẻ tuổi nhất, liếm liếm môi đỏ hung ác nói.

Nàng là người hưng phấn nhất trong ba người. Từ một bà lão tám chín mươi tuổi sắp chết, bất ngờ khôi phục lại thành trạng thái đỉnh phong thời điểm ba mươi tuổi.

Mỹ mạo, võ công, tất cả đều quay về toàn bộ.

Có được cảm nhận như vậy, quả thực đã khiến nàng hưng phấn đến phát cuồng.

Cho nên nàng trong trạng thái hưng phấn quá độ, trước đó nàng không cẩn thận đã giết sạch toàn bộ những tên áo choàng đen Minh Thần giáo kia.

"Quán chủ không cần lo lắng!" Đồng Phỉ cười nói: "Ta đã sai người chất đống xương đầu của bọn chúng lại với nhau, dán bố cáo, tuyên cáo tất cả việc ác của bọn chúng cho mọi người!"

Trương Vinh Phương không phản bác được.

"Người nữ tử vừa rồi bị ta đánh trọng thương đâu?" Hắn nhớ tới Từ Mộng Yên, nếu Chu Nghĩa Đường đã chết rồi, vậy chỉ có thể dùng nữ nhân kia thay thế làm vật thí nghiệm.

Mấy người ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, không biết đang nói tới cái gì.

Trương Vinh Phương thầm nghĩ không tốt, nhanh chóng tiến đến phía vị trí của Từ Mộng Yên.

Vừa nãy hắn hoàn toàn không nương tay, phế bỏ cơ quan nội tạng của nữ nhân kia ngay tại chỗ, đánh thành một đống bùn nhão.

Hắn không có cảm giác Bái Thần ở nữ nhân kia, chịu thương thế như vậy tuyệt đối không thể động đậy.

Nhưng….

Rất nhanh, hắn dẫn đầu đến bên cạnh hố to nơi Từ Mộng Yên bị đập tổn thương, quả nhiên bên trong trống rỗng.

"Người không phải là Bái Thần, lồng ngực đã bị đập nát mà còn có thể sống sao?" Trương Vinh Phương đứng ở bờ hố, lên tiếng hỏi.

Mấy người chạy đến sau lưng, đều chớp mắt không nói gì.

"Quán chủ, không phải chính là chúng ta sao?" Hồng Hiển đạo nhân nhỏ giọng nói.

Điện Địa Mẫu - Tuyết Hồng các.

Tổng cộng bảy mươi bảy bức tượng Địa Mẫu thần cao lớn hiền hoà, dáng vẻ đa dạng ngàn vạn, mặc quần áo khác nhau, có váy, có áo dài, có áo choàng mũ mềm chống lạnh, cũng có sa mỏng manh. Phong cách cũng đều khác nhau, hoa lệ, mộc mạc, nghiêm túc, cao quý, cùng khổ, cái gì cần có đều có.

Tính theo tuổi tác, khi còn nhỏ tuổi, lúc tuổi còn trẻ, lúc già đi, lúc lâm chung cũng đồng dạng có pho tượng Địa Mẫu cho mình.

Các nàng đứng thành hàng trong thần điện, hình thành một rừng tượng thần khổng lồ.

Mà người tế bái thì cần phải đi đến trung tâm rừng tượng, cầu nguyện, cúng tế ở bên cạnh tế đàn.

Lúc này sắc trời chiếu xuống từ mái thủy tinh trên đỉnh thần điện, vừa vặn chiếu chính xác vào sân cúng tế.

Nhạc Đức Văn xếp bằng ở phía sau, nhìn Lão Đậu quỳ trên bồ đoàn phía trước, vô cùng buồn chán.

Đây là lần thứ tư lão tới, đáng tiếc lão hữu vẫn chưa hoàn thành nghi thức cuối cùng.

Điện Địa Mẫu và Thiên Thần điện, chính là căn bản chí cao của Đại Linh. Là vùng đất Thần Thánh linh thiêng nhất.

Chương 1293 - Binh tai (1)

Cho nên cho dù là Nhạc Đức Văn cũng không thể vô lễ ở đây.

Chỉ có thể chờ đợi.

Vào lúc ông đang lẳng lặng chờ đợi.

Lão giả chậm rãi nhúc nhích.

Thân thể lão giat đang quỳ xê dịch sang phía trái, đổi tư thế. Hai mắt nhắm chặt cũng chầm chậm mở ra.

“Ngươi đến nhiều lần như vậy, tìm ta là có chuyện gì quan trọng à?”

Cuối cùng khi làm xong thủ ấn hoàn tất tế bái, lão giả chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Nhạc Đức Văn.

Lão Nhạc đổi thành áo bào tím thư thái thả lỏng, vốn dĩ là mái tóc trắng, hôm nay đã sớm biến thành tóc đen, trừ ánh mắt và chút vẻ già nua trên khuôn mặt ra, còn lại cơ bản không thể nhìn ra đây là lão giả chín mươi mấy tuổi.

“Là có chút việc.” Nhạc Đức Văn gật đầu, chờ quá lâu, cuối cùng ông thở hắt ra: “Gần đây tình huống bên chỗ ta hơi căng thẳng, ta tới tìm ngươi mượn ít người.”

“Cho mượn người?” Lão giả đứng dậy, hoạt động khớp nối tứ chi.

Lão giả luôn luôn mặc một bộ áo giáp đen nhánh, bao bọc toàn thân, ngay cả gương mặt cũng không lộ ra.

“Tình thế đã phiền phức đến nước này rồi sao? Nhân thủ bên Cảm Ứng môn đâu?”

“Hơi sai khiến mà không làm việc, đám người kia đánh mấy trận thuận gió thì còn được. Thật sự tin được thì còn phải nhìn bên chỗ ngươi.” Nhạc Đức Văn trầm giọng nói.

“Được.” Lão giả sờ lên ngực, lấy ra một miếng lệnh bài ám kim sắc, vứt qua chỗ ông.

“Ngươi cầm thẻ bài, tự đi điều động. Trừ mười Liệt tướng, còn lại muốn lấy ai cũng được.”

Nhạc Đức Văn tiếp được lệnh bài, lập tức mặt mày hớn hở.

“Đủ thành ý! Vẫn là lão tiểu tử ngươi đáng tin hơn!”

“Nói mới nhớ, bên ta cũng có chút phiền phức, có thể cần ngươi giúp một lần.” Lão giả trầm giọng nói.

“Giúp gì? Ngươi nói đi!” Nhạc Đức Văn đứng dậy tùy ý nói.

“Là việc nhỏ thôi, chỉ là có hơi phiền phức tốn thời gian.” Đột nhiên lão giả cười một tiếng có chút quái dị.

Lông mày Nhạc Đức Văn cau lại, vừa muốn hỏi.

Đột nhiên một tiếng vang nhỏ truyền ra từ trong tay ông, ông vội vàng nhìn lại.

Lệnh bài ông vừa nhận, lúc này lại vỡ vụn biến mất như bọt nước, mà từ chỗ lệnh bài biến mất, cảm giác muốn hôn mê mãnh liệt xông lên đầu.

Không biết từ khi nào đã có vô số sương mù màu đen vờn quanh bốn phía, tràn ngập khắp cả thần điện Địa Mẫu.

Nhạc Đức Văn biến sắc, ngẩng đầu nhìn về phía lão giả, lại thấy bóng dáng lão giả kia cũng chậm rãi tan ra, biến mất như bọt nước.

Chung quanh là một mảnh an bình, chỉ có tượng Địa Mẫu thần vẫn đứng sừng sững như cũ.

Sương đen nồng đậm chậm rãi tới gần ông tỏa ra từ tượng thần, đến gần đánh tới phía ông.

“Xem ra, coi như là hợp tác giữa chúng ta đã kết thúc.” Nhạc Đức Văn dựng thẳng lưng, trong mắt lóe lên chút vẻ lạnh băng và sát ý.

“Đừng trách ta, lão Nhạc, ngươi có hơi không đúng. Chỉ là bản thân ngươi không phát hiện được. Mục tiêu chúng ta quyết định ban đầu, đến bây giờ đã bắt đầu chệch hướng rồi.”

Âm thanh lão giả chậm rãi bay tới từ trong sương đen.

“Cho nên, nể tình chúng ta đã quen biết mấy chục năm, nghỉ ngơi đi.”

“Nghỉ ngơi? Nếu là Địa Mẫu thần đích thân đến, ta sẽ cam bái hạ phong, nhưng chỉ bằng hai tử thể trên người ngươi? Đã

muốn để cho ta nghỉ ngơi? Ta thì thấy ngươi đã bị khống chế đến mức choáng váng rồi!"

Sắc mặt Nhạc Đức Văn yên lặng, dưới tay phải rủ xuống, bỗng nhiên đầu ngón tay quanh quẩn chút xíu ngân quang.

Vút!

Đúng lúc này, hai tia hắc tuyến bỗng nhiên bắn ra từ trong sương đen, xông thẳng vào ấn đường ông.

Nhạc Đức Văn không ngăn cản, ngược lại mặc cho chúng nó bước vào. Sau đó nhắm mắt, đứng thẳng bất động giống như pho tượng.

*

*

*

Phủ Vu Sơn, khe Nguyện Nữ.

Từng xe dược liệu và lương thực không ngừng được chở vào hẻm núi từ đường ra vào khe núi, sau đó được chất vào trong động quật mới được khai khẩn ra.

Trong rất nhiều động quật mới mở không ngừng tỏa ra khói đặc, đó là người ta đang nhóm lửa đốt động quật, xua đuổi khí ẩm, để tránh dược liệu và lương thực dự trữ bị nấm mốc.

Chỗ cao trên hẻm núi, trong động phủ đào ra bên cạnh vách núi.

Trương Vinh Phương vui mừng nhìn chăm chú xe tải phía dưới, vẻ mặt đã dễ nhìn hơn mấy ngày trước rất nhiều.

"Bây giờ các nơi có thể mua được lương thực dược liệu, đều bị chúng ta vận chuyển đến đây. Số lượng của kho lớn đủ để ăn uống một năm dư dả.

Nhưng mấu chốt của vấn đề là, côn đồ Hồng Cân đã gây ra thiệt hại số lượng lớn nhân khẩu , rất nhiều nông hộ, dược viên trồng thuốc, đều đã trở thành côn đồ. Không ai canh tác nên hoàn toàn không thể khôi phục, rốt cuộc tình huống một năm sau sẽ ra sao có thể sẽ không ổn."

Thanh Tố sau lưng hắn, bây giờ đang phụ trách thống kê quản lý tất cả tài nguyên.

Sau khi đã tổng hợp thống kê tất cả tài nguyên, nàng đã nói ra lo lắng về chuyện sau này.

Chương 1294 - Binh tai (2)

“Thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vi sô cẩu*, bây giờ côn đồ Hồng Cân gây ra rất nhiều bình dân bị giết hại, nhu cầu lương thực cũng sẽ ít hơn trước đó rất nhiều. Mặc dù vô cùng tàn khốc, nhưng ít người, thì lương thực tồn dư lại cũng có thể chèo chống càng lâu. Dù sao thì miệng ăn cũng ít đi.”

*Trời đất tàn ác, đối xử với vạn vật như là chó rơm.

Trương Vinh Phương xoay người, nhìn về phía Thanh Tố.

“Điều chúng ta cần làm, là mau chóng ổn định được một khoảng ruộng đồng có thể trồng trọt, tự cung tự cấp.”

“Thuộc hạ đã hiểu.” Thanh Tố gật đầu, “Nhưng trong vùng núi xung quanh đây có sương độc khí độc tràn ngập, độc trùng lại đông đảo, không thích hợp để trồng trọt, chỉ có thể thử ở chỗ xa xôi hơn.”

“Những chuyện này sẽ giao cho ngươi làm, trong thời gian ngắn không cần phải vội, chỉ cần bắt đầu là được.” Trương Vinh Phương gật đầu.

“Đúng rồi, ngươi đến đây.” Hắn vẫy tay với đối phương.

Vẻ mặt Thanh Tố khẽ giật mình, lập tức ý thức được gì đó, cắn răng, đi về phía trước.

“Đại nhân.”

“Đừng sợ.”

Trương Vinh Phương nhẹ nhàng vươn tay, chạm vào ấn đường của nàng.

Đầu ngón tay hắn rạch một cái, lập tức vạch ấn đường của nàng ra một lỗ hổng nhỏ, sau đó từng giọt từng giọt máu tươi chảy ra, thấm vào trong cơ thể.

Đối với dòng chính của mình, đương nhiên Trương Vinh Phương sẽ không chỉ cung cấp một giọt máu, mà là thay máu toàn thân.

Vốn dĩ Thanh Tố đang ở thời kì trẻ trung khỏe mạnh, đổi máu khiến nàng cũng không có thay đổi quá lớn.

Chỉ là nàng cảm giác tinh lực trong cơ thể trở nên dồi dào hơn.

Nhưng nàng đã từng gặp những cao thủ Siêu Phẩm của Nhân Tiên quan là dạng gì, trong lòng cũng lúc này hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Mấy phút sau, tất cả kết thúc, nàng nhanh chóng quỳ một chân trên đất đối mặt với Trương Vinh Phương.

"Tạ đại nhân tái tạo!"

Nàng mới quỳ xuống, cảm xúc thôi thúc muốn hút máu uống máu mãnh liệt đã dâng lên trong lòng nàng, khiến nàng không tự chủ được mà nhúc nhích môi.

Cảm giác này giống như là khát nước muốn uống nước, tự nhiên mà vô cùng mãnh liệt.

"Đừng sợ. Đi tìm vài vật sống bổ sung chút máu là được." Trương Vinh Phương nhẹ giọng an ủi.

"Vâng." Thần sắc Thanh Tố bình tĩnh. "Bên phía Đinh Du có rất nhiều, lát nữa thuộc hạ đi qua một chuyến là được."

"Có rất nhiều? Nghĩa là gì?" Trương Vinh Phương sửng sốt, tiểu tử này sẽ không phạm sai lầm đấy chứ? Nuôi dưỡng người sống dự trữ à?

"A, bây giờ mỗi ngày hắn đều chăn trâu, nuôi gà trên núi, còn nhận thầu vườn thực phẩm, cho rất nhiều heo ăn, còn dẫn chút nước trong dòng suối của khe núi qua đó." Thanh Tố trả lời.

"Tiểu tử này…." Trương Vinh Phương không phản bác được: "Bỏ đi, ngươi đi xuống đi, tự xử lý tốt rồi lại đến gặp ta."

"Vâng." Thanh Tố nhanh chóng đi theo thềm đá xuống dưới.

Trên bình đài chỉ còn lại một mình Trương Vinh Phương.

Hắn than nhẹ, nhìn chữ 'Tiên' to lớn dưới chân, nhón chân đi nhẹ, người hắn bỗng như một con chim lớn, nhảy lên ra khỏi bình đài, rơi xuống hẻm núi phía dưới.

Nền tảng này được hắn đặt tên là Thăng Tiên đài, cách mặt đất chừng hơn hai trăm mét.

Đôi cánh bằng da đeo phía sau Trương Vinh Phương được mở ra, nhẹ nhàng xoay quanh lướt đi, không bao lâu sau đã vững

vàng rơi xuống đất.

Hắn thu cánh, thân hình hắn lóe lên liên tục, vòng qua bãi đá lớn trong hẻm núi, đi vào địa lao đang được xây dựng một nửa.

Địa lao nằm hơn phân nửa dưới đất, mặt đất chỉ có một lối vào cùng loại với sơn động.

Hai bên cửa vào có người phòng giữ.

Nhìn thấy Trương Vinh Phương, hai người im ắng hành lễ, sau đó cho qua.

Trương Vinh Phương không nói chuyện, thân hình lóe lên vào động, đi thẳng một đường xuống dưới, không bao lâu sau đã đến một địa quật âm u được bó đuốc chiếu sáng.

Địa lao này được cải tạo từ địa quật tự nhiên mà thành.

Lúc này trong một gian phòng giam đang có một người bị từng hàng song sắt giam giữ ở tít trong chỗ sâu.

Bên ngoài trên ghế bằng đá của phòng giam có một đạo nhân khoanh chân ngồi, chính là Hồng Hiển.

Khí sắc Hồng Hiển hiện giờ lại khác vài ngày trước, một loại khí thế rõ ràng nhàn nhạt lan ra từ trên người hắn.

Trong Ám Quang Thị Giác, cơ thể thể chất lão giả này cũng có thay đổi mới.

Khí huyết càng nhanh, trái tim càng mạnh mẽ hơn, hơi thở cũng càng dài hơn. Đây là Tự Cường Chi Tâm ngưng tụ được, tinh khí thần xảy ra dấu hiệu thay đổi, xem ra là muốn đột phá Tông Sư.

Trong lòng Trương Vinh Phương phán đoán.

“Người thế nào rồi?” Hắn lên tiếng hỏi.

“Quán chủ.” Hồng Hiển đạo nhân vội vàng đứng dậy. “Không có ý thức gì cả, chỉ cần không tới gần công kích hắn, thì cứ như một người gỗ, không hề nhúc nhích.”

Hắn nhìn về phía lão giả họ Hồ trong địa lao.

Người kia chính là Tông Sư Bái Thần trước đó đã bị Trương Vinh Phương hút máu, sau đó chết một lần.

Hiện giờ đã cách trận kịch chiến trước đó ba ngày.

Chương 1295 - Binh tai (3)

“Ba ngày nay đều như vậy, không có bất cứ động tĩnh gì?” Trương Vinh Phương dò hỏi.

“Đúng thế. Có vẻ như đã hoàn toàn mất đi ý thức của con người.” Hồng Hiển đạo nhân trả lời.

Hắn cầm lấy một quyển sách, đưa cho Trương Vinh Phương. Tất cả chữ trên đó đều là ghi chép lại nhất cử nhất động trong mấy ngày nay của lão giả họ Hồ.

Trương Vinh Phương lật ra xem, không bài tiết, không hoạt động, không nói lời gì, thậm chí ngay cả vị trí đứng ban đầu cũng không thay đổi. Con mắt cũng không chớp.

Hắn trầm ngâm, buông sổ, trong lòng có cân nhắc.

Hắn đi đến trước nhà tù, cẩn thận nhìn đến lão giả kia.

Trước nay hắn đều hút máu xong thì dùng một chưởng đánh chết, thường thường lúc này võ giả Bái Thần đã bị giết chết đều có thể trúng một kích là mất mạng. Khắp nơi toàn thân đều là sơ hở trí mạng, không khác người bình thường là bao.

Nhưng hắn rất ít khi tự hỏi vì sao.

Vì sao sau khi những người Bái Thần bị hút máu, lại mất đi năng lực khôi phục lần nữa?

Máu người, rốt cuộc chiếm vị trí nào ở bên trong thân thể của bọn họ?

Thứ hắn hút vào thật sự chỉ là máu người thôi sao? Mà không phải bao gồm cả cái khác?

Răng rắc, cửa phòng giam bị mở ra, một mình Trương Vinh Phương bước vào, tới gần lão giả.

Vào lúc hắn bước vào phạm vi ba mét, rõ ràng lão giả đã có phản ứng.

Bạch!

Lão ta chợt đưa tay, vươn một chưởng đánh qua hướng Trương Vinh Phương.

Chưởng này hơi có kết cấu, hình như là phát động theo chiêu thức võ công cố định nào đó.

Nhưng bị Trương Vinh Phương né đi.

Trong lúc nhất thời, trong phòng giam, lão giả không ngừng ra tay nhanh như chớp, toàn lực tấn công, không giữ lại chút nào.

Nhưng mọi đòn tấn công của lão ta đều bị Trương Vinh Phương né tránh một cách hoàn hảo.

Chênh lệch tiên cơ ngăn địch giữa hai người khá lớn. Hơn nữa lão giả hình như đã mất đi ý thức, ra chiêu càng thêm cứng nhắc. Dễ dàng bị phán đoán hơn.

Sau khi quan sát một lúc, Trương Vinh Phương xác định đối phương đã không còn ý thức nữa.

Lúc này, hắn duỗi một ngón tay ra, tính toán quỹ tích chiêu số, bất ngờ đâm mạnh một cái vào mi tâm đối phương.

Xì.

Một giọt máu tươi rót vào vết thương giữa mi tâm của lão giả.

Điều mà Trương Vinh Phương không ngờ đến là giọt máu kia vừa mới đi vào liền lập tức bốc ra từng tia khói trắng giống như axit mạnh ăn mòn máu thịt.

Lão giả lập tức bất động, sợi bạc giữa mi tâm bắt đầu phun trào, như thể bị cái gì đó kích thích.

Một lượng lớn sợi bạc điên cuồng tuôn ra từ vết thương giữa mi tâm, bao lấy giọt máu thành một quả cầu nhỏ, kịch liệt co rút lại.

Trong tiếng xì xì, càng nhiều khói trắng nồng đậm phun ra từ quả cầu linh tuyến, sau đó quả cầu tản ra, hóa thành vô số linh tuyến, chui trở lại thân thể lão giả.

Tất cả mọi thứ trở lại trạng thái ban đầu. Như thể không có gì xảy ra.

Và giọt máu ban nãy kia đã hoàn toàn biến mất, không còn chút tung tích.

Nhìn thấy cảnh này, Trương Vinh Phương lui về phía sau mấy bước, trong lòng có chút hiểu rõ.

Vừa rồi, hắn cảm thấy giọt máu mình rút ra đang bị một loại lực lượng nào đó giống như một ngọn lửa đốt cháy điên cuồng.

Cảm giác này chỉ kéo dài vài giây, giọt máu liền biến mất, hắn cũng mất liên hệ.

"Vậy… Nếu nhiều hơn nữa thì sao?"

Nghĩ đến đây, Trương Vinh Phương chợt nghiêng người lao về phía trước, song chưởng như như chớp chạm lướt qua tứ chi của lão giả.

Tiên cơ ngăn địch bị áp chế, lão giả cố gắng ngăn cản, nhưng không có tác dụng gì, tất cả ngăn cản của lão ta đều bị nhìn thấu và tránh đi.

Sau mấy tiếng xương gãy liên tiếp.

Quả nhiên, lão giả ngã xuống đất không dậy nổi, thương thế không còn mau chóng khép lại khôi phục nữa, giống như sau khi người mất máu, năng lực tự chữa lành của lão ta cũng yếu đi rất nhiều.

Trương Vinh Phương không chút do dự, lại đưa tay ép máu tươi ra, đánh vào ngực lão giả, rót vào vết thương của đối phương.

Xì xì!

Lần này một đám khói trắng lớn bốc lên.

Giống như đổ nước vào chảo dầu.

Ầm một tiếng, vô số linh tuyến màu bạc ở chỗ ngực của lão ta bị hắn rót máu vào điên cuồng lao ra, muốn công kích bàn tay Trương Vinh Phương.

Nhưng chúng nó mới xuất hiện liền bị máu tươi nhỏ xuống dính đầy.

Trong nháy mắt, một số lượng lớn linh tuyến bắt đầu chuyển sang màu đen, trở nên nhỏ hơn, co lại.

Và máu tươi cũng nhanh chóng hóa thành khói trắng, bốc hơi lên, biến mất.

Khuôn mặt Trương Vinh Phương không có biểu cảm gì, bình tĩnh nhìn chằm chằm cảnh tượng này.

Tốc độ tạo máu trong cơ thể hắn bây giờ vượt xa người thường, chút máu này đối với hắn chẳng là gì, quan trọng là chuyện phát sinh lúc này vượt quá dự liệu của hắn.

Máu của hắn.

Vậy mà lại giống như là kịch độc đối với linh tuyến!?

Hồng Hiển đạo nhân bên ngoài phòng giam lúc này cũng đến gần, chấn động nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chương 1296 - Binh tai (4)

Ông cũng biết linh tuyến Bái Thần, loại vật này không ai địch nổi, ngoại trừ vật liệu điêu khắc Thần Phật, trên đời này không có cái gì có thể ngăn cản chúng nó.

Nhưng bây giờ… Những linh tuyến này vậy mà lại bị thứ khác chặn lại!

Cuộc đối đầu giữa máu tươi và linh tuyến chỉ kéo dài trong một thời gian ngắn rồi kết thúc.

Tất cả các linh tuyến đều hoàn toàn hóa thành một mảnh tro đen, biến mất hầu như không còn.

Lão giả họ Hồ cũng đã hoàn toàn biến thành thây khô, thi thể từ từ biến thành màu đen, bắt đầu tiến vào quá trình hóa thành tro tàn.

Trương Vinh Phương rút tay lại, từ đầu đến giờ, hắn đã thả ra lượng máu gần khoảng nửa người trưởng thành.

Kết quả là linh tuyến bị ăn mòn, tan biến.

“Sao lại như vậy?” Hắn không khỏi nhẹ giọng hỏi.

“Chắc bởi vì ý chí.” Vẻ mặt Hồng Hiển đạo nhân ở bên cạnh có hơi ngơ ngác.

“Ý chí?” Trương Vinh Phương nhìn ông: “Đạo hữu có thể giải thích cặn kẽ không?”

“Quán chủ khách khí rồi.” Hồng Hiển đạo nhân suy nghĩ một chút: “Sống gần trăm năm, bây giờ cũng coi như là có chút kiến thức trải nghiệm, liền giải thích cho ngài một chút.”

Nhìn thi thể dần dần hóa thành tro bụi trên mặt đất, ông nhẹ giọng nói: “Cách đây nhiều năm, sau khi Cực Cảnh xuất hiện không lâu, nghe nói có người đã cố gắng thử lấy Cực Cảnh Bái Thần, không biết có thể đạt đến cảnh giới cao hơn, bước vào cảnh giới cực cao hay không. Nhưng sau đó tất cả bọn họ đều thất bại mà không có ngoại lệ.”

“Tại sao lại thất bại?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Cũng giống như vậy, khi linh tuyến tiếp xúc đến mi tâm của cường giả Cực Cảnh thì giống như nước với lửa, triệt tiêu lẫn nhau với máu của cường giả Cực Cảnh. Cuối cùng cùng nhau tiêu tán.” Hồng Hiển đạo nhân trả lời.

“Kể từ đó, có người đã suy đoán rằng lý do tại sao Bái Thần và Cực Cảnh không tương thích chắc là do ý chí.”

“Ta không phải là Cực Cảnh, tại sao lại như vậy?” Trương Vinh Phương nghi hoặc hỏi.

“Quán chủ có chỗ không biết, máu của ngài, lúc chúng ta tiếp nhận, chúng ta có thể cảm giác được nó còn sống! Nó giống như một sinh vật tham lam muốn cắn nuốt tất cả mọi vật sống, sẽ ăn mòn tất cả những gì nó chạm vào thành chất dinh dưỡng, sau đó sẽ sinh trưởng ra càng nhiều chính chúng hơn.”

“Khi bản thân máu ban đầu đã có ý chí mãnh liệt, thì luồng ý chí này không hề khuất phục linh tuyến, cả hai có thể phát sinh xung đột. Thế nên có lẽ đây là nguyên nhân của cảnh tượng vừa rồi.” Hồng Hiển đạo nhân suy đoán giải thích.

“Nếu đúng là như vậy thì thật là đáng tiếc.” Trương Vinh Phương khẽ lắc đầu, hắn vốn định chuyển hóa võ nhân Bái Thần.

Bây giờ nhìn lại có vẻ như chỉ có thể từ bỏ.

“Nếu không được, vậy thì thôi. Tiếp theo, lương thảo đầy đủ, dược liệu đầy đủ, thế cục bên ngoài biến ảo khó lường, chúng ta tạm thời ẩn nấp ở trong khe núi Nguyện Nữ một thời gian trước rồi hẵng nói, nếu các ngươi có chuyện gì cần giải quyết thì mau chóng xử lý đi.” Hắn nhẹ giọng nói.

“Rõ. Thuộc hạ cũng sắp bắt đầu võ đài rồi.” Hồng Hiển đạo nhân cười nói.

Đi ra khỏi địa lao, Trương Vinh Phương mở thanh thuộc tính lên, liếc nhìn.

Trị số sinh mệnh của mình là 271.

Mà điểm thuộc tính tự do tích lũy đã có mười điểm nữa.

Hắn nhanh chóng cộng tất cả các điểm vào sinh mệnh.

Sau một dòng nước ấm áp nhỏ xíu, trị số sinh mệnh tăng lên 281.

“Sắp rồi. Sắp rồi. Chẳng mấy chốc sẽ có thể thể mở ra thiên phú đặc chất thứ ba.”

Bây giờ mọi thứ đã ổn định, khu vực xung quanh của phủ Vu Sơn đã trở lại yên tĩnh.

Chỉ cần có thể yên ổn tu hành mấy tháng, đến lúc đó, thiên phú mới xuất hiện, cảnh giới Tông Sư đầy điểm, ngưng tụ tinh thần ý chí, tiến vào cấp độ Đại Tông Sư.

Gần như có thể bảo vệ chính mình một chút trong thế giới này.

Nghĩ đến đây, trong lòng Trương Vinh Phương dâng lên một cảm giác cực kỳ an toàn.

*

*

*

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Ngay khi Trương Vinh Phương chuyên tâm ẩn cư, ổn định cuộc sống, tu hành.

Các cuộc bạo loạn của Hồng Cân quân ở nhiều nơi ở Đại Linh ngày càng trở nên nghiêm trọng. Vô số dân thường đã thiệt mạng và bị thương ở các thành trấn lớn nhỏ, hàng trăm nghìn người đã bị chuyển hóa thành côn đồ, đổ xô đến các thành phố lớn hơn để kiếm thức ăn.

Ruộng đồng bị bỏ hoang, đất trồng rau bắt đầu mọc cỏ dại, nhà cửa trong thành trấn bị phóng hỏa lụi tàn theo lửa, vô số người phản kháng bị giết hoặc bị thương. Vô số người thấp thỏm lo âu, rối rít chuyển nhà, di chuyển đến thành lớn.

Những lưu dân di chuyển cũng bị từng đội ngũ lớn tấn công, không có đủ thức ăn, không có áo ấm trong mùa lạnh, thậm chí không có thuốc chữa bệnh.

Lưu dân ốm đau, người chết la liệt, trong lúc nhất thời xương cốt khắp nơi, máu chảy ngàn dặm.

Vào thời điểm gian khổ như vậy, Mộc Lê vương đã dẫn quân thẳng vào mẫu quốc, một đường quét sạch đám côn đồ, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Chương 1297 - Binh tai (5)

Chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi, lượng dân chúng đầu nhập quy hàng đông đảo, binh lực đội quân nhanh chóng mở rộng lên đến sáu mươi lăm vạn, hiệu triệu gần trăm vạn đại quân, nhắm thẳng vào Đại Đô.

Đi được nửa đường, quân lính tiến đến bờ sông Yên Thủy, Mộc Lê vương trên cáo thần linh, dưới ra hịch văn thông cáo thiên hạ, liệt kê mười tội trạng lớn của Nhạc Đức Văn Đại Đạo Giáo, mắng là yêu đạo, nói bây giờ họa loạn côn đồ đều do ông gây nên, một người hại nước hại dân, che giấu hoàng tộc, làm thiên hạ loạn lạc, tội ác vô vùng, đáng chém.

Bên cạnh đó, Khoa Tây Ốc, minh chủ của Đại Quang Minh giáo minh cũng ra mặt công khai khiêu chiến Nhạc Đức Văn tại bờ sông Yên Thủy, được xưng tụng là đệ nhất thiên hạ.

Quân đoàn mênh mông cuồn cuộn được thống lĩnh lãnh đạo bởi các tướng lĩnh khác nhau, đóng quân thành doanh trại.

Cờ bên bờ sông biến thành rừng, tung bay trong gió, bay phần phật. Trong lúc nhất thời, toàn bộ bờ sông đã biến thành một doanh trại quân đội.

Buổi sáng ngày 15 tháng 4.

Lúc này mưa phùn rả rích, sắc trời hơi hửng sáng.

Dọc theo bờ sông Yên Thủy, từng chiếc thuyền lớn từ từ hội tụ về bến tàu mới được xây dựng.

Con sông này rộng chừng vài trăm mét, nước sông chảy xiết, chất nước mờ nhạt, dù đứng bên mép cũng có thể ngửi thấy mùi bùn tanh.

Ở phía nam Yên Thủy, cờ bay phấp phới, thuyền chiến đang tụ tập.

Ngoài ra còn có các đội ngũ ứng phó khẩn cấp chạy đến ở phía bắc, đóng quân rải rác.

Không giống như màu quân kỳ thống nhất ở phía đối diện, quân kỳ ở đây không chỉ có các chữ khác nhau, mà màu sắc, kiểu dáng đều có sự khác biệt.

Đây đều là những quân đoàn tạm thời được tập hợp từ nhiều nơi đến nghênh chiến, sau khi biết chân thân phận Mộc Lê vương nhập cảnh, bốn vị vương còn lại đã vô cùng chấn động, liên hợp với các giáo phái khẩn trương huy động quân đội từ khắp nơi chạy đến tiền tuyến.

Lúc này, tất cả các đội quân đã tập hợp lại, mới ngăn chặn được hàng trăm vạn đại quân của Mộc Lê vương ở bờ sông Yên Thủy.

Vào sáng sớm, các tháp tên bằng gỗ được dựng lên dọc theo bờ sông để theo dõi động tĩnh ở phía đối diện.

Trên một trong những tháp tên đó.

Hai người nam nữ cao lớn mặc áo choàng, đội mũ rộng vành đang nhìn về phía đối diện từ xa với vẻ mặt nghiêm túc.

“Nhân thủ tối hôm qua đi qua đều không có động tĩnh gì. Xem ra Mộc Lê Vương lần này đã chuẩn bị chu đáo.” Ánh mắt người nam tử âm trầm, nhẹ giọng nói.

“Bên cạnh hắn ta cao thủ như mây, Giáo Minh, Hắc Bảng, Xích Bảng, nhiều năm như vậy, tham vọng của người này bừng bừng, vẫn luôn tích lũy lực lượng, chờ đợi cơ hội.” Người nữ tử bên cạnh trầm trọng nói.

“Thiên Thành Cung bên kia thế nào? Có ai đến đây không?” Người nam tử hình như hơi bực bội.

“Một số cao thủ từ Chân Nhất Giáo và Tây tông đã đến, còn lại không đến. Bên chúng ta cao thủ không đủ, binh lực cũng không đủ. Nếu thực sự đánh nhau trong trận chiến này, phần thắng là cực kỳ thấp. Nếu đối mặt với đội ám sát thành lập từ Tông Sư, chúng ta sẽ không thể ngăn cản được.” Người nữ tử trả lời.

Hai người bọn họ là đại tướng Linh quân trên danh nghĩa hợp lực chặn đánh Mộc Lê vương lần này.

Bây giờ đế vị bị bỏ trống, chỉ có vòng tròn ngũ giáo do Nhạc Đức Văn chủ trì đang phối hợp với hoàng tộc tạm thay triều chính.

Cho nên, bọn họ có thể coi là tướng lĩnh của vòng tròn ngũ giáo, đồng thời cũng là võ đạo Liệt tướng của Tuyết Hồng các.

Nhưng cho dù là Liệt tướng, hai người giờ phút này nhìn về phía đại quân đối diện, trong lòng đều cảm thấy bất lực.

“Đáng tiếc quân Chức Tượng đúng lúc cách xa ở biên cương, trấn áp loạn lạc, cần thời gian để chạy đến, mà quân đội của chúng ta ở đây thưa thớt, lực lượng không đồng lòng, chỉ có thể gửi gắm hy vọng Nhạc chưởng giáo sẽ tự mình ra tay để áp chế nhuệ khí của đối phương. Nếu không không thể nào ngăn cản bọn hắn qua sông.” Người nam tử thở dài.

“Cố gắng hết sức là được.” Người nữ tử cũng thở dài.

Thật ra bọn họ cũng không hiểu tại sao hai quân đoàn lớn của Đại Linh lại ngồi nhìn các cuộc bạo loạn ở khắp mọi nơi. Ngoài việc bảo vệ một số thành lớn trọng điểm, bây giờ khắp nơi ở Đại Linh đều đầy rẫy những côn đồ Hồng Cân Quân.

Đúng lúc này, một chùm pháo hoa màu xanh bỗng nhiên bay lên từ doanh trại phía sau hai người.

Pháo hoa nổ tung, nở rộ như một bông hoa, tạo thành một chữ Đạo khổng lồ.

“Đây là… Nhạc chưởng giáo đến rồi!!” Hai người quay đầu nhìn lại, lập tức vui mừng khôn xiết.

Dưới ánh pháo hoa, một bóng người mặc đạo bào nhảy lên không trung, vượt qua những chướng ngại ngựa gai nhọn hoắt rộng mấy chục mét, nhẹ nhàng đáp xuống khoảng đất trống trước doanh trại chính của quân doanh.

Người đi đầu là một đạo nhân trắng trẻo mập mạp, mặc áo bào màu tím, chính là Nhạc Đức Văn vừa từ Tuyết Hồng các chạy đến.

Chương 1298 - Binh tai (6)

Nhưng vừa đáp xuống đất, ánh mắt ông khẽ lóe lên, một trận choáng váng kịch liệt xẹt qua trong đầu, suýt chút nữa không đứng vững.

Nhưng không ai để ý đến, mà cho dù có để ý, cũng không ai sẽ tin rằng thiên hạ đệ nhất cao thủ, người đứng đầu đạo môn, chưởng giáo Đại Đạo Giáo Nhạc Đức Văn lại suýt chút nữa mất thăng bằng khi đáp xuống đất.

Ngẩng đầu nhìn về phía bờ sông xa xa, trong mắt Nhạc Đức Văn lóe lên tia hiểu rõ.

"Tính toán tốt ghê, đến thật là đúng lúc."

Sớm không tới, muộn không tới, hết lần này tới lần khác khi ông bị hắc thủ ám toán, bên trong điện Địa Mẫu ngăn cách tất cả mọi thứ, một mình tử chiến với tử thể hai đại Thần Phật tập kích bất ngờ.

Bây giờ ông còn bị hai tử thể Thần Phật dây dưa, nhưng lại không thể không ra tay áp chế cục diện.

Lần này chỉ sợ thật sự phiền phức.

Khe núi Nguyện Nữ - Thăng Tiên đài.

Trương Vinh Phương lại về tới đây, đón gió núi, đi bước một đạp lên bậc thang.

Cũng thấy một bóng người áo trắng đang chậm rãi di chuyển, quay ngoặt, tập luyện phù pháp ở trên bình đài.

"Ngày hôm nay sao lại chăm chỉ vậy?" Hắn cười bước qua bậc thang cuối cùng, nhìn đối phương.

Bóng người áo trắng chậm rãi thu thế, dừng lại, chính là Thường Ngọc Thanh trước kia từng tới một lần.

Không thể không nói nữ tử này bất luận là dáng người hay là khí chất, đều là nổi bật trong số những người quanh Trương Vinh Phương, cũng chỉ có Trương Chân Hải luận tư thái tư sắc là có thể so sánh với nàng.

“Lão sư, Đinh Du bảo ta mang ít đồ vật qua cho ngài, lúc đang đợi ngài thì tiện thể tập luyện chiêu số cơ sở ngài dạy trước đây.” Thường Ngọc Thanh tiến lên vài bước, cúi đầu cung kính nói.

“Mang vật gì vậy?” Tâm trạng Trương Vinh Phương không tệ, theo thời gian trôi qua, mắt thấy trị số sinh mệnh của hắn càng tiếp cận ba trăm, trong lòng đương nhiên cũng càng thêm chờ mong.

Thế nên bình thường tâm trạng cũng biến tốt hơn.

“Là cái này.” Thường Ngọc Thanh đi tới một bên, xốc miếng vải đen che đậy trên một cái lồng sắt trong góc phòng lên.

Ba con heo con màu đen trong đó đồng thời ngẩng đầu, cùng nhìn Trương Vinh Phương.

Trên đỉnh đầu của ba con heo đều dùng thuốc màu đỏ vẽ nên ba đóa hoa.

“Đinh sư đệ nói, đây là nhóm lợn được thu hoạch đầu tiên, thế nên đặc biệt chọn ra ba con đưa tới. Hoa trên đầu có ngụ ý, mong lão sư sớm ngày có thể tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên.”

“…”

Tam hoa? Trương Vinh Phương nhìn hoa trên đỉnh đầu heo đen.

Tụ đỉnh? Tụ đỉnh?

Trong lòng hắn không còn lời nào có thể nói.

Từ sau khi tiểu tử Đinh Du trở về từ Ngũ Đỉnh phái, vẫn trở nên có chút không đúng lắm.

Hiện tại xem ra không phải là ảo giác.

“Tấm lòng đó ta nhận được, ngươi đưa ba con heo này đi đi, giết làm đồ ăn cho mọi người.” Hắn bất đắc dĩ khoát tay.

“Vâng.” Khuôn mặt dưới khăn che của Thường Ngọc Thanh cũng cười khẽ.

“Đúng rồi, lão sư, gần đây đệ tử phát hiện, nhiều đạo nhân Nhân Tiên quan trong thung lũng có chút không đúng. Không

ít người trong đó có chút không kiêng nể gì cả.” Thường Ngọc Thanh nhẹ giọng nhắc nhở.

“Đây chính là nhân tính khác nhau, bước trên tiên đạo thì gặp tâm ma cũng khác nhau.” Trương Vinh Phương bình tĩnh nói: “Sinh cơ là linh khí, cũng là mê hoặc, càng sinh ra tâm ma.”

“Tâm ma sao?” Thường Ngọc Thanh như có điều suy nghĩ.

Gần đây, theo thời gian trôi qua, mặc dù càng ngày càng tới gần thời gian nàng phát bệnh nhưng nàng nhìn thấy nhiều đạo nhân trong Nhân Tiên quan, trong lòng trái lại không có cấp bách như trước.

“Nếu không thể hiểu, vậy thì đi xung quanh nhiều chút.” Trương Vinh Phương trả lời.

Đệ tử này có ngộ tính cực cao, trừ thể chất yếu chút ra, còn lại gần như là năng lực học tập mạnh nhất trong số những người hắn đã gặp.

Lúc trước hắn truyền thụ võ học Đại Đạo Giáo, hôm nay trong nửa tháng ngắn ngủi đã bị nàng luyện được bảy tám phần, toàn bộ Nhập Môn.

Loại ngộ tính này, quả là đáng sợ.

Nhưng càng là như thế, hắn càng cẩn thận với nàng hơn. Thiên tài như vậy, một khi bước trên võ đạo liền như tên lửa không thể ngăn trở, một bước lên trời.

Đến lúc đó trái lại không dễ mài như bây giờ.

Võ đạo đến hậu kỳ, tất nhiên muốn liên quan đến phương diện tinh thần ý chí.

Cùng với sau này bị chèn ép mài giũa giáo dục ở bên ngoài, không bằng hắn tận lực làm xong công tác chuẩn bị ở chỗ này trước.

“Đệ tử đã hơi hiểu!” Thường Ngọc Thanh khẽ gật đầu.

“Hiểu là tốt rồi.” Trương Vinh Phương lại đơn giản hỏi thăm vài câu về vấn đề khi tập luyện võ công.

Câu trả lời hắn nhận được là không cần giải thích thêm.

Tất cả nghi hoặc chỗ khó, đối với Thường Ngọc Thanh đều không có chút ý nghĩa nào. Chính nàng hơi cân nhắc lại là có thể hiểu rõ, chỉ có một chút về mặt kinh nghiệm là cần bổ sung.

Sau khi chỉ điểm Thường Ngọc Thanh xong, Trương Vinh Phương rời khỏi Thăng Tiên đài, dạo quanh trong khe núi Nguyện Nữ một vòng, phần lớn người thế mà lại đều không ở đây.

Chương 1299 - Binh tai (7)

Tất cả huyết duệ sau khi được chuyển hóa, chỉ có số ít người ở lại khe sâu ẩn cư tu hành. Những người còn lại đều đi ra ngoài cả.

Trương Vinh Phương cũng không bất ngờ. Nếu hắn là những cao thủ huyết duệ này, chỉ sợ cũng phải chủ động xa cách nơi này.

Dù sao nhóm cao thủ này không một ai sẽ thích ở bên cạnh một người bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều có thể cân nhắc sự sống chết của mình.

Rời khỏi khe sâu, hắn đi thẳng hướng phía phủ Vu Sơn.

Theo quan đạo chạy thẳng một đường.

Chạy được một nửa, ở mặt đường phía trước, trên mặt tuyết vẫn chưa hoàn toàn hòa tan hết đang có một đội linh quân cưỡi ngựa chậm rãi tuần tra qua đây.

Trương Vinh Phương không có ý định gặp mặt với những người này, đang muốn đi vòng qua họ.

Bỗng nghe thấy đoàn người nơi xa vừa tuần tra vừa nói chuyện phiếm.

"… Biết ngay là giả mà. Cái gì mà Đạo Tử Nhân Tiên quan, nói cứ như thật ấy."

"Ta tận mắt nhìn thấy, đám đạo nhân kia chỉ là hai người đi ra đã giết hết một đội côn đồ Hồng Cân phụ cận, một tên cũng không để lại. Có người ở xa muốn tới gần hỏi, nhưng bị khung cảnh máu tanh hù dọa, không dám lại gần một bước." Tên còn lại nghiêm túc giải thích.

"Cái này ta cũng nghe nói." Tên thứ ba khẽ gật đầu: "Gần đây xung quanh có người đồn, nói côn đồ Hồng Cân chọc tới một tông môn võ đạo ẩn cư rừng núi, tên là Nhân Tiên quan. Nói là bên trong toàn một đám tà tu kinh khủng giết người không chớp mắt."

"Ta cũng có nghe qua, bọn họ tự xưng người tu tiên, nhưng xem hành động của bọn họ đi, tàn nhẫn hiếu sát, có người nói

lại còn cắn nuốt máu tươi nữa. Đạo nhân thế này, thì tu cái tiên gì? Sợ không phải là tu tà tiên đi?"

"Bất kể như thế nào, Nhân Tiên quan giúp chúng ta giảm bớt áp lực rất lớn, điểm ấy mặc kệ bọn họ là chính hay là tà, chung quy là chuyện tốt."

"Ai biết có phải bọn họ xem thời thế đại loạn, đi ra tùy ý bắt giết đánh cướp không chứ?"

"Nếu không như vậy, côn đồ Hồng Cân xung quanh đi đâu rồi? Chẳng lẽ đều bị Thiên Lang giết à?" Người nói câu này rõ ràng là một người Linh.

Linh Phi giáo trong tín ngưỡng của người Linh, rất thích so sánh phái nam anh hùng trong tộc đàn với Thiên Lang, so sánh phái nữ với Bạch Lộc.

"Ý tứ của phía trên là, nếu đối phương không có trêu chọc chúng ta thì mặc kệ. Hiện tại thế đạo này, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện."

"Ha, tà phái bực này, trong thành đã truyền đi khắp nơi rồi, có người còn chứng kiến đạo nhân của Nhân Tiên quan trực tiếp hút máu người, vô cùng tà ác!

Cũng do lúc này mặt trên chưa hòa hoãn lại, nếu như đợi thêm hồi nữa, nhất định sẽ phái binh thắt cổ cho coi."

"Nói cẩn thận."

Nghe đến đó, Trương Vinh Phương đại khái có nắm chắc tâm lý đối với sự khuếch tán của huyết duệ.

Hắn triển khai thân hình, đi vòng qua từ một bên, chạy về phía phủ Vu Sơn.

Không bao lâu sau, một tòa thành lớn chậm rãi hiện lên ở phía cuối phạm vi nhìn.

Mới tới gần, hắn đã thấy xung quanh thành trì cách một đoạn đều bố trí tháp canh.

Trên tháp canh xa xa có người thấy hắn tới gần, cũng không bất ngờ, xác định trên người hắn không có cột khăn đỏ liền không để ý tới.

Trương Vinh Phương giảm tốc độ, chạy về phía trước giống như lưu dân bình thường.

Rất nhanh đã thấy trước cửa thành chen chúc lượng lớn lưu dân.

Một đám bọn họ xếp thành hàng dài, đang đợi kiểm tra rồi vào thành.

Trương Vinh Phương cũng xếp hàng đến cuối cùng nhất, chờ đợi vào thành. Chính vào lúc này, vẻ mặt hắn bỗng khẽ động, ngẩng đầu nhìn sang bên phải.

Chỉ thấy một đội hảo thủ binh giáp ăn mặc hoàn toàn khác với người bản địa Vu Sơn đang đều bước tiến vào từ cửa nhỏ bên phải của cửa thành.

Trong đoàn người này có một người dường như đã bái thần, thân thể khác hẳn với người thường.

Xem cách mặc giáp trụ của hắn ta, cũng không phải phong cách bên mẫu quốc Đại Linh.

Trương Vinh Phương đưa mắt nhìn đoàn người này vào thành, vẫn giống như người bình thường, xếp hàng chờ đợi kiểm tra.

Rất nhanh, hắn dựa vào lệnh bài tỷ tỷ cho hắn trước đây vào thành, đi thẳng hướng phía phủ Mộc Xích.

*

*

*

Trong nha phủ Vu Sơn.

Lúc này đội võ nhân binh giáp mới vừa vào thành đang sĩ khí hiên ngang tiến vào phủ nha dưới sự bảo vệ của mười mấy Linh quân, nhìn quét đám quan viên đã chờ đợi nghênh đón từ lâu.

Một người dẫn đầu trong đó có sắc mặt trắng bợt, cằm không râu, ánh mắt âm nhu hung lệ.

“Bản quan chính là Hậu Bổ sứ nội chính dưới trướng Mộc Lê Vương, Trần Ngạn. Hiện giờ côn đồ xung quanh Vu Sơn đều đã bị quân ta quét sạch, đất trời trong sáng. Mà để báo đáp lại,

các ngươi cũng nên bày tỏ chút lòng biết ơn thật tốt đi chứ nhỉ.”

Hắn ta nhìn một đống tài vật trưng bày trên đất trống.

“Thời điểm này muốn những thứ vàng bạc này để làm gì? Lương thảo đâu?”

Chương 1300 - Binh tai (8)

“Cả một cái phủ Vu Sơn lớn như thế, đến cả mười vạn cân lương thảo nhỏ nhoi cũng không lấy ra được sao?”

Phủ doãn Nhạc Hàn Tuyền dẫn đầu Phủ Vu Sơn mang theo một chúng quan viên, sắc mặt khó xử.

“Sứ giả đại nhân, không phải bọn ta vô năng, là thời điểm hiện tại đến cả lương thảo của bọn ta đều không đủ, nếu lại chia ra nhiều như vậy, e là toàn bộ phủ Vu Sơn…”

“Đó là chuyện của các ngươi, xung quanh nhiều thành trấn không bị mất như vậy, tự đi phái người cướp đoạt là được rồi. Ta chỉ hỏi ngươi, lương thảo đâu? Trong vòng mười ngày, nếu không gom đủ, đừng trách bọn ta không khách khí!”

Sứ giả Trần Ngạn không khách khí uy hiếp.

“Sứ giả đại nhân, bọn ta thật sự không có nhiều lương thảo như vậy, thành trấn chung quanh đây, bên trong đúng là có lương, thế nhưng đều bị một thế lực dân gian xung quanh cướp đoạt mất rồi. Bọn ta một tí cũng không có lấy được.” Nhạc Hàn Tuyền bất đắc dĩ giải thích.

“Thế lực gì mà lớn lối như thế?” Hai mắt sứ giả Trần Ngạn sáng ngời, nhiệm vụ quan trọng hiện giờ của hắn ta chính là gom đủ lương thảo. Mắt thấy phủ Vu Sơn đúng là ép không ra bao nhiêu lương thảo, nhưng thế lực còn lại thì lại khác.

“Là một tà phái tên là Nhân Tiên quan!” Nhạc Hàn Tuyền vội vàng giải thích: “Trong phái đó mỗi người đều là cao thủ võ lâm, lại còn ăn thịt uống máu, vô cùng tà ác!”

Vừa dứt lời.

Một bóng đỏ chợt bay vọt xuống từ ngoài tường.

“Đánh rắm! Một đám phàm phu tục tử, lại dám nói bậy đại đạo Nhân Tiên ta là tà đạo! Quả thực buồn cười!”

Bóng đỏ rơi xuống đất, lộ ra hình dáng.

Rõ ràng là một đại hòa thượng đầu trọc khoác áo cà sa màu đỏ, trên cổ treo một chuỗi phật châu xương trắng lớn.

Hòa thượng này vẻ mặt dữ tợn, mắt bốc hung quang, quét sạch tứ phương, một thân khí tức hung hãn không ngừng khuếch tán hướng xung quanh.

Chỉ là khí huyết cuồn cuộn và tiếng tim đập của hắn ta đã khiến người đứng gần một chút nghe như nổi trống.

“Quả nhiên là tự chui đầu vào rọ! Bắt lấy hắn ta, mang về thẩm vấn!” Sứ giả Trần Ngạn của Mộc Lê Vương lập tức vui mừng, phất tay ra hiệu, mình thì lui ra phía sau quan chiến.

Chỉ là hắn ta còn chưa lùi được vài bước.

Đã nghe thấu mặt đất nổ tung, một bóng đỏ ầm ầm nhằm phía hắn ta giống như tê giác.

“Đồ chó không biết xấu hổ! Đạo gia cực cực khổ khổ càn quét côn đồ Hồng Cân khắp nơi, kết quả lại là bị ngươi tranh công lĩnh thưởng!? Chết đi!!”

Đại hòa thượng hung hăng tát một cái lên mặt sứ giả, một chưởng này không có sử dụng kỹ năng gì, nhưng đơn thuần chỉ là tốc độ và lực lượng cường đại của Nội Pháp Siêu Phẩm đã vượt qua nhận thức phản ứng của tất cả mọi người ở đây.

Bình bịch!!

Sau một tiếng nổ vang, sứ giả Trần Ngạn của Mộc Lê Vương bay đầu tại chỗ, ngả ra sau ngã xuống đất không dậy nổi.

Cao thủ còn lại trong đội ngũ sứ giả đều sắc mặt cuồng biến, nhận ra lựng lượng to lớn của một chưởng này, không dám ngăn trở, đều tự chạy trối chết tản ra giống như chim tước.

Nhưng không chờ bọn họ chạy xa, vài tên tướng lĩnh đã bị đại hòa thượng đuổi theo.

Một chưởng một cái, giống như giết gà. Máu bắn tung tóe khắp nơi.

“Một đám phế vật! Cũng dám bất kính với đại đạo Nhân Tiên ta!” Đại hòa thượng đập chết một tiểu tướng Mộc Lê Vương dẫn đội cuối cùng, lắc lắc máu trên tay, vừa nhìn về phía quan viên Vu Sơn vô cùng hoảng sợ còn lại.

Ngoài tường.

Trương Vinh Phương chỉ vừa mới đi ngang qua, nghe tiếng kêu thảm thiết liên tục bên trong, trong lòng khẽ lắc đầu.

“Hôm nay Đạo gia liền muốn đại khai sát giới!!” Trong tường truyền đến tiếng rống to của đại hòa thượng.

Trương Vinh Phương nghe mà trong lòng không nói lên lời.

Hắn cũng không lo lắng tỷ phu gặp chuyện không may, hắn đã sớm phân phó một số người mấu chốt rồi.

Thế nên không lo lắng ngộ thương.

Chỉ là điều hắn đang nghĩ cũng không phải những chuyện nhỏ nhặt này, mà là sứ giả của Mộc Lê Vương lại có thể đến nơi này gom góp lương.

Tình thế tiền tuyến dường như có hơi không đúng.

Hắn bước nhanh hơn, chạy tới ngoài cửa phủ Mộc Xích.

Hắn không có đi vào, mà là chỉ nhảy qua tường vây từ cửa hông, sau khi hạ xuống, nhẹ nhàng bắt đầu đi loanh quanh.

Không bao lâu, đều đã đi quanh toàn bộ phủ đệ rồi, Trương Vinh Phương hơi nhíu mày, lại không phát hiện tung tích của tỷ tỷ Trương Vinh Du.

Nhưng tỷ phu còn ở trong thư phòng múa bút thành văn, không biết đang viết gì.

Hắn suy nghĩ một chút, đi tới trước thư phòng, nhẹ nhàng đưa tay gõ cửa.

Cốc cốc cốc.

“Ai?”

“Tỷ phu là ta, Vinh Phương.”

“Vinh Phương? Đệ trở về lúc nào thế?” Tốc Đạt Hợp Kỳ cấp tốc đứng dậy, mở rộng cửa, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng.

“Tỷ tỷ của đệ vẫn luôn lo lắng cho đệ, sợ đệ ở bên ngoài chịu khổ, hôm nay côn đồ Hồng Cân khó đối phó lắm. Mặc dù thiên phú đệ mạnh mẽ, võ công cao cường, nhưng song quyền khó địch nổi bốn tay.”

Chương 1301 - Binh tai (9)

“Không có việc gì, cảm ơn tỷ phu quan tâm, tỷ tỷ đâu? Sao lại không thấy nàng?” Trương Vinh Phương vào thư phòng tùy tiện hỏi.

“Tiểu Ngư đi làm ngân nhĩ hầm lê cách thủy cho ta, gần đây yết hầu có chút không khỏe, làm phiền nàng phí lòng chiếu cố ta.” Tốc Đạt Hợp Kỳ than thở.

“Tỷ tỷ ở trong phủ?” Trương Vinh Phương hơi sững sờ.

“Đúng vậy, vẫn luôn ở mà, hôm nay bọn ta không ra ngoài nhiều. Sao vậy?” Tốc Đạt Hợp Kỳ kỳ quái nói.

“Không có gì. Chỉ là…” Trương Vinh Phương còn định nói chuyện, bỗng ánh mắt khẽ nhúc nhích, xoay người nhìn phía sau.

Ngoài cửa, tỷ tỷ Trương Vinh Du đang bưng một chén ngân nhĩ hầm lê cách thủy nóng hổi cẩn thận đi vào.

Thấy Trương Vinh Phương cũng ở trong thư phòng, trên mặt nàng nhất thời lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

“Vinh Phương!? Đệ đến đây lúc nào thế?”

Một tay nàng bưng chén cấp tốc đưa cho Tốc Đạt Hợp Kỳ, mình thì đi tới trước người Trương Vinh Phương, tỉ mỉ quan sát trên dưới đệ đệ.

“Đệ xem đệ kìa, ở bên ngoài không ăn cơm thật ngon, hình như lại gầy.” Niềm vui sướng trên mặt Trương Vinh Du không hề làm bộ.

Trương Vinh Phương nhìn vóc người đã cao hai mét năm của mình, cùng với bắp thịt còn tăng lên một vòng lớn. Trong lúc nhất thời có chút không nói được gì.

“Nếu đã trở về, lần này đừng có chạy lung tung nữa. Ở lại trong nhà, hiện tại bên ngoài nơi nào cũng không an toàn.” Trương Vinh Du nghiêm túc nói.

“Thế đạo này, lại có chỗ nào là tuyệt đối an toàn?” Trương Vinh Phương hỏi ngược lại.

“Không giống nhau.“ Trương Vinh Du than thở, “Phu quân.” Ánh mắt nàng nhìn Tốc Đạt Hợp Kỳ.

“Tin tức vừa được đưa tới chỗ ta. Bên bờ sông Yên Thủy, Mộc Lê Vương bày lôi đài, minh chủ Đại Quang Minh giáo minh Khoa Tây Ốc đứng ra khiêu chiến chưởng giáo Đại Đạo Giáo Nhạc Đức Văn. Thắng!”

“Thắng! Ai thắng!?” Tốc Đạt Hợp Kỳ sửng sốt, sắc mặt cấp tốc nghiêm túc.

“Khoa Tây Ốc thắng! Hắn ta chính diện áp chế Nhạc Đức Văn, thắng liên tiếp ba chiêu, đánh ông ta thổ huyết rút lui.” Trương Vinh Du cấp tốc nói.

“Độ chân thật của tin tức đảm bảo chứ?”

“Lập tức sẽ có tin tức tiếp theo truyền tới, hiện tại chỉ là bị côn đồ cắt đứt liên hệ giữa các thành trì lớn, thế nên chậm một chút.”

“Cái này phiền toái!” Sắc mặt Tốc Đạt Hợp Kỳ âm trầm, đi qua đi lại trong thư phòng.

Trong lòng Trương Vinh Phương ở một bên cũng rung động.

Sư phụ lại có thể sẽ thua??

Trong ấn tượng, sư phụ Nhạc Đức Văn gần như là đại biểu cho cao thủ hàng đầu, thực lực sâu không lường được, không thể địch nổi.

Bất luận gặp phải ai, Nhạc sư phụ đều có thể vững vàng cao hơn một đầu. Nhưng bây giờ, thế mà lại có người có thể chính diện đánh bại Nhạc sư phụ!?

Trương Vinh Phương rung động trong lòng, hơn nữa càng làm cho hắn chấn động là, tỷ tỷ Trương Vinh Du, lại có thể còn linh thông tin tức hơn hắn nữa.

Nếu nói hôm nay bị côn đồ ngăn cách, chặt đứt liên hệ giữa các thành trì lớn, vậy nàng lại là dựa vào cái gì để thu hoạch tình báo?

Còn có ban nãy, trong cảm giác của hắn rõ ràng không phát hiện tỷ tỷ ở trong phủ, thế nhưng mới cùng tỷ phu nói mấy

câu, tỷ tỷ đã giống như hiện lên từ trong đất, chợt đến bên ngoài thư phòng.

Trong lòng Trương Vinh Phương dâng lên hết nghi ngờ này đến nghi ngờ khác.

“Chưởng giáo Đại Đạo Giáo, không phải được xưng là thiên hạ đệ nhất cao thủ sao? Ông ta thua rồi sẽ như thế nào? Đối với chúng ta sẽ có ảnh hưởng sao?” Lúc này, hắn giả vờ như không biết gì cả, hỏi.

“Không phải đệ cũng từng gia nhập Đại Đạo Giáo à? Ảnh hưởng đối với chúng ta không lớn, nhưng Mộc Lê Vương mang theo thế kích bại đệ nhất thiên hạ thẳng vào Đại Đô, sợ là thời gian tới rất có thể đăng lâm đế vị.“ Trương Vinh Du nhẹ nhàng giải thích rõ.

“Người này dã tâm cực lớn, tương đối bất mãn với mấy đại quý tộc của Đại Đô hiện giờ. Mà bổn gia của tỷ phu đệ cũng là thuộc một trong số đó. Thế nên…”

Nàng không nói tiếp nữa, nhưng Trương Vinh Phương cũng hiểu được ý tứ phía sau.

“Được rồi, việc này có nói đệ cũng nghe không hiểu. Đệ vừa trở về, ở yên đó đừng đi đâu cả, ở lại nhà nghỉ ngơi tập võ. Chuyện trong quan trường, quá mức phức tạp hao tổn tinh thần, không thích hợp đệ.” Trương Vinh Du như là dỗ tiểu hài tử bình thường, vỗ cánh tay Trương Vinh Phương.

“Được rồi. Ta đi tắm rửa lát trước.” Trương Vinh Phương hơi chớp mắt, thanh thuộc tính chợt mở ra, nhìn tỷ tỷ.

[Trương Vinh Du — sinh mệnh 8-10.]

Ngoài ra thì không còn gì cả.

Trị số sinh mệnh coi như khỏe mạnh, nhưng càng là bình thường, trong lòng Trương Vinh Phương càng cảm thấy thần bí.

Hắn có thể nhận thấy được, tỷ tỷ lén giấu bí mật gì.

Rời khỏi thư phòng, hắn còn có thể mơ hồ nghe được tiếng hai người bên trong nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

“Không biết bên Nhạc sư phụ rốt cuộc làm sao. Đáng tiếc thực lực của ta hiện nay vẫn chưa đủ, bằng không…”

Chương 1302 - Binh tai (10)

Nhạc sư phụ thua, trong lòng Trương Vinh Phương xác thực chấn động, nhưng thua cũng không phải là chết. Thế nên sau sự chấn động lúc đầu, rất nhanh hắn đã bình phục lại.

Hắn tin tưởng, lấy thực lực của Nhạc sư phụ, cho dù thua một lần cũng không thương cân động cốt được.

"Không thể gấp, hiện tại dù ta có qua đó thì cũng không giúp được gì. Hiện tại lhe núi Nguyện Nữ chuẩn bị tất cả thỏa đáng, chỉ cần an an ổn ổn tích góp từng điểm thuộc tính, luyện đan tu hành là được."

"Hiện tại quan trọng nhất là đợi đến loại thiên phú đặc chất thứ ba mở ra."

Hắn rời khỏi thư phòng, hít sâu một hơi, bình phụ tạp niệm trong lòng, nhìn thanh thuộc tính trước mắt.

[Trương Vinh Phương — sinh mệnh 291-291.]

Nhanh, còn vài ngày cuối cùng.

Hắn có thể cảm giác được đóa huyết liên thứ hai đằng sau lưng mình đang chậm rãi nở rộ.

Nụ hoa của huyết liên đã kết xuất, bên trong mơ hồ có thể nhìn thấy được, có mạch lạc tượng thần của Nguyện Nữ hiện lên.

Lần này hắn trở về, chính là dự định ở bên tỷ tỷ một thời gian ngắn, xác định an toàn của mọi người bên này không có vấn đề, rồi lại trở về khe núi Nguyện Nữ.

Chỉ là không ngờ được mới vừa về đã nghe được một tin tức quan trọng như thế.

Hắn trở lại tiểu viện mình dừng chân, cấp tốc tắm rửa một cái, thay quần áo khác.

Không đợi hắn nghỉ ngơi, một con chim đen đã cấp tốc xẹt qua từ đỉnh đầu, lạch cạch ném một cuộn giấy.

Trương Vinh Phương bắt được cuộn giấy, cau mày mở ra.

Phía trên là một địa chỉ.

Bút tích rất quen thuộc.

“Thanh Ngải lâu, chín giờ đêm.”

“Ta mới vừa về đã tới mời. Theo dõi bên này mọi lúc à?”

Trong lòng Trương Vinh Phương hiểu rõ.

Hắn thành lập Nhân Tiên quan, một hơi làm động tác lớn như vậy, giấu giếm được người khác, giấu giếm được Nhạc sư phụ hiện tại loay hoay bể đầu sứt trán, nhưng tuyệt đối không thể gạt được Nghịch Thời hội biết rõ gốc rễ của hắn.

Lần này hắn trở về, cũng quả thật có chút ý nói chuyện rõ ràng với Nghịch Thời hội một phen.

Bằng không vẫn đứng ở trong khe núi Nguyện Nữ, nơi đó có Nguyện Nữ mơ hồ bảo vệ, người của Nghịch Thời hội thật đúng là chưa chắc đã đi vào được.

Hắn chà xát khiến cuộn giấy rách mướp, ném nó vào chậu than trong nhà.

“Người đến.” Trương Vinh Phương lớn tiếng nói.

“Vinh Phương thiếu gia, có gì phân phó?” Một thị nữ đầu bánh bao cấp tốc tới gần, cung kính hỏi.

“Làm cho ta mấy bồn thịt, phải kho.”

“Dạ vâng.”

Trương Vinh Phương nhìn thị nữ, phát hiện lại đổi người rồi, là một tiểu cô nương mới mướn vào, phỏng chừng mới mười ba mười bốn tuổi. Đứng bên cạnh hắn giống như là mầm đậu xanh.

Lại vừa non vừa mịn.

“Ngươi mới vào phủ à?”

“Vâng.” Thị nữ đang định chạy, nhưng bị hỏi lại không dám đi, đứng tại chỗ nơm nớp lo sợ, đầu cũng không dám nâng.

“Người trong nhà đâu?” Trương Vinh Phương thuận miệng hỏi một câu.

“Đều bị côn đồ giết. Chỉ còn mình ta sống.” Thị nữ nhỏ giọng trả lời.

Trương Vinh Phương trầm mặc, thở dài một tiếng.

“Đi thôi. Động tác nhanh lên một chút.”

“Vâng.”

*

*

*

Đêm, chín giờ.

Tầng cao nhất Thanh Ngải lâu, toàn bộ bao sương của tầng một đều bị bao hết.

Trong đại sảnh trống trải, chỉ có một người ngồi xổm ở giữa, chậm rãi châm trà.

Răng rắc.

Cách môn được tạo riêng làm lối vào tầng cao nhất, lúc này ván cửa bị đẩy ra, một nữ tử áo xanh ngực phẳng chậm rãi tiến vào, ngồi xuống đối diện người ngồi xổm, thở phào một cái.

“Chuyện ngươi phụ trách làm tốt quá nhỉ.”

Nữ tử áo xanh nâng chung trà lên uống một hơi cạn sạch, chính là Nhiễm Hân Duyệt đã lâu không gặp.

“Cảm ơn.” Người ngồi xổm mặc một thân váy đen, tóc đen đến eo, vòng eo nhỏ nhắn bằng nắm chặt, trước ngực lung lay sắp rớt, vừa lúc gác lên trên bàn, rõ ràng cũng là nữ tử.

“Thực lực tăng lên thì rất vui.” Nhiễm Hân Duyệt nhìn nữ tử đối diện, lại thở dài: “Chỉ cần lần này chuyển hoán thành công, ngươi hẳn là có thể đột phá một bước cuối cùng đi?”

Nữ tử váy đen gật đầu, da thịt trắng nõn và làn váy tơ lụa màu đen hình thành so sánh rõ ràng, càng thêm làm nổi bật màu da trắng ngà của nàng.

“Thế nên, ngươi biết lần này để cho chúng ta qua đây, là vì làm gì không?” Nhiễm Hân Duyệt lần nữa hỏi.

“Không biết.” Nữ tử váy đen trả lời.

“Ngươi không thể nói thêm mấy chữ à?” Nhiễm Hân Duyệt nhất thời cả giận: “Ngươi rốt cuộc là chuyển Thiên Ma hay là

Cực Luật? Thiên Ma tùy tâm sở dục, vì tư lợi cũng không có lời ít ý nhiều giống như ngươi đi?"

"Cực Luật."

"Thực sự là Cực Luật? Ngươi không phải Thiên Ma sao?"

"Phải không? Đó chính là Thiên Ma."

"… Xem ra là Thiên Ma." Nhiễm Hân Duyệt nghĩ, tâm càng ngày càng mệt mỏi.

Các đại lão bên trên muốn hai người bọn họ đến nói chuyện với Trương Vinh Phương, hiện tại xem ra… khó.

"Ta cũng không ngờ được, chúng ta chuẩn bị đủ các loại liên lạc trước đó, người này thì hay lắm, âm thầm làm ra việc chấn động như thế."

Chương 1303 - Nguyện Nữ (1)

“Mười mấy ngày ngắn ngủi, một hơi sáng lập ra một tổ chức Siêu Phẩm mạnh mẽ như vậy. Có đôi khi ta cũng hoài nghi tên kia rốt cuộc có phải là người hay không.”

Nhiễm Hân Duyệt thở dài nói.

“Mặt trên ngay từ đầu không có chú ý, chờ chú ý tới thì hắn đã có thành tựu rồi, đám huyết duệ này cực kỳ đặc thù, chỉ cần không chặt đầu, chỉ cần có đầy đủ máu tươi, căn bản giết không chết!”

“Nhân Tiên quan Nhân Tiên quan, chẳng lẽ hắn lại thật sự có ý nghĩ, dựa vào hút máu là có thể thành tiên? Trên đời này nào có thành tiên như vậy?”

“Vì sao không thể? Ngươi gặp qua tiên có dạng gì?”

Bỗng một giọng nam ôn hòa truyền đến từ phía sau Nhiễm Hân Duyệt.

Giọng nói đột nhiên vang lên, khiến cả người nàng run run, suýt chút nữa nhảy dựng lên từ trên bồ đoàn.

Thân làm Tông Sư Bái Thần, nàng thế mà lại bị người mò đến phía sau mà còn không hề phát hiện tí gì.

Đây quả là…

Nhiễm Hân Duyệt quay đầu lại, liếc mắt liền nhận ra người tới chính là nhân vật chính được nhắc đến nhiều trong khoảng thời gian này — Trương Vinh Phương.

“Mời ngồi.” Không giống với Nhiễm Hân Duyệt kinh hãi hoảng sợ, Thiên Nữ đưa tay làm ra động tác mời.

Sau đó nhẹ nhàng cầm bình trà lên, rót cho Trương Vinh Phương một chén trà xanh.

Nước trà trong suốt óng ánh, bốc lên hơi nóng nhàn nhạt, hương thơm tản ra cũng làm cho cảnh vật xung quanh tăng thêm một phần an tĩnh.

Trương Vinh Phương mỉm cười, ngồi xổm xuống bên cạnh Nhiễm Hân Duyệt, nhận chén trà.

“Nếu các ngươi vội vã gặp ta, vậy hẳn là bên trong có quyết định?”

“Trong hội cũng muốn hỏi, Nhân Tiên lộ của ngươi liệu có tai hại nào không?” Thiên Nữ nhẹ giọng hỏi.

“Tai hại thì có đó, chính là xúc động muốn hút máu, điểm này lấy lực ý chí của cường giả Cực Cảnh hẳn rất dễ khống chế. Ngoài ra, vấn đề lớn nhất chính là một khi bị thế lực tôn giáo thần phật phát hiện, sẽ bị truy sát thanh lý ở mức độ lớn nhất. Ngươi hẳn là hiểu rõ ta đang nói đến cái gì.”

Trương Vinh Phương giải thích.

Trong những ngày qua, cao thủ Nhân Tiên quan giải quyết côn đồ Hồng Cân xung quanh cũng không phải một tốp hai tốp, trong đó giải quyết Linh Vệ trong côn đồ cũng rõ như ban ngày.

Hút máu sau đó đánh gục, thế mà lại có thể hoàn mỹ khắc chế tái sinh sống lại của những Linh Vệ này.

Điều này khiến người Nghịch Thời hội không khỏi sinh lòng liên tưởng, Trương Ảnh với tư cách là người đầu tiên sáng lập Nhân Tiên Đạo, chỉ mới nắm giữ một trong số di trạch của Đông tông đã sáng chế ra tràng diện lớn như vậy.

Nếu ba di trạch lớn của Đông tông xác nhập, có lẽ…

“Nếu bọn ta muốn tu tập đạo Nhân Tiên, cần điều kiện gì?” Thiên Nữ hỏi thẳng.

“Điều kiện?” Trương Vinh Phương im lặng: “Cái này phải xem các ngươi có thể cho ta cái gì.”

Thật ra hai người đều hiểu, trong đạo Nhân Tiên tất nhiên ẩn giấu nơi càng quan trọng hơn. Trương Vinh Phương dám dễ dàng thành lập Nhân Tiên quan như vậy, khiến nhiều Siêu Phẩm già yếu sắp chết khôi phục thân thể, nhất định có thủ đoạn khống chế bọn họ.

Người Nghịch Thời hội không phải người ngu, cũng có thể nhìn ra cao thủ của Nhân Tiên quan không muốn ở gần Trương Vinh Phương quá.

Chỉ là loại biến hóa cải tạo này quá mức mê người, nếu bọn họ cũng có thể sở hữu sức khôi phục tương đương với Bái Thần,

vậy thì trên con đường đối kháng thần phật có thể tăng rất nhiều phần thắng.

“Không phải ngươi vẫn rất muốn thăm dò thực lực của Linh Tướng sao? Bọn ta có thể giúp ngươi. Đây là hứa hẹn của phía trên.” Nhiễm Hân Duyệt ở một bên nói bổ sung.

“Giống như Đế Giang tiền bối?”

“Đúng thế.”

“Vậy thì phái người đi thử một chút đi.” Trương Vinh Phương mỉm cười.

Có thể khống chế máu tươi trong cơ thể huyết duệ trở về cơ thể hắn, là lá bài tẩy cuối cùng hắn lưu lại cho mình. Tuyệt đối không thể để lộ được, đương nhiên hắn sẽ không nói.

“Qua chút thời gian, sẽ có người đến khe núi Nguyện Nữ.” Thiên Nữ trả lời.

Lời nói đến nơi đây, chuyện về đạo Nhân Tiên liền kết thúc.

“Kế tiếp, nên nói về việc khác.” Nhiễm Hân Duyệt chuyển đề tài: “Bờ sông Yên Thủy, Linh quân triều đình lui lại, thế Đại Đạo Giáo sắp hết, sau này ngươi nhất định phải đối mặt với cục diện gian nan, trong lòng đã có dự định gì chưa?”

Đây là muốn hắn gia nhập Nghịch Thời hội đây.

Trong lòng Trương Vinh Phương rất rõ ràng ý tứ này.

“Chuyện sau này, để sau hãy nói.” Hắn cười nói: “Khó được đến Vu Sơn một chuyến, không bằng để ta làm tròn vai chủ nhà, chiêu đãi hai vị một phen.”

“Nhìn ngươi có vẻ đã có dự định? Xem ra là sớm có tính toán.” Nhiễm Hân Duyệt kinh ngạc nói.

“Chưa nói tới dự định. Chỉ là… chỉ là… không muốn xen quá nhiều vào việc phiền não. Hai bên Đế Giang tiền bối và Nhạc sư phụ, nếu làm ra quyết định trước tiên, tương lai nói không chừng sẽ hối hận.” Trương Vinh Phương trả lời.

Chương 1304 - Nguyện Nữ (2)

Hiện tại hắn mơ hồ đã nhìn ra, Nghịch Thời hội và Đại Đạo Giáo không phải là người một đường, tương lai có khả năng sẽ có tình huống đối lập, đến lúc đó, hắn kẹt ở giữa, nên quyết định như thế nào mới phải?

Vậy nên cùng với đến lúc đó hối hận, không bằng ngay từ đầu liền bảo trì trung lập.

"Ngươi đã đều hiểu, vậy bọn ta cũng không nhiều lời." Thiên Nữ bình tĩnh nói, sau đó vỗ tay nhè nhẹ.

Nghe thấy tiếng vang, trong góc phòng xung quanh nhất thời có một đám nữ tử bưng thức ăn đi ra.

Các nàng mặc lụa mỏng, nối đuôi nhau đặt thức ăn lên trên mặt bàn trước mặt ba người.

Lúc này Trương Vinh Phương cũng không nhắc lại việc trước đó, ba người vừa ăn uống vừa thảo luận các loại đề tài hiểu biết về võ đạo phật đạo vân vân, bầu không khí một lần nữa hòa hợp.

Sau nửa canh giờ, Trương Vinh Phương đứng dậy cáo từ, trước khi đi, ước định tiếp theo vẫn gặp ở chỗ cũ này, Nghịch Thời hội phái người đến đây giao dịch.

Đảo mắt lại là hai ngày sau, cũng ở tầng cao nhất của Thanh Ngải lâu.

Trương Vinh Phương lại đích thân đến, người tiếp ứng vẫn là Thiên Nữ, nhưng lần này không có Nhiễm Hân Duyệt. Ở bên người nàng thay đổi là một người khác.

Vẫn còn là người quen.

"Lần trước bị bại một lần, ta quay về suy nghĩ rất lâu, sau đó hiểu ra, nếu muốn thắng được ngươi thì nhất định phải biết được tất cả sở học của người."

Người nọ là một nữ tử, cột tóc đuôi ngựa cao, ánh mắt lợi hại, khí chất lãnh diễm, da thịt như sứ, chính là Đường Tâm Di trước đây trước đến xò xét Trương Vinh Phương, sau đó bị đánh bại.

Trước đây nàng nhận được thông báo trong hội, đi dò xét thử Trương Vinh Phương, kết quả chịu khổ đánh bại, lúc này nghe có cơ hội tự nguyện đến đây nếm thử đạo Nhân Tiên liền không chút suy nghĩ, là người đầu tiên báo danh.

“Xác định nghĩ kỹ rồi?” Trương Vinh Phương hỏi lại lần nữa.

Hắn cũng rất muốn nhìn xem, sau khi Tông Sư Cực Cảnh chuyển hóa thành huyết duệ sẽ là tình huống như thế nào.

“Xác định!”

Đường Tâm Di nghiêm túc trả lời.

Thiên Nữ bên cạnh hai tay cầm chén trà, an tĩnh nhìn hai người, ánh mắt có chút hoảng hốt mờ mịt, không biết thất thần bay tới địa phương nào.

Trương Vinh Phương quét mắt nhìn nàng, biết rõ người này đang ngẩn người, đơn giản cũng không nhiều lời.

“Không được phản kháng, ta gieo đạo cơ cho ngươi trước, sẽ xong nhanh thôi.”

“Được! Gieo thế nào? Cần cởi quần áo không?” Ánh mắt Đường Tâm Di nghiêm túc một chút.

“… Ngươi suy nghĩ nhiều.” Trương Vinh Phương không nói lên lời.

“Vậy tới đi!” Nữ nhân này phong cách quả quyết, lập tức nhắm mắt, đứng lên, ngẩng đầu ưỡn ngực bất động.

Trương Vinh Phương tiến lên đưa tay ra, đầu ngón tay điểm một cái ở mi tâm, vài giây sau lại thu hồi.

Đến bây giờ hắn đã rất nhuần nhuyễn, từ cắt vết thương đến rót máu vào, chỉ tốn mất vài giây.

Sau đó là chờ đợi.

Trong tửu lâu hoàn toàn yên tĩnh.

Trong lúc nhất thời chỉ có tiếng hít thở của Đường Tâm Di càng thêm nặng nề.

Làn da nàng bắt đầu đỏ lên, tốc độ dòng máu toàn thân chảy nhanh hơn, tim đập lúc nhanh lúc chậm, trên trán không ngừng rịn ra mồ hôi.

Không bao lâu sau, bỗng nhiên một túi máu gồ lên trên trán Đường Tâm Di.

Bụp!

Túi máu nổ tung, một đường máu loãng xì ra, bắn hết lên trên bàn.

Sau đó vết thương nơi mi tâm của nàng cấp tốc khép lại, làn da trở nên càng trắng hơn ban nãy.

Trạng thái cơ thể cũng bắt đầu khôi phục bình thường.

“Hình như được rồi.” Đường Tâm Di mở mắt ra, đồng tử mơ hồ có chút đỏ lên. Không phải đỏ vì sung huyết, mà càng giống như đỏ tự nhiên.

Nàng nhìn Trương Vinh Phương đứng đối diện, trong lòng mơ hồ dâng lên cảm giác thân thiết nhè nhẹ, giống người cha già đã thất lạc nhiều năm của mình.

Cái quỷ gì thế!?

Nàng lắc đầu mạnh, quăng cái suy nghĩ hoang đường này ra khỏi đầu.

Một tay rút ra đoản đao ở bên ngoài bắp đùi, nàng rạch nhẹ một cái lên cánh tay của mình.

Xẹt, mặt ngoài cánh tay hiện lên một miệng máu.

Miệng máu mới vừa xuất hiện, đã cấp tốc thu nạp khép lại.

“Có hiệu quả rồi!” Hai mắt Thiên Nữ ở bên cạnh dần dần hoàn hồn: “Ngươi nhập môn?”

“Gần như thế, đây là đạo cơ rồi.” Trương Vinh Phương giải thích: “Sau này nếu muốn chân chính bước vào đạo Nhân Tiên, cần càng thêm cực khổ tu hành, lấy đạo cơ sinh sản sinh cơ, lớn mạnh bản thân, ký kết tam hoa.”

“Cải tạo đạo cơ thật là lợi hại!” Đường Tâm Di rõ ràng cảm giác được, nhiều ám thương bên trong thân cơ thể mình, dưới sự cải tạo của đạo cơ đang nhanh chóng khép lại khôi phục.

Tình trạng cơ thể của nàng đang chuyển biến hướng về lúc đỉnh phong ban đầu, chưa bao giờ bị thương hết.

Gần chỉ là gieo xuống đạo cơ đã có biến hóa lớn như vậy, thế thì nếu thật sự bước vào đạo Nhân Tiên, uy lực kia, lại phải mạnh bao nhiêu?

“Có chỗ nào khó chịu không?” Thiên Nữ hỏi.

Chương 1305 - Nguyện Nữ (3)

“Không có, chỉ là có chút muốn ăn gì đó.” Đường Tâm Di trả lời: “Muốn uống máu, ăn huyết vượng.”

“Lát tự đi chợ giải quyết đi. Hiện tại, làm như trao đổi, đã mang đến tình báo của Linh Tướng rồi chứ?” Trương Vinh Phương nói.

“Ở đây.” Thiên Nữ lấy ra một chồng giấy vàng nhạt được gấp rất cẩn thận từ trong ví thiếp thân, đưa qua.

“Tất cả ghi chép có liên quan hệ đến Linh Tướng đều ở nơi này. Đây là tổng kết, năng lực của Linh Tướng giáo phái khác nhau cũng có sự khác nhau, có khác biệt cực lớn, thế nên ở đây chỉ có thể giới thiệu sơ lược điểm giống nhau.”

“Tốt.” Trương Vinh Phương nhận tờ giấy, nhẹ nhàng mở ra, trên đó viết rậm rạp chằng chịt chữ viết tinh tế.

Thật ra hắn cũng đã tìm Nhạc sư phụ đòi mấy thứ này rồi, nhưng rất nhiều thứ, Nhạc Đức Văn nói không tỉ mỉ, nói rất không rõ ràng, dường như có chút kiêng kỵ đối với thần phật.

Nhưng Nghịch Thời hội thì lại khác.

Nhìn từ góc độ kẻ địch, bọn họ càng nhiều là thu thập tài liệu với mục đích ứng phó Linh Tướng như thế nào.

Lúc này hai bên đều tự kiểm tra tình huống.

Đường Tâm Di và Thiên Nữ đứng dậy rời đi, đi kiểm tra biến hóa sau khi gieo đạo cơ, đồng thời còn muốn đi chợ mua chút đồ lưu thông máu.

Trương Vinh Phương thì ngồi xuống tỉ mỉ kiểm tra nội dung trên tờ giấy.

“Linh Tướng, là thần phật chế tạo ra, là cá thể cực mạnh áp đảo tất cả Bái Thần khác.

Bọn họ sống chết theo thần phật, tuổi thọ tăng trăm năm, sau khi đến tuổi thọ bản thể không chết, nhưng ý thức sẽ biến mất theo, biến thành khôi lỗi.

Đặc tính thông dụng của Linh Tướng:

Thứ nhất — cường độ thân thể vượt xa tất cả vật chất đã biết, chỉ có ma binh mới có thể tạo thành thương tổn nhất định đối với họ.

Thứ hai — sức khôi phục rất mạnh, cho dù là gãy chi tàn phế cũng có thể khôi phục như lúc ban đầu trong khoảng thời gian cực ngắn. Lúc giao thủ phải lấy ma binh mới có thể ngăn chặn tốc độ khôi phục của họ.

Thứ ba — có thể điều khiển linh tuyến, hoặc dùng như vũ khí, hoặc bao trùm cơ thể làm áo giáp phòng hộ, thậm chí còn có thể nặn ra thêm tứ chi, hình thành võ đạo kỳ dị, khiến người ta khó lòng phòng bị. Sức sát thương cực mạnh, không thể chống đối, chỉ có thể né tránh.

Thứ tư — có thể chủ động Hàng Thần, Linh Tướng Hàng Thần khác với Hàng Thần tầm thường, tên nó là Đại Hàng Thần. Có thể thu được tăng phúc đề thăng cực lớn, tăng phúc năng lực lấy thần phật người đó bái để phân chia.

Thứ năm — kèm theo Nghi Vân Ngụy Vụ, có thể dựa theo ý nguyện bản thân, mở ra hoặc là bài trừ Nghi Vân Ngụy Vụ.

Cấp bậc của Linh Tướng, cho đến tận đây, thông qua tư liệu bọn ta thu thập được có thể phân chia nó ra thành ba loại: Linh tuyến màu bạc, linh tuyến màu đỏ, linh tuyến màu đen.

Màu sắc của linh tuyến càng đậm, đại biểu kết hợp với thần phật càng sâu, cường độ cơ thể cũng càng mạnh, năng lực đặc biệt cũng càng mạnh.

Mặt khác, Linh Tướng chỉ là triệt để biến hóa đối với cơ thể, đồng dạng ảnh hưởng đến thực lực, còn có cảnh giới võ đạo và cường độ ý chí.

Theo dự đoán, cấp bậc Linh Tướng càng cao, ý chí thần phật mà người đó bái thần mang theo khi ra tay cũng càng cao, sẽ tạo thành áp chế rất lớn đối với đối thủ.

Vậy nên nếu như giao thủ với Linh Tướng, tự thân cũng phải lợi dụng ý chí thần phật còn lại đối kháng, hoặc là dựa vào Cực Cảnh trung hoà.

Bằng không nếu cường độ ý chí không đủ, tất nhiên sẽ xuất hiện hiện tượng cơ thể tê liệt, động tác chậm chạp, thậm chí kinh hách quá độ, nội tạng suy kiệt vân vân.

Người tử vong bởi vì điều này không trên dưới ngàn. Phải chú ý là, ý chí thần phật ẩn chứa trong ma binh không đủ để trung hoà ý chí thần phật Linh Tướng mang theo.

Nhìn đến đây, một câu cuối cùng rõ ràng là viết cho Trương Vinh Phương.

Hắn xem hết rất cả nội dung, nhẹ nhàng nhắm mắt nhớ lại toàn bộ một lần, bảo đảm đều nhớ kỹ rồi mới vò rách trang giấy, đứng dậy ném vào chậu than trong góc.

“Khó trách Nhạc sư phụ nói rõ, nhất định phải bảo đảm có thể Bái Thần chuyển thành Linh Tướng trước, sau đó mới đi bù đắp trong võ đạo còn lại. Hiện tại xem ra, nếu thật sự có thể Bái Thần Linh Tướng, thì ngạnh công linh tinh xác thực không cần phải tu hành.”

Trương Vinh Phương liên hệ trước sau trong lòng, nhất thời hiểu ra lời nói của Nhạc Đức Văn trước đây xác thực là thật.

Lúc này trong tửu lâu một mảnh vắng vẻ, hai người Thiên Nữ đều không ở.

Hắn cũng không cần phải đợi tiếp nữa. Mở thanh thuộc tính nhìn xuống.

Sinh mệnh đã có mức độ cao thấp đều là đến 294.

Còn có vài ngày

Cuối cùng hắn nâng chén trà lên, uống một hơi cạn sạch, xoay người đi hướng cửa ra.

Đã nhiều ngày, hắn tính là gì cũng không làm, chỉ chuyên tâm tập võ, tu chỉnh trong nhà, chờ đợi một khắc thiên phú mở ra tiến đến.

*

*

*

Chương 1306 - Nguyện Nữ (4)

Vài ngày sau.

Thiên Thành Cung.

Dưới tượng thần Thiên Tôn cao to hiền hòa.

Nhạc Đức Văn một mình ngồi xếp bằng cúi đầu, niệm tụng kinh văn, thần sắc thành kính mà chuyên chú.

Ông mặc áo lộ ngực, ở giữa ngực có một cái chưởng ấn, vân tay hiện ra rõ ràng, sâu đến một đốt ngón tay.

Chính là bị thương lúc giao thủ với Khoa Tây Ốc trước kia.

"Chưởng giáo." Chỗ cửa đại điện, một đạo nhân tóc bạc chậm rãi tiến vào, khom mình hành lễ.

"Ngọc Hư Cung chủ đã dẫn người khởi hành, trở về Tình Xuyên."

Âm thanh chậm rãi quanh quẩn trong đại điện, biến yếu, biến mất.

Nhạc Đức Văn mặt không đổi sắc, hai mắt vẫn nhắm chặt, dường như hoàn toàn không có nghe được câu này.

Chờ trong chốc lát, lão đạo chậm rãi lui xuống, rời khỏi.

Trong đại điện quay về bình tĩnh.

Thời gian chậm rãi trôi qua, sắc trời bên ngoài cũng dần dần từ sáng chuyển sang tối.

Đang lúc hoàng hôn, xa xa bên ngoài đại điện truyền đến tiếng trống chiều.

Nhạc Đức Văn hơi giương đôi mắt, trong mắt một màu bạc, mơ hồ có tơ mỏng màu đen lưu động ở trong đó như cá bơi.

Hai tử thể Địa Mẫu Thần, cộng thêm ám toán đánh lén, trong loại hoàn cảnh cắt đứt hết thảy như ở điện Địa Mẫu, mạnh mẽ xâm nhập vào trong cơ thể ông.

Cho dù sau đó ông lao ra điện Địa Mẫu, cũng đã muộn rồi.

Lúc đó không có Nguyệt Thần tiếp ứng, dẫn đến cơ thể bị hao tổn, thực lực giảm mạnh. Hôm nay trong ý chí tinh thần cũng lưu lại ấn ký Địa Mẫu Thần, cho dù mượn uy thế Thiên Tôn để khu trục, cũng cần một đoạn thời gian rất dài mới có thể hoàn thành.

Mà bây giờ, ông thiếu nhất chính là thời gian

"Môn chủ, không biết ngài tĩnh dưỡng thế nào rồi? Sau trận chiến trước đó, tình huống trong môn thật sự có chút không ổn, không ít cao thủ đều mượn danh nghĩa sưu tầm bảo dược cho ngài, lặng yên ẩn lui. Người đã đi hơn nửa."

Trong đại điện lại hiện lên một bóng người đầy đặn.

Đeo trên mặt mặt nạ thuần kim, trên đầu đội vòng hoa được bện từ ngân tuyến, mặc bộ váy dài thuần trắng, tinh thuần không tạp chất, chính là một Linh Tướng khác của Cảm Ứng môn — Nguyệt Hậu.

"Không sao, tùy bọn họ." Giọng Nhạc Đức Văn khô khốc, cũng không quay đầu lại, vẫn nhắm mắt tiếp tục quỳ lạy trước tượng thần Thiên Tôn.

"Hiện giờ lòng người thay đổi, chúng ta đều có thể nhìn ra, môn chủ ngài là bởi vì còn có kiềm chế, dẫn đến thực lực không thể triệt để phát huy, thế nên mới thất lợi.

Đáng hận hôm nay trong môn từ lâu đã không còn lực ngưng tụ như năm ấy, đại đa số đều là thấy tình thế không ổn liền xoay người rời đi."

Nguyệt Hậu chậm rãi tới gần, trong giọng nói lộ ra ý căm phẫn nhè nhẹ.

"Nếu môn chủ có điều cần, để ta đến tạm thời chủ trì cục diện được không?"

"… Không sao. Ta sẽ khôi phục nhanh thôi." Nhạc Đức Văn trả lời.

"Thế nhưng sợ thời gian càng kéo dài, thực lực của Mộc Lê Vương bành trướng quá nhiều, không thể ngăn cản được." Nguyệt Hậu nói khẽ, cách Nhạc Đức Văn chỉ khoảng chừng mười mét.

"Ngươi nên dừng lại." Nhạc Đức Văn nói.

“Vì sao? Môn chủ một mình ứng đối, một cây khó chống, tại hạ cũng nguyện ý giúp một tay.” Giọng Nguyệt Hậu êm dịu: “Lẽ nào môn chủ đang lo lắng ta? Thế nhưng hiện nay đến cả Ngọc Hư cung chủ cũng rời bỏ ngươi, trong đồng đạo, Chân Nhất Tây tông không thể tin, chỉ có Cảm Ứng môn ta…”

“Ta nói dừng lại!!” Bất chợt Nhạc Đức Văn hét lên.

Thanh âm ầm ầm như tiếng sấm, đè nén không khí vỡ ra một vòng gợn sóng xung kích, hung hăng đánh vào người Nguyệt Hậu.

Trong nháy mắt tia sáng vặn vẹo, khí lưu cuồn cuộn, tiếng gió rít gào, thổi cho nhiều vật bày biện trong đại điện đều tán loạn rơi xuống, lắc lư không ngớt.

Nguyệt Hậu cách phía sau Nhạc Đức Văn chỉ còn năm mét.

Nhưng bước chân nàng cũng rốt cuộc ngừng lại.

Sóng gợn khí lưu cường hãn đụng trên người nàng, tự nhiên tản ra, chỉ là khiến nàng khẽ run lên.

Nàng nhìn phía sau lưng Nhạc Đức Văn.

Bỗng mỉm cười.

“Nếu môn chủ không tin ta, vậy coi như ta tự mình đa tình là được.” Mũi chân điểm một cái, Nguyệt Hậu mềm mại từ từ bay ra, đảo mắt đã biến mất ở ngoài cửa điện, dung nhập vào bầu trời đêm.

Lưu lại Nhạc Đức Văn một thân một mình, quỳ gối trước tượng thần.

Lúc hưng thịnh cao thủ nhiều như mây, thanh thế như mưa.

Nhưng hơi chút yếu thế, liền cây đổ bầy khỉ tan. Giờ này khắc này, ông mới chợt phát giác, thì ra bên cạnh mình, không có bất kỳ người nào có thể nâng đỡ lẫn nhau.

Giống như rất nhiều năm trước, ông là một mình.

Hôm nay, ông vẫn là một mình.

“Có điều một mình thì đã sao!? Ta còn có Càn Khôn, chỉ cần hắn còn ở, Đại Đạo Giáo vẫn còn có hi vọng! Hôm nay chẳng qua là mưa gió nhất thời.”

Vừa nghĩ tới thiên phú kinh khủng của đồ đệ Trương Vinh Phương, áp lực trong lòng Nhạc Đức Văn giảm đi rất nhiều.

Mặc kệ hiện tại gian nan cỡ nào, mặc kệ người xung quanh nghịch phản, không đáng tín nhiệm ra sao.

Chương 1307 - Nguyện Nữ (5)

Ông còn có Vinh Phương!

Hiện tại đỡ một lát, đến lúc đó chờ Vinh Phương Bái Thần, hai người thầy trò bọn họ tung hoành thiên hạ, quét ngang tất cả! Nhất định có thể xác lập hai trăm năm huy hoàng cho Đại Đạo Giáo!

Nghĩ tới đây, trong lòng ông quay về bình tĩnh, nhắm hai mắt, lại tiến vào không gian ý thức.

*

*

*

Đêm khuya.

Bóng cây lay động, chiếu rọi trên bàn sách trước cửa sổ, giống bóng ma dương nanh múa vuốt, không tiếng động dữ tợn.

Bên trong phủ Mộc Xích, trong phòng ngủ ở một tiểu viện rộng rãi.

Trương Vinh Phương nhắm mắt nằm ngửa ở trên giường, hô hấp đều đều bình thản, đang say ngủ.

Phù.

Bỗng một cơn gió nhẹ gợi lên cửa sổ, két một cái, chậm rãi thổi mở ra cửa sổ khép nửa.

Xa xa trên mặt đường truyền đến tiếng báo canh choang choang của phu canh.

"Trời khô vật hanh, cẩn thận củi lửa."

"Giờ tý canh ba, bình an vô sự."

Vụt.

Trương Vinh Phương trên giường chợt mở mắt ra.

"Đã đến giờ."

Hắn ngồi dậy, không có chút ánh đèn, cứ như vậy lẳng lặng hít thở một hồi, điều chỉnh trạng thái.

Tiếng phu canh ngoài cửa sổ từ từ đi xa, dừng lại, lại bay tới từ nơi càng xa hơn.

Trong viện ngoài cửa có côn trùng không biết tên phát ra tiếng kêu. Một lát lại một lát, an tĩnh mà bình thản.

Trương Vinh Phương bước xuống giường, hơi chớp mắt, nhìn thanh thuộc tính hiện lên.

Mặt trên rõ ràng cho thấy, vừa lấy được một điểm thuộc tính tự do mới.

[Trương Vinh Phương — sinh mệnh 294-294.]

[Thuộc tính có thể sử dụng: 6.]

Đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng tích lũy đủ thuộc tính.

Trong lòng hắn chậm rãi dâng lên chờ mong.

Đi tới cửa trước, không tiếng động kéo cửa ra, mũi chân điểm một cái, người đã bay ra ngoài phóng qua tường vây.

Đảo mắt ra khỏi phủ Mộc Xích, bay nhanh trên mặt đường ban đêm.

Mười mấy giây sau.

Bên tường thành phủ Vu Sơn, một bóng người bay ra, giống con ưng khổng lồ lướt đi lao xuống, bay ra hơn trăm mét rơi xuống đất.

Một đường ngựa không dừng vó, Trương Vinh Phương đi thẳng đến khe núi Nguyện Nữ.

Lấy tốc độ nhanh nhất lúc này của hắn, chỉ cần thêm vài phút nữa là trở lại khe sâu.

Trong khe sâu buổi tối dâng lên sương trắng, phân cách nội ngoại thành hai thế giới.

Đứng ở trong sương mù, Trương Vinh Phương không có đi nơi dừng chân của Nhân Tiên quan. Trong toàn bộ khe núi Nguyện Nữ, Nhân Tiên quan chỉ chiếm cứ một phần khu vực nhỏ, những khu vực này đều là chỗ trước kia xác minh không có sương mù.

Mà phần lớn khu vực trong khe sâu, buổi tối sáng sớm đều sẽ có khói độc.

Nói thật, trước đây Trương Vinh Phương tới nơi này, vẫn chưa phát hiện ra nơi không có khói độc bao phủ.

Ngược lại lần này qua đây lại dễ dàng phát hiện những địa phương này.

Hắn có lý do tin tưởng, đây là Nguyện Nữ đang âm thầm phối hợp hắn, phụ trợ hắn.

Giống như Huyết Thần lúc trước.

Lúc này vừa bước vào sương mù, Trương Vinh Phương không có ngừng lại, như trước một đường thẳng tắp đi phía trước.

Hắn có thể cảm giác được, trong nụ hoa huyết liên thứ hai sau lưng, đường vân huyết mạch thuộc về Nguyện Nữ đang hơi nhảy lên, giống như đang chỉ dẫn cho hắn cái gì, cũng giống như đang hô ứng cái gì.

“Xem ra ngươi cũng phát hiện sao?” Trương Vinh Phương nhẹ giọng nói.

Rõ ràng trong sương mù xung quanh khói trắng không có một bóng người, chỉ có hắn một thân một mình. Nhưng hắn lại giống như chắc chắc sẽ có ai nghe được.

Sự tồn tại như thần phật rất kỳ diệu.

Chúng nó giống như có ý thức của mình, rồi lại giống như không giống nhân loại, chỉ làm việc theo quy luật cố định.

Có đôi khi có thể giao lưu, có đôi khi lại giống như không có chút tình cảm nào, không ý thức chút nào, cứng nhắc mà hờ hững.

Theo lời của hắn, sương trắng trước mặt chậm rãi tản ra, lộ ra một dòng suối nhỏ an tĩnh.

Bên bờ suối nước là bãi cỏ xanh tươi mơn mởn.

Bãi cỏ rộng rãi bằng phẳng, giống như có người cẩn thận tu bổ.

Trên đó dựng một căn phòng gỗ màu nâu.

Phòng nhỏ trống trải, cửa gỗ mở rộng, dường như đang hoan nghênh hắn đến.

Trương Vinh Phương mỉm cười, mắt nhìn cảnh báo trực giác trên thanh thuộc tính, mặt trên không có bất kỳ nhắc nhở, cũng yên tâm đi ra phía trước.

Nhưng hắn vẫn không có vào nhà, mà là khoanh chân ngồi xuống ngay bên ngoài nhà gỗ.

“Ở đây không sai biệt lắm. Lại nói tiếp, lần trước Huyết Thần giao thủ với ngươi, hình như cũng là ở chỗ này.”

Không có người trả lời, chỉ có giọng của Trương Vinh Phương một thân một mình phiêu tán xung quanh.

Không ai trả lời, hắn cũng không để bụng, chỉ là bình tĩnh ngửa đầu nhìn lên bầu trời, đỉnh đầu trắng lóa như tuyết, bị sương mù bao phủ.

“‘Bắt đầu.” Hắn cúi đầu, trong nháy mắt ấn vào dấu cộng đằng sau sinh mệnh.

Vụt.

Tất cả sáu điểm thuộc tính đều thêm ở sinh mệnh. Trị số sinh mệnh từ 294 nhảy một phát đến 300.

Tất cả bình tĩnh lại, không có bất kỳ biến hóa nào.

Chương 1308 - Nguyện Nữ (6)

Trương Vinh Phương không hề nhúc nhích, vẫn lẳng lặng cùng đợi.

Dòng nước suối cuồn cuộn, sương mù chậm rãi tràn ngập tản ra, gió nhẹ thổi qua bãi cỏ.

Bỗng một tiếng vang.

Đằng sau cơ thể ngồi xếp bằng của hắn, trên làn da đóa huyết liên thứ hai sinh trưởng bỗng nứt ra một đường vết rách.

Vết rách đen kịt, thâm thúy, dài bằng bàn tay ngắn, giống một con mắt màu đen.

Mơ hồ trong đó, có đồ vật gì đó chui ra bên ngoài từ khe hở màu đen.

Đầu tiên là một dây nhỏ đen, ngay sau đó là dây thứ hai.

Sau đó là một đôi cánh đơn bạc màu xanh đậm trơn tuột giống như tơ lụa, có hoa văn cuộn sóng và dây leo

Phụt, cánh vỗ, đó là một con hồ điệp màu lam, leo ra từ phía sau Trương Vinh Phương.

Nó nhẹ nhàng xòe ra hai cánh, nhảy về phía trước, phần phật bay lên.

Ngay sau đó, một con lại một con hồ điệp màu lam không ngừng bay ra từ sau lưng Trương Vinh Phương. Chúng nó càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc.

Bay ra xong, chúng vờn quanh Trương Vinh Phương không ngừng bay lượn.

Dần dần, hồ điệp càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày, hoàn toàn bao phủ người trong đó, từ từ nhìn không rõ.

Chúng nó bao trùm trên mặt ngoài làn da và quần áo, thậm chí triệt để bao Trương Vinh Phương thành một hình người tạo thành từ hồ điệp lam.

Rất nhanh, phần phật, một cơn gió nhẹ thổi qua.

Tất cả hồ điệp tản ra bay đi.

Tại chỗ trống không, chỉ còn lại có một con rối nhỏ hình người lớn chừng bàn tay.

Mặt của con rối nhỏ kia, bỗng nhiên chính là dáng vẻ của Trương Vinh Phương.

Trương Vinh Phương có một giấc mơ.

Một giấc mơ rất kỳ quái, lạ lùng.

Hắn mơ thấy mình từ trên trời rơi xuống, rơi xuống mặt đất, đập một lỗ lớn trên mặt đất.

Mọi thứ xung quanh đang bốc cháy, nổ vang, vỡ tan tành.

Ngay sau đó hình ảnh thay đổi, hắn biến thành một con rối ở trong một căn nhà lầu nhỏ kiểu phương Tây, ngủ trong chiếc đồng hồ báo giờ trên nóc nhà lầu.

Mỗi khi đến đúng giờ, hắn sẽ đẩy cửa ra khỏi khoang gỗ dưới đồng hồ, phát ra tiếng kêu cúc cu cúc cu.

Cứ tưởng rằng cuộc sống như vậy sẽ mãi mãi không thay đổi cho đến một ngày.

Một cô bé tóc đen mắt đen, mặc một chiếc váy lụa lộng lẫy, lấy hắn ra từ dưới đáy đồng hồ.

“Ngươi thật đáng yêu, chúng ta trông giống nhau quá.”

Cô bé ôm chính mình đi ngủ mỗi ngày, lau chùi chính mình bằng dầu đặc biệt mỗi ngày, bảo dưỡng chính mình.

Cho đến một ngày. Cha mẹ cô bé cãi nhau. Họ đã tranh cãi rất ầm ĩ, có vẻ như vì chuyện của cô bé.

Cuối cùng, người cha cầm dao chém người mẹ ngã xuống đất, sau đó cầm dao đi về phía cô bé trong nước mắt.

Cô bé không phản kháng, chỉ ôm lấy con rối, mỉm cười với cha mình.

Phập.

Dao đầu tiên rơi xuống đỉnh đầu cô bé, rạch ra một vết thương cực lớn.

Cô bé ngã xuống đất, mắt mở trừng trừng, bàn tay run rẩy nhét con rối vào đầu mình.

Dùng sức nhét nó vào từ lỗ hổng trên đỉnh đầu.

Cho đến khi chết, cô bé vẫn mỉm cười.

Người cha cầm con dao, khóc, rồi vứt dao xuống, bế cô bé lên, đi đến chiếc đồng hồ mà cô bé yêu thích nhất, đặt cô tựa vào đồng hồ.

Sau đó, đem một chiếc kẹp tóc hình con bướm xinh đẹp màu xanh lam nhẹ nhàng kẹp giữa mái tóc dài nhuốm đầy máu của cô bé, dùng tóc để che phủ vết thương, để cho cô bé vẫn đáng yêu như trước.

Sau khi làm xong mọi việc, người cha đâm con dao vào cổ của mình, quỳ rạp xuống đất, chẳng mấy chốc cũng chết.

Hít!

Bỗng nhiên hít vào một hơi thật sâu.

Trương Vinh Phương mở mắt ra, hắn vẫn nằm trên bãi cỏ, nhưng cỏ xung quanh trở nên rất cao, rất dài.

Chúng giống như rất nhiều cây cối, to lớn và thẳng tắp, sắc nhọn như mũi kim hướng lên bầu trời.

Giơ tay lên, hắn phát hiện cánh tay của mình đã biến thành màu nâu xám bằng gỗ, tại các khớp nối rõ ràng còn có khe hở.

"Đây là?" Trong lòng hắn chấn động, vội vàng đứng thẳng lên, nhìn chính mình từ trên xuống dưới.

Khe hở trên bụng, đùi, đầu gối, mắt cá chân, ngón chân, tất cả đều là khe hở, tất cả đều bằng gỗ!

Trong lòng Trương Vinh Phương kinh hãi, nhanh chóng lao về phía trước, xuyên qua từng bụi cỏ.

Chẳng mấy chốc, hắn đã đến trước một dòng suối bên cạnh bãi cỏ.

Trước một vũng nước đọng trong vắt, hắn bước từng bước, đến nhìn dáng vẻ của mình phản chiếu trong làn nước trong veo.

Thứ phản chiếu dưới nước là một con rối tóc đen với tứ chi mảnh khảnh, khuôn mặt mỉm cười, mắt, mũi và miệng được vẽ bằng những đường kẻ mảnh màu đỏ.

Mái tóc đen rối bời trên đầu, giống như cỏ dại khô héo mọc khắp nơi.

Trương Vinh Phương đưa tay ra nắm lấy, nhưng không ngờ lại rơi xuống đất không ít.

"…" Dưới sự chấn động trong lòng, hắn nhẹ nhàng gõ gõ lên da thịt trên người mình.

Cộp cộp cộp.

Có tiếng gõ gỗ nặng nề phát ra.

Không có cảm giác đau, không có xúc cảm, là một con rối thực sự.

Chương 1309 - Nguyện Nữ (7)

Trương Vinh Phương bình tĩnh lại, nhớ lại tất cả những thay đổi đã xảy ra khi ý thức hoảng hốt vào giây phút cuối cùng của mình.

Và giấc mơ kỳ lạ hoang đường đó.

“Có vẻ như thiên phú đặc chất thứ ba này có liên quan đến con rối.”

Hắn chớp chớp mắt, mở thanh thuộc tính ra. Tầm mắt nhìn về phía một dòng thiên phú đặc chất mới xuất hiện.

[Thiên phú đặc chất:

1 Ám Quang Thị Giác.

2 Tiên huyết thủy tổ.

3 Đồng Nguyện.]

“Đồng Nguyện?” Trương Vinh Phương nhíu mày, cẩn thận nhìn lựa chọn này.

Thông thường khi hắn tập trung sự chú ý vào mục nào, thanh thuộc tính sẽ đưa ra các ghi chú giải thích chi tiết.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Rất nhanh, sau lưng Đồng Nguyện xuất hiện một dấu móc, bên trong xuất hiện những dòng chữ nhỏ giải thích.

[Đồng Nguyện: Đạt được một phân thân con rối, mỗi khi dùng thân phận con rối thỏa mãn nguyện vọng của một đứa trẻ liền có thể tích lũy thu hoạch được một Lam Điệp bay múa vờn quanh.

Trong vòng 12 giờ kể từ khi nguyện chung bắt đầu chuyển động một vòng, bản thân có thể sử dụng Lam Điệp để chết thay vô hạn. Mỗi lần tử vong, tiêu hao một Lam Điệp.

Lưu ý: Một đứa trẻ chỉ có thể nhận được Lam Điệp một lần. nguyện chung bình thường dừng lại, nhưng một khi được bắt đầu thì chắc chắn sẽ quay hết. Sau khi quay hết, tất cả những

Lam Điệp đã tích lũy trước đó sẽ biến mất, cần phải tích lũy lại lần nữa.”

“Con rối, Lam Điệp, nguyện chung?”

Trương Vinh Phương nhìn vào đoạn chữ giải thích này, ngay lập tức nghĩ đến giấc mơ trước đó. Mối quan hệ giữa con rối, cô bé, chiếc đồng hồ và Lam Điệp.

Hắn nhíu mày.

Thiên phú đặc chất này chắc chắn là một năng lực khá phức tạp.

Ít nhất so với hai thiên phú đặc chất khác của hắn thì phức tạp hơn nhiều.

Rõ ràng là được mở rộng từ vị trí và năng lực của Nguyện Nữ ra ngoài.

“Thân bất tử có hạn?” Hắn cẩn thận suy nghĩ.

“Nếu muốn bất tử, cần phải thỏa mãn hai điều kiện.

Một, phải có Lam Điệp. Hai, sử dụng trong khoảng thời gian khi nguyện chung chuyển động. Nhưng khi nguyện chung một khi bắt đầu sẽ quay đến hết, sau đó chờ đợi khởi động lại vòng tiếp theo.”

“Lam Điệp phải thực hiện nguyện vọng của trẻ em mới có thể đạt được, còn phải được thực hiện dưới thân phận con rối. Làm thế nào để thực hiện được điều này cũng là một vấn đề. Sau khi thử rồi hẵng nói.”

“Năng lực chết thay có lẽ cũng là nguyện vọng của cô bé trong giấc mơ kia. Dùng nguyện vọng của những đứa trẻ khác để đổi lấy nguyện vọng của chính mình sao?”

Trong lòng Trương Vinh Phương lờ mờ cảm nhận được ẩn ý giấu ở bên trong.

Không có nghi ngờ gì đây là một năng lực rất mạnh mẽ.

Mong muốn của trẻ em đôi khi rất lớn, đôi khi rất nhỏ rất đơn giản, cái này tùy thuộc vào sự may mắn.

Nhưng một khi các bước chuẩn bị trước hoàn tất, hắn tích lũy được bao nhiêu Lam Điệp trong một vòng quay của nguyện

chung, thì hắn sẽ có được bấy nhiêu cơ hội hồi sinh từ tử vong.

Quả thực rất mạnh!

Hơn nữa

Trương Vinh Phương ngước mắt, nhìn lên phía trên.

Trong không trung có vô số sương trắng lơ lửng. Đó chính là sương mù bồng bềnh tự nhiên trong hẻm núi.

Mà những sương mù vốn bình thường này, lúc này trong tầm mắt của hắn, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy từng khuôn mặt người mơ hồ, giống như đám mây tụ lại rồi tản mác, lúc thì hiện lên, lúc thì tiêu tán.

Họ gào khóc, họ vui cười, họ chán nản, họ tức giận.

Những khuôn mặt người này giống như đắm chìm trong thế giới riêng của mình, không thể nào tự thoát ra được.

“Trong trạng thái con rối, ngay cả thị giác cũng không giống nhau sao?”

Trương Vinh Phương lại nhìn vào thanh thuộc tính.

Quả nhiên. Dưới hạng mục đầu tiên của thiên phú đặc chất, Ám Quang Thị Giác lại có một hàng chữ nhỏ giải thích.

[Ám Quang Thị Giác (không có sự sống): Sinh mệnh theo bản năng sẽ lọc bỏ tất cả mọi ánh sáng không tốt cho mình, chỉ chấp nhận một phần rất nhỏ của quang phổ là có thể nhìn thấy được. Nhưng những thứ không có sự sống thì không.

Nắm lấy những điều chưa biết vô biên đi.

“Ám Quang Thị Giác sẽ liên tục thay đổi theo trạng thái của cơ thể à?” Tâm trí Trương Vinh Phương chợt lóe qua suy đoán này.

Giờ phút này, một cảm giác hoàn toàn mới lạ, không thể hình dung chạm vào trong lòng hắn.

Những gì hiện ra trước mắt hắn là một thế giới hoàn toàn khác với thế giới trước đó.

“Tiên huyết thủy tổ chịu ảnh hưởng bởi Huyết Thần, trong khi năng lực Đồng Nguyện lại bị ảnh hưởng bởi Nguyện Nữ.

Nói cách khác, những năng lực này có lẽ được phát huy và thay đổi từ những Thần Phật này.

Và hiện tại, những gì ta tiếp xúc chẳng lẽ chính là thị giác của Thần Phật à?"

Trương Vinh Phương bước từng bước đến bờ suối, nhìn vào bên trong.

Dưới nước, ở chỗ sâu, phảng phất có bóng dáng một cô gái tóc đen mặc váy trắng lúc ẩn lúc hiện đứng ở trong nước, ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

Chương 1310 - Nguyện Nữ (8)

Phù!

Bỗng nhiên mọi thứ xung quanh đều giống như khẽ động.

Một tia choáng váng xẹt qua tâm trí Trương Vinh Phương, khi hắn bừng tỉnh thì chính mình đang đứng ở lối vào khe núi Nguyện Nữ.

Cơ thể cũng trở lại thân người ban đầu.

Trong hẻm núi vẫn tràn ngập sương mù như trước, nhưng kỳ quái là, lúc này trong mắt hắn, sương độc tựa như mang theo một cảm giác thân thiết kỳ diệu nào đó.

Hắn giống như có thể cảm thấy những sương mù này sẽ không làm hại mình.

"Ta hiểu được một chút rồi." Trương Vinh Phương suy nghĩ một lát, bỗng nhiên khoanh chân ngồi xuống. Sau đó lặng yên bất động tại chỗ.

Không lâu sau đó.

Trong sương mù của hẻm núi, một bóng người nhỏ bé từng bước một tiến đến từ bãi cỏ loạn thạch.

Bóng người từ trong sương mù đi ra, rõ ràng là một con rối gỗ màu nâu to cỡ lòng bàn tay.

Con rối đi đến trước mặt Trương Vinh Phương, đứng lại.

Sau đó bị hắn thò tay cầm lên, bỏ vào trong túi của mình.

"Xong rồi."

Trương Vinh Phương mỉm cười.

Hắn có thể cảm giác được con rối này chỉ là một vật dẫn mà thôi, chỉ cần hắn muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể biến con rối thành thân thể của mình.

Và khoảng cách điều khiển hình như không có bất kỳ hạn chế nào.

Nói cách khác, đây là một năng lực phụ trợ bổ sung, có thể phân tách ra một tia ý thức bất cứ lúc nào, bám vào con rối, đưa tin vượt qua khoảng cách.

Nói cách khác, thiên phú mới này, ngoài năng lực chết thay giống như Bái Thần, còn có năng lực hóa thân thành con rối bất cứ lúc nào.

Hơn nữa thị giác trong trạng thái con rối rõ ràng có rất nhiều lựa chọn để khám phá.

Hắn hoàn toàn có thể lợi dụng điều này để do thám thế giới đặc biệt thuộc về Thần Phật.

"Thú vị thật."

Trương Vinh Phương cuối cùng cũng nhìn về hướng sương mù dày đặc nhất, không tiến vào nữa mà xoay người quay trở về phủ Vu Sơn.

*

*

*

Bóng đêm mông lung, có một vòng sương mù nhẹ bao quanh vầng trăng khuyết, làm ánh trăng phân tán thành một làn sương mờ ảo như một tấm lụa mỏng.

Bên trong lều của chủ quân ở doanh trại của Mộc Lê vương.

Những tràng cười lớn từ đám người vọng ra khỏi lều.

Trong lều lớn.

Tất cả các tướng lĩnh chủ yếu trong quân, ngoại trừ bộ phận tuần tra, đều tập trung ở đây.

Ngồi ở chủ vị là Mộc Lê vương, lúc này đang xuân phong đắc ý.

Tướng mạo ông ta đường đường, khí chất uy nghiêm, rõ ràng không có võ nghệ gì, ngồi bên cạnh Linh Tướng Khoa Tây Ốc lại không có một chút khí thế nào bị áp chế.

Hai người ngồi quỳ chân ngang hàng với nhau, đối mặt với rất nhiều tướng lĩnh trong lều lớn mời rượu, ai đến cũng không cự tuyệt, sảng khoái uống thả cửa hết chén này đến chén khác.

Quy tắc không được phép uống rượu trong quân không phải là vấn đề lớn trước mặt những võ nhân như họ.

“Lần này nhờ có miện hạ Khoa Tây Ốc, lại thêm sự khéo léo tuyệt vời, nhằm vào tài nghệ của Thiên Công tiền bối, mới có thể thành công tính toán được tên Nhạc Đức Văn kia. Nhưng mà nhắc mới nói, hắn ta tuy đã già, mặc dù sự chuẩn bị của chúng ta lần này tốt hơn nhiều so với lần trước. Nhưng trạng thái của hắn ta hình như không giống lần trước.” Mộc Lê vương cười nói.

“Cho dù là Linh Tướng, vẫn có khoảng cách giữa họ.” Khoa Tây Ốc khẽ mỉm cười, cầm chén vàng lên, nhấp một ngụm rượu.

“Hiện tại Kim Ngọc Ngôn của Đại Đạo Giáo ly tán, Cảm Ứng môn chỉ có thể năm bè bảy mảng, mỗi người đều có tâm tư riêng. Đại thế của Nhạc Đức Văn đã mất, nhưng lại không hiểu mấu chốt trong đó, sau này khó có thể chết tử tế.”

“Chân Nhất tông đóng kín, Tây tông ngông cuồng kiêu ngạo, nhưng trái lại là bên tốt nhất để đối phó. Bởi vì lợi lớn.” Hắn ta chậm rãi nói, vẻ mặt bình tĩnh.

“Miện hạ nói cực phải.” trong quân một tướng lĩnh râu quai nón màu đen lại cười nói: “Bây giờ Kim Ngọc Ngôn đã rời khỏi, từ đầu trong lòng Chân Nhất Tây tông đã có khúc mắc với Đại Đạo Giáo, cái gọi là vòng tròn ngũ giáo cũng chỉ có như vậy thôi. Điểm mạnh nhất là Nhạc Đức Văn hắn ta, điểm yếu nhất cũng giống như thế.”

Người này là cao thủ võ đạo đi vào gia nhập giữa đường tìm nơi nương tựa, cao thủ tìm nơi nương tựa tòng quân giữa đường dạng này vẫn còn không ít.

Có kẻ thì một thân một mình đến đây, có kẻ lại mang theo tiểu đội nhân mã đến.

Thậm chí còn có đại tướng mang theo một nhóm tư binh số lượng không nhỏ đến đây nương nhờ.

Thực lực những người này không thể coi thường, hội tụ nhiều nên cũng tự hình thành một thế lực trong quân. Hình thành hai phe cánh phân biệt rõ ràng với các quân tướng ban đầu của Mộc Lê vương trước đó.

“Bây giờ Nhạc Đức Văn bị thương, Đại Đạo Giáo tràn ngập nguy hiểm, các thế lực còn lại mượn gió bẻ măng, chỉ cần chúng ta vọt thẳng một đường tới trước, không làm chậm trễ thời gian. Thì nhất định có thể đánh một trận đánh thẳng đến Đại Đô.” Một đại tướng đến tìm nơi nương tựa giữa đường khác nâng chén cười nói.

Chương 1311 - Nguyện Nữ (9)

Trong số những người có mặt, tổng cộng hơn mười vị võ tướng, yếu nhất cũng là Siêu Phẩm Nội Pháp. Vài người mạnh hơn cũng có Tam Không và cảnh giới Tông Sư.

Thế mà lúc này trong tiếng cười của người này, lại mơ hồ có cảm giác cơ thể tê dại. bọn họ không khỏi nhao nhao biến sắc.

Vốn dĩ bọn họ cảm thấy bọn người gia nhập nửa đường này không thích hợp, hiện tại xem ra, há lại chỉ có từng đó không thích hợp.

Lại nhìn độ thân mật và quen thuộc giữa những người này và vương gia, trong lòng mọi người cũng cân nhắc tính toán.

Thời đại này chẳng có ai kẻ ngốc, há có thể không nhìn ra vốn dĩ những người này chính là nhân thủ mà vương gia đã gài sẵn từ sớm.

"Từ nơi này tiến về Đại Đô, thời gian còn hơn tháng, rất nhiều biến số. Có báo cáo rằng quân Chức Tượng đã trở về để điều động. Mặc dù chúng ta còn đánh tan Nhạc Đức Văn, nhưng phía sau vẫn còn một Tuyết Hồng các cần đối mặt. Không thể chủ quan."

Mộc Lê vương nâng chén cười nhắc nhở.

"Huống hồ, mấy người huynh đệ kia của ta đều không phải hạng người tầm thường, tất có chuẩn bị ở phía sau, không thể không phòng." Hắn ta nói tiếp.

Tuy lời nói thì như thế, nhưng bây giờ dưới trướng hắn ta có cao thủ nhiều như mây, cao thủ Giáo minh Đại Quang Minh và các bậc Tông Sư Thiên Giáo Minh liên thủ gia nhập liên minh hắn ta, lại thêm nội tình khổng lồ hắn ta đã tự thân tích góp nhiều năm trước.

Còn có cường giả Hắc Bảng Xích Bảng phụ trợ giúp đỡ.

Đại quân lại càng thuận lợi mở rộng quân thế hơn, bây giờ đã đạt đến gần tám mươi vạn.

Xe lương vơ vét số hậu cần cũng cần trọn vẹn ba mươi vạn các loại dân phu và quân đội áp vận, ngoài ra còn phải vơ vét kho

lúa bốn phía. Nếu không phải sắp đặt Hồng Cân Quân từ trước, số hậu cần lần này đã có thể kéo chết đại quân Mộc Lê vương rồi.

Nhưng cục diện bây giờ đã thành, thế lực lớn như thế, trong Đại Đô có ai có thể cản bước hắn ta?

“Đại thế bây giờ, cho dù là Thần Tướng đích thân đến đây, trong quân ta có nhiều thánh tử giáo chủ tương trợ như vậy, thần phật Hàng Thần đến, cũng có thể khiến chúng tới được mà đi không được!” Thần thái Khoa Tây Ốc thong dong.

Bây giờ chỉ tính người đại diện thần phật các giáo phái tập hợp hội tụ trong đại quân đã có vài chục vị.

Khí thế bực này, lại mượn nhờ ý thức khổng lồ từ đại quân ngưng kết, hơn mười người cùng Hàng Thần, ý thức thần phật được dẫn tới đừng nói Nhạc Đức Văn, ngay cả tất cả Thần Tướng cùng tới, cũng chỉ có thể bái phục chịu thua, thảm hại mà rút lui.

Quân thế trợ ý chí thần, nguồn gốc sức mạnh của thần phật xuất phát từ lòng người. Ý thức ngưng tụ từ đại quân tám mươi vạn người, thêm chút giúp đỡ, thì đó chính là cả một ngọn núi lớn cùng đồng thời đè xuống, trong giây lát đã có thể ép bất cứ ý chí thần phật nào đến tán loạn.

Lúc giao thủ, bất luận phía đối địch là Linh Tướng Thần Tướng cũng đều không thể vận dụng ý chí của thần phật mình để áp chế đối thủ.

Ngược lại Linh Tướng phe mình lại có thể mượn nhờ quân thế để tăng phúc ý chí thần phật cực lớn, áp chế đối thủ, làm suy yếu thực lực của bọn họ.

Đây cũng là nguyên do căn bản vì sao cảnh giới Thần Tướng có thực lực như thế, mà vẫn muốn lĩnh quân.

Lý lẽ Khoa Tây Ốc nói tới, số lượng người ở đây có thể hiểu không đủ một bàn tay.

Mà tự nhiên Mộc Lê vương cũng ở trong đó.

Ông ta nghe vậy, vỗ tay cười nói.

“Buồn cười Nhạc Đức Văn kia còn tập hợp vòng tròn ngũ giáo, cho là có thể mượn nhờ đại thế của các giáo phái đối

kháng áp chế. Đáng tiếc, cái gọi là mượn lực của hắn ta vẻn vẹn chỉ là năm bè bảy mảng, dễ dàng sụp đổ. Vốn dĩ ta cho rằng hắn trừ áp chế thần thế ra, ít nhiều còn có chút thực lực bên trong, làm sao tưởng tượng nổi, cũng chỉ là hạng tốt mã dẻ cùi."

"Ta cũng có chút thất vọng." Khoa Tây Ốc gật đầu: "Lần đầu tiên giao thủ, hắn ta có thể dựa thế mà áp chế ta, chiếm hết thượng phong, bây giờ đại thế chuyển đổi, hắn ta bị áp chế, lại còn kém xa ta lúc đầu, buồn cười, đáng tiếc."

Trong vẻ mặt của hắn ta thật sự hơi có vẻ thất vọng.

"Dựa thế dựa thế, có thể hắn ta là cao thủ đệ nhất thiên hạ này, nhưng vốn cũng chỉ là dựa thế nên có được. Đại thế vừa đi, bản thân cũng như sóng biển lui bước, lộ ra bộ mặt thật ban đầu."

"Miện hạ chớ chủ quan, Đại Đô có cao thủ nhiều như mây, cho dù không cần dựa thế, cũng có Thần Tướng ở đó, trong mấy nhà đại quý tộc, mỗi nhà đều có một vị Địa Mẫu cung phụng. Chẳng qua những kẻ này như là sâu mọt, gặm nhấm huyết mạch Đại Linh ta, không chịu phục hoàng tộc quản giáo, không để ý đến đại thế thiên hạ, chỉ lo cho tư lợi của mình. Đáng chết muôn lần!" Một nữ tử tóc dài màu tím cột đuôi ngựa dùng giọng điệu lạnh như băng nói.

Chương 1312 - Nguyện Nữ (10)

“Chuyện của đại quý tộc sau này lại lo, đám người này cầm giữ linh ấn, liên hợp với Thần Tướng, có quyền tán thành đối với đế vị chính thống, không được linh ấn tán thành, không ai có thể ngồi vững đế vị này được.” Nụ cười của Mộc Lê vương chậm rãi thu lại. “Chẳng qua không sao, chờ sau khi chúng ta đã làm chủ đại cục rồi, tự nhiên sẽ có nhiều thời gian để xử lý bọn họ.”

“Xem ra vương gia đã sớm có dự định.” Khoa Tây Ốc cười nói.

“Còn phải nhờ miện hạ ủng hộ toàn lực mới được.” Mộc Lê vương nhìn về phía hắn ta, hai người cười với nhau, có ăn ý tự sinh ra giữa hai bên.

“Vậy đến lúc đó xử trí Đại Đạo Giáo như thế nào?” Có người lên tiếng hỏi.

“Nhạc Đức Văn là nhân tài, nếu như nguyện thần phục, cũng có thể cho hắn ta một vị trí. Nếu không nguyện, thì đưa vào danh mục của Mật giáo, diệt giáo hoàn toàn luôn là được.” Mộc Lê vương tùy ý nói.

“Dù sao bây giờ hắn ta chịu thương thế khắp người, trong thời gian ngắn sẽ không thể khôi phục lại. Bây giờ Ngọc Hư Cung đã rời khỏi, Cảm Ứng môn bằng mặt không bằng lòng, xu hướng suy tàn đã hiển hiện, không còn uy hiếp quá lớn.”

*

*

*

Trong phủ Vu Sơn.

Trương Vinh Phương chậm rãi tản bộ trên đường, quan sát bốn phía.

Loại thiên phú đặc chất thứ ba mới, bây giờ hắn đang định tìm một chỗ nào đó thử một chút.

Thanh danh Nhân Tiên quan đã hoàn toàn truyền ra ngoài.

Khắp trên đường đều có thể nghe thấy có người nói chuyện phiếm thảo luận về Nhân Tiên quan.

Có người tò mò, có người lo lắng, có người sợ hãi, cũng có người hướng tới.

Sự tích trong lời mọi người nói chuyện phiếm, rất nhiều người sở thuộc mà Trương Vinh Phương hoàn toàn chưa từng nghe nói qua.

Hắn vẫn nhớ tất cả huyết duệ mình chuyển hóa.

Nhưng nếu ngay cả tên mà hắn cũng chưa từng nghe nói qua, vậy có ý nghĩa, có huyết duệ đang tiếp tục chế tạo ra huyết duệ cấp hai.

Mặc dù những huyết duệ này thân cận với mình, nhưng bản năng hắn vẫn có thể cảm giác được, máu tươi trong cơ thể mình có thể thoát khỏi tầm khống chế bất cứ lúc nào.

Cho nên mặc kệ cảm giác thân thiết ra sao, trong tất cả huyết duệ bên trong Nhân Tiên quan, phần lớn đều đang chủ động rời khỏi đi xa mình, không ở lâu trong khe núi Nguyện Nữ.

Chiều cao hai mét năm của Trương Vinh Phương cũng có phần bắt mắt trên đường cái.

Không bao lâu sau.

Một tiểu nữ hài chảy nước mũi, mặc cái yếm nhỏ màu đỏ cột tóc hai bên xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Bây giờ trong phủ Vu Sơn vì tồn trữ khá nhiều vật tư, cộng thêm gần đây tìm vật tư vô chủ bốn phía, tạm thời nội thành vẫn chưa thiếu lương thực.

Chỉ là nguyên do vì côn đồ, nhìn thoáng qua, có không ít người treo lụa trắng trước cửa nhà, đặt chậu than hoá vàng mã.

Cô bé kia ngồi xổm trước cánh cửa gỗ một hộ gia đình, nhìn tiền giấy trong chậu than bị gió thổi tan một chút, sáng lên.

Tiền giấy đã bị đốt thành tro đen, chỉ còn để lại từng đốm lửa nhỏ trong tối.

Gió thổi qua, tro đen tản ra, lộ ra ánh lửa bên trong, bị thổi làm sáng lên.

Trương Vinh Phương cố ý đi qua trước mặt cô bé này, trong túi tiền leng keng không cẩn thận rơi ra thứ gì đó.

Vật kia lăn mấy vòng, lập tức chạy tới trước mũi chân của cô bé.

Cô bé chớp chớp mắt, hít hít nước mũi, nhanh chóng nhặt vật kia lên.

Đó là một đồng tiền lớn làm bằng đồng, tròn trịa, rất sáng, hoa văn chữ viết trên đều đã bị mài đến không thể nhìn rõ nữa.

Một đồng tiền lớn tương đương với mười văn.

"A? Hình như vừa nãy ta đã rớt mất thứ gì đó thì phải?" Trương Vinh Phương giả vờ dừng bước chân lại. Ngừng lại, tay còn sờ đông sờ tây trên người mình.

Tiểu nữ hài nhìn hắn, tiếp tục ngồi xổm nhìn lửa trong chậu than trước mặt.

"…." Trương Vinh Phương hơi im lặng.

"Tiểu cô nương, ngươi có thấy ta làm rơi mất thứ gì hay không?" Hắn dứt khoát chủ động đến hỏi.

"Không có." Mặt tiểu nữ hài không có biểu cảm gì.

Trương Vinh Phương đưa mắt nhìn tay nàng nắm đồng tiền lớn, trong lòng không phản bác được.

Lúc này, hắn cong ngón tay búng ra, một hòn đá nhỏ bắn chính xác vào đồng tiền lớn trong tay tiểu nữ hài, đá nó rơi ra ngoài

Mà cục đá thay thế đồng tiền, bị nàng nắm tiếp.

Trương Vinh Phương lui về sau, nhanh chóng nhặt đồng tiền lớn lên, quay người rời khỏi.

Vì tốc độ cực nhanh, tiểu nữ hài vẫn còn ngồi xổm tại chỗ như cũ, không cảm giác được gì.

Trương Vinh Phương dựa vào cách thức không cẩn thận rơi tiền, đi vòng vòng hồi lâu trong thành.

Cuối cùng, chừng nửa giờ sau, hắn đã tìm được một tiểu nam hài nhặt tiền lên, chủ động trả lại hắn.

"Để cảm ơn sự thành thật của ngươi, có con rối này tặng cho ngươi." Cuối cùng Trương Vinh Phương cũng lấy được cớ

tặng con rối của mình ra ngoài.

Toàn thân tiểu nam hài kia vô cùng bẩn, hai con mắt rất sáng, mặc dù trang phục trên người rất bẩn, nhưng lại nhìn ra được cậu bé sửa sang cực kỳ chỉnh tề, có vẻ như xuất thân không kém lắm.

Chương 1313 - Nguyện Nữ (11)

“Con rối?” Không đợi cậu bé lấy lại tinh thần, con rối kia cũng đã vào trong tay mình.

Cậu bé đang muốn mở miệng hỏi, bóng dáng Trương Vinh Phương trước mặt đã biến mất rồi.

Dưới trời chiều, cậu bé nhìn con rối trong tay, không hiểu sao lại có cảm giác là lạ.

Con rối được chế tạo rất tinh tế, khớp nối các nơi đều có thể hoạt động, khuôn mặt thì được dùng chỉ màu đỏ vẽ ra ngũ quan.

Còn đặc biệt làm mái tóc đen dài cho nó.

Cậu bé cầm con rối, cảm thấy hơi quá quý giá, nhưng đã không thể tìm thấy người vừa rồi đưa cho cậu ta.

Cậu bé thở dài, cậu chỉ có thể cầm lấy con rối, ít nhiều trên mặt cũng có chút vui vẻ.

“Như vậy không được coi là ăn đồ bố thí của người khác đúng không?”

Cậu ta mang con rối nhỏ theo, nghĩ tới đệ đệ trong nhà hẳn là sẽ thích cái này, lúc này tăng tốc bước chân, đi về nhà mình.

Sắc trời mờ tối, gần tới ánh hoàng hôn.

Cậu bé chạy suốt một đường, không bao lâu sau đã chạy đến trước một con hẻm hơi hoang vu yên tĩnh.

Trên mặt đất trong hẻm tràn đầy gạch đá nhấp nhô không đều, mặt ngoài gạch đá màu xám có vết cáu bẩn màu đen thật dày mà phải có rất nhiều năm mới có thể tích lũy được.

Một lão giả mắt bị mù, bưng cái ghế bằng gốc cây ngồi trước cửa nhà một hộ trong hẻm, trong tay chậm rãi kéo đàn nhị hồ, phát ra tiếng nhạc đứt quãng thê lương.

Cậu bé cầm con rối, lúc đi qua lão giả kia, cậu cẩn thận tránh người đi để tránh đụng vào lão ta.

Con hẻm thực sự quá hẹp, không cẩn thận là sẽ đụng vào chân ghế của đối phương.

Cậu bé đi thẳng đến tận cùng bên trong, trên mặt lại lộ ra nụ cười lần nữa, chạy chậm vào một căn phòng nhỏ đang mở cửa.

“A Khoan! Đệ xem hôm nay ta có gì đây?” Cậu bé cầm con rối khoe khoang với một cậu bé ngồi bên giường trong phòng.

Cậu bé nhỏ hơn chỉ có bảy tám tuổi, lúc này đang cầm dao gọt vỏ khoai tây, nghe vậy thì ngẩng đầu, nhìn thấy con rối trong tay ca ca.

“Là một con rối nhỏ!” Trên khuôn mặt gầy yếu của cậu bé lộ ra một chút vui vẻ.

“Ca huynh lấy được ở đâu vậy?” A Khoan đứng dậy, nhận lấy con rối ca ca đưa tới, trong mắt như đang tỏa sáng.

“Con rối tốt như vậy, chắc chắn là rất đắt đúng không?” Đột nhiên sáng bóng trong mắt của cậu bé lại ảm đạm đi, “Hay là trả lại đi, chúng ta không có tiền nhiều lắm.”

“Không sao, hôm nay ta đi trên đường….” Ca ca nhanh chóng giải thích chuyện mới vừa xảy ra.

Từ sau khi cha mẹ chết trong tay ở côn đồ, hai anh em bọn họ chạy vào trong thành, tìm một căn phòng không ai ở để ở lại, bây giờ đã dùng không ít tiền trong tay, vẫn luôn lo lắng tình huống về sau, trong lòng luôn luôn u sầu.

Bây giờ lại là lúc vui vẻ hiếm có.

Chỉ là hai người đều không chú ý đến, hoa văn con mắt trên khuôn mặt con rối kia, hình như có hơi chuyển động.

Ngay khi đôi mắt con rối chuyển động.

Trong miếu thờ nhỏ gần nơi hai cậu bé ở, đột nhiên một pho tượng phật bằng bùn được cung phụng trong đó khẽ run lên.

Đúng lúc này, giống như kích thích khi bị truyền nhiễm, trong miếu thờ xa xôi hơn ở khắp nơi, từng bức tượng la hán, bồ tát, tượng phật, đôi mắt vốn dĩ đang hơi khép nhao nhao nổi lên một tia ngân quang không dễ phát giác.

Vốn dĩ chúng nó là bức tượng tiếp nhận cung phụng của mọi người trong miếu thờ, bất động không nói, nhưng giờ phút

này, hình như đều đang cảm nhận được gì đó.

Đại Đô, Tây tông, Chân Phật tự, điện Đại Nhật Như Lai.

Thường ngày Nguyên Sư quỳ lạy cầu nguyện tụng kinh, vẻ mặt thành kính, hình như thân thể tròn vo cũng bớt đi một ít buồn cười, nhiều hơn không ít vẻ trang nghiêm.

Chỉ là khác với ngày bình thường, trong lư hương đặt trước người hắn ta, luồng khói từng cây từng cây hương vốn dĩ bốc thẳng lên trời.

Lúc này chúng không gió mà bay, đột nhiên tất cả hơi khói cứ luôn uốn lượn về một phương hướng nào đó, cứ như là ngón tay đang chỉ về hướng đó.

“Hửm?” Hình như Nguyên Sư có cảm giác, mở mắt nhìn về phía hơi khói.

Hắn ta trầm ngâm, giọng quát lên.

“Người đâu!”

Rất nhanh, tiểu sa di trước đứng canh trước cửa phòng, cung kính quỳ xuống đất.

“Trụ trì có gì phân phó?”

“Mời Ngọc Linh đến.” Nguyên Sư đứng dậy, lại tiếp tục nhìn hơi khói, nó đã khôi phục thành thẳng tắp trở lại.

“Vâng!”

Sa di rời khỏi đó, rất nhanh lại có một nữ tử thân thể xinh đẹp, mặc đồ lụa trắng đơn giản đi vào.

Trong tay nữ tử bưng một cái khay, bên trong đặt một miếng ngọc màu đen không có hình dáng đặc trưng.

Nguyên Sư cầm lấy miếng ngọc, nhắm mắt, chung quanh lập tức tỏa ra mảng lớn sương trắng khắp nơi, bao phủ toàn bộ đại điện trong đó.

Đợi đến sau khi tất cả sương mù đã hoàn toàn che lấp chung quanh.

Hắn ta nhẹ nhàng bật hơi, lại mở mắt lần nữa.

Mặt ngoài tấm ngọc trong tay vốn dĩ trống rỗng, lúc này lại có thêm từng hàng văn tự.

Chương 1314 - Phỏng đoán (1)

Nguyên Sư nhanh chóng đọc hết chữ viết, ánh mắt càng trở nên trầm trọng hơn.

Hắn ta vung tay lên, sương mù chung quanh tự động tản ra, biến mất.

“Nguyên Phong mới bổ vị ở đâu rồi? Bảo hắn đến đây.”

“Vâng.”

Nữ tử nhẹ giọng đáp lại, lui xuống.

Lại qua mấy chục giây sau.

Mặt đất bắt đầu khẽ chấn động lên, tiếng bước chân nặng nề không ngừng tới gần, cứ như có người nào đó với hình thể nặng nề đang đến gần.

Rất nhanh, một cự hán cao tới hơn ba mét, toàn thân chỉ choàng một bộ lụa trắng che lại các nơi yếu hại, đi đến trước cửa đại điện, rồi cất bước bước vào.

Khuôn mặt cự hán dữ tợn, mắt to như chuông đồng, trên cổ đeo một chuỗi phật châu màu huyết hồng, trên hai cánh tay còn lưu lại không ít dấu son môi hay phấn thoa mặt của nữ tử hôn lên.

“Nguyên Phong gặp qua trụ trì.” Cự hán cung kính làm phật lễ với Nguyên Sư.

“Phật tổ có pháp chỉ, ở hướng Sơn Tỉnh có cấm kỵ lại xuất hiện. Coi như là sơ hiện (vừa hiện hình), ngươi dẫn người đến giải quyết đi.” Nguyên Sư phân phó nói.

“Cấm kỵ? Chỗ nào ở Sơn Tỉnh?”

“Chắc là trong phủ Vu Sơn, vị trí cụ thể thì chỉ là cảm giác mơ hồ. Mấy người mang đồ qua đó định vị đi.”

“Phủ Vu Sơn…” Cự hán chần chờ: “Chỗ đó là vùng đất mà vị kia Đại Đạo Giáo đã nói rõ không cho phép quấy rầy, cái này, bần tăng cứ đi qua như vậy thì hình như không tốt lắm.”

Mặc dù tướng mạo hắn ta hung ác, nhưng tính cách lại rất ôn tồn lễ độ, làm việc có lễ có tiết, gặp chuyện cũng không làm việc lỗ mãng.

“Nhạc chưởng giáo Đại Đạo Giáo có thể chống đỡ được thêm bao lâu vẫn còn là một vấn đề.” Nguyên Sư cười lạnh: “Huống hồ việc này có liên quan đến cấm kỵ, cho dù hắn ta có phản đối thì có ích lợi gì? Ngươi đích thân đi qua, nếu có việc, bản tọa sẽ giúp ngươi đứng vững.”

Nguyên Phong vẫn còn đang có hơi chần chờ, đứng bất động tại chỗ. Ở Tây tông, từ trước đến giờ mấy lời hứa hẹn gì đó đều không thể tin.

Kẻ chờ được bổ vị Bái Thần phía dưới có quá nhiều. Rất nhiều người mặt ngoài cung kính với hắn ta, thực ra đang thầm ước gì hắn ta chết sớm chút.

Thấy thế, giọng điệu Nguyên Sư ấm áp lại.

“Bây giờ bản thân Nhạc Đức Văn còn khó đảm bảo, trừ hắn ta ra, Ngọc Hư Cung trung tâm Đại Đạo Giáo cũng đã trở về, như thế mà ngươi còn có cái gì phải sợ.”

“Cũng không phải là tiểu tăng sợ, chỉ là không muốn đi một chuyến tay không không duyên cớ.” Nguyên Phong giải thích, “Nếu trụ trì đã lên tiếng, vậy bần tăng đi một chuyến là được.”

“Hửm, bên ấy có xuất hiện một cái Nhân Tiên quan, bây giờ có cấm kỵ, vô cùng có thể liên quan đến Nhân Tiên quan kia. Nếu ngươi có nhàn rỗi, sau khi làm xong thì bắt mấy tên đạo nhân của Nhân Tiên quan kia về để ta nhìn một cái.”

“Vâng.”

Nguyên Phong trầm giọng đáp lại, quay người lui ra.

Nguyên Sư đưa mắt nhìn bóng lưng hắn ta rời đi, lông mày cau lại, rơi vào suy tư.

Bây giờ, Đại Tông Sư trong Chân Phật tự không nhiều, hình như hàng chữ Nguyên đều là Đại Tông Sư, nhưng trong tất cả chùa miếu, cao thủ hàng chữ Nguyên có thể động thủ cũng chỉ có mười người, còn lại đều là Đại Tông Sư bình thường bối phận cao, nhưng đang chờ được bổ vị.

Thậm chí trước đó các giáo giao thủ với nhau, chết mất mấy người, bây giờ cũng chưa thể khôi phục toàn bộ nguyên khí.

Lần này lại đột ngột xuất hiện chuyện cấm kỵ.

Lại liên tưởng tới việc đội điều tra bị tổn thất một vị Đại Tông Sư Bái Thần trước đó, trong lòng hắn ta mơ hồ có chút bất an.

Nếu cứ chết đi thế này, người mới đi lên càng ngày càng yếu, thực lực tổng hợp cũng sẽ càng ngày càng kém.

Hắn ta suy nghĩ một lúc, lại vỗ vỗ tay lần nữa, gọi một tiểu sa di đến.

"Giáo chủ Tang Lan Vũ Tân giáo còn ở đây không?"

"Vẫn còn, bây giờ đang làm khách tại bách hương yến trong chùa, thưởng thức thiên ma vũ." Sa di trả lời.

"Đi mời hắn đến đây một lát."

"Vâng." Sa di lui ra.

Nguyên Sư thở hắt ra, bây giờ Linh Tướng của Chân Phật tự cũng chỉ có hai người là hắn và Nguyên Hoành, nên không thể khởi hành.

Nhưng bọn họ không ra tay được, không có nghĩa là những người khác không thể.

Qua nhiều năm như vậy, trong Chân Phật tự đã tốn giá tiền rất lớn, vẫn luôn cung cấp nuôi dưỡng vị giáo chủ Tang Lan này.

Từ sau khi giáo phái của hắn bị diệt, vị giáo chủ này đã luôn luôn dựa vào Tây tông che chở, mới có thể sống tạm đến nay.

Linh Tướng tàn thần như thế này, tự nhiên bảo đối phó với các thế lực đại giáo phái khác là không dám, hậu trường thật sự quá yếu.

Nhưng đối phó với một tiểu tử không có đại giáo làm chỗ dựa, thì vẫn rất nhẹ nhàng.

*

*

*

Trong lúc Tây tông phái đội ngũ ra điều tra, trong một nhánh Linh quân đang trở về Đại Đô từ biên cảnh, cũng đạt được thông tin tương tự.

Chương 1315 - Phỏng đoán (2)

Nhánh Linh quân này tổng cộng có hơn ba mươi vạn, lúc hành quân tựa cứ như một con rắn lớn trườn đi, kéo dài hơn mười dặm, chia thành nhiều nhánh quân bộ tiền trung hậu.

Phân chia như thế, lúc gặp tập kích có thể chia thành từng quân đoàn riêng biệt của bản thân mình, một mình chỉ huy và đối mặt với địch tập.

Mà vị trí đại tướng quân hành quân ở tại trung quân.

Lúc này, trong quân trận, một nam tử cao lớn có màu da trắng nõn, giữ lại ria mép gọn gàng, đôi mắt xanh, đang mặc trường bào nho sam, cầm trong tay một cuốn sách, đọc thật kỹ càng.

Rõ ràng hình dáng ngũ quan của người này là người Linh, nhưng màu da trắng nõn, rõ ràng thân là chủ tướng đại quân, lại còn cầm trong tay quyển sách Nho Môn bị gièm pha để đọc.

Rõ ràng thân làm quân tướng, còn không mặc áo giáp, chỉ mặc đồ ăn mặc thường ngày, cưỡi trên lưng ngựa lung la lung lay, mà không hề ảnh hưởng đến tốc độ lật giấy đọc sách.

Tình cảnh này cho dù ở bất cứ chỗ nào cũng đều là chuyện tương đối dị thường.

Nhưng trong này, trong nội bộ quân trận của nhánh quân Chức Tượng, quân tướng xung quanh đều đã sớm thành thói quen.

Loạt soạt, đột nhiên ánh mắt đọc sách của nam tử dừng lại, hình như trong ánh mắt xa săm phát giác được gì đó.

“Thế mà lại là thần dụ.” Ánh mắt nam tử hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Chủ tướng? Chắc là chuyện ở Đại Đô?” Một tướng lĩnh nữ ở bên cạnh trầm giọng hỏi.

“Cũng không phải.” Nam tử cười: “Là cấm kỵ lại xuất hiện. Chẳng qua hẳn người đầu tiên phát hiện không phải là chúng ta.”

“Có cần phân người ra đi điều tra không?” Nữ tướng hỏi.

“Bao giờ rảnh rỗi, thì ngươi mang một đội người đi xem thử. Giết cho gọn ghẽ sạch sẽ vào. Nếu không nhóm thần chủ lại không vui.” Nam tử tùy ý nói.

“Nhận lệnh.”

Nữ tướng quay người, cưỡi ngựa rời khỏi, bắt đầu chọn người chia đội.

Nam tử tiếp tục lắc lư cưỡi ngựa đi về phía trước, so sánh với đại thế gió nổi mây phun bên ngoài, hoàn toàn là hai phong cách khác nhau.

Nhàn nhã, thoải mái.

Hắn cũng có tư cách nhàn nhã.

Làm một trong tứ đại Thần Tướng hiếm có trong thiên hạ, hắn ta đã sớm ngồi ở trên cao thật cao từ rất nhiều năm trước, ngồi xem phong vân biến ảo, không ai có thể chạm đến.

Bất kể bên ngoài có thay đổi thế nào, tất nhiên người thắng sau cùng đều phải đứng cúi đầu hành lễ ở trước mặt hắn ta.

“Bạch Âm Đề Bố!”

Đột nhiên xa xa có một tiếng gào như sấm rền truyền đến.

Một bóng đen to lớn cầm một đôi đồng chùy to lớn trong tay, quơ một đường hất bay kỵ binh ngăn cản, bay thẳng đánh tới chỗ nam tử nọ.

“Ngươi nên gọi là Thần Tướng đại nhân. Gọi thẳng tên người khác là hạng người vô lễ.” Nam tử để sách xuống, trên mặt hiện vẻ không vui.

“Diệt đạo Nho chính thống của ta, giết đồ tôn của ta! Hôm nay ta cũng đã bước vào chí cao như ngươi, đến đây lấy mạng chó của ngươi!”

Bóng đen kia xông gần đến nơi, rõ ràng là cự hán tóc vàng vóc dáng khôi ngô, hai tay đeo áo giáp bện hoàn toàn từ linh tuyến.

“Ngươi vẫn không hiểu rõ ràng.”

Nam tử dù bận vẫn ung dung mà cắm sách vào đai lưng ở phía sau lưng.

“Người và chó vẫn luôn có khoảng cách.”

Hắn ta mở ra hai mắt đang nheo, trên mặt mang theo chút ý cười, trong con ngươi màu xanh lam chiếu rọi ra bóng dáng nhanh chóng tới gần của đối phương.

“Mà ta là người.”

“Ngươi, chẳng qua chỉ là chó.”

Bạch!

Trong chốc lát, một sợi dây nhỏ màu đen bắn ra từ trong cái bóng dưới người hắn ta, xúc tu đâm xuyên qua lồng ngực cự hán.

Cự hán cũng cố gắng ngăn cản lại.

Nhưng song chùy trong tay hắn hoàn toàn không thể ngăn cản, chỉ trong một chớp mắt đã bị đâm xuyên qua. Áo giáp linh tuyến vô cùng mạnh mẽ trên người cũng dễ dàng sụp đổ giống như miếng đậu hũ.

Một giây.

Phốc!

Từ trong cơ thể hắn từ từ ầm vang có vô số gai nhọn màu đen đâm xuyên ra.

Cứ như gai đen sinh trưởng rồi nổ tung trong cơ thể chỉ trong nháy mắt.

Gai đen xuyên thấu qua làn da, xương cốt, chớp mắt đã biến hắn thành một quả cầu gai đen.

Bành!

Chớp mắt, cự hán nổ tung, hóa thành vô số tro đen, chậm rãi tan ra bay đi.

Hắc tuyến co vào, về lại bóng tối dưới thân nam tử.

“Chó sủa bậy sẽ bị ăn…”

Hắn ta nói ý tứ sâu xa, tiếp tục lấy sách ra, bắt đầu đọc lần nữa.

Mà người chung quanh sớm đã nhìn nhiều thành quen, cũng không bất ngờ gì, vẫn tiếp tục tiến lên như cũ.

*

*

*

Đời sống trong phủ Vu Sơn dễ chịu vô cùng, đã rất lâu rồi Trương Vinh Phương chưa từng được trải qua cuộc sống như thế này.

Mỗi ngày chẳng cần để ý tới điều gì, chỉ cần phải tu hành thật tốt, sau đó đọc sách, buổi chiều thưởng trà, tu hành văn công, buổi tối hoạt động cơ thể, tập luyện võ nghệ.

Trước khi ngủ thì luyện đan một lát, bổ sung đan dược cần dùng.

Tỷ tỷ tỷ phu cũng ở bên cạnh mình, bây giờ Nhân Tiên quan lại có khe núi Nguyện Nữ che chở, vô cùng an toàn.

Chương 1316 - Phỏng đoán (3)

Mọi thứ đều đã đi vào quỹ đạo, tất cả đều là cuộc sống mà trước đó hắn từng muốn.

Duy chỉ có một điểm.

Về đến khe núi Nguyện Nữ, thư phòng mới xây xong trong động quật.

Trương Vinh Phương thở dài, thu hồi tin tức về Đại Đạo Giáo mới đến tay.

"Bên chỗ Ngọc Hư Cung, sư thúc tổ dẫn người về phủ Tình Xuyên. Xem ra là đã trở mặt với Nhạc sư phụ bên Đại Đô."

Thực lực càng tăng trưởng, hắn lại càng có thể hiểu được thế cục hỗn loạn ở bên ngoài.

Bên cạnh càng yên ổn, lại càng muốn sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy, chuẩn bị sẵn tất cả chuyện cần phải ứng đối.

Đặc biệt bây giờ Nhân Tiên quan đã hiện thế, biểu hiện ra năng lực có thể khắc chế Bái Thần, tất nhiên sẽ dẫn tới cảnh giác của các thế lực thần phật.

Cho nên, thế lực thần phật đuổi giết là tình huống mà tất nhiên hắn phải đối mặt.

Thả tờ tình báo này xuống, Trương Vinh Phương lại cầm tờ giấy thứ hai lên.

Tờ giấy này rất là mỏng, nhưng điều ghi chép trên đó lại còn phiền phức hơn trước đó.

Trương Vinh Phương cúi đầu liếc qua một lần, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm trọng hơn.

"Tây tông phái đội đi điều tra, quân Chức Tượng cũng chia quân đội ra đến bên này điều tra, còn có rất nhiều giáo phái còn lại đều phái người đến, đều lấy cớ là điều tra Hồng Cân Quân. A, côn đồ Hồng Cân bị Mộc Lê vương đại quân hấp thụ áp chế, môi trường mới tốt lên được chút ít, những người này đã không chờ nổi nữa."

Trong lòng hắn cẩn thận tính toán, phỏng đoán rốt cuộc nhóm người thứ nhất đến sẽ có thực lực ra sao.

Đột nhiên, chung quanh thư phòng chậm rãi hiện lên sương trắng. Cảm giác hoảng hốt không tên tràn vào đầu óc hắn.

Cứ như có sức mạnh gì đó đang hấp dẫn hắn rơi vào hoảng hốt.

Luồng khí tiếng gió phía ngoài bắt đầu biến hóa, mơ hồ, sau đó dần dần trở nên giống như tiếng người.

Trong lòng Trương Vinh Phương lướt qua một suy nghĩ, thả lỏng đề phòng, mặc cho ý thức mình bị dẫn dắt bước vào hoảng hốt.

Rất nhanh, hắn thấy hoa mắt, rồi lại khôi phục rõ ràng.

Tất cả mọi thứ xung quanh không khác biệt gì so với trước đó, điều duy nhất khác nhau là trong thư phòng có thêm một người nữa.

Một người mà hắn tương đối quen thuộc.

“Mới không gặp nhau có bao lâu, ngược lại tiểu hữu đã mang đến cho bần đạo một niềm vui to lớn đấy nhỉ.” Người kia mặc đạo bào màu trắng, tóc dài xõa vai, trắng trắng mập mập, mặt mũi hiền lành.

Chính là một Nhạc Đức Văn khác vẫn luôn ẩn cư ở khe núi Nguyện Nữ - Tiết Đồng.

Bây giờ thoạt nhìn ông ta sạch sẽ gọn gàng hơn trước kia nhiều.

“Tiền bối!” Trương Vinh Phương hơi nhíu mày: “Chỉ là bất đắc dĩ thôi.”

Hắn thở dài.

“Chuyện lúc trước đó là do đại thế bắt buộc, ta một cây làm chẳng nên non, sức mạnh nhỏ bé bên cạnh ta cũng không thể so sánh với những thế lực đã tích lũy nhiều năm kia, cho nên bị bất đắc dĩ mới đưa ra hạ sách này.”

“Bây giờ đạo nhân Nhân Tiên quan đã tỏa ra khắp bốn phương dạo chơi rời khỏi đây, ngươi dự định làm sao?” Tiết Đồng trầm giọng hỏi: “Ngươi cũng đã biết, bọn họ nhân lúc ngươi

không biết rõ tình hình, rồi sử dụng máu tươi không ngừng chế tạo thế lực thuộc về mình. Bây giờ từng thế lực nhỏ xuất hiện rất nhanh. Vì có quá nhiều người muốn quay về thanh xuân."

"Vãn bối đã hiểu. Cũng đã dự liệu được tất nhiên sẽ xuất hiện tình huống như vậy." Trương Vinh Phương đứng chắp tay, nhìn về phía vách núi bên ngoài song cửa sổ.

"Tất cả chuyện này chỉ là kế sách tạm thời mà thôi."

"Rốt cuộc ngươi nắm giữ mật tàng gì của Đông tông, vì sao ngay cả loại chuyện khoa trương đến mức này mà cũng có thể làm được? Ngươi có biết Nhân Tiên quan đã dao động căn cơ thống trị của nhóm thần phật không, tất nhiên bọn họ sẽ bắn ngược lại kịch liệt, đuổi giết ngươi! Đến lúc đó ngươi lấy cái gì để cản đây? Những người kia ngươi thả ra?"

"Bọn họ đã lựa chọn nhận lấy, thì nhất định phải trả một cái giá." Trương Vinh Phương ngắt lời ông ta.

"Các huyết duệ rời khỏi Nhân Tiên quan, cứ y như hạt giống bồ công anh bay đi theo gió, bọn họ rơi xuống đất, bọn họ mọc rễ, mọc ra cành lá mới. Đây cũng là tất cả những điều mà tất nhiên bọn họ phải đối mặt."

"Xem ra ngươi đã nhìn rõ. Vậy ta cũng không nhiều lời nữa. Lần này ta đến đây là muốn thương lượng với ngươi." Tiết Đồng đổi đề tài.

"Mời tiền bối nói." Trương Vinh Phương mỉm cười nói.

"Hình như quan hệ giữa ngươi và Nguyện Nữ không tệ?" Tiết Đồng hỏi.

"Chỉ là đôi bên cùng có lợi thôi."

"Vậy cũng đủ rồi. Chỉ cần có thể kết nối là được, có thể bỏ ra một chút sức lực giúp ta rời khỏi hẻm núi này hay không?"

"Tiền bối cứ việc phân phó là được, nên phối hợp thế nào, mời tiền bối nói." Trương Vinh Phương nói thẳng, lúc trước đối phương đã giúp hắn không ít, cho nên lần này phải báo đáp hồi đáp cũng là chuyện bình thường.

Chương 1317 - Phỏng đoán (4)

“Việc này đơn giản. Chỉ cần ngươi giúp ta…” Đột nhiên bóng dáng Tiết Đồng giống như bị quấy nhiễu tín hiệu, vặn vẹo, lấp lóe, một lát sau tán loạn giống như bọt biển.

Âm thanh cũng im bặt mà dừng.

Trương Vinh Phương hơi ngẩn ra, sắc mặt trở nên nghiêm nghị.

Hắn cảm giác không đúng.

Hình như có đồ vật gì đó đang đến gần.

Rất nhanh! Tốc độ rất nhanh!

Hắn suy tư.

Bạch!

Bỗng nhiên hắn biến mất khỏi thư phòng, bay lượn ra ngoài hẻm núi, nghênh đón theo hướng vật kia tới gần.

*

*

*

Bên ngoài khe núi Nguyện Nữ.

Một công tử tay cầm quạt xếp mặc áo lam trắng ngoài, đang khom người vọt thẳng đến phía hẻm núi.

Phía sau hắn ta có một cự hán cao ba mét theo sát, chính là Nguyên Phong mới xuất phát từ Chân Phật tự Tây tông.

Hắn ta mới thông báo cho giáo chủ Tang Lan về nhiệm vụ lần này.

Vị giáo chủ này không nói hai lời, lập tức khởi hành. Chỉ hai bọn họ lập thành một đội, điên cuồng đi thẳng đến phía phủ Vu Sơn để tập kích bất ngờ.

Bọn họ không chuẩn bị gì cả, chỉ mặc thường phục rồi lên đường.

Trên đường đi, nếu đói khát, thì bắt đại vài con mồi là có thể giải quyết.

Lúc này, hai người đi trong rừng như tên lửa, chớp mắt đã vòng qua rất nhiều cây cối, nhẹ nhàng nhảy lên, rơi xuống một chỗ hơi cao hơn trên sườn dốc gần khe núi Nguyện Nữ, ngoảnh mặt nhìn ra xa.

“Một chỗ tàn thần bao phủ.” Tang Lan phóng mắt nhìn về phía khe núi Nguyện Nữ, thản nhiên nói.

“Muốn đi tới đó à?” Nguyên Phong đứng sau lưng có hơi thở hổn hển, tốc độ chạy quá nhanh, đến mức hắn ta có hơi không theo kịp Tang Lan.

“Không cần, đi thẳng đến chỗ cần đến. Tìm được cấm kỵ sớm sớm chút. Xong sớm mới có thể trở về tiếp tục thưởng thức bách hương yến.” Tang Lan không thay đổi sắc mặt, hơi chuyển hướng, tiếp tục phóng đến phủ Vu Sơn.

Cá tính hắn ta giống sấm rền gió cuốn như vậy.

Nguyên Phong ở sau lưng không phản bác được.

Cái gọi là bách hương yến, chính là bản thăng cấp của thiên ma vũ, chỉ là đổi nữ tử bên trong thành nữ tử quân nhân có thể chất mạnh hơn, để thuận tiện cho chủ trì và tân khách vui đùa hơn.

Hai người triển khai thân pháp, đảo mắt đã biến mất tại chỗ.

Không lâu ngay sau khi bọn họ rời khỏi.

Một bóng người bắn ra khỏi khe núi Nguyện Nữ, rơi xuống phần đất nhô lên này. Chính là Trương Vinh Phương mới vừa cảm ứng thấy không đúng.

Hắn nhíu chặt lông mày, cúi đầu tìm kiếm manh mối ở xung quanh đó.

“Hai người. Thực lực rất mạnh. Thậm chí một người trong đó có thể ảnh hưởng quấy nhiễu tình hình trong khe núi…”

Vẻ mặt Trương Vinh Phương nghiêm trọng, chỉ mới tới gần đã có thể ảnh hưởng đến môi trường trong khe núi, có thể thấy nhất định người tới có liên quan rất sâu với thần phật.

Dù sao thì khe núi Nguyện Nữ cũng có Nguyện Nữ che chở, trừ thần phật ra, không thể nào còn có những lực lượng khác có thể ảnh hưởng đến nơi này.

Hắn ngồi xổm xuống, cẩn thận kiểm tra dấu vết trên mặt đất.

Trên tất cả các ụ đất nhô lên, chỉ có hai dấu chân, phương hướng chỉ đến là phủ Vu Sơn.

"Xem ra là đi tới phủ Vu Sơn."

Lúc này hảo thủ phòng giữ trong khe núi mới kịp phản ứng lại. Nhanh chóng tới gần đây.

Mặc dù tốc độ của bọn họ đã rất nhanh, nhưng khoảng cách giữa họ với tiêu chuẩn đỉnh cao còn chênh lệch rất lớn, điểm này thì không cần phải hoài nghi.

"Phủ Vu Sơn…" Trong lòng Trương Vinh Phương trầm ngâm.

Hắn có hơi bận tâm về chỗ bên tỷ tỷ, cường nhân bực này quá cảnh (đi ngang qua), sợ là phải xảy ra chuyện.

"Người đâu!"

"Có."

Một cao thủ Nghịch giáo nhanh chóng xông ra khỏi cánh rừng, hành lễ với hắn.

"Hỏi thử thế lực phụ thuộc bên ngoài, vừa nãy có người nào đi ngang qua không. Lại phái người đến phủ Vu Sơn, xác định cơ sở ngầm, xem xét có cao thủ nào vào thành?" Trương Vinh Phương nhanh chóng phân phó.

"Vâng!"

Vừa dứt lời, bóng người Trương Vinh Phương đã tiến về phía phủ Vu Sơn.

*

*

*

Nội thành, trong phòng nhỏ trong ngõ hẻm.

A Khoan ôm một con rối nhỏ trong tay, ngẫu nhiên ho khan vài tiếng, tràn đầy phấn khởi chơi với tay chân con rối, để nó

gập tới gập lui, bày ra các loại tư thế khác nhau.

Kẹt.

Đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra, then cài cắm sau cửa cũng bị thoải mái bẻ gãy.

A Khoan bị âm thanh then cửa đứt gãy dọa cho giật mình, nhanh chóng đứng dậy từ trên ghế, căng thẳng nhìn chằm chằm vào cửa.

Hai nam tử một cao một thấp, dáng người vô cùng khôi ngô bước nhanh vào phòng.

Cách ăn mặc của một trong hai người này giống như một công tử nhà giàu, dáng vẻ thanh tú văn nhã.

Một người khác lại có chiều cao ba mét, lúc vào cửa cũng phải cúi đầu miễn cưỡng đi vào. Khí chất thẳng thắn, cơ thể cường tráng, cách ăn mặc như là tăng nhân.

“Chính là ở đây.”

Người ăn mặc như công tử nhà giàu, chính là giáo chủ Tang Lan mới vừa vào thành tìm kiếm.

Chương 1318 - Phỏng đoán (5)

Ánh mắt của hắn ta bình tĩnh, liếc nhìn vào trong phòng một vòng, rất nhanh đã khóa chặt lên người cậu bé A Khoan.

“Là nó?” Ánh mắt Nguyên Phong rơi trên người cậu bé.

“Không, là đồ vật trong tay nó.” Tang Lan tinh chuẩn hơn. Ánh mắt hắn ta quét qua đã nhận ra căn nguyên của cấm kỵ.

Hắn ta bước lên mấy bước, đưa tay vồ đến con rối trong tay cậu bé.

“Tranh giành đồ vật với con nít, lại không phải là hành động của người quân tử.”

Đột nhiên ngoài cửa có một giọng nói truyền đến.

Tang Lan cầm lấy con rối, quay đầu nhìn lại ngoài cửa.

Ngoài cửa có một nữ tử thanh tú mặc thanh y ngực phẳng đang đứng.

Nữ tử cầm đoản đao trong tay, lông mày nhíu chặt, nhìn chằm chằm vào hai người trong phòng.

Chính là Nhiễm Hân Duyệt đi dạo trong thành, rồi phát hiện dị thường mà chạy tới.

Sau khi tiếp xúc với Trương Vinh Phương, nàng nhân lúc này thả lỏng người, mua sắm một vài thứ trong thành.

Chỉ là bây giờ giá hàng tăng cao, vật tư bị quản lý khống chế, cũng ít đi rất nhiều mặt hàng, cho nên nàng đi dạo mất không ít thời gian mà vẫn chưa tìm được nhiều.

Bây giờ nàng đang phát sầu, không ngờ lại nhìn thấy hai người Tang Lan vào thành mà chẳng hề che giấu, cứ như vào chỗ không người.

Thế là đi theo đến.

“Ngươi là ai?” Nguyên Phong biến sắc, cảm giác đối phương cũng là Bái Thần, lúc này lên tiếng hỏi.

“Người gặp chuyện bất bình. Nói đi, rốt cuộc hai người các ngươi tới đây là có mục đích gì? Nói cho đàng hoàng, ta có thể

suy xét thả cho các ngươi một con đường thoát.” Thần sắc Nhiễm Hân Duyệt tự tin nói.

Nàng cảm giác được hai người đối diện cũng là Bái Thần, mặc dù hơi thở hơi tối nghĩa quái dị, nhưng mấy chỗ nhỏ thế này không thể xuất hiện nhân vật phiền phức gì được.

Một điểm càng mấu chốt hơn là, đám người trong hội tương đối coi trọng mọi cử động của Trương Vinh Phương.

Con rối kia là do Trương Vinh Phương đích thân đưa cho cậu bé này, nhất định là có thâm ý nào đó.

Bọn họ cũng có người quan sát điều tra ở gần đây, không hy vọng có ai quấy nhiễu bên này.

Cho nên một mặt nàng đúng lúc ở gần đây, một mặt có nhân tố là Trương Vinh Phương.

Lúc này cả hai cùng kết hợp lại, nàng đã quả quyết ra mặt.

“Thả cho chúng ta một con đường?” Đột nhiên Tang Lan cười lên. “Càng là kẻ yếu, thì lại càng tự tin.”

“Tang Lan tiên sinh, người này cũng là Bái Thần, xin hỏi phải xử lý thế nào đây?” Nguyên Phong ở một bên hỏi.

“Giải quyết đi. Hành động của chúng ta là đại nghĩa, không có ai phản đối cả. Động tác nhanh chút, ta còn bận khẩn trương trở về dự tiệc.” Tang Lan cầm con rối, cẩn thận quan sát, cũng không phát hiện trên đó có dị thường gì.

“Xử lý ta? Khẩu khí thật lớn!” Sắc mặt Nhiễm Hân Duyệt lạnh lẽo, đoản đao trong tay chậm rãi bị nắm chặt lại.

*

*

*

Một lát sau.

Một dòng máu tươi chảy ra từ dưới thân Nhiễm Hân Duyệt, chậm rãi chảy xa theo cống nước đầu hẻm.

Nàng quỳ rạp xuống đất, lỗ thủng to lớn trên phần bụng muốn tự động khép lại, nhưng linh tuyến trong phần rìa vết thương

cứ như đang bị trọng thương, tốc độ chậm chạp hơn ngày bình thường rất nhiều.

Nàng hoàn toàn không ngờ rằng, chỉ mới mấy chiêu!

Nàng đã bị áp chế hoàn toàn, bị dự đoán, ra tay trước, đến mức bị ép phòng thủ, sau đó bị đánh thủng lớp phòng ngự, đánh trúng yếu điểm. Bị nuốt chửng phần lớn linh tuyến.

Tất cả những điều này chỉ mất mấy giây mà thôi.

"Thật có lỗi, ra tay với nữ tử không phải điều ta mong muốn." Nguyên Phong giơ một tay làm phật lễ: "Nhưng nếu ngươi có chỗ liên quan với nơi đây, cũng chỉ có thể như thế."

"Vẫn chưa triển lộ Chung Thức sao?"

Hắn ta bước từng bước một về phía Nhiễm Hân Duyệt.

Nhiễm Hân Duyệt cắn răng, muốn đứng dậy, nhưng hoàn toàn không thể động đậy. Căn bản là nàng không dám vận dụng Chung Thức, nếu vận dụng, tất nhiên sẽ dẫn tới sự chú ý của thần phật nàng bái, đến lúc đó tất cả che chắn cách ly với thần phật nàng làm trước đó đều sẽ uổng phí.

Bạch!

Trong chốc lát, một bóng người váy đen nhẹ nhàng rơi xuống đất, ngăn cản trước người Nhiễm Hân Duyệt.

Bóng người có tóc đen đến eo, đôi mắt đẹp nghiêm nghị, hai tay đeo găng tay màu bạc mỏng như cánh ve. Chính là Thiên Nữ Đồng Chương tạm ở lại trong thành.

Không chỉ như vậy, bên ngoài hẻm còn có một lão giả tóc trắng mặc áo bào xám, tay áo bay bay, cứ như ông ta không nhìn thấy dòng máu chảy ra trên mặt đất, thản nhiên bước từng bước một vào con hẻm, tới gần chỗ mấy người họ.

"Lão phu không xuất hiện rất lâu rồi, lại không ngờ gần đây mới lộ mặt một lần, ẩn cư nhiều năm như vậy mà vẫn bị phát hiện." Khuôn mặt lão giả hiền lành, mặt trẻ con tóc trắng, thoạt nhìn giống như lão tiên sinh dạy học trong thư viện bình thường.

Chỉ là ngoại bào ông ta mặc trên người không phải phong cách tầm thường.

Chương 1319 - Phỏng đoán (6)

Mà là nho sam!

“Nho giáo? Đông Phương Mục?” Nguyên Phong nhìn người tới, sắc mặt lập tức hơi giật mình.

Lần này bọn họ tập kích bất ngờ, lại không ngờ sự việc lung tung lộn xộn, người kia ẩn nấp cũng bị nổ đến nỗi xuất hiện luôn rồi?

“Không thể tưởng tượng được, đã nhiều năm như vậy rồi mà vẫn có người còn nhớ lão hủ?” Lão giả tóc trắng cười ha hả vuốt bộ râu của mình.

“Được thôi, nếu đã đến rồi, vậy đừng đi nữa, người tới là khách, hãy nghỉ ngơi thật tốt ở đây là được rồi.”

“Thú vị.” Tang Lan nhìn ra Nguyên Phong bên cạnh đang căng thẳng. Cao thủ có thể khiến cho Nguyên Phong - Đại Tông Sư Bái Thần hàng chữ Nguyên căng thẳng, không ngờ rằng lại ẩn cư tại vùng đất biên giới xa xôi thế này.

Xem ra lần này ra ngoài không hề nhàm chán như hắn tưởng tượng.

“Người tới là khách, lời này, năm đó Trần Quân Trầm của Nho giáo mấy người cũng đã nói với ta như thế.”

Trần Quân Trầm, tên này vừa xuất hiện, lập tức khiến nụ cười trên mặt lão giả tóc trắng thu lại, hai mắt nheo lại, mơ hồ có cảm giác đè nén không tên lấy ông ta làm trung tâm mà khuếch tán ra.

Cao thủ đệ nhất Nho giáo, Trần Quân Trầm lúc trước từng miễn cưỡng đánh bại một chiêu của Đế Sư, đại biểu cho một thời đại ngày trước.

Đó là đỉnh phong cuối cùng của Nho giáo, cũng là huy hoàng cuối cùng.

Đáng tiếc sau khi thua dưới tay Đế Sư, Trần Quân Trầm mất tích. Nho giáo cũng bị chèn ép toàn diện, thậm chí bây giờ đã mai danh ẩn tích.

Hơn nữa Nho sinh còn bị đánh xuống thành tầng lớp thấp nhất.

“Xem ra hai vị thực sự là người xưa. Cái gọi là trước hết phải thực hiện lời mình nói, sau đó mới nói ra. Nếu đã nói mời hai vị ở lại làm khách, vậy đắc tội thôi!”

Sắc mặt lão giả khôi phục vẻ bình thản, đột nhiên đưa tay ra, mang theo một chuỗi tiếng va chạm leng keng thanh thúy êm tai.

Âm thanh kia như có thể thấm vào tận tim gan, kích thích hình tượng tốt đẹp thật sự thuần khiết nhất trong lòng con người, chẳng biết tự lúc nào đã khiến người ta mất đi chiến ý đối với mình.

Lúc này lão giả Đông Phương Mục giống như trưởng giả hiền hoà yên ổn nhất, phẩm chất chân thành làm người truyền dạy, dẫn đường vỡ lòng.

*

*

*

Ngoại thành phủ Vu Sơn.

Đột nhiên bước chân Trương Vinh Phương dừng lại. Quay đầu nhìn lại khe núi Nguyện Nữ ở xa xa.

Giữa không trung nơi đó, có một quả pháo hoa giản dị do Nhân Tiên quan tự chế phóng lên.

Pháo hoa là màu vàng đơn giản nhất, để phân chia với các nơi khác, bọn họ sử dụng hai cột vào cùng nhau, thiết kế góc độ tốt thì sẽ nổ thành một hình bầu dục vi diệu.

Khe núi Nguyện Nữ đã xảy ra chuyện?

Hắn đứng ở cửa thành, dừng lại, nhìn chăm chú vào pháo hoa chậm rãi tiêu tán.

Vừa rồi hắn đã nhìn tình huống bên kia thông qua thị giác của con rối. Xác định đối phương không phải đi về phía tỷ tỷ thì cũng an tâm lại.

Về phần cái khác, so với khe núi Nguyện Nữ, chẳng qua bên kia chỉ bị lấy đi một cái tượng gỗ, sau này còn có thể tìm cái

còn lại để thay thế.

Tầm quan trọng giữa cả hai không thể so sánh.

Trong lòng hắn quyết định, hắn quay người bước nhanh trở về đường cũ.

Bành!

Đúng lúc này, một tiếng vang trầm trong nội thành truyền ra giống như tiếng bom nổ.

Một góc tường thành ở chỗ cao bị cứng rắn đập phá, tràn ra từng mảng lớn gạch đá vụn, rơi xuống dưới đất.

Nhóm người phía dưới thấy cảnh này, đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức nổ ra tiếng thét gào, tất cả mọi người cứ như là bầy chim bị dọa sợ, tứ tán né ra như ong vỡ tổ, chui vào các nơi có thể ẩn nấp.

Đảo mắt chưa tới mấy phút sau, tất cả khu vực chung quanh cửa thành hoàn toàn không có một bóng người.

Ngay cả Trương Vinh Phương cũng không thể ngờ rằng, thế mà những người này còn ẩn giấu thói quen này nữa.

Nhưng bây giờ chuyện quan trọng không phải điều này, mà là vị trí nổ mạnh.

Hắn ngẩng đầu nhìn theo phía đó, chỗ đó đúng là vị trí con rối của hắn.

Có người đang giao thủ, hơn nữa còn là cao thủ đỉnh cấp!

“Bên trong khe núi Nguyện Nữ có Nguyện Nữ che chở, cho dù có vấn đề, thì vấn đề cũng không lớn. Xử lý ở đây trước!”

Lúc này hắn mở thân pháp ra, đột ngột vào thành, phóng tới chỗ cú nổ vừa rồi.

*

*

*

Tới gần một con phố trống rỗng gần tường thành.

Một tăng nhân hình thể cường tráng khổng lồ, cao khoảng chừng bốn mét, đang vung vẩy hai tay còn lớn hơn xà nhà,

đang giao thủ mãnh liệt với một lão giả tóc trắng khác cũng có hình thể khôi ngô cường tráng tương tự.

Lão giả ở trần, động tác nhanh nhẹn linh hoạt, mỗi lần sắp bị đánh trúng, là lại giống như đã biết được từ sớm, sớm đã làm trước động tác né tránh.

Sau mấy chục lần như thế, tăng nhân đối diện không chỉ cứ mãi không đánh trúng ông ta, còn hao tổn khí lực của bản thân, không ngừng bị đánh trúng đả thương.

Chương 1320 - Phỏng đoán (7)

Chỉ là mặc dù hắn ta không ngừng bị thương, nhưng thương thế nào đi nữa thì đảo mắt đã tự động khép lại, không giống loài người.

Sau một thời gian khá lâu, rõ ràng khí lực lão giả không tốt, động tác thoáng chậm lại.

"Xem ra đã già rồi." Lão giả cấp tốc lui ra phía sau, xoay người nhẹ nhàng rơi xuống đứng vững trên mái hiên bên cạnh, chính là Đông Phương Mục của Nho giáo.

Ánh mắt của ông ta bình tĩnh, nhìn chăm chú vào Nguyên Phong đối diện.

Tất nhiên đến bây giờ ông ta đã nhìn ra, không phải là đối phương tới tìm ông ta, tất cả chỉ là hiểu lầm.

Nhưng trước đó là hiểu lầm, bây giờ không còn quan trọng nữa.

Tây tông biết được Nho giáo ở trong này, nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ.

"Cũng được. Đã lâu không dùng. Có lẽ không dùng nữa, về sau cũng không có cơ hội dùng."

Ông ta thở dài.

Lúc này Nguyên Phong cũng hơi không hiểu, Đông Phương Mục là cao thủ đỉnh tiêm của Nho giáo, đã thành danh từ rất nhiều năm trước, bây giờ tuổi già sức yếu, nhưng chỉ dựa vào tiên cơ ngăn địch cường hãn vẫn có thể áp chế hắn ta.

Chỉ là điều làm hắn ta không hiểu là, vì sao Tang Lan vẫn chưa ra tay.

Bây giờ bất ngờ câu được cá lớn, mà còn không nhanh chóng nhân dịp hốt gọn tất cả bọn chúng một mẻ.

Ngược lại hắn ta cứ đứng một bên mỉm cười nhìn trận chiến, cứ như tất cả điều này không hề có quan hệ gì với hắn ta vậy, giống như tất cả mọi chuyện không có quan hệ gì với hắn ta.

Mà Thiên Nữ đứng phía đối diện hắn ta, cảnh giác nhìn chằm chằm vào người này.

Trong lòng nàng, rõ ràng bộ dáng của người này chỉ là một công tử nhà giàu, chẳng biết tại sao nhưng dù sao cũng mang đến một cảm giác đè nén mãnh liệt cho nàng.

Cảm giác này, hình như nàng thấy hơi quen thuộc, hình như trong những kí ức đã bị lãng quên trước kia, nàng cũng đã gặp được giống như vậy.

Chỉ tiếc, nàng đã quên rồi. Về quá khứ, về Đông tông, đã hoàn toàn quên đi không còn gì.

"Ngươi không đi giúp lão ta à?" Tang Lan thu tầm mắt lại, nhìn Thiên Nữ.

"Không cần. Đông Phương tiên sinh rất mạnh. Mạnh hơn ta rất nhiều." Thiên Nữ bình tĩnh nói.

"Xem ra ngươi vô cùng ổn, dáng người cũng tốt, là loại hình ta thích." Tang Lan lại nói: "Nếu không hay là đi với ta, thử chuyện cực lạc không? Chỉ cần ngươi làm ta vui vẻ, thì xem như trao đổi, lần này ta thả các ngươi rời khỏi. Thế nào?"

Giọng hắn ta thành khẩn, cứ như đây thật sự là một đề nghị rất tốt.

Cứ như hắn ta đã nhường một bước rất lớn.

Thiên Nữ nhìn hắn ta.

"Tây tông?"

"Cũng không phải." Tang Lan cười: "Chỉ là hợp tác."

"Chỉ sợ ngươi vẫn chưa hiểu rõ thực lực của Đông Phương tiên sinh." Thiên Nữ bình tĩnh trả lời.

Làm Đại Tông Sư hạch tâm của Nho giáo trấn thủ nơi đây, Đông Phương Mục có thực lực kinh khủng tuyệt đối vượt qua tưởng tượng của tất cả mọi người.

Cho nên.

Lúc này giữa sân, Nguyên Phong và Đông Phương Mục đã cùng lúc đánh ra chân hỏa.

Hai người đã mở trạng thái cực hạn từ sớm, hình thể thân thể cao lớn giống như hai khối thiên thạch, nhanh chóng va chạm, nổ ra ánh lửa, phân tán văng ra khắp nơi.

Võ học Nho giáo dùng tuyệt học Thuần Tâm Hoán Ngọc làm chủ.

Công pháp này dùng âm luật sóng âm làm chủ, có thể quấy nhiễu từng cử động của đối thủ một cách nghiêm trọng, đánh giá bất kỳ ý thức nào. Thậm chí khi luyện đến cực hạn thì có thể sinh ra ảo giác cố định.

Rất nhiều lần động tác chiêu số của Nguyên Phong đều bị tuỳ tiện đoán ra, là do có nguyên nhân ở trong đó.

Đồng thời hắn ta ra tay rất nhiều lần, rõ ràng cho rằng mình đã đánh trúng, nhưng trên thực tế lại lệch một chút.

Sai một ly đi nghìn dặm, đây cũng là nguyên nhân hắn ta liên tục bị thương.

Đánh tới lúc này, khuôn mặt Nguyên Phong trầm như nước, không ngừng bị thương, hắn ta hiểu rằng nhất định phải thay đổi cục diện. Nếu không, hắn ta có thể sẽ thua.

Lúc này, hắn ta lui ra phía sau mấy bước, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn, vận chuyển gia tốc đến cực hạn.

“Chung Thức - Dạ Xoa Vương!”

Trong chốc lát khí huyết toàn thân hắn ta bùng nổ, làn da biến thành màu đen, ngược lại hình thể thu nhỏ đi một vòng, bên ngoài lớp da hiển hiện từng mảng đường vân huỳnh quang màu bạc lớn.

Một gương mặt dạ xoa ác quỷ to lớn xuất hiện trên mặt hắn ta, che khuất đi khuôn mặt ban đầu của hắn ta.

Từng đường vân giống như mang cá xuất hiện hai bên phía sau lưng hắn ta, đó là kết cấu đặc biệt có thể hô hấp dưới nước tạm thời.

Vốn dĩ Chung Thức này giỏi về chém giết dưới nước hơn, nhưng lúc này động thủ cũng không hề yếu đi.

Mà bên kia.

Đông Phương Mục cũng quát khẽ, chợt chọc hơn mười cái trước ngực mình.

Xèo!

Ngay lập tức, thân thể của ông ta bắt đầu như được thổi hơi, cao lên, trở nên cường tráng, xuất hiện vô số bắp thịt trên người ông ta cứ như biến ra từ hư không, chống hình thể ông ta lên càng lúc càng lớn.

Chương 1321 - Phỏng đoán (8)

Bây giờ chiều cao của ông ta đã đạt bốn mét! Thậm chí còn to lớn hơn hình thể Nguyên Phong đối diện.

Bắp thịt trên cơ thể ông ta bao trùm bên ngoài thân như áo giáp, chính giữa lồng ngực viết một chữ "Nghĩa" to lớn giống như dùng chu sa viết lên. Nhưng đó là mạch máu tự nhiên tạo thành.

"Chung Thức - Xá Thân!"

Phốc!

Hai luồng khí phun ra từ lỗ mũi Đông Phương Mục thổi tan đất đá cuội trước mặt.

Trong chốc lát, hai con quái vật to lớn va chạm ầm vang.

Tiếng vang không ngừng bùng nổ như thuốc nổ.

Từng vòng từng vòng sóng không khí khuếch tán nổ ra trong không gian giữa hai người.

Tường vây sụp đổ, mặt đất nổ tung, chẳng biết từ lúc nào mà cả hai càng đánh càng xa, rất mau đã tới bên tường thành.

Rõ ràng sức mạnh Đông Phương Mục mạnh hơn Nguyên Phong một mảng lớn.

Sắc mặt ông ta trang nghiêm, mặc dù phát lực ở tốc độ cao nhất, nhưng mặt ngoài làn da lại bắt đầu chậm rãi chảy ra từng giọt máu.

"Không nhiều thời gian lắm, nhất định phải tốc chiến tốc thắng." Ông ta hiểu rất rõ bản thân, Cực Cảnh chính là như thế, cơ thể theo không kịp, tuy lực bộc phát ra mạnh, nhưng chỉ có thể nhất thời, không thể kéo dài.

Cho nên.

Bạch!

Ông ta chợt xoay người, nhảy lên thật cao. Hai tay như ảo ảnh, tầng tầng lớp lớp khép lại về trung tâm.

Từng thủ ấn không ngừng hiển hiện, sau đó biến ảo ra cái tiếp theo.

Ấn quyết lít nha lít nhít lấp lóe biến hóa.

“Thái Thượng.”

“Vấn Tâm!”

Trong tiếng ầm vang, tất cả thủ ấn của ông ta dừng lại, hóa thành một.

Đó là một ấn quyết kỳ dị mà các ngón tay xen lẫn như lưới, chính giữa như có một trái tim đang đập.

Thịch thịch.

Một nhịp tim rõ nét truyền ra mà tất cả mọi người đều nghe được.

Toàn thân Nguyên Phong chấn động mãnh liệt, hắn ta cảm giác tần suất tim đập của mình hoàn toàn bị đối phương kẹp lại, dừng lại trong giây phút âm thanh kia rung động.

Hắn ta muốn đưa tay, lại hoàn toàn không có sức lực.

Lúc này trái tim đã hoàn toàn mất động lực, giống như khí cầu bị đâm xẹp, không ngừng chảy máu tươi ra bên ngoài.

Hai mắt hắn ta bắt đầu biến thành màu đen, toàn thân mềm nhũn.

Trong chốc lát, một bóng người chợt xẹt qua bên cạnh người hắn ta.

Một hắc đao khéo léo tinh xảo xẹt qua cái cổ hắn ta một cách chính xác.

“Ma binh?” Nguyên Phong muốn hô lên ra tiếng, nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Phập, hắn ta che cổ họng mình quỳ rạp xuống đất. Ý thức dần dần mơ hồ.

“Tới phiên ngươi!” Đông Phương Mục xoay người, nhìn về phía Tang Lan.

Bốp bốp bốp.

Trên mặt Tang Lan mừng rỡ, nhẹ nhàng vỗ tay.

“Đặc sắc. Thực sự là đặc sắc!”

“Đừng cười, mọi chuyện trong cuộc sống không như ý mình cũng có tám chín mươi phần trăm.” Đông Phương Mục chậm rãi đi về phía đối phương.

“Cho nên, ngươi có thể chuẩn bị khóc rồi.”

Bạch!

Trong chốc lát ông ta nhón chân đi nhẹ, người đã phóng tới phía đối phương như mũi tên.

Không có né tránh.

Không có đón đỡ.

Tang Lan cứ đứng tại chỗ như vậy, mặc cho Đông Phương Mục cắm một đao mạnh mẽ vào lồng ngực mình, đâm vào chính giữa trái tim mình.

Keng!

Trang phục bị xé rách ra một lỗ hổng, lộ ra làn da phía dưới.

Nhưng trên da hắn ta chỉ có một vết rách nhỏ do ma binh gây ra, chảy ra một tia đỏ nhạt.

Hắn ta ngẩng đầu, khuôn mặt Tang Lan cười cười, nhìn về phía Đông Phương Mục đang chấn động, hình như là ngây người.

“Ngủ đi.”

Xùy!

Bỗng nhiên một vết thương khổng lồ hình chữ X bùng nổ trên người Đông Phương Mục.

Vô số tia máu bắn tung tóe ra, lập tức quyết định thắng bại.

Cơ thể Thiên Nữ và Nhiễm Hân Duyệt cạnh đó co rụt lại, nắm chặt hai tay, không tự chủ được mà muốn tiến lên, nhưng cảm giác nguy cơ lạnh băng như có thực chất, giống như cảm giác lạnh lẽo khiến hai chân các nàng đông lại chặt cứng.

“Một giây? Làm sao làm sao có thể?” Nhiễm Hân Duyệt gian nan che phần bụng, khó mà tin nổi khi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Thiên Nữ cắn răng, đè chấn động trong lòng xuống, phóng lên một bước về phía trước muốn cứu người, nhưng chỉ vẻn vẹn một bước.

Oanh!

Trước mặt nàng tối xuống. Vốn dĩ là bầu trời sáng ngời, nhưng giờ lại như hóa thành kết tinh kinh khủng màu băng lam, ầm vang đè nặng xuống.

Cảm giác đè nén to lớn khiến nàng gần như không thể thở nổi. Đây mới thực sự là uy áp khủng bố thuộc về Linh Tướng.

"Tòa thành trì này, Nho giáo, loạn quân, cấm kỵ, đủ cả rồi." Tang Lan hơi cười, xoay người, đi đến Thiên Nữ và Nhiễm Hân Duyệt đang lạnh cả người.

"Nếu đã phạm vào tất cả kiêng kị, vậy dứt khoát giết hết tất cả là được."

"Đồ thành?"

Đột nhiên một giọng nói truyền đến từ phía sau hắn ta.

"Nếu các ngươi đã không cần nữa, cho ta thì sao nào?"

Bước chân Tang Lan dừng lại, kinh ngạc quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy ở lỗ hổng trên tường thành vừa mới bị đánh nát, đang có một đạo nhân mặc áo bào đỏ, chẳng biết đã đứng ở đó từ lúc nào.

Chương 1322 - Phỏng đoán (9)

“Cho ngươi? Ngươi cầm nổi?” Hắn ta nhíu mày nói.

“Vì sao không cầm nổi?” Trên mặt Trương Vinh Phương là một nụ cười, thả người nhảy xuống khỏi tường thành.

“Ta có thể tạo một Nhân Tiên quan trong một tháng, tất nhiên có thể tạo được một Nhân Tiên thành trong một tháng!”

Bộp.

Hắn vững vàng rơi xuống đất, đứng vững, chắn ở trước hai người Thiên Nữ.

“Nhân Tiên quan?” Tang Lan khẽ nhíu mày: “Ngươi là chủ Nhân Tiên quan à?”

Ban đầu chỉ định đến đây với tốc độ nhanh nhất, sau khi giải quyết xong việc sẽ trở về tiếp tục tiệc rượu.

Nhưng hiện tại, hắn ta bỗng nhiên nổi hứng thú.

Vốn hắn ta chỉ cần tùy tiện bắt mấy đạo nhân Nhân Tiên quan trở về, kết quả hiện tại kẻ đứng sau màn lại trực tiếp xuất hiện trước mặt hắn ta.

Vậy thì, tốt nhất là dứt khoát giải quyết cùng nhau hết luôn.

Chủ Nhân Tiên quan?

Cái tên này bỗng chốc truyền ra, mấy người Thiên Nữ, Nhiễm Hân Duyệt vẫn ổn, đã sớm biết chuyện rồi, không có thay đổi gì.

Nhưng trong lòng hai người họ cũng không yên tâm vì sự xuất hiện của Trương Vinh Phương.

Một kẻ địch khủng bố mà ngay cả những Đại Tông Sư Nho giáo cũng không thể địch nổi.

Xác suất lớn là Linh Tướng!

Phải biết rằng Đông Phương Mục là Cực Cảnh Đại Tông Sư, bọn họ tìm rất lâu mới tìm được. Lúc này mới bắt đầu bàn bạc, liền bị người tìm đến cửa.

Nhưng bây giờ.

Cả người Đông Phương Mục đầm đìa máu, ngã xuống đất gian nan thở hổn hển, đã không thể cử động.

Mặc dù trạng thái Cực Cảnh bùng nổ mạnh mẽ, lực sát thương cực mạnh, tốc độ cũng nhanh. Nhưng vấn đề lớn nhất cũng rất rõ ràng.

Đó là phòng ngự thấp, khôi phục không khác gì người bình thường, thậm chí còn kém hơn người bình thường.

Dù sao người bình thường sẽ không tùy tiện sử dụng những chiêu thức tiêu hao cực kỳ tổn thương thân thể như Chung Thức.

"Lão phu! Còn chưa thua!" Đông Phương Mục giãy giụa muốn đứng lên. Nhưng rất nhiều máu chảy xuống góc áo bào của ông ta.

Chiếc áo bào trắng ông ta đang mặc lúc này đã bị nhuộm hơn phân nửa thành màu đỏ.

Ông ta còn có thể Lâm Giải! Còn có thể Chung Giải! Ông ta còn có thể giết!

Phụt!

Nhưng đáng tiếc thân thể hiện tại của ông ta căn bản không thể nào chống đỡ ông ta tiếp tục chém giết, một ngụm máu ngược từ trong cổ họng phun ra, khiến sắc mặt ông ta trắng bệch, thiếu chút nữa ngã xuống.

Lúc này, gần tường thành, ông ta khó khăn đứng cách Tang Lan mấy mét, dựa vào tường thành, miễn cưỡng giữ vững thân thể.

Nhưng lúc này không ai quan tâm đến ông ta nữa.

Một nơi khác.

Trương Vinh Phương che ở trước mặt hai người Thiên Nữ, vẻ mặt bình tĩnh âm u, chỉ nhìn chằm chằm vào Tang Lan.

Hắn lờ mờ cảm thấy có gì đó không ổn, khí tức của đối phương hình như khác hẳn với những đối thủ mà hắn gặp trước đây.

Có một loại mùi vị của vị Linh Tướng tàn thần mà Đế Giang tiền bối đã dẫn hắn đến gặp lúc trước.

Cho nên, hắn rất cẩn thận, bất cứ lúc nào cũng nhìn chằm chằm đối phương. Nếu đúng là Linh Tướng, lần này có lẽ rắc rối thật sự.

Nguyên Phong lúc này mới chậm rãi nhúc nhích trên mặt đất, bị Ma binh tạo thành thương tổn khiến hắn ta lúc này mới khôi phục một chút. Nhưng thật ra, chỉ có thể nhúc nhích một xíu thế thôi. Ma binh có tính chất thương tổn lẫn nhau giống như Bái Thần. Một khi bị thương, ít nhất phải mười ngày nửa tháng mới miễn cưỡng khôi phục như cũ.

Hắn ta khó khăn chống đỡ thân thể, điều đầu tiên hắn ta nhìn thấy khi ngẩng đầu là cả người Đông Phương Mục bê bết máu.

Sau đó là ba người Trương Vinh Phương, Thiên Nữ và Nhiễm Hân Duyệt.

Trừ mấy người đó ra, chung quanh không có người nào nữa.

Bây giờ bản thân hắn ta đã mất đi sức chiến đấu, thực lực tổn thất lớn, mắt thấy Đông Phương Mục sống dở chết dở. Rõ ràng là lúc hắn ta bị giết, Đông Phương Mục đã đi khiêu chiến Tang Lan giáo chủ.

Những người duy nhất còn thực lực vẫn còn khá nguyên vẹn là Thiên Nữ, Nhiễm Hân Duyệt và đạo nhân áo đỏ mới đến này.

“Giáo chủ… Làm ơn nhanh lên. Ta sắp không chịu được nữa.” Nguyên Phong cố gắng cất cao giọng, cầu xin.

“Vậy thì sao?” Tang Lan đưa mắt nhìn về phía hắn ta: “Chân Phật tự vẫn còn mấy Đại Tông Sư. Sau khi ngươi chết sẽ có người thay thế, không cần sợ.”

“… Giáo chủ, đừng đùa nữa.” Nguyên Phong nặn ra một nụ cười: “Chuyện này không buồn cười chút nào.”

“Ta không đùa với ngươi.” Tang Lan mỉm cười nói: “Cho nên nói, ta phiền nhất những kẻ luyện võ giả này, nhọc nhằn khổ sở luyện tập cả đời, cuối cùng đạt được cái loại gì mà Đại Tông Sư thì có ích lợi gì?”

“Kết quả là còn không phải yêu cầu ta.” Hắn ta mở hai tay ra như thể bất đắc dĩ nói: “Ta cái gì cũng không biết, chỉ là tùy

tiện học một ít võ công, đủ dùng là được. Còn không là như thế…”

Trong phút chốc một tiếng vang nhỏ vang lên. Thân hình Tang Lan xuất hiện trước mặt Nguyên Phong như ảo ảnh, chỉ một cái.

Chương 1323 - Phỏng đoán (10)

Phụt!

Cái chỉ này chính xác đánh vào huyệt thái dương của Nguyên Phong, xuyên thẳng qua, mở ra xương sọ bên kia.

Máu và tơ bạc từ vết thương phun ra, còn chưa rơi xuống đất đã bị một sợi tơ bạc mới quấn lấy lan tràn, áp chế lại.

"Nhìn đi, ta chỉ biết một chút võ công, cũng có thể tùy tiện giết các ngươi."

"Giáo chủ. Ngươi!!?" Ánh mắt Nguyên Phong tuyệt vọng, hai tay chộp về phía trước, muốn túm lấy áo bào của Tang Lan, nhưng lúc này đã quá muộn.

Hai tay hắn ta chỉ để lại hai vết máu dưới áo bào liền không còn hơi sức, ngã xuống đất.

"Xin lỗi, ngươi ồn ào quá." Tang Lan rút ngón trỏ lại, quay đầu nhìn về phía Trương Vinh Phương.

"Tiếp theo là ngươi, chủ Nhân Tiên quan."

"Ngươi không phải là Đại Tông Sư?" Trương Vinh Phương kinh ngạc hỏi. Việc đối phương giết chết người của mình không đến mức khiến hắn khiếp sợ.

Dù sao, trong trận doanh Tây tông có rất nhiều biến thái.

Chỉ là điều khiến hắn chấn động là đối phương hình như không phải là một Đại Tông Sư.

"Đại Tông Sư? Không, không, không." Tang Lan cười nói: "Ban đầu ta chỉ là cố gắng luyện võ đột phá đến Tông Sư, vậy là đủ rồi. Thứ võ công này á, đủ là được. Trên đời này, chỉ có đồ ăn ngon và mỹ nữ là không thể phụ lòng. Bản giáo chủ cũng không có nhiều thời gian để tiêu phí vào những thứ vô dụng này."

Không phải Đại Tông Sư, nhưng lại dễ dàng đả thương nghiêm trọng một Cực Cảnh Đại Tông Sư.

Mặc dù Đông Phương Mục bất cẩn, hơn nữa tuổi già sức yếu, nhưng căn bản ngay cả Giải Phóng còn chưa dùng.

Nhưng sự thật trước mặt là như thế.

Thiên Nữ đứng phía sau Trương Vinh Phương.

“Lát nữa phân nhau ra chạy trốn. Sau đó sẽ có người đến chặn giết.” Nàng thấp giọng nói.

Chỉ còn lại ba người họ có thể di chuyển ở đây, nhưng cho dù cả ba người họ cùng phối hợp, cũng không phải là đối thủ của một Linh Tướng.

Đó là Linh Tướng, không phải Linh Lạc.

“Ngươi nên lui về phía sau.” Trương Vinh Phương không quay đầu lại, nhấc chân, đi thẳng về phía Tang Lan.

“Một tên không phải Đại Tông Sư mà cũng dám ở trước mặt ta phát ngôn bừa bãi. Đây là chuyện cười buồn cười nhất ta nghe được trong năm nay.”

Tuy nói như vậy. Nhưng trong lòng Trương Vinh Phương lại vô thức dâng lên từng tia từng tia chờ mong.

Một tên thậm chí không phải Đại Tông Sư, nhìn qua rất mạnh mẽ, bộ dáng kiêu ngạo đến cả Đại Tông Sư cũng không để vào mắt.

Điều đó có nghĩa là gì?

Có nghĩa là người này rất có khả năng là Linh Tướng!

Hơn nữa không phải là Đại Tông Sư, có nghĩa là đối phương có thể là một Linh Tướng gà bệnh yếu ớt!

Bây giờ không phải là hắn muốn thu thập tin tức thực lực cụ thể của Linh Tướng sao? Một mẫu vật hình người còn sống sờ sờ dâng tận miệng, vậy mà còn không ăn, vậy thì quá có lỗi với tâm ý của người ta đã ngàn dặm xa xôi đưa đến trước cửa rồi.

Trong lòng hắn nghĩ như vậy, ngoài miệng cũng nói như vậy.

“Làm khách phương xa đến, ta định sau khi hút khô máu ngươi, sẽ đem treo ở trên bức bình phong chính điện trong đạo quan của ta làm vật trưng bày. Không biết ý của ngươi thế nào?”

Trên mặt Trương Vinh Phương lộ ra nụ cười lễ phép mà chờ mong, giống như chủ nhà thành tâm muốn mời khách đến nhà.

Ngay khi những lời này vừa thốt ra, không chỉ mấy người Nhiễm Hân Duyệt và Thiên Nữ biến sắc, mà ngay cả Đông Phương Mục cũng cảm thấy một sự tương phản kỳ lạ dâng lên từ tận đáy lòng.

Cảm giác áp lực và nguy hiểm do Tang Lan tạo ra vừa rồi trong nháy mắt đã được giảm bớt.

Tình thế tựa hồ đảo ngược, nếu như nói Tang Lan lúc trước giống như kẻ săn mồi, như hổ rình mồi với bọn họ, nguy hiểm mười phần.

Vậy thì hiện tại bọn họ giống như bị đảo ngược.

Trương Vinh Phương mới đến, ngược lại, giống như là một kẻ săn mồi, từ từ đến gần Tang Lan, lộ ra vẻ thèm nhỏ dãi.

Đây là khí thế khí tràng phản áp!

Quả nhiên, nụ cười ung dung trên mặt Tang Lan vì những lời này mà dần dần biến mất.

“Những người ở nơi nhỏ bé chính là như vậy, có vài phần bản lĩnh liền nghĩ rằng mình là vô địch thiên hạ?”

“Không đến nỗi vô địch thiên hạ.” Trương Vinh Phương mỉm cười: “Vừa đủ để giết ngươi là được.”

“Giết ta? Không biết sống chết!” Trong mắt Tang Lan lóe lên ngân quang, rốt cục nổi giận.

Trong tiếng ầm vang, một áp lực nặng nề vô hình giống như một trường lực bị bóp méo, tàn nhẫn hung ác xông tới trên người Trương Vinh Phương.

Răng rắc.

Mặt đất dưới chân Trương Vinh Phương mất đi sự khống chế, giẫm nát gạch.

Hắn dừng lại tại chỗ, như thể một cơn bão táp băng xanh xuất hiện trước mặt.

Cảm giác tê dại do băng lạnh mang đến không ngừng lan tràn lên trên từ chân hắn, leo lên.

Trong nhất thời hắn không thể động đậy, đôi mắt bị bão tuyết che khuất hoàn toàn, không thể nhìn thấy gì.

Áp lực vô hình mạnh mẽ giống như ầm ầm nghiền nát hắn.

Chương 1324 - Phỏng đoán (11)

“Đây chẳng lẽ là Linh Tướng mượn ý chí của Thần Phật sao?” Trương Vinh Phương ngẩng đầu nhìn luồng khí lưu băng lam đang áp chế trước mặt mình, máu tươi toàn thân bắt đầu lưu chuyển nhanh hơn, tuần hoàn.

Khí thế mạnh hơn nhiều so với tiền bối Đế Giang lúc trước.

“Nhưng… Chỉ với chút áp lực ấy mà muốn thắng ta à?”

“Quá ngây thơ!!!”

Ngay lập tức, từng tầng tầng lớp lớp trạng thái cực hạn nhanh chóng chồng chất, bành trướng trên cơ thể hắn.

Chỉ trong nháy mắt, ba loại trạng thái cực hạn đồng thời được mở ra.

Thần Ý hợp nhất.

Âm Dương Cộng Tể.

Giới Hạn.

Cùng lúc đó, các thần văn bên trong hai huyết liên sau lưng hắn khẽ run lên.

Một tiếng nổ cực lớn vang lên, hình thể Trương Vinh Phương bành trướng, vụt lên từ mặt đất, cánh tay phải duỗi thẳng, chộp tới bão táp băng xanh trước mặt.

Với một tiếng xì xì nho nhỏ, bão táp bị xuyên thủng, để lộ khuôn mặt của Tang Lan đang chắp tay sau lưng ở phía sau.

Oành!!!

Một trảo này đập trúng ngay mặt.

Một vòng khí lưu gợn sóng màu trắng nổ tung ở lòng bàn tay và trên mặt Tang Lan.

Sức mạnh khổng lồ kèm theo lực trùng kích mạnh mẽ buộc nó bay ngược ra sau, trong nháy mắt rơi vào tường thành phía sau.

Oành một tiếng.

Cả người Tang Lan hoàn toàn lún vào trong tường, áo bào chỉnh tề sạch sẽ bỗng chốc trở nên rách rưới tả tơi, không còn phong độ ung dung như trước.

Trên khuôn mặt hắn ta có năm vết máu sắc nét.

Một đòn này không chỉ làm bản thân Tang Lan choáng váng, ngây người.

Ngay cả ba người Đông Phương Mục, Thiên Nữ và Nhiễm Hân Duyệt có mặt ở xung quanh cũng bị chấn động đầu óc, cảm thấy rằng mình có thể đã nhìn thấy ảo giác.

Thiên Nữ lui về phía sau mấy bước, đang đỡ Nhiễm Hân Duyệt chuẩn bị chạy, nhìn thấy cảnh này, lập tức bước chân cũng dần dần chậm lại.

“Hắn không phải là Tông Sư sao?” Thiên Nữ lẩm bẩm nói.

“Hình… Hình như vậy.” Ánh mắt của Nhiễm Hân Duyệt đờ đẫn. Không phải là Tông Sư, nhưng có thể giao thủ với Đế Giang. Không phải là Tông Sư, nhưng có thể lấy một địch ba, giết chết ba Tông Sư Bái Thần. Không phải là Tông Sư, nhưng có thể một chưởng đánh Linh Tướng bay xa mấy chục mét.

Đặc biệt là thấy hắn đánh dễ dàng như vậy, trong lòng nàng chợt dâng lên cảm giác mình cũng làm được.

Đây là… Đây là bản lĩnh của cừu đầu đàn sao?

Bỗng nhiên, một câu bật ra khỏi tâm trí nàng một cách khó hiểu.

Trong nhất thời, nàng cảm thấy suy nghĩ của mình có thể có điều gì đó không được bình thường.

Vào thời điểm quan trọng thế này, nàng đang nghĩ cái quái gì vậy?

Bốp một cái, nàng tát mạnh vào mặt mình.

“Vậy chúng ta còn đi không?” Nàng hỏi.

“Lùi xa một chút, xem cuộc chiến. Gọi người đến!” Thiên Nữ lời ít mà ý nhiều trả lời.

Trương Vinh Phương có thể chính diện đẩy lùi Linh Tướng, là điều tất cả mọi người không ngờ được.

Nhưng chuyện này cũng không hề đại biểu hắn thật sự có thể đánh thắng đối phương. Linh Tướng không giống với tất cả Bái Thần khác.

Một khi đối phương thẹn quá thành giận…

Đông Phương Mục tìm một góc ngồi xuống, gian nan cầm máu, xử lý thương thế.

Thấy một màn như vậy, tâm trạng ông ta dâng lên một tia khó nói thành lời.

"Nhân Tiên quan…" Nhớ tới các loại thần dị nghe đồn của Nhân Tiên quan, lại nhìn cơ thể yếu đuối già nua của mình hiện giờ.

Một tia khát vọng khác biệt chậm rãi dâng lên từ đáy lòng.

Lúc này dưới tường thành.

"Ngươi xem, ngươi ngay cả một chiêu của ta cũng đỡ không được, tránh không thoát."

Trương Vinh Phương thu tay lại, liếm chút máu loãng dính trên đầu ngón tay, hai mắt nheo lại.

Đây không phải là máu hắn trảo ra, mà là lợi dụng phương pháp hút máu, cứng rắn dẫn vết máu từ dưới da của đối phương.

Linh Tướng đúng là rất cứng, nhưng không có nghĩa là hắn không đả thương được đối phương.

Lúc này phối hợp tăng phúc do ba loại trạng thái cực hạn mang tới, giống như thổi hơi khiến toàn thân hắn bành trướng biến lớn, tăng tới bốn mét.

Hình thể so với đối phương còn cao hơn hai mét, trong lúc nhất thời khí thế lập trường của hai người hoàn toàn nghịch chuyển.

"Máu!?" Tang Lan rút mình ra khỏi tường thành, đưa tay sờ lên mặt mình, quả nhiên là máu!

"Ngươi thế mà lại có thể khiến ta chảy máu!?"

Hắn ta bước ra hố nhỏ trên tường, nét mặt dần dần dâng lên lửa giận khó có thể ức chế.

“Ta muốn…”

Vụt!

Còn chưa dứt lời, một cái bóng mờ chợt xuất hiện ở trước người hắn ta, là Trương Vinh Phương!

Một tay hắn ép xuống, năm ngón tay như vuốt ưng, ầm ầm hướng về ngực của Tang Lan.

Cùng trong nháy mắt ấy, Tang Lan đưa tay, một chiêu chôm hương trộm ngọc cố vượt qua bàn tay đối phương, đánh phía cổ họng.

Nhưng khiến hắn ta kinh ngạc là, một chiêu này rơi vào khoảng không.

Lấy tốc độ, bạo phát, lực lượng của Linh Tướng hắn lại có thể rơi vào khoảng không!??

Trong nháy mắt, hắn ta cảm giác tóc bị túm chặt, cả người bị túm bay lên, vung về phía trước.

Chương 1325 - Phỏng đoán (12)

Thân thể mất đi cân bằng, người Tang Lan bị hung hăng nện trên tường thành giống như máy xay gió.

Thình thịch!!

Tiếng vang lần này còn phải lớn hơn hồi nãy, mặt ngoài tường thành có thêm một hố nhỏ nứt nẻ chiều rộng vài mét.

"Ngươi còn yếu hơn trong tưởng tượng của ta nữa!" Trương Vinh Phương lại tiến lên phía trước, vội xông tới nhảy lên, hai tay chụp vào đầu Tang Lan.

Một chiêu này hai tay trên dưới cùng đánh, có thể trong nháy mắt chấn choáng người chỉ chốc lát, sau đó thừa dịp chút thời gian này.

Hắn hoàn toàn có thể hút khô máu toàn thân đối phương!

Linh Tướng thì như thế nào?

Không có máu vẫn biến thành khôi lỗi!

Chỉ là một chiêu này không thể đánh tiếp được. Song chưởng của Trương Vinh Phương rơi xuống phân nửa, đã bị một cước như thiểm điện của Tang Lan đá giữa bụng.

Lực lượng kinh khủng thật lớn trong chớp mắt tác dụng ở bụng hắn.

Thình thịch!!

Trương Vinh Phương bay rớt ra ngoài như đạn pháo, ngã vào trong sân viện của một tửu lâu nơi xa.

Trong tiếng rầm rầm không biết đụng hỏng biết bao đồ vật.

"Y phục của ta!!?" Tang Lan ngồi dậy, lúc này mới phát hiện áo choàng trên người mình đã triệt để không còn hình hài.

Trên thân cũng toàn là vết máu, tóc bị nắm loạn, rối tinh rối mù giống như cỏ dại.

"Ngươi đáng chết!!!" Lần này hình tượng bị phá hủy khiến hắn ta triệt để sụp đổ.

Nếu như chỉ là chút chém giết vừa nãy, hắn ta cũng không thèm để ý.

Dù sao đều không gây thương tổn được hắn ta, chỉ xem như tôm tép nhãi nhép đánh nhau trong hồ nước mà thôi.

Tôm cá có thể rời khỏi dòng nước đả thương hắn ta sao?

Không thể.

Rời khỏi nước, bọn họ căn bản là không có cách nào để sống, chỉ trở thành nguyên liệu nấu ăn.

Chẳng qua khiến hắn ta không ngờ được là, Nhân Tiên quan chủ chui ra lúc sau lại có thể dùng một loại phương pháp quỷ dị, gây thương tổn tới hắn ta.

Tang Lan lau vết máu trên mặt, tóc tai bù xù hoàn toàn mất hết tiêu sái lúc trước.

Nhắm ngay phương hướng Trương Vinh Phương rơi xuống, khom người, đạp đất.

Trong chớp mắt người đã như mũi tên rời cung nhằm phía bên kia.

Gần như là đồng thời, trong tửu lâu một hình người khổng lồ cũng phá tan tường vây, đánh tới hướng phía trước mặt hắn ta.

“Giết!!!”

“Chỉ là nguyên liệu nấu ăn, chỉ bằng ngươi!!?”

Đùng!!!!

Hai người thẳng tắp lôi ra hai đường thẳng, ầm ầm đụng vào nhau.

Xác thực mà nói cũng không phải là đụng vào nhau, trong nháy mắt gần đụng vào, Trương Vinh Phương bay lên không xoay người, lại nắm tóc dài của Tang Lan, mượn lực xung kích đối phương nhằm về phía mình, thiên chuyển, chuyển hướng, bay lên không trung.

Vụt, Tang Lan bị vung bay ra xa, lướt qua tường thành, chỉ một cái đã bị quăng ra ngoài thành.

Trương Vinh Phương ra hiệu cho đám người Thiên Nữ, mình cũng đi theo sát, thả người nhảy lên, liên tiếp mượn lực ở trên

tường thành, rơi xuống đất đánh về phía Tang Lan vừa rơi xuống.

“Con chó hoang nhà ngươi muốn chết!!!” Tang Lan vừa rơi xuống đất, rốt cuộc thực sự nổi giận.

Từng mảng ngân tuyến lan tràn ra từ trên người hắn ta, bao trùm bện thành một bộ áo bạc mỏng nhẹ.

Y phục này đến cả bộ mặt cũng hoàn toàn che khuất, giống như một bộ áo bó sát người hoàn chỉnh, bọc toàn thân cực kỳ chặt chẽ, không lọt chút da thịt nào.

Ngay khi hắn ta vừa bao trùm hoàn toàn thân thể, Trương Vinh Phương cũng đã nhanh chóng tìm đến.

Hai người có tốc độ xấp xỉ, lực lượng xấp xỉ, lại giao thủ đụng nhau.

Keng!

Chỉ đụng một cái, sắc mặt Trương Vinh Phương kịch biến. Hắn cảm giác được cơ bắp cánh tay mình giống như bị vô số lưỡi dao cắt và bị vô số cây kim châm.

Lúc này hắn cấp tốc lui về phía sau, đưa tay nhìn lại.

Quả nhiên, ở nơi va chạm trên cánh tay phải của hắn, tảng lớn cơ bắp đã bị cắt đi mất rồi.

Máu loãng chậm rãi chảy xuôi xuống theo y phục, vết thương giống bị lưỡi dao sắc bén thực sự cắt đi một tảng lớn thịt, sắc bén không gì sánh được.

Cho đến bây giờ, tốc độ, lực lượng của hắn đều xấp xỉ với đối phương, thậm chí lực lượng còn phải mạnh mẽ hơn hắn ta một chút.

Nhưng điểm phiền toái ở chỗ, tên kia quá cứng, căn bản không gây thương tổn cho hắn ta được.

Chỉ có ôm lấy dựa vào liên tục không ngừng hút máu, có lẽ mới có thể làm chết hắn ta.

Nhưng đối phương là Linh Tướng, không có khả năng ngốc nghếch đứng im bất động, mặc cho hắn hút.

Biện pháp duy nhất, đánh hắn ta ngất xỉu, sau đó lại hút.

Chỉ là đánh ngất xỉu một Linh Tướng như thế nào…

“Chó hoang! Trở lại coi nào?” Lúc này Tang Lan cười ha ha, cả người hoàn toàn bị bao thành màu bạc, quái nhân đồ bó sát màu bạc.

Trong cơn giận dữ, hắn ta xông lên trước, từng chiêu từng thức đánh hướng phía Trương Vinh Phương.

Võ học hắn ta tu hành chính là một môn võ công tầm thường tên Âm Tình Viên Khuyết chỉ.

Võ công này vốn lấy tư thái ưu mỹ, chiêu số dễ nhìn, chứ thực chiến bình thường.

Chương 1326 - Phỏng đoán (13)

Chẳng qua là thiên phú của hắn ta thực sự quá tốt, mới dung hợp võ học còn lại, bước vào Tông Sư.

Nhưng mà không hơn.

Tới Tông Sư, hắn ta dừng tu hành võ công, chuyên chú tại văn công, cuối cùng quả nhiên chứng minh hắn ta đã sắp xếp đúng.

Văn công đạt đến cực hạn, hắn ta Bái Thần xong rồi một bước lên trời, thành tựu Linh Tướng.

Một phát dẫm nát toàn bộ những Tông Sư Đại Tông Sư trước đây khinh thường hắn ta dưới lòng bàn chân.

Chỉ là lúc này hắn ta điểm ra một chỉ, võ công vốn có tư thái ưu mỹ không hề thấy đâu, hoàn toàn biến thành vũ đạo quỷ dị cứng ngắc.

Nhưng chính là những chiêu thức nhìn như thông thường này, dưới sự tăng phúc tốc độ lực lượng cường đại của Linh Tướng, cứng rắn trở nên cương mãnh không gì sánh được, làm cho Trương Vinh Phương căn bản không dám đón đỡ.

Cũng may hôm nay hắn cường hóa thân thể đến nước này, tốc độ bình thường thậm chí có thể miễn cưỡng giao thủ với Đại Tông Sư Cực Cảnh.

Lực lượng cũng còn hơn Tang Lan là Linh Tướng lúc này một tia.

Cộng thêm tiên cơ ngăn địch, mới có thể tinh chuẩn lần lượt tránh khỏi công kích của hắn ta.

Nhưng vẫn không phải là cách.

Trương Vinh Phương suy nghĩ đối sách, cân nhắc kế sách đối địch.

Chỉ là một Linh Tướng cảnh giới Tông Sư rác rưởi, lại có thể khiến hắn nhất thời có chút bất lực không làm gì được.

Sau hơn mười chiêu liên tục, tốc độ của Tang Lan càng lúc càng nhanh. Hắn ta dường như cũng phát hiện Trương Vinh

Phương không dám cứng rắn chống đối với hắn ta, lúc này dứt khoát chỉ công không thủ, toàn lực bạo phát tốc độ công kích.

“Tới giết ta xem? Không phải vừa nãy ngươi ngông cuồng lắm à!!? Ha ha ha ha ha!!”

Lúc này hắn căn bản chỉ là một người thường có nắm giữ lực lượng, bị Tự Cường Chi Tâm của Tông Sư vặn vẹo tự cho mình là rất mạnh.

Vụt!

Bỗng hắn ta đánh thẳng ra một quyền, ngân tuyến bao trùm trên cánh tay tản ra, hóa thành vô số sợi tơ bay về phía trước.

Giống như tư thái bạch tuộc vươn tua đi săn, một phát chụp về phía trước.

Bất ngờ không kịp đề phòng, Trương Vinh Phương cấp tốc lui ra phía sau, nhưng vẫn là bị linh tuyến lướt qua.

Từ cánh tay trái cho đến vai của hắn đều bị quệt ra miệng máu rậm rạp, như là có vô số lưỡi dao sắc bén cắt máu thịt ra một mảng vết thương dài hẹp.

“Nhìn đi, con người vốn yếu như vậy, khẩu khí tuy lớn đấy, nhưng khi động thủ thật thì vẫn chỉ là chó hoang.” Tang Lan cười nói: “Những người trước đó cũng giống như vậy, trước khi động thủ một tên hai tên coi thường ta. Sau đó thì sao? Cuối cùng chỉ có ta cười đến cuối cùng! Đại Tông Sư thì như thế nào? Tiên cơ ngăn địch thì như thế nào? Ngươi đánh không chết ta! Chỉ có thể bị ta sống sờ sờ kéo chết!”

“…” Sắc mặt Trương Vinh Phương âm trầm, lúc này đối phương nhất định chính là rùa sắt có gai, chạm cũng không chạm được, tốc độ lực lượng còn nhanh. Cứ đánh tiếp như vậy, mặc dù hắn không sợ, nhưng căn bản không làm gì được người nọ.

“Tiểu hữu, tiếp đao!”

Bỗng trên tường thành phía sau truyền đến một tiếng kêu gào.

Trong cảm giác của Trương Vinh Phương, một thanh tiểu đao cấp tốc bay tới hướng hắn.

Hắn cũng không quay đầu lại, cấp tốc lui về phía sau, nhảy lên một cái, đưa tay đón được.

Đây là một thanh đao toàn thân đen kịt, giống như dùng một khối phế sắt chế tạo nên.

Thân đao chỉ dài bằng bàn tay, tay cầm dùng sợi tơ cùng màu quấn một vòng lại một vòng.

Xem toàn thể thì thường thường không có gì lạ, ngoại trừ vẻ ngoài.

"Đao tên Thông Nguyên, trợ giúp tiểu hữu một tay!" Giọng Đông Phương Mục lại truyền đến.

Lạch cạch.

Trương Vinh Phương bỗng buông tay, tiểu đao tùy ý rơi trên mặt đất.

Ngay mới vừa rồi, hắn bỗng nhiên cảm giác được một luồng nóng hổi kịch liệt tuôn ra từ chuôi đao.

Cảm giác kia khiến hắn không thể cầm chuôi đao, chỉ có thể buông tay mặc cho nó rớt xuống.

Biến cố này khiến nét mặt già nua của Đông Phương Mục ở hậu phương ngẩn ra, hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì.

Không đợi ông ta hỏi gì, lúc này Tang Lan lại xông tới gần đến trước mặt, điên cuồng ra chiêu tiến công.

Võ công của hắn ta thường thường không có gì lạ, mặc dù là Tông Sư, nhưng ở trong Tông Sư cũng thuộc về cấp thấp nhất.

Thế nhưng mặc dù võ công chẳng tốt, không chịu nổi hắn ta vận dụng linh tuyến thỉnh thoảng bay lên không nổ tung, đột nhiên tập kích.

Loại tập kích này căn bản không có đạo lý không có logic để dự đoán.

Thế cho nên tiên cơ ngăn địch căn bản không dùng được.

Trương Vinh Phương suy đoán, trình tự Linh Tướng hắn là có năng lực có thể quan sát được lưu động hướng đi của linh tuyến.

Nhưng hắn không phải là Linh Tướng, thế nên đây thuần túy chính là áp chế trên trình tự sinh mạng.

Phụt!

Nhất thời thất thần, một tảng lớn huyết nhục trên bả vai hắn bị linh tuyến bay ra cứng rắn cắt đi.

Chương 1327 - Phỏng đoán (14)

“Ngươi cho rằng có thể vẫn kéo thì là đánh ngang tay à? Buồn cười!!” Tang Lan vừa ra chiêu vừa cười to nói.

“Ta muốn ngươi sống sờ sờ mặc cho ta cắt từng miếng thịt trên người người, cho ngươi muốn sống không được!!”

“Vậy à?” Huyết nhục trên vai Trương Vinh Phương đã một lần nữa mọc ra, như vừa rồi không có chuyện gì, giống như hắn tránh khỏi công kích của đối phương.

Ánh mắt Tang Lan nhìn đến, nhất thời nhớ tới lời đồn liên quan đến Nhân Tiên quan.

“Ta xem ngươi có thể khôi phục bao nhiêu lần!”

Lúc này hắn ta không thèm nhắc lại, chỉ là trong đầu buồn bực không ngừng thi triển Âm Tình Viên Khuyết chỉ một lần lại một lần.

Tình hình chiến đấu của hai người từ từ giằng co.

Tang Lan thỉnh thoảng lấy linh tuyến bạo phát, đánh lén bắn trúng một chút, cho rằng có thể thắng.

Nhưng rất nhanh thương thế đã bị Trương Vinh Phương tự động khép lại, khôi phục.

Ba trăm điểm sinh mệnh còn phải khoa trương hơn trước nhiều.

Thương thế vừa trúng chiêu, không bị thương đến đầu khớp xương chỉ cần trong nháy mắt.

Khi đầu khớp xương bị thương, thì cần hai giây.

Xỏ xuyên qua mang theo huyết nhục hoàn toàn biến mất, cần ba giây.

Nội tạng cần năm giây.

Tang Lan càng đánh càng kinh hãi.

Không chỉ là tốc độ tự lành cường hãn của đối phương, còn có người này thế mà đang nhanh chóng quen thuộc Âm Tình Viên Khuyết chỉ mà hắn ta sử dụng.

Đối mặt thế công của hắn ta, Trương Vinh Phương cũng ứng phó càng ngày càng nhẹ nhàng.

Tiên cơ ngăn địch lại bắt đầu phát huy tác dụng.

Ngay từ đầu là vì tùy cơ vận dụng linh tuyến bạo phát, dẫn đến không thể dự đoán. Nhưng sau khi giao thủ trong thời gian dài, Trương Vinh Phương dần dần có niềm tin chắc chắn với tư duy quán tính của hắn ta, né tránh linh tuyến cũng bắt đầu trở nên càng dễ.

Hai người một đường rời khỏi tường thành, dần dần phóng hướng phía rừng núi xa xôi rất hiếm dấu chân người.

Dọc theo đường đi từng thân đại thụ bị linh tuyến cắt đứt nổ tung, Tang Lan dần dần bắt đầu nôn nóng.

Linh tuyến của hắn ta biến hình thành các loại vũ khí, đúng là không gì phá vỡ nổi, nhưng nếu căn bản không đánh được người, thì toàn bộ đều vô dụng.

Trong giây lát hắn ta lui ra phía sau mấy bước, đứng lại ngừng tay, hít thở.

“Xem ra trước đó là ta khinh thường ngươi rồi.”

“Kế tiếp ta sẽ cho ngươi kiến thức một chút, kỹ nghệ tối cao trong võ học ta tu.”

Kỹ nghệ tối cao?

Sắc mặt Trương Vinh Phương cũng trở nên nghiêm nghị, đánh đến bây giờ, đối phương thân làm Linh Tướng, còn lâu mới có được sự cường hãn giống như hắn tưởng tượng.

Đặc biệt là lực lượng.

Theo đạo lý mà nói, lực lượng của Linh Tướng không đến nỗi chỉ có điểm ấy mới đúng. Nhưng hiện tại xem ra, tăng phúc của Linh Tướng dường như chủ yếu là nhằm vào phòng ngự và khôi phục.

Trên lực lượng cũng không nhiều, không khớp với tư liệu ghi lại.

Đối với cái này hắn suy đoán có hai cái khả năng.

Một cái là do Tang Lan quá yếu, có thể tăng phúc đến trình độ này đã rất mạnh rồi.

Cái còn lại, cũng có thể là trước đó đối phương căn bản chưa hề dùng tới hình thái át chủ bài chân chính.

Kế tiếp, khả năng sẽ tới thật rồi.

Hai người đứng trong rừng, cây cối bốn phía sớm bị trận chiến đấu kịch liệt vừa rồi chém đổ một mảng lớn, hình thành một mảnh đất trống.

"Tuy rằng võ công linh tinh xác thực không có trọng dụng, nhưng thứ duy nhất xem như ta công nhận, chỉ có một. Đó chính là…"

Tang Lan giang hai cánh tay.

Hai mắt bỗng nhiên trợn to.

"Chung Thức!"

"Sát Na Nhất Tuyến!"

Đồng thời, trên hai cánh tay hắn ta cùng sáng lên từng khối vết lốm đốm lam sắc hình thoi.

Vết lốm đốm nọ giống như cầu thang, từ bả vai làm điểm khởi đầu, kéo dài hướng bàn tay, nhìn từ xa giống như đường vân ngựa vằn.

Không chỉ như vậy, bộ vị bắp chân sau hai chân hắn ta mọc ra hai mảng xúc tu màu bạc cường tráng.

Những xúc tu này trực tiếp rơi xuống đất, giống như có tác dụng thay thế một bộ phận hai chân, trở thành bàn chân mới.

"Gió!"

Tang Lan quát khẽ một tiếng.

Trong sự ầm ầm tảng lớn khí lưu vờn quanh bên cạnh hắn ta, xoay tròn, sau đó gia tốc, bỗng nhiên nhào tới hướng Trương Vinh Phương.

Trong quá trình khí lưu này xoay tròn gia tốc, mơ hồ xông vào rất nhiều sương mù màu lam.

Tốc độ gió xen lẫn sương mù màu lam cực nhanh, phạm vi bao trùm cũng cực lớn, căn bản là không có cách nào để tránh

né.

Không kịp tránh thoát, Trương Vinh Phương cấp tốc giơ cánh tay lên, đón đỡ ở phần mặt.

Xuy xuy xuy!

Ngoài dự liệu của hắn là khi cơn gió màu lau ấy xẹt qua trên người hắn thì lại giống lưỡi dao sắc bén, không ngừng cắt da thịt hắn ra.

Phải biết rằng hắn chính là Tông Sư đại thành chồng lên một đống ngạnh công, độ cứng của da thịt vượt xa người thường có thể tưởng tượng, nhưng chính là như vậy, hắn lại có thể bị một chiêu này cắt ngang làm tổn thương thân thể.

Chương 1328 - Phỏng đoán (15)

Có thể thấy lực sát thương của gió này mạnh bao nhiêu.

“Người này…” Vết thương trên người Trương Vinh Phương không ngừng xuất hiện, lại không ngừng khép lại.

Phiền toái nhất là, dưới sự xung kích của loại khí lưu này, bất kỳ động tác nào của hắn cũng đều trở nên cực kỳ gian nan.

Loại tình huống này, cho dù hắn mở ra huyết liên, mở ra Chung Thức, dưới điều kiện tiên quyết không thể đột phá vòng ngoài linh tuyến của đối phương, hắn đều không có biện pháp giết chết đối phương.

Lúc này hắn mới nghĩ đến, Thiên Hạ đao mình lấy được trước đó trân quý ở chỗ nào.

Có lẽ, cái gọi là Thiên Hạ đao vốn thiết kế cho Cực Cảnh sử dụng.

Năm đó Đế sư có thể nói là cường giả tuyệt đỉnh trong Cực Cảnh. Lấy ông ta làm tiêu chuẩn, phối hợp binh khí như Thiên Hạ đao, cho dù đối mặt với Linh Tướng, thắng bại cũng phải đánh xong rồi mới nói được.

Huống chi, nguyên nhân cuối cùng Đế sư mất tích, rất nhiều người suy đoán rất có thể chính là bị Linh Tướng Thần Tướng vây giết.

Trong tâm tư phức tạp hiện giờ, trong đầu Trương Vinh Phương hiện lên rất nhiều ý niệm.

Chỉ là không đợi hắn nghĩ ra phương pháp đối phó.

Trong khí lưu màu xanh lam, một bóng người lặng yên tiếp cận, không tiếng động như thích khách.

“Lâm Hương!” Bỗng một ngón tay băng lam lộ ra từ trước, tinh chuẩn rơi xuống bên cổ của Trương Vinh Phương.

Ngón tay kia bao trùm ngân tuyến, một chút liền đâm thủng da thịt của Trương Vinh Phương.

Thình thịch!

Trương Vinh Phương theo phản xạ đánh một chưởng về phía hướng kia.

Dưới lực xung kích khổng lồ, lòng bàn tay của hắn cũng máu thịt be bét. Nhưng hai người cũng nhờ vào nguồn lực lớn này tách nhau ra.

Lùi lại liên tục hơn mười mét, Trương Vinh Phương sờ bên cổ của mình, đổ máu rồi.

Hơn nữa còn là một lỗ máu rất sâu, thiếu chút nữa thì đâm vào khí quản.

Một chiêu này vô cùng nguy hiểm, nếu vừa nãy hắn phản ứng hơi chậm, có khả năng là kết cục cái cổ bị xỏ xuyên rồi.

Thế nên…

Hắn bỗng nhiên xoay người, cấp tốc chạy băng băng về một hướng khác.

Lần này xoay người, cho dù là Tang Lan cũng vội vàng không kịp chuẩn bị.

“Muốn chạy trốn!?” Hắn ta vội vàng đuổi theo. Lúc này vất vả lắm mới gặp được quan chủ của Nhân Tiên quan, một khi bắt được chính là một công lao lớn, đương nhiên hắn ta sẽ không buông tha.

Hai người một đuổi một chạy, đảo mắt lại lướt qua đất rừng.

Hai bên rừng cây nhanh chóng xẹt qua bên tai bọn họ, bỗng Trương Vinh Phương lại thắng gấp dừng lại, toàn thân giống như bị trói buộc, không thể động đậy.

Trong mắt hắn, tảng lớn khí lưu màu xanh lam kia lại hướng hắn vọt tới, tầng tầng bao vây hắn.

Nhưng trong mắt người ngoài, xung quanh hoàn toàn không có khí lưu gì cả, chỉ là bản thân hắn bỗng dừng lại một cách khó hiểu, sau đó bị Tang Lan đằng sau đuổi kịp đánh trúng.

Cùng lúc với máu bắn tung tóe, Tang Lan mạnh mẽ rút tay về, cau mày nhìn ngón tay của mình.

Chỉ thấy linh tuyến trên ngón tay của hắn ta không biết lúc nào thế mà biến thành đen.

“Đây là… cái gì!?” Đây cũng là mấu chốt mà hai người bọn họ đều không tiếp tục truy sát trọng kích.

Linh tuyến là then chốt cấu thành thân thể bọn họ. Linh tuyến bị thương, chính là bọn họ thụ thương.

Nhân Tiên quan chủ này có vấn đề!

Càng giao thủ, hắn ta càng cảm giác không đúng.

Chung Thức của hắn ta, là có thể trực tiếp tăng phúc ý chí thần phật sau lưng mình làm chủ, áp chế đối thủ, khiến người đó không thể động đậy, mặc người chém giết.

Mà bây giờ, đối thủ thì bắt được đấy, nhưng hắn ta xuất thủ công kích đối phương, linh tuyến của mình lại có chút không đúng rồi, đây là có chuyện gì vậy?!

“Đã như vậy… thế thì trực tiếp một chiêu.” Tang Lan nhìn ngón tay màu đen, rốt cục trong mắt hiện lên sát ý.

Ban đầu hắn ta dự định đánh Trương Vinh Phương phế đi bắt sống mang về.

Nhưng bây giờ… để đề phòng lỡ như có chuyện gì xảy ra, hắn ta vẫn quyết định đánh chết đối phương trước rồi hãy nói.

“Chết đi!”

Hắn ta giơ tay phải lên, đầu ngón trỏ sáng lên một điểm sáng bạc, nhắm ngay mi tâm của Trương Vinh Phương phía trước.

Lần này, hắn ta muốn đánh nổ đầu đối phương!

Xuy!!!

Trong nháy mắt ngân tuyến bay vụt, giống trường mâu nhọn hoắt, bay về phía mi tâm của Trương Vinh Phương.

Vụt.

Huyết liên phía sau Trương Vinh Phương run lên, người bỗng nghiêng đầu, tinh chuẩn tránh khỏi một kích này.

Trước khi linh tuyến còn chưa càn quét ra, hắn thả người nhảy, bay lên thật cao.

“Thì ra… ngươi đang kiêng kỵ ta à.”

Giữa không trung, Trương Vinh Phương mắt sáng như đuốc, thấy được màu đen trên ngón tay đối phương.

Việc mà hắn vẫn phiền não, vào lúc này rốt cuộc có phương pháp giải quyết rồi.

Trong chớp nhoáng này, áo giáp linh tuyến giống như con nhím của đối phương, trong mắt hắn rốt cuộc có nhiều loại cách giải.

Việc lấy máu tiến hành kiểm tra trong địa lao trước đó, giờ khắc này nau chóng hiện lên trong đầu hắn.

Chương 1329 - Phỏng đoán (16)

Máu!

Thì ra… tất cả điểm then chốt, vẫn ở trên người hắn!

Khắc chế Bái Thần.

Thì ra… thì ra chính là bản thân hắn!!!

“Huyết liên!”

Trong tiếng ầm ầm, ngay giữa không trung, cả người Trương Vinh Phương cấp tốc bành trướng biến lớn.

Thân thể của hắn giống như thổi hơi, phàm là tất cả vị trí mảnh khảnh, toàn bộ đều trở nên thô to cường tráng, bao trùm lên chất sừng màu đỏ thẫm.

Ngay cả mái tóc dài màu đen, cũng dính lên một lớp màng da màu đỏ thật mỏng, bay lượn ở sau người giống như vật còn sống.

Cơ thể vừa nãy còn bốn mét, lúc này càng trướng to một vòng, đạt đến tiếp cận bốn mét rưỡi.

Huyết liên phần lưng giống như mạng nhện, nhanh chóng bò đầy các nơi toàn thân hắn, khiến hắn giống như búp bê cường tráng đầy vết rạn màu đỏ.

Cường đại và yếu đuối, tại thời khắc này hai loại phong cách hoàn toàn khác nhau đồng thời hỗn hợp trên người Trương Vinh Phương.

“Thập Nhị Tiên Pháp, Súc Địa!!”

Vụt!

Giống như thuấn di, Trương Vinh Phương trong nháy mắt biến mất từ giữa không trung.

Một giây sau, hắn xuất hiện ở phía sau Tang Lan, song chưởng mở ra.

“Tiên pháp - Âm Hồng!!”

Thình thịch!!!

Tảng lớn huyết vụ đột nhiên bắn ra từ trên người Trương Vinh Phương, hình thành sương máu bao quanh, xoay tròn, ngưng tụ ở giữa hai tay, rồi đánh ra phía trước.

Trong nháy mắt sương máu cấp tốc bay ra, cảnh tượng nó mang lại thực sự giống như một hồng quang màu máu, huyễn lệ dị thường.

Phía sau lưng Tang Lan như bị kim đâm, cảm nhận được nguy cơ, hắn ta khẽ quát một tiếng, xung quanh ầm ầm nổ tung tảng lớn khí lưu màu xanh lam, hình thành tường thể, áp về phía sau.

Tường khí lưu màu xanh lam ầm ầm đụng vào sương máu Âm Hồng.

Hai bên giằng co một chớp mắt, thế mà lại đồng thời tiêu tán ra.

Ngay tại giây phút tiêu tán.

Tang Lan trở tay điểm một chỉ hướng đầu Trương Vinh Phương.

Trương Vinh Phương cũng vọt tới trước, đánh một quyền về phía mặt Tang Lan.

Hai người thế mà có cùng một chủ ý, đồng thời đánh lén đối phương tại thời khắc này.

Vụt!

Trong nháy mắt thân hình hai người chợt lóe, đan vào nhau, sau đó tách ra.

“Chiêu thức của ngươi, đối với ta đã vô dụng rồi.”

Trên mặt Trương Vinh Phương có thêm một vết máu đỏ sẫm. Nhưng tại chớp mắt mấu chốt, hắn phát động tiên cơ ngăn địch, tinh chuẩn tránh được một chỉ trí mạng.

Hắn đứng thẳng, xoay người nhìn đối phương. Vết thương trên gương mặt một giây tự lành, giống như chưa từng xuất hiện qua.

Theo lời hắn nói xong, Tang Lan đằng sau lảo đảo một cái, cúi đầu nhìn ngực mình.

Áo giáp ngân tuyến nơi đó, đã có thêm một mảng lớn điểm đen.

Đó là thương tổn mà Âm Hồng lúc nãy lưu lại.

Hơn nữa, mấu chốt nhất là thương thế kia lại có thể không thể khôi phục!!

"Đây là… chiêu thức gì?" Tang Lan chua chát hỏi.

"Tiên đạo."

Trương Vinh Phương mỉm cười.

"Tiên đạo thiên địa tự nhiên, không Bái Thần, không bái phật, chỉ tu mình!"

"Đạo Nhân Tiên!!"

"Nhân Tiên." Tang Lan đưa tay sờ điểm đen, phát hiện linh tuyến xuất hiện điểm đen đã triệt để cứng đờ, không cách nào tiếp tục dung nhập vào trong cơ thể mình, giống như không thuộc về mình nữa vậy.

Điểm ấy và bị ma binh gây thương tổn tạo vết thương rất giống nhau.

"Làm lại!!" Hắn ta bỗng nổi giận gầm lên một tiếng, xoay người tiến lên nhằm phía Trương Vinh Phương.

Âm Tình Viên Khuyết chỉ lại bạo phát, một bộ Kỹ Năng Phá Hạn đầy đủ liên tiếp sử dụng.

Lâm Hương, Băng Cơ, Ngọc Cốt!

Ba loại Kỹ Năng Phá Hạn bất đồng uy lực, bất đồng phong cách, dưới trạng thái hắn ta sử dụng Chung Thức lúc này, tốc độ và lực lượng hay là uy lực sát thương của kình lực đều vượt xa bình thường.

Nhưng…

Đánh không được!!

Bất luận Kỹ Năng Phá Hạn nào, lúc này đều giống như bị đối phương biết trước, không thể chạm vào đối phương.

Phụt!

Bỗng một mảnh linh tuyến nổ bắn tản ra từ mặt ngoài cánh tay của Tang Lan, bắn phía hướng Trương Vinh Phương.

Nhưng một chiêu này thế mà cũng bị tránh né.

Trương Vinh Phương nhảy người lên, giống như đã sớm biết hắn ta sẽ sử dụng chiêu này.

Vụt, tảng lớn linh tuyến cắt đổ hai cây đại thụ xung quanh.

Nhất thời cây cối ngã lệch, cành lá rơi rụng, lượng lớn phiến lá bay ra như mưa.

Trương Vinh Phương nhảy qua đỉnh đầu Tang Lan, bàn tay vỗ xuống như thiểm điện.

Lại là một chiêu tiên pháp Âm Hồng.

Sương máu hóa thành ánh sáng đỏ bay thấp xuống, đánh trúng giữa mặt Tang Lan.

A!!!

Tang Lan hét thảm một tiếng, ôm mặt vội vàng không kịp chuẩn bị cấp tốc lui về phía sau.

“Mặt của ta!! Mắt của ta!!!”

Hắn ta rống giận, buông tay ra, toàn bộ khuôn mặt thối rữa đen nhánh một vùng, mắt mũi đều bị ăn mòn hòa tan hết phân nửa.

“Đi tìm chết! Đi tìm chết! Đi tìm chết!!!!”

Một kích này, rốt cuộc khiến Tang Lan triệt để từ bỏ tất cả kiêng kỵ.

Hai cánh tay hắn ta giang rộng, tảng lớn linh tuyến chui ra từ cánh tay kia, kéo dài, hóa thành hai cái roi dài đến hơn mười mét, bắt đầu điên cuồng quét loạn hướng xung quanh.

Chương 1330 - Phỏng đoán (17)

Mặt đất cây cối bốn phía giống như là đậu hũ, dưới những vết cắt của roi linh tuyến không chịu nổi một kích, đều gãy lìa.

Chỉ có Trương Vinh Phương.

Cơ thể hắn cao lớn lại giống như thuyền nhỏ trong sóng gió kinh hoàng, bất luận sóng gió to lớn như thế nào, hắn đều tinh chuẩn ung dung rơi vào chỗ trống của roi linh tuyến.

Dưới trạng thái huyết liên, tốc độ và lực lượng của hắn đều được tăng phúc lên một mảng lớn, lúc này ứng đối với linh tuyến, càng nhẹ nhàng như thường.

"Ngươi bây giờ… yếu hơn ban nãy!" Hắn nheo lại hai mắt. Đầu ngón chân điểm một cái, nhanh chóng lóe lên giữa roi tiên linh tuyến dài đang quất loạn, tới gần Tang Lan.

"Tạm biệt nhé."

Trong nháy mắt, hắn liên tục sử dụng Súc Địa.

Người Trương Vinh Phương như huyễn ảnh, lóe lên đi đến bên cạnh Tang Lan, một mảnh Âm Hồng lại đánh ra.

Lúc này hắn không chỉ đánh ra một chiêu, mà là liên tục không ngừng sử dụng Âm Hồng!

Một giây chín chiêu liên tục!

Chín đạo Âm Hồng hội tụ thành quang mang màu đỏ thẫm trước nay chưa từng có, ầm ầm đánh lên người Tang Lan bất ngờ không kịp đề phòng.

Tang Lan muốn tránh ra, nhưng hắn ta né tránh ba lần liên tục, vừa đứng vào vị trí đã lại bị Trương Vinh Phương đuổi theo.

Căn bản là không cách nào né tránh được!

Tất cả động tác của hắn đều bị dự phán, thậm chí ngay cả bước ứng đối kế tiếp cũng bị dự phán.

Tiên cơ ngăn địch chính là năng lực kinh khủng như thế, cho dù đối mặt một đối thủ hoàn toàn xa lạ, một hệ thống hoàn toàn xa lạ.

Chỉ cần cho hắn thời gian, rất nhanh là hắn có thể mò thấu nó, sau đó tiến vào trình độ né tránh tuyệt đối.

Chỉ có Tông Sư nắm giữ tiên cơ ngăn địch giống như thế mới có thể tiến hành dự phán đối với hắn.

Mà bây giờ, tiên cơ ngăn địch của hắn còn hơn đối phương, căn bản chính là trò đùa!

Phụtt!!

Cuối cùng, chín đường Âm Hồng không thể tránh né rơi vào toàn bộ lên người Tang Lan.

Từ xa nhìn lại, giống như một đám mưa máu hoàn toàn bao vây Tang Lan vào bên trong.

A!!!

Giữa tiếng kêu gào thê thảm chói tai, Tang Lan điên cuồng cuồng loạn nhảy lên, ra quyền, cố gắng đánh tan sương máu xung quanh.

Nhưng không làm nên chuyện gì.

Vô số sương máu bám vào trên người hắn ta, ăn mòn linh tuyến trên người hắn ta thành từng mảng điểm đen, đốm đen.

Mặt đất bị sức mạnh khổng lồ hắn ta đánh ra lúc giãy dụa thành từng hố sâu lớn nhỏ không đều.

Một ít khí lưu bị kích phát đánh vào trên cành cây, thậm chí còn có thể đánh ra từng mảnh vỏ cây. Có thể thấy được lúc này lực lượng của Tang Lan mạnh bao nhiêu.

Hiện giờ tất cả mọi thứ của Tang Lan đều bị Trương Vinh Phương nắm chặt trong tay, Tông Sư như hắn ta chính là một chuyện cười.

Tùy tiện so sánh với Tông Sư mà Trương Vinh Phương từng giao thủ trước đây, tùy tiện một người nào đều có thể nghiền ép người này trên võ đạo.

Có thể nói Tang Lan này căn bản chính là phế vật võ đạo.

Tiến vào Tông Sư, cũng là cái đồ dỏm, tiên cơ ngăn địch yếu đến đáng thương, phòng ngự tuyệt đối chỉ có một chút cơ sở cơ bản.

Chung Thức tăng lên cũng chỉ là hơi tăng phúc chút lực lượng tốc độ. Không hơn.

Tất cả của người này, đều dựa vào thần phật mà mình Bái Thần.

Từ năng lực chủ yếu của Chung Thức là tăng phúc áp chế ý chí thần phật là có thể nhìn ra được.

Loại áp chế này tuy mạnh, nhưng trong nháy mắt khi người bị công kích bị thương, sẽ bởi vì gặp kích thích khổng lồ mà tỉnh táo lại, xuất hiện phản kháng theo bản năng.

Trương Vinh Phương trước đó là như thế.

Về mặt ý chí hắn hoàn toàn bị áp ché, nhưng nháy mắt khi thân thể bị thương, hắn liền có thể kịp phản ứng, tiến hành né tránh. Chỉ có điều so sánh với người bình thường, hắn không sợ bị thương. Thế nên nhiều lần như vậy đều đánh không chết.

Đương nhiên, hiện tại Tang Lan đã biết hết tất cả.

Nhưng chuyện này cũng không hề đại biểu hắn thắng.

Trương Vinh Phương không hề quên trên tư liệu mà Thiên Nữ cho hắn, rõ ràng còn nhớ Linh Tướng còn có một hạng năng lực ẩn giấu nhất.

Đó chính là…

Đại Hàng Thần!

Trong nháy mắt, toàn thân Tang Lan sáng lên ánh sáng bạc dày đặc. Xung quanh toàn thân hắn ta hiện ra tảng lớn sương trắng bao phủ.

Hai mắt hắn ta hoàn toàn trắng bạc, ngẩng đầu nhìn về phía Trương Vinh Phương.

Tại thời khắc này, thuộc về tâm trí của con người hoàn toàn bị áp chế. Thay vào đó, là sự tồn tại hoàn toàn mới ở trình tự không biết kia.

“Đã đến rồi sao?” Lúc nãy trên mặt Trương Vinh Phương bởi vì mất máu quá nhiều dẫn đến có chút trắng bệch, hiện giờ đã khôi phục hoàn toàn.

Hắn nhìn chòng chọc Tang Lan đối diện, lúc này sự nhẹ nhàng trên mặt dần dần biến mất.

“Hàn Thiên.” Tang Lan bỗng mở miệng, đưa tay chỉ hướng phía bên này.

Trong tiếng ầm ầm, một luồng áp lực vô hình thật lớn, hung hăng từ ngón tay của hắn ta rơi lên người Trương Vinh Phương.

Chương 1331 - Phỏng đoán (18)

Đây là áp chế ý chí giống như ban nãy!

Chiêu thức giống nhau như đúc, nhưng cường độ so với trước kia phải mạnh hơn rất nhiều.

Trong mắt Trương Vinh Phương giống như xuất hiện tảng lớn khí lưu màu xanh lam, làn da trên người hắn không giải thích được tự bắt đầu nổ tung, hiện lên từng vết thương máu.

Trước đó hắn lợi dụng trạng thái cực hạn liền có thể dễ dàng tránh ra khỏi.

Nhưng bây giờ… hắn mở ra huyết liên mạnh hơn rồi, nhưng vẫn hãm sâu trong ảo giác áp chế ý chí.

Ken két!

Hai cái huyết liên sau lưng Trương Vinh Phương không ngừng giãy dụa, Huyết Thần và Nguyện Nữ trong đó giống như đang không cam lòng nhúc nhích, cố gắng trợ giúp phản kháng.

Nhưng lần này, hai bên chênh lệch thực sự quá lớn. Cố gắng của bọn nó, chỉ là khiến áp lực nặng nề vô hình xung quanh thoáng giảm bớt một tia, có chút ít còn hơn không.

Đây là đối kháng ý chí đơn thuần.

Hàng Thần của Linh Tướng, cho dù chỉ là tàn thần cũng mạnh hơn nhiều những Hàng Thần hắn đã từng gặp được trước kia.

Áp chế ý chí thần phật đơn thuần, cường độ của lần này là nhiều gấp trước kia mấy lần!

Toàn thân Trương Vinh Phương run rẩy, hai đầu gối không ngừng uốn lượn, thấp xuống, giống như có áp lực nặng nề khổng lồ đang ép buộc hắn quỳ xuống.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ!? Làm sao bây giờ!!?

Hắn điên cuồng chống đỡ thân thể, không để cho mình quỳ rạp xuống đất. Trong lòng suy nghĩ nhanh chóng chuyển động.

Cường độ của Đại Hàng Thần Linh Tướng vượt xa dự tính của hắn.

Thế cho nên Chung Thức Tông Sư hắn lưu lại, lúc này hoàn toàn không dùng được.

Bởi vì đây là đối kháng ý chí thuần túy.

Nếu muốn đối kháng áp chế ý chí thần phật, chỉ có dựa vào bản thân!

Đại Tông Sư Cực Cảnh chính là ép bản thân mình thành bị điên, mới có thể đối kháng áp chế tinh thần như vậy.

Mà người thường đối mặt với áp chế kiểu này, không thể nhúc nhích được!

Căn bản là không có cách nào để nhúc nhích!!!

Xuy xuy xuy!!

Trương Vinh Phương gần như chỉ là đứng tại chỗ, cả người đã bắn ra rậm rạp tảng lớn tơ máu.

Hắn há to mồm, cố gắng rống kêu ra tiếng, nhưng cổ họng chẳng phát ra được một tiếng nào, giống như có đồ vật gì đó đang kẹp chặt hắn.

“Cấm kỵ.” Mặt Tang Lan không chút thay đổi, đi từng bước lại gần bên này.

“Tự vẫn đi.”

Ánh sáng bạc trong đôi mắt hắn ta lại sáng rõ.

Tự vẫn!!?

Sắc mặt Trương Vinh Phương dữ tợn. Hai tay thế mà tự mình nhấc lên cao, chộp về phía cổ họng của mình.

Bàn tay dần dần, từng bước một, giơ lên, tới gần cổ.

Tự vẫn!!?

Hắn cực khổ tu hành, đêm đêm ngày ngày tính toán liều mạng, chính là vì sống cuộc sống yên bình mình muốn tại loạn thế này!!

Hắn muốn sống tốt hơn!!

Muốn cuộc sống an ổn hơn!!!

Hiện tại muốn hắn tự vẫn!!?

Vẻ mặt Trương Vinh Phương dữ tợn, huyết dịch toàn thân lưu chuyển với tốc độ cao nhất, nhiệt độ cơ thể cấp tốc kéo lên.

“Đang nói đùa gì vậy!!?”

Hắn điên cuồng khống chế hai tay, đối kháng luồng áp lực kinh khủng kia.

Vô số tâm tư tạp niệm trong đầu, ở chớp mắt này tiêu tán toàn bộ.

Chỉ còn lại có một chút.

Tránh ra!

Tránh ra!!

Tránh ra!!!

Oành!!

Trong nháy mắt ý chí thần phật bên ngoài lại tăng cường, hóa thành nước lũ hung hăng quét lên người Trương Vinh Phương.

Hai cánh tay hắn vốn đã bắt đầu trở nên chậm chạp, nhưng lúc này dưới tác dụng của luồng ngoại lực mới, hai tay hung hăng đâm hướng cổ mình.

Phốc!!

Trong nháy mắt, một cánh tay đỏ thẫm hung hăng va chạm từ phía dưới, cố sức tách hai tay của hắn ra, làm chệch hướng.

“A!!!!!”

Trương Vinh Phương ngẩng mạnh đầu, cơ thể vẫn bị đè nén tại thời khắc này giống như tránh thoát cái gì đó.

“Chung Thức!”

“Thần Tốc!!!”

Cơ hồ là cùng trong nháy mắt, dưới áp lực thật lớn, huyết liên thứ hai đằng sau lưng hắn lúc này triệt để thành hình.

Trong nháy mắt huyết liên tách ra.

Một mảnh hoa văn màu máu mới lan tràn bao trùm đến toàn thân hắn.

Thình thịch!!!

Hai nguồn lực khổng lồ mới kết hợp, bạo phát, ầm ầm phá vỡ áp lực vô hình nào đó.

Cơ thể nửa cong của Trương Vinh Phương chợt biến mất, nhằm phía Tang Lan.

Tất cả xung quanh giống như đều tiến vào trạng thái chậm tuyệt đối.

Bầu trời, đại địch, đá vụn bùn đất tung tóe, lá cây tung bay lăn lộn như mưa rơi, thậm chí một con trùng giáp đen bị trận đấu chấn cho rơi xuống giữa không trung.

Hết thảy tất cả, đều chậm lại tại thời khắc này.

Trương Vinh Phương giậm chân, vọt tới trước, tốc độ cực cao, không ngừng phá tan tầng tầng lớp lớp ý chí thần phật, khiến làn da toàn thân hắn cũng bắt đầu hé vô số miệng máu.

Lượng lớn máu loãng nhuộm đỏ thân thể.

Nhưng hắn mặc kệ.

Trong ánh mắt chỉ có một người phía trước — Tang Lan!

Tầng tầng ý chí thần phật giống như từng tầng gió màu băng lam, từng dòng nước lưu động xoay tròn, không ngừng bị hắn phá tan, xé mở, lại phá tan!

Hắn thấy mặt Tang Lan không chút thay đổi, chậm rãi lại đưa tay hướng về phía hắn, dường như chuẩn bị động thủ lần nữa.

Chương 1332 - Phỏng đoán (19)

Nhưng, đã không còn kịp rồi!

Dưới trạng thái Thần Tốc, toàn thân Trương Vinh Phương đẫm máu, mỗi một bước giẫm nứt mặt đất, làm nổ một cái hố lớn tới mấy mét.

Rốt cuộc, hắn đi tới trước người Tang Lan.

Ba cánh tay giơ lên, hướng phía trước, toàn lực.

"Tiên pháp - Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao!!!"

Ba cánh tay lấy một loại vận luật rung động kỳ dị, vẽ ra đường vòng cung lợi hại như đao phong, chợt chém xuống.

Vụt!!

Thời gian giống như trong nháy mắt dừng lại.

Tang Lan đứng tại chỗ, tay mới giơ lên một nửa, nhưng đã không thể tiếp tục.

Trong chớp nhoáng này, ba cánh tay của Trương Vinh Phương hoàn toàn không thèm quan tâm, đánh toàn lực với tốc độ cao nhất, lấy một lực đạo kinh khủng đánh vào giữa ngực hắn ta.

Không phải bất kỳ địa phương nào khác, chỉ là ở giữa ngực.

Dưới sức lực khổng lồ đè xuống, trong nháy mắt ba cánh tay đã bạo liệt nổ tung, hóa thành vô số huyết nhục mảnh xương, toàn bộ nện ở trên người Tang Lan.

Thời gian lại lưu động.

Ầm ầm!!

Một tiếng nổ vang lớn, mặt đất chấn động kịch liệt, tản ra một mảnh bùn đất dao động như sóng gợn.

Ba cánh tay của Trương Vinh Phương nổ tung, hắn nửa quỳ ở chính giữa, vẫn không nhúc nhích.

Mà bên kia, Tang Lan bay ngược ra, lấy một tốc độ khủng khiếp đụng gẫy cây cối phía sau, vẫn còn bay tiếp ra phía xa.

Giữa không trung, giữa ngực hắn ta bị đánh ra ba lỗ máu rõ ràng, đã có không ít xương thịt của Trương Vinh Phương lún vào vết thương.

Lúc này bộ phận trong vết thương đang bị vô số xương thịt ăn mòn, bắt đầu xuất hiện tảng lớn lốm đốm màu đen.

Theo lốm đốm cấp tốc lan tràn khuếch tán, ánh sáng bạc trong mắt hắn ta bắt đầu lóe lên, giống như bắt đầu kết nối không ổn định.

Tang Lan miễn cưỡng lại cố đưa tay. Hắn ta hoàn toàn không ngờ được ý chí của mình lại bị đâm xuyên, đợi đến lúc phản ứng kịp thì đã muộn rồi.

Tốc độ của người nọ quá nhanh, quá là nhanh.

Hắn ta còn rất nhiều năng lực chưa dùng, đáng tiếc cũng không kịp.

Tại một khắc cuối cùng này, có thể dựa vào chỉ có cơ thể cường đại của bản thân Linh Tướng.

“Quên đi.”

Phù.

Ánh sáng bạc trong mắt Tang Lan trực tiếp ảm đạm, tắt mất.

Cả người ầm ầm nổ tung ở giữa không trung, hóa thành một đóa hoa linh tuyến màu bạc, tách ra, tản ra, sau đó hóa thành bụi đen tản ra biến mất.

“Ta nhớ kỹ ngươi rồi.” Một khắc cuối cùng, giọng Tang Lan xa xa truyền vào trong tai Trương Vinh Phương.

“Nhớ kỹ ta?” Trương Vinh Phương gian nan đứng dậy, trên mặt lộ ra một tia tươi cười quái dị.

“Đánh lén thắng, cũng là thắng.” Bằng không hắn vẫn giữ lại Chung Thức không dùng, làm như vậy là vì cái gì?

Không phải là bạo phát tốc độ tại thời khắc mấu chốt, đánh cho người trở tay không kịp, một kích bị mất mạng sao?

“Người thắng mới có được tất cả.” Ba cánh tay trên người Trương Vinh Phương bắt đầu cấp tốc nhúc nhích, sinh trưởng, lại mở rộng ra.

“Đây, cũng là chuẩn tắc của Nhân Tiên chi đạo ta!”

“Linh Tướng kia… thế mà lại… đã chết!?”

Trên giữa sườn núi phía xa, Thiên Nữ đỡ Đông Phương Mục đã cầm máu, cùng với Nhiễm Hân Duyệt vẻ mặt trắng bệch cùng nhìn qua bên này từ xa.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy Tang Lan cuối cùng nổ tung, hóa thành một đoàn bụi đen.

Mấy người đều trợn to hai mắt, trầm mặc.

Linh Tướng là không thể chiến thắng được.

Chân lý này, từ lâu đã khắc sâu vào trong lòng mấy người.

Không chỉ bởi vì phòng ngự kinh khủng của bản thân Linh Tướng mà còn có chiêu Đại Hàng Thần cuối cùng.

Coi như là trong Đại Tông Sư Cực Cảnh cũng phải nhìn người, xếp hạng không đủ, đồng dạng không có sức chống lại.

Chỉ có mấy người xếp hạng cao nhất mới có thể thực sự đối kháng Linh Tướng chân chính trên ý nghĩa.

Nhưng tương tự, bọn họ không thích giao thủ với Linh Tướng, bởi vì không ai có thể giết chết Linh Tướng, thần phật không chết, Linh Tướng bất diệt.

Đặc biệt là cơ thể phòng ngự khủng bố của Linh Tướng, nó mạnh mẽ đến độ người bình thường hoàn toàn không cách nào tưởng tượng được.

Cầm ma binh cũng cần phí sức chín trâu hai hổ, mới có thể gây tổn thương được. Mà mỗi một lần đám Đại Tông Sư Cực Cảnh mở giải phóng thì sẽ bị nội thương một lần, đương nhiên càng không muốn giao thủ cùng.

“Tuy đánh rất gian nan nhưng hắn quả thật, đã giết một Linh Tướng.” Ánh mắt Đông Phương Mục phức tạp nói.

Ông ta sống quá lâu, cũng thấy rõ quá nhiều, đương nhiên rõ ràng điều này có ý nghĩa gì.

Một thân xác kiên cố của Linh Tướng, không có ma binh, quả là không ai có thể ngăn cản.

Bất luận là công hay là thủ, coi như là ông ta cầm ma binh trong tay, mở giải phóng, cũng nhiều lắm chỉ có thể tự bảo vệ mình.

Một khi bức cho đối phương Đại Hàng Thần, kết quả cuối cùng chính là ông ta chắc chắn phải chết.

Hiện tại, người nọ không sử dụng ma binh, thuần túy dựa vào chính mình đã cứng rắn đập chết một tên Linh Tướng.

Chương 1333 - Biến ảo (1)

“Xem ra… một loại Cực Cảnh mới, ra đời.” Ông ta bỗng nói.

“Cực Cảnh mới sao?” Thiên Nữ từ xa nhìn chăm chú vào Trương Vinh Phương, trong lòng mơ hồ có loại cảm giác chứng kiến thời đại.

Có thể giết chết một Linh Tướng, liền đại biểu cho Nhân Tiên quan chân chính xem như là đăng lâm trình tự cấp cao nhất toàn bộ thiên hạ.

Từ giờ khắc này, Trương Vinh Phương đã không còn là quân cờ mặc người chém giết đắn đo, mà là kỳ thủ có thể hạ xuống quân cờ thuộc về mình trên bàn cờ thiên hạ này.

Phần tư cách này, là không thể đếm hết số người tha thiết ước mơ cũng không lấy được.

Từ giờ khắc này, Nhân Tiên quan, cũng bởi vì Trương Vinh Phương mà hoàn toàn khác nhau!

Nhân tiên, nhân tiên, lấy người thành tiên!

Nhiễm Hân Duyệt ở một bên ngược lại là người tiếp thu nhanh nhất. Trước đó nàng đã tận mắt nhìn thấy Trương Vinh Phương và Đế Giang nhanh chóng đề thăng từng ngày từng tháng.

Sớm đã bị chấn động đến tê dại.

Hiện tại tuy lại bị chấn động một lần, nhưng thói quen thành tự nhiên, rất nhanh đã khôi phục bình thường.

“Lại nói tiếp thật sự có khả năng, nói không chừng Nhân Tiên chi đạo này thật đúng là một loại cảnh giới tương tự Cực Cảnh. Tác dụng phụ chính là hút máu, chỉ có điều so với Cực Cảnh khác mà nói, tác dụng phụ của Cực Cảnh Nhân Tiên phải tập trung hơn nhiều, cũng đơn nhất hơn nhiều.” Nàng như có điều suy nghĩ.

“… Đi thôi, đi gặp vị Tông Sư mới kỳ tài ngút trời này!” Đông Phương Mục ho khan vài tiếng, dẫn đầu đi về phía trước.

Ba người cùng nhau tến tới gần, rất nhanh đã bị Trương Vinh Phương phát hiện.

Lúc này ba cánh tay trên người hắn cấp tốc khôi phục thành hai cái, cơ thể cũng co rút lại, phóng ra mảng lớn hơi nước nóng hổi, khôi phục thành trạng thái bình thường vốn có.

Nhìn ba người Thiên Nữ đến gần, Trương Vinh Phương thở dài một tiếng, nghênh đón, gượng cười.

"Quả nhiên là không nghĩ tới, đánh một Linh Tướng yếu kém như vậy mà vẫn chật vật thế này, khiến ba vị chê cười rồi."

Lúc này mặc dù cơ thể hắn đã mọc ra lại cánh tay mới, nhưng chịu tổn thương, mất nhiều tinh huyết như vậy, nhất thời tổn thương nguyên khí nặng nề, rất chi là suy yếu.

Những thứ này vẫn được thôi, chỉ cần hút nhiều máu là có thể khôi phục. Mấu chốt vẫn là tâm thần.

Trương Vinh Phương có thể cảm giác được, sau trận chiến ban nãy, tâm thần hắn hao tổn cực đại. Lúc này mơ hồ có loại cảm giác mệt mỏi rã rời, muốn nghỉ ngơi.

Loại tổn thương trên trình tự tinh thần này, không biết bao lâu mới có thể khôi phục.

Nếu thêm một lần nữa, sợ là chưa chắc đã có thể lại bạo phát, đột phá áp chế tràng ý chí Hàng Thần kia của Tang Lan.

Lúc này ba người đến gần, đang định mở miệng chúc mừng, nghe thấy những lời của Trương Vinh Phương, nụ cười trên khuôn mặt già nua của Đông Phương Mục hơi cứng ngắc.

Lời nói này thật là có trình độ, mơ hồ có hương vị Nho giáo của ông ta trong đó…

Sự tồn tại như Linh Tướng, đặt ở bên ngoài hầu như chính là cường giả vô địch thiên hạ.

Trừ những người cao cấp nhất của các thế lực lớn những kia ra, còn có ai có thể làm gì bọn họ?

Trên cơ bản, trước khi Linh Tướng hành tẩu đều phải thăm dò rõ ràng mấy khu vực có uy hiếp, sau đó tránh khỏi.

Còn lại chính là tung hoành thiên hạ, không ai địch nổi.

Mà trận chiến hôm nay, sợ là sau này khu vực của Nhân Tiên quan cũng sắp bị tăng lên trình tự phải tránh khỏi.

Chuyện đại hỷ đủ để truyền vang thiên hạ, dương danh hậu thế như này, vị này lại có thể… ghét bỏ mình đánh quá thảm hại??

“Bất kể như thế nào, đa tạ quan chủ xuất thủ cứu giúp, bằng không, có khi cái mạng này của lão hủ thực sự chỉ có thể đánh mất ở đây.” Đông Phương Mục không hổ là Đại Tông Sư Nho giáo, quản lý biểu cảm rất tốt.

“Lão tiên sinh khách khí, tại hạ cũng là may mắn gặp dịp, vừa vặn phát hiện Thiên Nữ và Nhiễm Tông Sư ở đây, bởi vì là cố nhân bạn tốt, ra tay tương trợ cũng là chuyện đương nhiên.” Lúc này thân thể Trương Vinh Phương đã khôi phục như lúc ban đầu, máu tươi tổn thất khi sử dụng Âm Hồng trước đó, bây giờ cũng lại được tái tạo tốt, bổ toàn.

“Mạo muội hỏi một câu, lão tiên sinh cũng là Cực Cảnh?” Trương Vinh Phương tương đối hiếu kỳ đối với chuyện này.

Có thể giao thủ với một Linh Tướng cùng với một Đại Tông Sư lâu như vậy trước khi hắn đến, còn có thể chính diện đánh tan một Đại Tông Sư Bái Thần trong đó.

Có thể thấy được thực lực của lão nhân trước mắt.

Tiếp xúc với nhiều Cực Cảnh, đã thấy rất nhiều bệnh tâm thần, ấn tượng của Trương Vinh Phương với lão nhân trước mắt cũng không tệ lắm.

“Cực Cảnh à…. xem như là vậy, cũng không tính là vậy.” Đông Phương Mục gật đầu xong, lại lắc đầu.

“Chỉ giáo cho?” Trương Vinh Phương, Thiên Nữ, Nhiễm Hân Duyệt đều bị lời này khơi gợi lên lòng hiếu kỳ.

Chương 1334 - Biến ảo (2)

Đối với Nho giáo, thế lực to lớn đã từng phủ đầy bụi trong lịch sử này, bọn họ đều rất tò mò.

Phải biết rằng năm đó Nho giáo có thể nói là tín ngưỡng trong lòng người đọc sách khắp thiên hạ.

Thế lực thực lực mạnh, quả thực có thể với Phật Môn đạo giáo xác nhập vào một thể hiện nay.

Lại không ngờ rằng, sau khi Trần Quân Trầm bị Đế sư đánh bại liền chưa gượng dậy nổi, rất nhanh đã bị Linh đình áp chế, phân cách, tiêu diệt.

Hôm nay mới có thể biến thành hạ cửu lưu, đặt song song với kỹ nữ. Từ đó cũng có thể nhìn ra mối hận và kiêng kỵ của Linh đình đối với Nho giáo trước đây.

"Trên thực tế, đạo mà Nho giáo ta tu hành phải sớm hơn Cực Cảnh. Khi đó lúc bọn ta lớn mạnh hưng thịnh, làm gì có Cực Cảnh nào chứ." Đông Phương Mục lại ho khan vài tiếng.

"Đã có duyên gặp mặt, không bằng chúng ta trước tiên tìm một nơi trò chuyện thế nào?"

"Chính có ý đó." Trương Vinh Phương gật đầu.

Thương thế của mấy người đều không nhẹ, ngay cả Thiên Nữ, lúc này cũng có vẻ hơi uể oải. Đây là hiện tượng tự nhiên do trước đó cao độ tập trung tinh thần, sau đó liên tiếp bị Linh Tướng và Đại Tông Sư áp chế.

*

*

*

Ngay trong nháy mắt Tang Lan bị đánh tan.

Một vòng rung động vô hình, lấy khu vực hắn ta hóa thành bụi đen biến mất làm khởi điểm, nhanh chóng mở rộng, lan tràn hướng xung quanh.

Tín hiệu vô hình lấy tốc độ người thường không cách nào tưởng tượng, xuyên qua khoảng cách mấy nghìn kilomet. Đường kính hơn mười ngàn cây số chớp mắt đã bao trùm tất cả thần miếu, đạo quan, chùa miểu vân vân trên toàn bộ Đại Linh.

Tất cả có cung phụng thần phật, tại thời khắc này, đều theo tín hiệu truyền bá vô hình kia, hơi phản hồi lại tín hiệu mới.

“Cấm kỵ.”

“Cấm kỵ.”

“Cấm kỵ.”

“Cấm kỵ.”

Từng thần dụ giống như mưa rơi, rơi vào trong đầu thần quan tu sĩ tăng lữ đạo nhân cầu khẩn ở trước tượng thần.

Chân Phật tự Tây tông, trong đại điện Di Lặc.

Một hạt châu trên phật châu trong tay Nguyên Sư chợt bị cứng rắn bóp vỡ, hóa thành vô số bột phấn vụn gỗ vẩy ra.

“Tang Lan.” Ngũ quan trên khuôn mặt tròn thành một đoàn của hắn ta cau có.

Hắn ta buông phật châu, lấy ra từ bên hông một khối lệnh bài màu xanh bạc.

Lệnh bài tinh xảo hoa lệ, điêu khắc vô số hoa văn phi điểu trùng cá, ở giữa có một hình ảnh rồng hút nước mơ hồ.

Đây là linh bài hộ thân thuộc về giáo phái của Tang Lan. Trong đó lưu lại một sợi linh tuyến trên người Tang Lan.

Dưới tình huống bình thường, bởi vì có một sợi linh tuyến của Linh Tướng nên tấm lệnh bài này sẽ hiện ra ánh sáng bạc nhàn nhạt, thoạt nhìn tương đối thần dị.

Nhưng lúc này, mặt ngoài lệnh bài ảm đạm không ánh sáng, đã không còn sự sáng bóng trước kia, giống như văn vật để đó mấy trăm năm, xấu xí mục nát.

“Hắn thế mà lại đã chết?” Thần quang trong mắt nhỏ của Nguyên Sư chậm rãi trở nên ngưng trọng, trở nên nghiêm nghị.

“Ai ra tay? Nghịch Thời hội? Chân Nhất? Đại Đạo? Hay là lực lượng ẩn giấu của ngũ vương?”

Về phần còn lại, hắn ta không tin có ai có thể giết chết Tang Lan.

Coi như là Địa Mẫu hành tẩu các đại quý tộc người Linh cung phụng, cũng chẳng qua cùng lắm là ngang hàng với Tang Lan.

Thần phật hành tẩu của từng nhà này, phần lớn đều là Linh Tướng tàn thần giống như Tang Lan.

Bọn họ toàn nhờ vào thần phật đề thăng mình, sau đó mỗi ngày sống mơ mơ màng màng, cao cao tại thượng, quan sát chúng sinh, hưởng thụ vinh hoa phú quý vô số người cung dưỡng, coi mạng người như cỏ rác.

Loại người này cũng chỉ có thể bắt nạt võ nhân dưới Linh Tướng, phàm là xuất thủ với cao thủ cùng trình tự, đều có thể đơn giản miểu sát bọn họ.

Mặc dù Nguyên Sư cũng chướng mắt loại người như Tang Lan, nhưng lúc này đây không giống nhau.

Một tia tin tức vô hình theo phương hướng không rõ chui vào đầu hắn ta.

Loại tin tức chợt hiện ra này, chính là phương thức xuất hiện nhất quán của thần dụ.

Nguyên Sư cũng sớm thành thói quen.

Hắn ta cấp tốc nhìn quét một lần, sắc mặt cũng càng thêm nghiêm túc.

“Cấm kỵ… Nhân Tiên quan… Quan chủ lại có thể có thể chính diện giết chết Tang Lan!?”

Nhìn từ thần dụ, Tang Lan không phải chết bởi linh tuyến tương tự cắn nuốt. Linh tuyến của hắn ta, hôm nay hoàn toàn bị nát bấy tiêu tán một bộ phận!

Loại tiêu tán này, đại biểu cho tổn thất mang tính vĩnh cửu!

Vậy nên cuối cùng thần Hàn Thiên sau lưng hắn ta quyết đoán từ bỏ Đại Hàng Thần, tự bạo thân thể, chính là vì phòng ngừa càng nhiều linh tuyến Linh Tướng bị ăn mòn, bị tổn thất vĩnh viễn.

“Quả thật là cấm kỵ!!” Trong lòng Nguyên Sư cũng dâng lên một tia sởn tóc gáy.

Trước đó người đầu tiên làm được điểm này, là Nho giáo.

Người đọc sách không nói chuyện yêu ma quỷ quái.

Năm đó Nho giáo khởi xướng mọi người không tin thần phật, từng một lần dẫn đến linh tuyến của giáo phái vĩnh cửu giảm thiểu với số lượng biên độ lớn.

Chương 1335 - Biến ảo (3)

Sau đó nhiều lần đại chiến, mới triệt để chèn ép tiêu diệt Nho giáo.

Kết quả Nho giáo mới biến mất bao nhiêu năm, hiện tại lại xuất hiện một Nhân Tiên quan mới??

"Thế đạo này quả nhiên là đại loạn buông xuống mà!" Dự cảm bất tường trong lòng Nguyên Sư càng thêm cường liệt.

Mỗi lần loạn thế, trên sông tất có yêu nghiệt hiện thế, náo động quốc tộ, làm thiên hạ loạn lạc.

Ban đầu Nho giáo là như thế, hiện tại, Nhân Tiên chi đạo này cũng là như thế.

"Người đến!" Hắn ta bỗng lấy âm thanh chói tai kêu to lên.

"Dạ có!" Một tiểu sa di cấp tốc vào cửa.

"Thông tri điện Dạ Xoa, Nguyên Phong chết rồi, để Đại Tông Sư phía sau có thể bổ sung danh ngạch Bái Thần." Giọng điệu Nguyên Sư bình tĩnh nói.

"Ặc…" Tiểu sa di đứng tại chỗ, có chút hơi khó không nhúc nhích.

"Thế nào? Không nghe hiểu lời nói của ta!?" Ánh mắt Nguyên Sư lạnh lẽo, nhìn đối phương.

Cả người tiểu sa di run lên.

"Không phải trụ trì! Ngay hôm qua, điện Dạ Xoa, điện Tu La, đều có Đại Tông Sư suốt đêm rời khỏi. Hôm nay… hôm nay…"

Bỗng nhiên trong lòng Nguyên Sư dâng lên một tia không ổn.

"Nói!"

"Vâng!! Hôm nay Đại Tông Sư dự bị hai trong điện, chỉ còn lại một vị. Ba vị còn lại… đều chạy!" Sa di khóc không ra nước mắt, vội vàng một hơi nói hết tất cả.

"Chạy rồi?" Nguyên Sư bỗng đứng vụt dậy, hai mắt trợn to.

“Chỉ có Từ Trường Dũng, Từ Đại Tông Sư để lại một lá thư, đại ý là bọn họ đến đây Bái Thần, gia nhập Tây tông là vì cầu được trường sinh, không phải vì chết thay cho Tây tông. Gần đây Đại Tông Sư Bái Thần Tây tông liên tiếp ngã xuống, bọn họ đều sợ hãi.”

Những gì sa di nói khiến đôi mắt của Nguyên Sư tối sầm lại, răng nghiến chặt vào nhau, phát ra âm thanh ken két.

“Một đám chuột nhắt!”

Rầm một tiếng, bàn tay hắn ta hung hăng vỗ vào hư không một cái, đánh ra một luồng khí lưu đập xuống đất, không ngờ lại đánh trúng một cơn gió lốc, thổi tắt hơn nửa hương nến trong đại điện.

Sa di không dám lên tiếng.

Những Đại Tông Sư này đến dễ dàng, vốn là là những kẻ hung ác, những tên côn đồ bị các thế lực lớn truy nã, làm đủ loại chuyện xấu xa, lần lượt nhìn thấy các Tông Sư, Đại Tông Sư lần lượt chết ở Tây tông, cân nhắc lợi hại, nhanh chân bỏ chạy cũng là chuyện bình thường.

Đây là vấn đề lớn nhất mà thế lực bành trướng dựa vào ngoại lực phải đối mặt.

Lúc thuận buồm xuôi gió, lớn mạnh cực nhanh.

Nhưng một khi gặp chút bất lợi, mọi trợ lực trước đó đều tan thành bọt nước, nhanh chóng rút lui tản đi. Thậm chí một bộ phận có thể trở thành lực cản ngược lại.

“Những người còn lại đã chạy, vậy để người cuối cùng lên đỉnh đi.” Hít một hơi thật sâu, Nguyên Sư phân phó, nói.

“Gần đây đã mất quá nhiều nhân thủ. Phải cẩn thận hơn. Nhưng không thể mặc kệ cấm kỵ.”

Thần dụ giáng xuống thì phải xử lý ngay, nếu không…

Nhưng bây giờ Linh Tướng Tang Lan đã mất, điều đó chứng tỏ Nhân Tiên quan là một cái hố lớn. Trừ khi hắn ta ra tự mình ra tay. Hoặc là để Nguyên Hoành xuất động. Nhưng hiện tại hai người bọn họ đang ngồi khống chế thế cục, không cách nào nhúc nhích ngo ngoe được.

Khi tiểu sa di rời đi, đôi mắt Nguyên Sư chợt lóe lên.

“Xem ra chỉ có thể làm theo thông lệ.”

Cái gọi là thông lệ là tiểu thần giáo mà đại giáo thần giáo vẫn luôn nuôi dưỡng, từ thần giáo và các thế lực khác.

Điều động các thế lực này để thăm dò, xác định thông tin sâu cạn của đối thủ, sau đó quyết định cách đối phó dựa trên phản hồi. Vẫn luôn là thủ pháp quen dùng.

Đây cũng là lý do tại sao các giáo phái lớn cho phép nhiều giáo phái nhỏ tồn tại.

Chân Phật tự cung cấp Vũ Tân giáo là vì thế, nhưng bây giờ giáo chủ Tang Lan Vũ Tân giáo đã không còn nữa, tạm thời trống rỗng, phải cần một thời gian ngắn mới có thể khôi phục, tái sinh.

Hơn nữa bởi vì linh tuyến đã vĩnh viễn bị thương tổn, Tang Lan còn có thể ổn định ở trên Linh Tướng hay không là một vấn đề.

Đây cũng là một tổn thất to lớn đối với Chân Phật tự.

“Những người sốt sắng nhất về cấm kỵ có lẽ là các nhà đại quý tộc ở Đại Đô. Không bằng đợi một chút, để họ lên trước.” Nguyên Sư nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi, vẻ mặt đã trở nên thoải mái trở lại.

*

*

*

Nguyên Sư đoán không sai.

Vào ngày tin tức về việc Tang Lan ngã xuống lan rộng, từng tượng thần được cung phụng trong các thần miếu Địa Mẫu Thần lần lượt phát ra những lời thần dụ.

Đối với cấm kỵ, các đại quý tộc không dám chậm trễ, lập tức phái ra từng đội người ngựa hướng về phủ Vu Sơn, Sơn Tỉnh điều tra.

Cùng lúc đó, dưới sự thúc giục của thần dụ, rất nhiều giáo phái nhỏ khác cũng không thể không phái lực lượng chủ lực của

mình đi đến Nhân Tiên quan để điều tra.

Trong số những đội ngũ này, thậm chí còn có những đại quý tộc cung phụng Linh Tướng như Tang Lan, hai người họ cùng nhau xuất động, hành động mau lẹ.

Chương 1336 - Biến ảo (4)

Phần lớn tất cả mười nhà đại quý tộc, mỗi nhà đều thờ phụng một vị Địa Mẫu hành tẩu, những Địa Mẫu hành tẩu này hầu như đều là Linh Tướng bình thường như Tang Lan.

Bọn họ chủ tu văn công, sau khi miễn cưỡng đạt đến cấp bậc Bái Thần, liền bước vào Linh Tướng, từ đó hưởng hết vinh hoa phú quý.

Và bởi vì thân phận huyết thống đại quý tộc của người Linh, ngưỡng cửa Bái Thần trở thành Linh Tướng của bọn họ cũng thấp hơn so với người bình thường. Chỉ cần Luyện Thần sơ kỳ là có thể Bái Thần thành công.

Một đám người như vậy sau khi biết được Tang Lan đã chết một lần, lập tức trở nên căng thẳng.

Bởi vì thực lực của Nhân Tiên quan, nếu có thể uy hiếp được Tang Lan, thì nhất định có thể uy hiếp được bọn họ.

Hơn nữa thần dụ đã hạ xuống, nhất thời tất cả các đại quý tộc đều cảm thấy bất an, bắt đầu cực kỳ chủ động phái các cao thủ đi đến Sơn Tỉnh.

Mà ở phía bên kia, sau khi Nhạc Đức Văn bị đánh bại, đại quân rút lui.

Mộc Lê vương tiếp tục tiến lên, trong khi Đại Đạo Giáo, Tuyết Hồng các thì huy động đại quân thần tướng, cố gắng xây dựng một tuyến phòng thủ mới.

Hai bên một lần nữa hội tụ tại Độ Chu Sơn, cách Đại Đô hai trăm dặm.

Mộc Lê vương đã tụ hợp đến chín mươi vạn đại quân, cộng với hậu cần, có một trăm năm mươi vạn người, che ngợp bầu trời, mênh mông cuồn cuộn, quét sạch hướng về phía Đại Đô.

Mà Đại Đạo Giáo thành lập rất nhiều liên quân, từ ba mươi vạn quân hộ vệ Đại Đô, bốn mươi lăm vạn trú quân tạm thời được chuyển đến từ các khu vực xung quanh, hợp lại thành bảy mươi lăm vạn quân, giằng co với Mộc Lê vương.

Hai bên cờ xí dày đặc, binh mã như biển, bách tướng như kình (mạnh mẽ, dữ dội).

Bị ngăn cách bởi một khu rừng thông đen dưới chân núi Độ Chu Sơn, đóng trại, đối mặt nhau hàng trăm dặm. Đại chiến hết sức căng thẳng.

Lúc này, trong doanh trướng chủ soái quân hộ vệ một phương.

Lửa than trong chiếc chậu lớn tỏa ra nhiệt độ ấm áp, sưởi ấm toàn bộ doanh trướng.

Chủ soái Uất Trì Hồng Sơn ngồi sau bàn, nhìn chăm chú các tướng lĩnh ngồi ngay ngắn ở hai bên.

“Những người ở đây đến từ nhà nào, bản tướng cũng không nói nhiều, trong lòng mọi người sáng như gương, đều rõ ràng.

Bây giờ chư vị hợp lực, bất kể sau này tranh đoạt như thế nào, vượt qua cửa ải khó khăn này trước rồi hẵng nói. Có biện pháp, ý nghĩ gì có thể nói ra ở đây.”

Uất Trì Hồng Sơn biết rõ chuyện quân mình.

Các quân hộ vệ này nhìn thì binh lực xê xích không nhiều, nhưng trên thực tế, khi thực chiến, so với đại quân của Mộc Lê vương ở phía đối diện, chênh lệch cực lớn.

Cái gọi là quân hộ vệ Đại Đô về cơ bản là những lão gia binh đã nhiều năm không trải qua thực chiến. Kẻ nào kẻ nấy tham sống sợ chết, bắt nạt lương dân thì không sao, nhưng đối mặt với đám côn đồ Hồng Cân quân hung ác kia thì chẳng khác gì không công chịu chết, chỉ có thể dùng để nạp đầu người.

Mà những trú quân còn lại được điều động khẩn cấp từ các khu vực xung quanh thì chia năm xẻ bảy, hầu hết đều mong nhớ người thân trong khu vực nhà mình.

Một khi Mộc Lê vương càn quét khu vực chung quanh, tạo thành rung chuyển, bộ phận trú quân này sợ rằng sẽ có xảy ra đại loạn.

Trong doanh trướng một mảnh im lặng, không ai đáp lời, dồn dập tránh ánh mắt của chủ soái.

Đoán chừng tất cả mọi người đều hiểu rõ tình huống bây giờ là gì, đánh thắng được hay không cũng không phải chỉ tùy tiện

nói mấy câu là có thể làm được.

“Nhạc chưởng giáo, ngài xem, bây giờ có thể có cách gì không?”

Thấy rằng những người còn lại không có hi vọng gì, ánh mắt Uất Trì Hồng Sơn lại rơi vào trên người Nhạc Đức Văn.

Nhạc Đức Văn ngồi ở ghế đầu tiên bên trái, hai mắt hơi nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch. Rõ ràng là vẫn chưa bình phục vết thương lần trước.

“Thực lực Khoa Tây Ốc xác thực rất mạnh, còn có Thiên Công bên cạnh, lão đạo có thể trong thời gian ngắn duy trì cân bằng, đã cố gắng hết sức.” Nhạc Đức Văn khẽ lắc đầu, tương tự cũng không có cách nào.

“Nếu Chân Nhất, Tây tông, Thiên Tỏa cũng ra tay thì sao?” Uất Trì Hồng Sơn hỏi.

“Họ vẫn cần phải áp chế Hồng Cân Quân đóng quân ở chỗ mình, không còn hơi sức phân tâm.” Nhạc Đức Văn trả lời.

Thật ra, Hồng Sơn cũng biết đây chỉ là cái cớ, những thế lực còn lại chỉ nhìn thấy Nhạc Đức Văn suy yếu rồi, không muốn góp sức nữa, vậy thôi.

Mọi người ở đây đều rõ ràng.

Uất Trì Hồng Sơn thở hắt ra một hơi dài, còn muốn nói điều gì đó. Liền nghe thấy tiếng bước chân vội vã đến gần bên ngoài.

“Báo! Đối diện trung quân có dị động, tiên phong Trần Kỳ Chính đang tới gần tiền quân của chúng ta!” Là một tên binh lính sau khi vào trướng, quỳ xuống đất, lớn tiếng bẩm báo.

“Đây là khiêu chiến. Trần Kỳ Chính, người huyện Giang Châu Huy, Trạch Tỉnh, một thân Hắc Vân thương pháp xuất quỷ nhập thần.”

Chương 1337 - Biến ảo (5)

“Mấy năm trước đã lấy bất ngờ giành chiến thắng ở biên cảnh, trong vòng ba chiêu đã giết hai tướng lĩnh loạn quân. Chư vị có ai sẵn sàng ứng chiến không?”

Uất Trì Hồng Sơn liếc nhìn mọi người ở đây.

Không ai lên tiếng.

Nhạc Đức Văn ở bên cạnh nhìn thấy thế, trong lòng thở dài, biết rằng tình hình bây giờ thực sự không thể cứu vãn.

Nếu muốn dựa vào đám binh lính vô dụng này để tập hợp lực lượng, sợ rằng không có hy vọng.

Ông ngẩng đầu nhìn bầu trời ngoài doanh trướng, hôm đó trời trong xanh chưa từng có, giống như trái tim ông giờ phút này, trong vắt, yên bình giống như vậy.

“Thôi bỏ đi.”

Bỗng nhiên, ông đứng dậy, bước ra khỏi lều.

“Nhạc chưởng giáo? Ngài đây là?” Uất Trì Hồng Sơn nghi hoặc nhìn về phía ông.

Nhưng không nhận được trả lời.

Nhạc Đức Văn khoát khoát tay, dẫn theo hai tiểu đạo đồng, bình tĩnh bước ra khỏi doanh trướng, nhanh chóng biến mất giữa rất nhiều doanh địa.

Chênh lệch thời gian không nhiều.

*

*

*

Phủ Vu Sơn.

Đông Phương Mục bưng một bát nước thuốc, uống từng ngụm to, ừng ực ừng ực nuốt xuống.

Trên người ông ta buộc đủ loại băng gạc, sắc mặt vốn hồng hào trước kia tái nhợt rất nhiều.

Trương Vinh Phương, Thiên Nữ Đồng Chương và Nhiễm Hân Duyệt lúc này đều ngồi xuống trong căn phòng nhỏ này.

Đây là một lô cốt bằng đất bên ngoài phủ Vu Sơn.

Đó cũng là ngôi nhà mà Đông Phương Mục vẫn luôn sinh sống.

“Nói đến, vừa rồi có tin tức, gián điệp trong Minh truyền tin đến, nói là các nơi của Đại Linh đều phái nhân thủ đến đây điều tra chuyện của Nhân Tiên quan. Cái chết của Tang Lan gây nên chấn động rất lớn.

Tiếp theo, quan chủ có lẽ phải cẩn thận hơn, biết Tang Lan là Linh Tướng chết ở đây, những thế lực này vẫn tiếp tục phái người tới đây, điều đó có nghĩa là bọn họ thực sự có lòng tin rất lớn đối với lực lượng mà bọn họ phái tới. Nói không chừng những quý tộc Đại Đô kia còn có thể phái những loại hình cung phụng như Địa Mẫu hành tẩu ra.”

Đông Phương Mục nghiêm túc nhắc nhở.

“Địa Mẫu hành tẩu?” Trương Vinh Phương lần đầu tiên nghe thấy cái tên này.

“Là như vậy, người đời ai cũng biết Thần Tướng là mạnh nhất, trấn thủ Đại Linh rất nhiều năm, nhưng Thần Tướng thật ra chính là cấp bậc cao nhất bên trong Linh Tướng. Mà bên trong Linh Tướng, còn có sự phân chia nhỏ bé. Trong đó chênh lệch cực lớn.” Đông Phương Mục giải thích.

“Xin tiên sinh chỉ giáo.” Trương Vinh Phương nghiêm nghị nói. Đây rõ ràng là những thứ mà mấy người Thiên Nữ không thể chạm tới.

“Nói thì dễ, thật ra, việc cung phụng Địa Mẫu đã dính líu tới phạm trù Linh Phi giáo. Trong các ghi chép thần thoại của Linh Phi giáo, tổng cộng có phân chia giữa Địa Mẫu và Thiên Thần. Địa Mẫu có là bảy mươi vị, Thiên Thần có chín mươi chín tôn. Tất cả các vị thần đều ở dưới Linh Phi Thiên tối cao.” Đông Phương Mục giải thích.

“Nhiều vậy?” Nhiễm Hân Duyệt kìm lòng không được, lên tiếng: “Có nhiều thần như thế, lấy đâu ra nhiều tín đồ như vậy để phân chia?”

“Đúng vậy, cho nên Đại Linh vẫn không ngừng chinh phạt khắp nơi, thu nạp rất nhiều thần dị giáo vào hệ thống Thiên Thần Địa Mẫu của mình, đồng thời cũng thu thập một lượng lớn tín đồ. Cho tới bây giờ mới cơ bản tập hợp đủ tất cả các vị trí.

Thật ra, Đại Đạo, Chân Nhất, Phật Môn, thần linh của họ đều được đưa vào hệ thống này, trở thành một phần danh nghĩa của Linh Phi giáo.

Mà Mật giáo thì không thuộc về hệ thống này. Bọn họ không chịu quản thúc, hăng hái phản kháng là vì lý do này.” Đông Phương Mục gật đầu nói.

“Nhắc mới nói, Thiên Nữ, ngươi đã liên lạc cao tầng Nghịch Thời hội của các ngươi rồi, bây giờ có nhận được phản hồi nào chưa?”

“Vẫn chưa. Sau khi tin tức tình báo truyền đến, liền không có liên lạc nữa.” Thiên Nữ trả lời.

Gần đây nàng càng ngày càng trở nên đờ đẫn, có đôi khi sẽ ngồi thất thần tại chỗ rất lâu, không nói lời nào, chỉ thỉnh thoảng chớp mắt mấy cái.

Sau khi chứng kiến trận chiến Trương Vinh Phương đánh giết Tang Lan, trong lòng nàng nảy sinh một khao khát mới đối với thực lực.

Thiên Ma Cực Cảnh có thể tùy tâm sở dục, không có bất kỳ ràng buộc nào. Phát huy đến cực hạn những ham muốn hiện tại của bản thân.

Ví dụ như muốn ngây người thì nhất định phải ngây người đến mức tận cùng, cho dù bệnh trĩ phát tác cũng không thể đứng dậy được.

Mãi đến khi trong lòng hoàn toàn không muốn ngẩn người, mới có thể làm chuyện khác.

Trạng thái này tựa tựa như trở về bản năng, nhưng lại có chỗ khác biệt. Bởi vì cho dù bản năng động vật cũng có ký ức.

Nhưng Thiên Ma chỉ nhìn vào hiện tại, những ký ức trong quá khứ cứ cách một đoạn thời gian sẽ từ từ biến mất. Thỏa mãn

dục vọng nhất thời đến tột cùng. Cho dù một giây sau có thể chết, bọn họ cũng có thể ngay lập tức đi làm điều đó.

Trạng thái kỳ lạ này, lúc này đã dần dần bắt đầu hiện ra trên người Thiên Nữ.

Chương 1338 - Biến ảo (6)

“Tiếp theo, quan chủ đã nghĩ tới nên đối phó với đợt sóng lớn ập đến từ thiên hạ như thế nào chưa?” Đông Phương Mục nhìn về phía Trương Vinh Phương.

“So với Nhân Tiên quan của ta, Nghịch Thời hội lúc đó đã ứng đối ra sao?” Trương Vinh Phương không trả lời, ngược lại hỏi một câu hỏi khác.

“Bị trọng thương, sau đó ẩn nấp.” Nhiễm Hân Duyệt trả lời.

“Nho giáo thì sao?” Trương Vinh Phương lại hỏi.

“Bị trọng thương, tan rã, bây giờ…” Đông Phương Mục khẽ lắc đầu.

“Vì sao lại như thế? Thật sự không thể địch lại Linh Tướng Thần Tướng sao?” Trương Vinh Phương trầm mặc, hỏi.

“Linh Tướng Thần Tướng, thì có thể địch. Nhưng thần phật là không thể địch.” Đông Phương Mục trả lời. “Ý chí của con người, so với ý chí thần phật, chênh lệch giữa hai bên quá quá lớn. Thần phật bất tử bất diệt, mà sinh tử của chúng ta chỉ có một cơ hội. Cho nên, đây cũng là nguyên nhân mấu chốt chúng ta ẩn nấp ở phía sau màn.”

Ông ta thở dài.

“Đối kháng chính diện, con người chắc chắn phải chết. Một khi Đại Hàng Thần thần phật, ngươi đã từng thấy uy lực của thứ đó rồi đấy, một Linh Tướng bình thường cũng có thể lập tức hóa thành cường giả tuyệt đỉnh, chớ nói chi là vẫn còn có những Linh Tướng mạnh mẽ hơn nữa. Cho nên chỉ có thần phật mới có thể áp chế thần phật. Mà chúng ta, chỉ cần có thể bị động duy trì cho bản thân không bị ảnh hưởng, cứ như vậy đã là cực hạn của loài người rồi. Mà muốn đối kháng với bọn họ, cách duy nhất chính là chia rẽ nội bộ bọn họ, giảm bớt tín đồ của bọn họ!”

Đông Phương Mục nghiêm túc nghiêm nghị nhìn chăm chú vào Trương Vinh Phương.

“Cho nên, bây giờ ngươi đánh lén giết chết Linh Tướng, tất nhiên sẽ dẫn tới việc nhóm thần phật chấn động. Bọn họ phái nhiều cao thủ đến đây như vậy, nhất định đã không còn quan tâm việc Đại Đạo Giáo che chở. Từ giờ trở đi ngươi nhất định không được dựa vào Nhạc Đức Văn nữa, mà là phải suy xét, làm sao mình có thể sống sót khỏi sự đuổi giết của những thứ này!”

Trương Vinh Phương trầm mặc.

Bây giờ tâm thần hắn vẫn đang tuôn ra từng đợt mệt mỏi, nếu trong thời gian ngắn lại có một Linh Tướng Đại Hàng Thần lần nữa, thì hắn thật sự không chắc là có thể chịu nổi.

Ý tứ của Đông Phương Mục rất rõ ràng.

Hoặc là mượn lực Nho giáo, hoặc là mượn lực Nghịch Thời hội, ẩn giấu bản thân.

Nhưng, một cảm giác cực kì không cam lòng dâng lên trong lòng hắn.

Vùn vụt, đột nhiên một con hắc điểu bay vụt vào từ bên ngoài tiểu sảnh, đáp xuống đầu vai Đông Phương Mục.

Thần sắc ông ta nhíu lại, nhận lấy hắc điểu, gỡ ống trúc trên đùi xuống.

Mở ống trúc ra, đổ cuộn giấy bên trong ra.

Mở ra đọc qua.

Bỗng nhiên, ông ta đột ngột đứng dậy khỏi ghế ngồi, sắc mặt thay đổi kịch liệt.

“Làm làm sao có khả năng!”

Ánh mắt Trương Vinh Phương, Thiên Nữ, Nhiễm Hân Duyệt đồng thời bị thu hút lại, nhận lấy trang giấy cầm trong tay ông ta.

“Đông Phương tiên sinh. Ngài thế này là?” Trương Vinh Phương nhíu mày đứng dậy.

Chuyện có thể khiến cho một Đại Tông Sư thất thố như vậy, nhất định là đã xảy ra sự việc cực kỳ đáng sợ nào đó, mới có thể khiến ông ta khiếp sợ như vậy.

Điều này khiến trong lòng hắn dâng lên một chút dự cảm bất tường.

Đông Phương Mục ngẩng đầu, sắc mặt hơi đờ đẫn.

“Mộc Lê vương đã chết, Khoa Tây Ốc làm phản, Nhạc Đức Văn thống nhất hai đại quân, bay thẳng đến Đại Đô!”

“!”

Trong phòng nhỏ, ba người đều lặng im.

“Không phải trước đó hai đại quân vẫn đang giằng co sao? Lúc trước Khoa Tây Ốc còn đánh Nhạc Đức Văn bị thương. Như vậy là thế nào?” Nhiễm Hân Duyệt không dám tin mà lẩm bẩm nói.

Nghịch Thời hội bọn họ phí hết tâm tư mới châm ngòi khơi ra đại chiến lớn như thế, thế mà bây giờ….

“Đó là trước đó.” Ánh mắt Đông Phương Mục phức tạp. “Nhạc Đức Văn lừa người khắp thiên hạ!”

Lúc ông ta nói ra những lời này, ánh mắt phức tạp nhìn Trương Vinh Phương.

Hắn không phản bác được, chỉ có thể trầm mặc.

*

*

*

Dưới chân Độ Chu Sơn.

Quân doanh trung quân của Mộc Lê vương.

Không có chém giết, không có tử đấu.

Trong quân trướng chủ soái.

Khoa Tây Ốc nhìn Mộc Lê vương lồng ngực nhuốm máu, ngã xuống đất không dậy nổi, khẽ lắc đầu.

“Ta đã khuyên ngươi rất nhiều lần rồi, rất nhiều lần mà đáng tiếc đi đến một bước bây giờ cũng không phải điều ta muốn.” Hắn ta và Mộc Lê vương cũng là hảo hữu, bây giờ không thể không ra tay, trong lòng hắn ta cũng không chịu nổi.

“Quả thật Khoa huynh là người đáng tin, đã nói trước thì nhất định làm được. Nói ra tay là ra tay. Cho dù là hảo hữu chí giao nhiều năm mà vẫn hung ác quyết tâm được.”

Trong doanh trướng, Nhạc Đức Văn bưng một chén trà sâm, chậm rãi uống một ngụm, thần sắc bình tĩnh.

“Chỉ là tạm thời liên thủ một lần thôi.” Khoa Tây Ốc cũng bình tĩnh. “Bây giờ đại thế của chúng ta đã thành, thu thập tuỷ não cũng đã xêm xêm sắp đầy, các giáo phái không nghe lời cũng đều nhổ bỏ hết rồi. Tiếp theo đây nên là trận đánh trực diện đúng không?”

Chương 1339 - Biến ảo (7)

“Đúng vậy. Ngươi và ta đã kết bạn nhiều năm, xem ra vẫn là ngươi hiểu ta.” Nhạc Đức Văn gật đầu. “Lần trước cũng thế, may mắn mà có ngươi, gom người lại với nhau, mới thoải mái giải quyết toàn bộ. Ngươi và ta phối hợp vẫn y hệt năm đó.”

“Thương thế của ngươi không sao chứ?” Khoa Tây Ốc nhíu mày.

“Thương ngươi gây ra thì không có gì đáng ngại, là do hình như Địa Mẫu Thần Tuyết Hồng các đã phát giác ra được gì đó.” Nhạc Đức Văn thở dài: “Nhóm bằng hữu cũ mà cuối cùng lại thiếu đi một người. Là lỗi của ta, hay là của hắn đây?”

“Không phải của ai cả.” Khoa Tây Ốc cũng trầm mặc: “Chỉ là lập trường khác nhau, chỉ thế thôi.”

“Những người khác đã chuẩn bị thỏa đáng rồi nhỉ?” Cuối cùng Nhạc Đức Văn hỏi.

“Đều xong cả rồi, chỉ sợ bây giờ bên ngoài vẫn còn mù mờ, cho là nhóm chúng ta đang đánh nhau hết sức.” Khoa Tây Ốc cười lên.

“Chẳng qua, nếu không phải có thần dụ ủng hộ, ta vẫn thật sự không nhất định dám tin ngươi.”

“Chúng ta là bạn bè cũ.” Nhạc Đức Văn cường điệu.

“Mấy tên bạn bè cũ của ngươi đã chết rồi còn lại mấy người?” Khoa Tây Ốc hỏi lại.

“Đi thôi.” Nhạc Đức Văn không nói thêm nữa. Đứng dậy, đi đến lối ra, vén màn lều vải lên.

Bên ngoài có một thiếu niên hoa phục mi thanh mục tú, cung kính hành lễ với ông.

“Thanh Hà, gặp qua Nhạc chưởng giáo.”

“Đứa nhỏ ngoan.” Nhạc Đức Văn sờ sờ đầu hắn. “Đi theo sư phó ngươi sẽ mạnh mẽ hơn so với đi theo người cha bạc tình bạc nghĩa kia.”

“Ta cũng cảm thấy như thế.” Thanh Hà cười nói.

Hắn là con riêng của Mộc Lê vương, cũng là người thừa kế vương vị, đồng thời còn là một trong những đệ tử thân truyền của Khoa Tây Ốc.

“Thiên Công sư bá của ngươi đâu?”

“Thấy tình thế không ổn, nên trước đó đã đi rồi.” Thanh Hà trả lời. “Đi cùng hắn ta còn có mấy tướng lĩnh không nghe lời của vương phủ.”

“Ngược lại tên tiểu tử kia chạy cũng nhanh.” Nhạc Đức Văn sờ cằm.

“Đúng rồi, Nhạc chưởng giáo, đệ tử có một nghi hoặc, không biết có thể giải đáp hay không?” Thanh Hà nói.

“Ngươi nói đi. Nếu có thể trả lời thì ta nhất định sẽ nói.” Lúc này tâm trạng Nhạc Đức Văn không tệ.

“Ngài, thật sự đã bị thương sao?” Thanh Hà mở to hai mắt tò mò hỏi.

“Thật.” Nhạc Đức Văn gật đầu. “Không như thế, làm sao có thể giấu giếm được người trong cả thiên hạ?”

“Vậy, cung chủ Kim Ngọc Ngôn đã thật sự trở mặt với ngài? Đi mất rồi?” Thanh Hà lại hỏi lần nữa.

“Thật. Nàng ta không có ý định quay về.” Nhạc Đức Văn gật đầu.

“Cái này…” Thanh Hà hơi không biết nên nói gì.

“Ngươi đang muốn hỏi vì sao ta có đại thù sinh tử với nhiều giáo phái như vậy, nhưng tại sao bọn họ đều đồng ý nghe theo ta lần này? Phối hợp với ta? Đúng không?” Nhạc Đức Văn cười nói.

“Vâng.” Quả thực Thanh Hà nghi hoặc điều này.

Rõ ràng trước đó Nhạc Đức Văn đã đánh chết nhiều cao thủ như vậy, giết nhiều tín đồ giáo phái như vậy. Vì sao bây giờ bọn họ vẫn vui lòng phối hợp hành động cùng nhau như thế? Đồng ý nghe hiệu lệnh của ông?

Nhạc Đức Văn ngẩng đầu nhìn vô số lều vải quân doanh kéo dài xa xa đến cuối tầm mắt. Vẫn còn có vài đợt náo động phản kháng bộc phát lẻ tẻ.

“Thực ra, ta cũng vô cùng bất ngờ.”

“Có lẽ là, vì chúng ta đều cùng có chung một kẻ địch nhỉ?”

Một câu cuối cùng của ông, giọng nói càng ngày càng nhẹ, giống như không phải là đang trả lời Thanh Hà, mà chỉ là đang trả lời cho chính mình.

Hiện tại chỉ còn trăm dặm, Đại Đô gần trong gang tấc.

Mặc dù ông đã ra vào nơi đây vô số lần.

Nhưng lần này, lại là khác nhau.

*

*

*

“Nhanh lên! Chạy ngay đi!”

Một nhánh đại quân may mắn xông ra phản kháng ở phía sau Mộc Lê vương, dưới sự dẫn dắt của mấy tên tướng lĩnh ngân giáp, bộc phá vòng vây, dùng tốc độ cao nhất chạy ra khỏi những tên binh sĩ đang bao vây.

Cũng may không ai chết, tướng lĩnh phụng mệnh trấn áp cũng chỉ đuổi theo tượng trưng, rồi thả người rời đi.

Đột nhiên Mộc Lê vương bỏ mình, con ông ta kế vị, lập tức tuyên bố Khoa Tây Ốc là người có toàn quyền quản lý quân vụ.

Sau đó bài trừ một loạt nhóm đối lập, thu hồi quân quyền.

Một vài tướng lĩnh không muốn, đã bị đánh chết tại chỗ.

Còn lại rất ít phần tử ngoan cố, dẫn người phóng ngựa trốn đi.

Nhân lúc đại quân đang mịt mù, tướng lĩnh không hề có ý chí chiến đấu, không biết nên làm như thế nào cho phải.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi cấp trên ổn định lại.

Những nhánh nhân mã này vừa chạy ra, nhân lúc chạy ra khỏi quận quân doanh đóng quân, phóng ngựa phi nhanh theo con đường lúc đến.

Một người trong nhóm nhân mã đang mặc giáp trụ không khác với binh tướng còn lại lắm, thoạt nhìn chính là một phó tướng

bình thường.

Nhưng nếu có người trên tầng cao nhìn thấy khuôn mặt này, đều sẽ giật nảy cả mình.

Người này lại có khuôn mặt cực kỳ tương tự đương kim Mộc Lê vương!

Chương 1340 - Biến ảo (8)

“Thế thân thứ hai cũng đã chết. Khoa Tây Ốc. Ta đối đãi với ngươi như anh em ruột thịt! Ngươi lại dám đối xử với ta như vậy?”

Người này chính là Mộc Lê vương thực sự ẩn nấp đến cực kỳ sâu!

Cả đời ông ta bồi dưỡng ra được hai thế thân, bây giờ đã dùng hết toàn bộ. Mà đổi lại, chính là hai lần trốn khỏi tình thế chắc chắn phải chết.

Mà bây giờ, Mộc Lê vương đã thoát thân ra khỏi vòng vây, mới chính thức suy nghĩ rõ ràng.

Khoa Tây Ốc, rốt cuộc đang muốn làm gì.

Hoặc là nói, Thiên Giáo Minh, Khoa Tây Ốc, cùng với tất cả giáo phái của Đại Đạo Giáo, điều bọn họ thật sự muốn làm là gì!

“Không hổ là người đệ nhất thiên hạ, dùng một chiêu tính toán người khắp thiên hạ!” Mộc Lê vương càng nghĩ càng kinh hãi, càng nghĩ càng tức giận.

Lúc này đội nhân mã ông ta dẫn đầu đã chạy trốn tới phạm vi cách đại quân hơn mười dặm.

“Vương gia, Bây giờ chẳng còn gì nữa hết? Chúng ta đã mất tất cả? Bây giờ chúng ta nên làm gì?” Tiểu tướng hộ vệ thả chậm tốc độ ngựa, uể oải nhìn về phía bên này.

“Về lãnh địa! Có Địa Mẫu cung phụng ở đó, chúng ta còn có cơ hội! Còn có thể đông sơn tái khởi!” Mộc Lê vương hung ác nói.

“Địa Mẫu cung phụng?”

“Không sai! Còn có hy vọng! Chúng ta vẫn chưa thua! Đi!” Mộc Lê vương quát khẽ.

Một nhóm hơn trăm người cưỡi ngựa nhanh chóng phi nước đại về nơi đến.

*

*

*

Lúc này xung quanh phủ Vu Sơn.

Hai bóng người mơ hồ nhẹ nhàng đáp xuống đất, đứng vững trên chạc cây, quan sát Nguyện Nữ hạp ở phía xa xa.

“Nơi đó chính là tổng bộ Nhân Tiên quan, một nơi tàn thần tồn tại. Quả thật là tà thần ngoại ma, người người có thể tru diệt!” Một người dùng giọng điệu lạnh lùng nói.

“Tang Lan đã ngã xuống ở nơi này? Buồn cười!” Người còn lại nói.

“Bản thân tiểu tử kia không muốn khổ luyện võ đạo, ham thích hưởng thụ, nên phải có một kiếp này.”

“Nói nhiều như vậy làm gì, đầu tiên cứ đi xem rồi lại nói. Chỉ là một tàn thần, còn dám ngăn cản chúng ta hay sao?”

Thân làm Địa Mẫu cung phụng, hai người bọn họ sớm đã hình thành thói quen cảm giác tất cả mọi thứ ngoài thần phật đều phải ở phía dưới bọn họ.

Mặc dù bọn họ chỉ là Địa Mẫu cung phụng, thực lực không khác với Tang Lan cho lắm. Nhưng không thể ngăn cản chỗ dựa phía sau bọn họ cường hãn.

Ngay khi hai người chuẩn bị bước vào Nguyện Nữ hạp.

Một gợn sóng vô hình, bay vụt mà tới từ bầu trời đằng xa như thiểm điện, rơi vào đầu hai người.

“Nhạc Đức Văn tên này không sao?”

Bước chân hai người dừng lại, đồng thời dừng lại tại chỗ.

“Còn đi nữa không?” Một người thấp giọng hỏi.

“Ngươi đi ta không đi.” Một người khác trả lời.

“Vậy ta cũng không đi.”

“Chỗ này là khu vực Đại Đạo Giáo đã chỉ rõ là không được phép làm loạn, tùy tiện xem qua là được, động thủ là coi như xong. Mọi người dĩ hòa vi quý.”

“Quả thực, dĩ hòa vi quý, coi như ra đây giải sầu một chút.”

*

*

*

Bên kia.

Trên quan đạo đi từ Đại Đô đến phủ Vu Sơn.

Hai cỗ kiệu đang được bốn kiệu phu khuôn mặt chất phác nâng lên, lao vùn vụt tiến thẳng một đường.

“Lần này đi Vu Sơn, ngược lại Nhân Tiên quan kia thật sự kỳ lạ, thế mà có thể tạo ra loại người đặc biệt dùng hút máu để khôi phục thương thế. Ngược lại lần này phải bắt nhiều hơn một chút rồi trở về nghiên cứu cẩn thận.” Trong một cỗ kiệu truyền ra giọng nói lạnh băng của một nữ tử.

“Ngược lại ta cảm thấy rất hứng thú đối với tên quán chủ kia, có thể chính diện giết chết Tang Lan, quả thực rất có thực lực. Mặc dù Hàn Thiên Thần phía sau Tang Lan chỉ là một tàn thần. Nhưng dùng toàn lực Hàng Thần, thì cũng chỉ yếu hơn ta một bậc thôi.”

Trong một cái kiệu khác lại là giọng điệu nhu hòa của một nam tử thanh niên.

“Ta thấy ngươi đang muốn đi bắt mấy nữ tử xinh đẹp có thể tự lành vô hạn thì có? Hưởng thụ đêm đầu của nữ tử mỗi đêm, chẳng phải ngươi đang tính chủ kiến thế này sao?” Nữ tử khinh thường nói.

“An Ninh, ngươi vẫn có quá nhiều hiểu lầm về ta.” Nam tử cười khổ.

“Hiểu lầm? Năm đó ta đã tận mắt thấy.” Nữ tử còn chưa dứt lời, xa xa đã có một gợn sóng vô hình giáng từ trên trời xuống, chui vào não hải hai người.

Âm thanh im bặt mà dừng, nhất thời mặt hai người đều biến sắc.

“Nhạc Đức Văn không sao?”

“Không chỉ không sao. Còn có Khoa Tây Ốc. Đại Quang Minh Giáo minh. Thế mà tất cả chỉ là quân cờ! Thật là bạo tay!” Nữ tử cắn răng nói.

“Bản gia gặp nguy cơ, trở lại ngay lập tức!” Nam tử trầm giọng nói.

Hai cỗ kiệu bỗng dừng lại, quay đầu dùng tốc độ cao nhất đi về phía Đại Đô.

Cùng lúc đó, vốn dĩ là từng đội từng đội cao thủ chạy tới gần phủ Vu Sơn, điều tra Nhân Tiên quan.

Ngay thời khắc này, toàn bộ không hẹn mà cùng quay đầu chuyển hướng, điên cuồng trở về Đại Đô.

Chương 1341 - Biến ảo (9)

“Thiên hạ này như gió, như sóng, như biển, như vực sâu, quả nhiên là mọi người sử dụng thủ đoạn nhiều lần, chưa đến cuối cùng, thì vẫn không ai biết người thắng là ai.”

Đông Phương Mục đứng trên tầng cao nhất trong thổ bảo nhà mình nhìn ra cảnh sắc xa xa.

Mặt trời mới mọc lên đỏ rực tựa như lòng đỏ trứng, non, tròn, vàng rực. Ai nhìn vào cũng muốn đến cắn một cái.

Nhưng mấy cái núi dựa dám đi cắn người này, không một ai là đơn giản.

“Thầy ơi, bây giờ chúng ta tùy tiện cấu kết với Nhân Tiên quan, có phải hơi không ổn lắm không?”

Sau lưng Đông Phương Mục có một hàng đệ tử nam nữ quần áo khác nhau đang đứng thẳng tắp.

Trên người những đệ tử này có người ăn mặc như nông dân, có ăn mặc của phú thương, còn có váy vóc ca cơ tầm thường, tổng cộng tầm mười người, có thể nói là gần như các ngành các nghề nào cũng có.

Nhưng lúc này ánh mắt tất cả mọi người nhìn về phía Đông Phương Mục, đều mang theo vẻ chân thành và lo lắng.

Lo lắng là sau khi thầy đã bị thương rồi, thân thể còn có thể khôi phục nguyên khí hay không.

“Tất nhiên Nhân Tiên quan sẽ bị thần phật nhằm vào, bị chư giáo nhằm vào. Là minh hữu tự nhiên của chúng ta. Hơn nữa quán chủ của bọn họ đã cứu lão phu một mạng, về tình về lý, đều nhất định phải dùng lễ để tiếp đón, dùng chân thành để đối đãi.” Đông Phương Mục ho khan vài tiếng, xoay người thở dài.

“Chuyện cho tới bây giờ, cũng là lúc Nho giáo ta nên xuất hiện lại trên thế đạo này.”

“Hôm nay Hồng Cân náo động thiên hạ, dân chúng lầm than, vạn tà cùng nổi lên khắp các nơi, chính là thời điểm để chúng ta cứu dân trong biển lửa, thu hoạch dân tâm. Nhân Tiên quan

cũng đúng lúc có thể làm tiêu điểm thu hút sự chú ý của nhóm thần phật, che lấp chúng ta.” Đông Phương Mục trầm giọng nói.

“Nhân Tiên quan kia có thật sự mạnh như vậy?” Một đệ tử nhíu mày chất vấn.

“Không có.” Đông Phương Mục cười nói: “Nhưng người sau lưng quán chủ Nhân Tiên quan, thì có.”

Đột nhiên vẻ mặt ông ta hơi thay đổi, vẫy tay.

“Được rồi, tất cả đi xuống đi.”

“Vâng.” Cả đám đệ tử nhao nhao hành lễ với Đông Phương Mục, sau đó rời khỏi.

Không lâu sau khi đoàn người rời khỏi, một bóng người cường tráng cao lớn chậm rãi đi vào từ ngoài cửa. Chính là Trương Vinh Phương khoác cẩm bào màu đen.

Hắn đã mặc đạo bào rất lâu rồi, đột nhiên đổi thành trang phục bình thường, nhiều ít hắn vẫn có chút chưa quen.

Cốc cốc cốc. Trương Vinh Phương đứng ngoài cửa, gõ cửa.

“Mời vào.” Trên mặt Đông Phương Mục lộ ra nụ cười ấm áp.

“Đông Phương tiên sinh, ngày hôm trước đã nói về võ học Nho giáo, nói được phân nửa, phần sau vẫn chưa được nói rõ. Trong lòng Trương mỗ rất nhiều nghi hoặc, không biết ngươi có thể giải đáp không?”

Nguyên thân của Trương Vinh Phương chính là xuất thân nho hộ, ít nhiều cũng hơi hiểu về Nho giáo.

Bây giờ vốn dĩ cho rằng Nho gia đã bị phế bỏ, nhưng thế mà đột ngột xuất hiện một Đại Tông Sư ẩn tàng.

Thế này cũng hơi khoa trương.

Đột nhiên hắn hiểu được, rốt cuộc Nho gia còn ẩn tàng thực lực mạnh bao nhiêu.

Với lại rốt cuộc võ học Nho gia và Cực Cảnh có quan hệ gì, đây cũng là điều hắn muốn làm rõ.

“Ý đồ quán chủ đến đây, lão phu cũng đoán được chút ít.” Đông Phương Mục cười nói. “Chẳng qua hôm qua có hai vị

Nghịch Thời hội ở đây, cho nên ta mới cố ý đổi chủ đề. Bây giờ cũng chỉ còn hai người chúng ta, đều là người một nhà. Cũng không còn gì cố kỵ nữa.”

“Tiên sinh cũng biết xuất thân của Trương mỗ?” Trương Vinh Phương kinh ngạc.

“Quán chủ chưa từng che giấu dung mạo, cộng thêm thường xuyên không hợp với một vài phủ đệ trong thành, có muốn không biết cũng khó.” Đông Phương Mục trả lời.

“Vậy cũng đúng.” Trương Vinh Phương gật đầu: “Bây giờ thầy ta đã tiến thẳng vào Đại Đô, không biết tình huống hiện tại đã thế nào? Còn Nho giáo có dự định gì?”

“Khi chưa gặp thời thì chỉ làm phúc cho mình, lúc hiển đạt* thì làm phúc cho cả thiên hạ. Hôm nay vạn dân trong thiên hạ đều khổ, làm việc mà chúng ta có thể làm là được rồi.” Đông Phương Mục cứ như đã trả lời, nhưng lại không hề có nội dung gì.

*Có được địa vị rực rỡ vẻ vang

Trương Vinh Phương lại nói: “Nếu tiên sinh đã không muốn nói đến, vậy cứ tâm sự võ học Nho giáo và Cực Cảnh thôi. Chuyện vãn bối tò mò là, trước đó tiên sinh đã từng đề cập qua, hình như Cực Cảnh có nguồn gốc từ Nho gia? Không biết là thuyết pháp như thế nào?”

“Cực Cảnh, coi như là đi những con đường khác nhau đến cực hạn điển hình.” Đông Phương Mục thở dài. “Nhưng đầu nguồn tối căn bản trong đó vẫn là hạch tâm của Nho giáo ta - Thuần Tâm Hoán Ngọc.”

“Tại sao lại nói như thế?” Những lý luận liên quan tới võ học này, Trương Vinh Phương cảm thấy tương đối hứng thú.

Tiền đề của tiên cơ ngăn địch chính là phải hiểu nguyên lý võ học của đối thủ trước, rồi quan sát tư duy và xu hướng tâm lý của đối thủ, ký ức cơ thể, từ đó đạt tới hiệu quả dự đoán tuyệt đối tức thời.

Chương 1342 - Biến ảo (10)

Bây giờ hắn đã thấm nhuần trong người.

Cho nên hiểu được càng nhiều võ học mới lạ mình chưa biết, cũng có chỗ tốt to lớn đối với tiên cơ ngăn địch của hắn.

"Quán chủ cũng là người một nhà, lão phu sẽ không giấu giếm gì cả." Đông Phương Mục hơi cười: "Thuần Tâm Hoán Ngọc, mấu chốt của nó, chính là phải thuần tâm trước, mới có thể hoán ngọc. Quân tử đeo ngọc, nuôi ngọc, được ngọc, sau đó mới có thể hợp nhất tâm và ngọc, đạt thành nhất quán."

"Mà thuần tâm thế nào, trong Nho giáo ta tự có phương pháp tu tâm trọn vẹn. Nhân nghĩa lễ trí tin, đây là ngũ thường Nho gia ta, xuất phát từ Khổng Tử, kéo dài bởi Đổng Trọng Thư, Mạnh Tử. Mà hiện nay, thì là chỉ ngũ mạch Nho giáo ta. Chuẩn tắc của mỗi một mạch đều có sự khác nhau rất nhiều. Mà chúng ta thì thành tại mình, thành tại người, chuẩn tắc nhìn như phong phú, thực ra tất cả đều vì một điểm. Đó chính là thành tại tâm."

"Vậy ngọc là gì? Vì sao lại phải hoán ngọc?" Trương Vinh Phương hỏi lại. "Mà thuần tâm và Cực Cảnh có quan hệ gì?"

"Ngọc là vật ngươi muốn đạt được, phàm là vật tốt đẹp trong lòng ngươi, vật, người ngươi muốn, thì đều có thể xem là ngọc. Trong dòng sông dài của cuộc sống, luôn có rất nhiều người có thể nhảy ra khỏi mặt sông, ngước nhìn về phía trước, lại quay đầu nhìn sau lưng. Ngọc có thể ở trước mặt ngươi, cũng có thể có thể là sau lưng ngươi." Đông Phương Mục trả lời.

"Dùng Thuần Tâm Hoán Ngọc, nếu thành, thì sẽ đến cảnh giới viên mãn. Nếu không thành, cũng có thể đi lại kiên định, bước vào con đường thành tâm thành. Mà Cực Cảnh cũng như thế, dùng thuần tâm theo đuổi viên ngọc vô hạn không thể được thỏa mãn, nhưng đây cũng không phải là chính đạo. Là tà đạo dùng tiêu hao tự thân làm chủ."

Trương Vinh Phương nghe vậy, đã hơi hiểu được.

Thế giới này cũng có Khổng Mạnh là điều mà hắn không nghĩ tới. Đến lúc này, hắn đã nhìn kỹ lại phát triển của Đại Linh, nhiều hơn nữa là một nhánh lịch sử khác của kiếp trước.

"Thế ngọc của Đông Phương tiên sinh là cái gì? Không biết có thể nói cho ta biết hay không?" Đột nhiên hắn hỏi.

"Ngọc của lão phu là lập lại Nho Môn một lần nữa." Đông Phương Mục nghiêm túc trả lời. "Có thể tiểu hữu chưa phát hiện, bây giờ ngọc của ngươi đã thành hình."

"Ngọc của ta…." Trong lòng Trương Vinh Phương suy tư.

Đến bây giờ, nếu như nói hắn còn có một thứ gì muốn đạt được, nhưng lại chưa thể đạt tới.

Vậy thì chỉ có một – đạt thành thể nhân tiên hoàn toàn!

Bây giờ huyết liên của hắn đã mở hai đóa, ngưng tụ hai lần tam hoa, còn thiếu một đóa cuối cùng, là có thể thành tựu Tam Hoa Tụ Đỉnh.

Cũng đã đạt được thiên phú Đồng Nguyện rồi. Bây giờ con đường Nhạc sư phụ đi, nếu thắng, nhất định sẽ một bước lên trời.

Nếu bại…

Hắn cũng phải chuẩn bị sẵn sàng cho chuyện này.

*

*

*

Đại Đô.

Hắc Vân đại quân vây nhốt đô thành.

Tứ phương Đại Đô, bởi vì không có tường thành phòng hộ, nhân mã hai bên tụ hội, cờ xí che trời, hình thành hai lỗ tròn đen đỏ to lớn.

Bên ngoài vùng đen đỏ.

Uất Trì Hồng Sơn đứng chính giữa quân trận, các Linh Tướng đặt song song với Nhạc Đức Văn và Khoa Tây Ốc, nhìn ra đô thành phía xa.

Cho đến bây giờ, trong đầu hắn vẫn còn là hỗn loạn.

Trước đó đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao đại quân trăm vạn người lại đột ngột từ bỏ chống cự?

Vì sao quân tướng của Mộc Lê vương lại đứng chuyện trò vui vẻ với nhóm người bên cạnh mình?

Khoa Tây Ốc chính là đại địch, vì sao lúc này lại đang trò chuyện vui vẻ cùng Nhạc Đức Văn?

Cũng may thứ những người này muốn không phải hắn, mà là tên của hắn. Cho nên cũng chẳng ai quan tâm lúc này hắn nghĩ thế nào.

"Người ngoan cố chống lại trong nội thành, đơn giản là tầm mười hộ đại quý tộc người Linh. Quân Phụng Linh, quân Chức Tượng vẫn đang đi giữa đường. Bây giờ đã trễ rồi."

Nhạc Đức Văn vuốt bộ râu, nhìn ra xa xa.

"Chúng ta dùng một tiếng trống tăng khí thế, không thể trì trệ."

"Bên phía hoàng cung làm sao? Có gì ứng đối lại?" Khoa Tây Ốc hỏi.

"Bọn họ không có bất cứ ai đi ra cả, còn đang chờ đợi." Sắc mặt Nhạc Đức Văn bình tĩnh. "Bọn họ đang tính, chúng ta cũng đang tính toán, người trong thiên hạ cũng đang tính. Ai thắng ai bại, không phải chỉ nhất thời."

Hít sâu một hơi, ông quay đầu lại, nhìn về phía sau lưng có rất nhiều Linh Tướng cưỡi ngựa đợi chiến.

Đại Đạo Giáo, Chân Nhất Giáo, Thiên Giáo Minh, Giáo minh, Thiên Tỏa Giáo, Hắc Thập Giáo rất nhiều Linh Tướng các giáo phái tề tụ, mượn khí thế đại quân ngưng tụ, hơi thở thần phật đang ẩn hiện.

Lúc này trên bầu trời khu vực chủ tướng, mơ hồ có khí lưu vô hình xoay tròn, vờn quanh, đâm thẳng vào tầng mây trên bầu trời.

Rõ ràng hôm nay là thời tiết u ám. Nhưng vùng trời trên đại quân lại luôn luôn có một vị trí nhỏ hình thành trống không.

“Chư quân, thành bại ở lần này.”

Chương 1343 - Biến ảo (11)

Nhạc Đức Văn chậm rãi giơ tay lên, năm ngón tay nắm tay, mở ra.

"Chiến!"

Đột nhiên ông gầm lên giận dữ.

"Chiến!" Quân trận chỗ gần hô to.

"Chiến!" Tầng tầng lớp lớp quân trận xa xa, cử binh gầm thét.

"Chiến!"

Tất cả quân tướng cùng rống lên.

Trống trận nổi lên, sóng âm truyền đi, nhanh chóng khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Từng vòng từng vòng quân tốt cùng hô to.

Từng lớp từng lớp tiếng gầm như biển động, ầm vang vọt tới tàn quân đang phòng thủ trong Đại Đô.

Quân coi giữ thuần túy là tư binh gia đinh do hơn mười nhà đại quý tộc Đại Linh vơ vét, gượng gạo chắp vá lại để phòng giữ.

Lúc này bị tiếng gầm to lớn xung kích, sắc mặt tất cả mọi người trắng bệch, toàn thân tê dại.

Thậm chí có người ngay cả tấm khiên cũng rớt xuống đất mà không hề phát hiện.

Có người ngồi xổm xuống khóc ròng, có người lại nhắm mắt cúi đầu niệm kinh văn thần phật.

Thậm chí từng khu vực ngay cả trận hình cũng bắt đầu hỗn loạn sụp đổ, lộ ra từng chút lỗ hổng trong màu đỏ lốm đốm.

"Ta chính là Nhạc Đức Văn Đại Đạo Giáo! Nay, thay thế làm thiên đạo, chỉnh đốn triều cương, bảo vệ tân đế, định loạn thiên hạ!"

Nhạc Đức Văn gầm thét, sóng âm xen lẫn trong rất nhiều tiếng gầm, lại có thể nghe thấy rõ ràng.

Chỉ một thoáng, trống trận gấp rút, từng đội quân trận đều nhịp, tới gần thành trì Đại Đô.

Máy móc công thành nhao nhao chuẩn bị thả dây thừng, gắn đá tảng.

Số cung thủ dùng hàng vạn mà tính bắt đầu lên dây cung, nâng cung, chỉ lên trời.

“Giết!”

Giống như một cú nổ, trong tiếng ầm vang, vô số mây đen chen chúc mà đến bốn phương tám hướng đô thành.

“Vì sao lại phải như thế? Thế gian này, vì sao mọi người không thể ngồi xuống, cùng nghiêm túc nói chuyện thật đàng hoàng? Vì sao lại phải tranh đấu?”

Phía xa xa chiến trường, một nhóm hắc giáp quân tinh nhuệ bảo vệ.

Trên xe kéo, có một nam tử trẻ tuổi khuôn mặt xinh đẹp, khí chất nhu hòa đang ngồi.

Chỗ hắn chính là chỗ cao có thể nhìn ra chiến trường phía xa.

Lúc này nhìn qua màn chém giết rối loạn kinh khủng xa xa, không biết từ khi nào trên hai gò má trắng nõn của hắn có thêm màu đỏ ửng.

“Nếu ngồi xuống thảo luận là có thể khiến thiên hạ bình định lại, sao trên đời này lại có thêm nhiều hi sinh như vậy?” Một hộ vệ kim giáp bên cạnh, toàn thân hắn bao phủ trong mũ giáp khải giáp, không nhìn rõ khuôn mặt.

“Vương gia phải hiểu khổ tâm của đám người Nhạc chưởng giáo.” Hộ vệ bình tĩnh trả lời.

“Vậy nhóm các vương huynh thì sao? Nếu là đánh hạ Đại Đô, vương huynh bọn họ phải bị xử trí như thế nào?” Nam tử ấm áp hỏi.

Hắn chính là một trong ngũ vương được Đại Đạo Giáo và Cảm Ứng môn cùng ủng hộ - Đông Bình vương.

Hộ vệ không trả lời, chỉ trầm mặc.

Nhưng vốn dĩ trầm mặc chính là câu trả lời tốt nhất.

Đông Bình vương thở dài, mặt lộ vẻ không đành lòng. “Nếu có thể, có thể tặng đế vị cho Nhạc sư phụ?”

“Đế vị không phải người Linh thì không thể đảm nhiệm, vương gia nói chuyện cẩn thận.” Hộ vệ chung quanh nhao nhao giật mình, vội vàng khuyên nhủ.

“Ngay từ ban đầu, bổn vương đã không muốn làm Linh Đế gì đó.” Đông Bình vương bất đắc dĩ lắc đầu.

“Nhưng…” Hắn không nói thêm câu nói kế tiếp, nhưng tất cả mọi người đều đoán được ý nghĩa.

Vì điều như vậy, hắn đã từng nói không biết bao nhiêu lần.

Lúc này ở phía xa xa, quân phòng giữ màu đỏ trong tình thế xấu mây đen che phủ, hoàn toàn không có sức chống cự, trong phút chốc đã tán loạn đại bại.

Địa Mẫu các đại quý tộc cung phụng đi qua đi lại, điên cuồng ra tay trong loạn chiến, đồ sát hắc giáp quân.

Nhưng mới ra mấy chiêu đã bị từng Linh Tướng chặn đường chính xác.

Cái gọi là Địa Mẫu đi lại, Linh Tướng quý tộc, ở trước mặt rất nhiều Linh Tướng chém giết mà thành trong giáo phái, không có một kẻ nào vượt qua được mười chiêu.

Cơ bản thoáng qua đã bị hạ trong tích tắc.

Trong đó có hai người kịp thời Hàng Thần, nhưng Hàng Thần dẫn tới ý chí thần phật áp chế, nhanh chóng bị quân thế cả đại quân xung quanh áp chế.

Đồng thời giáo phái còn lại toả ra ý chí thần phật, hộ tống áp chế, này lên kia xuống, dễ như trở bàn tay đã đánh tan nó hoàn toàn.

Trong chốc lát cả Đại Đô đã hóa thành tu la tràng, cung nỏ, đạn pháo, tiếng súng, người thường cụt tay cụt chân.

Bái Thần tự bạo linh tuyến, giống như từng đoàn đóa hoa màu bạc sán lạn, không ngừng nở rộ, sau đó lại không ngừng tan biến.

Nhạc Đức Văn thả người lướt qua trên bầu trời giữa vạn quân, thẳng đến hoàng cung.

Sau lưng ông, Khoa Tây Ốc, Thanh Dịch đạo nhân và một đám Linh Tướng nhao nhao vọt lên, tụ lại.

Trên người tất cả mọi người bắt đầu hiện ra ngân quang nhàn nhạt. Đó là ký hiệu sắp Đại Hàng Thần.

Bành!

Sau một tiếng vang thật lớn.

Cánh cổng hoàng cung bị phá tan nặng nề, khung cửa đứt gãy, sụp đổ rơi xuống đất. Tất cả cửa chính động nhẹ đã bị phá bỏ hoàn toàn.

Chương 1344 - Biến ảo (12)

Cuối cùng bức phù điêu kim long thật dài trong chính điện đang có ba bóng người cao lớn khoác trường bào màu vàng kim, nhìn về phía bên này.

“Đại thế đã mất, ba vị nên đổi vị trí lại thôi.” Trên mặt Nhạc Đức Văn lại treo một nụ cười hài hòa lần nữa.

“Không hổ là Nhạc Đức Văn. Ván này, là ngươi thắng.” Trong ba người, một người đi đầu cầm cây gậy hoàng kim trong tay, gương mặt dưới trường bào hoàn toàn mơ hồ, chỉ có một đường lam quang tinh khiết lộ ra ở chỗ hai mắt.

Đó là Thuần Lam đại biểu chí cao vô thượng của Linh Phi Thiên.

Đồng thời cũng đại biểu cho màu xanh dương của bầu trời.

“Thánh Tuần đại nhân rất bình tĩnh, xem ra đã sớm có dự đoán từ trước?” Khoa Tây Ốc đứng phía sau bước lên trước, mỉm cười lên tiếng.

“Ngăn cách đất trời, thủ đoạn này chỉ dựa vào một mình Đại Đạo Giáo thì không thể làm được.” Giọng điệu nam tử tên là Thánh Tuần bình tĩnh.

“Chẳng qua, bây giờ là mấy ngươi thắng. Nhưng rất nhanh thôi, đợi cho đất trời mở lại…”

Bạch!

Trong chốc lát, ba người đồng thời hóa thành vô số hắc tuyến, bùng nổ tản ra. Chớp mắt đã chui vào bóng tối các nơi trong hoàng cung.

*

*

*

Ở bên ngoài cách Đại Đô mấy ngàn cây số, trên đường giữa một ngọn núi hoang dã.

Đoàn người Mộc Lê vương đã sớm từ bỏ ngựa, chỉ đơn thuần dựa vào sức người phi nước đại đi về phó quốc hợp quốc.

Lúc này sắc trời đã dần muộn, ánh sáng ảm đạm.

Đột nhiên một gợn sóng vô hình bay vụt đến từ đằng xa, rơi vào trong đầu một người sau lưng Mộc Lê vương.

Người kia hơi dừng lại, đột nhiên thở dài.

“Vương gia. Đại Đô đã bại.”

“!”Bước chân của Mộc Lê vương dừng lại, chợt dừng lại quay đầu nhìn về phương hướng Đại Đô ở xa xa.

“Làm sao có thể nhanh như vậy được?” Khuôn mặt ông ta vặn vẹo, một khi hy vọng đã trù bị nhiều năm hoàn toàn biến mất, cảm giác ngột ngạt và đau khổ như thế, gần như đã muốn lấp đầy cả lồng ngực ông ta chỉ trong một giây vừa rồi.

“Hoàng tộc đâu? Tuyết Hồng các đâu? Các Thần Tướng đâu? Còn có Linh Phi giáo Thánh Tuần, Thần Mục, Thánh Vũ đâu? Bọn họ đã chết hết rồi sao?” Mộc Lê vương cắn răng, toàn thân run rẩy, hai tay nắm lại thật chặt, móng tay gần như đâm vào lòng bàn tay.

“Không có chống trả. Tộc lão hoàng tộc đã mất tích, cao tầng Linh Phi giáo mất tích biến mất. Cả hoàng cung đã trở thành cái xác không. Đại quân tiến quân thần tốc, chưa kịp gặp phải đợt chống trả nào đã ổn định tất cả thế cục.” Người kia trầm giọng trả lời.

“Cho nên, tất cả, cứ như vậy là xong rồi? Kết thúc rồi?” Mộc Lê vương cắn răng nói.

“….” Người kia không lên tiếng nữa.

“Vương gia, chúng ta còn có hợp quốc làm chỗ dựa phía sau! Còn chưa thua!” Một tướng lĩnh bên cạnh lớn tiếng nói.

“Đúng vậy! Vương gia! Chúng ta vẫn còn có hy vọng! Còn chưa thua!”

Từng giọng nói nhao nhao vang lên xung quanh.

Những người có thể đi theo Mộc Lê vương vào thời điểm này đều là kẻ tử trung tuyệt đối.

Mộc Lê vương hít vào thật sâu, thân thể run rẩy dần dần bình ổn lại.

Ông ta biết rõ mình tuyệt đối không thể rối trí.

Càng là những lúc như vậy, lại càng phải trấn định, ổn định tất cả!

Nếu không ông ta mà rối, thì tất cả đã xong rồi!

Đột nhiên ông ta mở hai mắt ra.

"Nơi này là nơi nào?"

"Thưa vương gia, chúng ta đã đến Khai Tỉnh rồi, sắp bước vào Hoắc tỉnh!" Một người trả lời.

"Chuyển hướng! Đi Sơn Tỉnh! Hẳn là ở đây cách phủ Vu Sơn Sơn Tỉnh không xa đúng không?" Mộc Lê vương trầm giọng nói.

"Không xa, vương gia ngài muốn?" Một người nghi ngờ nói.

Thời điểm thế này mà không nhanh chóng đi về, còn chạy tới chỗ khác, nghĩ thế nào cũng thấy không ổn.

"Phủ Vu Sơn, không phải Nhạc Đức Văn ông ta không cho phép người khác đến chỗ này làm loạn sao? Mấy người có biết vì sao lại như thế không?" Đột nhiên Mộc Lê vương cười lên, nhưng đó là lạnh lùng cười.

Là nụ cười vì tức giận đến cực hạn, tự nhiên hợp lại sinh ra.

Lạnh băng làm người ta sợ hãi.

"Ý vương gia nói là… Đạo Tử Trương Ảnh?" Có người phản ứng lại.

Chuyện lúc đó Nhạc Đức Văn ra tay yểm hộ Đạo Tử nhà mình, người bình thường có thể không biết, nhưng cao tầng các thế lực lớn, có ai mà không biết cơ chứ?

Tất cả đều biết vô cùng có khả năng đệ tử bảo bối của Nhạc Đức Văn đang núp trong phủ Vu Sơn.

Chẳng qua là mọi người kiêng dè thực lực lão Nhạc quá mạnh, giả vờ không biết thôi.

Nhưng bây giờ.

“Nếu Đại Đạo Giáo ngươi đã hủy căn cơ của ta! Hôm nay, ta cũng sẽ hủy nền tảng của ngươi!”

Trong mắt Mộc Lê vương lộ ra chút vẻ điên cuồng.

Ông ta lập tức chắp hai tay hướng một người trong đội ngũ.

“Thiên Công tiên sinh, có thể đồng ý cùng nhau đi tới hay không?”

“Có gì mà không thể?” Người kia vén mũ trùm lên, bất ngờ lại chính là Thiên Công Kim Hồng mới chạy trốn khỏi đại quân.

Chương 1345 - Biến ảo (13)

Chỉ cần Mộc Lê vương còn trả nổi cái giá mời hắn ta, thì đi cùng ông ta một chuyến cũng có sao?

Lúc này, nhóm hơn trăm người nhao nhao chuyển hướng, cấp tốc phi nước đại về phía Sơn Tỉnh.

Bọn họ đều là cao thủ võ lâm, cho dù là bản thân Mộc Lê vương cũng có được tu vi Siêu Phẩm.

Đoàn người phi nước đại một đêm, thậm chí tốc độ còn vượt xa tuấn mã.

Rất nhanh đã đến vùng gần phủ Vu Sơn Sơn Tỉnh.

Dãy núi vờn quanh, sông Vu như thắt lưng ngọc, chảy xuôi ở giữa rặng núi, chiếu rọi ra đám mây màu vàng kim trên bầu trời.

Bên trong khu rừng cạnh sông, từng bóng người nhanh chóng tới gần phủ Vu Sơn.

Số người chừng trên trăm, giống như một dải sương khói xám đen, lại giống như từng sợi tóc màu đen hội tụ trên đầu, di chuyển xuyên thẳng qua giữa rừng rậm.

Dọc theo con đường này, nửa đường bọn họ đồ sát hai thôn trấn, cướp đoạt nguyên liệu nấu ăn bổ sung hậu cần, sau đó nghỉ ngơi sơ sài, tiếp tục đi đường.

Bây giờ cách phủ Vu Sơn chỉ còn vài dặm, như gần trong gang tấc.

Kít!

Đột nhiên phía trước đội ngũ, người mặc áo bào tối đen, đột ngột ngừng chân dừng lại, giơ tay ra hiệu.

Tất cả mọi người nhao nhao dừng lại, tứ tán ra, cảnh giới bốn phía.

“Ra đi.” Người áo đen trầm giọng nói. “Xem ra các ngươi đã ở trong này rất lâu rồi. Là vì đã sớm biết nhóm chúng ta sẽ đến đây?”

Hắn ta vén mũ trùm đầu lên, rõ ràng là Thiên Công Kim Hồng lưng đeo ba thanh binh khí khác nhau.

Chỉ là lúc này hai mắt hắn ta như đang chuyển động, không ngừng liếc nhìn tất cả khu vực bên trong phạm vi hình quạt phía trước.

"Ở đây có người?" Mộc Lê vương ở phía sau nghi ngờ không thôi, không ngừng liếc nhìn chung quanh, lại không hề phát giác ra vấn đề gì cả.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chênh lệch giữa ông ta và Thiên Công quá lớn, hoàn toàn không thể phát giác ra nguy hiểm tiềm tàng.

"Có một." Kim Hồng trả lời.

"Một? Một người mà cũng dám ngăn cản chúng ta?" Mộc Lê vương giật mình trong lòng.

Kim Hồng không trả lời, chỉ là hai mắt lạnh lùng chằm chằm vào nơi nào đó ở phía trước.

Hắn ta tìm được rồi!

"Là ngươi?" Đồng tử hắn ta chợt co rụt lại, tay không tự chủ được mà chụp vào chuôi thanh hồng kiếm trên lưng.

Lúc này bóng dáng trong rừng cây chậm rãi bước ra, là một nam tử cường tráng mặc quần cộc da hổ đơn giản.

Người này chỉ cao một mét bảy mấy, tuy thoạt nhìn cường tráng, nhưng cũng chỉ là cách ăn mặc của một thợ săn trong núi bình thường.

Một đầu tóc đen, thân trên trần trụi, lộ ra hình dáng đường cong cơ thể rõ ràng.

Chỉ là khiến người ta chú ý đến là, trên người hắn ta rải rác lít nha lít nhít vết sẹo không thể đếm hết.

Một vết khoa trương nhất trong đó, là vết sẹo hình tròn ở vị trí tim hắn ta, nhìn giống như là tổn thương từ một cái lỗ lớn xuyên thủng qua cơ thể.

Chịu thương thế như vậy thế mà vẫn có thể sống sót, có thể thấy người này bất thường.

Ngũ quan nam tử sầu khổ, cau mày, trong mắt cứ như cả nhà vừa mới chết, có vẻ đau khổ và tuyệt vọng nồng đậm.

“Liệt Hổ. Ngươi không nên ở trong này!” Thiên Công trầm giọng nói.

Liệt Hổ?

Đột nhiên lòng đám người Mộc Lê vương trầm xuống, biết là không ổn.

Người từng nghe nói cái tên Liệt Hổ này không nhiều.

Nhưng nếu đổi thành một cái tên khác, thì vẫn là thanh danh to lớn vang khắp thiên hạ như sấm bên tai.

Phó hội trưởng Nghịch Thời hội, thứ ba Hắc Bảng - Thiên Bằng Liệp Hổ!

“Đã nhiều năm không gặp. Vừa nhìn qua mà ngươi đã nhận ra ta, thật tốt.” Vẻ mặt Liệt Hổ sầu khổ, bước từng bước một tới gần mọi người.

“Không như ta, điều có thể quên cũng quên hết rồi. Giống như bây giờ, thoạt nhìn ngươi rất quen mắt. Nhưng đúng là ta không nhớ nổi.”

“Xem ra chắc chắn là ngươi đã đi lầm đường.” Thiên Công Kim Hồng trầm giọng nói: “Chúng ta chỉ tình cờ gặp nhau, từ biệt nhau tại đây thì thế nào?”

Hắn ta không muốn đánh với tên này, thật sự không muốn.

Đặc biệt là trong tình huống chưa hề có chuẩn bị gì thế này.

“Đã đụng phải, thì đó chính là duyên phận.” Liệt Hổ đưa mắt nhìn đám người Mộc Lê vương sau lưng Kim Hồng.

“Duyên phận để chúng ta gặp nhau, lại khiến chúng ta chạm trán với nhau, hình như có chỗ nào không đúng. Rốt cuộc là không đúng ở đâu. Đột nhiên không nhớ nổi. Ôi. Đầu hơi đau…”

Hắn ta bắt đầu xoa huyệt thái dương của mình, dáng vẻ lại càng khổ não hơn.

Bên kia, Kim Hồng trở tay thủ thế về phía đám người Mộc Lê vương, bảo bọn họ đi trước.

“Vì sao phải sợ tên này, Thiên Công tiên sinh cũng là thứ hai Xích Bảng mà!” Mộc Lê vương muốn đi, nhưng cảm thấy rời khỏi Thiên Công thì lại hơi không cam lòng.

“Vì, những người còn lại trong Hắc Bảng đều sẽ biến ảo theo thời gian năm tháng, nhưng duy chỉ có ba người đứng đầu…” Kim Hồng trầm giọng trả lời.

“Ba người đó, đều là người đã từng được ánh sáng Thiên Ngoại chiếu rọi. Bọn họ không hề giống với tất cả mọi người còn lại!

Chương 1346 - Chủng tâm (1)

Cho nên, ba kẻ đứng đầu Hắc Bảng, và tất cả mọi người phía sau đều không cùng một phương diện!"

Hắn ta nắm chặt chuôi kiếm, bản thân Kim Hồng cũng đang chậm rãi lui lại từng bước một, ánh mắt nhìn chằm chằm vào ánh mắt mờ mịt đau khổ của Liệt Hổ, đề cao cảnh giác bất cứ lúc nào.

"Chúng ta hợp lực lại, lẽ nào không thể đánh lui hắn sao?" Một người sau lưng Mộc Lê vương trầm giọng nói. Người này chính là người thần bí trước đó đã nhận được tín hiệu từ Đại Đô.

"Ba người đứng đầu Hắc Bảng, từ khi Đại Linh kiến quốc đã vẫn luôn là bọn họ, bây giờ đã trải bao nhiêu năm, nhưng vẫn là bọn họ, trong khi Xích Bảng đã đổi ba lượt rồi. Ngươi nói ta có muốn đánh với hắn không?"

Người kia lập tức trầm mặc.

Lúc này, nhóm trăm người chậm rãi rút lui ra xa xa.

"A! Chờ chút, ta nhớ ra rồi!" Đột nhiên Liệt Hổ ngẩng đầu. Tầm mắt mê man quét qua bầu trời.

"Ta tới để giết người tên là Mộc Lê vương! Ha ha ha ta nhớ ra rồi!" Sắc mặt hắn ta từ sầu khổ trở thành mừng rỡ, cả khuôn mặt tươi như hoa cúc, bỗng nhiên nở rộ ra.

Một nháy mắt, cứ như đổi thành một người khác biệt, thậm chí ngay cả khuôn mặt, nhìn từ xa cũng có chỗ không giống như trước đó nữa.

"Đi!" Kim Hồng vung một tay ra, nắm lấy y bào Mộc Lê vương, hất lên về phía sau.

Người thần bí áo bào đen sau lưng nhanh chóng vượt qua không trung vọt lên, tiếp được người nhào đi xa khỏi đây.

Keng!

Kim Hồng rút kiếm vọt tới trước, bóng người mang theo từng tàn ảnh huyễn tượng, phóng tới đối phương.

“Lâm giải!”

“Lâm giải!”

Trong chốc lát, Liệt Hổ và Kim Hồng đồng thời quát khẽ, hình thể thay đổi, hai mắt đồng thời rơi vào hờ hững.

Đoàn người Mộc Lê vương cấp tốc thoát khỏi nơi đây, thỉnh thoảng đi đường vòng, tránh khỏi hướng đi đã bị chặn.

Nhất thời không thể phân rõ phương hướng bên trong núi rừng, toàn bộ đều phải nhờ vào việc thỉnh thoảng có người vọt lên cao, phán đoán con đường phía trước.

Sắc trời dần dần tối muộn, cả đoàn người đều là vẻ trầm mặc, Mộc Lê vương nặng nề tâm sự, chẳng còn lòng nào để nói chuyện.

Ông ta một mực chờ đợi Thiên Công phía sau trả lời tin tức, nhưng đáng tiếc là mãi đến khi ông ta chạy ra ngoài phạm vi hơn trăm dặm, sau lưng vẫn không hề truyền lại tin tức như cũ.

Thế cục giao thủ giữa Thiên Công và Liệt Hổ kia làm sao, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, kết quả thắng bại ra thế nào, không ai biết được.

“Không phải Thiên Công đã vứt bỏ mặc kệ chúng ta rồi đấy chứ?” Một người trong đội ngũ nhịn không được mà lên tiếng nói.

“Cao thủ được thuê đến, chung quy vẫn không đáng tin cậy bằng người một nhà chúng ta. Cho dù Kim Hồng chỉ mượn cớ rời khỏi, thì chúng ta cũng bó tay chịu trói thôi.”

Người áo đen trước đó tuyên bố muốn liên thủ với Thiên Công để đối phó Liệt Hổ, lúc này trầm mặc, chậm rãi lên tiếng.

“Vương gia, chúng ta còn đến phủ Vu Sơn nữa không?” Lúc này người áo đen nhìn về phía Mộc Lê vương.

Thần sắc trong mắt Mộc Lê vương âm tình bất định, không ngừng biến ảo.

Cuối cùng, đột nhiên ông ta nắm chặt hai tay.

“Đi chứ, vì sao không đi nữa?”

Nhân lúc bây giờ Nhạc Đức Văn không thể phân tâm tư ra để ý bên này, muốn động thủ thì bây giờ chính là thời khắc tốt nhất.

“Chúng ta chỉnh đốn ở phủ Vu Sơn một phen, bắt lấy Trương Ảnh mang đi! Ta muốn khiến Nhạc Đức Văn được nếm thử tư vị của ta bây giờ!” Ông ta trầm giọng nói.

“Vâng!”

Đoàn người cùng đáp lại.

Tất cả mọi người đã hiểu, gặp phải Liệt Hổ chỉ là vì vận may không tốt, nhưng thực chất, với thực lực lúc này của đoàn người bọn họ, muốn đối phó với một phủ Vu Sơn, thì quả thực dễ như trở bàn tay.

Trong cả địa vực phủ Vu Sơn, kẻ lợi hại nhất cũng chỉ là mấy cao thủ Siêu Phẩm.

Mà ngay trong bọn họ, Siêu Phẩm chẳng qua chỉ là cấp bậc thấp nhất.

Lướt qua cánh rừng, rất nhanh đoàn người đã sắp xuống đến bình nguyên, bước vào phạm vi phủ Vu Sơn.

Đột nhiên người áo đen trong đội ngũ bỗng dừng lại, giơ tay ra hiệu tất cả mọi người dừng lại.

“Có người!” Hắn ta trầm giọng nhìn về phía trước.

“Lại có người?” Mộc Lê vương giật mình trong lòng, đột nhiên có một dự cảm mơ hồ.

Ông ta nhìn về phía trước theo ánh mắt của người áo đen.

Chỉ thấy là ruộng đồng hoang vu ngoài rừng cây, phía trước đang có một người chắp hai tay sau lưng, chậm rãi từ từ đến gần phía bên này.

Người này mặc một thân trường bào tay áo lớn màu xám, sắc mặt hồng hào, tóc hoa râm đội cao quan màu đen, trên cằm còn giữ lại một lọn râu bạc trắng dài tới ngực. Diễn xuất như là một cao nhân đắc đạo, ẩn sĩ tu hành.

“Ai ngờ năm nào trong giấc mộng lớn? Thanh đăng mơ xa về minh huy. Mấy vị, bước đi vội vàng như thế, là muốn đi tới nơi nào đây?”

Lão nhân này mới mở miệng, âm thanh to lớn như sét đánh.
Hoàn toàn mất hết phong phạm ẩn sĩ cao nhã trước đó.

Chương 1347 - Chủng tâm (2)

“Nghịch Thời hội mấy người thật là bạo tay! Liệt Hổ đến rồi, ngươi cũng tới! Toàn bộ tụ hội tại phủ Vu Sơn nho nhỏ này.”

Ánh mắt người áo đen lấp lóe, đi ra phía trước, ngăn cản trước tất cả mọi người.

“Ta đã nói ta đến, đáng tiếc không ai tin. Liệt Hổ nói hắn đến, cũng không ai tin hắn. Kết quả bây giờ ngược lại rồi, toàn bộ tới hết rồi?” Ông lão kia cười ha hả vuốt hàm râu của mình.

“Chẳng qua, may mà nhóm chúng ta cùng tới, nếu không chẳng phải là không gặp lại được người bạn cũ là ngươi hay sao?” Ánh mắt ông sắc bén, đến gần người áo đen, cứ như có thể nhìn thấu khuôn mặt thân hình ẩn giấu trong đó.

“Ngươi còn nhớ ta?” Người áo đen cười cười.

“Tất nhiên là còn nhớ. Năm đó khi thấy ngươi, ngươi vẫn chỉ là một tăng nhân chất phác đi theo bên người Đế Sư. Sau khi nghe thấy ngươi phản bội chạy trốn, còn cho rằng đó là thông tin là giả.” Ông cười ha hả nói.

“Chuyện năm đó, không đề cập tới cũng được. Ngược lại là ngươi, trong Nghịch Thời hội trừ hội trưởng thần bí khó dò kia, tổng cộng thì đã cho ba Linh Tướng Cực Cảnh ra tay rồi. Bây giờ một hơi xuất hiện Liệt Hổ và Phạm Hằng ngươi. Xem ra, phủ Vu Sơn này hoàn toàn không đơn giản theo như lời đồn đại nhỉ?” Người áo đen trầm giọng nói.

“Hiếm khi hội chủ hạ lệnh một lần, nếu chúng ta còn có thể còn nhớ, nhân lúc chưa quên đi, thì lại đến chờ từ trước.” Ông ta cười nói: “Không lừa gạt ngươi, lão già ta đã chờ đợi tại đây ba ngày rồi. Ăn uống dựa vào trời, đi ngủ dựa vào cây, uống nước cũng phải dựa vào giọt sương. Quả nhiên là ăn gió uống sương, sắp thành tiên luôn rồi.”

“Ha ha. Vậy bây giờ chúng ta rút đi thì sao?” Người áo đen lại nói.

“Không có thì sao cả, đến rồi thì hay là cứ ngồi một chút rồi lại đi?” Nụ cười trên mặt ông lão Phạm Hằng lại càng sáng lạn hơn.

*

*

*

Trương Vinh Phương ngủ lại trong Đông Phương bảo mấy đêm rồi, cẩn thận trao đổi về võ học Nho giáo cùng Đông Phương Mục và các đệ tử.

Nho gia dùng cách thức kỳ dị là âm thanh để nhập võ, mang lại cho hắn không ít linh cảm để mà hoàn thiện tu chỉnh Thập Nhị Tiên Pháp của hắn.

Thập Nhị Tiên Pháp, bản chất là thiết kế thể chất sau khi mở ra huyết liên.

Vì sau khi bước vào trạng thái huyết liên, cấu tạo trong cơ thể có thay đổi cực lớn, cần làm quen một bộ kỹ xảo bộc phát vận lực mới lại lần nữa, thế là tiên pháp theo thời thế mà sinh ra.

Nhưng bản thân tiên pháp thực ra chỉ là hình thức ban đầu, theo trạng thái huyết liên không ngừng thay đổi, Trương Vinh Phương cũng phải không ngừng sửa đổi kỹ xảo vận lực trong đó.

Có thể nói, tiên pháp biến hóa theo sự thay đổi của huyết liên.

Trong quá trình giao lưu với Đông Phương Mục, người này nhiều lần biểu đạt suy nghĩ muốn thử được quan sát tiên pháp của Nhân Tiên quan.

Nhưng sau khi Trương Vinh Phương giới thiệu phương pháp Trúc Cơ, ngược lại Đông Phương Mục đã do dự trầm mặc.

Mãi cho đến khi hắn rời khỏi, Đông Phương Mục không hề lên tiếng một lần nào nữa.

Trương Vinh Phương cũng không để bụng, bây giờ Nhân Tiên quan đã phân tán ra bốn phía, người ở lại trong Nguyện Nữ hạp lác đác không có mấy ai.

Thực chất, trừ chút gần gũi và ngưỡng mộ tự nhiên trên mặt huyết thống, sau khi vượt qua khoảng cách nhất định, hắn không hề có bất kỳ sức ràng buộc gì đối thành viên của Nhân Tiên quan.

Chỉ có khi bước vào một phạm vi nhất định xung quanh hắn, mới có thể xuất hiện năng lực khống chế máu tươi trong cơ thể huyết duệ.

Cho nên, đây cũng là nguyên nhân mấu chốt khiến hắn không kiêng nể gì mà phát tán huyết duệ.

Vì không hề có lợi lộc gì với bản thân.

Số lượng huyết duệ chế tạo trước đó đã đủ rồi.

Huyết duệ còn có thể chế tạo huyết duệ hạ cấp mới. Kết quả biến hóa như thế dẫn tới, Trương Vinh Phương cũng không biết cuối cùng sẽ trở thành cái gì.

Cho nên ngược lại hắn không vội chuyện của Đông Phương Mục.

Trong Nguyện Nữ hạp.

Trong động quật tràn ngập sương mù.

"Nhạc Đức Văn thật" - Tiết Đồng, đang ngồi đối diện Trương Vinh Phương, hai người mỗi người cầm một quân cờ, đang chơi trắng đen lần lượt.

"Tiểu hữu có biết, trước đó xung quanh Vu Sơn, một lát thôi đã có không ít Địa Mẫu hành tẩu, đại quý tộc người Linh cung phụng đến đây. Ta đếm thử, chí ít cũng bốn tên!" Tiết Đồng vừa đánh cờ, vừa nhẹ giọng mở miệng.

Bản thân sương mù xung quanh như mang theo ánh sáng trắng, khiến cho hai người không cần chiếu sáng cũng có thể nhìn thấy rõ tất cả.

Trương Vinh Phương sờ nắn quân đen, suy tư về bàn cờ trước mặt. Lúc này nghe vậy, trong lòng hắn run lên.

"Bốn Địa Mẫu hành tẩu. Đều là bốn Linh Tướng sao? Bên phía Đại Đô thật để mắt đến ta quá."

Sau khi học bù với Đông Phương Mục, hắn cũng đã hiểu, Địa Mẫu hành tẩu là cường giả ở phương diện nào.

Chương 1348 - Chủng tâm (3)

Nếu như nói trong Linh Tướng, Thần Tướng Nhạc Đức Văn là đỉnh cao nhất, vậy thì Tang Lan, Địa Mẫu hành tẩu chính là tầng dưới chót nhất.

Nhưng khác với các giai tầng quân nhân còn lại, thực lực Linh Tướng chỉ là một phần để quyết định chuyện thắng bại.

Mấu chốt còn phải xem thần phật phía sau bọn họ.

Thần phật mạnh, cho dù có là Linh Tướng rác thải như Tang Lan, cũng có thể khiến người ta không dám khinh thường.

Vì một khi Linh Tướng đó Đại Hàng Thần, thần phật phụ thể, thực lực sẽ lập tức tăng lên một cách chóng mặt.

Tách.

Trương Vinh Phương tìm thấy một sơ hở, vội vàng đặt cờ.

"Sau đó thì sao? Chắc là Nguyện Nữ chặn bọn họ lại?"

"Nếu thật sự bị bọn họ xông vào, Nguyện Nữ không thể giáng lâm, cũng không chắc chắn là có thể chống đỡ được." Tiết Đồng cười ha ha: "Là do bản thân bọn họ đột ngột rút lui. Nguyên nhân thì không rõ."

Ông ta dừng lại một lát, thoải mái hạ cờ, hóa giải thế công của đối phương.

"Liên hệ với thông tin tiểu hữu ngươi cung cấp, Nhạc Đức Văn giả kia thiết kế, liên hợp tất cả giáo phái còn lại rồi phát động tổng công, đánh thẳng vào Đại Đô. Đoán là làm thế đã khiến chỗ dựa phía sau những Địa Mẫu hành tẩu kia xảy ra chuyện lớn. Xem ra, thiên hạ này, sắp định cục rồi. Chuyện lần trước đã nói với tiểu hữu, còn nhớ được không?"

"Trước đó ta đã đánh lén đánh chết Tang Lan, xung quanh chỉ có hai tên là người của Nghịch Thời hội. Vì sao thông tin lại truyền đi nhanh như vậy?" Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi. "Cho dù dùng chim bay để truyền tin, cũng không thể nhanh vậy đã đến tai bọn họ mới đúng."

“Vì, vốn là giữa thần phật có một phương thức liên lạc duy nhất thuộc về bọn chúng.” Tiết Đồng trả lời. “Phương thức này có hao phí không nhỏ, nhưng tốc độ vượt xa chim bay, chớp mắt đã có thể vượt qua thiên sơn vạn thủy.”

“Có phải chỉ cần là Linh Tướng chết đi, đều sẽ như thế hay không?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

“Đương nhiên sẽ không. Chỉ bởi vì ngươi là cấm kỵ.” Tiết Đồng nói, thở dài.

“Cái gì là cấm kỵ?” Trương Vinh Phương khó hiểu nói.

“Người có thể uy hiếp đến nền tảng thống trị của thần phật thì đều là cấm kỵ.” Tiết Đồng trả lời. “Năm đó Nho giáo cũng như thế. Cho nên, tiểu hữu, bây giờ ngươi thành lập Nhân Tiên quan, có tiềm chất khiến người thường cũng có thể uy hiếp đến Bái Thần. Bên cạnh lại xuất hiện người của Nho giáo. Tiếp theo đây phải đối mặt với điều gì, ngươi cũng nên chuẩn bị thật tốt trong lòng đi.”

Hai loại cấm kỵ ở cùng nhau, nghĩ cũng nên biết nhóm thần phật sẽ có phản ứng gì.

Bây giờ cũng vì bên phía Đại Đô còn đang trong ác chiến, tạm thời không rảnh tay động đến.

Một khi chờ chúng nó hòa hoãn lại, tất nhiên sẽ ra tay độc ác với bên này!

“Vãn bối đã hiểu.” Trương Vinh Phương khẽ gật đầu.

“Nhưng tiểu hữu có còn nhớ, trước đó lão phu đã tìm ngươi xin giúp đỡ? Chỉ cần lão phu thành công thoát hiểm, ngược lại sẽ có cách che giấu dấu vết giúp ngươi, tránh khỏi tai mắt của thần phật.” Tiết Đồng tiếp tục nói.

“Tất nhiên là còn nhớ. Chỉ là, nên tương trợ thế nào mới có thể giúp tiền bối thoát khỏi nơi đây?” Trong lòng Trương Vinh Phương suy nghĩ, trả lời.

“Rất đơn giản, chỉ cần khiến Nguyện Nữ đồng ý xóa bỏ hạn chế đối với lão phu là có thể.” Tiết Đồng trả lời: “Năm đó sau khi đánh một trận, thời gian trên cơ thể lão hủ bị đóng băng vĩnh viễn vào thời khắc ấy, không thể tiếp tục chuyển động. Tương tự cũng không thể thoát khỏi hẻm núi này. Cho nên, chỉ

cần Nguyện Nữ có thể buông tay, lão phu sẽ có thể thoải mái rời khỏi.”

“Đây là lý do cần câu thông với Nguyện Nữ sao? Nhưng vãn bối chưa bao giờ câu thông với thần phật qua….” Trương Vinh Phương cau mày nói.

“Ngươi có thể thử, thực ra cũng không khó. Mấu chốt ở chỗ phải làm như thế nào mới có thể thuyết phục chúng nó.” Tiết Đồng nói: “Không ai hiểu rõ bản chất của thần phật là gì. Chúng nó có ý thức rõ ràng, có dục vọng, suy nghĩ của mình giống như người bình thường, cũng có cứng nhắc điên cuồng. Khi thì ổn định, khi thì hỗn loạn. Cái này cần ngươi đi tiếp xúc, tìm hiểu.”

So với Nhạc Đức Văn hiện giờ, vị Tiết Đồng trước mặt nói cách hiểu liên quan đến thần phật thẳng thắn hơn nhiều.

Trong lời nói mơ hồ lộ ra ẩn ý ông ta đã từng gặp qua không ít thần phật. Nếu không không thể thuộc như lòng bàn tay như thế, từng lời bình phẩm phân loại.

“Đợi sau khi vãn bối chuẩn bị sẵn sàng sẽ thử.” Trương Vinh Phương nghiêm túc trả lời.

Nhưng trong lòng hắn lại hiểu rõ, Tiết Đồng trước mắt thần bí khó lường, cũng không thể phỏng đoán lai lịch, mặc dù quả thực trước đó đã giúp hắn, nhưng điều này không có nghĩa là lời người này nói ra miệng là có thể tin tưởng hoàn toàn.

Lúc này, Trương Vinh Phương không nói thêm gì nữa, chỉ nghiêm túc đánh cờ.

Ngay vừa nãy, khi hắn thật lòng định đồng ý với Tiết Đồng, giúp ông ta thoát ly khỏi hẻm núi, không hiểu tại sao trong lòng hắn dâng lên một tia cảnh giác.

Chương 1349 - Chủng tâm (4)

Tia cảnh giác này tới cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Nhưng đến cảnh giới bây giờ của hắn, bản năng cơ thể có độ nhạy bén cực cao đối với thông tin bên ngoài xung quanh.

Cho nên dù chỉ là một chút cảm giác nhỏ bé, cũng không thể coi nhẹ.

Lúc này, Trương Vinh Phương từ bỏ đi ý nghĩ bây giờ giúp đỡ Tiết Đồng, tiếp xúc với thần phật.

Tiếp theo chính là xem thử bên phía Đại Đô, thái độ và phương pháp xử lý của Nhạc sư phụ đối với hắn như thế nào.

Cấm kỵ thần phật, nếu điều này là không thể chấp nhận. Như vậy Nhạc sư phụ thân làm người đứng đầu Đại Đạo Giáo, nên quyết định như thế nào đây?

Mà giữa hắn và Đại Đạo Giáo, nên ở chung ra sao?

Chuyện ngày sau khó mà đoán trước.

Có vẻ như là nhìn ra tâm tư của hắn, Tiết Đồng không tiếp tục nhiều lời nữa, chỉ yên tĩnh đánh cờ.

Không bao lâu sau, một ván cờ kết thúc.

Trương Vinh Phương cầm quân cờ, kinh ngạc nhìn xuống bàn cờ, hắn thua.

Không biết từ lúc nào đã đi vào ngõ cụt không còn lối thoát.

Tiết Đồng nhìn hắn, bỗng nhiên thân hình tiêu tán, hóa thành một luồng sương mù, biến mất không thấy nữa.

Chỉ để lại một mình Trương Vinh Phương ngồi tại chỗ, không nhúc nhích, nhìn vào thế cục.

"Nhanh nhanh nhanh!"

Ban đêm, trên bình nguyên, một đội người ngựa hoảng hốt chạy bừa, vô cùng chật vật chạy như điên về phía xa.

Người dẫn đầu, mặc áo giáp, cầm một khẩu súng thép, trông không khác gì một võ tướng bình thường.

Nhưng nếu ai đó có thể nhìn rõ khuôn mặt của ông ta, có thể nhận ra rằng người này chính là Mộc Lê vương đã liên tục bị chặn giết trước đó.

“Vương gia, phía trước là phủ Vu Sơn! Chúng ta có vào hay không?” Bỗng nhiên một tướng quân lớn tiếng nhắc nhở.

Mộc Lê vương quay lại nhìn năm mươi sáu mươi người còn lại, vừa rồi khi Phạm Hằng ra tay, xung quanh bỗng xuất hiện hơn mười cao thủ Nghịch Thời hội, sau một hồi chém giết, họ là những người duy nhất có thể sống sót rời đi.

Lúc đầu, ông ta tràn đầy tự tin, lên kế hoạch đến phủ Vu Sơn để trả thù Nhạc Đức Văn một phen.

Kết quả là liên tiếp gặp phải thất bại, hiện tại ngẩng đầu nhìn, phủ Vu Sơn xa xa gần trong gang tấc, bọn hắn có thể tiến vào thành bất cứ lúc nào.

Nhưng ngược lại, trong lòng ông ta dâng lên từng chút kiêng kị.

Còn chưa vào thành đã gặp nhiều trở ngại như vậy, nếu vào thành thì sẽ đến mức nào?

“Không đi, chuyển hướng, nơi này không thích hợp ở lâu, lập tức trở về Hợp Quốc!”

Ông ta nhanh chóng đưa ra quyết định.

Sự tức giận trước đây đối với Nhạc Đức Văn, giờ đây với những nguy hiểm liên tục gặp phải, đã hoàn toàn biến thành sự căng thẳng và kiêng kỵ.

Điều quan trọng nhất bây giờ là nhanh chóng thoát khỏi hiểm cảnh.

Ngay lập tức, đoàn người chuyển hướng, đổi đường, chạy như điên về một hướng khác.

Từ xa mọi người nhìn thấy tường thành phủ Vu Sơn dần dần bị bỏ lại rồi dần dần biến mất, trong lòng đều ít nhiều cảm thấy an toàn.

Đi được nửa đường thì đi ngang qua một hẻm núi, nghe được tiếng suối chảy róc rách.

Mọi người đều hơi khát nước, không ít túi nước mang theo đã bị đánh rơi trong trận chiến ác liệt vừa rồi.

“Vương gia, không bằng chúng ta ở chỗ này bổ sung chút nước uống, sau đó liền thừa thế xông lên rời khỏi quốc cảnh, thế nào?” Một người đến gần đề nghị.

Mộc Lê vương thở dài, cũng cảm thấy khát nước. Nhìn xung quanh núi non hoang dã, không có một bóng người. Cũng có phần thả lỏng cảnh giác.

“Được. Mọi người chỉnh đốn một lát đi, lần này xem như là lần cuối cùng, sau đó chúng ta một hơi đi ra quốc cảnh rồi lại dừng lại!”

“Tuân mệnh!”

Trong lòng tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Ngay lập tức chuyển hướng, đến gần theo hướng con suối trong hẻm núi trong rừng.

Nhưng không biết vì sao, bọn họ càng tiến về phía trước, xung quanh càng xuất hiện nhiều sương trắng.

Sương mù càng ngày càng dày đặc, khoảng cách chỉ có mấy trăm mét, đã đưa tay không thấy được năm ngón.

Trong lòng mọi người nảy sinh một cảm giác không ổn.

“Cái này… Cái này hình như là nghi vân!”

Một trong những quân tướng Linh Lạc nhịn không được lên tiếng.

“Nghi vân.” Bước chân Mộc Lê vương dừng lại, sắc mặt bắt đầu khó coi.

Kể từ khi đi về phía phủ Vu Sơn, ông ta đã không gặp may mắn gì trên đường đi.

Sau đó, hiện tại chỉ tùy tiện đi dạo trong rừng để lấy nước mà lại gặp phải nghi vân nguỵ vụ?

“Đừng hoảng hốt! Bản vương là hoàng tộc người Linh, Thần Phật gì ở trước mặt bản vương đều không được làm càn! Tiếp tục đi tới phía trước!”

Lập tức, ông ta lấy ra một cái lệnh bài màu bạc từ bên hông, giơ cao ở trên, dẫn đầu đi về phía trước.

Trên lệnh bài kia khắc những hoa văn phức tạp, ở trung tâm được khảm một viên đá quý hình thoi màu xanh da trời.

Có một vòng chữ linh văn nhỏ xung quanh viên đá quý, giống như một vòng hoa vờn quanh.

Nó có nghĩa là: "Đại Linh Phi Thiên thánh tuần giám chế."

Chương 1350 - Chủng tâm (5)

Mộc Lê vương giơ lệnh bài lên, sương mù trước mặt thực sự bắt đầu từ từ tản đi. Hình thành một lối đi rõ ràng rộng ba mét, đi thẳng về phía trước.

Ông ta lập tức không chút do dự, bước thẳng về phía trước.

Những người còn lại vui mừng khôn xiết, nhanh chóng đuổi theo sát.

Không lâu sau, mọi người đến một hẻm núi.

Chỉ thấy trong hẻm núi có suối chảy róc rách, đá lởm chởm khắp nơi, hai vách dốc đứng xám xịt, phủ đầy dây leo mới màu xanh.

Gió nhẹ khẽ thổi, sương mù tan đi, vạn vật trở lại bình thường, mơ hồ có hương hoa thoang thoảng từ bên trong bay ra.

“Mau đổ đầy nước đi, chắc là đi qua nơi trước đó rồi, mọi người sửa sang lại một chút.” Mộc Lê vương vội vàng nói.

“Vâng!” Mọi người rối rít đáp.

Đoàn người mệt mỏi rã rời. Nhưng vẫn chống cự dùng những túi nước còn lại đổ đầy nước, có người thì lại đi xuống hạ lưu trực tiếp rửa mặt, gội đầu.

Ngay khi thần kinh của họ hơi hơi thả lỏng, lại có một bóng người chậm rãi tiến lại gần con suối.

Người nọ dáng người cao lớn, tóc đen xõa vai, phong thái uy nghiêm, mặc một thân trường bào gấm màu đen, khí thế bất phàm.

Nhìn thấy đám người lấy nước ở xa xa, người này đi chậm lại, thuận miệng nhắc nhở.

“Chư vị lấy nước nhớ đun sôi mới dùng, suối ở đây có khí độc, ngấm vào nước không lợi cho người”.

Người này chính là Trương Vinh Phương vừa mới chơi cờ với Tiết Đồng. Bởi vì Nhạc sư phụ đã che giấu thân phận cho hắn trước đó, nên khi đi ra ngoài, hắn cũng hơi hơi thay đổi khuôn mặt.

Lúc này, một đám người liếc nhìn, nhưng không ai nhận ra thân phận của hắn. Dù sao tất cả những bức tranh được lan truyền đều là những bức chân dung của Trương Ảnh. Không phải Trương Vinh Phương.

Đoàn người Mộc Lê vương nghe vậy đều sửng sốt, lập tức dồn dập đứng dậy.

"Vị tiên sinh này, ngươi là người nơi này à?" Mộc Lê vương giơ tay ngăn cản thuộc hạ tiến lên, tự mình chủ động chắp tay lên tiếng.

"Đúng vậy, lúc rảnh rỗi sẽ đến đây để tìm bạn chơi cờ." Trương Vinh Phương tùy ý trả lời.

"Núi non hoang vu như vậy, tiên sinh có thể một thân một mình, không bị ngăn cản, nhất định là có thành tựu võ đạo." Mộc Lê vương khen ngợi nói.

"Cũng may, chỉ là biết một chút võ công có thể đề phòng mãnh thú hoang dã thôi." Trương Vinh Phương trả lời.

Hắn thấy đám người này ăn mặc sang trọng, còn có rất nhiều binh lính mặc áo giáp, rõ ràng là người trong quân đội.

Bây giờ Hồng Cân quân đang bạo loạn, đốt phá, chém giết và cướp bóc khắp nơi, xem ra những người ngựa trước mắt rất có thể vì giảo sát bạo loạn nên mới chật vật như vậy.

Trương Vinh Phương thở dài trong lòng.

"Không biết vì sao chư vị đi vào nơi này? Hẻm núi này tràn đầy khí độc, người bình thường tốt nhất không nên liều lĩnh đi vào."

Mộc Lê vương nghe vậy, trong lúc nhất thời cảm thấy buồn bã từ tận đáy lòng.

Ông ta thở hắt ra một hơi dài.

"Một lời khó nói hết."

Thấy ông ta không muốn nói nữa, Trương Vinh Phương cũng không hỏi thêm.

"Nếu như thế, sau khi chư vị lấy nước thì nhanh chóng rời đi đi, ta đi trước một bước."

“Tiên sinh đi thong thả, có thể chỉ cho chúng ta hướng đi đến biên cảnh Hợp Quốc không?” Mộc Lê vương vội vàng nói.

Không có cách nào vào thành, đám người bọn họ binh mã mệt mỏi, cũng không dễ tìm được người dẫn đường. Vừa vặn gặp được người, đương nhiên phải nắm bắt cơ hội để hỏi thăm.

“Nếu mà là Hợp Quốc thì ra khỏi hẻm núi này, đi về phía tây nam, đi khoảng ba trăm dặm là được.” Trương Vinh Phương tính toán khoảng cách, nhiệt tình chỉ đường.

“Đa tạ tiên sinh.” Mộc Lê vương cảm tạ nói.

“Chư vị là người Hợp Quốc à? Đường sá xa xôi đến đây, đúng là cực khổ rồi.” Trương Vinh Phương hỏi.

“Haizzz, hiện nay thiên hạ hỗn loạn, thật không biết khi nào tất cả mới có thể bình tĩnh, trở lại yên bình. Chúng ta vốn định đến đây để chấn chỉnh lại non sông, nhưng hiện tại lại thất bại thảm hại, dọc theo con đường này gặp nạn liên miên, đến bây giờ vẫn còn tích tụ trong lòng, khó chịu vô cùng.” Mộc Lê vương thở dài nói.

“Binh họa hoành hành, chịu khổ luôn luôn là dân chúng tầng dưới chót nhất.” Trương Vinh Phương cũng thở dài.

Hai người nói chuyện phiếm vài câu, đều thở dài trước thời cuộc bây giờ.

Mộc Lê vương muốn dò hỏi về chuyện Nhân Tiên quan ở Phủ Vu Sơn, nhưng mấy lần đều không thể nói ra.

Thực ra, từ sự xuất hiện của Nghịch Thời hội, ông ta có thể nhìn ra cho dù bây giờ ông ta hỏi ra manh mối, cũng không có thực lực để đi thăm dò.

Những cường giả đỉnh cao bên cạnh ông ta lần lượt rời đi, thoạt nhìn có vẻ như là vô ý và bị ép, nhưng thực ra là cố ý.

Lúc này nói chuyện phiếm với Trương Vinh Phương, trong lòng ông ta tràn đầy phiền muộn, nghĩ đến mình tích góp nhiều năm, trở thành áo cưới cho người khác liền muốn hộc máu.

Nhìn thấy cảm xúc trong lòng đối phương, Trương Vinh Phương sau khi an ủi vài câu, liền nhìn sắc trời.

Chương 1351 - Chủng tâm (6)

“Đã muộn rồi, tại hạ cũng cáo từ trước.” Trương Vinh Phương không để bụng, đi theo hướng rời đi.

Nơi này xem như là phía bên ngoài một bên khác của Nguyện Nữ hạp, thường hay có người bị tiếng của dòng suối thu hút đi vào để lấy nước, gặp được người cũng là điều bình thường. Hắn cũng không để ý lắm.

“Cáo từ.” Mộc Lê vương cũng ôm quyền.

Ông ta nhìn Trương Vinh Phương đạp bước đi về phía xa, cảm thấy tràn đầy cảm xúc.

Cuối cùng, vẫn không lên tiếng hỏi về chuyện Nhân Tiên quan và Trương Ảnh.

Nghĩ đến chặng đường mình đi tới, lúc đến thì đại quân chen chúc, binh như biển, tướng như mưa.

Lúc đi thì chỉ là tàn binh bại tướng, một thân chật vật.

Chợt một cảm giác bi thương dâng lên trong lòng.

“Tiên sinh! Có biết thiên hạ này, tương lai sẽ như thế nào không?” Bỗng nhiên ông ta cao giọng, hét về phía Trương Vinh Phương đang đi ở xa xa.

“Chúng sinh như kiến, nói gì thiên hạ?” Bước chân Trương Vinh Phương dừng lại, nói vọng lại.

“Thần Phật ở trên trời, con người là kỳ thủ, tại sao không thể nói chuyện thiên hạ?” Mộc Lê vương nói.

“Đó là thiên hạ của Thần Phật, có liên quan gì tới ngươi?” Trương Vinh Phương nghe vậy, lập tức cười rộ lên.

Nếu như ngày thường nghe được câu nói này, Mộc Lê vương có lẽ sẽ không có bất kỳ ý nghĩ gì, nhưng vào giờ phút này, trong lòng đang đau khổ, ông ta bỗng bừng tỉnh cảm thấy trong lòng như có một tia chớp xẹt qua.

Đúng thế, thiên hạ này rốt cuộc là của bọn họ hay của Thần Phật? Là một hoàng tộc, trong lúc nhất thời ông ta nghĩ về rất nhiều thứ.

Bỗng nhiên, ông ta hình như có thể hiểu tại sao Nghịch Thời hội thà chết chứ không Bái Thần.

Thà đi vào con đường điên rồ, sống một mình nơi hoang dã hơn là tận hưởng vinh hoa phú quý, thịnh thế phồn hoa.

Ông ta cũng chợt hiểu ra.

Chính mình không phải thua ở trên tay người khác.

Tại sao Nhạc Đức Văn lại có thể liên thủ nhiều lực lượng đã từng đối địch trước đây như vậy?

Gốc rễ đằng sau nó nằm ở Thần Phật.

Ông ta không phải bị con người đánh bại, mà bị đánh bại bởi Thần!

Bái Thần, Bái Thần, tức là người lễ bái thần linh.

Thần muốn ông ta thua, sao có thể không thua được?

Nghĩ đến đây, Mộc Lê vương bỗng nhiên phá lên cười.

Mấy chục năm tính toán tổ chức, cuối cùng là bởi vì nguyên nhân này, rơi vào kết quả thế này.

"Thiên ý trêu người. Thiên ý trêu người."

Ông ta khơi lên nỗi buồn, mở rộng hai tay, nhìn lên bầu trời.

Thật ra trong lòng ông ta hiểu rõ, cho dù bây giờ trở về, thiên hạ đã định, tất cả có thể làm gì? Đại Đạo Giáo nâng đỡ tân đế đăng cơ, đại thế đã mất, tất cả lúc này đã muộn.

"Thiên ý trêu người liền làm nó long trời lở đất! Cái gọi là trời phát sát khí, long xà khởi lục, người phát sát khí, thiên địa đảo lộn!"

Trương Vinh Phương lớn tiếng nói, như thể nhìn ra cái gì đó.

"Chúng ta đường đường thân thể chín thước! Chẳng lẽ sinh ra là vì khom lưng khuỵu gối sao?"

Toàn thân Mộc Lê vương chấn động, như thể bị sét đánh.

Đôi mắt thoáng nhìn về phía Trương Vinh Phương.

"Tiên sinh, làm sao để biết được uy lực, sức mạnh của Thần Phật?"

“Ngươi từng thấy rồi à?” Trương Vinh Phương hỏi ngược lại.

Mộc Lê vương không nói gì.

“Ta chưa từng thấy.” Trương Vinh Phương cười nói.

Hắn chỉ tay về phía dãy núi ở xa xa.

“Ngươi có thấy núi sông kia không?”

“Đều là do vũ trụ tự nhiên hình thành, con người với núi sông khác gì nhau?

Tại sao núi sông sinh ra liền không bị gò bó, còn con người thì bị Thần Phật trói buộc?”

“Tại sao?” Mộc Lê Vương sửng sốt. Góc độ này là điều ông ta chưa bao giờ nghĩ tới.

“Bởi vì người nhỏ mà núi lớn!” Trương Vinh Phương cười nói.

“Nếu như người cũng giống như núi, trên đời này ai có thể trói buộc?”

“Giống như núi.” Mộc Lê vương lẩm bẩm lặp lại: “Nhưng người sao có thể giống như núi?”

“Trong Cổ Kinh có nói: Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, Tâm Như Động Hư là có thể thành tiên!”

“Tiên giả, người, núi cũng vậy!”

Tháng 5 năm 1189 Công Nguyên.

Mộc Lê Vương mang quân lên phía Bắc, bị bại tại Độ Chu Sơn trốn về phía Nam, cho đến Vu sơn, gặp phải ẩn sĩ, hỏi về chuyện ngày sau, đáp: Người giống như núi, sông núi nhật nguyệt đều tự do, người cũng như vậy.

Mộc Lê vương hiểu ra, mang quân trở về, dâng lên thư xin hàng tại Hợp Quốc, giả vờ thần phục, thật ra là ngầm tìm tiên duyên.

*

Vu Sơn.

Trên đường cái khắp nơi là từng đội người ngựa kéo xe ra khỏi thành.

Bạo loạn bắt đầu bình định rồi.

Đại quân tiến vào Đại Đô, mấy ngày ngắn ngủi đã yên ổn tất cả. Bạo động Ngũ vương đến đây kết thúc.

Chờ giáo phái Đại Đạo Giáo ủng hộ Đông Bình vương thượng vị đăng cơ, đại xá thiên hạ, đồng thời lập Đại Đạo Giáo là quốc giáo.

Chuỗi tin tức mang tính trùng kích này từ phi điểu phương xa mang đến, biến hóa nhanh đến mức thậm chí rất nhiều người rất nhiều thế lực đều không kịp phản ứng, tất cả đã kết thúc.

Chương 1352 - Chủng tâm (7)

Nhạc Đức Văn chỉ huy toàn bộ giáo phái tham dự, cộng kết thành Đại Giáo Minh. Nhưng chưa làm ra bất kỳ cân nhắc quyết định gì đối với Linh Phi giáo, chỉ xác định địa vị quốc giáo cầm đầu tuyệt đối của Đại Đạo Giáo.

Sau khi Đông Bình Vương đăng cơ, lập Nhạc Đức Văn làm quốc sư, lập Đại Đạo Giáo làm quốc giáo, thu binh cố thủ, ngoài ra vẫn chưa có bất kỳ động tác nào thêm.

Ba đại Thần Tướng mang binh tại ngoại, cũng không có dấu hiệu hồi triều lễ bái.

Thế cục cứ quỷ dị giằng co như vậy.

Ngược lại là Tuyết Hồng các và Linh đình mới, bộ máy làm việc ăn ý bắt đầu quét ngang côn đồ Hồng Cân Quân trong thiên hạ.

Đại đội Linh quân xung quanh trấn áp bạo loạn, cao thủ triều đình âm thầm xuất động, ám sát cao tầng của loạn quân.

Thời gian một tháng ngắn ngủi đã trấn áp được bạo loạn Hồng Cân chủ yếu, còn lại không ít loạn quân nhỏ thì ẩn vào núi rừng, tạm thời chưa thể triệt để tiêu diệt.

“Rốt cuộc triệt để bình định rồi.” Trương Vinh Phương chậm rãi đi ở bên cạnh, nhìn các nông hộ chuẩn bị các loại nông cụ, vội vàng ra khỏi thành về nhà, trong lòng cũng chậm rãi yên ổn.

“Trận náo động trước đó, khiến cho thôn làng bên ngoài thành trấn mười thôn thì chín thôn trống không, phần lớn người đều tụ tập đến thành lớn, lương thực bên trong tòa thành lớn không nhiều lắm, hôm nay nếu không bình định, sợ là sẽ phải xuất hiện thiên tai rồi.”

Nhiễm Hân Duyệt cũng tản bộ một bên nói khẽ.

Nàng nhìn một bên mặt của Trương Vinh Phương nói: “Cực Cảnh cũng có thể nhập đạo cơ, tu tiên đạo, điều này làm cho rất nhiều người trong hội đều thấy được hy vọng mới. Thế

nên, hội chủ vô cùng coi trọng đối với ngươi. Nếu có cơ hội, có thể đi gặp mặt một lần không?"

"Có gặp hay không thì có ý nghĩa gì? Ngũ Phẩm đã quyết định không hề để cho người nhập đạo cơ." Trương Vinh Phương trả lời. Đường đi đến bước này, không biết từ lúc nào, hắn đã có được một bộ phận lực lượng bảo vệ mình và người xung quanh.

Nguy hiểm duy nhất hôm nay chính là bên giáo phái thần phật, nhưng bên kia hình như tạm thời bởi vì Nhạc sư phụ mà rút lui khỏi toàn bộ.

Hiện tại sau khi bình định, bọn họ tất nhiên sẽ làm ra phản ứng.

Mà làm sư phụ của mình, Nhạc sư phụ rốt cuộc sẽ lựa chọn như thế nào. Đây cũng là điểm Trương Vinh Phương chờ đợi lúc này.

Hiện tại, với tư cách là đầu lĩnh của giáo phái lớn nhất Đại Linh, đối với đệ tử là cấm kỵ đối với thần phật của mình, trong lòng Nhạc sư phụ rốt cuộc suy nghĩ gì, kết quả cuối cùng khi đối mặt thần phật là gì.

Trương Vinh Phương không biết.

"Thật ra ngươi đang chờ, hiện giờ bọn ta cũng đang chờ." Nhiễm Hân Duyệt nói: "Nếu Nhạc Đức Văn không muốn ngươi, đến lúc đó, hay là ngươi đến bên chỗ bọn ta đi. Ít nhất có thể bảo đảm an toàn."

"Đến lúc đó lại tính." Trương Vinh Phương mỉm cười.

"Đến lúc đó, khắp thiên hạ, cũng chỉ có bọn ta có thể bảo vệ được ngươi." Nhiễm Hân Duyệt nhấn mạnh.

"Nếu như sư phụ ta đích thân đến thì sao?" Trương Vinh Phương hỏi ngược lại.

"Có chút khó, nhưng bọn ta có thể mang ngươi chạy trước." Nhiễm Hân Duyệt hùng hồn nói.

Trương Vinh Phương không nói nữa, chỉ là bỗng nghỉ chân dừng lại, ánh mắt nhìn về phía đầu đường nơi xa.

Nơi đó có một tiểu cô nương buộc bím tóc đuôi ngựa đang đi, trong tay cầm một con rối hình người, vặn qua vặn lại, các loại thưởng thức.

Khuôn mặt của con rối nọ, nếu như có người quan sát kỹ càng là có thể phát hiện ra, thế mà lại rất giống với Trương Vinh Phương.

Mà con rối giống như vậy, trong khoảng thời gian qua Nhân Tiên quan làm ra mấy trăm con, đưa hết đến trong tay người bán hàng rong, bán rẻ đưa đến các nơi trong thành.

Đây cũng là sách lược của Trương Vinh Phương.

Nhiễm Hân Duyệt bên cạnh vẫn còn tiếp tục nói gì đó, nhưng Trương Vinh Phương đã không nghe tiếp.

“Ta định trở về ngủ trưa, chuyện của các ngươi, ta sẽ cân nhắc, nhưng không phải hiện tại.” Hắn đột nhiên ngắt lời đối phương.

“Cũng được, nhưng thời gian không nhiều lắm, nếu như muốn làm chuẩn bị thì phải nhanh chóng. Bằng không, chậm chạp sẽ sinh biến.” Nhiễm Hân Duyệt nhìn ra hiện tại Trương Vinh Phương không muốn trò chuyện chủ đề này, bèn ngừng lại.

“Vậy ta đi trước, nơi ở vẫn là vị trí cũ, có gì cần có thể tới tìm ta.”

“Đa tạ.” Trương Vinh Phương gật đầu. Hắn nghĩ Nhiễm Hân Duyệt có thể là Tông Sư bình dị gần gũi nhất trên đời này.

Hắn chưa từng thấy ai hèn mọn hơn nàng.

Gọi thì đến đuổi là đi, bình thường thụ thương, mở Chung Thức cũng bị bại không ít lần, kết quả vẫn là luôn có thể khôi phục lại, cảnh giới tương đối ổn định, một chút dấu hiệu thoái hóa cũng không có.

Theo một ý nghĩa nào đó, Nhiễm Hân Duyệt thật ra cũng rất mạnh.

Trương Vinh Phương tiếp tục đi về phía trước một đoạn.

Đợi Nhiễm Hân Duyệt hoàn toàn rời khỏi, không thấy bóng dáng.

Chương 1353 - Chủng tâm (8)

Một lão đạo sĩ giơ cột cờ đoán mệnh ven đường vừa lúc đứng dậy, kéo cành trúc sượt qua bên cạnh hắn.

Vẻn vẹn gần như vậy một chút, một phần cuộn giấy đã rơi vào trong tay Trương Vinh Phương.

Hắn bất động thanh sắc*, tiếp tục đi về phía trước một đoạn đường. Ở một góc, hắn mới cầm cuộn giấy lên, cấp tốc nhìn liếc qua.

*Mặt không biểu tình.

Phía trên là một địa chỉ, và một câu nói.

Chà rách cuộn giấy, bỏ nó đi, Trương Vinh Phương không do dự, cấp tốc chạy về phía địa chỉ ghi trên giấy .

Mấy phút sau.

Trong phòng đơn của một quán trà tên là Lậu Thất.

Trương Vinh Phương đẩy cửa vào, nhìn thấy người ngồi xếp bằng chờ đợi bên trong, mình cũng lặng lẽ đóng cửa thật kỹ, đi tới bồ đoàn một bên khoanh chân ngồi xuống.

Trong ấm trà bên cạnh chậm rãi bay ra mùi nước trà thơm ngát nóng hổi.

Nhưng hai người lúc này không có ý châm trà.

Người ngồi xếp bằng ở đối diện Trương Vinh Phương, sắc mặt hờ hững, thân hình cao lớn, mặc một thân đạo bào màu đen, tóc dài buộc lên cao cao, chính là cao thủ Đại Đạo Giáo, trợ thủ đắc lực bên cạnh Nhạc Đức Văn đã lâu không thấy — Minh Nguyên.

“Chưởng giáo bận rộn, ta thay ngài qua đây.” Giọng Minh Nguyên giản đơn trước sau như một.

“Minh Nguyên sư thúc vẫn như cũ, một chút cũng không thay đổi.” Trương Vinh Phương cười.

“Chuyện cấm kỵ, thật hay giả?” Minh Nguyên trầm giọng hỏi.

“Thật.”

Mặc dù đã được biết đến tin tức xác định, nhưng Minh Nguyên chính tai nghe được việc này từ miệng của người trong cuộc là Trương Vinh Phương, trong lòng vẫn trầm xuống.

Hắn ta hiểu rõ tầm quan trọng của Đạo Tử Càn Khôn đối với chưởng giáo. Cho tới nay, coi như là trong tình huống bản thân cực kỳ gian nan, Nhạc Đức Văn cũng sẽ phân ra lực lượng đến đây bảo vệ Trương Ảnh.

Nhưng bây giờ, bên này lại làm ra việc khó giải quyết như thế.

Thấy hắn ta trầm mặc, Trương Vinh Phương mỉm cười.

"Nhạc sư phụ cho người đến, hẳn là có điều phân phó đi? Sư thúc cứ nói đừng ngại."

Minh Nguyên nhẹ nhàng hít thở, trong lúc nhất thời giống như hồi tưởng lại thân hình mập mạp đi tới đi lui trong Thiên Thành Cung của Nhạc Đức Văn.

Hắn ta không có trả lời, chỉ là cầm bình trà lên, rót cho Trương Vinh Phương một chén trà.

Nước trà lục bích trong suốt giống như dây nhỏ, chậm rãi chảy vào chén trà bạch ngọc. Màu trắng màu xanh lục, tương hỗ phụ trợ, càng lộ vẻ tinh thuần.

"Cấm kỵ, có thể từ bỏ không?" Minh Nguyên để bình trà xuống, mới nói.

"… Đây là thiên phú trời sinh." Trương Vinh Phương lắc đầu. Hắn biết Nhạc sư phụ muốn nói cái gì, nhưng điều này không có khả năng.

Minh Nguyên lại trầm mặc.

Hắn ta dường như đã hiểu vì sao Trương Vinh Phương không muốn Bái Thần rồi. Có thiên phú năng lực như vậy, xác thực không cần Bái Thần, cũng không cần thiết phải Bái Thần, càng không thể Bái Thần.

"Ta hiểu được." một lúc lâu, hắn ta khẽ gật đầu: "Ta sẽ về nói lại đúng sự thật."

"Sư thúc… làm phiền ngươi chuyển cáo sư phụ." Trương Vinh Phương thu liễm nụ cười: "Mặc kệ ngài ấy làm ra quyết định

gì, ngài ấy đều vĩnh viễn là sư phụ ta.”

Minh Nguyên không có trả lời, chỉ là đứng dậy, chắp tay thi lễ, bước nhanh rời khỏi.

Rầm, cửa phòng trượt ra lại khép lại.

Chỉ để lại Trương Vinh Phương một thân một mình, nhìn nước chè xanh trước mặt, thật lâu không nói tiếng nào.

*

*

*

Đại Đô - trong lòng đất Thiên Thành Cung.

Không có ai biết được, phía dưới mặt đất trăm mét của Thiên Bảo cung còn có một địa cung tương tự giống trên mặt đất như đúc.

Mà lối vào cửa cung trong đó, mới chân chính dựng thẳng một tấm bia đá, trên có khắc ba chữ to Thiên Bảo cung.

Lúc này trên quảng trường trong đại điện của địa cung, gạch đá trên mặt đất khắc rõ tảng lớn các loại ký hiệu hoa văn lớn nhỏ không đều.

Các loại Linh văn rậm rạp chằng chịt, tỏa văn được dùng trong tế tệ, toàn bộ vẽ nên một đám vòng tròn lớn nhỏ khác nhau.

Mà những vòng tròn này lại cùng nhau tạo thành một vòng tròn to lớn hơn.

Đây dường như là một trận hình cực lớn.

Mà xung quanh trận hình, trong vòng tròn nhỏ lại đều bày nhiều vật tế tự ly kỳ cổ quái.

Ngọc thạch, châu báu, quyển sách, bức tranh, cái gì cần có đều có.

Nhưng nhiều nhất trong đó, chính là một loại hình chóp tam giác màu bạc hơi mờ.

Loại hình chóp đó chỉ lớn chừng bàn tay, nhìn từ bên ngoài có thể thấy được, trong đó chứa một ít vật chất màu xám trắng sền sệt.

Hình chóp đó giống như là chiếc lọ chuyên môn dùng để bảo tồn loại vật chất màu xám trắng ấy.

Từng cái hình chóp, vật chất màu xám trắng bên trong đều chỉ to bằng móng tay.

Mà hình chóp tam giác ở trong đó, liếc mắt quét tới, chí ít có hơn mấy ngàn. Rậm rạp, phân bố toàn bộ quảng trường.

Trên vị trí trung tâm nhất của trận hình quảng trường, lúc này có một người ngồi xếp bằng.

Người này vóc dáng tròn trịa, sắc mặt bình thản, đạo bào màu tím đai vàng, đầu đội tử kim liên hoa quan, các nơi trên người đều có ngân tuyến bện thành các loại đồ án thái cực bát quái.

Chương 1354 - Chủng tâm (9)

Nếu có người Đại Đạo Giáo ở đây là có thể mắt nhận ra, người này chính là chưởng giáo Đại Đạo Giáo danh tiếng lớn nhất hôm nay — Nhạc Đức Văn.

Xẹt.

Bỗng dọc theo toàn bộ quảng trường, một đường sáng bạc nhanh chóng xẹt qua từ đường vân dưới đất, theo trận hình lớn nhỏ cấp tốc chảy về phía Nhạc Đức Văn.

Sau khi vòng theo rất nhiều tuyến đường trận hình, đường sáng bạc đó rốt cuộc không có vào dưới người ông.

Vụt.

Nhạc Đức Văn mở mắt, thở dài một hơi.

Ông đưa tay, trong lòng bàn tay thình lình có thêm một văn tự do linh tuyến màu bạc bện ra.

Đó là một chữ Linh.

"Rốt cuộc thành!!"

"Quả thật là thủ bút lớn." Bên ngoài đại trận, Khoa Tây Ốc và Thanh Dịch đạo nhân phân tán đứng thẳng, nhìn về phía bên này.

Người lên tiếng là Thanh Dịch, ông ta nhìn chăm chú vào trận văn lặp đi lặp lại trên mặt đất, trong mắt có một vòng rung động không đè nén được.

"Mạn thiên quá hải, thay mận đổi đào, Nhạc chưởng giáo không hổ là Linh Tướng tuyệt đỉnh trong đại chiến cũng có thể toàn thân trở lui trước đây, ngưỡng mộ ngưỡng mộ!"

Thanh Dịch rất ít khi kính phục một người, nhưng giờ này khắc này, trong lòng ông ta thật sự dâng lên tia ý niệm này.

"Có điều, hiện tại chuyện đệ tử ngươi chính là cấm kỵ, nên xử trí như thế nào. Tóm lại nên có lời giải thích đi?" Ông ta nói lần nữa.

“Tại hạ cũng là vì chuyện này mà đến.” Khoa Tây Ốc ở một bên lên tiếng nói: “Nhạc huynh mượn thế đóng đô long vị, càng tiến một bước, hôm nay sợ là trên đại thế không ai bằng. Đây đúng là việc thật đáng mừng.”

“Nhưng đệ tử này của huynh sự tình hơi không khống chế được, hậu quả như thế nào chắc hẳn Nhạc huynh cũng biết”

Khoa Tây Ốc lại than thở: “Hôm nay Nhạc huynh tại thế độc đạo đột phá cực hạn, vốn nên ăn mừng, nhưng bất đắc dĩ thần chủ thúc giục, không thể không đến làm ác khách. Vẫn mong Nhạc huynh thông báo đúng sự thật.”

Hắn ta cũng thế, Thanh Dịch cũng vậy, vì sao đến đây, chính là bởi vì ý chí của thần chủ phía sau đám bọn họ.

Điểm ấy, thật ra không nói Nhạc Đức Văn cũng hiểu. Bởi vì ngay cả ông, cũng nhận được mấy lần thần dụ về cấm kỵ.

Sau khi nghe, ông ngồi xếp bằng tại chỗ, trong lúc nhất thời không có lên tiếng.

Nhưng không lên tiếng không có nghĩa là không có chuyện gì xảy ra.

Khoa Tây Ốc cùng Thanh Dịch bất động, trong bóng ma cách đó không xa lại có bóng người mới di động xuất hiện.

Trên mặt Nguyên Sư Tây tông mang một nụ cười lạnh lùng, bước nhanh hiện thân. Bởi vì bị xa lánh tại ngoại, hôm nay cao thủ dưới trướng Chân Phật tự của hắn ta mười thì đi hết tám, thanh thế yếu đi nhiều, trước đó mình còn bị Nhạc Đức Văn một chọi một giáo huấn một lần. Bị buộc nhường ra lượng lớn vị trí lợi ích.

Hiện tại vừa nghe đến Đại Đạo Giáo gặp chuyện không may, liền trước tiên chạy tới, nhìn có chút hả hê.

“Nhìn xem, đây cũng là ngã phật từ bi, thiên đạo luân hồi! Đây cũng là báo ứng! Nhạc Đức Văn ngươi tính toán thiên hạ, hại vô số người thi thể không được đầy đủ, thê ly tử tán. Tây tông ta cùng lắm chẳng qua là dùng chút mỹ nữ, so với Đại Đạo Giáo ngươi thiên đạo bất nhân thì phải kém hơn nhiều.”

“Bọn ta là chỉ muốn nữ tử, các ngươi chính là muốn cả nhà đấy! Kết quả là cầm toàn bộ chỗ tốt, ác danh còn phải để

người ngoài cõng giúp ngươi, chậc chậc chậc lợi hại, thật là lợi hại!" Sắc mặt Nguyên Sư suy yếu trở nên trắng bệch, nhưng miệng vẫn không chịu yếu thế chút nào.

Trong bóng tối, một bóng người cường tráng cao bốn mét, người mặc trọng giáp, khí như trâu thở gấp, chậm rãi đi ra.

"Nhạc chưởng giáo, thần dụ thần chủ, muốn bản tọa đến đây chất vấn chuyện cấm kỵ."

"Mệnh Liên Mạc Cổ Đỗ Á, ngươi cũng tới rồi?" Nhạc Đức Văn hơi sững sờ.

Chân Nhất và Tây tông có mâu thuẫn với ông, qua đây rất bình thường.

Khoa Tây Ốc với ông vốn là hợp tác lợi ích tạm thời, nhận được thần dụ mà đến, đồng dạng bình thường.

Nhưng Thiên Tỏa Giáo nên chỉ là trung lập.

"Không sai, chuyện cấm kỵ, so với tưởng tượng của ngươi còn phải có ảnh hưởng lớn hơn."

Trong bóng tối một bên khác, một nam tử tóc vàng mắt xanh, mắt như phỉ thuý tinh thuần, người mặc áo bào đen đeo Hắc Thập tự ở trước ngực, chậm rãi đi ra.

"Thánh Thiên Nhất vừa mới chết đi sống lại, vào thời kỳ suy yếu đã lại ngựa không dừng vó qua đây. Không sợ chết một lần nữa à? Kéo dài thời gian sống lại?" Nhạc Đức Văn nhìn người này.

"Thần dụ bố trí, Nhạc chưởng giáo vẫn nên suy nghĩ thật kỹ lo lắng bản thân mình. Rất nhiều thần chủ đều là nhìn chằm chằm việc này."

Nhạc Đức Văn ngắm nhìn bốn phía.

Thanh Dịch đạo nhân Chân Nhất Giáo.

Nguyên Sư Tây tông.

Khoa Tây Ốc Giáo minh.

Mệnh Liên Mạc Cổ Đỗ Á Thiên Tỏa Giáo.

Thánh Thiên Nhất Hắc Thập Giáo.

Trừ Nguyệt Thần Nguyệt Hậu ra, lần này Linh Tướng liên minh hầu như đều tới.

Chương 1355 - Chủng tâm (10)

“Thế nào? Các ngươi đây là muốn bức vua thoái vị?” Giọng điệu Nhạc Đức Văn bình tĩnh, chậm rãi đứng lên từ dưới đất, vỗ bụi trên áo choàng.

“Nhạc huynh, việc này không phải ta và ngươi có thể quyết đoán, vẫn nên sớm tính toán thì hơn.” Khoa Tây Ốc khuyên nhủ.

“Đây không phải là bức vua thoái vị?” Nhạc Đức Văn mỉm cười.

Ông vẫn ngắm nhìn chung quanh, thần sắc trong mắt mọi người, có lo lắng, có hài hước, có hờ hững, có căm hận.

“Nếu ta không nói gì?” Ông bỗng nhiên nói.

Không có người trả lời. Chỉ là bầu không khí trong cung điện dưới lòng đất dường như thay đổi, trở nên lạnh hơn.

Trên thân mọi người chậm rãi dâng lên khí tức trong suốt vô hình, từng luồng khí tức tự nhiên ngưng tụ thành đặc thù tiêu ký thần chủ người thường không thể nhìn thấy được.

Khí tức cực lớn hầu như chớp mắt đã triệt để lấp đầy toàn bộ địa cung.

Không khí rung động, khí lưu vội ùa, ảnh hưởng của khí tức vô hình đối với thực tế, thậm chí khiến tia sáng xung quanh mơ hồ bắt đầu vặn vẹo không rõ.

“Nhạc huynh vẫn không nên xúc động thì hơn.” Khoa Tây Ốc cau mày nói: “Chẳng qua chỉ là một đệ tử, hôm nay lấy địa vị của ngươi, lại tìm một người mới khắp thiên hạ, cũng không tính là chuyện phiền phức gì.”

“Nếu Nhạc huynh không muốn đứng ra, vậy do ta giúp ngươi đi xử lý, bắt cấm kỵ thế nào?” Hắn ta chân thành nói.

“Hôm nay linh ấn thiếu thốn, đế vị bất chính, đại sự chưa hoàn toàn thành công, Nhạc chưởng giáo không nên xử trí theo cảm tính thì hơn.” Thanh Dịch đạo nhân đồng dạng lên tiếng.

Những người còn lại không nói nữa, chỉ là nhìn chăm chú vào Nhạc Đức Văn, chờ đợi ông trả lời.

Đáp án của một mình ông, sẽ quyết định tương lai toàn bộ quốc giáo Đại Linh đế vị có vững chắc hay không.

Nếu như gây ra rủi ro tại thời điểm mấu chốt này…

Thời gian chậm rãi trôi qua.

10 phút, nửa giờ, một giờ, hai giờ…

Thời gian đối với tại Linh Tướng cũng không phải là vật đáng quý, nhưng chờ đợi lâu như vậy, đúng là vẫn có người không nhịn được.

Giữa lúc Nguyên Sư Tây tông đang muốn lên tiếng thì.

"Tốt!" Nhạc Đức Văn rốt cuộc mở miệng.

"Có thể. Ta tự mình xử lý cấm kỵ." Ông trầm giọng trả lời, nói ra từng chữ một: "Đợi ta bắt được người rồi, muốn chém giết muốn róc thịt, cẩn tuân thần dụ."

"Tốt! Không hổ là đệ nhất thiên hạ, khí phách quả thực bất phàm! Không thua Đế sư năm đó!" Nguyên Sư âm dương quái khí nói.

"Có điều gần đây thân thể lão Nhạc ta không khỏe, hơi mệt." Trên mặt Nhạc Đức Văn lại hiện ra vẻ cười: "Có lẽ sẽ chậm trễ chút. Cũng may đệ tử ta đã bảo đảm, sẽ không xuất hiện hành vi khuếch tán cấm kỵ."

Mấy người ở đây lại trầm mặc xuống.

Ở đây ai cũng có thể nghe ra, đây là cái gọi là kế hoãn binh, chậm trễ chút? Ai biết chậm của ngươi là lúc nào?

Một tháng? Một năm? Mười năm?

"Nếu thân thể Nhạc chưởng giáo không khỏe, vậy để bản tọa thay ngươi đi làm là được." Mệnh Liên Mạc Cổ Đỗ Á của Thiên Tỏa Giáo lạnh lùng nói.

"Đây là việc trong giáo Đại Đạo Giáo ta, không cần phải làm phiền Mạc huynh làm lụng vất vả." Nhạc Đức Văn ôn hòa nói.

"Nhạc huynh, đây là lý do gì?" Khoa Tây Ốc thở dài. Hắn ta nhìn ra ý tứ của Nhạc Đức Văn, cũng nhìn thấy hậu quả khả

năng xuất hiện trong tương lai.

“Các ngươi có thể lui xuống.” Nhạc Đức Văn mỉm cười nhắm mắt, đứng chắp tay.

Thanh Dịch đạo nhân trầm giọng cười nhạt: “Xem ra Nhạc huynh là cố ý như thế. Vậy chớ trách bần đạo.”

“Ta nói, lui ra!!!”

Trong tiếng ầm ầm, Nhạc Đức Văn đưa tay phất áo, một vòng khí áp kinh khủng giống như mây sóng lấy ông làm trung tâm, ầm ầm khuếch tán nổ tung hướng phía bốn phía.

Vù!! Chữ Linh trong lòng bàn tay ông chợt sáng lên ánh sáng bạc, rạng ngời rực rỡ.

Toàn bộ địa cung vù vù chấn động.

Sóng mây vô hình lấy Nhạc Đức Văn làm trung tâm, hóa thành sóng gợn hình tròn, giống như thủy triều, lại như lôi đình, hung hăng xông tới khí thế mọi người phát ra xung quanh.

Răng rắc!

Trong khoảnh khắc, lực trường khí thế của tất cả mọi người đều nghiền nát tán loạn giống như lưu ly.

Sóng mây khổng lồ nháy mắt bao mọi người vào bên trong.

Ý chí thần phật thuộc về Linh Tướng đỉnh cấp, kết hợp ý chí cá nhân đệ nhất thiên hạ của Nhạc Đức Văn là Đại Tông Sư đỉnh cấp, phối hợp khí thế vạn dân Đại Linh ngưng tụ do đăng lâm vị trí quốc sư.

Ba cái dung hợp hình thành áp lực nặng nề kinh khủng, ngay lập tức đã làm nặng trên ý chí tâm thần mấy người.

Đây là giao phong của tâm thần, là áp chế của tràng ý chí.

Chỉ là một chút, mấy người đồng thời cảm giác liên hệ giữa mình và thần chủ dường như đều bị cách ly.

Thân làm Linh Tướng, lại vẫn cảm thụ được một tia khó thở.

Thanh Dịch hừ lạnh, là người đầu tiên bứt ra rời khỏi.

Nguyên Sư khẽ híp mắt lại, trong đó tràn đầy sát ý tiêu tán, nhưng lại không thể làm gì, chỉ có thể giận dữ lùi lại.

Chương 1356 - Chủng tâm (11)

Những người còn lại trầm mặc chốc lát, cảm nhận rõ ràng bị áp chế càng ngày càng mạnh, vẫn là không tiếng động ẩn vào bóng tối, biến mất không thấy gì nữa.

Chẳng qua chỉ chốc lát, trong sảnh đã chỉ còn lại một mình Nhạc Đức Văn.

Ông giơ tay, lòng bàn tay mở ra, ánh sáng chữ linh màu bạc trong đó chậm rãi lờ mờ.

Cùng lúc đó, áp chế khí thế vô hình xung quanh, cũng chậm rãi lui bước tiêu tán.

"Nhạc sư phụ. Ngài, thật sự muốn đối với Càn Khôn…?" Trong Thiên Bảo cung, Đinh Nhuệ chậm rãi đi ra, mắt lộ vẻ lo lắng.

"Cấm kỵ cái gì chứ!" Nhạc Đức Văn cười ha ha: "Thần phật lăng không, nào có nghiêm trọng như vậy, chỉ là manh mối mà thôi. Huống hồ, ta đã sớm suy nghĩ xong, hôm nay Càn Khôn chỉ là nhất thời không nghĩ ra, chờ hắn hiểu ra khai ngộ rồi, đến giáo Bái Thần, đến lúc đó cấm kỵ thành người một nhà, không phải lại không có ý nghĩa?"

"Ý của ngài là…?" Đinh Nhuệ dường như đã hiểu

"Nếu hiện tại hắn không muốn, vậy khiến hắn tự sống cuộc sống mình muốn là được." Nụ cười trên mặt Nhạc Đức Văn chậm rãi biến mất.

"Đi thôi… đi thôi. Sớm muộn gì, bọn họ sẽ rõ… đều sẽ hiểu."

Đinh Nhuệ trầm mặc.

Hắn ta nghe hiểu ý của Nhạc Đức Văn.

Có lẽ vẫn còn ôm chút hy vọng, giống như Trương Thanh Chí hôm nay, Nhạc Đức Văn vẫn lựa chọn phương pháp xử trí tương tự.

Đó chính là — chờ đợi.

Giống như lúc trước, mặc kệ Trương Thanh Chí bất thành cỡ nào, phế vật ra sao, cuối cùng hắn ta vẫn là Đạo Tử, thế nên

Nhạc Đức Văn vẫn bảo vệ hắn ta, ngoài miệng nói là từ bỏ, nhưng thật ra vẫn luôn đặt hắn ta bên người.

Mà bây giờ, Càn Khôn đạo nhân, cũng giống như vậy.

Chẳng qua Đinh Nhuệ lo lắng là, hành sự như vậy… thần chủ thực sự sẽ không để ý sao?

*

*

*

Một tháng sau.

Phủ Vu Sơn.

Triều đình phái tướng lĩnh, đi các tỉnh trấn áp náo động. Đại đội Linh quân triệu tập từ các nơi, càn quét tàn dư côn đồ xung quanh.

Tình huống bên Vu Sơn cũng bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, bởi vì côn đồ nguy hại quá lớn, bất luận là Nghĩa Minh hay là Linh đình, đều ăn ý ngừng chiến, phối hợp tiến hành nhiệm vụ càn quét.

Trương Vinh Phương ở Nhân Tiên quan yên lặng tu hành chờ đợi, mỗi ngày dạy dỗ đồ đệ, chỉnh lý điển tịch tu hành tiên đạo, hoàn thiện các loại tư liệu nhân tiên đạo.

Ngày trôi qua nhàn nhã lại tự tại.

Trong một tháng, hắn không có chờ được Đại Đạo Giáo công khai phát lệnh truy nã, cũng không có chờ được Nhạc Đức Văn có hình thức xử trí.

Chỉ có Minh Nguyên mang một câu trả lời: Tự giải quyết cho tốt.

Sau đó không còn giáo phái đến đây tìm phiền phức, Nhân Tiên quan cũng giống như bị mọi người quên lãng, trừ Nghịch Thời hội còn đang ở phụ cận ra, Trương Vinh Phương thậm chí đều cảm giác giống như chuyện cấm kỵ trước kia chưa bao giờ phát sinh qua.

Trong lòng của hắn hiểu, trong khoảng thời gian ngắn, việc này có lẽ là Đại Đô rung chuyển, dẫn đến nhiều giáo phái

không có thời gian để ý tới bên này.

Nhưng một tháng đều không người để ý hắn, vậy nhất định là có người chế trụ những giáo phái truy tra.

Mà hiện nay, có năng lực như thế và có thể làm được chuyện này, chỉ có một.

Nhạc sư phụ.

Ngày nay thiên hạ đã định, không có kẻ thù đối thủ bên ngoài, giáo phái thần phật cũng không tìm hắn.

Trương Vinh Phương sẽ không chế tạo huyết duệ nữa, cũng nghiêm lệnh huyết duệ dưới trướng, không được tùy ý chế tạo huyết duệ đối với bên ngoài, thu nhỏ lại ảnh hưởng.

Sau đó, hắn chợt phát hiện mình không có chuyện gì làm nữa.

Tu hành võ công là vì tự bảo vệ mình, là vì sống cuộc sống mong muốn, mà hôm nay không có kẻ địch nữa.

Nghĩa Minh bởi vì việc huyết duệ nên có quan hệ rất tốt với hắn. Đệ nhất thiên hạ là sư phụ hắn, giáo phái còn lại giữ im lặng, cơ sở ngầm cũng rút lui toàn bộ khỏi Vu Sơn.

Tân đế của Linh đình cũng là sư phụ hắn giúp lên ngôi, phương diện triều đình một mảnh yên ổn.

Bên tỷ tỷ tỷ phu cũng tất cả yên ổn, hài tử trong bụng tỷ tỷ rốt cuộc sắp sinh ra.

Lúc này, Trương Vinh Phương thả việc vặt vãnh trong tay, chạy tới phủ Mộc Xích chiếu cố tỷ tỷ.

Đồng thời hắn cũng kinh ngạc phát hiện sau khi ký kết đóa huyết liên thứ hai, chiều cao của bản thân hắn bắt đầu thu nhỏ tinh luyện lại. Theo 2 mét 5, dần dần thu nhỏ lại đến 2 mét 3.

Đồng dạng, theo vóc người thu nhỏ lại, mật độ cốt cách cơ thể của hắn, cũng nhận được sự tăng trưởng theo trình độ khác nhau.

Đây dường như là phát triển theo một phương hướng khác.

29 tháng 5, đêm, mười giờ canh ba.

Trong phủ Mộc Xích.

Trương Vinh Phương, Tốc Đạt Hợp Kỳ, Lư Mỹ Sa, cùng với mấy cung phụng, chủ quản còn lại trong phủ đều tụ tập cùng nhau, chờ phòng sinh trong hậu viện truyền tới động tĩnh.

“Thân thể Tiểu Ngư luôn luôn không tệ, dược sư kiểm tra rất nhiều lần, nói không thành vấn đề. Hai kiện khí huyết, mẫu thân hài tử đều rất tốt. Khẳng định không thành vấn đề.” Tốc Đạt Hợp Kỳ thấp giọng cười nói.

Chương 1357 - Nhàn hạ (1)

Chỉ là nụ cười kia ít nhiều có chút khẩn trương.

Hắn ta nhìn Trương Vinh Phương một bên.

“Vinh Phương đệ, nghe nói đệ dự định ở lại phủ Vu Sơn không đi nữa?” Hắn ta cố nói sang chuyện khác, giảm bớt lo âu.

“Đúng vậy. Hiện tại xem như là rời khỏi Đại Đạo Giáo, không làm đạo sĩ nữa.” Trương Vinh Phương ôn hòa nói: “Ở trong giáo ta tập được một chút y thuật, dự định mở một y quán ở trong thành.”

“Hiện giờ đệ cũng là cao thủ cao phẩm, vì sao không làm một võ quán? Ngược lại là y quán?” Tốc Đạt Hợp Kỳ nghi ngờ nói.

“Thật ra y quán cũng xem như là nghề kiếm sống, tiền gì đó, ta cũng kiếm đủ rồi. Nhưng người ít nhiều phải có chút ký thác, có một số việc làm. Võ quán bận quá, đổi thành y quán, mỗi ngày chỉ tiếp đãi mấy người, nhàn nhã thong dong sống qua ngày không phải rất tốt sao?”

Trương Vinh Phương cười nói, trong lòng hắn đúng là nghĩ như vậy.

Hôm nay Nhạc sư phụ đệ nhất thiên hạ, gần đây hệ thống tình báo của hắn thỉnh thoảng sẽ truyền đến mấy tin tức như, Nhạc Đức Văn đã thu phục được ai, giết chết ai, giải quyết ai.

Toàn bộ hệ thống tôn giáo Đại Linh đang bị ngũ đại giáo phái do Đại Đạo Giáo cầm đầu triệt để chủ đạo.

Hiện tại chuyện của Nhân Tiên quan không còn người nào để ý.

Trương Vinh Phương vừa tích lũy thuộc tính mỗi ngày, vừa dự định tốt nơi sinh sống thật sự hưởng thụ.

Hôm nay đã trôi qua một tháng, hắn lại có thêm ba mươi điểm, lần này, hắn dự định nếm thử tăng cảnh giới Tông Sư lên chút chút, nhìn xem có thể đạt được trình tự gì.

“Người sống cả đời, nhiều khi, không phải là vì hôm nay sao? Có tiền có thời gian rảnh rỗi, đã hiểu thấu mọi sự, ngươi cũng

coi như không nhỏ rồi.” Tốc Đạt Hợp Kỳ than thở.

Trương Vinh Phương mỉm cười, đang định nói gì đó, nhưng bỗng nhiên thần sắc hơi động, nhìn buồng trong.

Theo vài tiếng bộp bộp nhẹ vang lên, giống như là tiếng vỗ vào con nít. Rất nhanh, một tiếng khóc nỉ non phá tan cách trở, truyền tới trong tai tất cả mọi người tại đây.

Tiếng khóc càng lúc càng lớn, càng ngày càng vang.

“Chúc mừng phu nhân! Là một nam hài!” Tiếng của bà đỡ mang theo ý cười chúc mừng.

Nắm tay nắm chặt của Tốc Đạt Hợp Kỳ lập tức buông ra. Hắn ta bước vài bước phóng thẳng vào phòng, nét mặt mang sắc vui mừng nồng đậm, cùng với triệt để thả lỏng sau khi khẩn trương.

Đứng ở phía sau hắn ta, Trương Vinh Phương chắp tay nhìn một màn này, trong lòng chợt càng yên lặng.

Hắn có thể cảm giác được, tỷ tỷ cùng hài tử trong buồng đều an toàn, như vậy rất tốt.

*

*

*

Con trai của tỷ tỷ tên là Hoán Thanh, tên người Linh là Đỗ Lạp Hoán Thanh Mộc Xích. Còn một cái tên của người Man khác, là Trương Hoán Thanh.

Sau đó, toàn bộ phủ đệ bắt đầu có các loại khách nhân lui tới như quy trình, hạ lễ liên tục không ngừng được đưa tới.

Liên tục ba ngày, đều là nói cười vui vẻ, không khí vui mừng, hòa tan sự đau thương mất trật tự côn đồ Hồng Cân mang tới trước đó.

Ngày đầu tiên Trương Vinh Phương giúp đỡ chào đón khách khứa đến thăm, sau đó bắt đầu xây dựng y quán của mình.

Hôm nay tất cả đã an ổn, người luôn luôn phải sống tiếp.

Mặt khác, ý muốn kéo dài sinh mệnh cũng phải bắt đầu đến tay rồi. Tăng cảnh giới lên cũng phải tốn thời gian. Còn có

điều tra bản chất của thần phật rốt cuộc là cái gì, làm chuẩn bị cho sau đó cũng phải bắt đầu tiến hành.

Trên người tự dưng có thêm ba tiêu ký thần phật, nguyên nhân trong đó, Trương Vinh Phương kiểu gì cũng phải biết rõ ràng, không thể cứ hồ đồ cái gì cũng không quản được.

Phải biết rằng tuy rằng ba tên này giúp hắn không ít, nhưng chung quy là thứ mọc thêm trên người mình.

Không hiểu rõ, bản thân Trương Vinh Phương cũng không được tự nhiên trong lòng.

Mà về phương diện thần phật, hiểu rõ nhất không ai bằng Nghịch Thời hội.

Thế nên cùng lúc khi hắn phái người giúp mua nhà trang trí y quán, trước tiên liền đi tìm người Nghịch Thời hội.

Ánh trời chiều mờ nhạt chiếu xuống.

Nhiễm Hân Duyệt ngồi bên cạnh bàn, đang loay hoay một cái đồng hồ nhỏ màu trắng phong cách trời chiều.

Đồng hồ để bàn chỉ dài tầm cánh tay, đặt trên bàn gỗ, quả lắc đồng hồ lắc qua lắc lại, phát ra tiếng lộc cộc rất có tiết tấu.

Cửa phòng rộng mở, Trương Vinh Phương cất bước vào cửa, liếc mắt liền thấy được chiếc đồng hồ nhỏ màu trắng kia.

“Ngươi biết ta tới tìm ngươi vì gì à?” Hắn kinh ngạc hỏi.

“Đoán được một chút.” Nhiễm Hân Duyệt trả lời, đứng lên, đưa tay tỏ ý mời ngồi.

“Khi ngươi vào ở Nguyện Nữ hạp bọn ta đã đoán được, ngươi và tàn thần Nguyện Nữ nhất định có liên hệ. Chẳng qua bọn ta không đoán được rằng, trước đó rõ ràng ngươi còn tới chỗ cướp đoạt tàn sát tín đồ Nguyện Nữ. Vì sao Nguyện Nữ còn nguyện ý che chở thế lực dưới quyền ngươi?”

“Nguyên nhân trong đó, ta không tiện nói tỉ mỉ, chẳng qua lần này đến, ta muốn hỏi càng nhiều tình báo hơn về thần phật.” Trương Vinh Phương ngồi xuống nghiêm túc nói.

Chương 1358 - Nhàn hạ (2)

“Trước đó thời gian cấp bách, công việc bề bộn, hôm nay cuối cùng cũng rảnh rỗi, mới nhớ tới xử lý việc này.”

“Thần phật… bọn ta giao thiệp cũng không nhiều, tuy đúng là chiếm được không ít tình báo, thế nhưng cũng không thể cứ như vậy cho không ngươi được. Phải biết rằng những tin tình báo này rất nhiều đều là bọn ta phải trả cái giá thật lớn mới đến tay.” Nhiễm Hân Duyệt nghiêm mặt nói.

“Điều kiện gì?”

“Xem ngươi muốn phương diện nào của thần phật?”

Trương Vinh Phương trầm mặc.

“Phương thức tồn tại.”

Hắn đã biết làm sao để khiến một vị thần phật bị triệt để quên đi. Nhưng đối với sự tồn tại như là thần phật này, tại sao lại lưu lại tiêu ký ở trên người hắn, tiêu ký có tác dụng gì, làm sao để loại bỏ vân vân, đều không rõ ràng lắm.

“Có người nói, bọn họ tồn tại ở trong lòng người. Cũng có người nói, nơi bọn họ tồn tại là một vị trí tên là Thái Hư. Nơi ấy không ai có thể tiếp xúc tiến vào, chỉ có mộng cảnh con người hoặc là khi điên cuồng tiến vào ảo giác, ngươi mới có thể tiếp xúc.” Nhiễm Hân Duyệt trả lời.

“Ta ở bên cạnh Nhạc Đức Văn vài chục năm, cũng chưa từng thấy ông ấy từng đi Thái Hư. Thấy rõ nhiều nhất, chính là cầu khẩn tế bái ở trước mặt tượng thần. Sau đó là có thể được thần dụ thần phật.”

“Vậy người từng thấy hình dáng nguyên hình của thần phật, có thể tự thoát ly không? Thần phật chỉ cần không bị lãng quên là có thể vĩnh viễn trường tồn. Liệu có phương pháp gì, có thể triệt để quên hắn không?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

“Đương nhiên là có, Cực Cảnh đó?” Nhiễm Hân Duyệt cười nói: “Nếu không ngươi cho là vì sao nhiều hậu di chứng của Cực Cảnh như vậy, đều là lãng quên? Chẳng lẽ ngươi nghĩ, đó thật sự là hậu di chứng tự nhiên mang tới sao?”

Trương Vinh Phương bỗng chấn động trong lòng. Hắn im lặng, rồi lại nói.

“Ngoài Cực Cảnh ra thì sao?”

“Vậy thì không biết. Có điều…” Nhiễm Hân Duyệt rõ ràng đã hiểu, cái gọi là người từng nhìn thấy nguyên hình thần phật hẳn là bản thân Trương Vinh Phương.

“Có điều, thần phật cũng là có nhiều loại khác nhau, có thần phật có thể câu thông, ngươi có thể thử tỉ mỉ nghiên cứu xem, tìm tàn thần nhỏ yếu kiểm tra một chút, lấy thực lực cấp bậc bây giờ của ngươi, nếu chỉ là thử thì cẩn thận chút sẽ không có vấn đề lớn.

Nếu có thể biết rõ ràng vì sao nguyên hình thần phật ở lại trong lòng người, là có thể vĩnh viễn trường tồn, có lẽ có thể tìm ra phương pháp giải quyết.”

Trương Vinh Phương chậm rãi gật đầu.

“Ta đã sớm nghĩ như vậy rồi, không cần ngươi nói.”

“…” Nhiễm Hân Duyệt cạn lời, cứ có cảm giác da mặt của người này càng ngày càng dày Á.

“Mặt khác, tranh đấu giữa thần phật sẽ dẫn đến kết quả gì? Ngươi có biết không?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

“Giữa thần phật, là có thể tương hỗ cắn nuốt. Có thần phật bị thương nặng rồi trốn đi, chính là vì đề phòng mình bị cắn nuốt. Vị trí của mỗi thần phật bọn họ trong Thái Hư là không giống nhau. Bình thường sẽ không va chạm.” Nhiễm Hân Duyệt nói.

“Nói cách khác, giữa Thái Hư và Thái Hư không có liên kết?” Trương Vinh Phương hỏi ngược lại.

“Ta không biết.” Nhiễm Hân Duyệt lắc đầu: “Ta chỉ là Bái Thần phổ thông, chỉ là Linh Lạc, không giống mấy đại lão như ngươi, thứ không biết đến nhiều lắm.”

Trương Vinh Phương suy tư một chút, nghĩ giá trị lợi dụng của người này hình như càng ngày càng nhỏ.

“Vậy thì thôi, ta đi trước.” Hắn lập tức đứng dậy.

“…” Nhiễm Hân Duyệt không còn lời nào để nói. Đây cũng quá thực tế đi.

“Đúng rồi, ngươi biết phụ cận còn có tàn thần gì không?” Trương Vinh Phương đi tới cửa quay đầu hỏi.

“Hướng mặt đông có một thành trấn phế tích, nơi ấy hai trăm năm trước đã từng có một Dụ Phong Thần, có điều sau đó bởi vì các loại nguyên nhân mà bị tiêu diệt rồi. Ngươi có thể đi xem.

Tàn thần Đại Linh thật ra không ít, dù sao người thắng cứ ít như vậy, người thua sẽ nhiều hơn.

Trước đây bị yên lặng quên lãng có rất nhiều, nguyên hình của bọn họ đều bị chôn sâu dưới đất, không người biết được. Ngươi hỏi cái này để làm gì? Chẳng lẽ là… ngươi định…!?” Bỗng hai mắt Nhiễm Hân Duyệt trợn to.

“Không có việc gì, chỉ là định đi xem.” Trương Vinh Phương mỉm cười, xoay người rời đi.

“Chờ đã!” Nhiễm Hân Duyệt đứng phắt dậy, đuổi theo, nhưng đã không thấy bóng dáng.

Tới cấp độ như ngày hôm nay, sự chênh lệch về thực lực giữa hai người đã lớn đến một trình độ cực kỳ rõ ràng.

“Người này chẳng lẽ lại định…!?” Nhiễm Hân Duyệt thầm nghĩ đến một suy đoán có khả năng, trong lòng bỗng có chút kinh hãi.

Nàng lập tức cũng ra khỏi phòng, đi thông tri cao tầng trong hội.

*

*

*

Sơn Nhân y quán.

Một góc bên trong thành phủ Vu Sơn, vô thanh vô tức mở ra một y quán với trang bị xưa cũ phổ thông.

Y quán không lớn, cũng chỉ chiếm hai gian liền phố, dược sư tọa quán chỉ là một người.

Chương 1359 - Nhàn hạ (3)

Hỏa kế được mời tới chỉ là mời tùy tiện thuê ở phụ cận hai người đàng hoàng, đều là khoảng mười một mười hai tuổi, một nam một nữ. Xem như là dùng để chào hỏi khách khứa.

Đầu tháng sáu.

Y quán treo lên bảng hiệu mới làm xong. Bốn chữ lớn Sơn Nhân y quán được viết dễ dàng tự nhiên, không nguệch ngoạc, không giả vờ phong nhã uốn qua uốn lại, chỉ là đoan chính, thong dong, trong chữ viết lộ ra bình tĩnh và hợp quy tắc.

Trương Vinh Phương cự tuyệt người bên tỷ tỷ tỷ phu đến chúc mừng, chỉ cứ như vậy mở cửa, hai dược đồng đặt một tấm bảng gỗ bên cạnh cửa, trên đó viết lên bệnh có thể xem, giá cả, cùng với thời gian mở cửa.

Mình thì ở trong y quán đả tọa tu hành, điều chỉnh thân thể.

Nói là đả tọa điều chỉnh thân thể, thật ra là tâm thần đặt ở năng lực Đồng Nguyện, thỉnh thoảng phụ thể đi ra tìm tâm nguyện của trẻ em.

Thả ra một đống con rối lớn, chờ đợi quan sát tỉ mỉ xong rồi lựa chọn một người trong đó chuyển hóa thành con rối của mình.

Mục đích của hắn chính là tìm được một số tâm nguyện của trẻ em dễ thực hiện, sau đó cấp tốc chuyển hóa thành lam điệp.

Dù sao trẻ nhỏ tâm tư hay thay đổi, có tâm nguyện nào là căn bản không có khả năng thực hiện được chứ, giống như trói buộc một đứa trẻ lần trước, con rối bị phát hiện, trực tiếp bị đánh gãy.

Thế nên lần này Trương Vinh Phương đã có kinh nghiệm.

“Tiên sinh, cửa mở, thế nhưng bên ngoài người biết chữ không nhiều lắm, bọn ta xem bảng gỗ cũng không hiểu, không cách nào đọc cho người khác được…”

Hai dược đồng, một người tên là Tiểu Đông, một người tên là Tiểu Hạ, đều là con nhà nghèo, trong trận bạo loạn trước đó

đều mất cha mẹ, cô độc, dứt khoát vào y quán, không cần tiền công, chỉ cầu nơi ở và ăn uống học tập.

“Không sao, sau này ta dạy từng chữ từng chữ cho các ngươi, hiện tại các ngươi học thuộc nội dung trước, đi ra ngoài kêu gọi là được.” Trương Vinh Phương nhắm mắt ngồi xếp bằng, mắt cũng không mở ra, trả lời.

“Vâng.” Tiểu Hạ liền vội vàng gật đầu, rời khỏi.

Nàng mới đi ra không bao lâu, bên ngoài đã truyền đến một hồi tiếng nói chuyện quen thuộc.

“Dược sư lão bản của các ngươi đâu? Sao hai người các ngươi lại đợi ở bên ngoài?”

Bên ngoài y quán.

Trên mặt đường người đến người đi, không có ai nhìn tấm bảng gỗ được dựng trước cửa.

Phần lớn người cơ bản là không biết chữ, người biết chữ đi ngang qua cũng không nhiều. Trong lúc nhất thời không có ai dừng lại đọc.

Giữa lúc hai dược đồng chán đến chết, một nữ tử có cặp mắt đào hoa với gương mặt có chút bụ bẫm đi tới trước cửa y quán.

“Dược sư lão bản của các ngươi đâu? Sao hai người các ngươi lại đợi ở bên ngoài?”

Nữ tử mặc bộ váy liền hồng nhạt tuyến vàng, đai lưng ngọc thạch xanh đậm trên eo vừa nhìn là biết không phải là người nhà tầm thường.

“Tiên sinh… ở bên trong đả tọa nghỉ ngơi.“ Tiểu Đông thân làm con trai lập tức bị cặp mắt sáng ngời làm cho có chút cà lăm. Trước đây hắn nào có được nói chuyện với đại tiểu thư nhà giàu đẹp mắt như vậy chứ.

Nữ tử ngẩng đầu nhìn bảng hiệu của y quán.

“Sơn Nhân, tên lại rất chi là rất phổ thông, có điều chữ viết rất tự nhiên thoải mái.”

Sáng sớm Lư Mỹ Sa đã thức dậy ăn diện, trước đó nàng nghe lén được đối thoại của ca ca và Trương Vinh Phương, biết

Trương Vinh Phương quay về để mở y quán, dự định sau này đều ở lại phủ Vu Sơn.

Lúc đó trong nội tâm nàng không có cảm giác gì, nhưng sau khi trở về, nghĩ đến kẻ bất lực nàng chia tay trước đó, đối lập với Trương Vinh Phương bây giờ trở về rõ ràng đã bước vào võ giả cao phẩm.

Trong lòng nàng lập tức có chút không đúng rồi. Bởi vì nàng bỗng nhiên hồi tưởng lại mọi chuyện mình gặp khoảng thời gian qua.

Theo địa vị của ca ca trong gia tộc nước lên thì thuyền lên, người giới thiệu đối tượng cho muội muội là nàng cũng càng ngày càng nhiều.

Nhưng mỗi lần thấy đối tượng được giới thiệu, nàng đều không tự chủ được đem đối phương so sánh với Trương Vinh Phương. Vì vậy mỗi lần đều tan rã trong không vui.

“Mỹ Sa, công tử Bạch gia Bạch Kính Ngôn giới thiệu cho ngươi, tướng mạo đường đường, thực lực cũng không tệ, sao ngươi gặp một lần liền không đi nữa? Người ta hẹn ngươi du ngoạn mùa thu cũng không đi?” Giọng của ca ca giống như tiếng vọng bên tai.

“Phế vật đến cả Trương Vinh Phương cũng không bằng! Xem cũng không muốn xem! Chỉ đẹp mắt thì có ích lợi gì? Có thể ngăn cản được binh đao? Chống đỡ được côn đồ ngoài thành?”

“Vậy trưởng tử của Ngõa Thứ Liên gia thì sao? Hắn ta chính là văn võ song toàn, hôm nay tuổi còn trẻ đã có một thân võ nghệ tốt đấy.”

“Đến cả Trương Vinh Phương đều đánh không lại, điều kiện tốt như vậy cũng là tài trí bình thường! Khó coi!”

“Vậy đại công tử Thái Sử Viện Thượng Đô thì sao? Hôm nay hắn ta ngoài ba mươi, đã tu đến Thất Phẩm rồi.”

Chương 1360 - Nhàn hạ (4)

“Đều ba mươi tuổi rồi mới Thất Phẩm, nếu là Trương Vinh Phương có điều kiện của hắn, sợ là hiện tại cũng đã Bát Cửu Phẩm rồi, loại hàng này thì có gì tốt?”

Lư Mỹ Sa phục hồi tinh thần lại, cúi đầu, nàng vốn định chỉ tùy tiện dạo chơi trong phủ Vu Sơn, nhưng không biết từ lúc nào, lại đã tìm đến y quán.

Nàng không biết mình bị sao vậy, nhưng nếu đã tới, vậy thì vào xem là được rồi, nhìn xem Trương Vinh Phương có thể mở y quán ra thành cái dạng quỷ gì?

Vào cửa lớn, Lư Mỹ Sa liếc mắt đã nhìn thấy Trương Vinh Phương khoanh chân ngồi tĩnh tọa phía sau quầy bên mé của đại đường.

So với trước, dường như vóc dáng của hắn nhỏ đi, có điều những người luyện võ này luôn có thể xuất hiện một số chuyện kỳ kỳ quái quái, ngược lại cũng không cần để ý.

“Này!” Nàng đập một cái lên trên quầy, phát ra tiếng giòn vang.

“Có việc?” Trương Vinh Phương mở một mắt, nhìn nàng.

“Y quán của ngươi chả có ai cả, có được hay không thế?” Lư Mỹ Sa bỗng cảm thấy mình không biết nói gì, quan hệ của nàng và Trương Vinh Phương cũng không tốt, không giải thích được chạy tới, thậm chí ngay cả nguyên nhân cũng nói không rõ.

“Có người thì xem, không ai thì nghỉ ngơi. Tùy duyên mà thôi.” Trương Vinh Phương trả lời.

Lúc này hắn vẫn còn ở từng con rối phụ thể, quan sát tìm kiếm trẻ nhỏ, xem đứa nào dễ gạt gẫm.

“Ta đi ngang qua bên này, thấy chỗ của ngươi không có một người, mới mở quán đã lạnh tanh như thế, sợ là mở ra không được bao lâu đã phải đóng cửa.” Lư Mỹ Sa không khách khí nói.

“Võ công của ngươi không phải rất lợi hại sao? Nghe nói đều đến Lục Phẩm trở lên rồi.” Nàng lại nói: “Gần đây ta đang tập võ, chờ ta tới Lục Phẩm rồi, đến lúc đó giao thủ với ngươi thử xem.”

“Tốt.” Trương Vinh Phương bỗng nhớ tới các thiếu niên và thiếu nữ khổ tu mấy năm để tăng một phẩm ở Thanh Hòa Cung lúc ban đầu. So sánh với nhau, Lư Mỹ Sa trước mắt… một câu nhẹ bỗng nghe giống như cao phẩm tùy tùy tiện tiện là có thể tu được vậy.

Trong lòng lắc đầu, hắn không lên tiếng nữa.

Hai người đột nhiên rơi vào trầm mặc.

Bầu không khí có chút xấu hổ, nhưng Lư Mỹ Sa lại không biết thế nào, chân như là mọc rễ đứng im tại chỗ, chính là không đi.

“Đúng rồi, hiện giờ Kim Tụ nhà ngươi thế nào?” Nàng lại hỏi.

“Đưa nàng trở về. Sau đó tách ra. Xem như là bảo vệ nàng một đời phú quý đi.” Trương Vinh Phương trả lời.

Hiện tại hắn xem như là đã nhìn ra, cường độ cơ thể của mình quá lớn, người bình thường căn bản không có khả năng phù hợp.

“Tách ra?” Trái tim Lư Mỹ Sa chợt đập hẫng một nhịp.

Bỗng nhớ tới lời tẩu tử Trương Vinh Du nói.

“Nói không chừng, Vinh Phương vẫn chưa lập gia đình, hôm nay lại quay về Vu Sơn, lần trước còn cố ý để ngươi lại lẻ loi một mình.”

Nghĩ tới đây, bỗng trong lòng Lư Mỹ Sa xẹt qua một suy nghĩ.

“Chẳng lẽ hắn thật sự đối với ta…!?”

Ý nghĩ này vừa xuất hiện liền giống như cắm rễ, muốn nhổ cũng không nhổ được.

“Không được, còn phải quan sát kỹ càng, dù sao hôm nay ta không có chuyện gì, liền ở tại chỗ này thêm một lúc cũng tốt.”

Lúc này Lư Mỹ Sa lấy cớ thỉnh giáo việc tập võ y dược với Trương Vinh Phương, câu được câu không, tùy tính tiếp lời.

*

*

*

Phủ Mộc Xích, dưới mặt đất.

Trong một thạch thất u ám.

Ngọn đèn như đậu, rọi sáng một vòng xung quanh vách đá.

Trong thạch thất, một lão giả mặt đỏ tóc trắng chòm râu dài đến gần như chạm đất nhắm mắt ngưng thần đả tọa, điều tức thân thể.

Lão giả mặc một thân áo đạo màu trắng, trên hai cánh tay đeo hai cái vòng ngọc màu đen, thân hình bất động, giống như điêu khắc.

Nếu không phải trước ngực ông ta phập phồng cực nhỏ, nhất định sẽ bị người xem là thi thể tọa hóa.

Không bao lâu, một mặt bức tường của thạch thất chậm rãi xoay chuyển, lộ ra hai con đường rộng lớn.

Đằng sau con đường là cung điện bằng đá khổng lồ càng rộng rãi.

Chỗ thạch thất này thế mà lại kết nối với một cung điện bằng đá dưới mặt đất thể tích khổng lồ.

Một nữ tử ôn hòa mặc váy đỏ, đeo khăn che mặt đen đi vào thạch thất.

“Vinh Du, bái kiến lão sư.” Nàng dịu dàng cúi đầu, cung kính hành lễ.

Trong thạch thất, lão giả chậm rãi mở mắt.

“Ngươi mới vừa sinh sản xong, hà tất phải vội vã xuống đây như vậy? Nghỉ ngơi thêm mấy ngày cũng là tốt.”

“Đại sự của bản mạch quan trọng hơn, vả lại đệ tử cũng cần hoạt động một chút.” Trương Vinh Du mỉm cười nói. Tuy cách khăn che mặt còn có thể nhìn ra sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng nhìn qua không có bệnh trạng gì, hẳn là không sao.

“Khổ cực ngươi rồi.“ Lão giả than thở.

Đối với nữ môn đồ nửa đường nhập môn Trương Vinh Du này, thật ra ngay từ đầu ông ta cũng không thế nào coi trọng.

Cho tới sau này, nàng biểu hiện ra các loại mưu lược kế sách đều hơn xa đệ tử còn lại.

Chương 1361 - Nhàn hạ (5)

Cộng thêm một chút ân tình của bối cảnh xuất thân của nàng, lão giả này mới thu vào môn hạ, làm vị đệ tử cuối cùng.

“Hôm nay phủ Vu Sơn có phủ Mộc Xích nơi ngươi ở che chở, chúng ta mới có thể tránh khỏi mấy lần điều tra của Giám Sát ty Tuần Tra ty Linh đình. Chỉ là vì chúng ta, đi ứng phó đám quý tộc người Linh kia, quả nhiên là khó khăn cho ngươi.“ Lão giả than thở.

“Lão sư nói quá lời. Chẳng qua là phu quân đối đãi ta thành tâm thành ý, hi vọng ngày sau lúc khởi sự, có thể vì đó mở một con đường.” Trương Vinh Du chân thành khẩn cầu.

“Lẽ tự nhiên.” Lão giả gật đầu: “Hôm nay, ngươi vì bản mạch thành công sinh con, con của ngươi chính là môn đồ thân truyền của bản mạch. Mạch chủ ít ngày nữa đến, ngươi chuẩn bị sẵn sàng.”

“Vâng.” Trương Vinh Du nghiêm nghị nói.

Bảy mạch Nho giáo, mỗi một mạch chủ đều là người cường đại thần bí tuyệt đối. Thân phận của họ đều cực kỳ bí ẩn. Hôm nay sống chết của nàng lại có thể dẫn tới một mạch chủ trong bảy mạch coi trọng, hiển nhiên kế hoạch chân chính bắt đầu rồi.

“Con của ngươi Hoán Thanh sẽ thừa kế chữ Nghĩa. Đợi đến ngày sau Thất Quân Tử tái hiện, chính là lúc Nho Môn ta quay về!” Lão giả nghiêm chính nói.

“Đệ tử hiểu rõ!” Trương Vinh Du cúi đầu lên tiếng trả lời.

Nho giáo bố cục quá nhiều, nàng có thể giúp đỡ phu quân nhanh chóng quật khởi lần nữa như vậy, đồng thời đạt được địa vị càng ngày càng cao trong gia tộc, thật ra chính là dựa vào sự trợ giúp của Nho giáo phía sau.

Trong kế hoạch Thất Quân Tử, để tránh khỏi huyết mạch tuyệt đối thuần chủng của người Linh, đều là chọn con lai sinh ra.

Hôm nay nàng rốt cuộc đánh bại những lựa chọn còn lại, để cho con của mình thực sự trở thành người thừa kế duy nhất!

Cái này cũng đại biểu cho, Hoán Thanh ngày sau lấy được một trong bảy mạch Nho Môn toàn lực bồi dưỡng.

Thất Quân Tử, đại biểu cho bảy vị cao thủ tuyệt đỉnh dưới Trần Quân Trầm năm đó.

Mà vị trí của bọn họ là đời đời tương truyền, Quân Tử của mỗi một thời đại đều có bất đồng riêng.

Mỗi một Quân Tử, đều theo thừa kế tiên hiền, chấp chưởng một thanh kiếm quân tử.

Kiếm này có thể chém ra uy thế quỷ thần!

Mà hôm nay, Trương Vinh Du phí hết tâm tư, rốt cuộc thành công đoạt được vị trí thừa kế duy nhất!

Trong lúc nhất thời, trong mắt nàng lệ quang tràn đầy, cảm giác gian khổ, nhẫn nại nhiều năm như vậy, rốt cuộc có hồi báo.

“Mặt khác, tuy chúng ta đã âm thầm đánh xuống các loại căn cơ, trồng vào ấn ký khác biệt cho Hoán Thanh trong lúc ngươi hoài thai. Nhưng sau khi được sinh ra, ngươi còn cần dùng ba loại phương thuốc tắm rửa mỗi ngày cho hài tử.” Lúc này lão giả lên tiếng căn dặn lần nữa, nói ra từng phương thuốc cần thiết.

Cái gọi là Thất Quân Tử Nho giáo, chính là tương đương với Thánh Tử Thánh Nữ, Đạo Tử Phật Tử của tông phái giáo. Thậm chí bởi vì nguyên nhân truyền thừa kiếm quân tử, địa vị của Thất Quân Tử càng cao.

Sự tồn tại này, chỉ cần không phải nửa đường chết yểu, hầu như nhất định là nhân vật tuyệt đỉnh chấp chưởng một mạch trong tương lai.

“Được rồi, ngươi lui ra đi.” Lão giả nói xong phương thuốc, nói khẽ.

“Vâng.”

Trương Vinh Du chậm rãi rời khỏi.

Thạch thất quay về bình tĩnh. Nhưng không bao lâu, lại có một người không tiếng động tiến vào, đứng lại trước người lão giả.

“Lão sư, người Cô Vụ học cung đến, hẳn là đến vì Đông Phương Mục bại lộ.”

“Đông Phương Mục…” Lão giả hơi nhíu mày: “Nếu bại lộ, vậy không nên tiếp xúc với ông ta nữa. Người này đã bị bên ngoài theo dõi.”

Thế lực chính chủ yếu của Nho giáo là bảy mạch. Ngoài ra chính là thế lực đơn độc lấy Đại Nho rải rác đã từng làm lãnh tụ đi đầu.

Đông Phương Mục chính là một trong đại biểu cho loại thế lực đơn độc này.

Người này ẩn cư nhiều năm, một mực âm thầm truyền bá lý luận tư tưởng của sư phụ ông ta ở phủ Vu Sơn. Lời nói và việc làm ít nhiều có chút cấp tiến và không cẩn thận.

Mạch nghĩa của bọn họ đối với ông ta chỉ là bảo trì liên hệ có thể có có thể không.

“Như vậy Trương Vinh Phương thì sao?” Người này lại nói: “Đệ đệ của Vinh Du sư muội, hình như là có liên hệ trực tiếp với Đạo tử Trương Ảnh. Có thế lực truyền ra hai người là cùng một người. Nhưng đây rõ ràng không có khả năng. Chúng ta có nghe từ sư muội, đệ đệ của nàng Trương Vinh Phương khi gia nhập Thanh Hòa Cung vẫn chỉ là người thường.”

“Thế nên, rất có thể là Trương Ảnh đang dùng thân phận cỉa Trương Vinh Phương hành động ở bên ngoài. Kết hợp với tiến triển thần tốc mới vài năm ngắn ngủi đã bước vào phẩm chất cao của Trương Vinh Phương, sau lưng hẳn là tên Trương Ảnh này.” Lão giả tán thành gật đầu.

Ông ta chuyển giọng, lại nói: “Có điều những thứ này không liên quan đến chúng ta. Đại Đạo Giáo cũng tốt, các giáo còn lại cũng vậy, tương lai đều là đối tượng mà chúng ta phải tiêu diệt toàn diện. Đối thủ của chúng ta, từ vừa mới bắt đầu đã không phải bọn họ mà là phía sau bọn họ!”

Chương 1362 - Nhàn hạ (6)

“Đệ tử hiểu.” Nam tử ôm quyền nói.

“Nhanh… sắp rồi, đợi đến lúc Thất Quân Tử tề tụ, chính là lúc chủ của bảy mạch quay về. Đến lúc đó…” Lão giả nói khẽ, trong mắt lộ ra sự chờ mong nhè nhẹ.

Đêm khuya tĩnh mịch.

Trong Nhân Tiên đài ở Nguyện Nữ hạp.

Gió lạnh rít gào, bên trên nửa bên vách núi, Trương Vinh Phương ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, trăng lưỡi liềm trên bầu trời như móc câu, màn đêm tựa một tấm màn đen tuyền.

“Ngày mai sẽ là một ngày đẹp trời.” Hắn nói khẽ.

Trong hẻm núi xa xa, mơ hồ có thể nghe thấy âm thanh của mấy người Đinh Du, Thanh Tố, Thường Ngọc Thanh đang giao thủ đối luyện.

Nhân thủ Nhân Tiên quan hiện đang dần dần ở sâu trong đáy cốc, tạo thành một thôn xóm nhỏ lấy các hang động làm nơi ở.

Bởi vì ở đó không có khí độc, cho nên hầu hết mọi người đều hoạt động trong thôn xóm.

Và mấy người mà hắn tự mình thu nhận sẽ thỉnh thoảng đến tu hành gần Nhân Tiên đài như trước.

Bởi vì những người này đã được huyết duệ cải tạo nên không sợ khí độc.

Cảm nhận được gió đêm thổi qua toàn thân, trong lòng Trương Vinh Phương càng thêm yên tĩnh bình thản.

Dần dần, từ lúc bắt đầu, tất cả các võ học mà hắn đã học lần lượt lướt qua tâm trí hắn.

Một lúc sau, hắn chậm rãi nhắm mắt lại, thanh thuộc tính liền mở ra.

Bỏ qua các mục còn lại, ánh mắt Trương Vinh Phương rơi thẳng vào cảnh giới võ đạo.

[Hư Tượng phù pháp – Tông Sư Huyền Nguyệt.]

[Thuộc tính có thể sử dụng: 34.]

Với một suy nghĩ, hắn nhấp vào dấu cộng phía sau Hư Tượng phù pháp.

Xoẹt, mười điểm thuộc tính biến mất.

Dòng chữ đằng sau Hư Tượng phù pháp biến mất. Nhưng chỉ mờ đi một lúc rồi lại nhanh chóng xuất hiện trở lại.

Chữ viết mới xuất hiện đã đổi thành "Tông Sư Mãn Nguyệt".

Trong nháy mắt, mấy chục năm cảm ngộ về võ học võ đạo, cùng với ký ức thông suốt của bản thân, giống như biển cả tràn vào trong đầu hắn.

Trương Vinh Phương nhắm mắt lại, cẩn thận lĩnh hội, cảm nhận một lượng lớn hình ảnh ký ức trùng kích.

Ở trong đó, có rất nhiều chi tiết và cảm ngộ liên quan đến Tông Sư. Đặc biệt nhiều nhất là liên quan đến bí ẩn Chung Thức.

"Thì ra là vậy. Chung Thức là sự kết hợp và thăng hoa của tất cả võ công, kết hợp với trạng thái thân thể, dung hợp hình thành hình thái mạnh nhất của Tông Sư. Nó có thể phát huy đến cực hạn những gì đã học được, ngược lại võ đạo cũng có thể lần lượt phát huy ưu thế về trạng thái thân thể và thiên phú đến mức tận cùng.

Cả hai bổ sung cho nhau, thiếu một thứ cũng không được."

"Cảnh giới Tông Sư tăng lên, chủ yếu nằm ở mức độ thân thể và tinh thần thích ứng với trạng thái Chung Thức. Thân thể và tinh thần càng có thể thích ứng thì thu được càng nhiều lợi ích, cảnh giới Tông Sư cũng có thể tăng lên một tầng cao hơn."

Trong đó, ảnh hưởng trên phương diện tinh thần là vô cùng nặng nề."

Sau khi hiểu được điều này, Trương Vinh Phương lấy lại tinh thần, đột nhiên trong lòng nảy ra một ý nghĩ, cúi đầu hơi hơi nhìn lại chính mình.

Thân thể hắn lại tiến thêm một bước thu nhỏ lại.

Từ hai mét ba trước đó, đã nhỏ hơn một xíu, gần một mét chín.

Đồng thời, hắn rõ ràng cảm giác được mật độ và cường độ thân thể đã đạt tới một tầng khác.

Rõ ràng, đó là một trạng thái Chung Thức lâu dài, khiến cơ thể dễ thích ứng hơn, trở nên mạnh mẽ hơn.

Xì xì!

Trong nháy mắt, áo bào trên người hắn bị xé rách, hai đóa huyết liên bao phủ toàn thân, cả người nhanh chóng cao hẳn lên.

Từ chưa đầy hai mét, vèo một cái vọt lên, thân thể giống như được thổi khí, nhanh chóng cao hơn, lớn hơn.

Hai mét, hai mét ba, hai mét tám, ba mét, bốn mét!

Bốn mét năm!!!

Cuối cùng cũng dừng lại.

"Quả nhiên, tuy trạng thái bình thường thu nhỏ, nhưng trạng thái huyết liên lại có thể bành trướng, ngược lại có thể trở nên càng lớn hơn, cao hơn."

Trương Vinh Phương cúi đầu nhìn xuống chính mình, chiếc quần mặc lúc trước đã không thể nào mặc vừa nữa, cũng may, trạng thái huyết liên sẽ bao bọc toàn bộ cơ thể trong một lớp màng thịt huyết sắc.

Hắn sờ sờ, tầng màng này cực kỳ cứng cỏi, nó giống như một loại chất sừng nào đó.

Búng búng thử, nó phát ra tiếng bộp bộp, có vẻ như cường độ của da thịt mạnh hơn trước.

"Làm lại thử." Sau khi thích ứng với trạng thái hiện tại, Trương Vinh Phương lại nảy sinh một ý nghĩ.

"Chung Thức! Thần Tốc!!"

Ngay lập tức, tất cả cảnh vật xung quanh rơi vào tình trạng đình trệ.

Mây trên trời ngừng trôi, gió dưới đất ngừng thổi, lá cây lửng lờ rơi từ trên cao xuống đóng băng giữa không trung.

Một con chim sơn ca màu tím đen tình cờ bay ngang qua đang lơ lửng trên không trước mặt Trương Vinh Phương. Khoảng

cách chưa đầy mười mét.

Cái mỏ nhọn của nó hơi mở ra, chuẩn bị hót. Lông tơ trắng trên bụng chậm rãi lay động theo gió.

Mọi thứ giống như bị ép xuống nhiều tầng, chậm lại.

Chương 1363 - Nhàn hạ (7)

Không một tiếng động, sau lưng Trương Vinh Phương duỗi ra một cánh tay mới.

Cánh tay được bao phủ bởi hoa văn màu đỏ sẫm lưới, dữ tợn và máu thịt be bét, giống như một bàn tay con người không có da.

Đồng thời, chiều cao của hắn lại tăng lên, gần như đạt tới năm mét!

Chiều cao như vậy, ngay cả bản thân Trương Vinh Phương cũng hoàn toàn không ngờ tới.

Ba cánh tay, thân thể cao năm mét, rộng khoảng hai mét năm, toàn thân có hoa văn lưới đỏ sẫm. Không cần soi gương, hắn có thể đoán được cảm giác áp bức khuếch đại trong hình tượng hiện tại của mình.

Xì xì.

Ngay sau đó, một luồng khí tức nóng hổi từ chung quanh thân thể hắn tỏa ra, hình thể của Trương Vinh Phương cũng nhanh chóng thu nhỏ lại.

Chỉ trong vài giây đã trở lại độ cao gần hai mét.

Hắn tùy ý nhặt chiếc áo choàng trên mặt đất mặc vào để che đi những bộ phận quan trọng.

"Mãn Nguyệt đã có thể sử dụng Chung Thức trong một thời gian dài. Tiếp theo là Đại Tông Sư, thử xem có thể đột phá dựa vào khổ tu hay không?"

Không chút do dự, Trương Vinh Phương lại lần nữa nhìn về phía Hư Tượng phù pháp.

"Nhìn bề ngoài, chênh lệch lớn nhất giữa Tông Sư và Đại Tông Sư chính là Chung Thức. Đại Tông Sư có thể có vô số Chung Thức.

Nhưng đánh giá từ những lần tiếp xúc giao thủ cụ thể của ta, rõ ràng Đại Tông Sư ra tay mạnh hơn nhiều so với Tông Sư. Nhất định có lý do ở trong đó."

Lúc này, hắn bất tri bất giác nhớ lại sự khác biệt giữa các cảnh giới khác nhau mà sư thúc tổ Kim Ngọc Ngôn đã ra tay thể hiện khi hắn ở Ngọc Hư Cung.

Trong số đó, dấu vết của Đại Tông Sư mạnh hơn nhiều so với Tông Sư.

Hai mươi mấy điểm còn lại, Trương Vinh Phương lập tức nhấn vào dấu cộng một lần nữa.

Các thuộc tính không thay đổi, đã không thể nào tăng lên nữa.

"Quả nhiên." Mặc dù hắn có hơi thất vọng, nhưng thật ra trong lòng đã có dự đoán trước.

"Phương diện tinh thần, liên quan đến ảnh hưởng đối với thần trí tâm trí, nếu như điểm thuộc tính cũng có thể làm được, vậy ngược lại ta phải lo lắng chính mình có bị ảnh hưởng biến thành một người khác hay không?"

Nếu không thể tiếp tục tăng lên, hắn cũng không ép buộc, lập tức thêm tất cả các thuộc tính còn lại vào trị số sinh mệnh.

Sau khi cộng hai mươi bốn điểm thuộc tính, trị số sinh mệnh biến thành 324.

Dòng nhiệt lưu quen thuộc bao phủ tản ra ở trong người, Trương Vinh Phương nhắm mắt lại, chờ một lúc, đợi biến hóa của thân thể hoàn toàn biến mất, yên tĩnh lại. Hắn mới cẩn thận kiểm tra toàn bộ cơ thể mình.

"Hả?"

Lần này, điều khiến hắn không nghĩ đến chính là, lại có một đóa huyết liên mới nhô ra từ một bên của hai đóa huyết liên trên lưng, bắt đầu lớn lên.

Hơn nữa không chỉ vậy, ngay bên dưới vị trí của ba đóa huyết liên còn mọc rậm rạp chằng chịt nhiều chỗ lồi lõm giống như những chiếc lá.

Hắn tùy ý sờ sờ, cảm thấy mỗi chiếc lá cây này chỉ nhỏ bằng móng tay, phía trên có hoa văn rõ ràng, giống như thật sự có lá cây được máu thịt dưới da của hắn nuôi dưỡng ra.

"Tại sao lại như vậy?" Trương Vinh Phương nhíu chặt lông mày.

Nếu như một loạt biến hóa trước đó là bởi vì chịu ảnh hưởng của huyết thần, vậy thì hiện tại trên người hắn có ba loại tàn thần, hình ảnh ba Thần Phật lần trước hắn nhìn thấy ở bên trong nghi vân, có lẽ đều đại biểu cho ba loại Thần Phật khác nhau trên thân thể hắn.

Trên người có vô số dấu ấn của Thần Phật, tại sao lại có thể tiếp tục phát triển theo con đường của huyết liên?

Trong này lẽ nào thực sự chỉ bị ảnh hưởng của huyết thần?

Trong lòng Trương Vinh Phương mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Hắn suy nghĩ một chút, xoay người đi vào sơn động, đổi một bộ quần áo khác đi ra.

Khi hắn đi ra, đã có một đạo nhân chờ sẵn ở bên cạnh Nhân Tiên đài, hình như có điều gì đó muốn bẩm báo.

“Có chuyện gì?”

“Quan chủ, đã tìm thấy nơi ngài muốn tìm kiếm. Nó được gọi là huyện Hội Lâm, đã bị bỏ hoang nhiều năm trước. Nghe nói rằng đất xung quanh đã trở nên cực kỳ cằn cỗi, trồng cái gì đều không không sống nổi. Sau đó đã gặp phải binh họa, những người sống ở đó trước đây đều đã chết, sau đó không có ai đi qua đó ở nữa.” Đạo nhân trả lời.

“Biết vị trí chính xác không? Dẫn đường đi.” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

“Vâng!”

*

*

*

Huyện Hội Lâm cách Vu Sơn không xa, Trương Vinh Phương đã tự mình đến đó suốt đêm, chỉ mất ba giờ liền tìm ra vị trí chính xác.

Nói chính xác, nó là một di chỉ cụ thể.

Nếu không phải ban đêm ánh sáng không rõ, cộng với địa hình không quen thuộc, vòng tới vòng lui trong rừng núi cũng phải

rất lâu. Có lẽ hắn đã sớm tìm thấy vị trí chính xác.

Huyện Hội Lâm nằm dưới chân một ngọn núi lớn, một nửa số kiến trúc trong khu vực được xây dựng trong các hang lớn bên trong núi.

Chương 1364 - Nhàn hạ (8)

Ngọn núi lớn kia giống như một cái bánh chưng, dưới đáy đào một cái hang lớn, hình dạng khá là quái dị.

Mà vị trí của huyện Hội Lâm vừa vặn là ở phía nam của ngọn núi, in bóng âm u lạnh lẽo.

Grù~~ Grù~~

Có những tiếng kêu kỳ quái từ những con chim lạ ở đằng xa.

Lúc này, núi rừng vừa mới được ánh bình minh chiếu rọi.

Có hai người một cao một thấp từ trong rừng đi ra, xa xa nhìn về phía di chỉ của huyện Hội Lâm dưới chân núi.

Hai người này đều mặc đạo bào màu đỏ, người phía trước lùn hơn một tí, dáng vẻ cứng nhắc, hơi hơi nghiêm túc.

Người phía sau thân hình khôi ngô cao lớn, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ màu trắng, rìa ngũ quan được vẽ bằng những đường nét màu đỏ, nhìn từ xa mơ hồ có chút quỷ dị.

"Quan chủ, bên kia là di chỉ huyện Hội Lâm, hiện tại không có người ở. Qua nhiều năm như thế, nhà cửa gần như sụp đổ, chỉ còn lại một số phế tích." Đạo nhân vóc dáng thấp bé chỉ về phía trước, giới thiệu.

"Ngươi chờ ở đây, ta đi xem một chút."

Trương Vinh Phương liếc mắt nhìn từ xa, nhưng không có phát hiện gì dưới Ám Quang Thị Giác.

Lúc này, hắn nhún mũi chân, người nhẹ nhàng bay vút đi. Sau khi băng qua một vùng đất hoang rộng lớn toàn cỏ dại, chẳng mấy chốc đã đến khu phế tích đầy đất vàng, sỏi đá và gạch vụn.

Trong toàn bộ phế tích, chỉ còn sót lại một số bức tường đổ nát, trên tường có những cánh cửa gỗ treo hờ hững, bị gió thổi làm lung la lung lay phát ra tiếng kẽo kẹt.

Trương Vinh Phương giảm tốc độ bước chân, chậm rãi đi giữa phế tích.

Hai bên đều là những căn nhà đá bị bỏ hoang không có mái che, cỏ dại lộn xộn tận dụng mọi khả năng có thể chui vào khe đá, từ khe đá không ngừng mà bò lên.

Trong hoàn cảnh này, căn bản không thể tìm thấy bất kỳ manh mối nào về Thần Phật.

Nhưng Trương Vinh Phương đã sớm chuẩn bị.

Hắn lấy ra một bản vẽ từ trong tay áo, bắt đầu bước nhanh giữa đống đổ nát theo sự phân chia phía trên.

Huyện Hội Lâm có tổng cộng mười ba con đường, trong đó con đường trong cùng vừa vặn nằm ngay bên cạnh sơn động trong núi lớn, nơi đây quanh năm râm mát mát mẻ, là địa điểm tốt nhất để Bái Thần tế tự.

Trương Vinh Phương sai người lấy bản đồ huyện Hội Lâm, chế lại nhờ miêu tả từ những trong miệng những người già chuyển ra khỏi Hội Lâm năm đó.

Đây chính là điểm tốt có nhân lực vật lực, bây giờ tuy Nhân Tiên quan không nhiều người, chỉ có mấy trăm người. Nhưng điều tra chút chuyện này vẫn dễ như trở bàn tay.

Trương Vinh Phương không cần quản về loại tin tức phụ cận này, hắn chỉ đợi thủ hạ của mình thu thập xong xuôi rồi lên đường là được.

Không bao lâu sau, hắn đi vào một cái tế đàn bằng đá đã cực kỳ đổ nát.

Một nửa tế đàn được nối với vách đá trên núi, rõ ràng là được tạc trực tiếp từ núi đá.

Bên trên hướng tế bái có một đống đá vụn, ngoài ra chẳng có cái gì cả.

“Xem ra đã được xử lý sạch sẽ.”

Trương Vinh Phương không thất vọng, mà bắt đầu cẩn thận quan sát từ trái sang phải.

Hắn nhớ rõ, vật liệu chế tạo tượng thần Thần Phật cực kỳ kiên cố, khó có thể phá hủy, có lẽ có thể từ phương diện này bắt đầu, tìm ra manh mối.

Chỉ cần có thể tìm được một mảnh vỡ, sau đó chậm rãi thu thập bổ sung, cuối cùng sẽ tìm được hy vọng.

Hắn không quên năng lực cảnh báo trực giác của mình từng có năng lực giúp ghép các mảnh vỡ lại với nhau.

Khi đó, hắn dựa vào năng lực này đã tập hợp được một bức tượng thần, nhìn thấy hậu quả tàn khốc của việc Bái Thần.

Có Ám Quang Thị Giác giúp đỡ, rất nhanh Trương Vinh Phương đã phát hiện ra huyền cơ của nơi này.

Dưới mặt đất phía bên phải tế đàn lộ thiên này có một hộp đá bị vụng trộm chôn xuống, không bị ai phát hiện.

Trương Vinh Phương đi đến bên cạnh vị trí kia, nhón chân cắm nhẹ xuống, đâm vào mặt đất rồi vẩy lên.

Trong âm thanh sột soạt, đá vụn bùn đất bắn tung tóe, một hộp đá màu đen lớn chừng bàn tay bị đánh bay ra ngoài.

Bộp, Trương Vinh Phương dùng một tay bắt lấy, cẩn thận kiểm tra một hồi.

Phía bề ngoài hộp bình thường, sơn mài thô ráp, không có bất kỳ hoa văn gì cả, rõ ràng là vội vàng hoàn thành để sử dụng, chế tác rất gấp gáp.

Hắn nhẹ nhàng mở hộp ra.

Bên trong cất giữ một chồng mấy tờ giấy vàng.

Trương Vinh Phương lấy giấy vàng ra, nhẹ nhàng mở ra, tập trung nhìn vào.

Chỉ thấy trên giấy có vẽ một nữ tử áo xanh chỉ có một con mắt.

Trên váy áo nữ tử thêu đồ án bông lúa, rau củ, đi săn các loại, trên vai còn có một con rắn lớn màu trắng cuộn lại.

Thân trên khẽ nhếch miệng nhỏ, phun ra lưỡi rắn đỏ sậm dài nhỏ.

Đây là một bức tranh, phía dưới bức tranh in mấy chữ to rõ ràng: Ngọc Mang Bạch Lân Thần.

Trương Vinh Phương vừa nhìn thấy mấy chữ này, trong đầu ầm vang một tiếng vù vù.

Chương 1365 - Nhàn hạ (9)

Ý thức của hắn hơi mơ hồ trong chớp mắt, chờ đến khi đã tỉnh táo lại, xung quanh đã hiện đầy mây mù xám trắng.

"Nghi Vân Ngụy Vụ? Quả nhiên đã đến rồi!" Trong lòng Trương Vinh Phương hiểu rõ, không hề kinh hoàng chút nào.

Bây giờ hắn đã hiểu rõ rốt cuộc mình có lực hấp dẫn lớn đến bao nhiêu đối với thần phật.

Văn công khủng bố cao tới Luyện Thần viên mãn, khiến độ khó liên hệ giữa hắn và thần phật giảm mạnh.

Cho nên, chỉ cần hắn hơi liên quan đến nội dung tương quan với thần phật, sẽ lập tức dẫn tới kết quả mong muốn.

Trong sương mù khói trắng mông lung.

Đột nhiên mơ hồ có âm thanh rắn lớn trượt đến, từ xa đến gần, chậm rãi tới gần nơi này.

Trương Vinh Phương đứng vững bất động, lẳng lặng chờ đợi.

Mười giây.

Hai mươi giây.

Năm mươi giây.

Cuối cùng….

Mây mù trước mặt hắn chậm rãi tản ra hai bên.

Từ đó hiện ra một con rắn trắng cao tới ba mét, thân thể to như thùng nước.

Trên đầu rắn trắng chỉ có một con mắt, con mắt xanh biếc nhìn chằm chằm Trương Vinh Phương, trong miệng không ngừng thè lưỡi.

"Đã qua bao nhiêu năm rồi." Nó nhẹ nhàng mở miệng, lại nói ra ngôn ngữ Đại Linh tiêu chuẩn.

Trương Vinh Phương hơi kinh hãi, lập tức hiểu ra, đây không phải là ngôn ngữ Đại Linh, mà là âm thanh của đối phương

truyền vào trong đầu hắn, tất nhiên sẽ chuyển hóa thành loại ngôn ngữ thuận tiện nhất cho mình hiểu.

“Đã bao nhiêu năm rồi. Cuối cùng, lại có người phát hiện ra ta một lần nữa. Người trẻ tuổi.” Rắn trắng một mắt lẳng lặng nhìn chăm chú vào Trương Vinh Phương.

“Ta chính là Bạch Lân Thần, ngươi đã đánh thức ta tỉnh lại từ trong cơn ngủ say, chỉ cần ngươi hoàn thành một việc cho ta, thì ngươi có thể đạt được sức mạnh to lớn, cơ thể bất tử, thỏa mãn được nguyện vọng, đạt được quyền lực, tài nguyên, giao phối…”

“Bạch Lân Thần mạnh mẽ, xin hỏi ta nên làm như thế nào mới có thể nhận được tất cả mọi thứ mà ngài nói tới!” Vẻ mặt Trương Vinh Phương chân thành nói.

“Đầu tiên, ở phía sau tế đàn, chỗ sâu trong vách núi, có cất giấu một pho tượng chân thân nguyên hình cuối cùng của ta. Ngươi đi đào nó ra, đưa đến căn cứ có người, truyền bá tên của ta, truyền bá nguyên hình của ta.” Bạch Lân Thần tiếp tục truyền âm nói.

“Được!” Trương Vinh Phương quả quyết đáp lại.

Rất nhanh, trước mắt hắn đang mơ hồ, mây mù lập tức biến mất, Bạch Lân Thần cũng biến mất không thấy nữa. Bản thân hắn lại quay về trước phế tích tế đàn trống rỗng.

“Đi đi thôi, tìm được tượng nặn của ta, truyền bá tên của ta, xem như để trao đổi, ta sẽ ban cho ngươi thân thể giống như thần, sức mạnh giống như thần.” Âm thanh của Bạch Lân Thần lại truyền đến lỗ tai hắn.

“Vâng!” Trương Vinh Phương mơ hồ có cảm giác trên lưng mình, phía dưới đóa huyết liên có một chiếc lá, hình như hơi nở ra. Không biết có phải là vị Bạch Lân Thần này đánh dấu mình hay không.

Hắn cũng không để bụng. Tìm thấy vách núi phía sau tế đàn, sau đó vận đủ sức mạnh, thi triển Ưng Trảo Công, bắt đầu đào từng cuốc từng cuốc một.

Rất nhanh, đào đến lần thứ sáu, vách núi đã bị đào ra một cái hố sâu hơn một mét.

Cuối cùng bên trong rơi ra một đồ vật dài bằng cánh tay người dùng vải dầu dày bao lại.

“Chính là cái này!” Bạch Lân Thần không hổ là tàn thần duy nhất Trương Vinh Phương nhìn thấy có thể giao lưu cho đến tận lúc này.

Ngay khi nhìn thấy đồ vật kia rơi ra ngoài, nó lập tức kích động.

“Nhanh lên! Mở nó ra, ở trong đó chính là nguyên hình thật sự của ta! Nhớ kỹ hình dáng nó, tán tụng nó! Tế bái nó! Ta sẽ ban cho ngươi tất cả!”

“Vâng!” Trương Vinh Phương cũng kích động hơn.

Hắn nhanh chóng mở vải dầu ra, hiện ra thứ đồ bao lấy bên trong.

Lạch cạch.

Vải dầu mở ra hoàn toàn.

Bên trong là một pho tượng màu đồng tràn đầy vết rạn.

Đó là một nữ tử có hai đầu mặc thanh y yểu điệu, đầu bên trái của nàng là đầu mãng xà, đầu bên phải là cô gái tóc đen một mắt.

Phía nửa dưới không có hai chân, chỉ có một cái đuôi mãng xà to lớn.

Nháy mắt khi nhìn thấy pho tượng, Trương Vinh Phương chợt cảm giác phía dưới huyết liên sau lưng, hoa văn một chiếc lá chậm rãi run lên, trở nên vừa to vừa ngứa. Cứ như có vật gì đó đi vào.

“Chính là cái này! Từ giờ trở đi, ngươi sẽ đưa nó đến nơi con người tụ tập, khiến nhiều người nhìn thấy ta hơn nữa, thờ phụng ta. Truyền giáo cho ta, nặn càng nhiều tượng, sức mạnh mà ngươi có thể thu được cũng càng mạnh hơn!” Bạch Lân Thần gấp rút gào thét thúc giục ở trong đầu Trương Vinh Phương.

“Được thôi Bạch Lân Thần đại nhân!” Trương Vinh Phương cầm lấy pho tượng, cẩn thận chu đáo.

Sau đó đập mạnh xuống đất.

Một tiếng choang vang giòn, pho tượng ban đầu đã tràn đầy vết rạn, bị một lực lớn phá hoại, trong khoảnh khắc nó đã vỡ thành mảnh vụn đầy đất.

Gần như là cùng một thời gian, âm thanh của Bạch Lân Thần trong đầu Trương Vinh Phương im bặt mà dừng.

Chương 1366 - Nhàn hạ (10)

“Không!” Đúng lúc này, một tiếng kêu bén nhọn chói tai vang lên.

“Ngươi đã làm gì thế hả?”

Xoẹt.

Trương Vinh Phương cầm lấy tờ giấy chân dung trước đó, nhẹ nhàng xé ra. Xé mấy lần đã xé nó thành mảnh nhỏ bột phấn, tùy tiện vứt đi.

“Được rồi, Bạch Lân Thần đại nhân, đừng suy nghĩ đến việc truyền giáo gì đó nữa, bây giờ trên toàn bộ thế giới, người đã từng gặp nguyên hình của ngươi cũng chỉ có một mình ta. Ngoan ngoãn nghe lời, đừng khiến cho ta khó xử.”

“Ngươi?” Rõ ràng là Bạch Lân Thần hoàn toàn không ngờ sẽ xảy ra chuyện như thế này.

Vì sao lại như vậy?

Bà ta không rõ.

Vì sao người trước mắt lại không e ngại bà ta một chút nào? Lẽ nào hắn làm ra những việc này, mà không sợ bà ta sẽ trả thù tại chỗ?

Lẽ nào hắn không sợ chết sao?

“Tên phàm nhân chết tiệt nhà ngươi! Ta muốn giết ngươi!” Cuối cùng, hình như Bạch Lân Thần kịp phản ứng, rít lên một tiếng.

Nghi Vân Ngụy Vụ lại lần nữa hiển hiện ở xung quanh.

Con rắn một mắt to lớn điên cuồng phóng từ trong sương trắng ra lao về phía Trương Vinh Phương.

Rít!

Chỉ là khi nó mới leo đến trước mặt hắn, đang muốn công kích, đã thấy chẳng biết từ lúc nào sau lưng đối phương đã có ba bóng dáng khổng lồ to lớn hơn cả bà ta đang đứng đó.

Một người khổng lồ màu máu, khắp nơi dưới chân có vòng xoáy xúc tu màu đen nhúc nhích xoay tròn.

Một nữ tử trắng bệch, bên cạnh không ngừng có bươm bướm màu xanh dương vờn quanh bay múa.

Một kẻ thân người đầu rồng, hai tay cầm chày ngọc và hoa sen.

Ba bóng người khổng lồ chậm rãi cúi đầu, con mắt to bằng cái đèn lồng chiếu thẳng vào nó từ ba góc độ.

"…." Rắn lớn một mắt cứng đờ toàn thân, bắt đầu lui lại.

"Bạch Lân Thần, chẳng lẽ có một mình ta còn chưa đủ hay sao? Vì sao còn phải đi tìm những người khác nữa?" Rõ ràng Trương Vinh Phương cũng thấy rõ tình huống, mặt mỉm cười.

Hắn hướng phía đối phương vươn tay.

"Đừng sợ. Về sau mọi người đã là người một nhà rồi."

Bạch Lân Thần nhìn nụ cười xấu xa của tên nhóc này, oan ức trong lòng như muốn tràn đầy ra ngoài.

Nhưng lời đối phương nói cũng là sự thực, hiện giờ trên đời, người duy nhất có thể chế tạo ra pho tượng và bức tranh mới cũng chỉ có người này.

Vì người duy nhất nhìn thấy nguyên hình của Bạch Lân Thần bà ta, cũng chỉ còn lại một người như thế.

Cũng tức là, cho dù bà ta không tình nguyện đi nữa, cũng phải cắn răng bảo đảm tên nhóc này.

Nếu không, bà ta sẽ thật sự vĩnh viễn rơi vào vực sâu lãng quên một lần nữa, cuối cùng không thể nhớ lại bản thân!

"Đồ hèn hạ!" Bà ta cắn răng nói.

"Xem ra, mấy người thật sự giống như con người, biết vui biết buồn, hiểu rõ ngôn ngữ." Trương Vinh Phương cẩn thận quan sát Bạch Lân Thần.

"Nói nhảm! Bản thần ta chính là nhân thân thành Thánh! Không phải Thiên sinh thần! Tất nhiên nói chuyện cũng sẽ có cảm xúc!" Bạch Lân Thần cả giận nói.

“Nhân thân thành Thánh? Thiên sinh thần?” Hai mắt Trương Vinh Phương nhíu lại.

Điều này là thứ hắn mới được nghe thấy.

“Có thể nói rõ chi tiết hay không?”

“Vì sao phải nói?” Rõ ràng Bạch Lân còn đang nổi nóng.

“Nói cho hay vào, ta sẽ tái tạo tượng thần cho ngươi.” Trương Vinh Phương chân thành nói.

“Ngươi làm thật không?” Bạch Lân lập tức giật mình.

“Thật chứ!” Trương Vinh Phương quả quyết nghiêm túc nói. “Ta xin thề bằng tên tổ tiên Trương Vinh Phương ta!”

Bạch Lân hừ lạnh, ánh mắt lấp lóe, đợi một lát sau vẫn mở miệng.

“Thần phật tại Đại Linh tổng cộng chia làm hai loại, Nhục thân thần và Thiên sinh thần. Cơ bản Nhục thân thần chính là người tấn thăng lên từ Linh Tướng. Thiên sinh thần chính là thần chỉ tồn tại trên thế gian ngay từ ban đầu. Bọn họ đều có Thái Hư thuộc về một mình mình. Ba cái sau lưng ngươi đều là Thiên sinh thần, thế mà bản thân ngươi lại không biết một chút gì? Lại còn dám mang trên người?”

Trương Vinh Phương nhíu nhíu mày.

Mặc dù dáng vẻ Bạch Lân Thần này mang lại cho người ta cảm giác hơi ngốc ngốc, rất dễ bị lừa, nhưng có vẻ như lời nàng nói có chút thâm ý.

“Nói cách khác, Thiên sinh thần nguy hiểm hơn Nhục thân thần?”

“Cái này là điều hiển nhiên, nhưng cũng không phải tuyệt đối, phần lớn Thiên sinh thần làm việc quái dị, thứ gì đó khiến chúng cảm thấy hứng thú có sự khác biệt rất nhiều. Câu thông với chúng cũng lạnh lùng quỷ dị. Chỉ cần ngươi có thể thăm dò nói chuyện và hành động quy củ, nói không chừng vẫn có thể tiến hành sử dụng. Nhưng vì Thiên sinh thần bí hiểm khó lường, không cẩn thận là dễ xúc phạm vào cấm kỵ, sau đó sẽ gặp phải nguy hiểm cực đoan.”

“Không hổ là Bạch Lân Thần, nói mấy câu đã chỉ rõ ra sâu sắc.” Trương Vinh Phương lập tức hiểu rõ.

“Nếu muốn cảm ơn ta, thì kiếm cho ta ít tủy não đi! Ta đói cũng gần trăm năm rồi, sức mạnh suy yếu, nhu cầu tẩm bổ cấp bách.” Bạch Lân hừ lạnh.

“Nhất định sẽ dâng lên!” Trương Vinh Phương lập tức trả lời: “Ngoài ra, nếu sau này ta có chuyện gì muốn hỏi, không biết có thể câu thông với Bạch Lân Thần các hạ bất cứ lúc nào hay không?”

Chương 1367 - Nhàn hạ (11)

“Có thể thì có thể, nhưng muốn nhiều tuỷ não hơn nữa! Ta đang có nhu cầu cấp bách cần khôi phục nguyên khí!” Bạch Lân trả lời.

“Không sao hết!” Trương Vinh Phương gật đầu nói.

Cuối cùng cũng có thể tìm được một thần phật câu thông, trước đó từ việc những giáo phái kia nhận được thần dụ, hắn đã suy đoán rằng có thể câu thông với thần phật.

Nhưng hắn liên tiếp gặp phải Huyết Thần, Nguyện Nữ, đều là hạng người thần trí hỗn loạn, khiến hắn hoàn toàn không thể nhanh chóng đạt được nhiều bí ẩn tương quan hơn nữa.

Thế là hắn bèn nghĩ đến cách, thông qua tìm kiếm tàn thần để thu hoạch thêm thông tin liên quan.

Vốn là nghĩ kiếm một không được thì kiếm thêm mấy tên, không ngờ rằng, mới một tên thứ nhất đã tìm thấy người có thể câu thông.

Hiện tại xem ra, hẳn là vận may trước đó của hắn quá kém, liên tiếp gặp phải Thiên sinh thần không thể câu thông.

Sau khi rời khỏi Nghi Vân Ngụy Vụ, Trương Vinh Phương đưa mắt nhìn mảnh vỡ tượng nặn trên đất, khom lưng nhặt tất cả mảnh vỡ lên, dùng vải dầu bọc kín lại. Quay người rời đi.

Về phần tuỷ não đã hứa trước, đúng lúc chỗ Đinh Du vừa nhập vào không ít heo con, vừa vặn có thể thử xem, thần phật ăn não heo sẽ có biến hóa như thế nào.

Bên trên Nhân Tiên đài.

Trương Vinh Phương chắp vá tất cả mảnh vỡ lại, duy chỉ còn một miếng cuối cùng thì lại để ở một bên.

Kỳ dị là, những mảnh vỡ này cứ như tự có từ tính, chỉ cần đưa chúng tới gần nhau là có thể tự dính chung lại với nhau.

Những mảnh tàn phiến màu đồng mà trước kia hắn mua được cũng không thể có chức năng này.

Điều này khiến Trương Vinh Phương suy đoán trong lòng, có phải liên quan đến việc tàn thần này chỉ còn lại một pho tượng hay không.

Lúc này sắc trời vừa sáng lên.

Trên Nhân Tiên đài, bình thường nếu không có chuyện gì quan trọng, cơ bản là không có ai chủ động đi đến đây.

Người trong Nhân Tiên quan, bình thường không có chuyện đại sự quan trọng thì đều không dám đến quấy rầy. Mà phần lớn mấy đồ đệ, đệ tử thuộc hạ thì đều là huyết duệ, cũng không thích thường xuyên đối mặt với thủy tổ huyết duệ là Trương Vinh Phương.

Cảm giác an toàn của bản thân bị đối phương có thể nắm trong tay bất cứ lúc nào, khả năng khống chế máu tươi của hắn càng ngày càng mạnh, cũng khiến cảm giác của bọn họ càng ngày càng rõ ràng.

Cảm giác này, nếu là người bình thường còn có thể chấp nhận. Vì còn có cảm giác liên kết huyết mạch gần gũi triệt tiêu.

Nhưng phàm là người tập võ, cho dù có kém thế nào đi nữa, sức mạnh ý chí cũng mạnh mẽ vượt xa hơn người bình thường.

Vừa so sánh chút cảm giác gần gũi kia, thì bọn họ lại càng thấy cảm giác quái dị hơn, biết rõ là bị huyết mạch ảnh hưởng.

Cho nên, kết quả, ở đây trừ hai thuộc hạ đặc biệt phụ trách thủ vệ ở cửa vào, còn lại thì không còn ai nữa.

Trương Vinh Phương đứng thẳng dậy, nhìn tượng nặn Bạch Lân Thần trước mặt.

“Bây giờ ngươi đã có thể nói, rốt cuộc Nhục thân thần là chuyện gì rồi đúng không?”

“…” Bạch Lân Thần đã thấy được sự tàn nhẫn của Trương Vinh Phương, một lời không hợp đã muốn phá hỏng nền móng của người ta, lại thêm việc trên người hắn có ba vị Thiên sinh thần che chở.

Cho dù bà ta muốn phản kháng, cũng chẳng có sức mà giãy giụa.

“Ngươi đã có ba thần che chở, vì sao còn muốn tìm một mình ta?” Bà ta trầm giọng hỏi. Âm thanh vẫn không phải truyền từ bên ngoài vào tai, mà là trực tiếp bước vào trong não Trương Vinh Phương.

Hình như cái này là năng lực đặc hữu của nhóm thần chỉ.

“Hơi tò mò thôi, thực ra lúc trước cũng là cơ duyên xảo hợp mới có thể tìm được ba vị thần trên người ta. Đặc biệt vị Nguyện Nữ thần thứ hai, lúc trước để có được nàng, mà ta cũng đã phí hết không ít tâm tư. Phải biết, khi đó tín đồ của nàng vẫn còn đang ẩn núp không ít. Chỉ mỗi việc tìm ra giết chết toàn bộ những người này, cũng đã tốn một thời gian rất lâu của ta.” Trương Vinh Phương thở dài.

“….” Bạch Lân thần nghe thấy mà toàn thân rét run, đến bây giờ bà ta còn có thể cảm thấy lạnh.

“Ngươi đừng không vui, vốn dĩ những chuyện thế này thì nên phát triển song song, mấy tên thần phật các ngươi, quá nhiều tín đồ rồi nên không hề biết quý trọng đúng không?” Trương Vinh Phương nói. “Được rồi, ta đã tái tạo tượng nặn giúp ngươi. Ngươi nên trả lời câu hỏi của ta.”

“Ngươi gọi hành động thế này là tái tạo? Còn một miếng nữa đâu?” Bạch Lân chất vấn.

“Một miếng này phải nhìn vào biểu hiện của ngươi.” Trương Vinh Phương mỉm cười thăm dò cất kỹ một mảnh vỡ cuối cùng.

“….” Trong lòng Bạch Lân không ngừng bốc tà hỏa ra bên ngoài. Bà ta đã sống nhiều năm như vậy, mà đây là lần đầu nhìn thấy người Bái Thần như thế này đó!

Không đúng, người này hoàn toàn là không Bái Thần, vẫn chỉ là người tu hành văn công!

Chương 1368 - Nhàn hạ (12)

Mặc dù trong lòng bà ta oan ức, nhưng so với bị giam cầm ngủ say gần trăm năm, quả thực cảm giác giao lưu với con người tốt hơn trước kia nhiều.

Bạch Lân đè tâm trạng trong lòng xuống.

“Ngươi muốn biết cái gì?”

“Trở thành Nhục thân thần như thế nào?”

“Kẻ khác thì ta không biết, nhưng ta thì lúc đầu là trở thành Linh Tướng cấp cao nhất, sau khi nhận được sự cho phép của vị thần đang tế bái, được ban thưởng chủng Thái Hư, sau đó trồng vào trong cơ thể, cởi bỏ máu thịt phàm thể hoàn toàn, thành lập thần miếu, nhận được tế bái, tạo dựng Thái Hư của bản thân.

Sau khi thành công, thì bỏ qua cơ thể, bước vào Thái Hư, trở thành Nhục thân thần.” Bạch Lân trả lời.

“Nói cách khác, trước kia ngươi cũng là Linh Tướng cấp cao nhất à?” Trương Vinh Phương hỏi lại. “Cảm giác không giống thế nhỉ? Người như ngươi…”

“Ý của ngươi là gì?” Bạch Lân cả giận nói. “Ngươi đang nói ta khờ à?”

Vẫn rất nhạy bén.

Vẻ mặt Trương Vinh Phương không thay đổi, lại hỏi.

“Thêm một vấn đề khác, rốt cuộc thần phật có thể trực tiếp giáng lâm hay không? Thái Hư của các ngươi ở đâu? Rồi phải làm thế nào để vào trong? Rốt cuộc Thần phật mạnh cỡ nào? Có thể mạnh hơn Linh Tướng bao nhiêu?”

“Đống câu hỏi này mà ngươi bảo là một vấn đề?” Chung quy là Bạch Lân không ngốc, chỉ là đã ngủ say quá lâu, có hơi ngốc nghếch chậm chạp. Lúc này lập tức phản ứng lại.

“Đừng như vậy, hiếm có lúc hồ đồ, có đôi khi nói thẳng ra miệng thì mọi người sẽ rất mất mặt.” Trương Vinh Phương nói.

“….” Bạch Lân đã không thể phản bác người vô sỉ hèn hạ được nữa.

Nếu bây giờ bà ta có thể giáng lâm, hận không thể tát một bạt tai tát chết tên nhóc này ngay lập tức.

“Được, nhưng ta chỉ trả lời một câu của ngươi. Chúng ta không thể trực tiếp giáng lâm, chỉ có thể thông qua hai phương thức, một là thông qua mảnh tượng nặn tạo nên từ tàn phiến Thái Hư, cái thứ hai là Đại Hàng Thần thông qua Linh Tướng. Nhưng loại thứ hai chỉ có thể giáng lâm gần một nửa.” Bạch Lân đơn giản nói.

“Về phần những câu hỏi còn lại, ngươi phải mang đồ tới đổi.”

“Được rồi.” Trương Vinh Phương vỗ vỗ tay.

Lập tức bên ngoài có một đạo nhân đi lên, hắn phân phó vài câu, lại nhanh chóng đi xuống.

Cũng không lâu sau, trong tay đạo nhân bưng một đĩa đồ bước nhanh vào.

“Quán chủ, đồ mà ngài cần đã đến.”

Đĩa được đặt trên một chiếc bàn đá ở bên cạnh Nhân Tiên đài.

Bàn đá ghế đá là do Trương Vinh Phương đặc biệt chế tạo ra đặt bên cạnh dùng để nghỉ ngơi.

Lúc này đúng lúc dùng để đặt đồ vật.

Trong mâm đặt một phần não tươi sống vừa mới lấy ra.

Trương Vinh Phương vẫy tay ra hiệu cho đạo nhân xuống dưới. Sau đó đi đến bên cạnh đĩa não.

“Nào nào, ta mời ngươi ăn não chưng.”

Bạch Lân: “Đây không phải là của con người?”

“Ngươi chỉ cần nói có ăn hay không thôi?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

“….” Bạch Lân cảm giác một dòng nước mắt nóng hổi tràn từ đáy lòng lên hốc mắt.

Nhìn não chưng còn tươi non trong mâm, bà ta không biết thế nào, đột nhiên cảm giác một hồi chua xót khó tả lấp đầy cõi lòng.

“Ăn!” Bà ta nỗ lực ngăn chặn giọng nói của mình, không để mình bộc lộ vẻ run rẩy.

“Nói mới nhớ, mấy người ăn thế nào?” Trương Vinh Phương lại hỏi.

“Ngươi mang tượng nặn của ta đến gần một chút.” Bạch Lân nói.

Trương Vinh Phương nghe vậy, cầm tượng nặn của bà ta đặt cạnh não chưng.

Rất nhanh, trên đỉnh tượng nặn, chính giữa con mắt kia, vù vù từ từ bay ra một sơi linh tuyến màu bạc, đâm thẳng chính xác vào trong não heo.

Sau đó Trương Vinh Phương thấy đĩa não chưng nhanh chóng khô quắt lại, trở nên mất nước, có hơi biến thành màu đen.

Hắn sờ cằm, như có điều suy nghĩ.

“Xem ra đối với tủy não thì dù có là của ai mấy người cũng không từ chối.” Hắn đang nghĩ, phải chăng có thể chăn nuôi não heo quy mô lớn, cung cấp nuôi dưỡng cho những thần phật này không.

“Ăn nhiều không tốt.” Giọng Bạch Lân lạnh lùng nói.

“Có gì không tốt?” Trương Vinh Phương hỏi.

Nhưng lần này, Bạch Lân không trả lời nữa. Bất kể Trương Vinh Phương có hỏi thế nào, bà ta cũng không nói một câu nào, rõ ràng là đã tự bế hoàn toàn.

Trương Vinh Phương cũng không vội, cất tượng nặn đi, nghĩ đến cảnh vừa rồi nó đang thiếu một miếng mà linh tuyến vẫn bay ra được, hắn dứt khoát bẻ rơi thêm một mảnh vỡ trên tượng để cất đi.

Như vậy thì bảo đảm an toàn hơn.

Làm xong những chuyện này, hắn hài lòng đứng dậy rời khỏi, mang theo hai mảnh vỡ trở về Vu Sơn.

*

*

*

Phía nam phủ Vu Sơn, trong một nhà trệt gỗ hơi âm u.

Một tiểu nữ hài bảy tám tuổi cột tóc thành hai củ tỏi, đang mượn ánh trăng treo trên cửa sổ, chơi đùa với con rối nhỏ trong tay, sau đó chờ cha mẹ đi làm về nhà.

Trong nhà cũng chỉ có một mình cô bé. Gần đây vì xung quanh ngoại thành có không ít phòng ốc cần xây dựng lại, cha mẹ tìm được công việc, nên thường xuyên đi sớm về trễ.

Chương 1369 - Nhàn hạ (13)

Cô bé thường xuyên chỉ còn một mình nên hay ngồi ngốc trong phòng, nhìn người đi ngang qua hẻm bên ngoài từ khe cửa sổ.

Gâu! Gâu!

Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng chó sủa nhỏ xíu.

“Ui trời kẹo hồ lô của ta!” Một cậu bé lo lắng kêu lên.

“Rớt mất rồi thì đi mua lại một xâu, đừng kêu, chó cắn vào luôn rồi, mà ngươi còn muốn ăn hả? Trên mặt đất bẩn như vậy.” Giọng một phụ nhân không nhịn được truyền đến.

Cậu bé vẫn không buông tha mà khóc lóc như cũ, sau đó bị phụ nhân cứng rắn kéo lấy lôi đi.

Đợi đến lúc người đã đi xa, tiểu nữ hài mới nhìn ra phía ngoài từ khe cửa sổ.

Quả nhiên cô bé nhìn thấy, hai viên hồ lô ngào đường đỏ rực rỡ rơi trên mặt đất.

Một con chó gầy trơ cả xương đang cúi đầu gặm một viên trong đó, hoàn toàn mặc kệ bụi đất dính trên kẹo hồ lô.

Kẽo kẹt, tiểu nữ hài mở cửa, lao ra một bước lớn, nhặt một viên kẹo hồ lô trong đó rồi co cẳng chạy trốn.

Con chó sủa cô bé nọ hai tiếng, muốn đuổi theo, nhưng vẫn cúi đầu nhanh chóng gặm viên kẹo hồ lô kia vào miệng.

Trong phòng, cô bé cầm kẹo hồ lô trong tay, lau lau lên quần áo trên người, dùng tay chà xát mấy lần, cứ như vậy mà bỏ vào trong miệng liếm lấy.

“Rất ngọt.” Cô bé vui vẻ đến mức con mắt híp lại.

“Nếu có thể có thật nhiều thật nhiều hồ lô ngào đường thì thật tốt. Như vậy, ta có thể ăn mỗi ngày. Coi như là ăn cơm!”

“Đó là nguyện vọng của ngươi sao?” Đột nhiên một giọng nói truyền đến từ bên cạnh.

Tiểu nữ hài sửng sốt, lập tức chú ý tới, thế mà lúc này con rối nhỏ trước đó cô bé nhặt được đang chuyển động.

Nó bò lên trên bàn, giãn cơ thể ra, hoạt động tứ chi.

“Ta đã nhìn ngươi rất lâu, ngươi là một đứa trẻ tốt, cho nên ta quyết định thỏa mãn một nguyện vọng của ngươi.” Con rối nói chuyện.

“Con rối, nói chuyện!?” Con mắt tiểu nữ hài trợn to.

“Nếu ngươi thành tâm thành ý đề xuất với ta, ta sẽ thực hiện nguyện vọng của ngươi.” Con rối đáp lại.

“Nguyện vọng, thật sao!?” Tiểu nữ hài kinh ngạc nói.

“Tất nhiên.” con rối có hơi khom lưng xuống.

Không bao lâu sau, một nam tử mặc trang phục áo đen, ôm một trăm cây kẹo hồ lô, đi đến trước cửa nhà gỗ. Gõ cửa, sau đó đặt tất cả kẹo hồ lô ở trước cửa rồi quay người rời khỏi.

Không bao lâu sau đó, chờ khi nam tử rời khỏi, tiểu nữ hài mới dám cẩn thận mở cửa, nhìn thấy kẹo hồ lô, lập tức vui vẻ hô lên nho nhỏ, ôm tất cả kẹo hồ lô vào trong, cẩn thận đóng cửa lại.

Trên lầu các xa xa, Trương Vinh Phương nhìn về hướng phía bên này, khẽ thở dài.

Nguyện vọng của cô bé kia chỉ là một trăm cây kẹo hồ lô, đây là đồng nguyện thứ nhất mà hắn thực hiện, đồng thời cũng là một đồng nguyện cực kỳ đơn giản.

Đứng trước cửa sổ lầu ba, hắn vươn tay, đầu ngón tay ngừng lại trước một con bươm bướm màu xanh đậm xinh đẹp chậm rãi bay tới.

“A? Con bươm bướm này từ đâu ra đây?” Trương Vinh Du ở bên cạnh đến gần, vươn tay muốn chạm vào bướm lam, lại bị nó nhẹ nhàng vỗ cánh tránh đi, bay mất.

“Không biết, có lẽ là thời tiết gần đây từ từ đổi mùa rồi.” Trương Vinh Phương trả lời, thu tầm mắt lại.

Những ngày gần đây hắn không ngừng tìm cơ hội cố gắng hoàn thành đồng nguyện.

Nhưng mấy đứa bé kia vừa nghe thấy con rối của hắn nói chuyện, nếu không phải bị dọa ngất, thì chính là cầm con rối lên la to, đi tìm người lớn.

Còn có mấy đứa có nguyện vọng tương đối khoa trương, ví dụ như muốn những vì sao trên trời, muốn đi Nguyệt Cung, muốn ông ngoại đã chết sống lại, các kiểu nguyện vọng hoàn toàn không thể thực hiện được. Hắn đã tìm rất lâu, cũng tính là thành công trước những cái có giá cao như vậy.

Trương Vinh Phương thu hồi tâm tư, quay đầu nhìn về bên trong lầu các.

Hôm nay là ngày tỷ tỷ tìm các bạn tốt tỷ muội trong thành, cùng nhau mở một hội ngắm hoa.

Nói là hội ngắm hoa, nhưng thực ra sau còn đó có thể có hội đấu giá cỡ nhỏ về hạt giống hoa và các loại cây hoa.

Mà khoản tiền bán đấu giá cũng để cho thành trì xung quanh xây dựng cứu trợ thiên tai sử dụng.

Cũng coi như là giúp đỡ công việc tỷ phu làm chủ bây giờ.

Mà Trương Vinh Phương thì bị gọi tới đảm nhiệm công tác bảo an, bảo vệ tình huống bốn phía.

Dù sao hắn bây giờ cũng đường đường chính chính là võ giả cao phẩm. Được tỷ tỷ mời đến phụ trách toàn quyền an toàn của cả hội ngắm hoa, cũng chỉ như một bữa ăn sáng.

Lúc này, trong lầu các, trong giếng trời hình vuông có không ít phu nhân tiểu thư trong thành, mang theo gia đinh thị nữ, bước đi trên những hành lang được bày biện chậu hoa tạo hình thật đẹp và thưởng thức.

Giá cả cũng được đánh dấu dưới chậu hoa, ngoài ra còn cần một tấm bảng gỗ viết về nguồn gốc, tài liệu, điển cố, ý nghĩa các loại của những gốc hoa này.

Chương 1370 - Nhàn hạ (14)

Cả hội ngắm hoa, toàn bộ được tiến hành trong lầu các này, bây giờ người tới đây đã chừng ba mươi mấy người.

Ngoài Trương Vinh Phương, Trương Vinh Du còn điều động thêm hai mươi lăm người, đều là tôi tớ gia đinh trong phủ đệ đưa đến tạm thời cho đủ số.

Trừ hắn là cao thủ lục phẩm, còn lại hảo thủ chỉ có cấp bậc tam phẩm, và một vài gia đinh cường tráng biết ít quyền cước côn bổng đấu pháp.

Những gia đinh này cũng là tráng hán khí huyết tràn đầy, đều là người bình thường. Duy trì trật tự thì vẫn ổn, nhưng gặp phải phiền phức thì chắc chắn toàn bộ vô dụng.

Chẳng qua Trương Vinh Phương không thèm để ý đến những thứ này, dù sao cũng chỉ là một hội ngắm hoa, chẳng thể quậy ra chuyện gì được.

Lúc này hắn vừa nghe mấy người tỷ tỷ líu ríu nói tình huống, giá cả, độ khó chăm sóc của các loại hoa. Lại vừa tùy ý liếc mắt nhìn các nơi trong lầu các.

Bộ phận quan trọng đều có gia đinh trông coi, vấn đề không lớn, chủ yếu là khống chế mâu thuẫn xung đột giữa các khách tới đây.

Cuối cùng Đồng Nguyện đạt được một con bướm màu lam, điều này khiến tâm trạng hắn không tệ. Tối thiểu năng lực giữ mạng đạt được sẽ tăng lên trên diện rộng, có giúp đỡ rất lớn đối với dự định tiếp theo của hắn.

*

*

*

Ở một nơi cách tòa lầu các này vài trăm mét.

Trong một quán rượu nhỏ ven đường.

Mấy người bán hàng rong cầm đòn gánh, chọn hàng hóa, mới ngồi xuống uống ít rượu, vừa cúi đầu nói chuyện, thỉnh thoảng

lại vừa dùng khóe mắt liếc qua, nhìn về phía lầu các tổ chức hội ngắm hoa.

“Cả lầu các tổng cộng ba tầng, mục tiêu hoạt động ở tầng thứ ba. Bây giờ cao thủ trong nội thành đã ra hết, phối hợp côn đồ còn sót lại càn quét xung quanh, phối hợp xây dựng lại. Chúng ta chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ trong nửa khắc, là có thể thoát thân.”

Một người thấp giọng nói.

“Chỉ là một nữ tử không người dạy không người nuôi, kết hợp với một tên điên người Linh, con của bọn chúng lại muốn nắm giữ quyền thừa kế? Hôm nay chúng ta phải dạy cho nó hiểu, trên đời này không phải thứ gì cũng có thể đạt được dựa vào tính toán!”

Ánh mắt mấy người giao thoa, lại tiếp tục nhanh chóng cúi đầu.

Không bao lâu sau, đã nhấp vài chén rượu, một nhóm năm người, lần lượt đứng dậy, hình thành trận hình tản ra đi đến lầu các hội ngắm hoa.

“Đã biết rõ tình huống trong lầu các, cao thủ phụ trách an toàn không nhiều, chỉ cần phải chú ý ba người. Hai hảo thủ bình thường mới Nhập Phẩm, học trường côn, còn lại một tên là đệ đệ ruột của Trương Vinh Du, nghe nói là võ giả cao phẩm, xuất thân từ Đại Đạo Giáo.”

“Chẳng qua là một tên Lục Phẩm thôi, đến lúc đó để ta giải quyết người này, mấy người tốc chiến tốc thắng, nếu có gì chậm trễ, sư phụ tự sẽ ra tay. Chỉ cần Trương Vinh Du bỏ mình, con của nàng ta mất đi chỗ dựa, nhất định không thể thừa kế vị trí Quân Tử!”

Mấy người nhỏ giọng trao đổi, cách lầu các càng ngày càng gần, tất cả đều nhao nhao ngậm miệng không nói nữa, thần sắc càng trở nên lạnh lùng hơn.

Trên lầu các.

Hình như Trương Vinh Phương có cảm giác, nhìn xuống con đường phía dưới lầu.

Dòng người dưới lầu cuồn cuộn, xe bò vận chuyển hàng hóa vẫn đang di chuyển ra ngoài thành như cũ.

“Làm sao vậy? Vinh Phương?” Trương Vinh Du đang lôi kéo một cô nương áo lam bên cạnh vui vẻ đến gần bên này.

“Nhanh nhanh nhanh, đến đây làm quen đi, vị này là thân muội của Lan phu nhân bạn tốt của ta, cũng tập võ nhiều năm bên ngoài, bây giờ về thành, nhậm chức phủ vệ trong thành!”

Trương Vinh Phương nhìn về phía nữ tử kia, đối phương mắt sáng răng trắng, màu da là màu lúa mì khỏe mạnh, dáng người cong trước sau lồi lõm, hai chân mạnh mẽ thon dài hữu lực, đúng là tư thái của người tập võ.

“Muội muội họ Lý, tên một chữ một chữ Chân, nào, Chân muội muội, đây cũng là thân đệ của tỷ tỷ - Vinh Phương, Trương Vinh Phương. Mấy người làm quen đi!” Trương Vinh Du kéo hai người lại với nhau, cười tủm tỉm giới thiệu nói.

Thực ra Lý Chân không có hứng thú gì, nhưng không chịu nổi Trương Vinh Du nhiệt tình như lửa, để nàng kéo đến.

Nàng xuất thân từ một nhánh cao tầng trong Nho giáo, thiên phú và thực lực vượt xa khỏi tưởng tượng của người bình thường, không để những cao thủ cao phẩm tự gọi là ngoại môn này vào mắt.

Cũng do trước đó Trương Vinh Du đã giúp nàng rất nhiều, quan hệ giữa hai người tâm đầu ý hợp, tự đáy lòng nàng cũng nhận Trương Vinh Du làm nghĩa tỷ. Mới không thể không tạm dừng thời gian khổ tu học sách ngày thường, đến đây giúp đỡ.

Lại không ngờ…

Nàng ngẩng đầu, hai mắt nàng đối diện với đôi mắt Trương Vinh Phương, lại phát hiện thế mà đối phương cũng là dáng vẻ bình thản còn vẻ mặt lại bất đắc dĩ.

“Các ngươi cố gắng tâm sự, đều là người tập võ, tóm lại vẫn có chủ đề nói chuyện hơn những nữ tử yếu nhược như chúng ta.” Trương Vinh Du ở một bên trừng mắt, đưa mắt ra hiệu với hai người, rồi vui vẻ đi ra.

Chương 1371 - Nhàn hạ (15)

Nếu như là kiểu người như đệ đệ trước kia, đương nhiên nàng sẽ không đặt chủ kiến lên trên người Lý Chân, nhưng bây giờ không phải Vinh Phương cũng cùng cấp rồi sao?

Tuổi còn trẻ đã bước vào hàng ngũ cao phẩm, tương lai phát triển ra sao cũng còn chưa biết.

Tiềm lực thực lực như vậy, có tư cách tiếp xúc thử với Lý Chân.

Nói không chừng đúng lúc duyên phận của hai người đến rồi, thành công tình đầu ý hợp thì sao?

Lý Chân có thiên tư trác tuyệt, bối cảnh thâm hậu, nếu thật sự có thể thành công, thì đó cũng là một sự giúp đỡ lớn.

Trương Vinh Du đi xa.

Lý Chân nhìn Trương Vinh Phương. trước mặt

"Xem ra, ngươi cũng rất bất đắc dĩ, không muốn Tiểu Ngư tỷ kéo ngươi đến làm quen với ta?"

"Tỷ tỷ vui vẻ là được rồi." Trương Vinh Phương cười cười.

"Ngược lại ngươi cũng thú vị." Ấn tượng của Lý Chân về hắn đã tốt hơn nhiều. Một người có thể bao dung thân nhân của mình như thế, chung quy không phải là người xấu.

"Ngươi cũng hơi thú vị."

Trương Vinh Phương mỉm cười, liếc qua Ám Quang Thị Giác là có thể nhìn ra, có vẻ như nữ tử trước mặt này có chút nội tình, còn mạnh hơn quân nhân phẩm cấp tầm thường không ít, không khác với nhóm Siêu Phẩm như Đinh Du cho lắm. Thậm chí còn mạnh hơn Trương Chân Hải khí huyết tuôn trào.

Tuổi như vậy, độ cao võ công như vậy, không phải thế lực tầm thường như thế có thể nuôi dưỡng ra được.

Không còn nghi ngờ gì nữa, tỷ tỷ có thể tiếp xúc với quân nhân ở tầng thứ này, hẳn là có liên quan đến bí ẩn phía sau nàng.

“Ta có gì thú vị?” Lý Chân hỏi lại.

“Người được tỷ tỷ công nhận rất ít, nhưng một khi công nhận một người, thì nhất định sẽ có chỗ hơn người.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Ngươi đang lấy lòng ta?” Lý Chân cười nói.

“Chỉ là ăn ngay nói thật.”

“Vậy thì nghe lời nói thật này cũng không tệ.” Lý Chân đi đến bên cạnh rào chắn giếng trời, nhìn xuống dưới.

“Nói mới nhớ, ngươi đã là quân nhân, lại đã từng xuất thân từ Đại Đạo Giáo, có thái độ thế nào đối với đại thế thiên hạ hôm nay?” Nàng cao giọng hỏi.

Đây là thiên tính của những người có chút bản lĩnh.

Trong lòng Trương Vinh Phương bật cười. Những người hơi có chút bản lĩnh vẫn cứ thích chỉ điểm giang sơn, miệng lưỡi lưu loát. Cảm thấy mình cũng có thể được tính là một nhân vật trong bàn cờ thiên hạ này.

“Bây giờ đại thế thiên hạ hướng tới ổn định, Đại Đạo Giáo làm đầu, ký kết đại giáo minh, chỉnh hợp tất cả tôn giáo tán loạn, lại tăng mạnh mức độ khống chế đối với các nơi rất lớn.” Hắn thuận miệng trả lời.

“Nói như vậy, ngươi đang cảm thấy tương lai còn có thể càng ngày càng ổn định?” Lý Chân nhíu mày nói. Nàng mặc trang phục quân nhân tu thân, cùng cách ăn mặc với trang phục cưỡi ngựa, phát huy dáng người có đường cong nổi bật vô cùng tinh tế, lúc này hỏi vặn lại, mơ hồ lộ ra sức quyến rũ không tên.

“Bất kể có ổn định hay không, điều ta muốn làm chính là nỗ lực tập võ, chuẩn bị sẵn sàng để về sau bảo vệ gia tỷ.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Ta cũng sẽ bảo vệ Tiểu Ngư tỷ. Muốn có thể bảo vệ nàng cũng không dễ đâu, cần có thực lực rất cao mới được. Nghe nói thiên phú của ngươi không tệ, có rảnh luận bàn một chút không?” Lý Chân nói.

“Hay là bỏ đi thôi, tập võ là để đình chiến, không phải là dùng để tranh cường háo thắng.” Trương Vinh Phương khẽ lắc đầu.

“Nói như vậy là ngươi không dám? Hay là lo lắng thua ta thì mất mặt?” Lý Chân nhíu mày.

Trương Vinh Phương còn muốn nói điều gì đó. Đột nhiên lầu dưới bắt đầu rối loạn một hồi.

Hai người đồng thời bị thu hút sự chú ý, đi tới trước cửa sổ nhìn xuống dưới.

Bành!

Một người bán hàng rong rút một thanh kiếm một lưỡi ra từ trong đòn gánh, dùng tốc độ cao nhất chém một nhát về phía trước, hung hăng chém thẳng vào cửa chính của lầu các.

Then cửa đứt gãy, mấy người vội xông vào, trên đường đi thoải mái chém ngã gia đinh hộ vệ đang bảo vệ xông tới.

Sau đó lên thẳng lầu hai.

Hai tên hảo thủ phẩm cấp lầu hai cầm cương đao trong tay, rống to vọt tới.

“Không biết tự lượng sức mình!” Một người cười lạnh, đưa tay chém một kiếm, kiếm quang phân tán thành hai điểm, vừa vặn đâm chính xác trúng hai cổ tay của đối phương.

“Buông tay!”

Hai tiếng leng keng loảng xoảng, cương đao rơi xuống đất, gia đinh lui lại, lập tức phân thắng bại.

Nhân lúc người này chế ngự hộ vệ, những người còn lại nối đuôi nhau xông lên lầu ba.

Trương Vinh Phương ở lầu trên cau mày lại, đi đến trước thang lầu, chuẩn bị ra tay.

Keng!

Đúng lúc này, đột nhiên kiếm quang ngân sắc sáng lạn ngời ngời nổ tung ở đầu bậc thang.

Kiếm quang kia nở rộ như hoa, lộng lẫy dị thường. Chỉ là trong nháy mắt, đã lần lượt đâm trúng mấy người xông lên lầu.

Tiếng kiếm gãy rơi leng ka leng keng lả tả trên đất.

Sau đó hoàn toàn yên tĩnh lại, không còn tiếng vang gì nữa.

Chương 1372 - Nhàn hạ (16)

Hai mắt Trương Vinh Phương khẽ híp lại, đi lên nhìn xuống.

Lại thấy thế mà toàn bộ mấy người vừa xông lên đã ngã xuống đất không dậy nổi.

Ở khúc quanh thang lầu, một ông lão tóc trắng vẫn luôn ngồi chợp mắt ở trong kia, lúc này đã đứng dậy, một tay nhấc một người lên, tiện tay quăng ra, ném người kia ra ngoài cửa sổ, rơi xuống đất phía xa xa.

Đảo mắt ông ta đã ném hết mấy người, sau đó yên lặng xuống lầu, thân hình lóe lên, lại hòa nhập vào dòng người, biến mất không thấy nữa.

"Mọi người đừng lo lắng, vừa rồi kẻ xâm nhập đã được giải quyết, hội ngắm hoa sẽ tiếp tục." Lúc này Trương Vinh Du đang đứng chính giữa lầu các, cất cao giọng nói với tất cả tân khách.

Cứ như nàng đã sớm có dự đoán từ trước.

Nhìn thấy đệ đệ nhìn về phía nàng, Trương Vinh Du nghịch ngợm trợn mắt với hắn.

Đám người rối loạn, rất nhanh đã được trấn an ổn định lại, tiếp tục ngắm hoa. Những người đã trải nghiệm biến động lớn mà bây giờ còn có thể bình yên vô sự, thì không một ai đơn giản.

Trương Vinh Phương nghĩ về một kiếm vừa rồi, đó là con đường võ công mà trước đó hắn chưa từng được thấy qua.

Hơi cùng hương vị với Nho giáo của Đông Phương Mục, nhưng lại trộn lẫn thêm rất nhiều thứ khác.

"Có nhìn thấy chưa? Muốn bảo vệ tỷ tỷ ngươi, chút võ công như ngươi á, còn sớm lắm." Lý Chân thở dài. Một kiếm vừa rồi là cao thủ thế hệ trước trong nhánh của nàng sử dụng.

Cho dù là nàng, muốn đạt tới trình độ cao như vậy, cũng cần phải tiếp tục nỗ lực.

Mà bắt đầu từ gần đây, có thể bên cạnh Tiểu Ngư tỷ sẽ có thêm không ít người bảo vệ.

“Quả thực là một kiếm rất lợi hại.” Trương Vinh Phương nhắm mắt nhớ lại kiếm quang sáng lạn vừa rồi, cho dù là với cấp độ hiện tại của hắn, nếu áp chế sức mạnh về tốc độ đến cùng phương diện với đối phương, muốn né tránh hoàn mỹ thì cũng rất khó mà làm được.

Kiếm vang, kiếm quang, lưỡi kiếm, ba thứ dung hợp hoàn mỹ lại với nhau, làm cho người ta không thể xác định vị trí hay cảm giác, thậm chí còn tạo thành phán đoán phương vị không gian sai lầm.

Cuối cùng dẫn dắt đối thủ ứng đối sai lầm, từ đó lộ ra sơ hở, bị một kiếm đánh tan.

“Nỗ lực đi, Tiểu Ngư tỷ, còn lợi hại hơn so với tưởng tượng của ngươi rất nhiều rất nhiều.” Lý Chân vỗ vỗ bả vai hắn.

“Đã nhìn ra.” Trương Vinh Phương khẽ gật đầu.

Từ một kiếm vừa rồi, hắn đã nhìn ra, vô cùng có khả năng tỷ tỷ có chỗ liên quan đến Nho giáo.

Nho giáo chính là nhân vật khổng lồ to lớn độc chiếm thiên hạ vào năm đó.

Có thể ép tới mức rất nhiều giáo phái không còn sức ngăn cản, dựa theo lời nói của Đông Phương Mục, lúc đó Đế Sư đánh bại lãnh tụ Nho giáo là Trần Quân Trầm, cũng là vì mượn thế mượn lực mà thôi.

Đế Khôn là một.

Ngoài ra còn có Linh Phi giáo Linh đình chèn ép chính diện, đồ sát đại nho, học cung và các văn mạch môn đình lớn.

Theo lời Đông Phương Mục.

Vốn dĩ là Trần Quân Trầm chưa chắc đã bại, chỉ là trong lúc giằng co, có tin truyền đến đám đệ tử hảo hữu liên tiếp bị ám sát, cho nên tâm thần thất thủ, đáng tiếc thất bại một chiêu.

Trương Vinh Phương lấy lại tinh thần, nhẹ giọng chân thành nói: “Thực ra cũng không sao, nàng lợi hại là chuyện của nàng, ta muốn bảo vệ nàng, là chuyện của ta.”

Lý Chân nghe vậy, thưởng thức ý nghĩa trong đó, lập tức hơi thay đổi cách nhìn về Trương Vinh Phương.

…

Khe núi Nguyện Nữ.

Một bàn não chưng màu xám trắng, còn đang hơi bốc hơi nóng, lẳng lặng bày trên bàn, hơi nóng bay bổng theo gió, uốn lượn thành một xoáy nhỏ.

“Ăn đi. Phần của hôm nay.” Trương Vinh Phương ngồi xếp bằng bên trong động Nhân Tiên, hai mắt hơi khép, nhìn đối diện đặt tượng nặn của Bạch Lân Thần.

Tượng nặn run lên, không có động tĩnh.

“Bây giờ chỉ có cái này, không ăn thì bưng xuống là được.” Trương Vinh Phương thản nhiên nói.

Im lặng, tượng nặn vẫn chậm rãi tung một sợi ngân tuyến thật nhỏ ra từ con mắt duy nhất, chậm rãi chui vào não chưng.

“Hoàn cảnh như vậy, ngươi không thích ứng thì sẽ chịu thiệt thòi.” Trương Vinh Phương thở dài: “Ngươi nghĩ thử xem, so với ngày trước ngươi vẫn luôn ngủ say dưới mặt đất, bây giờ mỗi ngày đều có cái ăn, không phải tốt hơn rất nhiều hay sao?”

Bạch Lân Thần: “….”

Nàng cảm thấy bản thân mình có chỗ nào đó không đúng, điều đối phương nói cũng có điểm không đúng, nhưng không biết phản bác thế nào.

Nhìn não chưng chậm rãi mất đi vẻ sáng bóng, ánh mắt Trương Vinh Phương lóe lên một chút thương hại.

“Yên tâm ăn đi. Vẫn còn nữa, có thể bưng đồ ăn tươi mới lên bất cứ lúc nào.”

Quả nhiên.

Trải qua năm ngày thử nghiệm, quả nhiên, Bạch Lân Thần ăn não heo ăn nhiều, đầu óc đã hơi choáng váng.

Trước đó bà ta còn có thể ứng đối phản bác có lý có cứ, nhưng theo số ngày tăng lên, rõ ràng bây giờ bà ta đã chậm chạp đi rất nhiều.

Chương 1373 - Thu thập (1)

Điều này khiến trong lòng Trương Vinh Phương lại càng có hiểu biết mới đối với cách thức thần phật tồn tại.

Đợi đến khi Bạch Lân Thần ăn xong hai phần não chưng, hắn để người phục vụ bưng đi, mới lại bắt đầu câu hỏi của ngày hôm nay.

Mỗi ngày ăn xong, sau đó tâm sự bí mật mà hắn cảm thấy hứng thú, quá trình này đã chậm rãi trở thành bí mật nhỏ ăn ý giữa hai người.

"Hôm nay ta muốn biết, rốt cuộc Nghi Vân Ngụy Vụ có tác dụng gì? Vì sao lại có vật này tồn tại?"

"Nghi Vân Ngụy Vụ." Bạch Lân Thần suy nghĩ một lúc. "Thật ra thứ đó có nguồn gốc liên quan đến Thiên sinh thần. Nghe nói ban đầu Thiên sinh thần là đến từ ngoài bầu trời, từ khi chúng nó sinh ra đã tạo thành ảnh hưởng không tốt đối với tất cả vật sống chung quanh, thế là đại đạo phái sinh thêm Nghi Vân Ngụy Vụ, bọc lại bọn chúng ở trong đó. Thực chất, dựa theo cách hiểu của chúng ta, Nghi Vân Ngụy Vụ không phải là một loại năng lực thuộc về thần phật, mà hắn là một loại thủ đoạn hộ mệnh cho các sinh vật chung quanh thần phật."

"Thủ đoạn hộ mệnh sinh vật chung quanh thần phật?" Trương Vinh Phương lập tức hiểu ra.

"Chẳng lẽ nói, Nghi Vân Ngụy Vụ là năng lực đặc biệt để ngăn cách thần phật?" Hắn hỏi.

"Đúng là như thế." Bạch Lân khẳng định: "Nhóm Thiên sinh thần tự nhiên có một loại năng lực, đó chính là Dung Tâm!"

"Dung Tâm?"

"Dung hòa trái tim, thì sẽ không thể quên, có thể tồn tại vĩnh viễn!" Bạch Lân giải thích nói: "Chỉ cần bất kỳ sinh vật có trí khôn nào, đã từng nhìn tồn tại của thần phật, ghi nhớ nguyên hình của thần phật, là có thể trở thành dấu hiệu, cung cấp cho một bộ phận Thái Hư, tạo nên chỗ ở của chúng ta."

“Chờ chút, ý ngươi là, Thái Hư, là bởi vì có người đã từng nhìn vào nguyên hình thần phật mới sinh ra đồng thời tạo nên?” Đột nhiên Trương Vinh Phương hỏi.

Bạch Lân không nói, đoán chừng là bà ta đã không cẩn thận nói ra điều gì đó không nên nói.

Tượng nặn cũng nhanh chóng dừng rung động, mất đi vầng hào quang sáng bóng bên ngoài.

Điều này đại biểu vấn đáp của hôm nay kết thúc. Nếu có nghi hoặc, thì hãy đợi lần sau.

Trương Vinh Phương cũng không vội, còn nhiều thời gian, cứ từ từ đến là được.

Dù sao thì đối phương cũng đang ở trong lòng bàn tay hắn, muốn trốn cũng trốn không thoát.

Sau khi xác định Bạch Lân Thần không còn động tĩnh nữa, hắn đứng dậy, chậm rãi đi ra khỏi động quật, đứng trên Nhân Tiên đài.

Mọi việc theo thông lệ mỗi ngày đã kết thúc, nên đi mở y quán rồi.

Bây giờ cuộc sống mỗi ngày của hắn là như thế, buổi sáng lên đài rèn luyện tu hành, chỉ điểm các đệ tử một chút, hỏi đáp ở chỗ Bạch Lân thu thập tình báo.

Sau đó thời gian tới gần giữa trưa, trở về mở y quán, ở trong y quán thì vừa xem bệnh, vừa phân thần hoàn thành Đồng Nguyện cho bọn nhỏ, thu thập bươm bướm.

Mở y quán đến bảy giờ tối, kết thúc công việc, qua bên phủ tỷ tỷ ăn cơm.

Cơm nước xong xuôi, trêu chọc cháu trai một lát. Tâm sự thời sự với tỷ phu tan tầm về nhà, nói chuyện trời đất.

Thời gian một ngày cứ trôi qua như vậy.

Có đôi khi tỷ phu đi ra ngoài công tác, buổi tối hắn không tiện ở lại trong phủ viện, thì sẽ vào phố đồ ăn mới mở trong thành, mua chút đồ ăn vặt uống chút nước trái cây giải khát.

Cuộc sống như vậy, bình thản đơn giản, nhưng lại khiến người ta an tâm.

Cuộc sống mà trước kia Trương Vinh Phương vẫn mong muốn chính là như thế này, bây giờ thật sự được trải qua, nhưng không biết tại sao, trong lòng cảm giác hơi hơi nhàm chán.

Sơn Nhân y quán.

Trương Vinh Phương vừa mới đi vào cửa hàng, mới ngồi xuống chưa được mấy phút, trong quán đã có một bóng người quen thuộc đi vào.

Hôm nay Lư Mỹ Sa lại thay một bộ trang phục tu thân màu xanh nhạt người tập võ thường hay mặc, trên lưng còn buộc một đôi găng tay da mềm bọc đến cổ tay. Tóc dài buộc lên cao, có vẻ già dặn lại có khí khái hào hùng, thoạt nhìn tư thế không tệ, vẻ bên ngoài cũng rất giống những nữ tử tập võ khác.

Nhưng chỉ cần nhìn hai tay nàng là sẽ hiểu rằng, nữ tử này chỉ đang đơn thuần trang điểm bắt chước theo mà thôi.

Người tập võ, không nói những cái khác, nhưng chắc chắn hai tay sẽ có vết chai.

Một đống lớn vết chai sau thời gian dài luyện tập, mà luyện binh khí cũng sẽ có các vết chai ở những điểm đặc biệt.

Như nàng ta, một đôi tay non mịn trắng nõn, chất da mềm mại như heo con, vừa nhìn đã biết xuất thân là đại tiểu thư.

“Hôm nay ngươi ở đây vẫn không thèm làm ăn trước sau như một vậy à.” Lư Mỹ Sa vào cửa sau, không khỏi cảm khái.

“Tùy duyên là được.” Trương Vinh Phương ngồi xếp bằng, vẫn vẻ mặt như tượng nặn ngồi sau bàn lễ tân như cũ, không hề nhúc nhích.

“Nói mới nhớ, lẽ nào ngươi thật sự xem bệnh được hay sao?” Lư Mỹ Sa nhìn chằm chằm vào đối phương, có hơi tò mò.

Chương 1374 - Thu thập (2)

Khuôn mặt nàng là loại gò má bụ bẫm, ánh mắt lại tự vẻ mang quyến rũ cám dỗ, nếu không phải miệng quá độc, thì chỉ sợ số đào hoa phải gấp mấy lần bây giờ.

Chỉ cần đừng nói chuyện bậy bạ, thoạt nhìn nàng vẫn rất không tệ.

“Biết một chút.” Trương Vinh Phương thản nhiên nói.

“Vậy ngươi có thể xem thử cho ta không? Ta cảm thấy gần đây hơi không thoải mái.” Đôi mắt Lư Mỹ Sa đảo quanh, nói khẽ.

Trương Vinh Phương mở mắt nhìn nàng một lát.

Lập tức lấy một cái túi nhỏ ra từ ngăn kéo bên cạnh, vứt qua.

“Cầm đi mỗi ngày uống một viên, uống buổi tối sau khi ăn.”

“!?” Vẻ mặt Lư Mỹ Sa sững sờ, hơi luống cuống tay chân nhận lấy cái túi, nàng còn chưa nói dấu hiệu bệnh là gì, mà cứ thế là đưa thuốc tới luôn?

Trương Vinh Phương chỉ cần dùng Ám Quang Thị Giác quét mắt một vòng, đã nhìn thấy rất rõ ràng.

Chỉ là một vài chỗ tích tụ máu đông, uống chút thuốc thông mạch là được.

“Được rồi, ta về uống thử xem sao.” Lư Mỹ Sa bán tín bán nghi nói: “Đúng rồi, hai ngày nữa có một hội trà viên Tây Dương tổ chức trong thành, ngươi muốn cùng tham gia với ta không? Đúng lúc ta có dư thư mời.”

“Không hứng thú với trà, đa tạ.” Bây giờ mặc dù Trương Vinh Phương nhàn hạ, nhưng không đến mức lãng phí thời gian vào việc voi bổ.

Lư Mỹ Sa lại tiếp tục tìm chuyện để nói, chờ đợi thêm trong y quán rất lâu, mới có hơi không muốn mà chậm rãi rời khỏi đó.

Thời gian trôi qua từng ngày như thế.

Buổi chiều ngày thứ ba, Trương Vinh Phương đang muốn đứng dậy đóng cửa, bảo hai đứa nhỏ Tiểu Đông Tiểu Hạ thu dọn đồ đạc.

Lại trông thấy Lư Mỹ Sa vội vội vàng vàng chạy vào.

Đôi mắt nàng sáng ngời như lửa, nhìn chăm chú vào Trương Vinh Phương. Nhưng lại không nói lời nào.

"?" Trương Vinh Phương nghi hoặc nhìn nàng, chờ nàng nói chuyện.

"Không có gì." Đột nhiên Lư Mỹ Sa cười rực rỡ, xoay người rời đi.

Nàng chạy mấy bước ra khỏi y quán, chạy hơn trăm mét đến một góc đường, mới đứng ở phía sau hàng vằn thắn mới bày, ló đầu nhìn về phía y quán.

Cuối cùng bây giờ nàng mới hiểu rõ, thì ra điều ca ca tỷ tỷ nói đều là thật.

Mặt ngoài Trương Vinh Phương ra vẻ chẳng thèm nhìn một cái, thực chất lại yên lặng quan tâm nàng trong bóng tối.

Bằng chứng chính là phần thuốc kia.

Sau khi nàng trở về, nửa tin nửa ngờ mà uống thuốc hai ngày, cảm giác rõ ràng cơ thể nhẹ nhàng hơn rất nhiều, mấy chỗ bệnh ẩn trên người trước đó cũng đều biến mất.

Bây giờ là ngày thứ ba, nàng cảm giác hình như cả người nhẹ nhàng. Tâm trạng cũng sáng sủa hơn một chút.

Sau khi nàng đi tìm không ít y sư khác, đáp án nàng nhận được đều giống nhau.

Chỉ bằng cách nhìn, có thể bốc thuốc tinh chuẩn, thuốc đến bệnh trừ, cách này vốn gần như là không có khả năng.

Trừ phi là y thánh ngày trước tái thế.

Nhưng rõ ràng Trương Vinh Phương không thể có trình độ như vậy.

Cho nên, khả năng duy nhất cũng chỉ có một.

Đó chính là, thực ra Trương Vinh Phương vẫn luôn yên lặng chú ý đến nàng, quan sát nàng, thu thập các loại trạng thái tình

huống cơ thể nàng.

Vừa nghĩ tới đó, trong lòng Lư Mỹ Sa không khỏi rung động.

“Bây giờ nhớ lại, sợ là hắn đã sớm chuẩn bị sẵn dược đan cho một vài dấu hiệu bệnh trên cơ thể ta rồi, nếu không vì sao ta vừa mới hỏi, đã lập tức lấy dược thành phẩm ra? Sợ là hắn đã làm xong dược hoàn từ sớm, chờ khi mượn cớ đưa cho ta để chữa trị.”

Chẳng biết tự lúc nào trong lòng Lư Mỹ Sa mơ hồ thấy hơi ngọt ngào.

Nhưng ngay lập tức, nàng nhanh chóng lắc lắc đầu, vứt bỏ chút cảm giác này.

“Không đúng, làm sao ta lại có cảm giác như vậy với Trương Vinh Phương hắn, chắc chắn là ảo giác! Loại người như hắn! Cho dù là võ giả cao phẩm, còn không phải lăn lộn ở bên ngoài không được, cuối cùng còn phải quay về xin ca ta trông nom mở quầy thuốc.”

Nghĩ thì nghĩ như vậy, chỉ là cuối cùng cảm giác rung động vừa mới lóe lên dưới đáy lòng lại không thể xem nhẹ.

Lư Mỹ Sa giơ tay che lồng ngực, cảm giác mình cần điều chỉnh tâm tình trước.

Dù thế nào, mặc dù thực lực Trương Vinh Phương không tệ, nhưng so sánh những thiên chi kiêu tử trong gia tộc giới thiệu với nàng, bối cảnh trong nhà bọn họ mạnh mẽ hơn hắn rất nhiều.

Cho dù có lựa chọn như thế nào, cuối cùng vẫn sẽ tốt hơn là chọn Trương Vinh Phương.

Dù sao chẳng lẽ quân nhân cao phẩm là thuộc hạ của các đại quý tộc người Linh còn ít sao? Chẳng lẽ còn kém một thiên tài võ đạo xuất thân từ Man nho?

Nhưng, nếu hắn thật sự vô cùng thích mình, đồng ý nỗ lực tất cả, thậm chí là cả mạng sống thì sao?

Mình có thể… hay không.

Ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu Lư Mỹ Sa, trái tim nàng đã đập lên thật mạnh, không còn dám nghĩ tiếp nữa.

Lúc này, nàng đè tâm tư xuống, nhanh chóng quay người bước nhanh rời khỏi đó.

Chương 1375 - Thu thập (3)

Bây giờ nàng đã hiểu, vì sao Trương Vinh Phương lại tự nguyện quay về phủ Vu Sơn, hơn nữa còn cố ý chọc giận bạn tốt trước đó của mình, đoán chừng là vì mình mà tới.

Nếu không thì cho hắn một cơ hội?

*

*

*

Trong Sơn Nhân y quán.

Trương Vinh Phương chậm rãi đưa tay, nhặt một viên giấy nhỏ vừa bị ném vào lên, mở ra đọc.

Sau khi xem xong, vò viên giấy nhỏ lại, ném vào chậu than thiêu hủy.

"Tiểu Đông Tiểu Hạ, hai đứa ngoan ngoãn trông y quán, muốn ăn gì thì tự đi mua, trong ngăn kéo có tiền cho các ngươi dùng."

"Vâng thưa tiên sinh." Hai đứa nhỏ ngoan ngoãn trả lời.

Trương Vinh Phương gật đầu, đi ra khỏi y quán, ngẩng đầu nhìn sắc trời.

Trời chiều nặng nề, còn lại vẻn vẹn một tia sáng treo trên đường chân trời.

Ánh sáng màu đỏ như mũi tên, chiếu xuyên qua những bậc thang mây, nhuộm mọi thứ trong đất trời thành một màu sắc.

Hắn cúi đầu xuống, bước nhanh đi về phía ngoại thành.

Hắn mới đi được mấy bước, xa xa phía bên trái, đột nhiên trong một gia đình cách một lối đi truyền đến tiếng pháo nổ kịch liệt.

Sau đó là tiếng kèn xô-na thổi, tiếng nhạc khua chiêng gõ trống.

Tiếng nhạc vui mừng, còn có nữ tử ngâm nga ca từ đi theo, cứ như là sơn ca địa phương.

Đại ý là xin tân nương không nên gấp gáp, đội khăn tân nương cho thật tốt, chờ tân lang cao to cưỡi ngựa đuổi yêu tà đi, dùng dây đỏ và tiếng trống, đến đón người về nhà.

Khung cảnh nồng đậm hỷ khí, cũng hòa tan đi một chút không khí đau buồn côn đồ Hồng Cân náo động tạo thành khi trước.

Hắn thu tầm mắt lại, trong lòng hơi cảm khái, Trương Vinh Phương tăng tốc bước chân, đi ra khỏi thành, đi đến phương hướng tờ giấy miêu tả.

Hắn đi đường chừng nửa canh giờ, cuối cùng đi vào chỗ cần đến.

Đây là một thung lũng cách phủ Vu Sơn hơn 400 dặm, nơi này cũng tràn ngập khí độc.

Có một ngôi làng nhỏ được xây bằng những bức tường đất trắng xóa trong thung lũng.

Nơi này hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài, chỉ dựa vào hơn trăm người trong làng để săn bắn, trồng trọt, hái lượm và chăn nuôi, sống một cuộc sống tự cung tự cấp.

Do địa thế hẻo lánh và sự bảo vệ của khí độc tự nhiên xung quanh, ngay cả những tên côn đồ Hồng Cân cũng chê tốn công nên không tiến vào cướp đoạt ở ngôi làng tên Bạch Qua này.

Trong thôn, từng thôn dân bôi phấn trắng trên mặt, lúc này đang gõ cái mõ gỗ trên tay, cùng nhau tụ tập trước một căn nhà.

“Năm nay đến phiên nhà Tiểu Dung các ngươi.” Thôn trưởng dẫn đầu là một lão già họm hẹm, mặt đầy nếp nhăn, ánh mắt hung ác nham hiểm.

Lão ta đang cầm một cây gậy, lưng hơi còng, mặc một chiếc áo choàng rộng màu xám đen không vừa vặn.

Chiếc áo choàng được thêu đủ loại hoa văn mặt người bằng chỉ đỏ. Khóc, cười, giận, vui., già, trẻ, nam, nữ, không thiếu thứ gì cả.

Nó trông giống như một bộ trang phục thần quan đã được truyền lại rất lâu đời.

“Năm nay đến phiên nhà bọn họ, không thể lại lấy con mồi bù đắp được, nếu không Thạch Thần nổi giận, đến lúc đó không ai có thể gánh được thôn làng!”

“Sao vẫn chưa ra?”

“Chờ thêm chút nữa đi, nhà Tiểu Dung rất biết điều, hai vợ chồng cũng rõ lý lẽ, nhất định bọn họ sẽ ra thôi.” Trưởng thôn chậm rãi nói, trấn an thôn dân hơi nôn nóng xung quanh.

Trong nhà.

Hai cặp vợ chồng trung niên với khuôn mặt chất phác vừa ôm hai đứa con của mình vừa kìm nước mắt.

“Lát nữa cha vừa mở cửa, các con liền chạy theo con đường nhỏ kia ra bên ngoài sơn cốc nhé, Đồng Nhi nhớ chưa?”

Người đàn ông khẽ căn dặn vào tai cô con gái lớn.

“Cha, con nhớ rồi!” Con gái lớn Đồng Đồng hai mắt đỏ hoe, hình như biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Ngược lại, cô con gái út Hi Hi chỉ mới 5 tuổi, không hiểu chuyện gì, ngơ ngác đưa tay ra cố lau nước mắt trên mặt mẫu thân.

“Mẫu thân, đừng khóc.”

“Mẫu thân không khóc, các con chạy nhanh một chút, lát nữa cha mẹ sẽ tới tìm các con. Nhớ kỹ, Hi Hi phải ngoan, nghe lời tỷ tỷ.” Phụ nhân kìm lòng không đặng, nước mắt vẫn thi nhau chảy xuống.

“Nhớ kỹ, lúc chạy không được phát ra tiếng, từ lỗ chó phía sau đi ra ngoài, tiếp tục chạy, không được quay đầu lại!” Người đàn ông lại lần nữa dặn dò.

“Dạ!” Con gái lớn Đồng Đồng dùng sức gật đầu, nhưng cô bé mới chín tuổi, có lẽ căn bản còn không biết tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì.

Cuối cùng, giúp con gái sửa sang lại quần áo, phụ nhân đẩy hai đứa bé ra cửa sau.

“Đi đi, từ cửa động đi ra ngoài, không được quay đầu lại! Nhất định không được quay đầu lại! Tiếp tục chạy!”

Hai đứa bé nắm tay nhau, bước ra cửa sau, cúi xuống lần lượt chui qua lỗ chó.

Đứng ở cửa động, hai đứa bé dừng lại, quay đầu lại muốn nhìn cha mẹ một chút.

“Đi! Đi mau!” Phụ nhân nằm sấp ở cửa động thấp giọng phất tay với tụi nó, nước mắt tuôn rơi như chuỗi hạt đứt dây.

Chương 1376 - Thu thập (4)

“Đi thôi!” Tỷ tỷ Đồng Đồng dùng sức kéo muội muội lên, xoay người chạy về phía sườn dốc bao phủ sương mù của thung lũng.

Bỗng nhiên trong gian nhà phía sau truyền đến một trận tiếng gõ cửa.

Rầm một tiếng, cánh cửa bị phá vỡ.

“Người đâu? Nhà Tiểu Dung, con gái của các ngươi nên đi phụng dưỡng Thạch Thần rồi!”

“Trưởng thôn, hai đứa con của chúng ta còn đang ngủ ở phòng sau, đợi hai đứa nó ngủ thêm một lát nữa, tinh thần tốt hơn một ít rồi đi cũng không muộn, đúng không?” Giọng nói của phụ thân truyền tới.

Hai đứa bé nghe thấy động tĩnh, không khỏi bước chân chậm lại, dừng lại, quay đầu nhìn về phía trong nhà.

Từ trên sườn núi nhìn xuống, có thể nhìn thấy trong nhà, phụ thân vẫn đang nói chuyện với trưởng thôn, thái độ lấy lòng và hèn mọn. Những người còn lại xung quanh đều im lặng, không ai dám ồn ào vào những thời điểm quan trọng.

Chỉ có mẫu thân của hai bé gái thấy bọn trẻ không nhúc nhích, lo lắng trốn vào vách nhà, vẫy tay bảo tụi nó mau chóng rời đi.

Đồng Đồng đứng tại chỗ, cô bé muốn đi, nhưng hai chân như mọc rễ, làm sao cũng không thể nhúc nhích được.

Cô bé nhớ cha mẹ, nhớ chiếc giường ấm áp sạch sẽ ở nhà, nhớ tiếng mẫu thân hát khe khẽ khi ôm mình. Nhớ cha dùng đao khắc cho mình những con rối bằng gỗ nho nhỏ.

Nếu đi rồi, tất cả những thứ này có thể biến mất.

“Đi đi!” Mẫu thân lặng lẽ vẫy tay thật mạnh, không ngừng nhìn lại về phía trước gian nhà.

“Tỷ tỷ, sao cha mẹ không đi cùng chúng ta?” Muội muội Hi Hi bỗng nhiên hỏi.

“Lát nữa bọn họ sẽ đến.” Đồng Đồng thấp giọng trả lời. Cô bé siết chặt tay muội muội mình.

“Đừng sợ, có tỷ tỷ ở đây, tỷ tỷ ở đây.”

“Tỷ tỷ, đó là sói phải không?” Bỗng Hi Hi run giọng hỏi.

Đồng Đồng bỗng nhiên xoay người, nhìn về phía sườn dốc phía trên.

Ở đó có một con sói mắt xanh, lông đen xám, đang nhanh chóng chạy ra khỏi bụi cỏ rừng rậm, tiến lại gần tụi nó.

“Đừng sợ, tỷ tỷ… tỷ tỷ ở đây!” Đồng Đồng kéo muội muội ra sau lưng, bắt chước dáng vẻ của cha mẹ, dùng thân thể chắn cô bé lại.

Nhưng Hi Hi vẫn nuốt từng ngụm nước bọt bước, thụt lùi về sau.

Bỗng nhiên, không cẩn thận, Hi Hi lui về phía sau, té ngã xuống đất, bắp chân bị cắt ra một vệt máu.

Oa!

Cô bé lập tức không kìm được khóc lớn lên.

“Không hay rồi!”

Trong lòng Đồng Đồng giật mình, quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên.

Oành!

Một tiếng vang trầm thấp phát ra từ căn nhà phía sau.

“Tế phẩm chạy trốn rồi! Nhà Tiểu Dung, các ngươi dám to gan phá quy củ!” Âm thanh tức giận của thôn trưởng từ xa xa truyền đến.

“Ở phía sau núi, mau đuổi theo!”

“Chạy mau!” Âm thanh cha mẹ hét lên truyền ra.

Nhưng Đồng Đồng căn bản không biết nên chạy thế nào, chỉ có thể ngây người đứng đó. Nhìn đàn sói đang nhanh chóng đến gần mình, tăng tốc, bay nhào đến.

Những chiếc răng sói sắc nhọn tựa như vẫn đang chảy nước dãi, càng ngày càng đến gần hai đứa nó.

Phập!

Con sói hoang hung hăng nhào đến bên cạnh hai cô bé trên mặt đất, sau đó con này nối tiếp con kia điên cuồng lách qua hai đứa nó, chạy về phía khoảng đất trống của thôn làng.

Bọn chúng giống như nước sông gặp đá ngầm, tự nhiên chia thành hai dòng, tiếp tục chạy như điên về phía trước.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ mấy chục con sói chạy qua.

Đến lúc này, hai đứa bé mới từ từ phản ứng lại. Phát hiện ra những con sói đó hình như không phải đang đi săn mà giống như chạy trốn hơn!

Soạt một tiếng.

Bụi cỏ trong rừng chậm rãi bị tách ra, từ trong đó đi ra một người.

Một người đàn ông mặc áo choàng đỏ với đôi mắt hiện lên đầy huyết sắc, mắt đen huyết đồng.

Dưới ánh trăng, từng tiếng sói tru xa bay vút lên tận trời.

Người đàn ông đảo mắt, nhẹ nhàng rơi vào hai đứa bé đang nắm tay nhau.

“Xem ra tìm đúng chỗ rồi.” Hắn khẽ mỉm cười.

Uỳnh!

Bỗng nhiên, cửa sau của căn nhà phía sau cô bé bị vũ lực đánh vỡ, một đám nam nhân vạm vỡ cầm các loại nông cụ đòn gánh hò hét đuổi đến đây.

“Bắt lấy tế phẩm! Nếu không chúng ta đều phải chết!”

“Đừng để tụi nó chạy!”

“Ở ngay phía trước!”

Một đám người sắc mặt dữ tợn, hô to gọi nhỏ xông tới bên này.

“Xem ra những kẻ này đều là giáo đồ.” Sắc mặt người nam tử mắt đỏ không hề thay đổi: “Đi tìm tượng thần, không được phép đọc tất cả điển tịch, về phần tín đồ của thần, chỉ cần một mình ta là đủ rồi.”

“Vâng, quan chủ.”

Bỗng nhiên, tiếng nói của một đám người vang lên.

Màn sương mù sau lưng người đàn ông bỗng nhiên tan biến, từng bóng huyết ảnh bay vút lên trời, giống như những con chim huyết sắc khổng lồ, lao vào những thôn dân Bạch Qua đang vội vã vọt tới.

Quy củ của Nhân Tiên quan: Không được phép đả thương người bình thường, nhưng có thể tùy ý xử lý địch nhân.

Những cao thủ này ở lại Nguyện Nữ hạp bây giờ bữa nào cũng uống máu heo, uống đến nỗi ngán tận óc, hiện tại cuối cùng cũng có cơ hội thay đổi khẩu vị.

Chương 1377 - Thu thập (5)

Trương Vinh Phương không thèm nhìn những thôn dân bình thường này, mà nhìn hai đứa bé đang đứng ngây ra trước mặt mình.

“Ta thích trẻ con.” Hắn mỉm cười nói, tiến lên phía trước, thuần thục lấy ra hai con rối người từ trong ngực.

“Nào, mỗi đứa một con, cầm đi chơi đi.”

Cố gắng nhét hai con rối người cho Đồng Đồng và Hi Hi xong, Trương Vinh Phương liền không để ý tụi nó nữa, mà nhìn về hướng ngôi làng.

Hắn đã tìm thấy thôn tàn thần hoàn toàn bị tách biệt này. Nơi này thờ cúng một vị thần tên là Thạch Thần.

Ban đầu, khi hắn tìm thấy những ghi chép trong điển tịch, hắn nghĩ rằng nơi này đã hoàn toàn hoang phế.

Nhưng khi đến đây mới nhận ra vẫn có người sinh sống ở đây.

Thôn dân bên kia giống như một cọng rơm trắng, bị bóng người huyết sắc vọt qua liền ngã xuống, đi tới đi lui mấy vòng, những nơi đi qua, tất cả mọi người không ai có thể chống cự được một chiêu.

Mấy đệ tử của Nhân Tiên quan bắt được thôn dân liền bắt đầu từ từ thưởng thức.

Những huyết ảnh còn lại bay lên không trung, phát ra tiếng cười hưng phấn, lao thẳng vào sâu trong thôn để săn lùng những thôn dân còn lại.

Trương Vinh Phương khẽ lắc đầu. Thực ra hắn đã đến từ lâu rồi. Nhưng vẫn đang chậm rãi quan sát nên không hiện thân.

Hắn phát hiện người trong thôn này hình như có hơi thần kinh, cảm xúc cực kỳ dễ kích động, hơn nữa còn có phong tục dùng người sống cúng tế Thạch Thần.

Cái gọi là cúng tế thực chất là do trong làng không đủ đồ ăn, tiếp đó cúng tế chỉ là dâng tủy não cho thần, mọi người sẽ chia sẻ phần cơ thể còn lại.

“Một sào huyệt có thể sinh ra tội ác như vậy. Sau này chắc chắn sẽ lại sinh ra những tội ác mới.”

Trương Vinh Phương khẽ cảm thán. Hắn nhớ tới lần đầu tiên gặp được Huyết Thần, không phải Huyết Thần đạo cũng như vậy sao?

“Một sào huyệt tà ác như thế. Nên bị Nhân Tiên quan của ta hoàn toàn quét sạch.”

Không để ý đến đám đệ tử còn đang tham lam hút máu cách đó không xa, hắn nhún người nhảy lên, trang bị cánh dưới hai tay giang rộng ra, giống như một con dơi khổng lồ huyết sắc, từ trên sườn núi lướt đến trong thôn.

“Trừng ác dương thiện, đây là Nhân Tiên chi đạo của ta! Nhân Tiên lộ!”

Oành!

Người còn ở trên không trung, Trương Vinh Phương bỗng nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, trong nháy mắt tỉnh lại.

Trước mặt hắn là một màn sương xám, đường nét của ngôi làng đã hoàn toàn biến mất.

“Nghi Vân Ngụy Vụ?” Sắc mặt Trương Vinh Phương không thay đổi. Thân hình rơi xuống đất, đứng vững.

Ngay phía trước, một bóng người khổng lồ cao to cao năm mét đang từng bước một đến gần từ trong màn sương.

Oành!

Oành!

Oành!

Sương mù tách ra hai bên.

Một người đá khổng lồ do đá xám trắng tạo thành lộ ra.

Khuôn mặt rộng lớn của người đá mọc ra một nửa thân thể đàn ông mặt mũi tràn đầy vẻ thống khổ.

Nửa người trên của hắn ta nhô ra khỏi trán của người đá, mọc ra hai cánh tay mảnh khảnh, phát ra tiếng gào thét đau đớn về phía Trương Vinh Phương.

“Ta là Cổ Tháp Lý! Sinh mệnh chi thạch! Vĩ đại chi thạch! Thống khổ chi thạch!”

“Cảm nhận ta! Nhìn thẳng vào ta! Thần phục ta! Thờ phụng ta!!!” Người đá phát ra tiếng gào thét đinh tai nhức óc.

Sóng âm chấn động khiến mặt đất xung quanh rung chuyển.

Trương Vinh Phương ngẩng đầu nhìn thẳng vào khuôn mặt của nó, mỉm cười.

“Những tín đồ của ngươi sắp chết hết rồi.”

“…? Tín đồ?” Người đá nghe thấy thế, bỗng nhiên toàn thân run lên, hình như cảm giác được cái gì.

Ngay lập tức, hắn ta tức giận giơ tay, một quyền đánh về phía Trương Vinh Phương!

“Chết tiệt!!!”

“Bọn họ chết hết rồi, chỉ có ta nhìn thấy ngươi.” Trương Vinh Phương cười nói.

Vù!

Nắm đấm to lớn dừng lại trên không cách hắn chỉ nửa mét.

Khí lưu kịch liệt thổi qua tóc dài của Trương Vinh Phương, kéo nó bay lượn về phía sau.

Nắm tay của Thạch Thần gắt gao dừng lại ở giữa không trung, không có tiến thêm chút nào nữa.

Nó thở dồn dập mà ồ ồ, hai mắt tảng đá xám tro nhìn chòng chọc vào Trương Vinh Phương, giống như nhìn kẻ thù giết cha vậy.

Nhìn từ một ý nghĩa nào đó, quan hệ của hai người lúc này xác thực không khác mối thù diệt môn cho lắm.

“Vậy thì đúng rồi.” Sau khi Trương Vinh Phương lấy được không ít nội tình về thần phật từ chỗ của Bạch Lân Thần, trong lòng liền hiểu được nên giao tiếp với sự tồn tại này như thế nào.

Mà tu vi văn công Luyện Thần viên mãn của hắn, chính là con đường chân chính để giao tiếp.

Trong mây mù, Trương Vinh Phương quan sát tỉ mỉ người đá khổng lồ phía đối diện.

Toàn thân người này đều do từng cục đá bất quy tắc xây thành, nơi khớp xương hoàn toàn không có vật liên tiếp, chỉ là một tầng khe hở.

Không biết dựa vào cái gì để liên kết nữa.

“Được rồi, ngày hôm nay coi như là quen biết nhau, chuyện của ta sau này phải xin chiếu cố nhiều hơn.”

Hắn cảm giác được người này đã vào phiến lá huyết liên sau lưng mình, tâm trạng nhất thời tốt hơn nhiều.

Chương 1378 - Chuyên tâm (1)

Hồi Bạch Lân Thần lần trước hắn đã phát hiện, những ký hiệu của thần phật này cũng có thể tiến vào phiến lá huyết liên mới xuất hiện của mình.

Sau đó hắn cũng thông qua cảm giác mạnh mẽ có được do tu hành văn công, nội quan ra ký hiệu đường vân thần phật ẩn núp trong lá sen phía sau.

Giống như đường vân Bạch Lân Thần vừa lấy được, hắn cảm nhận được nó trong lá sen.

"Thứ hèn hạ vô sỉ!!" Cả người Thạch Thần run rẩy, rống giận lên tiếng: "Cổ Tháp Lý… Cổ Tháp Lý… Không thể chịu bức bách!!!"

Trong tiếng ầm ầm, Thạch Thần lại có thể lại vung cánh tay, hung hăng nện một quyền xuống hướng phía Trương Vinh Phương với tốc độ cao nhất.

Lúc này, dường như khác với lần trước.

Trước khi nắm tay còn chưa rơi xuống, một luồng uy áp khổng lồ giống như nhựa cao su ầm ầm bao phủ Trương Vinh Phương trước một bước.

Núi!

Núi!

Núi!

Núi!!

Trương Vinh Phương thoáng chốc hoa mắt, thấy một núi cao nâu đen khổng lồ từ trên trời giáng xuống, hung hăng đè mạnh xuống hắn.

Hắn không tự chủ được ngẩng đầu, thậm chí có thể thấy tầng đá ngoài lởm chởm gập ghềnh, hoa văn tỉ mỉ, tinh tế nâu đen của núi.

Ngọn núi che khuất tia sáng, che khuất toàn bộ phạm vi nhìn, bao phủ toàn bộ vị trí có thể tránh né của hắn.

Trọng áp kinh khủng khiến hắn thậm chí ngay cả hô hấp đều không thể làm được, thân thể như là bị trói lại vô số phụ trọng, hoàn toàn không nâng nổi hai chân.

Răng rắc.

Bỗng huyết liên sau lưng hắn khẽ run lên.

Huyết Thần, Nguyện Nữ, Thần đầu rồng thân người, ba người song song khẽ động.

Ba luồng khí tức áp lực khác nhau cùng khuếch tán ra trên người Trương Vinh Phương.

Ba loại lực trường quấn quanh thành một thể, hóa thành đinh ốc thật lớn, phóng lên cao, đụng hướng ngọn núi phía trên.

Oành!!

Một tiếng vang thật lớn, trước mắt Trương Vinh Phương cấp tốc nhìn thấy được rõ ràng.

Hắn thấy ngọn núi kia biến mất, đó căn bản chính là lực trường thần uy do Thạch Thần mang đến, giống như lần đánh với Tang Lan trước đó, đối phương Đại Hàng Thần xong mang tới lực trường kinh khủng.

Lúc này… có phụ trợ của ba Thần Linh, hắn hoàn toàn không chật vật như lần trước.

Lúc này quả đấm to của Thạch Thần ầm ầm hạ xuống, không có thần uy áp chế, đây cũng chỉ là một nắm tay hơi lớn một chút.

Nhìn đơn thuần, tốc độ lực lượng kia vẫn còn kém hơn Đại Tông Sư trước kia hắn từng giao thủ một chút, vậy nên…

Trương Vinh Phương bỗng nhiên chợt lóe sang bên trái.

Thình thịch!!!

Thạch quyền rơi xuống đất, bắn tung bùn đất sương mù.

Nhưng điều bất ngờ là, nương theo thạch quyền rơi xuống đất, một vòng sóng gợn màu đen, lấy nắm tay hắn làm trung tâm, chợt nổ tung hướng xung quanh.

Tốc độ của sóng gợn cực nhanh, gần như là vừa nhìn thấy cũng đã trúng chiêu, đánh vào giữa ngực Trương Vinh

Phương.

Thân thể của hắn cứng đờ, trong nháy mắt hoàn toàn mất đi tri giác.

“Không tốt!”

Lần tê liệt này hầu như trí mạng, cơ thể Trương Vinh Phương không thể động đậy, chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn Thạch Thần lại huy quyền, giơ tay lên từ mặt bên, hung hăng đánh tới phần eo của hắn.

Thình thịch!

Cơ thể hắn bay ra theo tiếng đập, hơn nửa bộ vị phần eo hoàn toàn bị đánh thành một khối máu thịt be bét. Cơ thể gần như bị đánh thành hai đoạn.

Trương Vinh Phương bay ra thật xa rồi quay cuồng rơi xuống đất, xoay người một cái, lại bò dậy từ dưới đất.

“Kèm theo hiệu quả tê liệt sao?” Phần eo gần như gãy mất của hắn đã đang nhanh chóng khép lại, khôi phục bình thường.

Ngạnh công mạnh mẽ chồng chất, cộng thêm mật độ cơ thể đề cao, khiến hắn không đến mức bị một kích này đánh thành hai đoạn. Thuộc tính sinh mệnh kinh khủng khiến hắn cấp tốc có thể đứng lên lần nữa.

Hắn hoài nghi mình bây giờ, cho dù bị đánh vỡ xương sọ cũng có thể nhanh chóng mọc ra.

Nhìn lại Thạch Thần vọt tới hướng mình, Trương Vinh Phương hít sâu một hơi.

“Kế tiếp, thử xem dựa vào lực lượng thuần túy của bản thân ta, không mượn lực, có thể đối kháng một cái tàn thần không đi.”

Ký hiệu mà huyết liên mang tới khiến hắn có thể dựa vào lực lượng thần phật của ký hiệu trên người.

Nhưng loại lực lượng này là thuộc về ngoại lực, một khi mất linh, thì chính là lúc hắn gặp chuyện không may.

Thế nên hắn phải làm rõ ràng, giữa mình và tàn thần rốt cuộc khác biệt cỡ nào.

Nhìn Thạch Thần nhanh chóng tới gần, Trương Vinh Phương không chút do dự, mở ra huyết liên.

Hai tầng huyết liên song song tách ra, hoa văn màu máu bao trùm toàn thân hắn.

Xoẹt!!

Chiều cao của hắn lập tức tăng lên, hai mét, ba mét, bốn mét rưỡi!

“Chung Thức - Thần Tốc!!”

Tâm niệm vừa động, thân thể hắn lại cao lên, đạt đến năm mét!

Cánh tay thứ ba mọc ra từ phía sau lưng, ngả vào phía trước.

Tất cả xung quanh trong nháy mắt rơi vào trạng thái cực độ thong thả, giống như đình trệ.

“Như vậy… thử xem.”

Nhìn Thạch Thần phía đối diện thong thả vọt về mình.

Chương 1379 - Chuyên tâm (2)

Trương Vinh Phương giơ cánh tay lên, bắp thịt cả người căng phồng, tim đập rộn, phát ra trầm đục giống như trống trận.

“Tiên pháp.”

“Súc Bộ! Âm Hồng!!”

Dưới chân đạp đất, thân hình hắn chợt nhấp nháy như chớp, gia tốc phóng hướng phía trước, ở trạng thái cực độ thong thả, tốc độ của Súc Địa cũng có thể bị thấy rõ.

Đó là trong nháy mắt trên mặt đất bạo phát vài luồng lực không đồng nhất, dựa vào tác dụng phản lực mang tới do đồng thời bạo phát, khiến người ta có được tốc độ lao tới khổng lồ.

Thân hình Trương Vinh Phương hiện lên bên cạnh Thạch Thần, song chưởng mở ra, hội tụ một đám mưa máu đẩy về phía trước.

Xuy!!!

Sương máu hóa thành huyết quang, tinh chuẩn rơi vào bên ngoài Thạch Thần.

Xì.

Huyết quang bám vào làn da của Thạch Thần, đúng là nổi lên hiệu quả, xuất hiện khói trắng nhè nhẹ.

Nhưng vẻn vẹn là như thế.

Khói trắng tán đi, sương máu tiêu tán, thậm chí không để lại chút dấu vết nào trên người Thạch Thần. Vừa hiện ra một chút điểm đen, đã trong nháy mắt khép lại biến mất.

“Vô hiệu sao?”

Trương Vinh Phương mặt không đổi sắc, lại lách qua, đổi phương vị.

Lúc này đây, hắn không sử dụng Âm Hồng mà là trực tiếp cùng vung ba cánh tay, tiên pháp đánh chết Tang Lan lần trước lại tái hiện.

Bắp thịt áp súc, lấy nguyên lý võ đạo Kỹ Năng Phá Hạn thúc giục cơ thể lúc này của Trương Vinh Phương, bộc phát ra lực lượng kinh khủng.

‘Tiên pháp - Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao!’

Ba cánh tay đồng thời hóa thành ba hư ảnh bén nhọn, toàn lực rơi vào phía sau lưng Thạch Thần.

Oành!!!!

Cánh tay đồng thời bị bẻ gãy, tảng lớn huyết nhục hung hăng dán lên lưng Thạch Thần, phát ra tiếng động kịch liệt như ăn mòn.

Khói đặc dâng lên, Trương Vinh Phương cấp tốc lui về phía sau.

Bỗng thần sắc hắn hơi động, tầm mắt nhìn Thạch Thần mơ hồ có chút không đúng.

Hắn cảm giác được, đối phương đang giãy dụa!

Không. Không phải giãy dụa, mà là gia tốc!!

Thạch Thần, cũng đang điều chỉnh tốc độ của mình! Tốc độ phản ứng, tốc độ động tác!

Trong tầm mắt của hắn, Thạch Thần bắt đầu xoay người, đồng thời động tác càng lúc càng nhanh.

Máu thịt xương trên người nó vẫn còn đang bốc lên lượng lớn khói trắng, có thể huyết nhục của Trương Vinh Phương đánh lên tiêu hao hầu như không còn.

Cơ thể lộ ra phía dưới Thạch Thần, lại trơn bóng như mới, vẫn là phần ngoài đá tảng màu xám.

“Vẫn là vô hiệu sao?”

“Ngươi không có khả năng lay động thần.” Giọng của Bạch Lân vang lên trong đầu.

“Vì sao?” Trương Vinh Phương mặt không đổi sắc. Nhìn động tác của Thạch Thần càng lúc càng nhanh, có vẻ đã điều chỉnh tốc độ tới trạng thái Thần Tốc lúc này của hắn.

Tuy vẫn chậm hơn hắn rất nhiều, nhưng đã có thể miễn cưỡng đuổi kịp hắn.

Chỉ là điều chỉnh của Thạch Thần dường như là dùng một tầng đường cong đen rỉ ra trong cơ thể bao trùm toàn thân, mạnh mẽ gia tốc.

Dưới trạng thái Thần Tốc, Trương Vinh Phương không ngừng mau lẹ né tránh công kích của đối phương, vừa suy nghĩ như thế nào phá địch.

Lần này chống lại Thạch Thần, hắn không có kêu Thần Linh trên người xuất thủ tương trợ. Trái lại phát ra ý nguyện, hi vọng chúng nó không nên ra tay, để cho mình chân chính đối kháng lực lượng đặc thù của thần.

Hắn biết, mình không có khả năng vĩnh viễn dựa vào ngoại lực.

Thế nên dưới điều kiện tiên quyết là có dựa vào, trước tiên thăm dò quan sát đặc điểm của đối thủ mới là chuyện phải làm nhất.

“Từng cử động của thần phật đều mang thần uy, nếu ngươi không có chúng nó tương trợ, tới gần đều rất khó khăn.

Huống chi, chúng ta tùy tiện xuất thủ một kích, sẽ mang theo lượng lớn tê liệt trùng kích, đây là tê liệt đối với tâm thần, không thể lẩn tránh, chỉ có thể thừa nhận. Nếu như ý chí không đủ, trước tiên sẽ rơi vào triệt để cứng còng, thậm chí bị dọa chết tươi.” Bạch Lân trả lời.

“Còn có một điểm mấu chốt nhất, thân thể thần phật so với ngươi tưởng tượng phải cứng rắn hơn, bọn ta có được độ cứng kinh khủng vượt xa Linh Tướng. Thần phật yếu nhất, cũng là thân thể do ba loại linh tuyến cấu tạo nên.

Ba loại linh tuyến này theo thứ tự là màu đen, màu đỏ và màu bạc. Trong đó xây dựng trung tâm cơ thể thần phật là linh tuyến màu đen, nếu như phải so sánh với con người, như vậy linh tuyến màu đen chính là cốt cách, linh tuyến màu đỏ là da thịt, mà linh tuyến màu bạc là máu.

Mà linh tuyến của cá thể Bái Thần Linh Tướng ngươi đánh lúc trước, đều là hợp chất diễn sinh của linh tuyến thần phật, cường độ phải kém hơn nhiều.”

“Lẽ nào chưa từng có ai làm thần phật bị thương sao?” Trương Vinh Phương trong lòng cảm giác nặng nề, hỏi.

“Không có.” Bạch Lân trả lời, như đinh đóng cột.

“Đế sư ban đầu thì sao? Cực Cảnh của Nghịch Thời hội thì sao?” Trương Vinh Phương không tin hỏi lại.

“Đế sư là dựa vào Đế Khôn, Đế Khôn đồng dạng cũng là sức mạnh thần phật, xác thực trước đây đã tạo thành uy hiếp nhất định đối với bọn ta, nhưng gần như chỉ là uy hiếp. Hơn nữa thật ra thuộc về nội đấu của bọn ta.

Chương 1380 - Chuyên tâm (3)

Mà Cực Cảnh… Đế sư vốn là cực cảnh duy nhất có thể làm được, chính là càng có thể chống đỡ bản thân dưới thần uy so với người thường.” Bạch Lân trả lời.

Nhìn Trương Vinh Phương dường như không tin, bà ta lại lên tiếng nhấn mạnh.

“Ngươi không có khả năng có thể thương tổn được Thạch Thần, nó tuy là tàn thần, nhưng vẫn có một số cung phụng, thực lực còn mạnh hơn Huyết Thần và Nguyện Nữ trên người của ngươi nhiều. Cũng chỉ có Dục Thiên Đại Linh có thể so sánh với nó. Nhưng Dục Thiên Đại Linh sẽ không thực sự xuất thủ vì ngươi, bởi vì nó cũng không chỉ có ký hiệu của một mình ngươi.”

“Dục Thiên Đại Linh.” Trương Vinh Phương nhớ tới hình tượng Thần Linh nhìn thấy ở Ngũ Đỉnh phái.

Xác thực, Từ Mộng Yên không chết, Ngũ Đỉnh phái còn có người, nó đúng là còn có đường lui.

“Từ bỏ đi. Trừ phi ngươi có thể thành tựu Linh Tướng, sử dụng Đại Hàng Thần, mới có thể làm nó bị thương. Bằng không thân thể của nó không thể phá vỡ, không hề có yếu hại. Cho dù ngươi có đánh cả đời cũng không có tác dụng. Giống như ngươi ra quyền với nước trong chum nước, bất kể ngươi xuất thủ thế nào, nước cũng sẽ không bởi vậy giảm thiểu.

Đây là sự khác nhau giữa người và thần, vĩnh viễn không có cách nào vượt qua được hào rộng. Thế nên, con đường của ngươi là sai.” Bạch Lân khuyên.

“Từ bỏ?” Trương Vinh Phương không ngừng né tránh, tránh khỏi nắm tay quơ múa của Thạch Thần.

Trạng thái Thần Tốc, hôm nay hắn đã có thể vẫn vận dụng thật lâu. Căn bản không cấp bách.

Lúc này tuy hắn không làm gì được đối phương, nhưng Thạch Thần cũng căn bản không đuổi kịp hắn.

Thế nên hoàn toàn có thời gian rảnh quan sát kiểm tra.

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!!

Trong sương mù lần lượt nổ tung không ngừng, hóa thành khí lưu sóng gợn, khuếch tán bốn phía.

Thạch Thần cũng thế, Trương Vinh Phương cũng vậy, lúc này hai người đều là cơ thể năm mét, bởi vì không có vật tham chiếu, từ xa nhìn lại, giống như hai người thường chiều cao bình thường đang chơi trò chơi đuổi bắt.

Trương Vinh Phương lần lượt tránh né rồi xuất thủ, tập trung tiến hành công kích chỗ hiểm như đầu, trái tim, tứ chi của Thạch Thần.

Thế nhưng hoàn toàn vô dụng.

Xuất thủ của hắn, mặc kệ lực lượng mạnh cỡ nào, đều không thể tạo thành thương tổn đối với Thạch Thần.

Cùng lắm chính là khiến làn da đen một tí, mà chút điểm đen ấy cũng rất nhanh đã tự động khép lại.

Không thể phá vỡ! Hơi không chú ý là bị sóng gợn màu đen do đối pháp đánh ra lan đến, còn có thể khiến cơ thể tê liệt, không thể động đậy, ít nhất bị tê liệt một giây.

Tại tốc độ giao thủ ở trình độ này, một giây cũng đủ cho Trương Vinh Phương bị Thạch Thần làm trọng thương ba lần.

Cũng may tiên cơ ngăn địch của hắn từ từ nắm giữ quy luật hành động của đối phương, tránh né cũng càng thêm dễ dàng.

Trừ việc không thể làm Thạch Thần bị thương ra, còn lại cũng đã dần dần tiến vào tiết tấu.

Sau khi thử tất cả thủ đoạn có thể sử dụng, Trương Vinh Phương nhảy lùi lại, tránh khỏi trọng quyền thẳng tắp của Thạch Thần, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Hắn cau mày nhìn người này, bắt đầu cảm nhận được nỗi thống khổ của nhóm Cực Cảnh chống lại Linh Tướng mà không có ma binh.

Hoàn toàn không cách nào tạo thành bất cứ thương tổn gì! Thế thì còn đánh như thế nào?

“Quên đi.” Hắn hít sâu một hơi: “Xin mời ba vị xuất thủ tương trợ.”

Cùng lúc đó, ba lực trường vô hình tách ra từ phía sau lưng hắn, như sóng gợn khuếch tán ra.

Vù.

Nghi Vân Ngụy Vụ bốn phía cấp tốc bị làm nhạt, tiêu tán.

Giống như là đang bổ nhào mà đến Thạch Thần, thân thể Thạch Thần cũng nhanh chóng nhạt đi, không rõ, biến mất.

Trước mắt Trương Vinh Phương đen đi, bốn phía lại khôi phục thành cảnh quan màu trắng an tĩnh của thôn làng.

Hắn bị cứng rắn kéo ra khỏi Nghi Vân Ngụy Vụ.

“Rời khỏi nơi này, là lựa chọn tốt nhất của ngươi. Thạch Thần dám ra tay với ngươi, nhất định còn có ký hiệu ở địa phương khác, không e ngại rơi vào vực sâu quên lãng.” Bạch Lân nói, ban nãy bà ta cũng xuất lực.

Trương Vinh Phương nhìn xung quanh thôn làng, thôn dân đã bị cơ bản quét sạch.

Thành viên Nhân Tiên quan theo tới, cộng thêm hai đứa trẻ vừa được cứu chính là vật sống còn đứng duy nhất lúc này.

“Ba thần không giúp được ngươi bao lâu, bản thể của bọn họ không ở đây, mà nơi này là nơi tế tự của Thạch Thần, chúng nó đấu không lại người này.” Bạch Lân tiếp tục nói.

“Ta còn sẽ bị kéo vào Nghi Vân Ngụy Vụ?” Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi.

“Lực lượng của bọn họ cách tuyệt không được bao lâu. Ngươi tiếp tục lưu lại nơi đây, lúc nào cũng có thể sẽ gặp nguy hiểm.” Bạch Lân trả lời.

Trương Vinh Phương nhìn quét xung quanh một vòng, quyết định thật nhanh.

“Rút lui!” Hắn quát khẽ.

Mọi người Nhân Tiên quan đều đứng dậy tụ tập.

“Mang theo hai đứa trẻ kia.” Trương Vinh Phương thấy hai tỷ muội Đồng Đồng ngồi xổm bên thi thể cha mẹ.

Chương 1381 - Chuyên tâm (4)

Trước khi bọn họ xuất thủ, cha mẹ của hai tỷ muội đã bị những thôn dân này đập trúng yếu hại chết tươi.

Có lẽ hắn có thể dùng huyết duệ chuyển hóa đi cứu người, nhưng Trương Vinh Phương vẫn lựa chọn ngồi yên.

Hắn sẽ không tiếp tục tùy tiện chế tạo huyết duệ, đồng thời, rất có thể cha mẹ của hai tỷ muội cũng đã từng gặp nguyên hình của Thạch Thần, có thể không động thủ giết người, đã là nhân từ rất lớn của hắn.

"Đi!" Sau khi tụ tập mọi người, hắn nhìn thôn làng này lần cuối cùng, xoay người dẫn đầu rời đi.

Trước khi chính thức tìm ra cách sát thương được thần phật, hắn đoán chừng là tạm thời sẽ không tiếp tục tới đó.

"Có thể tổn thương đến thần phật, chỉ có thần phật?" Trương Vinh Phương bỗng nhớ tới những lời Đế Giang tiền bối nói với hắn trước đó.

Đến lúc này, hắn mới chính thức có điều hiểu ra.

*

*

*

Phủ Vu Sơn.

"Tới gọi cữu, cữu." Trương Vinh Phương duỗi tay chạm nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn non mịn mập mạp của cháu trai.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa trẻ trong nôi nhăn nhúm, nhưng so với mấy ngày mới sinh ra đã tốt hơn nhiều.

"Y y nha nha nha!" Trương Hoán Thanh vung bàn tay nhỏ, hai mắt nhỏ đen bóng nhìn chằm chằm Trương Vinh Phương, phát ra tiếng cười vui sướng.

"Xem nó thích đệ nhiều chưa kìa." Trương Vinh Du ở một bên nhẹ nhàng đung đưa nôi, cười nói.

“Dù sao cũng là cậu ruột, trời sinh có một phần thân cận.” Tỷ phu Tốc Đạt Hợp Kỳ cởi quan phục, đang thay y phục hàng ngày trong phủ.

“Lại nói tiếp, hôm nay thực lực của Vinh Phương cũng lên cao phẩm này, sau này chờ Hoán Thanh lớn, hoàn toàn có thể nhờ đệ tay cầm tay giáo dục võ nghệ, đặt nền móng từ nhỏ.”

“Ta không thành vấn đề. Chỉ là xem tỷ tỷ có muốn không, dù sao tập võ khổ lắm đấy.” Trương Vinh Phương cười trả lời.

“Ta đương nhiên là muốn, có điều tương lai của Hoán Thanh phỏng chừng không cần chúng ta quan tâm.” Trương Vinh Du nói: “Hắn sinh ra đã có tư chất cực kỳ ưu dị, đường sau này…”

Chẳng biết tại sao, Trương Vinh Du không có nói thêm gì nữa, chỉ là nhìn con của mình, trong lúc nhất thời có chút sợ run.

“Con mới hơi lớn như vậy, gấp cái gì, từ từ sẽ đến.” Tỷ phu vỗ vai nàng.

“Đúng vậy, tỷ, không vội, như thế nào đi nữa, ta và tỷ phu đều ở đây, cho dù sau này hắn không nên thân, người làm cậu như ta chung quy vẫn có thể chống cho hắn ở phương diện an toàn.” Trương Vinh Phương thật lòng nói.

Trương Vinh Du mỉm cười, không có lên tiếng nữa.

Thật ra nàng đã được biết đến tin tức, con của nàng đã xác định là sẽ tiếp thu bồi dưỡng tổng thể của phương diện thừa kế Thất Quân Tử.

Từ lúc vừa ra đời, con đường sau này của hắn đã cơ bản xác định. Tất nhiên sẽ trở thành một trong Thất Quân Tử của bảy mạch Nho giáo.

Mà con đường như vậy, không biết là đúng, hay là sai…

“Tỷ? Tỷ làm sao vậy?” Trương Vinh Phương chú ý tới ánh mắt của nàng có chút không đúng, bèn vội vàng hỏi.

“Không có gì. Chỉ là, đang suy nghĩ tương lai Hoán Thanh sẽ như thế nào?” Trương Vinh Du mỉm cười: “Được rồi, không nói những thứ này, Vinh Phương, đệ và Lý Chân vẫn còn liên hệ chứ? Bình thường có qua lại nhiều không? Tiểu Chân chính

là cô nương tốt, võ nghệ cũng cực cao, thiên phú càng rất mạnh, ngươi phải nắm lấy cơ hội đấy."

"Lý Chân?" Trương Vinh Phương không nói gì, hắn đều sắp quên người nọ không còn nhớ gì rồi.

"Ngươi ấy, chung quy cần phải chủ động chút, trong đầu đừng cứ mãi nghĩ đến luyện võ, nam hài tử không chủ động, chờ người tốt đều bị chọn xong thì không còn kịp rồi!" Trương Vinh Du dặn dò.

"Ta ngược lại thật ra thấy Mỹ Sa cũng rất tốt?" Tỷ phu một bên vuốt cằm nói: "Nếu có thể ở bên Vinh Phương, thân càng thêm thân chẳng phải hay hơn?"

"Mỹ Sa cũng là trẻ ngoan, có điều phải xem bọn họ duyên phận thế nào." Trương Vinh Du cười nói. Vì hôn sự của người đệ đệ này, nàng coi như là tốn rất nhiều tâm sức.

"Ta còn trẻ, không vội, không vội." Trương Vinh Phương căn bản không lo lắng về chuyện này.

Sau khi chính thức giao thủ với Thạch Thần, hắn có hiểu biết rõ ràng hơn đối với cấp bậc thần phật. Không có ma binh, người bình thường đến cả làn da của Linh Tướng đều không đả thương được, chớ nói chi là thần phật càng mạnh mẽ hơn.

Một thân võ lực hôm nay của hắn, từ lâu vượt xa cực hạn của võ nhân tầm thường, thế nhưng cho dù là hắn, cũng chẳng làm gì được Thạch Thần.

Khó trách Nghịch Thời hội cũng thế, Nho giáo năm đó cũng vậy, đều là dựa vào thắt cổ tín đồ để suy yếu thần phật, sau đó đi từng bước một từ ngoại đến nội hoàn thành tiêu diệt đối với tôn giáo.

Nhìn nụ cười dịu dàng khi đùa cháu trai của tỷ tỷ, trong lòng Trương Vinh Phương vẫn đè xuống nỗi lo âu phía trước.

"Xem ra, không thể gấp, từ từ sẽ đến. Từ từ sẽ đến. Ta ngồi đợi một năm không đi ra, dùng sức chồng thuộc tính, cũng không tin không quét ra thiên phú đặc chất có thể đối phó thần phật!"

Chương 1382 - Chuyên tâm (5)

Chỉ cần theo thời gian, hắn không tin không tìm ra những biện pháp khác để đối phó thần phật.

*

*

*

Đại Đô, lòng đất Thiên Bảo cung.

Tất cả Linh Tướng của toàn bộ Đại Giáo Minh, lúc này ở trong thần điện trung tâm, ngồi vây quanh một vòng.

Bốn mặt tường treo đèn dầu đài sen, đỉnh đèn khảm một chiếc dạ minh châu màu lam cỡ đầu người.

Ánh sáng màu vàng và màu lam chiếu rọi trọn cái thần điện một mảnh âm trầm.

"Hiện tại thế cục đã sáng suốt, tất cả người phản đối bị loại bỏ toàn bộ, lưu lại đều là đồng ý gia nhập."

Thanh Dịch đạo nhân của Chân Nhất Giáo lên tiếng nói.

"Bạch Thập giáo đâu?" Khoa Tây Ốc trầm giọng hỏi.

"Bọn họ không muốn cùng làm việc xấu, trở về Tây Dương rồi." Thanh Dịch nói.

"Nếu ta sớm biết các ngươi phải làm chuyện lớn như vậy, bản tọa cũng sẽ trước tiên trốn ra hải ngoại!" Nguyên Sư khó chịu giọng the thé nói.

"Bây giờ ngươi cũng có thể đi." Mệnh Liên Mạc Cổ Đỗ Á của Thiên Tỏa Giáo lạnh như băng nói.

"Ha, ngươi đây là đang khích ta?" Ánh mắt Nguyên Sư băng lãnh, nhìn chăm chú về phía đối phương. Hiện tại đã nhập hội, hắn ta biết nếu mình dám đi, xác định vững chắc sẽ bị tất cả mọi người liên thủ ăn tươi tại chỗ.

"Trước kia ta đã nói rõ, Tây tông đều là hạng người không sạch sẽ, thu bọn họ thêm vào, chỉ tổ tai họa. Đối với thực lực

của thế lực chúng ta, không tăng ngược lại giảm.” Lông mày Thánh Thiên Nhất của Hắc Thập Giáo nhíu chặt nói.

“Chính là Hắc Thập, cũng dám mở miệng nói bừa!?” lông mày Nguyên Sư dựng thẳng, định đứng dậy.

“Được rồi!” Nhạc Đức Văn ở giữa cứng rắn lên tiếng.

Ông chỉ xếp bằng dưới tượng thần Thiên Tôn, lúc này nhắm mắt lên tiếng, liền có một cảm giác áp bách khổng lồ vô hình, lấy ông làm trung tâm khuếch tán ra.

Tất cả mọi người đều rùng mình trong lòng.

Từ sau khi Nhạc Đức Văn thành công đảm nhiệm quốc sư, ngưng tụ đại thế, uy thế càng ngày càng mạnh mẽ.

Đại Tông Sư có thể dựa thế tụ lực, trên phạm vi lớn tăng cường thực lực bản thân. Điểm ấy rất nhiều người đều biết.

Nhưng ngưng tụ như thực chất giống như Nhạc Đức Văn, bọn họ lần đầu tiên gặp phải.

Cho dù là Đế sư trước kia, cũng chỉ là ngưng tụ đại thế thiên hạ, không có khoa trương giống như Nhạc Đức Văn.

Lúc này mới bao lâu, mấy người cũng đã cảm giác, Nhạc Đức Văn của hiện tại, trên cường độ ý chí tràng đã vượt qua bọn họ một tầng thứ. Cộng thêm một thân võ đạo kinh khủng vốn là đệ nhất thiên hạ, bất luận tiên cơ ngăn địch hay là ý chí tràng hoặc là phòng ngự tuyệt đối, đều siêu việt hơn tất cả mọi người tại đây.

Lúc này Nhạc Đức Văn mạnh như thế nào, bọn họ đã không thể đánh giá.

“Các ngươi còn chưa phát hiện sao?” Nhạc Đức Văn thu hồi khí thế áp bách, thản nhiên nói.

“Phát hiện cái gì?” Những người còn lại đều không nói chuyện, duy chỉ có Nguyên Sư lên tiếng lần nữa.

“Thiên Giáo Minh phát động bạo loạn, dùng hết khả năng thu thập tủy não, lớn mạnh thần phật phía sau, vì sao từ vừa mới bắt đầu đã không bị áp chế nhiều?” Nhạc Đức Văn nói khẽ.

“Linh Phi giáo không có khả năng yếu như vậy, Tuyết Hồng các thì còn có Quân chủ và liệt tướng ở, thế nào cũng không

thể không hề có động tĩnh gì.

Nhưng trên thực tế, mặc dù bọn họ có đủ loại lý do, thế nhưng kết quả cuối cùng, thật sự không hề có động tĩnh gì" Thanh Dịch nói khẽ: "Bọn họ, đây là đang cố ý phóng túng."

"Tuyết Hồng các bất động, ba trong bốn đại Thần Tướng ở ngoài sáng, một ở trong tối, còn có đám người Linh Phi giáo Thánh tuần, nhiều cường giả như vậy, bọn họ đều không thấy tăm hơi. Đây rõ ràng là muốn thu gặt chúng ta." Khoa Tây Ốc thở dài nói.

Ở đây trừ Nguyên Sư ra, cơ bản đều thấy rõ ràng.

Linh Phi giáo, chính là cố ý mặc cho giáo phái thần phật còn lại hút tuỷ não. Ý đồ của bọn họ hôm nay đã rất rõ ràng rồi

"Nếu như nói, chúng ta nuôi Thiên Giáo Minh là vì loại bỏ tạp chất, thu gặt tuỷ não. Như vậy ý đồ của Linh Phi giáo, sợ là giống như chúng ta."

Khoa Tây Ốc tiếp tục nói.

Lời tiếp theo, hắn ta không nói tiếp.

Linh Phi giáo, hiện đang chờ đợi, chờ đợi bọn họ đủ béo bở, sau đó một phát thu gặt toàn bộ.

"Xem ra tất cả mọi người hiểu. Ý tứ của Linh Phi giáo, ta sớm có dự liệu." Nhạc Đức Văn chậm rãi mở miệng.

"Đại Giáo Minh, cuối cùng sẽ có một trận chiến với bọn họ, mà lúc này, sẽ không quá muộn!"

Ông mở mắt ra, trong mắt lúc này thế mà mơ hồ có lốc xoáy màu bạc rất nhỏ chuyển động không ngừng, giống như không phải là người.

"Chư vị vì sao tụ tập ở đây, hẳn là đều biết việc thiên địa giao hội đi?"

"Nếu không vì thế, làm sao chúng ta sẽ vứt bỏ hiềm khích lúc trước, toàn bộ tụ tập ở nơi này?" Mệnh Liên Mạc Cổ Đỗ Á trầm giọng nói.

"Thiên địa giao hội chó má gì chứ, căn bản chính là Linh Phi giáo thường cách một đoạn thời gian cố định thu gặt lương thảo mà thôi! Chúng ta hôm nay đã là nhóm thứ ba."

Chương 1383 - Chuyên tâm (6)

Những người còn lại nghe vậy, đều trầm mặc.

Đối với Linh Phi giáo mà nói, muốn duy trì trận doanh Địa Mẫu thiên thần khổng lồ, vật cần thiết rất nhiều.

Mà bất đồng giáo phái thần phật ở ngoại giới, chẳng qua chỉ là lương thực bọn họ mặc cho sinh trưởng, chỉ chờ chúng nó trưởng thành béo tốt rồi thu gặt một lượt.

Phủ Vu Sơn.

Trương Vinh Phương ung dung ở sau quầy, dùng cân nhỏ ước lượng dược liệu, sau đó dùng giấy gói kỹ, lấy tiền, lần lượt cho bệnh nhân.

"Số lượng trong bảy ngày, cầm chắc, đừng làm rớt."

"Cảm ơn Trương dược sư." Bệnh nhân là một nam tử trung niên không ngừng ho khan, sắc mặt vàng vọt, nhìn cách ăn mặc, lại là xuất thân giàu có.

Chỉ là không biết tại sao lại đột nhiên chạy đến nơi này kê đơn thuốc.

Trương Vinh Phương ném đồng tiền lớn tới tay vào ngăn kéo, trong lòng xem chừng, có thể là bên tỷ tỷ đang lặng lẽ chiếu cố việc làm ăn.

Nhưng những chuyện nhỏ nhặt này cũng không sao.

Dù sao hắn cũng chỉ là mở cửa tiệm để ở trong phủ Vu Sơn, làm yểm hộ cho thân phận.

Từ sau khi quyết định là ở lại phủ Vu Sơn, gần đây tâm trạng của hắn cũng càng ngày càng thả lỏng.

Không ai gây sự, không hề động thủ, không có chém giết.

Mỗi ngày chỉ là bình bình đạm đạm mở cửa tiệm, ăn cơm, ngủ.

Nhưng mà Lư Mỹ Sa, bình thường sẽ không giải thích được chạy tới, lại không đi gây sự.

Ví dụ như… hiện tại.

Thình thịch!

Cửa tiệm bị đẩy mạnh ra, Lư Mỹ Sa nhảy một cái phóng qua ngưỡng cửa.

“Xem khinh công ta mới luyện này, thế nào!?”

Nàng chống nạnh có chút đắc ý, lại nhảy ra ngoài từ ngưỡng cửa, sau đó lại nhảy vào, nhảy ra ngoài, tiến vào, ra ngoài.

Trương Vinh Phương đờ đẫn quét mắt nhìn ngưỡng cửa chỉ cao hơn mười centimet, trong lúc nhất thời không biết nàng đang nói giỡn hay là đang thật sự hỏi một vấn đề.

“Tốt.”

Hắn suy nghĩ một chút, lời ít mà ý nhiều trả lời.

“Ha ha, ngươi trả lời đơn giản như vậy, có phải là sợ ta vượt qua ngươi không? Yên tâm, ta chỉ mới học thôi, cao thủ mà ta bái sư nói tuy thiên phú của ta rất tốt, nhưng muốn đạt được cao phẩm, ít nhất cũng phải mất ba, bốn năm.” Lư Mỹ Sa hơi đắc ý nói.

“Ba bốn năm?” Trương Vinh Phương có chút không muốn nói chuyện. Thiên tài người ta bình thường ba bốn năm có thể Tam Phẩm đều cảm ơn trời đất rồi.

Vị này thì nghĩ hay quá.

“Có phải ngươi cảm thấy là giả không.” Lư Mỹ Sa nhất thời càng đắc ý. “Ta nói cho ngươi, ngay từ đầu ta cũng cảm thấy là giả, sau đó khi hỏi kỹ sắp xếp của hắn xong, vị võ sư kia nói cho ta biết, bởi vì ta thiên phú hơn người, hơn nữa gia cảnh không tệ, chỉ cần có đủ dược liệu vật tư là nhất định có thể nhanh chóng vượt qua phần lớn người.

Dù sao giá của rất nhiều dược liệu quá đắt, nhà người bình thường táng gia bại sản cũng không đủ sức. Thế nên ta nhanh hơn mấy thiên tài kia cũng là chuyện bình thường.”

Lý do này rất có đạo lý.

Trương Vinh Phương không phản bác được.

“Còn ngươi nữa chớ xem thường khinh công của ta đây nhảy thấp, ta chỉ mới bắt đầu học, sau này càng ngày sẽ càng lợi hại!” Lư Mỹ Sa nghiêm túc nói.

“Vậy ngươi cố lên.” Trương Vinh Phương nhắm mắt, lại bắt đầu đả tọa.

Gần đây hắn mơ hồ có thể cảm giác được, bên cạnh tỷ tỷ có cao thủ thỉnh thoảng thường lui tới, những cao thủ này phần lớn chỉ là cấp bậc dưới Cửu Phẩm, nhưng thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một hai Siêu Phẩm.

Ở cái nơi phủ Vu Sơn này, xuất hiện Siêu Phẩm vốn là chuyện kỳ quái.

Siêu Phẩm không phải rau cải trắng, tùy tiện thế lực nào cũng đều sẽ không dễ dàng phái đi làm việc, dù sao bản thân rất nhiều Siêu Phẩm đều là hạt giống võ giả tầng thứ cao hơn tiềm tàng trong tương lai.

Sau khi nhận thấy được lực lượng bên cạnh tỷ tỷ trở nên mạnh mẽ, Trương Vinh Phương cũng dần dần chuyển sự chú ý từ ngoại giới đến trong phủ.

Hắn cần xác định bên tỷ tỷ rốt cuộc là tình huống như thế nào. Rốt cuộc có liên quan gì đến Nho giáo.

Mà bên trong Nho giáo, thu hoạch tình báo tiện lợi nhất đương nhiên chính là Đông Phương Mục.

Trương Vinh Phương đến Đông Phương bảo một chuyến, nhưng câu trả lời của Đông Phương Mục lại khiến hắn có chút ngoài dự liệu.

Hiểu biết của người này dường như cũng không nhiều, chỉ nói Vu Sơn là một trong những nơi tụ tập lực lượng của Nho giáo, lại còn cố ý che che lấp lấp, không muốn nói rõ ràng.

Trương Vinh Phương dứt khoát tự phái thuộc hạ điều tra trong thành.

“Này, hai ngày nữa, trong thành có tiệm Tây Dương mới khai trương, là thương nhân Tây Dương trước kia chạy nạn đến Vu Sơn mở cửa, ngươi có muốn đi xem cùng không?” Lúc này Lư Mỹ Sa ngồi ngoài quầy hàng hỏi.

“Không muốn đi.” Trương Vinh Phương trả lời: “Được rồi, ta có thể hỏi một vấn đề không?”

“Cái gì? Ngươi nói đi.” Lư Mỹ Sa trả lời, gần đây nàng đều có thói quen kiệm lời ít nói của Trương Vinh Phương. Lần này

hắn chủ động hỏi, ngược lại có chút mới mẻ.

Chương 1384 - Chuyên tâm (7)

“Sau này ngươi có tính toán gì không?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Cái gì?”

“Chính là, bây giờ tuổi ngươi cũng không nhỏ, sau này định làm cái gì? Cũng không thể cứ suốt ngày chạy sang chỗ ta?” Trương Vinh Phương nói.

“…” Lư Mỹ Sa nhất thời ngây ngẩn cả người.

Không bao lâu sau, nàng đứng lên, yên lặng đi ra ngoài cửa.

“Quấy rầy.”

Nhìn bóng lưng nàng rời đi, Trương Vinh Phương khẽ lắc đầu. Không biết nàng lại đang suy nghĩ gì.

Chẳng qua hắn cũng không có rảnh rỗi để ý đến nàng, hắn còn phải không ngừng tìm mục tiêu hoàn thành Đồng Nguyện.

Lúc này, hắn lại nhắm mắt tiến vào đả tọa trạng thái.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đảo mắt đã lại là hơn một tháng trôi qua.

Tỷ tỷ Trương Vinh Du mỗi ngày ở trong phủ chăm con, thời gian dần qua cánh tay bắp chân của cháu trai cũng tráng kiện hơn, trắng trắng mập mập cuối cùng cũng không khó coi.

Trong phủ cử hành tiệc đầy tháng bốc đồ, để cháu trai bò loạn trên một tấm vải đỏ lớn, tùy tiện túm đồ vật.

Kết quả thằng nhỏ lấy tiểu đao đồ chơi, và một quyển sách vỡ lòng.

Vì vậy trong phủ có thêm hai lão sư.

Một người là chuyên môn dạy thằng nhỏ biết chữ, một người khác là chuyên môn rèn luyện thân thể cho thằng nhỏ, đánh căn cơ cho việc luyện võ sau này.

Giờ còn chưa bắt đầu luyện võ, đã phải thay phiên tắm hơi các loại thuốc nước mỗi ngày. Tiền tài trôi ra bên ngoài như nước

chảy, nhưng tỷ tỷ Trương Vinh Du và tỷ phu Tốc Đạt Hợp Kỳ lại không hề để tâm.

Mà cùng lúc với cháu trai khỏe mạnh trưởng thành, Trương Vinh Phương cũng lại chiếm được điểm thuộc tính mới, nhét hết vào sinh mệnh.

Cách mỗi một tuần, hắn lại phải đi khiêu chiến Thạch Thần một lần.

Tiên cơ ngăn địch đã có thể bảo đảm hắn không bị tổn thương, trên thực tế, thường xuyên giao thủ qua lại, chỉ là vì tận khả năng thăm dò rõ ràng toàn bộ năng lực của tàn thần.

Mà thời gian hơn một tháng, đã khiến Trương Vinh Phương hiểu rõ ràng, tàn thần như Thạch Thần, trừ thần áp và không chết ra, chỗ khó lớn nhất chính là phòng ngự tuyệt đối.

Hắn không có biện pháp làm Thạch Thần bị thương. Cho dù ngay cả chỗ dựa là máu của mình trước đó, cũng chỉ có thể tạo thành thương tổn rất nhỏ đối với Thạch Thần, đến cả da đều không phá nổi.

Hơn nữa đối phương và hắn cùng đánh cùng bị thương, tốc độ năng lực tự chữa trị không sai biệt lắm.

Vừa làm bị thương, đã lập tức khép lại.

Trừ công phu mài nước ra, căn bản không cách nào đánh được.

Vì vậy Trương Vinh Phương bắt đầu vừa phái người hỏi thăm tung tích ma binh, vừa tìm kiếm những biện pháp khác có thể đột phá phòng ngự của thần phật.

Đáng tiếc, bất luận là bên Nghịch Thời hội hay là Đông Phương Mục, hay là địa phương khác, đều không có bất kỳ manh mối nào.

Dường như để có thể đối phó thần phật cũng chỉ có một con đường, đó chính là bản thân thần phật.

Thời gian lại trôi qua.

Trương Vinh Phương vừa phái người tìm hiểu tìm kiếm, vừa an ổn sinh hoạt trong thành, mỗi ngày đi chỗ tỷ tỷ trêu chọc cháu trai, thỉnh thoảng có thể nghe tin tức phía bên ngoài

truyền đến: Đại Giáo Minh lấy Đại Đạo Giáo cầm đầu, quét ngang tiểu giáo phái các nơi, vô địch thiên hạ.

Trông cuộc sống dường như bình bình đạm đạm này.

Cháu trai rốt cuộc có thể đứng được.

Mà Trương Vinh Phương cũng rốt cuộc chờ đến, trị số sinh mệnh đạt đến một trăm mới.

*

*

*

Trên Nhân Tiên đài.

Trương Vinh Phương mặc bộ đạo bào, khí chất so với trước càng thêm trầm ngưng, chiều cao cũng chầm chậm thu nhỏ lại, khôi phục đến một mét chín.

Theo thuộc tính sinh mệnh gia tăng, bây giờ hắn có thể rõ ràng cảm thụ được, thân thể của mình giống như đang không ngừng bành trướng, biến lớn, biến lớn, lớn hơn nữa.

Khí huyết theo thuộc tính tăng trưởng, càng trở nên giống như bom, bị áp súc bên trong thể xác nho nhỏ này, chờ đợi thả ra.

Loại cảm giác này rất vi diệu, giống như hắn hiện tại, hình thể cơ thể của hắn đang dần dần trở thành đạo cụ ràng buộc bản thân.

Phù.

Trương Vinh Phương thở dài một hơi.

Khí tức lâu dài, vẫn kéo dài đến hơn một mét. Mơ hồ hình thành một cơn gió, thổi trúng đám sương phía trước, khiến nó bị bay loạn tản ra.

Chiếp chiếp.

Một con chim đỏ nhỏ từ trên trời giáng xuống, nhẹ nhàng rơi xuống đứng trên vai Trương Vinh Phương, chiếc mỏ nhỏ chải vuốt lông chim.

Đây là con hắn nuôi ở Thiên Bảo cung, trước đó mới lấy được về.

Bên dòng suối phía dưới Nhân Tiên đài, Thanh Tố đang cùng Đinh Du chăn trâu, hiện tại bọn họ bắt đầu hợp tác, nuôi dê bò súc vật ở bên trong khe núi Nguyện Nữ.

Bởi vì Nguyện Nữ sương mù bao phủ, không cần lo lắng đám dê bò bị lạc mất khi được thả ra, gặp phải sương mù tầng ngoài liền sẽ tự đi trở về, thế nên hoàn toàn là trang trại chăn nuôi thiên nhiên.

Về phần thức ăn gia súc linh tinh, thì có chuyên môn có tảng lớn mặt cỏ bên dòng suối có thể dùng.

Chương 1385 - Chuyên tâm (8)

Thiếu thì phái người bên ngoài cắt ít là được.

“Đây chính là cuộc sống ta mong muốn trước đó. Yên ổn, bình thản. Không có ai quấy rối.” Trương Vinh Phương than thở.

“Sư phụ.” Phía sau Thường Ngọc Thanh mặc bộ quần áo luyện công xám trắng, bước chân nặng nề đi lên đài.

“Đệ tử lại muốn phát bệnh rồi.”

Sắc mặt nàng hơi trắng bệch, cảm giác rất không tốt.

“Việc giao cho ngươi làm trước đó, đều làm xong chưa?” Trương Vinh Phương quay đầu lại nhìn đệ tử có tư chất ngộ tính có thể nói là mạnh nhất trong số người hắn đã gặp qua.

“Đều đã làm xong. Cũng có nói với trong nhà, sau này có thể an tâm ở chỗ này luyện công tu hành.” Ánh mắt Thường Ngọc Thanh tối sầm.

Nàng chỉ là trở về để lại một bức thư cho phụ mẫu, nói là mình vì thỏa mãn tâm nguyện, quyết định một thân một mình ra ngoài du lịch.

Sau đó kiên quyết sẽ không liên lạc lại, ở lại bên trong khe núi Nguyện Nữ, mỗi ngày giúp đỡ sửa sang điển tịch của Nhân Tiên quan, đi phủ Vu Sơn làm một ít việc ly kỳ cổ quái cho một vài đứa trẻ.

Mặc dù không hiểu những việc kia là có ý gì, nhưng chỉ cần sư phụ mở miệng, nàng sẽ làm tất cả.

“Võ công lĩnh ngộ thế nào rồi?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

“Đều đã biết, trước đó có thử võ, chỉ so đấu chiêu thức, mấy người Đinh sư huynh đã không phải là đối thủ của ta rồi.” Thường Ngọc Thanh trầm giọng trả lời.

“Ra tay với ta.” Trương Vinh Phương nói.

“Vâng!”

Thường Ngọc Thanh gật đầu, tiến lên một bước, nhẹ nhàng kéo trên eo, lấy ra một thanh nhuyễn kiếm.

Kiếm quang hắt ra, một bộ cơ sở kiếm pháp lấy phù pháp Đại Đạo Giáo làm bản gốc, dung hợp rất nhiều võ học còn lại đơn giản sáng lập ra được sử dụng nhẹ nhàng tự nhiên.

Kiếm quang sáng trắng đánh quanh người Trương Vinh Phương, nhưng bị hắn nghiêng người liền né tránh.

Hai người một người công, một người thủ. Động tác không nhanh, nhưng dưới tốc độ thân pháp tương tự, Thường Ngọc Thanh lại có thể giống chơi cờ, sớm tìm kĩ góc độ ở phương vị Trương Vinh Phương tránh né, dẫn đầu đánh trước.

Cứ như vậy, mấy lần đều làm rối loạn ứng đối của Trương Vinh Phương đối với kiếm chiêu của nàng.

Hắn càng đánh càng kinh ngạc.

Dưới cùng một thân pháp tốc độ, sự hiểu biết đối với chiêu số võ học của Thường Ngọc Thanh hôm nay đã đạt đến trình độ tiên cơ ngăn địch cơ sở.

Ngộ tính thế này… quả là….

Rất nhiều võ nhân luyện võ cả đời, đều chưa chắc lợi hại bằng nàng trong thời gian mấy tháng qua.

“Được rồi, vậy là đủ rồi.” Trương Vinh Phương kẹp chặt ngón tay, tinh chuẩn định trụ mũi kiếm của nhuyễn kiếm.

“Phương diện võ công, ngươi học rất khá. Như vậy một vấn đề cuối cùng. Giữa võ công có ý cảnh, có ẩn chứa cảm ngộ ý chí tinh khí thần của người sáng lập. Nhưng võ nhân chúng ta, thích hợp với mình nhất, là võ học chỉ thuộc về mình, hoàn toàn lấy tinh khí thần của bản thân để sáng lập.”

“Ngài đang nói…” Thường Ngọc Thanh sửng sốt: “Sáng tạo võ công thuộc về mình?”

“Không chỉ thế, càng sâu một tầng.” Trương Vinh Phương cười nói: “Cảnh giới võ công, đơn giản là thân đấu, khí đấu, thần đấu! Đó gọi là ba mặt tinh khí thần. Mà hôm nay ngươi đã hiểu cái gì gọi là thân đấu, kế tiếp, nên đến khí đấu.”

“Khí đấu?”

“Không sai, ngươi có từng cảm giác, lúc tập võ là ngươi đang thuận theo võ công, mà không phải là võ công phù hợp ngươi.

Nếu như có một môn võ công, thiên nhiên hoàn mỹ phù hợp bản thân ngươi, liệu có thể phát huy toàn bộ sở trường ưu thế của ngươi, khắc phục tất cả nhược điểm thiếu sót của ngươi không?"

"Trở về ngẫm lại đi!" Trương Vinh Phương cười nói.

"Đệ tử… đã hiểu." Thường Ngọc Thanh có chút hiểu ra.

"Được rồi." Bỗng thân hình Trương Vinh Phương chợt lóe, chợt tới gần nàng.

Duỗi ngón tay ra.

Đầu ngón tay hắn tinh chuẩn rơi vào chỗ mi tâm Thường Ngọc Thanh.

Một giọt máu chảy ra, theo vết thương hắn phá vỡ rót vào, biến mất không thấy gì nữa.

Nhưng Trương Vinh Phương vẫn chưa dừng lại, mà là liên tục không ngừng bức ra máu tươi của bản thân, hút máu tươi của Thường Ngọc Thanh, tiêu hóa máu của nàng làm chất dinh dưỡng, lại sinh ra máu của mình, bổ sung trở về.

Thời gian dần dần trôi qua.

Cả người Thường Ngọc Thanh run rẩy như giật điện, da thịt tuyết trắng toàn thân hiện ra lượng lớn điểm máu.

Sắc mặt nàng ửng hồng, hai mắt tràn đầy tơ máu, nước mũi nước bọt đều vô thức cúi đầu kéo thành tia, rớt xuống đất.

Nàng cảm giác được, thân thể của mình đang bổ toàn! Đang tái sinh!!

Đau đớn, tê ngứa, trộn chung, theo chỗ sâu nhất trong cơ thể tuôn ra, làm cho không ai có thể ức chế.

"Được rồi." Trong cõi u minh, âm thanh của sư phụ vang lên bên tai nàng.

Nhưng lúc này Thường Ngọc Thanh đã không còn sức để nhúc nhích, nàng ngã xuống đất, cả người như bùn nhão, đến xương đều giống như bị quất ra gọt rớt.

Trương Vinh Phương đứng ở một bên, nhìn chăm chú vào nàng, hơi nhíu mày.

Chương 1386 - Chuyên tâm (9)

Lúc trước hắn không có phát hiện, trong cơ thể người này rõ ràng còn có một luồng sức mạnh khác, đang chống cự máu của hắn.

Sự chống cự trong cơ thể Thường Ngọc Thanh cũng là máu, nhưng độ dày so với hắn thì kém rất nhiều.

Điều này làm cho Trương Vinh Phương không tự chủ được nghĩ tới điều gì.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải loại sự tình này, nếu Thường Ngọc Thanh là một võ giả Bái Thần thì coi như xong, thế nhưng nàng không phải, trái lại chỉ là nữ tử yếu ớt không hề có một chút thể chất đặc thù nào.

Hai loại huyết dịch đối kháng, mới tạo thành sự cực kỳ uể oải thống khổ của Thường Ngọc Thanh lúc này.

Cũng may rất nhanh, sau khi hắn gia tăng truyền máu đã đè được lực lượng kia xuống

"Trong nhà ngươi chính là người Linh?" Bỗng nhiên Trương Vinh Phương lên tiếng hỏi.

"Gia phụ… chính là quý tộc người Linh." Thường Ngọc Thanh gian nan trả lời.

"Quý tộc người Linh." Trương Vinh Phương như có điều suy nghĩ. Hắn phất tay, nhất thời có hai nữ đệ tử tiến lên, khiêng Thường Ngọc Thanh xuống.

Hắn bỗng có chút suy đoán, nhưng không có kiểm chứng cụ thể, cũng không rõ ràng lắm những quý tộc người Linh này rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì trong cơ thể.

Đối với Thường Ngọc Thanh, có lẽ có thể tỉ mỉ nghiên cứu một chút.

Một quý tộc người Linh bị từ bỏ như nàng, ngộ tính siêu cường, còn chưa có chính thức tập võ cũng đã cảm ngộ được trình độ tiên cơ ngăn địch.

Hôm nay sau khi thay đổi thể chất, độ cao có thể đạt được ngày sau… thực sự là ngẫm lại liền rất chờ mong.

Đứng trên bình đài, trong lúc nhất thời, Trương Vinh Phương suy nghĩ rất nhiều.

Hắn nghĩ tới sư thúc tổ Kim Ngọc Ngôn, lấy tư chất của nàng, nếu không bị cực hạn tự thân loài người hạn chế, bị trạng thái tâm thần của bán Cực Cảnh ảnh hưởng, sợ là độ cao hoàn toàn không chỉ như thế.

Mà bây giờ, Thường Ngọc Thanh có thiên phú giống vậy, thậm chí dường như còn mạnh hơn…

Cộng thêm thể chất huyết duệ hắn ban cho, thời gian tới nói không chừng sẽ trở thành ác mộng sợ hãi của người Bái Thần!

Trong suy nghĩ hỗn loạn, Trương Vinh Phương thở phào một hơi, rốt cuộc đặt tầm mắt về lại thanh thuộc tính của mình.

“Kế tiếp, nên trùng kích thiên phú đặc chất mới rồi.”

Lúc này tất cả điểm thuộc tính của hắn, tuyệt đại bộ phân đều đã thêm toàn bộ tại sinh mệnh.

Chỉ chừa một điểm.

[Trương Vinh Phương — sinh mệnh 399-399.]

[Thuộc tính có thể sử dụng: 1.]

Kẹt lại tại điểm này, là vì phòng ngừa sự xuất hiện của thiên phú đặc chất mới sẽ tạo thành ảnh hưởng quá lớn đối với thân thể, do đó bị người ngoài phát giác dị thường.

Mà bây giờ, tất cả thời cơ rốt cuộc hoàn toàn chín muồi rồi.

“Người đến. Phân phó, ta muốn bế quan, mọi người không được tới quấy rầy. Ăn uống đặt vào cửa động là được.” Hắn bỗng lên tiếng phân phó.

“Vâng!”

Thủ vệ ở cửa cầu thang Nhân Tiên đài vội cúi đầu lên tiếng trả lời.

Những người này không phải là võ nhân, chỉ là đạo nhân người hầu hơi biết võ nghệ. Nhiệm vụ của bọn họ chính là trông nom xử lý tạp vụ trong khe sâu.

Chờ sau khi người rời đi.

Trương Vinh Phương xoay người đi vào bên trong động, đóng cửa đá ở cửa động.

Đi tới giữa đất rộng bằng phẳng, hắn hít sâu một hơi, nhắm mắt.

Lúc này… hi vọng có thể ra một thiên phú đặc chất đối phó được với Linh Tướng thần phật.

Linh Tướng toàn nhờ phun máu, thần phật đến cả tàn thần đều không đánh nổi, chớ nói chi là khắc chế đặc tính không chết, đặc tính thần áp của bọn họ.

Hiện tại hắn cần nhất vẫn là phá vỡ.

"Bắt đầu đi."

Trong lòng Trương Vinh Phương ngưng tụ ra một tay, ấn nhẹ một cái lên dấu cộng phía sau thuộc tính sinh mệnh.

Trong nháy mắt, sinh mệnh từ 399, chợt nhảy lên thành 400.

Bên trong động hoàn toàn yên tĩnh, không có bất kỳ biến hóa nào.

Trương Vinh Phương đứng tại chỗ, lẳng lặng chờ đợi.

Hai mắt hắn chăm chú nhìn khu vực thiên phú đặc chất trên thanh thuộc tính.

Sau khi có được ba thiên phú đặc chất là thị lực siêu cấp, Tiên huyết thủy tổ và Đồng Nguyện, rất nhanh, nhóm chữ mới chậm rãi nổi lên ở tầng cuối cùng.

*

*

*

Đại Linh bắc bộ.

Cát vàng đại mạc, bay múa đầy trời.

Trên cồn cát phập phồng không ngừng, đang có hai bóng người cầm binh khí, điên cuồng chém giết.

Mà sát biên giới cồn cát, một đội kỵ binh lạc đà đang mặc giáp nhẹ màu trắng đang bảo vệ một cỗ kiệu sa mỏng thuần trắng.

Bên trong kiệu một người lười biếng nửa nằm, thưởng thức hai người tử đấu xa xa.

“Ta đánh đố với nàng, nói trong vòng một trăm chiêu, nàng giết không chết Vân Tiếu, hiện tại xem ra, nàng sắp thua!”

“Chỉ là một tiểu nô lệ Khu Khẩu, vì sao chủ tướng phải tốn thời giờ vì nó nghỉ chân?” Một kỵ tướng lạc đà bên cạnh trầm giọng nói.

“Đại mạc mịt mờ, nàng gặp ta. Nhận ra ta. Đây cũng là duyên.” Người trong kiệu nói khẽ.

“Đoạn duyên phận trời ban này, vì sao ta phải cắt đi? Thế nên, ta cho nàng cơ hội.”

Chương 1387 - Chuyên tâm (10)

“Nhưng hôm nay chúng ta phải mau chóng đi đến Đại Đô, Nhạc Đức Văn điều khiển triều đình, tội không thể tha thứ, tội khác nên trảm!” Kỵ tướng bất mãn nói.

“Đó là chuyện của ta.” Tiếng người bên trong kiệu lập tức lạnh nhạt lại: “Tư Mã Duệ, còn nhớ rõ quy củ không?”

“Là thuộc hạ vượt quyền.”

“Nhớ kỹ. Không có có lần sau.” tiếng người trong kiệu khôi phục ôn hòa.

Những người còn lại câm như hến, thậm chí ngay cả hô hấp cũng không dám ồ ồ một chút.

Mặc dù bọn họ đều là Bái Thần, đều là Linh Lạc, đều là Siêu Phẩm. Nhưng ở giờ này khắc này, đối mặt người trong kiệu, bọn họ cũng không mạnh hơn người thường hay con kiến bao nhiêu.

Phụt!

Lúc này trên cồn cát xa xa, một nữ tử rốt cuộc cầm đao, hung hăng đâm thủng một người đối diện.

Nàng giơ lên cánh tay phải, kêu to phát tiết.

“Ồ? Nàng lại có thể thắng thiếu một chiêu.” Người trong kiệu vô cùng kinh ngạc.

Nhìn nữ tử nô lệ đang chạy tới bên này.

Người trong kiệu thở dài một tiếng.

“Chuyện thế gian, luôn luôn khiến người ta không thể nắm lấy như vậy.”

“Chủ tướng? Nhạc Đức Văn kia được xưng đệ nhất thiên hạ, thực lực mạnh như thế nào, ngài đã chứng kiến rồi sao?” Một kỵ tướng trầm giọng hỏi.

“Không biết, nói không chừng so với Đạt Mễ Nhĩ lúc trước còn mạnh hơn đi?” Người trong kiệu dùng một loại ngữ khí nghi hoặc không sao cả trả lời.

“Chẳng lẽ không phải ngài phản hồi với Thần Tướng còn lại, cưỡng bức Nhạc Đức Văn sao?” Kỵ tướng nọ kinh ngạc nói.

“Đúng vậy. Thần dụ xác thực ra rồi. Thế nhưng cũng không có nói muốn đến lúc nào đi?” Người trong kiệu cười nói.

Kỵ tướng hơi nhíu mày, loại thái độ sao cũng được này, khiến hắn có chút không xác định ý của người trong kiệu.

“Không vội. Đi Tuyết Hồng các trước, Nhạc Đức Văn gì đó, chờ người đến đông đủ rồi nói sau.” Người trong kiệu lại lười biếng nằm xuống.

*

*

*

Nhân Tiên quan, khe núi Nguyện Nữ.

Trương Vinh Phương an tĩnh đứng trong động, nhắm mắt nhìn chăm chú vào thiên phú đặc chất mới chậm rãi nổi lên.

Chữ viết đỏ nhạt từ nông đến sâu, sau đó càng thêm rõ ràng.

“Hở??” Trong nháy mắt thấy chữ viết, Trương Vinh Phương nhíu mày lại, kinh ngạc mở to hai mắt.

Thiên phú mới hoàn toàn khác với dự đoán của hắn. Dựa theo suy đoán phía trước, thiên phú của hắn sẽ bị ký hiệu thần phật trên người ảnh hưởng, từ đó xuất hiện khuynh hướng trình độ bất đồng.

Thế nên, năng lực thiên phú lần này hẳn là có liên quan đến vị thần phật Dục Thiên Đại Linh mới đúng.

Thế nhưng giờ này khắc này, hiện ra trước mắt hắn, lại hoàn toàn là một thiên phú khác.

[Khứu giác siêu cấp - Huyết Tinh Truy Tung.]

Đây là một năng lực nhìn qua tương tự với siêu cấp thị giác phía trước. Thoạt nhìn cũng không mạnh mẽ.

Trương Vinh Phương thoáng có chút thất vọng, nhưng tốt xấu gì ý nghĩa như tên, có vẻ như mình có thể cần dùng đến.

Rất nhanh, chữ viết triệt để thanh trừ, hiện lên hoàn tất.

Một tia cảm giác xao động không rõ, từ trong thân thể của hắn tuôn ra.

Từng dòng suối mát lạnh, bỗng nhiên hiện lên từ trong cơ thể, sau đó toàn bộ hội tụ đến vị trí xoang mũi, bắt đầu cải tạo cấu tạo nơi này.

Đau khổ tê dại, các loại cảm giác mãnh liệt không ngừng thay thế. Thời gian kéo dài ước chừng hơn mười phút, mới chậm rãi lại, kết thúc.

“Thành!?” Trương Vinh Phương đứng tại chỗ, không biết từ lúc nào cả người đã toát ra mảng lớn mồ hôi lạnh.

Hắn đưa tay sờ trán, ướt sũng một mảnh.

“Hình như không khác gì lúc trước cả?”

‘Không đúng!”

Bỗng Trương Vinh Phương hơi nheo mắt lại.

Hắn ngửi thấy được mùi vị gì đó!!

Mùi vị đó giống như là một dây dài hẹp, hắn nhắm mắt lại, thậm chí có thể rõ ràng tưởng tượng ra dây đó là màu đỏ, nhỏ dài, vẫn từ trên người hắn, dọc theo hướng ngoài động.

Những đường dây ấy rậm rạp, chí ít có trên trăm cái.

Mà mỗi một cái, đều dường như kéo dài theo phương hướng khác nhau.

Có cái thậm chí trực tiếp xuyên thấu vào từ vách đá bên trong động, chỉ hướng phương hướng không biết tên.

“Cái này…” Trương Vinh Phương mơ hồ đoán được điều gì.

Lúc này, hắn cấp tốc mở cửa đá, thả người nhảy xuống từ trên Nhân Tiên đài, thân pháp thi triển trong khe núi.

Rất nhanh đã theo một dây nhỏ, một đường bay qua, tìm được Trương Chân Hải đang ngồi xổm bên cửa hang, gặm chân gà.

Vụt!

Một cơn gió nhẹ thổi ngang qua, Trương Vinh Phương xuất hiện ở trước người nàng.

Đầu cuối của dây nhỏ màu đỏ, vừa lúc ngay chỗ mi tâm của Trương Chân Hải.

Hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ, sửng sốt.

A!!

Khuôn mặt Trương Chân Hải đột nhiên đỏ bừng, nàng đứng lên xoay người chạy thục mạng trốn đi, đảo mắt giống như biến mất ở trong sương mù xa xa.

Lưu lại một người Trương Vinh Phương như có điều suy nghĩ.

“Huyết Tinh Truy Tung này, hình như là có thể ngửi thấy phòng vệ của huyết duệ mà ta tự tay sáng lập! Đây cũng không phải là phạm trù khứu giác giản đơn!”

Chương 1388 - Chuyên tâm (11)

Mặc dù thiên phú này không tính rất mạnh, nhưng đối với quản lý của Nhân Tiên quan, là một bổ sung rất tốt.

Đặc biệt là bởi vì hắn không thể quản lý huyết duệ chính mình chế tạo ra, do đó vẫn không dám chế tạo lượng lớn.

Mà hôm nay có Huyết Tinh Truy Tung này, có lẽ là có thể ít nhiều buông ra chút ít.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là, dây đỏ này thật sự có thể tìm tới từng huyết duệ.

Nghĩ tới đây, Trương Vinh Phương giậm chân, lại theo một sợi dây đỏ trong đó, thả người nhảy lên, bay đi rời khỏi.

Lúc này, hắn lựa chọn phương hướng xa một chút.

Bóng đêm mông lung.

Trong một chợ rau gần phủ Mộc Xích.

Những bóng người lặng yên không một tiếng động xuyên qua bóng tối, giống như cá bơi trong nước, nhẹ nhàng nhảy một cái liền từ dưới đất đáp xuống tường chung quanh.

Chợ rau ban đêm một mảnh lầy lội nhưng vắng vẻ, hoàn toàn không náo nhiệt như ban ngày.

Trong số những bóng người đó, một trong số họ là một nam tử cao lớn cột khăn trùm đầu màu trắng, đang nhìn về hướng phủ Mộc Xích từ xa.

“Bên kia chính là nơi định cư mới của quân tử Sồ Long hả?” Ánh mắt nam tử lóe lên, trong tay cầm một cái quạt xếp kim thiết.

“Không sai, ý của đại công tử là, đều là người trong môn phái, không cần quá mức, chỉ cần phế bỏ kinh mạch của đứa nhỏ kia để không thể luyện võ là được.”

Một người thấp bé mặc áo đen ở bên cạnh nhẹ giọng nói.

“Trong số rất nhiều trang ở Nghĩa Mạch, vốn nghĩ rằng vị trí này sẽ rơi vào tay ba vị Từ Thừa Hiên, nhưng không ai có thể

ngờ rằng không tranh giành mới là cách tốt nhất.” Nam tử cầm quạt sắt thở dài.

“Chỉ là một đệ tử mạch bên cạnh, thực lực chỉ có Siêu Phẩm, nhưng có thể dùng thủ đoạn bái vào học cung, trở thành môn đồ đời thứ ba, cũng coi như là tâm cơ cao minh.”

“Sư huynh, nên mau mau ra tay đi, đừng để đêm dài lắm mộng.” Người thấp bé thúc giục nói.

“Cũng được.”

Hai người không nhiều lời nữa, vung tay lên, bỗng nhiên có từng bóng người xung quanh bay vút lên trời, nhanh như chim bay, từ các góc độ khác nhau lao về phía phủ Mộc Xích.

Một nhóm mười lăm người vừa mới đến gần bức tường của phủ đệ, còn chưa tiến vào thì mấy ngọn đèn lồng treo trên tường bỗng nhiên vụt tắt.

“Ai?” Cùng lúc đó, trong phủ đệ, một bóng người mặc áo bào trắng giang hai tay ra, nhảy lên không trung, đánh về phía bức tường.

“Người gặp chuyện bất bình!” Nam tử Thiết Sơn tùy ý nói, thân hình nhoáng một cái, bỗng nhiên lướt qua khoảng cách hơn mười mét, một chưởng đánh vào ngực đối phương.

Oành!

Nam tử áo bào trắng muốn ngăn cản, lại không ngờ tốc độ đối thủ nhanh như vậy, hoàn toàn không kịp phản ứng.

Không… Không phải nhanh!

Là bởi vì hắn ta căn bản không phát hiện được đối phương ra tay như thế nào!

Âm thanh đến từ bên trái, nhưng công kích lại đến từ bên phải.

Là một cung phụng, là một cao thủ lục phẩm, hắn ta thậm chí ngay cả một chiêu của đối thủ cũng không thể đỡ được!

Nam tử áo bào trắng rơi xuống đất, ngay sau đó nôn ra máu, bất tỉnh.

“Tìm người.” Sắc mặt nam tử Thiết Sơn không thay đổi, trầm giọng nói.

Từng bóng người lướt qua hắn ta, lao vào hàng ngũ vệ binh đang tuần tra gần phủ đệ.

Chỉ trong vài giây, một đội binh lính lần lượt ngã xuống đất, điều kỳ lạ là dù đối thủ đang ở trước mặt bọn họ nhưng đám người này vẫn rống to, vung vũ khí sang bên cạnh.

Mười lăm người mặc áo đen không mất đi người nào, chẳng mấy chốc đã đến sân nơi Trương Vinh Du và con trai Trương Hoán Thanh ở.

Nam tử cầm chiếc quạt sắt nhẹ nhàng đáp xuống đất, nhìn về phía căn phòng đã tắt đèn.

Bên trong song cửa sổ chạm trổ hoa mai, phía sau tấm giấy dán cửa màu xám, hoàn toàn yên tĩnh giống như không có ai.

“Không báo trước mà đến, nếu có thất lễ, mong thứ lỗi.” Nam tử cầm quạt sắt chắp tay nói: “Lễ vật nho nhỏ không đáng để ý đến.”

Hắn ta đưa tay ra, tiếp nhận một vật bằng bạc từ người mặc áo đen bên cạnh, giơ tay ném một cái.

Xì xì xì xì!

Trong nháy mắt, những mũi thép mảnh nhỏ như lông trâu bắn ra, rậm rạp chằng chịt bay vào trong phòng.

Đúng lúc này, một bóng người bỗng nhiên từ trong nhà lao ra. Cầm trên tay một miếng vải đen, bỗng nhiên vung một cái khiến những mũi thép văng tứ tung, rơi xuống đất.

“Ngân Sương châm Mạnh gia?”

Người nọ rơi xuống đất, đứng vững, ngẩng đầu nhìn người mấy nam tử quạt sắt.

“Nhanh như vậy đã có người hộ đạo rồi à?” Nam tử quạt sắt cười lạnh: “Bắt lại!” Hắn ta phất phất tay, tự mình xông lên trước.

Trong nháy mắt, hai người đồng thời xuất chiêu, cùng nhau quấn lấy nhau chiến đấu.

Sâu trong phòng, trong một góc, Trương Vinh Du cẩn thận ôm con trai mình, ngồi vào chiếc ghế bảo vệ hình bán cầu được bao quanh bởi các tầng vách ngăn kim loại.

Đứng đối diện nàng là một nữ tử cao lớn với mái tóc hoa râm, eo thô chân lớn.

Chương 1389 - Chuyên tâm (12)

“Lại tới nữa rồi, biết lần này là người bên nào không?” Trương Vinh Du hít sâu một hơi, nhẹ giọng hỏi.

“Nghĩa Mạch mới có tư cách tranh cướp vị trí Quân Tử, chỉ có ba nhà kia, mặc kệ những người này có biểu lộ thân phận hay không, ngươi tính vào trên đầu bọn cũng không sai.” Nử tử cường tráng trả lời.

Nàng ta liếc nhìn đứa trẻ được Trương Vinh Du ôm trong tay, Trương Hoán Thanh nho nhỏ lúc này đang ngủ ngon lành, hoàn toàn không biết đang xảy ra chuyện gì xung quanh mình.

“Tư chất của ngươi không tốt, chỉ là tu luyện một xíu Huyễn Thần Hoặc Âm pháp môn, dựa vào Minh Pháp đan thư bảo hộ cũng chỉ có thể giấu diếm người khác trong thời gian ngắn, nếu như kéo dài thêm một chút, nhất định sẽ có nguy cơ bị phát hiện. Vì vậy, nhớ kỹ, không được tùy ý lộ diện.”

“Ừ.” Trương Vinh Du gật đầu.

Lúc nàng triển khai hoạt động để cạnh tranh vị trí Quân Tử cho con trai mình đã nghĩ ra điều này.

Là một đệ tử mạch bên không nơi nương tựa, điều duy nhất nàng có thể dựa vào chỉ có chính mình.

Trước đó vô tình cứu được người, được một vị cao thủ Nho gia giúp đỡ.

Sau đó lại liên lạc với những tiền bối bạn tốt của cha mẹ nàng trước kia, đây là tất cả những mối quan hệ của nàng.

Và lợi dụng hai điểm này, cộng với những nỗ lực khác của nàng và phu quân, họ đã bộc lộ tài năng, trở thành đối tượng nâng đỡ của Nghĩa Mạch Nho giáo.

Sau đó lại mượn thế lực trong bóng tối của Nho giáo, thế lực tông gia của phu quân bên kia lớn mạnh, cứ thể thúc đẩy lẫn nhau, giờ đây cuối cùng cũng thành công cho con trai mình được quyền thừa kế Quân Tử.

“Tiền bối, chuyện này sẽ còn xảy ra bao nhiêu lần?” Trương Vinh Du nhẹ giọng hỏi.

“Vị trí Quân Tử ở Nghĩa Mạch không chỉ phụ thuộc vào thiên phú mà còn phụ thuộc vào sức mạnh của người hộ đạo phía sau hắn ta mạnh hay yếu.

Từ thời điểm ngươi quyết định tranh giành vị trí này, ngươi phải dựa vào chính mình để đối phó với những trở ngại này. Nữ tử cường tráng trả lời: “Ngươi nên biết rằng thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức*.”

*Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức (天行健 君子以自强不息): Trời dịch chuyển mạnh mẽ, người quân tử tự cường phấn đấu vươn lên không ngừng nghỉ.

“Nếu như những người ngoài kia phá tan ngăn cản của tiên sinh, tiền bối có thể ngăn cản bọn họ sao?” Trương Vinh Du lại lần nữa hỏi.

“Bọn họ không thể xông vào. Nhưng… Đây mới chỉ là bắt đầu, hiện tại chúng ta có thể ngăn cản, sau đó sẽ càng ngày càng nhiều người đến, cũng càng ngày càng mạnh. Đến lúc đó, chỉ dựa vào chúng ta, không thể bảo vệ chu toàn. Ngươi phải suy nghĩ thêm cách.” Nữ tử cường tráng trả lời.

“Vinh Du hiểu.” Trong mắt Trương Vinh Du hiện lên một tia âm trầm.

Chẳng mấy chốc, động tĩnh trong sân bên ngoài dần dần nhỏ xuống.

Quạt sắt trong tay nam tử quạt sắt bị gãy thành nhiều mảnh, vẻ mặt hắn ta xấu xí, nhìn chằm chằm vào lão giả đối diện.

Phải, người động thủ với hắn ta chỉ đơn giản là một ông già gần đất xa trời.

Và đồng thời cũng là võ tu Nho giáo.

“Đi thôi!” Nam tử quạt sắt ra lệnh, người chung quanh dồn dập lùi lại, nhảy lên, trong nháy mắt rời khỏi sân.

Chỉ là người hai bên không chú ý tới, trong một con hẻm cách đó không xa, có một bóng người màu đỏ sẫm, lẳng lặng dựa lưng vào tường, chờ đợi tại chỗ.

Từ vị trí của bóng người màu đỏ sẫm, nếu đánh vỡ vách tường có thể lấy tốc độ nhanh nhất lao thẳng vào căn phòng nơi

Trương Vinh Du đang ở.

Giữa hắn và Trương Vinh Du chỉ cách nhau hai bức tường.

Sau khi xác nhận nam tử quạt sắt đã rời đi, bóng người màu đỏ sẫm từ từ lui vào trong bóng tối, biến mất không còn tăm tích, như thể chưa từng xuất hiện ngay từ đầu.

*

*

*

Bên trong một ngôi miếu đổ nát trên núi.

Một đống lửa cháy hừng hực, phát ra ánh sáng và hơi nóng.

Có một đạo nhân đang nằm nghiêng bên đống lửa, trên người khoác đạo bào màu đỏ thẫm của Nhân Tiên quan, đang ngủ say.

Trên mặt đất của ngôi miếu đổ nát bên cạnh hắn ta, khoảng hơn mười tên sơn phỉ quần áo tả tơi, cầm trong tay vũ khí rách rưới nằm ngổn ngang lộn xộn.

Nếu xem xét hơi thở thì thân thể những người này đã lạnh ngắt từ lâu, chết đến mức không thể chết thêm.

Nhìn bề ngoài, da thịt của thi thể khô quắt, lõm xuống, như thể tất cả máu đã khô cạn sau khi mất nước.

Thân hình Trương Vinh Phương nhẹ nhàng rơi xuống bên ngoài ngôi miếu đổ nát, ngước mắt nhìn vào bên trong.

Một trong những dây đỏ truy tung của hắn lúc này đang kết nối với nơi này, đúng lúc bên trên mi tâm của đạo nhân đang ngủ.

“Quả nhiên, thiên phú này có thể làm cho ta bất cứ lúc nào cũng có thể tìm được tất cả huyết duệ dưới trướng.”

Trương Vinh Phương từ từ đến gần đạo nhân.

Như cảm nhận được sự tồn tại của hắn, đạo nhân bỗng run lên bần bật, từ dưới đất mở mắt ra, đứng dậy.

Chương 1390 - Chuyên tâm (13)

Vừa đứng dậy, hắn ta liền nhìn thấy Trương Vinh Phương đang đến gần.

“Quan… Quan chủ!!?” Sắc mặt hắn ta kinh ngạc, chính mình đã chạy trốn ít nhất ba ngàn dặm! Tại sao vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng của quan chủ ở đây?

Chẳng lẽ là mình nằm mơ?

“Ngươi trái với lệnh cấm của ta.” Trương Vinh Phương một thân huyết bào, đứng ở trong bóng tối, nhìn chằm chằm đối phương.

“Không có!” Đạo nhân vội vàng đáp lại: “Những người này là tự tìm đường chết! Muốn tập kích bần đạo! Quan chủ minh giám! Bần đạo đi cả một đường, chưa từng chủ động tập kích người khác!”

Hắn ta không sai, cũng là chân tâm thật lòng. Quả thực không chủ động tập kích người nào.

Chẳng qua là hắn ta sẽ thỉnh thoảng lấy vàng bạc châu báu kim phiếu ngân phiếu trong bao quần áo ra, đếm từng cái một.

Trương Vinh Phương cẩn thận cảm nhận nhịp tim và hơi thở của hắn ta.

Có khả năng cao là người này không nói dối.

Liếc nhìn lần cuối những tên sơn phỉ trên mặt đất trong ngôi miếu đổ nát, Trương Vinh Phương mới nhón chân, bỗng nhiên biến mất không còn tăm tích trong bóng cây sau lưng.

Trong một đêm, hắn không ngừng theo sợi dây đỏ truy tung nơi cuối cùng của tất cả mọi người.

Sau khi lần lượt tìm được hơn mười người, Trương Vinh Phương rốt cuộc cũng hoàn toàn xác định được hiệu lực thiên phú mà mình có được lần này.

Khi trở lại Nhân Tiên đài thì trời đã sáng trở lại.

Trương Vinh Phương lần nữa sắp xếp lại phát hiện lần này.

“Năng lực này không chỉ có thể sử dụng để truy tung vị trí của huyết duệ mà còn có thể được sử dụng như thế này.”

Đứng trên đài cao, hắn nhắm mắt lại, cảm nhận vị trí của tiểu hồng điểu trong không trung, rồi nhảy lên vươn tay bắt nó xuống, đưa lên miệng, nhẹ nhàng cắn một cái.

Trong khi Trương Vinh Phương đang suy nghĩ, tiểu hồng điểu tựa như cảm nhận được điều gì đó, toàn thân nó cứng ngắc, sợ hãi đến mức không thể cử động.

Mãi cho đến khi bị cắn chảy ra một ít máu, lại có một ít máu mới thấm vào trong cơ thể nó, Trương Vinh Phương mới lần nữa buông nó ra.

Tiểu hồng điểu phát ra tiếng kêu ríu rít, không ngừng vỗ hai cánh, bay vút lên không trung xung quanh, bay tới bay lui.

Sau một thời gian ngắn, toàn bộ lông chim của nó trở nên sẫm màu hơn, giống như máu, tinh khiết hơn, tất cả những chiếc lông tạp sắc đều rụng đi.

Ngay cả con ngươi cũng hoàn toàn chuyển sang màu đỏ như máu.

Mà ở chỗ Trương Vinh Phương, sau khi hắn nhắm mắt lại, một sợi dây đỏ mới ngưng tụ và xuất hiện trong bóng tối, được liên kết chính xác với tiểu hồng điểu.

“Từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ không giống trước kia nữa.” Trương Vinh Phương mở mắt ra, nhìn tiểu hồng điểu lúc này, hài lòng nở nụ cười.

“Quan chủ.”

Đúng lúc này, một đạo nhân từ phía sau Nhân Tiên đài chạy đến.

“Đêm qua phủ Mộc Xích đã bị tập kích. Có người thần bí đã ra tay, tập kích sân của Trương Vinh Du. Đồng thời cũng bị một người thần bí khác đánh lui.”

“Vị nào đang trông coi bên trong quan?” Trương Vinh Phương nhíu mày.

“Là Ảnh đạo nhân.”

“Ảnh đạo nhân.” Trương Vinh Phương dừng một chút, nhớ đến người này là ai.

Bây giờ Nhân Tiên quan vẫn còn ba huyết duệ Tam Không lưu lại. Ảnh đạo nhân là một trong số đó.

Những người còn lại hoặc là tìm kiếm địa phương đột phá Tông Sư, hoặc là đi thỏa mãn tiếc nuối khi còn trẻ, trốn đi nơi khác.

Trương Vinh Phương cũng không thèm để ý, cho dù những người này hành động như thế nào, họ đều giống như chính mình, trong tương lai nhất định sẽ là kẻ đối địch mà thế lực Thần Phật sẽ diệt trừ.

Họ chính là thăm dò về thái độ của chính mình đối với nhóm Thần Phật.

Bây giờ ba đạo nhân lưu lại thì bị hắn phái đi âm thầm sống ở gần phủ Mộc Xích để bảo vệ sự an toàn của mấy người tỷ tỷ, cháu trai.

“Đây là lần thứ mấy gần đây?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Lần thứ tư.” Đạo nhân trả lời.

Trong lòng Trương Vinh Phương suy tư một lát.

“Có đuổi theo người tập kích không?”

“Có đuổi theo, còn bắt lại được hai người, võ công của những người này rất quỷ dị, hơi không chú ý là sẽ phạm sai lầm, để người ta chạy thoát. Với lại trong hai người bắt được, đột nhiên một người trong đó còn chết bất đắc kỳ tử không hiểu vì sao. Bây giờ chỉ còn lại có một.” Đạo nhân trả lời.

“Người đâu? Mang ra đây xem thử.” Ngược lại Trương Vinh Phương muốn nhìn xem, rốt cuộc những người tập kích tỷ tỷ có lai lịch ra sao.

Hắn nhạy bén cảm giác được, hình như bên phía tỷ tỷ đang đứng trước cục diện phiền phức nào đó.

Những người này cứ như thật sự không sợ chết, tập kích ba lần, vẫn còn dám không ngừng phái người tới.

Đạo nhân nhanh chóng rời đi, không lâu sau đã có hai đạo nhân trong quan áp tải một người đi lên đài.

Những đạo nhân này vốn dĩ là thành viên của Nghịch giáo, ai ai cũng thủ đoạn độc ác, lưng đeo cừu hận, để đối phó với Linh đình, bọn họ đã sớm bỏ ra rất rất nhiều, khi ra tay cũng không nể nang chút nào.

Chương 1391 - Chuyên tâm (14)

Hắn nhìn ra được, vì thẩm vấn người này, chúng đạo nhân đã dùng không ít thủ đoạn.

Lúc người này được đưa đến trước mặt Trương Vinh Phương, làn da toàn thân đã không còn mấy chỗ hoàn hảo.

Hắn ta nằm trên cáng cứu thương, toàn thân be bét máu thịt, chỉ có đôi con ngươi tràn đầy thù hận nhìn chằm chằm vào Trương Vinh Phương.

"Nói thử nghe xem, thân phận, bối cảnh của các ngươi. Vì sao lại muốn tập kích phủ Mộc Xích?"

"Ngươi giết ta đi. Nếu đã bị bắt, thì chính là do thực lực của ta không tốt, vận mệnh đã như vậy, chẳng qua chỉ là chết mà thôi không có gì lớn." Ngược lại người này khá kiên cường, hai mắt nhắm lại, hoàn toàn không nói thêm gì nữa.

"Quan chủ, hẳn người này là tư dưỡng tử của một vài đại tộc." Một đạo nhân của Nhân Tiên quan bên cạnh nói khẽ.

Tư dưỡng tử là một loại quan niệm tử sĩ biến tướng bắt đầu truyền thụ từ khi còn nhỏ.

Bọn họ bị ban ơn, tẩy não, ký gửi mọi thứ của bản thân mình vào việc vinh nhục hưng suy gia chủ.

Đây là giá trị quan hoàn toàn méo mó. Dạng người này có độ trung thành cực cao.

Trương Vinh Phương nhìn kỹ người này, khua tay nói: "Mang xuống đi thôi, trung thành có thừa, cho hắn một cái chết thể diện."

Ở trong mắt hắn lúc này, huyết khí của người này đã chậm rãi ngưng tụ ra một sợi dây đỏ, nếu gặp lại người tu hành võ công cùng loại, ngửi được huyết khí của đối phương, hắn chỉ đơn thuần ngửi hơi thở huyết khí là đã có thể nghe ra loại hình võ học.

Đây cũng là một trong những cách dùng hắn khám phá ra từ siêu cấp khứu giác. Chỉ cần có thể ngửi được mùi máu tươi,

hắn sẽ có thể nhanh chóng tìm ra điểm chung trong đó, sau đó quy lại phán đoán.

“Vâng.” Đạo nhân cúi đầu nói.

“Quan chủ, không thẩm tra nữa?” Một đạo khác người nhẹ giọng hỏi.

“Không cần, về sau còn rất nhiều cơ hội.” Trương Vinh Phương thản nhiên nói.

Vốn dĩ hắn cho là đời sống sẽ bình thản an yên như trước đó, lại không ngờ, hình như bên phía tỷ tỷ liên tiếp bị cuốn vào trong một loạt các chuyện phiền toái.

“Từ từ rồi xem đi, điều tra manh mối cũng làm như để điều hòa đời sống.”

Nghĩ thì nghĩ, nhưng tiếp theo đó hắn cũng bắt đầu ít ra ngoài, thường xuyên nghỉ ngơi trải qua ở xung quanh phủ Mộc Xích, xem xét tình huống, xác định có phải có nguy hiểm hay không.

Thời gian như thế này kéo dài hơn nửa tháng, không xuất hiện phiền phức mới nữa, Trương Vinh Phương cũng từ từ phái người mới tuần tra thay mình, trở lại làm việc và nghỉ ngơi bình thường.

Mỗi ngày đánh với Thạch Thần, lừa gạt mấy đứa trẻ một lát, làm bộ xem chút bệnh cho người ta, sau đó nghe tỷ tỷ kể chuyện về tỷ phu và cháu trai.

Cuộc sống dần dần quay về bình yên như vậy.

Chỉ là, Trương Vinh Phương còn đang chờ những người tập kích kia ra tay thêm một lần nữa, lại không ngờ một chuyện khác đã tìm tới hắn.

Một thư mời Thiên Nữ tự viết đến từ Nghịch Thời hội, được đưa đến tay hắn.

Mời hắn tham gia tiệc tối trân bảo tổ chức cho người làm nông ở gần đó. Nói là tiệc tối, thực ra chính là yến hội giao thiệp để quyên tiền mà tổ chức.

Nếu là những người khác, Trương Vinh Phương còn có thể từ chối nhã nhặn, nhưng Thiên Nữ đã tự tay viết, chung quy hắn vẫn phải cho mặt mũi, chuẩn bị một chút đồ, đi tới đó dự tiệc.

Trừ một nhân tố là mặt mũi, hắn còn muốn nghe ngóng bối cảnh phía sau của người tập kích tỷ tỷ từ Nghịch Thời hội.

Địa điểm tiệc tối được thiết trí trong một tòa thạch bảo ở ngoại thành phủ Vu Sơn.

Thạch bảo tên là Nguyên Hòa Bảo, vốn do một đại tộc đã từng bị côn đồ giảo sát để lại. Bây giờ sau khi được cải tạo chút ít, nơi đây đã trở thành địa điểm yến hội của Nghĩa Minh Nghịch Thời hội.

Lúc xế chiều, Trương Vinh Phương gấp gọn trang phục, đổi trang phục, đi tới Nguyên Hòa Bảo.

Khi sắc trời ảm đạm, hắn đi bộ trên con đường đi vào Nguyên Hòa Bảo ở gần đó, ngược lại bất ngờ phát hiện, hình như lần này mời không ít người.

Trước cổng chính tòa thạch bảo, đã có không ít xe bò xe ngựa ngừng sẵn, có vẻ như người mà lần này Nghịch Thời hội mời cũng không phải giới hạn trong quân nhân.

Bây giờ chiều cao của Trương Vinh Phương đã càng trở nên cô đọng thu nhỏ theo thuộc tính sinh mệnh dần tăng lên, bây giờ chỉ còn một mét tám mấy, cũng chỉ có thể tính là trung thượng trong nhóm người.

Nếu là trong đám quân nhân thì chỉ được tính là bình thường. Hắn đi trên đường không hề thu hút một ai.

Hắn giao thư mời trước cửa chính, sau đó được người ta hướng dẫn đi thẳng vào trong.

Bước vào trong thạch bảo là một đạo trường tập võ rộng rãi. Đạo tràng được cải tạo tạm thời, dựng lên không ít lều lớn, có thể che chắn mưa nhỏ.

Lúc này không ít tân khách được mời đến đều đang hoặc đứng hoặc ngồi dưới mấy chiếc lều kia, nghỉ ngơi nói chuyện phiếm, chờ đợi hội trường bắt đầu.

Chương 1392 - Chuyên tâm (15)

“Mời ngài chờ ở đây một chút, một lúc sau Thiên Nữ đại nhân mới đến, sẽ đến đây gặp mặt ngài.”

Người dẫn đường cũng là người học võ, bước chân lúc đi lại như bay, lúc này đã đến chỗ, hắn dùng thái độ cung kính dặn dò Trương Vinh Phương.

Không còn nghi ngờ gì nữa, người này cũng là kẻ biết được chút nội tình.

Lúc này Trương Vinh Phương theo sát phía sau, đã tới bên cạnh đạo tràng.

“Được.”

Hắn khẽ gật đầu, nhìn ra được lần tiệc tối này là do Nghịch Thời hội tổ chức, lúc này hắn nhìn xuống đám người ở phía dưới.

Đại bộ phận những người này đều là người bình thường, không hề có một quân nhân nào, ngược lại bên cạnh bọn họ mang theo quân nhân bảo tiêu không ít. Lúc này đang ngồi tốp năm tốp ba, tự nói chuyện phiếm riêng phần mình, vẻ mặt tươi cười.

Trận đại tai đã xảy ra ở đây lúc trước, cứ như bọn họ không nhìn thấy bất cứ di chứng gì cả.

Trương Vinh Phương đang quét mắt cảnh vật chung quanh, đột nhiên ánh mắt dừng lại, nhìn thấy một bóng người quen thuộc trong đám người.

Những ngày gần đây Lư Mỹ Sa đều buồn bực không vui, nàng không biết mình có chuyện gì, có thể từ sau hôm đó, tâm trạng nàng cứ luôn không tốt.

Cho tới hôm nay, bạn thân kéo nàng tới tham gia một yến hội, nói là nơi này có thể quen biết với rất nhiều nhân vật ưu tú, nàng ôm ý nghĩ giải sầu một chút, bèn tới đây.

“Mỹ Sa, lần này rất khó kiếm được thư mời, ngươi nể nang mặt mũi ta một chút được không? Đừng cứ nghiêm mặt mãi.” Bạn tốt Hàn Lộ Tư bên cạnh bất đắc dĩ nói.

Khó khăn lắm mới lấy được thư mời, kết quả bạn tốt hoàn toàn không nể nang mặt mũi, chỉ trang điểm qua loa rồi đến đây luôn.

“Buổi tiệc tối này hoàn toàn khác những buổi tiệc trước đó, người tổ chức cũng không phải là người bình thường, ngay cả doãn phu nhân của phủ Vu Sơn cũng vừa mới tới qua một lần. Thanh niên tài tuấn được mời tới rất nhiều, đềukhông phải kẻ tầm thường. Nếu ngươi có lòng, quả thực là phải tìm hoa cả mắt!” Hàn Lộ Tư không có bối cảnh như Lư Mỹ Sa, cũng không phải xuất thân là quý tộc người Linh, tiêu chuẩn chọn lựa vị hôn phu tương lai cũng thấp hơn nàng rất nhiều.

Lư Mỹ Sa từ chối cho ý kiến, sau khi được kiến thức rất nhiều tinh anh thiên tài ở Đại Đô, rồi lại so sánh với cái nơi như thế này, là cảm giác chẳng còn gì khác.

Chỉ là…

Đột nhiên đôi mắt nàng dừng lại, ánh mắt nhìn về phía nơi nào đó ở biên giới đạo tràng.

“Trương Vinh Phương?”

“Tại sao hắn lại đến tận nơi này? Không phải mỗi ngày hắn đều phải mở y quán của hắn sao?”

Lư Mỹ Sa kinh ngạc nhìn Trương Vinh Phương đứng ở bên sân, nhất thời không biết nên nói gì.

Đột nhiên, trong lòng nàng nghĩ ra được một nguyên nhân.

“Đúng rồi. Chắc chắn hắn là thấy mấy ngày nay ta không đi tìm hắn, sau đó nghe được chuyện về yến hội này, cho nên chủ động tới tìm ta.”

“Đúng rồi. Nếu không phải như thế, vì sao hắn lại có sự trùng hợp thế này, cùng tới tham gia tiệc tối lần này giống như ta?”

Nàng tin tưởng vào một đạo lý, trên đời này, có thể sẽ có một lần trùng hợp, nhưng tuyệt đối không có khả năng xảy ra hai lần trùng hợp liên tục.

Vì trùng hợp như vậy, đã không được gọi là trùng hợp nữa, mà là cố ý.

“Hắn đặc biệt đến đây vì ta, tới nơi ồn ào mà hắn không thích sao?” Đột nhiên trong lòng Lư Mỹ Sa tuôn trào cảm động.

Lúc này, nàng không thèm quan tâm đến Hàn Lộ Tư líu ríu nói chuyện bên cạnh nữa, chủ động đi đến chỗ Trương Vinh Phương.

Hai người nhanh chóng tới gần.

Là một trong các nữ tử chưa lập gia đình lại có tư sắc bối cảnh đều thượng thừa, được tân khách luôn luôn chú ý.

Thực ra người chú ý đến Lư Mỹ Sa cũng không ít.

Lúc này nhìn thấy nàng chủ động đi đến chỗ một nam tử, chú ý của không ít người đều bị chuyển dời lên người Trương Vinh Phương.

“Thật là đúng dịp. Ngươi cũng tới đây?” Lư Mỹ Sa cười vén lại sợi tóc bên thái dương, lên tiếng nói.

Ngột ngạt trước đó, một nháy mắt ngay khi nhìn thấy đối phương, đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi đâu.

“Ừm, có người mời tới.” Trương Vinh Phương trả lời.

Lư Mỹ Sa cười cười, không vạch trần lời nói dối nho nhỏ của đối phương. Cấp bậc của lần tiệc tối này tương đối cao, có thể lấy thư mời cũng không dễ, đặc biệt hắn là đối phương không tìm ca ca tẩu tử để xin, mà là dựa vào bản thân mình.

Nàng hiểu rất rõ, tổng cộng thư mời trong phủ nhận được là ba tấm, mỗi một tấm đều viết một cái tên tương ứng, không thể chuyển nhượng cho tặng.

Mà tuy Trương Vinh Phương là võ giả cao phẩm, có khả năng nhận được mời, nhưng mối quan hệ của hắn hạn hẹp, lại không hứng thú tới chỗ náo nhiệt thế này, cho nên mấy lời thế này, chẳng qua là trả lời vì giữ mặt mũi mà thôi.

Mà như vậy, thì lại càng hiếm có.

Chương 1393 - Chuyên tâm (16)

Hắn đã phí hết tâm tư làm đến bước này, vẻn vẹn chỉ là một lần 'tình cờ gặp gỡ' với nàng tại đây.

Nhất thời, nàng cảm thấy có thể mình đã trách lầm Trương Vinh Phương, có thể trời sinh tính tình của đối phương đã như vậy, biểu hiện thì lạnh lùng không quan tâm, thực chất nội tâm lại nhiệt tình như lửa.

Trương Vinh Phương cũng hơi im lặng, cảm giác sao mà đi đến chỗ nào cũng có thể gặp phải con nhóc này.

Vốn dĩ hắn định ngồi xuống chờ đợi Thiên Nữ, kết quả lại đụng phải Lư Mỹ Sa cũng tới tham gia tiệc tối.

Chẳng qua hắn nghĩ một lát nữa Thiên Nữ sẽ tới, hắn chịu đựng buồn tẻ vô vị, nói chuyện phiếm câu được câu không với Lư Mỹ Sa.

Trong lòng hắn hiểu rõ, lần này Nghịch Thời hội tới tìm hắn, mặc dù là mượn danh nghĩa của Thiên Nữ, nhưng về bản chất hẳn là huyết duệ Cực Cảnh lần trước hắn chế tạo, đã đạt được kiểm tra thực chiến.

Tiếp theo, có thể bọn họ sẽ tiến hành trao đổi về cái này. Về phần có phải phải chế tạo một lượng lớn huyết duệ, hay là muốn chuyển hóa phần lớn Cực Cảnh thành huyết duệ, bên này thì phải xem Nghịch Thời hội nghĩ như thế nào.

"Đúng rồi, ta có một câu hỏi, ngươi có thể nghiêm túc trả lời ta không?" Đột nhiên gương mặt xinh đẹp của Lư Mỹ Sa trước mặt nghiêm túc hơn.

"Gì?" Trương Vinh Phương hỏi lại.

"Chính là, rốt cuộc ta có chỗ nào tốt?" Gò má Lư Mỹ Sa có hơi ửng hồng.

"Chỗ nào tốt?" Trương Vinh Phương đứng hình. Hắn quan sát toàn thể Lư Mỹ Sa.

Thực sự không nhìn ra được, con nhóc này ngoại trừ có gương mặt không tệ ra, thì còn có chỗ nào tốt à?

Quả thực là….

Rốt cuộc là da mặt phải dày đến cỡ nào, mới có thể hỏi câu hỏi này ra miệng được vậy?

“Không sao, nếu mà là mấy lời ngại ngùng quá, thì nói lung tung một chút cũng được, ta không trách ngươi.” Lư Mỹ Sa rộng lượng nói.

Lúc này khuê mật Hàn Lộ Tư phía sau nàng cũng đến gần đây, quan sát tỉ mỉ Trương Vinh Phương đã khiến bạn tốt của nàng ta có biểu hiện dị thường.

Hình như nàng ta cũng đã nhìn ra gì đó.

“….” Trương Vinh Phương đờ đẫn nhìn hai người, nhất thời không biết nàng có ý gì? Có phải đang nói mát hắn không?

Với lại, hắn hoàn toàn không muốn nói chuyện với nàng, chỉ đứng sang bên cạnh, không muốn hấp dẫn sự chú ý của người ta, chờ Thiên Nữ đến là được.

Thật không ngờ bản thân người nữ tử này lại hấp tấp chạy tới hỏi chuyện.

Cũng may không bao lâu sau, yến hội trong sân được bắt đầu, có người dẫn đường vào sân.

Hai người Lư Mỹ Sa không cần đợi bên chỗ Trương Vinh Phương bao lâu, đã được vào chỗ ngồi trong hội trường.

“Ngươi không đi vào sao?” Lư Mỹ Sa nhìn về phía Trương Vinh Phương vẫn đang đứng tại chỗ như trước.

“Một lúc nữa mới đi, ngươi đi trước đi.” Trương Vinh Phương cười. Mục đích hắn tới nơi này, không phải là vì tiệc tối gì, cho nên có đi vào trong hội trường hay không cũng không quan trọng.

“Vậy được.” Lư Mỹ Sa chuẩn bị sau khi vào chỗ ngồi thì lại đi tìm hắn.

Bây giờ nàng đã nhìn thấu, nếu đối phương có thể nỗ lực nhiều đến như vậy chỉ vì một lần tình cờ gặp gỡ với nàng.

Vậy nàng còn chần chừ đắn đo, thì ít nhiều cũng có chút không đúng.

Tình yêu, hẳn là hai bên cùng bước đến mới đúng.

Cho nên.

Không biết trong nội tâm nàng nghĩ tới điều gì, sau khi xoay người, bước chân nhẹ nhàng đi vào hội trường, tâm trạng đã tốt lên rất nhiều.

“Không phải là ngươi….” Có vẻ như bạn tốt Hàn Lộ Tư ở một bên đã nhìn ra được điều không thích hợp.

“Không dâu. Không phải giống như ngươi nghĩ.” Lúc này Lư Mỹ Sa phản bác lại, nàng quay đầu đưa mắt nhìn khuôn mặt nửa tin nửa ngờ của bạn tốt, lập tức bất đắc dĩ.

“Đừng suy nghĩ nữa, đi vào đi.”

Bên sân phía sau, Trương Vinh Phương đưa mắt nhìn hai nữ tử xa xa bước vào hội trường theo dòng người, bên cạnh còn có người chủ động đi tới lôi kéo làm quen.

Thoạt nhìn dáng vẻ nhân duyên rất tốt, nhưng thực ra là vì không ít người đều đang muốn rút ngắn quan hệ với người của phủ Mộc Xích.

Dù sao thì, bây giờ phủ Mộc Xích cũng có xuất thân từ gia tộc đại quý tộc người Linh.

Hơn nữa còn là một trong các đại quý tộc không bị thanh trừ.

“Thật có lỗi, ta tới hơi chậm chút.” Lúc Trương Vinh Phương chuẩn bị nhìn thời gian trên đồng hồ cách đó không xa, một giọng nói quen thuộc truyền đến từ phía bên phải không xa hắn.

Hắn quay đầu nhìn, thấy một nữ tử mặc váy dài thuần trắng, đầu cột dây màu trắng, mái tóc đen suôn dài như thác nước, hai mắt như mực.

Đặc biệt môi son kia, giống như giữa đất tuyết đột ngột nhỏ xuống một bông hoa máu màu đỏ, bắt mắt dị thường.

“Vẫn ổn, không muộn chút nào.” Trương Vinh Phương nheo mắt lại, điều đầu tiên hắn cảm thấy không phải là đối phương đẹp, mà là thân pháp nàng vừa dùng đến gần hắn.

Đột nhiên một suy đoán hiện lên trong đầu hắn.

Chương 1394 - Chắc chắn (1)

“Ngươi đột phá?”

“Ừm, hôm qua vừa thành công.” Thiên Nữ trả lời. “Chuyển Hướng, Luyện Tâm, Tụ Ý, quả thực rất khó. Nhưng ta đã thật sự thành công.”

Ánh mắt nàng mông lung, nhìn về phía Trương Vinh Phương nhưng lại không có tiêu cự, cứ như là đang nhìn một người ở xa xôi phía sau Trương Vinh Phương.

Trương Vinh Phương há to miệng, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Hắn đã nhìn ra, hình như Thiên Nữ không chỉ đột phá chuyển đổi Cực Cảnh, mà có vẻ còn có cảnh giới Tông Sư cũng có đột phá.

“Đổi một chỗ khác trò chuyện?” Hắn chủ động nói.

“Được.”

Bước chân hai người không nhanh không chậm, dưới sự dẫn dắt của một người hầu, lướt qua bên hông hội trường, bước vào một tiểu hoa viên không mở cửa.

Trong hoa viên có một lương đình, bốn phía treo đầy lụa trắng. Giống như phong cách Thiên Nữ thích nhất.

Mà lúc này trong lương đình còn có một người khác, một người áo xanh mái tóc hoa râm, trên mặt đeo mặt nạ màu đồng nặng nề.

Trương Vinh Phương dùng Ám Quang Thị Giác nhìn, lông mày lập tức hơi nhăn lại.

Hắn không nhìn thấu vật liệu mặt nạ trên mặt đối phương, hình như là dùng vật liệu chế tác tượng nặn của thần phật.

Còn có, ánh mắt của hắn rơi về phía sau trên lưng đối phương, nơi đó đang đeo một thanh kiếm.

Người trong võ lâm, thực ra bình thường người dùng kiếm không nhiều.

Vì bình thường kiếm trong vận dụng thực tế bị giới hạn bởi chất liệu, không thể thường xuyên chém mạnh, uy lực cũng kém xa đao.

Trong rất nhiều trường hợp, phần đa kiếm là dùng để tô điểm, đẹp mắt. Mà người trước mặt…

"Mời ngồi." Người kia nhìn thấy Trương Vinh Phương đến gần, hơi cười, đưa tay chỉ vào bồ đoàn phía trước.

"Các hạ là?" Trương Vinh Phương đưa mắt nhìn Thiên Nữ một bên, đối phương cứ như đang thất thần, đứng một bên người đeo mặt nạ, bất động. Giống như là tự nguyện đặt mình ở một vị trí dưới người kia.

"Ta cũng là người của Nghịch Thời hội, coi như là lão nhân đi. Lần này đến là muốn tận mắt nhìn ngươi." Người đeo mặt nạ cười nói, âm thanh già cỗi trong trẻo, lại mang theo tiếng vọng vù vù quỷ dị, không phân rõ nam nữ.

"Mấy người đã có quyết định?" Trương Vinh Phương ngồi xuống, hỏi lại.

Đối với Nghịch Thời hội, từ sau lần trước chủ động ra tay bảo vệ mình, hắn đã hiểu, chỉ sợ là thái độ của đối phương đối với mình, còn tốt hơn, nặng hơn so với tưởng tượng của mình.

"Tự nhiên là có quyết đoán, chỉ là chắc quan chủ còn có chỗ chưa nói rõ với chúng ta đúng không?" Người đeo mặt nạ cười nói.

"Xưng hô với các hạ như thế nào?"

"Gọi ta Vân là được." Người đeo mặt nạ trả lời.

Vân.

Chữ này rất thú vị.

Trương Vinh Phương nghiền nhẫm chữ này, ngẩng đầu nghiêm mặt nói.

"Mấy người nên hiểu rõ, trên đời này không có đồ vật hoàn mỹ tuyệt đối, đạo cơ cũng giống như thế."

"Nhưng chúng ta không thể mạo hiểm, có lẽ quan chủ còn chưa hiểu rõ ràng lắm nhỉ." Ý cười của Vân giảm đi: "Ở hợp quốc, mặc dù bên chỗ Mộc Lê vương biểu thị đã thần phục,

nhưng trong khoảng thời gian này lại âm thầm chiêu mộ không ít môn nhân đi ra từ Nhân Tiên quan. Mộc Lê vương phủ hợp quốc bây giờ, có thể nói là càng giống như Nhân Tiên quan hơn là Nhân Tiên quan của ngươi đấy."

Trong lòng Trương Vinh Phương hơi sửng sốt.

Từ lần trước trò chuyện với Mộc Lê vương, hắn đã có cảm giác, sớm muộn gì tên kia cũng sẽ làm ra chuyện mà.

Không ngờ bây giờ thật sự bắt đầu gây sự.

"Xem ra quan chủ cũng không biết rõ. Ngược lại cái kia không tệ." Vân thấy vẻ mặt Trương Vinh Phương, lập tức hiểu ra gì đó, giọng điệu lại thoải mái hơn.

"Mấy người, âm thầm ban cho đạo cơ mới?" Đột nhiên Trương Vinh Phương hỏi ra miệng.

Lúc trước hắn ban cho Nghịch Thời hội một huyết duệ trực hệ, khi đó đã dự liệu được sẽ có chuyện thế này xảy ra.

"Đúng vậy. Đáng tiếc hiệu quả thua xa quan chủ đích thân truyền thụ." Vân thở dài.

"Cho nên ngươi đến đây?"

"Đúng vậy. Chỉ là không biết quan chủ định làm thế nào? Điều kiện cần thiết là gì?" Vân trả lời.

Thế này là muốn chế tạo một lượng lớn huyết duệ đời đầu!

Trương Vinh Phương rơi vào suy tư, nhất thời không trả lời.

"Với cục diện bây giờ, chẳng lẽ quan chủ còn cho rằng giữa chúng ta và thần phật vẫn có chỗ trống hòa hoãn sao?" Vân đạm nhạt nói. "Bây giờ bọn họ rơi vào nội đấu, nhưng chờ sau khi cứu vãn xong, sớm muộn gì chúng cũng rảnh tay. Nếu bây giờ không chuẩn bị, đến lúc đó…."

"Xem ra mấy người đã từng thử." Trương Vinh Phương bình tĩnh nói. "Có thể hỏi một chút, vì sao mấy người quyết ý muốn đối kháng với thần phật hay không?"

Nghĩa Minh, Nghịch Thời hội, tổ chức này luôn luôn ẩn nấp phía sau màn, thần bí khó lường, nhưng vì sao bọn họ muốn đối nghịch với thần phật, thù hận lớn như vậy ở đâu ra.

Đây cũng là điều Trương Vinh Phương không điều tra được.

“Vì sao?” Vân cười, nhưng nụ cười lần này lại hoàn toàn khác trước đó. Trong giọng nói mang theo xúc động và thông suốt.

Chương 1395 - Chắc chắn (2)

“Thiên hạ này, luôn có người không muốn sống tạm dưới chân thần phật. Luôn có người hướng tới tự do như ngọn gió giữa rừng núi. Luôn có người phải chịu áp bách của người Linh lâu đến vậy.”

“Quân nhân, bình dân, người báo thù, còn có rất nhiều người gia nhập vào chúng ta vì nguyên nhân khác nữa. Có thể lý do trước khi mọi người gia nhập đều khác nhau.

Nhưng sau khi gia nhập, tất cả mọi người đều có một mục tiêu chung. Đó chính là…”

Vân dừng lại.

“Bất nguyện!”

Bất nguyện…

Trong lòng Trương Vinh Phương nghiền ngẫm hai chữ này.

“Nguyện là thứ giả tưởng thần phật ban tặng. Trường sinh, sức mạnh, quyền lực địa vị, mọi thứ đều là chúng nó ban tặng cho. Nhưng ngươi có từng biết rằng, vốn dĩ tất cả những điều này nên thuộc về riêng chúng ta. Là sau khi bọn họ cướp đi, rồi phân chia thành từng chút từng chút cái gọi là ban thưởng, ban cho chúng ta.” Vân cảm thán nói.

Đột nhiên Trương Vinh Phương hơi hiểu ra.

Nghịch Thời hội. Nghịch Thời hội. Cái tên này, ban đầu đã có ẩn ý.

“Được rồi, nói nhiều như vậy, bây giờ chúng ta thành tâm mời quan chủ lại lần nữa, gia nhập vào trong hội, cùng chống chọi với thần phật.

Dù sao bây giờ quan chủ cũng đã trở thành cái gai trong mắt cái đinh trong thịt của bọn chúng, thay vì đơn đả độc đấu, sao chúng ta không nhóm lại tự sưởi ấm cho nhau? Giúp đỡ lẫn nhau?”

Lời Vân nói hợp tình hợp lý, quả thực, Trương Vinh Phương không có lý do gì để từ chối gia nhập.

Bây giờ chỉ có một mình hắn cũng do Nhạc sư phụ gánh áp lực, nhưng thực chất, Nhân Tiên quan đã là kẻ đối địch trong mắt thế lực thần phật. Tất nhiên sớm muộn gì cũng trở thành đối tượng bị thảo phạt.

Trương Vinh Phương cũng nhìn thấy rõ điểm này, cho nên vẫn luôn thử một mình tìm tòi về nội tình của thần phật.

Mà gia nhập Nghịch Thời hội, tình cảnh của hắn như cũ thì vẫn như cũ, không nghiêm trọng hơn, mà ngược lại có thể lấy được càng nhiều chỗ tốt hơn nữa.

Nhưng.

Điều đầu tiên Trương Vinh Phương nghĩ tới, vẫn là Nhạc sư phụ.

Nếu hắn gia nhập Nghịch Thời hội. Đến lúc đó, nếu là Nhạc sư phụ đối đầu với Nghịch Thời hội, hắn nên xử lý thế nào? Sức mạnh, huyết duệ của hắn, có thành trợ lực làm bị thương Nhạc sư phụ hay không?

Có vẻ Vân đã nhìn ra lo lắng của hắn.

“Nếu là việc liên quan đến Nhạc chưởng giáo, quan chủ có thể tự chọn quyết định có tham dự hay không. Đồng thời, có thể quan chủ đã hiểu lầm chúng ta.” Vân nói khẽ.

“Thực ra vì nguyên nhân ý chí Cực Cảnh, phần lớn rất nhiều Tông Sư Đại Tông Sư đều tự do, Nghịch Thời hội không có bất kỳ thủ đoạn nào để hạn chế mọi người, tới lui đều là tự do, dùng phương thức của mình để cùng nhau chống chọi với thần phật, vốn dĩ cái này mới chính là mục tiêu chung của chúng ta.”

“Thật có lỗi. Bây giờ ta chỉ muốn sống an phận tốt lành qua mấy năm, cách biệt với những việc này quá xa, không có bất kỳ dự định nào cả.” Nghĩ đến đây, Trương Vinh Phương vẫn nói khéo từ chối.

Nghịch Thời hội đối xử với hắn không tệ, Đế Giang, Thiên Nữ, Nhiễm Hân Duyệt, còn có ơn bảo vệ trước đó, những điều này hắn đều ghi tạc trong lòng.

Nhưng hiện tại hắn không có nhu cầu cấp bách là gia nhập tổ chức, dựa theo sự phát triển của hắn, bây giờ chỉ cần tiếp tục

ngồi đợi, tiếp tục , không ngừng tăng điểm thuộc tính lên, ổn định tiến về phía trước khiến hắn càng ngày càng mạnh.

Cho nên, hắn không vội.

“Nếu đã như vậy…” Có vẻ Vân cũng nhìn ra tâm tư của Trương Vinh Phương. “Quan chủ hãy cứ về suy nghĩ cặn kẽ.”

“Vân tiên sinh, Thiên Nữ bây giờ thật sự…” Trương Vinh Phương còn chưa nói dứt lời, đã thấy đối phương nhẹ đưa tay.

“Thực ra ngưng tụ ý chí của bản thân, được coi như là chênh lệch căn bản giữa Tông Sư đến Đại Tông Sư. Tông Sư chỉ là Tự Cường Chi Tâm, nhưng Đại Tông Sư lại phải cần chắc chắn ý chí thật sự mạnh nhất trong bản thân.

Chắc chắn ở sâu trong nội tâm mỗi người, đều sẽ có thứ gì đó dù thế nào cũng sẽ không bỏ qua từ bỏ giống nhau. Điều đó có thể là người, có thể là một đoạn hồi ức, cũng có thể là một sự vật, hoặc có thể là một giấc mộng…”

Dễ thấy rằng, Thiên Nữ đã tìm được rồi.

Trong lòng Trương Vinh Phương cảm thán. Khí chất của Thiên Nữ lúc này, ít nhiều cũng có chút tương tự với các Đại Tông Sư mà trước đó hắn đã từng thấy.

Nếu như nói Tông Sư là không chịu thua, vậy thì còn đặc điểm của Đại Tông Sư chính là tố chất thân thể theo thời gian càng dài thì Chung Thức càng mạnh.

Đồng thời ngưng tụ ý chí tâm thần thành thế, ra tay là có thể áp bách đối thủ, khiến họ chưa chiến đã bại.

Làm sao ngưng tụ tụ thế, đây mới là mấu chốt hàng đầu đột phá Đại Tông Sư.

“Hiện giờ Thiên Nữ đã thành công vượt qua bước kia. Có thế của riêng mình nàng.” Vân thở dài: “Trong nội bộ hội, nhanh chóng đạt thành một bước này như vậy cũng cực kỳ hiếm thấy.”

Chương 1396 - Chắc chắn (3)

Trương Vinh Phương như có điều suy nghĩ, lại mở miệng thỉnh giáo thêm mấy vấn đề về tụ thế của Đại Tông Sư.

Đối phương biết gì nói đó, trả lời toàn bộ. Nếu không cẩn thận phân biệt, hoàn toàn không thể nhìn ra người tên Vân này cũng là Cực Cảnh tương tự.

Chẳng biết từ lúc nào, thời gian hơn một canh giờ đã trôi qua.

Vân cũng đứng dậy chuẩn bị rời khỏi.

"Quan chủ, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, tuy ngươi chỉ muốn một cuộc sống yên tĩnh, nhưng bên phía hợp quốc đã có một tổ chức Huyết Duệ bất diệt. Chỗ bọn họ đang chế tạo một lượng lớn các loại huyết duệ khác nhau, không kiêng nể gì mà ban đạo cơ, đã dẫn tới sự chú ý của Linh đình, đến lúc đó…."

Trong lòng Trương Vinh Phương run lên. Đây cũng là điều hắn luôn luôn lo lắng.

Sau khi thả huyết duệ ra thì sẽ mất khống chế.

"Cảm ơn đã thông báo cho ta biết." Hắn đứng dậy, ôm quyền nói.

"Quan chủ biết được là được. Đợi cho đến ngày thiên hạ bình định, chính là thời điểm chúng ta quyết chiến, đến lúc đó ngươi và ta đều không thể tránh." Giọng Vân thả nhẹ: "Hy vọng lần sau chúng ta tụ họp lần nữa, quan chủ vẫn có thể như cũ…"

Hắn xoay người, đi ra ngoài đình nghỉ mát.

Gió thổi bay tấm lụa trắng lên, đột nhiên bóng người lóe lên, người này đã biến mất không thấy nữa.

Thiên Nữ thấy người đã rời khỏi, mới hồi phục tinh thần lại.

Nàng lấy một vật giống một món đồ từ trong tay áo ra, đưa đến.

"Vân sư, tặng cho ngươi."

Trương Vinh Phương nhận lấy, đó là hộp gấm màu vàng sẫm to bằng một quả đào. Hắn mở ra xem, bên trong là một đôi găng tay tơ vàng bện chỉ vàng lộng lẫy.

Lúc này Thiên Nữ cũng nhón chân đi nhẹ, theo đó bay vút lên trời, nhảy ra phía ngoài tường.

“Thay mặt Trương mỗ cảm ơn Vân tiên sinh.” Trương Vinh Phương cất cao giọng nói.

“Được.” Tiếng Thiên Nữ bay tới từ phía xa xa, rất nhanh đã biến mất không thấy.

Trương Vinh Phương đứng tại chỗ cẩn thận kiểm tra bộ găng tay kia, mơ hồ có cảm giác hình như thứ này không đơn giản.

Hắn thả nó về hộp lại, quay người đi ra khỏi đình nghỉ mát, xem ra cái người tên Vân vừa rồi, hẳn người này là cường giả đỉnh cấp tầng cao nhất Nghịch Thời hội.

Hắn ngồi ngay ngắn ở khoảng cách gần, mà Ám Quang Thị Giác không thể nhìn thấu cơ thể đối phương. Thoạt nhìn chỉ là thể chất của một ông già bình thường.

Nhưng đến giây cuối cùng thân pháp đối phương lóe lên, tốc độ kia lại khiến hắn không thể nào nhìn rõ.

Vậy thì không còn nghi ngờ gì nữa, thực lực người này không phải bình thường, mà là do hắn hoàn toàn không thật sự chạm đến.

Dưới sự dẫn dắt của người hầu, Trương Vinh Phương không hứng thú đối với tiệc tối còn đang tiến hành, đi theo đường bên hông lúc hắn tới, ra ngoài chuẩn bị rời khỏi đây.

Hắn đang đi dọc theo con hẻm màu xám, giữa các phòng trong thạch bảo.

Mà trong hội trường tầng cao bên cạnh hẻm, có hai người đang dựa vào cửa sổ nhìn xuống dưới, nhìn Trương Vinh Phương bị người ta dẫn đường đi ra ngoài.

Trong hai người này, một người mặc váy xanh, cặp mắt đào hoa, khuôn mặt nhỏ bụ bẫm hồng nhuận mà đầy đặn, chính là Lư Mỹ Sa vẫn đang tham gia tiệc tối.

Một người khác thì là khuê mật Hàn Lộ Tư đến cùng nàng.

“A? Đây là người nhà ngươi?” Hàn Lộ Tư kinh ngạc nói.

“Ừm, không biết hắn đi ra sau viện làm cái gì?” Lư Mỹ Sa gật đầu, khẳng định suy đoán của nàng ta.

“Nếu là đến vì ngươi, có thể là đi chuẩn bị quà cho ngươi?” Hàn Lộ Tư cười phán đoán. “Ngươi nhìn hộp gấm trong tay hắn kìa, bình thường loại hộp đó là dùng để đặt vật cực kỳ quý giá. Chắc là một lúc nữa sẽ đưa đến tay ngươi.”

“Hắn luôn như vậy…” Hai gò má Lư Mỹ Sa đỏ bừng: “Luôn luôn đột ngột xuất hiện rồi làm ra một vài chuyện bất thình lình, làm cho ta trở tay không kịp.”

“Thế không phải là đại biểu hắn đang quan tâm ngươi à?” Hàn Lộ Tư cười nói.

“Nhưng ta không thích như vậy. Nếu như thật sự thích, thì ta muốn hắn quang minh chính đại đứng trước mặt ta, nói với ta!” Lư Mỹ Sa nghiêm mặt nói: “Mà không phải cứ ra hiệu ngầm đến ra hiệu ngầm đi như vậy.”

“Vậy một lát nữa khi nào hắn đi lên tìm ngươi, ngươi đừng nhận, cho ta, ta thích đồ quý giá kiểu này nhất.” Hàn Lộ Tư cười khẽ.

“Đi chết đi!” Một tay Lư Mỹ Sa vỗ nhè nhẹ trên vai bạn tốt.

“Chờ chút! Tại sao hắn lại lên xe ngựa?” Đột nhiên Hàn Lộ Tư nhìn xuống từ cửa sổ. “Không phải hắn muốn đưa cho ngươi hay sao?”

“Hắn là trước tiên giấu trong xe ngựa, muốn mang lại niềm vui bất ngờ cho ta giống như vừa nãy?” Lư Mỹ Sa hơi chần chờ.

Nàng cũng nhìn thấy Trương Vinh Phương đi lên một cỗ xe ngựa màu đen.

“Cũng có khả năng. Tâm tư người ta bây giờ đúng là nhiều quá, nhiều cách nghĩ mà ta cũng nghĩ không ra.” Hàn Lộ Tư thở dài.

“A? Sao xe ngựa lại chuyển động?” Đột nhiên nàng ta cảm thấy không đúng.

Chương 1397 - Chắc chắn (4)

Thế mà Trương Vinh Phương lại ngồi lên xe ngựa tự chạy đi mất.

Lần này Lư Mỹ Sa cũng hơi giật mình.

“Xem ra là dự định về rồi mới đưa cho ta.” Nàng thở dài: “Suy nghĩ của hắn luôn có rất nhiều.”

“Thế thì cũng thật khó cho hắn…” Hàn Lộ Tư hiểu rõ.

“Ôi? Sao xe ngựa lại ngừng, hắn xuống kìa.”

Lúc này hai người lại nhìn thấy Trương Vinh Phương phía dưới đi xuống khỏi xe ngựa.

Sau đó đi về phía trước mấy bước, đúng lúc nghênh đón một nữ tử váy trắng đuổi theo từ phía sau.

Hai người nói mấy câu, lúc này Trương Vinh Phương ném hộp về phía trước, ném cho nữ tử váy trắng, sau đó cuối cùng nói vài câu, quay người rời đi.

“A? Tại sao hắn lại đưa hộp cho người khác?” Hàn Lộ Tư kinh ngạc nói.

“Có lẽ, là hắn định để người ngoài thay mặt hắn đưa ta?” Lư Mỹ Sa chần chờ trả lời.

Hai người còn chưa nói hết câu, đã nhìn thấy Trương Vinh Phương lên xe ngựa trở lại, mà lần này, chiếc xe ngựa kia lại không dừng lại nữa, nghênh ngang rời đi, hoàn toàn ra khỏi cửa chính của thạch bảo, biến mất trên con đường mênh mông.

“Hình như hắn đi thật rồi…” Hàn Lộ Tư quay đầu nhìn về phía Lư Mỹ Sa.

Lúc này sắc mặt nàng đỏ lên, hoàn toàn không ngờ cuối cùng lại như vậy.

“Mỹ Sa, ngươi chắc chắn…. là hắn đặc biệt vì ngươi mới đến buổi dạ tiệc này?” Hàn Lộ Tư đứng bên cửa sổ, nhìn nữ tử váy trắng nhận được cái hộp, nhìn nàng xoay người lại, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp ngây thơ trắng nõn hơn cả Lư Mỹ Sa.

“Ta tưởng…”

“Có phải ngươi thấy nữ tử kia xinh đẹp, cho nên cảm thấy Trương Vinh Phương đang tặng quà cho nàng?” Lư Mỹ Sa bên cạnh hít một hơi thật sâu, lại nói lần nữa.

“Nhưng ta nghĩ cái hộp kia tuyệt đối không phải là để tặng cho nàng, nếu không thì không nên dùng cách ném qua, mà là dùng hai tay dâng lên.” Nàng ta phân tích nói.

“Nhưng ta cảm thấy đúng là tặng cho nàng ấy…” Lúc này phương hướng của Hàn Lộ Tư đã thay đổi.

“Không thể nào, đoán chừng người nữ kia chỉ là người chuyển giao món quà giúp hắn, cho dù xinh đẹp thì có làm sao? Đoán chừng là thị nữ trưởng bình thường ở gần đây, nhìn một thân trắng thuần của nàng đi, đoán chừng không mặc được loại váy vóc tơ lụa ngọc ngà châu báu gì đâu.” Lư Mỹ Sa tiếp tục cắn răng nói.

Sau đó, hai người nhìn nữ tử váy trắng phía dưới, mở hộp ra, lấy một bộ găng tay lộng lẫy từ bên trong ra, nhẹ nhàng đeo vào tay mình. Lại còn xoay qua xoay lại xem có phù hợp hay không.

“Cái này…. Hắn là thật sự tặng nàng nhỉ?” Hàn Lộ Tư đè nhẹ giọng nói, sợ kích thích bạn tốt.

“Ta cảm thấy nàng làm kiểu thị nữ này…. tùy tiện lấy món quà của người khác ra như vậy.”

Bạch!

Lư Mỹ Sa còn chưa nói dứt lời, đã thấy nữ tử váy trắng kia thả người nhảy lên, trong nháy mắt biến mất ngoài tường của thạch bảo, thân pháp vô cùng nhanh nhẹn. Vượt xa cung phụng tầm thường mà bọn họ được thấy ngày bình thường.

Cao thủ cao phẩm!!?

Trong lòng hai người lập tức nghĩ đến từ này.

Hàn Lộ Tư nhìn về phía bạn tốt, nhưng thứ nhìn thấy lại là một khuôn mặt chết lặng, đờ đẫn.

“Nén bi thương nha Mỹ Sa.” Nàng ta nói khẽ.

Lư Mỹ Sa ngơ ngác đứng tại chỗ, gương mặt xinh đẹp đỏ như lửa thiêu, nhanh chóng tuôn ra đỏ ửng.

“Ta muốn đi tìm hắn hỏi cho rõ ràng!!” Bỗng nhiên, nàng quay người, bước nhanh chạy ra khỏi sảnh yến hội, phóng ra bên ngoài.

*

*

*

Trong Sơn Nhân y quán.

Trương Vinh Phương giao phó Tiểu Đông Tiểu Hạ sắp xếp lại dược liệu, hắn mới quay về từ tiệc tối bên ấy, nửa đường trực tiếp chuyển giao đôi bao tay Vân tặng cho Thiên Nữ.

Đối với Nghịch Thời hội, mặc dù hắn mang ơn, nhưng cũng không tin tưởng. Cho nên đồ vật đối phương tặng, hắn không dám trực tiếp sử dụng.

Huống chi, đôi bao tay kia không phải găng tay bình thường, mà hình như là một đôi Ma binh!

Ma binh đặc biệt không biết dùng thủ pháp gì chế tạo ra.

Bộp.

Hắn đang nghĩ ngợi chuyện kia, trên con đường chợ đêm người đến người đi bên ngoài, đột nhiên có một người xông vào.

Là Lư Mỹ Sa!

Nàng còn mặc trang phục lúc ở tiệc tối, không hề dừng lại dù một bước, trước tiên là bước vào y quán.

Đi đến trước quầy lễ tân, bộ ngực nàng phập phồng kịch liệt, con mắt bình tĩnh nhìn Trương Vinh Phương.

“Ta hỏi ngươi, bây giờ, ngươi còn thích ta hay không?!” Nàng đã giấu những lời này trong lòng không biết bao lâu rồi.

Mà bây giờ, cuối cùng nàng cũng thật sự hỏi ra miệng.

“Nghĩa là gì?” Trương Vinh Phương trợn mắt nhìn, vô cùng ngạc nhiên.

“Thích ngươi? Chúng ta không thích hợp lắm thì phải?” Hắn còn đang nghĩ chuyện của Nghịch Thời hội, kết quả con nhóc này xông thẳng vào, há miệng phun ra một câu như vậy.

“Vừa nãy ngươi đi tham gia tiệc tối vì ta, quả thực ta vô cùng cảm động, nhưng…” Lư Mỹ Sa cắn răng nói.

“Ta đi tham gia tiệc tối vì ngươi khi nào?” Trương Vinh Phương lại ngạc nhiên lần nữa.

Chương 1398 - Chắc chắn (5)

“Không phải sao? Vậy ngươi đi tới đó làm cái gì!?” Lư Mỹ Sa sửng sốt, cảm giác trong đầu nổ vang ầm ầm.

“Ta đi gặp một người bạn, người bạn đối xử rất tốt với ta trước kia. Không ngờ đúng lúc đụng phải ngươi cũng ở đó.” Trương Vinh Phương thành thật trả lời.

“Thật sự không phải là vì ta??” Lư Mỹ Sa không cam lòng hỏi lại lần nữa.

“….” Trương Vinh Phương không phản bác được. Nhưng suy xét đến việc người này là thân muội của tỷ phu, thế là hắn giơ tay vuốt vuốt tóc nàng.

“Thật có lỗi, mặc dù ngươi cũng xinh đẹp, nhưng không phải kiểu mà ta yêu thích. Xin lỗi.”

“…..” Lúc này cả người Lư Mỹ Sa hoàn toàn đỏ hồng cả người, làn da cứ như tôm bị luộc chín.

“Ngoài ra, cách thức thẳng thắn kiểu này vô cùng mới lạ, nhưng…”

A!!!

Bỗng nhiên Lư Mỹ Sa quay người quay đầu chạy mất.

Đảo mắt đã xông ra khỏi y quán, biến mất trong đám người mênh mông.

Trương Vinh Phương không còn lời để nói, nhìn đối phương. Hắn đã nói mà, gần đây cô nương này cứ luôn biểu hiện là lạ. Thì ra trong lòng có ý thế này.

Nhưng vô cùng đáng tiếc, bất kể là tính cách hay là thực lực, bọn họ đều cực kỳ không thích hợp.

Lúc này, hắn không hề để tâm về việc này, không nghĩ nhiều nữa.

Thời gian lại tiếp tục yên tĩnh chảy xuôi.

Trương Vinh Phương bắt đầu dần dần thích ứng với tiết tấu bây giờ, vào lần trước lần thứ mười ba tìm Thạch Thần luận

bàn.

Lần này, hắn ta chạy mất dạng.

Thạch Thần không làm.

Ngay cả Nghi Vân Ngụy Vụ cũng không triển khai, cũng không biết bản thân hắn ta đã chạy tới nơi nào rồi.

Chỉ để lại một thôn nhỏ trống rỗng trong núi hoang. Còn lại chẳng có gì khác.

Trương Vinh Phương rơi vào đường cùng, chỉ có thể tiếp tục tìm kiếm tàn thần mới.

Nhưng tàn thần xung quanh Vu Sơn nhiều như vậy, tuy nhiều tàn thần, nhưng vẻn vẹn chỉ là một khu vực nhỏ như thế, đương nhiên sẽ không có bao nhiêu.

Tìm thấy ba cái đã là lịch sử tích lũy hùng hậu.

Hắn lại không muốn rời khỏi nơi đây quá xa.

Thế là cứ tiếp tục cuộc sống như vậy. Mỗi ngày nghiên cứu hệ thống huyết liên, cảm ngộ đạo tụ thế của Đại Tông Sư. Đồng thời nhìn điểm thuộc tính không ngừng tăng lên mỗi ngày.

Trong nháy mắt, đã sắp đến cuối năm.

Cuộc sống Trương Vinh Phương bình tĩnh mà an nhàn, không có tranh đấu, không có bất ngờ, vẻn vẹn chỉ là thời gian thường nhật của người bình thường.

Mà trong thời gian bình thản này, thuộc tính của hắn cũng được tích lũy đến cấp độ trên trăm điểm mới một lần nữa.

Ngay tức khắc hắn lại có thiên phú đặc chất mới xuất hiện

Tuyết lớn rơi đầy trời.

Gió thổi bông tuyết gợn lên nghiêng đi, bắn xuống kiến trúc đô thành phía dưới giống như một mũi tên.

Điện Linh Vân.

Tân đế ngồi ngay ngắn trên đế vị, thân mặc long bào đế quan, rèm châu che khuôn mặt lại, không nhìn rõ nét mặt.

Bên cạnh hắn cũng có một chỗ ngồi, là Nhạc Đức Văn lúc này đang ngồi ngay ngắn hai mắt hơi khép lại.

Phía dưới buổi triều sớm, văn võ bá quan đứng thẳng thành hai hàng, lặng ngắt như tờ.

“Bây giờ ba vị Thần Tướng sắp vào triều yết kiến, mặc dù bệ hạ không thể đón tiếp sơ suất, nhưng lúc này tân triều mới lập, chỉ tính quân lực dưới trướng ba vị Thần Tướng đã vượt xa đô thành mấy lần, sau khi trở về mà lại không đến điện Linh Vân trước tiên, ngược lại lại muốn chúng ta chờ chực nơi này.”

Lão thần ở vào vị thứ nhất bên trái, mở miệng trầm giọng nói.

Người này tên Tô Tạp Nha Mộc Thiết, chính là gia chủ đại quý tộc người Linh mới nhậm chức sau khi tả tướng ban đầu mất tích bí ẩn.

“Thần Tướng quay về trước tiên nên giao lại quân quyền, đi tới Tuyết Hồng các thì cũng coi như hợp quy củ.” Hữu tướng là lão giả tóc đen để râu dê, nhưng dáng người cao to cường tráng, lúc này vuốt hàm râu hai mắt híp lại, đứng ở một bên bình chân như vại.

Người kia tên là Quý Tam Hà, nhìn thái độ là biết không hợp với tả tướng, hình như cũng không thèm để ý tân đế bây giờ.

Quý Tam Hà là trọng thần vào thời Linh Chí Đế, bây giờ tân đế đăng cơ, lúc trước ông ta đứng trong trận doanh phản đối. Đáng tiếc sau khi thất bại, cũng không thể không thỏa hiệp.

Tương tự cũng là một trong các gia chủ đại quý tộc người Linh, mặc dù bọn họ đứng ở đội thất bại, nhưng không đụng phải quá nhiều thanh trừ, chỉ là sản nghiệp gia tộc và thế hệ con cháu chịu không ít thiệt hại, nhưng trên mặt căn cơ, vì nắm giữ Linh ấn nên cũng không e ngại bên ngoài.

Chỉ cần Linh ấn vẫn còn ở trên tay, vị trí đại quý tộc người Linh sẽ không thay đổi, đây là quyền lực căn bản Linh Phi giáo đã ban tặng.

Đây cũng là lý do căn bản vì sao bọn họ không bị tân đế thủ tiêu.

“Bây giờ côn đồ Hồng Cân đã được áp chế sơ bộ, đại cục các tỉnh quay về ổn định. Trước đó Thần Tướng không ra tay, bây giờ lên đường trở về, ứng đối như thế nào, sợ là vì Đại Giáo Minh mà đến.”

Chương 1399 - Chắc chắn (6)

Nguyên lão trưởng Tập Hiền viện là người mới Đại Đạo Giáo mới đẩy lên, lúc này hắn ta mở miệng đồng thời nhìn về phía Nhạc Đức Văn.

Đại Giáo Minh mới ổn định thế cục, Thần Tướng đã ra mặt, khó đảm bảo không phải ra tay là nhằm vào thời cơ lúc này.

"Các vị ái khanh có cách ứng đối hay không?" Tân đế đưa mắt nhìn Nhạc Đức Văn, lên tiếng nói.

Bây giờ trong triều chia làm hai phái.

Tân phái do Đại Giáo Minh cầm đầu, và cựu phái do Tuyết Hồng các và quý tộc người Linh cầm đầu.

Trước khi Thần Tướng trở về, bây giờ là tân phái chiếm thượng phong tuyệt đối. Nhưng hiện tại Thần Tướng đã trở về, đem lại số lượng quân lực cao thủ lớn, thế cục lập tức đảo ngược hoàn toàn.

Cho nên cựu phái đã nhìn thấy hy vọng trở lại, bắt đầu nhảy ra kêu lên.

Trong quý tộc người Linh, Tô Tạp thân làm tả tướng, lại chỉ có một mình hắn ta là quý tộc ủng hộ tân phái. Cho nên ban đầu hắn ta mở miệng, đã bày tỏ lập trường trận doanh vô cùng rõ ràng.

"Thực ra, nếu theo trình tự thời tiết, bây giờ đúng lúc rơi vào tiết dâng tặng tế tự đất trời, hay là bệ hạ có thể dùng cớ này, thân chinh đi tới Tuyết Hồng các tế bái đất trời. Như thế cũng có thể hòa hoãn quan hệ với ba vị Thần Tướng." Một tướng lĩnh toàn thân mặc trọng giáp vàng đậm bước lên trước cất cao giọng nói.

"Hoang đường! Trên đời nào có bệ hạ di chuyển đến chỗ thần tử! Cho dù là Thần Tướng đích thân đến, cũng cực kỳ thiếu lễ phép!" Lễ bộ thượng thư vội vàng tiến lên lớn tiếng nói.

"Dù sao cũng có tế bái thời tiết làm lá chắn, còn có thể hòa hoãn quan hệ, nhất cử lưỡng tiện, còn không mất mặt mũi, có gì mà không thể?" Tướng lĩnh kia không hiểu.

Hai bên một văn một võ lập tức vì điều này mà bắt đầu vì lập trường mà bác bỏ đối phương.

Tướng lĩnh dẫn đầu là người Hồ Tây, tóc vàng mắt xanh, eo thô người tráng, nói tiếng Đại Linh không linh hoạt bằng đối diện, mắt thấy nói không lại, lập tức cuống lên, muốn bước lên động thủ. Sau đó bị mấy tướng lĩnh bên cạnh giữ chặt khuyên nhủ.

Nhất thời cả đại điện triều đình ầm ĩ, cứ như là chốn phố xá sầm uất.

Mọi người đều không để bụng, hoặc nói là tập mãi thành thói quen.

Người Linh trọng võ trọng lợi, trước kia còn có quy củ, nếu không phục ý kiến của đối phương, đánh nhau một trận tại chỗ để quyết định thắng bại.

Bây giờ còn biết thiết lập một bộ lễ, tốt hơn trước kia rất nhiều.

Cũng may tướng lĩnh người Hồ Tây ầm ĩ kia không thượng vị dựa vào quân công, mà là người Hồ Tây thiện thương, vị này tiêu đủ nhiều tiền, kinh doanh đủ mạnh, dưới trướng có thể nuôi quân đội, ngược lại giá trị võ lực là chuyện khác, chỉ thế thôi.

Nhìn triều đình phía dưới quậy thành cãi nhau, tân đế khẽ thở dài một chút, không tự chủ mà nhìn về phía Nhạc Đức Văn.

Ông ngồi ngay ngắn tại chỗ, mặt không đổi sắc. Cứ như hoàn toàn không nghe thấy những tạp âm này.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút, mấy tháng nay, trừ việc ngẫu nhiên thương thảo chính sự ra, một khi vấn đề liên quan đến Thần Tướng, cuối cùng tất cả đều diễn biến thành dáng vẻ như vậy.

Đại thần tân phái phần lớn là người mới do Đại Giáo Minh Nhạc Đức Văn đề bạt cầm đầu, thậm chí còn có vài người là thần tử cấp thấp lúc trước chưa từng được tiếp xúc với hạch tâm cao tầng, hoàn toàn không rõ Thần Tướng có bao nhiêu đáng sợ.

Nhưng bọn họ không rõ, chứ trong lòng tân đế vẫn sáng tỏ.

Cho nên hắn không dám tùy tiện làm ra động tác gì quá lớn, phần lớn khi có động tác gì đều sẽ nhìn Nhạc Đức Văn trước.

Đáng tiếc, hôm nay lão Nhạc vẫn giống như trước kia, không nói một lời, ngồi xem mây lên mây xuống.

Sau khi đợi một lúc không có động tĩnh, tân đế bất đắc dĩ, nhìn thời gian cũng gần đến giờ rồi, đang muốn ra hiệu bãi triều.

Đột nhiên lối vào đại điện có một bóng người khôi ngô cao lớn nhanh chóng đi vào.

Người này mặc trọng giáp thuần trắng viền vàng, trùm cả đầu, không nhìn thấy gương mặt, trên khải giáp giữa lồng ngực chạm trổ vô số chữ nhỏ tỏa văn tinh mịn như hoa văn.

Sau người khoác áo choàng màu trắng nhung dài nặng nề, chậm rãi kéo lê trên mặt đất.

“Thần Tướng: Cát Cổ Nhĩ Phu A Lôi Xích vào triều yết kiến!” Lúc này quan tuyên phía ngoài mới như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, la lớn.

Bành, bành, bành!

Bóng người bước từng bước một giữa tấm thảm dày đặc xám đen của đại điện, phát ra âm thanh giẫm đạp nặng nề.

Hình như mũ giáp của hắn có chỗ khác với võ tướng còn lại, trên đỉnh đầu có sừng thú đặc biệt cùng loại với sừng hươu. Lại thêm chiều cao gần ba mét, chiều ngang cơ thể một mét bảy mét tám, giống như một thành lũy kim loại nhỏ di động, chỉ nhìn một cái đã có thể khiến người ta cảm thấy hô hấp cứng lại.

Lúc này những người trong nhóm tân phái của Nhạc Đức Văn nhao nhao tập trung ánh mắt trên người người này.

Chương 1400 - Chắc chắn (7)

Ở đây cũng có vài cao thủ Tông Sư, Đại Tông Sư, có thể sống sót sau thay đổi lớn lúc trước, đều là các cường giả đỉnh cao trong trận doanh.

Trong tập tục thượng võ của Đại Linh, kẻ yếu không có đất để sinh tồn.

Người bình thường, hoặc là phụ thuộc vào cường giả, hoặc là tự mình làm cường giả.

Bành.

Người vừa tới dừng bước chân lại, đứng chính giữa đại điện, ngẩng đầu nhìn về phía tân đế, hai mắt dưới mũ giáp là màu thuần bạc, mang theo vẻ lạnh băng và cao cao tại thượng nào đó.

Tân đế không tự chủ được mà hơi tránh đi.

Người vừa tới chuyển ánh mắt đến trên người Nhạc Đức Văn ngồi ngay ngắn một bên.

"Đã lâu chưa về, ngược lại không ngờ rằng kẻ đi lên phá hoại quy củ lại là ngươi, lão Nhạc."

"Đại đạo luân chuyển, thiên mệnh sở quy. Thế nào? Ngươi không phục?" Hai mắt Nhạc Đức Văn chậm rãi trợn to, nhìn thẳng vào đối phương, không hề lui bước.

"Phục?" Cát Cổ Nhĩ Phu cười to, "Nhạc chưởng giáo, ta là người thô kệch, không hiểu những tính toán cong cong thẳng thẳng của mấy người."

"Ngươi đã xưng danh đại thế đã thành, thiên mệnh sở quy, vậy chỉ dùng thiên mệnh của ngươi, đại thế của ngươi tới dọa chết ta đi."

"Ngược lại là ta muốn nhìn thử, là thiên mệnh của ngươi mạnh hơn, hay là quân thế của ta mạnh hơn?"

Giọng hắn vang lên như chuông đồng oanh tạc khuấy động trên triều.

Tất cả triều thần dồn dập yên tĩnh lại, cho dù là Tông Sư hay Đại Tông Sư, dù có Tự Cường Chi Tâm, thời điểm này cũng không dám mở miệng lung tung.

Tự Cường Chi Tâm là tự cường, không phải tự sát.

Rõ ràng lúc này Thần Tướng trở về là để uy hiếp Nhạc Đức Văn.

Hai đại thế lực mạnh nhất tranh chấp liên lụy đến thiên hạ, ai bị cuốn vào trong cũng là châu chấu đá xe.

Nhạc Đức Văn không nói nhảm, chậm rãi đứng dậy khỏi chỗ ngồi. Đi xuống bậc thang từng bước một, đi về phía Thần Tướng.

Theo từng bước ông đi tới gần, mây mù màu xám như là hỗn độn quanh quẩn dâng lên theo sau người ông.

Mây mù kia chỉ có người Luyện Thần mới có thể nhìn thấy, trong đó có từng gương mặt thần phật như ẩn như hiện, mà kẻ ngồi ngay ngắn trên cùng chính là hai vị Thiên Tôn và Nguyệt Thần Đại Đạo Giáo.

Cát Cổ Nhĩ Phu cười lạnh, cũng chậm rãi bước về phía trước, tay đè chặt đao lưỡi cong màu vàng kim bên hông.

Sau người hắn chậm rãi tỏa ra sương mù thuần trắng, quan trọng nhất trong đó, một đôi mắt dựng thẳng con ngươi màu xanh thẳm như màu sắc của bầu trời, bỗng mở ra.

Chỉ một đôi mắt đã rộng trọn vẹn mấy thước, dài hơn mười thước, cứ như một khe nứt hẹp dài to lớn, lơ lửng sau lưng Cát Cổ Nhĩ Phu cứ như một cánh cửa.

*

*

*

Tuyết lớn bao trùm tất cả mái nhà phòng ốc phủ Vu Sơn.

Rất nhiều chỗ đã bắt đầu có con nít đắp người tuyết, ném tuyết. Tuyết lành là điềm báo năm được mùa, đúng lúc tuyết lớn cho dấu hiệu sang năm thu hoạch bội thu.

Vào lễ mừng năm mới.

Không ít phú hộ nội thành bắt đầu treo pháo hoa.

Phủ Mộc Xích cũng mua không ít, đặt chồng chất cùng nhau.

Trong viện, Trương Vinh Phương, Trương Vinh Du, tỷ phu Tốc Đạt Hợp Kỳ, đám vú em ôm cháu trai đều tụ lại với nhau, nhìn cảnh tượng người làm trong nhà tụ họp lại mồi pháo hoa.

Trên mái hiên cũng đổi thành vẽ đồ án vui mừng và đèn lồng đỏ, phía trên mấy cung phụng uống rượu, giao đấu trong sân cách đó không xa, cược thắng thua uống rượu.

Trong tiếng đao kiếm va chạm, nhóm người hầu chung quanh thấy vậy thỉnh thoảng truyền ra từng tiếng kinh hô.

Lúc này Trương Hoán Thanh đã có thể đứng lên chậm rãi đi lại.

Chỉ là từ khi còn nhỏ, hình như hắn không thích cười, khuôn mặt nhỏ căng thẳng, căng thẳng dị thường, trong tay nhỏ mập mạp bị dúi vào một xác pháo, lắc lư mấy lần rồi thì không dám cử động gì nữa, bất kể mẫu thân hắn đẩy hắn quay hắn thế nào, toàn thân hắn vẫn căng cứng, trên trán đổ mồ hôi lạnh.

Dáng vẻ này chọc cho người chung quanh cười phá lên.

“Ơ Mỹ Sa đâu? Sao mà gọi rồi mà nàng vẫn chưa ra đây?” Trương Vinh Du nghi ngờ nói.

“Mỹ Sa tiểu thư nói nàng đau đầu, hơi cảm lạnh, sưởi lò sưởi trong phòng xong cũng không ra ngoài.” Một thị nữ trả lời.

Trương Vinh Du nhìn đệ đệ Trương Vinh Phương ở bên cạnh mỉm cười, gần đây dáng người khôi phục thần kỳ còn được chừng một mét tám, thoạt nhìn khá bình thường.

Xem ra quả thực trình độ hơn hai mét gần ba mét trước đó có hơi không bình thường.

Với lại, lần này, ngược lại là đệ đệ khó có lúc mời một bạn gái về trong nhà làm khách.

Cô nương kia thật sự xinh đẹp mông lớn, nhất định có thể sinh rất nhiều con.

Trương Vinh Du để mắt quan sát tỉ mỉ nữ tử bên cạnh Trương Vinh Phương. Ừm, chỉ là phía trên có hơi phẳng…

Nhiễm Hân Duyệt bị Trương Vinh Du vụng trộm dò xét, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Mấy ngày trước nàng là đại biểu cho Nghịch Thời hội, để giải quyết triệt để di chứng Bái Thần trong cơ thể, nàng đã chủ động tiếp nhận đạo tịch huyết duệ Trương Vinh Phương ban cho.

Chương 1401 - Chắc chắn (8)

Nể tình quan hệ không tệ, bản thân Trương Vinh Phương cũng muốn thử, Bái Thần sau khi bị áp chế, có thể chuyển hóa thành huyết duệ hay không.

Thế là ra tay thử.

Kết quả thành công vô cùng thuận lợi.

Linh tuyến bị áp chế bài xích ra khỏi cơ thể, cơ thể bị cải tạo, được huyết nhục mới tái sinh ra thay thế toàn diện.

Nhưng trong quá trình đó, Trương Vinh Phương hao tốn rất nhiều máu tươi, mới có thể thay thế được.

Lượng hao tổn kia còn lãng phí hơn chế tạo một huyết duệ cấp một rất nhiều.

Nhưng chung quy đây vẫn là chuyện tốt. Người Bái Thần sau còn có thể dùng phương pháp này mà cứng rắn kéo mình về, khôi phục bình thường.

Điều này ở Nghịch Thời hội lúc trước là cực kỳ khó khăn.

"Không biết đã bao nhiêu năm rồi không tổ chức loại lễ hội này." Vết sẹo trên mặt Nhiễm Hân Duyệt cũng đã lành hẳn, lúc này làn da và tròng mắt của nàng đã có sự thay đổi, những người không cực kỳ quen thuộc với nàng có thể không nhận ra dáng vẻ lúc này của nàng.

"Đây là ta muốn." Trương Vinh Phương ở bên cạnh nhẹ giọng nói: "An ninh, hòa bình, an toàn, không cần lo lắng mỗi phút mỗi giây sẽ có người đánh lén ngươi, ám sát, gây nguy hiểm cho ngươi. Cuộc sống như vậy, sao lại có người không thích? Ta không thể hiểu được."

"Ha ha." Nhiễm Hân Duyệt ở bên cạnh không dám nói lời nào.

Sau khi tận mắt thấy cảnh kẻ này giết sạch một ngôi làng của tín đồ tàn thần vừa mới tìm thấy, rất nhiều cao thủ của Nhân Tiên quan xông lên, hút khô tất cả kẻ thù.

Lúc này nàng mới hiểu, cái gọi là muốn cuộc sống hòa bình, và hành vi ra tay bạo lực tàn nhẫn của hắn về cơ bản là hai

nhân cách riêng biệt.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đánh giá nội bộ của Nghịch Thời hội đối với người này là cực kỳ chính xác.

Nhiễm Hân Duyệt nhớ lại những nhận xét về Trương Vinh Phương mà mọi người đưa ra trong cuộc họp lúc trước.

“Người này bề ngoài thích hòa bình, muốn được yên ổn hạnh phúc. Nhưng không phải là sự yên ổn của những người bình thường.

Điều hắn muốn là sự an toàn đi kèm với sự chắc chắn tuyệt đối rằng mọi thứ đều nằm trong tay mình.”

“Nhân Tiên quan Nhân Tiên quan, chỉ cần nhìn vào cái tên hắn lấy liền có thể thấy rằng trong lòng người này đặt mình như là một vị tiên nhân cao cao tại thượng, hắn chính là người đầu tiên trong số những Tiên Nhân. Đó là một sự tồn tại tách biệt với những người bình thường.

Bề ngoài, người này tính tình ổn định, nhưng thực ra là người sẽ dùng mọi thủ đoạn để đạt được mục đích của mình, hơi có kích thích thì sẽ dẫn đến cực đoan, cực kỳ nguy hiểm.

Điều duy nhất đáng được ăn mừng là trong lòng hắn vẫn còn một điểm mấu chốt.

Và điểm mấu chốt là mấy người một nhà tỷ tỷ và Nhạc Đức Văn chưởng giáo Đại Đạo Giáo.”

“Cho nên nếu chúng ta muốn hợp tác với hắn, cách tốt nhất là bắt đầu với một nhà tỷ tỷ hắn.

Và nếu muốn khiến hắn phát điên, hoàn toàn trở thành ác quỷ, tương tự cũng có thể bắt đầu từ một nhà tỷ tỷ hắn.”

“Trương Vinh Phương người này, bề ngoài nhìn đơn giản, nhưng thực chất nội tâm điên cuồng tàn nhẫn, lúc tiếp xúc thì phải giữ gìn ôn hòa, đừng phạm điều cấm kỵ. Nhớ kỹ nhớ kỹ.”

Oành.

Bỗng nhiên một quả pháo hoa nổ tung trên bầu trời, từ từ nở rộ như một bông sen tuyết.

Nó cũng kéo Nhiễm Hân Duyệt trở lại khỏi sự phân tâm.

Nàng liếc nhìn Trương Vinh Phương, lúc này sắc mặt hắn rất dịu dàng, ánh mắt nhìn chăm chú vào đứa cháu trai mà tỷ tỷ tiếp nhận, hoàn toàn không thể nhận ra đó là một đao phủ tàn nhẫn, dưới tay có ngàn vạn sinh mạng.

“Làm sao vậy?” Trương Vinh Phương chú ý tới ánh mắt của nàng, chuyển hướng ánh mắt hỏi.

“Không có gì, chỉ cảm thấy ngươi thực sự rất phức tạp.” Nhiễm Hân Duyệt nói.

“Phức tạp? Ta chỉ vì cuộc sống an toàn thôi.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Bây giờ không có ai uy hiếp được ngươi đúng không? Tại sao ngươi lại muốn tìm kiếm những tàn… đó?” Nàng còn chưa nói xong, nhưng Trương Vinh Phương đã hiểu rõ ý tứ.

“Đó chỉ là lo trước tính sau thôi. Dù sao sau này nói không chừng sớm hay muộn, chúng ta có thể phải đối đầu với những tồn tại đó.” Trương Vinh Phương trả lời: “Thay vì đợi đến lúc trở tay không kịp, không bằng ta tiên hạ thủ vi cường.”

“…” Nhìn đi, đây chính là không bình thường.

Nhiễm Hân Duyệt không nói gì.

Vì lý do này, trong thời gian này, Nhân Tiên quan đã xuất kích khắp nơi, cướp đoạt thế lực tông giáo của tàn thần, những thế lực đã bị chôn vùi trong lớp bụi lịch sử thì còn may.

Nhưng nhiều hơn là những tín đồ lánh đời còn sót lại, mỗi khi gặp phải loại này, biện pháp xử lý của Nhân Tiên quan là giết sạch toàn bộ.

Lúc này bình tĩnh nhìn lại tất cả những điều này, Nhiễm Hân Duyệt càng ngày càng cảm nhận sự nguy hiểm của Nhân Tiên quan.

Đồng thời nàng cũng không biết có phải là ảo giác của mình hay không, nàng luôn cảm thấy Trương Vinh Phương càng ngày càng sâu không lường được.

Chương 1402 - Chắc chắn (9)

Vào thời điểm này, ở một chỗ khác của phủ Vu Sơn.

Đông Phương Mục ngồi ngay ngắn trên tầng cao nhất của tửu lâu, rót rượu và nghe nhạc trên sân thượng, còn có hai người khác ngồi quanh bàn với ông ta.

Một người là một văn sĩ trung niên với khuôn mặt chữ điền.

Người còn lại là một nữ tử nữ giả nam trang, vẻ ngoài lạnh lùng mặc áo xanh Nho sam.

"Hai vị mới đến nơi này, lão hủ là người bản địa, ngoại trừ chiêu đãi, còn có một số việc cần chú ý, muốn giải thích rõ ràng với hai vị." Đông Phương Mục đặt rượu đã rót ra trước mặt hai người họ.

"Mục huynh, nếu như ngươi muốn nói là việc của Nghĩa Mạch, chúng ta đã sớm biết, chỉ cần ra tay mang kiếm đi liền rời khỏi đây, không nhọc quan tâm." Nữ tử áo xanh lạnh lùng nói.

"Thực lực Cô Vụ học cung quả thực phi phàm, nhưng dù như thế nào, bảy mạch đều là chính môn của chúng ta, học cung cũng chỉ là sản phẩm thỏa hiệp năm đó. Trong đó môn hộ đông đảo, cho dù hai vị thiên phú hơn người, thực lực tuyệt hảo, cũng không có khả năng đại biểu cho toàn bộ học cung." Đông Phương Mục nói.

"Mục huynh có chuyện thì cứ nói thẳng. Cần gì quanh co lòng vòng?" Nữ tử nói.

"Cũng được." Đông Phương Mục gật đầu: "Ta biết hai vị đến đây là vì Nghĩa Quân Tử kiếm. Học cung luôn luôn muốn nắm giữ bảy đại Quân Tử kiếm, bây giờ đúng lúc Nghĩa Mạch suy yếu, liền quyết định cơ hội đến đây. Nhưng, phủ Vu Sơn này không đơn giản như hai người nghĩ."

"Ý là gì? Nghĩa Mạch bây giờ đã tan hoang, chỉ còn lại đan thư, địa cung, trận pháp các loại là còn có thể có chút thực lực, chút nội tình đó sao có thể bảo vệ được Quân Tử kiếm?" Một gã văn sĩ trung niên mặt chữ điền khác trầm giọng nói.

“Bảy mạch tự xưng mình là chính thống, sống trong quá khứ vinh quang đương nhiên là không có chút ý nghĩa nào. Hậu nhân Nho đạo như chúng ta, cũng giống như mấy đại học cung, đều không để vào mắt.

Nhưng… Ngoại trừ phúc khí tiền bối để lại, thành Vu Sơn vẫn còn có một thế lực lớn, hai vị phải cẩn thận một chút.”

“Ồ? Kính xin Mục sư huynh chỉ điểm.” Văn sĩ trung niên híp mắt, ôm quyền nói.

Đông Phương Mục thấy thái độ của hai người này không để ý lắm, liền biết trong lòng hai người căn bản cũng không thèm để ý.

Lập tức cũng cười, nói.

“Không biết hai vị hồi trước đã từng nghe nói về Nhân Tiên quan chưa?”

“Nhân Tiên quan?” Hai người đều sửng sốt, văn sĩ trung niên nhíu chặt lông mày, hình như nhớ ra cái gì đó.

“Ngươi nói là những kẻ hút máu tươi, công pháp tà ác đến cực điểm Huyết tiên chi đạo Nhân Tiên quan kia?” Văn sĩ trầm giọng nói.

“Chính xác. Nhưng tà ác đến cực điểm này đến từ đâu?” Đông Phương Mục hơi ngạc nhiên. Ông ta chưa bao giờ nghe còn có cách nói như vậy ở gần Vu Sơn.

“Huyết Tiên đạo là mấy ngày gần đây dần dần truyền ra tin đồn. Ở biên cảnh phụ cận, rất nhiều hảo thủ đều chết dưới sự săn bắt của Huyết Tiên. Nghe đồn bọn hắn dựa vào mà sống, hành động tàn nhẫn đẫm máu, động một tí muốn diệt cả nhà người ta, tàn nhẫn đến cực điểm!” Văn sĩ nghiêm mặt nói.

“Quan chủ Nhân Tiên quan này đang ở trong phủ Vu Sơn.” Đông Phương Mục nói.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt hai người lập tức hơi thay đổi.

“Chuyện này là thật?”

“Tất nhiên.” Đông Phương Mục trả lời: “Cho nên, phải tránh không nên làm loạn ở chỗ này. Chỉ cần sơ ý một chút, tính mạng có thể gặp nguy hiểm!”

“Lúc trước nghe đồn quan chủ Nhân Tiên quan đánh chết Linh Tướng tàn giáo, không biết…” Nữ tử áo xanh kìm lòng không đặng hỏi.

“Là thật.” Đông Phương Mục thở dài gật đầu.

Ngay lập tức, khuôn mặt của hai người trở nên căng thẳng hơn, hai tay bất giác nắm chặt lại.

“Đa tạ Mục huynh đã cho biết tin tức, xem ra chúng ta chỉ có thể bàn bạc kỹ càng.” Văn sĩ trung niên ôm quyền nói.

“Không dám, không dám.” Đông Phương Mục cười nói.

Thực ra, cho đến nay, ông ta đã ở sau lưng giúp Trương Vinh Phương đuổi đi không biết bao nhiêu đại diện của các thế lực.

Nho giáo nội đấu, kể từ khi Trần Quân Trầm mất tích, bên trong đã chia thành ba nhánh.

Một nhánh là truyền thống bảy mạch, nắm giữ Quân Tử kiếm, đời đời truyền thừa, thế lực không mạnh, nhưng căn chính miêu hồng*, rất nhiều truyền thừa.

*Căn chính miêu hồng (根正苗红): Ý chỉ những người có xuất thân gia đình tốt.

Nhánh thứ hai là do một số người trong Nho môn kết hợp với phép tắc của người Linh, đổi dây cung dễ rút lui, đổi thành thế lực mới. Bộ phận này phần lớn lấy học cung là đại diện.

Bộ phận thứ ba là hậu nhân đã từng là đại Nho như Đông Phương Mục ông ta.

Mà bên trong Nho giáo, rất nhiều người thực ra chỉ công nhận nhánh thứ nhất và thứ 3. Mặc dù nhánh thế lực thứ hai là mạnh nhất, nhưng luôn bị coi là con rối do Linh đình nâng đỡ. Cực kỳ không được hoan nghênh.

Không lâu sau, hai người liền đứng dậy vội vàng rời đi.

Chương 1403 - Chắc chắn (10)

Đông Phương Mục ngồi ngay ngắn một mình, ngẩng đầu nhìn pháo hoa nổ tung phía trên Vu Sơn phủ, trong lòng bỗng nhiên trở nên bình tĩnh hơn.

Quả thực, Trương Vinh Phương của ngày hôm nay giống như một quả bom hẹn giờ, ở lại trong thành.

Nhưng lực uy hiếp đủ để ngang hàng với thực lực đáng sợ của Linh Tướng, lại có thể vì người ở đây mà ngăn cản được rất nhiều kẻ đến tập kích.

Tất nhiên, ông ta đã đồng ý với Trương Vinh Phương sẽ giữ bí mật, không tiết lộ mối quan hệ của hắn với tỷ tỷ. Đây là vì ân cứu mạng lúc trước, cũng là để duy trì sự yên ổn của tòa thành trì này.

Bưng rượu lên, Đông Phương Mục ngẩng đầu uống một hơi cạn sạch.

“Lão sư, chẳng lẽ Cô Vụ học cung cứ như vậy từ bỏ à?” Sau lưng ông, một đệ tử chậm rãi đi tới.

“Đương nhiên là không thể nào. Cơ hội tốt như vậy để cướp đoạt Quân Tử kiếm, ngươi nghĩ rằng họ sẽ bị đe dọa chỉ vì một cái tên không?” Đông Phương Mục nói.

“Vậy là họ sẽ quay lại?” Đệ tử hỏi.

“Không chỉ sẽ quay lại, mà lần sau, cũng sẽ không đơn giản như vậy. Lần này thú vị, người hộ đạo của Nghĩa quân tử có lẽ nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người.” Đông Phương Mục mỉm cười nói.

Có lẽ vào giờ phút này, những người bày thế trận chờ quân địch, canh phòng nghiêm ngặt của phủ Mộc Xích cùng Trương Vinh Du, chắc sẽ nghi hoặc tại sao những người từ Cô Vụ học cung đến rồi lại rời đi.

*

*

*

Ra khỏi nhà tỷ tỷ, Trương Vinh Phương bước chầm chậm trên con đường phủ đầy tuyết trắng.

Bây giờ thế cuộc của sư phụ bên kia càng ngày càng ổn định, Đại Giáo Minh vô địch thiên hạ, sư phụ Nhạc Đức Văn cũng là quyền khuynh thiên hạ, không ai có thể địch lại, nghe nói đã bắt đầu việc tuyển chọn đồ đệ mới.

Phỏng chừng ông cũng không quan tâm đến đệ tử tiền nhiệm của mình đang như cá ướp muối ở đây.

Chỉ là…

Trương Vinh Phương ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời đêm mênh mông, trong lòng bỗng nhiên dâng trào một cảm giác cô đơn khó hiểu.

“Tại sao? Rõ ràng mọi thứ bây giờ đều là thứ ta muốn, thứ ta hằng theo đuổi mà sao ta vẫn cảm thấy không đúng?”

Hắn nhớ lại quá khứ, cuộc sống lúc đó tuy nguy hiểm, tuy đe dọa khắp nơi nhưng luôn có một mục tiêu, một kỳ vọng chờ đợi, thôi thúc hắn không ngừng đi lên.

Mà hiện tại…

Dù là sư phụ hay tỷ tỷ, cuộc sống đều thuận buồm xuôi gió, vạn sự như ý, không cần hắn nhúng tay giúp đỡ.

“Thôi bỏ đi, suy nghĩ nhiều như vậy làm gì? Đã đến lúc trở về rồi!” Trương Vinh Phương chọn cách gạt những suy nghĩ rối loạn trong đầu sang một bên.

Điểm thuộc tính đã đạt đến mốc một trăm mới, đã đến lúc có thiên phú mới rồi.

Mũi chân điểm một cái, hắn nhảy lên hướng xa xa lao ra khỏi thành.

Chẳng bao lâu sau đã trở lại Nhân Tiên đài.

Ngoài dự liệu của hắn là có một lá thư bên cạnh chiếc bàn đá.

Bìa ký tên là Đinh Du.

“Quan chủ, lúc trước Đinh sư huynh một mình đến đây, để lại lá thư này liền rời đi.” Đệ tử đạo nhân trông coi giải thích nói.

Trương Vinh Phương nhíu mày, cầm lá thư lên, xé ra xem xét.

Trong thư kể về thực lực và tu vi hiện tại của Đinh Du, hắn ta đã thành công bước vào cực hạn Ngoại Dược, đồng thời hoàn toàn nắm vững việc sử dụng huyết duệ đạo cơ của chính mình.

Lần này để lại lá thư này là để nói lời tạm biệt với Trương Vinh Phương.

"Tiểu tử này!" Trương Vinh Phương ngay lập tức nghĩ đến suy nghĩ của Đinh Du.

Hắn ta muốn đi tìm Hải Long báo thù!

Mặc dù trên giấy không viết một chữ nào liên quan đến báo thù, nhưng Trương Vinh Phương đã nhìn ra được suy nghĩ trong lòng của Đinh Du.

Lúc đầu hắn đồng ý với Đinh Du sẽ giúp hắn ta báo thù nên mới có thể kiềm chế đưa về môn hạ của mình.

Bây giờ…

Thở hắt ra một hơi dài, Trương Vinh Phương không có ý định đi tìm Đinh Du.

"Thông báo cho Cầm đạo nhân đuổi theo Đinh Du, trợ giúp hắn ta động thủ với Hải Long."

"Vâng." Đạo nhân vội vàng rời đi.

Sau khi gấp lá thư lại, đặt lại trên bàn, Trương Vinh Phương lại thở dài một tiếng.

Nhìn lên vầng trăng khuyết,

Hắn chợt nhớ đến Nhạc sư phụ, nhớ đến cuộc sống của hắn ở Thiên Bảo cung lúc trước.

Bây giờ Hải Long lệ thuộc vào Tây tông, Tây tông đã gia nhập vào Đại Giáo Minh, mà Đinh Du đi đến ra tay với chúng…

Trong mắt hắn sư phụ rất tốt, trong mắt người ngoài, Đại Đạo Giáo có thể tiếp nhận ngay cả một tồn tại tà ác như Tây tông, điều này đã thể hiện bản chất của nó.

Có lẽ trong mắt người ngoài, Nhạc Đức Văn vốn là kẻ ác số một thiên hạ, trùm phản diện số một.

"Mọi người cùng nhau sống một cuộc sống yên bình, không được à? Tại sao suốt ngày cứ phải giết tới giết lui?"

Trương Vinh Phương cảm thấy vừa rồi chính mình cảm thấy vô vị, chắc là vì những người xung quanh đều đang bận rộn với công việc của họ.

Chương 1404 - Chắc chắn (11)

Nếu họ đều không bận rộn và mệt mỏi như vậy, có lẽ họ sẽ có tâm trạng để tận hưởng cuộc sống.

Nghĩ đến đây, hắn chậm rãi nhắm mắt lại, mở thanh thuộc tính ra, nhìn về phía trị số sinh mệnh lúc này.

[Trương Vinh Phương 499-499.]

Một điểm thuộc tính còn giữ lại cuối cùng vẫn nằm ở phía dưới, lặng lẽ chờ đợi được thêm vào.

Khi sinh mệnh của hắn đạt đến mức bốn trăm, hắn đã cảm thấy khác với trước đây.

Trước kia bị thương, một vết thương nghiêm trọng sẽ phải mất vài giây mới có thể hồi phục. Bây giờ, hắn nghi ngờ khi mình bị thương thì sẽ đồng thời lành lại và khôi phục.

Gạt suy nghĩ đi, nhìn thanh thuộc tính, trong lòng Trương Vinh Phương cũng dâng lên vẻ chờ mong.

Ngay lập tức, với một ý nghĩ, một điểm thuộc tính đã được thêm vào sinh mệnh.

499 trong nháy mắt nhảy lên 500.

Lời hứa với Đinh Du, Trương Vinh Phương không muốn nuốt lời, nhưng hôm nay mọi thứ thay đổi, hắn đứng ở vị thế này, bất luận làm như thế nào, đều gặp phải một cục diện lưỡng nan.

Không chỉ là một mình Đinh Du, vẫn còn mọi người Nghịch giáo dưới quyền hôm nay.

Ban đầu là để trả thù thần phật, bọn họ mới trung thành với mình như vậy. Nhưng hôm nay…

Trong lòng Trương Vinh Phương thở dài.

“Xem ra chỉ có thể chờ đợi ngày sau, tìm cơ hội tách Nhạc sư phụ ra khỏi chuyện này.” Chỉ là… nếu Nhạc sư phụ tiếp tục…

Suy đoán kế tiếp, hắn không có nghĩ tiếp nữa.

Một lần nữa tập trung sự chú ý đến thanh thuộc tính trước mắt.

Trương Vinh Phương nhìn chữ viết mới ở cột thiên phú đặc chất đang chậm rãi hiện lên.

Phía dưới cùng của tất cả thiên phú, nhóm chữ viết mới đang chậm rãi hiện lên, từ nhạt đến đậm.

[Thính giác siêu cấp - Tiên Huyết Hồi Âm.]

"???" Đây là thiên phú gì?

Trương Vinh Phương nghi ngờ trong lòng, đơn thuần nhìn từ mặt chữ, nhìn không ra thiên phú này là có ý gì, thân thể cũng không có gì thay đổi.

Hắn cấp tốc ngưng tụ sự chú ý trên thiên phú này.

[Thính lực của ngươi gia tăng với biên độ nhỏ. Nếu có huyết duệ ở phía xa nhắc tới tên hoặc danh hiệu của ngươi, Tiên Huyết Hồi Âm sẽ truyền lại âm thanh cho ngươi trong thời gian ngắn ngủi.]

Thiên phú nhắc nhở chỉ có một đoạn tin tức như vậy.

"…" Trương Vinh Phương bỗng có chút trầm mặc.

Năng lực này, có chút giống với năng lực đặc thù nào đó hắn nghe nói qua trước đây.

Đồng dạng là chỉ cần nhắc tới danh hiệu là có thể nghe được bộ phận nội dung liên tiếp tiếp theo. Chỉ có điều đây chỉ giới hạn trong huyết duệ.

Theo từng loại năng lực phía trước, cộng thêm thiên phú mới vào giờ phút này, Trương Vinh Phương bỗng có loại cảm giác vô hình.

Hắn dường như đang đi về phía Huyết Thần thuần túy.

"Không, thần phật của thế giới này càng giống như khách đến từ bên ngoài nào đó, cho dù là Huyết Thần."

Trương Vinh Phương theo bản năng cảm giác ký hiệu Huyết Thần bên trong huyết liên phía sau lưng.

Thế nhưng khiến hắn ngạc nhiên là, hoa văn Huyết Thần mạch lạc bên trong huyết liên thế mà lại nhỏ hơn trước một chút.

Nếu như nói trước đó là lớn cỡ nắm tay, như vậy hiện tại, nhiều lắm cũng chỉ lớn chừng quả trứng gà.

Nhỏ lại rất rõ ràng.

“Đây là… chuyện gì xảy ra!?”

Tâm tư trong lòng hắn lóe lên, năng lực lần này, nói hữu dụng thì đúng thực là không nhiều lắm.

Nhưng. Không hề nghi ngờ, năng lực này càng tiến một bước khiến huyết duệ biến thành tay chân xúc tu của hắn.

Hắn nhắm hai mắt lại, tập trung sự chú ý lên trên tai.

Nhiều loại âm thanh trong tai cấp tốc rõ ràng, biến lớn.

Tiếng gió, tiếng sâu bò, chim hót, xa xa hoa tuyết chậm rãi rơi xuống thanh âm, càng xa xăm còn có tiếng kêu của một số động vật hoang dã.

“… Nếu quan chủ ở đây, chúng ta ai cũng trốn không thoát. Phạm vào kiêng kỵ nhất định phải bị trừng phạt.” Bỗng giọng của một nam tử từ xa bay tới.

“Kiêng kỵ chó má gì chứ, đừng cho là chúng ta không biết, tới gần hắn là có thể cảm nhận được cảm giác máu tươi lúc nào cũng có thể bị hút ra khỏi cơ thể, vẫn còn có cảm giác thân thiết không giải thích được. Ngay từ đầu vẫn còn thấy hắn rất tốt, rất thân thiết, chờ sau khi phát hiện, chính là chỉ còn chán ghét và áp lực!”

“Không phải giết vài người sao? Cho dù bị phát hiện thì như thế nào? Hắn chẳng lẽ lại…”

Giọng nói tới đây dừng lại, hiển nhiên là Tiên Huyết Hồi Âm đã đến giờ.

Trương Vinh Phương thấy rõ ràng sau khi mình nhắm mắt, trước người hiện ra mảng lớn dây đỏ Huyết Tinh Truy Tung.

Mà thanh âm vang lên thì, trong đó hai cây dây đỏ chậm rãi sáng lên.

Hiển nhiên là dấu hiệu của người nói chuyện.

Tầm mắt hắn đảo qua, lại thấy một dây đang chậm rãi phát sáng.

Ý niệm dời qua, hắn tưởng tượng mình vươn tay ra, ấn nhẹ một cái.

Lại là một đoạn âm thanh truyền đến.

"… Nói dễ nghe một chút là Nhân Tiên quan, thuỷ tổ nhân tiên đại đạo ẩn cư trong núi, không màng thế sự."

Chương 1405 - Một bước (1)

“Nói khó nghe chút thì chính là rùa đen rút đầu, bị thế lực ngoại giới chèn ép áp chế ở địa phương nhỏ bé, không dám nhúc nhích.”

“Trước đó ngươi nói quan chủ đánh chết Linh Tướng, có thật không thế?”

“Ai biết được, đoán chừng là khoác lác, có điều Nhân Tiên quan quả thật có chút đặc biệt.”

Tiếng nói lại dừng lại.

Trương Vinh Phương tính toán, khoảng chừng trên dưới năm giây.

Sau khi huyết duệ nhắc tới tên của hắn, sau đó có thể có thời gian năm giây nghe được nội dung phía sau. Còn có âm thanh xung quanh cũng có thể nghe được.

“Loại năng lực này… cách dùng tốt nhất, căn bản chính là truyền lại tình báo, mới có thể truyền tin tức tình báo tới cạnh mình vượt qua khoảng cách trong khoảng thời gian cực ngắn.”

So sánh với phi điểu truyền thư, loại năng lực này quả là không biết nhanh hơn bao nhiêu.

Trừ điểm ấy ra, Trương Vinh Phương vẫn còn để ý đến việc Huyết Thần ở bên trong huyết liên thu nhỏ lại.

Đây dường như là có liên quan nào đó đến việc đề thăng năng lực của mình.

Đáng tiếc Huyết Thần và Nguyện Nữ đều không thể giao lưu, loại Thiên sinh thần như chúng nó, hoàn toàn khác biệt với Bạch Lân.

“Trên người của ngươi, hình như lại phát sinh biến hóa gì đó.” Vừa nghĩ đến Bạch Lân, lập tức âm thanh của bà ta vang lên trong đầu.

“Cái gì cũng chưa phát sinh.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Không đúng… ngươi giống như, có chút bất đồng với trước đó!” Bạch Lân không dễ dàng bị lừa như vậy.

“Lần trước cũng thế, đột nhiên có một ngày, ngươi cũng không giống trước.”

“Đó là ảo giác của ngươi.” Trương Vinh Phương trả lời: “Đúng rồi, ngươi có thể giao lưu với đám Huyết Thần không?”

“Không thể. Thiên sinh thần bình thường đều ở bên trong Thái Hư của mình, sẽ không dễ dàng đứng ra. Thái Hư của bọn họ vô cùng nguy hiểm. Còn may là ít nhất vẫn có thể tìm ra quy luật, nhưng Thái Hư của rất nhiều Thiên sinh thần đều cực kỳ hỗn loạn, không chừng lúc nào sẽ trúng chiêu mà chết.” Hiển nhiên trước đây Bạch Lân từng có tao ngộ tương tự, lúc này nói lại lòng vẫn còn đầy sợ hãi.

“Ngươi nói tất cả thần đều có Thái Hư, như vậy ngươi thì sao?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Ta đương nhiên cũng có. Chẳng qua Thái Hư của ta chỉ là cảnh sắc cố hương ta thích nhất trước đây, chỉ là một khu vực nhỏ, không có gì khác biệt.” Bạch Lân trả lời.

“Như vậy ta có thể đi sao?”

“Không thể.”

“Vì sao?”

“Thái Hư là địa phương cốt lõi nhất của mỗi thần phật, nơi đó có tất cả tư ẩn của bọn ta, cũng có nhược điểm trí mạng nhất. Đồng dạng, ngươi sẽ cho người tiến vào chỗ bí ẩn riêng tư nhân nhất của ngươi sao?” Bạch Lân hỏi ngược lại.

“Xác thực sẽ không.” Trương Vinh Phương hiểu rõ.

“Như vậy, giả như ta muốn giao tiếp với Huyết Thần, liệu có biện pháp nào không?” Hắn lại hỏi.

Hoa văn của Huyết Thần bên trong huyết liên thu nhỏ lại, khiến trong lòng hắn có loại suy đoán mơ hồ, nhưng tất cả những thứ này tốt nhất vẫn là có thể câu thông trực tiếp với Huyết Thần mới được.

Điều kiện tiên quyết là Huyết Thần có thể câu thông được.

“Vậy thì dùng linh hạch của bản thân ngươi là được. Ngươi không phải Luyện Thần viên mãn sao? Linh hạch ngưng kết từ lâu, hoàn toàn có thể dùng linh hạch đi tiếp xúc vật ký thác của

Huyết Thần, sau đó xem nó có nguyện ý tiếp nhận ngươi hay không.” Bạch Lân trả lời.

Quả nhiên nhà nhà có người già như một báu vật.

Trương Vinh Phương hài lòng đơn phương ngăn cách liên hệ với Bạch Lân, chỉ cần trong lòng sản sinh ý cự tuyệt là có thể chặt đứt liên hệ với nó.

Dù sao kết nối của thần phật và hắn, chủ yếu là dựa vào linh hạch Luyện Thần viên mãn để gắn bó.

Cho nên chỉ cần hơi chút thay đổi tốc độ chuyển động của quả cầu trong đầu một chút, để cho không ổn định là có thể ngăn cách.

“Thì ra thứ này được gọi là trung tâm của linh hạch.” Hắn nghĩ đến linh hạch của những người Bái Thần, hai cái có cùng tên, có lẽ giữa chúng cũng có chút liên hệ.

Chẳng qua bây giờ quan trọng nhất vẫn là thử xem câu thông với Huyết Thần trước.

Vừa được Bạch Lân nhắc nhở, Trương Vinh Phương cấp tốc lấy ra pho tượng của Huyết Thần từ bên trong động.

Thứ này cực kỳ nguy hiểm, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến người trong phạm vi xung quanh nhất định, thế nên hắn vẫn mang theo trên người là tốt nhất. Giống với tượng Huyết Thần còn có nguyện chung của Nguyện Nữ.

Lấy ra pho tượng Huyết Thần từ cái rương lớn trong góc, Trương Vinh Phương giống như trước đây, đặt nó ở trước người mình, sau đó ngồi xếp bằng.

Cứ như vậy hai mắt nhìn kỹ pho tượng.

Quả cầu trong đầu bắt đầu chậm rãi chuyển động.

“Nên liên lạc thế nào giờ?”

Hắn suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nghĩ đến năng lực mình vừa lấy được, Tiên Huyết Hồi Âm.

Lúc này, hắn há mồm phát ra âm thanh, tục danh của Huyết Thần có rất nhiều, hắn từng xem trên sách vở, chỉ là chọn một cái tên đầy đủ trong đó — Tỉ Thi Lạp La Đại Huyết Hồn Thiên.

Chương 1406 - Một bước (2)

Danh hiệu này vừa nhìn là biết không phải thần phật bản thổ Đại Linh.

Theo danh hiệu không ngừng được đọc nhiều lần, thời gian dần qua, mặt ngoài pho tượng Huyết Thần dường như nổi lên một tầng huyết sắc.

Trương Vinh Phương chưa từng nhắm mắt, nhưng trước mắt vẫn dần dần hiện lên sương mù xám trắng.

Đây là Nghi Vân Ngụy Vụ.

Dựa theo lời của Bạch Lân đây là vì ngăn cách vật còn sống khác, là vòng bảo hộ tự nhiên bảo vệ sinh linh bên ngoài, không cho uy năng của thần phật tùy ý lan tràn.

Hắn trợn to hai mắt, nhìn kỹ pho tượng Huyết Thần đối diện.

Bên trong động dần dần bị sương mù hoàn toàn tràn ngập, bao phủ.

Nhưng ngoài những thứ này ra, thì chẳng có bất cứ động tĩnh gì nữa.

Trương Vinh Phương ngắm nhìn bốn phía, nhưng vẫn không có bất kỳ phát hiện nào. Xung quanh đều là sương trắng, hoàn toàn nhìn không thấy Huyết Thần đâu.

Nhưng nếu Nghi Vân Ngụy Vụ xuất hiện, thì đại biểu nó nhất định tới.

Có lẽ…

Bỗng, Trương Vinh Phương ngẩn ra, dường như đã nhận ra cái gì.

Hắn cúi đầu, nhìn xuống mặt đất.

Chỉ thấy mặt đất bên trong động, chẳng biết từ lúc nào đã biến thành một mảnh mặt bằng trơn trượt như mặt gương.

Trong mặt gương, vừa lúc chiếu ngược bản thân hắn và bên cạnh xung quanh.

Mà vị trí đối diện của Trương Vinh Phương, ở trong mặt gương có thể thấy, nơi ấy đang có một hình người khổng lồ ngồi xếp bằng giống như tư thế của hắn.

Toàn thân hình người giống như từ máu sền sệt lưu động cấu thành, mặt dài ba mét, trong tổng cộng năm con mắt, tròng trắng mắt và đồng tử phân biệt từ huỳnh quang màu trắng và lốc xoáy màu đen cấu thành.

Trong sương mù khói trắng.

Một lớn một nhỏ, hai người khoanh chân ngồi đối diện.

Lúc này Trương Vinh Phương lại ngẩng đầu, Huyết Thần đã xuất hiện ở chỗ mấy mét trước người hắn.

Khuôn mặt vốn thoạt nhìn quỷ bí huyết tinh, lúc này lại lộ ra một loại an tĩnh nhu hòa.

Đây là Huyết Thần.

Trong lòng Trương Vinh Phương khẽ hít một cái.

Mục đích của hắn đạt đến.

Như vậy…

Hắn chậm rãi hé miệng.

“Vì sao ngươi giúp ta?”

Âm thanh truyền ra ngoài, nhưng không có bất kỳ đáp lại.

Huyết Thần xếp bằng ở đối diện, năm con mắt hơi nheo lại, giống như đang cười.

Hắn ta vươn tay, nhẹ nhàng chỉ hướng mình.

Sau đó lại nhẹ nhàng chỉ hướng Trương Vinh Phương.

Một tiếng rầm thanh thúy.

Cả người Huyết Thần chợt sụp đổ, hóa thành vô số máu loãng, rơi rụng trên mặt đất.

Giữa lúc Trương Vinh Phương vẫn còn muốn mở miệng, bỗng tất cả máu loãng nhanh chóng tụ đến hướng hắn.

Máu theo chân của hắn dũng mãnh rót vào, nhưng giống như ảo ảnh, không có bất kỳ cảm giác chân thực.

Không bao lâu, Nghi Vân Ngụy Vụ tán đi.

Trương Vinh Phương vẫn xếp bằng tại chỗ, hồi tưởng lại cảnh tượng vừa nãy, như có điều suy nghĩ.

Ý của Huyết Thần tạm thời không đề cập tới, vì sao nó biến thành máu loãng rồi toàn bộ lại dung nhập vào người mình.

"Huyết Thần… chẳng lẽ lại là muốn bồi dưỡng ta thành Linh Tướng của hắn?" Đáy lòng của hắn bỗng nảy lên ý nghĩ này.

Nhưng hắn hoàn toàn không hề có ý kính nể cung phụng đối với Huyết Thần. Không Bái Thần căn bản không có khả năng đạt thành điều kiện Linh Tướng.

Điểm ấy hắn đã được xác nhận từ chỗ của Nhạc sư phụ.

Để đạt thành Linh Tướng, nhất định phải tự nguyện tâm thành. Thế nên đây cũng là nguyên nhân trước đây Nhạc Đức Văn không có mạnh mẽ ép buộc hắn.

Hắn nói sự nghi ngờ này cho Bạch Lân nghe.

Bạch Lân rất nhanh cho ra đáp án.

"Hắn không phải muốn bồi dưỡng ngươi thành Linh Tướng, mà là ngươi với tư cách là ký hiệu thần phật, chỉ cần không có chán ghét sợ hãi mâu thuẫn đối với hắn, như vậy ngươi càng mạnh, Thái Hư của hắn cũng sẽ càng mạnh.

Thái Hư mạnh hay yếu quyết định độ mạnh yếu của bản thân thần phật. Thế nên…"

"Cũng tức là nói, ta càng mạnh, hắn cũng càng mạnh?" Trương Vinh Phương nói thẳng.

"Đúng. Ngươi từng thấy nguyên hình của hắn, thế nên bản thân ngươi tồn tại, cũng sẽ mang đến chỗ tốt đối với hắn." Bạch Lân trả lời.

"Như vậy còn ngươi? Ta cũng đã gặp nguyên hình của ngươi, có phải ngươi cũng phải nhận được chỗ tốt không?" Trương Vinh Phương đột nhiên hỏi.

"…" Bạch Lân không có trả lời chỉ là triệt để yên tĩnh lại.

Trương Vinh Phương chiếm được đáp án từ sự trầm mặc của nàng.

Hắn còn quái lạ sao trước đây Bạch Lân vẫn còn muốn sống muốn chết, sau này càng ngày càng phối hợp, không biết không nói, biết gì nói nấy.

Thì ra còn có ảnh hưởng ở phương diện này.

Nói như vậy, nếu sau này chém giết với thần phật khác, nhìn thấy nguyên hình của đối phương, chính mình càng mạnh, đối phương càng mạnh, điều này nên giải quyết như thế nào?

Thầm nghĩ biện pháp vậy.

Lúc này sương trắng xung quanh tán đi, Trương Vinh Phương đứng lên, lần lượt cất pho tượng Huyết Thần và nguyện chung Nguyện Nữ vào trong rương.

Sau đó đi ra hang động.

Hắn nâng tay lên, đầu ngón tay cố sức vẽ một cái ở da mình.

Xuy.

Vết máu vừa hiện, mấy giọt máu tươi phiêu tán rơi ra ngoài.

Chương 1407 - Một bước (3)

Vết thương thoáng qua khép lại, thậm chí không đến một giây.

Mà Trương Vinh Phương cũng không để ý đến vết thương, mà là nhìn ba giọt máu loãng bị hắn cố ý nặn ra.

Sau khi ba giọt máu kia rơi xuống đá, thế mà lại chuyển động.

Tuy rằng rất chậm, nhưng chúng nó đúng là đang động.

"Quả nhiên." Trương Vinh Phương thì ở một bên cùng đợi.

Thời gian dần dần trôi qua.

Ba giọt máu động kéo dài hơn nửa canh giờ, mới chậm rãi dừng lại, nguyên nhân dừng lại, vẫn là giọt máu bị gió thổi khô, không động được.

Trương Vinh Phương đứng lên, than nhẹ một tiếng.

Tới năm trăm điểm sinh mệnh, hôm nay hắn đã càng ngày càng không giống người!

*

*

*

Đêm khuya.

Ngoài phủ Vu Sơn, lúc này lại có một bóng người áo trắng nhanh chóng tới gần.

Trong tuyết lớn, người này như làn mây bay, không tiếng động mà mềm mại, thoáng cái đã vượt qua khoảng cách mấy chục mét, lao hướng phía tường thành cao lớn.

Mũi chân điểm một cái, người áo trắng giống như chạy trên đất bằng phẳng, thế mà lại đi trên vách tường vuông góc nhanh như đi bộ.

Đi thẳng đến đầu tường, ông ta thả người nhảy xuống, tay áo bồng bềnh, nhẹ nhàng rơi xuống mái nhà của một tửu lâu gần đó bên trong thành.

Mà nơi ấy sớm đã có người chờ lâu.

Nhìn thấy người áo trắng, người nọ ôm quyền chắp tay.

“Học sinh bái kiến tiên sinh.”

Người áo trắng đứng lại, lộ ra một khuôn mặt tang thương gầy mà cực có thần thái.

“Đã điều tra rõ ràng chưa? Người ở đâu? Người thừa kế mà Nghĩa Mạch lựa chọn.”

“Người thừa kế… ở trong nhà của một quan viên trong thành, dường như không có bối cảnh gì lớn lắm. Học sinh cũng có chút kỳ quái, tại sao Nghĩa Mạch lại chọn người này?” Người tiếp ứng nghi ngờ nói.

“Vị trí của Nhân Tiên quan, có từng điều tra rõ ràng?” Lão giả lại hỏi.

“Đã rõ ràng, ở ngoài thành, đoán chừng bên trong thành bình thường là chỗ ẩn cư nghỉ ngơi của người trong quan, chỉ cần chúng ta cho thấy thái độ, lại không mở rộng sự cố, tốc chiến tốc thắng, không có vấn đề.” Người tiếp ứng trả lời.

“Tốt. Người thừa kế hôm nay cũng đã bắt được kiếm linh Quân Tử kiếm. Hiện giờ kiếm linh cũng đã mấy chục năm chưa từng tái hiện.” Lão giả gật đầu nói: “Đi thôi, dẫn đường phía trước, đêm nay liền lấy đi kiếm linh.”

“Vậy người thừa kế nên xử trí như thế nào?” Người tiếp ứng nhịn không được hỏi.

“Quân Tử kiếm mặc dù xuất từ bảy mạch, nhưng sớm đã không còn sức bảo vệ, hôm nay ném ra kiếm linh không phải là vì khiến người ngoài tranh ra người thắng? Người thừa kế bị dã tâm làm mệt mỏi, tham lam mê hoặc, đã định trước có một kiếp này.” Lão giả vuốt râu nói.

Ngẩng đầu nhìn trời đêm.

Ông ta trầm ngâm một chút.

“Nếu ta tự mình đến đó, thì sẽ ngăn chặn biến số là Đông Phương Mục và Nhân Tiên quan. Đi thôi, sớm làm xong việc, còn có thể đi tìm sư phụ của ngươi uống một chén.”

“Vâng.”

Vừa dứt lời, hai người song song bay lên trời, chạy hướng phía phủ Mộc Xích trong thành.

*

*

*

Phủ Mộc Xích.

Trương Vinh Du bừng tỉnh từ giấc mộng.

Nàng theo bản năng lại đi sờ soạng con trai bên trên giường nhỏ, xác định con trai chỉ là vừa mới vừa trở mình, không có tỉnh, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Có người đến." Ngoài cửa sổ gian phòng, giọng nói trầm thấp của một nữ tử truyền vào.

"Bên lão sư…" Trương Vinh Du theo bản năng nhớ tới địa cung bên Nghĩa Mạch.

"Nghĩa Mạch sẽ không xuất thủ, đây là khảo nghiệm của bản thân ngươi. Bắt đầu từ một khắc ngươi nhận được tư cách người thừa kế trở đi, ngươi nhất định phải tự mình gánh chịu trách nhiệm của hộ đạo giả. Đây là ngăn trở, cũng là rèn luyện, càng là mưa gió."

Nữ tử ở ngoài cửa sổ trả lời.

Trương Vinh Du hít sâu một hơi.

Nếu nàng đã phí hết tâm tư để tới mức độ này, thì chắc chắn không quay đầu lại.

Nếu lần này thua, đơn giản chính là cái chết.

Bắt đầu từ lúc sơ khai, một đường đi đến bây giờ, nàng đã sớm có thói quen khảo nghiệm như là đánh bạc kiểu này.

"Nếu như thất bại, ta sẽ chết sao?" Nàng nhẹ giọng hỏi.

"Không riêng ngươi sẽ chết, cả nhà ngươi đều phải chết." Nữ tử trả lời.

"Phu quân ta là hậu duệ đại quý tộc người Linh, hắn…." Trương Vinh Du nhịn không được lại lên tiếng.

“Vậy phải nhìn người đến là như thế nào.” Nữ tử nói: “Nếu là người tranh đoạt còn lại, ngươi cùng lắm là như lần trước, con trai bị phế, kiếm linh bị cướp.

Nhưng nếu là người học cung đến. Học cung hôm nay, vốn là quái vật lớn có đám hoàng tộc đại quý tộc người Linh trộn lẫn trong đó. Ở toàn bộ Đại Linh cũng là thế lực to lớn gần với Đại Giáo Minh.

Chỉ có điều bởi vì vẫn luôn tuân thủ nghiêm ngặt trung lập, chỉ thụ học, nghiên cứu học vấn, không tham dự chính trị, thế nên xem như là ngăn cách.

Nhưng bên trong học cung hội tụ rất nhiều các đệ tử ưu tú của quý tộc người Linh, còn có đệ tử hoàng tộc, các đại quý tộc, cũng ở trong đó.

Chương 1408 - Một bước (4)

Thế nên, cho dù Đại Linh có quy củ Nho đạo không thể làm quan, nhưng giá trị học thức không ai có thể bỏ qua."

Nữ tử dừng một chút.

"Bởi vậy, người truyền thụ học thức, đồng dạng không giống với nho sinh thông thường. Thậm chí so sánh với bảy mạch, và hậu nhân của đại nho như Đông Phương bảo đều không giống nhau."

Trương Vinh Du trầm mặc.

Nàng xem như là hiểu ý của đối phương rồi.

Học cung chưa tính là thế lực thuần túy của nho gia, thật ra trong đó còn có Linh đình trộn lẫn.

Bọn họ sưu tầm Thất quân tử kiếm xung quanh, mục đích sợ là cũng muốn nhiễu loạn Nho giáo một lần nữa sống lại.

Dù sao, Nho giáo không có truyền thừa huyết mạch, chỉ là chứng thực trên học thức.

Nếu một người học được tư tưởng của Nho giáo, cũng nguyện ý thừa nhận lập trường và quan điểm của mình, như vậy hắn chính là nho sinh.

Sở dĩ thực chất trên ý nghĩa Nho giáo là rất khó tiêu diệt sạch sẽ.

Linh đình thành lập học cung, bản ý mục đích chỉ sợ cũng là để tan rã trung tâm của Nho giáo từ nội bộ.

"Sắp tới rồi… thật nhanh!" Bỗng giọng của nữ tử ngoài cửa sổ trầm xuống, dường như mang theo kinh ngạc.

"Tất cả xin nhờ tiền bối." Trương Vinh Du trải qua mấy lần ám sát trước, đã hiểu rằng đơn thuần dựa vào chút cao thủ của phủ Mộc Xích căn bản không thể chống đỡ nổi người tập kích của Nho giáo.

Thế nên lần này nàng ngay từ đầu đã dẫn phu quân đi, không có ngủ chung một phòng cùng mình.

Mà xung quanh phòng viện, cũng bố trí thủ đoạn phòng vệ cực kỳ nghiêm mật.

Mấy cung phụng đều ở, còn có vị tiền bối nàng đã từng giúp đỡ đã ở lại phòng dưới lòng đất, chính là vì có thể ra tay cứu viện bất cứ lúc nào.

Hiện tại rốt cuộc phải tiếp thu khảo nghiệm.

Vụt!

Bỗng một tiếng vang nhỏ, tiền bối ngoài cửa sổ thả người nhảy, cấp tốc nghênh hướng phía bên ngoài.

"Có thích khách!!" Tiếng kêu gào vang lên ngoài cửa sổ.

Trước viện, một nữ tử cũng mặc áo trắng bay lên không, chính diện đón lão giả mặc áo trắng đang bay đến từ phía xa xa.

"Thường tiên sinh Thường Học Nghĩa Cô Vụ học cung?!?" Trong nháy mắt nữ tử thấy lão giả liền nhận ra lai lịch của người nọ. Lập tức trong lòng run lên, biết không tốt.

"Triệu nương tử? Đúng là không nghĩ tới ngươi cũng ở chỗ này." Lão giả vân vê chòm râu nói khẽ.

"Thế nào? Ngươi muốn ngăn cản lão phu? Tránh ra đi."

Nữ tử trầm mặc, nhưng thân thể lại không tránh ra.

Nàng biết mình hoàn toàn không phải đối thủ của đối phương, nhưng nếu đã hứa hẹn, thì phải làm.

Năm đó nàng nhận được ân huệ của Trương Vinh Du mới sống được một mạng, hôm nay bất luận làm sao, thì làm vẫn phải làm!

Xẹt.

Nàng chậm rãi rút ra nhuyễn kiếm bên hông, rồi đột nhiên đâm thẳng, chỉ hướng đối phương.

"Thường tiên sinh xuất thân Nhân Mạch, có từng nhớ kỹ lời thề nhập môn năm đó?"

"Lời thề? Nói đùa thôi mà." Thường Học Nghĩa mặt không đổi sắc: "Lão phu vốn không phải là người Bắc, mà là người Linh, năm đó chẳng qua là vâng mệnh sở phái, đi đến Nhân Mạch ẩn núp đổi thân phận mà thôi."

Ông ta nhìn nữ tử cường tráng đối diện.

“Lặp lại lần nữa, tránh ra.”

*

*

*

Nhưng vào lúc này, trong một ngõ nhỏ xa xa bên trong thành.

Một bóng người đỏ sậm nhanh chóng xẹt qua, chậm rãi giảm tốc độ, đứng trên đỉnh lầu cách phủ Mộc Xích chỉ hơn mười mét. Xa xa nhìn hai người đang giằng co bên này.

Người tới chính là Trương Vinh Phương mới vừa chạy tới từ khe núi Nguyện Nữ.

Cao thủ hắn phái tới, khi người của Cô Vụ học cung mới vừa vào thành đã lập tức truyền tin tức đến cho Trương Vinh Phương.

Điều này dẫn đến, hắn còn chưa tỉnh ngủ đã vội vã đứng dậy cấp tốc chạy tới phụ cận, quan tâm tình huống hai bên kẻ tập kích và người phòng thủ bất cứ lúc nào.

“Tình huống bây giờ làm sao?” Trương Vinh Phương vừa nhìn hai người giằng co xa xa, vừa hỏi cao thủ Nhân Tiên quan Ảnh đạo nhân bên cạnh.

“Tạm thời vẫn ổn. Người đột kích chỉ có hai người, bên phòng thủ khắp nơi là người, cao thủ cũng có không ít, hẳn rất nhanh là có thể phân ra thắng bại.” Ảnh đạo nhân trả lời: “Phỏng chừng giống lần trước, vấn đề không lớn.”

Vừa dứt lời, đã thấy thân hình của lão giả mặc áo trắng kia lóe lên giống như lao ra, chợt xẹt qua bên cạnh người nữ tử cường tráng.

Nữ tử đưa tay định chưởng kích, nhưng chưởng kích của nàng hoàn toàn thất bại, đánh lệch vào một chỗ khác.

Nàng thì bị một chưởng của lão giả bắn trúng vai, người lăn lộn bay ngã ra ngoài.

“Tông Sư!? Cái này còn vấn đề không lớn??” Sắc mặt Trương Vinh Phương lạnh lẽo, vô thanh vô tức chạy hướng phía phủ

Mộc Xích từ phía dưới.

Ảnh đạo nhân cũng ngạc nhiên, hoàn toàn không nghĩ tới lão nhân kia lại lợi hại như thế.

Lúc này Trương Vinh Phương đã đi qua kiến trúc nhà lầu, từ cửa hông tiến vào, rất nhanh đi tới một sân viện kề sát bên tỷ tỷ, dừng lại giữa một đám vệ binh, ánh mắt tập trung vào lão giả mặc áo trắng kia.

Chương 1409 - Một bước (5)

Lão giả giống mũi tên nhọn xuyên thấu từng tầng lưới phòng hộ một, không ngừng nhảy lên không.

Mưa tên nỏ mà Trương Vinh Du an bài, bị ông ta vung tay lên đã đều đẩy ra.

Mắt thấy lão giả càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Tỷ tỷ Trương Vinh Du lúc này cũng đã ra khỏi phòng, sắc mặt trắng bệch, gần như sắp không có huyết sắc.

"Lớn mật!!"

Lúc này mấy cung phụng đột ngột đi lên từ mặt đất, nghênh hướng Thường Học Nghĩa.

Nhưng chênh lệch giữa hai bên thực sự quá lớn, chỉ là vừa đối mặt, mấy người đã một chiêu bại trận, ngã xuống đất, không thể dậy được.

Lúc này trong phủ Mộc Xích, rất nhiều vệ binh đều bị giật mình tỉnh giấc, đều giơ lên cây đuốc ở xung quanh, vờn quanh lộ ra binh khí, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Nhưng lão giả kia đột phá quá là nhanh.

Binh sĩ bình thường căn bản là thùng rỗng kêu to đối với ông ta. Chỉ là mấy cái lắc mình, đã xuyên qua phòng tuyến phong tỏa do binh sĩ lấy tên nỏ bắn ra, tiếp cận tiểu viện của Trương Vinh Du.

Lúc này giữa ông ta và Trương Vinh Du, chỉ còn lại sân đất bằng phẳng hoàn toàn trống trải.

"Vị tiền bối này, nếu ta giao ra kiếm linh, ngài có thể tha cho bọn ta không?" Trương Vinh Du cắn răng nói.

"Sớm biết như vậy, sao lúc trước còn như thế." Bước chân lão giả hơi ngừng, nhìn Trương Vinh Du.

Bỗng ông ta thở dài một tiếng, thân hình chợt chớp lóe liên tục, thẳng tắp đi phía trước, chộp tới hướng phía đối phương.

Bóng đêm mông lung.

Phủ Mộc Xích xảy ra đánh lén ban đêm, dẫn tới lượng lớn dân chúng ở phòng ốc xung quanh đi ra quan sát.

Không ít người thậm chí sớm thu thập xong hành lý, mang theo đồ vật chuẩn bị chạy bất cứ lúc nào.

Đây là ảnh hưởng dẫn tới từ việc thanh trừng côn đồ trước kia.

Phủ Mộc Xích đã là một trong những địa phương tương đối nổi tiếng trong phủ Vu Sơn, ngày bình thường chính là không có dân thường qua lại, ra vào đều là quan viên đại tộc.

Lúc này lại còn có người dám chính diện tập kích.

Hiện giờ bọn quan binh bắn mưa tên bay vụt, có không ít mũi tên lộn xộn rơi xuống trên mặt đất, trên nóc nhà.

Có người vẫn còn bởi vậy không cẩn thận bị thương.

Nhưng như vậy vẫn không thể ngăn trở một ít người nhiệt tình muốn xem náo nhiệt.

Thí dụ như cao thủ của mấy gia tộc lớn bên trong thành, cũng thí dụ như người Nghĩa Mạch Nho giáo ẩn cư ở đây, còn có thám tử bí ẩn mà các thế lực còn lại sắp xếp tới.

Từng cặp mắt, từng tầm mắt, lúc này đều đang âm thầm nhìn chằm chằm nơi đây.

Nhìn chăm chú vào biến số.

“Nhân Tiên quan chiếm giữ nơi này, nếu như đêm nay không thể làm xong việc này, sợ là ngày sau sẽ sinh biến.

Mà phủ Vu Sơn vẫn là nơi Đại Đạo Giáo nói không thể quấy rầy. Lần này không biết là vị nào có gan lớn như thế.”

Xa xa trên nóc nhà, vài hình người cao lớn ẩn mình trong chỗ tối, xa xa ngắm nhìn phương hướng phủ Mộc Xích, một người đứng ở hàng đầu trong đó nói khẽ.

“Trung tâm toàn bộ lộ Đinh Hà chính là phủ Vu Sơn, ngươi có biết vì sao Đại Đạo Giáo định vị nơi này là nơi cấm kỵ không?” Tên còn lại cau mày hỏi.

“Nghe nói là có liên quan đến Đạo Tử đời trước của Đại Đạo Giáo Trương Ảnh, Trương Ảnh, lại có liên quan đến một thế

lực trong phủ Vu Sơn. Nguyên do cụ thể thì có chút thần bí.” Người trước đó chậm rãi trả lời.

“Bất kể như thế nào, Đại Đạo Giáo và Nhân Tiên quan, hiển nhiên có quan hệ cực kỳ sâu sắc. Vậy nên… việc này phải xem sau đó xử trí như thế nào rồi. Chúng ta cũng yên lặng theo dõi kỳ biến, nếu Nhân Tiên quan không quản được, cũng không ép được những người của Cô Vụ học cung, vậy….”

Người này không có tiếp tục nói hết.

Lúc này đây Tông Sư của Cô Vụ học cung xuất thủ, là một lần dò xét, cũng là một lần kiểm tra.

Nếu Nhân Tiên quan của Đại Đạo Giáo tiếp được, vậy quy củ vẫn như cũ, tất cả thế lực ẩn núp đều phải bình yên vô sự, sẽ không nhúc nhích.

Nhưng nếu Nhân Tiên quan Đại Đạo Giáo hơi không cẩn thận, lộ ra vẻ đuối sức, vậy thì…

Hôm nay Đại Đạo Giáo giằng co với các thần tướng, cực kỳ có khả năng không có rảnh để ý tới tình huống bên này.

“Từ sau khi Nhạc Đức Văn và Thần Tướng giao phong, ba vị Thần Tướng đó mặc dù một chọi một kém hơn một chút, nhưng nếu liên thủ thành một thể… Nhạc Đức Văn chắc chắn sẽ thất bại! Thời gian hiện giờ, Đại Đạo Giáo không có khả năng phân tán lực lượng. Thế nên đây cũng là thời cơ tốt nhất nhanh nhất có khả năng nhất để giải quyết Nhân Tiên quan.

Đạo huyết tiên của Nhân Tiên quan… không biết có bao nhiêu người nhìn chằm chằm. Sẽ chờ đến cơ hội thôi!”

Giọng điệu của người đứng đầu kỳ dị, giống như bản thân cũng mang theo tham lam và khát cầu nào đó.

“Đúng vậy, sự biến hóa có thể khôi phục tuổi trẻ, khôi phục thực lực đã từng đỉnh phong nhất, đối với những lão già sắp đi vào kỳ suy yếu như chúng ta quả thực là mê hoặc cao cấp nhất.”

Chương 1410 - Một bước (6)

“Cải lão hoàn đồng đó! Đây chính là giấc mơ mà vô số người nằm mơ cũng muốn có được.”

Trên đời không có bức tường nào không lọt gió, huống chi Trương Vinh Phương một hơi thay đổi một đống cao thủ lớn tuổi sắp chết già đã từng bị phế bỏ.

Thời gian dài như vậy tới nay, đã có không ít cao thủ bị người già nhận ra được.

Sau đó rất nhanh, lời đồn về Nhân Tiên quan cấp tốc truyền khắp toàn bộ Đại Linh.

Không ít người, không ít thế lực đều phái người đến đây điều tra, dù sao, Bái Thần là cần tranh thủ được danh ngạch, mà đối với cao tầng mà nói, vẫn còn phải bị người khống chế.

Thế nhưng với đạo Huyết Tiên, chỉ cần rời xa Nhân Tiên quan chủ là hoàn toàn tự do, vô câu vô thúc, quả thực là cách xa nhiều lắm.

Không cần trung tâm, không cần cố gắng nhiều hay trả giá nhiều, chỉ cần lấy được một giọt tinh huyết của thành viên Nhân Tiên quan là có thể đặt đạo cơ, phản lão hoàn đồng, khôi phục đỉnh tráng niên.

Vì vậy trong những ngày qua, không ít người của các thế lực đều sắp xếp người tiến vào phủ Vu Sơn.

Chính là vì điều tra làm sao có được đạo cơ Nhân Tiên quan một đời.

Bây giờ là lúc nhìn xem thực lực của Nhân Tiên quan như thế nào.

Nếu như thế lực mạnh mẽ, vậy thì mọi người còn có thể an phận. Nếu như thực lực yếu, vậy họ sẽ chen nhau lên, chiếm lấy toàn bộ Nhân Tiên quan, độc chiếm máu tươi của đạo nhân Nhân Tiên quan, chế tạo đạo cơ huyết tiên liên tục không ngừng.

Lúc này phủ Mộc Xích thượng.

Thường Học Nghĩa của Cô Vụ học cung thả người nhảy lên, bay nhào xuống, giống phi ưng vồ mồi, mềm mại ưu mỹ, tinh chuẩn chụp vào vị trí của Trương Vinh Du.

Một kích này, xung quanh đã không có ai có thể ngăn, giữa ông ta và Trương Vinh Du chỉ còn lại một khoảng trống mười mấy mét.

Võ học Nho giáo từ trước đến nay lấy bí mật, thong dong, dáng người ưu mỹ làm chủ, lúc này Thường Học Nghĩa đạt được ba điểm trong đó.

Võ học mà ông ta tu hành, theo ý nghĩa nghiêm ngặt đã không còn là võ học Nho giáo thuần túy, mà là Trục Tinh Phiếm Trầm công do bản thân ông ta cải tạo dung hợp, gia nhập rất nhiều võ học mà học cung thu thập hình thành nên.

Trong khi xuất thủ, ông ta lấy bao tay kim loại đen đeo trên tay là mũi nhọn, đầu ngón tay chúi xuống, giống như từng vì sao trên trời bị điểm trúng rơi xuống.

Chiêu số âm ngoan sắc bén, cộng thêm hiệu quả trí huyễn đặc thù của võ học Nho giáo, khiến cho nó khi đối mặt với võ học khác đều có thể cấp tốc chiếm thượng phong.

Lúc này cũng giống vậy.

Thường Học Nghĩa đánh ra một chiêu, tất cả mọi người xung quanh đều cho rằng ông ta là đi bắt Trương Vinh Du, nhưng trên thực tế, đây là đánh lừa thị giác.

Vị trí thân hình chân chính giữa ông ta và khoảng cách của Trương Vinh Du, so với khoảng cách trong phòng còn phải xa hơn.

Nói cách khác, mục đích thực sự của ông ta thật ra là nhào vào trong phòng bên cạnh, bắt lấy Trương Hoán Thanh con trai của Trương Vinh Du người thừa kế kiếm linh.

Theo thân thể Thường Học Nghĩa bay nhào xuống, khoảng cách giữa ông ta và Trương Vinh Du càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Trương Vinh Phương bên kia tường chậm rãi căng chặt bàn tay, nhìn chằm chằm thân hình đánh xuống giữa không trung, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Loại thời điểm này, toàn bộ phủ Mộc Xích, sợ là trừ hắn đã không còn ai có thể ngăn cản cường giả Tông Sư đột nhiên xuất hiện này.

Hắn từng nghĩ tới rất nhiều lần, mình sẽ bại lộ thân phận của mình ở trước mặt tỷ tỷ như thế nào, lại không ngờ lại là vào giờ phút như vậy!

Bịch.

Hắn bước lên phía trước một bước.

Thình thịch!!

Sau một tiếng nổ vang, cửa sổ của phòng đồng thời bị sức lực lớn chấn vỡ nổ tung.

Vụt!!

Trong nháy mắt một bóng người chợt lóe, chợt xuất hiện trước cửa phòng.

Thân hình bay nhào của Thường Học Nghĩa lúc này mới khó khăn rơi xuống đất, đã bị bóng đen lao ra từ trong phòng chính diện đụng vào.

Trong nháy mắt, một ánh đao bạc trắng đẹp như trăng rằm sáng lên tại vùng đất bằng phẳng.

Xuy!

Ánh đao dài mấy mét, giống như dải lụa trắng, bay vụt trải rộng ra, hoàn toàn bao phủ tất cả phương hướng ở phía trước Thường Học Nghĩa.

Theo tiếng đao rung động, toàn bộ trong sân đều là gió xoáy khí lưu do lưỡi đao phá vỡ không khí mà ra.

Sắc mặt Thường Học Nghĩa kịch biến, hai tay điểm ra nhanh như tia chớp, liên tiếp ngăn trở ánh đao.

Trong tiếng đánh leng keng, thân thể của ông ta như bị sét đánh, hung hăng cứng đờ.

Oành!

Trong chớp mắt, cơ thể Thường Học Nghĩa bay rớt ra ngoài, đánh vỡ bức tường, đụng vào hàng ngũ vệ binh vây quanh bên ngoài nơi này.

Trong một hồi tiếng rên la, hảo thủ vệ binh xung quanh cấp tốc tiến lên, cố gắng bắt lấy Thường Học Nghĩa.

Nhưng mọi người bị ông ta đơn giản chấn động, đã đẩy ra từng thanh trường thương đè trên người, lại phóng lên cao.

Chương 1411 - Một bước (7)

Sau mấy lần chớp người, Thường Học Nghĩa rơi lên trên một đầu tường, nhìn xuống dưới, sắc mặt ngưng trọng.

"Các hạ là người phương nào!?"

Một chiêu vừa rồi không chỉ là ông ta ngạc nhiên rung động, ngay cả những người còn lại trong phủ Mộc Xích cũng đều kinh ngạc cực kỳ.

Không riêng gì Thường Học Nghĩa bỗng nhiên chuyển hướng, từ bỏ bắt Trương Vinh Du mà là đi bắt Trương Hoán Thanh.

Còn có người bỗng dưng xuất hiện nữa, thực lực lại có thể có thể chính diện giao thủ với Thường Học Nghĩa.

Trong sân lân cận, Trương Vinh Phương cũng ngạc nhiên trong lòng. Hắn đứng ở cửa thông giữa hai sân, nhìn người vừa ra tay.

Lúc người nọ xuất hiện, ngay cả hắn cũng không thể cảm giác được động tĩnh.

Một là vì người nọ căn bản đã sớm ở trong phòng của cháu trai. Hai là năng lực che giấu hơi thở của đối phương rất mạnh, thực lực không thể khinh thường.

Trong nháy mắt vừa rồi, hắn đều suýt chút nữa ra tay, nhưng đối phương trước hắn một bước, xuất thủ như thiểm điện, đẩy lùi Thường Học Nghĩa. Tốc độ thân pháp này đã vượt qua tưởng tượng.

Lúc này Trương Vinh Phương nhìn kỹ lại, mới nhìn đến, ánh đao phát sáng như trăng rằm trên đất bằng vừa nãy thật ra căn bản không phải ánh đao.

Mà là một trường thương kim loại.

Chỉ là mũi thương kia, một mặt có lưỡi sắc uốn cong.

Có điểm giống với Phương Thiên Họa Kích, nhưng chỉ có một mặt, và độ dài lưỡi đao so với chiến kích thì càng dài hơn nhiều.

"Ma Thương Sa Hổ!!?"

Không đợi Trương Vinh Phương suy đoán, Thường Học Nghĩa cũng đã nhận ra thân phận của đối phương, sắc mặt ngưng trọng.

“Thứ chín Xích Bảng. Cao thủ tuyệt đỉnh như ngươi, tại sao lại xuất hiện ở nơi này?!” Thường Học Nghĩa không cách nào tưởng tượng được, vừa nãy nếu như mình tiếp tục ra tay thì sẽ là hậu quả gì.

Đám người Xích Bảng kia, ai ai cũng đều là kẻ giết người không chớp mắt đấy, không giống với Hắc Bảng.

Xếp hạng của Xích Bảng không thuần túy chỉ xem thực lực, mà là xem chiến tích ác danh.

Giết càng nhiều người, tạo thành ảnh hưởng xấu càng lớn, xếp hạng trên Xích Bảng càng cao.

Mà Hắc Bảng, càng nhiều là bảng danh sách tất cả cao thủ bị Linh đình truy nã, chỉ cần bị truy nã, không luận tội tên tuổi, thực lực quá mạnh là có thể lên Hắc Bảng.

Thế nên so với Hắc Bảng mà nói, Xích Bảng càng ác danh rõ ràng.

Mà Ma Thương Sa Hổ, chính là một sát nhân tương đối nổi danh trên Xích Bảng.

Nghe đồn, hắn ta từng uống rượu trong một trấn nhỏ, chỉ vì uống phải một ly rượu giả trộn lẫn với nước liền cầm Ma binh Sa Hổ, tàn sát sạch sẽ mấy nghìn người của cái trấn nhỏ ấy.

Dưới trướng hắn ta có 108 người Hổ Sơn, ai nấy đều là hạng người thực lực mạnh mẽ, thực lực tổng hợp ở trên Xích Bảng cũng là cầm cờ đi trước.

“Đám ngụy quân tử như các ngươi có thể tới, vì sao Sa Hổ ta lại không thể?” Lúc này thân hình cao to cầm theo ma thương cũng dần dần xuất hiện trong phạm vi tầm nhìn của mọi người.

Đó là một nam tử trung niên có vóc người cao, cường tráng, hắn ta khoác da hổ màu trắng chỉ che khuất phân nửa vai, trong tay cầm một thanh trường thương đen bóng dài hơn hai mét, mũi thương hiện lên ánh sáng bạc, ở bóng đêm và dưới ánh lửa, mơ hồ nhộn nhạo gợn nước màu bạc, kỳ dị vô cùng.

Nam tử nói xong, tầm mắt rơi lên người Trương Vinh Du.

“Đáng tiếc, cuối cùng vẫn không thể giấu được.”

Trương Vinh Du thở dài một tiếng, dường như sớm có chủ ý.

“Không trách ngài thế sự khó liệu, ứng phó chuyện trước mắt trước đã rồi hãy nói.” Rõ ràng nàng và Sa Hổ có quen biết nhau.

“Sau lần này, ta và ngươi thanh toán xong.” Sa Hổ trầm giọng nói.

“Đương nhiên là vậy.” Trương Vinh Du gật đầu.

Vừa dứt lời, vụt một cái, Sa Hổ nhún người nhảy lên, giống một tia sét ầm ầm bắn về phía Thường Học Nghĩa.

Trường thương trong tay hắn ta nhộn nhạo ra một vùng gợn nước màu bạc ở giữa không trung, trong nước gợn có vô số sóng gợn kích động trùng điệp, giống như màn sáng, từ trên hướng xuống, áp hướng Thường Học Nghĩa.

Trong lúc nhất thời toàn bộ phía trên sân đều bị ánh bạc mà trường thương đánh ra phản xạ rọi sáng.

Trương Vinh Phương ở phía dưới trong đám người, chỉ là thô sơ giản lược nhìn qua đã biết rõ Ma Thương Sa Hổ này thắng chắc.

Thường Học Nghĩa cơ bản là không cùng một đẳng cấp với hắn ta. Hai người đều là Tông Sư, thậm chí khả năng đều là Đại Tông Sư, nhưng ở phương diện tiên cơ ngăn địch, Thường Học Nghĩa kém Sa Hổ xa tít tắp.

Chỉ là lúc này, Sa Hổ kia dường như đang cố ý kéo thời gian, không ra tay áp chế Thường Học Nghĩa hoàn toàn, mà là chủ động để lại rất nhiều cơ hội thở dốc, để cho có thể kéo dài.

Trong thời gian cố ý chừa ra đó, Ma Thương Sa Hổ không ngừng sử dụng từng bộ chiêu số thanh thế hoa lệ khổng lồ, khiến cho đám người vây xung quanh thỉnh thoảng hét lên kinh ngạc.

Chương 1412 - Một bước (8)

Giằng co như vậy mấy chục giây.

Keng!

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, miệng Thường Học Nghĩa phun máu tươi, bay rớt ra ngoài, rơi vào giữa một mảnh dân cư nơi xa.

Mà Sa Hổ không có đuổi kịp, mà là rơi xuống đầu tường, quay đầu nhìn Trương Vinh Du.

"Người này đã bị ta làm trọng thương, ân của con ta, bây giờ thanh toán xong."

"Đa tạ tiền bối!" Trương Vinh Du cúi người cung kính nói.

Ma Thương Sa Hổ khẽ gật đầu, xoay người chợt nhảy lên, biến mất trong bóng đêm xa xa.

Chỉ để lại đoàn người bị trận chiến đấu kịch liệt ban nãy chấn nhiếp.

Đám cung phụng bị đả thương vừa nãy đều đứng dậy, vừa xử lý thương thế vừa chấn động phức tạp nhìn Trương Vinh Du.

Không chỉ là bọn họ, lúc Ma Thương Sa Hổ xuất hiện, tất cả mọi người chấn động trong lòng.

Cường giả khủng bố bậc này, lại có thể ẩn giấu trong một phủ Mộc Xích nho nhỏ.

Nếu người vừa mới xuất hiện không phải Thường Học Nghĩa mà là người của thế lực còn lại, sợ là một thương đã bị hắn ta chém rơi đầu.

Người thực lực quá mạnh vừa nãy đều có thể nhìn ra, Sa Hổ là cố ý thả Thường Học Nghĩa.

Không bức ông ta đến tuyệt cảnh.

Bằng không Tông Sư Đại Tông Sư giao thủ thì nên mở ra Chung Thức.

Mà Đại Tông Sư xuất thân Nho giáo như Thường Học Nghĩa vẫn còn có thể mở ra Lâm Giải, Chung Giải. Tuy song giải của

Nho giáo không cường hãn cực đoan như là Cực Cảnh, nhưng uy lực không tầm thường. Có thể trong khoảng thời gian ngắn đề thăng không ít thực lực.

Nhưng mới vừa rồi, bất luận là Thường Học Nghĩa hay là Ma Thương Sa Hổ đều không đánh thật.

Thế nên…

"Mệt nhọc? Hay là cố ý thả người?" Đông Phương Mục đứng ở trên sân thượng của tửu lầu cao tầng, nhìn ra xa hướng phủ Mộc Xích, như có điều suy nghĩ.

Ông ta già rồi, thực lực yếu đi, nhưng ánh mắt vẫn còn ở.

Thường Học Nghĩa không coi là mạnh mẽ lắm, nhưng đối phó với ông ta hiện tại vẫn rất dễ dàng. Dù sao ông ta già rồi, mở Chung Giải có khả năng chính mình sẽ tự dây dưa làm mình tổn hại chết trước.

Thế nhưng người mạnh như vậy, lại đột nhiên bị một Ma Thương Sa Hổ không hiểu sao lại xuất hiện ngăn trở.

Mà cho đến bây giờ, Nhân Tiên quan chưa từng xuất thủ.

Nhưng ông ta rõ ràng, Nhân Tiên quan chủ, người thần bí tà dị kia tuyệt đối cũng đang nhìn cảnh tương tự vào lúc này.

"Thật là thú vị. Hai vị này… thật đúng là cùng một tính tình!" Ông ta là người biết chân tướng, cũng là biết được quan hệ giữa Trương Vinh Phương và Trương Vinh Du.

Lúc này so sánh một hồi, bỗng nhiên cảm thấy có phần thú vị.

Hai tỷ đệ này đều là một tính tình, biểu hiện ra dáng vẻ người hiền lành phổ thông, thật ra bên trong ẩn núp rất nhiều con bài chưa lật.

Phủ Vu Sơn này căn bản chính là tiếng sấm, nếu ai dám đến chạm thử, thì phải chuẩn bị sẵn sàng rằng sẽ tan xương nát thịt.

"Lão sư, đây quả nhiên là quanh co, ai có thể nghĩ tới phủ Mộc Xích thế mà còn có thể khiến cho Ma Thương Sa Hổ đường đường là thứ chín Xích Bảng ghi nợ ân tình, ra tay tương trợ chứ?" Đệ tử sau lưng cũng không nhịn được nữa lên tiếng cảm thán.

“Người chính là như thế. Nhìn như nũng nịu yếu đuối, thế nhưng ai có thể nghĩ tới nàng ẩn giấu thủ đoạn như thế nào?” Đông Phương Mục gật đầu nói: “Có điều… trải qua một trận này, tiếp nhận sự che chở của thứ chín Xích Bảng, kế tiếp sẽ có phiền phức nhiều không đếm xuể theo nhau mà tới. Ân tình của Sa Hổ không phải dễ dùng như vậy.”

Đệ tử cũng đồng ý nói: “Đúng vậy, Ma Thương Sa Hổ giết rất nhiều người, kẻ thù cũng rất nhiều, chỉ vì hành tung của Hổ Sơn chúng bất định, luôn không tìm được vết tích, mà bây giờ việc ở phủ Mộc Xích bộc lộ ra ngoài, tất nhiên sẽ đưa tới vô số kẻ thù của Ma Thương Sa Hổ. Mà những thứ này, nhất định phải do phủ Mộc Xích tự gánh vác rồi.”

“Thế nên Trương Vinh Du mới không muốn bại lộ lá bài tẩy này, đáng tiếc cuối cùng vẫn bị buộc dùng ra.” Đông Phương Mục lên tiếng nói.

“Đao mặc dù sắc bén, nhưng dễ dàng tổn thương mình.”

*

*

*

Trương Vinh Phương không có lập tức rời khỏi, mà là ở trong phủ, tiện cho bảo vệ tỷ tỷ và cháu trai trong mấy ngày này.

Mà những ngày này, ảnh hưởng Ma Thương Sa Hổ mang tới xa xa không chỉ là sự chấn động vào buổi tối kia.

Tỷ phu đi công vụ trở về nhà từ bên ngoài, trước tiên nghe nói việc này, hù dọa đến sắc mặt đều trắng bệch.

Sau khi biết phu nhân thế mà còn mời được cao thủ Xích Bảng xuất thủ, tâm trạng mới lại cấp tốc khôi phục như xe cáp treo.

Mấy ngày kế tiếp, hắn ta cũng không hỏi làm sao mà mời được cao thủ, chỉ là ngày nào cũng đều ở bên cạnh thê tử cùng nhi tử, một bước cũng không dám rời đi.

Mà những người còn lại trong phủ, trừ nhân thủ tử thương đêm đó ra, những người còn lại có không ít lục tục bắt đầu chủ động rời đi, bao gồm mấy vị cung phụng trước đó.

Chương 1413 - Một bước (9)

Sau khi trải qua sự việc Thường Học Nghĩa đột nhiên tập kích bọn họ cũng suy nghĩ rõ ràng, nếu như mình tiếp tục lưu lại trong phủ, ngộ nhỡ sau này gặp phải cường giả cấp cao tương tự ra tay tập kích.

Đến lúc đó, khả năng vận khí sẽ không tốt như vậy.

Kế tiếp, trong khoảng thời gian người bên trong phủ Mộc Xích thiếu hơn phân nửa.

Còn dư lại đều là người thành thật nhận được ân huệ của Trương Vinh Du trong thời gian dài, không đành lòng rời đi.

Cũng may Trương Vinh Du không biết lại thuyết phục kéo tới nhóm nhân thủ thứ nhất từ chỗ nào, gia nhập phủ Mộc Xích, đền bù hộ vệ phía trước.

Thế lực nhân thủ lần này thế mà còn mạnh hơn trước không ít.

Mà người cầm đầu trong đó, rõ ràng là một người trước đó Trương Vinh Phương cũng đã gặp qua — Lý Chân.

Khi thấy Lý Chân, Trương Vinh Phương cũng phái ra hai đạo nhân Tam không của Nhân Tiên quan âm thầm trông coi ở phụ cận.

Như vậy, hắn mới thoáng yên tâm, có thể bứt ra, tạm thời rời đi.

*

*

*

Gió tuyết bay tán loạn, biển cây mịt mờ bị nhuộm thành trắng lóa như tuyết.

Thường Học Nghĩa và Ma Thương Sa Hổ đang đứng thẳng trên ngọn cây, dáng người bất động, đồng thời nhìn phía đối phương.

Hai người không hẹn mà cùng đều lựa chọn con đường này để rời khỏi Vu Sơn.

Người thường có con đường của người thường, mà cao thủ cũng tương tự có lựa chọn con đường ngắn nhất. Khiến hai người không ngờ được là, bọn họ đều lựa chọn một tuyến đường cùng phương hướng.

“Lần trước, đa tạ Sa Hổ huynh thủ hạ lưu tình. Ân tình này Cô Vụ học cung ta nhớ kỹ.” Thường Học Nghĩa ôm quyền trầm giọng nói.

Hắn ta hiểu lúc trước đối phương nương tay, thế nên lời này là chân tâm thật ý.

“Chỉ là không biết Sa Hổ huynh có gì liên quan đến phủ Mộc Xích kia? Sau này liệu có còn…”

Con mắt Sa Hổ chuyển động, tuy hắn ta là cao thủ Xích Bảng, nhưng cũng không phải là người trêu chọc kẻ thù tùy ý không kiêng nể gì cả. Lúc trước hắn ta lưu thủ, chính là vì không đắc tội thế lực học cung.

Cô Vụ học cung là một trong ba học cung lớn của Đại Linh, thế lực của nó rất mạnh, ở trên triều đình, quan lớn xuất thân học cung cũng có không ít, lại dây dưa không rõ với các đại quý tộc người Linh.

Quái vật lớn cỡ này, thế lực ẩn núp không yếu hơn mấy đại giáo bày ở ngoài sáng nhiều.

Quan văn trên triều đình phần lớn xuất thân từ học cung, phần lớn võ tướng xuất thân từ Tuyết Hồng các, điểm ấy ở toàn bộ Đại Linh hầu như đều là lệ cũ.

Con cháu người Linh nếu muốn làm quan thì dễ dàng, nhưng muốn làm quan gì, điều này phải xem biểu hiện ở bên trong học cung. Tương tự, người Hồ Tây người Bắc vân vân cũng giống như vậy.

Đây thật ra đã biến tướng trở thành một con đường chọn lựa quan văn của Đại Linh.

“Chỉ là năm đó con ta ngoài ý muốn được phủ Mộc Xích cứu qua một lần. Hôm nay tới đây cũng là trả ân tình mà thôi.” Sa Hổ lên tiếng trả lời.

Đương nhiên hắn ta sẽ không nói, trước đây con mình si mê Trương Vinh Du, bị mê đến chết đi sống lại, sau đó luyện công

chậm trễ, mất đi lòng cảnh giác, bị kẻ thù đánh lén đả thương.

Lúc này mới ngoài ý muốn được Trương Vinh Du cứu.

Nữ nhân kia… cho dù nghe được nàng đã thành thân, con trai cũng không muốn từ bỏ chút nào. Quả nhiên là…

Tuy Sa Hổ rõ ràng tiền căn hậu quả trong này, biết nữ nhân Trương Vinh Du kia chính là một kẻ gây tai hoạ, thế nhưng ân cứu con trai xác thực là thật.

Hắn ta không muốn báo đáp ân tình, rồi lại không thể không trả, cộng thêm Thường Học Nghĩa xuất thân bất phàm, thế nên mới có cảnh cố ý từ bỏ lúc trước.

Căn cơ của Hổ Sơn bọn họ chính là một chữ nghĩa, hắn ta nhất định phải giữ gìn đạo nghĩa, lại từ tận đáy lòng theo bản năng chán ghét Trương Vinh Du.

“Thế nào? Lúc này Thường tiên sinh định từ bỏ trở về?” Sa Hổ cười nói.

Vài ngày trước hai người vẫn là đối thủ giao thủ chiến đấu kịch liệt, lúc này lại đàm tiếu giao lưu giống như bạn tốt.

“Chỉ dựa vào một mình ta, sợ là khinh thường Trương Vinh Du nọ. Hộ đạo giả dám hành động, ta không tin nàng chỉ có mấy lá bài như thế.” Thường Học Nghĩa thản nhiên nói.

“Thường tiên sinh quả thực cẩn thận, thật ra lúc đó trước khi tại hạ cũng cảm giác được bên cạnh có cường giả Tông Sư ẩn giấu, nếu như ta trễ một bước, sợ là sẽ có người khác xuất thủ chặn lại.” Sa Hổ gật đầu nói.

Lúc đó hắn ta mơ hồ có thể cảm giác được bên cạnh có một tia khí tức nguy hiểm uy hiếp quanh quẩn. Tới cảnh giới như của bọn họ, cảm giác của cơ thể cực kì nhạy cảm, trước khi chuẩn bị động thủ càng tâm như gương sáng, có thể chiếu rọi tất cả mánh khóe ngoại giới.

“Sau đêm đó, ta lại đi điều tra qua về Trương Vinh Du.” Thường Học Nghĩa lên tiếng nói: “Người này mặt ngoài nhìn qua chỉ là nữ tử yếu ớt, nhưng từ sau khi gia nhập Nghĩa Mạch, mượn lực làm rất nhiều chuyện. Hơn nữa người theo đuổi bên người đông đảo.”

Chương 1414 - Một bước (10)

“Sứ giả hộ hoa sao?” Hai mắt Sa Hổ nhảy lên: “Năm đó con ta cũng là một người trong đó. Hơn nữa theo lão phu biết, hiện tại đã có ba người bối cảnh thâm hậu si mê nàng ta. Một người đã thành thân, rõ ràng còn có thể chọc cho nhiều người mê muội như vậy.”

“Thế nên, lá bài của nàng tuyệt đối không chỉ có một.” Thường Học Nghĩa nói.

“Đúng vậy. So với người Thái Thanh môn trong Cảm Ứng môn, nàng này mới càng xứng với cái tên yêu nữ.” Sa Hổ vừa nghĩ tới bộ dạng ngu dốt của con mình hôm nay là cảm thấy đau đầu.

“Như vậy tiên sinh là dự định từ bỏ à?” Hắn ta nhìn đối phương.

“Việc về kiếm linh rất quan trọng, phải thông báo về trước xem học cung định xử trí như thế nào, có điều ta đoán chừng, nếu hôm nay đã chứng thực thật giả, sợ rằng sẽ lại phái ra một vị sơn trưởng tự mình đến đây. Thậm chí có thể sẽ hợp tác với học cung còn lại xuất thủ.”

Chế độ học cung của Đại Linh lấy đại tế tư dẫn đầu, tương đương với vị trí cung chủ đạo cung.

Sau đó lấy các sơn môn phân chia các phái, mỗi một phái lấy sơn trưởng vi tôn.

Mà Thường Học Nghĩa chính là một sơn trưởng trong đó.

“Tiên sinh sẽ không sợ Đại Đạo Giáo đến sao?” Sa Hổ nheo mắt lại.

“Nhạc Đức Văn hiện giờ phải ứng phó Thần Tướng liên tiếp làm khó dễ, cũng đã như trứng chọi đá, còn dám phân tâm có thừa lực để ý tới Sơn Tỉnh? Sa Hổ huynh đang quá đề cao Thiên Bảo cung hắn đi?” Thường Học Nghĩa cười nói.

Ông ta thu liễm nụ cười.

“Hôm nay Quân Tử kiếm còn lại cũng liên tiếp bắt đầu xuất hiện người thừa kế, nếu động tác của bọn ta hơi chậm tí thôi,

sợ là sẽ phải lạc hậu hơn những người còn lại. Thế nên…” Trong mắt ông ta lóe lên vẻ tàn nhẫn.

“Kiếm linh nhất định phải đến tay, nếu không thể lấy được, vậy thì hủy diệt toàn bộ cả người và kiếm linh, cho dù là chờ mấy năm để dưỡng lại còn tốt hơn là rơi vào tay người khác.”

“Thì ra là thế, chỉ là không biết hai vị có thể giải thích cho tại hạ một phen, kiếm linh là vật gì không?”

Khi hai người đang nói chuyện, bỗng nơi xa một giọng nói bay tới.

Hai người đều hơi biến sắc mặt, đồng thời ngẩng đầu nhìn hướng phía biển cây bên phải.

Trong rừng cây trắng xóa như biển tuyết, lúc này chỉ thấy một bóng đỏ cấp tốc tới gần như chim bay.

Vụt!

Bóng đỏ chớp mắt đã vượt qua hơn trăm mét rơi xuống đất, đứng bên cạnh hai người, rõ ràng là một nam tử mặc đạo bào màu đỏ mặt đeo mặt nạ thuần trắng.

“Hai vị là khách đường xa, cần gì phải vội vội vàng vàng rời đi, như vậy chẳng phải là có vẻ bản quan chủ không có đạo đãi khách sao?”

“Không bằng ở lại một lát thế nào?”

“!!?”

“!!”

Sắc mặt hai người kịch biến.

Nhân Tiên quan chủ! Tại sao hắn tìm được bên này!?

Nhân Tiên quan chủ, cái tên này có thể trước đây không ai để ý, nhưng từ khi một Linh Tướng của giáo phái phụ thuộc do Tây Tông phái đến bị chém giết, không ai dám coi thường cái tên này.

Dù sao, đó là vị Linh Tướng.

Trong nháy mắt, hai người như là như gặp đại địch, tự nhiên tản ra, mơ hồ từ hai góc độ đối đầu lao đến Trương Vinh Phương.

Hai luồng khí thế đồng thời từ hai phương hướng khóa chặt người mà đến.

Tuyết bay lả tả đầy trời, ba người đứng yên bất động, những lời cuối cùng của Trương Vinh Phương chậm rãi truyền ra, vang vọng xung quanh họ.

Gió lạnh thổi qua, mang theo đạo bào huyết sắc Trương Vinh Phương đang mặc tung bay.

Hắn quét mắt qua hai người họ, lại lần nữa mỉm cười.

“Hai vị không nói lời nào, vậy có nghĩa là đồng ý.”

“Quan chủ thật sự không để ý đến thiện ý của Cô Vụ học cung ta sao?” Thường Học Nghĩa chậm rãi trầm giọng nói.

Ông ta xuất thân học cung, nhưng bản thân lại là người Linh, bởi vì hoạt động ở Đại Đô quanh năm, cho nên không rõ ràng về ảnh hưởng của Nhân Tiên quan rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Nhưng ông ta biết, một cấp bậc cường giả có thể đánh chết Linh Tướng, nếu muốn đối phó bọn họ chỉ sợ cũng không phải việc khó.

Cho nên trước tiên lôi bối cảnh sau lưng ra, có lẽ có thể làm cho đối phương sinh ra một ít kiêng kị, không đến mức hạ tử thủ.

“Học cung luôn giữ thái độ trung lập, nhưng bây giờ bỗng nhiên đến đây, đến phủ Vu Sơn của ta mà lại không liên lạc trước với ta.” Trương Vinh Phương nói với đôi mắt chứa đầy ý nghĩ sâu xa: “Xem ra, là không để Nhân Tiên quan chủ này vào mắt.”

“Đương nhiên không thể nào!” Thường Học Nghĩa trả lời. Sắc mặt ông ta không thay đổi, nhưng trong lòng đã bắt đầu quan sát xung quanh để tìm kiếm địa hình và cơ hội có thể thuận lợi để thoát thân.

“Với thực lực của quan chủ, trên đời này người dám không để vào mắt cũng không nhiều lắm. Chẳng qua là cảm thấy, chuyện nhỏ như vậy mà dẫn đến quan chủ tự mình đến, phải chăng có chút khoa trương?”

Chương 1415 - Một bước (11)

Những gì ông ta nói rõ ràng yếu thế.

“Này, Thường Học Nghĩa, một thân võ học của ngươi học từ chó à? Người ta nửa đường chặn đường cướp của, ngươi còn muốn người ta tha cho ngươi một cái mạng, thật là ngu xuẩn!”

Ma Thương Sa Hổ ở bên cạnh đã nhìn ra gì đó, tiến lên một bước.

“Ta với ngươi liên thủ, cho dù là Linh Tướng cũng có thể đánh một trận, cùng lắm đánh không lại thì rút lui, sợ cái gì?”

Keng!

Hắn ta cởi Ma Thương trên lưng xuống, hai tay kéo một cái, cán thương được kéo căng ra, lưỡi đao ở đỉnh phát sáng rực rỡ trong ánh tuyết.

“Nhân Tiên quan chủ? Để ta xem thử, ngươi dựa vào cái gì dám can đảm xưng tiên!”

Vù!

Trong khoảnh khắc, khí tức của hắn ta hoàn toàn biến mất, giống như ẩn giấu thân hình đêm hôm đó, như thể cả người cùng một lúc biến mất.

Nhưng lớp tuyết dưới chân đột ngột không hề có tiếng động sụp xuống hai cái hố.

Đó là kết quả của việc tốc độ nhanh đến một mức độ nhất định.

Trương Vinh Phương hơi nheo mắt lại. Tốc độ này đã khiến hắn nhớ đến Đế Giang lúc trước.

“Nhưng đáng tiếc so với Đế Giang tiền bối thì chậm hơn không chỉ một bậc.”

Coong!

Hắn đột ngột giơ tay lên, ngăn chặn mũi thương rộng đến từ bên phải.

Lưỡi đao sắc bén ngay lập tức cắt làn da cánh tay của hắn ra, đâm sâu vào lớp cơ, ấn mạnh vào xương.

Máu từ từ chảy xuống lưỡi đao.

“Thương sắc bén ghê.” Sắc mặt Trương Vinh Phương không hề thay đổi, tán thưởng: “Quả nhiên là Ma binh.”

“Còn có tâm tình đánh giá thương sao?” Hai tay Sa Hổ vặn một cái, trong nháy mắt rút thân thương ra, nhấc lên.

Vù!

Một ánh trăng trắng bạc từ trên hướng xuống sáng lên, nở rộ trên tay hắn ta.

Đây là võ học mà hắn ta đã tu hành, Kỹ Năng Phá Hạn tuyệt sát trong Ban Lan Sơ Linh thương - Nguyệt Hoa Nhận.

Một thương này thoạt nhìn đẹp đẽ nhưng lại cực kỳ nguy hiểm, có thể trong nháy mắt ngưng tụ lực bộc phát toàn thân hắn ta, dồn toàn bộ lực lượng vào mũi thương lưỡi đao sắc bén, chém từ trên xuống dưới.

Với thần lực trời sinh của mình, cộng với sự tích lũy võ học tu hành cho đến Đại Tông Sư bây giờ. Dưới sự bộc phát.

Cho dù là một tòa nhà bằng đá, một thương cũng có thể chém ra vết nứt cực lớn, trực tiếp chém đổ.

Sử dụng một chiêu này, hắn ta đã từng miễn cưỡng chém ra một lối đi máu thịt trong quân trận vây quét của các cao thủ Tuyết Hồng các.

Quân trận Tuyết Hồng các đã bị hắn ta xông qua được!

Mà lúc này, chỉ là một Nhân Tiên quan quan chủ? Chỉ dựa vào cường độ thân thể ngăn cản một chiêu mà đã bị thương của đối phương. Dưới một chiêu vừa rồi, nhất định bị thương nặng!

Trong nháy mắt, Nguyệt Hoa Nhận giống như mũi thương tỏa sáng như ánh trăng, phát ra ánh sáng trắng bạc, rơi về phía Trương Vinh Phương.

Phập!

Mũi thương mạnh mẽ chém vào vai trái của Trương Vinh Phương, sau đó mắc kẹt giữa xương bả vai.

“Lợi hại quá.”

Trương Vinh Phương nhẹ nhàng vỗ tay, khuôn mặt nở nụ cười. Tựa như vết nứt lớn trên cơ thể hoàn toàn không phải hắn chịu đựng.

“Vốn tưởng rằng thân thể ta trải qua nhiều lần gọt giũa, đáng tiếc vẫn không thể mạnh mẽ chống lại toàn lực công kích của cấp bậc như ngươi. Đáng tiếc ghê.”

Hắn giơ tay lên, bàn tay phải bỗng nhiên như sừng linh dương, không theo quy luật nào vẽ ra một đường cong mờ ảo, hướng về phía trước vỗ một cái.

Oành! ! !

Một chưởng này là hoàn toàn không thể nào đoán trước.

Mặc dù Sa Hổ ngay khi nhìn thấy liền dùng tiên cơ ngăn địch để toàn lực phán đoán phương hướng trước.

Nhưng vẫn chênh lệch một chút.

Hắn ta giơ tay lên để cố gắng ngăn cản, nhưng còn thiếu một chút mới có thể ngăn cản được một chưởng này.

Đáng tiếc thiếu một chút, đó là chênh lệch tuyệt đối giữa trúng và không trúng.

Dưới tiếng nổ vang, ngực của Sa Hổ nổ tung một vòng như sóng nước, không khí vặn vẹo, cả người bay ngược ra ngoài, đập vào biển tuyết mênh mông.

Trương Vinh Phương đang muốn tiếp tục truy kích, nhưng bỗng nhiên dừng lại, nghiêng người giơ tay lên.

Oành!

Lại một tiếng nổ lớn khác vang lên.

Một bàn tay to lớn đeo găng tay kim loại màu đồng đang muốn đánh lén eo trái của hắn, bị một tay ngăn cản.

Hai cánh tay kịch liệt va chạm, giữa máu thịt và máu thịt mơ hồ có tiếng gỗ hoặc đá va vào nhau.

Sắc mặt Thường Học Nghĩa nghiêm túc, lúc này cơ bắp khắp toàn thân từ trên xuống dưới cấp tốc phồng lên, trở nên lớn hơn.

Từng cơ bắp con chuột nhỏ nhanh chóng nhúc nhích lưu chuyển dưới áo choàng của ông ta.

Thậm chí khuôn mặt đã hoàn toàn biến thành một bộ mặt dữ tợn như rễ cây chằng chịt mạch máu.

Khoảnh khắc ra tay đánh lén vừa rồi, ông đã kích hoạt trạng thái cực hạn võ học mà mình tu hành.

Có hai loại trạng thái cực hạn Trục Tinh Phiếm, Trầm Công.

Cái thứ nhất Thanh Lưu Tinh tăng cường tốc độ.

Cái thứ hai Trọc Lưu Tinh tăng cường sức mạnh.

Sự kết hợp của cả hai là tăng cường cả hai mặt cực mạnh.

Chương 1416 - Một bước (12)

Vốn tưởng rằng một chiêu này có thể đánh lui đối phương, nhưng điều khiến trong lòng Thường Học Nghĩa chùng xuống là, một chưởng dùng hết sức của ông ta vậy mà lại chỉ khiến thân thể Trương Vinh Phương hơi chao đảo một cái.

Người bình thường có thể không biết, nhưng với xuất thân là một Nho giáo Đại Tông Sư người Linh, Thường Học Nghĩa rất rõ ràng.

Người ngoài cho rằng Nho giáo chỉ am hiểu võ học gây ảo cảnh, nhưng thực ra, có rất ít người biết rằng lực bộc phát của Nho giáo mới là số một trong tất cả võ học.

Cái gọi là lấy lý phục người nghe giống như nếu ngươi có đạo lý liền có thể thuyết phục người khác.

Nhưng mấu chốt của vấn đề không phải là đạo lý mà là trước tiên ngươi phải làm cho mọi người đồng ý ngồi xuống, lắng nghe ngươi nói.

Bởi vì mọi người sẽ thẹn quá thành giận.

Không phải ai cũng sẽ bị thuyết phục sau khi nghe hiểu đạo lý, nhiều người nói không lại ngươi liền sẽ động thủ.

Do đó, cốt lõi thực sự của Nho giáo, thứ nhất là huyễn, thứ hai là lực.

Đương nhiên sử dụng huyễn để giải quyết vấn đề là tốt nhất, nhưng nếu không được thì phải sử dụng chiêu thứ hai.

Nhiều khi lúc lực của Nho giáo bộc phát, cho dù là Linh Tướng kém một chút cũng có thể bị áp chế.

Đây mới là điểm kinh khủng nhất.

Nhưng bây giờ, ông ta lại không có cách nào áp chế Nhân Tiên quan chủ trước mặt này.

“Lại đến!”

Thường Học Nghĩa cố gắng đè nén sự bất an trong lòng. Không chút do dự nào.

“Lâm Giải: Văn Tâm.”

Bỗng nhiên hai mắt ông ta cố định, ngay sau đó con ngươi giống như tan rã, mất đi tiêu cự. Thân thể cũng ở yên tại chỗ một lúc, dừng ra tay lại.

Ông ta đột ngột dừng lại, dẫn tới Trương Vinh Phương không tự chủ ra tay đánh vào đầu ông ta.

Điều này giống như hai bên đang đấu vật, một bên đột ngột rút lui, bên còn lại sẽ vô thức theo quán tính đẩy về phía trước.

Lúc này Trương Vinh Phương chính là như thế, nhưng điều hắn không ngờ tới là khi một chưởng này của hắn đánh về phía trước, lại bị Thường Học Nghĩa ở đối diện nghiêng đầu, chính xác tránh đi.

Soạt soạt soạt!

Liên tiếp ba chiêu, trong nháy mắt ra chiêu, bản thân Vinh Phương cảm thấy khi ra tay đã kích phát Kim Thiềm công, lực bộc phát tăng lên rất nhiều.

Theo lý mà nói, loại đột ngột tăng cường bộc phát này, tốc độ cũng nhanh hơn, trước khi thích ứng, không thể bị né tránh.

Nhưng giờ phút này, liên tiếp ba chiêu của hắn đều bị Thường Học Nghĩa tránh được.

Không chỉ có vậy.

Trong đất tuyết, quyền cước của Trương Vinh Phương như mưa to gió lớn, điên cuồng hướng về phía đối phương.

Nhưng không giống trước đây, tiên cơ ngăn địch của hắn vậy mà lại mất đi hiệu lực!

Mỗi một lần hắn ra chiêu đều bị đối phương né tránh một cách hoàn hảo.

Không.

“Không phải là mất đi hiệu lực, mà tiên cơ ngăn địch của hắn đã được tăng cường trên phạm vi lớn!”

Trương Vinh Phương bỗng nhiên phản ứng lại.

Sau khi phát hiện ra điều này, sự tò mò sâu sắc nảy sinh trong lòng hắn.

Tiên cơ ngăn địch này bình thường đều cực kỳ ổn định, rất khó có đột nhiên tăng lên.

Trừ phi giống như lần trước hắn giao thủ với người khác, gắng gượng kéo dài thời gian mới có thể thích ứng võ học của đối thủ.

Nhưng bây giờ, bọn họ vừa mới bắt đầu giao thủ, đối phương căn bản không thể nào thích ứng thói quen ra chiêu võ học của hắn.

Vậy tại sao người này có thể dự đoán quỹ đạo ra chiêu của hắn?

Trương Vinh Phương vừa giao thủ, vừa hấp thụ võ học của đối phương làm chất dinh dưỡng cho tiên cơ ngăn địch của chính mình.

Hiểu biết càng nhiều võ học, càng có nhiều phương pháp tấn công và phòng thủ, điều này có lợi rất nhiều cho kinh nghiệm và tu dưỡng võ học của hắn.

Và hai điều này là nhân tố quyết định để xác định độ cao của tiên cơ ngăn địch.

Điểm thuộc tính có hạn, dùng chúng để tăng lên trị số sinh mệnh, thu được càng nhiều thiên phú đặc chất mới là quan trọng, dùng để tăng cường tiên cơ ngăn địch và vòng phòng ngự tuyệt đối thì hơi quá lãng phí.

Vì vậy, hắn quyết định nhổ càng nhiều lông cừu từ đối thủ càng tốt.

Khi hắn đang suy nghĩ nên đối phó như thế nào, thân hình Thường Học Nghĩa chợt lóe, người vậy mà lại chia ra làm ba.

Sau đó, ba được chia thành sáu.

Cùng lúc đó, sáu Thường Học Nghĩa đồng thời xuất chưởng đánh về phía hắn từ các hướng khác nhau.

Kỹ năng phá hạn! Thiên Động Ngân Hà!

Hai con ngươi của Thường Học Nghĩa tan rã, sáu bóng người hoặc chưởng hoặc quyền, hoặc chỉ hoặc trảo, tất cả vậy mà lại đều có tiên cơ ngăn địch.

Tất cả các chiêu số đều tránh được hai tay đón đỡ của Trương Vinh Phương một cách hoàn hảo. Tất cả đều đánh lên trên người hắn.

Bốp bốp bốp bốp bốp bốp!!!

Trong nháy mắt, trước ngực và sau lưng Trương Vinh Phương liền trúng sáu phát liên tiếp!

Găng tay kim loại màu đồng nghiền nát da thịt, thối rữa, nổ tung, xuyên thủng.

Chương 1417 - Một bước (13)

Tất cả các loại vết thương ngay lập tức nhuộm toàn thân hắn thành đỏ như máu.

Chẳng mấy chốc, tất cả các đợt tấn công kết thúc, hai người cứng đờ đứng yên tại chỗ.

“Thắng bại đã định.” Con ngươi Thường Học Nghĩa lần nữa ngưng tụ, âm thanh lạnh lùng nói.

“Đây là Nho gia võ học à? Thật lợi hại.” Trương Vinh Phương ngẩng đầu, bỗng nhiên nhếch miệng cười rộ lên.

Trong lòng Thường Học Nghĩa giật mình, vội vàng muốn rút người trở ra, nhưng lại kinh ngạc phát hiện cánh tay của mình đã bị đối phương nắm lấy.

Bỗng nhiên, thân thể của ông ta lộn mèo, lưỡi đao sắc bén trong hai mũi chân bắn ra, vung lên lên trên, tạo ra một vòng cung ánh sáng, chém về phía bụng dưới và ngực của Trương Vinh Phương.

Kỹ năng phá hạn – Trích Tinh!

Xì!!!

Ánh đao vẽ nên một hình bán nguyệt màu bạc rồi đột ngột tắt lịm.

Lưỡi đao bị kẹt trong da thịt, khựng lại, không thể động đậy.

“Còn gì nữa không?” Trương Vinh Phương giơ tay lên, vết thương trên người lúc này giống như là ảo giác, chẳng biết lúc nào đã khỏi hẳn.

Ngay cả vết máu đỏ tươi trên quần áo của hắn, cũng giống như vật sống, tự mình nhúc nhích chui vào trong da thịt, áo choàng đỏ lại khôi phục sạch sẽ chỉnh tề.

Nếu không phải còn thừa lại một lưỡi đao cắm vào giữa ngực, chỉ sợ Thường Học Nghĩa đã hoài nghi vừa rồi rốt cuộc chính mình có làm đối phương bị thương hay không?

Nhìn con mắt đối phương có hơi đỏ ngòm, bỗng nhiên trong lòng Thường Học Nghĩa dâng lên khí lạnh.

Sức khôi phục kinh khủng kiểu này. Không phải Bái Thần, mà là hơn hẳn Bái Thần!

Không. Cho dù là Bái Thần tầm thường cũng không kinh khủng bằng hắn!

Phải biết là, hắn ta dùng Ma binh đó!!

"Nếu như không như vậy…." Giọng Trương Vinh Phương lại truyền đến lần nữa.

Đồng thời đi theo âm thanh mà đến, là một cảm giác đè nén vô cùng mãnh liệt khủng bố.

Trong lòng Thường Học Nghĩa căng cứng, cuối cùng không dám giữ lại bất kỳ thứ gì nữa.

Toàn thân hắn ta chấn động, áo bị xẻ nát bay tứ tung, trên người cấp tốc giãn nở biến lớn lên, cơ thể như được thổi hơi.

Một chữ nhân to lớn được đường cong tự nhiên trên cơ thể đè ép phác hoạ ra.

Trước ngực là nhân, phía sau lưng là nghĩa!

Đường cong trước sau cơ thể lít nha lít nhít giống như điêu khắc.

"Chung Thức!"

"Tử Vi!!!"

Thường Học Nghĩa quát khẽ, nửa người trên bắt đầu điên cuồng biến lớn.

Chiều ngang của hắn ta cũng bắt đầu giãn to ra.

Hai mét, ba mét, bốn mét!

Đồng thời với tăng trưởng chiều cao, bề ngang cơ thể cũng như được đắp nặn ra, mọc ra rất nhiều bắp thịt như từng chùm nho.

Trong một giây ngắn ngủi, cả người hắn ta biến thành một hình thể dị dạng khoa trương rộng chừng hơn hai mét.

Hắn ta chỉ đứng tại chỗ, đã là một núi thịt sống sờ sờ!

"Chết đi!!"

Đột nhiên Thường Học Nghĩa vươn tay ra, đánh một chưởng xuống đầu Trương Vinh Phương.

Lúc này bàn tay của hắn ta không khác với đầu của một người bình thường quá nhiều.

Trên tất cả năm ngón tay thô to đều có bắp thịt còn đang nhúc nhích vặn vẹo, nhưng hình thể dị dạng thế này, thế mà mang tới tốc độ bộc phát nhanh hơn trước đó một mảng lớn.

Trương Vinh Phương không né tránh, không chỉ là khoảng cách tăng phúc của chiêu này đã vượt ra khỏi đoán trước tiên cơ ngăn địch của hắn.

Còn có hắn muốn tự trải nghiệm uy lực chân chính của võ học Nho giáo.

Đây là lỗ hỗng võ học trước kia hắn không được chứng kiến, cần bù vào.

Cho nên.

"Giới hạn."

Hắn hơi nâng mắt, trên người cấp tốc chồng chất bộc phát tổng cộng ba tầng trạng thái cực hạn, cơ thể cũng giãn nở biến lớn từ đó, sức mạnh vọt lên, cao đến ba mét.

Sau đó vươn tay, đẩy ra phía trước một chưởng.

Ầm ầm!!!

Hai bàn tay to bỗng đụng vào nhau, âm hưởng cú nổ to lớn như tiếng sấm, đè ép đến mức không khí xung quanh vặn vẹo nổ tung, hình thành cuồng phong thổi tan màn tuyết bay.

Trong thời gian ngắn, phạm vi hơn mười mét xung quanh hai người, nhất thời vì chiêu đó mà tất cả bông tuyết không còn nữa.

Ngay cả những hạt tuyết bay lả tả trên không trung cũng bị thổi tan bay đi hướng khác.

Thường Học Nghĩa chỉ cảm thấy cánh tay tê rần.

Quả thực sức mạnh hắn ta chiếm thượng phong, nhưng chỉ mạnh hơn đối phương chút xíu!

“Sao, làm sao có thể?… Có thể!!?” Hắn mượn lực lui lại, trợn to hai mắt nhìn chằm chằm vào Trương Vinh Phương.

Hắn ta đã mở Chung Thức, đối phương vẫn chưa mở, thế mà có thể đón đỡ một chưởng toàn lực của hắn ta!!?

“Lâm giải của ngươi đâu? Sao không mở?” Trương Vinh Phương mỉm cười nói.

“….” Thường Học Nghĩa cắn răng không trả lời.

Quả thật mở Lâm giải Chung giải có thể tăng cường thực lực trên phạm vi lớn, nhưng trong thời gian dài sẽ dẫn tới tiêu hao tâm thần quá lớn, nhất định phải sử dụng cẩn thận, nếu không không cẩn thận có thể sẽ hao tổn quá độ, ngã xuống hôn mê.

Chỉ có những người điên Cực Cảnh kia mới có thể thường xuyên mở ra đánh nhau. Thời gian dài hơn bọn họ rất nhiều.

Chương 1418 - Một bước (14)

“Không có sao?” Trương Vinh Phương nhìn sắc mặt hắn ta, biết rằng có thể trạng thái trước mặt đã là hình thái mạnh nhất của đối phương.

Xét từ các Đại Tông Sư còn lại hắn đã từng giao thủ, quả thực người này rất lợi hại. Sức mạnh còn mạnh hơn Linh Tướng Tang Lan lúc trước.

Nhưng các bộ phận còn lại chỉ có chút thực lực ấy, không thể tính là Đại Tông Sư Nho giáo trong truyền thuyết được.

“Ngươi rất mạnh, thật sự rất mạnh…” Thường Học Nghĩa chậm rãi lên tiếng. “Xem ra, không tung chiêu sát thủ thực sự, thì không thể làm gì được ngươi.”

Hắn ta ngẩng đầu nhìn về phía Trương Vinh Phương, cảm giác này, cảm giác nghẹt thở không thể tự kiềm chế mà bất kể hắn ta sử dụng bao nhiêu sức mạnh, bao nhiêu tuyệt sát, cũng đều như hãm sâu vào đầm lầy, quả thực là lần duy nhất hắn ta được thấy trong cuộc đời!

Đối phương giống như bóng tối to lớn kéo dài dưới ánh nến, bao mình hoàn toàn ở trong đó, bất kể mình giãy giụa như thế nào, đều luôn ở phía dưới bóng tối.

Thường Học Nghĩa hít sâu một hơi, không khí chung quanh cứ như bị hô hấp của hắn ta thổi thành các luồng khí xoáy lớn nhỏ không đều.

“Nếu quan chủ đã khăng khăng muốn giữ chúng ta lại như vậy….”

Rầm!!!

Lời còn chưa dứt, một đường ngân quang sau lưng Trương Vinh Phương chớp mắt đã tới.

Ngân quang quét từ trái sang phải, lướt ngang mang theo quang hoa xanh nhạt. Bất ngờ đó là chiêu của Ma Thương Sa Hổ mới vừa rồi bị đánh bay!!

Hắn điên cuồng hống lên, cơ thể cấp tốc giãn to, làn da hiển hiện hoa văn đen trắng, ấn đường lại mơ hồ có có chữ vương

xuất hiện. Chiều cao từ lúc bắt đầu đã gần đến ba mét, đảo mắt đã cao đến ba mét năm.

Trong đất tuyết, hắn ta bước từng bước một ra, vô số hạt tuyết dưới chân bị giẫm bay vẩy ra, mỗi một bước đều xuất hiện hố tròn to bằng một cái bồn tắm.

“Trạng thái cực hạn: Nguyệt Hổ!”

“Trạng thái cực hạn: Nguyệt Long!”

“Chung Thức! Long Hổ Sát!!”

Từng tầng từng tầng bộc phát không ngừng chồng chất lên cơ thể giống như từng quả bom, dẫn nổ toàn bộ sức mạnh tiềm năng.

Một bước cuối cùng, chỉ cách Trương Vinh Phương mười mét.

Sa Hổ điên cuồng rống lên, miệng mũi chấn động ra sóng âm như rồng như hổ.

Sóng âm vô hình hình thành sóng xung kích, ngưng tụ theo toàn bộ tinh khí thần của hắn ta, mơ hồ hình thành một đầu rồng một sừng, trợn mắt phóng tới Trương Vinh Phương.

Keng!!!

Trương Vinh Phương cấp tốc quay người, híp mắt. Cả tâm và thần đồng thời bị trường tinh thần của đối phương áp chế.

Đây là thế công trường tinh thần mà chỉ Đại Tông Sư mới có. Đại Tông Sư tầm thường yếu hơn sẽ không thể dùng.

Nhưng Sa Hổ trước mắt lại dùng đến mức bạo liệt như thế.

Chiêu này dùng Chung Thức bộc phát ra, bất kể sức mạnh hay là tốc độ, hay là lực bộc phát tụ tập xuyên thấu lực đạo cũng đều vượt rất xa vừa nãy.

Uy lực chênh lệch tối thiểu là mấy chục lần!

“Không hổ là thứ chín Xích Bảng!”

Trong chớp mắt, lòng Trương Vinh Phương còn rỗi rãi mà nói ra một câu xúc động.

Cùng lúc đó, Thường Học Nghĩa phía sau hắn cũng tương tự, hai mắt tan rã, hai tay lắc lư, cứ như có vô số sao trời xanh đen đang lấp lóe.

Một luồng khí thế có tính chất đồng dạng, khí thế mà chỉ có cao thủ tiếp xúc với trường tinh thần tương tự đó mới có thể nhìn thấy tản ra từ trên người hắn ta.

Chỉ là khí thế này yếu hơn so với Sa Hổ rất nhiều. Cường độ cùng lắm là một phần mười mà thôi.

Mặc dù có thể cường độ yếu hơn, nhưng thắng ở im lặng ẩn nấp.

“Chung Giải.”

Hai tay Thường Học Nghĩa run lên.

Tất cả tinh quang hội tụ thành một, bị đẩy về phía trước, vọt thẳng tắp tới phía sau lưng Trương Vinh Phương.

“Nhân Nghĩa Vô Song!!”

Trong chốc lát, tinh quang sáng tỏ bay dọc theo phía trước, là sát chiêu song chưởng hắn ta chồng lên nhau, đánh toàn lực về phía sau lưng Trương Vinh Phương.

Mà cũng đúng lúc này, ma thương Sa Hổ đâm thẳng tắp đến cái cổ Trương Vinh Phương, nếu đánh trúng, thì nhất định có thể chặt đứt cổ hắn, một chiêu đắc thủ!

Đúng lúc này, Trương Vinh Phương nâng hai tay lên, hai mắt bỗng nổi lên vô số tơ máu.

“Huyết liên!”

Hai đóa huyết liên đồng thời nở rộ, huyết văn lan tràn ra bao trùm toàn thân. Ngay giây tiếp theo thân thể hắn cũng cao lên, biến lớn hơn.

Ba mét năm!

Bốn mét!

Năm mét!!

“Chung Thức: Thần tốc!”

Xùy!

Sau một tiếng vang nhỏ, tất cả mọi thứ xung quanh toàn bộ chậm lại, đình trệ.

Ma thương màu bạc phía trước, hắc tinh sáng chói phía sau. Cả hai như côn trùng bị kẹt lại trong hổ phách, gian nan chậm rãi đột phá ra phía trước.

“Kết thúc rồi.”

Bước chân Trương Vinh Phương dịch ra, một chiêu tung về phía trước, chậm rãi điểm vào mi tâm Sa Hổ.

Phốc!!!

Đối mặt với Đại Tông Sư, thần tốc chưa kiên trì được bao lâu đã tán loạn.

Nhưng cũng đủ rồi.

Sa Hổ như bị sét đánh, đứng vững bất động tại chỗ, ma thương trong tay cũng hoàn toàn mất đi tất cả ánh sáng, lu mờ ảm đạm.

Chương 1419 - Một bước (15)

Chính giữa ấn đường của hắn ta có một lỗ máu lớn cỡ quả trứng gà xuyên thẳng qua cái ót, xuyên thủng thành một cái hố.

Mà lúc này toàn thân Trương Vinh Phương chấn động, bị Thường Học Nghĩa sau lưng dùng một chiêu tuyệt sát đánh trúng lưng.

Lực xuyên thấu to lớn xuyên qua găng tay Thường Học Nghĩa vào cơ thể hắn, huyết nhục xương cốt phía sau lưng Trương Vinh Phương bị xuyên thủng toàn bộ, sau đó vùng xương đâm lủng phần ngực trước.

Lúc này thân thể cao tới năm mét của Trương Vinh Phương bị một chiêu từ phía sau lưng của Thường Học Nghĩa đánh xuyên qua, hai tay cũng vòng qua chính giữa thân thể.

Hô!!

Thường Học Nghĩa dùng lực cực lớn cố gắng xé mở thân thể Trương Vinh Phương hoàn toàn, xé thành mấy phần.

Nhưng.

Tay hắn ta bị kẹt lại.

Không chỉ như vậy, hắn ta kinh hãi phát hiện, máu thịt vết thương xung quanh tay mình, vậy mà chỉ trong thời gian một giây ngắn ngủi đã nhanh chóng mọc ra thịt mới, sinh trưởng hoàn toàn ở phía sau lưng Trương Vinh Phương, sau đó kéo hai tay hắn ta lại!

“Ngươi, rốt cuộc ngươi là quái vật gì!!?” Hắn ta ra sức cố gắng tránh khỏi đó.

Nhưng một cánh tay lớn cầm chặt lấy đầu của hắn ta.

Con ngươi Thường Học Nghĩa co chặt, hắn ta nhìn thấy rõ ràng, trên lưng Trương Vinh Phương vừa mọc ra một cánh tay màu đen hoàn toàn mới.

Cánh tay kia, thoạt nhìn tráng kiện hơn, cứng cáp hữu lực hơn hai cái tay bình thường.

Áp bách từ trường tinh thần vô hiệu! Cơ thể giống như Bái Thần, có năng lực khôi phục vô hạn!!

Kinh khủng nhất, chính là Ma binh lại vô hiệu với hắn!!

Lúc này Thường Học Nghĩa cứ như đã quay trở về rất lâu trước đây, chấn động trong lòng hắn ta khi lần đầu tiên nhìn thấy thân thể bất tử của Linh Lạc.

Về sau, hắn ta tìm được Ma binh, giết chết từng Linh Lạc, cuối cùng không còn sợ hãi nữa.

Nhưng bây giờ.

Hắn ta, cứ như được cảm nhận lại một lần nữa, cảm giác vô cùng sợ hãi năm đó đã chi phối.

“Có điều gì muốn nói không?” Trương Vinh Phương bắt lấy tay Thường Học Nghĩa, cứng rắn rút nó ra khỏi vết thương của mình.

Hắn cứ như không hề cảm thấy đau đớn mảy may.

Một nháy mắt tay rút ra khỏi, vết thương đã khép lại như một tia chớp.

“!?” Thường Học Nghĩa cảm giác Chung Thức của mình suy yếu, đang yếu dần đi.

“Ngươi không Bái Thần.” Trương Vinh Phương nhẹ nhàng nói: “Ta cũng thế, cũng không Bái Thần.”

Hắn quay người lại, nhẹ nhàng nắm Thường Học Nghĩa lên, giống như bắt một con thú cưng mập mạp.

Đối phương muốn giãy dụa tránh thoát, nhưng… hai tiếng răng rắc giòn vang.

Hai tay Thường Học Nghĩa bị cứng rắn bẻ gãy vặn vẹo.

“Còn di ngôn gì nữa không?”

Thân thể hơn năm mét của Trương Vinh Phương, lúc này đang dùng cái tay thứ ba phía sau lưng cầm đầu Thường Họa Nghĩa treo lên.

Giờ phút này, sau khi giá trị sinh mệnh được gia tăng một lượng lớn, mật độ thân thể hắn đã mạnh hơn trước kia quá nhiều.

“Ta chính là sơn trưởng của Cô Vụ học cung! Nếu ngươi dám giết ta, tất sẽ phải chịu truy sát của các học cung khắp thiên hạ liên hợp lại!” Thường Học Nghĩa cắn răng lên tiếng nói.

“Ngươi có từng suy xét đến Nhân Tiên quan của ta hay không?” Trương Vinh Phương mỉm cười nói.

Sức mạnh của người nọ đã rất mạnh, nếu dùng Nhiễm Hân Duyệt làm đơn vị, sức mạnh vừa rồi người này bộc phát ra, ít nhất bằng với năm Nhiễm Hân Duyệt.

“Nếu ngươi đồng ý, sẽ có thể đạt được đạo cơ tuyệt thế giống như ta, tương lai đắc đạo thành tiên không phải hư ảo.”

“Đạo tịch?” Thường Học Nghĩa hồi tưởng lại biểu hiện khủng bố vừa rồi của Trương Vinh Phương, sức khôi phục khủng bố có đánh thế nào cũng không chết.

Còn có thân thể dị thường cường tráng của đối phương.

Nếu đổi thành cấp độ chênh lệch một chút, cường độ thân thể kém hơn, một chưởng tùy tiện cũng có thể cắt đứt.

Cho dù là cùng một cấp bậc giao thủ với nhau, cơ bản là Thường Học Nghĩa chưa từng gặp sức mạnh có thể so sánh tương đương với Đại Tông Sư xuất thân Nho giáo bọn họ.

Quan chủ Nhân Tiên trước mắt là người đầu tiên.

“Thế nào? Có muốn tới không?” Giọng Trương Vinh Phương lại vang lên lần nữa.

“Quan chủ đã muốn như vậy, vì sao không hỏi sớm hơn? Vì sao còn muốn giết Ma Thương Sa Hổ!?” Thường Học Nghĩa cắn răng khó hiểu hỏi.

“Nếu nhóm các ngươi dám động thủ ở phủ Vu Sơn, thì đã là không nể mặt ta, tất nhiên cần ra tay răn đe. Về phần Sa Hổ, ai nói hắn chết?” Đột nhiên Trương Vinh Phương cười lên.

Thường Học Nghĩa đưa mắt nhìn về phía Ma Thương Sa Hổ cách đó không xa, lại sợ hãi giật mình.

Nơi vừa rồi còn đặt thi thể của Sa Hổ, thế mà lúc này lại biến mất thần bí.

“Không cần tìm nữa, hắn là Bái Thần. Chỉ là Bái Thần ẩn nấp cực kỳ sâu.” Trương Vinh Phương bình thản nói.

Bái Thần!?

Trong lòng Thường Học Nghĩa run lên, chẳng trách, khó trách trước đó hắn ta giao thủ với Sa Hổ, rõ ràng cảm thấy sức mạnh bộc phát và sức phòng ngự cơ thể của đối phương không giống với người bình thường.

Chương 1420 - Dấu vết (1)

Nếu là Bái Thần, vậy không có gì lạ nữa.

Trong Nho giáo, bảy mạch cũng thế, học cung cũng vậy, hậu nhân đại Nho cũng không khác, đều không Bái Thần.

Có lẽ có người tình nguyện Bái Thần, nhưng bọn họ vốn tu hành võ học, bản thân là đã đối nghịch với Bái Thần.

Đối với điểm đặc thù trong võ học của Nho giáo, nếu có thể sử dụng nó hoàn toàn, ngược lại luôn luôn không cho phép hoàng tộc người Linh Bái Thần.

Vì hoàng tộc không cho phép Bái Thần, cho nên đúng lúc phù hợp với võ học của Nho giáo.

Học cung, chính là một thủ đoạn để hoàng tộc người Linh cướp đoạt võ học Nho giáo, thay mận đổi đào, cố gắng thành lập một Nho giáo trung thành với Đại Linh.

Trong lòng Thường Học Nghĩa suy nghĩ vèo vèo, nhưng rất nhanh lại quay về trước mặt.

Bái nhập vào Nhân Tiên quan? Đây không phải là một lựa chọn tốt, nhưng nếu bây giờ không đồng ý, sợ là không thể sống sót mà rời khỏi nơi đây.

Lúc này, trong lòng Thường Học Nghĩa suy nghĩ tới lui, mở miệng nói: "Được, ta đồng ý với ngươi! Nhưng ta vốn tu hành võ học Nho giáo, cũng không thể Bái Thần, cho nên không thể bảo đảm có thể nhận lấy đạo tịch như lời ngươi nói."

Đạo tịch? Đạo cơ?

Trương Vinh Phương nghe thấy có vẻ như hắn ta đã hiểu lầm.

Nhưng rồi nghĩ lại, hình như dùng từ đạo tịch mới rõ ràng hơn. Nên hắn không giải thích thêm.

Cao thủ của Nhân Tiên quan bây giờ vẫn quá ít, huyết duệ lại không thể chế tạo tuỳ tiện, nhưng nếu có thể chế tạo chút cường giả huyết duệ đỉnh cấp, thì tương lai có thể để chúng giúp đỡ chia sẻ áp lực do thần phật mang tới.

“Thật tốt! Yên tâm, ảnh hưởng của võ học đối với nhân tiên chi đạo không lớn…” Trong lòng Trương Vinh Phương bình tĩnh, vươn tay, chậm rãi chạm vào ấn đường của đối phương.

“Không nên chống cự lại.”

Vết thương nứt ra.

Một giọt máu nhanh chóng thẩm thấu vào trong giữa mi tâm Thường Học Nghĩa.

Nhưng chỉ qua vài giây sau, Trương Vinh Phương cảm giác được, sau khi giọt máu kia tiến vào trong cơ thể Thường Học Nghĩa, ngay lập tức bị máu tươi xung quanh bao vây, áp chế một cách nhanh chóng.

Gặp sự chống cự đến trình độ này, giống với lúc hắn thực nghiệm khi rót máu tươi vào cho Bái Thần Linh Lạc lần trước như đúc.

Thường Học Nghĩa bị thả ra đứng trên mặt đất, rốt cuộc lúc này lại đứng không vững, mà hai tay cố gắng tự bóp lấy yết hầu, nhưng vì gãy xương mà không thể làm được.

Hắn ta chỉ có thể giãy dụa, gân xanh toàn thân nổi lên, nét mặt cực kỳ đau khổ.

Cùng lúc đó, Trương Vinh Phương lại có thể cảm giác được, máu tươi của mình đang nhanh chóng biến mất trong cơ thể Thường Học Nghĩa.

Giống như là đã bị hoại tử mà biến mất.

“Thú vị.” Hắn nheo mắt lại, tập trung toàn bộ lực chú ý lên giọt máu kia.

Vài giây sau, cảm ứng của hắn đối với máu đã biến mất hoàn toàn.

Trương Vinh Phương hiểu ngay, chắc là lần cải tạo này đã thất bại.

Hắn suy nghĩ một lúc, duỗi tay lần thứ hai, một giọt máu lại chảy ra, lần nữa rót vào vết thương của Thường Học Nghĩa.

Nhưng kết quả nhận được lại là đối phương càng đau khổ và run rẩy hơn nữa.

Kỳ quái hơn là, lẽ ra bây giờ Thường Học Nghĩa đang ở trong trạng thái Chung Thức, mà cả hình thể cứ như bắt đầu thu nhỏ theo máu truyền đi, khôi phục lại về thân hình bình thường.

Rất nhanh, giọt máu thứ hai cũng nhanh chóng biến mất.

Trương Vinh Phương lại lần nữa gạt thêm một giọt máu, duỗi tay.

“Không, ta không chịu được nữa!!” Thường Học Nghĩa co quắp trên mặt đất, giãy giụa từ chối.

“Đừng sợ. Đương nhiên Trúc cơ là phải chịu đựng đau khổ. Đây là quá trình tất nhiên phải trải qua.” Trương Vinh Phương không đổi sắc mặt nói.

“Nhưng …”

Thường Học Nghĩa còn muốn nói gì đó, nhưng tóc đã bị túm lại xách lên. Mặt của hắn ta bị cưỡng chế nắm chặt lại. Ấn đường lại bị chấm lên giọt máu thứ ba một lần nữa.

Lần này, tay Trương Vinh Phương không rời khỏi nữa, mà cứ đặt trực tiếp ở giữa mày hắn như thế.

Từng giọt máu không ngừng rót vào trong cơ thể hắn ta.

“A!!!” Thường Học Nghĩa điên cuồng cố gắng giãy giụa, nhưng lúc này hắn đã khôi phục lại hình thể hai mét, hoàn toàn không thể nào là đối thủ của Trương Vinh Phương hơn năm mét.

Hắn ta cứ như là trẻ con bị người lớn bắt lại, chỉ có thể giãy dụa thân thể kịch liệt, nhưng không làm nên chuyện gì cả.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút một.

Thời gian dần trôi qua, cường độ Thường Học Nghĩa giãy giụa càng ngày càng nhỏ.

Mãi đến khi cuối cùng….

Hai chân hắn ta đã hoàn toàn cứng ngắc, giơ lên giữa không trung, hoàn toàn bất động.

Trương Vinh Phương lung lay người này, phát hiện không còn bất cứ động tĩnh gì nữa.

“Chết rồi?”

Hắn cảm thấy giọt máu mình đưa vào cơ thể đối phương, đã bắt đầu tự động ngưng tụ thành một cục, không còn dung nhập vào cơ thể nữa.

Mà cơ thể Thường Học Nghĩa trước mặt, cũng bắt đầu chậm rãi trở nên lạnh đi, nhịp tim dừng lại, tốc độ máu lưu thông cũng dừng lại.

Chương 1421 - Dấu vết (2)

“Xem ra là chết rồi….” Trương Vinh Phương thở dài, giơ một tay bắt lấy đầu đối phương, nhẹ nhàng chuyển động.

Răng rắc.

Đầu Thường Học Nghĩa quay đi trăm tám mươi độ, cổ hoàn toàn đứt gãy, vẫn không có bất kỳ phản ứng nào như cũ.

Lúc này Trương Vinh Phương mới buông tay ra. Tìm kiếm trên người hắn ta, tìm ra một cuốn sách nhỏ tên là Tùy Tâm Tây Lư, hình như là sách mà lúc đối phương rảnh rỗi cực nhàm chán lật ra đọc.

Sau đó là túi tiền, một miếng lệnh bài thân phận của Cô Vụ học cung.

Trừ những thứ này ra thì không còn bất kì thứ gì khác nữa.

Sau khi thất vọng, hắn đứng dậy, thân hình lóe lên, rời khỏi nơi đó.

*

*

*

Ma Thương Sa Hổ phi nước đại một đường, thỉnh thoảng quay đầu lại cảm nhận nhìn từ xa, sợ tên quan chủ Nhân Tiên quan đuổi theo lần nữa.

Hắn rất tự giác hiểu được bản thân, tồn tại kinh khủng có thể đối kháng với Linh Tướng, kẻ kia vốn đã không phải nhân loại nữa, mà là quái vật.

Quái vật, không phải thứ để hắn ta có thể đối kháng.

Cho nên hắn ta nhân lúc đối phương cho rằng hắn ta đã chết rồi, yên lặng trốn thoát.

Lúc này hắn ta dùng tốc độ cao nhất để chạy trốn, đã chạy ra khỏi phạm vi hai trăm dặm. Dừng lại nghỉ ngơi dưới một chân núi đá xám trắng.

Sa Hổ giải trừ Chung Thức, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, cất ma thương đi, khôi phục thành độ dài cánh tay ban đầu, vác ở sau lưng.

“Tên tiểu tử kia quả thực, quả thực giống như Linh Tướng! Đều là quái vật! Ta là người, làm sao người có thể chiến thắng quái vật được!?”

Trong lòng hắn ta hiểu biết về điều này vô cùng rõ ràng. Linh Tướng là sự tồn tại không thể bị đánh bại.

Người có thể chiến thắng Linh Tướng, nhất định cũng là một Linh Tướng khác ẩn nấp cực sâu!

Đúng vậy, hắn ta cho rằng quan chủ Nhân Tiên kia, vô cùng có khả năng cũng là Linh Tướng ẩn tàng do giáo phái nào đó không biết tên tạo ra.

Giống như Bái Thần là hắn ta.

Đến tận trình độ của hắn ta, đã đứng ở đỉnh phong cao nhất mà con người có thể đạt tới. Nhưng đỉnh điểm Đại Tông Sư giống như hắn, nếu không Bái Thần, đối mặt với Linh Tướng, vẫn không thể ngăn cản như cũ.

Khổ tu mấy chục gần trăm năm, kết quả những con cháu đại quý tộc người Linh kia chỉ cần Bái Thần lúc tuổi còn trẻ, đã có thành tựu hơn xa cấp độ Linh Tướng bọn họ.

Dựa vào cái gì!?

Sa Hổ không phục!

Cho nên, hắn ta cũng tìm một giáo phái tà dị không lớn.

Sau nhiều năm khổ tu văn công, hắn ta sử dụng thủ đoạn cúng tế bổ sung khuyết điểm kia trong lặng yên, cố gắng đạt được thân phận Linh Tướng.

Đúng vậy, đối với thần phật mà nói, nếu ngươi cúng tế đủ nhiều tuỷ não, như vậy tư cách mở thành là Linh Tướng cũng không ngừng rơi xuống.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao các đại quý tộc người Linh đều có thể đạt được địa mẫu cung phụng hành tẩu.

Đáng tiếc là, hắn ta thất bại, chỉ trở thành cấp độ Linh Lạc.

Sa Hổ đang thở dốc nghỉ ngơi, đột nhiên trong lòng căng thẳng, cứ như có nguy hiểm kịch liệt nào đó đang đến gần.

Lúc này hắn ta đột ngột đứng thẳng dậy từ mặt đất, phóng tới vách đá phía trước, cố gắng lướt đi rời khỏi đây từ vách núi đá bên cạnh.

Nhưng vẫn chậm một bước.

Sa Hổ đột ngột ngẩng đầu, đứng trên vách núi, nhìn về phía đỉnh núi.

Chẳng biết từ lúc nào nơi đó đã có một người đang đứng, dáng người cao tới năm mét, hai mắt đỏ như máu, cơ thể toàn thân bao trùm đường vân màu máu thật dày.

Hắn chỉ đứng ở trên cao nhìn xuống dưới, mang lại cho người ta một cảm giác đè nén vô cùng mãnh liệt.

“Sa Hổ huynh vội vã rời khỏi đó, mà không chào hỏi gì, đã nói muốn mời Sa Hổ huynh ở lại một lần, tại hạ nói được thì làm được.” Vẻ mặt Trương Vinh Phương bình tĩnh nói.

“Quan chủ, tại hạ chỉ đến đây báo đáp lại ân tình, những chuyện còn lại, ta không biết, cũng không muốn biết.” Ma Thương Sa Hổ trầm giọng nói.

“Yên tâm, ta chỉ muốn hỏi ngươi mấy vấn đề thôi.” Trương Vinh Phương nói.

“Thế thì mời quan chủ nói.” Sa Hổ vừa mơ hồ dùng khóe mắt liếc qua tính toán cách thức có thể chạy trốn chung quanh, mặt ngoài vừa nghiêm túc nghe đối phương nói.

“Giữa Sa Hổ huynh và phủ Mộc Xích, có quan hệ ra sao?” Trương Vinh Phương hỏi vấn đề luôn luôn muốn hỏi.

Rõ ràng người trước mắt này là người tỷ tỷ mời đến để trợ quyền, hắn vẫn luôn không biết nội tình chỗ tỷ tỷ, nếu cứ không biết rõ ràng mãi, ít nhiều trong lòng của hắn vẫn hơi sợ hãi.

Đúng lúc hắn chặn trước mặt Ma Thương Sa Hổ, cũng có thể đào ra ít đồ từ trên người đối phương.

“Chỉ là năm đó khuyển tử đã từng được nhận một lần ân tình của nữ chủ nhân Phủ Mộc Xích, bây giờ quay về trả nhân tình

thôi. Nếu sớm biết quan chủ để tâm chú ý phủ Vu Sơn như thế, tại hạ tuyệt đối sẽ không tùy ý vào thành động thủ như thế.”
Tư thái của Sa Hổ cũng coi như được hạ thấp xuống.

Chương 1422 - Dấu vết (3)

Trả nhân tình?

Lông mày Trương Vinh Phương cau lại.

“Như vậy vì sao người của học cung Nho gia vừa rồi lại đến đây tập kích?”

“Là vì Thất Quân Tử kiếm Nho giáo.” Rõ ràng là trước khi Sa Hổ đến đã hiểu biết đầy đủ. Lúc này cẩn thận giảng giải cho Trương Vinh Phương nghe.

Theo phân chia bảy mạch Nho giáo, phân chia đại Nho học cung, bây giờ địa vị Trương Hoán Thanh phủ Mộc Xích rất đặc thù.

Tất cả, hắn ta nói rõ từng cái một.

Mấy phút sau.

Đại khái Trương Vinh Phương đã hiểu rõ ràng toàn bộ nguyên do.

Hắn suy tư một lát, hắn không làm khó MaThương Sa Hổ nữa, ngược lại chỉ để đằng đó tự động rời đi.

Dù sao vốn là Ma Thương Sa Hổ đến để giúp đỡ tỷ tỷ Trương Vinh Du. Cho nên cảnh cáo việc người này không coi ai ra gì là được rồi.

Về phần Thường Học Nghĩa.

Cô Vụ học cung này, thoạt nhìn có vẻ thực lực rất mạnh. Ngược lại hắn muốn nhìn, cấp bậc cường giả như Thường Học Nghĩa sẽ có phản ứng gì.

Sau khi dò hỏi nguyên nhân cụ thể rõ ràng, Trương Vinh Phương phóng mắt nhìn bóng lưng Ma Thương Sa Hổ rời đi, rồi quay người trở về.

Chuyện lần này, coi như hiểu rõ, nhưng tiếp theo chuyện cháu trai hắn đã trở thành người thừa kế, sợ là vẫn sẽ có rất nhiều phiền phức tới cửa như trước.

Có lẽ có thể thử nhờ Đông Phương Mục một chút.

*

*

*

Chỉ là khác với suy nghĩ của Trương Vinh Phương.

Sau khi Thường Học Nghĩa mất tích, không biết Cô Vụ học cung lại tiến hành điều tra thêm gì đó, lúc sau không phái người đến đây nữa.

Theo tin tức từ chỗ Đông Phương Mục truyền đến nói là, bên chỗ học cung đã liệt phủ Vu Sơn vào khu vực đặc biệt tuyệt đối cấm đến gần.

Không còn nghi ngờ gì nữa, việc bị thiệt hại một Đại Tông Sư đỉnh tiêm, đã khiến bọn họ không muốn đổ vào đây nhiều hơn nữa.

Thế lực to lớn bậc này, dù đấu tranh nội bộ rất nhiều, nhưng vẫn có con đường sinh tồn của chính mình.

Không thể tùy tiện phái người ra tay thêm trước khi chưa thăm dò kỹ càng nội tình của phủ Vu Sơn lần nữa.

Cùng lắm là im lặng phái người điều tra chân tướng, và cũng chỉ thế thôi.

Chung quy loại đầu cứng như sắt giống Tây tông là số ít.

Sau sự kiện ám sát ban đêm ở Phủ Mộc Xích, cả phủ Vu Sơn náo nhiệt một trận.

Chuyện trà dư tửu hậu mà tất cả mọi người đều bàn tán, đều là buổi tối đó phủ Mộc Xích đánh nhau kinh tâm động phách thế nào, kinh thiên động địa ra sao.

Nhưng cũng chỉ thế thôi.

Bất kể Cô Vụ học cung, hay là Ma Thương Sa Hổ, cũng không lan đến dân chúng vô tội. Những người bị thương duy nhất là hộ vệ của phủ Mộc Xích và cung phụng.

Sau việc này, Trương Vinh Phương trực tiếp ở gần phủ Mộc Xích hơn, không có ý định rời đi trong thời gian ngắn, để thuận tiện âm thầm bảo vệ.

Mà Trương Vinh Du, cũng trốn trong nhà không ra ngoài như thế, khiến người ta hoàn toàn không biết hành tung cụ thể của nàng đang ở nơi nào. Để phòng ngừa khả năng gặp ám sát.

Cũng may, tất cả gió êm sóng lặng, không còn sự kiện lớn nào xảy ra nữa.

Cuộc sống, cũng theo thời gian trôi qua, dần dần đi tới bình thản bình thường.

Hơn một tháng sau.

Trong Phủ Mộc Xích.

Thời tiết dần dần ấm áp hơn,

Nhóm người trong đình lộ thiên trong hoa viên, nhóm lửa trên chậu than, đặt các món thịt lên, bắt đầu nấu ăn.

Tỷ phu Tốc Đạt Hợp Kỳ, tỷ tỷ Trương Vinh Du, Lư Mỹ Sa, nhũ mẫu ôm Trương Hoán Thanh, còn có Trương Vinh Phương, cùng với Lý Chân mới vừa vào phủ không lâu.

Tất cả mọi người đều đến đông đủ.

Bốn phía đình nghỉ mát dùng ván gỗ dựng thẳng lên, cản gió rét luồn vào. Phủ lên thêm từng tầng từng tầng màn dày, ấm áp mà thú vị.

“Quả nhiên chuyện lần trước đã dọa ta sợ, chẳng qua hình như bây giờ đã tốt hơn nhiều. Cho dù là lớn hay nhỏ, những trận ám sát giống như trước đó đã không còn nữa.” Rõ ràng tâm trạng Trương Vinh Du vô cùng tốt đẹp, lúc nói chuyện trên mặt cũng mơ hồ mang theo ý cười.

“Cha ta đích thân rời núi, đã đặc biệt đánh tiếng chào hỏi hai bên, tất nhiên là có hiệu quả.” Lý Chân trầm giọng nói.

“Đúng vậy, như thế còn phải làm phiền Lý Chân cô nương, quả nhiên lần trước cũng hù đến ta, bây giờ bản gia bên phía Đại Đô ốc còn không mang nổi mình ốc, không có sức quan tâm đến, thời cuộc thật gian nan.” Tốc Đạt Hợp Kỳ thở dài nói.

Hắn bưng chén rượu lên, giơ tay kính Lý Chân.

“Nếu đã là như thế, ta vẫn phải kính cô nương một chén!”

“Đại nhân khách khí rồi, ta và tỷ tỷ mới quen đã thân, lúc trước cũng nhờ tỷ tỷ không ít chuyện, giúp chút chuyện nhỏ này cũng là nên làm thôi.” Lý Chân chân thành nói.

Trương Vinh Du cũng cảm khái, thế mà phía học cung cũng nể tình như thế, sau khi phụ thân Lý Chân đích thân ra mặt mở miệng, bên ấy đã không còn phái người đến đây nữa, chỉ tiếp tục im lặng.

Chương 1423 - Dấu vết (4)

Bình tĩnh như thế này, ban đầu khiến nội tâm nàng hơi bất an, nhưng theo thời gian trôi qua, nàng dần dần phát hiện, học cung không chỉ giữ yên lặng, hơn nữa còn thay đổi mục tiêu, đặt sự chú ý lên những người thừa kế Quân Tử kiếm còn lại.

Đã hoàn toàn không quan tâm phía phủ Vu Sơn nữa.

Cục diện như vậy chính là điều Trương Vinh Du mong muốn, mà tất cả những thứ này đều là do nàng mời Lý Chân ra, Lý Chân lại đi mời phụ thân mình ra mặt, sau khi như thế, học cung mới lựa chọn từ bỏ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nàng đã quy mọi công lao cho thế lực sau lưng Lý Chân, dẫn đến Cô Vụ học cung và các học cung còn lại từ bỏ việc cướp đoạt kiếm linh bên này.

Cho nên lúc này nàng lại càng cảm kích Lý Chân hơn.

“Thực ra cũng không có gì, ta chỉ nói rõ tình huống bên này với phụ thân, còn làm việc như thế nào, con gái như ta cũng không biết. Lão nhân gia ông ấy tự có chừng mực.” Lý Chân khẽ lắc đầu.

“Như vậy nhưng vẫn may mắn mà có ngươi. Nào, tỷ kính ngươi một chén.” Trên mặt Trương Vinh Du hiện lên nụ cười nâng chén, mời rượu Lý Chân.

Trương Vinh Phương ở một bên nhìn cảnh này, không nói gì mà chỉ là mỉm cười.

Chết mất một Đại Tông Sư, lại còn là Đại Tông Sư của võ học Nho giáo, Cô Vụ học cung còn dám ra tay tùy tiện mới là quái lạ.

Lúc này hắn thấy Lý Chân mạo hiểm bước ra nhận công lao, hắn cũng không thèm để ý.

Bây giờ thứ hắn cần chính là một thời gian ẩn nấp yên ổn đủ dài.

Chỉ cần thời gian đủ dài, có thể có càng ngày càng nhiều thiên phú, mãi đến khi mình vượt qua Linh Tướng, vượt qua thần phật, vượt qua tất cả.

Huống hồ bản thân hắn cũng vô cùng thích đời sống yên tĩnh như bây giờ.

Đột nhiên ánh mắt Trương Vinh Phương thay đổi, cảm thấy có người đang nhìn mình, nhìn lần theo chỗ cảm ứng, rõ ràng đó là Lư Mỹ Sa.

Hình như Lư Mỹ Sa đã tiều tụy đi không ít, lúc này nhìn thấy Trương Vinh Phương qua nhìn đây, bèn vội vàng di chuyển ánh mắt, dáng vẻ giả vờ điềm nhiên như không có việc gì.

"Nói mới nhớ, mấy ngày nữa Mỹ Sa cũng phải về bản gia. Vinh Phương, ngươi không có gì muốn nói sao?" Tỷ tỷ Trương Vinh Du mở miệng nói.

"Về bản gia?" Trương Vinh Phương kinh ngạc, đột nhiên đang êm đẹp, mà lại muốn về bản gia, rõ ràng đây là ảnh hưởng dẫn đến sau khi hắn đã hóa giải hiểu lầm lúc trước.

"Đúng vậy, bên bản gia sắp xếp cho nàng một mối hôn sự, bản thân Mỹ Sa cũng dự định đi qua đó xem thử." Tốc Đạt Hợp Kỳ hơi tiếc hận.

Thực ra ban đầu hắn muốn tác hợp em gái với Trương Vinh Phương, nhưng đáng tiếc, hiện tại xem ra hai người họ hữu duyên vô phận.

"Mỹ Sa rất tốt, là do dạng người thô kệch như ta không thích hợp với nàng." Trương Vinh Phương trả lời.

"Các ngươi…." Tốc Đạt Hợp Kỳ bất đắc dĩ nói, sao hắn lại nhìn không ra được, có thể giữa hai người đã xảy ra chuyện gì đó.

Hiện tại xem ra, tất đã không thể thay đổi, chỉ có thể coi như thôi.

"Được rồi, không nói những chuyện đau lòng này nữa, mặc dù Đại Đô cách đây khá xa, nhưng nếu muốn quay về, thì lúc nào cũng có thể, chỉ cần mời Linh quân hộ tống, tốc độ vẫn rất nhanh." Trương Vinh Du ngắt lời nói.

"Ừm, tẩu tử nói rất đúng, ta chỉ về bản gia thôi, cũng không phải đi mãi không quay về." Lư Mỹ Sa cũng lộ ra nụ cười.

Tuy nói thì như thế, nhưng tầm mắt nàng lại đảo qua Trương Vinh Phương lần nữa, nhìn thấy vẻ yên tĩnh trên mặt hắn.

Cuối cùng nàng cũng tuyệt vọng rồi.

Mọi người cùng nhau nâng chén tạm biệt Lư Mỹ Sa.

Trong một đống âm thanh chúc phúc dặn dò, còn có tiếng kêu to ê a ê a của Trương Hoán Thanh.

Lư Mỹ Sa chậm rãi uống một hơi cạn sạch rượu sữa trong chén.

*

*

*

Đông đi xuân tới.

Đảo mắt đã là thời tiết ba tháng.

Trong Phủ Mộc Xích, Trương Hoán Thanh đã có thể chạy lung tung khắp nơi, nói chuyện cũng tương đối lưu loát.

Tiểu tử này có người chuyên phụ trách dạy bảo, biết chữ vỡ lòng, võ công đến trúc cơ, thường thức của quý tộc, lễ nghi trong cung đình các loại, tất cả đã bắt đầu đi vào quỹ đạo.

Chỉ là từ nhỏ đã có thể nhìn ra tính tình của Trương Hoán Thanh, đại khái là thuộc về phong cách yêu thích vắng vẻ yên tĩnh.

Mặc dù vì tắm thuốc đã gom góp tích lũy rất nhiều tinh lực, có thể chạy lung tung khắp nơi.

Nhưng mỗi lần tiểu tử này chạy đều không phải là vì chơi đùa, mà là vì trốn tránh chương trình học khắc nghiệt mỗi ngày.

Bây giờ tiểu tử đã được hơn bảy tháng, dáng vẻ mềm mại đáng yêu, suốt ngày bị Trương Vinh Du cho ăn mặc tinh xảo rườm rà.

Đủ loại trang phục phức tạp, cứ như là chơi sắm vai nhân vật, đều được Trương Vinh Du đặt làm riêng, mặc hết lên người con trai nàng.

Cảm giác cứ như nàng đã sinh ra một con búp bê, mà không phải là con trai.

Chương 1424 - Dấu vết (5)

Để tránh né chương trình học, cả phủ đệ đã trở thành công viên trò chơi để Tiểu Hoán Thanh ẩn nấp bốn phía.

Thầy dạy võ công là một lão gia tử có râu trắng rất dài, có thể kéo dài đến chân, trong tay cầm một cái thước suốt ngày, nét mặt vô cùng nghiêm túc.

Tiểu Hoán Thanh rất không thích ông ta.

Vì thế tiểu tử này đã từng kháng nghị rất nhiều lần, nói rằng tuổi của mình quá nhỏ, không nên nên tập võ sớm như vậy.

Nhưng kháng nghị không có hiệu quả.

Ban đầu mẫu thân Trương Vinh Du cũng có chút do dự, nhưng về sau nghe thấy thầy dạy võ công nói thẳng, tư chất của Tiểu Hoán Thanh vô cùng tốt, là vì từ nhỏ đã được các loại bảo dược của Nghĩa Mạch tẩm bổ ra.

Từ ban đầu tiểu tử ấy đã phải đi trên con đường này, nhất định phải thừa kế Quân Tử kiếm, trở thành hạt giống.

Cho nên vốn dĩ cách đối xử phải giống như bồi dưỡng người thừa kế đỉnh cao của đại giáo còn lại, nhận lấy bồi dưỡng đỉnh cao từ rất sớm.

Sau khi đến nước này, trong phủ đã không còn ai che chở Tiểu Hoán Thanh nữa, mà là bất cứ tiểu tử này nấp ở đâu, cũng đều bị người khác chủ động mang ra ngoài, giao vào tay Trương Vinh Du.

Thế là Tiểu Hoán Thanh không cam lòng bị ép bức, hăng hái phản kháng.

Tiểu tử này tắm thuốc ra đời, mặc dù chỉ mới bảy tháng tuổi, nhưng cơ thể đã gần bằng với đứa trẻ hai tuổi nhà khác, chạy còn nhanh hơn hẳn.

Một ngày nọ.

Sau một lần ẩn nấp bị bắt lại ngày hôm qua, cuối cùng tiểu tử này lách đông lách tây, tìm được một chỗ bí ẩn mới.

“Cho nên, ngươi bèn chạy tới nơi này?”

Trương Vinh Phương ngồi ngay ngắn trong tĩnh thất, đang tĩnh tọa tu hành, kết quả cảm ứng được trên bậc thang ngoài cửa có một tiểu tử ngồi đó.

Hắn mở cửa xem xét, chính là Tiểu Hoán Thanh.

Ba tháng nay hắn đã góp nhặt được một trăm điểm sinh mệnh mới, có thể mở một thiên phú đặc chất mới.

Bây giờ hắn đang chuẩn bị ngồi xuống điều chỉnh trạng thái, sau đó đi tới khe núi Nguyện Nữ.

Ngược lại không ngờ gặp được Tiểu Hoán Thanh.

"Cữu cữu, giúp ta một lần có được không?" Tiểu Hoán Thanh đi vào cửa, học theo tư thế của Trương Vinh Phương, vụng về ngồi xếp bằng xuống.

Tiểu tử này còn nhỏ tuổi đã bắt đầu học văn công, cho nên dáng ngồi xếp bằng cũng được tính là tiêu chuẩn.

"Ngươi muốn ta giúp gì?" Trương Vinh Phương nhìn đứa bé trước mắt, mấy tháng trước còn chưa nói được câu nào, bây giờ lại là mỗi ngày một kiểu, nói chuyện lưu loát, ăn nói rõ ràng, khiến hắn cũng không ngờ nổi.

"Ta không muốn học tập, ta muốn chơi, muốn nghỉ ngơi. Ngươi đi nói với mẫu thân đi, bảo nàng để ta rảnh rỗi chút ít, được không?" Tiểu Hoán Thanh chân thành nói.

"Nương ngươi làm thế là vì muốn tốt cho ngươi. Ta cho rằng là nàng làm đúng, cho nên ngươi nên trở về đi." Trương Vinh Phương trả lời.

"Nhưng ta không thích học tập. Lão sư nói cho ta biết, ta là quý tộc, ta sinh ra đã ưu tú hơn những người khác, cho dù không học tập cũng có thể sống một cuộc sống tốt lành." Tiểu Hoán Thanh trả lời.

Quả thực thế này không giống như là đứa nhỏ bảy tháng tuổi.

Trong lòng Trương Vinh Phương kinh ngạc. Hắn nghĩ lại thời gian mình bảy tháng, có thể chỉ nói được vài câu là hết.

Hắn suy nghĩ một lúc, đáp lại.

"Lý do của ngươi rất nhiều, ta nghĩ ngươi cũng khá đúng."

“Vậy là ngươi đồng ý với ta?” Tiểu Hoán Thanh lập tức vui vẻ lên.

“Nhưng ngươi đánh không lại nương ngươi.” Trương Vinh Phương nói.

“Đánh? Tại sao ta phải đánh nhau với nương?” Tiểu Hoán Thanh khó hiểu hỏi.

“Vì ngươi không học tập, thì phải bị đánh. Lý do của ngươi không cứu ngươi được. Chỉ khi học tập cho giỏi mới có thể không bị đánh.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Nhưng cữu cữu, ngươi cũng nói là ta rất đúng mà, ngươi không giúp ta ư?” Tiểu Hoán Thanh khó hiểu hỏi.

“Tại sao ta phải giúp ngươi? Ngươi nhìn ta đi, không phải một thân võ nghệ bây giờ là do bản thân ta vất vả tu hành học tập tập luyện ra được hay sao.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Thật sao? Trước kia ngươi cũng từng nói như vậy, nhưng thầy nói, võ công của ngươi vô cùng kém, chỉ có thể tính là không tệ trong số những người bình thường, bảo ta không thể học theo ngươi.” Tiểu Hoán Thanh nghi ngờ nói.

“Thật sao?” Trương Vinh Phương không phản bác, chỉ mỉm cười: “Vậy mà ngươi còn muốn ta giúp ngươi à.”

“Ừm. Cữu cữu, ngươi rất khó hiểu.” Tiểu Hoán Thanh cúi đầu xuống, trong lúc vô tình, lộ ra một hình kiếm màu tím trên cổ.

“Sau này ngươi trưởng thành thì sẽ hiểu, bây giờ, chỉ cần ngươi học tập cho thật tốt, mới có thể không bị đánh.” Trương Vinh Phương an ủi nó nói.

“Hầy được rồi, có đôi khi, ta cũng nghĩ, nếu giết cả lão sư và mẫu thân luôn, thì ta có thể chơi vui vẻ mỗi ngày hay không.” Đột nhiên Tiểu Hoán Thanh nói thêm một câu.

“?” Ánh mắt Trương Vinh Phương hơi rét lạnh, nhìn về phía Tiểu Hoán Thanh. “Không thể có ý nghĩ như vậy.”

Chương 1425 - Dấu vết (6)

“Vì sao? Nếu trời sinh ta đã là quý tộc, không có nương thân và lão sư, thì không thể sống tốt hay sao?” Tiểu Hoán Thanh hỏi.

“Nhưng ngươi là trẻ con, rất yếu, nhất định phải có cha nương bảo vệ.” Trương Vinh Phương chân thành nói: “Với lại cha nương ngươi rất yêu thương ngươi.”

“Cữu cữu có ý tứ là, chỉ cần ta không yếu, thì có thể giết chết lão sư và cha nương, tự mình đi ra ngoài chơi?” Tiểu Hoán Thanh hỏi. “Với lại, yêu thương là gì?”

“Ta không nói như vậy.” Trương Vinh Phương vắt hết óc, bắt đầu nghĩ làm sao để dẫn dắt tư tưởng một đứa trẻ con bắt đầu lệch lạc trở về quỹ đạo.

Đúng lúc này, một bóng người nhẹ nhàng bay xuống ngoài cửa, chính là ông lão tóc trắng hàm râu rất dài mà Tiểu Hoán Thanh nói tới.

Hơi thở trên người người này cực sâu, mơ hồ có khí chất của những Siêu Phẩm Tam Không mà trước đó Trương Vinh Phương đã từng giao thủ. Nhịp tim, mật độ máu tươi trong cơ thể các loại dưới Ám Quang Thị Giác cũng cho thấy, thực lực người này chí ít cũng là Tam Không.

“Thôi lão sư.” Trương Vinh Phương có hơi gật đầu với ông ta.

“Ta đến đưa Hoán Thanh về. Tìm khắp một vòng, phát hiện nó chạy tới bên này.” Ông lão bình tĩnh nói. Ánh mắt lại làm như hoàn toàn không nhìn thấy Trương Vinh Phương, chỉ nhìn chằm chằm vào Tiểu Hoán Thanh không nhúc nhích.

“Đi đi thôi.” Trương Vinh Phương vỗ vỗ vai Tiểu Hoán Thanh.

“Được thôi, cữu cữu, sau này ta sẽ trở lại thăm ngươi.” Tiểu Hoán Thanh nghiêm túc thi lễ, đứng dậy rời khỏi.

Một lớn một nhỏ quay người chậm rãi đi ra khỏi sân nhỏ.

Chỉ là khi Trương Vinh Phương nhìn bóng lưng của bọn họ, luôn cảm giác có chỗ nào không đúng.

Tại sao suy nghĩ của Tiểu Hoán Thanh lại trở thành dáng vẻ như vậy?

Với lại ngay từ ban đầu những người Nho giáo này đã quản lý tiểu tử này khắc nghiệt như thế, có lẽ là đã biết được điều gì đó.

Tổng cộng Linh đình chia làm ba bộ phận là nội thành, ngoại thành và hai đại hộ thành.

Nội thành chính là hoàng thành mà người ta thường nói, các cung điện nằm trong này.

Tổng số người trong hoàng tộc Đại Linh cũng không nhiều, toàn bộ đều sinh sống trong khu cung điện hoàng thành.

Nơi này có đường đi, cửa hàng, dịch vụ và thương phẩm, tất cả mọi thứ bên ngoài có thể tưởng tượng ra đều có thể tìm thấy trong này.

Duy chỉ có điểm khác nhau là tất cả mọi thứ ở nơi này không cần phải bỏ tiền, mà toàn bộ do Linh đình công khai bảo vệ.

Lúc này tuyết lớn đã hòa tan, quảng trường loại nhỏ bên trong cung đình cũng bắt đầu bố trí lâm viên cảnh xuân ở các nơi.

Người hoàng tộc nhao nhao tới đây ngắm cảnh sắc xuân.

Trong một cửa hàng bán trà sữa hương xuân.

Vẻ mặt Diệp Bạch mờ mịt vuốt ve chén sữa đồ án phượng bạch ngọc trong tay, chỉ là một chén trà sữa hương xuân bình thường đã phải dùng mười chín loại trà mới hương xuân sản xuất từ nhiều chỗ khác nhau.

Mà sữa thì tuyển chọn từ sữa trâu nồng đậm đậm đà nhất của Sơn Tỉnh rồi đun cho đậm đặc, tiếp theo thả cánh hoa, mật ong các loại kèm theo gia vị mà thành.

Trị giá vẻn vẹn một chén trà sữa này đã phải tốn hao thu nhập chí ít là nửa năm của mấy trăm người, mới có thể làm ra.

“Sau khi quốc sư nhậm chức, đã liệt ra không ít pháp lệnh hạn chế đối với chúng ta. Bây giờ chẳng thể dễ chịu bằng ngày trước nữa.”

Nữ tử váy đỏ lộng lẫy ngồi đối diện, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo hơi mang theo vẻ bất đắc dĩ.

Nàng là một trong các tử đệ trong hoàng tộc Tuyết Lộc.

Tổng cộng hoàng tộc người Linh hơn hai trăm người, trong đó chia thành bốn nhánh Tuyết Lộc, Thương Lang, Thần Sơn, Ngọc Trì.

Mà bốn nhánh này lần lượt được tứ đại Thần Tướng bảo vệ trên danh nghĩa.

Trong đó ba vị Thần Tướng đảm nhiệm dẫn binh, mà còn một vị khác lại ẩn vào chỗ tối lâu dài, bảo vệ tất cả hoàng tộc.

Đây cũng là căn cơ của cả Đại Linh. Không cho phép bất cứ kẻ nào dao động.

Diệp Bạch cũng là một trong số lệ thuộc vào đó.

Trước kia nàng chưa bao giờ cảm thấy có gì không đúng, nhưng từ khi quốc sư Nhạc Đức Văn lên đài, ông đã bắt đầu hạn chế rất nhiều phúc lợi của hoàng tộc, đời sống bắt đầu trở nên mộc mạc hơn.

Tương tự, đồng thời hạn chế phúc lợi của bọn họ, thì cũng hủy bỏ nhiều tự do đối với hoàng tộc hơn.

“Thực ra nghĩ cẩn thận thì cũng không tệ, mặc dù bây giờ phúc lợi từ từ ít đi, nhưng chúng ta có thể tự do hơn trước kia rất nhiều, không phải sao?” Diệp Bạch nhẹ giọng phản bác.

“Tuy rằng nói thì nói như thế, nhưng bên ngoài có cái gì tốt? Ra ngoài không dễ chịu bằng lúc được. Khắp nơi toàn là dân đen, khắp nơi là mấy tên tay sai buồn nôn, chảy dãi thèm thuồng chạy tới.” Trên mặt nữ tử đối diện toát ra vẻ chán ghét nói.

“Lần trước không phải chỉ vì ta tùy tiện đánh chết một đứa trẻ con thôi hay sao?

Chương 1426 - Dấu vết (7)

Đám dân đen kia lại muốn xông lên liều mạng với ta, thật không biết sống chết. Ta để người giết chết toàn bộ bọn chúng, thế mà quốc sư còn phái người đến đây chất vấn trách tội ta? Đúng là khó chịu!"

"…." Diệp Bạch không phản bác được, trước kia nàng thường xuyên ra ngoài, thực ra trong lòng sớm đã hiểu, những người hoàng tộc trong Linh đình đã sớm hoàn toàn mặc định, chia thành hai nhóm người với bên ngoài.

Trong mắt bọn họ, tất cả vật sống bên ngoài đều là nô bộc súc vật phải dựa vào bọn họ để ăn cơm, dựa vào bọn họ mới có thể sống sót.

Tâm trạng tốt thì ban thưởng chút xíu, làm thú cưng là được. Tâm trạng không tốt, là muốn đánh thì đánh, muốn giết cứ giết.

Dù sao bọn họ cũng có quân nhân Bái Thần bảo vệ, phản kháng gì đó cuối cùng cũng chết, trong trường hợp an toàn không cần quan tâm thứ gì, quả thực bọn họ đối xử với người bên ngoài giống như nhìn thấy côn trùng vậy.

Diệp Bạch hiểu rõ thế là không đúng, nhưng….

"Quốc sư quốc sư, nghe thì uy phong, chẳng qua cũng chỉ là loại bán mạng đưa tiền cho hoàng tộc chúng ta. Chỉ lợi dụng khi được bề trên tin tưởng sủng ái, đắc ý mấy năm thôi. Nhìn đi, nhóm đại nhân mấy nhánh chúng ta đều đang chờ, thế mà lần trước còn dám cứng chọi cứng với Thần Tướng đại nhân, sau này cho hắn nếm mùi đau khổ."

Nữ tử đối diện còn đang nói.

Nhưng lúc này Diệp Bạch lại biến sắc, mơ hồ cảm giác được hơi thở nào đó khuếch tán bay tới từ đằng xa.

Đôi mắt đẹp của nàng run lên, quay đầu lại nhìn ra bên ngoài cửa hàng.

Bên ngoài vẫn là khung cảnh người đến người đi như cũ, hoàng tộc thưa thớt và đám tử đệ phụ thuộc vẫn đang hưởng

thụ cuộc sống giống như tiên cảnh giữa thế gian.

Không ai phát giác được, ở chỗ cách bọn họ không xa, có một trận giằng co sắp quyết định vận mệnh của tất cả mọi người bọn họ đang xảy ra.

Trong lòng Diệp Bạch có suy nghĩ, nhanh chóng đứng dậy.

“Thất lễ, chợt nhớ tới ta còn bỏ quên đồ ở trong cung, ta trở về một chuyến.”

“Công chúa, ngươi…” Nữ tử váy đỏ đối diện còn muốn nói chuyện, đã thấy bóng người lóe lên, Diệp Bạch đã không còn tăm hơi nữa.

Nàng chỉ là người bình thường, hoàn toàn không thể nhìn ra đối phương rời đi như thế nào.

Trên quảng trường, thân hình Diệp Bạch như yến, nhẹ nhàng im ắng lướt qua từng con đường.

Rất nhanh, nàng đã dừng lại ở trước một rạp hát nhỏ lộ thiên tứ phương tạo ra để biểu diễn tạp kịch.

Cửa chính rạp hát mở rộng ra.

Chung quanh còn có không ít cao thủ hoàng tộc và hộ vệ tướng lĩnh cung đình cấp tốc chạy tới giống như nàng.

Nhưng giờ phút này, tất cả mọi người đứng ở ngoài cửa, không dám đi vào, chỉ ngưng thần để nhìn xem.

Trên sân bãi tứ phương trong rạp hát, xây một sân khấu tạp kịch hình tròn.

Lúc này, trên sân khấu, một nữ tử tóc đen mặc trường sam màu xanh, eo buộc ngọc bội màu hoàng kim có hoa văn hình rồng trên thắt lưng, đang ngồi xếp bằng dưới đất, trên đầu gối đặt một cái cổ cầm, mười ngón tay nhu hòa gảy nhẹ.

Tiếng đàn như suối chảy, như chuông gió, như chim chóc trong núi, khi thì gấp rút khi thì ung dung, làm cho lòng người cũng không khỏi tự chủ biến hóa căng thẳng thả lỏng theo.

Nữ tử tóc đen đánh đàn.

Mà bên dưới sân khấu kịch, một lão giả mập mạp tròn vo, sắc mặt nghiêm chỉnh bình tĩnh ngồi ngay ngắn trên băng ghế nhỏ,

lẳng lặng híp mắt, nghe tiếng đàn êm tai, không nhúc nhích.

“Quốc sư, còn có Áo Đô Na đại nhân!?” Diệp Bạch lập tức nhận ra thân phận của nữ tử trên đài.

Về phần Nhạc Đức Văn dưới đài, dáng người mang tính tiêu chí như vậy cũng được tính là độc nhất trong rất nhiều Linh Tướng, là người mà chỉ cần gặp một lần là đã khắc sâu ấn tượng.

Trong đám người vây xem xung quanh, thân phận Diệp Bạch cũng được coi là cao, cộng thêm trong hoàng tộc, nàng cũng từng quản lý sự vụ và tham quân trải nghiệm bên ngoài hiếm có.

Thấy nàng đến, lập tức có tướng lĩnh đi lên báo cáo tình huống.

“Thiên Diệp điện hạ, quốc sư đại nhân cải trang vi hành, đến rạp hát này xem biểu diễn, phát hiện rạp hát tự mua con nít ở bên ngoài vào, cung cấp cho nhánh Tuyết Lộc trong cung thưởng thức. Quốc sư giận tím mặt, muốn cấm chỉ cả rạp hát. Sau bị Áo Đô Na đại nhân chạy tới ngăn cản, bây giờ chúng ta đều đã sơ tán những người còn lại, chuyện sau đó ra làm sao, chỉ có thể nhìn quyết định của quốc sư và Áo Đô Na đại nhân…”

Tướng lĩnh cung đình bảo vệ rạp hát không hề có biểu cảm gì, dùng mấy câu kể lại tiền căn hậu quả toàn bộ mọi chuyện.

Diệp Bạch nghe xong, còn chưa nói chuyện gì, hoàng tộc nghe hỏi chạy tới xung quanh lại sôi trào.

“Chuyện rạp hát chính là chuyện riêng của hoàng tộc ta, có phải Nhạc Đức Văn ông ta quản quá nhiều rồi hay không!?”

“Từ sau khi Nhạc Đức Văn lên đài, cuộc sống của chúng ta càng ngày càng tệ, bây giờ còn dám giằng co với Áo Đô Na đại nhân, quả thực không biết sống chết!”

Chương 1427 - Dấu vết (8)

“Đại Đạo Giáo chẳng qua chỉ là một con chó của hoàng tộc ta, bây giờ chó mà dám leo lên đầu chủ nhân làm mưa làm gió, quả thực là làm trò cười cho thiên hạ!”

“Không phải chỉ là chơi đùa đám dân đen thôi sao? Thế nào? Đại nhân có thể chơi, tiểu nhân thì không thể chơi à? Trước kia ta chuyên ăn nằm với trẻ con, chẳng qua bây giờ đã chán ngấy rồi, sao nào? Chẳng lẽ lại Nhạc Đức Văn hắn còn dám hỏi tội năm đó của ta hay sao!?”

Một nam tử hoàng tộc để râu quai nón, mặc áo dài màu đen, tóc dài cắm chuông gió bằng bạc leng ka leng keng đầy đầu, lúc này đứng ra trên mặt còn vẻ bực tức nói.

Lời hắn ta nói khiến Diệp Bạch nghe được mà cũng phải nhíu chân mày lại, sắp muốn mở miệng phản bác.

Xùy!!

Đáng tiếc môi anh đào của nàng mới động, đã thấy một đường bạch quang như điện như ảnh bay vụt tới.

Tốc độ nhanh chóng, ngay cả nàng cũng chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh.

Bịch, cả đầu nam tử hoàng tộc vừa nói chuyện ầm vang nổ tung.

Mà sau lưng hắn ta, một miếng ngọc bội tinh xảo màu đen xuyên thẳng từ trán ra sau, ngược lại nhẹ nhàng rơi xuống, hoàn hảo không chút tổn hại.

Tất cả mọi người chung quanh yên tĩnh lại, lập tức trầm mặc vài giây, sau đó là từng tiếng thét lên to lớn ầm vang oanh tạc.

Nhóm hoàng tộc cũng như bách tính bình dân bình thường bên ngoài, chạy tứ tán, tìm kiếm chỗ trốn khắp nơi.

Có khá nhiều người còn can đảm đứng tại chỗ gầm thét tức giận mắng mỏ, ra lệnh cao thủ ngăn cản ở trước người mình.

Nhưng lúc này hộ vệ ngăn chặn lại tìm chỗ trốn.

Người hoàng tộc chết rồi.

Diệp Bạch cũng tốt, tất cả mọi người ở đây cũng thế, giờ phút này, trong lòng bọn họ dâng lên ngạc nhiên và hoảng sợ, cứ như gặp phải sóng thần, nó bao phủ tất cả suy nghĩ và thế giới quan.

Từ khi Đại Linh kiến quốc đến nay, hoàng tộc đã bắt đầu cao cao tại thượng, hưởng thụ tất cả vật tốt nhất.

Nhưng bây giờ, thế mà có người dám ra tay sát hại hoàng tộc!?

Mà người ra tay.

Tất cả mọi người nhìn theo phương hướng ngọc bội bay ra, nơi đó chính là quốc sư Đại Đạo Giáo luôn luôn ngồi dưới đài — Nhạc Đức Văn.

"Gan ngươi cũng to lắm!" Tiếng đàn trên sân khấu im bặt mà dừng.

Hai mắt nữ tử tóc đen lạnh băng đến gần Nhạc Đức Văn phía dưới.

"Ta có gì mà không dám?" Nhạc Đức Văn cười. "Bây giờ ta đã thành đại thế, không còn là năm đó nữa rồi. Áo Đô Na đại nhân."

Ông chậm rãi đứng dậy.

"Trong hoàng tộc sớm đã bước ra khỏi chờ mong của Linh Chí Đế năm đó. Bọn họ bị ăn mòn, bị ác ý dẫn dắt. Bần đạo đã là quốc sư, tất nhiên phải lấy việc thanh trừng quốc vụ làm nhiệm vụ của mình."

"Thú vị." Áo Đô Na nhẹ nhàng đặt cổ cầm sang một bên, đứng dậy.

"Vốn dĩ cho rằng ngươi đứng cùng phe với hoàng tộc, kết quả ngươi muốn phục hưng lại giáo phái. Cho rằng ngươi làm việc vì giao ước với Linh Chí Đế, kết quả ngươi chẳng thèm nhìn nhánh hoàng tộc hắn để lại, không thèm quan tâm. Bây giờ, ngươi không đi làm việc mà ngươi nên làm, ngược lại chính diện chống đối chúng ta và Tuyết Hồng các. Nhạc Đức Văn, rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì? Muốn cái gì?"

"Bần đạo chưa bao giờ thay đổi, chỉ là vì mấy người cứ luôn suy nghĩ con người ta quá phức tạp." Nhạc Đức Văn thở dài.

“Ngươi có biết, cái gì là đại đạo không? Nếu hoàng tộc vẫn có thể giống như Linh Chí huynh lúc còn sống, tự nhiên bần đạo sẽ quan tâm. Nhưng bây giờ rễ đã nát, tiện đường đào lên trồng lại thôi.”

“Cho nên bốn nhánh trong hoàng tộc, ngươi chọn Linh Chí và nhánh của ta?” Áo Đô Na hỏi lại.

“Không phải bần đạo chọn ngươi, mà là mấy người lựa chọn bần đạo.” Nhạc Đức Văn lại thở dài lần nữa, chậm rãi tiến lên.

Ông nhấc chân, bước đầu tiên nhẹ nhàng rơi xuống bậc thứ nhất trên nấc thang bước lên sân khấu kịch.

“Chuyện mà năm đó Đạt Mễ Nhĩ chưa thể vượt qua, hôm nay hãy để bần đạo thử một lần nữa.”

Nhạc Đức Văn ngẩng đầu, hai mắt bỗng hóa là một mảnh thuần trắng.

“Thần Tướng đại nhân. Lần này khác trước, thua, thì sẽ chết…”

“Ngươi hoàn toàn không hiểu mình phải đối mặt với điều gì.” Giọng Áo Đô Na lạnh lùng nói, ánh mắt lộ vẻ khinh miệt.

*

“Nhạc Đức Văn chém giết Thần Tướng thứ ba Áo Đô Na trong hoàng thành. Đồng thời tuyên cáo huỷ bỏ tất cả đặc quyền nhánh hoàng tộc Tuyết Lộc.”

Trong khe núi Nguyện Nữ, lúc Trương Vinh Phương nghe thấy tin tức này, quân cờ cầm trong tay cũng dừng lại.

Lúc này hắn ngồi ngay ngắn trong động, đối diện có Tiết Đồng cũng đang ngồi xếp bằng.

Lão giả này cũng tự xưng là Nhạc Đức Văn, lúc này thả phong thư trên tay xuống, mặc cho nó hóa thành tro bay, tiêu tán không còn gì nữa.

“Thú vị. Xem ra vật thay thế lão phu làm việc không tệ.” Ông ta cười, cứ như hoàn toàn không bị thông tin ở Đại Đô ảnh hưởng đến.

“Tiết tiên sinh tin tức linh thông, nhanh như vậy, ngay cả phần lớn chuyện của Đại Đô mà cũng biết, bội phục.”

Sắc mặt Trương Vinh Phương không hề thay đổi, thả xuống một con cờ, nhẹ giọng nói.

Chương 1428 - Dấu vết (9)

Hắn vốn trở về chuẩn bị bế quan thêm điểm, có lẽ sẽ có năng lực thiên phú mới. Nhưng bị Tiết Đồng tìm đến cửa. Sau đó liền trở thành như bây giờ.

"Từ khi tiểu hữu lấy đi một phần lực lượng Nguyện Nữ, hiện tại lão phu có thể hoạt động nhiều hơn bên trong cốc. Liên hệ một số bạn cũ trước đây cũng không khó." Tiết Đồng mỉm cười nói, hình như không nghe ra ý tứ sau lời nói của Trương Vinh Phương.

"Rốt cuộc Nhạc sư phụ muốn làm gì? Không biết Tiết tiên sinh có thể chỉ bảo ta không?" Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi.

"Trước kia còn chưa rõ ràng, hiện tại đã rõ ràng." Tiết Đồng gật đầu: "Sư phụ của ngươi, ngay từ đầu, mục đích chỉ có một."

Ông ta dừng một chút.

"Đó là đoạt vị!"

Đoạt vị?

Trương Vinh Phương nheo mắt lại.

"Đoạt vị gì? Đoạt vị của ai?"

"Cái này tùy ngươi tự mình suy nghĩ. Nhưng hắn ta đã thuận lợi đi một nửa con đường này, còn lại nhìn qua cũng là đại thế đã thành, chẳng qua cần thời gian đến từ từ thôi. Vấn đề không lớn." Tiết Đồng mỉm cười nói.

Nhìn thấy một "chính mình" khác càng ngày càng đạt đến mục đích, ông ta thế mà lại có chút vui vẻ.

"Không thể nói sao?" Trương Vinh Phương hỏi.

"Nói ra ngộ nhỡ sai, chẳng phải là mất hết cái mặt già này sao?" Tiết Đồng cười nói: "Tiểu hữu vẫn nên quan tâm chính mình đi, mấy tháng nay trên người tiểu hữu thay đổi rất lớn." Ông ta ý vị thâm trường nói.

“Tu vi có đột phá, vãn bối không nghĩ tới sẽ tiến triển nhanh như vậy.” Trương Vinh Phương gật đầu.

“Đại Đạo Giáo có người kế thừa, cho dù sư phụ ngươi bên kia thất bại, ngươi cũng có thể Đông Sơn tái khởi ở nơi này. Bần đạo coi như an ủi trong lòng.” Tiết Đồng cười nói.

Ngay từ đầu ông ta thực sự không quan tâm đến sự thay đổi của Trương Vinh Phương.

Không ngờ chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, tiểu tử này đã như một con heo được vỗ béo, trên người càng ngày càng nhiều thịt.

Cho dù chỉ là thỉnh thoảng cảm ứng từ xa vài lần, ông ta cũng có thể cảm giác được trên người Trương Vinh Phương có một số biến hóa kỳ dị.

“Đúng rồi, tiểu hữu dự định khi nào thì giúp bần đạo thoát khỏi nơi này? Trước đó ngươi đã đồng ý rồi.” Tiết Đồng lại lần nữa nhắc tới chuyện này.

“Bất cứ lúc nào cũng được, nhưng mà, tiên sinh đã từng nghĩ, nếu như thoát khỏi rời đi vào lúc này. Ngài sẽ đối phó với chính mình như thế nào chưa?” Trương Vinh Phương hỏi ngược lại.

“Tất nhiên là đoạt lại Đại Đạo Giáo, quay về vị trí chưởng giáo. Vị trí đó vốn là của bần đạo.” Tiết Đồng nghiêm túc nói.

“Tiên sinh chắc chắn chứ?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

“Chắc chắn?” Tiết Đồng cười nói: “Ngươi không hiểu, có rất nhiều chuyện ngươi không hiểu đâu.”

Trương Vinh Phương suy tư.

“Nếu tiên sinh đã quyết định, vậy ấn định một thời gian thì thế nào?”

“Cũng được. Ngày này tháng sau thì thế nào?” Tiết Đồng nói.

“Được.”

Sau đó hai người không tiếp tục nói nữa, mà động tác mau lẹ, không ngừng hạ cờ.

Một ván cờ lẽ ra phải mất hơn một tiếng đồng hồ mới chơi xong thì chỉ mất khoảng mười mấy phút, ngay cả số con cờ giống nhau cũng cùng nhau hoàn thành.

Trương Vinh Phương lại thua.

Tiết Đồng không nói thêm gì, chỉ cười ha hả, thân hình bỗng nhiên tiêu tán, hóa thành bóng đen, biến mất không còn tăm tích.

“Lại thua nữa?” Trương Vinh Phương ngồi ngay ngắn ở trước bàn cờ, nhìn một đám đại long bị giảo sát không còn mảnh giáp trước mặt.

Một tay hắn nắm lấy bàn cờ, tùy ý hất lên.

Với một tiếng loảng xoảng, các quân cờ trong bàn cờ bay tung tóe xuống đất, toàn bộ bàn cờ cũng bị đập thành nhiều mảnh, vỡ vụn.

Và vào lúc này, trong một hang động khác trong khe núi Nguyện Nữ.

Bóng người Tiết Đồng bỗng nhiên ngưng tụ ra, ngồi xếp bằng ở trên một tảng đá lớn.

“Thú vị, thật sự quá thú vị.” Khóe miệng ông ta không tự chủ nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt.

“Nhạc Đức Văn giả kia càng ngày càng tốt mà ngươi còn vui vẻ à? Có gì thú vị?” Trong động còn có một người, ẩn mình ở trong bóng tối, lạnh lùng lên tiếng.

“Năm đó bần đạo tính toán có một kiếp này, trốn ở chỗ này mấy chục năm, bây giờ rốt cuộc nhìn thấy bình minh, sao có thể không vui?” Tiết Đồng cười nói.

“Cũng đừng chủ quan, cẩn thận lật thuyền trên người Trương Ảnh kia.” Một người khác nhắc nhở.

“Trương Ảnh chẳng qua là một bước nhàn cờ ngoài ý muốn, trên người tiểu tử này có một ít bí mật, nhưng mặc kệ hắn biến hóa như thế nào, đều nằm trong lòng bàn tay của bần đạo, không kẻ nào có thể vượt qua cái lạch trời đó, không cần để ý. Điều duy nhất cần chú ý là Thiên Bảo cung ở bên kia.”

Nụ cười trên mặt Tiết Đồng khó có thể đè nén.

“Chờ xem, đừng nhìn hàng giả kia bây giờ tung hoành khắp nơi, quét ngang vô địch, Thần Tướng thứ ba thứ tư đều chết ở trong tay hắn ta.

Nhưng Thần Tướng bất diệt, chẳng bao lâu nữa liền có thể khôi phục, tái sinh. Ngược lại, hành động này đã chọc giận hai vị Thần Tướng thứ nhất thứ hai.

Chương 1429 - Dấu vết (10)

Sau khi vượt qua cửa ải Thần Tướng, hắn ta còn phải đối mặt với ba đầu sỏ lớn Thánh Tuần Thánh Mục của Linh Phi giáo.

Muốn đổi mới hoàn toàn, nào có dễ dàng như vậy."

"Mặc dù hàng giả kia đại thế đã thành, nhưng đại thế không dễ dàng lợi dụng như vậy. Khi người ta lợi dụng thế thì cũng bị thế đồng hóa. Năm đó Đạt Mễ Nhĩ đã kiên trì được mười năm, bây giờ Nhạc Đức Văn có thể kiên trì được bao lâu? Thấy hắn ta liệt hỏa phần du, khán hoa trên gấm*, đáng tiếc không ai biết, hắn sớm muộn gì cũng không nhịn được." Người kia cười lạnh nói.

*Liệt hỏa phần du, khán hoa trên gấm (烈火烹油 鲜花着锦): Ví von chuyện tốt càng thêm tốt, náo nhiệt càng thêm náo nhiệt.

"Trận mưu tính này, cuối cùng cũng sắp đến lúc tái diễn kết thúc." Tiết Đồng thở dài.

*

*

*

Nghi Vân Ngụy Vụ tản đi, Trương Vinh Phương vẫn ở trên Nhân Tiên đài như cũ.

Bốn phía xung quanh tràn ngập sương mù, có thể nhìn thấy tiểu hồng điểu lờ mờ giống như một sợi dây đỏ, bay tới bay lui xung quanh, qua lại không ngớt như ánh sáng.

Ngồi xếp bằng ở trên Nhân Tiên đài, nhớ lại những lời Tiết Đồng vừa nói, luôn cảm thấy trong lời nói của đối phương có điều gì đó, hình như ẩn chứa rất nhiều tâm tư và ý nghĩ sâu xa.

Người này thần bí khó lường, ẩn nấp ở khe núi Nguyện Nữ đã nhiều năm, mục đích không rõ.

Nếu ngay từ đầu, Trương Vinh Phương còn tin Tiết Đồng bị Nguyện Nữ nhốt ở chỗ này.

Nhưng hiện tại, tiếp xúc với Nguyện Nữ lâu như vậy, hắn đã biết rõ, Nguyện Nữ là Thiên sinh thần, căn bản không có không có quá nhiều ý thức của mình.

Nàng giống như một sinh vật hoang dã có phạm vi cố định, chỉ cần không chạm vào lãnh thổ của nàng, sẽ không có vấn đề gì.

Mà sau khi tiếp xúc với Tiết Đồng, người này tâm tư thâm trầm, tính toán rất nhiều, không giống như có thể bị Nguyễn Nữ nữ nhốt lại nhiều năm như vậy.

"Nếu không phải bị nhốt thì tại sao ông ta vẫn luôn ở lại chỗ này? Không thể là tự nguyện, phải không?" Trong lòng Trương Vinh Phương suy đoán.

Nghĩ đến đây, hắn cảm thấy manh mối quá ít, chỉ có thể chờ đợi sau khi có nhiều tin tức hơn rồi quay lại phân tích.

Sau khi gạt suy nghĩ sang bên.

Hắn nhắm mắt rồi lại mở ra.

Trong tầm nhìn trước mặt, các hạng mục trong thanh thuộc tính hiện tại lập tức hiện ra.

"Để xem thử rốt cuộc thiên phú mới lần này là gì?"

Mỗi lần thêm một trăm điểm mới, mở ra một thiên phú đặc chất mới cũng giống như mở một hộp mù.

Tiên Huyết Hồi Âm lần trước đã khiến hắn dần dần phát triển theo một phương hướng kỳ lạ.

Mặc dù thực lực của chính mình không có quá nhiều thay đổi, nhưng Trương Vinh Phương lại mơ hồ phát hiện, những thiên phú đặc chất này giống như khối xếp gỗ ghép hình, kết hợp thành một tổng thể đặc biệt.

"Để xem thử lần này có thể mở ra năng lực gì?"

Mang theo sự mới lạ và chờ mong, hắn nhìn về phía trị số sinh mệnh.

[Trương Vinh Phương – Sinh mệnh 599-599.]

[Thuộc tính có thể sử dụng: 1.]

Thêm điểm.

Một điểm thuộc tính cuối cùng rơi vào thanh sinh mệnh. Lập tức từ 599 bỗng chốc vọt lên 600.

Thình thịch.

Một tiếng nhịp tim đập nặng nề bỗng nhiên phát ra từ trái tim Trương Vinh Phương.

Hắn bỗng nhiên lấy tay ôm tim, cảm giác máu tươi toàn thân đang kích động tăng tốc theo nhịp tim lần này.

Từng luồng khí lưu nóng như thiêu đốt bỗng trống rỗng hiện lên từ trong cơ thể hắn, sau đó bay lên, hội tụ trong miệng và cổ họng.

Chúng nó giống như ngọn lửa, điên cuồng đốt cháy miệng mũi cổ họng, kích thích mãnh liệt mang đến cảm giác đau đớn tột cùng.

Sắc mặt Trương Vinh Phương căng thẳng, gắt gao ôm lấy cổ họng, chịu đựng loại đau đớn có thể so với liên tiếp dùng đao cắt máu thịt.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Mười phút.

Hai mươi phút.

Nửa giờ!

Lần này năng lực hình như hoàn toàn khác biệt với trước kia.

Bỗng nhiên, cảnh báo trực giác trên thanh thuộc tính bật lên một dòng nhắc nhở.

Trương Vinh Phương cố nén đau đớn, nhìn kỹ lại.

[Cảnh báo trực giác: Năng lực thiên phú đang dẫn dắt bạn tiến hóa thành một loại sinh vật siêu nhiên mạnh mẽ đặc biệt nào đó. Linh cảm của bạn đã đến, chính mình đang đứng trước hai sự lựa chọn, tiếp tục tiến lên hay dừng bước lùi về phía sau?

Xin lưu ý: Nếu chọn tiến lên, bạn sẽ không bao giờ có thể quay lại, sẽ mất đi bản chất ban đầu của người phàm. Đây là sự thay đổi loài, là nhảy vọt giai tầng sinh mệnh. Đồng thời với sự mạnh mẽ, nó cũng sẽ bị áp chế bởi phản hồi tự nhiên của vũ trụ.]

Cảnh báo trực quan chưa bao giờ xuất hiện nhiều lời nhắc nhở như vậy.

Đây là điều mà Trương Vinh Phương chưa từng thấy trước đây.

Nhưng khoảnh khắc này, trong một cột thiên phú đặc chất, tất cả năng lực thiên phú có chứa chữ màu máu chậm rãi tụ tập lại một chỗ, giống như vật sống, hình thành một lựa chọn duy nhất.

Chương 1430 - Dấu vết (11)

Ám Quang Thị Giác, Huyết Tinh Truy Tung và Tiên Huyết Hồi Âm, ba năng lực thiên phú này đều được xếp thành một nhóm.

Phía sau cùng thì lại có thêm một dấu ngoặc, trong đó xuất hiện chữ mới: (Ba loại năng lực cùng loại có thể lựa chọn kết hợp thành phương hướng tiến hóa cuối cùng. Đánh giá từ tất cả các tranh ảnh tư liệu sinh mệnh đã thu thập được, các nhánh có thể chọn có ba loại sau đây.)

[1 – Huyết tộc Thủy tổ (Độ phù hợp: 92%).]

[2 – Cương Thi vương (Độ phù hợp: 81%).]

[3 – Ngụy Huyết Thần (Độ phù hợp: 70%).]

"… Thì ra lúc trước hút máu khắp nơi để bổ sung sinh mệnh là dùng vào lúc này?"

Nhìn vào lượng lớn thông tin và lựa chọn mới xuất hiện, Trương Vinh Phương im lặng.

Ban đầu hắn nghĩ rằng thanh thuộc tính của mình chỉ là thuộc tính hóa đơn giản dị năng thân thể.

Nhưng hiện tại xem ra, năng lực này hình như càng ngày càng khoa trương.

Đối với ba lựa chọn, ngoại trừ mức độ phù hợp không có biểu hiện nào khác. Cũng không có thông tin gì mới xuất hiện.

Sau khi cân nhắc một lúc, Trương Vinh Phương không do dự.

Thời điểm như thế này, đương nhiên phải chọn cái có độ phù hợp cao nhất là ổn thỏa nhất.

Tuy Huyết tộc Thủy tổ nghe có chút giống phong cách Tây Dương quỷ tử, nhưng lực lượng mà, chỉ cần dễ dàng sử dụng, tất cả đều không thành vấn đề.

Xác định trong lòng, hắn tưởng tượng vươn tay, ấn nhẹ vào hạng mục đầu tiên.

Tách.

Một tiếng vọng nhẹ nhàng vang trong đầu hắn.

Tất cả lựa chọn bỗng nhiên hóa thành máu đỏ thẫm, hòa tan phân tán, dung nhập vào làn da của chính mình.

Thông tin mới cũng bắt đầu xuất hiện trên thanh thuộc tính.

Ba loại năng lực thiên phú mang máu đều dung hợp lại rồi biến mất, trở thành một thiên phú mới – Huyết tộc Thủy tổ.

"Huyết tộc Thủy tổ – Theo sinh mệnh không ngừng tăng lên, bạn sẽ từ mới sinh, không ngừng trưởng thành, không ngừng trở nên mạnh mẽ hơn. Cho đến khi hóa thành hoàn chỉnh.

Sau đó năng lực thu được sẽ được định hướng hướng đến huyết thống này. Sau khi bổ sung tất cả các năng lực, sẽ có được một huyết thống hoàn chỉnh, trở thành một cơ thể hoàn chỉnh.

Thiên phú đặc chất: Ám Quang Thị Giác, Huyết Tinh Truy Tung, Tiên Huyết Hồi Âm, Phá Phôi Âm Ba, Siêu Tốc Di Động, Áp chế huyết mạch Thủy tổ, Điều khiển máu tươi, Da thịt sắt thép, Tính kháng độc tố, Thiên Sinh Cự Lực, Khống chế tâm linh đối với người và sinh vật, Cướp Đoạt Linh Tướng, Tiên Huyết Thánh Khu.

Điểm yếu:

1. Bạn ghét ban ngày, nhưng vì huyết thống thủy tổ mà sẽ không bị ban ngày làm cho suy yếu.

2. Bạn sẽ vì hút máu tươi của nhân vật mạnh mẽ mà có được lực lượng mạnh mẽ hơn trong một thời gian ngắn. Nhưng cũng sẽ rơi vào khoái cảm chết người, không thể tự kiềm chế được. Cẩn thận hút máu.

3. Bạn ghét đồ bạc, nhưng vì huyết thống thủy tổ sẽ không bị đồ bạc khắc chế. Nhưng những huyết duệ còn lại ngoại trừ bạn sẽ dần dần suy yếu tính đề kháng với đồ bạc.

"Lợi hại!?" Trương Vinh Phương thấy tin tức hiện trên thanh thuộc tính, coi như là hắn sớm có dự liệu, lúc này cũng có chút bị làm cho giật mình.

Loạt năng lực của Huyết Tộc Thủy Tổ này, chỉ nhìn lướt qua đã có cảm giác không phải mạnh mẽ một cách bình thường.

Mấu chốt nhất là, những năng lực này, hắn di chuyển sự chú ý lướt qua, lập tức sẽ nhận được tin tức phản hồi tương ứng.

Tin tức phản hồi cho thấy, những năng lực này đều là tăng phúc, mà không phải mức độ cao thấp nhất định.

Cũng tức là nói, tiếp tục tăng phúc trên cơ sở hiện hữu.

Đây mới là kinh khủng nhất.

Trương Vinh Phương tỉ mỉ ghi nhớ toàn bộ năng lực, tin tức của Huyết Tộc Thủy Tổ vào trong đầu.

Sau đó mới chậm rãi đóng thanh thuộc tính, hít một hơi thật sâu.

Dựa theo một hạng năng lực cần ba tháng để thu hoạch để tính toán, những năng lực này, hắn ít nhất cần hơn ba mươi tháng mới có thể nhận được hoàn toàn.

Nói cách khác, cần đến gần ba năm.

Trong lòng tính toán đại khái, Trương Vinh Phương rõ ràng mình cần thời gian chờ đợi.

Ba tháng linh mười ngày có thể thêm một trăm điểm. Chuẩn xác mà nói, để bổ toàn mười hạng năng lực cần một nghìn điểm thuộc tính sinh mệnh.

“Không lâu sau, cuộc sống nhàn nhã yên ổn như bây giờ vẫn tiếp tục duy trì, hắn rất nhanh là có thể đạt thành hoàn toàn.”

Nhìn danh sách loạt năng lực đằng sau Huyết Tộc Thủy Tổ, Trương Vinh Phương cảm giác nếu như mình có thể thu hoạch toàn bộ, thật không biết có thể cường đại đến mức nào.

Trong lòng của hắn tràn ngập chờ mong, hận không thể nhảy thẳng đến hơn hai năm sau đó.

“Không thể gấp. Hiện tại Nhạc sư phụ trấn áp thiên hạ, quét ngang vô địch, vạn sự không lo, đến cả thần phật cũng tạm thời bởi vì ông ấy không hỏi đến chuyện của ta, ít nhất phải mấy chục năm sau mới có thể sẽ có phiền phức kế tiếp. Lúc này xử lý bên Tiết Đồng trước rồi hãy nói.”

Chương 1431 - Âm mưu tái hiện (1)

Sự biến hóa của thiên phú đặc chất, khiến trong lòng Trương Vinh Phương đối với tương lai yên ổn lại.

Ban đầu hắn vẫn còn lo lắng, ngộ nhỡ vẫn luôn là năng lực thiên phú không có ích gì xuất hiện thì làm sao bây giờ?

Nhưng hiện tại xem ra, có phương hướng chỉ định huyết thống, năng lực phía sau sẽ càng ngày càng phối hợp thành một thể, tăng phúc bản thân.

Lúc này, hắn thu liễm tâm tư, bắt đầu tỉ mỉ nghiên cứu biến hóa xảy ra trên cơ thể của mình.

Thuộc tính sinh mệnh tăng lên, theo thường lệ khiến cảm giác tích trữ trong cơ thể hắn gia tăng.

Điều này thể hiện tại khi tiến hành huyết liên và sử dụng Chung Thức có thể càng tiến một bước, trở nên to lớn hơn.

Mà sau khi năng lực tổ hợp thành huyết thống, khiến hắn có một loại cảm giác tổng thể vi diệu đối với cả thân thể.

Giống bây giờ, năng lực kế tiếp là Phá Phôi Âm Ba, thế nên hiện tại yết hầu của hắn bắt đầu xảy ra biến hóa, hiển nhiên là đang trải chăn cho năng lực kế tiếp xuất hiện.

*

*

*

Trong Thiên Bảo cung dưới đất.

Tổng hội Đại Giáo Minh kết thúc, từng đại biểu của các giáo phái đều tản ra rời đi.

Chân Nhất Giáo, Hắc Thập Giáo, Tây tông, Thiên Tỏa Giáo, vân vân, đều có người đứng đầu thường trú ở đây, chính là vì đúng lúc xuất động.

Lúc này sau khi tất cả mọi người hoàn toàn rời đi, Nhạc Đức Văn một mình xếp bằng ở trước tượng thần Thiên Tôn, an tĩnh im lặng.

Trong mắt người thường, ông vẻn vẹn chỉ là đang tiềm tu đả tọa.

Nhưng ở trong mất của bất kỳ một Luyện Thần văn công nào, lúc này trên người ông đang không ngừng tản ra vô số sương khói màu sắc rực rỡ giống như hơi nước.

Những sương khói ấy tăng lên, bay vút lên, hội tụ thành một hoa văn có nền màu đen, bề ngoài có vô số màu sắc rực rỡ ở chỗ một mét trên đỉnh đầu.

"Lại nữa rồi!"

Trong lòng Nhạc Đức Văn cảm giác nặng nề.

Từ sau khi ký kết đại thế, dung nhập trường tinh thần của bản thân, thực lực của ông đang nhanh chóng tăng lên qua từng giây từng phút.

Điều này không liên quan đến linh tuyến, mà là thuần túy lấy trường tinh thần lực áp chế kẻ địch, khiến người đó căn bản không cách nào phát huy thực lực bình thường.

Người bị áp chế, nhẹ thì thực lực bị suy yếu non nửa, nặng thì bại liệt tại chỗ, mất đi bất kỳ năng lực chống cự.

Sau khi ngưng tụ đại thế, kết hợp thế của bản thân ông, và thế của thần phật đằng sau, hôm nay cho dù ông đối mặt với Thần Tướng, cũng có thể triệt để áp chế, do đó khiến thực lực phát huy thất thường.

"Đáng tiếc."

Nhạc Đức Văn than nhẹ một tiếng, bỗng đưa tay sờ mũi mình.

Một giọt máu đỏ tươi bất tri bất giác chảy xuống.

Ông đang chảy máu mũi!

Đây cũng không phải là lần đầu tiên.

Một võ đạo Đại Tông Sư sớm đã có thành tựu Linh Tướng Bái Thần, thế mà còn sẽ không giải thích được chảy máu mũi?

Chuyện như thế, nói ra ngoài có khi chẳng có ai tin tưởng.

Nhưng sự thực chính là như thế.

Sự ngưng tụ của đại thế thiên hạ, ban đầu ông cho rằng mình có thể gánh chịu mà không tổn hao gì. Dù sao so với Đạt Mễ

Nhĩ năm đó mà nói, mình chính là Linh Tướng đấy.

Thế nhưng hiện thực cho ông một kích nặng nề. Sau khi chân chính gánh chịu rồi ông mới hiểu được, loại đại thế này căn bản không thể cùng chung với cường độ thân thể, mà là thuần túy xem cường độ ý chí tinh thần.

Mà so sánh cường độ ý chí tinh thần của ông và Đạt Mễ Nhĩ thì chênh lệch cũng không lớn, thậm chí còn yếu hơn ông ta một chút.

Nhưng tới tình trạng bây giờ, ông đã không thể quay đầu lại nữa.

Quay đầu lại, thì có nghĩa là chết, có nghĩa là thua, có nghĩa là tính toán mưu hoa nhiều năm như vậy, toàn bộ hóa thành hư không.

Thế nên ông không thể lui về phía sau, phải đi phía trước!

Nhạc Đức Văn thu liễm tâm tư, đứng lên, máu trên tay đã biến mất không biết lau từ lúc nào.

Ông xoay người, lại đi ra thần điện, đi ra trung tâm trận pháp hình tròn to lớn bên ngoài.

Sau đó ngồi xếp bằng, bàn tay nhẹ nhàng vỗ trên mặt đất.

Vù!!

Toàn bộ trận pháp lớn chậm rãi sáng lên ánh sáng trắng. Ánh sáng trắng ấy cũng chỉ tồn tại trong trường tinh thần, người thường không thể thấy.

Xung quanh, bên ngoài trận pháp giống như là sợi, không ngừng thu hút từng sợi khí trắng không biết từ nơi nào bay tới.

Vô số khí trắng theo đường vân, tỏa văn của đại trận, hội tụ lên người Nhạc Đức Văn.

Mà cùng lúc ấy, quả cầu nền đen đường vân rực rỡ trên đỉnh đầu ông cũng bắt đầu điên cuồng hấp thu khí trắng tụ đến, làm lớn mạnh bản thân.

“Hắn ta càng ngày càng mạnh.” Bên ngoài trận pháp, Thanh Dịch đạo nhân và Thánh Thiên Nhất đứng sóng vai, ngắm nhìn Nhạc Đức Văn ngồi xếp bằng ở trung tâm.

“Hấp thụ đại thế thiên hạ cuồn cuộn không dứt, đương nhiên có thể càng ngày càng mạnh giống như Đạt Mễ Nhĩ năm đó.” Thánh Thiên Nhất thản nhiên nói.

Chương 1432 - Âm mưu tái hiện (2)

“Có lẽ không bao lâu sau, Thần Tướng đệ nhất đệ nhị liên thủ cũng sẽ không phải đối thủ.”

“Đến lúc đó, chính là lúc Đại Giáo Minh chúng ta chính diện đoạt vị.” Thanh Dịch đạo nhân trầm giọng nói.

“Chỉ là có chút kỳ quái, cho đến tận bây giờ Tuyết Hồng các cũng không có quá nhiều hành động lớn.” Thánh Thiên Nhất nghi ngờ nói: “Linh Phi Thiên không có khả năng chậm chạp không có cảm giác chút nào như vậy.”

“Bọn họ cho rằng mình vẫn có thể giống như trước, nhưng thật đáng tiếc, Nhạc chưởng giáo và Đạt Mễ Nhĩ không giống nhau. Đạt Mễ Nhĩ cho chúng ta một con đường quang minh, nhưng lão ta thân làm con người, chỉ là xác phàm, xa xa không chịu nổi đại thế đè nặng, thế nên bị vây giết rồi.

Có lẽ Nhạc chưởng giáo lại khác, hắn ta là Linh Tướng, hơn nữa tu vi võ đạo cân sức ngang tài với Đạt Mễ Nhĩ. Lấy thân Linh Tướng, có thể thừa nhận nhiều đại thế hơn cả Đạt Mễ Nhĩ. Thế nên… hiện tại hắn ta cũng phải mạnh mẽ hơn Đạt Mễ Nhĩ năm đó, lại còn mạnh mẽ hơn rất nhiều!” Vẻ mặt Thanh Dịch đạo nhân bình tĩnh nói.

“Đúng vậy. Không có ai thích hợp hơn hắn ta!” Thánh Thiên Nhất cũng gật đầu tán thành.

“Chúng ta đã định trước sẽ phá vỡ thời đại này! Kết thúc sự thống trị sau cùng của Linh Phi Thiên!” Thanh Dịch đạo nhân thấp giọng nói.

“Ta cũng cho rằng như vậy. Có điều, lại nói tên đầy đủ của Linh Phi Thiên là cái gì?” Thánh Thiên Nhất đột nhiên hỏi.

“…” Vấn đề này khiến Thanh Dịch đạo nhân cũng hơi sững sờ, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc mê man.

Đúng vậy? Linh Phi Thiên chỉ là một cái tên thay thế mà tất cả mọi người gán cho nó, nhưng tên thần chân chính lại không phải như này.

Có thể… Nếu như tên thần không phải Linh Phi Thiên, vậy tên đầy đủ chân chính lại là tên gì?

*

*

*

Đầu tháng tư.

Nhạc Đức Văn cùng hai vị Thần Tướng đệ nhất đệ nhị song song giao thủ, lấy một chọi hai, hơi chiếm thượng phong.

Đại Đô xôn xao một mảnh, cũng chân chính tuyên cáo cải cách đối với tứ chi hoàng tộc Đại Linh hoàn toàn bắt đầu.

Thần Tướng bị áp chế, tứ chi hoàng tộc bất đắc dĩ cúi đầu, dẫn đến hơn mười đại quý tộc người Linh toàn bộ Đại Đô cũng sẽ không ngoan cố chống lại.

Đến tận đây, Đại Giáo Minh mà Đại Đạo Giáo xây dựng mới tính chân chính trấn áp được tất cả cục diện.

Chế định Đại Giáo Minh làm cơ cấu quyền lực tối cao hạch tâm.

Tuyết Hồng các lui khỏi vị trí vị thứ hai, tuyên cáo tiếp thu Đại Giáo Minh chính vị.

Cùng tháng, biên cảnh xuất hiện thảm kịch loạn sương máu.

Một đội ngũ Linh quân tuần thú đóng quân biên giới, đủ hơn trăm người, bị phát hiện toàn bộ hóa thành thây khô, chết trong một khe núi hoang dã.

Có nghe đồn nói rằng, chính là đạo nhân Huyết Tiên tu hành Nhân Tiên chi đạo gây nên.

Sau khi biên quân nhận được tin tức, cấp tốc cùng cao thủ do Tuyết Hồng các và Đại Giáo Minh phái tới cấu thành đội điều tra, sưu tầm vết tích, phát hiện một hang ổ ẩn giấu là Luân Hồi quan.

Bên trong hang ổ tổng cộng có hơn ba mươi dã đạo nhân, toàn bộ tu hành đạo Huyết Tiên, đồng thời chăn nuôi bách tính thay phiên lấy máu, bị đánh chết, đền tội toàn bộ.

Mà vụ án đạo Huyết Tiên, cũng khơi dậy sự lo lắng của nhiều thế lực đối với Nhân Tiên quan.

*

*

*

Giữa hoang sơn dã lĩnh.

Mấy nam tử cao lớn mặc trường sam, bên hông đeo ngọc bội đứng trước cửa một đạo quan có chút cũ nát, thản nhiên tự đắc phe phẩy quạt giấy tranh chữ trong tay.

Mấy người nhìn chăm chú vào trong đạo quan, mấy thuộc hạ đang bận rộn trong đó, trên mặt đều lộ ra một tia mỉm cười khó hiểu.

"Đều bố trí xong sao?" Một người đi đầu nhẹ giọng hỏi.

"Không sai biệt lắm, kế tiếp chính là bắt được mấy huyết duệ ném vào, làm chút vết tích là xong việc." Tên còn lại cười nói.

"Kế này của Vương Học Đái đúng là quá tốt, lần này ta ngược lại muốn nhìn xem, Nhân Tiên quan sẽ đối phó thế nào?" Người thứ ba cười nói: "Không phải Đại Giáo Minh muốn ổn định thời cuộc, loại bỏ tất cả thứ bất lợi cho đại cục sao? Hiện giờ náo lớn tình thế, cũng không thể giả vờ làm như không thấy đi?"

"Nếu như bọn họ vẫn chịu đựng, cứ làm như không thấy thì sao đây?" Người đi đầu hỏi lại: "Dù sao có người thật đúng là nhất định phải cần danh tiếng."

"Vậy truyền đi lớn hơn nữa, huyên náo hơn nữa. Đại thế thiên hạ nơi nào là dễ tụ tập như thế chứ? Nếu không xử lý tốt, đại thế cũng sẽ suy yếu, chiến trường hôm nay, chính diện Đại Giáo Minh không ai có thể địch lại, thế nên đương nhiên cần phải chuyển thành mặt khác." Người thứ ba giải thích.

Ba học cung lớn bọn họ xác thực không dám chính diện đánh với Đại Giáo Minh, đến cả Thần Tướng đại nhân liên thủ cũng rơi vào hạ phong, chính diện giao thủ chắc chắn phải chết.

Nhưng so với chính diện, bọn họ am hiểu đánh lén hơn.

Chương 1433 - Âm mưu tái hiện (3)

“Mặt khác, phân bộ học cung, học đường các nơi, tất cả đã an bài xong, đi tuyên truyền mọi nơi. Đạo môn Nhân Tiên gì chứ, căn bản chính là tà tiên huyết tiên.”

Bên phủ Vu Sơn xảy ra biến cố, Thường Học Nghĩa sơn trưởng mất tích ở nơi ấy, hiện tại Đại Giáo Minh lại bắt đầu muốn rút củi dưới đáy nồi, triệt để hạ thủ tận gốc rễ đối với bọn họ.

Hoàng tộc, đại quý tộc người Linh, cùng với học cung, ba bên thật ra kết làm một thể, thâm căn cố đế, giữa các bên rắc rối khó gỡ, gần như là sự tồn tại ba bên cùng một thể.

Hôm nay Đại Giáo Minh liên tiếp làm dao động căn bản của bọn họ, không ai nguyện ý bị không công áp chế, suy yếu diệt trừ.

Thế nên… Nếu không thể đánh lại từ chính diện được, vậy thì đánh vào từ mặt bên.

Không bao lâu sau, tất cả dấu vết trong đạo quan đều được sắp xếp xong.

Mấy Linh Vệ áp giải đám dã đạo nhân mặc đạo bào màu đỏ ngầu vào cửa.

Toàn bộ đám dã đạo nhân này đều bị trói cực kỳ chặt chẽ, căn bản là không thể giãy dụa được. Lúc này bị bịt lại miệng mũi, cả đám vặn vẹo trên mặt đất giống như giòi bọ.

“Đám rận hút máu người này! Xem mắt của bọn chúng kìa, tất cả đều là màu đỏ ghê tởm! Bọn chúng đã không phải là người! Giữ lại cũng là tai họa!”

Vẻ mặt Linh Vệ dẫn đội ghê tởm, nhận một cây đuốc thuộc hạ đưa tới.

“Giội dầu hỏa hết lên!”

“Vâng!”

Nhiều đội nhân mã cấp tốc cầm dầu hỏa giội từ đầu đến chân của mấy người này một lần.

“Đội trưởng, vì sao không trực tiếp chém chết bọn họ?” Một thành viên tiểu đội nghi hoặc hỏi.

“Rất khó chém chết. Sức sống của đám rận này rất mạnh.” Đội trưởng rút thanh đao nhọn bên hông, vung đao chém xuống về phía một người trong đó.

Cánh tay của một đạo nhân bị chém lìa, nhưng rất nhanh chỗ bị chém đã mọc ra sợi thịt mạch máu, tự kết nối lôi kéo, mấy giây sau đã mọc ra hết.

Giống như hoàn toàn chưa từng bị chém.

Shh.

Đoàn người đều hít sâu một hơi.

Tốc độ khôi phục cỡ này, đã có thể so với Bái Thần rồi.

Mấu chốt nhất là, điều kiện để Bái Thần có rất nhiều hạn chế, trước đó cần được các loại giáo phái xét duyệt. Không phải tùy tiện ai cũng có thể bái.

Nhưng loại huyết duệ này…

“Chỉ cần những người này phân ra máu của mình, là có thể khiến người bình thường cũng thu được năng lực cỡ này. Mấu chốt nhất là bọn họ có thể thông qua hút máu, khắc chế năng lực không chết của Bái Thần!” Đội trưởng giải thích.

“Thế nên, hiện tại việc chúng ta phải làm là tận dụng hết khả năng phóng đại tuyên truyền loại năng lực này ra ngoài! Không phải Đại Giáo Minh muốn áp chế tin tức sao? Không phải phủ Vu Sơn làm hại Thường sơn trưởng mất tích bỏ mình sao?

Lần này ngược lại muốn nhìn xem, Đại Giáo Minh bọn họ ứng phó như thế nào!” Đội trưởng khà khà cười nhạt.

Đùng, hắn ta ném cây đuốc lên đám đạo nhân bò lổm ngổm giãy dụa.

Lửa lớn chợt lan tràn, cháy hừng hực.

Sơn Nhân y quán.

Trương Vinh Phương cẩn thận kê đơn thuốc cho một bệnh nhân, sau đó bảo Tiểu Đông đi bốc thuốc, mình thì lấy ra dược

bản, kiểm tra gần đây có cần bổ sung thang thuốc luyện đan hay không.

Bỗng một con chim nhỏ lông mắt màu đỏ máu bay thấp tiến vào theo cửa sổ, đứng ở trên bàn hắn, chít chít kêu hai tiếng hướng hắn.

"Tiểu Hồng?" Trương Vinh Phương mỉm cười, đưa tay xoa dúm lông đỏ trên đầu nó: "Lại đưa tin rồi?"

Chít chít.

Tiểu Hồng nhảy về phía trước hai bước, mở một bên cánh, lộ ra ống trúc buộc trên đùi phía dưới.

Trương Vinh Phương lấy ít sâu khô ném cho nó, mình thì gỡ ống trúc xuống, mở cuộn giấy bên trong nhìn kỹ.

Lập tức dòng chữ tin tức về việc Nhân Tiên quan bị vu oan hiện ra trong mắt, ngoài ra còn có một vài tin tức về Đinh Du.

Thu hồi cuộn giấy, mặt Trương Vinh Phương không đổi sắc, nhắm mắt lại.

Trong bóng tối, một sợi tơ của huyết duệ nổi lên.

Hắn bắt đầu kiểm tra dây đỏ huyết duệ đầu tiên bên dưới Tiên Huyết Truy Tung, đếm kỹ số lượng trong đó, không có ít đi một dây nào.

Vì vậy hắn lập tức hiểu ra, hoặc là việc này căn bản chính là vu oan, hoặc là do huyết duệ đời thứ hai đời thứ ba làm ra.

Khống chế huyết duệ, hắn không có ý định quản.

Lượng lớn huyết duệ bị chế tạo ra, vốn là phân điểm được chế tạo để hắn phân tán sự chú ý của thần phật.

Hôm nay một bộ phận những người này đã thành lập một cứ điểm khác ở Hợp Quốc, coi như là thành công phân tán uy hiếp thay hắn.

Nhưng mà Đinh Du…

Trương Vinh Phương lại nhìn giấy viết thư.

"Đinh Du đã thành công chém giết hai đầu mục phân bộ Hải Long, hôm nay đang bị cao thủ Siêu Phẩm Hứa Khai Ninh giao nhân Hải Long Vương phái đi truy sát."

Thu hồi cuộn giấy, hắn phân phó Tiểu Đông Tiểu Hạ trông tiệm, mình thì ra khỏi y quán, đi tới trong một quán ăn nhỏ phía đối diện.

Chương 1434 - Âm mưu tái hiện (4)

“Trương dược sư, ngài đã tới rồi?” Tiểu nhị của tiệm chủ động chào đón, cười ha ha gỡ khăn xuống lau bàn ghế.

“Lão bản của các ngươi đâu?” Trương Vinh Phương thuận miệng hỏi.

“Đang ở hậu viện đấy. Ngài đây là…?”

“Để Lão Cửu đi một chuyến, đi tìm tiểu Đinh phụ một tay.” Trương Vinh Phương phân phó không đầu không đuôi.

Nhưng tiểu nhị của tiệm mặt không đổi sắc, nghe hiểu ý.

“Đã hiểu, mời ngài nghỉ ngơi, ta lập tức đi nói cho lão bản ngay.”

Trương Vinh Phương khẽ gật đầu.

Chuyện của Đinh Du, hắn cũng chỉ có thể phái đạo nhân Nhân Tiên quan bên ngoài xuất thủ tương trợ.

Lão Cửu là huyết duệ trung phẩm đời thứ nhất, không phải là người tốt lắm, trước kia cũng từng có án tích len lén hút máu người, tuy không có xảy ra án mạng, nhưng vẫn để hắn ta lấy công chuộc tội.

Bản thân Trương Vinh Phương chung quy không thể tự mình xuất thủ, Tây tông hôm nay là một thành viên trong Đại Giáo Minh, một khi hắn xuất thủ, ngộ nhỡ phá hủy tính toán của Nhạc sư phụ…

Trong lòng thở dài một tiếng, hắn truyền đạt mệnh lệnh tất cả mọi người Nhân Tiên quan phối hợp với Đinh Du xong rồi mới rời khỏi quán ăn, trở lại y quán.

Có nhiều cao thủ Nhân Tiên quan bên ngoài tiếp ứng, bên Đinh Du hẳn không có vấn đề lớn, mấu chốt là sau khi báo thủ Hải Long xong, làm sao để giải quyết tốt hậu quả, Tây tông sẽ có động tác như thế nào…

Những việc này mới là then chốt hẳn phải lo lắng.

Xử lý việc của Đinh Du, Trương Vinh Phương lại khôi phục sinh hoạt hàng ngày như trước.

Xem bệnh, đóng cửa, trở về tập võ, ăn cơm với nhà tỷ tỷ.

Chỉ là mấy ngày sau, khi hắn đang thiết kế kế hoạch giải thoát cho Tiết Đồng thì lại có tin tức mới truyền đến.

Huyết duệ xếp hạng trung phẩm Lão Cửu mới phái đi, đã chết.

Trong phủ Mộc Xích.

Trương Vinh Phương đang ngồi ăn cơm chung với một nhà tỷ tỷ.

Bỗng tay cầm đũa khựng lại, hơi ngừng một chút giữa không trung.

"Làm sao vậy?" Trương Vinh Du chú ý tới một tia khác thường của đệ đệ, lên tiếng hỏi.

Trương Vinh Phương lắc đầu: "Không có việc gì, chỉ là vừa nghĩ đến một việc không có làm, sau này lại đi bổ sung là được."

"Vậy là được rồi. Cơm nước xong, ta cũng định đưa Hoán Thanh đi học tỏa văn." Trương Vinh Du gật đầu nói.

Trương Vinh Phương gật đầu, quét mắt nhìn tỷ phu vừa ăn cơm vừa cầm công văn tỉ mỉ đọc một bên.

Còn có Tiểu Hoán Thanh ngoan ngoãn ngồi tại chỗ, không rên một tiếng để bà vú đút đồ ăn.

Cuộc sống ở nơi này vẫn hoàn toàn yên tĩnh tường hòa.

Thu tầm mắt lại, khi hắn cúi đầu dùng bữa thì hơi nhắm mắt, trước mắt lập tức hiện ra một mảnh dây đỏ huyết duệ đời thứ nhất rậm rạp chằng chịt.

Hai dây đỏ hắn đơn độc phân ra trong đó, một cái là của Đinh Du, một cái khác thì thuộc về Lão Cửu đạo nhân.

Mà bây giờ… cái dây thuộc về Lão Cửu đạo nhân đã đứt.

"Đây cũng là đại biểu cho triệt để tử vong."

Trong lòng hắn sáng tỏ.

Muốn đi động thủ sao? Ai ra tay? Trả thù ai?

Trương Vinh Phương vừa mới hiện lên ý nghĩ này liền lập tức đè xuống.

“Lão Cửu đã là cao thủ cấp bậc Tam Không, đến cả hắn ta cũng đã chết, nói rõ Hải Long xuất thủ đã là tầng cao nhất. Hải Long thuộc về Tây tông, Tây tông hôm nay đã là một thành viên của Đại Giáo Minh dưới trướng Nhạc sư phụ, nếu ta xuất thủ nhằm vào tất nhiên sẽ đưa tới càng nhiều nghi vấn đối với Đại Giáo Minh, Nhạc sư phụ che chở Nhân Tiên quan, khẳng định đã thừa nhận rất nhiều áp lực! Hôm nay ta ẩn cư, nếu tăng phiền phức cho Nhạc sư phụ một lần nữa…”

Trong lòng xẹt qua nhiều suy nghĩ, Trương Vinh Phương vẫn thở dài, từ bỏ suy nghĩ đích thân ra tay. Mà là phái những người còn lại bên ngoài đi trước.

Ăn cơm xong, hắn và Tiểu Hoán Thanh đến hậu hoa viên chơi đá bóng, bóng là dùng dạ dày trâu đan thành, không tròn cho lắm, nhưng có thể sử dụng.

“Cữu, chắc chắn ngươi không chuyên tâm.” Tiểu Hoán Thanh có chút bất mãn nói.

Ném bóng vài lần là tiểu tử này đã nhìn ra Trương Vinh Phương không yên lòng.

“Đúng vậy, trong lòng cữu đang suy nghĩ một số việc.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Nếu ngươi chơi với ta thì nên chuyên tâm chút. Không thì đừng ở chỗ này chướng mắt, được không?” Tiểu Hoán Thanh nghiêm túc nói.

“Hở?” Trương Vinh Phương sửng sốt, sự chú ý cấp tốc trở về, nhìn thẳng Tiểu Hoán Thanh: “Ai dạy ngươi nói loại lời này?”

“Không ai dạy ta.” Tiểu Hoán Thanh nói: “Hơn nữa việc này không liên quan đến ngươi.”

“… Ngươi nói đúng, xác thực không có quan hệ gì với ta, ngươi có cha nương, bọn họ đương nhiên sẽ dạy dỗ ngươi.” Trương Vinh Phương gật đầu.

“Cho nên nói, cữu ngươi không chơi với ta, thì cút ra ngoài cho ta, có thể chứ?” Tiểu Hoán Thanh lại bất mãn nói.

Trương Vinh Phương quan sát kỹ vẻ mặt của Tiểu Hoán Thanh, loại lời này, không ai dạy là không thể nào nói ra được.

Hắn định sau này nói với tỷ tỷ một tiếng, nên thay đổi phương thức giáo dục Tiểu Hoán Thanh ở phương diện này.

Chương 1435 - Âm mưu tái hiện (5)

Mà bây giờ…

“Ta cảm thấy ngươi không nên nói như vậy với ta.” Trương Vinh Phương nghiêm túc ôn hòa ôm bóng, đến gần, ngồi xổm người xuống nói với Trương Hoán Thanh.

“Ta là cữu của ngươi, là trưởng bối, ngươi nên có đầy đủ tôn kính đối với ta.” Hắn nói lần nữa.

“Thế nhưng ngươi cũng không có điểm nào để ta cảm thấy phải tôn kính.” Trương Hoán Thanh trả lời.

“Nhưng đây là lễ phép, ngươi nói với ta như vậy, khiến ta cảm thấy khó chịu, thế nên ngươi nên xin lỗi với ta.” Trương Vinh Phương chăm chú giải thích.

Nếu như đổi thành một đứa trẻ bên ngoài, có lẽ hắn đã sớm tát cho một cái rồi.

Nhưng người trước mắt là con trai của tỷ tỷ ruột, thế nên hắn chỉ có thể nhịn tính tình, giải thích cho đối phương hiểu.

“Được rồi, ta xin lỗi, hiện tại ngươi có thể cút chưa?” Trương Hoán Thanh lại trả lời.

Trương Vinh Phương cạn lời. Trong nháy mắt vừa rồi, hắn suýt chút nữa thì đưa tay tát một cái.

Lấy lực lượng của hắn bây giờ, cái tát đó đủ để đánh Trương Hoán Thanh thành người sống thực vật cả đời.

“Ngươi lại nói như vậy nữa, ta sẽ nói cho cha nương ngươi biết.” Trương Vinh Phương lại nhịn xuống bất mãn, cúi người, chăm chú nhìn mắt Tiểu Hoán Thanh nói.

“Được rồi, lần sau ta sẽ không.” Tiểu Hoán Thanh nhìn ra một tia nguy cơ, lập tức trả lời.

Trương Vinh Phương khẽ nhíu mày, nhìn hắn ta một hồi mới đứng dậy.

Lần trước sau khi hắn phát hiện ra đã trước tiên đi nói cho tỷ tỷ Trương Vinh Du, Trương Vinh Du cũng tiến hành loại trừ tỉ mỉ, nhưng không có bất cứ vấn đề gì.

Tất cả lão sư của Trương Hoán Thanh, đều chưa bao giờ bày ra bất kỳ hành động tiêu cực nào ở trước mặt nó cả.

Sau đó qua chút thời gian, cũng từ từ nhạt dần. Không nghĩ tới hôm nay, hình như lại nữa rồi.

Trương Vinh Phương dứt khoát ném bóng trâu cho một thị nữ, để nàng chơi đùa với Trương Hoán Thanh.

Còn hắn thì đứng ở một bên lẳng lặng quan sát. Lúc này Tiểu Hoán Thanh không xuất hiện tình huống trước đó nữa.

Mấy ngày kế tiếp, cuộc sống khôi phục lại bình tĩnh.

Nhưng khiến Trương Vinh Phương không nghĩ tới là, phái ra nhân thủ còn chưa được mấy ngày, bên Đinh Du lại truyền tới tin tức.

Huyết duệ Nhân Tiên quan đến tiếp ứng sau đó, lại có hai người mất tích bỏ mình.

*

*

*

Trong thành nhỏ nơi biên giới cách phủ Vu Sơn mấy ngàn dặm.

Thành trì rách nát không chịu nổi, từ lâu đã không có một bóng người, trong phòng đều là trống rỗng, tràn đầy bụi.

Đinh Du cẩn thận trốn trong lầu một của một tiểu lâu không có cửa sổ, lưng dựa mặt tường, lẳng lặng nghe tiếng bước chân chậm rãi di động xa xa bên ngoài.

Lần trước sau khi ám sát thành công, hắn đã ở chỗ này đến mười ngày.

Mà kẻ đuổi giết, cũng tương tự ở chỗ này mười ngày.

Trong lúc ấy, đã từng có người của Nhân Tiên quan cũng tiến vào nơi đây, sau đó lại cấp tốc không có động tĩnh thanh âm.

Dưới sự kinh hãi, Đinh Du nhanh chóng nhận ra không thích hợp.

Đối phương dường như không tính vội vã ép hắn ra khỏi thành. mà là dùng hắn như là mồi câu, lẳng lặng thả dây dài

câu cá.

Hơn nữa cái bẫy này, dường như vô cùng mạnh mẽ.

Điều này làm cho hắn không khỏi lo lắng cao thủ Nhân Tiên quan có khả năng đi đến sau này.

“Hi vọng trong quan đừng phái người đến tiếp nữa. Việc của bản thân ta, không hy vọng liên lụy đến những người khác!” Ánh mắt Đinh Du kiên định.

Lúc này đây ra ngoài báo thù, là quyết định hắn làm ra sau khi suy nghĩ cực kỳ lâu.

Thù huynh đệ, không đội trời chung.

Hắn không cha không mẹ, sư phụ cũng không phải thứ tốt, chỉ có hai huynh đệ vẫn bồi bạn bên cạnh, đáng tiếc trước đây bị Siêu Phẩm Hải Long giết chết.

Sau đó hắn phát thề muốn tiêu diệt Hải Long.

Hắn đã từng ký thác hi vọng lên người lão đại, đáng tiếc, hôm nay lão đại thân bất do kỷ, bị vây tình cảnh lưỡng nan.

Những thứ này, hắn đều hiểu.

Thế nên hắn quyết định một mình trốn đi, vì không để cho lão đại khó xử, cũng vì hoàn thành tâm nguyện mình vẫn chôn giấu trước đó.

“Ngay từ đầu đã chỉ có mỗi một người, mà bây giờ, vẫn là một mình ta.”

Hắn ngồi bên tường, nhẹ nhàng thở dài, đang định đứng dậy đổi chỗ…

Bỗng hắn biến sắc, nhìn thấy trong góc phòng, đang có một pho tượng nữ tử cả người xanh đậm, lớn chừng bàn tay, mở từng cánh tay như hoa sen, ánh mắt hiền hòa nhìn chăm chú vào bên này.

“Đó là!!?”

Xùy!

Một đường sáng lục bắn ra từ trong pho tượng, tinh chuẩn đâm vào giữa ngực Đinh Du.

Pho tượng cũng chậm rãi biến mất, giống như ngay từ đầu đã chưa từng tồn tại.

Sau khi Đinh Du bị ánh sáng lục bắn trúng, ngửa mặt ngã gục.

Qua ước chừng mấy phút sau, hắn lại chậm rãi bò dậy, như không có chuyện gì xảy ra, vỗ bụi trên người.

Chỉ là hắn lúc này, vẻ mặt biểu cảm dường như có chút khác biệt với trước.

Hờ hững, băng lãnh, chỗ sâu trong đồng tử có một vòng xanh lục nhàn nhạt chợt lóe lên.

Chương 1436 - Âm mưu tái hiện (6)

Khe núi Nguyện Nữ - Nhân Tiên đài.

“Tra thế nào rồi?”

Trương Vinh Phương khoanh chân ngồi trên đài cao, nhìn sương mù bay bổng tiêu tán xa xa, đưa lưng về phía bậc thang.

Hắn đang tĩnh tu, bất luận là tiên pháp, hay là võ đạo, hay là văn công, theo thuộc tính sinh mệnh càng tăng cường thêm, hắn lại một lần nữa có cảm ngộ mới.

Bên bậc thang phía sau, Trương Chân Hải hơi cúi đầu, lưng eo thẳng tắp.

“Đã tỉ mỉ phái người điều tra mọi người bên cạnh Trương Hoán Thanh, không có phát hiện vấn đề gì. Chương trình học giáo dục mỗi ngày đều là công khai, không hề có người nào che giấu ngụy trang. Ngay cả tùy tùng nữ thị vệ đều có thể tùy ý quan sát.”

“Vậy sao?” Trương Vinh Phương hơi nhíu mày: “Hắn tổng cộng có mấy lão sư?”

“Tổng cộng hai người, phân biệt phụ trách hai khối học thức và võ nghệ. Nhưng bởi vì tuổi nhỏ, đều là dạy dỗ nội dung vô cùng trụ cột. Hơn nữa…” Trương Chân Hải muốn nói lại thôi.

“Hơn nữa gì?”

“Hơn nữa thuộc hạ phát hiện, hai lão sư kia cũng tương đối khẩn trương giống như ngài. Chỉ cần Trương Hoán Thanh biểu hiện hơi có chút không đúng là sẽ ngay lập tức nghiêm lệnh quát bảo ngưng lại.”

“Ồ?” Trương Vinh Phương hơi kinh ngạc. Lẽ nào nguyên nhân không phải do lão sư của hắn à?

Từng manh mối tụ tập trong đầu hắn. Biểu hiện của Trương Hoán Thanh ngày hôm qua, tuyệt đối không phải là chính bản thân tự có.

Nhất định là có một lời dẫn.

Nếu như dựa theo lời nói của Trương Chân Hải, lời dẫn này không phải tới từ lão sư của hắn ta, vậy thì… có khi nào liên quan đến việc hắn ta là người thừa kế Quân Tử kiếm không?

Nói cách khác, muốn hiểu rõ ràng nguyên nhân vì sao Tiểu Hoán Thanh lại như thế, trước hết phải biết rõ Quân Tử kiếm là gì cái đã.

Truyền thừa kiếm linh rốt cuộc là có ảnh hưởng gì?

Trương Vinh Phương suy tư trong lòng, quyết định rút thời gian chuyên môn đi đến chỗ Đông Phương Mục hỏi tình huống.

Nếu như là lão sư có vấn đề, vậy thì quả quyết xuất thủ giải quyết việc này, nếu như là kiếm linh Quân Tử kiếm có vấn đề, vậy thì trực tiếp tham gia can thiệp, nói rõ việc này với tỷ tỷ.

Dù sao cũng là cháu ngoại ruột, không thể không quản được.

Thừa dịp bây giờ còn nhỏ, giáo dục đàng hoàng một phen, còn có thể chỉnh đốn được.

“Bên Đinh Du sao rồi? Bây giờ còn có hồi âm chứ?” Suy nghĩ đến đây, Trương Vinh Phương lại hỏi lần nữa.

“Là bên kia, hôm nay tạm thời chưa có tin tức truyền lại. Nhân thủ được điều động chạy đến trước đó đã là lực lượng lớn, tốc độ nhanh trong quan rồi.” Hiện tại trong Nhân Tiên quan, không ít người đều chạy đi thật xa, không muốn trở về.

“…” Trương Vinh Phương trầm mặc, việc huyết duệ, trước đây ham vui nhất thời, hôm nay lại phải cẩn thận xử lý hậu hoạn.

“Liên lạc Nghịch Thời hội đi, bên phủ Vu Sơn mời bọn họ tới tạm thời quản lý khống chế một hai. Bên phía Đinh Du… ta tự mình đi xem đi.”

Bất kể như thế nào, hắn đã đáp ứng Đinh Du phải xử lý Hải Long rồi, nếu đã nói ra khỏi miệng thì phải làm.

Trước đó chần chờ, cuối cùng là hắn có lỗi với Đinh Du.

Hiện tại hắn ta đối mặt với nguy hiểm.

Bất kể là Đinh Du, hay là người liên tiếp mất tích mà hắn phái ra sau đó, lúc này đối phương rõ ràng là muốn nhằm vào hắn.

Hơn nữa rất có thể là lấy Đinh Du làm mồi dụ.

Trương Vinh Phương thở dài một tiếng, đứng lên.

“Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng”

“Quan chủ… nếu hiện giờ ngài xuất thủ, bên Đại Đạo Giáo…” Trương Chân Hải vẫn lo lắng lên tiếng.

“Đúng. Ta cũng đang lo lắng việc này.” Trương Vinh Phương quay người lại: “Nhưng việc đã đến nước này, chuyện phi thường, chỉ có thể lấy thủ đoạn phi thường xử lý. Bất luận như thế nào, người ta rất có thể muốn cho ta lộ mặt, là muốn nhằm vào ta, thậm chí có thể là nhằm vào Nhạc sư phụ sau lưng ta.”

“Việc này là Đinh Du kia tự tìm chết! Quan chủ ngươi không cần phải tự mình phạm hiểm!” Trương Chân Hải có chút nóng nảy, tiến lên một bước, đang muốn tiếp tục khuyên bảo.

Nàng không quan tâm Đinh Du thế nào, tuy đã ở chung với người nọ một thời gian ngắn, nhưng nàng vẫn chướng mắt người này.

Tính tình người này xúc động, cực dễ gây sự, tuy thiên phú rất mạnh nhưng người như vậy, tâm tính như vậy, rất dễ dàng có hại.

Vì người như vậy tự mình đi mạo hiểm, căn bản là không đáng giá.

Chỉ là nàng tiến lên một bước, còn nói chưa nói xong, trước mắt đã mất đi bóng dáng của Trương Vinh Phương.

“Yên tâm đi, ta tự có chừng mực.” Giữa không trung, lưu lại tiếng nói càng lúc càng mờ nhạt, càng ngày càng xa của Trương Vinh Phương.

Chừng mực?? Chừng mực gì chứ??

Ra tay tại thời điểm này, mặc kệ lý do gì đều nhất định sẽ khiến cho người bên ngoài mượn cớ.

Bất luận là đả kích Nhân Tiên quan, hay là đả kích Đại Đạo Giáo, đều phải mang đến nhược điểm.

Trong lòng Trương Chân Hải quýnh lên, cấp tốc đi xuống Nhân Tiên đài chạy về phía Nhân Tiên quan trong khe sâu.

Chương 1437 - Âm mưu tái hiện (7)

Nàng phải lập tức thông tri những người còn lại trong quan, tập kết cao thủ đi tiếp ứng.

Đây cũng là việc duy nhất nàng có thể làm hiện tại.

*

*

*

Trong trấn nhỏ ở biên cảnh.

Lúc này Đinh Du nhanh chóng xuyên qua nhảy lên giữa đám phòng ốc bị bỏ hoang, hắn cố gắng hết sức dùng thân pháp vô thanh vô tức, tránh cho dẫn đến người truy lùng đằng sau phát hiện ra.

Từ buổi tối hôm qua, sau khi hắn ta không hiểu sao lại ngã trong căn phòng kia, hắn ta liền cảm giác phía sau lưng có chút ngứa, loại cảm giác này vẫn luôn kéo dài mấy canh giờ, chưa từng biến mất, trái lại càng ngày càng mãnh liệt.

Hôm nay bất luận là gãi, hay là bôi lên bột giải độc mang theo trên người, hoặc là dùng thuốc giải độc, đều không có biện pháp giảm ngứa.

Trong lúc mơ hồ, hắn ta hoảng hốt nhớ đến ngày hôm qua hình như mình đã quên mất thứ gì.

Nhưng tỉ mỉ ngẫm lại, thì lại giống như không quên.

Vụt một cái đứng trong một đường tắt, hắn ta ngửa đầu nhìn trời.

Bầu trời trời u ám, dường như sắp đổ mưa.

Nhìn sắc trời đen tối, chẳng biết tại sao trong lòng hắn tự dưng tuôn ra sự bi ai và tuyệt vọng nhàn nhạt.

“Lần này… có lẽ là thực sự chạy trời không khỏi nắng rồi!”

Hắn có thể cảm giác được khí tức truy tung sau lưng đang áp sát, phía trước cũng có khí tức mới xuất hiện.

Bên trái cũng vậy.

Duy chỉ có phía bên phải.

Phía bên phải hoàn toàn yên tĩnh vắng vẻ, dường như rất an toàn.

Nhưng sự cảnh giác của Siêu Phẩm là hắn trái lại điên cuồng cảnh báo với phía bên phải.

Hắn hiểu đây là đường trống mà đối phương chừa lại, nhìn như an toàn, thật ra chính là cạm bẫy.

Hiện tại hắn nên làm như thế nào?

Ở đằng sau hắn cách đó không xa, đỉnh một tòa nhà lầu.

Ba nam tử cường tráng mặc kình trang đang lẳng lặng nhìn vị trí của Đinh Du.

Một người trong đó có khuôn mặt tuấn tú, tướng mạo trẻ tuổi, nhưng khóe mắt có nếp nhăn như tơ mỏng màu đỏ, tơ mỏng nọ giống như dùng bút cẩn thận vẽ lên, tà dị dị thường.

Người này chính là người vẫn luôn truy sát Đinh Du, người dẫn đội trên danh nghĩa - Hứa Khai Ninh.

Đồng thời cũng là Siêu Phẩm chức vị giao nhân nổi tiếng trong Hải Long.

Chỉ là, lúc này Hứa Khai Ninh luôn luôn tính tình cuồng ngạo, khi đối mặt với hai người khác bên cạnh hắn ta thì lại có thái độ khiêm tốn cung kính dị thường, vị trí đứng cũng hơi lui lại phía sau một đoạn.

“Thiên Tượng đại sư, Phó sơn trưởng, mọi thứ đều bố cục xong rồi, chỉ còn chờ người của Nhân Tiên quan kia đến thôi. Chỉ là… nếu Nhân Tiên quan chủ kia vẫn không chịu đi ra thì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta vẫn ở chỗ này chờ đợi?” Hứa Khai Ninh không giải thích được hỏi.

“Hắn ta nhất định sẽ đi ra.” Trong hai người, một lão giả mắt phượng cằm nhẹ chòm râu dài buông xuống tới bộ ngực, con mắt mơ hồ có ánh sáng bạc lóe lên.

Nếu có người nhìn kỹ là có thể thấy, đó là có vô số ngân tuyến thật nhỏ không ngừng di chuyển tới lui trong ánh mắt. Người này chính là Phó sơn trưởng.

“Phó huynh cũng có chút đã đợi không kịp đi?” Người còn lại ở một bên cười nói.

Người này mặc bộ áo cà sa màu đen, đầu trọc, râu đen, bộ mặt có hoa văn nhện đen dày đặc bao trùm, vừa nhìn đã cho người ta cảm giác âm lãnh ô uế.

Đầu năm nay có rất ít người sẽ xăm hoa văn trên mặt, bởi vì ở Đại Linh, chỉ có nô lệ và người thợ xăm mới có thể bị xăm vào mặt.

Nhưng người này dường như cũng không thèm để ý.

Hắn ta từng xuất thân Tây tông, hôm nay đã sớm phản bội, được học cung mời chào, cuối cùng sống nhờ dưới trướng Thần Tướng Áo Đô Na.

Hôm nay Áo Đô Na bị giết, còn chưa sống lại, hắn thân làm thần thuộc, đương nhiên là trước tiên nghĩ cách trả thù.

“Có người nói Nhân Tiên quan chủ kia có thể đối đầu Linh Tướng, thực lực siêu tuyệt, năng lực tương đương cao thủ Cực Cảnh Linh Tướng, không biết so sánh với Nghịch Thời hội thì như thế nào, chân chính giao thủ lại nên làm như thế nào? Thế gian này hạng người mua danh chuộc tiếng nhiều lắm, năm đó ta cũng giết không ít người của Nghịch Thời hội, lần này, hi vọng đừng làm cho ta thất vọng thì hơn!”

So với Tang Lan trước kia, thực lực của hắn đương nhiên là vượt xa, bằng không hôm nay cũng không dám chính diện đến bố trí mai phục.

Mà phục sát lần này, tất cả hành động chính là lấy hắn và Phó sơn trưởng một bên dẫn đầu.

Hắn đại biểu cho hoàng tộc Thần Tướng.

Mà Phó sơn trưởng thì đại biểu cho ba học cung lớn.

Có thể nói, cục thế lần này căn bản là ba bên học cung, Thần Tướng, hoàng tộc, đại quý tộc người Linh liên thủ thiết lập.

Ngay từ đầu thật ra không ai chú ý đến Đinh Du, nhưng theo Hải Long liên tiếp tổn thất nhân thủ, có người tra ra, lần Đinh Du ở Ngũ Đỉnh phái trước đó cũng là được Nhân Tiên quan chủ ra tay cứu giúp.

Chương 1438 - Âm mưu tái hiện (8)

Do đó có người kiến nghị, lấy Đinh Du làm mồi, câu người của Nhân Tiên quan rời khỏi phủ Vu Sơn.

Dù sao Đại Đạo Giáo chỉ nói phủ Vu Sơn không thể loạn, lại không nói địa phương khác cũng không cho phép ra tay.

Không nghĩ tới, cái mồi này lại có thể thực sự có hiệu quả.

Thiên Tượng và Phó sơn trưởng chính là sau đó nghe người khác báo mà đến, dẫn người hành động.

Hai người một là Linh Tướng dưới Thần Tướng bái thần Linh Phi Thiên sau này, một là một trong số các sơn trưởng của Cô Vụ học cung.

Phó sơn trưởng có tên đầy đủ Phó Thừa Đào, khác với Thường Học Nghĩa, hắn đã chân chính giao thủ với Linh Tướng, lại còn đã từng đối kháng chính diện với Đại Tông Sư đứng đầu.

Hắn tu luyện tuyệt học Nho giáo, chấp chưởng ma binh Băng Hạnh, ở toàn bộ Cô Vụ học cung, thực lực cũng gần bằng với tế tư.

Hôm nay hai người cùng nhau tiến đến, chính là vì phòng bị Đại Đạo Giáo vẫn còn âm thầm phái người bảo vệ.

Dù sao Nhân Tiên quan chủ Trương Ảnh này, mặc dù trên danh nghĩa bị Nhạc Đức Văn từ bỏ, nhưng bản chất cũng là Đạo Tử cực mạnh từng được Đại Đạo Giáo ký thác kỳ vọng cao.

Lúc này ba người nhìn Đinh Du đã bị khống chế, đều an tĩnh lại.

Đinh Du cộng thêm cao thủ Nhân Tiên quan bắt được trước đây, nhiều người như vậy mất tích ở nơi này, trừ phi Nhân Tiên quan chủ hoàn toàn từ bỏ toàn bộ Nhân Tiên quan, bằng không hắn nhất định sẽ đến.

“Tới!” Bỗng ánh mắt Thiên Tượng động đậy, nhìn đất rừng xa xa ngoài trấn nhỏ.

Trong đất rừng màu xanh nâu lưa thưa, một bóng người đỏ sậm đang chạy nhanh như bay hướng phía nơi này.

Xa xa nhìn lại, người nọ đeo mặt nạ màu trắng, vóc người cường tráng cao to, đạo bào đỏ sậm một mảnh, nhưng lộ ra khí chất đoan chính nghiêm nghị.

Hoàn toàn không có cảm giác tà dị của Nhân Tiên quan trong truyền thuyết.

"Chỉ có một người?" Phó Thừa Đào kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ Nhạc Đức Văn thật sự dự định từ bỏ người này?"

"Xem ra là đúng rồi." Sắc mặt Thiên Tượng không dễ nhìn cho lắm. Nếu thật sự Trương Ảnh bị từ bỏ, chẳng phải hắn đã đến một chuyến tay không.

Để trả thù Nhạc Đức Văn, lần này hắn chính là đi từ ngàn dặm xa xôi, buông bỏ nhiều chuyện trong tay, chuyên vì người nọ mà đến.

Kết quả hiện tại…

"Quên đi, chuẩn bị động thủ đi, một kích lôi đình, cấp tốc giết người cho xong." Thần sắc Thiên Tượng lạnh xuống.

"Nhạc Đức Văn hắm ta giết Áo Đô Na đại nhân, hiện tại… chính là lúc đến phiên hắn ta trả giá thật đắt! Đến lúc đó, chúng ta giết sạch hai ngôi trấn nhỏ xung quanh, đổ toàn bộ cho Nhân Tiên quan, chúng ta cũng tính là thay trời hành đạo.

Ta ngược lại muốn nhìn xem, Đại Đạo Giáo kết thúc thế nào!"

"Việc này ngược lại không tệ." Phó Thừa Đào một bên vuốt chòm râu dài cười lạnh.

"Rất là không tồi. Giết người rồi đi, tiện thể lại làm một số chuyện giá họa, loại thủ pháp này, thực sự rất giống như Linh Phi giáo trước đó đấy!"

Bỗng một âm thanh chợt vang lên phía sau hai người.

Âm thanh kia trầm thấp hùng hậu, nhưng lại mang theo sự sầu khổ không rõ nào đó.

Phó Thừa Đào và Thiên Tượng cả kinh, vội vàng xoay người, nhìn về phía sau.

Hai người một là Linh Tướng Linh Phi giáo, một là Đại Tông Sư học cung Nho giáo, lại đều có thể sẽ bị người im lặng không tiếng động đi đến bên cạnh, loại chuyện này quả thực…

Chỉ là sau khi thấy người sau lưng, đồng tử của hai người trong nháy mắt co rút lại.

"Ngươi là!!?"

Thiên Tượng lùi lại mấy bước, gần như sắp rơi xuống phía dưới từ sát mép của mái nhà.

Khuôn mặt hắn vặn vẹo, cơ thể thậm chí không tự chủ được bắt đầu co quắp.

Hắn biết người này!! Không chỉ có biết! Trước đây vì sao hắn lại trốn khỏi Tây tông, cũng là bởi vì gặp người này, từ bỏ nhiệm vụ năm đó, phải trốn tránh!

Mà bây giờ, thời gian trôi qua mấy chục năm, hắn ta thế mà lại…

So sánh với hắn, Phó Thừa Đào ở một bên thì yên tĩnh hơn nhiều, chậm rãi cầm kiếm đen bên hông, rút ra.

Chỉ là dù ma binh nơi tay, trong lòng hắn lúc này cũng là một mảnh lạnh lẽo.

Bất luận dự đoán như thế nào, bọn họ đều hoàn toàn không ngờ được, chí cường giả Cực Cảnh Nghịch Thời hội luôn luôn xuất quỷ nhập thần, mấy chục năm không nhìn thấy được sẽ trùng hợp vừa vặn xuất hiện ở loại địa phương này như vậy!

"Lát nữa có lẽ sẽ mưa."

Người đến chậm rãi tiến lên, đi từng bước một tới gần.

Hắn mặc hoa văn da hổ đen trắng, đầu đầy tóc ngắn rối bời, hai mắt giống như tinh quang, trong suốt sáng sủa.

"Đưa ma trong mưa, luôn luôn sẽ khiến ta liên tưởng đến bộ dạng đại ca rời đi năm đó. Thực sự là bi ai! Có lẽ, ta hẳn là cho các ngươi chết như trận lễ tang năm đó."

"Thiên Bằng Liệt Hổ! Việc này không liên quan đến Nghịch Thời hội các ngươi! Đừng ép ta Đại Hàng Thần!!" Thiên Tượng quát lớn.

“Ngươi hàng đi. Gặp lại người bạn cũ, nói không chừng ta có thể nhớ thêm được gì chăng.” Sắc mặt Liệt Hổ sầu khổ, đưa tay làm ra động tác mời.

Chương 1439 - Âm mưu tái hiện (9)

"…" Thiên Tượng tê cả da đầu, người khác không biết, nhưng hắn biết Liệt Hổ rốt cuộc kinh khủng đến cỡ nào.

Có điều may mà bên cạnh hắn còn có người khác, hai người liên thủ, có thể sẽ…

Bỗng ánh mắt hắn run lên, tiêu cự của tầm mắt rơi vào nơi cách sau lưng Liệt Hổ không xa.

Nơi ấy có một lão nhân hắc quan áo bào dài màu xám đang chậm rãi bước lên đỉnh lầu theo cầu thang, trong tay còn cầm một cái tẩu thuốc, vừa đi vừa cầm tẩu thuốc đánh nhẹ bên cạnh, giống như muốn búng rơi vụn thuốc ở bên trong.

"Tàng Sơn Hà Phạm Hằng!?" Lại là một nhân vật kinh khủng cũng có thanh danh hiển hách trong Linh Tướng!

Vị này giống với Liệt Hổ, cũng là người tuyệt đỉnh có ghi chép đã từng giết người Linh Tướng của Nghịch Thời hội.

"Còn có người nhận ra lão phu? Không tệ, tiểu bối, có ánh mắt." Phạm Hằng kinh ngạc nói.

"Mau chóng kết thúc đi, ta còn muốn trở về nấu mì tể thái cho Quân nhi của ta nữa. Mùa xuân tới, lại đến mùa tể thái phát triển."

Lại là một giọng nói mới truyền đến từ bên cạnh.

Một nam tử áo bào tro tóc dài tới eo, râu mọc lún phún khoan thai chậm rãi nhảy lên từ một bên mái nhà, nhẹ nhàng rơi xuống trên đỉnh lầu bên này.

"…Đế Giang!!?" Thiên Tượng cắn răng gần như là rặn ra hai chữ này.

"Xin chào." Đế Giang bình tĩnh nói: "Bây giờ ngươi có thể chọn, ba người bọn ta, tùy ý một người đều được. Nhắc nhở một chút, ta xuất thủ nhanh nhất."

"…" Lúc này trong lòng Thiên Tượng và Phó Thừa Đào đang rỉ máu.

Nhân Tiên quan chủ này chẳng lẽ lại là con trai ruột của hội chủ Nghịch Thời hội!?

Nhiều Đại Tông Sư Cực Cảnh đỉnh cấp ở toàn bộ Đại Linh đều được xếp hạng hàng đầu đến đây bảo vệ.

Nghịch Thời hội đây là muốn điên rồi sao!?

"Không đúng… Nghịch Thời hội… Huyết duệ…" Bỗng trong đầu Phó Thừa Đào xẹt qua một suy nghĩ kinh khủng.

Hắn thấy, đám người điên Nghịch Thời hội này duy ngã độc tôn, thế nào cũng không có khả năng dính líu quan hệ đến huyết duệ.

Nếu như nguyện ý, bọn họ sớm có thể lựa chọn trở thành Đại Tông Sư Bái Thần, cuộc sống sẽ tốt hơn hiện tại nhiều.

Nhưng bây giờ…

Chí cường giả Cực Cảnh với huyết thống huyết duệ… Nếu như có thể thành!

Trong lòng hai người chấn động, biết có khả năng mình trong lúc vô ý đụng phải bí ẩn động trời nào đó!

Vụt!!

Trong nháy mắt, Phó Thừa Đào và Thiên Tượng cấp tốc phân tán hai bên, nhảy dựng lên như mũi tên nhọn bắn ra từ mái nhà.

Cùng một thời gian, Phạm Hằng, Đế Giang, Liệt Hổ, ba người cùng đưa tay.

"Lâm Giải!".

"Lâm Giải!".

"Lâm Giải!".

*

*

*

Đạo bào trên người Trương Vinh Phương bồng bềnh, người đã chạm đất giậm chân, từ trấn nhỏ bay lên trời, xuyên qua tiến đến ở trên nóc nhà.

Hắn men theo phương hướng Tiên Huyết Truy Tung, thẳng đến vị trí của Đinh Du.

Lúc này hắn vì phòng ngừa vạn nhất, trước tiên liên lạc với Thiên Nữ vẫn trông coi ẩn cư trong Vu Sơn, liên hệ đến cao thủ của Nghịch Thời hội tương trợ cứu người.

Hôm nay Nghịch Thời hội coi Nhân Tiên quan như là đối tượng hợp tác trung tâm, chính là vì có thể lợi dụng cải tạo huyết duệ bất cứ lúc nào, tăng cường năng lực sinh tồn của những cao thủ Cực Cảnh phạm vi lớn trong khoảng thời gian cực ngắn.

Năng lực tự lành kinh khủng của huyết duệ, đối với võ nhân bình thường cũng chính là có thể khiến cho đối thủ chém nhiều mấy đao.

Nhưng đối với những cao thủ Cực Cảnh tự tổn thương nghiêm trọng mà nói, đây là sự gia tăng năng lực thực chiến kinh khủng cực đại.

Nguyên nhân bởi vì sau khi trở thành huyết duệ, bọn họ cơ bản có thể không hạn chế mở ra Lâm Giải Chung Giải.

Ảnh hưởng và ám thương mang tới lúc bộc phát, cũng có thể bỏ qua toàn bộ! Sức chiến đấu đề thăng đâu chỉ một bậc.

Thế nên, đến cả bản thân Trương Vinh Phương cũng không nghĩ tới, Nghịch Thời hội trước tiên liên hệ đến tất cả Đại Tông Sư Cực Cảnh ở phụ cận.

Mà nguyện ý ra tay, chính là ba vị từng ra tay trước kia.

Phạm Hằng, Liệt Hổ, Đế Giang!

Ầm ầm!!

Bỗng tại một tửu lâu trong tiểu trấn cách đó không xa, căn nhà ba tầng lầu ầm ầm sụp đổ, vật liệu gỗ đá vụn bay vụt văng khắp nơi giống như bom.

Trong bụi mù bốc lên, mơ hồ có thể thấy giống như có hồ quang màu lam chợt lóe lên.

Một trường khí thế thuộc về thần phật chợt lóe tức thì, Trương Vinh Phương thậm chí còn hoài nghi có phải mình cảm ứng sai rồi không.

Nhưng rất nhanh hồ quang nọ đã triệt để tan rã, giống như chưa từng xuất hiện qua.

Hắn không có dừng lại, bay nhảy về phía trước. Sau khi lướt qua mấy khu phố, rốt cuộc thấy được Đinh Du đang trốn trong một đường tắt.

Lúc này y phục cả người Đinh Du rách nát, trên người vết máu loang lổ, thần sắc uể oải, không biết đã trải qua bao nhiêu phiền phức nguy hiểm.

“Đinh Du!” Trương Vinh Phương xa xa kêu ra tiếng.

“Quan chủ!?” Đinh Du còn đang bị tửu lâu vừa nổ tung hấp dẫn lực chú ý.

Chương 1440 - Âm mưu tái hiện (10)

Bỗng nghe được tiếng kêu, cả người chấn động, vội vã quay đầu nhìn hướng phát ra âm thanh.

Sắc mặt hắn vui vẻ, nhưng rất nhanh đã chuyển thành lo lắng.

“Quan chủ đi mau!! Ngươi không nên tới, đó là một cạm bẫy!!”

“Lúc trước ta đã từng đáp ứng ngươi.” Trương Vinh Phương bình tĩnh nói: “Nho gia có lời, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!”

“Quan chủ!!” Trong lòng Đinh Du quýnh lên, đang định nói thêm nữa, nhưng bỗng thân thể mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất, cả người vô lực, sắc mặt trắng bệch.

Trong lòng Trương Vinh Phương rùng mình, cấp tốc rơi xuống đất, tiến lên đỡ Đinh Du dậy, lập tức lấy Ám Quang Thị Giác phối hợp bắt mạch, kiểm tra tình huống.

Đúng lúc này, hắn bỗng cảm giác khác thường.

Bộp.

Tay hắn bị hai tay Đinh Du ôm lấy, gắt gao không bỏ.

Cùng lúc đó, hai mắt Đinh Du bỗng nhiên mở ra, con mắt có ánh sáng màu xanh sẫm u ám cấp tốc sáng lên.

Xuy!!

Một đường sáng lục nổ bắn ra từ mi tâm của hắn, chợt đánh về phía mi tâm của Trương Vinh Phương.

Nhưng đường sáng lục giống như bị Trương Vinh Phương dự liệu trước từ lâu, khuôn mặt hơi nghiêng, vừa vặn tránh ra.

Sau khi bị tránh, đường sáng lục lại quỷ dị quẹo đi, bay vụt trở về từ phía sau, lại nhằm phía Trương Vinh Phương.

Không đợi tới gần.

Thình thịch!!

Đường sáng lục triệt để nổ tung, hóa thành một mảnh sương mù xanh nhạt, bao phủ phạm vi mấy chục mét xung quanh.

“Nghi Vân Ngụy Vụ!?” Trương Vinh Phương nháy mắt nhận ra bản chất của sương mù này.

Sắc mặt hắn nghiêm nghị, đứng lên.

“Không! Không chỉ là Nghi Vân Ngụy Vụ, đây là ý chí Hàng Thần linh tuyến Địa Mẫu tự bạo đổi lấy trong thời gian ngắn!! Chúng nó muốn kéo ý thức của ngươi tiến vài Thái Hư!!” bỗng giọng của tàn thần Bạch Lân vang lên trong đầu.

“Chạy mau!!”

“Thái Hư!!?” Sắc mặt Trương Vinh Phương nghiêm nghị, nhẹ nhàng buông Đinh Du, ngửa đầu nhìn sương mù ngay phía trước.

“Chư vị trên người ta không thể gánh vác sao!?” Hắn trầm giọng hỏi.

“Chúng ta là tầng thứ gì!? Địa Mẫu là tầng thứ gì!? Bây giờ ngươi lập tức đả tọa nhắm mắt, chặt đứt linh hạch, tự phế văn công! Ta giúp ngươi rời khỏi Nghi Vân Ngụy Vụ!! Mau mau mau!!” Bạch Lân trả lời với tốc độ nói cực nhanh.

Xẹt.

Lúc này trong sương mù ngay phía trước, một mảnh quang ảnh màu lục giống nước bùn đang nhanh chóng lan tràn hướng phía bên này.

Trong quang ảnh màu lục có vô số dây nhỏ xanh lục, chui tới chui lui, nhúc nhích, bò sát như sâu.

Toàn bộ ánh sáng lục giống như đang từ từ thay thế Nghi Vân Ngụy Vụ, đem tất cả hoàn cảnh xung quanh đều kéo vào quang ảnh khổng lồ hoàn toàn là dây nhỏ màu lục kia.

Trương Vinh Phương nhấc chân muốn lùi về, nhưng quay đầu lại phát hiện phía sau cũng có tảng lớn ánh sáng lục lan tràn.

“Xong… xong!! Địa Mẫu Linh Phi Thiên tự mình động thủ, thể diện của ngươi thật lớn! Đây là lấy thủ đoạn đối phó với thần phật khác nhằm vào ngươi!” Trong giọng nói của Bạch Lân mang theo chút tuyệt vọng.

“Ta còn chưa động thủ mà ngươi đã biết là xong?” Trái lại Trương Vinh Phương không hoảng loạn giống như bà ta.

“Ngươi cho rằng lấy ba Thiên sinh thần trên người của ngươi là có thể chống được Thái Hư thần phật đỉnh cấp như Địa Mẫu Linh Phi giáo sao!? Cho dù chỉ là một sợi linh tuyến của các nàng tiến hành, bọn họ cùng lắm là ngăn trở hơn phân nửa, sót lại một chút bỏ sót đến chỗ ngươi cũng chắc chắn phải chết!

Đừng thấy bây giờ là ở trong Nghi Vân Ngụy Vụ, chờ sau khi rời khỏi đây, thân thể của ngươi sẽ biến thành hoạt tử nhân, không thể động, không thể chết, không thể sống, không có ý thức, cái gì cũng không biết!” Bạch Lân cắn răng vội vàng nói.

“Biện pháp duy nhất bây giờ của ngươi chính là lập tức tự phế văn công linh hạch, bằng không…”

“Vì sao đầu tiên không thử một lần đây?” Sắc mặt Trương Vinh Phương bình tĩnh.

“Thử một lần? Ngươi định thử thế nào, bây giờ ngươi chính là ở trong Nghi Vân Ngụy Vụ đấy!!” Bạch Lân táo bạo nói. Bà ta nghĩ không ra còn có cơ hội gì để lật bàn.

Xuy!

Trong lúc đó, Trương Vinh Phương giơ tay lên, rạch cổ tay mình một phát.

Đầu ngón tay sắc bén lập tức cắt mở động mạch cổ tay, tảng lớn máu loãng tuôn ra, nhuộm đỏ ống tay áo, rơi xuống trên mặt đất.

“Máu của ngươi là có thể đối kháng ý chí thần phật, thế nhưng Địa Mẫu Thần thực sự quá mạnh mẽ, lần này tới là linh tuyến bản nguyên Thái Hư của nàng ta, thậm chí là linh tuyến cực hạn so với linh tuyến màu đen của Linh Tướng tối cao còn cao hơn một tầng. Đó là thứ cơ bản nhất của thần phật! Chút máu của ngươi không có khả năng chống được!” Bạch Lân gấp giọng nói.

“Vậy sao?” Hai mắt Trương Vinh Phương hơi phiếm đỏ.

Lượng lớn máu loãng giống như bùn nhão sền sệt, nhỏ xuống theo cổ tay hắn, hình thành vũng máu hình tròn.

Quỷ dị là những huyết dịch ấy giống vật còn sống, lấy vũng máu dưới chân Trương Vinh Phương làm trung tâm, bắt đầu không ngừng lan tràn, mở rộng ra bốn phương tám hướng.

Chương 1441 - Âm mưu tái hiện (11)

Mà theo vũng máu dưới chân mở rộng.

Nghi Vân Ngụy Vụ xung quanh cũng bắt đầu giống như gặp phải kẻ địch, cấp tốc trở nên nồng đậm, đánh tới hướng phía vũng máu.

Sương mù và máu vừa tiếp xúc, nhất thời phát ra tiếng ăn mòn xèo xèo kịch liệt.

"Không được! Cho dù ngươi rút khô máu toàn thân cũng không đủ."

Bạch Lân còn đang kêu.

Xuy!

Tay Trương Vinh Phương đâm vào một bên cổ mình, đầu ngón tay rút ra, cứng rắn cầm ra một mạch máu màu đỏ tươi.

Mảng lớn máu loãng phiêu tán rơi rụng phun ra từ trong mạch máu, rơi lả tả đầy khắp trên mặt đất.

Máu càng ngày càng nhiều!

Càng ngày càng nhiều!

Theo dưới chân của hắn không ngừng mở rộng, lan tràn.

Vũng máu từ đường kính ba mét, đến năm mét, đến mười mét, đến hai mươi mét.

Bạch Lân ngay từ đầu vẫn còn tiếp tục kêu, nhưng sau khi vũng máu mở rộng đến hơn mười mét, giọng của bà ta chậm rãi nhỏ đi.

Đợi đến mở rộng hai mươi mét, trên vũng máu mơ hồ có một ảo ảnh màu máu quái dị khổng lồ hiện lên. Theo ảo ảnh thân người cánh dơi từ từ thành hình hoàn chỉnh.

Vũng máu đã bắt đầu chậm rãi áp chế sự mở rộng của quang ảnh màu lục.

"Cái tên nhà ngươi… rốt cuộc có bao nhiêu máu!?" Bạch Lân cảm giác thế giới quan của bản thân bị thương nặng.

“Máu của ngươi chảy không hết sao!?” Bà ta hoàn toàn không cách nào hiểu được trạng thái lúc này của Trương Vinh Phương.

“Chảy máu?” Lúc này Trương Vinh Phương lại lộ ra một vẻ mặt thoải mái trước nay chưa từng có.

“Ta có chảy máu đâu.” Hắn nhẹ giọng trả lời.

Đồng thời vươn tay, chỉ hướng vũng máu dưới chân mình.

“Ngươi vẫn còn không thấy được sao? Chúng nó đang tuần hoàn.”

“Tuần hoàn!?” Bạch Lân ngẩn ra, nhìn xuống, lúc này bà ta mới hoảng sợ chú ý tới.

Vũng máu dưới chân Trương Vinh Phương căn bản vẫn còn đang không ngừng dũng mãnh chảy vào thân thể của hắn, sau đó làn da thân thể lại tuôn ra dòng máu mới.

Nói cách khác, vũng máu này mặc dù đang ở bên ngoài cơ thể, nhưng vẫn còn tiến hành tuần hoàn với trái tim trong cơ thể Trương Vinh Phương!

Đây giống như là toàn bộ vũng máu này đều là cơ thể hắn!!

“Đây là… Đây là chiêu thức gì!?!”

Bạch Lân đã không cách nào tưởng tượng được, chiêu số như vậy, ứng đối như vậy… Trước đó chưa từng có! Cuộc đời ít thấy!!

“Rất sớm trước đó ta đã nghĩ đến, nếu máu của ta là vũ khí mạnh nhất đối với thần, vậy thì hẳn là dùng phương pháp gì để vận dụng trọn vẹn?

Thế nên ta nghĩ ra Thập Nhị Tiên Pháp.”

Trương Vinh Phương tiến từng bước lên phía trước, vũng máu khổng lồ dưới chân cũng đồng dạng sôi trào, không ngừng lan tràn mở rộng hướng phía trước.

Sương mù và vũng máu không ngừng trung hoà, sương mù đậm đặc xung quanh càng lúc càng mờ nhạt, càng ngày càng loãng.

“Mà…”

Trương Vinh Phương giang hai cánh tay.

“Ta đặt tên cho nó là… Huyết Hà.”

…

Trong một thị trấn hoang phế.

Giữa những ngôi nhà và nơi ở, trong một quảng trường mục nát và bụi bặm.

Một khu vực màu đỏ hình tròn lúc này cực kỳ làm người khác chú ý.

“Đó là cái gì?” Phạm Hằng cầm tẩu thuốc lên, chậm rãi rít một hơi, cảm thấy mẩu thuốc kia có gì đó không đúng.

“Không biết, nếu không ngươi đi xem thử xem?” Liệt Hổ lẳng lặng đứng bên cạnh đống đổ nát của tửu lâu, cúi đầu nhìn thứ gì đó, không biết đang suy nghĩ gì.

“Giống như là khí tức của Địa Mẫu Thần vậy.” Đế Giang là người nhạy cảm nhất trong ba người.

Thực ra, trước đây hắn đã từng tự mình tàn sát mấy giáo phái nhỏ, quen thuộc nhất là Linh Tướng Hàng Thần, khí tức của Thần Phật các loại.

“Ngoài ra, còn có một khí tức rất kỳ quái, giống như huyết duệ. Giống như rất nhiều huyết duệ tụ tập lại một chỗ.” Hắn khẽ nhíu mày.

Một Đại Tông Sư Nho giáo và một Linh Tướng vừa rồi chống lại bọn họ quá yếu ớt.

Đặc biệt là Linh Tướng tên là Thiên Tượng kia, mở ra Chung Thức vậy mà lại đang thoái hóa. Rõ ràng là ý chí của hắn ta đã bị dọa cho chết khiếp.

“Ta tính đi xem thử. Các ngươi có đi không?”

“Không đi. Làm người, có đôi khi cũng phải hồ đồ một tí.” Phạm Hằng hút thuốc nói.

Ở khoảng cách gần như vậy, cả ba người họ đều ở đây.

Là những người mạnh nhất trong Cực Cảnh, ba người họ, cộng với Nghịch Thời hội trưởng, bây giờ chính là 90% lực lượng của toàn bộ Nghịch Thời hội.

Có thể nói, họ ở đâu thì tổng bộ Nghịch Thời hội sẽ ở đó.

Với lực lượng như vậy, chỉ cần Trương Vinh Phương hơi hơi hô to một tiếng, ba người họ có thể nhanh chóng chạy đến.

Bây giờ bên kia không có bất cứ động tĩnh gì, khí tức Trương Vinh Phương càng ngày càng dày đặc, hơn nữa cái hồ máu to lớn đến mức khoa trương kia thật sự khá chướng mắt.

Ba người họ sao mà không rõ đó là chiêu số của Trương Vinh Phương dùng để đối phó với các mối đe dọa và nguy hiểm.

Nhân Tiên quan rất thần bí.

Giống như Trương Vinh Phương người này vậy. Mà làm người, tất nhiên không thể cái gì cũng hỏi tới cùng, chừa chút chỗ trống mới là tốt nhất.

Chương 1442 - Điều tra (1)

Ba người nhất thời lâm vào trầm mặc, không lên tiếng nữa. Chỉ lặng lẽ chờ đợi.

Đế Giang thu hồi Ma binh trong tay, kỳ thật vừa rồi hắn cảm giác được khí tức của Địa Mẫu Thần liền chuẩn bị xông lên ra tay cứu, nhưng bây giờ, xem ra hắn không cần ra tay nữa.

*

*

*

Sương mù từ từ tản đi.

Ở giữa màn sương xanh lá, tất cả những sợi dây nhỏ tan vỡ như ảo ảnh, chỉ còn lại một linh tuyến màu lục sẫm đang vặn vẹo giãy giụa như côn trùng

Nhưng rất nhanh, nó liền bị một lượng máu tươi màu đỏ lớn bao phủ, nhấn chìm, phát ra tiếng xèo xèo như bị ăn mòn.

Trương Vinh Phương đứng trong hồ máu, lúc này cảnh vật xung quanh đã trở lại hình dáng chân thực.

Hồ máu của hắn cũng tất nhiên bao phủ hiện thực chung quanh.

Trên mặt đất và vách tường của những ngôi nhà xung quanh, máu tươi giống như một vật sống, không ngừng leo lên, lan tràn khắp nơi, hoàn toàn nhuộm xung quanh thành một màu giống như chính nó.

Trương Vinh Phương ngước mắt nhìn lại, trong vòng ba mươi mét, tất cả mọi thứ, toàn bộ quảng trường đều đã chuyển sang màu giống như máu.

Chỉ có mình hắn.

Trên người vẫn còn bộ quần áo ban đầu, cũng chỉ có mình hắn, ở trong khu vực này còn có màu sắc khác.

Ngay sau đó, một khối u xuất hiện ở vị trí linh tuyến của Địa Mẫu Thần. Sau đó một tiếng động nhỏ vang lên, một làn

sương mù xanh lá xuyên thủng sự ngăn cản của máu, bốc hơi lên rồi từ từ tiêu tán trong không khí xung quanh.

Lúc này, toàn bộ khí tức của Địa Mẫu Thần đã hoàn toàn biến mất.

"Nàng ta biến mất rồi?" Đến bây giờ Bạch Lân vẫn không thể tin được.

Thế mà biến mất rồi?

Loại tập kích này hoàn toàn là nhằm vào ý thức, hơn nữa còn là tập kích cấp bậc Địa Mẫu Thần, vậy mà lại đơn giản biến mất như vậy!

Mà một bên còn lại là Trương Vinh Phương, lúc này nhìn qua giống như không hề hấn gì.

"Ngươi đang nghĩ ta trông rất thoải mái à?" Trương Vinh Phương hỏi ngược lại. Tựa như nhìn ra được suy nghĩ của bà ta.

"Chẳng lẽ không phải à?" Hiện tại Bạch Lân không biết nên cư xử với Trương Vinh Phương như thế nào.

Người này, vừa bắt đầu bà ta cho rằng đó chỉ là một võ giả thiên tài, tự mình nghĩ ra một bộ võ công không tên, giúp cường hóa thiên phú huyết duệ đặc biệt của mình. Chỉ thế mà thôi.

Nhưng hiện tại… Cái gọi là huyết duệ của hắn hoặc thiên phú Nhân Tiên chi đạo lại có thể đẩy lùi linh tuyến trung tâm của Địa Mẫu Thần!

Điều này… Đã vượt quá giới hạn mà bà ta dự đoán.

Ngay cả khi chỉ là công kích ý thức tinh thần đơn thuần, cũng cực kỳ khủng bố.

Có thể mạnh mẽ chống đỡ công kích ý thức cấp bậc Địa Mẫu Thần, có nghĩa là công kích của tất cả cường giả Địa Mẫu Thần trở xuống đều vô hiệu với hắn.

Ngay cả áp chế có thể cũng không làm được.

Trong khi tung ra một chiêu thức Huyết Hà, hắn sẽ đứng ở thế bất khả chiến bại trong cuộc đối đầu của ý thức và ý chí!

Lần đầu tiên.

Lần đầu tiên Bạch Lân muốn thật sự nhìn xem.

Nhìn xem thử nam nhân đã tự sáng tạo ra Nhân Tiên chi đạo này cuối cùng có thể đạt đến đỉnh cao như thế nào!

“Bây giờ đã kết thúc chưa?” Bạch Lân hỏi.

“Ừm, kết thúc rồi, nên trở về rồi.” Trong lòng Trương Vinh Phương chợt nảy ra một ý nghĩ.

Ngay lập tức, vô số máu từ dưới chân lại bắt đầu tràn vào da thịt hắn, tiến vào trong cơ thể hắn.

Máu tươi bắt đầu nén lại, đặc lên, tràn đầy trở lại cơ thể hắn, giống như sắt nóng chảy đổ đầy khuôn.

Chỉ trong mười giây ngắn ngủi, toàn bộ hồ máu có đường kính ba mươi mét đã không mang theo tạp chất của môi trường bên ngoài mà quay trở lại trong cơ thể Trương Vinh Phương, biến mất không còn dấu vết.

Sau khi vết thương trên người hắn một lần nữa khép lại, tất cả lại như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Sau khi làm tất cả những điều này, Trương Vinh Phương nhìn xung quanh, lúc này hắn mới phát hiện Đinh Du ngã xuống ở một bên trên mặt đất.

Tên này quỳ rạp trên mặt đất, sau lưng mọc một loại bướu thịt màu xanh lá, giống như nấm mọc từ trong đất.

Người đã bất tỉnh, nhưng thật ra vừa rồi hắn ta cũng hoàn toàn bị máu của Trương Vinh Phương bao phủ, không biết sẽ phát sinh biến hóa gì.

Nhắc đến Đinh Du, Trương Vinh Phương lại nhìn về phía ba người Nghịch Thời hội.

Tiếp theo, đã đến lúc loại bỏ tất cả những kẻ mai phục còn lại xung quanh, cùng với giải cứu những cao thủ còn sót lại của Nhân Tiên quan vẫn còn sống.

Mũi chân hắn khẽ nhún, tung người nhảy lên đến gần Đế Giang.

Trong ba người, hắn quen thuộc nhất với Đế Giang. Hai người cũng vừa là thầy vừa là bạn, cũng coi như là người quen cũ.

Nghịch Thời hội nể mặt như thế, hắn tất nhiên có qua có lại.

Chẳng qua khi hắn tới gần, ánh mắt ba người tam đại Cực Cảnh bao gồm Đế Giang trong nháy mắt tập trung lại, rơi vào trên người hắn.

Chương 1443 - Điều tra (2)

“Chuyện xong rồi, chúng ta không thể vẫn luôn bảo vệ ngươi ở chỗ này được.” Liệt Hổ đánh giá Trương Vinh Phương, là người đầu tiên mở miệng nói.

“Vãn bối hiểu.” Trương Vinh Phương gật đầu. “Ơn cứu viện, ta sẽ nhớ kỹ.”

Liệt Hổ không nói gì nữa, xoay người bước đi.

Trong ba người, ngoại trừ Đế Giang, thật ra hai người còn lại đều là do Nghịch Thời hội trưởng điều động nên mới đến đây.

Về bản chất, Cực Cảnh chủ yếu là người của chính mình, có thể nể mặt liên tục ra tay hai lần, đối với Phạm Hằng và Liệt Hổ mà nói, đã là cực kỳ khó có được.

Phạm Hằng cũng rít một hơi thuốc lá sợi thật sâu.

“Xem ra tiểu hữu cũng là người đồng đạo, đáng tiếc thần không tự hiểu.” Nói xong câu này, ông ta cũng xoay người bước đi, trong nháy mắt biến mất không còn tung tích ở một cái hẻm nhỏ.

Chỉ còn lại một mình Đế Giang ở lại.

“Tiền bối.” Trương Vinh Phương lập tức cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, dù sao thì ứng phó với ba kẻ tâm thần hay một kẻ tâm thần hoàn toàn không cùng một mức độ.

Hắn lại không thể nhăn mặt không để ý tới, ba người này đều đến đây giúp hắn, hơn nữa còn là đại lão.

Bây giờ hai người bỗng chốc rời đi, hắn cũng thả lỏng hơn rất nhiều.

“Đã lâu không gặp. Ngươi càng mạnh hơn. Tốt lắm.” Đế Giang gật đầu, quy luật của hắn chính là, mỗi ngày đều có mấy giờ bình thường.

Rõ ràng, bây giờ vẫn xem như bình thường.

“Tiền bối có thể nói rõ bây giờ Nghịch Thời Hội làm như thế nào để quyết định không?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Hội trưởng còn đang do dự, có rất nhiều người rất thích hợp, nhưng bản thân không muốn.” Đế Giang lắc đầu.

Thích hợp cải tạo thành huyết duệ, nhưng không muốn bị người khác khống chế, cho nên nội bộ vẫn luôn xoắn xuýt.

Trương Vinh Phương hiểu ngay lập tức.

“Cánh cổng Nhân Tiên quan bên này vẫn luôn rộng mở.” Hắn nghiêm túc trả lời.

“Được.” Đế Giang gật đầu.

Hắn dừng một chút.

“Đúng rồi. Lần này người phục kích ngươi đều đến từ học cung, đại quý tộc, hoàng tộc và Thần Tướng. Trong lòng ngươi biết là được rồi.”

“Được.”

Cẩn thận ghi nhớ ba thế lực này ở trong lòng, Trương Vinh Phương cũng không chậm trễ, lập tức đi đến hướng huyết tuyến chỉ dẫn, giải cứu những cao thủ Nhân Tiên quan còn lại bị bắt.

Đồng thời, trong quá trình giải cứu, hắn có thể nghe thấy từ xa, các cao thủ Nghịch Thời hội đang giảo sát những người còn lại xung quanh.

Đây cũng là yêu cầu đặc biệt của hắn.

Để giảm áp lực cho Nhạc sư phụ ở bên kia nhiều nhất có thể. Hắn tất nhiên không thể ra tay. Vì vậy, người ra tay là Nghĩa Minh Nghịch Thời hội.

Và theo cách tương tự, để che đậy dấu vết việc hắn ra mặt, tất cả những sinh vật sống xung quanh đều phải được xử lý.

Vì vậy, nhìn thì có vẻ chỉ có ba đại lão Nghịch Thời hội được phái đến đây. Nhưng trên thực tế, đầu tiên bọn họ điều động phần lớn cao thủ xung quanh, phong tỏa toàn diện khu vực này.

Sắc trời dần dần tối, những hạt mưa nho nhỏ tí tách rơi, gió thổi nước mưa nghiêng nghiêng.

Trong hai ngày tiếp theo, Trương Vinh Phương đem theo Đinh Du trở lại khe núi Nguyện Nữ để dưỡng thương.

Vết thương bị linh tuyến Địa Mẫu Thần ăn mòn không tồn tại trên thân thể, nhưng giống như tồn tại trong tâm trí của Đinh Du.

Trọn vẹn hai ngày, Đinh Du mới hơi hơi khôi phục, nhưng hắn vẫn là có chút suy yếu, thỉnh thoảng lộ ra dáng vẻ ngu dại. Phản ứng chậm hơn một nhịp so với trước.

Rơi vào đường cùng, Trương Vinh Phương cũng không thể tìm ra bất cứ bệnh tật gì, chỉ có thể để hắn ta quay trở lại tiếp tục nuôi heo, chờ thời gian tự chữa lành vết thương.

Tiếp theo, hắn còn phải điều tra tình huống liên quan đến cháu trai của mình.

Cháu trai có liên quan đến Nho giáo, điều duy nhất của hắn có thể tìm hiểu về Nho giáo là hỏi Đông Phương Mục.

Sau khi giải quyết xong chuyện của Đinh Du, hắn lập tức đến thăm hỏi Đông Phương bảo.

*

*

*

“Lời nói và việc làm có gì đó không đúng?”

Bên trong Đông Phương bảo.

Đông Phương Mục nghiêm chỉnh ngồi quỳ trước mặt Trương Vinh Phương, vẻ mặt hơi ngạc nhiên.

Sau khi cẩn thận lắng nghe mô tả của Trương Vinh Phương về cháu trai của hắn, ông ta cau mày.

“Có chắc là không liên quan gì đến lão sư dạy bảo nó không?”

“Đại khái là xác nhận, ta tự mình đi quan sát, hai vị lão sư đều rất bình thường, không chút nào trốn tránh, tất cả quá trình giảng dạy đều có người giám sát. Hơn nữa…” Trương Vinh Phương nhíu mày nói: “Hơn nữa, họ có vẻ hơi căng thẳng.”

Thật ra, hắn vốn định bắt người thẩm vấn, nhưng hiện tại không rõ quan hệ với Nho giáo, với lại đó là thế lực dự bị ủng

hộ bên kia của tỷ tỷ, tùy tiện ra tay không tốt lắm.

“Căng thẳng?” Đông Phương Mục nghĩ nghĩ: “Có phải căng thẳng vì bản thân Tiểu Hoán Thanh? Mà không phải vì cái gì khác?”

“Đúng vậy.” Trái tim của Trương Vinh Phương đập lỡ một nhịp, rõ ràng có lẽ Đông Phương Mục đã nghĩ ra điều gì đó.

Chương 1444 - Điều tra (3)

Trầm ngâm một lúc, Đông Phương Mục đứng dậy, lục lọi giá sách bên cạnh, tìm được một quyển sách nhỏ.

Bìa quyển sách chi chít nếp nhăn, các trang đã ố vàng, lúc mở ra ông ta rất cẩn thận.

Sau khi lật xem một hồi, ông ta mới chậm rãi mở miệng.

“Lão phu không biết nhiều về bảy mạch, tuy chúng ta gọi là Nho giáo một thể, nhưng thực ra toàn bộ Nho giáo Nho đạo cực kỳ phân tán.

Giống như các tông môn, bang phái lớn trong võ lâm, giữa các tông môn, bang phái khác nhau thậm chí còn có những hiềm khích riêng. Nho đạo của ta cũng như thế, bởi vì giữa các Đại nho khác nhau đã từng có khoảng cách, điều này cũng sẽ dẫn đến các nhánh của chúng ta không thống nhất với nhau.”

“Cho nên, Đông Phương tiên sinh cũng không biết quá rõ nội tình trong đó sao?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Đây là tuyệt mật của nội bộ bảy mạch, quả thực ta không hiểu rõ.” Đông Phương Mục trầm giọng trả lời.

“Nếu đã thế thì, quấy rầy tiên sinh.” Trương Vinh Phương thở dài.

“Ta không biết, nhưng tiên phụ lại biết được một ít.” Đông Phương Mục nói.

“Vậy phụ thân tiên sinh ở đâu?” Lòng Trương Vinh Phương lập tức trào ra một tia hy vọng.

“Ờm, tiên phụ đã lên trời rất nhiều năm.” Đông Phương Mục trả lời.

“….” Trương Vinh Phương.

“Đừng lo lắng, thực ra ta từng nghe tiên phụ đề cập tới một chút. Chỉ là điều ta có thể nói cho ngươi không nhiều.” Lúc này Đông Phương Mục mới nói.

“Xin lắng tai nghe.” Trương Vinh Phương nghiêm nghị ngồi thẳng, dù sao cũng là cháu ngoại ruột của mình, không thể để

nó lớn lên lệch lạc được.

Đông Phương Mục sửa sang lại ý nghĩ, mở miệng nói.

“Bảy mạch thừa kế Quân Tử kiếm, ta từng nghe tiên phụ đề cập qua, hình như trong đó chia ra lần lượt rèn đúc từ bảy nhánh giáo phái tà ma đã từng hung tàn ác độc bạo ngược nhất. Cái gọi là Thất Quân Tử kiếm, thật ra bản thân nó ban đầu là bảy loại đồ vật có tai họa tiềm ẩn bị cao thủ trong bảy mạch phụ trách trấn áp niêm phong. Bởi vậy, thực ra để thừa kế Quân Tử kiếm cần phải có hạn chế và điều kiện vô cùng cao.”

“Vô cùng cao? Là nhìn ở phương diện tư chất sao?” Trương Vinh Phương kinh ngạc nói. Chẳng lẽ tỷ tỷ là thiên tài võ đạo ẩn giấu cực sâu? Rồi di truyền cho cháu trai?

“Không không phải, là nhìn từ huyết mạch. Để thừa kế Quân Tử kiếm, nhất định phải có một nửa huyết thống đại quý tộc người Linh. Nguyên nhân cụ thể, thì lão phu cũng không rõ. Còn kỹ lưỡng hơn cũng không biết.” Đông Phương Mục giải thích nói.

“Nhất định phải là huyết thống đại quý tộc người Linh?” Trong lòng Trương Vinh Phương có một suy nghĩ, rõ ràng trong huyết thống người Linh còn ẩn chứa một vài bí mật mà hắn không biết.

“Những chuyện nhiều hơn nữa, lão phu cũng không giúp được, nhưng chuyện cháu trai của quán chủ, nếu đã chắc chắn thầy dạy không sao hết, vậy thì rất có khả năng liên quan đến chuyện thừa kế Quân Tử kiếm. Việc này, còn cần quán chủ phải cân nhắc kỹ càng.” Đông Phương Mục nghiêm nghị nói.

“Đã hiểu!” Đột nhiên Trương Vinh Phương hơi mệt mỏi trong lòng.

Vốn dĩ hắn cho rằng có thể cứ sống một cuộc sống luôn luôn an ổn như vậy, tháng ngày dịu dàng, an nhiên, tĩnh lặng.

Đáng tiếc cho dù là bên phía tỷ tỷ, hay là quấy nhiễu từ phía bên ngoài, đều khiến hắn không thể không bôn ba ra mặt.

Lúc này, hắn đứng lên nói lời cảm tạ, rồi cáo từ.

Sau khi nhận được manh mối, tất nhiên không nên chậm trễ việc này, trước tiên hắn đi đến kiểm tra tiểu tử Trương Hoán Thanh trước.

Ra khỏi Đông Phương bảo, Trương Vinh Phương về thành, đi vào phủ Mộc Xích.

Sắc trời dần dần muộn hơn, sau khi ăn cơm tối xong, Tiểu Hoán Thanh đang chơi bóng da với thị nữ.

Chỉ là không biết tại sao, mặt ngoài thị nữ kia váy áo sạch sẽ, không hề có vết thương, nhưng thực ra cái trán đang đổ mồ hôi, ánh mắt nhìn Tiểu Hoán Thanh cũng mang theo một tia sợ hãi.

Không biết trước đó đã xảy ra chuyện gì.

Trong hậu hoa viên, nhìn hai người như đang chơi bóng, nhưng trên mặt Tiểu Hoán Thanh lại không có bất kỳ nụ cười nào, chỉ có yên tĩnh, đôi con ngươi tĩnh lặng không lường được giống như đầm nước.

Trương Vinh Phương được một thị vệ dẫn đường, đi vào hậu hoa viên, thứ nhìn thấy đầu tiên là màn này.

“Hoán Thanh.” Hắn cất tiếng gọi.

“Cữu cữu, ngươi đã đến rồi à?” Trương Hoán Thanh vứt bóng xuống, nhanh chóng chạy qua bên Trương Vinh Phương.

Tiểu Hoán Thanh vẫn chưa tới một tuổi, lúc này mơ hồ đã xấp xỉ với con nít hai ba tuổi.

Với lại, điều khiến Trương Vinh Phương kinh ngạc là lúc này mới mấy ngày không gặp nhau, hình như Tiểu Hoán Thanh lại lớn lên thêm một chút.

Thật sự là một chút, cực kỳ bé nhỏ.

Bởi vì bây giờ hắn đã sửa đổi huyết thống, nên rất mẫn cảm đối với biến hóa trong huyết dịch của vật sống, cho nên đầu tiên đã phát giác được điểm khác nhau này.

Lớn lên một chút xíu kia, chủ yếu là thể hiện trên máu tươi.

Chương 1445 - Điều tra (4)

“Cữu cữu, ngươi chơi bóng da cùng ta đi.” Tiểu Hoán Thanh ngẩng đầu lên nói.

“Không phải có người chơi với ngươi sao?” Trương Vinh Phương nhìn tới người thị nữ phía trước.

“Ta cứ muốn chơi cùng ngươi đó.” Tiểu Hoán Thanh nói. “Cữu cữu, ngươi nhất định phải nghe ta, nếu không ta sẽ bảo cha nương đuổi ngươi đi!”

“Thật sao?” Trương Vinh Phương thuận miệng ứng phó, ánh mắt lại quét tới quét lui trên người Tiểu Hoán Thanh.

“Nhưng nương ngươi là tỷ tỷ ruột của ta, nàng sẽ không cam lòng mà đuổi ta đâu.”

“Vậy ta sẽ nói ngươi ngược đãi ta.” Tiểu Hoán Thanh nói.

“Ngươi còn biết ngược đãi cơ à?” Trương Vinh Phương ứng phó nói.

Đột nhiên, ánh mắt của hắn dừng lại, nhìn thấy trên cổ Tiểu Hoán Thanh có đeo một vật.

Đó là một phụ kiện hình kiếm màu tím, thoạt nhìn giống như là kim loại, mặt ngoài có các loại đồ án hoa văn phức tạp, hơi có cảm giác niên đại.

Trong lòng hắn nhớ lại lời Đông Phương Mục nói, nếu như nói thừa kế bảy mạch Quân Tử kiếm, sẽ thật sự ảnh hưởng lên bản tính của cháu trai, như vậy tất nhiên ảnh hưởng này sẽ có một điểm mấu chốt có liên quan.

Hắn phát hiện những sự thay đổi này, còn tỷ tỷ thì sao? Với đầu óc nhanh nhạy của nàng, lẽ nào lại phát hiện muộn hơn cả hắn sao?

Không. Chắc chắn nàng đã phát hiện không đúng từ sớm.

Vậy vì sao nàng không tìm kiếm biện pháp?

Có phải không muốn, hay là do không thể?

Bạch!

Trong lúc đó, thừa dịp Tiểu Hoán Thanh không chú ý, Trương Vinh Phương giơ tay túm một phát, bắt được phụ kiện hình kiếm màu tím đeo trên cổ đối phương, đầu ngón tay sắc bén như dao cắt đứt dây đeo.

Sau đó thu phụ kiện này vào trong tay áo.

Mấy động tác này cực nhanh, hắn tự tin cho dù là cao thủ Siêu Phẩm, trong lúc hoảng hốt cũng không chắc là có thể nhìn thấy hay phát hiện.

"Cữu cữu, ngươi đã làm gì! Ngươi dám cướp đồ của ta!!?"

Không ngờ nháy mắt sau khi phụ kiện hình kiếm rời khỏi thân thể, đột nhiên Tiểu Hoán Thanh quay đầu đến gần hắn, sắc mặt thay đổi cực nhanh, lớn giọng kêu to.

"Cái gì mà kêu là cướp? Cữu cữu đang yêu thương ngươi, sợ vật kia đâm vào người ngươi. Cho nên lấy ra giúp ngươi thôi." Một tay Trương Vinh Phương chống tiểu tử này lại, khiến nó không thể nhào đến gần mình.

Nếu đã bị phát hiện, hắn không che giấu nữa, lấy phụ kiện hình kiếm kia ra cẩn thận xem xét.

"Ngươi trả cho ta!! Đưa đồ của ta đây!!" Tiểu Hoán Thanh giãy dụa, cơ thể nho nhỏ, thế mà bộc phát ra khí lực mãnh liệt không thua gì người trưởng thành.

Tiểu tử này điên cuồng đánh Trương Vinh Phương, cứ như phụ kiện hình kiếm kia rất quan trọng với nó.

Lúc này Trương Vinh Phương cũng cảm giác không được bình thường một cách rõ ràng, chỉ là đứa nhỏ vẫn chưa tới một tuổi, thế mà lại có khí lực lớn như vậy?

Rõ ràng điều này không bình thường.

Hắn nhìn Tiểu Hoán Thanh còn đang la to chửi loạn, suy nghĩ một lúc, lấy một tiểu mộc nhân từ trong ngực ra.

"Nè, cữu cữu bồi thường cho ngươi cái này, chơi cái này vui hơn."

"Ai thèm mộc nhân rách của ngươi! Ngươi trả đồ lại cho ta! Đó là đồ của ta!!" Tiểu Hoán Thanh thét chói tai lên, cứ như nổi điên mà tiếp tục nhào về phía hắn.

Điều này khiến Trương Vinh Phương càng cảm thấy đồ vật mình đã lấy đi rất là mấu chốt.

Mắt thấy âm thanh tiếng động càng lúc càng lớn, xa xa mơ hồ truyền đến âm thanh có người chạy tới.

Trương Vinh Phương hoàn toàn không thể dỗ con nít, chớ nói chi là đứa nhỏ không bình thường như Tiểu Hoán Thanh.

Trong lòng hắn lập tức gấp gáp, nếu như thế này mà bị tỷ tỷ nhìn thấy, chung quy vẫn hơi không tốt.

Trong tình thế cấp bách, hắn nhìn xung quanh một chút, xung quanh không có ai, người thị nữ vừa rồi sớm đã chạy mất không biết từ khi nào.

Bành.

Hắn ra tay nhanh tia chớp, đánh Tiểu Hoán Thanh ngất xỉu. Sau đó ôm nó vào trong ngực.

Thể trạng hắn khôi ngô, ngồi xếp bằng dưới đất, ôm Tiểu Hoán Thanh, hoàn toàn vừa vặn để che khuất tiểu tử này.

Nhưng ôm thì ôm, âm thanh lại không hề dừng lại tí nào.

“Cữu cữu trả lại cho ngươi, trả lại ngươi, đừng kêu nữa được không?”

“Thế này còn tạm được, đồ cữu cữu xấu xa!” Giọng Tiểu Hoán Thanh lại vang lên lần nữa.

“Được rồi đừng khóc, người ta nhìn thấy còn tưởng là ta bắt nạt ngươi.” Trương Vinh Phương bất đắc dĩ nói.

“Lần sau nếu ngươi còn lấy đồ đạc của ta, ta sẽ đi nói cho nương!” Giọng Tiểu Hoán Thanh lại nói tiếp.

Trương Vinh Phương quay mặt vào tường vây, ôm Trương Hoán Thanh đã hôn mê, đưa lưng về phía thị vệ thị nữ chạy tới, đang thân mật nói chuyện với Tiểu Hoán Thanh.

Chỉ là không ai ngờ rằng, hai âm thanh đều truyền ra từ cổ họng của một mình hắn.

Nhìn từ phía sau, mọi người chỉ có thể nhìn thấy Tiểu Hoán Thanh nằm trong ngực Trương Vinh Phương, lộ ra chút xíu cái chân.

Thị vệ và bọn thị nữ nhìn thấy một màn ấm áp này, mới thả lỏng ra được, trên mặt hiện lên nụ cười, tự động rời khỏi đó.

Chương 1446 - Điều tra (5)

Không hổ là cữu cữu, tiểu ma vương như Tiểu Hoán Thanh, vừa nhìn thấy cữu cữu đến đã lập tức ngoan ngoãn như vậy.

Trong lòng mọi người đều dâng lên ý nghĩ này.

Đối với Trương Vinh Phương, không ai không yên tâm. Dù sao cũng là thân nhân duy nhất của phu nhân, cũng là một trong những thân nhân gần gũi nhất với Tiểu Hoán Thanh.

Với lại trước đó Tiểu Hoán Thanh nói lời ác độc như vậy với Trương Vinh Phương, mà Trương Vinh Phương cũng không tức giận, tính tình không phải tốt bình thường thôi đâu.

Cho nên không ai tin là hắn lại có hành vi không tốt đối với Tiểu Hoán Thanh.

Rất nhanh, mọi người lại chậm rãi giải tán đi.

Trương Vinh Phương vẫn ôm Tiểu Hoán Thanh như cũ, hắn không đang tìm kiếm phụ kiện hình kiếm, mà là một tay không ngừng kiểm tra trên người Tiểu Hoán Thanh.

Lật mí mắt ra, vén tóc lên, lỗ mũi miệng lỗ tai, thậm chí các nơi trên người đều được kiểm tra toàn bộ một lần.

"Cữu cữu." Lúc này thế mà Tiểu Hoán Thanh đã tỉnh lại ngoài dự liệu.

Thời gian tiểu tử này hôn mê hoàn toàn khác với dự đoán khi Trương Vinh Phương ra tay.

Sớm hơn thời gian dự tính không chỉ gấp đôi thôi đâu!

"Đừng sợ, cữu cữu ở đây."

Bụp.

Lại là một tiếng vang trầm, hai mắt Tiểu Hoán Thanh lại trợn lên lần nữa, ngất đi.

Sau khi cẩn thận kiểm tra toàn bộ trong ngoài, Trương Vinh Phương không phát hiện có bất kỳ vấn đề gì cả.

Hắn nghĩ, có thể nguyên nhân thực sự chính là cái phụ kiện hình kiếm màu tím kia.

Nhìn từ biểu hiện cấp thiết vừa rồi của Tiểu Hoán Thanh, khả năng này rất lớn.

Nghĩ đến đây, hắn muốn lấy phụ kiện đi, nhưng nếu lấy đi, rất có thể sẽ dẫn tới cảnh giác của Nghĩa Mạch - một trong bảy mạch Nho giáo.

Trước khi chưa biết rõ sau khi lấy phụ kiện đi có tạo thành tổn thương đối với Tiểu Hoán Thanh hay không, hắn vẫn không thể đem thứ này đi.

Lỡ như thứ này có liên quan đến an toàn sinh mệnh của Tiểu Hoán Thanh, cả hai ảnh hưởng qua lại lẫn nhau, một cái chết cả hai cùng chết, một cái hưng cả hai cùng hưng, vậy thì phiền toái lắm.

"Cữu cữu. Ta muốn giết ngươi!" Đột nhiên Tiểu Hoán Thanh tỉnh lại lần nữa.

Đáng tiếc lời nói bị Trương Vinh Phương kịp thời phát hiện dùng một tay bịt lại. Âm thanh lập tức trở nên mơ hồ không hoàn chỉnh.

Nhóc lại mở miệng nhỏ ra cắn.

Răng rắc.

Đáng tiếc chưa mọc răng. Cắn lên da thịt cứng cáp như tấm thép của Trương Vinh Phương, ngược lại nó đau đến nỗi mình đầy mồ hôi.

"Đừng sợ. Cữu cữu ở đây mà." Lúc này Trương Vinh Phương hoàn toàn không chú ý hắn đang nói cái gì cả, chỉ đang suy tư giải quyết việc này như thế nào.

Nhìn thấy Tiểu Hoán Thanh tỉnh lại rồi, hắn dùng một tay che miệng, một tay nhẹ nhàng gõ lên chỗ vừa rồi phía sau não.

Thế là Tiểu Hoán Thanh lại ngất đi lần nữa.

Không ngờ cứ như đã sinh ra kháng tính. Chưa tới mấy phút sau, Tiểu Hoán Thanh đã tỉnh lại.

Nhóc há miệng muốn mắng nữa.

Sau đó không đến hai giây, hai mắt đã trợn lên, lại ngất xỉu tiếp.

Trương Vinh Phương dùng một tay cố định hai tay Tiểu Hoán Thanh, một tay vuốt vuốt phụ kiện hình kiếm kia, đang tỉ mỉ nhìn hoa văn và tỏa văn trên đó.

Đúng vậy, bên trên phụ kiện này lại có một loại văn tự cực kỳ tương tự với tỏa văn.

Đáng tiếc, đã nhìn hồi lâu rồi mà hắn cũng chỉ nhận ra một chút nội dung trong đó, trong đó phần lớn nội dung là ca tụng ca ngợi quân tử chi nghĩa.

"Trừ vật liệu có hơi khác biệt ra, còn lại hình như không đặc biệt bao nhiêu…" Trương Vinh Phương trầm ngâm.

Sau đó hắn đeo phụ kiện lại lên người Tiểu Hoán Thanh.

Lúc này Tiểu Hoán Thanh đã tỉnh lại, muốn kêu to, sau đó đối đầu với con mắt đang suy tư của Trương Vinh Phương.

Toàn thân tiểu tử này rùng mình.

Trong thời gian mười mấy phút ngắn ngủi, tiểu tử này đã bị đánh ngất xỉu tám lần liên tiếp. Lúc này cái gáy đau nhức kịch liệt.

Tiểu Hoán Thanh cảm thấy phụ kiện đã trở về trên người mình, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt chậm rãi khôi phục lại.

"Tỉnh rồi? Vừa nãy ngươi buồn ngủ quá, cữu cữu ôm ngươi ngủ một lát. Bây giờ đã tốt hơn một chút rồi phải không?" Trương Vinh Phương mỉm cười nói.

"Ngươi chờ…." Tiểu Hoán Thanh còn chưa kịp nói ra miệng, đã bị Trương Vinh Phương kẹp cổ lại, không phát ra được chút âm thanh nào nữa.

"Còn muốn ngủ đúng không, vậy thì cứ nói thêm một lúc nữa là được mà, xem ra là tối hôm qua ngủ không ngon đây."

Khuôn mặt tươi cười của Trương Vinh Phương chậm rãi mơ hồ trong tầm mắt Tiểu Hoán Thanh, tối đi, rồi biến mất.

Nhóc lại hôn mê một lần nữa.

Trương Vinh Phương nắm chắc cường độ rất tốt, dù sao cũng có Ám Quang Thị Giác cộng thêm khống chế huyết dịch ở

phần cổ, lại thêm việc hắn biết y đạo, phương diện này sẽ không có ai chính xác hơn hắn được.

Chỉ là nhìn Tiểu Hoán Thanh lại ngủ say lần nữa, lúc này hắn đang suy xét. Nên trao đổi chuyện này với tỷ tỷ như thế nào.

Chương 1447 - Điều tra (6)

Thế là hắn cứ ôm đứa nhỏ như vậy, ngồi đến hơn chín giờ đêm gần mười giờ, trong lúc đó tỷ tỷ và tỷ phu đến hai lần, nhìn thấy đứa nhỏ ngủ đến ngoan ngoãn yên tĩnh, cũng đều vui mừng rời khỏi.

Cuối cùng, khi Trương Vinh Phương giao Tiểu Hoán Thanh "ngủ say" cho thị nữ, thì sắc trời đã đến đêm khuya.

Hắn dứt khoát nghỉ ngơi ở căn phòng của Tiểu Hoán Thanh.

Sau khi cẩn thận kiểm tra, hắn không tìm ra nguyên nhân, hắn đã quyết định, chờ trời sáng sẽ trao đổi với tỷ tỷ cho hết.

Bàn giao tình huống của Tiểu Hoán Thanh, nhân lúc nó còn nhỏ, còn kịp cứu vãn, giao cho hắn để đặt nền móng, có lẽ sẽ tốt hơn.

Hắn dự định thẳng thắn tiết lộ chân tướng về mình, về thực lực của mình, thân phận của mình với tỷ tỷ.

Để nâng cao độ tin cậy về phán đoán của hắn đối với Tiểu Hoán Thanh.

Trời mới vừa tờ mờ sáng.

Phủ Mộc Xích vẫn giống như thường ngày.

Trương Vinh Du đứng dậy sửa sang lại trang phục cho đứa nhỏ, sắp đặt việc ăn uống. Tỷ phu Tốc Đạt Hợp Kỳ thì chỉnh lý trên người, thay đổi quan phục, đi đến phủ nha đưa tin theo thông lệ.

Trương Vinh Phương, Lý Chân, và Trương Vinh Du, Tiểu Hoán Thanh đi cùng nhau, bốn người ngồi vào sảnh ăn sáng.

Lúc sáng sớm, sương mù mỏng mông lung, ngẫu nhiên có thể nghe thấy tiếng rao hàng của người bán hàng rong đi ngang qua bên ngoài.

Nước trái cây, sữa bò, bánh bao màn thầu, thứ gì cũng có, rất là náo nhiệt.

"Tính toán ra, từ sau lần bạo loạn trước, rất nhiều người chạy nạn vào trong thành, rồi ở lại không ít, bây giờ hình như các

ngành các nghề đều phồn hoa hơn trước kia một chút.” Trương Vinh Du nghe tiếng rao hàng, đột nhiên hơi cảm khái.

“Là như thế này, trải qua nhiều mới hiểu được, chỉ có thành trì nào còn tồn tại, thành trì nào mới có thể ứng đối được với nguy hiểm uy hiếp như thế.” Lý Chân gật đầu đồng ý nói.

“Nhưng giá phòng trong thành càng ngày càng cao hơn, lại có quá nhiều người, hôm qua ta ra ngoài còn chứng kiến bên phía Thành Nam càng ngày càng nhiều lều mộc mới được dựng lên hơn. Chắc tất cả đều là để cho những người vừa đến đây ở.” Chẳng hiểu vì sao Trương Vinh Du lại nhớ tới mình và đệ đệ năm đó.

“Đều là người trong loạn thế, sống cũng không dễ. Thường Doanh, lát nữa mang mấy người ra ngoài cửa thành dựng lều phát cháo đi.” Nàng quay đầu phân phó.

“Vâng.” Quản sự đứng chờ một bên tên là Thường Doanh, lúc này nghe vậy, vội cúi đầu đáp.

“Tỷ tỷ là người có lòng nhân từ, chung quy vẫn không thể nhìn những người bình dân chịu khổ.” Lý Chân vươn tay nhẹ nhàng cầm mu bàn tay Trương Vinh Du.

Hai người bên này tán gẫu về biến hóa hiện giờ trong thành, bên kia, Trương Vinh Phương và Trương Hoán Thanh bốn mắt nhìn nhau.

Trương Vinh Phương thân thiết cười với cháu trai.

Trương Hoán Thanh há to miệng, thực ra vừa nãy tiểu tử ấy muốn mở miệng kiện cáo. Nhưng vừa muốn mở miệng, đã nhìn thấy cữu cữu cười một tiếng.

Nụ cười kia, giống dáng vẻ trong mơ hôm qua của nó như đúc.

Không đúng, rốt cuộc hôm qua là nó đã nhìn thấy trong mơ, hay là nhìn thấy trong lúc tỉnh táo, nó không phân biệt được.

“Ăn nhiều vào, ăn no rồi mới có sức lực mà học tập.” Trương Vinh Phương nhìn cháu trai ngoan ngoãn, cảm thấy mấy đứa con nít vẫn phải dạy bảo nhiều mới tốt.

“Vâng cữu cữu.” Tiểu Hoán Thanh ngoan ngoãn nói.

Trương Vinh Phương cắn bánh bao nhân thịt mấy miếng, uống rượu sữa ngựa vào trong bụng, rất nhanh đã hết ba lồng bánh. Ăn mười cái bánh bao lớn chừng quả đấm xong, coi như là lót dạ, mới quay đầu nhìn về phía tỷ tỷ.

“Tỷ, một lúc nữa, về Tiểu Hoán Thanh, chỗ ta có mấy lời muốn tâm sự với tỷ, tỷ có rảnh không?”

Trương Vinh Du nhẹ nhàng thả sủi cảo trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn về phía đệ đệ. Phát hiện sắc mặt Trương Vinh Phương nghiêm nghị, rõ ràng là thật sự có chuyện quan trọng muốn nói.

Lúc này nàng trầm ngâm.

“Chắc một lúc nữa sẽ không có chuyện gì, ta có thể đoán được đệ muốn nói điều gì, chẳng qua thế cũng tốt, đệ và ta tâm sự cũng được.”

“Được.”

Ánh mắt Lý Chân một bên lóe lên, có chút tò mò, nhưng vẫn không nói gì.

Vấn đề về Tiểu Hoán Thanh, người nhìn thấy trong phủ không phải một người, tất cả mọi người đều có mắt.

Thực chất, nàng cũng từng tán gẫu với Trương Vinh Du về việc này sau lưng. Cho nên cũng có thể hiểu vấn đề lúc này Trương Vinh Phương muốn nói là gì.

Trương Hoán Thanh ăn bữa sáng xong, ngồi một bên trùm đầu không nói gì, cứ như chuyện mới vừa xảy ra hoàn toàn không có quan hệ gì với nó.

Sau nửa canh giờ, kết thúc bữa sáng, Tiểu Hoán Thanh bị kéo đi học ca sáng.

Trương Vinh Phương và tỷ tỷ Trương Vinh Du tản bộ trong một khu rừng nhỏ tại hậu viện, bốn góc chung quanh ẩn hiện thị vệ bảo vệ.

Rõ ràng từ sau lần bị tập kích đêm lúc trước, đề phòng trong phủ đã trở nên sâm nghiêm hơn rất nhiều.

Chương 1448 - Điều tra (7)

Xuân nha vừa đâm chồi, chạc cây cành cây trong viện cũng chầm chậm có màu xanh lá của sự sống.

Trương Vinh Du mặc váy dài màu lam nhạt, trước ngực thêu một bó hoa lá màu xanh dương đồng dạng, dưới chân mặc đôi guốc gỗ lót da cừu, lúc này đi phía trước, mỗi một bước dưới chân đều phát ra tiếng vang thanh thúy.

"Vinh Phương, ta biết đệ muốn hỏi cái gì, thực ra ta cũng chú ý tới bên chỗ Tiểu Hoán Thanh. Thực ra nó chỉ biểu hiện hơi ngang bướng chút xíu, thực chất bản tính nó vẫn tốt."

"Bản tính tốt, ý là biểu hiện bây giờ của nó không phải là bản tính của nó? Mà là do vật bên ngoài ảnh hưởng?" Trương Vinh Phương nghe ra ẩn ý trong đó.

Hắn không tin người có tâm kế như tỷ tỷ, sẽ bị đứa nhỏ lớn bằng quả rắm như Tiểu Hoán Thanh lừa gạt.

Cho nên nhìn như vậy, thì hẳn là tỷ tỷ đã sớm biết rồi.

Quả nhiên, Trương Vinh Du trầm mặc.

"Nó là huyết mạch của người Linh. Có nhiều thứ chắc chắn là không tránh thoát được. Cũng không loại bỏ được."

"Huyết mạch người Linh cũng có người tốt giống như tỷ phu vậy." Trương Vinh Phương phản bác.

"Đúng vậy, cho nên Tiểu Hoán Thanh thành ra như vậy cũng chỉ tạm thời thôi. Sau này, rất nhanh thôi nó sẽ thoát khỏi ảnh hưởng, khôi phục về bình thường. Đệ không cần lo lắng." Có vẻ như Trương Vinh Du đã biết gì đó.

"…." Trương Vinh Phương thở nhẹ ra. "Là Nho giáo sao?"

Im lặng.

Trương Vinh Du dừng bước chân lại, đứng cứng ngắc tại chỗ.

Đôi mắt đẹp của nàng đảo tới đảo lui, vẫn không quay đầu nhìn đệ đệ.

Thật lâu sau, không biết là gần mười phút, hay là dài hơn nữa.

Nàng mới chậm rãi lên tiếng.

“Xem ra, đệ cũng đã nghe tiếng gió.”

“Dù sao cũng sống chung với nhau lâu như vậy, ít nhiều cũng nên biết được một ít.” Trương Vinh Phương trả lời. “Tỷ nên nói rõ chân tướng cho ta nghe đi. Nếu không lỡ có xảy ra chuyện, ta hoàn toàn không biết nên giúp tỷ như thế nào.”

“Giúp ta?” Trên mặt Trương Vinh Du hơi lộ ra nụ cười. Đó là một nụ cười vui mừng mang theo hy vọng nào đó.

“Vinh Phương, bây giờ đệ cũng đã trưởng thành. Biết thông cảm cho tỷ tỷ rồi. Nhưng, việc của Tiểu Hoán Thanh không cần đệ quan tâm. Ta tự có chừng mực của mình.”

“Tỷ tỷ, tỷ…..” Trương Vinh Phương hơi nhíu mày.

“Tiểu Hoán Thanh, ta rất yêu nó, nhưng không có cách nào khác. Thế đạo này là như thế. Thứ ta mong muốn, phu quân mong muốn, vẫn phải bỏ ra chút giá phải trả.” Trong mắt Trương Vinh Du lóe lên một tia bất đắc dĩ.

Nàng lại đưa lưng về phía quá khứ lần nữa, không nhìn Trương Vinh Phương.

“Vinh Phương, đệ có còn nhớ, những lời năm đó ta đã nói với đệ khi ta tìm được đạo tịch cho đệ hay không?”

Trương Vinh Phương sửng sốt, ký ức khi đó rất mơ hồ, là thuộc về Trương Vinh Phương trước kia, nhưng hắn vẫn có thể nhớ lại.

“Còn nhớ.” Hắn nói, nguyên chủ hung hăng tát Trương Vinh Du một bạt tai.

Trương Vinh Du gật đầu, cười.

“Thế giới này tàn khốc như vậy, muốn có được nhiều hơn nữa, thì nhất định phải nỗ lực càng nhiều hơn. Trèo lên trên, thì nhất định phải nỗ lực càng nhiều để vượt qua nhiều người hơn nữa.”

“Nhưng Tiểu Hoán Thanh….” Trương Vinh Phương mơ hồ hiểu được ý tứ của tỷ tỷ.

“Tỷ tỷ rất yêu nó, nhưng không có cách. Với lại, Nho giáo đã từng đảm bảo với ta, đây chỉ là bắt đầu nên mới như thế, sau

này bọn họ sẽ từ từ dẫn dắt nó đi vào quỹ đạo.” Trương Vinh Du chân thành nói.

“Vì thúc đẩy việc này, mà ta đã bỏ ra rất nhiều rất nhiều tâm huyết và tinh lực. Cho nên, không cần phải nói đến việc này nữa.” Trương Vinh Du chân thành nói.

“Tỷ…” Trương Vinh Phương hoàn toàn không ngờ câu trả lời sẽ là như thế này.

Giờ phút này, cứ như đây là lần đầu tiên hắn quen biết tỷ tỷ ruột luôn luôn quan tâm yêu thương nguyên thân của hắn.

Trước đó, ấn tượng trong lòng hắn, tỷ tỷ Trương Vinh Du vẫn luôn là một nữ tử xinh đẹp quan tâm thương yêu đệ đệ, tình cảm chân thực với phu quân, lại có chút tâm kế.

Nhưng bây giờ.

Đột nhiên hắn hơi không thể nhìn thấu được nàng nữa.

Trong thế đạo ăn thịt người kia, tỷ tỷ có thể trèo lên trên từng bước một từ tầng dưới chót, leo đến độ cao bây giờ.

Rốt cuộc phải dựa vào cái gì?

Ban đầu, quả thực tỷ tỷ vô cùng yêu thương đệ đệ, nhưng vẫn nhẫn tâm bỏ mặc một mình mình lang thang như cũ, cuối cùng đệ đệ mới gia nhập Thanh Hòa Cung.

Sau đó, những năm gần đây, quả thực Trương Vinh Du không ngừng ủng hộ hắn, nhưng có rất nhiều lúc, nàng không xử lí theo cảm tính, mà từ đầu tới cuối, nàng luôn luôn không để lỡ mà làm chuyện riêng của mình.

Lời nói và việc làm thế này, không để bất cứ kẻ nào có thể lay động!

Nhất thời, hình như hắn đã hiểu ra rất nhiều điều.

“Vinh Phương, đừng như vậy.” Lúc này Trương Vinh Du cũng nhẹ nhàng thở dài. “Con người trong thế giới này, rất nhiều chuyện đều phải đi ngược dòng nước, không tiến tất lùi. Lùi lại, có lẽ sẽ thuyền lật người vong.”

Chương 1449 - Điều tra (8)

“Tỷ tỷ lo lắng tình huống dạ tập như lần trước?” Trương Vinh Phương trầm mặc, hỏi.

“Không chỉ thế. Cuối cùng con người đều phải nhìn về phía trước. Cho nên đệ nhìn thử xem, bây giờ chúng ta sống cuộc sống tốt hơn trước kia bao nhiêu?” Trương Vinh Du dang hai tay, trên mặt lộ ra mỉm cười chân thành.

“Đây cũng là kết quả chúng ta nỗ lực. Nhưng những thứ này còn chưa đủ.”

Nàng xoay người.

“Có một số việc, sức mạnh của chúng ta còn chưa đủ. Tư chất của bản thân ta không đủ, nhưng con trai ta còn có cơ hội. Để đạt được kết quả, có chút giá phải trả cũng không có gì lớn.”

Nàng duỗi hai tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay Trương Vinh Phương.

“Vinh Phương, ta thật sự không muốn, không muốn nhớ lại dáng vẻ của chúng ta ngày trước như thế, bị người khác xem thường, vì chút tiền thuốc khám bệnh mà cầu xin người khác khắp nơi.”

“Sức mạnh mà tỷ cần, ta có! Cho nên sẽ không khác với bây giờ đâu. Ta có thể bảo vệ tỷ.” Trương Vinh Phương chân thành nói.

“Đệ còn chưa hiểu sao? Ta không cần người khác bảo vệ. Con người sống trong thế giới này, vì sao người khác có thể đứng ở chỗ cao? Cao cao nhìn xuống tất cả? Vì sao bọn họ vừa ra đời đã mặc cẩm y ngọc thực, mà chúng ta lại phải liều mạng nỗ lực tất cả, mới có thể sống giống một con người?”

Trương Vinh Du nghiêm túc nói, trong đôi mắt đẹp thanh tịnh lưu động một cảm giác nào đó không tên.

“Vinh Phương, từ nhỏ đệ đã rất có chủ kiến, lúc trước cãi nhau với ta cũng đúng. Tỷ hiểu rõ, đệ có cảm ngộ của riêng mình, có ý nghĩ của mình. Nhưng ta cũng giống đệ. Mà bây giờ nhìn đi, đệ cũng tốt, ta cũng tốt, chúng ta đều sống rất tốt. Ta cũng

nhìn thấy, đệ ẩn giấu rất nhiều bí mật, có thể còn mạnh hơn tưởng tượng của ta. Điều này rất tốt, thật đó. Điều này nói rõ suy nghĩ của chúng ta đều hữu dụng, đều có thể sống ra hình người trong thế đạo này. Cho nên,…"

Nàng dừng một chút.

"Cho nên rất nhiều chuyện, tỷ tỷ tự biết phải làm sao. Đệ đi đường của đệ, tỷ tỷ cũng có con đường của mình. Hai bên chúng ta cùng ủng hộ, nhưng không được quấy nhiễu lẫn nhau. Có được không?"

Trương Vinh Phương không phản bác được.

Cho tới hôm nay, hắn mới hiểu được rằng, tỷ tỷ Trương Vinh Du không phải là người chỉ lo lắng thân tình, đơn thuần thiện lương giống như ấn tượng trong lòng hắn.

Nàng còn một mặt khác mình không hiểu rõ – lòng dạ ác độc!

"Thực ra tỷ không cần như thế." Hắn thở dài. "Bây giờ ta rất mạnh, mạnh hơn mọi người nơi đây, mạnh hơn tất cả mọi người trong cả phủ đệ! Tỷ đã không cần như thế, không cần nỗ lực nhiều như vậy cũng có thể sống một cuộc sống tốt hơn. Cho nên, chỉ cần tỷ nói một tiếng, ta sẽ giải quyết tất cả giúp tỷ. Kéo Tiểu Hoán Thanh quay về đây!"

"Vinh Phương. Không đủ, đó là con đường của đệ." Trương Vinh Du lắc đầu.

"Làm sao mới tính là đủ?" Trương Vinh Phương hỏi lại.

"Ta không biết. Nhưng sắp rồi, rất nhanh nữa thôi…" Ánh mắt Trương Vinh Du mông lung, nhẹ giọng trả lời.

Có nhiều lúc, thực ra chính nàng cũng sắp không thể phân rõ nữa, nàng đang mượn danh nghĩa báo thù để trèo lên trên, hưởng thụ tất cả mọi thứ mình đạt được. Hay đơn thuần chỉ là vì báo thù mà tự nguyện nỗ lực tất cả.

Cảm giác của Trương Vinh Phương nhạy bén cỡ nào, mơ hồ nhìn ra trạng thái lúc này của tỷ tỷ.

Hắn trầm mặc thật lâu, hắn đã hiểu rằng chuyện của Tiểu Hoán Thanh không phải là ngọn nguồn nữa, đầu nguồn thực sự cơ bản là bản thân tỷ tỷ.

Nàng thật sự yêu thương đứa nhỏ của mình sao? Ngoài miệng nói vì muốn tốt cho Tiểu Hoán Thanh, nhưng bản thân lại trơ mắt nhìn đứa nhỏ rơi vào hoàn cảnh bây giờ, mà vẫn thờ ơ.

“Rất nhanh rồi sẽ tốt hơn thôi. Vinh Phương.” Trương Vinh Du cười nhu hòa, khuôn mặt vẫn xinh đẹp động lòng người giống như trước kia, nhưng giờ phút này, không hiểu sao lại mang theo thứ gì đó khang khác.

Trương Vinh Phương không nói thêm gì nữa, đột nhiên hắn chẳng còn dục vọng nói chuyện nữa.

Hắn cho là tỷ tỷ vẫn rất hiền lành, rất đơn thuần, chỉ là ngẫu nhiên có hơi tâm cơ.

Nhưng hôm nay, có lẽ là chỉ ảo giác của bản thân trong núi này, khiến hắn không để ý đến nhiều chi tiết của tỷ tỷ hơn nữa.

Cuối cùng con người sẽ xem nhẹ đi rất nhiều chi tiết của người hay vật quen thuộc nhất với mình, giống như dưới bóng đèn thì tối.

Hắn thở hắt ra.

“Ta hiểu rồi.”

“Được rồi, nói cũng nói xong rồi, Vinh Phương đệ đừng quan tâm đến chuyện Hoán Thanh nữa, nó sẽ lại khôi phục bình thường rất nhanh thôi, yên tâm đi.” Trương Vinh Du cười nói.

Trương Vinh Phương không trả lời, chỉ là quay người đi đến lối vào viện tử.

Lúc sắp bước đến cửa, hắn dừng lại lần nữa.

“Tỷ.”

“?” Trương Vinh Du ngẩng đầu.

“Mang con mình đi làm tiền đặt cược, có đáng giá không?” Trương Vinh Phương nói.

“Mỗi một người sinh ra đời, đều có tính mạng riêng của mình.”

Chương 1450 - Điều tra (9)

Trương Vinh Du cười: "Sinh mệnh của nó đã rất tốt, nếu có cơ hội, vì sao không thể làm cho nó tốt hơn nữa chứ?"

"Nếu như thua thì sao?"

"Thua?" Ánh mắt Trương Vinh Du lộ ra một tia thương cảm: "Vậy cũng là do mạng của nó thôi. Chẳng qua người của Nho giáo đã nhắc đến việc này với ta, khả năng việc này thành công rất lớn, nếu không cũng sẽ không có nhiều người tranh giành như vậy. Ngươi yên tâm đi."

Trương Vinh Phương không biết nên nói cái gì cho phải.

Lúc này hắn đã không còn lập trường để nói nữa.

Vốn dĩ hắn còn dự định hỏi thăm thứ đồ để trên người Tiểu Hoán Thanh có tác dụng gì? Nhưng hiện tại xem ra, cái gì tỷ tỷ cũng hiểu rõ, cái gì cũng biết.

Thậm chí, có thể những thứ này là do chính bản thân nàng cầu xin mà được.

Hắn nhanh chân đi ra khỏi hậu viện, quay về trong sân nhỏ Tiểu Hoán Thanh ở lần nữa.

Lúc này Trương Hoán Thanh đang được một lão sư Nho giáo dạy bảo, học tập câu đơn văn tự.

Dùng văn học kinh điển tại các trường dạy vỡ lòng cùng loại với tam tự kinh.

Kỳ quái là, khi có giáo viên ở đây, rõ ràng biểu hiện của Tiểu Hoán Thanh lại bình thường hơn rất nhiều, chú ý nghe giảng, trả lời câu hỏi cũng rất lễ phép.

Mặc dù non nớt, nhưng trẻ con là như thế mà.

Hình như là tiểu tử này phát hiện Trương Vinh Phương đang quan sát ở phía xa, lúc ánh mắt Tiểu Hoán Thanh quét qua bên này, thì chợt khẽ run lên, lúc này ngồi đoan chính hơn nữa.

Mặt Trương Vinh Phương không biểu cảm, nhớ lại câu trả lời vừa nãy của tỷ tỷ, không hiểu sao trong lòng có cảm giác phức tạp.

“Mấy người đều biết hết sao?” Đột nhiên hắn mở miệng hỏi.

Ở sau lưng hắn, không biết từ khi nào đã có thêm một bóng người, người vừa tới mặc trang phục màu đen viền đỏ bó sát người, làn da màu lúa mì khỏe mạnh, tư thái nóng bỏng, khuôn mặt lại lạnh lùng thanh tú.

Chính là Lý Chân hiện đang đảm nhiệm công tác hộ vệ tất cả phủ Mộc Xích.

“Biết.” Lý Chân đáp lại. “Hắn là ngươi cũng biết rất nhiều thứ. Vậy ta không lừa ngươi làm gì.”

“Mời nói.” Trương Vinh Phương xoay người nhìn về phía đối phương.

“Đây là giai đoạn tất nhiên phải trải qua. Kiếm linh sẽ dần dần thay đổi thể chất của Tiểu Hoán Thanh đến mức thích hợp tập võ hơn nữa, nhưng trong quá trình đó sẽ có thêm chút ít ảnh hưởng không tốt. Bình thường đại khái ảnh hưởng này xuất hiện chừng một năm rồi sẽ biến mất. Trong lúc này cần phải ở bên cạnh quản giáo, uốn nắn, dẫn dắt liên tục không ngừng.” Lý Chân giải thích nói.

“Kiếm linh chính là phụ kiện hình kiếm màu tím mà nó đeo trên người?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Đúng thế.”

“Nếu như ta lấy nó đi thì sao?”

“Bây giờ đã tiến hành được hơn phân nửa. Một khi lấy kiếm linh đi, tâm thần của Tiểu Hoán Thanh sẽ hoàn toàn trở nên thất thường, hoặc là tính tình thay đổi cực lớn, trở nên hỏng bét hơn cả bây giờ, thậm chí, có thể sẽ điên luôn.” Lý Chân trả lời.

“….” Trương Vinh Phương dùng ngũ giác cảm giác, mọi thứ nói cho hắn biết, Lý Chân thật sự không nói láo.

Tốc độ lưu thông máu và nhịp tim của nàng đều như cũ.

Trương Vinh Phương trầm mặc một lát, mới lên tiếng lần nữa.

“Được, vậy ta sẽ chờ đủ một năm. Nếu hết thời gian một năm, nó không thể khôi phục bình thường lại, ta sẽ lấy cái mà ngươi gọi là kiếm linh đi.”

“Không cần ngươi nói, đến lúc đó chúng ta cũng sẽ tự động lấy kiếm linh đi.” Lý Chân trả lời.

Quả thực nàng không lừa gạt đối phương, thực ra mục đích của kiếm linh là vì cải thiện thể chất, để người ta có thể thích hợp thừa kế một trong những Quân Tử kiếm hơn.

Nếu thời gian một năm mà vẫn không được, vậy thì đại biểu Trương Hoán Thanh cực kỳ không thích hợp để thừa kế Quân Tử kiếm, như vậy nhất định sẽ phải bị đào thải.

Đến lúc đó, cho dù hắn có muốn tiếp tục nữa cũng không được.

Trương Vinh Phương không nói thêm lời nào, quay người rời khỏi.

*

*

*

Một tháng sau.

Khe núi Nguyện Nữ.

Trương Vinh Phương chậm rãi đứng dậy khỏi trạng thái ngồi xếp bằng.

Thời gian một tháng, cộng thêm số lượng trước đó, hắn đã góp nhặt thêm được 40 điểm thuộc tính.

Lần này, hắn không cộng vào giá trị sinh mệnh như trước nữa.

Đến vị trí bây giờ, thực ra giá trị sinh mệnh của hắn đã tạm thời đủ rồi.

Sau này phải hoàn thành tất cả huyết thống Huyết tộc Thủy tổ, số lượng cần dùng không phải chút xíu bốn mươi điểm thuộc tính như thế này nữa.

Sắp tới đây cần phải phối hợp cho Tiết Đồng rời khỏi đây, để đề phòng biến số, hắn cần nhiều lực thực chiến tức thời hơn nữa.

Cho nên.

Ánh mắt Trương Vinh Phương dừng lại, rơi xuống dòng cảnh giới võ đạo trên thanh thuộc tính.

[Hư Tượng phù pháp — Tông Sư Mãn Nguyệt.]

Cảnh giới này đại biểu hắn đã kẹt ở cảnh giới Tông Sư rất lâu rồi.

Ừm, được chừng một năm.

Nếu như là những Tông Sư khác, mới qua thời gian ngắn ngủi một năm, sợ là hoàn toàn không quan tâm.

Chương 1451 - Điều tra (10)

Nhưng hắn khác bọn họ, từ khi hắn bắt đầu tập võ cho đến bây giờ, cũng mới có mấy năm.

Một năm đối với hắn mà nói, thật sự rất dài.

“Thử lại một lần nữa.” Trong lòng Trương Vinh Phương quyết định.

Tấn cấp lên Đại Tông Sư, cần cảm ngộ vận dụng từ trường tinh thần ý chí.

Bình thường Đại Tông Sư có thể dùng từ trường tinh thần ý chí của chính mình, bảo vệ bản thân. Đồng thời có thể sử dụng cấp độ Chung Thức trong thời gian vô hạn, vì hình thái Chung Thức tiêu hao rất nhiều, đối với tinh thần cơ thể cũng có ảnh hưởng lâu dài cực lớn, thời gian dài có thể sẽ giảm thọ. Cho nên bình thường Đại Tông Sư có yêu cầu cao hơn đối với khả năng điều hòa tố chất thân thể và tinh thần.

Chắc chắn cường độ thân thể hắn không sao hết. Nhưng tinh thần, bản thân Trương Vinh Phương cũng không biết mình có đạt tới yêu cầu hay chưa.

Sau khi Tông Sư, cơ bản đều phải dựa vào cảm ngộ của bản thân, không có con đường cố định nào để đi.

Dù sao ý chí tâm thần của mỗi người đều là độc nhất vô nhị, không thể sao chép lại.

Sau khi hắn đã ổn định tâm thần, nhẹ nhàng nhấn vào dấu cộng phía sau Hư Tượng phù pháp theo thói quen.

Bởi vì trước đó, thực ra những ngày gần đây hắn đã từng thử rất nhiều lần.

Tách.

Dấu cộng hơi mơ hồ đi, sau đó lại xuất hiện.

“Hửm?!”

Đột nhiên Trương Vinh Phương cảm giác hơi không đúng.

Một cảm giác đau đớn không tên truyền đến từ đóa huyết liên thứ nhất phía sau lưng hắn.

“Cầm máu đi đi. Cầm đi hết đi. Ha ha ha ha! Ngươi là kẻ thích hợp nhất!!”

Đột nhiên một âm thanh mơ hồ vặn vẹo vang vọng ở trong đầu hắn.

Không chờ cho Trương Vinh Phương kịp lấy lại tinh thần, Hư Tượng phù pháp trước mắt hắn lại xuất hiện chữ viết khác lần nữa.

[Võ đạo không rõ: Đại Tông Sư (Thủ Thế)]

Đã thành!!?

Đột nhiên Trương Vinh Phương hơi giật mình, lập tức mở to hai mắt, cẩn thận nhìn chằm chằm vào thanh thuộc tính.

Điểm thuộc tính đã ít đi hai mươi điểm.

Mà quả thực Hư Tượng phù pháp đã biến mất, đổi thành Võ đạo không rõ, phía sau đã thực sự biến thành chữ Đại Tông Sư!!

“Thế mà thật sự thành công!!” Bản thân hắn cũng không ngờ rằng, đột nhiên đột phá mà không hiểu ra sao.

Không đúng…

Đột nhiên Trương Vinh Phương nhớ tới một câu đại lão nào đó của Nghịch Thời hội đã từng đề cập vào một tháng trước.

Lúc đó hắn nghe không hiểu.

Nhưng bây giờ.

Nhất thời sắc mặt mừng rỡ của Trương Vinh Phương chậm rãi nhạt đi. Tiếp theo đó là đổi Võ đạo không rõ thành Hư Tượng phù pháp, tiếp tục sử dụng.

“Chẳng lẽ ta thực sự có bệnh tâm thần?” Hắn nghi hoặc bản thân.

“Trong tình huống mà ta không chú ý tới, chẳng biết từ khi nào đã chậm rãi thay đổi, biến thành kẻ bị bệnh tâm thần??”

“Không đúng, có thể chỉ bởi vì ý chí của ta mạnh lên, cho nên mới miễn cưỡng đạt tới giới hạn. Không có liên quan gì với

bệnh tâm thần.”

Trương Vinh Phương khẽ lắc đầu.

Nhớ lại đau đớn vừa nãy truyền đến từ phía sau lưng, hắn vội vàng cảm ứng vị trí của huyết liên sau lưng, để xác định chắc chắn không có vấn đề gì.

Hiện tại mỗi một bước đi của hắn đều là lĩnh vực chưa bao giờ có người chạm đến, cho nên nhất định phải cẩn thận, cẩn thận, cẩn thận hơn nữa.

Chỉ là Trương Vinh Phương mới tụ tập cảm giác đến chỗ huyết liên, thì đột nhiên biến sắc.

Hình như hoa văn thuộc về Huyết Thần bên trong đóa huyết liên thứ nhất, đã bị nhỏ hơn!

So với mấy ngày trước, thì tối thiểu là đã nhỏ đi vòng lớn.

Trương Vinh Phương liên tưởng tới tiếng vang mơ hồ mà trước đó nghe được, hơi có cảm giác nhất định là cái này có liên quan đến Huyết Thần.

Hắn suy nghĩ một lúc, lại đặt toàn bộ hai mươi điểm thuộc tính còn lại vào tiên cơ ngăn địch.

Từ sau khi năng lực này xuất hiện, hắn chưa từng tăng thêm, nhưng không thể không nói, năng lực này tương đối hữu dụng.

Cho dù là đối thủ và võ đạo hoàn toàn xa lạ, chỉ cần giao thủ vài chiêu để quen thuộc một hồi, rất nhanh đã có thể nắm giữ tiết tấu của đối phương một cách hoàn mỹ.

Cực hữu dụng, nhiều khi có thể nói là thần kỹ.

Tùy chọn tiên cơ ngăn địch cũng không có bất kỳ chữ nào miêu tả về cảnh giới, chỉ là chớp mắt sau khi hai mươi điểm thuộc tính biến mất, màu sắc của tùy chọn này cũng từ đỏ nhạt biến thành màu trắng, đồng thời phía sau chậm rãi có thêm một ký hiệu.

[Tiên cơ ngăn địch +1]

Trương Vinh Phương có hơi ngạc nhiên, cộng hai mươi điểm thuộc tính vào mà chỉ biến hóa chút xíu như vậy.

Hắn nhanh chóng tập trung sự chú ý vào tùy chọn này, tin tức mới rất nhanh chảy vào trong đầu.

“Cùng một cảnh giới, tốc độ phán đoán của tiên cơ ngăn địch của ngươi, sẽ rút ngắn hơn đối thủ một giây.”

“Lợi hại!” Trong lòng Trương Vinh Phương vui mừng.

Đối với người bình thường mà nói, dự đoán sớm một giây không tính là gì, nhưng đối với cấp độ giống như hắn, một giây đại biểu có thể ra tay trước hơn mười chiêu.

Chương 1452 - Điều tra (11)

Cứ như vậy thì chênh lệch giữa hai bên sẽ cực rõ ràng.

Lại thêm việc vốn dĩ tiên cơ ngăn địch của hắn đã trải qua đặc huấn của Đế Giang, sợ là bây giờ hoàn toàn không biết đã đạt đến trình độ nào.

Trương Vinh Phương đứng thẳng người, cẩn thận cảm nhận thay đổi trong thân thể, cũng không có phát hiện gì mới. Sau đó mới hít sâu một hơi, thả người nhảy lên, nhảy vọt xuống khỏi Nhân Tiên đài.

Dưới đáy phía dưới hẻm núi, vô số sương mù thuần trắng tràn ngập bốn phía.

Hắn vừa mới nhảy ra, cứ như rơi xuống biển mây, ngập vào trong đó.

Sương mù chung quanh không ngừng lướt qua, có lẽ là năm giây, có lẽ là mười giây.

Bộp!

Đột nhiên Trương Vinh Phương rơi xuống đất, hai chân mạnh mẽ giẫm trên mặt đất tạo ra hai hố đất lớn chừng một cái bồn tắm. Trực tiếp cắm vào trong đất sâu tới đầu gối.

Hắn rút hai chân ra, chỉ cảm thấy từ đầu gối đến bàn chân có hơi run lên, ngoài ra, không có tổn thương gì khác.

Giờ phút này, một bóng người đang chậm rãi đến gần từ sương mù.

Áo bào xám tay áo lớn, đầu đội tử quan, chính là Tiết Đồng đã ẩn cư nơi đây không biết bao lâu rồi.

“Tiểu hữu đúng là người đáng tin.” So với lúc ban đầu gặp mặt, người này đã sạch sẽ hơn trước kia rất nhiều rồi.

“Tiền bối, ngài đã từng nghĩ kỹ sau khi rời khỏi đây thì muốn làm cái gì chưa?” Trương Vinh Phương hỏi.

Đối với tên Tiết Đồng này, trong lòng hắn vẫn luôn ôm một tia cảnh giác.

Chẳng qua hắn của hiện tại đã mạnh hơn trước đó rất rất nhiều. Sức lực cũng đã tăng lên rất nhiều.

“Ngươi lo lắng rằng sau khi ta rời khỏi đây thì sẽ tìm phiền phức cho sư phụ ngươi?” Tiết Đồng cười như không cười mà hỏi.

“Đúng là có suy nghĩ này.” Trương Vinh Phương không che giấu nữa mà gật đầu.

“Vậy ngươi không cần phải lo lắng, đã qua bao nhiêu năm rồi, sợ là bây giờ tất cả thân tín thuộc hạ của ta ở Đại Đạo Giáo đã sớm bị thay thế rồi biến mất. Cho dù ta trở về cũng có thể làm sao được chứ? Ngoại trừ trong sử sách có thêm một tên điên giả mạo chưởng giáo ra, thế gian sẽ không có bất kỳ thay đổi nào khác đâu.” Tiết Đồng cứ làm như đã thấy rất rõ ràng.

Ông ta cười lên.

“Cho nên, ta định tìm một chỗ khác ẩn cư. Sống một cuộc sống mà trước kia từng nghĩ tới mà lại không có cơ hội là được.”

Mặc dù tâm tư của ông ta không phải như thế, nhưng lời nói ra thì vẫn phải nói như thế mới được.

Đương nhiên ông ta sẽ không nói cho đối phương biết, muốn thoát ly khỏi nơi đây, thì nhất định phải một đổi một.

Dù sao thì, ở đây không chỉ là phong ấn lúc trước tàn thần Nguyện Nữ đích thân thiết lập, mà còn có phong ấn ông ta tự mình bố trí cho bản thân sau khi Hàng Thần.

Mà còn một điểm khác, thực ra nếu ông ta muốn đi ra ngoài, thì đã có thể làm được từ sớm. Nguyên do tìm Trương Vinh Phương, là vì ông ta có tính toán thêm.

“Như thế rất tốt.” Trương Vinh Phương làm như tin. “Tiếp theo các nghi thức ở bên ngoài gì đó đã được chuẩn bị xong xuôi, chỗ tiên sinh thì thế nào rồi?”

“Cũng thế, chỉ còn thiếu một cái cuối cùng. Xin mời tiểu hữu đi theo ta.”

Tiết Đồng mỉm cười, quay người dẫn đường.

Trương Vinh Phương đuổi theo sát phía sau.

Thân pháp hai người như ảnh, đảo mắt đã đi qua vài trăm mét trong sương mù. Đi vào một cửa hang động đen nhánh.

Hai bên cửa hang cắm ngọn đuốc có ánh lửa lam nhạt, không biết là chế thành từ loại vật liệu gì.

Ở trên mặt đất ngoài cửa động có thể nhìn thấy không ít mảnh vỡ xương trắng trở thành từng đoạn thẳng hoa văn, tạo thành một vài bức đồ án hoa văn khác nhau, kéo dài vào tận chỗ sâu trong hang.

"Tiểu hữu, mời." Tiết Đồng đưa tay cười nói.

Đã đến tận bước này, ông ta đã bố trí không ít thứ trong hang, chỉ cần Trương Vinh Phương bước vào một bước thôi, bố trí sẽ có hiệu lực.

Mặc kệ trên người hắn có bao nhiêu tàn thần bảo vệ, cũng sẽ bị cách ly triệt để.

Tiết Đồng biết rất rõ, chỗ dựa lớn nhất trên người Trương Vinh Phương chính là mấy thần phật tàn thần ký hiệu hắn.

Có thể một thần phật thì không được tính là gì, nhưng số lượng nhiều lên, thì cho dù là ông ta cũng không dễ xử lý.

Dù sao năng lực của nhóm thần phật cũng thiên kì bách quái, lại thêm việc Thái Hư sẽ thay đổi theo số lượng tín đồ nhiều hay ít, ai mà biết được có tên thần phật nào trong đó có thể tự dưng có linh cảm, làm mấy chuyện ngu xuẩn như thiêu thân hay không.

Trương Vinh Phương lại không biết ông ta có nhiều tâm tư như vậy.

Chỉ đứng nhìn vào ở cửa hang, cảm giác những đồ án hoa văn trên đất có hơi mới lạ.

"Tiên sinh, những hoa văn này là trận văn à?" Hắn tò mò nói.

"Tất nhiên, đây đều là tỏa văn." Tiết Đồng cười nói: "Chúng ta vào trong rồi lại nói, bên trong còn có nhiều hơn nữa, ngươi có thể từ từ mà xem."

Chương 1453 - Điều tra (12)

“Tỏa văn? Không phải là ngôn ngữ chuyên môn dùng để ca ngợi cúng tế thần phật sao?” Trương Vinh Phương kinh ngạc hỏi.

“Tỏa văn cũng có sự ảnh hưởng này, nguồn cơn cũng từ đó mà ra. Nhưng theo hướng phát triển về sau này, mọi người phát hiện, tỏa văn đủ để ảnh hưởng một phần sức mạnh thần phật tương ứng, dẫn dắt một bộ phận sức mạnh, cho nên, bọn họ xem nó là công cụ có sức mạnh câu thông với thần phật.”

Tiết Đồng giải thích nói.

“Tỏa văn chỗ ta dùng là bố trí nghi thức, chính là đưa đến hiệu quả dẫn dắt sức mạnh Nguyện Nữ. Khiến cho tất cả mọi thứ ở nơi đây, dù có phát sinh cũng không thể nhìn thấy được. Tiểu hữu cũng được coi như là có học qua một chút tỏa văn, nên có thể nhìn thấy rất nhiều văn tự bên trong đều có ý nghĩa cách ly ngăn cách, đúng không?”

Ông ta thẳng thắn nói.

Cảnh giới tối cao của lừa gạt chính là dùng sự thật khoác lên.

Nghi thức trận pháp ông ta bố trí lúc này, đúng là có hiệu quả mà ông ta nói tới, nhưng mục đích ngăn cách thần phật lại không phải để bản thân ông ta thoát ly.

Mà là có mưu đồ khác.

“Thì ra là thế.” Trương Vinh Phương giật mình gật đầu.

“Đã như thế rồi, có thể bắt đầu chưa? Nói thật, bần đạo vẫn có hơi chờ không nổi nữa. Một chút thất lễ khiến tiểu hữu chê cười.” Tiết Đồng “thẳng thắn” nói.

“Nào có chứ, tiên sinh đã bị giam giữ ở chỗ này mấy chục năm, bây giờ có hi vọng được nhìn thấy ánh mặt trời một lần nữa, vui vẻ chờ mong cũng là biểu hiện bình thường của con người thôi.” Trương Vinh Phương gật đầu.

“Vậy chúng ta, vào trong thôi?” Tiết Đồng hỏi.

“Mời.” Trương Vinh Phương gật đầu.

“Mời.”

Hai người nối đuôi nhau bước vào cửa hang.

“Đúng rồi.” Đột nhiên bước chân của Trương Vinh Phương dừng ở cửa hang, cách bước vào nghi thức trận pháp chỉ mấy centimet.

“Vật liệu của những nghi thức trận pháp này là xương cốt sao?” Hắn lộ ra vẻ nghi hoặc.

Tiết Đồng dừng lại, xoay người, ánh mắt hơi tĩnh lặng nhìn hắn.

“Đúng là xương cốt. Với lại, đều là xương người.”

“Trong Nguyện Nữ hạp này có nhiều xương người đến vậy sao?” Trương Vinh Phương nhíu mày. “Hẳn không phải là người vô tội đúng không? Nếu là hài cốt của người vô tội, nói thật là Trương mỗ không đành lòng. Dù sao thì, ta luôn luôn có thiện chí giúp người, trong lòng vẫn thường mang thương xót.”

“Quán chủ nói đùa rồi. Đây đều là hài cốt của những người bị sương độc chướng khí mê hoặc, trúng độc uổng mạng trong hạp cốc, lão phu bị giam giữ nơi đây nhiều năm, chẳng lẽ còn có thể đi ra ngoài giết người, rồi mang về bày ra nghi thức trận pháp cỡ này để cho mình rời khỏi?” Tiết Đồng chân thành nói.

“Tiên sinh nói gì vậy, không phải là vãn bối đang chất vấn ngài, chỉ là đột nhiên có hơi xúc động.” Trương Vinh Phương thở dài.

“Thế đạo nhiều gian khó, quả thực tiểu hữu sống cũng không dễ.” Trên mặt Tiết Đồng lại lộ ra nụ cười lần nữa.

“Mời.”

“Mời.”

Hai người cùng nhau bước vào cửa hang.

Trong động u ám, ngược lại trên mặt đất lít nha lít nhít, tất cả đều là trận văn nghi thức phủ kín bằng các loại xương trắng.

Đi mãi đi mãi đến hơn trăm mét, hai người bước đến chính giữa trận hình tròn to lớn rộng lớn bằng xương trắng.

Từng cây nến trắng đốt lửa màu xanh dương, được đốt phân tán bốn phía, chiếu sáng không gian trong động đến mức hoàn toàn lạnh lẽo.

“Ở đây là được rồi.” Tiết Đồng thở hắt ra, xoay người, nhìn về phía Trương Vinh Phương.

“Tiểu hữu, trước khi nghi thức bắt đầu, còn lời gì muốn nói hay không?”

“Hà cớ gì tiên sinh lại nói ra lời ấy? Có chuyện gì thì đợi sau khi ngài rời khỏi đây rồi lại nói cũng không muộn mà.” Trương Vinh Phương nghi ngờ nói.

“Nói cũng phải.” Tiết Đồng cười nói. “Vậy bắt đầu luôn đi.”

Ông ta đi đến một vị trí khác, đứng trong phần trung tâm của một trận pháp khác.

Chốc lát trong tay ông ta kết xuất liên tiếp các loại thủ ấn.

“Thiên trì, lôi quang, địa hỏa, trọng cốc, kết quang chi địa, tâm ma chi ảnh, vạn tượng phủ ngân, thân thể ta tàn phế!”

Tiết Đồng đột ngột dừng kết hợp tất cả thủ ấn lại, hóa thành một thủ ấn giống như hoa sen nở rộ.

Tất cả quay về yên tĩnh.

Không hề xảy ra bất cứ thứ gì cả.

Ông ta có hơi ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn về phía Trương Vinh Phương.

“Ngươi đang đứng ở bên ngoài. Sao trận pháp nghi thức được bố trí không có hiệu lực??!”

“Lẽ nào là có chỗ nào đó bị tính sai rồi?” Trương Vinh Phương hơi nghi hoặc giống như ông ta.

“Tiểu hữu nói đùa. Thực ra, cho dù ký tự có sai, chỉ cần đồ vật và trận đồ vẫn đúng, thì vẫn sẽ có hiệu lực. Trước đó ta đã đi đã kiểm tra, tất cả đều hoàn chỉnh, không có bất kỳ vấn đề gì cả.” Sắc mặt Tiết Đồng chậm rãi lạnh xuống.

“Thế thì có khả năng trận đồ đã sai rồi không?” Trên mặt Trương Vinh Phương vẫn là vẻ nghi hoặc như cũ. Đương

nhiên hắn sẽ không nói, mình đã đặc biệt kêu người trông coi, vừa rồi mới tiến hành thay đổi trận pháp.

Chương 1454 - Điều tra (13)

Tiết Đồng lẳng lặng nhìn hắn một hồi, đột nhiên cười phá lên.

“Không sao, thực ra, cho dù không có trận đồ phía ngoài, thì một mình ta dùng sức cũng có thể giải quyết tình huống này được, chỉ là phải hao phí nhiều sức hơn chút thôi. Chúng ta làm lại nào.”

“Tiên sinh nói thật chứ? Quả đúng là đại tài!” Trương Vinh Phương nghiêm túc chắp tay nói.

Tiết Đồng không nói nhảm nữa, dưới chân giẫm mạnh.

Bộp!!

Mặt đất hơi chấn động, tất cả trận văn rền vang ánh sáng mãnh liệt, sáng lên ánh sáng màu trắng.

Từng vòng từng vòng trận văn giống như ao nước, trong đó có tỏa văn màu trắng sáng ngời chuyển động trong trận pháp như đàn cá, ở trong hai vòng tròn có Trương Vinh Phương và Tiết Đồng chia ra đứng.

“Thông minh chi tâm, thông chuyển thông thức, mở!!”

Bỗng nhiên, Tiết Đồng nhanh chóng kết xuất từng thủ ấn phức tạp, đồng thời bạch quang dưới chân lan tràn lên, chốc lát đã nhuộm toàn thân ông ta thành màu trắng.

Chỉ là lúc ông ta quay đầu nhìn về phía Trương Vinh Phương, đối phương lại rời khỏi vị trí trận pháp từ sớm.

“Tiểu hữu làm thế là ý gì?” Sắc mặt Tiết Đồng bình tĩnh nói.

“Nếu tiên sinh cũng đã làm rồi, thì cần gì phải nhiều lời chứ?” Trương Vinh Phương hỏi lại. “Sợ là nghi thức trận pháp ở nơi này không phải có hiệu quả ngăn cách Nguyện Nữ đúng không?”

Tiết Đồng có hơi nhíu mày.

“Không ngoài dự đoán của ta, quả thực tiểu hữu rất thông minh, tỏa văn này có khác, có thể người bình thường đến cả nghe nói còn chưa từng được nghe nói qua, tiểu hữu lại có thể nhận ra một phần lớn. Thật đúng là hiểu nhiều biết rộng.”

“Rốt cuộc tiên sinh có mục đích gì?” Lúc này Trương Vinh Phương không diễn nữa, nghiêm mặt nói.

“Mục đích?” Tiết Đồng lắc đầu: “Tư chất của tiểu hữu đúng là cực hiếm thấy trên thế gian, nay lại đang gặp thiên hạ loạn lạc, lẽ phải suy đồi, lão phu thấy tiểu hữu đã thành Tông Sư mà lại nhà nhỏ thành nhỏ, không muốn phát triển, chung quy trong lòng cũng dâng lên suy nghĩ hận không thể dùng thân thay vào.”

Ông ta dừng một chút.

“Tiểu hữu không chỉ có thiên tư tuyệt đại như thế, bây giờ tuổi mới hai mươi, đã bước vào cảnh giới Tông Sư, tự sáng tạo ra Nhân Tiên chi đạo, có thể so sánh với Đế Sư năm đó. Bây giờ, nếu ngươi đã tự nguyện làm người bình thường, thế thì cứ nhường thân thể ngươi cho ta đi? Cũng có thể ra ngoài kiến tạo một phen đại sự!”

“Tiên sinh, quả nhiên là chưởng giáo Đại Đạo Giáo?” Trương Vinh Phương thở dài nói.

“Ngươi còn trông cậy vào mấy tên tàn thần sau lưng?” Tiết Đồng cười. “Yên tâm đi, ở đây đã ngăn cách tất cả cảm ứng của thần phật, cho dù trên người ngươi có ký hiệu đặc biệt, cũng vô dụng thôi.”

“Tiên sinh, chẳng lẽ ngài lại cảm thấy vãn bối không còn sự tương trợ của thần phật sau lưng nữa, thì chỉ là một kẻ tàn phế thôi ư?” Trương Vinh Phương kinh ngạc nói.

“Thử một chút xem?” Tiết Đồng cười nói.

“Được.” Trương Vinh Phương đồng dạng cười.

Đúng lúc này, một bóng đen im hơi lặng tiếng nhào ra khỏi cái bóng sau lưng Trương Vinh Phương.

Nó cứ như quái vật đơn thuần do bóng tối tạo thành, cầm đoản kiếm đen nhánh trong tay, không có dấu hiệu nào mà tàn nhẫn đâm vào phía sau vị trí chính giữa trái tim của Trương Vinh Phương.

Phụt! !

Đoản kiếm đâm thật sâu vào, vặn xoắn.

Cơ thể có lớp phòng ngự kinh khủng của Trương Vinh Phương, khi ở trước mặt hắn lại cứ như một tờ giấy, dễ dàng bị đâm rách.

“Ma binh Tinh Thành, năm đó lão phu dùng một tay cầm nó, liên tiếp chém rớt linh hạch của ba tên Linh Tướng tà giáo.” Tiết Đồng thở dài: “Binh khí này chỉ chém vào tâm ý, không chém thân thể. Ngươi có thể chết dưới tay binh khí này, cũng được coi như là vinh hạnh của ngươi.”

“Trái tim, của ta.” Sắc mặt Trương Vinh Phương thoạt trắng bệch, tay che tim thật chặt, máu không ngừng nhỏ xuống từ thương thế ở giữa trái tim.

“Tiên sinh. Thì ra ngươi, vẫn luôn lừa gạt ta sao!?” Hắn khó tin mà nhìn Tiết Đồng.

“Không phải là lừa gạt, chỉ là yêu thích tiểu hữu quá mức thôi, tạm thời muốn đổi cách sống khác.” Tiết Đồng lắc đầu cười nói.

“Nói như vậy, tiên sinh không phải chưởng giáo Đại Đạo Giáo gì cả, mà là có thân phận khác nữa?” Trương Vinh Phương cắn răng nói.

“Thương thế này cũng không đến nỗi tiễn ngươi đi gặp ông bà đâu, tiểu hữu đang nói nhảm à?” Tiết Đồng bật cười.

“Bị tiền bối nhìn thấu rồi.” Vẻ mặt Trương Vinh Phương khôi phục lại bình thường, tay che tim cũng buông ra, lộ ra một lỗ máu máu thịt be bét.

Chỉ là trong cái lỗ máu kia, trái tim hoàn toàn không còn bóng dáng đâu nữa. Chỉ đơn thuần là một lỗ vết thương lớn.

“Chẳng qua nhát đâm này thật sự rất đau đấy.” Hắn nói khẽ.

“Vậy thì từ bỏ luôn đi?” Tiết Đồng nói.

“Bỏ cuộc?” Đột nhiên Trương Vinh Phương cười phá lên. “Tại sao tiền bối lại ngây thơ như vậy? Nếu hôm nay thứ mà ngươi ỷ vào cũng chỉ có tên tiểu tử người không ra người quỷ không ra quỷ sau lưng ta, vậy….”

Chương 1455 - Điều tra (14)

Hắn giơ tay lên.

“Ngài có thể đi chết rồi.”

Trong chốc lát, vô số huyết dịch màu đỏ đậm chảy ra từ tai mắt mũi miệng hay làn da toàn thân hắn giống như thác nước, rơi xuống mặt đất.

Mặt đất bị nhuộm đỏ, mở rộng, nhúc nhích, lan tràn ra.

Tiết Đồng hơi biến sắc, cơ thể cấp tốc nổ tung, hóa thành chừng mười cái bóng đen bay đi.

Mỗi một bóng đen rơi xuống đất, đều tự động hoá thành một bóng dáng đen nhánh giống như con quái vật trước đó.

Trong tay tất cả những cái bóng đều cầm lấy một đoản kiếm màu đen, trên chuôi của đoản kiếm kia khảm nạm bảo thạch ám kim sắc như một đồng tử dựng đứng, hiện ra vầng sáng trong suốt trong hạng động âm u.

“Đạo sinh nhất, nhất sinh tam, tam sinh vạn vật!” Trong tiếng ngâm dài, tất cả quái vật bóng đen đồng thời bổ nhào về phía Trương Vinh Phương.

Chỉ là ngay khi tất cả bóng đen chạm đến dòng máu bên cạnh Trương Vinh Phương, chúng đều nổ tung biến mất giống tựa như bọt xà phòng.

Trong chớp mắt, đã có chừng một nửa bóng đen bị diệt vong mà tiêu tán.

“Vạn Ảnh Nhân Tung Diệt!”

Lúc này, tất cả bóng đen quái vật đồng thời mở miệng.

Âm thanh hóa thành tiếng sóng, ầm ầm chấn động toàn bộ hang động.

Khi nói đến chữ “Diệt” cuối cùng, sóng âm thanh đạt đến mức cao nhất, tất cả đều ngưng tụ lại.

Sóng âm thanh vô hình bóp méo không khí, bóp méo ánh sáng, hóa thành một làn sóng chấn động hình bầu dục vẫn

đang không ngừng biến dạng, hung ác tàn nhẫn lao thẳng vào cơ thể Trương Vinh Phương.

“Huyết liên!”

“Chung Thức!”

Trong hồ máu, Trương Vinh Phương ngẩng đầu lên, khuôn mặt thất khiếu chảy máu của hắn bỗng nhiên trở nên dữ tợn, thô to.

Vô số mạch máu cơ bắp giống như giun đất bò sát, nhanh chóng nhô ra khỏi bề mặt da thịt hắn, tạo thành hoa văn hình hoa sen.

Chiều cao toàn thân hắn nhanh chóng tăng lên, lớn lên.

Ba mét!

Bốn mét!

Năm mét!

Sáu mét!

Đỉnh đầu của hắn ở trên đỉnh động, trực tiếp chọc ra một cái lỗ lớn ở đỉnh động.

Đối mặt với sóng âm trùng kích khổng lồ, hai tay hắn vỗ ở giữa một cái.

Oành!!!

Sóng âm diệt vong.

Trương Vinh Phương đạp chân xuống.

Rầm rầm!!!

Tất cả các trận văn trong động đồng thời sáng lên ánh sáng trắng, ngăn cản hắn giẫm đạp phá hư.

Từ trường vô hình mạnh mẽ chống chọi với chân phải của Trương Vinh Phương, treo nó lên giữa không trung.

“Âm Dương.” Trong góc, một bóng người lại lần nữa hiện ra từ trong bóng tối, chính là Tiết Đồng, ông ta bình tĩnh nhìn cảnh tượng này.

Trong thoáng chốc, một bóng đen quái vật bay từ dưới chân ra, Ma binh Tinh Thành trong tay bỗng nhiên từ đen nhánh biến

thành trắng tinh.

Một xíu ánh sáng vàng xuất hiện trên đầu lưỡi kiếm.

Xoạt!!!

Ma binh bắt đầu từ dưới hông Trương Vinh Phương, từ dưới lên trên, tung một đòn chớp nhoáng.

Một kiếm này đã bị cánh tay thứ ba của Trương Vinh Phương duỗi ra từ sau lưng chặn lại. Cả hai va chạm kịch liệt, phát ra tiếng nổ vang.

Coong! ! !

Một làn sóng không khí nổ mạnh nổ tung ở giữa vụ va chạm, tạo thành một vòng tròn mây khói màu trắng, phân tán bốn phía, đập vào vách động.

“Thiên Hoa.” Sắc mặt Tiết Đồng không hề thay đổi, giống như đã sớm đoán được.

Từng cái bóng đen lại bay ra từ dưới chân ông ta, tất cả đều là những cái bóng quái vật dữ tợn đang cầm những Ma binh màu trắng.

Mỗi cái bóng quái vật này đều có một chiếc sừng cong trên trán, thân hình giống người, một số còng xuống, móng vuốt sắc nhọn ở đầu tứ chi, có thể nắm vũ khí.

Lúc này, lần lượt từng cái bóng quái vật không ngừng lao về phía Trương Vinh Phương. Lực lượng mạnh hơn trước rất nhiều.

Bóng đen và máu tươi triệt tiêu lẫn nhau, phát ra tiếng ăn mòn xì xì liên tục.

“Lợi hại.” Tiết Đồng lúc này không thể không thừa nhận Trương Vinh Phương tiến bộ thực sự quá nhanh.

“Nếu như cho ngươi một khoảng thời gian trưởng thành, có lẽ sớm muộn gì ta cũng không phải là đối thủ của ngươi. Đáng tiếc. Số mệnh của ngươi là như vậy.”

Thực lực và chiêu số của Trương Vinh Phương quả thật đã vượt quá một số dự đoán của ông ta, nhưng không sao cả. Ông ta Bái Thần mấy chục năm, bây giờ tích lũy rất nhiều, một chân đã sớm bước vào cảnh giới Tàn Thần.

Sau mấy chục năm tích lũy nghiền ép, Trương Vinh Phương dù có mạnh mẽ đến đâu thì cùng lắm cũng chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, có thể chống đỡ được bao lâu?

Nhìn thấy máu tươi và bóng đen lúc này triệt tiêu, lẫn nhau bốc hơi, trong lòng Tiết Đồng không khỏi cảm thấy thương tiếc.

“Nếu không gặp được lão phu, thật không biết tương lai ngươi sẽ đạt đến mức độ cỡ nào. Đáng tiếc. Thật đáng tiếc.”

Trương Vinh Phương không trả lời, hắn đã kiệt sức vì đối phó với trận pháp ánh sáng trắng và cả bóng đen vọt đến.

Hắn kiệt sức đến mức bắt đầu không ngừng hộc máu.

Máu càng ngày càng nhiều, từ dưới chân hắn bắt đầu lan ra xung quanh. Diện tích được bao phủ ngày càng lúc càng lớn hơn.

Chương 1456 - Điều tra (15)

Một phút sau.

Hắn đang hộc máu. Sắc mặt Tiết Đồng thương tiếc.

Hai phút sau.

Hắn đang nôn ra máu. Tiết Đồng khẽ cau mày.

Ba phút sau.

Toàn thân hắn phun máu. Tiết Đồng cảm thấy có gì đó không đúng.

Năm phút sau

Phụt.

Cửa động đã bị một lớp máu lớn sền sệt ngăn chặn. Hoàn toàn đóng chặt.

Sắc mặt Tiết Đồng lúc này đã trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Tác dụng của trận pháp là ngăn cách Thần Phật ở bên ngoài, đồng thời ngăn cách ông ta ở bên trong, cùng với Trương Vinh Phương một mình một phòng, một không gian.

Nói cách khác, giữa ông ta và Trương Vinh Phương phải có một người chết thì mới có thể ra ngoài.

Pháp trận này khá nổi tiếng trong thời kỳ hỗn loạn của Thần Phật.

Tên của nó là trận pháp Phong Thần!

Mà bây giờ…

“Đám máu này…” Tiết Đồng nhìn xuống máu đã hoàn toàn che mất xung quanh mình, rồi ngẩng đầu nhìn về phía Trương Vinh Phương.

Lúc này, khắp người Trương Vinh Phương đều là máu tươi, nhưng máu giống như suối phun, từ từ chảy xuôi xuống theo thân thể hắn, mà lại có vô số máu từ dưới chân leo lên vách núi, trở về trong cơ thể.

Xung quanh từng bóng đen quái vật đã chỉ còn lại ba cái cuối cùng, vẫn đang vùng vẫy giãy chết.

Nhưng cho dù chúng nó rơi xuống đất, cho dù chạm vào vết máu ở đâu, nơi chạm vào sẽ bốc lên khói trắng dày đặc.

Ánh sáng trắng của trận pháp dưới chân đã lờ mờ như ngọn nến trước gió.

Ánh mắt Tiết Đồng nhìn thẳng về phía Trương Vinh Phương.

“Ta rút lại lời nói trước. Bây giờ ngươi đã không phải là thiên tài.”

“Hôm nay ngươi đã có đầy đủ tư cách trở thành chúa tể một phương của Đại Linh.”

Lời còn chưa dứt, thân hình khổng lồ của Trương Vinh Phương bỗng nhiên khẽ động đậy.

Thân thể cao sáu mét, khom người, lao về phía trước, sà xuống. Một trảo xuyên qua không gian mấy chục mét trong hang động!

Tiếng xé gió sắc bén biến thành tiếng kêu của chim ưng, máu từ trong người Trương Vinh Phương bay ra, sau lưng hắn tựa như ngưng tụ thành một con hùng ưng huyết sắc.

Đôi cánh của hùng ưng giang rộng, móng vuốt sắc nhọn quét xuống.

Oành!!!

Toàn thân Tiết Đồng bị những vuốt khổng lồ giống như dưa hấu đập vụn, hóa thành vô số khói đen, sau đó bị ăn mòn, rồi lại hóa thành khói trắng.

“Ta thừa nhận ngươi, tiểu bối.” Âm thanh Tiết Đồng chậm rãi từ trong sương khói còn sót lại vọng lại.

“Không, phải là, Nhân Tiên quan chủ!”

Oành!!!

Vách đá của hang động bị hung ác cào nát, lõm xuống, sụp đổ, ước chừng bị một đòn này đè ép, nện vào một cái hố sâu hơn mười mét.

Thu hồi móng vuốt sắc bén, Trương Vinh Phương quay đầu nhìn về phía Tiết Đồng đã bị nổ nát vụn.

“Hắn ta chết rồi à?”

“Không, đó là một phân thần. Nhưng mức độ thực lực này cũng là một phân thần khá quan trọng.” Câu trả lời của Bạch Lân vang lên.

“Ta cũng đoán thế. Tiết Đồng, rốt cuộc lai lịch của người này là gì? Lẽ nào thực sự là chưởng giáo Đại Đạo Giáo?” Trương Vinh Phương nói.

“Cho dù như thế nào, ngươi giết một phân thần của hắn ta, ta nghe nói Thần Phật đạo gia các ngươi đều có thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh, ngoại trừ phân thần này, hẳn là còn có hai cái nữa. Sau này các ngươi sẽ còn gặp lại. Đến lúc đó, ngươi phải cẩn thận.” Bạch Lân nói.

“Nhất Khí Hóa Tam Thanh, nếu ta tiếp tục luyện văn công đạo môn thì có thể luyện được loại thần thông này à?” Trong lòng Trương Vinh Phương nảy ra một ý nghĩ.

“Văn công chỉ dùng để tăng độ khó của việc Hàng Thần với chúng ta, hoặc giảm độ khó cải tạo máu thịt khi Bái Thần. Không liên quan gì đến thần thông.” Bạch Lân trả lời.

“Thì ra là thế.” Toàn bộ máu dưới chân Trương Vinh Phương bắt đầu trở về trong cơ thể hắn.

Chiêu Huyết Hà này quả thực rất mạnh, nhưng máu chảy ra hơi chậm, cần phủ kín cảnh vật xung quanh mới có thể phát huy tối đa uy lực.

Trương Vinh Phương đưa tay ra, từ hồ máu dưới đất nhặt lên một trái tim còn đang đập, trái tim đó còn đang kết nối với một lượng lớn mạch máu, kéo kéo như mạng nhện.

Hắn nhét trái tim trở lại lỗ máu trống rỗng ở ngực, sau đó nhìn vết thương nhanh chóng khép lại, trong nháy mắt liền biến mất không còn dấu vết.

“Vừa nãy ngươi đã giấu trái tim của mình trong Huyết Hà à?” Không cần nhìn mặt Bạch Lân cũng có thể có thể nghe ra sự đờ đẫn và kinh ngạc trong giọng điệu của bà ta.

“Không phải. Trái ban đầu bị nổ tung rồi, trái này được tái tạo lại.” Trương Vinh Phương nói: “Vì phòng trái tim trở thành một điểm trí mạng, ta đã xây dựng lại các kinh lạc và mạch máu xung quanh trái tim.”

Hắn lại móc trái tim ra, sau đó giữ chặt động mạch chủ, hai tay kéo như kéo dây chun.

Chỉ thấy mạch máu giãn ra, ngắn lại, giãn ra, ngắn lại trên tay hắn.

“Ngươi xem, ta đã tăng cường tính co giãn cho chúng, như vậy có thể giấu trái tim ở bất cứ đâu ta muốn.

Hơn nữa cho dù bị nhìn thấu và phá hủy, trong vòng vài giây, ta cũng có thể tái sinh một trái mới, giống như những Linh Lạc đó, rất đơn giản phải không?”

Chương 1457 - Điều tra (16)

"…" Không, không đơn giản chút nào hết, Linh Lạc Bái Thần cũng không biến thái như ngươi.

Bạch Lân không còn gì để nói.

Trương Vinh Phương cũng xúc động, trị số sinh mệnh càng ngày càng nhiều, dòng máu trong cơ thể hắn tích lũy cũng càng ngày càng tăng, hoạt tính máu thịt càng ngày càng mạnh.

Có vẻ như thuộc tính sinh mệnh không có tác dụng tăng cường thực lực gì.

Nhưng, sau khi đạt đến một độ cao nhất định, những thay đổi về chất sẽ dần dần bắt đầu xảy ra.

Chẳng mấy chốc, Huyết Hà chung quanh hoàn toàn bị hút vào trong cơ thể hắn, mãi đến khi giọt máu cuối cùng trở lại bên trong da thịt. Trương Vinh Phương cũng thu hồi huyết liên và Chung Thức, khôi phục trạng thái bình thường ban đầu.

"Đi thôi, chuyện Tiết Đồng coi như tạm thời chấm dứt, nên trở về thôi."

"Đừng khinh thường, ngươi chỉ là đánh bại hắn ta trong Nghi Vân Nguỵ Vụ, đây là chiến thắng bên trong tâm thần ý chí. Nếu thực tế đụng phải, thực lực của Tiết Đồng này tuyệt đối kinh thiên động địa, cần phải cẩn thận!" Bạch Lân cảnh báo nói.

"Ta đương nhiên biết, yên tâm đi." Trương Vinh Phương khẽ gật đầu.

*

*

*

Sau khi Tiết Đồng biến mất, khí độc và sương mù dày đặc trong toàn bộ hẻm núi Nguyện Nữ đã giảm hơn một nửa.

Điều này làm cho Trương Vinh Phương hiểu rằng trước kia căn bản là Nguyện Nữ cõng nồi, chính Tiết Đồng mới là người thực sự tạo ra khí độc, phong kín nơi này.

Mục đích của người này thần bí, thực lực mạnh mẽ, theo những gì Bạch Lân đã nói, ý thức ý chí đơn thuần có thể đã trở thành một sự tồn tại giống như Bán Thần.

Nếu có thân thể, thực lực trong thực tế chắc chắn cực kỳ khủng bố. Rất có khả năng là cấp bậc Linh Tướng.

Hơn nữa không phải hàng rởm như Tang Lan.

Về vấn đề này, Trương Vinh Phương đã đi trao đổi với các bằng hữu trong Nghịch Thời hội, nhận được lời hứa bảo đảm an toàn, cộng với Nhạc sư phụ bên kia như mặt trời ban trưa, diễu võ dương oai, thanh thế chính long nên cũng không cần phải lo lắng.

Chỉ cần thời gian càng lâu, thực lực của hắn sẽ càng ngày càng mạnh, dù sao người gấp không phải là hắn.

Thời gian sau đó, võ đạo của hắn mỗi ngày một nâng cao, đồng thời vừa ổn định thực lực, vừa không ngừng quan sát cháu trai của mình bên kia.

Đồng thời, vẫn đang điều tra, thu thập thông tin về bảy Quân Tử kiếm của Nho giáo.

Chớp mắt đã hơn hai tháng trôi qua.

Tiểu Hoán Thanh cũng chính thức tròn một tuổi. Và đúng như Lý Chân Nho giáo đã nói, sự khác thường trên cơ thể Tiểu Hoán Thanh chỉ kéo dài trong nửa năm, sau đó dần dần mờ đi và biến mất.

Rất nhanh tính tình của tiểu tử này trở nên dịu dàng, lễ độ lại khiêm tốn, mới một tuổi đã tương đương với tiểu hài tử ba bốn tuổi nhà người khác.

Hơn nữa, trí nhớ, ngộ tính, thể chất và tinh lực dồi dào đều được nâng cao rất nhiều.

Sau khi Trương Vinh Phương nhiều lần thu thập thông tin xác nhận, xác định cháu trai mình đã trải qua giai đoạn khó khăn, sẽ không xuất hiện những suy nghĩ ác độc như trước nữa. Lúc này hắn mới thu hồi tâm tư của mình.

Sau khi xác định rõ suy nghĩ và dã tâm của tỷ tỷ, trong lòng hắn trước sau luôn có một sự quan tâm không thể lay chuyển.

Vì vậy, không còn đến phủ Mộc Xích thường xuyên nữa mà ở lại trong y quán nhiều hơn, hoặc chính là Nhân Tiên đài.

Ngoài việc tu hành duy trì võ đạo mỗi ngày để tránh không quen tay kỹ nghệ, còn phải nghiên cứu việc sử dụng các năng lực mới có được và vận dụng tiên cơ ngăn địch +1.

Những năng lực thiên phú này, rất nhiều năng lực hắn cũng chỉ sử dụng một cách thô thiển, hoàn toàn có thể vận dụng theo tổ hợp, phối hợp với trạng thái hoàn chỉnh, sáng chế ra chiêu thức tiên pháp mới.

Còn có huyết thống Huyết tộc thủy tổ, hình như khi máu tươi trong cơ thể càng ngày càng nhiều liền xuất hiện hiệu quả đặc biệt.

Cứ nghiên cứu như thế, thời gian trôi qua nhanh chóng, chớp mắt, một năm nữa đã trôi qua.

Trên Nhân Tiên đài cao cao, Thanh Tố, Trương Chân Hải, Thường Ngọc Thanh, Đinh Du tách ra thành hai đôi đứng đối diện nhau, chém giết qua lại lẫn nhau.

Trong bốn người thực lực của Thanh Tố là yếu nhất, hôm nay mới chỉ có Siêu Phẩm Ngoại Dược. Được như vậy vẫn là do có thêm hiệu quả mà huyết duệ tăng thêm.

Mà mạnh nhất, lại là Đinh Du.

Sau khi người này trở về chăn heo một năm, thực lực lại có thể đột nhiên tăng mạnh, thần trí cũng nhờ có sức khôi phục mạnh mẽ của huyết duệ mà chậm rãi hồi phục hết.

So với trước kia, hiện giờ hắn ta đã trầm ổn hơn rất nhiều, trên gương mặt gần như không nhìn thấy bất kỳ dấu hiệu tâm trạng xúc động nào.

Ra tay vẫn ổn trọng như thường, lực khống chế rất mạnh.

Trương Vinh Phương chắp tay đứng theo dõi cuộc chiến ở một bên.

Trên đầu bốn người đều có từng thanh thuộc tính hiện lên, nhưng đây không phải là điều mấu chốt. Mấu chốt là vận dụng thời cơ tiên cơ ngăn địch +1 cũng được thể hiện ra vào lúc này.

Chương 1458 - Khí cơ (1)

Hắn liếc mắt quét tới là có thể thấy được phương pháp ứng đối mà một người trong đó có thể lựa chọn kế tiếp.

Đây mới là chân chính vận dụng tiên cơ ngăn địch +1.

Có thể tại phát hiện và dự đoán trước sớm một giây được chiêu thức đối thủ chuẩn bị sử dụng vào một giây sau.

'Loại dự đoán này thoạt nhìn gần giống như lúc trước, nhưng không cần năng lực hiểu rõ võ học của đối phương đến mức tinh xảo. Nó gần giống như biết trước võ học, hoàn toàn không có đạo lý gì đáng nói.'

Trải qua một năm nghiên cứu, Trương Vinh Phương phát hiện hiệu quả tiên cơ ngăn địch +1 đã thoát ly khỏi mức độ trước kia, không cần phải chầm chậm quen thuộc chiêu thức võ học của đối thủ mà là cưỡng chế hiểu ra đối thủ sắp làm cái gì sớm một giây.

Hiệu quả như vậy cực kỳ khủng bố.

Nhưng mà nó có hạn chế, nếu như tiên cơ ngăn địch của đối thủ ở trên mình thì sẽ mất đi hiệu lực. Ví dụ như sau đó hắn đi tìm Đế Giang giao thủ luận bàn vẫn không có tác dụng gì.

Hắn phục hồi tinh thần lại, bốn người trước mặt hắn đã diễn luyện xong.

Bốp bốp bốp.

Trương Vinh Phương khẽ vỗ tay.

"Rất không tệ, bốn người các ngươi đều có tiến bộ rất lớn. Chỉ là có một số chỗ cần phải chú ý một chút."

Hắn nhận xét cho từng người một.

Lấy tu dưỡng võ học, kinh nghiệm giao thủ thực chiến của Trương Vinh Phương ngày hôm nay, đối phó với mấy võ giả Siêu Phẩm vẫn là chuyện vô cùng nhẹ nhàng thoải mái.

Buổi kiểm tra võ học nhanh chóng kết thúc.

Sau đó chính là các loại chính sự hiện giờ của Nhân Tiên quan.

“Quan chủ, động tác của Nho giáo bên trong thành càng lúc càng lớn. Lúc này bọn họ cũng phái người tới tiếp xúc với chúng ta, nói là hy vọng có thể trực tiếp giao lưu với ngài.” Thanh Tố bẩm báo.

“Nghĩa Mạch Nho giáo?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Đúng thế. Bây giờ bọn họ đã càng ngày càng không che giấu hành động của bản thân, mấy tháng trước đã xảy ra xung đột không nhỏ với thế lực của học cung, nhưng bây giờ hình như đã bàn bạc xong rồi. Dường như đang chuẩn bị chuyện gì đó.” Thanh Tố trả lời.

“Đúng là như vậy, gần đây nhân thủ của chúng ta theo dõi, không ít cao thủ của Nghĩa Mạch xuất quỷ nhập thần xuất hiện, cùng nhau kết bạn rời khỏi phủ Vu Sơn, cũng không biết là đi làm gì.” Trương Chân Hải ở một bên bổ sung.

“Huyết duệ còn lại thì sao?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Sau khi ngài hạ lệnh cấm thì đều hành quân lặng lẽ, ẩn cư im hơi lặng tiếng.” Trương Chân Hải trả lời.

Nàng nhìn Trương Vinh Phương, lại nói: “Trước đó Tây tông tìm tới Thiên Thành Cung, chất vấn về chuyện bên này, bị Đại Đạo Giáo đè xuống, hiện tại việc của Hải Long cũng bình ổn không ít. Trước đó quan chủ có nhắc về việc thắt cổ Hải Long.”

“Có thể làm rồi.” Trương Vinh Phương trả lời: “Nhạc sư phụ là đang dùng hành động nói cho ta biết, ta có thể.”

“Ý của ngài chẳng lẽ là!?” Đinh Du ở một bên run rẩy mạnh mẽ.

“Nếu người ta đều đã ức hiếp đến lên đầu của chúng ta rồi, không lên mặt đánh trả thì sau này sẽ có càng nhiều thế lực đến tùy tiện chèn ép Nhân Tiên quan ta. Vậy nên…” Trong mắt Trương Vinh Phương lóe lên một tia lạnh lẽo: “Khoảng thời gian qua các ngươi cũng đã chuẩn bị không sai biệt lắm, người đạo tịch huyết duệ đời đầu còn có ai chưa trở về?”

Trước đó Hải Long, Thần Tướng hoàng tộc, học cung, quý tộc người Linh, mấy phương hợp lực lại vây giết hạ thủ với hắn, nếu không đánh trả nữa, thật sự coi là tính tình hắn tốt lắm à?

Hiện giờ đã một năm trôi qua, hắn cũng chân chính triệt để củng cố vững chắc trạng thái ở cấp bậc Đại Tông Sư.

Đặc biệt là trường ý chí tinh thần. Khống chế loại khí cơ giao thủ đầy huyền diệu khó giải thích này rất khó tiến bộ, cho dù có Đế Giang của Nghịch Thời hội để hắn có thể tìm tới làm người đối luyện.

Bây giờ đã bổ sung đầy đủ từng điểm yếu rồi.

Đương nhiên, khiến Trương Vinh Phương tự tin nhất vẫn là điểm thuộc tính tích góp được qua một năm.

Cùng với, Nghịch Thời hội.

Trước đó có người của Nghịch Thời hội đến nói chuyện với hắn hồi lâu, chính là vì hành động lúc này đây.

Nguyên nhân căn bản của hành động này chính là một Linh Tướng và một sơn trưởng đã bỏ mình lần trước.

Vốn tưởng rằng học cung đã sớm từ bỏ rồi, không ngờ lại một mực ẩn nhẫn, lúc này nắm lấy cơ hội, sợ là cần có một trận đại chiến.

Sau khi nói một hồi, bốn người có lo lắng, có phấn chấn.

“Lúc này không phải là chúng ta hành động một mình, các tiền bối của Nghịch Thời hội cũng có hành động lớn. Lúc này đây, là nhằm vào Tây tông.” Trương Vinh Phương lại tiết lộ nói.

Trong thời gian một năm qua, giao tình của hắn và Nghịch Thời hội càng ngày càng sâu. Hai bên đều coi thần phật là kẻ đối địch, cùng chung một mối thù, đương nhiên sẽ càng ngày càng sát lại gần nhau hơn.

Ngoài hội trưởng thần bí kia ra, hắn đều đã gặp cao tầng còn lại của Nghịch Thời hội.

Chương 1459 - Khí cơ (2)

“Rõ!” Trong lòng bốn người hiểu rõ, mơ hồ dâng lên một tia nhiệt huyết sôi trào.

Nhân Tiên quan biến mất lâu như vậy, rốt cuộc sắp thực sự nhe răng cho mọi người xem rồi.

“Sư phụ, xin hỏi thời gian hành động là khi nào?” Thường Ngọc Thanh hỏi.

Nàng là người Linh duy nhất trong quan, mặc dù là người Linh bị từ bỏ, nhưng tâm trạng lúc này vẫn còn ít nhiều có chút phức tạp.

“Không phải sợ, chỉ là một lần hành động tất cả mọi người hiểu ngầm với nhau.” Trương Vinh Phương mỉm cười đáp lại.

Hắn nhấn mạnh lên bốn chữ tất cả mọi người.

Thường Ngọc Thanh có chút hiểu ra.

Đến khi nàng làm rõ suy nghĩ của mình rồi, hồi hồn lại, trước mắt đã không thấy bóng dáng Trương Vinh Phương đâu.

“Các ngươi đi liên hệ các đạo nhân huyết duệ đời thứ nhất, mười ngày sau, năm mươi người đầu tiên theo ta đi Minh Ngô Sơn.”

Một giọng nói lơ lửng bay đến từ trong gió nơi xa.

Thường Ngọc Thanh ngẩng đầu nhìn sương mù mông lung nơi biên giới Nhân Tiên đài, trong lòng hiểu ra.

Quan chủ hiện giờ rốt cuộc quyết định đứng chung một chỗ với Nghĩa Minh rồi.

Vụ vây giết lần trước khiến hắn thật sự hiểu được rằng, Nhân Tiên quan đã định trước là sẽ đối lập với rất nhiều giáo phái.

Cho dù là Nhạc Đức Văn cũng không thể bảo vệ trông nom bên này toàn phương diện được.

Vậy nên…

*

*

*

Phủ Vu Sơn.

So với Vu Sơn một năm trước, giờ đây tòa thành trì này còn lớn hơn trước cả một vòng, giống một kẻ ăn mập lên, cứng rắn xây thêm hơn mười quảng trường cư dân và chợ ở bên ngoài.

Trước phủ Mộc Xích.

Lúc này Trương Vinh Phương mặc bộ y phục hàng ngày, đứng ở trước cửa, nhìn bảng hiệu đang thay đổi.

Tính từ lần đến đây cuối cùng thì đã là hai tháng trước rồi.

Từ sau khi hiểu được tâm tư của tỷ tỷ, hắn chung quy càng ngày càng ít tới nơi này.

Lúc đầu hắn đi tới phủ Vu Sơn ẩn cư, là vì chiếu cố gần gũi một nhà của tỷ tỷ, nhưng hôm nay…

"Ồ, là Vinh Phương thiếu gia đã trở về rồi!" Người gác cổng liếc mắt đã nhận ra thân phận của Trương Vinh Phương từ xa, vội vã chủ động nghênh đón.

Tuổi của người gác cổng hơi lớn, cũng là bốn mươi mấy tuổi, lúc này thấy Trương Vinh Phương là mỉm cười thật lòng.

Không vì cái gì khác, chỉ vì bình thường Trương Vinh Phương là người có thái độ đối với hạ nhân và hộ vệ ôn hòa nhất.

Hắn không lớn lối đè ép, đối mặt ai cũng đều giao lưu bình đẳng, cũng sẽ kiên nhẫn nghe người ta nói hết lời, loại tôn trọng theo bản năng này, thật ra mới là điều rất nhiều hộ vệ người gác cổng và hạ nhân coi trọng nhất.

"Là lão Lô à. Không phải tấm biển cũ vẫn còn ổn sao? Tại sao lại phải lấy xuống thế?" Trương Vinh Phương hỏi.

"Vinh Phương gia ngài không biết à? Lão gia lên chức rồi! Lần này là chuẩn bị rời khỏi nơi đây, đi Dung Châu nhận chức phủ doãn." Người gác cổng lão Lô trả lời.

"Vậy à?" Trương Vinh Phương hồi tưởng lại gần đây mình đang bế quan, hình như đã rất lâu rồi không có xem tin bên tỷ phu. Hắn có chút thẫn thờ.

“Phu nhân đâu rồi? Đang trong phủ à?” Hắn hỏi.

“Phu nhân đi chơi vườn với hai người bạn rồi.” Lão Lô nói: “Vinh Phương thiếu gia ngươi không biết chứ, tháng trước trong phủ thay đổi toàn bộ cung phụng. Hiện tại người tới toàn là đại nhân vật có khí thế mạnh đến nỗi không tưởng tượng được, so với trước kia, chỉ nhìn từ xa thôi cũng đã cảm giác mạnh đến nỗi chịu không nổi!”

Ông ta là người gác cổng, tầm mắt đó là không thể chê vào đâu được, chỉ là không biết nhiều chữ lắm, cũng không biết nên dùng từ gì để hình dung. Chỉ biết là dùng lời với trình độ hình dung đơn giản.

“Vậy sao?” Trương Vinh Phương hơi nheo mắt lại.

Hắn đương nhiên biết chuyện gì xảy ra.

Từ sau khi cháu trai khôi phục bình thường, thể hiện ra tư chất kinh khủng, Nho giáo phái không ít vũ lực cao đến đây bảo vệ.

Lúc này là quang minh chính đại đứng ra nhúng tay.

Điều này nói rõ, cháu trai Trương Hoán Thanh hắn đã được bọn họ thừa nhận.

“Đi thôi, vào xem sao.” Trương Vinh Phương nói.

“Mời ngài vào!” Lão Lô vội vàng cười dẫn đường.

Hai người đi qua cửa chính, theo phiến đá Thanh Hoa đi thẳng vào bên trong.

Rất nhanh thì tới nội viện, lão Lô không thể đi vào, nên đổi thành một hảo thủ trẻ tuổi mặc trang phục xám trắng, đai lưng bạch ngọc dẫn đường.

Trương Vinh Phương không có đi loạn, mà là đi thẳng hướng viện của cháu trai Trương Hoán Thanh.

Trong sân, lúc này Trương Hoán Thanh đang vùi đầu dùng bút nhỏ bắt chước theo bảng chữ mẫu của danh gia.

So với một năm trước, lúc này tiểu tử này lại lớn không ít, nhìn trông giống như một thằng bé năm sáu tuổi rồi.

Cộng thêm một thân trường sam màu xanh đậm, đầu đội khăn trắng, đã có một tia khí thế mơ hồ lộ ra.

“Cữu cữu ngươi tới.” Lão giả tóc đen đang nhắm mắt khoanh chân ngồi tĩnh tọa ở một bên bỗng mở mắt nói khẽ.

“Cữu cữu…?” Tiểu Hoán Thanh dừng bút trên tay: “Ta không muốn nhìn thấy hắn. Mạnh gia gia, ngươi ra tay đánh đuổi hắn đi được không?”

Chương 1460 - Khí cơ (3)

Hồi tưởng lại tao ngộ bi thảm bị bắt đánh ngất mãi trước đây, hiện tại trong lòng tiểu tử này còn có chút phiền toái không nói ra được.

“Ngươi xác định chứ?” Lão giả nhàn nhạt nhìn tiểu tử này một cái.

“Xác định.” Tiểu Hoán Thanh nghiêm mặt nói: “Bây giờ ta đã khác xưa rồi. Không phải các ngươi nói, sau khi được kiếm linh thừa nhận thì ta sẽ là người thừa kế chân chính đó sao?”

“Cho nên?” Sắc mặt lão giả không thay đổi.

“Cho nên ta không muốn gặp hắn. Mặt khác, hắn là một võ giả cao phẩm, trước đây lại dám ra tay với ta. Không phải ngài thường nói, lấy ơn báo oán, lấy cái gì trả ơn sao?

Cho nên vẫn xin ngài giúp đỡ ra tay dạy dỗ hắn một chút. Chuyện năm đó ta còn nhớ rõ ràng lắm.” Tiểu Hoán Thanh chân thành nói.

Lão giả nhìn tiểu tử này, trong mắt hơi lộ ra vẻ hài lòng.

Tiểu Hoán Thanh lúc này đúng là không còn thô bạo như lúc trước, cũng biết dùng đạo lý để võ trang cho bản thân, giữ gìn tính chính đáng khi ra tay.

Điều này đối với một đứa trẻ mới một hai tuổi đã là vô cùng khó có được.

Rất nhiều đứa trẻ ở cái tuổi này, phỏng chừng ngay cả lời đều nói không rõ.

“Mặc dù không phải là quá đúng, nhưng lần này, ta sẽ giúp ngươi ra tay một lần.”

“Tạ ơn sư phụ!” Tiểu Hoán Thanh tức khắc vui vẻ, nhưng vẫn giữ nét mặt ổn định, không có lộ ra vẻ đại hỷ.

Lão giả đứng lên, vỗ bụi trên vạt áo, xoay người đi hướng cửa viện.

Vừa lúc Trương Vinh Phương cũng bước đến gần từ bên ngoài.

Hai người chạm mặt nhau ở cửa.

“Mạnh Hối lão sư?” Trương Vinh Phương nhìn lão giả trước mặt: “Hoán Thanh đâu? Ta đến xem hắn.”

“Bây giờ hắn không giống như trước kia, không phải ngươi muốn xem là có thể xem được.” Lão giả Mạnh Hối bình tĩnh nói: “Trở về đi.”

“???” Trương Vinh Phương không biết ông ta đang nói cái gì: “Mạnh Hối lão sư, thân làm cữu cữu, ta cũng chỉ có một cái đứa cháu trai như vậy thôi, thế nên bất cứ lúc nào ta cũng cần phải kiểm tra xem hắn có đi sai đường không.”

Hắn nhìn đối phương với vẻ khó hiểu.

“Thế nên, lời này của ngài là có ý gì?”

“Hắn không muốn gặp ngươi. Vậy nên…” Mạnh Hối cau mày nói.

“Làm gì có cháu trai nào không muốn gặp cữu cữu? Mạnh lão sư ngài bị lừa rồi.” Ánh mắt Trương Vinh Phương chợt lóe, nhất thời cười rộ lên.

“Đứa trẻ kia chính là có điểm này không tốt, lời nói khác với suy nghĩ. Thật ra trong lòng của hắn vẫn nhớ ta cực kỳ. Chẳng qua là ngại nói ra mà thôi.”

Vụt!

Trong nháy mắt thân hình hắn mờ đi, rồi đột nhiên lướt qua bên cạnh Mạnh Hối.

Chỉ một lát đã đến bên cạnh Trương Hoán Thanh.

“Đúng không? Tiểu Hoán Thanh? Có phải rất muốn gặp ta không?”

Hai tay của hắn nhẹ nhàng đặt trên vai Tiểu Hoán Thanh.

Tóc gáy khắp người tiểu tử này đều dựng hết cả lên, cảm giác giống như một con thỏ trắng nhỏ bị con thú dữ theo dõi, không dám động đậy dù chỉ một chút.

Lần này, không chỉ là Tiểu Hoán Thanh chấn động sợ hãi.

Mạnh Hối và cao thủ Nghĩa Mạch âm thầm bảo vệ bên cạnh cũng đều chấn động kịch liệt trong lòng.

Chỗ tối xung quanh viện, từng luồng khí cơ sắc bén theo bản năng tiết lộ ra ngoài.

Đây đều là người mà Nghĩa Mạch phái tới bảo vệ Trương Hoán Thanh.

Ánh mắt thờ ơ lúc ban đầu của Mạnh Hối lập tức trở nên nghiêm túc dị thường.

Lúc nãy ông ta thậm chí ngay cả phản ứng cũng không kịp, hoàn toàn không có dự liệu được đối phương sẽ lướt qua cạnh mình.

Ông ta xoay người lại nhìn chằm chằm Trương Vinh Phương.

"Thân pháp tốt thật, là tại hạ nhìn lầm rồi." Ông ta vẫn nghe nói, người cữu cữu là Trương Vinh Phương này có xuất thân thấp hèn, từ nhỏ tuy có thiên phú không tệ, nhưng thời gian tập võ quá muộn, làm trễ nải quá nhiều, hôm nay có thể đạt được cao phẩm đã là vô cùng khó có được.

Thế nhưng hiện tại xem ra… Đây không phải là cao phẩm gì cả, mà là Siêu Phẩm mới đúng! Tất cả mọi người bọn họ đều đã nhìn nhầm!

Trương Vinh Phương lại nhếch miệng mỉm cười.

"Tiểu Hoán Thanh, nào, nói cho cữu cữu nghe. Ngươi có muốn gặp ta không?" Ngón tay của hắn nhẹ nhàng xẹt qua trên gương mặt láng mịn của đứa trẻ.

Móng tay sắc bén lạnh như băng, coi như là dùng mặt trái để đụng chạm cũng làm cho sự sợ hãi trong lòng Tiểu Hoán Thanh dần dần càng ngày càng đậm, càng ngày càng cao.

"… Muốn." Tiểu Hoán Thanh cắn chặt răng, bỗng lộ ra một nụ cười chân thành: "Ta rất nhớ cữu cữu!"

"Thê sao? Vậy là tốt rồi." Trương Vinh Phương cũng lộ ra nụ cười chân thành tương tự.

Thời gian một năm, hắn đã tăng tất cả mọi thứ có thể tăng lên tới mức cực hạn.

Các loại võ học kỹ năng trên thanh thuộc tính đều lên đến cực hạn, còn dư lại cơ bản đều là điều kiện chưa đủ, không cách nào tăng lên được nữa.

Mà thuộc tính trị số sinh mệnh cũng rốt cuộc đột phá một nghìn.

Hắn của hôm nay cũng thực sự cảm thấy, mình có thể bắt đầu thử thành lập nên một bến cảng an toàn chân chính hoàn toàn chỉ thuộc về bản thân.

Chương 1461 - Khí cơ (4)

Đây cũng là mục tiêu ngay từ đầu của hắn, mục tiêu cuối cùng nhất.

Khoanh lại phạm vi thế lực.

Đây cũng là điều hắn định đứng ra làm.

Mượn chuyện thắt cổ Hải Long để bày ra thực lực thế lực, sau đó xác định rằng khu vực phủ Vu Sơn sẽ thực sự trở thành phạm vi thế lực của mình.

Mà không phải giống như trước đây, trốn trốn tránh tránh, mượn Nhạc sư phụ mới miễn cưỡng an ổn được.

Hiện tại hắn đã hoàn thành chuyện biên soạn đạo điển Nhân Tiên quan, cũng đã sửa soạn lại mấy lần, cũng mạnh mẽ kéo trở về lượng lớn huyết duệ, đã có thể thử thực sự tự lập môn hộ.

"Nghe nói các ngươi định rời đi?" Trương Vinh Phương lại hỏi lần nữa.

"Đúng vậy. Phụ thân được điều nhiệm đến Dung Châu, bọn ta cũng phải đi cùng." Tiểu Hoán Thanh thế mà lại cái gì cũng hiểu.

"Dung Châu à… cách nơi này cũng không xa lắm, chỉ có năm, sáu trăm dặm." Trương Vinh Phương nói.

"Vinh Phương tiên sinh, có phải sư thừa* Nhân Tiên quan?" Mạnh Hối ở một bên bỗng lên tiếng dò hỏi.

*Sư thừa là một tư tưởng nho giáo trong đó coi việc học tập chủ yếu là việc thừa hưởng các kiến thức của người thầy.

"Ngươi biết?" Trương Vinh Phương nhìn người này.

"Đương nhiên rồi, bọn ta và Nhân Tiên quan nước giếng không phạm nước sông, nhưng lại khinh thường tiên sinh, ta xin lỗi trước." Mạnh Hối ôm quyền cúi người hành lễ.

"Nghĩa Mạch các ngươi… cũng muốn đi?" Trương Vinh Phương lên tiếng hỏi.

Thật ra trong lòng hai bên Nhân Tiên quan và Nho giáo biết rõ sự tồn tại của đối phương, nhưng Nhân Tiên quan đóng cửa làm buôn bán, thành viên ẩn tu chiếm đa số.

Nghĩa Mạch Nho giáo càng là hoàn toàn ẩn giấu, thành viên xuất quỷ nhập thần, hai bên vẫn không có va chạm tiếp xúc gì.

“Đương nhiên. Người thừa kế bây giờ ở đâu, bọn ta liền ở đó. Người thừa kế có được sự thừa nhận chính là hy vọng của bọn ta trong tương lai.” Mạnh Hối trả lời.

“Tương lai sao?” Trương Vinh Phương bỗng nhiên có chút cụt hứng.

Đây là tỷ tỷ hi vọng được, cũng là nàng truy cầu đạt được.

Hắn véo nhẹ má của Trương Hoán Thanh.

“Rời khỏi nơi này cũng tốt, nơi này lắm thị phi, sau này cữu cữu sẽ thường xuyên đến thăm ngươi. Yên tâm đi.”

Tiểu Hoán Thanh: “Cảm ơn.” Thật ra tiểu tử này tuyệt đối không hề muốn cữu cữu đến thăm, nhưng cảm nhận được bàn tay to như gọng sắt đang đặt trên vai, tiểu tử này biết, mình mà không nói chuyện cho đàng hoàng thì xác định chắc chắn sẽ ăn đấm sắt tình yêu cho coi.

Nó đã nhìn ra từ ánh mắt của cữu cữu.

Vốn cho rằng cữu cữu chỉ là thiên tài cao phẩm phổ thông, lại không ngờ được đã đánh giá thực lực của cữu cữu quá thấp. Ngay cả Mạnh gia gia cũng bị lướt qua bên cạnh, không thể ngăn cản được.

Nói cách khác, nói không chừng cữu cữu còn mạnh hơn Mạnh gia gia là Siêu Phẩm!

Lúc này trong lòng Tiểu Hoán Thanh đã tính toán đại khái ra thực lực của cữu cữu. Trong lòng cũng càng thêm chấn động không ngớt, lại càng không dám lộn xộn.

“Vinh Phương, ngươi đã đến rồi à!?” Bỗng cửa viện lại truyền đến một giọng nói.

Trương Vinh Du bước vào trong viện cùng hai thị nữ. Khi nhìn thấy Trương Vinh Phương, trên mặt nàng lộ ra vẻ kinh ngạc lẫn vui mừng, vội vàng bước nhanh tới gần.

“Đã bao lâu rồi đệ không có tới hả?” Nàng vẫn giống như trước đây, dịu dàng xinh đẹp, giọng nói lo lắng giống như nước suối trong vắt, khiến người ta chỉ nghe âm sắc thôi đã có thiện cảm nhè nhẹ.

“Đúng là đã lâu không gặp.” Trương Vinh Phương gật đầu nói. Lúc này hắn đã biết được tình huống hiện giờ của tỷ tỷ thông qua mạng lưới tình báo của Nhân Tiên quan và Nghịch Thời hội.

Trương Vinh Du bây giờ đã mẫu bằng tử quý (mẹ vinh hiển nhờ con), thành nhân vật quan trọng trong Nghĩa Mạch Nho giáo. Không biết nàng làm như thế nào, bản thân thế mà còn giúp Nghĩa Mạch liên hệ với học cung.

Hôm nay toàn bộ Nho giáo, hình như cũng đang mưu đồ cái gì đó.

Ngay cả Đông Phương Mục, trước đó không lâu cũng rời khỏi Vu Sơn, có người nói muốn đi làm một chuyện quan trọng.

Đại nho, học cung, thất mạch, tất cả thế lực Nho giáo giống như trong vòng một đêm nhất tiếu mẫn ân cừu*, bắt đầu tiếp xúc nhiều lần.

*cười một tiếng xoá hết oán thù.

“Là tỷ làm sai chỗ nào rồi sao? Vì sao lâu như vậy đệ mới đến xem tỷ một lần?” Lúc này Trương Vinh Du dịu dàng hỏi.

Hiện giờ nàng sự nghiệp thuận lợi, thành công dung nhập vào gia tộc đại quý tộc người Linh, giúp phu quân tiến lên cao hơn, mà sau khi hoàn thành chuyện lớn lần này, nàng cũng sắp nước lên thì thuyền lên.

Cho dù có hơi chọc phải một ít kẻ địch khác cũng không quan trọng, so với cái mình đạt được và thu hoạch, chút giá ấy không coi vào đâu.

“Chỉ là sắp phải ra ngoài làm việc, trước khi đi đến gặp một mặt thôi.” Trương Vinh Phương mỉm cười, không có trả lời.

Lúc này, Nghịch Thời hội dự định chân chính mở màn, lấy đi một thứ từ Tây tông.

Chương 1462 - Khí cơ (5)

Mà hắn, cũng dự định cùng tính sổ với đám Tây tông, đại quý tộc người Linh… chính thức xác lập địa bàn phạm vi thế lực của Nhân Tiên quan.

Lúc này khác với lúc trước, cái hắn muốn là toàn bộ Vu Sơn, bao gồm cả các địa bàn thế lực xung quanh đều chỉ có một thanh âm.

"Ngươi cũng muốn rời đi sao?" Trương Vinh Du than thở: "Chúng ta ở Vu Sơn lâu như vậy, thật ra ít nhiều có chút cảm tình. Lần này đi rồi cũng không biết bao lâu mới có thể trở về được?"

"Sẽ có cơ hội." Trương Vinh Phương nói: "Ta còn sẽ ở lại chỗ này."

"Thật hả? Vậy thì tốt quá." Trương Vinh Du mỉm cười: "Vậy thì chúng ta giao hẹn đi, tìm một ngày cùng nhau trở về ở lại đây. Được không?"

Nàng duỗi ngón tay ra.

"Đương nhiên là được." Trương Vinh Phương mỉm cười, cũng duỗi ngón tay nghéo tay với nàng.

Trương Vinh Du dọn nhà cũng bởi vì loạn quân Nghĩa Minh hành động xung quanh phủ Vu Sơn nhiều lần, quan hệ giữa thất mạch và Nghĩa Minh cấp tốc giảm xuống, có thể sẽ phải động thủ. Thế nên mạch chủ phân phó xuống dưới, vì để lẩn tránh nguy hiểm không thể không rời đi.

Nàng không biết rằng nguyên nhân căn bản là lần trước Nghịch Thời hội thắt cổ một Linh Tướng, một sơn trưởng của học cung, dẫn đến thế lực đại quý tộc người Linh và hoàng tộc Thần Tướng tổn thất cực lớn.

Hôm nay song phương như nước với lửa, mắt thấy rốt cuộc nắm lấy cơ hội, muốn chân chính đánh một trận.

Thất mạch và học cung giao hảo với nhau, hôm nay vì bày tỏ thành ý, chính thức gia nhập vào trận doanh của học cung, cùng chống chọi với áp lực của Nghịch Thời hội sắp đến.

Trương Vinh Phương tùy ý tán gẫu với tỷ tỷ một vài vấn đề, bỗng cảm thấy hình như không trở về trước kia được nữa.

Nói nói, hai người chầm chậm im lặng đi.

“Lần này qua đây, đệ cho tỷ vật này.” Trương Vinh Phương lấy ra một chiếc ngọc bội màu đen, đưa cho Trương Vinh Du.

“Tỷ cũng có thứ cho đệ.” Trương Vinh Du hơi sững sờ, lấy ra một hòn đá nhỏ bất quy tắc màu xám trắng từ trong tay áo, trên hòn đá khắc một chữ phồn thể tương đối phức tạp.

Đó là chữ Nghĩa.

“Nhất định phải nhớ kỹ mang theo người, đây chính là thứ tỷ vất vả lắm mới cầu tới. Nó có thể bảo vệ cho đệ một mạng sống tại thời khắc mấu chốt!” Trương Vinh Du nghiêm túc dặn dò, đưa hòn đá nhỏ qua.

“Cái của đệ cũng thế, nhất định phải cẩn thận mang theo, chớ làm mất. Vận khí tốt, nó có thể bảo vệ cho tỷ một cái mạng ở thời điểm mấu chốt.” Trương Vinh Phương cũng nghiêm túc nói.

Hai người đưa đồ cho nhau, không hẹn mà cùng nhìn đối phương.

“Tỷ. Hi vọng tỷ sẽ không hối hận.” Trương Vinh Phương nói. Hắn có dự cảm, hành động của Nghịch Thời hội lúc này có thể sẽ liên lụy đến bên tỷ tỷ. Thế nên, trong chiếc ngọc bội này có chứa một giọt máu của hắn, có thể làm cho tất cả huyết duệ tránh khỏi vị trí của ngọc bội.

“Bất kể như thế nào, đây là điều ta hi vọng. Ta cũng vậy, Hoán Thanh cũng thế, tương lai đều sẽ không hối hận!” Trương Vinh Du nghiêm túc trả lời. Lúc này mạch chủ của thất mạch liên thủ với học cung xuất thủ, Thất Quân Tử kiếm đồng thời xuất hiện, mà tín vật này chính là vật bảo vệ mà có thể tránh khỏi thế công của Quân Tử kiếm.

Trương Vinh Phương nhìn nàng một cái thật sâu, xoay người rời khỏi.

Nhìn bóng lưng rời đi của đệ đệ, nụ cười trên mặt Trương Vinh Du cũng chầm chậm nhạt đi.

“Hắn đúng là lớn rồi mà.”

“Ngư phu nhân, đệ đệ của ngươi…” Mạnh Hối ở một bên nói khẽ: “Hắn hẳn là xuất thân từ Nhân Tiên quan. Nhân Tiên quan, lúc này rất có thể cũng sẽ tham dự hành động.”

“Đúng vậy.” Trương Vinh Du khẽ gật đầu: “Ta đã đoán được từ rất sớm rồi, nhưng ta có thể làm được gì chứ?”

Lần xung đột này nhất định là ngắn ngủi mà toàn diện.

Điều duy nhất nàng có thể làm, chính là vì đệ đệ cầu được một tín vật miễn dịch kiếm thế.

Để tránh khỏi bỏ mạng trong chém giết ở phạm vi lớn.

Không hơn.

“Nên xuất phát rồi, phu nhân, trong mười ngày phải mang theo người thừa kế tới địa điểm.” Một thị nữ sau lưng Trương Vinh Du bỗng nhiên mở miệng nói.

“Ừ, ta hiểu.” Trương Vinh Du gật đầu.

Giữa tháng 6 năm 1190.

Mười sáu nhà đại quý tộc người Linh tuyên bố thành lập Liệp hợp Nguyên Lão viện, đồng thời bắt tay với ba học cung lớn, Tây tông và phân bộ Quân Phụng Linh để bắt đầu một cuộc càn quét toàn diện nhằm vào tổ chức phản quân Nghĩa Minh đã độc hại cả nước nhiều năm.

Trong vòng nửa tháng, Nguyên Lão viện đã sử dụng chiến thuật dùng các các cao thủ tinh nhuệ chém đầu tập kích, tấn công liên tục, phá hủy hơn mười cứ điểm chi nhánh tên là Tinh Bộ của Nghĩa Minh, Nghịch Thời hội.

Sau khi Nghịch Thời hội bị tấn công, đầu tiên liền tổ chức phản kích, hai bên bắt đầu xung đột quy mô lớn tại 39 cứ điểm Tinh Bộ còn lại của Nghịch Thời hội.

Chương 1463 - Khí cơ (6)

Ngày 26, Minh Ngô Sơn.

Ở giữa biển cây rậm rạp ban đầu, một lối đi to lớn bị phân ra một cách mạnh mẽ.

Lẽ ra lối đi chỉ toàn những gốc cây và bụi rậm rậm rạp, nhưng lúc này chúng đều bị ngọn lửa lớn thiêu rụi thành một mảnh cháy đen.

Vẫn còn tàn tích của những tia lửa bốc lên khói dày đặc ở rìa lối đi.

Nơi đây vừa mới trải qua một trận đại chiến chém giết, trong đống đổ nát có thể nhìn thấy thi cốt, vũ khí và quần áo mơ hồ.

Lấy lối đi này làm đường ranh giới, bên trái là Minh Ngô Sơn núi non trùng điệp, trên núi cứ cách một đoạn sẽ có những quân kỳ màu đen cao cao dựng đứng tung bay trong gió.

Trong rừng, dưới chân núi, trên sườn núi đều có binh sĩ mặc áo giáp không hoàn chỉnh màu đen kết thành từng đội đi tuần tra.

Thi thoảng, có bóng dáng cao thủ vụt hiện rồi chợt xuyên qua rừng cây, đưa tin chấp hành nhiệm vụ.

Lúc này, trên đỉnh Minh Ngô Sơn, trong một hang động khổng lồ, giữa một sảnh đá được sắp xếp đèn tường chiếu sáng đơn giản.

Đây là tổng cứ điểm Tinh Bộ Minh Ngô Sơn của Nghịch Thời hội, được canh phòng nghiêm ngặt xung quanh.

Nhưng trong nơi gọi là tổng cứ điểm đó, lúc này chỉ có mấy người hoặc đứng hoặc ngồi thưa thớt, rải rác ở các ngóc ngách.

Tinh Bộ ban đầu chỉ là cứ điểm tạm thời để thực hiện các nhiệm vụ bí mật của Nghịch Thời hội ở các nơi trên khắp cả nước.

Nhưng bây giờ, do tạm thời điều động nhân sự, nó đã trở thành một pháo đài quân sự tạm thời.

Sảnh đá này hiện đã trở thành nơi nghỉ ngơi của các cao thủ đỉnh cấp của Nghịch Thời hội. Những tướng lĩnh thực sự chịu trách nhiệm chỉ huy bài binh bố trận không có ở đây. Mà nghỉ ngơi trong một hang đá khác.

“Người của đối phương càng ngày càng nhiều.”

Trong sảnh đá, giữa ánh sáng lờ mờ, một giọng nữ lạnh lùng bỗng nhiên vang lên.

“Thiên Bằng tiền bối, nghe nói Áo Đô Na cũng đến.”

“Không phải nàng đã bị Nhạc Đức Văn đánh chết rồi à?” Thiên Bằng Liệp Hổ ngồi ở vị trí trong cùng, vẻ mặt chán chường, hai tay vuốt vuốt với mấy cục đá đen bất quy tắc.

“Vừa mới khôi phục lại. Đánh không lại Nhạc Đức Văn liền đến chỗ chúng ta trút giận hả?” Nữ tử nói.

“Hiện tại đối mặt với cao thủ càng ngày càng nhiều. Mấy người ít ỏi chúng ta sắp đánh không lại rồi, chi viện của tổng hội còn chưa đến sao?” Một nam tử khác lạnh giọng nói.

Cực Cảnh là như vậy, một khi bước vào Cực Cảnh, dao động cảm xúc cá nhân cũng sẽ xuất hiện biến hóa mức độ lớn. Phần lớn sẽ có dấu hiệu trở nên lạnh lùng quái gở.

“Tổng hội sẽ không đến chi viện.” Liệp Hổ quay đầu nhìn những người còn lại, trên mặt một hai người đều có biểu hiện như cả nhà chết sạch, nhất thời cảm thấy càng thêm buồn bực.

Cho nên hắn ta không thích ở lại tổng bộ, mỗi ngày nhìn mấy khuôn mặt chết bầm này lúc ẩn lúc hiện trước mặt, dù tâm trạng vui vẻ đến đâu cũng sẽ trở nên tồi tệ. Thế này thì ai mà chịu nổi.

Lâu ngày chắc chắn sẽ mắc bệnh tâm thần mất.

“Không chi viện? Đó là vì kéo dài thời gian thôi.” Có người kinh ngạc nói: “Vậy khi nào chúng ta rút lui?”

“Không rút lui.” Liệp Hổ trả lời.

“Nhưng chúng ta đánh không lại. Chỉ có mấy người chúng ta đối đầu với bao nhiêu người? Chu Phong Vũ Liệt tướng quân Phụng Linh, Nghĩa Quân Tử kiếm Nho giáo Nghĩa Mạch, sơn

trưởng Nhạc Xung Hằng Cô Vụ học cung, sơn trưởng Trang Thành Minh Đức học cung, Linh Tướng Thiên Tượng."

Một nam tử nói.

"Hai Đại Tông Sư Nho giáo, một Tông Sư Tuyết Hồng các, một Linh Tướng, cộng thêm Thần Tướng Áo Đô Na. Ta nghĩ chúng ta sắp không xong rồi."

"Đừng sợ. Duyên phận đã cho chúng ta gặp nhau. Vẫn còn có người… Còn có…" Liệp Hổ nghĩ đến Nhân Tiên quan sắp đến trợ giúp.

Thực lực bản thân Nhân Tiên quan chủ quả thật không tệ, hẳn là có thể gánh được một Linh Tướng.

Nhưng không biết thực lực của cao thủ đạo cơ đời thứ nhất trong Nhân Tiên quan đến đây rốt cuộc ra sao, liệu có thể bù đắp khoảng cách thực lực chênh lệch giữa hai bên hay không.

Hắn cẩn thận suy nghĩ, nhớ mang máng hình như Nhân Tiên quan trước đó có đạo nhân đột phá Tông Sư.

Thực lực Huyết Tiên Tông Sư của Nhân Tiên quan mạnh hơn rất nhiều so với các Tông Sư bình thường. Nhưng có thể đánh bại Bái Thần Tông Sư hay không, phải đánh thử mới biết.

Nghĩ đến đây, hắn ta không khỏi từ từ thất thần.

Những người còn lại nghe được hắn ta nói cái gì đó nữa, nhưng sau đó đã không còn bóng dáng.

Liền biết ngay là tên này lại thất thần. Có lòng muốn hỏi, nhưng hắn ta biến mất một thời gian hơi dài nên mấy người liền quên muốn hỏi cái gì.

"Chuyện này không phải vốn là do những quý tộc người Linh kia vây quét Nhân Tiên quan mà ra à? Tính toán cẩn thận thì chúng ta mới là người bị liên lụy." Nữ tử ban đầu lên tiếng.

"Vậy những người Nhân Tiên quan kia không đến hả? Chúng ta vì bọn họ mà ở chỗ này liều sống liều chết, nhưng bọn họ là chính chủ lại không chịu ra mặt?" Nữ tử bất mãn nói.

Chương 1464 - Khí cơ (7)

Vừa nói ra lời này, lập tức trên mặt mấy người đều lộ ra vẻ bất mãn.

“Ngươi nói rất có lý, theo những gì ngươi nói vừa nãy đúng là do bọn họ gây ra. Cho nên…” Một nam nhân đồng ý nói.

Oành!

Bỗng nhiên bên ngoài truyền đến một tiếng nổ vang.

“Lại bắt đầu rồi.” Mấy người trong sảnh đá dồn dập đưa mắt nhìn về phía ngoài sơn động.

“Lần này số lượng pháo kích lại tăng lên nhiều hơn.” Một người nhẹ giọng nói.

“Số lượng cao thủ của đối phương đã vượt qua chúng ta. Có đánh không?” Nữ tử lạnh lùng hỏi, đồng thời nhìn về phía Thiên Bằng Liệp Hổ.

“Đánh.” Liệp Hổ bình tĩnh nói: “Tổng hội bên kia đã bắt đầu hành động, chúng ta bên này cứ làm theo kế hoạch.”

Hắn ta đứng dậy, nhìn xung quanh.

“Sợ chết không?”

“Sợ.”

“Rất sợ.”

“Hơi hơi.”

“Vậy đi theo sau ta.”

Ánh mắt hắn ta nhìn tia nắng mặt trời chiếu xuống bên ngoài động, thân hình chợt lóe, rất nhanh liền xuất hiện ở cửa động.

Bên ngoài động, từng hảo thủ của Nghĩa Minh, Nghịch Thời hội đang dồn dập tập hợp từ khắp mọi nơi.

Bên ngoài tiếng pháo nổ liên tục, nhưng trên gương mặt những người có mặt ở đây không hề tỏ ra sợ hãi.

Như thể tiếng nổ vang kia không liên quan gì đến họ.

Tổng cộng hơn một trăm người ở đây, ngoại trừ bốn người ở sảnh đá, những người còn lại đều là cao thủ Tông Sư trở xuống, Siêu Phẩm cũng không nhiều.

Minh Ngô Sơn chỉ là một Tinh Bộ đơn độc, bây giờ phần lớn lực lượng của Nghịch Thời hội đều tập trung ở Đại Đô bên kia.

Chỉ có một lực lượng nhỏ tập trung ở đây.

“Thiên Bằng đại nhân, không biết ngài có phái người đi thông báo cho Vu Sơn bên kia chưa?” Tây Môn Vũ, chủ tướng phụ trách thống lĩnh quân Nghịch Thời hội, từng là tướng lĩnh Linh quân Tuyết Hồng các, biết tình hình bây giờ có bao nhiêu phiền phức.

Dưới tình hình thế lực quân sự đối đầu, lúc đầu Nghịch Thời hội đã ở thế yếu, bây giờ cũng đang lợi dụng mức độ phức tạp của địa hình để tạm thời ngăn địch.

Nếu phương diện cao thủ không ổn, chỉ sợ sau này sẽ xuất hiện nhiều tình huống phiền toái hơn.

“Đã thông báo.” Liệp Hổ trả lời.”Bọn họ còn chưa đến.”

“Ta nghĩ không phải chưa đến, mà là căn bản không dám đến?” Có người âm dương quái khí nói.

“Mấy ngày trước, chúng ta đã phái người đi chặn giết người thừa kế Quân Tử kiếm Nghĩa Mạch, cũng bị đối phương cản lại. Rốt cuộc bọn họ là người của phe nào?”

“Đừng nghĩ nữa. Đã đến lúc phải đánh rồi.” Sắc mặt Liệp Hổ bình tĩnh, trước tiên nhìn xuống ngọn núi đối diện.

Lúc này, ở phía đối diện lối đi cháy đen, giữa rừng cây rộng lớn dưới chân núi, đã được mở ra rất nhiều khoảng đất trống để xây dựng tháp canh cho doanh địa của Linh quân.

Giữa những doanh địa này thỉnh thoảng bùng lên từng tia lửa đỏ, sau đó là những tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Đó là pháo kích.

Cùng lúc với tất cả các tiếng nổ vang dội, nhiều cây cối, hòn đá nát vụn không ngừng bắn tung toé lên núi.

Quân sự phòng ngự Nghĩa Minh vừa mới xây dựng xong, lúc này chỉ còn lại những bộ phận tàn dư rời rạc tả tơi.

Rất đông quân sĩ ở hàng trước dồn dập nằm rạp người xuống, dựa vào khe núi đã đào sẵn để tránh đạn pháo.

Trong trận địa lửa đạn dưới chân núi.

Một nữ tử tóc đen với vẻ mặt lạnh lùng, lông mày như kiếm sắc, mặc một bộ áo giáp bó sát thuần trắng, cầm một cây chiến kích hình trăng lưỡi liềm dài hơn ba mét.

Ngẩng đầu, đôi mắt nữ tử bỗng nhiên chuyển sang màu bạc, đối diện với Thiên Bằng Liệp Hổ đang từ trên núi nhìn xuống.

“Dựa vào nơi hiểm yếu để chống cự, không biết sống chết!”

“Áo Đô Na đại nhân, các phương vị thế lực trong quân đội còn lại đã sắp xếp xong.” Một phó tướng phía sau trầm giọng nói.

“Nghĩa Quân Tử Kiếm, sơn trưởng Nhạc Xung Hằng Cô Vụ học cung, sơn trưởng Trang Thành Minh Đức học cung đều đã bước vào vị trí trận pháp của mình.” Thiên Tượng ở phía sau lúc này mang theo vẻ sùng bái nói.

“Chu Phong Vũ đâu? Để cho Thập Nhị Ngân Lân của hắn ta tản ra bốn phía.” Áo Đô Na lạnh như băng nói.

Kể từ khi bị Nhạc Đức Văn chính diện giết chết, trong lòng nàng vẫn luôn chất chứa uất ức.

Mà lần này tự mình ra ngoài ra tay, một mặt là do ái tướng Thiên Tượng bị giết một lần. Mặt khác, đó là để giải tỏa nỗi uất ức trong lòng.

Nhưng không ngờ lại gặp Thiên Bằng Nghịch Thời hội ở đây.

“Nghe danh Thiên Bằng đã lâu, nghe nói một thân có năng lực chống lại nhiều vị Linh Tướng, hôm nay ta sẽ tự mình đến lĩnh giáo.” Áo Đô Na lạnh lùng nói.

Lúc này, ánh mắt của nàng khóa chặt vào Liệp Hổ xa xa.

Hai người đồng thời bất động, cách nhau mấy trăm mét, mơ hồ có khí cơ đan xen vào nhau, đã bắt đầu tìm kiếm sơ hở của đối phương.

Thấy vậy, Liệt tướng Chu Phong Vũ sau lưng cũng nhíu mày lại, phất tay tuyên bố quân lệnh.

Tùng tùng tùng!

Lập tức tiếng trống trận nặng nề, rung động không ngừng vang lên.

Chương 1465 - Khí cơ (8)

Nơi hai đội quân đối đầu, hai bên lối đi giống như đường ranh giới, các quân sĩ một đen một trắng bắt đầu chậm rãi đến gần.

Linh quân dựng lên một tấm khiên lớn, dùng cung nỏ ném bắn ra từ những khe hở.

Quân Nghĩa Minh dựa vào số lượng đông đảo, dùng những tấm ván gỗ khổng lồ che ở phía trên, di chuyển chậm chạp như mai rùa.

Thời gian chậm rãi trôi qua theo tiếng trống trận không dứt của hai bên, khoảng cách giữa hai quân càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Oành!

Cuối cùng, khi còn cách ba mươi, bốn mươi mét, hai bên đều vứt bỏ tất cả các tấm khiên, hai tay cầm lấy trường thương đao thuẫn, lao về phía nhau trong tiếng gào thét.

Tiếng súng nổ như đậu rán vang lên từng trận, Nghĩa Quân như gặt lúa mì ào ào ngã xuống.

Ngay từ đầu, Nghĩa Minh đã rơi vào thế bất lợi. Linh quân dùng các chiến thuật đều đâu vào đấy thu hoạch vô số tính mạng.

Từ trên cao nhìn xuống, Linh quân mặc áo giáp trắng giống như một tảng đá ngầm bị dòng nước đen cọ rửa, lù lù bất động, không ngừng bào mòn dòng lũ, phân tán, suy yếu và ngăn cản nó.

Quân Phụng Linh chỉ với ba ngàn người trong nháy mắt đã thể hiện những tố chất quân sự cực kỳ khủng bố.

Lần lượt các cao thủ võ đạo Nghịch Thời hội cũng thấy tình thế lúc này không ổn, nhảy vọt ra từ phía sau lưng Nghĩa Quân, ra tay tham gia trận chiến.

Cùng lúc đó, nhiều tướng lĩnh của Linh quân cũng dồn dập đứng lên ra tay.

Cao thủ đấu với cao thủ từng đôi chém giết. Nhưng đáng tiếc, Linh quân vẫn chiếm ưu thế về số lượng cao thủ hơn.

Trên Minh Ngô Sơn.

Tây Môn Vũ thống lĩnh quân Nghịch Thời hội khó chịu ra mặt, ánh mắt nhìn về phía Định Hải Thần Châm Thiên Bằng Liệp Hổ lần này.

“Thiên Bằng đại nhân, Nghịch Thời hội cũng nên ra tay rồi đúng không? Thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, cho dù số người của chúng ta gấp ba lần đối phương nhưng rất khó có thể chiến thắng. Lòng quân nhất định phải nhìn thấy hi vọng rõ ràng mới có thể không tán loạn!”

Sắc mặt Liệp Hổ sầu khổ.

“Ta biết. Mọi người tùy theo tình huống, nếu thua thì tự mình tìm đường chạy trốn đi.”

“Tiền bối! Nếu ngay từ đầu đã biết không đủ cao thủ, tại sao chúng ta phải ở chỗ này giằng co?” Tây Môn Vũ bực tức nói: “Đây là đem tính mạng của rất nhiều huynh đệ ra làm trò đùa à?”

“Tình thế bắt buộc, không thể làm gì khác.” Liệp Hổ lắc đầu. Ánh mắt hắn nhìn xuống núi.

“Chư vị, bắt đầu thôi. Ta tìm Áo Đô Na, các ngươi phân tán đối phó với các Bái Thần còn lại.”

“Vâng!”

Ba vị Cực Cảnh Tông Sư phía sau lần lượt rút vũ khí từ thắt lưng và trên lưng ra.

Xoạt!

Bốn người một trước một sau đồng thời lướt đi giống như bốn đường kẻ màu xám, lao thẳng đến chiến trường.

*

*

*

Trong doanh trại quân đội dưới chân núi.

Áo Đô Na vẫn đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích. Vào khoảnh khắc bốn người Liệp Hổ đồng thời di chuyển thân thể, đôi mắt đẹp của nàng bỗng nhiên cong lên, nở nụ cười.

“Đến rồi! Để ta xem thử Thiên Bằng Nghịch Thời hội rốt cuộc có tư cách lấy cái tên này hay không.”

Bàn tay trắng nõn của nàng giơ lên, cây chiến kích tạo ra một vòng cung sắc bén giữa không trung.

Vụt một cái, người đã biến mất tại chỗ.

Chu Phong Vũ ngẩng đầu, nhìn chiến trường xa xa, tiếng trống trận ầm ầm như sấm, tiếng chém giết, tiếng kêu thảm thiết, tiếng gầm thét và binh khí va chạm lẫn lộn vào nhau, có ánh lửa đốt cháy cây cối, khói mới dày đặc dần dần bốc lên.

Tiếng chém giết như thủy triều, từng đợt từng đợt nối tiếp nhau.

Phe thuộc Nghịch Thời hội đang trở nên bất lợi một cách toàn diện.

“Tiếp theo bắt đầu trận pháp đi, Thiên Tượng đại sư.”

Hắn nhìn Thiên Tượng đang đứng thẳng bên cạnh.

Thiên Tượng hít một hơi thật sâu, kể từ khi bị Nghịch Thời hội chặn giết chết lần trước, hắn ta vẫn không ngừng hồi tưởng lại cảnh tượng khủng khiếp khi đó.

Chung Thức mạnh mẽ mà hắn ta vẫn luôn kiêu ngạo, thậm chí Đại Hàng Thần cũng không thể chống đỡ được bao lâu trước mặt ba tên biến thái đó.

Chỉ một lần gặp gỡ, mọi thứ liền kết thúc.

“Được.” Thiên Tượng lấy lại tinh thần, lấy cờ lệnh cài bên hông ra, tiếp nhận đồ châm lửa, đi lên châm lửa.

“Nhanh chóng kết thúc nơi này, đi hỗ trợ những nơi còn lại.” Thiên Tượng trầm giọng nói: “Lần này, ta muốn những kẻ Nghịch Thời hội này chết không có chỗ chôn thân!”

Xì.

Bản thân cờ lệnh là kết cấu pháo hoa, lúc này phần trên được nhen lửa, phát ra tia lửa.

Thiên Tượng chỉ nó lên trời, đang định hét lên ra lệnh.

Bỗng nhiên sau lưng hắn nổi da gà, lập tức quay đầu nhìn về cánh rừng bao la phía sau.

Sâu trong tầng tầng lớp lớp núi rừng.

Có một ánh mắt như gai nhọn xuyên qua mọi thứ, rơi vào sau lưng hắn ta.

“Cái gì vậy?” Đôi mắt Thiên Tượng bỗng nhiên hóa thành màu bạc, thị lực lập tức tăng lên mức độ lớn.

Chỉ thấy nơi núi rừng xa xa, có một bóng dáng cao lớn mặc trường bào đỏ sậm, đang quan sát nơi này từ xa.

Chương 1466 - Khí cơ (9)

Xì!

Pháo hoa bay vút lên trời, oành một tiếng nổ tung.

Cùng lúc đó, bóng người trong tầm mắt Thiên Tượng bỗng nhiên biến mất, giống như chưa từng xuất hiện.

Oành!!!

Lúc này, đồng thời cũng có tiếng pháo nổ rền vang ngay phía trước.

Ánh sáng đỏ của pháo hoa lóe lên khiến khuôn mặt của tất cả những người ở đây đều đỏ rực.

Thiên Tượng cẩn thận nhìn lại phía sau, sau khi xác định không phát hiện người vừa rồi, trong lòng lúc này mới thấy yên tĩnh lại.

Hắn ta quay đầu nhìn về phương xa ở phía trước, nơi đó từng mảnh cây cối, lúa mì đều bị bẻ gãy, ngã rạp xuống, tiếng kim loại va chạm như sấm không ngừng vang vọng lại, đây là dư âm của cuộc đánh nhau giữa Áo Đô Na đại nhân và Thiên Bằng.

Hai người cuối cùng chính thức triền đấu.

“Không có Thiên Bằng ám sát, tập kích bất ngờ, những người Nghịch Thời hội còn lại chẳng có gì đáng ngại.” Hắn ta trầm giọng nói.

“Nói vậy, Thần Tướng Áo Đô Na đại nhân đã đi thật rồi?” Một giọng nam vang lên sau lưng hắn ta.

Thiên Tượng bỗng nhiên giật mình, vọt tới phía trước kéo dài khoảng cách, sau đó mới quay lại nửa chừng, nhìn lại phía sau.

Chẳng biết lúc nào bỗng nhiên có một người đứng phía sau.

Người này mặc một đạo bào huyết sắc, trên đầu đội một chiếc mũ màu đỏ, sắc mặt trắng nõn, hai mắt giống như vòng xoáy đỏ như máu, sâu thẳm hơi đen.

Lúc này Chu Phong Vũ là Liệt Tướng cũng phát hiện ra không ổn, tuy chậm hơn Thiên Tượng một tí, nhưng thực lực hắn ta cũng đường đường là Đại Tông Sư. Có thể tham gia chiến dịch cục bộ khá quan trọng này cũng là bởi vì hắn ta là người cẩn thận, có kinh nghiệm nhiều lần phối hợp vây quét các cường giả đứng đầu.

Thấy điều bất thường, hắn ta cũng nhanh chóng tránh ra, kéo dài khoảng cách, tỏ vẻ cảnh giác.

Giữa tiếng soàn soạt, các cao thủ xung quanh cực kỳ hoảng sợ, dồn dập tản ra.

Họng súng, binh khí đều đồng loạt nhắm vào Trương Vinh Phương ở trung tâm.

“Ngươi là ai? Làm sao vào được đây?”

Chu Phong Vũ lạnh lùng nói, nơi này là trung tâm nội địa của quân Phụng Linh, đối phương có thể dễ như trở bàn tay đi vào nơi này, rõ ràng không phải người bình thường.

Hắn ta và Thập Nhị Ngân Lân phó tướng phía sau đều hơi thay đổi sắc mặt, không tự chủ dồn dập tản ra, tạo thành một đội hình giống như bông hoa. Bao vây Trương Vinh Phương ở giữa.

Một tia áp bức như có như không liên hợp từ trên người bọn họ, hòa làm một thể, khuếch tán về phía Trương Vinh Phương.

“Ta chỉ thấy không có ai chú ý đến ta nên mới tiến vào.” Trương Vinh Phương nhìn chung quanh, chung quanh rậm rạp chằng chịt nòng súng mũi đao, đối với hắn mà nói tựa như không có bất kỳ lực uy hiếp nào.

“Giống như… thế này…”

Trong chốc lát, thân hình Trương Vinh Phương dần dần mờ đi rồi biến mất.

Một hư ảnh màu đỏ giống như tia chớp, trong nháy mắt xuyên qua cơ thể của tất cả Thập Nhị Ngân Lân phó tướng.

Phụt phụt phụt phụt phụt.

Âm thanh đâm thủng máu thịt liên tục không ngừng vang lên cùng với tiếng súng nổ tung xung quanh.

“Quá nhanh!!!”

Chu Phong Vũ và Thiên Tượng đồng thời kinh hãi, hai người đồng loạt triển khai thân pháp đuổi theo. Nhưng căn bản chênh lệch tốc độ với đối phương quá lớn.

Chu Phong Vũ thực lực yếu hơn, thậm chí còn không đuổi kịp tàn ảnh, chỉ có thể thể trơ mắt nhìn Thập Nhị Ngân Lân lần lượt bị đâm xuyên qua ngực như xiên thịt, từng người từng người ngã xuống đất không dậy nổi.

Chung quanh một mảnh xôn xao.

Một vị tướng quân tinh nhuệ của quân Phụng Linh rống lớn một tiếng, ra lệnh thay đổi đội hình, dồn dập lấy những chiếc bình nhỏ màu trắng từ trong ngực ra, mạnh mẽ ném lên trời.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Toàn bộ bình nhỏ nổ tung giữa không trung, hóa thành từng mảng bột phấn màu trắng xám lớn, rơi lả tả xuống.

“Chấn!”

Một người ném một cây châm lửa ra.

Giống như giọt nước nhỏ vào chảo rán, bột phấn trong không khí bỗng nhiên bùng cháy.

Ầm ầm!!!

Một vòng quầng sáng lấy cây châm lửa làm trung tâm, bùng nổ dữ dội ra bốn phía, lan rộng ra xa.

Trong nháy mắt này, tất cả quân Phụng Linh giống như đã chuẩn bị sẵn, tất cả đều dùng khiên tay che đầu và mặt, ngồi xổm xuống.

Quầng sáng nổ tung bất ngờ xẹt qua cơ thể Trương Vinh Phương với tốc độ ánh sáng. Sau đó, hắn ngạc nhiên khi phát hiện tốc độ của mình thế mà chậm lại một chút. Chậm hơn ít nhất 20%.

“Đây là thủ đoạn gì, hình như có chút giống uy áp của Thần Phật?”

Hắn nhẹ nhàng đáp xuống đất, bỗng nhiên tránh được đòn tấn công của một người bên cạnh.

Ở đây, người duy nhất có thể theo kịp tốc độ của hắn chỉ có một mình Thiên Tượng.

Là một Linh Tướng, Thiên Tượng cũng là cao thủ đỉnh cấp duy nhất không sợ chết, có can đảm lao về phía trước.

“Là ngươi?” Hắn ta nghiến răng nghiến lợi, nhận ra thân phận của Trương Vinh Phương: “Lần trước, Nghịch Thời hội đã nhục nhã ta. Lần này, ngươi tự chui đầu vào lưới, cho là mình có thể trốn thoát sao?”

Chương 1467 - Khí cơ (10)

Lúc này hắn ta dốc toàn lực thi triển tất cả võ học Tây Tông, với sức mạnh và cường độ thân thể tăng phúc của Linh Tướng, căn bản chỉ có thể tấn công chứ không thể phòng thủ, chiêu nào chiêu nấy không tránh khỏi chỗ hiểm của Trương Vinh Phương.

Động tác của hai người gần như biến thành tàn ảnh, người chung quanh không đến Siêu Phẩm thậm chí nhìn không rõ.

Nhưng điều khiến Thiên Tượng gần như hộc máu là bất kể hắn ra chiêu như thế nào, cho dù là trạng thái cực hạn hay năng lực phá giới hạn, đều giống như đối phương đã sớm đoán trước được, hoàn toàn không thể nào chạm đến.

Cảm giác này giống như đối mặt với Cực Cảnh Đại Tông Sư!

"Nhân Tiên quan chủ! Có gan thì đối đầu chính diện với ta! Chạy trốn khắp nơi như là chuột nhắt!"

Lúc này, toàn thân Thiên Tượng che kín hoa văn màu đỏ, da thịt cũng đã biến thành hơi đen, đây là trạng thái cực hạn tiến vào Tây tông Tu La và Dạ Xoa.

Hai trạng thái cực hạn này có thể tăng tốc độ di chuyển và sức mạnh bùng nổ trên diện rộng.

Nhưng ngay cả như vậy…

Xoạt một cái, Thiên Tượng một lần nữa ra tay thất bại, bàn tay xuyên qua tàn ảnh của đối phương.

Và cái giá phải trả cho sự thất bại này là một nhóm người xung quanh ào ào ôm cổ họng, ngã xuống trong vũng máu.

Một tay Trương Vinh Phương buông thõng xuống, thân hình giống như ảo ảnh, không ngừng chạy đi chạy lại quanh khu vực trung tâm của quân Phụng Linh.

Đi đến đâu thì từng đội người ngựa bị chạm vào thì phải chết, đụng trúng nhất định bị thương.

Chỉ trong mười giây ngắn ngủi, hơn bốn mươi người đã chết trong tay hắn.

“Tên này, rốt cuộc xảy ra cái quái gì vậy?” Chu Phong Vũ là chủ tướng, sắc mặt nghiêm túc nhìn Thiên Tượng vẫn đang đuổi sát theo sau.

“Đã dùng Địa Mẫu tế tự trận áp chế tốc độ rồi, sao vẫn có thể nhanh như vậy?”

Hắn ta đuổi không kịp thì thôi, nhưng Thiên Tượng cũng đuổi không kịp, chuyện này không bình thường tí nào.

“Không thể để cho hắn tiếp tục giết người nữa!” Lúc này, Thiên Tượng đã uất ức ôm một bụng lửa.

Hắn ta đánh không lại lão đại của Nghịch Thời hội cũng không sao, nhưng bây giờ ngay cả Nhân Tiên quan chủ cũng có thể đùa nghịch hắn ta?

“Chung Thức!”

Trong nháy mắt, Thiên Tượng hít sâu một hơi, toàn thân tỏa ra ánh sáng màu bạc óng ánh, hắn ta đứng tại chỗ, không đuổi theo nữa, mà từng khóa văn phức tạp đặc biệt trên người từ chỗ sâu trong da thịt thẩm thấu ra.

Thân thể của hắn ta bắt đầu biến hình, hai tay hai chân bắt đầu biến lớn, sau lưng xuất hiện một khối xương màu tím trơn bóng hình tam giác. Trên xương có một cái gai nhọn trắng xám khá sắc nhọn nhô ra. Dài khoảng hơn một mét.

“Gần đủ rồi.” Lúc này, Trương Vinh Phương cũng nhìn về phía chiến trường phương xa, nơi đó cuộc chiến đấu giữa Thiên Bằng và Thần Tướng đã đến hồi kịch liệt, không người nào có thể dễ dàng thoát thân.

Đưa mắt nhìn lại, hắn nhìn về phía Thiên Tượng đã biến hình Chung Thức xong.

Vừa mới thử nghiệm thiên phú Siêu Tốc Di Động mới có được, tốc độ của hắn nhanh hơn ít nhất 50% so với trước đây.

“Vậy… Tiếp theo… Lại thử cái này.”

Hắn giơ tay lên.

“Chung Thức Thần Tốc.”

“Đơn huyết liên.”

“Song huyết liên.”

“Tam huyết liên!”

Cơ thể của hắn bắt đầu ở từ một mét tám, mỗi khi khởi động một hạng, cơ thể sẽ nhanh chóng phồng lên, trở nên to lớn hơn.

Hai mét.

Ba mét.

Bốn mét.

Sáu mét!

Bảy mét!

Cơ thể khổng lồ mang theo cái bóng khổng lồ, bắn ra bốn phương tám hướng chung quanh núi rừng.

Những người chung quanh, thậm chí ngay cả quân Phụng Linh tinh nhuệ như thế, lúc này cũng vô thức nhìn bóng dáng cao lớn đáng sợ kia, khuôn mặt hơi dại ra.

Môi bọn họ hơi hé mở, ban đầu nhìn thấy ba bốn mét cũng không sao, dù sao cao thủ võ đạo mở Chung Thức luôn có thể nhìn thấy các loại quái vật như vậy.

Nhưng rất hiếm khi vượt quá năm mét.

Mà hơn sáu mét, thậm chí bảy mét như hiện tại!

Đây… Vẫn là con người hả?

Lúc này toàn thân Trương Vinh Phương bao phủ hoa văn đỏ sẫm, mái tóc đen dài xõa ra sau lưng, trên người khoác một tấm thảm đỏ nhúc nhích, tựa như một chiếc áo choàng bao phủ toàn thân.

Đó chính là màng máu, là lớp da bảo vệ kiên cố được tiết ra có rất nhiều tính đề kháng.

Thật ra, bản chất của nó được dệt từ một lớp máu chảy tuần hoàn.

Lúc này, Thiên Tượng mở ra Chung Thức, cũng đã cao đến bốn mét. Nhưng trước mặt “Trương Vinh Phương chỉ giống như người lớn và con nít.

Hắn ta ngẩng đầu nhìn Trương Vinh Phương, miệng há lớn. Ánh mắt toát ra vẻ không dám tin.

“Giả! Nhất định là giả! Ảo giác! Tên này chỉ là ảo ảnh thôi! Mọi người đừng sợ! Nổ súng!”

Oành!

Hư ảnh trước mắt hắn ta chợt loé lên.

Một cánh tay khổng lồ ầm ầm đập vào thân thể từ trên xuống dưới.

Tiếng nổ lớn ầm ầm vang lên, đám mây khí lưu trắng nổ tung hóa thành vòng tròn, bị gió thổi bay đi.

Chương 1468 - Khí cơ (11)

Thiên Tượng há to miệng, đang định Đại Hàng Thần, nhưng tất cả đã quá muộn.

Tất cả cảnh tượng trước mắt bỗng nhiên lóe lên, giống như ngọn đèn tắt ngúm, trong nháy mắt toàn bộ biến mất, sau đó hóa thành tĩnh lặng và bóng tối. Toàn bộ cơ thể cũng bị bao phủ bởi một mảng chất lỏng sền sệt lớn, nhanh chóng hòa tan, tán loạn và biến mất.

Phù.

Bàn tay to dời đi, chỉ để lại tại chỗ một cái hố màu đen không biết sâu đến mức nào. Còn Thiên Tượng đã biến mất không biết tung tích, không rõ sống chết.

Lúc này, mỗi một nòng pháo xung quanh lần lượt chuyển động, phun lửa về phía Trương Vinh Phương.

Oành oành oành oành!!!

Những quả đạn pháo bay như sao băng, trong nháy mắt trút xuống bên ngoài cơ thể của Trương Vinh Phương như mưa rơi.

Bên ngoài thân thể hắn không ngừng nổ tung ánh lửa, mặt đất xung quanh cũng bị hỏa lực thất lạc nổ tung thành hố đất.

Khói thuốc súng tràn ngập không trung, hóa thành mây mù bao phủ bốn phía, che khuất tầm nhìn.

Trương Vinh Phương cũng không né tránh, hắn mở ba cánh tay ra, ngửa mặt lên trời, hít một hơi thật sâu.

Hít.

Một luồng không khí lớn tràn vào phổi, rồi nén, nén, lại nén!

Sau đó bỗng nhiên hắn cúi đầu, há cái miệng lớn đầy răng nanh.

“Thiên phú đặc chất: Phá Phôi Âm Ba!”

Vù!!!

Từng vòng sóng âm thanh dao động giống như gợn nước ầm ầm tuôn ra từ miệng hắn.

Sóng âm giống như sóng xung kích, mạnh mẽ tạo ra một tia huyết quang từ đám người quân Phụng Linh xung quanh.

Lấy Trương Vinh Phương làm trung tâm, một làn sóng âm thanh khủng bố và cổ xưa không ngừng lan rộng ra bốn phương tám hướng.

Âm thanh này tai người không thể nào nghe thấy, nhưng mọi sinh vật sống đều có thể cảm nhận được thân thể đang run rẩy, sợ sệt.

Sóng âm vô hình đang tất cả phá vỡ cấu trúc của vạn vật, bất kể vật sống hay vật chết!

Cây cối, hòn đá, bùn đất, cỏ vụn và cả con người.

Tất cả mọi thứ, dưới sự khuếch tán của sóng âm vô hình này, nhanh chóng nứt ra, vỡ vụn, hóa thành từng mảnh như xếp gỗ.

Không khí vặn vẹo, ánh sáng vặn vẹo.

Lấy Trương Vinh Phương làm trung tâm, hơn 20 mét xung quanh, tất cả mọi thứ giống như bước vào một chiếc máy trộn bê tông.

Ở giữa không trung xa xa, Thần Tướng Áo Đô Na đang nhảy lên cao, chuẩn bị cầm chiến kích bổ xuống, sắc mặt bỗng nhiên hơi ngưng lại, quay đầu nhìn về phía chiến trường.

Mà Thiên Bằng Liệp Hổ vốn định nhân cơ hội này đánh lén, lúc này cũng quay đầu nhìn về phía Trương Vinh Phương, sắc mặt hơi thay đổi.

Xảy ra chuyện gì thế? Đó là cái quái gì vậy? Không phải hắn ta bảo Trương Vinh Phương đem theo người của Nhân Tiên quan nhân cơ hội đánh lén à?

Xảy ra chuyện gì vậy trời?!?

Dưới chân Minh Ngô Sơn, có tổng cộng ba trận vị, lấy Quân Tử kiếm ở trung tâm làm trụ cột, tạo thành ba dấu ấn như hoa mai.

Mỗi trận vị cách nhau vài trăm mét.

Vị trí của Trương Vinh Phương nằm ở ngoài cùng bên phải của trận hình, lệch về phía sau.

Lúc này, từng vòng sóng âm vô hình khuếch tán ra bốn phía, mạnh mẽ xé rách ra một mảnh đất trống máu thịt áo giáp trong quân Phụng Linh.

Ở giữa mắt trận.

Khí trắng mà người thường không thể nào nhìn thấy bốc lên. Đó là Nghi Vân Ngụy Vụ đang lan tràn khuếch tán.

Khí trắng giống như vật thể sống, tạo thành những dải ruy băng, vờn quanh một đứa bé nằm thẳng trên mặt đất ở chính giữa.

Đứa bé mặc một chiếc trường bào màu xanh tím giao nhau, trên trán thắt nhẹ một dải ruy băng màu bạc, khuôn mặt bình yên, thanh thản, như đang ngủ say.

Bên cạnh đứa bé, lúc này có một số cao thủ hộ vệ Nghĩa Mạch đứng thẳng bảo vệ.

Trương Vinh Du và Lý Chân đứng cạnh nhau, nhìn lão giả tóc trắng đang cầm một cuốn sách ở phía đối diện.

Lão giả một tay cầm sách, một tay cầm ngược trường kiếm, sắc mặt hồng hào mà nghiêm nghị.

“Liệt Tướng bên kia xảy ra một ít sơ suất, nhưng không sao, chúng ta ở chỗ này làm theo kế hoạch là được. Chỉ cần chúng ta không loạn, trận pháp thành hình, tất cả đều có thể cứu vãn.”

“Tiểu Ngư lực yếu thế nhỏ, tất cả đều trông cậy vào Vinh tiên sinh.” Thanh âm Trương Vinh Du mềm mại, trên khuôn mặt xinh đẹp thuần khiết lộ ra một tia yếu đuối và bất lực, dáng vẻ hoàn mỹ đẹp đẽ, lại mơ hồ lộ ra hấp dẫn đầy đặn mê hoặc, khiến người ta kìm lòng không đặng muốn ôm vào trong ngực, dùng hết sức âu yếm bảo vệ.

Vinh tiên sinh gật đầu, trước khi đến đây, đã nghe nói rằng Ngư phu nhân trời sinh quyến rũ, dịu dàng vô song, nhất cử nhất động đều rung động lòng người.

Bây giờ mặt đối mặt, quả thực danh bất hư truyền.

Trong lòng ông ta cũng bỗng nhiên thở dài, hiểu rõ, chẳng trách đồ đệ của mình bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo, cả

đêm không ngủ được. Còn đến cầu xin chính mình ra tay giúp đỡ.

Nếu ông ta gặp được một nữ tử như vậy khi còn trẻ, sợ là cũng không thể nào ngủ được.

Chương 1469 - Khí cơ (12)

“Lên đi.”

Trường kiếm trong tay ông ta bỗng nhiên triển khai một đạo kiếm hoa, giữa ánh sáng bạc lóng lánh, bỗng nhiên một kiếm đâm xuống đất.

“Thỉnh hiền!” Ông ta hét lên một tiếng chói tai.

Bỗng nhiên, từng tiếng đọc sách, tụng kinh chậm rãi vang lên bên trong khí trắng xung quanh.

Dải khí trắng lấy mọi người làm trung tâm lập tức giống như có chủ kiến, nhanh chóng xoay tròn vờn xung quanh đứa bé.

Chuyển động này càng ngày càng nhanh, càng ngày càng khẩn trương.

Chẳng mấy chốc, luồng khí lưu vô hình rít lên bắt đầu hình thành một cơn lốc xoáy vô hình, khuếch tán và bay ra bốn phương tám hướng.

Gió vô hình thổi ra sương mù, trong nháy mắt bao phủ mấy trăm mấy ngàn mét xung quanh, thậm chí xa hơn nữa.

Trong gió mang theo một âm thanh không thể giải thích được, giống như tiếng đọc sách, nhưng nếu lắng nghe cẩn thận lại không thể nào biết đang đọc cái gì.

Tất cả quân sĩ Nghĩa Minh bị cơn gió này thổi qua đều bị suy yếu ý chí chiến đấu, lúc vung đao kiếm trong tay lên cũng do dự rất nhiều.

Những nghi ngờ và suy nghĩ thắc mắc nảy sinh trong lòng họ.

“Ta liều mạng như vậy để làm gì?”

“Chỉ vì chút thù hận lúc trước mà đánh đổi cả cuộc đời, có đáng không?”

“Nếu như quay người rời đi, bỏ vũ khí xuống, tìm một chỗ trốn đi, có lẽ có thể sống một đời tốt đẹp, bình an vô sự.”

Những suy nghĩ dồn dập xuất hiện, vẻ mặt quân sĩ Nghĩa Minh cũng dần dần trở nên mê mang.

Trong lòng do dự ắt trên tay cũng do dự, do dự ắt bị thương.

Trên chiến trường, từng mảng hắc giáp quân sĩ Nghĩa Minh bắt đầu tán loạn nhanh hơn. Vốn không địch lại quân Phụng Linh, sau khi mất ý chí chiến đấu liền bắt đầu sụp đổ theo chuỗi.

Ngay cả khi Trương Vinh Phương tạo ra động tĩnh ở bên cạnh, thì chút động tĩnh này chẳng là gì đối với một chiến trường rộng lớn với hàng chục ngàn người của cả hai bên.

Chừng nào cờ soái chủ tướng vẫn còn đó. Vẫn hiên ngang không ngã, quân Phụng Linh vẫn bất động như đá, mạnh mẽ chống lại sự càn quét của quân đội Nghĩa Minh.

Oành oành!

Giữa mấy tiếng nổ vang liên tiếp, hai trong số những võ giả Bái Thần của quân Phụng Linh đã ầm ầm nổ tung một phần thân thể, phóng ra linh tuyến càn quét.

Bất cứ nơi nào linh tuyến màu bạc đi qua, mọi thứ đều bị chặt đứt, chia thành hai đoạn.

Nhưng bọn họ còn chưa tàn sát bừa bãi được bao lâu, một bóng người giống như tia chớp từ bên cạnh tạo ra một đường cong khó dò mà quỷ dị, từ bên cạnh ôm lấy thân thể của một người.

Trong tiếng hút máu xì xì.

Tất cả linh tuyến bỗng nhiên cứng đờ, sau đó biến thành màu đen, hóa thành tro bụi tiêu tán.

Võ giả Bái Thần sững sờ tại chỗ, như thể đã chết máy, sau đó mạng sống hắn ta dễ dàng bị lấy đi.

Cảnh tượng như vậy có rất nhiều trên chiến trường, cao thủ Cực Cảnh, đạo nhân huyết duệ Nhân Tiên quan và những cao thủ Bái Thần đang chém giết ác liệt với nhau.

Ảnh hưởng của trận pháp có tác dụng không lớn tới họ. Sau khi liên tiếp vô tình làm bị thương những người xung quanh, khu vực nơi các cao thủ giao thủ được nhường ra từng mảnh địa bàn một cách tự nhiên.

Những mảnh địa bàn này giống như những hòn đảo đá ngầm lộ ra giữa biển khơi.

Cơ thể khổng lồ cao bảy mét của Trương Vinh Phương đứng giữa lòng chảo đổ nát. Chính là phần lớn nhất của hòn đảo.

Đưa mắt nhìn xung quanh, ánh mắt hắn nhanh chóng khóa chặt cờ soái chủ tướng đang tiến về phía xa.

Hai bên quân đối đầu, chỉ cần chủ tướng bị đánh tan, liền có thể quyết định phần lớn thắng bại của quân sĩ.

Trong loại chiến tranh cổ đại này, cờ soái đại diện cho linh hồn của quân, là trụ cột của tất cả các quân sĩ.

Cờ soái rơi xuống, đại quân như gà không đầu, trong nháy mắt từ một chỉnh thể chia thành vô số mảnh nhỏ.

Pháo kích xung quanh vẫn liên tục ầm ầm oanh tạc vào người hắn.

Nhưng chẳng ăn thua gì.

Với thiên phú đặc chất của hắn lúc này, cộng với năng lực khôi phục khép lại siêu tốc. Đạn pháo oanh tạc chỉ có thể khiến hắn khẽ rung người, chỉ vậy thôi.

“Độ cao này.” Trương Vinh Phương từ trên cao nhìn xuống, nhìn quân Phụng Linh chung quanh đang điên cuồng công kích mình.

Trong mắt hắn lúc này, những quân sĩ này giống như đứa trẻ, cầm đồ chơi không ngừng thăm dò mình.

“Tốc chiến tốc thắng đi. Chỉ là một cứ điểm phân bộ thôi.”

Để tránh đêm dài lắm mộng, giảm thiểu tổn thất. Hắn không có ý định kéo dài để tiếp tục kiểm tra nữa.

“Tập trung pháo kích!” Bỗng nhiên, sắc mặt chủ tướng Chu Phong Vũ ở xa xa trở nên lạnh lùng, giơ tay phải lên.

Oành! ! !

Lần này, một viên đạn pháo đánh mạnh vào mặt Trương Vinh Phương với tốc độ nhanh hơn nhiều so với tất cả những viên đạn trước đó.

Cú va chạm cực mạnh khiến đầu hắn ngửa ra sau.

Cùng lúc đó, năm bóng người từ bốn phía bay lên trời, bao vây Trương Vinh Phương, tạo thành một hình ngũ giác, đồng thời chặt đứt cổ tay của chính mình.

Chương 1470 - Khí cơ (13)

“Chém!”

Năm người họ đồng thời hét lớn.

Xoạc xoạc xoạc xoạc xoạc!

Năm linh tuyến màu bạc bay ra từ đầu cổ tay của họ, giống như năm con dao giải phẫu màu bạc, chém xung quanh Trương Vinh Phương một cách hung ác tàn nhẫn từ các góc độ khác nhau.

Xì xì xì xì xì!

Ngay lập tức, năm vệt máu xuất hiện trên cơ thể Trương Vinh Phương.

Nhưng…

Những vệt máu dài khoảng ba mét này chỉ tồn tại trong nửa giây.

Trong chớp mắt đã khép lại khôi phục. Như thể chưa bao giờ bị thương.

Mà năm người ra tay xung quanh, ngay khi linh tuyến thu hồi vào trong cơ thể, sắc mặt từng người biến thành màu đen, toàn thân cứng ngắc, quỳ rạp xuống đất, một lúc sau mới từ từ ngã nghiêng xuống đất, không thể động đậy, như thể bị trúng độc.

Trương Vinh Phương lấy lại tinh thần, căn bản không để ý đến những người xung quanh, hắn nhìn biển cây xanh thẫm xung quanh bị phá hủy, thủng trăm ngàn lỗ.

Những cái cây gãy đổ, bị chặt đứt, bãi cỏ hoàn toàn không nhìn ra màu sắc ban đầu, toàn là đất đen ngả vàng nát vụn.

“Đã đến lúc kết thúc rồi.”

Hắn giơ cánh tay phải lên, xòe năm ngón tay ra, nhìn về phía liệt tướng Chu Phong Vũ.

Lúc này, khoảng cách giữa hai người đã lên đến 300 mét. Vẫn còn đang kéo ra xa.

“Thập Nhị Tiên Pháp.”

“Súc Địa!”

Đồng thời, thiên phú đặc chất Siêu Tốc Di Động được phát động, hiệu quả thần tốc kèm theo Chung Thức tự động được phát động.

Cả hai kết hợp với một chiêu tiên pháp Súc Địa này.

Uỳnh!

Người Trương Vinh Phương đã biến mất ở chỗ cũ.

Trong nháy mắt đã tới gần khoảng cách 300 mét.

Xoạc!!!

Tất cả mọi thứ cản trở giữa hai người trong nháy mắt này đều bị lực va chạm ầm vang của cơ thể Trương Vinh Phương đập tan tành.

Nhìn từ xa, chỉ có thể thấy một đường dây đỏ nối hai người lại với nhau trong một giây.

Sắc mặt Chu Phong Vũ thay đổi kịch liệt, khoảnh khắc ngay khi tầm mắt bị khóa, liền nổi giận gào thét.

Một vệt sáng bạc tỏa ra từ cơ thể hắn ta. Cùng lúc đó, một đám sương mù Nghi Vân Ngụy Vụ tản đi khắp nơi, bao phủ khu vực xung quanh.

Hơn nữa thời gian phản ứng ngắn ngủi này cũng chỉ đủ để hắn ta sử dụng Hàng Thần.

Nhưng đáng tiếc, mọi thứ đều không còn chút ý nghĩa nào nữa.

Ba đóa huyết liên sau lưng Trương Vinh Phương run lên, tất cả Nghi Vân Nguỵ Vụ dồn dập tản ra.

Hắn như thể dịch chuyển tức thời, xuất hiện trước mặt Chu Phong Vũ, thân thể bay lên không trung, đánh một chưởng xuống.

Một chưởng khổng lồ dài một mét từ trên hướng xuống, giống như che trời, kết hợp với tiên cơ ngăn địch, bao phủ hoàn toàn tất cả các vị trí né tránh của Chu Phong Vũ.

“Chung Thức!!!” Trong mắt Chu Phong Vũ sáng lên ánh sáng bạc chói mắt, từng luồng khí thế khổng lồ thuộc về Thần Phật

mới vừa phóng thích ra, chỉ chốc lát liền bị bàn tay khổng lồ ầm ầm đè xuống.

Ý thức vừa mới vừa phấn khởi của hắn ta còn chưa kịp bộc phát thì mắt đã tối sầm lại, tất cả mọi thứ rơi vào sự im lặng vĩnh hằng.

Trương Vinh Phương thậm chí không có thời gian để xem Chung Thức của đối phương là gì, hình dáng ra sao.

Liền cảm thấy lòng bàn tay tê rần, như thể đã đánh nổ một quả bóng gai.

Hắn giơ tay lên thì thấy lòng bàn tay máu me đầm đìa, xuất hiện rất nhiều lỗ máu.

Nhưng rất nhanh, sau một giây, tất cả các lỗ máu đều hoàn toàn khép lại, khôi phục.

Và nhìn vào chỗ liệt tướng Chu Phong Vũ, tại chỗ chỉ còn lại một đám tro đen.

Rõ ràng, linh tuyến Bái Thần đã bị máu tươi của chính mình ăn mòn, hoàn toàn tiêu tán.

Đây là sức mạnh của tốc độ.

Chủ tướng đã chết, hắn nắm lấy cờ soái, bẻ gãy, ném nó lên.

“Chủ tướng đã chết! Quỳ xuống sẽ không chết!”

Hắn không biết điều binh đánh trận, nhưng cũng biết sau khi chủ tướng chết, quân thế ắt sẽ đại loạn.

Nhưng ngoài dự liệu của hắn là quân Phụng Linh không những không dừng tay mà còn nhanh chóng rút lui, để lại một khoảng trống lớn cho hắn.

Nơi xa, có một mảng lớn sương mù từ trong trận pháp khuếch tán ra, bay về phía bên này.

Tình hình chiến đấu xung quanh không tán loạn như hắn dự đoán, ngược lại quân Nghĩa Minh tán loạn nhanh hơn.

Khi sương mù bay đến, tất cả quân Nghĩa Minh quỳ xuống gào khóc, từ bỏ sự kháng cự. Có kẻ cắn răng kiên trì, nhưng động tác chậm chạp chần chừ, vẫn bị mấy chiêu giết chết.

Những người khác bị quấy nhiễu lộ ra sơ hở, bị trọng thương ngã xuống đất.

“Giết!”

“Thần Tướng có lệnh, kết thành Cự Vật trận!!”

Trong tiếng hét vang, từng quân lệnh liên tiếp được truyền đi.

Chẳng biết từ lúc nào, quân Phụng Linh đã nhanh chóng tạo thành một trận pháp hình tròn khổng lồ xung quanh Trương Vinh Phương.

Phối hợp với làn sương trắng mới vừa bao phủ đến, một cảm giác trói buộc mạnh mẽ hơn truyền đến khắp cơ thể Trương Vinh Phương. Bỗng chốc ít nhất 20% tốc độ và lực lượng của hắn đã bị áp chế. Nó giống như tăng thêm hơn mười tấn trọng lượng cho cơ thể.

Chương 1471 - Khí cơ (14)

Hắn nhìn xung quanh, khẽ cau mày.

“Nếu là quân đội bình thường, thì bây giờ xung quanh đã tán loạn từ lâu, nhưng quân Phụng Linh này thực sự danh bất hư truyền.”

Sương mù đã bao phủ quân Phụng Linh xung quanh, biến mất không còn dấu vết, nếu hắn muốn ra tay phá quân, nhất định phải vượt qua trận pháp sương mù này trước.

“Đây là quân thế. Quan chủ chưa bao giờ nhìn thấy trước đây à?” Nhiễm Hân Duyệt ung dung bước ra từ phía sau.

Nhìn Trương Vinh Phương cao đến bảy mét trong sương mù, nàng khẽ mở miệng, không tự chủ phát ra một tiếng cảm thán.

Ngay từ đầu, các nàng báo tin cho Nhân Tiên quan, hy vọng sẽ phối hợp hành động, vây quét quân thế Minh Ngô Sơn. Chỉ hy vọng Trương Vinh Phương có thể giúp đỡ kiềm chế một vị Linh Tướng.

Nhưng hiện tại… Quá khoa trương, quả thực vượt xa hoàn thành nhiệm vụ!

Trong lòng Nhiễm Hân Duyệt không nói nên lời, nàng cũng coi như thấy nhiều biết rộng. Trước đây đã từng gặp hội trưởng, từng gặp Nhạc Đức Văn, từng gặp không ít cao thủ đỉnh cấp.

Nhưng giống như Trương Vinh Phương thế này, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

Lúc này nàng mới chợt hiểu tại sao cả hội trưởng và Nhạc Đức Văn đều có phần coi trọng, nhìn bằng con mắt khác xưa người trước mặt này.

Đó là bởi vì, đây là một thiên tài khủng bố đang trưởng thành, sau này sẽ có thể sánh ngang với Đế Sư.

“Quân thế? Đó là cái gì?” Trương Vinh Phương phất tay ra một chưởng, muốn đánh tan sương mù. Đồng thời, huyết liên sau lưng cũng rung động, cố gắng xua tan sương mù.

Nhưng tất cả đều thất bại.

Thứ này giống như không phải Nghi Vân Ngụy Vụ đơn thuần.

“Quân thế, văn khí, bây giờ cả hai hỗn tạp thành một thể, không thể dùng phương pháp xua tan Nghi Vân Quỷ Vụ để xua tan đi.” Nhiễm Hân Duyệt lấy lại tinh thần, nhanh chóng giải đáp.

“Hai cái này là vật gì?” Trương Vinh Phương ngạc nhiên nói.

“Ngươi có thể xem bọn chúng là một loại Nghi Vân Quỷ Vụ khác. Quán chủ có biết, rõ ràng giữa cao thủ tầng cao nhất và binh sĩ tầng dưới chót có sự chênh lệch về thực lực khổng lồ như thế, nhưng vẫn bằng lòng không ngừng mang binh, thậm chí còn có thần tướng muốn mưu đoạt quân quyền. Nguyên nhân là vì sao?” Nhiễm Hân Duyệt hỏi lại.

“Là vì quân thế?” Trương Vinh Phương suy đoán.

“Không tệ. Thế có thể là quân, có thể là võ, có thể là đạo lý, cũng có thể là đại nghĩa. Thế có thể sinh ra can đảm, can đảm có thể khiến thần mạnh mẽ hơn. Đối với người bình thường mà nói, thần này chỉ có thể khiến người ta tràn đầy dũng khí, cơ thể khỏe mạnh, nhưng đối với chúng ta thì lại khác. Đây là những lời trước kia hội trưởng đã từng nói. Ta thuật lại cho ngươi.” Nhiễm Hân Duyệt nói.

Trương Vinh Phương hơi hiểu được, cẩn thận nhai nuốt đạo lý trong đó.

“Vậy thứ ở xung quanh đây phải phá giải như thế nào?”

“Quân thế như thế này chính là đại thế, nhất định phải lấy thế đối đáp với thế, trừ phi sức mạnh một mình ngươi còn mạnh hơn tất cả quân thế. Nếu không thì chỉ có hai cách. Một là chờ, đại thế rất khó tụ tập, cần rất nhiều điều kiện hà khắc. Cho nên thời gian có thể kéo dài không lâu. Cái thứ hai chính là phá hoại mắt trận. Đại thế đều do đại trận tập hợp lại, chỉ cần phá hoại mắt trận là có thể phá giải trận thế.” Nhiễm Hân Duyệt giải đáp.

“Cho nên chúng ta chỉ có thể chờ đợi?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

“Không cần phải gấp gáp, bây giờ chúng ta đã nắm chắc thắng lợi trong tay. Quân Phụng Linh bao vây chúng ta, chẳng qua là để tìm kiếm thời cơ rút lui. Nhiều lắm là mấy phút nữa, chúng ta đã có thể hoàn toàn thoát khỏi vòng vây.” Nhiễm Hân Duyệt trả lời.

Nàng nhìn về phía Trương Vinh Phương lần nữa.

“Lần này nhờ có sức mạnh của quán chủ đột ngột xuất hiện, đánh bọn họ trở tay không kịp, chúng ta mới có thể thắng nhanh như vậy.”

“Nên làm thôi. Việc này cũng coi như có nguyên nhân bắt nguồn từ ta. Tự nhiên ta phải dốc hết sức mà làm.” Trương Vinh Phương lắc đầu thở dài.

Hắn cẩn thận cảm ứng phương hướng giọt máu mình trong ngọc bội, tỷ tỷ Trương Vinh Du đã bắt đầu chậm rãi rút lui.

Vốn dĩ còn cho rằng lần này không thể tránh khỏi kết cục có thể phải đối mặt chính diện, bây giờ không ngờ chiến sự kết thúc quá nhanh.

Có thể phe bên kia cũng không ngờ tới thực lực của hắn lại tăng lên nhanh như vậy, đến mức dự đoán sai lầm, dẫn đến chiến cuộc cục bộ mất cân bằng hoàn toàn. Chủ tướng bị đánh bại bỏ mình, chiến sự kết thúc sớm hơn.

Như vậy cũng tốt.

Trong lòng hắn nhớ lại từng lời tỷ tỷ nói, không hiểu sao lại dâng lên cảm giác trống vắng.

Trương Vinh Phương lấy lại tinh thần, đưa tay quơ quơ sương mù xung quanh. “Nói mới nhớ, bình thường trận thế loại đại trận này đều chỉ có thể vây địch mấy phút thôi sao?”

“Làm sao có khả năng đó được, bình thường có thể vây địch ít nhất nửa canh giờ.” Nhiễm Hân Duyệt cười nói: “Cái này cũng không ngoại lệ đâu, cho dù thiếu đi một trận vị, vẫn có thể bao vây nhóm chúng ta một khắc đồng hồ bình thường.”

Chương 1472 - Khí cơ (15)

“Vậy mới vừa rồi ngươi còn nói, mấy phút sau là có thể ra ngoài?” Trương Vinh Phương kinh ngạc hỏi.

“Không phải quán chủ nghĩ là nhóm cao thủ trong Minh, trừ ngươi ra thì còn lại đều là phế vật hết đó chứ?” Nhiễm Hân Duyệt cười.

“Ý ngươi nói là!?” Hai mắt Trương Vinh Phương nhíu lại. “Còn trận vị khác?”

“Không tệ.”

Nhiễm Hân Duyệt cười cười.

“Nho giáo đã dám nhúng tay vào chuyện lần này, cũng coi như là hoàn toàn phá hoại triệt để sự ăn ý với chúng ta trước đó. Như vậy nhất định phải dạy cho bọn họ một bài học cả đời khó quên. Bây giờ Tây môn chủ đã chia các cao thủ ra, đi đến hai trận vị còn lại để phá hủy hạch tâm!”

“!?” Phá hủy hạch tâm?

Trương Vinh Phương sửng sốt.

Đột nhiên hắn biến sắc, dưới chân ầm vang làm sụp đổ nền đất, người hắn đã hóa thành tơ máu, phóng tới phương hướng của giọt máu trong ngọc bội giữa sương mù.

*

*

*

“Trận pháp quân thế mượn thần uy của Địa Mẫu, dung hợp sức mạnh Quân Tử kiếm của Nho giáo, hội tụ thành đại trận văn khí, quân thế, thần uy dung hợp một thể. Quả thực tác phẩm cỡ này không hề tầm thường, hẳn là trước kia Thần Tướng Áo Đô Na diệt giáo để lại.”

Chủ tướng Nghịch Thời hội Tây Môn Vũ, lúc này tính cả người bên cạnh đang cùng nhau phóng tới một trận vị khác trong quân Phụng Linh.

Thân pháp bọn họ như yến, nhẹ nhàng di chuyển lấp lóe phía trên quân sĩ, tốc độ cực nhanh.

“Lần này chúng ta cần phải nhân cơ hội, phá hủy trận bàn triệt để, loại đồ vật mê hoặc thần linh bực này, bớt được miếng nào hay miếng ấy!” Giọng Tây Môn Vũ lạnh lùng nói.

“Đã hiểu!” Cực Cảnh đi cùng với tốc độ cực cao bên cạnh trầm giọng nói.

Ba trận vị, một cái đã bị Nhân Tiên quan phá hủy, một cái khác thì do Thiên Nữ ra tay, cái mà bọn họ xuất thủ chính là cuối cùng, cũng là phần trung tâm.

Thân pháp hai người như điện, không ngừng phá vỡ lớp sương trắng trong cánh rừng, phóng đến mắt trận trong sương mù.

Chỉ chốc lát sau, giữa lớp sương mù dày phía trước, có thể trông thấy một làn băng rua do khí trắng tạo thành, vờn quanh bốn phía không ngừng múa quanh một vùng đất trống hình trụ tròn.

Vốn dĩ vùng đất trống kia không dễ bị phát hiện như thế.

Hoàn toàn là vì mảnh đất trống hình trụ tròn này cũng đang không ngừng di động rời khỏi đi về phía xa xa. Bởi vậy tạo thành tình huống băng rua khí trắng nghiêng lệch, lộ ra đám người và sự vật bên trong không gian kia.

Tây Môn Vũ và Cực Cảnh khác vừa mới đến, ánh mắt nhìn về phía chỗ đất trống kia.

“Chuẩn bị!”

Cơ thể hai người đồng thời căng cứng, khoảng cách càng ngày càng gần, thời khắc chuẩn bị toàn lực ra tay cũng đến gần.

Trong lúc sương mù hỗn độn thế này, muốn phá hủy trận bàn, khiến quân Phụng Linh trọng thương, thì nhất định phải đánh một kích trí mạng nhằm vào mắt trận!

Trong sương mù, khoảng cách hai người đến mắt trận càng ngày càng gần.

Trăm mét.

Năm mươi mét.

Hai mươi mét!

Mười mét!!

Đột nhiên hai người đồng thời sửng sốt. Rốt cuộc cũng nhìn rõ sự vật ở giữa đất trống hình trụ tròn là gì.

"Đây là!?" Động tác tụ lực của cao thủ Cực Cảnh bên cạnh Tây Môn Vũ chậm lại.

"Đó là thân tỷ của quán chủ Nhân Tiên quan! Chúng ta…"

"Không thể quan tâm nhiều như vậy được! Cơ hội khó có được! Động thủ!!" Đột nhiên sắc mặt Tây Môn Vũ mãnh liệt, keng, giây lát trong tay có thêm một đoản đao màu đen xám.

"Nhưng!!" Trong tay Cực Cảnh kia cũng lấy dao lưỡi cong tương tự ra, lông mày nhíu chặt.

"Không có nhưng! Giết!!" Tây Môn Vũ lạnh lùng nói.

"Chung Thức!!" Đột nhiên hắn gầm nhẹ, toàn thân cấp tốc giãn to biến hình, chớp mắt đã hóa thành một con quái vật hình người cao ba mét, sau lưng mọc lên từng vây xương giống như khủng long.

Mặc dù hắn ta không phải Cực Cảnh, nhưng cũng là Tông Sư!!

"Xảy ra chuyện thì ta chịu trách nhiệm! Giết!!"

Sau một tiếng quát lớn.

Cuối cùng một Cực Cảnh Tông Sư khác cũng ra tay. Triển khai Chung Thức tương tự, hình thể giãn to, nhào về phía không gian hình trụ tròn kia.

Trong mắt trận.

Trương Vinh Du quay người nhìn ra bên ngoài, hơi đổi sắc mặt. Nhanh chóng xê dịch thân thể bảo vệ trước người con trai.

"Vinh tiên sinh." Nàng nhìn về phía Tông Sư duy nhất ở đây.

"Hai ta chỉ có thể ngăn cản một người!" Sắc mặt Vinh tiên sinh khó coi. "Ta đi trước, Lý Chân ngươi vận dụng trận bàn ngăn cản để phối hợp với ta!"

Ông ta nhìn về phía Lý Chân đã bắt đầu căng thẳng đổ mồ hôi.

“Đừng sợ, cứ làm theo như diễn luyện lúc trước, ngươi có thể làm được!” Ông ta đưa tay vỗ nhè nhẹ lên vai Lý Chân.

“Đệ tử, đã hiểu!” Lý Chân nắm chặt hai tay. Dùng sức gật đầu.

Trong chốc lát, hai nữ nhân thấy hoa mắt, Vinh tiên sinh đã bước một bước vọt lên, bước ra khỏi mắt trận hình trụ tròn, đón đỡ hai người Tây Môn Vũ.

Người này còn đang ở giữa không trung, thân thể đã nhanh chóng giãn to đến ba mét, từng bắp thịt màu đen sinh trưởng lan tràn ra khắp người giống như rễ cây.

Chương 1473 - Khí cơ (16)

Bắp thịt như rễ cây lít nha lít nhít tụ tập ở trước và sau người, hình thành hai nơi nhô lên hoa văn quái dị.

Hai hoa văn kia, một chỗ là nhân, một chỗ là nghĩa.

Giữa không trung, vị Tông Sư Cực Cảnh trong đó bị chặn đứng tại chỗ, hai người tông vào nhau nặng nề như là hai ngôi sao chổi va chạm, chấn động từng vòng từng vòng sương trắng gợn sóng.

Chỉ còn lại một mình Tây Môn Vũ vọt tới trước, chớp mắt đã đến phía ngoài mắt trận.

"Phá Hạn kỹ!" Tây Môn Vũ cầm đoản đao trên tay, từng thớ thịt vặn vẹo, hội tụ, bắn ngược lại nhau.

"Liệt Phong!!!"

Trong chốc lát, đoản đao trong tay hắn ta đâm thẳng tới, thân đao chấn động, hất bay tất cả sương mù đến gần xung quanh, thậm chí còn hình thành một gai nhọn bằng khí trắng sắc bén như đao.

Khí trắng kia dài ra giống như lưỡi đao kéo theo ánh đao!!

Trong mắt trận, từng tầng từng tầng lực trường vô hình như thủy tinh bị đao kia đâm thủng liên tiếp, phát ra tiếng vỡ vụn loang choang.

Mảng lớn sương mù điên cuồng hội tụ lại chỗ này, cố gắng ngăn cản Tây Môn Vũ. Nhưng cũng bị hắn ta thoải mái đâm rách như bánh ngàn lớp.

"Ta, ta không làm được!!" Trong mắt trận, Lý Chân tay cầm một cái mâm tròn xám trắng đặc biệt giống như hình bát quái, không ngừng vung tay loạn xạ ở trên mặt.

Nhưng khi công kích của Tây Môn Vũ đâm xuyên, tai mắt mũi miệng nàng, toàn bộ đều đang chậm rãi chảy tơ máu.

Cảm giác sợ hãi tử vong đã hoàn toàn bao phủ nàng, một ý nghĩ muốn vứt bỏ tất cả lại mà quay người chạy trốn xông thẳng lên đầu.

Ngay khi nàng muốn bỏ cuộc.

“Chân Nhi muội muội. Ngươi buông bỏ trận bàn xuống đi thôi, đừng quan tâm đến chúng ta nữa!” Giọng Trương Vinh Du gấp rút vang lên sau lưng.

“Thứ bọn họ muốn là mạng của ta và Thanh Nhi, đưa trận bàn cho ta, ta sẽ dùng hết sức ngăn chặn một lát, ngươi mau trốn đi!!”

Cuối cùng giọng nói kiên quyết mà trong veo của Trương Vinh Du, giống như một luồng sức mạnh mới tuôn ra, khiến Lý Chân - rõ ràng đang muốn chạy trốn, nhưng ngược lại trong tay vô thức mà nắm trận bàn càng chặt hơn nữa.

Một cảm giác áy náy xông lên đầu.

“Không! Ta…” Lý Chân ra sức vạch một cái lần nữa.

Trước mặt Tây Môn Vũ lại có thêm một tầng màn chắn vô hình thật dày, ngăn cản hắn ta đi đến phía trước.

Nhưng tầng màn chắn này chỉ có thể ngăn cản hắn ta trong một giây mà thôi.

Một giây sau.

Một tiếng vang giòn răng rắc.

Màn chắn đã vỡ vụn, Tây Môn Vũ xông vào mắt trận.

Cuối cùng miệng Lý Chân phun máu tươi ra, quỳ rạp xuống đất, chẳng còn sức để cầm cự nữa.

Trận bàn trong tay nàng rớt xuống đất, lăn lông lốc nhấp nhô rồi ngửa ra.

Tây Môn Vũ giơ tay chém xuống.

Răng rắc!

Trận bàn lập tức vỡ vụn thành vô số mảnh đồng.

Rõ ràng trận bàn đã vỡ vụn, nhưng trận pháp xung quanh không hề có vẻ sẽ tiêu tán chút nào.

“Quả nhiên. Cơ bản trận bàn thực sự chính là bản thân Quân Tử kiếm sao?” Trong mắt Tây Môn Vũ lóe lên một tia hiểu rõ.

Cuối cùng ánh mắt nhìn về phía Trương Hoán Thanh đang nằm thẳng trên mặt đất.

“Muốn giết đứa nhỏ của ta, vậy giết ta trước đi!!” Lúc này Trương Vinh Du dang hai cánh tay, ngăn cản ở trước người Trương Hoán Thanh.

Nàng nhìn Lý Chân đã ngã xuống, còn có Vinh tiên sinh bị cầm chân ở bên ngoài. Cuối cùng cảm giác bất lực sâu tận xương tủy lại trào dâng trong lòng nàng.

Bất lực, bất lực, bất lực, bất lực!!

Nếu con trai mình lớn hơn một chút nữa.

Nếu thời gian chậm thêm một ít nữa.

Nếu tư chất của bản thân nàng tốt hơn một xíu nữa.

Keng!!

Thanh đao màu xám trắng nổ ra bắn đi khỏi tay Tây Môn Vũ, bổ về phía đầu Trương Vinh Du, cả nàng và con trai Trương Hoán Thanh sau lưng đều bị bao phủ dưới lưỡi đao.

“Vì đại nghiệp! Tất cả hậu quả, cứ để ta gánh chịu!!” Tây Môn Vũ cắn răng dùng toàn lực vung lưỡi đao.

Hắn ta muốn phá vỡ mảnh hỗn độn này!

Phá vỡ mảnh hư ảo này!

Muốn khiến đám thần phật đầy trời kia hiểu được rằng mình không phải sâu bọ mặc cho chúng làm thịt!!

Cha mẹ chết thảm, con gái bị khống chế, bạn tốt bị oan diệt môn.

Từng hình ảnh kia không ngừng hiện lên trong lòng Tây Môn Vũ.

Ánh mắt giãy giụa do dự của hắn ta, nhanh chóng trở nên kiên định.

Chết!!!!

Hầy.

Đột nhiên một tiếng thở dài rất nhỏ vang lên từ phía sau.

Hai tay Tây Môn Vũ cầm đao, nhưng toàn bộ lưỡi đao và ánh đao đều đang lơ lửng trên không trung ở khoảng cách đến Trương Vinh Du chỉ nửa mét.

Chỉ là nửa mét, nhưng mái tóc trên trán Trương Vinh Du đã bị đao khí vô hình chém đứt, rơi xuống.

Lưỡi đao bị hai ngón tay xuất hiện ở trên cao nhẹ nhàng bắt lại, treo ở giữa không trung không thể động đậy.

Tây Môn Vũ dồn hết sức lực toàn thân, mạch máu gân xanh lộ ra hết, nhưng lưỡi đao vẫn không nhúc nhích tí nào.

A!!!

Hắn ta rống giận gào thét, một dòng máu chảy ra từ lỗ mũi mà không để ý đến nữa.

Chương 1474 - Thổ lộ hết (1)

“Trương! Vinh! Phương!!!”

Con mắt hắn ta đỏ như máu, phát ra tiếng gầm thét cuối cùng.

Hắn ta biết là ai! Biết là ai đang nắm lưỡi đao!!

Ở sau lưng hắn ta, Trương Vinh Phương lẳng lặng đứng vững, tay phải nắm lấy lưỡi đao, không trả lời.

Trong chớp nhoáng này, cuối cùng ánh mắt hắn đối diện với tỷ tỷ ngẩng đầu nhìn lên trong mắt trận.

Bốn phía tràn ngập sương trắng, từng tầng từng tầng sương mù hóa thành băng rua, ngăn cản ở trước người Tây Môn Vũ.

Chỉ trong một lát dừng lại ngắn ngủi, trước người hắn ta đã xuất hiện hơn mười băng rua sương mù ngăn cản lại.

Nhưng giờ phút này, hai mắt Tây Môn Vũ sung huyết, sức mạnh toàn thân tiếp tục điên cuồng ép xuống phía dưới, không thèm quan tâm thay đổi trong trận pháp chút nào. Mà là tập trung sự chú ý vào người vừa tới sau lưng hắn ta.

Mỗi đêm phá một điểm trận là có không biết bao nhiêu người trong Nghĩa Minh bỏ mình vì nó!

Cho nên, hắn ta nhất quyết không cho phép, quyết không cho phép mình ngừng lại tại đây!!

“Ngươi dám ngăn ta phá trận!!!?” Tâm trạng trong lòng Tây Môn Vũ như là biển động, cuồng nộ rống to.

“Vì việc tư mà sát hại tính mệnh! Ngăn cản ta phá trận! Ngươi đang muốn cấu kết với Nho giáo, chống đối tổng hội có đúng không!?!?”

“…..”

Mặt Trương Vinh Phương không biểu cảm, một tay nắm lấy lưỡi đao ném ra phía sau.

Bịch, lưỡi đao bay ra, bị cứng rắn rút ra khỏi trong tay Tây Môn Vũ.

Trong một giây, cả người Tây Môn Vũ bị sức mạnh kéo theo, lơ lửng trên không trung, không đợi hắn ta kịp ổn định cơ thể lại.

Bành!!!

Lại có thêm một bàn tay lớn nhanh như chớp mà bắt lấy hắn ta.

Một cái tay khác của Trương Vinh Phương vươn ra giữa không trung, vững vàng bắt lấy hắn ta cứ như bắt lấy một con chim tước muốn bay.

Tây Môn Vũ giãy dụa, điên cuồng chưởng kích đấm đá vào bàn tay Trương Vinh Phương, nhưng đều vô dụng, vũ khí hắn ta bị đánh bay, sức mạnh của bản thân cũng kém xa Trương Vinh Phương, thậm chí ngay cả da mà hắn ta cũng không đánh tan được bao nhiêu.

Trong những âm thanh ầm ầm.

Hắn ta chỉ có thể vô lực giãy giụa ở giữa không trung. Khuôn mặt bị một cái tay lớn ngăn chặn hoàn toàn, không thể phát ra âm thanh.

Trương Vinh Phương không để ý đến Tây Môn Vũ. Mà lại đang phức tạp nhìn tỷ tỷ Trương Vinh Du.

Hắn đã từng nghĩ tới phải gặp mặt tỷ tỷ như thế nào, lại không ngờ rằng sẽ gặp lại bằng phương thức này, vào giờ phút như thế này.

Hắn là Vinh Phương!!?

Lúc này, trên khuôn mặt Trương Vinh Du trong mắt trận ngưng đọng lại, kinh ngạc nhìn qua người khổng lồ cao bảy mét bên ngoài.

Nhất thời nàng cứ như mất đi tất cả vẻ ngụy trang và tâm trạng.

Trương Vinh Phương?

Võ giả khổng lồ trước mắt?

Trùng tên trùng họ??

Hay là…

Không!

Đôi con mắt giống hệt của đệ đệ và phụ thân.

Hắn là Vinh Phương!!

Lúc Trương Vinh Du nhìn thấy đôi mắt kia, gần như là nháy mắt đã tin tưởng vào đáp án này.

“Nhưng vì sao!!? Tại sao hắn lại!?”

Lượng tin tức to lớn bao phủ lên toàn bộ tất cả suy nghĩ, tính toán, tâm trạng, can đảm vào giờ phút này của nàng giống như sóng biển.

Nàng chỉ biết kinh ngạc nhìn qua đối phương, giống như đối phương cũng nhìn qua nàng giống như thế.

Vinh… Phương!?

Hai người phân chia hai bên, lúc này đều không nói gì.

Lý Chân ở dưới đất cũng ngẩng đầu, mặt mũi tràn đầy máu tươi, nhìn sang phía Trương Vinh Phương.

Tên võ giả khổng lồ trước mặt cao hơn bảy mét, lúc này nhìn góc độ của nàng, có ngửa đầu cũng không nhìn thấy khuôn mặt hắn.

Nàng chỉ có thể nghe thấy tiếng gầm rú điếc tai nhức óc của Tây Môn Vũ vừa rồi. Không biết vì sao người kia lại gọi như vậy, chẳng lẽ là đệ đệ Ngư tỷ cũng tới đây??

Còn không đợi nàng tự hỏi vì sao Trương Vinh Phương là đệ đệ Ngư tỷ, lại xuất hiện ở nơi này.

“Đi đi thôi.” Giọng Trương Vinh Phương truyền đến từ giữa không trung.

“Mấy người cùng rời khỏi nơi đây đi.” Hắn trầm giọng nói.

Trương Vinh Du như vừa mới tỉnh mộng, nhanh chóng ôm lấy con trai, đi đến bên cạnh Lý Chân.

Nàng nhìn về phía đệ đệ một lần nữa.

Nàng có một bụng nghi hoặc, chấn động, khó hiểu, muốn hỏi.

Nhưng cũng biết lúc này không phải thời điểm để nói chuyện.

“Đi!”

Nàng cõng con trai trên lưng, sau đó đỡ Lý Chân dậy. Cuối cùng quay đầu nhìn Trương Vinh Phương một lần.

Bạch!

Một bóng người rơi xuống đất ở bên cạnh, bắt lấy cánh tay nàng và Lý Chân, bay lên không trung, nhanh chóng rời khỏi về phía xa xa.

Bóng người kia chính là Vinh tiên sinh Tông Sư của Nghĩa Mạch mới vừa thoát thân ra ngoài.

Ba người nhanh chóng rời khỏi, ngập vào lớp sương mù dày.

Nhưng trận pháp không hề có chút dấu hiệu sẽ bị phá.

Tông Sư Cực Cảnh triền đấu với Vinh tiên sinh còn muốn đuổi theo, đột nhiên thân thể dừng lại, bị Trương Vinh Phương giơ tay bắn đi.

Một đường khí lưu sắc bén xẹt qua trước mặt Tông Sư Cực Cảnh, chính xác ngăn hắn ta lại.

Chương 1475 - Thổ lộ hết (2)

“Để bọn họ đi.” Hắn trầm giọng nói.

Lúc này Tây Môn Vũ mới nỗ lực tránh thoát khỏi bàn tay lớn của Trương Vinh Phương, nhưng như thế là bởi vì Trương Vinh Phương cố ý buông ra.

Hắn ta rơi xuống đất, đứng vững. Nhìn qua đại trận vẫn còn đang dày đặc sương mù chung quanh, vành mắt lại đỏ lên lần nữa.

“Trương Vinh Phương! Ngươi thả người lung tung, bây giờ trận pháp vẫn còn sót lại, ngươi muốn phá trận như thế nào đây!! Ngươi làm thế này là muốn huynh đệ trong hội ta chết hết toàn bộ mới cam tâm ư!?!”

Phải biết cứ mỗi một giây một phút trận pháp tồn tại thêm, thì sẽ dẫn đến quân sĩ Nghĩa Minh chết nhiều thêm một số người.

Nếu vừa rồi mắt trận là Quân Tử kiếm còn đang ở đây, bọn họ hoàn toàn có thể nháy mắt phá trận hoàn toàn, thông qua giết chết người thừa kế.

Nhưng bây giờ. Thừa kế người Quân Tử kiếm đã thoát đi.

Cho dù trận pháp không có mắt trận, thì chí ít cũng phải mười mấy phút sau mới có thể tự động tiêu tán.

Thời gian hơn mười phút, không biết sẽ hại chết thêm bao nhiêu huynh đệ trong hội!

Bạch!

Hai mắt to lớn của Trương Vinh Phương bỗng nhiên đến gần Tây Môn Vũ.

Áp lực to lớn vô hình rơi xuống người hắn ta, khiến lời nói vì đó mà trì trệ, dừng lại.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì!!?” Tây Môn Vũ bị đè ép, nhưng lập tức phấn chấn tâm thần lại, vẫn còn muốn kêu nữa.

Trương Vinh Phương giơ tay, ba cánh tay cùng nắm lại giơ cao lên.

“Tiên Pháp!”

“Huyết Vụ!”

Rầm!!!!

Trong chốc lát, một tiếng nổ vang to lớn oanh tạc.

Ba cánh tay đập xuống đất toàn lực.

Lớp mặt đất nổ tung, từng miếng đất có cả cỏ ở trên bay vụt bắn ra giống như rồng đất cuồn cuộn.

Trong lúc đó tất cả miếng đất đều bí mật mang theo một giọt máu tươi màu đỏ nhạt.

Trong nháy mắt này, Trương Vinh Phương dồn toàn lực vào một quyền đánh nát hoàn toàn ba cánh tay của mình.

Máu thịt từ cánh tay và bùn đất trộn lẫn lại với nhau, dùng cách thức như sóng xung kích mà từng vòng từng vòng khuếch tán bay vụt ra tứ phía.

Sương máu liên tục phun ra, tản ra từ người hắn, hình thành sương mù màu đỏ mới.

Sương đỏ lan tràn, ăn mòn, triệt tiêu sương trắng xung quanh, phát ra từng tiếng vang.

Khí lưu, sương máu, mảnh bùn các loại giống như kẻ quấy rối, quấy sương trắng do trận pháp sinh ra thành một đám hỗn loạn.

Vào lúc này cả trận pháp sương mù to lớn bắt đầu chấn động.

Băng rua sương mù chỗ mắt trận bắt đầu đứt gãy từng cây một, rồi vỡ nát, nhạt đi và biến mất.

Dùng Trương Vinh Phương làm trung tâm, cùng lúc đó, bốn loại uy thế thần phật khác nhau cũng mơ hồ khuếch tán ra theo sương máu.

Sương mù bốn phía cũng bắt đầu chậm rãi biến mất theo mắt trận tiêu tán.

Cảnh sắc hỗn độn không rõ chung quanh cũng đã xuất hiện lần nữa, quay trở về là khung cảnh rừng rậm thật sự.

Tiếng la giết trên chiến trường từ nhỏ rồi lớn hơn, dần dần rõ ràng hơn.

Thân thể cao lớn của Trương Vinh Phương định tại chỗ, ngồi dậy, ba cánh tay nhanh chóng khép lại, tất cả giống như chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Tây Môn Vũ và tên Cực Cảnh còn lại đứng vững ở sau lưng hắn, lúc này ngơ ngác không biết nên nói cái gì.

Chỉ có thể cắn răng kinh ngạc nhìn bóng lưng của hắn.

Trận pháp?? Thế mà bị phá đơn giản như vậy!?

Trước kia hai người cũng đã từng gặp đại trận quân thế kiểu này, nhưng bất kể bọn họ suy nghĩ bao nhiêu cách, thì cũng chỉ có thể phá hoại mắt trận và chờ đợi thời gian kết thúc, thì mới có thể tản ra.

Nhưng bây giờ? Chỉ chớp mắt như vậy!?

“Ta sẽ, Ta sẽ bẩm báo theo sự thực lên hội trưởng về việc này!” Tây Môn Vũ cắn môi, dòng máu tràn ra từ môi dưới mà cũng không tự biết.

Vừa dứt lời, một cảm giác suy yếu khuếch tán ra khắp toàn thân hắn ta.

Vừa rồi hắn ta bị một tay của Trương Vinh Phương nắm chặt không thể động đậy, áp lực cực lớn và hắn ta liều chết giãy giụa, cuối cùng đã tạo thành tổn thương không nhỏ đối với cơ thể.

Hắn ta chỉ là Tông Sư, không phải Bái Thần, cũng không phải huyết duệ, sức khôi phục kém cả hai xa tít tắp, chỉ là tốt hơn người bình thường rất nhiều.

Đối kháng sức mạnh trong những trường hợp này, cơ thể vẫn sẽ bị thương không nhẹ.

“Tổng tướng, cần phải đi!” Một bên Cực Cảnh kéo hắn ta lại, để hắn ta đừng nói nữa.

Trong tình thế này, một kẻ mắc bệnh tâm thần cũng còn biết không thể kích thích quan chủ Tiên Nhân quan trước mắt được.

Tây Môn Vũ thân làm tổng tướng mà miệng vẫn còn không tha người ta.

“Không! Ban đầu việc này là bởi vì Nhân Tiên quan ngươi mà có, bây giờ, nhiều huynh đệ cũng vì ngươi mà chết như vậy! Trương Vinh Phương! Nếu ngươi còn có lương tâm, nên chịu trách nhiệm cho chuyện hôm nay đi!!” Tây Môn Vũ lạnh lùng nói.

“Các vị tiền bối Nghịch Thời hội bôn ba vì chuyện của ta, ta vô cùng cảm động.” Cuối cùng Trương Vinh Phương mở miệng.

Chương 1476 - Thổ lộ hết (3)

Hắn xoay người, đối mặt chính diện với hai người kia.

“Rất nhiều huynh đệ Nghĩa Minh liên lụy bởi chuyện của ta, xác thực việc này cần làm như lời ngươi nói, là ân tình thì ta sẽ hồi báo.”

“Nhưng.”

Hắn cúi đầu xuống, mặt người cực lớn tới gần Tây Môn Vũ.

“Những điều này có quan hệ gì với ngươi đây?”

“Người bản quan chủ cần báo đáp là bọn họ.”

“Không phải ngươi, kẻ đã cố gắng giết chết tỷ tỷ và cháu trai của ta.”

Sắc mặt Tây Môn Vũ đỏ lên, còn muốn mở miệng.

Bạch!!

Trong chốc lát một ngón tay to lớn bắn tới từ bên cạnh như tia chớp.

Oanh!!!

Cự lực kinh khủng nện trên hai cánh tay hắn ta từ khoảng cách gần.

Trong điện quang hỏa thạch, hắn ta nâng hai tay lên cản lại, nhưng chênh lệch sức mạnh thực sự quá lớn.

Tiên cơ ngăn địch cũng chênh lệch quá xa, cứ như hoàn toàn không có hiệu lực.

Chỉ trong một chớp mắt.

Tây Môn Vũ như bị sét đánh, cơ thể bay ra ngoài, bắn vào cánh rừng bên cạnh như đạn pháo.

Từng cây cối bị đụng gãy, hắn ta cũng giống như quả bóng bàn, không ngừng thay đổi góc độ bị bắn ra.

Sau tận mấy chục mét, hắn ta mới bị một đại thụ to chừng hai người ôm ngăn lại.

Cả người bay tứ tung dán trên thân cây, dính chặt vào trong đó, máu me khắp người, đã hôn mê đi.

*

*

*

Một chỗ khác trên chiến trường xa xa.

Toàn thân Thần Tướng Áo Đô Na bao trùm áo giáp linh tuyến màu bạc, hai mắt là vô số linh tuyến màu đỏ bắn ra bên ngoài như côn trùng.

Linh tuyến màu đỏ trong mắt bay vụt đi, hóa thành chùm sáng giống như ánh sáng màu đỏ, bắn phá tới Liệt Hổ đối diện.

Lúc này Liệt Hổ đã mở Chung Thức, toàn thân hóa thành quái vật cao hơn năm mét như đầu hổ thân người, hai tay mang găng tay đã hóa thành màu đen nhánh, hiện lên ánh sáng lạnh yếu ớt.

Hắn ta triển khai tiên cơ ngăn địch, thân pháp nhẹ nhàng như điện, tốc độ nhanh hơn Áo Đô Na đối diện không chỉ một bậc.

Nhưng rất rõ ràng, hắn ta không có thủ đoạn sát thương tầm xa, mỗi lần muốn tới gần tác chiến, đều bị linh tuyến màu đỏ ép ra xa.

Hai người đã rơi vào cục diện bế tắc kiểu này không ít thời gian.

Đúng lúc này.

Mặt đất xa xa truyền đến một hồi chấn động to lớn.

Trận pháp tràn ngập sương trắng xung quanh cũng bắt đầu dần dần nhạt đi theo tiếng nổ to, tiêu tán.

“Trận pháp bị phá!?” Ánh mắt Liệt Hổ khẽ nhúc nhích. Tiếng động lần này, cộng thêm thay đổi cực lớn trước đó, rõ ràng không thể nào là những người như Tây Môn Vũ kia có thể làm được.

Chắc chắn là trên chiến trường đã xảy ra bất ngờ nào đó, biến số ngoài dự liệu mới dẫn đến việc trận pháp nhanh chóng tản ra.

Hắn ta nghe thấy tiếng vang, Áo Đô Na đối diện cũng nghe thấy.

Áo Đô Na hơi đổi sắc mặt, thả người vọt lên, lại lần nữa mượn lực vọt cao lên trên tán cây của một đại thụ.

Ở trên không trung cao hơn hai mươi mét, nàng quan sát chiến trường bốn phía.

Chỉ ánh nhìn đầu tiên, nàng đã nhìn thấy Trương Vinh Phương cao bảy mét đứng ở vị trí mắt trận như hạc giữa bầy gà.

Trương Vinh Phương mặc huyết bào, quả thực tạo hình ba cánh tay quỷ dị giữa đám người bắt mắt đến cực điểm.

Trong chốc lát, Áo Đô Na cũng đã đoán được rốt cuộc mắt trận đã bị ai phá hủy.

"Một đám rác rưởi!!" Trong lòng nàng tức giận. Linh tuyến màu đỏ bện thành hai mắt, tiến thẳng đến tiếp cận Trương Vinh Phương.

Cứ như muốn nhớ kỹ nó trong lòng.

"Thiên địa nhất tuyến."

Đột nhiên một tiếng ngâm dài ung dung truyền tới từ phía dưới.

Bạch!!

Liệt Hổ thả người bay lên, phóng từ dưới đất lên tới chỗ nàng đứng.

Từng hư ảnh mãnh hổ lít nha lít nhít không ngừng hiển hiện sau lưng hắn ta, giống như một biển mãnh hổ.

Hàng trăm hàng ngàn hư ảnh hổ lớn hiển hiện, tất cả mắt hổ của hư ảnh đồng thời sáng lên ánh sáng màu đỏ, nhìn chằm chằm vào Áo Đô Na.

Vèo!!

Hắc quang lóe lên.

Liệt Hổ chợt lóe lên đến bên cạnh người Áo Đô Na.

Trong chớp mắt, toàn thân Áo Đô Na tê liệt, không thể đón đỡ, dẫn đến bên eo bị xé mở thành một cái khe to lớn rộng bằng cánh tay.

Trong khe, từng mảng linh tuyến màu bạc lớn phun ra ngoài, giống như vô số xúc tu bắn phá về phía Liệt Hổ, nhưng cứ như đã bị dự báo từ trước, hắn ta đã sớm rơi xuống đất tránh đi.

Rất nhanh, linh tuyến rút về, cố gắng khép thương thế ở phần eo Áo Đô Na lại. Nhưng đó là thương tích Ma binh gây ra, tốc độ khép lại cực chậm làm cho người ta giận sôi.

“Hôm nay, tính là ngươi thắng một ván!” Trong lòng nàng biết đại thế đã mất, cắn răng nhìn chằm chằm vào Liệt Hổ một lát, quay người nghênh ngang rời đi không chút do dự.

Tu.

Cùng một thời gian, trong quân Phụng Linh truyền ra tiếng kèn rút lui thê lương.

Tất cả quân Phụng Linh như đã được tập luyện vô số lần, rút lui trật tự, bọn họ nâng thi thể đồng bạn bên cạnh lên, tốc độ hơn xa quân sĩ bình thường không ít, rút lui như thủy triều.

Chương 1477 - Thổ lộ hết (4)

Mà quân đội Nghĩa Minh sớm đã bị áp chế đến sắp tán loạn, lúc này mới có cơ hội làm dịu thở dốc.

“Kết thúc rồi.” Liệt Hổ không đuổi theo, chỉ là nhìn về phía Trương Vinh Phương.

Lúc này Trương Vinh Phương đã không còn là hình người bảy mét khoa trương vừa nãy. Nhưng hắn ta biết rõ, trung tâm của biến số vừa rồi phát sinh chính là Nhân Tiên quan.

“Thiên Bằng đại nhân.”

Một hảo thủ báo tin tức của Nghịch Thời hội im ắng xuất hiện sau lưng hắn ta, trầm giọng nói.

“Mặc dù quan chủ Nhân Tiên quan đã đánh tan mắt trận, nhưng thả người thừa kế Quân Tử kiếm làm hạch tâm Nghĩa Nho giáo đi. Còn làm Tây Môn Vũ bị thương nặng. Việc này nên ứng đối ra sao?”

“Tây Môn Vũ là một đứa nhỏ vô cùng nỗ lực.” Liệt Hổ nhẹ nhàng gỡ găng tay trên tay xuống.

“Nhưng tư tâm muốn báo thù quá nặng.”

Giây sau đối phương đã hiểu. Gật đầu, im ắng lui ra.

Liệt Hổ không nói thêm lời nào, chỉ là thở dài, mặt lộ vẻ bi ai.

Thực ra vấn đề kiểu này nếu đổi thành huynh đệ trong hội trước kia, hoàn toàn không cần đến hỏi.

Nghịch Thời hội thiếu đi một Tây Môn Vũ sẽ không ảnh hưởng gì lớn, nhưng thiếu đi Nhân Tiên quan, có thể ảnh hưởng trong tương lai cực kỳ lớn.

Cho nên cái này mà còn phải hỏi?? Vì đại cục, trấn an tâm trạng Tây Môn Vũ là được.

Nhưng bây giờ, thế mà lại còn đến hỏi vấn đề ngây thơ kiểu này.

Tiếng kèn càng ngày càng xa, đại biểu quân Phụng Linh đã rút lui càng ngày càng xa.

Mục đích của Nghĩa Minh đã đạt được.

Kéo dài một phần chủ lực quân Phụng Linh do Thần Tướng Áo Đô Na chỉ huy ở đây một đoạn thời gian.

Bọn họ không chỉ làm được, còn hoàn thành nhiệm vụ vượt mức.

Áo Đô Na bị thương, quân Phụng Linh cũng tổn thất không nhỏ. Nhân số là chuyện nhỏ, chủ yếu là trận bàn đại trận quân thế của Áo Đô Na đã bị hủy.

Trận bàn này mà hỏng một miếng là thiếu đi một miếng, chế tác rất phức tạp gian nan.

Trong thời gian ngắn, Áo Đô Na cũng chỉ còn lại một miếng trận bàn dự bị để dùng. Nếu lần tiếp theo lại bị hủy đi, thực lực cả quân Phụng Linh đều bị giảm xuống ít nhất là ba phần.

"Hy vọng bên phía Đại Đô có thể có tin tức tốt."

Liệt Hổ ngẩng đầu nhìn bầu trời màu xanh dương, ánh mắt đau khổ.

"Thiên Bằng đại nhân." Giọng Trương Vinh Phương đột ngột vang lên ở sau lưng hắn ta.

Vốn dĩ thân pháp hắn đã hơn người, bây giờ sau khi thu hoạch thiên phú đặc chất mới Siêu Tốc Di Động, thân pháp cũng càng trở nên khủng bố hơn nữa.

Chỉ vẻn vẹn di động trong trạng thái bình thường, cũng có thể so sánh với trình độ Tông Sư Cực Cảnh thi triển toàn lực thân pháp.

Sau khi triển khai tốc độ cao nhất, thậm chí vừa nãy lúc bị tập kích, hắn đã bùng nổ siêu tốc ba trăm mét một giây khủng bố.

Ngay cả Liệt Hổ cũng giật mình trong lòng, cúi đầu xuống, quay người nhìn lại.

Sau lưng hắn ta, Trương Vinh Phương đã khôi phục hình thái bình thường, vẫn đang mặc huyết bào như cũ, sau lưng có mấy huyết bào đạo nhân Nhân Tiên quan đi theo, lẳng lặng đứng ở giữa cánh rừng gãy nát vỡ vụn, nhìn về phía này.

"Tiểu hữu. Tiếp theo đây, có thể tu chỉnh lại một hai, chúng ta đã đạt mục đích tại Minh Ngô Sơn. Trận chiến thứ hai, là cần

trợ giúp Thành Côn.” Liệt Hổ trả lời.

“Thành Côn? Cách xa nơi đây ít nhất cũng hơn nghìn dặm thì phải?” Lông mày Trương Vinh Phương cau lại.

“Cũng không có cách nào, cao thủ đỉnh cao trong hội cũng chỉ có từng đó người. Linh Tướng bất tử, bất kể giết bao nhiêu lần cũng sẽ khôi phục tái sinh, trừ phi phá hủy hoàn toàn tất cả giáo phái của chúng.” Liệt Hổ thở dài. “Bây giờ đang nhằm vào cả Tây tông, nếu quán chủ có hứng thú, có thể đi cùng đến đây.”

“Trạm tiếp theo là Thành Côn? Sau đó thì sao? Tổng bộ Tây tông Chân Phật tự ở Đại Đô đúng không?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Chắc hẳn bây giờ Chân Phật tự cũng đã sắp kết thúc rồi.” Liệt Hổ hơi thất thần nói.

“Đại Giáo Minh thật sự không nhúc nhích gì sao?” Trương Vinh Phương trầm mặc, hỏi.

“Họ ngầm đồng ý.” Liệt Hổ trả lời.

Bây giờ Nhạc Đức Văn thân làm minh chủ Đại Giáo Minh, nhìn từ động tác lần này, hẳn là ông đã sớm không tán thành hành động tác phong của Tây tông.

Cố ý ngầm đồng ý mà bất động, sử dụng Nghịch Thời hội và các thế lực còn lại liên thủ, cùng nhau ép chết Tây tông.

Nói đúng hơn, lần này Tây tông, quý tộc người Linh, Thần Tướng hoàng tộc, học cung, và Nho giáo liên thủ lại với nhau, khiến cho Đại Giáo Minh cảnh giác và bất mãn.

“Tiếp theo, Tây tông ốc còn không mang nổi mình ốc, tiểu hữu muốn làm cái gì thì cứ việc đi làm đi.” Hình như Liệt Hổ đã nhìn ra tâm tư của Trương Vinh Phương.

“Đa tạ tiền bối.” Trương Vinh Phương chắp tay.

Tiếp theo, chuyện Hải Long hay là những cái khác gác lại đã, mấu chốt ở chỗ tỷ tỷ.

*

*

*

Phủ Vu Sơn, phủ Mộc Xích cũ.

Chương 1478 - Thổ lộ hết (5)

Trong phủ Mộc Xích cũ đã bị di chuyển không còn gì, lúc này ánh nắng chiếu nghiêng, rơi vào đám hoa cỏ tươi tốt ở hậu viện, càng có vẻ mềm mại tươi đẹp.

Kẽo kẹt, cửa sân bị nhẹ nhàng đẩy ra.

Trương Vinh Du thở dài, chậm rãi đi vào, đi tới trước khóm hoa cỏ mình tự tay trồng.

Nàng vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve một cánh hoa non mềm hồng nhạt, cảm nhận giọt sương ngưng đọng trên cánh hoa.

Hôm qua, tất cả chuyện đã xảy ra trong trận pháp trên chiến trường, lúc này vẫn còn đang rõ mồn một trước mắt.

Đệ đệ Trương Vinh Phương, và bóng dáng võ giả to lớn khủng bố khôi ngô, hai hình tượng kia kết hợp lại.

Lúc này tạo thành một ấn tượng quái dị hoàn toàn mới, bản thân nàng cũng không thể nói rõ mình có cảm giác gì.

Vốn dĩ cho là đệ đệ thiên tài võ giả bình thường cần mình bảo vệ, lại không ngờ, tình cảnh trong trận pháp, trong chiến trường tát vào mặt mình một bạt tay thật mạnh.

Trong thời khắc mấu chốt nhất, nàng cho là mình đã kết thúc, thua cuộc rồi. Không ngờ rằng, cuối cùng vẫn là đệ đệ đến cứu nàng một lần.

“Quả nhiên tỷ đã quay về.” Đột nhiên giọng của Trương Vinh Phương truyền tới từ trong góc.

Trương Vinh Du nhìn theo tiếng phát ra, quả nhiên nhìn thấy Trương Vinh Phương chẳng biết đến từ lúc nào ở góc tối trong hậu viện.

Rõ ràng ở đây đã không có ai, dọn đi hết rồi. Viện tử cũng không ai quản lý, coi như là hoang phế.

Hai người đều không có giao ước, lại ăn ý quay về đây gặp mặt.

“Là đã hẹn xong từ trước rồi, rất lâu sau rồi mới quay lại đây. Không ngờ rằng lại gặp lại nhanh như vậy.” Trương Vinh Du

nói khẽ.

Ánh mắt nàng phức tạp nhìn đệ đệ chăm chú, trong đầu vẫn còn hiện ra bóng dáng khủng bố màu máu cao bảy mét trước đó như cũ.

Dù có thế nào, giờ phút này, nàng vẫn không thể ghép bóng dáng kia với đệ đệ Trương Vinh Phương bình thản yên tĩnh trước mặt lại với nhau.

"Vì sao đệ không nói cho ta biết sớm hơn?" Nàng chậm rãi đến gần, hơi ngửa đầu hỏi.

"Trước đó là không muốn, về sau là vô tình." Trương Vinh Phương trả lời. Đối với tỷ tỷ Trương Vinh Du, cảm quan của hắn cũng khá phức tạp.

"Đệ, từ khi nào đệ đã trở thành như thế?" Trương Vinh Du nhẹ giọng hỏi. Bây giờ nàng rất tò mò, cực kỳ tò mò rốt cuộc đệ đệ đạt tới độ cao nhanh như vậy như thế nào.

Bởi vì thời gian bọn họ sống gian nan trước kia, thậm chí còn từng cùng ngủ ở góc đường ngoài trời với nhau. Cho nên nàng biết rất rõ thời gian đệ đệ Trương Vinh Phương thật sự bắt đầu tập võ là lúc nào.

Trong lòng nàng suy tính, thời gian mấy năm ngắn ngủi đã đạt đến cảnh giới khoa trương bực này.

Mặc dù không giao thủ với Tông Sư Nho giáo, nhưng nàng biết được từ miệng Lý Chân, người bị đệ đệ ngăn cản kia chí ít cũng là Tông Sư.

Vì người kia đã triển khai Chung Thức.

Mà có thể ngăn cản một Tông Sư, thì nhất định chỉ có Tông Sư.

Cho nên.

"Không phải ta đã từng nói từ rất sớm sao? Ta là thiên tài." Trương Vinh Phương cười. "Bây giờ thì sao? Biết được thực lực của ta rồi, tỷ tỷ, tỷ có ý nghĩ gì?"

Hắn đi lên phía trước mấy bước tiến lại gần, khoảng cách đến Trương Vinh Du chỉ còn lại nửa mét.

“Rời khỏi Nho giáo đi. Để Tiểu Hoán Thanh đến Nhân Tiên quan của ta. Ta sẽ tự mình dạy bảo nó.”

“Nhân Tiên quan….” Trương Vinh Du hơi thất thần. “Đệ mới là người phải rời khỏi Nhân Tiên quan, gia nhập Nho giáo đi. Lần này chúng ta chỉ tạm thời thua, do dự đoán sai lầm. Nhưng Quân Tử kiếm có bảy thanh! Với lại về sau…”

Nàng không nói tiếp nữa.

“Vinh Phương, đệ đến bên chỗ tỷ tỷ đi. Có đệ giúp đỡ, tỷ đệ chúng ta đồng tâm, dắt tay cùng tiến lên, nhất định có thể làm ra một phen đại sự!”

“Dùng thực lực của đệ, kết hợp với mối quan hệ bối cảnh của ta, liên thủ lại, rất nhanh là có thể liên kết một mạng lưới quan hệ lớn! Thậm chí, nói không chừng còn có thể đả động đến sức mạnh của cao thủ phương diện cao hơn!”

Đôi mắt đẹp của nàng dần dần tỏa sáng, cứ như càng nghĩ càng cảm giác có hy vọng vào tương lai.

“Chờ Hoán Thanh lớn lên, chấp chưởng Nghĩa Mạch, có thêm đệ đi cùng, nhất định tương lai Trương gia chúng ta có thể vinh quang cửa nhà, làm rạng rỡ tổ tông!! Đến lúc đó đệ lại lấy vợ sinh con, sinh thêm mười mấy đứa! Trương gia ta có thể bắt đầu nhanh chóng quật khởi lớn mạnh từ thế hệ này!”

“Tỷ, nếu tỷ đến, về sau chúng ta…” Trương Vinh Phương mở miệng muốn khuyên đối phương, nhưng lời đến khóe miệng, lại chợt phát hiện, căn bản lời mình muốn nói không có bao nhiêu sức thuyết phục.

Nhân Tiên quan, Nghịch Thời hội, đều là phản tặc tà phái mà quan phủ Đại Linh đã nhận định, là tồn tại không thể được quan phủ công nhận.

Cho dù là sư phụ Nhạc Đức Văn, cũng không dám tán thành Nhân Tiên quan quang minh chính đại, làm trái ý chí thần phật phía sau.

Chương 1479 - Thổ lộ hết (6)

Mà hắn, đã nhiều lần giết Linh Tướng Hàng Thần, đã sớm đắc tội với nhóm thần phật không nhẹ.

“Vinh Phương. Đệ cũng đã biết, lúc trước rốt cuộc Trương gia ta nghèo túng suy bại như thế nào? Cha mẹ bọn họ, lại thần bí bỏ mình ra sao?”

Đột nhiên Trương Vinh Du mở miệng nói.

Cha mẹ??

Trong lòng Trương Vinh Phương sửng sốt.

Mặc kệ là nguyên thân, hay là trong lòng hắn, ấn tượng về cha mẹ cũng rất mỏng manh.

Nguyên nhân gốc rễ là bởi vì, lúc trước cha mẹ nguyên thân đã bỏ mình từ rất sớm.

Khi đó nguyên thân mới có mấy tuổi.

Sau đó là tỷ tỷ Trương Vinh Du không chối từ vất vả, trăm đắng ngàn cay, mang theo đệ đệ cùng đi kiếm ăn, nuôi hắn lớn lên.

Lúc này, đột nhiên Trương Vinh Du nhắc tới chuyện cha mẹ bỏ mình.

Chẳng lẽ, việc này còn có liên quan đến việc vì sao nàng cấu kết với Nho giáo sao?

“Chuyện trước kia, không nhớ rõ….” Trương Vinh Phương trầm mặc, chắc chắn mình không có chút ký ức nào, mới trầm giọng mở miệng.

“Chẳng lẽ lại liên quan đến chuyện bây giờ tỷ làm?” Hắn nhanh chóng liên tưởng đến điểm này.

Trương Vinh Du mím môi.

“Thực ra, có rất nhiều lời, vốn dĩ là ta không có ý định nhắc lại với đệ, những việc này, vốn nên là người làm tỷ tỷ như ta gánh chịu. Nhưng bây giờ…”

Nàng nhìn đệ đệ dáng người cao lớn, lại liên tưởng tới võ giả quái vật cực lớn đến khoa trương ngày hôm qua.

Không hiểu sao trong lòng thản nhiên trào ra một cảm giác an toàn nồng đậm.

“Trên thế giới này, đệ và ta, là thân nhân tuyệt đối vĩnh viễn sẽ không phản bội đối phương. Vinh Phương, đệ phải nhớ điểm này. Chúng ta là một nhà, dù thế nào, chúng ta cũng không nên hoài nghi đối phương.”

Trương Vinh Phương không nói gì, chỉ im lặng. Không phải hắn hoài nghi đối phương, mà là, không tán đồng với con đường đối phương muốn đi.

Nhìn khuôn mặt hắn, Trương Vinh Du thở dài.

“Ta không nói cho đệ biết về nguyên nhân tử vong của cha mẹ, chỉ là vì, kể đệ nghe sớm sẽ chỉ hại đệ. Nếu đệ không khống chế nổi, chạy đi tìm người báo thù, có thể đã chết dưới lòng bàn tay kẻ thù từ lâu rồi, mà ta vẫn bất lực như cũ.”

“Bọn họ rất mạnh?” Trương Vinh Phương bình tĩnh hỏi. Không phải là hắn lạnh lùng vô tình, mà là thật sự không có chút cảm giác thực tế nào.

Cha mẹ nguyên thân và hắn có khoảng cách quá lâu quá lâu.

“Bọn họ.” Trương Vinh Du dừng một chút.

“Bọn họ chết dưới tay đại quý tộc người Linh nhà Tô Mộc Đạt. Lúc trước, chỉ là đi trên đường, trong tay cha mẹ có cất giữ một bộ thần đồ tuyết mãn hàn, bị một tên thiếu gia ăn chơi của gia tộc Tô Mộc Đạt nhìn trúng, sau khi ép mua ép bán, bảo đồ có giá trị trăm lượng vàng, chỉ đổi được mấy lượng bạc trắng.

Cha mẹ cũng bị đánh cho thổ huyết, bệnh nặng mà chết. Sau đó tìm kiếm Nho giáo giúp đỡ, mới ảm đạm đưa đệ và ta ra.

Sau này chúng ta sinh sống ở bên ngoài, có một đoạn thời gian được Nho giáo yểm hộ, mới được sống sót an ổn.”

Đôi mắt đẹp của nàng lấp lóe, nhớ lại chuyện trước kia, luôn có chút mê ly và không chân thực.

“Khi đó, ta mang theo đệ, mới chỉ có sáu bảy tuổi, mặc dù có người giúp đỡ âm thầm cứu trợ, vẫn sống vô cùng gian nan như trước. Sau khi được Nghĩa Mạch ủng hộ, bắt đầu âm thầm học tập một ít bí thuật tâm pháp. Đời sống mới càng ngày càng tốt lên.

Nói mới nhớ, khi đó, đệ còn đang giận dỗi ta, nói ta không biết xấu hổ. Dù sao ta cũng có thể hiểu, trong thời gian đó, ta là một nữ tử trẻ tuổi, muốn kiếm được nhiều tiền như vậy, còn giúp đệ xử lý đạo tịch, vốn dĩ sẽ làm cho người ta chỉ trích.”

Lời Trương Vinh Du nói khiến Trương Vinh Phương hoàn toàn không ngờ nổi.

Hắn không ngờ rằng, ngay từ lúc kia, tỷ tỷ đã sớm liên hệ với Nghĩa Mạch của Nho giáo.

“Đệ không biết rằng.” Trương Vinh Du cười, nói tiếp. “Khi đó, thực ra bên phía Nghĩa Mạch Nho giáo cũng chỉ nể mặt cha mẹ, cho một phần nhang đèn, phái giáo viên bình thường dạy bảo ta, không ngờ ta có thiên phú dị bẩm trên một vài tâm pháp đặc biệt, tiến độ cực nhanh, về sau phát triển càng ngày càng tốt, mới dần dần tập trung vào ta…”

“Vậy tỷ phu thì sao?” Trương Vinh Phương nhịn không được hỏi.

“Mặc dù hắn cũng là người được Nghĩa Mạch đã sàng chọn xong xuôi từ sớm, nhưng ta không hối hận, hắn rất tốt.” Ánh mắt Trương Vinh Du mềm nhũn, nhu hòa nói.

Nàng nhìn đệ đệ lại trầm mặc trước mặt, tiếp tục lên tiếng.

“Cho nên đệ rõ chưa? Chúng ta thiếu nợ Nghĩa Mạch rất nhiều. Mà hiện nay, ta và Tiểu Hoán Thanh sớm đã hoàn toàn hòa làm một thể cùng với Nghĩa Mạch. Không thể chia cắt, đệ cũng đã biết, người thừa kế Quân Tử kiếm, một khi chia cắt cả hai, kết cục đối mặt chỉ có một, đó chính là chết.”

Mãi lâu sau Trương Vinh Phương không nói nên lời.

Có rất nhiều thứ, bây giờ làm rõ, hắn mới hiểu được.

Chương 1480 - Thổ lộ hết (7)

Không phải gần đây tỷ tỷ mới tiếp xúc với Nho giáo giống như hắn suy đoán.

Mà là ngay ban đầu, Trương gia bọn họ đã chính là một phần tử của Nho giáo. Có lẽ là từ rất sớm trước kia, chi tiết này vẫn chưa bao giờ thay đổi.

Thậm chí ngay cả việc hôn sự với tỷ phu, cũng đã được sắp xếp trước. Từ rất sớm trước kia, e là bọn họ đã tính toán cẩn thận.

"Cho nên, đến chỗ ta đi, Vinh Phương tỷ đệ chúng ta đồng lòng, không có chuyện gì có thể làm khó chúng ta!" Trương Vinh Du vươn tay, mở tay về phía Trương Vinh Phương, chờ hắn đặt tay lên đó.

"Tỷ có biết rốt cuộc Nho giáo muốn làm gì không?" Trương Vinh Phương không đưa tay, mà là hỏi ngược lại.

"Nho gia không phải là tầm thường bình thường như đệ nghĩ. Bảy mạch cũng không phải yếu như đệ nghĩ. Mà mấu chốt nhất là sắp tới sẽ có một chuyện đại sự bắt đầu. Việc này sẽ liên lụy tới người trong khắp thiên hạ, liên lụy đến tất cả, tất cả người Đại Linh."

Trương Vinh Du chân thành nói.

"Đệ, ta, Đại Giáo Minh, cũng ở trong đó."

Trương Vinh Phương không trả lời.

Hắn đã nhìn ra, bây giờ tỷ tỷ đặc biệt đứng ở chỗ này chờ hắn, chỉ sợ trong lòng vẫn có giấu tâm tư khác nữa.

Đáng tiếc nếu từ sớm trước kia, tỷ tỷ nói rõ quan hệ và Nho giáo với hắn, có thể khi đó, ban đầu hắn sẽ không bước vào Thiên Bảo Cung, trở thành đệ tử của Nhạc sư phụ.

Bây giờ đi đến tình trạng trước mắt.

Hắn và Nhạc sư phụ, và Nghịch Thời hội, quan hệ giữa hai bên đều đã trở thành gút mắc phức tạp.

Mà hai thế lực này, lại hoàn toàn đối lập với Nho giáo đang cấu kết với đại quý tộc người Linh, hoàng tộc Thần Tướng các loại.

"Quá muộn rồi."

Cuối cùng, Trương Vinh Phương vẫn không đặt tay lên trên bàn tay tỷ tỷ.

Hắn nhìn Trương Vinh Du, trầm mặc.

"Tỷ, tỷ và Nho giáo sớm đã không thể chia cắt, nhưng ta làm sao có thể thoát thân mà ra??"

Trương Vinh Du sửng sốt, tâm tư nàng nhạy bén cỡ nào, lập tức nghe được ẩn ý trong đó.

"Vinh Phương, đệ nói thế có nghĩa là gì!? Lẽ nào, có người ép buộc đệ? Hoặc là nói đệ có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ trong lòng, không thể rời khỏi Nhân Tiên quan? Rời khỏi Nghịch Thời hội?"

Nàng đã biết, nếu đệ đệ lộ diện trên chiến trường của Nghịch Thời hội, vậy thì mang ý nghĩa nhất định Trương Vinh Phương có quan hệ rất gần với Nghịch Thời hội. Thậm chí có thể chính là người của Nghịch Thời hội.

Nhưng trước khi nàng đến, nàng cũng tin tưởng, bằng vào tình tỷ đệ giữa mình và Vinh Phương, máu mủ tình thâm, sẽ kéo hắn đến Nho giáo, nên vấn đề không lớn.

Nhưng bây giờ…

"Đệ nói cho tỷ tỷ, tỷ nghĩ biện pháp giúp đệ! Chúng ta là người một nhà! Trên thế giới này, không có ai thân thiết hơn ta và đệ! Đệ nói cho ta biết, chúng ta cùng đối mặt với nhau!" Gương mặt xinh đẹp của Trương Vinh Du nhanh chóng nghiêm nghị hơn.

"Ép buộc? Nỗi khổ tâm?" Mí mắt Trương Vinh Phương hạ xuống. "Không ai ép buộc ta."

"Vậy vì sao!? Vì sao đệ lại như thế!? Nhân Tiên quan đó chính là một ma quật, đạo nhân nơi đó tên nào cũng dùng hút máu để sống, ngoài miệng nói đạo pháp tự nhiên, nhưng thực ra tên nào cũng hung thần ác sát, tàn nhẫn đẫm máu. Đệ cứ tiếp tục ở

lại nơi đó, sợ là ngày sau sớm muộn gì thần trí cũng gặp phải tà ma! Không thể tự thoát ra được!"

Trương Vinh Du căng thẳng, nàng mơ hồ có cảm giác, mình đã sắp tiếp cận đến chân tướng.

"Huống hồ, không phải đệ đã sớm rời khỏi Đại Đạo Giáo rồi sao? Nghịch Thời hội cũng là phản tặc, chớ nhìn bây giờ bọn họ đang phong quang lợi hại, nhưng rất nhanh thôi, chờ Linh đình kéo dài khôi phục sức mạnh, thì sẽ là kết cục chết không chỗ chôn. Rất nhiều chuyện đệ không biết, nhưng bây giờ ta đã trở thành nương của người thừa kế, vẫn sẽ biết được ít nhiều."

"Vinh Phương. Quay đầu đi. Đệ đã đạp nửa chân vào trong tử địa rồi! Mà còn chưa tự biết sao!?" Trương Vinh Du tiến lên một bước, cầm vào bàn tay lớn của đệ đệ.

Mặc dù hai tay nàng cùng cầm, nhưng cũng chỉ có thể bao lấy nửa bàn tay của Trương Vinh Phương. Nhưng cố gắng chân thành tha thiết và bao dung, cuối cùng vẫn khiến trong lòng Trương Vinh Phương ấm áp lên.

"Rời khỏi đi, đến chỗ của ta. Còn nhớ chuyện trước kia, tỷ tỷ mang theo đệ tránh chó hoang đuổi theo trên đường như thế nào không? Khi đó mấy con chó hoang muốn cắn đệ, muốn ăn thịt của đệ, bị ta dùng gậy gỗ liều mạng đánh điên cuồng.

Ban đầu đệ còn cho rằng chó hoang tới gần đệ, thì sẽ rất ngoan, để đệ sờ. Nhưng trên thực tế chúng nó chỉ đang quá đói, đang lừa đệ, chúng nó chỉ đang muốn ăn thịt của đệ."

Trương Vinh Du khuyên lơn.

"Nhân Tiên quan cũng là như thế. Chúng nó kéo đệ gia nhập, nhất định mục đích cũng giống như thế, cũng muốn ăn thịt của đệ uống máu của đệ! đệ vẫn ở trong đó, thì sẽ không có tương lai!"

Chương 1481 - Thổ lộ hết (8)

“Tỷ…” Đôi mắt Trương Vinh Phương hạ xuống. “Người của Nho giáo, không kể cho tỷ nghe sao?”

“Gì?” Trương Vinh Du nhíu mày, phát hiện hình như phản ứng của đệ đệ không giống như mình đã nghĩ.

“Không ai, không ai ăn máu thịt của ta.”

Trương Vinh Phương nhẹ giọng thở dài.

“Vốn Nhân Tiên quan là do một tay ta sáng tạo nên. Tất cả huyết đạo nhân, đều do một tay ta sáng lập mà ra.”

Trương Vinh Phương nghiêm túc nhìn về phía tỷ tỷ, bình tĩnh nói ra chân tướng tàn khốc kia.

Trương Vinh Du ngây ngẩn cả người, lại lập tức bật cười.

“Được rồi mà, đừng nói giỡn, quán chủ của Nhân Tiên quan kia tà ác vô cùng, nghe nói tuổi tác đã hơn trăm, là lão quái vật có thể giao thủ với Linh Tướng. Làm sao có thể có quan hệ với đệ chứ. Đệ đừng cho là tỷ tỷ thiếu kiến thức, là dễ mà lừa gạt nhé?”

Trương Vinh Phương không nói lời gì nữa, mà là bình tĩnh nhìn nàng chăm chú như trước, trên mặt không có nụ cười.

Dáng vẻ khác thường này khiến trong lòng Trương Vinh Du dần dần trào ra cảm giác không ổn. Đột nhiên nàng cảm giác, hình như đệ đệ không phải đang nói đùa!?

Nụ cười trên mặt nàng nhanh chóng giảm đi, biến mất, thay vào đó, là không tin và khó hiểu.

“Chuyện này là không thể nào, cũng không hợp lý. Thời gian đệ bước vào Thanh Hòa Cung còn chưa bắt đầu tập võ. Mấy năm ngắn ngủi làm sao đệ có thể đạt tới độ cao như vậy? Đệ đừng lừa ta.”

Trương Vinh Phương vẫn không lên tiếng như cũ, chỉ bình tĩnh đứng tại chỗ.

Thực ra vẻ trầm mặc này, đã biểu lộ độ chân thực của tất cả những lời hắn vừa mới nói trước đó.

Cũng chính vì như thế, càng như vậy, Trương Vinh Du mới càng không thể tin tưởng nổi.

Nàng còn muốn hỏi lại.

Đột nhiên một tiếng thở dài truyền đến từ xa xa bên cạnh.

Một ông lão mặc áo trắng, dậm chân nhẹ bay bay đến từ cửa sân. Khuôn mặt hơi có vẻ tiều tụy, bên mặt có một vết sẹo như miệng máu, chính là Vinh tiên sinh trước đó từng tham chiến, cùng mang theo Trương Vinh Du chạy thoát.

Sau khi ông ta đi vào, đứng vững tại vị trí cách hai người chừng mấy mét, không tiếp tục tới gần nữa.

"Quán chủ Nhân Tiên quan Trương Vinh Phương.

Thứ bảy Xích Bảng mới nhất, từng theo học với cao thủ đệ nhất thiên hạ, chưởng giáo Đại Đạo Giáo Nhạc Đức Văn, đời sau của cung chủ Ngọc Hư Cung Kim Ngọc Ngôn, thứ ba Xích Bảng - Đế Giang.

Hắn thiên phú trác tuyệt, từ trước đến giờ chưa từng có, được Thần Tướng chỉ định là người thứ nhất Đại Linh trăm năm qua!

Mấy năm trước người này sáng lập Nhân Tiên quan, tự sáng tạo ra võ đạo Huyết Tiên, lần lượt tiêu diệt Đại Tông Sư Tây tông, mấy người Tông Sư, tiêu diệt chính diện mấy người Liệt tướng Tuyết Hồng các, tiêu diệt chính diện một Linh Tướng Địa Mẫu hành tẩu các loại. Ngoài ra nhiều lần dung túng thuộc hạ gây ra thảm án diệt môn, ám sát rất nhiều quan viên quý tộc.

Mấy năm trước, người này nhậm chức quan viên ở nhiều chỗ, những nơi đi qua, tất cả quan viên hay thế lực cao thủ có mâu thuẫn với hắn, đều có dấu hiệu xuất hiện mất tích bí ẩn.

Vụ án Vĩnh Hương quận chúa mất tích đã từng hoài nghi hắn, cũng do thuộc hạ hành động."

Cuối cùng Vinh tiên sinh dừng lại, ánh mắt nhìn về phía Trương Vinh Phương.

"Bây giờ Tuyết Hồng các đã chính thức ký phát lệnh truy nã khắp thiên hạ, xếp ngươi thành thứ bảy Xích Bảng.

Các chủ Tuyết Hồng các đích thân đưa ra lời bình: Thiên diện tàng tâm, huyết loạn càn khôn*.”

*trong lòng có ngàn ý tưởng, dùng máu làm nhiễu loạn trời đất

Trương Vinh Phương vẫn im lặng như cũ.

Mà từ giây phút hắn triệt để ra tay tại Minh Ngô Sơn trở đi, hắn đã hiểu rằng tất nhiên mình sẽ bước vào tầm mắt của tất cả mọi người.

Cho nên, Xích Bảng chỉ là chuyện sớm muộn thôi.

“Ngư phu nhân, bây giờ hẳn là ngươi đã hiểu đúng không?” Vinh tiên sinh thở dài: “Đầu tiên hắn là quan chủ Nhân Tiên quan, là ma đầu Xích Bảng giết người vô số. Sau đó mới là đệ đệ ngươi…”

Trương Vinh Du: “…”

Nàng vô thức che miệng lại, nghe Vinh tiên sinh giải thích rõ, sự kinh ngạc và chấn động trong mắt nàng càng lúc càng rõ ràng.

Nhìn đệ đệ vẫn im lặng trước mặt mình.

Cơ thể nàng khẽ run lên.

Ban đầu, khi nghe nói thực lực Trương Vinh Phương mạnh mẽ như vậy, trong lòng nàng vẫn âm thầm dâng lên một ít vui mừng và chấn động.

Nhưng theo một loạt giải thích sau đó, mừng thầm trong lòng nàng dần chuyển thành kinh hãi.

Phải biết rằng, mặc dù nàng thỉnh thoảng sẽ đùa giỡn một chút tâm kế, thiết kế bố cục để đạt được mục đích của mình, nhưng về bản chất nàng vẫn là một người tâm địa thiện lương.

Nhưng Vinh Phương.

Càng nghe đến phía sau, đôi mắt đẹp của nàng càng hiện lên vẻ chấn động và khó tin.

Vô số suy nghĩ quay cuồng, tập trung, bỗng nhiên nàng bước tới, cầm lấy tay đệ đệ mình.

“Vinh Phương. Đệ nói đây không phải là thật đúng không? Ngươi mới tập võ mấy năm! Làm sao có thể? Những chuyện

đó là người khác vu oan cho đệ đúng không? Đúng không?”

Chương 1482 - Thổ lộ hết (9)

Đôi tay Trương Vinh Du nắm chặt Trương Vinh Phương, móng tay gần như bị đè ép, bấm gãy. Nhưng nàng hoàn toàn không nhận ra điều đó.

Nàng biết rất rõ việc lọt vào Xích Bảng sẽ có kết quả gì, kết cục sẽ ra sao.

Điều đó có nghĩa là mãi mãi trở thành một ác đồ bị Linh Đình truy nã, mãi mãi sẽ không thể nào bước đi dưới ánh mặt trời một cách quang minh chính đại!

Trương Vinh Phương nhẹ nhàng tránh ra khỏi tay nàng, ngược lại nắm lấy hai tay nàng.

“Là thật.” Hắn nói khẽ: “Nhưng tuy ta giết rất nhiều người, nhưng bọn hắn đều là người đáng chết.”

Hắn nắm chặt tay tỷ tỷ một cách nghiêm túc.

“Cho dù ta, Trương Vinh Phương giết người, cho dù ta diệt sạch toàn môn rất nhiều người, cho dù ta thành lập đạo Huyết Tiên, nhưng ta không thẹn với lương tâm! Ta vẫn là người tốt.”

Thanh âm của hắn trầm thấp, lộ ra vẻ kiên định và nghiêm túc.

Trương Vinh Du ngẩng đầu nhìn hắn chăm chú, trong lúc nhất thời không phân biệt được lời nói này là thật hay giả.

Những biến số này đã xáo trộn hết sạch mọi dự định của nàng trước khi đến đây.

Xích Bảng và Nho giáo bây giờ là hai vị trí đang càng đi càng xa.

Các nàng đang đến gần trở về, nhưng đệ đệ đang dần dần rời xa

“Trương quan chủ, ngươi không nên trở về.” Vinh tiên sinh lại cất lời. Khác biệt lần này là ông ta nói chuyện với một mình Trương Vinh Phương.

“Vì sao? Chẳng lẽ có ai ở đây có thể uy hiếp ta à?” Trương Vinh Phương hỏi ngược lại.

“Vu Sơn, từ trước đến nay đều là Vu Sơn của ta.”

Hắn khách khí với tỷ tỷ, nhưng đối với những người còn lại, hắn không dễ nói chuyện như vậy.

“Không ngoài dự đoán, chẳng bao lâu nữa sẽ có không ít cao thủ phối hợp với đại quân đến đây để vây quét Nhân Tiên quan của ngài. Mới lên Xích Bảng có nghĩa là nhất định sẽ bị vây quét trên quy mô lớn. Là bảng danh sách được cập nhập nhiều nhất, chỉ sợ ngài có nguy cơ bị giết tiếp theo.” Vinh tiên sinh giải thích, trả lời.

“Cho nên?” Trương Vinh Phương quay đầu nhìn ông ta: “Ngươi chủ động xuất hiện là có ý gì?”

“Xem như cầu cái thiện duyên đi. Quan chủ yên tâm, lệnh tỷ ở Nghĩa Mạch của ta chắc chắn sẽ không chịu bất kỳ oan ức gì! Cho dù là thân phận mẫu thân người thừa kế, hay là thân phận phía bên ngài, chắc chắn sẽ không bạc đãi nàng.” Vinh tiên sinh trả lời.

Ông ta đặc biệt mang tin tức Xích Bảng đến đầu tiên, rõ ràng chỉ là báo tin tức mà thôi.

Ngay cả Nghịch Thời hội và phía bên Trương Vinh Phương cũng không nhận được tin tức này, có thể thấy được tính kịp thời của nó. Chỉ sợ là có được thông qua mối quan hệ với học cung.

Lời này vừa nói ra, hai người đều hiểu ý tứ trong đó.

Nho giáo Nghĩa Mạch muốn giữ thế lực bên ngoài hùng mạnh là Nhân Tiên quan này, nhưng lại không muốn có mối quan hệ sâu hơn với Xích Bảng.

Cho nên mới đến để thông báo cho hắn, một mặt có thể kết một thiện duyên với Nhân Tiên quan, mặt khác tiềm thức là để Trương Vinh Phương nhanh nhanh chạy trốn, đừng ở lại tại chỗ nữa.

Trương Vinh Phương nhìn tỷ tỷ lần nữa, thấy nàng vẫn còn đang thất thần.

Cuối cùng vẫn không nói nhiều nữa.

“Giữ kỹ ngọc bội.”

Cuối cùng để lại một câu, hắn xoay người, dưới chân nhún một cái, người đã hóa thành một cái bóng đỏ, nhảy vọt qua hàng rào, lặng yên rời đi.

Hắn vừa đi, Trương Vinh Du mới chợt bừng tỉnh, đuổi theo về phía trước mấy bước.

"Vinh Phương!" Nàng lớn tiếng kêu lên. Nước mắt mơ hồ tràn đầy hốc mắt.

Ngoài tường, bóng đỏ hơi khựng lại, sau đó quay đầu đi.

"Bảo trọng." Thanh âm Trương Vinh Du lại lần nữa truyền ra.

Bên kia bức tường, Trương Vinh Phương không trả lời lại, thân hình chợt lóe, biến mất tại chỗ không còn tung tích.

*

*

*

Ba ngày sau.

Thành Côn.

Thành Côn bốn mùa như mùa xuân, tràn ngập hoa tươi nở rộ, từng là nơi thu hút rất nhiều du khách đến ngắm cảnh và ẩn cư.

Thành Bách Hoa là đại từ mô tả hình tượng của Thành Côn trong mắt dân chúng bình thường.

Nhưng khi Tây tông xây dựng một ngôi chùa khổng lồ tên là Ngọc Phật tự ở đây.

Mọi thứ đều thay đổi.

Từng hòa thượng tai to mặt lớn, vạm vỡ mạnh mẽ, không ngừng khi nam phách nữ*, cướp đoạt ruộng đất xung quanh, nhìn thấy những cô nương xinh đẹp liền âm thầm bắt cóc, mang đi.

*Khi nam phách nữ (欺男霸女): Ức hiếp đàn ông, chiếm đoạt thiếu nữ.

Họ cũng trắng trợn tổ chức tiệc múa Thập Lục Thiên Ma Vũ trong chùa miếu, thiết lập các ngưỡng cửa, mời các quan lại quyền quý, cao thủ võ nhân đến đây tham gia.

Toàn bộ Ngọc Phật tự đã hoàn toàn trở thành nơi lớn nhất để che giấu những hành vi bẩn thỉu và tà ác ở thành Côn.

Mà ít ai biết rằng nơi này thực chất được Hải Long Tây tông lập ra để tụ tập các người đẹp ở khắp nơi rồi đưa về trạm trung chuyển ở Đại Đô, Thượng Đô.

Giống như Thứ Đồng Phật tự hồi đó.

Chương 1483 - Thổ lộ hết (10)

Sự khác biệt là các loại hình người đẹp được thu thập ở đây không phải ở nước ngoài, chỉ thế thôi.

Lúc này trong Ngọc Phật tự.

Hải Long Vương Không Phàm di chuyển thân hình to lớn của mình, từng bước bước xuống khỏi chỗ ngồi trong đại điện.

Trong đôi mắt nhỏ xảo trá của ông ta lóe ra một tia lo lắng. Nhìn đệ tử đến báo tin quỳ trên mặt đất trước mặt, bực bội trong lòng càng không ngừng dâng trào.

"Các ngươi phái người đến Đại Giáo Minh cầu viện chưa? Tại sao đến bây giờ rồi mà người còn chưa đến?"

"Bẩm Long Vương gia, Đại Giáo Minh bên kia ngay cả cửa cũng không cho đệ tử tiến vào, cho dù đệ tử nói cái gì cũng không ai để ý tới, bọn họ rõ ràng là tính qua cầu rút ván!" Tăng nhân quỳ trên mặt đất lúc này cũng cực kỳ hoảng sợ.

Từ vài ngày trước, các phân bộ các nơi của Tây tông đã lần lượt bị gây sự và diệt sạch.

Không một hòa thượng nào trong chùa miếu sống sót, tất cả đều chết oan chết uổng.

Không có cách nào điều tra người ra tay, Chân Phật tự bên kia đã phái cao thủ xuất động, kết quả phái người nào đi thì người đó chết.

Cứ như thế mấy lần, người chạy trốn trong tổng tự càng ngày càng nhiều.

Tính cảnh giác của Hải Long Vương Không Phàm cực kỳ cao, cộng với ông ta vốn quanh năm xử lý việc vặt trong địa cung của Hải Long, vì vậy ông ta lập tức dẫn người, đem vật tư rời khỏi Đại Đô, chạy đến phân bộ này.

Nhưng bây giờ, mọi thứ đều đúng như ông ta dự đoán.

Ngay khi ông ta rời đi, Chân Phật tự Đại Đô liền bị phong tỏa tin tức.

Người vào không được, ra không được.

Dù là Nguyên Sư hay Nguyên Hoành, hai vị Linh Tướng đều lặng yên không một tiếng động, bị nhốt ở bên trong.

“Đại Giáo Minh làm như không thấy. Có vẻ như chúng ta đã bị bỏ rơi, giống như Đông tông năm đó.” Không Phàm thở dài nói.

“Thôi vậy, tâm tình ta không tốt, đi dẫn một nữ nhân thịt mềm đến cho ta.”

“Vâng!” Đệ tử cung kính lui ra ngoài. Chẳng mấy chốc đã ra khỏi đại điện.

Không lâu sau, một tay hắn ta nắm lấy một cô bé chừng mười đến mười một tuổi bước vào cửa.

“Sư phụ, mười tuổi đều bị ăn sạch, chỉ còn lại đứa này.”

Không Phàm liếc nhìn nữ hài, không kiên nhẫn gật đầu.

“Đưa đến đây.”

Ông ta thích nhai sống, hương vị tươi non nhất. Cũng là cách tốt nhất để giải tỏa những lo lắng, ưu phiền.

Nữ hài bị đệ tử túm cổ, từng bước một đến gần. Nhưng hắn ta lại không biết, trong đôi mắt cụp xuống của nữ hài trong tay hắn ta lóe lên vẻ thù hận.

Một chiếc gai đen dài nhỏ sắc nhọn chậm rãi trượt ra từ cánh tay phải phía sau nữ hài, nắm trong tay.

Những ác ma ăn thịt người này! Giết ca ca của nàng, ăn thịt muội muội của nàng.

Bây giờ lại đến lượt nàng.

Xoẹt!

Bỗng nhiên, nữ hài có biết chút ít võ nghệ, tránh thoát tay đệ tử, nắm chặt chiếc gai đen, hung ác tàn nhẫn đâm vào Không Phàm.

Đáng tiếc, một tiếng vang trầm vang lên, gai đen đâm vào một bên cổ của Không Phàm, nhưng đột ngột bị gãy.

“Ha ha ha ha! Thú vị, bé con, ngươi không biết Phật gia ta được Hải Long bảo vệ! Đao thương bất nhập à?” Không Phàm vỗ bụng cười ha hả.

“Chạy đi, nghĩ tất cả biện pháp chạy trốn, hoạt động nhiều, ăn nóng càng ngon! Ha ha ha ha!” Tiếng cười của ông ta mang theo một sự ác ý sâu sắc.

Nữ hài sợ tới mức toàn thân run rẩy, gương mặt xinh đẹp trắng bệch, xoay người bỏ chạy. Vừa mới vừa chạy ra khỏi đại điện.

Oành!

Bỗng nhiên một tiếng động lớn truyền đến.

Ở bên trái, cánh cửa gỗ nặng nề, cao hơn ba mét của Ngọc Phật tự bị một lực rất lớn đánh bật ra.

Một cánh cửa sụp xuống, cánh còn lại nghiêng lệch, ầm ầm đập vào người hai tiểu sa di không kịp né tránh.

Tiểu sa di bị đè bẹp tại chỗ, máu thịt be bét.

“Kẻ nào?” Mấy võ tăng cầm gậy xông lên, hét lớn.

Nhưng trước khi họ kịp phản ứng, hai bóng người huyết sắc chợt vụt qua.

Phụt phụt.

Hai tiếng giòn vang, hai người trong số các võ tăng bị cắt đứt cổ họng tại chỗ, ngã xuống đất không dậy nổi.

Mấy người còn lại cũng bị huyết ảnh vây quanh, cổ họng trong nháy mắt bị xé toạc, ngã xuống đất mất mạng.

Một đạo nhân mặc huyết bào với cánh tay phải đen như mực ung dung chậm rãi đi vào Ngọc Phật tự.

“Quan chủ nói tất cả các hòa thượng ở đây đều có thể ăn, không biết có đúng không?”

Trong miệng đạo nhân không ngừng nuốt nước bọt, giống như đã lâu không ăn thịt, bỗng nhiên nhìn thấy sơn hào hải vị, cảm giác tham lam, tà ác, ngang ngược, chỉ nhìn thôi cũng có thể khiến người ta toàn thân run rẩy, sinh lòng sợ hãi.

“Đúng.” Phía sau đạo nhân, một nam tử trẻ tuổi vóc dáng cường tráng nhanh chóng đi theo đi vào. Đó là Đinh Du.

“Tin tức từ Nghịch Thời hội, những người từ tổng bộ Hải Long đều chạy trốn đến đây. Ngươi đừng ăn sai đấy.” Hắn ta nhìn đạo nhân mặc huyết bào, cánh tay đen trước mặt.

Chương 1484 - Thổ lộ hết (11)

Đạo nhân cánh tay đen kia tên là Hắc đạo nhân, là một trong ba vị huyết duệ đời thứ nhất vừa đột phá Tông Sư của Nhân Tiên quan bây giờ.

Lần này, đặc biệt đi cùng hắn ta để báo thù cho huynh đệ đã chết của mình!

"Không đâu. Bần đạo thích long tinh hổ mãnh, những nữ tử bị giam cầm kia huyết khí quá ít, không đủ một ngụm." Hắc đạo nhân hơi bất mãn nói.

Lúc này, trong Ngọc Phật tự, một đám võ tăng cầm đao và gậy gộc dồn dập tụ tập, đến gần hai người.

"Giết!"

Đinh Du khẽ quát một tiếng, trong mắt lộ ra vui mừng được báo thù. Là người đầu tiên lao về phía trước.

Ngay trước mặt hắn ta là nữ hài chạy trốn ra được, đang đứng ngơ ngác tại chỗ.

Xoạc!

Đinh Du lướt qua bên người cô bé, nhào vào trong đám võ tăng, tùy ý vồ một cái đã biến một người sống thành một thi thể.

Và ngay sau khi Đinh Du lao vào Ngọc Phật tự cùng với Hắc đạo nhân.

Trên đất trống bên ngoài.

Trương Vinh Phương đứng chắp tay sau lưng, lặng lẽ nhìn Phật tự trước mặt. Sau lưng hắn, những huyết ảnh không ngừng bay lên không trung, lao thẳng về phía ngôi chùa.

"Chỉ là một phân đà Hải Long mà thôi, cần ngươi tự mình ra trận à?"

Nhiễm Hân Duyệt nhẹ nhàng đáp xuống đất cách đó không xa, đứng bên cạnh hắn.

"Đương nhiên không cần." Trương Vinh Phương nói.

Hắn từ cổng chùa nhìn vào từ xa, đúng lúc nhìn thấy Hải Long Vương Không Phàm giống như một ngọn núi thịt, đứng trên ghế chủ tọa trong đại điện.

Chỉ là vị đại cao thủ mà trước kia hắn chỉ có thể ngước nhìn, bây giờ lại như con sâu cái kiến trong mắt hắn.

"Ta không có hứng thú với Hải Long. Nhưng có chút hứng thú với Hải Long thần mà bọn hắn cung phụng."

Vừa vặn muốn diệt môn Hải Long, vậy thì cố gắng hết sức giết sạch tín đồ Hải Long, có lẽ lại thu được một tàn thần không tệ.

Đương nhiên, đây chỉ là sự sắp xếp của hắn.

Về phần bản thân Hải Long thần có đồng ý hay không, đó không phải do nó.

Oành!

Thân hình Hải Long Vương Không Phàm khổng lồ ngồi tít trên cao, nhìn những huyết ảnh lao đến trước mặt.

"Thú vị. Chỉ một đám Siêu Phẩm mà dám đến Hải Long của ta gây sự, đúng là không biết sống chết. Cho rằng cao thủ Hải Long ta đều đã chết hết rồi à?"

Ngay trước mặt ông ta, từng huyết ảnh dồn dập rơi xuống đất, đứng vững, tất cả đều là những đạo nhân cao lớn vạm vỡ khoác huyết bào.

"Vô Lượng Thiên Tôn. Đạo Pháp hòa hợp, tự có thần thông, bây giờ đại thế Phật môn đã suy, đại sư cần gì phải vùng vẫy giãy chết chứ?"

Hắc đạo nhân dẫn đầu mỉm cười, chắp tay. Chỉ là sự tham lam và khao khát mơ hồ lộ ra trong đôi mắt màu đỏ ngòm của hắn ta khiến tất cả mọi người xung quanh không tự chủ được sợ hãi trong lòng.

Loại khao khát đó…

Giống như một người đói khát không biết bao lâu bỗng nhiên nhìn thấy một miếng thịt thơm ngon, béo ngậy rơi ở trước mắt mình, còn tỏa ra mùi quay nướng nồng đậm.

Hắc đạo nhân nhìn Không Phàm, yết hầu không ngừng di chuyển, như thể đang cực kỳ kiềm chế bản thân.

“Sao Nhân Tiên quan đều là những thứ đồ chơi tà ác này thế.” Trong lòng Không Phàm rùng mình, nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh.

Chỉ là trong lòng ông ta biết, nếu như những quái vật Nhân Tiên quan này xuất hiện, sợ là ma đầu tàn ác Nhân Tiên quan chủ trong đồn đại nhất định cách đây không xa.

“Người đâu!” Ông ta bỗng nhiên hét lớn một tiếng.

Nhưng không ai trả lời.

Không Phàm không khỏi vội vàng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy vừa rồi còn hơn trăm võ tăng, nhưng bây giờ chỉ còn lại ít ỏi tầm hơn mười người, mà mười mấy người này, còn có một số đang quay lưng về phía ông ta lén lút bỏ chạy.

“Đây là kết cục của Tây tông dựa vào lợi ích để tập hợp những kẻ liều mạng.” Đinh Du ở bên cạnh thở dài nói: “Tan đàn xẻ nghé, năm đó các ngươi nổi lên nhanh bao nhiêu, bây giờ thất bại cũng nhanh bấy nhiêu.”

Khuôn mặt núc ních thịt của Không Phàm không ngừng run rẩy.

Ông ta quay đầu lại, nhận ra chỉ có chính mình đối mặt trực diện với bầy quái vật này.

“Các vị. Hải Long ta không thù không oán với các vị, không cần đến nỗi cuối cùng mọi người còn phải đánh đến một mất một còn. Không thì thế này, từ nay về sau Không Phàm ta rời khỏi Tây tông, dẫn dắt toàn bộ Hải Long làm việc cho Nhân Tiên quan, lấy rất nhiều kho báu tích trữ của Hải Long làm quà gặp mặt được chứ!”

“Kho báu?” Trong đầu Hắc đạo nhân và Đinh Du chợt nảy ra một ý nghĩ.

“Không sai, đây là bản đồ kho báu mà bần tăng mang theo người, mời các vị xem.” Không Phàm từ trong tay áo lấy ra một cuộn giấy, ném nó về phía trước.

“Cẩn thận! Đó là lừa gạt đấy!” Bỗng nhiên, tiếng hét của một nữ hài vang lên.

Oành oành!!!

Cuộn giấy ầm ầm nổ tung giữa không trung, từ bên trong bắn ra những chiếc kim độc màu tím đen rậm rạp chằng chịt như những hạt mưa.

Chương 1485 - Cuối cùng (1)

Một số lượng lớn kim độc ào ào đóng đinh trên mặt đất, các bức tường, một phần nhỏ kim độc đã đâm xuyên qua thân thể những đạo nhân Nhân Tiên quan không kịp thời tránh né xung quanh.

Đinh Du và Hắc đạo nhân cũng đồng thời né tránh lẩn trốn, nhưng vẫn chậm hơn một chút.

Tốc độ kim độc bùng nổ quá nhanh khiến cả hai chỉ kịp lùi lại mấy mét liền bị đuổi kịp.

Phập phập phập phập!

Hai người giơ tay lên để bảo vệ đầu, ngoài ra, toàn bộ cơ thể đều bị đâm lạnh thấu tim.

Còn nữ hài vừa lên tiếng nhắc nhở chính là nô lệ xinh đẹp suýt bị ăn thịt lúc trước.

Lúc này, thân thể của đạo nhân Nhân Tiên quan trong nháy mắt đã khôi phục lại, nhưng cô bé cũng bị kim độc đâm thủng toàn thân lại ngã xuống đất, thoi thóp.

“Giết!!!” Đinh Du nhìn thấy thế vô cùng tức giận, cùng với Hắc đạo nhân bay lên không trung lao về phía Không Phàm.

Nhưng hắn ta vừa mới nhảy lên, liền bị Không Phàm một chưởng từ trên xuống dưới đè xuống.

Oành!

Lực lượng khổng lồ áp chế, mạnh mẽ nện hắn ta trở lại mặt đất.

Hai chân Đinh Du rơi xuống đất, lún xuống, xuyên qua mặt đất đến đầu gối. Trong miệng hắn ta không kiềm chế được phun ra một ngụm máu lớn.

Ở bên kia, Hắc đạo nhân và Không Phàm đã đánh nhau nhanh như chớp.

Cả hai đều là Tông Sư.

Chỉ là Hắc đạo nhân là huyết duệ Tông Sư, còn Không Phàm là Tông Sư Bái Thần.

Hình thể cả hai biến đổi cùng một lúc. Đã bắt đầu mở Chung Thức ra, mỗi một động tác, mỗi quyền mỗi cước, tất cả đều mang đến một cơn gió cực lớn, quét sạch sân nhỏ xung quanh.

Tiếng va chạm như sấm sét, chấn động đến mức làm hai lỗ tai Đinh Du như điếc.

Hắn ta đứng lên, ngưng thần nhìn tới, chỉ thấy hai bóng người mơ hồ không rõ.

Ngay lập tức, hắn ta vội vàng nhìn về phía nữ hài kia.

Vừa đưa mắt nhìn, không ngờ lại phát hiện không biết từ lúc nào đã có người đứng bên cạnh cô bé.

Rõ ràng chính là Trương Vinh Phương lúc nãy vẫn còn ở bên ngoài.

Trương Vinh Phương nhẹ nhàng đưa một tay ra khỏi đỉnh đầu của nữ hài. Như thể chỉ là làm một việc bé nhỏ không đáng kể.

Nhưng vào lúc này, toàn thân nữ hài đã không có vết thương nào, màu xanh tím trúng độc cũng đang nhanh chóng biến mất.

Cô bé đã bị cải tạo thành huyết duệ.

“Sư phụ!” Đinh Du rút hai chân ra, nhanh chóng đi đến trước người Trương Vinh Phương.

“Ngươi dẫn người đi tìm kiếm những người Hải Long khác, đừng để lại người sống.” Trương Vinh Phương ôn hòa nói.

“Vâng!” Trong mắt Đinh Du lóe lên từng tia sảng khoái.

Hắn ta nhìn lại Không Phàm và Hắc đạo nhân vẫn đang đánh nhau. Lúc này, vung tay lên một cái, dẫn những huyết đạo nhân còn lại tản ra xung quanh.

Trong trận chiến chém giết giữa các Tông Sư, hắn ta thua kém quá xa, nhưng những người còn lại, hắn ta vẫn có thể giết chết để báo thù cho huynh đệ!

Đinh Du dẫn người nhanh chóng tránh khỏi chiến trường này, lao thẳng vào sâu trong Ngọc Phật tự.

Mà Trương Vinh Phương và Nhiễm Hân Duyệt đứng cạnh nhau, lặng lẽ theo dõi trận chiến.

Giữa khoảng đất trống của chùa miếu, hai bóng người một lớn một nhỏ đang điên cuồng đối kháng nhau một cách vô cùng tàn nhẫn.

Không né tránh, không lẩn trốn, chỉ là cứng đối cứng, quyền cước đối quyền cước.

Hắc đạo nhân triển khai Chung Thức, đã đạt đến độ cao hơn bốn mét, lúc này những vết rách to lớn không ngừng bị đập ra trên cơ thể hắn ta, máu tươi vương vãi khắp nơi.

Không Phàm cũng như thế, thân thể khổng lồ sau khi triển khai Chung Thức đã đạt đến sáu mét. Đây là một độ cao khá hiếm thấy.

Lúc này, ông ta giống như một người khổng lồ, hai cánh tay liên tục hóa thành tàn ảnh, tầng tầng lớp lớp giáng xuống Hắc đạo nhân, như thể đang thi triển một môn kỹ xảo chùy pháp cực kỳ điêu luyện.

“Hai người này, ai thắng ai thua?” Nhiễm Hân Duyệt nhíu mày hỏi.

Nàng không hiểu rõ lắm về huyết duệ Tông Sư.

“Thắng thua phải xem đến cuối cùng.” Trương Vinh Phương bình tĩnh nói: “Hắc đạo nhân mới vào Tông Sư, nhưng ngoại trừ Chung Thức, hắn ta vẫn chưa sử dụng đạo pháp. Tương tự, Hải Long Vương Không Phàm cũng có một chiêu Hàng Thần cuối cùng chưa sử dụng. Cho nên… bây giờ nói về thắng bại thì còn quá sớm.”

Hắn cũng muốn nhìn xem, hai người đều là Tông Sư cùng cấp bậc, rốt cuộc huyết duệ Tông Sư mạnh hơn hay là Bái Thần Tông Sư mạnh hơn.

Lần này, xem cuộc chiến như là một bài kiểm tra khá phù hợp.

Nhiễm Hân Duyệt cũng là Tông Sư, nhưng lúc này nhìn kỹ lại, nàng không nghĩ mình có thể nhìn ra điều gì. Trước đây nàng áp chế Bái Thần, điều này chẳng khác gì với việc tự bẻ gãy cánh tay, mất đi một chiêu Hàng Thần át chủ bài cuối cùng.

Vì vậy, trên thực tế, trước đây nếu thực sự đánh nhau, nàng có thể không thể đánh bại một trong hai người ở đây.

“Chúng ta cứ xem trận chiến như thế này, không tốc chiến tốc thắng à?” Nàng lại hỏi.

Chương 1486 - Cuối cùng (2)

“Hải Long đã bị vứt bỏ. Sẽ không có ai đến đâu.” Trương Vinh Phương lắc đầu.

Oành!!!

Lúc này, trên chiến trường lại sinh ra biến hóa.

Hắc đạo nhân rõ ràng hơi không thể chống đỡ được nữa, toàn thân hắn ta liên tục nứt toác, máu tươi phun ra như vũ bão, mặc dù máu tươi đang chảy ngược trở lại, chui vào trong vết thương, nhưng vẫn là quá chậm.

Từng bước lùi lại, từng bước để lại dấu chân huyết sắc, cuối cùng hắn ta không thể chống đỡ được nữa, điên cuồng rống lên một tiếng.

“Bản lãnh lắm! Để ta cho ngươi mở mang kiến thức, Tam Hoa Tụ Đỉnh của Đạo gia!!!”

Ầm ầm. Bỗng nhiên toàn bộ cơ thể của Hắc đạo nhân nhanh chóng bành trướng lớn lên, một đóa huyết liên nhanh chóng lan rộng trên lưng, hoa văn khuếch tán, bao phủ toàn thân.

Hắn ta vốn là bốn mét, lúc này đột phá đến gần năm mét! Không xê xích gì nhiều với Không Phàm.

Xoạch một tiếng, lực lượng thân pháp của Hắc đạo nhân rõ ràng đã tăng lên một đoạn.

Trong trận chiến giữa các cao thủ, chỉ cần tăng lên một xíu là có thể quyết định thắng thua, chớ nói chi là tốc độ và lực lượng của hắn ta trực tiếp tăng lên ít nhất 30% như thế.

“Tiên Pháp Âm Hồng!!”

Trong chớp mắt, một chiêu huyết quang từ trong ngực Hắc đạo nhân bắn ra, đánh vào trên cơ thể Không Phàm.

Tiếng ăn mòn không ngừng vang lên, Không Phàm gầm lên một tiếng giận dữ, liên tiếp sử dụng mấy chiêu nhưng không chống lại được, còn bị Âm Hồng đánh trúng liên tiếp.

Cuối cùng, ông ta chịu không nổi nữa, hai mắt yên lặng hóa thành một mảnh trắng bạc.

Oành!!!

Một luồng uy áp mạnh mẽ khủng bố trong nháy mắt giáng xuống phạm vi mấy chục mét xung quanh, bao phủ hoàn toàn một nửa Ngọc Phật tự.

Dưới uy áp, mang theo tràn ngập nước biển tanh hôi, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng sóng vỗ dạt dào, xen lẫn với một loại cự thú nào đó không biết tên gầm thét.

Nó giống như là rồng!

Ở phương diện mà người thường không thể nào nhìn thấy.

Trương Vinh Phương phóng tầm mắt nhìn, thấy rõ ràng một hư ảnh lớn màu xanh nước biển đậm đang hiện ra sau lưng Không Phàm.

Giữa nước biển có bóng rồng đen nhánh đang uốn lượn bơi lội, phát ra tiếng gầm thét dữ tợn về phía Hắc đạo nhân.

"Hải Long Thần đến rồi." Hắn nhẹ giọng nói.

Nhiễm Hân Duyệt khẽ gật đầu, mặc dù văn công đạo pháp của nàng không mạnh bằng Trương Vinh Phương, nhưng nàng vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy hư ảnh của nước biển xanh lam.

"Hắc đạo nhân còn có thể chống đỡ được không?" Nàng nhíu mày hỏi.

"Không biết." Trương Vinh Phương lắc đầu.

Lời còn chưa dứt.

Giữa đại điện, toàn thân Không Phàm mọc ra hoa văn vảy có màu xanh lam, cơ thể khổng lồ bơi lội phóng về phía Hắc đạo nhân giống như một con cá bơi với tốc độ cao không thể tưởng tượng được.

Phập!

Ông ta tung ra một chiêu đánh trúng lồng ngực của Hắc đạo nhân, xuyên thủng hoàn toàn lồng ngực hắn ta.

Âm thanh đánh mạnh cực lớn khuấy động, khuếch tán giữa hai người, cuốn lên một vòng khí trắng từ từ lớn dần.

"Hắc đạo nhân bị áp chế, không thể động đậy." Trương Vinh Phương khẽ nhíu mày. Hắn đã nhìn ra vấn đề.

Mặc dù Hắc đạo nhân cũng đã mở Chung Thức nhưng ý chí tinh thần đã bị uy áp của Thần Phật áp chế, lúc này nhúc nhích cũng khó giống như mắc kẹt trong đầm lầy nên mới bị trúng đòn dễ dàng như thế.

"Sau khi Hàng Thần, đúng là ý chí tinh thần của đối phương sẽ bị áp chế cực kỳ lớn." Nhiễm Hân Duyệt ở bên cạnh gật đầu, giải thích nói: "Trước đây ta Hàng Thần cũng giống như vậy. Ý chí tất cả đối thủ không đủ qua cửa sẽ hoàn toàn cứng ngắc, không thể nào động đậy. Tệ hơn nữa, thậm chí có thể sẽ vỡ vụn dũng khí, bản thân bị thương nặng."

Trương Vinh Phương không lên tiếng.

Hắn nhớ chính mình trước đây, lần đầu tiên hắn giao thủ với Hàng Thần Tông Sư cũng không phát hiện tình huống này.

Đối phương sau khi Hàng Thần, cũng chính là tốc độ và thực lực tăng lên nhanh hơn, đối phó khó hơn một tí, nhưng còn lại cũng không khó chơi lắm.

Uy áp, áp chế gì gì đó, càng không cần nói đến.

Nhưng bây giờ… Hình như có gì đó khác biệt.

Những người khác, hình như sẽ bị áp chế rất thảm trước Hàng Thần Tông Sư.

Trong lòng Trương Vinh Phương dâng lên một ít nghi hoặc. Vậy tại sao khi gặp phải Hàng Thần Tông Sư, hắn không có cảm giác gì?

Chẳng lẽ là bởi vì đối phương không có uy áp Thần Phật sao?

"Tất cả Hàng Thần đều sẽ phát ra uy áp Thần Phật à?" Hắn bỗng nhiên trầm giọng hỏi.

"Đúng thế." Nhiễm Hân Duyệt sửng sốt, gật đầu.

"Không có ngoại lệ?"

"Không, vấn đề chỉ là mạnh hay yếu thôi." Nhiễm Hân Duyệt trả lời.

Trương Vinh Phương suy tư.

"Như thế xem ra, Hàng Thần mình gặp trước đây có lẽ là có người giúp mình triệt tiêu uy áp. Huyết Thần sao?"

Không đúng.

Hắn bỗng nhiên nhớ đến, lần đầu tiên gặp phải Hàng Thần, chắc là Không Si.

Nhưng Không Si đã bị huyết liên Tam Hoa Tụ Đỉnh của mình nói đến mức dao động tâm thần, cuối cùng tự nổ tung bỏ mình, sau đó hình như bị Thần Phật tiếp quản thân thể.

Chương 1487 - Cuối cùng (3)

Vậy trạng thái đó có được coi là Hàng Thần hay không còn chưa biết.

Trương Vinh Phương nhìn Hắc đạo nhân đang liên tục bị đánh, toàn thân đẫm máu giữa sân, nghĩ về nghi vấn vừa mới nảy ra trong đầu.

"Ngươi không đi giúp một tay à?" Nhiễm Hân Duyệt ở bên cạnh nhịn không được hỏi: "Trông hắn ta sắp không xong rồi."

"Đúng vậy, xem ra ở phương diện ý chí tâm thần vẫn phải rèn luyện thêm một ít nữa." Trương Vinh Phương nhìn Hắc đạo nhân lúc này không thể động đậy.

Trong trận chiến này, thực sự đối đầu có lẽ là khi chính mình lần đầu tiên đối mặt với Linh Tướng Tang Lan lúc trước.

Không phải lúc đó mình cũng vậy sao? Cũng bị ý chí Thần Phật áp chế đến mức không thể động đậy, chỉ có thể bị đánh.

"Chẳng trách Cực Cảnh chỉ có thể dựa vào bệnh tâm thần mới có thể đối kháng với ý chí Thần Phật, loại chênh lệch này thật sự quá lớn."

Trương Vinh Phương thở hắt ra một hơi dài. Nhìn cánh tay của Hắc đạo nhân mạnh mẽ bị đánh gãy, xé rách.

Cuối cùng hắn vẫn tiến lên một bước.

Không Phàm đã sớm chú ý đến bên này, lúc này, đôi mắt màu trắng bạc, ông ta đang ở trong trạng thái Hàng Thần, bỗng nhiên dừng động tác lại, xoay người bay nhào.

Cơ thể khổng lồ cao sáu mét giống như quái thú khổng lồ, từ trên đè xuống Trương Vinh Phương chỉ cao một mét tám một cách hung ác tàn nhẫn.

"Chết đi!!!"

Một cái bóng khổng lồ bao trùm xung quanh, nhanh chóng lớn dần.

Trương Vinh Phương ngẩng đầu, mỉm cười.

Xoạc!!!

Trong nháy mắt huyết quang lóe lên.

Thân thể của hắn đã chợt lóe qua bên cạnh người Không Phàm, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất phía sau ông ta.

Thiên phú Siêu Tốc Di Động, cộng thêm Kỹ Năng Phá Hạn Súc Địa, trong nháy mắt mở ra trạng thái cực hạn Thần Ý hợp nhất.

Một chiêu.

Oành!!!

Cả người Không Phàm ầm ầm rơi xuống đất, bắn ra một vòng gợn sóng không khí.

Cơ thể khổng lồ cao sáu mét của ông ta lúc này có một cái lỗ thủng cực lớn ở giữa eo và bụng.

Cái lỗ thủng gần như khoét rỗng toàn bộ cơ thể ông ta, chỉ còn lại một vòng da treo ở chung quanh.

Tất cả máu thịt, nội tạng linh tuyến bên trong đều bị một chiêu vừa rồi hoàn toàn đánh thành trống rỗng.

Máu không ngừng tuôn ra từ phía dưới cơ thể Không Phàm, lan tràn.

Nhưng điều kỳ lạ là số máu này không chảy lung tung mà giống như vật sống, dồn dập biến thành những con huyết xà, chảy đến dưới chân Trương Vinh Phương, leo lên mắt cá chân của hắn, hòa vào da thịt.

Thì ra, những thứ này căn bản không phải máu của Không Phàm, mà là máu của chính Trương Vinh Phương!

“Ta không cam tâm…” Lúc này Không Phàm ngã sấp trên đất, ngẹo đầu, màu trắng bạc trong mắt nhanh chóng nhạt đi, trở lại là con mắt người ban đầu.

“Ngươi quá yếu.” Tất cả máu dưới chân Trương Vinh Phương đều được thu về hết, cả người giống như lúc mới đầu, sạch sẽ gọn gàng. Tựa như chưa từng động thủ.

“Hải Long không có kẻ nào mạnh hơn một tí sao?”

Hắn bước đến bên cạnh đầu Không Phàm, ở trên cao nhìn xuống hỏi.

“Hải Long Thần sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Không Phàm cắn răng, rốt cục nói ra một câu.

Rất nhanh, ánh sáng lấp lánh trong mắt ông ta dần dần tiêu tan. Cả thân thể bắt đầu chuyển sang màu đen, sụp đổ, giống như bay hơi, hóa thành từng cụm tro tàn, tung bay theo gió.

“Quan chủ, để ngài thất vọng rồi!” Hắc đạo nhân bên cạnh từ dưới đất nhặt tay phải của mình lên, lại lần nữa nối vào, đi đến trước mặt Trương Vinh Phương, cúi đầu nhận sai.

“Không trách ngươi. Nếu như tiên pháp của ngươi hoàn thành Huyết Hà cuối cùng, thì khi đối mặt với uy áp của Thần Phật cũng có thể tự do hành động, cưỡng ép triệt tiêu nó. Trở về tu hành cho tốt là được.”

Trương Vinh Phương liếc nhìn lỗ thủng cực lớn trên ngực Hắc đạo nhân, lỗ thủng lúc này đã khôi phục chỉ còn to cỡ nắm tay.

Đối với tốc độ khôi phục và năng lực tự chữa trị của huyết duệ đời thứ nhất này, trong lòng hắn cũng nắm chắc sơ sơ.

Chỉ cần không bị đánh nổ đầu, bất kỳ bộ phận còn lại nào của cơ thể sau khi bị đập nát đều có thể nhanh chóng khôi phục bình thường.

Không thể không nói điểm yếu chênh lệch duy nhất giữa huyết duệ đời thứ nhất và Bái Thần Tông Sư là đầu.

Bái Thần giống như Linh Vệ, trừ linh hạch ra, cũng không có nhược điểm gì, cho dù đầu bị đánh bay cũng có thể nhanh chóng khôi phục bình thường.

Do đó mới nói, điểm yếu của Bái Thần nằm ở linh hạch, điểm yếu của huyết duệ nằm ở đầu.

“Đi thôi, tìm thử xem nơi này còn có thứ gì khác không. Nếu có bất kỳ tượng thần hay các loại văn bản nào, trước tiên đừng chạm lung tung, chỉ cần gọi ta đến là được.” Trương Vinh Phương dặn dò.

“Rõ!” Hắc đạo nhân gật đầu, chỉ là nhiệm vụ lục soát đơn giản, tất nhiên không thành vấn đề.

“Bổ sung một ít thể lực, sau khi trở về chỉ có thể ăn heo thôi.” Trương Vinh Phương bổ sung một câu.

Chương 1488 - Cuối cùng (4)

Hắc đạo nhân lập tức dừng lại, hiểu ý nghĩa ẩn giấu.

Lúc này, khi hai người Trương Vinh Phương đang nói chuyện, Nhiễm Hân Duyệt đứng ở phía bên kia, vẫn không ngừng hồi tưởng về khoảnh khắc vừa rồi.

Trong nháy mắt, Trương Vinh Phương ra tay, ngay lập tức đập Tông Sư Hàng Thần Không Phàm một phát chết luôn.

Uy áp Thần Phật của đối phương giống như không tồn tại trong mắt hắn.

Nghĩ đến điểm này, nàng lại bất giác nhìn Trương Vinh Phương: "Hắn có thể đập Không Phàm một phát chết luôn, Không Phàm còn mạnh hơn mình, vậy nếu bây giờ hắn muốn giết mình thì chỉ cần trong nháy mắt thôi sao?"

Suy nghĩ này vừa xuất hiện liền hoàn toàn không thể áp chế nổi.

Mặc dù Nhiễm Hân Duyệt biết Trương Vinh Phương sẽ không ra tay với nàng, nhưng khi lần nữa đối mặt với hắn, trong lòng vẫn không tự chủ giật thột.

May là nàng đã không còn so sánh với đối phương nữa, người làm sao có thể so sánh với quái vật đội lốt cừu được?

Hiện tại Trương Vinh Phương, nàng nguyện ý gọi hắn là Cừu Thần!

Bất cứ nơi nào đi qua, mọi thứ đều là cừu! Mà không còn là cừu bình thường.

Đứng ở phía sau, Nhiễm Hân Duyệt nhìn Trương Vinh Phương đã đi vào sâu trong Ngọc Phật tự với ánh mắt phức tạp, không thể giải thích được.

Nhưng rất nhanh nàng liền lắc đầu một cái, vội vã đi theo sau.

Bên trong Ngọc Phật tự.

Một số tăng nhân chưa kịp chạy thoát trong nháy mắt đã bị huyết duệ Nhân Tiên quan đuổi theo, đánh chết.

Và từ trong hầm ngầm bí mật, họ lại tìm thấy một số nhà kho giam giữ một số thiếu nữ.

Những người đẹp này phần lớn đều không quá mười sáu tuổi, có cả nam lẫn nữ, thậm chí có cả những nam hài đã bị cắt bỏ bộ phận sinh dục.

Một nửa số người được giải cứu đều bị rối loạn tâm thần, rất khó hồi phục. Vẻ mặt những người còn lại cũng ngơ ngơ ngác ngác, có người được dạy dỗ trở nên khúm núm, nhát gan sợ phiền phức giống như súc vật, bình thường chỉ biết lặp đi lặp lại việc nhảy múa, cởi quần áo, rồi lại nhảy múa.

Trương Vinh Phương phái một số người hộ tống nhóm người này trở lại Vu Sơn, sau đó tiếp tục lục soát.

Cuối cùng, dưới một địa đạo đằng sau một bức tường đá, họ tìm thấy một địa cung.

Địa cung trống rỗng, rõ ràng không được sắp xếp kịp thời.

Chỉ có một pho tượng thần bằng đá đen cao hơn một mét, lẳng lặng đứng sừng sững ở chỗ sâu nhất.

“Sư phụ, theo những người đó nói, đây là nơi tế bái Hải Long Thần. Ngày thường cứ ba ngày bọn hắn sẽ xuống một lần, sau đó dùng người sống và dê bò để tế tự.” Khi Đinh Du nói đến việc điều tra được, ánh mắt hiện lên vẻ tức giận căm ghét.

Lúc này hắn ta đã giết không biết bao nhiêu người, hai tay đã bọc trong vết máu khô dày đặc.

“Cảm giác báo thù như thế nào?” Trương Vinh Phương không lập tức đi vào, mà nhìn đệ tử đã thu nhận rất sớm này.

“Rất sảng khoái, nhưng bây giờ trong lòng đệ tử trống rỗng. Sau này không biết nên làm gì.” Đinh Du cúi đầu, vẻ mặt khó hiểu.

“Ngươi cần một cái gì đó mới để lần nữa lấp đầy nơi đã từng chứa đầy thù hận.” Trương Vinh Phương thản nhiên nói: “Suy nghĩ thật kỹ đi.”

Hắn không nói gì nữa, bước vào địa cung trước.

Trong cung điện tối tăm dưới lòng đất.

Trong một không gian dài rộng hơn mười mét, trên một bức tường đá đen ở chỗ sâu nhất điêu khắc vô số hoa văn biển cả gợn sóng màu xanh đen.

Ngay trước bức tường đá biển cả một mét có một bức tượng thần màu đen đứng sừng sững.

Trương Vinh Phương tiến lên từng bước, cho đến khi cách bức tượng chỉ năm mét mới dừng lại.

“Cẩn thận, Hải Long Thần không phải là tàn thần mà là Minh Thần còn có một ít tín đồ, giáo đồ! Mạnh hơn Thạch Thần!” Thanh âm của Bạch Lân vang lên bên tai hắn.

“Minh Thần?”

“Cấp bậc cao thấp của Thần Phật rất rõ ràng, trước đó ta đã từng nói với ngươi, xét về loại hình, chia làm Thiên sinh thần và Nhục thân thần. Ta chính là Nhục thân thần.

Nhưng đây là loại hình khác, có sự phân chia rất nhỏ giữa chúng ta về cấp độ mạnh yếu. Trên dưới cực kỳ rõ ràng.” Bạch Lân lại bắt đầu giảng giải lớp học nhỏ.

Kể từ khi phát hiện thực lực Trương Vinh Phương tăng trưởng càng lúc càng nhanh, cấp độ càng ngày càng khoa trương, bà ta đã gửi gắm tất cả tâm trí vào trên người Trương Vinh Phương.

Huống chi, trên thực tế bà ta còn liên quan đến Trương Vinh Phương, Thái Hư của mình cũng mở rộng và tinh tế hơn trước kia không ít.

Điều này khiến bà ta cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, đồng thời, thái độ đối với Trương Vinh Phương cũng càng ngày càng tốt.

“Mời nói.” Trương Vinh Phương chăm chú lắng nghe.

“Dựa theo cấp độ, Thần Phật có thể được chia thành hai tầng. Minh Thần, Mật Thần.” Bạch Lân trả lời.

“Đây là hai cấp độ cực kỳ lớn. Minh Thần giống như mạnh hơn Mật Thần rất nhiều. Sự phân chia này ban đầu dựa trên danh sách Minh giáo Mật giáo của Đại Linh.

Chương 1489 - Cuối cùng (5)

Nhưng sau đó, các vị Thần Phật được phân loại với sự tăng giảm liên tục của các tín đồ, đã phát triển rất khác nhau, dần dần hình thành tình huống Minh Thần càng ngày càng mạnh, Mật Thần càng ngày càng yếu.

Dù sao, Mật Thần không được phép tùy ý phát triển giáo đồ tín đồ, nhưng Minh Thần là hợp pháp, cho nên phát triển mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Đương nhiên, loại chênh lệch này cũng không phải là tuyệt đối, trong Mật Thần có rất ít Thiên sinh thần, trong bóng tối có rất nhiều tín đồ, thuộc về trạng thái bán hợp pháp.

Trên thực tế, lần trước lúc sư phụ ngươi sửa lại Mật sách tông giáo, đã cân nhắc đến điểm này, đem một số rất ít Mật Thần mạnh nhất đổi thành thần trung lập."

Bạch Lân một hơi nói rất nhiều.

"Thần trung lập?" Trương Vinh Phương lặp lại.

"Thần trung lập, một vị nổi danh nhất mà ta biết là Nguyệt Thần." Bạch Lân trả lời: "Thật ra bởi vì ban đầu Nguyệt Thần quá mạnh mẽ, cho nên mặc dù ngay từ đầu Linh Đình đã liệt vào Mật Thần, nhưng cho tới bây giờ vẫn luôn nhắm một mắt mở một mắt đối với việc phát triển truyền đạo, cho nên kéo ra khỏi hàng ngũ Mật Thần cũng là chuyện bình thường."

"Thì ra là vậy. Nói thế thì bây giờ có nghĩa là Mật Thần yếu hơn Minh Thần về mọi mặt, nhưng Minh Thần thì sao? Có phân chia gì không?" Trương Vinh Phương tò mò hỏi.

"Minh Thần được chia thành mấy loại. Từ lâu trước đây đã có lời giải thích là có thể được chia thành mấy loại: Phụ linh thể, Tòng thần, Chủ thần và Sáng Vị thần. Nhưng sau này, sau khi Đại Linh thống nhất thiên hạ, đã thống nhất so sánh dựa theo giai tầng của Linh Phi giáo.

Linh Phi giáo xếp tất cả các vị Thần Phật khắp thiên hạ thành giáo phái của riêng mình, gọi chung là 77 Địa Mẫu và 99 vị Thiên Thần. Hầu như mỗi một Minh Thần đều có thể tìm thấy thần vị của mình trong Linh Phi giáo.

Những thần không muốn đảm nhận thần vị sẽ bị coi là Mật Thần.” Bạch Lân giải thích có thể nói là cực kỳ chi tiết.

Nghe giải thích, Trương Vinh Phương bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, một chuyện rất kỳ lạ. Là trùng hợp? Hay là…

“Bạch Lân, ngươi đã từng nghe nói về thần danh Ngự Cảnh Hàn Thạch thiên tôn chưa?” Hắn lập tức hỏi.

“Thiên tôn thần Sáng Vị thần Đại Đạo Giáo đương nhiên đã từng nghe, nhưng…” Bạch Lân dừng một chút: “Sáng Vị thần rất thần bí, cùng những tàn thần như chúng ta giống như đế hoàng sau khi thất phẩm tiểu quan, chênh lệch quá lớn. Ta chỉ nghe nói, vào thời của ta, Ngự Cảnh Hàn Thạch thiên tôn chưa bao giờ ban cho danh ngạch Linh Tướng.”

“Chưa bao giờ ban cho danh ngạch Linh Tướng?” Đáy lòng Trương Vinh Phương bỗng nặng trĩu: “Bây giờ thì sao?”

“Bây giờ thì không biết.”

“Vậy thì danh ngạch Linh Tướng của sư phụ ta…” Trương Vinh Phương còn chưa hỏi xong nhưng Bạch Lân đã im lặng, không trả lời chủ đề này nữa. Rõ ràng bà ta cũng đã sớm nghi ngờ.

“Trở về chủ đề vừa rồi, cấp bậc phân chia rất đơn giản, trong Mật Thần phân chia làm hai loại: Tàn thần và Mật Thần hoàn toàn thể.

Minh Thần được chia thành bốn cấp độ: Địa Mẫu, Thiên Thần, Thần Chủ và Linh Phi Thiên.

Mà Hải Long Thần thuộc một loại Địa Mẫu trong Minh Thần.”

“Nó là nữ sao? “ Trương Vinh Phương kìm lòng không đặng ngưng thần nhìn vào phần thân dưới của bức tượng Hải Long Thần.

Oành!

Trong khoảnh khắc, một làn sóng nước xanh thẳm nổ tung trước mặt hắn, bao phủ tất cả tầm nhìn.

Sương mù xám trắng và dòng nước màu xanh xung quanh trong nháy mắt tràn ngập phân tán bốn phía, hoàn toàn nhấn

chìm toàn bộ địa cung.

“Cẩn thận! Nàng ta đến rồi!” Âm thanh vội vàng của Bạch Lân nhanh chóng vang lên.

Trong địa cung, vô số dòng nước và sương mù trộn lẫn vào nhau, hoàn toàn nhấn chìm Trương Vinh Phương.

Hắn khua tay múa chân, nhìn trái nhìn phải, lúc này mới phát hiện mình đã ở trong một dòng nước xanh thẳm.

Sương mù xung quanh càng ngày càng ít, dòng nước càng ngày càng nhiều.

Trương Vinh Phương ngắm nhìn xung quanh, chỉ có thể nhìn thấy khi mình di chuyển sẽ tạo ra một chuỗi bọt khí, còn lại tất cả đều là một mảnh màu xanh lam.

Hai chân hắn đong đưa, nhẹ nhàng đạp một cái, lập tức lao ra xa mấy chục mét.

Nhưng phía trên hoàn toàn không có không gian gì, vẫn là một mảnh dòng nước xanh biếc.

“Bạch Lân?”

“Ta ở đây. Ngươi cẩn thận, đây là thần uy thực sự thuộc về Minh Thần. Khác biệt lớn nhất với Mật Thần, tàn thần và Minh Thần nằm ở chỗ này.

Chỉ riêng thần uy của Minh Thần đã có thể khiến tất cả các sinh vật sống cảm nhận được tổn thương thực chất!” Bạch Lân nghiêm túc nói.

Trương Vinh Phương đã hiểu phần nào.

Hắn thử hít thở trong nước, nhưng những dòng chảy này giống như tất cả đều là thật, căn bản không thể lấy được chút oxy nào.

Những luồng áp lực nước không ngừng đè ép từ xung quanh đến đây, âm thầm tăng cường trói buộc và vướng víu lên hắn.

Dòng nước vô hình giống như những con rắn nước, thân thể chúng trong suốt, không ngừng quấn lấy thân thể Trương Vinh Phương.

Chương 1490 - Cuối cùng (6)

Nhưng loại áp lực này đối với người bình thường là rất mạnh, nhưng đối với Trương Vinh Phương, nó chỉ giống như mặc vào một bộ quần áo.

"Đến rồi!" Âm thanh Bạch Lân bỗng nhiên trầm xuống.

Lời còn chưa dứt, trong nước phía sau Trương Vinh Phương lập tức có một mặt người cực lớn nhanh chóng đến gần!

Đó là khuôn mặt của một người phụ nữ tái nhợt, rộng hơn ba mét, dài hơn năm mét.

Giữa hai lông mày có một cái lỗ thủng đen như mực, sau lưng là một thân hắc long khổng lồ dài mấy chục mét, toàn thân bao phủ bởi vảy đen như sắt thép.

Mặt người thân rồng!

Đây chính là dấu hiệu chân chính của Hải Long Thần!

Sắc mặt Hải Long Thần đờ đẫn, giống như đeo một cái mặt nạ cực lớn.

Nàng ta lặng yên không tiếng động đến gần sau lưng Trương Vinh Phương, dòng nước xung quanh tự động che giấu yểm hộ nàng ta, khiến nàng ta di chuyển càng không có chút tiếng động nào.

Xì.

Trong nháy mắt, Hải Long Thần há to cái miệng anh đào nhỏ nhắn, miệng càng lúc càng lớn, càng ngày càng nứt ra.

Vốn chỉ chiếm một phần nhỏ xíu trên khuôn mặt, nhưng khi cái miệng mở ra càng lúc càng rộng, không đến nửa giây, nó đã mở ra một khe hở cực lớn che kín cả khuôn mặt.

Trong khe hở không phải răng cưa sắc nhọn, cũng không phải nướu răng như người thường, mà là từng hàng răng nhọn có giác hút được xếp rất ngay ngắn chỉnh tề!

Những giác hút bên trong răng nanh kéo dài đến tận sâu trong cổ họng, vẫn đang không ngừng ngọ nguậy, lúc này đồng loạt

bung ra, nhanh như tia chớp từ phía sau lao về phía Trương Vinh Phương.

Răng rắc!!!

Đáng tiếc, cú cắn này đúng lúc thất bại.

Trương Vinh Phương giống như đã biết trước, đột ngột bước về phía trước mấy mét, vừa vặn di chuyển ra xa mấy mét, tránh được cú gặm cắn từ phía sau.

Điểm này, ngay cả Trương Vinh Phương cũng không nghĩ tới.

Hắn vốn định kích phát ba khách trọ phía sau trả tiền thuê nhà (ý nói ba vị thần phật), nhưng bỗng nhiên tiên cơ ngăn địch hiện lên nguy cơ, sau lưng truyền đến một cảm giác ớn lạnh thấu xương.

Hắn liền nghe theo bản năng, vọt về phía trước.

Sau khi tránh được cú đớp, Trương Vinh Phương xoay người, đương nhiên cũng phát hiện ra Hải Long Thần sau lưng mình.

“Hải Long Thần?” Hắn lớn tiếng hỏi dò.

Nhưng đối phương lại không đáp lại chút nào, chỉ phát ra một tiếng gầm gừ như dã thú, thân hình khổng lồ lần nữa nhào về phía hắn.

“Không có tác dụng đâu. Nàng ta đã bị nuôi nhốt phế bỏ rồi. Tín đồ như thế nào thì Thái Hư sẽ vậy, mà Thần Phật ở trong Thái Hư cuối cùng cũng sẽ bị ảnh hưởng. Điều này là hỗ trợ tồn tại lẫn nhau.” Bạch Lân thở dài.

“Hơn nữa, Hải Long Thần, nếu ta nhớ không lầm, trước đây từng chỉ là một vị thần hoang dã, nhưng sau đó vì chỗ đặc biệt, mới được ghi vào là Minh Thần.” Bạch Lân nói.

“Nói cách khác, không thể giao lưu à?” Trương Vinh Phương ngạc nhiên nói, trong khi lại lần nữa né tránh cú tấn công của Hải Long Thần.

“Có thể. Nhưng phải dùng phương thức giao lưu của nàng ta.” Bạch Lân nói.

“Phương thức của nàng ta là gì?”

“Giao lưu trong lúc giao hợp.”

“!??”

Trương Vinh Phương lại lắc người một cái, tránh được một cái đuôi khổng lồ đang vẫy từ dưới lên trên.

Dòng nước rộng lớn màu lam khuấy ra từng dòng xoáy có kích cỡ khác nhau trong dòng nước xung quanh.

Tiên cơ ngăn địch +1 đã sớm sinh ra dự cảm, mạnh mẽ đem hành động chiêu số một giây sau của đối phương nói cho hắn biết.

Loại dự đoán khoa trương này vượt xa dự liệu của bản thân Trương Vinh Phương.

Đuôi rồng của Hải Long Thần giống như mưa xối xả, nhanh chóng vung vẩy, khuấy động trong nước. Nhưng Trương Vinh Phương lần nào cũng dễ dàng tránh được.

Sau mấy chục lần đánh hụt liên tiếp, Hải Long Thần rốt cục trở nên cáu kỉnh.

Tất cả dòng nước xung quanh cơ thể mà nó có thể tiếp xúc bắt đầu đông kết, ngưng tụ thành băng.

Lớp băng nhanh chóng lan rộng, trong nháy mắt hội tụ về phía Trương Vinh Phương.

Trương Vinh Phương muốn trốn, nhưng tất cả nước xung quanh hắn đều biến thành băng, sự thay đổi như vậy khiến cho hắn không thể nào tránh né được.

Chỉ cần chạm những lớp băng này một chút thôi, trong lòng sẽ cảm thấy đau rát.

Không phải thân thể, mà là trực tiếp tổn thương tâm thần!

“Thôi bỏ đi.”

Hắn dừng lại tại chỗ, nhìn Hải Long Thần ở giữa lớp băng trắng xóa. Lớp băng bốn phía nhanh chóng vây quanh hắn.

Trong chốc lát, toàn bộ trên dưới khắp nơi hình như không có chỗ dung thân, chỉ có thể chờ chết.

Giơ tay lên.

Lòng bàn tay Trương Vinh Phương nhắm vào Hải Long Thần.

“Huyết liên.”

Trong tiếng ầm vang, một làn sóng không khí lấy hắn làm trung tâm khuếch tán, tách dòng nước ra.

Chiều cao của Trương Vinh Phương trong nháy mắt từ một mét tám nhảy vọt đến sáu mét, ba đóa huyết liên bỗng nhiên nở rộ sau lưng, bao trùm toàn thân.

Gần như cùng lúc, ba hư ảnh khổng lồ bay ra khỏi lưng hắn như tên lửa.

Huyết Thần năm con mắt.

Chương 1491 - Cuối cùng (7)

Nguyện Nữ toàn thân váy trắng, khuôn mặt cũng trắng bệch.

Bạch Lân thân thể Độc Nhãn mãng xà thuần trắng.

Nhưng không thấy Đại Linh Dục Thiên đầu rồng thân người.

Trương Vinh Phương đang suy tư, nhưng nhìn thấy ba tàn thần bỗng lao ra, đụng thẳng vào nhau với Hải Long Thần, trong lòng hắn tạm thời buông xuống chuyện Đại Linh Dục Thiên không xuất hiện, chờ đợi kết quả.

Ba tàn thần va chạm trực diện với Hải Long Thần đang lao đến.

Trong tiếng nổ vang rền cực lớn.

Lớp băng đóng băng bên cạnh Hải Long Thần trong nháy mắt vỡ vụn, giống như vô số thủy tinh.

Trên người nàng ta vờn quanh những dải nước xanh đậm xen lẫn với những dải băng đá.

Những dải băng này vờn quanh nàng ta với tốc độ cao, giống như một chiếc máy cưa, tạo ra âm thanh ma sát sởn cả tóc gáy. Không ngừng cắt chém máu thịt những đối thủ xung quanh.

Theo thời gian chậm rãi trôi qua, cuộc hỗn chiến giữa ba tàn thần và Hải Long Thần càng ngày càng kịch liệt, phạm vi ảnh hưởng cũng càng ngày càng rộng.

Đây là lần đầu tiên Trương Vinh Phương nhìn thấy một Thần Phật có thể bình an vô sự dưới sự bao vây tấn công của nhiều tàn thần.

“Xem ra, theo sự thăng lên của ta, Thần Phật trên người đã dần dần không theo kịp tốc độ của ta.” Hắn chợt hiểu rõ đạo lý trong đó.

Dù sao thứ bám vào người hắn chỉ là ý thức thần ý của tàn thần. Không phải là bản thể.

Và lúc này khi đối mặt với Hải Long Thần Minh Thần có một bức tượng để ký túc, mức độ như vậy rốt cuộc đã không còn tác dụng.

Thở dài một hơi.

Trương Vinh Phương giơ tay phải lên, lòng bàn tay úp xuống.

“Huyết Hà.”

Xoạc!!!

Một mảnh chất lỏng sền sệt huyết sắc lớn rơi ra từ lòng bàn tay hắn.

Giống như một dòng thác máu, không ngừng lấy hắn làm trung tâm mở rộng ra bốn phương tám hướng xung quanh.

Trong nháy mắt, dòng nước màu xanh sẫm xung quanh và máu tiếp xúc với nhau, một đám bọt khí sương mù trắng lớn bốc lên.

Làn nước vốn màu xanh gần đó ngay lập tức bị huyết sắc nhuộm đỏ.

Nhưng lần này, không hoàn toàn giải trừ ngay lập tức như Trương Vinh Phương nghĩ.

Dòng nước và máu đối đầu với nhau, ăn mòn, bốc lên một số lượng bọt khí lớn dày đặc nổi lên trên.

Hắn có thể cảm thấy máu của mình đang nhanh chóng giảm bớt.

Cùng lúc đó, Hải Long Thần trong nước biển màu lam đang nhanh chóng nhạt đi.

“Chiến tranh tiêu hao à?” Trương Vinh Phương hơi nheo mắt lại.

Bây giờ hắn có hơn ngàn điểm thuộc tính sinh mệnh, ngược lại muốn xem thử rốt cuộc ai thắng ai thua với Hải Long Thần.

Một phút

Hai phút.

Ba phút!

Xoẹt một tiếng, bỗng nhiên dòng nước chung quanh phân tán, sương mù biến mất, màu xanh lam rút đi.

Một tiếng rồng ngâm giận dữ nổ tung bên tai Trương Vinh Phương.

Nghi Vân Ngụy Vụ cuối cùng đã hoàn toàn tan biến.

Ánh mắt hắn mờ đi, trở lại trong địa cung.

Và ngay trước mặt hắn, đối diện là bức tượng Hải Long Thần với mặt người thân rồng.

Răng rắc.

Đầu bức tượng đột ngột xuất hiện một vết nứt.

“Kết thúc rồi à?” Thanh âm Bạch Lân vang lên mang theo một xíu mệt mỏi.

“Kết thúc?” Trương Vinh Phương bỗng nhiên dịch chuyển sang bên trái, ra khỏi vị trí ban đầu.

Xì!!!

Ngay lập tức, một linh tuyến màu đỏ xuyên qua vị trí trước đó của hắn, đâm thủng vách tường địa cung, bay vào một độ sâu không xác định.

Trương Vinh Phương nhìn lại bức tượng lần nữa, lúc này bức tượng Hải Long Thần mới hoàn toàn vỡ vụn, xoẹt một tiếng hóa thành một đống mảnh vỡ màu đồng, đập xuống đất.

Màu xanh đen ban đầu trên bề mặt cũng tự động biến mất, toàn bộ biến thành một màu đồng thống nhất.

“Hiện tại mới coi như thật sự kết thúc.” Trương Vinh Phương thản nhiên nói.

“Làm sao ngươi biết? Vừa rồi Hải Long Thần sẽ đánh lén?” Bạch Lân không thể nào hiểu được.

Rõ ràng ý thức của bà ta đã sớm ở trên người Trương Vinh Phương, nhưng căn bản không biết tên này tu hành như thế nào, bỗng nhiên vô duyên vô cớ có rất nhiều năng lực.

Chiêu thức sóng âm trước đấy, với cả sự né tránh không thể giải thích được giống như đã dự đoán trước vừa rồi cũng vậy.

“Võ học tự sáng tạo.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Tự sáng tạo?” Mặt mũi Bạch Lân tràn đầy ngạc nhiên ở trong Thái Hư.

Cái này mẹ nó cấu tạo cơ thể không giống với con người, mà ngươi nói với ta là tự sáng tạo á?

Đây là chuyện mà võ công có thể làm được à?

Bà ta sống nhiều năm như vậy, sao trước đây chưa từng gặp qua?

Trương Vinh Phương mỉm cười, không để ý đến Bạch Lân nữa mà đi đến gần bức tượng.

Lần này, những mảnh vỡ của bức tượng đầy đất đã hoàn toàn mất đi thần uy trước đó. Giống như phàm vật, nằm yên tĩnh trên mặt đất.

Những mảnh vỡ này có lẽ sẽ rất có ích để làm nguyên liệu chế tạo Ma binh.

Hắn định đóng gói tất cả chúng lại, mang đi.

Nhưng khi đến gần, bỗng nhiên ánh mắt Trương Vinh Phương khựng lại, ánh mắt dừng ở mặt sau một mảnh vỡ trong đó.

Chương 1492 - Cuối cùng (8)

Chỗ đó

Đó là?

Nụ cười trên mặt lập tức nhạt đi rồi biến mất, thay vào đó là vẻ nghiêm nghị, nghiêm túc.

Cúi xuống, hắn nhẹ nhàng nhặt mảnh vỡ đó lên, nhìn chăm chú vào một loạt ký hiệu phía sau mảnh vỡ.

“Đây là cái gì?” Lúc này Bạch Lân cũng nhận thấy sự kỳ lạ của hắn: “Ngươi biết à?”

“Không biết.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Không biết thì tại sao ngươi lại có vẻ mặt này? “ Bạch Lân khó hiểu nói.

“Ta đã từng nhìn thấy ký hiệu văn tự tương tự.” Trương Vinh Phương nhẹ giọng trả lời.

Hắn cẩn thận nhét mảnh vỡ đó vào sau lưng.

Phần da ở thắt lưng tự động tiết ra máu, bọc mảnh vỡ vào trong, sau đó hình thành một túi nhỏ mới gắn vào huyết bào.

“Đi thôi.” Trương Vinh Phương không nói chuyện nữa, xoay người, đi về phía cửa ra vào của địa cung.

Mặc dù cuộc đối đầu vừa rồi rất kịch liệt, nhưng nói cho cùng chỉ là trận chiến với thần uy ý chí trong không gian của Nghi Vân Ngụy Vụ.

Không ảnh hưởng gì đến bản thân hắn ở trong hiện thực.

Không gian sau khi Nghi Vân Ngụy Vụ bao phủ thực sự rất kỳ diệu.

Nó cách biệt với hiện thực, có thể gây ra tổn thương mạnh mẽ đối với sinh vật sống trong hiện thực, điều này rất giống với không gian tinh thần thuần túy.

Kết hợp với hàng ký hiệu mà Trương Vinh Phương tận mắt nhìn thấy vừa rồi, cảm giác quen thuộc kỳ lạ ấy.

Hắn mơ hồ có không ít suy đoán về bản chất của Thần Phật.

“Này, ngươi vẫn chưa trả lời ta, ký hiệu vừa rồi có nghĩa là gì? Chắc chắn ngươi hiểu đúng không?” Bạch Lân vẫn đang kêu to ở trong ý thức.

Nhưng Trương Vinh Phương không thèm để ý đến bà ta nữa.

Ra khỏi địa cung.

Ở trong khuôn viên Ngọc Phật tự, máu tươi và tàn chi của các tăng nhân ở đây chảy xuôi, bắn tung tóe vương vãi khắp nơi.

Những mỹ nữ nô lệ được giải cứu, giống như bầy cừu, đi theo những huyết đạo nhân một cách vô thức.

Một số ít còn ý thức đi theo Đinh Du đang cầm lưỡi dao sắc bén, trong mắt các nàng tràn đầy bi thương và vui sướng, giống như vừa báo thù xong.

“Quan chủ!” Hắc đạo nhân tiến đến gần, cung kính ôm quyền.

“Đều giải quyết xong?” Trương Vinh Phương thản nhiên nói.

“Vâng, có hơn mười người trong số được cứu từ bên trong Ngọc Phật Tự ra muốn đi theo ngài, gia nhập hàng ngũ của chúng ta. Không biết…” Hắc đạo nhân thấp giọng hỏi dò.

“Mang bọn họ trở về kiểm tra tư chất, sau đó phân công, khảo sát một quãng thời gian rồi lại nói.” Trương Vinh Phương gật đầu nói. Những người từng trải qua hiện thực tàn khốc sẽ có ý chí càng mạnh mẽ.

Nếu có tư chất luyện võ, sau khi cải tạo thành huyết duệ, võ công cũng có thể tiến triển cực nhanh.

“Vâng!”

“Được rồi, tiếp theo, đến địa điểm tiếp theo.”

“Vâng!”

Trương Vinh Phương ngửa đầu nhìn lên bầu trời, sắc trời vẫn trong xanh, yên bình như trước.

Địa điểm tiếp theo, Trương Vinh Phương liền muốn đến gặp gia tộc Tô Mộc Đạt mà tỷ tỷ đã nhắc đến xem thử.

*

*

*

Chân Phật tự, Đại Đô.

Toàn bộ ngôi chùa Phật giáo rộng lớn nhất, tráng lệ nhất của Đại Linh bây giờ đã sớm nhân khí thưa thớt, ngay cả trước cổng chính cũng không có tăng nhân chuyên môn chào đón, tiếp khách.

Từng dãy thềm đá kéo dài từ chân núi đến sườn đồi, cho đến cổng chính Chân Phật tự đã đóng chặt.

Vù.

Chú ong mật nhỏ trên bụng có hoa văn màu vàng vỗ cánh, từ phía trên cổng chính bay qua.

Bay qua võ đài luyện võ rộng lớn.

Lướt qua lư hương bằng đồng có chín tầng, cao tới mười mét.

Con ong nhẹ nhàng đậu trên cây lê bên phải thần điện lợp ngói lưu ly vàng, rồi nhanh chóng chui vào giữa một đóa hoa lê trắng muốt.

“Chưa tìm được à?” Giọng nam tử ôn hòa từ dưới cây lê chậm rãi vang lên.

“Đã tìm khắp toàn bộ Phật tự, không biết Nguyên Sư đã giấu đồ vật đó ở nơi nào.” Giọng một nam tử khác lạnh lùng nghiêm nghị nhanh chóng trả lời.

“Có lẽ nó không có ở đây?” Nam tử ôn hòa nghi ngờ nói.

“Nhưng từ thông tin nội ứng của chúng ta mà suy đoán, rất có khả năng là nơi này.” Giọng nam tử lạnh lùng nghiêm nghị trả lời.

“Vậy chẳng lẽ lúc Nguyên Sư chạy trốn đã mang theo bên người?”

“Tiên sinh có chỗ không biết. Có quá nhiều người nhìn chằm chằm vào thứ đó. Cho dù Nguyên Sư chỉ lấy nó ra trong thời gian ngắn mà không có thủ đoạn đặc biệt để che giấu, cũng sẽ bị phát hiện. Cho dù không có chúng ta, Linh đình chắc chắn

sẽ không bỏ qua cho hắn ta.” Nam tử lạnh lùng nghiêm nghị trả lời.

“Bên Đại Giáo Minh thì sao? Chẳng lẽ bị bọn họ lấy đi?”

“Không thể nào. Theo thông tin cuối cùng mà chúng ta tra được, thứ đó tháng trước vẫn còn ở Chân Phật tự. Nhạc Đức Văn Đại Giáo Minh bây giờ đang bề bộn nhiều việc, đối phó với một sự kiện lớn khác. Vì chuyện này mà giữa hắn ta và tân đế có một chút khoảng cách.”

Nói đến đây, hai người cùng im lặng.

“Nhạc Đức Văn biết ta ở chỗ này.” Nam tử ôn hòa nói: “Nhưng bây giờ không phải là lúc để ta gặp hắn ta.”

Chương 1493 - Cuối cùng (9)

“Cho nên, chuyện này để Liệp Hổ, Phạm Hằng ra tay là được.”

“Cho nên, chuyện này Đại Giáo Minh xem như là ngầm thừa nhận. Điểm ấy đã được nhìn ra từ các hành động của Nhân Tiên quan bên kia. Nhân Tiên quan trên danh nghĩa đã bị Nhạc Đức Văn vứt bỏ, nhưng thực chất hắn luôn chăm sóc cho Đạo Tử thân truyền. Rốt cuộc, rất nhiều chuyện vẫn sẽ có khuynh hướng.” Nam tử lạnh lùng nghiêm nghị giải thích.

“Ở lại thêm hai ngày. Nếu không tìm thấy, cũng nên rời đi.” Hắn ta nhẹ giọng nói.

“Vâng!”

Tây tông đại diện cho trụ cột cuối cùng của Phật môn, chẳng qua khi bọn họ vừa mới có hoạt động, Chân Phật tự liền nhận được tin tức, có lẽ Nguyên Sư, Nguyên Hoành bên này đã mang theo thứ bọn họ muốn trước, lặng lẽ trốn đi.

Bây giờ hai người trong lúc nhất thời không biết tung tích.

Nhưng nếu Nguyên Sư, Nguyên Hoành đã rời đi, Tây tông tiếp theo sẽ không có bao nhiêu sức chống cự.

*

*

*

Ở cửa thành Đông, bên ngoài Đại Đô.

Trương Vinh Phương đã thay quần áo khác, giống như một người bình thường biết chút võ nghệ, theo sau hắn là một nha hoàn, nghênh ngang tiến vào thành.

Sau khi hơi hơi điều chỉnh lại khuôn mặt, hắn liền đi thẳng vào thành.

Chân dung truy nã của thời đại này cực kỳ sai lệch, hắn thậm chí còn đứng ở cửa thành nhìn xem tờ truy nã của mình, đồng thời cẩn thận hỏi thăm những người xung quanh những thông tin chi tiết về bản thân.

Từ đầu đến cuối không ai nhận ra hắn.

“Bây giờ chúng ta phải đi đâu?” Nha hoàn Nhiễm Hân Duyệt ở phía sau, nghi hoặc hỏi.

Hải Long bị tiêu diệt, sau đó Trương Vinh Phương không những không quay về mà còn trước tiên chạy đến Đại Đô với tốc độ nhanh nhất, đi thẳng vào trong thành. Không biết có ý định gì.

“Đã lâu chưa trở về, dù sao vẫn hơi nhớ.” Trương Vinh Phương thở dài: “Bây giờ ít nhiều có chút thực lực tự bảo vệ mình, rốt cuộc cũng coi như có thể trở về nơi này thăm hỏi bạn cũ.”

“Bạn cũ? Ngài thì có bạn cũ nào ở đây? Đám người Thiên Bảo cung trước kia đều đã phân tán rời đi, ở đây đều là xây mới người mới.” Nhiễm Hân Duyệt nghi ngờ nói.

Trương Vinh Phương mỉm cười, không nói gì.

Hắn chậm rãi ung dung, nhìn như thong thả tản bộ nhưng thực ra tốc độ rất nhanh, đi qua mấy con đường lớn mới đến một khu vực yên tĩnh, nửa con phố đều là những cửa hàng sang trọng.

Đây là một cửa hàng kinh doanh đồ cổ trang sức của gia tộc Tô Mộc Đạt, kinh doanh những thứ như đồ cổ mộ táng ở toàn bộ Đại Linh, nếu muốn bán hàng đều phải đến một con đường, đó chính là khu phố tên là Nguyễn Hằng.

Người ta nói rằng đây là tên của một thành viên trong gia tộc Tô Mộc Đạt, sau khi người này là người đầu tiên mở cửa hàng đồ cổ ở đây, bắt đầu kinh doanh loại hình này, sau đó nó càng lúc càng lớn, nên liền dứt khoát đổi tên toàn bộ khu phố giống như hắn ta.

Trương Vinh Phương chậm rãi ung dung đi vào phố Nguyễn Hằng, ánh mắt đảo qua, dừng lại ở một cửa hàng được trang trí lớn nhất, xa hoa nhất.

Dòng người qua lại thưa thớt trước cửa hàng, bình quân mỗi phút có khoảng bảy tám người. Đây xem như là điểm sầm uất nhất cả khu phố.

“Đây là cửa hàng của quý tộc người Linh mở, chúng ta phải đi vào hả?” Nhiễm Hân Duyệt ở bên cạnh thấp giọng nhắc nhở.

“Không dám à?” Trương Vinh Phương hỏi ngược lại.

“Chỉ là mấy quý tộc người Linh, tất nhiên không thể dọa được ta, nhưng đây là Đại Đô, nếu không chú ý sẽ bị quân hộ vệ thành và gia thần cao thủ của những đại quý tộc đó vây bắt. Ngay cả Địa Mẫu hành tẩu cũng có thể đến trong thời gian rất ngắn.” Nhiễm Hân Duyệt nghiêm túc nói.

“Ngươi phải biết, tốc độ thân pháp của Tông Sư, Đại Tông Sư, thậm chí Linh Tướng vừa đi vừa về cũng không tốn bao nhiêu thời gian.”

Trương Vinh Phương khẽ mỉm cười.

Trước tiên chắp tay sau lưng, bước vào cửa hàng này.

Tên của cửa hàng là Trường Tân lâu, bên trong không có tiểu nhị nào nghênh đón, các quầy hàng được phân bố theo hình chữ Hồi (回) trong một đại sảnh rộng rãi.

Một số nữ tử xinh đẹp đang giới thiệu những thứ của quầy trong tay mình cho những vị khách bước vào cửa.

Những thứ này mỗi bên đều có một tấm thẻ gỗ nhỏ ghi giá tiền, trên mỗi tấm thẻ gỗ đều ghi một con số kinh người mà người bình thường không thể tưởng tượng nổi.

Trương Vinh Phương tùy ý đi đến trước một quầy, gõ gõ mặt bàn.

Cộc cộc cộc.

“Ông chủ Hằng Sa của các ngươi có ở đây không?”

Nữ tử sững sờ một lúc, rồi nhanh chóng trả lời.

“Thưa có, ngài là?”

“Ngươi cứ đi thông báo một tiếng là có bạn cũ tới thăm, dùng vật này làm chứng.” Trương Vinh Phương lấy ra một ngọc bội khắc hoa màu đen từ trong tay áo ra, đưa tới.

Sau khi nữ tử nhận lấy nó, nhìn kỹ ngọc bội một chút, lập tức nói:

“Ngài chờ một lát.” Nàng ta nhanh chóng xoay người, đi về phía cánh cửa nhỏ phía sau quầy.

Chương 1494 - Cuối cùng (10)

Trương Vinh Phương yên lặng chờ đợi tại chỗ, trên mặt vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Hắn tự mình đến đây để kiểm chứng xem những gì tỷ tỷ Trương Vinh Du nói có phải là sự thật hay không.

Mà nơi này, có một huyết duệ đời thứ ba do thủ hạ huyết duệ của hắn cung cấp làm nội ứng.

Cũng chính là ông chủ mà hắn vừa nhắc đến.

Chỉ là đợi chưa bao lâu, bỗng nhiên nụ cười trên mặt Trương Vinh Phương tắt đi.

Hắn cảm giác được phía sau cửa hàng, khí tức dòng máu cùng một nguồn với mình đang nhanh chóng hướng về phía xa rời đi.

"Thú vị, nhận ra ta rồi sao? Hay là, nơi này thật ra là cạm bẫy?"

Vút!

Vút!

Vút!

Tất cả các cửa sổ xung quanh bỗng nhiên bị đâm thủng, từng mũi tên đen bắn xuyên qua cửa sổ của cửa hàng, rơi xuống mặt đất bên trong.

Uỳnh!!!

Ngọn lửa nóng bỏng trong nháy mắt nổ tung, quét sạch mọi thứ xung quanh.

Đó là thuốc nổ chứa trong mũi tên trống rỗng bị nhen lửa.

Trong cửa hàng vẫn có một số khách hàng thực sự, lúc này đã hoàn toàn bị bỏ qua, có người đứng im tại chỗ, có người được hộ vệ bảo vệ, cố gắng chạy trốn ra phía sau quầy.

Một tay Trương Vinh Phương giơ tay áo lên che ở trước người, một tay còn lại nắm lấy Nhiễm Hân Duyệt.

“Ra ngoài hẵng nói.”

Mũi chân hắn giẫm lên mặt đất, cả người trong tích tắc bắn ra ngoài như một mũi tên.

Oành một tiếng, một bức tường của cửa hàng trực tiếp bị đụng đổ.

Hai người tung người nhảy ra ngoài, vẫn còn ở giữa không trung.

Những mũi tên rậm rạp chằng chịt bay vụt tới xung quanh. Xen lẫn với vô số tiếng súng bắn đạn nổ.

Đạn và mưa tên bắn trúng phía trước người Trương Vinh Phương, phát ra tiếng vang coong coong coong.

Tất cả các viên đạn và mũi tên đều bị mạnh mẽ bắn ngược lại, rơi xuống.

Bên ngoài khu phố.

Một nam tử tuấn tú ăn mặc như một công tử nhà giàu, nhìn chằm chằm vào khu phố trước mặt với khuôn mặt vặn vẹo.

“Thật là một kẻ Thiên diện tàng tâm, huyết loạn càn khôn! Hôm nay nếu ngươi dám nghênh ngang tiến vào thành Đông, cho dù ta liều mạng chết một lần nữa, cũng phải giết sạch ngươi! Chấm dứt hậu hoạn!”

“Tang Lan huynh yên tâm, chúng ta cùng nhau, lần này nhất định không có sơ hở nào!” Một nữ tử cao lớn nữ giả nam trang, bên má phải có một vết bớt đen dị thường, đang ngắm nghía thưởng thức một thanh ngân loan đao hình rắn trong tay, híp mắt nhìn Trương Vinh Phương và Nhiễm Hân Duyệt đang bị vây công.

“Lên Xích Bảng, định vị khí tức, lại dám rêu rao như thế, xem ra hắn không hiểu Xích Bảng có nghĩa là gì. Hôm nay chúng ta sẽ dạy dỗ hắn thật tốt. Không, sau hôm nay, có lẽ là vị trí thứ bảy Xích Bảng lại phải sắp xếp lại lần nữa.” Tang Lan nghiến răng nghiến lợi nói.

“Tang Lan huynh yên tâm, có Yêu Phù ta ở đây, hắn trốn không thoát phạm vi Đại Đô này đâu.” Nữ tử cao lớn thoải mái mỉm cười nói: “Hơn nữa, ngoại trừ ta, huynh đã mời tên kia.” Ánh mắt nàng ta vô thức hướng về một góc tối.

Cho dù nàng ta là Địa Mẫu hành tẩu của gia tộc Tô Mộc Đạt nhưng vẫn kiêng kỵ vị cao thủ hàng đầu đó!

"Đến rồi!" Bỗng nhiên, nữ tử híp mắt, nhìn về dãy phố phía xa xa.

Chỉ nhìn thấy một bóng người huyết sắc phía trên cửa hàng ở phía xa, giống như biết trước, dễ dàng tránh được từng mũi tên trong cơn mưa tên.

Ngoại trừ tốc độ của đạn quá nhanh, mật độ quá lớn, một bộ phận nhỏ không thể nào ngăn cản, bóng người tùy ý tránh trái né phải, giống như tản bộ, chợt lóe lên lao vào binh lính cung nỏ, hỏa thương bày trận ở bên ngoài.

Xoẹt!!!

Trong trận của binh lính mặc áo giáp trắng, trong nháy mắt tạo thành một con đường máu. Tính toán khoảng mấy chục người thương vong.

Bóng người huyết sắc trong nháy mắt vượt qua mấy chục mét, đi thẳng đến chỗ Tang Lan và nữ tử Yêu Phù đang đứng.

Người bình thường nhìn không rõ, nhưng hai người đều là Linh Tướng, lúc này liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấy, đôi mắt huyết sắc của Trương Vinh Phương bình tĩnh đến lạnh lùng, đang nhanh chóng đến gần.

Bộp.

Tang Lan không tự chủ lùi lại một bước, nhưng lập tức sắc mặt hắn ta đỏ bừng, hai tay nắm chặt thành quyền.

"Chung Thức! Sát Na Nhất Tuyến!"

Vô số linh tuyến màu bạc trong nháy mắt bao phủ toàn thân hắn ta, hóa thành một bộ áo giáp màu bạc bó sát.

Ngay sau đó, những đốm sáng màu lam hình thoi nhanh chóng bao phủ toàn thân hắn ta. Hai chân cũng mọc ra từng xúc tu màu bạc.

Đối mặt với Trương Vinh Phương, ánh mắt Tang Lan cũng lóe lên màu bạc.

Sát chiêu Âm Tình Viên Khuyết chi trong nháy mắt đã được sử dụng. Cánh tay phải của hắn ta tạo ra một luồng quang ảnh

hình quạt hướng về phía trước, đánh thẳng về phía Trương Vinh Phương.

“Cùng nhau!” Thanh âm Tang Lan hét lớn.

“Tang Lan huynh cần gì phải thế?” Yêu Phù ở bên cạnh ném loan đao hình rắn lên, vẻ mặt thoải mái.

“Để ta xem trước đã.”

Xoẹt!

Chương 1495 - Cuối cùng (11)

Trong nháy mắt, huyết ảnh lóe lên, bỗng nhiên tăng tốc độ trên diện rộng, xẹt qua bên người Tang Lan.

Mấy chục mét bên ngoài.

Trương Vinh Phương rơi xuống đất, dừng lại, chậm rãi quay người, sau lưng hắn bị đánh mạnh xuyên qua một con đường máu, vô số tơ máu nhỏ bé không thể đếm hết từ mặt đất dồn dập tập trung trên người hắn như những con rắn.

Một giây sau, tất cả tơ máu giống như tơ như chỉ, dệt thành một bộ đạo bào huyết sắc trên người hắn.

Đạo bào bị gió thổi nhẹ hơi hơi phất phơ, sau lưng có thể thấy rõ một chữ lớn.

Đó là… Tiên!

"Đã lâu không gặp." Trương Vinh Phương nhẹ nhàng lên tiếng. Hắn giơ tay lên, trong tay là một viên tinh thể hình thoi màu trắng bạc được bọc trong một khối máu lớn.

Đó là linh hạch thuộc về Tang Lan!

Oành!

Linh hạch trong nháy mắt nổ nát vụn.

Còn Tang Lan thì ngơ ngác đứng tại chỗ, giơ tay lên muốn che ngực mình.

Đáng tiếc một mảng lớn máu thịt linh tuyến đã sớm biến mất ở nơi đó, trở thành một chỗ trống.

Hắn ta lại lần nữa nhìn bạn tốt Yêu Phù, nhưng thân thể mới giơ tay lên, nửa thân thể còn lại của hắn ta bắt đầu hóa thành tro đen, hoàn toàn tiêu tan.

Yêu Phù ngây người nhìn cảnh này, cũng không bắt lấy loan đao đang ném lên trong tay, để mặc nó rơi xuống đất. Phát ra một tiếng loảng xoảng.

"Kẻ yếu vốn nên mượn lực." Trương Vinh Phương ném mảnh vỡ linh hạch đi, bước chậm về phía Yêu Phù.

“Nhưng các ngươi lại ngông cuồng dựa vào chính mình. Không cảm thấy buồn cười à?”

Xoạc!

Những dãy nòng súng của Linh quân dồn dập nhắm vào vị trí trung tâm từ chỗ trống xung quanh dãy phố.

Súng trường, súng ngắn, phiên bản cải tiến của nỏ bắn một phát, thậm chí còn có đại bác cơ động cỡ nhỏ ở phía xa. Đủ loại vũ khí tối tân nhất, không thiếu gì cả.

Xung quanh, từng bóng người nhảy lên như vượn, đáp xuống mái nhà hoặc là những nơi có thể đặt chân bên trên dãy phố, nhìn sang bên này.

Đám người bạn đầu trên đường rối rít chạy tứ tán, giống như những con ruồi bị xua đuổi.

Chỉ còn lại Trương Vinh Phương đứng tại chỗ, một thân huyết bào, ánh mắt sâu xa nhìn chằm chằm Địa Mẫu hành tẩu Yêu Phù đối diện.

Mồ hôi lạnh từ trán Yêu Phù chảy ra từng chút một, chảy xuống theo tóc mai, chảy xuống cằm, nhỏ xuống đất, bắn một ít bụi đất lên.

Lúc này nàng ta cảm thấy mình giống như một con ếch bị rắn nhìn chằm chằm, đứng tại chỗ không dám cử động.

Mặc dù Tang Lan yếu ớt, nhưng cũng là Linh Tướng, phòng ngự thân thể không yếu hơn nàng bao nhiêu.

Mà ngay mới vừa rồi, trong nháy mắt lồng ngực Tang Lan đã bị xé ra mạnh mẽ, ngay cả linh hạch cũng bị lấy ra mà không kịp né tránh.

Điều này đại diện cho ít nhất hai điểm.

Một là đối phương hiểu rõ tuyệt đối về Tang Lan, biết cách làm sao nhanh chóng đào linh hạch ra. Phải biết lúc bình thường, cần phải mô tả quỹ đạo vận hành của linh hạch, mới có thể tạm thời ổn định hiện hình.

Hai là còn cần phải làm cho linh hạch hiện hình ra Ma binh đặc biệt và tốc độ di chuyển khủng bố có thể vượt qua linh hạch.

Mà hai điểm này, có lẽ người trước mắt này đều có!

Trong lòng Yêu Phù lập tức hiểu mình không phải là đối thủ của đối phương!

Ban đầu Địa Mẫu hành tẩu là Linh Tướng loại kém được tuyển chọn từ người Linh, là ví dụ đặc biệt do Thần Phật ban tặng, nếu thực sự so, ngoại trừ Đại Hàng Thần, yếu hơn rất nhiều so với Linh Tướng của các giáo phái bình thường.

Mà bây giờ…

"Các hạ, chúng ta không có thù oán gì, không bằng bỏ qua đi, mọi người biến chiến tranh thành tơ lụa* thế nào?" Trên mặt Yêu Phù lộ ra nụ cười cứng ngắc.

*Biến chiến tranh thành tơ lụa (化干戈为玉帛): Can qua là hai thứ vũ khí cổ, chỉ chiến tranh, tơ lụa quý là các thứ lễ vật để hai nước dùng dâng tặng nhau. Ý là dùng biện pháp hoà bình để giải quyết tranh chấp.

"Ngươi làm ta thất vọng quá, Yêu Phù."

Trương Vinh Phương chưa kịp trả lời thì một bóng người xinh đẹp mặc đồ trắng chậm rãi đi ra từ trong góc, đứng bên cạnh Yêu Phù, nhìn chằm chằm Trương Vinh Phương với ánh mắt sắc bén.

"Đã lâu không gặp. Trương Ảnh Trương Đạo Tử!" Người đến mặc một chiếc áo ngực ngắn bằng da màu đen, để lộ một mảng lớn da thịt trắng như tuyết. Trên người mái tóc đen dài đến eo, bờ môi phát tím, một đôi mắt phượng lạnh lùng nghiêm nghị như đao.

Từ Mộng Yên???

Trương Vinh Phương đúng là liếc mắt đã nhận ra đối phương.

So với lần trước, lần này bề ngoài đối phương không có bao nhiêu thay đổi, hơn nữa liên tiếp xuất hiện ở trước mặt hắn, tốc độ cà mặt này coi như là vượt xa người khác.

Muốn không nhận ra cũng khó.

Chẳng qua, lần này, ánh mắt Từ Mộng Yên hình như có gì đó không đúng.

Bình tĩnh hơn trước rất nhiều. Không điên cuồng và kiêu ngạo như trước.

“Từ phái chủ! Vừa rồi ta chỉ dùng lời nói kéo dài thời gian mà thôi, dựa theo thỏa thuận, chúng ta nên cùng nhau ra tay!”

Chương 1496 - Cuối cùng (12)

“Đừng nương tay, đối mặt với ma đầu cỡ này, hơi hơi bất cẩn, ta và ngươi có thể sẽ bại vong!”

Yêu Phù ở bên cạnh đè nén tâm tư, dùng thanh âm cực kỳ nhẹ nói.

“Còn cần ngươi nhắc à!” Từ Mộng Yên nghiến răng nói: “Chung Thức: Thái Âm Sí Thể!”

Nàng ta không chút do dự trực tiếp nói lớn, toàn thân lập tức phồng lên, trở nên lớn hơn, xuất hiện vô số vết nứt đỏ như máu.

Mái tóc dài của nàng ta giống như của Trương Vinh Phương, phủ đầy từng lớp máu, lay động một cách kỳ lạ.

Oành!!!

Mặt đất nổ tung, Từ Mộng Yên bước ra một bước, bắn mạnh, lao về phía Trương Vinh Phương.

Cùng lúc đó.

Yêu Phù cũng sửng sốt, không ngờ Từ Mộng Yên lại hành động dứt khoát như vậy. Chưa kịp nói xong đã mở Chung Thức lao về phía trước.

Lập tức, nàng ta cũng gầm nhẹ một tiếng, toàn thân bộc phát ra ánh sáng bạc.

“Đại Hàng Thần!!!”

Oành!

Một cảm giác đè nén khủng bố vô hình bỗng nhiên lan ra từ trên người nàng ta.

Đó là thần uy!

Trong mắt các tu sĩ văn công ở cảnh giới Luyện Thần, giờ phút này, khắp người nàng ta mọc ra vô số dây leo xanh biếc.

Giống như những hạt mưa, dây leo rậm rạp chằng chịt lao về phía Trương Vinh Phương.

Bản thân nàng ta cũng phồng lên đến hơn bốn mét, đôi mắt hóa thành một mảnh màu bạc.

Gần như cùng một lúc.

Từ Mộng Yên và Yêu Phù, một trái một phải, một trước một sau, lần lượt hóa thành hai vòng cung đen đỏ và xanh biếc, lao về phía Trương Vinh Phương như tia chớp.

Từ Mộng Yên gầm lên giận dữ: "Lần này, ta chắc chắn sẽ không thua nữa! So với lần trước, ta mạnh hơn rất nhiều!!!"

Vì đột phá bản thân, nàng ta thậm chí còn thử nghiệm Cực Cảnh trong truyền thuyết.

Và bây giờ, đã đến lúc thực sự kiểm tra sự điên cuồng phấn đấu của bản thân trong suốt thời gian qua!

Trong tâm trí nàng ta, vô số đau đớn và tra tấn mà nàng ta đã phải chịu đựng để đột phá cảnh giới thực lực những ngày qua liên tục xuất hiện.

Nghe nói Cực Cảnh cần ý chí cực kỳ kiên định, cho nên nàng ta liền dùng tra tấn thân thể làm cái giá, dùng đau đớn để rèn luyện tinh thần.

Và bây giờ, có lẽ nàng ta đã thành công, mặc dù trong đầu thường xuyên xuất hiện nhiều ảo giác khác nhau.

Nhưng miễn là có thể giành chiến thắng! Nàng ta…

Xoẹt!!!

Trong nháy mắt, một tia sáng đỏ lóe lên.

Hai mắt Từ Mộng Yên bỗng nhiên trợn to. Nửa người đang bắn vọt bỗng nhiên siết chặt lại, da thịt căng cứng cứng ngắc, một cảm giác uy hiếp kinh khủng sởn hết cả gai ốc xộc thẳng lên đầu.

Nàng ta có thể cảm thấy Trương Ảnh lướt qua mình như một vệt sáng, một cơn gió thoảng qua. Chỉ với một cái lắc nhẹ, đã tránh được đòn tấn công của chính mình.

Sau đó

Răng rắc.

Nàng ta và Yêu Phù ở bên cạnh cùng nhau nổ tung, hai người đồng thời quay đầu 360 độ. Thân thể theo quán tính lao về phía trước vài bước, sau đó, oành.

Hai người cùng nhau ngã xuống đất không dậy nổi.

Trên mặt đường.

Mọi người xung quanh, kể cả liệt tướng Bái Thần dẫn binh, cũng căng thẳng nhìn ba người trước mặt.

Mọi người đang chờ đợi kết quả.

Nhưng Trương Vinh Phương đã bay vút lên trời, hóa thành một tia sáng đỏ, băng qua chính giữa hai nữ tử.

Trận chiến còn chưa bắt đầu, liền đã kết thúc.

Từ Mộng Yên ngã xuống đất không dậy nổi, đầu Yêu Phù xoay ra sau lưng, lồng ngực bị đào ra một cái lỗ trống máu thịt lớn.

Rõ ràng, giống như Tang Lan trước đó, trong thời gian cực ngắn đã bị đào linh hạch ra.

Xung quanh trong giây lát rơi vào im lặng chết chóc.

“Chạy đi!!!” Không biết ai trong đám cao thủ võ lâm đang xem trò vui hét to một tiếng, rối rít chạy tán loạn như chim tước.

“Đáng tiếc.” Trương Vinh Phương căn bản không để ý đến những người này, chỉ là có hơi tiếc nuối.

Lần này tới đây, bị phát hiện quá sớm, dẫn đến hắn không thể nào điều tra rõ ràng tình huống.

Bây giờ gây ra động tĩnh lớn như vậy, xem ra hắn phải đi rồi.

Hắn quay đầu nhìn những liệt tướng đang dẫn binh xung quanh mình.

Lần này dẫn binh vây công là do Yêu Phù đặc biệt điều động tướng lĩnh của Tuyết Hồng các, tuy là liệt tướng nhưng cùng lắm trong đó chỉ là hạng bét.

Bị hắn nhìn môt cái như thế, toàn thân tướng lĩnh kia cứng ngắc, không tự chủ được lùi lại một bước.

Không chỉ tướng lĩnh mà ngay cả Linh quân xung quanh đều cứng ngắc cả người, một số người không tự chủ được tránh trái né phải, muốn tránh xa lão đại kia một chút để không bị để mắt tới.

So với quân Phụng Linh, ý chí chiến đấu của Linh quân ở đây yếu hơn rất nhiều.

Trương Vinh Phương cuối cùng nhìn về phía Từ Mộng Yên.

Nữ tử này xuất hiện lần thứ ba liên tiếp mà thực lực lại trở nên mạnh mẽ hơn trước một ít. Thiên phú thực sự kinh người.

Nếu không phải gặp được người trở nên càng mạnh như hắn, chỉ sợ lúc này Từ Mộng Yên đã có thể khiêu chiến trạng thái cực hạn Đại Tông Sư.

Chương 1497 - Cuối cùng (13)

Hơn nữa, thân thể cực độc lại có tác dụng ức chế linh tuyến Bái Thần, có lẽ sẽ thích hợp dùng trong một số trường hợp. Nếu được chuyển hóa…

"Quan chủ, chúng ta phải đi thôi!" Lúc này Nhiễm Hân Duyệt không biết từ xó xỉnh nào chui ra, vẻ mặt căng thẳng nhỏ giọng nói sau lưng hắn.

"Đi thôi." Trương Vinh Phương cũng không do dự, nắm lấy cánh tay Nhiễm Hân Duyệt, bóng người lóe lên.

Vèo một cái, hắn xuyên thẳng qua đám Linh quân không kịp né tránh.

Giống như trước, không kiêng nể gì cả, xông ngang xông thẳng.

Máu thịt và áo giáp của hàng chục Linh quân bị xé toạc, biến thành những mảnh vụn, nằm rải rác khắp nơi.

Những người xung quanh sợ hãi đến mức vứt vũ khí xuống, xoay người bỏ chạy. Trong nháy mắt, quân đoàn tán loạn thành một đống hỗn độn.

Không ai dám ngăn cản, không những không đuổi theo, mà còn không dám ngăn chặn.

Trong nháy mắt lao ra khỏi cửa thành, Trương Vinh Phương bỗng nhiên dừng bước, dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Lần này, vẻ mặt của hắn không còn ung dung như trước, mà đôi mắt híp lại, lẳng lặng nhìn chằm chằm nữ tử cao lớn đứng ở chính giữa quan đạo đối diện mình.

Đối phương mặc trọng giáp màu trắng, tóc đen xõa tung trên vai, thần sắc lạnh lùng sắc bén, cánh tay phải cầm một cây kích lớn hình trăng khuyết dài gần ba mét, kéo lê nó trên mặt đất.

"Lần trước làm hại bản tướng thua chạy rút lui. Bây giờ còn dám đến Đại Đô tự chui đầu vào lưới." Áo Đô Na bước từng bước đến gần.

“Tiểu bối, ngươi can đảm thật đấy.”

“Thì ra là Thần Tướng Áo Đô Na tôn kính.” Ánh mắt Trương Vinh Phương lấp lóe, hắn đã sớm nghe nói về uy danh Thần Tướng.

Là tứ đại trụ cột của hoàng tộc Đại Linh, nghe nói mỗi vị Thần Tướng đều có sức mạnh trấn áp nhiều tỉnh. Thống lĩnh đại quân tinh nhuệ là Định Hải Thần Châm của toàn bộ Đại Linh.

Bây giờ là lần đầu tiên trong đời Trương Vinh Phương thực sự mặt đối mặt.

Hai người mặt đối mặt giằng co.

Vừa đối diện trực diện với đối phương, Trương Vinh Phương đã cảm thấy da thịt chính diện của thân thể không ngừng ngứa ran như kim châm, truyền đến một lời nhắc nhở cảnh giác căng thẳng nguy hiểm.

Cảm giác này khá giống với cảm giác khi gặp phải linh tuyến hạch tâm của Địa Mẫu thần lúc trước.

Khi đó, đối mặt với Thái Hư dần dần tới gần, cảm giác của hắn gần giống như bây giờ!

Từ điểm cảm nhận này mà nói, đối phương nhất định mạnh hơn đội ngũ Tang Lan rất nhiều. Nếu Tang Lan mang đến cho hắn cảm giác là 1, vậy thì Áo Đô Na trước mắt cho hắn cảm giác ít nhất là 50, thậm chí nhiều hơn!

Vì vậy, bây giờ… Nên đánh, hay là…?

Ánh mắt Trương Vinh Phương trở nên thâm trầm.

Xoạc!

Trong nháy mắt, bóng dáng hắn nhoáng một cái, kéo Nhiễm Hân Duyệt nhanh chóng rời đi theo hướng bên cạnh, mang theo một loạt hư ảnh huyết sắc.

Trong nháy mắt bộc phát Siêu Tốc Di Động, kỹ năng phá hạn Súc Bộ, cộng với Kim Thiềm công, vào giờ khắc này bùng nổ một tốc độ cực kỳ khủng bố trong thời gian ngắn.

Trong nháy mắt vượt qua 300 mét!

“Muốn chạy!” Áo Đô Na một bụng tức giận không chỗ phát tiết, thấy vậy, chiến kích trong tay vung một luồng tàn ảnh ra, ầm vang nện xuống đất.

Mượn phản lực khổng lồ, nàng bay vút lên không trung, đuổi sát Trương Vinh Phương như một quả đạn pháo.

Hai người trong nháy mắt biến mất ở đồng bằng phía xa bên ngoài thành.

Chờ hai người hoàn toàn rời đi, dân chúng và thương nhân lánh nạn đã thuần thục, lẩn trốn chung quanh mới dồn dập thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi đi ra khỏi nơi ẩn nấp.

“Nhân Tiên quan chủ không Bái Thần, bây giờ căn bản có thể khẳng định đã bước vào một loại hoàn toàn mới tên là Nhân Tiên Cực Cảnh.

Bây giờ cũng là cảnh giới Đại Tông Sư, Cực Cảnh Đại Tông Sư, đối đầu với Thần Tướng Áo Đô Na, đúng là không biết ai thắng ai thua?”

Trong đám người từ dưới tường thành đi ra, lúc này, không biết từ lúc nào, có hai bóng người đang đứng.

Cả hai đều đội mũ rộng vành, mặc áo tơi choàng dày, giống như tiêu đầu của tiêu cục đường xa trải qua mưa gió mệt mỏi đến giao hàng.

“Thực lực của đám người ở Cực Cảnh chênh lệch quá lớn, tuy bốn vị Thiên Quang giả mạnh nhất cũng ở Cực Cảnh, nhưng bọn họ và những người còn lại đều tạo thành một chênh lệch lớn.” Người đứng phía trước bình tĩnh nói: “Áo Đô Na đáng lẽ dễ dàng thắng chắc, nhưng nàng chỉ mới khôi phục, chưa hoàn toàn khôi phục mà đã tham chiến, sau đó lại bị Thiên Bằng Liệt Hổ dùng Ma binh đả thương, không biết bây giờ nàng còn lại bao nhiêu thực lực.”

“Đương nhiên, chắc chắn sẽ không đánh bao lâu. Dù sao đây cũng là Đại Đô, nơi này có quá nhiều người đang nhìn.” Người còn lại cười nói.

“Cho dù không đánh bao lâu, Nhân Tiên quan chủ kia nhất định sẽ bị thương nặng, sư đệ, không bằng ngươi…” Người ở phía trước quay đầu lại nói.

“Ta hiểu ý của sư huynh, nhưng bây giờ không phải chỉ có hai chúng ta bất mãn với Nhạc Đức Văn.” Người còn lại cười nhạt nói.

Chương 1498 - Cuối cùng (14)

Lời còn chưa dứt.

Một bóng người khác từ trên tường thành bay ra, đuổi theo phướng hướng Áo Đô Na, Trương Vinh Phương rời đi.

Nơi này là Đại Đô, đại bản doanh của nhiều thế lực, vô số cao thủ cường giả tụ tập ở đây.

Có rất nhiều người ủng hộ Đại Giáo Minh, cũng có rất nhiều người muốn Nhạc Đức Văn chết.

"Nhìn xem, không phải đã đến rồi à?"

Hai người lập tức không cần nhiều lời nữa, cúi đầu đi theo dòng người rời khỏi thành.

Loáng thoáng, một trận gió thổi bay một góc mũ rộng vành của bọn họ, thổi tấm màn che mặt màu đen lên, để lộ ra cái đầu trọc lóc không có một cọng tóc bên trong.

*

*

*

Trương Vinh Phương kéo một người chạy hết tốc lực.

Tiến lên phía trước, thân hình của hắn gần như biến thành một luồng huyết ảnh, thỉnh thoảng xê dịch chuyển ngoặt trên đồng bằng, thay đổi phương hướng.

Nhưng bất kể hắn đổi hướng như thế nào, Áo Đô Na đều có thể đuổi kịp phía sau, lại từ từ rút ngắn khoảng cách.

"Ta… Ta không được rồi!" Một cánh tay Nhiễm Hân Duyệt đã bị nắm và kéo với tốc siêu nhanh làm cho máu thịt be bét, lại bởi vì bỗng nhiên đột ngột chuyển hướng cực kỳ nhanh chóng mà không báo trước, dẫn đến khóe miệng nàng sùi bọt mép, hai mắt trắng dã. Trong đầu một mảnh quay cuồng.

Trương Vinh Phương liếc nhìn, không để ý đến nàng.

Sự chú ý của hắn tập trung vào Áo Đô Na phía sau, lông mày hơi nhíu lại.

“Sao tốc độ người này lại có thể nhanh như vậy?” Hắn thầm hỏi trong đầu.

“Đó là Thần Tướng, không phải Linh Tướng!” Thanh âm Bạch Lân lập tức vang lên: “Linh Tướng cũng có giai tầng. Ngươi cho rằng Linh Tướng Mật Thần, Linh Tướng Tàn Thần, Minh Thần và Thần Chủ, thậm chí Linh Tướng của Linh Phi Thiên có thể đánh đồng với nhau à?”

“Có lý.” Trương Vinh Phương gật đầu đã hiểu: “Vậy nàng mạnh hơn Linh Tướng bình thường bao nhiêu?”

“Cái này thì phải xem nàng ta bái thần nào. Thần Tướng bình thường đều bái Thần Chủ, cũng là cấp độ của thần lập giáo phái đại giáo, như Phật Tổ, Thiên Tôn của Đại Đạo Giáo mấy người, Nguyệt Thần.

Cộng với giữa các Thần Tướng với nhau cũng có sự khác biệt về tư chất, cho nên thực lực cũng sự có chênh lệch. Ta còn nhớ Áo Đô Na Bái Thần Y Tô Lan Nạp là một trong các Thiên Thần, Y Tô Lan Nạp là thần của sự tham lam và chém giết, bình thường cũng kiêm chức chiến thần, tính tình hung ác.” Bạch Lân giải thích nói.

“Ngươi nói thử xem nếu đánh nhau thì ta có thể thắng không?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Không Hàng Thần thì vẫn có thể thử!” Bạch Lân trả lời.

Bạch!!

Trong chốc lát, Trương Vinh Phương quay người, bỏ lại Nhiễm Hân Duyệt, thân thể nhanh chóng giãn to biến lớn lên.

“Huyết liên!”

Ba đóa huyết liên đồng thời lan tràn mở rộng, hóa thành hoa văn hình lưới bao trùm toàn thân hắn.

“Chung Thức - Thần Tốc!!”

Ầm vang, tất cả mọi thứ xung quanh Trương Vinh Phương rơi vào tình trạng chậm chạp lờ đờ, giống như thời gian bước vào giai đoạn dừng lại.

Phía sau lưng hắn có một cánh tay mở rộng ra, tóc dài bao trùm lên màng máu, hình thể toàn thân lại tăng cao lên lần

nữa, đạt tới bảy mét!!

“Tiên Pháp - Súc Địa!!”

Trương Vinh Phương dậm chân, thân hình khổng lồ quỷ dị linh hoạt xuất hiện ở bên cạnh Áo Đô Na, hai tay như cái kéo, giao thoa nhau chém về phía lồng ngực nàng.

Mà cái tay thứ ba thì ép từ trên xuống, chụp vào đỉnh đầu.

Hít.

Dưới trạng thái Thần Tốc.

Vốn dĩ Áo Đô Na cũng rơi vào chậm chạp, bỗng nhiên toàn thân bao trùm ngân quang.

Trong tiếng ầm vang, động tác của nàng giống như tránh thoát khỏi thứ gì đó, nhanh chóng tăng tốc, hai tay nhấc lên, chiến kích đẩy hai tay Trương Vinh Phương từ phía chính diện ra, đồng thời ngoẹo đầu, cơ thể tránh sang bên cạnh, tránh khỏi cánh tay thứ ba ép xuống một cách chính xác.

Áo Đô Na lúc này, cơ thể bao trùm ngân giáp, ngay cả đầu cũng không ngoại lệ, trên mũ giáp chỗ ót có thêm một đôi cánh chim màu bạc giống như vật trang trí. Thân thể cũng giãn nở biến lớn hơn trước đó rất nhiều, ngân giáp bên ngoài cơ thể bao trùm mảng hoa văn phức tạp lớn, rõ ràng là đã mở Chung Thức.

Keng keng keng keng!!!

Trong chớp mắt, trong trạng thái Thần Tốc, hai người nhanh chóng giao thủ va chạm mấy cái, vào một kích cuối cùng.

Chiến kích và song chưởng đối lập, hai người đồng thời mượn phản lực để lui lại, đứng vững.

“Tốc độ thật nhanh!!” Vẻ khinh thường vốn dĩ trong mắt Áo Đô Na dần dần biến mất.

Nàng mở Chung Thức, thế mà tốc độ vẫn chậm hơn đối phương một chút.

Tốc độ thế này, nàng chỉ được chứng kiến trên người một vài cường giả Đại Tông Sư Cực Cảnh.

Nhưng như thế này đều là sau khi mấy người mở Lâm giải mới có.

Mà tên tiểu tử trước mặt này….

Sợ là thực lực đã mạnh hơn Linh Tướng bình thường không ít rồi.

Xem ra lần này, không nhất định là có thể giữ hắn lại được.

Áo Đô Na hiểu rõ trong lòng, nếu như là thời điểm hưng thịnh, nàng có thể bắt được người trước mắt trong một thời gian rất ngắn.

Chương 1499 - Cuối cùng (15)

Dù sao tốc độ của hắn có nhanh hơn nữa, thì cũng chỉ là một Đại Tông Sư Cực Cảnh, chỉ cần không phải bốn người chí cường giả kia, còn lại chẳng qua cũng là gà đất chó sành mà thôi.

Nhưng bây giờ thì khác…

Nhạc Đức Văn đánh tan quân thế của nàng, bây giờ vẫn chưa ngưng tụ thành lại một lần nữa, thực lực bị suy yếu.

Hửm!? Đột nhiên thần sắc Áo Đô Na thay đổi. Phát hiện một điểm mấu chốt của đối phương.

"Không đúng! Mặc dù người này là Cực Cảnh, tốc độ còn hơi nhanh hơn ta đến một chút, nhưng hình như hắn không có Ma binh!?"

Không có Ma binh!?

Áo Đô Na lại tiến lên lần nữa, vung vẩy chiến kích, thi triển kích pháp Tứ Phương Cực Ý mình khổ tu nhiều năm.

Nhưng mặc kệ nàng tiến công như thế nào đi nữa, Trương Vinh Phương vẫn không có ý định lấy Ma binh ra ứng đối, ngược lại vẫn luôn dựa vào hai tay không mà giao chiến.

Nhiều lần bị đánh đến mức không ngừng chảy máu, nhưng vẫn chỉ dựa vào tốc độ để miễn cưỡng duy trì trận chiến.

Điều này khiến trong lòng Áo Đô Na càng chắc chắn hơn.

Hắn không có Ma binh!!

Lúc này, nàng lui lại một bước, nắm lấy một miếng khuyên tai bằng ngọc đeo trước ngực, giật xuống, bóp nát, ném về phía trước một cái.

"Định!!"

Xùy!!

Trong chốc lát, khuyên tai ngọc vỡ nát, trong các mảnh vỡ bay ra bốn sợi linh tuyến màu đỏ.

Bốn sợi linh tuyến đồng thời phân tán ra bốn phía, tự động nổ tung, hóa thành vô số điểm sáng màu đỏ.

Điểm sáng lại thay đổi màu sắc một lần nữa, vỡ nát, hóa thành một mảng sương mù xám trắng lớn, đồng thời quét sạch bao khu vực xung quanh Trương Vinh Phương và Áo Đô Na lại.

Nghi Vân Ngụy Vụ!?

Trương Vinh Phương thử mấy lần, phát hiện khi mở huyết liên và Chung Thức đều chỉ khó khăn lắm mới hơi nhanh hơn tốc độ của đối phương một chút.

Nhưng sức mạnh và phòng ngự vẫn yếu hơn đối phương không ít. Lúc này hắn vẫn chưa có ý muốn lui.

Mặc dù cường độ nhục thân của hắn đều mạnh hơn Cực Cảnh, mạnh hơn Đại Tông Sư Nho giáo rất rất nhiều.

Nhưng so sánh với Áo Đô Na trước mắt, hắn vẫn yếu đi một cấp bậc.

Vốn dĩ vừa nãy hắn đã sinh lòng lui đi, nhưng một màn đột ngột xảy ra trước mặt khiến Trương Vinh Phương bất ngờ.

“Cẩn thận! Là linh tuyến lõi giống như Địa Mẫu lần trước, nhưng đã gấp bốn lần!!” Âm thanh Bạch Lân lo lắng vang lên.

Nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Trong lúc ầm vang, bốn luồng sức mạnh vô hình, lập tức đè lên trên người Trương Vinh Phương.

Tầng thứ nhất, phụ trọng tăng thêm ba mươi tấn!

Hai chân Trương Vinh Phương phốc một cái chìm dần, lún vào mặt đất, bắp thịt toàn thân nhanh chóng căng cứng nâng lên, đối kháng với áp lực nặng nề đột ngột xuất hiện.

Tầng thứ hai, không khí cản trở hành động, lực cản mười tấn!

Trương Vinh Phương thử đưa tay ngăn cản, nhưng động tác chậm hơn trước đó không chỉ bằng một nửa.

Bành!

Chính giữa lồng ngực hắn bị một chiến kích chém xuống từ giữa không trung.

Dòng máu vẩy ra tản ra, bị Nghi Vân Ngụy Vụ bốc hơi trung hòa hết. Cả người bay ngược ra ngoài, lộn mèo nửa vòng, quỳ một chân trên đất.

Tầng thứ ba, ánh sáng vặn vẹo.

Lúc này tất cả cảnh vật chung quanh ở trong mắt Trương Vinh Phương, đều bắt đầu trở nên vặn vẹo nhúc nhích. Khiến hắn hoàn toàn không thể tiến hành định vị khoảng cách dựa vào thị giác.

Phải biết, cảm giác chắc chắn của con người về khoảng cách, không gian có một phần rất lớn là dựa vào thị giác để hoàn thiện.

Lúc này thị giác vặn vẹo, Trương Vinh Phương lắc lắc đầu, cảm giác Áo Đô Na trước mặt đang nhanh chóng tới gần lại cứ như là đang lùi lại.

Keng!!

Hắn sử dụng tiên cơ ngăn địch, đưa tay đẩy chiến kích mới vung lên chém ra.

Nhưng thị giác bị bóp méo, cộng thêm trở ngại từ hai tầng phụ trọng trước, chưa tới mười chiêu, Trương Vinh Phương lại bị một chiêu chém tới liên tiếp lui về phía sau lần nữa. Trên hai tay có thêm một vết thương khổng lồ sâu đủ để thấy xương.

Tầng thứ tư, thuần túy là uy áp từ tinh thần.

Ầm ầm!!

Dòng khí lưu cuồng phong vòi rồng kinh khủng, giống như có thực chất, nặng nề va chạm vào người Trương Vinh Phương.

Ba đóa huyết liên phía sau lưng hắn đồng thời run lên, liên thủ nhanh chóng triệt tiêu hoàn toàn tầng uy áp tinh thần này.

Dù thế, trạng thái tiêu cực của ba tầng trước vẫn ép tới mức tốc độ sức mạnh của hắn đã yếu hơn trước đó không chỉ một bậc!

Trong sương mù xám trắng.

Trong đôi mắt đẹp của Áo Đô Na lộ ra một vẻ hiểu rõ. Chiến kích trong tay nàng giống như ảo ảnh, không ngừng vạch ra từng đường quỹ tích màu đen ở xung quanh.

Tất cả quỹ tích giống như là hắc tuyến, bay vụt rơi xuống người Trương Vinh Phương, chém vào người hắn làm hắn phải liên tục lui về phía sau.

“Không có Ma binh đỉnh cấp xếp hạng hàng đầu, không phải Linh Tướng, mà cũng dám đến Đại Đô giương oai càn rỡ!? Tiểu bối, sư phó ngươi sai, thì hôm nay để ngươi lấy mạng trả lại đi!!”

Chương 1500 - Cuối cùng (16)

“Lấy mạng trả lại!? Chỉ bằng ngươi!?” Trương Vinh Phương chợt dùng một cánh tay vươn ra phía trước cố gắng chống đỡ chiến kích.

Bành!!

Trong tiếng va đập to lớn, cánh tay trái hắn bị nện gãy từ đó, máu thịt vẩy ra tản mát. Vô số máu tươi cứ phun ra ngoài như là không giới hạn vậy.

“Huyết Hà!!”

Phốc!!

Cùng một thời gian, lỗ chân lông dưới làn da cao thấp toàn thân Trương Vinh Phương đồng thời phun ra một mảng sương máu lớn.

Cộng thêm máu tươi vừa nãy vẩy ra, chiêu này đã gần được hoàn thành.

Sương mù nồng đậm xám trắng chung quanh, lúc này nhanh chóng bị làm nhạt pha loãng, xảy ra phản ứng với máu tươi.

“Hửm!?” Áo Đô Na nghi ngờ không thôi, cảm giác không đúng, muốn lui lại.

Đột nhiên Trương Vinh Phương đối diện nàng áp sát đè nàng ta xuống.

Hắn không để ý chiến kích chặt xuống, toàn thân Trương Vinh Phương đẫm máu, ôm chặt Áo Đô Na vào trong ngực.

Phốc phốc phốc phốc!!

Nháy mắt, giữa thân thể hắn có thêm mấy chục động máu.

Trong nháy mắt chiến kích của Áo Đô Na đã vung ra gần một trăm lần sát chiêu. Một phần trong đó bị hắn dùng một tay ngăn cản, nhưng phần lớn đều là dùng cơ thể cản lại.

Tiên cơ ngăn địch không thể có tác dụng vào giây phút này.

Vô cùng không còn nghi ngờ gì nữa, Áo Đô Na cũng có tiên cơ ngăn địch tương tự hắn, lại vô cùng có khả năng là cấp độ

không thể thấp hơn hắn được.

Có lẽ cũng có thể là do sức mạnh phòng ngự giữa hai bên có chênh lệch khá lớn, không thể dự đoán, nhưng lúc này Trương Vinh Phương đã không thèm để ý đến nó nữa.

Nhân lúc đối phương hoàn toàn không ngờ tới chiêu này. Hoàn toàn không ngờ tới hắn lại liều mạng mà sử dụng chiêu này.

Thân thể cao bảy mét của hắn, hoàn toàn kéo chặt Áo Đô Na, sau đó há to miệng cắn tới cái cổ của đối phương.

Hai người đứng ở trong vũng máu, rõ ràng Trương Vinh Phương chỉ có một tay, hoàn toàn không có cách nào ôm chặt cứng nàng được.

Nhưng không biết từ khi nào, trong vũng máu tươi dưới chân hai người lại mọc ra một cánh tay mới.

Cánh tay kia như dây leo được nuôi dưỡng từ trong đất rồi phá đất mà lên, nắm chặt lấy đùi Áo Đô Na.

Ực!!

Máu tươi giống như vật sống, điên cuồng chui vào lỗ chân lông trên người Áo Đô Na.

Máu tươi và linh tuyến đang muốn triệt tiêu nhau, phát ra âm thanh xèo xèo kịch liệt.

Miệng rộng của Trương Vinh Phương cũng hung ác mà cắn lên trên da Áo Đô Na, kéo cổ nàng ta ra thành một cái lỗ máu.

“Thứ quỷ gì đây!!?” Lúc này cho dù có là Áo Đô Na, cũng hoàn toàn không thể đoán trước đến tình cảnh cỡ này được.

Chiến thuật thế này??!

Mặc cho cánh tay mình bị chém đứt, sau đó từ trong máu tươi lại mọc ra một cái mới, đánh lén từ một góc độ khác!? Còn ôm mình cắn lên cổ?!?

Cảm giác lạnh lẽo và run lên lập tức truyền khắp toàn thân nàng.

“Buông ra cho ta!!”

Bộp!

Trong tiếng gầm rống tức giận của Áo Đô Na, nàng dùng toàn lực tránh thoát khỏi cái ôm, cấp tốc lui lại. Nháy mắt chiến kích dấy lên như ngọn lửa màu bạc.

“Quái vật buồn nôn!! Đi chết đi!!!”

Nàng nhớ lại cảm giác buồn nôn sền sệt mà tanh hôi vừa rồi bị ôm lấy gặm cắn cái cổ trắng nõn nà. Nàng chỉ cảm thấy da gà toàn thân điên cuồng bốc lên như mưa rơi. Hận không thể chém chết người trước mắt chỉ trong một chiêu!!!

Nhưng chiêu này, chiến kích lại chém vào không trung.

Vì đùi phải của nàng lại bị một cánh tay mới mọc ra trên mặt đất bắt lấy lần nữa, lôi kéo ra bên ngoài, thiếu chút nữa đã mất thăng bằng.

Một giây thế này cũng đủ dẫn đến chiến kích của Áo Đô Na nghiêng đi, rơi xuống mặt đất bình nguyên bên kia.

Bình nguyên!?

Đột nhiên thần sắc nàng khẽ giật mình, nàng mới sợ hãi phát hiện, vừa rồi mình dùng bốn linh tuyến Địa Mẫu để lập Tỏa Linh trận, thế mà chẳng biết từ lúc nào đã bị phá hết!? Sương mù cũng tiêu tán hết rồi.

Mà chỉ hơi chậm trễ trong một giây lúc này, trước mặt đã không còn có bóng dáng Trương Vinh Phương nữa.

Nàng không còn Tỏa Linh trận, không còn bị linh tuyến lõi áp chế, Trương Vinh Phương lập tức khôi phục được tốc độ cao nhất, quay người co chân chạy mất.

*

*

*

Lúc này Trương Vinh Phương đã chạy ra hơn ngàn mét, đang hoạt động hai cánh tay mới mọc ra, hình thể cũng khôi phục lại hình thái bình thường.

“Đúng là quái vật. Ta đã liều mạng như vậy rồi, mà vẫn không có cách. Không hổ là Thần Tướng, chiêu số ứng đối nhiều hơn Linh Tướng bình thường quá nhiều. Khó đánh.” Trong lòng của hắn thở dài.

“….” Bạch Lân vốn dĩ cho rằng mình đã đủ hiểu về Trương Vinh Phương.

Nhưng trong trận chiến vừa rồi, bà ta mới phát hiện mình vẫn đang đánh giá thấp hạn cuối của vị quan chủ Nhân Tiên quan này rồi.

Ngươi còn không biết xấu hổ mà nói người khác là quái vật, đổi thành bất cứ kẻ nào khác quan sát cuộc chiến, cũng đều không thể nói giọng điệu kiểu mắt mù thế này được.

Chương 1501 - Cuối cùng (17)

“Máu của ngươi vẫn còn ở đó, có thể là không tốt lắm hay không?”

“Không sao, ta có thể khống chế chúng nó tự hủy.” Trương Vinh Phương mỉm cười nói, tiện tay kéo trang phục rách rưới ở thân trên, dùng máu tạo nên một bộ mới lần nữa.

Trong thiên phú đặc chất mới đạt được, Áp chế huyết mạch Thủy tổ, tức là có thể khống chế áp chế tất cả máu tươi huyết duệ bên ngoài cơ thể, thậm chí có năng lực có thể ra lệnh cho chúng nó tự hủy.

Trước khi đi hắn đã để lại chỉ lệnh, từ bỏ tất cả máu tươi ở nơi đó.

“Chỉ là lần này đã mất hơi nhiều máu, phải trở về bồi bổ cho đầy đủ!”

Ngoài ra, lần này giao thủ với Thần Tướng Áo Đô Na, cũng coi như là đã hiểu chênh lệch sức mạnh giữa mình và Tần Tướng cao cấp nhất Đại Linh này.

Sau này….

Trương Vinh Phương vừa chạy vừa quay đầu nhìn về phía Đại Đô.

“Nếu không phải lo lắng Đại Đô còn có cường giả khác ra mặt, chưa chắc là ta lại thua bởi người nữ tử kia.”

“Ngài có thể có liêm sỉ một chút đi được không?” Cuối cùng Bạch Lân cũng không nhịn được.

Trương Vinh Phương không đáp lời, nhếch miệng mỉm cười.

Quả thực bây giờ hắn còn chưa phải đối thủ, nhưng thua người không thể thua trận. Với lại, lần này coi như là dò xét.

Rất nhanh thôi….

*

*

*

Áo Đô Na dùng một tay đâm chiến kích vào mặt đất, cúi đầu nhìn máu thịt đang nhanh chóng khô héo, hóa thành tro đen trên mặt đất.

“Thứ bảy Xích Bảng Càn Khôn Đạo Tử!? Lần sau, lần sau tất sẽ giết được ngươi!!” Nàng nghĩ tới cảm giác buồn nôn vừa rồi, toàn thân nàng lại nổi da gà.

“Ngươi làm như thế, là muốn giết ai?”

Đột nhiên một giọng nói đột ngột truyền đến từ phía sau lưng nàng.

Áo Đô Na đột ngột quay đầu lại, chiến kích vừa nhấc ra khỏi mặt đất.

Phốc!!!

Trọng áp khủng bố khổng lồ như biển sâu lập tức giữ cứng cơ thể nàng.

Một ngón tay hiện ra ánh sáng màu đỏ nhẹ nhàng đâm vào ấn đường nàng.

Xèo.

Vô số linh tuyến nhanh chóng bị ngón tay hút lấy, tụ lại.

Thân thể cả người Áo Đô Na đều đang run rẩy, co quắp.

Đôi mắt đẹp của nàng nhìn chằm chằm vào hình ảnh của người trước mắt.

“… Ngươi. Sớm muộn gì ngươi cũng sẽ chết không yên lành!!!?”

“Đã giết ngươi nhiều lần như vậy rồi mà vẫn còn không khuất phục sao?”

Nhạc Đức Văn thu tay lại, thần sắc lạnh lùng.

Nhìn cả người Áo Đô Na trước mắt hóa thành tro đen, tiêu tán không còn gì nữa, ông ngẩng đầu nhìn về phương hướng Trương Vinh Phương rời đi, mãi lâu sau vẫn không nhúc nhích.

Trên đường núi cách phủ Vu Sơn ngoài trăm dặm.

Đội xe uốn lượn chậm rãi rời khỏi, đi về phía xa xa, quấn quanh ngọn núi giống như một con rắn dài màu xám.

Trong đội xe, Trương Vinh Du ôm Tiểu Hoán Thanh, kinh ngạc nhìn qua dãy núi xa xa, nhất thời im lặng.

“Không sao chứ.” Tốc Đạt Hợp Kỳ ngồi ở một bên trong xe, đưa một bình trà xanh được pha sẵn qua.

“Nàng đừng suy nghĩ quá nhiều, chúng ta có con đường của chúng ta, Vinh Phương, cũng có con đường của mình.”

Thậm chí hắn còn không biết chuyện trước đó Trương Vinh Phương đã quét ngang chiến trường, cứu nàng và Tiểu Hoán Thanh ra.

Tốc Đạt Hợp Kỳ chỉ cho là Trương Vinh Phương không muốn đi đến vùng đất hắn ta mới nhậm chức cùng bọn họ.

“Thực ra thì ở Vu Sơn cũng không tệ. Nơi đó địa linh nhân kiệt, an ninh hòa bình, không có nhiều lục đục tranh chấp với nhau.”

“Không sao. Chỉ là, hơi không quen được…” Trương Vinh Du dịu dàng trả lời, đầu nhẹ nhàng dựa vào trong ngực hắn ta.

Nàng chưa bao giờ ngờ được, đệ đệ mình thế mà lại là cao thủ khủng bố có thiên phú tài nghệ tuyệt đỉnh như vậy.

Cũng chưa từng nghĩ tới, cuối cùng mình và Vinh Phương lại đi đến một bước hiện giờ.

“Đều tại ta…” Nàng thấp giọng lầm bầm.

Nếu nàng có thể nói cho đệ đệ biết chân tướng sớm hơn, có thể tất cả mọi chuyện sẽ không phải đi đến tình hình bây giờ.

Vinh Phương…

Một chút an ủi duy nhất trong lòng Trương Vinh Du là, thực lực đệ đệ cao cường, tương lai đại thế thay đổi nhiều, chưa chắc hắn đã không thể tự tìm kiếm được một con đường sống cho chính mình.

Tốc Đạt Hợp Kỳ an ủi nàng, rồi lại đến đội xe khác để xử lý các tạp vụ.

Bây giờ thời gian cho chuyện lớn kia càng ngày càng gần hơn, hắn cũng phải không ngừng lôi léo lòng người nhân mạch, phát động sức mạnh của gia tộc, phối hợp cùng nhau.

Mặc dù có thể chính hắn cũng không biết, chuyện mà mình đang làm là âm thầm mơ hồ phối hợp với Nho giáo.

“Nương thân, có phải về sau chúng ta sẽ không gặp được cữu cữu nữa không?” Tiểu Hoán Thanh nghi ngờ khẽ hỏi.

“Ừm vẫn còn cơ hội có thể gặp được, chỉ là không thường xuyên giống như trước kia nữa.” Trương Vinh Du trả lời.

“Thật sao. Vậy thì buồn quá đi.” Tiểu Hoán Thanh miễn cưỡng gạt ra một nét mặt khổ sở.

Thực ra trong lòng của tiểu tử này vui vẻ muốn chết rồi.

Nếu có thể cứ không gặp lại cữu cữu kia cả đời như vậy, tiểu tử này nhất định cảm thấy mình có thể sống cuộc sống vui vẻ hơn không ít.

Chương 1502 - Thái Hư (1)

Nhưng khác với nhi tử, Trương Vinh Du đã suy xét, làm sao sử dụng lực ảnh hưởng của bên phía đệ đệ, làm sao tiêu trừ ảnh hưởng trái chiều trong đó.

Tâm tư của nhi tử, nàng làm mẫu thân, cũng là kẻ có tâm cơ sâu kín đáo, làm sao lại không nhìn ra được chứ.

Lúc này thuận thế nghĩ tiếp.

Tốt nhất, là có thể tiêu trừ ảnh hưởng trái chiều lớn nhất bên phía Trương Vinh Phương, có lẽ có thể như vậy.

Trong lòng Trương Vinh Du hiện lên một dòng suy nghĩ, nàng hiểu rõ chắc chắn quan hệ giữa mình và Vinh Phương không thể lừa gạt các thế lực lớn được, cho nên….

*

*

*

Phủ Vu Sơn.

Trong Sơn Nhân y quán.

Trương Vinh Phương ngồi xếp bằng trước tủ thuốc, nhìn thư tín trong tay vừa được tiểu Hồng đưa tới.

Trên đó viết lít nha lít nhít chữ nhỏ. Tất cả nội dung đều là về Nho giáo, về tỷ tỷ Trương Vinh Du.

"Nho giáo Nghĩa Mạch đưa ra thông tin: Nhân Tiên quan tập kích hạch tâm trận pháp ở trên chiến trường, suýt nữa đã tiêu diệt người thừa kế Nghĩa Mạch, hủy bỏ ấu thể Quân Tử kiếm tân nhiệm.

Quan chủ Nhân Tiên quan huyết diễm ngập trời, làm trọng thương rất nhiều cao thủ của Nho giáo, đến tận đây, Nghĩa Mạch và Nhân Tiên quan sẽ không đội trời chung."

Sau đó còn có một chuỗi dài về mấy lời nói suông như kiểu chinh phạt Nhân Tiên quan, đứng cùng phe với triều đình.

Dù sao thì đại ý chính là, Nghĩa Mạch Nho giáo và Nhân Tiên quan đã trở thành quan hệ đối địch. Nói Trương Vinh Phương hắn ngay cả cháu trai ruột của mình mà cũng có thể ra tay giết chết, nếu không phải có người kịp thời cứu giúp, sợ là người thừa kế đã bị xử lý tại chỗ.

“Ngươi không tức giận sao?” Bạch Lân trong đầu hỏi.

“Tức giận gì?” Trương Vinh Phương bình tĩnh trả lời. “Tỷ tỷ làm như thế, mặc kệ không thể lừa gạt nhóm cao tầng được, nhưng tối thiểu phần lớn người trung hạ tầng có thể tin vào đó là được.”

“Nhưng thanh danh của ngươi phải làm sao bây giờ?” Bạch Lân hỏi.

“Ta cần thanh danh để làm gì?” Trương Vinh Phương hỏi lại. “Bây giờ đột nhiên ta đã hiểu, vì sao phần lớn người trên Xích Bảng đều là hạng người lục thân không nhận, giết người đầy đồng, không có chút nhân tính hay tình cảm gì cả.”

“Vì sao?” Quả nhiên là Bạch Lân đã ăn não heo đến mức choáng váng luôn rồi.

“Ngươi nói thử xem?” Trương Vinh Phương lười giải thích.

Mắt thấy bên ngoài không có khách, Tiểu Đông và Tiểu Hạ còn đang quản lý phơi dược liệu ở cửa.

Hắn dứt khoát nhắm mắt, kiểm tra cơ thể.

Bạch, thanh thuộc tính tự động mở ra ngay khi hắn nhắm mắt.

Trừ một hàng dài các hạng võ học ra, thứ khiến hắn quan tâm nhất vẫn là điểm sinh mệnh và thiên phú đặc chất.

Bây giờ điểm sinh mệnh đã đạt đến 1030, tăng phúc do con số này mang tới, là khiến tế bào máu và bộ phận tứ chi của hắn, có thể tách khỏi cơ thể sống đến khoảng một tiếng đồng hồ mà vẫn có sức sống, hoạt động mạnh mẽ.

Ngoài ra, chính là huyết thống do thiên phú đặc chất hợp thành.

“Huyết tộc Thủy tổ — từ khi sinh mệnh không ngừng tăng lên nhiều hơn, ngươi sẽ từ bước sơ sinh, không ngừng trưởng

thành, không ngừng mạnh mẽ. Mãi đến khi trở thành hoàn chỉnh.

Hắn định lần thu hoạch năng lực tiếp theo sẽ tập trung vào hướng huyết thống này. Sau khi tất cả năng lực được bù đắp, đạt được huyết thống hoàn chỉnh, trở thành tổng thể hoàn toàn.

Năng lực: Ám Quang Thị Giác, Huyết Tinh Truy Tung, Tiên Huyết Hồi m, Phá Phôi m Ba, Siêu Tốc Di Động, Áp chế huyết mạch Thủy tổ, Điều khiển máu tươi."

Trương Vinh Phương cẩn thận kiểm tra từng năng lực một có được trên người.

"Huyết tộc Thủy tổ với lại sáu năng lực khác, mới có thể hợp thành hoàn toàn thể. Sáu năng lực chính là sáu trăm điểm thuộc tính. Cũng tức là phải góp nhặt ít nhất gần hai năm. Đáng tiếc, Kim Thiềm công đã đến đỉnh điểm, không thể tiếp tục tăng lên được nữa."

Cốc cốc cốc.

Đột nhiên một hồi gõ cửa nhè nhẹ vang lên, kéo Trương Vinh Phương từ trong suy tư về lại.

"Có ai không?"

Người nói chuyện là một nữ tử có vóc người nóng bỏng, khuôn mặt xinh đẹp mang theo vẻ lạnh lùng ngây thơ.

Nữ tử mặc váy trắng, eo buộc chuông vàng, đi trên đường mà tiếng chuông lay động, rõ ràng là Thiên Nữ Đồng Chương đã lâu không gặp.

"Là ngươi?" Trương Vinh Phương hơi kinh ngạc.

"Bây giờ không cần phải để ý nữa nhỉ?" Đồng Chương chậm rãi đi vào cửa.

"Quả thực. Không cần phải để ý." Trước đó Trương Vinh Phương để ý, chỉ là vì phòng hờ bại lộ thân phận, dẫn tới biến số ở chỗ tỷ tỷ tỷ phu. Nhưng bây giờ…

Không cần nữa.

"Tiểu Đông, đi lấy một cái ghế đến đây." Trương Vinh Phương phân phó một câu.

Rất nhanh, hắn ngồi vào phòng trong với Thiên Nữ, ngồi đối diện nhau dưới khung cửa sổ có ánh nắng chiếu vào.

Rất nhanh một bình trà xanh được Tiểu Hạ bưng lên, rót cho hai người đầy một chén.

“Mời dùng.” Tiểu Hạ rất là tò mò mà vụng trộm dò xét khuôn mặt của Thiên Nữ, cảm thấy vị tỷ tỷ này là người đẹp nhất trong số các nữ tử trước kia nàng đã gặp khi đến quán tìm chủ tử.

Chương 1503 - Thái Hư (2)

“Cảm ơn.” Thiên Nữ nghiêm túc nhận lấy nước trà. Ánh mắt lại nhìn về phía Trương Vinh Phương. “Tiếp theo đây, ngươi có tính toán gì?”

Trương Vinh Phương phất phất tay, ra hiệu Tiểu Hạ Tiểu Đông rời khỏi đây, cũng nâng chung trà lên nhẹ nhàng nhấp một hớp.

“Hành động của các ngươi có thành công không?”

“Còn đang điều tra, Nguyên Sư chạy rồi. Mặt ngoài tên kia nóng nảy tàn nhẫn, thực ra cực kỳ sợ chết, có chút gió thổi cỏ lay, là đã ve sầu thoát xác rồi.” Thiên Nữ nhẹ giọng trả lời.

“Vậy mọi người quyết định thế nào?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

Hắn biết rằng đối phương có thể hiểu được, thứ muốn quyết định là điều gì.

“Chúng ta đã suy nghĩ rất nhiều cách.” Thiên Nữ khẽ lắc đầu. “Nhưng đều không thể trốn tránh được.”

“Nghĩa là gì?” Hai mắt Trương Vinh Phương nhíu lại, nghe được vẫn còn một hàm nghĩa khác.

“Đạo tịch Nhân Tiên, và Ma binh, không dung hòa với nhau.” Một câu của Thiên Nữ chia làm ba đoạn, nhưng ý nghĩa của nó lại lập tức khiến Trương Vinh Phương kịp hiểu ra.

Đột nhiên hắn nhớ ra, ban đầu cảm giác khi mình tiếp xúc với Ma binh.

Cảm giác bài xích lẫn nhau, bắt cũng không nắm bắt được. Hiện tại xem ra có thể nhóm huyết duệ cũng như thế…

“Không cần Ma binh thì có thể không?” Hắn hỏi.

“Trong thời gian ngắn, sẽ khó mà đổi được.” Thiên Nữ nhẹ nhàng lắc đầu, “Chúng ta cần thời gian.”

Đúng thế, mặc dù trong Nghịch Thời hội đều là Tông Sư Đại Tông Sư Cực Cảnh tuyệt đỉnh, nhưng phần lớn cao thủ đỉnh cao tu hành võ công đều dùng Ma binh làm chủ.

Tùy tiện đổi thói quen tích lũy trong mấy chục năm, đổi thành không dùng Ma binh, thì chỉ sợ rất nhiều võ công đều phải thay hình đổi dạng hoàn toàn.

Đây đúng là một đại công trình.

“Cho nên, tiếp theo, chúng ta cần ẩn nấp một đoạn thời gian.” Thiên Nữ trả lời. Nàng ưỡn ngực, để nó lên bàn, “Cho nên, tiếp theo ngươi có tính toán gì không?”

“Hôm nay thân phận đã bị phơi ra ánh sáng, vốn dĩ là phủ Vu Sơn sẽ có rất nhiều thế lực vây giết, nhưng bây giờ vẫn gió êm sóng lặng như cũ.” Trương Vinh Phương thở dài. “Ta dự định điều tra tất tần tật tài liệu thông tin về thần phật Thần Tướng.”

Cái gọi là biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng. Bây giờ đối thủ hắn dần dần tiếp xúc đã đổi thành Thần Tướng thần phật rồi.

Những người còn lại, hắn đều không để vào mắt.

Như vậy trong thời gian góp nhặt thuộc tính tiếp theo, hắn không thể nhàn rỗi, nhân lúc mình có điều kiện, điều tra kỹ càng tài liệu về thần phật mới là chính đạo.

Để thuận tiện cho tính toán khi giao thủ sau này.

Điều khiến hắn chú ý hơn là, trong lúc giao thủ với Hải Long thần, mảnh vỡ tượng thần mặt sau có ký hiệu đặc biệt mà lần kia hắn lấy được.

Có thể ký hiệu đó có liên quan đến bản chất lai lịch thực sự của thần phật.

“Về lai lịch ban đầu của thần phật, tư liệu lịch sử sớm đã không thể kiểm tra được nữa, nhưng nếu ngươi cần điều tra tài liệu gì đó, chỗ chúng ta tích trữ khá nhiều, có thể cho ngươi.” Thiên Nữ nói.

“Cảm ơn.” Trương Vinh Phương gật đầu, coi như là chịu ơn.

“Tất nhiên, nếu ngươi có thể điều tra ra nhiều hơn nữa, hy vọng cũng có thể chia sẻ cho chúng ta biết.” Thiên Nữ trả lời.

“Nên như thế.”

“Qua trận rồi, ta lại tham dự thanh trừng triệt để thế lực còn sót lại của Tây tông, có thể sau này, sẽ rất lâu rất lâu, không về

đây nữa.” Thiên Nữ nói khẽ.

“Bảo trọng.” Trương Vinh Phương chân thành nói: “Nếu có chuyện, có thể phái người đến Vu Sơn tìm ta.” Hắn ném một miếng ngọc bội mặc ngọc màu đen ra.

Thiên Nữ nhận lấy, nhìn chằm chằm vào hắn một lúc lâu.

“Ta sẽ.”

Nàng đứng dậy, quay người đi ra ngoài cửa.

“Đúng rồi. Nếu báo thù thành công, thực sự không còn chuyện gì nữa, có thể đến Vu Sơn ngồi một chút.” Cuối cùng Trương Vinh Phương mở miệng nói một câu.

Hắn vẫn biết rằng, cả đời Thiên Nữ là được Đế Sư cứu, bây giờ bước vào Cực Cảnh cũng là vì báo thù Tây Tông, báo thù cho Đế Sư.

Nếu có một ngày nào đó thành công, có thể nàng sẽ không còn động lực để sống tiếp nữa.

“… Được.” Thiên Nữ chần chừ một lúc, cuối cùng vẫn thấp giọng đáp lời.

*

*

*

Thời gian như nước chảy, nhoáng một cái đã qua.

Đảo mắt đã hơn ba tháng đi qua.

Trong ba tháng này, phủ Vu Sơn vẫn bình yên vô sự như cũ, giống như tất cả mọi người cố ý quên lãng khu vực này đi.

Đại Đô vẫn bình tĩnh như nước như trước, Đại Giáo Minh không còn Tây tông nữa, nhanh chóng chỉnh đốn giáo vụ nội bộ, đồng thời bắt đầu loại bỏ tất cả chức vị phật môn triệt để từ phân bộ các tỉnh các nơi.

Tân đế Linh Tín Đế cũng thay đổi tác phong bình thường khiêm tốn điệu thấp, vào cuối tháng chín, tuyên bố một cải cách chấn động thiên hạ.

Việc này vừa xuất hiện, bất kể hoàng tộc, quý tộc, hay là bình dân bách tính trong Đại Linh; bất kể người Linh người Hồ

Tây, hay là người Bắc man đều nhao nhao hành động vì chuyện như vậy.

Chương 1504 - Thái Hư (3)

Bắc bộ Vu Sơn, trong một dãy núi rộng lớn kéo dài liên miên ngàn dặm, có một thần miếu đặc biệt đã bị bỏ hoang thật lâu.

Thần miếu vuông vức, chung quanh dựng đứng rất nhiều cột hình trụ màu trắng, trên cây cột có từng con rắn rất nhỏ quấn lấy.

Trên tất cả bức tường bên ngoài cũng đều là bức hoạ về các tế tự đầu rắn mình người, sử dụng pháp trượng cầu phúc cho tín đồ.

Trong đại điện thần miếu đổ nát.

Nam tử cao lớn cả người khoác áo bào đen, tóc đen tùy ý xõa tung trên vai, đang cẩn thận tra xét nội dung bích họa trong thần miếu.

Khuôn mặt nam tử bình thản, không tuấn tú, nhưng cũng không quá xấu, chỉ là làn da có vẻ tái nhợt và nhẵn nhụi khiến người ta không nói nên lời.

Đó là một loại tái nhợt đặc biệt cho dù có là khuê nữ, nữ tử lâu dài không gặp ánh nắng, cũng không thể với tới.

Đang lúc nam tử cẩn thận xem xét bích hoạ, đột nhiên giữa cánh rừng bên ngoài thần miếu có mấy người bước nhanh tới gần nơi này.

“Mau mau! Trời sắp mưa rồi, bên này có một cái miếu hoang, trước kia lúc ta đi tới đây cũng phải đến chỗ này tạm lánh!”

Có nam tử nói đặc khẩu âm Sơn Tỉnh lớn tiếng nói.

“Chỗ quỷ này thật tuyệt! Chạy xa như vậy mà trước không có thôn sau không có hàng quán, ngay cả một chỗ nghỉ chân cũng không có.” Một nam tử khác khó chịu nói.

“Được rồi được rồi, mấy tỷ muội chúng ta còn chưa nói tiếng nào, mấy người phàn nàn cái gì?” Một giọng nữ khác vang lên, lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

“Không phải do ta vội vàng sợ hỏng việc sao? Sắp đến lúc học cung nhập tịch năm nay, nếu đi trễ, sợ là lại bị tiên sinh răn

dạy trừng phạt.” Giọng nam nói.

Rất nhanh, một nhóm sáu người, ba nam ba nữ, chạy bộ nhanh chóng đi vào thần miếu, mới vào cửa, đi đầu là một nam tử to con, bèn nhìn nam tử áo bào đen đứng bên trong.

Hắn ta lập tức chắp hai tay lại.

“Huynh đài, tránh mưa giữa đường, làm phiền rồi.”

“Xin cứ tự nhiên. Vùng đất hoang vắng, không phải của một mình ta.” Nam tử áo bào đen trả lời lại, âm thanh bình thản lộ ra vẻ sâu lắng an bình.

Hắn xoay người, đưa mắt nhìn mấy người đi vào.

Hắn vừa mới quay người lại, mặt mũi của hắn cũng đều được sáu người đi vào xem xét.

“A?” Đột nhiên, trong sáu người đó có một nữ tử nhẹ kêu lên, ánh mắt cẩn thận nhìn chằm chằm vào nam tử áo bào đen, cứ như đang phân biệt gì đó.

“Ngươi là, Trương đại ca!?” Nữ tử bất chợt lên tiếng kinh hô, nhớ tới quá khứ đã từng trải qua.

Nam tử áo bào đen nghe tiếng, cũng nhìn kỹ nữ tử kia.

Nữ tử này mặc trang phục màu trắng, trên cổ choàng một chiếc khăn choàng da chồn màu nâu, tóc đen buộc lên cao thành đuôi ngựa mà các nữ tử hành tẩu giang hồ thường dùng. Trên lưng đeo một đại đao với vỏ đao màu đen mờ có vòng viền đồng dày.

Trên người nàng, bất kể là quần áo hay là vỏ đao, hay là túi tiền đeo bên hông, cùng với chỉ vàng tinh tế trang trí trên đai lưng da rắn, đều thể hiện tài lực rất đủ.

Mà điều khiến nam tử nhìn quen mắt nhất là gương mặt của đối phương.

“Ngươi là… ba trăm…?” Tiếng nam tử nói im bặt mà dừng lại, giây lát sau đôi mắt giật mình, nhận ra thân phận của đối phương.

“Thật sự là ngươi!!? Trương đại ca!?” Nữ tử kia thế mà lại là cô nàng siêu cấp mập mạp trong thành Đàm Dương lúc trước!

Hoàn Nhan Lộ!

Mà nam tử áo bào đen chính là Trương Vinh Phương đi ra ngoài sưu tập tài liệu về thần phật mấy tháng nay.

Đã nhiều năm không gặp, hai người dò xét lẫn nhau, trong lòng lập tức thở dài.

Dáng người Hoàn Nhan Lộ đã hoàn toàn gầy đi, thiếu nữ trẻ tuổi cân nặng 300, đi đường còn cần mấy tên kiện phụ toàn lực đỡ lấy lúc trước, cuối cùng bây giờ cũng thực hiện được nguyện vọng lúc trước của mình.

Nàng của bây giờ, làn da hiện lên màu lúa mì nhạt màu, trong khuôn mặt khuôn mày đều là khí khái hào hùng, toàn thân mạnh mẽ cân xứng, chân dài eo nhỏ, vòng ngực có thể so sánh với Thiên Nữ, cực kỳ có dáng vóc. Hoàn mỹ thay đổi thành thiếu nữ xinh đẹp chói lọi khỏe mạnh.

Trương Vinh Phương thấy vậy trong lòng cũng tán thưởng một tiếng.

Chỉ đơn thuần là nhìn Hoàn Nhan Lộ, tư sắc chỉ hơi kém hơn Thiên Nữ một phần, chớ nói chi là đem so sánh với hình tượng cô nàng béo khổng lồ ba trăm cân trước kia.

Hoàn Nhan Lộ cũng đã nhiều năm không được gặp Trương Vinh Phương, khi đó hắn còn tên là Trương Ảnh, ngụy trang thân phận nhậm chức ở thành Đàm Dương.

Bây giờ cùng gặp lại người xưa, thật sự một chút cảm giác không tên sinh sôi ra từ nội tâm nàng.

Lúc này, nàng tiến lên mấy bước, bước nhanh đi đến trước mặt Trương Vinh Phương, chiều cao hai người tương tự, nàng há to miệng, đột nhiên phát hiện mình không biết nên nói cái gì cho phải.

Lúc này mấy người bạn còn lại cũng đều nhao nhao lộ ra vẻ tò mò.

Chương 1505 - Thái Hư (4)

Hoàn Nhan Lộ trong số bọn họ, có thể nói là một trong những mỹ nhân lạnh lùng cao ngạo có không ít người theo đuổi trong học cung.

Lại không ngờ rằng, sẽ gặp được một người khiến nàng thất lễ như vậy ở trong cái miếu hoang tại hoang sơn dã lĩnh kiểu này.

"Hoàn Nhan sư muội, không giới thiệu một chút sao?" Một nam tử dẫn đầu trong sáu người, cách ăn mặc như công tử thư sinh, lưng đeo đoản kiếm, phong độ nhẹ nhàng đến gần.

Hắn ta là Trương Thước Dương, cũng giống Hoàn Nhan Lộ, đều là người của Trùng Dương học cung. Hai người đều là đồng hương, đối với Hoàn Nhan Lộ, thực ra hắn ta luôn luôn mơ hồ có chút ý tứ. Nhưng hắn ta ngại mặt mũi và còn chưa tiếp xúc được bao lâu, chưa thật sự mở miệng theo đuổi người ta.

"Ờm…" Lúc này Hoàn Nhan Lộ cũng nhớ lại thân phận của Trương Ảnh, gương mặt xinh đẹp lập tức biến sắc. "Vị này là hảo hữu chí giao trước kia ta kết giao khi ở Đàm Dương, Trương Nghênh Trương đại ca."

Nàng chỉ sửa lại một chữ. Sau đó đưa mắt áy náy nhìn Trương Vinh Phương.

Hắn lơ đễnh cười cười.

"Trương đại ca chỉ có một mình ở đây, chắc chắn là có chuyện đang bận bịu, chúng ta sẽ không quấy rầy." Hoàn Nhan Lộ nhanh chóng nói xong, lôi kéo mấy người đồng bạn còn đang tò mò, đi tới một góc nhỏ giọng nói chuyện.

Mặc dù sau này nàng không gặp lại Trương Vinh Phương, thế nhưng cũng lần lượt ngo ngoe nghe nói thân phận Trương Ảnh có thay đổi to lớn.

Sợ mấy đồng bạn đồng học hảo hữu của nàng chọc giận Trương Vinh Phương, dẫn đến rước họa vào thân.

Mặc dù bản thân nàng luôn luôn có tình cảm khác đối với Trương Ảnh, nhưng người đã xa cách nhiều năm sẽ thay đổi.

Đặc biệt sau khi nghe nói thanh danh Trương Ảnh càng ngày càng tàn bạo hung ác.

Năm người bị Hoàn Nhan Lộ lôi kéo rời khỏi đó, Trương Vinh Phương cũng không để bụng.

Có thể nhìn thấy một người quen, cũng coi như là đã giải quyết những cô đơn vắng vẻ trong lòng vào lúc này.

Một người cứ luôn tìm kiếm thần miếu Bạch Lân khắp nơi trong núi, cũng là một chuyện khá là khô khan.

"Đây là tình nhân nhỏ của ngươi trước kia?" Bạch Lân trong đầu không nhịn được mà lên tiếng hỏi.

"Người ta vẫn chỉ là một cô nàng, sao có thể nói như thế?" Trương Vinh Phương im lặng. "Khi đó, ta vẫn chỉ là một tiểu quan sai. Nàng cũng chỉ là thiếu nữ trẻ tuổi nặng 300 cân."

"Nặng 300 cân??" Bạch Lân lập tức so sánh lại dáng người của Hoàn Nhan Lộ mà vừa rồi nhìn thấy, lập tức trầm mặc.

"Được rồi, không nói những chuyện này nữa. Tìm tận mấy cái thần miếu của ngươi rồi, cuối cùng lần này đã tìm được toàn bộ mảnh vỡ lõi tượng thần của ngươi. Tiếp theo thì sao nữa?" Trương Vinh Phương hỏi.

"Muốn bước vào Thái Hư của ta, nhất định phải có linh tuyến hạch tâm kết hợp với lõi của tượng thần làm thể ký túc của ta. Linh tuyến hạch tâm thì chỗ ta có, nhưng lõi tượng thần của bản thân ta cũng chỉ có thể thu thập từ trong từng thần miếu thôi." Bạch Lân giải thích nói. "Bây giờ ngươi tìm chỗ, lắp ráp lõi tượng thần của ta hết lại. Ta dùng hết sức thử một chút, thử xem có thể kéo ngươi bước vào Thái Hư của ta hay không."

"Được!" Trương Vinh Phương mừng rỡ.

Mục tiêu trong ba tháng này của hắn, chính là vẫn luôn thử nghiệm điều tra Thái Hư của thần phật, rốt cuộc nó là tồn tại như thế nào.

Thần phật luôn hàng thần lên người Bái Thần và Linh Tướng để chiến đấu, nhưng hắn chưa bao giờ được gặp một thần phật dùng bản thể thực sự của mình giáng lâm.

Dựa theo lời giải thích của Bạch Lân, nhóm thần phật không thể tự đích thân giáng lâm, bọn họ muốn ảnh hưởng đến hiện

thực, thì nhất định phải mượn nhờ vật thật tồn tại ở hiện thực.

Ví dụ như tượng thần, hay là người.

Vốn dĩ Trương Vinh Phương không có ý định tìm hiểu rõ nơi xuất phát và bản chất của thần phật, dù sao thì chỉ cần giết sạch tín đồ của bọn họ, đánh nát toàn bộ pho tượng, sớm muộn gì cũng có thể khiến chúng rơi vào vực sâu quên lãng.

Nhưng mà một câu của Bạch Lân khiến trong lòng hắn thay đổi ý định.

“Thần phật như Linh Phi Thiên, cao cao tại thượng, quân nhân Đại Linh khắp thiên hạ đều có ấn ký tâm thần. Nếu ngươi đối đầu với Linh Phi Thiên, mà dựa theo biện pháp của ngươi, chẳng phải là cần giết sạch quân nhân binh sĩ khắp thiên hạ, thậm chí có thể là nhiều hơn nữa ư?”

Cho nên, căn cứ vào điểm này, Trương Vinh Phương quyết định, thay đổi thành loại phương pháp thứ hai Bạch Lân nói. Loại phương pháp thứ hai có thể giết chết thần phật triệt để.

— Bước vào Thái Hư, giết chết bản thể thần phật.

Nhưng chuyện như vậy, chỉ sợ không ai có thể làm được.

Nếu không phải Trương Vinh Phương cho bà ta thấy thiên phú tài nghệ của hắn quá mức khủng bố, Bạch Lân sẽ hoàn toàn không đưa ra phương pháp đó.

Nhất thời, một mình Trương Vinh Phương ngồi trong một góc miếu hoang, sáu người Hoàn Nhan Lộ ngồi ở một góc khác.

Chương 1506 - Thái Hư (5)

Hai bên cùng đốt lửa, nghỉ ngơi.

Chẳng biết từ bao giờ, nước mưa bên ngoài từ nhỏ biến lớn, theo thưa thớt đến dày đặc.

Mưa rơi tưới ướt bãi cỏ, rớt vào lá cây trên cành, phát ra âm thanh tách tách thanh thúy.

Rõ ràng năm người trong học cung rất tò mò về Trương Vinh Phương, không ngừng truy hỏi Hoàn Nhan Lộ về tình huống tương quan.

Hoàn Nhan Lộ lại cứ sống chết cũng giữ kín như bưng, tuyệt đối không mở miệng.

Hỏi một lúc, mấy người thấy nàng hoàn toàn không phối hợp, chầm chậm mất hết hứng thú hoàn toàn. Bắt đầu thảo luận sự việc ở phương diện khác.

"Có nghe nói chưa? Tân chính đã được phân bố phát tán xuống các tỉnh các lộ, liên tục sắp tới cấp bậc phủ thành, mỗi nơi nhất định phải thiết lập điểm dự thi." Một thư sinh trẻ tuổi thấp giọng nói.

"Đương kim bệ hạ anh minh quả quyết, sức một người gánh cả áp lực nặng nề trong thiên hạ, nghe nói sau khi chính lệnh được tuyên bố, Đại Giáo Minh đã mấy lần đi vào hoàng cung để thương lượng. Trên triều đình, rất nhiều người chức vị cao đều đang nhao nhao thử chống lại. Tuy người chống lại có nhiều, nhưng người ủng hộ lại càng nhiều hơn!"

Trong lời Trương Thước Dương dẫn đầu nói, mơ hồ dùng một cách thức tùy ý tự nhiên, để lộ ra vẻ cảm giác ưu việt ngạo nghễ bởi vì ngay cả thông tin trên triều đình mà mình cũng có thể biết được.

"Bệ hạ là người đã thay đổi vận mệnh cho người đọc sách khắp thiên hạ!"

Tuy giọng mấy người nói khá nhỏ, nhưng Trương Vinh Phương có cảm giác cỡ nào, chút khoảng cách này cứ như có người ghé sát vào tai hắn mà cẩn thận nói chuyện, rất rõ ràng.

Vốn dĩ là hắn đang học tập từ Bạch Lân, cách khắc hoạ pháp trận dẫn dắt Thái Hư Hàng Thần như thế nào. Nhưng khi nghe đến câu chuyện vặt vãnh bên này nói, lập tức liên tưởng tới đại sự mà trước đó tỷ tỷ Trương Vinh Du nhắc tới vào lần kia.

Lúc này, hắn đứng dậy, đi đến cạnh mấy người kia, ôm quyền.

“Làm phiền mấy vị.”

Mấy người nhao nhao đứng dậy hoàn lễ.

“Huynh đài khách sáo rồi. Không biết là có gì muốn làm?” Trương Thước Dương mở miệng hỏi trước tiên.

“Trương đại ca có việc có thể tìm ta, đừng khách khí như vậy.” Hoàn Nhan Lộ vỗ vỗ ngực sảng khoái nói.

“Chỉ là muốn hỏi một chút, lệnh tân chính của bệ hạ mà vừa rồi mấy người nói tới là…?”

Trương Vinh Phương vẫn luôn bôn ba trong núi, đã một khoảng thời gian không liên hệ với thuộc hạ, vì vị trí không ngừng thay đổi, tiểu Hồng không thể đưa tình báo đến chỗ của hắn.

Ngược lại bây giờ có chút tin tức không thông.

“Là về việc này à?” Hoàn Nhan Lộ tiến lên một bước, kéo Trương Thước Dương bên cạnh đang muốn nói chuyện ra đằng sau một phát.

“Là chính lệnh mà vài ngày trước mới ra, bệ hạ tuyên cáo khắp thiên hạ, điều phối một mình Nho giáo ra khỏi mười cấp của Đại Linh, liệt thành đặt song song với tăng, đạo! Lại ra lệnh cưỡng chế các tỉnh các lộ, thiết lập lại các học viện thi thử, mở lại khoa cử!”

“Mở lại khoa cử!?” Thần sắc Trương Vinh Phương chấn động.

“Vì sao đột nhiên lại có chuyện như thế!? Có thể trước đó đã xảy ra chuyện gì phải không?” Hắn lập tức truy hỏi.

“Đúng vậy, một tháng trước, bảy mạch Nho giáo, tính cả học cung, rất nhiều đại nho, đều cùng tiến về Đại Đô, ngồi biện luận với phật đạo tại đạo trường mà bệ hạ đích thân chỉ điểm.” Lần này Trương Thước Dương vội vàng mở miệng giải thích.

“Cuối cùng đại nho Nho giáo ta, chiến thắng cả bảy lần trong bảy trận đàm luận. Nhạc chưởng giáo Đại Giáo Minh bị bác bỏ đến nỗi á khẩu không trả lời được, cuối cùng lui về Thiên Thành Cung.”

“Đến tận đây, Nho giáo được thiết lập lại, khoa cử được mở ra! Con đường cho người đọc sách trong thiên hạ Đại Linh ta lại xuất hiện!!” Trong lời Trương Thước Dương nói lộ ra ngạo nghễ và tự hào nồng đậm.

Mở lại khoa cử??

Trong lòng Trương Vinh Phương giật mình.

Đây không còn là đại sự bình thường, vốn dĩ Nho giáo đối lập với thần phật, năm đó còn bởi vì vậy mà bị cố ý áp chế suy thoái đi, chèn ép đến mức ẩn núp bốn phía như chuột.

Thậm chí ngay cả người đứng đầu đỉnh cao nhất Nho giáo Trần Quân Trầm lúc trước, cũng bị thua trận rồi mất tích.

Bây giờ không còn nhân vật đỉnh phong như Trần Quân Trầm, Nho giáo kia có tài đức gì, mà có thể dấy lên sóng lớn như thế?

Điều trước tiên trong lòng Trương Vinh Phương nghĩ tới chính là điều này.

Ngay khi nghe được chuyện Nhạc sư phụ thế mà lại bị biện luận bác bỏ đến nỗi á khẩu không trả lời được, phải lui về Thiên Thành Cung, phản ứng đầu tiên trong lòng hắn chính là nhất định lão Nhạc có vấn đề.

Thế này nếu không phải nhường nhịn nghiêm trọng, thì chính là Nho giáo đã sinh ra nhân vật tuyệt đỉnh vượt qua tất cả.

Nhưng nhân vật như vậy không thể xuất hiện mà trước đó không hề có lấy một tiếng gió nào cả, chỉ sợ khả năng duy nhất chính là có người cố ý thúc đẩy Nho giáo lên trước đài.

Chương 1507 - Thái Hư (6)

Về phần người này là lão Nhạc, hay là ai khác, vậy thì khó mà nói rõ.

Bỏ qua những suy nghĩ này một bên, mặc kệ có như thế nào, thực ra bản thân hắn cũng xuất thân từ Nho giáo, nho gia được liệt ra khỏi hàng ngũ tận cùng, xếp hàng ngang với tăng và đạo, điều này cũng đại biểu xuất thân của hắn và tỷ tỷ đều có cải thiện từ bản chất. Cũng coi như là chuyện tốt.

Thực chất, các triều các đại, kiếp trước cũng được, kiếp này cũng thế, phần tử trí thức giống như Nho giáo bị giáng chức thành thấp kém như vậy, đều cực kỳ thiểu số.

Vì điều này không phù hợp với lẽ thường.

Trong thời đại thế này, người nắm giữ văn tự và tri thức không nên hèn mọn như thế.

Cho nên chắc hẳn lúc này mới là hiện tượng bình thường.

Lúc này Trương Vinh Phương lại hỏi thăm thêm mấy người kia một chút về các tình huống phương diện của Nho giáo.

“Trương đại ca, những năm này, ngươi vẫn đang sống tốt chứ?” Đột nhiên Hoàn Nhan Lộ bên cạnh xen vào hỏi một câu.

“Vẫn được. Ngươi thì sao? Có tìm được lang quân như ý hay không?” Trương Vinh Phương cười hỏi.

Mặc dù hôm nay hắn đã sớm rời khỏi cấp độ khi còn ở Đàm Dương rất xa, nhưng kiểu gặp lại người xưa như thế này, giống như cũng quay về lúc trước khi giúp nàng giảm béo.

Cảm giác quen thuộc nhàn nhạt, khiến cho khoảng cách hơi xa lánh xa lạ giữa hai người cũng được kéo gần lại.

“Nào có, từ sau khi rời khỏi Đàm Dương, ta đã bái sư tập võ, sau khi vào Trùng Dương học cung. Khi đó, nếu không phải có Trương đại ca ở đó, chỉ sợ ta hoàn toàn không thể đi đến tình trạng bây giờ.” Gương mặt xinh đẹp của Hoàn Nhan Lộ ửng đỏ, lúc nói chuyện cũng bắt đầu hơi hơi cúi đầu, giống như có chút thẹn thùng.

Năm đó lúc nàng nhận lấy chương trình học giảm béo của Trương Vinh Phương, trên dưới toàn thân đều gần như là bị xoa bóp và nhìn hết sạch.

Mặc dù quả thực lúc ba trăm cân cũng không có lực hấp dẫn gì, nhưng bây giờ nhớ lại.

Nhìn thấy dáng vẻ của nàng thế này, mấy người chung quanh lập tức hơi thay đổi sắc mặt. Đặc biệt là Trương Thước Dương, lòng mọi người đều thích cái đẹp, trước kia hắn ta không ngờ Hoàn Nhan Lộ sẽ trở nên xinh đẹp như vậy, cho nên bỏ lỡ cơ hội.

Nhưng bây giờ còn kịp bổ cứu!

Thật sự không ngờ hắn ta còn chưa kịp biểu hiện, đã tận mắt thấy rõ ràng lòng Hoàn Nhan Lộ có nơi thuộc về, thế này thì phiền toái rồi.

Hai nam tử trẻ tuổi còn lại cũng khó chịu trong lòng, mặc dù bọn họ không có suy nghĩ gì với mỹ nhân, nhưng không hiểu sao mỹ nữ trong đội ngũ của mình cũng không có ý với mình, sau đó lại đột nhiên bị một tên tiểu tử không rõ lai lịch cướp đi.

Cảm giác này cũng khó chịu giống thế.

“Vị Trương huynh này, không biết là làm việc ở đâu? Có thể làm quen một chút không?” Lúc này Trương Thước Dương làm việc nhân đức không nhường ai, đứng dậy nhìn về phía Trương Vinh Phương.

Lần này hắn ta đứng dậy, ít nhiều có vẻ hơi đột ngột, làm rối loạn bầu không khí vi diệu giữa Trương Vinh Phương và Hoàn Nhan Lộ lúc này.

“Cao thì không dám, chỉ là an cư lạc nghiệp ở một thành nhỏ, mở một y quán nhỏ mà thôi.” Trương Vinh Phương cười trả lời.

“Y quán? Nghe khẩu âm huynh đài cũng là người của khu Bình Dư, chẳng lẽ lại là Thái Hòa y quán? Hoặc là Trùng Thắng y quán?” Trương Thước Dương truy hỏi.

Hai y quán này có thể nói là mắt xích nhãn hiệu lớn trong các y quán ở khu Bình Dư.

Sản nghiệp của họ trải rộng toàn bộ đường lộ, thậm chí hơn phân nửa tỉnh.

“Nói mới nhớ, cha ta cũng thường xuyên uống rượu với đại chưởng sự của Thái Hòa y quán, không biết huynh đài có quen biết hay không?” Hắn ta nói ra trong một hơi, một mạch hoàn mỹ kế thừa phong cách trước đó.

Đều là giả vờ trong lúc không để ý thì bày ra bối cảnh gia thế của bản thân, khiến người ta ngoại trừ hâm mộ ghen ghét, thì cũng chỉ có thể nhận thua cúi đầu, không còn lựa chọn khác.

“Thái Hòa Trùng Thắng? Đều không phải, chỉ là một y quán bình thường rất nhỏ.” Trương Vinh Phương cười giải thích.

Hắn nhìn ra địch ý của Trương Thước Dương đối với hắn, nhưng không để bụng.

“Được rồi, mấy người tiếp tục ăn nhân lúc đồ nóng đi, ta đi về nghỉ trước.”

Hắn đã hỏi được tình huống, đã đạt được mục đích. Chuẩn bị quay người rời khỏi đó.

Thấy hắn làm như thế, trong lòng mấy người của học cung đều cảm thấy hắn đang cúi đầu nhận thua, quay người chạy trối chết, tránh cho sau đó khỏi bị so sánh mất mặt.

Trong mắt Trương Thước Dương lại càng mơ hồ lộ ra vẻ đắc ý thong dong, nhìn về phía Hoàn Nhan Lộ bên cạnh.

Hoàn Nhan Lộ vừa vội vừa tức, nàng là người hiểu rõ thân phận thực sự của Trương Ảnh, lúc này nghe ngôn ngữ nói chuyện của mấy người, trong lòng giật mình thon thót, lúc lên lúc xuống, sợ một hồi làm ra việc không phải chọc giận Trương Ảnh.

Chương 1508 - Thái Hư (7)

Lúc này nàng thấy Trương Ảnh chuẩn bị rời khỏi, trong lòng thư giãn, đồng thời cũng hơi không muốn.

“Trương đại ca.” Đột nhiên nàng kêu một tiếng.

“Sao thế?” Trương Vinh Phương quay đầu.

“Về sau chúng ta, có thể liên hệ thường xuyên hơn không?” Hoàn Nhan Lộ chân thành nói. “Từ sau khi rời khỏi Đàm Dương, ta vẫn luôn vô cùng nhớ nhung huynh trưởng.”

“Tất nhiên có thể. Nhưng… phải cẩn thận.” Trương Vinh Phương cười ném một miếng ngọc bội màu đen đến.

Trong loại ngọc này đều được niêm phong một giọt máu tươi của hắn, có thể sử dụng làm định vị và tín vật.

Phàm là huyết duệ thì đều có thể cảm ứng được hơi thở máu tươi bên trong ngọc bội. Bây giờ giống như ký hiệu tiêu chuẩn của Nhân Tiên quan hơn.

Hoàn Nhan Lộ nhận lấy ngọc bội, còn muốn nói điều gì đó, nhưng lại thấy Trương Vinh Phương đã rời khỏi quay trở về cạnh đống lửa của mình.

Nàng thở dài, nhớ lại cảm giác Trương Ảnh không ngừng xoa bóp thả lỏng trên người mình khi đó, trong lòng không tự chủ được mà dâng lên gợn sóng nồng đậm. Đồng thời trên mặt cũng tự nhiên nổi lên vẻ đỏ ửng hồng nhạt.

Hành động của nàng như vậy khiến mấy người nam tử thấy thế mà tim đập rộn ràng, cúi đầu không dám nhìn nhiều.

Trương Vinh Phương ở bên kia, cẩn thận kiểm tra một nhóm bích họa cuối cùng, xác định trật tự và từng bước lắp ráp.

Lúc này, hắn đứng dậy đi ra phía sau thần miếu.

Phía sau tòa thần miếu này còn có một vườn rau nho nhỏ, rõ ràng là sinh hoạt bình thường của người nơi này cũng có canh tác trồng một ít rau quả để mình dùng trong này.

Nhưng lúc này ruộng đồng sớm đã hoang vắng hoàn toàn.

“Bây giờ ngươi dự định bắt đầu sao?” Bạch Lân trong đầu nói.

“Tất nhiên. Đúng rồi, có ảnh hưởng đến những người bên ngoài không?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Không đâu, bọn họ quá yếu, không thể liên quan đến cảm giác và chiến đấu ở cấp độ này.” Bạch Lân trả lời.

“Vậy thì bắt đầu đi.”

Trương Vinh Phương nghe thấy thần điện phía trước truyền đến tiếng nói chuyện nhỏ bé, hắn đi thẳng đến nơi xa nhất trên ruộng đồng, dưới chân một phần tường vây của thần miếu.

Hắn vẩy bùn đất dưới chân, lập tức lấy được một miếng mảnh vỡ bất quy tắc màu đồng.

Đây là mảnh vỡ lõi của tượng thần Bạch Lân cuối cùng mà khi trước hắn phát hiện.

Sau đó, hắn lại lấy từ đống hành lý vác ở sau lưng ra từng mảnh vỡ tượng thần mà trước đó đã tìm thấy và thu thập.

“Tiến hành lắp ráp dựa theo kiểu dáng trên bích hoạ ở bên ngoài.” Bạch Lân nhắc nhở.

“Được.”

Trong lòng Trương Vinh Phương có hơi hơi chờ mong.

Hắn nhớ nội dung bích hoạ vừa nãy, hắn nhặt từng mảnh vỡ từ dưới đất lên, gắn thành từng cụm một.

Có tổng cộng hơn ba mươi mảnh vỡ, chỉ tốn chưa đến nửa phút.

Răng rắc.

Sau khi một miếng mảnh vỡ cuối cùng được ghép lại hoàn thiện.

Bạch Lân không kìm lòng được mà phát ra một tiếng ngân dài vui sướng.

“Chuẩn bị xong chưa?” Bà ta lớn tiếng hỏi ở trong đầu Trương Vinh Phương.

“Tất nhiên.” Trương Vinh Phương vì một bước này mà đã tốn thời gian dài như vậy.

“Cẩn thận, sau khi bước vào Thái Hư, ngươi đang dùng chính xác thịt của mình để hành động, nếu bị thương trong Thái Hư, thì hiện thực sẽ chịu tổn hại gấp hai lần. Nhất định phải cẩn thận!” Bạch Lân căn dặn.

“Ở trong Thái Hư của ngươi mà vẫn phải cẩn thận?” Trương Vinh Phương nghi ngờ nói.

“Thái Hư là chỗ ta sinh sống, đó là một nơi cần phải cẩn thận, ta không xác định được khi ngươi đi vào sẽ có biến hóa gì. Dù sao thì, ngươi khác với những người còn lại.” Bạch Lân thành thật trả lời.

“Được.” Trương Vinh Phương ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời, lúc này sắc trời tối sầm, một chút mưa đã bắt đầu rơi xuống.

“Cần bao nhiêu thời gian?”

Hắn cúi đầu nhìn về phía pho tượng Bạch Lân rắn trắng một mắt.

“Không biết rõ.”

“Thế thì, bắt đầu đi.” Trương Vinh Phương ngưng thần tĩnh khí, cẩn thận cảm ứng bốn phía.

Rất nhanh, chỗ mi tâm trên tượng thần chậm rãi có một linh tuyến màu bạc nhàn nhạt chui ra.

Linh tuyến vỡ nát, bốc hơi, hóa thành sương mù xám trắng.

Những làn sương mù này chậm rãi bao bọc lấy Trương Vinh Phương từng chút từng chút một, rất nhanh nó đã biến hắn thành một người sương mù.

Không bao lâu sau, mười giây, hoặc là hai mươi giây.

Sương mù chậm rãi tiêu tán, bên trong đã trống rỗng, không có vật gì khác nữa.

Chỉ để lại lõi của tượng thần thuộc về Bạch Lân lẳng lặng đứng sừng sững tại chỗ.

“Trương đại ca?” Không bao lâu sau, Hoàn Nhan Lộ vòng từ phía trước thần miếu ra sau, trong mắt mang theo chờ mong nào đó không tên, nhỏ giọng hô hoán.

Chỉ là nàng dạo một vòng ở hậu viện, mà vẫn không phát hiện dấu vết của Trương Vinh Phương.

Mà tượng thần rắn trắng một mắt ở góc tường, bị nàng xem như là đồ trang trí ở thần miếu này, cho là đã có ngay từ ban đầu, cũng không để ý đến.

“Kỳ lạ, vừa rồi còn ở trong này mà.” Hoàn Nhan Lộ thoáng có hơi thất vọng, xác định Trương Vinh Phương không ở đây, chỉ có thể quay người về tiền điện.

*

*

*

Chương 1509 - Thái Hư (8)

Trong bóng tối, không thể nhìn thấy gì, không nghe thấy gì xung quanh.

Chỉ có tối tăm vô tận.

Đôi mắt như đã mất đi tác dụng và chức năng, thậm chí ngay cả tồn tại cũng như không có cảm giác đang tồn tại.

Từ giây phút sương mù tản ra trở đi, Trương Vinh Phương đã rơi vào tình trạng lúc này.

"Thế này là Thái Hư sao? Quả nhiên quá là cực hạn, hư vô hư không. Không có bất cứ thứ gì, thậm chí ngay cả ánh sáng cũng không có, cho nên tên là Thái Hư. Đúng là danh xứng với thực."

Mặc dù hắn không nhìn thấy bất cứ thứ gì, nhưng từ xúc giác của cơ thể lại mơ hồ có cảm giác mình đang rơi.

Rơi xuống phía dưới thật nhanh.

Không biết đã trải qua bao lâu.

Gần mười phút, nửa giờ, hoặc là một canh giờ?

Cuối cùng Trương Vinh Phương nhìn thấy một tia sáng ở phía dưới.

Đó là hình tròn, vòng sáng hình tròn màu trắng đang nhanh chóng đến gần.

Hoặc là nói, là một lối ra hình tròn màu trắng.

Loạt xoạt!

Trong chốc lát, hắn xông qua lối ra hình tròn kia giống như bước vào một màn sóng nước lạnh buốt.

Hô!!

Ánh sáng trước mắt hắn lập tức sáng lên.

Trương Vinh Phương trợn to hai mắt, cẩn thận nhìn ra chung quanh.

Chung quanh là một lối đi bằng kim loại âm u khắp chốn chia hai ngả trái phải.

Mà ngay phía trước mặt hắn là một cánh cửa, trên cửa được khắc lên một đồ án rõ ràng, đồ án rắn trắng một mắt.

Đồ án hiện lên bạch quang, nhu hòa mà sáng ngời.

"Vào đi." Giọng của Bạch Lân vang lên ở trong đầu hắn. "Không cần để ý xung quanh, ngươi không qua được, nơi đó cũng là một bộ phận Thái Hư."

Trương Vinh Phương nheo mắt lại, nhìn kỹ hai bên.

Lối đi hai bên rất lớn mà lại vô cùng cao, trên đất hiện ra hình cung nhỏ xíu, ánh mắt hắn chỉ có thể kéo dài đến cuối lối rẽ ngoặt.

Tất cả lối đi kim loại cao hơn mười mét, tương tự rộng cũng hơn mười mét, trên tròn dưới phẳng, hắn mặt cắt ngang của nó là một nửa hình tròn.

Ở đây.

Ánh mắt Trương Vinh Phương lấp lóe, mượn nhờ Ám Quang Thị Giác, nhìn thấy ký hiệu đặc biệt giống với mảnh vỡ Hải Long thần ngày trước ở một ngóc ngách lối đi.

Phù hiệu kia, hắn không nhìn hiểu, cũng không nhận biết, nhưng lại cảm thấy quen thuộc dị thường.

"Nhanh vào đi, ngươi không thể đợi ở giữa khe hở quá lâu, nếu không sẽ bị cưỡng chế trục xuất trở về." Giọng Bạch Lân thúc giục nói.

"Được." Trương Vinh Phương vươn tay, cầm nắm tay cửa phòng kim loại trước mặt, đẩy về phía trước.

Răng rắc.

Cửa phòng mở ra.

Nháy mắt, lập tức một lực kéo khổng lồ hút Trương Vinh Phương vào trong.

Cơ thể hắn lảo đảo, thấy hoa mắt, đã giẫm trên một sườn dốc có chim hót hoa nở, các loại hoa tươi nở khắp nơi trên đất.

Trên bầu trời xanh thẳm, dưới ánh nắng ấm áp chiếu rọi, một đàn ngỗng trời xếp thành hình chữ nhất (一) bay về phía xa.

Những chú bướm bé nhỏ màu trắng, màu vàng nhẹ nhàng nhảy múa bên cạnh, cùng bầy ong mật bay lượn vòng quanh như đang nô đùa.

Xa hơn, một nữ tử đầy đặn trong bộ váy dài giống sườn xám màu trắng đang chậm rãi tản bộ về phía này.

Nữ tử có vầng trán rộng, mi tâm có hoa văn độc nhãn xà màu đỏ, những nơi còn lại giống mỹ nhân bình thường. Khí chất lười biếng mà sang trọng.

"Cuối cùng ngươi cũng đi vào." Đôi môi anh đào của nữ tử hơi hé mở, phát ra thanh âm giống như đúc với Bạch Lân.

"Bạch Lân?" Trương Vinh Phương kinh ngạc đánh giá nữ tử đối diện.

"Là ta." Mái tóc đen của Bạch Lân xen lẫn một chút màu trắng, bà ta nhẹ nhàng vén làn váy lên, không để ý lộ ra cặp đùi trắng nõn, cứ như vậy gác chéo chân ngồi trên một phiến đá trắng dốc, nhìn Trương Vinh Phương từ trên cao.

"Thế nào? Đây là Thái Hư của ta. Thế giới chỉ thuộc về một mình ta."

Cổ tay bà ta chỉ một vòng xung quanh, trong giọng điệu mơ hồ mang theo vẻ tự hào.

Trương Vinh Phương ngắm nhìn chung quanh, phong cảnh phía xa có hơi mơ hồ, hình như không thể nào thấy rõ.

Hắn không trả lời, mà mũi chân nhún một cái, triển khai thân pháp, bay thẳng về một hướng.

Chẳng mấy chốc, sau hơn hai trăm mét, hắn bỗng nhiên dừng lại. Đứng giữa một biển hoa cỏ, vươn tay chạm vào phía trước.

Ngón tay rõ ràng cảm giác được có một màn chắn kết giới vô hình, gắt gao ngăn cản tay của hắn.

"Đây là cái gì?"

"Chẳng lẽ ngươi cho rằng Thái Hư lớn vô tận à?" Bạch Lân cũng đi theo, chẳng biết lúc nào đi tới phía sau hắn.

“Thái Hư của ta trước đây lớn lắm, ít nhất là lớn hơn bây giờ rất nhiều, nhưng sau khi suy yếu liền chỉ lớn bằng một chiếc quan tài. Chỉ đủ cho một mình ta nằm ngủ.

Cho đến khi ngươi đến. Ta mới dần dần có một vùng đất lớn như vậy.” Bạch Lân cẩn thận giải thích.

“Đây là thế giới trong tâm trí của ngươi? Ngươi tự mình tạo ra nó?” Trương Vinh Phương vuốt ve màn chắn vô hình kia, cảm giác như đang ở trong một loại đồ sứ bóng loáng lạnh lẽo nào đó.

Chương 1510 - Thái Hư (9)

“Đây là nơi ta từng sinh sống ẩn cư, yên tĩnh xinh đẹp lắm phải không?” Bạch Lân thở dài: “Đáng tiếc. Sau đó dần dần, ta đã quên mất sự yên bình lúc đó. Bị tín đồ trói buộc nên hơi mất đi bản tính.

Nói thật, nếu không gặp được ngươi, lấy được sức mạnh mở rộng Thái Hư từ trên người ngươi. Ta sợ mình sẽ tiếp tục chìm đắm trong khoái cảm hút tủy não, không cách nào tự kiềm chế.”

Bà ta nhìn Trương Vinh Phương, chiều cao vừa vặn bằng nhau.

“Ở nơi này, ta có thể hoàn toàn phát huy toàn bộ lực lượng của mình, đồng thời, chỉ cần ta muốn, tất cả hoàn cảnh chung quanh đều có thể thay đổi tăng hoặc giảm trong thời gian ngắn.”

“Ví dụ như thế này.” Bà ta duỗi cánh tay phải ra, tùy ý điểm một cái.

Dưới chân phải bà ta, một đóa hoa màu đỏ tươi đang nở rộ, nhanh chóng cao lên rồi biến thành một loạt điểm sáng màu hồng.

Điểm sáng tập hợp lại tạo thành một hình trụ cao ba mét.

Oành.

Một hoa văn bằng đá trắng nổi lên từ bề mặt hình trụ. Sau đó, ầm ầm rơi xuống đất, đập ngã một mảnh hoa tươi.

“Nhìn xem, đây là lực lượng Thần Phật bên trong Thái Hư.” Bạch Lân giải thích nói.

“Có hao tổn gì không?” Trương Vinh Phương liếc mắt một cái liền nhìn ra mấu chốt.

“Ngươi rất nhạy bén, loại hao tổn này kỳ thật rất lớn, cho nên chúng ta rất ít thay đổi hoàn cảnh, mà nhiều hơn là dùng lực lượng để cường hóa và khôi phục trên chính mình.” Bạch Lân gật đầu.

Trương Vinh Phương có chút hiểu ra, bên trong Thái Hư coi như là sân nhà của bản thân Thần Phật.

Một tàn thần bình thường như Bạch Lân bây giờ trông có vẻ khá ổn, mọi thứ đều rất có logic.

Nhưng nếu tiến vào Thái Hư của một số vị thiên sinh thần, có quỷ mới biết bên trong là hoàn cảnh gì.

"Vậy ngươi thường sống ở đây một mình sao?" Hắn lại hỏi.

Toàn bộ hoàn cảnh ở đây, nhìn thoáng qua đều là biển hoa, sườn đồi, ngoài ra không còn gì khác.

"Đúng vậy. Nếu không có chuyện gì, còn có thể nói chuyện phiếm với ngươi. Không cần ăn uống, có rất nhiều thời gian tiêu xài, không cần nghỉ ngơi, không cần đi ngủ, thế nào? Có phải tốt lắm phải không?" Bạch Lân cười nói.

"Thế ngươi biết lối đi bên ngoài là nơi nào không?"

Trương Vinh Phương đã hiểu sơ sơ tình huống của Thần Phật Thái Hư, quả thực rất khó giải quyết.

Nhưng điều khiến hắn cảm thấy thần bí hơn, trái lại chính là lối đi bằng kim loại âm u mà hắn nhìn thấy khi vừa bước vào.

"Lối đi? Ý của ngươi là khe hở? Ta không rõ ràng lắm." Bạch Lân lắc đầu: "Tất cả người tiến vào Thái Hư của ta đều sẽ thấy lối đi đó. Chúng ta bình thường gọi nó là khe hở, xem như là trạm trung chuyển."

Bà ta suy nghĩ giây lát.

"Khi ta giao lưu với nhục thân thần khác, tất cả mọi người đều đề cập đến lối đi đó, nhưng đều không để ý lắm. Bởi vì cho dù chúng ta hay là những người bình thường như các ngươi, thời gian có thể ở lại đó rất ngắn, ngắn lắm. Hơi không chú ý sẽ bị cưỡng ép điều về, cho nên không có cách để thăm dò nhiều hơn."

"Thật sao?" Trương Vinh Phương lấy mảnh vỡ của tượng thần Hải Long thần trước đó từ trong ngực ra.

Đó là mảnh vỡ với một hàng ký hiệu thần bí đằng sau nó.

"Nếu ngươi thấy loại ký hiệu này ở nơi khác, hãy nói cho ta biết." Hắn nghiêm túc nói.

“Ngươi quả nhiên là có bí mật.” Trong mắt Bạch Lân lộ ra vẻ quả nhiên là thế.

“Mỗi người đều có bí mật, không phải ngươi cũng vậy à?” Trương Vinh Phương trả lời. Một tàn thần, cho dù ngu ngốc đến đâu, cũng sẽ không hành xử giống như ngốc bạch ngọt* trước mặt.

*chỉ người đơn thuần, đơn giản, không có quá nhiều tâm cơ

“Được. Ta đồng ý, nhưng ngươi có thể nói cho ta những ký hiệu này rốt cuộc là cái gì không? Không cần phải nói quá chi tiết, chỉ cần miêu tả sơ sơ là được.” Bạch Lân tò mò hỏi.

“…” Trương Vinh Phương im lặng.

Cúi đầu nhìn mảnh vỡ màu đồng trong tay.

“Một thứ đặc biệt, dùng để ký hiệu sử dụng.”

Trên mảnh vỡ, có một hàng ký hiệu tinh xảo, mơ hồ giống rất nhiều số hiệu mã hóa thường gặp ở kiếp trước của hắn.

Lúc này, hắn lại nghĩ đến cánh cửa vừa nhìn thấy khi tiến vào, những lối đi kim loại ở hai bên.

Một suy đoán đáng sợ bỗng nhiên dâng lên từ đáy lòng hắn.

Chẳng lẽ những vị Thần Phật này…

“Có thể dẫn ta đến khe hở lối đi đó nhìn xem lần nữa không?” Hắn bỗng nhiên hỏi.

“Được thì được, lúc ngươi trở về liền có thể đi qua một lần, nhưng ngươi không ở được bao lâu thì sẽ bị cưỡng chế trở về.” Bạch Lân nghiêm túc nói: “Thật ra trước kia ta cũng nghĩ đến thăm dò lối đi ấy, nhưng không có cách nào cả, thời gian là một điểm, còn có một điểm nữa là ngươi căn bản không thể rời khỏi xung quanh cửa.”

“Thử xem?” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

Thái Hư của Bạch Lân cũng là như vậy, nhưng may là mọi thứ đều thuận lợi, không có xung đột máu tươi và Thần Phật gì.

Chương 1511 - Thái Hư (10)

Ngược lại, lối đi hắn nhìn thấy trước khi tiến vào Thái Hư đó, lại cho hắn một cảm giác kỳ dị không thể giải thích được.

Cho nên, hắn rất muốn quay lại nhìn xem.

"Không muốn ở chỗ này của ta nữa sao?" Bạch Lân mở hai tay ra, lộ ra vẻ mặt mập mờ.

"Ở đây, ta có thể sắp xếp các loại cuộc sống mà ngươi muốn cho ngươi~~ Ví dụ như để mười Thiên Nữ chơi… trò… chơi… với… ngươi~~~"

"Già còn háo sắc." Trương Vinh Phương không có gì để nói: "Trở về đi."

"Ha ha ha, ngươi động tâm rồi à? Chỉ trong nháy mắt vừa rồi, ta cảm giác được tim ngươi đập nhanh một nhịp." Bạch Lân cười càng mập mờ, nhích khuôn mặt xinh đẹp lại gần, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý vênh váo.

Oành!

Ngay lập tức, Trương Vinh Phương giơ tay lên đấm một quyền.

Siêu Tốc Di Động cộng với Tiên Pháp Súc Địa, cộng với tố chất thân thể khủng bố hiện tại của hắn.

Oành!!!

Bạch Lân nhanh như chớp giơ tay lên, vững vàng tiếp được một quyền này. Một vòng khí trắng chậm rãi đẩy ra giữa hai người, chấn động biển hoa xung quanh ào ào nghiêng ngã rồi nằm rạp xuống đất.

"Vô dụng thôi, ở bên trong Thái Hư của ta, thực lực bản thân chí ít có thể tăng lên mười phần trở lên!"

Bạch Lân đắc ý kêu gào.

"Hơn nữa, trước đó giao thủ với ngươi chỉ là một phần lực lượng của ta! Cho nên, hiện tại ngươi đánh không lại ta đâu!"

“Lại đến!” Thân thể Trương Vinh Phương nhanh chóng bành trướng, lớn lên.

Mọi người đều hiểu tận gốc rễ, quan hệ cộng sinh, nên hắn cũng không che giấu, đồng thời trực tiếp mở ra ba đóa huyết liên, cũng đồng thời mở ra Chung Thức.

Phù!

Từng vòng khí nóng lấy Trương Vinh Phương làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh.

Hình thể của hắn trong nháy mắt đạt tới bảy mét, lao về phía trước.

Tiên Pháp Huyết Vụ.

Ầm ầm!!!

Hai tay Trương Vinh Phương hung ác tàn nhẫn đập xuống đất, cánh tay vỡ nát, nổ ra vô số sương máu.

Ngay lập tức, mặt đất trong phạm vi 30 mét rung chuyển, tất cả biển hoa ngay cả rễ còn bám đất đều bị chấn động đến mức bay khỏi mặt đất.

Bùn đất ở đây hình như cực kỳ xốp, bị một chiêu khí lưu chấn động xung kích này bỗng chốc phá hủy đến bảy tám phần.

Bạch Lân áp sát quá gần, cũng trước tiên bị sương máu dính lên, toàn thân lập tức phát ra tiếng ăn mòn xì xì, bốc lên một đám sương mù lớn.

“Ngươi điên rồi, làm thật đấy à!??”

Trong cơn thịnh nộ, bà ta phóng người nhảy lên, hóa thành một con rắn trắng một mắt khổng lồ dài hơn 20 mét, hung ác tàn nhẫn lao thẳng về phía Trương Vinh Phương.

Trong sương khói, bạch mãng trong nháy mắt đối mặt với một nắm đấm đỏ thẫm.

Ầm ầm, lại là một tiếng nổ lớn khác.

Bạch Lân lăn về phía sau, nặng nề ngã xuống đất.

Trương Vinh Phương cũng lùi lại hai bước, lồng ngực không ngừng phập phồng.

“Thực lực so với trước kia lớn hơn rất nhiều.” Trước đó, nếu nói trên phương diện thực lực thuần túy, trình độ của Bạch Lân phỏng chừng gấp hai Tang Lan.

Nhưng bây giờ lại hơn nửa lực lượng của Áo Đô Na.

Vèo.

Trong khi hắn đang so sánh thì bỗng nhiên một bóng người mặc váy trắng bay ra khỏi sương khói trước mặt.

Bóng người đó tóc đen dài tới eo, ngực cực kỳ đầy đặn, eo thắt chuông vàng, khuôn mặt lạnh lùng.

Bất ngờ đó là Thiên Nữ Đồng Chương.

“Vinh Phương, sao ngươi cũng ở đây?” Đồng Chương bỗng nhiên yếu ớt rên lên một tiếng, khóe miệng chảy ra một vệt máu, yếu đuối rơi xuống Trương Vinh Phương.

“Ta vừa mới gặp một con rắn lớn, ta sợ lắm.”

Trong lúc thân thể mềm mại rơi xuống, váy áo của nàng đã vô tình rách ra, để lộ ra từng chút từng chút cảnh “xuân”.

Oành!!!

Một quyền nặng nề của Trương Vinh Phương đánh mạnh vào trên mặt Đồng Chương.

Máu tươi bắn tung tóe, khuôn mặt xinh đẹp của Thiên Nữ Đồng Chương bị biến dạng, bờ môi vỡ tan, sống mũi bị gãy. Sau đó đau đớn gào lên một tiếng, thân thể bay ngược ra ngoài, ở giữa không trung một lần nữa hóa thành hình người Bạch Lân.

“Ahhhhhh! Ngươi là tên điên không biết thương hoa tiếc ngọc! Trương Vinh Phương, ta nguyền rủa ngươi sinh con trai không có **!”

“Cút! Ngươi cút cho ta!” Bạch Lân hét lên, phất tay.

Mặt đất dưới chân Trương Vinh Phương lập tức chảy xiết, giống như một băng chuyền, trong nháy mắt khiến hắn di chuyển lùi về phía sau một khoảng lớn.

Xoẹt!

Bỗng nhiên, trước mắt lóe lên một tia sáng trắng, hắn lại đứng ở trước cánh cửa kim loại có khắc hình rắn trắng một mắt.

“Bộ dạng ngu ngốc kia của ngươi mà đòi giả Thiên Nữ?” Trương Vinh Phương cười ha hả. Sau đó quay đầu nhìn xung quanh.

Ở cả hai bên là những lối đi bằng kim loại tối tăm, uốn lượn.

Lối đi rộng lớn trống trải và yên tĩnh, như thể đã lâu lắm rồi không có ai đi qua.

Không chút do dự, Trương Vinh Phương quay người bước về lối đi bên trái, nhanh chân đi ra.

Rít!

Bỗng nhiên bước chân hắn chùng xuống.

Một áp lực cực lớn vô cùng nặng nề từ trên trời giáng xuống, gắt gao cố định hắn tại chỗ, không thể động đậy.

Chương 1512 - Thái Hư (11)

Trong khoảng thời gian ngắn, xương cốt toàn thân hắn đồng thời phát ra tiếng ken két nhỏ bé. Đó là tiếng rên rỉ do không chịu nổi gánh nặng.

Lúc này hắn đã mở ra huyết liên, mở ra Chung Thức. Thân thể ở trạng thái đỉnh cao nhất.

Nhưng áp lực nặng nề này vẫn khiến máu toàn thân hắn điên cuồng lưu chuyển tuần hoàn, như thể hắn đang mang trọng lượng tối đa vượt quá giới hạn của mình.

Một giây.

Hai giây.

Trái tim như nổ tung, không ngừng phát ra những tiếng động cực lớn, bơm tất cả máu để cung cấp thêm càng nhiều lực lượng.

Ngay khi Trương Vinh Phương sắp không kiên trì được nữa, quỳ rạp xuống đất thì bỗng nhiên thấy hoa mắt.

Xoẹt!

Lực lượng khổng lồ biến mất.

Hắn lại lần nữa trở lại Bạch Lân thần miếu.

Mọi thứ xung quanh vẫn y như cũ, nhưng trên đỉnh đầu lại có mưa rào xối xả trút xuống.

Rõ ràng thời gian đã trôi qua không ít.

Hắn nhanh chóng thu nhỏ, trở lại trạng thái thân thể bình thường ban đầu. Hô hấp dồn dập, hắn vội vàng lấy một viên đan dược ra từ trong túi tiền, nhét vào miệng để làm dịu cơn tiêu hao kịch liệt vừa rồi.

“Thú vị. Nếu đúng như ta đoán, thì khe hở Thái Hư này…”

Hắn thở hổn hển, nhưng trong lòng có một thu hoạch trước nay chưa từng có.

Hạt mưa càng lúc càng lớn, càng ngày càng dày đặc.

Trong thần miếu có một khu vực nhỏ không có mái che, một lượng nước mưa lớn theo gió rơi xuống, làm ướt gần hết mặt đất.

Mấy người Hoàn Nhan Lộ tụ lại trong góc tường, dùng cành cây dựng lên và các loại quần áo khác để che kín lửa trại, tạo thành một tấm bình phong đơn giản.

Ánh lửa chập chờn trong gió, phát ra một quầng sáng chập chờn.

Mấy người đều là đệ tử học cung, đều là người tập võ, lúc này tản ra quanh đống lửa, mỗi người làm việc của mình, có người ngồi thiền tĩnh tọa, có người trải cỏ dại nghỉ ngơi. Đúng là một mảnh yên bình, hài hòa.

Chỉ là Hoàn Nhan Lộ có hơi không ngủ được, ánh mắt thỉnh thoảng đảo qua vị trí của Trương Vinh Phương ở một góc khác.

“Trương đại ca vẫn chưa trở về. Muộn như vậy, không biết đã đi đâu.” Trong lòng nàng hơi lo lắng.

Chỉ là nàng không để ý, Trương Thước Dương giả bộ ngủ cách đó không xa vẫn luôn chú ý tới nhất cử nhất động của nàng.

Lúc này, nhìn thấy khuôn mặt nàng không ngừng hướng về phía Trương Vinh Phương rời đi, sự khó chịu và tức giận trong lòng hắn ta càng ngày càng chồng chất.

“Tiểu tử đó, có vẻ như tình cũ chưa dứt với Hoàn Nhan Lộ, phải tìm cơ hội dạy cho hắn một bài học trước mặt Lộ Lộ, để hắn xấu mặt, hủy đi sự giả vờ giả vịt của hắn, như thế mới có thể hoàn toàn thắng lại một ván!”

Không lâu sau, mưa giảm dần rồi tạnh hẳn.

Hoàn Nhan Lộ cũng bất tri bất giác ngủ thiếp đi. Ngược lại, Trương Thước Dương càng lúc càng tỉnh táo, hắn ta nhìn Hoàn Nhan Lộ ngay cả khi ngủ thiếp đi, khuôn mặt vẫn hướng về phía Trương Vinh Phương bên kia, trong lòng lập tức dâng lên một ngọn lửa tà ác.

Răng rắc.

Có tiếng cành lá bị đạp gãy nhỏ xíu, một loạt tiếng bước chân từ hậu viện dần dần đến gần.

Bước chân có chút nặng nề, Trương Thước Dương có thể nhận ra ngay đó là đặc trưng của Trương Nghênh hắn ta gặp ban ngày kia.

Chẳng mấy chốc, xuyên qua khe hở từ tấm bình phong quần áo, hắn ta nhìn thấy Trương Nghênh trở về chỗ của mình, cầm một số hành lý trên mặt đất lên, quay người nhìn về phía bên này, sau đó sải bước rời khỏi thần miếu.

Rõ ràng là có ý định rời đi.

Trong lòng Trương Thước Dương vui mừng được một lúc.

"Rời đi cũng tốt, rời đi thì Lộ Lộ sẽ hết hi vọng!"

"Trương Ảnh đại ca… nhẹ chút, đau." Trong lòng vừa mới sảng khoái, bỗng nhiên nghe được Hoàn Nhan Lộ cách đó không xa dựa vào góc tường mơ mơ màng màng nói mớ.

"…" Trương Thước Dương lập tức im lặng, lửa giận trong lòng giống như xông lên tới đỉnh điểm.

Soạt một tiếng, sắc mặt hắn ta đỏ lên, lặng lẽ đứng dậy, xách đoản kiếm, cầm áo giáp da chạy ra khỏi thần miếu.

"Không được! Ta phải bắt tiểu tử đó hỏi rõ ràng rốt cuộc hai người họ đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc trước kia đã xảy ra cái gì?"

Giữa núi rừng, bóng cây uyển chuyển, xung quanh phủ đầy sương mù mông lung.

Trương Thước Dương từ xa nhìn thấy người phía trước đang đứng trước một cây hòe, hình như là đang nói chuyện với ai đó.

Bóng đêm mờ mịt, ánh trăng cũng không sáng lắm, hắn ta chỉ có thể nhìn thấy Trương Nghênh quay lưng về phía mình, hình như đang nói chuyện với một người khác ở phía xa.

Cầm đoản kiếm, hắn ta bước nhanh về phía trước, quyết định trước tiên dạy dỗ tên này một bài học, thể hiện thực lực mình mạnh hơn và bối cảnh của mình! Để tiểu tử này sau đó biết khó mà lui được!

Vượt qua núi đồi, bước chân của hắn càng lúc càng nhanh, càng ngày càng gấp gáp, một bộ kinh công Ngưng Vũ Thiên Thân đã khổ tu nhiều năm đương nhiên được triển khai.

Chương 1513 - Lấy máu cầm máu (1)

Phụ thân hắn ta đã tốn hơn trăm lượng hoàng kim mới có thể nhận được truyền thụ, so với Thập Nhị Lộ Thám Hoa thủ trên thị trường, Thiết Tí công, Vũ Yến công và các loại võ công không đủ tư cách khác, không biết mạnh hơn bao nhiêu.

“Tiểu tử thối này một mình hành tẩu giữa rừng núi, có lẽ có một ít bản lĩnh, nhưng ếch ngồi đáy giếng như vậy làm sao có thể biết, chúng ta tập võ học văn trong học cung, nhận được sự dạy dỗ của danh sư. So với người hoang dã bên ngoài, không biết tiến bộ nhanh hơn bao nhiêu.”

Trương Thước Dương tăng tốc độ bước chân, khi còn cách mấy chục mét thì hắn ta điểm mũi chân xuống đất, bộp.

“Hả?” Bỗng nhiên hắn ta cảm thấy có gì đó không đúng. Mặt đất dưới chân có chút gì đó không đúng. Xúc cảm.

Hắn ta nhíu mày, vội vàng cúi đầu nhìn xuống.

Chính cái nhìn này làm cho cả người hắn ta bỗng nhiên đông cứng tại chỗ, thân pháp sắp triển khai cũng hoàn toàn mất đi lực lượng, hoàn toàn buông lỏng.

Máu!

Máu đầy đất!

Trộn lẫn vào bùn đất bãi cỏ, bắn tung tóe trên lá cây, nước máu lấm tấm, vón cục, sền sệt như bột nhão, lúc này hoàn toàn chiếm lĩnh toàn bộ tầm nhìn khi hắn ta cúi đầu nhìn lại.

Không chỉ vậy, Trương Thước Dương ngẩng đầu, nhìn hai bên phía trước.

Bùn đất bị máu thấm ướt trải dài đến dưới chân Trương Nghênh, bên trái cũng có! Bên phải càng nhiều!

Trên mấy tảng đá lớn bên phải, vẫn còn một cánh tay bị chặt đứt trong một chiếc ống tay áo màu đen.

Sắc mặt Trương Thước Dương xẹt một cái hoàn toàn không còn chút máu.

Hắn lại ngẩng đầu nhìn về phía Trương Nghênh trước mặt.

Chỉ thấy Trương Nghênh bước tới trước từng bước, giống như ma quỷ đứng trước mặt người nói chuyện, sau đó đưa tay ra, bóp cổ người kia, treo lên cao.

Oành!

Người kia giống như choáng váng, đứng đó mà không hề phản kháng gì cho đến khi cổ hắn ta bị mạnh mẽ bóp gãy, đầu lăn từ trên cao xuống.

A!

"!!!"

Trong lòng Trương Thước Dương nhịn không được rít gào lên, hai chân như nhũn ra, lùi lại từng bước.

Lúc này, cái gì mà dạy dỗ một bài học, gây chuyện gì đấy đều bay sạch sẽ, trong đầu hắn ta chỉ có một ý nghĩ.

Đó là trốn!

Không nói những cái khác, chỉ riêng chuyện Trương Nghênh kia có thể vượt qua mấy chục mét trong nháy mắt, hắn ta liền biết mình mà đi lên chắc chắn sẽ đi nộp mạng!

Chưa kể trên mặt đất nhiều máu như thế!

Bao nhiêu người phải chết mới có thể chảy nhiều máu như vậy?

Trương Thước Dương quay người bỏ chạy, toàn thân run như cầy sấy, ngay cả tay cầm kiếm cũng bắt đầu run lên không kiểm soát được.

Nghĩ đến vừa rồi suýt chút nữa đi lên tìm người kia gây phiền toái, trong lòng hắn ta hận không thể đánh mình một cái tát cho bất tỉnh!

Người đó lại độc ác và khủng bố đến thế!

Trốn! Không thể để hắn phát hiện ra mình được!

Trương Thước Dương nhanh chóng chạy trốn một mạch, không dám quay đầu lại, ống quần và giày dần dần bị một loại chất lỏng nào đó làm ướt nhẹp, nhưng không hề phát hiện ra.

Ở bên kia, Trương Vinh Phương ném thi thể trong tay xuống.

Từ khi hắn được xếp hạng thứ bảy trong Xích Bảng, tiến về Đại Đô, liên tiếp đánh bại hai Linh Tướng và một Đại Tông Sư đứng đầu ở bên ngoài thành, sau đó giao chiến với Áo Đô Na ở ngoại thành, rồi bị thương rút lui.

Bây giờ thứ hạng đã tăng lên thứ sáu trong Xích Bảng. Số tiền truy nã cũng tăng gấp đôi so với trước đây.

Cũng bởi vậy, không ít thiên tài trẻ tuổi mới bước vào võ lâm giang hồ, cảm thấy võ học của mình thông thiên triệt địa, đã thành lập một nhóm đến đây đuổi bắt hắn – ma đầu độc ác này.

Cũng có một số cao thủ võ đạo từ nước ngoài tiến vào Đại Linh, muốn dùng cách khiêu chiến Hắc Bảng và Xích Bảng để nổi danh, đến đây vây quét.

Đám người mà hắn vừa giết chết là những cao thủ dưới trướng một thế lực lớn tên là Bất Nghĩa bang, trước đó đã từng khiêu chiến một số người trong Hắc Bảng và Xích Bảng.

Thực lực Bất Nghĩa bang này quả thực hơn người, phần lớn thành viên đều là người trẻ tuổi, giọng điệu ngạo mạn.

Cho nên, sau khi Trương Vinh Phương hỏi thăm rõ ràng nguồn gốc và bối cảnh, liền ra tay diệt sạch.

“Không thèm quan tâm đến tiểu tử kia à?” Bạch Lân hỏi trong đầu. Bây giờ bà ta càng ngày càng thích trao đổi với Trương Vinh Phương bất cứ lúc nào.

“Không cần.” Trương Vinh Phương biết bà ta đang nói đến ai, Trương Thước Dương vừa mới nhìn lén bên này đã hốt hoảng chạy trốn, sau này có lẽ đã biết đạo lý, khi ra ngoài, dù đối mặt với ai cũng phải có thái độ khiêm tốn.

“Thái Hư có lẽ hiểu sơ sơ, tiếp theo, đã đến lúc tìm đối tượng thích hợp, thực sự làm điều đó thực tế một lần.” Trương Vinh Phương thản nhiên nói.

“Ngươi muốn thực sự giết tàn thần một lần?” Trong lòng Bạch Lân hít vào một ngụm khí lạnh.

“Có đối tượng lựa chọn thích hợp nào không?” Trương Vinh Phương không phủ nhận.

Chương 1514 - Lấy máu cầm máu (2)

“Không! Theo tập hợp tình báo gần đây nhất của ta, toàn bộ Mật giáo Đại Linh đã bị Đại Giáo Minh áp chế đến mức chỉ còn lại mấy nhà, những kẻ ban đầu hoặc đã bị hợp nhất hoặc bị xóa sổ. Trong một thời gian ngắn ngươi không thể nào tìm thấy được đối tượng.”

“Thật sao? Vậy quả là đáng tiếc quá.” Trương Vinh Phương cũng cảm thấy có chút khó giải quyết, nếu trực tiếp tìm đến một giáo phái mạnh hơn một chút, có lẽ hắn sẽ không giải quyết được.

“Chờ cơ hội đi, ngươi tự sáng tạo ra võ đạo, bây giờ đã gần như đạt tới cực hạn của người phàm.

Ngay cả Bái Thần cùng lắm cũng ngang hàng với ngươi. Bước tiếp theo về cơ bản là thần hóa nhục thân, nếu Bái Thần, bây giờ ngươi đã có thể bắt đầu chuyển từ Linh Tướng thành thần.” Bạch Lân thở dài nói.

“Người phàm đạt đến một bước này đã đạt đến cực hạn. Có lẽ ngươi cũng cảm thấy, phải không? Bình cảnh của tầng cực hạn đó.”

“Phải, đã cảm nhận được từ lâu rồi.” Trương Vinh Phương gật đầu.

Cách đây không lâu, hắn đã phát hiện ra điều này. Dù bây giờ võ công hay kỹ năng phá hạn, trạng thái cực hạn, Chung Thức hay Tiên Pháp đều giống nhau. Tất cả đều đến mức cực hạn cuối cùng.

Điểm thuộc tính đã không thể tiếp tục nâng cao cường độ thân thể từ lâu.

Bởi vì điểm thuộc tính chỉ có thể thông qua nâng cao võ công để nâng cao thân thể. Nhưng đối với hắn mà nói, võ công cho dù là tuyệt học, đã sớm mất đi hiệu quả rèn luyện.

Tiên pháp gì gì đó cũng chỉ dùng để tăng cường sức mạnh bùng nổ và tính đa dạng chiêu thức trong thực chiến, để đối phó với các tình huống hoàn cảnh và đối thủ khác nhau.

Trên thực tế, rất lâu trước đây, hắn chỉ có thể dựa vào thiên phú đặc chất mới để nâng cao thực lực.

Lúc này nghe được Bạch Lân nhắc tới chuyện này, hắn cũng nhớ tới đủ loại đối thủ quá khứ.

“Tầng cực hạn này, mỗi người đều có à?”

“Đúng thế. Đây là cực hạn trời sinh vì thân thể chúng ta là con người. Giống như một cái bình hoa, ngươi có thể không ngừng kéo dài và mở rộng chiếc bình để chứa nhiều nước hơn.

Nhưng khi có quá nhiều nước đến một mức độ nhất định, thì dù chiếc bình có được mở rộng và dài hơn như thế nào cũng không có ý nghĩa.

Bởi vì cuối cùng, nếu nước đạt đến một chất, đều sẽ bị vỡ vụn.” Hiếm khi Bạch Lân nói điều gì đó rất có đạo lý.

Nếu ngươi là người của thời đại này, có thể cần phải thay đổi suy nghĩ một chút mới có thể hiểu, nhưng Trương Vinh Phương lúc này nghe xong liền hiểu ngay lập tức.

Đây là vấn đề chất liệu, là vấn đề cực hạn cường độ của máu thịt cơ bản.

“Có cách giải quyết nào không?” hắn hỏi.

“Ánh sáng thiên ngoại.” Bạch Lân trả lời.

“Ánh sáng thiên ngoại. Ý ngươi là, giống như mấy vị Nghịch Thời Hội phía trước? Nhưng biết tìm ánh sáng thiên ngoại ở đâu bây giờ?” Trương Vinh Phương nhíu mày.

“Cho nên đi đến một bước này, võ công đã là cực hạn, tiếp theo có thể hoặc là đi tìm Thần Chủ Bái Thần, trở thành Linh Tướng, hoặc là đi đến Cực Cảnh mới có thể tiến thêm một bước.” Bạch Lân đề xuất.

Trương Vinh Phương nhìn Hư Tượng phù pháp đã sớm hóa thành màu xám trên thanh thuộc tính, trong lòng không nói gì.

Cảnh giới của hắn đã sớm tăng lên đến cực hạn Đại Tông Sư, đằng sau Hư Tượng phù pháp cũng mất dấu cộng.

Quả thật, võ công đi đến đây đã là cực hạn

Tam Hoa Tụ Đỉnh, tam hoa cũng đã ngưng tụ ra, sau đó Ngũ Khí Triều Nguyên, thật ra hắn cũng không biết thao tác như thế nào.

Hoa văn hình lá vẫn luôn thu Thần Phật tiến vào sau lưng không làm tăng bao nhiêu sức mạnh của bản thân. Chỉ có thể tăng cường khả năng miễn nhiễm với thần uy về mặt tinh thần.

“Thế nào? Định Bái Thần à?” Bạch Lân hỏi.

“Không vội, ta tự có tính toán.” Trương Vinh Phương đương nhiên không thể nói cho bà ta biết về thiên phú đặc chất của mình, chỉ tùy ý đánh lừa rồi không nói nữa.

“Vậy được, dù sao ngươi cũng nên suy nghĩ thật kỹ, nếu như ngươi muốn Bái Thần, ta có thể cho ngươi rất nhiều lời khuyên.” Bạch Lân nghiêm túc nói.

“Đa tạ.” Trương Vinh Phương nhìn vào điểm thuộc tính còn thừa đã được tích lũy, đã chín mươi tám, lập tức có thể lấy được một năng lực mới.

Cách xa hàng ngàn dặm.

Thành Minh Vệ, Hợp Quốc.

Trời mưa tầm tã.

Bên hồ Tư Đạt Gia hơi âm u lạnh lẽo, ở khu đất trống bên cạnh rừng tuyết tùng.

Những binh sĩ mặc áo giáp trắng, đội mũ trắng đông như kiến, một tay cầm đao một tay cầm khiên, đang chiến đấu ác liệt với một nhóm người đeo bịt mặt, mặc quần áo bó màu xanh sẫm khác.

Người binh sĩ mặc áo giáp trắng có ấn ký bông tuyết chính thức của Hợp Quốc trên cơ thể.

Còn những người bịt mặt thì có hình xăm hoa văn báo tuyết ba đuôi trên lưng. Hoa văn rất đơn giản, chỉ là phác thảo mấy đường cong, để người ta nhìn thoáng qua liền biết là cái gì.

Chương 1515 - Lấy máu cầm máu (3)

Lúc này trời mưa xối xả, rõ ràng nhân số quân mặc giáp trắng chiếm ưu thế hơn, nhưng lại bị những người bịt mặt báo ba đuôi không sợ chết buộc phải liên tục lùi lại về phía sau.

Ở sâu trong khu rừng tuyết tùng, khắp nơi có thể nhìn thấy xác chết của cả hai bên, giữa một bãi đất trống sau khi chặt cây.

Mộc Lê vương sóng vai đứng cạnh một lão đạo sĩ gầy gò với mái tóc lưa thưa, nhìn về phía xa.

"Đã nhiều ngày như vậy mà còn chưa kết thúc sao?" Vẻ mặt Mộc Lê vương lo lắng nhìn tòa kiến trúc thần bí màu xanh sẫm thấp thoáng trong rừng cây.

Đó là một Mật giáo tàn nhẫn mà Hợp Quốc chỉ mới phát hiện ra mấy ngày trước. Kỳ danh là Mạt Tang.

Giáo lý là yêu cầu mọi người từ bỏ thân thể máu thịt, hiến dâng cho Mật Thần của Mạt Tang giáo phái để đổi lấy phước lành vĩnh cửu khi phi thăng vào Thần Quốc.

Khi Mật giáo này bị phát hiện, nó đã gây chấn động cả Hợp Quốc.

Không phải vì bất cứ điều gì khác, mà vì hàng chục ngàn bộ xương đã được đào ra từ một trong những căn cứ dưới mặt đất của giáo phái này.

Mộc Lê vương tức giận nổi trận lôi đình, phái binh vây quét, nhưng nhiều lần bị thương, tay trắng trở về.

Sau đó, không thể không xin cao thủ đạo Huyết Tiên ra mặt giúp đỡ.

Bây giờ đạo Huyết Tiên đã trở thành một tổ chức tu hành hợp pháp thực sự trong Hợp Quốc. Đạo chủ chính là Hồng Hiển đạo nhân đã rời khỏi Nhân Tiên quan lúc trước.

Hồng Hiển đạo nhân năm đó già yếu lưng còng, sau khi cải tạo thành huyết duệ đời thứ nhất, tích lũy gần trăm năm như bùng nổ, chỉ trong nửa năm ngắn ngủi ông đã một bước lên trời, sau đó tẩm ngẩm tầm ngầm mà đấm chết voi, bây giờ đã trở thành

Đạo chủ, nhờ vào thực lực quốc gia của Hợp Quốc, có những dấu hiệu mơ hồ đạt đến cảnh giới Đại Tông Sư.

Lúc này, khi nghe được câu hỏi của quốc chủ Mộc Lê vương, hai mắt ông ẩn hiện ánh sáng đỏ, vuốt vuốt chòm râu trầm ngâm.

"Ta đã phái mười ba động chủ đạo Huyết Tiên cùng nhau tiến vào, bây giờ cũng nên có chút động tĩnh ra ngoài mới đúng. Nhưng hiện tại…"

Ông nhìn tòa nhà màu xanh sẫm đồ sộ cao hơn 100 mét kia, mơ hồ có hơi kiêng kỵ.

"Hiện tại, sợ là dữ nhiều lành ít."

"Đạo chủ, không bằng ta và ngươi liên thủ cùng nhau tiến vào?" Cách đó không xa trong bóng tối, một nam tử cao lớn toàn thân mặc mặc giáp vàng sậm, cũng bịt mặt, hai tay khoanh trước ngực, bỗng dưng lên tiếng.

Hắn ta là cao thủ áo bào đen đã bảo vệ Mộc Lê vương năm đó.

Cuối cùng, vì giao thủ với Phạm Hằng Nghịch Thời hội mà bị thương nặng, khó khăn lắm mới trốn thoát được.

Sau khi trở lại Hợp Quốc gặp lại chủ quân, hắn ta lại phát hiện…

Lại phát hiện tính tình chủ quân đã thay đổi cực lớn.

Ban đầu Mộc Lê vương kiêu ngạo vì là hoàng tộc Đại Linh, con của Thần Phật, nhưng sau thất bại ở Đại Linh, ông ta đã thay đổi quá khứ, luôn đặt sự đau khổ của dân chúng và sự bình đẳng của mọi người lên hàng đầu. Chiêu hiền đãi sĩ, cầu tiên vấn đạo.

Ngược lại, càng lạnh nhạt với pho tượng Thần Phật Địa Mẫu trong vương phủ.

Điều khiến hắn ta ngạc nhiên hơn nữa là, vương gia lại còn xây dựng một Đạo cung khổng lồ tên là đạo Huyết Tiên bên cạnh vương phủ.

Tôn một lão đạo sĩ tu vi chỉ là Tông Sư làm khách quý.

Vừa bắt đầu, vì tình trạng vết thương quá nặng, hắn ta chỉ có thể cử đệ tử của mình đến cùng giao thủ, nhưng tất cả đều bị

đánh tả tơi mà quay trở về.

Lúc đó hắn ta cũng không hiểu lắm, nhưng sau này nhìn thấy vương gia mỗi ngày luyện tập đạo Huyết Tiên, bây giờ tuy tuổi tác đã cao nhưng thân thể càng ngày càng cường tráng, tinh lực dồi dào, khí thế hiên ngang, khí lực tập võ cũng mạnh hơn trước rất nhiều.

Lúc này hắn mới hiểu được chỗ lợi hại thật sự của đạo Huyết Tiên.

Chẳng mấy chốc, theo thời gian dần trôi, vương gia đã mở rộng việc tu hành tiên đạo trên khắp đất nước, mặc dù có rất ít người đi theo, dù sao cũng cần phải hút máu động vật để tu hành, vì vậy rất nhiều dân chúng tránh xa.

Nhưng dần dần, mấy năm trôi qua, sau khi mọi người phát hiện các lợi ích của đạo Huyết Tiên, mới thực sự bắt đầu chậm rãi tiếp nhận.

Mà đúng lúc này Mạt Tang giáo và đạo Huyết Tiên đã xảy ra xung đột.

Trong một lần chiến thắng, đạo Huyết Tiên đã phát hiện ra hàng ngàn bộ xương trắng dưới cứ điểm của Mạt Tang giáo, khiến cho thiên hạ phải sợ hãi!

“Phong tướng quân có bao giờ nghĩ tới, tuy một mình mười ba động chủ đạo Huyết Tiên của ta thực lực không mạnh, chỉ là cấp bậc Tam Không, nhưng nếu liên thủ lại, ngay cả Đại Tông Sư cũng phải nuốt hận. Nhưng bây giờ, mười ba người cùng nhau tiến vào, lại không có một chút động tĩnh nào, trong đó e rằng nhất định có cái gì kỳ quái.”

Hồng Hiển đạo nhân cau mày nói.

Chương 1516 - Lấy máu cầm máu (4)

Hồng Hiển đạo nhân là huyết duệ đời thứ nhất đã ban tinh huyết cho mười ba động chủ, cho nên có cảm ứng huyết thống mơ hồ với những động chủ này. Điều khiến ông lo lắng vào lúc này là khoảnh khắc tất cả các động chủ bước vào tòa nhà kia đã cắt đứt loại cảm ứng huyết thống này của ông.

Đây mới là phiền phức rối nhất.

Nói cách khác, cho đến bây giờ ông vẫn không biết người bên trong còn sống hay đã chết.

"Vậy làm sao bây giờ? Như thế nào mới ổn?" Mộc Lê Vương thở dài mấy tiếng, bỗng dưng cảm thấy hết cách.

Đúng vào lúc này.

Oành!

Trên đỉnh của tòa nhà màu xanh sẫm, một bóng người khổng lồ với ba cái đuôi màu đen phía sau phá vỡ mái nhà, nhảy ra ngoài.

Những mảnh đá vụn lớn văng xuống tung tóe.

"Dám cả gan xâm phạm thần của ta, tội đáng muôn chết! Giết!!!"

Hình người đó cao đến năm thước, ba cái đuôi sau lưng giống như roi, mỗi cái đều dài hơn mười thước, vung vẩy tạo ra từng tiếng xé gió chói tai giữa không trung.

Bất cứ nơi nào chiếc đuôi dài đi qua, dù là cây cối, hay là tảng đá, bức tường đều dễ dàng bị cắt làm hai nửa.

Nhìn thấy Mộc Lê vương ở bên này, hình người đó giậm chân một cái, phóng vút lên không trung, bay nhào đến.

"Bảo vệ vương gia!" Hồng Hiển đạo nhân và Phong tướng quân đồng thời kêu lớn. Cả hai tung người nhảy lên cùng một lúc, chính diện nghênh đón đối phương.

Oành!

Giữa không trung, ba bóng người giao nhau như tia chớp.

Hồng Hiển đạo nhân nhanh chóng ngã xuống đất, trước ngực xuất hiện một cái lỗ thủng lớn, máu thịt bên trong hoàn toàn biến mất, như thể bị người ta dùng sức mạnh đào đi.

Phong tướng quân thì giao thủ như tia chớp hơn mười chiêu giữa không trung, nhưng vẫn không địch lại đối phương, bị nặng nề đánh rơi xuống đất.

“Chết tiệt! Là Linh Tướng!” Hồng Hiển đạo nhân nhìn thấy Phong tướng quân cũng bị đánh rơi, liền biết đối thủ không phải ông có thể đối phó.

Mặc dù vết thương của Phong tướng quân vẫn chưa lành, nhưng đây là về mặt tâm thần ý chí bị Ma binh làm bị thương nặng, về cường độ máu thịt thân thể vẫn ở cấp độ của Đại Tông Sư. Ngay cả thế mà vẫn bị mạnh mẽ đánh gục.

“Thiết lập Vạn Huyết đại trận!” Hồng Hiển đạo nhân hét lớn.

Lập tức từng bóng người huyết bào sau lưng bay vọt lên không trung, tổng cộng 33 người đồng thời cắt cổ tay, máu tươi vẩy ra ngoài đầm đìa.

Ngay sau đó, hai bên trái phải 33 người đều cùng nhau nhảy vọt lên vẩy máu tươi ra.

Tổng cộng 99 vệt máu dệt thành thiên la địa võng*, hoàn toàn bao vây Linh Tướng Mạt Tang kia ở giữa.

*Thiên la địa võng (天羅地網): Lưới giăng trên trời, bẫy ở dưới đất. Dùng để chỉ một tình thế không lối thoát, không có đường ra, khi bị vòng vây khép chặt từ bốn phía, hết đường chạy.

Tốc độ dòng máu không nhanh lắm, Linh Tướng tung người muốn trốn, nhưng lại bị Hồng Hiển đạo nhân lao đến, dốc toàn lực đánh ra một chưởng.

Uỳnh!

Hồng Hiển bay ngược ra ngoài, há miệng nôn ra máu, nhưng Linh Tướng cũng bị ngăn cản ngã về, bị Huyết Võng bao vây ở giữa.

Xì!

Làn khói trắng dày đặc bốc lên từ cơ thể hắn ta.

Hắn ta rên lên một tiếng đau đớn, liền đứng vững, rồi lao về phía Mộc Lê vương, bắt tên thủ lĩnh đạo tặc.

Phụt!

Hồng Hiển đạo nhân lại phủ đầu cho hắn ta một ngụm máu lớn.

Tốc độ thân pháp sau khi huyết duệ tăng phúc khiến ông cho dù không nhanh bằng Linh Tướng, nhưng cũng xê xích không bao nhiêu.

Lúc này, phun một ngụm máu tươi ra, đây là máu tươi của Tông Sư huyết duệ đời thứ nhất, cường độ rõ ràng nồng đậm hơn so với những người vừa nãy rất nhiều.

Tại chỗ, Linh Tướng Mạt Tang rên lên một tiếng đau đớn, liên tục lùi lại, khói đặc cuồn cuộn bốc lên từ trên người hắn ta. Ngay cả khuôn mặt cũng bị bao phủ bởi sương máu, căn bản không thể nào mở mắt.

Nhân cơ hội này, Mộc Lê vương đã lấy bức tượng thần Địa Mẫu hành tẩu cỡ nhỏ ra. Muốn ra lệnh cho nhiều thuộc hạ Hàng Thần.

Tâm trí và tình cảm của người sau khi Hàng Thần sẽ bị suy yếu rất nhiều, vì vậy thông thường không ai muốn Hàng Thần, trừ khi đến bước đường cùng.

Nhưng bây giờ là lúc không thể không sử dụng.

Giống như cảm nhận được phiền phức, Linh Tướng Mạt Tang hừ lạnh một tiếng, từ từ nhắm mắt lại, nhanh chóng lùi về sau. Tòa nhà màu xanh sẫm phía sau hắn ta cũng phát ra tiếng đánh chuông.

Các giáo đồ Mạt Tang dồn dập rút quân, rút về, quay trở lại tòa nhà khổng lồ đó.

Mộc Lê vương lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Nhanh chóng bước đến đỡ Phong tướng quân dậy.

Sắc mặt trắng bệch của Hồng Hiển đạo nhân ở bên cạnh cũng hoàn toàn khôi phục, tiến lại gần.

Phương diện hồi phục của huyết duệ có thể so sánh với Linh Tướng, mạnh hơn nhiều so với loại Bái Thần Đại Tông Sư như

Phong tướng quân.

“Ngay cả hai vị cũng không phải là đối thủ, phải làm thế nào đây?” Mộc Lê Vương lộ ra vẻ mặt lo lắng, nếu như trước đây ông ta vẫn còn tích lũy thì áp chế một Mật giáo có Linh Tướng cũng không phải vấn đề lớn gì.

Chương 1517 - Lấy máu cầm máu (5)

Nhưng bây giờ, sau khi năm đó bị giáo hoàng Khoa Tây Ốc rút củi dưới đáy nồi, vốn liếng đã mất hết.

“Xin Linh Đình giúp đỡ đi. Nếu Mạt Tang giáo phản công, mọi chuyện lúc này đã muộn.”

Sau khi ho khan mấy tiếng, Phong tướng quân yếu ớt ngồi dậy, vừa rồi rất nhiều linh tuyến trong cơ thể hắn ta đã bị cắn nuốt, đến bây giờ còn vẫn chưa khôi phục lại.

“Linh Đình. Thư thông báo được gửi đến Đại Đô, sợ rằng vừa đi vừa về căn bản không kịp.” Mộc Lê vương lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Nước xa không cứu được lửa gần”.

“Vương gia không cần phải lo lắng!” Hồng Hiển đạo nhân ở bên cạnh lạnh lùng nói: “Chuyện đến nước này, sợ là chỉ có thể mời đạo Huyết Tiên lão tổ của ta!”

“Huyết Tiên lão tổ?”

Đây là lần đầu tiên Mộc Lê vương và Phong tướng quân nghe nói đạo Huyết Tiên còn ẩn giấu rễ sâu, nhân vật cấp lão tổ như thế?

Trước đây Hồng Hiển đạo nhân chưa bao giờ nhắc đến.

*

*

*

Trên đỉnh núi tuyết phủ mênh mông, trên sườn tuyết dựng đứng 80 độ, một chấm màu đỏ như máu đang nhanh chóng leo lên trên.

Toàn bộ sườn dốc phủ tuyết rộng khoảng vài trăm mét, chấm đỏ ở trong đó giống như một hạt vừng nhỏ màu đỏ trôi nổi trong chậu rửa mặt phủ đầy tuyết đóng băng.

Bộp.

Một cước của Trương Vinh Phương lún sâu trong tuyết, hắn ngẩng đầu nhìn lên phía trên, chỉ còn chút xíu nữa thôi là đến

đỉnh núi.

Hắn chuẩn bị đi tiếp về phía trước, trèo lên đỉnh núi.

Bỗng nhiên thân hình khẽ động, dừng lại tại chỗ, nhắm mắt lại.

Ngay lập tức, xung quanh trở nên tối đen, những sợi dây đỏ đại diện cho huyết duệ lơ lửng, nhảy múa trước mặt hắn.

Một trong những sợi dây đỏ đang chậm rãi tỏa ra ánh sáng trắng yếu ớt.

Hắn đưa tay điểm nhẹ một cái, một thanh âm rất nhỏ lập tức truyền vào trong tai.

"Báo cho Huyết Tiên lão tổ được biết, đệ tử Hồng Hiển, thay trời hành đạo ở Hợp Quốc, khi tiêu diệt Mật giáo tàn ác đã bị tổn thất nặng nề." Thanh âm đứt mất.

Năm giây vẫn là rất ngắn, chậm rãi nói mấy câu đã hết rồi.

Trương Vinh Phương khẽ nhíu mày.

Hắn nhớ đến Hồng Hiển, lúc trước khi thu nạp huyết duệ đời thứ nhất thì Hồng Hiển đứng vị trí thứ năm, là một trong năm người mạnh nhất trong đời thứ nhất này.

Bây giờ ông thế mà bị tổn thất nặng nề? Là Tông Sư sắp bước vào Đại Tông Sư, mà còn không thể nào giải quyết được?

Ngay sau đó, một đoạn thanh âm Tiên Huyết Hồi Âm lại truyền đến.

Lần này, lại là tiếp tục giải thích rõ một chút những lời trước đó.

Sau đó liên tiếp bổ sung ba lần.

Trương Vinh Phương dần dần hiểu tình huống mà Hồng Hiển đạo nhân nói tới.

"Mật giáo Hợp Quốc?" Hợp Quốc cách Vu Sơn không xa, chỉ vài trăm dặm là đến. Diện tích của nó nhỏ hơn nhiều so với Đại Linh, thuộc về một trong những phó quốc.

Bây giờ do Mộc Lê vương làm chủ.

"Đây ngược lại là vận may." Trương Vinh Phương đã hiểu sơ sơ tình huống ở Hợp Quốc. Hắn biết đạo Huyết Tiên ở đó phát

triển khá tốt, bây giờ cục diện bị uy hiếp, chỉ cần có đủ lợi ích, hắn ra tay giải quyết cũng coi như hợp tình hợp lý.

Mặt khác, bây giờ hắn đúng lúc muốn tìm một mục tiêu thích hợp để kiểm tra xem việc đánh chết tàn thần ở bên trong Thái Hư có thể giết chết hoàn toàn hay không.

"Đúng lúc. Ngày mai điểm thuộc tính vừa đầy trăm, sẽ lấy được năng lực tiếp theo, cơ hội chiến thắng sẽ càng lớn hơn."

Sau khi quyết định, Trương Vinh Phương sải bước, quay người, bay vọt về phía dưới ngọn núi phủ tuyết.

Vốn hắn nghe nói trên đỉnh núi tuyết có di chỉ của tàn thần Mật giáo, nhưng bây giờ không cần đi tìm nữa, hắn đã có một mục tiêu tốt hơn để lựa chọn.

Ngày hôm sau.

Trở lại con đường núi hướng đến Vu Sơn.

Một bóng người đỏ sẫm đang lững thững, không nhanh không chậm tiến về phía đường núi xa xa.

Bước chân của hắn nhàn nhã như thể đang dạo chơi trong rừng, thế nhưng mỗi một bước lại có thể dễ dàng đi xa được khoảng vài mét.

Việc này khiến cho người ta có một loại ảo giác có vẻ như hắn đi không nhanh lắm nhưng trên thực tế lại chẳng hề chậm chút nào.

Đây chính là cách vận dụng thường thấy của Phá Hạn kỹ: Súc Bộ

Đến thời điểm này, khả năng hồi phục thân thể và thể lực của Trương Vinh Phương đã đủ để hắn mặc sức sử dụng Phá Hạn kỹ như đi dạo hàng ngày.

Tuy cường độ sử dụng đã được giảm xuống rất nhiều nhưng vẫn có thể thấy rõ: hiện tại, tố chất thân thể hắn đã kinh khủng đến mức nào.

Không lâu sau, Trương Vinh Phương đột nhiên dừng bước. Hắn cảm thấy đã gần đến giờ nên đứng im tại chỗ, nhắm mắt lại.

Thanh thuộc tính tự động bật lên, ánh mắt hắn dừng trên cột thuộc tính có thể sử dụng.

Lúc này, trên đó đang từ từ xuất hiện thay đổi mới.

99 điểm thuộc tính ban đầu đang dần trở nên mơ hồ, sau đó biến thành 100!

“Thành công rồi!” Gương mặt Trương Vinh Phương toát lên nét vui sướng.

Chương 1518 - Lấy máu cầm máu (6)

Nếu như hắn đoán không sai, có lẽ năng lực thiên phú đặc chất này có thể lần nữa thúc đẩy thực lực toàn diện hiện giờ của hắn tiến lên thêm một bước nữa.

Thực ra, đến cấp độ này của hắn rồi thì một chút thiên phú đặc chất phổ thông cũng không giúp ích gì nhiều cho thực lực toàn diện của hắn, ngoại trừ việc gia tăng tính đa dạng của phương pháp và thúc đẩy độ hoàn thành tổng thể của huyết thống ra, còn lại hắn không thể dùng vào bất cứ việc nào khác nữa.

Nhưng lần này lại có chỗ khác biệt.

Đang đứng sừng sững tại chỗ như vậy, Trương Vinh Phương bỗng nhiên nhúc nhích dưới chân, kế tiếp hắn nằm xuống dưới tán của một cây đại thụ ở hướng bên phải, sau đó, hắn mới hít sâu một hơi và nhìn về vị trí điểm sinh mệnh trên thanh thuộc tính.

“Ngươi làm gì vậy??” Bạch Lân không hiểu tình huống ra sao bèn hỏi, bà ta không biết tại sao hắn lại đột nhiên yên tĩnh bất động.

“Không phải ngươi muốn đi đỉnh núi tuyết tìm Mật giáo sao? Rồi lại tự dưng xuống núi nói không tìm nữa, còn bây giờ thì dừng lại luôn vậy?”

Bà ta đang cảm thấy lo lắng trong lòng và nghi ngờ lẽ nào tên nhãi này thật sự muốn bước vào Cực Cảnh sao, dù gì Cực Cảnh cũng là một đám bệnh tâm thần thời kỳ cuối.

Chẳng phải không Bái Thần thì chỉ còn bước vào Cực Cảnh thôi ư?

“Không có gì…. Chỉ là ta bỗng dưng cảm ngộ phần nào về võ công thôi.” Trương Vinh Phương nhàn nhạt đáp lời, sau đó khống chế quả cầu ngưng tụ văn công trong đầu để cắt đứt tất cả mối liên hệ cùng với Tàn thần trên thân thể.

Bạch Lân còn chưa kịp hỏi tiếp thì bỗng chốc đã im bặt.

Xung quanh tức khắc trở nên yên tĩnh triệt để…

Trương Vinh Phương không chút do dự cộng toàn bộ điểm thuộc tính vào thuộc tính sinh mệnh.

Vụt!

Điểm thuộc tính nhanh chóng hạ xuống, mà trị số sinh mệnh thì vùn vụt gia tăng.

Chẳng mấy chốc…

Trị số sinh mệnh dừng ở 1130.

Một dòng khí nóng vô hình bắt đầu trào ra trong lồng ngực của Trương Vinh Phương, kế đó dòng khí nóng tựa như rắn nhỏ chuyển động vờn quanh thành một vòng tròn.

Vận tốc quay của vòng tròn càng lúc càng nhanh và càng ngày càng nóng bừng.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

Oành!!

Trong chốc lát, vòng tròn thình lình nổ tung rồi hóa thành luồng khí nóng hệt như bão táp lan rộng ra khắp các bộ phận trên cơ thể của Trương Vinh Phương.

Cả người hắn run lên bần bật, sau đó há miệng phun ra một búng máu.

Ngụm máu ấy rơi trên mặt đất, vậy mà lại phát ra âm thanh ăn mòn xì xèo, không được thu về mà là bốc hơi biến mất ngay lập tức.

Cứ như thể nó bị một loại nhiệt độ nóng cháy nào đó mau chóng thiêu hủy.

Làn da trên toàn thân Trương Vinh Phương bắt đầu trở nên đỏ bừng, phảng phất như tôm bị luộc chín.

Mà làn da trên ấn đường lại bắt đầu chậm rãi nhúc nhích.

Đầu tiên là ấn đường từ từ nhíu lại thành hình chữ Xuyên (川), sau đó chữ Xuyên này lần nữa nhô lên, tạo thành một hố nhỏ hình bầu dục.

Phụt…

Trong hố bắt đầu tiết ra lượng lớn chất lỏng huyết sắc tựa như huyết dịch, nhưng đặc hơn so với huyết dịch.

Chất lỏng này càng ngày càng được tiết ra nhiều hơn, nhưng chúng bị hút vào lại trong hố nhỏ và không thể rơi ra ngoài.

Trương Vinh Phương nhắm mắt đứng sững, trông cứ như hắn đang phải chịu đựng một cơn đau đớn đến cùng cực.

Thời gian chầm chậm trôi qua.

Cuối cùng.

Chất lỏng huyết sắc trong hố nhỏ trên ấn đường của hắn dần dần càng ngày càng nhiều, sau đó hoàn toàn lấp đầy bên trong, mà lúc bấy giờ, tất cả chất lỏng huyết sắc cũng bắt đầu bốc hơi bay lên dưới nhiệt độ cao.

Rất nhanh, ở vị trí ấn đường của Trương Vinh Phương đã có thêm một con mắt huyết sắc thẳng đứng.

Điều đáng ngạc nhiên là con mắt thẳng đứng kia không phải được tạo thành từ chất liệu mềm mại mà là tinh thể cứng rắn.

Lúc này, hắn đang nhắm mắt và nhìn về phía thiên phú đặc chất trên thanh thuộc tính một lần nữa.

Quả nhiên, trong bảng năng lực tiếp theo của Tiên huyết thủy tổ, hắn tìm được thiên phú đặc chất mới xuất hiện —— Da thịt sắt thép.

“Xem ra là thành công rồi.” Trương Vinh Phương khẽ vươn tay gõ thử lên cánh tay của mình.

Keng keng.

Hai tiếng động giòn vang tạo cho hắn cảm giác hệt như bản thân đang gõ vào sắt thép.

Đúng thật là Da thịt sắt thép. Chỉ là không biết cụ thể mức độ có thể đạt được cỡ nào.

Có điều dựa theo xếp hạng năng lực của Huyết tộc Thuỷ tổ, năng lực này có thể gọi là một điểm mấu chốt trong số những cơ cấu chiến lực tổng thể, cho nên hẳn là sẽ không quá yếu kém.

Trương Vinh Phương ngẫm nghĩ rồi đột nhiên tung thẳng một chưởng mạnh mẽ chém lên cánh tay mình.

Đùng!!

Âm thanh va đập thanh thúy dữ dội vang lên.

Để tung ra đòn này, hắn đã dùng ít nhất là năm phần sức mạnh.

Mà làn da trên cánh tay trái của hắn cũng nổi lên những vết nứt lớn màu đỏ sậm như gốm sứ có thể vỡ tan tành bất cứ lúc nào.

Chương 1519 - Lấy máu cầm máu (7)

Nhưng chỉ thoáng chốc, năng lực chữa lành cực nhanh đã khiến những vết nứt này tiêu tan khá nhanh, giống y như chúng chưa từng xuất hiện lấy một lần.

Chí ít có thể tiếp nhận năm phần sức mạnh ở trạng thái bình thường của hắn, điều này khiến cho Trương Vinh Phương hơi nhếch khóe miệng lên, hắn vô cùng hài lòng.

Đây vẫn chỉ là trạng thái bình thường…

Phút chốc, tinh thể trên ấn đường biến mất, Trương Vinh Phương lại hoàn toàn khôi phục về trạng thái bình thường.

Các cơ trên da cũng phục hồi lại sự mềm mại vốn có.

"Vừa rồi ngươi đã làm gì vậy? Sao đột nhiên lại cắt đứt liên hệ thế!" Lúc này, Bạch Lân lần nữa đặt câu hỏi, bà ta nhìn vẻ mặt hắn mà có hơi ngơ ngác.

"Không có gì, mới nãy có một chút giác ngộ nên tạm thời bế quan, cắt đứt liên hệ là để tránh cho bị ngươi làm ồn ào." Trương Vinh Phương giải thích.

"Được đó… Cảnh giới hiện tại này của ngươi còn có thể có được cảm ngộ, quả thật là kỳ tài ngút trời." Bạch Lân cảm thán.

Bà ta không nghi ngờ gì luôn, xem ra đúng là ăn não heo nhiều quá rồi…

"Đi thôi." Trương Vinh Phương dậm chân, thân thể nhẹ nhàng bay vọt hướng xuống bên dưới.

Khi năng lực càng nhiều, hắn lại càng chú ý tránh né quả cầu linh hạch của văn công để tránh cho Tàn thần phía sau phát hiện.

Bây giờ xem ra, Thần Phật ký sinh quả thực có thể đạt tới mục đích mượn sức để đối kháng với áp bức thần uy của ngoại giới.

Nhưng suy cho cùng, những thứ này đều là mượn sức cả, thật ra ý chí tinh thần của chính hắn cũng không mạnh lắm.

Vậy nên, tiếp theo đây, hoặc là xem coi trong thiên phú đặc chất có thứ gì làm tăng ý chí tâm thần hay không.

Hoặc là phải tự nghĩ cách.

Tổng bộ Mạt Tang giáo Hợp Quốc.

Đùng!

Từng trận lửa bùng nổ trên kiến trúc màu xanh sẫm khổng lồ.

Đó là những quả đạn pháo được bắn ra từ các trận doanh pháo binh xung quanh.

Lớp bên trong của những quả đạn pháo này đều có pha trộn thuốc súng, một khi xảy ra va chạm kịch liệt sẽ lập tức nổ tung.

Tuy rằng uy lực còn kém xa đạn pháo ở xã hội hiện đại của Trương Vinh Phương trong kiếp trước, nhưng vậy đã xem như là binh khí siêu mạnh cực kỳ tiên tiến ở thời đại này rồi.

Từng đợt hỏa lực không ngừng bắn phá vào lớp tường bên ngoài kiến trúc màu xanh sẫm, đá vụn gạch vỡ văng ra tứ tung, thế nhưng điều quỷ dị chính là tòa kiến trúc này lại không hề sụp đổ hoàn toàn.

Vụt!

Một loạt mũi tên được buộc bằng vải có tẩm dầu hỏa châm lửa, dày đặc như sao băng màu đỏ trên bầu trời ào ào rơi vào khu rừng bao quanh tổng bộ Mạt Tang giáo.

Lửa lớn đã sớm bùng lên và chiếu rọi bốn phía xung quanh thành một mảng đỏ bừng.

Phía ngoài trận lửa là một khoảng bị chặt cây sạch sẽ đã hoàn toàn biến thành vùng đất trống và được dùng làm vành đai cách ly.

Càng xa hơn bên ngoài là những vòng vây đội liên hợp.

Lúc này, tam đại thống soái tối cao là Mộc Lê vương, Hồng Hiển đạo nhân và Phong tướng quân đang đứng trên cao và nhìn về phía tòa kiến trúc khổng lồ này từ xa.

“Đạo chủ đã báo với lão tổ chưa?” Hiện giờ, đôi mắt của Mộc Lê vương đang tràn đầy nhiệt huyết, tất nhiên là đang háo hức

mong chờ Huyết Tiên lão tổ đến.

Thân thể ông ta trở nên khỏe mạnh vốn là nhờ vào đạo Huyết Tiên, võ nghệ cũng đã đột phá vượt xa cực hạn của chính mình trước kia.

Thân là huyết mạch Hoàng tộc, ông ta không thể Bái Thần, vậy nên ông ta đành đặt hi vọng duy nhất vào võ công.

Mà biến thành loại điên cuồng ngu đần Cực Cảnh kia lại chẳng phải ước nguyện của ông ta.

Do đó, lựa chọn tốt nhất và cũng là duy nhất cuối cùng của ông ta đúng là chỉ có đạo Huyết Tiên.

Loại đại đạo đặc biệt này có tự cảm siêu mạnh, bên cạnh đó còn có thể kéo dài tuổi thọ, gần như đã thỏa mãn hết thảy nguyện vọng tầm tiên vấn đạo của ông ta.

Ngoại trừ việc lấy máu để sống có hơi không hợp với lẽ thường cho lắm ra thì còn lại không có gì không tốt cả.

Ngay cả khi lấy máu mà sống cũng hoàn toàn có thể dùng máu của động vật để thay thế.

Chẳng hạn như heo, dê, bò, hươu.

Bây giờ ông ta đang dùng máu hươu và máu hổ làm thức ăn, cộng thêm các đồ ăn phụ trợ khác.

“Vương gia không cần lo lắng, lão tổ hẳn là đã biết, có lẽ hiện giờ cũng sắp đến nơi rồi.” Hồng Hiển đạo nhân nói một cách tự tin.

“Năng lực của Huyết Tiên lão tổ vượt xa bần đạo, dẫu khi Phong tướng quân ở thời kỳ mạnh mẽ nhất cũng chưa chắc đã bằng. Suy cho cùng, vương gia cũng nên hiểu rằng dù chúng ta có là người vượt ngoài thế tục với mục tiêu cầu đạo trường sinh thì cũng khó tránh khỏi sẽ gặp phải mãnh thú trong núi hoặc thiên tai nhân họa. Cho nên võ lực là thứ tất yếu cần phải có, này gọi là lực hộ đạo.”

“Đương nhiên tiểu vương hiểu rõ, chỉ tiếc chưa thể sớm gặp được tiên nhân, nếu như có thể cầu được một ít gợi ý từ chỗ lão tổ, có lẽ…” Mộc Lê vương nói trong mong đợi.

Chương 1520 - Lấy máu cầm máu (8)

“Vậy phải xem vương gia có đủ thành tâm hay không.” Hồng Hiển đạo nhân cười nói.

Phong tướng quân ở bên cạnh lại không cho là vậy.

“Vương gia, bản tướng đã xem thông cáo của Linh đình về chuyện ở nơi đây, chờ đợi chi viện từ bên kia sẽ thực tế hơn đấy. Chỉ cần chúng ta tiếp tục dùng cách kéo dài thời gian này…”

“Tướng quân nói vậy sai rồi, nếu như là lúc trước thì có lẽ chi viện còn có thể, nhưng hiện giờ…” Mộc Lê vương Linh đình cũng biết đạo lý này, ông ta thở dài, vừa định nói tiếp.

Oành!!

Thình lình, có một tiếng vang thật lớn phát ra ở nơi xa.

Cửa sổ của tòa kiến trúc màu xanh sẫm kia đột nhiên vỡ nát, một loạt bóng người hung hãn không chút sợ hãi lao ra.

Những bóng người này không hề kiêng kỵ mũi tên lửa đang rơi xuống và vòng vây của đội liên hợp ở khắp bốn phương tám hướng.

Thân thể của một vài người trong số bọn họ bị bắt lửa, nhưng ngọn lửa chỉ có thể thiêu cháy quần áo của họ chứ không thể tạo thành bất kỳ tổn thương gì cho thân thể.

Có người thì bị đạn pháo làm nổ tung, nhưng chẳng mấy chốc máu thịt trên thân thể người đó đã tự động hợp lại và khôi phục thành thân thể trong một mảng sợi bạc tụ hội.

“Linh Vệ và Linh Lạc Bái Thần xuất hiện rồi!” Mộc Lê vương trầm giọng nói.

“Tướng quân, cùng làm chứ?” Hồng Hiển đạo nhân nhìn về phía Phong tướng quân.

Người phía sau hừ lạnh, hắn ta hoàn toàn không tin cái gì mà Huyết Tiên lão tổ ấy có thể nhanh chóng nghịch chuyển tình thế.

Hồng Hiển đạo nhân chỉ có một chút bản lĩnh này, e rằng lão tổ đứng sau ông ta kia nhiều nhất là Đại Tông Sư đỉnh thiên thôi.

Cũng may hắn ta còn chưa phản bác châm chọc, vào kiểu thời điểm thế này, có thêm chiến lực của một Đại Tông Sư đồng nghĩa với có thể nhiều thêm một phần thắng, Mạt Tang giáo kia đúng là quá mức phiền phức.

Nhiều hơn một người là có thể tạo thành chêch lệch thế cục, cũng có thể bảo vệ an toàn cho vương gia.

Hy vọng chân chính của hắn ta vẫn được gửi gắm vào Linh đình bên kia.

Hai người không nói một lời mà cùng lúc giơ tay thả pháo hoa ra.

Hai tiếng nổ bùm bùm vang vọng, nhóm huyết duệ của đạo Huyết Tiên, cùng với tướng lĩnh Linh Lạc và Linh Vệ Địa Mẫu dưới trướng Phong tướng quân ồ ạt xông ra từ trong quân đội và đón tiếp những Bái Thần của Mạt Tang giáo này.

Hai bên vừa va chạm nhau đã đánh tới máu thịt văng lên tung tóe, linh tuyến loạn vũ.

“Một đám gà đất chó sành!” Trong tổng bộ Mạt Tang giáo, nam tử cao lớn ba đuôi lần trước lại chậm rãi đi ra.

Cơ thể cao năm mét của hắn toát ra vẻ đẹp thần bí với tỷ lệ vàng dưới ánh sáng mặt trời.

“Bản tọa Tinh Đồng, ai dám tới đánh một trận!?”

Nam tử gầm lên tức giận, hắn lần nữa khiêu chiến.

Phong tướng quân hừ lạnh rồi nghiến răng nghiến lợi tiến lên một bước.

“Bản tướng ở đây!”

Hắn đạp mạnh chân, cả người đã đột nhiên phình to ra, từ chưa tới hai mét đã nhanh chóng cao lớn đến hơn bốn mét.

Dưới cánh tay của hắn ta mọc ra hai chiếc xương trắng đặc biệt trông như lưỡi đao. Bên ngoài thân thể còn có những đường vân màu bạc nổi rõ lên, trông hệt như tuyến trùng.

Rõ ràng hắn ta đã bắt đầu Chung Thức.

Hồng Hiển đạo nhân cũng thở dài và tiến lên một bước: “Bần đạo cũng tới.”

Ông biết chỉ dựa vào mỗi Phong tướng quân thì khẳng định là không địch lại được, nên ông chỉ có thể liều mạng kiềm chân hắn từ bên cạnh.

Trên thực tế, ông chỉ có thể dựa vào việc không sợ chết và bị trọng thương mới có thể kiềm chế đối phương bằng máu ăn mòn.

Nếu không nhờ máu của ông có thể gây ra tổn thương không nhỏ với đối phương thì chỉ sợ một chút thực lực của ông cũng chẳng đủ để kiềm chế hắn, dù sao thì sự chênh lệch giữa Tông Sư và Linh Tướng thực sự quá lớn.

Nếu không có máu tươi và Ma binh, cho dù đối phương có đứng yên để ông đánh thì ông cũng không thể nào xuyên thủng được hàng phòng ngự.

Vù!

Hồng Hiển đạo nhân cũng biến thành người khổng lồ, huyết liên nở rộ sau lưng và bao phủ toàn thân.

Đồng thời kết thúc!

Toàn thân ông bắt đầu tiết ra chất lỏng sền sệt màu xám trắng.

Toàn bộ chất lỏng nhanh chóng bao trùm cả người ông và tạo thành một bộ chiến giáp toàn thân bằng xương.

“Lần trước vội vàng ứng chiến, lần này ắt sẽ bắt ngươi phải trả giá đắt!” Hồng Hiển đạo nhân thét to.

“Một đám chó hoang làm sao hiểu được sức mạnh vô thượng mà thần ban cho bọn ta lợi hại đến cỡ nào.” Tinh Đồng cười ha hả.

Không chần chừ gì nữa, ba người lại lần nữa rời khỏi mặt đất, tựa như những mũi tên được bắn khỏi dây cung, hội tụ vào giữa chiến trường…

Rầm!

Vừa chạm nhau, Hồng Hiển đạo nhân ra tay thất bại, bản thân ông lại bị một chưởng đánh vào vai trái, khiến cho bả vai vỡ vụn ngay tại chỗ, máu thịt nổ tung.

Nhưng ông không hề sợ hãi, trước khi tiếp đất, ông há miệng phun ra một ngụm sương máu đã chuẩn bị sẵn từ sớm.

Chương 1521 - Lấy máu cầm máu (9)

“Ngu xuẩn! Ngươi cho rằng ta sẽ để cho ngươi dùng thủ đoạn tương tự như vậy nữa à!?” Tinh Đồng nâng tay lên tạo thành một làn gió mạnh mẽ thổi tan luồng sương máu này.

Hắn quay người lại, một chọi một và dùng toàn lực tấn công để đối phó với Phong tướng quân.

Lần này khác với lần trước, lúc Phong tướng quân triển khai Chung Thức, hai mắt hắn ta đã lộ rõ sự quyết tâm và có ý định liều mạng.

Nhưng đáng tiếc, chênh lệch giữa hắn ta và đối phương thực sự quá lớn.

Chỉ sau vài chục chiêu, hắn ta đã bị một chưởng đánh vào ngực, hai chân cũng bị một cái đuôi đập trúng trong nháy mắt.

Sau tiếng nổ mạnh, Phong tướng quân ngã xuống một cách nặng nề như thiên thạch va chạm mặt đất, làm gãy hết vài cái cây to lớn.

“Hàng Thần!”

Trong lúc đó, Phong tướng quân quát khẽ, hai mắt rất nhanh đã hóa thành một mảnh trắng bạc.

Phía sau hắn ta bỗng chốc hiện lên từng luồng không khí đáng sợ hệt như thực thể.

Kia là Địa Mẫu Thần mà hắn cung phụng —— Nãi Mặc Trúc Á và Thần Bội Thu.

“Đần độn!” Hai mắt Tinh Đồng cũng chuyển sang màu xám trắng, hắn bất ngờ triển khai Đại Hàng Thần, vô số gợn sóng nổ tung sau lưng hắn.

Những vòng tròn gợn sóng làm biến dạng ánh sáng và đâm thẳng vào luồng không khí đáng sợ bên dưới.

Chỉ trong thoáng chốc, gợn sóng đã áp chế và nuốt chửng toàn bộ luồng khí bên dưới, sau đó tiếp tục lao về phía Phong tướng quân.

Đùng!

Thần uy vô hình không hề ảnh hưởng tới hiện thực, nhưng đối với sinh vật sống như Phong tướng quân thì chẳng khác nào bị sét đánh.

Không chỉ vậy, lấy hắn ta làm trung tâm, hàng chục sĩ binh Hợp Quốc ở phụ cận, thậm chí cả các loài động vật hay côn trùng trong rừng đều bị đóng băng và chết não tử vong hoàn toàn dưới tác động của đợt xung kích này.

Đôi mắt màu bạc của Phong tướng quân dần mờ đi.

Cùng với tiếng thở dài, hắn ta buộc phải thoát khỏi trạng thái Hàng Thần, sau đó hắn ta nôn ra một ngụm máu tươi rồi không thể tiếp tục chiến đấu được nữa.

Khi ý chí tâm thần bị thương sẽ vượt xa sự tổn hại của máu thịt trên cơ thể.

Nếu không điều chỉnh và hồi phục trong vòng vài tháng thì hắn ta đừng mong có thể trở lại trạng thái trước đó.

Trên người hắn ta vốn đã có sẵn thương tích do Ma binh gây ra, giờ đây quả thực là càng thêm trở nặng.

“Vạn Huyết đại trận!” Hồng Hiển đạo nhân lại lần nữa hét lớn.

Những đạo sĩ áo đỏ xung quanh lại nhảy lên và lao về phía Tinh Đồng.

Nhưng lần này, Tinh Đồng chỉ vung tay lên.

Một làn sóng thần uy vô hình lan tỏa trong phút chốc và đánh vào nhóm đạo nhân đạo Huyết Tiên.

Trong vô vàn tiếng kêu rên, hai mắt của những đạo nhân này lập tức biến thành trắng bệch, sau đó họ ngất lịm và mất đi chiến lực.

Tinh Đồng bỏ tay xuống, hắn đứng vững vàng trên một tán cây và nhìn về phía Mộc Lê vương ở chỗ xa.

“Khinh nhờn thần uy, tội đáng chết vạn lần!” Lúc này, cặp mắt của hắn chậm rãi khôi phục lại bình thường.

Ở trạng thái Đại Hàng Thần, tổn thương gây ra đối với thần trí là vĩnh viễn, nên ngay cả một Linh Tướng thành kính như hắn cũng không muốn duy trì trong thời gian dài.

“Bây giờ, đến lượt ngươi.” Tinh Đồng hơi cúi xuống và xoay người, làm ra động tác như sắp nhảy lên.

Mộc Lê vương bất giác căng cứng toàn thân, ông ta muốn lui lại, nhưng tôn nghiêm của Hoàng tộc khiến cho ông ta đứng yên cứng ngắc tại chỗ.

Ông ta ngẩng đầu lên và nhìn vào hai mắt của đối phương.

“Nếu ngươi muốn giết thì cứ tới giết đi!” Ông ta cắn răng nói.

“Dũng khí không tệ. Thế nhưng đáng tiếc… chỉ có dũng khí thôi cũng vô dụng.” Thân hình cao năm mét của Tinh Đồng bỗng nhiên căng ra.

Rầm!

Chỗ cái cây mà hắn đang đứng nổ tan tành, nó bị một phản lực cực lớn bẻ gãy và làm cho phát nổ.

Bản thân hắn thì như một viên đạn pháo bay đùng đoàng về vị trí của Mộc Lê vương, khoảng cách vài trăm mét đối với Linh Tướng như hắn chẳng qua chỉ là mấy giây.

“Hôm nay là ngày Mạt Tang giáo ta trở thành chủ của Hợp Quốc!” Giữa không trung, Tinh Đồng rống to đầy dữ tợn.

Hắn giơ nắm tay phải lên, nhắm vào đầu của Mộc Lê Vương và đấm thật mạnh vào.

Một quyền này đại diện cho sự thay đổi quyền cai trị của toàn bộ Hợp Quốc từ nay về sau!

Cũng tượng trưng cho việc Tinh Đồng hắn sẽ đại diện cho Thần tương lai, triệt để thống trị cả thảy Hợp Quốc!!

Dưới Thần nhưng trên vạn người!

Ánh mắt của Tinh Đồng càng trở nên hung tợn hơn, sát khí ngày càng ngưng tụ lại tựa như gai nhọn.

Đúng lúc này, ánh mắt của hắn chợt sững sờ.

Chẳng biết từ lúc nào, trước người Mộc Lê Vương đang ở trước mắt hắn bỗng xuất hiện một người đi tới từ bên cạnh.

Một nam tử trắng nhợt nhạt, khôi ngô, cao lớn và cũng choàng áo bào đỏ.

Nam tử ngăn trước người Mộc Lê vương và ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào hắn rồi đột nhiên mỉm cười…

Chương 1522 - Lấy máu cầm máu (10)

Xùy!

Thoáng chốc, một sợi dây đỏ từ bên cạnh sượt qua người Tinh Đồng.

Trong chớp mắt, thân hình khổng lồ đang bay vọt của hắn chợt dừng giữa không trung, khựng lại một giây.

Oành!!

Khoảnh khắc tiếp theo, toàn bộ thân thể của Tinh Đồng bùng nổ ầm đùng và hóa thành mảng lớn linh tuyến, bay tán loạn và rơi rụng xuống đâm vào mặt đất.

Dây đỏ nhẹ nhàng giảm tốc độ lại và tiếp đất, đứng trên một gốc cây khổng lồ bị đứt gãy, sau đó lộ ra dáng vẻ điềm tĩnh của Trương Vinh Phương.

Trong nháy mắt, hắn dùng máu tươi bao phủ khắp cánh tay của mình, đồng thời khi tiếp xúc với đối phương, huyết dịch ăn mòn bề mặt cơ thể Linh Tướng và xuyên qua da rồi đâm vào chỗ trái tim.

Đối phương cố gắng tránh đi, đáng tiếc… tiên cơ ngăn địch đã bị áp chế toàn diện, khiến đối phương không còn cách nào né tránh được nữa, hắn của hiện tại đã mạnh hơn rất nhiều so với trước kia.

Huống chi, hắn đã ở một bên chờ đợi hồi lâu và cũng quan sát trong khoảng thời gian dài, tất cả đều là vì một lần ra tay vào thời điểm mấu chốt nhất này, nhằm đạt được lòng cảm kích của Mộc Lê vương đến mức tối đa.

“Quan chủ!!” Cách đó không xa, Hồng Hiển đạo nhân thở phào nhẹ nhõm và kích động kêu lên.

Quan chủ tới rồi!!

Ban đầu, khắp xung quanh vốn hoàn toàn yên tĩnh, nhưng không lâu sau, những âm thanh nhẹ nhõm dần dần vang lên và lan rộng ra…

Sau đó là những tiếng hò reo và hoan hô lẻ tẻ, chậm rãi to hơn và ngày càng vang dội.

“Quan chủ của đạo Huyết Tiên đến rồi.”

“Thật sự đã đến… Chi viện tới rồi!!”

“Là lão tổ, Huyết Tiên lão tổ của chúng ta đến!!”

“Huyết Tiên lão tổ tới! Chúng ta được cứu rồi!

“Được cứu rồi!! Có thể thắng!! Chúng ta nhất định có thể thắng!!”

Huyết đạo nhân xung quanh vốn là huyết duệ thế hệ thứ hai và thứ ba của Hồng Hiển đạo nhân, trước đây họ đều chưa từng thấy qua thủy tổ là Trương Vinh Phương trước mặt.

Lúc này, xét trên phương diện huyết mạch, tất cả huyết đạo nhân đều cảm ứng được huyết mạch có nguồn gốc từ ban sơ kia…

Loại áp chế này tạo cho người ta một cảm giác tự nhiên mà có, sinh ra sự kính sợ, ngưỡng mộ và gần gũi như thể đối với trưởng bối và người thân trong gia đình.

Lúc này, mọi người đang dần sôi sục bởi họ nhìn thấy Tinh Đồng đã bị nổ tung chỉ với một đòn duy nhất.

Mấy lần tấn công và phòng thủ trước đó đã làm cho hết thảy bọn họ đều thấy uất nghẹn trong lòng.

Lúc này, cuối cùng họ cũng nhìn thấy một bước ngoặt, lại còn là bước ngoặt triệt để nghiền ép kẻ địch.

Tất cả mọi người, không chỉ huyết đạo nhân, mà ngay cả các tướng lĩnh quân sĩ xung quanh và nhóm Bái Thần Địa Mẫu cũng không kiềm được nỗi niềm cảm kích và háo hức trào dâng.

“Huyết Tiên lão tổ… Vạn tuế!”

Bỗng có một huyết đạo nhân gầm lên dữ dội.

Có một người thì sẽ có người thứ hai, thứ ba…

“Vạn tuế!!”

Một loạt tiếng gào to, từ thưa thớt lúc ban đầu dần biến thành ngút ngàn như sông dài, dâng cao và không ngừng quanh quẩn

bên Trương Vinh Phương.

Lúc này, Trương Vinh Phương nhìn về phía Phong tướng quân đang ở cách đó không xa, người vẫn còn đang trong trạng thái sững sờ.

Đến tận bây giờ, Phong tướng quân vẫn cảm thấy khó tin.

Hắn ta nhớ rõ bản thân chưa từng nghe qua cái gì mà đạo Huyết Tiên trước kia, có lẽ thế lực này chỉ mới xuất hiện trong những năm gần đây.

Làm thế nào hiện tại lại đột nhiên nhảy ra một Huyết Tiên lão tổ rồi.

Vốn cho rằng đạo Huyết Tiên này hoàn toàn không đáng kỳ vọng, nhưng bây giờ…

Hắn ta gắt gao nhìn chằm chằm vào Trương Vinh Phương.

Chỉ cần nhìn người này từ xa, hắn ta đã có thể cảm nhận được tiên cơ ngăn địch trên khắp người mình đang không ngừng phát ra cảnh báo, đó là lời nhắc nhở hắn ta phải nhanh chóng chạy thoát thân.

Cả người hắn ta run lên, lỗ chân lông co lại, chỉ mới đối mặt với Trương Vinh Phương trong vòng hai giây mà Phong tướng quân hệt như thể đang đụng phải quái vật đảo ngược thời gian kinh khủng của năm đó —— Phạm Hằng.

Gia hỏa này… Thế mà… lại mạnh đến mức độ này!

Trong lòng hắn ta hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi, kiểu cường giả ở cấp bậc này hẳn là đã đứng ở vòng tròn nhỏ trên tầng cao nhất của toàn bộ Đại Linh rồi đi? Vậy thì tại sao hắn sẽ xuất hiện ở các quốc gia xa xôi hẻo lánh cỡ này nữa làm gì.

Rốt cuộc… hắn có ý đồ gì??

Trương Vinh Phương thu hồi tầm mắt và lần nữa nhìn về phía Mộc Lê vương.

Nhiều năm không gặp, xem ra cuối cùng ngươi và ta cũng có duyên gặp lại rồi.

Hắn nhận ra, đối phương chính là thủ lĩnh tàn binh bại tướng đã cùng hắn hỏi thăm Thiên Hạ Thần cách có thể thành tiên ở Nguyện Nữ hạp lúc đầu.

Chính hắn cũng không ngờ rằng thế giới này lại nhỏ bé đến vậy.

“Là ngài! Là vị… ẩn sĩ sơn nhân vào năm đó sao!?” Mộc Lê vương run rẩy cả người, rõ ràng ông ta cũng đã nhận ra.

Chương 1523 - Lấy máu cầm máu (11)

Câu hỏi lúc trước giúp ông ta triệt để hiểu thấu tất cả những gì mình muốn làm và lần nữa đưa ra lựa chọn cho con đường tương lai của mình.

Không nghĩ tới… Không nghĩ tới, sau vài năm, bọn họ có thể gặp lại nhau bằng một cách thức khác.

"Giới thiệu lại lần nữa." Trương Vinh Phương chắp tay hướng về phía Mộc Lê vương từ xa, "Bần đạo hiệu Càn Khôn, chính là quan chủ đời thứ nhất của Nhân Tiên quan."

"Càn Khôn?? Có phải là… Càn Khôn trong Thiên Địa Càn Khôn không??" Mộc Lê vương đột nhiên hỏi.

"Đúng vậy." Trương Vinh Phương trả lời.

Thiên Địa Càn Khôn? Càn Khôn???

Vừa nghe được câu trả lời khẳng định này, Mộc Lê vương thoáng sửng sốt, dường như ông ta đang nghĩ tới điều gì đó…

Phong tướng quân cũng ngây ngẩn cả người.

Không chỉ vậy, còn có không ít tướng lĩnh cao thủ nhạy cảm và nắm bắt được tin tức rộng rãi, thậm chí Linh Lạc Bái Thần của Mạt Tang giáo cũng ào ào biến đổi sắc mặt, chỉ phút chốc mà bầu không khí đã trở nên căng thẳng.

Một vài người mới vừa rồi còn không ngừng hoan hô trầm bổng, giờ đây bắt đầu từ từ ngừng lại và lộ ra vẻ lưỡng lự.

Là Càn Khôn Tử trên Xích Bảng nợ máu chồng chất, giết người như ngóe, từng xông vào Đại Đô giao chiến với Thần Tướng Áo Đô Na mà vẫn có thể toàn vẹn trở ra đó ư!?

Những lời đồn thổi về Càn Khôn Tử đã sớm bị bóp méo và trở nên nghiêng lệch dưới sự lan truyền ở Đại Linh.

"Ngươi chính là người có danh xưng Nhật Thực Bách Nhân, dùng ngàn vạn bạch cốt dựng nên đạo cung, há miệng là có thể hút vào hàng ngàn hồn phách của người khác, đứng thứ sáu trên Xích Bảng —— Càn Khôn Tử!"

Phong tướng quân ở một bên không khỏi kinh ngạc mở miệng nói.

Nụ cười trên mặt Trương Vinh Phương chầm chậm phai nhạt: "…"

Gia hỏa này đang nói cái gì?

Trong khu rừng cách đó không xa, Linh Tướng Tinh Đồng đang gian nan hội tụ lại thân thể, lúc thân thể vừa mới miễn cưỡng hồi phục được thì nghe thấy thế khiến sắc mặt của hắn lập tức trở nên tái nhợt, toàn thân run lẩy bẩy!

Tiếng ác của Càn Khôn Tử hoặc phải nói là tiếng ác của Xích Bảng Đại Linh, nếu đặt ở Hợp Quốc này thì đơn giản chính là sét đánh ngang tai …

Xích Bảng thay đổi cực nhanh, nhưng e rằng đây là lần đầu tiên có thể nhìn thấy người có thể thăng lên vị trí thứ sáu chỉ trong một thời gian ngắn như vậy ở Đại Linh, thậm chí kể cả ở các nước phụ cận khác.

Có thể nói, ngay từ khi tên của Trương Vinh Phương được ghi vào Xích Bảng, hắn đã tức khắc trở nên nổi danh.

Triệt để nổi danh trong toàn bộ Đại Linh và các nước phụ…

…

Ngũ Luân Đại tuyết sơn.

Chân Phật tự Tây tông đã từng nằm ở nơi địa thế rộng lớn sâu trong núi tuyết lớn ít ai lui tới này.

Về sau, vì phát triển thế lực, mở rộng giáo vụ, thế là đã di chuyển đến Đại Đô.

Nhưng không có ai biết rằng, chỗ sâu trong dãy núi tuyết này còn có một vị trí đặc biệt mạnh mẽ thần bí.

Chỗ sâu trong núi tuyết, trên một con đường hẹp uốn lượn kéo dài đến tận trong hẻm núi, hai bên có từng bóng dáng tượng băng cao tới hơn mười mét đứng sừng sững nơi đó.

Cứ từng tượng từng tượng một, đều là khắc họa các binh sĩ tướng lĩnh.

Những bức tượng băng này lẳng lặng đứng đó, cứ như đang đứng vững bảo vệ khu vực thần bí này.

Gió tuyết bay lả tả, kéo theo tiếng gào thét ào ạt.

Sắc trời từ sáng ngời dần dần rơi vào mờ tối, ngay cả bông tuyết đang tung bay cũng chầm chậm chuyển màu xám trắng.

Chỗ sâu nhất trên con đường được các tượng băng bảo vệ, có một tòa thần điện khổng lồ màu tuyết, như một cự vật to lớn, chiếm cứ vách núi, hòa làm một thể với nham thạch màu tuyết trắng.

Vụt!

Đột nhiên một bóng người màu tím xuất hiện ở trước cửa thần điện.

Đúng lúc này, lại có thêm một bóng người mặc áo bào trắng xuất hiện ở bên cạnh bóng người áo tím.

Hai người kề vai đứng thẳng hàng, đều nhíu mày nhìn sơ qua tòa thần điện khổng lồ trước mặt.

“Có phát hiện được gì không?”

Bóng người màu tím ngẩng đầu, lộ ra một khuôn mặt trung niên mập mạp, đó chính là Nhạc Đức Văn vốn nên đang trấn giữ ở Thiên Bảo cung.

Tất cả mọi người cho rằng bây giờ ông nên ở Đại Đô, nhưng không ai biết được rằng, ông đã tìm tòi ở trong này hơn nửa tháng rồi.

Sau khi đại thế ngưng tụ bản thân, mỗi ngày ông đều có thể cảm giác được thực lực của mình đang tăng lên không ngừng.

So với thời điểm ông đảm nhận vị trí quốc sư ban đầu, ông của lúc này ít nhất mạnh hơn trước đó gấp ba lần.

Tất nhiên đây chỉ đang mạnh mẽ trên ý chí tâm thần ban đầu mà thôi, còn trên thân thể máu thịt lại không hề có sự tăng trưởng nào đáng nói.

“Không có, ở đây hoàn toàn trống rỗng, cứ như đã lâu rồi không còn ai ở lại. Điều này không phù hợp với lẽ thường.”

Người trả lời là Khoa Tây Ốc đang phối hợp cực kỳ ăn ý với Nhạc Đức Văn.

Chương 1524 - Lấy máu cầm máu (12)

Lúc trước hắn ta ẩn núp trong Đại Quang Minh Giáo minh, âm thầm gắn kết tất cả cao thủ của Giáo minh, cuối cùng dứt khoát dâng tặng tất cả sức mạnh của Giáo minh, tính cả nhánh đại quân tặng cho Nhạc Đức Văn trong một nốt nhạc.

Mưu đồ kinh thiên đến thế này, cũng chỉ có Linh Tướng mạnh mẽ như hắn ta, mới có thể trù tính hoàn mỹ đến thế.

Nhưng lần này, hắn ta đi cùng đường với Nhạc Đức Văn, đi vào tận chỗ sâu của Ngũ Luân Đại tuyết sơn.

"Không chỉ không tìm thấy cao thủ giáo phái, mà ngay cả tạp dịch tôi tớ, Linh vệ Linh Lạc bình thường cũng chẳng hề thấy tăm hơi đâu. Sợ là nơi đây đã được sắp đặt xong xuôi từ sớm rồi." Sắc mặt Khoa Tây Ốc bình tĩnh, hơi nghiêm lại.

"Thú vị. Vứt bỏ mặc kệ hoàng tộc, không thèm để ý tới Thần Tướng, mặc cho ta tùy ý xử lý, ẩn giấu bản thân đi cực kỳ chặt chẽ. Đúng là cực kỳ thú vị."

Nhạc Đức Văn cười lạnh.

Ông chắp tay nhìn vào phía bên trong cửa lớn của thần điện, nhìn thẳng pho tượng thần phật cao lớn đứng vững ở kia.

"Ngược lại ta cũng muốn xem thử, các ngươi có thể trốn đến khi nào nữa!"

Ông bỗng chốc vươn tay ra, vung một chưởng đến tượng thần kia.

Rầm!!

Một đợt gợn sóng vô hình vặn vẹo xuất hiện giữa không trung, rồi hóa thành một sinh vật kỳ dị giống như rồng mà không phải rồng, kéo dài ra gần cả trăm mét, đập mạnh vào tượng thần.

Ào!

Không có tiếng động vang trời, chỉ giống một luồng gió mạnh quét ngang qua.

Trên bề mặt tượng thần lại dần dần chậm rãi xuất hiện vô số vết rạn.

Loạt xoạt một hồi, cả một bức tượng thần cao tới hơn ba mươi mét bị chấn động vỡ nát thành vô số mảnh nhỏ, rơi lả tả trên đất.

Trong thần điện xuất hiện cuồng phong bốn phía, đồng thời cuốn lên vô số vụn băng hạt tuyết.

Nhạc Đức Văn hừ lạnh một tiếng, quay người rời khỏi đó. Ông chỉ mới tiện tay vung lên mà thôi, thực ra không muốn đánh nát thần uy còn sót lại bên trong tượng thần kia. Nhưng luồng sức mạnh trong cơ thể lại quá mạnh.

Mạnh đến mức ngay cả chính ông cũng hơi kinh ngạc.

"Đi thôi, quay về." Ông đưa mắt nhìn Khoa Tây Ốc.

"Ngươi càng ngày càng mạnh." Trong mắt Khoa Tây Ốc lộ vẻ sợ hãi: "Chẳng trách bây giờ Linh Phi giáo không dám xuất hiện. Nếu là ta, ta cũng không dám đâu."

Chỉ là một chưởng tiện tay thôi, dùng chưởng phong đơn thuần mang theo ý chí khí thế là đã có thể phá nát tượng băng Linh Phi Thiên to lớn đến thế, mà khoảng cách còn gần cả trăm mét.

Sức mạnh như thế, quả là đáng sợ.

"Đi thôi." Nhạc Đức Văn không nhiều lời nữa. "Cố gắng tìm được bọn chúng trong ngày chuyển đổi giao giới, khiến bọn chúng suy yếu. Nếu không…"

Ông ngừng lại.

"Nếu không cũng chỉ có thể tự chuẩn bị cho bản thân thôi, đến lúc đó là trận chiến cuối cùng, khó liệu sinh tử được."

Linh Phi Thiên sẽ không cho phép ông xây dựng một Đại Giáo Minh thay thế cả Linh Phi giáo.

Đây là vòng chuyển giao giữa cũ và mới, cũng là gút mắc tranh chấp giữa nội bộ thần phật với nhau.

Một bộ phận lớn Thiên Thần Địa Mẫu liên hợp lại với nhau, nghịch phản tầng thống trị của Linh Phi giáo, bước này mới

chính là nút thắt cuối cùng để ông hoàn thành sự nghiệp to lớn của Đại Đạo Giáo.

Chỉ khi hoàn thành việc này, ông mới có thể khiến Đại Đạo Giáo trở thành lãnh tụ của Đại Giáo Minh, vững chắc thật sự đến muôn đời, trở thành giáo phái mạnh mẽ hơn cả Linh Phi giáo!

Khoa Tây Ốc thở dài, nhìn vụn băng rơi đầy đất, trong lòng có tán thưởng, nhưng nhiều hơn vẫn là cảm giác an tâm càng ngày càng đậm.

Đại Giáo Minh có Nhạc Đức Văn tọa trấn, không phải lo gì nữa rồi!

Chỉ là hắn ta không hề chú ý tới, lúc này dưới đáy mắt Nhạc Đức Văn lóe lên một tia đau đớn.

Bây giờ bản đồ cả Đại Linh to lớn, gần như chiếm cứ nửa lục địa của toàn bộ thế giới.

Thế giới bát ngát khổng lồ như vậy, rót tất cả sức mạnh vào cơ thể một người duy nhất, tất nhiên thăng cấp mà nó mang tới sẽ vô cùng kinh khủng.

Nhưng, cho dù có là Nhạc Đức Văn có tu vi văn công ở cảnh giới Phản Hư, cũng đã có xu thế không thể chống đỡ nổi nữa.

Đã lâu rồi ông không hề ngủ.

Mỗi khi ngủ, ông đều nằm mơ. Trong mơ tràn đầy vô số oan hồn, vô số tai nạn, tình cảnh thảm thiết xông thẳng vào tâm thần ông, khiến ông không được an tâm chút nào.

Nhưng hiện tại, cốt lõi của cả Đại Giáo Minh đều đang chồng chất lên vai mình ông, ông tuyệt đối không thể có một chút dấu hiệu suy yếu nào được.

Mà Nho giáo, cũng là một nước cờ ông cố ý phối hợp với Linh Tín Đế mà sắp đặt sẵn. Chính là để hóa giải gông xiềng thâm căn cố đế về Linh Phi Thiên trong lòng bách tính bình dân và quân đội.

Đồng thời cũng có hiệu quả chia sẻ áp lực đại thế giúp ông.

Nhưng cho dù có như thế, đại thế vẫn đang điên cuồng tràn vào tâm thần ông, cố gắng nâng cao nó đến vô hạn.

Chương 1525 - Lấy máu cầm máu (13)

Nhạc Đức Văn không biết mình còn có thể cầm cự được bao lâu, nhưng chỉ cần có thể giải quyết Linh Phi giáo triệt để, là ông có thể tìm cơ hội nghỉ ngơi một chút, dẫn dắt cho đại thế phân tán ra ngoài.

*

Hợp Quốc.

Tổng bộ Mạt Tang giáo.

Trên mặt đất đen khô cằn, Trương Vinh Phương, Mộc Lê Vương, Hồng Hiển đạo nhân và Phong tướng quân, bốn người cùng đứng phía trước, quan sát tổng bộ rách rưới khổng lồ của Mạt Tang giáo.

Sau khi danh tính Trương Vinh Phương bại lộ, trước tiên tất cả thành viên Mạt Tang giáo cố gắng rút về tổng bộ, nhưng bị Mộc Lê vương phản ứng kịp thời mà hạ lệnh chặn đường giết chết.

Qua một phen kịch chiến, Linh Tướng Tinh Đồng và một số ít cao thủ trốn về tổng bộ, những người còn lại không phải bị giết thì cũng là bắt sống.

Ngược lại Trương Vinh Phương không thèm để ý đến Linh Tướng Tinh Đồng đã trốn thoát, đối với những tồn tại như Linh Tướng, chỉ cần chưa giải quyết được gốc rễ, thì dù có giết bao nhiêu lần cũng vô dụng mà thôi, chúng sẽ phục sinh trở lại.

Hắn đã kiểm nghiệm điều này qua rất nhiều lần rồi.

Cho nên, việc cấp bách là giải quyết, không đúng, là trước khi ra tay phải chắc chắn xem mình làm xong có thể nhận được chỗ tốt gì.

“Vương gia có biết, bản quán chủ trăm công nghìn việc, sự vụ dày đặc bận bịu, nếu không phải đệ tử thân truyền đau khổ khẩn cầu nguyện cầu, bản quán chủ cũng không phải đến nơi cách xa vạn dặm thế này đâu.”

Trương Vinh Phương mặc huyết bào, tóc đen dài đến eo, sắc mặt trắng bệch, mơ hồ có khí chất quỷ bí tà dị.

Nhưng nếu có người quan sát tỉ mỉ, thì ngược lại sẽ cảm thấy khí chất tiên phong đạo cốt, từ đạo môn chính thống tự nhiên sinh ra.

Vừa chính vừa tà, hai loại khí chất luân chuyển hỗn hợp, khiến người ta vừa gặp đã khó quên, để lại ấn tượng cực sâu.

Lúc trước Mộc Lê vương chính nhờ điều này, mới có thể vừa liếc mắt đã nhận ra Trương Vinh Phương dù đã cách nhiều năm như vậy.

“Lão tổ nói chí phải, lần này cũng do tiểu vương bất đắc dĩ, hợp sức cả nước cũng chẳng thể làm gì Mạt Tang giáo. Mà bây giờ bản thân hoàng tộc Linh đình còn chẳng thể tự vệ được, huống chi…” Mộc Lê vương thở dài, đã hiểu được suy nghĩ của Trương Vinh Phương.

Vị cao thủ khủng bố đứng thứ sáu Xích Bảng sẵn lòng ra tay giúp đỡ, thì tất nhiên sẽ không quay về tay không rồi.

Cao thủ ở cấp độ này, tất nhiên ông ta cũng phải chuẩn bị đầy đủ phí ra tay tương xứng.

Trong lòng ông ta suy tư, nhanh chóng đưa ra quyết định.

“Vậy thì, chắc lão tổ đã từng nghe tới, thiên ngoại kim đồng nhỉ?”

“A?” Ánh mắt Trương Vinh Phương lóe lên, thân là nhân sĩ tôn giáo, nếu nói tài liệu quý giá nào khác thì có thể hắn không biết rõ ràng cho lắm. Nhưng hắn lại rất tinh tường về thiên ngoại kim đồng này.

Vì thực ra thiên ngoại kim đồng chính là một vật liệu kim loại đặc biệt chuyên dùng để rèn đúc tượng thần phật, mà trước đó hắn đã từng đi thu thập.

Chất liệu của nó vô cùng cứng rắn, ánh lên màu đồng sáng bóng, cho nên các loại sách tài liệu mới mệnh danh nó là thiên ngoại kim đồng.

Về phần thiên ngoại, đó là vì ban đầu vật này được phát hiện có trong thiên thạch vũ trụ.

Lúc này Mộc Lê vương cũng cắn răng.

“Nếu lão tổ ra tay giúp chút sức cho Hợp Quốc ta, cả Hợp Quốc này sẽ tôn lão tổ là quốc sư, dùng nghi lễ cao nhất để khoản đãi ngài.

Hơn nữa còn có thể lấy một trăm cân thiên ngoại kim đồng ở trong quốc khố ra, tặng cho lão tổ!”

“Ngươi có biết Nhân Tiên đại đạo của ta, cần điều gì nhất không?” Trương Vinh Phương nhìn về phía Mộc Lê vương, không thèm để ý đến những ánh mắt e ngại chung quanh bắn đến người hắn.

“Tiểu vương không biết.” Mộc Lê vương khẽ lắc đầu. Dù ông ta cũng bước vào đạo Huyết Tiên, nhưng lại thuộc về huyết duệ đời thứ hai, thật ra người phụ thuộc trực tiếp là Hồng Hiển đạo nhân.

Lúc này ông ta đối mặt với thủy tổ huyết mạch là Trương Vinh Phương, dù có cảm giác cực kỳ kinh sợ, nhưng thực ra mức độ gần gũi cũng không bằng Hồng Hiển.

“Năm đó, ngươi đã từng hỏi bần đạo, tu hành vấn đạo này có nghĩa là gì đây?” Trương Vinh Phương nói.

“Bây giờ ta trả lời cho ngươi. Nhân Tiên chi đạo chúng ta, chính là vì tự do.”

“Là giống như sông núi giữa trời đất này, bình đẳng tự do cũng như chúng sinh vạn linh khác.”

Thân thể Mộc Lê vương chấn động, trước đó vì hung danh Xích Bảng mang đến một tia kính sợ, lúc này tâm trạng ông ta từ từ bị một cảm giác khác thay thế.

“Nhưng thiên hạ này do thần phật làm chủ…” Ông ta chần chừ không dám nói câu tiếp theo ra khỏi miệng.

“Từ từ rồi sẽ đến, đừng sợ, không nên gấp gáp.” Trương Vinh Phương vỗ vai ông ta.

Mộc Lê vương này thân là hoàng tộc người Linh, trong tay nắm đại quyền, còn có một địa bàn quốc thổ rộng lớn đến thế, tâm chủng mà năm đó gieo xuống, cuối cùng cũng chậm rãi trưởng thành lớn mạnh rồi.

Chương 1526 - Lấy máu cầm máu (14)

Bây giờ cũng chỉ cần củng cố thêm một hai lần nữa là thành công.

Cứ như vậy, Hợp Quốc này có thể trở thành sức mạnh hậu thuẫn ủng hộ đứng sau Nhân Tiên quan của hắn.

Nguyện vọng từ trước đến giờ của Trương Vinh Phương vẫn luôn vô cùng mộc mạc, đó chính là an cư lạc nghiệp, sống một cuộc sống bình thường và hạnh phúc.

Nhưng theo từng bước tăng tiến, mâu thuẫn giữa hắn và thần phật lại càng lúc càng lớn.

Đến bây giờ đã trở nên lớn đến mức không thể hòa giải được nữa rồi.

Hắn biết rõ, cũng nhờ Nhạc sư phụ nắm giữ cả Linh đình, đàn áp tất cả những kẻ phản đối, mới có thể cho hắn nhàn nhã như lúc này. Nhưng Nhạc sư phụ có mạnh, thì cũng không thể trông nhờ mọi chuyện vào ông được.

Vẫn phải nhanh chóng phát triển bản thân.

Lúc này hắn phóng mắt ra xa, nhìn thẳng vào tổng bộ của Mạt Tang giáo.

“Được rồi, việc này không nên để chậm trễ, bần đạo đi trước thử Mạt Tang giáo này xem, rốt cuộc là có những thành phần gì.”

Hắn vẫn chưa quên mục đích tới đây hôm nay, đó chính là thử giết chết thần phật ở trong Thái Hư, xem có thể thực sự giải quyết nó triệt để hay không.

“Đệ tử nguyện đi cùng ngài!” Hồng Hiển đạo nhân ở bên cạnh nhanh chóng nói.

“Tiểu vương cũng nguyện cùng tiên phong.”

Lúc này Mộc Lê vương cũng là huyết duệ, sức mạnh sinh tồn cực cao. Trong lòng ông ta lại tràn ngập tò mò cực lớn về vị lão tổ Nhân Tiên đạo này.

Trận giao thủ trong nháy mắt vừa nãy đã đánh tan Linh Tướng Tinh Đồng mà chính bọn họ khổ chiến cũng không địch lại nổi.

Bây giờ muốn thực sự bước vào địa bàn của kẻ địch, ông ta không biết có thể được chứng kiến thêm dị lực lớn đến thế nào nữa.

Trong lòng ông ta cũng có phần mong đợi hơn.

“Thân thể vương gia quý giá như vàng, không thể bước vào hiểm cảnh được, hay là để bản tướng đi theo lão tổ thay ngài đi!” Phong tướng quân bên cạnh đã có cảm giác không đúng.

Vốn dĩ giờ ở Hợp Quốc, Địa Mẫu thần giáo đã bị đạo Huyết Tiên đè đầu, bây giờ còn xuất hiện thêm một lão tổ Huyết Tiên, nếu hắn ta không biểu hiện chút thực lực, thì sau này Hợp Quốc còn nơi nào để hắn ta sống yên ổn nữa không?

Cho nên vừa nghĩ thế, hắn ta không thể không gắng gượng chống đỡ cơ thể, chủ động thỉnh cầu.

“Chỉ là một thành lũy thần điện mà thôi, mọi người đi cùng luôn đi.”

Trương Vinh Phương không để bụng chuyện này, nhón chân bước nhẹ, lập tức tới gần tổng bộ Mạt Tang giáo.

Ba người phân phó tướng lĩnh quân đội dưới trướng về các sắp xếp tiếp sau rồi từng người cũng vội vàng đuổi theo.

Nếu chuyến này không thể diệt trừ giáo phái này triệt để, chỉ sợ ngày sau cả Hợp Quốc cũng sẽ vĩnh viễn không có ngày được yên tĩnh.

Rất nhanh, ba người đi theo Trương Vinh Phương rồi cùng đứng trước cổng chính đã bị đạn pháo nổ tung, không còn trọn vẹn nữa.

Qua lỗ hổng nham nhở, bốn người có thể nhìn thấy bên trong là đại sảnh màu xanh sẫm âm u khắp nơi ẩm ướt.

“Đi vào thôi.” Trương Vinh Phương bước lên trước một bước, nhẹ nhàng đẩy cửa đá ra.

Rầm!

Trong chốc lát, khung cửa cánh cửa đá đứt gãy, cửa đá nặng nề hơn mười tấn cứ như một món đồ chơi, bỗng đột ngột bay vụt vào trong.

Cánh cửa khuấy động mảng lớn gió lốc bụi bặm, còn có không ít tiếng kêu la thảm thiết, mạnh mẽ đâm thẳng vào sâu trong mặt tường của đại sảnh.

Rầm!!

Sau tiếng vang, vô số mảnh cửa đá vỡ nát rơi xuống.

Cả đại sảnh ngập trong cuồng phong gào thét, nhất thời chỉ còn tạp âm những hòn đá va chạm nhấp nhô với luồng khí gào thét kịch liệt.

Trương Vinh Phương cất bước đi vào, không hề dừng lại, đi thẳng vào vị trí trung tâm của tòa kiến trúc này.

Trong lòng ba người còn lại kinh hãi, chỉ mới dùng sức mạnh cơ thể đã có thể bộc phát ra thứ khủng bố như thế.

Ba người không dám nghĩ nhiều nữa, vội vàng đuổi theo ở sau lưng, nhắm mắt đi theo Trương Vinh Phương.

Cửa đá bị va chạm vỡ vụn dẫn đến khói bụi cuồn cuộn, lúc này chậm rãi hồi phục lại, lộ ra tình hình của đại sảnh.

“Giết!”

“Thời điểm hiến thân, chính ngay lúc này!”

Từng tiếng hô giết đột nhiên vang lên từ xung quanh.

Từng bóng người bay lên không trung, nhào về phía Trương Vinh Phương đi tới ở đằng trước.

Đồng thời trong bóng tối cũng có linh tuyến màu bạc quét ngang qua, rõ ràng là có Bái Thần tự mình bạo nổ, sau đó công kích tầm xa.

“Vô lượng thiên tôn.”

Trương Vinh Phương cúi đầu.

“Nhữ đẳng đã sớm nhập ma, còn không tự biết mình.”

Bỗng nhiên hắn mở miệng niệm đạo kinh.

“Thượng phẩm diệu thủ, thập hồi độ nhân, bách ma ẩn vận, ly hợp tự nhiên.”

Nói ra cũng kỳ, lúc này những giáo đồ Mạt Tang bay nhào tới, vẫn chưa tới gần, giống như bị kinh văn ảnh hưởng, thân pháp ai nấy giữa không trung trở nên lung lay, sắc mặt đỏ bừng, trong mắt nhanh chóng ứ máu, phủ đầy tơ máu.

Trương Vinh Phương không ngừng đọc kinh văn, lấy hắn làm trung tâm, tất cả giáo đồ Mạt Tang phương hướng hình quạt phía trước đều rơi xuống đất, toàn thân mềm nhũn, cơ thể bất lực, không có sức nhấc nổi tay.

Chương 1527 - Lấy máu cầm máu (15)

Thậm chí còn quỳ trên mặt đất, hai mắt cũng mơ hồ chảy huyết lệ, bắt đầu khóc rống giống như tỉnh ngộ.

Cảnh tượng kỳ dị này khiến cho vẻ mặt của Mộc Lê vương và Phong tướng quân phía sau rung động.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì bọn họ hoàn toàn không cách nào tin chỉ niệm đạo kinh đã có thể khiến kẻ địch tự ti mặc cảm, quỳ xuống đất xin tha, mắt chảy huyết lệ!

Trương Vinh Phương vốn không ra tay, cả đường chỉ tụng kinh, đi về phía trước.

Lúc tất cả giáo đồ Mạt Tang phía trước nhìn thấy hắn, đều muốn giơ vũ khí lên, nhào tới tấn công.

Nhưng khoảng cách ngày càng gần, cuối cùng những giáo đồ này đều nằm rạp trên mặt đất, ngã nghiêng ở hai bên tuyến đường bốn người họ đi tới.

Tròng mắt không ít người bọn họ chảy ra huyết lệ, khuôn mặt dữ tợn vặn vẹo, đồ đao trong tay đều rơi xuống đất, không nắm chặt được nữa.

Trương Vinh Phương vừa khống chế phạm vi ảnh hưởng của sóng âm, khuôn mặt vừa đau thương thở dài:

"Vào giáo phái tà ma giống như chìm sâu vào vũng bùn mà không hay biết, đợi đến lúc phát hiện thì toàn thân đã dơ bẩn.

Nhìn những giáo đồ này, bọn họ đối mặt với kinh thánh rót vào người, có thể tỉnh ngộ hoàn toàn, quỳ xuống đất chảy huyết lệ, chứng tỏ bản tính không xấu, có lẽ những người này còn cứu được, lát nữa ra ngoài hãy cứu chữa cẩn thận."

Lúc này chính là thời điểm thống nhất tư tưởng, tiện thể truyền giáo.

"Đệ tử ghi nhớ rồi!" Hồng Hiển đạo nhân vội vàng cung kính nói.

"Ừm." Trương Vinh Phương gật đầu, rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Còn chảy máu được thì chứng tỏ những người này không phải Bái Thần, cho nên có thể bắt về tẩy não cứu chữa.

Số còn lại tuy ngã xuống đất không dậy nổi nhưng ít đổ máu, tất nhiên là Linh Vệ Linh Lạc.

Số người này đương nhiên không cứu được nữa. Đợi sau khi diệt giáo thì toàn bộ đều phải chết.

Rất nhanh, Trương Vinh Phương đi đến cuối đại sảnh, tạm dừng lại phía trước vị trí cửa đá bị va chạm.

Kết cấu kiến trúc màu xanh sẫm vô cùng đơn giản.

Chỉ là một đại sảnh, phía sau thần điện, hai bên có rất nhiều phòng nghỉ ngơi và sảnh cúng tế.

"Xuyên qua đại sảnh này, bên trong chính là thần điện chủ." Trương Vinh Phương dừng niệm kinh, ngẩng đầu nhìn.

Thần điện chủ là vị trí trung tâm của Mật giáo, có xác suất đối mặt với vị trí Thái Hư Mật thần rất lớn.

"Lão tổ, chúng ta nên đi vào như thế nào?" Lúc này Hồng Hiển đạo nhân cũng nghiêm túc hẳn lên, hắn ta đã biết lợi hại.

Một khu vực trung tâm của Mật giáo tất nhiên có Thần Phật Thần Uy khổng lồ tồn tại, tùy tiện tiến vào rất có thể gặp phải nguy hiểm cực lớn khó lường.

Trừ khi phía sau có Thần Phật Thần Uy mạnh mẽ hơn chèn ép, giống như Thần Tướng diệt giáo năm đó.

Nếu không chỉ có thể dựa vào bản thân đối mặt với Thần Uy.

"Bổn tướng có mời Địa Mẫu Thần, có lẽ có thể triệt tiêu không ít Thần Uy! Sau đó có thể ép Tinh Đồng đó ra ngoài!" Phong tướng quân cắn răng lên tiếng.

Lúc này nhất định phải tự ra tay phối hợp, không thể giấu diếm. Nếu không lát nữa đối mặt với Thần Uy, muốn chạy cũng không kịp.

Có chút lơ là thì chắc chắn sẽ chết!

"Không cần như thế."

Trương Vinh Phương giơ tay ngăn lại.

Hắn lẳng lặng nhìn về phía mặt tường.

“Bọn họ đã tự ra ngoài rồi.”

Tự ra ngoài?

Có ý gì chứ?

Ba người họ rùng mình, nhìn lên mặt tường theo tầm mắt của Trương Vinh Phương.

Nhưng nơi đó chỉ có phù điêu tranh vẽ của cửa đá vỡ nát trước đó, còn lại chẳng có gì cả.

“Không đúng!” Bỗng nhiên Mộc Lê vương nhận ra cái gì đó đầu tiên, ông ta cúi đầu nhìn xuống dưới chân.

Không biết từ lúc nào mặt đất dưới chân bốn người họ hiển hiện ra từng đường vân màu xanh dữ tợn trong lúc im hơi lặng tiếng.

Không cách nào nhìn rõ những đường vân này ở nơi âm u, nhưng chúng lại như vật sống, lặng lẽ bò đầy toàn bộ đại sảnh này.

“Cẩn thận.” Mộc Lê vương vẫn chưa hét lên.

Bỗng nhiên trên bức tường phía trước.

Bịch!

Một tiếng nổ tung vang lên, dường như có vật khổng lồ gì đó đập vào vách tường này.

Tiếng nổ lớn hoàn toàn che lấp lời nói của ông ta, tầng tầng chấn động thay phiên khiến cho toàn bộ đại sảnh bắt đầu rơi đá vụn và đồ trang trí xuống.

“Chú ý né tránh!” Phong tướng quân mạnh mẽ tiến lên một bước, chắn phía trước Mộc Lê vương.

Ầm!!!

Cùng lúc này, một tiếng nổ lớn hơn nổ tung trên bức tường.

Lực lớn lần nữa va chạm toàn bộ vách tường cao hơn mười mét này, khiến nó hoàn toàn nổ tung vỡ vụn.

Vô số đá vụn bắn tung tóe như mưa, bao phủ bốn người họ.

Cùng lúc đó, trên tường cũng có thêm một cái lỗ lớn hình dạng bất quy tắc.

Tinh Đồng trước đó bị đánh chết một lần, lần nữa xuất hiện ở một mặt khác.

Chỉ là lần này, hai mắt hắn tràn đầy màu trắng bạc, rõ ràng sớm đã tiến vào trạng thái Đại Hàng Thần.

Đồng thời trong không gian phía sau hắn không ngừng có từng gợn sóng vặn vẹo khuấy động khuếch tán ra ngoài.

Chương 1528 - Lấy máu cầm máu (16)

Những gợn sóng này giống như từng bong bóng nước trong suốt lơ lửng trên bầu trời phía trên hắn, nhanh chóng tản ra gợn sóng Thần Uy bốn phía mà người thường không cách nào nhìn thấy.

Ầm!!!

Lực tràng Thần Uy khổng lồ, trong nháy mắt phá không cuốn đến, đè lên thân bốn người họ.

Cùng lúc này, đường vân màu lục dưới mặt đất cũng lần lượt hội tụ thành một trận pháp cỡ lớn trải rộng khắp đại sảnh.

Trong tầm mắt của người có được Linh hạch, toàn bộ trận pháp dưới chân đang bắt đầu tản ra ánh sáng lục mông lung.

Không khí đang rung động, bốn phía tựa như bùn nhão bám vào áp lực thật lớn, lần lượt đè lên người bốn người họ, khiến bọn họ không thể động đậy.

Bọn họ cứ như con trùng nhỏ rơi vào trong dầu thông, thậm chí ngay cả giơ tay ngẩng đầu đơn giản nhất cũng không cách nào làm được.

“Con kiến hôi! Cảm nhận Thần Uy đi!”

Tinh Đồng bước về phía trước từng bước, trên bầu trời phía sau lơ lửng viên cầu vặn vẹo chằng chịt, tản ra từng gợn sóng.

Lúc này, Thần Uy kết hợp với trận pháp dưới chân ngưng tụ dẫn đường, uy lực phát ra mạnh hơn phóng thích ở bên ngoài ít nhất là sáu thành!

Hơn nữa quan trọng nhất là thời cơ này quả thực là dâng tới cửa, là cơ hội tốt nhất đưa bọn họ vào trong Thái Hư.

Thời gian, trận pháp, khoảng cách. Cả ba yếu tố đều rất phù hợp. Thời cơ như vậy quả thực là quá tốt.

Phải biết rằng, không phải lúc nào cũng có thể cuốn đối thủ vào Thái Hư để giao chiến.

Dù sao thì tốc độ triển khai của Thái Hư kém xa tốc độ di chuyển của Linh Tướng.

Cho nên muốn dùng Thái Hư chống địch, hoặc là đánh lén ở cự ly gần, hoặc là đợi đối phương bất động tại chỗ, không được rời đi quá phạm vi.

Mà hiện tại, đám người này thật sự ngây ngốc chậm rãi đi tới, còn dừng tại chỗ, không tản ra di chuyển.

Đây quả thực là cơ hội trời ban!

"Run rẩy đi! Người phàm!"

Hai mắt Tinh Đồng bạc trắng, vượt qua lỗ ở bức tường, đứng ở nơi cao quan sát bốn người bị Thần Uy áp chế, giãy giụa khổ sở.

Đặc biệt là đạo nhân mặc huyết bào đứng ở phía trước.

Tinh Đồng giơ tay lên chỉ về phía người này.

"Mặc dù ngươi đã đứng ở đỉnh cao người phàm, nếu phối hợp với Ma binh, không hẳn không thể phá hoại nghi thức trước khi ta giáng lâm."

"Đáng tiếc, ngươi quá ngạo mạn."

"Mà hiện tại, nếu ta đã thành công giáng lâm, triển khai Thái Hư thì mọi thứ đã được định rồi.

Định sẵn cuối cùng các ngươi sẽ trở thành con mồi của ta!"

Trong lúc lời nói lan truyền thì khu vực dưới chân hắn bắt đầu tràn ra một chất nhầy màu xanh sẫm sền sệt.

Những chất nhầy màu xanh sẫm này vừa tiếp xúc với trận pháp màu lục trên mặt đất, nhanh chóng gia tốc, giống như vật sống, nhanh chóng phóng về phía bốn người Trương Vinh Phương.

Chỉ là khi sắp tiếp cận dưới chân bốn người họ, lúc này Tinh Đồng đột nhiên cảm giác một tia cảnh giác khó hiểu hiện lên trong lòng.

Soạt!

Cùng lúc này, hắn khẽ động tâm niệm, khống chế chất nhầy màu xanh sẫm sắp tiến vào trận pháp dưới chân bốn người họ, không tiến vào nữa.

"Có nơi nào đó… hình như không đúng!"

Tinh Đồng chau mày.

Tiên cơ ngăn địch của cơ thể này không ngừng phát ra cảnh cáo, tuy cảnh cáo này rất yếu, nhưng…

Hắn nhìn chăm chú vào bốn người đã bị đè đến mức nói không nên lời, toàn thân cứng ngắc đổ mồ hôi, quan sát thế nào cũng không phát hiện có cạm bẫy.

“Là ảo giác sao?” Tinh Đồng chăm chú nhìn bốn người họ, đặc biệt là đạo nhân mặc huyết bào đứng đầu.

Không biết tại sao, hắn lại mơ hồ cảm giác được có gì đó không đúng từ trên người đối phương.

Không đúng?

Ở đâu không đúng?

Vô số suy nghĩ hiện lên trong đầu hắn.

Bỗng nhiên, hai mắt hắn trừng to.

“Đây là?”

Tuy che giấu rất cẩn thận, nhưng hắn vẫn cảm nhận được từng tia khí tức Tàn thần cực kỳ nhỏ ở trên người đạo nhân mặc huyết bào đó.

Hơn nữa không chỉ có một, mà ít nhất là bốn! Khí tức của bốn Tàn thần hội tụ trên thân một người?

Lại kết hợp với gần đây Tàn thần Mật thần có lý trí, lưu truyền một ít tin tức có tồn tại thần bí không ngừng lén săn bắn diệt sạch tín đồ căn cơ cuối cùng của bọn họ.

Lại liên tưởng đến người trước mắt.

“Không ổn!” Trong lòng Tinh Đồng chấn động kịch liệt, muốn nhanh chóng rút Thái Hư dưới chân lại.

Nhưng… tất cả đã quá muộn.

Trong lúc ầm ầm như núi lửa phun trào.

Bốn luồng khí tức Thần Phật hoàn toàn khác nhau nổ tung từ trên người Trương Vinh Phương.

Bốn luồng khí tức lập tức đè ép nghiền nát Thần Uy của Tinh Đồng.

Cơ thể của Trương Vinh Phương cấp tốc bành trướng, trở nên lớn hơn, cao hơn.

Ba mét!

Năm mét!

Bảy mét!

Chín mét!

Toàn bộ thể tích cơ thể hắn gần như lấp đầy đại sảnh.

Hắn nhìn từ trên cao xuống, chợt thò tay ra.

Hai bàn tay lớn giống như cánh cửa ầm ầm hạ xuống, bắt về phía Tinh Đồng từ hai bên.

“Gặp nhau ắt có duyên, đến cũng đến rồi, không mời bần đạo vào trong ngồi chút sao?”

Chương 1529 - Lấy máu cầm máu (17)

Bùm bùm!

Hai tiếng nổ lớn vang lên.

Hai tay Trương Vinh Phương nâng Tinh Đồng không kịp né tránh lên.

Quỷ dị là lúc Tinh Đồng lơ lửng, Thái Hư màu xanh sẫm dưới chân hắn cũng bị cứng rắn kéo lên một mảng lớn giống như rễ cây vậy.

"Đừng hòng!" Tinh Đồng ngửa đầu cắn răng.

Trong phút chốc, toàn thân hắn nứt ra, làn da nổi lên từng tia sáng trắng.

Ầm đùng!!!

Toàn thân Tinh Đồng hoàn toàn nổ tung, hóa thành một mảng lớn linh tuyến bắn ra ngoài.

Thái Hư màu xanh sẫm dưới thân hắn cũng nhanh chóng thu nhỏ lại, trở nên nhạt nhẽo.

"Bạch Lân!" Trương Vinh Phương quát khẽ trong lòng.

"Có ta!"

Trong nháy mắt, một hư ảnh con rắn trắng một mắt lao ra từ phía sau Trương Vinh Phương.

Hư ảnh rắn trắng hung hăng nhào vào rìa của Thái Hư màu xanh sẫm, há mồm cắn một góc để hắn không thu nhỏ lại nữa.

Soạt!

Trương Vinh Phương mỉm cười, cơ thể thu nhỏ lại, nhào về phía trước, trong nháy mắt như chìm vào nước biển, chìm vào trong chất nhầy Thái Hư màu xanh sẫm, rồi hoàn toàn biến mất.

Chỉ để lại ba người Mộc Lê vương bị ảnh hưởng giao thủ vừa nãy đánh bay, lúc này đang bò dậy từ mọi góc.

Ba người họ ngơ ngác nhìn mảnh đất trống lớn ở giữa đống đổ nát. Không biết làm sao.

Bên trong Thần điện Mạt Tang.

Tất cả ánh sáng lục, đường vân, dịch nhờn đều nhanh chóng nhạt dần, toàn bộ tiêu tán không còn nữa.

Giống như lúc trước nó xuất hiện chỉ là ảo giác.

Đá vụn rơi xuống nơi tường vỡ, trần nhà trên đỉnh đầu có thêm ba lỗ thủng, khắp nơi trên mặt đất toàn là những hố nhỏ và vết nứt, tất cả đều chứng minh mọi chuyện vừa xảy ra hồi nãy đều là chân thật.

Trong tiếng ken két.

Mộc Lê vương chật vật dựa vào tường để đứng vững, đá văng hòn đá đang chắn trước người rồi ho khan vài tiếng, phun ra bột phấn trong miệng.

"Vừa nãy… đã xảy ra chuyện gì vậy?!"

Bây giờ đầu ông ta vẫn còn choáng váng.

Một loạt biến hóa vừa nãy khiến đầu óc ông ta căn bản là không kịp liên hệ với nhau.

Sau đó thì tất cả đã kết thúc.

Đặc biệt là câu nói cuối cùng của Huyết Tiên lão tổ, dường như là mang theo ý đã sớm tính toán hết thảy rồi.

Mộc Lê vương nhìn Phong tướng quân cách đó không xa.

"Phong đệ, không bị sao chứ?"

Phong tướng quân không có dòng họ cụ thể, tên chỉ có một chữ, đó chính là Phong.

Hắn ta là gia thần do mẫu thân của Mộc Lê vương nuôi lớn từ nhỏ, sau đó tuy bái thần Địa Mẫu Thần của Linh Phi giáo, nhưng vẫn ở lại bên cạnh Mộc Lê vương phụ tá nhậm chức.

"Vẫn ổn." Phong tướng quân lắc lắc đầu, hắn ta thấy rõ chuyện xảy ra ban nãy. Nhưng chính là bởi vì thấy rõ… cho nên…

Cho nên hắn ta mới cho đến bây giờ vẫn còn không thể tin được.

“Huyết Tiên lão tổ kia lại dám đuổi theo vào Thái Hư!?” Hắn ta cực kỳ hiếm khi thấy có ai dám đuổi theo vào Thái Hư của thần phật.

Cho dù là Linh Phi giáo trước kia, khi các thần tướng thắt cổ ngoại giáo thì đều là lấy các loại thủ đoạn tàn sát tín đồ, diệt sạch người là chính, kết hợp với đánh lén Linh Tướng Bái Thần làm chủ.

Không có ai sẽ chủ động tiến vào Thái Hư của thần phật.

Nơi đó dù sao cũng là nơi tồn tại bản thể cực mạnh của các thần phật, cũng là chỗ thần bí hoàn toàn không ai biết gì cả.

Sau khi tiến vào rồi, làm sao để trở về cũng là một nan đề.

Thế nên chưa bao giờ có người nào cân nhắc về việc này.

Nhưng bây giờ…

Hồi tưởng lại âm thanh ban nãy, Phong tướng quân và Mộc Lê vương liếc mắt nhìn nhau.

Hai người cũng không phải hạng người không nhạy bén gì, điều đầu tiên họ liên tưởng đến chính là có lẽ Huyết Tiên lão tổ đã sớm có dự liệu.

Hai người tỉ mỉ suy đoán một lần, rất nhanh đã đưa ra một khả năng.

“Mạt Tang Thần tiến hành Thái Hư, có lẽ chính là cơ hội mà Huyết Tiên lão tổ cố ý đưa ra!”

Vừa nghĩ tới khả năng này, Phong tướng quân và Mộc Lê vương đều hít một hơi khí lạnh.

Nếu thật sự là như vậy thì có lẽ thuỷ tổ đạo Huyết Tiên dám nhảy vào Thái Hư thần phật kia còn phải kinh khủng hơn tưởng tượng của bọn họ nhiều!

“Sông núi đất trời… đều tự do sao!?” Mộc Lê vương nhìn vị trí Trương Vinh Phương biến mất, miệng không tự chủ được thì thào lên tiếng.

Bất luận là tính toán cuối cùng của Trương Vinh Phương hay là dáng vẻ Mạt Tang Thần bỗng nhiên phản ứng kịp, muốn lùi lại một bước… đều khiến cho sâu trong đáy lòng ông ta xuất hiện sự trùng kích trước nay chưa có.

Trong lòng mọi người, thần phật là cao cao tại thượng, phàm nhân tuyệt đối không thể ngang hàng địch lại được.

Nhưng vừa nãy ở trước mặt Huyết Tiên lão tổ, Mạt Tang Thần ngược lại giống như trở thành người yếu thế.

Loại cảm giác đánh vỡ cấm kỵ ấy khiến trong lòng của Mộc Lê Vương bỗng nhiên dâng lên một tia chờ mong chưa từng có.

“Ha ha ha ha!!” Bỗng một tiếng cười to chói tai vang lên trong đại sảnh.

Chương 1530 - Lấy máu cầm máu (18)

Sắc mặt Hồng Hiển đạo nhân cuồng nhiệt giơ hai tay lên cao.

“Đây chính là thuỷ tổ của đạo Huyết Tiên ta! Người sáng lập Nhân Tiên lộ!! Nhìn thấy không!? Nhìn thấy không!!?

Coi như là thần phật thì sao chứ!? Vẫn phải sợ hãi lùi bước ở trước mặt thủy tổ chúng ta mà thôi!!”

“Thấy được không!!? Cho dù không Bái Thần, chúng ta cũng không cần phải sợ hãi đám thần phật đó!! Cho dù không Bái Thần! Chúng ta cũng có thể tìm được đường sống như bình thường!!!”

Ông cười lớn, cười cười, rồi bỗng dưng hai mắt chậm rãi chảy xuống hai hàng lệ nóng, bản thân ông lại không hề hay biết.

Tiếng cười the thé không ngừng kích động trong đại sảnh, chói tai mà vang dội.

*

Trong lúc đó.

Trương Vinh Phương lại khôi phục chiều cao chín mét đứng đằng trước một cánh cửa màu xanh lục cao bằng hắn, vẫn không nhúc nhích.

Hai bên là thông đạo rộng lớn uốn lượn, âm u mà vắng vẻ.

“Lại nữa rồi.”

Trương Vinh Phương thở hắt ra, lượng hô hấp to lớn làm dòng khí hóa thành gió thổi lên trên cánh cửa, phát ra tiếng vù vù nhỏ bé.

‘Hình như ngươi lại lớn hơn rồi.’ Giọng nói có chút khó tin của Bạch Lân vang lên.

‘Rất bình thường, dù sao còn đang phát triển mà.’ Trương Vinh Phương thuận miệng ứng phó: ‘Có người nói người bình thường phải đến ba mươi tuổi mới có thể dừng phát triển. Bây giờ ta mới hai mươi mấy tuổi, còn sớm chán.’

‘…’ Nói ra lời này, đến quỷ đều không tin. Bạch Lân không phản bác được.

Cao chín mét. Độ cao như vậy ở toàn bộ Đại Linh e là cũng không tìm ra được người thứ hai.

Có lẽ đúng như hắn tuyên truyền vậy, nhân tiên chính là người cao giống như ngọn núi?

‘Bây giờ phải làm thế nào? Đẩy cửa đi vào sao?’ Trương Vinh Phương hỏi.

‘Trong nháy mắt khi đi vào, có thể ngươi sẽ gặp phải công kích lớn nhất, cũng có thể sẽ gặp phải những nguy hiểm chưa biết khác. Thế nên trước khi tiến vào, ngươi cần phải làm tốt tất cả chuẩn bị.

Mặt khác, Thái Hư của thần khác nhau thì hoàn cảnh cũng hoàn toàn khác nhau, ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng sẽ gặp phải tất cả phiền toái.’ Bạch Lân nhắc nhở.

‘Chiến đấu bên trong Thái Hư, rốt cuộc tính là thực sự hay là giả? Là hiện thực hay là ảo giác?’ Trương Vinh Phương hỏi.

‘Thật hay giả thì như thế nào? Nếu như ngươi chết bên trong Thái Hư này, trở về cũng sẽ chết thôi. Đến mức đó rồi, phải ảo giác hay không thật ra thì đã không quan trọng. Nguyên nhân là tất cả đều tác dụng lên ý chí tinh thần của ngươi.’

‘Giống như cảnh trong mơ à? Nếu như là ảo giác, nếu như ta có thể có sức mạnh tâm thần rất mạnh, ta có thể trở thành sự tồn tại cực mạnh không gì không thể bên trong Thái Hư không?’ Trương Vinh Phương đại khái hiểu, Thái Hư dường như cũng là một loại không gian tinh thần cùng loại với hư ảo.

Tiến vào Thái Hư giao chiến, về bản chất thật ra chính là ý chí tinh thần giao thủ với thần uy thần phật.

‘Ta nhớ rất lâu trước đây, Thần Chủ của ta đã từng nói với ta rằng tâm thần của một người là có hạn. Bất kể người này dù có kiên cường như kim thiết như thế nào, tổng sản lượng tinh thần của người đó đều là cố định, có cực hạn.

Hắn gọi tổng sản lượng tâm thần đó là tâm lực.’ Bạch Lân giải thích.

‘Tâm lực?’

‘Đúng vậy, độ mạnh yếu của tâm lực do lượng tinh lực mà cơ thể có thể cung cấp quyết định. Tinh lực của cơ thể thì do thức ăn mà mình ăn, nước uống, chất lượng giấc ngủ nghỉ ngơi vân vân quyết định.’

‘Thế nên tâm lực của mỗi người do tinh lực của cơ thể quyết định nhiều hay ít, tổng số cứ là từng đấy thôi.

Khi giao chiến bên trong Thái Hư, nếu như không sử dụng tiết kiệm, tùy ý tiêu xài hết thì rất nhanh sẽ chết đi.’ Bạch Lân giải thích tường tận.

Không hổ là nhà có một người già như có một bảo bối, Trương Vinh Phương nháy mắt thấy được trên thanh thuộc tính của mình có thêm một nhóm thuộc tính mới.

‘Tâm lực: Số lượng không biết, phương pháp đo lường tính toán, đợi bổ sung.’

Trong lòng hắn lại có nhận thức mới đối với quy luật vận chuyển của thanh thuộc tính, sau đó tiếp tục hỏi Bạch Lân.

‘Tinh lực quyết định tâm lực, vậy công pháp như Kim Thiềm công…’

‘Ta suy đoán, Kim Thiềm công của Cảm Ứng môn mà ngươi tu hành, sở dĩ là công pháp tu hành dành riêng cho Nguyệt Vương, có lẽ chính là một cách để thử tăng cường tâm lực.’ Bạch Lân trả lời.

‘Vậy tâm lực của ta bây giờ như thế nào? Đi vào có thể đánh được sao?’ Trương Vinh Phương có chút bận tâm.

‘Ngươi cảm thấy tinh lực của ngươi ra sao?’ Bạch Lân hỏi ngược một câu.

‘Hình như… coi như cũng được?’

Trương Vinh Phương nhếch miệng cười, đột nhiên vươn tay đẩy cửa.

Thình thịch!

Cánh cửa mở rộng ra, một đoàn ánh sáng màu lục bên trong đó chợt kéo dài ra, hoàn toàn bao phủ lấy cơ thể hắn.

Tất cả xung quanh chợt biến dạng.

Trương Vinh Phương chỉ cảm thấy đầu chợt váng, khi tỉnh táo lại thì mình đã đứng ở trong một rừng cây rậm rạp rồi.

Chương 1531 - Lấy máu cầm máu (19)

Rừng cây xung quanh giống y như đúc đất rừng bên ngoài tổng bộ của Mạt Tang thần điện.

Nhưng điểm khác biệt là, ở đây vẫn còn y nguyên không có chút tổn hại nào.

Cùng lúc đó!

"Giết!!"

Từng tốp giáo đồ áo xanh lục che mặt mang theo vẻ điên cuồng nhào tới gần từ bốn phương tám hướng.

Bọn họ nhảy xuống từ khe hở giữa các cành cây, nhảy lên từ lớp bùn đất phía bên dưới, lao nhanh ra từ bên trong rừng cây, thậm chí còn có người nhảy xuống từ giữa không trung ngay phía trên.

Bốn phương trên dưới đều vây quanh toàn bộ.

Trương Vinh Phương ngắm nhìn bốn phía, ngay cả tia sáng cũng bị quá nhiều người bịt mặt mặc áo xanh lục chặn lại, gần như không thấy được bao nhiêu ánh sáng.

"Cuộc đấu tranh không có ý nghĩa."

Hắn hít một hơi thật dài, bỗng nhiên há mồm.

Vù!!!

Một sóng âm rung động mà người thường không thể nghe thấy được lập tức lan ra từ trong miệng hắn.

Lấy Trương Vinh Phương làm trung tâm, ở phạm vi hai mươi mét xung quanh, tất cả người bịt mặt áo xanh lục rậm rạp nhào đến đều bị thổi bay ngược rơi xuống ra sau.

Đủ tận mấy trăm đám người, trong nháy mắt đã đều lặng im.

Người bịt mặt rơi đập trên đất rừng, trên chạc cây như mưa rơi. Đại đa số đều không còn một tiếng động, chỉ có số rất ít vẫn còn thất khiếu đổ máu, khóc nhọc đứng dậy.

Trương Vinh Phương không để ý đến, chậm rãi tiến về phía trước, ngẩng đầu nhìn về phía tổng bộ Mạt Tang trong rừng

cây.

Nơi ấy có từng đợt âm thanh vù vù nho nhỏ đang không ngừng truyền ra.

Nhìn từ xưa, ở giữa rừng cây không nhìn thấy tòa kiến trúc cao lớn là tổng bộ Mạt Tang đâu.

Trái lại có một đại thụ tán xòe vô cùng to lớn che phủ tảng lớn cây cối đất rừng xung quanh phía dưới.

‘Cẩn thận, tốt nhất là tốc chiến tốc thắng! Ở chỗ này, những tín đồ mà ngươi giết chết kia còn có thể nhanh chóng sống lại!’ Bạch Lân nhắc nhở.

‘Được.’

Trương Vinh Phương cũng không nán lại, tinh thần đồng thời tập trung cao độ phòng bị xung quanh.

Hắn nhìn như bước đi chậm rãi, vốn lấy chiều cao kinh khủng chín mét lúc này của hắn, từng bước một đều có thể mang ra một chút rung động. Một ít cây cối hơi thấp một chút, ở bên cạnh hắn giống như là cỏ dại, bị hắn tiện tay quơ một cái là gãy ngang đổ xuống đất.

Theo bước chân từ từ đi về phía trước, khoảng cách giữa hắn và cây đại thụ lớn nhất kia cũng đang nhanh chóng thu nhỏ lại.

Bỗng bước chân của hắn dừng lại, tiên cơ ngăn địch phát ra cảnh báo.

Trương Vinh Phương cấp tốc nâng hai tay lên, bảo vệ mặt mình.

Một giây sau.

Vụt vụt vụt!!!

Trong nháy mắt, cây đại thụ ngay phía trước hơi chao đảo một cái, giữa tán cây đột nhiên bắn ra vô số dây leo rậm rạp.

Toàn thân những dây leo ấy có màu xanh lá đậm, hoa văn giống như làn da của người chết đuối, tái nhợt mà sưng vù.

Mỗi một sợi dây leo màu xanh lục đều to bằng cánh tay của người trưởng thành, như mưa rơi khắp bầu trời đánh về phía Trương Vinh Phương.

Phụt phụt phụt phụt!!

Trong nháy mắt một mảnh tiếng va chạm dày đặc nổ tung.

Tất cả dây leo chui vào mặt đất, mà tại chỗ cũ thân hình của Trương Vinh Phương đã biến mất từ lâu.

Trong lúc tất cả sợi dây leo hơi chần chờ.

Oành!!

Một huyết ảnh ầm ầm nổ tung, phóng thẳng về phía vị trí của đại thụ từ một chỗ khác.

Thình thịch!

Thình thịch!

Thình thịch!!

Dây leo tạo thành từng mảng nhanh chóng đánh tới, công kích và ngăn trở huyết ảnh xông tới.

Nhưng vẫn là quá chậm.

Khoảng cách mấy ngàn mét, huyết ảnh chỉ dùng không đến 10 giây đã vượt qua được, các bức tường xanh lá do tầng tầng lớp lớp dây leo đan thành trên đường đều bị mạnh mẽ vỡ ra từng cái lỗ lớn.

"Kẻ xúc phạm thần!! Chết!!" Vô số cành lá của đại thụ cao hơn trăm mét đụng vào nhau, cọ xát, phát ra tiếng rống giận giống như tiếng người.

Ở giữa thân cây của đại thụ, một khuôn mặt người không rõ xuất hiện, cùng lúc đó mặt người cấp tốc rõ ràng, lồi lên, sau đó thế mà lại nhô ra khỏi cành cây, rời khỏi nó.

Tiếng răng rắc không ngừng vang lên, chỉ trong một giây, một người cây khổng lồ cao tới hơn mười mét đã thoát ly sinh ra từ trong đại thụ.

Toàn thân người cây khổng lồ cường tráng cuồn cuộn cơ bắp, phía sau có ba cái đuôi dây leo thật lớn, nơi ngực có một đường nét điêu khắc hình báo tuyết.

Lúc này nó đứng thẳng dậy, vừa lúc đối mặt hướng bóng người màu máu xông tới gần.

Nó giơ tay, đấm xuống thật mạnh!

Ầm ầm!!!

Một tiếng nổ đinh tai.

Cơ thể Trương Vinh Phương chấn động mãnh liệt, bị lực lượng khổng lồ đánh cho lùi lại hơn mười bước.

Mỗi khi lùi về một bước, bùn đất dưới chân hắn đều sẽ tự động vươn ra từng cánh tay đen, cố gắng cố định hắn tại nguyên chỗ.

‘Ngươi phải mau chóng lên. Bọn ta tạm thời đang giúp ngươi chống đỡ thần uy, nhưng sẽ không chống được bao lâu đây. Tuy số lượng của bọn ta nhiều, nhưng nơi này là sân nhà của Mạt Tang Thần.’ Bạch Lân trầm giọng nghiêm túc nói.

Chương 1532 - Lấy máu cầm máu (20)

‘Hiểu rồi.’ Trương Vinh Phương vẩy nắm tay có chút đau nhức, một quyền đối kháng chính diện này, hắn xem như là hiểu vì sao trước đó Bạch Lân lại nói, không ai nguyện ý chủ động tiến vào Thái Hư giao thủ với thần phật.

Sức mạnh của một quyền kia còn mạnh hơn Áo Đô Na mà hắn từng giao thủ trước đó rất nhiều.

Tối thiểu là gấp 1.5 lần Áo Đô Na.

Đây là trong tình huống đã bỏ đi áp chế thần uy, nếu không có Tàn Thần trên người hỗ trợ trung hoà thần uy, áp lực mà hắn cần phải đối mặt còn lớn hơn nữa.

Cho đến bây giờ hắn cơ bản đã xác định được, bên trong hệ thống thần phật, Tàn Thần, Mật Thần, Địa Mẫu Thần, Thiên Thần, Thần Chủ, Linh Phi Thiên.

Mạt Tang Thần này hẳn là nằm trong giai đoạn Mật Thần, so với Tàn Thần bình thường thì mạnh mẽ hơn, nhưng yếu hơn, kém hơn Địa Mẫu Thần.

Mà Thần Tướng giống như Áo Đô Na, chỉ cần không tiến vào Thái Hư thì hẳn là mạnh hơn phần lớn Mật Thần rồi.

Thình thịch thình thịch!!

Tiếng bước chân nặng nề nhanh chóng lại gần, Trương Vinh Phương giương mắt nhìn, người cây khổng lồ cao hơn mười mét mang theo bóng ma to lớn đang nhanh chóng vọt về phía hắn.

‘Lực lượng thì mạnh hơn ta đấy, nhưng tốc độ thì sao?’

Dưới chân hắn tức khắc thi triển tiên pháp Súc Địa.

Vụt!

Trong nháy mắt, thân hình Trương Vinh Phương đã xuất hiện ở một chỗ khác cách đó ngoài trăm mét.

“Không có chút ý nghĩa nào.”

Bỗng một tiếng động nhỏ đột ngột vang lên phía sau Trương Vinh Phương.

Thình thịch!!!

Hắn trở tay nâng lên, vừa lúc chống đỡ cánh tay của người cây đánh tới từ phía sau lưng.

Lực lượng khổng lồ nương theo vụn gỗ vỡ vụn, cứng rắn đánh Trương Vinh Phương ra xa mấy chục mét, kéo lê trên mặt đấttạo thành hai khe rãnh thật sâu.

Không đợi Trương Vinh Phương phản ứng lại, rất nhanh, tốc độ của người cây chợt tăng nhiều, thân thể cong lên rạp xuống giống như một con báo tuyết thực thụ, xuất quỷ nhập thần giữa biển cây xung quanh, không ngừng lóe ra, rất nhanh đã một lần nữa xuất hiện ở phía sau hắn.

Thình thịch!!!

Lại là một tiếng giao kích.

Trương Vinh Phương khom lưng bị đánh ra hơn trăm mét, sau lưng đụng gãy mảng lớn cây cối trong rừng núi.

Nhưng những cây rừng bị đụng gãy ấy lại rất nhanh đã tự nhiên khôi phục, mọc ra.

Hắn dựa vào tiên cơ ngăn địch nên không có bị thương, nhưng tốc độ vừa rồi…

‘Đó là Mạt Tang Thần đang mượn sự trợ giúp phối hợp của hoàn cảnh, tăng nhanh tốc độ của bản thân!’ Bạch Lân lên tiếng nói.

‘Đây là chiến đấu bên trong Thái Hư, thứ ngươi cần phải đối mặt không chỉ là lực lượng thần đã tăng mạnh mà còn có lượng lớn nguy hiểm bí ẩn xung quanh. Những nguy hiểm này khó lòng phòng bị, nhất thiết phải cẩn thận!’

‘Hiểu đại khái rồi.’ Trương Vinh Phương nhìn người cây khổng lồ lại một lần nữa nhằm về phía hắn, hít sâu một hơi.

Người cây kia chính là bản thể của Mạt Tang Thần, hiện tại cơ bản đã có thể khẳng định được.

‘Ngươi có biện pháp gì tốt sao? Hiện tại huyết liên của ngươi đã mở, Chung Thức cũng mở, đây đã là hình thái mạnh nhất

của ngươi, nhưng vẫn không thể chống chọi được với Mạt Tang Thần. Cứ tiếp tục như vậy, ngươi sẽ bị nó dây dưa đến chết.' Bạch Lân lo lắng nói.

'Bạch Lân.' Trương Vinh Phương bỗng nhanh chóng tránh khỏi một quyền toàn lực của người cây đến gần, lên tiếng hỏi.

'Ngươi đã nói, tâm lực đến từ tinh, tinh thì lại đến từ ăn uống ăn cơm. Vậy thì… ngươi nghĩ, tâm lực của ta rốt cuộc có bao nhiêu?'

'… Ta không biết.'

Bạch Lân hồi tưởng lại nguồn gốc của Nhân Tiên quan, lực tái sinh của người này đã đạt đến một trình độ khủng bố cực đoan. Nếu như không có tinh lực khoa trương chống đỡ thì căn bản không có khả năng có lực tái sinh khủng bố như vậy.

'Không bằng, chúng ta thử xem?' Trương Vinh Phương mỉm cười, nơi mi tâm đột nhiên ngưng tụ ra một tinh thể màu máu.

Đưa tay đón đỡ.

Thình thịch!!!

Bàn tay to lớn của người cây cũng bị hắn ngăn cản trước người.

Nhưng lần này hoàn toàn khác với lần trước.

Huyết bào trên người Trương Vinh Phương càng thêm đen sậm, làn da cánh tay hắn để lộ cũng mơ hồ có thêm một lớp màu kim loại cứng rắn.

Lực lượng kinh khủng như thủy triều lại một lần nữa đánh bay Trương Vinh Phương ra ngoài, lui ra phía sau hơn trăm mét.

Nhưng tương tự, nắm tay phải mà người cây đánh ra cũng nổ tung toàn bộ từ nắm tay đến cánh tay.

Một quyền này, nó đánh trúng, nhưng thương thế của bản thân nó trái lại còn lớn hơn nữa!

Mạt Tang Thần có chút ngớ ra, nhưng rất nhanh đã bị thay thế bởi sự phẫn nộ càng thêm cuồng bạo.

Nó mượn nhờ hoàn cảnh, cấp tốc xuất hiện ở phía sau Trương Vinh Phương, lại là một quyền thật mạnh đánh tới đầu của đối

phương.

Oành!!

Một quyền này bị cánh tay thứ ba của Trương Vinh Phương đón đỡ ngược hướng.

Trong nháy mắt, toàn bộ cánh tay phải của người cây, kể cả nửa vai đều nổ tan tành. Vô số linh tuyến màu bạc và vụn gỗ trộn lẫn vào nhau, bay tung tóe khắp nơi.

Chương 1533 - Lấy máu cầm máu (21)

“Ngoại trừ lực lượng ra, nó còn biết cái gì chứ?”

Trương Vinh Phương khẽ thở dài, thân hình chợt lóe lên hóa thành huyết ảnh, tức khắc liên tục ra chiêu xung quanh người cây.

Không có gì có thể ngăn cản hai cánh tay của hắn, năng lực Da thịt sắt thép và cơ thể cường đại do bản thân hắn cực khổ luyện tập kết hợp, lại trải qua sự cường hóa của Chung Thức và huyết liên.

Lúc này độ cứng đã đạt đến một mức độ mạnh không thể tưởng tượng nổi.

Tốc độ cực nhanh, kết hợp với cơ thể cứng cỏi kinh khủng mang tới các đòn đánh nghiêm trọng giống như chiến phủ bổ xuống.

Thình thịch!

Phần eo Mạt Tang Thần có thêm một lỗ thủng thật lớn.

Không đợi nó cấp tốc khôi phục.

Thình thịch!

Lại là một tiếng vang to lớn, vai trái kể cả cánh tay trái mới vừa vặn khôi phục của nó lại bị đánh nát lần nữa.

Thình thịch!!

Lần này là đùi phải.

Sau đó là chân trái.

Phần ngực!

Cùng với cuối cùng là…

Đầu!!

Oành!!!

Đầu của người cây hoàn toàn bị đánh nát, nhưng không giống với địa phương khác.

Thứ nổ ra ở trung tâm phần đầu không phải linh tuyến màu bạc.

Mà là màu đỏ!

Xùy!!

Linh tuyến màu đỏ đầy trời bay vụt xung quanh, vài sợi trong đó sượt qua mặt ngoài cơ thể Trương Vinh Phương, dễ dàng tạo ra từng vết máu.

Nhưng rất nhanh, màu đỏ trên linh tuyến bị máu tươi chảy ra từ vết thương ăn mòn, lát sau đã chuyển thành màu bạc, lại từ màu bạc biến thành màu đen, cuối cùng hóa thành tro tiêu tán.

Nhìn đầu người cây nổ tung giống như pháo hoa, Trương Vinh Phương lui về phía sau với tốc độ cao nhất, nhưng rất nhanh lưng hắn đã dựa lên một lá chắn vô hình.

Cái này đại biểu cho hắn đi tới biên giới Thái Hư.

'Như vậy tính là chết sao?' Trương Vinh Phương nhìn chằm chằm Mạt Tang Thần vẫn còn đang nổ liên tục không ngừng.

'… Lớp bảo về phần ngoài bị đánh vỡ, nhưng linh tuyến ở trung tâm thì vẫn còn, ngươi phải nghĩ cách tiêu diệt linh tuyến màu đỏ đó. Bằng không chẳng bao lâu sau, nó còn có thể sống lại.' Lúc này Bạch Lân mới lấy lại tinh thần.

'Đúng rồi, ban nãy… sao ngươi đột nhiên lại trở nên cứng rắn như vậy? Đến cả Mạt Tang Thần cũng không cách nào đánh vỡ lớp phòng hộ da thịt được?!'

"Linh tuyến trung tâm sao?" Trương Vinh Phương hồi tưởng lại tình huống linh tuyến màu đỏ làm mình bị thương hồi nãy, không trả lời vấn đề của Bạch Lân.

"Vậy thì cứ như vậy đi."

Hắn ngưng mắt nhìn đoàn linh tuyến Mạt Tang Thần, nhấc chân bước từng bước về phía đó.

Theo hắn tiến lên, dưới người nhanh chóng tuôn ra mảng lớn máu đỏ đặc sệt

Máu tươi nhanh chóng nhúc nhích, lan ra giống như cái bóng, lan tràn mở rộng ra khắp xung quanh.

Dường như là đã nhận ra uy hiếp tới gần, đoàn linh tuyến màu đỏ của Mạt Tang Thần bỗng khựng lại, lúc trước chúng vung vẩy lung tung, rồi đột nhiên đổi hướng nhào về phía Trương Vinh Phương.

Từng sợi linh tuyến màu đỏ không ngừng bay vụt tới gần, nhưng mới vừa gia nhập vào khu vực màu máu dưới chân Trương Vinh Phương, tất cả linh tuyến màu đỏ đã bị máu tươi bay lên bao phủ.

Lúc này khu vực màu máu đã lan tràn ra phạm vi ba mươi mét.

Linh tuyến liên tục thay nhau, rậm rạp đánh về phía Trương Vinh Phương giữa biển máu.

Lượng lớn linh tuyến màu đỏ bị máu bao vây, hóa thành màu bạc, lại biến thành màu đen, triệt để tan thành tro bụi.

Nhưng giờ này khắc này, bất luận là Trương Vinh Phương hay là Mạt Tang Thần đều đã đến hoàn cảnh tuyệt đối không thể lui về phía sau.

“Con người nhỏ bé, ngươi cho rằng có thể dựa vào chiêu số này để tiêu hao ta sao?”

Lúc này đầu của Mạt Tang Thần đã được linh tuyến màu đỏ tái sinh bện ra phân nửa, bị linh tuyến lơ lửng ở giữa không trung, nhìn chăm chú vào Trương Vinh Phương từ trên cao.

“Cho dù ngươi có mạnh mẽ cỡ nào, chung quy cũng chỉ là một người! Nhưng ta thì lại khác!”

Mạt Tang Thần vừa dứt lời.

Nhất thời toàn bộ Thái Hư hơi rung động lên.

Từng sợi linh tuyến màu bạc mới sinh ra, bắt đầu nhanh chóng chui ra từ các nơi dưới mặt đất.

Lượng lớn linh tuyến rậm rạp chằng chịt từ bốn phương tám hướng đánh về phía huyết hà nơi Trương Vinh Phương đang đứng.

Linh tuyến và máu tươi va chạm, không ngừng hóa thành bụi đen và khói trắng bay ra.

‘Nó bắt đầu liều mạng!’ Giọng điệu Bạch Lân phức tạp nhìn một màn này, “Đây là nó đang điều động sinh mệnh lực của tất

cả tín đồ còn lại.”

Lúc này Trương Vinh Phương cũng có chút cau mày.

Tiêu hao lượng lớn máu tươi, hơn nữa nơi này căn bản không có thứ gì để uống bổ sung, khiến cho hắn thuần túy là đang dựa vào sinh mệnh lực khổng lồ của mình để chống đỡ.

Nhưng coi như là trị số sinh mệnh của hắn khổng lồ, dưới sự tiêu hao khủng bố thế này chắc chắn sẽ xuất hiện dấu hiệu không còn chút sức lực nào sau khi xong việc.

Cho nên…

Hắn ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào linh tuyến màu đỏ ở trung tâm nhất của Mạt Tang Thần.

‘Bạch Lân, chỉ cần giải quyết xong linh tuyến màu đỏ kia là triệt để giết chết nó được sao?’

Chương 1534 - Lấy máu cầm máu (22)

‘Đúng thế.’ Bạch Lân dường như dự cảm được hắn muốn làm gì, nhất thời trái tim cũng treo cao lơ lửng, căng thẳng.

“Vậy thì…”

Dưới chân Trương Vinh Phương bỗng nhiên nổ tung ra một cái hố khổng lồ.

Thân thể của hắn nhấc lên khỏi mặt đất, bay lên nhằm về phía Mạt Tang Thần như tên lửa.

Từng sợi linh tuyến sượt qua người hắn như mưa rơi, nhưng không có một sợi nào có thể tinh chuẩn đâm trúng hắn.

Giống như biết trước, hai tay của Trương Vinh Phương không ngừng vỗ và mượn lực trên linh tuyến màu bạc, tách ra càng nhiều linh tuyến hơn.

Lúc này linh tuyến màu bạc đã chỉ có thể cắt một đường nhợt nhạt trên bàn tay của hắn.

Sau khi chồng huyết liên và Chung Thức lên, năng lực Da thịt sắt thép đã đạt đến cường độ phòng ngự hoàn toàn vượt qua trước kia.

Qua trong giây lát hắn đã đi tới bầu trời bên trên Mạt Tang Thần.

Trương Vinh Phương giang hai cánh tay, quan sát đoàn linh tuyến màu đỏ to lớn phía dưới.

“Kết thúc đi.”

Thình thịch!!!!

Ầm ầm một tiếng vang nhỏ nổ tung.

Trong nháy mắt này, tất cả máu thịt của Trương Vinh Phương trừ đầu và xương cốt ra hoàn toàn nổ tung, hóa thành một cơn lốc đỏ sậm tạo thành từ các miếng thịt vụn vỡ, toàn bộ bao phủ lên đoàn linh tuyến màu đỏ.

Xẹt!!

Vô số khói đặc cuồn cuộn bốc lên.

Tiếng rú thảm của Mạt Tang Thần hỗn loạn ở trong đó, càng ngày càng yếu, càng ngày càng nhỏ.

Toàn bộ Thái Hư cũng bắt đầu run lẩy bẩy.

Mặt đất xuất hiện vô số vết nứt, ánh sáng trên bầu trời cấp tốc mờ dần, một vết rạn màu xám dài hẹp đột ngột xuất hiện trên lực trường trong suốt ngăn trở bốn phía.

'Đi mau!! Mau đi ra!' Bạch Lân kêu to.

Lúc này cơ thể Trương Vinh Phương mới tái sinh gần một nửa, lượng lớn máu tươi hoàn thành tái tạo nội tạng và cơ bắp cơ bản của hắn.

Còn không đợi hắn hoàn hồn, đã cảm giác ở sau lưng có một luồng lực lượng nhu hòa nâng mình, kéo mình bay đến một khe hở trên bầu trời.

"Đây là!?" Hắn ở trên cao cúi đầu nhìn xuống.

Toàn bộ vùng đất Thái Hư này đang bắt đầu sụp đổ, vỡ vụn.

Từng mảng đại địa rơi xuống như ghép hình, lộ ra vực sâu thâm thúy đen kịt một màu phía dưới.

Rừng cây hay là bùn đất, hòn đá, kiến trúc, thậm chí thi thể của giáo đồ Mạt Tang giáo để lại trước đó, lúc này cũng bắt đầu hơi lập lòe vặn vẹo.

Giống như là màn hình ti vi tín hiệu không tốt, sáng tối chập chờn, hình thể chi tiết cũng bắt đầu dần dần mơ hồ.

'Đi!!'

Theo Bạch Lân hét lớn một tiếng.

Trương Vinh Phương phối hợp bà ta đi lên, nhảy vào khe nứt trên bầu trời.

Phốc!

Hắn giống như đi qua một tầng mặt nước, trước mắt hơi hoa, bản thân đã trở về trong nháy mắt.

Cũng chính là trong thông đạo thần bí kia.

Xung quanh hoàn toàn im ắng tĩnh mịch, chỉ có cánh cửa trước mặt Trương Vinh Phương, hoa văn báo tuyết ba đuôi đại biểu cho Mạt Tang giáo bên trên đó chậm rãi mờ dần rồi biến mất.

Cánh cửa hiện ra màu trắng xám trống không trơn truột như là mặt kính.

Trương Vinh Phương thở hồng hộc mấy hơi, cúi đầu nhìn chính mình, vừa để triệt để diệt thần, hắn tự bạo hầu như tất cả máu tươi trong cơ thể, chỉ để lại một chút máu dùng để tái sinh.

Có thể nói cơ thể bây giờ của hắn thoạt nhìn vẫn là ngoại hình ban đầu, nhưng trên thực tế trọng lượng chỉ có mấy chục cân.

Toàn bộ là cái thùng rỗng.

Bởi vì không có đủ dinh dưỡng để máu tươi cải tạo nên chỉ có thể tạm thời như thế.

'Bạch Lân?'

Không ai trả lời.

"??" Trương Vinh Phương nhíu mày, Bạch Lân ngày xưa vẫn tích cực, lúc này thế mà lại không có động tĩnh gì?

Hắn khoanh chân cố định, chờ đợi tự động rời khỏi nơi đây.

Lúc này trạng thái cơ thể suy yếu, khiến hắn không muốn làm bất kỳ động tác nào tiêu hao quá nhiều năng lượng.

Nhưng một phút.

Hai phút.

Cho đến hơn mười phút sau, Trương Vinh Phương vẫn không bị truyền tống quay lại hiện thực.

Hắn mở mắt ra, cảm giác có chút không đúng.

Trong thông đạo hai bên trống trải cao lớn âm u, chỉ có một mình hắn khoanh chân ngồi tại chỗ.

U ám.

Vắng vẻ.

Trương Vinh Phương mơ hồ còn có thể nhìn thấy không khí xung quanh bên trong đó có từng sợi sương mù chậm rãi lơ lửng.

Sương mù màu trắng rất giống từng mảng mạng nhện, màu sắc giống với Nghi Vân Ngụy Vụ.

Hắn hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng cảm giác tất cả vết thương trên cơ thể đều khép lại, đã không còn chảy máu ra ngoài nữa thì mới chậm rãi đứng lên.

‘Nguyện Nữ?’ Không ai trả lời.

‘Huyết Thần?’

‘Đại Linh Dục Thiên?’

Hắn thử liên hệ từng Tàn Thần hiện diện ở trên người hắn.

Nhưng đều không có ai trả lời.

‘Đúng rồi, tuy bọn họ quả thật có liên hệ với ta, nhưng bản chất của bọn họ là tồn tại ở bên trong Thái Hư của mình, mà không phải ở trên người trong cơ thể của ta.

Chẳng qua bởi vì bọn họ đặt nhiều sự chú ý lên người ta nhiều hơn, nên mới xuất hiện tình huống như là huyết liên.’

Chương 1535 - Vực sâu (1)

Trương Vinh Phương tiếp xúc nhiều với Bạch Lân hơn, cũng dần dần quen thuộc với sự tồn tại thần phật này.

Lúc này trong lòng hắn rất nhanh đã tìm ra lời giải đáp.

'Xem ra, tất cả chỉ có thể tự dựa vào chính mình.' Hắn thở hắt ra, cơ thể cấp tốc thu nhỏ lại, khôi phục chiều cao một mét tám.

Trong hoàn cảnh không rõ ràng như thế này cần phải giảm thiểu động tĩnh, sau đó chậm rãi thăm dò.

Quá mức cao to ngược lại sẽ tăng lớn động tĩnh, bất lợi cho việc ẩn núp.

Roạt một chút, đứng người lên.

Trương Vinh Phương nhìn sang phía bên trái.

Trong con đường kim loại cao rộng trống trải, trên mặt tường có mấy vết lốm đốm màu đen như bị vẩy mỡ, trong góc phòng có chữ viết tỏa văn mà hắn quen thuộc.

Hắn chỉ biết một phần nhỏ trong đó.

Dưới Ám Quang Thị Giác, tuy khoảng cách đã xa lại còn không đủ ánh sáng nhưng hắn vẫn có thể thấy rõ nội dung bên trên đó.

'Thái hữu hồn, tên là uyên.'

Phần chữ ở giữa không còn rõ ràng nữa, dường như đã trải qua rất nhiều sự mài mòn.

Vù.

Trương Vinh Phương thử giơ tay lên sờ soạng về phía bên trái.

Phụt.

Một tầng sức mạnh ngăn trở vô hình giống lớp thủy tinh mỏng, bị ngón tay nhẹ nhàng đâm phá.

Trương Vinh Phương sửng sốt, vị trí vẫn không thể vào trước đó nay lại vào được rồi?

Hắn lại giơ hai tay lên mò sang phía bên trái.

Lúc này hắn không chạm đến bất kỳ thứ gì cả.

Sau đó, hắn lại đưa tay sờ soạng không trung phía bên phải.

Cũng không có chạm vào bất kỳ thứ gì tương tự.

Trương Vinh Phương đứng tại chỗ, dừng lại, hít mấy hơi thật sâu, xác định nơi này có không khí có thể hô hấp được.

Rồi mới nhìn chằm chằm xung quanh.

‘Có lẽ, nguyên nhân ta không thể trở về thực tế cũng là bởi vì Thái Hư Mạt Tang mới vừa bị phá hư.’

‘Có lẽ sự tan biến của Thái Hư Mạt Tang khiến cho ta lấy được tư cách đặc biệt nào đó, cũng có lẽ là làm thay đổi chốt mở nào đó ở nơi này. Nhưng bất kể như thế nào ta cũng cần phải trở về hiện thực, không thể tiếp tục ở lại đây được nữa.’

Hắn nhìn sang hai bên, quyết định đi qua bên trái.

Trương Vinh Phương giơ chân lên, thử bước sang bên trái một bước.

Bàn chân bước trên mặt sàn của con đường kim loại, phản hồi lại cảm giác lạnh lẽo cứng rắn.

Sau khi xác định nó sẽ không sập, hắn tiếp tục bước về phía trước dọc theo con đường bên trái.

Két.

Két.

Tiếng bước chân nho nhỏ, trong hoàn cảnh yên tĩnh như thế này cũng khó tránh khỏi việc tạo ra tiếng vang.

Bỗng hắn quay phắt đầu lại, nhìn cánh cửa mà mình vừa rời đi.

Nơi ấy là một vùng vắng vẻ, chỉ có mặt tường kim loại màu xám đen.

Không thấy cửa đâu cả?

Trương Vinh Phương rùng mình trong lòng, mình mới đi ra vài bước mà đã xuất hiện biến hóa.

Nhưng bây giờ, không có đường để quay về nữa.

Hắn quay đầu lại, ổn định tâm thần tiếp tục đi phía trước, chậm rãi tiến lên.

Rất nhanh, mười mét, hai mươi mét.

Một trăm mét.

Phía trước xuất hiện một cửa ra hình bán nguyệt.

Bên ngoài cửa ra mơ hồ có ánh sáng nhạt màu xám trắng chiếu vào, tạo ra một đường ranh giới trên mặt đất.

Tiếng gió vù vù truyền vào từ bên ngoài, nhiệt độ cũng càng ngày càng thấp, càng ngày càng lạnh.

Cơ thể Trương Vinh Phương cường tráng, hoàn toàn không thèm để ý, trái lại còn tiếp tục đi về phía trước.

Rất nhanh, hắn đi ra con đường kim loại.

Trong nháy mắt khi vượt qua đường ranh giới ấy, tầm mắt nhất thời rộng mở sáng sủa.

Bên trái của đường ra là vách núi đá dựng đứng đen kịt một màu.

Trương Vinh Phương ngẩng đầu nhìn lên, liếc mắt không nhìn thấy bờ đâu.

Phía cuối tầm nhìn là một vầng trăng mờ mờ ảo ảo, không ngừng tỏa ra ánh sáng duy nhất ở đây.

Bên trái là vách núi màu xám đen.

Hắn cúi đầu, đưa tay sờ lên vách núi đá bên trái.

Tảng đá rất cứng, rất lạnh.

Sau đó là bên phải.

Trương Vinh Phương nhìn sang phải.

Nơi xa ở lối đi phía bên phải cũng là một vách đá dựng đứng màu xám đen.

Nhìn từ xa, vách đá đối diện cách nơi này ít nhất phải mấy ngàn mét, có lẽ còn xa hơn không thể đo lường được.

Hắn trầm ngâm một chút, nhấc chân đi đến vách đá đối diện.

Két.

Két.

Két.

Bỗng, Trương Vinh Phương ngừng lại.

Hắn cúi đầu nhìn xuống.

Mặt sàn kim loại dưới chân đã đi đến tận cùng.

Tiến lên một bước nữa, chính là vực sâu đen nhánh vô ngần.

Nơi đó dường như là một khe núi vực sâu.

Trương Vinh Phương đứng ven sát con đường, nhìn xuống phía dưới.

Bên dưới chỉ có bóng tối.

Hai mặt vách núi vẫn kéo dài xuống, tiến vào trong bóng tối vô ngần, cho đến khi không còn thấy rõ được gì nữa.

Lúc này hắn mới phát hiện, con đường kim loại mà hắn đang đứng lại là một đoạn đường ngắn được khảm vào trong vách núi.

Giống như có người cắt lấy một đoạn ống nước rồi đâm mạnh vào trong vách núi vậy.

‘Nơi này rốt cuộc là đâu thế?’

Trương Vinh Phương trở lại tới gần bên trái vách núi, kiểm tra cẩn thận xem trên vách núi đá có manh mối nào hay không.

Chương 1536 - Vực sâu (2)

Nhưng lần mò một hồi, ngoài con đường ra, vách núi ngắn ngủi dài mấy chục mét này căn bản không có chút dấu vết nào cả.

Rất nhanh, hắn lại trở về trước vách núi, vỗ nhẹ một cái xem độ cứng của vách núi.

‘Xem ra phải dùng chút thủ đoạn phi thường rồi.’

Trương Vinh Phương suy nghĩ một chút, bỗng giơ ngón trỏ tay phải ra, ấn nhẹ một cái lên mặt sàn bằng kim loại.

Nhất thời trên mặt sàn có thêm một điểm máu.

Sau đó, hắn bắt đầu ấn thêm nhiều điểm máu ở xung quanh.

Tế bào máu tươi của hắn có thể sống ở bên ngoài cơ thể trong thời gian rất lâu, phối hợp với năng lực Huyết Tinh Truy Tung, lúc này rất thích hợp để định vị.

Rất nhanh, sau khi ấn mười mấy điểm máu ở cửa con đường, Trương Vinh Phương hít sâu một hơi, trở lại trước vách núi, ngón tay đâm mạnh một cái.

Phập.

Đầu ngón tay thế mà lại không thể để lại bất kỳ dấu vết gì ở trên vách núi đá, chỉ là đụng phải rồi trượt sang một bên, mang ra một đường tia lửa.

‘Rất cứng, hẳn là được thôi.’

Hai tay hắn điểm ra nhanh như tia chớp, ấn một cái lên một điểm nhô lên ở trên vách núi đá, mượn lực.

Vụt!

Người hắn đã nhanh chóng bò lên phía trên.

Nhìn từ xa trông giống như một con thằn lằn lớn đỏ sậm đang nhanh chóng leo lên.

Rất nhanh, con đường phía dưới chìm vào trong màn sương mù nhàn nhạt, không cách nào thấy rõ được.

Trương Vinh Phương không có ngừng lại, vẫn đi lên, đi lên nữa.

Một trăm mét, hai trăm mét, ba trăm mét.

Bên trên vẫn là một vùng tia sáng màu xám trắng.

Hắn dừng lại, nhìn xuống phía dưới. Bên dưới đen kịt một màu, từ lâu đã không nhìn thấy bóng dáng của con đường kim loại ở đâu.

Hắn nghẹn một hơi.

Trương Vinh Phương tăng thêm tốc độ, tiếp tục leo lên.

Tuy hắn không cách nào đâm thủng được vách núi, nhưng có thể lợi dụng sự điều khiển kình lực tinh xảo, mượn lực từ bất kỳ điểm nhô lên nào trên vách đá, sau đó nhanh chóng đi lên.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Không biết qua bao lâu, hắn đã leo lên rất cao.

Trương Vinh Phương rốt cuộc phát hiện một con đường kim loại giống y như đúc ở phía trên bên phải.

Hắn nhìn qua sương mù, chỉ có thể nhìn được lối đi kia cứng rắn lún vào trong vách đá, lẻ loi, trên dưới đều không có bất kỳ kết nối nào.

Gánh nặng trong lòng được buông xuống, hắn nhanh chóng chuyển hướng bò về phía bên đó.

Rất nhanh, hắn cách lối đi càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Vèo.

Hắn tung người, tinh chuẩn rơi lên mặt đường, khuỵu gối rơi xuống đất.

Phù.

Trương Vinh Phương thở ra một hơi, đứng lên quan sát bốn phía.

Nơi này khác với con đường vừa nãy.

Trên vách tường kim loại xung quanh khắc đầy nhiều loại tự phù ở khắp nơi.

Có một bộ phận trong đó là tỏa văn Trương Vinh Phương biết.

Thấy tỏa văn, hắn tức khắc mừng rỡ.

‘Xem ra tỏa văn này không đơn giản là chỉ dùng để tế tự thôi.’

Hắn không đi vào lối đi ngay, mà là bắt đầu lần mò phân biệt tỏa văn từng chút một dọc theo vách tường kim loại.

Khác với lối đi của Mạt Tang Thần ban nãy, lối đi này có vẻ mới mẻ hơn một ít, độ sáng của kim loại cũng sáng hơn một ít.

Tỏa văn và những ký hiệu khác trên mặt tường cũng càng mới hơn chút.

Hắn phân biệt từng chút một dọc theo mặt tường.

‘Không nhớ rõ đã trôi qua bao nhiêu năm rồi. Ta sắp nổi điên. Không biết có người đến hay không.’

‘Nơi đây rốt cuộc là nơi nào? Tại sao ta phải ở chỗ này!?’

‘Thật đói. Thật đói ‘

‘Nơi này chính là sự trừng phạt cuối cùng đối với ta sao? Vì sao?’

‘Chết đi. Ha ha ha ha, tất cả đều chết đi!’

Từng dòng chữ để lại khiến nỗi lòng Trương Vinh Phương dần nặng nề.

Trên tường kim loại bên này thình lình để lại lời nhắn của một vài người tuyệt vọng.

‘Xem ra… sợ là nơi này vẫn không có đường ra.’

Hắn ngẩng đầu, nhìn vào chỗ sâu trong lối đi.

‘Nhưng bên Mạt Tang Thần có thể có một cánh cổng Thái Hư, nơi này có lẽ cũng sẽ có.’

Nghĩ tới đây, Trương Vinh Phương tăng thêm tốc độ, thân thể nhẹ nhàng tựa vào vách tường đi tới.

Sợ mặt đất dưới chân bỗng dưng biến mất.

Mọi chuyện vẫn nên cẩn thận thì hơn, dù sao tình huống nơi này là như thế nào, ai cũng không biết.

Trương Vinh Phương đi thẳng vài trăm mét vào sâu trong lối đi uốn lượn.

Rất nhanh một cánh cửa kim loại lớn cũng có màu trắng bạc xuất hiện ở trước mặt.

Trong lòng hắn vui vẻ, lại gần bên đó.

Nhưng rất nhanh, cùng lúc khi nhìn thấy cánh cửa, sự vui mừng trên mặt hắn cấp tốc rút đi.

Ngược lại thay vào đó là sự ngưng trọng.

Cánh cửa kim loại ấy chỉ cao ba mét.

Tuy mặt ngoài cũng có màu xám trắng, nhưng hoàn toàn không trơn bóng như gương giống như cánh cổng Thái Hư của Mạt Tang Thần.

Trái lại bên ngoài cánh cửa tràn đầy gỉ sét màu đỏ, vài chỗ đã bắt đầu bắt đầu bong tróc, rơi xuống một chút sắt lá.

Trên chốt cửa cũng toàn là sắt gỉ nhô lên.

Chương 1537 - Vực sâu (3)

Mấu chốt nhất là, ở giữa cánh cửa không nhìn thấy bất kỳ hoa văn nào.

‘Nếu như nói, hoa văn trên cửa đại biểu cho có thần phật ở bên trong, vậy không có hoa văn thì đại biểu, cánh cửa này đã không có thần phật nữa?’

Trương Vinh Phương vươn tay cầm nhẹ tay nắm, thử vặn qua vặn lại.

Nhưng rất đáng tiếc, nắm tay cứng rắn y như vách núi, không hề có dấu hiệu bị lay động.

Hắn lại thử đẩy vào, cánh cửa vẫn không chút sứt mẻ. Chỉ là lớp gỉ bên ngoài bị tác động mạnh, rơi xuống đầy đất.

Ồ?

Bỗng Trương Vinh Phương khẽ ồ một tiếng, phát hiện sau khi lớp gỉ rơi xuống đất, bộ phận dưới góc phải trên cánh cửa có một hàng chữ nhỏ dần dần hiện lên.

Ban nãy hàng chữ nhỏ này rõ ràng bị lớp gỉ màu đỏ nhạt bao phủ, không thể phát hiện được.

Lúc này nhìn lại, hàng chữ ấy được khắc rất sâu. Hơn nữa cũng dùng tỏa văn mà Trương Vinh Phương biết để viết.

Hắn mừng rỡ, lập tức cẩn thận phân biệt.

“Trần, Quân, Trầm, đã từng du lịch qua đây?”

Trương Vinh Phương đọc lên nội dung của từng chữ nhỏ một.

“…” Hắn hoàn toàn không nói lên lời.

Lẽ nào người đứng đầu Nho giáo năm đó, đã từng đến đây, còn để lại một đống thứ gì thế này?

Trương Vinh Phương suy nghĩ một lúc, nhanh chóng tay phủi sạch toàn bộ đống gỉ sắt mục nát bám trên cánh cửa đi.

Cho dù cơ thể hắn đã bị thương nặng nhưng độ cứng của làn da hắn vẫn cứng rắn hơn kim loại bình thường nhiều.

Lúc này hắn nhấc tay phất qua một cái, giống như cục tẩy, đủ để lau sạch cả một vùng rộng lớn.

Rất nhanh, hắn lại phát hiện thêm một hàng chữ nhỏ dưới góc cửa bên trái.

“Đế Khôn, từng du lịch qua đây.”

Đế Khôn?

Trương Vinh Phương nhíu mày lại, đây không phải tên của Ma binh đệ nhất thiên hạ, thanh binh khí mạnh mẽ trong tay Đế Sư sao?

Hắn tiếp tục tìm trên cửa, không tìm thêm được đầu mối nào mới.

Nhưng ngoài khung cửa, trên mặt tường kim loại xám đen, hắn lại tìm được một lời nhắn mới.

“Đã ba ngày rồi… Không có bất kỳ manh mối nào cả, nếu có người giống như ta, cũng đi vào Thái Uyên, hãy nhớ kỹ, không được đi xuống. Đế Khôn.”

Phía dưới vẫn còn một hàng chữ.

“Được thôi, vậy ta đi lên. — Trần Quân Trầm.”

Hiểu rồi, hình như hai vị này đang trò chuyện.

Trương Vinh Phương không biết nói gì.

Nhìn vào cái người đệ nhất Nho giáo khả nghi thế này, có vẻ như tính cách và tên tuổi hoàn toàn không giống nhau.

Hắn lại tiếp tục tìm tòi ở chung quanh khung cửa.

Rất nhanh, hắn lại tìm được một lời nhắn để lại.

“Ở đây không có ăn không có uống, ta chẳng thể chèo chống được bao lâu, cánh cổng Thái Hư đã đóng lại rồi, rốt cuộc con đường phía trước dẫn đến nơi đâu? Lẽ nào ở đây thật sự không phải là cánh cổng trường sinh trong truyền thuyết?”

Lần này không để lại tên, Trương Vinh Phương vẫn nhận ra đây là chữ viết của Đế Khôn.

Sau đó hắn nhìn xuống phía dưới, quả nhiên còn một dòng nữa.

“Nơi đây tên là Thái Uyên, chính là vùng đất vĩnh sinh được ghi lại trong cổ tịch. Huynh đài, cổ tịch nói rất đúng, nơi này vĩnh sinh, không phải ngươi vĩnh sinh. — Trần Quân Trầm.”

Trương Vinh Phương đọc đến dòng này cũng không nhịn được mà cười lên một tiếng.

Trần Quân Trầm này thật là thú vị.

Lần theo dòng bút tích này, hắn phát hiện, ở trên tường trong lối đi phía bên cánh cửa khác, nhìn sơ qua vẫn còn có thể nhìn thấy dòng tin nhắn mơ hồ.

Hắn chậm rãi lần mò, xác định dấu vết để lại trên đường.

Rất nhanh lại có thêm một nhóm văn tự mới.

“Thật là đói… đói quá mà …” là chữ viết của Đế Khôn.

Dưới đó có lời nhắn đáp lại.

“May mà ta mang đồ ăn, thật là thơm quá đi! — Trần Quân Trầm.”

Trương Vinh Phương khẽ lắc đầu, tiếp tục đi tới phía trước.

“Ta ăn bàn tay của mình rồi, có vẻ như sau đó điểm huyệt cầm máu lại vẫn ổn. Hẳn là có thể chống đỡ thêm một thời gian nữa.”

“Huynh đài, ta đi lên trên, hình như có gì đó không đúng, phía trên chỉ toàn là thứ này thôi — Trần Quân Trầm.”

Thứ này?

Trương Vinh Phương nhíu mày lại, có thể nhận ra, bắt đầu từ dòng tin nhắn này, tâm tính thoải mái của Trần Quân Trầm đã bắt đầu không còn nữa rồi.

Hắn tiếp tục lần theo lối đi, bắt đầu tìm kiếm lời nhắn tiếp theo.

“Ta sắp không chịu được nữa rồi… Có lẽ, chỉ có thể đi xuống dưới thử xem sao… Thứ này có quá nhiều, chỉ có lối đi mới có thể miễn cưỡng trốn được.”

“Có lẽ ta đã biết cách để rời khỏi nơi này rồi, cũng biết, nơi này là nơi nào… Thái Uyên… Quả nhiên danh bất hư truyền.”

Lần này Trần Quân Trầm không để lại tên nữa, nhưng vẫn có thể phân biệt được lời nhắn giữa hai người từ chữ viết.

Đế Khôn viết ngoáy xiên vẹo, nét viết của Trần Quân Trầm tinh tế mạnh mẽ, mang theo vẻ đẹp thanh thoát.

Rõ ràng là không cùng đẳng cấp.

Thái Uyên…

Trương Vinh Phương cẩn thận nghiền ngẫm cái tên này, sau đó lại tiếp tục thăm dò phía trước.

Chương 1538 - Vực sâu (4)

Rất nhanh hắn phát hiện thêm một lời nhắn mới trên bức tường lối đi đối diện.

“Không được đụng vào… Đáng tiếc, ta hiểu ra thì đã quá muộn rồi.”

“Đa tạ huynh đài, ngươi chết thê thảm quá, ta chỉ có thể đẩy ngươi xuống đó, ta đi trước một bước.”

Vẫn là cách thức cố định như cũ, phía trên là Đế Khôn, phía dưới là Trần Quân Trầm.

Đến đây, đã không còn bất cứ một lời nhắn nào nữa.

Trương Vinh Phương tìm tòi phần không trung còn lại trong lối đi hết một lượt, không phát hiện điều gì mới.

Mà rõ ràng điểm mấu chốt đều đã được kết tinh trong lời nhắn cuối cùng kia.

“Không được đụng vào? Nghĩa là gì?” Trương Vinh Phương nhíu mày đứng suy tư trước dòng tin nhắn kia.

Lúc này đại não đã từng được cường hóa nhanh chóng xoay chuyển.

Không được đụng vào…

Thứ gì đó có thể đụng vào ở đây có…

Trương Vinh Phương lập tức hiểu ra, trong đầu liệt kê ra nhiều loại suy đoán.

Hắn vô thức đưa mắt nhìn cảnh báo trực giác trên thanh thuộc tính, nơi đó không có bất kỳ lời nhắc nhở nào, rõ ràng có nghĩa là tạm thời ở đây không có uy hiếp nào nguy hiểm.

“Thử từng cái một xem sao.”

Đầu tiên, hắn lựa chọn yếu tố có khả năng lớn nhất.

Vụt!

Đột nhiên hắn tung người lên nhảy cao hơn cả thước.

Bộp.

Rất nhanh, hắn lại rơi xuống dưới, đập ầm ầm trên mặt đất của lối đi.

Không có phản ứng.

“Lẽ nào nguyên nhân là máu của ta?”

Trương Vinh Phương không rườm rà nữa, nhanh chóng rời khỏi lối đi, hít sâu một hơi, nhanh chóng leo xuống dưới dọc theo vách núi.

Hắn cấp tốc lần theo năng lực Huyết Tinh Truy Tung, dễ dàng quay về lối đi Mạt Tang Thần trước đó.

Nhanh chóng thu lại giọt máu trong lối đi.

Hắn quay về chính giữa lối đi kim loại, cũng tức là phía trước cánh cổng Thái Hư của Mạt Tang Thần trước đó.

Ở đây sớm đã trống rỗng, chẳng còn gì nữa.

Trương Vinh Phương không hề do dự, đi đến bên ngoài thông đạo, tới gần vùng biên mặt đất rồi đứng lại.

Bắt đầu đợt kiểm nghiệm thứ hai.

Hắn khom lưng, tụ lực.

Boong!

Lại là một tiếng vang nhỏ, cơ thể hắn đã bật lên cao trên không trung vài thước.

Không được đụng vào sao… Trương Vinh Phương cúi đầu nhìn phía dưới.

Vào lúc dừng lại ở vị trí cao nhất trên không trung, đột nhiên hắn nhắm mắt, trong đầu trở nên sáng tỏ.

Hô…

Hắn cảm giác mình đang rơi xuống dưới.

Một giây.

Ba giây.

Năm giây.

Mười giây!

Rõ ràng căn cứ theo độ cao hắn nhảy lên, giờ đã rơi xuống đất, nhưng hai chân hắn lại không tiếp xúc với bất cứ vật nào.

Cứ như hắn vẫn đang rơi xuống dưới, rơi xuống.

Không biết đã trôi qua bao lâu.

Đột nhiên một luồng gió nhẹ quét qua khuôn mặt Trương Vinh Phương.

Trong gió mang theo hương cỏ xanh, mang theo mùi ẩm ướt nhàn nhạt, còn có chút mùi tanh của mặt đất.

Rầm!

Cuối cùng hai chân hắn rơi xuống đất, nhưng cảm xúc nhận được lại xốp mềm.

Trương Vinh Phương mở mắt ra, gương mặt sửng sốt.

Hắn đã không còn đứng trong lối đi vực sâu vừa nãy nữa.

Xung quanh chỉ toàn là màu xanh sẫm, khung cảnh lọt vào tầm mắt đều là rừng cây xanh um tươi tốt cùng với mặt đất khô cằn đầy vết lửa từng đốt qua.

Phành phạch.

Cách đó không xa, hình như có một con chim to béo bị hắn dọa sợ, vội vàng vỗ cánh bay xa.

“Ta quay về rồi!?”

Trương Vinh Phương cẩn thận dẫm lên bùn đất dưới chân, chắc chắn bản thân mình đã thật sự quay về hiện thực.

Cảm xúc chân thực này lại càng khiến hắn an tâm hơn trước kia.

Trong lúc đó, từng gợn sóng mơ hồ truyền ra từ hoa văn huyết liên phía sau lưng hắn.

“Cuối cùng ngươi cũng quay về rồi!!!” Giọng nói của Bạch Lân lại vang lên trong đầu.

Giọng điệu lo lắng, giống như vừa thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Vừa nãy đã xảy ra chuyện gì vậy?” Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi.

“Câu này hẳn phải để ta hỏi ngươi mới đúng, vừa nãy chớp mắt một cái ngươi đột ngột cắt đứt liên lạc với ta, sau đó Thái Hư của ta bắt đầu thu nhỏ một cách nhanh chóng. Đến vừa mới nãy thôi, cả không gian Thái Hư chỉ còn bằng hai phần ba ban đầu thôi! Ngươi mà còn không quay lại nữa, ta sẽ phải chết đó!!!” Rõ ràng Bạch Lân cũng bị dọa cho xám hồn, giọng điệu trở nên kích động.

“Thái Hư thu nhỏ…” Trong lòng Trương Vinh Phương suy nghĩ.

Hắn suy nghĩ một lúc, nói thẳng ra tình huống vừa rồi mà không hề giấu diếm gì.

“Ngươi có còn nhớ, hai bên khe hở là một lối đi trống trải không?”

“Tất nhiên là nhớ rồi, làm sao vậy?” Bạch Lân hỏi.

“ Vừa nãy, ta đi dọc theo khe hở, vào trong chỗ sâu của lối đi, đến một hẻm núi có vực sâu rất lớn. Có người gọi nơi đó là Thái Uyên.”

Trương Vinh Phương chẳng hề nói cụ thể là ai nói, nhưng hắn cảm thấy cái tên này hẳn là một mấu chốt, có thể Bạch Lân hiểu sâu biết rộng, có lai lịch cổ xưa sẽ biết được chút gì.

“Thái Uyên… !” Bạch Lân im lặng giây lát, giọng nói lập tức cao vút lên, rít gào.

“Thế mà ngươi lại đi đến nơi đó?! Ngươi điên rồi sao!?” Tâm trạng bà ta lại càng kích động hơn nữa.

Chương 1539 - Vực sâu (5)

“Vẫn còn may là ngươi không sao! Nếu ngươi ở lại đó lâu hơn một chút nữa, sợ là sau này chúng ta đều chết chắc!!”

Trương Vinh Phương có hơi ngạc nhiên, hắn không ngờ Bạch Lân lại có tâm trạng kích động như vậy.

“Ngươi có biết Thái Uyên là nơi nào hay không?”

“ Đương nhiên là biết chứ! Nơi đó… Không đúng! Sao ngươi có thể đến được chỗ đó chứ? Không nên như vậy?!” Bỗng nhiên giọng Bạch Lân lại tỏa ra mùi nghi hoặc nồng đậm.

“Ngươi nói trước đi, rốt cuộc Thái Uyên là gì? Chúng ta cùng đi tìm nguyên do xem.” Trương Vinh Phương nghiêm mặt hỏi.

“Nơi đó… Là nơi vô số người mơ ước, là nơi vô số người muốn theo đuổi. Cũng là nơi khiến vô số người sợ hãi…” Bạch Lân thở dài.

“Cho nên, rốt cuộc nơi đó là gì? Có thể đi vào đó thì có nghĩa là gì?” Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi.

“Nơi đó… Nếu ngươi may mắn, có thể thu hoạch lợi ích khó có thể tưởng tượng tới, nhưng nếu không đủ may mắn…”

Phụ cận Đại Linh, phó quốc — Ứng Vinh.

Quốc thổ Ứng Vinh hơi lớn hơn Hợp Quốc, trong đó có tứ đại hành tỉnh.

Đô thành tên Húc, ở chính giữa cả quốc thổ.

Lúc này bên trong Húc đô thành.

Một toà tháp gỗ cao chín tầng.

Một lão nhân cao lớn khoác áo lam lộng lẫy, đang lẳng lặng đứng trước lan can bằng gỗ, nhìn vào cảnh sắc phồn hoa thành Húc phía xa.

Phòng ốc xa xa vuông vức, dòng người như kiến, xe ngựa như nước, khói bếp tỏa ra khắp bốn phía.

“Nhạc Đức Văn tới trình độ nào rồi?” đột nhiên lão nhân nhẹ nhàng hỏi.

Sau lưng lão nhân, một người áo lam tóc dài ngồi xếp bằng trên giường gỗ, có hơi cúi đầu.

“Tính toán thời gian, cũng đã đạt tới trình độ Đạt Mễ Nhĩ lúc trước khi chết.” Người áo lam tóc dài trịnh trọng đáp lời.

“Hắn còn có thể chống đỡ được, tính ra cũng là một hán tử.” Lão nhân lộ ra ý cười trào phúng.

“Đáng tiếc… Ngay từ ban đầu, hắn dám ngồi lên vị trí kia, tất cả đã định sẵn rồi. Đợi đến cuối cùng, tiết điểm kia của hắn vừa kết thúc, cũng nên đến ngày chúng ta ra mặt thu hoạch.”

“Ta vốn cho là, hắn không chống đỡ được bao lâu, theo kết quả tính toán, hẳn là hắn đã đến cực hạn vào nửa năm trước rồi. Hiện nay chỉ đang đơn thuần dựa vào ý chí và các loại thủ đoạn nhỏ kéo dài gắng gượng chống đỡ. Cảm giác đau nhức mỗi phút mỗi giây cứ như đào thịt cạo xương đó, cho dù là Cực Cảnh, sợ là cũng không thể chống đỡ được bao lâu. Thật sự không ngờ đến… Hắn ta không chỉ chống đỡ được nửa năm sau, còn ráng chống đỡ áp chế cả mấy Thần Tướng lâu như vậy.” Người áo lam tóc dài lắc đầu than thở.

“Hắn ta đúng là một đối thủ đáng kính nể, bất kể là tâm kế hay là thực lực, và cả ý chí. Cho nên, ta cũng chuẩn bị một tràng pháo hoa rực rỡ nhất cho hắn.” Lão nhân áo lam cười nói.

“Thời cơ thì sao? Cứ tiếp tục chờ như vậy thôi?” Áo lam tóc dài hỏi.

“Đừng nóng vội, thủ đoạn của hắn ta chỉ là chút trò vặt, không kéo dài được bao lâu.” Lão nhân lắc đầu: “Hơn nữa, cũng đừng quên, còn có không ít con chuột nhỏ đang chờ.”

“Thánh Tuần đại nhân, ý của ngài là…?” Người áo lam tóc dài kịp hiểu ra.

“Nghịch Thời hội.” Lão nhân cười nói: “Nghĩa Minh chính là do bọn họ xúi giục mà ra. Bọn chuột nhỏ này cũng muốn đợi đến cuối cùng.”

“Nghịch Thời hội, trước kia chúng ta cũng điều tra qua rồi, nhưng mà bọn họ có hành tung bí ẩn, rất khó phát hiện, nhiều lần vây giết, mà vẫn có thể chạy thoát tới cửa sinh. Bây giờ hẳn là đám người này đang truy đuổi hai người Nguyên Sư Tây tông.” Người áo lam tóc dài trả lời.

“Đi cho bọn chúng một cơ hội.” lão nhân nheo mắt lại: “Thứ bọn họ truy tìm, có thể Nhạc Đức Văn không biết.”

“Đế Khôn sao? Ta biết rồi.” Người áo lam tóc dài cúi đầu.

“Đế Khôn… Lúc trước… Đáng tiếc.” Ánh mắt lão nhân lóe lên một tia thương tiếc, một tia bất đắc dĩ.

“Nếu không phải vẫn lạc tại Thái Uyên, bây giờ hẳn là Đế Khôn đã có thể tiếp nhận vị trí của ngài rồi nhỉ?” Người áo lam cũng thở dài.

“Chúng ta vẫn có thể nhớ tới hắn, có nghĩa là hắn vẫn chưa chết đi hoàn toàn. Nói không chừng… Hắn vẫn lặng yên sống ở một góc nào đó trên thế giới này.” Lão nhân trầm giọng nói.

“Dù sao… đó cũng là vùng đất cuối cùng mà ngay cả thần phật cũng sợ hãi… Vực sâu Lãng Quên…”

“Vực sâu Lãng Quên?”

Trương Vinh Phương hơi ngạc nhiên.

Hắn nhớ cái tên này.

Trước đây có nghe nói Thần Phật sẽ không bị giết chết, chỉ bị lãng quên. Sau khi giết chết tất cả tín đồ và tượng thần thần điện thì Thần Phật sẽ rơi vào vực sâu Lãng Quên, vĩnh viễn không cách nào trở mình.

Trừ khi lần nữa có người có thể nhớ đến.

“Xem ra trước đây ngươi cũng có nghe nói đến, không sai, Thái Uyên và vực sâu Lãng Quên có liên hệ cực kỳ mật thiết. Quả thật mà nói, vực sâu nhìn không thấy đáy mà ngươi nhìn thấy ở dưới Thái Uyên chính là vực sâu Lãng Quên. Mà bên trên, không ai biết là gì.” Bạch Lân trả lời, giọng điệu còn nghiêm nghị.

Chương 1540 - Vực sâu (6)

“Vậy lối đi hình cung mà ta nhìn thấy lại là cái gì? Là bình đài của cánh cổng Thái Hư sao.” Trương Vinh Phương chau mày hỏi.

“Đó là hiện thân của bản thể Thần Phật. Nếu một Thần Phật hoàn toàn bị lãng quên, vậy thì bình đài này cũng sẽ rơi xuống từ trên vách núi.” Bạch Lân trả lời.

“Ta đã giết Mạt Tang Thần ở trong Thái Hư, nhưng bình đài của hắn vẫn còn, cũng tức là hắn sẽ còn sống lại?” Trương Vinh Phương lại hỏi.

“Đúng vậy, nhưng ngươi giết hắn ở trong Thái Hư, cho nên dù hắn sống lại, thật ra đã không còn quan trọng, bởi vì sau khi hắn thức tỉnh cũng không còn như trước, ngươi cũng coi như là hoàn toàn giết hắn.”

“Có ý gì?” Trương Vinh Phương không hiểu.

“Sức mạnh của Thần Phật bắt nguồn từ Thái Hư, Thái Hư không còn thì hắn cũng không còn sức mạnh khởi nguồn. Nếu sau này có người lần nữa nhớ đến hắn, lần nữa cung phụng hắn, kéo dài thời gian lâu mới có thể tái hiện hắn ở Thái Hư. Nhưng lúc đó hắn cũng không còn là hắn nữa, mà là một Mạt Tang Thần hoàn toàn mới. Còn nhớ ban đầu ta gặp ngươi như thế nào không?” Bạch Lân trả lời: “Ngươi sẽ không cho rằng ban đầu ta đại chiến chưa bị giết chết qua đó chứ?”

“…” Trương Vinh Phương im lặng. Dường như có chút hiểu logic bên trong.

“Cho nên, đây chính là cái gọi là hoàn toàn giết chết. Sau này hắn chính là một Mạt Tang Thần hoàn toàn mới, không còn nhớ đến ngươi, không còn thù hận ngươi. Đây cũng chính là một trong những thủ đoạn đoạt lại Thiên Thần Địa Mẫu của Linh Phi Thiên.” Bạch Lân trả lời.

“Vậy ngươi còn nhớ chuyện của ngươi trước khi chết không?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

“Không nhớ rõ, đều là biết được từ trong điển tịch của ta, trên thực tế vị trí thân Thần này của ta là Thần Chủ ban cho, dựa

theo tiêu chuẩn mà nói, ta thuộc về Bạch Lân đời thứ tư.” Bạch Lân trả lời.

“Cũng tức là, Thần Phật Bạch Lân Thần này đã thay đổi ba đời?” Trương Vinh Phương hiểu ra.

“Ngươi hiểu là được. Thần Phật sẽ không chết, vẫn luôn ở đó, cho dù bị giết bị phá hỏng cũng sẽ sống lại, nhưng cái đó là chỉ thần vị trung tâm.” Bạch Lân than thở.

Trương Vinh Phương còn muốn dò hỏi, nhưng xa xa đã có bóng người tới gần bên này.

Lúc này hắn thu hồi sự chú ý, nhìn về phía đó.

Rất nhanh, hai bóng dáng mặc quân phục trinh sát Hợp Quốc màu lục chạy tới hiện trường, nhìn thấy Trương Vinh Phương một thân huyết bào thì lộ vẻ kinh hãi.

Hai người họ soạt một cái, cùng nhau quỳ xuống.

“Đại đội trinh thám chữ Giáp quân Sâm Cốc bái kiến Huyết Tiên lão tổ!”

Âm thanh hai người họ một trước một sau, thái độ cung kính, cúi đầu không dám nhìn nhiều.

Quân Sâm Cốc?

Trương Vinh Phương nhận ra đây là một trong những quân đoàn tinh nhuệ vây quét Mạt Tang giáo dưới trướng Mộc Lê vương.

“Vương gia của các ngươi đâu? Dẫn ta đi gặp hắn.”

“Vương gia phái lượng lớn trinh sát lục soát xung quanh ngày đêm, chờ đợi đã lâu, mời lão tổ đi theo thuộc hạ.” Một binh lính hạ giọng nói.

Trương Vinh Phương không chần chờ, đi theo hai người họ nhanh chóng rời khỏi rừng rậm.

Trước khi đi, hắn còn liếc nhìn về phía tổng bộ Mạt Tang giáo.

Nơi đó đã sớm bị san thành đất phẳng, hoàn toàn là một mảng khô cằn.

Xuyên qua mảng lớn rừng núi, rất nhanh, Trương Vinh Phương nhìn thấy một doanh địa đóng quân bên hồ nhỏ.

Doanh trướng tráng lệ nhất ở bên trong hình như là chủ doanh của thống soái.

Hai trinh thám đưa hắn đi qua đó, đến trước doanh trướng chính.

Xẹt một tiếng, doanh trướng đúng lúc bị xốc lên, lao ra mấy người từ bên trong, vội vàng nhìn về phía Trương Vinh Phương.

“Lão tổ! Tiểu Vương biết ngay là ngươi không sao mà!” Giây phút Mộc Lê vương nhìn thấy Trương Vinh Phương thì vô cùng kích động.

Vành mắt ông ta trở nên đen, hốc mắt hãm sâu, cả người đều gầy đi trông thấy. Rõ ràng là mấy ngày này không nghỉ ngơi tốt.

“Hồng Hiển! Bái kiến quan chủ!” Hồng Hiển đạo nhân cũng có mặt, lúc này ông vội vàng lao ra. Cúi đầu lạy một lạy với Trương Vinh Phương. Tâm trạng càng thêm kích động.

Ngược lại Phong tướng quân bước ra cuối cùng, thân là Bái Thần, lúc này thương thế trên người cũng khá lên nhiều, lúc hắn ta nhìn về phía Trương Vinh Phương, ánh mắt phức tạp kiêng kỵ, không dám nói một lời nào.

Vậy mà người này lại dám xông vào Thái Hư, sau cùng còn có thể toàn thân trở ra. Trong lúc Phong tướng quân hoảng sợ, cũng chắp tay cúi đầu, xem như là hành lễ.

“Các ngươi luôn đợi ở nơi này sao? Bao lâu rồi?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Đã một ngày một đêm rồi!” Hồng Hiển nhanh chóng trả lời.

“Một ngày một đêm rồi sao?” Trương Vinh Phương nhớ đến khe hở đó, còn có Thái Hư, Trần Quân Trầm, Đế Khôn, các loại tin tức, trong lòng rõ ràng, có lẽ Thái Uyên cất giấu bí mật thật sự của căn nguyên Thần Phật.

Ngay cả một Mạt Tang hắn đều giải quyết gian nan như thế, phía sau còn có nhiều tồn tại Thần Phật mạnh mẽ hơn.

Chương 1541 - Vực sâu (7)

Những thứ này đều là tồn tại khủng bố vượt qua người phàm, nếu hắn muốn thật sự không lo lắng thì đường phải đi còn rất dài.

Mà trước mắt, Mộc Lê vương trước mắt, thân là Hoàng tộc, có lẽ có thể mang đến cho hắn nhiều tin tức, con đường tình báo, nếu có thể thành công thống nhất Hợp Quốc, cũng có thể cung cấp lượng lớn tài nguyên tu hành.

"Lão tổ, xin hỏi hiện giờ Mạt Tang Thần…" Mộc Lê vương lòng đầy mong chờ dò hỏi.

"Sau này Mạt Tang Thần sẽ không xuất hiện nữa, bắt đầu từ hôm nay, phá hủy tất cả nơi cúng bái Mạt Tang giáo, tiêu diệt tất cat tín đồ, tiêu hủy tất cả tượng thần, bức tranh, tài liệu của Mạt Tang Thần. Phòng ngừa hắn ngóc đầu trở lại. Còn lại, không cần quan tâm đến." Trương Vinh Phương dặn dò.

Tuy trong lòng ba người Mộc Lê vương có đoán trước, nhưng lúc thật sự nghe thấy lời nói này, vẫn là lộ ra vẻ chấn động.

Đạo Huyết Tiên lão tổ lại thật sự đánh tan triệt để Mạt Tang Thần!

Phải biết rằng, hành động vĩ đại như vậy thông thường chỉ có Thần Tướng đỉnh cấp nhất thiên hạ, hoặc là Đại Tông Sư Cực Cảnh đỉnh cấp mới có thể làm được.

Mà hiện tại, lão tổ nhân tiên đạo cũng làm được điều này, điều này đại diện cho việc từ nay về sau, Nhân Tiên quan đạo Huyết Tiên thật sự ngang hàng với đám người đỉnh cấp nhất của Đại Linh.

Dùng thân con người đạt đến mức độ cao như thế!

Mộc Lê vương và Hồng Hiển đều kích động đến phát run.

Hồng Hiển đạo nhân đã nhìn thấy tương lai bản thân có thể mạnh bao nhiêu.

Mà Mộc Lê vương thì bởi vì Hoàng tộc, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy hy vọng rồi!

Từ trước đến giờ, người có huyết mạch Hoàng tộc đều bởi vì không thể Bái Thần, chỉ có thể tập võ, mà quẫn bách lúng túng.

Cho dù bọn họ bởi vì nguyên nhân nào đó, có thể khống chế Linh Phi giáo tất cả Thần Phật người Bái Thần. Nhưng chung quy không phải là sức mạnh bản thể của bọn họ.

Không thể Bái Thần, cũng không muốn trở thành những kẻ bệnh tâm thần Cực Cảnh, vì vậy chỉ có thể trơ mắt nhìn bản thân giống như người phàm, hết tuổi thọ thì tự nhiên chết già.

Đau đớn như thế, Mộc Lê vương quả thực không cách nào nhịn được.

Mà hiện tại.

Nhân tiên đạo, đạo Huyết Tiên đã cho bọn họ hy vọng mới!

"Tiểu Vương, nguyện dùng sức mạnh cả nước cung phụng nhân tiên đạo, xin lão tổ nhận đệ tử làm đồ đệ!" Mộc Lê vương bỗng dùng đại lễ bái về phía Trương Vinh Phương.

"Không cần như thế, có Hồng Hiển ở đây, ta rất yên tâm, Chuyện sau này đều có thể thông qua Hồng Hiển nói rõ." Trương Vinh Phương thản nhiên nói: "Mặt khác, ngươi thân là Hoàng tộc, biết không ít bí mật liên quan đến Thần Phật đúng không? Có thể chỉnh lại toàn bộ cho ta, xem như là thù lao ra tay lần này, thấy thế nào?"

"Tuân pháp chỉ của lão tổ."

Mộc Lê vương nghiêm túc chắp tay, khom người.

Huyết duệ mang theo kính sợ và thân cận tự nhiên, cộng thêm mong chờ trường thọ trong tương lai, cùng với ngóng trông đạo Huyết Tiên. Muôn loại cảm xúc đan xen với nhau khiến trong lòng ông ta dâng lên hi vọng trước nay chưa từng có!

Cũng chắc chắn từ đáy lòng, nhất định phải ôm chặt lấy chiếc đùi lớn Nhân Tiên quan này không buông.

Trương Vinh Phương càng biểu hiện không để ý đến thù lao, thì ông ta càng cảm thấy đối phương có cốt cách thần tiên, quả thật là cao nhân tuyệt thế! Càng muốn đưa lên nhiều thứ có lợi, mới có thể khiến đối phương xem trong bản thân.

Trương Vinh Phương hài lòng gật đầu, lúc này mới cùng trở về đô thành Hợp Quốc dưới lời mời của Mộc Lê vương.

Dừng lại Hợp Quốc ba ngày, hắn dò hỏi tất cả bí mật mà Mộc Lê vương biết, sau đó nhẹ nhàng rời đi.

.

.

.

Nguyện Nữ hạp, phủ Vu Sơn.

Trên Nhân Tiên đài, Trương Vinh Phương khoanh chân ngồi thiền, mặt ngoài đạo bào được đắp nặn bằng máu tươi trên người không ngừng biến ảo ra hoa văn văn tự rậm rạp chằng chịt đủ kiểu.

Đây là đang luyện tập năng lực điều khiển máu tươi.

Với tư cách thiên phú đặc thù điều khiển máu tươi, hắn có thể khống chế lượng lớn, hoàn toàn là liên quan đến độ thuần thục.

“Giải quyết xong phía bên Hợp Quốc, tiếp theo ngươi định làm gì?” Bạch Lân ở trong đầu dò hỏi.

Trương Vinh Phương nhắm mắt không trả lời.

Chỉ lặng lẽ ngồi khoanh chân trên Nhân Tiên đài, luyện tập điều khiển máu tươi.

Hiện tại hắn không thiếu gì cả, thiếu hụt duy nhất chính là thời gian.

Chỉ cần có đủ thời gian thì hắn có thể không ngừng tiếp cận hoàn toàn thể của Huyết tộc Thủy tổ. Mãi đến khi đạt thành.

Cho nên sau khi xác thực thực lực thực tế của bản thân, hắn quyết định không đi đâu cả, chỉ ở trong nhà ẩn cư ngồi thiền.

Một mực cho đến sau khi đạt thành hoàn toàn thể, mới suy nghĩ cái khác.

“Phía bên tỷ tỷ của ngươi, không quan tâm nữa sao?” Bạch Lân tiếp tục hỏi: “Hình như nàng đã làm chuyện rất nguy hiểm.”

“Đã phái người canh chừng rồi.” Trương Vinh Phương thản nhiên trả lời.

Chương 1542 - Vực sâu (8)

Phía bên tỷ tỷ, hiện giờ đã tẩy trắng chuyển chính, theo bảy mạch Nho giáo cùng liên hợp học cung, thành một trong những thế lực lớn nóng bỏng tay.

Có thể nói là dưới Đại Giáo Minh, Nho giáo là mạnh nhất. Nên an toàn không lo lắng gì.

Mà phía bên Nhạc sư phụ càng là mạnh mẽ vô cùng bá đạo, Đại Đạo Giáo như ánh mặt trời giữa ban trưa, hoàn toàn không cần hắn lo đến.

Chít chít.

Bỗng một bóng đỏ từ đằng xa bay vụt đến, nhẹ nhàng giảm tốc độ, đáp xuống vai của Trương Vinh Phương.

Là Tiểu Hồng.

Nó cúi đầu, dùng miệng cởi ống trúc được cột trên chân, đưa cho Trương Vinh Phương.

"Cảm ơn." Trương Vinh Phương sờ đám lông đỏ trên đầu nó, nhận lấy ống trúc, mở ra, lấy tờ giấy.

Trên tờ giấy rập rạp chằng chịt viết đầy tình báo tập hợp của thế lực liên quan gần đây.

Nho giáo, Đại Giáo Minh, Trương Thanh Chí, phía bên tỷ tỷ, còn có Nghĩa Minh Nghịch Thời hội…

Điều mà hắn quan tâm đơn giản chính là những thứ này.

Xác định đều không có vấn đề, Trương Vinh Phương vò nát tờ giấy, giơ lên theo gió, mặc cho nó phiêu dật trong sơn cốc.

"Mọi thứ bình yên vô sự, ta cũng có thể yên tâm bế quan rồi." Hăn cười nhẹ nói.

"Ngươi muốn bế quan sao?" Bạch Lân kinh ngạc nói.

"Thiên hạ này dần khôi phục lại bình yên, người ta quan tâm đều bình an vô sự, ta còn cần lo lắng gì nữa? Tiếp theo chỉ cần không ngừng tu luyện tăng cấp bản thân, hưởng thụ cuộc sống là được." Trương Vinh Phương trả lời.

Không thể không nói, có một sư phụ so với bản thân còn ngang tàng hơn chống đỡ ở bên trên, quả thực vô cùng thoải mái.

Không có áp lực, cuộc sống vô tư, không ai dám chọc.

Nghĩ lại, như Thần Phật của Mạt Tang Thần, một mình Nhạc sư phụ có thể đỡ một đám. Biết được sự cường hãn của Nhạc sư phụ, trong lòng Trương Vinh Phương cảm khái, cảm thấy cái trước giờ bản thân theo đuổi, không phải là lúc này sao?

Tiếp theo, hắn chỉ cần thăm dò Thần Phật, làm từng bước đến gần hoàn toàn thể Huyết tộc Thủy tổ, là thành!

"Ngươi không muốn đi thăm dò khe hở nữa sao?" Bạch Lân dò hỏi.

"Đương nhiên là muốn, đây cũng là phương hướng trọng điểm bế quan của chúng ta kế tiếp." Trương Vinh Phương trả lời.

Hắn giương mắt nhìn về xa xa, hiện giờ sương mù Nguyện Nữ hạp đang dần thưa thớt.

Lúc này ở bờ sông xa xa, có thể nhìn thấy Đinh Du dẫn theo hơn mười con chó sói, tay cầm roi xua đuổi một bầy lợn mập có trắng có đen.

Thường Ngọc Thanh thì một mình gảy đàn trong mái đình giữa sườn núi.

Tôn Triều Nguyệt đang thương lượng chuyện gì đó với Trương Chân Hải.

Trong Nhân Tiên quan, thỉnh thoảng có thể thấy có bóng người ra vào, ai nấy đều mặc đạo bào màu đỏ, một phái Tiên gia trọng địa khí tượng.

Nhìn đến đây, cảm giác cấp bạch từ trước đến giờ trong lòng Trương Vinh Phương cũng dần hòa hoãn lại.

"Sau huyết liên Tam Hoa Tụ Đỉnh, cũng nên bắt đầu nghĩ cách hoàn thiện Ngũ Khí Triều Nguyên rồi." Trong lòng hắn nghĩ như vậy, lại nhìn cảnh tượng xa xa, dần có chút run sợ.

Một năm sau.

Cảng Thứ Đồng.

Toe~~~

Tiếng kèn lệnh chói tai vang lên trên chiếc thuyền lớn đang cập bến.

Cánh buồm được hạ xuống, các thủy thủ reo hò hoan hô ầm ĩ, họ đứng trên mạn thuyền trông về phía bờ xa xa với vẻ phấn khích tột độ.

Trong đó, có một chiếc thuyền lớn chất đầy rương hàng hóa đang bắt đầu vận chuyển dỡ hàng một cách nhanh chóng sau khi cập bến.

Chủ thuyền mặc áo khoác ngoài (loại áo ngắn khoác bên ngoài lúc cưỡi ngựa) màu xám tro, quàng khăn đội đầu chống gió màu đỏ, một bên mắt của hắn ta đã trắng dã và mất đi thị lực, hắn ta đang cười đùa trò chuyện với vị khách quen cũ đến đây để bàn bạc cùng hắn.

“Lần này xem như đã tìm được không ít đồ mà các ngươi muốn rồi, thứ này khó tìm lắm đấy, làm cho ta hao tốn biết bao nhiêu tinh lực và thời gian, tiền cũng nhiều hơn ba phần so với dự tính.” Chủ thuyền A Tát La giơ ba ngón tay lên ra dấu.

Đứng đối diện với hắn ta là một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp, dáng người cao gầy và có mái tóc dài xõa tung.

Đôi mắt của nữ tử đỏ hoe, nàng đội chiếc mũ đen rộng vành, dáng người yêu kiều thướt tha, làn da trắng nõn mịn màng, thế nhưng ở nàng lại không hề toát ra khí chất yếu đuối của tiểu thư nơi khuê phòng, mà thay vào đó, mọi cử động của nàng đều lộ rõ vẻ lão luyện và lạnh lẽo.

“Ba phần là quá nhiều. A Tát La, giá tiền của ngươi vốn đã cao hơn một phần so với các đội thuyền khác rồi, nếu lại nhiều thêm nữa thì bọn ta chẳng có cách nào tiếp nhận được đâu.”

“Các đội thuyền khác cũng không tìm được vật các ngươi muốn kia mà.”

A Tát La cười híp mắt, nói: “Tôn tiểu thư, trên phương diện làm ăn, phía bọn ta có thể gọi là độc nhất, dựa trên mối quan hệ hợp tác lâu dài của chúng ta, giá tiền này đã bao gồm không ít ưu đãi rồi.”

Chương 1543 - Vực sâu (9)

“Một phần rưỡi, chịu thì chịu, không chịu thì ta không còn gì để nói với ngươi nữa.” Nữ tử lãnh đạm nói.

“Một phần rưỡi, này cũng quá…”

“Vậy thì thôi đi!” Nữ tử nhấc tay, không nói thêm lời nào.

“Được được được, một phần rưỡi thì một phần rưỡi vậy, hầy… Nếu không xả thân vì đại nghĩa thì buôn bán bất thành mà, người Đại Linh các ngươi đúng là biết cách làm ăn thật đấy.” A Tát La thở dài than vãn.

Sau khi hai người thương lượng xong thì bắt đầu lấy danh sách ra để đối chiếu từng món hàng được dỡ xuống.

Có điều, hai người không hề để ý tới ở nơi xa có một chiếc thuyền đang cập bến, trên mạn thuyền có hai nữ tử đang nhìn về phía này từ xa.

“Đó chính là A Tát La à?” Trong đó có một nữ tử mặc váy trắng và mang mạng che mặt màu trắng đang nhíu mày nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trên bờ.

“Đúng vậy thưa tiểu thư. A Tát La là chủ thuyền duy nhất ở Thứ Đồng có thể đảm bảo những chuyến đi xa an toàn nhất, đội thuyền của hắn ta có kinh nghiệm hàng hải phong phú nhất nơi này, nếu chúng ta muốn rời khỏi Đại Linh thì tìm hắn là tốt nhất.” Nữ tử mặc váy xanh lục bên cạnh thấp giọng nói.

“Nhưng sao ta nhớ rằng đội thuyền thực hiện những chuyến hành trình đi xa lớn nhất nơi này nào có phải hắn ta đâu?” Nữ tử mặc váy trắng nghi ngờ hỏi.

“Đội thuyền lớn nhất có thể đồng ý nhận khách cá nhân cũng chỉ có hắn ta thôi.” Nữ tử mặc váy xanh lục trả lời, nàng ta còn cố ý nhấn mạnh âm điệu vào mấy chữ khách cá nhân.

Nữ tử mặc váy trắng thở dài, nhất thời mạng che mặt bị gió biển thổi bay lên làm lộ ra khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp nhưng có vài phần lạnh lùng của nàng.

Nếu để người của hoàng tộc Đại Đô gặp được nàng, chắc chắn chỉ cần vừa nhìn sẽ có thể nhận ra ngay nàng chính là Thiên

Diệp công chúa - Diệp Bạch, người vốn nên có mặt ở hoàng cung vào lúc này.

“Tiểu thư, chúng ta thật sự phải triệt để từ bỏ hết thảy và rời khỏi Đại Linh để ra ngoại quốc sinh sống sao?” Nữ tử mặc váy xanh lục không nhịn được hỏi lại lần nữa.

Nàng ta đã hỏi đi hỏi lại vấn đề này rất nhiều lần trên suốt chặng đường tới đây.

“Đúng vậy…” Diệp Bạch khẽ gật đầu, “Ở lại nơi này thì có ý nghĩa gì nữa chứ? Đơn giản chỉ là tiếp tục làm cá chậu chim lồng…”

“Nhưng chúng ta cũng đâu cần phải bỏ đi xa như vậy? Chúng ta hoàn toàn có thể tìm một nơi không ai quen biết chúng ta và sống ẩn cư ở đó mà, như thế không tốt sao ạ?” Nữ tử mặc váy xanh lục là cận vệ Lục La của nàng, lúc bấy giờ nàng ta lại lần nữa lên tiếng thuyết phục.

“Dẫu Đại Linh rộng lớn, nhưng dưới sự truy lùng của Tuyết Hồng các và Đại Giáo Minh, chúng ta cũng không có chỗ nào để ẩn thân đâu.” Diệp Bạch khẽ lắc đầu.

Ngắm nhìn cảng Thứ Đồng bình yên và an ổn trước mắt, sao trong lòng nàng còn muốn trốn ra tận hải ngoại xa xôi làm gì, đáng tiếc… Chỉ cần còn ở lại trong nước, sớm muộn gì cũng sẽ bị người của Tuyết Hồng các lần theo tới tận cửa.

Bọn người này xưng là Hoàng tộc, cao cao tại thượng, hưởng hết vinh hoa phú quý, nhưng kể từ khi Linh Chí Đế băng hà, cái gọi là hoàng tộc, thật ra cũng chẳng khác gì chim hoàng yến bị giam cầm trong lồng là bao.

Hiện giờ, ngay cả Tuyết Hồng các cũng bị Đại Giáo Minh bức ép và rơi vào tình thế bị buộc phải phối hợp hành động.

Cho dù là Thần Tướng cũng không dám công khai đối kháng, Đại Giáo Minh lại càng lớn mạnh như trời ở Đại Linh.

Kể cả Nghĩa Minh nổi dậy khởi nghĩa khắp nơi trước đó cũng bị ép tới mức phải ẩn mình trong bóng tối và không còn quấy phá nữa.

Thiên hạ nhanh chóng tiến vào giai đoạn thái bình trước nay chưa từng có.

Ngay lúc Diệp Bạch còn đang than thở trong lòng.

“Mau nhìn kìa, bên đó có nhiều thuyền quá!!” Bỗng nhiên, trên boong thuyền cách đó không xa truyền tới tiếng hô hoán kinh ngạc của các hành khách khác.

“Là chiến thuyền!”

“Là chiến thuyền của quốc gia nào vậy?”

“Không nhận ra… Trông quân kỳ có vẻ không phải là quân kỳ của quốc gia đâu?”

Toe!!!

Lúc này, tiếng kèn chấn động vang lên ở hai bên bến cảng.

Diệp Bạch thầm giật mình, nàng thận trọng ngoảnh mặt nhìn về phía biển.

Chỉ thấy một mảng lớn thân thuyền và cánh buồm màu trắng, phần mũi chiến thuyền có màu xanh lam, đang hùng dũng oai nghiêm chạy tới cảng Thứ Đồng.

Hơn phân nửa trong số đó đều đặt một khẩu pháo đen ngòm trên mũi thuyền.

Đùng đùng đùng đùng!!

Thình lình có một ánh lửa lóe lên.

Ầm ầm ầm ầm!

Cột nước lớn bất chợt bùng lên tung tóe trên mặt biển.

Đối phương thế mà nã pháo ư!!?

Đầu óc Diệp Bạch rống rỗng, nàng hoàn toàn không nghĩ tới chuyện sẽ có người dám nã pháo với bến cảng lớn nhất Đại Linh??

Oành!

Đột nhiên, có tiếng động rất lớn truyền tới.

Chiếc thuyền các nàng đang đứng bị bắn trúng vào thân thuyền và bắt đầu lung lay kịch liệt.

Chương 1544 - Vực sâu (10)

“Tiểu thư, mau nhảy xuống nước lánh đi!!” Lục La hét lớn, nàng ta vội nắm chặt mạn thuyền để giữ vững thân thể.

Ánh mắt Diệp Bạch tỉnh táo trở lại, nàng nhìn quanh bốn phía.

Bởi vì mật độ của những chiếc thuyền quá mức dày đặc, nên bị hỏa lực nổ trúng dễ như trở bàn tay, toàn bộ ào ào sụp đổ và bốc cháy hừng hực.

“Là Bạch Thập giáo!” Bỗng chốc, nàng nhận ra là cờ được treo trên những chiến thuyền kia.

Không dừng lại ở đó, ngay cả trên bến tàu cũng không biết từ đâu tuôn ra một đám loạn đảng cầm loan đao trong tay, gặp người giết người, thấy hàng hóa vàng bạc thì cướp đoạt.

Loạn đảng giơ cao lá cờ giống với Bạch Thập giáo, rống to thét gào ngôn ngữ nghe không hiểu, phần lớn trong số đó đều là người Hồ Tây.

Sắc mặt bọn chúng điên cuồng, trong mắt tràn ngập vẻ tham lam, mỗi khi nhìn thấy nữ nhân có chút xinh đẹp là lập tức nhào tới muốn cưỡng ép đối phương ngay tại chỗ.

Tiếng la hét, tiếng nổ đì đùng, tiếng kêu rên thảm thiết xen lẫn tiếng cười cuồng dại đều bị cuốn theo từng đợt sóng biển trập trùng.

Chủ tớ hai người Diệp Bạch tung người nhảy xuống nước, cả hai người đều là cao thủ Siêu Phẩm nên rất nhanh đã bơi tới bờ và leo lên trên.

Nhưng váy áo ướt nhẹp đã làm nổi bật dáng người thướt tha của họ một cách hoàn mỹ.

“Bên này có hai vị tuyệt sắc giai nhân! Mau tới đoạt đi!! Ha ha ha ha!” Vài tên người Hồ Tây rung rung bộ râu rậm rạp rồi xông tới phía bên này.

Bọn chúng giơ loan đao lên, trong mắt tràn đầy điên cuồng và dâm tà.

Xoẹt!

Diệp Bạch nâng tay bắn ra một nắm kim châm, hoàn hảo đâm trúng cổ họng của đám người này.

Độc tố trên kim phát tác, đám người đó tức khắc cảm thấy toàn thân bủn rủn rồi ngã trên mặt đất, vặn vẹo giãy giụa.

“Đi mau!” Sắc mặt Diệp Bạch ngưng trọng, nàng dẫn theo Lục La vội vã triển khai thân pháp và rời đi đến phía xa.

Trong lúc hỗn loạn, từng đám người Hồ Tây bị sắc đẹp của các nàng hấp dẫn, nhưng chúng cũng liên tục bị kim châm đâm chết và ngã ngay trên đường.

Do số người chết càng ngày càng nhiều, động tĩnh bên này cũng dần dần thu hút sự chú ý của các cao thủ mạnh hơn.

Nhưng cao thủ bình thường vốn chẳng phải đối thủ của hai người, chỉ vài lần là các nàng đã giải quyết hết bọn chúng.

Mắt thấy sắp xông ra khỏi bến tàu và tiến vào khu vực nội thành.

Đột nhiên, trận chém giết giữa hai nhóm người ở bên phải quảng trường gần hồ nước đã thu hút sự chú ý của Diệp Bạch.

Hơn mười người nam tử râu rậm mang khăn đội đầu màu trắng đang cầm loan đao trong tay và chém điên cuồng về phía ba người đang bị vây quanh vào giữa với thủ pháp cực kỳ nhanh.

Nhìn từ xa, mỗi người nam tử râu rậm trong số này ít nhất cũng ở cấp độ Ngoại Dược. Thêm vào đó, trên quần áo của họ đều có thêu hình chữ thập ở góc áo.

Mà trong ba người đang bị vây công có hai người liều chết bảo vệ một nữ tử ở giữa.

Nữ tử mặc bộ trang phục đỏ rực ôm sát người, sắc mặt nàng lạnh lùng, khí chất và dung mạo tựa như đóa mẫu đơn cao quý, thanh tú và xinh đẹp.

“Là người Linh ở cạnh A Tát La khi nãy?” Diệp Bạch nhíu mày, nàng vẫn chưa từ bỏ ý định nhờ vào A Tát La để rời khỏi Đại Linh.

“Lục La, cứu người!” Nàng chợt thay đổi suy nghĩ, ngay lập tức đánh tới phía bên kia.

Với thân phận đã từng là tầng cao nhất của Kim Sí Lầu, tất nhiên bản thân Diệp Bạch cũng có thực lực Siêu Phẩm ở giai đoạn Nội Pháp.

Lúc này, nàng ra tay phối hợp với Lục La ở cấp độ Ngoại Dược.

Hai người chỉ một thoáng đã trở thành cọng rơm đánh vỡ thế cân bằng, lại phối hợp với nữ tử áo đỏ, sau vài lần đã ào ào đánh lui bọn Siêu Phẩm của Bạch Thập giáo.

Người của hai bên nhanh chóng tụ hợp rồi lao ra phía ngoài.

"Đừng đi khu vực nội thành, bên đó còn loạn hơn! Đi ngoại thành ấy! Bọn ta có người tiếp ứng!" Nữ tử áo đỏ hét lên.

Nàng chính là Tôn Triều Nguyệt đến Thứ Đồng nhập dược liệu, bất luận thế nào nàng cũng không ngờ được bản thân thế mà lại gặp phải tai họa thế này. Sau khi tụ hợp cùng chủ tớ hai người Diệp Bạch, nhìn thấy hai người muốn đi về hướng khu vực nội thành, nàng mới tức tốc hét lớn nhắc nhở họ.

Năm người lập tức hợp sức và phá vỡ vòng vây. Một đường giết ra ngoài.

Chốc lát sau, cuối cùng họ cũng loại bỏ được những kẻ râu rậm đuổi kịp mình ở ngoại thành Thứ Đồng, lúc này mọi người mới đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Trong một khu rừng dừa.

Diệp Bạch thở hổn hển, nét mặt nàng mệt mỏi rã rời, nàng không phải Bái Thần, kể cả khi nàng ở cấp độ Siêu Phẩm Nội Pháp, nhưng việc liên tục giao thủ với một đám người Siêu Phẩm cũng khiến cho nàng cảm thấy sức lực bị tiêu hao rất nhiều.

Nhưng thay vì mệt nhọc, điều nàng nghĩ đến hiện tại chính là tranh thủ thời gian tìm gặp A Tát La.

Chương 1545 - Vực sâu (11)

Lúc này, nàng nhanh chóng hỏi thăm Tôn Triều Nguyệt.

“A Tát La?” Tôn Triều Nguyệt sửng sốt, sau đó nàng khẽ lắc đầu, “Hắn ta dẫn người về thuyền, mà thuyền đã bị đạn pháo bắn trúng, chỉ sợ là dữ nhiều lành ít.”

“Chết rồi ư??” Lục La gấp gáp nhìn về phía Diệp Bạch.

Vừa nhìn đã thấy ánh mắt Diệp Bạch mờ mịt, trong lúc nhất thời nàng ta cũng không biết nên làm thế nào.

Các nàng vạn dặm xa xôi chạy ra khỏi Đại Đô rồi tìm tới đây chính là để ra biển, kết quả bây giờ lại trông thấy cục diện như vậy, toàn bộ bến cảng đã không còn cách nào ra khơi được nữa.

Giờ đây, chính các nàng cũng bối rối không biết nên làm gì tiếp theo.

“E rằng hai vị sẽ không có cách nào đi xa trong thời gian ngắn được đâu. Hiện giờ chỉ sợ Thứ Đồng đã bị Bạch Thập giáo chiếm cứ rồi, không bằng đi cùng bọn ta một đường trước đã, sau khi tới được chỗ an toàn thì lại tính tiếp, hai vị thấy thế nào?” Tôn Triều Nguyệt nhẹ nhàng thuyết phục.

Hai người này đều là cao thủ Siêu Phẩm, nếu có thể đi chung với họ, đoạn đường này hẳn sẽ có khá nhiều lợi ích.

“Các ngươi dự định đi tới nơi nào?” Diệp Bạch suy nghĩ một lát rồi dò hỏi.

“Sơn tỉnh lộ Đinh Hà!” Tôn Triều Nguyệt lập tức trả lời, “Nơi đó là tổng bộ của thương hội bọn ta, cũng là nơi an toàn nhất.”

“Được!” Diệp Bạch trả lời dứt khoát.

Mọi người đã nhìn thấy phía xa có vài người mặc áo giáp trắng đang mau chóng tới gần.

Nhóm người kia mặc nguyên bộ Khải giáp hạng nặng, tay cầm Song Thủ Cự Kiếm, mỗi bước chân giẫm xuống mặt đất đều có thể truyền đến một trận chấn động.

Cường điệu nhất chính là tốc độ của bọn họ vượt xa võ giả Cửu Phẩm bình thường, đồng thời trên người họ còn mơ hồ toát ra khí tức nóng rực đầy bá đạo và thuần chất.

“Là đại kỵ sĩ Bái Thần của Bạch Thập giáo! Đi mau!” Diệp Bạch khẽ quát.

Năm người vội vàng tránh thoát ra xa.

Ngay lúc nhóm người bọn họ rời đi, mấy tên đại kỵ sĩ kia đi vào vị trí trong cánh rừng của các nàng trước đó rồi khẽ ngửi mùi.

“Khí tức tà ma…” Nam tử tóc vàng trẻ tuổi dẫn đầu tháo mũ sắt xuống, sắc mặt nghiêm nghị.

Trước đây từng nghe đồn rằng mảnh đất này đã mất đi sự phù hộ của Thần và biến thành chốn cực lạc của tà ma, hiện tại xem ra chuyện này đúng là sự thật…

“Kỵ sĩ trưởng An Đa Lạp, có tiếp tục truy kích không ạ?” Kỵ sĩ bên cạnh cất giọng ồm ồm hỏi.

“Tất cả tà ma đều phải tiếp nhận thanh tẩy! Đây là thần dụ!” Đại kỵ sĩ An Đa Lạp nói với giọng điệu lạnh lùng.

“Hơn nữa, khí tức tà ma trên thân nhóm người mới nãy rất nồng đậm, chắc chắn là nhân vật rất quan trọng.”

Vu Sơn - Nguyện Nữ hạp.

Giữa màn sương mù quanh quẩn, Thường Ngọc Thanh mặc một chiếc váy ngắn liền thân màu đen, chân đi ủng có hoa văn hươu bát quái và đeo một thanh đao hơi cong màu đen trên lưng, nhẹ nhàng bay lướt qua núi.

Không lâu sau, nàng đứng trước chỗ bậc thang dẫn lên núi và ngẩng đầu nhìn về phía hai thủ vệ đang canh phòng bên trên.

Gió núi thổi tung mái tóc dài lòa xòa trên trán nàng, làm lộ ra một đôi mắt đỏ ửng trong veo và sáng rực của nàng.

“Sư phụ xuất quan chưa?” Nàng thấp giọng hỏi.

Khuôn mặt hai người đang canh phòng khá chất phác, tướng mạo bình thường không quá nổi bật, nhưng màu da lại trắng như tuyết giống hệt nhau.

Nghe thấy câu hỏi này, người ở bên trái trả lời: “Dựa theo trạng thái bình thường, hẳn là còn một canh giờ nữa, tới lúc đó Thanh sư tỷ lại đến sẽ tốt hơn.”

Cặp mắt của hai người thế mà đều là màu đỏ nhạt tựa như bảo thạch.

Thường Ngọc Thanh cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, kể từ khi Nhân Tiên quan mở rộng huyết duệ hóa trên quy mô lớn vào mấy tháng trước thì đôi mắt của tất cả mọi người đều chuyển hóa thành màu đỏ nhạt thuộc về huyết duệ.

Nàng dứt khoát đứng dựa lưng vào vách núi ngay bên cạnh và yên lặng chờ đợi.

Vù!

Đột nhiên, một bóng dáng màu đỏ thoáng vụt qua và rơi xuống khoảng đất trống bên cạnh nàng.

Người đến là một nam tử trung niên khôi ngô, vác theo một thanh trường kiếm trên lưng.

Người ấy mặc trường bào huyết sắc, hai mắt hiện ra màu đỏ càng đậm và sâu hơn.

Trong Nhân Tiên quan, màu sắc đậm nhạt của mắt đại diện cho thực lực tu vi mạnh yếu ở một mức độ nhất định.

Mà người trước mắt này là một trong những cao thủ đỉnh cao trong Nhân Tiên quan và trực thuộc dưới trướng quan chủ —— Ảnh đạo nhân.

“Thanh tiểu thư cũng ở đây à? Đã lâu không gặp rồi. Gần đây ngươi ổn chứ?”

Lúc này đây, Ảnh đạo nhân đã sớm đạt thành Tông Sư, trong cử chỉ và lời ăn tiếng nói mơ hồ có loại nhịp điệu khiến người ta khó có thể giải thích được.

“Nhờ phúc của Ảnh Tông Sư, ta vẫn ổn lắm.” Thường Ngọc Thanh khẽ nhíu mày đáp lời.

“Nghe nói Thanh tiểu thư đột phá tu hành tháng trước, tuy bây giờ cảnh giới vẫn chưa tới, nhưng thực tế chiến lực đã đạt đến cấp độ Siêu Phẩm. Có thể bước vào Siêu Phẩm trong thời gian ngắn như vậy là điều rất đáng mừng.”

Chương 1546 - Ra tay (1)

Trong lời nói của Ảnh đạo nhân loáng thoáng ẩn chứa loại cảm xúc thâm sâu khó lường.

“Ảnh Tông Sư quá khen rồi, một khi cảnh giới đã không tới thì hết thảy đều là hư vô.” Thường Ngọc Thanh bình tĩnh nói.

Nàng hiểu rất rõ, nếu không phải nhờ có năng lực tự lành hết sức cường điệu của huyết duệ và cường độ thể chất được gia tăng.

Dẫu ngộ tính của nàng cao tới đâu cũng không thể thoáng cái đã tiến cấp nhanh như vậy.

Mà hiện tại cũng sắp đến lúc chấm dứt rồi, nếu chỉ đơn thuần dựa vào ngộ tính sẽ rất khó để tiếp tục tăng tiến thêm, bước kế tiếp cần làm chính là tích lũy kinh nghiệm thực chiến.

Dù sao cảnh giới chân chính đều là dựa vào thực chiến mới đạt được.

Chẳng hạn như tiên cơ ngăn địch và vòng phòng ngự tuyệt đối.

“Không biết Thanh tiểu thư bỗng nhiên đến đây là có việc gì?”

Ảnh đạo nhân biết Thường Ngọc Thanh thường xuyên bế quan tu hành, lần này bất ngờ xuất hiện thế này chắc hẳn là có mục đích.

“Cảng Thứ Đồng xảy ra chuyện, phân bộ rơi vào tay giặc, ba chiếc thuyền mua dược liệu đã bị loạn quân giam giữ và mất liên lạc. Ta nhận được tin tức, loạn quân đến xâm lấn hẳn là Bạch Thập giáo của liên minh hải ngoại.” Thường Ngọc Thanh trả lời.

“Ta cũng nhận được tin tức về chuyện này, lần xâm lấn Đại Linh trước đó đã bức ép phía Tây Dương bên kia liên hợp lại thành Đại Liên Minh, cùng loại với Đại Giáo Minh. Hiện giờ, nội bộ Đại Linh không ổn định, xem ra Đại Liên Minh này dự định thừa cơ tới để săn mồi trả thù.” Ảnh đạo nhân khẽ gật đầu.

“Chẳng qua, trong nguồn tin mới nhất thì Linh quân ở gần đó đã hợp tác với cao thủ Đại Giáo Minh để tiến tới trấn áp. Nên

vấn đề này không lớn lắm đâu.”

Thường Ngọc Thanh lắc đầu: “Có người dưới trướng của ta ở bên kia truyền tin tức về rằng Linh quân được phái đi chi viện đã tìm đủ loại lý do để trì hoãn việc hành quân, quả thực cao thủ Đại Giáo Minh đã đi đến đó, nhưng nửa đường bị một thế lực thần bí chặn đánh, hiện nay còn chưa rõ tình trạng. E rằng trận chiến này đã được mưu toan từ sớm, trong ngoài cấu kết.”

“Trong ngoài cấu kết?” Ảnh đạo nhân nhíu mày, “Đại Giáo Minh phản ứng thế nào?”

“Không rõ lắm. Có điều đây khẳng định sẽ là một trận ác chiến, mưa gió nổi lên, quan hệ trọng đại. Thế nên ta mới sớm đến để thông báo tình huống cho sư phụ.” Thường Ngọc Thanh đáp.

Ảnh đạo nhân gật đầu rồi không nói thêm gì nữa.

Trong lúc nhất thời, hai người đều im lặng chờ đợi quan chủ lần nữa xuất quan.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Hai người đều không hề mất kiên nhẫn chút nào, họ chỉ nhắm mắt dưỡng thần và lẳng lặng chờ đợi.

Trong Nhân Tiên quan, bắt đầu từ một năm trước, quan chủ đã càng ngày càng ít khi lộ diện bên ngoài, kể cả thời gian chỉ điểm cho đệ tử cũng dần dần bị rút ngắn.

Phần lớn thời gian đều yên tĩnh bế quan.

Có lời đồn thổi rằng quan chủ đang bế quan tu hành một môn thần công có uy lực cực lớn.

Cũng nghe đồn rằng hiện giờ quan chủ đang lâm trọng bệnh, có lẽ người vẫn luôn âm thầm chiến đấu chống lại loại bệnh tật khó nhằn này.

Nhưng Thường Ngọc Thanh đều từ chối cho ý kiến với những loại đồn thổi này.

Xùy.

Cuối cùng.

Một làn khói đỏ nhạt chậm rãi bay ra từ trên Nhân Tiên đài.

“Các ngươi đều lên cả đi.” Bỗng nhiên, có một giọng nói hòa nhã từ xa xa bên trên vọng xuống.

Thường Ngọc Thanh và Ảnh đạo nhân liếc nhìn nhau rồi cùng lúc thi triển thân pháp, bóng người nhanh chóng vọt lên, rất nhanh đã vượt qua bậc thang mấy chục mét rồi một trước một sau đáp xuống rìa Nhân Tiên đài.

Tốc độ của huyết duệ được tăng cường, giúp thân pháp tự nhiên của bọn họ vượt xa võ giả bình thường.

“Đệ tử /Thuộc hạ bái kiến quan chủ!” Hai người đồng loạt chắp tay hành lễ và cất tiếng.

Trong Nhân Tiên động vừa mới mở ra trên Nhân Tiên đài.

Một bóng người màu đỏ sậm, chỉ cao khoảng một mét tám mấy chầm chậm bước ra từ trong làn sương đỏ, khuôn mặt trắng như tuyết, hai mắt đỏ sẫm, đồng tử phảng phất như lỗ đen sâu hun hút.

Không có bất kỳ điểm phản quang nào.

Thân hình người này cân đối tự nhiên, không gầy không béo, thậm chí không có cảm giác cường tráng mà ngược lại có loại khí chất yếu ớt như thư sinh bình thường.

Mái tóc của hắn dài chấm đất, vô cùng đen nhánh, tựa như vô số rong biển và cỏ dại lan tràn khắp mặt đất xung quanh.

“Thanh nhi, Ảnh Tam. Một mực chờ đợi phía dưới như thế là có việc gì?” Người này chính là Trương Vinh Phương đã ngồi trong nhà cả một năm không hề ra ngoài.

Trọn một năm, hắn không đi tới bất cứ đâu mà chỉ lẳng lặng bế quan bên trong Nhân Tiên đài nhằm tìm tòi kẽ hở Thái Uyên, đồng thời cũng biên soạn công pháp Ngũ Khí Triều Nguyên mới.

Hiện tại, công pháp mới đã thành hình.

Nhưng cần rất nhiều dược liệu quý hiếm để hỗ trợ cho việc tập luyện.

Chương 1547 - Ra tay (2)

“Sư phụ, việc thu mua dược liệu của chúng ta ở cảng Thứ Đồng bên kia đã xảy ra chuyện, tổng cộng ba thuyền chở dược liệu đã đặt từ trước đã hoàn toàn mất liên lạc, giờ đây ngay cả Tôn Triều Nguyệt tỷ tỷ cũng mất tích ở nửa đường, vẫn chưa trở về.” Thường Ngọc Thanh trầm giọng bẩm báo.

“Thứ Đồng xảy ra chuyện? Tiểu Nguyệt mất tích?” Mặt Trương Vinh Phương không đổi sắc, “Có phái người tiếp ứng tra xét qua chưa?”

“Thế lực tập kích Thứ Đồng bên kia là đại quân Bạch Thập Giáo ở hải ngoại Tây Dương. Chúng ta đã điều động thành viên vòng ngoài đến tiếp ứng, nhưng e là nhân thủ không đủ. Cho nên đệ tử đến đây báo tin, cũng hy vọng nhận được Lệnh điều động huyết ngọc trong quan.” Thường Ngọc Thanh cúi đầu nói.

Thật ra, Lệnh điều động huyết ngọc chính là loại ngọc bội đỏ sẫm mà Trương Vinh Phương đã tặng cho tỷ tỷ bọn họ trước đó.

Người nắm giữ ngọc bội có thể điều động năm cao thủ đỉnh cao Tông Sư và Chủ Quản trở xuống.

Trương Vinh Phương nhắm mắt cảm ứng một lát.

“Tiểu Nguyệt không sao, hẳn là đang trên đường trở về, nếu ngươi lo lắng, có thể điều động hảo thủ từ Địa Tự viện đến đó tiếp ứng.”

“Dạ!” Thường Ngọc Thanh gật đầu lên tiếng, “Việc này không nên chậm trễ, đệ tử lập tức đi ngay.”

“Đi đi.” Trương Vinh Phương gật đầu.

Thường Ngọc Thanh vừa dứt lời, cả người đã hóa thành huyết ảnh lao vụt xuống bậc thang, lướt về nơi xa.

Hiện nay, Nhân Tiên quan đã triệt để hoàn thiện toàn bộ kết cấu thế lực.

Cao thủ trong quan được chia làm ba phần lớn theo thứ tự là Thiên, Địa và Nhân.

Trong đó, Thiên Tự viện chủ yếu là xếp hạng cao thủ đỉnh cao từ vị trí năm mươi trở về trước, người Đại Đô trong bộ phận này là Siêu Phẩm Tam không, mười vị đứng đầu đều là Tông Sư.

Họ đều là những cao thủ đột phá Siêu Phẩm thất bại, cùng với cao thủ văn công chuyển hóa mà Nhân Tiên quan thu thập được từ khắp các nơi ở Đại Linh trong vòng một năm nay.

Những người đã từng đột phá thất bại, được chuyển hóa thành huyết duệ và phục hồi thanh xuân, thực lực tích lũy của họ tăng vọt một bước lên trời.

Bên cạnh đó, Địa Tự viện là bộ phận được xếp hạng từ năm mươi mốt đến một trăm, tất cả người ở bộ phận này đều là cao thủ Siêu Phẩm.

Còn Nhân Tự viện là nơi mà toàn bộ người chuyển hóa thành huyết duệ được đưa vào danh sách.

Ngoài ba viện này ra thì còn lại đều là những người bình thường, phần lớn đều là các thế lực lân cận bên ngoài phụ thuộc vào Nhân Tiên quan.

Kết cấu của ba viện tạo thành toàn bộ chủ thể của Nhân Tiên quan.

Ngoài ra, còn có kết cấu hành chính của những đạo quán thông thường, phụ trách quản lý những việc như sinh hoạt hàng ngày, ăn, uống, ở.

“Còn ngươi? Đến nơi này là có chuyện gì?” Lúc này, Trương Vinh Phương mới nhìn về phía Ảnh đạo nhân.

“Quan chủ, đã tìm được tư liệu về Trần Quân Trầm mà ngài muốn.” Ảnh đạo nhân cúi đầu, cung kính nói.

“Nói đi.”

“Được.” Ảnh đạo nhân hắng giọng.

“Trần Quân Trầm của Nho giáo, được tôn là thiên tài tuyệt đỉnh trăm năm có một của Nho môn, cả đời hắn ta đã trải qua rất nhiều chiến tích, chỉ bị đánh bại một lần duy nhất bởi Đế Sư Đạt Mễ Nhĩ ở trận chiến cuối cùng. Nhưng căn cứ vào ghi chép trong tư liệu, lúc ấy, chiến thắng của Đạt Mễ Nhĩ cực kỳ may mắn, hắn ta nắm trong tay đệ nhất Ma binh Đế Khôn,

đồng thời phía sau còn có rất nhiều Thần Phật gia trì, bốn phía còn được bao quanh bởi rất nhiều Linh Tướng mạnh mẽ và luôn một mực nhìn chằm chằm. Đến tột cùng, tình tiết cụ thể của trận chiến kia như thế nào thì bọn ta không biết được, nhưng Trần Quân Trầm nhất định chưa chết. Đây là chuyện có thể tra ra được. Năm đó, sau khi hắn ta rút lui khỏi Đại Đô thì cứ vậy mà mất tích. Nghe lời đồn trong nội bộ Nho giáo là hắn ta muốn tìm kiếm ánh sáng Thiên Ngoại trong truyền thuyết, sau đó không còn người nào nắm được tung tích của hắn ta nữa."

Ảnh đạo nhân dừng lại một lát rồi nói tiếp: "Bây giờ, có ba mạch trong bảy mạch Nho giáo đã hoàn toàn dung nhập vào học cung, trong số những người thừa kế Thất quân tử trông coi bảy Quân Tử kiếm, Trần Tần Tố đứng đầu đã chính thức tiến vào vị trí Đại học sĩ trong Nội Các. Bọn ta đã tra được bí mật, thân phận thật sự của hắn ta chính là một trong ba người con trai của Trần Quân Trầm năm đó. Nếu muốn biết được nhiều đầu mối hơn, có lẽ tốt nhất nên bắt đầu từ người này."

"Trần Tần Tố?" Trương Vinh Phương hơi trầm ngâm.

Từ sau khi thấy được lời nhắn của Trần Quân Trầm và Đế Khôn từ Thái Uyên, hắn đã một mực tìm kiếm manh mối của hai người khắp nơi.

Trong vòng một năm cũng tìm được không ít dấu vết để lại, nhưng sau khi kiểm tra thực hư thì phát hiện tất cả đều là giả.

Giờ đây lại có đầu mối mới.

"Việc này do ngươi tự mình phụ trách, có thể điều thêm hai người trong Thiên Tự viện hợp tác với ngươi, tìm ra đáp án trong một tháng chắc là không có vấn đề gì chứ?" Trương Vinh Phương hỏi.

Chương 1548 - Ra tay (3)

“Thuộc hạ nhất định không phụ dặn dò.” Ảnh đạo nhân cúi đầu.

“Vậy ngươi lui ra đi.” Trương Vinh Phương phất tay.

Vù!

Ảnh đạo nhân lập tức hóa thành huyết ảnh và đột ngột biến mất tăm.

Trên Nhân Tiên đài chỉ còn lại một mình Trương Vinh Phương đứng sừng sững ở đó.

Hắn thở phào nhẹ nhõm rồi nhắm mắt, kế đó mở thanh thuộc tính ra.

Sau một năm, lúc này, diện mạo của thanh thuộc tính đã hơi thay đổi.

Biến hóa mấu chốt nhất vẫn là trong thiên phú đặc chất.

Qua thời gian một năm, trị số sinh mệnh đã tăng từ 1130 trước đó lên thành 1502.

Mà những thiên phú mới thuộc về Huyết tộc Thuỷ tổ cũng lần lượt tự động hiển thị, chỉ còn lại hạng mục thiên phú cuối cùng nữa thôi là hắn có thể chân chính bước vào hoàn toàn thể và kích hoạt huyết thống thủy tổ Huyết tộc hoàn chỉnh.

Tới tận bây giờ, Trương Vinh Phương còn chưa từng sử dụng qua bốn loại năng lực thiên phú mới vừa thu hoạch được, tự bản thân hắn cũng không biết rõ thực chiến của mình đã tăng lên bao nhiêu, nhưng…

Hắn biết, mình đã mạnh hơn rất nhiều lần so với một năm trước.

“Nếu ngươi tra ra được tung tích của Trần Quân Trầm, vậy ngươi dự định làm gì?” Giọng nói của Bạch Lân truyền tới trong tâm trí.

“Ta chỉ tò mò mà thôi.” Trương Vinh Phương mỉm cười, “Cứ tiếp tục thăm dò đi.”

Lấy bình đài Mạt Tang Thần làm trung tâm, đã tìm tòi khắp xung quanh rồi, cũng đã ghi chép lại trên bản đồ.

Tiếp theo đây, đã đến lúc nên thử một chút.

Một năm nay, hắn đã leo lên được khoảng cách tương đối, nhưng thời gian đều không được bao lâu.

Lần này, hắn đã khám phá hàng chục cây số vách núi xung quanh, nhưng chỉ leo lên thêm được vài cây số.

Cho nên, hắn dự định thử đi lên một chút để nhìn xem ở khoảng cách càng xa hơn sẽ có những gì…

Cảng Thứ Đồng.

Lửa lớn dấy lên ở bến cảng, khói đặc cuộn trào, ánh lửa ngút trời.

Mảng lớn thi thể bị chất chồng lên nhau, hình thành ngọn đuốc dầu người, biến thành bốn công trình chiếu sáng cỡ lớn của cảng Thứ Đồng.

Trong đó, trên mảnh đất trống trước bể đuốc dầu bằng mỡ người lớn nhất bến thuyền, từng dãy lính khiên giáp Tây Dương màu trắng chia ra thành hai hàng, phụ trách bảo vệ mấy vị cao tầng ở giữa đang quan sát bể đuốc.

Trong số mấy vị cao tầng này, người có địa vị cao nhất là một nam tử tóc trắng cao lớn, mặc áo bào có chữ Thập màu đen và giữa ấn đường có dấu vết chữ Thập màu vàng kim.

Mái tóc ngắn trắng xoá của nam tử được chải chuốt, lông mày trong suốt, đôi mắt hệt như chim ưng, không ngừng tản ra khí thế nghiêm khắc và trang nghiêm.

Người này chính là thống soái minh quân Bạch Thập tự xâm lấn Đại Linh lần này, đồng thời cũng là tài phán trưởng của tòa phán quyết dị đoan Bạch Thập giáo——Áo Nhĩ Luân Hi Nhĩ Tư.

“Quả nhiên như lời hai vị nói, nước Linh đã trở nên yếu đi…”

Áo Nhĩ Luân quay người, nhìn một người đang đứng yên sau lưng hắn, ấy là một nam tử đầu trọc mặc áo bào màu xám rộng thùng thình.

“Nguyên Sư các hạ, tình báo mà ngươi cung cấp cho chúng ta đã giúp cho ta giảm bớt rất nhiều thiệt hại, đương nhiên những cống hiến này sẽ được ghi lại vào sổ ghi chép công trạng.”

Nam tử đầu trọc chính là Nguyên Sư đã trốn khỏi Chân Phật tự của Đại Đô trước kia.

Trên khuôn mặt tròn trịa của hắn ta lộ ra một nụ cười nham hiểm.

“Ta không cần công trạng gì cả, ta chỉ cần xử tử toàn bộ người của Đại Đạo Giáo thôi!”

“Điều này rất đơn giản.” Áo Nhĩ Luân thản nhiên trả lời: “Năm đó Bạch Thập giáo của ta bị trục xuất và tàn sát, quân viễn chinh Đại Linh xâm lược lãnh thổ Tây Ý giáo quốc ta, bây giờ chúng ta tất nhiên trả thù lại. Theo cách nói của Đại Linh các ngươi, đó là ăn miếng trả miếng.”

“Tất cả các thế lực liên quan đến Đại Đạo giáo đều phải bị giết, đây là điều kiện của bần tăng.” Nguyên Sư lạnh lùng nói.

“Được. Tiêu diệt dị đoan vốn là ý chỉ của Thần” Áo Nhĩ Luân gật đầu lần nữa.

Đúng lúc này, cách đó không xa có một binh sĩ mặc giáp nhẹ bước nhanh đến, quỳ một chân xuống đất.

“Báo Tài phán trưởng, có ba hướng đội truy lùng đã phát hiện thành viên trong Đại Giáo Minh thuộc về đội ngũ Thương Minh. Ngoài ra còn có hai đội ngũ thế lực liên quan Giáo Minh. Năm đội ngũ thế lực này chống cự vô cùng kịch liệt. Vì thế mà chúng ta đã tổn thất rất nhiều nhân thủ. Tên các đội ngũ đó là: Hắc Thập giáo đội, Thiên Tỏa giáo, Thái Thanh giáo, Nhân Tiên quan.”

“Truyền lệnh Thánh Thập Tự Tinh phái thêm người truy lùng, nhất định phải giết sạch bọn chúng!” Áo Nhĩ Luân lạnh lùng nói.

“Tuân lệnh.” Binh sĩ nhanh chóng lui ra.

“Bây giờ để xem Nhạc Đức Văn còn dám động thủ hay không.” Nguyên Sư thấy vậy thì nhếch môi, lộ ta ý cười sắc lạnh.

“Chính là muốn ép hắn ta động thủ.” Áo Nhĩ Luân trả lời: “Động thủ càng nhiều, thiệt hại càng lớn.”

Nếu không nắm được tình báo bí mật chính xác thì bọn họ đã không phái Bạch Thập Tự quân chinh phạt Đại Linh lúc này.

Chương 1549 - Ra tay (4)

Oành!

Giữa núi rừng, trên quan đạo, một thanh trọng kiếm, hung ác đập mạnh vào hộ vệ của Nhân Tiên quan, đập hắn ta lăn ra xa, đụng vào thân cây bên trái.

Thân cây rung chuyển dữ dội và vô số lá cây rơi xuống.

Phập.

Thanh trọng kiếm nặng nề rơi xuống đất, đâm vào mặt đất, sau đó bị đại kỵ sĩ An Đa Lạp lao ra, nhặt lên, nắm trong tay.

"Giết!" Hắn ta tiếp tục xông về phía hai hộ vệ Nhân Tiên quan đang lao đến.

"Tăng tốc!" Trong phút chốc, lưỡi kiếm của An Đa Lạp chợt lóe, tốc độ bỗng tăng nhanh gấp mấy lần, trong nháy mắt liền chém qua bên hông hai người.

Một tiếng xì xì vang lên.

Hai người tính toán sai, không kịp ngăn cản, lập tức bị chém ngang, đứt khúc, ngã xuống đất không dậy nổi.

Nhưng sinh mệnh lực ngoan cường làm cho nửa người trên của bọn họ vẫn hét lớn như trước, vung đoản kiếm đâm về phía An Đa Lạp.

Hai tiếng oành oành vang lên, hai người cứ thế bị đá văng, đầu bị bẻ gãy về phía sau, cuối cùng hoàn toàn tắt thở.

"Quả nhiên là tà ma!" An Đa Lạp ngẩng đầu nhìn về phía trước, đúng lúc nhìn thấy đám người Tôn Triều Nguyệt, Diệp Bạch còn đang chạy trốn ở phía xa.

Nhóm người này, đội ngũ Nhân Tiên quan là một trong những đối tượng được phía trên yêu cầu phải tập trung truy lùng và giết sạch.

"Cho nên… Một tên cũng không để lại!" An Đa Lạp vung tay lên, năm kỵ sĩ phía sau dồn dập, mở hết tốc lực đuổi theo.

Còn hắn ta thì ngửa đầu nhìn sắc trời.

“Chiến lợi phẩm tùy các ngươi hưởng dụng, nhưng chúng ta nhất định phải trở về trước khi trời tối.”

Các kỵ sĩ phía trước ngay lập tức sôi nổi gầm lên, đầy hưng phấn.

Phần lớn những kỵ sĩ Bạch Thập Tự quân tiên phong mà hắn dẫn đội là tội phạm tử tù mạnh mẽ hung hãn lấy ra từ trong tử lao để gia tăng số lượng cường giả.

Nếu không khích lệ đầy đủ, bọn hắn căn bản không muốn nhúc nhích tí nào.

Hắn ta đã sớm quen với hình thức hành động này.

Dưới chân hắn ta khẽ điểm, cũng nhanh chóng đuổi theo phía trước.

Giữa rừng núi, lúc này bên cạnh Tôn Triều Nguyệt phía trước đã không còn một ai, chỉ có hai chủ tớ Diệp Bạch và Lục La.

Những hộ vệ còn lại đều bị chém giết trong khi giao thủ trước đó.

Ba người mở hết tốc lực chạy một mạch, thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía đám bạch kỵ sĩ đang đuổi theo phía sau. Những bạch kỵ sĩ này ai nấy tuy không tính là quá mạnh, nhưng áo giáp của bọn hắn cực kỳ cứng rắn, hơn nữa lúc ra tay luôn đột ngột bộc phát tốc độ cực mạnh.

Lúc trước khi vội vàng giao thủ, ngay cả hai hộ vệ Siêu Phẩm Ngoại Dược đều bị chém giết trong thời gian ngắn.

Cho nên Tôn Triều Nguyệt liền biết, với chút bản lĩnh của mình, đến cũng chỉ là tặng mạng mà thôi.

“Đừng sợ! Sông Quan Độ phía trước có phân bộ của thương hội chúng ta! Chỉ cần đến đó là có thể an toàn.”

Nàng thở hồng hộc, dốc hết tốc lực lao nhanh.

Nếu không có tốc độ và thể chất của huyết duệ thì lúc này nàng đã sớm bị đại kỵ sĩ phía sau đuổi kịp.

Dọc theo đường đi, Tôn Triều Nguyệt nhìn những hộ vệ đã đi theo mình từ lâu đều lần lượt chết thảm, lúc này vành mắt đã sớm đỏ hoe.

Nàng cắn răng, giọng căm hận nói: “Phá hủy thuyền thuốc của ta, giết hộ vệ của ta, ta đã sớm gửi tin tức này trở về. Chờ đấy! Hắn ta chắc chắn phải chết!”

Lúc này Diệp Bạch lại không lạc quan như nàng.

Sau trận giao thủ ngắn ngủi vừa rồi, nàng đã thấy rõ cấp độ của đại kỵ sĩ đuổi giết phía sau kia.

Sau khi tổng hợp, đánh giá lực lượng và tốc độ bộc phát, đối phương ít nhất đã đạt đến cấp độ Tam Không.

Đây căn bản không phải là chuyện họ có thể với tới.

Rõ ràng vận may của các nàng rất xui xẻo, lúc phá vòng vây động tĩnh quá lớn nên đã chọc phải cường giả cấp cao Bạch Thập giáo.

“Nhất định phải nghĩ biện pháp vứt bỏ hắn ta!” Trong lòng Diệp Bạch lo lắng, khi quay đầu nhìn lại liền hoảng sợ, giật mình.

Người đó… biến mất rồi!?

Phía sau trống rỗng, tên đại kỵ sĩ vừa rồi còn đang gấp gáp đuổi theo, lúc này lại biến mất không còn chút tung tích.

“Ngươi đang tìm ta à?” Bỗng nhiên, một thanh âm đột ngột vang lên sau lưng Diệp Bạch.

Nàng cũng không thèm nhìn chung quanh, toàn lực triển khai Kim Bằng Mật Lục, hai tay mở ra, tăng tốc lao về phía trước một khoảng cách lớn.

Lần này vừa lúc tránh được cú vung chém trọng kiếm của người phía sau.

Nhưng nàng có thể dựa vào Kim Bằng Mật Lục đạt đến trình độ vượt qua tốc độ bộc phát của đối phương.

Đáng tiếc, hộ vệ Lục La bên cạnh lại không có bản lĩnh này.

Rất nhanh, ngắn ngủi vài tiếng vang lên giòn tan.

Á!

Tiếng hét thảm thiết của Lục La làm cho hốc mắt Diệp Bạch đỏ bừng.

“Tiểu thư đi mau!” Thanh âm Lục La hét lớn ở phía sau.

Phập.

Rất nhanh, một tiếng máu thịt be bét vang lên, cuối cùng âm thanh bỗng im bặt.

Diệp Bạch nhìn cũng không dám nhìn về phía sau, cố gắng hết sức lao nhanh về phía trước.

Chương 1550 - Ra tay (5)

Nàng chưa bao giờ nghĩ mình lại sẽ lưu lạc đến tình cảnh này, Lục La theo nàng nhiều năm như thế, kết quả cuối cùng lại chết ở nơi này?!

Oành.

Bỗng nhiên phía sau lại vang lên một tiếng trầm đục.

Tôn Triều Nguyệt nhào tới, tránh được trọng kiếm bay đến phía sau.

Nhưng vì né tránh quá nhanh nên cơ thể đâm sầm vào một cái cây lớn ở phía trước.

Nàng quay cuồng rơi xuống đất rồi ngay lập tức đứng dậy, nhưng đã muộn.

"Tà ma!" Một cái tay sắt đeo găng tay nắm lấy cổ nàng từ phía sau.

Keng.

Trong phút chốc, tay sắt bị một bàn tay to lớn tương tự bắt lấy ở phía chính diện, treo lơ lửng giữa không trung.

"Không sao chứ, Nguyệt tiểu thư." Một giọng nói trầm thấp vang lên.

Tôn Triều Nguyệt vội vàng lăn về phía trước một đoạn rồi đứng dậy ngẩng đầu.

Ở phía trước nàng, lúc này đã có một đội nhân mã mặc áo đỏ, dẫn đầu là một nữ tử mặc váy ngắn đang lao về phía bên này.

Mà phía sau là một tráng hán khôi ngô mắt đỏ đang chiến đấu kịch liệt với Bái Thần đại kỵ sĩ An Đa Lạp.

"Giết sạch bọn chúng!" Nữ tử váy ngắn dẫn đội chính là Thường Ngọc Thanh mới vừa từ Vu Sơn chạy đến.

Đôi mắt đẹp của nàng lạnh lùng nghiêm nghị, phất tay chỉ về phía các kỵ sĩ Bạch Thập Tự quân xông lên phía sau An Đa Lạp.

Từng đạo nhân huyết duệ của Nhân Tự Viện nở nụ cười quái dị lao ra, tốc độ cực nhanh.

Người yếu nhất trong số những người này, không tính lực lượng, chỉ xét về tốc độ thì đều có cấp Cửu Phẩm, người mạnh nhất thậm chí đã đạt đến Ngoại Dược.

Dưới tình huống lão đại bị dây dưa, không đến nửa phút đồng hồ, các kỵ sĩ ở đây đã chết hơn phân nửa.

Chỉ còn lại An Đa Lạp với vẻ mặt càng ngày càng nghiêm túc vừa chiến đấu vừa rút lui.

"Các ngươi… Là Nhân Tiên quan!?" Lúc này Diệp Bạch cũng nhận ra thân phận đám người Thường Ngọc Thanh, hai mắt bỗng trợn to.

"Nhất định phải bắt hắn ta lại! Không được để người sống trở về báo tin!" Thường Ngọc Thanh không để ý đến nàng mà cũng rút kiếm, xông lên gia nhập đội chiến đấu.

Chẳng bao lâu một tiếng hét thảm thiết vang lên, kỵ sĩ cuối cùng bị chém ngã xuống đất, chỉ còn lại một mình An Đa Lạp bị bao vây ở giữa.

Từng huyết ảnh từ bốn phương tám hướng vọt đến gần công kích, đánh cho hắn ta ứng phó đến mệt mỏi.

Mỗi một huyết ảnh xẹt qua hắn ta đều sẽ hút một ít máu tươi rồi rời đi.

Phương thức tấn công kỳ lạ như vậy làm cho An Đa Lạp càng lúc càng suy yếu.

"Thánh Tài!" Bỗng nhiên An Đa Lạp nổi giận gầm lên, toàn thân nhanh chóng phồng lên, tiến lên một bước rồi lại lùi về phía sau, muốn phá vỡ vòng vây.

Phập!

Trong nháy mắt này, phía sau hắn ta bỗng nhiên xuất hiện thêm một bóng người, đó là tráng hán khôi ngô dây dưa chiến đấu với hắn ta lúc trước.

Hai người bỗng chốc va vào nhau, mất thăng bằng rồi ngã lăn xuống đất.

Đợi đến khi quay cuồng chấm dứt, An Đa Lạp đã hoàn toàn mất đi động tĩnh, làn da trở nên trắng bệch, hoàn toàn mất đi huyết sắc.

Răng rắc.

Tráng hán chém một chưởng vào cổ An Đa Lạp, chém hắn ta thành hai khúc cùng với áo giáp.

“Không có máu, những quái vật này rất dễ giết.” Hắn ta đứng dậy lau đi vết máu trên khóe miệng, cười nói.

Là cao thủ Địa Tự viện, xếp hạng thứ mười bốn, đối phó với tí tình huống này chẳng là gì.

Đang lúc hắn ta đắc ý, bỗng nhiên phía sau xa xa lại có hai bóng người màu trắng nhanh chóng đến gần.

Hai người kia vẫn còn cách xa ngàn thước đã mơ hồ làm cho người ta tâm thần rung động, tựa như hai chiếc thuyền khổng lồ đang đâm sầm về phía bên này.

“Là cao thủ! Lại đến nữa rồi! Đi mau!”

Mọi người cảm ứng được khí tức, dồn dập biến sắc.

“Ta đi thử phẩm chất xem thử!” Tráng hán Địa Tự viện xoay người hét lớn, phóng về phía hai người kia.

Chíu!

Thường Ngọc Thanh giơ tay lên, bắn một cái pháo hoa lên trời.

Đây là pháo hoa cầu cứu.

Đôi mắt đẹp của nàng lạnh như băng, lần này, vì đối phó với khả năng có thể bị truy kích, đi cùng nàng không phải chỉ có mấy người này.

Dù sao, mục đích nàng đến đây, không chỉ để cứu người, mà còn muốn thừa dịp đối phương giao chiến cùng Linh quân, chờ thời cơ đoạt lại dược liệu.

Rất nhanh, cũng có những bóng người tốc độ cao tiếp cận phía sau nàng.

Lúc này những cao thủ huyết duệ xếp hạng cao của Nhân Tự viện và Địa Tự viện từ trên cao nhìn xuống.

Liền nhìn thấy rõ ràng một đám kỵ sĩ mặc áo giáp trắng đang không ngừng gia nhập chiến trường trong khu rừng phía trước.

Mà đối diện, từng bóng huyết sắc đang từ các phương hướng nhanh chóng tụ tập lại, đồng thời gia nhập chiến trường trong rừng.

Cuộc chém giết giữa hai bên đang nhanh chóng mở rộng quy mô.

“Bạch Thập Tự quân, Bạch Thập giáo?”

Bên trong động Nhân Tiên.

Trương Vinh Phương ngồi khoanh chân, nhìn Thanh Tố đến bẩm báo, trong lòng hơi nghi hoặc.

“Bạch Thập giáo à…” Hắn rơi vào trong hồi ức.

Chương 1551 - Ra tay (6)

Lúc trước khi hắn ở Thứ Đồng, cũng từng giao tiếp với Bạch Thập giáo, còn tham gia cuộc bao vây, tàn sát Bạch Thập giáo.

Bây giờ, hình như thế lực này đã trở lại…

“Quan chủ, theo truyền tin, sau khi một đội của Thanh tiểu thư được cứu, tất cả mọi người đều đã tham chiến. Chẳng qua hình như đối phương vẫn đang không ngừng trợ giúp, dưới sự vây quét của Linh quân, Thanh tiểu thư hy vọng phía quan chủ bên này cũng phái người đi trợ giúp để cuối cùng có thể đoạt lại dược liệu.” Đạo nhân truyền lệnh cúi đầu cung kính nói.

“Mấy thuyền dược liệu và tài liệu đó hao phí hơn phân nửa số tiền trong quan, quả thật rất quan trọng, chẳng trách nàng gấp gáp như thế.” Trương Vinh Phương bình tĩnh nói.

“Đúng thế, Thanh tiểu thư cũng có ý này, nếu đi trễ, một khi bị Linh quân đoạt lại bến cảng, nếu muốn lấy dược liệu của chúng ta về, chỉ sợ khó như lên trời.” Đạo nhân truyền lệnh giải thích.

“Vậy thì điều động người của Thiên Tự viện đi. Chỉ cần là người tham gia đoạt lại dược thuyền, nếu đoạt lại thành công, mỗi người đều có thể ghi được một trăm công đức.” Trương Vinh Phương thuận miệng nói.

Công đức là tiền tệ nội bộ của Nhân Tiên quan.

Tác dụng lớn nhất là có thể đổi tinh huyết của chính Trương Vinh Phương.

Đổi nhiều tinh huyết liền có thể từ huyết duệ đời thứ ba, hoặc huyết duệ đời thứ hai, hoặc các loại khác lập tức bước vào huyết duệ đời thứ nhất.

Tinh huyết tiên huyết thủy tổ, bất kể lúc nào cũng không ai chê nhiều. Dù sao cho dù mình đã là huyết duệ đời thứ nhất, nhưng bên cạnh sẽ luôn có người cần.

Khi Nhân Tiên quan phát triển càng ngày càng nhanh, càng ngày càng hoàn thiện, đối với việc mua bán huyết duệ cũng dần dần xuất hiện ở trong chợ đen.

Trương Vinh Phương không chỉ không ngăn cản mà còn vui mừng khi nhìn thấy cảnh như vậy.

Dù sao tinh huyết của hắn có thể tạo ra cả lượng lớn bất cứ lúc nào, căn bản là không giới hạn.

Ở bến cảng Thứ Đồng, về việc đoạt lại thuyền dược liệu, Bạch Thập Giáo đường xa vượt biển đến, chắc hẳn sẽ không điều động được nhiều lực lượng cao cấp.

Dựa theo tính tình của Nhạc sư phụ bên kia có lẽ rất nhanh sẽ có phản ứng, ra tay áp chế.

Đến lúc đó thuận thế đoạt lại dược liệu, điều động Thiên Tự viện cũng không phải là việc khó.

"Đúng rồi, như đã nhắc đến trước đó, ba thế lực tiêu cục Tứ Bình, Vinh Sơn kiếm phái, Thần Phong tông xung quanh đều phái người chờ rất lâu, hy vọng gia nhập chi nhánh của chúng ta, lễ vật của bọn họ đã đưa đến ở chỗ thuộc hạ…" Đạo nhân truyền lệnh trầm giọng nói.

Hắn ta có thể truyền lệnh cho Trương Vinh Phương bất cứ lúc nào, cũng là một nhân vật có địa vị đặc biệt trong Nhân Tiên quan.

Cho nên đãi ngộ với những tình huống này cũng rất bình thường, hắn ta cũng chưa từng giấu diếm những chuyện này.

"Bây giờ Nhân Tiên quan đã không cần tăng thêm người nữa, nếu muốn gia nhập thì phải thể hiện thành ý."

Trương Vinh Phương không có ý định mở rộng số lượng huyết duệ trong lãnh thổ chủ quốc Đại Linh.

Hợp quốc bên kia đã làm rất tốt, Thần Phật ở nơi này quản lý khống chế nghiêm ngặt hơn. Nếu mở rộng nhanh sẽ nhanh chóng gây ra mâu thuẫn gay gắt giữa hai bên.

Hắn còn chưa đến trình độ có thể toàn diện đối kháng tất cả Thần Phật.

"Vâng, thuộc hạ sẽ lập tức đi trả lời bọn họ." Đạo nhân truyền lệnh nhận lệnh lui ra.

Không lâu sau, trong động trở lại yên tĩnh.

Trương Vinh Phương nhớ lại tư liệu cụ thể của Bạch Thập Giáo, vẻ mặt đầy suy tư.

“Tập kích chiếm cứ Thứ Đồng, chi viện xung quanh khá chậm chạp, xem ra… Có một ít vấn đề trong đó… Lúc này ngươi nhúng tay vào không phải là lội vào vũng nước đục à?” Bạch Lân ngạc nhiên nói.

“Vũng nước đục? Chỉ có thể coi là vũng nước nhỏ thôi.” Trương Vinh Phương không thèm để ý, rất nhanh đã quẳng chuyện này sang một bên.

Tiếp tục nhắm mắt, hoàn thiện Ngũ Khí Triều Nguyên mới biên soạn.

Hắn căn cứ vào căn cơ võ đạo của bản thân, thu thập tất cả bí tịch võ học cao cấp hơn của Nhân Tiên quan, sau khi tổng hợp, cuối cùng hoàn thành một quyển công pháp lộ trình sơ bộ Ngũ Khí Triều Nguyên.

Hắn tạm gọi nó là Ngũ Tâm Thái Khí Quyết.

Cái gọi là Ngũ Tâm là chỉ nguồn gốc căn bản của năm loại khí tức.

Hắn không chọn tinh khí ngũ tạng của Đạo gia truyền thống làm đầu nguồn.

Dù sao bản chất cấu tạo thân thể huyết duệ đã không còn quan tâm nội tạng nhiều nữa.

Ngoại trừ đầu bị tổn hại, bất kỳ một bộ phận thân thể còn lại của huyết duệ đều có thể tùy ý vứt bỏ.

Đối với bọn họ, ngũ tạng không quan trọng, máu mới là quan trọng nhất.

Cho nên thật ra ngũ khí của Đạo gia truyền thống đã sớm không thích hợp.

Trương Vinh Phương sử dụng năm loại tình chí làm căn bản tiếp thu ngũ khí.

Năm loại tình chí này bao gồm hỉ (mừng), nộ (giận), ai (buồn), cụ (sợ) và liên (thương).

Khi ngũ khí hội tụ và trở thành một thể, đó là cái gọi là Ngũ Khí Triều Nguyên.

Chương 1552 - Ra tay (7)

Mà điểm này, hắn lại áp dụng hệ thống căn bản của võ đạo Đại Linh.

Sau khi đạt đến Tông Sư, Đại Tông Sư chủ yếu là nâng cao thần trí và ý chí để dẫn dắt thân thể.

Hơn nữa thần trí và ý chí mạnh mẽ còn có thể kết hợp với khí thế bên ngoài, như quân thế, đạo lý, đại thế…, sau đó tiến thêm một bước để làm cho tinh thần mạnh mẽ hơn.

Cho nên, Ngũ Khí Triều Nguyên của Nhân Tiên đạo là phát triển năm loại tình chí đến cực hạn, sau đó thu thập năm loại thần khí, dung hợp chúng vào một lò trở thành một thể.

Tất nhiên, Trương Vinh Phương cũng mới bắt đầu hoàn thiện bộ công pháp này, thật ra trong đó còn xen lẫn rất nhiều khái niệm Cực Cảnh và võ công Nho giáo.

Cực Cảnh là phát triển tình chí đơn nhất đến cực điểm và dùng để đối kháng với sự áp bức của ý chí Thần Phật.

Cũng may, tuy loại tự sáng tạo này của Trương Vinh Phương nhìn có vẻ không đáng tin cậy lắm, nhưng có sự thẩm tra của thanh thuộc tính, chỉ cần không thành công, thanh thuộc tính sẽ không tự động hình thành lựa chọn.

Điều này làm cho hắn vô tình tránh được rất nhiều đường vòng.

Đầu tiên sử dụng phương pháp chia võ công thành các nhánh nhỏ rồi dùng thanh thuộc tính thẩm tra đối chiếu, sau đó hợp nhất và tổng hợp lại.

Trương Vinh Phương từng bước từng bước đưa Ngũ Khí Triều Nguyên từ ảo tưởng đi vào hiện thực.

Phần còn lại, chỉ cần thời gian hoàn thiện là được.

。

Ung Cảnh sơn.

Nơi này là bến đò dưới chân núi từ Sơn Tỉnh đến bờ biển Thứ Đồng.

Bên bờ sông Ung Cảnh sóng nước lấp lánh, bên ngoài một trấn nhỏ tên là Chu Gia trấn.

Đang có một đội nhân mã giơ mộc bài, đi bộ dọc theo quan đạo, đi qua bên ngoài trấn nhỏ.

Khi đi ngang qua một quán trà lớn ven đường, thời tiết âm u lạnh lẽo, người dẫn đầu đội nhân mã này ngẩng đầu nhìn thời tiết.

Bầu trời u ám, những đám mây đen dày đặc, có thể mưa bất cứ lúc nào.

"Cái thời tiết chó má này! Thích mưa thì mưa nhanh đi, cứ ủ ê mãi làm cho người ta bực cả mình!" Người dẫn đầu miệng chửi rủa, quay đầu lại nhìn đội ngũ.

Tổng cộng hơn mười người trong đội ngũ lúc này đều nghiêng ngả, từ sáng đến giờ vội vã lên đường khiến tất cả mọi người hơi mệt mỏi, không thể chống đỡ nổi.

"Đội trưởng, nghỉ ngơi trước đã, uống chút trà nóng không?" Đội phó là một hán tử da ngăm đen khoảng ba mươi tuổi đi đến gần, nhỏ giọng nói.

"Được." Đội trưởng gật đầu, nhìn về phía quán trà kia.

Quán trà này tên là Bách Hồng Trà Gia, cũng xem như là cửa hiệu lâu đời ở nơi này. Mỗi lần bọn họ đi ngang qua đây, mười lần thì hết năm lần đều sẽ dừng lại uống ít trà.

Mùa đông uống trà nóng, mùa hè uống trà thảo mộc, còn có thể ăn một ít bánh ngọt đi kèm, điều chỉnh thể xác và tinh thần, cũng coi như là thói quen.

Lúc này một đám người dồn dập xuống quan đạo, đi về phía quán trà.

Bên trong quán trà, chỉ có mấy vị khách rải rác, trong đó có hai nữ tử ngồi trong góc, ít nhiều thu hút sự chú ý của người khác.

Cả hai người đều mặc áo dài màu đen trùm toàn thân, ngay cả đầu cũng đội khăn trùm đầu và đeo mạng che mặt đen, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt lộ ra bên ngoài.

Hơn nữa hai nàng đều cúi đầu dùng trà và điểm tâm càng làm cho người ta ngay cả ánh mắt cũng không thấy rõ.

Chỉ có thể miễn cưỡng dựa vào dáng vẻ và đường nét đại khái, phán đoán các nàng là nữ tử.

“Mẫu thân, xu hướng tập võ lân cận nơi này hình như rất tốt nhỉ? Dọc theo đường đi đều nhìn thấy võ đạo tài giỏi.” Khóe mắt một nữ tử trong đó liếc mắt nhìn đội trưởng đang tiến vào quán trà, nói khẽ.

“Nằm ở trong núi sâu, phần lớn kiếm sống bằng nghề vận tiêu hoặc hộ tống, tất nhiên võ nghệ không tệ. Có không ít võ quán của các môn phái lớn nhỏ xung quanh nơi này, trong đó đa phần đều liên quan chằng chịt với các thế lực còn lại của Đại Giáo Minh, cho nên chúng ta đến đây đừng có gây thêm chuyện.” Một người nữ tử lớn tuổi khác nhẹ nhàng trả lời.

“Trên người những người này đều có dấu hiệu của đao nhỏ màu bạc, hẳn là đệ tử Hàn Đao môn rất nổi tiếng quanh nơi này.” Nữ tử lớn tuổi tiếp tục nói: “Môn phái này là môn phái lâu đời, đã ăn sâu bén rễ xung quanh, thế lực cắm rễ rất nhiều năm. Thế lực đứng sau lưng không nhỏ, nghe đồn môn chủ là thê tử của một vị cao tầng trong Thiên Tỏa giáo.”

“Chà chà… Quả nhiên những lão gia hoả này chỗ nào cũng nhúng tay vào, khắp nơi đều có liên quan đến bọn họ.” Nữ tử trẻ tuổi nói, nàng ngẩng đầu, lộ ra một đôi mắt trong veo, sáng ngời như trăng tròn.

Vén mạng che mặt lên, nhẹ nhàng đưa một khối bánh nướng áp chảo vào trong miệng, khuôn mặt lộ ra dưới mạng che mặt của nữ tử rõ ràng là Yến Song - một nhánh Thái Thanh của Cảm Ứng môn đã mai danh ẩn tích đã lâu.

Chương 1553 - Ra tay (8)

Lúc này, nữ tử lớn tuổi đối diện nàng cũng nhẹ nhàng vén mạng che mặt lên, ăn cháo đậu xanh còn bốc hơi nóng.

Nhìn gương mặt, chính là mẫu thân nàng- Cung Sơ Nhân với dung mạo quyến rũ và trưởng thành hơn.

Hai nàng cùng nhau đến nơi này là để tìm kiếm một đệ tử hạch tâm đã phản bội chạy trốn của Cảm Ứng môn.

"Đừng nói vậy, thời gian thế lực ổn định càng lâu sẽ càng xuất hiện tình huống như vậy." Cung Sơ Nhân nhẹ nhàng trả lời: "Dù sao chú ý che dấu thân phận, đừng đánh rắn động cỏ, để cho người chạy là được."

"Nếu phản đồ kia cấu kết với thế lực địa phương, chúng ta nên xử lý thế nào?" Yến Song hỏi.

"Hàn Đao môn chủ là Siêu Phẩm Tam Không đã ẩn cư nhiều năm, có thanh thế không tầm thường ở mấy đường lớn xung quanh đây. Chúng ta tốt nhất không nên để nàng ấy chú ý…" Cung Sơ Nhân trả lời.

"Nói cách khác, không nên phát sinh xung đột cùng những người này?" Yến Song nhíu mày hỏi.

Cung Sơ Nhân đang định trả lời, bỗng nhiên trên quan đạo xa xa chợt xuất hiện hàng loạt chấm đỏ.

Những chấm đỏ đó di chuyển từ xa đến gần với tốc độ cực nhanh, dù ở rất xa nhưng có thể mơ hồ ngửi thấy mùi tanh ngọt như rỉ sắt.

Cùng lúc nhìn thấy chấm đỏ, một đội nhân mã Hàn Đao môn vừa mới vào quán trà lập tức im bặt, sắc mặt khẽ thay đổi, cúi đầu không nói gì nữa.

Lúc trước bọn họ còn nhỏ giọng nói chuyện phiếm, lúc này ngay cả hứng thú nói chuyện phiếm cũng không còn.

Sắc mặt chủ quán trà và tiểu nhị cũng đều thay đổi, rối rít cúi đầu im lặng, mỗi người đều làm việc của mình.

“Xảy ra chuyện gì thế?” Yến Song và Cung Sơ Nhân liếc nhau, đều có hơi khó hiểu.

Hai người đều là cao thủ Siêu Phẩm, khi những chấm đỏ đó đến gần, các nàng cũng mơ hồ cảm nhận được tốc độ thân pháp của những người này đều nhanh đến mức khác hẳn với người thường.

Hơn nữa con ngươi…

“Con ngươi của bọn họ đều là màu đỏ!” Trong lòng Yến Song rùng mình.

“Là người của Hồng đạo! Mọi người đừng lên tiếng, đừng gây chuyện!” Lúc này đội trưởng Hàn Đao môn nhanh chóng dặn dò một câu, sau đó cúi đầu uống trà ăn bánh được đưa lên.

Hồng đạo?

Cả Cung Sơ Nhân và Yến Song đều nghe thấy câu nói nhỏ này, trong lòng đều thắc mắc.

Không biết Hồng đạo này có ý nghĩa gì.

Rất nhanh, chấm đỏ dồn dập đến gần, lộ ra thân hình, rõ ràng đó là một đội hơn mười đạo nhân mắt đỏ tóc đen mặc đạo bào đỏ.

Bọn họ không dừng lại mà thẳng tắp đi dọc theo quan đạo, băng qua trước cửa quán trà, sắc mặt lạnh lùng, thậm chí không thèm liếc mắt nhìn mọi người trong quán trà.

Trong nháy mắt, nhóm đạo nhân này đã rời xa quán trà, lao về một hướng xa hơn rồi dần dần biến mất ở cuối tầm mắt.

Đợi đến khi bọn họ đều đi xa, lúc này đám người Hàn Đao môn mới dồn dập thở phào nhẹ nhõm.

“Tại sao bỗng dưng lại có nhiều đạo gia mắt đỏ xuống núi thế? Vừa rồi ta nhìn thấy dẫn đầu trong đó vậy mà lại là Thiên Tự viện đó!” Sắc mặt đội trưởng nghiêm túc nói.

“Thiên Tự viện? Đội trưởng, ngài không nhìn lầm chứ!” Mấy người chung quanh rối rít hít sâu một hơi.

“Hàn Đao môn chúng ta đã tiếp xúc cùng những đạo gia mắt đỏ này không phải một hai lần, làm sao ta có thể nhận sai được. Dấu hiệu Thiên Tự viện, Địa Tự viện và Nhân Tự viện

hoàn toàn khác nhau. Trước kia lúc ta thi đấu ở trong môn, đã nhìn thấy môn chủ tiếp đãi vài lần từ xa. Chắc chắn không nhận sai!" Đội trưởng nghiêm túc nói.

"Mưa gió sắp nổi lên rồi…" Hắn ta thở hắt ra một hơi dài.

"Vị huynh đài này, không biết Hồng đạo, Thiên Tự viện các ngươi nói là có ý gì? Vì sao mọi người kiêng kỵ như thế, thậm chí e ngại những đạo nhân kia?" Lúc này Yến Song nhịn không được, đứng dậy tiến lên, chắp tay dò hỏi.

Nàng vén mạng che mặt lên, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp diễm lệ.

Đôi mắt màu xanh nhạt cùng làn da trắng nõn làm cho người ta nhìn thoáng qua liền có thể nhìn ra nàng có huyết thống người Hồ Tây.

Đội trưởng Hàn Đao môn chỉ liếc mắt một cái liền lập tức đứng dậy ôm quyền, không dám thất lễ.

Hành tẩu giang hồ nhiều năm, hắn ta biết rõ, nếu dám một mình đi lại nơi sơn dã như vậy, chao ôi nữ tử xinh đẹp thế này chắc chắn không phải người hiền lành gì.

Cho nên lễ nhiều người không trách*, cũng không mất mát gì.

*Lễ nhiều người không trách (礼多人不怪): Ý nói lễ nghĩa là cần thiết, có nhiều cũng không ai trách tội.

"Cô nương khách khí. Chắc hẳn các ngươi là người bên ngoài tới?" Hắn ta trầm giọng nói.

"Đúng vậy, ta và mẫu thân từ nơi khác đi ngang qua nơi này, tình cờ nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, trong lòng có hơi khó hiểu nên đến đây thỉnh giáo." Thanh âm của Yến Song dịu dàng, mang theo một loại khí tức khiến người ta không cách nào từ chối.

"Haizz…" Đội trưởng thở hắt ra một hơi dài: "Thật ra rất nhiều nhân sĩ võ lâm địa phương ở đây đều biết một câu nói: Thà chọc hổ báo lang còn hơn đụng vào quỷ mắt đỏ. Câu nói đó là nói về những đạo gia vừa mới đi qua."

Chương 1554 - Ra tay (9)

“Ngay cả Hàn Đao môn có thực lực hùng hậu và độc bá một phương như các ngươi cũng không dám trêu vào họ ư?” Cung Sơ Nhân đứng dậy bước tới gần, nàng nhẹ giọng hỏi.

“Cô nương biết bọn ta à?” Đội trưởng kia trở nên cảnh giác.

“Đương nhiên biết rồi, Hàn Đao phá tuyết, nguyệt ảnh hóa băng, đây là câu nói về đòn tấn công chí mạng mạnh mẽ ác liệt của Hàn Đao môn.” Cung Sơ Nhân nói vài câu lấy lòng.

Lúc này, sắc mặt của đội trưởng kia và những người xung quanh mới khẽ buông lỏng.

“Cô nương quá khen rồi, đây đều là bằng hữu trên giang hồ tâng bốc và cho bọn ta thể diện thôi.” Một lát sau, đội trưởng nói một cách chân thành và nghiêm túc.

“Nếu đã là bằng hữu thì tại hạ cũng có thiện ý nhắc nhở một câu, bắt đầu từ nơi này, nếu hai vị gặp lại những đạo gia mắt đỏ này, ngàn vạn lần nên nhẫn nại nhường nhịn họ mọi lúc mọi nơi, không thể trêu vào. Nếu không, ắt phát sinh tai họa.”

“Xin hỏi huynh đài, rốt cuộc bọn họ có lai lịch ra sao?” Vẻ mặt Yến Song cũng trở nên nghiêm túc.

“Những người kia đều là đạo Huyết Tiên, đạo gia của Nhân Tiên quan!” Đội trưởng thấp giọng nói.

“Cũng không biết là ai dám cả gan khiêu khích những đạo gia này nữa, xem ra, lại có người sắp phải xui xẻo rồi đây. Đến cả đại cao thủ của Thiên Tự viện cũng được điều động ra ngoài, người bình thường nào có thể đối kháng được với những vị ấy chứ?”

“Nhân Tiên quan, đạo Huyết Tiên?” Yến Song và Cung Sơ Nhân thoáng chốc đã liên tưởng tới tư liệu liên quan.

Các nàng là người của Cảm Ứng môn, đương nhiên khá là quen thuộc với danh hiệu Nhân Tiên quan này.

Hiện giờ, Cảm Ứng môn bị Đại Đạo Giáo vắt chanh bỏ vỏ, bởi vì không được tín nhiệm nữa nên dần dần lại quay về dạng kết cấu tổ chức lỏng lẻo ban đầu.

Tất cả mọi người, đứng đầu là Nguyệt Hậu, dần trở nên bằng mặt không bằng lòng với Nhạc Đức Văn.

Bây giờ, khi chấp hành nhiệm vụ bên ngoài thì bỗng nhiên nghe được tên gọi Nhân Tiên quan… Trong lòng hai nàng đều dâng lên từng gợn sóng tò mò.

Yến Song vô thức hồi tưởng lại từng cảnh lúc gặp mặt Trương Vinh Phương vào năm đó.

Khi nàng nghe được tình báo rằng Trương Vinh Phương tự sáng tạo võ học, phản ứng đầu tiên của nàng là không tin, nhưng những chiến tích liên tục truyền đến sau này đã khiến cho nàng hoàn toàn rơi vào nghi ngờ khó hiểu.

Mà tâm trạng Cung Sơ Nhân cũng cảm thấy kỳ quặc tương tự.

Nhớ năm đó nàng còn dạy Trương Vinh Phương tỏa văn suốt khoảng thời gian dài.

Không nghĩ tới hôm nay lại lần nữa nghe thấy tin tức về hắn bằng cách này……

“Hai vị ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, nếu như đụng phải đạo gia đạo Huyết Tiên trong phạm vi mấy tỉnh xung quanh đây, tuyệt đối không thể để nảy sinh xung đột. Nếu không, hậu quả khó lường, bị giết hay mất tích đều là chuyện thường.”

Mắt thấy hai nàng đều là mỹ nhân, đội trưởng kia vội vội vàng vàng dặn dò thêm vài câu.

“Đa tạ nhắc nhở.” Lúc này, sao Yến Song có thể nghe lọt tai chữ nào được nữa, thân là con gái Yến vương, lại là một trong những thiên tài đứng đầu Cảm Ứng môn.

Khi nhìn thấy đạo nhân của Nhân Tiên quan, nàng không hề cảm thấy nguy hiểm, mà ngược lại càng tò mò nhiều hơn.

Suy cho cùng, trước kia, lúc Trương Vinh Phương ở trước mặt nàng cũng chỉ có vậy.

Nàng và hắn còn giao thiệp qua không ít lần, quả thực nàng không hề có cảm giác sợ hãi.

Giống như nàng, trong lòng Cung Sơ Nhân ở bên cạnh cũng lóe lên ý nghĩ nên tiếp xúc và thăm dò trước.

Nếu như phạm vi thế lực của Nhân Tiên quan này thật sự rộng như vậy, có lẽ việc dựa vào một chút giao tình lúc trước để mượn lực bắt đám phản đồ chạy trốn kia sẽ dễ hơn rất nhiều.

Lúc này, cả hai người đều có suy nghĩ nên thử thăm dò trước một phen.

Ở quan đạo trên hoang sơn dã lĩnh.

Kỵ sĩ Bạch Thập giáo mặc giáp trắng và chiến sĩ kiếm thuẫn đang lần lượt tập hợp chi viện từ đằng xa.

Nhìn từ xa cứ như một sợi dây mảnh nhỏ màu xám trắng.

Dẫn đầu là hai đại kỵ sĩ mặc trọng giáp, đầu đội mũ sắt hình tam giác, bọn chúng xếp hàng và không ngừng phát động công kích xen kẽ về phía Nhân Tiên quan.

Mà tất cả mọi người bên phía Nhân Tiên quan đều hệt như côn trùng màu đỏ bay rải rác, lúc phân tán, khi lại tụ hợp, mỗi người tự chiến đấu phần mình.

Nhưng đặc điểm của họ là tốc độ nhanh, dù có bị thương cũng có thể tự lành lại trong chớp mắt, lúc đối phó với Linh Vệ và Linh Lạc Bái Thần cũng không một chút lùi bước, có thể hút máu kiềm chế chúng dễ như trở bàn tay.

Quy mô chiến trường đã mở rộng đến mức độ hơn trăm người.

Thi thể của Bạch Thập giáo và thi thể của Nhân Tiên quan nằm rải rác khắp nơi. Không chỉ vậy, còn có không ít võ giả Bái Thần biến thành đống tro đen sau khi chết, phân tán khắp bên đông bên tây.

Chương 1555 - Ra tay (10)

Rừng cây ở quan đạo này cũng bị các võ giả có lực lượng hùng mạnh đánh thành khoảng đất trống trụi lủi không cây không cỏ.

Tôn Triều Nguyệt, Thường Ngọc Thanh và Diệp Bạch đứng cạnh nhau, chỉ huy chiến trường từ nơi hậu phương sâu nhất.

Sắc mặt hai người Tôn Triều Nguyệt và Thường Ngọc Thanh đều hết sức nghiêm trọng, nhìn chằm chằm vào chiến đoàn đỉnh cao đang tham gia chiến đấu.

Năm cao thủ Siêu Phẩm của Địa tự viện và hai tên đại kỵ sĩ của Bạch Thập giáo đang đánh đến bất phân thắng bại.

Sau khi hai tên đại kỵ sĩ bộc phát trạng thái cực hạn, thân hình chúng chỉ hơi lớn hơn một chút, nhưng sức mạnh và khả năng phòng ngự lại gia tăng rất nhiều.

Chỉ một cú chạm nhẹ là có thể đánh cho các cao thủ Địa tự viện đến mức da tróc thịt bong.

Mà uy lực đối với Nhân Tự viện lại càng mạnh đến cực điểm, vừa chạm vào sẽ lập tức bị trọng thương ngay.

"Đám người Bạch Thập giáo này còn đang được chi viện, người của bọn chúng tới càng lúc càng đông!" Thường Ngọc Thanh trầm giọng nói.

"Rốt cuộc bọn chúng có bao nhiêu người vậy?" Nét mặt Tôn Triều Nguyệt hơi khó coi, "Chẳng lẽ toàn bộ cao thủ đều đang truy đuổi chúng ta sao?"

"Không thể nào. Xem ký hiệu Khải giáp của chúng, hẳn là đoàn kỵ sĩ Thánh Thập Tự Tinh của nội bộ Bạch Thập giáo." Lúc này, Diệp Bạch đang ngồi xổm bên cạnh thi thể của Lục La với vành mắt đỏ ngầu, nàng gằn giọng nói.

"Thánh Thập Tự Tinh là một danh xưng, chỉ có những kẻ sau khi đột phá đại kỵ sĩ mới có thể có danh xưng lớn mạnh như vậy."

Thường Ngọc Thanh và Tôn Triều Nguyệt đều nhìn về phía nàng với vẻ bất ngờ, không ngờ nàng lại biết nhiều chuyện tới

vậy.

Diệp Bạch đè nén đau đớn trong lòng xuống và nói tiếp: “Nếu nói đại kỵ sĩ đại diện cho cấp độ Siêu Phẩm trong Bạch Thập giáo, thì Thánh Thập Tự Tinh chính là cấp độ tương ứng với Tông Sư mà chúng ta thiết lập ra. Đây là cấp độ do chúng bố trí riêng ra để ứng đối với Tông Sư và đối phó với cuộc tấn công của quân đoàn cao thủ Đại Linh vào năm đó.”

“Tông Sư ư!? ”Nghe được danh từ này, cả Thường Ngọc Thanh và Tôn Triều Nguyệt đều biến sắc.

Nhưng bây giờ chiến đoàn càng ngày càng lớn, đã đánh tới tình trạng thế này nên người của bên nào cũng giết đến đỏ cả mắt.

Số lượng cao thủ võ giả Bái Thần mà Bạch Thập giáo tổn thất ít nhất là hai chữ số và hơn ba mươi chiến sĩ tinh nhuệ của giáo đoàn.

Thậm chí còn có một vị đại kỵ sĩ đạt đến cấp độ cao nhất đã gục ngã. Thiệt hại tới mức này, nếu không thể mang về đầy đủ thành quả chiến đấu, hai vị đại kỵ sĩ đỉnh cấp đến đây chi viện đều sẽ gặp phải xui xẻo.

Cho dù chúng có là cao thủ sắp đột phá đến Thánh Thập Tự Tinh đi chăng nữa thì cũng phải tiếp nhận trừng phạt như bao người.

Thế nên bọn chúng mới không muốn rút lui.

Mà lúc bấy giờ, năm cao thủ Địa Tự viện bên phía Nhân Tiên quan đang mượn lực hấp thu huyết dịch của kẻ địch, khả năng khôi phục sức chịu đựng của thân thể đã được tăng cao trong thời gian ngắn, họ hầu như đều dốc hết toàn lực để chém giết bất chấp thể lực bị tiêu hao.

Cùng cấp độ nhưng tốc độ của bọn họ nhanh đến mức kinh người, gần như đã vượt trên nửa cấp độ so với đối phương.

Đây là tốc độ vào ban ngày, nếu như đến đêm thì tốc độ của họ còn được tăng cường lên khá nhiều.

Hiện giờ, mục đích của bọn họ chính là kéo dài thời gian đến khi trời tối.

Nhưng…

Đột nhiên, một vòng quay màu trắng bạc từ trên trời nơi phương xa bay vụt xuống và lộ ra giữa chiến đoàn.

Oành!!

Mặt đất nổ tung, vòng quay màu trắng bạc đâm sầm vào mặt đất và hiện ra hình dạng thực sự.

Rõ ràng đó là một thanh cự kiếm dài hơn ba mét và rộng nửa mét có màu trắng bạc.

Giữa thân kiếm có khắc dòng ký tự nhỏ màu lam nhạt, trải dài toàn thân từ mũi kiếm đến chuôi kiếm.

Một vị huyết duệ Địa Tự viện xếp hạng thấp không tránh kịp, ngay lúc bị cự kiếm chém trúng đã bị gọt sạch hết nửa người, thậm chí non nửa đầu của người đó cũng biến mất không còn tăm hơi.

Chết ngay tại chỗ.

"Thánh Thập Tự Tinh!!" Hai tên đại kỵ sĩ lập tức mừng rỡ, "Là binh khí có ký hiệu của Phất Lãng Tắc Ân đại nhân!!"

"Thánh Thập Tự Tinh?" Sắc mặt Thường Ngọc Thanh biến đổi dữ dội, nàng biết rằng không ổn rồi.

Đám người này thế mà lại tăng thêm Tông Sư để lần theo dấu vết của Tôn Triều Nguyệt!

Không chỉ mình nàng, mà cả gương mặt xinh đẹp của Diệp Bạch và Tôn Triều Nguyệt đều trở nên trắng bệch, các nàng hiểu rõ cục diện hiện giờ không hay rồi.

Đám Bạch Thập giáo này cực kỳ bất thường, chỉ vì truy đuổi một thương nhân mua hàng như Tôn Triều Nguyệt mà liên tiếp phái ra nhiều cao thủ như vậy sao? Giờ đây lại còn có cả Tông Sư nữa!

Bọn chúng có nhiều cao thủ như vậy ư? Không cần ứng phó với đợt vây quét của Linh đình và Đại Giáo Minh bên kia nữa à?

Chương 1556 - Ra tay (11)

“Có cần rút lui không?” Tôn Triều Nguyệt gấp gáp nhìn về phía Thường Ngọc Thanh.

Thường Ngọc Thanh nghiến chặt răng, nàng vừa cam đoan sẽ tìm cách đoạt lại thuyền dược liệu, hiện tại chỉ vừa mới bắt đầu đã gặp phải hoàn cảnh khó khăn này.

“Không kịp nữa rồi, một khi bị Tông Sư truy sát, có rút lui cũng trốn không thoát!” Nét mặt nàng lóe lên vẻ hung ác, “Cầu viện…”

Còn chưa dứt lời, một bóng người cường tráng bên phía Bạch Thập giáo tung người nhảy vọt lên, trong nháy mắt đã vượt qua gần trăm mét rồi rút cự kiếm lên và hung hăng chém về phía một trong số những huyết duệ Địa tự viện.

Nhát kiếm này lao vút tới cực nhanh, dù lưỡi kiếm còn chưa rơi xuống nhưng đã có một cơn gió lốc cường hãn thổi xuống đất, làm cho bụi đất và cỏ vụn xung quanh bị đè ép tản ra khắp nơi.

Oành!!

Huyết duệ Địa tự viện kia có ý định đỡ đòn, nhưng vẫn bị chém ngang và chẻ đôi cả người ngay tại chỗ, sau đó ngã xuống mặt đất với gương mặt dữ tợn.

“Thiên Diệp công chúa? Nòng cốt Thường Ngọc Thanh của Nhân Tiên quan? Xem ra vận may của ta không tồi.” Người tới rút cự kiếm ra vác lên vai mình và nở nụ cười vui tươi xán lạn.

Mới đầu, lúc bị phân công đến nơi này để truy sát Nhân Tiên quan, hắn ta còn có chút bất mãn. Hắn ta thích cận chiến chém giết với cường giả chứ không phải cắt rau một cách đơn giản nhẹ nhàng.

Dù sao, so với các phương hướng còn lại, thế lực tổng thể của Nhân Tiên quan cũng chỉ là tiểu thế lực địa phương nhỏ bé không đáng kể.

Cho dù quan chủ Nhân Tiên quan kia được mệnh danh là có thực lực Linh Tướng thì sao chứ?

Bọn chúng vốn là tới đây để quét sạch Đại Linh này mà!!

Sớm muộn gì thần huy của Bạch Thập Tự cũng sẽ bao trùm lên toàn bộ vùng đất này!

Đừng nói là Nhân Tiên quan, kể cả là Hắc Thập giáo, Thiên Tỏa Giáo, thậm chí là Đại Đạo Giáo đều sẽ phải lần lượt quỳ rạp dưới thần uy của Bạch Thập Tự!

Cho nên, từ đầu hắn ta không có một tí hứng thú nào, nhưng đến hiện tại, khi nhìn thấy ba người Tôn Triều Nguyệt, Thường Ngọc Thanh và cả Diệp Bạch kia, ba kiểu nhan sắc với phong cách khác biệt như thế đã khiến cho mắt hắn ta sáng rỡ hẳn lên.

"Xem ra đêm nay có thể hưởng phúc rồi!" Nam tử cười ha hả rồi cất cao giọng nói.

"Ngươi muốn chết!!!"

Không đợi người kia đứng vững, hai bóng người huyết sắc bùng nổ xông ra từ sau lưng Thường Ngọc Thanh, còn đang ở giữa không trung, thân thể của hai người bỗng chốc phình to dữ dội và phát ra những tiếng gào thét quái dị rồi hung hãn lao về phía người kia.

Cao thủ Thiên Tự viện đến rồi!

Trong động Nhân Tiên.

Trương Vinh Phương đột nhiên nhíu mày và tỉnh táo lại từ trong nhập định.

Hắn cảm giác được một sợi dây đỏ huyết duệ đời thứ nhất trong số Huyết Tinh Truy Tung đã bị đứt đoạn.

Hiện giờ, huyết duệ đời thứ nhất gần như đều là cao thủ đỉnh cao của Địa Tự viện hoặc là Thiên Tự viện, đây là lần đầu tiên xuất hiện tình huống thế này kể từ khi ba viện được hình thành.

Là bên phía Thanh Nhi, đầu tiên là thuyền thuốc, hiện tại lại mất đi một cao thủ của Địa Tự viện…

Cao thủ Siêu Phẩm đều là nguồn dự trữ trân quý, khác với Bái Thần, huyết duệ có thể không ngừng tiếp tục tăng thêm, hơn nữa trong Nhân Tiên quan vốn cũng không có quá nhiều Siêu

Phẩm, chết đi một người đều sẽ làm cho lòng Trương Vinh Phương cảm thấy khó chịu.

Hắn thở hắt ra và chậm rãi đứng lên.

“Ngươi định ra ngoài sao?” Bạch Lân hỏi.

“Ừ, ngồi xổm suốt một năm, cũng nên ra ngoài hoạt động một chút rồi. Có người ức hiếp tới trên đầu ta.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Vả lại, đến tận lúc này mà Đại Giáo Minh Linh đình vẫn chưa có cao thủ xuất trận vây quét, có chút không đúng lắm.”

“Quả thực là có gì đó bất ổn.” Bạch Lân tán thành.

Trương Vinh Phương nhắm mắt lại cũng có thể nhìn thấy có tận mấy sợi dây đỏ Huyết Tinh Truy Tung cũng bắt đầu rung động kịch liệt, màu sắc đang từ từ trở nên nhạt dần, đây là biểu hiện của việc họ bị thương.

Đã đi liên tiếp hai nhóm chi viện, thế mà vẫn không thể đè cục diện xuống được, chuyện này khá kỳ quái.

“Ta đi Thứ Đồng trước một chuyến để giải quyết đám sâu bọ gây rối kia. Bên phía Đại Giáo Minh điều tra sau.” Trương Vinh Phương trầm giọng đáp lời

Hắn chậm rãi bước ra khỏi động rồi ngẩng đầu nhìn sắc trời một lát.

“Hẳn là có thể tranh thủ trở về uống trà.”

“Đợi đã!!” Thình lình, Bạch Lân vội vã lên tiếng, “Có cao thủ tới gần!!”

Trương Vinh Phương nhíu mày và ngẩng đầu nhìn về phía xa xa trên bầu trời bên ngoài Nguyện Nữ hạp.

Nơi đó có một bóng người thon dài đang cầm Loan Nguyệt Chiến Kích cực lớn trong tay, hai mắt nhìn chằm chằm xuống nơi này, cả người mặc chiến giáp xám trắng bay tới hướng này và lao xuống.

“Trương Vinh Phương!! Lần này, không ai có thể cứu ngươi được nữa!!!”

Chương 1557 - Ra tay (12)

Bóng người cười điên cuồng giữa không trung rồi tháo mặt nạ xuống, để lộ ra khuôn mặt lạnh lùng sắc bén quen thuộc.

Chính là Thần Tướng Áo Đô Na đã giao thủ với hắn trước đây!!

Cách Phủ Vu Sơn hơn ngàn dặm bên ngoài.

Trong một quan đạo gần rừng cây.

Cao thủ Bạch Thập giáo và Nhân Tiên quan đang điên cuồng chém giết lẫn nhau.

Trông như một quả thủy cầu màu trắng bị bao quanh bởi một màn sương mù màu đỏ.

Bạch Thập giáo mạnh trên phương diện phòng ngự và sức mạnh, chiêu thức của chúng đơn giản, nhưng lực bộc phát ở khoảng cách gần tương đối kinh khủng.

Mà Nhân Tiên quan có tốc độ và năng lực tự lành cực kỳ mạnh, dựa vào tốc độ cao hơn một bậc mà không ngừng xen kẽ xung quanh.

Kịch liệt nhất vẫn là trận giao chiến giữa hai vị Tông Sư Nhân Tiên của Thiên Tự viện cùng với Thánh Thập Tự Tinh Phất Lãng Tắc Ân của Bạch Thập giáo ở trung tâm.

Ba người đã sớm thật sự bùng lên chiến hỏa, thân thể mỗi người đều trở nên bành trướng, đồng thời còn mở ra hai tầng hoặc ba tầng trạng thái cực hạn, mọi cử động đều hệt như thuốc nổ, dọa cho những người xung quanh sợ hãi không dám tới gần.

Rầm rầm rầm!!

Âm thanh giao thủ dày đặc liên miên không dứt, như có nòng pháo không ngừng oanh tạc mặt đất.

Mặt đất mấy dặm xung quanh cũng có thể cảm nhận được cơn chấn động.

Tôn Triều Nguyệt và Diệp Bạch đã sớm đã được Thường Ngọc Thanh dẫn đến vị trí xa hơn, họ đang quan sát phía này

từ nơi xa.

“Tình hình không ổn lắm.” Thường Ngọc Thanh bày ra vẻ mặt nghiêm trọng.

“Cao thủ bên phía Đại Giáo Minh còn chưa có động tĩnh. Theo lý thuyết, cảng Thứ Đồng là cảng lớn nhất của Đại Linh, hẳn phải có không ít cao thủ đóng quân ở gần đó để tọa trấn, Đại Giáo Minh tuyệt đối cũng có rất nhiều Siêu Phẩm mới phải. Nhưng đến tận bây giờ, ít nhất đã mấy canh giờ rồi nhưng vẫn không thấy họ có bất kỳ động tĩnh gì.”

“Có khi nào họ bị cản lại rồi không?” Diệp Bạch trầm giọng nói.

Nhắc nhở vừa nãy của nàng đã làm cho mọi người phải nhìn nàng bằng ánh mắt khác xưa.

“Có thể lắm, nhưng thế thì lại càng nguy hiểm, bởi vì điều này đồng nghĩa với việc sức mạnh của những người tiên phong trong Bạch Thập giáo tới đây còn mạnh hơn so với trong tưởng tượng của chúng ta!” Đầu óc Thường Ngọc Thanh tương đối rõ ràng.

“Chỉ dựa vào sức mạnh của Bạch Thập giáo thì không thể nào đạt tới loại trình độ này được! Chúng không có lá gan dám tùy tiện xâm lấn Đại Linh ta như vậy đâu, cho nên……”

“Cho nên, bọn chúng không chỉ có một thế lực, rất có thể Bạch Thập giáo chỉ là món khai vị!” Diệp Bạch gật đầu nói.

Thân là công chúa, còn từng là cao tầng của Kim Sí lầu, nàng cũng nắm giữ được rất nhiều tình báo, tất nhiên là khá nhạy cảm với phương diện này.

“Lần này phiền phức rồi…” Diệp Bạch biết rất rõ, tuy hiện giờ Đại Giáo Minh đang áp đảo các thế lực trong thiên hạ, nhưng bên trong lại cuồn cuộn sóng ngầm, nhìn bề ngoài thì khá bình lặng, nhưng thật ra rất nhiều nơi vẫn luôn tồn tại tai họa ngầm to lớn.

Bây giờ Bạch Thập giáo xâm lược, nhìn vào vận mệnh… sợ là……

“Chỉ dựa vào mỗi Nhân Tiên quan thì không ngăn cản nổi.” Nàng biết Nhân Tiên quan là thế lực do Trương Vinh Phương

lập nên, mấy năm nay, thanh danh của Trương Vinh Phương càng lúc càng lớn, xác thực thế lực cũng có thực lực rất lớn mạnh.

Nhưng suy cho cùng, Nhân Tiên quan chỉ là thế lực mới nổi, còn không so bì được với Bạch Thập giáo, đừng nói chi tới chuyện so sánh với thế lực khổng lồ không rõ đứng sau Bạch Thập giáo.

Hiện nay, Trương Vinh Phương là kỳ tài ngút trời, cũng là vị có thực lực cấp Linh Tướng.

Nghĩ tới đây, bỗng dưng trong lòng Diệp Bạch có loại buồn lo không rõ nguyên nhân.

Nàng đột nhiên nhớ lại ký ức đêm truyền thụ Kim Bằng Mật Lục cho Trương Vinh Phương vào năm mình ở thành Đàm Dương kia.

Khi ấy, Trương Vinh Phương vẫn chỉ là một võ nhân bình thường có ẩn giấu một ít con át chủ bài.

Thậm chí còn chưa tới Cửu Phẩm.

Ai có thể ngờ tới, lúc này mới chỉ trôi qua có vài năm ngắn ngủi mà hắn đã bước vào vòng tròn đỉnh cấp tương ứng với Linh Tướng của Đại Linh.

Mà nàng thì vẫn cứ mãi dừng chân ở Tam Không Siêu Phẩm.

Lại chỉ mới đột phá vào năm ngoái……

Nhìn qua hai bóng dáng huyết hồng phương xa, trông như con dơi huyết sắc đang bay lượn xoay quanh để tấn công Thánh Thập Tự Tinh của Bạch Thập giáo ở giữa.

“Ngay cả thuộc hạ trong thế lực do hắn thành lập cũng có thể xuất ra Tông Sư rồi.”

Diệp Bạch nhớ lại bản thân mình mới nãy còn chẳng thể bảo vệ được thị nữ hộ vệ thân cận nhất, trong lòng dần tuôn trào chua xót nồng đậm.

“Nếu như… khi đó… có thể thu hắn làm môn hạ… không… là mời làm phò mã…”

Diệp Bạch bất chợt dâng lên ý nghĩ này trong đầu.

Nếu như khi đó, nàng có thể thu Trương Vinh Phương vào dưới trướng mình, có lẽ giờ đây nàng sẽ không bất lực như thế và Lục La sẽ không chết.

Chương 1558 - Ra tay (13)

Bỏ lỡ một thiên tài đỉnh cấp có tiềm lực khủng khiếp bậc này, đối với ai cũng là nỗi đau khổ vô cùng……

Nhất là lúc trước nàng gần như đã lướt qua hắn, chỉ cần suy nghĩ hơi lệch đi một ít thôi.

Đáng tiếc, hết thảy đã không thể quay lại nữa rồi.

Oành!

Tiếng nổ lớn ầm đùng kéo nàng ra khỏi ý nghĩ thất thần.

Ba người lại tách ra xa hơn, Khải giáp trên người Thánh Thập Tự Tinh Phất Lãng Tắc Ân bị tổn hại, sắc mặt hắn ta không còn thong dong như trước, rõ ràng đã phải chịu rất nhiều thiệt hại.

"Chúng ta nhất định phải nhân cơ hội rút lui! Chỉ dựa vào mỗi chúng ta mà muốn chống lại đại quân Bạch Thập Giáo là chuyện không có ích gì và cũng không đáng!" Thường Ngọc Thanh đã quyết định phương án.

Nàng nhanh chóng đưa ra mệnh lệnh, cao thủ Nhân Tiên quan cũng bắt đầu từng bước rút lui, nắm giữ quyền chủ động, nhờ vào tốc độ hơn người mà rút lui cũng nhanh hơn rất nhiều so với đối phương.

Chẳng qua, người bên này vừa có hành động, đã thấy nơi xa lại có một bóng người gấp rút tới gần.

"Phất Lãng Tắc Ân! Còn chưa giải quyết xong nữa à!? Ta đã xong xuôi việc bên kia rồi, đại giáo chủ muốn ta tới giúp ngươi một tay đây." Người còn chưa thấy đâu nhưng giọng nói đã vọng tới trước.

Âm thanh này nói bằng ngôn ngữ Tây Ý, mà trong số những người đang có mặt tại đây, chỉ có Diệp Bạch nghe hiểu loại ngôn ngữ này.

Sắc mặt nàng biến đổi dữ dội rồi phiên dịch cho nhóm người Thường Ngọc Thanh nghe.

Phía Nhân Tiên quan bên này lập tức như gặp phải đại địch.

“Rút lui!” Huyết duệ Tông Sư của Thiên Tự viện nhấc tay hét lớn.

“Muốn chạy à? Các ngươi trốn được sao?” Phất Lãng Tắc Ân cười ha hả, tiếp đó hắn ta nâng cự kiếm lên đuổi sát theo.

Nguyện Nữ hạp.

Trên Nhân Tiên đài, Trương Vinh Phương ngửa đầu híp mắt, nhìn sang Áo Đô Na đang mau chóng tới gần, nhưng lại không có bất kỳ động tác nào.

“Nhiều năm không gặp, Áo Đô Na đại nhân vẫn nóng nảy như xưa nha.”

Giọng của hắn không lớn, nhưng lại hình thành một dòng âm thanh chuẩn xác và truyền đến giữa không trung.

Như đang thì thầm bên tai Áo Đô Na một cách hết sức rõ ràng.

“Lần trước để ngươi chạy thoát, lần này ngươi còn dám trốn, ta sẽ hủy tổng đàn của ngươi!!”

Áo Đô Na nhanh chóng đáp giữa không trung và điều chỉnh phương hướng mấy lần rồi lao thẳng về phía Nhân Tiên đài – nơi Trương Vinh Phương đang đứng.

“Thật đáng sợ…” Trương Vinh Phương giơ tay phải lên, từng dòng máu chảy ra từ giữa các ngón tay hắn, sau đó rơi xuống và dần dần lan ra xung quanh.

“Dọa ta sợ tới mức muốn chạy trốn ngay lập tức……”

Cuối cùng, Áo Đô Na nhanh chóng tiếp cận và chuẩn bị đáp xuống đất, nhưng lúc nhìn thấy huyết thủy đầy đất, nàng tức khắc nghiến răng nghiến lợi.

“Lại là chiêu này, ngươi cho rằng ta sẽ lại vướng phải chiêu trò tương tự như vậy nữa sao?”

Giết!!

Triển khai Tứ Phương Cực Ý Kích Pháp một cách toàn diện, đồng thời nàng cũng mở ra trạng thái cực hạn, trên Chiến Kích dấy lên ngọn lửa trong suốt bàng bạc.

Đó là do những sợi linh tuyến quá mảnh bện vào nhau tạo thành hình dáng trông như ngọn lửa.

Chiến kích to lớn được nhấc lên cao, ngọn lửa màu bạc hội tụ càng ngày càng nhiều, càng lúc càng dày đặc, sau đó lúc sắp rơi xuống mặt đất trên Nhân Tiên đài, thoáng chốc lại biến thành một trảm, chém xuống phía dưới.

Bóng trăng lưỡi liềm màu bạc tựa như ánh trăng chiếu xiên xuống đất, lại hệt như một chùm sáng hình cung bay về phía Trương Vinh Phương.

Phá Hạn kỹ: Phi Nguyệt Động Hư Trảm!

Một trảm này trộn lẫn mười tám loại kình lực khác nhau, đâm xuyên, chấn động, xoay tròn, cộng với các phương hướng khác biệt và thời gian trì hoãn không tương đồng chồng lên nhau.

Ngay lúc mười tám loại kình lực xen lẫn ngọn lửa bạc sắp sửa chạm vào Trương Vinh Phương thì bỗng chốc nổ tung rồi biến thành mười tám con rắn bạc, che trời rợp đất bao phủ khắp người hắn.

Nhưng Trương Vinh Phương vẫn đứng yên tại chỗ, không hề né tránh, hắn chỉ mỉm cười giơ tay ra.

Keng!!!

Trong tiếng va đập cực lớn, toàn bộ mười tám con rắn bạc bị trảo ảnh lấp lánh mờ ảo tóm lấy.

Tất cả rắn bạc bị cưỡng ép tập trung lại một chỗ, sau đó mảng lớn ngọn lửa bạc bị bóp nát và nổ tung, đồng thời tỏa ra làn khói trắng dày đặc.

Oành!!

Vị trí Trương Vinh Phương đang đứng trên Nhân Tiên đài ầm ầm sụp đổ, kể cả vách đá cao mấy chục mét dưới chân hắn cũng bong tróc từng mảng lớp ngoài ra, tầng tầng lớp lớp rơi từ giữa sườn núi xuống thẳng bên dưới.

Sức tàn phá khổng lồ như vậy đổi lấy việc một tay tóm được Chiến Kích của Áo Đô Na, hắn nắm chặt lưỡi đao, khiến cho nàng không thể động đậy.

Áo Đô Na cố gắng vùng thoát, nhưng khiến nàng phải hoảng sợ là dẫu nàng có dùng sức mấy lần liên tiếp nhưng vẫn không thể rút vũ khí ra khỏi tay đối phương.

“Ngươi muốn chết!!!”

Cuối cùng nàng cũng bộc phát, toàn thân bắt đầu lấp lóe ánh sáng bạc, đồng thời, đôi cánh bạc sau mũ giáp nhanh chóng xòe ra, làn da nàng hiện lên những đường sọc màu bạc trông như ngựa vằn.

Chương 1559 - Ra tay (14)

Ngay từ lần giao thủ trước đó, nàng đã hiểu nếu chỉ dựa vào trạng thái bình thường sẽ không có cách nào đối phó được người này…

Nàng không ngờ rằng bản thân phải dùng thời gian một năm mới miễn cưỡng chữa lành vết thương của mình.

Thì trong ngần ấy thời gian, người trước mắt này đã trở nên mạnh mẽ đến vậy.

Hơn nữa sức mạnh của hắn ít nhất đã tăng gấp đôi so với lần trước!!

Tốc độ tiến bộ kiểu này thực sự quá đáng sợ!!

Thế nên trong lòng Áo Đô Na thầm hoảng hốt, không thể để cho hắn tiếp tục phát triển thêm nữa. Nhất định phải dốc hết toàn lực giết hắn ngay bây giờ, ngay lập tức!

Nếu không, không ai có thể đoán trước được người này có thể phát triển đến mức độ nào!!

Chung Thức! Linh Lung Thiên!!

Ầm đùng!!

Lấy nàng làm trung tâm, một gợn sóng vô hình gấp rút bùng nổ rồi lan rộng ra khắp hướng bốn phương tám hướng.

Ầm!

Gợn sóng khuếch tán, tựa như những đường vân trên mặt nước, thổi tung mái tóc dài của Trương Vinh Phương không ngừng bay tán loạn ra phía sau.

Xung kích cuồng bạo tràn ra xung quanh, cùng với sự gia tăng đồng thời giữa sức mạnh và tốc độ, sau cùng, Áo Đô Na đã rút được Chiến Kích của mình ra.

Nàng điên cuồng vung hai tay lên, Chiến Kích chém ra những đường mảnh màu đen bạc, mạnh mẽ rơi lên người Trương Vinh Phương như những giọt mưa.

Bởi vì tiếng va chạm dày đặc vang lên quá nhanh làm cho sự việc như thể chỉ phát sinh trong thoáng chốc.

“Thật đáng tiếc, thời gian không nhiều lắm, chỉ có thể chiêu đãi ngươi tốt hơn vào lần sau thôi.” Trương Vinh Phương tiện tay chặn lại Chiến Kích liên tục bay tới.

Thực lực của Áo Đô Na nằm ngoài dự đoán của hắn, mấy lần đều không thể đè ép.

Hắn còn đang phải vội vàng đi chi viện cho nhóm người Thường Ngọc Thanh.

Hiện giờ, trận giao chiến giữa họ với Bạch Thập giáo bên kia đang đi vào giai đoạn căng thẳng.

Hắn đã đánh giá sai quyết tâm bắt người lần này của đối phương.

“Vậy nên……”

Trong phút chốc, hai mắt Trương Vinh Phương biến thành một mảnh huyết hồng.

Huyết liên!!

Vù!

Gợn sóng vô hình tương tự cũng tản ra.

Một luồng huyết dịch cực lớn nổ tung từ bên người Trương Vinh Phương, hệt như đóa hoa sen huyết sắc đang nở rộ.

Trong chốc lát, một bàn tay rộng hai mét ầm ầm nhô ra từ giữa đóa hoa sen, nhanh như tia chớp túm chặt lấy Áo Đô Na và dìm xuống.

Phụt!!

Áo Đô Na còn chưa kịp phản kháng đã bị một nguồn lực khổng lồ áp chế, cả người triệt để chìm vào huyết thủy.

Dòng máu tươi bao trùm các hẻm núi xung quanh, tạo thành một hồ nước cỡ nhỏ có đường kính khoảng vài chục mét.

Tiên Pháp Liên Đài.

Bên cạnh huyết hồ, hình dáng của Trương Vinh Phương đã trở lại bình thường, hắn chậm rãi nhô lên khỏi huyết thủy.

Hắn nhìn thoáng qua Áo Đô Na đã hoàn toàn bị giam cầm.

“Ngủ say đi. Ngủ đi……” Giọng hắn nhẹ nhàng, tựa như trong sóng âm có ẩn giấu tia ma lực mê người.

Đây là một trong những năng lực thiên phú của Huyết tộc Thủy tổ —— Khống chế tâm linh con người và sinh vật.

Loại năng lực này cũng là một trong những con át chủ bài để hắn kiểm soát tuyệt đối Nhân Tiên quan.

Nó đã được kiểm nghiệm qua việc kết hợp với năng lực thiên phú của sóng âm, có thể mê hoặc, thôi miên và khống chế bất kỳ gia hỏa nào có ý chí tâm linh hơi yếu đuối trong thời gian ngắn.

Ngoài ra, nó còn có tác dụng đánh lừa, làm suy yếu và quấy nhiễu đối với những người có lực ý chí mạnh mẽ.

Song, đây là lần đầu tiên được sử dụng cho Linh Tướng Thần Tướng.

“Nơi này rất an toàn, không có ai làm tổn thương ngươi đây. Ở chỗ này, ngươi vẫn là Thần Tướng Đại Linh cao cao tại thượng.”

Giọng của Trương Vinh Phương không ngừng hóa thành xúc tua vô hình nhè nhẹ xuyên thấu qua máu, chui vào trong tai của Áo Đô Na đang đối kháng với sự ăn mòn của máu.

Tâm thần nàng bắt đầu hơi mơ hồ, lay động, sự đấu tranh sôi trào của linh tuyến trên người cũng bắt đầu chậm rãi vô lực.

Vù!!

Nhưng trong thời gian ngắn, một điểm sáng bạc chợt sáng lên giữa mi tâm của nàng.

Ánh sáng bạc hóa thành sóng xung kích, bắn ra xuyên thấu máu loãng phía trước, hung hăng đâm về phía Trương Vinh Phương.

Trương Vinh Phương vốn đã không cảm giác được động tĩnh gì, cho rằng tạm thời khống chế được Áo Đô Na rồi, đang chuẩn bị triệt để ăn mòn giết chết nàng… sau đó rời đi trợ giúp những người khác.

Bỗng một tia sáng bạc bay lướt qua sát bên mặt hắn, cắt gò má của hắn, gây ra một đường máu nhỏ bé.

Máu loãng chậm rãi chảy ra từ miệng vết thương.

Hắn nhẹ nhàng đưa tay lên, quệt ít máu loãng bỏ vào trong miệng.

“Không thể khép lại?”

Khóe miệng Trương Vinh Phương cong lên một nụ cười lạnh như băng, nhìn Áo Đô Na đang bị đài sen phong tỏa trói chặt.

Lúc này toàn bộ đài sen bắt đầu run lẩy bẩy.

Máu tỏa ra bên ngoài từng vòng sóng gợn, giống như bên trong có thứ gì đó muốn bạo phát lao ra.

Chương 1560 - Ra tay (15)

Cơn rung lắc càng ngày càng mạnh, càng ngày càng không thể áp chế được.

Rốt cuộc!

Phụt!!!

Một tia sáng bạc nổ bắn ra từ đó, đâm thủng đài sen máu, đánh vào vách núi hơi nghiêng.

Ngay sau đó, đạo thứ hai, đạo thứ ba, đạo thứ tư

Cột sáng màu bạc rậm rạp chằng chịt nổ bắn ra từ trung tâm, thoáng cái đã phá hư đài sen máu làm nó thủng lỗ chỗ.

"Trương Vinh Phương!! Ta thừa nhận mình đã xem thường ngươi. Nhưng… từ giờ trở đi, ta sẽ không phạm phải sai lầm như vậy nữa."

Áo Đô Na vung vẩy chiến kích từ giữa đống máu tươi, xé rách đài sen bước ra từng bước một.

Lúc này toàn thân nàng bao phủ một luồng khí lưu cường đại vô hình vừa trầm trọng vừa nặng nề.

Luồng khí lưu kia nhìn như mạnh mẽ, nhưng lại không hề ảnh hưởng mặt đất tảng đá xung quanh một chút nào. Nó chỉ không ngừng xoay tròn cuộn lại trong thị giác và cảm giác của Trương Vinh Phương, giống như dòng nước sôi trào.

Khí lưu bóp méo ánh sáng, bóp méo tiếng gió, quấy nhiễu cảm giác của hắn đối với tất cả sự vật xung quanh.

"Đây là thế công tâm thần của Đại Tông Sư à??" Trương Vinh Phương híp mắt hỏi.

"Thế công tâm thần?" Áo Đô Na cười khinh thường: "Xem ra sư phụ của ngươi không dạy gì cho ngươi rồi."

"Có điều cũng không sao cả, dù sao sau ngày hôm nay, ngươi có biết hay không không còn ý nghĩa gì hết."

Nàng giơ chiến kích lên.

Vụt!

Mũi chiến kích chỉ hướng Trương Vinh Phương.

“Phụng Linh ở đâu!!”

Trong giây lát nàng hung hăng quát to.

Ầm ầm!!!

Theo tiếng hét lớn, luồng khí lưu vô hình vòng quanh người nàng nhanh chóng chuyển hóa, làn da trên người cũng nhanh chóng có mảng lớn linh tuyến màu bạc chui ra.

Linh tuyến và khí lưu kết hợp, ầm ầm bện thành một con phi long màu bạc khổng lồ.

Phi long cao sáu mét, có hai cánh, cổ rắn, hai mắt màu trắng thuần, há mồm phát ra tiếng gầm rú vô hình.

“Cửu Long Phi Linh Kích!”

Áo Đô Na giơ cao chiến kích, hai mắt cũng hóa thành màu trắng thuần.

“Giết!!”

Nàng vung vẩy chiến kích.

Cùng lúc đó, con phi long màu bạc kia cũng vỗ cánh mạnh.

Vù!!

Phi long biến mất, hóa thành mây mù màu bạc bay nhào hướng phía Trương Vinh Phương.

Tốc độ của nó thế mà lại bằng với tốc độ bùng nổ của linh tuyến, một cái chớp mắt đã bay được khoảng 300 mét!

Chỉ trong nháy mắt, phi long màu bạc đã bay đến đằng trước Trương Vinh Phương, há miệng rồng cắn về phía đầu của hắn.

Mà giờ này phút này, bắp thịt toàn thân Trương Vinh Phương thậm chí có loại cảm giác cứng còng không rõ, giống như có vô số lực đạo nhỏ bé từ bốn phương tám hướng không ngừng quấy rầy hắn xuất lực vậy.

“Thú vị.”

Hắn ngẩng đầu, nhìn thẳng vào con phi long màu bạc hai mắt màu trắng kia.

Lúc này có vẻ như cặp mắt kia tương thông với mắt của Áo Đô Na.

Đường vân huyết liên lan tràn mở rộng từ sau lưng của hắn trong khoảnh khắc.

Trương Vinh Phương trở tay, cánh tay phải bành trướng biến lớn với tốc độ ánh sáng, hóa thành bàn tay khổng lồ màu máu còn to lớn khổng lồ hơn hắn rất nhiều, bỗng nhiên cầm long cảnh (cổ) của phi long.

Thình thịch!!

Trong tiếng nổ, làn da linh tuyến chỗ long cảnh không ngừng như cưa điện, cắt lòng bàn tay của Trương Vinh Phương.

Nhưng vừa mới cắt được một lớp da, linh tuyến đã bị máu tươi tuôn trào ra ngoài ăn mòn hóa thành bụi đen.

Sau đó làn da khép lại, sau đó lại bị cắt mở, ăn mòn.

Nhiều lần như vậy.

Trong lúc nhất thời, hai người đứng giằng co ở trong hẻm núi.

Ngân long giãy dụa, không ngừng phát ra tiếng rống giận, nhưng căn bản là không cách nào giãy khỏi thiên phú Thiên Sinh Cự Lực của Trương Vinh Phương sau khi huyết liên hóa.

Pặc.

Đúng lúc này, tiếng dây thừng đứt đoạn khẽ vang lên trong lòng Trương Vinh Phương.

Ánh mắt hắn khẽ thay đổi, nhắm mắt đảo qua.

Mảng lớn dây đỏ của Huyết Tinh Truy Tung hiện lên ở trước mắt.

Một sợi dây đỏ thô to nhất trong đó vào lúc này thế mà lại đứt đoạn.

'Đó là….!?'

Nháy mắt khi Trương Vinh Phương nhìn thấy thế, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Một huyết duệ Tông Sư của Thiên Tự viện… đã chết!?

Không có bất kỳ dấu hiệu nào, thậm chí ngay cả yếu bớt cũng không kịp thể hiện, cứ thế trực tiếp nhảy tới giai đoạn tử vong.

Hắn mở mắt ra.

Mi tâm hắn chậm rãi hiện lên một miếng tinh thể màu máu, khảm vào như mắt.

Hắn không muốn tiếp tục dây dưa với Áo Đô Na.

Phải mau chóng giải quyết trận chiến này.

Trong lòng đưa ra quyết định.

Ánh sáng đỏ trong mắt Trương Vinh Phương càng sáng hơn.

‘Bạch Lân.’

‘Ta đây!’

Vù!!

Cùng lúc đó, bốn luồng khí tức thần uy thuộc về thần phật cuộn trào mãnh liệt nổ tung từ phía sau hắn.

Nhào lên người con phi long màu bạc trước mắt, cố định nó, đồng thời một bộ phận cũng phóng về phía Áo Đô Na.

“Chung Thức - Thần Tốc!”

Cơ thể Trương Vinh Phương bành trướng, biến lớn, cao lên, còn chưa hoàn toàn biến hình, người hắn đã hóa thành ảo ảnh nhàn nhạt biến mất tại chỗ.

Chương 1561 - Ra tay (16)

“Giết!!!” Áo Đô Na gào thét, vung vẩy chiến kích đập vào phía trước.

Dưới sự áp chế của quân thế, nàng có thể thấy rõ tốc độ của đối phương, cũng có thể phản ứng kịp.

Cho nên! Bắt đầu hiệp thứ hai!!

Két!

Bỗng một tiếng động thanh thúy vang lên.

Ánh mắt Áo Đô Na ngẩn ra, đứng nguyên tại chỗ.

Chiến kích trong tay nàng treo giữa không trung, sau đó ầm ầm bẻ gẫy, giống gốc rạ khô khốc tan vỡ bay ngang qua bên người.

Ầm ầm!!

Cùng lúc đó, cơ thể Áo Đô Na bay ngược ra, giống như bị một sức lực lớn vô hình đụng vào, đập mạnh vào vách núi.

Từng tầng đá tảng sau lưng nàng bị đụng nát, nổ tung.

Từng tảng đá lớn rạn vỡ rồi rơi xuống, trong nháy mắt vùi lấp khu vực vị trí của nàng.

Nàng chỉ cảm thấy cả người đau nhức, một cảm giác uy hiếp kinh khủng không gì sánh được tuôn ra ngay phía trước nàng.

Nàng muốn Đại Hàng Thần, nhưng cảm giác uy hiếp ấy nhanh chóng biến mất.

Bên trong núi, trong con đường đá bị đụng ra.

Trương Vinh Phương giơ tay túm chặt đầu Áo Đô Na, đè lên trên vách đá.

Hắn có loại cảm giác, chỉ cần một suy nghĩ thôi là hắn có thể lôi ra một ít gì đó từ trên người đối phương. Thậm chí còn triệt để giết chết nó trong nháy mắt.

Hình như đây là năng lực đặc biệt Cướp Đoạt Linh Hồn mà hắn chưa bao giờ dùng qua mang tới.

Nhưng tương tự, tiên cơ ngăn địch cũng đang không ngừng cảnh báo hắn.

Một khi hắn vận dụng Cướp Đoạt Linh Hồn, Áo Đô Na nhất định sẽ Đại Hàng Thần.

Cần thiết không?

Trương Vinh Phương nhìn chăm chú vào Áo Đô Na, vẫn nhẹ nhàng buông tay thả nàng ra.

Năng lực Cướp Đoạt Linh Hồn này quá mức vướng tay chân, một khi vận dụng, tất nhiên sẽ bị tất cả thần phật ghen ghét.

Đến lúc đó, nói không chừng sẽ đưa tới tất cả thần phật toàn lực chặn giết.

Bây giờ vẫn chưa tới lúc.

"Như vậy… Lần sau gặp lại."

Phụt!

Trong nháy mắt, bàn tay Trương Vinh Phương bóp vỡ đầu Áo Đô Na. Đồng thời vô số máu chảy ra từ bàn tay, trút vào vết thương trên cổ Áo Đô Na.

Linh tuyến và máu tươi điên cuồng trung hoà, xuất hiện tảng lớn khói khí.

Áo Đô Na đang muốn sử dụng Đại Hàng Thần, nhưng vẫn ngừng lại.

Chỉ là đưa ra quyết định sai lầm trong nháy mắt đã đủ để quyết định sự sống còn thắng bại trong trận chiến giữa Đại Tông Sư với nhau.

Nàng vất vả lắm mới sống lại, tốn cả một năm mới khôi phục thương thế và quân thế, mà bây giờ…

"Chờ mong lần sau gặp lại." Trương Vinh Phương mỉm cười, nhìn cơ thể đối phương bị máu loãng hoàn toàn bao phủ.

Sau đó mới xoay người đi hướng cửa ra.

Nhiều lần Hàng Thần, quả nhiên sẽ tổn thương chỉ số thông minh mà.

Hắn bỗng nhiên có chút hiểu được sự thống khổ và xoắn xuýt của đám người Linh Tướng.

Người có thể chấp nhận việc mình hoàn toàn chiết đi, nhưng rất khó để tiếp thu việc mình không ngừng trở nên ngu xuẩn.

Dù sao rất nhiều người đều hy vọng mình có thể chết đi một cách có tôn nghiêm. Mà không phải vật vờ sống tạm không có danh dự.

Bùm!

Tảng đá chặn lối đi bị sức lực lớn đụng nát, lộ ra đường ra.

Trương Vinh Phương đi ra khỏi con đường trong núi, nhìn mấy người Thiên Tự viện nơm nớp lo sợ trốn trong bóng tối nơi xa.

"Bảo vệ tốt chỗ này."

"Rõ!"

Đông đảo đạo nhân của Nhân Tiên quan đều lên tiếng trả lời.

Chờ bọn họ ngẩng đầu lên, trước mắt đã không còn bóng người nào nữa.

*

Sông Quan Độ.

Đạo nhân của Nhân Tiên quan vừa đánh vừa lui, một đường lôi ra chiến tuyến dài vài km. Cho đến cứ điểm phân bộ của sông Quan Độ thì mới dừng lại, mượn cứ điểm truyền tin, thủ vững vị trí, chờ đợi trợ giúp.

Nhưng đáng tiếc là.

Khi hai huyết duệ Tông Sư của Thiên Tự viện đang tiến hành Chung Thức toàn lực chém giết thì bị một tên trong đám Thánh Thập Tự Tinh Hàng Thần chém đầu mà chết.

Một chọi một, chỉ nhìn Chung Thức, hai vị Tông Sư Thiên Tự viện mở huyết liên, vững vàng ngăn chặn đối phương một đầu.

Nhưng sau khi Thánh Thập Tự Tinh mở ra Hàng Thần, tình thế hoàn toàn nghịch chuyển.

Tông Sư mở ra Hàng Thần, tuy sự áp chế của thần uy không giống như Đại Tông Sư và Linh Tướng, nhưng đối với cao thủ cùng cấp bậc thì cũng tạo thành sự chênh lệch chiến lực to lớn.

Chỉ là mấy chục hiệp đã giết chết một huyết duệ Tông Sư của Thiên Tự viện.

Bên Nhân Tiên quan tổn thất một cao thủ đứng đầu, những người còn lại căn bản không phải đối thủ của Thánh Thập Tự Tinh, liên tiếp bị giết.

Mấy phút ngắn ngủi, đám đạo nhân nơi này chỉ còn lại có mười mấy người, bảo vệ ở phía trước đám người Thường Ngọc Thanh.

Nếu không có máu toàn thân của vị Tông Sư đã chết kia ăn mòn cơ thể của một Thánh Thập Tự Tinh, làm tên đó bị trọng thương.

Chỉ sợ bọn họ căn bản không thể sống tới bây giờ.

Bên phía Nhân Tiên quan tử thương thảm trọng, bên Bạch Thập giáo cũng chật vật tương tự.

Toàn bộ kỵ sĩ của Bạch Thập giáo chỉ còn lại có ba người còn sống.

Chương 1562 - Ra tay (17)

Phất Lãng Tắc Ân và một Thánh Thập Tự Tinh khác - Mễ Na đều bị thương, người nhẹ người nặng.

Cộng thêm dòng máu ăn mòn của đạo Huyết Tiên, vết thương không cách nào nhanh chóng khép lại được.

"Được lắm. Các ngươi được lắm!!" Ánh mắt Phất Lãng Tắc Ân hơi có chút điên cuồng, nhìn chòng chọc vị Tông Sư Thiên Tự viện còn sống.

"Xem ra ta vẫn khinh thường các ngươi." Hắn ta đứng ở bên sông Quan Độ, nhìn chăm chú vào đám người Thường Ngọc Thanh cũng tụ tập ở bờ sông xa xa.

"Vốn tưởng rằng một Nhân Tiên quan nho nhỏ, chẳng qua là tiểu nhân vật tiện tay có thể diệt được. Đại quân bọn ta áp cảnh, tin rằng các ngươi không dám tiến lên trêu chọc. Lại không ngờ tới, lá gan của các ngươi lớn tới mức này!?"

Phất Lãng Tắc Ân tiến về phía trước một bước.

Lúc này hắn ta còn đang ở trong trạng thái Hàng Thần, hai mắt hiện ra ánh sáng bạc chói mắt, từng luồng thần uy vô hình sau lưng mơ hồ bao phủ xuống. Ép tới mức khiến người xung quanh không thở nổi.

"Không phải các ngươi rất ngông cuồng sao!? Ban nãy kêu gào đòi bọn ta đi chết đi cơ mà?" Phất Lãng Tắc Ân nói.

"Hiện tại, xem coi là ai sắp chết kìa??"

"Đừng lãng phí thời gian nữa, Phất Lãng Tắc Ân." Mễ Na một Thánh Thập Tự Tinh khác trầm giọng nói.

"Tổn thất nhiều người như vậy, nhất định phải mang về đủ chiến lợi phẩm mới được! Bằng không Đại giáo chủ đại nhân sẽ không thoả mãn."

"Các ngươi cho là mình thắng chắc đấy à??" Thường Ngọc Thanh bên phía đối diện cười lạnh: "Giết người của Thiên Tự viện, sư phụ chắc chắn đã biết được. Cho nên… các ngươi chết chắc rồi!"

Nàng biết thái độ của sư phụ Trương Vinh Phương.

Huyết duệ bình thường chết bao nhiêu cũng không quan tâm, nhưng huyết duệ cấp Tông Sư, ai nấy đều là căn cơ căn bản của Nhân Tiên quan.

Chết một người đều là tương đương với cắt thịt của hắn!

Thế nên… sư tôn chắc chắn sẽ lập tức chạy tới. Vậy mà hai người này còn tưởng rằng Nhân Tiên quan sẽ biết khó mà lui, hoặc là tăng số Tông Sư, dùng chiến thuật tiếp sức.

Nhưng thật đáng tiếc…

Bọn họ đánh giá thấp tốc độ thân pháp của sư phụ rồi.

Lấy tốc độ của hắn, đi từ trong quan đến nơi này chỉ cần một chút thời gian mà thôi.

“Chết chắc rồi?? Ha ha, đã sắp chết đến nơi rồi mà còn mạnh miệng. Nếu như quan chủ của các ngươi dám đến, Đại chủ giáo và tài phán trưởng đại nhân sẽ rất hoan nghênh hắn đến bến cảng làm khách lắm.” Phất Lãng Tắc Ân nói đầy ẩn ý.

Người hai bên đứng ở bờ sông dùng pháo miệng, nhưng trên thực tế đều đang kéo dài thời gian, chờ khôi phục.

Sau khi phía bên Bạch Thập giáo bị máu tươi ăn mòn thì thương thế khôi phục cực chậm, cho dù là Bái Thần, lúc này cũng sâu sắc cảm nhận được chỗ ghê tởm của Nhân Tiên quan.

Lúc này, hai tên Thánh Thập Tự Tinh cũng hiểu được mệnh lệnh truy kích của tài phán trưởng.

Khó trách phía trên lại liệt Nhân Tiên quan vào một trong những mục tiêu truy sát trọng điểm.

Loại tổn thương máu tươi ăn mòn này đúng là độc ác!

“Tin tức truyền về rồi, còn bao lâu nữa viện quân mới đến?” Mễ Na thấp giọng hỏi.

Tin tức là do trước đó Phất Lãng Tắc Ân phái người truyền về, lần này bọn họ đến đây, âm thầm có không ít thế lực bên trong Đại Linh phối hợp phụ trợ.

Mục đích của đối phương hình như là đánh tan Đại Giáo Minh, cho nên lúc bọn họ xâm nhập Thứ Đồng, sự chống lại

gặp phải dường như rất nhỏ, thậm chí còn không bằng những bảo tiêu bảo vệ thương gia giàu có trong thành.

“Nơi này cách bến cảng không xa, chẳng mấy chốc sẽ có người đến. Mau chóng giải quyết là tốt nhất, đừng ảnh hưởng đến bố cục đại giáo chủ thiết kế.”

Phất Lãng Tắc Ân nhìn xung quanh, bốn phía khắp nơi trong rừng đều là máu loãng và tứ chi, thi thể không hóa thành thây khô thì chảy ra lượng lớn máu tươi.

Sau khi những tà ma Nhân Tiên quan này chết, lượng máu chảy ra cũng vượt xa người bình thường. Điều này là không bình thường.

Hai người họ trao đổi ánh mắt, ngưng thần tĩnh khí, lẳng lặng chờ đợi.

Trong lúc nhất thời, hai bên đều chìm vào im lặng quỷ dị.

Ầm!

Khí trời bất tri bất giác tích dày tầng mây, sắc trời cũng từ từ chuyển sang màu đen.

Từng chùm sáng xuyên thấu qua từ khe hở tầng mây chiếu xuống đất, chiếu rọi mặt sông, nổi lên từng phản quang màu vàng.

Chính ngay lúc im lặng quỷ dị này, cách không xa sông Quan Độ.

Có hai bóng người nhẹ nhàng đáp xuống giữa những cây cối, nhìn ra nơi này từ trên cao.

Hai người này, một người có tư thái yểu điệu, người còn lại đầy đặn nóng bỏng, mỗi người mỗi vẻ.

Hơn nữa trên mặt đều đeo mạng che màu đen, chỉ lộ ra hai mắt xinh đẹp.

“Xem ra chính là nơi này rồi. Trước đó những cao thủ Thiên Tự viện của Nhân Tiên quan đều dừng lại ở nơi này.” Người nói chuyện chính là Yến Song vì tò mò mà đến bên này xem náo nhiệt.

“Đánh rất thảm.” Cung Sơ Nhân nhíu mày nhìn thi thể cùng máu loãng đầy đất ở xa xa, trong lòng nhắc lên cảnh giác.

Chương 1563 - Lại đến (1)

“Cẩn thận chút, đừng đến quá gần, nơi này đều là nhân vật hung ác đó!”

“Biết rồi, Bạch Thập giáo à, vừa mới nhận được mật thư nói cũng có người Hồng gia bổn mạch đang bị Thứ Đồng đuổi giết, xem ra tiếp theo có động tác lớn rồi.” Yến Song thở dài nói.

“Bạch Thập giáo chỉ là tiên phong, sau này có lẽ sẽ có quân đội và cao thủ Tây Dương liên tục không ngừng, trong này nước rất sâu. Nhân Tiên quan tuy mạnh, nhưng Trương Vinh Phương chỉ là một người có thực lực đứng đầu, đối mặt với đại quân và cao tầng Bạch Thập giáo, nhất định là không ngăn được.” Cung Sơ Nhân nói.

“Mẫu thân nói rất có lý, nhưng ta cho rằng Bạch Thập giáo nhất định có mục tiêu hàng đầu của mình, sẽ không bởi vì xung đột nhỏ với Nhân Tiên quan mà đặt quá nhiều sức mạnh về phía bên này.

Cho nên bên này xung đột, chỉ sợ xác suất lớn sẽ lấy song phương đình chiến làm chủ.”

Yến Song phân tích đơn giản.

“Ta lại cảm thấy Bạch Thập giáo sẽ cố ý lấy việc này làm cái cớ, hướng về Sơn Tỉnh vượt qua đại quân.” Cung Sơ Nhân khẽ lắc đầu.

“Sơn Tỉnh? Tại sao không phải là tiến đến đô thành Đại Linh?”

“Có người dẫn dắt bọn họ và Đại Giáo Minh cứng chọi cứng, trong lòng bọn họ nhất định hiểu rõ, trên thế giới này không ai là kẻ ngốc.

Mục đích của Bạch Thập giáo và các liên quân Tây Dương còn lại là gì? Thật sự là vì diệt Đại Giáo Minh trong mật thư sao? Tất nhiên là không, mục đích lớn nhất của bọn họ là cướp đoạt của cải, dân số, tài nguyên!

Cho nên mạnh mẽ tấn công Đại Đô đối với bọn họ là được không bù mất. Mà không phải đi chạm cứng, cướp bóc tất cả tài nguyên xung quanh nơi giàu có ngược lại có thể thu hoạch càng nhiều hơn." Cung Sơ Nhân giải thích: "Nếu con là thống soái Bạch Thập giáo, thì con sẽ quyết định như thế nào?"

Yến Song lập tức nghẹn họng không nói nên lời. Suy nghĩ cẩn thận, quả thật là như thế.

"Tại sao phía bên Nhân Tiên quan lại không có ai chạy trốn?"

"Không rõ lắm, nhưng nếu trận xung đột này không nhanh chóng tan rã, sợ là sẽ nguy hiểm đến khắp cả Nhân Tiên quan. Trương Vinh Phương hẳn là không đến mức không lý trí như vậy.

Hơn nữa, tuy bên ngoài hắn bị trục xuất khỏi Đại Đạo Giáo, nhưng bản chất vẫn là Đạo Tử Đại Đạo Giáo. Nếu có thể bắt được hắn, đối phó với toàn bộ Đại Giáo Minh, có thể sẽ có trợ giúp không nhỏ."

"Vì vậy có người đến đây rồi?" Bỗng nhiên Yến Song quay đầu nhìn về phía xa xa.

Trong cánh rừng ở cảng Thứ Đồng có một đám kỵ sĩ Bạch Thập giáo mặc áo giáp màu trắng, bước đi như bay, đang phi nhanh về phía bên này.

Ba người dẫn đầu cưỡi ngựa lớn cao to, trên thân mơ hồ khuếch tán ra huyết khí nồng đậm. Đó là người có thể phách đủ mạnh, tất nhiên bức xạ nhiệt tản ra kết hợp với khí tức còn lại hình thành trận đặc biệt.

Chi viện của Bạch Thập giáo tiếp cận, lập tức khiến trong lòng Phất Lãng Tắc Ân và Mễ Na đều thở phào nhẹ nhõm.

Mà đám người Thường Ngọc Thanh đối diện thì trong lòng lại chìm xuống.

"Rút! Có thể chạy được ai thì tốt người đó!"

Thường Ngọc Thanh không chút do dự, quyết đoán quát khẽ một tiếng.

Lập tức, tất cả người của Nhân Tiên quan đều xoay người cấp tốc chạy trốn.

Từng bóng dáng bay lên không trung, nhanh chóng rời đi xa xa.

“Các ngươi đi theo ta!”

Tông sư huyết duệ của Thiên Tự viện một phát bắt lấy Thường Ngọc Thanh và Tôn Triều Nguyệt, xoay người đạp bước, chợt hóa thành một huyết ảnh lao ra xa xa.

Còn về Diệp Bạch, nàng không có thời gian để ý tới.

Dẫn hai nhân vật trung tâm đi rồi hẵng nói!

Từ xa nhìn lại, trong nháy mắt, trận doanh Nhân Tiên quan nổ tung tán loạn như bong bóng xà phòng.

Mọi người đều hóa thành từng điểm sương mù màu đỏ, chạy như điên về phía sau.

Diệp Bạch cũng phản ứng lại, nàng ôm lấy thi thể Lục La, nhanh chóng triển khai thân pháp, lao nhanh về phía sau.

Thân pháp của nàng tuy nhanh, nhưng vẫn kém tông sư một đoạn, bị bỏ lại ở phía sau.

“Đuổi theo!” Phất Lãng Tắc Ân cười rộ lên, nhấc cự kiếm, đuổi giết về phía mọi người.

Bóng trắng chợt lóe, trong phút chốc hai người Nhân Tiên đạo bị một kiếm chém thành bốn đoạn.

Nửa thân thể trên của hai người đó rơi trên mặt đất, vẫn còn điên cuồng hét lên, hai tay chộp lấy giáp quần của Phất Lãng Tắc Ân đang chạy.

Hai tiếng răng rắc giòn vang, quần giáp bị xuyên thấu, nhưng ngón tay bén nhọn đâm vào da không để lại bất kỳ vết thương nào trên người Phất Lãng Tắc Ân.

Hắn ta kêu to giống như tê giác hạng nặng, phòng ngự của cơ thể vô cùng cường hãn, điên cuồng chạy nước rút về phía trước.

“Ngày chết đã đến!”

Cự kiếm trong tay hóa thành một vòng sáng trắng ở trước người hắn ta, nơi đi qua, mọi thứ đều bị chém ra.

Mà phương hướng hắn ta đuổi theo chính là Tông Sư cuối cùng của Thiên Tự viện dẫn hai người Thường Ngọc Thanh và Tôn Triều Nguyệt chạy trốn.

Chương 1564 - Lại đến (2)

Bịch, bịch, bịch!

Mặt đất bên bờ sông bị hắn ta giẫm đạp, bắn tung tóe từng trụ bùn.

Bỗng nhiên sắc mặt hắn ta thay đổi, đột nhiên dừng lại, cự kiếm cắm vào đất, cơ thể lại bành trướng, lộ ra từng đường nét cơ bắp từ khe hở áo giáp.

Đây rõ ràng là lần nữa mở ra Chung Thức.

Hắn ta đứng tại chỗ, ánh mắt ngưng tụ nhìn về phía trước.

Nơi đó, tông sư Thiên Tự viện lúc này dẫn theo hai nữ tử dừng lại, đáp trước mặt một đạo nhân mặc đạo bào đỏ sậm, sau đó hơi cúi đầu hành lễ.

Đạo nhân đó từng bước, chậm rãi đi tới bên này.

Tóc đen của hắn chạm đất, đen như mực nước, có cảm giác sền sệt quỷ dị.

Đối phương không ngừng đến gần, không khí xung quanh cũng dần tràn ra một vị rỉ sắt nồng đậm.

Ừng ực!

Cổ họng của Phất Lãng Tắc Ân động đậy, bắt đầu lùi lại từng bước, ánh mắt nhìn chăm chú đạo nhân đó, đồng tử co rụt.

Làn da toàn thân hắn ta, trực giác cảnh giác của cơ thể, tất cả mọi thứ đều đang lan truyền điên cuồng lại giống như kim châm ngứa ngáy.

Đó là cảm giác uy hiếp bén nhọn trước nay chưa từng có.

“Vậy mà Nhân Tiên quan còn có cao thủ cấp bậc này!”

Vầng trán trong chiếc mũ giáp của hắn ta không ngừng chảy ra mồ hôi lạnh, một mực lùi về phía sau.

Lúc này, Mễ Na, còn có đội kỵ sĩ Bạch Thập giáo chi viện cũng đến, dừng lại phía sau hắn ta giảm tốc độ, từ từ dừng lại.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều ngưng tụ về phía đạo nhân có mái tóc dài ở bờ sông phía trước.

“Phất Lãng Tắc Ân, Mễ Na, hai ngươi không đến nỗi thế lực của hai địa phương nhỏ cũng e ngại đó chứ?” Trong kỵ sĩ mới đến, có một tên đầu trọc để râu quai nón màu vàng kim dẫn đầu.

Hắn ta tung người xuống ngựa, hoạt động hai tay, nghiêng nghiêng cổ, phát ra tiếng răng rắc liên tiếp.

“Những người còn lại đâu?” Hắn ta nhìn xung quanh.

“Đều chết hết rồi.” Mễ Na trợn trắng mắt: “Yên tâm, tiểu tử mới đến cảm giác rất lợi hại, bọn ta liên thủ cùng xử hắn đi!”

“Liên thủ? Đừng đùa nữa!” Râu quai nón vàng cười lớn: “Hai kẻ phế vật! Ngay cả chút phiền phức này lại tổn thất nhiều như vậy!”

Hắn ta đẩy Phất Lãng Tắc Ân chặn đường ở phía trước ra.

Không chút chần chờ, cơ thể hắn ta cấp tốc bành trướng, biến lớn, làn da toàn thân ửng hồng sung huyết, hai đồng tử cũng nhanh chóng hóa thành màu đỏ. Rất giống huyết duệ của Nhân Tiên quan đối diện.

“Thời gian mà các ngươi chậm trễ đủ lâu rồi. Đại giáo chủ không hài lòng, đợi ta đi giải quyết tên tiểu tử đó, các ngươi vẫn là nên suy nghĩ thật kỹ lát nữa nên giải thích với đại giáo chủ như thế nào đi.”

“Cẩn thận chút, Phất Lạc Đặc!” Phất Lãng Tắc Ân nghiêm nghị nhắc nhở.

“Ta không yếu như ngươi!” Râu quai nón vàng khom người, súc lực.

Hai mắt hắn ta nhìn chằm chằm vào đạo nhân tóc đen đang tiến lại gần.

“Cho nên… Chung Thức!”

Khí lưu cuồng bạo phun ra từ trong miệng hắn ta, đánh xuống mặt đất, tạo ra nhiều hố nhỏ.

“Đao vận mệnh!”

Ầm!!!

Trong nháy mắt, bóng dáng hắn ta nổ tung giống như biến mất tại chỗ.

Cả người nhìn xuống từ trên không, tựa như một vệt sáng trắng thẳng tắp bén nhọn, đâm thẳng về phía trước.

Nửa đường, tất cả vật ngăn cản đều phân giải nghiền nát trước ánh sáng trắng.

"Yên lặng."

Bỗng một âm thanh nhẹ nhàng vang lên.

Soạt!

Ánh sáng trắng dừng lại, lòng bàn tay phải của râu quai nón vàng như chưởng đao bén nhọn, lơ lửng phía trước người đạo nhân kia, không động đậy.

Toàn thân hắn ta run rẩy, gân xanh làn da cánh tay lộ ra ngoài, muốn đâm tới.

Nhưng điều quỷ dị là một phần bắp thịt khác trên cơ thể hắn ta lại kéo hắn trong lúc liều mạng, ngăn cản hắn công kích.

"Ngươi… Cái tên này?"

râu quai nón vàng trừng to mắt, hoàn toàn không cách nào hiểu rõ trạng thái lúc này của bản thân.

Hắn ta không biết tại sao bản thân lại đột nhiên không thể động đậy. Càng không biết, rõ ràng đối phương không làm gì cả, chỉ nói một câu mà thôi.

Chỉ một câu nói?

"Phất Lạc Đặc!" Sắc mặt của hai tên Thánh Thập Tự Tinh ở nơi xa kịch liệt thay đổi. Vọt đến gần phía bên này.

"Tà… Ma…!" Sắc mặt của Phất Lạc Đặc râu quai nón vàng dữ tợn, hắn ta dùng hết sức mạnh toàn thân, hạ thấp tay từng chút một.

"Đứa trẻ, ngươi bị tà ác che hai mắt rồi." Mái tóc đen phía sau đạo nhân giống như vật sống, được bao kín một tầng huyết sắc nhàn nhạt.

Sợi tóc lần lượt bò lên trên người của Phất Lạc Đặc từ bốn phương tám hướng.

Từng lọn tóc nhanh chóng chui vào bên trong từ khe hở.

“Để ta giải thoát cho ngươi nào!”

Đạo nhân giơ tay lên, nhẹ nhàng xoa vầng trán rộng của Phất Lạc Đặc.

Chậc!

Ngón tay của hắn vung lên trên.

Trong lúc nhất thời, từng giọt máu loãng lần lượt bay ra từ hai mắt, mũi, lỗ tai, khoang miệng của Phất Lạc Đặc.

Máu tươi tụ thành chụm, lơ lửng dưới lòng bàn tay của đạo nhân, như một con rắn đang xoay quanh, múa lượn giữa không trung.

Chương 1565 - Lại đến (3)

Chậc!

Toàn thân Phất Lạc Đặc phát run, máu tươi cả người đều nhanh chóng phun ra vào lúc này.

Hai giây sau.

Cả người hắn ta trắng bệch, ngã 'bịch!" xuống mặt đất.

Còn về phía đạo nhân, bên cạnh đã có một con cự mãng đỏ như máu, to bằng cánh đang vờn quanh.

Không chút sức phản kháng!

Một vị Tông Sư Bái Thần của Bạch Thập giáo! Vậy mà lại không có một chút sức lực phản kháng nào trước mặt người này, hệt như một đứa bé bị hắn tùy ý rút đi máu tươi!!

Giờ khắc này, hai người Mễ Na đang muốn tiến đến chi viện đều bỗng chốc không hẹn mà cùng khựng lại!

Sắc mặt cả hai sợ hãi, vô thức nắm chặt vũ khí trong tay mình.

Vũ khí khải giáp của bọn họ toàn là những trang bị mạnh mẽ được chế tạo từ vật liệu hợp kim đặc biệt.

Nhưng vào thời điểm này, khi chứng kiến thảm trạng Phất Lạc Đặc bị rút đi máu tươi toàn thân, hai người lại hoàn toàn không cảm thấy được khải giáp có bất kỳ công dụng bảo vệ nào.

Một cảm giác âm u lạnh lẽo khó hiểu chậm rãi dâng lên trong lòng hai người.

Không chỉ có mỗi bọn họ. Hầu hết nhóm kỵ sĩ Bạch Thập giáo ở hậu phương đến đây chi viện vốn đều là kẻ liều mạng, nhưng khi nhìn thấy một màn quỷ dị này, cả đám đều tê dại da đầu và chầm chậm lui về sau.

Cảnh tượng này giống y như đúc những cảnh ác ma được lưu truyền trong truyền thuyết và thần thoại của bọn chúng!

Chẳng những đám người bọn chúng, mà cả Cung Sơ Nhân và Yến Song đang đứng quan sát ở nơi xa cũng ngây ngẩn tại

chỗ, nghi ngờ liệu có phải bản thân đã xuất hiện ảo giác rồi không.

Nhưng mãi đến khi đã dụi mắt nhiều lần, các nàng vẫn có thể nhìn thấy đạo nhân kia bị tiên huyết cự mãng vờn quanh người, giờ đây họ mới hiểu được hết thảy những chuyện này đều là thật.

"Đó…… Đó là cái gì!?" Yến Song có chút lắp bắp hỏi.

"Không hề ra tay? Nhưng lại có thể khống chế một vị Tông Sư?!?"

Kia chính là Tông Sư đấy!! Là cao thủ tuyệt đỉnh cùng cấp độ với phụ thân của nàng! Lại còn là một vị Tông Sư Bái Thần!!

Chỉ cần đứng yên một chỗ và vung tay lên như vậy. Người đó lập tức xong đời rồi!?

Cung Sơ Nhân không trả lời, đầu óc nàng giờ đây cũng đang trở nên trống rỗng.

Trong lúc nhất thời, nàng căn bản không biết nên phản ứng ra sao. Nàng nhận ra thân phận của đạo nhân kia.

Chính là quan chủ Nhân Tiên quan mà trước đó nàng đã từng dạy qua tỏa văn —— Trương Vinh Phương.

Trương Vinh Phương thân là cao thủ đỉnh cấp trên Xích Bảng, quả thực có thực lực cấp độ Linh Tướng, mọi người đều biết chuyện này.

Nhưng cho dù có là Linh Tướng đi chăng nữa, không đi vào trạng thái Hàng Thần lúc đối mặt với Tông Sư, còn là Tông Sư Bái Thần thi triển Chung Thức nữa, hắn không thể nào ngăn chặn đối phương khi chẳng làm bất cứ thứ gì như thế được.

Lúc nhìn thấy Trương Vinh Phương hiện thân, nàng đã từng nghĩ xem đối phương sẽ dùng thủ đoạn gì để giải quyết hoặc là bức lui kẻ địch.

Nhưng bất kể có nghĩ thế nào cũng chẳng bao giờ ngờ tới hắn sẽ dùng cách thức thế này!?

"Hắn… Rốt cuộc!?" Trong lòng Cung Sơ Nhân đột nhiên dâng lên một suy đoán không cách nào tưởng tượng được, chẳng lẽ……

“Sư phụ!! Chính là bọn chúng!! Bọn chúng đã giết rất nhiều người của chúng ta!” Tiếng hô hoán chói tai của Thường Ngọc Thanh phá vỡ sự im lặng tại khoảnh khắc này.

Tiếng hét bén nhọn của nàng cũng khiến tất cả mọi người xung quanh tỉnh lại từ trong cơn chấn động hoảng hốt.

Răng rắc.

Trương Vinh Phương tiện tay lướt nhẹ qua cổ Phất Lạc Đặc, làm cho đầu hắn ta chuyển động ba trăm sáu mươi độ, sau đó hắn mới ngẩng đầu nhìn về phía đám người Bạch Thập giáo đang nơm nớp lo sợ ở đối diện.

“Hàng của ta ở đâu?”

Hàng!?

Phất Lãng Tắc Ân lập tức phản ứng kịp lúc.

Nhân Tiên quan còn có hai thuyền dược liệu vật sống bị giữ lại, thứ hắn hỏi hẳn là cái này.

Hắn ta và Mễ Na tức tốc trao đổi ánh mắt.

Hai người đồng loạt tách ra và chạy như điên về phía sau hòng trốn đi.

Rõ ràng không thể đối đầu với người ở nơi xa kia được, tiếp tục ở lại cũng chỉ có con đường chết.

Còn không bằng cứ quay về báo cáo lại với cao tầng trước, rồi mời cao thủ mạnh hơn đến đây đối kháng thì hơn!

Hiện giờ đại quân đang áp sát, toàn bộ tinh nhuệ tinh hoa của giáo phái đều được huy động, chẳng qua chỉ là một Nhân Tiên quan, cho dù có mạnh hơn nữa cũng chỉ như lâu đài cát trên bờ biển, rồi sẽ bị nước biển cuốn trôi, sẽ tan chảy ngay tức khắc mà thôi.

Trương Vinh Phương trông thấy huyết duệ của Nhân Tiên quan xung quanh rơi vào cảnh thương vong trầm trọng, đáy mắt hắn hiện lên một tia rét lạnh.

“Muốn chạy?”

Không một tiếng động, thân thể của hắn trở nên mờ ảo dần và biến mất ngay tại chỗ.

Lúc xuất hiện lại đã ở trước mặt hai người Phất Lãng Tắc Ân.

“Đi!” Hắn nâng tay lên chỉ điểm, tiên huyết cự mãng trên người hắn mau chóng đánh về phía hai người.

Chương 1566 - Lại đến (4)

Không đợi hai người né tránh, cự mãng đã ầm vang bùng nổ vỡ vụn.

Phụt phụt phụt phụt!

Mảng lớn vết máu như giọt mưa bắn tung tóe tại lên đầu và cánh tay hai người.

Những vết máu này đã sớm bị Trương Vinh Phương thay thế thành huyết thủy của mình từ khi nãy rồi.

Hiện tại rơi lên thân thể hai người thì bắt đầu toát ra lượng lớn khói đặc ăn mòn.

Đó là linh tuyến và máu tươi đang triệt tiêu lẫn nhau một cách kịch liệt.

Lúc huyết mãng nổ tung, Phất Lãng Tắc Ân và Mễ Na muốn đồng loạt xông tới phía trước để vội vàng ngăn trở huyết thủy, nhưng hai người chỉ mới bắt đầu động tác thì chợt có một huyết ảnh lướt qua giữa hai người.

Ngay sau đó, hai người bỗng dưng khựng lại, máu tươi toàn thân không tự chủ được phun ra từ ngũ quan rồi văng về phía sau.

"Hàng Thần!!"

Mễ Na giãy giụa, dùng sức kích phát linh tuyến trên người.

Ầm ầm!!

Lấy nàng làm trung tâm, một luồng thần uy vô hình khuếch tán ra khắp bốn phương tám hướng trong chốc lát.

Chớp mắt, nguồn sức mạnh vô hình này phảng phất như muốn xé tan một loại vật chất vô hình nào đó để giúp hai người có thể khôi phục bình thường và lần nữa khống chế lại thân thể mình rồi vội vàng kéo dài khoảng cách ra xa.

Nhưng kể cả thế thì ít nhất cũng đã có một phần tư lượng huyết thủy trên người họ bị kéo ra ngoài.

Lúc này, dù cả hai đứng yên tại chỗ nhưng vẫn cảm thấy cặp mắt đã biến thành màu đen, cả người mất hết sức lực.

“Quả nhiên…… Vẫn là không thể đối kháng với ý chí Thần Phật……” Trương Vinh Phương khẽ thở dài và buông tay khỏi người một tên kỵ sĩ sau cùng của Bạch Thập giáo.

Vỏn vẹn hai giây sau, phía sau hắn đều là thi thể của tất cả kỵ sĩ Bạch Thập giáo đã ngã xuống đất và không thể dậy nổi nữa.

Hơn nữa, trên người hắn cũng có thêm hơn mười con tiên huyết mãng xà.

Những con tiên huyết mãng xà này đang bị hắn chuyển hóa từng chút một thành máu tươi của chính mình, thực hiện theo các bước hấp thu, tiêu hóa, bài tiết và chảy ra, cuối cùng được giấu vào trong áo bào của hắn.

Mà đây là phương pháp tốt nhất do hắn nghĩ ra nhằm giảm bớt thời gian phát động Huyết Hà.

Suy cho cùng, năng lực khống chế máu tươi này đem lại cho hắn rất nhiều linh cảm ở một mức độ nhất định.

Rất nhiều thủ đoạn mới cũng được đưa vào trong Thập Nhị Tiên Pháp bản gốc.

“Giết!” Lúc này, hai mắt Mễ Na đã hoàn toàn biến thành màu trắng bạc, nàng đang tiến vào trạng thái Hàng Thần. Nàng ta vặn vẹo eo, cả người xoay tròn bay lên không trung, dùng tốc độ cao nhất để ám sát về hướng này.

Nhưng người còn chưa tới gần phạm vi cách Trương Vinh Phương mười mét thì đã bị một lực đạo to lớn bỗng nhiên đè xuống và cố định nàng ngay tại chỗ!!

Mễ Na rơi xuống mặt đất, cả người trắng bệch, gương mặt méo mó.

Lượng lớn máu đỏ tươi tập trung vào vị trí mắt, mũi, miệng và tai nàng.

Đó là dòng máu có thể chảy ra bất cứ lúc nào!

Đây là Trương Vinh Phương đang cưỡng ép khống chế máu tươi trong cơ thể nàng!

Sau hai giây giằng co.

Cuối cùng, Mễ Na vốn đã suy yếu rên rỉ thành tiếng rồi ngã xuống đất.

Dòng máu màu đỏ mới tinh bay ra từ ngũ quan nàng ta và hòa vào huyết mãng đang quấn quanh người Trương Vinh Phương.

Răng rắc.

Trương Vinh Phương giẫm lên một bên mặt nàng, khiến cho toàn bộ đầu nàng bị giẫm thành hình dạng kỳ quái.

Sau đó, chỉ còn lại người cuối cùng.

Lúc này, Phất Lãng Tắc Ân đã chạy được khoảng cách rất xa.

Nhưng Trương Vinh Phương vốn dĩ chưa hề có ý định truy đuổi.

Hắn quay đầu lại nhìn nhóm người đồ đệ Thường Ngọc Thanh.

Bỗng nhiên, ánh mắt hắn dừng lại trên người Diệp Bạch trong một thoáng.

“Đã lâu không gặp, Diệp Bạch tiền bối.”

“Đúng vậy.” Diệp Bạch run lên, dù mình và đối phương ở cùng một phe, nhưng cảnh tượng người đang sống sờ sờ bị rút hết máu tươi toàn thân ra ngoài mới nãy kia vẫn còn khắc sâu vào tâm trí nàng đến tận bây giờ. Đến mức khi nàng nhìn thấy Trương Vinh Phương là lại bất giác dâng lên cảm giác rùng mình từ tận đáy lòng.

Ngay cả Tông Sư tới gần cũng thoắt cái bị rút khô hết máu toàn thân, nếu đổi lại thành người bình thường thì chẳng phải là……

Nàng hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng, thiên tài thoạt nhìn bình bình thường thường ở Kim Sí Lầu năm đó, thế mà lại biến thành nhân vật đáng sợ như lúc này.

Trương Vinh Phương không có ý muốn tiếp tục nhiều lời, mà hắn dời mắt nhìn về phía Tôn Triều Nguyệt.

“Đưa thi thể Như Sâm đạo nhân của Thiên Tự viện về an táng đàng hoàng. Cung cấp cho người nhà hắn một danh ngạch tinh huyết đạo tịch đời thứ nhất.”

“Vâng!” Tôn Triều Nguyệt vội vàng cúi đầu đáp lại.

“Sư phụ, ngài muốn đi đâu!?” Bất chợt, Thường Ngọc Thanh giống như nhìn ra ý của hắn, “Ngài không trở về cùng chúng ta sao?”

“Ta đi theo kẻ vừa nãy nhìn thử một chút. Tuy Bạch Thập giáo lớn mạnh, nhưng theo lý thuyết, việc chúng dễ dàng công phá cảng Thứ Đồng như vậy có rất nhiều điểm đáng nghi.” Trương Vinh Phương trả lời.

Chương 1567 - Lại đến (5)

Đại Giáo Minh chậm chạp không phái cao thủ viện quân, kết hợp với việc mình bị Thần Tướng Áo Đô Na tập kích ở tổng bộ.

Hắn nghi ngờ rất có thể đội ngũ tiếp viện còn lại cũng bị các thế lực khác liên thủ tập kích.

Nếu không thì không thể nào có chuyện cảng Thứ Đồng bị đánh chiếm mà họ đều không có một chút phản ứng nào thế này!

Dặn dò xong những chuyện này, ánh mắt Trương Vinh Phương lại đảo qua người Yến Song và Cung Sơ Nhân trong rừng cây phía xa.

"Hai vị đường xa đến đây, vẫn là chớ vội đi, hãy ở lại để bản quan chủ tận tình chiêu đãi với cương vị chủ nhà đã." Giọng nói như có tuyến đường thẳng truyền tới chỗ hai người Cung Sơ Nhân một cách chuẩn xác.

Cách xa nhau hàng trăm mét đất rừng, nhưng hai người vẫn có thể nghe rõ mồn một tiếng nói truyền tới từ nơi xa.

Điều này khiến lòng hai người vô cùng hoảng hốt, đợi đến khi bọn họ lại ngẩng đầu, phương xa đã không còn bóng dáng Trương Vinh Phương đâu nữa.

"Đi không??" Gương mặt xinh đẹp có hơi tái nhợt của Yến Song nhìn về phía mẫu thân nàng.

"Tại sao lại không đi? Chúng ta đều có một phen dính líu đến hắn, nhưng nhìn chung thì quan hệ cũng không tệ lắm. Bây giờ tình thế trong Cảm Ứng môn không được ổn. Nếu có thể dựa vào Nhân Tiên quan bên này……" Đôi mắt đẹp của Cung Sơ Nhân lóe lên từng dòng suy nghĩ!

"Mẫu thân muốn lưu lại một đường lui cho phụ thân ở bên kia à?" Trong nháy mắt, Yến Song đã kịp thời phản ứng.

"Chỉ mới trôi qua mấy năm mà Trương Vinh Phương đã phát triển đến tình trạng kinh khủng như vậy, nếu là bây giờ, thực

lực này có thể Bái Thần rồi, e rằng hắn sẽ là Kim Ngọc Ngôn tiếp theo.” Cung Sơ Nhân bình tĩnh nói.

“Năm đó chúng ta không hiểu nên đã bỏ qua cơ hội, nếu như lần này lại bỏ lỡ, đó chính là bản thân ngu xuẩn!” Nàng nói xong thì lập tức nhìn về phía nữ nhi.

“Tiếp theo đây đành nhờ vào con vậy. Con đã giữ được thân thể trong sạch nhiều năm như vậy, nếu con có thể chọn được nhân vật thế này, thì công pháp mà con tu……”

Yến Song trợn to hai mắt, tức khắc hiểu được ý của mẫu thân.

Cảng Thứ Đồng, cổng vào thành.

Phất Lãng Tắc Ân chật vật dùng hết tốc lực để trốn về từ ngoại thành.

Lúc xông qua cổng thành và vượt qua chướng ngại vật cản trở trên đường, hắn ta không hề quay đầu lại mà lao vào trong thành, thậm chí chiến sĩ Thánh chiến của Bạch Thập giáo đóng giữ xung quanh còn chưa kịp có phản ứng, chỉ thấy một bóng mờ thoáng lóe lên.

Rất nhanh, Phất Lãng Tắc Ân cả người máu me be bét giảm tốc độ lại, dưới sự dẫn đường của lính truyền lệnh đã mau chóng tìm được đoàn người quân đoàn trưởng Thánh Thập Tự Tinh - Lôi Mặc, đang tuần tra thu hoạch hàng hóa.

Cùng đi với hắn ta còn có Hồng Y đại giáo chủ Khảm Tái Tư Ma Nhĩ.

Lần này, quân tiên phong của Bạch Thập giáo điều động tổng cộng chín thành viên của quân đoàn Thánh Thập Tự Tinh và một vị Hồng Y.

Hồng Y đại giáo chủ Khảm Tái Tư có địa vị cao nhất trong Giáo Đình Bạch Thập giáo sau Giáo hoàng và tài phán.

Lúc bấy giờ, đoàn người đang cưỡi ngựa ung dung thong thả tuần tra kiểm kê trong kho hàng đồ cổ, đồ sứ này.

Phất Lãng Tắc Ân tiến tới gần như bão táp, trên người tràn ngập khí tức sợ hãi và rối loạn, làm cho quân đoàn trưởng và Khảm Tái Tư đều bày ra vẻ mặt bất ngờ.

“Bất luận gặp phải chuyện gì đều không được mất đi khí độ và vẻ trầm ổn của mình. Khủng hoảng sẽ chỉ mang đến luống cuống, đệ tử thân ái của ta.” Quân đoàn trưởng Lôi Mặc trầm giọng nói.

Phất Lãng Tắc Ân máu me đầy người, dừng lại tại phía trước hai người rồi quỳ một chân trên đất: “Lão sư!! Bọn ta dẫn đội đi truy kích đội ngũ của Nhân Tiên quan, nhưng bị viện quân của đối phương tập kích giết chết! Mễ Na, Phất Lạc Đặc chiến tử tại chỗ! Tất cả mọi người còn lại, không một ai sống sót!!”

“Cái gì!?” Hai người đồng loạt biến sắc.

“Nhân Tiên quan chỉ là một thế lực địa phương nhỏ nhoi mà thôi, cho dù có một cao thủ Xích Bảng thì cũng không nên bị hao tổn nhiều như thế mới đúng chứ?” Sắc mặt Khảm Tái Tư trầm trọng.

Hắn ta thì vẫn được thôi, thân là Hồng Y đại giáo chủ, thực lực của cao thủ dưới trướng hắn ta đều kém xa đoàn kỵ sĩ.

Người thực sự kinh sợ vẫn là đoàn trưởng Lôi Mặc.

Đoàn kỵ sĩ Thánh Thập Tự Tinh tổng cộng cũng chỉ có hơn mười thành viên. Ở bản thổ bọn họ chính là giai cấp đại quý tộc được kính trọng gọi bằng Thánh kỵ sĩ.

Mà ở chỗ này, bọn họ mới đổ bộ chưa được bao lâu thế mà đã ra quân bất lợi, tổn thất nhiều cao thủ như vậy.

“Nhân Tiên quan chủ ra tay à?” Hắn ta hít sâu một hơi, hỏi.

“Đúng! Sau khi hắn ra tay, nếu đệ tử không có chạy trốn nhanh thì e là cuối cùng cũng không thể trốn thoát trở về được rồi!” Lúc này Phất Lãng Tắc Ân đã cảm giác được có chút không đúng, hắn ta biết rằng sự kiên định trong nội tâm của mình đang từ từ bị tan rã.

Chương 1568 - Lại đến (6)

Không đánh mà chạy, hắn ta đang trượt dần xuống từ cực hạn của Tông Sư.

Chung Thức đang yếu đi, cho đến khi hoàn toàn không thể sử dụng được nữa.

Nhưng biến yếu còn hơn là bị giết, chung quy hắn ta vẫn đưa ra lựa chọn.

“Dẫn đường đi. Ta tự mình đi một chuyến.” Lôi Mặc trầm giọng nói: “Nếu không nhanh chóng đánh bại Nhân Tiên quan, e rằng sau này sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch đằng sau!”

“Đánh bại thôi thì không có tác dụng đâu, phải một phát đánh chết mới được.” Khảm Tái Tư lắc đầu: “Với thực lực của đối phương, ngươi đi cùng lắm là ngang hàng thôi, thắng bại chưa xác định được, không nên xem thường độ uy tín của Xích Bảng Đại Linh.”

“Nhân Tiên quan, rõ ràng bên kia có nói bọn họ sẽ ngăn chặn, nhưng bây giờ lại làm ra cái sọt lớn như thế, việc này không nên do chúng ta một mình gánh chịu.” Khảm Tái Tư trầm ngâm một lát.

“Vậy thì, Nguyên Sư Nguyên Hoành của Tây tông cũng ở chỗ này, chúng ta cùng mời bọn họ ra tay. Bốn người hợp sức lại đánh bất ngờ bắt người này, đem hắn ra để áp chế Đại Đạo Giáo.”

“Hai vị Nguyên Sư Nguyên Hoành sao?” Lôi Mặc hiểu lúc này không phải là lúc để mình hành động theo cảm tính, tuy hắn ta rất muốn một mình chiến đấu giết chết cái gọi là tà ma Nhân Tiên quan kia.

Nhưng vì đại cục…

“Được! Cổ Mộc, ngươi tự mình đi một chuyến, truyền đạt lời mời của ta đến hai vị Tây tông. Tây tông năm đó cam chịu bị Đại Đạo Giáo đuổi ra khỏi Đại Linh, lúc này có cơ hội, hẳn là sẽ rất vui vẻ làm chút gì đó với vị giáo chủ cao cao tại thượng kia.” Lôi Mặc nghiêng người phân phó với phía sau.

“Rõ!”

Một kỵ sĩ im lặng đứng sau lưng hơi cúi đầu, xoay người nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Lôi Mặc thở hắt ra, nhìn Phất Lãng Tắc Ân.

“Ngươi đi về nghỉ trước đi, chuyện tiếp theo, ta sẽ…”

Thình thịch!!

Hắn ta còn chưa dứt lời, ở trạm kiểm soát vào thành phía xa xa bỗng nhiên truyền đến tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc.

Tiếng nổ xuyên qua từng kiến trúc, truyền từ xa qua phía bên này, mặt đất dường như cũng hơi hơi chấn động.

“Pháo kích bắn thẳng! Đây là tiếng của pháo bắn thẳng bắn liên tục, xem ra gặp phải cao thủ rồi!” Nét mặt Lôi Mặc nghiêm túc.

“Truyền lệnh xuống, mọi người cảnh giác! Chuẩn bị trận pháp Thánh Lâm!!” Khảm Tái Tư cao giọng gấp phân phó.

*

Bên ngoài thành Thứ Đồng.

Từng tiếng pháo kích không ngừng tuôn ra, mặt đất bị chấn động rung lắc liên tục.

Đạn pháo giống như mưa rơi, bay ra khỏi họng pháo song song với mặt đất, nhanh chóng đánh xuyên qua tất cả sự vật vài trăm mét phía trước.

Trên trận địa pháo binh, lúc này tất cả binh sĩ Bạch Thập giáo đều có vẻ mặt căng cứng, khẩn trương nhìn chằm chằm vùng đất trống bị khói thuốc súng bao phủ trước mặt.

Ngay mới vừa rồi, trên quan đạo vào thành bỗng nhiên truyền đến tiếng báo động gấp gáp.

Mọi người cấp tốc tổ chức trận hình, cảnh giác nhìn quét tất cả phương hướng xung quanh.

Sau đó một huyết ảnh chợt lóe lên ở giữa không trung, lập tức mang đến sự chết chóc kinh khủng liên tiếp.

Nơi huyết ảnh đi qua, máu tươi của tất cả người sống tự động bay ra từ ngũ quan, quả thực giống như ác ma hút máu trong

truyền thuyết! Cảnh tượng vô cùng kinh khủng.

Mắt thấy thế cục không cách nào khống chế được, đoàn quân tiên phong phòng giữ ở đằng trước loạn thành một đoàn.

Sau đó quan chỉ huy quyết định thật nhanh, pháo bắn thẳng bắn phá không phân biệt. Khói thuốc súng nồng đậm và pháo kích dường như ngăn trở được cú đánh bất ngờ của kẻ địch không rõ.

Trong lúc nhất thời xung quanh im ắng xuống.

Nhưng không có ai biết, thứ gọi là huyết ảnh kia từ lâu đã dựa vào sự yểm hộ của khói thuốc súng, lặng yên tiến vào trong thành.

Bên trong thành Thứ Đồng.

Thân hình Trương Vinh Phương giống hư hóa, hiện ra trạng thái mờ mờ ảo ảo, căn bản là không nhìn thấy rõ.

Trong thành Thứ Đồng, từng tòa kiến trúc dân cư thưa thớt người ở, gần như không nhìn thấy được mấy người bình dân. Chỉ có nhiều đội bạch giáp binh đinh của Bạch Thập giáo tuần tra xung quanh.

Không có cửa hàng, không có người bán hàng rong, góc đường có một số phu quét đường phụ trách quét sạch vết máu và thi thể.

Bọn họ kéo xe đẩy với ánh mắt chết lặng, nhặt cái xác và phần còn lại của chân tay đã cụt lên rồi mang đi.

Trong không khí toàn là mùi của máu, vôi phấn và ngọn lửa đốt cháy hỗn hợp lại với nhau.

Vụt.

Thân hình Trương Vinh Phương lóe lên, chợt xuất hiện trong bóng tối của một lầu nhỏ màu xám có ba tầng, nhìn ra đường cái từ góc tường.

Trên đường có một đội vệ binh tuần tra vừa đi qua, hai tên sĩ quan ngậm tẩu thuốc dựa vào một cửa hàng đóng cửa và nói chuyện phiếm.

Nhìn từ hộ giáp càng đầy đủ trên người bọn họ là có thể nhìn ra, bọn họ không phải binh sĩ tầm thường.

Trương Vinh Phương khẽ híp mắt, ánh mắt rơi lên hai tên quan quân đang nói chuyện phiếm ấy.

Chương 1569 - Lại đến (7)

Hắn cần bắt người trước để hiểu ở đây có bao nhiêu cao thủ.

Nếu quá nhiều quá mạnh mẽ thì nhất định phải suy tính kỹ càng hơn. Nếu chỉ là hạng xoàng thôi thì tùy tâm sở dục xông thẳng.

Sau khi đợi đội tuần tra đi xa một chút.

Bước chân hắn khẽ hoạt động, thân hình chợt lóe.

Với Siêu Tốc Di Động, chỉ trong nháy mắt hắn đã đến bên cạnh hai quan quân kia rồi.

Hắn đưa tay đồng thời điểm một cái.

Tầm mắt của hai tên kia mờ đi, thậm chí còn chưa nhìn thấy rõ là ai thì đã cảm giác đầu óc choáng váng, hôn mê ngã xuống đất.

Mỗi tay của Trương Vinh Phương bắt một tên, sau đó hắn thả người nhảy mấy cái, nhẹ nhàng rơi xuống một góc hẻo lánh âm u.

Mấy phút sau.

Hắn chậm rãi đi ra khỏi góc, lấy được tình báo đại khái của Thứ Đồng vào lúc này.

'Ngươi định làm gì?' Bạch Lân không nhịn được lên tiếng hỏi: 'Hai kẻ vừa nãy chỉ là tầng dưới chót, không biết nhiều chuyện cho lắm, mà bắt người cao tầng tất nhiên sẽ khiến cho nơi đây phản ứng ngược cực lớn. Cho nên…'

'Cho nên phải một kích thành công, trực tiếp bắt một tên cao tầng có thể thỏa mãn nhu cầu của ta.' Trương Vinh Phương bình tĩnh trả lời.

Từ miệng của hai tên vừa rồi, hắn biết được hiện giờ trong Thứ Đồng cao thủ nhiều như mây, cao thủ Tông Sư như Thánh Thập Tự Tinh vào ngày thường theo lý cũng có thể tính là đứng đầu.

Nhưng ở chỗ này, Thánh Thập Tự Tinh bên trên còn có quân đoàn trưởng, đại chủ giáo, thậm chí là tài phán trưởng mạnh

mẽ hơn nữa.

Tù!!

Bỗng một hồi tiếng kèn chói tai vang lên trong thành.

Một luồng dao động vô hình nương theo tiếng kèn khuếch tán ra khắp bốn phương tám hướng giống như gợn nước.

Khi nó lướt qua Trương Vinh Phương thì khiến hắn cơ thể hơi động.

“Có thứ gì đó đang qua đây!?” Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, dường như lực lượng nào đó vừa lướt ngang qua phát hiện ra hắn.

“Bên này!!” Quả nhiên, nơi xa có một hồi tiếng quát vang lên. Sau đó là một tràng tiếng la xì xì xào xào bằng tiếng Tây Dương.

Theo sát đó là một hồi tiếng áo giáp chạm vào nhau liên tiếp nhanh chóng lại gần.

‘Muốn đánh sao?’ Bạch Lân bắt đầu căng thẳng. Đây chính là Bạch Thập giáo đấy, đơn thương độc mã vọt vào trong tổng bộ của Bạch Thập giáo hoạt động, chuyện này đối với một Tàn Thần như bà ta vẫn có chút quá kích thích.

Dù sao Thần Phật mà Bạch Thập giáo cung phụng không phải nhân vật nhỏ bé gì cả, mà là cấp bậc Thần Chủ chân chính.

‘Ta chỉ có một mình, có quá nhiều cao thủ đến đây, nguy hiểm quá lớn, không đáng.’ Mục đích của Trương Vinh Phương rất rõ ràng, đó chính là điều tra rõ tình huống bên phía Bạch Thập giáo rốt cuộc là như thế nào.

Vì sao Linh quân và cao thủ Tuyết Hồng các xung quanh đến bây giờ vẫn còn chưa đến?

Nghe tiếng động bay lại gần nơi xa, hắn tính toán tốc độ di chuyển của đối phương, dưới chân điểm nhẹ một cái.

Vụt!

Người hắn đã hóa thành một bóng đỏ, nhanh chóng biến mất trong bóng tối nơi xa.

*

“Cái gì! Đám người Nguyên Sư theo tài phán trưởng lặng lẽ rời đi!? Đang ở trong đội xuất chinh đột kích!?”

Một bên khác, bên cột hỏa thiêu thi thể mới vừa được xếp chồng lên.

Sắc mặt Lôi Mặc khẽ thay đổi, nhìn thuộc hạ trung tâm trở về truyền tin, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

“Mượn trận pháp đi. Có Thánh Lâm trận, chỉ dựa vào chúng ta cũng có thể hoàn toàn áp chế đối phương.” Khảm Tái Tư thở dài: “Có điều kế hoạch bắt giữ của chúng ta chỉ có thể đổi thành đánh chết. Đối phương dù sao cũng thuộc cấp bậc Linh Tướng, chỉ có mỗi hai chúng ta ra tay, phối hợp với trận pháp Thánh Lâm, không thể hoàn toàn nghiền ép hắn được.”

Hắn ta và Lôi Mặc đều là cảnh giới Thánh Hạn, dựa theo cách tính của Đại Linh thì chính là trình độ ở giữa Đại Tông Sư và Linh Tướng.

So với Đại Tông Sư, bọn họ càng mạnh. Nhưng so với Linh Tướng chân chính, bọn họ lại hơi yếu.

Nhưng ở chỗ này, mượn đại trận Thánh Lâm, mượn quân thế khổng lồ, thực lực của bọn họ có thể tăng lên trên diện rộng, đạt đến trình độ mạnh hơn Linh Tướng bình thường một đoạn.

“Bất kể như thế nào, dựa theo phân phó của tài phán trưởng, chúng ta vẫn phải tạo ra hiện trường giả là hắn và hai vị Nguyên Sư vẫn còn có mặt.” Khảm Tái Tư nói.

“Ta hiểu!” Lôi Mặc gật đầu: “Người thống lĩnh hiện tại chính là Thánh Chiến Tinh Tướng Qadir. Chỉ cần hắn không có việc gì thì Thứ Đồng có thể toàn bộ yên ổn.”

Qadir là người chuyên môn phụ trách quản hạt quân đội, thứ mà loại tướng lĩnh này lãnh đạo quản lý là đoàn thể quy mô lớn vượt qua ít nhất vạn người.

Mà hai người bọn họ, thì là quản hạt cao thủ cao cấp đứng đầu.

Hai bên chỉ khi có mệnh lệnh của tài phán trưởng mới có thể hợp tác tác chiến.

“Vậy nhờ vào ngươi.” Khảm Tái Tư gật đầu.

Hai người nhanh chóng bắt đầu truyền lệnh cho tất cả giáo chủ và thuộc hạ Thánh Thập Tự Tinh bên trong thành, để bọn họ chú ý xung quanh bất cứ lúc nào.

Chương 1570 - Lại đến (8)

Nhưng không phát lệnh thì thôi, chứ vừa truyền đi thì đã lập tức phát hiện ra điểm không đúng.

“Ít người rồi!!” Sắc mặt Lôi Mặc trở nên nghiêm trọng: “Thiếu năm người! Hai quan quân hạ cấp, ba người trung cao cấp!”

“Có người lẻn vào trong thành rồi!” Khảm Tái Tư và hắn ta trao đổi ánh mắt, đều biết ý của đối phương. Hai người không hẹn mà cùng lấy ra một chiếc đồng hồ màu bạc từ trong ngực, ấn nhẹ lên cái nút phía trên đó.

Vù.

Nhất thời từng vòng sóng gợn vô hình bắt đầu khuếch tán ra xung quanh từ mấy cột lửa thi hài bên trong thành.

Hai người đồng thời nhắm mắt, giống như đang cảm ứng cái gì đó.

Đây chính là Thánh Lâm, cũng tức là một loại trận pháp điều tra quân sự quy mô lớn chỉ riêng Bạch Thập giáo mới có.

“Tìm được rồi!” Bỗng hai người đồng thời mở mắt, ánh mắt mãnh liệt, cùng nhau biến mất tại chỗ, phóng hướng phía cảm ứng được với tốc độ cao nhất.

*

Sắc trời ảm đạm, một góc bên trong thành Thứ Đồng.

Trương Vinh Phương đứng trên phế tích phủ đệ còn sót lại của nhà mình, thở dài một hơi.

Nơi này là phủ nha hắn ở cố định trước đây, kết quả cũng không thoát được kết cục bị thiêu hủy.

Cạnh dưới chân hắn là ba quan quân cao cấp của Bạch Thập giáo vừa bị chộp tới.

“Nói đi, các ngươi có bao nhiêu người tới đây? Kẻ mạnh như Thánh Thập Tự Tinh, thậm chí mạnh hơn, có bao nhiêu người?” Trương Vinh Phương nhìn ba người, dùng tiếng Tây Dương lên tiếng hỏi.

Ban đầu khi ở Thứ Đồng hắn cũng từng học qua ngoại ngữ, hôm nay không ngờ lại vừa lúc dùng tới.

“Thánh Thập Tự Tinh?? Cường giả như vậy bọn ta có rất nhiều! Thứ tà ma đáng thương, ngươi căn bản không biết mình đã chọc phải lực lượng vĩ đại bậc nào đâu!”

“Thần sẽ vĩnh viễn đánh linh hồn của ngươi rơi xuống địa ngục! Đồ dị giáo!!”

“Không riêng gì cao thủ giáo ta có mặt ở đây, Nguyên Sư của Tây tông các ngươi cũng có nữa, vẫn còn có rất nhiều người và thế lực theo đạo của bọn ta nữa! Chờ xem, các ngươi chết chắc rồi!!”

Mỗi lần ba người bị tháo vải rách trong miệng ra thì đều la to với vẻ mặt điên cuồng.

Bọn họ chửi ầm lên, đối mặt với Trương Vinh Phương giống như gặp kẻ thù giết cha mình, tâm trạng kích động.

“Đến cả Tây tông cũng tới sao?” Có chút phiền phức rồi.

Trương Vinh Phương rất rõ ràng cấp bậc của Nguyên Sư, đó là Linh Tướng đứng đầu cùng cấp với Nhạc sư phụ trước đó, mình có thể thắng được hay không vẫn còn là một ẩn số.

Xem ra, không thể cứng đối cứng được.

Hắn lại hỏi thăm vài câu, ba người vẫn mở miệng mắng to, nói năng lộn xộn như trước, rõ ràng là đang muốn chết.

Hắn dứt khoát phất tay một cái, khẽ quét ngang qua thiên linh* của ba người.

*Kì huyệt vùng chi trên, ở đầu chót phía trước nếp lằn hố nách lên 1 thốn, từ đó vào phía trong 0,5 thốn.

Dòng máu nhanh chóng tuôn ra, máu tươi chảy ra từ ngũ quan của ba người, dung hợp vào trên người Trương Vinh Phương, giấu xuống phía dưới đạo bào màu đỏ ngòm, biến mất không thấy gì nữa.

“Có người đến.”

Bỗng sắc mặt hắn khẽ động, thân hình hóa thành huyết ảnh bay về phía xa.

Không quá nửa phút, hai bóng người đồng thời xuất hiện ở vị trí hắn đứng.

Chính là Lôi Mặc và Khảm Tái Tư.

Tay hai người cầm đồng hồ màu bạc, nhìn quét xung quanh khắp nơi, đầu tiên là thấy được ba quan quân cao cấp không còn hơi thở nữa.

“Đến chậm một bước! Nhưng đang ở ngay phía trước rồi! Đuổi theo!”

Lôi Mặc lạnh lùng nói.

Khảm Tái Tư không nói một lời, nắm chặt đồng hồ, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo.

Nhìn từ sự truyền lại của trận pháp Thánh Lâm, người nọ mới đi không xa, còn có cơ hội đuổi theo!!

Cùng lúc đó, Trương Vinh Phương phía trước, hai người theo phía sau.

Ba người nhanh chóng di động chuyển hướng bên trong thành.

Nhưng rất nhanh hai người đã mất dấu thân hình của Trương Vinh Phương phía trước. Bọn họ hoàn toàn không theo kịp tốc độ của người đằng trước.

Mấy phút sau.

Ở bến tàu Thứ Đồng.

Cột lửa thi hài cực lớn vẫn đang cháy rực, xuyên thấu qua hỏa diễm có thể nhìn thấy thi thể bên trong đã bị đốt thành than đen.

Da thịt và mỡ cùng xương bị đốt cháy bốc lên mùi hôi thối, hun khói đến mức người canh gác xung quanh cũng dời ra xa.

Trong một góc bến tàu.

Lại là một mảnh tro tàn bay ra rồi biến mất, chỉ để lại bộ áo giáp trắng nằm trên mặt đất.

Trương Vinh Phương nhíu mày, đây là người thứ ba hắn bắt tới thẩm vấn. Cấp bậc của quan quân lần này bắt được có lẽ rất cao, còn là Bái Thần. Nhưng vẫn không biết được gì nhiều.

“Có một loại sức mạnh đặc thù đang ngưng tụ, thu nạp. Dường như là lấy tượng thần làm tọa độ để bố trí đại trận.” Bạch Lân ở trong đầu nhỏ giọng nhắc nhở: “Ngươi phải nhanh chóng rời đi, nếu không sẽ bị trận pháp áp chế rất nhiều.”

“Trong quân còn có đại trận này sao?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Đại quân bình thường đều có. Đây là trước kia lúc bị đám tông sư Bái Thần không kiêng nể gì mà xung phong liều giết, trầm tư suy nghĩ ra một cách đối phó. Dùng tượng Thần Phật làm cơ sở, có thể làm suy yếu đám người ngoại lai không được công nhận!” Bạch Lân giải thích.

Chương 1571 - Lại đến (9)

“Giống như hiện tại, mấy người chúng ta đều bị áp chế rất nhiều, nếu còn giao thủ, chỉ sợ không cách nào tương trợ ngươi nữa.”

Trương Vinh Phương đứng trong bóng tối ở trong góc, híp mắt nhìn kỵ sĩ Bạch Thập giáo vội vàng chạy qua ở bên ngoài.

“Đây chỉ nhằm vào Thần Phật và Bái Thần sao?”

“Đúng vậy. Áp chế đối với Bái Thần và Thần Phật là lớn nhất, người thường vốn không ảnh hưởng. Bởi vì càng là võ giả cấp cao thì càng dựa vào thứ như tinh thần ý chí khí tràng. Mà võ giả dưới Siêu Phẩm Tam Không đều không bị ảnh hưởng.” Bạch Lân trả lời.

Tam không là ranh giới, hướng lên trên liên quan đến phương diện tinh thần ý chí rất nhiều.

Hướng xuống dưới cơ bản là rèn luyện cơ thể, cải tạo thân xác là nhiều.

“Lại tới rồi!” Bỗng nhiên Trương Vinh Phương thay đổi sắc mặt, nhanh chóng rời khỏi chỗ, di chuyển về phía xa xa.

Nơi này cao thủ quá nhiều, Nguyên Sư Tây tông, cao tầng Bạch Thập giáo, một chọi một, hắn còn dám ra tay thăm dò.

Nhưng nhiều người như vậy, còn có thêm đại trận áp chế.

Ra tay thì nguy hiểm quá lớn, không đáng để mạo hiểm. Dù sao hắn cũng chỉ muốn đến tìm hiểu tin tức, không phải trực tiếp xông vào giết địch.

Dù sao có Nhạc sư phụ ở đây, mấy người này cũng chỉ là tên hề nhảy nhót, có thể tiện tay giải quyết rất nhanh.

Trương Vinh Phương vừa rời đi.

Khảm Tái Tư và Lôi Mặc đã nhào tới đáp xuống đất, đứng bên cạnh áo giáp của tướng lĩnh Bái Thần bị giết.

“Lại để hắn chạy rồi! Đáng chết!”

Sắc mặt Khảm Tái Tư cực kỳ khó coi. Truy đuổi nhiều lần như vậy, nhưng bọn họ luôn tụt lại phía sau một bước.

“Không thể để hắn chạy trốn như vậy nữa! Chia nhau ra hành động? Một khi ai phát hiện ra hành tung của người này, thì hãy ra tay giữ chặt hắn, đợi chi viện đến! Thấy thế nào?” Khảm Tái Tư nhìn về phía Lôi Mặc.

“Được!” Lôi Mặc mạnh mẽ gật đầu.

*

“Không tìm thấy manh mối ở trong thành. Phía sau còn có hai cao thủ đuổi theo không rời. Một khi bị dây dưa, dù thực lực của ngươi có mạnh, nhưng một mình đối mặt với Nguyên Sư, tài phán trưởng, còn có nhiều Linh Tướng khác, chỉ sợ sẽ xuất hiện nguy hiểm. Dù sao thì những người còn lại không rõ lắm, nhưng cao tầng đỉnh cấp như tài phán trưởng, còn có Nguyên Sư Linh Tướng đỉnh cấp, một khi Đại Hàng Thần, nhất định là Thần Uy cấp bậc thần chủ. Bọn ta không chỉ không thể giúp ngươi, mà ngay cả bản thân cũng khó bảo toàn.”

Cấp tốc di chuyển, giọng nói Bạch Lân còn không ngừng vang lên trong đầu Trương Vinh Phương.

“Cho nên đề nghị của ngươi là đi đến chỗ đóng quân xung quanh thăm dò tình hình?” Trương Vinh Phương hỏi.

Hắn cũng cảm thấy có lý.

Tuy hiện tại hắn mạnh mẽ trước nay chưa từng có, đánh đơn với Nguyên Sư cũng không có gì lo lắng. Nhưng dưới sân nhà của đối phương, một mình đấu với đám Linh Tướng đỉnh cấp quả thật là có chút bỡ ngỡ.

Nếu bị đối phương Đại Hàng Thần, mang đến Thần Uy cấp bậc thần chủ. Xác suất lớn hắn sẽ bị suy yếu.

Đây cũng là nguyên nhân hắn luôn không muốn quay đầu giao thủ với người phía sau.

“Tuy nơi này không có manh mối, nhưng tốt xấu gì ngươi cũng biết thực lực cao tầng đại khái của đội tiên phong Bạch Thập giáo. Tại sao những người này không e ngại Đại Giáo Minh, dám điều động xâm nhập cảng Thứ Đồng, chắc chắn bên trong có nguyên nhân.” Bạch Lân nói.

Tuy bà ta trông ngốc nghếch, nhưng Trương Vinh Phương không ngừng mạnh mẽ, Thái Hư của bà ta cũng đang khuếch trương, thực lực cũng bắt đầu không ngừng khôi phục.

Hiện tại bà ta đã mạnh hơn một năm trước gấp mấy lần. Trí khôn cũng phục hồi đáng kể.

"Có lý." Trong lòng Trương Vinh Phương tán thành: "Nơi này vẫn là quá nguy hiểm. Quân tử không đứng dưới bức tường sắp đổ, Nho gia nói không sai."

Bỗng nhiên bước chân hắn dừng lại, nhíu mày.

Trong rất nhiều năng lực thiên phú, điều khiển máu tươi đã cho hắn trường cảm ứng phạm vi nhất định.

Kết hợp với từng giọt máu chảy xuống cả đường trước đó của hắn, những tế bào máu hiện giờ rời khỏi cơ thể vẫn có thể tồn tại cả ngày, phối hợp với Huyết Tinh Truy Tung, cùng với trường cảm ứng điều khiển máu tươi, hình thành một phương pháp đặc thù mở rộng phạm vi cảm ứng.

"Phía trước có người chặn đường. Đằng sau cũng có người."

"Có thể vòng qua không?" Bạch Lân trầm giọng hỏi.

"Tiên cơ ngăn địch có cảm ứng. Cường độ kẻ địch trước sau không lớn, trái phải hoàn toàn không có địch, nhưng phạm vi di chuyển không lớn.

Cho nên trước sau cố ý cho ta khả năng đột phá, rất có thể là cạm bẫy." Trương Vinh Phương cẩn thận nói: "Đối phương rất có thể hoàn toàn nắm giữ phương hướng hành động của ta."

"Rời đi thôi. Càng đến nơi này thì càng nguy hiểm." Bạch Lân nói.

"Nói cũng đúng."

Bịch.

Trong phút chốc, dưới chân Trương Vinh Phương điểm một cái, người đã hóa thành huyết ảnh, nhanh chóng rời ra xa.

Hắn lựa chọn bên trái, bên trái là một mảng nhà cửa dân cư trong thành, phía sau nhà dân là một sườn núi nhỏ nhô lên.

Chương 1572 - Lại đến (10)

Không còn đường, liền tạo ra một con đường!

Trên đường đi, hắn đạp bước nhảy lên, đáp xuống mái nhà dân, mượn lực bay lên không, đang muốn đáp xuống.

Ầm!!!

Trong phút chốc, một tiếng nổ lớn vang lên.

Một bóng đen men theo ánh lửa khói trắng thoáng qua từ mặt đất cách đó không xa, đụng chính diện vào lồng ngực của Trương Vinh Phương.

Tốc độ của bóng đen vô cùng nhanh, ít nhất là hắn ta dốc hết tốc lực di chuyển gấp hai!

Tốc độ như vậy hoàn toàn là không có chỗ trốn.

Đợi đến khi nhìn thấy bóng đen, đối phương đã sắp đến trước ngực hắn.

Bịch!!!

Lại là một tiếng nổ lớn.

Cả người hắn bay ngược ra ngoài, nổ tung ở giữa không trung, hung hăng bị đập trở lại mái nhà dân, đập vỡ mái nhà rơi xuống dưới.

Cùng lúc này, Khảm Tái Tư và Lôi Mặc trước sau hội tụ tại nơi này.

“Cuối cùng cũng tìm được ngươi!” Lôi Mặc thở phào nhẹ nhõm, cũng may vừa rồi hắn ta khống chế hỏa pháo cỡ lớn nhắm trúng đối phương.

Nếu không lần này chắc chắn lại để đối phương chạy trốn!

“Người này hẳn là Trương Vinh Phương, Nhân Tiên quan chủ hiện trên tình báo đúng không! Chú ý phối hợp, cố gắng bắt sống!” Khảm Tái Tư cầm đồng hồ quả quýt, dùng sức ấn một cái.

Từng vòng dao động vô hình bắt đầu lấy hắn ta làm trung tâm, nhanh chóng bao trùm phạm vi mấy nghìn mét xung quanh.

Trong phạm vi này, tất cả cường giả liên quan đến tinh thần ý chí đều sẽ bị áp chế suy yếu một bậc.

Đây chính là công hiệu đặc thù của Thánh Lâm, đại trận độc nhất của Bạch Thập giáo.

Không hẹn mà cùng xuống, hai người họ đồng thời mở ra Chung Thức. Kích thước cơ thể bành trướng, từng đường vân màu bạc bao trùm bên ngoài phần mặt của hai người họ.

"Ánh sáng! Chiếu rọi đại địa!" Lôi Mặc rút kiếm ở sau lưng ra, giơ lên cao cao.

Từng tia linh tuyến màu bạc quấn lấy cự kiếm, bò lên trên như dây leo.

So với Chung Thức có hình thù kỳ quái của Đại Linh, thì Chung Thức của Bạch Thập giáo lại có phương hướng Tây Dương, chú trọng việc giữ nguyên hình người hơn nhiều.

Nhìn bề ngoài, chỉ là có thêm không ít hoa văn và hình thể hơi bành trướng.

Phần lớn người sau khi mở Chung Thức còn có thể tiếp tục mặc áo giáp chất lượng cao ở trên người, có được càng nhiều bảo vệ.

"Thánh thuẫn!" Khảm Tái Tư giơ tay phải lên. Một kỳ hiệu kỳ dị trên mu bàn tay chiếu sáng rạng rỡ.

Cùng lúc, linh tuyến trên thân hai người họ nổi lên sóng ánh sáng giống như từng tầng gợn sóng.

"Thánh thương!" Tiếng thứ hai vang lên, sóng ánh sáng màu bạc lần nữa hiển hiện nhộn nhạo trên thân hai người họ.

"Thánh vũ!"

Tiếng thứ ba lần nữa vang lên. Sau đó sóng ánh sáng tầng thứ ba sáng lên.

Ầm!!!

Trong tiếng vù vù, mảng lớn ánh lửa sáng lên ở xung quanh.

Hơn mười đại pháo chằng chịt đồng thời bắn về phía nơi này.

Đạn pháo màu đen như mưa rơi, toàn bộ bay về phía vị trí nhà dân mà Trương Vinh Phương rơi xuống.

Dưới mái nhà dân.

Trương Vinh Phương đứng trong phòng, nhìn một nhà ba người tiểu thương nhân đang run rẩy ở trong góc.

Cha mẹ chặn ở phía trước một bé trai ba tuổi, núp trong bóng tối, hy vọng không bị người ta phát hiện.

Nhưng bé trai đó không chút cảm giác nguy hiểm, trái lại còn nhìn về phía Trương Vinh Phương qua khe hở cánh tay của cha, mở to đôi mắt trong suốt tò mò.

“Hình như chỉ có hai người họ.” Trương Vinh Phương mỉm cười với bé trai ba tuổi đó.

“Đúng vậy, xung quanh không còn ai khác.” Bạch Lân trả lời.

“Cho nên chúng ta bị lừa rồi?” Trương Vinh Phương bất đắc dĩ nói, những quan quân Bạch Thập giáo bị thẩm vấn đều kiên định ngoan cố, thà chết cũng muốn lừa gạt hắn, thật sự khiến hắn không ngờ tới.

“Nói ra thì có lẽ hai người này thuộc về cao tầng nhất ở nơi này nhỉ?” Bạch Lân hỏi.

Bỗng bên ngoài truyền đến tiếng nổ vang của lửa đạn.

Trương Vinh Phương ngẩng đầu lên.

“Tiên Pháp!”

Soạt!!!

Trong phút chốc, từng tia huyết mãng rậm rạp chằng chịt dưới đạo bào của hắn bắn ra ngoài, bay lên trên.

Huyết mãng to bằng bắp chân nhe răng nanh, nhào về phía đạn pháo đang bắn đến.

“Ly Địa Diễm Quang Kỳ!”

Trương Vinh Phương mạnh mẽ giang hai tay ra.

Ầm đùng!!!

Đạn pháo và huyết mãng đột nhiên đụng vào nhau trên không trung.

Soạt!

Trong nháy mắt, tất cả đạn pháo đều tịt ngòi, yên ắng, bị máu loãng bao trùm.

Ầm đùng!!!

Máu loãng nổ tung, hóa thành giọt mưa bắn tung tóe bốn phía. Mảng lớn sương máu bốc lên như hỏa diễm, nổ tung khuếch tán đến phạm vi mấy trăm dặm.

Sương máu và mưa máu trong nháy mắt bao trùm hai người Khảm Tái Tư lại gần trận địa để sẵn sàng đón địch.

Hai người họ hoàn toàn không kịp đề phòng, trong nháy mắt bị sương máu bao trùm trong vụ nổ.

Trong tiếng ăn mòn, trên thân hai người họ bốc lên từng tầng khói trắng.

“Không đúng! Người này không phải là Linh Tướng tầm thường!” Khảm Tái Tư cảm nhận được linh tuyến nhanh chóng tiêu hao trên người, sắc mặt thoáng thay đổi.

“Chạy mau! Khảm Tái Tư! Đi tìm tài phán trưởng!”

Chương 1573 - Lại đến (11)

Lôi Mặc vung cự kiếm lên, dưới mũ giáp là vẻ mặt dữ tợn, không lùi mà tiến, phóng vào trong mưa máu, Trương Vinh Phương đang chậm rãi bay lên không trung.

"Nhận lấy thánh tài! Tà ma!!!" Hắn điên cuồng hét lên, hai mắt cấp tốc hóa thành màu bạc.

Đại Hàng Thần!!!

Một tiếng nổ vang vô hình, Thần Uy khủng bố như thực chất từ trên trời giáng xuống, hung hăng đè lên trên người Trương Vinh Phương.

Thần Uy thuần túy nóng rực, tinh khiết, như hỏa diễm mặt trời, cố gắng thiêu đốt tất cả huyết dịch.

Nhưng rất nhanh, mưa máu sương máu lơ lửng xung quanh bốc lên lượng lớn khói trắng. Triệt tiêu Thần Uy đang áp chế.

Hai bên không ngừng giằng co, khiến Thần Uy nhanh chóng suy yếu.

Lôi Mặc trong nháy mắt bị vũng máu loãng cực lớn nuốt lấy. Toàn thân như bị hỏa diễm thiêu đốt, hiện ra mảng lớn khói trắng, cơ thể cũng bắt đầu cháy đen.

Cho dù hắn ta thi triển vũ kỹ gì, bộc phát ra sức lực lớn cỡ nào, thì máu tươi bao bọc không chỗ nào mà không lọt vào, cuồn cuộn không ngừng ăn mòn lấy hắn ta.

Chỉ mấy giây ngắn ngủi, động tác của Lôi Mặc ngày càng chậm, ngày càng bất lực, cho đến khi như côn trùng trong hổ phách ngưng kết lại, hoàn toàn bất động.

Khảm Tái Tư cố gắng phá vòng vây, nhưng vọt đến phần rìa thì lần nữa bị dòng máu loãng cưỡng ép kéo trở lại, hoàn toàn không cách nào thoát khỏi. Lúc này xuyên qua dòng máu, chỉ có thể tuyệt vọng nhìn cảnh tượng này.

Làn khói dày đặc xông ra khỏi đám sương máu, bốc hơi lên cao.

Bốn phương tám hướng của toàn bộ cảng Thứ Đồng đều có thể nhìn thấy cột khói màu trắng bốc lên từ đây.

“Cho nên là, thực ra từ đầu tới cuối, ở đây chỉ có hai người như thế này à?” Cả người Trương Vinh Phương đang được huyết mãng quấn quanh nâng lên, nhờ thao túng khống chế máu tươi, giống như đang lơ lửng giữa không trung.

Nhưng thực chất phần dưới cơ thể hắn vẫn nhờ vào cơ thể huyết mãng chống trên mặt đất, không phải là bay lượn thực sự.

Hắn nhìn về phía Khảm Tái Tư đang kêu to ở gần đó.

Ánh mắt lấp lóe.

“Nếu đã chỉ có hai người này… Vậy….”

‘Vậy ngươi còn do dự gì nữa? Thừa lúc vắng mà vào đi!’ Bạch Lân cũng đã nhẫn nhịn đến mức tức giận đầy bụng, trước đó nàng còn đang lo lắng sợ bị một đám Linh Tướng đỉnh cấp vây đánh.

Bây giờ, chỉ có thế này??

‘Cũng đúng.’ Đột nhiên Trương Vinh Phương cười một tiếng.

Rầm!!

Trong chốc lát người này biến mất tại chỗ, hóa thành huyết ảnh, xuất hiện ở trước mặt Khảm Tái Tư.

Một chưởng.

Rầm!

Không trung nổ tung một mảnh sương máu, Khảm Tái Tư hoàn toàn không kịp phản ứng, hắn ta cố gắng đón đỡ, nhưng tay mới vừa giơ lên một nửa, lồng ngực đã bị đánh trúng rồi.

Lực va chạm to lớn, khiến hắn ta cảm thấy cứ như mình bị một chiếc tàu thủy công kích chính diện.

Hai mắt tối đen ngay lập tức, rơi vào tối tăm.

Cả cơ thể hắn trượt dài giữa không trung, kéo theo một dòng máu phun ra, sau đó đập mạnh vào mặt đường trong nội thành, khiến cho đá vụn gạch ngói nổ tung cả một mảng lớn.

Trương Vinh Phương bước lên một bước, thân hình lại biến mất.

Chờ đến khi hắn xuất hiện lần nữa là đã vượt qua vài trăm mét, tiếp tục xuất hiện ở bên cạnh Khảm Tái Tư.

Một chưởng.

Keng!

Đột nhiên một cánh tay màu bạc trắng tráng kiện, nâng lên che chắn phía chính diện trước người hắn ta.

Cánh tay va chạm với bàn tay của Trương Vinh Phương, phát ra tiếng vang.

Nhưng rõ ràng đối phương đã phán đoán sai sức mạnh hắn bộc phát ra.

Cánh tay màu trắng bạc bật ngược lại tại chỗ, bị bẻ gãy.

Ngay sau đó là cả người ngăn cản cũng bị sức mạnh khổng lồ đánh cho bay xoay tròn văng ra ngoài, trong tiếng vang ầm ầm kéo theo mấy tòa nhà dân bị đánh vỡ.

“Lại có thêm người đến à?”

Ánh mắt Trương Vinh Phương nhìn về phía người vừa tới.

Đó là một nữ tử cao lớn mặc áo giáp màu vàng kim nhạt.

Một mái tóc vàng dài tung bay lộ ra từ khe hở của chiếc mũ giáp. Trong thời tiết âm u mà cũng có thể phản xạ ra kim quang nhàn nhạt.

“Chẳng qua, không có ý nghĩa gì cả.”

Bước chân hắn đạp mạnh, thân hình lại biến mất.

Toàn thân Khảm Tái Tư đang phun máu, nằm ngửa trong một cái hố sâu ở mặt đất giữa quảng trường. Toàn thân bất lực, gian nan giãy giụa.

“Là Thánh Chiến Tinh tướng!! Không được, một mình nàng không thể làm đối thủ của người kia được!”

Thực lực của Thánh Chiến Tinh tướng mạnh hơn bọn họ một ít, trên người có Thần khí truyền thừa đặc biệt, nhưng….

Hắn dùng hết sức mạnh cuối cùng, sờ vào đồng hồ bỏ túi trong tay.

Răng rắc.

“Mượn danh nghĩa của thần, giam cầm!!”

Vút.

Giữa không trung ứng tiếng sáng lên từng vòng từng vòng gợn sóng bạch quang.

Đó cũng không phải là bạch quang thực sự, mà là dị tượng tinh thần đặc biệt chỉ có thân thể bằng linh hạch hoặc là người sau khi Bái Thần xong mới có thể nhìn thấy.

Trong chốc lát, từng chùm sáng màu trắng giáng từ trên trời xuống, đúng lúc trong gợn sóng chiếu bắn ra, vừa vặn bay về phía Trương Vinh Phương.

Chương 1574 - Lại đến (12)

Lúc này thân hình Trương Vinh Phương chuyển từ hư sang thực, xuất hiện ở bên cạnh người nữ tử áo giáp màu vàng kim nhạt kia, tung một chưởng nhanh như thiểm điện chụp vào cổ đối phương.

Tốc độ hai người giao thủ cực nhanh. Nhưng phần nhiều hơn là hắn tấn công, đối phương phòng thủ.

Nữ tử hoàn toàn không thể phản kháng, chỉ có thể gian nan phòng thủ nhờ vào áo giáp màu vàng kim nhạt trên người.

Lớp áo giáp kia không ngừng chuyển động tỏa ra huỳnh quang, trước ngực có một hoa văn bụi hoa hồng lấp lánh tỏa sáng.

Lúc này Trương Vinh Phương tung ra một chưởng, đúng lúc bị chùm sáng rơi từ trên trời xuống bao phủ cơ thể.

Đại trận bao trùm cả bến cảng khuấy động dấy lên sức mạnh khổng lồ, nghiền ép xuống người hắn từng lớp từng lớp.

Lực trường to lớn vô hình trong suốt lôi kéo mọi vị trí trên người Trương Vinh Phương cực kỳ mạnh, cố gắng giam cầm hắn hoàn toàn.

Nhưng kéo dài không đến nửa giây.

Một tiếng răng rắc vang lên.

Lực trường vỡ nát, bị một lượng lớn tơ máu bay ra từ người Trương Vinh Phương đâm rách sụp đổ.

Bàn tay hắn duỗi ra không hề gặp chút trở ngại nào, ầm vang đặt thẳng lên cổ nữ tử.

Keng!!

Bàn tay và áo giáp va chạm với nhau, đè ép phát ra âm thanh ken két chói tai.

Một lượng lớn máu tươi bị ép hút ra từ những kẽ hở của áo giáp.

Nữ tử kêu thảm, giãy giụa ở trong tay Trương Vinh Phương.

Nàng liều mạng dùng quyền sáo trong tay đánh mạnh vào Trương Vinh Phương. Nhưng tất cả tấn công của nàng đều chỉ đánh vào làn máu tươi đang bay ra.

Huyết mãng đỏ sậm uốn lượn bay ra, tạo thành khiên máu, ngăn cản ở trước người Trương Vinh Phương.

Mỗi một lần khiên máu bị đập nện, là sẽ bắn tung tóe một vài giọt máu lên trên người nữ tử.

Giọt máu và linh tuyến ăn mòn lẫn nhau, hóa thành khói trắng bốc lên.

Đau đớn kịch liệt kích thích nữ tử càng ra sức giãy giụa vung tay, nhưng đổi lại là đau đớn càng kinh khủng hơn nữa.

Vài giây sau.

Răng rắc.

Cơ thể nàng chợt nghiêng sang một bên, hoàn toàn bất động.

Dòng máu vừa mới chảy ra từ khe hở áo giáp, bù lại một phần Trương Vinh Phương đã tiêu hao cho thần uy và trận pháp vừa rồi.

Tất cả yên tĩnh lại.

Trương Vinh Phương nhẹ nhàng đáp xuống một nóc nhà, huyết bào trên người lại lưu động lần nữa, ngưng tụ, hóa thành dáng vẻ không nhuốm bụi trần ban đầu.

Hắn liếc nhìn chung quanh, nhìn thấy quân đội Bạch Thập giáo xa xa đang tụ tập đến bên này.

Pháo binh đang truyền lệnh của quan chỉ huy xuống dưới, đã bày trận sẵn sàng, chuẩn bị pháo kích sang bên này lần nữa.

Nhưng nhìn thấy ánh mắt Trương Vinh Phương nhìn xuyên qua đó, quan chỉ huy dẫn đầu bên kia cứng đờ toàn thân, ngây người bất động tại chỗ.

Toàn thân hắn ta phát run, sắc mặt nhanh chóng trắng bệch. Sau đó quát to một tiếng, xoay người chạy.

‘Cho nên là, kiểu này của ta có được tính là một người đánh tan cả đội trú quân ở đây không?’ Đột nhiên Trương Vinh Phương hỏi.

Lúc này toàn bộ quảng trường chung quanh là mảng lớn phế tích và thi thể không còn nguyên vẹn do kịch đấu tạo thành.

Khảm Tái Tư nằm trong hố sâu, toàn thân đang từ từ hóa thành tro đen. Hắn bị máu tươi nhuộm đỏ quá nhiều, hoàn toàn không thể tự lành nữa, chỉ có thể chờ đợi cái chết.

Nữ tướng tóc vàng vừa rồi cũng té ngã trên đất, toàn thân trong áo giáp chậm rãi hóa thành tro đen, rõ ràng cũng sẽ hoàn toàn chết đi sau khi mất máu.

Hai người ngay cả Hàng Thần cũng không kịp dùng.

‘Không phải ngươi muốn bắt người lại để thẩm vấn sao? Bây giờ người cũng chết sạch rồi, làm sao bây giờ?’ Bạch Lân bất đắc dĩ nói.

‘Đều trách bọn họ thôi.’ Trương Vinh Phương thở dài: ‘Nếu không phải bọn họ dọa ta, chắc chắn ta sẽ không ra tay ác như vậy.’

‘Rõ ràng là yếu đến thế, còn đòi đuổi theo ta làm như mình là Linh Tướng đỉnh cấp vậy.’

Hắn nhẹ nhàng cất bước, chớp mắt cả người đã xuất hiện trước bộ áo giáp màu vàng kim nhạt mà nữ tử tóc vàng vừa chết đi kia để lại.

‘Hình như áo giáp này không tầm thường đâu.’

‘Đây là Thần khí. Ngươi có thể hiểu là tương tự với các loại đồ vật như Ma binh của chúng ta. Là đồ vật đã xuất hiện từ lâu trước kia, vật chế tạo ra để thần phật chúc phúc. Tất nhiên, đối với người bình thường và dị giáo đồ, dù mặc vào cũng chỉ trở thành trói buộc thôi. Vô dụng với ngươi.’ Bạch Lân giải thích.

‘Vậy quên đi.’ Trương Vinh Phương vươn tay lên.

Một mảng máu tươi tuôn ra từ dưới lớp huyết bào, bao phủ lớp áo giáp lại.

Một lượng lớn khói đặc bốc hơi lên cao, rất nhanh sau đó, máu tươi rút đi, nơi đó chỉ còn lại một bộ áo giáp màu trắng bình thường.

Màu vàng kim nhàn nhạt giống như thần tính trước đó đã hoàn toàn biến mất.

Hắn làm xong những chuyện này, lại ngẩng đầu nhìn sắc trời.

Vút.

Huyết ảnh lóe lên, người đã hóa thành tơ máu, phóng tới tổng bộ quân tiên phong của Bạch Thập giáo tại cảng Thứ Đồng.

Chương 1575 - Lại đến (13)

Tổng bộ là phủ đệ phủ đốc lựa chọn tạm thời.

Lúc này toàn bộ phủ đệ phủ đốc, từng luồng hơi thở mạnh mẽ ngang ngược của các kỵ sĩ Thánh Thập Tự Tinh chung quanh sớm đã hội tụ lại với nhau.

Sắc mặt tất cả bọn họ căng thẳng nhìn chằm chằm vào tất cả động tĩnh chung quanh như gặp phải đại địch.

Vòng ngoài là một vòng nỏ binh tinh nhuệ cầm cung tên trong tay.

Khí huyết mỗi một tên tinh nhuệ này đều tương đương tối thiểu với cao thủ phẩm cấp của Đại Linh.

Vòng ngoài cùng thì là binh sĩ bình thường, cùng với giáo sĩ áo trắng tụ tập đi đầu.

Nhóm giáo sĩ xếp bằng ngồi dưới đất, hát tụng thánh kinh thánh thơ ngay tại chỗ.

Ở vị trí bọn họ ngồi xếp bằng, mơ hồ hình thành một trận đồ to lớn đặc biệt, dẫn động Thánh Lâm trận pháp to lớn trải khắp cả cảng Thứ Đồng.

Ầm!

Đột nhiên một huyết ảnh rơi xuống đất, hiện ra thân hình.

Người đến chính là Trương Vinh Phương mới rồi còn vừa hỏi đường vừa chạy đến.

Hắn dậm chân đi về phía trước.

Mới đi được mấy bước, đã phát hiện cả bầu trời phía trên tòa phủ đệ bao phủ lực đè nén vô hình.

“Thú vị. Những người Tây Dương này còn nhiều trò bịp bợm quá nhỉ.” Hắn đầy hứng thú ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Nơi đó mơ hồ có gợn sóng bạch quang giống như trước đó đang không ngừng khuấy động.

Tầng tầng lớp lớp tiếng tụng kinh hội tụ từ chung quanh phủ đệ truyền đến, âm thanh như mang theo ma lực nào đó, không

ngừng áp chế máu tươi đang sôi trào xao động trên người Trương Vinh Phương.

‘Để ta tới thử xem sao, rốt cuộc lớp phòng thủ ở đây nghiêm mật đến cỡ nào. ’

Hắn mỉm cười, đi thẳng về phía trước.

Phốc.

Đột nhiên, lúc chỉ còn cách cửa chính phủ đệ một trăm hai mươi mét, thậm chí hắn có thể nhìn thấy khuôn mặt của giáo sĩ khoanh chân ngay tại chỗ phía trước, và rất nhiều mồ hôi lạnh trên trán binh sĩ đi theo thành kính đọc kinh.

Rõ ràng phía trước trống rỗng, không hề có bất kỳ chướng ngại vật nào cả, nhưng lại cứ như có một luồng sức mạnh cực kỳ lớn đang kích động, quét sạch, ngăn cản hắn đi tới.

‘Ở đây cũng phải bố trí cực nhiều pho tượng cấp bậc tối thiểu Thần Chủ, nếu ngươi xông vào, sợ rằng sẽ…’ Bạch Lân còn chưa nói dứt lời.

Vút vút vút! !

Trong chốc lát, từng con huyết mãng bay ra từ người Trương Vinh Phương, nhào về phía lực trường vô hình thần bí không biết kia.

“Thủ Hộ Thần Vực! !” Rõ ràng là trong phủ đệ đã sớm có người cảm thấy không đúng, phòng thủ toàn lực.

Lúc này từng tia ánh sáng nhạt màu trắng, xuất phát từ trên người tất cả thành viên Thánh Thập Tự Tinh trong phủ đệ bắn thẳng lên không trung.

Ánh sáng nhạt kết hợp với đại trận, kết hợp với thần uy thần bí pho tượng phát tán ra.

Ba hợp làm một, hình thành uy áp như luồng gió mạnh, ầm vang phóng tới huyết mãng.

Phốc! !!

Uy áp và huyết mãng không ngừng giằng co ở giữa không trung, cực nhiều khói đặc tung bay lên từ chỗ hai bên tiếp xúc.

Đây là do máu tươi và uy áp đang ăn mòn triệt tiêu lẫn nhau.

“Thú vị, mấy người cho là làm như vậy có thể ngăn cản ta?” Trương Vinh Phương bước từng bước một, tiếp tục đi về phía trước.

Khi hắn tiến lên, một vài binh sĩ chung quanh tới gần lập tức run rẩy toàn thân, miệng mũi phụt ra rất nhiều máu tươi, tập hợp vào huyết bào của hắn, sau đó lại có máu tươi mới bay ra từ huyết bào, hóa thành huyết mãng, gia nhập hàng ngũ đối kháng với uy áp.

Từng bước, từng bước.

Khoảng cách không ngừng kéo gần hơn.

Mà đám binh sĩ ở gần đó hoảng sợ chạy trốn ra phía ngoài vòng vây, hoàn toàn không dám tới gần nữa.

Một vài tên nỏ và đạn vụn vặt bay về phía Trương Vinh Phương, đều bị khiên máu bao trùm toàn thân hắn ngăn cản lại.

Khiên máu hình dáng hơi mờ, thoạt nhìn rất mỏng manh, nhưng lại chồng lên nhau đến mấy chục lớp, mỗi một lớp đều cứng cỏi dị thường.

Rất nhanh, một tiếng rắc vang lên giữa không trung chung quanh phủ đệ.

Rầm! !

Trương Vinh Phương đột ngột nhảy lên từ mặt đất, bay thẳng về phía trước.

Thân hình hắn hóa thành huyết ảnh, dốc toàn lực va chạm vào toàn bộ cửa lớn phủ đệ.

Khoảng cách hơn một trăm mét, thậm chí còn không đến một chớp mắt, hắn đã vượt qua rồi.

Ầm ầm.

Cửa lớn vỡ vụn, giáo sĩ và binh sĩ niệm tụng thánh kinh chung quanh rầm rầm choáng váng đầu óc, giống như bị một tảng đá lớn đập ầm ầm vào, choáng đầu hoa mắt.

Thành viên Thánh Thập Tự Tinh thì thi nhau há miệng phun máu tươi, tinh thần uể oải, chia ra chạy tứ tán, không ai dám đứng ở nơi đó nữa.

Bọn họ vừa chạy, đội vệ binh còn lại cũng nhao nhao tản ra chạy tán loạn.

Cả phủ đệ, chỉ trong bảy tám giây ngắn ngủi đã biến đổi từ khung cảnh gần ngàn người hội tụ, trở thành vắng vẻ không một bóng người.

Ngổn ngang, yên tĩnh.

Một vài kẻ chạy chậm, máu tươi toàn thân tự động bay ra, tập hợp vào huyết bào trên người Trương Vinh Phương.

Chương 1576 - Lại đến (14)

Kẻ chạy nhanh thì hắn cũng không để ý tới.

Nhân số quá nhiều, máu tươi hắn rút ra chỉ có thể khống chế một chọi một, không thể cùng điều khiển trên một diện tích lớn.

Trước đó làm được trên nhiều người, chỉ là vì tốc độ hắn đổi mục tiêu quá nhanh thôi.

Bước nhanh vào phủ đệ, chẳng mấy chốc, Trương Vinh Phương đã tìm được đại sảnh trông giống kiểu phòng chỉ huy của Bạch Thập giáo trong một đình viện có dấu vết sử dụng nhiều nhất.

Các chồng tài liệu và sách vở chất đống trên kệ được gắn vào tường.

Ngoài ra, còn có những bộ khải giáp kiểu Tây u với nhiều kiểu dáng khác nhau được trưng bày xung quanh. Rất rõ ràng người quản lý nơi này khá yêu thích khải giáp.

Trương Vinh Phương đi tới chỗ chiếc bàn gỗ lớn duy nhất bên trong đại sảnh rồi cầm một phần tài liệu trên bàn lên và lật xem vài lần.

“Là cái gì thế?” Bạch Lân hết sức tò mò, bà ta không xem hiểu ngoại ngữ.

“Cương lĩnh hành động, cùng loại với thần dụ, có vẻ là nội dung Thần Phật truyền lại.” Trương Vinh Phương cau mày.

Đây là tỏa văn, nhưng lại không phải loại tỏa văn mà hắn đã học kia.

Hắn chỉ có thể phán đoán đại khái ý nghĩa từ chú thích và bút tích bổ sung trong đó, hắn vẫn có thể hiểu sơ lược những nét chữ được viết bằng ngôn ngữ Tây Ý này.

“Chú thích là do tài phán trưởng Kha Tây Mạc Phu của Bạch Thập giáo dị đoan viết, hơn nữa, trên đây còn đề cập đến lần xâm nhập của bọn chúng có rất nhiều bên phối hợp.” Trương Vinh Phương nhíu chặt mày.

“Quả nhiên trong này thật sự có âm mưu.” Bạch Lân kích động, “Mau xem xem những kẻ hợp mưu khác là ai.”

Trương Vinh Phương để tài liệu xuống và nhanh chóng lật giở những tài liệu khác.

Nhưng không có phần tài liệu nào nhắc tới các thế lực hợp tác, thay vào đó, toàn bộ đều là thơ ca lung tung rối loạn do tài phán trưởng này tự mình viết.

Chẳng hạn như: “Ta là mắt của ngươi, mũi miệng của ngươi và tim của ngươi”, “Ta nhìn thấy màn đêm tăm tối, ấy là tầm nhìn Thần chưa từng mở mang, cũng là váy áo mà ngươi chưa một lần tháo cởi”, “Bất kể ngươi ở đâu, ngươi luôn có thể mang đến cho ta sự an ủi, dẫu ngươi ở nơi nào, hồi ức về ngươi vẫn luôn cho ta cảm giác ngọt ngào.”

Mở ngăn kéo ra, Trương Vinh Phương còn phát hiện bên trong có một cây đàn violon bằng gỗ.

“Có người đến! !” Đột nhiên, sắc mặt hắn khẽ thay đổi, ánh mắt ngưng trọng, bóng dáng hắn bỗng chốc hóa thành huyết ảnh và mơ hồ biến mất ngay tại chỗ.

Toàn bộ đại sảnh lại lần nữa rơi vào yên tĩnh.

Không lâu sau, cửa lớn bị hung hăng phá vỡ, hai tên đầu trọc vạm vỡ mạnh mẽ nện bước trên sàn nhà, chúng khoác áo cà sa màu vàng kim, hai mắt sáng như đuốc, lướt mắt nhìn hết thảy bên trong.

Trong hai người này, một người có vóc dáng thấp béo như quả bóng, một người khác thì cao ba mét và rắn chắc hệt như một tòa tháp sắt.

Chính là hai tên Nguyên Sư và Nguyên Hoành đang gấp rút trở về với mong muốn vây quét Trương Vinh Phương.

Lúc bọn chúng đi theo đám người tài phán trưởng đến tập kích trên đường thì bất ngờ nhận được tín hiệu cầu cứu rằng phía sau bến cảng bị tấn công đột xuất.

Thân là giáo phái cỡ lớn có cấp độ Thần Chủ, tất nhiên Bạch Thập giáo có cách thức truyền tin ẩn giấu độc môn của chính mình.

Lúc nhận được tin tức, bên kia đã đánh nhau đến mức khó mà phân thân.

Tài phán trưởng lập tức ủy thác cho hai người trở về, đề phòng Trương Vinh Phương trốn thoát, nhất định phải bắt hắn cho bằng được.

Chẳng qua, điều khiến hai người không ngờ tới chính là bọn chúng vừa mới trở về đã phát hiện tình hình có gì đó không đúng lắm.

Thánh Lâm đóng giữ Thứ Đồng đã biến mất.

"Người và khí tức đều mất hết cả, đại trận cũng có vết tích bị đột phá. Xem ra, kẻ đến chẳng tốt lành gì." Nguyên Hoành trầm giọng nói.

"Ta đã sớm nói rồi mà, việc để lại một vài thứ rác rưởi ở đây vốn là tai họa ngầm. Bọn chúng cho rằng Đại Linh ta là nơi nào chứ, chỉ bằng chút ít nhân thủ thế này đã muốn giữ chặt Thứ Đồng à, đúng là nực cười, quả nhiên là ếch ngồi đáy giếng." Nguyên Sư vẫn trước sau như một chua ngoa cay nghiệt.

"Tài liệu có dấu vết bị lật mở." Nguyên Hoành đi tới cạnh bàn, nhíu mày lật xem.

"Người vừa rời đi chưa lâu, hẳn là cảm ứng được chúng ta tới đây." Nguyên Sư cười gằn, "Ngươi đi tìm vài nhân thủ tra hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

"Được." Sắc mặt Nguyên Hoành khẽ đổi, kế đó xông ra khỏi cửa lớn.

Lưu lại một mình Nguyên Sư đứng tại chỗ nhìn quanh bốn phía, sau khi không phát hiện thêm bất kỳ tình huống nào nữa, hắn ta mới quay người bước ra ngoài cửa.

Ngay khoảnh khắc hắn ta xoay người đi, một bóng huyết ảnh to lớn im hơi lặng tiếng bắn ra từ một góc hẻo lánh đằng sau hắn ta.

Huyết ảnh ngưng tụ lại rồi hiện ra bóng dáng đỏ sẫm của Trương Vinh Phương.

Chương 1577 - Lại đến (15)

Toàn thân hắn xoay tròn, móng vuốt sắc bén nhô ra, hung ác chụp mạnh vào sau gáy Nguyên Sư.

Tốc độ lần này cực kỳ nhanh, năng lực thiên phú của Huyết tộc Thuỷ tổ – Siêu Tốc Di Động, cộng với Chung Thức Thần Tốc, lại được gia tốc từ việc mượn lực phụ trợ của Điều khiển máu tươi khiến cho tốc độ tăng nhanh hơn rất nhiều, trong nháy mắt đã sắp chạm tới sau lưng Nguyên Sư.

Lúc này, tiên cơ ngăn địch, còn có bản năng cảnh báo của đỉnh cấp Linh Tướng và Đại Tông Sư của Nguyên Sư đồng loạt xuất hiện.

Hắn ta dùng hết tốc lực lao về phía trước với ý định né tránh đòn đánh lén, nhưng kẻ tập kích sau lưng tựa như dự liệu được lựa chọn của hắn ta nên cũng tăng nhanh tốc độ.

Bất ngờ không kịp trở tay, Nguyên Sư quát lớn trong lòng và mở ra Chung Thức, hình thể mau chóng biến lớn.

Nhưng khi hắn ta biến hình được một nửa thì đột nhiên toàn thân chấn động kịch liệt, kế đến hắn ta phun một ngụm máu về phía trước.

Phụt!

Một chưởng lực cực lớn đánh mạnh vào giữa lưng hắn ta.

Hắn ta tránh được nơi cổ gáy yếu hại, nhưng lại không thể né tránh đòn đánh trên lưng.

Cả người Nguyên Sư văng ra khỏi đại sảnh như quả đạn pháo, đập xuyên qua bức tường của đình viện chặn phía trước rồi lăn trên mặt đất và bay tiếp ra xa, sau đó đụng nát vách tường ngoài cùng của quán rượu ở bên đường đối diện.

Bụi mù và đá vụn vương vãi khắp nơi, nhất thời che khuất tầm mắt, khiến người ta không thể thấy rõ tình huống.

Huyết ảnh chậm rãi đáp xuống đất và thu tay lại, lộ ra khuôn mặt hài lòng của Trương Vinh Phương.

“Tại sao phải đánh chính diện trong khi có thể đánh lén chứ, ngươi xem đi, hiện tại, không phải hiệu quả rất tốt hay sao.” Hắn cười nói.

Song, xung quanh không có ai nói chuyện cùng hắn, nhìn từ xa chỉ thấy hắn lẩm bẩm rì rầm trong miệng, trông cứ như một kẻ mắc bệnh tâm thần.

Tiếng vang trầm đục bình bịch truyền tới, mặt đất nổ tung.

Trương Vinh Phương tiến lên một bước, lần nữa phóng tới chỗ tỏa ra khí tức của Nguyên Sư.

Cùng lúc này, một bóng người cao hơn năm mét cũng xông từ trong bụi mù ra và đánh về phía hắn.

Trương Vinh Phương mở ra Chung Thức nên cũng cao năm mét, cả hai có độ cao ngang nhau, không hẹn mà đồng loạt đấm tới phía trước.

Coong!

Trong tiếng kim loại va chạm đinh tai nhức óc, hai người cùng lúc lui lại mấy bước, dưới chân giẫm thành từng hố sâu.

“Quả là sức mạnh to lớn.” Sắc mặt Trương Vinh Phương chấn động, phải biết rằng hiện giờ hắn đã dựa vào năng lực thiên phú Thiên Sinh Cự Lực để có được sức mạnh kinh khủng mà ngay cả Áo Đô Na dốc hết sức lực cũng không thể chống cự được.

Nhưng không ngờ Nguyên Sư thế mà lại có thể ngang tài ngang sức với hắn.

Tuy rằng cũng có nguyên nhân là hắn không mở huyết liên, nhưng vậy cũng đã vô cùng ghê gớm rồi.

“Lại đến!” Hắn khẽ quát lên.

Cùng lúc mở ra ba đóa huyết liên, đây là Tam Hoa Tụ Đỉnh……

Hình thể của Trương Vinh Phương hệt như được thổi hơi vào, nhanh chóng trở nên cao hơn và lớn hơn.

Năm mét!

Bảy mét!

Chín mét!

Mười mét!

Ầm!

Hắn tung ra một chưởng, hung hăng đánh xuống vị trí Nguyên Sư.

Lòng bàn tay rộng hai mét, một chưởng đánh xuống này được phối hợp thêm Thiên Sinh Cự Lực và Siêu Tốc Di Động.

Nhìn từ xa, một chưởng này hệt như thác nước huyết sắc, kèm theo đó là lượng lớn huyết mãng quấn quanh lao xuống.

Ầm đùng!

Nguyên Sư đã sớm mở Chung Thức, lúc này toàn thân hắn ta trông như một viên thịt khổng lồ, trên bề mặt thân thể mọc ra lông đen dày đặc, hai tay bao phủ đầy gân đen, toàn bộ đều là hình rồng.

Nhìn thấy Trương Vinh Phương vọt tới, hắn ta đã có ý định cứng rắn chống lại ngay từ đầu, miễn cưỡng còn có thể đỡ được.

Lúc này, hắn ta bộc phát toàn lực.

Đồng thời, hắn ta cũng bộc phát tuyệt học Chân Hình Hàng Ma công của Chân Phật tự Tây tông.

Thân là trụ trì và cũng là cường giả mạnh nhất Chân Phật tự, hắn ta đã sớm luyện Chân Hình Hàng Ma công đến cảnh giới tối cao, nhiều loại trạng thái cực hạn chồng chất lên nhau.

“Chung Thức Chân Ấn: Phật Quang Phổ Độ!”

Xoẹt, tiếng động xé rách vang lên, cũng vào lúc đó, lượng lớn xúc tu máu thịt tái nhợt lúc nha lúc nhúc nhô ra từ sau lưng Nguyên Sư.

Phập phập! !

Tất cả xúc tu máu thịt duỗi dài về phía trước, phần cuối chuyển sang màu hơi đen và đâm tới Trương Vinh Phương một cách ác liệt.

Từ xa nhìn lại giống y như chúng đang phóng ra chùm ánh sáng hoàn toàn trắng xóa.

Chỉ là lúc ra chiêu được một nửa, hắn ta mới phát hiện rằng mới nãy Trương Vinh Phương ở đối diện có chiều cao ngang bằng với hắn ta, giờ đây đã biến lớn hơn nhiều.

Hơn nữa, lần này còn trở nên to lớn đến mức không hợp lẽ thường.

Phập phập phập phập phập phập!

Chi chi chít chít xúc tu hung hăng đâm vào lòng bàn tay đang ép xuống của Trương Vinh Phương.

Chương 1578 - Lại đến (16)

Nhưng chốc lát sau chúng đã gặp phải phản ứng huyết dịch ăn mòn phát sinh trong lòng bàn tay hắn, rất rõ ràng xúc tu không phải là linh tuyến thuần túy, mà là trùng kích có xen lẫn máu thịt.

Lúc bấy giờ, sức mạnh khổng lồ cũng chẳng đáng kể là bao so với Trương Vinh Phương.

Trong lúc nhất thời, cả hai thứ giằng co với nhau trên đỉnh đầu của Nguyên Sư.

Sau khi Nguyên Sư kinh ngạc bởi độ cao của Trương Vinh Phương, ánh mắt hắn ta lập tức trở nên rét lạnh và tràn ngập sát ý!

"Ngươi cho rằng cứ có cái đầu lớn là sẽ có tác dụng hay sao, nực cười!"

Trong số Thần Tướng Linh Tướng, sức mạnh hàng ma của hắn ta có thể xưng là đứng đầu, đối phương lại dám chống đỡ trực diện với hắn ta, đúng thực là quá buồn cười……

Oành!

Còn chưa dứt lời, lại thêm một bàn tay to lớn nữa đánh tới từ bên trái.

Nguyên Sư đã sớm đoán trước được, dùng hai tay hướng về bên trái để ngăn chặn.

Lại một vụ nổ khác bùng lên giữa hai người, tạo ra luồng khí lưu lớn đến mức đủ để khiến cho người bình thường điếc cả hai tai, tiếng vang chấn động tới nỗi làm cho những tảng đá trên mặt đất xung quanh đều rung chuyển và bật lên.

"Ngu xuẩn, cho dù ta bị thương cũng không tới phiên ngươi……"

Hắn ta còn chưa kịp nói hết câu thì lại có thêm một chưởng lớn thứ ba quét đến từ bên phải.

Nguyên Sư trợn to hai mắt, nhưng không có cách nào ngăn cản.

Ầm ầm! !

Cả người hắn ta bị hai bàn tay to mãnh liệt ấn chặt vào giữa.

Lúc này, hắn ta phun ra một búng máu, bị sức mạnh vô hình trong không khí dẫn dắt văng đi.

Đồng thời, toàn bộ máu tươi trong thân thể hắn ta đều phảng phất như đang phải chịu một nguồn sức mạnh lôi kéo ra bên ngoài.

Hắn ta khó mà tưởng tượng nổi, danh xưng sức mạnh thần lực đệ nhất Đại Đô của mình, thế mà lại gặp được đối thủ ở đây.

Cho dù trước đó bản thân đã thụ thương do bị đánh lén nhưng cũng không tới nỗi nào mà!

Đại Hàng Thần!

Cuối cùng, hắn ta không chần chờ thêm nữa mà rống to.

Từng vòng gợn sóng vô hình bất chợt khuếch tán từ trên người hắn ra ngoài.

Gợn sóng tựa như gió xuân, nhẹ nhàng phất qua hết thảy mọi thứ khắp bốn phía, chớp mắt liền đã triệt để bao phủ toàn bộ phạm vi hàng ngàn mét vuông xung quanh.

“Bỏ xuống đồ đao…”

“Bỏ xuống đồ đao…”

“Bỏ xuống đồ đao…”

Từng âm thanh nỉ non êm dịu không ngừng văng vẳng bên tai Trương Vinh Phương.

Sát khí của hắn như thể đang tan rã, dục vọng chém giết của hắn cũng nhanh chóng bay biến.

Giọng nói của Bạch Lân dần trở nên xa vời, thẳng đến khi hoàn toàn không còn nghe thấy gì nữa.

“Đời người có ý nghĩa gì? Sinh lão bệnh tử, tiền tài, quyền thế, sắc đẹp, cuối cùng đều chỉ còn một đống xương trắng……”

“Không bằng quy y…”

“Không bằng quy y…”

“Hết thảy vạn vật trên thế gian đều là hư ảo, hết thảy đều chỉ vì ước muốn trong lòng. Thay vì như thế, không bằng hãy đi theo bản tâm và tìm kiếm niềm cực lạc nguồn cội!”

Huyết liên và Chung Thức trên người Trương Vinh Phương bắt đầu ào ạt phai nhạt chùn bước.

Bất tri bất giác, chờ tới lúc đầu óc hắn chấn động, cảm thấy không đúng lắm rồi dần tỉnh táo lại từ trong cơn ngơ ngẩn, trước mắt đã không một bóng người.

Nguyên Sư đã bỏ trốn mất dạng.

Mà ở nơi xa hơn, một ít động vật, binh sĩ, thậm chí là dân thường đang lẩn trốn đều nháo nhào ra khỏi nơi ẩn náu, mặt mỉm cười, xếp bằng trên đất thấp giọng tụng kinh niệm Phật.

Cảnh tượng tương đối kinh dị!

“Cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi!” Tiếng nói của Bạch Lân lần nữa trở lại tâm trí, giọng điệu bà ta tràn đầy hoảng sợ.

Lúc này, Trương Vinh Phương mới phát hiện, không biết từ lúc nào, mình đã tự động thoái lui ra khỏi trạng thái huyết liên và Chung Thức, hiện cũng đang ngồi xếp bằng trên mặt đất hệt như những người kia, suýt nữa đã bắt đầu niệm kinh.

“Mới vừa rồi, ta làm sao vậy?” Lòng hắn thầm cảm thấy quái lạ, tiếp đến hắn đứng dậy nhìn quanh bốn phía.

“Mới nãy ngươi và Nguyên Sư đều ngồi xếp bằng dưới đất, mặt mũi hai ngươi đầy giằng xé, có điều Nguyên Sư tránh thoát trước ngươi một bước, quay người chạy ngay tức khắc, lúc bấy giờ chỉ còn lại một mình ngươi” Bạch Lân mau chóng giải thích.

“Các ngươi đều rơi vào lĩnh vực thần uy cấp độ Thần Chủ! Quá kinh khủng! ! Thần uy của thần chủ Như Lai, phối hợp với uy lực cực hạn của Đại Chân Linh Phổ Độ Pháp Tướng, hai ngươi mà tránh thoát chậm hơn chút nữa là sẽ lập tức biến thành tên ngớ ngẩn chỉ biết niệm kinh thôi đấy.”

“Chính bản thân Nguyên Sư cũng không chống chọi nổi sao?” Trương Vinh Phương trợn mắt.

“Nói nhảm à, rất nhiều Đại Hàng Thần cấp độ thần chủ đều có uy lực cực kỳ khủng bố, thậm chí không phân địch ta. Bằng

không, ngươi cho rằng vì lý do gì mà chỉ có một vài Linh Tướng cấp độ thần chủ như vậy. Ngay cả trong Thần Tướng cũng chỉ có mỗi một đệ nhất Thần Tướng, còn lại đều là bái Linh Phi Thiên phụ thuộc Thiên Thần.” Bạch Lân giải thích nhanh lẹ.

Chương 1579 - Lại đến (17)

Trương Vinh Phương thở ra một hơi thật dài……

“May mà ta sáng suốt, đánh lén trước một chưởng. Đáng tiếc đã thế mà vẫn là để hắn ta trốn thoát.”

“Lúc trước Nguyên Sư chạy ra ngoài, kể cả Nghịch Thời hội xuất ra toàn thể lực lượng cũng không thể tìm thấy hắn ta. Đại Giáo Minh cũng âm thầm phối hợp nhưng vẫn bắt không được hắn ta, năng lực chạy trốn của tên này cực mạnh, có thể làm đến bậc này đã rất lợi hại rồi.” Bạch Lân đáp lời.

“Rời khỏi nơi này trước đã.” Trương Vinh Phương nhìn khắp xung quanh, hiện giờ, giáo sĩ Bạch Thập giáo cũng đang tới gần nơi này, còn vừa đi vừa mỉm cười hòa nhã, tụng niệm kinh Phật không biết đã học được từ đâu.

Cảnh tượng kiểu này thực sự quá đáng sợ.

Hắn không dám trì hoãn, tức tốc tung người nhảy lên hóa thành huyết ảnh rồi bay vụt về phương xa rời đi.

Ở một nơi có tên gọi là Tần Sơn thuộc Đại Linh.

Nơi đây tuyết phủ quanh năm, dãy núi bạt ngàn, thảo nguyên trải rộng, tuyết rơi trên mặt đất lốm đốm, đông một mảng, tây một mảng, thỉnh thoảng có thể thấy một ít hơi nóng nhàn nhạt bốc lên từ bên trong vũng nước đọng hình tròn.

Đó là mạch suối nước nóng dưới lòng đất.

Tuyết trắng, suối nước nóng, khí nóng và bãi cỏ, rất nhiều cảnh sắc hội tụ vào một chỗ, tạo thành phong cảnh đặc thù của Tần Sơn nơi đây.

Lúc này, trên bình nguyên lớn dưới chân Tần Sơn.

Một đội người bịt mặt, trên người vận áo bào Thái Cực màu trắng của Đại Giáo Minh, đang đào bới lần tìm thứ gì đó bên hồ nhỏ hình bầu dục.

Có vài người đang đứng bên hồ, dáng dấp và khí thế đều hùng hồn lạnh lùng, vừa nhìn là biết không phải người bình thường.

Người dẫn đầu mặc áo bào màu tím, đội Tử Kim Liên Hoa Vũ Quán trên đầu, người này chính là quốc sư Nhạc Đức Văn vốn nên tọa trấn tại Đại Đô.

Bên cạnh lão là vài vị cường giả đỉnh cao trong Đại Giáo Minh.

Thanh Dịch đạo nhân và Mệnh Liên Mạc Cổ Đỗ Á đều ở bên cạnh.

Lúc này, toàn bộ tam đại Linh Tướng đứng đầu đều đang hết sức tập trung nhìn chăm chú vào hố nhỏ được đào bới để tìm đồ.

"Xác định ở ngay đây à?" Thanh Dịch đạo nhân trầm giọng hỏi.

"Đã được nhiều bên đối chiếu thẩm tra qua, bây giờ đám người thờ phụng Linh Phi giáo đã bị chúng ta tiêu giảm đến cực điểm, chỉ còn bộ phận quân đội. Nhưng phần lớn quân đội đều chỉ biết nhìn qua hình tượng bản thể của Thiên Thần Địa Mẫu. Tuy rằng người như vậy có thể đảm bảo Thần Phật sẽ không rơi vào vực sâu quên lãng, nhưng người đó không cách nào tiếp thêm nguồn sức mạnh to lớn cho Thần Phật được."

Nhạc Đức Văn bình tĩnh đáp lời, "Cho nên, chỉ cần chúng ta có thể tìm ra trận cơ đại trận Vạn Linh luân hồi căn cơ gốc rễ của Linh Phi giáo, thì có thể triệt để giải mã phần lớn hiệu quả tiềm ẩn được che giấu trong đó, mà không phải giống như bây giờ, tìm khắp nơi cũng không lần ra được chỗ của bọn chúng."

"Cho dù muốn đánh cũng phải tìm thấy người thì mới đánh được." Thanh Dịch đạo nhân gật đầu nói, giống như đang giải thích cho Mệnh Liên Mạc Cổ Đỗ Á.

"Có tổng cộng bao nhiêu trận cơ vậy?" Mạc Cổ Đỗ Á trầm giọng hỏi.

"Năm cái. Trước đó, ta và lão Nhạc đã âm thầm trừ bỏ ba. Hiện giờ còn lại hai, nếu lần này có thể tìm được thì chỉ còn một cái cuối cùng." Thanh Dịch đạo nhân trả lời.

Linh Phi giáo thật sự ẩn giấu quá sâu.

Bọn chúng đã hoạt động ở Đại Linh trên trăm năm, có thể có thủ đoạn mai phục, bố trí đường lui ở khắp mọi nơi, khiến

người ta khó lòng phòng bị.

“Ta không sao hiểu nỗi. Bây giờ Thần Tướng đã bị áp chế triệt để, tiềm lực quân sự đã suy yếu tới cực điểm. Hoàng tộc cũng không đạt được thành tựu gì. Đại Giáo Minh ta như mặt trời ban trưa. Linh Phi giáo bọn chúng còn có thể phản kháng thế nào được?” Mạc Cổ Đỗ Á hỏi.

“Ngươi có thể biết ngay lập tức đây.” Nhạc Đức Văn bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn đến cuối tầm mắt của bình nguyên xa xa.

Nơi đó đang có năm bóng người nhanh chóng đến gần, là hướng thẳng tới nơi này.

“Mỗi một trận cơ đều có thủ vệ cố định, cẩn thận đấy.” Nhạc Đức Văn đạp mạnh chân, cả người nhẹ nhàng lao tới phía trước, chính diện đón tiếp năm người.

Thanh Dịch đạo nhân bất động, bảo vệ xung quanh, chỉ quan sát tình hình chiến đấu từ xa.

“Nếu ngươi muốn đi xem thì có thể đi cùng.” Lão ta nói khẽ.

Mạc Cổ Đỗ Á thoáng im lặng, kế đó cũng giẫm mạnh chân rồi lao đi, đuổi theo hướng của Nhạc Đức Văn.

Không lâu sau, hai người nhanh chóng tiếp cận năm người kia.

Lúc này, bọn họ mới nhìn rõ, năm người này đều có đôi mắt màu bạc trắng, toàn thân mặc một lớp khải giáp màu trắng trong suốt hư ảo.

Một phần da mặt lộ ra ngoài của họ được bao phủ bởi đầy rẫy những đường vân màu bạc chằng chịt, nhìn từ xa hoàn toàn không cảm nhận được họ có bất kỳ cảm xúc nào của nhân loại.

Chương 1580 - Tin đồn (1)

“Cẩn thận, thực lực của những thủ vệ trận cơ này cực kỳ mạnh!” Nhạc Đức Văn nhắc nhở một câu.

Lúc cách năm người kia ba mươi mét, lão bất chợt nâng tay phất thẳng một luồng kình phong ra.

Trường lực khổng lồ vô hình ầm ầm rơi lên người năm người này và khiến cho động tác của bọn họ nhanh chóng giảm xuống.

Mạc Cổ Đỗ Á sóng sau xô sóng trước, lao vùn vụt từ bên cạnh Nhạc Đức Văn ra, nhanh như tia chớp đánh một chưởng về phía một người trong số đó.

Người kia kịp thời phản ứng, giơ tay lên tiếp chiêu.

Đùng! !! !

Mặt đất giữa hai người chợt nổ tung rồi nứt toác, kình phong hóa thành khí lưu bắn ra bốn phía.

Sức mạnh khổng lồ đánh bật người kia bay ra ngoài và rơi trên đồng cỏ nhấp nhô ở rất xa, nhưng thoáng chốc, trên người hắn dấy lên ngọn lửa màu bạc nhàn nhạt, trụ lại thân thể rồi đứng lên lần nữa.

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc chính là sức mạnh của hắn rõ ràng thua xa Mạc Cổ Đỗ Á, thế mà trên cánh tay và thân thể lại không có bất kỳ vết thương nào.

“Thứ quái quỷ gì vậy! ?” Hình thể của Mạc Cổ Đỗ Á phình to, mở ra trạng thái cực hạn, hai tay nhấc lên.

Vù! !

Hai sợi dây xích đen tuyền bắn ra từ dưới ống tay áo của hắn ta, sau đó quấn chặt lấy hai tên quái nhân mắt bạc.

Hắn ta khẽ quát, dùng sức nhấc hai người lên rồi không ngừng xoay tròn giữa không trung, tốc độ xoay tròn bắt đầu tăng dần và ngày một nhanh hơn.

Cuối cùng, sau tiếng vang cực kỳ lớn, Mạc Cổ Đỗ Á quất mạnh hai người ở giữa không trung đụng vào nhau.

Trước một giây xiềng xích chạm nhau, sợi xích lập tức co lại để đề phòng bị đánh gãy bởi chấn động của phản lực.

Nhưng chẳng bao lâu, hai người ở giữa không trung kia lăn lộn rơi xuống đất rồi lại lồm cồm bò dậy, vậy mà vẫn hoàn hảo không một chút tổn hại.

“Không cần phí sức.” Nhạc Đức Văn bình tĩnh nói, “Thật ra, những người mắt bạc này đều là Linh Tướng đã triệt để chết đi trước kia.”

“Linh Tướng đã chết đi trước kia? ! Kẻ bị quên lãng sao?” Ánh mắt Mạc Cổ Đỗ Á khẽ đông cứng, trông hắn ta như đang nghĩ ngợi điều gì đó.

“Bọn họ đã sớm không còn bất cứ thần trí và máu thịt gì rồi, chỉ còn lại thể xác mà thôi, thứ được bổ sung vào bên trong thể xác chính là một loại vật chất đặc thù có tên là linh nham. Loại vật chất này vô cùng cứng rắn, ta đã từng nghi ngờ rằng linh tuyến bắt đầu sinh sôi và được cắt ra từ loại vật chất này.” Nhạc Đức Văn bình tĩnh giải thích.

“Thế nên, cứ ngăn chặn bọn họ là được.” Thanh Dịch đạo nhân tiếp lời, rất rõ ràng, trước đó hai người đã từng tiến hành xử lý người mắt bạc kiểu này rồi, mà bây giờ xem ra, bọn họ đều đã thất bại.

Mạc Cổ Đỗ Á hừ lạnh, không tin, mà tiếp tục trận chém giết với năm người phía trước.

Chỉ là bất luận hắn ta có cố gắng đánh đấm năm người này thế nào, thì trông từ xa, đều giống như dùng thiết chùy rèn sắt.

Tuy có thể đánh cho thân thể năm người bẻ cong vặn vẹo biến hình, nhưng chính là “Hoàn toàn không thể giết chết được.”

Cho dù là linh tuyến cắn nuốt thì căn bản cũng không làm gì được bọn họ.

“Tìm được rồi! !” Bỗng nhiên một người bịt mặt trong số những người tham gia đào bới hét to.

Sắc mặt Nhạc Đức Văn trở nên nghiêm túc, ánh mắt nhìn tới vị trí ấy, thân hình lão lóe lên, như thể dịch chuyển tức thời mà xuất hiện ở chỗ bên kia hồ rồi cúi đầu nhìn vào hố sâu trước mắt.

“Quốc sư! Tìm thấy tượng nặn Lang Văn Hùng Lộc màu vàng sậm ngài nói tới rồi ạ!”

Người bịt mặt đào đất kia cẩn thận nâng một bức tượng nặn màu vàng kim có kích cỡ khoảng bằng đầu người lên từ trong đất bùn.

Đó là trên người một con hươu vàng có đầu sói hoa văn đặc biệt.

Ầm ầm…

Ngay lúc đào được Lang Văn Hùng Lộc lên, tầng mây ngay phía trên đám người bắt đầu dần dần ngưng tụ rồi chuyển động.

Tiếng sấm cuồn cuộn, giống như đang đè nén một loại khí tức nào đó.

Răng rắc…

Một tia chớp bỗng nhiên xẹt qua.

Trong mắt người bình thường xung quanh, Lang Văn Hùng Lộc bằng vàng kia chính là pho tượng phổ thông bình thường.

Nhưng ngay lúc này đây, trong mắt ba người Nhạc Đức Văn, pho tượng này chính là ngọn lửa vàng kim đang bốc cháy hừng hực.

Ngọn lửa kia càng ngày càng cao, càng lúc càng lớn, rất nhanh đã hóa thành trụ lửa khổng lồ có độ cao hơn mười mét.

Toàn thân trụ lửa có màu vàng kim, trên bề mặt hiện lên những đường vân xoay tròn và lưu chuyển, phảng phất như nham thạch nóng chảy.

Phựt! !

Một đồng tử dựng thẳng to lớn màu vàng kim hiện lên và mở ra giữa trụ lửa, nhìn chằm chằm vào Nhạc Đức Văn.

“Vạn vật có linh, mọi linh hồn đều bắt nguồn từ trời.” Tiếng gầm trầm thấp mà chỉ có người sở hữu Linh hạch mới có thể nghe thấy truyền ra từ trụ lửa.

“Chúng sinh linh trụ… Cuối cùng cũng xuất hiện rồi!” Thanh Dịch đạo nhân tiến lên một bước, trao đổi ánh mắt với cùng

Nhạc Đức Văn.

Chương 1581 - Tin đồn (2)

Lão ta bỗng lao tới trước, cơ thể tựa như một tia sét với quỹ đạo ngoằn ngoèo huyền diệu, lão ta vung một chưởng ra, đánh về phía trụ lửa.

Ngay khi lão ta đánh ra một chưởng này, từng tầng Thái Cực Đồ đen trắng không ngừng xuất hiện sau lưng lão ta, phóng đại rồi tổ hợp.

Lít nha lít nhít Thái Cực Đồ lớn chừng bàn tay tạo thành một bó hoa sen đen trắng rất to, hoa sen đua nhau nở rộ.

Vầng sáng màu trắng tỏa ra và chiếu sáng sau lưng Thanh Dịch đạo nhân.

Ngay khi một chưởng của Thanh Dịch đạo nhân sắp đánh trúng vào Chúng sinh linh trụ, đột nhiên chính giữa trụ lửa hở ra, một cánh tay màu vàng óng duỗi ra và trực diện chụp vào Thanh Dịch.

Cánh tay kia tràn ngập ánh sáng vàng kim chói mắt, vừa duỗi ra đã làm rung chuyển không khí và tạo ra những vòng gợn sóng trong suốt.

Cánh tay màu vàng óng còn chưa tới gần mà đã tỏa ra nhiệt độ cao thiêu đốt cực kỳ kinh khủng, nhanh chóng tới gần Thanh Dịch đạo nhân.

Thái Cực Đồ hoa sen sau lưng Thanh Dịch tức tốc tàn lụi, nhạt nhòa và biến mất dưới loại nhiệt độ cao đáng sợ này.

Biến cố này xảy đến cực nhanh.

Nhanh đến mức chính Thanh Dịch đạo nhân cũng không kịp phản ứng.

Mắt thấy lão ta sắp phải va chạm giao kích với cánh tay vàng óng kia.

Keng! !! !

Bóng dáng Nhạc Đức Văn xuất hiện bên cạnh lão ta trong chớp mắt, Nhạc Đức Văn dùng một tay vững vàng đè lại cánh tay màu vàng óng kia.

Oành!

Lòng bàn tay của cánh tay màu vàng óng ầm ầm phun ra mảng lớn ngọn lửa vàng kim, nuốt trọn cả người Thanh Dịch đạo nhân.

Sau tiếng kêu đau đớn, Thanh Dịch đạo nhân vội vàng bứt ra, nhưng vẫn là chậm một bước.

Làn da trên toàn thân lão ta từ trên xuống dưới đều bắt đầu xuất hiện vết cháy đen nhàn nhạt dưới ngọn lửa vàng kim.

"Phệ linh hỏa! !?" Nét mặt lão ta sợ hãi, "Là thần hỏa độc hữu của Linh Phi Thiên! ! Lão Nhạc mau lui lại! !"

"Nguyệt Ấn."

Một tay Nhạc Đức Văn nắm cánh tay màu vàng óng, sau lưng lão bỗng hiện lên một vầng trăng khuyết màu trắng bạc lạnh lẽo.

Bên trong trăng khuyết là vô số chùm sáng của ánh trăng chiếu rọi ra xung quanh cánh tay màu vàng óng.

Ánh trăng hoàn toàn bao trùm nó.

Ầm đùng!

Tiếng động thật lớn.

Cánh tay màu vàng óng trực tiếp tự phát nổ.

Ngọn lửa vàng kim và ánh trăng màu bạc đồng loạt nổ tung rồi hóa thành một vòng xoáy khí lưu màu vàng bạc sáng, cắn nuốt hết thảy mọi thứ xung quanh trong phạm vi hàng ngàn mét.

Không lâu sau, vòng xoáy tức khắc co lại và chậm rãi thu nhỏ, hóa thành một viên cầu màu vàng bạc rồi rơi vào lòng bàn tay phải của Nhạc Đức Văn.

Bùm.

Viên cầu nổ tung, vỡ vụn rồi biến mất.

Không còn một chút dấu vết.

Sắc mặt Nhạc Đức Văn bình tĩnh, lão thu tay lại và ngẩng đầu nhìn về phía Chúng sinh linh trụ.

"Hiện tại có thể tiếp tục tiêu hủy."

Thấy cảnh này, cả Thanh Dịch đạo nhân và Mạc Cổ Đỗ Á đều âm thầm sợ hãi trong lòng.

Thực lực của Nhạc Đức Văn đã mạnh hơn so với lúc trước.

Phụ cận Thứ Đồng, phân bộ Đại Giáo Minh—— Cửu Đồng quan.

Vụt.

Một bóng huyết ảnh đột nhiên vụt qua nơi xa rồi nhẹ nhàng đáp xuống trước cổng chính của đạo quán và hóa thành hình người.

Người tới mặc huyết bào, mái tóc đen suôn dài như thác nước, sắc mặt trắng bệch không chút huyết sắc, bờ môi thấp thoáng chất chứa một vòng tử ý.

Chính là Trương Vinh Phương mới vừa rời khỏi cảng Thứ Đồng.

Quạc quạc quạc!

Quạ đen trên tường rào của Đạo quán nhảy tới nhảy lui, phát ra tiếng kêu chói tai khó nghe.

Trương Vinh Phương ngẩng đầu nhìn một chút rồi cất bước về phía trước, kế đó nhẹ nhàng đẩy cửa.

Két két.

Cổng lớn của Đạo quán không khóa, tuỳ tiện đẩy là có thể mở ra ngay.

Thoáng chốc, mùi máu tươi nhàn nhạt từ bên trong cửa lan ra.

“Quả nhiên.” Ánh mắt Trương Vinh Phương lạnh lẽo, hắn bước vào trong đình viện.

Bên trong Cửu Đồng Quan có cấu trúc khá đơn giản, là một hình vuông với quy mô lớn giống như chữ khẩu (口).

Một bên chính là cổng chính, ba mặt còn lại theo thứ tự là thần điện, nơi ở chính và nơi ở cho khách.

Nhưng giờ khắc này, toàn bộ đình viện đều trống rỗng, cả nửa bóng người cũng không có.

Trương Vinh Phương đi đến trước lư hương giữa sân rồi giơ tay vuốt lên mặt ngoài của lư hương.

“Có mùi máu tươi, còn có dấu vết đánh nhau.” Ngón tay của hắn sờ qua lỗ hổng có vết đao mờ nhạt, cảm nhận được cảm giác lạnh buốt và thô ráp truyền vào lòng bàn tay.

“Quả nhiên đã xảy ra chuyện.” Bạch Lân trầm giọng nói, “Xem ra Đại Giáo Minh cũng đã gặp phải người chặn đánh tương tự, hèn gì lại không có cách nào ra mặt ngăn cản Bạch Thập giáo.”

“Đại Linh xuất hiện một thế lực ngầm mạnh mẽ đến vậy từ đâu ra thế?” Trương Vinh Phương cau mày, suy tư.

Thân hình hắn nhoáng lên rồi tiến vào bên trong thần điện.

Trên gương mặt của bức tượng Thần Tài cao lớn nở nụ cười rạng rỡ, được đặt ngồi ngay ngắn ở chủ vị.

Chương 1582 - Tin đồn (3)

Hai bên vách tường còn lưu lại không ít lỗ thủng do đoản mâu đâm xuyên, mặt đất cũng có mùi máu tanh nhàn nhạt, rất rõ ràng nơi này cũng từng diễn ra rất nhiều trận chém giết.

"Đã không còn người nào sống sót nữa rồi." Trương Vinh Phương khẽ lắc đầu, quay người lại lần nữa hóa thành huyết ảnh rồi xông ra khỏi đạo quán, trở về theo hướng ban đầu.

"Ngươi muốn đi đâu?" Bạch Lân nói.

"Trở lại Vu Sơn, Diệp Bạch là công chúa Thiên Diệp, có lẽ có thể biết chút gì đó. Còn hai người Cung Sơ Nhân, Yến Song đều là cao thủ Cảm Ứng môn, tin tức linh thông. Mặt khác, Nghịch Thời hội vẫn còn người thường trú, nếu như hai người không biết nội tình thì chắc chắn bọn họ sẽ biết!"

Trương Vinh Phương trả lời trong lòng.

Lúc này hắn mơ hồ cảm thấy có hơi không đúng.

Rõ ràng đại thế thiên hạ đều ở Đại Giáo Minh, nhưng giờ phút này, lại có một mạch nước ngầm ẩn núp, đang âm thầm ăn mòn cục diện từ trong bóng tối.

Hắn không biết mạch nước ngầm đó là gì?

"Là Linh Phi giáo? Hay là thế lực ngũ Vương còn sót lại năm đó? Hoặc bất cứ thế lực gì khác?"

Suốt đường đi không ngừng nghỉ, hắn đi ngang qua vài tòa thành nhỏ, luôn nhìn thấy mọi người bên trong đang mang theo bao lớn bao nhỏ hành lý và gia sản, cưỡi xe ngựa xe bò, đi về phía Đại Đô Thượng Đô.

Vẻ mặt mọi người đều tỏ ra lo lắng, bất an.

Đoàn xe và dòng người xếp hàng giống như một con rắn dài.

Từ cổng thành kéo dài đến tận cuối tầm mắt ở quan đạo phía xa.

Hầu như mỗi tòa thành đều như vậy.

Không lâu sau đó.

Bên trong Nhân Tiên quan ở Vu Sơn.

Diệp Bạch tĩnh tọa trên giường gỗ, điều chỉnh khí tức, chỉnh lý trạng thái.

Trước đó đạo nhân trong quan đã đưa thuốc chữa thương và thuốc cầm máu đến, nàng cũng đã uống và bôi ngoài da.

Là hoàng tộc, không thể Bái Thần, không luyện ngạnh công, cũng không mặc áo giáp bảo vệ.

Cho nên rất dễ bị thương bởi đá bay hay tên lạc từ bên ngoài.

Cho dù nàng là cao thủ Tam Không, ở chiến trường lúc trước cũng giống như bia đỡ đạn, không còn hơi sức để tham gia.

Mỗi lần nghĩ đến điều này, đôi mắt xinh đẹp của Diệp Bạch sẽ tối sầm lại, bên tai vẫn còn văng vẳng tiếng Lục La nhẹ giọng gọi nàng.

Cốc cốc cốc.

Bỗng nhiên một tiếng gõ cửa chậm rãi đã cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng.

Diệp Bạch hít một hơi thật sâu, điều chỉnh trạng thái rồi đứng dậy, bước tới mở cửa.

Cánh cửa gỗ khẽ lung lay, sắc trời bên ngoài hơi u ám, đã gần như tối đen.

Một nam tử cao lớn mặc đạo bào đỏ sẫm đang lặng lẽ đứng trước cửa.

“Diệp Bạch tiền bối, đã nhiều năm không gặp, trông ngài vẫn giống như trước đây, không hề thay đổi chút nào.” Nam tử chính là Trương Vinh Phương mới từ bên ngoài trở về: “Ta có một số việc quan trọng muốn hỏi ngài, ngài có tiện nói chuyện không?”

Diệp Bạch khẽ ngập ngừng, lúc này cũng nhận ra thân phận của đối phương.

“Không có vấn đề gì. Mời vào.”

Nàng tránh chỗ, hai người vào phòng, đóng cửa phòng lại, thắp đèn dầu.

Đèn đồng hoa sen do tổng cộng chín ngọn đèn tạo thành, lúc này được đốt lên, lập tức hoàn toàn chiếu sáng căn phòng tối tăm.

Trương Vinh Phương xưng hô như vậy có lẽ hiện tại đã không còn thích hợp nữa.

Diệp Bạch lên tiếng nói: "Vẫn cứ gọi ngươi là Càn Khôn Đạo Tử đi."

"Sao cũng được." Trương Vinh Phương ngồi xuống, quan sát Diệp Bạch đã thay một bộ áo trắng tay dài và quần dài.

"Bần đạo đến đây, một mặt là sau nhiều năm, khó được gặp lại tiền bối. Ơn tình truyền công lúc trước, vãn bối vẫn còn khắc ghi trong lòng. Tiền bối, nếu sau này không vội, bất cứ lúc nào cũng có thể đến quan của ta ở lâu dài."

Hắn dừng lại. Lại nói: "Một mặt khác, bần đạo muốn hỏi một chút, tình huống Đại Giáo Minh bên Đại Đô bây giờ như thế nào? Vì sao lần này Thứ Đồng bị tập kích, lại không có quân đội và cao thủ xung quanh tiến đến trấn áp?"

Điều này mới là điểm hắn quan tâm nhất. Lông mày Diệp Bạch cau lại, nói: "Đại Giáo Minh như mặt trời ban trưa, Hoàng tộc, thần tướng, rất nhiều đại gia tộc người Linh, Nho giáo học cung, đều bị áp chế toàn diện. Không ai dám nghi vấn cùng bất kỳ phản kháng nào. Theo lý thuyết, Thứ Đồng hẳn là không như này mới phải."

"Bây giờ Đại Giáo Minh còn có đối thủ sao?" Trương Vinh Phương hỏi.

"Đương nhiên là có. Linh Phi Giáo vẫn ẩn giấu trong chỗ tối. Còn có thế lực Ngũ Vương lưu lại trước đó, cùng với… Nghĩa Minh Nghịch Thời Hội."

Diệp Bạch lại nói tiếp: "Kỳ thật gần đây có chút lạ. Mấy năm trước rất nhiều thế lực cũng không dám mạo hiểm, bỗng nhiên gần đây giống như là hẹn nhau cùng nổi dậy. Đại Giáo Minh trấn áp bốn phía, hai bên đều có thương vong, cứ duy trì tình huống như vậy trong vòng hơn mấy tháng."

"Hơn mấy tháng? Sư tôn ta đâu? Đại Giáo Minh cũng không có bất cứ động thái nào giải quyết triệt để sao?" Trương Vinh

Phương nhăn mày lại, ở trong vòng vây bốn phía là địch mà không có cử động gì, không giống phong cách của Nhạc sư.

Chương 1583 - Tin đồn (4)

“Gần đây ở Đại Đô, Thần Tướng có động tĩnh không?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Không có, trước đó Thần Tướng số một trong Linh Đình lại bị giết, sau đó không còn động tĩnh gì nữa. Các Thần Tướng còn lại đều lần lượt rời đi và biến mất, không còn ở lại đô thành nữa.” Diệp Bạch suy nghĩ một lúc.

Bỗng nhiên nàng nhớ đến một tin đồn, một tin đồn chỉ mới bắt đầu lan truyền trong hoàng tộc.

Là tin đồn liên quan đến việc võ công tu hành của bản thân Nhạc Đức Văn xảy ra chuyện.

Nghe đồn Nhạc Đức Văn đã gặp tai nạn khi luyện võ, tuy thực lực càng ngày càng mạnh, nhưng ra tay không chỉ có thể giết địch mà còn làm chính mình bị thương.

Cho nên mỗi lần hắn ta ra tay sẽ khiến cho mình bị thương một lần. Hơn nữa loại vết thương này không có cách nào khép lại trong thời gian ngắn.

Chỉ là loại tin đồn này nghe có vẻ khá buồn cười và vô lý. Diệp Bạch biết rõ năng lực tự lành của Linh Tướng đỉnh cấp mạnh đến mức nào.

Đừng nói tuyệt đỉnh cao thủ của Đại Linh như Nhạc Đức Văn, cho dù là Linh Tướng bình thường, năng lực tự lành đều vượt xa tưởng tượng của người thường.

Cho nên đối với loại lời đồn này, nàng đều xem như là giả. Chỉ là, lúc này hồi tưởng lại, nàng bỗng nhiên phát hiện, hình như Đại Giáo Minh thật sự có gì đó không ổn.

Khi xuất hiện náo loạn thì đều là cao thủ giáo phái khác trong Đại Giáo Minh ra tay.

Cũng có thể là những cao thủ Bái Thần Đại Đạo giáo còn lại mời chào.

Hình như mấy năm gần đây Nhạc Đức Văn ra tay càng ngày càng ít.

Nhưng loại suy đoán này chỉ là suy đoán dựa trên tin đồn, không có chứng cứ chứng minh sự việc, lúc này cũng không thích hợp đem ra nói.

“Còn có tin tức gì không?” Trương Vinh Phương tiếp tục hỏi.

Diệp Bạch do dự một lúc, vẫn lắc đầu: “Chắc là không.”

Trương Vinh Phương nhận thấy vẻ do dự hiện lên trên mặt nàng.

“Cho dù là tin đồn bình thường thì cứ nói ra đi. Bần đạo sẽ tự kiểm chứng. Không cần lo lắng nói sai.”

“Nói như vậy ngược lại có một tin đồn, lặng lẽ lưu truyền trong hoàng tộc chúng ta, cũng không biết là thật hay giả.” Diệp Bạch lên tiếng.

“Tin đồn gì?” Trương Vinh Phương truy hỏi.

“Là tin đồn liên quan đến võ công của quốc sư, nói quốc sư tập võ…” Diệp Bạch khẽ dừng: “Ta chỉ nghe nói thôi, sau khi ngươi xác minh nếu có sai sót gì thì đừng trách ta đó.”

“Đương nhiên là không!” Trương Vinh Phương khẳng định trả lời.

Diệp Bạch lấy lại bình tĩnh: “Nghe nói sau khi quốc sư nắm giữ Đại Giáo Minh, thực lực võ đạo tiến triển cực nhanh, rất nhanh đã tạo ra khoảng cách rất lớn với các cao thủ cùng cấp khác. Hắn vốn là cao thủ đứng đầu thiên hạ, thế nên dựa vào đó mà trấn áp loạn quân, phản tặc có mặt khắp nơi ở Đại Linh. Chỉ là, loại tăng lên này…” Diệp Bạch hít sâu một hơi.

“Báo~!” Bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến một tiếng nói gấp gáp.

“Quan chủ có cấp báo!” Đạo nhân truyền lệnh hụt hơi nói, rõ ràng đã dùng hết sức chạy về truyền tin, tiêu hao không ít khí lực.

“Nói đi.” Trương Vinh Phương bị cắt ngang, xoay người nhìn ra ngoài cửa.

“Ta có nên tránh đi không?” Diệp Bạch chần chờ hỏi.

“Không cần đâu, tiền bối không phải người ngoài, lúc trước chúng ta cùng một trận doanh, bây giờ cũng có thể sóng vai

chiến đấu.” Trương Vinh Phương vung tay lên lời lẽ nghiêm túc, chính nghĩa nói: “Lúc trước là ngài giúp đỡ ta, bây giờ đã đến lúc ta giúp đỡ tiền bối!”

Nói đùa, vừa nắm một công chúa hoàng tộc Đại Linh vào tay, những thứ nàng biết nhất định cực kỳ nhiều, đã đến bên miệng hắn rồi mà còn để cho người ta chạy thoát à?

“Được.” Trong lòng Diệp Bạch hơi xúc động, cảm thấy quả nhiên Trương Vinh Phương là người trọng tình trọng nghĩa, người lương thiện như hắn trên thế gian quá ít.

Lúc này cửa lớn mở ra, đạo nhân truyền lệnh nhanh chóng bước vào, quỳ một chân xuống đất, báo cáo với Trương Vinh Phương: “Báo quan chủ, chúng ta phụng mệnh đến liên lạc với người của Nghĩa Minh Nghịch Thời hội nhưng tất cả đều tay trắng trở về.”

Điểm liên lạc ban đầu của Nghịch Thời hội trống rỗng, không một bóng người, tất cả mới rời đi không lâu!

Nghịch Thời hội chạy rồi à?

Trong lòng Trương Vinh Phương trầm xuống, mơ hồ cảm giác được có điều gì đó không ổn.

“Tiền bối tạm thời nghỉ ngơi đi đã, ta đi một lát rồi sẽ trở lại.” Lúc này hắn mới cất bước ra ngoài.

Điểm liên lạc cơ bản không có ai, không có nghĩa là bên phía Nhiễm Hân Duyệt và Thiên Nữ không có người.

Nhất định đã xảy ra chuyện lớn nào đó, nếu không Nghịch Thời hội sẽ không rời đi mà không nói một lời, không từ mà biệt.

Hắn phải lập tức đi tìm hai người Thiên Nữ và Nhiễm Hân Duyệt hỏi thăm.

Nhiễm Hân Duyệt là huyết duệ đời thứ nhất mà hắn cải tạo, hoàn toàn có thể thông qua năng lực Huyết Tinh Truy Tung để tìm được người!

Vèo một cái.

Toàn thân hắn hóa huyết ảnh, chợt lướt ra khỏi phòng, biến mất không còn tăm tích.

Chương 1584 - Tin đồn (5)

Tốc độ cực nhanh, Diệp Bạch thậm chí còn không nhìn thấy bóng dáng của hắn.

Nàng kinh ngạc đứng ở giữa phòng, sự chênh lệch trong lòng lập tức lại hiện lên.

Nhìn lại hoàn cảnh giờ phút này của mình, bất tri bất giác có hơi mờ mịt luống cuống.

"Đúng rồi tiền bối, lời đồn vừa rồi ngài nói là…?" Bỗng nhiên giọng nói của Trương Vinh Phương vang lên bên cạnh nàng.

Diệp Bạch bị dọa đến mức cả người căng cứng, da đầu tê dại, hoàn toàn không có bất kỳ cảnh giác nào.

"Là về quốc sư, nghe đồn võ công quốc sư đi vào con đường tà đạo, chỉ sợ xảy ra vấn đề, càng ra tay thì càng suy yếu, bị thương! Đây có lẽ là nguyên nhân nhiều thế lực bỗng nhiên thường xuyên xuất động như thế!" Nàng theo phản xạ có điều kiện, nhanh chóng nói tất cả những gì mình biết.

Sau đó lại thấy hoa mắt, bóng người Trương Vinh Phương lại nổ tung như bọt biển, biến mất không còn tăm tích.

Thiên Tâm lâu.

Trong phủ Vu Sơn, có ba chỗ Thiên Nữ ẩn cư, trong số đó gần đây nơi nàng ở lâu nhất là Thiên Tâm Lâu.

Lúc này huyết ảnh trong lâu chợt lóe.

Một bóng người đẩy cửa vào, tiến vào khách đường.

"Tiểu thư nhà ngươi có ở đây không?" Trương Vinh Phương nhìn về phía thị nữ khách đường.

"Tiểu thư ra ngoài chưa về, Trương đạo trưởng, đây là tờ giấy tiểu thư để lại cho ngài. Nàng đoán được ngài sẽ đến." Thị nữ tiến lên một bước, hai tay dâng lên một ống trúc.

Trong lòng Trương Vinh Phương nghiêm túc, nhận lấy ống trúc, mở nắp, đổ cuộn giấy bên trong ra.

Sau khi mở ra, trên giấy viết rõ ràng một dòng chữ: "Nghịch Thời đã đến, cẩn thận."

Trương Vinh Phương nghiền giấy cuộn thành bột phấn rồi nhắm mắt lại cảm ứng huyết tuyến của Nhiễm Hân Duyệt.

Hồi tưởng lại lời đồn Diệp Bạch nói, hắn chợt có một loại dự cảm bất an sâu sắc.

Bóng đêm mông lung, vầng trăng lưỡi liềm như móc câu chiếu rọi mặt đất.

Trương Vinh Phương chắp tay đứng trong Nhân Tiên quan, ngửa mặt lên nhìn bầu trời đêm, trong lúc nhất thời im lặng không nói gì.

"Ngươi dự định làm như thế nào?" Bạch Lân lại xuất hiện. Bà ta luôn xuất hiện nói chuyện không đúng thời điểm.

"Trước tiên xác định tin đồn là thật hay không. Ta không chắc chắn linh cảm xấu trong lòng từ đâu đến. Bỗng nhiên Nghịch Thời hội không tìm thấy người, rất có thể là đang tiến hành một hành động quan trọng. Ta dự định dựa vào cảm ứng của huyết duệ để truy tìm người. Nhưng…"

Trương Vinh Phương dừng lại.

"Ta vốn không giấu diếm năng lực truy tìm này, bọn họ rất có thể đã sớm có chuẩn bị."

Hắn nhắm mắt thở dài một tiếng. "Ra ngoài đi."

Hắn chợt quay người, nhìn về phía bức tường phía tây.

Một bóng người phẳng nhẹ nhàng nhảy lên trên đầu tường. Chính là Nhiễm Hân Duyệt đã lâu không gặp.

Dưới ánh trăng, động tác đẹp của nàng làm lộ ra dáng người xinh đẹp, không có gì lạ.

"Hội chủ muốn ta đến truyền lời cho ngươi. Hiện giờ trong Đại Linh loạn trong giặc ngoài, trong thời gian sư phụ ngươi thống trị, mấy năm nay trông như thiên hạ thái bình, nhưng thật ra là đang từng bước đi về phía con đường tà đạo từng đi." Nhiễm Hân Duyệt nghiêm túc nói.

"Có ý gì?" Trương Vinh Phương nhíu mày.

“Hội chủ nói, hiện giờ Nhân Tiên quan, đạo Huyết Tiên đã là thế lực mà Đại Linh có thể độc bá, lựa chọn thế nào, chuyển hướng thế nào, dựa hết vào lòng kiên quyết của các ngươi.” Nhiễm Hân Duyệt tiếp tục nói.

“Ta không hiểu ý của ngươi? Ý của hội chủ các ngươi là sắp đến thời điểm bắt buộc phải lựa chọn xuất hiện? Lựa chọn cái gì? Tại sao lại là ta lựa chọn?” Trương Vinh Phương chất vấn.

Hắn ghét cảm giác này.

Những người này, ai nấy đều giấu diếm cái gì đó, dường như mỗi người đều bao phủ trong sương mù, không cách nào thấy rõ mục tiêu và dục vọng của bọn họ.

“Ta cũng không rõ lắm, dù sao cũng là hội chủ dặn dò ta. Còn lại ta không biết gì cả.” Nhiễm Hân Duyệt thành thật lắc đầu. Nhìn ra được trong đầu nàng là một mảng trống rỗng.

Năm đó chọn nàng làm nội ứng có lẽ cũng là vì nàng có ưu thế ở phương diện này.

Trương Vinh Phương nhắm mắt lại, lần nữa triển khai huyết tuyến, tìm kiếm một huyết duệ thế hệ khác của Nghịch Thời hội chuyển hóa.

Hắn nhớ rõ tên người đó là Đường Tâm Di, là tông sư Cực Cảnh trước đó từng giao thủ với hắn.

Chỉ là mới tìm kiếm, Trương Vinh Phương đã phát hiện người đó cũng ở cách đây không xa, vốn chưa đi xa.

Rõ ràng, hội chủ thần bí sớm đã tính toán tất cả.

Khó trách đến bây giờ bọn họ cũng không muốn để mình chuyển hóa.

“Nói xong rồi, có thể cho ta một căn phòng nghỉ ngơi không?” Nhiễm Hân Duyệt hỏi.

“Người đâu.” Trương Vinh Phương thấp giọng nói một câu.

Rất nhanh, có đạo nhân tiến vào dẫn Nhiễm Hân Duyệt rời đi.

“Đúng rồi, hội chủ còn nói, ngươi tốt nhất là đừng đến Đại Đô, tất cả cao thủ Xích Bảng đến gần Đại Đô đều sẽ bị lệnh truy nã cảm ứng được, không có chỗ ẩn thân. Tình hình hiện tại vô

cùng nguy hiểm.” Lúc Nhiễm Hân Duyệt rời đi, bỗng nhiên lại nhớ đến cái gì đó, vội vàng dặn dò một câu.

Chương 1585 - Tin đồn (6)

Trương Vinh Phương không trả lời, chỉ là xua tay.

Đợi đến khi người hoàn toàn rời đi, hắn mới vỗ tay.

Rất nhanh, một huyết ảnh xuất hiện ở phía sau hắn, hơi khom người. Chính là Huyết đạo nhân.

"Quan chủ, có dặn dò gì?"

Trong tất cả tông sư trong quan, Huyết đạo nhân, Ảnh đạo nhân, Pháp đạo nhân là gần với Trương Vinh Phương nhất.

Đồng thời cũng là người trung thành với hắn nhất.

Tuy ba người này đều có tâm tư riêng, nhưng mỗi chuyện mà Trương Vinh Phương dặn dò, đều có thể hoàn thành không điều kiện.

"Có một chuyện cần ngươi đích thân đi một chuyến." Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

"Quan chủ cứ nói." Huyết đạo nhân cúi đầu.

"Đến Đại Đô điều tra tin đồn liên quan đến minh chủ Nhạc Đức Văn của Đại Giáo Minh có phải là thật hay không. Có thể bắt đầu từ Thiên Thành Cung. Thu thập tất cả ghi chép tay liên quan đến Nhạc Đức Văn của mấy năm gần đây, rồi chuyển giao cho ta." Trương Vinh Phương nói.

"Tuân mệnh."

Trong lúc im hơi lặng tiếng, Huyết đạo nhân hóa thành huyết quang, tung bay rời đi, giống như quỷ mị.

"Ảnh." Sắc mặt Trương Vinh Phương không đổi.

"Có mặt."

Một bóng đen bay ra từ phía sau hắn, đáp xuống đất không tiếng động, hóa thành một đạo nhân mặc áo bào đỏ. So với Huyết đạo nhân, thì Ảnh đạo nhân lớn tuổi hơn một chút, khí chất cũng trầm ổn hơn.

"Đi điều tra chuyện của Thứ Đồng, có thế lực nào liên quan ở bên trong, thế lực ngăn cản cao thủ xung quanh Đại Giáo

Minh rốt cuộc là ai. Giao cho ngươi làm chuyện này, lượng sức mà đi, nếu có nguy hiểm, hãy kịp thời rút lui, lấy bảo toàn bản thân làm đầu."

Trương Vinh Phương dặn dò.

"Quan chủ yên tâm." Ảnh đạo nhân mỉm cười, chợt rời đi, hóa thành một bóng đen lướt qua đầu bức tường rồi hoàn toàn biến mất.

"Pháp." Trương Vinh Phương lại nói.

"Quan chủ." Trước cửa có một bóng người cao lớn lẳng lặng lên tiếng. Hắn đã đợi ở đây từ lâu.

"Bảo vệ đạo quan, nếu có chuyện gì, có thể đọc đạo hiệu của ta." Trương Vinh Phương nói.

"Quan chủ, ngài muốn đi sao?" Pháp đạo nhân hơi lo lắng.

"Ta cần bế quan một thời gian, tình hình khiến ta có chút lo lắng, nếu hiện tại còn có người biết ẩn ý ở bên trong, vậy thì rất có thể chính là người bên trong Đại Giáo Minh." Trương Vinh Phương thở dài một tiếng.

Hắn nghĩ đến, nếu cục diện lớn không rõ này có thể đến bất cứ lúc nào, vậy thì cách tốt nhất chính là điều chỉnh bản thân, lấy bất biến ứng vạn biến.

Hiện giờ tốc độ thân pháp của hắn sớm đã đạt tới trình độ khoa trương khiến tông sư Bái Thần chỉ có thể nhìn lên.

Nếu có chỗ nào xảy ra vấn đề, hắn cũng có thể kịp thời đi tới, tiến hành trợ giúp với tốc độ nhanh nhất.

Cho nên.

"Chuẩn bị đôi chút, ta sẽ bế quan ba tháng!" Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

Còn ba tháng, ba tháng cuối cùng có thể thành tựu hoàn toàn thể huyết mạch Thủy tổ. Cho nên trong ba tháng này, vừa hay có thể dùng để kiểm tra chi tiết ở bên trong.

Đồng thời chỉnh sửa lại tất cả Tiên Pháp, dùng cách khác để kiểm tra tình hình.

.

Một tháng sáu.

Nhiêu Hi, Trạch tỉnh.

Vù!

Vù!

Vù! !!

Trong sa mạc màu vàng kim liên miên chập chùng.

Có một bóng người tròn vo bay theo tàn ảnh, hướng về bão táp ở đường chân trời xa xa.

Tốc độ của người này cực nhanh, bước ra một bước, đều có thể đạp ra một vòng cát bụi ở trên mặt cát.

Cát vàng trên mặt đất như sóng nước, bị đè ép, mở rộng, nổ tung tạo thành từng đóa sen.

Cát lớn mấy mét liên tiếp kéo dài ra xa.

"Nguyên Sư các hạ, ngươi đã bị mọi người xa lánh, không có chỗ trốn. Sao không buông đồ đao xuống, lập địa thành Phật, bỏ đi tội nghiệt trước đây mà tỉnh ngộ bản thân?"

Một giọng nam hùng hậu trầm thấp giống như khí lưu gào thét, vang vọng bên tai Nguyên Sư.

"Đám nhãi âm hồn bất tán các ngươi! Muốn tính mạng của Nguyên gia gia ngươi? Nằm mơ đi! Ăn phân đi! Một đám cặn bã chó đẻ, phế vật, chó má!"

Nguyên Sư dùng âm thanh bén ngọn chửi ầm lên, không có chút phong độ của đại tông sư một thế hệ. Càng không có khí chất từng là đại tông sư Phật Môn đệ nhất thiên hạ.

Soạt!

Bỗng nhiên sắc mặt hắn ta thay đổi, bước chân dừng lại, nhìn về phía trước.

Ở phía trước hắn ta.

Một lão giả mặc áo bào xám, y phục được giặt đến mức bạc màu, tóc tai bù xù, tròng mắt đục ngầu, cúi đầu cầm thanh kiếm màu trắng, lẳng lặng chặn đường phía trước.

Chính là Đế Giang, Nghịch Thời hội.

“Nhiều năm không gặp, Nguyên Sư các hạ vẫn khỏe chứ.” Lão giả mở miệng, nhưng lại nói ra giọng nữ trẻ trung có chút quỷ dị.

“Biến thái!” Nguyên Sư quát lớn bén nhọn, da đầu tê dại, nhanh chóng chuyển hướng.

Nhưng chưa đi được mấy bước.

Hắn ta lần nữa dừng lại, nhìn về phía người đang chậm rãi đến gần.

Vóc dáng người này vô cùng cường tráng, khuôn mặt sầu khổ, khoác lớp da hổ mỏng, giống như thiên hạ đều nợ hắn ta một cái mạng, Hai tay hắn ta mang găng tay kim loại. Mái tóc cũng rối bời, dường như đã lâu chưa gội đầu.

Chương 1586 - Tin đồn (7)

“Thiên Bằng Liệp Hổ!” Nguyên Sư cắn răng nói.

“Bắt đầu từ Thứ Đồng, đuổi theo mấy vạn dặm, đến đây chấm dứt thôi. Nguyên Sư à.”

Phía sau cùng.

Có một nam tử cao lớn với bóng dáng cao gầy, mái tóc trắng như tuyết như thác nước, tay cầm quạt đen, từ từ lại gần.

Da mặt nam tử cứng ngắc, rõ ràng là đeo mặt nạ da người, tròng mắt trong hai mắt của hắn ta, một con mắt đen kịt, một bên mắt màu tím nhạt.

Bên màu tím nhạt không phải là đồng tử, mà vốn là tinh thể màu tím hình tròn.

Cơ thể Nguyên Sư cứng đờ, mạnh mẽ xoay người.

“Là ngươi?”

“Giao nó ra đi.” Nam tử mắt tím nhẹ giọng nói: “Đã đến lúc rồi.”

.

Minh Thủy sơn, Cô tỉnh.

Đêm đến trong ngôi miếu đổ nát giữa núi.

Đống lửa cháy hừng hực, bên đống lửa có hai tiêu sư mặc áo đen hành tẩu đang ngồi.

Hai người họ đều là trung niên có tuổi, tuy cơ thể cường tráng nhưng khuôn mặt đã lúc ẩn lúc hiện nếp nhăn.

“Thời buổi này, cuộc sống ngày càng khó khăn. Mới ổn định mấy năm, lại xuất hiện Bạch Thập giáo náo loạn. Hầy!” Một tiêu sư trong số đó buồn bã thở dài.

“Đại Giáo Minh đã phái đại quân vây quét, yên tâm đi, sẽ không có chuyện đâu. Tuyết Hồng các điều khiển bất lực, đã bị quốc sư hạ lệnh thu hồi toàn bộ binh quyền, có quốc sư ở đó, nhất định sẽ không sao!” Tiêu sư khác lại lạc quan hơn nhiều.

“Cũng phải, quốc sư đại nhân tài trí mưu lược, có hắn ở đó, tọa trấn Đại Linh của ta tốt hơn những ngày tháng trước đây nhiều.

Ít nhất thì những người Linh đó cũng không hoành hành hiếp đáp đồng hương như trước nữa.”

“May mà có quốc sư.”

“Đợi đã! Có người đến!” Một tiêu sư trong số đó chợt đưa tay lên, ra hiệu chớ lên tiếng.

Hai người họ lần nữa im lặng, tầm mắt đều nhìn về vị trí bên ngoài cánh cửa ngôi miếu đổ nát.

Rất nhanh, trong một hồi tiếng bước chân rất nhỏ, một đạo nhân mặc áo xanh bước lớn tiến vào ngôi miếu đổ nát.

“Vô Lượng Thiên Tôn, hai vị cư sĩ có lễ.” Đạo nhân tuổi chừng ba mươi mấy có sắc mặt bình tĩnh lạnh nhạt.

Không đợi hai tiêu sư đáp lại, ánh mắt hắn đã dời đi, nhìn về phía tượng Phật Bồ Tát được thờ cúng trong miếu.

Dường như xác định được ngoại hình của tượng Phật, đạo nhân cất bước về phía trước, vòng ra phía sau tượng Phật, ngồi xổm xuống.

Sau một hồi lục lọi, quả nhiên tìm thấy một hốc tối ở phía dưới.

Đạo nhân móc mở hốc tối, lấy ra một xấp văn thư ở bên trong.

“Quả nhiên nằm ở đây.” Trên mặt hắn lộ ra nụ cười. Nhanh chóng thấp giọng niệm tụng mấy câu kinh văn không biết tên.

Sau đó lật văn thư, xem nội dung ở bên trong.

Đọc qua rất nhanh. Cuối cùng, hắn nhìn thấy một ấn ký hoa mai màu xanh đặc thù.

“Vậy mà lại là ấn ký hoa mai màu xanh!” Sắc mặt đạo nhân nghiêm túc hẳn lên.

Hắn chính là Huyết đạo nhân rời đi từ Vu Sơn, một mực điều tra lời đồn đãi là thật hay giả.

Trong một tháng này, hắn đã điều tra tất cả tài liệu có liên quan, nhưng đều không thu hoạch được gì.

Mà tin đồn cũng như thế, đến giai đoạn nhất định, quả thật bị hắn dùng biện pháp ngốc nghếch tìm ra ngọn nguồn, nắm bắt được dấu vết để lại từng chút một.

Thật ra cách này rất đơn giản, đó chính là tìm từng cái hướng đến căn nguyên, một đường giết tới, tìm ngọn nguồn sớm nhất của tin đồn.

Huyết đạo nhân thu hồi văn thư, cuộn vào trong y phục của mình, đứng dậy muốn rời đi.

Bịch! !!

Trong giây lát, góc tường của ngôi miếu đổ nát bị một luồng lực lớn phá tan ầm ầm.

Một nữ tử mặc áo xanh cao hai mét, hình thể cao lớn, tay cầm hai cây roi, hai mắt hiện ra màu bạc nhàn nhạt, điên cuồng vọt về phía Huyết đạo nhân.

“Lại đến rồi!” Huyết đạo nhân nhíu mày, từ khi hắn tìm thấy ngọn nguồn của tin đồn - một thủ lĩnh của bang phái lớn Đại Đô.

Sau đó cứ thỉnh thoảng là gặp phải tập kích của mấy người thần bí.

Với thực lực huyết duệ tông sư của hắn, mới bắt đầu tập kích chỉ là võ giả bình thường cửu phẩm trở xuống, không tính là gì.

Nhưng việc hắn không ngừng tìm thấy manh mối mới, mỗi một lần tìm thấy manh mối, đều sẽ gặp phải cao thủ thần bí đột nhiên xuất hiện gần đó đánh giết.

Những đánh giết này cực kỳ quái dị. Giống như kích động vì manh mối bị tìm thấy, mới xuất hiện hành động.

Đến tận lúc này, huyết đạo nhân mới tra ra được tin đồn liên quan tới thực lực của Nhạc Đức Văn là do một tổ chức có tên gọi Lam Ấn Mai lan truyền.

Mà hiện giờ, hắn bắt đầu điều tra về lai lịch của Lam Ấn Mai này.

Ầm!

Trong phút chốc, hắn giao thủ trực diện với nữ tử tập kích này và tung ra một chưởng đối kích.

Chỉ có điều sức mạnh của người tới lần này hoàn toàn vượt trên Cửu Phẩm, đã đạt đến cấp độ Siêu Phẩm.

Dưới một kích của hắn, nữ tử lại văng ra ngoài từ lỗ hổng đã bị đụng thủng trên bức tường trước đó.

Chương 1587 - Tin đồn (8)

“Ngươi thật to gan! !! Có thể có một số chuyện ngươi không biết, nhưng dẫu biết rồi cũng phải giả vờ không biết.” Trong ngôi miếu đổ nát, giọng nói của một lão giả chậm rãi vang lên.

“Bần đạo cũng muốn biết, chỉ là một chút việc cỏn con, dẫu biết thì có thể thế nào?” Huyết đạo nhân khẽ cười, ánh mắt nhìn về hướng bên phải.

Chẳng biết từ lúc nào, nơi đó đã có thêm một lão giả gầy gò, còng lưng, đang đứng khom người, mặc nguyên ngoại bào có hoa văn đồng tiền.

Không chỉ vậy, lúc này, sắc mặt của hai tiêu sư mới nãy còn giao lưu trò chuyện sau lưng huyết đạo nhân kia đã biến thành màu đen và ngã quỵ trên mặt đất, hoàn toàn không còn khí tức.

Mà bên cạnh bọn họ là một công tử trẻ tuổi có đôi mắt màu xám trắng đang đứng đó.

Ầm!

Nữ tử cường tráng bị đánh bay trước đó lại lần nữa xông về phía miếu hoang.

Ba bóng người bao vây huyết đạo nhân vào giữa một cách hoàn mỹ, khiến hắn không thể động đậy.

“Ba vị, các ngươi nên nghĩ rõ ràng xem mình đang làm gì đây?” Huyết đạo nhân mơ hồ cảm thấy chuyện không được bình thường.

Dù đã trúng một chưởng ấy của hắn, nhưng thân thể nữ tử kia lại chẳng hề có bất cứ dấu hiệu tổn thương nào, ngay cả khi là Linh Lạc thì cũng không thể như thế được.

Quan trọng nhất là hắn không cảm nhận được bất kỳ mùi vị máu tươi gì trên người ba người này.

Có là người hay Bái Thần đi chăng nữa thì hắn đều sẽ có máu.

Nhưng bây giờ, trên thân thể ba người này thế mà lại không có máu ư?

“Muốn trách thì trách ngươi phát hiện quá nhiều chuyện.” Trong ba người, lão giả bỗng nhiên cất giọng trầm thấp.

Vụt!

Cùng lúc đó, ba bóng người đồng loạt lao tới.

Không một chút chần chừ.

Hai bóng người ầm đùng nổ tung toàn thân, mảng lớn linh tuyến quét ngang rồi bùng nổ, tựa như hai đóa hoa sen màu bạc.

Huyết đạo nhân căn bản không ngờ tới bọn họ sẽ ra sát chiêu ngay khi mới bắt đầu, nên đã bị linh tuyến duỗi ra đâm xuyên vào thân thể ngay tại chỗ.

Phập phập phập phập! !! !

Tiên cơ ngăn địch trên người hắn vốn dĩ không thể đoán trước được chiêu thức bậc này, vừa vặn bị oanh tạc tại trận.

Dưới tình thế cấp bách, hắn mở ra Chung Thức, thân hình nhanh chóng biến lớn.

Đồng thời còn triển khai huyết liên.

Nhưng đáng tiếc thay vẫn là chậm một bước.

Trong nháy mắt huyết đạo nhân bị tập kích, lão giả nhỏ gầy kia nhảy phốc lên hệt như một con khỉ cầm gậy, gỡ xuống một điếu cày từ bên hông rồi chỉa mạnh vào hướng ấn đường của huyết đạo nhân.

Phốc!

Điếu cày xuyên qua làn sương máu hiện ra khi triển khai Chung Thức rồi nặng nề rơi trên cánh tay đỏ sẫm thô to như thùng nước.

Tiếng động rất lớn vang lên, bóng dáng hai người mơ hồ y như tia sét đan xen vào nhau.

Ra tay như cuồng phong bão táp, chớp mắt đã đánh ra hơn mười chiêu.

Đùng đoàng.

Sấm sét xẹt qua giữa bầu trời đêm, thoáng chốc chiếu sáng cả ngôi miếu hoang.

Âm thanh va chạm cực lớn kéo dài tận mấy phút.

Cuối cùng cũng trở nên im bặt và triệt để ngừng lại.

Trong miếu thờ, tượng thần sụp đổ trên mặt đất, giờ đây đã vỡ tan tành thành vài chục khối đá.

Huyết đạo nhân cũng ngã xuống đất, trên trán bị đánh ra một hốc máu lớn cỡ nắm tay.

Hắn chật vật giơ tay lên, muốn cầm nắm thứ gì đó, nhưng chẳng mấy chốc cũng bất lực buông thõng xuống.

“Đây đều là mệnh cả.” Lão giả mất đi một cánh tay, sắc mặt như giấy vàng, trông cực kỳ khó coi.

Điếu cày trong tay lão cũng đã sớm gãy thành mấy đoạn và rơi lung tung rải rác trên mặt đất.

Cùng là Tông Sư, nhưng việc phục kích huyết đạo nhân còn khó khăn hơn so với tưởng tượng của lão.

Nhưng cũng còn may, lão đã thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ cắt đuôi trong giáo.

“Thương Lão tại thượng, vạn linh Quy Khư, rốt cuộc đây là cao thủ Tông Sư xuất hiện từ đâu vậy! ! Quả thực suýt nữa đã muốn mạng già của ta.” Lão giả thở ra một hơi dài thườn thượt.

Tốc độ của đối phương quá nhanh, máu tươi của hắn còn chứa một loại kịch độc có tính ăn mòn, cực kỳ khó chơi.

Cũng may là nước cờ cuối cùng của lão vẫn cao tay hơn một bậc.

“Đạo chủ… sẽ không… bỏ qua cho ngươi! !! !” Huyết đạo nhân nằm trên mặt đất ngửa đầu, máu me đầy mặt, phảng phất như không cần tiền mà cứ thế chảy hết ra ngoài.

Hắn giãy giụa, muốn lấy một vật từ trong ngực ra.

“Đạo chủ? Ha, chả quan tâm cái thá gì chủ lung tung của ngươi, trêu vào Lam Ấn Mai ta mà còn nghĩ có thể toàn vẹn trở ra? Cứ chờ bị diệt môn đi! !” Lão đầu khinh thường phủi quần rồi đi qua, muốn triệt để kết liễu đối phương.

Đột nhiên, bước chân lão khựng lại, con ngươi trong mắt co rụt lại, vội vội vàng vàng lùi lại mấy bước để kéo dài khoảng cách, sau đó gắt gao nhìn chằm chằm vào vị trí của huyết đạo nhân.

“Thứ quái quỷ gì đây! !?”

Lão thề rằng dẫu bản thân đã sống hơn nửa đời người, nhưng vẫn chưa bao giờ thấy qua cảnh tượng quỷ dị thế này.

Chương 1588 - Tin đồn (9)

Rõ ràng huyết đạo nhân kia đã bị mình đánh đến mức đầu bị thương nặng, chỉ thiếu một kích cuối cùng nữa thôi là có thể hoàn toàn giết chết hắn.

Nhưng tới lúc thực hiện một kích này, hai chân của lão đầu lại trở nên căng cứng, không dám đi thêm bước nào tới gần phía trước nữa.

Lão nhìn trừng trừng vào lồng ngực của huyết đạo nhân.

Áo bào nơi đó đã sớm tự xốc lên.

Không phải do huyết đạo nhân đưa tay xốc lên, mà là xuất hiện một cái tay nhỏ duỗi ra từ bên trong áo bào và xốc đạo bào lên.

Rất nhanh, một con rối nhỏ màu nâu đậm chậm rãi chui ra khỏi đạo bào và đứng bên cạnh huyết đạo nhân trên mặt đất.

Con rối kia đầy đủ hai tay hai chân, nếu không nhìn kỹ thì đúng là không thấy một tí khác biệt nào so với người sống bình thường.

Mắt, mũi, miệng và hai tai trên khuôn mặt của nó đều được vẽ lên bằng dây đỏ máu. Thoạt nhìn có loại trẻ con khá thô kệch và quỷ dị.

“Lam Ấn Mai, phía sau là Linh Phi giáo à?” Con rối hình người nho nhỏ ngẩng đầu, nhìn thẳng vào lão đầu nhỏ gầy bằng cặp mắt huyết sắc.

“Chết đi!” Lão đầu run rẩy trong lòng, bỗng nhiên dứt khoát ra tay ném mạnh phần còn lại của điếu cày trong tay về phía chính giữa thân thể của con rối.

Oành đùng.

Đầu của con rối hình người nho nhỏ bị tách rời khỏi thân, hơn nửa bên thân thể nổ tung.

“Như vậy, lời đồn đại là sự thật?”

Điều quỷ dị chính là cho dù chỉ còn lại nửa bên đầu, thì con rối hình người nho nhỏ kia thế mà vẫn có thể mấp máy miệng

và phát ra âm thanh.

Hai mắt đỏ sắc máu vẫn nhìn chằm chằm lão đầu.

Một cảm giác quỷ dị khó tả xông thẳng lên óc, trong lòng lão đầu bỗng nhiên hoảng hốt từng cơn.

“Là thật.” Lão mơ mơ màng màng lên tiếng trả lời.

“Câu tiếp theo, tổng bộ của các ngươi ở đâu? Cao tầng Linh Phi giáo ở đâu?” Con rối hình người nho nhỏ tiếp tục mở miệng.

Âm thanh lúc nhanh lúc chậm, lúc trầm lúc bổng, lúc xa lúc gần, hết sức quái dị.

“Tổng bộ nằm ở một nơi mà tất cả mọi người không có cách nào chạm tới.” Ánh sáng trong mắt lão đầu dần trở nên ảm đạm và chuyển thành trống rỗng.

“Địa danh cụ thể là gì?” Con rối hình người nho nhỏ hỏi.

“Địa danh là……”

Lão đầu hé miệng, sắp sửa nói ra đáp án cuối cùng.

Oành!

Tiếng nổ bất chợt vang lên, cả người lão đầu từ trong ra ngoài nổ tung trong chớp mắt, hệt như một quả bóng hơi.

Linh tuyến như mưa rơi bắn tới khắp xung quanh, đánh xuyên qua toàn bộ mặt đất, vách tường và cả bầu trời.

Mà huyết đạo nhân và con rối trên mặt đất cũng không ngoại lệ, lần lượt trúng chiêu.

Thoắt cái, cả ngôi miếu hoang sụp đổ từng chút một, ngân tuyến nổ bắn ra rồi rơi xuống chỗ khác ở xa xa, kế đó hội tụ thành thân thể mới của lão đầu.

Ánh mắt lão tỉnh táo lại từ trong cơn hốt hoảng, lần nữa nhìn về phía ngôi miếu hoang, giống hệt như gặp quỷ, sợ hãi tới nỗi lập tức xoay người bỏ chạy.

Ở nơi xa cách đó mấy ngàn dặm, bên trong Nguyện Nữ hạp ở Vu Sơn.

Trong động Nhân Tiên.

Thoáng chốc, trước mắt Trương Vinh Phương rơi vào một khoảng tăm tối.

Liên hệ bị đứt đoạn mất rồi.

“Quả nhiên là Linh Phi giáo.” Hắn mở hai mắt ra, khe khẽ thở dài.

“Linh Phi giáo gì cơ?” Bạch Lân cất tiếng hỏi han trong đầu.

“Không có gì.” Trương Vinh Phương không nói nhiều.

Tuy rằng hắn một mực bế quan suốt một tháng nay, nhưng trên thực tế, hắn cũng đang liên tục điều tra tình hình thông qua người gỗ đi theo rất nhiều huyết duệ được phái ra ngoài.

Phương pháp kết hợp đặc biệt này được sử dụng để đạt hiệu quả liên lạc ở cự ly xa một cách hoàn hảo.

Đến lúc này đây, rốt cuộc đã tìm được kết quả.

May mắn thay, dù cuối cùng huyết đạo nhân bị thương nặng, nhưng cũng kịp nhân lúc hắn sử dụng năng lực Khống chế tâm linh con người mà lặng lẽ bóp nát ngọc bội, hấp thu một ít tinh huyết thủy tổ trong đó để đẩy nhanh quá trình hồi phục thương tích trên cơ thể.

Bằng không, cho dù trước đó hắn có bất tử đi chăng nữa, thì hẳn là cuối cùng cũng phải chết không nghi ngờ.

Trương Vinh Phương im lặng ngồi xếp bằng, nghe Bạch Lân nói suy nghĩ linh tinh trong đầu, nhưng lại không hề lên tiếng đáp lời.

Hắn đang suy tư.

Nếu quả thực Nhạc sư phụ có thể gặp phải nguy hiểm bất cứ lúc nào, vậy hắn phải làm thế nào mới có thể giải quyết vấn đề này đây?

Vọt thẳng đến Đại Đô tìm người? Sau đó nói với sư phụ rằng hãy tranh thủ thời gian trốn đi để giữ lại mạng sống?

Hoặc là mình lao ra tìm Linh Phi giáo, tìm tất cả kẻ địch còn lại của Đại Giáo Minh để chém giết?

Bản thân mình lúc này chiến với kẻ dưới cấp Thần Phật cũng không thành vấn đề, nhưng trên Thần Phật… Tàn thần còn đỡ,

nhưng còn những Minh Thần Đại Linh được ghi lại trong danh sách kia, đến tột cùng có đánh lại được hay không thì phải thử một chút mới biết.

Chương 1589 - Tin đồn (10)

Mà cuối cùng, trong lời nói của lão đầu kia, tổng bộ của Linh Phi giáo nằm ở một nơi mà tất cả mọi người không có cách nào chạm tới.

Điều này khiến Trương Vinh Phương bất giác nghĩ đến một chỗ.

Thái Uyên! !

Thái Uyên bao gồm Thái Hư của nhóm Thần Phật và vực sâu Quên Lãng.

Nếu tổng bộ của Linh Phi giáo thật sự nằm ở chỗ này, thì quả đúng là người bình thường không thể nào tìm tới được.

"Còn hai tháng, nếu có thể nhanh thêm nữa, nhanh hơn nữa là tốt rồi! !" Trong lòng Trương Vinh Phương thấp thoáng bắt đầu nôn nóng.

Điều có thể xác định được vào lúc này chính là tình hình của Nhạc sư phụ rất có thể là thật.

Dựa theo tin tức điều tra nhận được, có lẽ Linh Phi giáo đang chờ thời điểm Nhạc sư phụ xảy ra sự cố.

Mà Nhạc sư phụ thì có ý định tìm cho được Linh Phi giáo và ra tay nghiền ép phá huỷ chúng trước khi bản thân bộc phát.

Bên thắng cuối cùng tùy thuộc vào Nhạc sư phụ tìm được tổng bộ Linh Phi giáo trước, hay là Linh Phi giáo kéo Nhạc sư phụ vào sự cố bất ngờ trước.

"Bạch Lân." Trương Vinh Phương hít vào một hơi thật sâu, lên tiếng hỏi, "Ngươi có biết cách nào giúp tăng nhanh tốc độ hấp thu chất dinh dưỡng vào thân thể không?"

Giờ khắc này, hắn vô cùng gấp gáp mong rằng có thể tăng nhanh tốc độ tích lũy thuộc tính.

"Tăng nhanh tốc độ hấp thu chất dinh dưỡng à?" Bạch Lân tỉnh táo lại, không hiểu hắn có ý gì.

"Không phải ăn càng nhanh thì khả năng hồi phục cũng càng nhanh sao? Nếu như ta có thể sử dụng phương pháp cùng loại

với Kim Thiềm công, gia tăng tốc độ hấp thu đồ ăn, vậy thì có thể tìm được điểm mới giúp thực lực đột phá, đúng không?" Trương Vinh Phương tìm lý do cho mình.

"Đúng là như vậy." Bạch Lân ngẫm nghĩ, "Không ấy, ngươi mọc ra thêm mấy cái miệng nữa đi?"

"Làm sao có thể chứ, việc hấp thu đồ ăn chân chính không phải dựa vào miệng, mà là dựa vào ruột và dạ dày." Trương Vinh Phương nói một cách bất lực.

"Cả người chúng ta, từ trên xuống dưới đều có thể ăn mà, duỗi linh tuyến ra là có thể hút tuỷ não, không có hạn chế nhiều như thế đâu." Bạch Lân đáp lại.

"Nói tới đây, ta đã sắp quên mất rốt cuộc đồ ăn có mùi vị gì rồi……" Bà ta bắt đầu phiền muộn.

"Nếu như…… có nhiều thêm mấy dạ dày nữa thì sao? Phải chăng có thể gia tăng tốc độ hấp thu đồ ăn?" Trương Vinh Phương bùng lên ý tưởng.

"E là không được, kết cấu thân thể của cấp độ Tông Sư đều đã đạt đến mức phối hợp lẫn nhau và ở vào tình trạng cực kỳ hoàn mỹ. Tăng một phần thì ngại nhiều, nhưng giảm một phần lại sợ ít. Nếu tùy tiện tăng thêm kết cấu nội tạng trong cơ thể sẽ dẫn đến việc ngươi rơi xuống dưới Tông Sư ngay trong chớp mắt." Bạch Lân trả lời.

"Vậy à?" Trương Vinh Phương nheo mắt lại, trong đầu nhanh chóng xoay chuyển.

Bản chất của đồ ăn là năng lượng dinh dưỡng.

Một khi không thể thay đổi cấu tạo thân thể, vậy thì… tăng hiệu suất hấp thu của hệ tiêu hoá hiện hữu thì sao?

Nếu người khác có thể sáng chế ra Kim Thiềm công, thế sao hắn không thể sáng chế môn võ học đặc biệt thuộc về mình được?

Thân thể của bản thân có thể thay đổi được không, phải thử một chút trước đã rồi nói tiếp.

Đương nhiên Trương Vinh Phương không thể từ bỏ ý định này chỉ vì nghe Bạch Lân nói vài lời như vậy được.

Lúc này, hắn nhắm mắt, ngưng thần tĩnh khí, khoanh chân bắt đầu điều khiển huyết dịch trong thân thể.

Sức mạnh điều khiển hoàn mỹ do thiên phú dị năng mang lại giúp cho hắn phô bày trạng thái của các bộ phận trong cơ thể dễ như trở bàn tay.

Cơ bắp, xương cốt, nội tạng, xương tủy, thần kinh, tất cả những nơi cần huyết dịch bồi bổ đều hiện lên một màu đỏ nhạt quỷ dị.

Thế thì ta làm cách nào để tái tạo hệ tiêu hoá càng nhiều hơn đây? Thẳng tay dùng dao đào ra một khoảng trống ư? Nhưng không gian trong ổ bụng đã không còn đủ nữa.

Thể tích ban đầu của dạ dày cũng sẽ trở nên lớn hơn khi kích thước cơ thể của ta tăng thêm. Bây giờ cũng không có chỗ để tạo dựng lại một hệ thống dạ dày.

Trừ phi, nó không chiếm dụng không gian trong cơ thể?

Vừa nảy ra suy nghĩ này, hai mắt Trương Vinh Phương đột nhiên sáng rỡ.

Nếu như không chiếm dụng không gian trong cơ thể, vậy thì ta hoàn toàn có thể dùng cách tạo ra bên ngoài cơ thể, tăng tốc độ hấp thu của thân thể. Ví dụ như lá cây có thể quang hợp, có lẽ ta cũng có thể tạo ra vài bộ dạ dày nằm bên ngoài cơ thể.

Chờ chút!

Thình lình, một mạch suy nghĩ tốt hơn xuất hiện trong đầu hắn.

Thay vì tạo ra một hệ thống tiêu hóa và hấp thụ, không bằng cứ bắt đầu ra tay từ huyết dịch luôn đi! Ta vốn là có năng lực điều khiển huyết dịch, nên việc cải tạo sẽ thuận tiện và tức thời hơn. Vả lại, huyết dịch hoàn toàn có thể cải tạo được trong một thời gian dài! ! Chẳng hạn như…

Chương 1590 - Bước ngoặt (1)

Thoáng chốc, hệ thống kiến thức và kinh nghiệm của kiếp trước, cùng với hệ thống võ đạo của kiếp này bổ sung mở rộng lẫn nhau, truyền đến rất nhiều nguồn cảm hứng cho hắn.

Nếu như ta có thể khiến cho huyết dịch của mình được lưu giữ bên ngoài cơ thể trong thời gian dài hơn. Huyết dịch của bản thân sẽ có chức năng vận chuyển chất dinh dưỡng, khi đó chỉ cần thêm bước gia tăng khả năng hấp thu và tiêu hóa cho chúng nữa là xong.

Thế nên có hai hướng.

Thứ nhất: Sớm xử lý nguồn năng lượng vật chất dinh dưỡng tới trình độ huyết dịch có thể hấp thụ ngay lập tức, từ đó rút ngắn được ba bước nghiền, axit hóa và hấp thu của dạ dày.

Thứ hai: Gia tăng năng lực thực bào và hấp thu cho tế bào huyết dịch, máu của ta vốn có năng lực ăn mòn, đồng thời có thể tiến hành thực bào và đồng hóa nguồn huyết dịch khác nữa. Trên phương diện này, chỉ cần thực hiện một số cải tạo là có thể thành công rồi!

Vô số cảm hứng trào dâng trong lòng Trương Vinh Phương, hắn tức tốc đứng dậy và đi tới một góc trong động Nhân Tiên.

Hắn vung tay vồ một cái.

Vào khoảnh khắc bóng của cánh tay lóe lên, một hố đá có kích thước bằng bồn tắm lập tức xuất hiện trên mặt đất.

Sau đó, hắn khẽ động ý niệm trong đầu, một lượng lớn dòng máu nhỏ giọt từ lòng bàn tay hắn xuống và chảy vào hố đá, tụ lại mà dâng lên.

Giờ thì cẩn thận nhìn thử một chút.

Trương Vinh Phương lấy ích cốc đan từ trên người ra rồi đặt một viên trong lòng bàn tay. Kế đến, hắn bóp nhẹ và mô phỏng việc nhấm nuốt nhai nát bằng khoang miệng.

Sau đó, lại mô phỏng các thành phần nước bọt, thành phần axit dạ dày để tiến hành tiền xử lý, tinh chế và lọc. Nếu muốn mô

phỏng nước bọt và axit dạ dày, trước hết phải lấy ra một số mẫu đã.

Trương Vinh Phương ngẫm nghĩ một hồi thì lấy một bình nhỏ trống rỗng ra, mở nắp chuẩn bị sẵn sàng.

Tiếp đó, tay phải bỗng nhiên đâm vào dạ dày của mình.

Phập phập!

Dưới lực đẩy cực lớn, cộng thêm việc cố ý thả lỏng các cơ bắp trên thân thể.

Bàn tay của hắn đâm vào khoang bụng từng chút một rồi dùng sức kéo toàn bộ túi dạ dày ra.

Các mạch máu và màng máu gắn kết với dạ dày lần lượt bị đứt ra dưới tác dụng của một lực kéo rất lớn.

Kiểm soát vết thương để cầm máu, Trương Vinh Phương phớt lờ tiếng la hét hỏi han của Bạch Lân và bắt đầu từ việc rút dịch dạ dày ra…

Thời gian nhanh như bóng câu qua cửa sổ.

Chớp mắt lại hơn nửa tháng trôi qua.

Lúc này, bên trong Nguyện Nữ hạp hoàn toàn thay hình đổi dạng so với trước đây.

Các nhóm đạo nhân mặc huyết bào không ngừng ra ra vào vào trong động Nhân Tiên, trong tay người hầu cầm rất nhiều chậu chứa chất lỏng sền sệt, không rõ là thứ gì.

Loại chất lỏng này có màu nâu, cũng có màu vàng nhạt, tất cả đều tản ra nhiều mùi đồ ăn khác nhau.

Lúc Trương Chân Hải ra khỏi động phủ của mình và trông thấy cảnh tượng kỳ lạ như thế trong khe núi cũng không cảm thấy có gì kỳ quái.

Cảnh này đã diễn ra trong đạo quan từ rất nhiều ngày trước rồi.

Nàng tóm lấy một đạo nhân đang vội vàng đi trên đường rồi hỏi thăm vài câu, sau đó đi thẳng về phía động Nhân Tiên.

Vượt qua dòng suối và xuyên qua một mảnh đất trống đang nung nấu thứ gì đó bằng nồi lớn.

Dọc theo thềm đá mới vừa trùng tu, nàng đi lên men theo vách núi.

Chẳng mấy chốc đã tới được một chỗ mới tinh trên Nhân Tiên đài.

Bên cạnh Nhân Tiên đài chính là động Nhân Tiên, lúc bấy giờ cửa hang đang chầm chậm tràn ra khí tức rỉ sắt ngai ngái.

Trương Chân Hải hít một hơi.

Khí tức của máu lại trở nên nồng hơn rồi.

Nàng dừng bước chân và lặng lẽ đứng chờ ngay cửa hang.

Từng giờ từng phút trôi qua.

Ước chừng hơn mười phút sau.

Một âm thanh truyền từ trong động ra ngoài.

“Vào trong đi, Chân Hải.”

“Dạ!” Trương Chân Hải bước nhanh tới phía trước và tiến vào trong động.

Khắp nơi bên trong động đều treo những chiếc đèn đồng.

Ngọn đèn làm bằng đồng có kiểu dáng hình hoa sen, ít nhất cũng vài chục ngọn treo chi chít, chiếu sáng toàn bộ hang động đến mức hệt như ban ngày.

Nhưng trừ ngọn đèn ra, thứ chân chính khiến cho Trương Chân Hải cảm thấy da đầu tê rần vẫn là hồ nước tròn cực lớn trong một góc hang động.

Có điều thứ được chứa đầy trong hồ kia không phải nước.

Mà là máu!

Một bóng người khôi ngô đang đứng chắp tay sau lưng bên cạnh hồ máu, lẳng lặng nhìn các đạo nhân xung quanh đang đổ chậu dung dịch đồ ăn vào lò luyện đan khổng lồ cạnh hồ.

Những nắp lò luyện đan đó được mở ra, có thể nhìn thấy một lớp màng máu thịt rất dày bên trong, thỉnh thoảng còn ngửi được mùi chua nồng nặc.

Trương Chân Hải để ý thấy có tổng cộng chín lò luyện đan, dưới đáy mỗi lò đều có những đường ống máu thịt màu đỏ

sậm được nối từ lòng đất vào hồ máu.

Mà bên trong hồ máu, có thể thấp thoáng trông thấy những con rắn máu thịt dài ngoằng đang chìm nổi không ngớt bên trong.

Chương 1591 - Bước ngoặt (2)

“Có việc gì thế? Chân Hải?” Tiếng nói của Trương Vinh Phương lại vang lên lần nữa.

“Dạ” Trương Chân Hải lấy lại bình tĩnh, cúi đầu ôm quyền nói, “Tổ chức mạng lưới tình báo cả thảy mấy trăm người mà chúng ta phân công nhằm vào các tỉnh Đại Linh, hiện giờ đã hoàn thiện sơ bộ.”

“Mê hoặc bằng đạo tịch huyết duệ và mong ước trường sinh bất lão, chắc hẳn sẽ không ai chối từ.” Trương Vinh Phương khẽ gật đầu.

“Vậy thì, nơi chốn của Linh Phi giáo thì sao? Việc tìm kiếm thế nào rồi? Trạng thái của Nhạc sư phụ ra sao?” Hắn hỏi tiếp.

“Hành tung của Linh Phi giáo hết sức thần bí, mỗi khi mạng lưới của chúng ta chạm tới vị trí nhạy cảm một chút, đều sẽ có thành viên mất tích bí ẩn.” Trương Chân Hải là người trung nhất dưới trướng Trương Vinh Phương, nàng được sắp xếp phụ trách tổ chức tình báo chuyên môn.

“Đến thời điểm này, đã có ba mươi lăm thành viên vòng ngoài mất liên lạc vì nguyên nhân đó. Chúng ta cần càng nhiều nhân thủ càng tốt.” Nàng dừng lại một chút rồi nói tiếp.

“Mặt khác, về phương diện kinh phí dựng nên tổ chức mới, chúng ta đã có thể tiến hành trao đổi bổ sung bằng bảo khố. Của cải trong bảo khố chủ yếu bao gồm đan dược do các đạo nhân điều chế, bí tịch võ công văn công, đạo tịch tinh huyết các cấp, vân vân, đang dần dần tăng lên.

Cuối cùng, cần ngài xác định tên của tổ chức.”

“Tên à.” Trương Vinh Phương khẽ thở dài. “Cứ gọi là Kim Sí lầu đi.”

Lúc trước, Kim Sí lầu nhiều lần đổi chủ, sau cùng bị hủy diệt triệt để.

Bây giờ, coi như hoài niệm quá khứ vậy.

“Nếu như kế thừa tiếng xấu trước kia của Kim Sí lầu, e rằng không hay lắm đâu ạ.” Trương Chân Hải ngập ngừng nói.

“Không sao cả, Kim Sí lầu đã từng có nhân thủ trải rộng cả nước, vừa hay có thể nhờ vậy mà khiến họ liên hệ tới đây, để chúng ta bỏ vào trong túi. Đi đi.”

Trương Vinh Phương khoát tay.

“Hiểu rõ rồi ạ!” Trương Chân Hải cúi đầu đáp. Cuối cùng, nàng tò mò liếc mắt nhìn hồ máu có đường kính hơn mười mét kia rồi quay người vội vã rời đi.

Để lại một mình Trương Vinh Phương lặng lẽ nhìn qua hồ máu trước mắt.

Suốt nửa tháng nay, hắn đã thử rất nhiều cách, cuối cùng bị lỗi hết mấy trăm lần, mới xác định được phương án xây dựng nên hồ máu.

Hồ máu chứa đựng toàn bộ tinh huyết đặc thù do hắn cải tạo ra.

Loại tinh huyết này được hắn gọi là hư huyết, là huyết dịch trống rỗng không chứa bất kỳ chất dinh dưỡng và chất thải trao đổi chất nào, đồng thời loại bỏ tất cả các hoạt tính có tính công kích khác.

Xét về mặt cấu tạo thì không bằng tinh huyết của huyết duệ đời thứ ba. Nhưng ưu điểm nằm ở chỗ số lượng lớn, kết cấu đơn giản và có sinh mệnh lực cực mạnh.

Sau đó, hắn thiết kế quy trình áp dụng cách tiền chế biến để xử lý chất dinh dưỡng trong đồ ăn và đổ vào lò luyện đan dạ dày.

Lò luyện đan dạ dày chính là chín trang bị được tạo dựng ở xung quanh hồ máu.

Nhìn bề ngoài, những lò luyện đan này là lò luyện đan thông thường, nhưng thực chất bên trong đều là mô phỏng túi dạ dày và ruột.

Ống ruột dưới của lò luyện đan được nối dài đến bên trong hồ máu.

Dưới đáy hồ được che phủ bởi dòng máu là rất nhiều cơ quan máu thịt tương tự như ruột non.

Các cơ quan này có thể phân giải và hấp thu chất dinh dưỡng, sau đó thẩm thấu vào huyết dịch, chuyển hóa hư huyết trống

rỗng thành máu thật.

Cứ như vậy, cả một hồ hư huyết đều sẽ biến thành máu thật chứa đầy chất dinh dưỡng.

Gần như đã sắp hoàn thành, nhìn hồ máu trước mặt, Trương Vinh Phương bước từng bước một tới mép hồ, thuận theo thềm đá đi vào trong dòng máu.

Hiện tại là thời điểm kiểm chứng xem phương pháp này của hắn có hiệu quả hay không!

“Ngươi càng ngày càng biến thái.”

Bạch Lân không nhịn được cảm thán trong đầu.

“Sao có thể chứ? Ta một mực tuân thủ điểm mấu chốt của con người một cách nghiêm ngặt, chẳng qua là tạo nên hệ thống cơ thể bên ngoài thân thể mà thôi. Cũng không phải chuyện gì to tát.” Trương Vinh Phương nhàn nhạt đáp lời.

“Loại dòng máu này có độc à?” Bạch Lân hỏi.

“Không độc, chính là hoạt tính hơi mạnh một chút. Sau này, chỉ cần là huyết duệ tiên đạo chúng ta, thì đều có thể tới nơi này để tăng tốc độ chữa lành thân thể.”

Lúc này, toàn thân Trương Vinh Phương đều ngâm vào trong huyết thủy, chỉ để lộ phần đầu cổ ra ngoài.

Hấp thu huyết thủy trong hồ máu gần như chữa lành nhanh hơn rất nhiều so với tự mình chữa trị.

Hắn nhắm mắt, nín thở rồi chợt lặn xuống dưới.

Cả người hắn lập tức chìm xuống ngập trong hồ máu.

Dòng máu ấm áp bao trùm khắp nơi trên thân thể hắn. Đồng thời dựa theo năng lực của Trương Vinh Phương mà phát động.

Vô số máu tươi trong cơ thể bắt đầu thẩm thấu ra ngoài qua da, tiến hành trao đổi lưu động cùng huyết thủy trong hồ máu.

Hư huyết vận chuyển chất dinh dưỡng trong cơ thể nhanh chóng hấp thu chất dinh dưỡng từ huyết thủy trong hồ máu, sau đó cung cấp lại cho cơ thể.

Chương 1592 - Bước ngoặt (3)

Rõ ràng nhờ vậy mà tốc độ hấp thu chất dinh dưỡng được gia tăng đáng kể.

Đây chính là cách của hắn.

Nằm ngửa trong hồ máu. Toàn thân Trương Vinh Phương vô cùng thoải mái dễ chịu, phảng phất như đang ngâm mình trong suối nước nóng.

Toàn bộ cơ bắp, xương cốt và làn da đều được xoa dịu và thư giãn.

Bất tri bất giác, hắn ngủ thiếp đi.

Mà lúc hắn đang hoàn toàn nghỉ ngơi, cột điểm thuộc tính có thể sử dụng trên thanh thuộc tính đang liên tục tăng lên với tốc độ vượt trội hơn rất nhiều so với bình thường.

Thiên Thành Cung, Đại Đô.

"Ngọn núi đầy rẫy tinh hoa này vẫn đẹp không sao tả xiết hệt như trước đây."

Một lão giả đội chiếc mũ rộng vành đứng dưới chân núi, ngẩng đầu tán thưởng nhìn qua nơi đã từng là Thiên Bảo cung, giờ đây trở thành Thiên Thành Cung.

Lão giả mặc trường bào màu tím, đeo mặc ngọc Thái Cực trên lưng, đồng thời sau lưng còn vác một cái túi màu nâu không lớn không nhỏ. Trông có vẻ là hành lý.

Mép của mũ rộng vành mơ hồ lộ ra một sợi tóc dài hoa râm.

"Lão nhân gia đã từng đến Thiên Bảo cung trước kia à?" Một người bán xe đẩy gần đó cười hỏi.

"Đúng vậy, đã từng ghé qua một lần vào rất nhiều, rất nhiều năm trước. Về sau thì luôn ở nơi khác nên không có cơ hội đến lần nữa." Lão giả đội mũ rộng vành gật đầu trả lời.

"Vậy xem như lão đến đúng lúc đấy. Hiện giờ, Thiên Bảo cung này được gọi là Thiên Thành Cung, đây chính là nơi đương kim quốc sư đại nhân xuất thân và đang quản lý. Thiên

tôn Thiên Thần được cung phụng bên trong chính là hoàn thiện nhất trên toàn bộ Đại Linh này đó.

Không quan tâm ngươi cầu tài, cầu may, hay là cầu thăng quan, cầu bình an các kiểu, đều có thể tìm tới nơi này.” Người bán hàng mỉm cười giải thích.

“Vậy thì thật sự là hoàn mỹ nha.” Lão giả cười gật đầu. “Vậy ta đúng là phải đi xem thử.”

“Còn không phải vậy à, ngài đến thắp nén nhang không? Không phải cầu thần là phải thành tâm sao?” Người bán hàng cười ha hả và nói.

Lão giả cười rồi bỏ tiền ra mua mấy nén nhang, kế đó thuận theo dòng người hơi chen chúc, một đường đi lên phía trên.

Rất nhanh đã tới trước cổng cung.

Tuy nhiên, lúc đứng trước cổng cung, ông ta chỉ nhìn những du khách hành hương khác ra vào không ngớt dưới sự hướng dẫn của các đạo nhân đón khách.

Còn bản thân ông ta lại không hề tiến vào mà chỉ đứng quan sát.

“Sao lão nhân gia không vào vậy ạ?” Một công tử mặc áo xanh cầm trong tay quạt xếp đi cùng hai nha hoàn lướt ngang qua thấy vậy bèn ghé tới hỏi thăm.

“Không vào được, hiện tại còn không vào được.” Lão nhân đội mũ rộng vành cười lắc đầu.

“Vì sao không vào được? Chẳng phải cổng lớn này đang mở rộng đó ư?” Công tử kia hỏi đầy kinh ngạc.

“Lão phu không vào được, nhưng hiện tại quả thực rất muốn đi cúi đầu kính bái. Nếu công tử dư dả thời gian, có thể giúp lão hủ thắp một nén nhang cho Ngự Cảnh Hàn Thạch thiên tôn được không?” Lão giả lấy một thỏi bạc từ trong ngực ra và đưa qua cùng nén nhang.

“Không cần tiền đâu, lão nhân gia lưu lại tên tuổi đi, thế thì thiên tôn mới biết ngài là vị nào chứ. Nếu không lại cho rằng là ta tự mình bái đấy.” Công tử áo xanh nhắc nhở.

“Ha ha, đa tạ công tử, lão phu họ Tiết, tên chỉ có một chữ Đồng.” Trong mắt lão giả lóe lên tia sáng khác thường.

Động Nhân Tiên.

Hồ máu màu đỏ sậm, ao máu cuồn cuộn phun trào, tản ra mùi hôi ngai ngái.

Rõ ràng một lượng lớn dòng máu đang ngọ nguậy lưu động, chung quanh lại không hề có chút mùi tanh hôi nào.

Toàn bộ trong động đặt chậu than lửa, để giữ gìn nhiệt độ trong phòng.

Muốn kéo dài hoạt tính của máu càng lâu, thì nhất định phải cung cấp nhiệt độ và môi trường thích hợp nhất.

Vì điều này mà Trương Vinh Phương đã chuẩn bị sẵn sàng qua rất nhiều công đoạn.

“Quán chủ, chúng ta đã tìm ra phát hiện mới. Có tiếng người tự xưng có thể cung cấp tình báo về Linh Phi giáo cho chúng ta.” Ảnh đạo nhân đứng cạnh hồ máu, cao giọng báo cáo.

Đáy nước hồ máu.

Mái tóc dài của Trương Vinh Phương tung bay, hai mắt nhắm nghiền.

Cả người hắn nằm ngửa trôi nổi trong máu tươi.

Ý thức của hắn chậm rãi thức tỉnh khỏi giấc ngủ say, nghe thấy âm thanh kích động bên ngoài.

‘Ngươi tỉnh rồi? Rốt cuộc hồ máu này của ngươi có thể làm được cái gì? Có thể nói ra nghe thử không? ‘ Bạch Lân lại bắt đầu tò mò, đây là lần hỏi thứ mười ba rồi.

‘Bên ngoài có người đến đây à? ‘

Trương Vinh Phương đã không thể nhớ rõ bao lâu rồi mình không được ngủ thư thái đến như vậy.

Từ khi tập võ đến nay, hắn rất rất ít khi cảm giác có thể ngủ ngon, vì phòng bị có người hại mình, thỉnh thoảng cũng sẽ bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

Nhưng lần này.

Hắn ngủ rất sâu.

Mở thanh thuộc tính ra, trong mắt hắn mang theo vẻ mong đợi, nhìn vào cột điểm thuộc tính khả dụng.

Chương 1593 - Bước ngoặt (4)

Nơi đó vốn đang có 55 điểm thuộc tính do hắn góp nhặt được từ trước đến giờ.

Mà bây giờ, nằm trong hồ máu bao bọc chung quanh, dinh dưỡng thiếu hụt trong máu đã được hấp thu hầu như không còn trống nữa, màu sắc của cả hồ máu tươi cũng trở nên hơi sậm lại một ít.

Đó là do tạp chất rác rưởi trong cơ thể hắn được thay thế đào thải ra ngoài, hòa vào trong dòng máu.

Những tạp chất này và sản phẩm thay thế cần một cái hố khác ở bên cạnh hồ máu xử lý lọc lại.

Hố đó, Trương Vinh Phương bắt chước theo kết cấu thân thể mình, chế tạo một bộ cơ quan đào thải lọc máu hoàn chỉnh, ví dụ như thận, gan các loại, chỉ đơn thuần dùng để xử lý sản phẩm thay thế.

Gạt bỏ những suy nghĩ dư thừa, hắn nhìn về phía cột dưới cùng.

[Thuộc tính có thể sử dụng: 68.]

Từ 55, tăng đến 68!

[Mười ba điểm!] Trong lòng Trương Vinh Phương mừng rỡ.

Ngâm mình trong hồ máu một lần, thế mà có thể tăng lên tận mười ba điểm thuộc tính!

Đến 68 rồi, sắp rồi, sắp có thể cộng thêm vào giá trị sinh mệnh ban đầu, chỉ còn thiếu 30 điểm nữa thôi.

Trong hồ máu.

Trương Vinh Phương mỉm cười, chậm rãi nổi lên, nhô ra khỏi mặt nước máu.

“Ngươi vừa mới nói, có người sẵn lòng cung cấp cơ mật của Linh Phi giáo à?” Gương mặt trắng bệch của hắn lơ lửng trên mặt nước máu, mở mắt nhìn về phía Ảnh đạo nhân.

Ảnh đạo nhân bị ánh mắt kia quét qua, lập tức hơi căng thẳng run rẩy. Nhưng hắn ta vẫn cưỡng ép tâm trạng trong lòng xuống, tiếp tục cúi đầu.

“Đúng vậy. Đã đưa người đến Vu Sơn rồi. Ngài có muốn gặp người này một lần không?”

“Thân phận của kẻ đó là gì?” Trương Vinh Phương không trả lời mà hỏi lại. Cơ mật to lớn thế này, người bình thường không thể biết được.

“Căn cứ vào báo cáo từ người liên lạc của chúng ta, rất có thể là…. Hoàng tộc.” Ảnh đạo nhân cung kính trả lời.

Vẻ mặt Trương Vinh Phương không thay đổi.

“Dẫn kẻ đó đến chỗ ta.”

Mặc dù bây giờ hắn đã hấp thu hết tất cả dinh dưỡng trong hồ máu, nhưng dù là thế vẫn ngâm mình trong hồ, vẫn có thể tăng nhanh hơn khi mình ăn ích cốc đan.

Bây giờ còn cần phải tính toán thời gian để hồ máu tinh lọc lại một lần.

Sau khi tinh lọc, tiếp tục bổ sung dịch dinh dưỡng vào đó, rồi hấp thu, toàn bộ quá trình này cũng cần phải tính toán sẵn thời gian.

“Vâng.”

Ảnh đạo nhân đang muốn quay người rời khỏi, đột nhiên hắn ta nghĩ tới điều gì đó.

“Đúng rồi quán chủ, hai vị Cung Sơ Nhân và Yến Song có hỏi, khi nào ngài có thể đến gặp các nàng ấy?”

“Vậy thì bảo các nàng ấy đến cùng một lượt luôn đi.” Trương Vinh Phương không hề muốn rời khỏi hồ máu một phút giây nào.

Hiện tại hắn cần quan sát chu kỳ hồ máu vận chuyển. Ngâm một lần có thể vượt mức đạt tới hơn mười điểm, như vậy chỉ cần cố gắng rút ngắn chu kỳ hết sức có thể, là đã tương đương với một khoản hời lớn tới tay mình rồi.

“Vâng.” Ảnh đạo nhân gật đầu đáp lại, nhìn quán chủ lại tiếp tục chìm vào trong dòng máu lần nữa, biến mất không thấy.

Trong lòng hắn ta run rẩy, luôn có cảm giác có gì đó không đúng.

Phong cách của quán chủ bây giờ, càng ngày càng có vấn đề.

Hắn ta quay người bước nhanh rời khỏi động, Ảnh đạo nhân không đi quá xa, chỉ phân phó cho hai tên đệ tử đi theo chờ mình ở phía ngoài.

Hai người nọ nhanh chóng hành lễ, rời khỏi đó, đi tới hai phương hướng khác nhau.

Không bao lâu sau, hai bóng người yểu điệu được đạo nhân dẫn đường, bước nhanh dọc theo đường nhỏ trong hạp cốc, tới gần động phía bên này.

Hai người có vóc dáng yểu điệu, trước sau lồi lõm, người mặc váy dài tay áo lớn màu ngà, tóc dài vấn sang một bên tạo thành hình cánh bướm.

Một người khác thì lại ngây thơ tú lệ, trên người mặc áo tay dài bó sát người và váy lá sen xanh nhạt, trong nét thuần khiết tự mang theo vẻ khí khái hào hùng.

Hai người Cung Sơ Nhân, mặc dù là mẹ con, nhưng từ khí chất tư sắc đều có điểm khác nhau.

Các nàng ấy chờ đợi trong đạo quán rất nhiều ngày, cho tới bây giờ mới đợi được cơ hội gặp mặt Trương Vinh Phương một lần.

Chỉ là từ đầu hai người đều là chờ mong đầy cõi lòng. Nhưng khi càng đến gần động Nhân Tiên, trong mắt các nàng ấy cũng dần dần toát ra vẻ nghi ngờ mơ hồ.

Mùi máu tươi trong không khí đang càng ngày càng đậm khi ngày một đến gần hơn.

Điều khiến các nàng ấy cảm giác quái dị, là trong mùi máu tanh kia lại mang theo một loại mùi thơm ngát bừng bừng sức sống.

Chẳng biết từ bao giờ, hai người đã đứng ở cửa hang động Nhân Tiên.

Chỗ cửa hang còn có một người khác, đã chờ ở trước cửa từ sớm.

Người kia thấp mập, trên mặt đeo mắt kinh màu đồi mồi, mặc một chiếc áo choàng được tô điểm lộng lẫy các loại ngọc thạch kim tuyến.

Nàng kia nhìn thấy hai người Cung Sơ Nhân tới gần, ánh mắt người kia quét qua, nhìn thấy tư sắc hai người không tầm thường, trong mắt lập tức lóe lên vẻ căm hận và cực kỳ hâm mộ.

Chương 1594 - Bước ngoặt (5)

“Mấy người cũng đến để gặp Nhân Tiên quán chủ à?” Nàng trầm giọng hỏi.

“Lẽ nào muội muội cũng thế?” Yến Song cười nhẹ nhàng, bước lên nói khẽ.

“Nói nhảm! Nếu không phải như thế, thì sao ta phải đến cái nơi thâm sơn cùng cốc thế này làm gì?”

Nữ tử mập không nhịn được nói.

“Hai người các ngươi, xem ra không phải người Linh nhỉ. Vậy thì chẳng còn gì để nói nữa.” Nàng tiếp tục nói.

“Vì sao?” Yến Song hỏi.

“Ta chính là hoàng tộc người Linh, chấp chưởng Linh ấn, là người mà cả thiên hạ phải cung phụng. Mấy người chẳng qua chỉ là hai tên nô bộc hạ đẳng. Này, giữa loại người các ngươi với heo bò dê chó, có ngôn ngữ chung nào không thế?” Trong mắt nữ tử mập lộ vẻ khinh miệt.

Sắc mặt Cung Sơ Nhân và Yến Song đều biến đổi.

Yến Song vẫn còn ổn, Cung Sơ Nhân lại nhíu lông mày lại.

Sở dĩ hoàng tộc người Linh có thể ngông cuồng như thế, cũng là có nguyên nhân.

Thực chất, phàm là tất cả Linh Lạc dưới trướng Bái Thần đăng ký trong danh sách minh thần giáo phái, đều không thể có bất kỳ ý mạo phạm nào đối với hoàng tộc người Linh.

Kẻ vi phạm, sẽ bị linh tuyến phản phệ, lập tức trọng thương.

Thậm chí có rất nhiều hoàng tộc người Linh còn nắm giữ Linh ấn đặc biệt của đám võ giả Bái Thần.

Những Linh ấn đặc biệt kia đều có thể đạt được một hiệu quả na ná nhau, dùng để trừng phạt Linh Lạc Linh vệ không nghe lời.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao rõ ràng hoàng tộc không có quá nhiều võ lực, mà lại có thể khống chế rất nhiều cao thủ

Bái Thần.

Lúc Cung Sơ Nhân đang muốn mở miệng hỏi đối phương.

Đột nhiên trong động Nhân Tiên, có một bóng người bước ra ra hiệu cho ba người vào trong.

Nữ tử mập kia không hề sợ hãi, bước đi ở phía trước, hai người Yến Song đi theo sau lưng.

Ba người được đạo nhân dẫn đường, cứ tiếp tục đi thẳng, rất nhanh sau đó quẹo một lần, không gian trước mắt mở rộng sáng sủa.

"Đây là thứ quỷ gì! ?" Nữ tử mập dừng bước chân lại, hai mắt trợn to, rõ ràng là bị dọa cho giật mình.

Không chỉ có nàng, Cung Sơ Nhân và Yến Song đi vào, ngay khi vừa nhìn đã thấy được một hồ máu hình tròn có chín Đan lô cực đại xếp xung quanh.

Dòng máu bên trong hồ máu quay cuồng, cứ như có cự mãng đang bơi lội quanh quẩn trong đó.

Mà bốn phía chỉ có một vài đạo nhân đang bưng từng chậu đựng thứ gì đó sền sệt, đổ vào trong Đan lô.

"Người đâu! ? Ta có thông tin mấy người muốn! Nhưng nhất định phải thỏa mãn điều kiện của ta! Nếu không Tây Đỗ Lệ ta tình nguyện chết, cũng không lộ ra một chút bí mật nào!" Nữ tử mập lớn tiếng nói.

Nàng cũng đang hết nhìn đông tới nhìn tây, tìm kiếm đối tượng chính có thể nói chuyện với bọn họ.

"Mặc dù vô cùng kỳ lạ, nhưng nếu thông tin đó là thật, ta có thể thỏa mãn điều kiện của ngươi."

Đột nhiên một giọng nói vang lên bên tai ba người.

"Lời này là thật chứ?" Nữ tử mập lớn tiếng nói.

"Ta chính là thủy tổ Nhân Tiên, đương nhiên sẽ không lừa gạt ngươi." Giọng nói kia trả lời.

"Vậy được!" Nữ tử mập cứ luôn cảm thấy chỗ này hơi khiến người ta sợ hãi, nhưng thân làm hoàng tộc người Linh, nàng

không e ngại bất cứ một hiểm cảnh nào. Lập tức ráng chống đỡ đứng tại chỗ.

Nhưng thực ra hai chân nàng đã hơi hơi run lên.

Nàng hắng giọng một tiếng, dùng ánh mắt ngạo nghễ nhìn hai người Cung Sơ Nhân, lập tức mở miệng nói: "Cứ đứng nói với ngươi như vậy luôn sao? Không sợ người không có phận sự để lộ bí mật à?"

"Có lý." Có vẻ như giọng nói kia nhớ ra cái gì đó.

Tiếng nước chảy róc rách.

Đột nhiên, dòng máu bên trong hồ máu bay lên, hóa thành sóng máu, xông ra khỏi hồ, một tay bắt lấy nữ tử mập bao quanh vào trong, sau đó lùi về.

Lúc đó mơ hồ chỉ có thể nghe được tiếng thét gào thảm liệt của người nữ tử, bị dòng máu cách ly nên trở nên mông lung.

Toàn thân lông mao hai người Cung Sơ Nhân dựng đứng, vội vàng thoái lui về phía sau hơn mười mét, lui đến phía trước đường rẽ, căng thẳng nhìn chằm chằm vào hồ máu.

Dòng máu đã nhanh chóng quay trở lại trong hồ, khôi phục lại bình tĩnh giống như ban đầu, an bình hài hòa.

Yết hầu Cung Sơ Nhân và Yến Song chuyển động khó khăn, không hẹn mà cùng nắm chặt binh khí trên người.

Lúc này chính giữa hồ máu, phía dưới làn nước.

Trong khung cảnh toàn màu máu.

Tay Trương Vinh Phương chạm vào đầu nữ tử mập.

Máu tươi chung quanh lập tức tự động giãn mở ra, hình thành một khoang trống hình bầu dục.

Bên trong vách khoang trống mọc ra xương sụn máu thịt và làn da, làm cho đối phương có thể đứng thẳng bằng hai chân.

"Bây giờ ngươi có thể nói rồi." Trương Vinh Phương đã nhớ lại tình huống trước đó khi huyết đạo nhân gặp phải tổ chức thần bí kia.

Chỉ cần người kia mở miệng nói ra cơ mật của Linh Phi giáo, là đã tự động bạo thể.

Để phòng ngừa tình huống giống như thế xuất hiện.

Chương 1595 - Bước ngoặt (6)

Hắn đặc biệt chế tạo một môi trường đặc biệt như vậy. Bốn phía đều trộn lẫn máu tươi của hắn, hắn có thể ngăn cách hoàn toàn không cho phép thần uy thần phật bên ngoài xâm nhập vào.

Nghĩ rằng hẳn làm như thế sẽ không sao nữa.

Nữ tử mập Tây Đỗ Lệ dựa người vào khoảng trống hình bầu dục, cúi đầu lớn tiếng ho khan mấy lần, toàn thân nhuộm máu, nhếch nhác dị thường.

“Linh Phi giáo! Đang phát động hành động vây giết nhằm vào minh chủ Đại Giáo Minh. Bạch Thập giáo, Nghịch Thời hội, cùng với tất cả thế lực trước đó ẩn núp, đều đang chờ đợi.” Nàng nhanh chóng nói.

“Chờ đợi cái gì?”

“Chờ Nhạc Đức Văn dỡ bỏ Chúng Sinh Linh Trụ! Phá giải đại trận Linh Huyễn! Đây là dương mưu! Không dỡ bỏ đại trận Linh Huyễn, tổng bộ Linh Phi giáo sẽ vĩnh viễn không thể hiện thế được.

Mà dỡ bỏ cần hủy hoại Chúng Sinh Linh Trụ từng bước một. Địa điểm mỗi một cây Chúng Sinh Linh Trụ đều cố định. Người bình thường hoàn toàn không thể phá giải, bản chất của nó cứng rắn vô cùng. Người có thể hủy hoại được Chúng Sinh Linh Trụ, chỉ có một mình Nhạc Đức Văn mà thôi.

Cho nên ông ta nhất định phải đích thân đi tới đó. Hắn là Linh Phi giáo muốn triệu tập cao thủ vây giết quốc sư ở địa điểm cuối cùng!” Tây Đỗ Lệ hít một hơi nói ra tất cả tình báo mình biết.

“Còn nữa không? Địa điểm của Chúng Sinh Linh Trụ ở đâu?” Trương Vinh Phương lại hỏi lần nữa.

“Tổng cộng có năm cái, đã bị quốc sư phá hủy bốn rồi, bây giờ còn lại một cái cuối cùng thôi.” Tây Đỗ Lệ nhanh chóng nói.

“Tại sao ngươi lại biết được?” Trương Vinh Phương nhíu mày.

“Cha ta là phò mã, là Địa Mẫu hành tẩu của ngoại tổ phụ gia tộc thế hệ này, điều ông ấy biết thì ta cũng biết! Ông ấy nói cho ta biết!” Tây Đỗ Lệ nhanh chóng nói.

“Vậy vì sao ngươi lại muốn phản bội Địa Mẫu thần của mình?” Trương Vinh Phương ngạc nhiên nói.

“Ta không phản bội!” Tây Đỗ Lệ lớn tiếng tranh luận. “Địa Mẫu thần bị Linh Phi Thiên che mờ mắt rồi, cha ta không thể chịu chết không công như thế được! Nếu còn không tìm cách tự cứu, ông tất sẽ trở thành tế phẩm! Ta đang muốn tìm cách cứu vớt bọn họ! !”

“….” Thì ra tam quan thế này còn có phương pháp như vậy, tránh khỏi tư tưởng tín ngưỡng thần phật.

“Vậy thì, địa điểm cuối cùng ở đâu? ?” Trương Vinh Phương lại hỏi lần nữa.

“Ngọc Hư Cung!” Tây Đỗ Lệ trầm giọng nói.

Ngọc Hư Cung? ?

Ầm! !!

Trong chốc lát, một cỗ sức lực cực lớn vô hình ầm vang rơi xuống hồ máu.

Sức mạnh kia không hề ảnh hưởng gì đến vật chất khác, duy chỉ khi tiếp xúc với dòng máu của hồ máu mới bị ngăn trở hoàn mỹ lại.

Hai cỗ sức mạnh ăn mòn lẫn nhau, phát ra âm thanh xèo xèo kịch liệt như phản ứng hoá học.

Dòng máu trong hồ máu khuấy động, bốc hơi thành mảng lớn khí trắng.

Trương Vinh Phương híp hai mắt lại, ngửa đầu nhìn qua ao nước ra đến bên ngoài, cứ như ánh mắt xuyên qua đỉnh động, nhìn thấy bầu trời.

Ngay khi Tây Đỗ Lệ mở miệng nói ra địa điểm của một Chúng Sinh Linh Trụ cuối cùng, thế mà thật sự có một luồng sức mạnh ngoại lai giáng từ trên trời xuống, cố gắng tiêu diệt Tây Đỗ Lệ.

“Một vấn đề cuối cùng. Vấn đề trên người Nhạc Đức Văn, có phương pháp nào giải quyết không?” Hắn nắm chặt thời gian lại hỏi lần nữa.

Lúc này có vẻ như Tây Đỗ Lệ cũng đã nhận ra điều gì đó, sắc mặt trắng bệch.

“Ta ta không biết nó có nghĩa là gì? Quốc sư vô địch thiên hạ, còn có thể có vấn đề gì nữa?”

Thấy nàng không biết, Trương Vinh Phương cũng không nói thêm lời nào nữa, phất tay tản ra.

Mảng máu lớn lập tức nhào về phía đối phương, nhanh chóng tràn vào miệng mũi.

‘Ngọc Hư Cung! ?’ Hắn chẳng thể ngờ nổi, một vị trí quan trọng cuối cùng, thế mà lại đặt ở Ngọc Hư Cung nơi ở của tổ sư Kim Ngọc Ngôn.

Mấy phút sau.

Bên trong ao máu chậm rãi tách ra máu loãng, di chuyển trên cơ thể Trương Vinh Phương giống như có vô số máu tươi nâng hắn lên từ xung quanh.

Một tay hắn nâng cơ thể đẫy đà bốc lửa của một nữ tử, bước một bước ra khỏi ao máu, đứng trên mặt đất.

Lúc này nữ tử bị hắn nâng cả người dậy vẫn nghệt cả ra, đang ngơ ngác bị bỏ xuống trên mặt đất.

Y phục nàng mặc trên người chính là trường bào đẹp đẽ quý giá Tây Đỗ Lệ mặc ban nãy, chỉ là lúc này trường bào biến thành một loại phong cách khác.

Từ loại cỡ lớn mập mạp ban đầu biến thành phong cách gợi cảm nửa lộ.

Trường bào vô cùng rộng lớn đẹp đẽ quý giá, bởi vì không thể hoàn toàn dán sát vào cơ thể, ngược lại trở thành hình tượng nửa che nửa lộ.

Mà cơ thể vốn mập mạp của Tây Đỗ Lệ lúc này cũng biến thành có lồi có lõm, không chỉ có mỡ thịt dư thừa đã khô quắt lại mà ngay cả làn da cũng đàn hồi co lại một cách phù hợp, không có bất kỳ nếp nhăn nào.

“Đây là ta ư! !?”

Nàng cúi đầu nhìn bản thân mình đầy chấn động.

Chương 1596 - Bước ngoặt (7)

Xuyên qua chiếc trường bào vô cùng rộng lớn, nàng có thể nhìn thấy cơ thể sau khi xảy ra biến hóa của mình.

Nàng…

Trở nên đẹp hơn! !

“Nguyện vọng của ngươi, ta đã cho ngươi rồi.” Trương Vinh Phương nhẹ nhàng nói bên cạnh nàng.

Cải tạo nàng thành huyết duệ đời đầu tiên, đồng thời cho phép nàng chuyển hóa mọi người trong gia tộc mình. Đây chính là điều kiện của nàng.

Chẳng qua khiến Tây Đỗ Lệ không ngờ được chính là, nàng đúng là đã chuyển hóa thành huyết duệ, đồng thời còn gặt hái được vóc dáng đẹp đẽ cho dù nàng có dùng mọi cách cũng không tài nào lấy được.

Vóc dáng đẹp rồi, mặt mũi của nàng cũng trở nên không hề xấu xí như trước kia, thoáng cái biến thành trình độ có chút sắc đẹp.

Hiệu quả chấn động như vậy, không riêng gì chính nàng bị giật mình mà ngay cả Cung Sơ Nhân và Yến Song cách đó không xa đều không nhịn được nuốt xuống cái ực, yết hầu phát khô.

Thân là cao thủ võ đạo, đương nhiên các nàng đều có thể đoán được, biến hóa phát sinh trên người Tây Đỗ Lệ trước sau to lớn cỡ nào.

Thậm chí nếu không phải có thể đoán được trước sau là cùng một người từ một ít chi tiết.

Có lẽ hai người đều phải hoài nghi đây là buổi biểu diễn biến thành người khác.

“Đi thôi. Hưởng thụ cuộc đời tiếp theo của ngươi đi.” Trương Vinh Phương vỗ vai của Tây Đỗ Lệ.

Tây Đỗ Lệ vẫn đắm chìm trong cảm giác khó tin như trước, lúc này thân thể của nàng trẻ tuổi, mạnh mẽ, khỏe mạnh trước nay chưa từng có.

Thân là huyết mạch hoàng tộc, nàng không thể cúng bái thần linh, tập võ thì cũng không có tư chất trời cho, thậm chí cũng không ăn được nhiều khổ như vậy.

Hiện tại, cuối cùng… cuối cùng nàng đã thay các huynh đệ tỷ muội bên trong tộc, tìm ra một con đường mới khác rồi! !

Một con đường rộng thênh thang không cần tập võ cũng có thể thu được khuôn mặt đẹp và vóc người khỏe mạnh!

Rất nhanh, dưới sự dẫn đường của đạo nhân, Tây Đỗ Lệ kích động bái tạ hướng phía Trương Vinh Phương. Từ ánh mắt tràn ngập sự rung động của nàng là có thể thấy được, từ nay về sau, có lẽ trong hoàng tộc sẽ có thêm một tín đồ huyết duệ cuồng nhiệt.

Cho đến khi Tây Đỗ Lệ hoàn toàn rời đi.

Trong động khôi phục sự an tĩnh rồi. Trương Vinh Phương mới nhìn sang mẹ con Cung Sơ Nhân đã chờ đợi lâu.

“Nhiều năm không gặp, từ lần trước gặp mặt đến giờ hai vị vẫn khoẻ chứ?” Trong lòng hắn xẹt qua nhiều suy nghĩ, mặt ngoài lại không thay đổi chút nào, mang theo nụ cười dịu dàng.

“Trương… có lẽ hiện tại hẳn là gọi ngươi là quan chủ.” Cung Sơ Nhân dẫn đầu tiến lên một bước. Hồi tưởng lại sự biến hóa kinh khủng mới vừa nãy.

Chỉ sau vài phút ngắn ngủi, Tây Đỗ Lệ đã từ một nữ tử trung niên vừa béo vừa xấu xí biến thành nữ tử nóng bỏng có chút tư sắc, vóc người cực đẹp.

Điều này làm cho thiết kế mà các nàng vốn có chút ý kiến tức khắc trở nên buồn cười không gì sánh được: “Thoạt nhìn, ngươi đã mạnh hơn trước đây rất nhiều rồi…” Trong lúc nhất thời nàng không biết nên nói cái gì.

“Tình chỉ điểm của hai vị năm đó, ta ít nhiều gì vẫn còn nhớ rõ. Không cần sợ hãi.” Bản thân Trương Vinh Phương cũng biết hiện trường dễ khiến người ta hiểu lầm đến cỡ nào.

“Lại nói tiếp, các ngươi muốn gặp ta là có chuyện gì thế?” Hắn quay đầu lại nhìn ao máu, lúc này màu sắc bên trong ao máu đã biến thành màu đỏ sậm tối tăm lờ mờ.

Từ giờ trở đi, nên tính toán về chu kỳ loại bỏ rồi.

Cung Sơ Nhân đưa mắt nhìn nữ nhi.

“Thật ra trước khi tới nơi này, bọn ta cũng nghĩ qua rất nhiều lối đi đường lui. Hôm nay, Cảm Ứng môn thế cục phức tạp, phụ thân Song Nhi đi theo Nguyệt Hậu, thân hãm lao tù. Từ lâu đã không còn để ý đến hai người bọn ta.

Vậy nên bọn ta mong muốn, nếu như gặp phải phiền phức, quan chủ có thể thu lưu hai mẹ con bọn ta.”

“Điều kiện thì sao? Các ngươi có thể cố gắng làm gì?” Trương Vinh Phương nói lời dễ nghe, nhưng hai người trước mắt rõ ràng cho thấy muốn lấy hắn ra để chống lại nguy hiểm có khả năng xuất hiện.n tình thì ân tình, lợi ích là lợi ích, chuyện nào ra chuyện nấy.

“Nếu như quan chủ nguyện che chở mẹ con bọn ta, tiểu nữ tử và con gái đồng thời nguyện ý phụng dưỡng trên dưới của quan chủ, tận tâm tận lực.”

Cung Sơ Nhân không nói hai lời, lôi kéo Yến Song còn có chút ngớ ra tiến lên cúi đầu.

“? ??” Trương Vinh Phương cũng không nghĩ tới, đối phương sẽ làm ra hành động thế này.

Cung Sơ Nhân chính là người quen cũ với Thiên Nữ một thời đại trước kia đấy. Lúc trước vẫn còn từng truyền thụ cho hắn một môn tỏa văn. Tri thức trải nghiệm mà nàng nắm giữ vượt xa Siêu Phẩm tầm thường.

Trước đây lúc hắn trao đổi học tập với Cung Sơ Nhân thì đã cảm giác được, học thức của đối phương cực kỳ khủng bố. Có lẽ chính bởi vì vậy mà võ đạo của nàng mới không tiến triển tận gốc, kém xa Thiên Nữ.

Chương 1597 - Bước ngoặt (8)

Nhưng bây giờ…

Trong lúc nhất thời Trương Vinh Phương không biết hai người này có ý kiến gì, vẫn chưa đáp lại.

“Có phải quan chủ đang lo lắng hai người bọn ta có ác ý trong lòng không?” Cung Sơ Nhân vốn xuất thân từ mạch Thái Thanh, con gái Yến Song hôm nay càng tu tập võ học thủ thân, nếu có thể tìm kiếm võ giả cường đại để song tu, đối với hai người đều sẽ có chỗ tốt to lớn.

Thế nên trong khoảng thời gian chờ đợi lúc trước nàng đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng xác định, thiên tài tuyệt thế có thiên tư kinh khủng như Trương Vinh Phương, không phải là phu quân tuyệt hảo mà Song Nhi tha thiết mơ ước sao?

Nhìn thấy đến lúc này Trương Vinh Phương vẫn còn có chút im lặng, Cung Sơ Nhân tiếp tục nói.

“Thực sự không dám giấu giếm, tuy hai người bọn ta có xuất thân Thái Thanh, nhưng từ sau khi Nguyệt Hậu lên nắm quyền, Cảm Ứng môn bây giờ dần dần bắt đầu thu nạp các thế lực mạch chi.

Thái Thanh vì đối kháng Nguyệt Hậu thu quyền, mạch chủ bắt đầu hạ thủ với lượng lớn đệ tử trong môn. Đặc biệt là đệ tử thiên tài tu hành phương pháp thủ thân như Song Nhi.”

“Phu quân ta tuy là Yến vương Yến Hi, nhưng người bạc tình bạc nghĩa, đối mặt với áp lực lớn của mạch chủ, hắn ta kiên quyết dứt bỏ hai mẹ con ta, không thèm quan tâm đến nữa. Thương thay bọn ta hôm nay không còn chỗ nào để đi nữa. Một mình lang bạt ở nơi xa.” Cung Sơ Nhân nói một hồi, bản thân cũng không nhịn được rơi ít nước mắt.

“Lần này, hai người bọn ta nhân danh truy sát kẻ phản bội, thoát ly bản mạch, tìm kiếm chỗ ẩn thân ở ngoại giới. Không nghĩ tới vừa lúc gặp được quan chủ ngài.”

“Mẫu thân.” Yến Song cúi đầu, đôi mắt đẹp xoay chuyển, ngược lại cũng toát ra vẻ đau thương, nước mắt nói rơi là rơi ngay lập tức.

“Vì sao chúng ta lại số khổ như vậy chứ. Phụ thân mặc kệ chúng ta, sư huynh đệ bản môn còn muốn bỏ đá xuống giếng, thiên hạ tuy lớn, nhưng căn bản không tìm được một chỗ để dung thân.”

Hai người này quỳ trên mặt đất, trong lúc nhất thời ôm đầu khóc rống.

Trương Vinh Phương thấy thế, cũng là im lặng.

Lấy năng lực cảm quan của hắn lúc này, ở khoảng cách gần như vậy làm sao có thể không phát hiện ra điểm mờ ám của Yến Song chứ?

Có điều, Cung Sơ Nhân đúng là có tri thức uyên bác, võ công cũng là Siêu Phẩm cao đoạn, còn có hiểu biết rất sâu với Cảm Ứng môn và rất nhiều bí văn. Ngược lại là hữu dụng thực sự.

“Nhận lấy các ngươi thì cũng được thôi… dựa vào độ cao của ta ngày hôm nay, cũng không cần võ công Yến Song tu hành phụ trợ. Có điều, ta muốn ngươi làm một chuyện.” Trương Vinh Phương lên tiếng.

“Chuyện gì?” Cung Sơ Nhân ngẩng đầu hỏi.

“Giúp ta thu nạp tất cả tin tức có liên quan đến Nhạc sư phụ bên trong Cảm Ứng môn.” Trương Vinh Phương nhớ kỹ lúc trước khi Nhạc sư phụ thu nạp Cảm Ứng môn có lợi dụng bọn họ làm không ít việc vặt vãnh.

Có lẽ có thể thu hoạch được càng nhiều tình báo từ góc độ con đường này.

Về phần mẹ con Cung Sơ Nhân.

Cung Sơ Nhân đã cúng bái thần linh từ lâu, nhưng Yến Song thì…

Bỗng Trương Vinh Phương búng ngón tay một cái.

Ao máu phía sau có một con sóng máu ầm ầm bay ra.

Sóng máu kia hóa thành xúc tu màu máu, trong nháy mắt đã vượt qua hơn mười mét cuốn lấy Yến Song, kéo nàng về phía sau.

Tốc độ của xúc tu màu máu quá nhanh, thế cho nên Cung Sơ Nhân và Yến Song là Siêu Phẩm cũng không kịp phản ứng.

Mà bởi vì các nàng không ngờ tới việc Trương Vinh Phương nói động thủ là động thủ.

Chỉ nháy mắt.

Cung Sơ Nhân phát hiện con gái bên người không thấy đâu cả.

“Trương Vinh Phương ngươi! !” Nàng đứng phắt dậy, đang định ra tay.

“Im lặng.”

Ánh mắt Trương Vinh Phương đảo qua, rơi lên trên người nàng.

Nhất thời một luồng dao động sóng âm vô hình truyền vào trong tai nàng, lực lượng quỷ dị rung động ở chỗ sâu trong đầu nàng.

Cơ thể Cung Sơ Nhân tê dại, không còn sức lực nào nữa, chỉ có thể đứng tại chỗ không thể động đậy, ánh mắt chậm rãi trở nên mờ mịt.

Bên kia, Yến Song điên cuồng giãy dụa bên trong ao máu, nhưng rất nhanh, tai mắt miệng mũi của nàng, thậm chí lỗ chân lông làn da toàn thân, tất cả đều có lượng lớn máu loãng chui vào.

Tinh huyết thuộc về huyết duệ không ngừng cải tạo thể chất của nàng.

Nhưng loại tinh huyết thuỷ tổ đời thứ nhất đã bị pha loãng quá nhiều này, cùng lắm là tương đương với độ dày của đời thứ ba.

Đây cũng là sự giảm trừ của Trương Vinh Phương vì có dụng tâm khác với nàng.

Tinh huyết đời thứ nhất có thể khiến cho hắn nắm giữ hành tung phương vị của nàng bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, không có chỗ nào để trốn được.

Nếu Cung Sơ Nhân coi trọng con gái đến thế, vậy bắt nàng là được rồi.

Không bao lâu sau, Yến Song chậm rãi trồi lên từ trong ao máu, lúc này ánh mắt nàng dại ra, vóc người so với trước kia tốt hơn chút.

Chương 1598 - Bước ngoặt (9)

Một loại cảm giác đặc biệt thân thiết đối với Trương Vinh Phương hiện lên từ nơi sâu thẳm trong lòng nàng.

“Được rồi, trở về đi.” Trương Vinh Phương vừa lợi dụng máu loãng kiểm tra qua, Yến Song đúng là không có phá thân (còn là xử nữ). Cái thứ gọi là võ học lợi dụng lần đầu tiên quan hệ là có thể tăng cao cảnh giới tu vi, hắn chưa bao giờ nhìn thấy nó cả, vừa lúc có thể đem ra nghiên cứu kỹ càng một hai.

“Vâng.” Cung Sơ Nhân ngơ ngác trả lời, sau đó lôi kéo Yến Song đã đi lên đứng bên cạnh ao, xoay người rời khỏi động phủ.

Ở phía sau bọn họ, Trương Vinh Phương nhìn hai nàng rời khỏi. Lại xoay người khoanh chân ngồi xuống hướng phía ao máu. Tiếp tục quan sát thời gian làm mới của ao máu.

‘Ban nãy ngươi làm gì thế? Vì sao nữ nhân kia đột nhiên lại trở nên ngây ngốc thế? ‘ Bạch Lân lại bắt đầu hỏi.

‘Không làm gì cả, chỉ là cắm cái đinh vào trong Cảm Ứng môn thôi. ‘ Trương Vinh Phương trả lời.

‘Chuẩn bị một chút, ta muốn tiến vào Thái Hư. ‘

‘Ngươi muốn vào Thái Uyên sao? Không phải muốn đi Ngọc Hư Cung à? ‘ Bạch Lân hỏi.

‘Bây giờ ta có đi cũng không làm được cái gì. Yên tâm, ta đã phái người tiến vào thăm dò. ‘ Trương Vinh Phương trả lời.

‘Được rồi. Ngươi vào đi. ‘ Có vẻ như Bạch Lân đã hiểu.

Lúc này Trương Vinh Phương nhắm mắt, quanh thân quanh quẩn ra sương mù màu trắng nhè nhẹ. Đó là Nghi Vân Ngụy Vụ.

Rất nhanh vụ khí vừa vặn hoàn toàn bao phủ cả người hắn.

Không bao lâu, khí sương tiêu tán, người đã biến mất ở chỗ cũ.

*

Bạch Lân Thái Hư.

Giữa không trung, không gian hơi vặn vẹo, di động từng vòng sóng gợn.

Phụt.

Bỗng một tiếng động nhỏ vang lên, từ giữa sóng gợn, một nam tử cường tráng mặc áo bào màu đỏ rơi ra ngoài.

Chính là Trương Vinh Phương tiến vào Thái Hư.

Hắn hít sâu một hơi, mở mắt ra, trở mình xoay người nhìn xuống dưới.

"! !! ?? ?"

Phía bên dưới vốn dĩ hẳn là tảng lớn bãi cỏ cố hương do Bạch Lân bố trí, mà bây giờ…

Da mặt Trương Vinh Phương co giật, nhìn phía dưới có một đoàn Thiên Nữ ăn mặc đủ loại kiểu dáng quần áo, giang hai cánh tay, ngửa đầu hướng phía hắn như muốn ôm ấp.

Nhìn kỹ, những thứ này căn bản không phải là Thiên Nữ!

Mà toàn bộ là ngọn cỏ biến thành dáng dấp của Thiên Nữ! !

Vốn dĩ trên mặt đất nơi này mọc đầy cỏ xanh.

Nhưng bây giờ… đống cỏ ấy hoàn toàn biến thành dáng dấp của Thiên Nữ rồi! !

"Mau tới đây."

"Ta ở đây này, tỷ tỷ ở đây!"

"Vinh Phương ngươi không thương ta sao?"

"Ta mới là Thiên Nữ thật, các nàng đều là đồ lừa đảo!"

"A Phương ngươi mau xuống đây đi! Chờ ngươi rất lâu rồi đó!"

Đống cỏ Thiên Nữ rậm rạp chằng chịt trên đất không ngừng phát ra giọng nói với các loại khí chất.

Mà cách đó không xa, hai tay Bạch Lân khoanh lại trước ngực, thấy khuôn mặt nghệt ra của Trương Vinh Phương, miệng cười toe toét.

Vù! !

Trương Vinh Phương phất tay, tảng lớn máu loãng bay ra từ làn da trên người hắn, đảo mắt đã hóa thành cơn mưa máu rơi lên bãi cỏ.

Rất nhanh, tất cả Thiên Nữ đều giống như khí cầu bay hơi, xuất hiện khói trắng, khô quắt héo rũ, lần lượt biến thành từng làn da một.

Sau đó làn da cũng bắt đầu co rút lại, khôi phục thành hình dáng cỏ xanh ban đầu.

“A a a a! !! Ngươi làm gì thế hả! ? Ta vất vả lắm mới nặn ra được những thứ đó đấy!” Bạch Lân nhất thời giận điên lên, xông lại từ nơi không xa.

“Không làm gì cả, chỉ là giúp ngươi khôi phục bình thường thôi.” Lúc này Trương Vinh Phương mới rơi xuống đất, hài lòng bước lên bãi cỏ dưới chân.

“Chẳng lẽ ngươi không thích hả? Giống như vừa nãy, mỗi lần ngươi tiến vào đều có thể nhìn thấy một đoàn Thiên Nữ cởi sạch y phục đang chờ ngươi, chẳng lẽ ngươi không hưởng thụ sao?” Bạch Lân nổi giận nói.

“Ha ha.” Trương Vinh Phương lười nói lời vô ích với bà ta. Cái kiểu hình người giả tạo toàn là không khí ấy, có nhiều đến đâu cũng chỉ là uổng phí. Nó không phải giống với búp bê bơm hơi ở kiếp trước đấy à?

Nếu Bạch Lân có thể thật sự làm ra Thiên Nữ giống nhau như đúc thì thôi cũng được. Nhưng bà ta không có bản lãnh ấy, không có cách nào khống chế thay đổi nhỏ đến trình độ kia.

Cho nên chỉ có thể làm ra thể xác ngoại hình. Điều này không có ý nghĩa gì cả.

“Ah ~~~” Bạch Lân bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Thì ra ngươi cảm thấy chưa đủ thật à? Vậy được thôi! Lần sau, ta giúp ngươi tạo ra một cái chân thật tuyệt đối! Bên trong bên ngoài toàn bộ đều giống nhau như đúc!”

“Ngươi có thể làm được?” Trương Vinh Phương rùng mình trong lòng. Bỗng nghĩ tới điều gì.

“Được chứ. Tuy rằng rất khó, dù sao chi tiết bên trong bên ngoài cơ thể con người có rất nhiều, nhưng làm một cái thôi thì vẫn là làm được.” Bạch Lân gật đầu.

“Có thể chi tiết đến mức nào?”

“Da thịt cốt cách nội tạng đều giống nhau, nhưng tư tưởng thì không có cách nào. Mặt khác thật ra trong máu thịt còn có kết cấu càng nhỏ bé hơn, có điều độ khó kia quá cao, ta không làm được.” Bạch Lân thành thật trả lời.

Chương 1599 - Chuyển cơ (1)

“Làm được, thì là người sống thật sự sao? Có thể rời khỏi Thái Hư giống như ta không?” Trương Vinh Phương lại hỏi tiếp.

“Rời khỏi? Chắc là không được. Tất cả sự vật ta tạo nên, trừ phi kết cấu nhỏ nhất không có bất kỳ sai lầm nào thì mới có thể rời khỏi Thái Hư. Bằng không đều vô dụng cả thôi. Vừa đi ra ngoài thì sẽ tiêu tán.” Bạch Lân nói: “Ngươi nghĩ tới điều gì?”

“Không có gì.” Trương Vinh Phương không nói nhiều: “Đưa ta đi ra ngoài trước đã.”

“Được rồi.” Bạch Lân vung tay lên, bên cạnh hai người nhất thời có thêm một vòng sóng gợn vô hình.

Trương Vinh Phương quen thuộc đi về hướng sóng gợn.

Xẹt.

Nhất thời tầm nhìn trước mắt hoàn toàn thay đổi.

Hắn xuất hiện trong một con đường kim loại như đồng rộng rãi hình bán nguyệt.

Phía sau truyền đến tiếng cửa phòng khép lại cái cạch.

Hắn quay đầu lại nhìn.

Đằng sau có thêm một cánh cửa Thái Hư có hoa văn hình cự mãng một mắt.

Đây là cánh cửa Thái Hư của Bạch Lân, sau khi đi vào thì là nơi Thái Hư trước kia.

Những ngày qua, hắn đã hết sức quen thuộc với cái nơi này rồi.

Lúc này, Trương Vinh Phương rẽ sang bên trái, thân pháp chợt lóe, tức khắc di chuyển nhanh chóng trong thông đạo kim loại.

Sau khi đi được mấy chục mét, quẹo vào góc thì chính là cửa ra.

Tốc độ Trương Vinh Phương chậm lại, ngẩng đầu ngắm nhìn sắc trời bên ngoài. Sắc trời hơi sáng, có tia sáng trắng lóa vô

cùng chiếu xuống từ bên trên.

Đứng ở sát biên giới nơi này, phía dưới vẫn là vực sâu đen kịt sâu không thấy đáy.

Trương Vinh Phương không chần chờ thả người nhảy xuống, máu tươi toàn thân hóa thành hơn mười xúc tu dính trên vách đá, giống một con nhện lớn màu máu nhanh chóng leo trèo trên vách đá Thái Uyên.

Hắn vòng một vòng, di chuyển nhanh chóng về phía trái phía dưới.

Khoảng cách vài trăm mét thoáng cái đã vượt qua. Rất nhanh, trong sương mù phía trước lại xuất hiện một mặt sân kim loại màu đồng hình bán nguyệt.

Cái sân này chính là Mạt Tang Thần Thái Hư trên bản đồ Trương Vinh Phương vẽ.

Sau khi Mạt Tang giáo bị diệt, nơi Thái Hư này không xê dịch xuống dưới.

Trương Vinh Phương tính toán qua, lấy Bạch Lân Thái Hư làm định vị, khoảng cách giữa hai bên từ lúc mới bắt đầu là hơn bốn trăm mét, đang nhanh chóng tăng đến hơn sáu trăm mét.

Mỗi lần tiến đến, hắn đều có thể phát hiện Mạt Tang Thái Hư đang tiếp tục hạ xuống.

Rất nhanh, hắn nhẹ nhàng nhảy một cái, người đã rơi lên sân Mạt Tang Thái Hư.

‘Nếu như nói, tổng bộ Linh Phi Thiên ở chỗ này thì theo thực lực của thần phật Linh Phi giáo, bọn họ tuyệt đối sẽ ở nơi có địa vị cao nhất. ‘

‘Độ cao của thần phật nơi này hoàn toàn là do thực lực và độ nổi tiếng quyết định. ‘

Lấy bản đồ ra từ trong ngực, Trương Vinh Phương cẩn thận kiểm tra rậm rạp chằng chịt ký hiệu đường thẳng trên đấy, sau đó tìm được một phương hướng có vẻ hơi trống không.

‘Ngày hôm nay tra xét bên này! ‘ Thật ra hắn cũng không vội, chỉ là thông qua quan hệ trước đó để phán đoán, đại khái xác định được nơi mà Linh Phi giáo ở chắc chắn phải cao cực kỳ.

Nhân khoảng thời gian chờ đợi ao máu đổi mới tinh lọc, hắn dự định triệt để hoàn thiện hệ thống tin tức mình thu thập đối với Thái Uyên.

‘Có lẽ lúc này có thể đi xuống thử xem. ‘

Nếu như không có gì sai thì phía dưới chính là vực sâu Lãng Quên trong truyền thuyết. Vậy thì, rốt cuộc bên trong vực sâu Lãng Quên có cái gì, có lẽ lần này có thể thử kiểm tra xem.

*

Trạch tỉnh.

Thiên Hà sơn mạch, ngọn núi cao nhất — Hư Linh phong.

Thiên Môn to lớn vẫn đứng vững ở điểm cuối cùng của hẻm núi rộng lớn bao phủ đầy băng tuyết.

Thiên Môn to lớn cao mấy trăm mét còn được gọi là Thiên Tỏa, tượng trưng cho đám mây trên cao của Ngọc Hư Cung, vũ lực mạnh mẽ cao cao tại thượng.

Lướt qua Thiên Môn, chính là một sườn đồi rộng rãi bên trong to lớn.

Bên dưới sườn đồi là một rừng đá khổng lồ.

Giữa rừng đá có biển cây rậm rạp, trên đỉnh rừng đá thì là từng kiến trúc với phong cách đạo gia.

“Nơi đây quả thực bất phàm giống như trong truyền thuyết. Không hổ là khí tượng thiên tôn, năm đó Thần Chủ chọn nơi này như là nơi cuối cùng, có lẽ là cũng bị cảnh sắc này thu hút chăng?”

Trên sườn đồi, chẳng biết từ lúc nào, một nữ tử tóc xù mặc đạo bào Ngọc Hư Cung đứng thẳng ở đấy.

Nữ tử đeo mặt nạ màu trắng, chỉ để lộ ra một đôi mắt màu xanh da trời tinh thuần. Lúc này ánh mắt lộ vẻ thưởng thức nhìn chăm chú vào những đỉnh núi rừng đá.

“Thánh Vũ đại nhân, kết cấu của Ngọc Hư Cung được chia thành mười hai tông phủ và Lăng Tiêu điện tối cao. Phủ chủ mười hai tông phủ bọn ta ẩn núp đại khái đều có tu vi Đại Tông Sư. Đương nhiên, không phải cực cảnh, Đại Tông Sư chỉ

đại biểu cho tu vi võ đạo, không đáng để lo. Nhưng Kim Ngọc Ngôn này…”

Đằng sau nữ tử đột ngột có thêm mấy người, mấy người kia cũng mặc đạo bào Ngọc Hư Cung, khí thế hoặc hùng tráng, hoặc âm nhu, hoặc lạnh lùng.

Chương 1600 - Chuyển cơ (2)

Rõ ràng đều là cao thủ.

Còn nếu như có người bản thổ Ngọc Hư Cung ở đây là có thể phân biệt ra được, mấy người kia đều là cao tầng tuyệt đối trong mười hai tông phủ, là một trong những trưởng lão nguyên lão có địa vị tối cao trong gia tộc tông phủ.

Nhưng giờ này khắc này, những nguyên lão trưởng lão ấy lại bỗng dưng xuất hiện ở nơi này.

Theo lý thuyết, trưởng lão nguyên lão phần lớn là người già có bối phận cao, nhưng vũ lực lại không cách nào đảm nhiệm chức vị quan trọng trong gia tộc được nữa, sau đó lui xuống được gia tộc cung phụng.

Nhưng người quen nơi này lại không hề có chút vẻ gì là suy yếu, trái lại trong mắt cả đám thần quang trầm tĩnh, khí thế cường hãn.

"Các ngươi khổ cực rồi, ẩn núp nhiều năm như vậy. Đây vốn chính là nơi dùng chân của chúng ta, hôm nay chẳng qua là bị Kim Ngọc Ngôn tu hú chiếm tổ, tạm thời yểm hộ mà thôi." Nữ tử nhẹ nhàng nói.

"Thánh Vũ đại nhân cớ gì nói ra lời ấy, ngày hôm nay đất trời giao hòa sắp tới, nơi này có thể được chọn với tư cách là điểm giao hòa phát động cự biến sau cùng, đó là vinh hạnh vô thượng của bọn ta!" Một lão nhân trong đó cao giọng trả lời.

"Rất tốt." Ánh mắt Thánh Vũ lộ ra ý cười: "Đi thôi, đi gặp Kim Ngọc Ngôn. Còn phải cảm ơn nàng đã trông coi yếu địa cho chúng ta nhiều năm như vậy."

"Vâng!"

Mấy người cúi đầu lên tiếng trả lời.

Trong nháy mắt, thân hình đoàn người lóe lên, dọc theo xiềng xích khổng lồ kết nối đỉnh núi phóng người lướt tới, nhanh chóng tiếp cận núi đá Lăng Tiêu điện cao nhất.

*

“Lại đến lúc cảm thụ tự nhiên.” Kim Ngọc Ngôn mặc váy trắng hoa văn chữ màu vàng ung dung nhảy xuống từ vương tọa to lớn.

Nàng sờ nghĩa nhãn màu lam bên mắt phải, tiến về phía trước từng bước một.

Theo bước tiến di chuyển, váy trắng bên ngoài của nàng tự động rơi xuống, lộ ra nội y thiếp thân bên trong quần áo.

Két.

Bỗng sắc mặt nàng khẽ động, mũi chân trần trụi nhảy lên trên mặt đất, một lần nữa phủ thêm quần áo ngoài lên đầu vai.

“Thật to gan! Dám đến Ngọc Hư Cung ta quấy phá! !?”

Ánh mắt nàng băng lãnh, nhìn thẳng đại môn Lăng Tiêu điện rộng mở.

Nơi ấy đang có một nữ tử áo bào trắng cao hơn hai mét chậm rãi đi vào.

Nữ tử đeo mặt nạ màu trắng, hai mắt là màu xanh da trời thuần khiết, giống như trời cao mênh mông vô bờ.

“Đã rất nhiều năm rồi không gặp nhau. Kim Ngọc Ngôn, còn nhớ đến ta không?” Ánh mắt nữ tử lộ ra ý cười, đi vào đại điện từng bước một.

“Ngươi là? ?” Có vẻ như Kim Ngọc Ngôn không có ấn tượng gì về nàng, nhưng khí tức khí thế cảm giác được từ trên người đối phương lại giống như bầu trời, mênh mông mà vô biên vô hạn.

Giữa các Đại Tông Sư đứng đầu, chủ yếu lấy tu vi ý chí tinh thần để phân chia thắng bại.

Mà ý chí tinh thần của đối phương, lại là lấy bầu trời làm hạch tâm!

Đặc điểm như vậy… khiến sắc mặt Kim Ngọc Ngôn lập tức trở nên nghiêm túc.

“Linh Phi giáo! !?” Nàng gằn từng chữ một.

“Thánh Vũ, Kim Linh.” Nữ tử mắt xanh mỉm cười không ngừng đến gần, khi đến vị trí cách Kim Ngọc Ngôn chỉ có ba

mươi mét mới ngừng lại.

Đây là một vị trí cực kỳ nhạy cảm.

Chỉ cần nàng tiến lên một bước nữa thôi là sẽ tiến vào trong vòng phòng ngự tuyệt đối tự nhiên nhất của Kim Ngọc Ngôn.

Nhưng đối phương vừa hay dừng lại ở chỗ này.

Đây cũng không phải là trùng hợp.

“Trước đây vì để tìm kiếm biện pháp đối kháng với ta nên Kim Hồng đã lựa chọn ngươi như để thử nghiệm, không ngờ đến cuối cùng ngươi vẫn kém hơn một nước, thất bại trong gang tấc. Đúng là đáng tiếc thật mà.” Thánh Vũ Kim Linh cười nói.

“Kim Hồng… Ngươi là gì của hắn ta! ?” Đôi mắt Kim Ngọc Ngôn nheo lại.

“Ngươi không biết sao? ? Tên nghịch tử kia không hề nói gì cho ngươi à?” Kim Linh phát ra một tràng tiếng cười thanh thúy dễ nghe, giống như có một chiếc chuông vàng thực sự đang lay động.

“Thân là huyết mạch chí thánh vô thượng, nhưng lại không muốn phát triển, chỉ muốn tìm kiếm sự ích kỷ và tự do thuộc về mình. Cho nên bị ta trục xuất khỏi gia môn.” Kim Linh tiếp tục nói: “Sau đó, hắn tìm kiếm ngoại vật khắp nơi như điên, cố gắng tìm ra phương pháp có thể đánh bại ta.”

“Hắn biết rõ, phân nửa Thương Thiên Chi Huyết chảy xuôi trên người mình đến cùng mạnh mẽ cỡ nào, cho nên hắn từ việc không ngừng nỗ lực dựa vào bản thân có thể đánh bại được ta, chuyển sang việc gửi hi vọng vào ngoại vật và người khác.

Tìm kiếm biến số, tìm kiếm cơ hội khắp nơi. Cho đến khi thấy được ngươi!”

“Ngươi đang tìm chết!” Đôi mắt đẹp của Kim Ngọc Ngôn chứa sát ý, đôi tay đã không nhịn được nắm lại thật chặt.

“Sứ mạng của ngươi kết thúc.” Thánh Vũ Kim Linh cười nói: “Cho ngươi sống nhiều năm như vậy. Thật ra từ lúc mấy chục năm trước, ngươi đã nên chết rồi mới đúng.”

“Ngươi đang chọc giận ta?” Kim Ngọc Ngôn bỗng hít sâu một hơi, thả lỏng cơ thể.

Chương 1601 - Chuyển cơ (3)

Nàng ý thức được ý đồ hiện tại của đối phương, nhanh chóng điều chỉnh trạng thái.

“Làm ngươi tức giận á?” Thánh Vũ Kim Linh không nhịn được ngửa mặt lên trời cười phá lên: “Cho nên nói, đám kẻ điên các ngươi chẳng hiểu cái gì cả. Cho rằng dựa vào phát điên là có thể đối kháng được với Thương Thiên Chi Huyết vĩ đại à? Nực cười!”

“Vậy vì sao ngươi còn nói nhiều như vậy?” Bỗng nhiên Kim Ngọc Ngôn cũng mỉm cười.

Nàng giang hai cánh tay, giống như muốn ôm cái gì đó.

“Đến.”

“Đến giết ta à?”

Nụ cười trên mặt Thánh Vũ Kim Linh hơi thu lại.

“Thú vị thật. Chỉ là một con súc vật hạ đẳng!”

Nàng ta thế mà thật sự tiến về phía trước một bước.

Một bước này, vừa lúc bước vào phạm vi vòng phòng ngự tuyệt đối mà Kim Ngọc Ngôn nắm giữ.

Vù.

Trong nháy mắt, gió nổi lên!

Thái Uyên.

Trên vách đá màu xám đen, một điểm đỏ đang nhanh chóng chuyển động xuống bên dưới.

Đó là Trương Vinh Phương điều khiển tám xúc tu máu tươi.

Hắn đang lấy phương thức theo hình chữ chi không ngừng di chuyển, như vậy cũng có thể tránh khỏi sự nguy hiểm có khả năng xuất hiện khi tiếp xúc phía dưới quá nhanh, còn có thể tìm kiếm sân Thái Hư mới trong phạm vi lớn hơn nữa.

Ù ù ù ù.

Sương mù càng ngày càng đậm, khí lưu phát ra tiếng gào thét quái dị ở bên tai giống như tiếng khóc buồn bã của một người.

Trương Vinh Phương cảm giác nhiệt độ bốn phía càng ngày càng thấp, tia sáng cũng càng ngày càng mờ đi.

Vách đá nhanh chóng lùi về phía sau dưới sự di chuyển với tốc độ cao, hắn ngẩng đầu nhìn phía dưới, cảm giác mình giống như đang rơi xuống một cái hang vĩnh viễn và không thể nào đến được điểm cuối.

Két.

Bỗng bước chân hắn thắng gấp, dừng lại.

Tại vị trí hơi nghiêng về bên phải ở phía trước, trên vách đá mơ hồ có thể thấy được một cái sân Thái Hư hình bán nguyệt như bằng đồng.

Cái sân kia cũng giống như những cái sân khác, được khảm vào trong vách đá.

Nhưng điểm khác biệt là nó đen vô cùng.

Còn phải đen hơn hắn những cái sân khác mà Trương Vinh Phương đã từng nhìn thấy.

Trương Vinh Phương dừng lại, không hề do dự lao thẳng về phía đó.

Vụt.

Hắn thả người nhảy vọt, vững vàng rơi lên sân từ trên vách đá.

Mặt đất rắn chắc ổn định khiến hắn cảm thấy yên ổn hơn nhiều.

Phù.

Hắn thở phào một hơi, thổi tan sương mù trước mặt.

Nếu không phải có Ám Quang Thị Giác, có lẽ lúc này hắn đã không thể nhìn thấy được gì rồi.

‘Quy củ cũ, để lại ít điểm máu như là tọa độ cái đã. ‘

Ngón tay của hắn vung lên, một điểm máu tức khắc bay ra, bắn lên trên mặt vách đá của sân cách đó không xa.

Sau đó, Trương Vinh Phương ngẩng đầu đi đến con đường đồng bán nguyệt của sân.

Trong đường là một màu đen kịt.

Coi như là hắn cũng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy được phạm vi nhỏ.

Rất nhanh, hắn đi tới phần trung tâm của con đường, cũng chính là vị trí của cánh cổng Thái Hư.

Mà cánh cổng Thái Hư này…

Trương Vinh Phương trầm mặc nhìn cánh cổng kim loại trước mắt.

Trên cánh cổng tràn đầy rỉ sét, tay nắm cũng rớt xuống đất, ở góc trên bên phải thậm chí còn có một cái lỗ rất lớn.

Nhìn từ góc độ hở ra của kim loại, cái lỗ kia là có người dùng sức mạnh khổng lồ cố hết sức đập ra từ bên trong.

Mà hiện tại xem ra…

Có vẻ như đối phương không thành công, cho nên mới chỉ để lại một cái lỗ.

Thân hình Trương Vinh Phương dừng lại, chiều cao lập tức bành trướng biến lớn.

Rất nhanh đã cao đến mức ngang tầm với cái lỗ kia.

Ánh mắt của hắn nhìn thẳng, nhìn vào trong từ cái lỗ trên cửa.

Bên trong đen kịt một màu, không nhìn thấy cái gì cả, giống như là kết nối với hư vô vô tận.

Bụp! !!

Trong giây lát, một đôi tay đen thò ra từ trong cái lỗ như tia chớp, một phát bắt được đầu của hắn, định kéo vào bên trong.

Lực lượng khổng lồ tác dụng lên người Trương Vinh Phương, thậm chí cứng rắn làm hắn mất thăng bằng.

Dưới tình thế cấp bách, hai cánh tay hắn túm mạnh đôi tay đen kia và kéo ngược ra bên ngoài.

“Cút ra đây cho ta! !”

Thình thịch! !!

Sau một tiếng vang thật lớn.

Chủ nhân của đôi tay đen bị sức lực lớn mạnh mẽ hơn cả hắn ta cứng rắn kéo lại, đập lên một mặt khác của cửa Thái Hư.

Hình thể của Trương Vinh Phương cấp tốc bành trướng đến năm mét!

Sau đó sức mạnh càng thêm khoa trương hơn nắm lấy đôi tay đen, tiếp tục kéo ra bên ngoài.

A! !

Bỗng một tiếng kêu thảm thiết bén nhọn vang lên.

Dưới lực lượng bạo phát, tay đen bỗng nhiên tán loạn, biến mất hóa thành khói đen không thấy đâu nữa.

Tất cả lại quay về bình tĩnh.

Trương Vinh Phương lui về phía sau hai bước, lạnh lùng hừ đá một phát về phía cửa Thái Hư.

Oành! !!

Sức lực lớn kinh khủng đụng mạnh lên cửa, làm cánh cửa bị lõm xuống một mảng lớn. Một đường nứt hiện lên trên cửa.

Trong khe bắt đầu có lượng lớn khói đen bay ra bên ngoài.

Oành! !!

Lại là một cước.

Chương 1602 - Hội tụ (1)

Trương Vinh Phương đá mạnh vào vị trí tay nắm của cánh cửa.

Cuối cùng, cửa Thái Hư vặn vẹo một hồi, biến hình, sau đó rơi vào bên trong.

Rơi vào trong bóng tối vô tận đằng sau cánh cửa.

Phù! !

Lượng lớn khói đen phun ra ngoài từ lỗ đen nơi cánh cửa biến mất, giống như núi lửa bạo phát.

Tiếng báo động vang lên mạnh mẽ trong lòng Trương Vinh Phương. Cảnh báo trực giác điên cuồng nhắc nhở, nhưng hắn đã không kịp nhìn nhiều thêm nữa.

Thân thể lui về phía sau với tốc độ cao nhất, hơn mười chiếc xúc tu máu tươi kéo hắn bay ra sân Thái Hư bên ngoài.

Hắn bay vèo bay ra khỏi con đường, leo lên trên vách đá bò hướng phía xa xa.

Ầm ầm!

Phía sau truyền đến một tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc.

Trương Vinh Phương quay đầu nhìn lại.

Lúc này cái sân Thái Hư kia đã bị lượng lớn khói đen ộc ra từ bên trong cánh cửa hoàn toàn bao phủ, che lấp.

Khói đen cuồn cuộn, bên trong không ngừng có mảng lớn đá vụn mảnh vụn rơi xuống.

Không mất quá lâu.

Ước chừng mười mấy giây sau.

Khói đen nhanh chóng co rút lại, ít dần đi, sau đó phút chốc thu nhỏ lại thành hạt châu màu đen lớn chừng quả đấm. Rơi xuống bên dưới, biến mất dưới đáy vực sâu đen kịt vô biên.

Trương Vinh Phương yên lặng nhìn chăm chú vào mọi chuyện xảy ra, cái thứ khói đen kia cho hắn một cảm giác rất xấu.

Thật giống như khi người thường gặp phải mãnh thú, mũi đao, ngọn lửa.

Đó là lời nhắc nhở của bản năng sinh mệnh đối với nguy hiểm.

Cho đến khi hạt châu màu đen rơi vào vực sâu.

Trương Vinh Phương lại chờ đợi thêm giây lát, xác định xung quanh không có bất kỳ động tĩnh nào nữa mới tiếp tục di chuyển xuống dưới.

Tốc độ dần dần nhanh hơn, sương mù bên cạnh càng ngày càng nồng đậm, hầu như tới trình độ đưa tay không thấy được năm ngón.

Không biết trôi qua bao lâu.

Bỗng nhiên.

Phụt. Trương Vinh Phương cảm giác mình giống như đi xuyên qua một tầng lá mỏng vô hình, tiến vào một nơi mới.

Sương mù trước mắt cũng biến mất toàn bộ ngay lập tức.

Hắn vẫn đang leo trèo trên vách đá, nhưng sương mù ban nãy vẫn còn vô cùng nồng đậm, bây giờ lại hoàn toàn biến mất không thấy đâu.

Hắn quay đầu lại, nhìn lên phía bên trên.

Trên đấy vẫn là một vùng trời màu sắc sáng sủa, nhưng tia sáng so với vị trí mà hắn leo xuống trước kia đã mờ đi rất nhiều.

Quay đầu lại, Trương Vinh Phương nhìn xuống phía dưới.

Lúc này đây.

Hắn thấy được.

Dưới đáy của vực sâu này là một mặt nước đen kịt không ngừng kích động sôi trào!

‘Vẫn muốn tiếp tục sao? ‘

Trương Vinh Phương do dự một lát, vẫn lựa chọn tiếp tục đi xuống.

Đến cũng đến rồi, đi tìm hiểu rõ bí mật của vực sâu Lãng Quên trong một lần luôn đi.

Hắn tiếp tục đi xuống, tốc độ chậm lại, lại gần mặt nước màu đen kia.

Bỗng bước chân hắn dừng lại. Hiệu quả gần như biết trước của tiên cơ ngăn địch kết hợp với cảnh báo trực giác đều đang nhắc nhở hắn, cẩn thận nguy hiểm!

Trương Vinh Phương dừng lại ở vị trí cách mặt nước gần hai, ba trăm mét, đứng im tại đây.

Hắn nhìn hai bên trái phải, lúc này ở hai bên đều có thể nhìn thấy có sân Thái Hư sứt mẻ không chịu nổi khảm trên vách đá ở xa xa.

Từng tia từng sợi khói đen tuôn ra từ bên trong đó, giống như là cách lúc vỡ vụn không xa.

‘Chuyện gì xảy ra thế? ?’ Trương Vinh Phương ngắm nhìn bốn phía, rõ ràng xung quanh không có bất kỳ sự vật nào biến hóa, nhưng thân thể vẫn còn đang không ngừng phát ra tín hiệu cảnh giác kịch liệt.

Hắn cấp tốc mắt nhìn cảnh báo trực giác.

‘Cảnh báo trực giác: Có vẻ như ngươi đã đi đến một nơi thần bí trước nay chưa từng có. Ở đây ẩn giấu nguy cơ thật lớn, tốt nhất không nên ở đây lâu, bằng không có thể sẽ xuất hiện có số uy hiếp to lớn không thể biết được. ‘

Rút lui!

Lúc này, Trương Vinh Phương nhanh chóng đưa ra quyết định.

Hắn xoay người, dừng lại. Rồi phát lực thật mạnh.

Vụt! !

Trong nháy mắt, phía sau hắn truyền ra động tĩnh khổng lồ.

Động tĩnh đó nhanh chóng tới gần, tốc độ nhanh kinh người. Chỉ là trong nháy mắt, Trương Vinh Phương đã cảm giác được sau ót sởn tóc gáy, có đồ vật gì đó đang nhanh chóng tới gần.

Hắn không kịp nghĩ nhiều, nhảy lên với tốc độ cao nhất.

Vù.

Hắn hiểm hóc nhảy dựng lên, giống như một con cá rời khỏi mặt nước.

Kéo ra một đường vòng cung ở giữa không trung, xúc tu máu lao ra khỏi người Trương Vinh Phương, đính lên trên vách đá, lại mạnh mẽ kéo hắn về vách đá.

Hắn quay đầu lại cấp tốc quét mắt.

Bên dưới hắn, tảng lớn sợi tơ đen kịt đang bắn ra khỏi mặt nước giống như vật còn sống, rậm rạp lao về phía hắn.

‘Dẫn ta đi! ‘

‘Rời khỏi, ta muốn rời khỏi! ‘

‘Không cam lòng! Vì sao? !’

‘Ta là ai? ? Nói cho ta biết. Mau nói cho ta biết! !’

Vô số giọng nói vượt qua khoảng cách, truyền vào trong đầu Trương Vinh Phương.

Những âm thanh này có cái rất quen tai, có cái hoàn toàn xa lạ, thậm chí có cái còn kèm theo tiếng gào rú quái dị nào đó.

Chương 1603 - Hội tụ (2)

Toàn bộ chúng nó đều bắt nguồn từ sợi tơ đen.

Hàng trăm triệu sợi tơ đen đó cấu thành dòng nước lũ tơ đen mênh mông, nhanh chóng vọt về phía Trương Vinh Phương.

Chỉ nhìn về nơi xa thôi, Trương Vinh Phương đã có ảo giác như cả một vùng biển đang đổ ập về phía mình.

Hắn tê cả da đầu, cơ thể phóng to với tốc độ cao nhất, điên cuồng leo lên phía trên.

Vụt!

Bỗng nhiên giữa đống tơ đen có một bộ phận đơn độc gia tốc, lấy tốc độ gấp trước đó đến tận mấy lần, chợt bay về phía Trương Vinh Phương.

Hắn vội vàng tránh khỏi, nhưng mặt ngoài của cánh tay vẫn bị xẹt qua một ít.

Kinh khủng là, trong nháy mắt khi máu thịt của hắn tiếp xúc với sợi tơ đen thì tự động biến mất.

Không phải bị thương, mà là hoàn toàn biến mất.

Chỗ máu thịt đó có thêm một cái hố nhỏ hình sợi, vị trí vốn nên là vết thương tự động biến thành làn da bóng loáng.

Thật giống như, hắn chưa bao giờ có những máu thịt kia vậy.

Quan sát từ mặt ngoài, nó giống như máu thịt dưới da bỗng chốc bị cắn nuốt sạch sẽ vậy.

Hắn xông lên với tốc độ cao nhất, rất nhanh, sau một tiếng nhỏ vang lên.

Trương Vinh Phương lại phá tan một tầng lá mỏng vô hình, trước mặt hiện ra tảng lớn sương mù đậm đặc xám trắng.

Cảm giác nguy hiểm như có gai ở sau lưng cũng trong nháy mắt biến mất không còn gì nữa.

Trương Vinh Phương leo lên trên vách đá, thở hổn hển từng hơi một.

Không phải hắn mệt, mà là bị loại cảm giác nguy cơ bức bách kinh khủng vừa nãy làm tiêu hao quá nhiều tinh thần trong khoảng thời gian ngắn ngủi.

“Ngươi thật lợi hại.”

Bỗng nhiên một giọng nói bay tới từ trong sương mù bên trái.

“Ai! ?” Trương Vinh Phương quay phắt về phía có âm thanh.

Ở nơi thế này, vậy mà còn có người nói chuyện! ?

Trong sương mù, ở phía cuối của tầm nhìn, một bóng người mơ hồ đang dính trên vách đá giống như hắn, chậm rãi bò về phía bên này.

*

Tiếng gió vù vù nổi lên bên ngoài Lăng Tiêu điện.

Dòng khí cuồn cuộn cuốn lên cát bụi đá vụn trên mặt đất, thổi nó đến giữa không trung ở bên ngoài cột đá.

Xiềng xích cũng bị nhấc lên, phát ra tiếng rầm rầm lay động.

Lúc này mấy tên nằm vùng của Linh Phi giáo đi đến cùng với Thánh Vũ Kim Linh đang chờ đằng trước xiềng xích ở vùng ven của Lăng Tiêu điện, chờ đợi tình hình chiến đấu kết thúc.

“Thời gian tập trung chỉ có một thời điểm, đất trời sắp giao hòa, rất nhiều Thần Chủ đều sẽ bị cắt đứt liên hệ cùng với mặt đất. Không biết Thánh Vũ đại nhân có thể hoàn toàn áp chế Kim Ngọc Ngôn không.” Một lão giả có khí chất nghiêm nghị trầm giọng nói.

“Kim Ngọc Ngôn đúng là rất mạnh, nhưng so với đệ nhất đệ nhị Thần Tướng ở thời kỳ toàn thịnh thì còn kém không ít. Cho nên không cần phải lo lắng tình huống như này.” Tên còn lại thản nhiên nói.

“Trấn an được các nhà khác chưa?”

“Đương nhiên là rồi. Phủ chủ không ở, đại bộ phận cao thủ nơi đây lại bị sai ra ngoài toàn bộ, còn dư lại đều là tiểu bối, không cần phải giải thích là có thể khống chế cục diện được rồi.”

“Chúng ta cũng là vì sự phát triển trong tương lai của tông phủ, thứ cần phải hy sinh ắt hắn không thể thiếu. Hắn là bọn

họ cũng có thể hiểu được.”

Mấy người cấp tốc giao lưu.

Thật ra chưa chắc bọn họ trung thành với Linh Phi giáo đến cỡ nào, nhưng tất cả mọi người đều rõ ràng đạo lý trứng gà không đặt chung trong cùng một rổ.

Cho nên…

Đối với mười hai tông phủ, thứ bọn họ ưu tiên là mười hai gia tộc. Phải có điều kiện tiên quyết là bảo vệ được truyền thừa của cả gia tộc thì mới bảo đảm cho truyền thừa của cả tông môn.

Thình thịch! !

Trong giây lát, trong Lăng Tiêu điện truyền ra một tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Toàn bộ Lăng Tiêu điện bỗng nhiên hiện lên một luồng kim quang. Sau đó cấp tốc yên tĩnh lại.

“Đây là?”

Mấy người họ nhìn nhau, bỗng nhiên đều dâng lên dự cảm chẳng lành.

“Đại trận Vinh Cảnh Kim Tuệ?” Ánh mắt của một nguyên lão lớn tuổi nhất ngưng trọng nói: “Đây là đại trận sát phạt đỉnh cấp độc nhất vô nhị của Cảm Ứng môn lúc trước!”

“Bố trí từ khi nào vậy? Tại sao ta không cảm nhận chút phong thanh nào?”

“Thánh Vũ đại nhân… ổn không?”

Bỗng nhiên trong lòng mấy người họ trầm xuống, cục diện vốn đã định trước, lúc này lại có thêm chút nghi ngờ.

Lúc này trong Lăng Tiêu điện.

Ánh sáng màu vàng kim nhàn nhạt bao trùm tất cả mặt tường, mặt đất bên trong. Bảo vệ mọi thứ nơi này không tổn hại gì.

Thánh Vũ Kim Linh kinh ngạc nhìn kim tuyến nhàn nhạt hiện lên trong không khí xung quanh.

Những kim tuyến này như ẩn như hiện giữa không trung, dệt ra các loại ký tự, hoa văn, tượng người… rậm rạp chằng chịt.

“Ngươi sớm đã có chuẩn bị?” Nàng ta vươn tay, muốn chạm vào văn tự màu vàng kim lơ lửng bên cạnh.

Nhưng chỉ là động tác giơ tay lên đã khiến nàng ta tiêu hao sức lực lớn hơn bình thường gấp mấy lần.

Chương 1604 - Hội tụ (3)

“Từ lúc ta tiếp nhận Ngọc Hư Cung, thì biết được nơi này tuyệt đối không phải là nơi không chủ.” Sắc mặt của Kim Ngọc Ngôn bình tĩnh, lúc này ấn đường xuất hiện thêm một kim tuyến chiếu sáng rực rỡ.

Nàng tiến từng bước về phía Kim Linh.

“Mà từ lần trước ta bị một chiêu của Nhạc Đức Văn đánh bại, một mực trầm tư suy nghĩ, làm thế nào để tiến thêm một bước, làm tăng thực lực hiện giờ của ta.”

“Vậy ngươi làm được chưa? Sau khi Bái Thần, theo lý mà nói, thực lực của ngươi đã đạt tới cực hạn, không thể tiến thêm được nữa.” Kim Linh có hứng thú hỏi.

Dường như nàng ta không chút cảm giác nguy hiểm, thậm chí còn có thời gian rảnh rỗi nhận ra nội dung văn tự hiển hiện ở xung quanh.

“Ta chỉ thiếu một chút là có thể bước vào Cực Cảnh.” Kim Ngọc Ngôn chuyển lời: “Ngươi biết điều này đại diện cho cái gì không?”

“Đại diện cho cái gì?” Kim Linh nhướng mày nói.

“Cực Cảnh là ý chí tinh thần cực hạn mà con người có thể đạt đến, là đỉnh phong thuộc về con người.

Mà ta thiếu chút nữa thì đạt đến, dùng cái này tiến hành Bái Thần, điều này đại diện cho…” Kim Ngọc Ngôn dừng lại.

“Không tính là dưới tụ thế.”

“Ta mới là Linh Tướng mạnh nhất! !!”

Trong lúc ầm ầm, nàng giơ tay lên, bóng người nhanh như chớp xông về phía Kim Linh.

“Chung Thức: Thiên Đế! !!”

Trong lúc hoảng hốt, phía sau Kim Ngọc Ngôn dường như thoáng cái hiện lên vô số cung điện lầu các Vân Trung lóng lánh ánh sáng màu vàng kim.

Trung tâm vô số cung điện có một Đế Vương cực lớn chiếu rọi ánh sáng màu vàng kim bốn phương, sau lưng nổi lên vòng tròn, chậm rãi ngưng tụ thành thực thể.

Đế Vương vươn tay, bàn tay từ xa đến gần, nhanh chóng bành trướng biến lớn ở trong mắt Kim Linh, mãi đến khi chiếm cứ toàn bộ tầm nhìn của nàng ta, dường như cả đất trời đều bị bàn tay to hoàn toàn lấp đầy, ép xuống ầm ầm.

Lúc này nàng ta hoảng hốt thức tỉnh, có ý đồ rút về phía sau.

Nhưng không kịp nữa rồi.

Bàn tay màu vàng kim và bàn tay trắng như tuyết của Kim Ngọc Ngôn đồng thời trùng điệp, giống như sao băng, nặng nề vỗ xuống ngực của Kim Linh.

Ầm đùng! !!

Toàn bộ Lăng Tiêu điện nổ vang.

Kim Linh đứng nguyên tại chỗ, toàn thân run rẩy kịch liệt, cứ như đã chịu đựng sức lực lớn khủng bố vô cùng.

Bịch!

Trong phút chốc, cơ thể nàng ta nổ tung ầm ầm. Hóa thành vô số linh tuyến màu đen, bay ra bốn phương tám hướng.

Nhưng rất nhanh, tất cả đường đen lần nữa ngưng tụ thành hình ở một vị trí khác, lúc này hiện ra cơ thể của Kim Linh.

Ánh sáng màu lam trong hai mắt nàng ta hơi ảm đạm, rõ ràng đã bị tổn thương.

“Lợi hại! Chỉ dựa vào chiêu này, ngươi cũng đã đạt tới thực lực của Nhạc Đức Văn khi chưa tụ thế.” Nàng ta vỗ nhẹ tay tán thưởng.

“Trận pháp đỉnh cấp phối hợp với công kích tinh thần ý chí cực hạn của đại tông sư. Ý chí của ngươi quả thật có thể gọi là cực hạn của con người.

Kết hợp với uy áp Thần Uy Thiên Tôn, uy lực thật sự khủng bố.” Kim Linh cảm thán nói.

“Xem ra Kim Hồng đã tạo ra món đồ chơi không tồi.”

“Đồ chơi?” Đôi mắt đẹp của Kim Ngọc Ngôn lạnh lẽo: “Ngươi cho rằng ngươi là ai?”

Bóng dáng nàng lóe lên, sau khi mở ra Chung Thức, chẳng những không dùng linh tuyến tạo ra áo giáp hộ thể, trái lại dung hợp toàn bộ vào Hư Tượng Thiên Đế phiêu bạt phía sau nàng.

Dưới sự cường hóa bao trùm của trận pháp, linh tuyến vốn màu bạc của nàng đã hoàn toàn biến thành màu vàng kim tinh khiết.

Trong nháy mắt, song chưởng của Kim Ngọc Ngôn liên hoàn đánh về phía Kim Linh.

Mỗi một lần hai nữ tử giao thủ, đều khiến toàn bộ Lăng Tiêu điện lắc lư chấn động.

Kim Linh liên tục bại lui, ý cười trong mắt ngày càng đậm.

Nàng ta từng thấy Nhạc Đức Văn trước khi leo lên vị trí quốc sư, khi đó ông cũng có thực lực như vậy.

Không ngờ, lần trước Kim Ngọc Ngôn bại thảm bị thương, còn có thể tăng thực lực lớn như vậy.

Tuy phần nhiều là mượn ngoại lực phối hợp, nhưng thực lực chính là thực lực, thắng làm vua thua làm giặc. Không cần lý do nào khác.

Đùng!

Lại là một tiếng nổ lớn.

Hai người họ đồng thời toàn lực đối chưởng.

Thiên Đế màu vàng kim vươn tay từ trên xuống dưới, vỗ về phía đầu Kim Linh.

Nhưng bị một vòng xoáy màu xanh thẳm hiển hiện lên phía trên nàng ta ngăn cản.

Hai người họ va chạm, phát ra tiếng giao kích như kim loại.

“Đã đến lúc rồi.” Kim Linh mỉm cười: “Trò đùa nên kết thúc rồi.”

“Trò đùa?” Trong lòng Kim Ngọc Ngôn rùng mình. Bỗng nhiên cảm giác toàn thân phát lạnh.

“Chung Thức.” Thân hình Kim Linh bắt đầu điên cuồng lớn lên.

Ba mét.

Năm mét.

Bảy mét!

Trên người nàng ta mọc thêm bốn cánh tay, hai cái đầu.

Sáu cánh tay của nàng ta lần lượt nắm giữ chùm sáng màu lam bạc giống như gai nhọn.

Ánh sáng màu lam chói mắt, nổ tung phóng ra từ trong tay nàng ta.

Một loại thần tính thuần túy tựa như Thần Phật khuếch tán ra ngoài theo ánh sáng màu lam.

Chương 1605 - Hội tụ (4)

Không có tình cảm, cao cao tại thượng, giống như tượng thần bình đẳng nhìn xuống tất cả sinh linh phía dưới.

“Luân Hồi đi.”

Dưới âm thanh đồng thời phát ra từ ba cái đầu, Kim Linh đồng thời huy động cánh tay.

Sáu tia điện quang màu lam bắn ra từ trong tay, phát ra tiếng sấm sét nổ tung.

Tốc độ của điện quang màu lam cực kỳ khủng bố giống như ánh sáng.

Chỉ trong nháy mắt, đã đáp xuống người Kim Ngọc Ngôn.

Kim Ngọc Ngôn đang xuất chưởng về phía trước, cánh tay phải cùng với tượng vàng Thiên Đế phía sau, cùng nhau chộp về phía Kim Linh.

Nhưng so với tốc độ ánh sáng, nàng vẫn là chậm hơn rất nhiều.

Cạch.

Trong nháy mắt, tất cả bộ phận trên người nàng được ánh sáng chiếu rọi đều biến thành tro bụi, hóa thành chất liệu giống như nham thạch.

“Hàng!” Tượng vàng Thiên Đế phía sau Kim Ngọc Ngôn chợt bộc lên ánh sáng mãnh liệt.

Nàng muốn Đại Hàng Thần, nhưng vẫn là chậm một bước.

Trong chớp mắt, hóa đá bao trùm toàn thân nàng, bao phủ ngực, cổ, đầu, ngay cả y phục có liên quan, đều hoàn toàn hóa thành đá.

“Hàng Thần cũng vô dụng.” Kim Linh cười nói: “Thần có chiến tranh của thần. Mà chúng ta… cũng là do bản thân chúng ta quyết định.”

Nàng ta nhìn Kim Ngọc Ngôn hoàn toàn hóa đá, ánh sáng màu lam trên người lại lần nữa sáng lên.

Lập tức, xung quanh toàn bộ Lăng Tiêu điện, lấy dưới chân nàng ta làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán hóa đá ra bốn hướng.

Trong nháy mắt, toàn bộ đại điện hoàn toàn hóa thành một mảng xám đen.

“Kết thúc rồi.” Kim Linh thu hồi Chung Thức, khôi phục nguyên hình, đưa tay nhẹ nhàng sờ lên khuôn mặt của Kim Ngọc Ngôn.

“Tiếp theo, đợi mấy chỗ khác kết thúc. Thì tất cả mọi thứ sẽ trở lại như ban đầu.”

.

Thái Uyên.

Bên trong sương mù tràn ngập.

Trương Vinh Phương đề cao cảnh giác, nhìn bóng người thần bí đang từ từ tiếp cận.

Trong mảng sương mù bên trái, mơ hồ có thể thấy được ngoại hình của người đó.

Cao khoảng hai mét, hơi gầy, tóc dài đến thắt lưng.

Rất nhanh, lúc cách khoảng năm mét, thì người đó dừng lại.

Trương Vinh Phương có Ám Quang Thị Giác, mới có thể nhìn thấy đối phương ở khoảng cách như vậy.

Mà dường như đối phương cũng có năng lực tăng cường cảm giác nào đó, biết được vị trí của Trương Vinh Phương.

“Đã nhiều năm không có người sống tới nơi này rồi.” Giọng nói của người đó khàn khàn, nhưng vẫn có thể nghe ra là nam nhân. Ngôn ngữ được sử dụng cũng là của Đại Linh, nhưng lại là phong cách từ ngữ cũ.

“Ngươi là ai?” Trương Vinh Phương lại hỏi.

“Ta là…” Đối phương trả lời một câu.

Nhưng đến lúc trả lời họ tên mấu chốt, thì chợt không còn âm thanh.

“Ta chưa nghe thấy.” Trương Vinh Phương nhíu mày.

“Đúng vậy, ngươi quả thật chưa nghe thấy.” Đối phương cười cười: “Tất cả mọi người đến nơi này đều không nghe thấy. Chúng ta đang ở biên giới của Lãng Quên, không cách nào nói ra tên của mình cho bên ngoài được.”

Trương Vinh Phương im lặng một lúc. Trông người này hình như tương đối quen thuộc nơi này.

“Ngươi ở nơi này bao lâu rồi?” Hắn hỏi.

“Không nhớ rõ nữa. Nơi này không có ngày đêm. Không phân biệt được thời gian.” Đối phương trả lời.

“Tại sao ngươi không đi ra ngoài?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Không còn ai nhớ đến ta, nên ta không cách nào đi ra ngoài.” Người đó trả lời.

“Vậy thì đổi câu hỏi khác. Phía dưới nơi này là gì?” Trương Vinh Phương lại nói.

“Chẳng phải ngươi đi qua rồi sao? Nhìn thấy cái gì thì chính là cái đó.” Đối phương không sao cả trả lời.

“Ngươi chưa đi qua sao?” Trương Vinh Phương hỏi ngược lại.

“Ta chỉ bò từ dưới lên. Ngươi nói xem?” Người đó cười cười, kéo mái tóc dài của mình.

“Có gì ăn không? Có thể chia cho ta một tí không?”

Trương Vinh Phương tìm bình ích cốc đan trên người rồi ném qua đó.

“Nếu không sợ thì ăn đi.”

“Hì, sợ cái gì, ngay cả biển Lãng Quên phía dưới ta còn xông ra ngoài, nên không có gì phải sợ cả.” Hắn mở nút bình ra, đổ một viên đan dược ra ngửi ngửi.

“Hàng tốt! Đều là dược liệu thượng phẩm! Chậc chậc.” Sau khi nhét một viên ích cốc đan, hắn cẩn thận dùng tóc buộc chặt bình lại, giấu vào trong y phục.

“Bên trong biển Lãng Quên có cái gì?” Trương Vinh Phương lại hỏi.

“Trong biển Lãng Quên còn có thể có cái gì? Người bị lãng quên chứ sao. Vô số người bị lãng quên rơi xuống dưới.

Phần lớn trong số bọn họ sẽ bị biển Lãng Quên phân hủy, tiêu hóa, trở thành một phần của nó. Số ít Thần Phật vĩnh viễn chìm xuống dưới, có lẽ đợi đến mấy trăm mấy ngàn năm, thậm chí lâu hơn, bọn họ cũng sẽ từ từ bị tiêu hóa."

Trong lòng Trương Vinh Phương có vô số nghi vấn, nhưng giờ phút này, hắn nhanh chóng chỉnh sửa lại tất cả câu hỏi, kéo thứ mình muốn hỏi nhất ra bên ngoài.

"Ta đang tìm một vị Thần tên là Linh Phi Thiên. Ngươi có biết vị trí của hắn không?" Hắn trực tiếp mở miệng nói.

"Linh Phi Thiên?" Hành động của nam nhân dừng lại: "Có lẽ ngươi nên đi lên. Còn sống, Thần Phật càng lớn mạnh thì vị trí càng lên trên."

Chương 1606 - Hội tụ (5)

Hắn giới thiệu ngắn gọn.

“Nơi này là Thái Uyên, là ngọn nguồn của tất cả ký ức và quên đi. Ở nơi này, đi xuống rất dễ, nhưng càng đi lên thì càng khó. Tổng cộng có chín tầng trời. Phía dưới cùng là biển Lãng Quên, hướng lên trên, mỗi lần đột phá một giới hạn, đại diện cho bản chất tinh thần bản thân đạt tới trình độ mới.”

“Linh Phi Thiên như lời ngươi nói chính là Thần Chủ mạnh nhất của Linh Phi giáo, thậm chí hắn đã vượt qua cấp bậc Thần Chủ, cho nên ít nhất cũng là cường độ năm tầng trở lên.”

“Cường độ như vậy, nếu ngươi có thể tìm được hắn, vậy đại diện cho việc ngươi cũng có thể tiến vào cùng một cấp bậc.

Điều này cũng có nghĩa là ngươi không yếu hơn hắn bao nhiêu. Ngươi cảm thấy, một tên tầng chín như ngươi có thể làm được điều này không?”

“Mỗi tầng… được phân chia dựa vào cái gì thế?” Trương Vinh Phương suy tư một lát thì không còn xoắn xuýt về chủ đề Linh Phi Thiên nữa mà hỏi sang chuyện khác.

“Vừa rồi, ngươi hẳn là có thể cảm giác được bản thân xông qua một tầng màng mỏng gây cản trở nhỉ, vậy là đúng rồi.

Ta thấy ngươi gặp rất ít cản trở lúc xông lên, chắc hẳn bên ngoài có rất nhiều người nhớ kỹ ngươi, đúng không?” Người kia suy đoán.

“Thật là làm cho người ta ghen tị. Ha ha… Có thể được nhiều người nhớ kỹ như vậy, ngươi nhất định là nhân vật lớn không tầm thường. Không giống ta… ta chỉ là nhân vật nhỏ phổ thông bình thường.”

“Ngươi có thể bò từ nơi có hoàn cảnh như phía dưới lên tới đây, nếu trước kia ngươi có từng bình thường đi chăng nữa, thì về sau cũng không tính là bình thường đâu.” Trương Vinh Phương đáp lời.

“Nếu ngươi đã quên đi tên của mình, vậy ta đặt tạm một tên gọi cho ngươi nhé, ngươi thấy thế nào?”

“Tên gọi? Ngươi sẵn lòng nhớ kỹ ta ư?” Người kia hơi ngạc nhiên, tới nỗi gần như sửng sốt.

“Tên gọi thôi mà. Thuận tiện cho việc xưng hô thôi.” Trương Vinh Phương thấy khá là kỳ quái. Không biết sao chỉ là một việc nhỏ như thế mà đối phương lại có phản ứng lớn tới vậy.

“Cũng tương tự như vậy.” Hình như tâm trạng của người đó đang rất tốt. “Ngươi đúng là người tốt. Còn cần gì cứ nói, nếu ta có thể làm thì nhất định sẽ giúp ngươi!”

“Nếu ngươi đã nói ngươi bò từ dưới đáy lên, thế thì ta gọi ngươi Để Ba là được rồi. Chờ tới khi ngươi nhớ được tên thật của mình lại nói sau.” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

“Để Ba? Thật là khó nghe quá đi, có điều ta có tên rồi, cũng xem như không tệ.” Người kia có một chút ghét bỏ, nhưng vẫn không hề từ chối. “Ở đây có người sẵn lòng nhớ kỹ ngươi đã là đãi ngộ tốt lắm rồi. Ngươi còn vấn đề gì thì cứ hỏi.”

Hắn chậm rãi nhúc nhích, như thể muốn dí tới gần thêm chút nữa.

“Có thể nói cho ta biết lúc hành động ở chỗ này cần chú ý những gì không? Chẳng hạn như nguy hiểm hay hình thức cấm kỵ gì đó.” Trương Vinh Phương hỏi thẳng một chủ đề không mấy rõ ràng.

“Ầy” Để Ba cất tiếng than thở, “Vấn đề này khiến ta nhớ tới một số thứ không tốt. Rất nhiều người, cũng như rất nhiều vật sống, lúc đi từ phía trên xuống và gặp được ta đều sẽ hỏi câu tương tự đấy.

Nhưng nhiều tên gia hỏa xuống rồi thì không còn trở lại nữa. Ngươi…”

Hình như hắn muốn khuyên nhủ điều gì đó. Nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

“Thôi bỏ đi, dù sao đám gia hỏa các ngươi cũng tới vì những kho tàng vô tận trong biển Lãng Quên bên dưới. Cho dù có khuyên cũng không thèm nghe. Thế ta cứ đơn giản nói cho ngươi thôi vậy.” Để Ba thở dài.

“Chờ chút! Biển Lãng Quên có kho tàng hả?” Trương Vinh Phương sững sờ, cắt lời đối phương.

“Tất nhiên rồi. Biển Lãng Quên ngưng tụ biết bao nhân vật lớn mạnh không sao kể xiết, sau khi bị lãng quên, ý chí và thân thể của bọn họ đều bị rơi xuống nơi đó.

Nơi đó có thể nuôi dưỡng ra vô số hắc ám cực kỳ khủng khiếp, đương nhiên cũng có rất nhiều bí bảo xa xưa còn chưa hoàn toàn bị tiêu hóa mất.

Ví dụ như bảo vật vô cùng mạnh mẽ của nhóm Thần Phật, Thần khu, thậm chí là cả Thần Ý mà bản thân đã đánh mất.

Nếu người nào có vận may tốt, xuống dưới hấp thu một nguồn Thần Ý tự ngã bị đánh mất là có thể trở thành một vị Thần lớn mạnh mới ngay lập tức đấy. Chỉ cần một chút xíu vận may thôi sẽ chuyển từ người phàm thành mạnh mẽ nhất. Ngươi nói xem, thế có phải rất mê người hay không? ?”

Trong lời nói của Để Ba tràn ngập mê hoặc và dẫn dụ.

“Hẳn là khả năng rất thấp nhỉ?” Trương Vinh Phương bình tĩnh nói.

“Đúng vậy nha. Dù sao ta ở đây chờ cũng lâu lắm rồi, nhưng vẫn chưa nhìn thấy bất kỳ ai thành công. Ngược lại, người thu hoạch được vài món bảo bối nhỏ và đi ra ngoài thì lại không ít.” Để Ba bắt đầu cười ha hả.

“Chỉ cần không tham lam, ắt vẫn có khả năng thu hoạch được.”

“Ngươi còn chưa nói cấm kỵ và nguy hiểm của nơi này.” Trương Vinh Phương nói.

Chương 1607 - Hội tụ (6)

“Há há, đừng vội vàng như thế chứ. Ta có thể cảm nhận được tận mấy loại ánh mắt Thần chỉ khác nhau trên người ngươi. Ngươi là người có bí mật. Có lẽ cũng có con át chủ bài cực mạnh, nhưng…”

Hắn dừng lại một chút.

“Ngàn lần, vạn lần đừng đi tầng thứ chín phía dưới nữa nhé. Đừng tới gần biển Lãng Quên nữa. Cũng không cần tiến vào đó luôn.”

“Vì sao! ?” Trương Vinh Phương nghe được âm điệu nặng nề của đối phương.

“Bởi vì…” Để Ba cười rộ lên. Hắn chậm rãi bò tới, gần đến mức cuối cùng hai người cũng có thể nhìn thấy mặt mũi lẫn nhau.

“Bởi vì một khi lưu lại đó, ngươi cũng sẽ không ngừng đánh mất.”

“Giống như… ta của hiện tại.”

Đột nhiên, hắn ngẩng đầu.

Để lộ gương mặt vốn dĩ bị che phủ bởi nơi u tối và sương mù ở gần đó.

Trương Vinh Phương bỗng chốc sững sờ, hắn triệt để giật mình đứng yên tại chỗ, không nói nên lời.

Vốn dĩ hắn còn muốn hỏi thăm thêm chủ đề mới, nhưng giờ phút này, khoảnh khắc nhìn thấy gương mặt của đối phương, toàn bộ chủ đề trong lòng hắn đều lần lượt biến mất.

Đó là một khuôn mặt hoàn toàn không có bất kỳ đường nét gì, thậm chí cả lỗ thoát khí để hô hấp cũng không có nốt, trên mặt cực kỳ bóng loáng.

Hệt như một tấm bảng trắng tinh, trơn nhẵn không có một chút nếp nhăn nào.

Như thể trời sinh hắn đã không có mắt, mũi, miệng, tai.

Thế nhưng, rõ ràng mới nãy hắn còn thấy Để Ba ăn một viên ích cốc đan mình đưa nữa mà!

“Đừng nhìn ta như vậy, thật ra ta cũng có thể ăn đấy.” Để Ba không thèm để ý mà mở miệng nói.

Lúc hắn nói chuyện, khuôn mặt không có ngũ quan kia lập tức hiện ra một khe hở hẹp, sau đó hắn ném thứ gì đó vào trong và bắt đầu nhấm nuốt.

Khe hẹp kia đột ngột xuất hiện, vốn chẳng có cách nào tìm thấy ngay từ đầu.

“Đây chính là cái giá phải trả.” Để Ba nói, “Nếu như ngươi còn muốn đi tiếp xuống đó thì phải tuân theo quy củ. Né tránh cấm kỵ.”

Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp.

“Chỗ phiền phức lớn nhất của biển Lãng Quên là ngươi dừng lại ở tầng đó càng lâu thì sự tồn tại của bản thân sẽ càng trở nên nhạt nhòa.

Theo thời gian dần trôi, ngươi sẽ mất đi rất nhiều đồ vật của mình. Chẳng hạn như khuôn mặt, thân thể, thậm chí là tất cả!”

Trương Vinh Phương nhìn đối phương, bỗng nhiên nghĩ đến trực giác cảnh cáo mà mình nhìn thấy vừa rồi.

Trong lòng hắn đã tin ba phần.

“Vậy thì, một vấn đề cuối cùng, nếu ta vẫn còn muốn tìm ngươi vào lần tiếp theo, ta nên đi nơi nào đây?”

“Cứ tới đây là được. Ta vẫn luôn ở tầng đáy này, không lên, không xuống.” Để Ba cười nói.

Nụ cười trên khuôn mặt không có ngũ quan trông y như củ khoai tây già nhăn nheo.

“Nhớ kỹ mang thêm nhiều đồ ăn ngon cho ta đấy nhé.” Hắn căn dặn.

“Nhất định!” Trương Vinh Phương dự định rời đi.

Thu hoạch hôm nay đã đủ nhiều rồi. Hắn cần thu xếp đàng hoàng lại một chút để hoàn thiện hóa tin tức bản thân thu thập được về Thái Uyên.

“À phải rồi. Ngươi biết hai cái tên Đế Khôn và Trần Quân Trầm này không?” Đang định rời đi, hắn đột nhiên hỏi thêm một câu.

“Không biết.” Để Ba lắc đầu.

“Được rồi, vậy thì, lần sau gặp lại.” Trương Vinh Phương nói.

“Tạm biệt.” Để Ba giơ tay vẫy vẫy.

Trương Vinh Phương không nhiều lời nữa, hắn bước lên vận lực, bóng người lập tức bay vụt lên, chớp mắt đã biến mất trong màn sương mù.

Lưu lại một mình Để Ba treo người trên vách đá, ngơ ngác nhìn theo phương hướng hắn rời đi. Không biết đang suy nghĩ điều gì.

Không lâu sau, Trương Vinh Phương thu hồi huyết điểm, lần nữa thoát ra từ Thái Uyên.

Sắc trời bên ngoài đã sáng tỏ.

Rõ ràng đã qua một đêm.

Huyết thủy trong hồ máu lại trong hơn một chút so với trước đó. Nhưng vẫn chưa đủ so sánh với ban đầu.

Sau khi thay thế, lại bổ sung dinh dưỡng thêm lần nữa, hắn không thể tiến hành hai trình tự này cùng lúc. Nhất định phải hoàn thành từng giai đoạn một.

Lúc này, trên mặt đá sát mép hồ máu.

Đột nhiên, từng gợn sóng vô hình khuếch tán trong không khí.

Gợn sóng chậm rãi ngưng tụ và biến lớn, sau đó…

Soạt!

Một bóng người lao ra từ trung tâm trong đó rồi rơi xuống đất.

Lúc bấy giờ, vòng xoáy mới biến mất.

“Ngươi ra rồi à? Có thu hoạch gì không?” Bạch Lân vội vàng hỏi.

“Gặp được một người.” Trương Vinh Phương trả lời. “Những chuyện này chờ sau này lại nói tiếp đi.”

Hắn mau chóng đứng dậy, lấy giấy bút tới rồi ghi chép từng tin tức mình vừa nhận được xuống.

Thời gian kế tiếp, hắn dự định tập trung vào việc đào bới bí mật trên thân Để Ba kia.

Đồng thời, có thể xây thêm một hồ máu mới, để phòng ngừa hậu họa về sau.

Loại hồ máu như thế này chỉ có tác dụng trong khoảng thời gian hữu hạn, bởi vì sau khi huyết dịch ra khỏi cơ thể sau một thời gian nhất định sẽ mất đi sự sống ngay.

Chỉ khi hắn một mực canh giữ bên cạnh mới có thể kịp thời thay thế máu tươi đã hết hạn bên trong.

Chương 1608 - Hội tụ (7)

Việc thay thế nhiều máu tươi như vậy vốn là một công trình lớn, cho nên tạo ra nhiều cũng không có cách nào duy trì.

Tạo ra một vài cái để tăng hiệu suất thu hoạch điểm thuộc tính của mình lên tốc độ lớn nhất là đủ rồi.

Hắn nhìn vào điểm thuộc tính lúc này của mình.

Thuộc tính có thể sử dụng: 70 điểm.

Trị số sinh mệnh: 1502.

Việc xây dựng hồ máu cần tạo ra một lượng máu rất lớn, sẽ làm liên lụy và trì hoãn việc tích lũy thuộc tính của mình. Bên cạnh đó, còn tiêu hao rất nhiều chất dinh dưỡng và năng lượng. Thời gian cũng quá lâu, tạm thời gác lại trước đã. Chờ qua giai đoạn mấu chốt này, sau đó hẵng tăng thêm.

Trương Vinh Phương không một chút do dự, một mạch cộng toàn bộ thuộc tính vào sinh mệnh.

Sinh mệnh vọt thẳng lên thành 1572.

Một dòng nước ấm xuất hiện từ hư không rồi trào dâng trong lồng ngực của hắn, kế đó lan rộng ra khắp mọi nơi trong cơ thể.

Hắn có thể cảm nhận sức mạnh tự chữa lành trong thân thể mình lại được tăng cường thêm một ít về phía trước.

“Nhanh… Nhanh lên…” Nhìn hồ máu đang chậm rãi trở nên trong veo, Trương Vinh Phương đè nén cảm xúc trong lòng xuống và nhắm mắt tĩnh tu.

Hiện nay, hắn không tu hành Hư Tượng phù pháp, mà là hoàn thiện Ngũ Khí Triều Nguyên pháp do chính hắn tạo ra. Cũng chính là Ngũ Tâm Thái Khí Quyết.

Là môn võ đạo mới được sáng chế theo kiểu mới mẻ hoàn toàn, Ngũ Tâm Thái Khí Quyết chính là sự tiếp nối đủ loại đạo tụ thế đa dạng của các bậc Đại Tông Sư.

Có thể xem như con đường võ đạo chính thống nhất ở Đại Linh.

Sau khi ngũ khí vui, giận, buồn, sợ, yêu được thu thập đến mức viên mãn và hội tụ thành một thể là có thể đạt tới cảnh giới cực hạn của việc tụ thế ở Đại Tông Sư.

Đương nhiên, đến lúc đó, cụ thể có bao nhiêu uy lực được tăng lên thì bản thân Trương Vinh Phương cũng không nắm rõ.

Có điều, tụ thế có tác dụng hết sức rõ ràng đối với Đại Tông Sư.

Hắn ngẫm nghĩ, dẫu cho thực lực của mình không thể tăng lên tới mức đáng kể, nhưng hẳn là vẫn hữu dụng để đối kháng với uy áp của Thần Phật mà nhỉ?

*

Đại Đô.

Đại Giáo Minh, Thiên Thành Cung.

Nhạc Đức Văn nhìn bốn bức tượng Lang Văn Hùng Lộc đặt ngang trước mắt với nét mặt bình tĩnh.

Thanh Dịch đạo nhân và Khoa Tây Ốc đứng hai bên ở phía sau ông, họ đều nhìn vào bức tượng bằng ánh mắt phức tạp.

“Cái cuối cùng rồi. Lão Nhạc, khi nào xuất phát đây?” Khoa Tây Ốc trầm giọng hỏi.

Ngũ đại Chúng Sinh Linh Trụ, chỉ còn lại một cây cuối cùng ở Ngọc Hư Cung là chưa bị loại bỏ.

Nhưng dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra, Linh Phi giáo chắc chắn sẽ tập trung hết lực lượng tại chỗ cuối cùng này.

Bọn chúng sẽ không trơ mắt để cho họ hủy đi trận cơ sau cùng một cách dễ dàng.

“Xuất phát ngay trong hôm nay.” Nhạc Đức Văn bình tĩnh nói. Lúc này, trên mặt ông đã sớm không còn nụ cười theo thói quen thường thấy.

Thay vào đó là vẻ mặt thẫn thờ.

“Đến lúc đó, vẫn tiếp tục làm phiền hai vị vậy.”

“Chúng ta vinh cùng vinh, khổ cùng khổ, bây giờ ngươi còn nói những thứ này để làm gì?” Trong mắt Thanh Dịch đạo

nhân lấp lóe thần quang, hết lần này tới lần khác nghĩ đến những vấn đề rắc rối có thể xảy ra.

“Chẳng qua, giờ đây Nhạc huynh hội tụ đại thế khắp thiên hạ, bất khả chiến bại, trận cơ cuối cùng này hẳn là dễ như trở bàn tay mới phải.”

“Bên phía Bạch Thập giáo, Thiên Tỏa Giáo, Bà Sa môn, Hắc Thập Giáo đều đã xử lý cả rồi, thế nên vấn đề không lớn lắm. Gần đến bước ngoặt cuối cùng, có lẽ Linh Phi giáo cũng cảm giác được mình sắp gặp phải đại nạn, có chút điên cuồng cũng là lẽ đương nhiên.” Khoa Tây Ốc cười nói.

“Dẫn kẻ địch bên ngoài vào, vô liêm sỉ đến cực độ.” Thanh Dịch cất giọng lạnh lùng. “Nhạc huynh, mấu chốt của trận chiến cuối cùng này nằm ở chỗ ngươi. Thắng bại đều phụ thuộc vào nước đi này, nhất định phải cẩn thận.”

Nhạc Đức Văn không trả lời mà chỉ xoay người và ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời xanh thăm thẳm bên ngoài đại điện.

“Đi thôi.”

Ông dẫn đầu cất bước đi thẳng ra ngoài.

“Lần này, chỉ có ba người chúng ta.”

Thanh Dịch và Khoa Tây Ốc liếc nhìn nhau, hai người đều nhìn thấy ánh mắt sâu lắng của đối phương.

Là Linh Tướng đỉnh cao, hiện giờ bọn họ có thể đứng bên cạnh Nhạc Đức Văn, tất nhiên có một khía cạnh là đi theo chiều hướng chung.

Nhưng chủ yếu vẫn là ý chỉ của thần ở đằng sau.

Chư Thần liên hợp, trái nghịch Thương Thiên.

Cuối cùng, bước này đã sắp tới thời khắc mấu chốt nhất.

Thắng, thì thiết lập xu thế chung vững chắc.

Bại…

Chẳng khác nào lại có thêm một đợt trời đất giao nhau lớn.

“Lần này, chúng ta tất thắng!” Khoa Tây Ốc cười nói rồi theo sát Nhạc Đức Văn ra khỏi đại điện.

Thanh Dịch đạo nhân nhìn bốn bức tượng được đặt phía sau đại điện lần cuối, đáy mắt hiện lên một tia phức tạp.

Chương 1609 - Hội tụ (8)

Ông ta hiểu rõ, khoảnh khắc vạch trần lớp mạng che mặt của Linh Phi giáo ở Ngọc Hư Cung kia cũng chính là lúc bắt đầu trận đối kháng toàn diện giữa Đại Giáo Minh và Linh Phi giáo.

Hơn mười phút sau.

Trong lớp tường chắn (các khe hở trên tường thành) ở ngoại thành Đại Đô, một nam tử cao lớn mặc khải giáp màu ám kim và khoác áo choàng xanh sẫm đang trông về hướng Thiên Thành Cung từ xa.

Khải giáp trên người hắn có chạm khắc đường vân tinh xảo thuộc về cung đình Hoàng gia. Đạo văn, Phật phù và cả các loại hoa văn đại diện cho nhiều giáo phái khác nhau đều có thể tìm thấy trên đó.

Nam tử che mặt và đội mũ trùm đầu màu xanh sẫm, đeo trường cung khổng lồ làm bằng kim loại trên lưng.

Lúc này, hắn một mực nhìn về phương hướng tổng đàn của Đại Đạo Giáo, không hề nhúc nhích. Cho dù quân sĩ tuần tra sau lưng hắn người đến kẻ đi, hắn vẫn đứng yên như pho tượng mà chẳng thèm động đậy chút nào.

Bất chợt.

Đôi mắt của nam tử khẽ chuyển động.

“Hắn đi rồi. Nguồn Thế khiến cho lòng người hết sức dồn nén kia đang nhanh chóng rời xa.”

“Chỉ chờ lúc này thôi.” Một giọng nữ yên lặng truyền vào tai nam tử từ giữa không trung ở gần đó.

“Ta đi bẩm báo bệ hạ.” Nam tử trầm giọng nói, kế đó quay người và bước nhanh theo hướng nội thành.

Thân hình hắn lóe lên rồi hóa thành ảo ảnh, vượt qua tầng tầng lớp lớp cửa ải và trạm gác ngầm mà phóng tới nơi sâu hút trong hoàng đình.

Trong hoa viên của phi tần ở chốn hậu cung.

Linh Tín Đế đang nhàn nhã ngắm hoa và thưởng rượu với ái phi của mình.

Đột nhiên, sắc mặt hắn ta khẽ thay đổi, giống như đã cảm nhận được chuyện gì đó.

“Dung phi, nàng về cung nghỉ ngơi một lát trước đi.”

Tuy dáng dấp Dung phi khá nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng tâm kế lại rất thành thục, lập tức hiểu rõ hắn ta có việc. Thế là nàng ta uyển chuyển cúi đầu nhắn nhủ vài câu rồi không một chút dây dưa dài dòng mà xoay người rời đi.

Linh Tín Đế đưa mắt nhìn nàng ta được thị nữ bảo vệ rời khỏi đó, nụ cười dịu dàng trên mặt cũng từ từ phai nhạt.

“Cuối cùng cũng bắt đầu rồi à?” Hắn ta thấp giọng hỏi.

“Dạ, đại nhân.” Nam tử che mặt và mặc khải giáp màu ám kim kia im hơi lặng tiếng xuất hiện phía sau hắn ta rồi quỳ một chân trên đất.

Điều kỳ quái chính là hắn không gọi Linh Tín Đế là bệ hạ, mà ngược lại chỉ gọi là đại nhân.

“Vậy thì chúng ta cũng bắt đầu thôi.” Linh Tín Đế khẽ thở dài. “Thừa dịp này, cởi bỏ gông cùm xiềng xích sau cùng một cách triệt để đi.”

“Đại nhân, một mạch của chính ngài cũng phải xử lý sao ạ?” Nam tử ngập ngừng hỏi.

“Toàn bộ.” Linh Tín Đế xoay người nhìn vị thủ lĩnh ám vệ trung thành nhất của mình này.

“Kính, đây là ý chí của Thần.”

“Hiểu rõ!” Nam tử được gọi là Kính cúi đầu, mạnh mẽ đáp lời.

Tuyết Lộc, Thương Lang, Thần Sơn, Ngọc Trì.

Bốn nhánh lớn, nhân số cả thảy cũng hơn hai trăm người, trước đó còn bị Nhạc Đức Văn thanh lý qua một lần.

Hiện giờ chỉ còn lại hơn một trăm người.

Đã vậy, Linh Tín Đế còn muốn chém tận giết tuyệt hơn một trăm người này.

“Đi đi.” Linh Tín Đế phân phó.

Vụt!

Trong nháy mắt, Kính đã biến mất không còn tăm hơi, trong hoa viên vẫn tràn ngập sắc hoa xanh đỏ.

Có điều trong mắt Linh Tín Đế lúc này, phong cảnh xinh đẹp tự nhiên như vậy lại loáng thoáng chứa đựng một loại hàm nghĩa nào đó không biết tên.

Hắn ta thở dài, sau đó quay người đi về hướng cung điện của Dung phi.

Thình lình, dường như hắn ta nhận ra điều gì đó, chợt dừng bước chân lại.

Rõ ràng hắn ta là Linh Đế, trong cơ thể hắn ta đang chảy huyết mạch Hoàng tộc, không có cách nào Bái Thần, võ công cũng lững thững tầm thường, nhưng ngay bây giờ, bất kể là giác quan hay là trên thân thể hắn ta lại đang mơ hồ toát ra khí thế.

Điều tuyệt đối không thể nào xuất hiện ở một người bình thường.

“Thánh Tuần?” Linh Tín Đế quay đầu nhìn về một góc tối trong hoa viên.

“Ngươi không nhanh đi khởi động bố trí mà tới chỗ của ta làm gì?”

“Chẳng phải Thần tử đại nhân đã bố trí xong rồi à?” Một lão giả mặc áo lam viền vàng chậm rãi hiện ra từ hư không bên trong góc tối kia.

Gương mặt lão giả bình thản và điềm tĩnh, hai mắt tràn đầy một mảnh huỳnh quang xanh thẳm.

Chính là chủ sự hiện tại của Linh Phi giáo, Thánh Tuần chí cao!

“Ta cũng chỉ là thuận thế mà làm thôi.” Linh Tín Đế thở dài. “Lúc trước, ta cũng không ngờ tới Nhạc Đức Văn sẽ bỗng nhiên đẩy ta lên ngôi. Bây giờ, hết thảy đã sớm không còn nằm trong kế hoạch nữa.”

Hắn ta vừa nhấc tay phải lên.

Rào! !

Lấy hắn ta làm trung tâm, một luồng sóng dao động vô hình lập tức lan nhanh ra khắp bốn phía, hoàn toàn bao trùm và phong tỏa chặt chẽ phạm vi mấy chục mét xung quanh.

Tiếng động ở bên ngoài và âm thanh bên trong này triệt để bị ngăn cách thành hai không gian riêng biệt.

Chương 1610 - Hội tụ (9)

“Ngay từ đầu, ta còn tưởng rằng mình đã bại lộ. Chưa từng nghĩ tới quốc sư chỉ là tùy tiện tìm người bổ sung vào vị trí đó. Ngược lại là vô tâm cắm liễu, liễu xanh um.” Linh Tín Đế bất đắc dĩ nói.

“Như vậy cũng tốt. Bất luận bọn chúng giãy giụa như thế nào, kết cục cuối cùng cũng sẽ không thay đổi. Nhưng chung quy, có một ít khó khăn trắc trở cũng là chuyện tốt.” Thánh Tuần cười nói.

“Hiện tại, Đại Giáo Minh thu nạp tất cả thế lực phản kháng với ý đồ nghịch thiên cải mệnh. Cốt lõi của cả bọn chúng đều nằm trên người quốc sư.

Mức độ lần này còn xấp xỉ hơn một bậc so với lúc trước. Chẳng qua, thế này cũng hay. Sau lần đánh tan một cách triệt triệt để để này, hẳn là sẽ yên bình rất lâu.

Lại có thể mượn tay ngoại lực để hoàn toàn loại bỏ huyết mạch Hoàng tộc, âu cũng là nhất cử lưỡng tiện.”

Linh Tín Đế thân là Hoàng tộc nhưng khi nghe ông ta nói thế lại lơ đễnh gật đầu đồng ý.

“Huyết mạch Hoàng tộc là cửa ải ràng buộc cuối cùng để ngăn chặn Thần giáng thế. Có lẽ sau khi loại bỏ được hết thì chúng ta sẽ nghênh đón một kỷ nguyên hoàn toàn mới!”

“Lợi dụng ngoại lực cũng không tính là làm trái giao ước với Thần.” Thánh Tuần cười nói.

Quan hệ giữa Hoàng tộc và Linh Phi giáo vô cùng phức tạp.

Không giống với Đại Giáo Minh, bọn họ vẫn luôn để cho Đại Giáo Minh mặc sức phát triển lớn mạnh, béo tốt và càng trở nên ngon miệng hơn. Cho tới cuối cùng, trời đất giao nhau mới thu hoạch một lượt.

Nhưng Hoàng tộc là kết quả của ước định được ký kết giữa Thiên Quang giả và Linh Phi Thiên thuở ban sơ.

Lúc đó, Linh Phi Thiên kém xa so với sự lớn mạnh như hiện giờ.

Mà khi ấy, Thiên Quang giả Hoàng tộc lại vượt xa Hoàng tộc hiện tại, mạnh mẽ đến không gì sánh bằng.

Cuối cùng, cả hai liên minh, giúp nhau đạt được thành tựu. Đồng thời cũng kiềm chế lẫn nhau.

Thần quyền, Hoàng quyền, hai thứ vốn tách rời nhau.

Nhưng theo thời gian dần trôi, kể từ khi Đại Linh nhất thống toàn bộ bản đồ, Thiên Quang giả Hoàng tộc ban đầu cứ lần lượt từng người mất tích bí ẩn.

Hoàng tộc lúc này đã sớm bị nuôi dưỡng thành tộc đàn tụ tập toàn phế vật và rác rưởi.

Nhưng phế vật thì phế vật, ước định với Thần trước đó vẫn hữu hiệu. Cho nên việc mượn tay ngoại lực để triệt để giải trừ ước định với Thần lại trở thành nước cờ may mắn gặp dịp ở thời điểm hiện tại.

Hai ngày sau.

Trong động Nhân Tiên.

Trương Vinh Phương nhắm mắt cảm ứng kiến thức và tin tức được con rối truyền về từ khắp các nơi.

Hắn phái Hắc đạo nhân làm người phụ trách điều phối chính cho hành động lần này của Kim Sí lầu.

Mà lúc bấy giờ, tin tức liên quan tới Bạch Thập giáo, Đại Giáo Minh, Linh đình không ngừng cuồn cuộn kéo tới.

Tầng tầng lớp lớp tin tức tụ hội vào đầu óc hắn, liên tục bồi đắp cho tình huống mà hắn đã suy đoán lúc trước.

Nhạc sư phụ rời khỏi Đại Đô, không rõ hướng đi.

Đại Giáo Minh phân ra rất nhiều cao thủ hợp tác với Linh quân địa phương, bắt đầu phát động vây quét nhằm vào toán quân tập kích của Bạch Thập giáo, trận chiến mở màn toàn thắng. Kết cấu chủ thể của quân tiên phong bên phía Bạch Thập giáo tan rã.

Tuyết Hồng các điều động Liệt tướng phối hợp xuất kích. Nhưng bởi vì thái độ tiêu cực, phát sinh xung đột với Bà Sa môn và Đại Giáo Minh, nên nhiều Liệt tướng đã bị cách chức.

Nhóm lớn cao thủ của Cảm Ứng môn hội họp tại biên giới, không rõ mục đích. Bị Tông Sư Giáo Minh cưỡng chế phân tán.

Bên phía Ngọc Hư Cung bỗng dưng đóng cửa phong tỏa, không ai được phép đi ra ngoài?

Từng tin tức hội tụ lại, hết thảy đều tập trung chỉ về một hướng.

Đó chính là Đại Giáo Minh đã bắt đầu phản kích.

Quái vật khổng lồ này hội tụ rất nhiều giáo phái, vừa mới lấy lại tinh thần không bao lâu đã tức tốc duỗi rộng xúc tu cực kỳ mạnh mẽ, những người bị nó chạm vào đều nháo nhào tán loạn.

Ngồi xếp bằng bên cạnh hồ máu, Trương Vinh Phương nhìn huyết thủy gần như đã trở nên trong veo. Cùng lúc đó, có đạo nhân bắt đầu vận chuyển từng thùng dịch dinh dưỡng tới và bổ sung vào.

"Chu kỳ tuần hoàn ba ngày một lần."

Hắn đứng dậy, bước từng bước một vào hồ máu.

Việc truyền dinh dưỡng và tự hấp thu có thể tiến hành đồng thời.

Hiện nay, thời gian gấp rút, Ngọc Hư Cung bên kia có thể bùng phát trận quyết chiến bất cứ lúc nào.

Hắn nhất định phải đẩy tốc độ lên nhanh nhất, hoàn thành huyết thống thủy tổ hoàn toàn thể. Tăng cường thân thể chính mình lên tới trạng thái cực hạn.

Sau khi ngâm toàn bộ cơ thể vào trong huyết thủy.

Hắn lại lần nữa cảm nhận được cảm giác thoải mái dễ chịu như đang ngâm mình trong suối nước nóng kia.

Lượng máu tươi khổng lồ trong cơ thể bắt đầu khuếch tán nhanh chóng vào huyết thủy xung quanh, trao đổi chất dinh dưỡng và bài trừ chất thải trao đổi chất.

Chương 1611 - Hội tụ (10)

Thuộc tính có thể sử dụng cũng dần tăng vùn vụt không ngừng.

Nhưng lần này, hắn không có hoàn toàn ngủ say, mà là phân tâm chờ đợi tin tức truyền đến từ Huyết Tinh Truy Tung.

Bên cạnh đó, hắn cũng chuyển sang con rối nhỏ được phái ra ngoài để điều tra tình hình.

Trong số rất nhiều cao thủ Nhân Tiên quan mang theo con rối, người quan trọng nhất chính là Hắc đạo nhân đang đích thân tiến về phía Ngọc Hư Cung đúng vào lúc này.

Nhắm hai mắt lại, ánh mắt Trương Vinh Phương lần theo huyết tuyến của Hắc đạo nhân, nhanh chóng kéo dãn và khuất xa.

Thoáng chốc, hắn đã ở trong một hoàn cảnh tối tăm và kín mít.

Hết thảy xung quanh đều bị vây kín bởi hoa văn tinh tế trên da động vật. Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân bước nhè nhẹ trên đất.

Trương Vinh Phương nhúc nhích tay chân, chui ra ngoài từ khe hở trên lớp bao da.

Bên ngoài là một mảng núi tuyết nguy nga chót vót.

Hắn túm lấy phía trong áo bào của Hắc đạo nhân đang lao vun vút như bay, giữ vững thân thể nhìn về phía trước.

Xa xa đằng trước có thể thấp thoáng nhìn thấy cảnh sắc Thiên môn khổng lồ của Ngọc Hư Cung.

“Tình hình thế nào?”

Trương Vinh Phương lên tiếng hỏi.

Nghe được câu hỏi của hắn, Hắc đạo nhân hết sức kinh ngạc, chợt dừng lại rồi nhìn thấy con rối nhỏ mà bản thân đang giữ trên thắt lưng.

Hắn ta cẩn thận gỡ con rối ra rồi đặt lên đầu vai của mình.

“Bẩm quan chủ, Ngọc Hư Cung bên này đã triệt để phong tỏa tất cả con đường ra vào. Không màng đến cả mười hai đệ tử Tông phủ còn đang lưu lại bên ngoài. Có vẻ như nội bộ đang phải giải quyết chuyện quan trọng.

Bọn ta thử ngụy trang lẻn vào mấy lần đều không thể thành công.”

“Người của Đại Giáo Minh tới chưa?” Trương Vinh Phương hỏi.

Con rối có ngoại hình của hắn, giờ đây chỉ lớn cỡ lòng bàn tay, ngũ quan được vẽ lên bằng dây đỏ vậy mà cũng có thể biến hóa theo giọng điệu và bày ra nét mặt rõ ràng.

“Đã đến một phần. Có không ít cao thủ tới từ các thế lực không rõ đã lẳng lặng tiến đến. Thuộc hạ nghi ngờ bọn họ chính là người do Đại Giáo Minh sắp xếp. Hình như bọn họ đang chờ đợi điều gì đó.” Hắc đạo nhân trả lời.

Trương Vinh Phương hiểu rõ, rất có thể bọn họ rất đang chờ Nhạc sư phụ.

Có lẽ trận chiến này sẽ liên quan tới đại thế và vận mệnh của Đại Linh vào mấy trăm năm kế tiếp trong tương lai.

Vậy nên, bất kể hai bên có coi trọng đến mức nào cũng đều không tính là thái quá.

“Xem ra, xác suất Ngọc Hư Cung đã bị Linh Phi giáo khống chế là rất cao.” Trương Vinh Phương chuyển động ý niệm trong lòng.

“Quan chủ, chúng ta tay bé chân nhỏ, liệu dính líu vào cuộc tranh chấp giữa Đại Giáo Minh và Linh Phi giáo có quá nguy hiểm hay không?” Hắc đạo nhân lo sợ bất an hỏi

“Ngươi ngốc à! Ngươi nghĩ rằng chúng ta sẽ trở thành người tham dự vào đó sao? ?” Trương Vinh Phương trả lời. “Chuyện chúng ta sẽ làm là chờ sau khi tới thời khắc mấu chốt lúc lưỡng bại câu thương mà biến thành cọng cỏ áp đảo cán cân cuối cùng.”

“Quán chủ anh minh!” Hắc đạo nhân quả quyết vuốt mông ngựa.

“Chuyện còn lại của Đại Giáo Minh có liên can gì đến ta nữa chứ? Những hạng người nợ máu chất chồng kia, dẫu có chết bao nhiêu lần cũng chẳng đáng được cảm thông.

Nhưng Nhân Tiên đạo ta chắc chắn phải bảo vệ Nhạc sư phụ! !” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

Lúc này, hắn đang nhìn về phía Ngọc Hư Cung ở nơi xa và có thể thấy vùng trời kia mơ hồ có vầng sáng màu xanh lam đang không ngừng cong vẹo.

Trung Thư tỉnh, thành Đồng Trủng.

Tầng tầng lớp lớp lầu các đình viện nối tiếp nhau tạo thành một khung cảnh yên ả với những bức tường đỏ và mái ngói xanh trong cả thành trì.

Học tháp cao nhất trong thành với độ cao ba trăm hai mươi lăm mét, là tàng thư quán cất giữ lượng sách lớn nhất và đầy đủ nhất.

Lúc này, ở đỉnh học tháp. Tiếng đọc sách liên tục truyền ra từ học viện bên dưới. Còn có âm thanh ngâm thơ của thi hội Hoa Viên, tiếng nhạc của khúc phú, tạp kịch* cuốn theo gió và tràn ngập khắp thành trì.

* loại hình nghệ thuật truyền thống của Trung Quốc, xuất hiện lần đầu vào thời nhà Đường, thời Nguyên phát triển thành hí khúc

* loại hình nghệ thuật truyền thống của Trung Quốc, xuất hiện lần đầu vào thời nhà Đường, thời Nguyên phát triển thành hí khúc

Vụt!

Một bóng người cao lớn khoác áo choàng màu xanh da trời bỗng nhiên xuất hiện ở đỉnh tháp.

Bóng người đứng trên đỉnh tháp quan sát toàn thành, trong đôi mắt huỳnh quang màu xanh da trời hiện ra vẻ thương tiếc nhàn nhạt.

“Thật ra, ta cực kỳ không thích ra tay với người không có sức lực chống trả. Nhưng, duy chỉ có Nho giáo là ngoại lệ. Thần yêu người phàm trên trần thế, nhưng người đời đông đảo chẳng hề xem đây là sự ban tặng, mà lại cho rằng là tự bản

thân cố gắng vươn lên. Đây chính là tội trạng cơ bản nhất của Nho giáo.”

“Đại nhân.” Lại thêm một người bịt mặt và mặc áo bào đen viền xanh xuất hiện ngay sát phía sau hắn.

“Không biết Thần ân, lòng tham không đáy, vốn là một phần bản chất con người.”

Chương 1612 - Trời đất giao hòa (1)

“Vậy nên cứ cách một khoảng thời gian thì chúng ta cần phải khiến bọn chúng biết được thứ gì gọi là kính sợ. Ta nhớ kỹ một câu nói cổ xưa rằng tiểu nhân sợ quyền uy nhưng lại chẳng mảy may nhớ đến ơn đức, chính là thế này.”

“Có lý. Thần yêu người phàm trên trần thế, nhưng vẫn phải giữ cho chúng không thể vượt qua giới hạn. Mỗi khi ta rơi vào tình thế khó xử như thế, thì ý nghĩa vai trò Thần Phụ của ta lại xuất hiện.”

Bóng người khẽ quay đầu nhìn theo phương hướng trung tâm nhất trong thành.

Lúc bấy giờ, ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt của hắn, làm lộ rõ gương mặt có sắc thái tiêu chuẩn.

Bộ râu đen dày phía trên môi kéo dài sang hai bên, thẳng xuống tới cằm.

Mặt của hắn vuông và to, lông mày vô cùng đen nhánh, trên má có nhiều đốm đỏ nhàn nhạt, làn da thô ráp như thể khối đá chưa được mài nhẵn kỹ lưỡng, mang lại cảm giác cộm như hạt, lồi lõm và dày dặn khác thường.

“Đi thôi. Đi giải quyết những gì Nhạc Đức Văn để lại nào.”

Hắn tiến lên một bước, thân thể rơi tự do thẳng tắp từ đỉnh tháp cao hơn ba trăm mét xuống phía dưới.

Thuộc hạ phía sau hắn cũng tung người nhảy lên, giang rộng đôi cánh sau lưng rồi lao vút về phía trước.

Không chỉ vậy, ở đằng sau học tháp, chi chít những bóng người mặc áo đen viền xanh cũng ào ào phóng đi như chim muông bay lượn, xông tới phía đại bản doanh tạm thời mới được xây dựng vài năm của Nho giáo.

Coong!

Coong!

Coong! !

Tiếng chuông to lớn và nặng nề vang lên.

“Kẻ nào! ? Dám cả gan tự tiện xông vào học cung!”

“Kẻ địch tập kích!”

“Mau tiến vào chỗ trú ẩn! !”

Những tiếng la hét chói tai phóng lên tận trời.

Cùng lúc đó còn có đông đảo cao thủ Nho giáo vọt lên nghênh địch.

Người mặc áo đen viền xanh nhanh chóng giao chiến với cao thủ Nho giáo, trong chốc lát hai bên đã tung ra sát chiêu mấy lần, tất cả đều ôm tâm lý đánh nhanh thắng nhanh.

Vừa va chạm đã gây ra thương vong không nhỏ.

Trong nháy mắt sắp rơi xuống đất, Thần Mục lại bất chợt giảm tốc độ và vỗ sang một bên.

Tiếng động ầm đùng vang lên, những người khác tựa như mũi tên bay vụt về phía trung tâm nội thành.

“Ngươi dám! !”

Hai lão giả mặc mặc nho bào theo hai bên, một trước một sau ra tay ngăn cản.

Sau khi mở ra Chung Thức, thân thể kẻ nọ cao lên tận bốn thước, cơ bắp to lớn nổi lên khắp người hệt như rễ cây.

Nhưng hai luồng sức mạnh khổng lồ còn chưa tiếp xúc với Thần Mục đã chợt ngừng lại. Sau đó chuyển hướng một cách quỷ dị, đánh tới chỗ đối phương.

“Ta là Thần Mục, người phàm không thể ngỗ nghịch.” Thần Mục giảm tốc độ, mũi chân chạm vào mái nhà dân cư, xoay người và nhẹ nhàng tiếp đất.

Lúc này, hắn đã tiến vào một sân viện bí ẩn.

Trong sân có trồng một gốc cây hòe cổ xưa và có một tấm bia đá màu xám trắng tinh xảo được dựng ngay bên dưới.

Trên tấm bia khắc đầy các loại kinh văn bằng chữ nhỏ.

Thoạt nhìn, đây chỉ là một tấm bia đá bình thường trong mắt người phàm.

Nhưng trong mắt người có Linh hạch.

Hiện giờ, toàn bộ những văn tự văn chương được khắc trên tấm bia đá đều đang tản ra ánh sáng trắng lấp lánh.

Đồng thời, từng luồng khói trắng nhạt đang được hút ra cuồn cuộn không dứt từ khắp bốn phương tám hướng giữa không trung và hội tụ vào bia đá.

“Thừa Vận Giả Thân trận pháp, không hổ là Nhạc Đức Văn, ngay cả loại trận pháp cổ này cũng có thể cải tiến, sau đó sử dụng ở chỗ này. Chia sẻ gánh nặng tập hợp uy thế của bản thân.

Bên cạnh đó, còn có thể lôi kéo Nho giáo vốn ở thế trung lập trở nên dao động. Trở thành một nguồn sức mạnh dưới tay mình.”

Thần Mục lên tiếng tán thưởng Nhạc sư phụ, hắn ta quả là hiểu rõ vị tân quốc sư này, lại càng cảm thấy người này tinh thông tất cả võ đạo, trận pháp, dược học. Ở mỗi đạo đều có thể được xưng là đại tài!

“Đáng tiếc…. Nhân tài như vậy mà Linh Phi ta lại không thể sử dụng.”

Hắn nâng tay lên đánh vào tấm bia đá, hệt như tia chớp.

Oành! !

Thoắt cái, tấm bia đá chia năm xẻ bảy, ánh sáng trắng trở nên ảm đạm, tấm bia lập tức biến thành một đống đá phế phẩm ngay tại chỗ.

Lúc bấy giờ mới có khí tức Đại Tông Sư nhanh chóng tới gần học cung Nho giáo phía này. Nhưng điều quỷ dị chính là rõ ràng những Đại Tông Sư này có thể đến nơi đây trong vòng vài hơi thở, nhưng lại cứ một mực chuyển động hỗn loạn vòng quanh.

Thần Mục lần nữa cất tiếng thở dài, kế đó đột ngột quay người rời đi, biến mất trước khi đám người Nho giáo kéo đến.

Trong một sa mạc cằn cỗi ở vùng cát vàng bao phủ khắp nơi tại biên giới Đại Linh.

Nắng vàng nóng rát chiếu những tia sáng chói chang xuống, nướng từng ngọn đồi núi và cồn cát tới mức nóng hôi hổi.

Giữa vài cồn cát trong đó, có một khoảng đất trống vuông vức, nền đất tương đối rắn chắc.

Hơn chục nam nữ cao lớn mặc quần áo làm bằng lớp vải thô ráp màu xám trắng đang loay hoay tốn sức đào bới thứ gì đó lên khỏi mặt đất giữa một khu phế tích di chỉ nhỏ.

Chương 1613 - Trời đất giao hòa (2)

Bọn họ không dùng bất cứ công cụ gì, mà chỉ tiến hành đào xới bằng tay không. Thế nhưng hiệu suất còn cực kỳ cao.

Chỉ qua một lát, họ đã đào ra được một cái hố to hình chữ nhật dài ba mét và rộng hai mét.

“Tìm thấy rồi!” Đột nhiên, một người hô to đầy kinh ngạc.

“Mang lên đây.” Vài người đang đứng bên cạnh hố cát trông giống như thủ lĩnh, sau khi nghe thấy vậy thì tức tốc lên tiếng ra lệnh.

“Dạ!” Chẳng mấy chốc, đám người cùng nhau ra sức cố gắng.

Sâu trong hố cát, một chiếc quan tài được chế tạo hoàn toàn bằng kim loại màu đồng trông hết sức kỳ dị được chậm rãi mang ra ngoài.

Ầm.

Đáy quan tài nện xuống nền đất cát bên dưới, làm một mảnh nhỏ cát bụi vàng ươm văng lên tung tóe.

Sau khi thủ lĩnh tiến lên thẩm tra đối chiếu thì vội vàng giơ tay phóng một luồng pháo hoa lên bầu trời.

Pháo hoa đỏ rực bỗng chốc nổ tung, cho dù đang vào giữa trưa trong sa mạc cũng có thể loáng thoáng nhìn thấy và nghe được.

Vụt! !

Không đến mười hơi thở sau khi pháo hoa nổ tung.

Ba bóng người đồng loạt xuất hiện bên cạnh quan tài.

Người cầm đầu là nam tử tóc trắng có một con mắt màu tím nhạt.

Nam tử mặc áo đen, vóc người cao gầy cân xứng, tóc dài buộc thành túm và rũ xuống sau lưng. Giữa động tác đi đứng có một loại nhịp điệu kỳ dị khó mà diễn tả.

Kể cả khi người đó đang đeo mặt nạ, cũng có thể cảm nhận được lúc còn trẻ hắn nhất định là một công tử văn nhã tài mạo

phong lưu.

Ngoại trừ hắn ra.

Còn có hai người, một người có mái tóc hoa râm rối tung, choàng một tấm da hổ, để lộ hơn phân nửa cơ bắp cường tráng khôi ngô trên thân thể.

Một người khác mặc trường bào màu xám bẩn thỉu, vác theo trường kiếm màu trắng, ánh mắt lập lòe không ngừng biến hóa giữa hiền hòa và không kiên nhẫn.

Hai người này chính là Thiên Bằng Liệp Hổ và Đế Giang cùng nhau đến đây chứng kiến.

"Mở nó ra." Nam tử mắt tím thản nhiên nói.

Bốn người đứng ở bốn góc quan tài và cùng nhau phát lực.

Răng rắc.

Dường như bên trong quan tài có một loại máy móc bánh răng nào đó chuyển động, cưỡng chế khóa chặt nắp quan tài, làm cho người khác không tài nào mở ra được.

Bốn người bộc phát sức lực toàn thân, vậy mà cũng chỉ có thể miễn cưỡng mở được một kẽ hở nhỏ trên quan tài.

"Bằng hữu gặp lại, lúc này, ta đã đến rồi." Nam tử mắt tím nói khẽ. "Đạt Mễ Nhĩ, ngươi còn muốn ngủ tới bao giờ! ?"

Hắn vừa nói dứt lời, mọi người xung quanh lập tức nháo nhào chấn động.

Đạt Mễ Nhĩ! ?

Hình như đó là tên của Đế Sư đã sớm lìa trần mà!

Nhưng chẳng phải Đế Sư đã chết rồi ư? Làm sao có thể nằm trong quan tài ở một nơi hoang vu như thế này được! ?

Ầm!

Thiên Bằng Liệp Hổ dùng một tay túm lấy mép của nắp quan tài, thình lình dồn sức.

Toàn bộ quan tài ầm vang tách ra, nắp bị xốc lên văng ra xa rồi đập xuống đất cát.

Lúc bấy giờ, mọi người mới thấy rõ.

Trong quan tài là thi thể của một lão nhân đang nằm ngửa với khuôn mặt hiền hoà, chính trực và đầy sung mãn.

Lão nhân khoác áo cà sa màu vàng kim. Cạnh đầu, trước ngực, còn có bên eo đều chất đầy các loại hổ phách thiên châu và đồ trang sức vàng ngọc phỉ thúy.

Hai tay kết thành một Thần tàng ấn đặt trước ngực, màu da khắp người hồng hào như còn sống, phảng phất chỉ là đang ngủ say chứ không phải đã chết.

Có điều, tất cả mọi người đều biết Đạt Mễ Nhĩ đã sớm chết đi rất nhiều năm. Dưới hoàn cảnh nhiệt độ cao và khí hậu khô nóng đến mức này, đừng nói là thi thể, kể cả khi là người sống, cứ việc không ăn không uống suốt mấy năm thì nhất định sẽ biến thành bộ thây khô.

Nhưng hết thảy mọi thứ xuất hiện trước mắt này lại triệt để lật đổ thường thức của mọi người.

“Theo ước hẹn, ta đã mang Đế Khôn của ngươi đến rồi đây.”

Nam tử mắt tím tiến lên một bước rồi lấy một quả cầu màu ám kim ra từ trong tay áo.

Hắn cẩn thận đặt quả cầu kia vào giữa kết ấn của hai tay Đạt Mễ Nhĩ.

Chính giữa Thần tàng ấn đúng lúc có một con mắt tượng trưng cho hư không, có thể đặt quả cầu màu ám kim vào đó một cách vừa vặn.

Răng rắc.

Ngay khi đặt quả cầu màu ám kim vào kết ấn giữa hai tay ông ta.

Soạt!

Hai mắt Đạt Mễ Nhĩ đột nhiên mở bừng ra, con ngươi đen xám đục ngầu nhanh chóng co rút, chiếu ra bầu trời sáng tỏ xanh thẳm mà nóng rực vô cùng.

“Giả chết nhiều năm rồi, chào mừng trở lại.” Nam tử mắt tím bên cạnh vươn tay về phía ông ta.

Trong động Nhân Tiên.

Tiếng nước chảy rào rào vang lên.

Một bóng người đột nhiên nhảy từ trong hồ máu đậm đặc màu đỏ thẫm ra ngoài rồi nhẹ nhàng đáp xuống và đứng vững cạnh hồ.

Áo bào sắc đỏ của máu quét trên mặt đất, Trương Vinh Phương từ từ mở hai mắt ra, lúc này, đồng tử của hắn đã hoàn toàn biến thành màu đỏ đậm thâm trầm.

Chương 1614 - Trời đất giao hòa (3)

Mắt không có tròng trắng, mà ở vị trí vốn dĩ thuộc về tròng trắng, giờ đây đã biến thành một mảnh đen nhánh.

Đồng thời, vị trí vốn thuộc về con ngươi thì đã biến thành màu đỏ sậm.

“Không phải ngươi tra được tin tức Ngọc Hư Cung muốn đánh ngay lập tức à? Tại sao còn chưa đi vậy?” Bạch Lân cất tiếng hỏi trong đầu.

“Không vội….” Trương Vinh Phương nhàn nhạt trả lời.

“Còn không vội nữa à! Sư phụ ngươi sắp sửa xong đời rồi kìa! Không phải ngươi nói muốn đi cứu sư phụ ngươi hả?” Bạch Lân còn thấy gấp gáp hơn so với hắn.

“Rốt cuộc ngươi còn đang chờ cái gì! ?”

Trương Vinh Phương không hề đáp lời.

Một khi đạt thành hoàn toàn thể, tất nhiên sẽ được tăng cường đáng kể. Nhưng loại tăng cường này vốn chẳng dễ giải thích tí nào.

Hắn nhìn hồ máu thứ hai đã được xây dựng cơ bản hoàn tất ở một bên khác.

Có bản mẫu thứ nhất rồi thì việc tạo nên cái thứ hai cũng không khó lắm. Khoảng thời gian hao phí trước đó chủ yếu là do các thử nghiệm khảo sát.

Hắn nhắm mắt và mở thanh thuộc tính ra.

Thuộc tính có thể sử dụng đã tiếp tục tăng thêm 14 điểm.

Hắn không chút chần chờ, cộng toàn bộ vào sinh mệnh.

Trong chớp mắt, sinh mệnh biến thành 1586.

Chỉ cần ngâm thêm một lần nữa là có thể hoàn thành hoàn toàn thể rồi!

Trương Vinh Phương không để ý đến hồ máu vừa dùng qua nữa, mà đi tới trước hồ máu mới và tức tốc đưa tay.

Xùy…

Chỉ một thoáng, vô số huyết thủy sền sệt chảy xuôi xuống từ cánh tay của hắn, trông hệt như một tấm thảm máu, phút chốc bao trùm đáy hồ máu thứ hai.

Chẳng mấy chốc, huyết dịch bắt đầu sinh ra ruột tiêu hóa mới và hình thành hệ tiêu hoá hoàn thiện bên ngoài cơ thể.

Trương Vinh Phương lại đi tới trước chín lò luyện đan rồi cho máu thịt của mình vào lần lượt từng lò, để chúng phối hợp với huyết thủy và phân hóa thành dạ dày.

Cuối cùng là hệ thống thanh lọc và trao đổi chất.

“Ngươi đang làm cái quái gì vậy? Lúc này rồi mà không gấp tí nào à? Còn ung dung xây dựng huyết trì ở đây?” Bạch Lân không sao hiểu nổi.

Trương Vinh Phương không thèm để ý, tiếp tục thả máu cho đến khi huyết trì thứ hai lại được lấp đầy.

Loại hư huyết do một mình hắn sửa đổi này dễ tạo ra hơn tiên huyết thủy tổ rất nhiều.

Nhưng thả máu thì dễ, bổ sung năng lượng lại chậm.

Trương Vinh Phương chỉ huy đạo nhân không ngừng đổ từng chậu dịch dinh dưỡng vào lò luyện đan.

Lò luyện đan rung bần bật, bắt đầu nhanh chóng tiêu hóa và hấp thu, bổ sung dinh dưỡng vào huyết trì thứ hai.

Còn hắn thì vừa chờ đợi vừa tu hành Ngũ Tâm Thái Khí Quyết. Đồng thời, tâm thần không ngừng chuyển đổi giữa rất nhiều con rối.

Mà trọng điểm chú ý trong đó chính là Ngọc Hư Cung của Hắc đạo nhân.

“Nói rõ trước nhé, nếu ngươi ra tay đánh nhau với Linh Phi giáo, chúng ta không giúp gì được cho ngươi đâu.” Bạch Lân bắt đầu nhắc nhở trước.

“Biết rồi.” Trương Vinh Phương vốn không đặt hy vọng vào chúng nó.

“Nhưng nếu ngươi quỳ xuống, thành tâm khẩn cầu ta. Nói không chừng Bạch Lân đại nhân vẫn nguyện ý cố gắng một tí, hơi hơi ra sức giúp ngươi một tay.” Bạch Lân tiếp tục nói.

“Ha ha. Chỉ với tí thực lực này của ngươi à?” Trương Vinh Phương cười nhạo nói. “Đừng giúp ta cái gì hết, đến lúc đó đừng liên lụy đến ta là được. Ngươi vẫn nên thành thật trở về trong Thái Hư của ngươi đợi đi.”

“He he he he, ngươi đang khích tướng ta à? Ta nói cho ngươi biết, Bạch Lân ta từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ bị khích tướng hết!” Bạch Lân cũng nổi giận.

“Không có bản lĩnh là không có bản lĩnh, đừng nói nhảm nhiều nữa!” Trương Vinh Phương vặn lại.

“Ngươi mới không có bản lĩnh, cả nhà ngươi đều không có bản lĩnh!” Bạch Lân giận đùng đùng.

“Ngươi ngoại trừ nói nhảm còn biết làm gì? Thẹn quá hóa giận à?” Trương Vinh Phương nói.

“Ngươi, ngươi, ngươi! Ngươi chờ đó cho ta! Đến lúc đó ta sẽ cho ngươi tận mắt nhìn thấy cái gì Linh Phi giáo, chó sủa giáo, bà đây sẽ cho ngươi thấy thực lực đỉnh cao thời hoàng kim của ta!”

Tiếng gào thét của Bạch Lân, tiếng rít xì xì của liên xà cùng lúc vang lên

“Vậy thì ta sẽ chờ. Tiểu Thái Thần*.” Trương Vinh Phương nhắm mắt lại không để ý đến sự tức giận của Bạch Lân. Tâm thần đắm chìm trong việc tiếp tục quan sát và theo dõi tình hình.

* Tiểu Thái Thần (小菜神): Tiểu Thái là loại rau dại đủ loại lộn xộn, Thần là thông minh. Đoạn này Trương Vinh Phương đang nói Bạch Lân là một đứa trẻ thông minh khôn vặt.

Còn tưởng Bạch Lân này đã thông minh hơn một tí, bây giờ xem ra, hắn vẫn quá lạc quan. Hơi hơi khích là sẽ nổi khùng.

Một vài hình ảnh và tiếng vang không ngừng từ con rối cầm tay của rất nhiều đạo nhân huyết duệ Nhân Tiên quan truyền về.

Khi biết được quyết chiến rất có thể sẽ xảy ra ở Ngọc Hư Cung, Trương Vinh đã phái ra gần như tất cả cao thủ huyết duệ trong quan.

Chương 1615 - Trời đất giao hòa (4)

Một lượng lớn huyết duệ tản vào núi rừng, vây quanh Ngọc Hư Cung, hình thành một mảng lưới tọa độ màu đỏ li ta li ti.

Cho đến bây giờ, hắn đã phát hiện các cao thủ Cảm Ứng môn, Thiên Tỏa Giáo, Hắc Thập Giáo, Chân Nhất Giáo, … Tụ tập đến xung quanh Ngọc Hư Cung.

Nhưng tất cả mọi người đều không đến quá gần, chỉ dừng lại ở vị trí cách Ngọc Hư Cung một đoạn, sau đó bắt đầu cảnh giới, bố trí cái gì đó.

Ngoài ra, còn có một ít cao thủ tài giỏi của thế lực không biết ẩn nấp xa hơn, quan sát bên này từ xa.

Xung quanh Ngọc Hư Cung ít nhất cũng có ba phe có số lượng người như Nhân Tiên quan của hắn.

Vả lại mỗi phe đều có thực lực mạnh mẽ tinh nhuệ, tiếp xúc với huyết duệ đều trong nháy mắt liền không một tiếng động rời đi.

“Hai hổ tranh giành, bầy sói rình rập xung quanh.” Trong đầu Trương Vinh Phương không khỏi dâng lên ý nghĩ này.

“Đáng tiếc… Bọn họ cho rằng mình là sói, thực ra chỉ là bia đỡ đạn, thậm chí còn không được coi là khán giả.”

Trương Vinh Phương nhanh chóng chuyển góc nhìn, nhìn Ngọc Hư Cung ở các hướng khác nhau.

Bỗng nhiên, vẻ mặt hắn trở nên nghiêm túc.

“Đến rồi!”

Một trong những tầm nhìn bên trong điểm mấu chốt ở Ngọc Hư Cung, Thiên Môn.

Trước cánh cổng thật lớn kia, lúc này bỗng dưng xuất hiện ba bóng người.

Dẫn đầu là Nhạc Đức Văn trong một bộ áo bào tím, thắt lưng vàng.

Bên cạnh, theo thứ tự là nguyên minh chủ Đại Quang Minh giáo Khoa Tây Ốc, cùng chưởng giáo Chân Nhất Giáo Thanh Dịch.

Hình như là nhận thấy có người nhìn trộm từ xa.

Nhạc Đức Văn bỗng nhiên dừng lại.

Tay phải vung về phía sau một cái.

Phụt!

Trong phút chốc một vòng khí lưu vô hình bao trùm xung quanh, bao phủ hoàn toàn thân hình ba người họ.

Luồng không khí bóp méo ánh sáng, tàn sát bừa bãi khoảng mấy giây rồi mới tiêu tan.

Mà ba người cũng sớm biến mất tăm, không biết tung tích.

Ngắt kết nối tầm nhìn, Trương Vinh Phương liếc nhìn máu trong huyết trì thứ hai.

Máu và nước đang bổ sung và hấp thụ chất dinh dưỡng bên trong.

Nhưng hắn đã không còn nhiều thời gian để chờ đợi. Lúc này một bước tiến vào huyết thủy, ngâm toàn thân trong đó.

Cảm giác ấm áp đã lâu không gặp nhanh chóng xộc thẳng lên đầu.

Trương Vinh Phương biết, mình phải hoàn thành hoàn toàn thể trước khi Nhạc sư phụ cùng Linh Phi Giáo quyết chiến. Nếu không chỉ dựa vào thực lực hiện tại của hắn, đừng nói cứu người, thậm chí không có tư cách nhúng tay vào trận quyết chiến trung tâm này.

Dù sao Đại Hàng Thần cuối cùng của Nguyên Sư Tây tông đã để lại cho hắn ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

Thật ra hắn cũng biết mình đã cố hết sức nghĩ biện pháp để tăng tốc. Đến bước này đã là tăng lên cực hạn.

Ban đầu hắn tính toán làm từng bước, tăng lên từng chút một. Đáng tiếc…

Bên trong Thiên Môn.

Ba bóng người nhẹ nhàng đáp xuống đất, không bị sự phong tỏa cao lớn của Thiên Môn ngăn trở tí nào.

Bên trong Ngọc Hư Cung, trên vách đá, khắp nơi đều là dấu vết sau khi đánh nhau.

Vết máu và binh khí bị đứt gãy, cùng với từng thi thể đã lạnh băng, cứng ngắc cho thấy cách đây không lâu, nơi này đã xảy ra một trận nội đấu.

"Xảy ra chuyện rồi!" Ánh mắt Nhạc Đức Văn lạnh lẽo, lập tức nhìn về phía Lăng Tiêu điện ở khu vực trung tâm.

"Khí tức Thương Thiên Chi Huyết của Linh Phi Giáo." Thanh Dịch đạo nhân vuốt râu, trầm giọng nói: "Đi xem thử Kim Ngọc Ngôn."

Thân hình ba người lóe lên, nhanh chóng dọc theo Thiên Tuyến xiềng xích to lớn, chạy đến Lăng Tiêu điện.

Lần nữa nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Đập vào mắt là đạo cung vốn khổng lồ, lúc này bốn phía đều phủ đầy khe hở, vết nứt.

Đạo trường rộng lớn phía trước đạo cung đâu đâu đều là đủ loại hố và vết nứt lớn nhỏ khác nhau.

Sắc mặt Nhạc Đức Văn càng lúc càng âm trầm, "Xoẹt" lướt qua đạo trường, đi đến trước cửa đại điện.

Oành!

Cánh cửa chính của đại điện bị luồng không khí khi ông đi ngang qua làm khe khẽ dịch chuyển, vậy mà lại rơi xuống đất.

Nhạc Đức Văn liếc mắt nhìn vào trong, thứ đầu tiên nhìn thấy là pho tượng đá Kim Ngọc Ngôn toàn thân màu xám tro đứng ở giữa, không nhúc nhích.

"Trận pháp nơi này có dấu vết khởi động." Khoa Tây Ốc đi theo vào cửa, cũng thấy Kim Ngọc Ngôn đã biến thành tượng đá. Sắc mặt hắn ta đanh lại, nhanh chóng bước tới, đưa tay bắt lấy một sợi tóc của Kim Ngọc Ngôn, nhẹ nhàng kéo ra, lập tức giật đứt một sợi tóc.

Hắn ta cầm sợi tóc, nhìn kỹ vào phần lõi bên trong.

“Là Thánh Vũ của Linh Phi giáo. Năng lực Thương Thiên Chi Huyết của nàng là hoàn toàn hóa đá!”

Nhạc Đức Văn đi đến bên cạnh Kim Ngọc Ngôn, im lặng một lúc.

Bỗng nhiên đánh một chưởng ra.

Oành oành!

Tượng đá Kim Ngọc Ngôn lập tức nhẹ nhàng bay lên trời, bị một luồng lực lượng nhẹ nhàng di chuyển, bay ra khỏi Lăng Tiêu điện, vừa vặn rơi vào trước lư hương khổng lồ ở giữa đạo trường.

Chương 1616 - Trời đất giao hòa (5)

“Tìm Chúng Sinh Linh Trụ!” Ông tích chữ như vàng.

Khoa Tây Ốc và Thanh Dịch cùng gật đầu, bắt đầu tìm kiếm cơ quan ám đạo có thể tồn tại trong đại điện.

Bởi vì từng trải qua hai lần trước, lần này, rất nhanh bọn họ đã dừng lại ở vị trí cách một phần ba từ cửa chính đại điện.

“Dưới nơi này khoảng mười lăm trượng.” Thanh Dịch cầm la bàn, hoàn thành tính nhẩm.

“Để ta.” Khoa Tây Ốc tiến lên mấy bước, một cánh tay nhanh chóng hóa thành màu bạc tinh khiết.

Đi đến vị trí tính toán, cánh tay hắn ta bỗng nhiên đánh xuống, một quyền đấm xuống đất.

Lập tức một vòng gợn sóng ánh sáng trắng từ bả vai hắn ta lan xuống, xuyên qua cánh tay, rót vào cẳng tay, theo nắm đấm hung ác tàn nhẫn nện xuống mặt đất.

Oành!

Toàn bộ mặt đất của đại điện ầm ầm vỡ vụn, nứt ra, ủi lên.

Linh tuyến theo lực đạo, từ nắm tay Khoa Tây Ốc cuồn cuộn không ngừng đâm xuống đất.

Chúng đâm thủng tất cả những chướng ngại vật, rất nhanh liền quấn lấy một pho tượng hươu đực có họa tiết sói bằng vàng, kéo lên trên.

Trong tiếng ầm ầm, từng mảng đất đá bị hất tung ra ngoài.

Bắn tung tóe khắp mặt đất đại điện.

Sàn nhà ban đầu được điêu khắc bằng những hoa văn hào hoa phú quý, lần này đã bị hư hỏng hoàn toàn.

Một pho tượng giống hệt như mấy lần trước lại xuất hiện trước mặt ba người.

Ngay sau đó, tượng hươu đực có họa tiết sói vừa tiếp xúc với không khí liền bắt đầu tỏa ra ánh sáng vàng nhàn nhạt.

Ánh sáng vàng đó rất nhanh đã hóa thành một ngọn lửa màu vàng, hoàn toàn bao quanh nó.

Lửa càng ngày càng bùng cháy dữ dội, trong khoảnh khắc đã biến thành một cột lửa màu vàng.

Chính giữa, một đồng tử dựng thẳng màu vàng hiện ra.

“Tất cả mọi thứ có linh hồn… Chúng linh bắt nguồn từ…”

Lời còn chưa dứt, thân hình Nhạc Đức Văn đã chợt lóe, bỗng dưng xuất hiện ở phía trước đồng tử dựng thẳng.

Một chưởng.

Bàn tay ông khắc thẳng lên đồng tử dựng thẳng, lấp lánh ánh vàng kia.

Chỉ có bàn tay cỡ người thường, cùng với đồng tử dựng thẳng màu vàng dài chừng ba thước, nhìn từ xa, căn bản không phải là cùng một cấp độ.

Nhưng một chưởng này.

Toàn bộ Chúng Sinh Linh Trụ bắt đầu rung chuyển dữ dội.

“Sắp bắt đầu rồi!” Thanh Dịch lạnh lùng nói: “Lần này linh trụ phản phệ cần dùng Thế đối kháng một lát, chú ý người bảo vệ, đừng để lão Nhạc bị quấy nhiễu!”

“Cứ để đó cho ta. Một cây linh trụ cuối cùng, không biết người bảo vệ có thể để cho ta gặp lại mấy người bạn cũ không.” Khoa Tây Ốc mỉm cười.

Nhưng ngoài dự liệu của hai người là từ khi Nhạc Đức Văn ra tay, đến khi hoàn toàn đối đầu linh trụ, tất cả phản phệ đều tan rã.

Xung quanh không có bất kỳ người bảo vệ nào quấy rầy.

Tất cả mọi người đều biết, một khi cây linh trụ cuối cùng này bị phá hủy, Linh Phi giáo sẽ mất đi tất cả ẩn nấp, lộ diện với thiên hạ.

Nhưng tại sao…

Không ai đến ngăn cản.

“Không đúng!”

Bỗng nhiên sắc mặt Thanh Dịch đạo nhân thay đổi kịch liệt, la bàn trong tay nhanh chóng xoay tròn, hoa văn ký tự phía trên lóng lánh ánh sáng xanh nhàn nhạt giống như loạn mã tập hợp, nhanh chóng tổ hợp thành trận văn mới.

"Ở phía dưới!" Hắn ta tung người nhảy ra khỏi đại điện, đi đến cột đá biên giới Lăng Tiêu điện, nhìn xuống.

Bên dưới rừng đá.

Vốn là một mảnh biển cây xanh um tươi tốt với những khu rừng rậm rạp.

Lúc này đang khẽ rung chuyển.

Không phải là một, hai cây, mà là toàn bộ biển cây này đều đang rung chuyển, chấn động.

Một khối đá vụn dưới chân Thanh Dịch đạo nhân nứt ra, rơi xuống.

Lướt qua không trung, từ trên cao nện xuống mặt đất dưới biển cây đang rung chuyển.

Két.

Mặt đất bắt đầu xuất hiện các vết rạn nứt. Từng vết nứt không ngừng mở rộng và sâu hơn.

Khối đá vụn đó rơi xuống từ một vết nứt.

Nó quay cuồng, va chạm trên vách đất mấy lần rồi rơi xuống chỗ sâu nhất.

Oành.

Rốt cục, hòn đá vụn nặng nề nện vào một cái khoang ngầm khổng lồ hình vòm, vỡ thành rất nhiều mảnh nhỏ trên mặt đất, vương vãi khắp nơi.

Đây là một hang động ngầm khổng lồ và trống trải.

Ở trung tâm hang động được xây dựng một đài cao màu đồng giống như kim tự tháp.

Bốn phía xung quanh đài cao có những ánh huỳnh quang xanh dương lởn vởn vòng quanh.

Từ phía dưới đến bậc thang trên đỉnh đài cao, mỗi một bậc thang đều có vô số hoa văn ký tự xanh dương di chuyển, như

ẩn như hiện.

Và điều làm cho người chấn động là…

Một vòng lớn của mặt đất hang động xung quanh đài cao.

Có vô số tượng đá hình người đang đứng rậm rạp ở đấy.

Chúng nó một vòng lại một vòng vây quanh đài cao ở chính giữa, toàn bộ đều cúi đầu, có bức thậm chí là quỳ xuống dập đầu như thể đang bái lạy.

“Rốt cục cũng bắt đầu rồi.”

Lúc này trên đỉnh đài cao, một nữ tử cao lớn mặt đeo mặt nạ màu trắng, hai mắt lóe ra ánh sáng xanh dương, bước dọc theo bậc thang, vừa vặn bước từng bước lên bình đài.

Chương 1617 - Trời đất giao hòa (6)

Nàng ta ngửa đầu nhìn về phía trên, giống như có thể xuyên qua mặt đất dày cộm nặng nề kia nhìn thấy tất cả mọi chuyện diễn ra trong Lăng Tiêu điện.

"Vậy thì… Hãy để Thánh Vũ ta mở ra một vòng giao thoa mới giữa trời đất đi!"

Nàng ta giang hai tay ra, quần áo trên người tự nhiên trượt xuống, cởi bỏ.

Trên thân thể trần trụi không phải là da thịt mềm mại trắng mịn, mà đã sớm khắc đầy các loại hoa văn xanh dương đậm không thể đếm xuể.

Được rồi.

Nàng ta nhắm mắt lại, bắt đầu nhẹ nhàng ngâm nga một bài ca dao không tên.

Tiếng hát kia không hề dùng sức nhưng lại có thể như gợn sóng, khuếch tán đến mỗi một ngóc ngách trong toàn bộ hang động dưới lòng đất.

Mà nội dung ngâm nga trong đó, hình như cũng không có ngôn ngữ chữ viết cụ thể, chỉ là đơn giản dao động bất định theo âm điệu.

Theo tiếng hát ngâm nga, những đường vân trên người Thánh Vũ cũng bắt đầu dần dần sáng lên.

Cùng lúc đó.

Bụi đất trên mấy ngàn pho tượng đá hình người xung quanh đài cao cũng bắt đầu rơi lả tả xuống, hai mắt chúng giống như Thánh Vũ, chậm rãi sáng lên ánh sáng xanh dương nhàn nhạt.

Bên ngoài Ngọc Hư Cung.

Giữa núi rừng Thiên Hà sơn mạch, ánh mắt sắc lạnh từ mọi phương hướng góc độ, chăm chú nhìn sâu trong Linh Hư phong.

Nơi đó là phương vị của Ngọc Hư Cung.

Mặt đất khẽ rung chuyển, toàn bộ Linh Hư Phong đều bắt đầu chậm rãi rung chuyển.

Những tảng đất đá lớn xung quanh ngọn núi sụp đổ, lăn xuống.

“Xảy ra chuyện gì thế? Địa Long xoay mình à?”

Hắc đạo nhân mang theo mấy hảo thủ của Kim Sí Lầu đang mai phục ở một nơi trong rừng, đồng thời nhìn Linh Hư phong từ xa.

Lúc này cảm nhận được mặt đất đang rung chuyển, sắc mặt hắn ta khẽ thay đổi, trong lòng dâng lên một cảm giác không ổn.

“Chuẩn bị rút lui!” Hắn ta giơ tay lên.

Lúc này Trương Vinh Phương đang xuyên qua con rối gỗ nhìn chăm chú vào Linh Hư phong đang khẽ rung chuyển. Ánh mắt nghiêm túc.

“Ta cần phải biết đã xảy ra chuyện gì bên trong!”

“Nhưng quan chủ, thuộc hạ cảm giác rất không đúng!” Hắc đạo nhân cắn răng nói.

Là huyết duệ, hơn nữa còn là huyết duệ đời thứ nhất, dưới uy áp của Thủy Tổ, rất khó phản kháng, phản bác.

Lúc này hắn ta có thể nói những lời này ra có nghĩa là cảm giác của hắn ta không chỉ không tốt, mà còn cực kỳ không ổn.

Linh cảm của Tông sư khiến hắn ta chỉ nhìn chăm chú nơi đó thôi đã cảm thấy kinh hồn bạt vía.

“Những người còn lại rút lui, một mình ngươi đến gần.” Trương Vinh Phương không cho phép làm trái, nói.

Nếu không phải cần nắm rõ tình hình, hắn cần gì phải phái Hắc đạo nhân đến nơi này.

“Vâng…” Hắc đạo nhân còn muốn mở miệng, nhưng bỗng nhiên cảm thấy máu toàn thân nóng lên, mơ hồ có cảm giác cơ thể bị mất khống chế. Trong lòng lập tức kích động, không dám nói nhảm.

Hắn ta giơ tay phải lên, nhanh chóng làm vài động tác.

Đám cao thủ tài giỏi của Kim Sí Lầu phía sau dồn dập rút lui, lặng lẽ ẩn vào trong bóng tối.

Chỉ còn lại một mình hắn ta bước từng bước đến gần, sau đó tăng tốc.

Vèo!

Hắn ta tung người, lao nhanh đến gần Linh Hư phong.

Nếu không thể rời khỏi thì nhất định phải cố gắng hết sức, nếu không thì sẽ vô trách nhiệm với sự an toàn của chính mình.

Một mảng lớn cây cối núi rừng xẹt qua hai bên hắn ta.

Quang ảnh trên mặt đất giống như những hoa văn, biến thành một vệt mờ trong tầm nhìn đang chuyển động nhanh chóng.

Chóp mũi của hắn ta dần dần ngửi thấy mùi máu tanh thoang thoảng.

Ngoài mùi máu, còn có một mùi đất tanh tanh giống như một cổ vật bị chôn giấu nhiều năm, một lần nữa được khai quật.

Dần dần, vị trí hắn ta càng ngày càng gần Linh Hư phong.

Mà cảm giác cảnh giác trời sinh của võ giả cao tầng cũng càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Bản năng cầu sinh mãnh liệt cố gắng thúc đẩy hắn ta đi ngược lại với ý chí trong máu, quay người trở lại chạy trốn.

Nhưng con rối nhỏ ngồi trên vai lúc nào cũng tản ra cảm giác áp lực khủng bố, ép buộc hắn ta không thể không tiến về phía trước.

Cuối cùng, hắn ta rất nhanh đã đi đến chân núi Linh Hư phong, bắt đầu bò lên trên theo con đường vòng quanh núi.

Điều kỳ lạ là ngay khi hắn ta vừa bắt đầu leo núi, tất cả những rung chuyển ở Linh Hư phong liền dần dần nhẹ đi rồi biến mất.

Mọi thứ lại yên tĩnh trở lại.

Nhưng cảm giác nguy hiểm lúc trước không chỉ không biến mất mà còn trở nên mạnh mẽ hơn.

“Dừng lại!” Trương Vinh Phương bỗng nhiên lên tiếng.

Kít!

Bước chân Hắc đạo nhân phanh gấp, bỗng nhiên dừng lại bên cạnh một gốc cây khổng lồ.

Hắn ta cũng cảm giác được điều gì đó, ánh mắt dán chặt vào rừng cây tưởng chừng như yên tĩnh phía trước.

Ở đó, hình như có vấn đề!

Dừng một lúc, hắn ta cẩn thận duỗi chân phải ra, gõ nhẹ xuống mặt đất cách phía trước một bước.

Vù!

Trong nháy mắt, tất cả cảnh tượng trước mắt hắn ta hoàn toàn tiêu tan, giống như bong bóng xà phòng hoàn toàn biến mất. Một lần nữa xuất hiện.

Chương 1618 - Trời đất giao hòa (7)

Là một vết nứt lớn màu đen sâu không thấy đáy.

Toàn bộ mặt đất ở sườn núi Linh Hư phong nứt ra một vết nứt cực lớn cho đến tận trung tâm ngọn núi.

Nếu Hắc đạo nhân tiến thêm một bước nữa thì sẽ rơi vào trong khe nứt đó.

"Quan chủ, ta nghĩ chúng ta nên trở về trước được không?" Hắc đạo nhân cảm giác tim đập nhanh kinh khủng, toàn thân sởn gai ốc sợ hãi, như thể có thể xuất hiện nguy hiểm bất cứ lúc nào ở xung quanh.

Sau khi hắn đạt được Siêu Phẩm, cảm giác như vậy cũng đã không còn xuất hiện nữa.

Nhưng bây giờ, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt quá mức này lại xuất hiện.

"Đến rồi!" Bỗng nhiên Trương Vinh Phương nghiêm túc nói.

"Cái gì?" Hắc đạo nhân không hiểu gì, nhưng lập tức, hắn ta đã hiểu được ý của Trương Vinh Phương.

Phía dưới khe nứt khổng lồ phía trước, một mảnh đốm sáng xanh dương đang từ từ sáng lên.

Ngay sau đốm sáng là một loạt tiếng đá vỡ vụn.

Tiếng vỡ tanh tách kia không phải là một hai tiếng, mà là cả một loạt.

Giống như hàng loạt viên pháo đồng thời nổ vang.

Lúc đầu âm thanh rất nhỏ, rất xa.

Nhưng chẳng mấy chốc càng ngày càng gần, càng ngày càng dày đặc.

"Lui lại!" Trương Vinh Phương lập tức lên tiếng.

Hắc đạo nhân nghe thấy thế vội vàng lùi lại, thần kinh hắn ta vẫn luôn căng thẳng, chỉ chờ đợi câu nói này.

Lúc này hắn ta hơi phát lực, thân hình giống như một cơn gió đen, nhanh chóng lao về phía sau.

Nhưng hắn ta nhanh, có người còn nhanh hơn hắn ta.

Chưa chạy được 200 mét bỗng nhiên có một bóng xám từ phía sau hắn ta đến gần, đánh tới.

Tốc độ bóng xám cực nhanh, thậm chí có thể đuổi kịp huyết duệ Tông Sư như Hắc đạo nhân.

Phải biết tốc độ Tông Sư vốn cực nhanh, hơn nữa Huyết duệ còn có tốc độ tăng thêm, tất nhiên nhanh hơn Tông Sư bình thường và Tông Sư Bái Thần một chút, thế nhưng vẫn bị đuổi kịp.

Có thể thấy được tốc độ bóng xám này cực nhanh.

Trong chớp mắt, thân thể Hắc đạo nhân nhanh chóng bành trướng, trở nên lớn hơn, từng đường vân huyết liên từ sau lưng lan ra toàn thân.

Trong nháy mắt hắn ta đã hóa thành trạng thái Chung Thức cao hơn ba mét.

Chết đi!

Hắn ta xoay người, vung cánh tay phải lên, giống như Thái Sơn áp đỉnh, hung ác tàn nhẫn đập vào đầu bóng xám.

Đến lúc này, hắn ta mới thấy rõ bóng xám này rốt cuộc là cái gì.

Đó là một tượng đá cao lớn, toàn thân mặc áo giáp màu xám tro, đôi mắt lóe lên vầng sáng xanh dương nhạt! Coong!

Cánh tay của Hắc đạo nhân và đầu tượng đá hung hăng va chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ lớn.

Một lực phản chấn khá cứng rắn, truyền ngược lại từ đầu đối phương.

Chấn động đến mức cánh tay hắn ta bị hất lên, người lui về phía sau hai bước.

Cũng may, pho tượng đá mắt xanh kia cũng vỡ vụn, bắt đầu từ đầu, cả người rào rào vỡ nát thành một khối đá màu xám tro.

“Đừng ham chiến, rút lui!” Trương Vinh Phương ngồi trên bả vai hắn ta, trầm giọng nói.

Một đòn vừa rồi, nếu lực lượng yếu hơn một tí, Hắc đạo nhân sẽ không thể nào đánh nát người đá xám đó.

Độ cứng cơ thể của đối phương vượt quá sức tưởng tượng.

Hắc đạo nhân còn muốn nói chuyện nhưng bỗng nhiên hoa mắt, hắn ta nhìn thấy phía sau người đá xám tro, chi chít những người đá mắt xanh đang nhảy từ trong khe nứt lên.

Da đầu hắn ta tê dại, toàn thân lập tức nổi da gà.

Lúc này không nói một lời, xoay người bỏ chạy.

“Kéo dài khoảng cách, không được rời đi, ẩn nấp tiếp tục quan sát.” Lời nói của Trương Vinh Phương khiến hắn ta hoàn toàn bỏ đi ý nghĩ chạy xa khỏi nơi này.

Hắc đạo nhân không thể nào hiểu được, Linh Phi Giáo và Đại Giáo Minh tranh đấu, những thế lực nhỏ như bọn họ nhất định phải đến góp vui làm gì?

Chẳng phải quan chủ đã từ bỏ quan hệ với Đại Giáo Minh rồi à? Cho dù chỉ là từ bỏ quan hệ bên ngoài thì cũng đủ rồi.

Chẳng lẽ quan chủ còn muốn tự mình ra tay, xông vào cùng ra tay với Linh Phi giáo?

Hắc đạo nhân vừa nghĩ đến khả năng này, trong lòng liền run rẩy.

Quan hệ giữa quan chủ và sư phụ của mình rất tốt, hắn ta biết điều đó nhưng… Dù mối quan hệ này tốt đến đâu.

Chịu chết vô ích như thế thì cũng quá khoa trương…

Nhưng cho dù trong lòng có bao nhiêu suy nghĩ, hắn ta cũng không dám cãi lời, chỉ có thể đáp ứng, thân hình hóa thành huyết ảnh, nhanh chóng tìm được một tán cây ở gần đó ẩn núp, che giấu thân hình.

Con rối có ý thức của Trương Vinh Phương đứng trên vai hắn ta, nhìn xuống.

Vèo vèo.

Trong nháy mắt, từng người đá xám mắt xanh lướt ngang qua mặt đất phía dưới.

Ngay sau đó, từng đám người đá xám mắt xanh rậm rạp chằng chịt bước chân chỉnh tề, xếp hàng bước qua phía dưới.

Bước chân chỉnh tề và tiếng đá va chạm không ngừng vang lên dưới chân Hắc đạo nhân.

Hắc đạo nhân không dám thở mạnh.

Từ đại thụ hắn ta đứng nhìn xuống, người đá mắt xanh đi ngang qua phía dưới đã có hơn trăm người.

Chương 1619 - Trời đất giao hòa (8)

Một người đá ngẫu nhiên đã khiến hắn ta phải dốc hết toàn bộ sức lực mới có thể đánh chết.

Chứ đừng nói chi là trong đó còn có kỵ binh trọng giáp cao lớn khôi ngô cưỡi ngựa đá.

Ánh sáng xanh trong đôi mắt những kỵ binh này càng thêm chói mắt, trên người tản ra khí tức nặng nề khủng bố.

Đó là cảm giác Thế.

"Là Linh Lạc đã từng chết và Đại Tông Sư Bái Thần…" Trương Vinh Phương nhận ra thân phận của những người này.

Kim Sí Lầu và nhãn tuyến rối gỗ phân tán của hắn ta để cho hắn ta thu thập rất nhiều tình báo bí mật.

"Toàn bộ bọn họ bị hóa đá… Hay là vốn không phải là người thật, mà chỉ là tượng đá được điêu khắc?" Hắn không biết.

"Quan chủ, có tiếp tục không?" Lúc này Hắc đạo nhân cũng cảm nhận được sắp xảy ra chuyện lớn gì đó nên chủ động hỏi.

"Ngươi dám không?" Trương Vinh Phương hỏi ngược lại, thanh âm rất nhẹ.

Lúc này xa xa truyền đến từng trận tiếng kêu thảm thiết của các thế lực còn lại.

Rõ ràng những người còn lại đã bắt đầu giao thủ cùng người đá mắt xanh. Nhưng tình hình chiến đấu rõ ràng là nghiêng về một bên.

"Mặc kệ thế nào, tiếp theo, chỉ sợ là sẽ xảy ra chuyện lớn. Nếu mở Chung Thức ra, chắc hẳn những người đá này sẽ không đuổi kịp tốc độ của ta. Điều đó có nghĩa là vẫn còn đường sống." Hắc đạo nhân cắn răng nói.

"Nếu lần này có thể biết rõ tình huống, phòng ngừa chu đáo, quan chủ có thể giúp ta hoàn thành một tâm nguyện không?"

Trương Vinh Phương khẽ liếc nhìn hắn ta: "Được!"

Hắn ta gật đầu nghiêm túc.

“Nhưng ta hy vọng, tốt nhất là ngươi tự mình hoàn thành tâm nguyện này.”

“Tất nhiên như thế là tốt nhất!” Hắc đạo nhân hơi miễn cưỡng mỉm cười.

Lúc này rốt cục đội ngũ người đá phía dưới đã hoàn toàn đi qua, cánh rừng cũng trở nên vắng vẻ.

Hắc đạo nhân đợi một lát rồi tung người nhảy lên, chạy về phía vết nứt.

Dưới tốc độ tăng thêm của huyết duệ, thân pháp của hắn ta lặng yên không một tiếng động, nhưng vô cùng nhanh nhẹn.

Lăng Tiêu điện.

Trong tiếng kèn kẹt.

Chúng Sinh Linh Trụ xây dựng từ kim sắc hỏa diễm chậm rãi hiện lên từng mảng vết nứt lớn.

Trong đó, đồng tử dựng thẳng ở chính giữa cũng giống như lưu ly, không ngừng xuất hiện vết nứt.

Một tay Nhạc Đức Văn ấn ở mặt ngoài đồng tử dựng thẳng, phía sau một luồng khí lưu tròn vô hình khuếch tán và chấn động, ngay cả ánh sáng trong không gian cũng hơi vặn vẹo.

“Nát!” Ông quát khẽ.

Oành!

Trong phút chốc, toàn bộ Chúng Sinh Linh Trụ hoàn toàn sụp đổ, nổ tung, giống như trụ pha lê nổ tung, bắn ra vô số mảnh vỡ điểm sáng màu vàng li ti.

Lúc này toàn bộ Ngọc Hư Cung đều đang rung chuyển, lắc lư.

Ngay cả Lăng Tiêu điện cũng bắt đầu rớt bụi đá ào ào xuống.

Ông đi về phía trước, đứng trước tượng hươu đực đá hoa văn hình sói. Bỗng nhiên ngực chợt đau nhói, một vệt máu chảy ra từ khoang mũi ông.

Hình như Nhạc Đức Văn cũng nhận ra, đưa tay lau vết máu, ấn mũi, máu nhanh chóng cầm lại.

Lúc này bên ngoài đại điện đã không ngừng truyền đến tiếng đánh nhau.

Ông bắt lấy pho tượng sừng hươu, xoay người bước ra ngoài, thân hình bỗng nhiên đi đến trước cửa đại điện.

Trên đạo trường ngoài Lăng Tiêu điện, lúc này Khoa Tây Ốc và Thanh Dịch đã bị đám người đá vây quanh lại một chỗ.

Hình thể của hai người họ sớm đã lớn lên, một người mọc ra bốn cánh tay, ngăn cản công kích bốn phía.

Người khác thì phần lưng hiện lên đĩa tròn cơ bắp khổng lồ, bên trên có mạch máu và điểm máu tạo thành hình Thái Cực đồ văn nổi lên nhúc nhích.

Hai người họ không ngừng đánh nát đánh bay từng người đá, nhưng người đá thật sự là quá nhiều.

Bọn chúng như tre già măng mọc, không sợ chết chóc, nhanh chóng bay tới từ trên xiềng xích cực lớn, gia nhập vào hàng ngũ vây giết hai người họ.

Phiền phức nhất là tốc độ của những người đá mắt xanh này rất nhanh! Ai nấy đều có độ linh hoạt của thân pháp cao thủ Siêu Phẩm Tam không.

Cho dù hai người họ là Linh Tướng đứng đầu, ở trong khu vực diện tích nhỏ này, trong lúc nhất thời cũng không thoát được người đá vây công.

"Thái Cực đồ dịch!" Bỗng nhiên Thanh Dịch đạo nhân gầm nhẹ một tiếng, hai tay khép lại trước người, linh tuyến hai tay lưu động tập trung, hội tụ thành đĩa tròn màu bạc.

Chính giữa đĩa tròn hiện lên một chấm linh tuyến màu đỏ.

Một tiếng "răng rắc" giòn tan vang lên.

Linh tuyến màu đỏ chợt nứt ra hai bên, chia đĩa tròn thành hai, hình thành một cái bệ Thái Cực đồ cơ bản.

"Đi!"

Ông ta ném đĩa tròn màu bạc về phía trước.

Ầm đùng! !!

Một ánh chớp màu đỏ lóe lên.

Khoảnh khắc toàn bộ đĩa tròn chạm vào người đá đầu tiên, thì nổ tung ầm ầm.

Màu bạc cuồng bạo, mảnh vỡ linh tuyến màu đỏ, cùng trộn lẫn lại tạo thành một viên cầu đỏ bạc trống rỗng bên trong, làm nổ tung tất cả người đá mười mét xung quanh.

Phía bên kia, Khoa Tây Ốc giơ cao bốn cánh tay. Trên cánh tay hiện lên từng linh tuyến màu đỏ.

Chương 1620 - Trời đất giao hòa (9)

“Giáng xuống đi, Thiên Tượng Chi Long!”

Một chùm tia sáng trắng thuần tinh khiết hư ảo bán trong suốt, chậm rãi sáng lên phía trên bốn bàn tay của hắn ta.

Vụt!

Đột nhiên bóng dáng bốn con rồng dài nhỏ trắng thuần, phóng ra từ trong chùm sáng, đâm đầu vào trong đám người đá từ bốn phương hướng khác nhau.

Trong nháy mắt, xung quanh có ít nhất hơn ba mươi người đá bị đập nát bấy, làm sạch.

Nhạc Đức Văn dùng một tay nhấc lên.

Một quang ảnh màu trắng trong lòng bàn tay bay ầm ra, hóa thành hư ảnh quái vật giống như rồng mà không phải là rồng, xông về phía hơn mười người đá mắt xanh đang xông đến phía ông.

Những người đá xông ra, đều nát bấy không tiếng động.

Sắc mặt ông không thay đổi, bước từng bước về phía trước.

Lúc này, Khoa Tây Ốc và Thanh Dịch đã loại bỏ người đá xông đến đợt cuối, sau đó chặn xiềng xích cực lớn này lại.

“Mau! Thiên địa giao nhau bắt đầu rồi! Phía dưới có người của Linh Phi giáo đang chủ trì nghi thức! Phải lập tức cắt đứt bọn họ, nếu không, giao nhau thành công, Linh Phi giáo sẽ toàn diện sống lại đó!”

Thanh Dịch đạo nhân quay đầu quát với Nhạc Đức Văn.

“Hiện tại vẫn chưa thật sự giao nhau thành công đã xuất hiện nhiều phiền phức như vậy, nếu thật sự giao nhau thì không biết sẽ đến mức độ nào nữa.” Bốn cánh tay của Khoa Tây Ốc buông xuống, cảm thấy kỳ lạ.

Hắn ta nhìn về phía Nhạc Đức Văn: “Lão Nhạc, lần này dựa vào ngươi rồi.”

Nhạc Đức Văn khẽ gật đầu. Sải bước đến mép cột đá, nhìn xuống.

Bịch.

Bịch.

Một con nhện nham thạch cực lớn có kích thước cao hơn mười mét.

Đang chậm rãi thuận theo cột đá, bò từng bước lên trên.

Mỗi một lần tám chân của con nhện nhấc lên hạ xuống, thì cột đá sẽ run rẩy một lần.

Phần lưng của con nhện nham thạch, có một người đá mắt xanh mọc sáu cánh tay lẳng lặng ngồi xếp bằng, đôi mắt màu xanh sáng ngời nhìn về phía ba người trên đỉnh.

"Nhện Thần giáo Linh Tướng, đây là người bạn cũ rồi." Sắc mặt Khoa Tây Ốc hơi thay đổi, nhận ra thân phận của đối phương.

"Tay còn nhiều hơn ta, lần này thì phiền phức rồi."

"Dù có phiền phức đến đâu thì cũng phải xông lên." Thanh Dịch đạo nhân đứng bên cạnh hắn ta, sắc mặt nghiêm túc: "Thiên địa giao nhau, Linh Phi giáo sẽ dùng một hành động thả ra tất cả thể xác Bái Thần tích góp trước đây. Đó là số lượng khoa trương hơn bất kỳ giáo phái nào. Cho nên, không chống lại được thì đợi chết."

.

Phía dưới Ngọc Hư Cung.

Bên trong khe nứt lớn.

Từng đội quân được người đá tạo thành, thỉnh thoảng lao ra ngoài từ đáy khe nứt.

Bọn họ dọc theo vách đá triển khai thân pháp, tốc độ cực nhanh, nhanh chóng leo lên trên, cứ như từng chùm sáng xám bắn ra dưới lòng đất.

Mỗi khi một chùm sáng xám lao ra khỏi mặt đất, trong khoảng thời gian đó, một bóng đỏ lặng yên không tiếng động đi xuống rồi xông ra một đoạn.

Đợi ánh sáng xám lần nữa xuất hiện, bóng đỏ lại ẩn nấp vào từng góc khe nứt vách đá.

Vách đá nghiêng, lớp đất dốc đứng lồi lõm, cho Hắc đạo nhân khá nhiều chỗ ẩn giấu.

Theo thời gian, dần dà, cuối cùng hắn ta cũng tiếp cận với phần đáy của khe nứt.

Hắc đạo nhân ẩn nấp kỹ ở phía sau sừng nhọn nham thạch nhô lên tự nhiên, hắn ta chậm rãi lộ ra con mắt, nhìn xuống phía dưới.

Dưới đáy, trên đỉnh một đài cao cực lớn giống như kim tự tháp đang phóng thích ánh sáng xanh chói mắt.

Xung quanh đài cao có người đá mắt xanh cuồn cuộn không ngừng, phá đất mà ra, đứng lên, phát ra tiếng gào thét nhẹ.

Đám người đá nhanh chóng xếp đội xếp trận, chia làm từng chi tiến lại gần vách đá, rõ ràng có dự định tiến lên mặt đất.

Hắc đạo nhân há to miệng, liếc mắt nhìn đi, người đá mắt xanh phía dưới ít nhất cũng có mấy ngàn!

Hơn nữa quan trọng là bọn họ vẫn đang phá đất ra cuồn cuộn không ngừng.

“Linh Phi giáo có nhiều nội tình Bái Thần như vậy sao?” Hắc đạo nhân khó tin.

“Không, những người đá này rất nhiều là do lần nữa ngưng tụ!” Trương Vinh Phương thấp giọng nói bên vai hắn ta.

Hắn vươn bàn tay nhỏ của con rối ra, chỉ xuống dưới.

“Nhìn nơi đó đi.”

Hắc đạo nhân nhìn theo, thoáng cái thấy được người đá mắt xanh vừa nãy bị hắn ta đánh nát bấy.

Thậm chí vết sẹo trên đầu đối phương bị hắn ta đánh vẫn còn đó.

Hắn ta tận mắt nhìn người đá mắt xanh bò ra khỏi mặt đất, ngoại trừ đỉnh đầu để lại một vết sẹo, thì không còn bất kỳ vết thương nào cả.

“Bọn họ vốn không phải vô cùng vô tận, mà sẽ không ngừng sống lại!” Trương Vinh Phương trầm giọng nói: “Nếu như ta đoán không nhầm, mấu chốt của hồi sinh có lẽ chính là đài cao đó.”

Hắn đưa mắt nhìn về phía đài cao bị ánh sáng xanh bao phủ.

Trong hào quang nơi đó, mơ hồ có thể thấy được một dáng người uyển chuyển không ngừng nhảy múa.

“Quan chủ, bây giờ chúng ta làm gì đây?” Hắc đạo nhân thấp giọng hỏi.

“Đợi! Núp kỹ, đợi cục diện thay đổi. Đại Giáo Minh nhất định sẽ đến!” Trương Vinh Phương nói như đinh đóng cột.

Chương 1621 - Trời đất giao hòa (10)

Hắn tin Nhạc sư phụ sẽ không bị đánh ngã giữa đường khi chưa đến điểm cuối.

"Nhưng cứ đợi ở nơi này như vậy, có phải hơi nguy hiểm không?" Hắc đạo nhân cảm giác tim gan mình đều đang run rẩy.

Thân là Tông Sư, quả thật cần lòng tin vô địch.

Nhưng là khi một chọi một, lòng tin là khi điều kiện công bằng. Chứ không phải kiểu một người đánh một bầy như trước mắt.

Nhưng giờ này phút này, con rối của Trương Vinh Phương lại mất đi tiếng động, rõ ràng đã di chuyển đến nơi khác.

Trong động Nhân Tiên.

Trong hồ máu thứ hai, từng mảng bọt khí nổi lên, vỡ ra trên bề mặt hồ máu.

Bên cạnh hồ máu, từng đội đạo nhân huyết duệ không ngừng đổ từng thùng từng chậu dịch dinh dưỡng vào lò đan.

Bên trong lò đan khuấy đảo, sau khi tiêu hóa một nửa dịch dinh dưỡng thì thuận theo dưới đáy, chèn ép từng cái một, tiến vào hồ máu thứ hai.

Sâu trong hồ máu.

Mái tóc dài của Trương Vinh Phương bồng bềnh, hắn mặc áo bào đỏ, lẳng lặng nhắm mắt, toàn lực hấp thu chất dinh dưỡng trong dịch máu xung quanh.

Mà trong tầm mắt của hắn, điểm thuộc tính được dùng trên thanh thuộc tính, lúc này đã nhảy từ 0 đến 9 điểm! Quyết chiến sắp bắt đầu, hắn không thể không thu hồi tinh thần, toàn lực hấp thu chất dinh dưỡng để làm tăng tốc độ!

Lúc này, cho dù thêm chút tốc độ, cũng rất tốt.

Trong Huyết Tinh Truy Tung, lúc này mảng lớn dây đỏ huyết duệ đang nhanh chóng dập tắt, tách ra.

Hắn có thể nghe thấy rất nhiều lời cầu nguyện, khẩn cầu, gào thét lúc tuyệt vọng của huyết duệ.

Thậm chí còn có huyết duệ sắp chết chửi bới hắn và kẻ địch.

Nhưng theo việc hắn thêm điểm thuộc tính mới vào sinh mệnh, những tiếng nói ấy dần nhỏ đi, rời xa hắn.

“Thế giới cuối cùng cũng ngủ say…”

“Mà ta… sẽ đánh thức tất cả…”

Một âm thanh mơ hồ bắt đầu chậm rãi vang lên trong đầu hắn.

“Tuân theo Triệu Hoán Máu…”

“Triệu Hoán Máu…”

“Triệu Hoán!”

“Ngủ say đi Tinh Hoa Sinh, Linh Tiên Huyết vạn vật.”

Trương Vinh Phương trong thoáng chốc, dường như nghe thấy Bạch Lân đang gấp gáp nói cái gì đó. Nhưng âm thanh của bà ta bị từng âm thanh không ngừng vang vọng trong mơ hồ che lấp.

Ý thức của hắn muốn ngủ say, nhưng từ đầu đến cuối vẫn duy trì một tia tỉnh táo.

Hắn biết, một khi mình ngủ đi thì có thể sẽ không cách nào tiếp tục thêm số điểm còn lại.

Dù sao thì hắn cũng không phải là tiên huyết thủy tổ trời sinh thật sự, sẽ không trời sinh tự nhiên trưởng thành. Chỉ có thể dựa vào bản thân để trở nên mạnh hơn.

.

Bịch.

Con nhện nham thạch khổng lồ đáp xuống từ trên cao, va vào khe nứt của đại địa cực lớn.

Ầm!

Thi thể nhện nện ầm ầm lên một bãi đất trống của đài cao kim tự tháp, lần nữa đập nát người đá vừa mới chui ra ngoài, một vòng khói bụi xám trắng bắn tung tóe.

Trên lưng nhện, ba bóng người ném thi thể người đá mọc sáu cánh tay ra ngoài, mặc cho hắn lăn lộn nằm ngửa trên mặt đất.

Bịch bịch bịch!

Trong tiếng bước chân cực lớn, hai con nhện nham thạch khổng lồ lại lần nữa lao mạnh về phía ba người họ.

"Đi!"

Thanh Dịch đạo nhân giơ tay lên ném ra một đĩa tròn màu bạc Thái Cực đồ.

Linh tuyến màu đỏ trên đĩa tròn ầm ầm nứt ra, nổ tung.

Chùm sáng đỏ bạc khiến cho con nhện lớn nổ tung tan tành ngay tại chỗ.

Phía bên kia, bốn cánh tay của Khoa Tây Ốc ngưng tụ ánh sáng trắng, Thiên Long Chi Tượng lần nữa xông ra trong ánh sáng trắng, vờn quanh nhện lớn rồi chợt lóe qua, nhanh chóng bay trở lại.

Con nhện lớn chợt nứt ra, nát bấy thành vô số mảnh vụn.

Nhạc Đức Văn tung người nhảy lên, điểm nhẹ bước chân về phía đài cao, nhanh như tia chớp.

Nhóm lớn người đá mắt xanh lần lượt vọt về phía ông từ bốn phương tám hướng.

Trong số bọn họ, có kỵ sĩ mặc trọng giáp cưỡi ngựa đá cao to.

Cũng có binh lính cổ đại tay cầm trường mâu, còn có con nhện nham thạch cao hơn mười mét.

Bóng mờ của con nhện khổng lồ dẫn đầu bao phủ Nhạc Đức Văn, ánh sáng xanh bao phủ khu vực mà ông đứng, hóa thành một mảnh u ám.

Rít!

Con nhện phát ra tiếng gào thét khủng bố, nhấc chân chợt đâm về phía Nhạc Đức Văn.

"Nguyệt Ấn."

Nhạc Đức Văn giơ tay lên, lòng bàn tay bỗng nhiên hiện lên một chòm khí trắng.

Khí trắng nhanh chóng khuếch trương, bao bọc ông, hình thành một luồng khí xoáy màu trắng với đường kính mấy mét.

“Quy Chân.” Ông nhẹ nhàng nắm lấy lòng bàn tay.

Ầm! !!

Toàn bộ vòng xoáy màu trắng hoàn toàn nổ tung, hóa thành từng mảng gió xám trắng, bao trùm ít nhất hơn trăm người đá tiến vào bên trong từ xung quanh.

Ngay cả con nhện nham thạch cực lớn cũng vậy, bị mảng gió phạm vi lớn này bao bọc vào.

Toàn bộ hang động dưới lòng đất, ít nhất có một phần mười khu vực bị phiến gió xám trắng này bao phủ.

Tất cả động tác của người đá đều dừng lại vào khoảnh khắc này.

Giống như điêu khắc chân thật hóa thành.

Nhạc Đức Văn lại lần nữa lao về phía đài cao. Mũi chân điểm liên tục, nhẹ nhàng nhảy lên, xông thẳng lên đỉnh của đài cao.

Chương 1622 - Trời đất giao hòa (11)

Nhưng một lực trường vô hình cực lớn, mạnh mẽ giữ chặt ông ở giữa không trung, cưỡng chế đè ông xuống mặt đất.

Không chỉ có ông, Khoa Tây Ốc và Thanh Dịch đạo nhân đi theo phía sau cũng đồng thời bị đè nện xuống mặt đất.

Bịch bịch bịch!

Ba tiếng trầm đục vang lên, ba người liên tiếp rơi xuống đất, nện trên mặt đất tạo thành ba đường rạn nứt.

"Thần uy Tịnh Hóa của Linh Phi Thiên!" Thanh Dịch đạo nhân lắc đầu, đứng lên nói.

"Tiến vào nơi đó, tương đương với tiến vào khu vực đặc thù có một tia tính chất Thái Hư Linh Phi Thiên. Lão Nhạc, chuẩn bị Hàng Thần!" Ánh mắt ông ta ngưng lại, lên tiếng nhắc nhở.

Hình như Nhạc Đức Văn chưa từng nghe qua, ông lần nữa đứng dậy, cất từng bước đi về phía đài cao.

Lần này, ông không gia tốc nữa, mà bước từng bước đi về phía bậc thang của đài cao giống như người bình thường.

Từng tia khói xám trắng bắt đầu tản mát lên theo bước chân ông đang đi qua.

Dưới Linh Hư phong.

Gió thổi nhè nhẹ, trên lá một ngọn cỏ non xanh dưới đất có một con kiến mình đen cánh trắng đang chầm chậm bò lên cao.

Con kiến rung rung hai chiếc râu, bò lên ngọn cái lá, cứ như nó đang tìm gì đó nên từ từ dừng lại.

Đột nhiên một trận gió mạnh quét qua, khiến chiếc lá đong đưa.

Rồi hất con kiến trên chiếc lá rớt xuống mặt đất.

Vù vù~~~

Trong mảnh rừng phía xa, một tiếng kèn du dương cổ xưa vang lên.

Bộp!

Bộp!

Bộp! !

Linh quân hắc giáp đeo khiên dậm bước đều nhịp, bày trận bước từng bước một đi về phía Linh Hư phong.

Số lượng của bọn họ rất nhiều, hình thành từng khối từng khối trận, chuyển động tiến tới phía trước trong rừng cây.

Cho dù là cánh rừng bụi cây khá là rậm rạp, vẫn không hề ảnh hưởng đến việc biến ảo trận hình của bọn họ.

Bọn họ cứ như từng chiếc thảm màu đen, nặng nề nhưng chỉnh tề, chậm rãi tới gần phía Linh Hư phong.

Phía sau mảng lớn Linh quân, có một vị tướng lĩnh khổng lồ thể hình cao tới ba bốn mét mặc giáp hạng nặng, nện bước nặng nề, chậm rãi kéo mặt nạ đen nhánh xuống, giơ cao binh khí to lớn trên tay lên.

“Đến rồi.” Người cầm đầu có mái tóc trắng lộ ra khỏi lớp mũ giáp, hai mắt lộ ra sát ý lạnh băng, nhìn về phía Linh Hư phong phía trước.

“Các vị, trận chiến này rất hung hiểm, nhưng nó liên quan đến tương lai, ảnh hưởng an nguy đại kế mấy chục đến trên trăm năm nữa của chúng ta. Xin hãy dốc toàn lực.” Ông ta trầm giọng nói.

“Cớ gì Thượng Quan phủ chủ lại nói ra lời ấy. Nếu không thể thắng trận chiến này, ngày sau ngươi và ta đều là sâu kiến. Bây giờ tất cả mọi thứ đều cần chứng thực, sắp đến thời gian đất trời giao hòa, cho dù có là ai cũng sẽ trở thành đối tượng bị gặt hái thôi, không dốc hết sức, thì chỉ có thể chờ đợi cái chết.” Một người đứng bên cạnh trầm giọng trả lời.

“Vậy thì giết tới đi. Đơn giản là ngươi chết ta sống mà thôi. Nói nhiều như vậy làm gì?” Một người nam tử khác lạnh lùng nói.

Thượng Quan Phi Hạc ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn xuyên qua mũ giáp, nhìn vào chỗ sâu trong rừng, đang có một lượng lớn người đá mắt xanh dần dần tới gần.

Ánh sáng màu xanh lam trong mắt chúng nó, cho dù đang ở trong biển cây rậm rạp mà vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Nhóm người đá đang không ngừng bắt giết các cao thủ thuộc thế lực không kịp rút lui chung quanh.

“Chuẩn bị! !” Ông ta hét lớn một tiếng, giơ cự kiếm lên.

Soạt.

Tất cả Linh quân dừng lại, dựng thẳng tấm khiên, dùng mặt bén nhọn dưới đáy đâm sâu vào mặt đất. Trong tiếng xèo xèo, dòng lũ hắc giáp đã hoàn toàn ngừng lại.

Rầm! !

Trong chốc lát.

Chỗ tối tăm trong rừng rậm, nhóm người đá mắt xanh đang chen chúc xông ra.

Bọn chúng cứ như dòng nước màu xám, mang theo khí thế lạnh băng không chút tình cảm nào, cấp tốc lướt qua khe hở giữa hai quân, nặng nề đâm thẳng vào tháp khiên hắc giáp đang chắn trước mặt.

Rầm rập rầm rập! !!

Tiếng va đập lít nha lít nhít nối liền thành một mảnh.

“Giết! !” Cự kiếm của Thượng Quan Phi Hạc chỉ thẳng về phía trước.

Ông ta tự mình dẫn đầu xông về phía trước, hình thể nhanh chóng giãn to biến lớn, chớp mắt đã hóa thành hình thể cao năm mét, cứ như một con tê giác hạng nặng, ầm vang phá tan một đám người đá.

Người đá chung quanh cố gắng vây công ông ta, nhưng quái dị chính là, tất cả binh khí nắm đấm người đá vung ra, đều đánh lộn xộn lung tung vào người một nhà chúng mà thôi.

Mà Thượng Quan Phi Hạc thực sự, rõ ràng đang ở trong vòng vây, lại chỉ cần phải ứng phó với hai ba người đá công kích lệch hướng đánh phải ông ta.

Đây cũng là võ học đỉnh cao ông ta tự sáng tạo, Thiên Cần Cửu Chương, Mịch Tâm huyễn pháp.

Không chỉ là ông ta, Đại Tông Sư Tông Sư còn lại cũng nhao nhao triển khai Chung Thức, nhào về phía đám người đá kia. Những nơi bọn họ đi qua, người đá vỡ tan vỡ nát rầm rầm.

Chương 1623 - Trời đất giao hòa (12)

Nhưng rất nhanh, từng con nhện nham thạch cao lớn hơn mười mét, nện bước nặng nề vọt tới hướng mọi người.

*

Dưới mặt đất Ngọc Hư Cung.

Dưới đài cao của kim tự tháp màu đồng.

Nhạc Đức Văn ngẩng nhẹ đầu lên, tất cả dấu chân phía sau lưng đang tỏa ra khói trắng.

Tất cả khói trắng sau lưng ông hội tụ lại thành một thể, hình thành bức tranh hình tròn hoàn toàn mơ hồ.

Trong bức tranh có núi, có nước, có người, có hoa điểu trùng ngư (hoa chim côn trùng cá), còn có cả mặt trời chói chang cùng với mây trắng trên không trung.

Nó giống như một thế giới khác hoàn toàn mới do hơi khói tạo thành.

Ông cứ đi như vậy, mang theo bức tranh to lớn cao tới hơn mười mét, bước từng bước một tới gần vầng sáng xanh lam tràn ngập chung quanh đài cao.

Mãi đến khi phía trước có một màng lực trường mỏng vô hình, ngăn cản ông tiếp tục tiến bước về phía trước.

Ông mới dừng lại.

"Mở! !"

Bỗng nhiên, hai tay của ông nâng lên, tất cả hơi khói sau lưng dồn dập hội tụ quấn quanh phía sau hai tay ông.

Một lượng lớn hơi khói ngưng tụ hình thành hai bàn tay lớn thô to đường kính đạt tới mấy mét, đập thật mạnh trúng lực trường ánh sáng màu xanh lam vô hình phía trước.

Oanh! !! !

Ánh sáng màu xanh lam chói mắt và một lượng lớn khói trắng đè ép lẫn nhau, va chạm, rồi tiêu tán tỏa ra chung quanh.

Ánh sáng màu xanh lam trên cả tháp cao cũng bắt đầu nhẹ nhàng lấp lóe, không ổn định được nữa.

Một tiếng vang nhỏ xoẹt qua.

Cuối cùng, lực trường ánh sáng màu xanh lam bị bàn tay cứng rắn xé mở thành một cánh cổng hình bầu dục.

Thanh Dịch đạo nhân và Khoa Tây Ốc đồng thời nhảy lên, nhanh như tia chớp xông vào quang môn, chạy dọc theo bậc thềm, qua mấy giây đã lên tới đỉnh kim tự tháp.

“Hàng Thần! !” Đột nhiên hai người một trước một sau gầm thét.

Cùng lúc đó ánh sáng màu xanh lam chói mắt tỏa ra ánh sáng thiêu đốt tầm nhìn, giống như một mặt trời nhỏ hoàn toàn bùng nổ ở trên đỉnh.

Nhạc Đức Văn kéo dài hai tay phát lực, duy trì lỗ lớn trên lớp ánh sáng màu xanh lam, bỗng nhiên ông đập người tới phía trước, cũng xông vào lỗ lớn nhanh như tia chớp, nhẹ nhàng rơi xuống đất đứng vững lại.

Lỗ lớn trong màng ánh sáng màu xanh lam sau lưng không còn bị rạch ra nữa, khép lại ngay lập tức, khôi phục lại vẻ bình thường.

Ông ngửa đầu nhìn về phía đài cao, thân hình bay lượn lên, nhanh chóng vượt qua bậc thềm, rơi xuống biên giới đỉnh kim tự tháp.

Lạch cạch.

Giày bó đáp xuống đất, phát ra tiếng vang nhẹ.

Đồng tử Nhạc Đức Văn có hơi co rụt lại.

Điều đầu tiên đập vào mắt, là thân thể Khoa Tây Ốc ngã xuống đất, không còn bất cứ âm thanh tiếng động nào nữa.

Thân thể của hắn ta đang bị một loại màu xám nhàn nhạt bao phủ, lan tràn, toàn thân đang hóa thành tượng đá nham thạch.

Bên trong vang lên âm thanh đập nện bình bịch.

Hình thể Chung Thức khổng lồ của Thanh Dịch đạo nhân đang bị một cái tay cực lớn kẹp cổ lại, treo giữa không trung đang

không ngừng giãy giụa.

Hắn ta vô lực đánh vào bàn tay lớn kẹp cái cổ mình lại, nhưng khoảng cách sức mạnh quá xa, khiến hắn ta hoàn toàn không thể thoát khỏi trói buộc.

Vút.

Thanh Dịch đạo nhân bị tiện tay quăng ra, đâm vào màn chắn ánh sáng màu xanh lam ở một bên, nhưng lại bắn ngược về, nặng nề ngã xuống đất.

Hắn ta giãy dụa muốn bò dậy.

Nhưng từ vị trí hai chân trở lên đã bắt đầu chậm rãi hóa đá.

"Không thể…. Hàng Thần! !" Lúc này mâm tròn huyết nhục Thái Cực phía sau Thanh Dịch đạo nhân cũng bắt đầu chậm rãi dừng xoay tròn.

Hắn ta giãy dụa, máu me đầy mặt, lên tiếng nhắc nhở.

Nhạc Đức Văn không trả lời, nâng ánh mắt lên, nhìn về cá thể quái dị cao lớn phía đỉnh đài cao.

"Hoan nghênh đến chơi." Ba giọng nữ với âm điệu khác nhau đồng thời vang lên, chồng lên nhau tạo ra một loại âm sắc quỷ dị thần thánh.

Cá thể trên đỉnh chậm rãi xoay người lại, lộ ra một gương mặt mà Nhạc Đức Văn đã từng quen thuộc.

"Thánh Vũ…" Ánh mắt Nhạc Đức Văn nheo lại.

"Thánh Tuần đã từng nói, sau lần đó, đất trời giao hòa chính là ngày chúng ta thu hồi tất cả…"

Lúc này cơ thể Thánh Vũ đã không còn giống loài người nữa. Mà toàn thân có màu màu xám trắng giống như tượng đá.

Nàng đã triển khai Chung Thức từ sớm, lộ ra hình dáng ba đầu sáu tay.

Nhưng không giống với bình thường là, nửa người dưới của nàng đã hoàn toàn biến thành thân rắn cự mãng, khi trườn bò chuyển động, lớp vảy cũng không ngừng co vào giãn ra theo đó.

Chỗ ngực bụng, trong máu thịt khảm nạm một thứ hoàng kim như mặt người.

Một tia ánh sáng màu xanh lam giống như dòng điện thỉnh thoảng thoáng hiện sáng lên ở không khí chung quanh nàng.

Lúc Thánh Vũ nhìn về phía Nhạc Đức Văn, trên gương mặt đối diện với ông, còn mang theo một tia mỉm cười xinh tươi quyến rũ.

“Thu hồi tất cả?” Nhạc Đức Văn chậm rãi cất bước, đi về phía trước.

Chương 1624 - Trời đất giao hòa (13)

“Từ khi nào mà tất cả trong thiên hạ này, đã trở thành của các ngươi?”

Ông bước từng bước một, sau lưng lại ngưng tụ xuất hiện một mảng sương mù xám trắng rộng lớn lần nữa.

Vô số sương mù nhanh chóng bao phủ thân thể ông, bao bọc kín kẽ, biến ông thành một cột khói lớn.

Vù!

Đột nhiên sương mù dừng lại, bỗng nhiên ở vị trí trung tâm xuất hiện một người cao lớn chừng năm mét.

Người to lớn khoác đạo bào màu tím viền vàng, thân trên mang giáp trụ màu bạc, đầu vẫn là khuôn mặt Nhạc Đức Văn như cũ, không hề có chút thay đổi nào.

Nhưng sau người, trong mảnh sương mù như mây kia chậm rãi chìm nổi một hư ảnh mâm tròn ám kim.

Trên mâm tròn kia chia làm mười hai khu vực, mỗi một khu vực được chia ra đều khắc một loại phù pháp phù văn đại biểu cho Hồi Xuân Tịnh Thì Phù điển.

Bắt đầu từ loại phù pháp thứ nhất, theo thứ tự là Triều Khí phù, Viêm Đế phù, Nhất Nguyên phù, Thải Linh phù, Hỗn Nguyên phù, Định Hồn Phù, Nhạc Hình Phù, Tam Thanh phù, Hồi Thần phù, Đàn Tinh phù, Cửu Khúc phù, Hoàng Long phù.

Mà chính giữa mâm tròn, có một vầng trăng khuyết màu đen chậm rãi chuyển động. Đang liên tục không ngừng phóng thích sương mù xám trắng ra bên ngoài.

“Hết thảy mấy trăm năm, hãy cứ để hôm nay ta kết thúc triệt để chúng đi.”

Nhạc Đức Văn bước từng bước một đi đến phía Thánh Vũ.

“Chỉ sợ ngươi không làm được.” Thánh Vũ mỉm cười thong dong, nhìn ông chăm chú. “Đất trời bắt đầu giao hòa, chúng ta

chỉ thu hồi sức mạnh của trời vốn đang gửi lại nơi đây, ở đây không thể Hàng Thần. Hôm nay, ngươi chắc chắn phải chết."

"Vậy thì thử xem sao." Nhạc Đức Văn vươn tay, vô số mây mù sau lưng ông chen chúc hội tụ lại, tập hợp trong lòng bàn tay.

Vút! !

Trong chốc lát, mây mù hóa thành hình rồng to lớn, gào thét bay về phía Thánh Vũ.

Rầm! !

Giữa không trung, toàn thân mây mù hình rồng nhanh chóng đổi thành màu đỏ, rồi lập tức bốc cháy lên, chiếu sáng cả đài cao.

Mà Thánh Vũ cũng nâng sáu tay lên, vô số ánh sáng màu xanh lam hội tụ sau lưng, xuất hiện một chiếc cầu thang tinh xảo cổ xưa từng tầng hướng lên trên, mơ hồ đâm thẳng vào trời xanh.

Tại điểm cuối cùng của cầu thang, bỗng nhiên sáng lên một điểm sáng vàng.

*

Nguyện Nữ hạp • động Nhân Tiên.

Răng rắc.

Sắc trời ảm đạm, mây dày bao phủ. Thỉnh thoảng có tia sét đánh xuống, phát ra tiếng nổ vang.

"Đột nhiên ta có cảm giác có linh cảm gì đó." Thường Ngọc Thanh thu trường kiếm trong tay lại, cắm vào vỏ kiếm.

Ở đối diện nàng, đôi mắt đẹp của Trương Chân Hải ngưng trọng, cũng thu hồi đoản đao trong tay về.

"Ngươi cũng có cảm giác đó sao? Ta cho là chỉ có một mình ta mới có cảm giác này."

Tay nàng đặt trước ngực mình, cảm nhận được trái tim đang đập dồn dập điên cuồng.

"Vẫn luôn có cảm giác đó, có thể là một chuyện lớn nào đó sẽ xảy ra bất cứ lúc nào."

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

“Sắc trời này cũng vô cùng kỳ lạ. Vừa rồi vẫn còn là trời nắng, bây giờ lại…”

“Đi tắm rửa một lát không? Đi cùng đi?” Nàng nhìn về phía Thường Ngọc Thanh.

Bây giờ trong đạo quan, quan hệ giữa nàng và Thường Ngọc Thanh là gần gũi nhất.

Trong đó có một phần nguyên nhân rất lớn là bởi vì Thường Ngọc Thanh thường xuyên tìm nàng đối luyện võ nghệ.

Mà nàng cũng khác những người khác, đối luyện không hề giấu giếm, dốc lòng dạy dỗ.

“Được.” Thường Ngọc Thanh cũng cảm thấy rèn luyện xong, toàn thân ướt sũng sẽ không thoải mái, lúc này mới gật đầu.

Keng! !

Đột nhiên xa xa có một tiếng chuông nặng nề vang lên.

Tiếng chuông gấp rút, đúng lúc này lại vang hai lần liền.

“Tiểu Thanh, Chân Hải! Hồ máu xảy ra vấn đề rồi! !” Bỗng nhiên thân hình Đinh Du xuất hiện ở bên cạnh đạo tràng.

Hai nữ tử run lên, nhanh chóng lao về phía Nhân Tiên đài.

Đinh Du theo sát phía sau, ba người đều nhớ lại trạng thái dị thường trong trái tim xuất hiện vừa nãy.

Theo lý thuyết, từ sau khi trở thành huyết duệ, thân thể của bọn họ đều cường kiện vượt xa trước kia, đã hoàn toàn tránh khỏi rất rất nhiều bệnh tật ốm đau như trước kia.

Trạng thái tim đập nhanh đột ngột xuất hiện không lý do giống như bây giờ là chưa bao giờ có.

Cộng thêm sắc trời quái dị lúc này, ngột ngạt mà nặng nề buồn bực. Cùng với thông tin hồ máu xảy ra chuyện đột ngột truyền đến.

Trong lòng ba người đều có một dự cảm không rõ.

Rất nhanh, ba người đã đến Nhân Tiên đài, đứng ở trước động Nhân Tiên.

Lúc này đã có mấy đạo nhân Thiên Tự viện đến trước, đều tản ra nhìn chăm chú vào động Nhân Tiên lúc này.

Huyết thủy được chứa trong hồ máu đậm đặc nằm trong động cuồn cuộn phun trào, phảng phất như đang sôi sùng sục và bốc lên khói đỏ.

Theo huyết thủy không ngừng sôi trào, mực nước cũng bắt đầu dâng lên một cách khó hiểu.

Chẳng mấy chốc, hồ máu đã tràn đầy, quá nhiều huyết thủy tạo thành những sợi dây mỏng manh uốn lượn, chảy đến những nơi khác trong động.

Chương 1625 - Trời đất giao hòa (14)

Dần dà, mặt đất trong động Nhân Tiên cũng bắt đầu bị rất nhiều dòng huyết thủy chiếm cứ và lấp đầy.

Nhóm đạo nhân phụ trách vận chuyển dịch dinh dưỡng đã sớm sợ hãi chạy ra ngoài động và không dám tới gần.

Lượng lớn huyết thủy trong động không ngừng dâng cao rồi bắt đầu chậm rãi tràn ra ngoài từ cửa hang.

Rào~

Huyết dịch chảy dọc theo rìa cửa động, xuyên qua Nhân Tiên đài rồi trượt xuống từ hai bên, tạo thành hai thác nước máu tươi màu đỏ sậm.

Các đạo nhân đứng ngoài động dồn dập lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, bị một luồng khí tức kỳ lạ trong máu làm cho lùi lại liên tục và không dám đến gần.

"Đây không phải tinh huyết của Thủy tổ!"

Đinh Du ngồi xổm xuống, đưa tay chạm nhẹ vào một ít huyết thủy, nhưng rất nhanh hắn ta đã phát hiện ra huyết thủy không hề dính lại một chút nào trên đầu ngón tay hắn ta, mà tự động chảy xuống, lần nữa hội tụ vào thác nước Huyết Hà.

Hắn ta nhìn về phía hai người Thường Ngọc Thanh và Trương Chân Hải.

So với những đạo nhân khác, bọn họ mới là người lo lắng cho Trương Vinh Phương nhất.

"Cùng vào không?" Hắn ta vừa dứt lời, đột nhiên, một bóng người lóe lên.

Trương Chân Hải đã triển khai thân pháp, không chút do dự lao vào động Nhân Tiên.

Ngay sau đó là Thường Ngọc Thanh.

Đinh Du thở hắt ra, đang muốn đi vào thì đột nhiên có một con tiểu hồng điểu bay tới từ giữa không trung rồi đậu xuống bả vai hắn ta và phát ra tiếng kêu chít chít.

“Được rồi được rồi, đưa ngươi theo cùng.” Hắn ta khom người vận lực, bỗng chốc triển khai thân pháp rồi xông vào trong động.

Ba người lội dọc theo huyết thủy và đi một mạch đến lối rẽ. Không lâu sau đã tới được bên trong hồ máu rộng rãi trong động.

Lúc này đã hoàn toàn không còn nhìn thấy mặt đất trong cả động đâu nữa, chỉ có một mảng Huyết Hà đang không ngừng nhấp nhô và cuồn cuộn trào dâng.

Mười tám lò luyện đan làm bằng đồng ở phía trên giờ đây chỉ còn lộ ra một nửa phần trên trong Huyết Hà, trông như không lâu nữa thôi cũng sẽ bị nhấn chìm.

“Mau nhìn bên kia kìa!”

Thường Ngọc Thanh bất chợt chỉ về hướng hồ máu thứ hai.

Hai người khác đồng loạt nhìn qua hướng bên kia.

Lúc này, máu tươi vô cùng vô tận chính là bắt nguồn từ hồ máu thứ hai còn đang sôi trào bên đó.

Sâu trong hồ máu.

Trương Vinh Phương vẫn lặng lẽ trôi nổi lơ lửng, mái tóc dài đen như mực của hắn xõa tung và không ngừng quấn quanh rồi lại phân tán khắp người hắn.

Nhưng lúc bấy giờ, thân thể hắn đang chậm rãi nổi lên.

Theo thời gian dần trôi, hắn bắt đầu lộ ra từ hồ máu từng chút một và trồi lên khỏi huyết thủy.

Máu tươi xung quanh phảng phất như đang ôm lấy hắn rồi nâng hắn lên, chầm chậm dâng hắn lên chỗ cao.

Rào…

Những dòng huyết thủy bắt đầu hình thành từng vòng xoáy đỏ sậm ở xung quanh hắn.

Có tổng cộng năm vòng xoáy từ từ xoay tròn và bập bềnh bên cạnh thân thể Trương Vinh Phương.

Hắn nhắm chặt hai mắt, lúc này, rốt cuộc thanh thuộc tính trước mắt đã đạt đến điểm thuộc tính có thể sử dụng cuối

cùng.

“Cuối cùng… giờ khắc này… cuối cùng đã tới rồi…” Hắn thở phảo nhẹ nhõm.

Hiện giờ, trị số sinh mệnh của hắn trên thanh thuộc tính đã đạt tới 1599.

Chỉ còn một điểm cuối cùng nữa thôi.

Mà ngay lúc này, chữ số không ban đầu trên cột thuộc tính có thể sử dụng đang dần mờ đi rồi biến mất.

Con số một mới được hình thành một cách tự nhiên.

“Tới đi… Tới đi…” Vô số tiếng gọi ùn ùn truyền vào tai Trương Vinh Phương.

“Linh Tiên Huyết, nguồn gốc ban sơ của hết thảy máu.”

“Tinh hoa của trời đất là khí. Tinh hoa của chúng sinh là máu…”

Trương Vinh Phương cảm nhận thân thể hắn đang xảy ra biến hóa kỳ dị, hắn có thể cảm giác được mọi tế bào trong cơ thể mình đều đang reo hò, hưng phấn và mong chờ sự thay đổi về chất sắp đến.

Đó là sự thăng hoa phát sinh dựa trên bản chất của toàn bộ hình thái sinh mệnh.

Hắn không chần chờ nữa, trong nháy mắt một điểm thuộc tính cuối cùng hoàn toàn hiện rõ, hắn lập tức cộng điểm ấy vào sinh mệnh.

Một mảnh im lặng.

Thoắt cái, sinh mệnh tăng từ 1599 tới 1600.

Lúc bấy giờ, cột thiên phú đặc chất trên cả thanh thuộc tính cũng xuất hiện biến hoá hoàn toàn mới.

Thiên phú đặc chất: Huyết tộc Thuỷ tổ (hoàn toàn thể)

Tất cả năng lực biểu hiện ra trước đó đều bị ẩn giấu đi, chỉ còn lại ba chữ đỏ như máu, đơn giản ngắn gọn điền vào vị trí ban đầu.

Mà lúc ánh mắt Trương Vinh Phương tập trung vào trên thiên phú.

Tin tức mới chi chi chít chít tràn vào đầu óc hắn.

“Bởi vì những nguyên nhân ảnh hưởng tới thể chất không xác định, Huyết tộc Thuỷ tổ hoàn toàn thể phát sinh biến hóa rất nhỏ, lúc Tiên Huyết Thánh Khu triệt để mở ra, tất cả năng lực vốn có đều được cường hóa toàn diện và đáng kể.

Chỗ yếu hại biến mất và thu được bản năng tự nhiên, Triệu Hoán Máu.

Thân là Tiên Huyết Thủy Tổ, nắm giữ đại quân tiên huyết khởi nguồn.

Chương 1626 - Trời đất giao hòa (15)

Dưới trạng thái Tiên Huyết Thánh Khu, ngươi có thể triệu hồi tinh khí trời đất hóa thành máu tươi tinh khiết để bổ sung cho sự hao tổn của chính mình bất cứ lúc nào."

"Chú thích: Tinh khí trời đất biến thành máu tươi tinh khiết không thể bù đắp những hao tổn vô hình. Tâm thần bất diệt, thân thể bất tử, là Tiên Huyết Thánh Khu!"

"Cuối cùng cũng hoàn thành rồi…"

Trương Vinh Phương thở ra một hơi dài thườn thượt.

Ánh đèn chập chờn bốn phía kéo dài và phản chiếu hình bóng của hắn lên vách động.

Dần dần.

Một đôi cánh dơi to lớn và dữ tợn màu đỏ sậm xé rách lưng hắn để duỗi ra ngoài và giang rộng.

Bóng mờ của đôi cánh khổng lồ bao phủ hoàn toàn ba người Đinh Du ở cửa động.

Trương Vinh Phương mở mắt ra, đôi con ngươi của hắn ánh lên tia sáng đỏ nhạt.

Hắn ngẩng đầu lên, dường như có thể nhìn xuyên qua vách động rồi trông thấy những đám mây đen và sấm chớp dày đặc trên bầu trời.

Đột nhiên, hắn há miệng, tạo ra sóng âm vô hình khủng khiếp hệt như chùm ánh sáng bắn vụt lên phía trên.

Hang động rung chuyển và lượng lớn đá vụn ào ào rơi xuống.

Vách động cứng rắn ầm ầm vỡ nát, nổ tung và lõm xuống dưới sự gào thét không chút tiếng động của hắn.

Rất nhanh, tiếng nổ ầm đùng vang lên.

Vách động bị phá thành một cái hố lớn hướng thẳng lên bầu trời.

Trương Vinh Phương điều khiển hai cánh chấn động, đập lên vô số luồng khí.

Cùng với tiếng vỗ cánh soàn soạt, thân thể hắn dần dần hiện ra.

Ầm ầm bay lên.

Vụt! !!

Hắn vậy mà lại bay vụt ra ngoài theo rìa lỗ hổng lớn bị phá tan và xông lên không trung phía trên Nhân Tiên đài.

Trong lúc cánh dơi khổng lồ dài đến năm mét khuấy động cơn cuồng phong do hắn cuốn lên, thì thân thể hắn bay thẳng tắp về nơi xa.

Ầm ầm! !

Từng tia chớp xẹt ngang qua bầu trời, mây giông dày đặc, như thể chúng bị hành động lúc này của hắn chọc giận, bất cứ khi nào cũng có thể phóng những tia sét oanh kích xuống.

Nhưng Trương Vinh Phương chẳng hề để tâm, thân thể hắn bay rất nhanh, gần như hóa thành một luồng huyết quang bắn về phía Hư Linh phong ở Ngọc Hư Cung.

Để lại một đám đệ tử đạo nhân của Nhân Tiên quan trợn mắt há hốc mồm nhìn theo, hoàn toàn không biết nên có phản ứng gì.

Huyết thủy trong động Nhân Tiên vẫn đang chảy xuôi, lúc này đã bắt đầu nhuộm đỏ dòng suối duy nhất bên trong Nguyện Nữ hạp.

Toàn bộ Nguyện Nữ hạp dần dần chuyển thành một nơi hoàn toàn quỷ dị do Huyết Hà lan tràn.

“Mới nãy… đã xảy ra chuyện gì vậy? ?” Nét mặt Thường Ngọc Thanh ngây ngốc, cảm thấy bản thân hệt như đang nằm mơ.

“Gia hỏa mọc ra gương mặt của sư phụ kia… bay mất rồi! ?”

Nàng nặng nề ngừng lại ngay lúc nói ra chữ ‘bay’, thể hiện cho tâm trạng hoàn toàn không thể tin được của nàng lúc này.

“Ta cảm thấy, hiện tại quan chủ đã chân chính thành tiên rồi.” Đinh Du lấy lại tinh thần từ trong rung động rồi trịnh trọng lên tiếng.

“Đúng đó… Chẳng phải trên đại điển của đạo quan đã nói rồi sao? Thành tiên là có thể bay lượn khắp nơi, buổi sáng ở Bắc Hải, xế chiều tới Thương Ngô.”

“Đó là sáng dạo Bắc Hải, chiều Thương Ngô*.” Trương Chân Hải nói.

* Nguyên văn là 朝游北海暮 苍梧 , trích từ bài thơ Tuyệt cú của Lã Nham

“Đúng vậy nha, chính là câu nói đó… Khó trách quan chủ có thể biên soạn ra Nhân Tiên đại điển cho chúng ta, hóa ra là thật sự có tiên nhân như vậy…” Lúc này, trong mắt Đinh Du lấp lánh ánh sáng cuồng nhiệt và đầy khát vọng.

Hắn ta đã từng nghĩ rằng mình sẽ không còn bất cứ mục tiêu nào sau khi báo thù xong, giờ đây lại được tận mắt chứng kiến quan chủ bay lên không trung, tư thái thần tiên ẩn hiện, bay về phía chân trời xa xăm.

Huyết dịch trong lòng hắn ta sôi trào, thoáng chốc, hình như hắn ta đã có mục tiêu mới rồi…

Không chỉ mình hắn ta.

Những đạo nhân còn lại trên Nhân Tiên đài cũng bị sự thay đổi đột ngột vừa rồi dọa cho ngây ngẩn cả người, đứng yên bất động.

Tất cả mọi người đang không ngừng hồi tưởng lại cảnh tượng vừa rồi.

Bóng dáng đỏ thẫm phóng lên tận trời kia chính là Nhân Tiên quan chủ chỉ thuần túy dựa vào tự thân mà từng bước tu hành đạt được thành tựu, chứ chẳng cần phải Bái Thần!

Hắn… mới vừa rồi, hệt như tiên nhân chân chính, vút lên trời cao, bay về phương xa.

Tuy rằng cánh dơi trên người có hơi kỳ lạ, nhưng có thể bay thì khẳng định chính là tiên nhân!

Không thấy hiện giờ trong động còn đang bốc lên tiên khí màu đỏ và trào ra ngoài đấy à?

Cả đám đạo nhân dâng trào tâm huyết, cảm xúc của họ ngày càng trở nên kích động.

Có rất nhiều người trong số họ vốn không tin việc thành tiên hay thành tổ trong Nhân Tiên đại điển.

Chỉ cho rằng đó là ảo tưởng mà Trương Vinh Phương biên soạn. Dù sao rất nhiều tông giáo đều từng làm qua chuyện giống vậy.

Nhưng giờ khắc này, khi mà toàn bộ chân tướng thật sự bày ra trước mắt bọn họ.

Chương 1627 - Trời đất giao hòa (16)

Rốt cuộc, tất cả đạo nhân đều tỉnh ngộ…

Hóa ra… hết thảy những điều trong đại điển… đều là thật? !

Huyết đạo nhân giật mình nhìn theo phương hướng mà Trương Vinh Phương đã bay đi, lúc bấy giờ đã sớm không còn nhìn thấy hình bóng đáng sợ màu đỏ thẫm kia đâu nữa.

Nhưng hắn vẫn không thể dời mắt.

Như thể chỉ cần dời đi một thoáng thì tất thảy những gì diễn ra trước mắt đều sẽ biến thành ảo giác.

Không chỉ mình hắn, biểu hiện của những đạo nhân còn lại ở đây cơ bản đều giống hệt nhau.

Tất cả mọi người vẫn còn chìm đắm trong dư vị của cảnh tượng khoa trương vừa nhìn thấy lúc nãy.

Nhưng không một ai chú ý tới, thác nước máu tươi chảy xuôi uốn lượn kia đang chầm chậm thay đổi toàn bộ môi trường, không khí và mặt đất trong Nguyện Nữ hạp của Nhân Tiên quan.

Mà điều quỷ dị chính là sau khi huyết thủy đỏ tươi này rời khỏi phạm vi bao trùm Nguyện Nữ hạp thì lập tức tự động khôi phục thành nước sông trong veo thuở ban đầu.

Dưới mặt đất của Ngọc Hư Cung.

Trên đài cao trông giống như kim tự tháp, trường lực ánh sáng màu xanh lam khổng lồ bắt đầu chậm rãi phóng ra làn sương xanh mờ mịt.

Trong bức màn ánh sáng.

Làn sương xanh hội tụ vào sau lưng Thánh Vũ cuồn cuộn không dứt, như thể bổ sung thể lực và giúp thương tích của nàng ta hồi phục.

Sáu cánh tay của nàng ta hệt như vòng quay, liên tiếp luân chuyển đánh vào những luồng khói trắng hình rồng đang bay tới.

Mỗi chưởng đều có thể đánh nát một luồng khói trắng hình rồng một cách chuẩn xác.

“Đại thế chung cả rồi, Nhạc Đức Văn, bất kể ngươi có vùng vẫy cách nào thì cũng có ý nghĩa gì đâu chứ? ?” Thánh Vũ nhẹ nhàng thoải mái ngăn cản khói trắng hình rồng không ngừng bay tới.

Thỉnh thoảng sẽ có một làn khói hình rồng với ngọn lửa màu đỏ đang bùng cháy đánh tới.

Sức mạnh và tính ăn mòn của làn khói hình rồng màu đỏ mạnh hơn rất nhiều so với những loại khói hình rồng phổ thông còn lại. Nhưng rốt cuộc vẫn bị đánh tan tành.

“Vùng vẫy?” Mâm tròn ở phía sau Nhạc Đức Văn có thân thể cao tới năm mét chuyển động chầm chậm, ký hiệu thuộc về Nhạc Hình Phù trong đó bỗng nhiên bùng lên ánh sáng trắng.

Ông chắp hai tay lại, vô số khói trắng hội tụ trước người thành một ảo ảnh tảng đá khổng lồ cao hơn mười mét, ầm vang nổ tung và bắn về phía Thánh Vũ.

“Đáng chết!”

Sắc mặt Thánh Vũ tức tốc biến đổi, nếu như là loại tảng đá khổng lồ có tốc độ bình thường, đương nhiên nàng ta không có gì phải sợ.

Nhưng tốc độ này có thể sánh ngang với đạn pháo phóng đi.

Lại thêm thuộc tính đặc biệt có thể đánh tan hết thảy dị lực nhờ vào việc Nhạc Đức Văn nắm giữ đại thế trong thiên hạ.

Quả thực nếu bị đánh trúng sẽ gặp phải phiền phức rất lớn!

Trong lòng nàng ta thoáng hiện lên ý nghĩ, nhưng nàng ta không thể né tránh, nghi thức được tiến hành ở nơi đài cao này còn chưa hoàn thành, thế nên nhất định phải chống đỡ.

Sáu cánh tay của Thánh Vũ hợp sức và lần lượt tập hợp lại trước người.

Trong chốc lát, sáu lòng bàn tay, ba mươi ngón tay kết hợp lại tạo thành một thủ ấn hình hoa rất phức tạp và quái dị.

“Chân Ấn - Thiên Chi Giai Thê!”

Khoảnh khắc kết xong thủ ấn, ảo ảnh bậc thang màu xanh xuất hiện ngay phía sau nàng ta, ở nơi tận cùng bỗng nhiên có một tia sáng vàng kim chiếu ra.

Tốc độ của tia sáng vàng kim kia vô cùng nhanh, vừa nhìn đã thấy nó vượt qua bậc thang và vụt qua khoảng cách, ngăn ở trước người Thánh Vũ.

Oành! !!

Ảo ảnh tảng đá khổng lồ va chạm trực diện với tia sáng vàng kim.

Hai người rơi vào thế giằng co, không ngừng khuấy động lượng lớn sương khói và điểm sáng vàng óng khắp xung quanh.

“Đại thế ở chỗ ta! Ta tức là thiên hạ!” Nhạc Đức Văn cao giọng nói, “Cho dù ngươi Hàng Thần mượn lực thì cũng phải chết!”

Mâm tròn phía sau ông lại xoay chuyển, phù văn Viêm Đế Phù lần nữa sáng lên.

Oành!

Trong lúc giằng co, toàn thân tảng đá khổng lồ dấy lên ngọn lửa màu đỏ, ngọn lửa nóng bỏng xông lên phía trên, mơ hồ ngưng tụ ra một bóng người đỏ rực với mái tóc đang bùng cháy.

Đó là sức mạnh thuộc về Minh Thần Viêm Đế!

Nhưng vào lúc này, mũi và miệng Nhạc Đức Văn đồng thời tràn ra tơ máu.

Tảng đá khổng lồ đỏ thẫm lăn tròn, nhô ra những phần sắc nhọn và các mảnh vụn không ngừng rơi xuống, ầm vang đâm vào màn chắn ánh sáng vàng kim trước người Thánh Vũ.

Tiếng nổ tung đinh tai nhức óc vang lên.

Tảng đá khổng lồ chia năm xẻ bảy, vỡ tan thành mấy chục khối đá vụn bắn tung tóe ra ngoài.

Mà Thánh Vũ cũng bị đập cho lui ra sau mấy mét, mũi và miệng trên cả ba đầu đều đồng loạt chảy máu, đầu có cảm giác nặng nề choáng váng.

“Ngươi!” Nàng ta ngẩng đầu và nâng một tay lên.

Vút, một tia sáng vàng kim mới lại lần nữa chiếu xuống.

Nhưng cũng đã muộn.

Bóng dáng Nhạc Đức Văn phía đối diện đã sớm biến mất.

Ánh sáng vàng kim rơi xuống trước người Thánh Vũ, tạo thành một lớp màn chắn hình vuông.

Chương 1628 - Trời đất giao hòa (17)

Nhưng màn chắn này chỉ có thể ngăn cản kẻ địch phía trước. Bề mặt của màn chắn có thể phản chiếu, trong chớp mắt đã ánh lên hình ảnh sau lưng Thánh Vũ.

Sắc mặt nàng ta biến đổi, hai tay phía sau lần nữa nắm vào hư không rồi cầm ra hai mũi tên sấm sét màu xanh và đập về phía sau.

Đáng tiếc, hai tia sét thất bại trong gang tấc.

Không biết từ lúc nào, Nhạc Đức Văn đã đến phía sau nàng ta, ông chỉ cần nhích sang một bước là đã có thể né tránh tia sét.

Giữa lúc chớp lửa điện giật, mâm tròn phía sau ông lại lần nữa chuyển động và đáp vào phù văn Thải Linh phù.

Phù văn phát ra ánh sáng trắng, bỗng chốc trào ra một làn sóng trong suốt vô hình, trong chớp mắt đã chạm vào khuôn mặt trên ba đầu của Thánh Vũ.

A! !!

Mắt nàng ta đau nhói dữ dội, sáu con mắt cùng lúc trở nên tối sầm, đã mất đi thị giác.

Một ảo ảnh mặt người thân rắn đen nhánh đang chậm rãi cuộn tròn bên cạnh nàng ta.

Đó là biểu tượng đại diện cho Dạ Chi Hư Mục Thần của Thải Linh phù.

Dưới tình thế cấp bách, sáu cánh tay của Thánh Vũ vung vẩy lung tung, từng tia sáng vàng kim bay vụt xuống và hóa thành những lưỡi dao màu vàng kim cắt vào mặt đất của đài cao.

Loạt soạt loạt soạt!

Chỉ trong thời gian ngắn đã có vài chục màn chắn vàng kim rơi xuống từ phía cuối bậc thang và đâm thật sâu vào mặt đất của đài cao.

Nhưng bất kể nàng ta có phản kích thế nào thì vẫn không có bất cứ màn chắn vàng kim nào có thể đánh trúng Nhạc Đức Văn.

“Nên kết thúc rồi.” Thân thể Nhạc Đức Văn lấp lóe, dẫn lại huyết thủy đầy vị rỉ sắt đang sắp tuôn ra nơi yết hầu, ông đưa tay về phía trước và ấn xuống.

Trong chớp nhoáng này, mâm tròn ám kim phía sau ông lại tiếp tục chuyển động và đứng tại Định Hồn Phù.

Một ảo ảnh người khổng lồ vô diện toàn thân mọc đầy gai xương trắng muốt, trông như có tay dài chân dài phủ đầy lông vũ màu trắng trong chớp mắt hiện lên sau lưng ông.

Cũng vào lúc ấy, người khổng lồ vô diện đưa tay lên, cánh tay ảo ảnh thấp thoáng hợp nhất với Nhạc Đức Văn, vừa nhấc tay thì đầu ngón tay đã chỉ về hướng mặt người màu vàng kim giữa ngực và bụng Thánh Vũ.

Xùy!

Đầu ngón tay trắng nõn bén nhọn chạm vào trước ngực Thánh Vũ trước tiên.

Đúng lúc này, một màn nước ánh sáng màu xanh lam xuất hiện từ hư không, vừa vặn ngăn cách giữa hai người.

Màn nước chỉ trụ vững được trong một thoáng, kế đó lập tức vỡ tan và sụp đổ.

Dư lực của đầu ngón tay vẫn đánh vào trước người Thánh Vũ. Nhưng đã không còn là đòn chí mạng nữa mà chỉ đâm ra một vết nứt trên mặt người vàng kim kia.

Cùng lúc đó, cả người Thánh Vũ cũng lần lượt hiện ra những vết nứt, rõ ràng mặt người vàng kim kia mới chính là bản thể chân chính của nàng ta.

Nàng ta chật vật lui lại, mất đi thị lực, con mắt không ngừng nhìn khắp xung quanh, thỉnh thoảng lại có một tia hồ quang điện ánh sáng màu xanh lam lấp lóe lưu chuyển trên thân thể nàng ta với ý đồ khôi phục con mắt bị tổn thương.

“Đây không phải sức mạnh của ngươi! !” Ba giọng nói bén nhọn của Thánh Vũ chồng lên nhau, nghe như nàng ta khá là phẫn nộ và điên cuồng.

“Đương nhiên không phải.” Nhạc Đức Văn có một chút ngoài ý muốn, đòn đánh mới vừa rồi ấy vậy mà lại không thể giết

chết đối phương, “Đây là sức mạnh được kết hợp từ tất cả những người phản kháng.”

Ông tiến về phía trước lần nữa. Mâm tròn ám kim sau lưng bắt đầu chuyển động không ngừng.

Cả Triều Khí phù và Định Hồn phù cùng lúc sáng lên.

Từng mảng khí trắng lớn mãnh liệt tản ra từ trên người ông, mơ hồ có thể nhìn thấy một ảo ảnh mặt người thân rắn đen nhánh đang chậm rãi lượn lờ bên trong.

“Đi!”

Rào!

Khí trắng triệt để bao phủ toàn bộ đài cao và lan tràn sang phía Thánh Vũ.

Nếu như là lúc trước, Thánh Vũ tuyệt đối đủ sức chống đỡ đòn công kích ở phạm vi lớn thế này.

Nhưng lúc này, mặt nạ của nàng ta bị hư hại, sức mạnh mượn tới từ Hàng Thần đã suy yếu không ít.

Đối mặt với khí trắng che giấu mất bóng đen, nàng ta liên tiếp lùi về phía sau.

Cho dù không thể nhìn thấy thứ đó, nhưng nàng ta cũng có thể cảm nhận được phương hướng của mối nguy đang tới gần.

Thậm chí, nàng ta vẫn không sao hiểu được, tại sao đối phương không Hàng Thần mà chỉ dựa vào Chung Thức lại có thể hoàn toàn áp chế được nàng ta!

Không thể hiểu được!

Không thể nào chấp nhận được! !

Thánh Vũ lùi lại từng chút một, cạch.

Chiếc đuôi cự mãng dài ngoằn của nàng đã thoái lui đến bên cạnh đài cao, một vài cục đá nhỏ vụn bị chiếc đuôi quét qua và rớt xuống dưới.

“Tại sao… !?

“Tại sao chỉ là nhân loại! Lại có thể phản kháng người sở hữu Thương Thiên Chi Huyết là ta! ? Ta chính là người phát ngôn của Chí Thượng Chi Thần (thần tối cao) !!”

Nhạc Đức Văn không nói lời nào, thân thể ẩn trong làn khói trắng bước nhanh về phía trước, hướng tới gần Thánh Vũ.

“Sức mạnh của ta mới là mạnh nhất! !”

Chương 1629 - Trời đất giao hòa (18)

Bỗng nhiên, Thánh Vũ gào lên, nàng ta bay vọt lên và lao thẳng về phía ông.

Vô số tia chớp màu xanh trên người nàng ta bùng phát, phóng ra ánh sáng chói mắt.

Tất cả những thứ bị ánh sáng màu xanh lam chiếu vào đều nhanh chóng biến thành màu xám, chuyển hóa thành hóa thạch đặc thù.

Nhạc Đức Văn ngẩng đầu, đồng thời, ba loại phù văn trên mâm tròn sau lưng ông đồng loạt sáng lên.

Khí trắng, ngọn lửa và ảo ảnh màu đen, cả ba cùng lúc hòa làm một thể, hóa thành một quả cầu hình tròn, thoắt cái vọt thẳng tới chỗ Thánh Vũ.

Trước hết, quả cầu ba màu đâm sầm vào lớp hồ quang điện ánh sáng màu xanh lam, khí trắng và ngọn lửa cùng tan rã, triệt tiêu lớp hồ quang điện ánh sáng màu xanh lam.

Còn lại ảo ảnh màu đen lặng lẽ bay lại gần rồi xông tới chỗ lồng ngực đã không còn sức lực phản kích của Thánh Vũ.

"Định."

Thình lình, một bóng người trong suốt thoáng xuất hiện từ bên cạnh Thánh Vũ rồi đưa tay chặn lại.

Coong! !

Ảo ảnh màu đen do Nhạc Đức Văn thả ra tán loạn trong chớp mắt.

"Dừng ở đây được rồi."

Bóng dáng kia nhẹ nhàng bước lên ngăn trở trước người Thánh Vũ.

Ông ta có mái tóc dài nhuốm màu hoa râm, khuôn mặt già nua và một đôi mắt tỏa ra ánh sáng màu xanh lam nhàn nhạt. Mặc trường bào màu xanh viền vàng, đó là trang phục tiêu chuẩn của ba kẻ đứng đầu Linh Phi giáo.

“Quả nhiên ngươi đã tới.” Gương mặt Nhạc Đức Văn khôi phục vẻ bình tĩnh.

“Nếu đã biết ngươi sẽ tới, thì sao ta có thể không có mặt được?” Lão nhân mỉm cười.

Đây chính là một trong ba kẻ đứng đầu Linh Phi giáo, Thánh Tuần.

“Vậy thì, bắt đầu hiệp hai thôi.”

Ánh mắt Thánh Tuần lộ ra thâm ý, khoảnh khắc ông ta vừa lui về sau đã lập tức dung nhập vào trong cơ thể của Thánh Vũ.

Ầm! !!

Trong chốc lát, mảng lớn ánh sáng màu xanh lam chói mắt ầm vang phóng ra từ trong thân thể của Thánh Vũ.

Ánh sáng màu xanh lam hóa thành từng chùm dòng điện dày đặc và chằng chịt, bùng nổ rồi lan rộng ra khắp xung quanh.

Lúc này, rõ ràng nồng độ và độ sáng ánh sáng màu xanh lam mà Thánh Vũ phóng ra còn mạnh hơn rất nhiều so với trước đó.

Toàn bộ thân thể của Thánh Vũ ẩn trong điện quang màu xanh phút chốc trở nên mờ mờ ảo ảo, sau đó, khi lộ rõ ra thì chiều cao đã tăng lên khá nhiều, đạt đến tận tám mét!

Mặt nạ vàng giữa ngực và bụng của nàng ta đã dời lên trên, biến thành ba tấm, che khuất ba gương mặt trên thân thể ba đầu sáu tay.

“Giết! !”

Vù!

Bóng người chớp lóe.

Tốc độ của Thánh Vũ tăng mạnh, bỗng nhiên biến mất ngay tại chỗ và lao về phía Nhạc Đức Văn.

Oành! !

Trong chớp mắt, bàn tay hai người va chạm vào nhau, giao chiến hơn mười chiêu.

Tầng tầng lớp lớp ánh sáng màu xanh lam và khí trắng lần nữa bộc phát tuôn trào.

Mâm tròn sau lưng Nhạc Đức Văn chuyển động liên tục, ngọn lửa, khói trắng, bóng đen, dao động vô hình và vô số sức mạnh Thần Phật khác không ngừng luân chuyển tổ hợp lại và bay ra.

Nhưng bất luận ông tung ra sức mạnh gì cũng đều bị điện quang màu xanh dày đặc phía đối diện đánh tan trong tích tắc.

“Xem ngươi còn có thể kiên trì bao lâu! ?”

Thánh Vũ tung người nhảy lên, sáu tay hiện ra từng mũi tên sấm sét màu xanh ánh vàng.

Xoẹt! !

Từng tia điện quang màu xanh ánh vàng bay xuống, oanh kích tới vị trí của Nhạc Đức Văn.

“Kiên trì đến lúc giết được ngươi! !”

Khóe mắt, mũi và miệng của Nhạc Đức Văn bắt đầu trào ra huyết thủy.

Nhưng ông không quan tâm, mâm tròn sau lưng cùng lúc lóe sáng cả bốn loại phù văn. Thậm chí là năm loại phù văn.

Những loại sức mạnh Thần Phật khác nhau ngưng tụ trước người ông thành một đám mây khói đầy màu sắc hỗn độn, ngăn trở điện quang màu xanh ánh vàng đang bay vụt xuống.

“Ngươi vẫn chưa chịu hiểu rõ à?” Thánh Tuần cười lớn, “Thứ đang giao chiến với ngươi ở đây chẳng qua chỉ là một cái bóng mờ do ta tạo ra. Cho dù ngươi giết được Thánh Vũ thì sao? Chỉ cần ta còn sống, ngươi vẫn không cách nào ngăn cản hết thảy mọi chuyện!”

Ảo ảnh của Thánh Tuần chậm rãi hiện lên sau lưng Thánh Vũ.

“Chờ ta giết xong rồi nói tiếp! !” Sắc mặt Nhạc Đức Văn đỏ sậm, hai tay mở rộng.

Vô số đám mây khói đầy màu sắc hỗn độn nhanh chóng ào ra và lan tràn rồi hóa thành một làn khói hình rồng đủ màu phóng lên trời cao.

Cùng lúc đó, tất cả phù văn trên mâm tròn ám kim phía sau ông cùng bùng lên ánh sáng trắng.

“Thiên địa hỗn độn! ! Mở! !”

Ông quát lớn chói tai, không thể kìm huyết thủy trong miệng được nữa, lập tức phun ra.

Khói hình rồng đủ màu bay vút tận trời, thân rồng khổng lồ dài năm mét vừa bay ra, chớp mắt đã tới trước người Thánh Vũ.

Tốc độ kia có thể sánh ngang với tốc độ ánh sáng. Đánh thẳng vào ba cái đầu của Thánh Vũ.

Ầm ầm! !

Đám mây nổ tung, triệt để bao trùm nàng ta vào trong.

Tất cả trở nên yên tĩnh.

Nhạc Đức Văn ho khan kịch liệt, huyết thủy nơi khóe miệng biến mất, mâm tròn ám kim sau lưng xuất hiện vết nứt lúc ẩn lúc hiện.

Chương 1630 - Trời đất giao hòa (19)

Ánh mắt của ông rất bình tĩnh, nhìn tấm mặt nạ vàng kim bị bao phủ trong đám mây khói tan thành từng mảnh vụn và rơi xuống bề mặt đài cao bên dưới.

Lạch cạch.

Mảnh vỡ mặt nạ chỉ còn một nửa cái lớn chừng một bàn tay rơi trên mặt đất, bật lên mấy lần, sau đó dừng lại.

"Ngươi cho rằng mình đã thắng rồi à?"

Đột nhiên, một nửa bờ môi lưu lại trên mảnh vụn lần nữa mấp máy và phát ra âm thanh.

Nhạc Đức Văn chợt giật mình, ánh mắt cứng ngắc, mâm tròn sau lưng lại sáng rỡ, vô số mây khói đầy màu sắc vờn quanh bên cạnh bảo vệ cơ thể.

Ngay lúc ấy, trong một khoảnh khắc, mảnh vỡ mặt nạ vàng kia mau chóng phục hồi hệt như trước, phảng phất như vật sống sinh trưởng, nó phục chế và chẳng mấy chốc đã khôi phục thành mặt nạ hoàn chỉnh.

Một cái đầu lâu mới mọc ra dưới lớp mặt nạ, sau đó là cổ rồi đến thân thể.

Chỉ trong chớp mắt, điện quang màu xanh ánh kim lần nữa lấp lánh trở lại. Thánh Vũ hoàn toàn thể khôi phục nguyên trạng, hoàn hảo như lúc đầu.

Chỉ là lần này, một đầu lâu ở giữa của Thánh Vũ không còn đeo mặt nạ vàng nữa mà biến thành gương mặt già nua của Thánh Tuần.

"Hiện tại… ngươi còn có thể đánh bại ta không?" Ông ta mỉm cười, bay lên không trung và lao về phía Nhạc Đức Văn.

"…" Nét mặt Nhạc Đức Văn hết sức bình tĩnh, ông đã vận dụng sức mạnh quá nhiều lần.

Đại thế tập hợp lại càng ngày càng mạnh, càng ngày càng nhiều.

Đường lui mà ông bố trí sẵn ở Nho giáo cũng bị phá hủy, ông có thể cảm nhận được, tốc độ của đại thế tăng nhanh rất nhiều so với dạo trước và không ngừng tràn vào cơ thể mình.

Lúc này đây, thực lực của ông vẫn đang không ngừng tăng vọt.

Nhưng thực lực như vậy đã không phải là thứ mà ông có thể tiếp nhận được.

“Ngươi biết không?” Ông chợt lên tiếng, “Trên người ta chất chứa mười hai loại sức mạnh Thần Phật, vì sao vậy, thật ra không phải để gia tăng cường hóa cho ta đâu.”

Màu sắc của đám mây khói hỗn độn trên người ông trở nên phai nhạt dần, sau đó hóa thành màu trắng thuần khiết như thuở đầu.

“Kể từ lúc bắt đầu, Hỗn Nguyên Đạo Bàn đằng sau ta đây chính là để áp chế nguồn sức mạnh quá mức lớn mạnh của ta…”

“Bọn chúng… vẫn luôn giúp ta… giúp ta ức chế bản thân.”

Nụ cười mỉm trên mặt Thánh Tuần có một chút cứng đờ.

Ông ta cảm thấy có một nguồn thế thuần túy vượt xa trước đây, thế vô hình, đang không ngừng tràn vào bên trong thân thể của Nhạc Đức Văn trước mặt từ bốn phương tám hướng.

Nguồn thế kia càng mạnh hơn so với Đạt Mễ Nhĩ năm đó…

Không… !

Cường độ thế này… đã vượt xa Đạt Mễ Nhĩ rồi!

“Nhưng tiếc thay… ngươi sắp chết rồi.” Trong mắt Thánh Tuần lóe lên niềm rung động và vẻ tiếc hận.

Tách…

Mâm tròn sau lưng Nhạc Đức Văn tiếp tục nứt ra thêm vài vết. Nhưng ông hệt như không hề nghe thấy.

“Đời người tựa như phù du giữa đất trời, sinh tử tùy tâm, đơn giản chỉ để lưu lại dấu vết thuộc về chính mình dưới vòm trời này.”

“Nhạc Đức Văn ta tu đạo hàng trăm năm, cả đời cần cù chăm chỉ, dốc lòng vẹn đức, không thẹn với lương tâm.”

“Chỉ là nếu sau này có hậu nhân lại nhắc đến ta, không biết sẽ đề bút về ta như thế nào…”

Sắc mặt của ông dần trở về bình thản.

Vết nứt trên mâm tròn càng ngày càng lớn.

Cùng lúc đó, Thánh Tuần phía đối diện cảm khái một tiếng, cũng giơ tay lên.

“Ta hỏi lần cuối cùng.” Ông ta giương mắt nhìn chăm chú vào hai mắt của Nhạc Đức Văn: “Nếu bây giờ ngươi qua phe ta, bên cạnh lão phu có thể thêm một vị trí mới. Địa vị có thể đặt song song cùng với bọn ta.”

Nhạc Đức Văn không trả lời, chỉ là ánh mắt lộ ra một tia tiếc nuối, tiến nhanh về phía trước.

Sương mờ mây trắng giống như vô cùng vô tận giống như tuôn ra từ phía sau ông ta, hóa thành sóng khí phóng về phía đối diện.

Ông chỉ còn sức đánh ra một kích.

Mà một kích này, cũng sắp trở thành một chiêu mạnh nhất từ trước đến nay của ông.

Bất kể như thế nào, Nhạc Đức Văn ông không phải là bị ai đánh bại. Người có thể đánh bại ông chỉ có bản thân ông mà thôi!

Vô số khói mây cồn cuộn nhào lên, vỗ xung quanh lá chắn màu lam, làm cho màu lam trên đài cao nhanh chóng triệt tiêu, lờ mờ, biến mất.

“Đáng tiếc… Tiểu Chí, Vinh Phương, không thể gặp lại các ngươi một lần cuối.”

Ông nhẹ giọng lầm bầm, hai tay chợt hợp lại trước ngực.

“Sư phụ, ngài vừa mới xếp ta thứ hai đúng không? ?” Bỗng một giọng nói quen thuộc truyền vào trong tai ông.

“Lẽ nào ta không phải Đạo Tử ngài coi trọng nhất à? Sư huynh kia ngày ngày chỉ biết ẩn cư, nào có chí tiến thủ như ta đâu chứ?

Ta không thể làm như không nghe thấy lời nói vừa nãy đâu.”

“Ai bảo ngươi đến muộn chút đây.” Nhạc Đức Văn cười trả lời: “Trước đây sư huynh của ngươi cũng là thiên tài rất giỏi đấy… Sư phụ của ngươi thích nhất chính là thiên tài!”

Chương 1631 - Trời đất giao hòa (20)

Hả! ?

Bỗng sắc mặt ông cứng đờ.

Cái quỷ gì thế! ?

Ban nãy là ai nói chuyện vậy! ?

Hình như hồi nãy ông nghe thấy tiếng của đồ đệ Trương Vinh Phương à?

Thế nhưng tại nơi nguy hiểm tột độ như thế này, tại sao một Linh Tướng bình thường nhỏ nhoi như Trương Vinh Phương có thể đến được chứ? ?

Vù.

Không đợi ông bừng tỉnh, phía trên hang động, nơi khe nứt to lớn trên bề mặt đang có một hồi tiếng chấn động không rõ mà huyên náo nhanh chóng tiếp cận.

Âm thanh kia từ xa đến gần.

Từ nhỏ đến lớn.

Càng ngày càng gần!

Càng ngày càng vang!

Lúc này Nhạc Đức Văn mới phát hiện, không chỉ mỗi ông, Thánh Tuần phía đối diện cũng ngẩng đầu với khuôn mặt nghiêm túc, ngửa đầu nhìn lên phía trên.

"Đây là cái gì! ?!" Trong mắt Thánh Tuần lộ ra sự chấn động nồng đậm không hòa tan được.

Ông ta chưa bao giờ cảm thụ qua khí tức dạng này, thế như này.

Sống mấy trăm năm, thu hoạch trời đất giao nhau không ngừng lặp lại một lần lại một lần, nhưng lần này… dường như có thứ gì đó khác biệt.

Xa lạ, huyết tinh, to lớn, cổ xưa.

Ánh mắt hai người cùng xuyên qua khe nứt thâm thúy, rơi lên phần viền vách đá kia.

Bùm! !!

Huyết ảnh chợt lóe trong tiếng vang rền, từ trên trời giáng xuống giống như chùm sáng, đi qua khoảng cách là khe nứt lớn và rơi thẳng xuống nơi sân mà hai người đang đứng.

Huyết ảnh rơi xuống, kéo ra bóng mờ như mũi tên đỏ sậm, chợt lơ lửng giữa khoảng không bên trên hai người.

Vụt, một đôi cánh dơi đỏ sậm rộng đến mười mét chợt giang rộng.

Khói khí màu máu vô cùng vô tận khuếch tán bốc hơi từ hai cánh, tràn ngập bốn phía.

“Xem ra, ta không đến muộn.”

Bóng mờ trên người huyết ảnh bị ánh sáng màu xanh lam xua tan, lộ ra khuôn mặt mà cho dù là Nhạc Đức Văn hay là Thánh Tuần cũng chưa từng ngờ đến.

Khuôn mặt ấy, trẻ trung đến đáng sợ!

“Vinh… Phương…! ?! !!” Nhạc Đức Văn ngẩng đầu, vẻ lộ ra trong đôi mắt là sự mê man, nghi hoặc, ngạc nhiên, cùng với… chấn động!

“Thật sự là ngươi ư! ?” Vẻ mặt ông mờ mịt, không biết tại sao đệ tử mà mình coi trọng nhất trước mắt lại biến thành dáng vẻ quỷ dị này.

“Ngươi vào bằng cách nào vậy? ?”

“Như ngài thấy đấy, ta bay vào chứ sao.” Trương Vinh Phương mỉm cười trả lời.

“…”

Nhạc Đức Văn còn muốn nói cái gì đó, nhưng Thánh Tuần phía đối diện lại phát ra tràng cười đinh tai nhức óc.

“Đúng là hay thật đấy. Ha ha ha ha!” Đôi mắt Thánh Tuần ôn hòa dần, ánh mắt nhìn Trương Vinh Phương giống như hồi tưởng lại bóng dáng đã từng nào đó.

“Người tuổi trẻ bây giờ, so với chúng ta khi đó phải mạnh hơn nhiều nhỉ.”

“Lão nhân gia, ngươi sắp chết rồi.” Trương Vinh Phương nhìn về phía Thánh Tuần, lộ ra nụ cười mỉm.

“Đây là trận chiến giữa người già bọn ta, còn chưa đến lượt một tên tiểu tử thúi như ngươi nhúng tay.” Thánh Tuần lắc đầu bật cười.

“Có phải nhúng tay hay không, chẳng phải do ngươi quyết định.”

Trương Vinh Phương nhẹ nhàng rơi xuống đất, đứng chắn trước người Nhạc Đức Văn.

“Ta đã từng cho rằng sư tôn sẽ mãi luôn vô địch, có thể vẫn luôn che chở ta. Đáng tiếc ta sai rồi.”

Bờ môi của Nhạc Đức Văn phía sau hắn khẽ nhúc nhích, muốn nói cái gì đó, trong lòng lại nhất thời có sự xúc động khó hiểu. Cái gì cũng không nói nên lời.

“Ta cho rằng ông ấy sẽ vĩnh viễn không thể địch nổi, vĩnh viễn vì bọn ta che gió che mưa. Nhưng hiện tại xem ra không phải chỉ là một lão đầu tử bình thường thôi sao!” Trương Vinh Phương nở nụ cười.

“Tên tiểu tử thối nhà ngươi! !” Nhạc Đức Văn vỗ về phía đầu của Trương Vinh Phương.

Bộp.

Tay ông bị Trương Vinh Phương túm chặt.

Hắn phát lực, cứ thế mà trắng trợn ném ông xuống đài cao.

“Ngài đi xuống đi.” Trương Vinh Phương đưa tay chỉ.

Mặt đất nhất thời trống rỗng hiện lên một đoàn máu loãng, nâng Nhạc Đức Văn rơi xuống.

“Sắp không được rồi thì đừng có cố nữa! Gắng gượng chống đỡ lâu như vậy, bảo vệ bọn ta lâu như vậy, bây giờ…”

Ánh mắt của hắn trở lại trên người Thánh Tuần.

“Giờ đến lượt ta tới bảo vệ ngài!”

Nhạc Đức Văn không có phản kháng.

Trong lần tiếp xúc nháy mắt kia ông đã tra xét được, cường độ thân thể của đệ tử ông bây giờ mạnh đến không thể tưởng tượng nổi.

So với mức độ trước đó hoàn toàn là hai cấp bậc.

Bản thân ông từ lâu đã sắp không chống đỡ nổi nữa, lảo đảo một cái, ngồi trên máu loãng há mồm thở dốc.

Vòng tròn vàng sậm sau lưng chậm rãi biến mất, cùng lúc đó, vân khí màu trắng cuồn cuộn tràn ngập xung quanh cũng nhanh chóng nhạt dần và tiêu tán.

Nhìn Trương Vinh Phương giằng co với Thánh Tuần trên đài cao, không biết vì sao, ông bỗng dưng cảm thấy hai mắt có chút ướt át.

“Tiểu tử thối đối xử với người già cũng không biết nhẹ tay chút, bột phấn đều rơi vào mắt rồi!” Ông dùng sức chớp mắt, một tia thần lực Viêm Đế Phù lưu chuyển, trong nháy mắt đã hong khô viền mắt.

Lúc này trên đài cao.

Thánh Tuần vẫn dùng một loại ánh mắt rất kỳ quái nhìn chăm chú vào Trương Vinh Phương.

Ông ta không có nhân cơ hội cắt đứt ý đồ đổi người của đối phương, chỉ là an tĩnh nhìn, cùng với chờ đợi.

Chương 1632 - Trời đất giao hòa (21)

“Có ai từng nói rằng.”

Ông ta đợi đến khi Trương Vinh Phương hoàn toàn ném sư phụ xuống rồi mới chậm rãi mở miệng.

“Ngươi rất giống với một người.”

“Ngươi nên nói, có người rất giống ta.” Trương Vinh Phương phản bác.

Hai cánh của hắn vỗ vù vù, cuốn lên mọi thứ trên đài cao rồi khiến chúng rơi lả tả khắp bốn phía.

Dòng khí kịch liệt hình thành nên cuồng phong, thổi cho trường bào trên người hai người không ngừng bay phần phật.

“Trương Vinh Phương ta tự nghĩ ra võ đạo Nhân Tiên, tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên, hôm nay đắc đạo thành tiên! Danh hiệu Huyết Tiên lão tổ!”

“Trên đời này còn ai có thể ngang bằng được với ta ở tuổi này chứ! ?”

Trương Vinh Phương giang hai tay, dưới sự chiếu rọi của ánh sáng màu xanh lam, hai mắt lóe lên ánh đỏ giống như hai ngọn lửa máu đang cháy mạnh.

“Thật là khí phách! Thế rất không tệ.” Thánh Tuần nhẹ nhàng vỗ tay: “Cũng không biết, thực lực của ngươi có mạnh như lời ngươi nói không.”

Lấy khai sáng một đạo làm pháp, ngưng tụ đại thế khai sáng, thường thì tổ sư khai phái như vậy đều có thực lực không giống bình thường, cực kỳ cường hãn.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao trong sự vận dụng và cường hóa khi cấp bậc Đại Tông Sư đấu thế, người thừa kế sau đó trái lại không có mạnh được như vậy, cũng là do thiếu sự hội tụ của luồng đại thế khai sáng đó.

Thế nên.

Ông ta bỗng nhiên có chút mong đợi.

Hai người một người cao tám mét, một người cao ba mét.

Lúc này đứng ở trên đài cao, cách nhau mười mét. Khoảng cách này đối với chiều cao như bọn họ hầu như là gần trong gang tấc.

Lúc này nói gì cũng đều vô nghĩa.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, ánh sáng màu xanh lam đối với huyết diễm.

“Trong nháy mắt.”

“Giải quyết ngươi!” Trương Vinh Phương giơ cao hai tay, mặt đất bên dưới cơ thể nhanh chóng đỏ ửng, màu sắc dần đậm hơn.

“Bắt đầu! !”

Trong tiếng nổ vang, tảng lớn máu loãng không thể đếm hết tuôn trào ra từ phía sau hắn.

Không chỉ như vậy, bên cạnh, trên dưới trái phải, tất cả vị trí xung quanh Thánh Tuần đều trống rỗng hiện lên lượng lớn máu loãng.

Chỉ trong một chớp mắt.

Lượng lớn máu loãng ầm ầm tràn vào toàn bộ đài cao, hoàn toàn bao phủ khắp sân.

Chỉ một lát, vô số máu tươi đỏ sậm đã ăn mòn, dập tắt điện quang màu lam.

Không có ánh sáng màu xanh lam, bên trong động nháy mắt ảm đạm xuống.

Trong bóng tối chỉ có hai mắt Trương Vinh Phương sáng lên hai luồng lửa máu, tỏa ra ánh đỏ lờ mờ.

“Kết thúc sao?” Hắn nhìn chăm chú vào vị trí của Thánh Tuần đối diện.

“Đương nhiên không rồi.”

Oành! !!

Sau một tiếng vang thật lớn, máu loãng khắp bầu trời nổ bung, một bóng người điện quang màu lam chợt phóng về hướng bên này.

Hai người đồng thời đưa tay, ra quyền.

Thình thịch thình thịch thình thịch! !!

Quyền ảnh dày đặc đụng vào nhau, phát ra tiếng đánh không ngừng chồng lên nhau, hình thành sóng âm khuếch tán ra như sóng gợn, làm cho vách đá xung quanh không ngừng chấn động nứt vỡ, rơi xuống đá vụn.

Phù!

Toàn thân Trương Vinh Phương bốc sương máu, tốc độ của Thủy Tổ Huyết tộc hoàn toàn thể lúc này mở ra hoàn toàn, tiến hành đối công với đối phương.

Hai cánh tay của hắn hoàn toàn đón đỡ quyền ảnh khổng lồ của sáu tay đánh luân phiên của Thánh Tuần.

Quyền ảnh điên cuồng hạ xuống như mưa rơi, Thánh Tuần hoàn toàn không có sự suy yếu của một người già.

Lúc này hai mắt ông ta tỏa ra ánh sáng màu lam rạng rỡ, có vẻ như còn cuồng bạo hơn khi giao thủ với Nhạc Đức Văn hồi nãy.

Nhưng rất nhanh, một sóng âm vô hình ầm ầm rơi lên đầu ông ta.

Sức chấn động cực mạnh bất ngờ không kịp đề phòng hung hăng đánh bay ông ta ra phía sau.

Thế tấn công của cơ thể ông ta khựng lại, người đã bay rớt ra ngoài như đạn pháo, đánh mạnh vào trong vách đá.

Bên trong vách đá còn chưa hãm sâu nứt vỡ, toàn thân Thánh Tuần lại sáng lên ánh sáng màu xanh lam, nổ bắn lao ra, đánh về phía Trương Vinh Phương.

Nhưng ông ta nhanh, Trương Vinh Phương còn nhanh hơn.

Huyết ảnh lóe lên.

Một thanh Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao do máu tươi ngưng tụ tạo thành, lăng không hiện lên, bị hắn nắm chặt trong tay.

Trương Vinh Phương bay lên trời từ lâu, song chưởng cầm đao, toàn lực đâm về phía trước.

Xuy! !!

Mũi đao lấy một loại tốc độ nhanh kinh khủng, hư ảnh chợt lóe đâm thủng lồng ngực của Thánh Tuần.

Không có cách nào để ngăn trở, tốc độ giữa hai người chênh lệch quá xa.

Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao đỏ sậm dài sáu mét mang theo cơ thể to lớn của Thánh Tuần lại bay ra sau, đánh lên trên vách đá.

Lần này vẫn là vị trí trước đó.

Ầm ầm! !!

Vách đá nổ tung, lõm xuống.

Vách đá cứng rắn giống như chiếc bánh khô, nát bấy thành vô số đất cát.

Đất cát lại hóa thành sóng gợn, khuếch tán ra từng vòng.

Thánh Tuần bị ghim chặt vào trung tâm lỗ lõm xuống trên vách đá, mũi đao ở lồng ngực liên tục không ngừng rót máu loãng vào trong vết thương, nhanh chóng chôn vùi điện quang màu lam trên người của ông ta.

Chương 1633 - Trời đất giao hòa (22)

Lượng lớn máu tươi vờn quanh ông ta, đang nhanh chóng bao trùm lấy ông ta.

Nhưng ông ta không hề có chút kinh hoàng nào, chỉ lẳng lặng nhìn Trương Vinh Phương.

“Ngươi thắng, người trẻ tuổi.”

“Nếu không thể thắng thì ta đã không đến đây.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Có đạo lý.” Thánh Tuần lại nở nụ cười: “Ngươi hiểu chuyện hơn ông ta, biết tiến biến lùi, ha ha ha.”

Ông ta giơ một tay lên, dường như muốn duỗi tay nắm lấy cái gì đó.

“Đáng tiếc. Nếu như năm đó…”

Rắc.

Nhất thời, toàn thân ông ta hiện lên đầy vết rạn, ầm ầm nứt vỡ, hóa thành vô số điểm sáng màu lam.

“Ta ở Đại Đô chờ ngươi.” âm thanh cuối cùng chậm rãi quanh quẩn ở giữa không trung.

Ảo ảnh Thánh Tuần và cả cơ thể của Thánh Vũ cùng nhau nát bấy, biến mất.

Tất cả điểm sáng màu lam không cần máu loãng nuốt hết, đã tự động tiêu tán dập tắt.

Nhìn cơ thể Thánh Vũ nhanh chóng tản ra trước mắt.

Trương Vinh Phương hơi nhíu mày, quay đầu lại nhìn về phía Nhạc Đức Văn.

“Sư phụ, hình như ông ta không chết.”

“Nói nhảm! Đương nhiên là không chết rồi! Đó chẳng qua là một hình chiếu của Thánh Tuần, phụ thể ở trên người Thánh Vũ mà thôi!” Nhạc Đức Văn xếp bằng trong dòng máu.

Xung quanh ông còn có tảng lớn Huyết Hà bắt đầu khởi động xoay tròn, dòng máu nồng đặc giống như là vật sống, không ngừng nhô lên, vươn xúc tu ngăn chặn tập kích của người đá mắt xanh xung quanh.

Lúc này Thánh Vũ vừa chết, tất cả người đá mắt lam đều im ắng, dừng động tác lại, hoàn toàn mất đi động tĩnh.

Toàn bộ mấy nghìn người đá bên trong động tức khắc hoàn toàn an tĩnh lại, khôi phục sự im ắng trước đó.

“Sư phụ ngài không sao chứ? Có phải là sắp chết rồi không?” Trương Vinh Phương đập cánh bay đến trước người Nhạc Đức Văn, có chút bận tâm hỏi.

“Chó má! Cái miệng chó của tiểu tử ngươi không thể nói ra lời tốt đẹp! ?” Nhạc Đức Văn nổi giận. Chưa bao giờ thấy qua thể loại đồ đệ như thế này.

Tốt không nói, cứ nói mấy lời xấu.

“Mau, dìu ta đứng lên! Ta còn có thể đi hai bước!” Ông nhổm dậy, nhưng lại phát hiện cơ thể mình thực sự là đau nhức cả người, không làm được gì.

Trương Vinh Phương khoát tay, từng tơ máu leo lên người của Nhạc Đức Văn, rất nhanh đã hình thành nên một chiếc dây thừng máu loãng cột chặt cả người ông rồi nhấc lên treo trên bầu trời.

Chỉ là tơ máu ấy trói có chút chặt, dẫn đến đường cong toàn thân lão Nhạc lộ ra.

“Còn ra thể thống gì chứ! !” Mặt Nhạc Đức Văn đỏ lên, tức khắc phát hỏa. Cả người lập tức phát lực, nghiền nát tơ máu làm nó tán loạn.

“Đây không phải là vẫn ổn sao?” Trương Vinh Phương cười nói.

Nhạc Đức Văn sửng sốt, bỗng kịp phản ứng, cơ thể hồi nãy còn không có sức lực của ông, lúc này thế mà lại cảm giác tốt hơn rất nhiều.

Hiển nhiên ban nãy đồ đệ dùng phương pháp nào đó mà ông không biết, chữa thương một phần cho cơ thể của ông.

Nhưng không kịp nghĩ nhiều những chuyện này.

“Đi, đi xem Khoa Tây Ốc và Thanh Dịch, bọn họ đều bị Thương Thiên Chi Huyết của Thánh Vũ hóa đá, còn có sư thúc tổ Kim Ngọc Ngôn của ngươi cũng thế nữa!”

“Hóa đá còn có thể cứu được à?” Trương Vinh Phương ngạc nhiên.

“Nói nhảm!” Nhạc Đức Văn xoay người bước nhanh hướng phía đài cao: “Thánh Vũ chết rồi thì có thể cứu được. Nếu không ngươi cho rằng vì sao bọn họ không giết người mà chỉ là hóa đá chứ? Bọn họ đang chờ tiếp theo đó sẽ chuyển hóa thành thể xác Linh Tướng của Linh Phi Thiên đấy!”

Ông chỉ vào những người đá mắt lam cứng ngắc xung quanh.

“Những người đá này đều có được bằng cách đó. Chỉ có điều loại hóa đá đó cần phải có thời gian dài, nhưng một khi hoàn thành thì vĩnh viễn không thể khôi phục được.”

Hai người nhanh chóng trở lại đài cao, nhưng tìm khắp nơi đều không thấy cơ thể của Khoa Tây Ốc và Thanh Dịch đạo nhân đâu cả.

Sau đó, bọn họ bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, cấp tốc xuống đài, mới tìm được hai tượng đá trong đống máu loãng lan tràn ở phần rìa.

Có điều thê thảm là, tay chân của hai người đều bị bẻ gảy, chỉ còn lại có thân người và cổ đầu coi như là hoàn hảo.

“Không có việc gì, đều là Linh Tướng, chút thương thế này không tính là chuyện lớn, chỉ cần còn đầu là được rồi.” Nhạc Đức Văn hồi tưởng, hình như lúc ông quyết đấu với Thánh Vũ, trong lúc vô ý đã đánh hai gia hỏa này rơi xuống.

Ông cười gượng, vội vàng nhặt tay gãy chân gãy của hai người về.

Trương Vinh Phương ở một bên nhìn mà lắc đầu. Nghe giọng điệu chột dạ đó của lão Nhạc là biết chắc, chuyện này do ông ta làm rồi.

“Trước đó Thánh Vũ vội vàng mở ra nghi thức nên không có thời gian hoàn toàn chuyển hóa, may mà chúng ta tới nhanh

hơn. Nếu không…” Nhạc Đức Văn chắp vá tay chân của hai người xong rồi mới đứng lên.

Sau đó, ông mới nhìn về phía Trương Vinh Phương.

Vẻ mặt xấu hổ vừa nãy nhanh chóng biến mất, ánh mắt rơi lên cánh dơi khổng lồ sau lưng đồ đệ.

“Cái đồ chơi này… là thật à?”

Chương 1634 - Quyết chiến (1)

Ông đưa tay bóp một cái. Mềm mềm, còn có chút lạnh. Mặt ngoài còn mọc ra không ít lông tơ đỏ sậm mịn mịn.

Trương Vinh Phương không nói gì, chủ động vỗ hai cái cho ông xem.

“Lão đầu ngươi không chữa thương trước đi, quan tâm chút chuyện nhỏ này làm gì? Đồ đệ ngươi bây giờ tốt không thể tốt hơn.”

“Đương nhiên ta biết ngươi tốt đến không thể tốt hơn. Cái ta là muốn hỏi, ngươi luyện như thế nào vậy?” Nhạc Đức Văn nghiêm mặt nói: “Không phải là ngươi tu luyện một ít võ công đường ngang ngõ tắt, nên mới biến mình thành cái vẻ người không ra người quỷ không ra quỷ thế này đấy chứ?”

“Ta như này chính là võ đạo Nhân Tiên chính tông chân chính đấy!” Trương Vinh Phương giải thích: “Không thấy lúc trước ta ra hai ba chiêu là tiêu diệt được lão gia hỏa kia à? Nếu không phải ta chạy tới đúng lúc, lão Nhạc ngươi xác định chắc chắn xong đời rồi.”

“Ha ha ha.” Nhạc Đức Văn cười nhạt ba tiếng: “Sư phụ của ngươi dùng một tát là có thể chụp chết tên kia. Chỉ là một ảo ảnh phụ thể cỏn con thôi, kết hợp với sức mạnh Chung Thức của Thánh Vũ, cộng thêm ảnh hưởng từ đại trận, không cho phép Hàng Thần, còn có trước đó Thánh Vũ làm ta tốn mất không ít sức mạnh, nên mới khiến cho ta chật vật như vậy.

Bằng không, chỉ bằng hắn ta á hả? Ha ha ha!”

Ông lại lần nữa cười nhạt.

Trương Vinh Phương không nói gì. Bên tai truyền đến giọng nói của Bạch Lân.

‘Tiểu Phương, sư phụ của ngươi cứng miệng thật đấy. ‘

‘Người già đều giống nhau. Ban nãy lão già sắp chết đến nơi rồi mà vẫn còn dọa nạt ta, không phải người cùng thời đại thì không hiểu được tinh thần ngoan cố đó của bọn họ. ‘ Trương Vinh Phương trả lời trong đầu.

“Nói cho cùng, ngươi nói cho ta nghe xem, võ công này của ngươi là làm thế nào luyện ra được vậy?” Lúc này Nhạc Đức Văn phục hồi tinh thần lại, nhất thời càng nghĩ càng thấy không đúng lắm.

Trương Vinh Phương mới luyện võ được mấy năm chứ?

Cho dù là thiên tài như ông, như Trần Quân Trầm năm đó, thậm chí Thánh Đế Mạnh Khiên đứng đầu Hắc bảng nữa, có ai mà không khổ tu vài chục năm mới có được một thân võ công tuyệt thế tung hoành thiên hạ cơ chứ.

Nhưng Trương Vinh Phương này…

Quá trẻ tuổi!

Nhạc Đức Văn đều có thể nhìn thấy cằm của hắn còn chưa mọc râu lún phún đâu.

“Ngươi nói thật đi, tuy rằng trước đó phụ thể của Thánh Tuần là Thánh Vũ đã bị ta làm tiêu hao hơn phân nửa lực lượng, nhưng cũng không phải Linh Tướng phổ thông có thể giải quyết được. Coi như là sư thúc tổ của ngươi ở thời kỳ toàn thịnh đến cũng phải tiêu tùng.”

Lông mày Nhạc Đức Văn nhíu chặt, càng thêm hoài nghi hơn.

“Lần trước ta đã cảm thấy không đúng rồi, trên người của ngươi nhiều khí tức Tàn Thần thượng vàng hạ cám* như vậy.

Chẳng lẽ nào… bây giờ ngươi đã không phải là đồ đệ của ta nữa! ? Mà là bị lão bất tử Tàn Thần nào đó bám vào người à! ?”

* Tất cả mọi thứ, từ vật quý giá đến loại tầm thường, rẻ mạt.

Ông càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, ánh mắt nhìn về phía Trương Vinh Phương cũng trở nên căng thẳng hơn.

“Lão Nhạc… chắc chắn ngươi chưa từng nghe nói qua cái gọi là tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên chân chính rồi!” Sắc mặt Trương Vinh Phương nghiêm lại, lập tức bắt đầu phổ cập cho sư phụ cơ sở của võ đạo Nhân Tiên mà mình sáng lập.

Sau một hồi giải thích thổi phồng, nét mặt Nhạc Đức Văn dần dần dao động, có chút nửa tin nửa ngờ.

“Ngươi có bản sự này nữa?” Ông hoài nghi nói: “Lão Nhạc ta biết hết võ học đạo kinh trong thiên hạ, chưa từng sáng chế ra võ đạo tam hoa tụ đỉnh gì gì đó, sao mà ngươi mới vài năm đã mò ra được rồi? ? Chẳng lẽ ngươi cảm thấy ngươi có khả năng hơn ta à! ?”

“Ha ha ha.” Trương Vinh Phương cười mà không nói.

“Tiểu tử thối!” Nhạc Đức Văn đưa tay muốn vỗ đầu hắn, nhưng lúc này hình thể của ông đã khôi phục về kích thước bình thường, chiều cao rõ ràng không với tới đầu của Trương Vinh Phương cao ba mét.

“Có điều, tuy ngươi đã sáng lập ra võ đạo hoàn toàn mới, thực lực có biến hóa nghiêng trời lệch đất nhưng vẫn tuyệt đối không thể coi thường Thánh Tuần.” Vẻ mặt ông nghiêm nghị nói.

“Tên Thánh Tuần này có thực lực mạnh nhất trong ba kẻ đứng đầu, lại còn có chênh lệch khổng lồ với hai người còn lại.

Việc trời đất giao hòa này cũng không phải lần đầu tiến hành, hai lần trước cũng có cường giả nghịch phản trời xanh, thiếu chút nữa là thành công. Nhưng cuối cùng vẫn bị Thánh Tuần với tư cách cửa ải cuối cùng trấn áp.”

“Thực lực mạnh như vậy sao?” Lông mày Trương Vinh Phương cũng nhíu chặt. Tỉ mỉ hồi tưởng lại, cho đến khi bị đánh tan tiêu tán, hình như lão già Thánh Tuần vừa nãy cũng không hề có phản ứng gì với thực lực của hắn.

Đúng là rất có tự tin.

“Không ai nhớ rõ tên thật đã từng của Thánh Tuần. Nhưng võ công mà hắn ta tu hành lại là Cửu Phượng Thánh Linh Công được xưng là tuyệt học đệ nhất thiên hạ trước khi Đại Linh chưa lập quốc!” Nhạc Đức Văn trầm giọng nói.

Chương 1635 - Quyết chiến (2)

“Cửu Phượng Thánh Linh Công? Một môn võ công cường thịnh đến đâu cũng phải xem người luyện thế nào mới đúng chứ?” Trương Vinh Phương hỏi ngược lại.

“Ngươi nói không sai. Thánh Tuần có thiên phú cực kỳ khủng bố. Hắn ta không chỉ tu luyện Cửu Phượng Thánh Linh Công đến viên mãn cực hạn mà còn cải biến thêm, biến nó thành Cửu Phượng Thánh Linh Công đại chu thiên càng thích hợp với bản thân hơn.

Võ công hắn ta luyện văn võ tương hợp, chỉ cần luyện một môn là tương đương với song song tu hành văn công võ công. Cảnh giới công pháp cũng đánh dấu theo văn công.

Mà trước khi bái thần từ mấy trăm năm trước, hắn ta cũng đã đột phá Phản Hư đỉnh phong, trở thành một nhân vật tuyệt đỉnh duy nhất bước vào cảnh giới mới. Hôm nay đã nhiều năm trôi qua, từ lâu không biết được cảnh giới của hắn ta đến đâu.”

“Không phải hắn ta bái thần sao?” Trương Vinh Phương nghi hoặc: “Bái thần còn có thể tiếp tục tăng lên được?”

“Hắn ta có bái thần, nhưng hắn ta là Thương Thiên Chi Huyết! Là trường hợp đặc biệt Linh Phi Thiên cấp cho. Mà trường hợp đặc biệt này, chỉ có ba người bọn họ có được.” Nhạc Đức Văn trả lời.

“Ba kẻ đứng đầu của Linh Phi Thiên có rất nhiều trường hợp đặc biệt mà ngươi không cách nào tưởng tượng được. Chẳng mấy chốc ngươi sẽ hiểu thôi.”

“Ta ngược lại muốn xem xem.” Hai mắt Trương Vinh Phương híp lại, tinh thể màu đỏ nhỏ nhỏ nơi mi tâm giống như con mắt dựng đứng, hiện lên một vầng sáng đỏ.

“Thực lực ngươi tuy mạnh, nhưng tuyệt đối không thể nào là đối thủ của Thánh Tuần được. Đến lúc đó vẫn cần phải xem vi sư.” Nhạc Đức Văn lắc đầu: “Đừng thấy ta như bây giờ, nhưng đó là có người phá hủy bố trí của ta trước. Bằng không…”

“Sư phụ ngài chảy máu mũi.” Trương Vinh Phương cạn lời.

Nhạc Đức Văn đưa tay lau mũi, toàn máu là máu.

Ông vội vàng tìm thuốc trên người mình, nhưng chiếc túi đeo trên eo sớm đã bị trận đánh kịch liệt vừa nãy làm biến mất đâu rồi không biết.

“Tên tiểu tử thối nhà ngươi! ! Càng ngày càng không biết lớn nhỏ! !” Ông nhất thời thẹn quá hóa giận, giơ tay đánh về phía Trương Vinh Phương.

Nhưng tiếc là bị hắn dễ dàng né được.

“Đừng làm rộn, lão Nhạc ngài mau cùng ta quay về Nhân Tiên quan của ta dưỡng thương đi.” Trương Vinh Phương nghiêm mặt nói.

“Không thể quay về được.” Nhạc Đức Văn lắc đầu: “Trời đất giao hòa, tất cả Minh Thần ghi lại trong sách đều phải bị thu gặt, sau đó tẩy đi ký ức.

Không nằm trong danh sách thì sẽ bị thảo phạt cắn nuốt toàn bộ. Cái gọi là thần phật không chết, đây chẳng qua là lời nói đối với phàm nhân mà thôi.

Đối với Linh Phi Thiên cao cao tại thượng, thần cũng được, người cũng thế, đều là quân lương cung cấp cho bọn họ càng mạnh mẽ thêm thôi.”

Ông đưa mắt nhìn Trương Vinh Phương.

“Ngươi và Tàn Thần trên người của ngươi chung đụng cũng không tệ lắm phải không. Vậy ngươi cũng đã biết, nếu là trời đất giao hòa, chúng nó rất nhanh cũng sẽ chết.

Ngươi không phản kháng, bọn họ cũng tới tìm ngươi. Đây là số phận tất nhiên phải tiếp nhận.”

Trương Vinh Phương nhăn mày lại. Bên tai truyền đến lời nói nhảm rít ra ríu rít của Bạch Lân, mấy cái phương pháp cái gì mà tranh thủ thời gian ra biển chạy xa một chút, đào một cái động đủ sâu dưới lòng đất để ẩn núp, hoặc là trốn vào trong Thái Uyên một hồi vân vân.

Hắn nhìn thẳng về phía Nhạc sư phụ.

“Không có ngoại lệ?”

“Đối với ngươi bây giờ mà nói, không có.” Nhạc Đức Văn lắc đầu, “Ngươi là đồ đệ của ta, nếu như trước kia ngươi không có dính vào thì có lẽ có thể tìm một chỗ kín đáo để trốn. Ngăn chặn tất cả liên lạc từ bên ngoài, có lẽ có thể tránh được một kiếp.

Nhưng bây giờ… ngươi đã nhập cuộc. Giết Thánh Vũ một lần, đánh tan ảo ảnh của Thánh Tuần, ngươi còn muốn không đếm xỉa đến? Ngươi đã tiến vào tầm ngắm của Linh Phi Thiên từ lâu rồi.”

“Cho nên nói, bắt đầu từ giây phút ta ra tay cứu ngài trở đi, tất cả đã định trước rồi?” Trương Vinh Phương còn muốn mang lão đầu trở về ẩn cư, tránh khỏi tất cả phiền phức dưỡng thương.

Nhưng nếu như tất cả thực sự giống như lời Nhạc Đức Văn nói, sợ là không thể dưỡng thương được rồi.

“Biện pháp duy nhất, chính là chống lại. Phá vỡ lần trời đất giao hòa này, đánh tan ba người Thánh Tuần! Không cho Linh Phi Thiên cơ hội hàng thế, như vậy mới có thể vì chúng ta tranh thủ trăm năm tiếp theo!”

Trương Vinh Phương im lặng không nói gì.

Hắn ngắm nhìn bốn phía, máu tươi đã lan tràn ra khắp hang động này.

Tất cả người đá đều bị máu loãng ăn mòn không ngừng xuất hiện khói trắng, nát bấy rồi ngã xuống.

Tới tình trạng này của hắn, sau khi tiến hành năng lực Triệu Hoán Máu có thể vô cùng vô tận chuyển hóa tinh khí thiên địa xung quanh để hóa thành máu loãng.

Thật ra hắn cũng không biết tinh khí thiên địa là cái gì, cứ biết đây chính là năng lực bản năng trong huyết mạch hoàn toàn thể của hắn, hắn chỉ cần hô hoán trong lòng một tiếng là có thể lấy máu.

Chương 1636 - Quyết chiến (3)

Năng lực rất tiện lợi thực dụng.

Hơn nữa những máu loãng này cũng không phải là tinh huyết thuỷ tổ của hắn, nhưng lại cũng có tác dụng ăn mòn đối kháng với linh tuyến của thần phật.

"Càn Khôn." Nhạc Đức Văn ở một bên không biết tìm ra từ đâu ra mẩu giấy cuốn lại, nhét vào mũi. Sau đó dùng sức đè huyệt vị, cố gắng cầm máu.

"Ngươi đã rất mạnh rất mạnh rồi." Ông cảm thán nói: "Cái tuổi này, đúng như lời ngươi nói, không có ai mạnh hơn ngươi."

"Cho dù là thiên phú hay là thực lực, còn có cả tâm tính, ngươi đều là người mạnh nhất mà ta đã thấy từ trước tới nay trừ ta ra." Ông thở dài: "Nhưng…"

Ông biết Trương Vinh Phương đã rất mạnh, rất ưu tú.

Hoặc có lẽ là còn ưu tú vượt xa sự tưởng tượng cả ông.

Nhưng tiếc rằng… thời gian không chờ người, thời đại bây giờ, thế cục hôm nay… đã không có nhiều thời gian cho hắn tiếp tục trưởng thành.

"Tên kia nói hắn ta ở Đại Đô chờ ta." Trương Vinh Phương bỗng mở miệng: "Tuy rằng lão đầu ngài nói rất nhiều, đều là miêu tả hắn ta cường hãn thế nào, lợi hại ra sao, không thể chống đối cỡ nào.

Nhưng danh tiếng lớn đến đâu đi nữa cũng cần phải giao thủ thực sự mới biết được."

"Vinh Phương ngươi…" Nhạc Đức Văn vẫn còn muốn nói gì.

"Lão Nhạc đừng nói nữa, ngài đều đã khen hắn ta đến xuất thần nhập hóa, độc nhất trong thiên hạ, mấy trăm năm trước đã vô địch hậu thế, đã là cực hạn của tất cả võ nhân.

Nếu ta không đi nhìn một chút, chẳng phải là uổng phí công ngài cảm thán nói khoác nhiều như vậy từ ban nãy sao?"

Trương Vinh Phương mỉm cười.

“Nếu hắn ta có nhiều danh hiệu như vậy, lại còn được công nhận là mạnh nhất thiên hạ, ngay cả ngài đều tự than thở không bằng. Vậy thì có phải chỉ cần giết chết hắn ta, một đống danh hiệu danh tiếng ấy sẽ thuộc về ta hết đúng không?”

“Ta nói ta không bằng hắn ta lúc nào? ?” Nhạc Đức Văn cả giận nói: “Ta đó là không dám tùy tiện ra tay! Bằng không…”

“Được rồi được rồi, ngàii quá mạnh rất mạnh, ngài chính là đệ nhất thiên hạ.” Trương Vinh Phương qua loa lấy lệ nói.

“Đi đi! Đi cứu người trước!” Nhạc Đức Văn bị chắn họng đến trong lòng bốc hỏa, nhấc hai tượng đá lên đi ra bên ngoài khe nứt.

Trương Vinh Phương theo sau lưng ông, cánh dơi phía sau cấp tốc co rút lại, kề sát da, nhúc nhích gấp lại, biến mất không thấy gì nữa.

Nhìn từ bên ngoài, phần lưng của hắn chỉ là cường tráng hơn người khác một chút, ngoài ra thì không có điểm nào khác biệt nữa.

‘Ngươi muốn đi thật à? Đại Đô ấy? ‘ Bạch Lân vẫn còn hỏi trong đầu.

‘Có đi hay không, thật ra đều chỉ có một kết quả. Không phải sao? ‘ Trương Vinh Phương hỏi lại.

‘Sư phụ của ngươi nói đúng. Tuy rằng võ công của ngươi lại đột phá thêm lần nữa, nhưng, Thánh Tuần lại khác. ‘ Bạch Lân trầm giọng nói.

‘Có chỗ nào khác chứ? ‘

‘Ngươi cũng đã biết, hình chiếu phụ thể, đây cơ bản đã là năng lực mà thần phật mới có.

Hơn nữa, ta quan sát cường độ tăng phúc sau khi phụ thể của hắn ta ban nãy. Loại cường độ ấy, cho dù là không ít Minh Thần cường hãn cũng không đạt đến cấp độ ấy được.

Hắn ta đã vượt xa phạm trù con người, đạt đến một cảnh giới khác. ‘ Bạch Lân giải thích.

Trương Vinh Phương im lặng.

‘Đây là thế đạo. Hoặc là, ngươi chỉ là một hạt bụi, tầm thường, không có một ai biết ngươi hay cố ý đến đây trêu chọc ngươi.

Hoặc là, ngươi trở thành loại người mà người khác biết rất rõ ràng, cũng không dám đến trêu chọc.

Người đầu tiên, một cơn gió hơi lớn tí thôi là có thể sẽ bị thổi ngã biến mất.

Mà người sau thì cần phải bỏ ra rất nhiều. ‘

Giọng hắn mang vẻ cảm khải, nhưng ánh mắt lại mơ hồ lộ ra vẻ mong đợi.

Huyết Tộc Thủy Tổ thể hoàn toàn, là một loại hình thái đơn độc khác với huyết liên, Chung Thức.

Xác thực mà nói, đây chính là bản thể chân thân của hắn lúc này. Mà trạng thái thu lại cánh bây giờ ngược lại trở thành ngoại hình mà hắn cố ý che lấp ngụy trang.

Thế nên… hắn còn có thể tiến hành huyết liên, mở ra Chung Thức dưới trạng thái Huyết Tộc Thủy Tổ thể hoàn toàn.

Có điều những thứ này còn cần một chút thời gian điều chỉnh mới có thể đạt đến điều kiện tốt nhất.

Dù sao cấu tạo cơ thể hoàn toàn thay đổi, rất nhiều chiêu số võ công đều cần ưu hóa và thích ứng.

Cũng chính là do trước đó lòng hắn cấp bách nên mới đột phá đã vội vội vàng vàng chạy tới bên này.

Mà bây giờ, có rảnh rỗi, rốt cuộc hắn có thể điều chỉnh võ đạo trước khi đến Đại Đô.

Thánh Tuần đúng là rất mạnh, chỉ có mỗi hình chiếu thôi đã thiếu chút nữa thì bức tử lão Nhạc.

Nhưng hắn cũng nào có ra hết toàn lực?

*

Trong một ngọn núi hoang vô danh ở gần Đại Đô.

Khu vực gần đỉnh núi cỏ dại rậm rạp, lá rụng đầy đất, bỗng nhiên một hồi dao động rung động khuếch tán ra trong không khí.

Một điểm ánh sáng màu xanh lam chậm rãi nổi tung trên bầu trời cao tới mấy trăm mét.

Chương 1637 - Quyết chiến (4)

Ánh sáng màu xanh lam hóa thành một vòng tròn màu lam, từ trên hướng xuống, chậm rãi rơi rải rác.

Nơi vòng tròn đi qua, một thần điện khổng lồ màu xanh lam đậm dần dần nổi lên.

Toàn bộ thần điện do vô số tinh thể màu lam cấu thành, tường gạch mảnh ngói, tất cả đều là được làm từ thủy tinh hơi mờ.

Xa xa nhìn lại, thần điện càng giống một dãy núi, trên đỉnh nhọn mơ hồ có điểm sáng màu lam lờ mờ bốc hơi, bay lên phía trên.

Độ rộng mấy trăm mét hầu như chiếm cứ toàn bộ khu vực đỉnh núi của ngọn núi hoang này.

Trong tiếng mở cửa ầm ầm.

Cánh cổng to lớn của thần điện chậm rãi mở ra ngoài, lộ ra nền gạch thủy tinh màu lam càng sáng ngời hơn bên trong.

Một lối đi màu vàng giống như xương rồng kéo dài từ cổng lớn đến ghế đá khổng lồ ở phía cuối cùng bốn phương.

Thời gian dần qua, một bóng người cao lớn đi vào từ cửa lớn, cầm trong tay quyền trượng vàng trắng cao quá đỉnh đầu, đi từng bước một tới ghế ngồi ở trong cùng.

Theo bóng người tiến vào bên trong.

Bầu trời, mặt tường, mặt đất lối đi hai bên màu vàng, cùng với từng cột hình trụ chống đỡ xung quanh, bề ngoài cũng bắt đầu hiện lên lượng lớn bóng người hơi mờ.

Khuôn mặt bọn họ vặn vẹo, có thành kính có căm hận, có phẫn nộ có vui sướng.

Tất cả bóng người hư không đều đang nói lao nhao với người đang tiến đến.

Tiếng nói chuyện xì xà xì xầm không ngừng quanh quẩn ở trong thần điện. Giống như có vô số người đang xì xào bàn tán.

Lít nha lít nhít con mắt và ánh mắt như có như không tụ tập trên bóng người cao lớn.

Thế nhưng bóng người đó lại không thèm để ý chút nào, vẫn bước từng bước một chống quyền trượng đi về phía trước.

Ông ta mặc trường bào màu vàng lam, đầu đội linh quan có hoa văn lông vũ bằng vàng ròng.

Cái gọi là linh quan chính là cùng loại với vương miện, nhưng ở giữa được khảm một viên đá quý màu lam đại biểu cho mắt của trời xanh.

Chất liệu của loại linh quan này, bình thường hay được chế tác từ lông chim và chỉ hoàng kim đan xen vào nhau.

Bóng người rất nhanh đã đi tới bảo tọa phía cuối, quay người ngồi xuống. Lộ ra một khuôn mặt già nua tràn đầy nếp nhăn.

Chính là tên mạnh nhất trong ba kẻ đứng đầu của Linh Phi Thiên lúc nãy còn đang giao thủ với thầy trò Trương Vinh Phương — Thánh Tuần.

“Ngài đã trở về rồi? Bên Thánh Vũ như thế nào?” Ở một bên phía dưới thần điện, một nam tử mặc trường bào khăn lam vóc dáng cường tráng chợt xuất hiện, đứng trên con đường màu vàng cúi đầu hành lễ với ông ta.

Người này chính là Thần Mục mới đi đến Nho giáo.

“Thánh Vũ vẫn lạc.” Thánh Tuần bình tĩnh nói: “Người giết nàng là thầy trò Nhạc Đức Văn của Đại Đạo Giáo.”

Thần Mục nhíu mày, trầm mặc một chút.

“Thầy trò Nhạc Đức Văn? Sẽ ảnh hưởng toàn cục sao?”

Thánh Tuần khẽ khép hai mắt.

“Còn không đến mức đó. Nhạc Đức Văn chỉ có sức một kích, tuy mạnh nhưng không thể điều khiển tinh chuẩn được.

Mà những người khác, tuy tên học trò kia dốc hết toàn lực đánh tan hình chiếu của ta, nhưng nhìn cấp bậc của hắn thì còn xa mới đạt đến mức Thần Nhân.

Cấp bậc tiếp cận đó thôi, chỉ là mạnh mẽ hơn Linh Tướng đỉnh cấp còn lại một ít, vẫn không cách nào đánh vỡ chất điểm

biến, can thiệp đại cục.”

Thần Mục gật đầu.

“Vậy thì tốt rồi. Bên Thánh Vũ đã mở ra giai đoạn thứ nhất, có nàng hấp dẫn sự chú ý, tất cả bên ta đều thuận lợi, đã thành công hoàn thành giai đoạn thứ hai.

Kế tiếp, chính là bên Thánh Linh cung.”

“Linh Vệ quân đều khởi động rồi chứ?” Thánh Tuần trầm giọng hỏi.

“Vâng thưa đại nhân. Hắc Linh Vệ, Tháp Đóa Lạp, Lộc Giác, Thương Lang, bốn quân đoàn đều đã hoàn toàn thức tỉnh.” Thần Mục cung kính trả lời.

“Vậy thì tốt.” Thánh Tuần than nhẹ một tiếng, “Đế Khôn của ta thì sao? Hiện giờ đang ở nơi nào?”

“Đã bị Nghịch Thời hội lấy đi, tung tích không rõ. Có điều, dường như mấy con chuột nhỏ đó có động tác lớn, hẳn là rất nhanh sẽ lộ ra đuôi chuột thôi.” Thần Mục trả lời.

“Vậy thì, ở đây thì giao cho ngươi.” Thánh Tuần trầm giọng nói.

Tay ông ta nắm quyền trượng, nhẹ nhàng đập lên mặt đất.

Cạch.

Một tiếng vang nhỏ.

Ông ta và quyền trượng trong nháy mắt hóa thành một mảnh hắc tuyến nhỏ, tiêu tán nhạt dần.

Thần Mục ngẩng đầu, xoay người đi ra thần điện. Hắn đứng trên bậc thang ở trước cửa, bỗng đưa tay phải ra giơ lên cao.

“Chúng sinh chi linh ta nuôi dưỡng, thay trời phạt loạn!”

Rẹt!

Một vầng sáng màu vàng lam chợt sáng lên trong tay hắn, sau đó cấp tốc khuếch tán, nổ tung.

Trong nháy mắt, vô số chùm sáng màu vàng lam rậm rạp chằng chịt bay về phía xa giống như dây lụa, lại giống như sao băng.

Từng ngôi sao băng màu lam nhanh chóng rơi xuống xung quanh đất đai của núi hoang.

Mặt đất chấn động.

Từng mảng bùn đất chậm rãi đùn lên, nhô lên, tản ra.

Phụt.

Từng con cự thú màu đen với hình thể khổng lồ chui lên từ dưới mặt đất.

Chương 1638 - Quyết chiến (5)

Cả người chúng nó vẫn là hình người, làn da hiện lên hoa văn giống rêu, toàn thân là màu xanh lam đậm.

Những cự thú này nhìn từ xa giống như cự nhân đầu trọc ôm cái bụng lớn, trong tay cầm một thanh lang nha bổng to lớn, phần bụng tràn đầy thịt mỡ tầng tầng lớp lớp.

Phía sau lưng chúng nó còn nhô lên đầy sừng nhọn hỗn độn giống như gai xương.

Phần đầu của bọn chúng so sánh với cơ thể cao hơn mười mét thì xem như là rất nhỏ, lại còn không có hai mắt, chỉ có hai lỗ mũi cùng cái miệng rộng tràn đầy răng cưa.

"Đi thôi, Tháp Đóa Lạp ta yêu mến nhất…" Trên mặt Thần Mục lộ ra nụ cười mỉm hiền hòa: "Đi thanh trừ cỏ dại trên mặt đất, khiến thế gian hồi phục sự sạch sẽ."

Hắn liếc nhìn lại, hơn mấy trăm ngàn cự thú rậm rạp dưới chân núi đồng thời phát ra tiếng rống giận khàn khàn to lớn.

Giống như là đang đáp lời hắn.

*

Bên dưới mặt đất Ngọc Hư Cung.

Bên cạnh một khe lớn, tay Trương Vinh Phương túm tóc của Khoa Tây Ốc và Thanh Dịch đạo nhân, treo hai người ở giữa không trung. Tay kia của hắn đỡ Nhạc Đức Văn, hai cánh vỗ từng hồi một, nhẹ nhàng bay lên mặt đất.

Mới lên bên trên, mặt đất xung quanh toàn là một mảnh hỗn độn. Biển cây sớm đã biến mất, trên đại địa là một vùng vết rạn nứt dài hẹp thâm thúy.

Cây cối đông một cụm tây một cụm, vụn vụn vặt vặt, ít đến đáng thương. Gió nhẹ thổi đến từ nơi xa xa, mang đến khí tức huyết tinh nồng nặc.

Trương Vinh Phương ngẩng đầu nhìn từng cây cột đá phía xa xa.

Bề ngoài cột đá có trăm ngàn lỗ thủng, tất cả đều là dấu vết dư âm của chiến đấu.

Kiến trúc trên đỉnh cũng bị phá hủy phần nhiều.

Bóng người càng là một cái cũng nhìn không thấy.

"Người của mười hai tông phủ, còn có người của Cảm Ứng môn, toàn bộ đều bị ta kéo tới. Chỉ là lúc trước người đá thực sự có quá nhiều." Nhạc Đức Văn than thở: "Đi, đi qua Thiên Môn nhìn xem."

"Được." Trương Vinh Phương gật đầu, vỗ cánh dơi gia tốc bay về phía xa.

Chỉ là một đường bay qua, bên dưới mới dần dần bắt đầu rải rác xuất hiện thi thể và người đá tan vỡ.

Vô số thi thể nằm ngang nằm dọc, đè lên mặt đất giữa các khe nứt, từ lâu đã không còn hơi thở.

Máu nhuộm đỏ bùn đất đất rừng còn lại, tăng thêm một tia thảm liệt cho toàn bộ Ngọc Hư Cung.

Rất nhanh, Trương Vinh Phương bay đến vị trí cổng vào của Thiên Môn.

Trên dưới sườn đồi tràn đầy thi thể và khối vụn của người đá.

Lúc này đang có hơn mười người kiểm tra thi thể ở xung quanh, tìm kiếm người còn sống sót.

Một lão giả cao ba mét trong đó gây chú ý nhất.

Trương Vinh Phương liếc mắt đã nhận ra, đó là Thượng Quan Phi Hạc đứng đầu mười hai phủ chủ.

Vết sẹo toàn thân Thượng Quan Phi Hạc đang từ từ khép lại.

Ông ta ngẩng đầu nhìn bóng người cực lớn từ xa bay đến, chân mày hơi nhíu lại.

"Đó là thứ gì vậy?"

Người còn lại xung quanh cũng đều đề cao cảnh giác, nơi này vừa mới bùng nổ tử chiến, trò gian mà Linh Phi giáo làm ra quá nhiều rồi, nếu kẻ địch còn xuất hiện biết bay cũng không có gì làm lạ.

“Không đúng, là khí tức của minh chủ!” Một Linh Tướng Chân Nhất Giáo bên cạnh hạ giọng nói.

Thượng Quan Phi Hạc tất nhiên là nhìn ra khí tức của Nhạc Đức Văn, nhưng… phía sau quái nhân bắt Nhạc Đức Văn và hai chưởng giáo khác… còn mọc ra hai cánh rất lớn.

Điều này khiến trong lòng ông ta dâng lên chút căng thẳng.

Một quái vật có thể thắng ba người này, tuyệt đối không phải người mà bọn họ có thể đối phó.

Hơn nữa, Chung Thức của Tông Sư Đại Tông Sư ông ta đã thấy nhiều, nhưng chưa từng thấy ai có thể bay được.

Cùng lắm cũng chỉ là nhảy lên cao, chạy rất nhanh. Thật sự chưa thấy ai bay được cả.

Không đúng!

Mắt của ông ta bỗng ngưng lại, cảm giác mặt của quái nhân đó dường như có chút quen mắt.

Hai cánh vỗ phành phạch.

Trương Vinh Phương nhanh chóng bay đến gần, nhẹ nhàng thả ba người đó xuống.

“Chỉ đến đây thôi.” Hắn trầm giọng nói: “Sư phụ, dựa vào bản thân ngươi đó.”

“Có ý gì chứ? Ngươi không đi cùng ta sao?” Nhạc Đức Văn đứng lại quay đầu, nhưng chỉ thấy huyết ảnh lóe lên, phía sau đã không còn bóng dáng của Trương Vinh Phương nữa.

Tốc độ đó, với trạng thái bị thương nặng của ông hiện tại, đúng là không cách nào theo kịp.

Trong lòng Nhạc Đức Văn run sợ, nhanh chóng nhìn lướt qua bốn phía, tìm vị trí hành tung của Trương Vinh Phương.

Nhưng không có dấu vết nào cả.

Lúc này, Khoa Tây Ốc và Thanh Dịch đạo nhân từ từ tỉnh lại, trên thân hai người họ bắt đầu dâng lên sương mù màu xám.

Sương mù đó bay ra từ miệng mũi của bọn họ, rồi nhanh chóng mờ nhạt biến mất trong không khí.

“Minh chủ!” Lúc này, đám người Thượng Quan Phi Hạc tiến lên ôm quyền.

Nhạc Đức Văn không thể không đè ép suy nghĩ tìm đồ đệ, ông quay người trở lại với khí chất minh chủ Đại Giáo Minh, trao đổi tình hình với mấy người họ.

Chương 1639 - Quyết chiến (6)

Xa xa, ở biên giới của một Đạo Cung cũ kỹ trên đỉnh cột đá cao, Trương Vinh Phương nhẹ nhàng thu cánh lại, nhìn về phía Nhạc Đức Văn hội tụ với đoàn người, đi tới Lăng Tiêu điện giải cứu Kim Ngọc Ngôn.

Sau cùng nhóm người dừng lại, rồi cấp tốc đi xa.

Từ đầu đến cuối, hắn đều không lộ diện.

Nhìn bóng lưng Nhạc sư phụ rời đi, biểu cảm trên mặt Trương Vinh Phương cũng dần hồi phục lại vẻ lạnh nhạt.

Tiếng gió gào thét trên cao, thổi mái tóc dài của hắn tung bay.

"Tại sao ngươi lại không hành động với sư phụ của ngươi?" Bạch Lân không hiểu.

"Tại sao lại hành động với sư phụ?" Trương Vinh Phương hỏi ngược lại: "Ta đến cứu sư phụ, chỉ là vì ta muốn cứu một mình ông, vốn không đại diện cho việc đứng ở lập trường của Đại Giáo Minh."

"Cũng tức là, ngươi chỉ quan tâm một mình sư phụ ngươi, những người khác thì không quan tâm sao?" Bạch Lân hiểu ra.

"Ngươi giải thích không sai." Khuôn mặt của Trương Vinh Phương không ung dung tự nhiên như lúc nói chuyện với Nhạc Đức Văn trước đó, mà có thêm thâm trầm và bình tĩnh.

"Ngoại trừ có thân phận là sư phụ của ta, ngài dù sao còn là minh chủ Đại Giáo Minh. Phía sau có rất nhiều giáo phái như Đại Đạo Giáo, Chân Nhất Giáo, Hắc Thập Giáo, Thiên Tỏa Giáo…

Trên bản chất, ông là người đại diện cho Thần Phật."

Hắn vẫn còn lời chưa nói.

Từ khi hắn tạo ra võ đạo Nhân Tiên, huyết mạch đạt được có thể ăn mòn đối kháng năng lực của linh tuyến, hắn đã được định sẵn là không thể chung đường với Thần Phật.

"Ngươi đúng là dối trá." Bạch Lân lập tức cảm thán.

“Ta chưa từng dối trá.” Trương Vinh Phương trả lời: “Trước đây là ta, là một mặt khác của bản tính ta mà thôi.”

“Vậy tiếp theo ngươi định làm gì? Một mình đến Đại Đô sao?” Bạch Lân hỏi.

“Đây là cuộc chiến giữa Thần với Thần, ta vốn không nên tham gia vào.” Trương Vinh Phương than thở, hắn nhìn về phía khe nứt phía dưới, lúc này hắn có thể cảm ứng được máu loãng trong hang động chiến trường vừa nãy đã từ từ bốc hơi, phai nhạt, rồi biến mất.

“Ta quả thật dự định một mình đến Đại Đô xem xem.” Hắn trả lời: “Thiên địa giao nhau thay đổi, cho dù ta không muốn tham gia, chung quy vẫn không chạy thoát được.”

“Nhưng ngươi không muốn gia nhập vào trận doanh Thần Phật à?” Bạch Lân nói.

Trương Vinh Phương không trả lời nữa, mà chỉ lặng lẽ nhìn về phía Nhạc sư phụ rời đi.

Cánh sau lưng hắn khẽ động, nhanh chóng mở ra, nhảy về phía trước một cái, rồi bay ra xa.

.

Tuyết Hồng các.

Nơi sâu trong tuyết sơn u ám, trong bóng đêm trong khu kiến trúc Tuyết Hồng các to lớn nguy nga có một chấm sáng xanh mờ nhạt chậm rãi di chuyển.

Ánh sáng xanh đó, nếu có người tiến lại gần để nhìn, thì có thể phát hiện ánh sáng đơn thuần là của quyền trượng cao lớn trong tay một lão nhân mặc trường bào màu xanh vàng phóng thích ra.

Khuôn mặt của lão nhân hiền hòa, bước từng bước đến bậc thang kim loại đen nhánh, tiến vào thần điện Địa Mẫu ở nơi sâu trong Tuyết Hồng các.

Hai bên hành lang của thần điện dài toàn là các loại tượng đá Địa Mẫu với muôn vàn tư thái.

Ông ta xuyên thẳng qua từng tượng đá Địa Mẫu cao hơn mười mét, nhanh chóng đi đến mảnh đất trống nhỏ ở phần trung tâm

nhất.

Bốp.

Quyền trượng trong tay lão nhân rơi xuống mặt đất, phát ra âm thanh giòn tan.

“Thánh Tuần ta, thay trời dò xét vạn vật thế gian, cho dù sinh diệt, trập trùng, loạn tự, đều do trời định.”

Ông ta ngẩng đầu lên, trong hai mắt lóe lên ánh sáng xanh chói mắt.

Xẹt!

Trong phút chốc, ánh sáng xanh bắn ra, hóa thành hai chùm sáng thẳng tắp, chiếu rọi lên mặt ngoài một tượng thần Địa Mẫu trong số đó.

Tiếng vỡ nát răng rắc lập tức vang lên.

Tượng đá Địa Mẫu cao hơn mười mét đó bắt đầu run rẩy kịch liệt, mặt ngoài nứt ra.

Mảnh vỡ như hoa tuyết rơi xuống từ trên thân nó. Hình thể của nó cũng bắt đầu nhanh chóng nhỏ lại.

Không lâu sau.

Toàn bộ tượng thần đã hoàn toàn nứt ra, lộ ra một chùm linh tuyến màu đen ở trung tâm.

Sau khi linh tuyến màu đen này bị ánh sáng xanh chiếu rọi, thì bắt đầu biến hình, nặn hình dạng.

Chưa đến nửa phút.

Một thân thể nữ tử hoàn mỹ uyển chuyển, ngưng tụ xong toàn bộ.

“Thánh Vũ, hoan nghênh trở về.” Ánh mắt của Thánh Tuần bình tĩnh nói.

“Đại nhân, Thánh Vũ thất trách rồi!” Ánh sáng xanh trên thân Thánh Vũ mới thức tỉnh lóe lên, nàng ta mặc một thân trường bào màu xanh vàng.

Lúc này, nàng ta cúi đầu với Thánh Tuần, quỳ một chân trên mặt đất.

Theo lý thuyết, ba kẻ đứng đầu bọn họ đều cùng cấp bậc, nhưng lần này nàng ta quả thật làm quá kém. Rõ ràng đã bị người phàm hoàn toàn đánh tan.

Điều này đối với nàng ta quả thật là sỉ nhục khó dùng lời diễn tả được!

“Không sao, nhiệm vụ của ngươi thành công rồi.” Thánh Tuần trả lời: “Như vậy là tốt rồi.”

“Đại nhân, hai giai đoạn tiếp theo…” Thánh Vũ lên tiếng muốn hỏi.

“Thần Mục đã hoàn thành giai đoạn thứ hai. Ở chỗ ta là giai đoạn thứ ba cuối cùng.” Thánh Tuần thản nhiên nói: “Một trăm lẻ tám trận pháp đã thay phiên tăng lên thành công, tiếp theo, chỉ thiếu vật tế tự nữa là đủ.”

Chương 1640 - Quyết chiến (7)

“Đã dựng xong vũ đài, chỉ thiếu con hát lên đài sao?” Thánh Vũ hiểu rõ nói.

“Đúng vậy. Ngươi cũng đi qua bên phía Thần Mục trợ uy đi. Lần này đừng chết nữa đó.” Thánh Tuần dặn dò.

“Sẽ không có lần thứ hai đâu!” Thánh Vũ nói như đinh đóng cột: “Đúng rồi đại nhân, người giết ta là Trương Vinh Phương Càn Khôn đạo nhân đứng thứ sáu Xích bảng. Ngài định xử lý hắn thế nào? Có cần làm thành người rối Linh Vệ như trước đây? Hay là trực tiếp giết chết?”

“Được. Thực lực thân thể của Càn Khôn Tử không tồi, nếu không phải tinh thần hắn quá mạnh, quả thật có thể làm Nhạc Đức Văn thứ hai. Dùng để tạo người rối, có lẽ có thể làm ra một cường giả đỉnh cao.” Thánh Tuần tán thành gật đầu.

Đối với tồn tại như bọn họ, tuy thân thể mạnh nhưng chỉ là thể xác, chỉ cần tinh thần bất tử, thì con người có thể hồi sinh vô hạn.

Cho nên lúc Thánh Vũ bị giết, ông ta cũng kinh ngạc đôi chút, vốn không có phản ứng nào khác.

Phía trước hai lần thiên địa giao nhau, ba kẻ đứng đầu bọn họ vốn không bị giết. Cho nên đây chỉ là tiết mục bình thường mà thôi.

Chỉ cần Thánh Tuần ông ta bất tử, thì hai người còn lại chết nhiều lần đi nữa, ông ta đều có thể hồi sinh.

Điều này vốn không phải là dựa vào năng lực Linh Tướng hy sinh tín đồ trong giáo để cứu sống.

Mà là tam vị nhất thể thuần túy, dùng năng lực hồi sinh vô hạn của Thánh Tuần ông ta làm trung tâm.

Thánh Vũ là thân của bọn họ. Thần Mục là khí của bọn họ.

Mà bản thân ông ta, mới là hạch tâm linh chân chính.

Nhớ đến Trương Vinh Phương, trong ánh mắt của Thánh Tuần không tự chủ được lại nhớ đến bóng dáng kia trước đó.

Ông ta chậm rãi nhắm mắt lại.

“Đi thôi.” Ông ta thấp giọng nói.

Thánh Vũ đứng lên, hơi khom người với ông ta, rồi xoay người đột nhiên hóa thành bóng xanh, biến mất ngoài cửa thần điện Địa Mẫu.

Chỉ để lại một mình Thánh Tuần đứng ở khu vực trung tâm, tay cầm quyền trường, lẳng lặng suy nghĩ cái gì đó.

Thời gian dần trôi qua.

Chợt ông ta ngẩng đầu lên, hai mắt lóng lánh ánh sáng xanh, nhìn về một phía ở xa xa.

“Bắt đầu…”

Bàn tay ông ta thoáng nắm chặt quyền trượng.

Ánh sáng xanh trên đỉnh quyền trượng đột nhiên sáng lên, toàn bộ thần điện Địa Mẫu cực lớn được chiếu rọi bừng sáng một mảng.

Mặt đất bắt đầu rung động, phát ra tiếng cạch cạch chuyển động bánh răng của loại máy móc nào đó.

Từng hoa văn màu xanh chậm rãi hiển hiện dưới chân Thánh Tuần.

Tất cả hoa văn màu xanh hình thành bốn vòng tròn đồng tâm cực lớn. Cũng chia mảng đất trống ở trung tâm thành ba vòng tròn lớn.

Từ ngoài vào trong.

Vòng tròn thứ nhất, bên trong hiện ra vô số linh tuyến màu bạc.

Vòng tròn thứ hai, bên trong hiện lên linh tuyến màu đỏ.

Vòng tròn thứ ba, bên trong hiện lên linh tuyến màu đen.

Mà nơi trung tâm Thánh Tuần đang đứng, một điểm sáng xanh óng ánh không ngừng phóng xạ ra xung quanh.

Vòng tròn như thế, cũng đại diện cho việc xây dựng toàn bộ kết cấu của thần thể thật sự.

“Thần Phật đã ban tặng bản thân cho trần gian, dâng huyết nhục cho tôi tớ, dâng xương cốt cho thuộc hạ. Chỉ để lại ta linh tính, ngồi ngay ngắn trên trời xanh, phía dưới mặt đất…”

Thánh Tuần thấp giọng niệm bài ca ca tụng của Linh Phi Thiên, ánh mắt vẫn nhìn về phía Đại Đô ở phương xa.

.

“Giết!”

Tiếng xung phong như sóng biển, tiếng ngựa hí bên trọng.

Quân đoàn Đại Linh mặc giáp trắng giáp đen, tựa như nước lũ, hung hăng xông về phía chỗ trống quân đoàn cũng mặc giáp đen.

Từng bầy kền kền quanh quẩn từ trên cao nhìn xuống dưới, đợi sau khi lắng lại thì lao xuống mổ rỉa lấy thi thể.

Từ trên xuống dưới, có thể nhìn thấy quân đoàn Đại Linh hơn vạn người ầm ầm va vào quân toàn thân mặc trọng giáp màu đen, bên trong chỉ có một mảnh khoang trống Linh Vệ quân xám đen.

Số lượng của hai đại quân đều trên vạn người.

Số lượng của Linh quân nhiều hơn Linh Vệ quân màu đen nhiều, quân giáp đen trong Linh quân bọn họ vì cùng màu với giáp của Linh Vệ quân, nên cố ý vẽ thêm ấn ký màu trắng ở cánh tay lồng ngực sau lưng của mình.

Hai bên đụng nhau ầm ầm, máu thịt bắn tung tóe, đồng thời cũng có mảnh vỡ áo giáp của Linh Vệ quân vỡ nát rơi đầy đất.

Nhưng quỷ dị là sau khi tất cả Linh Vệ quân đều bị chém tan nát, thì nhanh chóng tuôn ra linh tuyến màu bạc tụ hợp, đứng dậy, trở về hình dáng ban đầu.

Bọn họ hoàn toàn không cách nào bị giết chết.

Chỉ có số lượng ít Bái Thần trong Linh quân ra tay dùng linh tuyến cắn nuốt linh tuyến của Linh Vệ quân, mới có thể hoàn toàn đánh giết bọn họ.

Tại trung tâm chiến trường.

Nhóm rất nhiều các Linh tướng Tông Sư Đại Tông Sư thuộc giáo phái Đại Giáo Minh, từng người cứ như hóa thành một chiếc gai nhọn, xông thẳng vào đám Linh vệ quân, nhắm tới các tướng lĩnh ở trung tâm hậu phương.

Nơi đó có Linh Tướng mặc giáp đen cao lớn, khác biệt hoàn toàn so với đám Linh vệ quân còn lại.

Chương 1641 - Quyết chiến (8)

Trong mắt bọn chúng lộ ánh sáng màu xanh lam, mặc dù cùng là bộ giáp trụ trống rỗng không có cơ thể, nhưng chiều cao hình thể và cả cường độ áo giáo đều ở mức độ mà không phải các Linh vệ còn lại có thể so sánh được.

Trong nhóm Linh Tướng của Linh vệ quân này có ba người mọc cặp sừng to lớn của hươu đực.

Có hai người đội mũ giáp mặc áo giáp có kiểu dáng giống như chó sói lớn màu đen, cực kỳ dữ tợn.

"Giết! !"

Năm người này chính là cường giả cốt lõi của nhóm Linh vệ quân này.

Trong miệng bọn họ phát ra tiếng gào thét lẫn lộn, từng người từng người rút vũ khí ra, nghênh đón trực diện các cường giả Đại Giáo Minh.

Trong một chuỗi tiếng đạp đất nặng nề.

Cả mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Ở một nơi nào đó trên chiến trường, mặt đất đột ngột nhô lên, rồi nổ tung.

Bùn đất đá cuội trồi lên khỏi mặt đất dâng cao như sóng biển, trong đám sóng đất đá kia nhô ra mấy tên khổng lồ mập mạp cao hơn mười mét.

Kẻ khổng lồ cầm lang nha bổng to cực đại trong tay, ngửa đầu lên trong miệng phát ra tiếng gào rú, vung gậy quét ngang mặt đất phía trước mặt.

Rầm rập rầm rập! !

Chỉ trong chớp mắt, đoàn quân sĩ Đại Linh đông nghìn nghịt bị một gậy lang nha bổng màu đen dài đến hơn mười mấy mét quét qua đập bay ra xa.

Một đoàn quân trật tự chỉnh tề lại bị đánh tan trong nháy mắt.

“Tháp Đóa Lạp! !” Người khổng lồ phát ra tiếng gào thét, vung vẩy lang nha bổng, vẫn muốn càn quét sạch sẽ đám Linh quân còn lại.

Nhưng ngay lúc đó, có một bóng người vụt lên từ mặt đất.

“Chung Thức! !” Bóng người gào to, thân hình giãn nở biến lớn, đạt tới chiều cao ba mét hơn, vung một đấm điên cuồng thẳng vào chính diện người khổng lồ.

Ầm!

Sóng xung kích nổ tung như gợn sóng màu trắng.

Tháp Đóa Lạp lảo đảo lui hai bước về phía sau, lập tức phát ra tiếng kêu đau, há miệng phun ra từng luồng từng luồng sương độc màu xanh đen, bao phủ lấy bóng người vừa xuất hiện.

Cùng lúc đó, vẫn còn trên nơi khác chiến trường bùng nổ.

Có đến hàng trăm Tháp Đóa Lạp đồng loạt nhô lên khỏi mặt đất, mọc lên như nấm trong khu vực Đại Linh quân đóng chiếm, làm rối loạn toàn bộ trận hình đã được sắp xếp của bọn họ.

Không chỉ như vậy, trên đường chân trời phía xa xa, tiếp tục có một quân đoàn giáp đen mới xuất hiện đang xông thẳng về phía này.

Nhìn thấy rõ ràng, kẻ cầm đầu chính là rất nhiều Liệt tướng của Tuyết Hồng các.

Bọn họ không nói một lời nào, đã xông thẳng vào trận doanh của quân đoàn Đại Linh quân, bắt đầu tùy ý đồ sát binh sĩ loài người.

Từng tảng đá cực kỳ to lớn bị máy ném đá bắn lên cao, rơi xuống đất phát ra tiếng ầm vang, làm rối loại một nhánh quân của Đại Linh quân.

Tảng đá tròn khổng lồ có đường kính dài hơn năm mét đập ra từng đường tròn máu thịt một.

Mà bên phía Linh quân cũng dùng pháo kích đánh trả dồn dập.

Tiếng súng tiếng pháo liên tiếp nhau thành một điệp khúc, cùng với đó là ánh lửa nóng hừng hực đột ngột bùng nổ bất cứ lúc nào.

Đại thế trên chiến trường đang từ từ chậm rãi trôi theo phương hướng không thể kiểm soát được nữa.

*

Giữa dãy núi.

Trên quan đạo tiến vào Đại Đô.

Trương Vinh Phương đang nhẹ nhàng di chuyển với tốc độ cao, nhanh chóng đến gần phía Đại Đô.

Thực ra đối với tầng thống trị của Linh Phi giáo, nếu như không đặc biệt đến tìm hắn gây phiền phức, hắn hoàn toàn không quan tâm ai trên ai dưới.

Dù sao thì chỉ cần thời gian trôi đi, hắn sẽ không ngừng trưởng thành và mạnh mẽ hơn. Cho dù có là ai thống trị, thì kết quả cũng giống nhau mà thôi.

Nhưng hiện giờ….

Đột nhiên cả người hắn dừng lại.

Hắn nhắm mắt lại, trong đầu xuất hiện từng lời từng lời cầu nguyện chồng chất lên nhau.

“Huyết Tiên lão tổ tại thượng, có ác đồ đang dần đến gần Nguyện Nữ hạp, chúng ta không thể ngăn cản hắn nổi!”

“Thượng cáo Nhân Tiên lão tổ, cường giả cực mạnh đánh tan trạm gác ngầm, hiện đang đến gần tổng quan!”

“Báo Nhân Tiên lão tổ, chúng ta không thể phán đoán thực lực người đến tập kích, người đến đó chất vấn đã bị mất liên lạc giữa đường rồi.”

Đoạn âm thanh cuối cùng là do cao thủ Thiên Tự viện cầu nguyện truyền thanh tới.

Trương Vinh Phương mở to mắt, sắc mặt trở nên lạnh lùng.

Hắn quay người, nhanh chóng đi về Nguyện Nữ hạp, vút cái đã phóng lên tận trời.

Kẻ có thể khiến cho cao thủ Thiên Tự viện không thể không lên tiếng cầu nguyện cứu viện, rõ ràng kẻ địch đột kích tuyệt đối không phải là kẻ ở phương diện người bình thường.

Phải biết là, Thiên Tự viện trong Nhân Tiên quan hiện giờ đều đã có nhân vật huyết duệ Tông Sư.

Lại thêm nguyên nhân tất yếu để trở thành Tông Sư, chưa đến lúc hoàn toàn không thể nắm chắc một chút phần thắng nào, thì họ sẽ tuyệt đối không mở miệng thừa nhận mình không bằng người khác.

Ngay cả có sức mạnh như vậy mà vẫn cần phải cầu nguyện hắn quay về cứu viện…..

Chương 1642 - Quyết chiến (9)

Nhất thời, hắn tăng tốc phi hành toàn lực.

Ở phía dưới, rừng cây mặt đất lướt qua như là hư ảo.

Không bao lâu sau, mặt đất trước mắt đã dần dần thay hình đổi dạng, từ biển cây trở thành đồi núi rộng rãi.

Thỉnh thoảng Trương Vinh Phương nhắm mắt lại, thông qua dây đỏ và lời đáp lại của huyết duệ mà thay đổi phương hướng quay về.

Ngay lúc đó, bên ngoài Nguyện Nữ hạp, trên một sườn núi nhỏ có một bóng người cao lớn mắt tỏa ánh sáng màu xanh lam đang nhanh chóng bay vào trong hẻm núi.

Tốc độ của bóng người nọ cực nhanh, thậm chí đã vượt qua cả Tông Sư bình thường, đạt đến một tầng cao hoàn toàn khác.

Đây cũng là nguyên nhân khiến các cao thủ phân tán rải rác trong Nhân Tiên quan phát đi âm thanh cầu viện.

Bóng người bay đến gần hơn, tốc độ nhanh đến như biến thành một đường chỉ đen, bay đến phía cổng ra vào Nguyện Nữ hạp mà không dừng lại một giây nào.

Mấy huyết duệ tuần tra xung quanh đó chỉ có thể nhìn thấy hắn ta chuyển động ở phía xa xa, lại hoàn toàn không thể bước ra ngăn cản hắn ta tiến về phía trước.

Bóng người đã càng ngày càng gần, xông vào trong rừng cây ở cửa vào hẻm núi, nhẹ nhón chân lên đã phi thẳng lên không trung, giẫm lên tán cây bắn vọt vào trong Nguyện Nữ hạp.

Vụt! !

Đột nhiên lúc đó có một tia huyết quang đến từ phía sau, vút qua không trung với tốc độ cực nhanh, lập tức bắn thẳng vào bóng lưng người nọ.

Ầm!

Hai bóng người đồng thời rơi xuống đất, phát ra âm thanh nặng nề.

“Giết! !” Sau khi bóng người đáp đất, phát ra tiếng gầm thét mơ hồ, tung ra một quyền toàn lực đập vào người bắn ra huyết quang phía sau lưng.

Lúc này bóng người kia bị đập trúng dừng bước lại, huyết duệ tuần tra chung quanh mới có thể nhìn rõ ngoại hình của hắn ta như thế nào.

Đây mà một bộ giáp hạng nặng hình người, toàn thân đen nhánh, trên mắt trống rỗng một cách quỷ dị.

Nhưng ở trong mắt người có văn công linh hạch, hoặc là trong mắt người đã Bái Thần, trong hai mắt hình người màu đen quái dị kia đang bốc lên ánh sáng màu xanh lam sáng ngời.

Một vài tia thần uy và khí thế đại biểu cho Linh Phi Thiên không ngừng tỏa ra từ thân thể hình người quái dị này.

Mà lúc này hình người huyết quang bên cạnh dừng lại, cũng hiện rõ hình thể khôi ngô cao đến ba mét của Trương Vinh Phương.

Hắn đứng vững trên đất, không ra tay, hai cánh phía sau lưng vỗ phành phạch.

Một bên cánh nện thật mạnh như che trời lấp đất lên người nọ giống như một cái trọng chùy.

Rầm! !

Nháy mắt sức mạnh cực lớn kia dồn ép quyền cước của người kia tung ra quay trở về, giống như một cái chùy cực nặng đập người này lún sâu vào đất trong tiếng va chạm cực lớn.

Lá rụng và bùn đất ở xung quanh lập tức nổ tung, nháy mắt đã nứt ra một cái khe xiên vẹo dài hơn mười mét.

Cái khe kéo càng dài càng sâu, đến điểm cuối cùng chính là bóng người trọng giáp quái dị đang nằm đó.

Hắn ta đang bị từng tia từng tia máu tươi đan vào nhau thành một tấm lưới máu vây nhốt lại hoàn toàn, không thể động đậy được nữa.

“Ngươi là ai? Người của Linh Phi Thiên?” trong mắt Trương Vinh Phương lóe lên ánh sáng lạnh, nhìn chằm chằm vào người này.

Độ cứng thân thể của tên này đã có thể sánh ngang với Linh Tướng rồi, cộng thêm tốc độ di chuyển cường hãn vượt qua cả Tông Sư. Nếu tổng quan thực sự bị nó xâm nhập vào trong, thì chỉ sợ sẽ bị thương vong một mảng lớn thôi.

“Không phải là ngươi đã đoán ra rồi hay sao?” Đột nhiên bóng người quái dị kia dừng giãy dụa, ánh sáng màu xanh lam trong mắt trở nên bình tĩnh lại, nhìn chằm chằm vào Trương Vinh Phương.

“Tốc độ của ngươi rất nhanh, quả nhiên mới chờ một lát thôi đã quay lại cứu viện rồi. Tính toán của ta không sai chút nào.”

“Tính toán? Ngươi là một trong ba người đứng đầu?” Mắt Trương Vinh Phương lại càng trở nên lạnh lùng hơn. “Cớ gì phải gây phiền hà cho ta? Chuyện lúc trước đối phó với Thánh Vũ chỉ là bất đắc dĩ mà thôi, ta hoàn toàn không dính líu đến mâu thuẫn giữa các ngươi và Đại Giáo Minh.”

“Ngươi nghĩ ta ngu?” Ánh sáng màu xanh lam trong mắt bóng người kia rực lên như lửa, chập chờn mấy lần.

“Mấy câu thế này mà ngươi cũng nói ra miệng được à?” Tâm trạng hắn ta hơi tức giận.

“Đã giết Thánh Vũ một lần rồi, mà còn nói với ta là ngươi không muốn nhúng tay vào?”

Trong giọng nói của hắn ta lộ rõ vẻ bất mãn và tức giận.

“Đó thực sự là ngoài ý muốn, vốn dĩ ta chỉ muốn cứu sư phụ của ta rồi đi thôi. Còn chuyện những người khác sống hay chết hoàn toàn không liên quan đến ta.” Trương Vinh Phương tiếp tục nói.

Mặc dù đối phương không trả lời, nhưng hắn vẫn đoán được, rất có khả năng đối phương là một trong ba người đứng đầu, không thì nhất định cũng là một trong những cao thủ đỉnh cao của Linh Phi Thiên, nhân vật ẩn tàng.

“Bây giờ không cần nhắc lại mấy câu nhảm nhí kiểu này nữa”

Chương 1643 - Quyết chiến (10)

“Càn Khôn Tử, nếu như ngươi đã không quan tâm đến sống chết của người khác rồi, vậy thì trong chiến trường tiếp theo, bất kể thế nào ngươi cũng không được tham chiến lần nữa, có hiểu không?” Bóng người đè giọng nói.

“Không được?” Trương Vinh Phương nhẹ nhàng cười một tiếng, bước một bước nhanh chóng tới gần. “Ngươi nghĩ ngươi là ai chứ? Trương Vinh Phương ta đây muốn làm gì, sẽ làm gì, không ai có thể ngăn cản! !”

“Ngươi!” Đối phương vẫn còn muốn nói gì đó.

Nhưng Trương Vinh Phương đã ra tay cắt lời.

“Nghe nói nếu như Hàng Thần nhiều lần, con người sẽ trở nên ngu đi, vốn là ta muốn được xem thử, Linh Phi Thiên các ngươi đã tồn tại trong một khoảng thời gian dài như thế, chắc chắn số lần Hàng Thần cực kỳ nhiều, nói không chừng sẽ ngu hơn tất cả các giáo phái khác luôn.

Bây giờ xem ra, thế mà không thế nhỉ?”

Bóng dáng hắn lóe lên, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt bóng người kia.

Bộp!

Tay phải hắn chộp lấy cổ của bóng người kia, dùng tay nâng hắn ta lên cao.

“Ta chính là người nắm giữ Thương Thiên Chi Huyết! Ngươi dám đánh đồng ta với những sinh vật hạ đẳng kia ư! ?” Ánh sáng màu xanh lam trong mắt bóng người kia lóe lên nhảy nhót liên tục.

“Cho nên là, ngươi đã quyết tâm muốn tham chiến rồi à! ?” Giọng điệu bóng người kia trở nên nghiêm nghị hơn. “Nghĩ cho kỹ rồi hãy trả lời với ta.”

“Trước giờ ta chưa từng chấp nhận bị uy hiếp.” Năm ngón tay Trương Vinh Phương siết chặt lại.

Bụp! !

Cái cổ của bóng người quái dị kia lập tức vỡ nát, vô số dòng máu lăng không xuất hiện theo vết thương của hắn ta, tràn vào trong cơ thể.

Linh tuyến màu lam và máu tươi gặp nhau, lập tức phát ra tiếng ăn mòn chói tai, toát ra cực nhiều khói trắng.

"Quyết đoán ngu xuẩn!" Đầu lâu của bóng người kia thốt ra một câu cuối cùng, rồi lập tức vỡ nát, hóa thành một đống cát đen rơi lả tả trên mặt đất.

Cùng lúc đó, cả thân thể của hắn ta cũng hóa thành cát đen, bị dòng máu bao phủ rồi tiêu tán.

Mặt Trương Vinh Phương sắc lạnh, quay người lại, trong rừng phía sau lưng đã có mấy cao thủ huyết duệ của Nhân Tiên quan chạy tới, quỳ một chân trên đất hành lễ với hắn.

"Quan chủ!" Huyết đạo nhân cầm đầu đang muốn mở miệng nói.

Đột nhiên một tia rung động xông lên đầu Trương Vinh Phương.

Lúc này hắn nhắm mắt lại ngay, trong đầu vang lên từng tiếng từng tiếng cầu nguyện.

Lại có một huyết duệ đạo nhân đưa tin từ một nơi xa cực xa.

"Thượng cáo Nhân Tiên quan chủ, Mạc Danh học cung thuộc Nghĩa Mạch của Nho giáo bị tập kích, kẻ tập kích là một Linh Tướng thần bí, toàn thân mặc giáp trụ màu đen, tốc độ cực nhanh!"

Đúng lúc này, con rối trên người đạo nhân đang đưa tin bị kích hoạt.

Chớp mắt thị giác của Trương Vinh Phương đã chuyển sang của con rối kia, mở mắt nhìn kỹ.

Hắn đang đứng trên chỗ cao của một khu vực nội thành đông đúc, nhìn xuống phía dưới.

Trong bóng đêm mông lung, mọi nhà trong thành đều đốt đèn chiếu sáng bốn phía quảng trường.

Hiện giờ đang có một vài bóng người mặc giáp đen, mắt tỏa ánh sáng màu xanh lam, nhanh chóng xông về phía học cung ở

trung tâm nội thành.

Mà ở nơi đó đang có tỷ tỷ Trương Vinh Du nắm giữ huyết ngọc sinh sống.

Mấy bóng người giáp đen này, thực lực cực kỳ khủng bố, nơi nhắm đến tập kích không phải là đại bản doanh của Nho giáo, hiện giờ đang bị một nhóm Tông Sư Nho Môn được một vị Đại Tông Sư dẫn đầu bước tới ngăn cản lại.

Nhưng đảo mắt kịp giao thủ hơn mười chiêu, nhóm này đã bị đả thương đánh tan, dồn dập lui về.

Bá một tiếng, bỗng nhiên ánh sáng màu trắng dâng lên, kiếm trận thuộc về Quân Tử kiếm được triển khai, bao phủ toàn bộ người mặc giáp đen vào trong đó, dưới tầng tầng lớp lớp trạng thái tiêu cực đè nặng xuống đã giảm tốc bọn chúng lại.

Đồng thời tăng phúc lên các Tông Sư Nho giáo bị thương ở chung quanh.

Hai bên, bên này lên bên kia xuống, miễn cưỡng quay lại tiếp tục dây dưa với nhau. Nhưng nhìn từ xa tới đó, vẫn thấy Nho giáo đang không ngừng bại trận lui về.

“Muốn chết! !”

Trong lòng Trương Vinh Phương nổi lửa giận, lập tức thu hồi tầm mắt, đột ngột bay vụt từ mặt đất lên, mở rộng hai cánh, nổ bắn người đi, dùng tốc độ nhanh nhất bay tới chỗ tỷ tỷ.

Giờ đây hắn đã hiểu thủ đoạn của đối phương rồi!

Mạc Danh học cung.

Mây đen cuồn cuộn kéo đến, mưa phùn bắt đầu rơi lất phất, làm cho toàn bộ thành trì tăng thêm vài phần mờ ảo.

Ở khu vực trung tâm thành, một màn chắn ánh sáng trắng cực lớn hình bán cầu đang một mạch bao trùm lên phạm vi có bán kính vài dặm.

Bên trong màn chắn, những bóng người khổng lồ bắp thịt cuồn cuộn đang giằng co chém giết với vài tên hắc giáp hình người trong hốc mắt lóe ra ánh sáng màu xanh lam.

Đó là Đại Tông Sư và Tông Sư của Nho giáo đang phối hợp kết trận với ý định đánh giết hắc giáp hình người bị trận pháp

áp chế.

Nhiều tòa nhà ầm vang sụp đổ do bị tác động bởi sức mạnh to lớn, gạch đá vụn vỡ văng tán loạn khắp nơi.

Chương 1644 - Quyết chiến (11)

Toàn bộ khu vực trung tâm hết sức hỗn loạn, chẳng bao lâu đã hoàn toàn biến thành một đống phế tích.

“Lăng Uy Kiếm Ảnh!” Đột nhiên, một lão giả mặc áo bào trắng lao tới từ phía xa, tung người nhảy vọt lên và rút trường kiếm từ đằng sau ra nhanh như tia chớp.

Vụt!

Ánh kiếm Khổng Tước Khai Bình (chim công xòe đuôi) rực rỡ tựa như hoa sen trắng thuần khiết bỗng chốc phóng ra và rơi chính xác vào giữa đám ánh sáng màu xanh lam hình người kia.

Khoảnh khắc ánh kiếm hoa sen rơi xuống đất lập tức bùng nổ ầm ầm.

Người phàm mắt thịt vốn không có cách nào trông thấy ánh kiếm trắng sáng phóng ra vèo vèo.

Nhưng trong mắt người có Linh hạch và Bái Thần, mỗi ánh kiếm trắng sáng kia bay vụt qua đều có thể phát ra thế công trảm Thần diệt niệm khủng khiếp.

Sau khi bay vút ra, ánh kiếm dày đặc chớp mắt hóa thành những sợi dây thừng uốn lượn và nhanh chóng xoay tròn quanh đám ánh sáng màu xanh lam hình người kia.

Chỉ vài lần đã cố định đám người đứng yên bất động.

“Sùng Việt tiên sinh!”

“Là Sùng Việt mạch chủ đến!”

“Học sinh bái kiến Nhân Mạch mạch chủ!”

Nhóm người đang tham gia chém giết phía dưới người ào ào thở phào nhẹ nhõm rồi hành lễ tới tấp với lão giả.

“Chư vị không cần đa lễ, nhờ có trận pháp song kiếm hợp bích cùng kiếm uy Quân Tử kiếm của lão phu mới có thể áp chế mấy Linh Tướng của Linh Phi giáo này. Tuy nhiên, cần điều tra xem tại sao bọn chúng đột nhiên đến đây tập kích chúng ta.

Theo lý chúng ta phải tỏ rõ thái độ với bọn chúng.” Lão giả Sùng Việt cau mày nói.

Ở khu vực trung tâm.

Lúc này, Trương Vinh Du vừa dẫn theo nhi tử Trương Hoán Thanh đi tới.

Bên cạnh nàng còn có hai người vây quanh bảo vệ, rõ ràng giờ đây nàng đã trở thành nhân vật trọng yếu của Nghĩa Mạch.

“Học sinh Vinh Du bái kiến Sùng Việt mạch chủ.” Nàng cung kính hành lễ theo lễ của đệ tử với lão giả.

“Chuyện hôm nay là do mẹ con ngươi mà ra à?” Sùng Việt chính là Đại Nho nổi tiếng khắp thiên hạ, ông cũng là người có vị trí khá cao trên triều đình, lúc này, trông thấy mẹ con Trương Vinh Du đi tới thì trong lòng ông lóe lên ý niệm, lập tức phản ứng ngay.

“Vinh Du cũng không biết có chuyện gì, nhưng có vẻ đám người kia thực sự đánh tới vì mẹ con bọn ta…” Trương Vinh Du cũng mờ mịt không rõ.

“Bọn chúng không phải Linh Tướng, mà là cường giả đỉnh cao đã qua đời mấy năm mà Linh Phi giáo che giấu.” Sùng Việt thở dài, “Nếu không phải chúng không có tâm trí, chỉ biết làm bừa thì chúng ta cũng không thể dễ dàng áp chế bọn chúng như thế. Vậy nên, chuyện này có liên can trọng đại, ngươi phải mau chóng làm rõ nguyên do và xử lý thỏa đáng.”

“Đệ tử hiểu rõ.” Trương Vinh Du vội vàng gật đầu.

“Ta sẽ tọa trấn ở đây cùng các ngươi trong ba ngày. Sau ba ngày, lão phu có chuyện quan trọng khác, hết thảy chỉ có thể dựa vào chính ngươi.” Sùng Việt trầm giọng nói.

Cùng là người nắm giữ Quân Tử kiếm, ánh mắt ông rơi lên người Tiểu Hoán Thanh bên cạnh.

Ông thở dài rồi rút kiếm tung người nhảy lên, kế đó nhẹ nhàng đáp xuống mái của một tòa nhà rồi ngồi xếp bằng nhập định và nghỉ ngơi.

Nhóm người Trương Vinh Du lại hành lễ với ông thêm lần nữa rồi cũng lui ra trung tâm trận pháp phía sau để xử lý tình huống.

Không lâu sau, bên ngoài Mạc Danh học cung.

Một huyết ảnh từ trên trời giáng xuống, nhẹ nhàng đáp xuống đất, dừng lại bên trong ngọn núi nhỏ ở phụ cận học cung.

Trương Vinh Phương nhìn về một nơi sâu trong học cung ở phương xa, ánh mắt đảo qua Sùng Việt – người nắm giữ Quân Tử kiếm đang tọa trấn nơi đây.

Hắn đã nhận được tin tức do huyết duệ đạo nhân truyền tới trên nửa đường. May mà thực lực Nho gia bên phía tỷ tỷ hùng hậu, lúc đối đầu với mấy Linh Tướng vẫn có thể sử dụng trận pháp và Quân Tử kiếm cưỡng chế đàn áp.

Nhẹ nhàng hơn rất nhiều so với phía Nguyện Nữ hạp bên kia.

“Tỷ tỷ ngươi ở bên này rất an toàn, xem ra, dù con đường nàng lựa chọn không thể thích gì làm nấy nhờ vào thực lực lớn mạnh của chính mình như ngươi, nhưng vẫn có điểm đáng khen.” Bạch Lân cũng thở dài và nói.

“Có câu nói người đắc đạo nhận được nhiều sự hỗ trợ, người không có đạo thì bị bỏ quên, bây giờ, tỷ tỷ ngươi được số đông người giúp đỡ như vậy, cũng xem như một loại đạo khác. ’

“Bạch Lân.” Trương Vinh Phương bỗng nhiên lên tiếng.

“Sao hả?” Bạch Lân hơi sửng sốt, bà ta hiếm khi nghe được Trương Vinh Phương dùng giọng điệu nghiêm túc như vậy để nói chuyện cùng mình.

“Ngươi nhận được nhiều chuyện tốt ở chỗ ta như vậy, phải chăng cũng nên giúp ta làm chút chuyện?” Trương Vinh Phương thản nhiên nói.

“Cái gì gọi là ta được nhiều chuyện tốt hả? Ta cũng ra sức nhiều lắm mà?” Bạch Lân lập tức cảm thấy có chuyện chẳng lành.

“Vậy Thái Hư của ngươi lớn hơn bao nhiêu so với trước kia rồi? Ta thường xuyên ra ra vào vào, biến hóa lớn cỡ nào, ngươi không thể gạt được ta đâu.” Trương Vinh Phương phản bác.

Chương 1645 - Quyết chiến (12)

“Cái này… cũng lớn hơn chút xíu mà thôi, thân thể của một Tiểu Bạch Xà Thần như ta không có bao lớn hết, dù sao cũng không ở được nhiều như vậy, chẳng phải là dẫu có lớn hơn nữa cũng không có ý nghĩa gì sao?” Bạch Lân tức khắc thấy hơi chột dạ.

“Vậy không bằng ngươi rời khỏi người ta đi?” Trương Vinh Phương cười ha ha.

“Cần gì chứ? Ngươi và ta cùng chung hoạn nạn lâu như vậy, cũng coi như bạn bè hảo hữu, chúng ta hỗ trợ giúp đỡ lẫn nhau, không phải đã cùng vượt qua rất nhiều khó khăn khốn khổ hay sao?” Bạch Lân vội vàng nói.

“Vậy ngươi nói xem có giúp hay không?” Trương Vinh Phương dứt khoát ngả bài.

“…” Bạch Lân im lặng một lát. “Được rồi, ngươi nói đi, muốn ta giúp chuyện gì.”

“Ý thức của ngươi đừng một mực đi theo ta mãi, thay vào đó hãy phối hợp với Nguyện Nữ và Huyết Thần giúp ta giữ vững Nguyện Nữ hạp đi! Thế nào?”

Trương Vinh Phương biết rõ những Tàn Thần đi theo hắn hiện giờ đã thu được quá nhiều chỗ tốt so với trước kia.

Thực lực cũng mạnh hơn khi trước rất nhiều.

“Muốn bọn ta có thể ra tay can thiệp ở chỗ nào thì chỗ đó nhất định phải có vật liên hệ…” Bạch Lân ấp a ấp úng.

“Trong quan có tượng thần ngươi mới tạo ra xong, nguyện chung của Nguyện Nữ, còn có tượng của Huyết Thần. Đủ rồi chứ?” Trương Vinh Phương phơi bày chân tướng, nói rõ rõ ràng ràng.

“Nhưng làm sao bọn ta có thể đánh lại Linh Phi Thiên được.” Bạch Lân còn muốn phân bua.

“Vậy ngươi cũng đừng đi theo ta nữa.” Linh hạch trong đầu Trương Vinh Phương xoay chuyển, muốn cắt đứt liên hệ với bà ta.

Phải biết rằng huyết thủy của hắn còn có thể cách trở cảm ứng của Thần Phật, nói gì tới Bạch Lân.

Trước đó có thể liên lạc không đứt đoạn cũng là vì hắn lợi dụng linh hạch để tự mình phân tách mối liên hệ giữa các vị Tàn Thần này ra.

Nhưng chỉ cần hắn muốn thì bất cứ lúc nào cũng có thể ngăn cách họ từ huyết liên ra ngoài.

"Đợi đã! Ta làm! Ta làm còn không được à! ?" Bạch Lân khóc không ra nước mắt, bà ta vốn chỉ thích xem náo nhiệt, giờ thì hay rồi, còn chưa xem xong náo nhiệt thì mình đã phải lội qua vũng bùn trước rồi.

"Đi làm việc đi. Đừng để ta phát hiện ngươi lười biếng. Nếu không…" Trương Vinh Phương có tư cách nói loại lời hung ác này.

Hiện tại, hắn là điểm tựa duy nhất để Bạch Lân có thể tồn tại, nếu như hắn cố tình ngăn cách Bạch Lân, gia hỏa này sẽ bị vực sâu Lãng Quên kéo xuống dưới trong chớp mắt để rồi biến thành một phần của biển Lãng Quên.

Vĩnh viễn mất đi sự tồn tại của chính mình.

Vả lại, thực chất lần này cũng là một cơ hội.

"Ta đi tìm nhóm Nguyện Nữ bọn họ trước." Bạch Lân không cam tâm chỉ có mình mình bị bóc lột, bà ta lập tức xung phong nhận việc.

"Để bọn họ đều làm việc cả đi, nếu không sau này đừng ở trên người ta nữa." Trương Vinh Phương nhắc nhở.

"…" Bạch Lân luôn cảm thấy tôn nghiêm Tàn Thần của bọn họ đều bị gia hỏa này hố hết luôn rồi.

Chẳng mấy chốc, Trương Vinh Phương có cảm giác ngoại trừ Đại Linh Dục Thiên, toàn bộ khí tức của Huyết Thần và Nguyện Nữ còn lại đều bay ra khỏi huyết liên sau lưng hắn rồi tan biến giữa không trung.

Không nghi ngờ gì, Bạch Lân đã thuyết phục được cả hai.

Nhưng Đại Linh Dục Thiên người đầu rồng còn sót lại kia vẫn lù lù bất động.

Rõ ràng là vì hắn có không ít tín đồ, thế nên Trương Vinh Phương chẳng những đủ tư cách có được dấu hiệu mà còn không thèm để ý đến mấy thứ đe dọa kia.

Lúc này, Trương Vinh Phương không nói hai lời, hắn chuyển động linh hạch, thoắt cái đã cắt đứt liên hệ với tất cả bọn họ.

Đồng thời, tinh huyết bao phủ toàn thân hắn, ăn mòn tầm nhìn đặc biệt mà Đại Linh Dục Thiên tập trung vào.

Hắn không rõ đến tột cùng Thần Phật dùng cơ chế gì để theo dõi hắn, nhưng hắn biết, tinh huyết của mình có tác dụng ngăn trở ánh mắt lớn mạnh của Linh Phi Thiên.

Ngay cả Linh Phi Thiên cũng có thể ngăn trở, tất nhiên chỉ mỗi Đại Linh Dục Thiên thì chẳng có gì đáng nói.

Rất nhanh, khí tức thuộc về Đại Linh Dục Thiên bên trong huyết liên nhanh chóng tan biến, bị ăn mòn đến hầu như không còn.

Trương Vinh Phương lần nữa tản ra huyết thủy, nhìn về phía mấy tên mắt xanh hắc giáp hình người đang bị trói buộc bởi trận pháp trong Mạc Danh học cung.

“Bẩm báo Nhân Tiên quan chủ, có hắc giáp hình người mới đang nhanh chóng đánh về hướng tổng quan!”

Thoáng chốc lại có huyết duệ đạo nhân truyền tin đến.

Sắc mặt Trương Vinh Phương trở nên lạnh lùng, vỗ cánh ầm ầm, thình lình rời khỏi mặt đất và bay về hướng nơi xa.

Nhưng lần này, hắn không bay đi Nguyện Nữ hạp, mà là Đại Đô!

Lúc hắn bay lên không, huyết vụ đỏ sậm bắt đầu chậm rãi tràn ra bên cạnh hắn.

Huyết vụ kia đi theo phía sau hắn, dần dần trở nên nồng đậm và dày đặc hơn, càng ngày càng nhiều…

*

Đạn pháo và quả cầu đá đan xen nhau xẹt ngang bầu trời.

Chương 1646 - Quyết chiến (13)

Khí tức xung đột giữa mùi máu tươi và mùi mũ giáp, binh khí cháy khét trộn lẫn hỗn tạp, tạo thành loại mùi hết sức kỳ quái và khó ngửi.

Trên chiến trường.

Từng người khổng lồ Tháp Đóa Lạp hung hăng lao vào đội hình Linh quân, gây ra thương vong nghiêm trọng.

Nhóm Tông Sư và Đại Tông Sư mượn thế quân đội cũng đang liên tiếp đánh bại bọn Tháp Đóa Lạp có thân hình khổng lồ.

Linh Vệ quân, Hùng Lộc, Thương Lang và đại quân được chỉ huy bởi Liệt tướng của Tuyết Hồng các vây quanh tứ phía, từng bước càn quét chiến trường bình nguyên rộng lớn của Đại Giáo Minh.

Nhóm Tông Sư Linh quân lần lượt ngã xuống, linh tuyến bị cắn nuốt, tình trạng thương vong càng lúc càng lớn.

Đội hình quân ngũ cũng bắt đầu tán loạn và tan tác, lúc bấy giờ, Linh quân có thế quân kiên cố tinh nhuệ ban đầu cũng đang dần dần hỗn loạn và ngày một trở nên suy yếu.

Ở nơi trọng yếu trên chiến trường.

Thần Mục ngồi ngay ngắn trên đỉnh đầu một Tháp Đóa Lạp, ánh sáng màu xanh lam trong hai mắt mơ hồ có hoa văn bông tuyết bé xíu đang chuyển động.

Hắn đang điều khiển con rối Linh Tướng nơi xa, phát động đợt tập kích mới vào Nguyện Nữ hạp.

Đồng thời, hắn cũng đang sử dụng năng lực Thương Thiên Chi Huyết của mình để quấy nhiễu nhóm Đại Tông Sư trong chiến trường, khiến họ không ngừng xảy ra sai sót và đánh sai chiêu thức.

Đột nhiên, ánh mắt Thần Mục chuyển động, nhìn về phía bên phải ở phương xa.

Có vài bóng người đang nhanh chóng lao tới gần từ bên đó.

Chỉ mấy hơi thở mà những bóng người này đã đến sát biên giới chiến trường.

Bọn họ hệt như những lưỡi dao bén nhọn, đâm thẳng vào chiến trường, những nơi họ lướt qua, bất kể là Tháp Đóa Lạp hay là Linh Vệ quân, thậm chí là các tướng lĩnh Lộc Giác, Thương Lang càng tinh nhuệ hơn đều không thể ngăn cản bọn họ phóng đi.

"Đến rồi." Thần Mục đứng lên, áo xanh trên người tung bay theo gió trong khói lửa.

"Lần này, ta sẽ không thất thủ nữa!" Thánh Vũ chậm rãi ngưng tụ thành hình phía sau hắn, nét mặt lạnh lùng.

"Có ta ở đây, đương nhiên sẽ không." Thần Mục cười nói. Bất chợt, sắc mặt hắn hơi thay đổi. "Nhạc Đức Văn không có mặt sao?"

Những người xông vào chiến trường theo thứ tự là Thanh Dịch đạo nhân của Chân Nhất Giáo, Phó minh chủ Đại Giáo Minh Khoa Tây Ốc, Kim Ngọc Ngôn của Ngọc Hư Cung và Thượng Quan Phi Hạc.

Luận về thế cũng chỉ có mấy người kia có thể giao thủ với bọn chúng.

Còn lại có thể bỏ qua.

Song, Nhạc Đức Văn bị bọn chúng coi là uy hiếp lớn nhất, còn có đệ tử Càn Khôn Tử – Trương Vinh Phương của ông thế mà đều không có mặt.

"Thú vị đấy, chẳng lẽ bọn chúng cho rằng chỉ dựa vào một chút thực lực ấy là có thể đánh đồng với chúng ta rồi à?" Thánh Vũ cười giễu.

"Đương nhiên là không có chuyện đó." Thình lình, một nữ tử mặc váy dài trắng xóa như mây trời bay tới từ đằng xa, mũi chân chạm qua đỉnh đầu của vài trong Linh Vệ quân chiến trường, mỗi Linh Vệ quân bị nàng chạm tới ở những nơi nàng đi qua đều sụp đổ thành một đống cát đen trong tích tắc.

"Nghịch phạt Thương Thiên, sao có thể không có sự tham gia của Cảm Ứng môn bọn ta được?"

Sau lưng nữ tử cũng có rất nhiều bóng người vọt tới, tựa như là những con mãnh thú xông vào chiến trường.

Người của bọn họ không nhiều, nhưng thực lực của mỗi người đều cực mạnh, trên ấn đường đều hiện ra dấu ấn hình trăng khuyết màu trắng nhàn nhạt.

Rõ ràng là đã chuẩn bị đầy đủ trước khi đến.

"Nguyệt Hậu của Cảm Ứng môn…" Hai mắt Thần Mục nheo lại. Bản thân Nguyệt Hậu đã có thực lực cực mạnh, có thể xem như cùng cấp độ với Kim Ngọc Ngôn, cộng thêm người này là Linh Tướng Đại Tông Sư Bái Thần lệ thuộc vào Thần Chủ Nguyệt Thần, một khi Hàng Thần thì quả thực có chút phiền toái.

"Vậy ngươi cứ thử một chút xem có thể giết ta được không." Ngay sau đó, Thần Mục nhẹ nhàng nhảy lên, cả người tan vỡ trong chớp mắt rồi hóa thành vô số điểm sáng màu xanh và biến mất tăm.

Chỉ còn lại Thánh Vũ nhảy xuống đỉnh đầu Tháp Đóa Lạp, nhe răng cười với đám người rồi chợt lao tới phía trước.

Vụt! !

Bóng dáng nàng ta bỗng nhiên biến mất ở nửa đường.

Cùng lúc đó, từng hình bóng của Thánh Vũ đồng loạt xuất hiện sau lưng tất cả Linh Tướng Đại Tông Sư đang có mặt ở đây.

Lúc này, Nguyệt Hậu quay người và tung ra một chưởng.

Ầm! !

Thánh Vũ sau lưng nàng bị đánh cho xương ức vỡ nát và văng ra xa ngay tức khắc.

Nhưng rất nhanh, thân thể Thánh Vũ bị nàng đánh bay nhanh chóng phai mờ, vậy mà lại biến thành hình dạng của Tông Sư Cảm Ứng môn mà nàng dẫn tới.

Trên mặt Tông Sư kia đầy vẻ bất ngờ và không dám tin, rõ ràng là không ngờ tới chuyện bản thân sẽ bị phó môn chủ nhà mình đánh một chưởng trúng vào chỗ hiểm.

Hắn thậm chí còn không có lấy một chút phòng bị với thế công phía trước.

“Chuyện gì xảy ra! ?” Tâm trí Nguyệt Hậu nghiêm nghị, bỗng chốc lại liếc thấy bóng dáng Thánh Vũ hiện lên nơi khóe mắt.

Chương 1647 - Quyết chiến (14)

Nàng lần nữa đánh tới một chưởng theo bản năng. Nhưng lần này, nàng lo lại ngộ thương người nhà nên đã cưỡng ép dừng tay lại.

Thế nhưng, nàng vừa dừng lại, Thánh Vũ lại đột nhiên vọt tới trước, hung hăng tung một chưởng vào vai trái của nàng.

Ầm!

Sau tiếng vang, Nguyệt Hậu bị đánh văng ra ngoài như đạn pháo, đụng ngã hai tên Tháp Đóa Lạp, kéo ra một đường máu thịt dài giữa đám người.

Chỉ một kích mà linh tuyến trên toàn thân nàng đã bị ăn mòn non nửa, thương tích không hề nhẹ.

Không chỉ mình nàng, mấy người còn lại như Thanh Dịch đạo nhân, Khoa Tây Ốc và những người khác đều rơi vào tình trạng khó khăn giống vậy.

Bọn họ đều xem những người xung quanh như quân giặc mà điên cuồng xuất chiêu chém giết lẫn nhau.

Duy chỉ có Thượng Quan Phi Hạc ít nhiều gì cũng phát hiện ra có chuyện không ổn, bởi vì võ học của ông ta cũng có tính chất gây ảo ảnh tương tự thế này, nhờ vậy mà ông ta nhanh chóng bứt ra và thoái lui về phía sau.

Không lâu sau, thần uy áp bức đáng sợ bậc nhất tựa như mây đen ầm ầm ập xuống.

Có người Đại Hàng Thần!

*

Giữa không trung.

Huyết vụ khắp người Trương Vinh Phương càng ngày càng nhiều, nhìn từ xa hệt như một mảnh Huyết Vân đang nhanh chóng chuyển động.

Hắn không ngừng phán đoán phương hướng thông qua những tin tức do huyết duệ đạo nhân trả lời.

Bất chợt, sắc mặt hắn cứng đờ.

Linh Tướng mắt xanh hắc giáp vừa mới xông vào Nguyện Nữ hạp bên kia đã triệt để không còn tiếng động.

Hắn nhắm mắt, chuyển dời ý thức.

Xung quanh sáng tỏ trong phút chốc, đổi thành tầm mắt của con rối gỗ được đặt trên đỉnh tổng quan của Nhân Tiên quan.

Con rối ngẩng đầu nhìn ra xa.

Vô số huyết thủy cuồn cuộn phun trào ở lối vào hẻm núi, trong đó có một nữ tử tóc đen khổng lồ, toàn thân trắng toát đang được bao trùm bởi vô số bướm xanh, nàng giơ một tay lên nắm lấy một tên mắt xanh hắc giáp hình người.

“Nói cho ta biết… nguyện vọng… của ngươi…”

Nguyện Nữ khổng lồ nắm nửa người trên của tên mắt xanh hắc giáp hình người, ánh sáng màu xanh lam trong tay nàng chớp lóe, trông như tên hình người đang giãy giụa.

“Ta chính là Linh Phi giáo…” Tiếng nói điên cuồng của một tên hình người trong số đó còn chưa kịp dứt thì đã lập tức ầm đùng nổ tung.

Ánh sáng màu xanh lam to lớn quét qua một nửa thân thể Nguyện Nữ. Khiến cho thân thể nàng nát rữa rồi biến mất.

Nhưng chẳng mấy chốc, huyết thủy bên trong Nguyện Nữ hạp sôi trào dâng lên và hội tụ vào trong thân thể Nguyện Nữ, chữa lành tất cả vết thương của nàng.

“Người tiếp theo… Nguyện vọng, ngươi.” Ánh mắt Nguyện Nữ hướng về phía tên mắt xanh hắc giáp hình người thứ hai.

Đáng tiếc, vị này bị bàn tay to lớn của nàng tóm lấy nên không thể phát ra được bất cứ âm thanh nào.

Oành đùng! !

Lại một bóng ánh sáng màu xanh lam nổ tung.

Nguyện Nữ lần nữa bị thương, nhưng cũng nhanh chóng khôi phục lần hai.

“Nguyện vọng… Nguyện vọng…” Nguyện Nữ thấp giọng tụng niệm trong miệng, tiếp tục tiến ra phía ngoài hẻm núi.

Trương Vinh Phương lại nhìn sang bên khác một chút.

Bạch Lân đã sớm hiện ra chân thân, thân thể cao lớn ngồi xổm ở lối ra vào, ngơ ngác nhìn Nguyện Nữ đi xa, có vẻ như đã sợ tới ngây người.

“Ta… ta đã nói rồi mà.” Bạch Lân quay đầu nhìn về phía Trương Vinh Phương bên này.

“Xém chút nữa ta đã thành kẻ đầu tiên bị nàng bóp chết rồi! !”

“Còn hỏi ta nguyện vọng là gì nữa? Nhưng miệng ta đều bị chặn, nói ra nguyện vọng bằng cách nào được! !! Chính nàng còn ngăn cách hết thảy truyền âm. Nàng thế này là muốn ta chết mà! !”

Rất rõ ràng, vừa rồi đã có một số chuyện xảy ra giữa hai vị Thần này lúc Trương Vinh Phương không có mặt.

Mà kiểu nhục thân thần như Bạch Lân rõ rành rành còn bị vị thiên sinh Thần Nguyện Nữ này dọa cho sợ chết khiếp.

Trương Vinh Phương không nói nên lời.

“Nàng ra ngoài có sao không đây?” Hắn hỏi trong lo lắng.

“Với năng lực quỷ dị của nàng lúc này, ngươi hẳn nên lo lắng cho các Thần khác nhiều hơn mới phải.” Bạch Lân nói một cách bất đắc dĩ.

Ngắt liên lạc, Trương Vinh Phương lấy lại tinh thần rồi lần nữa nhìn về phía Đại Đô, nơi đó… đã loáng thoáng xuyên thấu tầng mây, hắn có thể nhìn thấy mảng lớn kiến trúc.

“Thế gian này quá mức ầm ĩ.”

“Có lẽ ta nên thử loại bỏ toàn bộ những thứ không nên tồn tại ở nơi này xem sao.”

Chuyện lần này khiến hắn cảm nhận được chỉ cần ngày nào còn Thần Phật trên đời này, thì ngày ấy ắt sẽ mang đến cho hắn vô số phiền não.

Trong mắt Trương Vinh Phương dần dần bùng lên huyết diễm.

“Vậy thì hãy để ta thanh tẩy thế gian này đi!”

Hắn nhìn qua cả vùng đất bằng bên dưới từ trên cao, bỗng nhiên vô cùng hoài niệm thế giới không có Thần Phật ở kiếp

trước.

“Phải rồi… Thần Phật mới là hết thảy căn nguyên tội ác… mới là gốc rễ tà ác sâu xa nhất của thế giới này…”

Trong lòng hắn dần dần hiểu rõ đạo lý này.

Chương 1648 - Quyết chiến (15)

“Vậy nên… năng lực càng lớn, trách nhiệm càng nặng!”

“Ta đã sở hữu thực lực lớn mạnh đến thế, tất nhiên phải để thế giới này vận hành theo ý chí của ta!”

“Đây chính là trách nhiệm của ta! Chính là thiên mệnh của ta!”

Hắn giang rộng hai tay.

“Triệu Hoán Máu! !”

Vô số huyết vụ bị hắn chuyển hóa liên tục, sau đó lại nhanh chóng hội tụ và theo sau hắn, kế đó hóa thành Huyết Vân, càng lúc càng lớn.

*

Trên chiến trường.

“Thiên Địa Minh Lục, Thần Phản!” Sắc mặt Thần Mục không hề thay đổi, hắn cắn nát đầu ngón tay và chĩa về phía trước.

Một giọt huyết thủy màu xanh da trời lập tức bắn ra.

Khi huyết thủy bay ra, khí tức Đại Hàng Thần mới vừa rồi tức tốc suy yếu rồi tan biến.

Thần Ý của Hàng Thần cứ thế bị buộc phải quay ngược lại.

“Theo Minh Lục, phàm là Minh Thần đều không đồng ý giáng xuống mảnh đất này vào lúc này! Các ngươi không cần phí công vô ích đâu.” Thần Mục cười nói.

Linh Phi Thiên chính là Thần mạnh nhất và lớn nhất, muốn Hàng Thần trước mặt bọn họ à? Nực cười!

Các ngươi thật sự cho rằng Minh Thần Lục trước đó chỉ ghi lại cái tên là xong sao? Tín đồ hưởng thụ nhiều lợi ích như vậy sẽ không cần phải trả giá đắt à?

Quá ngây thơ.

Thân thể Thánh Vũ lóe lên, xuất hiện trước người Thanh Dịch đạo nhân từ hư không rồi đánh ra một chưởng.

Dường như đối phương cảm giác được nên trở tay đón đỡ.

Nhưng điều quỷ dị chính là phương hướng đón đỡ này vừa vặn đan xen xẹt ngang qua bàn tay của Thánh Vũ. Hoàn toàn mất đi hiệu quả.

Ầm!

Thanh Dịch đạo nhân bị đánh trúng vào vị trí trái tim nơi lồng ngực, sắc mặt tái nhợt trong chớp mắt.

Vết thương trước đó của ông ta còn chưa khỏi hẳn, thực lực hiện giờ vốn đã suy giảm trầm trọng, giờ đây lại bị một chưởng này đánh trúng.

Đại Hàng Thần! !

Ông ta gào thét trong lòng.

Trong chốc lát, từng tia sáng vàng kim chiếu từ trên người ông ta ra khắp bốn phía.

Đó là thần quan thuộc về Đạo Đức thiên tôn trong Tam Thanh.

Nhưng rất nhanh, một lớp màn ánh sáng màu xanh xuất hiện từ hư không và bao trùm lên phía ngoài thần quang.

Màn ánh sáng đè ép thần quang màu vàng kim trở lại.

Đại Hàng Thần vừa mở đầu thì thoắt cái đã bị dập tắt.

Không chỉ Thanh Dịch, Khoa Tây Ốc và những người còn lại đều là đãi ngộ bình thường, căn bản không có cách nào Đại Hàng Thần.

Thân là Linh Tướng Đại Giáo, một khi chiêu tuyệt sát mạnh nhất này bị ngăn chặn, thực lực của bọn họ sẽ bị giảm đi ít nhất hơn phân nửa.

“Điều hòa vạn vật, âm thịnh dương tàng!”

Bỗng dưng, ở vị trí của Nguyệt Hậu nơi xa, từng luồng ánh sáng trắng êm dịu tựa như gợn sóng tầng tầng lớp lớp trập trùng khuếch tán ra ngoài.

Lúc này, hai mắt Nguyệt Hậu lóe lên ánh sáng trắng, một vầng trăng tròn trắng xám xuất hiện sau lưng nàng từ hư không.

Làn da trên người nàng hiện lên rất nhiều hoa văn màu xám, chi chi chít chít, mái tóc dài từ đen nhánh chuyển thành màu

trắng xám, tung bay theo luồng khí toát ra bên ngoài.

Từng nguồn thần uy khổng lồ hệt như bầu trời đêm mênh mông, tựa cơn gió thổi qua thân thể mọi người ở đây trên bán kính hàng ngàn mét.

Từng nhóm Linh Vệ quân đông đảo ngã xuống đất không dậy nổi giống y như lúa mạch được gặt hái và dồn dập chìm vào trạng thái ngủ say.

Lấy Nguyệt Hậu làm trung tâm, toàn bộ những kẻ đối địch gồm Linh Vệ quân, Tháp Đóa Lạp, Lộc Giác, Thương Lang, thậm chí cả quân đoàn Liệt tướng của Tuyết Hồng các đều ngã xuống đất và cũng rơi vào tình trạng ngủ say.

“Nguyệt Thần Đại Hàng Lâm?” Thần Mục cau mày.

Nguyệt Thần là vị Thần trung lập không được ghi chép trên Minh Lục, đây cũng là nguyên nhân khiến lòng hắn phiền muộn khi nhìn thấy Nguyệt Hậu xuất hiện trước đó.

Bởi vì Nguyệt Thần là Thần Chỉ cấp bậc Thần Chủ duy nhất không bị áp chế.

“Đáng tiếc, Nguyệt Thần rất mạnh, nhưng ngươi… quá yếu.”

Bóng dáng hắn lóe lên, hóa thành điểm sáng màu xanh biến mất giữa hư không.

Cũng vào lúc đó, gương mặt của một cao thủ Cảm Ứng môn phía sau Nguyệt Hậu đột ngột biến đổi, hóa thành khuôn mặt của Thần Mục rồi đánh mạnh một chưởng về phía sau lưng của Nguyệt Hậu.

Coong!

Chiêu này bị ngăn chặn.

Nhưng toàn thân Nguyệt Hậu lại cứng đờ.

Nàng chặn được Thần Mục sau lưng, nhưng lại không ngăn được Thánh Vũ tập kích ngay phía trước!

Lúc này, Thánh Vũ đã hóa thành chân thân Chung Thức ba đầu sáu tay đuôi rắn, sáu cánh tay của nàng ta đều cầm điện quang màu xanh rồi nện vào lồng ngực của Nguyệt Hậu.

Rầm rầm! !

Thoáng chốc, toàn bộ thân thể Nguyệt Hậu triệt để bị ánh sáng màu xanh lam làm cho nổ tung, rách toạc và hóa thành vô số linh tuyến màu đỏ, màu bạc, tản ra khắp nơi.

Hơn phân nửa linh tuyến trong đó bị ánh sáng màu xanh lam nuốt chửng, phần còn lại chạy về phương xa dưới sự bảo hộ của thần uy.

Nhóm người Cảm Ứng môn nhận thấy tình thế không ổn, chớp mắt cũng giải tán ngay tức khắc, ai nấy đều xoay người tháo chạy.

Chương 1649 - Quyết chiến (16)

Thân thể Thần Mục ngưng tụ lại, quay về vị trí cũ, thấy thế thì lập tức cười ha hả.

“Người phàm lần này yếu quá đi mất! Chả thú vị bằng lần trước gì cả!

Các ngươi không thể khiến cho ta càng hứng thú hơn nữa sao? Dồn sức phản kháng mạnh hơn nữa đi?”

Hắn nhìn sang Thánh Vũ.

“Ngươi vậy mà lại chết trong tay loại rác rưởi thế này, hay là ta nên cân nhắc việc xoá tên ngươi ra khỏi nhóm ba người chúng ta đây nhỉ.”

“Đó là vì ngươi chưa gặp phải tên mạnh nhất chân chính!” Thánh Vũ phản bác với nét mặt khó coi.

“Yếu thì chính là yếu, còn lại đều chỉ là ngụy biện.” Thần Mục cười cười.

Linh Tướng Đại Tông Sư của chư giáo đều đã mở Chung Thức, sắc mặt ai cũng sa sầm, trong lòng chán nản.

Nhưng lại không thể cãi lại.

Trên thực tế, nếu không có Đại Hàng Thần, trên bản chất, bọn họ còn chẳng bằng cả Đại Tông Sư Cực Cảnh đỉnh cấp của Nghịch Thời hội.

“Quá không thú vị rồi.” Thần Mục lắc đầu thất vọng, “Người phản kháng lần này thậm chí còn không thể khiến cho ta tận hứng, càng đừng nói đến Thánh Tuần đại nhân.”

Hắn nhìn về phía Khoa Tây Ốc bị Thánh Vũ đánh cho một chưởng đã ngã xuống đất không dậy nổi ở cách đó không xa.

“Kết thúc trò cười này sớm luôn đi.”

Hắn vươn tay, nhắm ngay Thượng Quan Phi Hạc đang có ý định tránh thoát ảo cảnh nơi xa.

“Đừng giết hết chứ, để bọn chúng tự đánh nhau đi, miễn cho lần sau lại dùng tới đám con rối vô dụng.

Kết thúc công việc cuối cùng, giai đoạn thứ ba sẽ lập tức hoàn thành. Chúng ta nên trở về Thái Hư thôi."

Thánh Vũ không cam lòng, một cước đá văng Khoa Tây Ốc trên mặt đất lăn ra thật xa.

"Hiểu rõ!" Nàng ta nghiến răng nói, "Không đúng!" Đột nhiên, sắc mặt nàng ta sững sờ.

"Tuy đám người này yếu, nhưng tâm trạng và ý chí đều là tốt nhất, người có thể đạt thành Đại Tông Sư nhất định không phải là kẻ ngu dốt.

Tại sao bọn chúng biết rõ không thể đánh lại chúng ta, nhưng vẫn tới đây dây dưa? Thậm chí đến bây giờ còn không lùi bước?"

Liệu có người nào tham gia vào cuộc chiến đã biết trước là sẽ bại trận không?

Thần Mục và Thánh Vũ nghĩ tới điểm mấu chốt cùng một lúc.

"Bọn chúng đến để kéo dài thời gian! !" Trong nháy mắt, sắc mặt hai người đều lạnh như băng, nghĩ đến giai đoạn thứ ba đang được triển khai ở Thánh Linh cung! Còn có Nhạc Đức Văn đã biến mất.

"Đừng để ý tới bọn chúng nữa, đi! !"

"Đi! ?" Thanh Dịch đạo nhân thấp giọng bật cười. Tiếng cười càng có vẻ thê lương.

"Đã muộn rồi!"

Ông ta giơ hai cánh tay lên cao.

"Phụng thần dụ Thiên Tôn!"

"Hôm nay, nghịch thiên phạt linh!"

Một tia sáng vàng kim rực rỡ được bao quanh bởi vô số bát quái hào tượng lần nữa bùng phát từ trên người ông ta.

Cùng lúc đó, trên người tất cả Linh Tướng có mặt ở đây xuất hiện những luồng thần uy tạo thành hình trụ đột ngột mọc ra từ mặt đất rồi phóng thẳng lên trời, tựa như những cột sáng đủ màu sắc lóa mắt.

Vù! !

Toàn bộ thần uy vừa mới xuất hiện lập tức bị màn ánh sáng màu xanh của Linh Phi Thiên hiện ra áp chế.

Bức màn ánh sáng màu xanh khổng lồ chứa đựng năng lực độc nhất của Linh Phi Thiên là thanh tẩy hết thảy thần uy, chớp mắt đã trấn áp và ngăn cách các cột sáng.

Nhưng ngay sau đó, ở vị trí thân thể Nguyệt Hậu vừa mới nổ tung, một vầng sáng tựa ánh trăng phóng lên tận trời.

Ánh sáng ánh trăng này có đường kính lớn nhất trong tất cả các cột sáng, là cột ánh sáng trăng rộng hơn mười mét, cứ thế vén toàn bộ bức màn sáng màu xanh của Linh Phi Thiên lên.

Màn ánh sáng màu xanh hệt như một tấm màn che bị kim châm đẩy lên, chẳng mấy chốc đã bị đâm thủng một lỗ.

Cơn gió quét mạnh qua và lan rộng ra ngoài.

Vào khoảnh khắc bức màn ánh sáng xanh bị xé rách.

Chùm sáng Hàng Thần mới nãy còn co rút giờ đã dần mạnh mẽ trở lại.

Tất cả chùm sáng mơ hồ tương ứng với thần uy của Nguyệt Thần, hình thành một trận hình có dạng vòng tròn đặc biệt.

“Thú vị đấy.” Ánh mắt Thần Mục chậm rãi trở nên thích thú.

“Nhưng ngươi vẫn quá ngây thơ.” Hắn tung người nhảy lên từ trên thân Tháp Đóa Lạp và đáp xuống đất.

“Thánh Vũ!”

Trong chớp mắt, hai người lao về phía đối phương.

Ánh sáng màu xanh lam đồng loạt chiếu sáng trên người cả hai rồi hòa vào nhau trong thoáng chốc.

Trong luồng ánh sáng, trên thân thể ba đầu sáu tay đuôi rắn ban đầu của Thánh Vũ, một đôi cánh đại bàng đen tuyền lần nữa giang rộng sau lưng.

Dáng dấp nàng ta của cũng mau chóng tăng lên so với chiều cao trước đó.

Sáu mét!

Bảy mét!

Tám mét! !

Một mặt trong ba gương mặt chân thân của Thánh Vũ chầm chậm hiện ra khuôn mặt của Thần Mục.

“Chết hết đi cho ta! !!”

Hắn cười như điên, thân thể sáng lên ánh hồ quang điện màu xanh, phút chốc đã xuất hiện bên cạnh một cột sáng thần uy.

Điện quang màu xanh trong tay hóa thành lưỡi dao dài mảnh, vừa chém ngang một nhát, một cột sáng đã bị cắt ra và tán loạn trong chớp mắt.

Chương 1650 - Quyết chiến (17)

Chỉ trong vòng vài giây.

Hơn mười cột sáng ở đây đều bị diệt, người Hàng Thần trong đó hộc máu rồi ngã xuống đất và không thể nhúc nhích được nữa.

Rất nhanh, chỉ còn lại một cột sáng Nguyệt Thần tựa ánh trăng cuối cùng.

Thần Mục lại lần nữa xuất hiện chớp nhoáng bên cạnh cột sáng, sáu cánh tay giơ lên cao, điện quang màu xanh trên toàn thân hắn như hóa thành ngọn đuốc, vút lên trên hơn mười mét.

"Chỉ là lũ sâu bọ cũng dám nói xằng bậy với Thương Thiên à?!!"

Hai mắt hắn lóe sáng ánh sáng màu xanh lam.

"Đoạn!"

Song, lúc cánh tay hắn đang định chém xuống.

Đột nhiên, sắc mặt hắn cứng đờ, có cảm giác không đúng lắm.

Hết thảy mọi thứ trên mặt đất phía sau hắn đang nhanh chóng bị che lấp bởi một bóng đen dày đặc.

Thần Mục tức tốc quay người lại và ngẩng đầu lên.

Lúc này, cả người hắn cùng với cột sáng như ánh trăng hoàn toàn bị bao phủ và lấp kín bởi một bóng đen to lớn.

Giờ khắc này, không chỉ bọn họ mà tất cả binh lính và Linh Vệ quân còn đang chiến đấu trên cả chiến trường đều cảm thấy một nguồn thế khác biệt hoàn toàn với Thần Phật đang áp sát cực nhanh.

Nguồn thế kia lớn đến mức ngay cả người bình thường cũng có thể cảm nhận được việc tim của mình đập rộn lên và toàn thân tê dại.

Mọi người đứng tách nhau ra một khoảng và vội vã nhìn lên trời, nhưng chỉ một ánh nhìn này, dẫu là người hay Linh Vệ

quân đều phảng phất như bị nhấn nút tạm dừng, ngước nhìn bầu trời với ánh mắt ngơ ngác.

Có một mảng Huyết Vân khổng lồ đến cực điểm đang nhanh chóng che phủ cả khoảng trời đất này.

Huyết Vân kia bao trùm toàn bộ trời xanh và gần như phủ lấp toàn bộ mặt đất vào trong bóng đen.

Ở trung tâm có hình nón màu đỏ đậm nhất đang dẫn dắt toàn bộ Huyết Vân chuyển động.

Tách.

Một giọt mưa rơi xuống trên tay một Linh quân nhân loại.

Hắn cảm thấy có gì đó không đúng lắm, tại sao giọt mưa kia lại có chút sền sệt và đậm đặc.

Binh lính Linh quân giơ tay lên xem xét, đồng tử bỗng chốc co rút.

Nước mưa trên tay hắn vậy mà lại đỏ như máu!

Ngay sau đó, giọt mưa thứ hai, giọt mưa thứ ba… nối tiếp nhau rơi xuống.

Tất cả giọt mưa đều là huyết thủy.

Huyết thủy đầy trời kèm theo huyết vụ ào ạt đổ xuống đất. Hòa lẫn vào máu tươi trên chiến trường dưới mặt đất.

Nhìn từ dưới lên, trời cao trông như đang bị thương và chảy đầy máu!

“Đây là cái quái gì vậy! ?” Thần Mục lui ra sau hai bước, trong mắt tràn ngập khó hiểu.

Phải biết rằng những cường giả đỉnh cao như bọn chúng đây đều sử dụng điện quang hoặc hỏa diễm, tất cả những thứ như quẻ tượng ánh sáng trắng hay cột sáng thần uy gì đó, đều chỉ có người sở hữu Linh hạch và người Bái Thần mới có thể nhìn thấy những gì do thế đặc biệt ngưng tụ tạo thành.

Người bình thường không thể nhìn thấy bất kỳ dị tượng nào, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng bên ngoài quái dị khi bọn họ đang biến hình mà thôi.

Nhưng giờ khắc này, mảng Huyết Vân này lại khác biệt hoàn toàn!

Đây là dị tượng chân chính mà tất cả mọi người, bao gồm cả binh sĩ và người phàm bình thường đều có thể nhìn thấy! !

Dị tượng ngưng tụ từ thế tương tự với dị tượng chân chính, nhưng thực tế rất dễ phân biệt.

Dị tượng thế sẽ tạo cảm giác nhẹ bẫng, nếu có thể chạm vào thì nó thật sự càng giống như ánh sáng hơn, chỉ có thể ảnh hưởng đến ý chí tinh thần của con người.

Nhưng dị tượng thật thì khác…

Rất nhiều cao thủ bên phía Đại Giáo Minh lần lượt ngã xuống đất, đã sớm không dậy nổi nữa.

Hoặc là linh tuyến của bọn họ bị ăn mòn quá nửa, tạo thành thương tích nặng nề. Hoặc là bị nội thương nghiêm trọng, nội tạng xuất huyết dữ dội, căn bản không có cách nào cử động.

Thanh Dịch đạo nhân thoi thóp, nhìn lên bầu trời với ánh mắt mờ mịt.

Kim Ngọc Ngôn khắp người nhuốm đầy máu, nghiến răng gắng gượng đứng dậy, trong vết thương có linh tuyến phun trào với ý định khôi phục thân thể.

Khoa Tây Ốc bị đánh gãy từ thắt lưng trở xuống, chỉ còn lại một mảng da thịt cỡ chừng bàn tay là còn lành lặn.

Thượng Quan Phi Hạc ngồi xổm trên mặt đất thở hổn hển, ông ta đang lấy thế áp chế Thần Mục.

Nhưng lúc này, tất cả mọi người đều đang ngước nhìn trời cao.

Không chỉ bởi dị tượng trên bầu trời mà còn do trong lúc Huyết Vân che phủ nơi này cũng đang có một nguồn thế khổng lồ không kém đang bao trùm lên toàn bộ chiến trường.

Nguồn thế đó hỗn loạn và điên cuồng như thể muốn ăn mòn hết thảy! Cắn nuốt tất cả! !

Ai nấy đều cảm thấy huyết mạch trong cơ thể mình đang sôi trào và phát ra cảnh báo bất an.

“Có… có thứ gì đó! Ra ngoài rồi kìa! !!”

Bỗng dưng, chiến trường trở nên xôn xao náo động, rất nhiều người đang nhìn chằm chằm vào Huyết Vân thì lập tức trông thấy ở nơi trước nhất của Huyết Vân kia.

Cũng chính là ngay vị trí hình nón màu đỏ sẫm kia, có thứ gì đó hệt như một quả trứng đang từ từ nở ra.

Chương 1651 - Quyết chiến (18)

Huyết Vân cuồn cuộn và dâng trào, như thể nước sôi đang sôi sục.

Phạch! !!

Trong chốc lát, hai cánh dơi Huyết Vân trông như đang bùng cháy âm thầm vươn ra từ bên trong nơi hình nón đỏ sẫm.

Huyết Dực trải dài hàng trăm mét, bao trùm một khu vực rộng lớn xung quanh Huyết Vân, hạ thấp độ cao một chút về phía chiến trường.

Cơn gió gào thét, những tiếng vang ù ù kỳ quái truyền đến từ trong không khí, như thể âm thanh người ta nghe thấy khi đang che kín hai tai.

Mọi thứ giữa trời đất đều trở nên mông lung, không còn gì rõ ràng.

“Không phải khí tức của Thần Phật!” Thần Mục mở sáu cánh tay ra, trong sáu cánh tay ấy ngưng tụ mấy mũi tên điện quang màu xanh cùng một lúc.

“Là người đó! !” Thánh Vũ ở một khuôn mặt khác đột ngột hét toáng lên. “Là gia hỏa đã giết ta một lần kia! Đệ tử của Nhạc Đức Văn! ! Huyết Tiên quan chủ Càn Khôn Tử! !”

“Chính là hắn à?” Thần Mục nắm chặt điện quang trong tay, hắn ta khẽ mỉm cười.

“Khí thế không tệ… Nhưng chỉ là người phàm mà cũng dám che lấp Thương Thiên sao! !?”

Đôi cánh đen sau lưng hắn vỗ mạnh, cả người bay lên không trung, hướng thẳng về phía Trương Vinh Phương đang tới gần trên bầu trời.

“Chút ít sương mù nhẹ nhàng đã có thể dọa cho ngươi tê liệt rồi à? Thánh Vũ! ! Để ta biểu diễn cho ngươi xem thử, thứ gọi là Huyết Vân này đều là ảo ảnh mà thôi! !!

Nguyên nhân chân chính là do ngươi quá yếu ớt! !”

Hắn gầm to, tốc độ càng lúc càng nhanh, ngày một gấp rút, hệt như một ngôi sao băng thình lình trồi lên từ mặt đất, được bao bọc trong tầng tầng lớp lớp điện quang màu xanh và lao tới chỗ Trương Vinh Phương.

Ánh mắt Trương Vinh Phương cụp xuống. Sau khi triển khai Triệu Hoán Máu, hắn dồn toàn lực chuyển đổi tinh khí trời đất, hiện giờ huyết vụ tích tụ quá nhiều, tới nỗi khiến hắn rơi vào tình trạng không có cách nào khống chế.

Vậy nên hắn chỉ có thể cố gắng hết sức thi triển năng lực khống chế máu tươi của mình để hình thành một vành đai dẫn dắt khổng lồ, lấy hai cánh của mình làm hạch tâm.

Dẫn dắt vô số huyết vụ Huyết Vân cùng tiến phía trước.

Đây là cách duy nhất hắn nghĩ ra để khống chế mảng Huyết Vân này.

Nếu không, chỉ cần sơ ý một chút, những huyết vụ Huyết Vân này sẽ rải rác khắp trời đất.

“Ta về tới rồi!” Giọng nói của Bạch Lân nhanh chóng vang lên trong đầu hắn.

“Chết tiệt! Ngươi đã làm cái gì vậy! !! ?” Đầu tiên, Bạch Lân hoàn toàn im ắng, ngay sau đó đột nhiên gào ầm lên.

“Đằng sau là cái gì thế này! ? Sao hư không nhiều máu quá vậy! !? Đây là võ công gì của ngươi đấy! ? Chảy nhiều máu như vậy sẽ không chết chứ hả! ?”

Trước kia còn phải ăn gì đó mới có máu, bây giờ không cần ăn cái gì nữa à? ?

Trương Vinh Phương không hề lên tiếng. Hắn đang dốc sức khống chế Huyết Vân đầy trời.

Trừ một phần Huyết Vân hắn đang khống chế ra, mảng còn lại có độ rộng thậm chí đạt đến mười mấy cây số.

Ngoại trừ phần Huyết Vân này, còn có rất nhiều phần khác tiêu tán thành huyết vụ lan ra khắp nơi.

Huyết vụ nhuộm đỏ càng nhiều mây trắng hơn, tạo nên thiên tượng cực kỳ khoa trương và đáng sợ tột độ.

“Chẳng lẽ ngươi đây là…. thành tiên thật rồi! ?! ’ Bạch Lân thực sự, thực sự cảm thấy bản thân khá là kinh ngạc.

Bà ta vốn cho rằng Trương Vinh Phương chỉ là người bình thường.

Sau này, bà ta phát hiện đây là một kẻ bệnh tâm thần Cực Cảnh biến thái chả hề biết giải trí gì mà chỉ chăm chăm tu luyện để trở nên mạnh hơn.

Mấu chốt là, gia hỏa này còn không nghĩ rằng mình bị bệnh tâm thần.

Sau đó nữa, bà ta lại phát hiện tiếp rằng kiểu gì Trương Vinh Phương cũng sẽ có vài lúc luôn xuất hiện những năng lực không thể hiểu thấu.

Chẳng hạn như năng lực khống chế máu tươi khi trước và cả năng lực tạo ra máu tươi trước đó nữa.

Đương nhiên, trong Thần Phật cũng có rất nhiều năng lực kỳ kỳ quái quái, Bạch Lân bà ta là Thần, đã gặp nhiều rồi, nên khả năng thích nghi rất mạnh.

Mọc cánh thì cũng được đi, Thần và Linh Tướng đỉnh cao cũng từng có.

Nhưng bây giờ…

“Ngay từ đầu, ta chỉ muốn kéo một đám Huyết Vân mấy chục mét tới để nâng cao khí thế thôi.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Sau đó không biết tại sao lại biến thành thế này.”

“Chẳng lẽ ngươi không cảm nhận được à? Toàn bộ đống máu tươi mà ngươi chuyển hóa này đều có ý thức tâm thần riêng của chúng ư! !? ’ Bạch Lân nói một cách khó tin.

Cho dù bà ta ở sau lưng Trương Vinh Phương cũng có thể cảm nhận được ý thức bên trong đám Huyết Vân kia nguy hiểm và phiền toái đến nhường nào.

Loại ý thức mỗi giờ mỗi khắc đều muốn ăn mòn, cắn nuốt và làm ô nhiễm hết thảy mọi thứ xung quanh kia quả thực là vặn vẹo đến cả Thần Phật như bà ta cũng có một chút không chịu nổi!

“Cảm nhận được.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Chúng nó đều rất ngoan ngoãn và rất nghe lời. Hệt như con của ta vậy.”

Chương 1652 - Quyết chiến (19)

Hắn đưa đầu ngón tay ra, lập tức có những sợi Huyết Vân quấn quít quanh đầu ngón tay của hắn, như thể tiểu tinh linh, khi thì biến thành chim nhỏ, lúc lại biến thành hoa nhỏ.

Điều khiển mọi việc, khéo léo hợp lòng người.

Trong cảm nhận của Trương Vinh Phương, tất cả huyết vụ Huyết Vân máu tươi bị hắn chuyển hóa đều có thể mặc sức điều khiển, giống như những chú thỏ trắng xếp thành hàng.

Chẳng những không có mùi tanh hôi của huyết thủy trên thế gian, ngược lại còn có mùi thơm thoang thoảng của cỏ cây trong trời đất.

"Ta… vặn vẹo như thế sao! !?" Bạch Lân quả thực sắp phát điên rồi.

Ngay khi bà ta vừa giải phóng cảm nhận tâm thần của mình ra ngoài thì tức khắc có thể cảm giác được rất rõ sự tham lam, tàn bạo và nóng vội một cách thuần túy của loại huyết vụ Huyết Vân ở xung quanh kia.

Nhưng đám Huyết Vân mới nãy còn rất tàn bạo này vừa đến gần Trương Vinh Phương đã để lộ khí tức khôn khéo, vâng lời và ngưỡng mộ trong tích tắc.

Nhưng rõ ràng, trong mắt Trương Vinh Phương, đám Huyết Vân này đều là những đứa trẻ ngoan cơ đấy!

"Thế của cá nhân ta không mạnh, có sự hỗ trợ của bọn chúng, chẳng phải vừa vặn có thể tạo ra khí thế lớn mạnh đó sao?" Trương Vinh Phương bình tĩnh nói. Hắn hoàn toàn không cảm thấy có chỗ nào không đúng.

"…" Bạch Lân bỗng dưng có cảm giác bản thân đi theo Trương Vinh Phương càng lâu bao nhiêu thì lại càng phát hiện được mình bình thường bấy nhiêu.

Phải rồi…

Bắt đầu từ khoảnh khắc bức tượng thần duy nhất của mình bị đạp nát trước đó, chẳng phải nên sớm nhận thức được tên gia hỏa Trương Vinh Phương này chính là kẻ điên đó sao.

“Có thứ gì đó tới.” Trương Vinh Phương bất chợt nói.

Tầm mắt của một người một Thần đồng loạt nhìn về phương hướng nghiêng xuống phía trước.

Giữa không trung, một ngôi sao băng ánh sáng màu xanh lam ầm ầm xông vào biển mây Huyết Vân trông như vô biên vô tận với khí thế một đi không trở lại.

Lúc vừa chạm vào, quanh thân Thần Mục bắt đầu phát ra âm thanh bị ăn mòn.

Vô số Huyết Vân nhanh chóng hội tụ về phía hắn.

Máu tươi và thần uy đan xen lẫn nhau, mau chóng triệt tiêu, tiêu hao rồi biến mất.

Hắn có thể cảm giác được thần uy Linh Phi Thiên trên thân đang gấp rút bị xung đột triệt tiêu.

Nhưng tốc độ triệt tiêu này vẫn có thể chấp nhận được.

“Chẳng qua chỉ có vậy! !” Đôi mắt Thần Mục tỏa ra ánh sáng màu xanh lam, điện quang màu xanh trong tay đột nhiên vung ra phía trước.

Răng rắc! !

Sáu luồng điện quang đánh tan Huyết Vân trước mặt và mở ra lối đi rõ ràng, làm lộ ra bản thể của Trương Vinh Phương đang lơ lửng nơi xa.

Hai người cách xa nhau vài trăm mét, khoảng cách ấy đối với bất luận kẻ nào trong số họ đều là chuyện xảy ra trong nháy mắt trên đất bằng.

Nhưng ở nơi này.

“Giết! !!” Huyết mạch khắp người Thần Mục phun trào, từng nguồn năng lực khống chế Thương Thiên Chi Huyết ào ào lan tràn với ý đồ khống chế tất cả Huyết Vân xung quanh.

Nhưng bên trong đám Huyết Vân này ẩn chứa ý thức cực kỳ cuồng bạo một cách thuần túy, căn bản là không có cách nào khống chế.

Hệt như lúc ý thức của Cực Cảnh quá mức thuần túy sẽ lập tức để lộ sức mạnh to lớn. Thế nên hắn sẽ không thể nào ảnh

hưởng và khống chế nó được.

Lúc này cũng tương tự như vậy.

Năng lực mà Thần Mục triển khai chỉ có thể tạm thời tách Huyết Vân trong phạm vi vài chục mét xung quanh ra.

Chỉ một thoáng, tất cả Huyết Vân mau chóng bù đắp vào, ngăn cách lối đi vừa được tạo thành ấy.

Thần Mục và Thánh Vũ vốn chẳng thể triển khai thế ở nơi này, hoàn toàn bị Huyết Vân tựa như vô cùng vô tận xung quanh triệt tiêu.

“Chính là phương hướng này! !”

Trong trạng thái không thể cảm nhận được bất cứ thứ gì này, Thần Mục chỉ có thể dựa vào phán đoán trước đó để xác định vị trí của Trương Vinh Phương.

Đôi cánh của hắn động đậy, lao thẳng đến nơi đó bằng tốc độ cao nhất.

Điện quang trong tay hắn không ngừng hiện lên, chém vào Huyết Vân, cả người y như mũi tên màu xanh phóng đến chỗ Trương Vinh Phương.

Răng rắc.

Một tia điện quang màu xanh bay về phía Trương Vinh Phương, nhưng còn chưa tới gần được mười mét đã bị Huyết Vân càng thêm dày đặc khắp xung quanh ăn mòn cho tan biến.

“Khí tức này…” Trương Vinh Phương hơi khựng lại, hắn nhận ra thân phận của người tới.

Hình như gia hỏa đang đến gần này là Thánh Vũ, lại có cả khí tức của Linh Tướng Linh Phi giáo đã khống chế tập kích Nhân Tiên quan của hắn trước kia.

“Tìm được tên gia hỏa phụ thể kia rồi.”

Hắn nhắm mắt lại và tập trung về phía Thần Mục đang ra sức xông vào Huyết Vân và lao tới chỗ hắn như tia chớp ở phương xa.

Đối phương gầm thét phẫn nộ, dị tượng to lớn ba đầu sáu tay kia nhìn từ xa cứ như một con dị thú trong Sơn Hải Kinh ở

kiếp trước.

“Đi.”

Trương Vinh Phương chỉ một ngón tay ra.

Tầng tầng lớp lớp Huyết Vân xung quanh bỗng nhiên bao vây tới từ hai bên như cơn gió mạnh, lần nữa lấp kín Thần Mục đang vọt tới.

Chương 1653 - Quyết chiến (20)

Đồng thời, hắn phát động Khống chế tâm linh đối với người và sinh vật lên người đối phương trong chớp mắt, nhằm quấy nhiễu cảm giác phương hướng của đối phương.

“Ngươi không sợ hắn lao ra à? Khoảng cách gần thế kia mà! ?” Bạch Lân nói trong lo lắng.

“Không sao cả.” Trương Vinh Phương đưa ngón tay ra.

Nhất thời, từng đám Huyết Vân ở khắp bốn phía tức tốc ngưng tụ thành hình, tạo thành những ‘Trương Vinh Phương’ có ngoại hình giống hắn như đúc.

Trong chốc lát đã có vài chục ‘Trương Vinh Phương’ phân tán trôi nổi xung quanh.

‘Đây đều là thể xác của ta. ’ Trương Vinh Phương trả lời.

“Nhưng chẳng phải bản thể này của ngươi rất rõ ràng đấy ư? Huyết Vân tứ phía đều lưu chuyển quanh ngươi cả. ’ Bạch Lân nói một cách ngây ngô.

“Vậy sao?” Trương Vinh Phương chỉ cười cười mà không đáp lời.

Chỗ đáng sợ của Tiên Huyết Thánh Khu sau khi đạt tới hoàn toàn thể chính là ở đây. Chỉ cần hắn đồng ý, ý thức sẽ có thể tiến vào trong tất cả các thể xác này ngay lập tức.

Sau đó thể xác biến giả thành thật, di chuyển tức thời, chỉ cần huyết hải bất diệt, tức là hắn bất diệt!

Tất nhiên, tự bản thể của chính hắn là nhục thân lớn mạnh đã trải qua muôn ngàn lần mài giũa, hơn nữa thứ như ý thức này cực kỳ thần bí, không đến thời điểm thiết yếu, hắn tuyệt đối sẽ không tùy tiện thay đổi thân thể.

Hiện tại, hắn đã dám nảy sinh ý nghĩ thanh tẩy trời đất, đương nhiên cũng là dựa vào thực lực cực mạnh của chính mình.

“Chết! !” Đúng lúc này, một tia điện quang màu xanh thô to đánh tan vân khí trong Huyết Vân, hung hăng bay tới chỗ một ‘Trương Vinh Phương’.

Oành! !

Thể xác nổ tung, tan ra thành vô số huyết thủy.

Huyết thủy hóa thành huyết vụ Huyết Vân, kéo tới bao quanh vị trí của Thần Mục.

Lại thêm làn khói đặc bốc lên liên tục.

Thần Mục kêu lên đau đớn, liếc mắt nhìn một bóng dáng 'Trương Vinh Phương' mới xuất hiện.

"Chuyện gì thế này! ?" Hắn trở nên ngạc nhiên và mờ mịt.

"Ta không biết! Lần trước không xuất hiện tình huống kiểu này! ?" Thánh Vũ trả lời. "Ngay cả Thánh Tuần phụ thể ta cũng không thể thắng, ngươi đánh không lại hắn đâu, chúng ta nhất định phải rút lui ngay! !"

"Câm miệng! !" Thần Mục rống to rồi lần nữa phóng đi theo hướng 'Trương Vinh Phương' kia.

Toàn thân hắn lại sáng lên điện quang óng ánh, hắn tụ sáu tay lại trước người, kết thành thủ ấn hình một con mắt.

Khi thủ ấn thành hình.

Vô số lôi quang ngưng tụ trước người hắn, tạo nên một lôi trụ khổng lồ có đường kính hơn mười mét.

Oành! !!

Lôi trụ nổ đùng đoàng, dùng tốc độ gần bằng vận tốc ánh sáng lao tới gần và hung hăng đánh lên người 'Trương Vinh Phương'.

Tuy rằng đây không phải lôi điện thật sự, mà chỉ là thần uy và thế tương tự.

Nhưng sinh linh sẽ bị thế hủy diệt đi ý thức và Huyết Vân khắp nơi cũng giống như vậy.

Lôi trụ khổng lồ xông đến làm tan đi Huyết Vân và đánh nát 'Trương Vinh Phương' trong chớp mắt, sau đó không chịu ngừng lại mà chém loạn điên cuồng khắp bốn phương tám hướng.

Trận khua loạn diễn ra trong thoáng chốc.

Nhờ vậy mà bầu trời lập tức trở nên quang đãng.

Thần Mục thở hồng hộc, điện quang cả người đều uể oải ảm đạm.

Nhưng nhìn Trương Vinh Phương lơ lửng phía xa, ít nhất hắn đã thanh trừ sạch sẽ hoàn cảnh bất lợi xung quanh.

“Bây giờ… tới lượt ngươi! !” Hắn nhìn thẳng vào Trương Vinh Phương, trong mắt lộ ra sát khí nồng đậm.

Xoẹt! !

Điện quang lóe lên, hắn vỗ cánh xông tới chỗ đối phương.

Sáu cánh tay lại lần nữa ngưng tụ thành đao kiếm lôi điện, lôi điện chém xuống phía trước.

Võ đạo tích lũy mấy trăm năm đều phát huy không bỏ sót chút nào vào giờ phút này.

Sáu cánh tay hắn lấy ra sáu loại binh khí tuyệt học tuyệt thế khác nhau!

Không thể ngăn cản, không có cách nào né tránh.

Vù! !!

Trong chớp mắt, sáu luồng ánh sáng màu xanh lam lóe lên trên người Trương Vinh Phương.

Khác với Thánh Vũ chỉ lấy thế áp người, thực lực của Thần Mục mạnh hơn rất nhiều, hắn càng giỏi việc phát huy hết thảy ưu thế về sức mạnh của mình, đào ra toàn bộ sức mạnh cực hạn.

Sau khi hai người hợp nhất, thì tất cả tố chất thân thể, tốc độ, sức mạnh, bộc phát đều tăng lên gần gấp đôi.

Lúc này lại cộng thêm khống chế tinh tế hóa.

Phút chốc, chiến lực thực tế bộc phát há chỉ có thể tăng lên gấp đôi thôi đâu.

Giả như đạn pháo bắn thẳng ra thì Siêu Phẩm mạnh mẽ còn có thể tránh né hoặc đón đỡ.

Nhưng nếu như huy động đao kiếm bằng tốc độ đạn pháo thì sao? Thậm chí là sử dụng đao thuật kiếm thuật với tốc độ đạn pháo thì thế nào! ?

Uy lực và lực sát thương khi ấy đâu chỉ tăng gấp bội.

Lúc bấy giờ, chính là như thế.

Trong chớp mắt.

Trương Vinh Phương còn đang có ý định giơ tay đón đỡ đã bị sáu luồng quang ngân xẹt ngang qua người.

“Không thèm nghe lời khuyến cáo trước đó của ta, bây giờ… ngươi hối hận rồi chứ?” Thần Mục tới gần khuôn mặt của đối phương, lộ ra nụ cười lạnh lẽo mà tàn nhẫn.

Chương 1654 - Quyết chiến (21)

“Hối hận à?”

Đột nhiên có tiếng động nhỏ truyền tới từ phía sau Thần Mục.

Khuôn mặt thuộc về Thánh Vũ ở đằng sau đang hét lên.

Kèm theo tiếng thét chói tai là cơn đau đớn một hồi, lồng ngực Thần Mục nổ tung và lan ra khắp toàn thân.

“Lời ngươi nói là gì thế?”

Giọng nói của Trương Vinh Phương truyền đến từ sau lưng hắn.

Mà Trương Vinh Phương trước mắt Thần Mục bỗng nhiên tán loạn rồi hóa thành Huyết Vân và bọc hắn vào bên trong.

Sắc mặt Thần Mục cứng đờ, hắn chậm rãi cúi đầu, nhìn lồng ngực của mình bị xuyên thủng ra một lỗ hổng lớn.

Nơi đó có một bàn tay to lớn màu đỏ sậm đâm thẳng qua hết thảy, xuyên qua thân thể mạnh mẽ cứng rắn và lộ ra khỏi lồng ngực vượt xa Linh Tướng bình thường của hắn.

“A! !! !” Hắn chợt hét ầm lên.

Ánh sáng màu xanh lam trong hai mắt hóa thành hai chùm sáng, hắn ngửa đầu phóng chúng lên tận trời.

“Cẩn thận, hắn đang Đại Hàng Thần! !” Bạch Lân hoảng sợ nói.

Sắc mặt Trương Vinh Phương không chút thay đổi, làn da trên cánh tay hắn nhanh chóng tuôn ra rất nhiều máu tươi và truyền vào cơ thể Thần Mục.

Máu tươi tức tốc va chạm với thần uy hiện lên, làm cho tốc độ kia chậm lại.

Huyết diễm trong mắt hắn bỗng chốc hiện lên một tia sáng xanh.

“Cướp Đoạt Linh Hồn!”

Cuối cùng cũng chính thức phát động được năng lực thiên phú mà hắn chưa hề dùng qua kể từ khi đạt được này lần đầu rồi.

Cánh tay hắn mau chóng nhuộm đen, đen đến mức không còn bất kỳ ánh sáng nào và không nhìn thấy bất cứ hoa văn gì, trông y như mực nước, lại như bóng đen.

Lực hấp dẫn kinh khủng cực lớn đến mức không thể tưởng tượng nỗi và lực hấp dẫn đối với ý chí tinh thần khuếch tán từ cánh tay hắn ra ngoài.

Nhưng, đúng vào lúc này.

Toàn bộ thân thể của Thần Mục tức khắc biến lớn, sau đó…

Oành! !

Triệt để nổ tung.

Ánh sáng màu xanh lam và hồ quang điện thình lình nổ tung, lần nữa va chạm với Huyết Vân đang tụ tập xung quanh, khắp nơi lại tràn ngập lượng lớn sương mù.

Trương Vinh Phương bị vụ nổ to lớn làm văng ra mấy chục mét, sau đó mới kiểm soát lại thân thể.

Màu sắc đen như mực trên tay hắn nhanh chóng tản đi.

Khi nãy Thần Mục cảm thấy có chuyện chẳng lành đã từ bỏ Hàng Thần trong tích tắc và lập tức tự bạo.

Trên thực tế, Hàng Thần cũng có một khoảng thời gian đệm ngắn.

Dù sao ý chí Thần Phật giáng xuống cũng không thể nhanh như vậy được.

Mà chỉ trong giây lát này cũng đủ để Trương Vinh Phương thi triển Cướp Đoạt Linh Hồn.

Đáng tiếc…

Đối phương quá mức nhạy cảm, thà tự bạo chứ không muốn trúng một chiêu này của hắn.

“Hồi nãy ngươi lại dùng chiêu gì nữa thế! ? Sao trước kia ta chưa từng thấy qua! !?” Bạch Lân lại cất lên tiếng nói đầy hoảng sợ.

Loại lực hấp dẫn khủng khiếp vừa rồi, đến cả bà ta cũng cảm nhận được một loại uy hiếp trí mạng tràn ngập bốn phía.

Tựa như chỉ cần đến gần sẽ bị hấp thu hết ý thức tinh thần của mình ngay lập tức.

Trương Vinh Phương không trả lời.

Mà là từ từ giơ tay lên.

Trong lòng bàn tay của hắn có một mảnh vỡ tinh thể màu vàng ánh xanh đang chậm rãi chuyển động trôi nổi.

Đây là mảnh vỡ linh hạch của Thần Mục.

Thu mảnh vỡ vào, ánh mắt hắn rơi xuống chiến trường bên dưới.

Dưới sự bao phủ của cơn mưa máu, toàn bộ Linh Vệ quân và đám Tháp Đóa Lạp trong chiến trường đều bị suy yếu và áp chế.

Mà Linh quân nhân loại thì không bị ảnh hưởng chút nào, họ tiến hành truy kích ngược lại dưới sự dẫn dắt của số ít Tông Sư không Bái Thần.

Từng tên Tháp Đóa Lạp to lớn ầm ầm ngã xuống đất.

Trong màn mưa máu, bọn chúng đã mất đi làn da phòng ngự mạnh mẽ mà bản thân vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo, làn da linh tuyến cứng rắn bị ăn mòn trở nên mềm đi, y hệt như Thần Mục trước đó.

Một khi ở lâu trong Huyết Vân, thân thể Chung Thức lớn mạnh của Thần Mục đều sẽ bị ăn mòn đến mức mềm đi, đừng nói chi những cự thú bình thường này.

Điều khiển hắn có chút ngoài ý muốn chính là trong làn mưa máu nơi biên giới chiến trường, cũng có một bóng người đang nhìn vào hắn từ xa.

Bóng người kia mặc váy dài màu đỏ, lộ rõ tư thái yểu điệu, mái tóc đen dài đến eo, ẩn trong dung mạo xinh đẹp lạnh lùng là một tia sắc bén.

Chính là Từ Mộng Yên đã lâu không gặp!

Trương Vinh Phương nhìn thoáng qua nàng ta, ánh mắt hai người giao nhau trong không trung.

“Đi thôi, tiếp theo đây nên quyết chiến một trận cuối cùng rồi.”

Trương Vinh Phương không tiếp tục để ý đến nàng ta nữa, hắn cảm nhận nơi lưu lại máu tươi của Nhạc sư phụ rồi bắt đầu truy tìm theo phương hướng đó, hắn vỗ mạnh hai cánh, mang theo Huyết Vân đầy trời bay về phía Tuyết Hồng các.

Tuyết Hồng các.

Giữa những đám mây trôi nổi.

Tuyết sơn trắng liên miên tựa như từng cồn cát không ngừng làm rớt mảng lớn tuyết trong tiếng chấn động ầm ầm.

Một trong những đỉnh núi tuyết cao nhất ở giữa.

Chương 1655 - Quyết chiến (22)

Địa hình nơi này như một bình phong hình vòng cung, ánh mặt trời chiếu sáng ở chính diện.

Lúc này, chút ánh mặt trời còn sót lại chiếu nghiêng trên đỉnh núi tuyết có hình dạng bức bình phong, phản xạ ra ánh sáng trắng sáng ngời.

Trên bậc núi đi đến Tuyết Hồng các, bậc đá băng kéo dài, vùng ven mỗi cấp đều treo từng thanh đá bén nhọn.

Lúc này, Nhạc Đức Văn đang đứng ở một góc bậc thang, phía sau là vách núi tuyết.

Mà phía trước ông là một lão giả tóc bạc mặc trường bào màu xanh vàng, lẳng lặng đứng thẳng.

Hai người họ cách nhau hai mươi mấy mét, áo bào tung bay giữa gió tuyết phiêu tán.

"Ta sớm nên nghĩ đến, ngươi vốn là người của hắn ta." Nhạc Đức Văn nhìn đối phương, sắc mặt trở nên chua xót.

"Nhiều năm làm bạn, thì ra trước đây ngươi luôn có mưu đồ khác."

Lão giả im lặng một lúc, rồi ngẩng đầu nhìn cảnh tuyết xa xa.

Ánh mặt trời lúc hoàng hôn nhuộm lên tuyết sơn xa xa thành màu đỏ vàng nhạt, đẹp không tả xiết.

"Lão Nhạc, ngươi cũng biết ngay từ đầu thật ra ta vốn không muốn tới chỗ ngươi, ta và ngươi quen biết một hồi, người mà ta không muốn đánh nhất thật ra chính là ngươi."

Ông ta thấp giọng trả lời, trong giọng nói cũng mang theo tiếc hận.

"Không muốn đánh thì ngươi hãy tránh ra." Nhạc Đức Văn nói: "Lão Đậu, ta không muốn ra tay với ngươi, càng không muốn giết ngươi!"

"Ta đến ngăn cản ngươi chỉ là vì cứu ngươi!" Lão Đậu trầm giọng nói: "Lão Nhạc, buông bỏ đi. Ngươi không phải là đối

thủ của Thánh Tuần. Hắn ta và các ngươi hoàn toàn không cùng một cấp bậc."

"Nhiều lời vô ích." Ánh mắt của Nhạc Đức Văn chắc chắn: "Nhường, hay là không nhường!"

Phía bên chiến trường, người của Đại Giáo Minh và Cảm Ứng môn đều đang tranh thủ thời gian cho ông, cho nên.

Hai tay ông nắm chặt, bước về phía trước một bước.

Nhưng giao thủ trong dự liệu lại không bộc phát.

Lão Đậu nghiêng người, giơ tay lên làm động tác mời.

"Đừng hối hận, lão Nhạc."

"Không đi, ta mới hối hận đấy!" Nhạc Đức Văn buông nắm đấm ra, nhìn ông ta thật sâu, chợt lắc mình, lướt qua đối phương, lướt về phía chỗ sâu trong Tuyết Hồng các.

Chỉ để lại một mình lão Đậu đứng trên bậc thang băng lạnh, nhìn bóng lưng của ông, khẽ thở dài.

"Tại sao không ngăn cản hắn ta?" Một nam tử cao lớn toàn thân là giáp đá xám trắng, chậm rãi hiện lên bên cạnh ông ta.

Chính là Tổng các của Tuyết Hồng các.

Tổng các và Đại các chủ là cao tầng lớn nhất quản lý toàn bộ Tuyết Hồng các.

Nhưng giờ phút này, hai người họ đều ở bên ngoài, không trở về các.

"Người bạn cũ nhiều năm như vậy, ta có thấy rõ quyết ý của hắn ta. Thời điểm này, ai chặn thì người đó chết." Lão Đậu bình tĩnh nói.

Ông ta liếc nhìn đối phương.

"Không phải ngươi cũng cố ý đến chậm một bước đó sao?"

Tổng các cười cười.

"Như nhau cả thôi. Dù sao thì kết quả cuối cùng khi hắn ta đi qua đó, đều phải chết. Trước đó ngươi cần gì phải hy sinh vô ích?"

Lão Đậu không nói gì nữa, chỉ là nhìn ra chỗ sâu của Tuyết Hồng các, hơi xuất thần.

Vù.

Chấn động cực lớn trước đó lại bắt đầu, từng đợt sóng truyền ra ngoài.

Chấn động đến mức xung quanh tuyết sơn đều bắt đầu không ngừng rơi mảng lớn tuyết trắng.

Sâu trong Tuyết Hồng các, mặt ngoài từng kiến trúc đỉnh nhọn màu đen bao trùm lớp tuyết tầng băng, giống như đơn thuần dùng hàn băng ngưng kết thành.

Vượt qua bậc thềm đá, lướt qua một sườn dốc, quảng trường, bóng dáng của Nhạc Đức Văn lóe lên, cuối cùng dừng lại trước cửa lớn điện Mẫu Thần sau cùng.

“Thánh Tuần! Ra ngoài chịu chết đi!” Ông thét chói tai.

Từng vòng nguyệt sắc trên thân phóng lên trời.

“Hàng, Thần! !!”

“Quy Chân! !!”

Ông không chút chần chờ, quanh thân bao phủ vô số ánh sáng trắng, trăng lưỡi liềm màu bạc cực lớn hiển hiện ở phía sau, lóng lánh.

Sau đó vỗ một chưởng về phía trước.

Cơ thể bành trướng lớn hơn, phía sau hiện ra mười hai đĩa tròn phù văn ám kim, rồi đồng loạt sáng lên.

Chưởng này dẫn theo vô số khói mây đột nhiên hiện lên, ngưng tụ ở phía sau Nhạc Đức Văn.

Sau đó hóa thành biển mây khổng lồ với đường kính mấy trăm mét.

Từ xa nhìn lại, dường như cả biển mây lật úp rơi rụng về phía thần điện Địa Mẫu dưới ánh trăng chiếu rọi.

Giống như biển gầm!

Trong thần điện.

Thánh Tuần chậm rãi buông tay, nhìn Thần Mục và Thánh Vũ mới hồi phục đứng lên, xoay người đối mặt với phương hướng cửa lớn thần điện.

.

Giữa không trung, mảng lớn Huyết Vân nhuộm đỏ bầu trời, lan tràn về phía tuyết sơn xa xa.

Trương Vinh Phương cúi người ở phía trước Huyết Hải, hai mắt chăm chú nhìn mặt đất phía dưới, đang tìm kiếm vị trí của Tuyết Hồng các.

“Có thể hỏi ngươi một câu không, rõ ràng thực lực của ngươi mạnh như vậy, tại sao vừa rồi còn đánh lén?” Bạch Lân trên không trung hỏi ngây ngốc.

“Thực lực mạnh càng tiện đánh lén hơn, giải quyết trận chiến càng nhanh, như vậy không tốt sao?” Trương Vinh Phương hỏi ngược lại: “Lẽ nào nhất định phải đánh đến mức hai bên đều tổn hại ngươi mới vui à? Ta đánh hắn nhẹ thì không chết, nặng thì bản thân ta không đau sao?”

Chương 1656 - Quyết chiến (23)

“Chậc, chẳng phải trước đây ngươi rất thích chiến đấu chém giết à?” Bạch Lân kinh ngạc nói.

“Nếu có thời gian, có thể ta sẽ đánh với hắn một trận. Nhưng đáng tiếc…” Trương Vinh Phương thở dài: “Đáng tiếc thời gian không đợi ta, không đúng thời cơ, cho nên ta đành phải giải quyết chiến đấu một cách nhanh nhất.”

“Ngươi đang lo lắng sư phụ của ngươi sao?” Bạch Lân hỏi.

“Ta có để lại giọt máu ở chỗ sư phụ để cảm ứng, hiện tại xem ra vấn đề không lớn.” Trương Vinh Phương trả lời.

Trước đó hắn chữa thương cho Nhạc sư phụ, cố ý để lại một giọt máu trên người ông, mà Nhạc Đức Văn phát hiện, cũng không loại bỏ, hai sư đồ này rất ăn ý.

“Vậy ngươi…” Bạch Lân còn muốn hỏi.

“Đợi đã!” Bỗng nhiên ánh mắt của Trương Vinh Phương ngưng lại, hắn cảm giác giọt máu của mình đang run rẩy kịch liệt ở xa xa.

Máu đang nhanh chóng bốc hơi, tiêu tán, bị thần uy của Thần Phật triệt tiêu.

Tinh huyết thủy tổ của hắn và đám linh tuyến thần uy lực lượng Thần Phật hiện ra, bản chất là tương phản.

Hai người họ không tồn tại ai khắc chế ai, chỉ tồn tại ai nhiều người thì số lượng càng mạnh hơn.

Mà vừa rồi, giọt máu hắn để lại trên áo khoác của Nhạc sư phụ lại bị ăn mòn tiêu tán trong nháy mắt.

Điều này đại diện, Nhạc Đức Văn khai chiến rồi!

Hai cánh của Trương Vinh Phương rung lên, có ý đồ lần nữa gia tốc, nhưng lúc này hắn đã tăng lên tới cực hạn. Vỗ cánh cũng chỉ là gia tăng tác dụng tâm lý.

Một đám dê rừng cao nguyên nhảy lên chạy đi, ngẩng đầu nhìn lại từ phía dưới mặt đất, chỉ có thể nhìn thấy một con dơi

màu máu rất lớn đang vỗ hai cánh, hình như chiếm cứ nửa diện tích của bầu trời.

Phía sau con dơi màu máu, biển máu phủ kín chân trời, rồi nhanh chóng di chuyển về phía trước theo nó.

Nơi Huyết Vân đi qua, mọi thứ dưới mặt đất bị bao phủ trong bóng tối.

Tuyết Hồ đang săn bắt trên cánh đồng tuyết.

Dân bản địa cầm cung tên vây giết bò Tây Tạng.

Thậm chí hai con gấu trắng cùng nhau đi về phía trước.

Tất cả sinh vật đều ngẩng đầu nhìn lên bầu trời dần được nhuộm thành màu máu.

Ầm đùng! !!

Lúc này, trước thần điện Địa Mẫu.

Ở sườn núi tuyết sơn, một mảng lớn biển mây màu trắng hạ xuống từ trên trời, mạnh mẽ đụng vào bản thể của thần điện.

Khói mây cuồn cuộn mang theo đại thế thiên hạ thuộc về Nhạc Đức Văn, trong lúc lao nhanh thỉnh thoảng hình thành hoa văn có hình dạng non nước hoa chim…

Nhạc Đức Văn ở trước biển mây, thả người bay lên, trở thành mũi tên ở phía trước biển mây, đánh một chưởng về phía cửa lớn thần điện.

Mặt ngoài cửa lớn lóng lánh ánh sáng màu lam, đánh mấy cái thì bị khói mây làm vỡ, mở rộng về phía trong.

Nhạc Đức Văn bay thẳng vào đại điện, hai mắt lóe lên ánh sáng trắng sáng ngời, đối diện với Thánh Tuần trong cùng.

Thánh Tuần cầm quyền trượng trong tay, lẳng lặng nhìn ông, không có động tác gì cả.

Chỉ có lượng lớn pho tượng Địa Mẫu Thần bắt đầu phát ra ánh sáng màu xanh rực rỡ.

Từng tia ánh sáng xanh vỡ nát, hóa thành vô số điểm sáng.

Tất cả điểm sáng hội tụ thành một con sông lớn, cùng phóng nhanh về phía biển mây màu trắng.

Lúc này màu xanh và trắng đột nhiên nối tiếp nhau.

Chấn động cực lớn không hề có tiếng động trong nháy mắt nối liền, bộc phát ra ngoài.

Ánh sáng xanh nhanh chóng tiêu tán, mà biển mây trắng cũng nhanh chóng mỏng đi.

Nhạc Đức Văn phi thân tiến vào đại điện, vỗ thẳng một chưởng vào lồng ngực của Thánh Tuần.

Cạch!

Bàn tay của ông bị quyền trượng chặn lại, phát ra tiếng vang lớn.

Sức gió mãnh liệt, lấy hai người họ giao thủ làm trung tâm, thổi tan ra bốn phương tám hướng.

Từng vòng khí lưu nổ tung khiến chỗ trống xung quanh thành một khoảng không hình tròn.

“Đúng là ghê gớm.” Thánh Tuần thở dài: “Ngưng tụ đại thế thiên hạ, có thể đến cấp bậc hiện giờ của ngươi đã không còn là hàng ngũ Đạt Mễ Nhĩ có thể với tới. Có thể chính diện ứng phó với đại thế trời cao của ta, chỉ bằng chút này, ngươi đã vượt qua người phản kháng thiên địa giao nhau của hai lần trước đó.”

“Mạnh miệng ai cũng có thể nói được.” Sắc mặt Nhạc Đức Văn bình tĩnh, nhưng kỳ lạ là, rõ ràng lúc này ông đã Hàng Thần, thần trí vẫn không mất đi. Chỉ là thoáng trở nên tỉnh táo.

“Nếu như nói Linh Phi giáo đại diện cho vạn linh chúng sinh thiên hạ, vậy thì hiện tại ta đến đây là vì cái gì?”

Hai tay ông chợt mơ hồ, hóa thành một mảng chưởng ảnh chỉ ảnh quyền ảnh, cuồng phong bão táp đánh về phía đối phương.

Trong nháy mắt, hơn trăm lần ra tay, mỗi một chiêu đều là tiên cơ ngự địch ẩn chứa cảnh giới Đại Tông Sư đỉnh cấp, Linh Tướng đỉnh cấp kết hợp với uy lực tăng cường của đại thế, cùng với thần uy khủng bố mà Đại Hàng Thần mang đến.

Ánh trăng và mây trắng kết hợp hóa thành từng dải băng màu trắng mang theo hoa văn Nguyệt Thần ở xung quanh, vờn

quanh Thánh Tuần và không ngừng múa lượn Thần Mục Thánh Vũ phía sau.

Chương 1657 - Quyết chiến (24)

Thánh Tuần cầm quyền trượng, cũng dùng tốc độ khiếp người ngăn cản né tránh.

Hắn tu hành võ đạo mấy trăm năm, không chỉ kém Nhạc ĐứcVăn, thậm chí còn mạnh hơn vài phần.

“Mấy trăm năm qua, cuối cùng cũng có một người đạt đến đỉnh cao võ đạo.” Sắc mặt Thánh Tuần bình tĩnh, đứng tại chỗ, thậm chí không lùi về phía sau nửa bước.

Nhưng giây tiếp theo, ông ta chợt đổi sắc, muốn lùi về phía sau.

Nhưng đã quá muộn rồi.

Đĩa tròn phía sau Nhạc Đức Văn đồng thời nổ tung, hoa văn đại diện cho mười hai phù pháp đồng thời vỡ nát ở giây phút cuối cùng, hào quang mãnh liệt.

“Chân Ấn: Vô Cực Quy Chân!”

Bên cạnh Nhạc Đức Văn chợt xuất hiện mây mù màu trắng dày hơn nhiều so với lúc trước.

Lần này, mây mù vừa tiếp xúc với chấm sáng màu xanh xung quanh, đã nhanh chóng áp chế, tinh lọc, triệt tiêu nó.

Nồng độ của nó gấp mười lần khói mây trước đó!

Dải trăng màu trắng lượn lờ tăng nhanh hơn, chằng chịt bao trùm xung quanh toàn bộ thần điện, chiếm cứ tất cả vị trí ban đầu của tượng thần Địa Mẫu.

Cũng hoàn toàn biến nơi này thành một mảng thế giới trắng thuần.

“Hôm nay, ta sẽ chấm dứt mọi thứ!”

Hai tay Nhạc Đức Văn mở lớn, phía sau là một bóng dáng mờ ảo Nguyệt Thần khổng lồ cao hơn mười mét chậm rãi hiện lên.

Nguyệt Thần mang thân váy trắng, có cánh tay trắng tinh khiết rậm rạp vô số, không phải nam không phải nữ, trong sự trung tính mang theo vẻ dịu dàng yên tĩnh.

Bóng dáng mờ ảo chậm rãi cúi người, hơn trăm ngàn cánh tay giống như cánh chim tầng tầng lớp lớp chộp về phía ba người Thánh Tuần.

“Quả nhiên.” Dường như Thánh Tuần nhìn ra điều gì đó: “Ngươi bái thần, hoàn toàn không phải là Ngự Cảnh Hàn Thạch thiên tôn.”

Ông ta đứng bất động, Thần Mục và Thánh Vũ phía sau đồng thời cắn răng xông về phía ông ta.

“Chung Thức!”

Ba người họ trong nháy mắt dung hợp lại, biến thân thành bản thể của Thánh Vũ Chung Thức.

Đó là hình dạng thân người đuôi rắn ba đầu sáu tay, lồng ngực mang mặt nạ vàng.

Nhưng lần này, ba gương mặt đó phân biệt tương ứng là Thánh Tuần ở giữa, Thần Mục và Thánh Vũ ở hai bên.

Sau khi ba hợp làm một, Thánh Tuần nâng cao cánh tay lên, vô số tia điện quang màu lam trong người tập hợp lại hình thành một lá chắn hình cung ở trước người ông ta, ngăn cản vô số cánh tay Nguyệt Thần đang giáng từ trên trời xuống.

Thực ra đây không phải là bản thể của Nguyệt Thần, mà là thần uy và đại thế thiên hạ này kết hợp lại, sử dụng vật kết hợp là dải ruy băng giống như lúc trước để tạo thành tượng ảo của Nguyệt Thần.

Nhưng cho dù có làm như thế, uy lực vẫn đủ để vượt xa Đạt Mễ Nhĩ lúc trước, hơn nữa tính cả thực lực mà Thần Mục và Thánh Tuần hợp thể ở phía trước.

Đã đạt đến một điểm thay đổi về chất đặc thù.

Ầm!

Ánh sáng màu xanh lam và hư ảnh Nguyệt Thần cứng rắn đối đầu với nhau, rơi vào thế giằng co.

Tất cả cảnh tượng xung quanh đang vặn vẹo biến hình. Nhưng có một điều quỷ dị là, mọi vật trang trí và phù điêu trong đại điện đều đang vỡ vụn như lớp băng mỏng dưới làn sóng xung kích mãnh liệt.

Toàn bộ đại điện đang run rẩy, lay động kịch liệt, cứ như sắp bị trận chiến khốc liệt bên trong đó thổi bay hoàn toàn.

Giờ đây hoàn toàn không có sự tiếp xúc nào cả, chỉ vỏn vẹn có sóng xung kích tung ra, đã gần như thổi bay toàn bộ cự thạch và hàn băng tạo nên khối kiến trúc này.

"Có cảm nhận được không?" Trên khuôn mặt Nhạc Đức Văn bắt đầu xuất hiện một vài vết rạn.

"Đây là nghịch phạt của thiên hạ này dành cho trời đấy!"

Ánh sáng màu xanh lam trong mắt Thánh Tuần giống như vầng thái dương chói mắt, lúc này hình thể của ông ta đã nâng cao lên, tăng trưởng tới kích thước mười mét.

Nhưng ở trước mặt hư ảnh Nguyệt Thần khổng lồ, ông ta vẫn thấp hơn hẳn một đoạn.

"Ngươi thật sự không sợ chết sao?"

"Sống có gì vui, chết sao phải sợ?" Quần áo Nhạc Đức Văn bay phấp phới, tiếp tục có rất nhiều mây trắng điên cuồng trào ra từ trên người ông.

Đại thế thiên hạ mà ông đã tích lũy rất nhiều năm qua, giờ phút này được phóng thích ra ngoài hoàn toàn.

Nhưng cùng lúc đó, khi giải phóng quá mức khiến cơ thể ông không còn gì chống đỡ nữa, đang có xu thế tan vỡ.

"Nhạc Đức Văn ta, hôm nay, nghịch phạt trời xanh! !"

Ông bước lên phía trước một bước, vung quyền bên trái lên tấn công thẳng vào màn chắn ánh sáng màu xanh lam.

"Có chết cũng không tiếc! !"

Khác với lần trước, lúc này đây, ông đã biết rằng mình có người kế tục, biết đã có Trương Vinh Phương ở đây rồi. Dù ông không còn nữa, chắc chắn thế cục cũng không thể vỡ nát được.

Nếu như nói lần trước là do ông buộc phải bi tráng chịu đựng.

Vậy thì giờ phút này, ông vung quyền này ra với tâm trạng vui vẻ hạnh phúc.

Không có chần chờ, không có bất đắc dĩ, không có lo lắng.

Chỉ có thẳng tiến không lùi!

Chương 1658 - Quyết chiến (25)

Quyền này không có chiêu số, chỉ có vô cùng vô tận đại thế thiên hạ biến thành mây trắng, giờ đây mặc sức bùng nổ.

Ầm! !

Một giây sau, tất cả mọi thứ phía sau lưng Thánh Tuần, cùng với cả bức tường Địa Mẫu Thần điện cao lớn đều bị vô số mây trắng bao phủ kín mít.

Ánh sáng màu xanh lam tiêu tan, chôn vùi giống như một ngọn đèn không còn dòng điện nữa, lập lòe vài cái, rồi tối đen ảm đạm hoàn toàn.

Vô số mây trắng mang theo dòng khí cuồng bạo nổ tung khắp nơi trong thần điện, trong tiếng nham thạch sụp đổ, lại điên cuồng tuôn ra kéo theo toàn bộ Tuyết Hồng các chung quanh đổ vỡ.

Chỉ sau một lát ngắn ngủi đã bao phủ toàn bộ Tuyết Hồng các.

Thậm chí lượng lớn mây trắng còn bao phủ hết cả phân nửa diện tích của Tuyết sơn, trung tâm bão mây trắng quay xung quanh Tuyết Hồng các, hình thành một lốc xoáy màu trắng khổng lồ.

Giờ phút này, Liệt Tướng và rất nhiều Bái Thần của Tuyết Hồng các vẫn còn đóng giữ tại chỗ đồng thời bị mây trắng bao phủ, trên người xuất hiện ánh sáng màu xanh lam chống lại mây trắng.

Nhưng chống cự của bọn họ hoàn toàn vô nghĩa, chưa cầm cự được bao lâu, tất cả Bái Thần đều liên tiếp ngã xuống đất, thân thể dần dần biến thành cháy khét, sau đó vỡ tan tành, biến thành bụi đen tiêu tán vào không trung.

Ngay lúc đó, toàn thân Nhạc Đức Văn ở giữa trung tâm đã bị phủ đầy vết nứt rạn.

Ông đứng trên bãi phế tích của thần điện, lẳng lặng nhìn bản thể Thánh Tuần tàn tạ rách nát, gian nan ngã quỵ trên mặt đất ở trước mặt mình.

“Nói ra thì vẫn phải cảm tạ đồ nhi của ta, nó đã tăng nhanh tốc độ hồi phục thân thể giúp ta.” Nhạc Đức Văn bước nhanh từng bước đến gần đối phương.

“Nếu không ta của bây giờ hoàn toàn không thể chống đỡ đến giây phút này.”

“Xem ra đây là do số mệnh an bài, định sẵn từ nay về sau, Linh Phi Giáo đã bị gạt bỏ khỏi dòng lịch sử. Quay trở lại Thái Uyên nơi nó nên thuộc về.”

Giờ đây bản thể Thánh Tuần hoàn toàn không thốt nên lời, ông ta đã đoán sai mức độ kinh khủng khi Nhạc Đức Văn bộc phát toàn bộ sức mạnh.

Uy thế thương thiên của ông ta bị kìm hãm hoàn toàn. Đối với một Đại Tông Sư tuyệt thế đứng ở cảnh giới cực hạn của võ thuật, uy thế bị kìm nén sẽ mang tới vô số tác động tiêu cực, có thể dễ dàng định đoạt thắng thua.

Huống chi là bị kìm hãm toàn diện như ông ta bây giờ.

Nếu không phải thân phận ông ta đặc thù, nhờ vào Thương Thiên Chi Huyết hộ thân, thì chỉ e qua đợt bùng nổ đại thế này là đã có thể khiến toàn thân ông ta cứng ngắc lại, không thể chuyển động được nữa.

“Ngươi không nên có dáng vẻ thế này! !?” Trên mặt Thánh Tuần lộ ra nét mặt hoang mang, khó hiểu, nhục nhã.

Ông ta đã biết trước đối phương mạnh mẽ, dù sao quả thực thứ như đại thế thiên hạ có uy lực quá khủng bố.

Nhưng ông ta không hiểu là, đối phương đã góp nhặt quá nhiều thế rồi. Vượt xa dự đoán ban đầu của ông ta!

Thậm chí cho tới bây giờ, sau khi đã tiêu hao thế của ông hầu như không còn gì nữa, thế mà đối phương vẫn còn dư sức lực bao phủ hoàn toàn cả Tuyết Hồng các.

Trình độ như vậy… đã…

Răng rắc.

Đột nhiên một tiếng vang nhỏ nhẹ nhàng truyền ra từ người ông ta.

Thánh Tuần cúi đầu nhìn lại.

Chỉ thấy lúc này cuối cùng mặt nạ vàng chỗ ngực bụng mình cũng đã xuất hiện một vết rạn.

“Ta, ta….” Ông ta ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào Nhạc Đức Văn.

“Hình như đã sai rồi.”

Sau một tiếng vang nhỏ.

Thánh Tuần tính cả Thần Mục Thánh Vũ, ba hợp làm một, tất cả cùng sụp đổ, hóa thành vô số điểm ánh sáng màu xanh dương.

Nhưng nháy mắt sau đó, một lượng lớn điểm sáng màu xanh dương lại hội tụ tại chỗ, nặn hình, lại hình thành thân thể Chung Thức ba đầu sáu tay của Thánh Tuần một lần nữa.

Ông ta nửa quỳ trên mặt đất, chậm rãi đứng dậy, thế mà trong nháy mắt đó thôi thương thế trên người ông ta biến mất toàn bộ, giống như hoàn toàn chưa từng động tay bao giờ.

Biến hóa này khiến bạch quang trong mắt Nhạc Đức Văn run lên, rõ ràng ông đã dùng đại thế ăn mòn tiêu diệt tất cả mọi thứ của nó mới đúng!

Tại sao tất cả lại trở về hình dáng ban đầu như vậy! !?

“Đây là, năng lực Thương Thiên Chi Huyết của ngươi! ?” Đột nhiên Nhạc Đức Văn kịp hiểu ra, trầm giọng hỏi.

Ông vung tay lên.

Đồng thời vô tận đám mây màu trắng chung quanh lại nhao nhao bao phủ Thánh Tuần lần nữa.

Trong tiếng ăn mòn kịch liệt, sau khi Thánh Tuần triệt tiêu một lượng lớn mây trắng, ánh sáng màu xanh lam tiếp tục lấp lóe, khôi phục nguyên trạng lần nữa.

Mà lúc này, biển mây chung quanh đã rút nhỏ đi gần một nửa.

Sau đó, chính là lần thứ ba!

Lần này, Thánh Tuần vẫn hoàn hảo không chút tổn hại như cũ, khôi phục bình thường, đứng dậy.

Thậm chí ông ta còn rảnh rỗi nhặt quyền trượng vừa rơi xuống lên.

Chương 1659 - Quyết chiến (26)

“Ngươi đoán không sai. Đây cũng là năng lực Thương Thiên Chi Huyết của ta.” Thánh Tuần vỗ vỗ y bào trên người, cắm quyền trượng trong một lỗ thủng tại phế tích.

“Thánh Vũ là hóa đá, Thần Mục là khống linh, mà còn ta… là sống lại.”

Ông ta bước từng bước một đến gần Nhạc Đức Văn.

“Thân thể đối với ta mà nói, chỉ là thể xác, bất kể ngươi có hủy diệt thể xác ta như thế nào, linh hồn độc nhất của ta vẫn ở đó, nó không biến mất tích, mà vĩnh hằng như một. Đây cũng là chênh lệch lớn nhất giữa người và thần.”

Nhạc Đức Văn lại phất tay lần nữa, lại là một mảng lớn mây trắng tuôn ra phóng tới Thánh Tuần, bao phủ ông ta.

Ông nắm giữ đại thế thiên hạ, quả thực vào lúc này mạnh hơn đối phương gấp nghìn lần.

Nhưng….

Khi chỗ Thánh Tuần đứng lại lấp lóe ánh sáng màu xanh lam, khôi phục như lúc ban đầu một lần nữa.

Bắp thịt cả người Nhạc Đức Văn căng cứng.

Ông lại vươn tay lần nữa.

Nhưng….

Cạch.

Chỗ cùi chỏ của ông đã có dấu hiệu cơ thể như đồ sứ vỡ vụn, bắt đầu vỡ nát, rơi xuống từng mảnh vỡ màu trắng.

Mà lúc này, mây trắng đại thế ông góp nhặt, đã chỉ còn lại một phần ba.

“Nhạc Đức Văn.” Thánh Tuần thở dài nói: “Hẳn là ngươi đã biết, võ học ta tu hành chính là Đại Châu Thiên Cửu Phượng Thánh Linh Công, vậy ngươi phải biết phượng hoàng là thần điểu có thể dục hỏa trùng sinh. Càng hủy diệt, ta sẽ sống lại tiếp thôi.”

“Mà bây giờ, ngươi phải chết rồi!” Ông ta nhìn cơ thể bắt đầu dần dần vỡ nát của Nhạc Đức Văn, hóa thành vô số mảnh vỡ màu trắng rơi xuống, giọng điệu tràn đầy tiếc hận.

Mà cuối cùng theo Nhạc Đức Văn thay đổi, mây khí chung quanh cũng bắt đầu chậm rãi nhạt đi, tan ra.

Vốn dĩ chúng nó dựa vào Nhạc Đức Văn ngưng tụ mà ra, lúc này không còn thân thể ngưng tụ lại nữa, tự nhiên sẽ bắt đầu tự động tiêu tán.

“Ta…” Nhạc Đức Văn muốn cất bước về phía trước, nhưng chân của ông cũng bắt đầu vỡ nát, hóa thành từng mảnh vỡ thật nhỏ rồi rớt xuống đất.

Đột nhiên hình như ông có cảm giác gì đó, quay đầu nhìn về phía xa xa.

Xa xa là một đám mây màu máu nhanh chóng rơi xuống đất, ngưng tụ lại ở một chỗ trên sườn núi tuyết, hình thành hình người của Trương Vinh Phương.

“Càn Khôn Tử?” Thánh Tuần cũng nhìn thấy bóng người Trương Vinh Phương, mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

“Có can đảm. Lần trước dốc hết toàn lực mở Chung Thức, mới đánh bại Thánh Vũ và một hình chiếu của ta. Bây giờ biết rõ chắc chắn phải chết, thế mà vẫn còn vì sư phụ là ngươi mà chủ động đến đây.”

Sắc mặt Nhạc Đức Văn trầm mặc. Ông giơ tay lên, nửa đoạn dưới bàn tay đã vỡ vụn hoàn toàn, mất đi….

Hửm! !? !!

Đột nhiên sắc mặt ông cứng lại.

Vị trí bàn tay ông vừa rồi nát bấy, thế mà lúc này lại mọc ra một lượng lớn huyết nhục, bổ sung phần đã mất đi!

Vừa nãy ông cố ý lưu trữ lại một phần máu tươi, thế mà lúc này chúng đang nhanh chóng chữa trị thân thể mình!

Ông ngẩng đầu nhìn về phía Thánh Tuần, lại thấy vẻ mặt đối phương cũng ngạc nhiên khó hiểu.

“Sư tôn, ta biết nếu ta có không ở đó, chắc chắn ngươi sẽ lại đi liều mạng nữa mà.”

Giọng Trương Vinh Phương vang lên từ phía sau, hai người kinh ngạc đồng thời run lên.

Nhạc Đức Văn và Thánh Tuần đồng thời nhìn về phía phát ra âm thanh.

Lại thấy chẳng biết từ lúc nào Trương Vinh Phương đã đến trước phế tích thần điện, đang nhẹ nhàng rơi từ giữa không trung xuống đất, chung quanh thân thể vẫn còn huyết vân chưa tiêu tán.

“Ngươi không nên tới đây.” Sắc mặt Nhạc Đức Văn phức tạp. Cường độ bọn họ giao thủ lúc này đã vượt rất xa nhận biết của thế gian.

Cho dù là bản tôn Minh Thần giáng lâm, cũng chỉ có thể nuốt hận để bị giết.

Chớ đừng nói chi là Trương Vinh Phương, chỉ là Đại Tông Sư mạnh hơn Linh Tướng đỉnh cao một chút.

“Ta mau chóng ra tay, là vì hy vọng mau chóng giải quyết tất cả, để ngươi không kịp chạy tới.”

“Nhưng ta vẫn tới đây rồi.” Trương Vinh Phương bước từng bước một đi đến bên cạnh Nhạc Đức Văn, nhìn về phía Thánh Tuần.

“Cho dù ngươi có đến thì có ích lợi gì?” Thánh Tuần bật cười nói: ” Ngay cả sư phụ của ngươi cũng chẳng thể đánh bại ta. Ngươi đến thì có thể làm gì? Dựa vào Chung Thức có khí thế kỳ lạ kia của ngươi?”

“Chung Thức?” Trương Vinh Phương kinh ngạc nói: “Chung Thức gì?”

“Hửm? ?” Lông mày Thánh Tuần cau lại: “Lần trước bị ngươi chém nát, chỉ là vì lúc trước giao thủ với sư phụ ngươi, nên tiêu hao quá nhiều. Bị ngươi mở Chung Thức từ trước rồi tập kích mà đắc thủ.”

“Có khi nào mà ta từng nói, đó là Chung Thức của ta thế? ?” Trương Vinh Phương ngắt lời ông ta.

Bạch! !

Cánh dơi to lớn sau lưng hắn bỗng mở ra, nhẹ nhàng vỗ một phát.

Kình phong mãnh liệt thổi tan đá vụn chung quanh, lăn đi xa.

“Không phải Chung Thức? Thế thì lại càng không thể nào.” Thánh Tuần cười: “Trên đời này không thể có ai khơi khơi mọc ra cánh được.”

Chương 1660 - Quyết chiến (27)

“Từ khi nào mà ta nói ta là người?” Trương Vinh Phương cũng cười lên.

Nhìn sắc mặt hai người hơi thay đổi.

“Ta chính là tiên!” Hắn mở rộng hai tay.

“Đất trời dùng khí để tưới tắm chúng sinh!”

“Mà ta, dùng máu tẩm bổ vạn vật! !”

Trong giọng nói phát ra, không gian xung quanh ba người, cả trên đỉnh núi tuyết, xuất hiện từng mảng lớn huyết vân đỏ sậm nhanh chóng bao phủ tất cả, bao trùm mọi vật.

Bóng tối khổng lồ nhanh chóng lan tràn, lướt qua bậc thềm băng, lướt qua rất nhiều kiến trúc của Tuyết Hồng các, mãi đến khi che phủ Địa Mẫu thần điện, bao phủ hoàn toàn ba người họ.

Nhạc Đức Văn và Thánh Tuần cùng ngẩng đầu, nhìn qua huyết vân đầy trời, trên mặt đều lộ ra vẻ ngạc nhiên.

“Đây là…” Nhạc Đức Văn khó mà tin nổi khẽ nhếch môi: “Thế? !”

Mây máu khắp bầu trời dần dần che lấp toàn bộ đỉnh núi tuyết xung quanh Tuyết Hồng các.

Sắc trời âm u tối xuống, gió mạnh cuốn đi tất cả, phát ra tiếng gào thét.

“Nhiều thế như vậy! !?” Da mặt Nhạc Đức Văn run rẩy. Bản thân ông đã khổ cực tích góp thế nhiều năm nên ông rõ ràng nhất, muốn tích lũy được nhiều thế như vậy cần thời gian bao lâu, cần sự chờ đợi và nỗ lực cỡ nào.

Với lại để tụ tập đại thế trong người cần cơ thể cực kỳ mạnh mẽ cứng cỏi, cần ý chí tâm thần vượt xa người thường, thậm chí là vượt xa Đại Tông Sư bình thường.

Trên thực tế người sau mới là căn bản của mọi thứ.

Mà bây giờ, Trương Vinh Phương ngưng tụ nhiều thế như vậy, cơ thể tất nhiên cũng sẽ phải thừa nhận gánh vác nặng nề!

Hắn…

Nhạc Đức Văn nhanh chóng nhìn về phía Trương Vinh Phương.

Giống như ông, còn có Thánh Tuần.

Hai người đều nghĩ đến một điểm.

Nhưng… khi ánh mắt bọn họ dời lên người Trương Vinh Phương thì thấy, trông hắn không hề có vẻ uể oải nặng nề gì cả.

Hắn vẫn dễ dàng lại gần về phía Thánh Tuần tự nhiên giống như đang dạo chơi ngoại thành vậy.

“Thú vị… Tiên?” Sự rung động trên mặt Thánh Tuần dần bình phục lại, mấy trăm năm cuộc đời, có kỳ nhân dị sự nào mà ông ta chưa thấy qua chứ. Lúc này có thể làm cho ông ta hơi kinh ngạc một chút là đã rất hiếm thấy rồi.

“Vậy hãy để cho ta kiến thức xem, cái gọi là tiên rốt cuộc có điểm hơn người gì. Thế nào?”

Tay ông ta nắm quyền trượng, cơ thể Tam Vị Nhất Thể quan sát Trương Vinh Phương thấp hơn mình.

“Như ngươi mong muốn.” Hai cánh Trương Vinh Phương giang rộng, lộ ra nụ cười mỉm.

Huyết liên! !

Ba đóa huyết liên phía sau lưng hắn đồng thời tách ra, hoa văn màu máu lan tràn bao trùm toàn thân.

Đồng thời với đó hình thể của hắn nhanh chóng cao lên, theo ba mét đến năm mét rồi chín mét!

Cánh xương màng da máu thịt dang rộng, toàn bộ tất cả cũng đều đang biến lớn.

Vụt! !

Trong nháy mắt, thân hình hắn không thấy đâu, chợt biến mất tại chỗ, giống một con dơi khổng lồ màu máu đánh về phía Thánh Tuần.

Không khí bị xé nứt, kèm theo đó còn có sóng âm siêu tốc chấn động vô hình.

Tốc độ cao kinh khủng khiếp phải nhanh hơn trước kia một cấp bậc.

Tay phải Trương Vinh Phương làm ra thế ưng trảo, chỉ trong chớp mắt đã đến trước mặt Thánh Tuần.

Tốc độ lần này của hắn trong nháy mắt đã làm Thánh Tuần và Nhạc Đức Văn phải cực kỳ kinh ngạc.

‘Tốc độ nhanh như vậy! ?! ‘ Nhạc Đức Văn tạm nghỉ chữa thương ở phía xa, lúc này sắc mặt cũng rung động.

Ông vốn tưởng rằng Trương Vinh Phương đã biến hóa Chung Thức, từ trạng thái ba tay trước đó biến thành hình thái hai cánh bây giờ.

Thế nhưng bây giờ xem ra…

Có vẻ như ông đã đoán sai rồi.

Tốc độ như vậy, ngay cả ông cũng căn bản là không cách nào đuổi kịp!

Lần đầu, trong lòng ông dâng lên một tia cảm giác kỳ dị.

Trước đây đều là ông bảo vệ người khác, ông là đệ nhất thiên hạ, không ai sánh bằng. Cho nên mọi chuyện chỉ cần ông ở đây thì chắc chắn ông là người ra sức nhiều nhất.

Nhưng bây giờ…

Ông lại có thể đứng ở một bên chỉ xem chiến, trở thành người diễn phụ.

Trung tâm chân chính, lần đầu chuyển từ người mình lên đồ đệ của mình.

Loại cảm giác này vừa phức tạp lại vừa xa lạ, lại còn mang có một tia thoải mái như trút được gánh nặng và không quen nhàn nhạt.

Sắc mặt của Thánh Tuần ngay từ đầu còn bình tĩnh không gợn sóng, nhưng trong phúc chốc khi nhìn thấy Trương Vinh Phương bùng nổ, hai mắt ông ta đột nhiên ngưng tụ.

‘Thật nhanh! !’

Ông ta rung động trong lòng, chỉ là biến ảo hình thái thôi mà lại có thể sinh ra sự chênh lệch về tốc độ lớn đến thế sao! !?

Hơn nữa tốc độ như vậy, thậm chí ngay cả ông ta cũng không có cách nào đạt được.

Hình thể của đối phương thế mà lại xảy ra biến hóa một lần nữa.

Vậy có phải có nghĩa là, trạng thái hai cánh trước đó có khi thật sự chỉ là trạng thái cực hạn bình thường thôi ư!

Mà trạng thái khổng lồ cả người tràn ngập hoa văn như bây giờ, mới là Chung Thức chân chính! ?

Chương 1661 - Quyết chiến (28)

Lòng Thánh Tuần trầm xuống, lần đầu cảm giác thế thái mơ hồ có dấu hiệu thoát khỏi sự điều khiển của bản thân.

Thình thịch! !

Ông ta giơ tay lên, hai tay đón đỡ, bốn cánh tay còn lại phân biệt chụp vào Trương Vinh Phương từ hai bên.

Nhưng còn chưa hoàn toàn tới gần, bốn cánh tay ấy đã đồng thời khựng lại, giống như bị lực lượng vô hình nào đó ảnh hưởng quấy rầy, phương hướng bị lệch chụp vào không trung.

Đây là năng lực khống chế đối với tâm linh của Trương Vinh Phương.

Giờ nào khắc nào hắn cũng quấy nhiễu động tác của đối phương, bất luận là tiến công hay là phòng ngự, thậm chí là né tránh và cảm giác.

Chiêu số của Thánh Tuần biến dạng, làn da bị sóng âm vô hình chấn động, mơ hồ có chút rạn nứt đau đớn.

Sắc mặt ông ta nghiêm lại, hai mắt phóng ra chùm sáng ánh sáng màu xanh lam phá vỡ sóng âm, đánh về phía Trương Vinh Phương.

Nhưng chùm tia sáng ấy lại bị tách ra từ sớm. Giống như Trương Vinh Phương đã sớm biết rõ chiêu số mà ông ta sẽ đánh ra.

“Tiên cơ ngăn địch? ?” Thánh Tuần tức khắc kịp phản ứng. Tiên cơ ngăn địch của người này lại có thể mạnh như vậy?

Chẳng lẽ là…

“Ngươi đã sớm tới? Trước đó một mực quan sát thủ đoạn của ta! ?” Ông ta bỗng nhiên hiểu ra.

Trương Vinh Phương không nói tiếng nào, Siêu Tốc Di Động dưới sự tăng phúc của Huyết Tộc Thủy Tổ hoàn toàn thể đã tăng nhanh gần gấp đôi so với trước kia.

Cánh dơi sau lưng hắn khẽ vỗ, người giống từng bóng mờ không ngừng hiện lên rồi biến mất xung quanh Thánh Tuần.

Mỗi một bóng mờ đều phải phát ra một lần tiến công.

Trong một giây, phế tích vốn chồng chất hòn đá rác rưởi lại bị dư âm tạo ra do hai người điên cuồng giao thủ làm nổ ra từng cái hố lớn nhỏ không đồng đều.

Bởi vì tốc độ quá nhanh nên tạo cho người ta ảo giác giống như là mười mấy cái hố xung quanh nổ tung trong cùng một lúc.

Thiên Sinh Cự Lực thuộc về Huyết Tộc Thủy Tổ hoàn toàn thể cũng chiếm được lượng lớn tăng phúc tương tự.

Khiến sức mạnh của Trương Vinh Phương lúc này cũng lớn hơn trước khi mở ra huyết liên tám phần mười.

Cộng thêm tinh thể màu máu lóng lánh ở mi tâm của hắn, dưới sự di động với tốc độ cao làn da toàn thân được bao trùm ánh sáng như kim loại.

Đây là năng lực Da thịt sắt thép.

Lúc này tốc độ, lực lượng, phòng ngự của hắn đều đã vượt xa Linh Tướng đứng đầu nhất, không ngừng vờn quanh Thánh Tuần điên cuồng phát ra thế tiến công.

Dần dần, mây máu trên bầu trời bắt đầu trầm xuống, lan tràn đến xung quanh.

Mây máu bao phủ, tốc độ của Trương Vinh Phương cao hơn một tầng.

Đây là Điều khiển máu tươi đang phụ trợ.

Toàn bộ phế tích từng phát ra tiếng nổ vang không ngừng.

Nhưng đó là tiếng nổ phát ra khi Thánh Tuần xuất thủ, mà Trương Vinh Phương từ lâu đã vượt ra khỏi tầng thứ này.

“Tốc độ của ngươi xác thực kinh người.” Sáu cánh tay của Thánh Tuần không ngừng đón đỡ công kích đánh tới xung quanh.

Lực lượng khổng lồ thì còn được, lấy trạng thái Tam Vị Nhất Thể của ông ta lúc này, tuy lực lượng của đối phương rất mạnh nhưng vẫn còn kém hơn ông ta một ít.

Mấu chốt là tốc độ!

“Nhưng võ đạo, không phải chỉ có tốc độ là được.” Thánh Tuần bình tĩnh nói: “Trừ phi ngươi có thể nhanh đến mức ngay cả ta đưa tay đón đỡ cũng không cách nào phản ứng được. Bằng không… tất cả ở trước mặt vòng phòng ngự tuyệt đối của ta đều không có chút ý nghĩa nào.”

Sáu tay của ông ta vung vẩy, mơ hồ hình thành nên sáu lá chắn quỹ tích kỳ dị mang theo ánh sáng màu xanh lam.

Cho dù Trương Vinh Phương tấn công như thế nào, lá chắn sáu mặt này đều sẽ tinh chuẩn ngăn cản trước người hắn.

Giữa hai người, Thánh Tuần là chiếm ưu thế về lực lượng, mà Trương Vinh Phương thì chiếm ưu thế về tốc độ.

Lúc này bị lá chắn sáu mặt ngăn trở, cho dù hắn nhanh cỡ nào cũng không thể đột phá được.

Đây là sự chênh lệch võ đạo.

“Con đường võ công của ngươi, ta đã xem thấu rồi.” Sắc mặt Thánh Tuần càng thêm bình tĩnh.

Cho dù là ai ra tay cũng chẳng thể nào không có dấu vết gì để tìm kiếm, đều sẽ có con đường cực mạnh thích hợp với bản thân, thói quen, quỹ tích phát lực thích hợp với bản thân.

Trên mặt tiên cơ ngăn địch và phòng ngự tuyệt đối Thánh Tuần đều là cao thủ tuyệt đỉnh đạt đến cực hạn.

Nếu Trương Vinh Phương có thể thấy thuộc tính năng lực của đối phương thì sẽ phát hiện, tiên cơ ngăn địch của đối phương là mức độ + 1 giống như hắn.

Mà trên thực tế, cấp bậc vòng phòng ngự tuyệt đối của Thánh Tuần cũng không yếu hơn tiên cơ ngăn địch là bao.

Đây cũng là cực hạn tích lũy được qua mấy trăm năm.

“Từ bỏ đi, trước khi tốc độ của ngươi không thể kéo ra chênh lệch biến đổi về chất với ta, mọi thứ của ngươi, ta đều nắm rõ như lòng bàn tay.”

Thánh Tuần bình tĩnh nói.

Lúc này xung quanh ông ta không ngừng có bóng mờ rậm rạp thoáng hiện, nhưng cho dù có bao nhiêu bóng mờ, cho dù có bao nhiêu công kích bay về phía ông ta.

Chương 1662 - Quyết chiến (29)

Ông ta đều có thể dễ dàng đón đỡ đẩy lùi nó.

Khống chế tâm linh đối với ông ta ngay từ đầu có chút quấy rầy, nhưng sau khi thích ứng và thêm vào dự phán thì cũng chỉ càng ngày càng yếu.

Công kích sóng âm cũng tương tự, chỉ có thể sử dụng như kỳ binh dùng để đánh lén, trên thực tế uy lực còn không mạnh bằng ra tay trực tiếp.

Dù sao ở cấp bậc như này, vận tốc của sóng âm còn không bằng tốc độ ra tay của Trương Vinh Phương lúc này.

Hắn ở hoàn toàn thể khi ra tay đã hoàn toàn gấp đôi vận tốc âm thanh.

Mà tốc độ ra tay của Thánh Tuần vẫn còn nằm trong vận tốc âm thanh, cho nên mới phát ra âm bạo.

Đây là chênh lệch giữa hai người.

Đối mặt với sự khinh thị của ông ta, Trương Vinh Phương không thèm để ý chút nào, vẫn lấy tốc độ cực cao điên cuồng khởi xướng tiến công từ bốn phương tám hướng.

Đối với hắn mà nói, Thánh Tuần ở thể hoàn toàn đúng là rất mạnh.

Nếu như nói uy hiếp của Thánh Vũ phụ thể lúc trước là 1 thì Tam Vị Nhất Thể của Thánh Tuần lúc này ít nhất là hai mươi! !

Đây là chênh lệch như một trời một vực vậy!

Cơ thể ba đầu sáu tay của Tam Vị Nhất Thể khiến Trương Vinh Phương lúc này giống như đối mặt với Thánh Tuần trước đó. Hơn nữa từng tên đều có được sức mạnh xuất thủ vượt xa trước đó.

Mà cảnh giới võ đạo của đối phương còn mạnh hơn hắn rất nhiều!

Hai người tương đồng về mặt tiên cơ ngăn địch, nhưng về phòng ngự tuyệt đối thì Trương Vinh Phương kém hơn rất

nhiều.

Hắn chỉ là lợi dụng điểm thuộc tính tăng vòng phòng ngự tuyệt đối lên đến viên mãn, nhưng dường như bởi vì cảm ngộ tích lũy không đủ nên không thể đạt đến cấp bậc + 1.

Chính là dựa vào sự chênh lệch khiến hắn lúc này đang dần dần rơi vào thế bị động.

Đối phương đang dần dần thích ứng với tốc độ cực cao của hắn.

Nhưng…

Trương Vinh Phương chợt khựng lại.

Hai cánh giang thật rộng.

Mục đích của hắn ngay từ mới bắt đầu đã không phải là trông cậy vào việc dựa vào tốc độ lực lượng để áp chế đối phương!!!

'Tiên pháp, Huyết Hà! !' Hai cánh tay hắn giang rộng.

Lúc này không biết từ khi nào, vô số mây máu đã tràn ngập phạm vi mấy ngàn mét xung quanh.

Đây là bố trí của hắn, cũng là một trong những tiên pháp hắn một mình lục lọi sáng lập ra trước đó!

Trong nháy mắt, vô số máu loãng tuwf hư không hiện lên, bao phủ toàn bộ cơ thể Thánh Tuần tạo thành một cái kén máu khổng lồ.

Tuy kén máu ấy trong nháy mắt đã lập tức bị xé nứt.

Nhưng vậy là đủ rồi.

Kén máu che đậy tất cả cảm giác.

Trong nháy mắt khi nó bị xé nứt.

Trương Vinh Phương đã đến bên trái của Thánh Tuần, sống tay phải vượt xa sóng âm, không tiếng động xuyên vào lồng ngực từ phía sau cơ thể Thánh Tuần.

Phập!

"Võ đạo thuần túy, ta không phải đối thủ của ngươi." Trương Vinh Phương nhìn Thánh Tuần đang có vẻ mặt chấn động.

“Nhưng tiếc rằng cái ta có không chỉ là võ đạo! !”

Thình thịch! !

Lượng lớn máu loãng trong nháy mắt trút vào trong cơ thể Thánh Tuần, lập tức làm ông ta căng phồng nổ tung.

Cánh tay Trương Vinh Phương đã hóa thành đen kịt từ lâu, đồng thời nương theo máu tươi phát động Cướp Đoạt Linh Hồn.

Nhưng cái gì cũng chưa bắt được.

Cơ thể của Thánh Tuần giống như một cái xác không, ầm ầm bùng nổ.

Qua giây lát, ánh sáng màu xanh lam lại ngưng tụ ở một chỗ khác, một lần nữa hình thành nên cơ thể khổng lồ với ba đầu sáu tay của ông ta.

“Chính là loại năng lực kia! !” Khuôn mặt thuộc về Thần Mục trên người ông ta phát ra tiếng quát chói tai: “Linh hạch của ta, có một bộ phận chính là bị loại năng lực đó xé rách cướp đi! Đại nhân nhất định phải cẩn thận!”

Thánh Tuần nhìn cánh tay tản ra màu đen của Trương Vinh Phương, sắc mặt vẫn luôn bình tĩnh cuối cùng cũng có chút thay đổi.

“Loại năng lực này… đã thoát khỏi phạm trù võ đạo rồi! Ngươi…”

Ông ta lại chết một lần.

Cộng thêm bị Nhạc Đức Văn giết chết bốn lần trước đó, đây là lần thứ năm! !

Kén máu bị ánh sáng màu xanh lam triệt tiêu, lúc này hai người lại trở lại trạng thái giằng co trước đó.

Huyết diễm trong hai mắt Trương Vinh Phương bốc cháy hừng hực, đó không phải là hỏa diễm thật sự mà là dòng máu huỳnh quang đang phun trào trong đồng tử.

Lúc này, hắn nhìn chằm chằm Thánh Tuần.

“Nếu như ta đoán không sai…”

Hắn hơi dừng lại, đứng ở vị trí cách đối phương mấy chục mét, lại bắt đầu ngưng tụ Huyết Vân.

“Số lần ngươi sống lại chắc là có hạn phải không?”

Vẻ mặt Thánh Tuần nghiêm túc, lúc này, ánh mắt ông ta nhìn về phía Trương Vinh Phương đã hoàn toàn khác trước kia.

“Ta thừa nhận mình đã khinh thường ngươi.” Ông ta nhẹ giọng nói: “Ngươi còn nguy hiểm hơn Nhạc sư phụ của ngươi.”

“Lúc đầu, ta chỉ coi ngươi là một phiền toái nho nhỏ, chỉ có thể gây ra một ít quấy nhiễu. Nhưng bây giờ có vẻ như ta đã sai.”

Chương 1663 - Quyết chiến (30)

Thánh Tuần nhìn Nhạc Đức Văn đã khôi phục như ban đầu ở xa xa.

Thương thế trên ý chí tâm thần của đối phương không thể nào tự chữa được, nhưng ít nhất những thương thế thân thể có thể đã được chữa trị, thân thể người sẽ dần dần hồi phục theo thời gian chậm rãi trôi qua.

Tâm thần cũng sẽ từ từ hồi phục lại.

Cho nên mạng của Nhạc Đức Văn đã được giữ lại.

"Tốt thật đó." Thánh Tuần thở hắt ra một hơi dài. Ánh mắt ông ta lại hướng về Trương Vinh Phương.

"Ngươi đoán không sai. Tên trọng sinh của ta là Cửu Phượng Niết Bàn, là do ta căn cứ vào ý nghĩa thực sự của phượng hoàng trong thần thoại, tự nghĩ ra tuyệt kỹ cực hạn.

Là một trong những chiêu Chân Ấn hạch tâm của Đại Chu Thiên Cửu Phượng Thánh Linh công."

"Một chiêu Chân Ấn này, dưới Chung Thức, cứ chín mươi năm có thể dùng chín lần. Nói cách khác là mười năm khôi phục một cơ hội niết bàn.

Và bây giờ, sư phụ của ngươi đã giết ta bốn lần, ngươi giết ta một lần. Hiện tại là năm lần. Vẫn còn bốn lần nữa, nhưng đáng tiếc ngươi đã không còn cơ hội nữa."

Thánh Tuần thở dài thườn thượt.

"Bốn lần à?" Nét mặt Trương Vinh Phương bình tĩnh lại.

Một tay hắn chỉ lên trời.

Huyết Vân đầy trời bắt đầu chậm rãi xoay tròn xung quanh ba người, tạo thành vòng xoáy khổng lồ.

"Vậy thì lại tới!"

Xoẹt!

Bóng dáng của hắn biến mất tại chỗ.

Trong phút chốc đã xuất hiện bốn phía bên cạnh Thánh Tuần, bốn hư ảnh Trương Vinh Phương cùng nhau ra chưởng về phía trước.

Thánh Tuần đang muốn đón đỡ, nhưng xung quanh bỗng tối sầm lại, kén máu bỗng dưng xuất hiện, một lần nữa bao trùm triệt tiêu Thế xung quanh ông ta.

Cảm nhận còn êm dịu như ý vừa rồi lại lần nữa hoàn toàn rơi vào trong bóng tối.

Uỳnh!

Kén máu vỡ tan tành, nhưng xung quanh căn bản không có bất kỳ Trương Vinh Phương nào ra tay tiếp cận.

Có chăng chỉ là rất nhiều máu dày đặc cuồn cuộn không ngừng.

Huyết Hà mênh mông cuồn cuộn, không ngừng chuyển hóa từ Huyết Vân, hình thành một vòng xoáy khổng lồ, bào mòn Thánh Tuần ở trung tâm.

Thế của Thánh Tuần và thần uy tượng trưng cho Thương Thiên Chi Huyết kết hợp với nhau tạo thành đốm sáng xanh dương đang điên cuồng triệt tiêu huyết thủy xung quanh và ăn mòn lẫn nhau.

Điều này tương tự như một chiêu lúc trước Nhạc Đức Văn đối phó ông ta! Chỉ là hiệu quả ăn mòn của máu này kém hơn đại thế cường hãn của Nhạc Đức Văn.

Trong lòng Thánh Tuần rùng mình, nhanh chóng lui về phía sau, cố gắng rời khỏi phạm vi bao vây của huyết thủy.

Nhưng trong nháy mắt, một luồng lực lượng khổng lồ từ phía sau mãnh liệt ập tới.

Ông ta trở tay, đấm một quyền ra. Lực lượng khổng lồ vừa vặn đẩy lùi Trương Vinh Phương đang tấn công từ phía sau.

Nhưng cú chặn đòn này cũng làm cho thân hình đang lùi về phía sau của ông ta một lần nữa bị cản lại.

Máu tươi không ngừng ăn mòn ánh sáng màu xanh lam xung quanh.

Thánh Tuần cố gắng phá vòng vây, nhưng hết lần này đến lần khác đều bị Trương Vinh Phương mạnh mẽ dùng tốc độ cực kỳ cao cản lại.

Tiên cơ ngăn địch của hai người cùng một cấp độ, không ai có cách né ai.

Trong lúc nhất thời, hai người tạm thời tiếp tục giằng co ở trên phế tích.

Rõ ràng Thánh Tuần thua về tốc độ, tuy lực lượng của ông ta mạnh, nhưng tốc độ không bằng Trương Vinh Phương thế nên bị mạnh mẽ kéo vào trong vòng bao vây của Huyết Vân và Huyết Hà, không ngừng bị ăn mòn và triệt tiêu Thế trên người.

Mà nếu ông ta lựa chọn tập trung chống lại huyết thủy xung quanh, Trương Vinh Phương sẽ bỗng nhiên bất thình lình tung ra vài đòn đánh lén.

Dựa vào kén máu ngăn cách cảm giác trong nháy mắt, hơn nữa huyết thủy ngưng tụ cơ thể giả, đánh lừa giác quan. Sau đó thúc đẩy Huyết Hà di chuyển theo.

Ông ta thật sự bị Trương Vinh Phương cưỡng ép kéo vào trong Huyết Hà và Huyết Vân.

Cuối cùng.

Mấy phút sau.

Một mảnh ánh sáng màu xanh lam ầm ầm nổ tung.

Thánh Tuần lại niết bàn.

Đây là lần thứ sáu.

Rất nhanh Thánh Tuần lại ngưng tụ, ông ta không di chuyển nữa nữa mà đứng thẳng tại chỗ, vừa đề phòng vừa dốc hết sức tụ tập những đốm sáng xanh dương, chống cự sự ăn mòn của huyết thủy.

“Nếu ngươi đã muốn dây dưa cùng ta, vậy thì ta sẽ tiếp đến cùng! Ngược lại ta muốn xem thử, rốt cuộc Thế của ngươi có thể kéo dài được bao lâu!” Vẻ mặt Thánh Tuần nghiêm túc hơn bao giờ hết.

Đến trình độ trước mắt, cho dù chết sáu lần, cho dù lần trước trong thiên địa giao hòa, ông ta cũng chưa từng xuất hiện tình

trạng quẫn bách như vậy.

Mà bây giờ lại bị thầy trò Nhạc Đức Văn làm được!

Trương Vinh Phương không nói một lời, dốc hết sức lực triển khai Triệu Hoán Máu, không ngừng chuyển hóa thiên địa tinh khí xung quanh thành máu.

Lúc này Nhạc Đức Văn đã lùi xa hơn, đứng trên một đỉnh thần điện của Tuyết Hồng các, nhìn hai người đánh nhau từ xa.

Huyết Vân đã thay thế đại thế Bạch Vân của ông, bao phủ toàn bộ Tuyết Hồng các.

Chương 1664 - Quyết chiến (31)

Hơn nữa nó đã tạo thành vòng xoáy khổng lồ, xoay xung quanh hai người ở trung tâm.

"Tiểu tử này vậy mà lại bỗng trở nên mạnh như thế?" Nhạc Đức Văn bỗng nhiên hơi hơi cảm thấy mọi nỗi khổ trước đây của mình đều uổng công.

Nếu sớm biết đồ đệ có năng lực như vậy thì mình còn liều mạng nhiều như thế làm gì?

Cứ nằm ngửa tận hưởng cuộc sống không tốt à?

Dù sao nếu xảy ra chuyện gì, chỉ cần đồ đệ ra mặt là có thể giải quyết được.

Nhạc Đức Văn càng nhìn tâm tình càng thêm phức tạp.

Oành!

Bỗng nhiên một luồng ánh sáng màu xanh lam lại nổ tung ở trung tâm vòng xoáy Huyết Vân.

Lần thứ bảy rồi!

Thánh Tuần lại chết.

"Có vẻ như thắng bại đã định." Nhạc Đức Văn khẽ thở dài.

Tuy thủ đoạn như vậy có hơi bất đắc dĩ, nhưng số đông thì mạnh, nhiều người là lý.

Trương Vinh có thể tập hợp được nhiều Huyết Hà như vậy cũng là bản lĩnh.

Nhưng điều mà Nhạc Đức Văn không hiểu là nhiều huyết thủy như vậy, rốt cuộc là từ đâu ra?

Bọn họ đều có thể nhìn ra Trương Vinh Phương đang dùng tiểu xảo.

Hắn không tập hợp Thế một mình. Mà là tạo ra một lượng lớn máu tươi bằng Thế của mình rồi để nó bao vây, tấn công kẻ địch.

Số máu tươi này cực kỳ thuần khiết, quả thực là những chiến binh tốt nhất. Cũng là vật tiêu hao Thế tốt nhất.

Trong chớp mắt, lại một vụ nổ ánh sáng màu xanh lam bùng lên.

Lần thứ tám!

Chỉ còn một lần cuối cùng.

Vòng xoáy trong Huyết Vân.

Từng thân thể Trương Vinh Phương vờn quanh Thánh Tuần, bay lượn giữa không trung.

Tất cả thân thể đều giống nhau như đúc, đều có đôi cánh dơi khổng lồ, không phân biệt được thật giả.

Đánh đến mức này, cho dù Thánh Tuần hay Trương Vinh Phương đều đã sức cùng lực kiệt.

Thánh Tuần đã chết quá nhiều lần, tuy mỗi lần thân thể đều khôi phục như lúc đầu, nhưng lại không có cách nào khôi phục tâm thần tiêu hao được.

Còn Trương Vinh Phương, tuy vẫn không bị thương gì và trốn trong Huyết Vân thực hiện đủ loại đánh lén.

Nhưng hắn vẫn luôn dốc hết sức để mở Triệu Hoán Máu nên tâm thần cần tiêu hao cũng rất nhiều.

Đối tượng Huyết Hà ăn mòn dù sao cũng là người nắm giữ Thương Thiên Chi Huyết, người mạnh nhất của Linh Phi giáo.

Nếu Trương Vinh Phương không tập hợp một lượng lớn Huyết Vân trước khi đến, trên thực tế huyết thủy tạm thời triệu hoán của hắn hoàn toàn không đủ để đuổi kịp tốc độ triệt tiêu của ánh sáng màu xanh lam.

Đến lúc này, tất cả mọi thứ đều không còn quan trọng nữa. Thứ mà cả hai thật sự so đấu chính là tốc độ tiêu hao, sức chịu đựng bền bỉ! Xem tinh thần, ý chí của ai tiêu hao nhanh hơn.

Sắc trời rốt cục hoàn toàn chuyển sang màu đen.

Gió lạnh lướt qua, cuốn những bông tuyết bay đầy trời, rơi lả tả như những hạt mưa rồi cuộn mình vào trong và ngoài vòng xoáy đỏ như máu.

Bản thể Trương Vinh Phương mở hai cánh ra, lẳng lặng đứng trên một khối hài cốt phế tích, nhìn Thánh Tuần đang bị tiêu hao ở bên trong.

Sắc mặt hắn đã bắt đầu lộ ra vẻ mệt mỏi.

Còn Thánh Tuần ở trung tâm vòng xoáy, lúc này đốm sáng xanh dương bên người càng ngày càng mỏng đi.

Nhưng ông ta âm u nhìn Huyết Hà và Huyết Vân xung quanh vẫn không hề giảm bớt.

Huyết thủy của đối phương như là bỗng dưng ngưng tụ từ xung quanh ra, hoàn toàn không chảy ra từ thân thể hắn.

Đối đấu tiêu hao.

Ông ta đã hoàn toàn thua!

Chẳng mấy chốc, ánh sáng màu xanh lam hộ thể còn sót lại chợt lóe lên mấy lần rồi bị huyết thủy hoàn toàn bao phủ.

Bản thân Thánh Tuần cũng bị lượng máu tươi khổng lồ bao trùm toàn thân, dần dần nhắm hai mắt lại.

Oành!

Trong phút chốc, vô số ánh sáng màu xanh lam nổ tung rồi tụ lại thành một hình người hoàn chỉnh mới.

Niết bàn lần thứ chín!

Đây cũng là lần cuối cùng, cực hạn Chân Ấn Tuyệt Kỹ của Thánh Tuần.

“Cuối cùng. Kết thúc đi!”

Hai cánh của Trương Vinh Phương vỗ phành phạch, từng thân thể cùng với bản thể bay lên không trung.

Sau đó bỗng nhiên lao về phía Thánh Tuần ở trung tâm.

Huyết Hà cuồn cuộn, Huyết Vân phun trào.

Thánh Tuần ba đầu sáu tay dốc toàn lực tấn công, đánh nổ một thân xác Trương Vinh phương đang vọt tới.

Nhưng mỗi khi một thân thể nổ tung, ông ta sẽ bị máu sền sệt nổ tung đó bao trùm toàn thân.

Đây là tiêu hao cuối cùng, cũng là sự kiên trì cuối cùng.

Bản thể trương Vinh Phương lúc ẩn lúc hiện, thỉnh thoảng ra tay đánh lén vài cú.

Thánh Tuần niết bàn cực kỳ phiền phức nên hắn chỉ có thể dựa vào loại chiến thuật tiêu hao này để cưỡng ép tiêu diệt dần số lần sống lại của ông ta.

Và bây giờ, cuối cùng đã sắp đại công cáo thành.

Theo thời gian dần trôi.

Sắc mặt Thánh Tuần càng ngày càng uể oải, sắc mặt Thần Mục và Thánh Vũ còn lại cũng lần lượt lộ ra vẻ hung dữ và sợ hãi.

“Kết thúc đi.”

Bản thể Trương Vinh Phương bay lên không trung, lao hết tốc lực về phía Thánh Tuần đã cực kỳ suy yếu.

Chương 1665 - Quyết chiến (32)

Siêu Tốc Di Động, Phá Phôi âm Ba, Khống Chế Tâm Linh sinh vật, Da Thịt Sắt Thép, Thiên Sinh Cự Lực và chủ yếu nhất là Cướp Đoạt Linh Hồn.

Lúc này, tất cả năng lực tấn công, phối hợp điều khiển máu tươi và Triệu Hoán Máu, triển khai một cách toàn diện.

Cánh tay phải của hắn đen kịt, không tiếng động xuyên qua Huyết Vân, giống như một luồng ánh sáng đen, một chưởng đánh về phía sau Thánh Tuần.

Không có gì bất ngờ xảy ra.

Thánh Tuần cũng đã quá mệt mỏi.

Thế, về bản chất vẫn xuất phát từ ý thức tinh thần. Nó là một biến thể và phái sinh của tâm thần.

Tiêu hao một lượng lớn đối với Thế, thật ra là tiêu hao ý thức tinh thần của hai người.

Phương diện này Trương Vinh Phương kém xa tam vị nhất thể Thánh Tuần, cho dù có huyết mạch Thủy Tổ Huyết tộc tăng cường, giữa hai người vẫn có chênh lệch cực lớn.

Nhưng hắn lại tận dụng năng lực Triệu Hoán Máu, dùng một lượng lớn ý thức tinh huyết thiên địa phối hợp với mình để gánh chịu một phần và làm suy yếu Thánh Tuần.

Đánh đến mức này, Trương Vinh Phương cũng chỉ là thắng hiểm một bước.

Phập!

Cánh tay của hắn đâm thẳng vào ngực của Thánh Tuần.

Dưới ba đầu sáu tay, cho dù hắn đánh lén mặt nào, đối diện đều là lồng ngực.

“Phải. Đã đến lúc kết thúc tất cả rồi.” Thánh Tuần mệt mỏi nhìn cánh tay xuyên qua ngực mình. Trong mắt lóe lên vẻ kỳ lạ.

Ông ta cúi đầu nhìn chăm chú Trương Vinh Phương. Tựa như lại muốn nói điều gì đó.

Xoẹt!

Bỗng nhiên, một luồng khí Bạch Vân tinh khiết hóa thành một chiếc gai nhọn, trong nháy mắt từ sau lưng đâm xuyên qua tim Trương Vinh Phương.

Đau đớn kịch liệt khiến huyết diễm trong mắt Trương Vinh Phương nhanh chóng rung chuyển.

Hắn có thể cảm giác được thân thể và ý thức của mình đang bị một loại Thế còn cường thế hơn tinh huyết Thủy Tổ của hắn ăn mòn và xé rách.

Nhưng tất cả những điều này không quan trọng.

So với những điều này, điều khiến hắn khó tin hơn là tại sao?

Tại sao… Nhạc sư phụ… lại muốn ra tay với hắn?

Trương Vinh Phương khó khăn quay đầu lại, thứ hắn nhìn thấy lại là đôi mắt bình tĩnh của Nhạc Đức Văn lóng lánh ánh huỳnh quang xanh nhạt.

“Sư… phụ?”

“Ngươi làm tốt lắm.” Vẻ mặt Nhạc Đức Văn phức tạp, nhẹ giọng nói với một giọng điệu khó hiểu.

“Vượt xa so với mong đợi của ta.”

Phốc!

Ông rút chiếc gai nhọn do khói trắng ngưng tụ ra, buông xuống bên người.

“Nếu như Nhạc Đức Văn còn ở đây, có lẽ đối với các ngươi, thật sự sẽ là kết cục viên mãn.”

“Nhưng…”

Oành!

Đúng lúc này, Thánh Tuần tung ra một chưởng, đánh mạnh vào sườn Trương Vinh Phương.

Ông ta vốn có lực lượng cực mạnh, ngay cả Trương Vinh Phương lúc này cũng không thể sánh được.

Tung một chưởng này ra, ầm ầm vang dội, thật sự đánh bay Trương Vinh Phương, hắn giống như đạn pháo văng ra xa ngàn mét, mạnh mẽ đụng vào tầng băng của núi tuyết phía xa.

Giữa những chấn động ầm ầm, từng mảng băng tuyết lớn vỡ vụn, trượt xuống, rơi xuống chân núi.

Thánh Tuần cười sằng sặc.

“Quả nhiên, quả nhiên là ngươi! Ta biết mà! Ta biết mà! Ngươi không phải là Nhạc Đức Văn gì hết! Ngươi là Nguyệt Thần! Một nửa của Nguyệt Thần! Ha ha ha!”

Rõ ràng ông ta rất suy yếu, nhưng lúc này lại giống như đã hiểu rõ tất cả.

“Chẳng trách ngươi có thể chịu đựng đại thế tụ thân vượt xa Đạt Mễ Nhĩ!

“Khó trách ngươi có thể Bái Thần Nguyệt Thần nhưng không bị Ngự Cảnh Hàn Thạch thiên tôn khống chế!”

“Chưởng giáo Đại Đạo giáo ban đầu đã bị ngươi giết rồi phải không? Thay mận đổi đào*, chiếm chỗ của người khác, nhiều năm ẩn núp như vậy! Lấy thần tạo thân, ngụy trang là một phàm nhân, sau đó dẫn dắt đại thế thiên hạ, nghịch phạt thương thiên!”

* Nguyên văn Lý đại đào cương (李代桃僵): Mận chết thay đào, ý chỉ đưa người khác ra thế thân gánh vác tai họa cho mình.

* Nguyên văn Lý đại đào cương (李代桃僵): Mận chết thay đào, ý chỉ đưa người khác ra thế thân gánh vác tai họa cho mình.

“Lợi hại! Đúng là lợi hại!”

“Không đúng.” Lúc này, gương mặt “Nhạc Đức Văn” hay nói đúng hơn là nửa người Nguyệt Thần lộ ra vẻ khó hiểu.

“Thật ra trước ta, nhân cách trước đây mới là ta thật sự. Tất cả mọi thứ của hắn ta đều là thật.

Cho dù là tình cảm hay là bố cục, cuộc sống, hỉ nộ ái ố, tất cả đều là thật.

Chỉ có ký ức, chỉ có điều này là ta tự tay dệt, giả mạo thôi.”

Nguyệt Thần hơi buồn bã.

“Giống như vừa rồi, khi ta giết chết đệ tử hắn ta coi trọng nhất, rõ ràng dựa theo bình thường, tất cả của hắn ta đều đã trở về bản thể của ta. Đã không có ý thức bản thân nữa.

Nhưng… Trong lòng ta vậy mà lại có một ít mâu thuẫn, một ít kháng cự.”

“Thật thú vị… Thực sự rất thú vị!” Thánh Tuần cười, cười đến chảy nước mắt.

“Đúng lúc, ngươi sẽ không thật sự cho rằng, sau lần niết bàn cuối cùng của ta, ta sẽ hoàn toàn biến mất chứ?” Nụ cười của hắn ta bỗng nhiên vụt tắt.

“Chung Thức thứ hai cuối cùng, ta tất nhiên biết được. Nhưng…” Sắc mặt Nguyệt Thần bình tĩnh, giơ tay lên.

Từng đám Bạch Vân đại thế bàng bạc lại quét sạch, bắt đầu khởi động ở phía sau hắn ta.

Chương 1666 - Quyết chiến (33)

“Nhạc Đức Văn là ta, nhưng ta không chỉ là Nhạc Đức Văn. Ngươi biết điều đó mà.”

Bỗng nhiên sắc mặt ông ta biến đổi. Vội vàng lùi lại.

Không chỉ có ông ta, Thánh Tuần cũng vậy, sắc mặt thay đổi mạnh mẽ, điên cuồng lui về phía sau.

Ngay trong nháy mắt họ rút lui.

Trên bầu trời, một chiếc búa huyết sắc khổng lồ dài rộng hơn hai mươi mét mang theo Huyết Vân đầy trời ầm ầm đập xuống.

Uỳnh!

Mặt đất bị xé toạc, sụp đổ.

Toàn bộ mặt đất Tuyết Hồng các nứt ra một vết nứt sâu hoắm dài mấy trăm mét dưới đợt oanh tạc khổng lồ này.

Trong tiếng rầm rầm, cái búa huyết sắc khổng lồ bị nhấc lên từ từ, lại lần nữa giơ lên cao.

Lúc này Huyết Vân xung quanh đã bị nhát đập cực lớn kia tạo thành một lối đi.

Nguyệt Thần và Thánh Tuần nhìn theo theo cái búa khổng lồ.

Chỉ thấy ở chỗ Trương Vinh Phương rơi xuống đằng xa.

Có một người khổng lồ huyết sắc cao hơn năm mươi mét, cả người đầy cơ bắp, mọc ra ba cánh tay.

Hắn đang đứng ở bên cạnh núi tuyết, rút cái búa khổng lồ lên, lần nữa đập về phía hai người họ.

Huyết diễm bùng cháy mãnh liệt trong đôi mắt người khổng lồ, mi tâm có sừng đỏ sẫm dựng thẳng lên trời.

Da trên người hắn giống như nham thạch nóng chảy, bốc hơi lên vô số sương máu.

Mà đều gây sốc nhất là khuôn mặt của hắn!

Tuy khuôn mặt kia miệng đầy răng nanh, vuông vắn dữ tợn, phủ đầy hoa văn quái dị cổ xưa.

Nhưng hai người liếc mắt là đã nhận ra ngay.

Đó chính là khuôn mặt của Trương Vinh Phương!

Huyết Vân phóng lên trời, bao phủ bốn phía.

Toàn bộ trung tâm Tuyết Hồng các đã trở thành một mảnh phế tích.

Chỉ còn lại khu phức hợp kiến trúc bên ngoài coi như còn nguyên vẹn.

Nhưng sau một búa vừa rồi, Tuyết Hồng các bị chia làm hai từ chính giữa.

Núi tuyết ầm ầm chấn động, rơi xuống một mảng tuyết lớn.

Trong khi mảng tuyết rơi xuống, nó không ngừng cuốn lấy nhiều hơn, cuối cùng tạo thành tuyết lở.

Nhưng coi như chấn động do tuyết lở mang đến cũng kém xa chấn động trong lòng Thánh Tuần cùng Nguyệt Thần lúc này.

Không đợi hai người đứng vững, lại là một thanh búa khổng lồ huyết sắc từ trên trời giáng xuống, mạnh mẽ đập vào khu vực bọn họ đứng.

Oành!

Nguyệt Thần xoay người vội vàng lui ra nhưng vẫn bị hòn đá bắn tung tóe đánh trúng.

Lực trùng kích cực lớn giống như sóng thần đánh vào lưng ông ta, trong nháy mắt ông ta liền bị đánh bay, khảm vào một vách núi, đập nát vô số tầng băng đá.

Bên kia, Thánh Tuần nhanh chóng lui về phía sau, lui đến phế tích ban đầu của Địa Mẫu thần điện.

Ông ta mở sáu cánh tay của mình ra.

Khuôn mặt ở giữa đồng thời tụng thánh điển kinh văn của Linh Phi thiên.

Mặt đất từ từ rung chuyển.

Giai đoạn thứ ba của đại trận thiên địa giao hòa ẩn giấu dưới phế tích bắt đầu được hoàn thành với tốc độ nhanh chóng.

Đúng vậy, ngay từ đầu Thánh Tuần căn bản không nghĩ rằng Nhạc Đức Văn có thể ảnh hưởng hoặc phá hư trận pháp ông ta đã bố trí từ trước.

Cho nên vẫn không chủ động tăng tốc.

Cho dù toàn bộ Địa Mẫu thần điện đều sụp đổ nhưng đại trận sẽ vẫn không có tổn thương gì.

Nhưng cho đến tận bây giờ, cho đến khi nhìn thấy Trương Vinh Phương hoàn toàn bộc phát hình thể khủng bố khổng lồ.

Sự vô lý và khó tin không ngừng dâng trào trong lòng ông ta.

Ngay cả khi Nguyệt Thần để lộ thân phận thật trước đấy thì trong lòng ông ta cũng không chấn động bằng lúc này.

Bởi vì ông ta có thể cảm giác được, người khổng lồ cao ít nhất năm mươi mét kia không phải Thế, mà là thực thể!

"Đây là quái vật hả?" Thần Mục trên một khuôn mặt khác hét lên.

"Tiêu rồi! Chúng ta phải rút lui! Rời khỏi đây!" Vẻ mặt Thánh Vũ đầy hoảng loạn.

"Câm miệng!"

Sắc mặt Thánh Tuần nhanh chóng bình tĩnh.

Ông ta lại tụng kinh văn, tốc độ tụng càng ngày càng nhanh.

Khi sắp hoàn thành.

Oành oành!

Trời bỗng tối thui.

Một cây búa huyết sắc lớn hạ xuống như sấm sét, đập trúng vị trí ông ta đang đứng.

Sức mạnh khổng lồ trong nháy mắt đã khiến phế tích Mẫu Thần Điện nổ tung.

Mặt đất giống như dòng nước dao động, lan ra một vòng gợn sóng.

Sinh mệnh kinh khủng không thể nào tưởng tượng được, còn mạnh mẽ hơn so với lần giao thủ lúc trước gấp mấy chục lần, từ trên trời giáng xuống, trúng mục tiêu nơi này.

Thánh Tuần chưa kịp rên một tiếng nào đã bị nện xuống đất, hóa thành một mảng đốm sáng xanh dương lớn rồi tiêu tán.

Rất nhanh, đốm sáng xanh dương hội tụ ở một nơi khác, tái tạo bản thể ông ta.

“Không ai có thể ngăn cản thiên địa giao hòa!” Thánh Tuần ngửa đầu lên trời gào thét, sáu cánh tay đồng thời mở ra.

“Chung Thức thứ hai! Thúc Linh Hoàng Cực!”

Toàn bộ thân thể ông ta từ dưới lên trên chợt dấy lên một ngọn lửa màu xanh vàng!

Từng hoa văn màu vàng phức tạp ở bên ngoài cơ thể và trên mặt ông ta lan tràn ra.

Đồng thời cánh chim ưng màu đen phía sau người cũng biến thành cánh chim lớn hơn màu lam, thiêu đốt ánh lửa màu lam.

Chương 1667 - Quyết chiến (34)

“Đi!”

Thánh Tuần giơ tay lên, một ngọn lửa màu xanh vàng lớn ào ào tuôn ra, hóa thành một dòng nước lũ, vọt về phía Trương Vinh Phương đứng ở đằng xa.

Ông ta biết mối đe dọa lớn nhất đến thiên địa giao hòa lúc này chính là người trước mặt.

Còn Nguyệt Thần ngược lại đã trở thành phiền toái thứ yếu.

Một búa vừa rồi, giai đoạn thứ ba trận pháp thiên địa giao hòa đã bị tổn hại mất một phần năm.

Lúc này nhất định phải yểm trợ trận pháp, để cho nó tự mình khôi phục và khép lại!

Mà Chung Thức thứ hai của ông ta, ngoại trừ tăng lên cường độ thân thể, quan trọng hơn vẫn là ông ta có được một loại Phượng Hoàng Linh Viêm có thể thiêu đốt tâm thần!

Loại Phượng Hoàng Linh Viêm này có thể bám vào trên người bất kỳ sinh vật có ý thức nào, thiêu đốt mãi mãi.

Cho đến khi hoàn toàn thiêu rụi ý thức.

Đây là ngọn lửa bất diệt tuyệt đối! Đó là ngọn lửa hủy diệt!

Chỉ có Chung Thức Thúc Linh Hoàng Cực Chân Thân thứ hai của chính ông ta mới có thể không e ngại sự đốt cháy vĩnh viễn này.

“Khó có thể tưởng tượng, thế gian này có thể có cực hạn thể Chung Thức khổng lồ như vậy!” Thánh Tuần nhìn dòng lửa như nước lũ xông về phía Trương Vinh Phương, lúc này mới có thời gian rảnh thở phào nhẹ nhõm, thở dài nói.

“Nhưng đáng tiếc từ nay về sau, tất cả cuối cùng sẽ trở thành thất truyền.”

Lời còn chưa dứt, ánh mắt ông ta đã híp lại.

Chỉ thấy xa xa, một tiếng nổ cực lớn vang lên giữa không trung.

Dòng lũ Phượng Hoàng Hỏa Diễm bị Huyết Vân đầy trời bao vây, Huyết Vân bốc cháy.

Nhưng rất nhanh, Huyết Vân tách ra một bộ phận nhỏ bị thiêu đốt, ném nó ra xa.

Phượng Hoàng Hỏa Diễm cực kỳ khó đối phó này cứ thế được giải quyết một cách tự nhiên và dễ dàng.

Rõ ràng Phượng Hoàng Hỏa Diễm có thể khóa chặt một ý thức, không thiêu đốt sạch sẽ thì sẽ không rời khỏi.

Nhưng bây giờ.

"Không đúng! Ý thức của những đám Huyết Vân kia căn bản không phải là Trương Vinh Phương!" Thánh Tuần bỗng nhiên nhận ra điểm mấu chốt.

Nhưng đã quá muộn rồi.

Búa khổng lồ huyết sắc lại từ trên trời giáng xuống, chém về phía ông ta.

Vụt! Khí lưu nhanh chóng được đẩy ra để tạo thành một phạm vi nhỏ của khí lưu chân không.

Thánh Tuần không thể né tránh, ông ta phẫn nộ giơ sáu tay lên, ánh lửa toàn thân ngút trời, hướng lên trên chộp về phía búa khổng lồ.

Ông ta sẽ không bao giờ cho phép bất cứ ai! Bất cứ kẻ nào ngăn cản thiên địa giao hòa!

"Giết!"

Ông ta mạnh mẽ ràng buộc Thánh Vũ và Thần Mục, ba gương mặt đồng thời phát ra thét chói tai, cùng nhau phát lực.

Ánh sáng màu xanh lam trên người trong nháy mắt sáng ngời, gần như chói mắt giống mặt trời.

Oành oành!

Trong nháy mắt, thanh âm bỗng nhiên im bặt.

Búa khổng lồ khảm sâu vào lòng đất, hoàn toàn chém nát góc phế tích này, cũng đồng thời phá hư đại trận dưới đất lần nữa.

Còn Thánh Tuần đã không còn tiếng động gì. Ông ta bị một búa đập vào sâu trong lòng đất không biết vị trí bao xa.

Có lẽ đã chết, có lẽ đã hôn mê.

Nhưng điều đó không còn quan trọng nữa.

Trương Vinh Phương nhấc búa lên, sải bước đuổi theo một nửa của Nguyệt Thần ở đằng xa.

Hắn có thể vượt qua hàng trăm mét chỉ trong một bước. Cho dù biến lớn hơn nhưng tốc độ còn nhanh hơn trước.

Chỉ là vài hơi thở đã đuổi kịp một nửa của Nguyệt Thần đang điên cuồng rời xa.

Đứng ở trong tuyết sơn vờn quanh, một búa của hắn nhắm vào bóng dáng bé tựa hạt vừng, hung ác tàn nhẫn nện xuống.

"Ầm ầm" một tiếng nổ lớn vang lên.

Tuyết bắn tung tóe, mặt đất rạn nứt.

Một nửa Nguyệt Thần linh hoạt né tránh sang trái, khó khăn lắm mới tránh được một búa này.

Ông ta xoay người đứng lại, biết chạy không thoát khỏi đối phương, lúc này sắc mặt mới bình tĩnh lại.

Từng tia sáng màu trắng ngà bỗng dưng hiện lên bên cạnh ông ta giống như dải lụa bay múa vờn quanh.

Tất cả các lớp dải lụa bao trùm chồng lên người ông ta làm cho hình thể càng ngày càng cao, càng lúc càng lớn.

Cùng lúc đó, một vòng ánh sáng trắng ngà hình tròn nhanh chóng khuếch tán dưới chân, lan tràn ra bốn phía.

Một loại thần uy kỳ dị thuộc về Thái Hư của Thần Phật nhanh chóng lan tràn ra bốn phía.

"Bố cục ta ẩn giấu hơn trăm năm! Há có thể đổ ở bước cuối cùng này!"

Hai tay ông ta mở lớn, bạch quang trong mắt sáng ngời.

"Thái Hư!"

Vèo!

Vầng sáng nguyệt sắc dưới chân nhanh chóng mở rộng, bao trùm tuyết xung quanh vào trong.

Oành!

Búa khổng lồ bỗng hạ xuống. Đập trúng vị trí của ông ta.

Mọi thứ đều yên tĩnh.

Ánh sáng biến mất.

Lần này không phải là chém mà là dùng mặt trái lưỡi búa nện xuống.

Lấy ông ta làm trung tâm, toàn bộ khu vực trong phạm vi mấy chục mét đều bị cú nện xuống này ép chặt.

Toàn bộ tuyết đều lún xuống ba mươi mét!

In ra một cái hố lớn quy củ vuông vắn ngay ngắn chỉnh tề.

Khu vực mấy trăm mét xung quanh bị lực lượng khổng lồ chấn động, tất cả tuyết phấn biến mất, lộ ra tầng nham thạch màu xám đen phía dưới.

Chương 1668 - Quyết chiến (35)

Cũng biến mất còn có một nửa Nguyệt Thần dẫn dắt một nửa thần vực Thái Hư.

"Rầm rầm" một tiếng, Trương Vinh Phương rút búa khổng lồ lên, hai mắt đỏ ngầu, lại hung ác tàn nhẫn nện về phía mảnh tuyết này.

Oành!

Oành!

Oành!

Oành!

Mỗi một lần nện, tuyết đều sẽ chấn động kịch liệt, tuyết phấn biến mất, tầng nham thạch nổ tung, tầng nham thạch màu xám tro tiếp theo cũng nổ tung theo.

Tại chỗ nhanh chóng hình thành một vết nứt khổng lồ rộng hàng chục mét.

Vù!

Đúng lúc này, phạm vi trước Tuyết Hồng các, một cột trụ ánh sáng xanh lam phóng lên trời.

Tiếng tụng kinh đầy trời lan ra tầng tầng lớp lớp.

Tựa như xung quanh có vô số người thành kính tụng kinh thư.

Cột sáng xanh lam vọt thẳng lên mây, tách Huyết Vân ra, chậm rãi ngưng tụ đồng tử dựng thẳng màu vàng thật lớn ở trên bầu trời.

"Thiên Chi Nhãn, Thiên Chi Nhãn, Thiên Chi Nhãn."

Vô số âm thanh đang kích động, đang tụng đọc.

Ban đầu ở phế tích Tuyết Hồng các, toàn thân Thánh Tuần được ánh sáng màu xanh lam bao phủ, xung quanh được bao phủ bởi vô số hồ quang điện màu xanh lam.

Cùng lúc đó, một đồng tử dựng thẳng màu lam khổng lồ hiện lên trên không trung phía sau ông ta rồi mở ra.

Đồng tử dựng thẳng cao đến ba mươi mét, lạnh như băng nhìn chăm chú vào Trương Vinh Phương đứng ở xa xa.

Từng vòng thần uy dày đặc như sóng biển, lấy Thánh Tuần làm trung tâm, khuếch tán vô cùng vô tận ra bốn phương tám hướng.

Toàn bộ Huyết Vân và Huyết Hà lúc trước đều bị ánh sáng màu xanh lam vô tận này cuốn sạch, triệt tiêu.

Trong lúc nhất thời khói trắng dày đặc bốc lên, hóa thành đám mây giữa không trung lại bị cột sáng xanh lam nhanh chóng thanh lọc, tiêu tán.

"Hàng Thần!" Thánh Tuần gầm lên giận dữ, tất cả da thịt trên người ông ta đều bắt đầu sáng lên vô số đoạn thẳng màu vàng chằng chịt.

Uỳnh!

Tất cả các đoạn thẳng cùng lúc mở ra, toàn bộ hóa thành đồng tử dựng thẳng rậm rạp chằng chịt màu xanh vàng.

Cả người Thánh Tuần máu me be bét, sáu tay mở ra, cột sáng xanh lam trước người cũng bắt đầu càng ngày càng dày, càng ngày càng lớn.

Oành!

Oành!

Oành!

Oành!

Xa xa Trương Vinh Phương từng bước giẫm lên núi, xoay người vọt đến.

Trong tay ba cánh tay, toàn bộ ngưng tụ ra búa khổng lồ huyết sắc.

"Nghiệp chướng nặng nề!" Hắn gào thét, hai mắt dấy lên huyết diễm.

Đối mặt với cột sáng xanh lam còn cao hơn hắn.

Ba cánh tay Trương Vinh Phương nhanh như chớp vung lưỡi búa lên, từng tầng từng tầng ầm ầm chém ngang lên trên.

Oành!

Oành!

Oành oành!

Ba tiếng nổ lớn vang lên.

Cột sáng khổng lồ rung lắc kịch liệt, nghiêng lệch rồi ngã sang một bên.

Thiên Chi Nhãn còn chưa hoàn toàn ngưng tụ đã nhanh chóng tiêu tán, mờ dần.

"Không!" Thánh Tuần vụt lên từ mặt đất, xông về phía Trương Vinh, trong tay ngưng tụ ra sáu thanh lôi thương bén nhọn, dốc hết sức phóng đi.

Oành!

Nhưng ông ta còn ở giữa không trung thì đã bị một cây búa khổng lồ huyết sắc rút ra từ không trung quất trúng, bị đánh nổ tung tại chỗ thành một quả cầu do các sợi linh tuyến màu đỏ đen và bạc đan xen, hoàn toàn nổ tung.

Huyết Vân mới ngưng tụ xung quanh giống như một bầy sói, nhanh chóng nhào về phía những linh tuyến này.

Rất nhanh đã đem bao phủ hắn trong khói mây mờ mịt mênh mông, không còn tiếng động gì nữa.

Ở phế tích Tuyết Hồng các, ánh sáng màu xanh lam còn sót lại không ngừng tỏa sáng lóng lánh, chui ra khỏi mặt đất.

Đó là đại trận thiên địa giao hòa vẫn đang cố gắng tự chữa lành.

"Thần Phật!"

"Đều phải chết!"

Trương Vinh Phương phẫn nộ gầm thét, ba cánh tay giơ cao búa chiến, lần lượt đánh vào phế tích Tuyết Hồng các.

Trong những rung chuyển và tiếng nổ.

Quần thể kiến trúc Tuyết Hồng các sớm đã sụp lỗ chỗ, lúc này rốt cục đã sụp đổ dữ dội, chậm rãi kết thúc.

Từng tòa thần điện cao lớn do những tảng đá lớn và hàn băng kết hợp đúc thành bị đập nát, sụp đổ và vỡ vụn như đồ chơi.

Mỗi một quảng trường, đạo trường, gian nhà, lầu các được trang trí tinh xảo với hoa văn cổ kính đều vỡ tan tành thành từng mảnh dưới sự càn quét của búa khổng lồ.

Chẳng mấy chốc, Trương Vinh Phương đã bổ nát Tuyết Hồng các, biến nơi này thành một vùng phế tích.

Hắn lại tiếp tục bổ về phía sườn núi phủ đầy tuyết này.

Sức mạnh khủng khiếp của hắn chợt tăng thêm vài chục lần, kết hợp với tốc độ vô cùng cao, làm bộc phát ra lực phá hoại cực kỳ dữ dội.

Mà lửa giận nghi ngút trong lòng hắn lại chẳng có chỗ nào để trút ra bởi vì một nửa của Nguyệt Thần và Thánh Tuần vừa rồi lao đi quá nhanh.

Gầm! !!

Hai mắt hắn bừng lên huyết diễm giận dữ, hắn điên cuồng bổ từng phát một vào sướn núi nơi Tuyết Hồng các tọa lạc.

Chấn động hết sức to lớn. Sườn núi bị chặt vào càng ngày càng sâu, càng lúc càng trở nên mỏng manh.

Cuối cùng.

Nửa thân trên của ngọn núi tuyết này bắt đầu nghiêng ngã, đứt gãy và dần dần trượt xuống.

Chương 1669 - Quyết chiến (36)

Nửa núi tuyết hàng trăm mét bị ảnh hưởng bởi sức hủy diệt chậm rãi mà kiên quyết nối tiếp nhau này, dẫn tới đứt gãy và lở núi.

Vô số tảng đá lớn lăn xuống dưới, nện ngay bên cạnh Trương Vinh Phương.

Tảng đá nào rớt xuống người hắn sẽ bị một búa bổ nát.

Trong tiếng động ầm ầm, rốt cuộc Tuyết Hồng các cũng bị một trận lở đất cùng với đống phế tích đập trúng rồi vùi thân dưới đáy cốc, không thấy tăm hơi đâu nữa.

Trương Vinh Phương giang rộng cánh tay, ngửa mặt lên trời gào thét.

Sóng âm vô hình cuốn trôi những đám mây giữa không trung.

Cơn phẫn nộ vì bị sư phụ phản bội vẫn thiêu đốt bừng bừng trong lòng hắn.

Sau trận chém nổ Thánh Tuần, nửa người Nguyệt Thần, đại trận trời đất giao nhau, kể cả Tuyết Hồng các và nửa ngọn núi tuyết.

Lửa giận hủy diệt trong lòng hắn vẫn không hề suy giảm.

Sau khi ngửa mặt lên trời gào thét, hắn quay người phóng về phía Đại Đô.

Hắn quyết định đi tiêu diệt Linh Phi giáo, diệt trừ Đại Giáo Minh, phá bỏ Linh đình, phá hủy Đại Đô và hủy diệt toàn bộ Đại Linh. Tận diệt thế giới đầy rẫy tội ác này! !

Hắn muốn khiến cho tất cả Thần Phật trên đời đều có thể nhận rõ tội lỗi của chính mình!

Hiểu rõ rằng bọn họ mới là hết thảy nguồn cơn náo động! !

“Trương Vinh Phương!”

“Trương Vinh Phương! !”

“Tỉnh lại đi! !”

“Trương Vinh Phương! Ngươi là Nhân Tiên quan chủ! Là Huyết Tiên lão tổ! Là Thủy tổ tiên nhân Huyết Tiên đạo! Không phải quái vật bị phẫn nộ sai khiến! ! Tỉnh táo lại! !”

“Sư phụ ngươi không phản bội ngươi! Là do Nguyệt Thần khống chế! ! Ông ấy còn sống! Ông ấy vẫn chưa chết đâu! !”

Giọng nữ mơ hồ văng vẳng, không ngừng truyền vào tâm trí đã có hơi hỗn độn của Trương Vinh Phương lúc bấy giờ.

“Ngươi còn có Thiên Nữ, ta cho ngươi Thiên Nữ không đếm xuể luôn!”

“Ngươi còn có tỷ tỷ! Còn cả cháu trai! Còn có rất nhiều người ủng hộ và trông chờ vào ngươi! !”

“Mau tỉnh lại đi! !!”

“Nếu cứ tiếp tục như vậy! Ngươi sẽ thật sự phát điên đấy! !”

Bụp! !!

Đột nhiên, thân thể cao lớn của Trương Vinh Phương dừng lại một chút.

Hắn nhắm mắt, lửa giận mãnh liệt trong lòng bắt đầu được công pháp Ngũ Khí Triều Nguyên do hắn tự sáng tạo kiềm chế lại và mau chóng lắng xuống rồi vụt tắt.

Lúc này, vô số Huyết Vân đặc biệt hình thành bởi cơn thịnh nộ của hắn cũng chui vào trong cành lá bên dưới huyết liên phía sau lưng hắn rồi lặng lẽ biến mất và ẩn náu.

Rào.

Hình thể khổng lồ của hắn bắt đầu tức tốc toát ra sương mù màu máu có nhiệt độ cao, kèm theo đó là sương mù tuôn trào.

Đầu hắn cũng nhanh chóng thu nhỏ lại.

Không lâu sau đã nhỏ lại còn bốn mươi mét.

Ba mươi mét.

Hai mươi mét.

Mười mét.

Năm mét.

Ba mét.

Thẳng đến một mét tám.

Vô số sương mù màu máu đang tràn ngập xung quanh chậm rãi tản đi.

Trên người hắn lần nữa phủ thêm huyết bào, hắn lẳng lặng đứng trên mặt tuyết, không nói lời nào.

Hết thảy phát sinh trước đó nhanh chóng chiếu lại trong đầu hắn hệt như một cuốn phim.

“Cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi!” Giọng nói của Bạch Lân nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

“Dáng vẻ vừa rồi của ngươi quá dọa người, ta còn cho rằng ngươi sắp điên luôn rồi!” Bà ta hồi tưởng chuyện khi nãy, bây giờ trái tim trong lồng ngực vẫn còn đang đập rất nhanh.

Trước đó hắn chém nổ Thánh Tuần, một nửa của Nguyệt Thần và đại trận trời đất giao nhau cũng xem như có thể hiểu được.

Nhưng ngay sau đó hắn chặt chém tất cả kiến trúc của Tuyết Hồng các và một nửa núi tuyết.

Hành động như thế đã có chút không ổn rồi.

Càng về sau, trong lòng Trương Vinh Phương trào dâng ý nghĩ diệt trừ Đại Giáo Minh, phá bỏ Linh đình, phá hủy Đại Đô, thậm chí hủy diệt cả Đại Linh, khi ấy đã bắt đầu khiến cho Bạch Lân rùng mình.

Nếu như đổi thành người khác và ở thời gian khác, bà ta nhất định sẽ chỉ coi chuyện này như một trò đùa.

Nhưng trước mặt là Trương Vinh Phương – người vừa mới chém nổ hai Linh Tướng mạnh nhất đương thời.

Nếu như hắn thật sự bắt đầu làm thế.

Không biết sẽ có bao nhiêu người vì vậy mà chết oan chết uổng và bao nhiêu Thần Phật lại bởi thế mà bị tai bay vạ gió, chết trong hỗn loạn.

Ý niệm mãnh liệt kia của Trương Vinh Phương không hề che giấu chút nào, phẫn nộ trong mắt hầu như đều sắp tràn ra ngoài tới nơi.

Ngay từ đầu, Bạch Lân đã chấn động trước hình thái hóa to lớn của hắn, đợi đến lúc phát hiện ra có chỗ không đúng, bà ta đã bị dọa tới mức điên cuồng réo gọi hắn, dùng đủ loại phương pháp và đủ thứ lý do để làm hắn tỉnh táo lại.

Cũng may, bà ta đã thành công.

Trương Vinh Phương không hề hãm chân quá sâu.

“Xin lỗi.” Trương Vinh Phương đứng trong đất tuyết và hít một hơi thật sâu, nhớ lại tất thảy những chuyện đã xảy ra mới nãy rồi nhẹ giọng nói một câu.

“Ngươi nói nhát đâm vừa rồi là do Nguyệt Thần làm? Lão Nhạc không chết? Mấy việc này là có ý gì?” Hắn cũng nghe được cuộc đối thoại giữa một nửa của Nguyệt Thần và Thánh Tuần, biết được mối liên hệ đại khái trong đó.

Chương 1670 - Quyết chiến (37)

Nhưng chi tiết cụ thể thì hắn lại không mấy rõ ràng.

Bởi vì từ một khắc bị Thánh Tuần đánh bay kia trở đi, ý thức của hắn đã lập tức chìm vào lửa giận cuồng bạo.

Ngược lại là Bạch Lân dường như đã nghe được toàn bộ tiền căn hậu quả.

"Sư phụ của ngươi cũng không phải là Nhạc Đức Văn chân chính, mà là một người thay thế do Nguyệt Thần tạo ra.

Hắn ta có được rất nhiều ký ức của Nhạc Đức Văn, sở hữu tính tình mà Nhạc Đức Văn từng có và nắm được cảnh giới võ công cực kỳ cao của Nhạc Đức Văn.

Duy chỉ có thân phận là không phải thật."

Bạch Lân thở dài, nói.

"Lúc ngươi giao chiến với Thánh Tuần trước đó, Nguyệt Thần đã bắt đầu hấp thu ý thức của thân thể kia. Sau đó nói ra chân tướng."

"Nhưng, chỉ dựa vào một ý thức giáng lâm mà muốn triệt để hấp thu nhân cách đã sinh hoạt độc lập trong suốt nhiều năm như Nhạc Đức Văn là chuyện không thể nào." Bà ta nói tiếp.

"Nhân cách?" Nghe được từ ngữ tương đối quen thuộc này, Trương Vinh Phương tức khắc nhíu mày. Nhưng bây giờ không phải lúc để cân nhắc những thứ này, hắn đè nén nghi ngờ trong lòng xuống và tiếp tục lắng nghe lời nói của Bạch Lân.

"Bởi vì ta cũng được xem như Thần Phật, cũng từng tạo ra rất nhiều hóa thân, cho nên ít nhiều gì cũng hiểu rõ phương diện này một chút." Bạch Lân tiếp tục nói.

"Thứ được gọi là ý thức này vô cùng kỳ diệu. Nguyệt Thần nói tất cả của Nhạc Đức Văn đều là giả. Nhưng hết thảy những tình cảm, cảm xúc, ký ức và kinh nghiệm từng trải kia đều là thật.

Hắn ta cho rằng bản thân sẽ không chịu ảnh hưởng, nhưng mỗi người, mỗi Thần và mỗi bản ngã cơ bản nhất của chúng ta đều là ý thức.

Mà ý thức được tạo thành từ ba phương diện quá khứ, hiện tại và tương lai. Ý thức của quá khứ là ký ức.

Nhạc Đức Văn là một phần ý thức của hắn ta, cho nên những trải nghiệm của Nhạc Đức Văn cũng chính là ký ức của hắn ta. Hắn ta không tránh khỏi."

Trương Vinh Phương trở nên im lặng, hắn đứng trong đất tuyết nhìn sương mù Huyết Vân đang dần tán đi trên bầu trời.

"Ngươi nói nhiều như vậy, ý là muốn nói cho ta biết rằng thật ra Nhạc sư phụ chính là Nguyệt Thần và Nguyệt Thần chính là Nhạc sư phụ à?"

"Ngươi có thể hiểu như vậy." Bạch Lân gật đầu.

Trương Vinh Phương trầm lặng.

"Nói cách khác, trên bản chất, Nhạc sư phụ cũng không thể sinh ra ý thức của mình, thật ra ý thức của ông chính là một bộ phận do Nguyệt Thần phân tách ra?"

"Đúng là thế đấy. Ngươi không cần nhắc lại nữa đâu." Bạch Lân nói.

"Cho nên, trước đó ngươi nói sẽ nặn ra rất nhiều Thiên Nữ cho ta, vậy thì ý thức của những Thiên Nữ có thể cử động đó đều là chính bản thân ngươi?" Trương Vinh Phương nói tiếp.

"…" Bạch Lân câm nín.

Bà ta bỗng dưng không muốn nói chuyện nữa.

Thấy bà ta triệt để yên lặng, Trương Vinh Phương cũng không tiếp tục lên tiếng.

Bây giờ nhớ lại.

Lúc hắn vừa tiến vào trạng thái Chung Thức, xác thực hết sức bất ổn.

Chung Thức, tên như ý nghĩa, chính là kết hợp thân thể và ý thức của mình với nhau để đạt tới trạng thái đỉnh cao nhất.

Nhưng lúc trước, sau khi hắn dùng tới nó đã phát sinh một vấn đề hết sức phiền phức.

Đó chính là cảm xúc.

Ý chí tâm thần của hắn không đủ mạnh, nên sau khi tiến vào Chung Thức, ý thức tế bào cơ thể quá mạnh đã ảnh hưởng rất nhiều tới hắn.

Mà huyết mạch của Huyết tộc Thủy tổ vốn là loại hình có tính ăn mòn và tính công kích cực mạnh.

Thế là lập tức tạo thành những biểu hiện mang tính dễ nổi nóng, bạo lực và hủy diệt cực độ.

"Xem ra sau này không thể tuỳ tiện vận dụng Chung Thức được. Nếu như không cẩn thận sẽ rất dễ dẫn đến tình trạng phá hoại kịch liệt."

"Nhất định phải đưa việc rèn luyện ý thức tâm thần vào lịch trình cần thiết."

Phương diện tâm thần của Linh Tướng đỉnh cấp như Thánh Tuần vượt xa hắn đều nhờ vào việc không ngừng tích lũy rèn luyện ngày này qua tháng nọ và năm này nối tiếp năm kia.

Mà vấn đề lớn nhất của hắn vẫn là tuổi tác còn rất trẻ.

"Cuối cùng, hình như Thánh Tuần không chết à?" Trương Vinh Phương đột nhiên hỏi trong đầu.

"Đúng là hắn ta không chết." Bạch Lân tán thành đáp lời. "Ta đã quan sát toàn bộ trận chiến trước đó, về bản chất, hắn ta cũng không còn là người nữa, mà đã thành Nhục thân thần giống ta rồi."

"Thế nên, hắn ta cũng có Thái Hư, nếu không diệt được Thái Hư của hắn ta thì không có cách nào làm cho hắn ta rơi vào vực sâu Lãng Quên nhỉ?" Trương Vinh Phương hỏi lại.

"Ngươi biết là tốt rồi. Nhưng nguyên thân mà hắn ta dày công vun đắp trên mặt đất đã bị đánh nổ. Tổn thất này cực kỳ to lớn." Bạch Lân thở dài. "Nguyên thân của chính mình là cơ thể phù hợp nhất để bản thân Hàng Thần, một khi không còn, dù đổi thành bất kỳ thân thể nào khác để Hàng Thần đều sẽ không có được thực lực lớn mạnh như trước nữa."

Chương 1671 - Quyết chiến (38)

“Tiếp theo đây, ngươi định làm thế nào?” Nói xong nhiều lời như vậy, Bạch Lân bèn hỏi.

“Trời đất giao nhau xem như đã thất bại, Linh Phi giáo tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, sau này sẽ còn đánh tiếp.

Hơn nữa Nguyệt Thần mưu tính bố cục nhiều năm như vậy, nếu muốn chiếm lấy đại cuộc, ắt hẳn sẽ có đường xoay sở phía sau.” Trương Vinh Phương tung người vọt lên, triển khai thân pháp lao về phía Đại Đô.

“Ta đã quyết định phải thanh tẩy hết thảy Thần Phật trên thế gian, vậy đi Linh đình trước đã!”

Linh đình là nơi gốc rễ nhất của Linh Phi giáo, chỉ có giải quyết hết quân nhân và quý tộc, Hoàng tộc tín ngưỡng Linh Phi giáo trong Linh đình.

Mới có thể triệt để ngăn cản khả năng giáng thế của Linh Phi giáo.

“Cho dù là Nguyệt Thần hay Linh Phi Thiên, bọn họ đều cao cao tại thượng ở Thái Hư, tất cả những chuyện này chẳng qua chỉ là trò chơi tranh đoạt quyền hành nơi trần thế của bọn họ. Chỉ có đi Thái Uyên tìm ra Thái Hư gốc rễ của bọn họ, ngươi mới có thể giải quyết dứt điểm tất thảy.” Bạch Lân nhắc nhở.

Trương Vinh Phương không nói thêm lời nào mà biến thành một sợi tơ máu, phóng tới Đại Đô bằng tốc độ cao nhất.

*

Trong cát vàng cuồn cuộn.

Mặt trời chói chang, đất bằng trào dâng sóng nhiệt.

Bên trong một ngôi thần miếu màu vàng nhìn có vẻ đổ nát nằm trong sa mạc.

Những cây cột trụ thô to chống đỡ không gian sứt mẻ trong thần điện.

Một vị lão tăng mặt mày hiền hòa và thân hình tròn trịa, mặc áo cà sa màu đen đang ngồi ngay giữa thần điện.

Ông ta đối mặt với tượng thần, cúi đầu lẩm bẩm gì đó, trông như đang tụng kinh.

Nhưng nếu có người nhìn thấy tượng thần mà ông ta đang đối mặt thì sẽ phát hiện ngay tượng thần ấy không có đầu.

Tượng thần có dáng vẻ một nam tử cường tráng với bốn cánh tay và một cái đuôi bọ cạp.

Nhưng lúc này, đầu của tượng thần dường như đã bị ngoại lực cứng rắn vặn gãy, xem xét từ vết gãy lộ ra, có thể phán đoán rằng là vừa bị vặn gãy không lâu.

Cạch.

Đột nhiên, tiếng tụng kinh của lão tăng im bặt.

Ông ta chậm rãi đứng dậy rồi quay đầu nhìn về phía cửa lớn.

Một nam tử cao lớn tóc dài tới eo chẳng biết đã xuất hiện ở nơi đó từ lúc nào.

Một bên mắt của nam tử hiện lên ánh tím nhàn nhạt, phảng phất như thủy tinh tỏa sáng óng ánh.

“Kết thúc rồi à?” Lão tăng trầm giọng hỏi.

“Kết thúc rồi.” Nam tử gật đầu. “Dẫu có nhìn chằm chằm từ xa cách mấy thì cường giả ở cấp độ thế kia cũng sẽ bị phát hiện. Vậy nên chúng ta chỉ có thể thông qua thủ đoạn gián tiếp để tiến hành quan sát trận chiến.”

“Thế thì kết quả ra sao? Đại Đạo Giáo có thành công không?” Giọng nói của lão tăng chứa đầy mong đợi.

“Không rõ lắm.” Nam tử lắc đầu.

“Không rõ lắm? Ý gì đây?” Lão tăng nhíu mày.

“Trời đất giao nhau không hề khởi động. Nhạc Đức Văn của Đại Giáo Minh cũng không thấy trở về. Bất luận là ba kẻ đứng đầu Linh Phi Thiên, hay là Minh chủ của Đại Giáo Minh đều không hẹn mà cùng mất tích một lượt.” Nam tử trả lời.

“Vậy ngươi định làm thế nào?” Lão tăng hỏi.

“Vậy thì bắt đầu thôi.” Nam tử thở dài.

“Thật chứ?”

“Thật.” Nam tử giơ tay lên, như thể muốn nắm chặt thứ gì đó trong hư vô mờ mịt.

“Chúng ta đã chờ đợi quá lâu rồi… Đây là thời cơ tốt nhất, nếu không sẽ phải đợi thêm trăm năm nữa.”

Trời vừa hửng sáng.

Từng đội nhân mã lặng lẽ di chuyển bên ngoài hoàng thành Đại Đô, họ chạy đi tứ tán từ các các lối ra vào vốn chỉ dành riêng cho giới quý tộc.

Nhóm người Linh là những người nhận được tin tức trước nhất, sau khi ba kẻ đứng đầu của Thánh Tuần bị đánh đến nổ tung triệt để và các Thần Tướng trên chiến trường bị vây quét từng kẻ một, tình hình hết sức suy yếu.

Nhóm quý tộc người Linh trong hoàng thành là những người nghe được tiếng gió đầu tiên, bọn họ lập tức lên đường bỏ trốn.

Còn Hoàng tộc cốt lõi nhất thì đã bị tàn sát từ lâu.

Chỉ còn sót lại một số ít trường hợp còn đang bên ngoài chưa trở về nên đã tránh được một kiếp.

Cuộc chạy trốn của nhóm quý tộc người Linh không ảnh hưởng gì mấy đến Đại Đô, bọn họ để lại phần lớn sản nghiệp và bỏ chạy ngay sau khi được Thần Phật nhà mình cảnh báo.

Mục đích là để không gây ra động tĩnh lớn hơn.

“Thất bại rồi ư! ?” Linh Tín Đế ngồi trong ngự thư phòng, xem tin tức được hoạn quan đưa đến với nét mặt tối sầm.

Đây cũng không phải lần đầu tiên trời đất giao nhau, mà đã là lần thứ ba.

Hắn ta biết rất rõ tưởng chừng như nghi thức cỡ lớn này có thể dễ dàng bị lật đổ hết sức đơn giản, nhưng nếu muốn hoàn toàn xóa bỏ thì phải trả cái giá đắt đến nhường nào.

Chính vì biết rõ nên hắn ta mới hiểu được. Khả năng trời đất giao nhau thất bại là vô cùng mỏng manh.

Thế nhưng giờ đây, hạ nhân lại chạy đến và nói với hắn ta rằng nó thực sự đã thất bại ư! ?

Chương 1672 - Chân tướng (1)

“Ta biết rồi. Ngươi lui xuống chuẩn bị triển khai kế hoạch dự bị thứ hai đi.” Linh Tín Đế nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Đương nhiên hắn ta sẽ không chỉ tin vào lý do thoái thác từ một phía.

Cho dù người vừa rồi là người mà hắn ta tin tưởng nhất, thì mọi thứ vẫn không có gì khác biệt.

Hắn ta phất tay bảo người kia rời khỏi phòng.

Linh Tín Đế suy nghĩ trong chốc lát rồi lấy một đại ấn vàng đậm từ trong ngăn kéo ra, sau đó cắn ngón tay và nặn máu nhỏ lên đó.

Trong một thoáng, ở mức độ mà người thường không thể nào cảm nhận được, đại ấn từ từ tỏa ra vầng sáng xanh vàng.

Sắc mặt Linh Đế Tín thoắt cái biến đổi, dường như đã nhận ra điều gì đó, hắn ta ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời xa xa.

Vù! !

Ánh sáng đỏ bay vụt tới từ phương xa, chẳng mấy chốc đã phóng tới vùng trời của hoàng thành, sau đó chiếu xuống mặt đất và lộ ra thân hình cao lớn của Trương Vinh Phương với đôi cánh thu gọn.

Lúc này, hắn đã lần nữa bện lại huyết bào, mái tóc dài xõa xuống vai, khuôn mặt tái nhợt mà lạnh lùng.

“Chính là chỗ này à? Nơi phát ra thần uy mạnh nhất Linh Phi giáo?” Hắn dò hỏi trong đầu.

“Đúng là chỗ này, tuy ta là Tàn Thần, nhưng trên phương diện cảm ứng vẫn vượt xa người phàm nha.” Bạch Lân trả lời.

Trương Vinh Phương khẽ gật đầu, giương mắt nhìn khắp xung quanh.

Vị trí hắn đáp đất là cổng vào tầng thứ nhất trong hoàng thành.

Hiện giờ, toàn bộ hoàng thành Đại Đô bị người chia thành ba tầng.

Hình như có khí tức nguy hiểm đặc thù đang dần tràn ngập bên trong tầng thứ hai.

Hắn vốn định bay thẳng vào phía trong cùng, nhưng tim bỗng đập hơi nhanh khiến hắn đưa ra lựa chọn ổn thỏa hơn một chút.

“Kẻ nào! !?” Vệ binh tuần tra phụ trách canh gác tầng thứ hai lập tức phát hiện ra hắn, họ nhanh chóng kéo trường thương và cung tiễn xuống rồi quát lớn về phía hắn.

Hai cao thủ mặc trang phục hoạn quan nhẹ nhàng áp sát, không nói hai lời đã xuất chiêu tấn công Trương Vinh Phương.

Tổng cộng hơn mười người với mũi tên, chưởng phong, ám khí và trường thương đồng loạt đánh tới một mình hắn.

Trương Vinh Phương không thèm liếc nhìn mà vung tay lên.

Mảng lớn Huyết Vân tuôn ra, những mảng Huyết Vân này cũng không phải thế công kích vào tâm thần của các cao thủ khác, mà là thực thể được tất cả mọi người chính mắt nhìn thấy.

Lúc này, Huyết Vân lao vào đám người, mọi âm thanh chợt im bặt và hoàn toàn biến mất.

Huyết Vân tách ra một con đường, để lộ cổng lớn dẫn vào nội thành.

Trương Vinh Phương tức tốc xông về phía trước, nhiều lần vượt qua tường cao.

Phía trong tường vốn nên là nơi sinh sống của Hoàng tộc, nhưng thời điểm này lại vô cùng hiu quạnh.

“Mùi máu tanh.” Hắn nhíu mày, có lẽ hắn cảm ứng khí tức khác không bằng người ngoài, nhưng máu tươi là thứ hắn quen thuộc đến mức không thể quen hơn được nữa.

“E rằng đã xảy ra chuyện!” Giọng điệu Bạch Lân trở nên nghiêm túc.

Đến nước này rồi, bất kể là Nguyệt Thần hay là Linh Phi giáo, tất cả đều hiểu rõ rằng muốn đối phó Trương Vinh Phương nơi trần thế là một chuyện gần như không thể làm được. Chỉ sợ bọn chúng sẽ dùng thủ đoạn khác.

Oành!

Không lâu sau, Trương Vinh Phương tung ra một chưởng đánh nát cửa lớn của ngự thư phòng trong hoàng cung rồi sải bước tiến vào.

Bên trong đã sớm trống rỗng, ngoại trừ một mảnh giấy viết thư được đặt ngay ngắn trên bàn.

Hắn đi qua và cầm nó lên xem xét.

“Là thư Linh Tín Đế để lại cho thân tín. Xem ra hắn ta chính là người mang khí tức Linh Phi Thiên dày đặc nhất mà ngươi vừa nói.” Trương Vinh Phương khẽ nhíu mày.

“Không có đại trận của Linh Phi giáo che giấu, tất cả những kẻ ẩn nấp có liên quan đến Linh Phi giáo trong khắp Đại Linh đều không còn cách nào lẩn trốn được nữa, đây là lẽ dĩ nhiên.” Bạch Lân nói.

“Chuyện khó khăn chủ yếu gặp phải nếu muốn triệt để trục xuất Linh Phi giáo chính là có quá nhiều tín đồ. Chúng ta phải tìm cách giải quyết vấn đề này.”

Tuy rằng trong lòng Trương Vinh Phương có ý tưởng thanh tẩy Thần Phật, nhưng khi hắn thật sự bắt tay vào thực hiện thì lập tức đụng trúng nan đề lớn nhất.

Sự tồn tại của Thần Phật chính là ký ức.

Nhóm Cực Cảnh của Nghịch Thời hội đều từ chối trở thành điểm neo của Thần Phật do thường xuyên lãng quên.

Nhưng người bình thường thì khác.

“Trên cơ bản vẫn là ở Thái Uyên.” Bạch Lân trầm giọng nói, “Ngươi không nghe thấy lời nói trước đó của Nguyệt Thần à? Rất có thể tổng bộ Linh Phi Thiên nằm sâu trong Thái Uyên.”

“Thái Uyên…”

Oành! !

Cùng lúc đó, một bên cửa sổ khác của ngự thư phòng bị nguồn lực cực mạnh phá cho nổ tan tành.

Từng bóng người mơ hồ thình lình xông vào phòng rồi vững vàng tiếp đất.

Người dẫn đầu có mái tóc đen xõa tung, một bên mắt là mắt giả pha lê màu tím, vóc người thon dài cân đối, hoàn toàn không thể nhìn ra ông ta có thể bộc phát ra tốc độ siêu phàm như vừa nãy.

Chương 1673 - Chân tướng (2)

Nhưng trong cảm nhận của Trương Vinh Phương, khí huyết của người này có động tĩnh lớn nhất.

Hắn hơi híp mắt lại, có thể cảm ứng được rất rõ ràng, huyết dịch khổng lồ đặc sệt tựa thủy ngân đang chầm chậm chảy xuôi trong huyết quản của người này.

Mỗi một nhịp tim của đối phương đều giống như tiếng trống trận ngày càng trầm đục hơn khi ở cự ly gần. Chấn động nặng nề.

Tuy đây là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng ngay khoảnh khắc Trương Vinh Phương nhìn thấy người này, hắn lập tức có loại cảm giác hệt như đối diện với Nhạc Đức Văn đang trong thời kỳ hoàng kim.

Ngoài người này ra còn có hai bóng người khác. Họ đều là người quen.

Phạm Hằng ăn mặc như một lão nông.

Thiên Bằng Liệp Hổ khoác da hổ, vẻ mặt ngơ ngác.

“Trước đó nhìn thấy ánh sáng đỏ chiếu xuống đất, ta đã đoán được ngay có thể là ngươi. Thế là quả quyết đến đây gặp một lần.”

Nam tử mắt tím có khí chất thư sinh yếu ớt, trông như công tử văn nhã, hơn nữa mặt ông ta cứng ngắc giống hệt người chết.

“Liệp Hổ, Phạm Hằng, chào hai vị tiền bối. Còn vị này là?” Trương Vinh Phương nhìn nam tử mắt tím dẫn đầu.

Hắn có thể đoán được đối phương là người của Nghịch Thời hội, vả lại nhìn từ chỗ đứng là vị trí dẫn đầu, lòng hắn chợt lóe lên một nhân vật thường được miêu tả vô cùng sống động.

“Hội chủ? ?” Hắn lên tiếng.

“Tiểu hữu thật là thông minh.” Nam tử mắt tím bật cười. Ông ta không biết rõ đối phương làm thế nào mà từ trên trời giáng xuống và đáp ngay trong hoàng thành.

Nhưng chuyện này cũng không hề ảnh hưởng đến việc ông ta tiến thẳng tới đây để đối mặt.

Về bản chất, mối quan hệ giữa Nghịch Thời hội và Nhân Tiên quan cực kỳ thân thiết. Nghịch Thời hội còn từng trợ giúp Nhân tiên lão tổ Trương Vinh Phương này nhiều lần.

“Bỉ nhân Mạnh Khiên, lần đầu gặp mặt, tiểu hữu cứ gọi ta Mạnh thúc cho thuận tiện.” Nam tử mắt tím mỉm cười, nói.

Âm thanh của ông ta rõ ràng có hàm chứa ý cười, nhưng khuôn mặt cứng ngắc lại không có lấy một nụ cười nào, tạo cho người ta loại cảm giác tương phản quái dị một cách khó hiểu.

“Thánh đế Mạnh Khiên! ?” Trương Vinh Phương run lên trong lòng.

Người đầu tiên đạt Cực Cảnh trong truyền thuyết, thậm chí vẫn luôn là thần long thấy đầu không thấy đuôi trong lịch sử.

Không ngờ vị này thế mà còn sống, còn là hội chủ của Nghịch Thời hội.

Ngoài dự liệu, nhưng lại hợp tình hợp lý.

“Nếu tiểu hữu đã đến thẳng nơi này, chắc hẳn cũng nắm được không ít nội tình. Xem ra mục đích của ngươi và ta đều giống nhau.” Mạnh Khiên đã sớm biết huyết dịch của Trương Vinh Phương khắc chế linh tuyến Bái Thần, đây là đồng minh tự nhiên đã đứng ở vị trí đối lập với Thần Phật ngay từ lúc chào đời.

Cho nên lúc này ông ta cũng không cần phải giấu giấu giếm giếm làm gì.

Nếu Trương Vinh Phương có thể tham gia vào đại kế của bọn họ, tương lai nhất định càng thêm thuận lợi.

“Mạnh thúc… có mục đích gì?” Trương Vinh Phương như có điều suy nghĩ. Mục đích chuyến này của hắn chủ yếu là muốn tìm về nhân cách của Nhạc sư phụ.

Sau đó mới là thanh tẩy tất cả Thần Phật trong trời đất. Làm cho thế gian quay về trật tự vốn có.

“Thần Phật cao cao tại thượng đã từng bị Thiên Quang giả bọn ta đánh bại vào rất nhiều năm trước. Thế là hai bên đàm phán một hiệp định, thành lập nên vương triều Đại Linh khổng lồ này.” Mạnh Khiên nói bằng giọng điệu buồn bã.

“Về sau, Thiên Quang giả nhiều đời trở nên yếu dần, huyết mạch bị pha loãng nên không có cách nào tiếp tục chống đỡ Thần Phật Linh Phi Thiên càng ngày càng mạnh.

Vỏn vẹn chỉ có thể dựa vào hiệp định để miễn cưỡng duy trì cân bằng.

Sau đó nữa, cân bằng vỡ vụn, Linh Đế băng hà, cho tới bây giờ, Linh Phi Thiên thu hoạch vạn linh, đã luân hồi đến lần thứ ba.”

“Thân phận của Linh Tín Đế là gì?” Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi.

“Thần tử.” Mạnh Khiên trầm giọng trả lời, “Bọn ta cũng vừa mới điều tra rõ chân tướng. Linh Tín Đế vốn dĩ chính là Thần tử được Linh Phi giáo che giấu. Cho nên bọn ta mới tiến thẳng tới đây để tìm kiếm thần điện trên nhân gian của Linh Phi giáo.”

“Linh Phi giáo không có thần điện trên nhân gian gì đâu.”

Bỗng nhiên, một giọng nói trầm thấp áp đảo hai người chậm rãi truyền vào từ ngoài cửa.

Chỗ cửa lớn tan nát, một lão tăng cao lớn khôi ngô mặc áo cà sa màu đen, hai tay mang theo áo giáp tinh xảo màu vàng đậm từ từ bước đến gần.

“Bần tăng Đạt Mễ Nhĩ, xin chào Càn Khôn Tử thí chủ.”

Sắc mặt Trương Vinh Phương không hề thay đổi, nhưng trong lòng hắn thì lần nữa nghiêm túc hẳn lên.

Đạt Mễ Nhĩ?

Đế Sư! ?

Chính là lão hòa thượng không có gì nổi bật trước mắt đây sao?

Hay là đúng lúc cùng tên thôi vậy?

Trong thời điểm mấu chốt trời đất giao nhau này lại trùng hợp cùng lúc xuất hiện nhiều nhân vật trong truyền thuyết thế này ư?

Hắn đè nghi ngờ trong lòng xuống, không rõ mấy người kia cùng nhau tập trung tới nơi này là có ý gì.

Chương 1674 - Chân tướng (3)

“Các vị thí chủ, dù không biết do nguyên nhân gì, nhưng trời đất giao nhau thất bại rồi. Hiện tại, xem như đã sớm thông qua cửa thứ nhất, tiếp theo đây chính là cửa khó nhất.”

Giọng nói của Đạt Mễ Nhĩ trầm thấp, đem lại cho người ta cảm giác tin cậy hiếm thấy.

Ngoài ra, ông ta không có bất kỳ dị dạng nào, cũng không có bất kỳ khí chất cao thủ gì, nhìn từ bề ngoài chỉ đơn giản là một lão hòa thượng bình bình thường thường.

“Cửa thứ nhất?” Trương Vinh Phương nghe không hiểu.

“Mục tiêu của tiểu hữu và bọn ta đã thống nhất ngay từ đầu. Nói ra cũng không sao cả.” Có vẻ như Mạnh Khiên rất bình thường, âm điệu cũng rất hòa nhã dễ gần.

Hoàn toàn không nhìn ra dáng vẻ là vị vương có bệnh tâm thần chút nào.

Đạt Mễ Nhĩ trở nên trầm lặng.

“Tiểu hữu đã từng nghe nói qua chuyện về Thái Uyên bao giờ chưa?”

“Ý người là Thái Hư của Linh Phi Thiên? !” Trương Vinh Phương hiểu rõ trong chớp mắt, hóa ra những người này đã lên sẵn kế hoạch từ trước, muốn đi Thái Hư Linh Phi Thiên để chấm dứt hậu hoạn!

“Đúng vậy!” Đạt Mễ Nhĩ gật đầu. Ông ta không ngờ Trương Vinh Phương vừa nói đã hiểu.

Mục đích của bọn họ đúng là triệt để cắt đứt liên hệ giữa Thái Hư Linh Phi Thiên và thế gian.

Toàn bộ, hết thảy mọi liên hệ.

Mạnh Khiên đứng bên cạnh vỗ tay nhẹ nhàng.

“Bây giờ Thần tử mất tích, trời đất giao nhau thất bại, không có phản kháng, tiếp đến, chúng ta chỉ cần giải quyết tất cả tín đồ từng thấy và nghe qua Linh Phi Thiên là có thể hoàn thành đại nghiệp!”

“Nhưng đám người này đông đảo. Chuyện khó khăn nhất vẫn là phải đối mặt với phản công từ bọn chúng.” Đạt Mễ Nhĩ gật đầu nói.

“Phải làm thế nào? !” Trương Vinh Phương vội vàng hỏi.

“Bọn ta đã sớm tìm thấy cánh cửa thuộc về Thái Uyên của Linh Phi Thiên!” Mạnh Khiên đáp lời.

“Thật sao! ?” Trương Vinh Phương trợn to hai mắt.

“Đương nhiên là thật.” Mạnh Khiên cười điềm đạm, nói.

Không ngờ hắn không cần tốn chút hơi sức nào mà đã đạt được tất thảy mọi thứ, hắn vốn cho rằng sẽ gặp phải phản kháng kịch liệt, vậy mà một chút cũng chả có.

Có lẽ bắt đầu từ nay về sau đều sẽ không còn trời đất giao nhau nữa!

Có khi sau này thật sự chính là thời đại nhân gian mà bọn họ ước mong tha thiết!

“Vị trí cụ thể ở đâu?” Trương Vinh trầm ngâm: “Mặt khác, có biết vị trí của Thái Hư Nguyệt Thần ở đâu không?”

“Nguyệt Thần thì không biết, nhưng cánh cổng Thái Hư của Linh Phi Thiên thật ra vẫn luôn cố định. Hơn nữa mấy trăm năm nay chưa từng thay đổi.” Đạt Mễ Nhĩ nói Phật hiệu, cúi đầu.

“Xin chỉ đường.” Mạnh Khiên cười lên tiếng.

Đạt Mễ Nhĩ không dừng lại, mỉm cười chỉ xuống đất.

“Không ở chỗ hắn, mà ở nơi này.”

Nhìn hai người này, Trương Vinh Phương không biết tại sao luôn cảm giác có chỗ nào đó kỳ lạ.

Hai người này chính là hai Đại Tông Sư Cực Cảnh mạnh nhất trong truyền thuyết, nghe nói Mạnh Khiên trong đó còn là Thiên Quang giả.

Nhưng…

Hắn nhíu mày, nhìn Phạm Hằng và Liệt Hổ phía sau Mạnh Khiên.

Hai người này rất bình thường.

Lúc không ra tay không phải ngẩn người thì là trạng thái hai mắt mờ mịt.

Đây mới là biểu hiện thật sự của đại lão Cực Cảnh.

Mà Mạnh Khiên và Đạt Mễ Nhĩ cho người ta cảm giác quá bình thường rồi.

Đạt Mễ Nhĩ cất bước, đi tới trước một bức phù điêu trên tường của ngự thư phòng.

Ông ta nhẹ nhàng dùng viên cầu màu vàng kim trong tay chạm lên trên.

Hình như ông ta thì thầm một đoạn mật ngữ.

Lập tức, phù điêu đó chậm rãi chuyển động, từ trung tâm hướng ra bốn phương tám hướng, phân tán nứt ra.

Lộ ra một cái lỗ tròn cao hơn một con người.

Bên trong động tròn là một mảng âm u, có khí lạnh phun ra ngoài.

“Đây là bí ẩn lớn nhất của Linh đình, cũng là cánh cửa lớn của Linh Phi Giáo thông đến Thái Uyên, đi tới Thái Hư Linh Phi Thiên.” Đạt Mễ Nhĩ cảm thán nói.

“Mọi người đã sẵn sàng chưa?” Ông ta quay đầu lại, nhìn về phía Mạnh Khiên, Phạm Hằng, và Liệt Hổ.

“Đương nhiên rồi.” Tâm trạng của Mạnh Khiên rõ ràng rất tốt. Lấy ra viên cầu màu vàng kim từ trong tay áo.

Không chỉ có ông ta, mà hai người còn lại đều cùng lấy ra viên cầu màu vàng kim.

“Vậy thì… ai lên trước?” Đạt Mễ Nhĩ hỏi.

Trương Vinh Phương im lặng một lúc.

“Để ta.” Hắn tự hỏi thực lực của mình mạnh nhất ở đây, vừa rồi ngay cả Nhạc sư phụ và Thánh Tuần cũng đánh bại. Vì vậy, không còn gì để nói cả.

Lúc này hắn không nhìn thấy chút sợ hãi nào từ trên mặt những người này.

Trong lòng ít nhiều có chút kính nể.

Bọn họ không có huyết mạch Thủy tổ như hắn gia tăng bản thân.

Cứ vọt vào như vậy, hình như là không có con đường sống.

Nhưng bọn họ vẫn không chùn bước. Mà đứng ở nơi này làm việc nghĩa.

Trò chuyện vui vẻ, coi thường cái chết.

“Ngươi?” Mạnh Khiên ngây ra, có chút kỳ lạ nhìn về phía Trương Vinh Phương.

Bọn họ đã chế tạo cố định phong ấn vật nhằm vào cánh cổng Thái Hư của Linh Phi Thiên.

Chương 1675 - Chân tướng (4)

Nhưng Trương Vinh Phương không có gì cả, thì lời của hắn có ý gì chứ?

Ầm!

Trong phút chốc, bóng đỏ chợt lóe.

Trương Vinh Phương toàn tốc vọt vào cánh cổng Thái Hư, trong nháy mắt rơi vào trong đó, biến mất trong bóng tối.

"…"

"…"

"…"

Sắc mặt của bốn người có mặt ở đây đều cứng đờ.

Mạnh Khiên mới giơ viên cầu phong ấn vật trong tay lên, còn đang muốn hỏi.

Đạt Mễ Nhĩ tiến lên một bước, dự định thăm dò kiểm tra tình hình của cánh cổng Thái Hư.

Hai người còn lại vốn là Thái Hư Thần Du, nhưng giờ phút này, đều bị hành động vừa rồi của Trương Vinh Phương làm cho sợ ngây người.

Hắn cứ xông vào như vậy sao?

Không chuẩn bị gì cả, rồi cứ vọt vào như vậy?

"Hắn… vào trong rồi?"

"Tại sao lại muốn vào trong? Chẳng phải đã nói là phong ấn sao?"

Hắn… không sợ chết như vậy à?

"Chẳng phải chúng ta muốn ngăn cách đóng cánh cổng Thái Hư này lại à?" Phạm Hằng nhíu mày, lên tiếng hỏi.

"Còn làm nữa không?" Vẻ mặt Liệt Hổ mờ mịt, nhìn về phía Mạnh Khiên và Đạt Mễ Nhĩ.

"Đóng cửa trước! Đừng phụ sự hy sinh của Vinh Phương tiểu hữu!" Mạnh Khiên nặng nề gật đầu nói.

Thời gian dừng lại, bốn người họ đồng thời cầm viên cầu màu vàng kim, ấn ở bốn điểm xung quanh Thái Hư.

Trong phút chốc, ánh sáng màu vàng kim mãnh liệt.

Một luồng khí tức Thần Phật khổng lồ từ trong bốn viên cầu tràn ngập tản ra ngoài.

.

Bên trong hang động tối tăm.

Trương Vinh Phương bước nhanh trong bóng tối, di chuyển nhanh chóng.

Hắn có thể cảm giác được có gió lạnh thấu xương xẹt qua ở bên cạnh.

Cảm giác quen thuộc khó hiểu này khiến hắn thoáng cái đã phân biệt ra đó là gió Thái Uyên!

Giọng nói líu ríu của Bạch Lân cũng thoáng biến mất ở bên tai.

Xung quanh trừ đi tiếng gió, thì không còn âm thanh nào khác.

Bỗng nhiên Trương Vinh Phương có loại cảm giác đi lại trên lối đi ngầm dài.

Trong ký ức của hắn, Thái Uyên ngoại trừ vách núi thì chính là đài Thần Phật, chưa từng nhìn thấy lối đi dài mà hắn đi lại như giờ phút này.

Cũng may bóng tối xung quanh vốn vẫn luôn duy trì.

Phía trước dần xuất hiện một tia sáng.

Trương Vinh Phương tăng nhanh tốc độ.

Nếu lối đi này thật sự là liên kết thông đến Thái Hư của Linh Phi Thiên.

Vậy thì đúng lúc hắn có thể dùng cái này để thăm dò rốt cuộc thực lực thật sự của Linh Phi Thiên mạnh bao nhiêu.

Đối với ánh sáng đó, hắn khống chế tốc độ, điểm mũi chân, lướt qua mấy chục mét.

Hắn không có ý định trực tiếp tiến vào Thái Hư Linh Phi Thiên, nhưng tìm vị trí của chúng trong Thái Hư trước mới là

quan trọng.

Đây là tiền đề chuẩn bị cho tương lai.

Hắn nhanh chóng tới gần, ánh sáng đó cũng càng lúc càng lớn, càng ngày càng sáng.

Phụt!

Trong phút chốc, Trương Vinh Phương cảm giác cơ thể như bị phá vỡ một vách ngăn vô hình.

Bỗng nhiên hắn dừng lại.

Đứng trước một vách đá màu đen.

Vách đá dưới chân là tảng đá nhọn có hình dáng chiếc lưỡi dài, phía trước nhô ra, treo giữa không trung.

Hắn đứng ở khúc cuối tảng đá nhọn kéo dài ra này.

Bước lên trước một bước, chính là vực sâu Lãng Quên màu đen sâu không thấy đáy.

Vô số gió lạnh gào thét, mơ hồ giống như quỷ khóc.

Trương Vinh Phương đứng bên bờ đá, ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Vị trí hắn đứng là một vách đá của Thái Uyên, một điểm cuối lối đi nham thạch được đào ra.

Vách đá của Thái Uyên có thể đào ra lối đi?

Kinh ngạc chấn động trong lòng Trương Vinh Phương không kém trước đó bị Nhạc sư phụ đánh lén là bao.

Bởi vì trước đó hắn đã nhiều lần khảo nghiệm, hai bên vách đá Thái Uyên này, mức độ cứng rắn của nó vượt xa tưởng tượng.

Mà hiện tại, hắn lại đi ra ngoài từ lối đi của một bên vách đá.

Hắn không biết là ai đào ra lối đi này, nhưng nhận thức như vậy, làm cho cảnh giác trong lòng hắn nhanh chóng tăng lên đến cực điểm.

Trương Vinh Phương đứng ở điểm cuối của tảng đá nhọn, hắn ngẩng đầu nhìn lên trên.

Phía trên cách ánh sáng trắng sáng ngời rất gần.

Nếu như nói hắn đi ra từ Thái Hư của Bạch Lân, ngửa đầu nhìn, ánh sáng chỉ cỡ móng tay.

Vậy thì lúc này hắn ngửa đầu nhìn, ánh sáng đã lớn thành chậu rửa mặt.

Hắn trầm ngâm một lúc, bên cạnh nhanh chóng phân tán máu loãng, hóa thành xúc tu, kéo dài cố định đến một bên vách đá.

Tám xúc tu máu tươi đột nhiên phát lực, dẫn dắt hắn hướng thẳng lên trên, vọt về phía ánh sáng đó.

Hắn không dám hoàn toàn rời khỏi vách đá.

Bởi vì dựa theo quy tắc của nơi này, chỉ cần hoàn toàn thoát ly tiếp xúc, có chút lơ là thì có thể rời khỏi Thái Uyên ngay tức khắc.

Khí lưu vù vù không ngừng thổi vào mặt mày của Trương Vinh Phương.

Không bao lâu sau.

Ánh sáng trở nên lớn hơn một vòng.

Phía trên vách đá, cuối cùng cũng có thêm một khu kiến trúc màu lam thuần khiết hoàn toàn mới, chưa từng nhìn thấy.

Trương Vinh Phương bất giác làm chậm tốc độ, chậm rãi tới gần.

Chương 1676 - Chân tướng (5)

Khu kiến trúc màu lam do ba bộ phận tạo thành.

Hai căn nhà nối liền mái vòm ở phía trái phải, ở giữa là kiến trúc phong cách như thần điện, trôi nổi giữa không trung.

Mà liên kết ba mảng kiến trúc là hai bậc đá dài do nham thạch xám đen tạo thành.

Từ phía dưới nhìn lại, cứ như hai bậc đá kéo thần điện trung tâm lơ lửng lên trên.

Giống như xiềng xích.

Trương Vinh Phương nhanh chóng trèo lên bên trái khu kiến trúc này.

Mới phát hiện thật ra nơi này có kết cấu cơ bản, không khác mấy với đài Thần Phật phía dưới.

Khác biệt là địa bàn nơi này lớn hơn.

Từ lối đi đường ống trước đó, thoáng cái đã biến thành kiến trúc khổng lồ.

Hai bên trái phải của khu kiến trúc này cũng là cửa ra vào.

Trương Vinh Phương nhẹ nhàng nhảy lên, rồi đáp xuống mặt đất đá đen ở cửa lối vào.

Hắn đứng lên, rồi đột nhiên nhíu mày.

Mặt đất có vết nứt.

Hắn chậm rãi đi về phía trước, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng sờ vào vết nứt trên mặt đất.

“Rất mới, bên trong không tích bụi.”

Cũng như vậy, hắn đưa tay sờ soạng trên mặt đất, đầu ngón tay dính đầy tro đen.

Sau đó Trương Vinh Phương ngẩng đầu lên, tầm mắt nhìn vào trong dọc theo lối vào.

Nhìn thấy đầu tiên là, căn nhà màu xanh mái vòm vây quanh thần điện.

Những căn nhà này nằm cạnh nhau như vảy cá, thậm chí có nơi có phần trùng điệp.

Thoạt nhìn, phần nhiều đều là dân cư nhà dân.

Ở giữa ngôi nhà tất nhiên là từng con đường.

Đường phố không một bóng người, là một mảng vắng vẻ.

Hắn lần nữa ngẩng đầu lên.

Một miếu thờ dựng đứng ở cửa lối vào.

Phía trên dùng chữ viết hơi thô ráp xiêu vẹo khắc ra ba chữ lớn.

Ba chữ lớn viết bằng Linh văn.

"Linh… Phi… Thiên…"

"Nơi này chính là Linh Phi Thiên?" Trương Vinh Phương đứng ở lối vào, nhưng không đi vào.

Mặc dù hắn chỉ suy đoán đến phần trung tâm, tiến vào cánh cổng Thái Hư mới là tiến vào Thái Hư Linh Phi Thiên thật sự.

Nhưng hiện tại, trong ý thức còn có khuyết điểm, cứ như vậy mà đi vào cũng chỉ là có dũng mà không có mưu.

"Không đi vào thử xem sao?"

Bỗng nhiên một âm thanh chợt vang lên phía sau Trương Vinh Phương.

Hắn khiếp sợ, xoay người nhìn lại theo tiếng.

Khoảnh khắc nhìn thấy người đến, hắn suýt chút nữa thì thốt ra câu "sư phụ".

Người đứng ở phía sau hắn rõ ràng là Nguyệt Thần mang theo khuôn mặt của Nhạc Đức Văn.

Hoàn toàn không biết Nguyệt Thần xuất hiện từ khi nào, hình như lúc này ông ta không có ý ra tay với Trương Vinh Phương.

"Ngươi có còn cho rằng Linh Phi Thiên là một Thần Linh đỉnh cao tàn bạo, ích kỷ tự lợi, tuyệt đối thống trị mọi thứ hay không?"

Ánh mắt Nguyệt Thần lướt nhìn về phía hắn, rơi vào trong khu kiến trúc màu lam. Dường như đang nhìn vào cái gì đó.

“Chẳng lẽ không phải à?” Trương Vinh Phương hỏi ngược lại: “Hút vô số não tủy người, thiên địa giao nhau thu hoạch vô số Thần Phật. Chỉ vì từng vòng thu hoạch này, thì làm được bao nhiêu chuyện ác rồi?”

“Chuyện ác?” Nguyệt Thần nở nụ cười.

Ông ta bước ra một bước, cơ thể phân giải thành điểm sáng màu trắng, lại trực tiếp ngưng tụ thành hình ở giữa.

“Ngươi thành lập nhân tiên đạo, hút bao nhiêu máu tươi sinh mệnh, còn có người chạy trốn tùy ý hút tinh huyết người sống. Ngươi có biết ngươi trong mắt người ngoài trông như thế nào không?” Nguyệt Thần mỉm cười nói.

“Sức mạnh chỉ là công cụ. Lòng người mới phân thiện ác.” Trương Vinh Phương không đổi sắc nói: “Ta cảm thấy ta rất hiền lành, còn người khác nghĩ gì, không liên quan đến ta.”

“Ngươi xem xem, tâm cảnh Tông Sư mà các ngươi nói, chẳng phải chính là như thế sao? Tự lừa người dối mình mà thôi.”

Nguyệt Thần xoay người, bước từng bước về phía trung tâm của Linh Phi Thiên.

“Đáng tiếc, hoàn toàn không ai phát hiện Linh Phi Thiên trong truyền thuyết… căn bản là vô ý thức?

Thế cho nên, ngai vàng treo cao này đã bỏ trống mấy trăm năm.”

“Không có ý thức?” Trong lòng Trương Vinh Phương chấn động, mơ hồ hiểu được cái gì đó.

Lúc này Nguyệt Thần đã xuyên qua khu kiến trúc bên trái, bước lên thềm đá liên kết thần điện.

“Muốn cùng nhau xem đôi chút không?”

Bỗng nhiên ông ta xoay người, vươn tay về phía Trương Vinh Phương.

“Chân tướng của tất cả.”

Trương Vinh Phương không đáp lại, mà nhìn đối phương chăm chú.

Một lúc lâu sau, hắn nheo mắt lại.

Chung quy vẫn là đi về phía trước một bước, tiến về phía cửa vào của Linh Phi Thiên.

Trong quần thể kiến trúc màu xanh thẳm.

Trương Vinh Phương sải bước qua đền thờ cao lớn thoạt nhìn cổ kính nhưng giản dị kia.

Tiến vào phạm vi thuộc về Linh Phi Thiên này.

Hắn tăng nhanh bước chân, chỉ vài lần lách mình mà hắn đã kéo gần khoảng cách với Nguyệt Thần.

Hai người đồng loạt dừng lại, đứng cách nhau tầm mấy mét.

Nguyệt Thần mỉm cười, thân thể bỗng nhiên phân tán, hóa thành những điểm sáng màu xanh nhạt tản đi.

Lần nữa xuất hiện trở lại, ông ta đã cách ngoài vài trăm mét, vượt qua một phần mười quãng đường bậc thang dạng Tỏa Liên.

Chương 1677 - Chân tướng (6)

Nhìn từ xa thì Tỏa Liên trông như không quá dài, nhưng chỉ khi thật sự bước lên mới có thể phát hiện nó dài ít nhất cũng gần cả vạn mét.

Trương Vinh Phương không nói tiếp, hắn chỉ tiếp tục triển khai thân pháp, hóa thành huyết ảnh và theo sát phía sau.

Một người một Thần đều im lặng không nói gì và không ngừng bước đi trên Tỏa Liên.

Từng cơn gió rét lạnh chậm rãi thổi qua Thái Uyên. Toàn bộ Tỏa Liên rung chuyển nhè nhẹ.

Trương Vinh Phương lẳng lặng cất bước, lúc này, hắn đã đi tới khu vực ở giữa bậc thang Tỏa Liên.

Cúi đầu nhìn xuống phía dưới.

Dưới đó là vực sâu Lãng Quên đen kịt sâu thăm thẳm.

Làn sương trắng mờ ảo kia hệt như vật sống, cuốn lên theo gió và tung bay, lúc tụ lại, lúc tản ra.

"Ngươi gặp qua Thiên Không chưa?" Giọng nói của Nguyệt Thần bỗng dưng truyền tới từ phía trước.

"Gì cơ?" Trương Vinh Phương nhíu mày, ai chưa từng thấy qua bầu trời chứ?

Chẳng lẽ câu hỏi này có ý ám chỉ chuyện gì hay sao?

Nguyệt Thần tiếp tục đi về phía trước mà chẳng hề trả lời, tuy nhiên tốc độ lại nhanh hơn so với trước đó.

Trương Vinh Phương không rõ ràng lắm, cũng lựa chọn tiếp tục đuổi theo.

Không lâu sau, rốt cuộc cả hai đã đi tới chỗ cao nhất - thần điện Linh Phi Thiên lơ lửng.

Thần điện được dựng nên từ những tinh thể xanh lam khổng lồ, trông hệt như một tòa thủy tinh cung hàn băng khổng lồ.

Vách tường, mặt đất, thậm chí hết thảy mọi thứ còn lại đều là tinh thể màu xanh lam.

Có thể thấy được vẻ đẹp tự nhiên hào phóng ở khắp mọi nơi, khiến cho nơi thần điện này nhìn qua càng giống như được hình thành một cách tự nhiên.

Bước chân Nguyệt Thần rơi xuống, giẫm trên mặt đất màu xanh có chút gồ ghề và dốc đứng.

“Chân tướng ở ngay chỗ này.”

Ông ta không ngoảnh đầu lại mà đi một mạch đến lối vào có hình dạng như khe hở dẫn tới trung tâm thần điện, dường như hoàn toàn không lo lắng Trương Vinh Phương sẽ đánh lén sau lưng ông ta.

Quả thực Trương Vinh Phương cũng có nghĩ tới việc thử đánh lén xem sao.

Nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ, mục đích của hắn từ khi mới bắt đầu là thức tỉnh Nhạc sư phụ, chứ không phải giết chết Nguyệt Thần.

Trước khi tìm ra được cách thực hiện chuyện này, tạm thời hắn sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Nhìn Nguyệt Thần tiếp tục tiến về phía trước, hắn cũng không chút do dự mà theo sát phía sau.

Đến lúc này đây, hắn có được Tiên Huyết Thánh Khu, trên cơ thể hắn đã không còn chỗ hiểm nữa, Huyết Hà không khô cạn thì hắn sẽ còn bất diệt.

Trừ khi ý thức linh hồn của hắn bị hủy diệt triệt để.

Trên thực tế, cho dù hắn có kỹ năng mũi nhọn, nhưng Trương Vinh Phương cũng không dám xác định liệu có thực sự có linh hồn hay không.

Trong tiếng bước chân thanh thúy.

Cả hai cùng đi tới chỗ lối vào giống như khe hở to lớn kia và đứng sóng vai nhau.

Nguyệt Thần ngẩng đầu nhìn lối vào tinh thể xanh lam trước mắt.

Nơi đó có một cánh cổng lớn màu xanh đen bất quy tắc đứng sừng sững.

Cổng lớn cũng được chế tạo bằng tinh thể, bề mặt sáng bóng trơn nhẵn như gương, phản chiếu hoàn mỹ bề ngoài của hai người.

“Thật ra ta đã mưu tính suốt mấy trăm năm, nhưng hiện giờ trong lòng vẫn có chờ mong và sợ hãi.” Nguyệt Thần khẽ nói.

“Ngươi chờ mong điều gì? Và sợ cái gì?” Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi.

“Chờ mong mọi chuyện có thể khác với những gì ta nghĩ ban đầu. Mà sợ hãi…” Nguyệt Thần không nói tiếp.

Ông ta tiến lên trước mấy bước, bóng dáng xuất hiện trước cánh cổng.

Ông ta giơ tay chạm nhẹ lên cửa.

Vù vù…

Âm thanh chấn động to lớn chậm rãi truyền ra từ bên dưới cổng lớn.

Cánh cổng bất quy tắc tựa như một thanh trường đao mảnh hẹp, ào ra một đám bụi bặm tối tăm mù mịt từ tận cùng dưới đáy.

Bụi bặm bị gió thổi bay đi.

Cổng lớn chầm chậm di chuyển lên trên rồi hé ra một khe hở.

Trong khe hở là một mảng đen kịt không một chút ánh sáng.

Cổng lớn cao hơn ngàn mét, không ngừng chuyển động lên trên và càng ngày càng mở ra nhiều lối vào hơn.

Mà bên trong lối vào, tất cả đều là một mảng tối đen như mực.

Nguyệt Thần và Trương Vinh Phương đứng ngay cổng, nhìn vào xa xăm bên trong.

So với lối vào cao hàng nghìn mét, thân hình của bọn họ chẳng khác gì những con kiến, trông không có gì bắt mắt.

Ngược lại, bên trong Thái Uyên, ánh sáng thần bí kia chiếu xiên vào từ phía sau bọn họ.

Vạch ra một vệt trắng thuần trong bóng đêm.

“Nơi này chính là đầu nguồn của Linh Phi Thiên. Ngươi dám vào không?” Nguyệt Thần quay sang nhìn Trương Vinh Phương bên cạnh.

“Có gì mà không dám chứ?” Lúc này, trong lòng Trương Vinh Phương tràn ngập tò mò dữ dội.

Nguyệt Thần mỉm cười, tiến lên một bước, tung người nhảy lên và bay vào trong bóng tối.

Sắc mặt Trương Vinh Phương bình tĩnh, bỗng chốc giang rộng cánh dơi đỏ sậm sau lưng rồi vỗ nhẹ, vô số huyết vụ bao bọc lấy hắn và bay đi sát phía sau Nguyệt Thần.

Chương 1678 - Chân tướng (7)

Hai người họ đi theo tia sáng chiếu vào từ cổng lớn rồi hướng xuống phía dưới.

Bên trong thần điện quá sâu và quá lớn.

Bọn bọn bay đi hệt như những chú cá nhỏ bơi lội dưới biển sâu, nhìn từ xa, phải đợi rất lâu mới có thể nhìn rõ được có một điểm đang chuyển động.

Thỉnh thoảng, Trương Vinh Phương lại quay đầu nhìn về phía cổng vào.

Mới đầu, cánh cổng cao hơn ngàn mét kia cực kỳ to lớn, nhưng thoáng chốc đã thu thỏ lại bằng kích thước của một cái chậu rửa mặt nhỏ.

Sau một thời gian thì biến thành kích cỡ nắm tay.

Không lâu sau.

Nguyệt Thần nhẹ nhàng đáp xuống đất, giẫm lên một chiếc bục.

Ông ta đi về phía trước vài bước, đi đến rìa của chiếc bục rồi nhìn xuống bên dưới.

“Cuối cùng… đã đến rồi!”

Lạch cạch, Trương Vinh Phương đáp xuống phía sau ông ta, hắn thu đôi cánh lại và chậm rãi đến gần.

“Linh Phi Thiên đâu?” Hắn hỏi.

“Không phải ở kia đó sao?” Nguyệt Thần duỗi ngón tay chỉ xiên xuống bên dưới.

Xùy!

Một quang cầu xanh nhạt bắn từ đầu ngón tay ông ta ra rồi chiếu sáng khu vực vài trăm mét xung quanh.

Quang cầu càng bay càng xa theo hướng xuống dưới.

Dần dần chiếu sáng ra một tinh thể hình người màu xanh lam vô cùng to lớn.

Tượng người kia không có gương mặt, trên người khoác trường bào, đầu đội vũ quan, ngồi ngay ngắn ở một ghế dựa cao to khổng lồ.

Chỉ có phần đầu trên thân thể hắn là được chiếu sáng rõ ràng, các bộ phận còn lại đều chỉ được dư quang mông lung soi sáng ra hình dáng.

Mà điều khiến cho người ta chấn động.

Chính là tượng người này đầu trọc lóc và cao mấy trăm mét.

Hắn ta ngồi ngay ngắn trên ghế, ngước mắt lên nhìn qua phía trên, phảng phất như đang ngắm nhìn thứ gì đó.

Nhưng trên mặt hắn ta lại không có một chút đường nét nào, nhìn không ra đến tột cùng hắn ta có biểu cảm thế nào.

“Đây chính là Linh Phi Thiên.” Nguyệt Thần trầm giọng nói, “Nó đảm nhiệm rất nhiều vai trò trong trường hà chậm rãi mà chúng ta không thể tưởng tượng được.”

“Thánh Tuần thì sao? Cả Linh Phi giáo nữa? Nếu như Linh Phi Thiên không có một chút ý thức nào, vậy thì ba kẻ đứng đầu được sinh ra như thế nào?” Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi.

Nếu Linh Phi Thiên thật sự không có ý thức, thế thì hắn có rất nhiều nghi vấn cần được giải đáp.

“Bọn ta đã từng đối mặt với hai con đường.” Nguyệt Thần không trả lời hắn ngay. Mà tự mình nhắc tới chuyện khác.

“Linh Phi Thiên tạo nên một con đường. Một đầu có thể có dấu vết để lần theo, không ngừng tiến lên, tìm tới hy vọng… Đường chết.”

“Đường chết! ?” Trong lòng Trương Vinh Phương run lên, hắn cảm nhận được sự nặng nề trong giọng nói của Nguyệt Thần.

“Một đầu khác là rời khỏi Linh Phi Thiên, tự mình tìm kiếm hy vọng…” Nguyệt Thần còn chưa nói hết.

So sánh với cái trước, có lẽ chính ông ta cũng không rõ rằng con đường mình đi là đường sống hay đường chết.

Ông ta sải bước ra, thân thể chợt hóa thành điểm sáng xanh nhạt rồi ngưng tụ lại trước tượng người khổng lồ.

Trương Vinh Phương lóe lên huyết ảnh, theo sát phía sau.

Chẳng mấy chốc, hai người đã phát hiện có những bậc thang uốn lượn được chạm khắc đặc biệt dưới chân của tượng người vô diện.

Hai người họ lần lượt đi đến chỗ bậc thang.

Lần này, Nguyệt Thần không còn hóa thành điểm sáng lao đi nữa, mà là thành thành thật thật đi bộ, một đường nhấc chân leo lên từng bậc thang.

Bọn đi lên dọc theo đùi phải của tượng người, thoáng chốc đã lên đến đầu gối.

Sau đó, họ lại lần nữa men theo tay vịn ghế ngồi.

Đi thẳng tới trước ngực tượng người.

Trước ngực tượng người có điêu khắc một mặt dây chuyền gắn trên chiếc vòng cổ mà tượng người đang đeo.

Mặt dây chuyền hình thoi, vừa khéo là một cửa vào đặc biệt có thể đi thông qua.

Nguyệt Thần không chút do dự bước vào trong mặt dây chuyền.

Trương Vinh Phương nối gót theo sau.

Bên trong mặt dây chuyền là một đại sảnh cỡ nhỏ âm u tối tăm và khá bừa bộn.

Cuối đại sảnh, có một vệt sáng chiếu xuống từ phía trên và rọi lên một con dấu màu xanh vàng tinh xảo.

Vệt sáng có màu trắng thuần khiết, tỏa sáng chói mắt.

Con dấu to khoảng bằng đầu người, quanh thân có vô số hoa văn mảnh nhỏ nhúc nhích tựa như vật sống.

“Linh ấn cuối cùng… chính là cái này.” Nguyệt Thần đi từng bước một về phía con dấu.

“Chân tướng thì sao?” Trương Vinh Phương đứng phía sau bất chợt lên tiếng, “Ngươi nói muốn dẫn ta cùng đi xem chân tướng. Vậy thì bây giờ… có thể nói rồi chứ?”

“Tất nhiên.” Nguyệt Thần đứng trước con dấu, nhưng không có giơ tay cầm lấy nó, “Ngươi biết tại sao Linh Phi Thiên lại

được gọi là Linh Phi Thiên không?"

"Tại sao?" Trương Vinh Phương cau mày.

"Vạn linh phi thiên lên đến đây chính là Linh Phi Thiên. Nhưng trước kia nó đã từng được gọi Phi Linh giáo." Nguyệt Thần đáp.

"Nhưng, rõ ràng vạn linh đều đang sống tốt trên trần thế mà, tại sao nhất định phải phi thiên chứ?"

Đúng vậy, vì sao trong lời dạy của Linh Phi Thiên lại có một lỗ thủng như vậy?

Chương 1679 - Chân tướng (8)

Trương Vinh Phương cũng nhận ra vấn đề.

Tông giáo đều sẽ đề cao thứ mà mọi người hằng ao ước có được nhất để làm điểm hy vọng.

Nhưng Linh Phi giáo lại dùng phi thiên làm nguyện vọng, chuyện này rất kỳ quái.

Bay lượn đúng là nguyện vọng rất tốt đẹp. Nhưng không phải tất cả mọi người đều muốn bay lượn.

Giống như hắn vậy, nguyện vọng lớn nhất của hắn chính là an cư lạc nghiệp, hưởng thụ cuộc sống yên tĩnh bình an.

"Đến đây." Nguyệt Thần vươn tay về phía Trương Vinh Phương, "Ta dẫn ngươi đi xem chân tướng của thế giới này."

Trương Vinh Phương nheo mắt lại và trở nên im lặng, kế đó bước nhanh tới trước rồi đưa tay nắm chặt tay Nguyệt Thần.

Cùng lúc đó, một tay khác của Nguyệt Thần đặt lên trên con dấu cực lớn kia.

Vù!

Xung quanh hai người bỗng nhiên bùng lên ánh sáng rực rỡ.

Cảnh vật xung quanh vốn dĩ âm u bỗng từng chút một chuyển thành sa mạc vàng khô cằn và sáng tỏ.

Bọn họ đang đứng trên đỉnh cồn cát bên trong phế tích của một ngôi thần điện.

Xung quanh cát vàng vô biên hun hút.

Đỉnh đầu là mặt trời nóng rực chói chang.

"Nắm chặt." Nguyệt Thần trầm giọng nói.

Tay ông ta nắm lấy tay của Trương Vinh Phương rồi ngẩng đầu nhìn lên trời cao.

"Nhìn lên trên!" Ông ta quát lên.

Trương Vinh Phương ngẩng đầu lên nhìn trời theo bản năng.

Nơi ấy mênh mông vô bờ, xanh thẳm trong lành.

Vù! !

Thoắt cái, một nguồn sức mạnh khổng lồ kéo hắn hướng lên trên.

Bọn họ đang bay lên!

Không có cánh, cũng không có bất kỳ ánh sáng gì, cứ thế bình bình đạm đạm, phản trọng lực mà bay lên cao.

Lúc đầu, tốc độ của bọn họ rất chậm.

Nhưng theo thời gian, tốc độ lại càng ngày càng tăng, dần trở nên nhanh chóng.

Phế tích bên dưới phút chốc đã thu lại chỉ bằng một chậu rửa mặt nhỏ, sau đó lại biến thành miếng đậu hũ, cuối cùng chỉ còn như một chấm hạt vừng màu vàng sẫm.

Rất nhanh, Trương Vinh Phương phát hiện mình đã lên đến dưới tầng mây.

Mây bay trên đỉnh đầu hết sức mỏng manh.

Đầu bọn họ chạm vào mây trời, sau đó xuyên qua đám mây, tốc độ càng nhanh hơn nữa.

Mặt trời càng ngày càng sáng, cũng càng ngày càng gần, càng lúc càng lớn.

Hai người tiếp tục bay lên cao.

Đi qua một tầng ánh sáng lờ mờ vô hình màu xanh nhạt.

Sau đó…

Sau đó tất cả trước mắt bỗng nhiên tối sầm.

Trương Vinh Phương cảm giác toàn thân của mình giống như xuyên qua một khoảng cách vô cùng vô tận.

Giống như tiến vào một hoàn cảnh khác, một không gian khác.

Mặt trời vừa nãy còn rất chói mắt ở phía bên phía, lúc này lại lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Thứ ập tới ngay sau đó là cơn gió lạnh thấu xương vô cùng vô tận.

Hai mắt hắn trợn to, lúc này đã hoàn toàn đánh mất dự tính trước đó.

Dựa theo thường thức kiếp trước của hắn, đi qua tầng mây, đi qua bầu khí quyển, không phải là đi thẳng tới vũ trụ tinh không sao? ?!

Vì sao…! ?

Vì sao, bọn họ lại…

Hắn ngửa đầu, nhìn một vùng thâm thúy đen nhánh bên trên đỉnh đầu.

Lơ lửng ở giữa không trung, rất lâu sau vẫn không nói nên lời.

Lúc này Nguyệt Thần đang bên cạnh hắn.

Cũng ngước lên nhìn bầu trời.

Nhìn bầu trời đen nhánh lúc nha lúc nhúc kia.

“Mọi người đều đang khát cầu sự yên ổn, khát cầu hòa bình, khát cầu thế gian hài hòa không có phân tranh.

Đáng tiếc chưa từng có người nào thực sự nghĩ tới, nguồn gốc của tất cả sự đấu tranh rốt cuộc là cái gì?”

Trương Vinh Phương ngắm nhìn bầu trời đen tối vô tận.

Trên bầu trời, thứ lúc nhúc kia vô số sợi đen mênh mông vô bờ, không nhìn thấy biên giới.

Hắn nhận ra, sợi tơ kia tương tự với linh tuyến đẳng cấp cao nhất của trung tâm thần phật — linh tuyến màu đen!

Hắn chậm rãi cúi đầu, nhìn xuống bên dưới.

Phía dưới là một quả cầu ánh sáng chói lóa lớn vô cùng.

Bên trong quả cầu mơ hồ chiếu rọi ra đất trời sông núi, nhật nguyệt thay đổi.

Bên ngoài quả cầu, một tầng ánh sáng lờ mờ màu xanh da trời đang bao chặt lấy quả cầu.

Đó là khí tức thần uy của Linh Phi Thiên.

“Thì ra chúng ta vẫn luôn bị bao bọc như thế sao?” Giọng hắn khô khốc, khẽ hỏi.

“Có lẽ là thế.” Nguyệt Thần nhẹ giọng trả lời.

Hai người nhìn bầu trời ngọ nguậy đen kịt, trong lúc nhất thời cũng không có tâm trạng để nói chuyện nữa.

Bọn họ lơ lửng ở tường kép giữa màn trời đen và quả cầu khổng lồ phía dưới.

Nhìn mặt trời mọc lên mặt trăng lặn xuống, nội bộ đất trời thay đổi, dần dần biến thành đêm tối bên dưới.

Trong nháy mắt khi vầng thái dương sáng ngời kia rơi xuống, nó nát bấy nổ tung, hóa thành vô số điểm sáng màu lam, ngưng tụ ra một vầng trăng mới, chậm rãi mọc lên từ bên kia.

Quả cầu chuyển động. Bất luận là mặt trời hay là mặt trăng, cũng chỉ là một ảo ảnh bên trong nó.

Chúng nó không hề có thực thể, chỉ là trông rất giống thật mà thôi.

“Bên ngoài màn trời đen ấy là cái gì?” Trương Vinh Phương bỗng nhiên lên tiếng.

“Bên ngoài màn trời…” Nguyệt Thần lộ ra một tia hoài niệm: “Là ánh sáng.”

Chương 1680 - Chân tướng (9)

“Ánh sáng?” Trương Vinh Phương nhíu mày: “Ánh sáng màu vàng á?” Thứ hắn liên tưởng đến đầu tiên chính là mặt trời.

“Không phải, màu xanh nhạt.” Ánh mắt Nguyệt Thần lộ ra vẻ ôn hòa nhè nhẹ: “Ánh sáng màu xanh nhạt.”

Ông ta nhắm mắt lại, giống như đang nhớ lại.

“Cực kỳ lâu trước đây.”

“Màn trời đã từng bị phá vỡ ra một lỗ hổng.”

“Ánh sáng kia chiếu xuống từ lỗ hổng ấy, chiếu sáng rất nhiều người.”

“Chỉ là ánh trăng chiếu xuống thôi?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Ta không biết.” Nguyệt Thần lắc đầu: “Nhưng ta nhìn ra bên ngoài từ lỗ hổng kia, thấy được mây trắng, trăng rằm, tinh không chân chính.”

“Người từng được chiếu sáng ngày đó đều trở thành người trường sinh, đều xảy ra dị biến. Đó chính là Thiên Quang giả đời thứ nhất.” Ông ta giải thích.

“Vậy thần phật đâu? Linh Phi Thiên đâu? Nhân vật như các ngươi lại đại biểu cho cái gì?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Bọn ta… đại biểu cho hi vọng chưa bao giờ chấm dứt.” Nguyệt Thần trả lời.

“Hi vọng? Các ngươi hi vọng xông ra khỏi màn trời này! ?” Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi.

“Đúng vậy. Phá tan nó.” Nguyệt Thần gật đầu, trong mắt lộ ra một tia buồn vô cớ.

“Nếu có thể sống một cuộc sống an ổn, vì sao các ngươi nhất định phải liều mạng phá tan màn trời? Hưởng thụ cuộc sống không được hay sao?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Hưởng thụ cuộc sống?” Nguyệt Thần nở nụ cười: “Đúng vậy. Rất nhiều đồng bạn của bọn ta đều lựa chọn như vậy. Vậy nên

bọn họ chìm vào vực sâu Lãng Quên."

"Thế nhưng dựa vào cái gì! ?!" Ông ta bỗng nhiên nâng cao âm lượng: "Bọn ta chỉ là muốn về nhà! !"

"Về nhà! ?" Trương Vinh Phương sửng sốt.

"Đời cha của bọn ta chính là rơi từ bên ngoài màn trời vào nơi đây. Bọn ta, vốn hẳn là sinh hoạt ở bên ngoài màn trời kia!"

Giọng của Nguyệt Thần càng thêm bén nhọn.

"Dựa vào cái gì mà bọn ta phải giống như con kiến, sống trong quả cầu hư ảo này tê liệt chính mình, trải qua suốt đời chứ! ?"

"…" Trương Vinh Phương nghe đến đó, đại khái hiểu được tất cả chân tướng.

Nếu như Nguyệt Thần không có lừa hắn, không có lập ra âm mưu lập trời nào đó thì… tất cả mọi chuyện thực ra đã rất rõ ràng.

"Rốt cuộc… bên nào mới là thật?" Trương Vinh Phương đột nhiên hỏi.

"Thái Uyên." Nguyệt Thần không chút do dự trả lời: "Các ngươi chỉ là… kẻ đáng thương sinh hoạt bên trong Thái Hư khổng lồ của Linh Phi Thiên thôi."

"Chỉ là ruộng lúa, cây trồng đến thời điểm cố định là bị thu hoạch của chúng."

Trương Vinh Phương trầm mặc.

Hắn bỗng nhiên nghĩ tới Trần Quân Trầm, nghĩ tới Đế Khôn.

Bọn họ rõ ràng có tiền đồ tốt, có tương lai vô hạn.

Nhưng vẫn phải mạo hiểm tính mạng tiến vào Thái Uyên, tìm kiếm tất cả, thăm dò tất cả.

Có lẽ tất cả mọi chuyện này là bởi vì bọn họ đều hiểu… thế giới mà mình đang sống vốn chỉ là một hồi ảo ảnh.

"Cha ta từng nói." Lúc này Nguyệt Thần lên tiếng lần nữa: "Ông ấy đã từng là thủy thủ trên một con thuyền rất lớn."

"Sau đó… đại dương nổi lên sóng gió rất lớn. Ngoài khơi xuất hiện một khe nứt to lớn.

Vì vậy, ông ấy và rất nhiều người đều bị cuốn vào.”

“Bên ngoài rốt cuộc có cái gì? Bên ngoài màn trời này.” Trương Vinh Phương hỏi.

“Có chân thực.” Nguyệt Thần trả lời: “Chúng ta, chính là con kiến bị vây khốn ở chỗ này. Đánh mất bản thân, đánh mất tự do “

“Linh Phi Thiên hẳn là người rơi vào đây trước tiên, cố gắng nghĩ cách để thoát khỏi nơi này.

Bọn họ xây dựng thần điện, xây dựng nên hệ thống thu gặt tuần hoàn, tích lũy lực lượng này. Cố gắng chờ đợi tương lai, lại một lần nữa trùng kích lên màn trời.”

Nguyệt Thần nói đến đây, trong mắt lấp lánh ánh sáng không rõ nào đó.

Ầm! !

Trong nháy mắt, xung quanh hai người lặng lẽ tối sầm xuống.

Tất cả cảnh tượng nhanh chóng nhạt dần, biến đen rồi biến mất.

Hai người lại lần nữa trở lại trong đại sảnh trước kia, phía trước chính là một con dấu màu vàng lam.

Tất cả bình tĩnh lại.

Mặt ngoài con dấu màu vàng lam bắt đầu lưu động giống như chất lỏng, chảy về phía Nguyệt Thần tiếp xúc với nó.

Mà cơ thể của Nguyệt Thần cũng dần dần bị nhuộm thành màu lam bắt đầu từ cánh tay.

“Ba Linh ấn lớn, cộng thêm mười hai Linh ấn nhỏ, nếu có thể hoàn toàn nắm giữ hấp thu nó, ta chính là Linh Phi Thiên đời mới!” Nguyệt Thần bình tĩnh nói.

“Đây là chân tướng?” Trương Vinh Phương ở đằng sau bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

“Phải, đây là chân tướng.” Nguyệt Thần gật đầu: “Thường cách một đoạn thời gian màn trời đó sẽ không ngừng trầm xuống, không ngừng áp bách vùng trời đất mà chúng ta sinh sống.

Dựa theo tính toán của bọn ta, khoảng chừng qua trăm năm nữa, thế giới của chúng ta có khi chỉ còn lại một phần ba bây giờ.”

“Sư phụ ta đâu?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Nếu không cố gắng chống chọi, sau này tất cả chúng ta đều sẽ chết.” Nguyệt Thần trầm giọng nói.

“Sư phụ ta ở đâu?” Trương Vinh Phương lại hỏi.

“Ngươi vẫn còn nghe không hiểu sao? Màn trời sẽ hoàn toàn co rút lại, nếu chúng ta không đấu tranh, ngươi! Ta! Đều phải chết! !” Nguyệt Thần nâng giọng lên cao.

Chương 1681 - Chân tướng (10)

“Ta mới hai mươi mấy tuổi, liên quan gì đến ta chứ?” Trương Vinh Phương trả lời: “Sư phụ ta đâu?”

Sắc mặt hắn bình tĩnh.

“Bây giờ ngươi có hai lựa chọn, một, để ông ấy đi ra. Hai, bị ta đánh chết.”

“! !? ?” Nguyệt Thần không thể nào hiểu được.

Ông ta đã nói rất rõ ràng rồi, đều đã hoàn toàn tiết lộ tất cả chân tướng.

Bọn họ phải xông ra màn trời đen tối, lao ra tất cả ảo ảnh, tìm về sự chân thực thuộc về tất cả mọi người.

Thế nhưng người này…! !?

“Ta đếm ba tiếng, ngươi không lựa chọn, ta coi như ngươi cam chịu cự tuyệt.” Cánh dơi phía sau Trương Vinh Phương chậm rãi mở ra.

Từng luồng sương máu nồng nặc, máu loãng lan tràn khuếch tán từ dưới chân hắn, nhuộm đỏ bốn phía.

“Ngươi điên rồi! ! Nơi này là thần điện trung tâm của Linh Phi Thiên, nếu như nơi này bị hủy, toàn bộ thế giới đều sẽ phải chịu tổn thương!” Nguyệt Thần tức giận nói.

Ông ta đã nhìn ra sự kinh tài tuyệt diễm của Trương Vinh Phương.

Bất luận thời đại nào, chỉ có cường giả đỉnh điểm nhất mới có tư cách biết được tất cả chân tướng.

Trong bọn họ, có người lựa chọn ở lại trong hư ảo, hưởng thụ tất cả như trước.

Có người thì lựa chọn vì lý tưởng mà trả giá tất cả, thăm dò tất cả.

Còn có người thì yên lặng ẩn núp, tích lũy càng nhiều lực lượng hơn, chờ đợi thời cơ.

Ông ta không đồng ý với phương pháp của Linh Phi Thiên, nhưng ông ta cũng muốn mượn lực lượng Linh Phi giáo tích lũy đi đánh vỡ màn trời, mở lại ánh sáng!

Hiện tại, ông ta thấy được thiên phú kinh khủng của Trương Vinh Phương, mong muốn kéo hắn vào trận doanh của mình.

Thế nhưng…

“Ba.”

“Hai.”

“Một.”

Hình thể Trương Vinh Phương cấp tốc biến hóa, bành trướng, biến lớn, trở nên cao hơn.

Cùng lúc đó cơ thể Nguyệt Thần sáng lên vầng sáng lờ mờ, cánh tay như từng lớp quạt chợt triển khai sau lưng.

“Rốt cuộc ngươi có hiểu hay không thế! !?” Lúc này khuôn mặt ông ta không ngừng nhảy qua nhảy lại giữa mặt của Nhạc Đức Văn và một khuôn mặt ôn hòa tinh khiết hoàn mỹ khác.

“Ngươi trả sư phụ của ta lại cho ta thì ta hiểu.” Trương Vinh Phương lãnh đạm trả lời.

“Hắn ta chính là ta! Là một bộ phận của ta!” Nguyệt Thần lớn tiếng nói.

Ông ta không thể nào hiểu được suy nghĩ của người này.

“Vậy thì đổi một bộ phận kia ra đây.” Huyết liên phía sau Trương Vinh Phương bắt đầu triển khai, tách ra.

Vù! !!

Đúng lúc này, trong toàn bộ đại sảnh, một vầng ánh sáng màu xanh lam chói mắt bừng lên từ mặt đất, vọt lên trên cao, trong nháy mắt hóa thành một vầng sáng màu xanh lam xẹt qua cơ thể của Nguyệt Thần và Trương Vinh Phương.

Hai người đồng thời thấy hoa mắt. Chợt biến mất tại chỗ.

Vù! !

Trước mắt Trương Vinh Phương cấp tốc khôi phục thị lực.

Hắn đang rơi nhanh xuống từ giữa trời cao.

Xung quanh là một vùng sa mạc màu vàng sáng sủa nóng rực.

Mà Nguyệt Thần thì không biết tung tích từ lâu.

Hắn nhìn xuống, phía dưới đúng là phế tích thần điện nơi hắn và Nguyệt Thần bay lên để quan sát màn trời trước đó.

Phụt!

Hai cánh phía sau hắn chợt vỗ, cuồn cuộn nổi lên một luồng sóng khí mạnh mẽ làm giảm tốc độ cơ thể.

Sau khi vỗ liên tục mấy lần, tốc độ rơi xuống của hắn cấp tốc giảm bớt. Khi cách xa mặt đất còn hai, ba trăm mét thì dừng lại, lơ lửng giữa không trung.

Lúc này hắn lại ngẩng đầu, nhìn bầu trời màu xanh thẳm.

'Xem ra là bị truyền tống đuổi ra ngoài. ' Trong lòng của hắn suy đoán.

Chân tướng Nguyệt Thần mang cho hắn khiến trong lòng hắn lúc này vẫn không thể bình tĩnh được.

'Có lẽ… ta nên tự mình đi chứng thực một hai. '

Trong lòng của hắn chợt lóe lên ý nghĩ ấy.

Lúc này, hắn xoay người, vỗ cánh dơi bay thẳng lên trời cao.

Hắn muốn đơn độc nhìn xem, màn trời đó rốt cuộc là cái thứ gì! ?

Gió rét mãnh liệt không ngừng tấn công vào mặt Trương Vinh Phương, đánh cho làn da của hắn càng ngày càng đông cứng.

Xuyên qua mây khói mỏng manh.

Mỗi lần cánh dơi rộng hơn mười mét của hắn vỗ đập đều có thể cuốn lên luồng khí rất lớn.

Giờ đây đã có thể lờ mờ thấy được đường vòng cung của sa mạc, đất bằng và đường chân trời bên dưới.

Trương Vinh Phương lại ngẩng đầu nhìn, phía trên vẫn hoàn toàn là một mảng lam nhạt mơ hồ.

Hắn hít sâu một hơi rồi bất chợt xông lên.

Bụp!

Thứ trông như tầng màng mỏng trước đó lại bị đánh vỡ lần nữa.

Trước mắt hắn bỗng nhiên tối sầm.

Hết thảy đều trở nên yên tĩnh.

Luồng khí vô hình vờn quanh bên cạnh.

“Quả nhiên…” Trương Vinh Phương ngẩng đầu nhìn lên Thiên Mạc màu đen vô biên vô tận phía trên kia.

“Quả nhiên, Nguyệt Thần không có gạt ta.”

Thật ra, lúc này trong lòng hắn đã tin bảy phần.

Tin hơn phân nửa cách nói về Thiên Mạc (màn trời) và câu Thiên Mạc sẽ không ngừng co lại.

“Nơi này… chẳng phải đây là tầng giữa à? Sao ngươi tới đây thế?” Giọng nói của Bạch Lân có chút chần chờ, nhưng vẫn khá nhẹ nhàng.

“Tầng giữa?” Trương Vinh Phương nghi ngờ hỏi. “Ngươi có biết được điều gì về Thiên Mạc này không?”

Chương 1682 - Phương pháp (1)

Trước đó, bởi vì ở bên trong Thái Uyên nên Bạch Lân không có cách nào liên hệ, thế là một mực không lên tiếng.

Thẳng đến giờ phút này, bà ta mới bỗng nhiên liên lạc trở lại.

“Khoảng cách xen giữa Thiên Mạc và thế giới nơi chúng ta đang sống chính là tầng giữa. Nơi này không có gì cả, bỗng dưng ngươi chạy tới đây làm gì vậy?” Bạch Lân nghi ngờ hỏi.

“Ngươi biết Thiên Mạc à?” Trương Vinh Phương kinh ngạc.

“Đương nhiên biết chứ, Thiên Quang giả thuở ban sơ chính là nhưng người được chiếu sáng sau khi Thiên Mạc bị đánh vỡ.

Có điều ánh sáng Thiên Ngoại cũng chả phải thứ gì tốt lành.” Bạch Lân trả lời.

“Tại sao? Chẳng phải người được chiếu rọi đều sẽ có tuổi thọ cao hơn rất nhiều và thực lực cũng tăng lên sao?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Ngươi có biết lúc ấy có bao nhiêu người bị chiếu sáng không?” Bạch Lân hỏi lại, “Ánh sáng đó rất lớn, khu vực bị nó bao trùm cũng rất rộng, có khi ít nhất hơn vạn người đấy. Kết quả thì sao?”

“Kết quả thế nào?”

“Kết quả chỉ có mấy chục người sống sót thôi. Những người còn lại đều chết hết.” Bạch Lân thở dài.

Nàng cảm ứng được vị trí của Trương Vinh Phương lúc này nên hơi nghi ngờ một tí.

“Thế nên, bây giờ ngươi dự định làm gì đây? Ngoại trừ gió thì ở tầng giữa không có bất kỳ vật nào khác đâu.”

“Ta muốn nhìn thử một chút.” Trương Vinh Phương ngẩng đầu nhìn mảng Thiên Mạc đen kịt kia.

Hai cánh của hắn rung chuyển, cơ thể bỗng nhiên phóng tới phía Thiên Mạc màu đen đó bằng tốc độ cao nhất.

“Ngươi điên rồi hả! ?” Bạch Lân lập tức hốt hoảng, cất giọng kêu lên.

Trương Vinh Phương mắt điếc tai ngơ, thân hình mau chóng phình to, biến lớn, toàn thân tựa như được bơm hơi, chớp mắt đã hóa thành người khổng lồ ba tay, cả người đều là huyết sắc.

Vô số Huyết Vân trôi nổi dưới thân hắn, cứ thế mà cứng rắn nâng hắn lên, đảm bảo rằng hắn sẽ không rơi xuống.

Người khổng lồ cao hơn năm mươi mét, cầm búa huyết sắc khổng lồ trong tay, phóng hết tốc lực về phía Thiên Mạc màu đen.

Nhìn từ xa, trông hắn hệt như một ngôi sao băng lao từ dưới lên và bay thẳng tới chỗ Thiên Mạc.

Màn đen vô biên dần dần chiếm lấy toàn bộ tầm mắt.

Trương Vinh Phương giơ búa khổng lồ trong tay lên và dốc hết sức vung về phía Thiên Mạc.

Âm thanh bùng nổ ầm ầm vang lên.

Búa huyết sắc khổng lồ trong tay hắn bay vụt đi trong chớp mắt, hóa thành một vòng tròn huyết sắc và hung hăng nện vào bề mặt của Thiên Mạc.

Bùm!

Búa huyết sắc khổng lồ bổ ra một hố nhỏ, nhưng thoắt cái đã bị đường đen vô cùng vô tận xung quanh bao phủ rồi biến mất.

Mà Thiên Mạc vẫn vững vàng ở đó, không chút hề hấn gì, tựa như mới vừa rồi chưa từng phát sinh chuyện gì.

“Vô dụng thôi. Thiên Mạc sâu không thấy đáy, không biết dày bao nhiêu.

Cho dù ngươi một mực xông vào, cũng không biết có thể tìm thấy cái gì hay không.” Bạch Lân nhắc nhở.

Trương Vinh Phương lơ lửng giữa trời, nhìn chằm chằm vào hố nhỏ mà bản thân vừa bổ ra lúc nãy.

Nơi đó có vô số đường đen đang ngọ nguậy, hệt như sâu bọ, phút chốc đã bù lấp vào hố nhỏ, giúp nó trở về hình dáng ban đầu.

Tuy sức hắn mạnh, ngay cả khi đối đầu với Tuyết Hồng các, thậm chí có thể gọi là có tính hủy diệt lớn mạnh.

Song, khi đối diện với mảng Thiên Mạc vô biên vô tận trước mắt này, sức mạnh của hắn lại y như cục đá vô hình, đánh vào cũng không có lấy một tí bọt nước.

“Bạch Lân.” Hắn đột nhiên hỏi. “Rốt cuộc, Thái Uyên và thế giới này, đâu mới là thật?”

“Đối với Thần Phật thì Thái Uyên là thật.” Bạch Lân có vẻ như đã hiểu được điều gì đó. “Còn đối với các ngươi thì thế giới mới là thật. Nhưng thật ra, cả hai nơi đều thực sự tồn tại.”

“Vậy sao?” Trương Vinh Phương ngắm nhìn Thiên Mạc, ánh mắt vẫn luôn hướng tới nơi xa.

“Cuối cùng Thái Uyên là nơi như thế nào? Ngươi có biết không?”

“Thần Chủ của ta đã từng nói cho ta biết.” Bạch Lân trả lời, “Thái Uyên là nơi tồn tại của tất cả ý thức Thần Phật. Nàng kể rằng sau khi Thiên Mạc bị đánh vỡ và phóng ra tia sáng kia đều bị tất cả Thần Phật nhìn thấy.

Thế là bên trong Thái Uyên cũng có thêm một tia sáng. Ngươi hiểu nó có ý nghĩa gì không?”

Trương Vinh Phương im lặng.

Liệu đó có phải là ánh sáng hy vọng trong lòng nhóm Thần Phật kia không?

“Vốn dĩ Thái Uyên chỉ có bóng tối và vực sâu Lãng Quên. Mà sau đó, ánh sáng kia càng lúc càng chói lóa hơn rất nhiều!” Bạch Lân nói. “Điều đặc biệt là ta chưa bao giờ thấy qua ánh sáng rực rỡ như vậy trong những ngày ấy.”

“Vậy năm đó, rốt cuộc các ngươi bị tiêu diệt thế nào?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Linh Phi Thiên muốn thu hết thảy Thần Phật, bọn ta đánh không lại, chỉ thế thôi.” Bạch Lân nói sơ lược. Có vẻ như bà ta không muốn nhiều lời về những chuyện này.

Trương Vinh Phương lặng lẽ nhìn chăm chú Thiên Mạc màu đen đang nhúc nhích kia.

Chương 1683 - Phương pháp (2)

Một lúc lâu sau, hắn mới quay lại và bay trở về.

“Đi thôi, đã đến lúc phải quay lại.”

“Vậy ngươi bay lên thế này là định làm gì?” Bạch Lân không hiểu hỏi.

“Ta chỉ muốn xác nhận một vài thứ.” Trương Vinh Phương trả lời. “Ngươi có biết tầng cao hơn của Thái Uyên có gì không?”

“Linh Phi Thiên chỉ ở tại tầng năm, ai cũng không biết tầng cao hơn có những gì. Có lẽ sau này ngươi có thể đi xem thử nếu có cơ hội. Dù sao ta cũng không có bản lĩnh này.” Bạch Lân thành thật trả lời.

Hai người nhanh chóng trở về, xuyên qua lam quang và mây khói, xác định phương hướng giữa không trung, kế đó lao thẳng về phía Đại Đô.

Nhanh chóng lướt qua đất bằng bên dưới.

Sông ngòi, non nước, rừng rậm, hết thảy trong mắt Trương Vinh Phương lúc này đều hệt như sa bàn, trở nên cô đọng và vô cùng tinh xảo. Giống như đủ loại trận chiến hắn đã từng trải qua trước đó.

“Ngươi còn muốn thanh tẩy tất cả Thần Phật à?” Trước khi bay về tới Đại Đô, Bạch Lân đột nhiên hỏi một câu.

“Tất nhiên. Nếu như không có Thần Phật, đất bằng sẽ bớt đi rất nhiều tranh đấu.” Trương Vinh Phương bình tĩnh trả lời.

“Nhưng chuyện này liên quan gì đến việc tìm ra sư phụ của ngươi?” Bạch Lân hỏi lại. “Dẫu làm vậy thì ngươi cũng không thể tìm lại sư phụ của mình. Hơn nữa, Nguyệt Thần cũng không dễ đối phó như ngươi tưởng đâu. Trước đó, ngươi chỉ giao chiến với một trong những phân thân của hắn ta thôi. Chênh lệch sức mạnh giữa phụ thể và bản thể rất lớn. Linh Phi Thiên cũng tương tự như vậy.”

“Ngươi có cách nào tốt hơn không?” Trương Vinh Phương nghe hiểu ý của bà ta.

“Thần Chủ của ta đã từng nhắc tới, tuy rằng Thiên Mạc ngăn cách chúng ta với thế giới bên ngoài.

Nhưng Thái Uyên không có tầng trên tầng năm, mà đó là nơi hội tụ ý thức của các chúng sinh khác bên ngoài Thiên Mạc.” Bạch Lân nói khẽ.

Đây là nội tình mà Nguyệt Thần không kể tỉ mỉ cho Trương Vinh Phương.

Thân thể Trương Vinh Phương đột nhiên dừng lại và lơ lửng giữa không trung.

Hắn nhíu chặt mày.

“Ý ngươi là, phía trên tầng năm của Thái Uyên có sự hiện diện của ý thức Thần Phật bên ngoài Thiên Mạc ư?”

“Thần Chủ của ta đã nói vậy đấy. Năm đó, nàng cũng leo lên Thần Chủ tầng năm, thực lực vô cùng mạnh mẽ. Sau đó, nàng đã tiến lên để thăm dò.” Bạch Lân không nói tiếp.

“Nhưng chuyện này có liên quan gì đến sư phụ ta?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

“Thật ra, Thần Chủ của ta cũng là thiên sinh Thần.” Bạch Lân nói, “Nàng đã từng nói rằng quê hương của nàng là một nơi có tên gọi Lân Đô. Nàng rất mạnh, cũng rất dịu dàng, đối xử với Thần phụ thuộc và tín đồ rất tốt. Bên cạnh đó, nàng vẫn luôn muốn trở về quê hương của mình.”

“Nàng đã từng đề cập tới, rất có thể phía trên tầng năm của Thái Uyên có thể liên hệ với Lân Đô ở bên ngoài Thiên Mạc. Khi đó sẽ có Thần Phật xuống đón và hướng dẫn.

Vì thế họ luôn thích ngước nhìn lên cao với niềm mong mỏi trong lòng. Ngửa mặt nhìn bầu trời, khao khát chỗ càng cao hơn Thái Uyên.”

“Mà nghe nói Lân Đô có tri thức thần bí có thể phân tách linh hồn người ta đấy.”

Trương Vinh Phương suy nghĩ rất nhiều chuyện trong đầu.

Tại sao Linh Phi Thiên lại tích lũy sức mạnh, liệu có phải là vì trước kia Thần muốn leo lên cấp bậc cao hơn Thái Uyên hay không.

Từ đó tìm đường thoát khỏi Thiên Mạc?

“Cho nên?”

“Cho nên, nhóm thiên sinh Thần luôn luôn có những mục tiêu kỳ kỳ quái quái, ta không biết trước đây ngươi đã trải qua những gì. Nhưng nếu như ngươi muốn tìm cơ hội cứu sư phụ ngươi trở về thì có lẽ cách duy nhất chính là tiếp tục thăm dò Thái Uyên.” Bạch Lân nói.

Trương Vinh Phương im lặng.

Hắn giang rộng đôi cánh và tiếp tục lên đường.

Tuy nhiên, giờ phút này, tốc độ bay của hắn đã không còn nhanh như trước nữa.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Không lâu sau, hắn dừng lại và lơ lửng trên chiến trường nơi Đại Giáo Minh và đại quân Linh Phi Thiên đã chém giết nhau lúc trước.

Chiến tranh đã kết thúc.

Ánh tà dương đỏ quạch như máu, khắp nơi trên mặt đất đầy rẫy hố lớn.

Thi thể chồng chất như núi, ruồi nhặng đập cánh vo ve ầm ĩ. Bầy chim ăn thịt bay lên sà xuống, không ngừng gặm ăn trên thi thể và phát ra những tiếng kêu quái lạ.

Trương Vinh Phương lượn lờ trên chiến trường một lúc rồi tiếp tục bay về phía đô thành Đại Đô.

Còn chưa hoàn toàn đến gần đô thành, hắn đã nhìn thấy ánh lửa ngút trời bốc lên từ nội thành.

Một lá cờ đỏ rực đại diện cho Nghịch Thời hội đang được giương cao và nhanh chóng lao về phía trung tâm đô thành.

Nghịch Thời hội đang tấn công nội thành.

Từng bóng dáng của cao thủ mạnh mẽ linh hoạt và mau lẹ hướng về phía nội thành đột phá vòng vây.

Mũi tên tẩm dầu đốt lửa được bắn ra hết đợt này đến đợt khác, bao trùm cả trung tâm.

Đây chính là nơi đầu nguồn của ngọn lửa bùng cháy dữ dội.

Chương 1684 - Phương pháp (3)

“Thương Thiên đã chết! Chư Thần tránh lui! !”

Từng tiếng hô to không ngừng vang vọng khắp bốn phương tám hướng.

Trương Vinh Phương lơ lửng giữa trời, thị lực cực mạnh của hắn nhìn xuống dưới.

Hắn có thể nhìn thấy.

Có Bái Thần của Đại Giáo Minh và Cao thủ của Cảm Ứng môn đang giao đấu với cao thủ Nghịch Thời hội.

Thậm chí còn có số ít thần uy lạ lẫm mà hắn hoàn toàn chưa từng cảm nhận qua đang liên tục bộc phát. Có vẻ như là cao thủ Bái Thần ẩn trong các giáo phái nhỏ.

Nghịch Thời hội thực hiện trận vây quét toàn diện, nhắm vào tất cả người đạt Bái Thần.

Cả Đại Đô trở nên ầm ĩ khắp chốn, ngọn lửa dần dần lan rộng theo lầu các nối liền nhau, càng cháy càng lớn.

Trương Vinh Phương nhìn xuống phía dưới, trong lòng đột nhiên cảm thấy mất hết cả hứng.

Nguyệt Thần không có mặt.

Rất rõ ràng, chắc hẳn ông ta đi truy đuổi Linh ấn còn lại và chả hề quan tâm đến thứ gọi là thắng bại trên chiến trường này.

Mục đích của Nguyệt Thần là cướp đoạt toàn bộ sức mạnh mà Linh Phi Thiên tích lũy.

Còn chuyện chém giết trên thế gian không nằm trong phạm vi ông ta cần xem xét.

Không có Nguyệt Thần, Linh Tướng Nguyệt Hậu của Cảm Ứng môn cũng đã bị thương nặng trên chiến trường trước đó.

Thế nên lúc này, nhóm Đại Tông Sư đỉnh cấp của Nghịch Thời hội quả thực là đánh đâu thắng đó, không có đối thủ.

Địa Mẫu phổ thông đi cùng Linh Tướng phổ thông đứng trước Ma binh mà họ nắm trong tay, cũng chỉ đỡ được vài chục chiêu mà thôi.

“Ngươi không xuống hỗ trợ à?” Bạch Lân hỏi.

“Thắng bại nơi đây đã được định sẵn, không cần ta phải ra tay. Thánh Tuần và Linh Tín Đế hẳn là đang tránh né Nguyệt Thần. Vùng đất này đã có thể xác định được thời đại tiếp theo.”

Trương Vinh Phương nhẹ giọng trả lời.

Oành!

Bỗng nhiên, một luồng thần uy khổng lồ từ một góc bên dưới vọt lên.

Đó là Linh Tướng Chân Nhất Giáo trong Đại Giáo Minh, một lão đạo tóc bạc không phải là Thanh Dịch đạo nhân.

Ông ta tức sùi bọt mép, hai mắt sáng rực bạch quang chói mắt, một vòng Thái Cực Đồ sau lưng nhanh chóng chuyển động.

Rõ ràng là Đại Hàng Thần.

Hơn nữa là Đại Hàng Thần cấp độ Thần Chủ.

Nhưng ông ta chưa kịp hoàn hồn thì một luồng kim quang bỗng vọt đến gần.

Trong phút chốc kim quang hóa thành vô số kim tuyến, trong nháy mắt bao vây người này. Tạo thành một quả cầu không gian khổng lồ màu vàng.

Sau vài hơi thở, quả cầu vàng tản ra, chỉ còn lại một lão tăng đeo giáp tay vàng chậm rãi bước ra.

Xa xa, Thánh Đế Mạnh Khiên cầm một thanh kiếm đen hẹp dài, đang dịu dàng nói chuyện cùng mấy Linh Tướng đứng đầu Đại Giáo Minh.

Hình như là nhận thấy ánh mắt trên bầu trời, Mạnh Khiên hơi ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Trương Vinh Phương.

Tầm mắt hai người giao nhau.

Trương Vinh Phương không đi xuống nữa.

Chỉ hơi chắp tay rồi xoay người bay về phía xa.

Hình như Nghịch Thời hội có cùng mục đích với hắn, đều là thanh tẩy tất cả các giáo phái thế lực Thần Phật.

Mà nơi này không có Nhạc sư phụ, hắn ở lại cũng không có ý nghĩa gì.

Bay thẳng một mạch.

Chẳng mấy chốc hắn đã nhẹ nhàng dừng lại ở phía trên tổng đàn của Hắc Thập Giáo ở phụ cận Đại Đô.

Trước thần điện tổng đàn trống trải có một đạo trường cỡ lớn.

Lúc này trong đạo trường, một cao thủ Nghịch Thời hội ăn mặc như một lão nông dân, đang chụm đầu nói chuyện với một lão giả râu đen đi ra khỏi thần điện.

Ánh mắt Trương Vinh Phương chuyển đến bên trong thần điện.

"Nếu đã quyết định thanh tẩy tất cả Thần Phật thì bắt đầu từ nơi này đi."

Cho dù mục đích của Nguyệt Thần là gì, hắn chỉ muốn làm cho hoàn cảnh cuộc sống sau này của mình trở nên tốt hơn một tí.

Vì vậy…

Trong giây lát, Trương Vinh Phương bỗng nhiên nhào xuống, vọt thẳng về phía thần điện.

Oành!

Hắn giống như một ngôi sao màu đỏ, hung hăng phá vỡ nóc thần điện, nương theo khối đá vụn và gỗ vụn, vững vàng rơi vào chính giữa đại sảnh thần điện.

"Kẻ báng bổ thần? Đáng chết!" Một đám hán tử râu quai nón quỳ trước tượng thần cầu nguyện kinh hãi, đứng vụt dậy, xoay người, dồn dập phát ra tiếng gầm giận dữ khi nhìn thấy người phía sau.

Hình thể mỗi một người trong đám người này đều bành trướng trở nên lớn hơn, trong nháy mắt đã hóa thành một đám võ giả cường tráng, hình thù kỳ quái, lao về phía Trương Vinh Phương như những viên đạn pháo.

Kình phong mãnh liệt tựa như dao không ngừng cắt vào da Trương Vinh Phương.

Trong đó có hai người râu quai nón thậm chí còn cầm loan đao và trường thương, trên người tản mát ra trường lực vô hình, lạnh thấu xương như băng tuyết.

Đó là Thế độc nhất thuộc về Đại Tông Sư!

Có tổng cộng sáu người ở đây.

Hai Đại Tông Sư, một Tông Sư, còn lại đều là Siêu Phẩm.

Hình như họ đang chuẩn bị một nghi thức nào đó. Nhưng trương Vinh Phương từ trên trời giáng xuống đã cắt ngang.

“Giết!”

Sáu người cùng nhau vọt về phía Trương Vinh Phương từ mọi góc độ.

Chương 1685 - Phương pháp (4)

“Thời đại Thần Phật đã đến lúc kết thúc rồi.” Trương Vinh Phương giơ tay phải lên. Vô số huyết thủy từ dưới người hắn tuôn ra, nhanh chóng lan rộng ra bốn phương tám hướng xung quanh.

Oành!

Trong chốc lát, huyết thủy như sóng biển bao phủ toàn bộ thần điện.

Chúng nó tựa như xuất hiện từ hư không, trong nháy mắt đã chiếm cứ toàn bộ không gian xung quanh mấy chục mét.

Cũng bao phủ toàn bộ các Tông Sư, Đại Tông Sư Bái Thần đang vọt đến gần.

Khói dày đặc bốc lên trong huyết thủy.

Toàn bộ thần điện hoàn toàn hóa thành một vùng đất được Huyết Hà bao phủ.

Tượng thần nằm ở trung tâm của thần điện là hình tượng một nam tử gầy gò có mái tóc xoăn dài với đôi tay đang dang rộng và khuôn mặt buồn bã.

Lúc này tượng thần bộc phát ánh sáng trắng, một vòng màu trắng rực rỡ ngay bên dưới bắt đầu thành hình vòng cung, lan rộng ra bên ngoài.

“Thần yêu thế nhân.”

“Thần vì thế nhân.”

“Thần chọn thế nhân.”

Từng tầng từng tầng tiếng ngâm xướng mênh mông vang lên trong đầu mọi người trong phạm vi mấy trăm mét xung quanh.

Đó là sự chấn động và lan truyền trong ý thức tinh thần.

Từng vòng thần uy tinh khiết và uy nghiêm, lấy tượng thần làm trung tâm, lan tỏa dữ dội ra bốn phía. Lập tức làm cho huyết thủy xâm phạm buộc phải lui lại.

Tay phải Trương Vinh Phương nhẹ nhàng vung lên.

Trong khoảnh khắc, càng nhiều huyết thủy hóa thành dòng nước lũ, ầm ầm đụng vào khu vực ánh sáng trắng xung quanh thần tượng.

Ánh sáng trắng cố gắng ngăn cản, nhưng máu tươi thật sự quá nhiều.

Hai giây sau.

Trong mắt tượng thần chảy ra huyết lệ, nghiêng ngả rơi vào huyết thủy, biến mất không còn tăm tích.

Oành!

Toàn bộ thần điện bị lượng máu khổng lồ căng nứt, giống như Địa Mẫu thần điện của Tuyết Hồng các lúc trước.

Thần uy và linh tuyến nhanh chóng bị vô số máu tươi ăn mòn, bốc lên khói trắng rồi thu nhỏ và tiêu tán.

Phải đến hơn mười giây sau, tất cả mới bình tĩnh lại. Toàn bộ tổng đàn Hắc Thập Giáo ở Đại Đô đã hoàn toàn bị Huyết Hà bao phủ.

Trương Vinh Phương điểm mũi chân rời khỏi mặt đất, nhẹ nhàng đáp xuống một tảng đá nhô lên trong Huyết Hà.

Hắn giương mắt như đang nhìn chăm chú về phương xa, đồng thời hạ mệnh lệnh cho đạo nhân huyết duệ Nhân Tiên quan ở khắp nơi.

Sau một khắc, hai cánh của hắn mở ra, từ chỗ thủng trong thần điện phóng thẳng lên trời, bay về phía tổng bộ Thiên Tỏa Giáo.

Đại Giáo Minh tập hợp rất nhiều giáo phái thành viên cùng một chỗ, tất nhiên những thành viên của các giáo phái này cũng ở lân cận Đại Đô thành lập chi nhánh tổng đàn.

Mệnh Liên Mạc Cổ Đỗ Á mặc một bộ áo giáp đen hạng nặng, chật vật đứng ở trước cổng chính thần điện.

Hắn ta cầm một chiếc khiên đen khổng lồ, tay kia quấn quanh bằng những sợi xích lớn dày cộm màu đen.

So với cao thủ Thiên Tỏa Giáo còn lại xung quanh, hình thể của hắn ta đã đạt đến bốn mét.

Đây là trạng thái Chung Thức mở ra vô hạn.

Chỉ là trên ngực phải của hắn ta đang có một cái lỗ máu to bằng đầu người, đang được vô số linh tuyến màu bạc bắt đầu khởi động, cố gắng khôi phục.

Nhưng điều kỳ lạ là xung quanh lỗ máu như có một tầng sức mạnh vô hình đang ngăn cản linh tuyến tự mình chữa trị.

“Mọi chuyện đều đã kết thúc.” Mạc Cổ Đỗ Á trầm giọng nói, mang theo một ít bi thương và bất lực.

Minh chủ mất tích. Ba kẻ đứng đầu của Linh Phi giáo cũng mất tích.

Lực lượng chủ lực của bọn họ cùng đại quân Linh Phi giáo liều mạng đến ngươi chết ta sống, lần lượt đều bị thương nặng.

Mà ở thời điểm mấu chốt này Nghịch Thời hội lại bộc phát sức mạnh vượt xa dự liệu trước đó.

Bên trong Đại Đạo giáo phát sinh rối loạn, toàn bộ Giáo Minh rơi vào hỗn loạn chỉ sau một đêm.

“Nhanh đi thôi! Đại nhân! Nếu không đi thì sẽ không kịp mất!” Phó quan bên cạnh lớn tiếng khẩn cầu.

Mạc Cổ Đỗ Á nhìn khói lửa dày đặc bốc lên từ nội thành Đại Đô, nhớ lại khung cảnh trước đây khi minh chủ vẫn còn ở đó, tất cả chỉ như mới xảy ra ngày hôm qua.

“Chúng ta…” Khi Mạc Cổ Đỗ Á chuẩn bị ra lệnh chạy trốn, trở về Chủ thần điện thật sự.

Bỗng nhiên một luồng ánh sáng đỏ từ trên trời giáng xuống, ngưng tụ thành bóng dáng Trương Vinh Phương ở giữa đạo trường.

“Ngươi là…?” Mạc Cổ Đỗ Á nhận ra đối phương, đó là Đạo Tử của minh chủ Nhạc Đức Văn, bây giờ đứng thứ sáu trong Xích Bảng, Càn Khôn Tử, quan chủ Nhân Tiên quan!

Chỉ là Trương Vinh Phương hoàn toàn không có ý giao lưu với hắn ta mà chỉ vung tay lên.

Huyết thủy mãnh liệt từ dưới chân điên cuồng nhào đến, trong nháy mắt đã bao phủ bãi đất trống trước tổng đàn Thiên Tỏa giáo.

Mười mấy tinh nhuệ của Thiên Tỏa giáo tụ tập ở đây dồn dập hét lên kinh ngạc rồi vọt lên, chạy tứ tán.

Nhưng chỉ trong nháy mắt đã bị huyết thủy từ hư không xung quanh hiện lên bao vây rồi lại rơi xuống, hòa vào trong Huyết Hà trên mặt đất.

Chương 1686 - Phương pháp (5)

Máu tươi nhanh chóng di chuyển, hình thành vòng xoáy đỏ sẫm ở trong không gian rộng lớn.

“Trương Vinh Phương!” Mạc Cổ Đỗ Á vốn định hỏi thăm tình huống, lúc này cũng hiểu được đối phương là đại địch đứng ở phía đối lập.

Chỉ cần nhìn lượng máu khủng khiếp xung quanh thì có thể nhận ra: trình độ của kẻ đứng thứ sáu trên Xích bảng tuyệt không yếu kém.

Thực lực như vậy, sợ là có khả năng ở trong ba vị trí đầu!

Mạc Cổ Đỗ Á giận dữ gầm lên, cánh tay vung lên, sợi xích màu đen trên người vọt thẳng về phía Trương Vinh Phương như đạn pháo.

Vèo.

Bóng dáng Trương Vinh Phương chợt lóe lên, tránh thoát sợi xích, lại giơ tay lên chỉ một cái.

“Ầm ầm” một làn sóng máu trong nháy mắt bọc Mạc Cổ Đỗ Á thành kén máu.

Mạc Cổ Đỗ Á bên trong kén máu không ngừng vặn vẹo, cựa quậy, cố gắng giãy dụa, phá vỡ nó.

Nhưng không có kết quả gì.

Máu tươi xung quanh cuồn cuộn không ngừng phun lên, củng cố kén máu và khiến nó trở nên cứng chắc hơn.

Bên trong thần điện, một luồng thần uy bạo ngược bỗng nhiên bộc phát. Thế trong suốt vô hình hóa thành từng sợi xích dài, múa may điên cuồng vọt ra thần điện, lao về phía Trương Vinh Phương.

Nhưng nó còn chưa đến gần thì không trung bỗng tuôn ra một lượng huyết thủy khổng lồ.

Huyết thủy và dây xích va chạm với nhau, trong chớp mắt liền tan thành khói trắng.

Ánh mắt Trương Vinh Phương khẽ chuyển động.

Lập tức nhiều huyết thủy chen chúc xông ra hơn, bao phủ cả thần điện.

Bị Huyết Hà cuốn lấy, thần điện chậm rãi nghiêng lệch rồi sụp đổ, hóa thành một phế tích.

Nhìn thần điện sụp đổ, Trương Vinh Phương đứng im một lúc mới xoay người phóng lên trời, bay về phía xa xa.

Dọc theo đường đi, Bái Thần ở tất cả những nơi đi qua, cho dù thuộc thế lực nào, cho dù là thế lực gì.

Toàn bộ đều bị huyết thủy của hắn quét sạch, nhấn chìm, hóa thành khói trắng.

"Đây đều là những thế lực mà sư phụ ngươi tích góp được, bây giờ ngươi hoàn toàn hủy diệt. Nếu hắn ta trở lại nhìn thấy…" Bạch Lân nhìn thấy thế kinh hồn bạt vía, rốt cục vẫn nhịn không được lên tiếng.

"Thần Phật lấy tủy não người làm thức ăn, vốn là nguồn gốc gây ra sự rối loạn. Nếu Nhạc sư phụ trở về, vậy để cho ông ấy theo ta ẩn cư dưỡng lão đi." Trương Vinh Phương trả lời.

Không bao lâu sau, hai cánh hắn khép lại, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Phía trước là cứ điểm hạch tâm cuối cùng của Đại Giáo Minh ở Đại Đô hiện nay – Thiên Thành Cung, Đại Đạo giáo.

Lúc này ở bậc thang đá dưới chân núi, không có một đạo nhân canh giữ núi nào.

Nơi lẽ ra phải cực kỳ náo nhiệt với những người bán hàng rong và du khách, khách hành hương giờ đã vắng tanh.

Trương Vinh Phương ngước mắt lên, nhấc chân, định bước lên bậc thang.

Oành!

Trong phút chốc, một tiếng động lớn kinh thiên động địa vang lên từ phía nội thành Đại Đô.

Ánh lửa ngút trời nhuộm bầu trời khu vực đó thành một mảnh đỏ rực.

Tiếng nổ lớn lập tức xé toạc ra một lỗ hổng lớn trên bầu trời nội thành.

Trương Vinh Phương bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, nhìn về phía vụ nổ kia.

“Thuốc súng?”

“Đúng. Rất nhiều, rất nhiều thuốc súng.” Một thanh âm quen thuộc vang lên trên bậc thềm đá.

Trương Vinh Phương ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một lão đạo mập mạp, đang mặc đạo bào tử kim quan của chưởng giáo Đại Đạo giáo, ông ta cười ha hả đứng ở cuối bậc thang, nhìn về phía này.

“Tiết Đồng.” Trương Vinh Phương trầm giọng gọi tên đối phương.

“Ta là Nhạc Đức Văn.” Nụ cười trên mặt Tiết Đồng chậm rãi biến mất: “Ta mới là Nhạc Đức Văn.”

“Ngươi còn dám xuất hiện ở trước mặt ta?” Trương Vinh Phương nhướng mày: “Không sợ ta giết ngươi à?”

“Ta biết ngươi muốn làm cái gì.” Tiết Đồng lại khôi phục nụ cười trước đó.

“Bây giờ Nguyệt Thần đang đuổi giết ba kẻ đứng đầu của Thánh Tuần ở xung quanh. Đại Giáo Minh đã vô dụng đối với hắn ta, cho nên hắn ta căn bản không thèm để ý.

Mà ngươi, nếu như muốn sư phụ ngươi trở về. Thật ra có một cách để thử.” Tiết Đồng mỉm cười nói.

Cho dù là ai hay chuyện gì, chỉ cần có thể gây phiền toái cho Nguyệt Thần, ông ta đều sẵn lòng làm.

Cho dù lúc trước Trương Vinh Phương ra tay với ông ta, hai bên kết thù. Nhưng chút cừu oán này chẳng là gì so với Nguyệt Thần.

“Ngươi nói ra trước cho nghe thử xem.” Trương Vinh Phương im lặng một lúc rồi nói: “Nếu dám lừa gạt ta, ta sẽ giết ngươi.”

Hắn đã quyết định thanh tẩy toàn bộ các Thần Phật trên đại địa. Hoặc là thuộc về sự quản lý của Nhân Tiên quan, hoặc là hoàn toàn biến mất, trở về Thái Hư.

Tuy có quá nhiều tín đồ, trong lúc nhất thời không thể nào hoàn toàn thanh tẩy được, nhưng trước tiên thanh tẩy các pho tượng thần có thể Bái Thần và tất cả võ giả Bái Thần thì vẫn làm được.

Đây đều là quan võ của các Thần Phật.

“Đi theo ta, an tâm chớ vội.” Trên mặt Tiết Đồng khôi phục vẻ mỉm cười, quay người dẫn đường đi vào phía trong.

Chương 1687 - Phương pháp (6)

Phía sau lưng ông ta hoàn toàn phơi bày ra trước mắt hắn, cứ như chẳng hề lo lắng Trương Vinh Phương sẽ ra tay đánh lén.

Trương Vinh Phương híp mắt lại, nhưng vẫn đi theo.

Vòng qua bậc thềm, vòng qua đạo tràng, bước vào chủ điện của Đạo cung.

Bên trong đạo cung người tới lui thưa thớt, chung quanh chỉ còn lại một đạo đồng nhỏ tuổi đang phụ trách vệ sinh cơ bản.

Còn lại các đạo nhân lớn tuổi hơn một chút thì đều không có ở đây.

Tiết Đồng không để bụng, đi đến trước tượng thần Ngự Cảnh Hàn Thạch thiên tôn, quỳ xuống với thần sắc thành kính, thấp giọng niệm tụng vài câu kinh văn, dâng hương.

Sau đó, mới quay người lại, nhìn về phía Trương Vinh Phương.

Từ đầu đến cuối, biểu hiện của ông ta tương đối thong dong, tự tin.

"Rốt cuộc bên phía Tuyết Hồng các xảy ra chuyện gì, có thể nói mấy câu cho ta biết không?" Ông ta nhẹ hỏi.

"Nhạc sư phụ bị Nguyệt Thần chiếm cứ cơ thể, sau đó đánh lén ta khi ta đang giao thủ với Thánh Tuần.

Lúc đó ta giận dữ mất lý trí, nhất thời không chú ý, mà đánh chết cả hai người bọn họ." Trương Vinh Phương bình tĩnh nói.

"Nhưng ta biết đó chẳng qua là tử thể của Nguyệt Thần thôi, Thánh Tuần đã thành thần từ lâu, chân thân vẫn ở trong Thái Hư như cũ.

Cho nên, ta hi vọng có thể giải cứu Nhạc sư phụ ra khỏi tầm khống chế của Nguyệt Thần."

"…." Da mặt Tiết Đồng giật giật, cảm thấy mình đang nghe mấy câu nói mơ giữa ban ngày. Cái gì gọi là nhất thời sơ ý?

“Nhạc sư phụ của ngươi là ý thức tử thể của Nguyệt Thần, tất nhiên ta biết rõ chuyện này, bởi vì người hắn giả mạo chính là ta.

Cho nên ta có thể hiểu được, ý của ngươi là muốn tìm người về đây. Nhưng cái câu tử thể của Thánh Tuần và Nguyệt Thần đồng thời bị ngươi đánh chết, thế mà ngươi cũng có can đảm nói ra cho được nữa.”

Tiết Đồng khẽ lắc đầu.

“Mặc kệ ngươi tin hay là không, điều này không quan trọng, quan trọng là, vừa rồi ngươi đã nói, có biện pháp.” Trương Vinh Phương không thèm để ý đến chuyện khác. Hắn chỉ quan tâm biện pháp là gì thôi.

“Thực ra phương pháp rất đơn giản.” Tiết Đồng cười rộ lên: “Vào thời gian ta từng chấp chưởng Thiên Bảo cung, có từng nghe nói, cổ đại có thần phật đặc biệt nhằm vào linh hồn và nhân cách ý thức Mật Thần.

Tên của bọn họ là Vô Tâm Thần và Hồn Phật.”

“Vô Tâm Thần, Hồn Phật?”

“Đúng thế, hai đại thần chỉ này từng chuyên môn tinh thông về phương diện hồn phách ý thức thần phật, nếu ngươi có thể tìm được bọn họ, có thể sẽ nhận được một lượng lớn thông tin biện pháp có liên quan.” Tiết Đồng trả lời.

“Thế thì, mục đích của ngươi là?” Trương Vinh Phương sẽ không tin rằng, đối phương sẽ không công nói cho hắn biết tình báo quan trọng.

“Ta có thể tìm được vị trí hiện tại của Nguyệt Thần, chỉ cần nàng xuất hiện ở nhân gian giới!” Tiết Đồng nói: “Cho nên, ta hy vọng ngươi có thể giúp ta chút sức. Nếu như nàng xuất hiện, ngươi có thể dốc toàn lực cùng ta ám sát.”

“Thần phật có thể giáng lâm hoàn toàn tới thế gian?” Trương Vinh Phương nhíu mày.

“Không thể, chỉ có thể giáng lâm tử thể hoặc là Đại Hàng Thần giáng lâm một phần ý thức.

Nhưng đối với thần phật, tử thể và ý thức bị thiệt hại cũng là tổn thương không nhỏ.

Mấu chốt nhất là, ở nơi này, có gốc rễ của bọn họ.

Chúng ta chỉ cần phải ngăn cản bọn họ, không để bọn họ quay lại, qua một thời gian lâu dài thì không ai còn nhớ bọn họ nữa.

Như thế, bất kể thần phật gì cũng đều dần dần bị kéo vào vực sâu Lãng Quên."

Thanh trừ sạch sẽ tất cả dấu vết, tín đồ của Nguyệt Thần trên mặt đất này.

Đây mới là mục đích thực sự của ông ta.

Trương Vinh Phương trầm ngâm một lúc.

"Có thể."

"Được! Vậy thì một lời đã định!" Tiết Đồng cười to: "Ngoài ra, nói mới nhớ, thực ra Vô Tâm Thần và Hồn Phật cũng đã từng là thần chỉ dưới trướng Nguyệt Thần, nếu lúc ngươi điều tra mà phát hiện có dấu vết liên quan đến nhau, thì không cần kinh ngạc làm gì."

Ông ta không nói dài dòng nữa, lấy từ trong tay áo một trang giấy sớm đã chuẩn bị kỹ càng ra, đưa đến.

"Di tích Vô Tâm Thần và Hồn Phật vẫn có ở trên thế gian. Hình như là Hồn Phật đang ở nước ngoài. Tiểu hữu có thể tự đi kiểm tra."

Trương Vinh Phương nhận lấy trang giấy, lật từng trang từng trang một ra xem hết lượt.

Tất cả trong đó toàn là từng tờ có kiểu bản đồ, mỗi một tờ đều dùng ký hiệu chữ thập đánh dấu vào một vị trí.

"Như vậy, hợp tác vui vẻ!" Tiết Đồng cười nói.

Ông ta đã lôi kéo được nhân thủ bên phía Nghịch Thời hội, bây giờ lại có thêm nhân tiên đạo của Trương Vinh Phương. Chỉ cần quan sát thật kỹ đám người Cảm Ứng môn kia, đợi đến sau này….

Trong mắt Tiết Đồng lóe lên vẻ ngoan độc.

Sớm muộn gì ông ta cũng phải để Nguyệt Thần nếm thử, cảm giác bị cầm tù nhiều năm như vậy!

“Đúng rồi.” Đột nhiên Trương Vinh Phương lên tiếng lần nữa: “Ngươi là Bái Thần à?”

Chương 1688 - Phương pháp (7)

“Tất nhiên.” Tiết Đồng gật đầu.

“Bái Ngự Cảnh Hàn Thạch thiên tôn?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

“Đúng thế. Ngươi muốn hỏi cái gì?” Tiết Đồng nhíu lông mày lại.

Trương Vinh Phương im lặng nhìn ông ta, không nói lời nào.

Chỉ chốc lát sau, hắn lại quay đầu, nhìn về phía tượng thần Thiên Tôn cao lớn uy nghiêm.

Lúc trước trong thời gian võ đạo của hắn chưa trưởng thành, Đại Đạo Giáo đã mang lại cho hắn rất nhiều ân huệ và bảo vệ.

Nhưng bây giờ, hắn đã lập chí tinh lọc tất cả thần phật, vậy thì tất cả mọi thứ, nhất định phải nằm dưới quyền điều khiển của hắn.

“Đại Đạo Giáo, sẽ là đối tượng cuối cùng.”

Đột nhiên Trương Vinh Phương ném ra một câu.

Rồi lập tức quay người, bỗng nhiên hóa thành một bóng huyết ảnh, tiêu tán biến mất.

Tiết Đồng nhíu chặt lông mày, không hiểu gì cho lắm.

Không biết câu nói vừa rồi có ý gì.

Nhưng trong lòng ông ta loáng thoáng dâng lên một tia dự cảm không ổn.

*

Hoàng thành Linh đình.

Kim quang lóe lên, Đạt Mễ Nhĩ lại xuất hiện trước cánh cổng Thái Hư lần nữa, cẩn thận kiểm tra cửa vào Thái Uyên bị phù văn màu vàng óng khóa chặt lại.

“Cớ gì Đế Sư lại về?” Người trông coi nơi này là Đế Giang với vẻ mặt dại ra ở bên trong.

Hắn lau nước miếng còn dính trên miệng đi, ánh mắt nhanh chóng biến hóa từ nữ tính dịu dàng thành nam tử trang nghiêm.

“Hình như vừa nãy nhìn thấy ảo giác.” Đạt Mễ Nhĩ trầm giọng nói:“Ngươi vẫn luôn trông coi ở đây à?”

“Đúng.” Đế Giang trả lời.

“Không có ai ra vào đúng không?” Đạt Mễ Nhĩ hỏi lại.

“Không.” Đột nhiên Đế Giang sửng sốt: “Tất nhiên, cũng có thể là ta đã quên rồi.”

“… Câu này của ngươi nói như không nói thế.” Đạt Mễ Nhĩ chầm chậm nói.

“Vậy ngươi biết còn hỏi?” Đế Giang không khách khí trả lời.

Bệnh tâm thần!

Trong lòng Đạt Mễ Nhĩ mắng một câu, tự mình đi tới xem, xem xét phía bên ngoài cánh cổng Thái Hư, tìm kiếm dấu vết có thể để lại.

Trước đó ông ta vẫn còn nhớ rõ ràng, quan chủ Trương Vinh Phương Nhân Tiên quan đã vọt vào cánh cổng Thái Hư.

Nhưng sau đó ông ta lại nhìn thấy một người khác có ngoại hình tương tự trên chiến trường.

Ông ta cũng từng nghi ngờ có thể người kia là cao thủ huyết duệ còn lại của nhân tiên đạo.

Nhưng cảm giác trong lòng lại không giống thế, nên quay lại xem xét.

“Thái Uyên, có thể thoát thân ra ngoài không?” Đột nhiên Đạt Mễ Nhĩ hỏi.

“Có thể, chẳng qua vô cùng phiền phức.” Đế Giang gật đầu: “Với lại ở đây nối thẳng đến Thái Hư Linh Phi Thiên, chỉ cần bước vào, thì nhất định sẽ bị Linh Phi giáo phát hiện đầu tiên.”

Đạt Mễ Nhĩ cau lông mày lại, còn muốn hỏi nữa.

Đột nhiên cánh cổng Thái Hư chấn động một trận, từng dòng từng dòng phù văn màu vàng kim ở mặt ngoài khung cửa bắt đầu tràn ngập sáng lên kim quang.

“Không tốt! !” Hai người hơi thay đổi sắc mặt, cùng phóng tới cánh cổng Thái Hư.

Giáp trụ trên hai tay Đạt Mễ Nhĩ nhanh chóng sáng lên từng tia hoa văn màu vàng kim, một phần hoa văn trong đó nhanh chóng biến hình, nhúc nhích, trở thành cành lá hoa cỏ cứ như thật, không ngừng sinh sôi, di chuyển.

Chỉ chốc lát sau, hoa văn trên giáp tay của ông ta giống như một dòng nước chảy, chảy vào khung cửa Thái Hư.

Bên trong Thái Uyên.

Trong làn sương mù xám trắng.

Trong nhóm các kiến trúc khổng lồ thuộc về Linh Phi Thiên.

Hai bóng người cao lớn, đang đứng đứng trên cầu thang trải dài xiềng xích, hai bên bất động.

“Quả nhiên là ngươi đã đến.” Bóng người đứng bậc thấp hơn cắn răng nói.

Thân thể hắn ta khác hẳn với người thường, cao chừng chín mét, có ba đầu sáu tay, ba gương mặt chia ra tương ứng với ba khuôn mặt của ba người khác nhau.

Bất ngờ đó lại chính là tử thể của Thánh Tuần trước đó bị đánh nổ ở nhân gian.

Vẫn là trạng thái tam vị nhất thể (ba hợp làm một).

“Giao Linh ấn ra, tha cho ngươi khỏi chết.” Tay áo bóng người phía trên bay bay, khí chất thanh lãnh tự nhiên.

Chính là Nguyệt Thần hiện giờ đã thu hồi ý thức tử thể.

“Nơi này là Linh Phi Thiên! Không phải là Nguyệt Quế cung của ngươi!” Thánh Tuần âm trầm nói.

“Vậy thì có làm sao? Ta đã chờ đợi rất lâu rồi, nhiều năm như vậy, cuối cùng mấy người cũng đã đạt được đầy đủ quyền hạn qua từng bước một, đạt được quyền hành Linh ấn.”

Nguyệt Thần bước từng bước một xuống phía dưới, tới gần bóng người kia.

“Bây giờ, tất cả Linh ấn đều đã hiện thế. Ta cũng sẽ thực sự đăng quang vào vị trí vương tọa duy nhất trong thiên hạ.”

“Ngươi đã nắm giữ Đại Linh ấn rồi?” giọng điệu Thánh Tuần trầm xuống.

“Sắp rồi, nếu như thêm cái trong tay các ngươi, cùng với những tiểu Linh ấn của người Linh trong thế gian. Ta nhất định có thể gom góp nắm giữ tất cả!” Nguyệt Thần mỉm cười nói.

“Ngươi quá ích kỷ!” Thánh Tuần cắn răng nói: “Tất cả Linh Phi Thiên sẽ bị hủy hoại trong chốc lát chỉ vì ngươi! Đây là hy vọng mà các tiền bối đã nỗ lực vô số lần mới thành lập được!”

Chương 1689 - Phương pháp (8)

“Đó là hy vọng của các ngươi, không phải ta.” Sắc mặt Nguyệt Thần lạnh đi.

Hắn chậm rãi vươn tay ra.

“Lấy ra đi.”

“Có bản lĩnh, thì tự tới lấy!” Trong mắt Thánh Tuần lấp lánh lam quang, càng ngày càng sáng.

Trong này, ở trong Linh Phi Thiên, thần thể của hắn ta đã ở trạng thái mà thể năng của cơ thể tại thế gian hoàn toàn không thể so sánh được.

Cho dù là Nguyệt Thần….

“Chân Ấn! Cửu phượng niết bàn! !”

Trong chốc lát, trên người Thánh Tuần dấy lên ngọn lửa màu xanh vàng hừng hực.

Ánh lửa ngút trời, bao phủ hoàn toàn phạm vi mấy chục mét chung quanh.

Bên trong hỏa diễm mịt mờ, bỗng nhiên một tiếng phượng hót trong trẻo vang lên.

Ong! !

Một tiếng vang trầm đục cực lớn đến mức vượt xa thần uy khủng bố khi còn ở Tuyết Hồng các, cứ như luồng gió vô hình, lấy ngọn lửa làm trung tâm, nổ tung khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Thần uy to lớn đè nặng xuống Nguyệt Thần, nhưng bị nàng ta dùng một màn ánh sáng xanh nhạt ngăn cản sạch sẽ.

Vô số điểm sáng xuất hiện trạng thái vòng xoáy, ngưng tụ ở trước người Nguyệt Thần thành khiên tròn hình bầu dục, ngăn cản thần uy vọt tới.

“Chung Thức và Hàng Thần của phàm nhân, không có tác dụng với ta.” Giọng Nguyệt Thần lạnh lùng nói.

Hất bay thần uy Linh Phi Thiên khổng lồ, nàng bước từng bước một, chậm rãi tới gần đối phương.

*

Tháng 1 năm 1192.

Hoàng triều Đại Linh nội loạn. Linh Tín Đế mất tích.

Chư giáo rung chuyển, thực lực giảm mạnh.

Nghĩa Minh Nghịch Thời hội giơ cao cờ phản, tập hợp đại quân nhân lúc vắng mà vào, công hãm đô thành.

Đại quân tùy ý đồ sát rất nhiều giáo phái môn đình, trong lúc náo động, nơi hoàng tộc người Linh ở xảy ra hoả hoạn, ánh lửa ngút trời, lan tràn ra khắp bốn phía.

Gần nửa số phòng ốc trong cả Đại Đô bị thiêu hủy, người chết người bị thương nhiều vô số.

Nửa tháng sau.

Nghịch Thời hội ổn định thế cục, Đạt Mễ Nhĩ và Mạnh Khiên cầm đầu đại quân Nghĩa Minh, bắt đầu càn quét thế lực giáo phái còn sót lại khắp bốn phía, đồng thời phá huỷ tất cả tượng nặn thần phật.

Phục tỉnh - Cửu Nguyệt sơn - Hiệp Nhật phong.

Giữa dãy núi hoang vu tràn đầy lá rụng, Hiệp Nhật phong dốc đứng khô khốc, tầng nham thạch tự nhiên tạo thành từ các khối nham thạch lớn bị phong hoá hoàn toàn.

Nhìn ra phía xa xa, cảnh hoàng hôn thê lương.

Lúc này là hoàng hôn.

Mặt trời chiều ngả về tây, sắc trời nhuộm đỏ cả ngọn núi, như mọi thứ đều đang bị thiêu đốt trong im lặng.

Gió xoáy di chuyển lá rụng, thổi một ít tới ngoài rìa vách núi, quay cuồng bay xa theo gió.

Tả Hàn mang theo một đội người của Thiên Thạch môn, chậm rãi đi đến sườn núi, nhìn lối đi nhỏ vào sơn môn mới bị đổi mới phía trước, trong lòng tràn đầy phiền muộn.

“Trước đó Nguyệt Vương xuất thế, lãnh đạo Đại Giáo Minh, còn tưởng là rốt cuộc ngày đại hưng của Cảm Ứng môn ta đã

đến. Đáng tiếc….”

“Môn chủ, lần này Linh Tín Đế mới tồn tại được bao lâu đâu nhỉ, đã sắp thay đổi rồi. Quả nhiên là phong thuỷ người Linh không tốt? Chết nhiệm kỳ cũ để nhiệm kỳ mới lên thay?” Lão giả râu tóc đen dài sau lưng vuốt vuốt râu cảm thán.

“Nghe nói Nghịch Thời hội muốn nâng đỡ Mộc Lê vương của trước kia bước vào làm chủ Đại Linh. Từ đó huỷ bỏ chế độ của tất cả mọi người. Cũng không biết thực hư….” Lão giả chống gậy thấp giọng ho khan nói.

“Thế mà bọn họ có thể nhịn được không thay triều đổi đại? Điều này thật kỳ lạ.” Lão giả tóc đen râu dài nghi ngờ nói.

“Đại Linh vẫn còn mấy phó quốc khác, nếu như thật sự dám thay đổi triều đại, các phó quốc còn lại sẽ tuyệt đối không thừa nhận chính thống, vậy thì sẽ hoàn toàn chia năm xẻ bảy.

Mạnh Khiên của Nghịch Thời hội sẽ không ngu ngốc như thế đâu. Đổi thành tiếp tục dùng người Linh trị quốc, sau khi hòa bình thì im lặng nhường ngôi, mới là con đường đúng đắn.

Dù sao bây giờ hoàng tộc cũng đã chết chẳng còn bao nhiêu nữa rồi.” Tả Hàn thở dài.

Đoàn người bước lên bãi đất trống trải ở sườn núi.

Từ lần ngũ địa thập tam phái của Cảm Ứng môn tụ tập ở nơi này, sau một hồi nói chuyện với Nhạc Đức Văn, nơi này đã được tu sửa lại.

Lúc này không chỉ có Thiên Thạch môn đến, mà mạch chi còn lại sớm đã đến trước.

Ngũ địa thập tam phái là chi nhánh cơ sở trong Cảm Ứng môn.

Vốn tổng cộng có mười ba chi nhân mã, nhưng lúc này cộng thêm Thiên Thạch môn, cũng chỉ còn lại tám chi đến.

Phần còn lại không biết đi đâu.

“Lão Tả có khỏe hay không.” Một người đeo mặt nạ tóc bạc cao lớn như gấu ở bên cạnh, trầm giọng nhìn về phía Thiên Thạch môn.

“Tả Hàn?”

“Tả Hàn của Thiên Thạch môn?”

“Tả Hàn tới rồi?”

Điều nằm ngoài dự liệu của môn nhân Thiên Thạch môn là bọn họ vừa mới đến, dường như đã dẫn đến chấn động không nhỏ.

Người của ngũ địa thập tam phái đều dời mắt về phía bên này. Hình như đều cảm thấy dị thường hứng thú với Thiên Thạch môn.

Chương 1690 - Phương pháp (9)

Tả Hàn rùng mình, Thiên Thạch môn không tính là thế lực lợi hại gì ở trong thập tam phái.

So với mạch Tứ Quý sứ xuân hạ thu đông, cùng với mấy chi nhánh ngũ khí vương, thì Thiên Thạch môn chỉ có thể tính là xếp ở giữa.

Nhưng giờ phút này, đãi ngộ này lại không giống như hạng giữa.

"Tả môn chủ, Thái Tinh Thái Thanh Thái Nguyên đều ở nơi này. Hai vị tân nhậm thần hộ cũng đã chạy tới, thậm chí Nguyệt Hậu sẽ xuất hiện."

Một lão giả cường tráng tóc khô vàng rối tung, tay đeo giáp tay màu đen, chính là Thái Nguyên mạch chủ.

"Thái Nguyên mạch chủ sao lại nói lời này?" Trong lòng Tả Hàn càng thêm lẫm liệt, đối mặt với từng ánh mắt sắc bén, cho dù hắn ta là Tông Sư Bái Thần, thì lúc này trong lòng cũng không khỏi phát hoảng.

Dù sao thì Đại Tông Sư và Tông Sư ở nơi đây cũng quá nhiều.

Đây là lực lượng tinh hoa của toàn bộ Cảm Ứng môn.

Đặc biệt là sau khi Nguyệt Vương thống nhất môn nhân, Cảm Ứng môn không chỉ không vì nhiều lần chém giết tổn thất nhân thủ, trái lại bởi vì thế lực lỏng lẻo, không được tin tưởng, mà không ngừng bảo tồn thực lực.

Hiện giờ Đại Giáo Minh tổn thất trầm trọng, trong lúc Nghịch Thời hội giao phong, đã bại lui ẩn vào núi sâu.

Mà Cảm Ứng môn bọn họ lại lần nữa trở nên hết sức quan trọng từ lực lượng biên giới trước đó.

Nói cách khác, chỉ cần không tham gia vào, cuối cùng luôn có thể nắm giành chiến thắng.

Đây cũng là mục đích tâm đắc của Cảm Ứng môn nhiều năm qua.

Thật ra cho dù đối với Nguyệt Thần.

Chưa chắc những người này có nhiều thành kính, chỉ là liên quan đến lợi ích mà thôi.

“Chư vị tiền bối đồng môn, là có ý gì?” Cơ thể Tả Hàn căng thẳng, khẩn trương, nhưng không cảm nhận được bao nhiêu địch ý trên thân những người này.

“Tả môn chủ có từng nghe tin tức gần nhất về Đại Đô chưa?” Thái Thanh mạch chủ là người mới chưa từng gặp mặt, đeo mạng che mặt màu đen, dáng người yểu điệu, trước lồi sau vểnh, vô cùng nóng bỏng.

Chỉ là đôi mắt đó ít nhiều khiến cho người ta có chút quen mắt.

Nếu có người Ngọc Hư Cung ở đây, sợ là liếc mắt một cái sẽ nhận ra nữ nhân này nhất định có liên quan đến Kim Ngọc Ngôn, cung chủ Ngọc Hư Cung.

“Đại Đô?” Tả Hàn ngây ra, dường như liên tưởng đến cái gì đó: “Chư vị đến vì nhân tiên đạo đó sao?”

“Đúng vậy.”

Thái Thanh mạch chủ mỉm cười.

“Càn Khôn đạo nhân của nhân tiên đạo tự xưng là Huyết Tiên Thủy Tổ, trước đó đã quét ngang tổng đàn đô thành Thiên Tỏa Giáo Hắc Thập Giáo ở Đại Đô, thực lực mạnh hơn tưởng tượng nhiều.

Cách đây không lâu, người này truyền lệnh Huyết Duệ đạo nhân của Nhân Tiên quan, thu thập tin tức của Cảm Ứng môn ta xung quanh. Chỉ sợ là có ý nhằm vào chúng ta.

Trước đó, nghe nói Tả môn chủ có tiếp xúc với Càn Khôn Tử đó một thời gian, lần này ở đây, hãy nói cho mọi người biết người này có nhược điểm gì. Nếu thật sự gặp phải người này thì nên ứng phó như thế nào?”

Tả Hàn nhìn lướt qua, nhìn thấy từng đôi mắt chờ mong.

“Thái Thanh mạch chủ nói rất đúng, Cảm Ứng môn bọn ta không tranh với đời, cũng không đấu với người, chỉ lặng lẽ truyền thừa văn hóa võ đạo, mỗi ngày đều thay đổi, bọn ta đều sẽ thuận thế mà làm, thuận theo tự nhiên, tuyệt đối không trở thành người đại thế nghịch phạt.” Khuôn mặt của Tứ Quý sứ

cứng ngắc, thân mang áo giáp màu bạc bó sát người, nhẹ giọng giải thích.

“Người yên tĩnh không có chí như vậy, không mưu mà hợp với mục đích của nhân tiên đạo hắn, cho nên nếu có hiểu lầm gì, thiết nghĩ nên giải thích một lượt, luôn có thể cởi bỏ.”

“Yến vương, nghe nói thê nữ của ngươi đều làm khách ở Nhân Tiên quan?” Tứ Quý sứ chợt quay đầu nhìn về phía Yến vương Yến Hi trong đám người.

Da mặt của Yến Hi co giật.

“Tại hạ vốn không biết. Nhưng cho dù như thế, thì quan hệ của Tả môn chủ cũng mật thiết hơn ta nhiều.

Phải biết rằng ban đầu Thiên Thạch môn đã đi theo Càn Khôn đạo nhân nhiều năm.”

Những lời này của ông ta lập tức dời sự chú ý của mọi người trở lại trên người Tả Hàn.

“Chỉ là một nhân tiên đạo, lại khiến các ngươi hèn mọn không chịu nổi như thế! Quả thực là làm nhục phong phạm của Thánh môn ta!”

Thái Tinh mạch chủ là lão nhân tóc trắng lưng mang song đao, dáng người cao gầy, lúc này thấy thế, trong mắt cũng lộ ra vẻ thất vọng.

“Xem ra Thái Tinh mạch chủ mới bế quan ra ngoài nên chưa rõ tình thế hiện giờ.” Tứ Quý sứ mỉm cười: “Chỉ một Nhân Tiên đạo, đương nhiên là bọn ta không sợ, thế lực lớn ngũ địa thập tam phái ta có cao thủ như mây, cho dù là Nguyệt Vương minh chủ trước đó, cũng không dám khinh thường. Nhưng…”

“Càn Khôn Tử đến rồi! !!”

Một tràng tiếng hét lên kinh ngạc từ xa xa truyền đến dưới chân núi.

Âm thanh lan truyền đến sườn núi, khiến mọi người ở đây đều biến sắc.

“Đến rất đúng lúc, để lão phu đến lĩnh giáo đôi chút, rốt cuộc Càn Khôn đạo nhân này có bản lĩnh gì?” Thái Tinh mạch chủ gầm lên, sau đó vọt về phía chân núi.

Chương 1691 - Phương pháp (10)

Chỉ là phương hướng hắn ta xông lên rõ ràng không phải là con đường xuống núi bình thường, mà nhanh chóng trượt về phía âm thanh truyền đến.

“Chúng ta cũng đi mở mang tầm mắt đi!”

“Vừa hay lĩnh giáo đôi chút!”

Nhất thời, một đám cao thủ đều dồn dập vụt lên từ mặt đất, như chim sẻ nhả ra lời tàn nhẫn, rồi chạy ra bốn phía.

Tại chỗ nhanh chóng còn lại Tả Hàn, Tứ Quý sứ, mạch Thái Thanh là vẫn ở tại chỗ.

Vẻ mặt của Tả Hàn ngạc nhiên.

Trước đây hắn ta cũng từng nghe qua rất nhiều tin đồn về Trương Vinh Phương, nhưng bởi vì chưa bao giờ thật sự gặp qua, nên cảm giác rất xa.

Nhưng giờ phút này, nhìn thấy nhiều cao thủ lâu năm của Cảm Ứng môn nói chạy là chạy.

Hắn ta mới thật sự cảm giác được mọi thứ rất khác.

Lúc này gió núi thổi qua, trên bậc thang con đường đi lên núi có một nam tử có khuôn mặt tái nhợt đang chậm rãi đi lên.

Nam tử mặc trường bào màu đỏ sậm, tóc đen đến thắt lưng, hai mắt giống như Huyết Duệ đạo nhân bình thường, đồng tử màu đỏ sậm.

Chỉ là nếu quan sát cẩn thận thì có thể phát giác màu mắt của người này càng sâu càng tối hơn huyết duệ bình thường.

“Càn Khôn Tử!” Tứ Quý sứ nhẹ giọng gọi ra danh hào của đối phương.

“Nghe nói nơi này là tổng đàn của Cảm Ứng môn. Nguyệt Hậu ở đâu? Bảo nàng ra đây gặp ta.”

Trương Vinh Phương bước lên vùng đất trống giữa núi, ánh mắt nhìn lướt qua, nhìn về phía Thái Thanh mạch chủ có khí thế tiếng động bắt mắt nhất.

“Kim Ngọc Ngôn?” Hắn hơi kinh ngạc.

“Câm miệng lại!” Bỗng nhiên Thái Thanh mạch chủ ban nãy còn nói cười, ánh mắt chợt thay đổi, xông về phía trước, trong nháy mắt đã đánh một chưởng về phía Trương Vinh Phương.

Chậc.

Chưởng lực khổng lồ dẫn dắt luồng khí xung quanh, hình thành lốc xoáy dồn dập.

Đồng thời, một tiếng cười chói tai yêu dị quỷ bí chui vào trong tai Trương Vinh Phương, làm nhiễu loạn tinh thần chú ý.

“Bái Thần Đại Tông Sư?” Không biết bàn tay Trương Vinh Phương chắn trước người mấy tấc từ khi nào, bàn tay không hề có tiếng động đánh tới.

“Nể mặt sư thúc tổ, ta cho ngươi một cơ hội quy y nhân tiên đại đạo.”

“Có bản lĩnh, vậy phải xem rốt cuộc ngươi có làm cho ta hài lòng hay không.”

Phụt!

Vẫn chưa dứt lời, lồng ngực cao vút của Thái Thanh mạch chủ chợt sụp đổ, xuyên thấu bên trong, từ phần lưng bị xuyên thủng thành một lỗ máu cực lớn.

Vô số linh tuyến như sợi chỉ nổ tung, bay tán loạn khắp nơi.

Ánh mắt nàng ngưng lại, trạng thái cực hạn vừa mới khởi động vẫn chưa vận chuyển hoàn toàn thì mọi thứ đã kết thúc rồi.

“Nguyệt Hậu ở đâu?” Trương Vinh Phương làm như không có việc gì rút tay ra, ánh mắt nhìn về phía Tứ Quý sứ và Tả Hàn.

“Lão Tả cũng ở đây à? Vậy thì vừa hay, không cần ta chạy thêm một chuyến.”

Hắn cất bước về phía hai đội ngũ của đối phương.

“Đại nhân.” Tả Hàn hơi mở miệng, cả khuôn mặt già nua đều run rẩy.

“Không sao. Đến chỗ ta nào.” Trương Vinh Phương hiền hòa vươn tay về phía hắn ta: “Hiện tại qua đây thì chúng ta vẫn là

người một nhà.”

Sắc mặt hắn tự nhiên, chân thành, hoàn toàn không có khủng bố và tàn nhẫn như vừa nãy dùng một chưởng phế bỏ Thái Thanh mạch chủ.

“Thuộc hạ.” Tả Hàn nhìn khuôn mặt không có thay đổi lớn phía đối diện.

Không biết tại sao, chỉ nhìn chăm chú vào gương mặt đó, trong lòng hắn ta đã gia tốc cổ động.

Cơ bắp toàn thân, da đầu, lỗ chân lông đều không tự giác mà căng thẳng.

Rõ ràng chỉ là đối mặt với một người, lại cho hắn ta cảm giác giống như đang đứng một bên eo biển cuồng bạo chảy xiết, dùng thân người đối mặt với lực lượng thiên nhiên.

“Nào, Tả thúc, Cảm Ứng môn là tâm huyết của sư phụ ta, Nguyệt Thần chiếm đoạt nó, cho nên hiện tại ta muốn thu hồi lại, trở về với quỹ đạo.”

Trương Vinh Phương hiền hòa nói.

“Ngươi làm càn!” Đột nhiên một tia sáng bạc từ xa bay tới, nhẹ nhàng đáp xuống đất, hóa thành một nữ tử yểu điệu đeo mặt nạ vàng nguyên chất, đầu đội vương miện màu bạc.

“Càn Khôn Tử, ngươi thật to gan, dám một mình bước vào nội địa Cảm Ứng môn của ta.”

Người đến chính là Nguyệt Hậu. Hai mắt nàng nhìn chằm chằm vào Trương Vinh Phương, lời nói tuy cường thế, nhưng giọng điệu lại có vẻ cẩn thận.

“Tượng thần Nguyệt Thần ở đâu?” Đương nhiên Trương Vinh Phương sẽ không vô duyên vô cớ đi đến nơi này.

Trong khoảng thời gian này, hắn vừa quét sạch tất cả võ giả Bái Thần lộ đầu, vừa thông qua tin tức tình báo của Tiết Đồng để truy tìm tung tích Nguyệt Thần khắp nơi. Đồng thời thuộc hạ có năng lực cũng bắt đầu thu thập tin tức của Vô Tâm thần và Hồn Phật.

Mà cuối cùng, hắn nhận được tình báo chính xác Hiệp Nhật Phong chính là tổng bộ Cảm Ứng môn.

Vì thế quyết đoán đến đây.

Nguyệt Hậu nhìn hắn một lúc.

“Nơi này là tổng đàn Nguyệt Thần điện, nếu có Nguyệt Thần giáng lâm ở nơi này thì có thể phát huy thực lực mạnh hơn bên ngoài một mảng lớn. Ngươi có biết không?”

Chương 1692 - Phương pháp (11)

“Ngươi có thể thử xem.” Trương Vinh Phương cười nói.

Nguyệt Hậu im lặng, bình tĩnh nhìn hắn.

“Nơi này có lối đi thông thẳng tới Thái Hư Nguyệt Thần, nếu ngươi thật sự có can đảm thì cứ đến.”

Nàng quay người đi về phía đỉnh núi.

Trương Vinh Phương hơi co giật cơ mặt, theo sát phía sau đi lên theo nàng.

Không bao lâu sau, hai người họ một trước một sau, đi đến trước một thần điện màu trắng bạc được xây ở khu vực đỉnh núi.

Thần điện có dáng hình cầu, mặt ngoài thô ráp phủ đầy hoa văn hình mây, chim hoa, hải dương.

Phía trên cùng là một tác phẩm điêu khắc màu vàng của vầng trăng tròn, dựng đứng lên trời.

Bên trong thần điện hình cầu, từ xa nhìn lại, đang có từng đợt thần uy như sóng biển mơ hồ khuếch tán ra bên ngoài.

“Chính là nơi này.” Nguyệt Hậu nhíu mày dừng chân, quay đầu lại nhìn về phía Trương Vinh Phương.

“Xem ra thật sự là nơi này.” Trương Vinh Phương khẽ gật đầu.

Hắn giơ tay phải lên, chỉ về phía trước.

Chậc!

Trong phút chốc, vô số máu sền sệt từ dưới thân hắn chảy ra, nhanh chóng xông về phía thần điện.

Mặt ngoài thần điện rung nhẹ một cái, thần uy vô hình ngăn chặn sự xung kích của máu sền sệt.

Nhưng rất nhanh, thần uy nhanh chóng toát ra khói dày đặc, sau đó chợt sụp đổ.

Toàn bộ thần điện ầm ầm, chìm trong vô số máu đặc, hiện lên mảng lớn ngân quang.

“Ngươi?” Sắc mặt Nguyệt Hậu thay đổi, không nói nhiều, xoay người ra tay vỗ vào Trương Vinh Phương một chưởng.

Nhưng lòng bàn tay nàng vẫn chưa đánh ra được bao xa, cả người đã bị mảng máu bao bọc thành trùng máu, trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Lúc này thần điện hoàn toàn sụp đổ, lộ ra một hình vòm ở bên trong, bên trong là cánh cửa lớn lóng lánh vô số phiến lá màu bạc.

Bên trong cánh cửa có một gương mặt cực kỳ quen thuộc với Trương Vinh Phương đang đứng.

“Đợi ngươi đã lâu rồi.”

Nam tử áo dài trắng đứng bên trong cánh cửa, tay cầm con dấu tinh xảo màu vàng sậm hoa quý, lẳng lặng đứng ở đầu cánh cửa, nhìn về phía bên này.

Chính là Nguyệt Thần lúc trước gặp qua ở Thái Uyên một lần!

“Có ý gì?” Trương Vinh Phương nhìn ra, dường như đối phương cố ý đến nơi này đợi hắn.

“Ngươi có nghĩ đến giữa ngươi và ta thật ra không có nhiều mâu thuẫn và xung đột.” Nguyệt Thần trầm giọng nói: “Giữa chúng ta hoàn toàn có thể hợp tác. Dù sao thì, nếu ta có thể thành công đột phá Thiên Mạc, hoàn toàn rời đi, đối với ngươi cũng là một cách loại bỏ Thần Phật.”

Huyết thủy hóa thành Huyết Hà, chảy dài trên đỉnh núi và mặt đất.

Tia sáng như ánh trăng chiếu rọi từ cổng lớn hình vòm tròn của Thái Hư ra ngoài, tạo thành một vòng không gian sáng tỏ và sạch sẽ.

Giữa hai loại sắc thái màu ánh trăng và huyết sắc là làn sương trắng dày đặc bốc lên, khiến cho khung cảnh xung quanh trở nên mông lung và quái dị.

“Ngươi có từng nghĩ tới khả năng hợp tác giữa ngươi và ta bao giờ chưa?” Nguyệt Thần đứng trong cửa, ông ta vẫn mang khuôn mặt của Nhạc Đức Văn, có lẽ ông ta cảm thấy dùng khuôn mặt này có thể làm cho lòng Trương Vinh Phương càng thêm dao động.

“Ta không tin chuyện ngươi nói rằng Thiên Mạc đang co vào và ép xuống. Tuy nhiên, ta có hai mục đích.” Trương Vinh Phương bình tĩnh nói.

“Một, ngươi phân tách nhân cách của Nhạc sư phụ ra, ta muốn ông được trở lại thế giới này một lần nữa.

Hai, ta muốn tiêu diệt tất cả thế lực Thần Phật khắp thiên hạ này. Từ nay về sau, không cho phép bất kỳ người nào Bái Thần nữa!”

Không cho phép bất kỳ người nào Bái Thần nữa?

Câu nói này khiến Nguyệt Thần sửng sốt.

Ông ta im lặng.

Trước không nói đến chuyện này, thật ra ngay từ mục đích thứ nhất là ông ta đã chẳng thể nào phối hợp được rồi.

Bản chất của nhân cách Nhạc Đức Văn vẫn là một phần ý thức linh hồn của chính ông ta. Nếu như muốn tách ra, thực lực của ông ta nhất định sẽ bị hao tổn rất nhiều.

Nhưng để xông ra khỏi Thiên Mạc, ông ta không thể để cho mình bị thương nghiêm trọng được.

Cho nên, chuyện hợp tác giữa hai người cơ bản là đã có sự khác biệt ngay từ lúc bắt đầu.

“Chuyện tiêu diệt thế lực Thần Phật, sau khi ta rời đi, tùy ngươi muốn làm gì thì làm, nhưng…. phân tách nhân cách của Nhạc Đức Văn….”

Giọng nói của Nguyệt Thần trở nên trầm thấp.

Ông ta dừng lại một hồi lâu, trông như đang do dự, suy tư.

Cuối cùng, mãi đến khi có tiếng chim ưng kêu mơ hồ truyền đến từ nơi xa, cắt ngang mạch suy nghĩ của ông ta.

Ông ta mới lần nữa lên tiếng.

“Gần đây ta tìm được một vài manh mối liên quan tới phía ngoài Thiên Mạc từ trong thần điện của Linh Phi Thiên.

Ta nói rõ nói cho ngươi biết, nếu như không thể tìm ra cách rời khỏi nơi này trong vòng trăm năm, Thiên Mạc sẽ liên tục co vào cho đến khi ép thế giới này của chúng ta thành một điểm.

Ta tính toán qua rồi, là cá thể có ý thức, chúng ta không thể sống mãi tới trước khi thế giới hóa thành một điểm nổi đâu.”

Chương 1693 - Tình thế hỗn loạn (1)

“Đại khái là chúng ta sẽ tiêu vong một cách tự nhiên bởi vấn đề thiếu hụt không gian sinh tồn nghiêm trọng giữa khoảng thời gian đó. Mà thể sinh mệnh cũng tương tự.”

“Ý ngươi là…. các loại tài nguyên sinh tồn sẽ bị tiêu hao?” Trương Vinh Phương hiểu ngay trong giây lát.

Không gian thế giới không ngừng co vào, có nghĩa là mật độ của người và vật sống đều sẽ gia tăng đáng kể.

Mà nếu như số lượng sinh vật không có biến hóa quá lớn, thế tức là mức tiêu hao sẽ tăng lên trên diện rộng.

Đây vẫn chỉ là phỏng đoán đơn giản nhất, còn cả nhiệt độ, khí hậu, địa chấn thiên tai, vân vân, e rằng cũng sẽ trở thành chuyện phổ biến.

“Thế nào?” Nguyệt Thần hỏi thăm.

“Rốt cuộc bên ngoài Thiên Mạc có cái gì? Ngươi vẫn chưa nói tới.” Trương Vinh Phương hỏi.

“Bên ngoài Thiên Mạc….” Nguyệt Thần im lặng, cúi đầu như đang suy nghĩ xem nên nói thế nào.

“So với tưởng tượng trước đó của ta, có vẻ không giống lắm….. rất không giống.”

Trong mắt ông ta lóe lên tia sáng trắng, không cách nào nhìn ra được điều gì từ ánh mắt của Thần Phật, thứ duy nhất có thể giúp phán đoán được sự biến hóa trong cảm xúc chính là mức độ ánh sáng trong mắt họ.

“Nhưng ta vẫn muốn đi ra ngoài như trước, cũng không thể không ra ngoài được.” Nguyệt Thần thấp giọng nói, “Đây là đường sống duy nhất.”

“Bên ngoài có cái gì?” Trương Vinh Phương nhíu mày.

“Có ánh sáng. Ánh sáng vô tận, loại ánh sáng Thiên Ngoại từng cường hóa biến dị rất nhiều người kia.” Nguyệt Thần nói, “Hơn nữa, hình như chúng ta cũng không phải bị giam cầm ở đây…”

“Ngươi có ý gì?” Trương Vinh Phương nhíu mày.

“Ta không thể chắc chắn hơn nữa được, còn cần thêm nhiều bằng chứng để xác minh. Hiện tại, điều duy nhất ta có thể chắc chắn chính là nếu không rời khỏi thế giới này trong vòng năm mươi năm, e là tất cả đều sẽ muộn.” Nguyệt Thần thở dài.

“Kiểu lý do thoái thác này không có tí sức thuyết phục nào với ta cả.” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

Nguyệt Thần cũng trầm lặng.

Tất cả sẽ diệt vong sau năm mươi năm nữa, tình huống như vậy mà đối phương vẫn không gấp gáp chút nào ư?

Này có khác gì chưa thấy quan tài chưa đổ lệ đâu?

Nhưng ông ta không thể để Trương Vinh Phương thật sự thực hiện kế hoạch tiêu diệt Thần Phật trên thế gian được.

Đương nhiên là sau khi rời đi thì ông ta chẳng cần quan tâm tới nữa, nhưng ngày nào ông ta còn ở đây thì ngày ấy tuyệt đối không thể để bất cứ thứ gì ảnh hưởng tới thực lực của bản thân.

“Ngươi nhất định phải đối nghịch với ta à?”

Ánh mắt Nguyệt Thần nhìn chằm chằm vào Trương Vinh Phương.

“Không phải ta muốn đối nghịch với ngươi.” Trương Vinh Phương bình tĩnh tiến từng bước một về phía trước. “Ta đã có được thực lực như hôm nay, vậy cớ gì ta phải để bản thân chịu uất ức mà miễn cưỡng sống ở thế giới khiến ta bất mãn thế này chứ, tại sao cứ phải một mực chịu đựng đủ thứ bất hạnh xung quanh mình, chỉ ngồi chờ mà không chịu đứng lên thay đổi nó thế?”

“Vậy nên, chính các ngươi khiến cho ta bất hạnh, khiến ta cảm thấy bất mãn. Sự hiện diện của các ngươi làm cho lòng ta khó chịu. Chỉ cần các ngươi còn sống trên thế gian này thì sẽ không có cách nào cứu rỗi tội lỗi đâu!”

Mỗi khi Trương Vinh Phương bước tới một bước, Huyết Hà dưới chân hắn lại trở nên dày hơn một tầng.

Không chỉ vậy, không khí xung quanh cũng bắt đầu hiện lên mảng lớn huyết vụ Huyết Vân.

Trong nháy mắt, bốn phương tám hướng trên đỉnh núi, tất cả đều là huyết sắc càn quét khắp nơi.

Chỉ có khu vực trung tâm bị ánh trăng sáng của Nguyệt Thần chiếu rọi thành một vòng không gian trắng xóa.

"Khá khen cho một kẻ cưỡng từ đoạt lý." Nguyệt Thần cảm thán. "Xem ra giữa chúng ta không còn gì để nói nữa đâu."

"Đúng là không còn gì để nói thêm." Thân thể Trương Vinh Phương bắt đầu cấp tốc bành trướng, biến lớn.

Vô số huyết vụ chui vào cơ thể hắn, làm cho hắn phồng to nhanh chóng hệt như quả cầu được bơm hơi.

Mười mét, hai mươi mét, bốn mươi mét!

Năm mươi mét!

Thân thể hắn xuyên qua Huyết Vân, như thể biến Huyết Vân thành một bộ quần áo của mình, ba cánh tay hắn ngưng tụ ra ba cây búa máu.

Lúc này, hắn đã không có cách nào hoàn toàn đứng thẳng trên đỉnh núi.

Hắn quá cao lớn, hai chân chỉ có thể giẫm xuống chỗ sườn núi, toàn bộ nửa người trên khổng lồ tựa vào một bên đỉnh núi. Quan sát Nguyệt Thần ở đỉnh núi.

Hình thể bắp thịt cuồn cuộn, mắt lộ ra ngọn lửa đỏ hồng, trong miệng đầy răng nanh, toàn thân toát ra khói trắng dày đặc.

Đó là dị tượng được sinh ra do hắn liên tục đối kháng với thần uy của Nguyệt Thần.

Nguyệt Thần ngước nhìn nửa thân người to lớn của Trương Vinh Phương ở cạnh đỉnh núi.

Lúc này, đối phương ngược lại càng giống Thần Phật trong truyền thuyết hơn so với bọn họ.

Chỉ một nửa thân thể mà đã chiếm cứ hơn phân nửa phần rìa của cả đỉnh núi.

“Đáng tiếc…. Nếu ngươi có thể đứng về phía ta thì hôm nay ta sẽ không giết ngươi…..”

Chương 1694 - Tình thế hỗn loạn (2)

Trong mắt Nguyệt Thần lộ ra tia tiếc hận rõ ràng.

“Giết ta? ?” Trương Vinh Phương nhếch miệng cười. “Nếu ngươi làm được thì có thể thử một chút.”

Nguyệt Thần không nói thêm gì nữa.

Ông ta duỗi tay về phía trước.

Vèo!

Trong lối đi hình vòm, một ngón tay khổng lồ có màu ánh trăng bất ngờ đâm ra và phóng thẳng tới chỗ Trương Vinh Phương.

Ngón tay kia có đường kính cả vài mét. Lúc bấy giờ chỉ duỗi ra mà đã giống như một chiếc gai nhọn, phía trên tỏa ra ánh sáng trắng chói mắt.

Vô số ánh sáng trắng ngưng tụ thành thực thể trong không khí xung quanh rồi hóa thành những luồng sáng trắng, tung bay và chuyển động.

Cùng lúc đó, Trương Vinh Phương giơ búa khổng lồ lên cao rồi đập xuống.

Vào khoảnh khắc màu trắng và màu đỏ va chạm nhau.

Bùng nổ vù vù, nhưng không có tiếng vang mà chỉ có sự rung chuyển.

Cơn chấn động của sóng âm đã vượt qua cực hạn mà tai người có thể nghe được.

Chỉ có thể nhìn thấy một vòng gợn sóng vô hình giữa ngón tay và búa máu.

Gợn sóng bóp méo không gian cùng với ánh sáng, làm vỡ Huyết Vân và những luồng sáng trắng bao quanh khắp bốn phía, sau đó nén lại cho đến lúc chúng nổ tung.

“Giãy giụa vô ích.” Hai cánh tay còn lại sau lưng Trương Vinh Phương cũng cầm búa máu nện ầm ầm xuống.

Vụt vụt!

Hai tia sáng máu bay ra liên tiếp như thác nước và đánh mạnh vào ngón tay của Nguyệt Thần.

Cuối cùng, ngón tay không thể chống đỡ nỗi nữa và đứt gãy từng đoạn, vỡ thành vô số ánh sáng trắng rồi tiêu tán đi hết.

“Vẫn không được ư?” Nguyệt Thần đứng trong cửa, nhìn qua Trương Vinh Phương cao như ngọn núi nhỏ.

Ông ta vừa mới thăm dò một chút, giờ đã xác nhận rằng một khi ông ta tiến vào thế gian mà không có được thực thể lớn mạnh phù hợp để chống đỡ tự thân thì căn bản là không thể đánh lại Trương Vinh Phương vào lúc này.

Bản chất của Thần Phật đều là thân thể hư ảo do ý thức tụ hợp lại. Trong Thái Uyên, ông ta có đủ sức mạnh khổng lồ nghiền ép hết thảy.

Nhưng ở nơi này…. cho dù ông ta vừa hấp thu Linh ấn của ba người Thánh Tuần, giúp thực lực tăng lên một đoạn, nhưng vẫn chẳng có cách nào chiến thắng.

“Xem ra ngươi đã đưa ra quyết định.” Nguyệt Thần khẽ nói. “Vậy thì, ngươi có dám vào cửa không?”

“Có gì mà không dám?” Thân thể Trương Vinh Phương đột nhiên thu nhỏ, hai cánh vỗ mạnh, bỗng chốc hóa thành huyết ảnh và xông vào trong cửa.

Trời đất trước mắt hắn quay cuồng.

Hắn bước vào cửa đã nhìn thấy đại dương vô cùng vô tận được tạo thành từ vô số lá cây màu bạc ở phía đối diện đang đè ép về phía đầu của hắn.

Cả đại dương ào qua và đổ ập xuống.

Chưa từng có bất kỳ ai dám trải qua loại cảm giác này.

Nhưng lúc này, Trương Vinh Phương đang cảm nhận được.

Dường như cả bầu trời đang sụp đổ và chìm xuống.

Rõ ràng hắn đã tiến vào cửa Thái Hư kia, nhưng lại không xuất hiện ở Thái Uyên.

Phía sau hắn là cửa vào, còn trước mặt là đại dương vô biên vô tận do lá bạc tạo thành.

Ầm ầm! !

Đại dương lá bạc lập tức bao trùm Trương Vinh Phương, vô số lá bạc trắng như lưỡi dao điên cuồng cứa vào cơ thể hắn.

Huyết vụ Huyết Vân và Huyết Hà đều đang liều mạng vây quanh hắn để tiến hành chống lại.

Nhưng xung quanh nơi này không có bất kỳ tinh khí trời đất nào để có thể chuyển hóa, chỉ có thể dựa vào việc tiêu hao tinh huyết của chính hắn để đối kháng tất thảy.

Hắn biến thành kén máu ngay trong đại dương màu bạc, trên bề mặt kén không ngừng xuất hiện những vết dao dày đặc và khá sâu.

Vô số tia sáng bạc bao quanh hắn, hình thành cơn lốc xoáy gió bão.

Ba giây sau.

Kén máu càng ngày càng mỏng và đột ngột vỡ tan. Trương Vinh Phương trong đó há miệng rống giận, rốt cuộc hoàn toàn bị bao phủ bên trong ánh sáng bạc và bị xoắn nát thành thịt băm.

Lúc bấy giờ, ở một góc đỉnh núi ngoài cửa Thái Hư.

Sắc mặt Trương Vinh Phương tái nhợt, ý thức bị tách ra và nghiền nát triệt để.

“Sức mạnh của ngươi… đã tăng lên rồi?” Lúc hắn giao chiến với Nguyệt Thần lần trước, thần uy của đối phương vẫn không có cách nào chém đứt da thịt và tinh huyết của hắn một cách nhẹ nhàng như vậy.

Rõ ràng lần này đã rất khác.

“Ngươi không chết sao?” Bên trong cửa Thái Hư, Nguyệt Thần cũng ngạc nhiên không kém, ông ta nhìn Trương Vinh Phương lần nữa hiện thân bên ngoài.

“Ta chính là tiên huyết thủy tổ, vạn huyết chi linh, chỉ bằng ngươi vẫn chưa giết được ta đâu.” Trương Vinh Phương bình tĩnh nói.

“Xem ra lúc nãy chỉ là thân thể giả…” Nguyệt Thần hiểu rõ ngay tức khắc.

Ông ta nhớ lại lần giao chiến cùng Trương Vinh Phương trước đó, khi ấy ý thức của ông ta vừa giáng xuống đã lập tức thừa cơ đánh lén.

Rõ ràng lúc đó ông ta đã giết được Trương Vinh Phương một lần.

Nhưng hắn sống lại.

Bây giờ xem ra….. Thứ gọi là võ đạo Huyết Tiên này, quả nhiên có vấn đề! Hết sức tà môn!

Chương 1695 - Tình thế hỗn loạn (3)

Trong lúc nhất thời, huyết vụ và ánh sáng trắng nháo nhào co lại rồi trở vào bên trong cơ thể Trương Vinh Phương và Nguyệt Thần.

Sau một lần giao chiến thăm dò, hai người đều hiểu nếu tiếp tục làm những việc này cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Cho dù là Huyết Hà hay ánh trăng đi chăng nữa cũng chả có bao nhiêu ý nghĩa với đối phương, cứ phóng ra thế kia chỉ lãng phí sức lực của bản thân.

Không bằng hội tụ lại để tăng cường uy lực còn hơn.

Ngoại trừ hố sâu và hỗn loạn khắp nơi thì đỉnh núi đã bình lặng trở lại.

Tình huống hiện tại là…

Nguyệt Thần ra tay nhưng vẫn không đánh bại được Trương Vinh Phương.

Trương Vinh Phương tiến vào cũng không thắng được Nguyệt Thần.

Hai người rơi vào thế giằng co.

“Xem ra, hôm nay chỉ có thể dừng tại đây thôi.” Nguyệt Thần nói. Suy cho cùng, lần này vẫn là ông ta bị thua thiệt.

Cảm Ứng môn là địa bàn cơ sở của ông ta. Nguyệt Hậu trung thành tận tụy với ông ta giờ đây đã bị Trương Vinh Phương một chưởng đánh chết. Muốn khôi phục lại lần nữa sẽ phải mất một khoảng thời gian.

Cũng may ông ta biết Trương Vinh Phương có một chiêu có thể triệt để hủy diệt năng lực hạch tâm ý thức linh hồn.

Trước đó, ý thức linh hồn thể của Thần Mục vì thế mà bị hao tổn, từ đó thực lực giảm mạnh. Dẫn đến thực lực của Thánh Tuần cũng chịu ảnh hưởng sau khi hợp thể.

“Nhưng ngươi không có cách nào ngăn cản ta đâu. Ta còn để lại tượng thần ít nhất trên trăm chỗ trong toàn bộ Đại Linh. Ta có thể mở cánh cửa Thái Hư và thả ra phụ thể bất cứ lúc nào.

Ngoại trừ bản thân ngươi, những kẻ còn lại đều không phải là đối thủ của ta.” Nguyệt Thần nói.

“Ngươi muốn nói gì?” Trương Vinh Phương nheo mắt lại. Hắn nghe ra ý uy hiếp trong câu nói của đối phương.

Dù sao hắn chỉ có một mình, không thể dịch chuyển tức thời bay tới bay lui để dập lửa khắp nơi.

“Ngươi có người mà ngươi coi trọng. Ta cũng có việc ta muốn làm. Tiếp theo đây, mặc kệ ngươi hành động thế nào, ta cũng không can thiệp vào chuyện ngươi xử sự ra sao, ta chỉ có một mục đích duy nhất chính là đừng động vào tín đồ của ta trước khi ta rời khỏi đây.” Nguyệt Thần trầm giọng nói.

“Nực cười, nếu ngươi không kiêng nể gì mà mở rộng tín đồ thì sao?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

“Ta chỉ cần giữ lại một ít tín đồ là được rồi, sẽ không mở rộng.” Nguyệt Thần nói, “Ta chắc chắn sẽ rời khỏi thế giới này, dẫu có tiếp tục mở rộng thì cũng không có chút ý nghĩa nào. Hết thảy Linh Phi Thiên đã đủ để ta tích lũy sức mạnh cực hạn.”

Thế này nghĩa là ông ta muốn nước sông không phạm nước giếng. Không can thiệp vào chuyện của nhau.

Trương Vinh Phương im lặng, ánh mắt hắn lấp lóe.

Đúng là hắn cũng cần thời gian để tìm cách tách rời nhân cách của Nhạc sư phụ ra. Vả lại… hắn cũng cần tìm thời gian chứng thực việc Thiên Mạc co vào này.

Nếu là sự thật, đương nhiên hắn phải tìm được cách thoát thân.

Hồi lâu sau.

Hắn chậm rãi lên tiếng.

“Được.”

“Thế thì…. Hy vọng lần gặp mặt kế tiếp, ngươi và ta sẽ không đánh nhau nữa….” Rõ ràng Nguyệt Thần nhìn ra được ý định đi chứng thực của Trương Vinh Phương.

Cửa Thái Hư từ từ mở ra một cách im hơi lặng tiếng và hóa thành vô số điểm sáng trắng tan vào không khí xung quanh.

Trương Vinh Phương lẳng lặng đứng ở đỉnh núi, nhìn chằm chằm vào điện Nguyệt Thần đổ nát không chịu nỗi. Kế đến, hắn hừ lạnh rồi quay người rời đi.

Hắn có thể cảm nhận được Nguyệt Thần đang mạnh lên.

Nhưng hắn cũng cần thời gian để trở nên mạnh mẽ hơn.

Bất kể thế nào, sớm muộn gì hắn cũng sẽ có thêm trận chiến nữa với Nguyệt Thần.

Ngày ấy chắc hẳn không còn xa.

Lúc hắn đi tới sườn núi.

Tả Hàn và nhóm người Thiên Thạch môn vẫn còn chờ ở chỗ cũ.

Nhìn thấy Trương Vinh Phương từ trên núi xuống.

Nhóm người vội vàng tiến lên hành lễ chào hỏi.

"Đại nhân….." Tả Hàn tiến lên mấy bước, nhất thời mặt lộ vẻ xấu hổ, không biết nên nói thế nào.

Năm đó, hắn ta dẫn theo người trong môn về dưới trướng Nguyệt Vương, chung quy, hắn ta là người đưa ra lựa chọn trước nhất.

Bây giờ lại…

"Không sao cả, Nguyệt Vương cũng là thầy ta, ngươi chỉ cần đồng ý trở về, chúng ta vẫn giống như xưa."

Sắc mặt Trương Vinh Phương dịu lại.

Cho tới bây giờ, hắn đều không tiếc bày ra khía cạnh dịu dàng với người của mình.

"Tả Hàn hổ thẹn!" Tả Hàn quỳ một chân trên đất, thoáng chốc không nói nên lời.

Hắn ta không ngờ đã tới nước này mà Trương Vinh Phương vẫn hoàn toàn sẵn sàng tiếp nhận bọn họ.

"Không cần áy náy…." Trương Vinh Phương vươn tay ra.

"Ta đã tạo ra Nhân Tiên quan, sau này các ngươi cũng sẽ được đưa vào Nhân Tiên đạo.

Mà hiện tại…. có thể sẽ hơi đau đớn, các ngươi cố kiên trì một chút nhé.”

Nếu là người một nhà, đương nhiên hắn cũng không thể để họ tiếp tục chịu khống chế của Nguyệt Thần nữa.

Đau đớn?

Đau đớn gì cơ?

Chương 1696 - Tình thế hỗn loạn (4)

Nhóm người còn chưa kịp phản ứng thì mọi thứ xung quanh đã hoàn toàn thay đổi.

Vô số huyết vụ hiện ra từ hư không rồi bao trùm lên tất cả người của Thiên Thạch môn đang có mặt tại đây, hình thành rất nhiều kén máu.

Huyết thủy dày đặc ngưng tụ từ hư không và truyền vào cơ thể của tất cả mọi người từ ngũ quan.

Nét mặt Trương Vinh Phương vẫn bình tĩnh, nặn ra tinh huyết đỏ sậm từ đầu ngón tay.

Nếu đã muốn cải tạo người của Thiên Thạch môn ở đây, chỉ dựa vào việc ngưng tụ tinh huyết trời đất thôi thì chưa đủ.

Còn cần tinh huyết thủy tổ của chính hắn nữa mới được.

Giờ đây, toàn bộ lực lượng của Huyết tộc Thuỷ tổ hoàn toàn thể trong người hắn đã triệt để được phát huy.

Sau khi tiến vào Chung Thức, có thể nói sức mạnh to lớn của hoàn toàn thể tăng vọt hàng chục lần trong nháy mắt.

Đồng thời, khả năng phòng ngự khôi phục cũng được cải thiện đáng kể.

Nhưng tốc độ thì không thay đổi.

Tác dụng phụ lúc sử dụng hoàn toàn thể có hơi lớn, nhưng nếu thời gian sử dụng ngắn hơn thì vấn đề cũng không lớn lắm.

Với sức mạnh như vậy, càn quét trời đất cũng không thành vấn đề, nhưng hiện giờ, tiến vào Thái Uyên và đối đầu với Nguyệt Thần.

E rằng không chống đỡ nổi.

Nguyệt Thần hấp thu Linh ấn của Linh Phi Thiên, tương đương với việc thu được vô số năm tích lũy của Linh Phi Thiên.

Thực lực tăng cường cực kỳ khủng khiếp.

Đây là dưới tình huống chưa hoàn toàn hấp thu tất cả Linh ấn.

Dựa theo tình báo nhận được từ Kim Sí lầu.

Linh Phi Thiên có tổng cộng hơn mười Linh ấn.

Trong đó, phần lớn đều nằm trong tay đại quý tộc người Linh, mà có một đại Linh ấn nằm trong tay Hoàng tộc, cũng chính là Thần tử Linh Tín Đế.

Vậy nên, mục đích tiếp theo của Nguyệt Thần nhất định là thu thập Linh ấn khắp nơi.

Nhìn nhóm người Thiên Thạch môn đang không ngừng tiếp nhận cải tạo trước mắt.

Trương Vinh Phương lần nữa nhìn thanh thuộc tính của mình vào thời điểm này.

Thuộc tính có thể sử dụng đã đạt đến 62 điểm.

Trong khi đó, hắn chỉ cần ngâm mình trong hồ máu thêm một lần nữa, không tới một tháng sau là có thể thu được năng lực thiên phú mới.

Hắn đã đạt đến tình trạng này rồi, nếu muốn cải thiện bản thân, một mặt phải dựa vào năng lực thiên phú mới.

Mặt khác, chính là… cường độ của ý thức tinh thần!

Nghĩ tới đây, Trương Vinh Phương lấy một mảnh vỡ màu vàng ra từ trong túi bên hông.

Mảnh vỡ lại phát sinh biến hóa.

Trước đó, trên bề mặt còn có rất nhiều ký hiệu hoa văn, nhưng bỗng dưng tất cả ký hiệu hoa văn đều biến mất cách đây không lâu.

Chỉ còn lại một khối tinh thể nguyên chất màu vàng xanh nhỏ.

Đây là mảnh vỡ linh hạch hắn lấy được khi dùng Cướp Đoạt Linh Hồn với Thần Mục.

“Nên sử dụng thứ này thế nào đây?” Hắn hỏi thăm trong lòng.

Tất nhiên, đối tượng hỏi thăm là Bạch Lân vạn năng.

“Đây là mảnh vỡ linh hạch…. Ngươi…. Có thể ăn hết nó vào luôn. Nhưng không phải bằng miệng.” Bạch Lân trả lời.

“Nói vậy là sao?” Trương Vinh Phương kinh ngạc hỏi.

“Ngươi có thể đặt nó lên trán mình lúc thiền hoặc lúc nhập định, để cho ý thức tinh thần của mình chậm rãi dẫn dắt và đồng hóa nó. Sau một thời gian dài, tự nhiên có thể hấp thu nó vào cơ thể thôi.” Bạch Lân giải thích.

“Ngươi lấy được thứ này từ đâu thế?” Bà ta khá nghi ngờ.

Phải biết rằng linh hạch rất khó hóa thành thực thể ở thế giới bên ngoài, người có thực thể hóa được nó, tuyệt đối chính là cao thủ đỉnh cấp.

Hơn nữa, phần khó nhất không phải chỗ này, mà là linh hạch được sản sinh ra khi tư duy con người không ngừng biến đổi.

Trừ phi ngươi ra tay nhanh hơn hẳn ý thức của đối phương, nếu không sẽ rất khó ngăn chặn được.

Bởi vì Linh hạch sẽ biến hóa theo ý thức của cường giả, có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào.

“Ta sáng tạo ra một môn võ học, tên là Cướp Đoạt Linh Hồn, đây là thứ ta thu được vào lần ra tay trên thân Thần Mục.” Trương Vinh Phương giải thích ngắn gọn.

“Đây…. cái này mà ngươi cũng có thể sáng tạo được hả? ?!” Bạch Lân không nói nên lời.

Bà ta đã có thể nhìn ra Trương Vinh Phương có thể cướp đoạt ý thức từ rất lâu trước kia, nhưng lúc này đây bà ta không ngờ rằng hắn lại có thể cướp đoạt nhanh tới mức như vậy.

“Ngươi nói xem nếu như ta thu thập rất nhiều linh hạch thế này để trợ giúp cho việc tu hành…. thì cường độ ý thức tâm thần của ta có thể tăng lên nhanh chóng hay không? ’ Trương Vinh Phương đột nhiên hỏi.

“Ngươi đây….” Bạch Lân trào dâng cơn lạnh lẽo trong lòng. Cường giả có thể ngưng tụ Linh hạch kiểu này hầu như đều là cao thủ văn công đỉnh cấp.

Linh hạch lại là một vật chủ yếu được ngưng tụ từ ý thức tâm thần của con người.

Lời ấy của Trương Vinh Phương chẳng khác nào cướp lấy tinh hoa khổ tu cả đời của người khác để làm tài nguyên cho sự phát triển của bản thân.

Chương 1697 - Tình thế hỗn loạn (5)

“Có thể sao?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

“Có thể thì có thể đấy…. Nhưng…” Bạch Lân vẫn muốn khuyên nhủ.

“Hoàn thành rồi.” Trương Vinh Phương đột nhiên ngắt liên kết, ánh mắt nhìn về phía nhóm người Thiên Thạch môn trước mắt.

Tất cả huyết vụ dần dần tản đi.

Người xuất hiện đầu tiên là Tả Hàn.

Lúc này, màu da của hắn ta càng nhợt nhạt hơn, hình thể và cơ bắp không thay đổi, nhưng linh tuyến khí tức của võ giả Bái Thần mơ hồ toát ra trên người hắn đã hoàn toàn tiêu tan.

Thay vào đó là ánh sáng đỏ huyết sắc lờ mờ phun trào trong hai mắt hắn ta.

“Chào mừng trở về.” Ánh mắt hắn hòa nhã, hắn đưa tay về phía Tả Hàn.

Ngày 15 tháng 1.

Mộc Lê vương tiến vào Đại Đô một cách nhẹ nhàng, làm chủ Linh đình, dưới sự bảo vệ của hai thế lực lớn là Nghịch Thời hội và Nhân Tiên đạo, chính thức lên ngôi.

Lấy năm 1191 làm năm Tân Lịch đầu tiên, Mộc Lê vương tự xưng là Linh Nguyên Đế, đồng thời, tôn Thủy tổ Càn Khôn đạo nhân của Nhân Tiên đạo là Đế Sư giống như hai vị Linh Đế trước đó.

Tôn Nhân Tiên đạo làm quốc giáo, thông cáo thiên hạ, hủy bỏ mọi tôn giáo Thần Phật.

Nghiêm cấm xây dựng tất cả các kiến trúc tông giáo Đạo giáo và Phật giáo ở mọi nơi.

Không được phép mặc trang phục tông giáo khác ở bất kỳ nơi công cộng nào.

Đồng thời, cử nhiều cường giả Cực Cảnh của Nghịch Thời hội làm tướng để cải tổ Tuyết Hồng các và tổ chức lại các lực lượng đại quân.

Sau một loạt cải cách lớn được ban xuống, lòng người khắp nơi đều bàng hoàng, lúc này, vô số nhóm lợi ích đã sớm ăn sâu cấu kết tầng tầng lớp lớp với nhau chẳng khác nào bị nghiền nát triệt để từ trên xuống dưới chỉ trong một ngày.

Đặc biệt là khi tất cả các nhân sĩ tông giáo đột nhiên biến thành tội phạm bị truy nã, quân đội ở nhiều nơi được gây dựng lại hoàn toàn.

Hai sắc lệnh này tương đương với việc bãi bỏ toàn bộ quyền lực quân sự của các tướng lĩnh khắp nơi từng nắm giữ quân quyền trước đây.

Phải biết rằng, đa số các tướng lĩnh quân sự ở địa phương đều là do thế lực cường hào bản địa đề cử lên giữ chức.

Trong lúc nhất thời, quần hùng khắp mọi miền cùng nổi dậy phất cờ chống đối dồn dập.

Nhưng cờ hiệu chống đối vừa được nâng lên đã bị nhiều tướng lĩnh mới nhậm chức của Tuyết Hồng các trấn áp chỉ trong vài ngày.

Phần lớn tướng phản loạn đều chết thảm trong một đêm và bị diệt môn thảm khốc.

Những cao thủ Cực Cảnh này có tố chất thần kinh thực sự vô cùng mạnh mẽ, sau khi giết người xong, phó tướng của bọn họ sẽ phụ trách giám sát quân đội bản địa và tiếp quản quân quyền.

Ai không phục, giết không tha.

Vô số đầu người rơi xuống.

Sau khi cường hào các nơi thăm dò được một hai, biết được mấy chục nhà đã bị giết, thì tất cả đều thức thời mà lắng xuống.

Dưới sự chuyển giao quyền lực như thế. Đại Linh rung chuyển, dân chúng không có tâm trạng canh tác, nơi nơi hỗn loạn, thiên tai nối tiếp nhau.

Sau đó, một lời đồn đại mới chầm chậm lan truyền.

Có người nói rằng vốn dĩ Đại Linh có một chút náo động, nhưng vẫn có thể giữ cho thiên hạ thái bình, dân chúng an cư lạc nghiệp.

Nhưng kể từ khi Linh Tín Đế mất tích bí ẩn, thảm họa, chiến tranh không ngừng xảy ra, dân chúng lầm than.

Tất cả những điều này đều là do đám diệt Thần diệt giáo bố trí, bởi xưa nay thiên hạ vẫn luôn thái bình dưới sự bảo hộ của Thần Phật.

Nếu không được Thần Phật che chở, thiên hạ sẽ giống như hiện tại, hỗn loạn bất an, mười nhà trong trấn đã hết chín nhà trống không, xương cốt rải đầy đường, người dân đổi con mà ăn.

Nguồn gốc của tất cả những chuyện này đều được sắp đặt bởi bàn tay của người đang tọa trấn Linh đình hiện nay – Đế Sư Càn Khôn đạo nhân cao quý.

Vô số lời đồn đại nổi lên khắp bốn phía trong Đại Linh, thậm chí có người còn biên soạn ra những bài đồng dao để trẻ con tùy ý hát lan truyền.

Ngươi có thể giết được tông giáo, nhưng không thể giết hết người trong thiên hạ.

Có lẽ đây chính là điều mà rất nhiều người thầm nghĩ.

Đầu tháng hai.

Gió xuân thổi hiu hiu, cành dương liễu xanh thắm.

Huyết Hồng các mới.

Vốn dĩ là Tuyết Hồng các khuất trong Đại tuyết sơn, cách xa nơi người ở, tọa lạc tại nơi gần bầu trời nhất.

Nhưng Huyết Hồng các mới xây được sửa lại một chữ, từ Tuyết đổi thành Huyết.

Đồng thời, địa điểm được dời tới gần một ven hồ ở Thượng Đô.

Lúc này, nước hồ trong veo, một chiếc thuyền hoa chậm rãi lướt qua.

Trên mui thuyền, Mạnh Khiên trong bộ trang phục trắng tung bay, tuy ông ta chỉ đánh đàn bằng một tay nhưng cũng có thể phóng ra âm luật giống như khi người khác dùng hai tay.

Nhìn từ xa, bàn tay ông ta lúc thì mơ hồ, đôi khi lại trong suốt như ảo ảnh.

Đột nhiên ông ta ngừng lại và ngẩng đầu nhìn sang phía dưới gốc cây liễu bên hồ.

Có một người đang đứng đó.

Là một nam tử trung niên mặc Nho sam, gương mặt hiền hòa.

Chương 1698 - Tình thế hỗn loạn (6)

Nam tử lao vút về phía trước, mũi chân điểm nhẹ lên mặt hồ vài cái đã nhẹ nhàng đáp xuống mũi thuyền hoa và đứng trước mặt Mạnh Khiên, ôm quyền hành lễ.

"Lý Hoặc Vân thay mặt Nho môn Chư Học cung, tham kiến Đại các chủ."

Lý Hoặc Vân là người được tất cả mọi người trong Nho giáo đề cử thành Đại Nho đức cao vọng trọng đương thời.

Ông ta nắm giữ Quân Tử kiếm Tín Mạch, cũng là người có thực lực đứng đầu Nho giáo.

Sau khi tổ chức khoa cử trở lại thì lập tức được mời tới đảm nhiệm chức Đại học sĩ, phụ trách biên soạn và giám sát các sự vụ khoa cử ở các nơi trong Đại Linh.

"Đúng là khách quý hiếm có." Mạnh Khiêm tươi cười, tất nhiên danh hiệu Thánh đế trước kia của ông ta giờ áp dụng cũng không thích hợp lắm.

Giờ đây ông ta đã đảm nhiệm chức Đại các chủ của Huyết Hồng các, hết thảy trước đó cứ để ông ta xếp vào quá khứ là được rồi.

Huyết Hồng các ngày nay không có chế độ phân chia rối rắm lộn xộn gì cả, chỉ có một mình Đại các chủ chỉ huy mọi công việc quân sự.

"Không biết Trường Vinh tiên sinh tới đây là cần làm việc gì?" Trường Vinh chính là tự của Lý Hoặc Vân.

"Ta thật sự có chuyện quan trọng đến đây thỉnh giáo các chủ." Lý Hoặc Vân chân thành nói, "Không biết các chủ có giao thiệp thế nào và hiểu rõ bao sâu với đương kim Đế Sư Càn Khôn đạo nhân?"

"Càn Khôn Tử…. ?" Mạnh Khiên nheo mắt lại. "Hắn tự mình sáng tạo nên võ đạo Nhân Tiên, mở một mạch Huyết Tiên, ngày nay cả thiên hạ cùng hướng tới đó, thực lực mạnh mẽ, ngay cả ta và Đạt Mễ Nhĩ cũng khó chế ngự được hắn. Sao

vậy? Trường Vinh tiên sinh có chuyện gì liên quan đến Càn Khôn huynh thế?"

"Ba ngày trước, Đế Sư bảo rằng Phật Đà là mầm tai hoạ của thiên hạ, từ đó thuyết phục Thánh thượng hạ lệnh diệt Phật."

"Hắn nói Phật Đà tu Kim Thân, tu kiếp sau, duy chỉ không tu kiếp này. Làm hao tổn của cải của dân, lãng phí quốc lực…."

"Chẳng lẽ không phải thế à?" Mạnh Khiên nhíu mày nói.

"Các chủ…." Lý Hoặc Vân sửng sốt, ông ta không ngờ Mạnh Khiên sẽ trả lời như thế. "Có lẽ lời ấy của Càn Khôn Tử khá là ngay thẳng, nhưng hơn hết chắc là hắn chỉ vì võ học mà bản thân hắn tu hành. Mới ngắn ngủi mấy ngày, số cao tăng của tất cả Tây tông ở phụ cận Đại Đô chạy trốn đã bị bắt lại hơn phân nửa. Mà hễ là Siêu Phẩm trong số những người này đều bị đưa vào Nhân Tiên quan, đến nay không biết tung tích."

"Theo ta được biết, những người bị đưa vào Nhân Tiên quan này đều đã trải qua thẩm tra và toàn là những kẻ phạm phải đủ loại tội ác. Chẳng biết tại sao Trường Vinh tiên sinh lại không nhắc tới vậy?" Nụ cười trên mặt Mạnh Khiên dần phai nhạt.

"Lời các chủ sai rồi. Hiện giờ thiên hạ rối loạn, dân chúng oán than vang dội đất trời, chúng ta không thể tái diễn chuyện cũ, đàn áp quá nghiêm khắc được. Giờ cần phải bốc thuốc chậm, từ từ quản lý. Nếu còn đao to búa lớn như lúc trước, sợ là sóng dữ sẽ ập đến." Lý Hoặc Vân thở dài, nói.

"Vậy mời Trường Vinh tiên sinh nói những lời này ở trước mặt Càn Khôn huynh đi." Mạnh Khiên bật cười và nói.

Ông ta khẽ chỉ tay về phía ven bờ xa xa.

Chỉ thấy một bóng người đỏ sẫm chẳng biết đã lẳng lặng đứng yên dưới nhánh liễu ở ven hồ từ bao giờ và đang nhìn sang bên này từ nơi xa.

Vù!

Đột nhiên, một luồng gió lạnh quét qua, bóng người kia thình lình biến mất.

Lúc xuất hiện trở lại đã thấy hắn nhẹ nhàng đáp xuống mũi thuyền hoa.

Lạch cạch.

Người tới mặc huyết bào mang tính biểu tượng, cộng với đôi mắt đỏ đậm, giữa ấn đường được khảm tinh thể màu đỏ dựng thẳng, kết hợp với mái tóc đen dài đến eo hệt như thác nước.

Vẻ bề ngoài ngập tràn tính biểu tượng thế này làm cho Lý Hoặc Vân vừa nhìn đã nhận ra ngay hắn chính là Đế Sư Càn Khôn đạo nhân, người đang có thanh thế ngày càng to lớn hiện nay.

Tốc độ và thân pháp như vậy khiến cho người đồng cấp cao thủ đỉnh cao với hắn như Lý Hoặc Vân thầm cảm thấy hãi hùng.

Chỉ trong chớp mắt đã đi xuyên khoảng cách vài trăm mét… Tốc độ thế này… ngay cả ông ta cũng phải mất ít nhất vài giây mới có thể vượt qua.

Nghe đồn sức mạnh võ lực của Càn Khôn Tử này cực kỳ lớn mạnh, tương tự như Đế Sư tiền nhiệm, độc nhất thiên hạ.

Bây giờ, có vẻ đúng thật là danh bất hư truyền.

“Lý Hoặc Vân, tham kiến Đế Sư.” Lúc này, ông ta ôm quyền chào hỏi.

“Quân Tử kiếm Tín Mạch?” Trương Vinh Phương khẽ gật đầu, địa vị hiện tại của hắn đủ tư cách tiếp nhận đối phương hành lễ.

Chẳng qua, người hắn đang cần tìm lúc này chủ yếu là Mạnh Khiên.

“Không biết Đế Sư đến đây cần làm chuyện gì?” Lý Hoặc Vân không hề thay đổi sắc mặt, mới vừa rồi ông ta còn đang nói xấu Trương Vinh Phương trước mặt Mạnh Khiên, thế nhưng giờ đây lại bày ra dáng vẻ tự nhiên như thường.

Chương 1699 - Tình thế hỗn loạn (7)

“Ta có việc cần tìm Mạnh hội chủ hỏi thăm, ngươi có thể lui xuống rồi.” Trương Vinh Phương nói một cách bình tĩnh.

Vẻ mặt Lý Hoặc Vân vẫn không thay đổi.

“Nghe nói trước đó không lâu, Đế Sư đã phái Tông Sư của Nhân Tiên đạo lùng bắt cao tăng Tây tông khắp nơi….”

“Tây tông cũng được xem như cao tăng à?” Trương Vinh Phương cắt ngang lời ông ta, “Ngươi lặp lại lời nói vừa rồi lần nữa xem?”

Sắc mặt Lý Hoặc Vân cứng ngắc.

“Đế Sư có biết nội bộ Tây tông năm ấy cũng không phải bền chắc như thép, cũng có người nảy sinh lòng trắc ẩn và đã âm thầm cưu mang rất nhiều nữ tử vô tội.”

“Ngươi đang cầu xin cho bọn chúng?” Trương Vinh Phương kinh ngạc nói, “Ngươi có chứng cứ gì?”

“Năm đó, Tây tông bị một mồi lửa lớn thiêu rụi, chứng cứ khó tìm, nhưng chúng ta hoàn toàn có thể chầm chậm mưu tính hành động nhằm vào Tây tông, từng bước một tìm ra chứng cứ phạm tội xác thực, sau đó lại xác minh đối chiếu rồi mới bắt giữ.” Lý Hoặc Vân nghiêm túc nói.

“Hơn nữa, quốc có quốc pháp, nghe nói những cao tăng Tây Tông bắt được trước đó đều bị giải vào Nhân Tiên quan, không rõ tung tích, Đế Sư có thể giải thích một chút được không? Cho dù những người này có tội ác tày trời thì cũng nên giao cho Hình bộ luận tội xét xử, ngài không thể lạm dụng tư hình như vậy.”

“Ngươi đang dạy ta cách làm việc đấy à?” Trương Vinh Phương nhíu mày, một tia huyết khí đỏ sậm dần tản ra từ bên cạnh hắn.

Hắn bắt vài kẻ phạm trọng tội để rút hồn luyện công thì đã sao? Dù sao những kẻ này đều đáng bị thiên đao vạn quả, nhưng chém bỏ vô ích thì thật lãng phí, để hắn dùng cho việc

luyện công, trở thành tài nguyên giúp hắn tăng cường thực lực, ít nhiều gì cũng xem như tận dụng được phế vật.

Về phần giao cho Hình bộ hiện tại?

Hiện giờ, quan hệ giữa rất nhiều quan viên trên triều đình đều vô cùng rối rắm phức tạp, không ít người quyền cao chức trọng cũng có qua lại với Tây tông trước kia.

Đến lúc đó, nói không chừng chỉ vài lần là có thể vớt ra không ít người với lý do là người bị phạt oan.

"Đế Sư có biết người khắp thiên hạ hiện giờ đang nghị luận thế nào về ngài không?" Lý Hoặc Vân không đổi sắc mặt, vậy mà tuyệt không sợ hãi, ngược lại còn ngẩng đầu nói tiếp.

"Nghị luận thế nào?" Trương Vinh Phương bình tĩnh hỏi lại.

"Họ nói ngài là nguồn gốc hại nước hại dân và làm thiên hạ loạn lạc, còn nói nếu không phải do ngài đi diệt Thần trừ Phật thì bây giờ mọi việc cũng không trở nên rối loạn, không có thiên tai xảy đến liên tục như vậy." Lý Hoặc Vân trầm giọng nói.

"Vậy các ngươi ở đâu?" Trương Vinh Phương đột ngột hỏi.

"Sao cơ?" Lý Hoặc Vân không kịp phản ứng.

"Các ngươi đang làm gì? Các ngươi cho phép những lời đồn đãi dối trá tới mức này lan truyền đi khắp nơi mà không truy bắt người để làm rõ, lúc này đây còn chạy tới nói rằng ta có lỗi?" Ánh đỏ lóe lên trong mắt Trương Vinh Phương, ý lạnh bắt đầu mơ hồ lan tỏa.

"Người và chuyện trong thiên hạ này nhiều như vậy, nhân thủ của bọn ta lại ít ỏi, sao có thể chặn miệng của tất cả mọi người được?" Lý Hoặc Vân phản bác.

"Vậy thì ta cần ngươi làm gì nữa?"

Trong chớp mắt, Trương Vinh Phương bất ngờ vung tay tung một chưởng tạo ra bóng đỏ đánh về phía Lý Hoặc Vân.

Tốc độ của một chưởng này cực kỳ nhanh.

Nhanh tới mức ngay cả người nắm giữ Quân Tử kiếm có thực lực sánh ngang Linh Tướng như Lý Hoặc Vân, lúc bấy giờ cũng chỉ kịp nhìn thấy ánh sáng đỏ chớp nhoáng.

Ngay sau đó, lồng ngực ông ta đã đau đớn dữ dội.

Chờ lúc ông ta kịp phản ứng lại thì cả người đã bay giữa không trung, văng tới hướng bờ hồ.

Rầm.

Hai chân ông ta giẫm xuống mặt đất trên bờ, đùng đùng đùng lùi về sau ba bước và để lại ba dấu chân thật sâu.

Khóe miệng ông ta trào ra ngụm máu.

Chỉ bằng một chưởng.

Thậm chí, tiên cơ ngăn địch và chống đỡ của ông ta còn không kịp phản ứng.

Quá nhanh rồi…. !

Ông ta từng nghe người khác nhắc tới Nhân Tiên đạo này nổi danh nhờ tốc độ thân pháp, trước đó còn xem thường.

Nhưng tới hôm nay, ông ta mới tự mình lĩnh giáo và biết được tốc độ ra tay của Đế Sư Càn Khôn đạo nhân đáng kinh ngạc đến nhường nào.

“Tiên sinh!”

“Lão sư!”

Một đám đệ tử học cung vội vã tiến lên đỡ lấy ông ta.

“Quả là… chưởng lực quá mạnh!”

Lý Hoặc Vân mở miệng nói chuyện, nhưng miệng lại càng trào ra nhiều máu tươi hơn, dính đầy lên râu và vạt áo trước ngực ông ta.

Vốn dĩ ông ta đến đây chuyến này nhằm giúp một người bạn cũ trong Tây tông thoát tội, nào ngờ ngay khi vừa bắt đầu nói lời dạo đầu thì ông ta đã bị Trương Vinh Phương đánh bay.

Suy nghĩ của đối phương biến hóa quá nhanh, nói động thủ lập tức động thủ ngay, ra tay còn tàn nhẫn vô tình.

Chỉ một chiêu của hắn mà đã đánh gãy sáu thành huyết mạch toàn thân ông ta.

Chương 1700 - Tình thế hỗn loạn (8)

Dù có Quân Tử kiếm trợ giúp, nhưng lúc trở về ông ta cũng phải nghỉ ngơi ít nhất vài tháng.

Lần này thiệt hại nặng nề rồi!

“Kẻ này không thể nói lý, đáng bị…. Đi đi đi! Mau đỡ ta rời đi!”

Lý Hoặc Vân còn chưa dứt lời thì bỗng dưng cảm thấy sau lưng tê rần, phát hiện ánh mắt của Càn Khôn Tử kia đang nhìn qua bên này từ đằng xa.

Lúc bấy giờ, tim ông ta đập nhanh dữ dội, vội vội vàng vàng ngậm miệng và bảo các học sinh đỡ mình tức tốc rời đi.

Trên thuyền hoa.

Trương Vinh Phương thu hồi tầm mắt rồi nhìn quanh hồ.

Hiện giờ chồi non mới nhú, không ít nhà giàu đã bắt đầu ra ngoài dạo chơi du thuyền.

Nơi xa có nữ tử đang thổi sáo trúc, xen lẫn với tiếng trẻ con nô đùa vui vẻ, khiến cho khung cảnh xung quanh càng thêm yên bình và thư thái.

“Hội chủ cũng là Thiên Quang giả à?” Trương Vinh Phương thu ánh mắt lại và lần nữa quay sang nhìn Mạnh Khiên.

Mạnh Khiên mỉm cười, có chút cảm thán.

“Thời gian trôi nhanh, mới ngày nào ngươi vẫn còn là một thiên tài mới chớm được Thiên Nữ dạy bảo võ nghệ. Mà bây giờ, chỉ mới qua mấy năm…”

“Hội chủ vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta.” Trương Vinh Phương nói khẽ.

Thái độ của hắn với Nghịch Thời hội nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

“Đúng.” Mạnh Khiên gật đầu. “Ta là Thiên Quang giả.” Ánh mắt ông ta sáng ngời, dường như ông ta hiểu được chuyện mà Trương Vinh Phương đang vướng phải lúc này.

“Vậy thì, lúc đầu, bên ngoài Thiên Mạc đã xảy ra chuyện gì? Không biết hội chủ có thể kể rõ một chút được không?” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

“Nói tới cũng khá buồn cười.” Mạnh Khiên cười nói, “Khi đó, ta chỉ là một Vương tử tiền triều ăn không ngồi rồi, không học bất kỳ cái gì, cũng không quan tâm tới bất cứ chuyện gì. Thẳng đến khi toàn bộ người thân của ta đều chết đi trong tia sáng Thiên Mạc. Thậm chí, không còn chim chóc nào sống sót trong bán kính hơn mười dặm.

Mãi đến khi ta trọng thương và bị đuổi giết suốt một đường bởi thân thể dị thường của mình, ta mới dần dần hiểu rõ về số mệnh tự nhiên giữa Thiên Quang giả và Thần Phật.”

“Ta không tin số mệnh.” Trương Vinh Phương khẽ lắc đầu, “Nguyệt Thần nói với ta rằng Thiên Mạc đang dần ép xuống, không tới trăm năm, tất cả mọi người đều sẽ chết. Ta không tin.”

“Nguyệt Thần?” Mạnh Khiên kinh ngạc, “Thiên Mạc thì ta biết, nhưng Thiên Mạc chìm xuống ư? Nguyệt Thần là vị thần thánh cổ xưa nhất trên đời tính đến thời điểm hiện tại ngoại trừ Linh Phi Thiên. Ngay cả hai lần thiên địa giao nhau trước đó cũng không thể ảnh hưởng đến nàng.”

“Có vẻ hội chủ không biết ư?” Trương Vinh Phương nhíu mày.

“…..” Mạnh Khiên im lặng.

Ông ta quay người nhìn về phía bờ hồ xa xa.

“Có lẽ ta đã từng biết.”

“Ý của hội chủ là?” Trương Vinh Phương có hơi khó hiểu.

“Nói ra thật xấu hổ.” Mạnh Khiên thở dài, “Ta đã phải hao tốn quá nhiều tâm tư chỉ vì thế lực phản nghịch Thần Phật. Bên cạnh đó, bởi vì nguyên nhân rèn đúc Ma binh mà bọn ta bị Thần Phật kiêng kỵ, càng không có cách nào, cũng không dám tiến vào Thái Uyên. Hơn nữa…..”

Ông ta dừng lại một lát. “Hơn nữa, ta đã sống lâu quá rồi nên rất nhiều chuyện trong ký ức đều vướng mắc không rõ với nguyên hình Thần Phật.

Do đó cứ cách một khoảng thời gian, ta nhất định sẽ tự lãng quên rất nhiều chuyện quá khứ. Thế nên…. có nhiều thứ, ta đều không nhớ rõ."

"Vậy Thiên Mạc…" Trương Vinh Phương nghe vậy thì nhíu mày.

"Sâu thẳm trong nội tâm ta đang không ngừng tuôn trào tình cảm vô tận và lòng thù hận cuồn cuộn không dứt. Là lòng thù hận đối với Thần Phật. Nhưng ta không rõ tại sao lại vậy, ta chỉ biết ta có thể làm thế nào thôi." Mạnh Khiên giải thích.

Trương Vinh Phương nhìn chăm chú vào ánh mắt của đối phương rồi bỗng dưng hiểu rõ.

Thế lực được gọi là Nghịch Thời hội chẳng qua chỉ là một nhóm người đáng thương bị Linh Phi Thiên áp chế, chưa hề tỏ tường về chân tướng.

Bọn họ bị bức ép đến phát điên, nhưng lại không biết rõ thứ áp bức mình thậm chí còn chẳng được tính là ý thức hoàn chỉnh.

Họ bị buộc phải chống lại điểm neo Thần Phật bằng cách lãng quên và nổi điên, nhưng cũng vì vậy mà họ bị chệch khỏi chân tướng hết lần này đến lần khác. Biến thành côn trùng bay lạc trong mê lưới.

"Nếu như ngươi biết được chân tướng cũng đừng nói với ta." Mạnh Khiên nói tiếp. "Bởi vì chẳng mấy chốc ta cũng sẽ lãng quên ngay thôi."

Trương Vinh Phương không phản bác được.

Hắn có thể cảm nhận được dường như trạng thái lúc này của Mạnh Khiên đã bắt đầu sa sút kể từ sau khi nghịch phạt Thần Phật.

Nghịch phạt Thần Phật là mục tiêu lớn nhất của bọn họ, ấy vậy mà bây giờ đại cuộc đã định, chư thần đã chẳng còn cách nào phá vỡ Thái Hư và tiến vào thế gian dưới sự áp chế của Nghịch Thời hội và Nhân Tiên quan.

Lượng lớn tượng thần bị hủy, vô số Bái Thần bị thanh tẩy.

Có lẽ Nhân Tiên quan sẽ thực hiện chuyện tiếp theo tốt hơn bọn họ.

Chương 1701 - Tình thế hỗn loạn (9)

Việc này hệt như cảm giác lòng dạ bỗng trở nên trống rỗng và không còn bất cứ mục tiêu nào sau khi báo được đại thù.

“Đi đi, bất luận ngươi có làm chuyện gì, hãy cứ làm chuyện ngươi muốn làm và đi trên con đường ngươi muốn đi. Đừng để những người không có hy vọng như bọn ta cản bước ngươi.” Mạnh Khiên nói khẽ.

Trương Vinh Phương dùng sự im lặng để đáp lại.

Bước vào Cực Cảnh là mãi mãi chìm vào vòng luẩn quẩn lãng quên không thể tránh né.

Để thu được càng nhiều sức mạnh, mà vĩnh viễn phải trả cái giá quá đắt.

Rất khó nói cách làm như vậy là đúng hay sai, có đáng giá hay không.

*

Đan tỉnh.

Hàng vạn Linh quân tướng phong tỏa hoàn toàn số ít cửa ra vào của Đan tỉnh.

Trải qua hơn mười ngày giải quyết không chút kiêng dè.

Nhân Tiên quan đã phái ra rất nhiều cao thủ phối hợp với Huyết Hồng các tiêu diệt miếu thờ, thần điện của không ít giáo phái nhỏ ở khắp các tỉnh.

Trong đó, có lượng lớn Linh Vệ, Linh Lạc Bái Thần, thậm chí còn có hai vị Linh Tướng đã bị diệt trừ.

Lúc này, trong số các tỉnh của Đại Linh, chỉ còn lại phía Đan tỉnh là chưa được giải quyết triệt để.

Đan tỉnh có địa hình phức tạp, thế mạnh phong phú, phong cách dân chúng trong đó hết sức dũng mãnh, mấy lần Linh quân tiến vào đều bị thực lực bản địa tiền triều đánh lén bằng khí độc để lẩn tránh, gây tổn thất nặng nề.

Theo tin tức thu được từ Huyết Hồng các và Kim Sí lầu, không ít thế lực giáo phái Thần Phật còn sót lại ở Đại Linh đều trốn vào nơi này, tự mình ẩn nấp.

Đan tỉnh hiện giờ càng thêm rồng rắn lẫn lộn hơn so với trước kia.

Lúc này, trong một sơn động ẩn sâu trong Đan tỉnh, có một cánh cửa màu hồng đang từ từ rộng mở.

Vô số sương mù màu hồng tuôn ra từ đó và phủ khắp trong động.

Không lâu sau, toàn bộ sương mù chậm rãi ngưng tụ thành hình người, hóa thành một bóng dáng đầu rồng thân người cao lớn.

Ngay sau đó, bóng dáng ấy lại tiếp tục biến hình, thân trên của hắn ta méo mó dị hoá, biến thành một nam tử tuấn mỹ với cặp sừng rồng màu hồng mọc ra trên trán.

"Lực lượng đúng là quá lớn…. !" Nam tử giang hai tay ra, cho dù không tính toán kỹ lưỡng thì hắn ta cũng có thể cảm nhận được nguồn sức mạnh mà bản thân hấp thu từ trên người Nhân Tiên quan chủ kia lớn mạnh tới cỡ nào.

Chỉ vẻn vẹn khiến hắn trở thành điểm neo của mình thôi mà đã nhận được nguồn bổ sung to lớn như vậy.

Nam tử không khỏi thầm nghĩ tới chuyện nếu như có thể triệt để thu người này vào dưới trướng.

Đương nhiên, cũng chỉ là suy ngẫm mà thôi.

"May mà ta dùng bí thuật Chân Ấn nhằm che giấu điểm neo của chính mình, không để nó lộ ra ngoài, giờ xem như ta đã triệt để ngăn cách được. Nếu không…. thật khó mượn nó để cường hóa Thái Hư."

Nam tử này chính là Đại Linh Dục Thiên thần bí và bí hiểm nhất trong số tất cả Thần Phật.

Hắn ta hiếm khi để lộ thực lực của mình với bên ngoài, hành sự xuất quỷ nhập thần, nắm được đủ loại bí pháp năng lực vô cùng kỳ quặc.

Thứ hắn ta am hiểu nhất trong đời là ẩn giấu điểm neo của chính mình.

Nhiều người vốn có thể xác và tinh thần vô cùng khỏe mạnh và thanh thản, chợt có một ngày họ trở nên giận dữ và chìm đắm trong dục vọng. Đây chính là những chuyện do hắn ta lén lút giở trò.

“Đáng tiếc, Từ Mộng Yên thế mà cưỡng ép rút linh tuyến của ta ra. Nếu không, một khi cộng thêm nàng ta, hai người lại sánh đôi kết hợp trầm mê trong bể dục, Thái Hư của ta sẽ không chỉ tăng trưởng thêm gấp mười lần thôi đâu!”

Đại Linh Dục Thiên vừa cảm nhận sức mạnh phản hồi truyền đến từ phía Trương Vinh Phương bên kia, vừa liên tục tiếc hận trong lòng.

“Ngươi đến sớm.” Đột nhiên, một giọng nữ khàn khàn khó nghe vang lên phía sau Đại Linh Dục Thiên.

Cánh cửa Thái Hư hình vòm màu đen mở ra, một bóng đen thoáng vụt qua rồi nhẹ nhàng đáp xuống một tảng đá lớn trong động.

“A Tư Đức?” Đại Linh Dục Thiên mau chóng nhìn sang nơi phát ra âm thanh.

“Là ta.” Nữ tử áo đen khàn giọng trả lời, “Thiên Tỏa giáo của ta bị hủy, thù này không báo, uổng là thần phật!”

“Ta cũng vậy.”

“Ta cũng thế!”

“Tên điên kia! Mặc kệ thiện ác, gặp người giết ngay!”

Nhất thời, toàn bộ chỗ tối trong động dồn dập hiện ra các Thần Phật có dáng dấp hoặc cao hoặc thấp với đủ loại hình thù kỳ quái.

Đây đều là Minh Thần, Mật Thần bị Linh đình và Nhân Tiên quan chủ lực giết chết.

Bọn họ có hình người, có bộ dạng kết hợp với động vật, lúc này tập trung ở nơi đây, khá là có hương vị quần ma loạn vũ (bầy quỷ nhảy loạn).

“Chư vị, những vị có thể tập trung đều đã có mặt ở nơi này. Còn lại đều là thiên sinh Thần, không có cách nào giao lưu.” Đại Linh Dục Thiên tung người bay lên lơ lửng, quan sát chư Thần giữa không trung bên trong động.

Chương 1702 - Tình thế hỗn loạn (10)

Tất cả thần thánh hiện diện nơi đây đều không phải là bản thể giáng thế, mà là tử thể được tạo ra, mang theo một ít sức mạnh đến đây trao đổi tình báo.

Hiện giờ, trong động đã hội tụ hơn hai mươi vị tử thể Thần Phật, trong số đó, Thiên Tỏa Giáo, Hắc Thập giáo, Bạch Thập giáo, Bà Sa môn, Chân Nhất Giáo, Tây tông, vân vân, tất cả giáo phái đều tề tựu nơi này.

Chỉ có điều, hình như Thần Phật của Chân Nhất Giáo và Tây tông đến đây cũng không phải là Tam Thanh và Như Lai, mà chỉ có ngoại hình tương tự, ngoài ra là khí tức quỷ dị và thần bí tương tự như các Thần Phật khác.

"Mời chư vị nghe ta nói một lời." Đại Linh Dục Thiên cất cao giọng nói.

Nhìn Thần Phật lộn xộn tụ hội xung quanh, đường đường là thần thánh mạnh mẽ, nhưng lúc này đây lại bị dồn vào bước đường cùng, chỉ có thể co quắp trong một sơn động nhỏ thế này.

Chư thần vốn cao cao tại thượng, hiện tại có khác gì đám chó nhà có tang đâu?

Chờ sau khi tiếng nói của các Thần Phật xung quanh giảm dần.

Đại Linh Dục Thiên mới lần nữa lên tiếng.

"Hiện giờ Nhân Tiên đạo và Nghịch Thời hội đang càn quét thần điện, tổng đàn và tượng thần của chúng ta, bức ép chúng ta rơi vào cảnh khốn khó như thế.

Ta đã liên hệ với Nguyệt Thần, nhưng không nhận được hồi đáp. Để tránh ngồi chờ chết, mới triệu tập mọi người lại đây để cùng suy nghĩ đối sách."

"Nghịch Thời hội sẽ quên hết tất cả qua một khoảng thời gian nữa, đến lúc đó, chỉ việc thêm chút đưa đường dẫn lối là có thể khôi phục cục diện trước đó. Bọn chúng có sự thiếu hụt to lớn tự nhiên.

Thứ phiền phức chính là Nhân Tiên đạo. Nhân Tiên đạo tuổi thọ kéo dài, thực lực kinh người. Thủ lĩnh Nhân Tiên quan chủ Càn Khôn Tử mới là kẻ địch lớn nhất của chúng ta.” Thần chủ A Tư Đức của Thiên Tỏa Giáo khàn giọng nói.

“Bây giờ chúng ta hội tụ tất cả cửa Thái Hư tại Đan tỉnh, chỉ cần nhắm đúng thời cơ, đồng loạt mở Thái Hư, dùng Thái Hư chồng chất dẫn dắt Càn Khôn Tử là có thể nhân lúc bất ngờ mà một kích giết chết! Nhất định có thể diệt trừ đại họa!” Đại Linh Dục Thiên cất cao giọng nói.

Trong số Thần Phật ở đây, hai đại Thần Chủ thần hệ của Chân Nhất Giáo và Tây tông có thực lực mạnh nhất.

Thần Chủ của Chân Nhất Giáo tên là Tam Thanh.

Rất rõ ràng, so với Tam Thanh chân chính trong truyền thuyết, thì vị này chỉ có một người, ông ta là một người có ba cái đầu lớn của lão nhân trên cùng một thân thể.

Trên người khoác bạch bào, cầm cây trượng trắng có quấn một chiếc sừng, gương mặt hiền hoà. Nhưng lúc mở miệng lại đầy răng cưa bên trong.

Mà Phật Đà Như Lai của Tây tông cũng tương tự, cho dù ông ta cũng có dáng vẻ đoan đoan chính chính, ngồi trên đài sen. Ngoại hình cũng không chút khác biệt nào với Như Lai.

Nhưng khí chất Phật quang tỏa ra lại không phải màu vàng kim, mà là màu đen xen lẫn vàng kim.

Hai vị này cũng có khí tức mạnh nhất trong số rất nhiều Thần Phật.

“Ngay cả Nguyệt Thần cũng không tiếp tục để ý tới người này nữa, chỉ dựa vào chúng ta, chỉ sợ sức không kham nổi. Tại sao chúng ta nhất định phải cứng đối cứng? Sao không ra tay từ mặt bên? Chẳng hạn như, lấy người thân cận người này làm mục tiêu.”

‘Như Lai’ nói với vẻ mặt bình thản.

“Toàn bộ phái Linh Tướng của nhà mình ra, cùng nhau Hàng Thần, triển khai Thái Hư lại càng dứt khoát hơn.” ‘Tam Thanh’ ngược lại thì muốn nhanh gọn.

“Tiểu thần có một đề nghị.” Đột nhiên, một nữ tử độc nhãn mặc váy trắng ở trong nơi hẻo lánh đứng dậy và nhấc tay nói.

“Nếu đã là một trận chiến phân định thắng thua, sao không tập hợp toàn bộ nhân thủ và tượng thần của chúng ta lại, vậy thì có thể phát huy ưu thế càng mạnh. Mức độ bao phủ cũng có thể càng lớn hơn và nhanh hơn, dù sao nghe đồn tốc độ của Đế Sư kia cực nhanh, danh xưng thiên hạ vô song, không ai sánh bằng. Nếu để hắn chạy thoát, e là sẽ khá phiền phức.”

“Có đạo lý.” Với tư cách là người tổ chức, Đại Linh Dục Thiên lập tức gật đầu tán thành.

Chỉ là khi hắn ta lướt mắt nhìn về phía nữ tử váy trắng độc nhãn kia thì luôn cảm thấy nhìn có chút quen mắt. Hình như mình đã gặp qua đối phương ở nơi nào rồi. Nhưng trong lúc nhất thời lại nghĩ không ra.

“Xin hỏi ngươi là….. ?” Hắn ta nhìn về phía đối phương bằng ánh mắt thưởng thức.

“Tiểu thần tiện danh, không đáng nhắc tới, chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian thương nghị đại sự cho thỏa đáng.” Nữ tử kia khiêm tốn lạ thường, cúi đầu với mọi người xung quanh xong thì tức khắc quay người chui vào nơi hẻo lánh, ẩn nấp thân hình.

Đại Linh Dục Thiên khẽ gật đầu.

“Đã vậy thì cứ quyết định như thế, mọi người thấy sao?” Hắn ta nhìn về phía hai vị thần Như Lai và Tam Thanh để trưng cầu ý kiến.

Không đúng!

Hắn ta bất chợt khựng lại.

Nữ tử mới vừa rồi kia!

Có chút không đúng!

Dường như đó là…. Bạch Lân của Nhân Tiên quan! !

Chương 1703 - Tình thế hỗn loạn (11)

Oành! !

Không đợi hắn ta lấy lại bình tĩnh, chớp mắt đã có vô số huyết thủy trào ra và xông vào nơi cửa hang.

Huyết tương đặc sệt bám sát vách động và khắp mặt đất, những nơi chúng đi qua đều nhuộm hết thảy xung quanh thành màu đỏ của máu.

Đúng lúc này, nữ tử độc nhãn mặc váy trắng trước đó hóa thành một con rắn màu trắng, cứ thế mà lao vào huyết thủy và bay ra khỏi hang.

"Bắt lấy nàng ta! Đó là Bạch Lân Thần, chó săn của Nhân Tiên quan!"

Đại Linh Dục Thiên vội vã truyền âm.

"Quan chủ mau tới!

Bên này có rất nhiều hàng lớn!"

Bạch Lân vừa điên cuồng xông ra ngoài, vừa truyền âm trong tâm trí.

Vèo một phát, đầy ắp chùm sáng phóng ra đuổi theo phía sau bà ta, đó là công kích tâm thần sau khi ngưng tụ thần uy.

Nhưng tất cả chùm sáng vừa bay ra khỏi cửa hang đã bị một bàn tay to lớn huyết sắc chắn ngang.

Bàn tay to lớn vừa vặn ngăn sau lưng Bạch Lân.

Tất cả chùm sáng đâm vào mu bàn tay dài năm mét, làm mảng lớn sương mù huyết thủy toát ra.

Bạch Lân tung người nhảy lên, hóa thành một con rắn trắng độc nhãn dài hơn mười mét rồi quấn lên cánh tay huyết sắc của Trương Vinh Phương.

Lúc này, bên ngoài hang động, Trương Vinh Phương thu cánh tay lại, hắn đã sớm triển khai hoàn toàn thể, ba cánh tay của thân hình khổng lồ cao năm mươi mét nắm chặt ba cây búa khổng lồ huyết sắc.

Hắn nâng búa khổng lồ lên cao.

Vù…. Tất cả cánh tay hóa thành một màu đen kịt, mạnh mẽ bổ xuống.

Lúc bấy giờ, nhóm Thần Phật vừa mới xông ra khỏi màn máu nơi cửa hang, tự mình đuổi theo ra ngoài.

Lại đúng lúc nhìn thấy người khổng lồ huyết sắc đáng sợ đứng cách đó không xa.

"Ta….. !?"

Đại Linh Dục Thiên trừng lớn hai mắt, đầu óc trống rỗng.

Hắn ta có thể cảm nhận được, người khổng lồ huyết sắc kia không phải ngưng tụ từ tâm thần, mà vốn chính là thực thể!

Không chỉ mình hắn ta, tất cả Thần Phật xông từ trong động ra đều đang ngẩng đầu nhìn người khổng lồ huyết sắc đang ngăn trước cổng.

"Đi!"

Hai vị Tam Thanh và Như Lai phản ứng đầu tiên, thân hình tan vỡ hóa thành những điểm sáng.

Nhưng Thần Phật còn lại căn bản là không kịp phản ứng nữa, vào khoảnh khắc bọn họ trợn mắt há hốc mồm.

Búa khổng lồ huyết sắc tựa như ba thác nước huyết sắc giáng thẳng từ trên trời xuống.

Ba búa huyết ảnh giáng từ trên trời xuống, rơi xuống mặt đất trước cửa sơn động vang lên một tiếng ầm vang.

Mặt đất nổ nát vụn, vỡ ra.

Mọi thứ chung quanh đều đang chấn động.

Không khí, bùn đất, cây cối, núi đá, tất cả mọi thứ đều cứ như đang run rẩy vì sợ hãi.

Đại Linh Dục Thiên đứng đầu toàn thân phát run, bản thân hắn ta trong hố sâu phía dưới chính giữa lưỡi búa của Trương Vinh Phương, hai tay hắn ta giơ cao, lòng bàn tay ngưng tụ ra lực trường trong suốt đỡ lấy lưỡi búa vô hình bổ xuống.

Vào lúc này, bất kể năng lực gì cũng chẳng hề có chút ý nghĩa nào, chỉ có bạo lực thuần túy nhất mới là chúa tể của tất cả.

Cũng vì hắn ta neo điểm trên người Trương Vinh Phương, tạm thời mở rộng Thái Hư ra không ít, lúc này mới có thể miễn cưỡng ngăn cản một hai.

Nhưng….

Răng rắc!

Lực trường vô hình phía trên hắn ta bắt đầu xuất hiện vết rạn, tràn ngập nguy hiểm.

“Rốt cuộc tên tiểu tử này là thứ quỷ gì! !! ?” Trước kia hắn ta cũng đã từng gặp không ít cường giả đỉnh cao.

Nhưng chưa bao giờ thấy người nào như Trương Vinh Phương, thời gian mấy năm ngắn ngủi đã trưởng thành đến mức độ quái vật này!

Nhân gian giới. Không nên tồn tại sức mạnh to lớn như thế mới phải! !

Thế gian hoàn toàn không tồn tại thân thể nào đủ mạnh mẽ để gánh chịu sức mạnh như vậy!

Điều này không hợp lý! !?

“A?” Trương Vinh Phương cúi đầu nhìn lại, hai mắt bừng lên huyết diễm, nhìn xuyên qua tầng tầng sương máu, nhìn thấy Đại Linh Dục Thiên dùng lực trường để chống cự ở phía dưới, còn có hơn mười vị thần phật đứng cùng hắn ta.

Tất cả bọn họ hợp lực, từng luồng lực trường thần uy dồn dập hội tụ trên người Đại Linh Dục Thiên, khiến thân thể hắn ta càng to lên, biến lớn.

Hai tay hắn ta hướng lên, đang miễn cưỡng chống đỡ búa huyết ảnh nâng lên cao.

“Giãy giụa vô nghĩa.” Tinh thể trên ấn đường Trương Vinh Phương sáng lên ánh sáng màu xám.

Lập tức có một mảnh màu xám đen khuếch tán ra từ ấn đường hắn, bao trùm toàn thân.

Sau đó hắn nhấc chân, giẫm mạnh.

Ầm ầm! !

Một tiếng vang thật lớn.

Lực trường do Đại Linh Dục Thiên và rất nhiều thần phật hội tụ hợp lực chống cự, lập tức vỡ nát.

Đại Linh Dục Thiên đứng đầu tiên bị một cước dẫm xuống nổ tung, hóa thành vô số linh tuyến màu đen, bay tán loạn bốn phía.

Nhưng rất nhanh, linh tuyến đã bị mảng lớn dòng máu hợp lại thành huyết vân bao trùm kín kẽ, đảo mắt đã hóa thành từng mảng từng mảng khói đặc.

Các thần phật còn lại càng không thể chịu nổi, ngay khi lực trường bị đánh nát, đã bị dòng máu bao trùm tràn vào, ăn mòn đến tận cùng, kêu thảm giãy giụa trong huyết hà, tỏa ra khói đặc.

Chương 1704 - Đối lập (1)

Cứ như hình người đang bị ngọn lửa màu máu thiêu đốt.

'Chậc chậc chậc… thật là thê thảm…' Bạch Lân quấn quanh trên cánh tay Trương Vinh Phương, cúi đầu quan sát rất nhiều đồng loại phía dưới.

"May mắn mà lần này có ngươi cung cấp vị trí chính xác." Trương Vinh Phương bình tĩnh nói: "Nguyệt Thần coi như xong, mấy gia hỏa vớ vẩn này mà cũng dám tính toán ở bên cạnh ta."

Hắn đi lên phía trước mấy bước, thân thể tan ra, hóa thành vô số sương máu.

Sau đó đi ra từ sương máu, khôi phục chiều cao bản thể.

Đứng ở miệng hang động rối tinh rối mù, hắn chỉ hơi quét mắt qua, là đã đoán được tình huống ở nơi này.

"Có mấy gia hỏa chạy rồi, chẳng qua cũng không sao. Đoán chừng bọn họ sẽ không còn dám tùy ý ra tay quấy phá nữa." Hắn ngửa đầu mở mắt nhìn sắc trời.

Lúc này đã là xế chiều.

"Đến cũng đến rồi, đi thăm hỏi sư huynh một tiếng."

"Trong Đan tỉnh còn có rất nhiều thế lực giáo phái còn sót lại, trên thực tế, Nhân Tiên quan và Nghịch Thời hội ở về sức mạnh cấp cao thì mạnh hơn bọn họ.

Nhưng trong cấp thấp, chênh lệch giữa các ngươi rất rõ ràng. Cho nên nếu các ngươi không ra tay, nhất định khó mà chống đỡ thế cục được." Bạch Lân cẩn thận phân tích.

"Ngươi có cách nhìn thế nào?" Trương Vinh Phương nhíu mày hỏi.

"Vì sao không chiêu mộ một vài người trong dân gian sẵn lòng quy thuận ngươi, đồng thời cả thần phật không còn hút lấy tuỷ não của tín đồ nữa? Đặt vào hệ thống của Nhân Tiên quan?" Bạch Lân nhẹ giọng đề nghị.

“Ngươi muốn làm chuyện này?” Trương Vinh Phương nhìn ra tâm tư của nàng.

“Có ý nghĩ này, ta có quen biết hai thần phật chưa bao giờ ăn não tủy người, các nàng ấy cũng chỉ che chở một vùng nhỏ, cũng không mở rộng ra bên ngoài, chỉ muốn an cư lạc nghiệp, sống cuộc sống ẩn dật.

Đối với ngươi mà nói, thần phật thế này, chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu đúng không?” Bạch Lân khuyên.

“Có thể, nếu ngươi có thể làm được, cũng coi như ngươi có bản lĩnh.” Trương Vinh Phương đồng ý.

Bây giờ đừng thấy Bạch Lân nàng suốt ngày không đứng đắn, nhưng vì dùng hắn làm neo điểm, cho nên Thái Hư của nàng mở rộng rất nhanh chóng.

Thực lực bây giờ đã không còn suy yếu như trước đó từ lâu rồi.

“Vậy được, ngươi đã đồng ý rồi đó, đừng đổi ý!”

“Sẽ không đâu.” Trương Vinh Phương đưa tay bắt lấy.

Chung quanh cửa hang lập tức xuất hiện từng viên tinh thể bảy màu bay vụt tới, rơi vào trong tay hắn.

Những tinh thể này, từng viên từng viên đều có dáng vẻ bất quy tắc, cứ như là mảnh vỡ của cả một chỉnh thể nào đó bị đập nát ra.

Nhưng chỉ có Trương Vinh Phương mới biết được, những thứ này, đều là tinh thể linh hạch hắn mới vừa cưỡng ép Cướp Đoạt Linh Hồn từ trên người những thần phật kia xuống.

Tinh thể linh hạch của Thần Mục trước đó, hắn đã hấp thu hầu như không còn gì, quả thực cảm giác đã khá hơn rất nhiều.

Cũng giống như vừa nãy, hắn mở Chung Thức, trong thời gian ngắn sẽ không gặp phải vấn đề thần trí bị ảnh hưởng.

Mà lần này, lại thu hoạch được nhiều tinh thể linh hạch như vậy, tiếp theo sẽ cần thời gian chậm rãi hấp thu tiêu hóa.

‘Vậy ta đi nha. ‘ Cuối cùng Bạch Lân hỏi một câu.

‘Đi đi, đừng để ta thất vọng. ‘ Trương Vinh Phương bình tĩnh nói.

‘Yên tâm! Bạch Lân ta làm việc, có bao giờ từng phạm sai lầm chứ? ‘ Giọng Bạch Lân chậm rãi thấp đi, rất nhanh đã hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Trương Vinh Phương có thể cảm giác được, trong một đóa huyết liên phía sau, hơi thở thuộc về Bạch Lân đang nhanh chóng rời xa.

Từ sau khi Đại Linh Dục Thiên bị trục xuất, hắn đặt Bạch Lân vào vị trí một trong ba đóa huyết liên.

Bây giờ, giải quyết đám thần phật tụ tập này xong, phiền phức lớn nhất của cả Đan tỉnh đã được giải quyết.

Tiếp theo…

*

Trong khu rừng nào đó thuộc Đan tỉnh.

Thác nước màu trắng chảy thẳng xuống dưới, xối vào hồ nhỏ.

Bên hồ, trước một căn nhà gỗ hai tầng bao phủ màu xanh biếc, một người nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, bưng chậu gỗ đi ra.

Người này mi thanh mục tú, trên người mặc đạo bào, trong ánh mắt tràn đầy thanh tịnh.

Loạt xoạt, hắn ta tưới nước vào dược viên ở bên cạnh, rồi lại xoay người, nhưng đột ngột dừng lại.

Sau lưng hắn ta, trước cửa nhà gỗ, chẳng biết từ lúc nào, đã có thêm một bóng người màu đỏ.

Vẻ mặt bóng người nọ ung dung, màu da tái nhợt, hai mắt là màu đỏ sậm cực kỳ hiếm thấy.

“Đã lâu không gặp, sư huynh, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?” Người tới chính là Trương Vinh Phương mới giải quyết hết một loạt thần phật.

“Càn Khôn! ?” Sau khi Trương Thanh Chí kinh ngạc thì trong lập tức lộ ra vẻ cực kỳ vui mừng.

“Nhiều năm qua rồi, cuối cùng ngươi cũng có thời gian dạo bước đến đây rồi?”

Hắn ta đi đến phía trước, vỗ vỗ cánh tay Trương Vinh Phương.

“Bây giờ thế nào rồi? Thoạt nhìn hình như còn gầy hơn trước kia? Cuộc sống bên ngoài vô cùng vất vả đúng không?”

Chương 1705 - Đối lập (2)

Hình như hắn ta chẳng biết gì cả, cũng chẳng được nghe nói gì. Vẫn sống một cuộc sống cách biệt ở nơi này.

“Gầy đi rồi sao?” Trương Vinh Phương khẽ giật mình, lập tức lộ ra một nụ cười: “Cũng ổn. Có thể là gần đây hơi mệt mỏi một chút.”

“Mệt mỏi thì phải cố nghỉ ngơi cho tốt, công việc tu hành có làm cũng không hết, cơ thể mình sụp đổ rồi thì mọi thứ khác đều uổng phí hết.” Trương Thanh Chí nhắc nhở.

“Chẳng thể trách được. Cứ luôn có một số người không hiểu chuyện, không xử lý thì lại càng hỏng bét hơn.” Trương Vinh Phương bật cười nói: “Người bên ngoài sẽ không để ý tới chuyện thân thể ngươi ra làm sao, người quan tâm ngươi, trừ bản thân mình, thì cũng chỉ có bạn bè người thân. Không nói những thứ này nữa, hiện giờ thoạt nhìn huynh sống cực kỳ vui vẻ nhỉ?”

“Khổ….” Trương Thanh Chí thở dài lắc đầu: “Chẳng qua có người bầu bạn cùng ta, mọi thứ đều ổn cả. Chỉ là, đứa nhỏ trước đó không thể sống được…”

Trương Vinh Phương biết đứa nhỏ hắn ta nói là gì, đó là chuyện trước đó Lâm Thiển Hạc chơi bậy ở bên ngoài rồi dẫn đến mang thai.

“Người không sao là được.” Hắn còn có thể nói gì nữa, nhìn Trương Thanh Chí vui vẻ là được rồi.

“Sau khi Tiểu Hạc đi rồi, bây giờ quả thực ta và Tâm Nhi đã tốt hơn rất nhiều. Nhưng cũng có đôi khi sẽ nhớ nhung sư phụ và sư đệ ngươi.” Trương Thanh Chí nhẹ nhàng thở dài nói.

“Tiểu Hạc đi rồi?” Đột nhiên Trương Vinh Phương sửng sốt: “Đi đâu?”

“Năm ngoái đã qua đời.” Giọng Trương Thanh Chí trầm xuống: “Thực ra càng về sau, nàng đã ốm đến mức nói không ra lời, toàn bộ đều phải nhờ ta và Tâm Nhi cùng chăm sóc nàng.”

“Về sau Tâm Nhi thổ lộ hết tâm sự với ta, bị nàng nghe thấy, Tiểu Hạc thật sự thật sự, là người rất tốt, lúc đó nàng nằm ở trên giường mà vẫn rơi lệ vui vẻ vì ta.” Trương Thanh Chí nhớ lại quá khứ, trên mặt lại lần nữa toát ra vẻ mặt trộn lẫn hạnh phúc và tiếc nuối.

Ngươi chắc chắn không phải nàng đang đau khổ rơi lệ à?

Đột nhiên Trương Vinh Phương có cảm giác, hình như sư huynh cũng không phải là si tình thuần túy, có vẻ sự si tình của hắn ta có hơi không đúng.

“Mặc dù Tiểu Hạc đi rồi, nhưng ta còn có Tâm Nhi…” Lúc này Trương Thanh Chí nghiêng mặt qua, nhìn về phía một cô nương thanh tú chậm rãi đi ra từ cửa nhà gỗ.

Cô nương có khuôn mặt mỉm cười, rõ ràng chỉ là thanh tú bình thường, thậm chí trên mặt còn có một vết bớt rất lớn, nhưng nhờ có cảm giác hạnh phúc này thẩm thấu vào, lại có vẻ cực kỳ xinh đẹp.

“Tâm Nhi mau tới đây gặp mặt sư đệ ta!” Trương Thanh Chí cười cười bước lên, dắt tay cô nương dịu dàng nói.

“Tâm Nhi bái kiến….” Cô nương có hơi chần chờ, không biết nên gọi là gì.

“Gọi ta Vinh Phương là được.” Trương Vinh Phương cười cười ôn hòa.

Hắn đưa mắt nhìn ánh mắt Trương Thanh Chí lúc này, cái tên này… có điểm gì là lạ.

Ánh mắt hắn ta nhìn Tâm Nhi, cực kỳ giống với cảm giác lúc trước hắn ta nhìn Tiểu Hạc.

Nhưng lúc này mới trôi qua bao lâu chứ? Một người lụy tình càng sâu, lại càng khó mà thoát ra khỏi vòng xoáy.

Nhưng bây giờ Trương Thanh Chí không chỉ nhanh chóng thoát thân ra khỏi đau khổ, còn lập tức thay lòng đổi dạ, quay qua có tình cảm với một người nữ tử khác.

Thế này cũng có hơi không đúng…

Trương Vinh Phương không nói thêm tình huống của sư phụ và mình bây giờ, chỉ đơn giản hàn huyên trò chuyện phương

diện đời sống với hai người. Lại đi thăm Lâm Thiển Hạc đã an nghỉ dưới lòng đất.

Chỉ là lúc đứng trước ngôi mộ, đột nhiên hắn phát hiện ánh mắt Tâm Nhi trở nên hơi mất tự nhiên.

Trương Vinh Phương không nhiều lời làm gì, lại ngồi chơi thêm một lúc, sau khi trải nghiệm sinh hoạt hàng ngày của hai người Trương Thanh Chí, thì đứng dậy cáo từ, chuẩn bị rời khỏi.

Trương Thanh Chí tiễn hắn đi ra ngoài hồ.

Lúc sắp đến khi rời khỏi đường núi, đột nhiên Trương Vinh Phương dừng chân, lên tiếng.

"Mặc dù ta không nên lắm miệng, nhưng vẫn phải nhắc nhở huynh một câu, Tâm Nhi của huynh không phải đơn giản như huynh tưởng tượng đâu. Lâm Thiển Hạc chết, chỉ sợ có liên quan đến Tâm Nhi…"

"Đừng nói nữa." Trương Thanh Chí nâng tay lên, ngăn lại lời đối phương nói: "Chuyện quá khứ thì để nó đi qua đi. Ta yêu Tâm Nhi, bất kể trong quá khứ nàng đã từng làm chuyện gì, cũng đều yêu nàng cả! Mọi thứ đều đã qua rồi."

"…." Trương Vinh Phương nhìn vị sư huynh hời này, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Rõ ràng đối phương vô cùng hiểu rõ chuyện có thể Tâm Nhi đã hạ độc Lâm Thiển Hạc, nhưng….

Mọi thứ đều đã qua.

Những lời này, hắn vẫn nhớ nhiều năm trước, hắn đã từng nghe thấy những lời này trong miệng Trương Thanh Chí nói ra.

Chẳng qua khi đó, hắn ta nói về Lâm Thiển Hạc.

"Ngươi nhìn ta bây giờ sống một cuộc sống rất vui vẻ, rất tốt. Cho nên đừng lo lắng cho ta. Sư phụ thì sao? Sư phụ bây giờ làm sao rồi?" Trương Thanh Chí lại bắt đầu nói sang chuyện khác.

Chương 1706 - Đối lập (3)

Nghe thấy lời của Trương Thanh Chí, Trương Vinh Phương chỉ tùy ý trả lời mấy câu.

Nhưng trong lòng lại là lần đầu tiên thật sự nhận thức được, chỉ sợ sư huynh Trương Thanh Chí vốn không thật sự yêu Lâm Thiển Hạc.

Có lẽ hắn ta đang đi con đường chưa từng có người đi.

Hắn ta không phải là vì yêu người mà yêu, mà đơn thuần là vì yêu mà yêu.

Còn người đó là ai, dường như đã không còn quan trọng.

Điều này hoàn toàn khác với những phán đoán ban đầu khiến sư phụ thất vọng.

"Sư huynh, huynh thật sự muốn cả đời ở lại nơi này, mai danh ẩn tích, sống cuộc sống bình thường sao?" Trương Vinh Phương đột nhiên hỏi.

"Bên ngoài quá loạn, ta ở nơi này là được rồi." Trương Thanh Chí cười gật đầu.

"Cũng đúng, bên ngoài thực sự quá lộn xộn." Trương Vinh Phương gật đầu: "Đợi sau này ta với sư phụ không muốn làm nữa, cũng tới tìm huynh ẩn cư."

"Hoan nghênh đến đây." Trương Thanh Chí cười ôm quyền.

"Cáo từ."

"Đi đường bình an."

Bóng đỏ chợt lóe, Trương Vinh Phương chợt biến mất tại chỗ.

.

Ngày mười ba tháng hai.

Thái Uyên.

Một bệ Thần Phật nằm trên vách đá phát ra vô số chùm sáng trắng từ trong ra ngoài.

Từng tia ánh trăng tựa như trường mâu sắc bén lần lượt đâm thủng toàn bộ mặt tường, mặt đất của lối đi trên bệ.

Một âm thanh giống như chuông gió vang lên, không ngừng truyền ra từ trung tâm phần trong của bệ.

“Nguyệt Thần! Buông tha cho ta, ta nguyện xưng ngươi làm Thần Chủ!”

Trong ánh trăng, một bóng người cao lớn bay ra, dọc theo vách đá, không ngừng chạy như điên về phía xa xa.

Bóng người mặc long bào, tay cầm một vầng sáng màu xanh vàng hoảng hốt chạy bừa, giống như mặt đất bằng phẳng, chạy như bay trên vách đá gần như tạo thành góc vuông.

Nếu có người Linh đình quan sát ở đây, thì có thể nhận ra nam tử đang chạy như điên là Linh Tín Đế, Thần tử Linh Phi giáo mang theo Linh ấn chạy trốn trước đó.

Chỉ là lúc này, tuy hắn ta mặc long bào, nhưng sớm đã không còn thong dong và uy nghiêm của trước đó.

Chỉ có hoàng bào rách nát cùng vết thương đầy người, cho thấy sự chật vật và thê thảm lúc này của hắn ta.

Soạt!

Đột nhiên một chùm nguyệt quang lướt qua đỉnh đầu, nhẹ nhàng rơi xuống phía trước, hóa thành một hình người, ngăn cản đường đi.

“Giao Linh ấn ra đây.” Hình người chính là Nguyệt Thần vẫn dùng ngoại hình của Nhạc Đức Văn, toàn thân tản ra ánh sáng trắng.

“Linh ấn… Nguyệt Thần, cho dù ngươi muốn thu hoạch tất cả tích lũy, cũng không nên phá hủy toàn bộ hệ thống Linh Phi Thiên!” Linh Tín Đế lạnh lùng nói: “Ngươi đã từng nghĩ đến, nếu ngươi thất bại, Linh Phi Thiên cũng hoàn toàn biến mất, hy vọng tương lai ở đâu? Hỏa chủng ở đâu?”

Lúc này dường như Linh Tín Đế vốn không phải là người thuần túy, mà dùng thân phận của Thần Phật để nói chuyện.

“Mượn hoàn toàn kích phát Linh Phi Thiên, ta có thể đạt được lực lượng mạnh hơn so với cướp đoạt tích lũy.” Nguyệt Thần

thản nhiên nói: “Còn sau này như thế nào? Nếu ta thành công thì không cần sau này nữa. Mà nếu ta thất bại…”

Ông ta dừng lại.

“Sau khi thất bại, ta sẽ tiêu tan, vậy thì sau này thế nào, đối với ta cũng không có ý nghĩa gì cả.”

“Ngươi ích kỷ, hèn hạ vô sỉ.”

Xẹt!

Trong phút chốc, nguyệt quang lóng lánh, vô số chùm sáng trắng như dải ruy băng chợt lóe lên trên người Linh Tín Đế.

Cơ thể hắn ta cứng đờ tại chỗ, chùm sáng xanh vàng trong tay rốt cục nhẹ nhàng trượt xuống, bị một dải ruy băng quấn quanh nâng lên, bay về phía Nguyệt Thần.

Mà bản thân Linh Tín Đế, cơ thể hiển hiện vô số vết nứt, chậm rãi phai nhạt, tan biến.

Hắn ta mất đi Thái Hư, vốn sắp sụp đổ bất cứ lúc nào, lúc này còn bị thần uy nguyệt quang đánh trúng, càng làm tăng nhanh quá trình này.

Đường đường một đời Đế Vương Đại Linh, vậy mà im hơi lặng tiếng, bỏ mạng ở trong Thái Uyên như vậy.

Hắn ta vừa là Đế Vương vừa là thân thể Thần Phật, nhưng hiện giờ, tất cả đều đã tan thành mây khói.

Nguyệt Thần vươn tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy chùm sáng xanh vàng đang bay tới.

Vầng sáng tản đi, lộ ra vật được bao bọc trong chùm sáng.

Đó là đại ấn màu vàng sậm, trên đỉnh có Bàn Long quấn quanh, còn có đồng tử màu xanh vàng khảm ở giữa Bàn Long.

“Linh ấn… lại tới tay một cái. Tiếp theo, chính là phần mà đại quý tộc người Linh nắm trong tay.”

Một tay Nguyệt Thần bóp lấy, lập tức bóp nát toàn bộ đại ấn không tiếng động, hóa thành lượng lớn điểm sáng màu vàng xanh, hòa vào da thịt của hắn ta.

“Lúc thu hoạch tất cả Linh ấn, chính là ngày ta hoàn toàn cướp lấy tất cả tích lũy của Linh Phi Thiên!”

Nhưng nhân gian có Càn Khôn đạo nhân ngăn cản, hắn ta không thể tùy ý tiến vào để tìm kiếm Linh ấn. Nếu như bị đám người này giấu ở nơi kín đáo, trong thời gian ngắn sẽ không cách nào tìm được, vậy thì khó rồi.

“Dựa theo tính toán lực lượng mà Càn Khôn Tử bày ra trước đó, chỉ cần ta hấp thu thêm ít tiểu Linh ấn, có lẽ có thể mượn tượng thần đơn giản để hạ giới triển khai Thái Hư, áp chế người này!”

Chương 1707 - Đối lập (4)

“Đến lúc đó… không ai có thể ngăn cản ta hoàn thành tất cả mọi thứ! Không ai cả!”

Nguyệt Thần cảm nhận được lực lượng mới không ngừng tràn vào thân, sắc mặt ông ta lạnh lẽo, đứng ngang trên vách đá Thái Uyên, đột nhiên hóa thành một tia nguyệt quang, bay lên phía trên.

.

Nhân Tiên đạo cung, Đại Đô.

Linh Nguyên Đế mới nhậm chức, trực tiếp giao Đạo Cung vốn thuộc về Chân Nhất Giáo trong Linh đình cho Nhân Tiên quan.

Xác thực mà nói, là chuyển tất cả phương tiện, sản nghiệp, nhân thủ… thuộc về Đạo Môn, ngoại trừ những thứ thuộc Đại Đạo Giáo, thì đều phân cho Nhân Tiên quan hiện giờ.

Võ đạo Nhân Tiên của Nhân Tiên quan bởi vì dung mạo không già, có thể chữa phần lớn bệnh tật, lại không kiêng kỵ bất kỳ thể chất nào.

Hơn nữa còn nhanh chóng phổ biến trên khắp Đại Linh.

Bên trong, Thiên Tự viện, Địa Tự viện, Nhân Tự viện, tam đại phân viện đều thành lập đạo trường võ đạo Nhân Tiên ở các nơi, để truyền thụ tinh nghĩa Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên trong truyền thuyết.

Một tháng ngắn ngủi, người của nhân tiên đạo tăng vọt, chuyện hút máu lung tung bắt đầu xảy ra thường xuyên.

Bởi vậy, Trương Vinh Phương không thể không truyền lệnh xuống, phàm là người lấy máu người làm thức ăn thì đều là tà ma ngoại đạo.

Hơn nữa còn liệt kê chín chín tám mươi mốt danh sách máu tươi có trợ giúp lớn đối với Huyết Duệ đạo nhân.

Trong đó có không ít kỳ trân dị thú đều nằm trong danh sách này.

Trương Vinh Phương vẫn đưa ra đề nghị về đa dạng hóa thức ăn có lợi cho sức khỏe trường thọ.

Trải qua thời gian ngắn đuổi bắt chặn giết, hiện tượng hút máu người đã nhanh chóng biến mất.

Dù sao thì so với thực đơn ngày càng đa dạng, các loại thức ăn nhanh chóng phát triển huyết thực chính thống, máu người chỉ có thể lén lút, hơn nữa hương vị còn không ra làm sao, còn có nguy cơ một khi bị phát hiện thì bị bắt chém lập quyết.

Sự phát triển như vậy là điều bình thường.

Tổng bộ Nhân Tiên quan.

Máu chảy xuyên qua toàn bộ hẻm núi Nguyện Nữ.

Lượng lớn các loại thực vật động vật sinh tồn ở đây, cũng bởi vì Huyết Hà, dần dần bên trong cơ thể hiện lên các loại hoa văn màu máu, đồng tử cũng đều biến thành màu đỏ như máu.

Trong đạo quan chủ điện.

Trương Vinh Phương vén vạt áo dài lên, ngồi ngay ngắn, chuẩn bị dùng cơm.

Từng món ngon như nước chảy được đưa lên trước mặt hắn.

“Huyết lợn ngũ vị hương, huyết thỏ chua cay, huyết nai chín vị, huyết vượn tê cay, huyết dê phơi khô, huyết gà xào lăn, trứng huyết rắn hấp, đậu phụ trứng bách thảo huyết trâu.”

Trên một bàn lớn, chua ngọt đắng cay mặn, các món ăn bằng máu đều có đủ.

Đợi đến khi đưa lên hết thì đã bày đầy một bàn lớn.

Hơn hai mươi món ăn, mỗi một món đều rất đầy đủ.

Trương Vinh Phương cầm đũa lên, chậm rãi nếm thử mùi vị.

Lúc này, một nữ tử nhanh chóng bước vào từ ngoài cửa, nàng mặc áo giáp da đen ôm người, lưng đeo đoản đao, dáng người lồi lõm, vô cùng nóng bỏng.

Chính là Trương Chân Hải đã lâu không gặp.

“Đại nhân.” Nàng ôm quyền hành lễ.

“Tìm được chưa?” Trương Vinh Phương hơi ngẩng đầu, chỉ vào chỗ ngồi đối diện: “Nào, ngồi xuống cùng ăn đi.”

“Không dám, đã tìm thấy một phần, chín chi đại quý tộc người Linh chia nhau ngồi thuyền biển, đi tới các nơi bên ngoài Đại Linh. Biển lớn mênh mông, bọn ta phái người đi về phía trước tìm kiếm đều mất manh mối.” Trương Chân Hải nghiêm túc bẩm báo.

“Tiếp tục tìm kiếm vị trí chính xác.” Trương Vinh Phương dặn dò.

“Vâng.” Trương Chân Hải gật đầu: “Ngoài ra còn có một chuyện.”

“Nói đi.” Trương Vinh Phương nhìn nàng, đưa tay ra điểm một cái, lập tức, một luồng lực lượng vô hình kéo Trương Chân Hải ngồi xuống vị trí.

“Đại nhân?” Trương Chân Hải còn muốn giãy dụa, nhưng nàng là huyết duệ đời thứ nhất, ở khoảng cách gần như vậy, tất cả máu tươi trong cơ thể đều mặc cho Trương Vinh Phương khống chế.

Hoàn toàn không thể thoát khỏi khống chế.

Giãy dụa được một lúc, nàng đành phải chấp nhận. Tiếp tục cung kính nói.

“Là phía bên Thượng Đô, hiện tại mơ hồ có người bắt đầu dựa theo huyết mạch để phân chia tôn ti. Có truyền ra Thiên huyết, Địa huyết, Nhân huyết, phân chia ba loại cấp bậc.”

“Đây chẳng phải là phân chia của Thiên Tự viện, Địa Tự viện, Nhân Tự viện sao?” Trương Vinh Phương bật cười.

“Đúng vậy.” Trương Chân Hải gật đầu.

“Tùy bọn họ đi, hiện giờ chiến loạn ở các nơi nhanh chóng lắng lại, xét nhà thì cứ xét nhà, diệt môn thì cứ diệt môn, những ai thích ầm ĩ thì cứ giết hết, tự nhiên là thiên hạ thái bình.

Sư huynh nói đúng, thiên hạ này quả thật quá loạn.” Trương Vinh Phương nhẹ giọng nói.

“Đại nhân, hiện giờ các tỉnh có thu thập được mấy tượng thần cực khó phá hủy, lúc này đều đã tập hợp đến Thượng Đô, ý của phía bên Thánh Thượng là muốn ngươi dành thời gian đi qua đó một chuyến, để giải quyết triệt để.” Trương Chân Hải tiếp tục nói.

“Được.” Trương Vinh Phương biết Linh Nguyên Đế có ý gì. Những tượng thần cực kỳ khó phá hủy này có lẽ chính là tượng thần trung tâm của các giáo phái.

Chương 1708 - Đối lập (5)

Vật này khác với tượng thần bình thường, đơn thuần là dựa vào Ma binh, cũng không cách nào phá hủy.

Dù sao thì cả hai đều có cùng một chất liệu.

Cách duy nhất chính là giết chết ý thức Thần Phật bên trong giống như tiền triều, sau đó chia thành mảnh nhỏ, tung ra bốn phía.

Mà lúc này Linh Nguyên Đế phái người tụ tập lại một chỗ, rõ ràng đã dùng cách nào đó tạm thời ngăn cách những tượng thần này.

Sau khi bẩm báo xong sự việc, Trương Chân Hải thành thật dùng bữa với Trương Vinh Phương.

Sau bữa ăn, nàng đứng dậy hành lễ, rồi rời đi.

Để lại một mình Trương Vinh Phương lau miệng, nhắm mắt điều tức.

Nguyệt Thần đang thu thập Linh ấn, chỉ sợ thực lực sẽ nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, điều này hắn đã phát hiện được từ trong tàng thư Hoàng gia Linh đình.

Gần đây nhất, lúc có thời gian, hắn bèn tìm tàng thư có khả năng tồn tại ở xung quanh Linh đình. Dùng cái này để tìm hiểu bí mật về Thần Phật, Thiên Quang giả, Thiên Mạc…

Quả thật để cho hắn tìm được không ít tin tức.

Lúc này hắn nhắm mắt ngồi thiền, đầu tiên là nhìn về phía thuộc tính có thể dùng đã tích góp được rất lâu.

Trong bất tri bất giác, điểm thuộc tính đã đạt tới 103 điểm.

Mà trên thanh thuộc tính, huyết mạch thuộc về Huyết tộc Thủy tổ đã thu hồi hết, không còn nhìn thấy đống lớn các loại năng lực thiên phú.

Chỉ có một dấu ngoặc đơn ở phía sau, viết ba chữ lớn: hoàn toàn thể.

“Tiếp theo, huyết mạch Huyết tộc Thủy tổ hoàn thành rồi, không biết có thể thu hoạch được gì.”

Trong lòng Trương Vinh Phương nhấc lên một tia chờ mong. Tâm niệm khẽ động, điểm ở trên dấu cộng phía sau trị số sinh mệnh.

Chậc.

Điểm thuộc tính có thể dùng nhanh chóng giảm xuống.

Mà trị số sinh mệnh thuộc tính lại nhanh chóng gia tăng.

Từ 1600, tốc độ tăng lên đến 1703.

Rất nhanh, một thanh thuộc về thiên phú đặc tính có chữ mới chậm rãi hiện ra ở phía dưới cùng.

Cột năng lực thiên phú chậm rãi mờ dần rồi biến mất, sau đó nhanh chóng hiện lên dòng chữ mới

‘Tự Lành Siêu Cấp: Sau khi bị thương, cơ thể của ngươi có thể khôi phục thương thế với tốc độ cực kỳ nhanh chóng. ‘

Năng lực này…

Trương Vinh Phương khẽ nhíu mày.

Hắn đã có Tiên huyết thủy tổ hoàn toàn thể, về mặt tốc độ khôi phục, chỉ cần trong đất trời còn có tinh khí thì hắn vẫn có thể cải tạo cơ thể.

Dưới loại trạng thái như vậy, năng lực này rõ ràng đã bị lặp lại.

Ánh mắt hắn đặt lên năng lực ấy.

Một luồng thông tin chi tiết ào ào tràn vào trong đầu hắn.

Tự Lành Siêu Cấp này có vẻ như là một năng lực trong loạt năng lực thiên phú nào đó.

“Không đúng, nếu như là tiến vào Thái Uyên, mình không có tinh khí trời đất bổ sung thì năng lực này đúng là có tác dụng lớn.”

Hắn cẩn thận cảm nhận năng lực thiên phú mới.

Trương Vinh Phương rạch một nhát lên cánh tay mình.

Một vết thương lập tức hiện ra.

Nhưng rất nhanh, vết thương gần như là tự động khép lại trong nháy mắt. Không hề tiêu hao chút tinh huyết nào.

“Đáng tiếc, thiên phú lần này không thể trực tiếp tăng tổng thể thực lực lên, xem như là có thêm một năng lực để giữ mạng.”

Trong lòng hắn có chút tiếc hận, nhưng bản thân việc thêm điểm thuộc tính vào trị số sinh mệnh cũng có tăng cường đối với Tiên huyết thủy tổ hoàn toàn thể của hắn.

Nghĩ tới đây, Trương Vinh Phương dứt bỏ nỗi lòng, nhắm mắt lại chuẩn bị gọi Bạch Lân để tiến vào Thái Hư, sau đó đi vào Thái Uyên.

Trên đại địa có rất nhiều con đường bí ẩn để tiến vào Thái Uyên, nhưng an toàn nhất không có chỗ nào bằng bên Bạch Lân.

Có điều khi hắn đang định triệu hoán từ xa thông qua huyết liên thì bỗng dưng cảnh báo trực giác bắt đầu lóe ra.

‘Cảnh báo trực giác: Bản chất tinh thần của ngươi đã phát sinh biến chất, sau khi tiến vào Thái Uyên có khả năng sẽ dẫn đến hiện tượng không thể biết trước. ‘

“? ?”

Trương Vinh Phương sửng sốt.

Lúc trước hắn mới đi vào cơ mà, sao bây giờ khi tiến vào lần nữa thì lại thành ra bộ dạng này rồi?

Hắn cẩn thận kiểm tra toàn bộ thanh thuộc tính của mình từng chút một.

Sắc mặt hắn hơi nghiêm túc.

Nếu như nói khi trước tiến vào và bây giờ tiến vào, điểm khác biệt lớn nhất giữa hai lần này chính là ở năng lực mà mình mới lấy được.

Trong thanh thuộc tính, năng lực Tự Lành Siêu Cấp mới sinh ra kia đang lấp lánh ánh sáng màu tím đen nhạt rất nhỏ.

Ánh mắt hắn đặt lên trên đó, đằng sau nó vậy mà lại kéo ra ba đường nhánh khác nhau.

Phía cuối của mỗi đường nhánh ấy đều có màu xám, tối tăm không có ánh sáng, rõ ràng là chưa được thắp sáng.

Mà ba đường nhánh từ trên xuống dưới theo thứ tự là:

Thứ nhất — sinh vật Cứu Cực cuối cùng.

Thứ hai — hung thú thượng cổ Cửu Anh.

Thứ ba — cự mãng Trần Thế Da Mộng Gia.

Từ trên hướng xuống, đằng sau đó còn có ký hiệu xác suất thành công và độ thích hợp kết hợp.

Chương 1709 - Đối lập (6)

Cái trên cùng có độ thích hợp cao nhất, thứ hai là Cửu Anh, sau đó là Da Mộng Gia.

‘Đây là năng lực ban sơ giống với Tiên Huyết Thủy Tổ lúc đầu à. ‘ Trương Vinh Phương nhìn ba đường nhánh đó, mừng rỡ.

Ngoài cái thứ nhất không biết là thứ gì ra thì hai cái còn lại đều là nhân vật cường hãn cực kỳ khoa trương, là quái vật siêu cấp cắn trời nuốt đất trong thần thoại.

Hắn nhìn chăm chú vào ba đường nhánh đó, con đường của Da Mộng Gia đúng là rất mê người, nhưng từng chuỗi các loại tổ hợp năng lực rậm rạp chằng chịt phía sau làm hắn nhìn mà có chút quáng mắt.

Số lượng các loại năng lực ít nhất phải là ba chữ số, nếu cần hắn chậm rãi tổ hợp thì không biết phải tốn hết bao nhiêu thời gian.

Ngược lại là cái sinh vật thứ nhất Cứu Cực cuối cùng có không ít năng lực thiên phú trùng với Tiên huyết thủy tổ.

Ví dụ như Da thịt sắt thép, Thiên Sinh Cự Lực.

Sau này chỉ cần thu hoạch thêm mười mấy năng lực thiên phú nữa là có thể thuận lợi tổ hợp thành huyết thống mới.

‘Trước tiên tạm thời không chọn. ‘

Trương Vinh Phương đóng thanh thuộc tính rồi suy tư một chút.

‘Bạch Lân? ‘

Hắn nhẹ giọng nói trong lòng.

“Đến đây đến đây! Lại muốn tiến vào Thái Uyên đúng không. Bản thân ngươi kiềm chế một chút, gần đây Nguyệt Thần di chuyển sưu tầm khắp nơi trong Thái Uyên, cũng không biết là đang tìm cái gì. Nếu như gặp phải nàng ta thì phiền toái lắm.” Bạch Lân dặn dò.

“Không sao. Ta chỉ tiến vào thử một chút thôi.” Trương Vinh Phương trầm giọng trả lời.

Không gian của Thái Uyên không nhỏ, hắn muốn kiểm tra xem nếu như tiến vào từ bên phía Bạch Lân, có khi nào Nguyệt Thần sẽ phát hiện bất cứ nơi nào bất cứ ở đâu không.

Việc này liên quan đến sắp xếp và bố cục sau này của hắn.

‘Tốt lắm, ngươi nhất định phải cẩn thận, một khi phát hiện ra điều gì không đúng thì lập tức rút về. ‘ Bạch Lân căn dặn, bây giờ nàng ta đã bị buộc chung một chỗ với Trương Vinh Phương rồi.

Nếu như Trương Vinh Phương gặp chuyện không may, bây giờ nàng ta đã bán rẻ nhiều thần phật như vậy, quay đầu lại nhất định là chết không có chỗ chôn.

‘Mở ra đi. ‘ Trương Vinh Phương khẽ gật đầu.

Vừa dứt lời.

Một cửa động hình tròn màu xám trắng nhất thời chậm rãi mở ra ở trước người hắn.

Trong cửa động có vô số sương trắng xoay tròn tạo thành vòng xoáy.

Trương Vinh Phương bước ra một bước, tiến vào sương mù.

Đi qua một con đường vòng xoáy có màu sắc rực rỡ, hắn chợt xuất hiện trên không trung của Bạch Lân Thái Hư.

Phía dưới Bạch Lân đang ngửa đầu gật đầu với hắn, phất tay chỉ về một phía.

Nhất thời phía dưới Trương Vinh Phương lại có thêm một cổng vòm màu xám trắng.

Vụt!

Hắn rơi thẳng xuống, vừa lúc rơi ngay giữa cổng vòm.

Trước mắt lập tức biến thành màu đen.

Xung quanh đảo mắt hóa thành một vùng nâu đen, có sương mù màu trắng chậm rãi lơ lửng trong vực sâu.

Nơi này đã là Thái Uyên rồi.

Trương Vinh Phương đứng bên ngoài cánh cổng Thái Hư của Bạch Lân, ngắm nhìn xung quanh, triển khai thân hình lao về phía trái ra khỏi con đường.

Lúc này có vẻ như hoàn toàn khác với mấy lần trước.

Khi hắn bước ra khỏi sân Bạch Lân thì cơ thể lấp lóe phát ra ánh sáng mờ nhạt.

Trong ánh sáng ấy dường như có âm thanh không rõ không biết tên nào đó chậm rãi vang lên.

Giống như rất nhiều rất nhiều người đang cầu khẩn ngâm xướng.

Trương Vinh Phương nhíu mày lại, nhìn thanh thuộc tính của mình, nhưng trên đó không có bất kỳ nhắc nhở nào hết.

Lúc này ánh sáng phát ra trên người hắn dần dần tiêu tán, giống như ngay từ đầu đã căn bản không tồn tại vậy.

Hắn kiểm tra cẩn thận, không phát hiện ra vấn đề gì cả.

Trương Vinh Phương đè xuống nghi ngờ trong lòng, bắt đầu kiểm tra tình huống xung quanh.

‘Xem ra Nguyệt Thần không có cách nào khống chế hướng đi của ta bất cứ lúc nào. Vậy thì… ngược lại là có thể đi lên thăm dò một chút. ‘

Cánh dơi sau lưng hắn mở ra. Hắn bay lên trời, nhanh chóng leo lên dọc theo tường đá.

Bây giờ sân Bạch Lân đang nằm ở tầng thứ bảy, sau khi ra ngoài, chỉ cần vượt qua thêm một tầng nữa là có thể tiến vào tầng thứ năm nơi của Linh Phi Thiên và Nguyệt Thần.

Tốc độ không ngừng tăng vọt, một tầng vách ngăn vô hình không ngừng bị Trương Vinh Phương vọt qua.

Cảnh sắc Thái Uyên xung quanh cũng từ khắp nơi là sân nhỏ cũ nát bình thường, dần dần biến thành con đường thần phật được xây dựng lớn hơn nữa, trang trí càng hoa lệ hơn.

Rất nhanh, vách ngăn tầng thứ năm đột nhiên chững lại, khiến tốc độ của Trương Vinh Phương phải phanh lại gấp.

Hắn chậm lại tốc độ, ngắm nhìn bốn phía.

Hai mặt vách tường Thái Uyên từ hai bên trái phải kéo dài mãi đến phía cuối của tầm mắt.

Trong đó rải rác vài chiếc sân thần phật tinh xảo có thể tích khổng lồ, giống như từng thành trấn nhỏ.

Không bao lâu sau, Trương Vinh Phương nhìn ra phía xa, trong sương mù xa xa mơ hồ có ánh sáng tím nhàn nhạt không ngừng lấp lóe.

Chương 1710 - Đối lập (7)

Ngoài ra thì không còn động tĩnh nào khác.

‘Quả nhiên Nguyệt Thần không ở đây. ‘ Trong lòng của hắn suy đoán, nhưng cũng không có dừng lại mà là tiếp tục tiến lên, vỗ cánh phóng đi.

Vì để tránh cho tự động rời khỏi Thái Uyên, hắn thường cách một đoạn khoảng cách sẽ tiếp xúc với vách đá một lát.

Một đường bay lên trên, bỗng phía trước không rõ vặn vẹo một hồi, có vô số sương mù xám trắng ngưng tụ thành một chiếc tường trắng khổng lồ, chặn kín con đường đi lên tầng trên của hắn.

Trương Vinh Phương chậm rãi dừng lại, máu loãng trên người hóa thành xúc tu dính ở trên vách đá, ngửa đầu nhìn vùng sương mù mơ hồ kia.

Hắn vươn tay xoa nhẹ lên bức tường ngưng tụ từ sương trắng. Cảm xúc trên tay cứng rắn mát mẻ, như là chiếc vảy bóng loáng của động vậy nào đó.

‘Ngược lại phải thử xem bây giờ ta có thể tiếp tục đột phá không! ‘

Thực lực hôm nay của hắn đã đạt đến trạng thái đỉnh cao nhất lúc này.

Không chần chờ.

Hắn bỗng nhiên xông lên trên.

Cơ thể phá vỡ sương mù, giống như lập tức mất đi tất cả cảm giác phân biệt phương hướng.

Vụt!

Sương mù tiêu tán, trước mắt lập tức rộng mở trong sáng, Trương Vinh Phương bỗng cảm thấy mình giống như tiến vào bên trong chất keo cực kỳ sền sệt nào đó.

Từng cử động của hắn đều trở nên khó khăn.

Trước mắt vẫn là vách đá Thái Uyên u ám trống trải, Trương Vinh Phương tiếp tục xông lên, sương mù trở nên nhạt dần rồi biến mất.

Cuối cùng, trước mắt hắn lại rộng mở trong sáng, trên vách đá hai bên Thái Uyên là tầng tầng lớp lớp các loại kiến trúc lối đi hợp lại thành từng vùng.

Chỉ là những kiến trúc lối đi ấy khá là cũ nát, trông không có người nào ở.

Trương Vinh Phương bị chất keo trong không khí gây cản trở, tốc độ giảm xuống nhưng vẫn nhẹ nhàng rơi lên trên một sân thần phật gần nhất.

Cạnh ngoài của sân, cửa vào bên phải lối đi, trên mặt tường có khắc một nhóm chữ.

‘Sàn trao đổi thần kinh, khu 146. ‘

Chữ được dùng tỏa văn để viết, Trương Vinh Phương vừa nhìn đã hiểu ngay.

Chỉ là…

‘Sàn trao đổi thần kinh? ‘ Đây rõ ràng hẳn là kiến trúc của sân thần phật, thế mà lại được đặt cho một cái tên như vậy.

Hắn trầm mặc, cái tên này khiến hắn nhớ đến một số hình ảnh của sở nghiên cứu ở đời trước.

Mắt nhìn vết cắt bừa bộn thật sâu trên mặt đất, hiển nhiên là có thứ đặc biệt gì đó đã đi ra từ nơi này.

Hắn tiến lên phía trước, từng bước một tiến vào trong con đường này.

Mặt đất con đường, trên vách tường, tất cả đều có rất nhiều vết cắt thật sâu.

Rất nhanh, đi qua con đường âm u, hắn đứng ở vị trí hẳn là thuộc về cánh cổng Thái Hư, ngưng mắt nhìn cánh cửa này.

Trên cửa khắc một dòng chữ tinh tế nho nhỏ.

‘Khu trao đổi hoán đổi. ‘

Hắn vươn tay, nhẹ nhàng đẩy.

Cánh cổng Thái Hư dễ dàng bị đẩy ra, lộ ra một đại sảnh u ám trống trải bên trong.

Trong đại sảnh không phải thần phật Thái Hư tự thành thế giới mà là một đại thụ to lớn, cao tới hơn mười mét do vô số mạng lưới đường ống tạo thành.

Xung quanh đại thụ là một mảnh hỗn độn, đồ trang trí và trang giấy văn kiện linh tinh tùy ý rơi xuống.

Mấy bộ xác khô trắng đến phát sáng ngã ngang ngã dọc trên mặt đất.

Trên người bọn họ mặc áo choàng đồng phục màu xám đặc biệt nào đó.

Trương Vinh Phương tiến lên lại gần, ngồi xổm xuống bên cạnh một thi thể, khẽ lật lên.

Khuôn mặt của thi thể chỉ có một con mắt, dường như không giống nhân loại.

Trong tay hắn vẫn còn nắm chặt một phần văn kiện xám trắng.

Trương Vinh Phương cầm văn kiện lên, nhẹ nhàng mở ra.

‘Ánh sáng càng ngày càng mạnh, bọn ta bất đắc dĩ lựa chọn biện pháp tiến vào Thái Uyên lẩn tránh. Nhưng ánh sáng vẫn tạo thành thương tổn to lớn đối với cơ thể của bọn ta. ‘

‘… Thời gian trôi qua không lâu, nhưng liên hệ giữa các khu tụ tập lớn đã bắt đầu suy yếu trên diện tích lớn. ‘

‘Nghiên cứu về việc ý thức tinh thần rời khỏi cơ thể đã tiến vào giai đoạn cuối cùng. Có người lấy Thần Linh trong thần thoại cổ đại trước kia làm mệnh danh. Đây quả thực là sự khởi đầu của thời đại mới. ‘

Trương Vinh Phương trong lòng nghiêm túc. Thật ra thì từ lúc mới bắt đầu hắn đã có chút suy đoán, đoán rằng những thứ linh tuyến thần phật linh tinh ấy căn bản chính là sinh mệnh ký sinh của khoa học kỹ thuật nào đó.

Mà bây giờ, phần văn kiện này cũng đã chân chính chứng minh điểm ấy.

‘Đế n cắt đứt liên hệ của căn cứ khác với thế giới bên ngoài, hắn ta mưu toan trở thành thần duy nhất! ‘

‘Hắn ta đã thất bại. ‘

Trương Vinh Phương khép lại trang cuối cùng, tuy rằng nội dung trên quyển sách nhỏ này không nhiều lắm, nhưng ý nghĩa ẩn giấu trong đó hoàn toàn giống như in với suy đoán về thần phật của hắn lúc trước.

Hắn cẩn thận đi lại vài vòng trong đại sảnh này, hoàn toàn không tìm được cá thể nào có ý thức còn tồn tại.

Chương 1711 - Đối lập (8)

Sau đó, hắn rời khỏi lối đi ấy, đến sân ở các nơi còn lại.

Cánh cổng Thái Hư bên trong lối đi cơ bản đều giống nhau, là điểm chuyển tiếp kết nối căn cứ còn lại.

Nhưng cũng đã triệt để mất đi hiệu lực.

Sự cản trở ở tầng thứ tư vô cùng lớn, coi như là Trương Vinh Phương, chỉ cần di chuyển tìm tòi thì tốc độ cũng chỉ có thể phát huy ra một nửa của lúc đầu.

Giữa lúc trong lòng hắn càng thất vọng, trong một lối đi cuối cùng, trong đại sảnh bên trong Thái Hư.

Một cánh cửa hình vòm có hoa văn vòng xoáy màu đen, đang chậm rãi đứng sừng sững ở trước mắt Trương Vinh Phương.

Sát biên giới cánh cửa vòng xoáy màu đen có linh tuyến màu bạc mơ hồ không rõ hiện lên rồi lại biến mất, có vẻ như không biết đã tồn tại bao lâu.

Chúng nó giống như bóng đèn lúc sáng lúc tối, sắp mất đi hiệu lực.

Rất rõ ràng, cánh cửa vòng xoáy này sắp không cầm cự được bao lâu nữa.

Nhưng cũng may mà Trương Vinh Phương tìm đến nơi này trong lúc nó còn tồn tại.

Đứng ở trước cửa, Trương Vinh Phương ngắm nhìn bốn phía, cố gắng tìm ra một ít thứ gì đó có thể gợi ý nhắc nhở cho mình.

Nhưng rất đáng tiếc, xung quanh một mảnh hỗn độn, chỉ có một vài đường ống tán loạn gãy lìa.

Hắn tiến lên phía trước hai bước, ngồi xổm người xuống, phát hiện ra hai vết kéo rất sâu trên mặt đất ở trước cánh cửa này.

Giống như là có đồ vật gì đó rất nặng bị bắt kéo vào.

Đi vào, hay là không đi vào.

Đó là một vấn đề.

Hắn không rõ ràng bên trong có cái gì, nhưng manh mối đang ở ngay trước mắt.

Phập!

Bỗng Trương Vinh Phương một phát bắt được cánh tay trái của mình, bẻ mạnh xuống.

Máu tươi khống chế phối hợp, cộng thêm bản thân hắn cố ý thả lỏng bắp thịt, cánh tay trái nhất thời bị sống sờ sờ bẻ xuống.

Miệng vết thương cấp tốc được bao trùm bởi một lớp màng máu, cầm máu lại.

Hắn ném cánh tay xuống đất, sau đó hai tay sửa sang các loại vật lẫn lộn trên người.

Hở! ?

Bỗng Trương Vinh Phương sửng sốt, hắn nhìn chỗ cụt nơi tay trái của mình, nơi ấy không biết từ lúc nào đã mọc ra một cánh tay mới.

Hơn nữa còn không tiêu hao bất kỳ tinh huyết nào.

Phải biết rằng tuy sức khôi phục Huyết Tộc Thủy Tổ của hắn mạnh nhưng vẫn phải tiêu hao lượng lớn tinh huyết mới có thể khiến thân thể mọc ra lại được.

Dù sao cường độ thân thể của hắn cực cao, mật độ cũng cực lớn, nếu muốn hoàn toàn khôi phục thì cũng cần tiêu hao rất nhiều.

Nhưng bây giờ…

‘Đây là Tự Lành Siêu Cấp? ?’ Lúc trước hắn không thể nào hiểu được cái gì gọi là năng lực tự chữa trị tăng cường cực đại.

Bây giờ xem ra năng lực này thật sự biến thái.

Nhìn cánh tay cụt bị ném trên mặt đất, loại cảm giác này vô cùng kỳ diệu, hắn có thể chuyển ý thức đến cánh tay kia bất cứ lúc nào, sau đó dựa vào cánh tay kia cấp tốc tái sinh.

“Hiện giờ được rồi.” Trương Vinh Phương ngẩng đầu nhìn về phía cánh cửa vòng xoáy màu đen.

Lúc này hắn sải bước đến, tiến vào bên trong.

Shh!

Tầm mắt tức khắc tối sầm, sau đó một cơn đau đớn nhanh chóng lan ra khắp toàn thân hắn.

Hắn quỳ rạp xuống đất cái bịch, bắp thịt cả người giống như co giật, không ngừng co rút lại.

Loại đau đớn rút gân cả người này, coi như là Trương Vinh Phương cũng nhất thời không thể phản ứng kịp.

Hai mắt hắn biến thành màu đen, quỳ rạp trên mặt đất thở hổn hển, một hồi lâu sau mới chậm rãi hòa hoãn lại.

Chờ thị lực khôi phục chút, hắn nhìn quanh bốn phía.

Nơi này là một đại sảnh hình vòng tròn.

Mặt đất, tường, trần nhà, toàn bộ đều được bao phủ bởi một lớp màng máu đỏ sậm, trông dị thường quái dị.

Những màng máu ấy vẫn còn đang không ngừng nhúc nhích, mặt ngoài còn phân bố ra chất lỏng sền sệt tinh mịn nào đó.

Trương Vinh Phương đứng lên, nhìn mu bàn tay của mình.

Làn da bên ngoài của hắn bị cánh cửa ban nãy cắt cho toàn là vết máu vết thương.

Lấy cường độ cơ thể hắn, thế mà lại đều không gánh được sát thương của cánh cửa kia.

Hắn hoài nghi, nếu muốn tiến vào cánh cửa này thì bản thân nhất định phải mặc rất nhiều trang bị phòng vệ.

Bằng không ai tiến vào một lần đều phải lột da, đương nhiên, cũng không loại trừ việc người đã từng làm ở đây có cách nào đó, có thể miễn trừ loại thương tổn như thế này.

Dù sao hắn tương đương với ngang nhiên chen vào cửa.

Hắn giơ chân lên, có thể cảm giác được trong không gian nơi này tràn ngập lực trở ngại mạnh hơn bên ngoài.

Trong không khí giống như lấp đầy chất keo không nhìn thấy được, mọi cử động đều phải tiêu hao càng nhiều lực lượng hơn.

Cũng may đối với hắn loại ảnh hưởng này cũng không coi vào đâu cả.

Từng bước một, Trương Vinh Phương cẩn thận quan sát động tĩnh xung quanh, rồi đi đến vị trí một chỗ trông rất giống bàn điều khiển ở ngay phía trước.

Hắn đi tới trước bàn điều khiển, cảnh tượng trên đó hoàn toàn khác với tưởng tượng của hắn.

Chương 1712 - Đối lập (9)

Không phải một đống nút và cần điều khiển, mà là một thứ trông giống như trái tim đang không ngừng nhúc nhích.

Vật kia to khoảng chừng bằng đầu người, xung quanh nó kết nối với lượng lớn mạch máu xương sụn và màng máu.

Trên toàn bộ bàn điều khiển cũng chỉ có nó chiếm cứ toàn bộ vị trí.

'Đây là… cái quái gì? ' Trương Vinh Phương hoàn toàn không biết nên ra tay như thế nào.

Hắn nhìn ngó nghiêng bên trái bên phải. Rất nhanh hắn phát hiện một sơ đồ giản lược ở một góc bên phải của bàn điều khiển.

Chỉ là, sơ đồ này có chút…

Hắn trầm mặc, rất nhanh men theo sơ đồ tìm được một lỗ nhỏ hình tròn của trái tim trên bàn điều khiển.

Hắn do dự một chút, vẫn quyết định thử một lần, đều đã đi đến lúc này rồi, nếu không biết rõ ràng tất cả chân tướng thì chính hắn cũng không chịu cam tâm.

Hắn vươn tay, bỗng nhiên móc mắt của chính mình.

Rẹt, mắt trái của hắn bị sống sờ sờ móc ra ngoài, sau đó nhét vào lỗ tròn nhỏ màu đen trên bàn điều khiển.

Răng rắc.

Lập tức, trong một tiếng vang nhỏ, trái tim bàn điều khiển bắt đầu nhanh chóng nhảy lên với tốc độ nhanh hơn.

Tiếng tim đập thình thịch không ngừng truyền khắp toàn bộ đại sảnh hình vòm tròn.

Tiếng tim đập càng ngày càng nhanh, càng lúc càng nhanh.

Bịch!

Trong giây lát, nhảy lên hoàn toàn dừng lại.

Phía bên phải của bàn điều khiển, trên vách tường chậm rãi nhô lên một bọc mủ màu đỏ thẫm.

Bụp, bọc mủ nổ tung, các loại dịch nhờn máu loãng bên trong nó vung vãi đầy đất.

Nhưng bên trong bọc mủ cũng có một thứ giống vòng tay lộ ra, treo trên vách tường.

Trương Vinh Phương sờ con ngươi mới mọc ra của mình, đi qua đó, đưa tay nắm vòng tròn kia kéo ra bên ngoài.

Nhẹ nhàng rút nó ra.

Khi cầm vòng tròn trong tay, nhất thời tảng lớn máu đen mủ dịch rơi dưới đất ban nãy tự động hội tụ trên mặt đất thành một vũng nước hình trứng.

Trong vũng nước bắt đầu hiện lên từng hàng văn tự tỏa văn.

‘Kiểm tra hoàn tất, có thể liên hệ khu trao đổi 235,772. Phân khu còn lại tạm thời chưa có đáp lại. ‘

Trương Vinh Phương cầm vòng tròn, nhìn chất liệu của nó.

Thứ này có vẻ như là dùng xương cốt nào đó bao lấy da chế thành, trông không giống như đạo cụ, càng giống một vòng được cắt ra từ máu thịt của động vật nào đó.

‘Vậy thì, nên làm sao để liên lạc với phân khu khác đây? ‘ Hắn nhìn hàng chữ hiện ra trên mặt đất, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào.

Hắn vươn tay, thử dùng vòng tròn đụng vào hàng chữ trong vũng nước.

Sau một hồi gợn sóng, hàng chữ chậm rãi mờ dần biến mất.

Mà toàn bộ trần nhà của đại sảnh bỗng chậm rãi sáng lên ánh đỏ.

‘Đang thử kết nối…’

Trong vũng nước lại hiện lên dòng tỏa văn.

‘Kết nối thành công. ‘

Rất nhanh, hàng chữ mới hiện ra.

‘Đã kết nối thành công với khu trao đổi số 235. Bây giờ có thể giao lưu giọng nói. ‘

Giao lưu giọng nói?

Trương Vinh Phương hơi nhíu mày.

Toàn bộ mọi thứ ở nơi này không có cái nào không lộ ra trình độ khoa học kỹ thuật cực mạnh, nhưng mà một cấp bậc như vậy thế mà lại chỉ có thể giao lưu bằng giọng nói thôi sao?

Rất nhanh, một hồi tiếng lách tách nhỏ bé truyền đến.

Sau đó là một trận tiếng ho khan sù sụ.

“Đây là lời nhắn của khu 235, rất xin lỗi, thần của bọn ta cũng điên rồi. Số lần đi ra ngoài rất nhiều, số lần thần sống lại quá nhiều sẽ tạo thành tổn thương vĩnh cửu đối với ý thức tinh thần.

Kế tiếp, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, bọn ta dự định thành lập hệ thống thần phật nội tuần hoàn hoàn toàn tự chủ. Nếu như thành công, tất cả ổn định, ngươi sẽ không thể nghe thấy đoạn ghi âm này. Nếu như thất bại, vậy thì lời nhắn này sẽ được nghe thấy như bình thường.”

Ra ngoài?

Thần phật sống lại?

Trương Vinh Phương nhạy bén bắt được từ mấu chốt.

Từ rất sớm rất sớm trước đây, hắn cũng cảm giác cái gọi là linh tuyến tồn tại của thần phật có hiệu quả giống với người máy nano mà hắn từng nghe thấy ở đời trước.

Hiện tại xem ra sự tồn tại của thần phật dường như là có tiền đề rất sâu.

Hắn lại thử đụng vào hàng chữ khu trao đổi 772.

Rất nhanh, lại là một hồi ánh đỏ lóe ra.

Giọng nói mới lại vang lên.

“Đây là lời nhắn của khu 772, rất vui vì ngươi có thể liên hệ với bọn ta. Đầu tuần bọn ta cử hành một hoạt động khảo sát đặc biệt, tiến hành sửa đổi hoàn toàn mới đối với vài loại võ công. Nếu như khu trao đổi của các ngươi cũng có linh cảm

suy nghĩ mới, hoan nghênh giao lưu với bọn ta bất cứ lúc nào.”

Ghi âm chợt dừng lại.

Tin tức trong đoạn lời nói này có rất nhiều.

‘Võ công…? Những người này thế mà cũng đang nghiên cứu võ công? ‘

Võ công là từ được phiên dịch qua tỏa văn, nhưng trên thực tế cụ thể có ý gì trong tỏa văn, Trương Vinh Phương cũng không rõ ràng lắm.

Nhưng nhìn từ hai đoạn ghi âm này cùng với phía rất nhiều manh mối thăm dò được trước đó.

Chương 1713 - Đối lập (10)

Một nền văn minh có chút kỳ diệu, quái dị dần dần hiện lên trong đầu hắn.

Kế tiếp, hắn cầm vòng tròn đi lòng vòng trong đại sảnh.

Không phát hiện ra manh mối nào khác nữa.

Vì vậy hắn trở lại trước cánh cửa vòng xoáy màu đen, một lần nữa cất bước đi ra ngoài.

Lúc này đây, cánh cửa đen giống như gió mát phất qua mặt, không có tạo thành bất cứ thương tổn gì cho hắn.

'Thú vị, xem ra thứ này còn là một chứng minh thân phận? ' Trương Vinh Phương cầm vòng tròn kia, dứt khoát đeo lên cổ tay của mình.

Hắn thu hồi tay bị bẻ xuống để ở ngoài, đi ra cửa khu trao đổi rồi lại trở về trong lối đi tương tự với sân Thần Phật trước kia.

Nguyệt Thần còn không thấy bóng dáng đâu cả, rất hiển nhiên, cái nơi Thái Uyên này thực sự quá lớn, ông ta không có khả năng mỗi giây mỗi phút có thể khống chế được bất kỳ động tĩnh nào.

Trương Vinh Phương đi ra lối đi và đứng ở chỗ cửa ra, nhìn những chiếc sân tan hoang khác ở xung quanh.

Trong lòng bỗng có cảm giác kỳ quái không rõ.

'Nhìn từ tin tức bây giờ, thế giới bên ngoài cực kỳ nguy hiểm, Nguyệt Thần cũng đã nói, Thiên Quang giả đã chết mất rất nhiều người, trong đó có rất ít người sống sót.

Thế nên những người này vì tránh né Thiên Quang ngoại giới, đã chế tạo các loại khu trao đổi. Mà giữa các khu trao đổi đều có thể thông qua thủ đoạn nhất định để liên hệ với nhau.

Trong khu trao đổi, có vẻ như thần phật là do bọn họ chế tạo ra, dùng để ra ngoài thăm dò.

Hơn nữa bọn họ cũng lưu hành các loại võ đạo, điểm ấy lúc trước mình không hề chú ý đến. '

“Xem ra, liên quan đến những người thần bí ở tầng thứ năm kia, mình vẫn còn phải tiếp tục tích lũy tình báo.”

Hắn không dừng lại nữa, mở cánh dơi lao xuống phía dưới, nhắm mắt lại.

Nhất thời cả người mơ hồ ở giữa không trung, nhanh chóng trở nên trong suốt, biến mất ở không trung.

Không lâu sau khi hắn rời đi.

Toàn bộ tầng thứ tư chậm rãi tỏa ra càng nhiều sương trắng hơn.

Một hồi âm thanh huyên náo truyền ra từ các sân trao đổi bị bỏ hoang.

*

Ba tháng.

Dưới sự truy kích của Nhân Tiên quan và Nghịch Thời hội, Bái Thần của các đại giáo phái cơ bản là tổn thất hầu như không còn.

Đặc biệt là Nhân Tiên quan trời sinh khắc chế Bái Thần Linh Lạc, hơi không chú ý thôi chính là một kích tất sát.

Số lượng Bái Thần của toàn bộ Đại Linh đang nhanh chóng giảm bớt.

Đám thần phật trong Thái Uyên không cam lòng bại lui, xung quanh tổ chức quân phản kháng, cố gắng chống đối Huyết Hồng các và Nhân Tiên quan.

Nhưng đều thất bại thảm hại.

Có mấy cao thủ đứng đầu cầm trong tay ma binh của Nghịch Thời hội, loại Hàng Thần chuẩn bị chưa đủ này căn bản là không có cách lay động đại cục hôm nay.

Đây cũng là cục diện dẫn đến sau khi Trương Vinh Phương giải quyết hết tất cả Linh Tướng các giáo phái.

Sau khi giải quyết Linh Tướng, hắn cũng quay trở về Nhân Tiên quan, tiếp tục ngâm trong hồ máu, gia tốc việc thu hoạch điểm thuộc tính.

Trên thực tế phải ngâm trong hồ máu cả ngày không làm chuyện khác được, tuy rằng tích góp điểm thuộc tính rất nhanh nhưng lại cực kỳ nhàm chán.

Thế là Trương Vinh Phương dứt khoát bắt đầu thử giao lưu với Huyết Thần, Nguyện Nữ trên người.

Đồng thời hắn cũng phân phó Kim Sí Lầu nhìn chằm chằm vào tình huống bên phía Nguyệt Thần Cảm Ứng môn mỗi giây mỗi phút.

Tuy xác định rằng không liên quan tới nhau, nhưng từ sau khi đi tầng thứ tư Thái Uyên thì hắn cảm thấy vô cùng hứng thú đối với mấy thứ thần phật và ngoại giới này.

Đồng thời việc màn trời co rút lại có phải là thật hay không, còn cần nghiệm chứng.

"Báo!"

Bỗng nhiên trong động Nhân Tiên có một bóng đỏ lao nhanh tới, quỳ một chân trên đất.

"Cao thủ Cảm Ứng môn lại phục kích đoàn xe của quý tộc người Linh tại dốc Đông Tân Phục tỉnh. Trong đoàn xe không một người sống sót."

"Đây là lần thứ mấy rồi?" Bên trong ao máu, một giọng nói trầm thấp mông lung chậm rãi bay ra.

"Theo ghi chép thì là lần thứ năm." Cao thủ huyết duệ cúi đầu trả lời: "Dựa theo lời dặn dò của quan chủ bọn ta đã thẩm tra đối chiếu được, đoàn xe quý tộc người Linh ấy mặt ngoài chỉ là quý tộc bình thường, trên thực tế lại là một thành viên của đại quý tộc người Linh Đại Đô năm đó."

"Ngươi đi xuống đi." Trương Vinh Phương phân phó.

"Vâng."

Người đến chợt lóe lên bóng đỏ, biến mất tại chỗ.

Bên trong hồ máu, Trương Vinh Phương nhắm mắt suy tư.

'Xem ra một ngày ta không để ý tới, tiến độ của hắn ta cũng đã nhanh hơn không ít. '

‘Rốt cuộc Nguyệt Thần đang làm gì? ‘ Bạch Lân nghi ngờ hỏi, nàng không hiểu rõ ràng nguyên do trong đó cho lắm.

‘Thu thập linh ấn. Cướp đoạt sức mạnh khổng lồ tích lũy qua nhiều năm của Linh Phi Thiên. ‘ Trương Vinh Phương giải thích đơn giản cho bà.

‘Nếu hắn ta cũng nói không liên quan tới nhau thì chúng ta không để ý đến hắn ta là được. Có thể không đánh nhau chẳng phải tốt hơn sao? ‘ Bạch Lân đề nghị.

Chương 1714 - Rời đi (1)

‘Chỉ sợ không ai có ý muốn tổn thương hổ, nhưng hổ lại có lòng hại người. ‘ Trương Vinh Phương hồi tưởng lại những thứ hắn thấy được ở Thái Uyên tầng thứ tư.

‘Đúng rồi, ngươi đã nghe ngóng qua chưa, rốt cuộc có phải màn trời đang co rút lại không? ‘ Hắn lại hỏi lại.

‘Mấy thần phật mà ta biết đều nói không có chú ý, có điều nếu muốn nghiệm chứng điểm ấy, các nàng đưa ra một cái phương pháp. ‘ Bạch Lân trả lời.

‘Phương pháp gì? ‘ Trương Vinh Phương hỏi.

‘Đi đo lường khe sâu, khe nứt, núi non các nơi, độ rộng của chúng hẳn là sẽ theo màn trời thu nhỏ lại mà không ngừng thu nhỏ. Chỉ cần đo lường trong vài năm là có thể đưa ra kết luận. ‘

‘Biện pháp tốt! ‘ Trương Vinh Phương nghe vậy thì lắc đầu: ‘Nhưng quá chậm. ‘

Với tư cách là người hiện đại, làm sao hắn lại không nghĩ tới biện pháp này cho được, nhưng Nguyệt Thần sắp tập hợp đủ linh ấn rồi, cái hắn cần là một biện pháp chứng thực trong khoảng thời gian ngắn.

‘Vậy thì không có cách nào khác. ‘ Bạch Lân bất đắc dĩ nói: ‘Thật ra thì cho dù ngươi chứng minh được thì sao chứ? Nguyệt Thần đã đợi lâu lắm rồi, nên cấp bách, nhưng ngươi còn trẻ, nếu quả thật giống lời hắn ta nói, còn có năm mươi năm nữa là xuất hiện tai nạn, vậy ngươi cũng có đầy đủ thời gian để thử giải quyết. ‘

‘Nói cũng phải. ‘ Đương nhiên Trương Vinh Phương biết cái lý này, chỉ là…

‘Chớ suy nghĩ quá nhiều, sống mỗi một ngày cho thật tốt mới là đạo lý cứng rắn, không phải ngươi còn muốn đi tìm Thiên Nữ thành thân sao? ‘ Bạch Lân chân thành nói.

‘Đúng vậy, ta còn muốn tìm… hả? ‘ Trương Vinh Phương kịp phản ứng, ‘Ta nói muốn tìm Thiên Nữ thành thân lúc nào chứ?

‘

‘Ngươi từng nói lúc ngủ năm ngày trước. ‘ Bạch Lân cười ha ha.

‘Đã mười ngày ta không có ngủ giấc nào rồi. ‘ Trương Vinh Phương đờ đẫn nói.

‘Ai ya, dù sao chính là cái lý đó, Nguyệt Thần muốn lao ra thì là chuyện của hắn ta, ngươi mù quáng bận tâm cái gì? ‘ Bạch Lân nói.

‘Ta sợ hắn ta sẽ chết ở bên ngoài, đến lúc đó có khi lão Nhạc sẽ chết theo hắn ta luôn. ‘

Những lời này mới là lời thật lòng của Trương Vinh Phương.

‘Ta chính là thích điểm ấy của ngươi. Trọng tình trọng nghĩa! ‘ Bạch Lân chân thành nói: ‘Thế nhưng có lo lắng cũng không có cách nào, tốc độ thu thập linh ấn của hắn ta quá là nhanh. Ngươi căn bản không có đủ thời gian. ‘

‘Hơn nữa, tình báo mà ngươi tra được biểu hiện hắn ta đã kiếm được sáu nhà, nhưng trên thực tế, mạng lưới tình báo của ngươi không có khả năng tra được tất cả chi tiết. Thế nên, hiện tại Nguyệt Thần vô cùng có khả năng đã vượt xa tiến độ điều tra của ngươi. ‘

Nàng vừa dứt lời.

Bỗng một sự rung động không cách nào hình dung được đồng thời dâng lên trong lòng Trương Vinh Phương và Bạch Lân.

‘Vạn linh bảo hộ. Phi thiên, phi thiên, phi thiên…’ âm thanh trầm thấp giống như vô số người lầm bầm vang lên trong đầu.

‘Chẳng lẽ nào! !? ‘ Hai người đồng thời rùng mình.

‘Tiến Thái Uyên! ‘ Trương Vinh Phương nhảy lên lao ra khỏi hồ máu, trên đỉnh đầu tự động mở ra một lỗ tròn xám trắng.

Hắn ném xuống một cánh tay, nhảy vào lỗ tròn.

Bên trong Thái Hư, trước người hắn hiện lên cánh cổng Thái Hư.

Lao ra khỏi cánh cổng Thái Hư, trước mắt hắn thình lình là cảnh tượng u ám của Thái Uyên.

Một bước xa lao ra thông đạo, ngẩng đầu nhìn lên trên.

Phía trên mơ hồ có một điểm sáng như ẩn như hiện.

Trương Vinh Phương không chần chờ, vỗ hai cánh bay về phía ánh sáng kia.

Lấy tốc độ cao của hắn, rất nhanh đã đi qua tầng thứ sáu, tiến vào tầng thứ năm.

Tới tầng thứ năm, ánh sáng kia thế mà lại càng chói mắt hơn.

Cho dù cách khá xa, khi nhìn qua vẫn có thể thấy thần điện thủy tinh màu lam đại biểu cho Linh Phi Thiên đang tản ra ánh sáng màu lam sáng chói.

Trương Vinh Phương cấp tốc vỗ cánh tới gần, đứng trên một vách đá ở bên ngoài cửa vào Linh Phi Thiên.

"Ngươi đã đến rồi?" Giọng của Nguyệt Thần giống nam giống nữ, truyền thẳng vào trong tai hắn.

"Ngươi thành công?" Trương Vinh Phương cũng không ngờ được đối phương lại nhanh như vậy.

"Đúng vậy, tất cả linh ấn đều được thu thập thành công. Ta đã lấy được tất cả tích lũy của Linh Phi Thiên.

Kế tiếp, ta sắp rời khỏi vùng đất này, đi đến cố hương tự do vô hạn kia!"

Trong giọng của Nguyệt Thần tràn đầy sự chờ mong và hy vọng.

"Ngươi chưa từng nghĩ đến, thế giới bên ngoài có khi không giống với trong tưởng tượng của ngươi sao?" Trương Vinh Phương không tiến vào Linh Phi Thiên cũng có thể cảm giác được lực lượng khổng lồ nhu hòa bắn ra từ trong đó.

Đó là một loại lực trường đặc biệt tương tự với ngọn gió êm ái, hắn thử tiến lên phía trước, nhưng căn bản là không có cách nào làm được.

Chỉ cần hắn tiến về phía trước một chút, luồng lực lượng êm ái ấy sẽ trong nháy mắt trở nên cứng rắn không gì sánh được, ngăn trở con đường bước tiếp của hắn.

“Đương nhiên ta có nghĩ tới. Thế nên ta cướp đoạt lực lượng của Linh Phi Thiên chính là để chuẩn bị cho sau này.” Nguyệt Thần trả lời.

Chương 1715 - Rời đi (2)

“Thật ra thì, ban đầu ta cho rằng ngươi sẽ gây cản trở cho ta khi ta thu thập linh ấn. Không ngờ ngươi nói được thì làm được, thật sự không có bất kỳ quấy nhiễu nào.” Nguyệt Thần tiếp tục nói: “Cho nên, ta mời ngươi cùng chứng kiến thời khắc lịch sử này!”

“Ngươi đi lên rồi có trả Nhạc sư phụ lại cho ta không.” Trương Vinh Phương im lặng một lúc rồi mở lời nói.

Nguyệt Thần nhất thời phát ra một tràng tiếng cười đinh tai nhức óc.

“Hắn tức là ta, ta tức là hắn. Tất cả của hắn đều là sự giả tạo do ta bện ra, cho dù hắn đi ra thì có thể làm được gì chứ? Vẫn sống bên trong sự giả tạo sao? Sự hiện hữu của hắn từ bắt đầu đã không có ý nghĩa gì.”

“Vậy sau khi ngươi rời khỏi đây nhớ kỹ bảo vệ chính mình, đừng để chết.” Trương Vinh Phương tiếp tục nói.

Hắn biết mình không ngăn cản được đối phương, tốc độ Nguyệt Thần sưu tập linh ấn quá là nhanh. Bây giờ ông ta thu hoạch được lực lượng tích lũy của Linh Phi Thiên, nếu muốn giết cơ thể này của mình thì e là không tốn nhiều công sức cho lắm.

Hôm nay đại cục đã định, hắn vẫn chậm một bước.

“Ta sẽ không chết.” Trong giọng của Nguyệt Thần mang theo vẻ tự tin vô cùng: “Lực lượng của ta lúc này đã đạt đến mức tột đỉnh trước nay chưa có. Nếu như ngay cả như vậy mà ta vẫn phải chết.

Vậy thì có lẽ tất cả mọi thứ bên ngoài căn bản không phải là cố hương, mà là địa ngục.”

“Có lẽ thật sự là địa ngục.” Trương Vinh Phương hồi tưởng lại nội dung điều tra được trước đó.

“Được rồi, đừng nói lời xúi quẩy. Trải qua nhiều năm thăm dò, ta đã tính toán ra vị trí yếu nhất trên màn trời. Đi thôi.”

Nguyệt Thần đứng ở trong thần điện của Linh Phi Thiên, nhẹ nhàng vung tay lên.

Nhất thời ông ta và Trương Vinh Phương cùng nhau biến mất trong Thái Uyên.

Đến khi xuất hiện lần nữa, hai người đã đến một sa mạc hoang vắng màu vàng.

Ánh sáng mặt trời độc ác nóng rực, cát bụi bị cuồng phong thổi bay, mơ hồ che đi cảnh sắc nơi xa.

Lúc này Nguyệt Thần đang đứng ở trước người Trương Vinh Phương.

Ông ta vẫn mang dáng vẻ của Nhạc Đức Văn, nhưng dáng người cao ngất hơn rất nhiều, trên đỉnh đầu mơ hồ có thêm một đôi sừng hươu bạch ngọc, cái này chưa từng thấy lúc trước.

Trương Vinh Phương nhìn vào đôi sừng hươu kia, cảm nhận được sự chói mắt mãnh liệt.

Giống như người thường nhìn lên mặt trời, rõ ràng sừng hươu kia không phải thứ chói mắt gì cả, nhưng lại cho hắn một cảm giác khó chịu hai mắt hầu như không mở ra được.

“Đáng tiếc. Thời khắc mang tính lịch sử như vậy mà người chứng kiến lại chỉ có một mình ngươi.” Nguyệt Thần khẽ thở dài.

“Nếu như ở bên ngoài không lăn lộn nổi nữa, nhớ trở về.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Ngươi đúng là thú vị.” Nguyệt Thần quay đầu lại nhìn hắn: “Trên người của ngươi đã có tính chất đặc biệt nhàn nhạt của bọn ta. Nếu như ngươi nguyện ý thì có thể đi màn trời, thu thập linh tuyến màu đen dung nhập vào bản thân, trở thành một thành viên của thần phật.”

“Thì ra linh tuyến đều có nguồn gốc từ màn trời sao?” Lúc này Trương Vinh Phương mới hiểu rõ.

“Đúng vậy, ngươi nhớ kỹ là tốt rồi, tuổi thọ của con người chung quy là có hạn, mà thần phật thì lại vô hạn. Cho dù màn trời co rút lại, tất cả mọi người chết mất rồi, thần phật cũng có thể rời khỏi màn trời, đi ra thế giới bên ngoài.

Mà người thường, không nói trước có thể bay lên bầu trời cao như vậy được hay không, cho dù có bay lên, cơ chế phản ứng có trong linh tuyến màu đen cũng sẽ công kích và cắn nuốt tất cả những thứ không đồng loại." Có vẻ Nguyệt Thần sắp tới gần mộng tưởng nên tâm trạng dường như rất tốt.

"Thụ giáo." Trương Vinh Phương gật đầu.

"Tiểu tử ngươi hiếm khi lộ ra dáng vẻ khiêm tốn thế lắm đấy." Nụ cười trên mặt Nguyệt Thần bỗng chốc khựng lại, giọng điệu khi nói câu ban nãy, ông ta gần như là nói ra theo bản năng.

Thế nhưng sau khi nói ra khỏi miệng thì mới phát hiện, đó là giọng của Nhạc Đức Văn mà không phải là của Nguyệt Thần ông ta.

Sắc mặt ông ta bình thường lại, thu liễm nụ cười ngẩng đầu nhìn qua bầu trời.

"Đi thôi."

Ông ta giơ một tay lên.

Lực lượng nhu hòa thuộc về Linh Phi Thiên nhất thời vờn quanh bên cạnh hai người, nâng bọn họ lên và bay về phía bầu trời.

Trương Vinh Phương ngửa đầu nhìn bầu trời.

Rất nhanh, hai người đi qua tầng mây, đi qua bầu khí quyển, đi qua vầng sáng xanh lam mờ nhạt kia.

Đi tới tầng trung gian.

Bên trên tầng trung gian vẫn là màn trời đen kịt không ngừng ngọ nguậy.

Nguyệt Thần không có dừng lại, mà là tiếp tục bay lên trên.

Trương Vinh Phương ở bên cạnh ông ta, nhìn sự chờ mong trong mắt ông ta gần như sắp tràn ra bên ngoài.

Rất nhanh, hai người cách màn trời chỉ tầm hai mươi, ba mươi mét.

"Ngươi ở chỗ này đi." Nguyệt Thần nhìn Trương Vinh Phương: "Nhớ kỹ khoảng cách này, nếu tiến lên nữa, ngươi sẽ

phải bị màn trời tập kích.”

Chương 1716 - Rời đi (3)

Ông ta theo bản năng căn dặn một câu.

“Đã biết, sư tôn.” Trương Vinh Phương bỗng đáp lại.

Nguyệt Thần đang muốn đáp lời thì chợt ngây ngẩn cả người, nhìn chằm chằm hắn, thần sắc trong mắt không ngừng biến ảo.

Giống như lời Trương Vinh Phương nói, trên trăm năm ký ức kinh lịch của Nhạc Đức Văn, tuy thân phận là giả tạo, nhưng tất cả những điều đã trải qua đều là thật.

Trí nhớ dung nhập, làm gì có thể dễ dàng loại trừ cho được?

Đúng thế, Nguyệt Thần ông ta chính là Nhạc Đức Văn, nhưng bản thân Nhạc Đức Văn cũng là một bộ phận của ông ta.

Không có khả năng không tạo thành ảnh hưởng ngược lại.

“Ta không phải sư tôn của ngươi.” Nguyệt Thần đáp một câu.

Trương Vinh Phương không trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chú vào ông ta.

Hai người đứng trước màn trời, trong lúc nhất thời không còn nói gì nữa.

Hơn mười giây sau, Nguyệt Thần cười buồn bã.

“Quên đi, không so đo với ngươi nữa, nhìn cho kỹ.” Ông ta quay đầu nhìn màn trời, phóng mạnh lên, lao thẳng về phía màn trời màu đen đang ngọ nguậy.

Kỳ quái là, màn trời đó giống như cảm ứng được ông ta đang lại gần, tự động đình chỉ nhúc nhích, sau đó lõm vào trong, hé ra một lỗ hổng màu đen.

Lỗ hổng kia thâm thúy không gì sánh được, vẫn luôn kéo dài đến nơi cực sâu nhìn không thấy cuối.

Nguyệt Thần dừng lại một chút ở phía trước lỗ hổng, sau đó không hề quay đầu lại nhảy bổ vào trong đó.

Sau khi ông ta bay vào, màn trời sau lưng nhất thời tự động khép lại, đóng kín, lại không nhìn thấy bất kỳ vật gì nữa.

Trương Vinh Phương lơ lửng ở giữa không trung, nhìn vị trí đối phương rời đi, rất lâu sau vẫn không nói tiếng nào.

Một ngày sau khi Nguyệt Thần rời đi.

Trương Vinh Phương ngâm mình trong hồ máu, thông qua con rối, ý thức điều động đám Huyết Duệ đạo nhân, không ngừng chèn ép các giáo phái lớn xung quanh.

Không còn Nguyệt Thần làm trụ cột lớn nhất, hoàn toàn sụp đổ đầu tiên chính là Cảm Ứng môn.

Đám đầu đường xó chợ này thấy tình thế không ổn, không ít người chạy đến chủ động đầu hàng Nhân Tiên quan, lôi kéo quan hệ với Tả Hàn.

Trương Vinh Phương cũng không từ chối, chuyển hóa toàn bộ thành huyết duệ đời thứ năm.

Đây là đời thứ nhất tầng dưới cùng.

Lúc huyết duệ đối mặt với tầng trên, sẽ tự nhiên bị nồng độ tinh huyết áp chế, trên tinh thần và ý thức đều có không ít tàn lụi.

Đây rõ ràng là do đặc tính của bản thân Huyết tộc dẫn đến.

Sau khi xử lý Cảm Ứng môn, chỉ còn lại mấy giáo phái như Chân Nhất Giáo, hoặc là Thiên Tỏa, Hắc Thập giáo… ẩn núp trong bóng tối.

Trương Vinh Phương dứt khoát nhổ cỏ tận gốc, bắt đầu tìm kiếm những bình đài Thần Phật của thần chỉ xung quanh ở trong Thái Uyên.

Hiện giờ đại thế đã qua, phía tỷ tỷ mọi thứ đều yên ổn, dường như còn dựa vào quan hệ của mình, lăn lộn ngày càng tốt.

Hắn cũng không có gì phải lo lắng.

Thái Uyên.

Thái Hư Tam Thanh.

Sương mù mờ mịt không ngừng quanh quẩn xung quanh.

Trương Vinh Phương vỗ cánh, lẳng lặng lơ lửng giữa không trung bên ngoài bình đài, mặc cho gió Thái Uyên thổi mà bất động.

“Không ngờ ngươi lại chủ động dẫn ta qua đây.” Ánh mắt hắn chăm chú nhìn lão nhân mặc trường bào ba đầu đứng lẳng lặng trên bình đài Thần Phật đối diện.

Đây chính là Thần Phật mạnh mẽ cấp bậc Thần Chủ, Tam Thanh Đạo Môn, thần trí thờ phụng của Chân Nhất Giáo.

Lúc đầu, Trương Vinh Phương nhìn thấy danh hào giống nhau, pho tượng cũng không khác biệt mấy, luôn cho rằng Tam Thanh này là Tam Thanh kiếp trước hắn quen biết.

Nhưng hiện tại xem ra…

“Càn Khôn Tử đạo hữu, tình thế đưa đẩy đến tình trạng này, cũng không trách ta ra hạ sách này. Vật dẫn có thể giáng lâm ở thế gian chúng ta quá nhỏ yếu, nhưng nếu ngươi đã chủ động tiến vào Thái Uyên, vậy thì tình thế sẽ nghịch chuyển.”

Tam Thanh cầm quải trượng trong tay, trên ba gương mặt đó, một khuôn mặt không có chút biểu cảm, một cái thì vui vẻ, cái cuối cùng thì nổi giận đùng đùng.

“Vậy thì thử xem.” Trương Vinh Phương không chút kiên nhẫn với những Thần Phật này.

Hai cánh hắn rung lên, xông thẳng về phía đối phương.

Trong Thái Uyên, cách hủy diệt đối phương tốt nhất là phá hủy bình đài Thần Phật.

Chứ không phải chủ động tiến vào Thái Hư để chém giết bản thể của ông ta.

Tiến vào Thái Hư chém giết bản thể quả thật có thể đánh ông ta vào vực sâu Lãng Quên, cho dù Thần Phật không chết, cũng phải mất rất nhiều năm mới hồi phục lại.

Cách này là có hiệu quả nhất.

Nhưng Trương Vinh Phương suy đoán từ sức mạnh hiện có của mình, theo như lời hắn, có lẽ có thể trực tiếp chém nát bình đài Thần Phật của đối phương.

Cách này đối với những người khác sẽ không đủ sức mạnh, không làm được, nhưng hắn thì lại khác.

Trong lúc ánh sáng đỏ bay ra, cơ thể hắn đột nhiên lớn lên, bành trướng, kịch liệt tăng cao.

Trong nháy mắt đã tăng lên tới năm mươi mét.
Kèm theo hình thể cực lớn là trọng lượng khủng bố.

Chương 1717 - Rời đi (4)

Hơn nữa dưới hình thể này, cánh dơi sẽ tự động co rút lại, mất đi năng lực phi hành.

Có thể nói là có được ắt có mất.

Trương Vinh Phương từng không rõ Thái Uyên rộng bao nhiêu.

Nhưng lần này, có lẽ hắn có thể đoán được bề rộng cụ thể.

Lúc này, hình thể khổng lồ của hắn cơ bản chiếm một phần năm mươi chiều rộng của Thái Uyên.

Nhân lúc vẫn chưa rơi xuống, ba cánh tay hắn đồng thời ngưng tụ rìu máu, đột nhiên vung về phía bình đài Tam Thanh.

"Vô Lượng Vô Pháp."

Hai tay Tam Thanh kết xuất ra một dấu ấn kỳ dị như ngọn đèn ở trước người.

Lập tức, cơ thể ông ta cũng bắt đầu bành trướng kịch liệt, từ hơn hai mét trước đó, nhanh chóng cao tới hơn hai mươi mét.

Ba cái đầu trên cổ ông ta lần lượt được kéo dài, giống như hồ lô, trông dị dạng và quái dị không thôi.

Lúc này đối mặt với rìu máu đang nhào chém tới phía đối diện Trương Vinh Phương.

Hai tay ông ta đẩy về phía trước.

Một Thái Cực đồ đen trắng đột nhiên hiện lên, bắt đầu hấp thu sương mù xung quanh, nhanh chóng ngưng thật, ngăn cản qua phía đó.

Bịch!

Rìu lớn và Thái Cực đồ mới tiếp xúc với nhau, đã phân thắng bại.

Thái Cực đồ không chịu nổi gánh nặng, nổ nát ngay tức khắc, vô số mảnh vỡ rơi xuống như mưa, rìu lớn màu máu xông ra tất cả trở ngại, rơi "ầm ầm" vào bình đài Thần Phật của Tam Thanh.

Cười nhạo một cái.

Rìu máu cắm thật sâu vào bên ngoài lối đi của bình đài, một thoáng, chém ra khe hở không biết sâu bao nhiêu.

Sắc mặt Tam Thanh thay đổi, quát giận một tiếng, trong tay không ngừng có từng pháp bảo đặc thù lóng lánh ánh kim bay ra.

Chẳng hạn như vòng Kim Cang trong thần thoại, tháp Thiên Địa Huyền Hoàng, cờ Bàn Cổ.

Mấy loại pháp bảo này nhìn qua đều lóng lánh ánh vàng, uy nghiêm tinh xảo, thần uy xuyên thấu chói mắt.

Nhưng dáng vẻ chính là dáng vẻ, hai trong ba cánh tay của Trương Vinh Phương trực tiếp vung chém hai lưỡi rìu qua đó.

Dốc hết toàn lực.

Tất cả ánh vàng sụp đổ ngay tức khắc.

Nhưng vẫn là có hiệu quả, ít nhất thì hai lưỡi rìu của Trương Vinh Phương vẫn là bị triệt tiêu, tán loạn hóa thành vô số huyết vụ.

Tam Thanh vừa mới thở phào nhẹ nhõm.

Lại chợt phát hiện không đúng.

Lúc này, ông ta và Trương Vinh Phương đều giao thủ ở trên bình đài Thần Phật của mình.

Giờ phút này, bình đài Thần Phật bị chém tạo ra một vết nứt rất lớn.

Trương Vinh Phương còn dùng rìu treo ở khe nứt lắc qua lắc lại, khiến cho mảnh vỡ trong vết nứt ngày càng nhiều, vết nứt càng lúc càng lớn.

Ông ta dự đoán, có lẽ thực lực của Càn Khôn đạo nhân sẽ rất mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến vậy.

“Các vị còn đợi gì nữa? Lúc này không lên thì còn đợi đến khi nào?” Bỗng nhiên ông ta hét lên.

Nhất thời, xung quanh Thái Uyên có hơn mười bóng dáng mơ hồ, lần lượt phóng tới từ trong sương mù xa xa.

Trong những bóng dáng này, mỗi một người đều tản ra uy áp thần uy nồng đậm, nhưng lúc này, thần uy trên người bọn họ đều tiếp cận Trương Vinh Phương, hơn nữa còn nhanh chóng kiềm chế lại.

Nếu thần uy tỏa ra không có tác dụng, vậy sẽ thu liễm tất cả sức mạnh đã bị tiêu hao, bộc phát toàn lực, đánh ra đòn mạnh nhất của bản thân.

Những bóng dáng mơ hồ này nhanh chóng tiếp cận, dần trở nên rõ ràng.

Trong đó đứng đầu là người vô diện tay cầm quyền trượng bạch kim của Bạch Thập giáo.

Đây là Thần Chủ Thượng Đế Bạch Thập giáo. Đương nhiên, khác biệt rất xa với Thượng Đế trong Thánh kinh mà kiếp trước Trương Vinh Phương nghe nói đến.

Nhưng lúc này, trong đám Thần Phật, cảm giác tồn tại của hắn ta cũng là mạnh nhất.

"Tiêu diệt nghịch tặc!" Đám Thần Phật như côn trùng bay vờn quanh Trương Vinh Phương, không ngừng chuyển động.

Từng tia sáng đủ màu sắc phát ra từ trên người bọn họ.

Nhìn kỹ, trong tia sáng đó mơ hồ chứa đựng các loại ký hiệu hoa văn, thậm chí là mấy hình thái pháp bảo long xà ác điểu dứt khoát.

Hiệu quả thần uy của nhiều loại như lạnh băng, nóng rực, chậm chạp, áp lực, ăn mòn… giống như pháo hoa, nện vào trên người Trương Vinh Phương.

Nhưng tất cả hiệu quả thần uy này đều bốc lên từng làn sương trắng ở mặt ngoài cơ thể hắn.

Đó là dị tượng do máu tươi và thần uy ăn mòn lẫn nhau tạo thành.

Trong đó, mấy công kích của Thần Chủ mạnh nhất đã phá vỡ màn chắn da thịt máu tươi, đâm vào cơ bắp xương cốt của Trương Vinh Phương.

Nhưng trong nháy mắt mấy công kích bị ăn mòn tiêu tán, vết thương bị chúng nó đả thương cấp tốc nhúc nhích, tự chữa

lành.

Giống như thời gian quay ngược, cực kỳ quỷ dị.

“Hỗn Độn mở lại!”

Ấn đường giữa ba cái đầu của Tam Thanh đạo nhân đồng thời sáng lên ánh sáng màu vàng kim.

Ba đóa Kim Liên xuất hiện phía trên đầu ông ta, xoay tròn rồi bay lên không trung.

Bùm!

Ba đóa Kim Liên đều nổ tung, phóng thích ra vô số điểm sáng vàng.

Kỳ lạ là những điểm sáng vàng này tản ra rơi xuống, chạm vào bề mặt làn da rộng lớn của Trương Vinh Phương, lập tức bị ăn mòn và phân hủy.

Chương 1718 - Rời đi (5)

Một lượng lớn điểm sáng vàng rơi xuống như mưa, hoàn toàn bao phủ Trương Vinh Phương ở bên trong.

Rất nhiều Thần Phật xung quanh tiếp tục bành trướng lớn lên, trở lại hình dạng ban đầu, trói buộc Trương Vinh Phương từ mọi góc độ, khiến hắn không cách nào động đậy.

"Nhanh! Giết hắn!"

Trong Thái Uyên, một đám Thần Phật có hình thể ít nhất là hai mươi, ba mươi mét, sau khi thần uy công kích không có hiệu quả thì dứt khoát đi lên đích thân dùng lực khống chế Trương Vinh Phương.

Xa xa nhìn lại, trông giống như một nhóm trẻ em vạm vỡ mặc y phục có hình dạng kỳ lạ, ngổn ngang lộn xộn, đang ôm một gã đàn ông to lớn mạnh mẽ.

Cho dù đó là tứ chi hay thân thể, thậm chí là đầu, thì ba cánh tay đều bị ôm chặt.

Trông khá cay mắt.

Nhiều Thần Phật hợp lực, dù là Trương Vinh Phương cũng không cách nào tránh thoát trong chốc lát, chỉ có thể chống lại công kích ánh sáng vàng đột ngột của Tam Thanh.

Cơ thể hắn nhanh chóng tan rã, bắt đầu từ phần đầu đến thân thể, rồi đến chân.

Theo thời gian trôi.

Cơ thể của hắn chỉ còn lại chút da thịt ở gót chân.

Sau khi điểm ánh sáng vàng cuối cùng rơi xuống, chút da thịt này cũng hoàn toàn tiêu tán, hóa thành khí tức vô hình, rồi biến mất hoàn toàn.

Lúc này, ánh sáng vàng cuối cùng không nhịn được nữa, bị Tam Thanh đang thở hổn hển tái nhợt phất tay tản đi.

"Tiêu hao quá lớn, vẫn là không bằng trước đây." Ông ta thở dài: "Các vị, chúng ta thành công rồi."

“Đúng vậy. Giải quyết thành công Càn Khôn đạo nhân, Nguyệt Thần cũng biến mất một cách khó giải thích, xem ra trên đại địa này, hiện tại cuối cùng cũng đến thời đại của chúng ta rồi.”

Người vô diện Thượng Đế của Bạch Thập giáo trầm giọng nói.

Soạt!

Trong phút chốc, ba tia máu lóe lên.

Trong đám Thần Phật có ít nhất bảy tám người không tránh kịp, bị đập trên vách đá Thái Uyên như lá rụng tại chỗ.

Sau đó linh tuyến nổ tung, bị mảng huyết sương bao trùm, ăn mòn, hóa thành sương trắng.

“Đúng là không ngờ, các ngươi lại lần nữa tập hợp với nhau. Như vậy cũng đỡ cho ta tốn công tìm.”

Huyết sương tràn ngập đám Thần phía bên phải, một người khổng lồ màu máu cao năm mươi mét, toàn thân tản ra vô số xúc tu màu máu, treo bản thân lơ lửng giống như con nhện, tiến gần về phía này.

“Có chuyện gì vậy? Không phải điểm yếu của huyết duệ là phần đầu sao?”

Sắc mặt Tam Thanh thay đổi kịch liệt.

“Có mấy năng lực bảo vệ tính mạng là chuyện bình thường, lần này để ta!” Thượng Đế Bạch Thập giáo bay về phía trước, giơ cao quyền trượng trong tay.

“Thần Ý, Sáng Thế!”

Ánh sáng không màu trong suốt phóng ra từ mũi quyền trượng của hắn ta, chiếu rọi lên trên thân của Trương Vinh Phương đang đến gần.

Cũng như vậy, một hiệu quả tương tự xuất hiện.

Làn da cơ bắp, xương cốt của Trương Vinh Phương bắt đầu phân hủy, hòa tan liên tục. Biến thành một vật chất khó hiểu giống như đất dẻo, rơi xuống.

Thần Phật còn lại lần nữa xông về phía trước, cả đám giãy dụa kịch liệt áp chế Trương Vinh Phương.

Mấy phút sau.

Tất cả mọi thứ đều biến mất, Trương Vinh Phương lại lần nữa hòa tan ngã xuống.

Đùng!

Đùng!

Nhưng trong huyết sương lại có một người khổng lồ màu máu thứ ba có kích thước năm mươi mét xuất hiện.

Xúc tu màu máu hình thành xung quanh cơ thể hắn, từng cái một dính lên trên vách đá, phát ra tiếng nổ vang rõ ràng.

"Còn nữa…" Lúc này, đám Thần Phật đã hao tổn rất nhiều. Tuy sau khi chết có thể trở lại Thái Hư trọng sinh sống lại.

Nhưng sống lại cũng phải xem tốc độ thời gian.

Trương Vinh Phương trước mắt rõ ràng không thể đợi bọn họ có thời gian sống lại.

"Nếu đã đến bước đường này, các vị, lên đi." Tam Thanh trầm giọng nói.

Trong ánh mắt của chư thần còn lại đều lộ ra sự quyết tâm.

Lại lần nữa lao về phía người khổng lồ màu máu đó.

Hơn mười phút sau.

Tất cả thần uy đều bị mai một, tiêu tán.

Người khổng lồ màu máu đã bị gãy hai cánh tay, cánh tay lần nữa mọc lại, thương thế đều đã hồi phục.

Gầm!

Hắn rống giận cuồng bạo, chém từng rìu vào trên đài của Tam Thanh.

Mà lúc này, không còn bất kỳ Thần Phật nào có thể xuất hiện, ngăn cản.

Xung quanh chỉ có vô số sương đỏ dần nồng đậm.

Xa xa, trên một đài Thần Phật đổ nát.

Trương Vinh Phương thu hồi ánh mắt nhìn chăm chú bên kia, xoay người chậm rãi rời đi.

“Ngay cả Thần Phật cũng cần não tủy của người phàm mới có thể tồn tại lâu dài, mà ta hiện tại, dù bị thương thế gì đều sẽ tự động khỏi hẳn, nhanh chóng khôi phục.

Tái sinh vô hạn như vậy, lại chỉ là điều kiện đầu tiên trở thành ba chi nhánh đó.

Có lẽ những sinh vật vĩnh hằng trong truyền thuyết thực sự tồn tại?”

Trong lòng hắn lóe lên vô số ý nghĩ.

Hắn thả người nhảy xuống đài, lưng mở ra cánh dơi khổng lồ, bay lên trên.

Cánh dơi khổng lồ, vỗ từng cái một, nhanh chóng bay lên cao.

Nơi đi qua, nổi lên vô số sương mù màu máu.

Chương 1719 - Rời đi (6)

Hắn đang phóng thích vô hạn tinh huyết của bản thân.

Trước đó hắn có một suy đoán: Nếu thương thế có thể khỏi hẳn mà không hao tổn gì, vậy thì có phải hắn có thể phóng thích tinh huyết không giới hạn, sau đó lợi dụng năng lực này để nhanh chóng hồi phục? Dù sao mất máu cũng là bị thương.

Giờ phút này, chính là lúc kiểm tra.

Trương Vinh Phương nhanh chóng vọt lên trên, nhưng rất nhanh, hắn cảm giác máu trong cơ thể mình tự động hồi phục khép lại. Tinh huyết mà hắn để lại ở bên ngoài biến thành sương máu cũng tự động biến mất không còn gì.

Không có bất kỳ dấu hiệu nào, giống như bị cục tẩy nào đó xóa sạch, trong nháy mắt tiêu tan hết.

Mà trong lúc tiêu tán, máu trong cơ thể hắn cũng tự động khôi phục lại trạng thái viên mãn.

"Xem ra, năng lực này dường như là một loại khôi phục trạng thái cũ, chứ không phải khép lại hồi phục vô hạn thật sự. Cũng tức là, rất có thể nó sẽ ghi chép lại trạng thái hoàn chỉnh ban đầu của ta, sau đó một khi xuất hiện vấn đề, sẽ hoàn toàn trở lại trạng thái vốn có."

Lúc này, hắn đại khái đã hiểu được nguyên lý bên trong.

Rất nhanh, một vách ngăn trong nháy mắt bị phá vỡ.

Hắn lần nữa bước vào tầng thứ năm.

Từ nơi này tiến vào, vị trí vừa hay ở một đầu khác của thần điện Linh Phi Thiên.

Nhưng lúc này, thần điện thủy tinh màu xanh đã không còn phát ra ánh sáng nữa.

Mà có thể thấy dấu vết tan vỡ, hủy hoại, đứt gãy ở khắp nơi.

Mặt đất thuộc về đài Thần Phật cũng bắt đầu xuất hiện từng vết nứt dày đặc không giống nhau.

Có lẽ không bao lâu nữa, nơi này sẽ chìm xuống.

“Tất cả sức mạnh tích lũy của Linh Phi Thiên đều bị mang đi rồi, cộng thêm hiện giờ ta loại bỏ tất cả sức ảnh hưởng Thần Phật ở trên mặt đất, hiện tại sợ là không cách nào tiếp tục đứng vững ở tầng thứ năm nữa.”

Trong lòng Trương Vinh Phương phán đoán đôi chút, không có gì bất ngờ.

Từ giây phút Nguyệt Thần rời đi thì kết cục đã định.

Hắn suy nghĩ, hai cánh rung động, xông vào thần điện.

Đáng tiếc, bên trong xung quanh là một mảng trống rỗng, không để lại bất kỳ thứ gì.

Hình như đám Thần Phật chưa bao giờ dựa vào vật bên ngoài, từ đầu đến cuối bọn họ đều dựa vào bản thân.

Cơ thể của mình chính là vũ khí mạnh nhất.

Mà giao thủ nhiều lần như vậy cho thấy.

Trương Vinh Phương đại khái đã hiểu rõ.

Vũ khí của Thần Phật thật ra chính là thần uy.

Chân Ấn thuật pháp đủ mọi kiểu dáng của bọn họ, nhìn như đa dạng.

Nhưng thật ra đều là thần uy nồng độ cao, thi triển thông qua các loại tổ hợp kỳ diệu.

Dù sao thì thần uy kết hợp với cảm xúc ý thức, cảnh giới võ đạo, cũng có thể bộc phát ra uy lực hoàn toàn khác biệt.

Cũng giống như võ công mà võ giả tu hành, đều là luyện một hơi và tinh huyết.

Nhưng uy lực lại khác nhau một trời một vực.

Sau khi hiểu ra điều này.

Hắn vỗ cánh bay ra khỏi thần điện, không quay đầu lại nữa, mà ngửa mặt vọt về phía tầng thứ tư ở phía trên.

Nguyệt Thần đi rồi, Thần Chủ còn lại đều ở trong trận chiến vừa nãy, bản thể bị hắn hao tổn quá nhiều.

Cho dù có thể phục hồi ở Thái Hư, cũng sẽ không có nhiều sức mạnh trên đại địa ủng hộ.

Đến lúc vòng luẩn quẩn, nhất định chỉ có kết cục rơi vào vực sâu Lãng Quên.

Mọi thứ được xem là đại cục đã định.

Hiện tại, hắn cũng nên thăm dò tầng cao hơn của Thái Uyên đôi chút rồi.

Hắn không tin sau khi Nguyệt Thần đạt được lực lượng mạnh hơn, sẽ không thử thăm dò tầng cao hơn.

Mà sau khi thăm dò, hắn còn cố ý muốn ra ngoài, có lẽ thật sự có nguyên nhân của hắn.

Rất nhanh, một bức tường do mây mù trắng hình thành hiện lên trước mắt hắn.

Trương Vinh Phương không chần chờ, mà đánh tới.

Phụt!

Hắn thoáng cái cứ như tiến vào thế giới của chất keo vậy.

Mọi thứ xung quanh đều mang theo lực cản cực lớn, khiến cho cánh dơi của hắn mỗi một lần động đậy đều vô cùng tốn sức.

Chẳng bao lâu, khói trắng phía trước mặt hắn thoáng cái trống rỗng. Thành công bước vào tầng thứ tư.

Tầng thứ tư là một mảng âm u, ánh sáng trên đỉnh đầu cũng ảm đạm hơn phía dưới không ít.

Trên vách đá hai bên, có thể nhìn thấy một đài khu trao đổi đủ loại kiểu dáng ở khắp nơi.

Liếc mắt nhìn, có thể nhìn thấy mười mấy người.

“Lần trước đến đây không chú ý Thiên Quang ở nơi này lại ảm đạm nhiều như vậy.

Nếu như Thiên Quang này thật sự như Nguyệt Thần nói, là mong chờ và hy vọng của đám Thần Phật đối với Thiên Quang ngoại giới, vậy thì hiện tại trở nên tối tăm, có còn đại diện hay không?”

Hắn không suy nghĩ sâu hơn.

Cũng không tiếp tục dừng lại, mà hướng lên trên.

Lần này hắn muốn thử xem có thể tiếp tục leo lên tầng cao hơn của Thái Uyên hay không.

Cánh dơi khổng lồ không ngừng rung động, Trương Vinh Phương nhanh chóng bay lên như mũi tên màu máu ở trong sương trắng.

Chương 1720 - Rời đi (7)

Không bao lâu sau, một bức tường mới do mây mù trắng tạo thành chắn ở phía trước hắn.

Hắn giảm tốc độ, vươn tay ra, chạm vào bức tường mây đó.

Tay vừa chạm vào, bức tường mây cực kỳ cứng rắn, giống như hình vẽ điêu khắc đám mây ở trên bức tường đá.

Nhưng thoạt nhìn, rõ ràng bức tường mây đó đang không ngừng thay đổi, trôi nổi, lưu chuyển.

Loại cảm giác kỳ dị này khiến trong lòng Trương Vinh Phương dâng lên tia khác thường.

"Nếu bức tường mây và vách ngăn này đại diện cho ranh giới phân biệt thực lực mạnh yếu. Linh Phi Thiên và Nguyệt Thần mới tầng thứ năm, vậy tầng thứ tư, tầng thứ ba rốt cuộc tồn tại thứ gì?"

Hắn suy nghĩ, rồi lùi về phía sau mấy chục mét, sau đó đột nhiên vọt lên trên.

Bịch!

Hắn hung hăng đụng vào bức tường mây, lõm thành một vòng, bản thân cũng bị bắn trở lại.

Trương Vinh Phương lắc đầu, máu tươi trên trán tự động dừng lại.

"Xem ra không đi lên được rồi." Hắn không có ý định dùng Chung Thức xông lên, nếu như nói Chung Thức cũng chỉ là miễn cưỡng có đủ tư cách đi lên trên, vậy thì hắn quyết định đi lên trên cũng chẳng được lợi gì.

Chi bằng cứ ở vùng an toàn, tích lũy nhiều sức mạnh trước.

Dù sao thì thực lực của hắn vốn không phải tích góp dựa vào não tủy của người thường giống như Thần Phật.

Lúc hắn dự định quay người đi xuống.

Đột nhiên trong rất nhiều đài khu trao đổi xung quanh phát ra tiếng vang bịch bịch bịch rất nhỏ.

“Tiếng gì vậy?”

Trương Vinh Phương dừng lại, nhìn quanh bốn phía, ánh mắt không ngừng nhìn lên các khu trao đổi.

Âm thanh này dường như yên tĩnh lại khi hắn dừng lại.

Nhưng mấy giây sau.

Một bóng trắng xông ra từ trên đài một khu trao đổi, bay thẳng về phía hắn.

Bóng trắng hơi mờ, hiện lên hình người, khuôn mặt vặn vẹo không cách nào nhìn thấy rõ.

Bên trong mơ hồ có một đường nét mảnh như dung nham, đang không ngừng lóng lánh tia sáng.

Nếu trước đó Trương Vinh Phương chưa từng thăm dò những đài này, có lẽ hắn sẽ không cách nào nhìn ra thân phận của bóng trắng này.

Nhưng lúc này, hắn liếc mắt đã nhận ra bộ đồng phục mờ ảo trên bóng trắng này là thây khô trong những đài đó mặc.

Tốc độ của bóng trắng cực kỳ nhanh, nhưng đối với hắn cũng chỉ là trình độ tầng thứ tư. Cho dù ngăn cản hay là phản công, đều có đủ thời gian cân nhắc.

Huyết Mạc!

Bỗng nhiên, một màn sương máu tự động ngưng tụ trước mặt Trương Vinh Phương, tạo thành một bức tường thủy tinh như hồng ngọc.

Theo đó, hắn ngày càng thành thục động tác khống chế máu tươi, rất nhiều động tác không làm được trước đây, hiện tại đã có thể đạt thành một cách dễ dàng.

Phụt!

Bóng trắng đó hung hăng đụng vào Huyết Mạc, phần đầu lập tức tán loạn, sau đó là thi thể.

Dây đỏ như dung nham trong cơ thể hắn không còn ngăn cản, mà đâm chính diện vào Huyết Mạc.

Phụt!

Huyết Mạc bị xuyên thủng làm đôi. Dây đỏ như dung nham bị ăn mòn và tiêu tan.

Ánh mắt Trương Vinh Phương ngưng lại, nhìn về phía đài còn lại.

Quả nhiên, trên tất cả đài xung quanh đều xuất hiện từng hư ảnh hình người bán trong suốt.

Cơ thể bọn nó vặn vẹo, bay lượn, men theo đường vòng cung bất quy tắc, lần lượt hội tụ về phía hắn.

"Huyết Hà!"

Trương Vinh Phương mở hai tay ra, vô số máu tươi từ trong cơ thể hắn rơi xuống.

Máu loãng hóa thành sương máu, lập tức lan ra xung quanh.

Cho dù không có sự trợ giúp của tinh khí đất trời, thì thuộc tính sinh mệnh hiện tại của hắn đã đạt tới trình độ cực kỳ đáng sợ.

Lúc này, tinh huyết hóa thành sương máu, trong phút chốc hoàn toàn bao phủ không gian với phạm vi hai trăm mét.

Để đạt được hiệu quả mạnh nhất, hắn còn tăng nồng độ sương máu lên mức tối đa. Hơn nữa không phải là khuếch trương một cách không có não.

Phụt phụt phụt.

Những bóng mờ màu trắng dày đặc điên cuồng lao vào đám mây máu, bọn nó xông vào một đoạn thì bắt đầu sụp đổ, biến mất.

Lúc đến được vị trí của Trương Vinh Phương thì đã hoàn toàn tiêu tán.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Đại khái hơn mười phút sau.

Xung quanh từ từ yên tĩnh lại.

Trái tim của Trương Vinh Phương lay động, thu hồi sương máu, nhìn ra xung quanh.

Tất cả bóng mờ màu trắng vừa nãy đều bị tiêu diệt sạch trong đối kháng.

Lực lượng của những bóng mờ này giống như đống lớn vật tiêu hao có được lực lượng một kích Thần Chủ.

Giải quyết xong những thứ này, cho hắn cảm giác tiêu hao thật ra không khác bao nhiêu so với giải quyết chư thần trước đó.

“Nhưng đây là tầng thứ tư. Không thể thực sự giống tầng thứ sáu. Cho nên…”

Ánh mắt hắn lập tức ngưng lại, khóa chặt lấy một bóng đen đang nhanh chóng tiến lại gần.

Sau lưng bóng đen đó có hai cánh chim rộng lớn giống hắn, nhưng không phải màu đỏ, mà là màu đen.

Khi đến gần, bóng đen dần lộ ra diện mạo.

Tứ chi của hắn ta có hình người, nhưng khuôn mặt chỉ có một giác quan hình tròn cực lớn.

Ở giữa ngực hắn ta khảm một đồng tử dựng thẳng dữ tợn màu đỏ tím.

Chương 1721 - Rời đi (8)

Đối phương không ngừng đến gần, cho người ta cảm giác ngột ngạt cực kỳ khó chịu, không ngừng xông lên đầu.

Trương Vinh Phương khẽ chau mày, nhìn chằm chằm đối phương.

"Ngươi là ai?" Hắn dùng tỏa văn mở miệng trước.

Bóng dáng đối phương dừng lại, dường như là ngây ra, sau đó hắn dựa vào cái miệng lớn chiếm cứ toàn bộ khuôn mặt, đột nhiên nhếch miệng, lao mạnh về phía Trương Vinh Phương.

"Vẫn còn sống… ha ha ha! Vẫn còn sống!"

Người này cất tiếng cười to, phát ra tiếng gầm điên cuồng.

"Dùng ngươi chi linh, dung ngộ ma công!"

Bóng dáng hắn chợt chia thành hơn mười cái, đồng thời chộp lấy Trương Vinh Phương từ các hướng khác nhau.

"Không cách nào giao tiếp à?" Vô số máu loãng hiển hiện trước người Trương Vinh Phương, ngưng tụ thành một bức tường máu.

Bên ngoài màn trời.

Sắc trời âm u, tầng mây dày đặc.

Trên mặt đất rộng lớn đen tối gập ghềnh.

Một nam tử cao lớn mặc bộ trường bào màu xanh nhạt đang chậm rãi bước từng bước đi theo con đường phía trước.

Mặt đường mơ hồ không rõ, nếu không nhìn kỹ thì căn bản là không có cách phân biệt ra đó đã từng là một làn đường rộng rãi được xây dựng hoàn chỉnh.

Nam tử không ngừng đi về phía trước. Sau khi đi được một đoạn, ông lại ngẩng đầu nhìn sắc trời.

"Hi vọng tầng mây đừng tản ra nữa." Ông thấp giọng lầm bầm.

Mây đen trên bầu trời vẫn tụ tập vào nhau, càng ngày càng dày, không có tan đi.

Nhưng ngay phía trước cũng mơ mơ hồ hồ có một bóng người màu đen tới gần.

Đó là một hình người cường tráng có hai cánh màu đen.

Trên khuôn mặt chỉ có một cái miệng khổng lồ, con mắt rất to, mọc ra ở giữa lồng ngực giống như tinh thể màu tím.

“Linh hồn sống! Linh hồn sống! !” Hình người kêu to, giống như dã thú.

Hai bên ven đường toàn là đồi núi đen kịt liên miên chập chùng.

Không có cây cối, tất cả đều trụi lủi toàn là bùn đất và đá đen, căn bản không biết thứ hình người đó đi ra từ chỗ nào.

“Lại nữa rồi…” Mặt nam tử mặc trường bào màu xanh nhạt biến sắc.

Ông ta là Nguyệt Thần, cũng là thần phật mạnh nhất mới vừa đi ra từ khu trao đổi của mình, mang theo tất cả lực lượng mà Linh Phi Thiên tích lũy được.

Ngay từ đầu khi mới đi ra, tâm trạng của ông ta vô cùng mừng rỡ, nhưng sau khi cảm nhận được cả vùng đất với hoàn cảnh ác liệt, cùng với căn bản không nhìn thấy người sống đâu này.

Tinh lực trong lòng ông ta chậm rãi trầm xuống.

Ông ta bắt đầu hoài nghi, mình có thật sự trở về thế giới mà bản thân mình tha thiết ước mơ hay không.

‘Chẳng qua thế giới này rộng lớn cực kỳ, có lẽ ta chỉ trùng hợp xuất hiện ở một nơi hoang vắng không có người mà thôi. ‘ Nguyệt Thần nghĩ như vậy, bắt đầu tìm kiếm dấu vết nhân loại ở khắp nơi.

Rất nhanh ông đã tìm được vết đường xá không biết lưu lại bao lâu trước đây.

Vì vậy ông ta bắt đầu men theo con đường tiến về phía trước.

Con đường nối liền với thành trấn, chỉ cần đi men theo con đường thì nhất định có thể tìm được căn cứ hoạt động của

nhân loại.

Mà loại quái vật trước mắt này, ông ta đã gặp phải không chỉ một lần.

Loại quái vật này quả thực là có mặt khắp mọi nơi ở nơi đây, cứ cách mỗi một lát là gặp được 3 đến 5 con.

Phiền toái nhất không phải điều này.

Mà là…

Nguyệt Thần giơ tay lên, lực lượng thần uy khổng lồ trong cơ thể không ngừng bắt đầu khởi động, nhưng chính là không thả ra được. Chỉ có thể sử dụng để tăng cường bản thân mà thôi.

Hơn nữa…

Ở đây hoàn toàn không có thế của Đại Tông Sư gì cả.

Ông ta có thể phân ra Nhạc Đức Văn, bản thân đương nhiên cũng là Đại Tông Sư với võ đạo mạnh mẽ đến cực điểm.

Đối với đạo thế này, ông có sự hiểu biết vô cùng thấu triệt.

Nhưng giờ này khắc này, ông ta thế mà lại cảm nhận được.

Thế do mình phát tán ra ngoài căn bản không hề có tác dụng đối với đối phương.

Hơn nữa, có vẻ như không phải vấn đề của đối phương.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên kiểm tra, nhưng nỗi lòng Nguyệt Thần vẫn không khỏi trầm xuống.

Sự tồn tại của thế là cơ sở của thần uy.

Cả hai đều có nguồn gốc từ ý thức, từ đó phát triển ra thành công kích tinh thần vô hình.

Nhưng loại công kích tinh thần này, lúc này có vẻ như không có tác dụng.

Không có thế, không có thần uy tăng phúc. Thứ duy nhất ông ta có thể dựa vào chính là cảnh giới võ đạo của mình, và tố chất toàn phương vị của thân thể này.

“Giết! !”

Hình người cánh đen kia nhào lên mãnh liệt, tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã vượt qua mấy chục mét bổ nhào tới trước người

ông.

Tay phải nó xòe rộng, năm ngón tay bắn ra từng lưỡi dao bén nhọn màu tím, trảo về phía Nguyệt Thần giống như tia chớp.

Vụt! !

Ánh tím chợt lóe lên.

Nguyệt Thần lùi về phía sau một bước, tinh chuẩn tránh khỏi một kích này.

Đây là tiên cơ ngăn địch của Đại Tông Sư. Khi ông ta giao thủ với loại quái vật này lúc trước cũng đã mò ra được đại khái quy luật hành động, thói quen xuất thủ, quỹ tích phát ra chiêu thức của nó rồi.

Chương 1722 - Quyết đoán (1)

Vụt vụt vụt!

Con quái vật hình người kia luống cuống rống giận. Thấy mình không thể bắt được đối phương, nó nhất thời càng thêm phẫn nộ, điên cuồng vung vẩy hai tay vẽ ra từng vết cào màu tím.

Nhưng cho dù nó điên cuồng như thế nào đều không thể chạm vào Nguyệt Thần dù chỉ một chút.

"Định."

Bỗng trong tay Nguyệt Thần có thêm một thanh đoản côn, đâm về phía trước nhanh như tia chớp.

Cái đâm ấy vừa lúc là khoảng trống nơi con quái vật hình người kia né tránh không kịp. Cũng đúng lúc đánh trúng con mắt màu tím trên lồng ngực.

Thình thịch!

Con mắt dọc màu tím nổ tung.

Quái vật hình người lảo đảo lui ra phía sau hai bước, bịch bịch quỳ rạp xuống đất, không còn tiếng động nào nữa.

Nguyệt Thần đứng tại chỗ, nhìn đoản côn màu đen đã xuất hiện khói đen và bắt đầu chậm rãi vặn vẹo hòa tan trong tay, tiện tay vứt nó đi.

Lúc nãy, ông ta tiện tay nhặt được nó ở ven đường chính là để đề phòng tình huống như bây giờ.

Sau khi con quái vật hình người kia ngã trên mặt đất thì không có động tĩnh gì cả, vẫn cứ nằm ở nơi đó.

Không giống thần phật sẽ tự động nổ tung hóa thành vô số linh tuyến, rất hiển nhiên đây là một loại sinh vật không có thoát ly thân thể thực tế.

'Cái nơi này… thật sự là cố hương ban đầu của cha ta sao? ' Nguyệt Thần ngẩng đầu phóng mắt ra xa, nhìn tầm nhìn mơ hồ nhìn không thấy cuối, trong lòng bỗng dâng lên chút hoài nghi.

Nhưng việc rèn luyện tâm tính nhiều năm khiến ông ta rất vững vàng, lúc này tiếp tục tiến về phía trước.

Cho dù không thể vận dụng thần uy và thế, thực lực giảm hơn phân nửa thì ông ta vẫn còn có một thân linh tuyến kinh khủng, cũng còn có cảnh giới và thủ đoạn võ đạo mạnh mẽ cực kỳ.

Chỉ là…

Một nỗi nghi ngờ mới dâng lên trong lòng Nguyệt Thần vào lúc này.

‘Nếu như tại thế giới bên ngoài màn trời thần uy và thế của thần phật không thể có lực sát thương thực tế, vậy thì vì sao bên trong màn trời vẫn còn muốn phát triển mạnh phương diện này chứ? ‘

Khi ông ta cướp đoạt tích lũy của Linh Phi Thiên thì có tỉ mỉ tra xét thiết lập của hệ thống này.

Linh Phi Thiên khống chế một nhóm lớn Địa Mẫu Thần và Thiên Thần, phần lớn đám Thần Linh này cũng đã lâm vào trạng thái điên cuồng quên mất bản thân, giống như Nguyện Nữ và Huyết Thần ở trên người Trương Vinh Phương vậy.

Nhưng cũng không có thiểu thần linh vẫn còn thanh tỉnh.

Bọn họ bị toàn bộ hệ thống Linh Phi Thiên âm thầm hấp thu lực lượng liên tục không ngừng.

Dưới sự ước thúc của Minh Thần Lục, Linh Phi Thiên tự có một bộ hệ thống trừng phạt hoàn chỉnh, không cho phép bất kỳ một Thần Linh nào dám có gan bỏ chạy.

Mà ở mặt ngoài, đám Thần Linh chỉ sẽ cảm giác được sự cao cao tại thượng, lãnh khốc vô tình của Linh Phi Thiên, cự đầu tam thánh có thực lực mạnh mẽ không gì sánh được, thay trời dò xét.

Cho nên nói, từ vừa mới bắt đầu, mục đích của hệ thống Linh Phi Thiên chính là tích lũy thu thập lượng lớn thần uy của thần phật.

Nhưng bây giờ Nguyệt Thần chợt phát hiện.

Thần uy không có tác dụng ở bên ngoài? ??

Thế thì Linh Phi Thiên thu thập thần uy nhiều năm như vậy có ý nghĩa gì?

Chẳng lẽ là những người mở đường trước kia đều sai rồi sao?

Trong lòng Nguyệt Thần không giải thích được.

*

Thái Uyên.

Trương Vinh Phương cau mày đứng trước bức tường máu bị đánh ra các cục nhô lên.

Thứ quái dị hình người bên ngoài vẫn ở còn đang lấy tốc độ cực cao nhanh chóng phóng tới, dường như không có kết cấu.

Nhưng trong từng cái bóng mờ ảo giác lại mơ hồ có ác ý càng thêm mịt mờ nào đó.

Loại ác ý này không phải đến từ công kích của đối phương.

Trương Vinh Phương nhíu chặt lông mày.

Cảnh giới bản năng của hắn ngày hôm nay đã đến cấp độ cực cao, có chút không đúng là lập tức có thể phát hiện ra một hai.

Lúc này rõ ràng hắn dễ dàng ngăn trở đối phương ở bên ngoài. Thế nhưng…

Bỗng ánh mắt Trương Vinh Phương ngưng tụ, mở thanh thuộc tính ra.

Phía dưới thanh thuộc tính, hàng vị trí thuộc về cảnh báo trực giác đang chậm rãi bắt đầu lóe lên ánh sáng nhạt.

‘Cảnh báo trực giác: Ác ý thâm trầm nào đó đang không ngừng ăn mòn ý thức của ngươi. ‘

‘Ác ý? ?’ Trong lòng Trương Vinh Phương bỗng lướt qua dòng suy nghĩ.

Bức tường máu từng đón đỡ công kích của đối phương trước đó nhất thời tản ra, tuần hoàn đến vị trí trước mắt hắn.

Chỉ thấy ở những vị trí bị đánh trúng, tất cả đều hiện ra một màu tím nhàn nhạt.

Hắn đơn độc tách các loại dòng máu màu tím ra, phát hiện những bộ phận máu này đã không thể nào tiến hành điều khiển

được nữa.

Tế bào máu trong đó đã hoàn toàn mất đi hoạt tính rồi.

“Cái thứ này…”

Trương Vinh Phương đưa tay chộp một cái.

Vô số máu loãng hình thành nên một bàn tay to lớn màu đỏ ngòm ở bên người hắn, chộp mạnh về phía đối phương.

“Giết!”

Thứ quái dị hình người mở ra hai tay, con mắt dọc màu tím ở lồng ngực sáng rực lên, bắn về phía Trương Vinh Phương.

Chương 1723 - Quyết đoán (2)

Chùm sáng màu tím xuyên thấu bàn tay máu, uy lực vượt xa thế tiến công của ảo ảnh trước đó, đánh lên làn da cánh tay của Trương Vinh Phương.

Một cảm giác hơi hơi đau đớn truyền đến.

Hắn giơ tay nhìn, máu thịt trên tay mình thế mà lại thiếu mất một miếng nhỏ, mà vết thương ở nơi đó vẫn còn đang nhanh chóng lan tràn khuếch tán ra những nơi khác.

Khống chế máu thịt chỗ vết thương tự động cách ly bay ra.

'Thứ này là cái thứ quái quỷ gì vậy? ' Trương Vinh Phương nhíu chặt lông mày.

Hắn nhìn máu thịt chỗ vết thương nhanh chóng hóa thành màu tím, hơn nữa còn tản ra sự khó chịu nồng nực.

Hắn suy tư một chút, nhìn thứ quái dị hình người còn đang không ngừng giãy dụa trong bàn tay máu, cố gắng công kích về phía bên này.

"Huyết Hà."

Tảng lớn máu loãng chảy ra, hóa thành vô số cây gai màu máu nổ bắn về phía đối phương giống như mưa rơi.

Dưới sự xạ kích một giây mấy trăm cây gai máu, chỉ là vài giây ngắn ngủi.

Thứ quái dị hình người kia liên tiếp bị đâm xuyên cơ thể, cuối cùng không còn sức để bay lượn nữa, rơi xuống dưới.

Oành! !!

Trong giây lát, toàn thân hắn hóa thành một vầng mặt trời nhỏ màu tím, triệt để nổ tung.

Ánh sáng chói mắt phóng ra khắp bốn phương tám hướng.

Chỉ là liếc mắt nhìn, Trương Vinh Phương đã cảm thấy hai mắt đau đớn, vội vàng dâng màn máu lên ngăn trở bản thân mình.

Không bao lâu sau, ánh tím tiêu tán.

Tất cả bình tĩnh lại.

Hắn mới triệt tiêu màn máu, ngắm nhìn bốn phía.

‘Xem ra là kết thúc rồi. ‘

Thứ quái dị hình người kia biến mất.

Trương Vinh Phương lơ lửng ở giữa không trung, sắc mặt nghiêm nghị, nhìn nhắc nhở chậm rãi biến mất trong cảnh báo trực giác.

Còn có bộ phận máu biến thành màu tím của hắn.

Những dòng máu đó, dường như từ khi ánh tím bùng nổ thì bắt đầu tự động nhúc nhích, mở rộng, giống như muốn tránh thoát khỏi ràng buộc.

Loại hiện tượng này hoàn toàn thoát ly năng lực khống chế máu tươi của hắn.

‘Đây rốt cuộc là cái gì thế? ‘

“Đây là ác linh.”

Bỗng một giọng nói truyền vào trong tai hắn từ đằng xa.

“Ai! ?” Ánh mắt Trương Vinh Phương nhìn về phía bên đó.

“Một lão đầu đã quên mất bản thân tên gì.”

Trong ánh sáng mông lung, một lão đầu bẩn thỉu mơ hồ mặc chiếc áo dài vải xám, tóc tai râu ria lộn xộn kéo dài tới tận mu bàn chân chậm rãi bò qua từ một bên vách tường.

Ông ta nghiêng người dính bên trên vách đá, ngón tay ngón chân đều dài nhỏ hơn người bình thường rất nhiều, có thể rất dễ dàng quặm vào vách tường.

“Đã rất lâu rồi không thấy có người đi đến nơi này, xin chào, người tuổi trẻ xa lạ.” Con mắt giống như con chuột của lão đầu lộ ra sau lớp tóc tai lông mi dày đặc.

“Ngươi biết thứ vừa nãy là cái gì?” Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi.

“Đương nhiên là biết.” Lão đầu cười nói: “Thứ kia rất phổ biến ở bên ngoài. Tên của nó là Ác Linh Xa.”

“Ác Linh Xa?”

“Lại nói tiếp, hiện giờ khu trao đổi này cũng đã biến thành quỷ vực rồi. Chỉ còn sót lại một ít thời gian cuối cùng mà thôi.” Lão đầu than thở.

“Đây là ý gì?” Nỗi lòng Trương Vinh Phương khẽ xẹt qua dòng suy nghĩ, nét mặt không thể hiện ra điều gì.

“Màn trời bắt đầu co rút lại. Điều này có nghĩa nội tuần hoàn sắp không thể tiếp tục được nữa.” Lão đầu trả lời.

“Đương nhiên, cũng có thể là Thiên Quang bên ngoài nghiêm trọng hơn. Dù sao, ta nhớ khi ta tiến vào, Thiên Quang còn chưa có lợi hại như vậy.

Hiện tại, chậc chậc…”

“Trước đó có một Nguyệt Thần muốn rời khỏi màn trời, ra ngoài thăm dò, ngươi có thấy không?” Trương Vinh Phương trực tiếp hỏi.

“Gặp rồi. Lại còn nói với hắn vài lời nữa.” Lão đầu cười cười, “Hắn nói mình muốn quay về cố hương. Ta nói bên ngoài không có cái gì hết, chỉ có một vùng thế giới hủy diệt vắng lặng thôi. Hắn không tin.”

“Trước đó ngươi còn nói rất lâu rồi không có ai tới nơi này.” Trương Vinh Phương cau mày.

“A, đó là ta nói giỡn thôi, ha ha ha ha.” Lão đầu cười rộ lên. Tỏa văn của ông ta rất không đúng tiêu chuẩn, khẩu âm cũng có chút mơ hồ không rõ.

“Thế giới bên ngoài, rốt cuộc là dạng gì?” Trương Vinh Phương trầm mặc, tuy cảm giác đối phương không đáng tin cậy nhưng hắn vẫn hỏi về vấn đề này.

“Không phải ta đã nói rồi sao? Bị phá hủy, mọi thứ đều bị phá hủy. Tất cả mọi người trốn vào khu trao đổi, kéo dài hơi tàn.”

Lão đầu giơ một tay lên, chỉ dựa vào một tay đâm mạnh vào trong vách đá một phát đã đâm ra một cái hố, treo thân thể của mình lên.

Có vẻ như cường độ cơ thể của ông ta rất cao, làm động tác này cực kỳ dễ dàng.

Đồng thời cũng khiến Trương Vinh Phương rùng mình trong lòng.

“A, đừng sợ. Thật ra thì ta chỉ là một lão đầu rất yếu mà thôi, đã không còn mấy năm để sống nữa.” Lão đầu an ủi đầy hòa nhã.

“Hiện tại, nội tuần hoàn không đủ, muốn đi ra ngoài cũng có thể hiểu được, chỉ là ngươi có thể lên được tầng thứ này, ngược lại khiến người ta bất ngờ thật.

Chương 1724 - Quyết đoán (3)

Về phần tầng càng cao…”

Ông ta dừng lại.

“Nơi đó đã mất hiệu lực, ngươi không cần đi.”

“Cái gì gọi là mất hiệu lực?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Thì là vô dụng, mất liên lạc rồi. Vùng Thái Uyên này vốn được sử dụng để các khu trao đổi lớn liên hệ, trao đổi ý thức tình báo tri thức võ đạo với nhau.

Tầng một hai ba đã không thể liên lạc được nữa, đương nhiên cũng không mở ra được, không đi được.” Lão đầu trả lời.

“Vậy còn ngươi thì sao? Vì sao ngươi vẫn còn ở chỗ này, ngươi ăn cái gì?” Trương Vinh Phương lại hỏi.

“Ta không ăn không uống, cũng sẽ không chết.” Lão đầu lại cười rộ lên: “Về phần tại sao ta vẫn còn ở tại chỗ này, đó là bởi vì, ta đi ra ngoài. Sẽ chết.”

“Sẽ chết?” Trương Vinh Phương nhíu mày.

“Ngươi cho rằng, bên ngoài vẫn còn có thể cho ngươi tùy ý thi triển các loại thuật pháp giống như lúc nãy sao? Không thể.”

Lão đầu cười to: “Ngẫm lại ngươi cũng nên rõ ràng, trên thế giới làm sao có thể dễ dàng sử dụng ý thức để điều khiển vật chất như vậy được chứ? Ngươi chỉ là một người bình thường, cho dù dùng tất cả sức lực trợn mắt phồng má với một cây kim, có trừng cả một ngày cũng không thể dùng ý niệm khiến nó nhúc nhích một chút nào đâu.”

Trương Vinh Phương khẽ im lặng, nhìn lão đầu này tiếp tục tự nói tự trả lời.

“Người trẻ tuổi, có mấy lời ta chưa nói với tên trước kia, bây giờ ta sẽ nhắc nhở ngươi một ít.

Loại năng lực thần phật như ban nãy, chỉ là vì có thể rèn luyện ý thức tinh thần đến mức tận cùng, sinh ra hiệu quả cụ thể hóa tự nhiên.

Thân thể của chúng ta không thể chịu đựng Thiên Quang càng ngày càng nghiêm trọng, nhưng nếu như đổi thân thể khác thì sao? Có phải nói không chừng sẽ được rồi không?"

Lão đầu cười ha ha nói.

"Vì vậy khu trao đổi bắt đầu được thành lập. Vì vậy tháp nháy mắt bắt đầu được xây dựng. Tinh thần mạnh nhất, thân thể mạnh nhất kết hợp lại.nhất định có thể rời khỏi Thiên Quang vô tận nọ…"

Giọng nói dần dần thấp đi, con ngươi thật nhỏ của lão đầu lại càng thêm sáng rỡ.

Trương Vinh Phương vẫn còn muốn hỏi thêm nữa, nhưng cơ thể lão đầu kia lại chậm rãi, tự động trở nên mờ đi, rồi trực tiếp biến mất ở trước mắt hắn.

'Thể ý thức thuần túy sao? ' hắn cau mày.

Nếu như nói thần phật là sự tồn tại được tạo thành từ thể ý thức kết hợp với linh tuyến, vậy thì có thể lão đầu ban nãy, với tư cách là một thể ý thức thuần túy, có thể không ăn không uống, còn có thể tự dưng biến mất ở trước mặt hắn.

Những thứ này cũng đều có thể hiểu được.

Trương Vinh Phương trôi lơ lửng ở giữa không trung, suy tư một chút, không ở lại thêm nữa, hôm nay đã lấy được đủ nhiều manh mối rồi, nên trở về tiêu hóa cái đã.

Hai cánh của hắn rung lên, lao xuống phía dưới.

*

Tháng ba Nguyên niên dương lịch.

Đại Linh khôi phục ổn định, bạo động các nơi bị dẹp loạn, thế lực còn sót lại của các đại giáo phái dưới sự bảo vệ của đội tàu Bạch Thập giáo, đào vong đến Tây Ý.

Trương Vinh Phương tự mình dẫn đội, mang theo cao thủ Thiên Tự viện Nhân Tiên quan đi ra biển khơi xa xa.

Sưu tầm di tích Hồn Phật, đồng thời tiêu diệt thế lực còn sót lại cuối cùng.

Tây Ý quốc.

Phòng ốc dị quốc đỉnh nhọn cao thấp không đồng đều kéo dài từ sườn núi ở ven biển lên phía trên.

Mái ngói đầy màu sắc, hoa nhỏ vàng trắng xanh, phụ nhân bụng bự bô bô tiếng Tây Ý bản địa lưu loát nghe không hiểu, đại gia mập mạp cắn tẩu thuốc ngồi phịch trên ghế nằm nghỉ ngơi.

Nơi này là cảng Mạc Tây Bỉ Tư lớn nhất Tây Ý.

Binh sĩ quân phòng giữ phụ trách tuần tra vương quốc vừa ăn thịt nướng ở bên bãi biển, vừa tùy tiện thảo luận trong buổi tạp kỹ lửa trại tối hôm qua cô nương nào có vóc người nóng bỏng nhất.

Thuyền ngư dân và chiến thuyền quân hạm ở riêng một góc, trên thuyền thỉnh thoảng có thuyền viên nhỏ bé đi tới đi lui trên dưới.

Lúc này sắc trời trong sáng, ánh sáng mặt trời nhu hòa.

Hải âu vỗ cánh bay lượn, không ngừng phát ra tiếng kêu kỳ lạ.

Bỗng một hồi tiếng chấn động nho nhỏ truyền đến từ đường chân trời màu xanh thẳm đằng xa.

Ù.

Ù.

Ù.

Âm thanh kia cực kỳ có tiết tấu, lại còn càng ngày càng vang, càng ngày càng gần.

“Thứ gì vậy?”

“Hải ưng hả?”

“Hình như đang tiến về phía chúng ta thì phải?”

Đám người ở cảng biển đều nghi hoặc nhìn về phía phát ra âm thanh.

Bên trong tầm mắt, trên mặt biển xanh lam đang có một điểm nhỏ màu đỏ sậm đang nhanh chóng lại gần phía này.

Theo khoảng cách gần hơn, thể tích của điểm nhỏ cũng nhanh chóng phóng đại.

Cho đến khi nhãn lực của người thường cũng có thể thấy rõ hình nét của điểm nhỏ kia, phần lớn người trên toàn bộ cảng đều ngây dại.

Cho dù một ít người không chú ý tới cũng bị đồng bạn kéo dậy, nhìn thấy bóng dáng đang bay lại gần kia.

Đó là một nam tử áo bào đỏ tóc đen mọc ra cánh dơi thật lớn.

Chương 1725 - Quyết đoán (4)

Hắn bay lượn ở trên bầu trời, đang lao thẳng về phía bên này.

Tiếng vang phần phật rất có tiết tấu, đó rõ ràng là tiếng cánh dơi to lớn đằng sau bóng người đỏ thẫm kia không ngừng đập cánh.

Mỗi một lần hắn vỗ cánh dơi thì sẽ phát ra tiếng dòng khí chuyển động to lớn.

Cánh dơi và gió thổi trên biển đụng nhau, gió biển ngày bình thường luôn luôn kiêu ngạo cường hãn, lúc này cũng phải ngoan ngoãn ngủ đông ở trước mặt người này.

Vù!

Rốt cuộc, người cánh dơi mang theo một hồi tiếng hét chói tai lao qua bầu trời, bay qua tảng lớn thành phố phóng thẳng về phía lục địa.

Rất nhanh, hắn giảm tốc độ dừng trên một giáo đường Thập Tự màu trắng được trang trí hoa lệ.

Thần phật đã không dám thò mặt ra nữa, trên thế gian này không còn ai có thể ngăn trở hắn.

‘Nếu không phải thuộc hạ ngụy trang thân phận điều tra, có khi ta còn thực sự không thể tra được, địa chỉ ban đầu của thần điện Hồn Phật thì ra lại ở chỗ này, bên dưới của một giáo đường thần điện Bạch Thập giáo. ‘ Trương Vinh Phương thoáng cảm khái.

‘Nhìn xem có thể có thu hoạch gì không. ‘ Bạch Lân đồng ý.

Gần đây nàng cứ luôn có loại cảm giác.

Cảm giác như khả năng không lâu sau đó, Trương Vinh Phương sẽ đột nhiên biến mất vậy.

Loại cảm giác này tới tương đối khó hiểu, nhưng nàng rất tin tưởng vào điều này không hề nghi ngờ. Thế cho nên hiện tại nàng bắt đầu lặng lẽ quan sát.

Xùy xùy.

Bỗng mấy mũi tên có thân mảnh nhỏ bắn vào sương máu khổng lồ bên cạnh Trương Vinh Phương.

Sương máu nhìn như yếu ớt, thật ra thì độ dày đã tăng lên không ít, để ngăn trở loại mũi tên cực kỳ yếu đuối này quả thực là dễ dàng.

Tên bị bắn ra, rơi xuống.

Trương Vinh Phương cũng lười nói lời vô ích, hai giọt máu loãng bắn ngược trở về giống như viên đạn.

Sau đó hai cánh tay hắn giang ra.

Vô số máu tươi từ hư không tuôn ra từ đất trống dưới chân, tuồn vào tòa thần điện Bạch Thập giáo nhìn như cổ xưa tinh xảo, nhưng thật ra đã trống rỗng này.

Thình thịch! !

Máu loãng giống xúc tu phá tan trở ngại từ cửa sổ, chảy ra vào bên trong.

Rất nhanh, trong tiếng kêu kinh hoàng của cư dân xung quanh.

Toàn bộ giáo đường chậm rãi nghiêng lệch, từ bên trong ra tới bên ngoài đều dính lên một tầng màu máu.

Một tiếng ầm vang trầm đục, giáo đường sụp đổ, bị máu loãng phá hủy từ bên trong thành một vùng phế tích.

Thân hình Trương Vinh Phương bất động, chậm rãi hạ xuống, đứng trên mặt đất, cánh dơi phía sau thu lại dung nhập vào trường bào.

Hắn bước từng bước về phía trước, đi về phía trung tâm phế tích của giáo đường.

Nơi hắn đi qua, tất cả máu loãng tự động tản ra, để lộ mặt đất sạch sẽ.

Máu loãng không chỉ phá hủy giáo đường mà còn tiện thể quét dọn vệ sinh nơi này.

‘Ở dưới đất. ‘

Hắn nhấc một tay lên.

Mặt đất nứt ra một cái động lớn, lộ ra bậc thang không biết sâu đến mức nào phía dưới.

Chỗ sâu trong bậc trào ra hỗn hợp mùi mục nát mùi thối mùi nấm mốc.

Xẹt.

Vô số máu loãng tự động dũng mãnh tràn vào, rất nhanh đã bao trùm lên toàn bộ bậc thang mặt đất và bức tường một tầng màng máu.

Trương Vinh Phương chậm rãi đi vào trong đó, rất nhanh hắn đã lấy ra một quyển trục màu đen.

Trên quyển trục kia có thêu một Phật Đà không đầu ngồi trên đài sen.

Hắn bắt đầu kiểm tra quyển trục ngay tại chỗ này.

'Bàn Nhược Vô Tâm Sinh Diệt phật công. Là văn công tu hành Hồn Phật lưu lại, được xưng có thể tu luyện tới cực hạn, phật tức là ta, ta tức là phật. '

'Loại vật này, trên nó thường hay có nguyên hình của thần phật có liên quan, ngươi xem một chút. ' Bạch Lân lập tức kịp phản ứng.

Trương Vinh Phương trực tiếp lật đến cuối cùng, nơi đó có hình vẽ một Phật Đà không đầu.

'Không đầu là nguyên hình của hắn? ' Trương Vinh Phương kinh ngạc hỏi.

'Hẳn là không phải, rất có khả năng là đã xong đời. Mặt bị quên đi. ' Bạch Lân tiếc hận trả lời.

'Chờ đã, có thứ gì đó. ' Bỗng nhiên Trương Vinh Phương miết trang cuối cùng của công pháp này, nơi ấy hình như có tường kép.

Ngón tay hắn búng một cái, nhất thời tường kép vỡ ra, lộ ra sự vật bên trong.

Đó là một trang giấy rất mỏng, bị gấp lại ba lần, giấu ở bên trong tường kép của trang cuối cùng.

'Đại Tịch Diệt Niết Bàn. '

Mấy chữ to lộ ra bên trên nó lập tức thu hút sự chú ý của Trương Vinh Phương ngay.

Hắn mở xem nội dung bên trong.

Trên đó ghi chép chân ấn của một loại võ công tà môn.

Là bí thuật đặc biệt chỉ có thể thi triển sau khi mở ra Chung Thức.

Được xưng là có thể lấy dao động sóng âm đặc thù, khiến cho nội tâm kẻ đối địch hiện ra ký ức bi thảm nhất, nếu thời gian dài trúng chiêu, kẻ đối địch sản sinh ra các loại suy nghĩ tự tiêu diệt bản thân, vạn vật thế gian đều là vô căn cứ.

Nói đơn giản, chính là công pháp cùng loại với thôi miên, thôi miên khiến người ta đi tìm chết.

Chương 1726 - Quyết đoán (5)

‘Nếu có thể đánh thức ký ức bi thảm, vậy thì chuyển hoán một hai là nhất định có thể đánh thức những ký ức khác, từ đó kéo dài. Có lẽ ta có thể căn cứ vào thứ này để tìm ra phương pháp giải quyết Nhạc sư phụ. ‘

Trong lòng Trương Vinh Phương hiện lên linh quang, lập tức nảy ra suy nghĩ.

Hắn thu hồi trang giấy, vỗ cánh dơi vọt lên phía bầu trời.

*

*

*

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Đại Linh lấy Nhân Tiên quan làm tiên phong, Đế Sư Càn Khôn đạo nhân là đầu mâu, bay thẳng tới các nước Tây Dương.

Trong tình huống không có thần phật ngăn cản, các nước điều động cao thủ đến chống đối, nhưng dễ dàng sụp đổ, giống như lâu đài cát trên bãi biển bị sóng biển vỗ đến.

Chưa tới nửa tháng, Tây Ý bình định, Nhân Tiên quan phối hợp với rất nhiều cao thủ Đại Linh chạy đến sau đó, tiếp tục đến các đại lục, đảo nhỏ còn lại.

Trương Vinh Phương thì một mình trở về, bắt đầu chuyên tâm ẩn cư tu hành chân ấn bí thuật Đại Tịch Diệt Niết Bàn.

Hắn muốn hoàn toàn hiểu rõ được nó, sau đó sáng chế ra bí thuật mà mình muốn.

Tháng tư.

Trong động Nhân Tiên.

Trương Vinh Phương chậm rãi bước ra từ trong hồ máu, nhìn điểm thuộc tính có thể sử dụng lại tròn một trăm.

Thỉnh thoảng hắn lại trở về ngâm trong hồ máu, cũng làm cho thời gian rút ngắn đi không ít.

Nhưng cứ như vậy, lựa chọn mà hắn do dự trước đó đúng là vẫn cần phải xác định rồi.

Hắn lơ lửng trên mặt hồ máu, nhắm mắt lại, nhìn thanh thuộc tính trước mắt.

Trông ba chi nhánh phía trên bảng.

‘Sinh vật Cứu Cực cuối cùng. ‘

‘Hung thú thượng cổ Cửu Anh. ‘

‘Cự mãng trần thế Da Mộng Gia. ‘

Thiên phú cần thiết của cái thứ nhất chỉ có mười lăm thiên phú. Hơn nữa hắn đã có rất nhiều cái trong đó, không cần thu hoạch lặp lại.

Thiên phú cần phải có của cái thứ hai là năm mươi bảy.

Cái thứ ba nhìn qua vô cùng mê người. Nhưng danh sách thiên phú yêu cầu rậm rạp giống như mạng nhện to lớn tỏa ra đằng sau nó cũng dọa người tương tự.

Đếm sơ sơ qua, Da Mộng Gia chí ít cần một trăm ba mươi tư thiên phú chồng chất thêm vào thì mới có thể hoàn thành việc kích hoạt huyết thống cuối cùng.

‘Quên đi, vẫn chọn cái cầm được sờ được trước đã. ‘ Trong lòng Trương Vinh Phương rốt cuộc hạ quyết định.

Tâm thần chạm nhẹ lên lựa chọn đầu tiên, truyền đến ý tứ xác định.

Nhất thời lựa chọn phía sau Tự Lành Siêu Cấp chậm rãi biến mất, chỉ để lại lựa chọn sinh vật Cứu Cực cuối cùng.

‘Sinh vật Cứu Cực cuối cùng: Tụ tập tất cả các yếu tố như gen, thiên phú, năng lực, hệ thống… tiếp xúc, ngươi sẽ thu hoạch được tính thích ứng không có gì sánh kịp.

Sinh vật Cứu Cực chân chính là cái gì, hoàn cảnh khác nhau không có cùng một đáp án. ‘

Tính thích ứng?

Trương Vinh Phương híp mắt, trông có vẻ như không được tốt lắm thì phải.

Nhưng nếu đã chọn rồi thì không thể hối hận được.

Trên thanh thuộc tính, sau khi xác định chi nhánh, đầu tiên Trương Vinh Phương cộng tất cả các điểm thuộc tính có thể sử dụng vào trị số sinh mệnh.

Sinh mệnh tăng vọt từ 1703 lên đến 1803.

Mà thiên phú đặc chất mới cũng bắt đầu thuận theo tự nhiên từ mơ hồ đã chầm chậm trở nên rõ ràng hơn.

"Mô Phỏng Gen".

Đây là một thiên phú đặc chất mới, thuộc về sinh vật Cứu Cực cuối cùng.

Và lời giải thích cũng rất đơn giản.

"Bạn có thể đọc và mô phỏng một phần của các sinh vật khác ở cấp độ gen, tính hoàn chỉnh của trạng thái mô phỏng dựa trên mức độ hiểu biết của bạn về gen của mục tiêu."

"Năng lực này… Thật thú vị."

Trương Vinh Phương giơ tay lên, cảm giác được dưới làn da của mình, từng tế bào máu thịt đang được điều chỉnh và biến đổi dưới một sức mạnh đặc thù nào đó.

Loại biến đổi này không phải là một bộ phân đơn lẻ nào đó, mà là tiến hành trên toàn bộ thân thể.

"Mô phỏng…. Vậy thì để thử xem sao."

Không bao lâu, hắn cảm giác năng lực đã biến đổi xong, lúc này mới giơ tay phải lên.

Xì.

Trong phút chốc, lòng bàn tay của hắn bắt đầu dài ra, móng tay trở nên nhọn hơn, màu da cũng bắt đầu chuyển sang màu đen.

Chỉ chốc lát sau, thậm chí còn mọc ra những sợi lông tơ màu đen dày rậm.

Đây là bàn tay của một nam tử khác, hắn nhớ ra đó là một vị Tông Sư đã bị hắn đánh chết.

Khi đó hắn tiến hành Huyết Nhục Bổ Toàn, cho nên đã lưu lại gen của đối phương.

Bây giờ ngược lại liền sử dụng theo bản năng khi vừa nghĩ đến.

Loại cảm giác sử dụng này rất chi là kỳ diệu.

Trương Vinh Phương chỉ cảm thấy mình có thể biến ra được, sau đó liền biến đổi thành công.

Dừng một chút, hắn hoạt động bàn tay, dứt khoát đứng lên, nhắm mắt yên tĩnh điều chỉnh hơi thở trong hồ máu.

Rào rào.

Hắn bỗng nhiên giang hai tay ra, hướng lên trên, tung người nhảy lên.

Thân thể trong nháy mắt liền bay lên trời, nhanh chóng biến hóa giữa không trung.

Tóc dài trở nên ngắn hơn, da trở nên đen hơn, khuôn mặt to hơn, lỗ chân lông thô ráp hơn và các đường nét cơ bắp cũng trở nên dày hơn.

Chương 1727 - Quyết đoán (6)

Chưa đến một giây sau, Trương Vinh Phương biến mất.

Thay vào đó là một nam tử tóc đen không biết tên, hoàn toàn xa lạ.

Hắn nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh hồ máu, nhấc chân tiến về phía trước một bước.

Sau một bước.

Toàn thân hắn lại lần nữa biến hóa, trong nháy mắt đã hóa thành tăng nhân Tông Sư đầu trọc Tây Tông.

Một bước nữa.

Hóa thành một ông lão gầy gò tóc trắng.

Khi Trương Vinh Phương tiếp tục tiến từng bước về phía trước.

Ngoại hình của hắn cũng không ngừng thay đổi theo, biến thành rất nhiều hình dáng và diện mạo khác nhau.

Cho dù là bộ phận nào trên thân thể cũng có thể tùy ý thay đổi.

Đi đến một tấm gương đồng khổng lồ bên trong hang động.

Hắn ngẩng đầu nhìn chính mình trong gương.

Khuôn mặt âm trầm, lạnh lùng dưới ánh sáng của ngọn lửa nhanh chóng biến thành từng gương mặt khác nhau.

Tông Sư Thương Đinh Diệp của Ngọc Hư Cung, Trình Huy Kim Sí Lầu, Kim Nguyên thiền sư Tây Tông, Chu Diễm Liệt Tướng, thậm chí Khổng Ngọc Huy lâu hơn, Thượng Quan Chỉ, Thanh Tố luôn bên cạnh, Tông Sư Đường Tâm Di của Nghịch Thời hội, đồ đệ Thường Ngọc Thanh, tỷ tỷ Trương Vinh Du, Nhiễm Hân Duyệt.

Hàng loạt gương mặt và hình dáng không ngừng thay đổi trên thân thể của Trương Vinh Phương.

Cho đến cuối cùng, hắn hoàn toàn thu nhỏ lại, biến thành một khuôn mặt thiếu niên quen thuộc.

Đó là Trương Hoán Thanh.

Từ một người trưởng thành, nhanh chóng thu nhỏ lại, trở thành một đứa trẻ cao chỉ bằng một nửa trước đây.

Sự thay đổi khoa trương này trong nháy mắt khiến một người khác đang theo dõi sợ ngây người.

“Ta…. ! Ngươi đã làm gì thế?” Bạch Lân không kiềm chế được nỗi hoảng sợ trong lòng mình.

Nếu như nói lúc trước những biến hóa kia còn có thể dùng võ công dị hình hoán cốt để giải thích, vậy lần cuối cùng này… Nó thực sự là quá khoa trương.

“Không có gì, chỉ là vừa mới tự sáng tạo ra một môn võ công có thể dùng để dịch dung thôi. Không cần phải ngạc nhiên đâu.” Trương Vinh Phương ung dung trả lời.

“Tốc độ này của ngươi nhanh dữ thần vậy?” Bạch Lân nhìn Trương Vinh Phương đang không ngừng biến hóa trong gương, lông tơ trong lòng dựng lên.

Chờ đã!

Hình như vừa rồi nàng ta còn nhìn thấy khuôn mặt của mình?

“Chờ đã, ngươi dịch dung thành ta làm cái gì?” Nàng ta kinh hãi nói.

“Chỉ thử xem chút thôi, không cần phải gấp.” Trương Vinh Phương bình tĩnh trả lời.

Lúc này hắn đã biến thành dáng vẻ của thánh đế Mạnh Khiên, nhẹ nhàng mở chiếc quạt xếp trong tay ra, ngoại hình giống nhau như đúc.

Tất nhiên, trong Mô Phỏng Gen, không chỉ có vẻ ngoài giống nhau.

Chỉ là hắn không lấy được gen của Mạnh Khiên, cho nên không thể nào đạt được tư chất thiên phú của ông ta.

Mà đạo cụ quạt xếp và áo choàng lại là do điều khiển máu tươi để biến ra.

Xoay người, Trương Vinh Phương cất quạt xếp đi, nhắm mắt bước về phía trước.

Xì!

Toàn bộ thân thể hắn không tiếng động tan biến, thế nhưng trong nháy mắt đã hóa thành một con báo săn đỏ thẫm khổng lồ, nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Báo săn lại nhảy lên, biến thành một con hươu đực màu đỏ.

Hươu đực rơi xuống đất, xoay người, hóa thành một con dơi khổng lồ với đôi cánh gấp lại.

Con dơi dang rộng đôi cánh, cuối cùng khôi phục lại dáng vẻ ban đầu của Trương Vinh Phương.

"! !! ?? ?"

Bạch Lân ở trong Thái Hư của mình nhìn thấy thế liền trợn mắt há hốc mồm.

"Ngươi gọi cái này là võ công á hả?" Giọng nói của nàng ta gần như thét lên bên tai Trương Vinh Phương.

"Đương nhiên là võ công." Gương mặt Trương Vinh không đổi sắc.

Hắn đã thử nghiệm rồi, sau khi hắn Mô Phỏng Gen người và sinh vật mà mình đã từng lấy được, hắn có thể đạt được một phần tư chất thiên phú của đối phương.

Còn những đối tượng chưa có được gen, chỉ có thể mô phỏng hình dáng bên ngoài.

"Có võ công biến thái như của ngươi à?" Tuy Bạch Lân thường xuyên bị Trương Vinh Phương làm cho chấn động, nhưng lúc này đây, nàng ta thật sự bị sốc.

Nàng ta sống nhiều năm như thế nhưng chưa từng thấy có võ công dịch dung hoán cốt rèn hình của nhà nào có thể đạt được hiệu quả khoa trương như vậy.

"Chừng này thì có là gì." Trương Vinh Phương giơ tay phải lên, đầu ngón tay khẽ điểm.

Lập tức trong hồ máu bay ra một đám tiểu hồng điểu giống nhau như đúc.

"Nhìn này, đây cũng là thuật dịch dung."

Ngón tay của hắn quay vòng vòng, chỉ huy tiểu hồng điểu không ngừng bay xung quanh hang động.

Lại chỉ một ngón tay khác.

Một nữ tử một mắt yểu điệu trong bộ váy trắng chậm rãi bước ra từ hồ máu.

Đó là Bạch Lân.

“Chủ nhân ta là Bạch Lân số 1.”

Chẳng bao lâu, nữ tử một mắt thứ hai tiếp tục bước ra.

“Chủ nhân ta là Bạch Lân số 2.”

“Ta là số 3.”

“Ta là số 4….”

Rất nhanh, chi chít hơn mười Bạch Lân không ngừng bước ra khỏi hồ máu.

“Ngươi cảm thấy thú vị lắm à?” Bạch Lân tức giận nói trong đầu Trương Vinh Phương.

“Thú vị chứ.” Trương Vinh Phương mỉm cười.

Hai tay hắn khẽ nắm lại, tất cả Bạch Lân tự động hóa thành máu rải rác trên mặt đất, sau đó hóa thành những mảnh cây cối, hoa cỏ huyết sắc trải rộng khắp động phủ.

Chương 1728 - Quyết đoán (7)

Trong khoảnh khắc, toàn bộ động Nhân Tiên đã biến thành một hang động bí ẩn tràn đầy sức sống.

Tuy trông rất lợi hại nhưng Trương Vinh Phương cũng hiểu rõ những thứ này thật ra đều chỉ là vẻ bề ngoài.

Hắn không thể hiểu hết được cấu tạo của gen thực vật, vì vậy thực vật được tạo ra chỉ là tốt mã dẻ cùi mà thôi.

"Ngươi đang càng ngày càng giống chúng ta." Bạch Lân phức tạp nói.

"Không, về bản chất, ta hoàn toàn khác với ngươi." Trương Vinh Phương khẽ lắc đầu.

Về bản chất, hiện tại năng lực Mô Phỏng Gen này đối với hắn không phải nâng cao hiệu quả chiến đấu mà là khả năng thích ứng với môi trường.

Chỉ cần hắn thích, chỉ cần có thể lấy được gen của đối phương thì hắn có thể biến thành bất cứ ai.

Sự biến đổi ở đây không phải tốt mã dẻ cùi mà là biến thành một cá thể thực sự có thiên tư giống hệt người kia.

"Đáng tiếc, nếu năng lực này xuất hiện sớm từ lúc ta còn nhỏ yếu thì tốt biết mấy. Bây giờ tác dụng tạm thời không lớn lắm."

Trương Vinh Phương thở hắt ra một hơi dài.

"Bạch Lân."

"Sao? Có chuyện gì?"

"Tiếp theo ta định không hỏi thế sự, ẩn cư bế quan. Ngươi giúp ta nhìn chằm chằm vào tình hình bên ngoài nhé."

"Được thôi, dù sao những kẻ mạnh hơn ta đều bị ngươi chém hết rồi, chúng đều chậm rãi hồi phục trong Thái Hư. Những kẻ còn lại không chịu đựng được một đòn." Bạch Lân còn đang canh cánh trong lòng tất cả những gì vừa mới xảy ra.

“Vậy thì tốt.” Trương Vinh Phương cười cười: “Đúng rồi, ngươi đã bao giờ nghĩ đến việc ra ngoài Thiên Mạc xem thử chưa?”

“Ra ngoài Thiên Mạc?” Bạch Lân ngạc nhiên, đứng vụt dậy: “Không lẽ… Ngươi bị tên Nguyệt Thần kia truyền nhiễm rồi à?”

“Nếu như Thiên Mạc thật sự sẽ thu hẹp lại, vậy thì đi ra ngoài có lẽ là lựa chọn chúng ta phải đối mặt.” Trương Vinh Phương trả lời.

“…” Bạch Lân im lặng.

“Cứ suy nghĩ kỹ đi, nếu ngươi muốn, có lẽ ngươi có thể đi ra ngoài với ta.”

Trương Vinh Phương nói một câu rồi bước ra khỏi động phủ, hắn ngẩng đầu, nhìn bầu trời đã bắt đầu tối dần.

“Ai mà biết bầu trời trông vô tận này lại là có hạn?”

“Lấy có hạn nghĩ là vô hạn, cuối cùng chỉ là một lời nói dối.”

Hắn đưa tay ra, lòng bàn tay hướng lên trên.

Nếu như là trước đây, khi hắn không biết sự thật về thế giới này, hắn sẽ không có cảm giác gì.

Nhưng giờ này khắc này, sau khi biết sự thật, hắn bỗng nhiên cảm thấy có một sự thôi thúc mạnh mẽ muốn thoát ra khỏi lồng chim.

Bỗng nhiên, hắn cảm thấy hình như mình đã hiểu Nguyệt Thần một phần nào đó.

Bên ngoài Thiên Mạc.

Bịch.

Hai bóng dáng đồng tử dựng thẳng cánh đen đứng yên bất động, mấy giây sau mới chậm rãi ngã nhào xuống đất, đôi mắt màu tím trên ngực tràn ra chất lỏng sền sệt màu tím.

Nguyệt Thần rút tay lại, đầu ngón tay bị dính một ít chất lỏng này.

Ông ta nhanh chóng ngồi xổm trên mặt đất, lau nó trên bùn đất.

Nhưng ngón tay vẫn cảm thấy từng đợt đau nhói.

Ông ta giơ tay lên liền nhìn thấy đầu ngón tay và lòng bàn tay mình bị cháy đen lỗ chỗ.

Ù ù ù!

Bỗng nhiên, một âm thanh nhẹ nhàng như tiếng kèn vang lên, từ xa mơ hồ bay đến.

Sắc mặt Nguyệt Thần thay đổi, nhìn quanh bốn phía.

Bầu trời u ám, thỉnh thoảng có những ánh chớp rất nhỏ lóe lên, xẹt qua những khoảng trống của những đám mây.

Bên dưới là phế tích của một thành phố đã cháy thành than, dung nham nứt nẻ chảy ra từ mặt đất trong phế tích, phát ra ánh sáng đỏ.

Khói độc cay nồng tràn ngập không khí khiến con người không thể thở được.

Nguyệt Thần sớm đã rời khỏi vùng đồi núi bùn đen lúc trước, hắn lần theo con đường, quả thực đã tìm được thành trấn.

Nhưng thành trấn tìm được đã bị phá hủy từ lâu và biến thành phế tích.

Lúc này tiếng ù ù kia dần dần bắt đầu yếu đi và nhỏ lại.

Cuối cùng Nguyệt Thần cũng tìm được một chỗ có thể ẩn thân, ông ta vọt tới, nhanh như chớp chui vào trong một vòm cầu xiêu vẹo rồi co ro lại thành một cục.

Rốt cuộc tiếng ù ù hoàn toàn biến mất.

Những đám mây trên bầu trời bắt đầu dần dần nứt ra từng khe hở.

Thiên Quang màu trắng rực rỡ như cột đá trắng từ trên trời giáng xuống, rơi vào phế tích của thành trấn, nối liền với trời đất.

Oành!

Oành oành oành!

Những cột Thiên Quang dày đặc rơi xuống phế tích, tạo ra tiếng va chạm yếu ớt và nặng nề.

Chúng xuyên qua một số tòa nhà cháy thành than, tạo thành những cái lỗ lớn.

Nguyệt Thần co ro trong vòm cầu, không nhúc nhích, lặng lẽ nhìn cột sáng đang giáng xuống.

Chỉ cần không bị cột sáng Thiên Quang này chiếu chính diện thì sẽ không bị thương tổn gì.

Lúc này từng cột sáng tựa như đèn pha, từ từ chiếu sáng toàn bộ thế giới vốn âm u.

“Thế giới này…. Rốt cuộc xảy ra cái quái gì gì vậy?” Nguyệt Thần kinh ngạc nhìn cột sáng Thiên Quang, trong lúc nhất thời có hơi thất thần.

Cũng may thời gian Thiên Quang không dài lắm, chỉ kéo dài vài phút rồi từ từ bị mây mù che khuất.

Chương 1729 - Quyết đoán (8)

Lúc này Nguyệt Thần mới đi từ chỗ ẩn thân ra, thở phào nhẹ nhõm.

Bỗng nhiên thân thể ông khựng lại, quay ngoắt người nhìn về phía sau.

Bịch!

Một bóng người vừa lúc bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau ông ta.

“Lão đại, mau đến xem nè, nơi này có một người sống?” Người đến nhìn về phía ông ta, vẻ mặt cũng kinh ngạc.

Hắn ta nói ngôn ngữ cũng là tỏa văn, nhưng cách phát âm có hơi thay đổi, sau khi quen dần cũng không khó hiểu lắm.

“Các ngươi…” Trong lòng Nguyệt Thần đề cao cảnh giác, đang định đặt câu hỏi.

Bỗng nhiên hai bóng người nữa nhanh chóng xuất hiện ở hai hướng còn lại bên cạnh ông ta.

Tổng cộng có ba người.

Hai nam một nữ.

Người đầu tiên xuất hiện và lên tiếng là một nam tử tóc xanh mặc áo khoác tu thân màu xanh lá.

Chiều cao khoảng hai mét, đường nét vẻ ngoài rắn chắc, tròng mắt và tóc đều là màu xanh lá cây, khí chất khá dịu dàng, dáng vẻ rất dễ tiếp xúc.

Hai người còn lại, một người là một nam nhân cường tráng với mái tóc hoa râm, lông mày cũng màu trắng.

Trên mặt người này lộ ra một nụ cười dịu dàng, nhưng ngũ quan vốn dữ tợn và nghiêm khắc nên ngay cả khi cười cũng mang đến cho người ta mơ hồ có cảm giác không rét mà run.

Người cuối cùng cũng là nữ tử duy nhất mặc một chiếc áo bào màu xám lớn, có rất nhiều túi.

Ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần, khóe miệng khẽ nhếch, lông mày cong cong, một bên má vẽ một đào tâm đáng yêu màu đỏ.

“Kẻ độc hành sống á! Đây là lần đầu tiên ta gặp đấy!” Nữ tử kinh ngạc, lớn tiếng nói.

“Không phải kẻ độc hành, trên người ôhắn ta không có bất kỳ trang bị bảo vệ nào. Có lẽ mới đi ra ngoài, không biết gì cả. Nếu nơi này có người sống, vậy nói không chừng xung quanh sẽ có kho thịt.” Nam tử lông mày trắng giơ tay lên, hoạt động năm ngón tay, từng bước đến gần Nguyệt Thần.

“Xem ra các ngươi coi ta như quả hồng mềm?” Cảm giác vui sướng nhìn thấy người sống mới dâng lên trong lòng Nguyệt Thần trong nháy mắt đã bị dập tắt.

“Quả hồng mềm? Không biết hắn ta đang nói cái gì nữa?” Nữ tử nghi ngờ nói.

“Lão đại, để ta đi.” Nàng ta nhìn về phía nam tử lông mày trắng đang chuẩn bị ra tay: “Mấy lần trước đều là các ngươi, lần này phải đến lượt ta.”

“Được thôi… Cẩn thận đấy, Ngọc Các.” Nam tử lông mày trắng gật đầu.

“Yên tâm, ta sẽ cẩn thận….”

Nữ tử dịu dàng đến gần Nguyệt Thần, thân hình và thanh âm bắt đầu nhanh chóng thay đổi khi đến gần.

Vù!

Một ngọn lửa bỗng dưng bốc lên, bao phủ từ chân đến đầu nữ tử.

Một giây sau, ngọn lửa tản đi.

Một hình người quái dị cao đến ba mét, cả người phủ đầy vảy màu tím bước từ bên trong ra.

Lưng người này mọc ra hai cánh, những chiếc lông vũ màu đen xếp thành từng lớp như những chiếc nón thép.

Ngoại trừ hoa văn màu tím như mạch máu lộn xộn trên cơ thể, trên lồng ngực hình người này còn có một trái tim hình bầu dục không ngừng tỏa ra ánh sáng đỏ lấp lánh.

“Tuy giết người không có cách nào thu được ác linh tuyến, nhưng vẫn có quyền vận động sau bữa ăn, thả lỏng tâm tình~” Hình người mở miệng, thanh âm phát ra rõ ràng là giọng của nữ tử vừa rồi.

Nguyệt Thần nhíu mày, thân hình hơi điều chỉnh thành tư thế thuận tiện để động thủ.

Không có thần uy và Thế trợ giúp, rất nhiều chiêu thức võ công đều trở về bản nguyên, trở nên mộc mạc, chân thực.

“Giết!”

Ầm ầm, không khí nổ tung với một tiếng động lớn.

Hai cánh nữ tử dang rộng, trái tim ánh sáng đỏ trước ngực bỗng nhiên bùng lên một ngọn lửa, chỉ trong nháy mắt đã đồng thời xuất hiện ở bốn phương tám hướng quanh Nguyệt Thần.

Tổng cộng hơn mười bóng người chộp về phía ông ta cùng một lúc.

Tốc độ công kích như vậy rất nhanh, nhưng chẳng là gì với Nguyệt Thần.

Cánh tay ông ta liên tục điểm, điểm chính xác vào mỗi một bóng người trước mặt.

Oành oành oành oành oành oành oành!

Trong tiếng va chạm không ngừng, mỗi lần Nguyệt Thần đón đỡ, trong lòng đều trầm xuống.

Lực đạo ra tay của đối phương nặng nề hơn ông ta tưởng tượng rất nhiều.

Mặt đất dưới chân ông ta thỉnh thoảng bị đánh văng ra những vòng gợn sóng chấn động khi ông ta không ngừng đón đỡ các đòn tấn công.

Sóng chấn động này không phá hủy bất kỳ mặt đất nào mà khuếch tán theo từng vòng từng vòng ra phạm vi mấy trăm mét xung quanh.

“Đây là phân tán thụ lực ra toàn bộ mặt đất sao?” Nam tử lông mày trắng nhận ra loại võ công này, nhướng mày nói.

“Thủ pháp võ đạo rất cổ xưa. Nhưng cũng rất cao minh.”

“Quả thật có thể giữ vững vị trí, tư thế bản thân mà không phá hủy địa hình dưới chân mình, đồng thời dùng tốc độ siêu nhanh để tiêu tán lực như vậy, đúng là không tệ.” Nam tử tóc xanh kia gật đầu đồng ý, nói.

“Xem ra không phải là người bình thường, hẳn là quái vật bò ra từ khu trao đổi giống như chúng ta.” Nam tử lông mày trắng cười nói.

Chương 1730 - Quyết đoán (9)

“Có lẽ bây giờ hắn ta vẫn chưa thích nghi với hoàn cảnh bên ngoài đúng không? Chỉ cần nhìn cách ăn mặc áo bào của hắn ta là biết, ở khu trao đổi ai không phải là Thần Phật tối cao, có thể phi thiên độn địa?” Nam tử tóc xanh nói thêm.

Trong lòng hai người chợt nảy ra một ý nghĩ, kéo dài khoảng cách, lặng lẽ theo dõi trận chiến.

Sau khi biến hình, tốc độ và sức mạnh của nữ tử trở nên rất khủng khiếp. Quyền cước, cánh chim cho đến móng vuốt sắc bén… tất cả đều hoá thành vũ khí, lưỡi đao ồ ạt tấn công về phía đối phương.

Mỗi một giây đều có hơn ngàn hư ảnh tựa như sóng biển, hoàn toàn bao bọc Nguyệt Thần trong đó.

Tâm trạng Nguyệt Thần cũng nghiêm túc hơn hẳn, tốc độ và lực lượng của đối phương quá mạnh, nếu có thể dùng thần uy, tất nhiên ông ta sẽ không sợ, nhưng bây giờ không thể sử dụng thần uy được nữa, chỉ dựa vào tố chất thân thể này, ông ta căn bản kém xa đối phương.

Là do tiên cơ ngăn địch của ông ta mạnh hơn đối phương, cho nên mới có thể giằng co lâu như vậy.

Bốp, bốp, bốp.

“Đủ rồi.”

Lúc này, cuối cùng nam tử lông mày trắng cũng đến gần, hai tay vỗ nhè nhẹ.

Hai người giữa sân chợt tách ra.

Nữ tử kia liên tiếp lùi lại hơn mười mét, vỗ cánh, lơ lửng giữa không trung.

“Hắn ta không có Lò Luyện? Thế mà có thể cùng ta đánh được như vậy, lợi hại ghê!” Nàng ta có vẻ rất kinh ngạc.

“Không Lò Luyện?” Nam tử lông mày trắng nở nụ cười: “Xem ra, đây vừa là vận may của chúng ta, vừa là vận may của ngươi.”

Câu cuối cùng của hắn ta vừa nói vừa nhìn về phía Nguyệt Thần.

Nguyệt Thần hơi ổn định khí tức, ngưng thần nhìn về phía hắn ta.

“Ý là gì?”

“Hệ thống Lò Luyện Đốt Tâm, có lẽ khu trao đổi của ngươi không cung cấp cho ngươi thứ này.” Hắn ta giải thích: “Trở thành ký sinh thể linh tuyến chỉ là bước đầu tiên. Sau đó, muốn thành công rời khỏi khu trao đổi, đồng thời có thể sống sót ở thế giới bên ngoài, ngươi nhất định phải dung hợp rất nhiều ác linh tuyến bên ngoài.”

“Ác linh tuyến?” Hình như Nguyệt Thần nhớ tới điều gì đó. Ông ta từng thu được một ít manh mối khi tìm kiếm tin tức ở Thái Uyên.

“Linh tuyến của bản thân ngươi dung hợp với ác linh tuyến, lại hiểu chút đồ phổ võ công thì có thể chế tạo ra Lò Luyện Đốt Tâm thuộc về ngươi.

Chỉ khi có Lò Luyện Đốt Tâm, ngươi mới không bị Ác Tức bên ngoài ăn mòn. Nếu không….”

Nam tử lông mày trắng bỗng nhiên dừng lại.

“Nếu không… Chẳng mấy chốc ngươi sẽ trở thành Ác Linh Xa trước đó.”

“…” Nguyệt Thần im lặng. Ông ta rõ ràng không tin những gì đối phương nói.

Không hiểu sao gặp được mấy người này, không hiểu sao lại nói cho ông ta nhiều thứ như vậy, rốt cuộc mục đích của đối phương là gì?

“Mục đích của chúng ta rất đơn giản.” Nam tử tóc xanh ở bên cạnh mỉm cười, tiếp lời: “Gặp được hạt giống thích hợp và đủ mạnh, lôi kéo vào đội ngũ, như vậy mới có thể luôn duy trì thực lực của tiểu đoàn chúng ta ở vị trí dẫn đầu.”

“Ác Tức là cái gì?” Nguyệt Thần trầm giọng hỏi.

“Là sự ăn mòn và ô nhiễm đối với tinh thần và ý thức, những người không có Lò Luyện Đốt Tâm sẽ nhanh chóng rơi vào

trạng thái điên loạn.” Nam tử tóc xanh vươn tay về phía ông ta.

“Thế nào? Có muốn tham gia cùng không? Khắp nơi trên thế giới này đều là lữ đoàn giống như chúng ta, kẻ độc hành bình thường đều sẽ chết hoặc gia nhập đoàn.”

Nguyệt Thần nhìn bàn tay hắn ta vươn ra trước mắt mình, vẫn nhíu mày như trước.

“Ta gia nhập với các ngươi thì có ích lợi gì?”

“Chúng ta định ở xung quanh tìm khu trao đổi may mắn còn sống sót, bình thường trong những khu trao đổi này đều có thể tìm được rất nhiều thứ tốt.

Linh tuyến, huyết nhục, nô lệ, đây đều là hàng tốt. Phá hủy một cái là có thể ăn được rất lâu đó~~~”

Tầng thứ tư Thái Uyên.

“Ác Tức?”

Trương Vinh Phương chậm rãi lơ lửng giữa không trung, nhìn chăm chú vào lão đầu thần bí ngồi xếp bằng trên vách đá đối diện.

Từ trong miệng đối phương, hắn biết được trước đây vì sao hắn lại cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Cũng hiểu được cái loại huyết nhục màu tím trước đây rốt cuộc là gì.

Lão đầu cầm mứt hoa quả Trương Vinh Phương mang đến, miệng nhấp chút rượu, vẻ mặt say sưa.

“Ác Tức là ô nhiễm mà tất cả quái vật bên ngoài đều có. Ác Linh Xa là tập hợp những linh tuyến bị ô nhiễm.

Lúc đầu, những người đi ra ngoài sẽ không chú ý, nhưng theo thời gian, Ác Tức sẽ làm cho ý thức và tinh thần của ngươi bị thay đổi trong vô thức.m thầm và ngấm ngầm hướng dẫn một số ý tưởng tốt, những mong muốn tốt và mục tiêu ban đầu của ngươi thành những thứ méo mó, tà ác và mang tính chất hủy diệt.”

“Lúc này, nếu ngươi được người ngoài nhắc nhở thì còn có thể thức tỉnh và chú ý. Nhưng nếu ngươi không được nhắc nhở,

ngươi sẽ hoàn toàn rơi vào điên cuồng, đánh mất chính mình và trở thành một Ác Linh.”

Chương 1731 - Quyết đoán (10)

Lão đầu giải thích rất rõ ràng.

“Vậy làm sao mới có thể khắc chế Ác Tức ở thế giới bên ngoài?” Trương Vinh Phương nghiêm túc đặt câu hỏi.

“Một lần một vấn đề, đừng quá tham lam.” Lão đầu giơ một ngón tay lên.

“Được.” Trương Vinh Phương yên lặng tu luyện một lúc, không có việc gì liền tiến vào tìm lão đầu này nói chuyện phiếm.

Rõ ràng lão đầu này biết rất nhiều, nếu không nắm rõ, sau này đi ra ngoài nói không chừng còn phải đi rất nhiều đường vòng.

Trước tiên không cần quan tâm thật giả, ghi chép lại đã, sau khi đi ra ngoài chậm rãi so sánh nghiên cứu là được.

“Chẳng qua tiểu tử ngươi hiểu chuyện hơn Nguyệt Thần kia nhiều, tên kia chỉ biết hô đánh hô giết, vô cùng ngạo mạn. Cho nên, ngược lại ta có thể cung cấp cho ngươi một gợi ý.” Lão đầu nói với ánh mắt say lờ đờ.

“Gợi ý gì?” Trương Vinh Phương giật mình, vội vàng hỏi.

“Võ công kết hợp linh tuyến, lấy khoa học kỹ thuật thiên ngoại phát triển đến cực hạn, xuất hiện một thứ tên là Lò Luyện.

Chỉ khi có được Lò Luyện, mới có thể làm tiêu tan Ác Tức bản thân vô tình nhiễm phải.

Nếu không, chỉ có một thân năng lực Thần Phật này của ngươi mà muốn ra ngoài thì sẽ chết chắc.” Lão đầu ngửa đầu uống hết ngụm rượu cuối cùng rồi xoay người, tung người nhảy lên, bỗng dưng biến mất giữa không trung.

“Lò Luyện…” Trương Vinh Phương đăm chiêu.

Đây là manh mối gần đây hắn lục soát tất cả các khu vực bình đài tầng thứ tư, đều không thể tìm được manh mối.

“Đúng rồi, một thân này của ta xem như là năng lực Thần Phật nhỉ?”

Hắn sờ sờ cằm, hơi chần chờ.

Không giống lắm thì phải?

Những Thần Phật bị hắn chém chết đều nói với hắn đây là thực thể.

Trương Vinh Phương hắn giống Thần Phật chỗ nào?

Từ đầu đến cuối, hắn đều đi theo con đường Nhân Tiên Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên.

"Đúng rồi, Ngũ Khí Triều Nguyên của ta còn chưa luyện xong…. Vừa vặn đủ thời gian, lần này sau khi chuẩn bị hoàn toàn, để xem Nguyệt Thần có thể trở về không, nếu như vẫn không trở về, Thiên Mạc cũng thật sự co lại, vậy thì…"

Trong lòng hắn lập ra một kế hoạch.

"Lão đầu này cũng bí ẩn như Đế Ba. Đúng rồi, có lẽ còn có thể hỏi thăm chút gì đó ở chỗ Đế Ba."

Nghĩ đến đây, Trương Vinh Phương nhanh chóng vỗ cánh bay đi.

Hơn 10 phút sau.

Phía trên biển Lãng Quên, biên giới ngăn cách.

"Này, ngươi lại đến nữa à?" Vẫn treo trên vách đá, Đế Ba dùng một tư thế cực kỳ kỳ quái nhìn Trương Vinh Phương đang bay đến.

"Ồ, bây giờ trông ngươi mạnh dữ ha. Vừa nhìn đã biết là một nhân vật lớn đáng gờm. Không giống như ta, ta chỉ biết thê thảm treo ở đây, còn không đáng được người ta nhớ tên."

"Nếu ngươi giúp ta nhiều hơn, ta sẽ đồng ý nhất định sẽ giúp ngươi tìm lại tên, thế nào?" Trương Vinh Phương đưa ra một điều kiện.

"Được."

Đế Ba đưa tay tiếp lấy thịt kho và rượu ngon được ném đến, cầm lấy một cái đùi bò kho, gặm một miếng lớn.

"Thơm quá!"

"Hỏi ngươi vấn đề này, ta gặp một lão đầu kỳ lạ ở tầng thứ tư… Ngươi có quen không?" Trương Vinh Phương miêu tả

ngoại hình, phong cách nói chuyện của lão đầu.

“À, người đó á hả… Đó là quản lý đại nhân trước đây. Hắn ta đã từ bỏ thân thể nhiều năm rồi. Bởi vì thân thể sẽ bị Ác Tức xói mòn và ô nhiễm.

Nghe nói ba tầng đầu bị phong tỏa cũng là vì bị Ác Tức ô nhiễm. Ài, khi đó rất nhiều người rơi xuống từ phía trên…”

Đế Ba lắc đầu với giọng điệu tiếc nuối.

“Giống như trời mưa, tất cả đều là đại nhân vật cao cao tại thượng, cũng có không ít tộc Linh Nhãn. Những người thiên ngoại này cũng không ngăn được Ác Tức, không ngăn được Thiên Quang, thật sự là tội nghiệp.”

“Vậy ngươi có biết rốt cuộc Thiên Quang là gì không?” Trương Vinh Phương ngẫm nghĩ rồi hỏi ra vấn đề này.

“Thiên Quang… Nghe nói thế giới của chúng ta vẫn luôn lơ lửng ở biên giới của một cửa động khổng lồ tên là Bạch Đồng và không ngừng chuyển động quay quanh nó. Thiên Quang chính là phóng ra từ bên trong Bạch Đồng.

À, này không phải ta nói, là một người rơi từ phía trên xuống nói đó.” Đế Ba vừa gặm thịt bò, vừa giải thích hoàn chỉnh.

“Bạch Đồng….. Thế tộc Linh Nhãn mà ngươi nói thì sao? Có phải là những người chỉ có một mắt không?” Trương Vinh Phương nhớ tới những thi thể hắn nhìn thấy ở tầng thứ tư.

“Đúng vậy đúng vậy, thật ra không chỉ mỗi tộc Linh Nhãn thôi đâu, nhưng bọn họ xem như lợi hại nhất trong số những người trong Thiên Ngoại rồi, họ thống nhất xử lý các thế lực còn lại, sau đó kết hợp với bản thổ nhằm nghiên cứu ra cách ngăn cản Thiên Quang. Đáng tiếc….. có vẻ như tới hiện giờ đều thất bại.”

Đế Ba nhún vai.

“Lúc đi lên, hẳn là ngươi không nhìn thấy bất kỳ người sống nào nhỉ?”

“Ừ…. Đều chết hết.” Trương Vinh Phương khẽ gật đầu, có chút trầm mặc.

“Đó là cái chắc rồi. Không cản được đâu, hết thảy đều được định sẵn là chỉ có tận diệt. Trên thực tế, tộc Linh Nhãn bị tiêu diệt sớm hơn rất nhiều so với người bình thường, do đó bọn họ cố gắng thoát khỏi sự trói buộc của Bạch Đồng.

Chương 1732 - Ứng đối (1)

Nhưng nghe nói vừa bắt đầu đã nổ tung rồi, trong truyền thuyết, thuyền của bọn họ bay lên bầu trời, sau đó cháy bùng lên tựa như ngọn đuốc rồi hóa thành tro bụi.” Đế Ba lắc đầu ảo não nói.

“Vậy…. ngươi có biết rốt cuộc bên ngoài thế nào không?” Trương Vinh Phương dò hỏi.

“Bên ngoài chính là phế tích đó. Di tích, phế tích, sau đó thì không còn gì nữa.” Đế Ba nói.

“Ngươi chắc chắn thế à?”

“Không chắc lắm, là Thiên Quang vô tận của Bạch Đồng sẽ diệt trừ tất cả vật sống. Cho dù có sống cũng không tìm được đồ ăn thức uống, ngay cả không khí và nguồn nước đều là kịch độc, lại còn gặp phải Ác Tức ăn mòn, căn bản là chẳng thể sống nổi nhỉ?”

Đột nhiên, hắn vỗ nhẹ vào lòng bàn tay.

“Đúng rồi đúng rồi, hình như có gia hỏa rất lợi hại đã từng nghĩ ra cách sinh tồn bên ngoài.”

“Cách gì vậy?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Hình như gọi là cái gì mà Lò Luyện Đốt Tâm ấy.” Đế Ba hớp một ngụm rượu, “Chính là tự sử dụng linh tuyến trong cơ thể mình để chế tạo Lò Luyện hạch tâm dựa theo đồ phổ, Lò Luyện khác nhau có thể phát huy các công hiệu mạnh mẽ khác nhau. Có thể chống lại với Ác Tức, cũng có thể giảm bớt nhu cầu ăn uống đáng kể.”

Gia hỏa này….. Sao chuyện gì cũng biết hết vậy! ?

Thật ra, lúc này Trương Vinh Phương đã hơi hốt hoảng.

Ngay từ đầu, hắn đã từng suy đoán liệu Đế Ba có phải là Đế Khôn hoặc là Trần Quân Trầm hay không, nhưng bây giờ xem ra…. đó là chuyện không thể nào.

Đế Ba còn lợi hại và thần bí hơn so với tưởng tượng của hắn.

Ít nhất là hắn đã ở đây trong khoảng thời gian quá lâu rồi. Lâu đến mức có thể làm gia gia của Trần Quân Trầm và Đế Khôn hoặc thậm chí hơn cả vậy cũng không chừng.

"Ngươi còn muốn hỏi chuyện gì nữa không?" Đế Ba nói tiếp. "À, nể tình ngươi là người tốt nên ta lại nói cho ngươi biết thêm tí nữa, cũng là từ tộc Linh Nhãn rơi xuống nói cho ta biết đó."

"Chuyện gì?"

"Nghe nói nơi Thái Uyên này có liên kết với Thái Uyên khác, giống như vầy này."

Hắn đặt thức ăn và rượu lên người rồi dùng bốn ngón tay của cả hai tay tạo thành hình trái tim.

"Thấy không, hai giao điểm phía trên và phía dưới là nơi mà tất cả Thái Uyên sẽ giao thoa hội tụ."

"Hửm? Ý ngươi là….. tầng cao nhất và tầng dưới chót của Thái Uyên đều có thể liên kết với tất cả Thái Uyên của các khu trao đổi khác à?" Trương Vinh Phương phản ứng nhanh chóng.

"Không sai không sai!" Đế Ba gật đầu, "Cho nên biển Lãng Quên phía dưới không chỉ chôn vùi vật sống trong khu trao đổi này, mà còn có tất cả mọi thứ của khu trao đổi."

Trương Vinh Phương bừng tỉnh trong lòng, lời nói này có độ tin cậy rất cao. Cho đến lúc này, những lời Đế Ba nói đều chưa từng lừa hắn.

Lừa hắn những chuyện có tính thường thức này cũng không có ích lợi gì.

Hắn lại hỏi thăm thêm rất nhiều nội dung chi tiết mang tính thường thức.

Liên quan tới phương pháp tạo nên Lò Luyện Đốt Tâm, thành phần của tộc Linh Nhãn, nguồn phát ra Ác Tức.

Kiến thức cũng càng thêm phong phú.

Đặc biệt là muốn tạo nên Lò Luyện Đốt Tâm cần có đồ phổ võ đạo.

Nhưng đồ phổ võ đạo từ đâu mà có? Không ai biết cả.

Có lẽ là do tộc Linh Nhãn, hoặc có thể là do rất nhiều thiên tài có ý định xông ra đường sống và tìm kiếm hy vọng sáng tạo nên.

Đế Ba không nói rõ, có điều hắn có thể xác định được một điều duy nhất, chính là biển Lãng Quên có rất nhiều đồ phổ võ đạo.

Tạm biệt Đế Ba, Trương Vinh Phương trở về hiện thực.

Tất cả manh mối hiện tại đều chỉ về phía thế giới phế tích đã sớm bị hủy diệt ở ngoại giới.

Hơn nữa còn ẩn chứa nhiều nguy hiểm to lớn, nếu hắn muốn ra ngoài, tất nhiên phải chuẩn bị đầy đủ.

Thế là Trương Vinh Phương dứt khoát ủy thác tất cả sự vụ lại cho Mạnh Khiên Nghịch Thời hội toàn quyền quản lý.

Mong muốn lớn nhất của Nghịch Thời hội là tiêu diệt toàn bộ Thần Phật, mà bây giờ, bọn họ đã làm được một cách cơ bản.

Đó là mục tiêu mà Trương Vinh Phương cũng nhất trí.

Ngoài ra, Nghịch Thời hội xuất phát từ người bình thường, hoàn toàn có thể cùng với Nhân Tiên quan giám sát lẫn nhau trong thời gian ngắn.

Sau khi sắp xếp thuộc hạ nhân thủ xong xuôi, Trương Vinh Phương bắt đầu chính thức ẩn núp, ẩn cư và bế quan triệt để.

Không hỏi sự đời, vứt bỏ hoàn toàn mọi việc vặt vãnh, chỉ để lại truyền thuyết xưa trên giang hồ và triều đình.

Thời gian trôi nhanh.

Không có Trương Vinh Phương, Đại Linh vẫn đang mau chóng khôi phục nguyên khí.

Nhưng chuyện không chiều lòng người.

Chớp mắt đã tới ba năm sau.

*

*

*

Oành.

Một tia chớp bỗng bùng nổ trên bầu trời, tiếng sấm cuồn cuộn nhanh chóng lan ra nơi xa.

Tại một bến cảng nào đó của Đại Linh.

Gợn sóng nhấp nhô dữ dội trong cơn mưa lớn, sóng cả ập đến mãnh liệt.

Một số con thuyền không được buộc chặt cẩn thận bị gió mưa thổi đi tới tấp, trôi dạt ra biển xa.

Chương 1733 - Ứng đối (2)

Tia chớp giống như cành cây, thỉnh thoảng tách ra và lóe lên, chiếu sáng tất cả.

“Mực nước đang dâng quá nhanh! ! Có gì đó không ổn!”

Trên đê chắn sóng được xây dựng trên bờ biển, người vọng hải (quan sát biển) phụ trách tuần tra giám sát biển vén mép áo mưa mũ rộng lên, kinh hồn táng đảm nhìn mực nước biển đang dâng cao cực nhanh.

“Nhiều nhất mười mấy phút nữa là có thể tràn qua đê, tốc độ này nhanh hơn rất nhiều so với những năm trước! Nhất định phải báo lên trên ngay lập tức!”

“A Song, ngươi tranh thủ thời gian gửi thư báo lên Vọng Hải cục đi!”

Vài người vọng hải tức tốc bàn bạc với nhau rồi phân ra một người vội vàng đi về phía sau bờ đê.

Đằng sau bờ đê chắn sóng này là một tòa thành lớn với khoảng hàng chục vạn người.

Nếu xảy ra chuyện, toàn bộ thành trì đều sẽ gánh chịu.

Chẳng mấy chốc, một lá thư được võ giả phẩm cấp ra roi thúc ngựa lao vùn vụt đưa đến đất liền.

Sau đó, qua tầng tầng lớp lớp báo cáo, lá thư được chia thành mấy phần và mang tới nội bộ Linh đình.

Linh Nguyên Đế đang khoác áo choàng dày và cúi người phê duyệt tấu chương trên bàn trong ngự thư phòng.

Ông ta đột nhiên dừng tay lại rồi cầm lấy một tấu chương đến từ đại thần hàng hải, Thượng Thư Ngụy Đông Trạch.

Ông ta cẩn thận lật xem một lát, trong đó đề cập đến chuyện tốc độ dâng lên của mực nước biển tăng nhanh nghiêm trọng, có dấu hiệu khác thường.

Lại liên tưởng tới lời dặn dò của Đế Sư Càn Khôn đạo nhân trước khi bế quan.

Lúc bấy giờ, Linh Nguyên Đế trầm ngâm, lấy phần tấu chương này để sang một bên, để ra riêng.

“Người đâu.”

“Có.” Một hoạn quan mặc quan phục toàn thân màu đỏ bước ra khỏi góc và tiến lên.

“Phái võ giả cấp cao đưa tới phân đà Nhân Tiên quan. Nhất định phải để hồng tước truyền thư đến trước động Nhân Tiên.”

“Rõ!”

Rất nhanh, tấu chương được mang ra khỏi ngự thư phòng, sau khi mã hóa nhiều tầng thì được đưa tới tổng bộ Nhân Tiên quan ở Nguyện Nữ hạp phương xa.

Xoẹt xoẹt.

Tia chớp xẹt qua bầu trời đêm, chiếu sáng một mảnh Nguyện Nữ hạp huyết sắc.

Huyết Hà tĩnh mịch, lẳng lặng chảy xuôi.

Đột nhiên, một con chim huyết sắc lao vào hẻm núi từ xa.

Những nơi huyết điểu đi qua, từng cặp mắt chứa ánh sáng đỏ lần lượt mở ra giữa trời đêm trong hạp cốc rồi ngước nhìn nó.

Con chim tiếp tục sà xuống và vội vàng xuyên qua một đám mây mù huyết sắc bao phủ giữa không trung.

Huyết Vân rất nhanh đã tách ra, để lộ bình đài cheo leo rộng lớn có đồ án Thái Cực đỏ sậm ở đằng sau.

Sau bình đài là một động phủ hình bầu dục cao lớn.

Trên cửa động phủ có treo câu đối.

Bên trái là Tam Hoa Tụ Đỉnh, bên phải là Ngũ Khí Triều Nguyên.

Hoành phi đề: Vô Cực.

Huyết điểu nhẹ nhàng đáp xuống một khối đá nhô ra trong động phủ. Nó ngẩng đầu lên kêu vài tiếng.

Xùy!

Một bóng huyết ảnh gấp gáp đáp xuống đất từ phía xa rồi hóa thành Thường Ngọc Thanh dáng người yểu điệu, mặc váy đỏ

như máu.

Mái tóc nàng đen và suôn dài như thác nước, khí chất lạnh lùng. Tóc dài của nàng được buộc lại ngang eo bằng dây cột tóc màu phỉ thúy.

Ngoài ra, trên thân thể nàng không còn bất kỳ đồ trang trí nào khác.

Đón lấy huyết điểu, nàng cẩn thận gỡ ống trúc được cột trên đùi nó xuống và mở ra xem xét.

“Cuối cùng, chuyện mà sư tôn lo lắng đã xuất hiện.” Đôi mắt xinh đẹp màu đỏ như máu của nàng có chút ngưng lại.

“Tính toán thời gian, nhoáng cái đã qua ba năm rồi.” Một bóng người khác tung người nhảy vọt lên rồi nhẹ nhàng đáp xuống bình đài, kế đó đứng lên từ tư thế nửa ngồi. Chính là Trương Chân Hải.

Nàng vẫn mặc một bộ áo đen bó sát người, buộc tóc đuôi ngựa cao, mang mặt nạ và đeo dao găm bên hông.

“Ngọc Thanh, bây giờ ngươi đã luyện thành Tam Hoa Tụ Đỉnh, ngay cả Ngũ Khí Triều Nguyên cũng luyện đến tầng thứ tư, chỉ còn vỏn vẹn tầng ‘bi’ (bi ai) cuối cùng. Quả nhiên là kỳ tài ngút trời!” Trương Chân Hải đã từng không thể hiểu nỗi quyết định của Trương Vinh Phương, tại sao hắn phải lặp đi lặp lại thử thách mới chịu thu nhận người khác làm đồ đệ.

Nhưng đối với Thường Ngọc Thanh lại tử tế như thế.

Nhưng hiện giờ, rốt cuộc nàng đã hiểu rõ.

Tam Hoa ngưng kết, Ngũ Khí đã ngưng tụ được bốn loại, chỉ còn một loại cuối cùng là có thể triệt để Viên Mãn.

Lúc này, Thường Ngọc Thanh đã leo lên tới tu vi văn công cấp độ cao nhất trong toàn bộ Nhân Tiên quan.

“Không… Thật ra ta chỉ có ngộ tính cao một chút thôi, về phương diện tích lũy vẫn còn thiếu sót quá nhiều so với rất nhiều tiền bối.” Sắc mặt Thường Ngọc Thanh không thay đổi, khẽ lắc đầu.

Trên phương diện võ đạo, bản chất của Tam Hoa và Ngũ Khí đều là bí kỹ tăng cường thực lực bản thân vô cùng lớn và

mang tính vĩnh viễn.

Loại bí kỹ văn công này có thể cải tạo cường độ thân thể của chính mình mãi mãi, sau khi sử dụng còn có thể tăng cường thực lực bản thân khá đáng kể.

Chương 1734 - Ứng đối (3)

Nhưng điều đó không có nghĩa là sau khi học được sẽ có thể một bước lên trời.

Nhiều nhất là sau khi mở ra Tam Hoa sẽ giúp cho thực lực Nội Pháp Siêu Phẩm của nàng lúc này lập tức tăng vọt đến cỡ một nửa Tông Sư.

Mà bốn loại khí tức của Ngũ Khí Triều Nguyên có thể khiến nàng chuyển đổi giữa bốn loại võ công có phong cách hoàn toàn khác biệt nhau trong chớp mắt, hơn nữa mỗi một loại đều có thể phát huy thực lực cực hạn mạnh mẽ vượt xa người thường.

Đây vẫn chưa phải cảnh giới Viên Mãn triệt để, theo như lời quan chủ, sau khi hoàn thành Ngũ Khí Triều Nguyên sẽ làm cho thân thể hoàn toàn biến đổi về chất lần thứ hai.

Cái gọi là Ngũ Khí Triều Nguyên, trên bản chất là mô phỏng việc Thần Phật vận dụng thế.

Nhưng sau khi Trương Vinh Phương hiểu rõ tình hình ngoại giới từ Thái Uyên, hắn đã sớm tiến hành sửa đổi.

Đổi từ việc ngưng tụ năm loại khí thành Thế, kết hợp Ngũ Khí để tăng cường các phương diện tố chất của bản thân lần thứ hai.

Cũng chính là phiên bản Thường Ngọc Thanh đang tu hành lúc này.

Trong lúc hai người đang chờ đợi.

Ở hồ máu trong động phủ.

Thân hình vạm vỡ đã ngâm rất lâu bên trong nhưng vẫn không có bất cứ biến hóa nào từ từ mở hai mắt đỏ sậm ra.

‘Ba năm rồi….. ’

Trương Vinh Phương từ từ nổi lên và không ngừng nhô ra khỏi mặt nước hồ máu.

Vô số huyết thủy tự động dệt thành một bộ trường bào đỏ sậm tinh xảo bên ngoài thân thể hắn.

“Bầu trời….. càng đến gần hơn rồi….”

Hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn qua miệng lỗ nghiêng trên hang được hình thành từ lần hắn xông ra ngoài trước đó.

Từ nơi này có thể nhìn thấy bầu trời đêm tăm tối và âm trầm bên ngoài.

Trong ba năm này, hắn không chỉ đơn giản ngâm mình trong hồ máu, cùng lúc đó, hắn còn chính thức tu hành công pháp Ngũ Khí Triều Nguyên mới do chính mình sáng tạo ra.

Lấy năm loại cảm xúc làm động lực, hắn thiêu đốt chúng để tăng cường bản thân, đồng thời tiến hành cường hóa biến đổi về chất lần hai.

Ở phương diện này, hắn mới luyện đến tầng thứ ba, trong khi đồ đệ Thường Ngọc Thanh của hắn đã luyện đến tầng thứ tư.

Hơn nữa, nàng gần như sắp hoàn thành tầng thứ năm rồi.

Ngộ tính thiên phú cao của nàng quả thực làm cho người ta phải nghẹn họng nhìn trân trối.

‘Có điều, còn đỡ là cuối cùng đã chân chính hoàn thành một bên khác. ’

Một bên khác mà hắn nhắc tới, đương nhiên là loại huyết mạch huyết thống thứ hai.

Huyết ảnh lóe lên, hắn đột ngột xuyên qua lối đi trong động phủ và bất ngờ xuất hiện tại trung tâm Thái Cực Đồ huyết sắc ở cửa hang.

“Sư tôn!”

“Quan chủ!”

Thường Ngọc Thanh và Trương Chân Hải vội vã cúi chào hắn.

“Không cần đa lễ, thư đâu?”

Trương Vinh Phương nhìn về phía Thường Ngọc Thanh.

“Đây ạ.” Thường Ngọc Thanh dâng thư lên bằng hai tay.

Nhận lấy lá thư, Trương Vinh Phương mở ra và đọc lướt qua một lượt.

Dựa trên số liệu thu thập được từ các bến cảng của Đại Linh, trong thư tính toán ra thực tế kinh khủng là mực nước biển đang dâng lên nhanh chóng.

“Quả nhiên bắt đầu rồi.”

Khép lá thư lại, hắn nhìn về phía Trương Chân Hải.

“Tiểu Hải, tình hình của những nơi khác thế nào?”

“Theo phản hồi hàng năm từ những người ghi chép, xác thực mười lăm khe nứt hẻm núi mà chúng ta kiểm tra đang bị thu hẹp đáng kể mỗi năm.” Trương Chân Hải trả lời.

“Xem ra, bầu trời đúng là đang chìm xuống…. Chúng ta phải giành giật thời gian.” Lúc này, trong lòng Trương Vinh Phương không còn nghi ngờ gì nữa.

Những gì Nguyệt Thần nói đều là sự thật.

Hiện tại, sau khi đã xác nhận việc Thiên Mạc co vào là sự thật, đã đến lúc nghĩ cách giải quyết chuyện này rồi.

Thế giới này có rất nhiều người liên quan tới hắn, rất nhiều người đến tột cùng hắn vẫn không thể buông bỏ.

Tính cách hắn dễ mềm lòng, nếu một mình mình lao ra, với thực lực hiện giờ của hắn, có lẽ hắn có thể làm được.

Nhưng những người còn lại ở đây thì sao?

Thường Ngọc Thanh, Trương Chân Hải, Trương Vân Khải, tỷ tỷ Trương Vinh Du, tỷ phu Tốc Đạt Hợp Kỳ, còn có Thiên Nữ.

Bọn họ phải làm sao bây giờ?

Ở lại nơi này chờ chết ư?

Hắn đã suy nghĩ vấn đề này rất lâu, mà bây giờ, tất nhiên đã có đáp án.

Đó chính là…

Khiến cho Thiên Mạc ngừng thu hẹp! Nếu như Thiên Quang mạnh lên là nguyên nhân cơ bản chèn ép Thiên Mạc thu nhỏ lại.

Vậy thì biện pháp giải quyết rất đơn giản…

Hoặc là nghĩ cách gia tăng lực chống đỡ mới và bổ sung cho Thiên Mạc.

“Các ngươi chờ ở đây.”

Trương Vinh Phương giang rộng đôi cánh dơi sau lưng, kế đó vỗ cánh bay lên trời.

Trong đêm tối, thân hình hắn hóa thành một sợi dây đỏ, chớp mắt đã lao đi hàng trăm mét lên không trung rồi nhanh chóng tiến vào tầng mây.

Loẹt xoẹt.

Một tia sấm chớp đột nhiên phóng tới và giáng xuống người hắn, nhưng lại bị huyết vụ vốn đang vờn quanh hắn tự động ngăn trở.

Một phần huyết vụ bị tan đi, Trương Vinh Phương cũng không thèm để ý tới dẫu chỉ một chút, hắn vẫn tiếp tục lao lên.

Chương 1735 - Ứng đối (4)

Xuyên qua đám mây sẫm chớp màu đen, xung quanh dần dần trở nên sáng tỏ và yên tĩnh lạ thường.

Đắm mình trong vầng sáng từ trường màu xanh lam, hắn chẳng hề dừng lại mà lần nữa vỗ cánh hướng lên trên.

Sau đó là tầng giữa, tiếp đến lại có màu đen vặn vẹo bên trong Thiên Mạc.

Thiên Mạc vẫn giống như trước kia, dường như không có bất kỳ biến hóa nào.

Nhưng Trương Vinh Phương ngẩng đầu nhìn kỹ lại, hắn có thể thấy rõ ràng khe hở giữa Thiên Mạc và tầng giữa đã nhỏ đi rất nhiều.

'Bản chất của Thiên Mạc là vỏ bọc bảo vệ thế giới khu trao đổi, biện pháp tốt nhất để ra vào hợp pháp chính là trở thành Thần Phật linh tuyến ký sinh thể. Nhưng ta và linh tuyến như nước với lửa…. Muốn ra ngoài một cách an toàn, e rằng phải nghĩ cách khác. '

Hắn nhắm mắt lại và mở thanh thuộc tính ra.

Lúc này, ở phía dưới huyết mạch của Huyết tộc Thuỷ tổ có thêm huyết mạch sinh vật Cứu Cực cuối cùng.

'Sinh vật Cứu Cực cuối cùng ——Thiên Sinh Cự Lực, Da thịt sắt thép, Tự Lành Siêu Cấp, Khống chế tâm linh đối với người và sinh vật, Mô Phỏng Gen, Cường Hóa Tư Duy, Linh Nhục Hợp Nhất, Cường Hóa Sinh Mệnh, Chủng Bất Tử, Rào Cản Tinh Thần, Khóa Tin Tức, Ứng Kích Cấp Tốc, Hấp Thu Năng Lượng, Biến Hình Sinh Mệnh, Cứu Cực Nguyên Thể. '

Huyết thống này không tăng cường thực lực nhiều, nhưng lại chân chính cải thiện khả năng thích ứng với ngoại giới. Hơn nữa, còn rút ngắn đáng kể tốc độ và thời gian thích ứng của hắn.

Ba ngày trước, hắn đã triệt để hoàn thành việc dung hợp toàn bộ huyết mạch.

Bù đắp cho thiên phú đặc chất cuối cùng, Cứu Cực Nguyên Thể.

Mà trị số sinh mệnh cũng được cộng thêm trọn 1000 điểm.

Vì quá trình ngâm trong hồ máu của hắn thỉnh thoảng bị ngắt quãng, thế nên hắn còn dư ra gần 400 điểm thuộc tính có thể sử dụng.

Chuẩn bị đến mức này đã là tất cả những gì hắn có thể làm được.

'Nhìn thử một chút xem sao? '

Đột nhiên, đầu óc hắn nảy ra một ý nghĩ.

Không chút chần chừ, Trương Vinh Phương vung tay để lại một mảnh máu thịt, bản thân thì vỗ cánh bay thẳng về phía Thiên Mạc.

Khi tiếp tục tới gần Thiên Mạc, ngoại hình của hắn bắt đầu phát sinh biến hóa rất nhanh.

Làn da trên khắp cơ thể bắt đầu biến thành trạng thái đá tảng màu xám trắng.

Đây là do hắn đang mô phỏng trạng thái tượng đá không có sự sống.

Năng lực thiên phú Ứng Kích Cấp Tốc có thể giúp cho hắn hoàn thành quá trình biến đổi gen một cách hoàn chỉnh trong khoảng thời gian rất ngắn.

Năng lực Hấp Thu Năng Lượng có thể giúp hắn hấp thu và ngăn chặn hoàn mỹ tất cả năng lực bị tiêu tán của bản thân.

Rào Cản Tinh Thần có thể làm giảm toàn bộ dao động ý thức tinh thần của hắn đến cực điểm.

Mà năng lực Biến Hình Sinh Mệnh mới là năng lực đáng sợ khiến hắn chân chính đột phá cực hạn.

Thiên phú này giúp cho hắn có thể tự do chuyển hóa giữa sinh mệnh có và không có sự sống.

Việc này đột phá cực hạn của Mô Phỏng Gen.

Khi khoảng cách ngày càng gần hơn. Lúc bấy giờ, Trương Vinh Phương đã hoàn toàn biến thành tượng đá.

Thiên Mạc vẫn không hề dịch chuyển mà tự do nhúc nhích như trước.

Mười mét.

Năm mét.

Một mét.

Vù.

Thân thể Trương Vinh Phương va vào Thiên Mạc rồi bị bật ngược trở lại.

Những đường đen nhúc nhích kia không công kích, cũng chẳng rẽ ra một con đường, mà là hoàn toàn phớt lờ hắn.

“Vẫn chưa được à?” Thân thể Trương Vinh Phương mau chóng khôi phục lại từ trạng thái tượng đá.

Huyết khí lan tràn khắp người hắn, Huyết Vân nâng cơ thể hắn lên không trung.

‘Vậy thế này thì sao? ’

Hắn giơ cánh tay phải bị gãy ở khuỷu tay lên, sau đó phân chia thành mấy chục mảnh nhỏ.

Đồng thời, hắn triển khai năng lực Biến Hình Sinh Mệnh.

Tất cả mấy chục mảnh xương cốt máu thịt đều tự động chuyển hóa thành các loại vật liệu, vật chất khác nhau.

Vàng, bạc, đồng, sắt, gỗ, vân vân, tất cả chất liệu mà hắn biết và từng tiếp xúc qua đều được hắn lần lượt biến hóa ra vào thời khắc này.

Mấy chục mảnh nhỏ đổi sang những màu sắc khác nhau rồi bay về phía Thiên Mạc.

Hắn muốn thử xem loại linh tuyến màu đen này có thật sự chỉ cho phép Thần Phật đi qua hay không.

Trong thoáng chốc, những mảnh nhỏ hệt như hạt mưa liên tục va đập lên bề mặt Thiên Mạc, nhưng nó lại không có một chút phản ứng nào mà bật ngược tất cả trở về.

“Vẫn không được…..”

Trương Vinh Phương nhớ lại lời Nguyệt Thần nói lúc trước.

Chẳng lẽ nhất định phải chuyển hóa thành Thần Phật mới có thể ra vào Thiên Mạc sao?

Hiện giờ, hắn còn chưa thể hiểu được cấu thành của linh tuyến, cho nên cũng không có cách nào biến thành Thần Phật có cấu trúc linh tuyến được.

Bất kể thế nào hắn cũng không thể chấp nhận một thứ không rõ nội tình như vậy và để nó tùy ý ký sinh vào cơ thể mình được.

“Thật ra vẫn còn biện pháp khác.” Đúng lúc này, giọng nói của Bạch Lân vang lên bên tai hắn.

Chương 1736 - Ứng đối (5)

“Ngươi tới rồi à? Biện pháp gì?” Trương Vinh Phương thu lại máu thịt mà mình phân ra, hắn nhìn chằm chằm vào Thiên Mạc.

“Vào khoảng thời gian ngươi bế quan này, ta tập hợp tất cả Thần Phật nguyện ý quy thuận, mọi người tập trung trí tuệ suy nghĩ và đưa ra được không ít ý kiến.

Một điểm trong số đó, đồng thời cũng là điểm mấu chốt nhất là một khi Thiên Quang mạnh lên sẽ dẫn tới Thiên Mạc chìm xuống, vậy thì lúc trước chúng ta dựa vào cái gì để chống đỡ bên trong Thiên Mạc?” Rõ ràng Bạch Lân đã thông minh hơn trước đó rất nhiều.

“Ngươi có đáp án rồi?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

“Đúng vậy. Sau ba năm điều tra, bọn ta đã xác định được sơ bộ thực chất nguồn gốc động lực của Thiên Mạc chính là số lượng và chất lượng của sinh linh sống trong đó.” Bạch Lân trả lời.

“Làm sao xác định được?” Trương Vinh Phương nhíu mày.

“Khoảng thời gian gần đây, Đại Linh thảo phạt bốn phía, đã chinh phục được rất nhiều quốc gia và khu vực dưới sự thúc đẩy của bọn ta.

Tuy rằng lãnh thổ của chúng ta đang mở rộng, nhưng thật ra số lượng người thương vong lại đang gia tăng nhanh chóng.

Mà tốc độ gia tăng này có biến động rất giống với biến hóa của Thiên Mạc.

Nói cách khác… Nếu tháng nào có nhiều người chết nhất thì Thiên Mạc cũng sẽ chìm xuống nhanh nhất trong tháng đó.

Hai chuyện này có liên quan vô cùng chặt chẽ với nhau.” Bạch Lân nói có trật tự và hết sức chuẩn xác.

“Hẳn là ngươi không thể tự mình làm những chuyện này đâu đúng không?” Trương Vinh Phương phản ứng ngay tức khắc.

“Ặc…. Ta cũng đang không ngừng học tập trong suốt ba năm nay….” Bạch Lân lập tức nói năng lắp bắp.

“Ai đã tính toán so sánh ra được? Bảo người đó tới gặp ta.” Trương Vinh Phương không ngờ nơi này vẫn còn nhân tài như thế.

Trên thực tế, đằng sau phương pháp so sánh nhìn như đơn giản này đòi hỏi phải thu thập lượng số liệu rất lớn và tiến hành tính toán. Ngoài ra, còn cần phải có năng lực suy đoán và trực giác nhạy bén.

“….. Được rồi.” Bạch Lân không nghĩ tới trò lừa bịp của mình lại bị lộ nhanh như vậy. Chỉ đành đáp ứng.

Sau khi nhìn Thiên Mạc lần cuối, Trương Vinh Phương quay người trở về.

Lần này, hắn không quay lại Nhân Tiên quan mà đi thẳng tới Linh đình Đại Đô.

Nửa giờ sau.

Hoàng cung, điện Thái Cực.

Trương Vinh Phương ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế dựa cao màu vàng kim và gõ ngón tay.

Phút chốc, ấn đường của một bức tượng thần trên vách tường bên phải phía dưới phát ra ánh sáng bạc và chiếu xuống mặt đất.

Vụt…

Nghi Vân Ngụy Vụ chầm chậm bốc lên rồi bao trùm toàn bộ điện Thái Cực vào bên trong.

Thần Phật không thể xuất hiện dưới dạng thực thể, do đó chỉ có thể dùng thủ đoạn khác để hiện thân.

Giữa màn sương trắng lượn lờ, người đầu tiên xuất hiện chính là nữ tử độc nhãn mặc váy trắng– Bạch Lân.

Nàng ta vừa ra tới đã vội vã đứng vào bên phải Trương Vinh Phương, cằm khẽ nhếch lên. Làm ra một vẻ ta chính là cánh tay trái tay phải của ngài với nét mặt điềm tĩnh.

Ngay sau đó, một bóng người chậm rãi bò ra khỏi màn sương phía sau.

Đó là một nữ tử quyến rũ với nửa thân trên là người và nửa thân dưới là một con rết màu đỏ thẫm.

So với Bạch Lân ngốc nghếch ngọt ngào ngây ngô, nếu chỉ nhìn vào nửa thân trên của nữ tử này thì nàng ta chính là một quả đào mật chín mọng, dáng vẻ yểu điệu, quyến rũ động lòng người.

Nhưng cộng thêm lít nha lít nhít chân rết ở nửa thân dưới lại có thể dọa cho người ta sợ tới mức lông tóc dựng đứng trong tích tắc.

“Tiểu nữ tử Hồng Nghiệp, tham kiến Càn Khôn Đế Sư.”

Nữ tử dừng ở giữa đại điện rồi cung kính hành lễ với Trương Vinh Phương.

Nàng ta biết rất rõ vị trước mắt này mới là người thống trị chân chính của toàn bộ Đại Linh ngay lúc này.

Mỗi lần hắn giơ tay nhấc chân sẽ lập tức có Huyết Vân đầy trời, che khuất không trung, ngay cả Nguyệt Thần lúc ở thời kỳ đỉnh cao nhất trước kia cũng bất lực trước tên quái vật đáng sợ này!

“Hồng Nghiệp…. ? Phép so sánh giữa Thiên Mạc và mạng người là do ngươi tính được à?” Trương Vinh Phương cất tiếng hỏi.

“Đúng vậy. Ta và Bạch Lân là bạn tốt của nhau, đúng lúc nàng không am hiểu phương diện này, nên ta tiếp nhận thay.” Hồng Nghiệp mỉm cười trả lời.

“Ta cũng làm rất nhiều việc chứ bộ! Chẳng hạn như khá nhiều phép so sánh đều do ta đích thân chạy đi thăm dò đấy thôi!” Bạch Lân ở một bên vội vàng lên tiếng, bày tỏ mình cũng rất ra sức.

Đây chẳng phải nghĩa là ngươi chỉ có thể làm công việc tay chân thôi sao?

Trương Vinh Phương thầm cảm thấy không nói lên lời, hắn không để ý tới thộc hạ ngốc này nữa mà suy ngẫm một lát.

“Vậy nếu ta muốn khiến cho Thiên Mạc ngừng rơi xuống, ngươi có kiến nghị gì không?”

“Theo tính toán tổng thể của ta, Thiên Mạc dựa vào sự đối kháng giằng co giữa hai nguồn lực lượng trên và dưới mới có thể ở trạng thái ổn định.

Chương 1737 - Ứng đối (6)

Bên dưới, cũng chính là số lượng và chất lượng sinh mệnh trong khu trao đổi chúng ta quyết định lực bành trướng ra bên ngoài.

Mà lực lượng bên trên, dĩ nhiên chính là Thiên Quang.

Vì vậy, chúng ta có thể cố gắng gia tăng mức sinh sản dân số, nhưng…..” Hồng Nghiệp ngập ngừng.

“Nhưng sao?”

“Nhưng không kịp nữa rồi, Nguyệt Thần đã lấy đi lượng lớn tích lũy của Linh Phi Thiên, tương đương với việc rút đi rất nhiều lực lượng hỗ trợ cho việc bành trướng ra ngoài để chống đỡ Thiên Mạc. Đây đều là lực lượng khổng lồ từ việc hấp thu tuỷ não của vô số người trong mấy trăm năm qua mới tích lũy được.

Chúng ta không có cách nào lấp đầy khoản thiếu hụt này chỉ trong thời gian ngắn được, thế nên…. e rằng chúng ta không thể nào ngăn chặn việc Thiên Mạc chìm xuống.”

“Không thể nào ngăn chặn…..” Ánh mắt Trương Vinh Phương âm trầm. “Vậy Thiên Quang giả thì sao? Ngươi có biết vì sao Thiên Quang giả có thể sống sót bên trong Thiên Quang không?”

“Chỉ những cá thể trời sinh đã có sinh mệnh lực cực mạnh mới có thể sống sót trong Thiên Quang.” Hồng Nghiệp trả lời.

“Sinh mệnh lực cực mạnh….” Trương Vinh Phương im lặng một hồi. “Đã là vậy thì….. nếu như ta chuyển hóa người trong cả thiên hạ thành môn đồ của ta thì sao?”

Đồng tử của Hồng Nghiệp và Bạch Lân đều hơi co rút lại.

Chuyển hóa người trong cả thiên hạ thành môn đồ?

Cái gọi là môn đồ, chẳng qua chỉ là cái tên hay dùng để gọi huyết duệ, trên thực tế, chính là chuyển hóa thành huyết duệ của Nhân Tiên đạo.

“Huyết duệ có thể chống lại được Thiên Quang không?” Trương Vinh Phương hơi nghiêng người về phía trước, nhìn chằm chằm vào Hồng Nghiệp, trong đôi mắt đỏ sậm của hắn mơ hồ ẩn chứa cảm giác áp bức khổng lồ.

Thân thể mềm mại của Hồng Nghiệp thoáng cứng đờ, nàng ta cố nén xúc động muốn lùi lại và trốn đi trong lòng.

“Ta…. Ta không biết!” Nàng ta cắn răng nói.

Toàn bộ Đại Linh có bao nhiêu người chứ? Chuyển hóa toàn bộ thành huyết duệ ư…

Trời ạ…. Biến tất cả thành đế quốc huyết duệ à! ?

Hồng Nghiệp và Bạch Lân đều bị ý tưởng này của Trương Vinh Phương chinh phục rồi.

“Vậy ngươi cùng Bạch Lân đi thông báo trước đi.” Trương Vinh Phương phân phó. “Kể từ hôm nay, ngươi và nàng ta cùng nhau đảm nhiệm cánh tay trái phải của ta. Ngươi có ý kiến gì không?”

“Đây là vinh hạnh của ta!” Hồng Nghiệp cúi đầu nói. Sắc mặt nàng ta có chút tái nhợt.

“Đi đi.” Trương Vinh Phương phất tay ra hiệu cho đối phương lui xuống.

Chuyện chuyển hóa thành đế quốc huyết duệ không phải hắn nhất thời nghĩ ra, mà là đã sớm có quyết định từ lâu.

Suy cho cùng, so với người bình thường, thể chất tự lành trời sinh của huyết duệ cũng đủ để nâng cao khả năng sống sót lên rất nhiều.

Dù gì cũng thử trước một chút xem sao, nếu như không được thì lại dùng đến phương án dự bị, đặt ra mục đích chủ yếu là đột phá Thiên Mạc.

Chỉ cần bản thân hắn có thể ra ngoài trước, lực lượng chung cực của sinh vật Cứu Cực cuối cùng sẽ giúp cho hắn có thể phát triển nhanh chóng cho dù có gặp phải bất cứ hoàn cảnh nào.

Trương Vinh Phương nhìn Hồng Nghiệp và Bạch Lân rời đi, ánh mắt lướt qua mục thiên phú đặc chất trên thanh thuộc tính

của mình.

‘Cứu Cực Nguyên Thể: Nuốt chửng cá thể bị ngươi tiêu diệt và thu được toàn bộ sức mạnh, tư chất, ký ức, kinh nghiệm, kỹ năng, vân vân, của đối phương ở mức độ hao tổn thấp nhất. (Chú ý: Năng lực này không có giới hạn trên. Nếu ký ức bị chồng chất quá nhiều, có thể xảy ra hiện tượng bản thân tự phân liệt) ’

Tháng năm năm thứ tư dương lịch.

Đại Linh thu hồi tất cả đại quân đang chinh phạt ở bên ngoài.

Linh đình chiêu cáo thiên hạ, ban bố pháp lệnh thống nhất tên là Cộng Huyết lệnh.

Lý do đưa ra đại khái là: Hoàng gia đan pháp viện Đan Sư môn nghiên cứu ra mật pháp đặc thù có thể làm cho tất cả mọi người kéo dài tuổi thọ.

Linh Đế nhân từ, lệnh cho đan sư phổ biến mật pháp ra khắp thiên hạ, khiến người trong thiên hạ cùng hưởng, để tất cả con dân Đại Linh cùng hưởng.

Cách nói này từ ban đầu rất khiến người ta không cho là đúng.

Thời buổi này còn có ai chiếm được loại phương pháp kéo dài tuổi thọ như thế này mà không giấu đi giữ riêng cho bản thân chứ?

Đây quả thực là hoang đường.

Nhưng cùng với việc các đạo nhân của nhân tiên đạo đều đứng ra, phụ trợ tuyên truyền tính chân thật của loại mật pháp này.

Khiến cho các dân chúng của Đại Đô chứng kiến trước tiên, cũng khiến họ hiểu được căn nguyên của loại mật pháp này.

Cái đó vẫn là có nguồn gốc từ Nhân Tiên đạo.

Vì vậy, nhóm quý tộc người Linh biết nội tình đầu tiên bắt đầu cải tạo huyết duệ hoàn chỉnh.

Dưới tình huống lượng lớn huyết duệ Thiên Tự viện cùng ra tay, việc cải tạo rất nhanh đã hoàn thành.

Hiệu quả mang tới cũng làm cho càng nhiều người tận mắt nhìn thấy triệt để điên cuồng.

Huyết duệ giống như virus, bắt đầu nhanh chóng lan tràn, mở rộng.

Bản đồ vốn mang màu xanh da trời của đế quốc Đại Linh bắt đầu từ Đại Đô nhanh chóng bị nhuộm đỏ.

Chương 1738 - Ứng đối (7)

Trong thời gian nửa tháng ngắn ngủi, màu đỏ đã hoàn toàn lan ra toàn bộ ranh giới, mỗi một tấc mỗi một góc.

Áp dụng huyết duệ truyền bá phương pháp huyết duệ, những ai không muốn cải tạo tiếp thu, căn bản là trở thành hai giai tầng, hai cấp bậc so với huyết duệ.

Dưới loại tình huống như vậy, tất cả mọi người không dám không tiếp thu.

Coi như là nho gia vẫn luôn cẩn trọng, sau khi trầm mặc và kháng nghị vài lần cũng chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp thu hiện thực.

Tất cả cao thủ cấp bậc Tông Sư, Đại Tông Sư đều bị gom lại ở trong hoàng cung, do Trương Vinh Phương tự mình cải tạo thành huyết duệ đời thứ nhất.

Làm vậy để dễ dàng khống chế.

Mà một số người yếu hơn còn lại thì tự do phân tán truyền bá tầng tầng.

Còn Trương Vinh Phương, sau khi cải tạo xong quần thể cao thủ tối cao thì đâm đầu vào quá trình thăm dò Thiên Mạc.

Tầng dưới, tầng trung của Thiên Mạc.

Đám mây máu lớn nâng Trương Vinh Phương trôi nổi giữa không trung, lẳng lặng nhìn chăm chú Thiên Mạc ngọ nguậy phía trên.

‘Ngươi còn chưa hết hi vọng sao? ‘ Bạch Lân nghi hoặc hỏi.

‘Còn có hai biện pháp chưa thử nghiệm. ‘

Trương Vinh Phương giơ tay lên, hắn đã suy tư nghiên cứu hồi lâu, hiện tại, cuối cùng cũng có chút chắc chắn rồi.

Vụt.

Ngón tay phải của hắn tự động gãy một đốt, lao về phía Thiên Mạc giống như mũi tên.

Ngón tay kia bay được khoảng cách một nửa thì đột nhiên tự động nổ tung, hóa thành từng đường cong kỳ dị uốn lượn tản ra màu trắng bạc.

‘Đó là…! !? Linh tuyến! !? Ngươi thế mà có thể…? !’ Bạch Lân bị giật mình đơ ra trong nháy mắt.

Trước đó thấy Trương Vinh Phương cái gì cũng có thể mô phỏng, trong lòng nàng vẫn chỉ là sợ hãi than chứ không cảm thấy chấn động.

Nhưng giờ này khắc này, thấy đối phương thậm chí ngay cả linh tuyến cũng có thể mô phỏng ra được, nàng mới hoàn toàn không biết nên nói cái gì cho phải.

‘Không có gì, sự cấu thành của linh tuyến là có dấu vết để lần theo, đại bộ phận trong đó là hợp kim kim loại kết hợp với các loại protein…. ‘ Trương Vinh Phương lại bắt đầu nói mấy từ mà nàng nghe không hiểu.

Ánh mắt của hắn theo dõi linh tuyến mà mình mô phỏng.

Linh tuyến kia bay càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Cho đến cuối cùng, phập, nhẹ nhàng đánh lên trên Thiên Mạc.

Vẫn không có tác dụng gì cả.

Thiên Mạc vẫn giống như trước kia, không hề có một động tĩnh.

‘Bạch Lân ngươi đi thử xem. ‘ Trương Vinh Phương trầm giọng nói. Thu hồi linh tuyến bị đẩy lùi khiến hắn lần nữa khôi phục hình thái huyết nhục.

“Ặc… được rồi!” Bạch Lân cảm giác bây giờ tác dụng của mình càng ngày càng ít, cảm giác có chút không ổn cho lắm.

Lúc đầu nàng vẫn cảm thấy có hơi sợ Thiên Mạc, nhưng nếu như ngay cả chút chuyện này mà cũng làm không được, vậy chẳng phải là ngày sau nàng thực sự không có chút tác dụng nào sao?

Dù sao hiện tại việc cần động não đã có Hồng Nghiệp rồi.

Nàng khẽ cắn môi, đúng là vẫn tiến lên.

Một đoàn sương trắng tỏa ra, nàng chợt bay nhào ra từ một chiếc tượng thần nhỏ đeo trên người Trương Vinh Phương.

Cửa động Thái Hư mở ra, giữa không trung, một con mãng xà độc nhãn khổng lồ màu trắng phi hành xông lên, đánh về phía Thiên Mạc.

Thình thịch.

Nàng đâm một phát lên trên Thiên Mạc, toàn bộ thân rắn đều suýt chút nữa bị dính thành một đoàn, chen chúc trên mặt ngoài của Thiên Mạc.

"Vẫn không được sao?" Trương Vinh Phương nhíu mày lại.

"Không! Có hiệu quả!" Bạch Lân bỗng nhiên lớn tiếng nói.

Nàng rút thân thể về, lơ lửng phía trước Thiên Mạc, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chú vào một cái hố nhỏ nông cạn mới xuất hiện trên đó.

Cái hố nhỏ đó giống như là cảm ứng được nàng sau đó tự động hiện lên.

Chỉ là cái hố nhỏ đó quá nhỏ, quá tầm thường, căn bản là không có cách thấy rõ được.

Lúc này Trương Vinh Phương cũng bay lại gần hơn một chút, thấy được cái hố nhỏ đó.

Dựa theo đạo lý, Thiên Mạc sẽ tự động khép lại tất cả dấu vết.

Nhưng cái hố nhỏ ấy lại vẫn tồn tại ở chỗ này, không hề lung lay dao động một ít gì.

"Ta sẽ lui ra phía sau thử xem." Bạch Lân lớn tiếng nói, nàng thử bay ra đằng sau một chút.

Quả nhiên, theo việc nàng kéo dài khoảng cách, cái hố nhỏ nọ tự động khép lại, biến mất.

"Cho nên nói, Thiên Mạc này quả thật là chỉ cho phép thần phật đi qua…" Bạch Lân kinh ngạc cảm thán.

Trương Vinh Phương trầm mặc.

"Vậy vì sao ngươi chỉ có thể làm ra một cái hố nhỏ như thế?"

"Ta…" Bạch Lân nghĩ đây không phải là lỗi của bà. Nhất định là Thiên Mạc có những phương thức phân biệt nào đó khác.

Trương Vinh Phương cũng không nói lời vô ích, tiến hành huyết liên phía sau lưng.

Trong đó một vệt ánh sáng màu máu bắn ra, hóa thành một đám mây máu sền sệt.

Bên trong mây máu, một huyết nhân năm mắt ngồi xếp bằng trên vòng xoáy máu đen chậm rãi hiện lên.

Đó là Huyết Thần! !

Huyết Thần lộ ra một nụ cười mỉm điên cuồng, tròng trắng mắt của tất cả năm con mắt đều là ánh huỳnh quang màu trắng, chỉ có con ngươi là vòng xoáy màu đen.

Chương 1739 - Ứng đối (8)

Hắn ta bay thẳng hướng phía Thiên Mạc.

Còn chưa hoàn toàn tới gần, mặt ngoài của Thiên Mạc đã chậm rãi hiện lên một cái hố nhỏ.

Cái hố nhỏ của lần này so với của Bạch Lân rõ ràng là sâu hơn không ít. Tuy rằng vẫn chưa tới mức tự động tách ra nhường đường nhưng đã chứng minh được một sự thật.

"Xem ra chính là ngươi quá yếu." Trương Vinh Phương không còn lời gì để nói.

Nhìn từ điểm này, không phải tất cả thần phật đều có thể tùy ý đi ra ngoài, hiển nhiên thần phật có thể ra khỏi nơi này có yêu cầu rất lớn đối với thực lực.

Trước đó lúc Nguyệt Thần bay ra ngoài trông thì rất nhẹ nhàng, nhưng đó chẳng qua là thực lực của hắn mạnh mẽ quá đáng, nhìn không ra tiêu hao.

Có thể nói, bản thân Thiên Mạc này chính là một công cụ dùng để hạn chế, những ai có thực lực yếu ớt, cho dù có quyền hạn ra ngoài thì cũng không có lực lượng đó.

"Vậy phải làm sao bây giờ? Hiện tại đã không có đủ thần phật cường đại nữa" Bạch Lân bất đắc dĩ nói.

Huyết Thần mạnh hơn bà, không phải cũng là như vậy sao?

"Lớp Thiên Mạc này là thiết lập bảo vệ vùng khu trao đổi của chúng ta, không thể hủy hoại. Chỉ có thể dùng trí."

Trương Vinh Phương đã lấy được Cường Hóa Tư Duy, lúc này trong đầu vô số suy nghĩ thoáng hiện lên trong đầu.

Bỗng hai cánh tay hắn rung lên, đồng thời thu hồi Huyết Thần và Bạch Lân.

"Thế này thì sao?"

Hắn phất tay tách ra một ngón tay của mình.

Ngón tay kia bay về phía Thiên Mạc, rất nhanh đã hóa thành một đám linh tuyến màu đỏ.

Trong thời gian ngắn như vậy, hắn thậm chí ngay cả linh tuyến màu đỏ cũng mô phỏng ra được nữa.

‘Bạch Lân, một lần nữa. ‘

‘Được! ‘

Trong nháy mắt, sương trắng lan ra, một con bạch mãng độc nhãn bắn ra, lại đánh tới hướng phía Thiên Mạc.

Trong lúc bạch mãng bay vụt, Trương Vinh Phương biến thành linh tuyến màu đỏ bám bên ngoài cơ thể của bà, hình thành nên thứ giống như hoa văn.

Thình thịch!

Lần thứ hai.

Bạch Lân hung hăng đánh lên trên Thiên Mạc.

Nhưng lần này, phản ứng ở mặt ngoài Thiên Mạc rõ ràng hơn rất nhiều, cái lỗ trên đó so với trước kia phải sâu hơn rất nhiều.

‘Có hi vọng! ‘ Ánh mắt Trương Vinh Phương nghiêm nghị: “Bạch Lân, há mồm! !”

A! ?

Vẻ mặt Bạch Lân nghệt ra, theo bản năng nghe lời há mồm.

Bỗng một điểm sáng màu đỏ bắn mạnh tới, hung hăng nhảy vào trong miệng bà, sau đó tiến vào trong bụng nàng giống như vật còn sống.

“! ?! ! Thứ gì chui trong miệng ta vậy! !! ?” Nàng lập tức hoảng sợ.

‘Kêu cái gì, là ta! ‘ Giọng của Trương Vinh Phương truyền ra từ trong bụng của bà: ‘Chúng ta cùng nhau thử lại lần nữa, lần này chú ý hợp sức! ‘

Bởi vì huyết liên nên khí tức bản thân Trương Vinh Phương và thần phật trên người của hắn có ràng buộc và dây dưa rất sâu.

Rất dễ dàng có thể hòa nhập làm một thể.

Vậy nên nếu như thao tác thật tốt, hắn hoàn toàn có thể mô phỏng linh tuyến lực lượng của Bạch Lân, làm bộ trở thành một bộ phận khí quan của bà.

“Ồ! ? Còn có thể làm như vậy được à? ?” Vẻ mặt Bạch Lân ngớ ra.

Nàng chợt hóa thành hình người, sờ soạng cơ thể và bụng mình. Cứ có loại cảm giác là lạ sao ấy…

“Ngươi sẽ không một mực ở trong đó không ra ngoài chứ? ??”

“Đừng nói nhảm, thử một lần nữa!” Trương Vinh Phương lười để ý đến suy nghĩ miên man của bà, trực tiếp ra lệnh.

“Nhưng sau này ta không gả ra ngoài được thì làm sao bây giờ?” Bạch Lân rầu rĩ nói.

“Nói như kiểu trước đây ngươi có thể gả ra ngoài được ấy, bắt đầu!” Trương Vinh Phương nói to.

Bạch Lân không phản bác được, chỉ có thể lại một lần nữa lại gần phía Thiên Mạc.

“Chuẩn bị cho tốt.” Bỗng nhiên giọng của Trương Vinh Phương lại vang lên.

Không đợi nàng suy nghĩ cẩn thận chuẩn bị cho tốt cái gì, trong nháy mắt, một thần uy kinh khủng vô cùng to lớn bành trướng biến lớn từ trong cơ thể bà.

A! !!

Nàng bỗng nhiên cảm thấy toàn thân bắt đầu bành trướng, thiêu đốt, xôn xao.

Thân thể lại khôi phục thân rắn, sau đó nhanh chóng trở nên to lớn hơn giống như thổi khí, chỉ là mấy cái chớp mắt đã từ độ dài mấy chục mét nguyên bản, biến lớn đến dài hơn trăm mét, thô hơn mười mét.

Nhưng còn chưa ngừng lại! Vẫn còn tiếp tục trở nên lớn hơn!

Rất nhanh!

200m! 300m! 400m! !

Rốt cuộc, biến hóa của Bạch Lân chậm rãi dừng lại.

Lúc này nàng đã biến thành một con cự thú kinh khủng dài hơn bốn trăm mét, to ba mươi mấy mét.

Lần đầu được có được tăng phúc lực lượng mạnh mẽ khủng bố như thế, Bạch Lân đầu tiên là ngơ ngác lơ lửng trên bầu trời,

không biết làm sao.

Nhưng rất nhanh, rất nhanh nàng đã thích ứng loại cảm giác mê say vui vẻ này.

“Ha ha ha ha ha! !! Ta! Bạch Lân! ! Thôn thiên phệ địa! !!”

Nàng phát ra một tiếng rít gào đinh tai nhức óc.

Khí lưu tầng giữa xung quanh bị cuốn thành tảng lớn luồng khí xoáy, bay lượn nhảy múa quanh thân thể của bà.

“Tranh thủ thời gian đi Thiên Mạc cho ta! Đồ ngu xuẩn! !” Trương Vinh Phương nổi giận cắt ngang lời bà.

Chương 1740 - Ứng đối (9)

Hắn mô phỏng đổi tất cả lực lượng của bản thân theo linh tuyến của Bạch Lân, không phải là cho nàng ta dùng để làm màu giả ngu đâu.

“A! ? À…” Bạch Lân trong nháy mắt bị cắt ngang từ trong giấc mộng đẹp, tâm trạng phấn khởi tột độ lập tức chững lại.

“Không thể để ta sung sướng, vui vẻ hài lòng một lúc sao? Biết rồi biết rồi.”

Lúc này nàng không hề có một chút do dự nào, phóng thẳng về phía Thiên Mạc.

Lúc này đây, nàng còn chưa tới gần đã có thể thấy Thiên Mạc bắt đầu tự động phân tách ra một con đường.

Giống như lúc Trương Vinh Phương tận mắt nhìn thấy Nguyệt Thần rời đi trước đó.

“Có hiệu quả rồi!” Nàng kinh ngạc vui mừng nói.

“Vậy thì đi đi. Không phải sợ, xông về phía trước!” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

Lúc này Bạch Lân cắn răng, đè xuống sự sợ hãi trong lòng, có sự ủng hộ của Trương Vinh Phương, sức mạnh liên tục không ngừng giống như vô cùng vô tận trong cơ thể tạo cho nàng cảm giác an toàn không có gì sánh kịp.

Nàng nhắm mắt lại, phóng thẳng về phía lối đi.

Sau khi nàng ta xông vào lối đi, Thiên Mạc phía sau lập tức khép lại, đóng kín, ngăn cách mọi thứ.

Nàng ta ở trong một khoang trống hình bầu dục, không ngừng tiến sâu vào bên trong.

Không có ánh sáng, chỉ có ánh sáng trên người nàng ta đang nhấp nháy.

“Này, lão đại, ngươi vẫn còn ở đó chứ?” Nàng ta có chút sợ hãi, nhẹ giọng hỏi ở trong đầu.

“Im miệng lại, tiếp tục đi về phía trước!” Trương Vinh Phương nhanh chóng trả lời.

Trạng thái hiện tại của hắn có chút quái dị.

Trên thực tế, bản thể của hắn vốn chưa hoàn toàn tiến vào trong cơ thể Bạch Lân, mà chỉ phân ra một phần nhỏ tiến vào. Khoảng chừng tương đương với một phần năm huyết nhục.

Dù sao thì cũng không thể đặt hết trứng gà vào cái rổ, chỉ là không ngờ lần này lại thành công.

“Chúng ta cứ ra ngoài như vậy sao? Không có chuẩn bị gì cả? Đã đi ra ngoài rồi?” Sau khi Bạch Lân vui vẻ, thì bỗng nhiên có chút không biết làm sao.

Mấy năm qua, nàng ta sớm đã quen ỷ lại Trương Vinh Phương, lúc này đối mặt với chuyện không rõ, cũng giống như vậy, nàng ta lập tức dò hỏi lão đại.

“Không sao, có ta ở đây, ngươi không chết được đâu.” Trương Vinh Phương bình tĩnh nói, cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Thiên Mạc này rất rõ ràng, vô cùng dày.

Hiện tại bọn họ đã bay ít nhất nửa phút, tốc độ khoảng chừng mười mấy mét mỗi giây.

Nhưng vẫn chưa xông ra khỏi Thiên Mạc.

“Được!” Bạch Lân đè nén bất an trong lòng, tăng nhanh tốc độ, bay về phía trước.

Thời gian bất giác trôi qua.

Bỗng một âm thanh nhẹ vang lên.

Bạch Lân chỉ cảm thấy phía trước mình trống rỗng, dường như đã xông vào một nơi vô cùng trống trải.

Nàng ta cảm thấy hoa mắt.

Thân thể đã bay từ đường đen trong Thiên Mạc ra bên ngoài.

Ngoài Thiên Mạc.

Trong đại địa, dưới đáy của một khe hở u ám.

Một cự mãng một mắt màu trắng khổng lồ từ trong không gian vặn vẹo cấp tốc lao ra ngoài, bay thẳng ra ngoài khe nứt.

Điều kỳ lạ là lúc cự mãng đó vừa ra ngoài, cao ít nhất mấy trăm mét, thô mấy chục mét.

Nhưng rất nhanh, khi kéo dài khoảng cách, cơ thể của nó bắt đầu cấp tốc co rút lại.

Chỉ ngắn ngủi mấy hơi thở.

Cự mãng dài mấy trăm mét này thu nhỏ lại thành một nữ tử mặc váy trắng dài một mét sáu mấy.

Đùng.

Nữ tử ngã xuống mặt rìa khe nứt, còn bò trên mặt đất, hai tay duỗi về phía trước, làm động tác bơi, cơ thể mảnh khảnh không ngừng vặn vẹo, uốn éo trái phải.

Rõ ràng nàng ta còn cho rằng bản thân vẫn là thân rắn.

"Đứng dậy đi kẻ ngốc!" Trương Vinh Phương quả thật không nhìn nổi nữa.

Nếu không phải Thần Phật có thể tin tưởng, còn có thể khai thông thật sự rất ít. Thì hắn sẽ không chọn kẻ ngốc này ra ngoài dò đường.

"Đừng có mắng ta suốt được không, ta không ngốc, trước đây thần chủ của ta cũng nói ta rất thông minh đó!" Bạch Lân bất mãn phản bác lại.

Trương Vinh Phương lười để ý đến nàng ta, hắn bắt đầu thử nghiệm phân chia bản thân từ trong cơ thể Bạch Lân.

Nhưng xảy ra phiền phức rồi.

Cơ thể hắn bị đông cứng ở trạng thái linh tuyến, dường như hoàn toàn không cách nào tiến hành thay đổi tùy ý!

"Có chuyện gì vậy?"

Trương Vinh Phương không thể hiểu nổi, theo lý mà nói, có lẽ năng lực của hắn và Thần Phật không liên quan mới đúng.

"Tại sao ta cảm giác có chút đau đầu nhỉ?" Lúc này Bạch Lân cũng lên tiếng.

“Không đúng! Thiên Quang!” Trương Vinh Phương đột nhiên phản ứng lại: “Mau tìm một nơi trốn ngay! Đừng để bị ánh sáng chiếu đến!”

Bạch Lân cũng phản ứng lại, không đứng dậy, mà trực tiếp dùng tay chân, nhanh chóng xông đến phía gò đất bùn đen ở bên cạnh.

Đùng!

Một tiếng vang thật lớn.

Cả người nàng ta mạnh mẽ va vào trong mảng lớn bùn đen.

Mạnh mẽ va thành một cái động dưới đáy của gò đất nhỏ này.

Từ không có gì thành có động.

Bạch Lân trốn trong mảng lớn bùn nhão, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 1741 - Ứng đối (10)

Giờ phút này nàng ta mới có thời gian kiểm tra bản thân.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, làn da dưới váy của nàng ta đã bắt đầu xuất hiện những vết bầm tím.

“Ta cảm giác làn da của ta bị tổn thương mãi mãi rồi. Có thể phải lột da mới chữa khỏi được.” Nàng ta lo lắng nói trong đầu: “Ánh sáng chỉ chiếu có mấy giây, khoa trương quá rồi đó?”

“Bên ngoài rất khác thường. Tạm thời ta không cách nào thoát ra khỏi cơ thể ngươi.” Trương Vinh Phương trầm giọng nói: “Sức mạnh của ta cũng đã làm suy yếu sự tăng cường của ngươi. Chỉ có thể tiến hành chữa lành vết thương cho ngươi, hoặc là tăng cường tốc độ sức mạnh.”

Sau khi đi ra ngoài, hắn rõ ràng cảm nhận mọi thứ ở thế giới bên ngoài đều đã khác.

Thiên Mạc đó dường như không chỉ là một loại bảo vệ cô lập, mà còn có tác dụng khác.

“Vậy phải làm sao?” Bạch Lân nghe đến đây thì có chút hoảng sợ.

“Sợ cái gì! Ngươi giúp ta điều tra tình hình bên ngoài trước, không bao lâu nữa, bản thể của ta có thể ra ngoài rồi!” Trương Vinh Phương trả lời.

“Khoan đã! Lão đại, bản thể của ngươi chưa ra ngoài sao? Không phải ngươi chui vào trong bụng ta à?” Trong lòng Bạch Lân chợt nảy lên cảm giác không ổn.

“Ồ, ta đã chui vào bụng của ngươi, nhưng chỉ là chui chút bộ phận thân thể. Phần lớn bản thể vẫn còn trong Thiên Mạc.” Trương Vinh Phương trả lời một cách tự nhiên.

Những lời này giống như tiếng sét giữa trời quang, trong nháy mắt đánh trúng cảm giác an toàn luôn tồn tại trong lòng Bạch Lân đến lung lay sắp đổ.

“Sợ cái gì! Trốn kỹ trước, sau đó quan sát tình hình bên ngoài thế nào.” Trương Vinh Phương không ngừng thử nghiệm hồi

phục cơ thể của mình, nhưng vô dụng.

“Linh tuyến của ta cũng không thể phóng ra ngoài nữa.” Lúc này, Bạch Lân khóc không ra nước mắt, nàng ta cảm thấy mình lại bị lão đại lừa rồi.

“Xem ra đây chính là quy tắc nơi này.” Trương Vinh Phương hiểu rõ.

Linh tuyến kết hợp với ý thức dường như rất bình thường ở trong Thiên Mạc, nhưng sau khi ra ngoài lại hoàn toàn không thể phóng ra, đây có lẽ mới là quy tắc bình thường của thế giới này.

Trong Thiên Mạc, có lẽ là cố ý thiết lập trong khu trao đổi.

Hắn nghĩ đến lão đầu quản lý tầng thứ tư, còn có những lời Đế Ba đã nói qua.

Khu trao đổi là vì rèn giũa ý thức và tinh thần mạnh mẽ nhất.

Bạch Lân dẫn theo Trương Vinh Phương chậm rãi bò ra cái động mà bản thân tạo thành, toàn thân là bùn nhão, nằm ở cửa động, xem xét bên ngoài.

Bên ngoài là một mảng trắng xóa, ánh sáng từ trên bầu trời chiếu xuống vạn vật.

Chiếu sáng mọi thứ hiển thị rõ từng chi tiết.

Trên bầu trời không có mây, chỉ có một quả cầu ánh sáng trắng chiếm phần lớn diện tích bầu trời.

“Đó là Bạch Đồng sao?” Trương Vinh Phương mượn cảm giác quan của Bạch Lân, cũng nhìn thấy quả cầu ánh sáng khổng lồ vô cùng đó.

Nó vốn không chói mắt, thậm chí vô cùng hiền hòa, nhưng luôn cho người ta ảo giác nó đang không ngừng bành trướng, biến lớn.

“Hiện tại chúng ta phải làm gì?” Bạch Lân hỏi.

“Đợi. Ánh sáng này không thể sáng mãi được, đợi trời tối.” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

.

.

.

Trong tháp nhọn bỏ hoang.

Một nhóm bốn người đang lặng lẽ tản ra trong đại sảnh tầng một, đợi Thiên Quang bên ngoài mờ dần.

Nguyệt Thần ngồi xổm bên đống lửa, nhìn ra Thiên Quang sáng ngời.

Ông ta chung quy vẫn là gia nhập vào lữ đoàn tên Vô Tâm này.

Nói là lữ đoàn, nhưng thật ra cảm giác càng giống chó hoang tìm thức ăn, tìm đồ phổ võ đạo khắp nơi.

Lão đại của lữ đoàn là một nam tử trung niên có hàng lông mày trắng như tuyết, tên là Lạp Phu.

Đương nhiên, chỉ là ngoại hình trông giống trung niên, đối với những quái vật bò ra khỏi khu trao đổi này, hoàn toàn không thể phán đoán tuổi tác dựa vào vẻ bề ngoài.

Cũng giống như bản thân Nguyệt Thần, ông ta đã hơn ba trăm tuổi. Nhưng nhìn từ bề ngoài chỉ bốn mươi mấy.

Ngoại trừ đoàn trưởng Lạp Phu, thì địa vị thứ hai là thanh niên tóc xanh Dung Tâm.

Sau đó là nữ tử889-yếu nhất, Chiếu Ngọc Các.

Trong ba người họ, Chiếu Ngọc Các từng giao thủ với ông ta, rất mạnh. Loại sức mạnh như Lò Luyện Đốt Tâm, lúc không khởi động thì Chiếu Ngọc Các yếu hơn ông ta không ít.

Mà một khi kích hoạt, đối phương trong nháy mắt có thể cưỡng chế ông ta một đầu.

Nếu không phải ông ta hơn một bậc ở cảnh giới võ đạo, thật sự chiến đấu đến chết, có lẽ ông ta cũng không phải là đối thủ của Chiếu Ngọc Các.

Mà đây mới chỉ là Chiếu Ngọc Các yếu nhất.

“Thế giới này rốt cuộc như thế nào? Có thể nói đôi chút không?” Nguyệt Thần nhìn Chiếu Ngọc Các ngồi bên cạnh đống lửa, nhẹ giọng hỏi.

Cô nương này có tính khí tốt, rất dễ nói chuyện, chỉ cần không ra tay.

Một khi ra tay, dường như nàng rất dễ tiến vào trạng thái điên cuồng, ra tay không biết nặng nhẹ thế nào.

Nhưng không ra tay còn được.

Chương 1742 - Ứng đối (11)

“Bên ngoài này có không ít lữ đoàn giống bọn ta. Nhiều năm qua bọn ta đã chạm mặt hơn mười lần.” Chiếu Ngọc Các mỉm cười nói: “Có Ác Linh Xa đi dạo bốn phía, còn có tháp Sát Na thỉnh thoảng sẽ xuất hiện. Cộng thêm Thiên Quang ăn mòn.

Mọi người đều bận rộn tìm kiếm thức ăn bốn phía, không ăn thì chỉ có thể đợi chết. Đại khái là dáng vẻ này.”

Nàng nói không có đầu không có đuôi.

Nhưng Nguyệt Thần lại nghe hiểu.

“Không có người bình thường sao?” Ông ta hỏi.

“Người bình thường? Ý của ngươi là người may mắn còn sống sót sao? Có chứ, nhưng rất ít, bọn họ có điểm tập trung lớn nhỏ để sinh sống. Sẽ trồng rất nhiều thực vật như nấm đất, nghe nói còn biết nuôi trùng.

Nhưng những thứ này đều là số ít, quan trọng vẫn là khu trao đổi. Chỉ cần có thể tìm thấy một khu trao đổi tốt, thì có thể thoải mái rất lâu rất nhiều năm.”

“Không thể tiến vào khu trao đổi để sống yên tĩnh sao?” Nguyệt Thần trầm giọng hỏi.

“Sống yên tĩnh? Sao có thể?” Dung Tâm bên cạnh chậm rãi đến gần: “Bọn ta chính là người xâm nhập đối với khu trao đổi, chỉ cần tiếp xúc, bọn họ sẽ sử dụng tất cả sức mạnh với ý đồ giết chết bọn ta. Hoàn toàn không thể hòa bình với nhau.”

Hắn ta đứng bên cửa sổ gỗ, nhìn ra ngoài kiểm tra.

“Trên thế giới này, nếu vẫn còn gia hỏa sống yên tĩnh, vậy thì có lẽ chỉ còn lại người của Vĩnh Tục cung.”

“Vĩnh Tục cung là cái gì?” Nguyệt Thần hỏi. Đây không phải là lần đầu tiên ông ta nghe thấy cái tên này.

“Bọn họ nắm giữ đồ phổ võ đạo nhiều nhất thế giới, có ý đồ tìm ra cách, tạo ra Lò Luyện Đốt Tâm mạnh nhất trên thế giới, hy vọng tìm cách thoát khỏi sự hủy diệt.” Dung Tâm trả lời.

“Vĩnh Tục cung là thế lực tổ chức khổng lồ tàn bạo, thực lực rất mạnh, đồng thời cũng là bọn họ luôn chống lại vô số đám Ác Tức Ác Linh Xa tách ra từ tháp Sát Na.” Lão đại Lạp Phu mỉm cười bước đến gần nói.

“Thế giới này thực sự rất đơn giản, cũng rất tuyệt vọng. Người may mắn sống sót có lữ đoàn bọn ta, một vài người độc hành, Vĩnh Tục cung. Mọi người đều đang tìm kiếm khu trao đổi.

Ngoại trừ người may mắn sống sót có thể miễn cưỡng tự túc ở bên ngoài, thì thế lực còn lại đều không cách nào tự tuần hoàn. Cho nên chỉ có thể không ngừng đào khu trao đổi, làm kho thịt.”

Lạp Phu có chút thổn thức.

“Ta đoán, cả thế giới, có lẽ gia hỏa còn có thể động đậy được, ngoại trừ trong khu trao đổi, người trên mặt đất cộng lại sẽ không quá một vạn. Hơn nữa số lượng này đang nhanh chóng giảm xuống.

Bởi vì Thiên Quang ngày càng mạnh, ban đêm ngày càng ngắn.”

“Dù sao thì mọi người đều phải chết, tận hưởng thú vui trước mắt đi, muốn làm gì cứ làm.” Chiếu Ngọc Các cười nói: “Cướp giật cũng được, chém giết cũng hay, ngược đãi cũng tốt, phát tiết cái gì đó, chỉ cần có thể thả lỏng bản thân, như thế nào đều được.”

“Tại sao không quay về khu trao đổi của các ngươi đế sống?” Nguyệt Thần im lặng một lúc, rồi hỏi.

“Không còn nữa.” Chiếu Ngọc Các nhún vai: “Đoàn trưởng đã hủy khu trao đổi của ta và Dung Tâm, bọn ta không quay về được nữa.”

“Vậy hắn ta…”

“Bọn họ cũng hủy khu trao đổi của ta. Cho nên hiện tại bọn ta không có nhà để về.” Lạp Phu cười, trả lời: “Thật ra ta vốn muốn giết bọn họ, sau đó nghĩ đến ra bên ngoài gặp được một gia hỏa hợp tính rất khó, nên vẫn là nhẫn nhịn.”

Nguyệt Thần im lặng, ông ta mơ hồ cảm giác được trạng thái tinh thần của ba người này dường như không bình thường.

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, vừa kiểm tra đo lường thấy một khu trao đổi, xác định vị trí một chút. Chờ bầu trời tối đen rồi đi một chuyến nữa. Lương thực của chúng ta không nhiều lắm.” Lạp Phu thu nụ cười lại.

Nguyệt Thần không có nói nữa, chỉ là lẳng lặng chờ đợi.

Bên ngoài gió lạnh gào thét, theo thời gian trôi qua, màn trời chầm chậm bắt đầu tối sầm xuống.

Mây đen lại bắt đầu dày đặc, che đi ánh sáng sáng ngời ban đầu.

Tia sáng này rất chi là kỳ quái.

Nó sẽ thỉnh thoảng xuất hiện từng chùm tia sáng giống như cây cột, từ trên trời giáng xuống, chiếu lên mặt đất.

Những thứ này mới là ánh sáng trí mạng chân chính.

Mà nếu chỉ là cẩn thận quan sát từ mặt bên, ngược lại sẽ không phải chịu quá nhiều ảnh hưởng.

Mây đen che màn trời.

Ở phế tích thành trấn, dung nham nóng chảy bên trong cái khe trên bề mặt địa cầu lại sáng lên ánh sáng đỏ.

Lúc này những ánh sáng đỏ mỏng manh ấy trở thành nguồn sáng duy nhất của cả vùng đất này vào ban đêm.

“Không sai biệt lắm. Đi thôi.”

Lạp Phu là người đầu tiên sửa sang áo dài đen bạc, bước ra lầu các.

Giày da của hắn ta dẫm trên mặt đất đầy mảnh vụn, phát ra tiếng giòn vang rõ ràng, nổi bật mà chói tai.

“Đi đi ~~~ lại có đồ ăn ngon rồi ~~” Chiếu Ngọc Các cười hì hì hài lòng cùng đi ra ngoài.

Chương 1743 - Khốn cảnh (1)

Dung Tâm rút ra một điếu thuốc bỏ vào trong miệng, ngón tay vừa chà xát, một đốm lửa nổi lên, đốt cháy điếu thuốc.

Tuy chỉ là điếu thuốc thô ráp nhất được cuốn từ tay hắn ta, hắn ta cũng giống như đang hút mỹ vị vô thượng.

Hắn ta say mê hít một hơi thật sâu, nhìn Nguyệt Thần ở sau cùng.

"Lão Nguyệt, đi thôi."

Nguyệt Thần lặng lẽ đứng lên, theo hắn ta đi ra bên ngoài.

Nếu là lúc ban đầu có khi ông ta không biết ý của đối phương, nhưng sau khi ở chung một khoảng thời gian, ông ta sớm đã hiểu được Dung Tâm chính là người Lạp Phu sắp xếp để theo dõi ông ta.

Theo dõi ông ta, không cho phép ông ta chạy, cũng dường như đang không ngừng moi móc thông tin từ chỗ ông ta.

Bọn họ đã lang thang ở khu vực này rất lâu rồi.

Giống như đang tìm cái gì đó.

Thật ra trong lòng Nguyệt Thần đã có suy đoán.

Ông ta nghĩ tuy Lạp Phu chưa nói gì cả, nhưng có thể là đang tìm khu trao đổi nơi ông ta lao ra.

Bốn người đi ra khu nghỉ ngơi, tốc độ không nhanh không chậm, giống như đang tản bộ đạp thanh vậy.

Lạp Phu đi tuốt ở đằng trước, thỉnh thoảng phất tay ném ra một ít hòn đá, dẫn dắt Ác Linh Xa lảng vảng ở gần đấy rời đi xa.

Tránh cho việc tiêu hao không cần thiết, đây là quy tắc hành động tiêu chuẩn của bọn họ từ trước đến này.

Bởi vì, lò luyện đốt tâm cũng cần phải tiêu hao năng lượng.

Lúc này có vẻ như vận khí không tệ, bọn họ còn chưa đi được bao xa.

Bỗng nhiên Chiếu Ngọc Các dừng lại, ánh mắt nhìn qua một phế tích kiến trúc giống như một nấm mồ xa xa phía bên phải.

Đó là một tòa bằng đá tửu lâu sập về sau, lưu lại phế tích.

Nhưng lúc này trong lồng ngực căng đầy của Chiếu Ngọc Các mơ hồ có một điểm ánh đỏ bắt đầu sáng lên.

“Hình như có thứ gì đó…” Nàng bước đến lại gần.

Một phát bắt được hòn đá ở một góc phế tích, bỗng nhiên hất nó lên.

Oành!

Mảng lớn hòn đá bị lực lượng khổng lồ hất bay ra.

Để lộ một cánh cửa ngầm kim loại ẩn núp phía dưới.

“Cửa vào của một khu trao đổi! ? Vận khí không tệ.” Chiếu Ngọc Các trợn to mắt nói.

“Các ngươi đi vào không?” Nàng quay đầu lại hỏi ba người.

“Giao cho ngươi, nhìn cửa vào phỏng chừng chỉ là một nơi nhỏ bé.” Dung Tâm không có hứng thú gì nói.

“Ta đi cùng với ngươi.” Nguyệt Thần dẫn đầu nói.

Đây là lần đầu tiên gặp phải việc bọn họ tìm được khu trao đổi sau khi ông ta vào nhóm.

Ông ta muốn nhìn xem, rốt cuộc lữ đoàn Vô Tâm sẽ xử lý khu trao đổi gặp phải như thế nào.

“Cũng được, vậy chúng ta cùng nhau đi, tốc chiến tốc thắng.” Chiếu Ngọc Các liếm môi.

Một tay của nàng đặt lên bề mặt cửa ngầm.

Oành! !

Cửa ngầm bị lực lượng khổng lồ đập vụn, nổ tung, để lộ ra một cửa động đen kịt sâu hun hút phía dưới.

Trong nháy mắt khi cửa động xuất hiện, một lực hút khổng lồ nhanh chóng khuếch tán ra phía bên ngoài.

Mà Chiếu Ngọc Các sớm đã rất có kinh nghiệm, nàng đứng dậy lui ra phía sau, tránh khỏi lực hút ấy.

“Đầu tiên lợi dụng hoàn cảnh của thế giới bên ngoài, hủy diệt Thiên Mạc nội tuần hoàn của khu trao đổi này. Sau đó chờ bên trong hoàn toàn đại loạn thì chúng ta có thể đi thu gặt được.” Chiếu Ngọc Các truyền thụ kinh nghiệm cho Nguyệt Thần.

“Làm cứng rắn như vậy, ngộ nhỡ bên trong gặp phải phiền phức rất mạnh thì làm sao bây giờ?” Nguyệt Thần trầm giọng hỏi.

“Phiền phức rất mạnh? Có mạnh đến đâu thì có thể mạnh hơn bọn ta được chắc?” Chiếu Ngọc Các cười phá lên: “Giống như ngươi vậy, không có lò luyện ngay cả ta cũng đánh không lại, chớ nói chi đến Dung Tâm và lão đại Lạp Phu.”

Có vẻ như nàng chưa gặp phải tình huống ngoại lệ như vậy bao giờ.

*

Lúc ban đêm.

Bạch Lân cẩn thận đi lại trên vùng đất đen hoang vu cực kỳ.

Phía dưới váy nàng mọc ra một chiếc đuôi rắn rất dài, ở phần cuối của đuôi rắn có đốt ánh lửa, lơ lửng trước người để chiếu sáng.

‘Lão đại, ngươi còn ở đó chứ? ‘ Thường cách một đoạn khoảng cách, nàng còn muốn hỏi một lần.

‘Ta còn, nhưng khoảng cách quá xa, ta dần dần không có cách nào đưa ý thức chủ tới được. ‘ Trương Vinh Phương cảm giác ở bên ngoài Thiên Mạc là hoàn toàn khác với khu trao đổi.

Sự giao lưu ý thức giữa các bộ phận của cơ thể tiêu hao quá lớn.

Có lẽ đây mới là phản ứng bình thường.

Chứ giống như bên trong khu trao đổi, khoảng cách có xa đến đâu cũng không tiêu hao một tí gì cả, điều này trái lại có chút không bình thường.

‘Vậy ta không tiến về phía trước nữa? ‘ Bước chân Bạch Lân dừng lại, trong lòng có chút hốt hoảng.

‘Tiếp tục, trừ phi gặp phải nguy hiểm thực sự không giải quyết được, bằng không ngươi thăm dò thêm càng nhiều thông tin

rồi trở về hội báo với ta. ‘ Trương Vinh Phương ra lệnh.

‘Nhưng mà ta…’ Bạch Lân ngẩng đầu nhìn khắp xung quanh, bốn phía toàn là bóng tối, toàn bộ thế giới giống như chỉ còn lại một mình nàng sống sót.

Chương 1744 - Khốn cảnh (2)

Ngoài tiếng gió ra thì không còn một tiếng động nào khác.

‘Đừng nói nhảm nữa, tiếp tục đi. ‘ Trương Vinh Phương giục.

Lúc này Bạch Lân không dám nán lại, chỉ có thể tiếp tục di chuyển ra phía xa, bóng dáng dần dần biến mất ở tận cuối.

Sự liên hệ với Trương Vinh Phương cũng bởi vì khoảng cách dần dần kéo xa mà từ từ cắt đứt.

“Hoàn toàn không thể liên hệ được nữa sao?”

Lúc này bản thể Trương Vinh Phương trôi nổi trong Thiên Mạc thu hồi ý thức, lông mày nhíu chặt.

Tuy rằng theo thị giác của Bạch Lân, hắn ngắn ngủi tra xét được cảnh tượng của thế giới bên ngoài Thiên Mạc.

Nhưng như vậy còn thiếu rất nhiều.

Toàn diện huyết duệ, mục đích là để đối kháng với Thiên Mạc hạ xuống.

Còn nếu Thiên Quang vẫn còn đang không ngừng mạnh lên, vậy thì sự đối kháng như vậy sẽ không có hồi kết.

Thế nên hắn phải biết rõ ràng, rốt cuộc tình huống bên ngoài Thiên Mạc là như thế nào, liệu có những cách giải quyết nào khác hay không.

‘Hi vọng Bạch Lân sẽ không làm cho ta thất vọng. ‘ Ánh mắt Trương Vinh Phương dừng trên Thiên Mạc.

Hắn chợt xoay người, bay hướng phía tổng bộ Nhân Tiên quan.

Hiện tại ngoại trừ chờ đợi ra thì không có cách nào khác cả, cùng với mệt mỏi chờ đợi ở chỗ này, không bằng trở lại tiếp tục tu hành.

Mặt khác, điểm thuộc tính tích góp từng tí một trước đó cũng nên tiếp tục tăng lên.

Hắn phải chuẩn bị sẵn cho dự định mạnh mẽ phá hư Thiên Mạc, bạo lực lao ra khu trao đổi trong tình huống bất đắc dĩ.

Hai cánh của hắn chấn động, huyết quang trong mắt thỉnh thoảng chớp lóe.

Không bao lâu sau, huyết ảnh bay ngang qua bầu trời Nguyện Nữ hạp, quay trở về động phủ.

Thân hình Trương Vinh Phương rơi xuống đất, thu hồi hai cánh dung nhập vào cơ thể, sau đó tiến về phía trước một bước.

Thân thể của hắn bắt đầu biến hóa nhanh chóng, chỉ mới vài giây đã hóa thành ngoại hình của đệ tử Thường Ngọc Thanh của mình.

Từ sau khi biết Thường Ngọc Thanh tu hành Ngũ Tâm Thái Khí Quyết còn nhanh hơn bản thân mình, khi đang tu hành Trương Vinh Phương sẽ biến thành cơ thể của Thường Ngọc Thanh để nếm thử tập luyện công pháp.

Trương Vinh Phương ngồi xếp bằng, nhắm mắt bắt đầu chuyên tâm nhập định.

Cùng lúc đó, bốn trăm điểm thuộc tính mà hắn tích góp từng tí một, lúc này tự nhiên cũng đều thêm vào thuộc tính sinh mệnh.

Sinh mệnh đột phá ba nghìn điểm, mà cùng lúc đó, khí tức huyết sắc toàn thân Trương Vinh Phương cũng càng thêm nồng đậm.

Chủ yếu hơn là, thiên phú đặc chất mới lại bắt đầu chậm rãi hiện lên.

Tổng cộng có bốn năng lực.

‘Siêu Cấp Phi Hành’, ‘Tính Kháng Phóng Xạ’, ‘Sống Trong Chân Không’, ‘Tính Kháng Lửa’.

Bốn hạng năng lực, đó rõ ràng có tác dụng không lớn so với trước.

Có lẽ là thực lực của bản thân Trương Vinh Phương hôm nay đã đạt đến một bình cảnh vô cùng khổng lồ, một thiên phú đặc chất đối với hắn đã không có ảnh hưởng gì lớn.

Năng lực thiên phú mới chiếm được có một bộ phận rất lớn là trùng hợp với thiên phú của sinh vật Cứu Cực.

‘Xem ra, tiếp tục ở chỗ này sẽ dần dần hạn chế sự phát triển của ta. ‘

Mất đi nhu cầu đối với thực lực, Trương Vinh Phương đoán chừng đây mới là nguyên nhân khiến thiên phú đặc chất hiện giờ của mình xuất hiện tình huống trùng lặp.

Hắn khát cầu cái gì, thiên phú mới có thể diễn biến thành cái đó.

Hôm nay hắn đã là cực mạnh của thế giới rồi, toàn bộ khu trao đổi này không có người nào là đối thủ của hắn.

Hy vọng duy nhất hiện tại của hắn chính là đột phá Thiên Mạc, thăm dò tình huống ở bên ngoài.

Thế nên thiên phú mới chiếm được chủ yếu cũng lấy năng lực sinh tồn làm chủ.

Sau khi xác định bốn loại thiên phú, lần này cũng không có kích hoạt tổ hợp huyết mạch mới, điều này làm cho Trương Vinh Phương thoáng có chút thất vọng.

Nhưng hắn vẫn đè nỗi thất vọng xuống, đặt ý thức lên Ngũ Khí Triều Nguyên và tiếp tục tu luyện.

*

Trong khu trao đổi không biết.

Thiên Mạc u ám bị phá ra một cái lỗ lớn hình xoắn ốc một cách trắng trợn.

Nguyệt Thần và Chiếu Ngọc Các lơ lửng ở tầng ngoài, có thể thấy rõ ràng mặt đất nội bộ đang cháy xém biến thành màu đen ở bên trong động.

Sau khi Thiên Mạc mang tính bảo hộ bị phá hư chính là mang tới tai nạn có tính chất huỷ diệt cho toàn bộ khu trao đổi.

“Đi thôi.” Cả người Chiếu Ngọc Các chợt lóe ánh lửa, hóa thành hình thái lò luyện.

Hai cánh tay nàng giang ra, tay phải khẽ mở, vô số ánh đỏ hội tụ ở trong lòng bàn tay, hóa thành một quả cầu ánh sáng chói mắt giống như mặt trời.

“Đi.”

Nàng nhẹ nhàng vung tay.

Nhất thời quả cầu ánh sáng màu đỏ kia nổ bắn ra, bay vào từ cửa động trên Thiên Mạc.

Trong nháy mắt, quả cầu ánh sáng màu đỏ đi qua Thiên Mạc, bỗng nhiên dừng lại.

Từng mảng tia đỏ rậm rạp chằng chịt nhanh chóng mọc ra từ nó.

Những tơ mỏng đó bắn ra, giống như mưa từ trên trời rơi xuống, rớt xuống đại địa phía dưới.

Chương 1745 - Khốn cảnh (3)

Tất cả tơ mỏng bay được một nửa thì lại tiếp tục phân tách, số lượng tăng tới gấp mấy lần ban đầu.

Tia nhỏ màu đỏ sau khi tách ra lại càng tiến một bước phân tách.

Nhiều lần như vậy, tầng tầng lớp lớp, lần lượt tăng nhanh.

Chỉ là vài phút ngắn ngủi.

Thế giới khu trao đổi vốn là bình thường bên trong Thiên Mạc bị tia nhỏ màu đỏ nhuộm thành một vùng màu đỏ.

"Đây là cái gì?" Nguyệt Thần nhìn tốc độ phân liệt khoa trương đấy, trong lòng mơ hồ có chút bất an.

"Là tuyến thu thập. Có thể lấy tốc độ nhanh nhất thu thập sạch sẽ tủy não của tất cả cơ thể sống bên trong khu trao đổi, đồng thời còn có thể luyện linh tuyến, biến thành tài liệu dự trữ để chúng ta thu về lợi dụng." Chiếu Ngọc Các trả lời.

Vụt!

Bỗng trong khu trao đổi, một vệt sáng xanh phóng lên cao, đó là một nam tử cường tráng bao phủ trong ngọn lửa ánh sáng màu xanh lam.

Hắn tức giận cầm trường thương ba mặt trong tay, cả người phát ra ánh sáng chói lóa, toàn lực chém ra trường thương trong tay về phía cửa động bị hư hại trên Thiên Mạc.

"Giết! !"

Trường thương trong tay nam tử bắn ra, hóa thành ảo ảnh của một con hùng sư đuôi rắn màu lam, rít gào bay về phía hai người Chiếu Ngọc Các và Nguyệt Thần.

Nhưng ảo ảnh của hùng sư ấy mới lao ra cửa của Thiên Mạc, còn chưa có tới gần hai người thì đã tự động phân giải, hóa thành trường thương phổ thông nguyên thủy.

Thần uy và linh tuyến ngưng tụ trên thân thương trước đó, lúc này trong nháy mắt tự động tan rã toàn bộ.

“Ngu xuẩn.” Chiếu Ngọc Các cười ha ha.

Nàng duỗi tay ấn nhẹ một cái ở giữa mũi thương.

Tiếp đó trường thương bị nghiền nát, hóa thành vô số mảnh kim loại rơi lả tả biến mất.

“Thứ rác rưởi còn sống trong sự hư vô và nhà ấm.”

Nàng lại tiện tay ném ra hai ngọn lửa màu đỏ.

Ngọn lửa bay vào Thiên Mạc, chớp mắt đã hóa thành hai con chim lửa to lớn.

Chim lửa lao xuống đánh về phía nam tử, trong nháy mắt đã bao vây hắn ta ở trong đó, đốt thành tro bụi.

Sau đó, hai con chim lửa ầm ầm nổ tung, hóa thành vô số mưa lửa hoa lửa bay lả tả rơi rụng xuống đất.

Toàn bộ khu trao đổi, ít nhất có một nửa khu vực đều bị những cơn mưa lửa lớn ấy rơi xuống bao phủ.

Nguyệt Thần chỉ đứng lơ lửng trên không trung thôi cũng có thể thấy trên mặt đất của khu trao đổi, những dân chúng bình thường bị lửa trời thiêu đốt, cả người cháy khét, thống khổ kêu rên ngã xuống đất.

Vô số thành trì rơi vào cháy lớn.

Rừng rậm thiêu đốt, lửa cao tận trời.

Sông bị đốt sôi sùng sục, sa mạc xuất hiện tinh thể hòa tan, thậm chí ngoài biển khơi cũng bắt đầu có vô số ngọn lửa trôi nổi vĩnh viễn không tắt.

Chiếu Ngọc Các cười lớn không ngừng tung ra từng đám lửa, khiến chúng nó nổ bung, hóa thành cơn mưa lửa bay ào xuống dưới.

Nàng vốn có dung mạo đáng yêu, vào lúc này lại thay đổi đến mức dữ tợn và hung ác dị thường.

“Động thủ đi, thử xem. Sảng khoái lắm. Dù sao lỗ hổng đã mở ra rồi, cho dù chúng ta không ra tay, Ác Tức cũng sẽ không ngừng ùa vào đây, gây ảnh hưởng đến bên trong.” Nàng thấy Nguyệt Thần bất động, trái lại vui sướng khuyên bảo ông ta.

“…” Nguyệt Thần bình tĩnh nhìn chăm chú vào khu trao đổi, vô số ngọn lửa lớn dấy lên trên mặt đất, tất cả mọi thứ đều hóa thành biển lửa.

Đúng như ông ta suy nghĩ, ở trong khu trao đổi, sức mạnh của Chiếu Ngọc Các cũng phóng ra thần uy kinh khủng tương tự, không kém ông ta, thậm chí đủ để diệt thế.

“Người sở hữu sức mạnh như chúng ta đều chỉ có thể phiêu bạt lưu lạc ở bên ngoài, dựa vào cái gì mà đám rác rưởi con kiến như bọn họ vẫn có thể hưởng thụ cuộc sống an toàn trong khu trao đổi cơ chứ?” Chiếu Ngọc Các cười nói.

“Thế nên, ta thích nhất như bây giờ, dùng một mồi lửa thiêu hủy toàn bộ sự hưởng thụ, an nhàn và an toàn của bọn họ! Hủy diệt mới là sự tồn tại bình đẳng nhất trong đất trời!”

Nguyệt Thần nghe hiểu tất cả những gì nàng ám chỉ.

“Khu trao đổi của ta đã bị phá hủy. Bị ta mang đi tất cả tích lũy trước khi rời đi.” Ông ta trầm thấp trả lời.

“Bị phá hủy rồi ư?” Chiếu Ngọc Các nhướng mày: “Một khu trao đổi có thể tạo ra cường giả như ngươi tuyệt đối là khu trao đổi cỡ lớn. Một khu trao đổi cỡ lớn sẽ dễ dàng bị hủy diệt như vậy? Ngươi lừa gạt ta không sao, tốt nhất đừng có lừa gạt lão đại.”

“Đúng là đã bị phá hủy.” Nguyệt Thần mặt không đổi sắc trả lời: “Vì để mình có thêm càng nhiều lực lượng tự vệ sau khi lao ra Thiên Mạc, ta đã mang đi tất cả tích lũy. Mất đi quá nhiều tích lũy, Thiên Mạc bắt đầu rơi xuống, đã triệt để hủy diệt.”

“Hi vọng điều ngươi nói là sự thật.” Chiếu Ngọc Các nhìn ông ta một hồi: “Bằng không nếu như bị lão đại phát hiện ra ngươi lừa hắn, ngươi sẽ chết.”

Chương 1746 - Khốn cảnh (4)

“Lạp Phu, mạnh cỡ nào?” Hai mắt Nguyệt Thần hơi nheo lại.

“Hắn ta đến từ khu trao đổi siêu lớn, là Thần Phá Hư hủy diệt hắc ám tồn tại hơn một nghìn năm ở trong đó.”

Chiếu Ngọc Các cười nói: “Trước đây khi đi ra ngoài, hắn ta trắng trợn dùng thân thể để xé rách Thiên Mạc đi ra, không có dựa vào quyền hạn tự động hiện ra lối đi. Không giống với tất cả chúng ta.”

“Ngươi không có lò luyện, chỉ có thể thuần túy dựa vào tố chất chiến đấu cơ bản của chính mình, không thể nào hiểu được sự cường đại của hắn ta. Chỉ khi có được lò luyện của bản thân rồi mới lấy được đồ phổ võ đạo tăng cường tố chất của bản thên lên rất nhiều lần.”

“Trước đó ngươi cũng đã trò chuyện với Dung Tâm rồi phải không? Lò luyện có thể tăng cường tố chất cơ bản, đồng thời gia tăng thêm nhiều loại năng lực đặc thù.”

Chiếu Ngọc Các dựng thẳng ngón tay, đầu ngón tay dấy lên một ngọn lửa nhỏ màu đỏ.

“Hì hì ~~ lò luyện đốt tâm của ta được chế tạo theo đồ phổ võ đạo Xích Hải Phần Thiên Quyết, vậy nên ta có thể nắm giữ ngọn lửa trong nhiệt độ nhất định. Đồng thời tăng phúc tố chất cơ bản của bản thân từ gấp hai đến gấp năm lần.”

“Gấp hai đến gấp năm lần sao?” Cho tới hôm nay, Nguyệt Thần mới từ miệng ba người này biết được tác dụng chân chính của lò luyện đốt tâm.

“Ác Tức trên người của ngươi đã tích lũy càng ngày càng nhiều, phải mau chóng tìm được đồ phổ, rèn đúc lò luyện thuộc về ngươi đi. Bằng không, nói không chừng ngươi rất nhanh sẽ bị chuyển thành ác linh.” Chiếu Ngọc Các cười nói.

“Không có lò luyện, thì thực sự không còn cách nào khác để loại trừ Ác Tức sao?” Trong lòng Nguyệt Thần cảm thấy nặng nề.

“Đương nhiên. Thế nên chỉ có chúng ta có thể lang thang xung quanh ở bên ngoài này. Nếu không vì sao những người bình thường kia không thể tùy tiện đi ra?” Chiếu Ngọc Các trả lời: “Được rồi, khu trao đổi của ngươi thực sự không còn nữa à? Đây chính là khu trao đổi siêu lớn đấy, nếu như ngươi dám lừa gạt lão đại…”

“Thật sự, bị phá hủy rồi.” Sắc mặt Nguyệt Thần bình tĩnh, không hề kiêng dè nhìn thẳng vào mắt đối phương, trong mắt là sự trong sáng thản nhiên.

“Chậc chậc.” Chiếu Ngọc Các vốn là người có tính cách thích lấy niềm vui từ trên người người khác, phiền nhất loại người có cá tính không nói không rằng như Nguyệt Thần này.

“Vẫn còn có một vấn đề. Bên trong khu trao đổi, có phải là chỉ có linh tuyến và thần uy mới có thể xuất hiện hiện tượng siêu tự nhiên không?” Nguyệt Thần trầm giọng hỏi.

“Nói nhảm, chẳng lẽ còn có những thứ khác có thể xúc động siêu tự nhiên à? Cái gọi là hiện tượng siêu tự nhiên, vốn chỉ là do con người tạo ra mà thôi.” Chiếu Ngọc Các trả lời.

“Vậy liệu có khả năng nào, có người có thể lợi dụng linh tuyến, đồng thời phóng xuất ra năng lực tương tự không?” Nguyệt Thần không tự chủ được hồi tưởng lại tình huống của Trương Vinh Phương.

“Có chứ. Không phải có ác linh đấy sao?” Chiếu Ngọc Các dửng dưng nói: “Bản chất của ác linh là tử thể ô nhiễm nháy mắt được chia ra từ đỉnh tháp. Không phải chúng ta thì nhất định là ác linh rồi ~~”

“Ác linh.” Nguyệt Thần nói khẽ khàng.

“Bản chất của ác linh là tử thể ý thức tế bào được sinh ra sau khi nhục thân lang mạnh nhất dị biến.

Thế nên chúng nó hoạt động tuân theo bản năng nguyên thủy nhất, cướp đoạt tất cả những thứ cần thiết. Dù sao nếu như ngươi gặp phải ác linh ở bên trong khu trao đổi, khu trao đổi kia khẳng định chết chắc, chắc chắn đã bị ô nhiễm hết rồi. Nhân lúc còn sớm rút lui đi thôi.”

*

Trong động Nhân Tiên.

Hồng Nghiệp cuộn cơ thể rết thon dài, bẩm báo tình hình xung quanh gần đây với Trương Vinh Phương.

“Tổng hợp quan sát từ hơn ba mươi chỗ tháng trước đến xem, hiệu quả của việc huyết duệ hóa đã bày ra. Thiên Mạc chìm xuống cũng đã bị ngăn chặn.”

“Mấy thần phật còn sót lại thì sao? Còn có kẻ trốn không đến báo cáo sao?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Cơ bản đều xuất hiện. Chỉ là có một số như Thiên Tôn của Đại Đạo Giáo, Thần Linh vốn có nhiều thân phận vẫn chưa có hồi âm, chúng ta phán đoán sơ bộ, Ngự Cảnh Hàn Thạch Thiên Tôn rất có thể chính là do Nguyệt Thần thay thế ngụy trang.” Hồng Nghiệp trả lời.

“Vậy là tốt rồi, ngăn cản được Thiên Mạc trầm xuống, chúng ta cơ bản là có thể ổn định cục diện. Việc kế tiếp chính là tìm tòi nghiên cứu quá trình ra ngoài Thiên Mạc, rốt cuộc bên trong đó còn có điều gì mà chúng ta không biết.”

Trước đó, sau khi tử thể được phân ra từ bản thân Trương Vinh Phương rời đi Thiên Mạc thì không thể khôi phục bản thể. Điều này có nghĩa, nếu hắn muốn ra ngoài, có lẽ biện pháp tốt nhất chính là bản thể tự thân hoàn chỉnh đi ra ngoài.

“Điều này, đáp án có lẽ giấu ở trong Thái Uyên. Bất luận là biển Lãng Quên hay là sân di tích mà cao tầng ngài nhắc tới có lẽ đều có tài liệu về phương diện này.” Hồng Nghiệp trả lời.

Chương 1747 - Khốn cảnh (5)

Muốn đi ra ngoài mà không phá hư Thiên Mạc, đây là nan đề Trương Vinh Phương phải đối mặt lúc này.

“Biển Lãng Quên sao?” Hắn trầm mặc: “Xem ra đã đến lúc nên đi điều tra xem vùng đất thần bí cuối cùng của Thái Uyên…”

Bây giờ hắn đã giải quyết vấn đề cấp bách ở trước mắt là Thiên Mạc trầm xuống, kế tiếp, cũng nên tìm kiếm chân tướng của thế giới bên ngoài trong quá khứ rồi.

“Bạch Lân đâu? Đại nhân, gần đây không nhìn thấy bóng dáng nàng ấy đâu cả, không biết…” Hồng Nghiệp có chút chần chờ hỏi một câu.

“Nàng ta có một số việc cần đi làm. Tạm thời sẽ không xuất hiện. Ngươi coi như nàng ta bế quan đi.”

Trương Vinh Phương cảm giác mình đã bị vây trong vùng đất trời này, hắn nhất định phải tìm được biện pháp có thể làm cho bản thể của mình hoàn toàn bình thường rời đi.

“Mở ra Thái Hư của ngươi, ta cần trung chuyển.” Hắn phân phó.

“Ặc…” Hồng Nghiệp không quá thích ứng che ngực, khẽ giương tay lên.

Nhất thời một lỗ tròn màu đỏ xuất hiện ở giữa hai người.

Trương Vinh Phương đứng dậy, bước ra một bước, người đã trong nháy mắt biến mất tiến vào bên trong lỗ tròn.

Thái Uyên.

Trương Vinh Phương lại một lần nữa đi tới tầng thứ 9, gặp được Đế Ba vẫn còn đang ngủ gà ngủ gật.

“Ngươi lại đến nữa rồi?” Đế Ba lắc lư cái đầu, có chút hỗn loạn nhìn về phía hắn.

“Ta muốn đi ra ngoài, nhưng không muốn phá hư Thiên Mạc, ngươi có đề nghị gì không?” Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi.

“Biến thành thần phật là được rồi mà?” Đế Ba trả lời rất là tùy ý.

“Nhưng ta thử qua, cho dù ta biến người thành linh tuyến cũng không có cách nào dựa vào chính mình để đi ra đi vào.” Trương Vinh Phương lắc đầu.

“Vậy ta cũng không có cách nào. Ngươi định đi xuống để tìm cách à?” Đế Ba hỏi.

“Thử xem, toàn bộ Thái Uyên cũng chỉ còn lại biển Lãng Quên là ta còn chưa đi qua.” Trương Vinh Phương đáp.

“Vậy thì chúc ngươi may mắn sớm.” Đế Ba dường như đang cười: “Chớ quên mất lời hứa với ta. Ngươi vẫn còn phải giúp ta tìm về tên đấy.”

“Ta biết rồi.” Trương Vinh Phương gật đầu.

Hắn tiếp tục đi xuống dưới.

Lúc sắp triệt để tiến vào giới hạn, hắn nhìn Đế Ba một lần cuối cùng.

Đối phương đang nhẹ nhàng phất tay với hắn, giống như đang chào từ biệt hắn không tiếng động.

“Đừng trở thành ta, ngươi chính là đại nhân vật.” Cuối cùng Đế Ba nói.

“Cảm ơn.” Trương Vinh Phương lao mạnh xuống.

Xung quanh trở nên chợt lóe.

Hắn thế mà xuất hiện trên một vùng biển màu đen rộng lớn.

Bên cạnh vẫn là vách đá to cao của Thái Uyên.

Nhưng vách đá chỉ còn lại có một mặt, mặt khác có vẻ như đã biến mất. Biến thành biển lớn màu đen vô tận.

Hắn dựa vào vách đá, hướng phía biển lớn màu đen nhìn lại.

Mặt biển sóng cả chập chùng, một mảnh an bình.

‘Biển Lãng Quên. ‘

Trương Vinh Phương nhẹ nhàng giương cánh, chậm rãi bay xuống tới gần Biển Đen.

Dọc theo vách đá Thái Uyên, đi xuống từng chút một.

Hắn có thể nhìn thấy khắp nơi xung quanh toàn là sân thần phật tan hoang.

Rất nhiều sân đã vỡ vụn chỉ còn một chút mảnh vỡ đọng ở trên vách đá.

‘Đi. ‘

Đầu hắn chợt lướt qua dòng suy nghĩa, một tia máu bắn ra, ngưng tụ giữa không trung ở trước người của hắn, hóa thành một con chim nhỏ màu đỏ.

Chim đỏ chợt bay xuống, nhảy vào vùng biển sâu thăm thẳm toàn là một màu đen kịt kia.

Tùm!

Nó đâm đầu vào mặt biển.

Trong nước biển thâm trầm, xung quanh toàn là một mảnh vẩn đục, lờ mờ.

Trong tầm mắt của chim đỏ, trong nước biển mông lung một màu, mơ hồ có chút âm thanh không ngừng vang vọng ở bên tai nó, nhưng lại nghe không rõ cụ thể đó là cái gì.

Nó không ngừng đâm vào chỗ sâu trong nước biển.

Xa xa xung quanh trong nước, thỉnh thoảng có quái dị hình người mơ hồ vặn vẹo lúc ẩn lúc hiện, đang quan sát nó.

Thỉnh thoảng ở chỗ sâu trong nước biển có một mảnh dày đặc mắt nhỏ sáng lên, nhìn chăm chú vào nó từ góc độ nào đó.

Một con cá voi khổng lồ kinh khủng với hình thể ít nhất hơn một nghìn mét chậm rãi bơi tới bơi lui phía bên dưới.

Vùng biển này cũng không có im ắng như trong tưởng tượng, trái lại vô cùng náo nhiệt.

Không biết qua bao lâu, tiểu hồng điểu cuối cùng cũng dần dần chậm lại tốc độ.

Nó thấy được đáy biển.

Trên một vùng bùn đen ở nơi ấy, các loại vật phẩm, hài cốt, sách… không thể đếm hết được bày ra ở trên đó.

Y phục, quyền trượng, châu báu, vũ khí, áo giáp, mảnh vụn, pho tượng vân vân, rất nhiều sự vật đều có thể tìm được ở chỗ

này.

Rất nhiều trong số chúng đều bị nhuộm thành thứ màu đen, màu xám.

Tiểu hồng điểu bơi tới bơi lui dưới đáy biển một hồi, nhắm vào một quyển sách bằng da trông cực kỳ cổ xưa, một phát cắn vào cạnh góc của quyển sách rồi bơi lên phía trên.

Nó chỉ là tùy ý chọn một vật, thử mang vật đó ra khỏi đáy biển.

Tốc độ bơi lên so với tốc độ ban đầu phải nhanh hơn rất nhiều, rất nhanh, tiểu hồng điểu đi tới vị trí gần mặt biển.

Chương 1748 - Khốn cảnh (6)

Ùm.

Nó trồi nổi lên, hướng ra mặt biển, bay vụt trở về hướng phía bản thể Trương Vinh Phương.

Ầm ầm! !

Lần này giống như chọc phải tổ ong vò vẽ.

Toàn bộ biển Lãng Quên chợt khựng lại, ngay sau đó, vô số cánh tay giống như xúc tu màu đen bắn ra, từ trong nước biển tham lam chộp về phía tiểu hồng điểu.

Trương Vinh Phương rung động hai cánh, song chưởng mở ra.

Vô số mây máu cấp tốc bắt đầu tuôn trào đằng sau người hắn.

Hắn muốn thử phân lượng của vùng biển Lãng Quên này trước.

Tới cấp độ như của hắn, đều không cần phải hoàn toàn tránh lui tất cả hiện tượng tự nhiên.

Mây máu quay cuồng, cấp tốc ngưng tụ thành một cánh tay to lớn ở bên cạnh hắn.

Cánh tay máu ầm ầm bắt xuống.

Lòng bàn tay có đường kính mấy trăm mét của nó đánh mạnh vào nước biển màu đen đang xông lên.

Cùng lúc đó, linh hồn cướp đoạt bắt đầu phát động.

Cánh tay máu khổng lồ và vô số cánh tay màu đen đụng vào nhau.

Sau tiếng vang ầm ầm nổi lên.

Hai bên đồng thời tán loạn nổ tung.

Trương Vinh Phương hơi nhíu mày, hắn cảm giác được có bộ phận máu của tay máu của mình triệt để mất đi khống chế.

Nhưng cũng may, huyết điểu mang theo cuốn sách bằng da mà nó tìm được về đến bên cạnh hắn.

Trương Vinh Phương nhận cuốn sách bằng da, tùy ý mở ra.

‘Thất Á Tư Thánh quyển’.

Đây là tên của quyển sách này.

Trên đó ghi chép về hành trình từ một người bình thường từng bước một trở thành Thần Linh có thực lực mạnh mẽ vô cùng của một vị thần có tên là Thất Á Tư.

“Đối với người bình thường thì có lẽ đây sẽ là bảo điển thành thần cặn kẽ vô cùng, nhưng đối với ta nó lại không có chút ý nghĩa nào.”

Trương Vinh Phương mặt không đổi sắc, một tay đè chặt quyển sách này, màu đen chợt lóe trên tay.

Trong nháy mắt, toàn bộ quyển sách phát ra một tiếng kêu thảm thiết chói tai, cấp tốc hòa tan, vặn vẹo, thu nhỏ lại, hóa thành một bảo thạch thủy tinh hình thoi màu xanh lam sẫm.

Đây là hắn phát động cướp đoạt linh hồn, tinh luyện hút ra tinh túy bên trong và biến thành linh hạch thuần túy.

“Tiếp tục đi.” Trương Vinh Phương đặt linh hạch cướp đoạt được lên trán, bắt đầu hấp thu tinh thần lực tinh thuần trong đó.

Hắn vung tay lên, nhất thời rậm rạp không thể đếm hết phi điểu màu đỏ bay ra ngoài, lao mạnh về phía biển Lãng Quên bên dưới.

Như vậy xem ra có thể thực hiện việc tìm kiếm đầu mối. Mà cho dù không tìm được, cũng có khả năng biến một số kẻ bị lãng quên dưới biển Lãng Quên thành quân lương để cường hóa ý thức tinh thần của mình.

Dù sao bọn họ ở trong chỗ này cũng sẽ chỉ tự động tiêu vong, không có chút ý nghĩa nào. Còn không bằng trở thành một bộ phận của mình, thu được càng nhiều hi vọng và tân sinh hơn.

Bên trong phế tích.

Lối vào thuộc về khu trao đổi bắt đầu chậm rãi vặn vẹo, nhúc nhích, giống như màn hình TV có tín hiệu kết nối không rõ rệt, lập lòe không ngừng nghỉ.

Bỗng hai bóng người bắn ra từ đó, mềm mại rơi lên trên mặt đất.

Hiển lộ bóng dáng của Nguyệt Thần và Chiếu Ngọc Các.

Trong tay Chiếu Ngọc Các cầm một viên đá quý như hổ phách màu vàng, nhẹ nhàng tung hứng.

“Thần phật cộng với cơ thể sống bên trong, tổng cộng kiếm được ba mươi hai đơn vị Thần Tủy, coi như không tệ.”

Nguyệt Thần ở một bên im lặng không nói gì.

Lăn lộn ở trong đội ngũ này lâu như vậy, ông ta cũng có hiểu biết đối với rất nhiều đơn vị tính thông thường.

Thần Tủy chính là thức ăn kiêm vật tiêu hao mà những thần phật như bọn họ cần phải có.

Cho dù là lò luyện đốt tâm hay là hoạt động hành động hằng ngày, nguồn năng lượng mà bọn họ cần có cũng có thể lấy ra từ trong Thần Tủy.

Thứ này, chính là thể tập hợp, thể áp súc của vô số tuỷ não.

Bên trong khu trao đổi kia có ít nhất hơn triệu cơ thể sống, mười mấy thần phật, lấy ra tất cả tuỷ não của họ, chính là một viên Thần Tủy ở trong tay Chiếu Ngọc Các.

Ông ta thấy tận mắt vô số người chết đi, các thần phật liều mạng tranh đấu, nhưng vẫn dễ dàng bị Chiếu Ngọc Các phất tay đốt cháy, thu gặt.

“Khu trao đổi vốn là từng viên hạt giống, chúng ta chẳng qua là đến thời gian rồi nên tới đây thu gặt quả mà thôi.” Lạp Phu thấy tâm trạng Nguyệt Thần không tốt, cười an ủi hai câu.

“Loanh quanh gần đây cũng đã lâu rồi, chúng ta cũng nên quay về Vĩnh Tục cung một lần nhỉ? Tiếp tế có chút không đủ.” Dung Tâm ở một bên xen ngang nói.

“Cũng được.” Lạp Phu mỉm cười gật đầu: “Vậy cuối cùng đi thêm một chỗ nữa.”

“Hả? Đi đâu?” Dung Tâm dường như có hứng thú, đoán được cái gì.

“Nguyệt, mang bọn ta tới khu trao đổi mà ngươi đi ra xem một chút đi. Lấy thực lực của ngươi, hẳn là chí ít cũng phải khu trao đổi cỡ lớn, sẽ có được không ít thu hoạch.” Ánh mắt Lạp Phu sáng quắc, nhìn chằm chằm Nguyệt Thần trầm mặc ít nói.

Chương 1749 - Khốn cảnh (7)

“Đã bị phá hủy rồi.” Trong lòng Nguyệt Thần căng thẳng, ông ta theo bản năng thấy không ổn trong lòng, không muốn mang ba người đi.

Cho dù ông ta không quá để ý đối với đám thần phật trong khu trao đổi của mình, nhưng nơi đó chung quy vẫn là cố hương của ông ta.

Ông ta chính mắt thấy Chiếu Ngọc Các đã phá hủy không gian khu trao đổi có mấy chục triệu nhân khẩu trong vòng mười mấy phút ngắn ngủi.

Chỉ suy nghĩ chút thôi cũng có thể biết.

Nếu như dẫn bọn họ đến khu trao đổi của mình, kết quả sẽ là như thế nào.

“Ngươi đã đi ra ngoài đây rồi thì không trở về được nữa. Còn không bằng biến tất cả trước kia thành tích lũy của ngươi, sau đó tới Vĩnh Tục cung, thay đổi một lò luyện đốt tâm thích hợp.” Lạp Phu khuyên.

“Đã bị phá hủy, thật ra ta cũng tìm không được.” Hai mắt Nguyệt Thần híp lại.

“Ta đã nói qua một lần. Không muốn nói thêm lần thứ hai.” Nụ cười trên mặt Lạp Phu chậm rãi lạnh đi.

“Không muốn nói, vậy thì đừng nói nữa.” Nguyệt Thần chung quy không phải người hiền lành gì, lúc này bị bức bách, sắc mặt cũng âm trầm.

Ông ta tung hoành Đại Linh mấy trăm năm, còn chưa bao giờ bị uy hiếp như vậy.

“Xem ra, chúng ta chung quy vẫn cần phân biệt chủ yếu và thứ yếu trong đội ngũ.”

Có vẻ như Lạp Phu đã sớm đợi ngày hôm nay đến.

Hắn ta cởi ngoại bào, để lộ phần thân trên cường tráng cột băng vải màu đen.

Mái tóc hoa râm hơi tung bay theo gió.

“Xuất thân khu trao đổi cỡ lớn à, đúng là có ngạo khí. Có điều ngạo mạn cũng phải nhìn xem là đối với người nào!”

Vừa dứt lời, thân hình hắn ta biến mất tại chỗ.

Trong không khí chợt nổ ra tiếng rít chói tai.

Trong nháy mắt, hắn ta giống như thoáng hiện, xuất hiện ở bên cạnh Nguyệt Thần, vỗ một chưởng về phía ông ta.

Tốc độ lần này tuy nhanh nhưng cũng không phải là không thể kịp phản ứng.

Lam quang chợt lóe lên trong mắt Nguyệt Thần, lực lượng thuộc về Linh Phi Thiên trong người kích động, được kích hoạt.

Rậm rạp vô số linh tuyến cấp tốc bám vào lòng bàn tay phải, tăng mạnh cường độ của bàn tay, chính diện nghênh đón một chưởng của đối phương.

Vù! !

Hai bàn tay song song nối tiếp.

Từng vòng khí lưu chấn động lấy hai người làm trung tâm, không ngừng khuếch tán nổ tung ra khắp xung quanh.

Trong phạm vi hơn trăm mét, tất cả mọi thứ trên mặt đất đồng thời nhảy lên, giống như bị sức chấn động cực mạnh làm cho đến mức kịch liệt run lên.

“Cơ sở tố chất tốt đấy.” Một tay Lạp Phu đè xuống, lực lượng khổng lồ khiến Nguyệt Thần không ngừng lún xuống, hai chân hãm xuống mặt đất.

“Nhưng không có thần uy, ngươi còn chưa có thích ứng và học được cách ra tay trong chân thật.”

Bộ mặt hắn ta hơi tới gần Nguyệt Thần, trong đôi mắt có điểm đen nhỏ vụn không ngừng thoáng hiện.

“Vậy hãy để cho ta xem xem, sự tự tin của ngươi ở đâu?” Nguyệt Thần mặt không đổi sắc, ông ta hạ quyết tâm, lúc này đây phải triệt để thăm dò nội tình thực lực của Lạp Phu.

Trừ thần uy ra, ông ta còn có bộ phận võ đạo tự thân thuộc về Nhạc Đức Văn và ông ta.

Cái gọi là mười hai phù pháp Đại Đạo Giáo, chính là võ học mới sớm đã bị ông ta dung luyện cải tạo, một lần nữa truyền đi khắp nơi.

Dù sao Ngự Cảnh Hàn Thạch Thiên Tôn vốn là thân phận tử thể mà ông ta thiết kế ra để giấu diếm hệ thống cơ cấu Linh Phi Thiên.

Phập.

Một luồng lực lượng mạnh mẽ tách hai người ra xa, kéo dài khoảng cách.

Trong nháy mắt, phía sau lưng Nguyệt Thần cấp tốc hở ra, huyết nhục ngưng lại hình thành một vòng tròn màu xanh nhạt.

Trên vòng tròn tự động hiện lên hoa văn phù hiệu màu xanh lam của mười hai loại phù pháp.

“Thú vị.” Nơi ngực của Lạp Phu sáng lên ánh lửa đỏ thẫm. Ngọn lửa trong nháy mắt bao phủ toàn thân hắn ta.

Thình thịch!

Ngọn lửa nổ tung, một bóng dáng khổng lồ cao tới năm mét phá tan tất cả, hai tay cầm hai thanh vũ khí có hình răng cưa, vọt thẳng về phía Nguyệt Thần.

Trên đầu của bóng dáng kia mọc ra sừng trâu bén nhọn, bộ mặt được che phủ bên trong chiếc mũ giáp chất sừng màu đen, nhìn từ bên ngoài thì không thấy ngũ quan đâu, chỉ có thể nhìn được một vùng dung nham nóng chảy màu đỏ thẫm lưu động.

Ngoài ra, các bộ phận còn lại trên cơ thể của Lạp Phu đều mặc áo giáp màu đen.

Giữa khe hở của áo giáp cũng đều là dung nham nóng chảy lưu động, giống như cơ thể ấy căn bản chính là do dung nham nóng chảy tổ hợp tạo thành.

“Thứ ta tu hành, chính là đồ phổ võ đạo cực kỳ phù hợp với bản thân ta, Hắc Sa Diêm Ma đạo. Tuy không tính là công pháp rất mạnh trong Vĩnh Tục cung, nhưng nó có thể tăng phúc cho ta ít nhất gấp mười hai lần tố chất toàn phương vị trong thời gian ngắn.”

“Thế nên, ngươi vẫn quyết định phải đánh với ta?” Hắn ta hỏi lại một lần cuối cùng.

“Vậy hãy để cho ta thử xem, tăng phúc gấp mười hai lần có thể đạt đến trình độ nào?” Nguyệt Thần mặt không đổi sắc.

Chương 1750 - Khốn cảnh (8)

Tiên cơ ngăn địch toàn diện triển khai.

Lúc trước ông ta đã lĩnh hội qua uy lực của lò luyện đốt tâm rồi, còn lần này, ông ta dự định hiểu toàn diện một lần.

“Có can đảm.” Lạp Phu bước lên trước một bước. Nơi bị giẫm ở dưới bàn chân đều tự động bị nhiệt độ cao siêu tuyệt thiêu hủy, xuất hiện khói khí cháy đen.

“Vậy thì.”

Từ khe hở trên cơ thể của hắn ta, một luồng dung nham nóng chảy cấp tốc tuôn ra bên ngoài.

Dung nham nóng chảy vặn vẹo, đắp nặn, rất nhanh đã hình thành nên từng cánh tay, từng xúc tu.

Một ít xúc tu cuối cùng còn mọc ra nhãn cầu màu đỏ vàng dữ tợn, chớp chớp nhìn chăm chú vào Nguyệt Thần từ mọi góc độ.

“Có thể bắt đầu rồi.”

Xuy! !

Trong nháy mắt, hơn mười cánh tay và xúc tu đồng thời nổ bắn ra.

Tất cả xung quanh giống như bị giảm tốc độ.

Không gian thời gian giống như đình chỉ vận chuyển tại thời khắc này.

Nguyệt Thần có thể rõ ràng thấy được sóng gợn không khí do xúc tu và cánh tay đâm rách trước khi lao vọt tới.

Từng vòng dày đặc đường vân rung động kia hình thành nên tường khí cao ngất ngưởng, đè xuống ông ta ngay chính diện.

Không có thần uy tăng phúc, tốc độ như vậy căn bản là không kịp trốn tránh.

Oành! !

Mặt đất nổ tung, trong phạm vi hơn mười mét xung quanh, đất đen phế tích bị phá ra một lỗ thủng to lớn.

Bùn đất vẩy ra trong lúc nổ tung, hai bàn tay của Nguyệt Thần bao trùm vô số linh tuyến màu đen, ngăn cản xúc tu và bàn tay không ngừng bay vụt đến như tia chớp.

Phụt.

Nhưng không có thần uy, tốc độ và lực lượng của ông ta kém xa sự bùng nổ của Lạp Phu.

Cho dù là cảnh giới võ đạo, đối phương cũng không kém ông ta.

Dự phán chống lại dự phán, ông ta cũng không hề có ưu thế.

Chỉ là vài giây, trên người ông ta bắt đầu hiện lên từng đường vết thương.

Đó là thương thế do né tránh không kịp bị xúc tu cắt da ra.

Cho dù là võ học Đại Đạo Giáo hay là võ đạo của Cảm Ứng môn Nguyệt Thần, tất cả chiêu số ông ta thi triển lúc này đều gặp phải một vấn đề to lớn.

Không có thần uy và thế kết hợp, bộ phận nội dung của những chiêu số đó tự nhiên sẽ xuất hiện sơ hở cực lớn.

Cho dù ông ta đã tu chỉnh không ít trong khoảng thời gian này, thế nhưng thiếu thế và thần uy, uy lực của võ đạo cũng yếu đi rất nhiều.

“Kết thúc.”

Lạp Phu nâng tay phải lên.

Hơn mười xúc tu trên người quấn hợp lại, hình thành nên một bó quét ngang.

Vụt! !!

Xúc tu trong nháy mắt kéo dài đến hai mươi mét, hóa thành lưỡi đao sắc bén nhất, cắt ngang ra một mảng khu vực hình quạt lớn, sau đó trong nháy mắt dừng ở trước chóp mũi của Nguyệt Thần né tránh không kịp.

Trước sau giao thủ chỉ mới hai mươi giây, Lạp Phu thậm chí là lấy một loại thái độ chơi đùa, tùy ý ra tay.

Mà kết quả thì vô cùng rõ ràng.

“Rõ chưa?” Lạp Phu thu tay lại, giọng nói truyền ra từ bên trong áo giáp.

“Ngươi không có lựa chọn nào khác.”

Nguyệt Thần kịch liệt thở hổn hển, không có trả lời.

Ông ta quay đầu lại, mắt nhìn mặt đất sau lưng.

Ở đằng sau ông ta, trên mặt đất màu đen kịt chẳng biết lúc nào lại có thêm một cái khe rộng lớn sâu không thấy đáy, sát biên giới bốc lên khói đen cuồn cuộn.

Đó là do một kích cuối cùng của Lạp Phu vừa nãy lưu lại.

Mà ông ta, thậm chí còn không hề phát hiện đối phương ra chiêu như thế nào.

Tuy bản thân ông ta cũng vẫn còn có lá bài tẩy, nhưng hiện tại xem ra cho dù bạo phát chiêu số còn ẩn giấu, kết quả sau cùng của ông ta chỉ sợ vẫn hẳn là phải chết.

‘Phải mau chóng chế tạo lò luyện thuộc về mình! ‘ Rốt cuộc trong lòng Nguyệt Thần vẫn phải dâng lên niềm khát vọng đối với lò luyện đốt tâm.

Mọi thứ bên ngoài Thiên Mạc thật sự là có quá nhiều hạn chế. Lực lượng của ông ta so sánh với lúc bên trong Thiên Mạc yếu đi đâu chỉ một nửa.

“Dẫn đường đi.” Dung Tâm ở một bên phủi tay: “Khu trao đổi cỡ lớn đấy, nói không chừng chúng ta có thể tìm tới đồ phổ võ đạo mới, kiếm một món tiền lớn.”

*

Thái Uyên, biển Lãng Quên.

Nơi nào đó trên vách đá, xa xa nhìn lại, giống như có một con dơi đỏ sậm to lớn đang nằm sấp.

Bên cạnh con dơi còn không ngừng quấn quanh từng con chim tước màu đỏ, trong miệng của mấy con chim tước ấy đều ngậm một vật.

Phần lớn những thứ đồ đó đều là một màu nâu đen, ngoại hình kiểu dáng thì lại phong phú đa dạng.

Vũ khí, trang bị, quyển sách, tạp vật, y phục, thậm chí là một ít bộ đồ ăn rách nát, món đồ chơi như của trẻ em, vân vân, cái gì cũng có cả.

Con dơi khổng lồ vươn tay, không ngừng gỡ xuống từng loại đồ vật trong miệng chim tước, sau đó trên tay chợt lóe ánh sáng đen, hòa tan hết mấy thứ đó, hóa thành từng viên tinh thể màu xanh lam sẫm với kích cỡ khác nhau.

Tất cả tinh thể bị hắn ném trực tiếp vào trong miệng, nhấm nuốt ăn tươi giống như ăn kẹo.

Chương 1751 - Khốn cảnh (9)

Con dơi chính là Trương Vinh Phương.

Hắn đã ở lại chỗ này tận năm ngày.

Trong năm ngày này, lúc nào hắn cũng đều vớt vật phẩm ở trong biển Lãng Quên lên, tìm kiếm manh mối và biện pháp khả thi.

Sự việc đồ vật có tác dụng, hắn sẽ ném đến một bên, không có tác dụng thì toàn bộ lấy ra linh hạch, bản thân mình hấp thu hết.

So với đề nghị của Bạch Lân ban đầu là dán lên trán hấp thu, hắn phát hiện trực tiếp cắn nát ăn tươi, đối với mình thì lại hấp thu nhanh hơn.

Hắn dù sao cũng là có thể khống chế máu trực tiếp tiến hành hút lấy chất dinh dưỡng.

Sau khi nhai nát, tương đương với biến tướng tăng lớn diện tích tiếp xúc, tốc độ hấp thu nhanh hơn cũng là điều bình thường.

Cuối cùng tinh luyện nhóm tạp vật này thành linh hạch, một phát nuốt sạch.

Trương Vinh Phương rõ ràng cảm giác được cơ thể của chính mình lại phồng lớn lên.

Sự cường đại của ý thức tinh thần mang tới sự khống chế mạnh mẽ hơn đối với máu tươi huyết nhục.

Mà bản thể của hắn, vốn dĩ có thể theo sự chồng chất của máu thịt mà cấp tốc bành trướng.

Thế nên xuất hiện biến hóa như thế coi như là bình thường.

Sau khi nuốt hết tất cả bã vụn, Trương Vinh Phương cúi đầu nhìn mặt biển màu đen phía dưới.

Nơi ấy có một con cá voi màu đen với hình thể khổng lồ đang chậm rãi di động dưới mặt biển, phần lưng của nó là một khuôn mặt người vặn vẹo thống khổ, đang khao khát không ngừng nhìn vào hắn.

“Ngươi cũng muốn hòa làm một thể với ta sao?” Trương Vinh Phương bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Cá voi đen mặt người khẽ run lên, vội vàng trầm xuống, biến mất trên mặt biển.

Nhìn đối phương rời đi, ánh mắt Trương Vinh Phương hơi tối sầm lại.

Biển Lãng Quên này giống như một nhà giam khổng lồ, chỉ là tù nhân bị giam giữ lâu ở bên trong sẽ bị tiêu hóa và nuốt chửng.

Chỉ có cá thể đủ mạnh ở bên trong là có thể kiên trì đến cuối cùng, trở thành sinh vật đủ kiểu dáng ở bên trong.

“Vậy thì…. tiếp tục thôi.”

Trương Vinh Phương cảm thấy bây giờ mình đã tăng cường ý thức tinh thần ít nhất là ba thành.

Trong lòng hắn biết rõ, cho dù có lấy được manh mối ở đây hay không, ít nhất xem là một loại tu luyện cũng tốt.

“Người lạ, rốt cuộc ngươi đang tìm cái gì?”

Trong nước biển đen kịt cách đó không xa có một bóng người vặn vẹo đen như mực chậm rãi nổi lên trên mặt nước, dò hỏi hắn.

“Ta muốn tạo ra một thế giới hòa bình tuyệt đối. Thế giới đó không có xung đột, không có nguy hiểm, tất cả mọi người đều có thể an cư lập nghiệp, tận hưởng cuộc sống mà bọn họ muốn.”

Trương Vinh Phương không bất ngờ trước sự xuất hiện của đối phương. Nếu người có thể xuất hiện dưới đáy, nói rõ dưới đáy của biển Lãng Quên này tự nhiên có rất nhiều thể ý thức đã quên mất bản ngã.

“Nhưng nguyện vọng đơn giản như vậy, luôn có đủ khó khăn cản trở ta.”

Hai mắt huyết diễm màu đỏ của hắn chớp động, nhìn về phía đối phương.

“Cho nên ta đến đây tìm cách giải quyết.”

“Ở đây chỉ là từng đám người thất bại, kẻ thất bại không đủ tư cách để trả lời câu hỏi này.” Hình người đó chán chường trả lời.

“Có lúc, thành công hay thất bại chỉ là một ranh giới mong manh.” Trương Vinh Phương trả lời.

Đến bây giờ, hắn chỉ muốn nghĩ ra cách đối phó với Thiên Quang có thể sẽ mạnh hơn, thì có thể an ổn tiếp tục sống.

Từ các loại điều tra bên ngoài Thiên Mạc cho thấy, thật ra mấy ngày nay hắn đã nghĩ thông rồi. Bên ngoài là một mảng phế tích, chẳng có gì khác.

Thay vì liều mạng xông ra ngoài như Nguyệt Thần, chi bằng thành thật ở lại nơi này tận hưởng cuộc sống.

Trong khu trao đổi cái gì cũng có. Tại sao phải cố gắng tìm cách xông ra ngoài chứ?

Nguyện vọng ban đầu của hắn chẳng phải là cuộc sống nhàn nhã yên tĩnh thoải mái sao?

“Ngươi rất đặc biệt.” Hình người méo mó bên trong biển Lãng Quên tiếp tục: “Hình như ngươi có thể phớt lờ đặc tính khổng lồ của biển Lãng Quên.”

“Ta vốn không phớt lờ, chỉ là còn có rất nhiều thi thể ở bên ngoài.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Vậy thì dẫn bọn ta đi đi.” Người đó đột nhiên nói: “Bọn ta bị lãng quên ở nơi này rất lâu rất lâu rồi, nếu đồng ý thì ngươi có thể trực tiếp đến lõi biển Lãng Quên, nơi đó có toàn bộ quyền khống chế của mảng không gian này.”

“Quyền khống chế?” Trương Vinh Phương đột nhiên trở nên hứng thú.

“Biển Lãng Quên là không gian chung gộp tất cả khu trao đổi. Ban đầu lúc chế tạo Thần Phật, đã cân nhắc đến đám Thần Phật vĩnh viễn bất tử, vậy thì thời gian dài chắc chắn sẽ xuất hiện rối loạn hệ thống.

Cho nên mới có biển Lãng Quên tiến hành làm giảm số lượng Thần Phật định kỳ. Để duy trì sự cân bằng.” Hình người vặn vẹo trả lời.

“Nếu ngươi có thể nắm giữ lõi biển Lãng Quên, vậy thì nói không chừng có thể tìm thấy cách hoàn toàn rời khỏi tất cả gian khổ.”

Chương 1752 - Khốn cảnh (10)

“Cách để thoát khỏi tất cả gian khổ? Ý của ngươi là rời xa Thiên Quang?” Trương Vinh Phương phản ứng lại.

“Đúng vậy, đây là cách mà tất cả khu trao đổi đều đang tìm kiếm. Cũng là hy vọng mà tất cả cường giả ngoại giới tìm kiếm.

Khi Thần và thân thể mạnh nhất kết hợp lại với nhau, thì có thể tạo ra một cá thể hoàn hảo không gì sánh bằng. Từ đó thoát ly Bạch Đồng, hướng lên bầu trời vô hạn, tìm kiếm một ngôi nhà mới.”

“Vậy thì đi thử xem sao!” Trương Vinh Phương đứng thẳng người lên, hắn có chút hứng thú với lõi biển Lãng Quên.

Nếu như có thể nắm giữ biển Lãng Quên này, vậy thì nói không chừng hắn có thể nắm giữ rất nhiều thông tin trong thời gian ngắn.

“Từ nơi này hướng đến trung tâm, tiếp tục bay, ngươi sẽ nhìn thấy một hòn đảo đơn độc. Trên đảo có một người canh giữ đặc thù, đánh bại hắn, thì ngươi có thể đạt được tư cách tiến vào lõi biển Lãng Quên.

Nhưng phải chú ý, ở nơi đó, thần uy và thế đều là vô dụng, nơi đó giống như ngoại giới, không có Thiên Mạc tăng cường mọi thứ. Chỉ có cuộc đấu cá thể chân thật nhất.” Hình người trầm giọng nói.

“Ta hiểu rồi.”

Trương Vinh Phương duỗi cánh ra, nhẹ nhàng bay lên.

Hắn nhìn biển Lãng Quên vô tận, định trực tiếp thử xem, có lẽ hắn có thể thu được những lợi ích khác.

.

Bên ngoài Thiên Mạc.

“Là nơi này sao?”

Chiếu Ngọc Các tò mò nhìn khe nứt màu đen khổng lồ bên dưới.

Xung quanh nơi này là một vùng đất đen vô tận. Ngoại trừ những ác linh lang thang thì không còn gì cả.

“Đúng là ẩn náu, chẳng trách lâu như vậy vẫn không có ai phát hiện ra.”

Nàng thở dài nói. Rồi liếc nhìn Nguyệt Thần đang dẫn đường.

“Đi xuống xem thử.” Lạp Phu nhìn Dung Tâm ở bên cạnh.

“Được rồi được rồi, lại là ta đến làm bẩn việc.” Dung Tâm miễn cưỡng tiến lên một bước.

Hắn ta nhẹ nhàng nhảy lên, đôi cánh được dệt từ linh tuyến màu đen mở ra sau lưng.

Đôi cánh vỗ xuống, đưa hắn ta xuống phía dưới.

Trong chớp mắt, Dung Tâm đã biến mất trong khe nứt dưới lòng đất tối tăm.

Nhưng rất nhanh, chỉ sau mấy phút.

Dung Tâm lần nữa xông ra khe nứt, khẽ lắc đầu với Lạp Phu.

“Bên trong không có gì cả.”

Sắc mặt Lạp Phu trở nên ảm đạm, nhìn về phía Nguyệt Thần.

“Nói như thế nào nhỉ?”

“Ta từng nói, có lẽ khu trao đổi của ta đã bị hủy.” Nguyệt Thần trầm giọng nói.

“Bị hủy?” Lạp Phu ngoài cười nhưng trong không cười: “Xem ra ngươi đang ép ta ra tay với ngươi?”

“Có ra tay hay không, ngươi tự quyết định, nhưng khu trao đổi không còn nữa chính là không còn nữa, đây đã là sự thật.” Nguyệt Thần vẫn bình tĩnh trả lời.

Nếu đối phương tiếp tục ép ông ta, vậy thì chém giết một trận rồi chạy trốn là được.

Nếu ông ta sợ chết thì năm đó sẽ không một mình xông ra khỏi Thiên Mạc, xông về phía ngoại giới không rõ.

Ba người Lạp Phu cũng hiểu đạo lý này.

Lập tức, bốn người họ đều chìm vào im lặng bên cạnh khe nứt trên mặt đất.

Chiếu Ngọc Các và Dung Tâm dần chặn các phương hướng trái phải của Nguyệt Thần, đề phòng ông ta chạy thoát.

“Nếu đã bị phá hủy, cũng có thể tìm thấy mấy hài cốt tàn tích. Khu trao đổi cỡ lớn, đồ có thể vơ vét vẫn là rất nhiều.” Bỗng nhiên Lạp Phu khẽ mỉm cười.

Hắn ta chậm rãi đến gần, đưa tay ra vỗ lên vai của Nguyệt Thần.

“Ta ra ngoài cũng đã một thời gian dài, thật sự không nhớ rõ vị trí cụ thể nữa.” Bỗng nhiên Nguyệt Thần lộ ra nụ cười đặc trưng của Nhạc Đức Văn.

“Không sao, chúng ta là bạn đồng hành. Nếu ngươi thực sự không muốn, vậy thì bỏ đi.”

Lạp Phu hiểu: “Trở về thôi, nên đến Vĩnh Tục cung đổi hàng rồi.”

“Cảm ơn đoàn trưởng.” Mặt của Nguyệt Thần không đổi sắc, nhưng trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm.

Đây quả thật không phải lối vào của khu trao đổi, chỉ là một khe nứt tương tự. Ông ta đã cố tình dẫn đi sai hướng.

“Rút lui.” Lạp Phu vẫy tay về phía Chiếu Ngọc Các và Dung Tâm. Sau đó xoay người điểm mũi chân, người đã lao về hướng khác.

Nguyệt Thần nheo mắt nhìn đối phương, đang chuẩn bị đi theo.

Đột nhiên đối phương dừng lại.

“Gần đây… có người đi ngang qua nơi này.”

Lạp Phu đột ngột dừng bước chân, cúi đầu nhìn xuống mặt đất.

Trên mặt đất bùn đen cách mấy bước chân trước người hắn ta có một hàng dấu chân nhỏ rõ ràng hiện ra trước mắt mấy người bọn họ.

“Ngọc Các, đi xem xem.”

“Được.” Chiếu Ngọc Các sải bước, lướt qua bên cạnh Nguyệt Thần, lần theo dấu chân trên mặt đất.

Chỉ mấy phút ngắn ngủi.

Nàng nhanh chóng đưa ba người họ đến một khe nứt dưới lòng đất hoàn toàn mới.

Lúc này Nguyệt Thần đã nhận ra đây chính là vị trí mà ông ta đi ra ngoài.

“Quen không?” Lạp Phu bên cạnh rõ ràng nhận ra cái gì đó, cười tủm tỉm nhìn ông ta.

“Khu trao đổi của ta đã bị hủy. Đương nhiên là không quen biết nơi này.” Nguyệt Thần lạnh nhạt nói.

“Vậy sao?” Lạp Phu cười rộ lên: “Vậy thì…”

Đột nhiên, bóng dáng hắn ta hóa thành quang ảnh đỏ đen, thoáng cái nhảy vào khe nứt, xông thẳng vào lối vào của khu trao đổi ở sâu bên trong.

Chương 1753 - Khốn cảnh (11)

Phần đáy khe nứt.

Mảng gợn sóng trong suốt vô hình đang nâng Lạp Phu đứng lên ở phía trên.

“Nếu không phải là khu trao đổi của ngươi, vậy thì bọn ta cũng không cần nể mặt nữa.”

Hắn ta nhìn ba người Nguyệt Thần đuổi theo ở phía sau.

Một tay giơ lên, đâm mạnh xuống.

Phụt!

Gợn sóng phía dưới đột nhiên dừng lại, sau đó nhanh chóng hắc hóa, khôi phục thành chất liệu Thiên Mạc do linh tuyến màu đen tạo thành.

“Đúng là may mắn. Nhìn xem, nhìn xem, đã tìm thấy lối vào khu trao đổi khác ngay gần vị trí dẫn đường của lão Nguyệt. Đúng là trùng hợp, các ngươi nói có đúng không?”

Lạp Phu cười lớn.

“Lần này ta phải đổi bộ đồ phổ võ đạo mới! Trung tâm Lò Luyện của ta cũng đã lâu không thay đổi rồi!” Vẻ mặt Chiếu Ngọc Các vui mừng cùng đương nhiên.

“Ta cũng muốn đổi tu, ta cảm thấy mình không phù hợp với đồ phổ Lò Luyện hiện tại.” Dung Tâm cười hì hì, nhíu mày nói.

Nguyệt Thần im lặng, không nói gì nữa.

Bỗng nhiên ông ta nhớ lại Thiên Quang chiếu rọi lần trước. Thiên Mạc bị phá vỡ tạo thành một cái động lớn.

Có phải lần đó cũng như vậy hay không, có người ngoài xâm lấn, sau đó bị bên trong tiêu hóa giam giữ đến Thái Uyên.

Trong lòng ông ta có loại cảm xúc phức tạp dị thường.

Đại Linh có hủy diệt hay không, tuy ông ta để ý, nhưng vẫn chưa đến mức trả giá tất cả vì chuyện này.

Giờ phút này, đứng ngoài cuộc là lựa chọn tốt nhất của ông ta.

Chỉ là trong nháy mắt có quyết định này, trong đầu Nguyệt Thần không tự chủ được mà hiện ra thời gian ký ức trăm năm của Đại Đạo Giáo.

Vô số mặt người, vô số khuôn mặt không ngừng lóe lên trong đầu ông ta.

Mà cuối cùng, vẫn là dừng lại trên mấy khuôn mặt hiếm có đó.

Người bạn cũ còn sống sót, người tình cũ, hai đồ đệ rời đi chưa từng hỏi thăm.

Tất cả những điều này đều là quá khứ của Nhạc Đức Văn, cũng là quá khứ của ông ta.

"Vậy thì…"

Lạp Phu đưa tay lên đâm mạnh một cái, cứng rắn xé rách Thiên Mạc dưới chân tạo thành một lỗ lớn.

"Đi thôi."

Cơ thể hắn ta hóa thành đường đen, chợt chui vào khe nứt.

Hai người còn lại cười to rồi theo sát phía sau, nhanh chóng chui vào khe nứt.

Chỉ còn lại Nguyệt Thần, ông ta lặng lẽ dừng lại một lúc, rồi vẫn đi theo.

Bốn người họ xuyên qua Thiên Mạc màu đen cực kỳ dày, phía trước đột nhiên trống rỗng.

Lạp Phu là người đầu tiên bay ra khỏi Thiên Mạc, nhẹ nhàng lơ lửng trên không trung rộng lớn.

Toàn thân hắn ta quanh quẩn quang điện màu đen nồng đậm, đây rõ ràng là thần uy tự nhiên sinh ra.

Quan sát xuống dưới từng tầng, hắn ta chỉ nhìn từ xa, đã có thể nhận thấy trên mặt đất bừng bừng sinh cơ sung túc hơn khu trao đổi khác rất nhiều.

"Đúng là… đã lâu lắm rồi, chưa từng thấy khu trao đổi phong phú như vậy!" Hắn ta giang hai tay, mắt lộ ra vẻ say mê tán thưởng.

.

Biển Lãng Quên, phần đáy Thái Uyên.

Trương Vinh Phương đang chuẩn bị đi sâu vào để thăm dò biển Lãng Quên, đột nhiên trong lòng run lên, hắn ngẩng mạnh đầu, dường như có thể nhìn thấy phương hướng của Thiên Mạc xuyên qua tất cả ngăn cản.

"? ??" Thiên Mạc luôn làm cho hắn có chút phiền não dường như bị một luồng ngoại lực từ ngoại giới mạnh mẽ xé rách.

"Thì ra… không phải phá một lần thì Thiên Mạc sẽ hoàn toàn hỏng đi." Trương Vinh Phương đột nhiên hiểu ra.

Thì ra sau khi Thiên Mạc bị phá hủy một lần, có thể tự chữa lành khép lại.

"Điều này có phải có nghĩa là hiện tại ta cũng có thể tự xé rách Thiên Mạc đi ra ngoài?"

Hắn luôn lo lắng, chẳng phải là sau khi bản thân xé bỏ Thiên Mạc, khu trao đổi của thế giới này không còn sự bảo vệ nữa sao?

Mà hiện tại, dường như có người đã giúp hắn xác minh băn khoăn này.

"Thế giới này thật thú vị.

Lúc ta muốn đi ra ngoài, chung quy không tìm thấy cách lưỡng toàn.

Lúc ta không muốn đi ra ngoài nữa, hết lần này tới lần khác có người chủ động giúp ta cởi bỏ băn khoăn!"

Hắn đứng thẳng dậy, hai cánh sau lưng chậm rãi rung động.

Trong tầng giữa rộng lớn khổng lồ.

Bốn bóng người lặng lẽ lơ lửng trên bầu trời, nhìn ra tầng khí quyển rực rỡ màu xanh bên dưới.

"Ngọc Các, đo lường đôi chút." Trong mắt Lạp Phu có sự kích động không thể kìm nén.

Khu trao đổi lớn như vậy, không… là siêu lớn, đã nhiều năm chưa nhìn thấy.

Lần trước, hắn ta và ba lữ đoàn khác đã cùng chia cắt một khu trao đổi siêu lớn một lần.

Lò Luyện của Hắc Sa Diêm Ma Đạo trên người hắn ta là do thu hoạch của lần đó thăng cấp rèn luyện mà có.

Sau khi đồ phổ võ đạo rèn ra Lò Luyện, lại dùng tinh thần ý thức của bản thân phù hợp tu hành, cuối cùng đạt đến trạng thái dung hợp, phát huy uy lực cực điểm, đó là cách tu luyện phổ biến bên ngoài Thiên Mạc.

Cách tu luyện này trên thực tế, thực ra trên ý nghĩa, thuộc về loại biến hóa thể chất kết hợp với võ đạo.

Chương 1754 - Thoát ra (1)

Lợi dụng kỹ thuật Thiên Ngoại từ tộc Linh Nhãn để tăng cường cơ thể, sau đó lại dùng võ đạo tiến thêm một bước khai phá uy lực ở bên trong.

Như vậy, so với võ đạo cổ xưa của cơ thể huyết nhục nguyên thủy nhất ban đầu khai phá, điểm khởi đầu phát triển đã mạnh hơn rất nhiều.

Hệ thống Lò Luyện Đốt Tâm mà những đồ phổ võ đạo tạo ra, mỗi một cái đều là hệ thống tôi luyện đến cực điểm.

Có thể nói, đồ phổ võ đạo khác nhau sẽ tạo ra Lò Luyện khác nhau.

Về bản chất, đã có thể được tính là chủng tộc khác nhau.

Hơn nữa còn là chủng tộc có mức năng lượng chênh lệch rất lớn.

Cho nên, ba người họ mới phấn khích như vậy.

Chỉ có thực sự trải nghiệm khoảng cách giữa các đồ phổ võ đạo, mới có thể hiểu có một Lò Luyện Đốt Tâm mạnh mẽ phù hợp là quan trọng cỡ nào.

Giống như cá voi xanh và khỉ con cùng tu hành võ đạo, cho dù khỉ con có cố gắng đi chăng nữa, thì cả đời cũng không thể luyện được sức lực cấp bậc như cá voi xanh.

Nhưng đồ phổ võ đạo có thể trực tiếp biến ngươi thành một con cá voi xanh.

Đây là một sự thay đổi trong nền tảng bẩm sinh.

“Bên trong khí quyển vốn không có thành phần gây hại. Vốn không có gì khác biệt với khu trao đổi khác.” Ngọn lửa màu đỏ nhạt bùng lên trong tay Chiếu Ngọc Các. Hình như đang lợi dụng Lò Luyện của bản thân để phân tích cái gì đó.

“Vậy thì chuẩn bị thu hoạch… Ta không thể chờ đợi… Quy mô dạng này nữa, chỉ cần đứng ở đây, cũng có thể cảm nhận được khí tức sinh mệnh bên dưới lớn hơn nhiều so với các khu trao đổi khác.”

Lạp Phu say mê hít sâu một hơi.

“Thu hoạch khu trao đổi siêu lớn, chắc chắn sẽ kích phát phản ứng mạnh hơn so với những nơi khác. Để ta thành lập cơ sở phòng ngự.”

Dung Tâm bước về phía trước một bước, mở rộng cánh tay, bên ngoài cơ thể hắn ta bắt đầu mọc ra lượng lớn lông vũ màu lam lục.

Tất cả lông vũ thổi ngược theo gió, tràn ra rất nhiều bụi xanh.

Bụi bặm này ngày càng nhiều, trong nháy mắt, hội tụ lại thành một cái lồng tròn cỡ lớn nửa trong suốt, bao bọc bốn người họ ở bên trong.

Toàn bộ lồng tròn hiện ra màu xanh biếc, bề mặt có từng phù quang như gợn sóng không ngừng lưu chuyển, rồi nhanh chóng tự động ẩn hình.

“Được rồi. Đây chính là lồng thu thập Liệt Phong chi thần, có thể làm suy yếu lực lượng bảo vệ bản thổ trong khu trao đổi ít nhất là tám thành.” Dung Tâm rút tay lại, nói một cách nhẹ nhàng.

Là lão luyện trong việc săn các khu trao đổi, bọn họ có rất nhiều thủ đoạn mang tính công kích, đủ để ứng phó với tất cả kẻ địch bên trong khu trao đổi.

“Vậy thì ta bắt đầu phóng binh khí thu thập ra ngoài.” Chiếu Ngọc Các nóng lòng bay về phía trước, lòng bàn tay giơ lên ngưng tụ một quang cầu màu đỏ chói mắt.

Vụt!

Đúng lúc này, trong tầng khí quyển màu xanh nhạt bên dưới có một luồng lưu quang màu tím tới gần.

Đó là một lão giả tóc trắng mặc áo choàng đỏ, hai mắt đỏ sẫm.

“Là ai?”

Lão giả là một trong rất nhiều Minh Thần Đại Linh hiện giờ đã hợp nhất trong danh sách.

Lão giả tên là La Tang, là Thần nông nghiệp và trồng trọt, lúc này đã đến phiên ông ta tuần tra xung quanh.

Thần Phật lợi dụng Nghi Vân Ngụy Vụ, phi hành sẽ tiện hơn cao thủ võ đạo bình thường, cho nên Trương Vinh Phương trực tiếp dùng danh nghĩa của đạo chủ Nhân Tiên, hạ lệnh Thần Phật quy hàng đảm nhiệm tuần tra quốc thổ Đại Linh, đả kích tất cả hoạt động tế tự Thần Phật phi pháp.

Lấy Thần chế Thần như vậy, nằm ở việc cân nhắc giữ gìn lợi ích của bản thân, những Thần Phật tuần tra này muốn ra sức hơn hắn tưởng tượng nhiều.

Thần Phật bất diệt, nhưng chỉ cần cắt đứt tín đồ của Thần Phật còn lại, cắt đứt tất cả liên hệ của thế gian, lực lượng sẽ nhanh chóng biến mất.

Dù sao thì số lượng tín đồ cũng rất nhiều, người khác ít đi thì bọn họ sẽ nhiều lên.

Lúc này, La Tang nhìn thấy bốn bóng người lơ lửng giữa không trung, trái tim nhảy lên một nhịp.

Thế giới này, cho dù là chim bay cũng không cách nào hoạt động ở tầng giữa cao như vậy.

Cho nên, có thể hiện thân ở nơi đó, tuyệt đối là Thần Phật.

Hơn nữa không phải là Thần Phật bình thường.

“Giết hắn, không được để lộ tiếng gió. Nếu không, phân tán ra chúng ta cũng không thể thu thập.” Lạp Phu chau mày.

Chiếu Ngọc Các cười duyên, tiến lên nhẹ nhàng ném quang cầu màu đỏ trong tay ra.

Quang cầu nổ ra, méo mó giữa không trung, biến hình, hóa thành một con chim lửa khổng lồ sải cánh hơn mười mét, thân dài năm sáu mươi mét.

Vút!

Toàn thân chim lửa thêu đốt hỏa diễm, đột nhiên nhào về phía thần La Tang tuần tra.

Ánh mắt thần La Tang ngưng lại, quanh thân cấp tốc khuếch tán một tầng thần uy vô hình sền sệt.

Là Thần Phật được tôn thờ trong nông nghiệp và trồng trọt, thần uy của La Tang chủ yếu là điều khiển các loại thời tiết xấu khác nhau.

Chương 1755 - Thoát ra (2)

Ông ta có thể mô phỏng thời tiết xấu trong thần uy ở phạm vi nhỏ, điều này khiến mọi người sinh ra sợ hãi áp lực khi đối mặt với thiên tai.

Hiệu quả lớn nhất của thần uy đã là như thế, nếu người bị áp chế không cách nào thoát ra ngoài, vậy thì hiệu quả thần uy mà hắn chịu phải sẽ từ giả thành thật, phản ứng thật sự lên cơ thể.

Lúc này, thần uy nhanh chóng bành trướng, như quả cầu thủy tinh, lập tức va chạm với chim lửa màu đỏ đang bay đến.

Nhưng quỷ dị là chim lửa hoàn toàn phớt lờ thần uy, xuyên thẳng vào bên trong, ngay lập tức đâm vào La Tang.

Ầm!

Một ngọn đuốc hình người thắp sáng trên bầu trời.

Chỉ mấy hơi thở, La Tang đã gào thét, dần khô quắt giữa không trung, bị thiêu đốt đen kịt, vỡ vụn.

Cuối cùng, ông ta hóa thành vô số tro tàn, bị gió thổi bay, biến mất ở tầng giữa.

“Sức mạnh của Lò Luyện có thể phớt lờ tất cả thần uy. Đúng là đáng thương, có lẽ đến chết hắn ta cũng không biết tại sao thần uy của bản thân lại không có hiệu quả.” Chiếu Ngọc Các ở trên cao nhìn xuống khẽ cười nói.

“Đây chính là nỗi buồn của dân bản địa.” Dung Tâm thở dài: “Bầu trời giả tạo này đã che lấp tất cả những gì mà bọn họ nhìn thấy.”

Hắn ta quay đầu nhìn Nguyệt Thần, thấy trong mắt ông ta mơ hồ hiện lên dao động mịt mờ.

“Xin lỗi.”

Dung Tâm giơ tay lên, từng tia gió vô hình vờn quanh hắn ta nhanh chóng chuyển động, thổi bay lông vũ màu lam lục trên người hắn ta.

Theo gió thổi, lông vũ trên người hắn ta bắt đầu mọc lên nhanh chóng, ngày càng nhiều, ngày càng dày đặc.

Rất nhanh, vô số lông vũ dần bao phủ toàn thân hắn ta, tạo thành một quả cầu lông lục lam khổng lồ.

Xẹt!

Ở giữa quả cầu lông đồng thời có ba đồng tử màu bạc chồng lên nhau mở ra.

“Chuẩn bị xong xuôi.” Giọng nói của Dung Tâm truyền ra từ bên trong quả cầu lông.

“Bắt đầu.” Lạp Phu gật đầu.

“Đợi đã.” Nguyệt Thần đột nhiên lên tiếng.

Giọng nói của Nguyệt Thần lập tức khiến cả ba người họ đồng thời nhìn về phía ông ta.

“Sao vậy? Ngươi muốn nói gì?” Lạp Phu nhíu mày.

Nguyệt Thần im lặng, nhìn quả cầu lông lục lam kỳ lạ và biến dạng, ý niệm chuyển động nhanh chóng ở trong đầu, có ý đồ tìm lý do có thể ngăn cản bọn họ dừng động tác lại.

.

Thái Uyên.

Trương Vinh Phương rung hai cánh, lắc lư hướng lên trên, xông thẳng lên tầng cao hơn.

Vô số xúc tu màu đen của biển Lãng Quên phát ra tiếng kêu rên chói tai sau lưng hắn, có ý đồ đuổi kịp, kéo hắn trở lại.

Nhưng vô ích.

Tốc độ của bọn họ hoàn toàn không cách nào sánh với hắn. Nên chỉ có thể bị bỏ lại ở phía sau.

Trương Vinh Phương nhẹ nhàng nhắm mắt lại, vỗ cánh bay lên từ giữa vách đá Thái Uyên.

Chỉ mấy hơi thở, cơ thể hắn đột nhiên nhẹ đi, khi hắn lần nữa mở mắt thì đã hoàn toàn rời khỏi Thái Uyên, trở về thực tại.

Vị trí ra vào Thái Uyên ở đó, vị trí lúc trở về cũng ở đó.

Hiện tại hắn đang lở lửng trong động Nhân Tiên, hồ máu xung quanh phun trào, từng đội đạo nhân đang không ngừng bổ sung chất dinh dưỡng cho hồ máu.

“Quan chủ!” Hồng Nghiệp đã đợi sẵn ở bên cạnh, rõ ràng nàng ta cũng cảm nhận được có gì đó không đúng.

“Thần La Tang phụ trách tuần tra vừa mới biến mất ở nơi này. Thể thần của ông ta đã bị hủy, quay về Thái Hư hồi sinh rồi.” Hồng Nghiệp nghiêm túc nói.

Đồng thời ngón tay nàng ta lắc một cái, chỉ huy khói mù trắng, hình thành một bản đồ Đại Linh tinh xảo.

Đầu ngón tay nàng ta chỉ vào một nơi trên bản đồ, chính là nơi vừa nãy La Tang và ba người Lạp Phu giao thủ.

“Vị trí cụ thể không phải trên mặt đất đúng không?” Trương Vinh Phương nhẹ nhàng đáp xuống đất, thu lại hai cánh.

“Đúng vậy, dựa theo tin tức cuối cùng hắn ta phản hồi, chính là ở tầng giữa.” Hồng Nghiệp trầm giọng nói.

“Tầng giữa.” Trương Vinh Phương ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lúc này hắn có thể thấy rõ bầu trời xanh bát ngát từ lối đi nghiêng phía trên cửa động.

“Chuẩn bị chút đi.”

Bỗng nhiên hắn nói.

“? ??” Hồng Nghiệp không rõ.

“Chuẩn bị chọn người đi ra ngoài với ta một chuyến.” Trương Vinh Phương trả lời: “Ra khỏi thiên địa này.”

“Nhưng những cá thể nghi ngờ xâm lược.” Hồng Nghiệp thận trọng nói.

“Đó chỉ là thức ăn mà thôi, là quà ra mắt mà thế giới chào đón chúng ta.”

Lời còn chưa dứt, Trương Vinh Phương đã mở một tay ra, trong tay đột nhiên xuất hiện một chiếc áo choàng lớn màu máu, bao phủ toàn thân hắn.

Xoẹt một tiếng.

Cả người hắn hòa tan, hóa thành vô số máu loãng tràn ra từ miệng lối đi.

Trên bầu trời Nguyện Nữ hạp.

Máu tươi chảy xuôi dồn dập xao động, tất cả huyết duệ đang làm việc khác đều ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Phía trên toàn bộ hẻm núi, từng dòng máu loãng sền sệt từ phía dưới bắn ra, hội tụ lại với nhau, hình thành một đĩa tròn đỏ sậm khổng lồ.

“Thủy tổ!”

“Là Thủy tổ!”

Chương 1756 - Thoát ra (3)

“Lực lượng Thủy tổ cao thượng vô cùng vĩ đại!”

“Huyết tổ, nguyện ý chí của người vĩnh hằng thịnh vượng!”

Tất cả huyết duệ đều mong ước chân thành.

Bọn họ có thể cảm giác được Thủy tổ đang ngưng tụ lực lượng cực kỳ khổng lồ.

Biến đổi tinh hoa đất trời, biến mọi thứ thành máu tươi, hóa thành lực lượng phụ thuộc bản thân.

Chuyện như vậy, chỉ có lúc quyết chiến ba kẻ đứng đầu Thánh Tuần lần trước mới có.

Mà hiện tại, cảnh tượng đất trời hóa thành máu này lại xuất hiện.

Vô số người đều có thể cảm giác được ngọn nguồn huyết mạch của bản thân đang chậm rãi rung động, dường như muốn ngưng tụ cùng đĩa máu trên bầu trời.

Phù!

Đúng lúc này, trong đĩa máu khổng lồ phía trên hẻm núi, từng con dơi màu máu cực lớn sải cánh với đường kính hơn mười mét ngưng tụ hình thành, bay lên trên.

Con dơi ngày càng nhiều, càng dày đặc, bọn chúng gào thét, hội tụ thành một dòng suối màu đỏ sẫm, rung cánh dơi bay về phía tầng giữa bầu trời.

Nhìn từ bên dưới, chỉ có thể thấy hàng ngàn con dơi khổng lồ mơ hồ hội tụ thành một khuôn mặt cực lớn, xông thẳng lên bầu trời, bay đến độ cao không thể biết được.

Sau đó mấy âm thanh nhẹ nhàng vang lên, Hồng Nghiệp và mấy bóng người khác đồng thời cuộn lên những đám mây khói xám trắng, đi theo hướng của dòng sông dơi.

Tầng giữa.

“Ta hiểu tâm trạng của ngươi, nhưng…. Đây chính là số mệnh của chúng ta.” Dung Tâm nhẹ giọng nói.

“Sau khi Thiên Mạc mở ra, sớm muộn gì nó cũng sẽ dần dần chìm xuống và mất đi cân bằng vốn có.

Nói cách khác, kể từ khoảnh khắc chúng ta đánh vỡ từ bên ngoài vào trong thì khu trao đổi này đã mất cân bằng rồi. Chỉ cần phá vỡ một lần, Thiên Mạc sẽ không còn hoàn mỹ không chút tì vết như trước. Không thể hoàn toàn ngăn chặn Thiên Quang chiếu rọi vào nữa.”

Nguyệt Thần im lặng không nói gì.

Ông ta nghĩ tới Thiên Mạc trước khi bản thân rời đi, khi ấy, Thiên Mạc cũng đang chìm xuống, có lẽ nguyên do là bởi Thiên Mạc đã từng bị mở ra một lần chăng?

“Chúng ta đã lãng phí quá nhiều thời gian, Dung Tâm, bắt đầu đi!” Lạp Phu thoáng mất kiên nhẫn.

“Được.” Tất cả lông vũ khắp người Dung Tâm ào ào dựng thẳng lên, tiếp đó, hắn ta phóng tất cả lông vũ ra, chúng hóa thành vũ phấn gây ô nhiễm toàn bộ khu trao đổi này.

Sau khi vũ phấn của hắn ta triệt để dung nhập vào trong vòng tuần hoàn của trời đất thì lập tức có thể thu thập tuỷ não của tất cả sinh linh nơi này bằng tốc độ nhanh nhất.

“Trời đất trỗi dậy!”

Lông vũ quanh thân Dung Tâm chậm rãi bùng lên ánh sáng trắng.

Ánh sáng trắng chói mắt triệt để nhuộm hết thảy sắc thái xung quanh thành trắng bệch, một loại âm hưởng bén nhọn chói tai truyền ra từ bên trong thân thể hắn ta và không ngừng khuếch tán từng vòng ra ngoài.

Oành! !

Trong nháy mắt, lông vũ trên toàn bộ thân thể Dung Tâm nổ tung từng chút một.

Phút chốc, lông vũ toàn thân hắn ta nổ tung và hóa thành vô số bụi màu lam lục rồi bay xuống từ khắp xung quanh, kế đó phóng vào tầng khí quyển màu xanh lam bên dưới, thoắt cái đã biến mất tăm.

“Sao ta bỗng cảm thấy có gì đó không đúng lắm…. ?” Chiếu Ngọc Các ở một bên bất chợt nhíu mày.

Thông thường, sau khi vũ phấn phân tán xuống phía dưới sẽ nhanh chóng dung nhập vào vòng tuần hoàn khí quyển, chứ không phải biến mất khó hiểu trong không khí thế này.

Phải rồi.

Lượng vũ phấn khổng lồ do Dung Tâm phóng ra phảng phất như vừa tiến vào khí quyển đã mất tích một cách tự nhiên.

Như thể ngay từ đầu chúng đã không tồn tại vậy.

“Hình như ta ngửi thấy một mùi hương có chút quen thuộc…. ?” Chiếu Ngọc Các nhìn về phía Lạp Phu.

Lạp Phu híp mắt nhìn chằm chằm bầu khí quyển bên dưới và im lặng một lúc.

Đột nhiên, hắn ta vỗ lòng bàn tay xuống.

Một luồng khí nóng khổng lồ vô hình tỏa ra từ trong tay hắn ta, hình thành một bàn tay thần uy cực lớn, bay về phía bầu khí quyển.

Vù! !!

Đám người bên dưới khí quyển màu xanh lam lập tức bị bàn tay này vỗ trúng.

Lam quang vặn xoắn và bắt đầu vỡ vụn, tạo thành từng vòng gợn sóng lờ mờ hướng ra bốn phía.

Ở chính giữa bầu khí quyển chợt rách ra một lỗ hổng khổng lồ màu xanh lam, sau đó nó lan rộng ra khắp xung quanh.

Mà khung cảnh bên trong lỗ hổng màu xanh cũng lộ ra triệt để.

“! !? Đây…. Đây là! !?” Đôi mắt đẹp của Chiếu Ngọc Các trợn to, nàng ngơ ngác nhìn xuống bên dưới chỗ khí quyển bị xé rách.

Không chỉ mình nàng mà bản thân Dung Tâm cũng trợn mắt há mồm, ba con mắt nhất thời co lại, gắt gao nhìn chằm chằm vào cảnh tượng lộ ra phía dưới bầu khí quyển.

Một cảm giác rùng mình từ sâu tận xương tủy chợt dâng lên trong lòng hắn ta.

"….. Ác linh…. !!" Lạp Phu hít sâu một hơi, cắn răng nhìn chằm chằm mặt người huyết sắc vô cùng to lớn dưới bầu khí quyển kia.

Khuôn mặt người khổng lồ đó có đường kính ít nhất hơn ngàn mét, đang ẩn mình dưới lớp khí quyển và tự chuyển hóa thành màu lam nhạt, không ngừng nuốt chửng vô số vũ phấn mà Dung Tâm vừa bộc phát phóng ra ngoài.

Chương 1757 - Thoát ra (4)

Hắn ta đột ngột quay đầu nhìn về phía Nguyệt Thần.

“Có phải ngươi đã sớm biết rồi đúng không! !?”

Không biết thể ác linh có dung tích khổng lồ như vậy đã phải mất bao lâu mới phát triển được.

Bọn họ cứ thế xông thẳng vào! Còn tưởng rằng nơi này là khu trao đổi xa lạ và hoang phế nữa chứ! ?

“…..” Nguyệt Thần không rõ vì sao bọn họ lại căng thẳng đến vậy. Nhưng khoảng thời gian chờ đợi bên ngoài này, ông ta cũng hiểu được bản thân nên biết những gì.

Đặc biệt là ác linh nhạy cảm nhất.

“Rút lui! ! Nơi này đã bị ô nhiễm hoàn toàn! Mau rút! !” Lạp Phu gầm lên rồi dẫn đầu quay người bay về phía Thiên Mạc.

Cho dù có rút tuỷ não của sinh linh sau bị ô nhiễm bởi ác linh ra ngoài thì cũng là kịch độc đối với bọn họ.

Đây là một thứ khủng khiếp hoàn toàn đối lập với sinh linh, căn bản là không có bất kỳ giá trị nào!

Ba người vội vã quay người phóng về hướng Thiên Mạc lúc tiến vào.

Nhưng còn chưa bay được bao xa, Lạp Phu là người đầu tiên bất ngờ dừng lại và nhìn thẳng về phía trước.

“Ai! ? Cút ra đây! !”

Lúc này, trong tiếng quát chói tai của hắn ta đã chứa đựng chút ít căng thẳng.

Chiếu Ngọc Các và Dung Tâm nhìn theo hướng Thiên Mạc mà không hiểu gì cả, rõ ràng nơi đó chẳng có thứ gì. Trong tầm mắt của bọn họ, nơi đó hoàn toàn vắng vẻ, họ có thể bay thẳng qua và nhanh chóng rời khỏi nơi này kia mà.

Nhưng Lạp Phu lại hệt như đã phát hiện được gì đó, hắn ta cứ đứng lơ lửng tại chỗ và nhìn chằm chằm vào không trung bằng ánh mắt rét lạnh.

Vù…

Đang lúc hai người cảm thấy kinh dị thì bỗng nhiên có một bóng người cao lớn vạm vỡ, mặc áo bào đỏ hiện ra từ hư không ở ngay vị trí mà Lạp Phu đang nhìn chằm chằm kia.

Bóng người nọ tựa như một con tắc kè hoa, trước đó thân hình hoàn toàn cùng màu với Thiên Mạc, cũng gần như không có dao động khí tức.

Nếu không nhờ Lạp Phu sớm phát hiện, chỉ e sau khi bọn họ chân chính đụng vào đối phương rồi mới có thể nhận ra có điều không ổn.

Thật sự phải đợi đến lúc đó…

Làn da của người mặc huyết bào tái nhợt, trong mắt rực lên ngọn lửa huyết sắc, ánh mắt đang lướt qua từng người một.

Cuối cùng dừng lại trên người Nguyệt Thần.

“Sư tôn….. Quả nhiên vẫn là ngươi đối xử tốt với ta nhất. Lần nữa trở về cũng không quên mang theo đồ ăn vặt cho ta….”

Bờ môi Nguyệt Thần khẽ hé mở, lúc này trong lòng ông ta cũng có hơi bối rối.

Ông ta nhớ rõ bản thân ra ngoài không bao lâu mà? ?

Vốn dĩ trước khi ông ta rời đi, Trương Vinh Phương có phải cái dáng vẻ quỷ quái này đâu. Cũng hoàn toàn không phải khí tức này! !

Nhưng bây giờ…

Chỉ vừa tới gần đã có thể cảm nhận được ác ý khủng khiếp dữ tợn và mãnh liệt, phảng phất như muốn ăn tươi nuốt sống tất cả mọi thứ đang quanh quẩn trên người đối phương.

Trong đó, chỉ có một ít khí tức vốn dĩ thuộc về Trương Vinh Phương, còn lại đa phần đều là một loại khí tức đặc biệt quái dị và hoàn toàn mới lạ nào đó. Dường như còn xen lẫn không ít khí tức xúc tu mục nát của biển Lãng Quên kia…

Tên tiểu tử này…. rốt cuộc đã làm gì trong mấy năm ông ta rời đi! !? ?

Nguyệt Thần nhìn đồ đệ đã từng rất quen thuộc của chính mình này, giờ đây tựa như ông ta không phải đang nhìn một người, mà là một vật tổ hợp phức tạp của vô số ác linh kỳ dị và đáng sợ hội tụ lại!

"Ngươi….. !! ? Cấu kết ác linh! !?" Sắc mặt Lạp Phu biến đổi kịch liệt, ác linh và Thần Phật chính là hai thể đối lập một cách tuyệt đối.

Mà Nguyệt Thần này thế mà lại là…. !?

Hắn ta tức tốc liên kết mọi thứ trước đó lại với nhau.

Chẳng mấy chốc, một kết luận đáng sợ bật ra trong đầu hắn ta.

"Đi! Đây là một cái bẫy! !"

Quanh người hắn ta đột nhiên bùng lên ngọn lửa màu đen.

Khi ánh lửa tán đi, hắn đã chuyển thành trạng thái Lò Luyện Đốt Tâm, vội vàng xông tới Thiên Mạc ở chỗ khác.

Hai người Dung Tâm và Chiếu Ngọc Các cũng đồng loạt đi đường vòng, bỏ chạy theo những phương hướng khác.

Đánh với ác linh, bất kể thắng hay thua, bọn họ đều sẽ bị tổn thất rất lớn.

Chả ai nhảy vào làm loại chuyện không có lợi ích này cả!

"Ác linh? Là nói ta đấy à? ?" Trương Vinh Phương có hơi không hiểu.

Nhưng nghi ngờ là nghi ngờ, ăn thì vẫn phải ăn.

Ăn hết mấy cá thể đến từ ngoại giới này, hắn là có thể hiểu biết sơ bộ về bên ngoài.

Nhìn ba người nhanh chóng bỏ chạy, Trương Vinh Phương vừa động ý nghĩ. Thân thể hắn bỗng chốc nổ tung, hóa thành vô số huyết vụ.

Cùng lúc đó, huyết vụ mới ngưng tụ bên cạnh thân thể Dung Tâm trong nháy mắt, lập tức hóa thành một Trương Vinh Phương hoàn toàn mới, một phát nắm lấy bả vai của Dung Tâm.

"! !? ?"

Dung Tâm hoàn toàn không ngờ đối phương nhanh đến vậy, hơn nữa còn chọn hắn ta làm mục tiêu đầu tiên.

Lò Luyện căn cơ trong thân thể hắn ta được chế tạo từ đồ phổ võ đạo mang tên ‘Nguyên Trì Phong Thú quyết’.

Chương 1758 - Thoát ra (5)

Khi tu luyện Lò Luyện võ đạo này tới cuối cùng, hắn ta có thể biến thành một loại cự thú khổng lồ có tên là Nguyên Trì Phong Thú.

Sức mạnh của loại cự thú này cực kỳ khủng khiếp, nó có thể khống chế luồng không khí trong khí quyển và có tuổi thọ gần như vĩnh hằng.

Lúc này, bả vai của hắn ta đang bị đè xuống, ánh lửa trong ngực tức khắc bốc cháy, cánh tay tăng cường lực lượng của Lò Luyện trong chớp mắt.

Oành! !

Dung Tâm trở tay tung ra một chưởng, trong thoáng chốc đã đánh lên cánh tay phải của Trương Vinh Phương.

Sau một loạt tiếng răng rắc, cánh tay Trương Vinh Phương ráng chống đỡ bị đánh gãy trong tích tắc rồi vỡ nát thành vô số mảnh thịt vụn.

Nhục thân cường tráng và máu thịt được thiên phú Da thịt sắt thép cường hóa thế mà lại trở nên vô dụng trước nguồn lực lượng sau khi được tăng cường này.

Hệt như sắt thép va vào miếng đậu hũ.

Dung Tâm khẳng định trong lòng.

“Gia hỏa này không mạnh bằng loại Ác Linh Tượng bên ngoài kia!” Hắn ta vội truyền âm đi, vì đã xác định trốn không thoát, nên lúc này hắn ta quay người lại, hai tay vung ra dày đặc chưởng ảnh.

Trong chớp mắt, tất cả chưởng ảnh hóa thành một bức tường lớn, lại trông như một cơn sóng thần ầm ầm ập vào thân thể Trương Vinh Phương.

Lực lượng khổng lồ chứa đựng khả năng điều khiển luồng không khí, không ngừng oanh tạc hệt như đạn pháo.

Đây không phải kiểu đòn tấn công giả lập trên ý thức tinh thần như thần uy, mà là chiêu thức siêu tự nhiên thực sự ảnh hưởng

đến hiện thực!

Trương Vinh Phương bị đánh tới nỗi thân thể biến dạng trong tình trạng bất ngờ không kịp chuẩn bị, vết thương khắp người nứt toác, máu tươi tràn lan.

Oành! !

Lại là một chưởng đánh vào giữa trán, toàn bộ đầu của Trương Vinh Phương bị đánh gãy ra sau và kề sát vào lưng.

Tiên cơ ngăn địch của đối phương không kém gì hắn, mà tốc độ và lực lượng bộc phát trong nháy mắt càng thêm cực kỳ đáng sợ.

Nếu như tốc độ cực hạn của Trương Vinh Phương gấp khoảng ba lần tốc độ âm thanh. Vậy thì tốc độ Dung Tâm bộc phát vào lúc này ít nhất cũng phải gấp năm lần trở lên.

Càng lợi hại hơn là do khống chế luồng không khí, nên chiêu thức của Dung Tâm chịu lực cản không khí cực thấp, thậm chí còn chẳng có dị tượng phá vỡ rào cản âm thanh.

Hai người dốc toàn lực giao chiến giữa không trung, nhưng trên thực tế, từ đầu tới cuối trong hết thảy thời gian ba giây đều là Trương Vinh Phương chịu đòn. Hắn không có cách nào chống trả.

‘Chân Ấn – Định Phong! !’

Dung Tâm đánh tới hưng phấn, hai tay chắp lại trước người, lòng bàn tay ngưng tụ ra một quả cầu rỗng màu đen.

Bên trong quả cầu đó không có luồng không khí nào, như thể nó hoàn toàn là một mảnh chân không bị rút sạch.

Hắn ta chà xát bàn tay vào nhau, tiếp đó quả cầu màu đen bỗng nhiên tăng tốc và đập vào lồng ngực của Trương Vinh Phương.

Tê! !

Vào khoảnh khắc quả cầu màu đen kia đánh trúng Trương Vinh Phương, nó lập tức phóng ra lực hút kinh khủng, khiến cho tất cả mọi thứ xung quanh đều đổ sụp bị hút vào trung tâm.

Chỉ trong một giây.

Cả người Trương Vinh Phương bị hấp thu trong chớp mắt, hóa thành một đoàn rồi bị rút vào quả cầu.

Sau đó, chợt có tiếng nổ lớn vang lên.

Quả cầu nổ tung và vô số giọt máu thịt li ti bắn ra từ đó.

“Kết thúc rồi.” Dung Tâm thở phào nhẹ nhõm. Hắn ta giơ tay lên, từ đầu tới cuối, hắn chỉ bị cắt phải một vết nhỏ trong lòng bàn.

Trên cơ bản, có thể xem như kết thúc chiến đấu mà không có bất kỳ thương tích nào.

Về phần ô nhiễm Ác Tức đã có Lò Luyện thanh tẩy, hắn ta cũng không quá lo lắng.

“Vốn còn tưởng rằng là Ác Linh Xa phía trên Ác Linh Tượng, bây giờ xem ra chỉ là có ngoại hình nhìn giống thôi.” Hắn ta nhìn về phía hai người Lạp Phu và Chiếu Ngọc Các.

Lúc này, cả hai người cũng có chút thở phào.

Dung Tâm thở hắt ra và nhìn về phía Lạp Phu.

“Lão đại, kế tiếp chúng ta sẽ….”

Đột nhiên, giọng nói của hắn ta ngưng bặt, ánh mắt đờ đẫn nhìn sang bên cạnh mình.

Trong không trung bên cạnh hắn ta, có một bóng người mà hắn ta quen thuộc lạ thường đang nhanh chóng hình thành và ngưng tụ từ máu thịt.

Rất nhanh, cuối cùng bóng người cũng ngưng tụ xong thành gương mặt.

Gương mặt kia…

Thế mà lại là chính là hắn ta! !? ?

“Lực lượng của ngươi rất mạnh, ta rất thích….” Bóng người nhẹ nhàng hoạt động hai tay của mình, trông như đang cảm nhận nguồn lực lượng hoàn toàn mới.

Đây chính là Mô Phỏng Gen, kết hợp với uy lực đáng sợ của Biến Hình Sinh Mệnh.

Chỉ cần lấy được bất kỳ bộ phận nào đó có chứa gen trên cơ thể đối phương.

Trương Vinh Phương sẽ có thể nhanh chóng mô phỏng dựa trên thứ ấy để tạm thời biến thành thân thể của đối phương. Từ đó thu được thiên phú, năng lực và tố chất thân thể của đối phương.

Và nếu có thể giết chết đối phương, hắn thậm chí có thể sử dụng năng lực Cứu Cực Nguyên Thể để tích lũy vĩnh viễn tất cả ký ức, kinh nghiệm và kỹ năng của thân thể đó lên người mình.

Chương 1759 - Thoát ra (6)

Lúc bấy giờ, khi nhìn thấy cảnh này.

Cho dù là Dung Tâm, Lạp Phu hay Chiếu Ngọc Các, thậm chí là cả Nguyệt Thần đều mơ hồ lộ ra vẻ chấn động.

“Chỉ là hàng giả! ! Chết đi! !” Dung Tâm đột ngột bộc phát, Lò Luyện ở lồng ngực bừng sáng nhằm tăng cường thân thể, hắn ta hóa thành ảo ảnh và thình lình lao về phía Trương Vinh Phương.

Tiếng nổ ầm đùng vang vọng.

Nơi lồng ngực của Trương Vinh Phương cũng bùng lên ánh lửa của Lò Luyện. Bùng nổ ra lực lượng có tốc độ đáng sợ tương tự để chống lại Dung Tâm.

Quả thực hắn chỉ có thể mô phỏng và đạt được thực lực của đối phương trong thời gian ngắn, nhưng…. chỉ cần liên tục thu lấy mô huyết dịch và bộ phận cơ thể của đối phương là có thể tiếp tục kéo dài việc mô phỏng này.

Thẳng đến khi…. triệt để tiêu diệt và ăn hết đối phương!

Trên không trung của tầng giữa.

Hai bóng người chớp lóe nhanh chóng, vừa xuất hiện nhưng chớp mắt sau đã biến mất dạng, hệt như hai luồng bọt biển lấp lánh không ngừng, lại giống như những đốm sáng xanh đỏ liên tục nhấp nháy.

Dung Tâm càng đánh càng hoảng sợ, bất luận hắn ta thi triển chiêu thức gì, thì đối phương lại sử dụng chiêu thức hoàn toàn y hệt hắn ta!

Điều đáng sợ nhất chính là uy lực trong chiêu thức đối phương thế mà còn mạnh hơn một chút so với hắn ta!

“Không Ngọc! !” Dung Tâm nắm chặt hai tay vào nhau và cầm ra hai mâm tròn màu lam lục như ngọc.

Đó là năng lượng do hắn phóng thích ra từ Lò Luyện của chính mình, kết hợp với luồng không khí xung quanh để ngưng tụ ra sát chiêu mạnh mẽ.

Là sự kết hợp ở trình độ đỉnh cao nhất từ một thân võ đạo mấy trăm năm của hắn ta.

“Không Ngọc.” Trương Vinh Phương cũng giơ cao hai tay và trong lòng bàn tay cũng ngưng tụ ra ngọc bàn màu lam lục tương tự.

Tốc độ trước sau chỉ chậm hơn hắn ta một ít.

“Giết! !” Dung Tâm đột nhiên tiến lên phía trước, dồn hết sức phất tay, đẩy Ngọc Bàn ra.

Xùy! !

Ngọc Bàn ở hai bên thoáng chốc va chạm vào nhau, âm thầm ép sát, biến dạng, vặn xoắn, sau đó ầm ầm vỡ nát.

Ngọc Bàn của Trương Vinh Phương vậy mà vẫn còn sót lại một ít và bay về phía Dung Tâm.

Ầm!

Toàn thân Dung Tâm chấn động dữ dội, lồng ngực bị đập trúng, hắn ta bay ngược ra sau một đoạn, khắp người máu me be bét.

Hắn ta nhìn sang những người còn lại, lúc này, Lạp Phu và Chiếu Ngọc Các thế mà đã mở Thiên Mạc ra và đang bỏ chạy ra ngoài.

“Các ngươi! !?” Ánh mắt hắn ta đầy phẫn nộ, cả người bỗng chốc tỏa ra lam quang.

Lò Luyện trên ngực hắn ta càng trở nên sáng tỏ và chói mắt.

“Nếu ta đã không chạy được thì bất kể ai trong các ngươi cũng đừng mong trốn thoát! !”

Vù!

Toàn thân hắn từ trên xuống dưới chợt bừng lên ánh lửa màu xanh lam.

Ánh lửa kia bốc lên cao và lao ra xa hơn chục mét, giống như một ngọn đuốc to lớn.

Kỹ Năng Cộng Phần!

Lò luyện ở lồng ngực của Dung Tâm bốc cháy với tốc độ cực cao, phát ra những âm thanh nặng nề vang vọng.

Một luồng dao động ngột ngạt gấp nhiều lần so với trước đó bắt đầu khuếch tán từ trên người hắn ta ra ngoài.

“Kỹ Năng Cộng Phần! ?” Hai người Lạp Phu cảm nhận được dao động, sắc mặt hơi thay đổi, càng tăng nhanh tốc độ rời đi.

Sau khi Lò Luyện tăng cường thân thể, chẳng những giúp cải tạo toàn thân mà còn gắn kết ý thức thân thể với Lò Luyện để hình thành chỉnh thể.

Một khi ở vào loại trạng thái này, bất cứ chiêu thức võ đạo nào được thi triển đều có thể đạt được hiệu quả tăng cường cực lớn.

Nhưng tương tự, bản thể Lò Luyện làm năng lượng cốt lõi cũng có uy lực bùng nổ cực hạn.

Đồng thời là uy lực cao nhất.

Đây chính là Kỹ Năng Cộng Phần.

Cái gọi là Cộng Phần tức là một khi sử dụng, rất có thể bản thân và kẻ địch sẽ cùng gặp phải chiêu thức nguy hiểm.

Đương nhiên uy lực của nó cũng là lớn nhất.

Nếu như Chân Ấn là sát chiêu thông thường, vậy thì Kỹ Năng Cộng Phần đối với người nắm giữ Lò Luyện Đốt Tâm chính là chiêu tuyệt sát chỉ có thể sử dụng khi phải đối mặt với tình thế nguy hiểm nhất.

Một khi sử dụng, người đó sẽ rơi vào trạng thái suy nhược tuyệt đối trong thời gian ngắn.

Lúc bấy giờ toàn thân Dung Tâm bốc lên ngọn lửa màu xanh lam hừng hực, hắn ta giơ cao tay phải, bắn từng đợt sóng không khí ra xung quanh, đẩy hết thảy mọi thứ ra bên ngoài, không cho phép tới gần.

Nét mặt Trương Vinh Phương không hề thay đổi, hắn cũng giơ cao tay phải lên.

“Kỹ Thuật Cộng Phần? Ta cũng làm được.”

Lòng bàn tay hắn cũng bừng lên ngọn lửa màu xanh lam, kế đó nhanh chóng lan tràn ra khắp cơ thể.

“Vậy thì cùng chết đi! !” Trong mắt Dung Tâm lóe lên tia điên cuồng.

“Thần Phong Như Kính! !”

Bàn tay hắn ta nắm chặt lại.

Răng rắc.

Vô số vết nứt vỡ ra trong hư không xung quanh bàn tay hắn ta.

Tựa như bàn tay hắn ta được bao quanh bởi những mặt gương băng vuông vức và bóng loáng.

Chương 1760 - Thoát ra (7)

Ngay thời khắc này, tất cả mặt gương đồng loạt vỡ vụn, phóng ra vô số mảnh vỡ không khí trong suốt.

Những vết nứt và mảnh vỡ vượt qua khoảng cách, gần như vừa xuất hiện đã chạm tới toàn bộ không gian xung quanh trong phạm vi hàng nghìn mét.

Bùm! !! !

Trong phút chốc, Trương Vinh Phương và cả không gian xung quanh vỡ tan thành vô số mảnh vỡ, rải rác bốn phương tám hướng như vụn gỗ rồi từ từ hòa tan và biến mất.

"Kết… kết thúc rồi." Dung Tâm thở hổn hển từng ngụm, ngọn lửa màu xanh lam trên thân thể mau chóng trở nên ảm đạm.

Kỹ Năng Cộng Phần có thể bộc phát ra lực sát thương khủng khiếp cao gấp ba mươi lần trở lên so với lúc bình thường của hắn ta trong tích tắc.

Để có được bội số như thế, hắn ta phải trả cái giá là khiến cho Lò Luyện tiêu hao cực lớn.

Bất luận là tốc độ, lực lượng, hay là ý thức tinh thần, hắn ta đều không thể tiếp nhận kiểu sử dụng quá độ và vượt mức như vậy.

Cho nên, tất nhiên hắn ta sẽ phải rơi vào trạng thái suy nhược tuyệt đối sau khi sử dụng.

"Khi sử dụng năng lực khống chế khí tuyệt đối, trong nháy mắt bộc phát cực hạn sẽ hết sức chấn động. Chiêu thức mang tính phá hoại thuần túy như vậy có thể tiêu diệt bất cứ cá thể nào ngay khoảnh khắc bị ta đánh trúng.

Cộng thêm lực áp chế của Lò Luyện, ngay cả loại năng lực tái sinh và khôi phục cũng không thể phát huy tác dụng!"

Dung Tâm như thể đang tăng thêm lòng tin cho mình, nhưng ánh mắt hắn ta vẫn dán chặt vào vị trí Trương Vinh Phương vừa đứng ban nãy.

“Dưới tác dụng của lực sát thương tuyệt đối này, cho dù là Ác Linh Tượng cũng không thể…”

Bỗng nhiên, giọng hắn ta im bặt.

Hai mắt hắn ta mở to, ngơ ngác nhìn hết thảy mọi chuyện diễn ra trước mắt, nhất thời không nói nên lời.

Ở ngay vị trí vừa rồi của Trương Vinh Phương, một bóng người hoàn toàn mới, hoàn hảo không chút tổn hại lại lần nữa nhanh chóng ngưng tụ và thành hình thân thể.

Đó, rõ ràng là Trương Vinh Phương mới nãy vừa bị vỡ nát thành từng mảnh! !

Vụt!

Thiên Mạc bỗng dưng bị phân tách.

Lạp Phu và Chiếu Ngọc Các bay lên từ dưới đáy vết nứt và vội vã rời khỏi lối vào này.

Cả hai mau chóng bay ra khỏi vết nứt và lên tới mặt đất.

Ngay khi bọn họ vừa đứng vững trở lại, Nguyệt Thần cũng bay ra từ dưới đáy vết nứt lên không trung, theo sát phía sau, chân giẫm lên mặt đất.

“Nguyệt Thần, ngươi… !?” Hiện giờ, mỗi khi Chiếu Ngọc Các nhìn Nguyệt Thần, nàng luôn cảm thấy trên mặt người này ngập tràn xảo trá.

Trăm phương ngàn kế, chính là vì dẫn dụ bọn họ vào cạm bẫy.

Song, khi nàng đang nhìn về phía Nguyệt Thần thì chợt phát hiện đối phương cũng đang nhìn sang hướng này bằng loại ánh mắt rất quái dị.

Phập! !

Bất thình lình, sau lưng Chiếu Ngọc Các đau nhói.

Hai mắt nàng thoáng chốc trở nên mờ mịt, nàng cúi đầu nhìn lồng ngực của mình.

Chẳng biết từ lúc nào, nơi đó đã có thêm một cánh tay quen thuộc, đang đâm xuyên sau lưng mình và xuyên qua trước ngực.

“Đây chính là lực lượng của Lò Luyện đấy à?” Giọng nói của Dung Tâm chậm rãi truyền tới từ phía sau nàng.

Trương Vinh Phương đã sớm im hơi lặng tiếng xuất hiện sau lưng nàng với gương mặt và dáng vẻ của Dung Tâm.

“Không có ảo giác, không có thần uy, vẻn vẹn chỉ là lực lượng và tốc độ thực tế nhất…”

Trương Vinh Phương vừa nói vừa nhanh chóng biến thành hình dạng của Chiếu Ngọc Các.

Gương mặt, dáng người, thậm chí là trang phục, ngay cả màu tóc và các chi tiết khác đều biến hóa đến giống y hệt.

Một màn này chỉ diễn ra trong vòng hai giây.

Lạp Phu ở một bên thấy vậy thì vô thức lùi về sau, mồ hôi lạnh chảy dài trên mặt.

Ngay cả Nguyệt Thần, người từng là sư phụ của Trương Vinh Phương, lúc này đây cũng không khỏi run rẩy trong lòng.

Ông ta cảm nhận được khí tức Lò Luyện trên thân Trương Vinh Phương lúc này giống với Chiếu Ngọc Các như đúc.

Ông ta chẳng cần phải đặt mình vào vị trí của Lạp Phu mà vẫn có thể hiểu được nỗi khủng hoảng trong lòng Lạp Phu lúc này.

Sau một hồi sột soạt.

Cánh tay của Trương Vinh Phương tự động tràn ra mảng lớn huyết thủy đỏ sậm, tựa như một cái miệng đang há rộng, chớp mắt đã bao trùm toàn thân Chiếu Ngọc Các rồi nuốt chửng nàng vào.

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, Chiếu Ngọc Các nhanh chóng thu nhỏ, bị hòa tan và tan biến trong huyết thủy đỏ sậm.

“Ồ? Lực lượng của hai loại lò luyện không thể hoàn toàn chồng lên nhau được à?” Lúc bấy giờ, Trương Vinh Phương hơi kinh ngạc ấn lên Lò Luyện trên lồng ngực mình.

“Có điều, không sao cả…” Thân thể của hắn chuyển động, máu thịt trên lưng bắt đầu phồng lên rất nhanh, trong chớp mắt đã mọc ra thêm một thân thể khác.

Đó rõ ràng là thân thể nam giới thuộc về Dung Tâm.

Giờ đây là một thân thể có hai gương mặt, hắn hoàn toàn biến thành hợp thể giữa Dung Tâm và Chiếu Ngọc Các.

Phừng!

Hai Lò Luyện một trước một sau cùng lúc bùng lên ngọn lửa, ánh lửa màu lam và màu đỏ đồng loạt chiếu ra.

Chương 1761 - Thoát ra (8)

“Xích Hải Phần Thiên!” “Không Ngọc! !”

Giọng của Dung Tâm và Chiếu Ngọc Các đồng thời vang lên.

Ánh sáng đỏ bùng nổ, theo sau là một tia sáng xanh đen lóe lên khiến cho cả hai biến mất ngay trong nháy mắt.

Trong lòng Lạp Phu run lên, hắn ta gầm gừ, hai tay chắp vào nhau nghiêng xuống bên phải và chộp tới.

Lò Luyện võ đạo mà hắn ta tu hành là Hắc Sa Diêm Ma đạo, sát chiêu Diêm Ma Sa trong đó được bộc phát một cách im hơi lặng tiếng.

Mảng lớn cát mịn màu vàng đen nổ tung và bắn ra từ giữa những ngón tay trên hai bàn tay của hắn ta.

Nhìn từ xa, trông như một màn sương mù màu vàng đen mờ ảo và vô cùng lộng lẫy.

Nhưng màn sương mù màu vàng đen mờ ảo này lại là một vật hết sức đáng sợ, có thể nghiền nát triệt để mọi thứ nó chạm vào thành từng mảnh vỡ nhỏ bé nhất.

Thứ trông giống như sương mù này thực chất là vô số bụi kim loại cực kỳ mịn. Nhưng trọng lượng lại cực kỳ nặng.

Dưới sự điều khiển của loại lực từ giống như Lò Luyện, nó xoay tròn với tốc độ cao, sinh ra hiệu quả tương tự như một chiếc máy mài.

“Giết! !”

Hai tay Lạp Phu dồn sức ấn xuống, tiên đoán của tiên cơ ngăn địch giúp hắn ta vô cùng chắc chắn phương hướng công kích của bản thân.

“Kỹ Năng Cộng Phần: Hải Thiên Nhất Sắc.”

“Kỹ Năng Cộng Phần: Thần Phong Như Kính!”

Cùng lúc đó, tại vị trí hắn ta công kích, thân thể Trương Vinh Phương nhanh chóng hiện ra, hai gương mặt trước sau đồng thời cháy lên ngọn lửa màu lam và màu đỏ.

Đó là ánh sáng lóa mắt từ Lò Luyện đồng loạt kích phát Kỹ Năng Cộng Phần.

“Ngươi! !?” Lạp Phu hoàn toàn không ngờ đối phương thế mà vừa vào trận đã dùng chiêu tuyệt sát cuối cùng.

Loại át chủ bài giết địch một ngàn tự tổn tám trăm như Kỹ Năng Cộng Phần này, hắn lại bộc phát hai loại cùng lúc luôn ư! !?

Nhưng bất kể hắn ta phản ứng thế nào thì bây giờ tất cả đều đã quá muộn.

Toàn thân Lạp Phu co lại như tia chớp và cuộn tròn thành một quả cầu đen, vô số tinh thể màu đen hiện ra bên ngoài cơ thể hắn trong phút chốc và biến thành một tầng phòng ngự.

Trong một phần vạn giây cùng lúc đó.

Ngọn lửa màu đỏ khổng lồ bỗng nhiên lan rộng và bùng nổ trước người hắn ta.

Những vòng sáng đỏ tựa như gợn sóng, trào ra từ Lò Luyện bên trong cơ thể Trương Vinh Phương.

Kèm theo ánh sáng đỏ còn có Kỹ Năng Cộng Phần Thần Phong Như Kính của Dung Tâm.

Một lượng lớn vết nứt màu xanh đi theo ánh sáng đỏ cũng lan ra khắp bốn phương tám hướng.

Lấy hắn ta làm trung tâm, vô số vết nứt cùng xuất hiện trong hư không ở phạm vi hơn ngàn mét xung quanh.

Ánh sáng đỏ tỏa ra, nướng khô toàn bộ phạm vi cả ngàn mét này.

Đất đen trên mặt đất nứt ra, vỡ nát và cuộn lên vô số bụi bặm.

Không khí vặn vẹo, bốc hơi và càng trở nên khô khốc hơn, nhiệt độ tăng nhanh từ mười mấy lên hàng trăm độ, một nghìn, thậm chí hai nghìn độ!

Bùn đất và khối đá bắt đầu chuyển sang màu đỏ và dần dần tan chảy.

Lấy Trương Vinh Phương làm hạch tâm, phạm vi ngàn mét thoắt cái hóa thành một quả cầu ánh sáng màu đỏ cực kỳ to

lớn.

Năng lượng hủy diệt khổng lồ sử dụng nhiệt độ cao và luồng không khí để rung chuyển các vết nứt và hủy diệt hết thảy mọi sự vật trong đó.

Vụt!

Đột nhiên, một tia sáng đen cứ thế phát ra trên bề mặt của quả cầu ánh sáng.

Ánh sáng đen thiêu đốt toàn thân, xuyên qua không khí và xông tới nơi xa bằng tốc độ khoa trương khiến người ta phải trố mắt nhìn.

Quả cầu ánh sáng nhanh chóng thu nhỏ tại chỗ, mờ dần rồi tắt hẳn.

Để lộ Trương Vinh Phương lẳng lặng đứng sừng sững bên trong.

Lúc này, hắn đã khôi phục hình dáng vốn có. Tóc đen, mắt đỏ, một thân huyết bào, sắc mặt nhợt nhạt.

“Rất thú vị, trong giây phút cuối cùng kia, trọng lượng của bản thân hắn ta ít nhất tăng lên gấp ngàn lần, ta mất cảnh giác, không thể khống chế được, rốt cuộc vẫn để hắn ta trốn thoát.”

Hắn nhìn về phía Nguyệt Thần đang lặng lẽ đứng nơi xa.

“Sư tôn, xem ra ngoại giới cũng không tốt đẹp như ngươi suy nghĩ trước kia.”

“Rốt cuộc bây giờ ngươi đã biến thành cái gì?” Nguyệt Thần trầm giọng hỏi.

Tuy Trương Vinh Phương không có ác ý với ông ta, nhưng từ một loạt trận giao thủ vừa rồi, lúc này Trương Vinh Phương đã hoàn toàn đi chệch khỏi nhận thức ban đầu của ông ta.

Hồi tưởng lại tốc độ trưởng thành cực kỳ dị thường của tên này ngay từ đầu.

Trong đầu Nguyệt Thần bỗng nhiên không thể kiềm chế được nảy ra một ý nghĩ.

Chẳng lẽ hắn thật sự không phải là thiên tài, mà chỉ là một Ác Linh từ thế giới bên ngoài xâm chiếm vào từ lần Thiên Quang

chiếu rọi trước?

Đang suy nghĩ.

Bỗng nhiên ánh mắt ông ta nheo lại, nhìn thấy Trương Vinh Phương lúc này đang tò mò nhìn một hình người vặn vẹo với đôi cánh đen trên lưng ở đằng xa.

Trên ngực người kia mọc ra một con mắt cực lớn, phần đầu chỉ có 1 cái miệng rộng đầy giác hút.

Chương 1762 - Thoát ra (9)

Đó là quái vật Ác Linh Xa khá phổ biến ở thế giới bên ngoài!

“Linh hồn sống! Linh hồn sống! Ha ha ha!” Ác Linh Xa cong người, thèm thuồng nhìn về phía Trương Vinh Phương rồi tăng tốc, lao vút đi.

Bỗng nhiên, nó nhảy lên và nhào tới.

Phụt phập!

Ánh sáng đỏ lóe lên.

Toàn bộ Ác Linh Xa bị bao bọc trong một tấm màn máu đỏ thẫm.

Giống như một con thú huyết sắc khổng lồ bị cắn một ngụm, ùng ục một tiếng, lập tức nuốt chửng toàn bộ nó.

Phía sau màn máu, Trương Vinh Phương đứng ở giữa huyết thủy vờn quanh, như đang nhắm mắt cẩn thận cảm nhận hương vị của Ác Linh Xa.

Không bao lâu, sắc mặt hắn nhanh chóng thay đổi, trong nháy mắt toàn thân hắn chuyển thành màu đen, hóa thành hình dáng Ác Linh Xa vừa rồi, đứng tại chỗ.

“Quái vật quá yếu thế này kém xa ba con quái vật vừa rồi.”

Hắn hơi bất mãn khôi phục lại hình dáng ban đầu, ngửa đầu nhìn lên bầu trời.

“Sư tôn, hiện tại xem ra thế giới bên ngoài cũng chỉ thế thôi. Ngài vẫn nên trở về, ở cùng chúng ta đi.”

Bây giờ hắn cũng đã nhìn ra, Nhạc Đức Văn vốn là một phần của Nguyệt Thần.

Mà từ biểu hiện của Nguyệt Thần thì hắn căn bản không có cách nào để loại bỏ được ảnh hưởng của trí nhớ Nhạc Đức Văn.

Hai người vốn là một thể, cự tuyệt Nhạc Đức Văn, kỳ thật là cự tuyệt chính ông ta.

Trong lòng Nguyệt Thần sợ hãi, nhưng không hiểu sao, lúc này ông ta lại không có cảm nhận được một tí cảm giác uy hiếp nào từ Trương Vinh Phương.

Ông ta có thể cảm giác được sự chân thành và thành thực trong giọng nói của đối phương.

Nhưng.

Cuối cùng ông ta không chỉ là Nhạc Đức Văn, cho dù trở về thì thế nào? Cuối cùng vẫn không thể quay lại mối quan hệ thầy trò thuần túy ban đầu giữa Nhạc Đức Văn và Trương Vinh Phương được.

“Ta không biết ngươi đã trải qua những gì, nhưng hiện tại xem ra, ngươi có thể sống ở Thiên Mạc này tốt hơn ta nhiều.”

Ông ta trầm mặc một lúc, cuối cùng liếc nhìn Trương Vinh Phương rồi xoay người, hóa thành một bóng mờ bắn về phía xa rời đi.

Trương Vinh Phương đứng tại chỗ, không giữ lại.

Hắn đã cảm nhận được nhân cách, trí nhớ, một thể hai mặt ở trong mật pháp của Hồn Phật.

Bản thân nhân cách là do ký ức cấu thành, dưới điều kiện tiên quyết nếu không nắm chắc tuyệt đối thì hắn không thể nào ra tay tách rời nhân cách của sư phụ Nhạc Đức Văn.

Nhìn theo Nguyệt Thần rời đi, Trương Vinh Phương lại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Bầu trời mây đen giăng kín, mơ hồ có chút ánh sáng sắp chiếu xuyên qua những tầng mây.

“Nếu như nói hÁc Linh tuyến chế tạo Thiên Mạc có thể ngăn cản Thiên Quang. Vậy thì ta cũng có thể tạo ra không gian tương tự như thế giới bên ngoài này.”

Trương Vinh Phương vung tay lên, lập tức vô số huyết thủy tràn ra khỏi cơ thể, nhanh chóng biến thành màu đen, hóa thành hÁc Linh tuyến.

Năng lực sinh mệnh biến hình khủng bố khiến hắn biến thành mỗi một sợi linh tuyến, hoàn toàn giống với Thiên Mạc.

Vô số hÁc Linh tuyến phóng lên trời, bắt đầu hội tụ ở gần khe nứt, dệt và tạo ra một cái lều che nắng khổng lồ hoàn toàn do hÁc Linh tuyến tạo thành.

“Trước tiên kiểm tra thử xem rốt cuộc có thể xây dựng căn cứ trên mặt đất này không. Sau đó lại đi đến biển Lãng Quên xem rốt cuộc có tâm biển Lãng Quên thật không.”

Ngay từ đầu, mục đích của Trương Vinh Phương chưa bao giờ thay đổi.

Xây dựng một căn cứ khổng lồ tuyệt đối an toàn, có thể bình yên sinh sống. Cho dù Ác Tức hay là Thiên Quang đều không thể ảnh hưởng hay đe dọa được hắn.

Đó là mục đích của hắn.

Cũng là mong muốn của hắn.

*

Trong phế tích màu đen đã bị đốt cháy thành than, một mảng cây cối khô quắt, đen thui lớn như móng vuốt ma quái đang giương nanh múa vuốt nằm rải rác xung quanh

Bên trong phế tích, từng pho tượng Phật bị tàn phá, có pho vung tay lên trời chộp tới, có pho hai tay chắp trước ngực, cúi đầu tụng kinh, còn có pho ba đầu sáu tay, ngồi xếp bằng trên đài sen.

Nhưng tất cả các pho tượng Phật đều không có đầu hoặc không có chân hoặc chỉ đơn giản là chỉ có một nửa toàn bộ thân trên.

Những pho tượng Phật không hoàn chỉnh, dữ tợn quái dị này càng làm nổi bật sự hoang vu và quỷ dị của vùng đất phế tích này.

Bạch Lân mặc một chiếc váy trắng sớm đã bị gió cát thổi biến thành màu xám.

Nàng ta cẩn thận nhảy giữa phế tích, theo sát một nữ tử áo xám khác đang dẫn đường phía trước.

Nữ tử ấy mặc một bộ quần áo bó sát màu xám có rất nhiều túi, tóc được cột chặt, đeo một chiếc mặt nạ che mặt cực lớn.

Nàng tên là Lâm Đông, là người sống sót Bạch Lân vô tình gặp phải khi bị lạc đường cách đây không lâu.

“Chính là nơi này.” Lâm Đông bỗng nhiên dừng lại, dùng chân giẫm lên mặt đất phía dưới.

Vèo.

Lập tức vô số hÁc Linh tuyến từ dưới đất chui lên, tạo thành một lối đi nghiêng thông xuống đất trước mặt hai người.

Chương 1763 - Thoát ra (10)

“Đi thôi, nơi này chính là nơi chúng ta thường ở.” Lâm Đông cười nói với Bạch Lân.

“Ở đây.” Bạch Lân hơi tò mò nhìn vào trong lối đi.

Bên trong sáng trưng, trên vách tường bên trong hình như còn có một loại bột huỳnh quang nào đó dùng để chiếu sáng.

“Gần đây Thiên Quang càng ngày càng mạnh, khu trao đổi chúng ta có thể tìm được cũng càng ngày càng ít. Hiện tại đa phần chỉ có thể dựa vào nguồn lương thực dự trữ trước đây. Cuộc sống càng ngày càng khó khăn.” Lâm Đông thở dài nói.

Bạch Lân theo nàng đi vào lối đi.

Hai người theo con đường nghiêng đi xuống, tốc độ không nhanh không chậm.

“Vĩnh Tục cung lại phát thông báo, giá cả đổi Thần Tủy lại tăng lên, nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng ta thậm chí có thể không đủ tiền để bảo trì Lò Luyện.” Lâm Đông vừa đi vừa oán giận.

“Vĩnh Tục cung là nơi nào?” Bạch Lân vẫn không quên gánh vác nhiệm vụ hỏi thăm tình báo bên ngoài.

“Thiên Quang càng ngày càng mạnh, mọi thứ gần như không thể chịu đựng nổi nữa. Vĩnh Tục cung chủ vì chống lại Thiên Quang, tìm kiếm hy vọng rời đi nên đã thành lập một nơi tụ tập và giao dịch quy mô lớn cho tất cả mọi người giao dịch trao đổi tài nguyên.

Bản thân ông ta cũng cung cấp một số giao dịch tài nguyên nhất định. Nói trắng ra thì đó là một thị trường lớn.” Lâm Đông trả lời.

“Có thể chống lại Thiên Quang được á?” Nếu là Bạch Lân trước đây nhất định bà ta sẽ không nghi ngờ như vậy.

Nhưng sau khi đi ra ngoài, bà ta tận mắt nhìn thấy từng cột Thiên Quang từ trên trời giáng xuống, nện ầm ầm xuống đất.

Cho nên bà ta mới nghi ngờ liệu sự đối kháng này có thật sự có ý nghĩa không.

“Truyền thuyết nói rằng Vĩnh Tục cung chủ chính là người đã từng xây dựng rất nhiều khu trao đổi, thậm chí ông ta còn tham gia vào việc thiết kế Thần Phật, cho nên nếu ngay cả ông ta cũng không thể làm gì vậy thì tất cả những người còn lại như chúng ta cũng không thể làm gì được.” Lâm Đông giải thích: “Được rồi, đến rồi này!”

Lối đi phía trước rốt cục đã đi đến điểm cuối.

Nàng đẩy cửa gỗ ở cuối ra, một tiếng cót két vang lên.

Cánh cửa gỗ mở ra, để lộ một cái hang động dưới lòng đất khổng lồ, sâu thẳm phía sau.

Bên trong hang động, khắp nơi trên các bức tường treo những ngọn đèn lồng huỳnh quang màu xanh lam.

Phía dưới đèn lồng là những dãy lầu các, đình viện, tòa nhà hình tháp bằng đá đen lớn.

Bên cạnh mái hiên của tòa nhà, thỉnh thoảng treo những thứ giống như chuông gió sẽ lập tức phát ra những âm thanh giòn vang mỗi khi gió thổi qua.

Phong cách kiến trúc thế này trong nháy mắt làm cho Bạch Lân có cảm giác như được trở về với Thiên Mạc trong Đại Linh.

Phía sau cánh cửa gỗ có mấy người mặc giáp đen đang canh gác, họ vẫy tay với Lâm Đông, mấy người nhỏ giọng trò chuyện vài câu.

Người mặc giáp nhìn Bạch Lân phía sau đánh giá vài lần, sau đó giơ tay phải lên một cách thân thiện.

“Chào mừng đến với Phủ Việt.”

“Phủ Việt?”

“Đúng vậy, đây là tên nơi này.” Lâm Đông cười nói. Nàng vừa dẫn đường vừa giải thích.

“Theo thống kê, hiện nay có tổng cộng mười bảy căn cứ tập trung trên mặt đất, còn có thể tồn tại ổn định. Phủ Việt của chúng ta là một trong số đó.

Mà yêu cầu lớn nhất để tồn tại ổn định là phải có hệ thống tuần hoàn nội bộ có thể tự cung tự cấp ở mức độ lớn nhất."

"Hệ thống tuần hoàn nội bộ?" Bạch Lân cảm thấy những từ này khá mới mẻ.

"Đúng thế."

Lâm Đông nhanh chóng mang theo Bạch Lân đi xuống bên trong khu kiến trúc hang động, đi qua một khu dân cư người đến người đi.

Một lúc sau đã đi tới trước một tứ hợp viện khá hẻo lánh.

Lấy chìa khóa ra, mở cửa sân, nàng nhiệt tình đi vào trước.

"Nào nào, mau vào đi."

Bạch Lân tò mò bước vào cửa thì nhìn thấy bên trong bày lung tung những thứ linh tinh khó hiểu.

Hai nam tử và nữ tử trẻ tuổi đang ngồi trong góc loay hoay với những thứ này, hình như đang lắp ráp cái gì đó.

"Đừng khách khí, tùy tiện ngồi đi." Lâm Đông cười khoác tay: "Lại nói, vốn tất cả mọi người đều không nhìn thấy hy vọng gì, nhưng khoảng mười năm trước, Vĩnh Tục cung đã sử dụng kỹ thuật thiên ngoại trước kia, tiến hành một khảo nghiệm quy mô rất lớn."

"Khảo nghiệm gì thế?" Bạch Lân theo bản năng hỏi.

"Ta cũng không rõ lắm, chẳng qua sau lần khảo nghiệm đó, Vĩnh Tục cung liền tuyên bố tìm kiếm càng nhiều người mới càng tốt, thông báo đi đến Vĩnh Tục cung ghi tên đăng ký.

Mỗi khi tìm được một người mới là có thể lấy được rất nhiều lợi ích từ Vĩnh Tục cung. Cho nên, việc ta tìm thấy ngươi có thể xem như là một thu hoạch không nhỏ." Lâm Đông cười nói.

"Tìm người mới." Bạch Lân mơ hồ cảm giác trong này có thể có nội tình gì đó.

"Ngươi còn biết người mới nào chưa từng đến Vĩnh Tục cung không? Giới thiệu đến đây đi, đến lúc đó chúng ta cùng nhau chia phần thưởng." Lâm Đông cười nhỏ giọng hỏi.

Chương 1764 - Thoát ra (11) - Chương 1785 - Dò tìm bí mật (10)

“Không biết.” Bạch Lân chớp chớp mắt, trả lời thẳng.

“Vậy thì đáng tiếc ghê.” Lâm Đông tiếc nuối nói.

“Có thể hỏi chút không? Vậy bình thường các ngươi ăn cái gì ở dưới lòng đất này?” Bạch Lân nghi hoặc hỏi.

“Chúng ta không cần ăn nhiều, ở tầng dưới nữa nuôi rất nhiều gia súc, khi cần chỉ cần đi hút một ít tủy não là được.” Lâm Đông cười giải thích.

“! ?” Bạch Lân bỗng sửng sốt: “Các ngươi không phải là người à?”

“Đương nhiên không phải, người bình thường không có khả năng sống sót dưới ánh mặt trời.” Lâm Đông trả lời.

“Từ rất nhiều năm trước đã rất khó tìm được người thật sự trên mặt đất này, tất cả mọi người đều chấp nhận cải tạo và thay đổi một cách sống khác.”

“! ?” Bạch Lân hoàn toàn không nhìn ra đối phương vậy mà lại là ký sinh thể linh tuyến Thần Phật giống như nàng ta.

*

Cách khe nứt nơi Trương Vinh Phương đang ở mấy vạn dặm.

Giữa một sa mạc xám xịt, một tòa tháp đá cao lớn loang lổ đứng sừng sững, cắm nghiêng lệch vào mặt đất.

Tháp đá có tổng cộng mười hai tầng, mỗi một tầng tương ứng với một cửa sổ bên ngoài, thỉnh thoảng có những tia sáng xanh huyền ảo rất nhỏ chợt lóe lên.

Ở nơi cao nhất của tháp đá, trong một căn phòng kín tầng trên cùng.

Một quả cầu điện màu tím đen lúc lớn lúc nhỏ đang lơ lửng giữa không trung căn phòng, bên trong lóe ra ánh điện chói mắt.

Xung quanh quả cầu điện không có bất kỳ vật nối tiếp nào, phía dưới chỉ có một công cụ kim loại hình chữ U điều chỉnh, nhắm vào đoàn điện cầu này từ xa.

“Mười lăm năm…”

Trong phòng, một nữ tử áo đen đầu trọc toàn thân được bao bọc trong một bộ đồ bảo hộ trong suốt, hai mắt tỏa ra lam quang sáng ngời, nhìn chằm chằm điện cầu tím đen lấp lóe như đang quan sát và tính toán điều gì đó.

Mười lăm năm trước, một thí nghiệm vô tình của bà ta đã dẫn đến việc mở ra một lối đi kỳ lạ.

Lối đi chỉ mở ra trong nháy mắt rồi lập tức nổ tung. Điều này gây ra sự kiện sụp đổ không gian cực kỳ chấn động ở Vĩnh Tục cung lúc đó.

Mọi người đều nghĩ rằng đó là một tai nạn.

Nhưng chỉ có bà ta với tư cách là cung chủ mới biết rằng. Trong thí nghiệm đó, bà ta đã thành công mở ra một lối đi đặc biệt đến không gian và thế giới chưa biết.

Tuy thời gian mở ra cực kỳ ngắn, nhưng lối đi vẫn là truyền thứ gì đó tiến vào nơi này.

Bà ta không biết đó là gì, nhưng bà ta đã thấy hy vọng rời khỏi vùng đất mục nát này.

Nơi này không cách nào bay lên không trung, không cách nào thoát khỏi lực hút khổng lồ của Bạch Đồng. Không có lựa chọn nào khác ngoài việc ở yên tại chỗ chờ chết.

Nhưng sự xuất hiện ngắn ngủi của lối đi thí nghiệm đã làm cho Vĩnh Tục cung chủ thấy được niềm hy vọng thoát đi lần nữa.

“Chỉ cần có thể tìm được bất kỳ một chút di vật nào của thí nghiệm khảo nghiệm năm đó, ta nhất định có thể tái hiện lối đi mở ra lúc trước!”

Vĩnh Tục cung chủ cầm lấy ghi chép dùng trong hồ sơ, lật qua các loại công thức số liệu tính toán ở trên.

Thế giới không còn hy vọng nữa.

Nhưng phía sau lối đi kia, không có trói buộc của Bạch Đồng, điều đó tượng trưng cho tương lai vô hạn!

Két.

Trong khi bà ta đang xem xét cẩn thận số liệu tính toán, quả bóng điện trong phòng bỗng nhiên khẽ nhấp nháy, phát ra tiếng ồn chói tai.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Bà ta nhanh chóng ngẩng đầu tới gần, vươn tay, bàn tay biến hình, hóa thành một cây kim loại hình nón màu bạc.

Hình nón đâm vào quả bóng điện và dường như đang điều tra những thay đổi bên trong của nó.

"Không đúng! Đã có thay đổi!"

Vĩnh Tục cung chủ nhanh chóng đi tới cửa phòng, đưa tay ấn lên mặt tường.

Một màn hình cảm ứng lập tức hiện ra, sau đó nhanh chóng nhập một hàng số trên màn hình cảm ứng, cửa phòng liền mở ra.

Bên ngoài là một mảnh máu thịt bao bọc toàn bộ đại sảnh rộng lớn.

Giữa đại sảnh, có một trái tim khổng lồ cao hơn mười thước, không ngừng nhúc nhích nhảy lên.

Dưới đáy trái tim giống như những chùm nho đang treo, treo rậm rạp hơn mười cái đầu người.

"Ồ, đây không phải là La đại nhân tôn kính chúng ta sao?"

"Lại đang tiến hành khảo nghiệm kỳ quái gì thế?"

"Từ bỏ đi, ngươi không thể nào tìm được lối đi của chúng ta, vận mệnh cuối cùng của thế giới này chính là hủy diệt! Ha ha ha!"

"Ta sẽ không để ngươi có được tọa độ mở lối đi, hết hy vọng đi, hết hy vọng đi!"

Mỗi một cái đầu người như vẫn còn sống, bọn họ không ngừng phát ra tiếng cười nhạo, châm chọc và nguyền rủa.

La cung chủ Vĩnh Tục cung, cũng không để ý tới đám đầu người rác rưởi này.

Những năm gần đây, bà ta vì tìm kiếm một lối đi ổn định, có thể mở ra trong thời gian dài mà đã tìm kiếm manh mối khắp nơi, tiến hành rất nhiều lần thí nghiệm kiểm tra.

Nhưng kết quả thu được đều không như ý muốn.

Chương 1765 - Cám dỗ (1)

Những đầu người này đều là phụ phẩm thu được từ các loại thí nghiệm lối đi.

Họ đến từ các lối đi khác nhau, thế giới khác nhau.

Lối đi của họ, lúc đầu đều có vẻ đầy hy vọng, nhưng khi lần lượt thăm dò.

La cung chủ phát hiện ra một kết quả kinh hoàng.

Đó là tất cả các lối đi của những đầu người này, thế giới đằng sau nó, tinh cầu đằng sau nó đều đang ở trong một quá trình hủy diệt từ từ.

Thế giới sau lối đi này, đa phần quá trình hủy diệt thậm chí còn triệt để hơn đại địa khu trao đổi này.

Thế giới đang bước vào tịch diệt.

Đây là kết luận La cung chủ rút ra sau vô số lần thử nghiệm.

Duy chỉ có lối đi mở ra mười lăm năm trước, thế giới đằng sau đó tràn ngập sức sống.

Đây cũng là hy vọng duy nhất mà bà ta luôn ôm ấp.

Đi đến trước cửa một căn phòng khác.

Trên cánh cửa tự động hiện lên một khuôn mặt người màu bạc.

“Mật mã.” Người mặt lên tiếng hỏi.

“Vĩnh hằng tịch diệt.” La cung chủ nói câu trả lời.

Cửa phòng khẽ khựng rồi từ giữa tách ra hai bên.

Trong căn phòng này đang đặt một mô hình giống như sa bàn ở chính giữa.

Trên sa bàn mô phỏng một thành phố quái dị.

Tòa nhà cao chót vót hơn mười tầng, đám người giống như kiến, từng dòng xe cộ qua lại không dứt, bầu trời có mặt trời vàng không tiếng động chiếu rọi đại địa.

Đối với bất kỳ người nào trong khu trao đổi này, hoàn cảnh của thành phố này giống như thiên đường, tràn ngập sức sống,

bất cứ lúc nào và bất cứ nơi đâu đều sẽ không phải đối mặt với Thiên Quang của sự hủy diệt và tuyệt vọng.

Mà đây chính là thông tin La thu thập được từ lối đi trong nháy mắt mở ra năm đó.

Nếu như Trương Vinh Phương ở nơi này liền có thể ngay lập tức nhận ra, đó chính là thành phố hắn từng sống trước đây.

“Thế giới sống động như vậy, lại để cho những phàm nhân giống như côn trùng này chiếm cứ. Thật sự là lãng phí.” La cung chủ nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve cái sa bàn mô phỏng này. Đôi mắt tràn ngập khát khao.

Bàn tay bà ta phất lên, sa bàn trước mắt nhanh chóng biến hóa, biến thành bản đồ địa hình cát bình nguyên núi cao thấp nhấp nhô.

Trên bản đồ địa hình phân bố có chi chít những điểm sáng màu xanh lam.

Trong đó, một điểm sáng màu lam bên trái đang không ngừng lấp lánh bạch quang nhàn nhạt, hình như xảy ra dị thường nào đó.

“Đây chẳng lẽ là…?” La cung chủ mở to mắt, gắt gao nhìn chằm chằm vào điểm sáng kia.

Cái loại dao động nhịp điệu này giống nhau như đúc với dao động mở ra lối đi ở thí nghiệm mười lăm năm trước!

“Ta biết mà. Nó vẫn còn đó! Nó chắc chắn sẽ xuất hiện!”

Đôi mắt của bà ta lộ ra vẻ mừng rỡ như điên.

*

Dưới lều che nắng màu đen khổng lồ.

Mặt đất dưới chân Trương Vinh Phương đã hoàn toàn hóa thành một mảnh đất trải thảm máu đỏ thẫm.

Khe nứt phía sau hắn cũng chính là cửa ra vào khu trao đổi, đang có huyết nhục ngọ nguậy liên miên, hình thành một lối đi màu đỏ thẫm, vẫn luôn đâm vào đáy Thiên Mạc màu xám đen, kết nối đến bên trong khu trao đổi.

Các Tông Sư Thiên Tự viện thuộc về Nhân Tiên Quan, từng người một, từ trong lối đi huyết nhục chậm rãi nhảy ra.

Bọn họ nhìn ra bầu trời âm u bên ngoài, trên mặt mỗi người đều lưu lại vẻ chấn động và nghiêm túc.

Điều này rất bình thường, bất luận người nào bỗng nhiên nghe được sự thật của Thiên Mạc, cùng với sắp xếp có thể ra ngoài rời khỏi Thiên Mạc đều sẽ lâm vào ngơ ngác tuyệt đối.

Từ nghe sự thật, đến chấp nhận sự thật, ngay cả những người giàu trí tưởng tượng cũng cần một quãng thời gian bước đệm.

Chứ đừng nói chi là những đại linh Tông Sư trí tưởng tượng cằn cỗi này.

Hồng Nghiệp dẫn đầu chậm rãi đi tới bên cạnh Trương Vinh Phương, ngửa đầu nhìn lên bầu trời mây đen dày đặc.

“Đạo chủ, Linh Nguyên Đế đã huy động tất cả Tông Sư trong đế quốc, tuân theo yêu cầu của ngài, đi tới nơi này khai phá địa hình.”

“Rất tốt.” Trương Vinh Phương khẽ gật đầu.

Chỉ với một mình hắn, cho dù có thể thăm dò thế giới ngoài Thiên Mạc này, cũng sẽ cần rất nhiều thời gian.

Nhưng nếu có một số lượng nhân thủ lớn hỗ trợ, thì hoàn toàn khác biệt.

Từ việc thôn phệ Ác Linh Xa lúc trước, nơi này nguy hiểm chủ yếu đến từ Thiên Quang, còn lại kỳ thật cũng không mạnh lắm.

Thực lực của Ác Linh Xa bởi vì không có trình độ võ đạo, chỉ biết phóng thích bản năng giống như người điên, cho nên nhiều lắm cũng chính là cấp độ Tông Sư. Chủ yếu là sự ô nhiễm của Ác Tức trên cơ thể của chúng là khá rắc rối.

Nhưng điểm này đối với hắn mà nói, ngược lại là dễ dàng giải quyết nhất.

Với sinh vật Cứu Cực cuối cùng của hắn lúc này, sau khi cắn nuốt Ác Linh Xa lần trước, hắn dã rất dễ dàng phân hóa và biến dị ra một loại vỏ ngoài đặc thù mà Ác Linh Xa tự mình có được.

Chương 1766 - Cám dỗ (2)

Hắn tách những vỏ ngoài này ra, bám vào tất cả Tông Sư đến thăm dò thế giới bên ngoài này.

Vấn đề này đã có thể được giải quyết dễ dàng.

“Lấy nơi này làm trung tâm, thăm dò tất cả các khu vực xung quanh. Đường kính khoảng một trăm dặm.”

Trương Vinh Phương dặn dò: “Mục tiêu của chúng ta là tìm được người sống sót ở đây, thu thập các loại tình báo của mảnh đại địa này.”

“Vâng.” Hồng Nghiệp trịnh trọng gật đầu.

Là một nhân viên nghiên cứu phụ trợ, chắc chắn nàng xứng đáng với chức vụ hơn Bạch Lân rất nhiều.

“Sau đó.” Trương Vinh Phương ngửa đầu nhìn lên bầu trời phía trên.

“Các ngươi chờ ở chỗ này.”

Hắn có được hai huyết thống lớn, tất nhiên làm việc hoàn toàn khác biệt với những người còn lại.

Đến cảnh giới như hắn, nếu như còn không làm được, vậy không thể nghi ngờ là tự trói tay chân.

Lúc này, Trương Vinh Phương đã bước ra khỏi khu lều màu đen, cánh dơi khổng lồ phía sau chợt giang rộng.

Phạch, phạch!

Cánh dơi không ngừng vỗ, cuốn khí lưu tản ra chung quanh.

Bỗng nhiên, một mảng khí lưu lớn chợt khuếch tán, lực phản ứng cực lớn, đẩy Trương Vinh Phương nhẹ nhàng lên trên, bay thẳng lên bầu trời.

Hắn muốn tự mình thử xem, Thiên Quang này rốt cuộc uy lực lớn đến mức nào.

Theo cánh dơi không ngừng vỗ, Trương Vinh Phương giống như mũi tên huyết sắc sắc bén, thẳng tắp bắn thẳng lên tầng mây.

100 mét, 500 mét, 1.000 mét!

2.000 mét, 4.000 mét, 8.000 mét!

10.000 mét!

Hắn ngẩng đầu nhìn lên phía trên, tầng mây đã gần trong gang tấc, trong tầm tay.

Hắn thật sự vươn tay, chạm vào tầng mây dày cộm, nặng nề chậm rãi tung bay trước mắt.

Tầng mây lạnh lẽo nhẹ nhàng chảy chảy qua kẽ ngón tay hắn, tựa như dòng nước.

Khẽ dừng lại, Trương Vinh Phương bỗng nhiên vỗ cánh, xông vào tầng mây xám xịt.

Chẳng mấy chốc đã xuyên qua độ dày chưa đầy hai trăm mét.

Phụt một tiếng, hắn mạnh mẽ lao ra khỏi biển mây màu xám, vọt vào trong một mảnh Thiên Quang màu trắng rực rỡ chói mắt.

Dưới chân là biển mây màu xám tro, trên đỉnh đầu là quang cầu Bạch Đồng vô cùng khổng lồ, phảng phất như còn đang không ngừng khuếch trương.

“Ta.”

Trương Vinh Phương nhìn Bạch Đồng to lớn vô cùng đó, gần như chiếm cứ cả bầu trời trên đỉnh đầu.

Bỗng nhiên cảm giác toàn thân bắt đầu đau nhức như bị kim châm.

Hắn cúi đầu nhìn thân thể của mình.

Chỉ thấy toàn thân hắn đã bắt đầu vô thanh vô tức bùng lên những ngọn lửa màu trắng.

Cùng với ngọn lửa, còn có từng làn khói trắng sáng ngời như tơ lụa.

Hắn có thể cảm giác nhiệt độ thân thể mình đang tăng lên rất nhanh.

500 độ, 800 độ, 1.000 độ!

Đến đó vẫn chưa dừng lại, tuy thân thể Trương Vinh Phương có huyết thống sinh vật Cứu Cực vẫn đang nhanh chóng điều chỉnh thể chất, tiết ra hình thành giáp xác chịu nhiệt, cách nhiệt nhiệt độ cực cao ở bên ngoài cơ thể.

Nhưng không có tác dụng mấy.

Nhiệt độ bên ngoài vẫn đang nhanh chóng tăng cao.

Chẳng mấy chốc đã vượt qua 2.000 độ, tăng lên đến 3.000 độ.

Cả người Trương Vinh Phương trở nên đỏ chót, một lượng khói trắng, khói đen lớn từ đỉnh đầu hắn bay ra.

Nhiệt độ trên người hắn vẫn đang nhanh chóng tăng lên.

Lúc này chỉ mới vài giây mà đã tăng lên đến 5.000 độ!

Nhiệt độ như vậy đã tiếp cận nhiệt độ bề mặt mặt trời.

Áo bào trên người Trương Vinh Phương đều hòa tan, cháy đen, có phần hóa thành bụi phấn, có phần lập tức bị hóa thành không khí.

Hắn há to miệng, năng lực thiên phú trên người toàn lực phát động.

Năng lực Hấp Thu Năng Lượng thuộc về sinh vật Cứu Cực cuối cùng, lúc này có tác dụng cực lớn. Giúp hắn chống đỡ được nhiệt độ cao khủng bố lúc này.

Nhưng cùng với ánh sáng trời chiếu rọi, nhiệt độ trên người hắn vẫn đang nhanh chóng tăng cao.

Rất nhanh, nhiệt độ cơ thể đã đạt 6.000.

Rốt cục, Hấp Thu Năng Lượng cũng không chịu nổi, toàn thân Trương Vinh Phương gần như hóa thành một mảnh cháy đen.

Xì…

Máu thịt toàn thân hắn, cùng với cánh dơi khổng lồ, đều bắt đầu chậm rãi hóa thành tro đen, nát bấy, cuốn bay theo gió.

“Đây chính là nhiệt độ cực hạn ta có thể thừa nhận sao?”

Trên mặt đất, phía dưới khu lều, một chút máu thịt nhanh chóng lớn lên, bành trướng, vặn vẹo thành hình, biến thành thân hình Trương Vinh Phương.

Hắn ngửa đầu nhìn phương hướng vừa rồi mình bay lên tầng mây trên bầu trời, vẻ mặt nghiêm túc.

Xuyên qua tầng mây và không xuyên qua tầng mây, nhiệt độ lại chênh lệch lớn đến thế!

“Tiếp theo, thử xem Thiên Quang lần nữa.”

Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào tầng mây.

Bỗng nhiên, từng cột sáng Thiên Quang từ trên trời giáng xuống, ầm ầm rơi xuống mặt đất cách đó không xa.

Trong đó một cột sáng Thiên Quang vừa vặn nện ở phía trên khu lều này.

Oành!

Toàn bộ khu lều đều lắc lư, tựa như bị thứ gì đó vô cùng nặng nề đụng phải.

Ánh mắt Trương Vinh Phương lóe lên, dưới ánh mắt chăm chú của đám người Hồng Nghiệp, từng bước từng bước đi ra khỏi khu lều, đứng dưới Thiên Quang.

Xì.

Nhiệt độ trên người hắn bắt đầu tăng nhanh. Chẳng mấy chốc đã vượt qua 2.000 độ.

Chương 1767 - Cám dỗ (3)

Nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó, so với nhiệt độ cao khủng bố cao tới 6.000 độ trên tầng mây, nhiệt độ mặt đất nơi này kém không chỉ một bậc.

“Ngươi đến thử xem.” Trương Vinh Phương nhìn về phía Hồng Nghiệp.

Nàng ta không hề do dự, tiến lên một bước, giơ một cánh tay lên, duỗi thẳng vào trong Thiên Quang.

Bỗng nhiên, cánh tay của nàng bắt đầu nhanh chóng cháy đen, bốc lên làn khói trắng, càng ngày càng nhỏ.

Chỉ chốc lát sau, toàn bộ cánh tay đó đã đứt gãy, rơi xuống đất.

Hồng Nghiệp vội vàng lui về khu lều, sắc mặt tái nhợt, một lần nữa mọc ra cánh tay mới.

“Nếu chỉ là nhiệt độ đơn thuần thì sẽ không phá hủy tay ta nhanh như vậy, trong ánh sáng này còn xen lẫn một thứ nào đó hủy diệt tất cả sự sống.”

Trương Vinh Phương khẽ gật đầu.

“Các ngươi tiếp tục thăm dò xung quanh, nếu có bất cứ dị thường nào nhớ tới đây thông báo.”

“Vâng.” Hồng Nghiệp gật đầu.

Trương Vinh Phương nhìn Siêu Phẩm Tông Sư Đại Linh cuồn cuộn không ngừng chui ra từ trong lối đi, những người này dưới sự an bài của từng vị Minh Thần, mỗi người đều nhận áo choàng giáp xác màu đen mọc ra từ thảm máu, tiến hành nhiệm vụ ra ngoài thăm dò.

“Đạo chủ yên tâm, những người đến đây đều là Tông Sư huyết duệ, có khả năng khôi phục và tái sinh cực mạnh, cho dù gặp phải nguy hiểm cũng có năng lực sống sót cực mạnh.” Một người phụ trách dẫn đội khác là Tả Hàn vừa mới đến nói.

Bây giờ Thiên Thạch môn đã hoàn toàn chuyển hóa thành huyết duệ. Tả Hàn làm môn chủ, sau khi được chuyển hóa, thực lực tăng vọt, ép thẳng tới cảnh giới Đại Tông Sư.

Mà với tư cách là Tông Sư ngạnh công, cường độ thân thể của hắn ta cực cao, so với các Tông Sư còn lại còn thích hợp để thăm dò ngoài trời hơn.

Ngoài ra, còn các cao thủ của tổ chức Huyết Hồng Các thuộc về quan chức Linh Đình.

Đám người này hành lễ với Trương Vinh Phương từ xa, nhưng không tiến lên, mà đứng ở rìa khu lều, quan sát hoàn cảnh bên ngoài.

Đối với tất cả mọi thứ bên ngoài Thiên Mạc mà họ mới biết được sự thật, họ cảm thấy tất cả đều rất mới lạ.

Trương Vinh Phương không để ý lắm, xoay người bay về phía lối vào khu trao đổi.

Tiếp theo, hắn định đi đến biển Lãng Quên để nhìn thử.

Nếu biển Lãng Quên kết nối tất cả các khu trao đổi, vậy thì nhất định có thể nhanh chóng thu được một lượng lớn tình báo ở đó.

Còn có hai người Chiếu Ngọc Các và Dung Tâm vừa mới bị cắn nuốt, trí nhớ của bọn họ rất khổng lồ và phức tạp, cũng cần thời gian để chậm rãi tiêu hóa.

Xuyên qua Thiên Mạc cực dày, hắn nhanh chóng trở lại tầng giữa.

Từ Thiên Mạc đến mặt đất, lúc này có một lối đi huyết nhục đỏ sậm dài không gì sánh được, vẫn liên kết với mặt đất.

Đây là một lối đi được hình thành bằng cách dùng hÁc Linh tuyến với máu thịt của chính Trương Vinh Phương.

Bên trong lối đi là máu thịt của hắn, dùng để phòng ngừa hÁc Linh tuyến ăn mòn những người khác.

Lối đi như vậy chỉ có thể được xây trong thời gian ngắn trong khu trao đổi, có thể không hạn chế chuyển hóa thiên địa tinh khí thành máu tươi.

Nếu ở ngoài Thiên Mạc, hoàn toàn dựa vào huyết nhục bản thân hắn, căn bản không có cách nào làm được một cảnh tượng khoa trương như vậy.

Không chút do dự, Trương Vinh Phương vỗ cánh bay xuống.

Phương pháp tiến vào Thái Uyên, ngoại trừ dựa vào Thần Phật mở Thái Hư ra, còn có rất nhiều địa phương có lối đi Thái Uyên cố định, có thể trực tiếp ra vào.

*

Ngay khi Trương Vinh Phương trở về khu trao đổi.

Bên ngoài Vĩnh Tục cung.

Lúc này, ít nhất mười lăm đội ngũ các loại đã sớm tập trung dưới tháp cao.

Trước ngực tất cả đội ngũ đều có lò đốt tâm không ngừng thiêu đốt, nhảy lên.

Điều này có nghĩa là tất cả bọn họ đều là thành viên lữ đoàn hùng mạnh đã được cải tạo.

Loạt soạt.

Một xấp giấy màu xám trắng bay xuống từ đỉnh tháp.

Những mảnh giấy chính xác rơi vào tay tất cả các đoàn trưởng lữ đoàn ở đây.

Mỗi tờ trên đều khắc một tấm bản đồ, trên bản đồ dùng bút đỏ gạch chéo ở một vị trí.

“Tìm nơi trên bản đồ. Người đầu tiên tìm được và gửi thông tin về sẽ nhận được một đồ phổ võ đạo thăng cấp toàn diện!”

Một âm thanh lạnh lẽo khó phân biệt được nam hay nữ từ tờ giấy truyền vào tai của tất cả mọi người.

“Thăng cấp toàn diện! ?”

“Thật hay giả thế? Vĩnh Tục cung điên rồi à?”

“Ta đã đạt tới lò luyện cao cấp nhất, đổi sang bảo trì có được không?”

“Tất nhiên có thể.”

Âm thanh trên tờ giấy liên tục trả lời các câu hỏi của nhóm người này.

Vùng đất này sớm đã trở thành nơi hủy diệt không có sức sống, một số lữ đoàn vẫn tìm kiếm hy vọng, trong khi có người sớm đã trở thành người ủng hộ chủ nghĩa hưởng lạc.

Nhưng bất luận là loại nào, họ đều sẽ không từ bỏ sự cám dỗ của những lợi ích to lớn do Vĩnh Tục cung đưa ra.

Chương 1768 - Cám dỗ (4)

Từng nhóm lữ đoàn bắt đầu tản ra bốn phía, tìm kiếm theo bản đồ.

Trong rất nhiều lữ đoàn, một bóng người lẻ loi cũng lặng lẽ nhìn tờ giấy trong tay.

Bộp.

Hắn ta bỗng nhiên nắm chặt tờ giấy, ngẩng đầu nhìn về phía tháp Vĩnh Tục cao lớn.

"Thật sự là kẻ đó. Vị trí của quái vật kia." Hắn ta hít một hơi thật sâu rồi sải bước tiến về phía tháp Vĩnh Tục.

"Ta có thông tin muốn giao nộp!" Hắn ta giơ tay phải lên, đặt trên bề mặt của tháp.

Ánh mặt trời ảm đạm chiếu sáng khuôn mặt của người đó lúc này.

Rõ ràng là đoàn trưởng lữ đoàn Vô Tâm mới trốn thoát khỏi tay Trương Vinh Phương – Lạp Phu!

*

Biển Lãng Quên.

Một huyết ảnh vỗ vỗ đôi cánh, nhanh chóng bay trên mặt biển.

Hắn đã bay ít nhất một canh giờ.

Biển này tựa như vô tận, không nhìn thấy bờ.

Nhưng giờ này khắc này, cuối cùng phía trước bỗng có một tia sáng nhỏ lóe lên.

Ánh sáng kia toàn thân xám trắng, như không có sự sống, tối tăm và u ám.

Trương Vinh Phương tăng tốc độ, nhanh chóng tới gần nơi đó.

Đó là một hòn đảo đen.

Ở giữa có những pho tượng hình người khổng lồ.

Tất cả pho tượng xếp thành vòng tròn, cúi đầu nghiêm trang như đang cầu nguyện, lại tựa như đang canh gác.

Trương Vinh Phương vỗ vỗ cánh, nhẹ nhàng đáp xuống rìa đảo, nhìn về phía trung tâm.

Mỗi pho tượng khổng lồ đều cao tới hàng trăm mét, giống như những ngọn núi nhỏ, vô cùng hùng vĩ.

Những con sóng xung quanh cuộn trào, đánh vào rìa của hòn đảo, tạo ra âm thanh giòn tan.

Từng hình người mờ ảo và vặn vẹo từ trong biển nhìn về phía này.

Chúng nó như đang khát khao điều gì đó, muốn đặt chân lên hòn đảo này nhưng lại không dám đến quá gần.

Gió gào thét, phát ra âm thanh giống như khóc tỉ tê.

Trương Vinh Phương chậm rãi bước từng bước về phía trung tâm hòn đảo.

Bước chân của hắn rất chậm, rất nhẹ, luôn sẵn sàng tung người bay lên bất cứ lúc nào.

Xì xì.

Bỗng nhiên một âm thanh rất nhỏ giống như một loại rắn nào đó đang bò trên mặt đá từ giữa đảo truyền đến.

“Cuối cùng thì ngươi cũng đã tới!”

Một giọng nói khàn khàn vang từ từ vô số tượng đá.

“Mười lăm năm trước, ta đã chú ý đến ngươi. Ta kéo ngươi từ trong Thiên Quang vô tận tiến vào nơi này!”

15 năm trước?

Trong lòng Trương Vinh Phương rùng mình.

Nếu như cẩn thận tính toán thì thời gian này cực kỳ gần với thời điểm hắn thay thế Trương Vinh Phương của thế giới này.

Hắn dừng bước, từ xa nhìn lại.

Giữa những tượng đá hình người kia đang có một con quái vật cả người trần trụi giống như thằn lằn lột da, từ từ bò ra.

Toàn thân quái vật kia được bao phủ bởi lớp da thịt màu đỏ, không có mắt, không có mũi, chỉ có một cái lưỡi màu đen dài nhỏ không ngừng phun ra.

Nó dài gần trăm mét, thân thể mềm mại đến đáng sợ, từ xa nhìn lại giống như một sợi dây thừng đang chậm rãi bò quanh tượng đá.

“Ngươi… Là ai? Ngươi biết ta là ai à?” Cảnh giác trong lòng Trương Vinh Phương được nâng lên tới mức cao nhất.

Biển Lãng Quên là nơi giao nhau của tất cả các khu trao đổi, nơi tồn tại của những hòn đảo, quái vật bỗng nhiên xuất hiện, nói ra lai lịch của hắn.

Tình huống như vậy, cho dù bất luận người nào gặp phải, đều sẽ cảm thấy kinh hãi.

Thằn lằn màu thịt khổng lồ, từ từ lướt qua tượng người, tới gần Trương Vinh Phương.

Hòn đảo không lớn, chẳng mấy chốc đầu nó đã tới gần, cách Trương Vinh Phương mấy mét, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Màu đen xen lẫn vô số khí tức bụi bay ra khỏi miệng, bay lượn vờn quanh.

“Thế giới này sắp bị hủy diệt… Chúng ta đều là những người sống sót cuối cùng…”

Thằn lằn khổng lồ nhẹ giọng giải thích.

“Ngươi có thể gọi ta là Lang.”

“Lang? Ngươi là Lang được mệnh danh là kẻ có nhục thân mạnh nhất?” Trương Vinh Phương đã hấp thu trí nhớ của hai người Chiếu Ngọc Các, tuy không hấp thu hết tất cả chi tiết, nhưng vẫn có ấn tượng về những điểm chung chung.

Trên đỉnh tháp Sát Na, có trong kế hoạch Thần Phật, Lang – kẻ gọi là nhục thân mạnh nhất.

Truyền thuyết kể rằng cơ thể này được tạo ra để kết hợp với các vị thần mạnh nhất, tìm kiếm hy vọng để thoát khỏi tất cả trói buộc.

“Đúng thế… Khu trao đổi nuôi dưỡng những vị thần mạnh nhất… Mà ta là tộc Linh Nhãn thiên ngoại, nơi bồi dưỡng những thân thể mạnh nhất…”

Lang thấp giọng phát ra một trận cười the thé.

“Sau đó thì sao? Bây giờ ngươi đến gặp ta để làm gì?” Trương Vinh Phương đứng tại chỗ, trầm giọng hỏi.

“Ta không đến gặp ngươi. Là ngươi phải đến gặp ta.” Lang cười trả lời.

“Khi ngươi phát hiện ra tất cả mọi thứ xung quanh ngươi đều là giả, tất cả mọi thứ trên bầu trời đều là giả tạo, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ đến đây.”

“Gặp xong rồi thì sao?” Vẻ mặt Trương Vinh vẫn không thay đổi.

“Ngươi không muốn trở về à?” Lang nhẹ nhàng tới gần, nói bên tai Trương Vinh Phương.

“Trở về cố hương ban đầu của ngươi?”

“Cố hương?” Ánh mắt Trương Vinh Phương trầm xuống: “Ngươi biết cố hương của ta ở đâu à?”

Chương 1769 - Cám dỗ (5)

“Tất nhiên ta biết, ta còn biết nguồn gốc của tất cả chuyện này, còn biết rốt cuộc Bạch Đồng trên bầu trời là gì?” Lang phun lưỡi ra, nhẹ nhàng bò quanh người Trương Vinh Phương.

“Bạch Đồng là cái gì?” Trương Vinh Phương khẽ khựng lại, vội vàng hỏi.

“Đó là… Trong truyền thuyết…” Bỗng nhiên thanh âm của nó bị đứt quãng, giống như là bị tắt tiếng đột ngột, hoàn toàn không cảm giác được chút rung động sóng âm nào.

“À, có vẻ như ngươi không thể nghe được cái tên này, nhưng cũng không quan trọng. Chỉ cần ngươi phối hợp với chúng ta, mở lối đi đến quê hương của ngươi là có thể về nhà…”

Về nhà…

Ý nghĩ này vừa lóe lên, lập tức làm cho trong lòng Trương Vinh Phương bắt đầu cảm thấy không bình tĩnh.

Ban đầu hắn dự định dành quãng đời còn lại ở chỗ này.

Nhưng bây giờ, có người bỗng nhiên nói cho hắn biết, hắn còn có thể trở về thế giới kiếp trước của mình!

“Vậy mục đích của ngươi là gì?” Trương Vinh Phương hỏi.

Trên thế giới này không thể có người nào vô duyên vô cớ giúp đỡ người khác mà không có lý do. Chắc chắn đối phương có mưu đồ.

“Mục đích?” Khóe miệng Lang nhếch lên, lộ ra một nụ cười thâm ý: “Chúng ta chỉ là một đám người đáng thương muốn tìm đường sống thì có mục đích gì chứ?”

“Chúng ta chỉ muốn rời khỏi thế giới sắp bị hủy diệt này.”

*

Khu tập trung người sống sót – Phủ Việt.

Bạch Lân chậm rãi đi vào nhà ăn tập trung chuẩn bị ăn.

Lâm Đông đã cùng mấy người bạn đồng hành đã chuẩn bị các món ăn thịnh soạn.

Tất cả mọi người ngồi vào chỗ ngồi của mình.

Mà ngồi ở chủ vị không phải Lâm Đông mà là một người nữ tử trung niên khác, nhìn có vẻ lớn tuổi hơn một chút.

Bà ta mặc váy dài hoa đen trắng, đội mũ tròn màu xanh thuần khiết, sắc mặt có hơi nhợt nhạt nhưng khí chất lại rất tốt.

"Tự giới thiệu, tên ta là Tô Mông. Là mẫu thân của Lâm Đông. Ta rất vui vì nàng có thể mời một người bằng hữu đến nhà làm khách. Dù sao trước giờ nàng luôn rất cô đơn, căn bản không có bạn bè ở Phủ Việt."

"Cảm ơn bữa tối của ngài." Bạch Lân nghiêm túc cảm ơn.

"Không cần cảm ơn đâu, đã nhiều năm rồi ta mới nhìn thấy ký sinh thể nguyên thủy như Bạch Lân tiểu thư." Tô Mông hơi xúc động nói.

"Ký sinh thể… Tức là trước kia cũng từng có người như ta xuất hiện à?" Bạch Lân phản ứng lại.

"Đúng vậy… Tháp Vĩnh Tục và khu trao đổi liên hợp, cùng nhau tiến hành kế hoạch ký sinh thể linh tuyến. Tuy bất đắc dĩ, nhưng kế hoạch này đã làm cho chúng ta sống thêm rất nhiều năm." Tô Mông gật đầu nói.

"Rất nhiều người đều biết, Bạch Đồng càng ngày càng mạnh, Thiên Quang càng ngày càng nóng, có lẽ không bao lâu tất cả mọi thứ trên thế giới này sẽ hoàn toàn hóa thành tro tàn."

"Mụ mụ, chẳng lẽ Bạch Đồng không phải do những kẻ ghê tởm kia làm ra à?" Bên cạnh bàn ăn, một nam hài âm trầm, mái tóc che mắt, bỗng nhiên lên tiếng bực tức nói.

"Nếu không phải bọn họ mở ra lung tung…"

"Im lặng!" Lâm Đông bỗng nhiên cắt lời của nam hài: "Đó chỉ là tin đồn thôi, không phải thật."

"Có thể nói một chút được không? Tin đồn gì thế?" Trong lòng Bạch Lân khẽ lóe lên một ý nghĩ, thấp giọng hỏi.

"Tin đồn… Tin đồn về nguồn gốc của Thần Phật." Lâm Đông liếc nhìn mẫu thân mình, thấy nàng ta không có phản đối, liền tiếp tục nói.

“Truyền thuyết kể rằng, thật ra kế hoạch ký sinh thể linh tuyến Thần Phật là do một ý chí quỷ dị nào đó dẫn dắt. Lúc trước, sau khi tộc Linh Nhãn hoàn thành kế hoạch này thì trong nháy mắt đã hoàn toàn bị hủy diệt.

Kể từ lúc đó, Bạch Đồng liền nhanh chóng lớn hơn và nóng lên. Vô số người chết oan uổng. Thiên Quang giống như cột đá khổng lồ, không ngừng từ trên trời giáng xuống, hủy diệt tất cả.”

“Nhưng tin đồn còn nói, lúc trước tộc Linh Nhãn liều chết chống cự, khiến cho kế hoạch vẫn chưa hoàn thành hoàn toàn! Đồ vật trong Bạch Đồng còn chưa hoàn toàn giải trừ phong ấn. Nó sẽ tìm cách sử dụng tất cả các thủ đoạn khác nhau để dụ dỗ mọi người mở phong ấn cuối cùng, mở ra lối đi cuối cùng!” Nam hài có vé tin tưởng sâu sắc vào những tin đồn này.

“Đừng nói nữa A Triết.” Lâm Đông bật cười nói: “Đó chỉ là lời đồn. Không phải thật, trên thực tế chính là linh tuyến ký sinh đã cứu chúng ta. Nếu không thì bây giờ chúng ta đã chết trên mặt đất, giống như những cái cây hóa thành xác chết khô.”

“Ta nghĩ đó là sự thật! Vô Bì giả Lang! Tại sao lại sinh ra được ý thức? Đó căn bản cũng không phải là ý thức xuất hiện một cách tự nhiên, đó là một số ý thức của tồn tại trong Bạch Đồng giáng xuống! Tộc Linh Nhãn đã phát hiện điểm này nên mới nhận ra tất cả đều đã muộn, cho nên bọn họ mới cố gắng thoát đi, cố gắng hủy diệt tất cả!” Nam hài giải thích.

“Được rồi được rồi, con ăn cơm đi.” Cuối cùng Tô Mông vẫn lên tiếng để kiểm soát tình hình, tránh để hai đứa trẻ trước mặt cãi nhau ầm ĩ.

Chương 1770 - Cám dỗ (6)

Bạch Lân ngồi ở bên cạnh, trong lòng suy tư.

Trong lòng bà ta cố gắng liên lạc với Trương Vinh Phương nhưng không có phản hồi.

Trung tâm biển Lãng Quên.

Trung tâm biển Lãng Quên u ám, Lang không da khổng lồ đang chậm rãi bò quanh Trương Vinh Phương, nói từng lời một để thuyết phục hắn cùng mở lối đi.

Thanh âm của nó khi thì nhẹ nhàng, khi thì vang dội, mạnh mẽ, khi thì giống như người thân có thể lôi kéo đồng cảm, đầy sức thuyết phục mạnh mẽ.

Trương Vinh Phương đứng giữa, đôi cánh chậm rãi vỗ, rơi vào suy tư.

Sắc trời càng ngày càng tối, biển Lãng Quên vốn không có ánh sáng chiếu rọi, chỉ có một chút ít ánh sáng từ Thái Uyên chiếu xuống, cực kỳ mơ hồ.

Nhưng loại ánh sáng này sẽ thay đổi độ sáng tối bất định tùy theo khí tức xám đen bốc lên từ mặt biển.

Thỉnh thoảng, vô số bàn tay lớn màu xám đen sẽ bay ra khỏi biển, tạo thành chấn động như thủy triều, phóng vọt lên trên.

Những bàn tay đen chi chít này như đang cố bắt lấy thứ gì đó, không ngừng rướn lên một cách vô ích.

Lúc này Trương Vinh Phương đang đứng bên cạnh đảo đã nhìn thấy một bàn tay đen mảnh khảnh từ trong nước biển bay ra, vọt lên bầu trời.

Chúng phát ra tiếng rên rỉ đau đớn, gào thét tuyệt vọng.

“Thấy không? Đó là những kẻ bị lãng quên.” Lang thở hắt ra một hơi dài chói tai: “Chúng đã mất đi tất cả, mất đi trí nhớ, cũng bị thế giới bên ngoài quên lãng. Còn ngươi…”

Nó quay đầu nhìn Trương Vinh Phương.

“Nếu như ngươi vẫn ở lại thế giới này, thế giới sắp hủy diệt này sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ giống như bọn họ, quên đi tất cả mọi chuyện đã qua. Cũng bị tất cả mọi thứ ở thế giới bên ngoài lãng quên bởi vì ngươi không đến từ nơi này. So với sinh mệnh nơi này, ngươi vốn là một người ngoài mà thôi.”

Trương Vinh Phương im lặng.

Những lời đối phương nói, không thể nghi ngờ gì đã nói đến sâu thẳm trong đáy lòng hắn.

Quả thật, đối với hắn, tất cả mọi thứ của Đại Linh đều là của nguyên thân Trương Vinh Phương.

Còn hắn, tất cả mọi thứ của hắn vẫn còn ở quê hương của mình, thế giới tưởng chừng như bình thường đó.

“Còn ngươi thì sao? Ngươi có ích lợi gì?” Rốt cuộc Trương Vinh Phương cũng chậm rãi mở miệng.

“Ta quả thật đã bị ngươi thuyết phục, muốn mở lối đi trở về cố hương. Nhưng ngươi biết làm thế nào để mở không?” Ánh mắt hắn nhìn chăm chú vào con ngươi khổng lồ của Lang, không chút kiêng dè nhìn chúng.

“Chỉ có chúng ta nắm giữ kỹ thuật mở lối đi nhưng nếu muốn mở ra, chúng ta cần đột phá mấy tầng phong tỏa. Đó là phong tỏa do tộc Linh Nhãn đáng ghét lưu lại lúc trước.” Lang giải thích.

“Không thể trực tiếp mở ra à?” Trương Vinh Phương nhướng mày.

“Trước đây thì có thể, nhưng sau đó, những kẻ ghê tởm của tộc Linh Nhãn đã dùng cái gọi là khoa học kỹ thuật thiên ngoại của bọn hắn chế tạo ra ba Vô Hà Mật Khóa.” Lang mơ hồ có vẻ nghiến răng nghiến lợi.

“Bọn họ tự mình muốn chết nhưng lại không muốn chúng ta tìm kiếm cơ hội sống mới, nhìn cái gọi là khoa học kỹ thuật của bọn họ đi, tà ác đến thế, lấy não người làm thức ăn, cực kỳ tàn nhẫn.”

“Còn chúng ta thì khác! Chúng ta tôn trọng mỗi một sinh mệnh, cho dù nó mạnh hay yếu, trí tuệ hoặc ngu ngốc!”

Trương Vinh Phương trực tiếp phớt lờ cảm xúc dẫn dắt mãnh liệt trong giọng điệu của Lang.

“Ta cần chứng minh! Chứng minh rằng ngươi thực sự có thể giúp ta mở một lối đi. Chứng minh lối đi mà ngươi nói thực sự là cố hương của ta!”

“Chuyện này rất đơn giản.” Lang nở nụ cười.

Nó nhảy vọt lên, thân thể nhanh chóng thu nhỏ lại giữa không trung, hóa thành một hình người cao gầy, cao hơn Trương Vinh Phương một chút.

Trên người hình người này chỉ có da thịt, không có quần áo, không có bất kỳ đặc điểm giới tính nào, tựa như làn da được tái sinh sau khi bị lửa thiêu đốt, không có bất kỳ lông tóc nào.

Hắn ta cúi xuống, thân hình cao hơn ba mét, đầu áp sát vào Trương Vinh Phương.

“Nếu ngươi đã muốn chứng tỏ thì ta cũng đành thuận theo, coi như tất cả đều là chuẩn bị cho việc thoát đi, được chứ?” Lang nhẹ giọng nói.

Giữa khuôn mặt không có hai mắt của hắn chỉ có một cái miệng lớn màu đen, từ đó không ngừng phun ra lưỡi rắn màu đen dài nhỏ.

“Được.” Vẻ mặt Trương Vinh không thay đổi: “Dẫn đường đi.”

“Không hổ là Nhân Tiên đạo chủ, vương của huyết duệ, trong lòng ngươi dường như không hề sợ hãi.” Lang vỗ tay tán thưởng.

“Vậy thì… Hãy nhìn chỗ này của ta.”

Hắn ta bỗng nhiên đứng thẳng người. Hai tay trở nên mảnh khảnh và sắc bén, hung ác tàn nhẫn đâm vào ngực và bụng mình.

Xoẹt xoẹt xoẹt.

Những ngón tay của hắn ta đâm vào bụng của mình.

Móng tay giống như lưỡi dao, từng chút từng chút cắt da bụng mình ra.

Giống như kéo khóa kéo của một bộ quần áo.

Chẳng mấy chốc, trong bụng bị kéo ra, phóng ra vầng sáng màu xám nhàn nhạt.

Chương 1771 - Cám dỗ (7)

“Nào, từ nơi này đi vào là tháp Sát Na ta nắm giữ. Ở đó, chúng ta có một kế hoạch toàn diện để cho ngươi xem.”

Lang chỉ vào cái bụng bị kéo ra của mình, mỉm cười nói.

Đó là một khảo nghiệm.

Khảo nghiệm rốt cuộc Trương Vinh Phương có thật sự dám bước vào cửa lối đi đã mở ra trong bụng hắn ta hay không.

“Tháp Sát Na” Trương Vinh Phương biết cái tên này.

Từ trong trí nhớ Chiếu Ngọc Các và Dung Tâm, hắn đã từng nghe đến cái tên này, hơn nữa không chỉ một lần.

Đây là nguồn gốc của tất cả các Ác Tức, cũng là nguồn gốc của những quái vật Ác Linh Xa.

Người bị Ác Tức ô nhiễm, nếu không có biện pháp chữa trị kịp thời thì khi thời gian trôi qua sẽ dần dần hóa thành Ác Linh thể.

Chỉ có hệ thống lò luyện mới có thể thanh tẩy mọi thứ.

Nhưng điều kỳ lạ là loại Ác Tức này hình như không có ảnh hưởng gì với người bình thường. Chỉ có ảnh hưởng đến ký sinh trùng linh tuyến.

Nhìn lối đi màu xám mở ra trước mặt.

Trương Vinh Phương cười như không cười nhìn Lang, ngay tức khắc sải bước, thân thể bỗng hóa thành huyết quang, bay vào lối đi.

Lang ngửa đầu phát ra tiếng cười khặc khặc quái dị, sau đó đầu của hắn ta cũng bắt đầu kéo dài, vèo một tiếng, cũng lao vào lối đi màu xám trong bụng mình.

Đầu và cổ của hắn ta càng ngày càng dài khiến phần còn lại của cơ thể cũng trở nên mềm ra và vặn vẹo như sợi mì.

Chỉ một lúc sau, toàn bộ thân thể hắn ta ngược lại vặn vẹo chui vào lối đi.

Giống như một cái túi lật, toàn bộ thân thể đều chui vào trong đó.

Sau đó, lối đi nhanh chóng trở nên nhỏ hơn, cuối cùng thu hẹp, hợp nhất rồi đóng lại.

Chỉ còn lại một dải thịt màu da dài nhỏ, lạch cạch rơi xuống đất.

Dải thịt mọc ra tứ chi, lần nữa biến thành hình dạng của thằn lằn không da mà Trương Vinh Phương nhìn thấy lúc đầu, chẳng mấy chốc đã chui vào trong bùn đất xám đen, biến mất không còn tăm tích.

*

Bên ngoài Thiên Mạc.

Oành!

Oành!

Oành!

Một con quái vật khổng lồ cả người bốc khói đen, như thể được làm bằng mực đang chậm rãi từng bước tới gần một bóng dáng cách đó không xa.

Quái vật có đầu ngựa khổng lồ, thân hình con người, lưng còn mọc bờm đen dày đặc, tạo thành một đường từ gáy kéo dài đến xương đuôi.

Quái vật cao bốn mét, cả người tản ra ác ý nồng đậm không rõ.

Cũng chính là loại ác ý này đã làm cho bóng dáng cách đó không xa nổi lên những cục thịt đủ kích cỡ khắp người.

Đau!

Đau đớn vô cùng kịch liệt!

Nguyệt Thần gần như không thể khống chế được cơ thể của mình, ông ta trơ mắt nhìn làn da của mình phảng phất dưới da mọc ra rất nhiều sâu hoạt tính, không ngừng bò tới chui lui.

Những khối u nhúc nhích này, mỗi một lần nhúc nhích đều sẽ gây ra những cơn đau và ngứa ngáy vô cùng dữ dội.

Dựa theo phổ cập khoa học của Lạp Phu lúc trước, ông ta hiểu rằng mình đã bị ô nhiễm.

Ác Tức ăn mòn quá lâu, lại không đem linh tuyến trong cơ thể tăng lên, dệt thành đồ phổ võ đạo Lò Luyện Đốt Tâm.

Bây giờ, hậu quả xấu đang dần dần xuất hiện.

Cơn đau dữ dội thậm chí làm cho toàn thân hắn ta vô lực, ngay cả đứng vững tại chỗ cũng phải tốn rất nhiều sức lực.

Xì xì.

Ác Linh đầu ngựa thân người cao lớn kia, từng bước từng bước tới gần.

Rít lên.

Nó tạo ra tiếng cười âm u chói tai.

"Ăn linh hồn sống."

Bỗng nhiên, Ác Linh giơ chân phải lên, đạp mạnh về phía Nguyệt Thần.

Oành!

Mặt đất sụp đổ, nứt ra, Nguyệt Thần đúng lúc lăn sang một bên, tránh một cước này.

Ông ta giơ tay lên, nửa quỳ xuống đất.

Một đoàn hÁc Linh tuyến từ lòng bàn tay bắn ra, giống như một thanh trường thương.

Phập phụt.

Trường thương hÁc Linh tuyến đâm xuyên chính giữa trán Ác Linh đầu ngựa thân người.

Ụm ò!

Ác Linh gào thét, bàn tay hung ác tàn nhẫn bắt lấy hÁc Linh tuyến, dùng sức nhét vào miệng.

"Viêm Đế phù!"

Bỗng nhiên, Nguyệt Thần tung người nhảy lên, máu thịt phía sau lồi lên, ngưng tụ ra mười hai mâm tròn phù văn.

Trong đó ký hiệu thuộc về Viêm Đế phù sáng lên ánh sáng trắng.

Cùng lúc đó, cơ bắp toàn thân ông ta nhanh chóng phồng lên trở nên lớn lên, một lượng hÁc Linh tuyến lớn từ lòng bàn tay tuôn ra, mơ hồ nhuộm một tầng màu đỏ nhàn nhạt.

Trong phút chốc, Nguyệt Thần xông về phía trước, bàn tay ầm ầm đánh vào ngực Ác Linh.

HÁc Linh tuyến bị đâm vào ngực đối phương một cách nặng nề, rồi nổ tung ngay lập tức như một quả bom.

Uỳnh!

Toàn bộ Ác Linh đầu ngựa thân người hoàn toàn nổ tung, hóa thành vô số khói đen. Trong khói đen mơ hồ có linh tuyến đỏ thẫm giống như nham thạch nóng chảy đang lượn lờ, vặn vẹo.

Chẳng bao lâu sau, linh tuyến đỏ thẫm như nham thạch nóng chảy bay tới, hướng về một phương hướng nào đó ở phía xa, trong nháy mắt bỗng biến mất không còn tung tích.

Nguyệt Thần chứng kiến cảnh tượng này, rốt cục chống đỡ không nổi nữa, ý thức dần dần bắt đầu mê man.

Chương 1772 - Cám dỗ (8)

“Rầm” một tiếng, ông ta nhào xuống đất, linh tuyến trên người nhanh chóng được thu về, nhưng cũng không thể tránh khỏi dính phải một ít khói đen.

Sau khi làm xong tất cả mọi chuyện, ý thức Nguyệt Thần dần dần trở nên mơ hồ.

Ông ta ngã xuống, nằm ngửa trên mặt đất.

Ô nhiễm Ác Tức đột ngột phát tác mà ông ta hoàn toàn đoán trước được.

Từ đầu ông ta dự định đi đến Vĩnh Tục cung, lợi dụng Thần Tủy lúc trước đã được phân chia để mua một đồ phổ võ đạo, tự mình dệt Lò Luyện Đốt Tâm thuộc về mình.

Nhưng không ngờ rằng mới đi được một nửa đường đã không chống đỡ nổi.

Ý thức dần dần rơi vào mơ hồ, hai mắt Nguyệt Thần chậm rãi khép lại.

Ông ta nhìn lên bầu trời, mơ hồ nhìn thấy những đám mây u ám đang từ từ di chuyển, để lộ ra một khe hở nhỏ bé.

Thiên Quang đang đến.

“Không ngờ rằng ta lại cứ như thế ngã xuống nơi này biến thành cái gọi là Ác Linh.”

Ý thức cuối cùng của Nguyệt Thần dần dần trở nên hỗn loạn và mơ hồ.

“Ở đây có một ký sinh thể? Xem ra đã bị Ác Tức ô nhiễm.” Bỗng nhiên một giọng nam trong trẻo vang lên bên cạnh ông ta.

“Hắn ta vậy mà lại không có Lò Luyện, xem ra là một lão gia hoả mới bò ra từ khu trao đổi nào đó.” Một giọng nữ khác phân tích.

“Có cứu không?” Giọng nam trong trẻo hỏi.

Xung quanh im lặng.

“Chúng ta cần tin tức về khu trao đổi mới, mang về đi.” Cuối cùng, một giọng nam bình tĩnh và trầm thấp đưa ra quyết định.

Nguyệt Thần mơ mơ màng màng, ông ta cảm thấy mình bị một lực rất mạnh kéo lên, đặt ở phía sau một chiếc xe kéo.

Chiếc xe kéo đó hình như là dùng một loại kết cấu cơ khí đơn giản chế tạo ra, một người giữ phần trước xe kéo, dễ dàng kéo nó di chuyển ra xa.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Không biết qua bao lâu, ý thức Nguyệt Thần dần dần khôi phục, từ trong vô tri vô giác tỉnh táo lại.

Ông ta mở mắt ra và thấy chính mình đang nằm trong một gian phòng màu trắng có ánh mặt trời chói chang chiếu vào.

Bên giường trong phòng còn có một nam tử cường tráng mặc áo cộc tay màu đen, người nọ đang cúi đầu quan sát mình.

“u Nam ca, hắn ta tỉnh rồi!” Nam tử này thấy Nguyệt Thần tỉnh táo lại, vội vàng hướng ngoài gian phòng cửa mở gọi to.

Nam tử vừa hô, vừa bước nhanh chạy ra ngoài, tựa như căn bản không sợ Nguyệt Thần chạy loạn, trong nháy mắt đã biến mất trong một mảnh ánh mặt trời ngoài cửa.

Nguyệt Thần giơ tay lên, thấy làn da trên cánh tay mình đã khôi phục bình thường thì cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Sự ô nhiễm của Ác Tức, dựa theo cách nói của Lạp Phu là gần như không có biện pháp nào vãn hồi.

Nhưng vì sao ông ta đã gần như bị ô nhiễm rồi mà vẫn còn bình yên vô sự vậy?

“Có phải ngươi rất khó hiểu không? Vì sao ô nhiễm trên người lại không có biến hóa?” Lúc này có vài người bước đến từ ngoài cửa.

Một nam tử lạnh lùng nghiêm nghị tóc ngắn màu nâu, hai mắt màu đen, đi nhanh vào cửa.

Nơi mi tâm của nam tử có dấu vết hình thập tự, mặc trên người một bộ áo dài xám trắng, giống như sự kết hợp giữa đấu bồng và áo choàng áo khoác.

“Bởi vì, nơi này là Nhân Minh, là Vùng đất người sống sót có thể áp chế tất cả Ác Tức.”

Nhân Minh? Vùng đất người sống sót? ?

Ánh mắt Nguyệt Thần mờ mịt.

Ông ta nghe ba người Lạp Phu nói về người sống sót, biết họ đều là con người nhỏ yếu bất lực đáng thương.

Những người phàm tục này không thể tùy ý hành tẩu trên mặt đất, chỉ có thể trốn sâu ở dưới lòng đất giống như bọn chuột nhắt.

Bọn họ thực sự không phải là chỉ con người bên trong khu trao đổi, từ người sống sót này, càng nhiều là chỉ người sống không ở khu trao đổi, mà là sinh hoạt bên ngoài Thiên Mạc, ở trên vùng đất mà Thiên Quang bao phủ.

Những người này không phải ký sinh thể linh tuyến, không thể thích ứng với hoàn cảnh ác liệt của thế giới bên ngoài, thậm chí đừng nói là Thiên Quang, cho dù thỉnh thoảng gặp được một ít độc khí của dung nham tỏa ra bị Thiên Quang hòa tan, chúng đều có thể dẫn bọn họ vào chỗ chết.

Nhưng bây giờ.

Mấy người kia nói Nhân Minh gì thế? Lại còn có thể áp chế tất cả Ác Tức? Là có ý gì vậy?

“Xem ra ngươi rất khó hiểu. Có điều trong giai đoạn tĩnh dưỡng của ngươi, chúng ta có thời gian rất dài để chậm rãi trò chuyện.” Nam tử được gọi là u Nam tiếp tục nói.

“Mặt khác ngươi cũng đừng muốn trở về mặt đất nữa. Lấy tình trạng của ngươi bây giờ, một khi đi ra ngoài thì trước tiên sẽ lại bị Ác Tức ô nhiễm, nghiêm trọng hơn là sẽ hóa thành thể Ác Linh.”

“Cảm ơn…” Nguyệt Thần trầm giọng nói lời cảm ơn.

Mặc kệ đối phương là ai, cuối cùng chính là bọn họ đã cứu mình.

Ông ta chung quy sơ xuất quá, cho rằng mình có thể chống đỡ được đến Vĩnh Tục cung, lại không nghĩ rằng…

Chương 1773 - Mê hoặc (1)

“Nghỉ ngơi cho thật tốt.” u Nam quan sát tỉ mỉ Nguyệt Thần, nhìn ra giữa mi tâm của ông ta tràn đầy vẻ mệt mỏi.

Hắn ta phất tay, ý bảo những người còn lại cùng rời khỏi gian phòng.

Mấy người đi ra khỏi cửa phòng, trở tay đóng cửa lại, nhìn quảng trường căn cứ ngầm người lui người tới bên ngoài.

Từng chiếc xe vừa kéo tới các loại cây nấm, đang được nhóm người lao động cường tráng tụ tập tới vây quanh, bắt đầu dỡ hàng ở bên lề đường.

Ở dưới đất, đủ loại kiểu nấm là thức ăn chủ yếu thường thấy nhất của tất cả mọi người.

Cách đó không xa, mấy nam nữ trẻ tuổi ăn mặc lộng lẫy xinh đẹp, nhìn ra phía bên ngoài kiểm tra xung quanh từ lầu hai treo đèn lồng đỏ của lầu nhỏ.

Càng xa hơn, nhiều đội tuần tra đội giám sát đang cầm vũ khí bén nhọn thượng vàng hạ cám (từ quý giá đến tầm thường), men theo con đường chuyên dụng dành cho đội tuần tra bên đường bước nhanh về phía trước.

Những đội tuần tra cả nam lẫn nữ cường tráng này, khi đi ngang qua ba người u Nam thì đều chỉnh tề đưa tay hành lễ, tỏ vẻ tôn kính.

“Bố Lý Tư, bên tổng bộ trong Minh có tin tức gì à?” u Nam trầm giọng hỏi.

Bố Lý Tư chính là nam tử cường tráng trông coi Nguyệt Thần tỉnh lại trước kia.

“Đúng vậy, bên kia muốn chúng ta ra ngoài tìm kiếm manh mối. Bên phía Vĩnh Tục cung lại bắt đầu tiến hành thí nghiệm thông đạo.”

“La vẫn đang nỗ lực tái hiện thực nghiệm hơn mười năm trước kia. Nhưng nàng chẳng qua là một quân cờ bị dẫn dắt, thứ phiền toái chân chính vẫn là tháp Sát Na.” u Nam đáp lời.

“Ai, chuyện gì cũng đều là mấy người thích ứng như chúng ta mệt mỏi cả.” Bố Lý Tư bất đắc dĩ nói.

“Chúng ta vốn là người còn sống sót bên dưới Thiên Quang, vì người nhà bằng hữu, nhận càng nhiều trách nhiệm là điều đương nhiên.” u Nam bình tĩnh nói.

“Nghe nói tuần trước đội người thứ chín giao thủ với đám linh cẩu ở bên ngoài. Đã chết mất mấy người. Chuẩn bị tuyển thêm ít nhất ba người bổ sung nhân thủ.” Nữ tử nhỏ nhắn xinh xắn ở một bên lên tiếng nói.

“Nếu như bọn họ cũng có người thích ứng tinh thần cực hạn giống như u Nam ca thì sẽ không luôn luôn xuất hiện tử thương phải thay thế.” Bố Lý Tư than thở: “Cho nên nói chúng ta còn tính là may mắn.”

u Nam không có trả lời.

Hắn ta là một trong mười chiến sĩ mạnh nhất trong Nhân Minh, cũng là người thích ứng còn sống sót bên dưới Thiên Quang, càng là thể cực hạn ý thức có được tinh thần ý thức đạt đến cực hạn của nhân loại.

Lấy thân thể nhân loại, kéo lên đạt được gen cực hạn, kết hợp với vũ khí máu thịt được chế tạo từ khoa học kỹ thuật mà tộc Linh Nhãn để lại.

Bọn họ chính là trụ cột duy nhất đối kháng với đám ký sinh thể lảng vảng ở thế giới bên ngoài.

“Sợ là tháp Sát Na lại đang có âm mưu gì đó. Vĩnh Tục cung là nanh vuốt ngoài sáng của bọn họ, gần đây Vĩnh Tục cung tuyên bố một bản đồ thần bí, có vẻ như là đang tìm tòi khu trao đổi đặc biệt nào đó. Rất có thể trong chuyện này lại là bao hàm tin tức nào đó.” Nữ tử nhỏ nhắn xinh xắn suy đoán.

“Bất kể như thế nào, trong vụ giết chết Đế n mấy chục năm trước, lần kia đã có rất nhiều người chết như vậy, chính là tháp Sát Na giở trò. Đám quái vật ăn thịt người đó, sớm muộn gì cũng có một ngày chúng ta sẽ giết sạch toàn bộ bọn họ! !” Bố Lý Tư cắn răng phẫn hận nói.

u Nam không có trả lời, chỉ là rơi vào trầm mặc.

Khắp nơi trên mặt đất toàn là ký sinh thể ghê tởm đó, bọn họ nắm trong tay hầu như tất cả tài nguyên.

Mà phía trên ký sinh thể phổ thông thì là quái vật lò luyện và thể Ác Linh.

Quái vật lò luyện xuất phát từ Vĩnh Tục cung, mà thể Ác Linh xuất phát từ tháp Sát Na. Những thứ này đối với người thường như bọn họ đều là quái vật ăn thịt người, cũng không khác nhau nhiều lắm.

Vậy nên hủy diệt Vĩnh Tục cung, đánh tan tháp Sát Na chính là mục tiêu mà Nhân Minh vẫn luôn xác định vô số năm qua.

Đáng tiếc, cho dù là chiến sĩ nhân loại cực mạnh như hắn ta, nhiều lắm cũng chỉ có thể đối phó với một con Ác Linh Tượng bình thường.

Nếu như gặp phải Ác Linh Pháo mạnh hơn, thậm chí là một trong ba đại Ác Vương, đó chính là tình thế chắc chắn phải chết.

Lại càng không cần phải nói đến Vô Bì Giả Lang mạnh nhất cuối cùng.

Đó là mục tiêu cuối cùng mà tất cả chiến sĩ Nhân Minh đều muốn đánh ngã.

Nó là ngọn nguồn của tất cả Ác Tức, là căn nguyên của tất cả sự hỗn loạn và hủy diệt!

Có rất nhiều chứng cứ chứng minh, dị biến của Bạch Đồng vô cùng có khả năng là bởi vì sự bố trí của Vô Bì Giả Lang tháp Sát Na.

Lần thực nghiệm thông đạo mà bọn họ bày ra hơn mười năm trước khiến cho mọi thứ đều trở nên ác liệt.

*

Chương 1774 - Mê hoặc (2)

Bên ngoài Thiên Mạc, trong một tòa tháp cao xoắn ốc màu đen tuyền, trên vách tường tràn đầy dấu vết bị đốt cháy khét.

Có một bức tường trong đó bỗng dưng tách ra thật to, một luồng ánh đỏ và một hình người không da cao gầy bay ra từ đó.

Ánh đỏ rơi xuống đất, cấp tốc hóa thành một vũng máu.

Máu tươi tập trung nặn hình, đảo mắt đã ngưng tụ ra cơ thể cao to mọc cánh dơi sau lưng của Trương Vinh Phương.

Hắn chậm rãi đứng lên, ngắm nhìn bốn phía.

"Nơi này là chỗ nào?"

Vô Bì Giả Lang chậm rãi giang hai cánh tay ở đằng sau.

"Nơi này chính là tháp Sát Na chưa bao giờ có người nào một mình tìm tới. Lấy từ ý Vĩnh Hằng sát na."

"Tháp Sát Na…" Trương Vinh Phương nhìn xuống bên dưới đáy tháp từ rào chắn.

Liếc mắt nhìn không thấy tận cùng, dưới đáy chỉ có một vùng màu đen mơ hồ.

"Đi thôi, đi xuống rồi, ngươi sẽ thấy thực lực và thành ý của phe ta." Lang cười the thé giải thích.

Nếu là hợp tác, thì thứ cần chính là bình đẳng.

Đối phương hy vọng hắn ta làm gì đó để thuận lợi mở ra thông đạo của cố hương.

Làm như trao đổi, bên Lang đương nhiên cũng phải thể hiện ra bộ phận mà bọn họ phải làm.

Lang lắc lư thân thể cao gầy, bắt đầu đi xuống theo thang lầu xoắn ốc, bước nhanh xuống phía đáy tháp.

Trương Vinh Phương nhìn cái miệng rộng trên vách tường mình tiến vào vừa nãy, hai cánh chậm rãi vỗ, trôi nổi trên không, theo sát Lang một đường đi xuống.

Một tầng, năm tầng, mười tầng, hai mươi tầng.

Hai người nhanh chóng đi xuống.

Dần dần, toàn bộ thân tháp bắt đầu trở nên càng lúc càng lớn, cầu thang cũng càng ngày càng rộng.

Ngay từ đầu, hành lang cầu thang chỉ rộng cỡ bốn mét.

Nhưng về sau, hành lang thậm chí còn khuếch trương to ra đến hơn mười mét.

Giống như từ thân tháp chật hẹp biến thành cổ bảo rộng lớn vậy.

Hơn nữa, cùng với việc không ngừng đi xuống, toàn bộ mặt đất tay vịn xung quanh tường đều dính vào một tầng màng máu.

Trên dưới trái phải khắp nơi đều có thể thấy máu thịt ngọ nguậy, bao vây lấy tất cả mọi thứ có thể tiếp xúc được.

Lại tiếp tục đi xuống khoảng mười tầng, cuối cùng Lang dẫn đầu ngừng lại.

Đáy tháp, tới rồi.

Đây là một quảng trường hình tròn có đường kính rộng mấy trăm mét.

Trên mặt đất giống như thảm máu của huyết duệ, có rậm rạp vô số bong bóng máu nổi lên rồi lại nổ tung, thả ra lượng lớn khí độc gay mũi.

Số lượng lớn khói đen Ác Tức tỏa ra ở khắp xung quanh, quấy nhiễu tất cả ký sinh thể linh tuyến có can đảm đến gần.

Lang nhìn Trương Vinh Phương, xác định hắn không có chút phản ứng nào.

“Áo Phỉ Gia, Minh, Lạp Đế Da Lam, tới gặp khách nhân tôn quý của chúng ta nào. Huyết Duệ chi vương thể Ác Linh đến từ khu trao đổi siêu lớn, Càn Khôn Tử!”

Giọng của hắn ta rõ ràng truyền ra khắp quảng trường trống trải.

Vừa dứt lời.

Ba sương mù vặn vẹo màu đen cấp tốc ngưng tụ co lại ở ba vị trí trên quảng trường.

Rẹt một tiếng.

Khói đen tản đi, ba hình người cao lớn mơ hồ vặn vẹo chậm rãi xuất hiện trên mặt đất của quảng trường.

Một nữ tử cao gầy toàn thân màu trắng tuyết, đến cả làn da đôi mắt đều là hoàn toàn trắng bệch, mặc bộ váy hoa lệ màu trắng, hơi cúi người chào hướng phía Trương Vinh Phương.

Vị thứ hai là một hình người mơ hồ toàn thân là do vô số kiến bay màu đen tạo thành.

Vị thứ ba, là hình người đầu trọc với thân thể bán trong suốt, giống như đá lạnh, bên ngoài cơ thể tản ra ánh điện chói mắt.

"Một trong Tam Vương, Áo Phỉ Gia, bái kiến Huyết Duệ chi vương." Nữ tử váy trắng nhẹ nhàng cúi người chào nói. Nếu như trong con mắt lỗ tai và miệng của nàng ta không có sâu nhỏ màu đen thỉnh thoảng chui tới chui lui. Thật ra thì vị này mới là người có phong cách bình thường nhất trong ba người.

"Ác Vương Minh, nếu là khách quý của chủ quân thì chắc là hạng người bất phàm rồi, thật vui vì có thể gặp mặt vào lúc này." Vị hình người do vô số kiến bay màu đen tạo thành thứ hai cũng hơi cúi đầu hướng phía Trương Vinh Phương.

"Ác Vương Lạp Đế Da Lam." Hình người bán trong suốt toàn thân quanh quẩn ánh điện cuối cùng không bày tỏ quá nhiều, chỉ lãnh đạm đáp lại một câu rồi không có sau đó nữa.

"Tận thế sắp đến, bọn họ chính là Tam Vương cứu thế của ta, cũng là ba loại hy vọng và phương hướng khác nhau…" Lang giới thiệu.

"Thứ ta muốn xem là thông đạo." Sắc mặt Trương Vinh Phương lãnh đạm: "Ngươi chứng minh như thế nào việc phía sau thông đạo được mở ra chính là cố hương của ta?"

"Điều này thật ra thì rất dễ dàng." Lang giơ ngón tay nhỏ dài, nhìn một trong Tam Vương phía dưới - Lạp Đế Da Lam.

Lạp Đế Da Lam tiến lên một bước, đứng ở giữa quảng trường, hai tay chậm rãi giơ lên.

Điện mang xán lạn ngời ngời bay lên từ trên người hắn ta, ngưng tụ trên đỉnh đầu, hình thành vòng tròn màu lam hoàn toàn trong suốt.

Chương 1775 - Mê hoặc (3)

Vòng tròn từ từ rõ ràng, chiếu rọi ra hình ảnh của một thành phố to lớn giống như chiếc gương.

“Đó là…! !?”

Ánh mắt Trương Vinh Phương đọng lại, gắt gao tập trung trên hình chiếu ấy.

Tòa nhà cao nhất, ô tô, dòng người giống như nước chảy.

Còn có ngọn đèn lốm đa lốm đốm lúc sáng lúc tối.

Thậm chí biển quảng cáo treo bên ngoài tòa nhà đó, hắn đều có thể nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

Đó là thành thị mà hắn đã từng sinh sống! !

“Thấy chưa? Đó là quê hương của ngươi, nơi ngươi từng sống.” Lang chậm rãi kéo dài cổ, tiến lại gần, nhẹ giọng lẩm bẩm bên cạnh Trương Vinh Phương.

“Nhìn đi… thế giới xinh đẹp, chói lọi, yên bình cỡ nào. Mọi người sống an yên theo trật tự vốn có, sống trong những khu nhà cao tầng và rộng rãi, an cư lập nghiệp. Không cần lo lắng Thiên Quang, cũng không cần lo lắng khói độc.”

“Mở như thế nào?” Trương Vinh Phương chậm rãi quay đầu, hỏi từng chữ một.

“Ba ổ khóa bí mật… là phong tỏa mà những tộc nhân Linh Nhãn đáng chết hao phí toàn bộ tâm lực và sinh mệnh chế tạo ra. Mấy năm nay bọn ta đã điều tra tìm kiếm khắp nơi, phái ra thể Ác Linh không thể đếm hết, hiện giờ ít nhiều đã có chút manh mối.” Lang mỉm cười nói.

“Ngươi cần ta làm gì? Phối hợp như thế nào?” Trương Vinh Phương không nói nhiều lời, hắn có thể chắc chắn hình ảnh đó tuyệt đối là nơi hắn từng sống, thành phố nơi hắn sinh sống.

Nếu không nhìn thấy thì thôi, hiện giờ đã nhìn thấy, vậy thì… Tùng có ý nghĩ cam chịu số phận từ sâu dưới đáy lòng lại lần nữa như tro tàn lại cháy.

Hắn muốn trở về xem xem!

Trở về xem xem cha mẹ thật sự, anh chị em thật sự của mình! Người bạn cũ, bạn học cũ, tất cả những dấu vết đã để lại.

Hình như Lang nhìn ra cảm xúc của hắn, hắn ta vẫy tay ra hiệu cho Lạp Đế Da Lam thu hồi màn sáng điện quang lại.

“Bọn ta đã tìm thấy vị trí của ổ khóa đầu tiên, nhưng có một số trở ngại khá rắc rối.”

“Trở ngại?”

“Hừ, đây là tạo vật tộc Linh Nhãn am hiểu nhất, lực lượng mạnh mẽ có tên là Thủ Mật Nhân.” Lang ra hiệu cho Áo Phỉ Gia bên dưới.

“Với thực lực của ngươi, cũng không cách nào giải quyết Thủ Mật Nhân à?” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

“Nếu có thể tiếp xúc, thì đương nhiên bọn ta có thể giải quyết.”

Áo Phỉ Gia tiến lên một bước, nghiêm túc trả lời.

“Nhưng tộc Linh Nhãn cực kỳ giỏi trong việc tạo ra mê cung tiến thoái lưỡng nan trong lĩnh vực tinh thần ý thức, đây vốn không phải là sở trường của bọn ta.

Sở trường của tháp Sát Na là cơ thể mạnh nhất, hiện thực mạnh nhất. Mà thể ý thức chính là đỉnh phong của tộc Linh Nhãn.”

“Ta cũng không giỏi về lĩnh vực ý thức tinh thần.” Trương Vinh Phương chau mày.

“Thái Uyên là do tộc Linh Nhãn tạo ra, ta đi vào chỉ có thể bị giam trong lõi biển Lãng Quên, nhưng ngươi… lại khác. Ngươi có thể tự do hành động.”

Lang ở bên cạnh nhẹ giọng nói.

“Tộc Linh Nhãn chống đối bọn ta, thiết kế rất nhiều trở ngại và hạn chế đối với bọn ta. Cho nên… bọn ta cần giúp đỡ.”

“Thú vị.” Trương Vinh Phương nhớ lại kinh nghiệm của mình ở Thái Uyên, những tộc Linh Nhãn đó quả thực là gốc rễ của việc thành lập các khu trao đổi và hệ thống Thần Phật.

Nếu dựa theo lời nói của lão giả quản lý khu trao đổi, ngay cả tháp Sát Na cũng là do bọn họ thiết kế vì để tạo ra cơ thể mạnh nhất, kết hợp với Thần mạnh nhất, thoát ly kết tinh cao nhất của Bạch Đồng.

Nhưng từ giờ trở đi, hình như Lang không đơn giản là cơ thể mạnh nhất.

“Được rồi, để thể hiện sự chân thành, hãy đi cùng ta, xem thực lực nội tình của tháp Sát Na ta như thế nào?” Lang cười đề nghị.

Ý của câu này thực ra có thể hiểu ngược lại, nếu bọn họ muốn thể hiện thực lực, vậy thì đến lượt Trương Vinh Phương, cũng cần thể hiện thực lực.

Đây là có qua có lại, nói là bày ra lực lượng của tháp Sát Na, trên thực tế cũng là một lời nhắc nhở mịt mờ, thể hiện như vậy đều là đôi bên.

Trương Vinh Phương lập tức hiểu ra, chỉ nhìn Lang và Áo Phỉ Gia bên dưới. Huyết diễm đang cháy trong mắt hắn khẽ nhảy lên.

“Đương nhiên là được.”

Vừa dứt lời, một cái lỗ khổng lồ tự động nứt ra trên bức tường của tòa tháp phía sau hắn.

Bên trong cái lỗ là một tia sáng màu xám.

Lang quay người, bước vào lỗ hổng ánh sáng xám trước.

“Mời vào.” Giọng nói của hắn ta vang lên từ bên trong.

Trương Vinh Phương đi theo phía sau hắn ta, cũng bước vào trong lỗ hổng ánh sáng xám.

Màu xám trước mắt lóe lên, hoàn cảnh lập tức thay đổi.

Xung quanh thân tháp đã trở thành một lối đi thẳng cao to rộng rãi.

Lối đi hiện lên màu đen, có chất liệu kim loại, Trương Vinh Phương đứng giữa lối đi, phía trước là Lang.

“Nơi này là quân doanh.” Lang quay đầu giới thiệu.

Hắn ta mở hai tay ra, chỉ sang hai bên.

Bức tường hai bên lối đi đột nhiên trở nên trong suốt.

Chương 1776 - Dò tìm bí mật (1)

Thông qua bức tường trong suốt, có thể nhìn thấy bên ngoài là một đại địa đỏ thẫm đầy dòng nham thạch chảy xuôi.

Khói đen cuồn cuộn trên mặt đất tạo thành những cột khói bay thẳng lên bầu trời.

Trên mặt đất giữa nham thạch có từng con quái vật đặc biệt có hình dạng kỳ lạ đang chầm chậm tiến lên, nghỉ ngơi.

Những con quái vật này giống như từng con tê giác khổng lồ, thân của bọn chúng cao năm mét, phần lưng mọc ra ống dẫn có hình dạng tổ ong như họng pháo. Khói đen dày đặc thỉnh thoảng phát ra khắp cơ thể nó.

Đó là Ác Tức đặc trưng thuộc về thể Ác Linh.

“Đây là Ác Linh Pháo của bọn ta. Mỗi một con đều có uy lực cực lớn một kích có thể hủy diệt một khu trao đổi!” Lang nhẹ giọng giới thiệu.

“Rất mạnh.” Cho dù Trương Vinh Phương cách vách lối đi cũng có thể cảm nhận được khí tức khổng lồ ẩn chứa trong những Ác Linh Pháo giống tê giác này.

Trong cảm giác của hắn, từng Ác Linh Pháo giống như từng quả bom hẹn giờ cực lớn, mà thứ ẩn chứa dưới lớp da của bọn nó đều là năng lượng đáng sợ bị đè nén, có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

“Đương nhiên, Ác Linh Pháo vốn không thích hợp chiến đấu khoảng cách gần, chúng ta tiếp tục đi.” Lang tiếp tục.

Hai người họ dọc theo lối đi, một lúc sau, hai bên phía trước chậm rãi thay đổi.

Bên ngoài vách lối đi trong suốt, Ác Linh Pháo khổng lồ ngày càng thưa thớt, dần xuất hiện một con quái vật màu đen hình người cực lớn cao hơn mười mét.

Toàn thân quái vật này đen như mực, bốc lên khói đen dày đặc, không có ngũ quan, không mặc áo bào, nhìn từ xa, bọn nó giống như những người khổng lồ mờ ảo được khói đen ngưng tụ thành.

Ngoại trừ ngoại hình hình người, thì những cái còn lại không có đặc điểm của con người.

Những bóng người khói đen khổng lồ, có động tác đi lại không chậm ở hai bên ngoài lối đi.

Bọn nó khoanh chân cố định nghỉ ngơi, có con cúi đầu dường như đang tìm kiếm cái gì đó. Có con bước chân chậm lại, thậm chí còn có con trực tiếp nằm nhoài trên vách lối đi, có ý đồ tiến vào bên trong xem.

“Đây là Ác Linh Tượng, là sản phẩm tháp Sát Na mang theo Ác Tức dày đặc nhất, thực lực cận chiến mạnh nhất. Mỗi một con đều có thể nhẹ nhàng giết chết hàng trăm đến hàng ngàn Ác Linh Xa. Là khách nhân, nếu Càn Khôn huynh muốn thì có thể đích thân trải nghiệm thực lực của đám đáng yêu này đôi chút.” Lang nhẹ nhàng lên tiếng.

Hắn ta mơ hồ nhìn thấy thực lực Huyết Duệ chi vương của Trương Vinh Phương trong biển Lãng Quên, nhưng vẫn chưa đủ.

Đối mặt với Thủ Mật Nhân, hắn ta cần đối tượng hợp tác mạnh hơn, nếu như Trương Vinh Phương không cách nào bày ra thực lực đủ ngang hàng, vậy thì thái độ và đối đãi với hắn cũng sẽ xảy ra thay đổi cực lớn.

Mà hiện tại, chỉ là thăm dò nho nhỏ.

“Nếu vô tình giết chết mấy con, ngươi sẽ không yêu cầu ta bồi thường đó chứ?” Trương Vinh Phương bình tĩnh nói.

“Đương nhiên là không rồi.” Lang cười nói.

Hắn ta phất tay, một lỗ hổng hình bầu dục tự động mở ra trên vách lối đi bên phải.

Bên rìa của lỗ hổng, Minh một trong Tam Vương im hơi lặng tiếng xuất hiện trước cửa, nhìn về phía hai người họ.

Cơ thể hắn ta hoàn toàn do vô số con kiến màu đen cấu thành, thân thể lúc nào cũng nhúc nhích chảy xuôi biến hình, thỉnh thoảng còn có mấy con trùng không cách nào ngưng tụ rơi xuống đất, giống như từng chất nhầy màu đen.

“Xin mời.” Tuy Minh không có hai mắt, nhưng rõ ràng có thể cảm nhận được mặt hắn ta đang hướng về Trương Vinh

Phương nói chuyện.

Hai cánh của Trương Vinh Phương rung động, nhẹ nhàng rời khỏi mặt đất, bay qua đó.

Xuyên qua vách lối đi, đến bên ngoài mảng đại địa màu đen có nham thạch chảy xuôi.

Bầu trời đen âm u, Ác Tức và khói độc xung quanh tràn ngập, đầy đủ lượng lớn nguyên tố trí mạng.

Nếu người phàm và linh tuyến ký sinh ở chỗ này, chỉ sợ qua mấy phút sẽ bị nhiệt độ khủng bố thiêu đốt, bị lượng lớn Ác Tức ô nhiễm, hóa thành thể Ác Linh.

“Trong thể Ác Linh, ngoại trừ Pháo, Tượng, Mã, Xa cơ bản ra, thì còn có số ít thể Ác Ma có thể bảo lưu ý thức nguyên thân.”

Minh ở bên cạnh giới thiệu ngắn gọn.

“Thể Ác Ma thống lĩnh tất cả thể Ác Linh, cũng là tướng lĩnh quan trọng trực thuộc Tam Vương bọn ta. Nghe nói dưới trướng Huyết Duệ chi vương, tất cả thể Ác Linh đều có ý thức thuộc về mình. Chỉ là không biết thực lực sau khi Ác Linh hóa sẽ như thế nào?”

Trong giọng nói của hắn ta mơ hồ mang theo một tia nghi ngờ.

Là Tam Vương, trong lòng ba người họ có đôi chút bất mãn với Huyết Duệ chi vương mà quân chủ Lang bỗng nhiên dẫn đến, hơn nữa thái độ với hắn còn cực kỳ tốt.

Khí tức trên người Huyết Duệ chi vương Càn Khôn Tử vốn không lớn mạnh cho lắm, cũng không phát hiện có năng lực đặc biệt gì.

Cho nên, muốn đạt được tiếp đãi của bọn họ thì cần phải xuất ra thực lực ngang hàng.

Chương 1777 - Dò tìm bí mật (2)

Lang dường như không có ý ngăn cản tâm tư của Tam Vương. Thậm chí mơ hồ còn có chút vui vẻ khi thấy cảnh này.

Trương Vinh Phương lơ lửng trên mảng nham thạch nóng chảy màu đỏ sậm, phía trước là một Ác Linh Tượng khổng lồ cao tới hơn mười tám mét.

Nghe thấy chất vấn của Ác Vương Minh, huyết diễm trong mắt hắn hơi nhảy lên.

"Ta chỉ là hậu bối trẻ tuổi xuất thân từ khu trao đổi bình thường, chắc chắn còn kém Lang huynh xa. Còn thể Ác Linh dưới trướng ta, ngay cả ta cũng không bằng, tất nhiên là không đáng nhắc tới."

Hắn đánh giá Ác Linh Tượng trước mắt từ trên xuống dưới.

"Nếu như không cẩn thận làm hỏng, có lẽ không cần ta bồi thường đúng không?"

"Tất nhiên là không cần. Ác Linh Tượng như vậy, tuy nơi này không nhiều, nhưng cũng có mấy ngàn vạn con." Minh vươn cánh tay ra, làm động tác mời.

"Ta hiểu rồi."

Trương Vinh Phương bay về phía trước một khoảng.

"Vậy thì… ta không khách sáo nữa."

Đột nhiên huyết liên phía sau hắn mở ra, cấp tốc bao trùm toàn thân, cứ như vô số hoa văn đồng thời nở rộ trên bề mặt da.

Cơ thể hắn nhanh chóng bành trướng, lớn hơn, cao hơn.

Trong nháy mắt hơn hai mét, cấp tốc bành trướng đến hơn mười mét, cao ngang bằng với Ác Linh Tượng đó.

Phụt!

Phụt!

Cùng lúc này, hai Lò Luyện Đốt Tâm đồng thời nhảy lên ngực hắn.

Ánh lửa màu đỏ lam chiếu rọi cơ thể khổng lồ của Trương Vinh Phương thành hai loại màu sắc.

Rất nhanh, đường nét cơ thể thuộc về Chiếu Ngọc Các hiện lên từ phía sau.

Đường nét cơ thể của Dung Tâm hiện lên chính diện cơ thể.

Bốn cánh tay cùng mọc ra, vươn ra, giãn ra từ trong cơ thể hắn như cành cây.

Cộng thêm hai cánh tay của Trương Vinh Phương, lúc này hắn có tổng cộng là sáu cánh tay.

Nếu những cánh tay này trông gọn gàng thì thôi, nhưng trong tầm mắt của Minh và Lang lúc này.

Bốn cánh tay của Chiếu Ngọc Các và Dung Tâm đều nghiêng nghiêng mọc một cách bất quy tắc từ trong cơ thể, hoàn toàn không có mỹ cảm đối xứng.

“Thần Phong Như Kính.”

“Hải Thiên Nhất Sắc.”

Cùng lúc này, giọng nói của Dung Tâm và Chiếu Ngọc Các vang lên, trùng lặp một cách quỷ dị.

Vô số vết nứt màu lam cùng với từng gợn sóng hỏa diễm màu đỏ phát ra từ cơ thể của Trương Vinh Phương.

Ánh sáng đỏ xanh rực rỡ trong nháy mắt bộc phát, hoàn toàn cắn nuốt Ác Linh Tượng đứng ở phía trước.

Ầm!

Ác Linh Tượng đang cố gắng nhào về phía Trương Vinh Phương.

Nhưng chỉ nhào tới một nửa, đã bị ánh sáng hai màu khủng bố hoàn toàn bao phủ.

Ánh sáng kéo dài vài giây rồi mới dần dần mờ nhạt và biến mất.

Chỉ còn lại non nửa thân thể Ác Linh Tượng còn sót lại ở vị trí ban đầu.

Cùng với một hố tròn nhẵn bóng khổng lồ có đường kính hàng trăm mét trên mặt đất.

Hố tròn có hình bầu dục, xuất phát từ vị trí của Trương Vinh Phương, một mực kéo dài đến nơi xa và khảm vào dòng nham thạch nóng chảy màu đen trên mặt đất.

Bộp bộp bộp.

Lang nhẹ nhàng vỗ tay.

“Đúng là uy lực rất tuyệt, chỉ một ít mà đã có thể đả thương Ác Linh Tượng đang trong thời kỳ toàn thịnh một cách nặng nề.”

Nhưng trên thực tế, có thể thấy hắn ta cũng không ngoài ý muốn chút nào.

Chuyện này không vượt quá dự tính trước đó của hắn ta.

Minh ở một bên im lặng không lên tiếng, sức mạnh như vậy cũng không tính là gì. Nhưng mục đích chủ yếu của hắn ta là kiểm tra căn cơ thực lực của tên Càn Khôn Tử này.

Khoảnh khắc kết thúc vừa rồi kia diễn ra quá nhanh, ánh sáng quá mức chói lóa, che đậy rất nhiều dấu vết, khiến hắn ta không có cách nào phán đoán và tính toán căn cơ của Càn Khôn Tử.

“Được, đủ rồi đấy.” Lang mỉm cười, nói, “Cùng là thể Ác Linh, chúng ta cũng được tính là đồng bào ít ỏi của nhau trên mảnh đất này, sức mạnh như vậy đã có tư cách hợp tác với chúng ta rồi.”

Trương Vinh Phương thu nhỏ thân thể, khôi phục lại hình thái thông thường ban đầu.

Hắn không để lộ quá nhiều sức mạnh của bản thể mình, mà chỉ cùng lúc bộc phát sức mạnh đã nuốt chửng của Chiếu Ngọc Các và Dung Tâm, kết hợp với Ác Linh Xa đã cắn nuốt và một phần huyết liên của bản thân.

Ngoài ra, hắn không hề sử dụng bất kỳ năng lực thiên phú nào, cũng không có mở Chung Thức.

Hắn thậm chí còn chưa vận dụng hết một phần mười thực lực để phát huy ra sức mạnh cỡ này.

Lại còn chưa kể tới năng lực cường hóa phục chế kinh khủng của Cứu Cực Nguyên Thể.

Nhằm giữ lại thủ đoạn át chủ bài mấu chốt của mình.

Đến tận lúc này, thực lực của Lang và Tam Vương vẫn còn khó bề phân biệt, đối phương có thể sinh tồn trong trung tâm biển Lãng Quên lâu như vậy, ắt hẳn là có thực lực cực kỳ lớn mạnh.

Cho nên, dù hắn có cẩn thận tới cỡ nào cũng không xem là quá đáng.

“Đi thôi, chúng ta tiếp tục đi về phía trước. Tiếp theo là khu Ác Linh khác.” Minh lên tiếng. “Thuộc hạ của ta đã bài trí một yến hội long trọng vì chúng ta, hy vọng Huyết Duệ chi vương tham gia. Không biết…”

Chương 1778 - Dò tìm bí mật (3)

“Hết sức vinh hạnh.” Trương Vinh Phương trả lời.

Đương nhiên, càng hiểu biết nhiều về tháp Sát Na càng tốt.

Hắn có thể cảm nhận được chắc chắn gia hỏa Lang này đang che giấu một mục đích phiền phức nào đó.

Vì mở được thông đạo, hắn có thể chịu đựng được những nguy cơ tiềm tàng đang rình rập này.

Chỉ cần có thể về nhà, hắn có thể nhẫn nhịn hết tất cả.

*

Yến hội diễn ra khá quy củ và hoàn hảo, chuyện vượt quá dự liệu của Trương Vinh Phương chính là cái gọi là thể Ác Ma dưới trướng Tam Vương thế mà đều có ngoại hình giống hệt người bình thường.

Ngoại trừ từng luồng khói đen Ác Tức thi thoảng sẽ toát ra từ trên thân thể chúng, thì những thể Ác Ma này không khác biệt gì mấy so với người sống.

Bọn chúng vốn là ký sinh thể linh tuyến, nhưng sau khi bị ô nhiễm, dựa vào vận may và ý thức tinh thần mạnh mẽ đã duy trì được ý chí của chính mình và thu được thực lực càng vượt xa so với Ác Linh Tượng khác.

Trương Vinh Phương đã trải nghiệm việc này ở khoảng cách gần trong yến hội.

Trên thân mỗi một thể Ác Ma này đều có phản ứng sức mạnh quá phóng đại.

Mang đến cho hắn cảm giác hệt như khi đối đầu trực diện với Nguyệt Thần đang trong thời kỳ toàn thịnh ở Thái Uyên năm đó.

Tất nhiên, sức mạnh là sức mạnh, nhưng thực chiến chân chính ra sao thì phải đến lúc giao chiến mới biết được.

Có điều, thứ khiến hắn kinh ngạc chính là ngay cả thuộc hạ của thể Ác Ma cũng có sức mạnh khổng lồ tới vậy.

Đến tột cùng, không biết Tam Vương và Lang thuộc vào cấp độ nào.

Thái Uyên.

Ở trung tâm biển Lãng Quên.

Trương Vinh Phương bỗng nhiên bay ra khỏi vòng xoáy ánh sáng xám và nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Hắn quay đầu nhìn đám tượng người to lớn cao cả trăm mét kia, đứng dậy vỗ cánh, không chút chần chờ phóng thẳng lên trên.

Hắn muốn thu thập thêm càng nhiều tình báo hơn nữa từ chỗ lão đầu quản lý và Để Ba.

Không lâu sau, hắn cắt đuôi được vô số bàn tay đen đang đuổi theo phía sau, xuyên qua lớp màng chắn và lần nữa trở lại ranh giới của tầng thứ chín.

Hắn phải tốn thêm một ít thời gian nữa thì mới tìm được Để Ba đang treo trên vách đá và ngủ gật.

“Đã lâu không gặp. Mang đồ ăn ngon tới cho ngươi đây.” Trương Vinh Phương giơ tay ném một bao rượu thịt mới vừa được đóng gói từ yến hội qua.

Để Ba chợt chuyển động, hắn mở hai tay ra nhanh như tia chớp, chuẩn chỉnh ôm lấy bao rượu thịt bay tới.

Sau khi mở bao ra, hắn ngửi mùi thịt nướng trong đó thật sâu. Đột nhiên, hắn dừng mọi động tác lại.

“Thịt này… có hương vị của Ác Tức. Ai ya… Ngươi lấy mấy thứ này từ đâu ra đấy? Ác Tức nồng nặc như vậy! ?”

“Có muốn hay không? Không muốn thì trả lại cho ta.” Trương Vinh Phương nói.

“Muốn! Dù sao có cái ăn còn hơn không!” Để Ba vội vội vàng vàng bảo vệ rượu thịt và nhét chúng vào phía sau mông mình, kẹp giữa vách đá và thân thể.

“Ngươi không sợ Ác Tức à?” Trương Vinh Phương hơi ngạc nhiên hỏi.

“Ta khác chứ sao… Ta đi ra từ biển Lãng Quên, cái gì mà Ác Tức, kịch độc gì đó đều vô hiệu với ta. Tất cả sẽ bị tan rã bởi khí tức mục nát trong nước biển.” Để Ba nắm một cái đùi nướng lên rồi há lớn miệng gặm.

“Ác Tức cũng là ác niệm, là sự ô nhiễm trên phương diện ý thức tinh thần, rồi cũng sẽ bị lãng quên thôi.

Bất kể là thiện hay là ác, thời gian sẽ làm mục nát hết thảy mọi thứ. Ngươi hiểu chứ?”

“Câu nói này có một chút ý nghĩa… thời gian làm mục nát này chính là bản chất của biển Lãng Quên à?” Trương Vinh Phương nhíu mày hỏi.

“Xem là thế đi. Ngươi tìm tới ta chắc lại có việc nhỉ, nói thẳng đi.” Để Ba nói một cách thờ ơ.

“Ta muốn hỏi, Lang của tháp Sát Na có cấp độ gì? Tam đại Mật Khóa của tộc Linh Nhãn lại là gì nữa?” Trương Vinh Phương hỏi thẳng.

Đối với Để Ba – người thần bí đã hỗ trợ rất nhiều tình báo cho hắn này, nhìn chung thì tin tức của hắn đáng tin cậy hơn so với tháp Sát Na rất nhiều. Thậm chí, độ tin cậy còn cao hơn cả người quản lý thần bí của tầng thứ tư kia.

“Lang của tháp Sát Na? Này xem như ngươi hỏi đúng người rồi đấy.” Để Ba lập tức cười rộ lên. “Lang là nhục thân mạnh nhất, là danh xưng tuyệt đối không thể đụng vào, tựa như máu thịt vĩnh hằng trong ảo mộng. Thân thể của nó là kết tinh đỉnh cấp do tộc Linh Nhãn dốc hết toàn lực chế tạo, đồng thời còn kết hợp một loại ý thức tinh thần khổng lồ thần bí nào đó giáng xuống.”

“Chờ chút… Ngươi nói nó là nhục thân mạnh nhất, đã có ý thức tinh thần chiếm cứ thân thể?” Trương Vinh Phương chợt sửng sốt.

“Đúng vậy nha… Không biết có từ khi nào, dù sao đã có từ rất lâu trước kia rồi. Cũng vì nguyên nhân này mới dẫn tới kế hoạch của tộc Linh Nhãn triệt để thất bại.” Để Ba thản nhiên trả lời.

“Thế ba Mật Khóa thì sao?”

Chương 1779 - Dò tìm bí mật (4)

“Đó là phong tỏa sau cùng do tộc Linh Nhãn thiết lập, được coi là niềm hy vọng cuối cùng. Tộc Linh Nhãn rơi xuống chưa bao giờ nói với ta về thứ này, nên ta cũng không rõ lắm.” Để Ba lắc đầu rồi ngửa đầu nhấp một hớp rượu, vẻ mặt thỏa mãn.

Tuy rằng hắn không có mắt hay lông mày, nhưng Trương Vinh Phương vẫn có thể nhìn ra cảm xúc này trên gương mặt hắn.

“Có ai trong số những người rơi xuống mà ngươi gặp được từng nói qua Tam Vương của tháp Sát Na mạnh cỡ nào không?” Tuy Trương Vinh Phương không ôm bao nhiêu hy vọng, nhưng rốt cuộc hắn vẫn hỏi một câu.

“Không có, hoặc là ngươi tự mình trải nghiệm việc này, hoặc là đi tìm gia hỏa từng giao chiến với Tam Vương hỏi thăm đi. Ví dụ như La của Vĩnh Tục cung ấy.” Để Ba trả lời.

“Có điều, lúc trước người của tộc Linh Nhãn từng đề ra ba loại phương hướng tạo ra nhục thân tuyệt đối mạnh nhất. Tam Vương hẳn là tương ứng với ba con đường kia.” Hắn ngẫm nghĩ rồi bổ sung một câu.

“Ba loại phương hướng, đúng đó, Lang cũng đã từng nói câu nói này.” Trương Vinh Phương khẽ gật đầu.

“Ngươi thật sự từng gặp qua Lang rồi à! ?” Để Ba bỗng nhiên khiếp sợ, “Ngươi dũng cảm quá vậy, không sợ chết hả? ? Hắn ta chính là thân thể vĩnh hằng đó, chỉ có chuyện hắn ta đánh ngươi, chứ ngươi vĩnh viễn không thể đụng được đến hắn ta đâu! Ngươi vậy mà lại dám tiếp xúc chính diện với loại quái vật vô địch như hắn ta sao?”

“Thân thể vĩnh hằng…?” Lòng Trương Vinh Phương run lên.

“Ba phương hướng của tộc Linh Nhãn theo thứ tự là vật chất kiên cố nhất, vật chất thích ứng nhất và vật chất mềm mại nhất. Ba con đường này hẳn là tương ứng với Tam Vương của tháp Sát Na.

Mà Lang là kết tinh tối cao của một bộ học thuyết khác. Đó là một học thuyết phái hư ảo có tên là Hệ thống tộc Linh Nhãn, lấy Lang làm cơ sở lý luận để hình thành.” Để Ba giải thích.

“Lang diễn giải rằng bên trong văn tự của tộc Linh Nhãn có ý nghĩa là ảo mộng, ảo giác, những giấc mơ không tồn tại, vân vân.

Mà thứ được xem như mạnh nhất là nhục thân, thật ra ngay từ đầu lúc Lang xuất hiện, căn bản là không có ai ôm lấy bất cứ hy vọng gì.

Thật ra, mục tiêu của tộc Linh Nhãn ngay từ lúc bắt đầu là Tam Vương. Chỉ là sau đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn… sự việc ngoài ý muốn kia…”

Để Ba thình lình dừng lại, không nói tiếp nữa.

Trương Vinh Phương nghe đến say mê, lúc này cũng vì vậy mà bừng tỉnh.

Hắn nhìn sang Để Ba, đột nhiên cảm thấy có lẽ gia hỏa này cũng không giống như lời hắn nói, mà chỉ là một người bình thường bò lên từ biển Lãng Quên.

Phải biết rằng, đến bây giờ, ngay cả hắn cũng không dám để bản thể của mình tiến vào biển Lãng Quên, hắn chỉ dùng phương thức tách rời tử thể để tiến hành thăm dò.

Trực giác cảnh báo của hắn đã nhiều lần nhắc nhở hắn tốt nhất đừng để bản thể tiến vào biển Lãng Quên.

Hắn cũng tin tưởng vào cảnh báo này.

“Dù sao, sau này ngươi vẫn nên bớt tiếp xúc với tháp Sát Na đi, nơi ấy… rất tà môn, nước đằng sau đó rất sâu, rất sâu.” Để Ba có ý tốt nhắc nhở. “Thế nhưng ta vẫn chờ ngươi tìm tên về giúp ta đấy.”

“Đa tạ nhắc nhở.” Trương Vinh Phương khẽ gật đầu.

Nếu như lời Để Ba nói là thật, vậy thì có lẽ hắn thật sự phải tìm cơ hội để thăm dò thực lực của Tam Vương một chút.

“Mỗi một vị trong Tam Vương đều đại diện cho một quy tắc tuyệt đối, nếu ngươi muốn thăm dò, nhớ kỹ trước hết phải chừa lại đường lui. Suy cho cùng, đó cũng là kết tinh tối cao mà tộc Linh Nhãn tạo ra nhằm đối kháng với sức mạnh của Bạch Đồng.” Để Ba lên tiếng.

“Ta hiểu rồi.” Trương Vinh Phương trịnh trọng gật đầu.

Tạm biệt Để Ba, hắn nhanh chóng vỗ cánh bay lên trên.

Hắn muốn đi tìm người quản lý của tầng thứ tư để hỏi thăm câu hỏi tương tự, xem coi có thể thu thập được càng nhiều tình báo hơn hay không.

Chỉ là hắn mới bay được một khoảng thì bỗng chốc cảm thấy có gì đó sai sai.

Thái Uyên ở xung quanh… hình như nhỏ hơn một chút so với vách đá Thái Uyên mà hắn nhìn thấy trước đó.

Hơn nữa, khắp nơi trên vách đá đều là sự tĩnh mịch tuyệt đối, chỗ nào cũng là bệ đài Thần Phật sắp sửa vỡ nát, dáng vẻ cực kỳ tan hoang.

Càng bay đi lâu thì nỗi ngờ vực trong lòng Trương Vinh Phương càng tăng cao.

Chẳng mấy chốc, hắn đã đi từ tầng thứ chín lên tầng thứ sáu, hắn cố ý nấn ná lại đây lâu hơn và dò xét khu vực xung quanh.

Nhưng mọi thứ hắn nhìn thấy đều hoàn toàn khác biệt so với những gì hắn đã thấy khi trước.

Bệ đài Thần Phật ít ỏi đến đáng thương, khắp nơi đều là những cái hố đủ kích cỡ còn sót lại sau khi bệ đài rơi xuống.

Thần Phật Minh Thần thuộc về Đại Linh hiện nay càng không thấy đâu!

“Không đúng!”

Trương Vinh Phương đột ngột ngừng bay.

Hắn nhìn quanh bốn phía, thình lình, một ý nghĩ kinh dị dâng lên từ đáy lòng hắn.

Chương 1780 - Dò tìm bí mật (5)

“Nơi này không phải Thái Uyên trong khu trao đổi chỗ ta ở! !”

Nhưng nếu như nơi này không phải Thái Uyên của Đại Linh, vậy thì Để Ba mà mình mới gặp được là sao nữa! !?

Nghĩ tới đây, Trương Vinh Phương bỗng nhiên vỗ cánh bay lên, tức tốc xông vào tầng thứ năm.

Quả nhiên, tầng thứ năm không có bất kỳ dấu vết nào của thần điện Linh Phi Thiên.

Nơi này chắc chắn không phải là Thái Uyên của Đại Linh!

Lúc này, hắn quay người hướng xuống, bay xuống tầng dưới chót bằng tốc độ cao nhất.

Nếu không phải Thái Uyên của Đại Linh, vậy gia hỏa Để Ba nói chuyện với hắn mới nãy là ai! ?

Gió ở Thái Uyên vẫn loãng và lạnh lẽo, liên tục ập vào mặt Trương Vinh Phương với tốc độ khá cao.

Hắn vỗ hai cánh và bay xuống phía dưới, không ngừng xuyên qua từng tầng chướng ngại vô hình mỏng manh.

Không lâu sau, hắn đã trở lại tầng thứ chín, tiến tới giao lộ bên ngoài biển Lãng Quên.

Để Ba vẫn còn đang ăn uống nhồm nhoàm tại chỗ, trông rất vui vẻ.

“Ngươi lại trở về đấy à? Sao vậy? Thoạt nhìn có vẻ gấp thế?”

Trương Vinh Phương chậm rãi giảm tốc độ rồi bay tới khoảng cách không xa trước mặt hắn, kế đó lẳng lặng nhìn chằm chằm đối phương.

“Rốt cuộc ngươi là ai? Nơi này không phải Thái Uyên trong khu trao đổi xuất thân của ta. Nhưng lại có thể tìm thấy ngươi ở cùng một vị trí.

Tầng thứ chín của những Thái Uyên khác nhau đều có ngươi…”

“Đều có ta? Làm sao có thể chứ? Ngươi đang nói mê sảng gì vậy?” Để Ba không rõ ràng lắm, “Ta vẫn luôn chờ đợi ở ngay đây không biết bao nhiêu năm rồi đấy.”

“Ngươi không thể đi lên, cũng không muốn hướng xuống, thế nên ngươi chưa từng đi qua bất kỳ chỗ nào khác ngoài nơi này, đúng không?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Ý ngươi là gì? Ngươi cũng gặp được ta ở Thái Uyên của khu trao đổi khác hả?” Lần này, Để Ba đã hiểu được một chút, giọng nói của hắn cũng trở nên nghiêm túc hơn.

“Ta cần kiểm chứng một tí. Quay lại tìm ngươi sau nhé.”

Trương Vinh Phương nhắm mắt, vỗ cánh bay lơ lửng trên không trung, sau đó đếm thầm trong lòng.

Chẳng mấy chốc, lúc hắn mở mắt lần nữa, trước mắt hắn đã không còn là Thái Uyên, mà hết thảy đều là thế giới vỡ vụn màu xám hỗn độn hoàn toàn mờ mịt.

Không thể phân rõ đâu là ranh giới giữa bầu trời và mặt đất, ở đó chỉ toàn là đá vụn và bùn đất trôi nổi khắp nơi.

Dường như nơi đây không có không khí, mà chỉ có một thứ gì đó tương tự như chất keo đang lưu động.

Không thể thở nổi.

‘Quả nhiên nơi này không phải khu trao đổi Đại Linh. ’ Ánh mắt Trương Vinh Phương lóe lên tia hiểu rõ.

Hắn vỗ cánh và bay lên cao.

Nơi này miễn cưỡng có thể phân rõ trên dưới và mặt đất của thiên không nhờ vào mật độ của khối vụn và tốc độ trôi nổi.

Ầm! Ầm! Ầm! !

Từng khối đá vụn to lớn bị Trương Vinh Phương đập tan thành từng mảnh và vương vãi khắp nơi.

Tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, gần như hóa thành một ngôi sao băng màu đỏ.

Thoắt cái đã lao đi hơn vạn mét.

Phù phù!

Hắn xuyên qua một tầng màng mỏng vô hình, xung quanh dần dần trở nên rõ ràng.

Hắn tiến vào tầng giữa.

Trên đỉnh đầu là Thiên Mạc đen kịt.

Chỉ có điều, Thiên Mạc ở đây không còn chuyển động nữa mà đã hoàn toàn lặng im thin thít.

Trương Vinh Phương bay tới gần Thiên Mạc, sau đó trông trái ngó phải về nơi xa.

Thoáng chốc hắn đã phát hiện một lỗ hổng to lớn có đường kính vài chục mét trên Thiên Mạc cách đó mấy ngàn mét.

Linh tuyến màu đen ở chỗ lỗ hổng lay động trong gió, nhưng đã mất đi hoạt tính từ lâu.

"Một khu trao đổi đã sớm bị hủy diệt…" Trương Vinh Phương đưa ra kết luận trong lòng.

Hắn vỗ cánh lao vút lên, mau chóng bay ra từ bên trong chỗ hổng.

Độ dày của Thiên Mạc ở khu trao đổi này kém xa tít tắp so với khu trao đổi ở Đại Linh, chỉ tầm vài chục mét đã có thể xông ra khỏi Thiên Mạc và tiến đến ngoại giới.

Bên ngoài là bầu trời mây xám mênh mông vô bờ bến.

Khí tức lưu huỳnh của dung nham nóng chảy tràn ngập trong không khí.

Trương Vinh Phương bay lên giữa không trung rồi quay đầu nhìn xuống dưới.

Trên mặt đất là một khe hở tương tự như hình đồng tử thẳng đứng, xung quanh toàn là Ác Linh đang chậm rãi du đãng.

Có Ác Linh Xa, cũng có Ác Linh Mã ở hình dạng con ngựa, còn có hai con Ác Linh Tượng.

Hình như chúng phát hiện động tác của hắn, những con quái vật toàn thân bốc lên khói đen này tới tấp ngửa đầu lên gầm rú về phía hắn.

Trên nền đất xám đen, tiếng gầm thét của hàng chục, hàng trăm Ác Linh khói đen vang vọng tận trời.

Cảnh tượng như vậy khiến Trương Vinh Phương bất giác nhớ lại những bộ phim truyền hình, điện ảnh và trò chơi có đề tài ngày tận thế ở kiếp trước.

Hắn nhanh chóng nhìn quanh nhằm xác định vị trí hiện tại của chính mình, nhưng thật đáng tiếc, cả bốn phía đều là vùng đất xám đen hệt vậy, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy dung nham màu đỏ sậm đang chầm chậm chảy ra từ khe hở trên mặt đất.

Chương 1781 - Dò tìm bí mật (6)

Đó là vết sẹo lưu lại khi Thiên Quang chiếu xuống mặt đất.

Không có cách nào xác định được phương hướng, càng không thể xác định vị trí của mình, chuyện này làm cho Trương Vinh Phương thoáng bừng lên cơn tức giận.

Cộng thêm tiếng rống ồn ào không dứt truyền đến từ bên dưới.

"Các ngươi… quá ồn!"

Hắn bỗng cúi đầu và vươn tay nhắm ngay thể Ác Linh phía dưới.

Xùy! !!

Trong chốc lát, bàn tay của hắn đột nhiên phân tách và biến hình, sau đó hóa thành một mảng lớn xúc tu huyết sắc, mau chóng duỗi dài và phóng tới chỗ từng thể Ác Linh.

Mỗi một xúc tu huyết sắc này đều tựa như mảnh gai nhọn hoặc mũi tên lao đi với tốc độ cực kỳ nhanh.

Chỉ trong chớp mắt đã vượt qua khoảng cách vài trăm mét.

Phập phập phập phập

Âm thanh máu thịt bị xuyên phá vang lên dày đặc.

Từng thể Ác Linh phát ra tiếng kêu rên đau đớn, đa số bọn chúng đều bị xúc tu đâm vào trán và tim.

Hết thảy chướng ngại đều trở nên vô nghĩa, cánh tay bị cưỡng ép xuyên qua vật cản lại tiếp tục xuyên thấu điểm yếu hại.

Chỉ có hai Ác Linh Tượng khéo léo né tránh được hai xúc tu bằng cách sử dụng sự nhanh nhẹn hoàn toàn không phù hợp với hình thể của chúng, đồng thời còn phất tay đánh vào xúc tu, khiến cho hai xúc tu bị đánh gãy tại chỗ.

Nhưng ngoại trừ bọn chúng, lúc này, thân thể của tất cả thể Ác Linh còn lại đều bị đâm xuyên, chúng quỳ rạp xuống đất và không thể động đậy được nữa.

Lượng lớn tinh huyết của Trương Vinh Phương liên tục rót vào cơ thể bọn chúng, nhanh chóng ăn mòn và đồng hóa bọn

chúng.

Từng thể Ác Linh này từ từ biến thành màu đỏ sậm, khói đen bên ngoài thân cũng dần dà không còn bốc lên nữa mà thay vào đó là chuyển thành huyết thủy màu đỏ chảy ra theo các vết nứt dưới da.

Rất nhanh, ba giây sau.

Từng thể Ác Linh bắt đầu khô quắt và ngã nhào xuống đất.

Bọn chúng trông như những quả bóng bị xì hơi, chỉ còn lại một lớp da rơi xuống mặt đất.

Âm thanh tru tréo cũng nhanh chóng yên tĩnh trở lại, càng ngày càng ít, càng lúc càng nhỏ.

Lít nha lít nhít xúc tu huyết nhục không ngừng truyền chất dinh dưỡng thu được sau khi ăn mòn và chuyển về cho Trương Vinh Phương đang ở giữa không trung.

Một lúc sau, chỉ còn lại hai con Ác Linh Tượng trên toàn bộ đất bằng xung quanh, chúng đang ngửa đầu gầm thét với hắn.

Phập!

Trong chớp mắt, vô số xúc tu huyết nhục hóa thành gai nhọn, vây quanh hai con Ác Linh Tượng này một cách dày đặc từ bốn phương tám hướng.

Phút chốc, hai con quái vật bị đâm xuyên thành nhím và chết cứng ngay tại chỗ.

Kèm theo đó là tiếng hút vào khiến cho người ta phải rùng mình, hai con Ác Linh Tượng cao hơn mười mét nhanh chóng bị hút khô rồi biến thành hai bộ da mỏng và đổ sụp xuống đất.

Hết thảy đều trở nên yên tĩnh.

Trương Vinh Phương giơ tay thu hồi tất cả xúc tu, lần nữa biến thành bàn tay.

Sau khi nuốt chửng những con quái vật này, số lượng huyết nhục thu được đủ để năng lực Cứu Cực Nguyên Thể của hắn phát huy tác dụng.

Năng lực Cứu Cực Nguyên Thể là cướp đoạt hết thảy mọi thứ của đối tượng bị mình tiêu diệt.

Bất luận là năng lực hay là thiên phú, kể cả tài nguyên và năng lượng bên trong cơ thể.

Tất cả đều hoàn toàn bị cướp đoạt.

Cho dù chung quy quá trình truyền tải và chuyển hóa sẽ có tổn thất, nhưng khi số lần chuyển hóa năng lượng không nhiều thì hao tổn cũng sẽ không cao.

Lúc này, lượng lớn ký ức hỗn loạn và Ác Tức của thể Ác Linh sau khi bị nuốt chửng đều ùn ùn tiến vào cơ thể Trương Vinh Phương.

Bản chất của những thể Ác Linh này đều là rất nhiều cường giả ký sinh thể linh tuyến bị ô nhiễm.

Phần lớn bản chất của chúng là linh tuyến, một số ít là huyết nhục của tự thân bản thể.

Giờ đây, sau khi Trương Vinh Phương nuốt chửng và hấp thu chúng, thân thể của hắn cũng bắt đầu chậm rãi chuyển hóa theo hướng thể Ác Linh.

Một luồng khói đen Ác Tức bất giác toát ra từ trên người hắn.

Hắn hừ lạnh, huyết dịch bao trùm lên khắp người hắn, vội vàng bao bọc thân thể hắn lại và bắt đầu ăn mòn khói đen.

Chỉ một thoáng sau, tất cả khói đen đều biến mất.

Thân thể Trương Vinh Phương cũng hồi phục lại trạng thái ban đầu, nhưng có xuất hiện một ít biến hóa.

Trên cánh dơi sau lưng hắn loáng thoáng có thêm một đường vân màu đen.

Có vẻ như tố chất thân thể bên trong cơ thể cũng tăng lên đôi chút.

Giải quyết xong tất cả bọn gia hỏa gây vướng bận, lúc này hắn mới cảm thấy tĩnh lặng hơn rất nhiều, hắn lại nhìn vào thanh thuộc tính.

Bên trong thanh thuộc tính đã tích lũy được hơn 40 điểm thuộc tính, đồng thời, những điểm này có được là nhờ việc ngâm hồ máu giúp gia tốc.

‘Chẳng bao lâu nữa sẽ có thể đạt được năng lực mới. Hy vọng có thể xuất hiện thiên phú huyết mạch tổ hợp mới. ’

Hiện giờ, thực lực bản thể của hắn đã đạt đến đỉnh điểm, chỉ có thể sử dụng Ngũ Tâm Thái Khí Quyết để rèn luyện ý thức tâm thần.

Chương 1782 - Dò tìm bí mật (7)

Nhưng ý thức tâm thần cũng không thể hiện ra bao nhiêu uy lực ở vùng đất ngoại giới này.

Để mọi thứ diễn ra ổn thoả, hắn cần nguồn lực lượng càng nhiều và càng mạnh hơn vào thời điểm tiếp xúc với tháp Sát Na. Vậy mới đảm bảo được mình có thể khống chế cục diện.

Trương Vinh Phương lơ lửng giữa không trung, lúc bấy giờ, hắn cảm nhận thân thể vừa mới được tăng cường.

Việc nuốt chửng những thể Ác Linh kia giúp cho cường độ thân thể của hắn tăng lên ít nhất hai phần.

Những phương pháp này có vẻ khá hữu hiệu.

'Trước hết mình phải quay lại khu trao đổi Đại Linh mới có thể tiến hành thẩm tra đối chiếu chuyện của Để Ba được. '

Trương Vinh Phương cảm ứng phương hướng khu trao đổi Đại Linh, khoảng cách quá xa, vốn không có cách nào cảm ứng được.

'Thay vì lãng phí thời gian ở đây, không bằng cứ một đường càn quét và nuốt chửng hết tất cả thể sinh mệnh tà ác gặp phải đi, lợi dụng trí nhớ của bọn chúng để chỉ rõ phương hướng và dùng thân thể huyết nhục của bọn chúng biến thành động lực. '

Nghĩ tới đây, hắn vỗ hai cánh, dựa theo ký ức tìm một hướng và bay về phía trước, chớp mắt đã biến mất ở cuối chân trời.

*

Tháp Sát Na.

Trên lối đi rộng rãi và thẳng tắp bên trong tháp.

Lang vẫn lẳng lặng nhìn Ác Linh Tượng đang đi lại bên ngoài tựa như quan sát động vật, rõ ràng nó không có hai mắt, nhưng lại phảng phất như có thể thấy rõ hết thảy.

"Chủ Quân, sao ngài lại muốn hợp tác với loại gia hỏa nhỏ yếu kia thế? Nếu ngài để ta ăn hết hắn, vậy thì cũng có thể thu được tất cả năng lực trên người hắn mà." Minh đứng đằng sau cất giọng trầm thấp hỏi thăm.

Hắn ta đại biểu cho lực thích ứng tuyệt đối, bất kể dạng sinh vật gì, một khi bị hắn ta ăn hết, hắn ta đều sẽ thu được hết thảy năng lực của đối phương.

“Năng lực không quan trọng, quan trọng là ký ức, ý thức và tinh thần. Thân thể có thể thay đổi, nhưng rất khó xác định độ chính xác của thứ ẩn sâu bên trong ý thức.”

Lang nhẹ giọng trả lời.

“Chúng ta cần hắn giúp định vị để mở ra thông đạo.”

“Thông đạo kia thật sự thông đến quê hương của Càn Khôn Tử ư?” Minh tò mò hỏi.

“Đương nhiên…” Lang khẽ cười trả lời, “Là giả.”

Hắn ta mỉm cười xoay người.

“Việc mở thông đạo dẫn tới quê hương của hắn có nghĩa lý gì với chúng ta chứ? Chỉ khi mở được Mật Khóa cuối cùng của Bạch Đồng, chúng ta mới có thể hoàn thành tất cả mọi bố cục. Như vậy chúng ta mới chân chính nghênh đón quê hương ban sơ của mình.”

“Quê hương của chúng ta…” Minh có chút giật mình, phải rồi, nếu không dùng mồi câu dẫn dụ đối phương, thì với thực lực và tốc độ của Càn Khôn Tử, sao hắn có thể nguyện ý dốc toàn lực phối hợp cho được?

“Thế khung cảnh thành phố mà ngài bảo Lạp Đế Da Lam chiếu ra trước đó thì sao?”

“Đó là cảnh tượng vô tình được ghi lại lúc thông đạo mở ra lần trước, quê hương của hắn chỉ là một bức tranh thôi. Thông đạo kiểu thế kia có tính ngẫu nhiên quá mạnh, chỉ là một lần ngoài ý muốn, sao chúng ta có thể mở ra lần nữa một cách đơn giản như vậy được?” Lang nhẹ nhàng nói.

“Vậy tại sao còn cần hắn phối hợp làm gì? Người này giúp ích rất lớn trong việc mở ra thông đạo à?”

“Ngươi nói không sai, ý thức tinh thần của hắn rất đặc biệt, khác hẳn với tất cả chúng ta… Có lẽ hắn sẽ không chịu nhiều hạn chế bởi bố cục của tộc Linh Nhãn.” Lang trả lời. “Ngươi có thể hiểu là thoạt nhìn ý thức của hắn như thể giống với chúng ta, nhưng bản chất lại khác nhau.”

“Ta rất tò mò… rốt cuộc là khác biệt chỗ nào.” Minh nghi ngờ nói.

“Tò mò à.” Lang mỉm cười, “Đợi đến lúc mở ra thông đạo, hắn sẽ tùy ngươi xử trí.”

“Đa tạ Chủ Quân!” Minh lập tức lộ ra vẻ chờ mong.

Nhân Minh.

Dưới bầu trời nham thạch u ám và âm trầm, những ánh đèn chuyển động và trôi nổi là nguồn sáng duy nhất ở nơi đây.

Diện tích của toàn bộ khu vực Nhân Minh không lớn lắm, cũng chỉ tương đương với một thị trấn cỡ nhỏ.

Hơn chục con phố đan xen nhau khắp nơi và có những ngôi nhà cao thấp khác nhau được làm từ nhiều loại đá tảng kết hợp với chất gỗ.

Tổng dân số ở đây cùng lắm cũng chỉ khoảng mấy ngàn người. Khoảng cách giữa những tòa kiến trúc phòng ốc tương đối rộng.

Ngoài ra, còn có một quảng trường rộng lớn dành riêng cho việc rèn luyện tu hành ở biên giới của toàn bộ Nhân Minh.

Quảng trường có nền đất được tạo nên từ hỗn hợp bùn đất đen và cát nén chặt lại. Trên đó khá cứng rắn.

Nguyệt Thần lê thân thể ốm yếu, đứng ở một bên nhìn tầm chục người đang tập luyện võ nghệ theo cặp trong quảng trường.

Từ sau khi rời khỏi Thiên Mạc, mong ước trong một khoảng thời gian dài của ông ta đã triệt để bị phá tan, ông ta cũng có chút mờ mịt.

Ngoại giới trong tưởng tượng vốn khác biệt hoàn toàn với tất cả những gì mà phụ thân ông ta mô tả.

Chương 1783 - Dò tìm bí mật (8)

Mức độ chênh lệch khổng lồ như vậy khiến cho ông ta đột nhiên phát hiện hết thảy những thứ bản thân một mực theo đuổi như thể chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, toàn là hư ảo.

Trong mấy ngày dưỡng thương ở đây, ông ta vẫn luôn suy nghĩ xem cuối cùng ông ta nên đi con đường sau này của mình như thế nào?

Ông ta nhìn nhóm người u Nam ngươi tới ta lui trên sân, cuộc chiến diễn ra vô cùng sôi nổi.

Trong lúc nhất thời, ông ta vô thức trở nên thất thần.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua.

Đột nhiên, tiếng kêu to của đứa nhỏ cắt ngang suy nghĩ của Nguyệt Thần.

"Cha! !"

Cạnh quảng trường, một tiểu hài đầu trọc lóc chỉ khoảng sáu bảy tuổi hấp tấp lao về phía u Nam ở giữa sân.

Tiểu hài sáu bảy tuổi còn mặc quần yếm, đi trên đường lạch bà lạch bạch, trông không vững vàng lắm.

"Tiểu Nhạc, đừng tới đây, chờ cha luyện xong sẽ chơi với con." u Nam nhìn thấy khuôn mặt mũm mĩm của đứa nhỏ, nét mặt lập tức trở nên dịu dàng.

Hắn ta huy động thanh đại kiếm lưỡi rộng trong tay, chỉ chốc lát đã đẩy đối thủ đối luyện ra, sau đó hắn ta quay người lại, đại kiếm cũng xoay tròn theo và chém tới.

Vù vù!

Ánh kiếm xẹt qua hai lần, cùng lúc đó, hai người đối luyện với hắn ta đồng loạt đánh rơi đại kiếm trên tay leng keng xuống đất.

"Không hổ là u Nam ca!"

"Thất Bộ Hồi Sát quả là lợi hại!"

Hai nam tử cường tráng nhao nhao cất lời tán thưởng và nhặt vũ khí của mình lên.

Lúc này, đứa bé kia đã đi được nửa đường thì bỗng trông thấy Nguyệt Thần đang ngồi ở một bên.

Nó dừng bước và tò mò nhìn về phía Nguyệt Thần, người mặc trang phục màu giống như ánh trăng - cách ăn mặc khác hẳn với người bình thường.

“Ngươi chính là người vô danh được cha ta cứu về sao?” Đôi mắt của đứa bé vừa to vừa tròn, đen bóng lạ thường, nó mặc áo dài quần dài màu trắng sữa đơn giản, cặp má nhỏ nhắn phúng phính như thể sắp xệ xuống đến nơi.

“Ta có tên.” Nguyệt Thần chớp mắt, trả lời.

“Vậy ngươi tên là gì?” Đứa bé hỏi, “Ta tên là u Nhạc.”

“Ta…” Nguyệt Thần do dự một lúc rồi nói, “Ta tên Nhạc Đức Văn.”

Ông ta đã không còn là Nguyệt Thần tung hoành vô địch kia nữa.

Sau khi đi xuống mặt đất, ông ta đã không thể sử dụng thần uy, chỉ có thể dựa vào nhục thân để chém giết, bây giờ, ông ta còn chẳng thể chịu đựng được ô nhiễm Ác Tức.

Trên mảnh đất này, thực lực của ông ta cùng lắm chỉ tính là trung đẳng.

Có lẽ sau này phải ký kết chế tạo Lò Luyện Đốt Tâm mới có thể nhanh chóng nâng cao cấp độ.

Nhưng hiện giờ, ông ta thật sự rất yếu.

“Trông ngươi giống như sắp chết vậy?” u Nhạc chỉ vào Nguyệt Thần, đột nhiên nói ra một câu dọa người.

“Vì sao thế?” Nguyệt Thần cũng không tức giận, ông ta chỉ có chút hoài nghi.

“Bởi vì trong mắt ngươi không có ánh sáng.” Đứa bé trả lời. “Mẹ ta nói, người không ánh sáng sớm muộn gì cũng sẽ vĩnh viễn biến mất, có tìm cũng không thấy được.”

“Ánh sáng…” Nguyệt Thần im lặng.

Ông ta biết điều này có ý nghĩa gì.

Khi một người mất đi động lực và ham muốn sống tiếp, dẫu sớm hay muộn người đó cũng sẽ hoàn toàn biến mất khỏi thế giới mà không lưu lại bất kỳ dấu vết nào.

Hy vọng, mong đợi và khao khát tương lai mới là nền tảng để con người có được niềm hạnh phúc trọn vẹn.

“u Nhạc nói đúng. Hình như ngươi đã mất đi mục tiêu, trong lòng không còn bất kỳ chờ mong gì.”

u Nam cầm chiếc khăn mặt, vừa lau mồ hôi, vừa bước đến gần và lên tiếng.

“Ngươi không có việc gì muốn làm sao?” Hắn ta nhìn về phía Nguyệt Thần với ánh mắt bình tĩnh.

“Muốn làm à…” Nguyệt Thần rơi vào trầm tư.

“Trước đây ngươi cũng từng có mục tiêu chứ nhỉ? Xem ra mục tiêu ấy đã khiến ngươi rất thất vọng và rất bế tắc. Vậy ngươi có nghĩ tới tại sao lại như vậy không?” u Nam hỏi.

“Tại sao mục tiêu của ngươi và hiện thực lại xuất hiện sự tương phản lớn như vậy. Là ngươi đã sai ngay từ đầu, hay là do hiện thực thay đổi? Biến thành tình trạng hoàn toàn xa lạ?”

“Ngươi muốn nói gì? Có thể nói thẳng.” Nguyệt Thần nghe được ý bóng gió trong câu nói đó.

“Ta vẫn đang suy nghĩ, vì sao thế giới này lại biến thành như vậy?” u Nam sờ vào trán con trai và trầm giọng nói.

“Tại sao chúng ta phải chật vật trốn tránh những con quái vật kia và sống bên trong lòng đất âm u, ẩm ướt và cằn cỗi thế này?

Tại sao chúng ta không thể sinh sống thoải mái trên mặt đất. Tại sao Thiên Quang càng ngày càng mạnh, còn thế giới lại càng ngày càng tồi tệ?”

“Đúng vậy… Phụ thân ta đã từng nói với ta rằng trên đất liền không nên là dạng này…” Nguyệt Thần cũng thấp giọng nói. “Trước kia ta còn cho rằng dối trá và giấu diếm là những tội ác lớn nhất đối với bản thân. Nhưng bây giờ, khi ta vạch trần hết

thảy chân tướng thì lại phát hiện, hóa ra tất cả vậy mà ngược lại đều là bảo hộ. Đúng là mỉa mai…”

Chương 1784 - Dò tìm bí mật (9)

“Vậy thì cùng đi đi. Đi thay đổi thế giới chết tiệt này!” u Nam vươn tay về phía Nguyệt Thần.

“Rất nhiều bằng hữu vừa mới ra từ khu trao đổi đều giống như ngươi. Họ luôn hỏi tại sao lại thế này? Tại sao bên ngoài lại tệ hại đến thế? Tại sao chúng ta phải sống cuộc sống hèn mọn và thê thảm tới vậy? ?”

Hắn ta dừng lại một lát…

“Nhưng hỏi nhiều như vậy có ích lợi gì đâu chứ? Nếu thế giới đã khác với tưởng tượng của mình, vậy thì hãy thay đổi nó đi. Chúng ta đã rất may mắn khi có được sức mạnh và thể lực vượt xa người bình thường rồi. Còn gì không hài lòng nữa?”

Nguyệt Thần nhìn bàn tay đối phương đang duỗi ra, thoáng im lặng.

“Ta chỉ là một lão đầu mục ruỗng bị thời đại vứt bỏ và bị Ác Tức làm ô nhiễm, ngay cả rời khỏi nơi này cũng không làm được, thì có tác dụng gì với các ngươi chứ.”

“Chỉ cần mỗi người có thể sống trên thế giới này thì người đó nhất định có vai trò độc nhất vô nhị.” u Nam bình tĩnh nói. “Quả thực linh tuyến trong cơ thể ngươi đều bị Ác Tức làm ô nhiễm cả rồi. Giờ không thể tùy ý vận dụng được. Nhưng ngươi còn có thân thể mà. Ngoại trừ linh tuyến, ngươi còn có thân xác máu thịt! Tuy rằng không nhiều, nhưng chúng mới là thứ giúp ngươi duy trì tới tận bây giờ vẫn không biến thành gốc rễ của thể Ác Linh!”

“Vậy hiện tại ta được xem như người ư?” Tất nhiên Nguyệt Thần hiểu rõ trạng thái thân thể của chính mình, ông ta hỏi ngược lại.

“Muốn loại bỏ linh tuyến, quay trở lại thành người không?” u Nam nghiêm túc nhìn chăm chú vào ông ta.

Loại bỏ linh tuyến! ?

Nguyệt Thần ngẩn người trong thoáng chốc.

Ông ta đã không còn nhớ rõ bản thân trở thành ký sinh thể linh tuyến từ lúc nào.

Lúc đó, dường như là do phụ thân.

Khi ông ta còn nhỏ, phụ thân đã xuyên linh tuyến vào ấn đường của ông ta, để ông ta trở thành ký sinh thể.

Sau đó, ông ta không ngừng điều khiển linh tuyến kia, từ ít tích tụ thành nhiều, trải qua hàng trăm năm, linh tuyến đã sớm hòa làm một với ông ta, không hề phân biệt.

Nhưng bây giờ…. người trước mắt này vậy mà lại nói với ông ta rằng có muốn loại bỏ linh tuyến hay không ư! ?

“Linh tuyến đã bị ô nhiễm trên vùng đất này chỉ có một kết cục, chính là từ bỏ.

Cho dù hiện giờ ngươi có chế tạo Lò Luyện cũng không kịp nữa rồi. Gần như toàn bộ linh tuyến trong thân thể ngươi đều đã bị ô nhiễm, tất cả là nhờ bọn ta tiêm hoạt tính ức chế vào cho ngươi nên ngươi mới có hơi hướng ổn định đấy.

Nhưng dạng ổn định này không duy trì được bao lâu đâu. Thuốc sẽ sinh ra dược tính kháng lại và dần mất đi hiệu lực theo thời gian.” u Nam giải thích.

“… Không có biện pháp nào khác sao?” Nguyệt Thần trầm mặc một hồi rồi hỏi.

“Nơi này là Nhân Minh, không có biện pháp nào khác đâu. Nếu như là Vĩnh Tục cung, nơi khởi nguồn của Lò Luyện thì có lẽ sẽ có biện pháp đấy. Nhưng ngươi không ra được.” u Nam đáp lời.

Đúng vậy, chỉ cần ông ta vừa bước ra ngoài và tiếp xúc với Ác Tức của ngoại giới, ông ta sẽ biến thành thể Ác Linh hoàn chỉnh ngay tức khắc.

Lòng Nguyệt Thần đã sáng tỏ.

Bây giờ, ông ta nên đưa ra lựa chọn.

*

Dưới bầu trời u ám, từng luồng Thiên Quang chiếu qua khe hở và ập xuống mặt đất, phát ra tiếng vang lớn.

Mặt đất ở vị trí Thiên Quang chiếu rọi chậm rãi chuyển sang màu đỏ, bắt đầu bốc khói, tan chảy, sinh ra dung nham nóng chảy dưới nhiệt độ cao.

Sắc mặt Trương Vinh Phương bình tĩnh, hắn vỗ cánh bay thẳng về phía trước.

Hắn cũng không phải Thần Phật dựa vào thần uy và thế như những kẻ kia, cho dù đi tới bên ngoài Thiên Mạc này thì thực lực của hắn cũng không hề suy yếu chút nào.

Lúc này, hắn bay hết tốc lực tựa như một con trâu hoang, không thèm để mắt đến Thiên Quang mà chỉ xông thẳng tới, một đường va chạm vào phía trước.

Ầm!

Một cột sáng Thiên Quang bị hắn va vào, chớp mắt đã đứt ngang, sau đó, nhoáng cái hắn đã xuyên ra ngoài từ một bên khác và tiếp tục bay đi.

Dù là tháp Sát Na hay Để Ba thì hết thảy những gì bọn họ nói đều là nhận thức của họ.

Hiện tại, nhân cơ hội này, Trương Vinh Phương dứt khoát dự định đích thân đi nhìn tận mắt thế giới này và vùng đất này.

Thế giới sắp bị hủy diệt, thế giới không có một chút hy vọng và muốn thoát khỏi thảm họa gì đó.

Hắn sẽ chứng thực tất cả những chuyện này bằng chính đôi mắt của mình.

Bay hết tốc lực, Trương Vinh Phương gần như biến thành một luồng huyết ảnh, lao đi điên cuồng với tốc độ gần cả ngàn mét mỗi giây.

Hắn vừa bay vừa không ngừng sử dụng năng lực Tiên Huyết Truy Tung để liên hệ với huyết duệ huyết nhục của mình.

Thỉnh thoảng, mặt đất màu xám đen lại có những vệt dung nham chảy ra, mau chóng lướt qua dưới chân hắn.

Với tốc độ lúc này của hắn, dẫu hắn có vòng quanh thế giới ở kiếp trước một vòng cũng không hao tốn bao nhiêu thời gian.

Chương 1785 - Dò tìm bí mật (10)

Dựa theo ký ức của Dung Tâm và Chiếu Ngọc Các mà hắn đã nuốt chửng, độ lớn của thế giới này cũng không vượt quá so với kiếp trước là bao.

Ít nhất lữ đoàn Vô Tâm bọn họ không chỉ đi qua Vĩnh Tục cung mà còn nhìn sang tháp Sát Na từ xa.

Trương Vinh Phương điều chỉnh phương hướng một tí, bay thẳng theo hướng Vĩnh Tục cung trong trí nhớ.

Mặt đất đầy rẫy những phế tích bị hủy diệt tan hoang, thi thoảng lại có Ác Linh Xa, Ác Linh Mã du đãng và gầm gừ gào thét.

Hắn còn chứng kiến hai đội ngũ trông như lữ đoàn đang thận trọng tránh né Thiên Quang và chờ đợi tầng mây lần nữa che chắn bầu trời.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Ngoại trừ thể Ác Linh, chỉ có số ít lữ đoàn đang hoạt động.

Ngoài ra, cả đất bằng đều là phế tích, dung nham nóng chảy và đất khô cằn cháy xém.

Không hề cảm nhận được bất cứ tinh khí trời đất gì trong không khí, chỉ có vô cùng vô tận Thiên Quang phóng xuống.

Điểm khác biệt là Thiên Quang có nồng độ cực cao sẽ hình thành cột Thiên Quang. Mà chỉ còn một ít Thiên Quang nồng độ thấp chiếu xuống sau khi bị tầng mây loại bỏ.

Trương Vinh Phương nhận thấy cũng có không ít công trình kiến trúc còn sót lại bên trong đống phế tích trên mặt đất.

Những kiến trúc này cũng không mang phong cách khoa học kỹ thuật như tộc Linh Nhãn ở bên trong Thái Uyên kia.

Ngược lại là mang phong cách kết hợp giữa nham thạch cổ đại và gỗ tương tự như Đại Linh.

Hắn có phân biệt điều đó từ ký ức của hai người mà hắn nuốt chửng kia.

Những ký sinh thể này hiểu biết rất ít về lực lượng mà bản thân chúng sử dụng.

Bọn chúng chỉ biết sử dụng nó, thế thôi.

Đột nhiên, một tia chớp màu lam lóe lên ở phía trước rồi biến mất trong giây lát.

Một tòa tháp cao xiêu vẹo cắm xuống mặt đất dần dần xuất hiện trong tầm mắt của Trương Vinh Phương.

Đôi khi lại có những tia điện màu lam chớp lóe quanh thân tòa tháp cao.

Có vài người lưa thưa đi tới đi lui ở xung quanh.

Trong lòng Trương Vinh Phương khẽ động, hắn vội hạ thấp độ cao, đáp xuống đất và thu lại tất cả khí tức.

Đồng thời, một Lò Luyện màu lam sáng lên và bập bùng trong tim hắn.

Khuôn mặt hắn cũng đổi thành mặt của Dung Tâm.

Suy cho cùng, hắn cũng không rõ bên trong Vĩnh Tục cung có thủ đoạn gì.

Vậy nên tìm hiểu thông tin trước đã rồi nói tiếp, thế mới là chính đạo.

Kiểu như tháp Sát Na.

Hắn tự nhiên biết, cùng Lang Hợp tác căn bản chính là bảo hổ lột da*.

* Bảo hổ lột da: không có hy vọng đối phương hy sinh lợi ích hoặc sự sống còn của bản thân để đồng ý vì việc nào đó.

* Bảo hổ lột da: không có hy vọng đối phương hy sinh lợi ích hoặc sự sống còn của bản thân để đồng ý vì việc nào đó.

Nhìn vào tôn vinh của Tam Vương tháp Sát Na kia, xem ra cũng không phải là nhân vật chính phái gì, nếu ở cùng bọn họ, ắt hẳn sau này sẽ hạ thấp hình tượng của hắn.

Lại còn cả mấy thứ như thể Ác Linh tàn bạo xấu xí kia nữa, tính nguy hiểm cực cao.

Cho nên hắn dự định sau khi lợi dụng tháp Sát Na mở ra thông đạo xong sẽ ăn hết toàn bộ Lang và Tam Vương.

Sau đó lại nuốt chửng hết tất cả thể Ác Linh, thanh tẩy hết thảy tà ác.

Trương Vinh Phương vẫn luôn kiên định với ý nghĩ thuở ban sơ của mình.

Diệt cỏ tận gốc.

Diệt trừ sạch sẽ tất cả tà ác, tự nhiên những gì còn lại đều là thiện lương.

Vì thế giới yên ổn, công cụ phải có sự tự giác của công cụ, đợi đến khi mở ra thông đạo rồi, tháp Sát Na sẽ trở nên vô dụng.

Tất nhiên công cụ vô dụng cần phải được dọn sạch.

Mây xám quanh năm bao phủ bầu trời.

Trung tâm Vĩnh Tục cung là tháp Vĩnh Tục nghiêng nghiêng đứng sừng sững.

Mà lấy tháp làm tâm điểm, phóng xạ ra khắp xung quanh mấy cây số, khu vực hình tròn to lớn ấy chính là cả tổng bộ của Vĩnh Tục cung.

Xung quanh khu vực hình tròn có một vòng đánh dấu bằng đường màu trắng vàng, chôn trên mặt đất.

Quan sát bên dưới từ trên cao, Vĩnh Tục cung giống như một quả cầu rỗng ruột to lớn màu bạc.

Từng tia điện quang màu lam không ngừng phát tán ra xung quanh từ trung tâm.

Trương Vinh Phương theo sát biên giới chậm rãi tới gần, không có thi triển bộ pháp khinh công, chỉ là giản đơn giống như những người còn lại xung quanh, cúi đầu yên lặng đến gần, sau đó dừng lại ở rìa ngoài của ngân tuyến.

“Dừng lại.”

Bên trong ngân tuyến, mặt đất chậm rãi hở ra, một cái đầu trụi lủi hoàn toàn do kim loại màu bạc tạo thành mọc lên từ giữa đất đen.

Nơi mi tâm của cái đầu mọc ra một con mắt thăm dò kim loại có thể co duỗi.

“Tới làm gì?” Đầu trọc lên tiếng hỏi, giọng nói như được truyền qua điện tử, không có chút âm sắc tình cảm nào.

Trương Vinh Phương dùng khóe mắt liếc qua những người còn lại xung quanh.

Đám người tiến vào ngân tuyến này, hình như ai cũng phải trải qua sự kiểm tra của đầu trọc kim loại.

“Đến để thăng cấp lò luyện.” Trương Vinh Phương vỗ ánh lửa đang đốt cháy nơi ngực mình.

Chương 1786 - Thăm dò (1) - Chương 1807 - Đế quốc (1)

“Đăng ký tính danh.” Đầu trọc màu bạc tiếp tục nói.

“Dung Tâm, dung trong dung hòa, tâm trong tâm tình. Trước đây từng mua đồ phổ võ đạo ở chỗ này.” Trương Vinh Phương lưu loát trả lời.

“Dung Tâm… Được rồi, có thể tiến vào.” Đầu trọc màu bạc giống như xác định cái gì đó, một lần nữa lùi đầu về trong đất, biến mất không thấy gì nữa.

Trương Vinh Phương đưa mắt nhìn ký sinh thể linh tuyến ra ra vào vào xung quanh khác, những người này dường như là tập mãi thành thói quen với việc kiểm tra như vậy.

Hắn hít sâu một hơi, nhấc chân, cất bước tiến về phía trước.

Chỉ là chân của hắn bỗng treo giữa không trung, không có giẫm xuống.

Cứ treo lơ lửng như vậy, Trương Vinh Phương ngẩng đầu nhìn hướng tháp Vĩnh Tục.

Xung quanh mặt đất nơi ấy đang không ngừng sáng lên từng đường hồ quang màu lam rậm rạp.

Tất cả hồ quang đang điên cuồng hội tụ về phương hướng này.

“Là bị phát hiện ra à?” Hắn thu hồi đùi phải đang nâng lên, ánh mắt nhìn thẳng hướng tầng cao của tháp Vĩnh Tục.

Nơi ấy đang có một bóng người áo đen mơ hồ, đang ngưng mắt nhìn về phía này.

Bỗng đối phương đưa tay chỉ xuống đây.

Trong nháy mắt lam quang sáng rõ, tất cả hồ quang xung quanh mặt đất của toàn bộ tháp Vĩnh Tục hội tụ thành một bó.

Rẹt! !

Chùm tia sáng điện quang trong nháy mắt chiếu hướng vị trí của Trương Vinh Phương.

Tốc độ kia cao hơn vận tốc âm thanh rất rất nhiều, trong nháy mắt đã vượt qua khoảng cách cây số.

Cột sét điện quang khổng lồ to hơn mười mét giống như cột đá màu lam, hung hăng rơi lên trên người Trương Vinh Phương.

Lữ đoàn xung quanh đều rối loạn cả lên, cấp tốc kéo xa khoảng cách với Trương Vinh Phương, cẩn thận quan sát tình huống bên này.

Một bóng người cao lớn ngồi xếp bằng ở gần thân tháp trong đó lúc này cũng chậm rãi đứng dậy, nhìn về phía hồ quang hội tụ.

"Lạp Phu của lữ đoàn Vô Tâm chỉ rõ tất cả mọi người dưới trướng hắn ta đã chết.

Mà bây giờ, lại có một Dung Tâm của lữ đoàn Vô Tâm xuất hiện, Hi Nhĩ Tư, ngươi đi xem." Giọng nói không biết đến từ chỗ nào truyền vào trong tai của bóng người.

"Ta hiểu rồi."

Bóng người ngẩng đầu, lộ ra một khuôn mặt dữ tợn tràn đầy hoa văn màu bạc.

Bộ mặt hắn kể cả phần cổ, tất cả làn da đều hiện ra đầy hoa văn và dấu vết còn sót lại khi bị bỏng.

Trong lúc im hơi lặng tiếng, dưới chân bóng người tự động hiện lên từng đống cát đen.

Cát đen giống như mây mù, nâng hắn ta lên, chậm rãi tới gần hướng phía Trương Vinh Phương.

Không chỉ là hắn, trong phạm vi xung quanh tháp Vĩnh Tục, từng bóng người mơ hồ, ngực đốt cháy lên vầng sáng các màu, đều bay lại gần cùng một phương hướng.

Lúc này cột điện quang thô to đã tinh chuẩn đánh trúng vào Trương Vinh Phương đứng tại chỗ.

Nhưng điện quang không có đánh lên trên máu thịt chân chính, mà là bị một lá chắn máu tươi hình nửa vòng tròn chuẩn xác chặn lại.

Lượng lớn hồ quang và máu tươi đối kháng trung hoà, xuất hiện khói đen nồng đậm.

“Mới bắt đầu đã bị phát hiện rồi sao?” Trương Vinh Phương hơi kinh ngạc. Hắn tự cho rằng ngụy trang của mình hoàn mỹ không có khuyết điểm cơ đấy.

Nhưng hiện tại xem ra, có lẽ là những nơi nào khác xảy ra sơ suất.

Thình thịch, thình thịch.

Bước chân nặng nề chậm rãi tới gần.

Điện quang rất nhanh tán đi, lộ ra tình cảnh của khu vực bên trong Vĩnh Tục cung lúc này.

Từng bóng người cao lớn với chiều cao hơn ba mét đang tản ra hình quạt, không ngừng tới gần hướng hắn từ phía trước.

Từng bóng người này đều giống như sinh vật bán cơ khí hóa cắm kim loại máy móc vào trong máu thịt.

Nơi ngực của bọn họ sáng lên ánh lửa màu đỏ, hai mắt mơ hồ có lam quang lóe ra.

Trên làn da của mỗi người đều có thể mơ hồ nhìn thấy chất liệu kim loại lộ ra bên ngoài.

Các lữ đoàn bốn phía đều kéo ra cự ly xa, có vẻ như tương đối kiêng kỵ với sự xuất hiện của những người này.

“Nơi này là tháp Vĩnh Tục, không chào đón người ngoài không rõ thân phận tiến vào.”

Người dẫn đầu trong nhóm người này, tóc đen thắt bím xõa tung, trên khuôn mặt chữ quốc hiện đầy phù hiệu quái dị thật nhỏ màu tím.

“Thú vị, các ngươi phát hiện ra ta không đúng bằng cách nào thế?” Trương Vinh Phương dung hợp ký ức của Chiếu Ngọc Các Dung Tâm, lúc này cũng nắm giữ loại ngôn ngữ tỏa văn thông dụng ở đây.

Hắn đầy hứng thú đánh giá đám ký sinh thể linh tuyến đột nhiên nhô ra này.

“Đội trưởng Lạp Phu của Dung Tâm đã đăng ký tin tức ở trong đây rồi. Dung Tâm người này, đã bị chết.” Người đi đầu kia trầm giọng trả lời.

“Lùi lại đi, đây không phải nơi mà ngươi nên tới. Thể Ác Linh không thể tiến vào nơi đây, chỉ cần cố ý bước vào là sẽ dẫn đến Vĩnh Tục cung tự động phản kích.”

Hắn ta dừng một chút.

“Vừa rồi chỉ là một lần cảnh cáo đơn giản. Nhưng một khi ngươi chân chính bước vào phạm vi thì sẽ phải gánh chịu phản kích tự động phản kích đến gấp mười lần so với công kích ban nãy!”

Chương 1787 - Thăm dò (2)

Giọng nam tử lạnh lùng giải thích.

Mỗi ngày đều sẽ có thể Ác Linh xuất hiện, không ai biết rốt cuộc vì sao mà lại có nhiều thể Ác Linh như vậy.

Số lượng của bọn họ vượt xa các lữ đoàn vẫn còn lang thang trên mặt đất, căn bản là giết không xong, cho nên xua đuổi là thủ đoạn tốt nhất.

"Thì ra các ngươi nhận nhầm ta là thể Ác Linh sao?" Trương Vinh Phương lộ ra một nụ cười vô tội: "Điều này thật ra là hiểu lầm, ta chỉ là một người thường mới đi ra từ khu trao đổi, mới biết được chân tướng ở thế giới bên ngoài. Ngụy trang là năng lực thiên phú mà ta am hiểu. Vì để tránh cho bị ô nhiễm, nghe nói Vĩnh Tục cung có thể mua được đồ phổ võ đạo, xây dựng lò luyện đốt tâm thuộc về mình.

Mà lò luyện có thể tinh lọc Ác Tức, nên ta mới chạy tới nơi này từ chỗ xa vạn dặm."

"Cho nên…" Hai mắt Trương Vinh Phương chậm rãi dấy lên lửa máu, giọng nói dần dần trở nên nhu hòa từ tính.

"Bây giờ có thể để cho ta tiến vào không?" Hắn khẽ khàng hỏi.

Ánh mắt của nam tử mặt chữ quốc cầm đầu hoảng hốt một chút, khuôn mặt dần dần trở nên đờ đẫn.

"Đương nhiên… có thể."

Hắn ta tránh ra vị trí, để lộ một lối đi để đi vào bên trong.

Cả nam lẫn nữ cùng nhau đến gần còn lại ánh mắt đờ đẫn, cũng đều rối rít tránh ra lối đi.

"Cảm ơn, các ngươi đúng là người tốt." Trương Vinh Phương ôn hòa đáp lại.

Hắn vừa bước vào một bước, thân hình đã chợt hóa thành một luồng huyết quang nhằm về phía tháp Vĩnh Tục.

Đúng lúc này.

Một vòng điện quang rộng lớn mới trống rỗng mọc lên từ mặt đất, nhằm phía Trương Vinh Phương từ bốn phương tám hướng giống như thiểm điện.

Tốc độ của điện quang vượt xa phản ứng của Trương Vinh Phương, chỉ trong một chớp mắt, tất cả điện lưu đã oanh kích lên trên người hắn.

Máu tươi hình thành nên màng máu, bao trùm bên ngoài cơ thể của hắn, ngăn trở oanh kích phân tán của điện quang.

Hai luồng lực lượng một lam một đỏ không ngừng giằng co.

Khi nơi này đang rơi vào giằng co.

Trong một chỗ phế tích xa xa.

Hai bóng người toàn thân đen kịt, mặc mũ giáp và dụng cụ bảo hộ đang lặng lẽ quan sát tháp Vĩnh Tục từ trong khe hở phế tích rất xa.

“Bộ đội Thạch Tượng trực thuộc Vĩnh Tục cung xuất động. Có người chặn hệ thống phản kích tự động, xem ra là một tên đáng gờm đây.”

Một người trong đó thấp giọng nói.

“Địch Ma và Tang Đức Lạp của bộ đội Thạch Tượng đều là cao thủ khủng bố đã tu luyện lò luyện đốt tâm có đẳng cấp cao nhất đến mức tận cùng. Tự tiện xông vào Vĩnh Tục cung, hơn nữa còn do chính Địch Ma trực tiếp sắp xếp đứng ra ngăn cản, không biết đã có bao nhiêu năm chưa từng xuất hiện chuyện như thế rồi.” Tên còn lại trả lời.

“Ta đi thông báo trong minh, ngươi tiếp tục giám thị.”

“Được.”

Một bóng người trong hai người nhanh chóng lui về phía sau, lặng yên không tiếng động tiến hành thân pháp, rời đi hướng phía xa xa.

Một người còn lại theo dõi khu vực Vĩnh Tục cung từ đằng xa.

Đối với Nhân Minh, thực lực của đám linh cẩu của Vĩnh Tục cung đi khắp nơi tìm kiếm khu trao đổi mạnh mẽ không gì sánh được.

Địch Ma và Tang Đức Lạp đều là ký sinh thể mạnh mẽ cần phải có nhiều người thích ứng mới có thể đối kháng được.

Hai người này là phụ tá đắc lực của La, cũng là tướng lĩnh tiền tuyến chính diện giao thủ với Nhân Minh nhiều năm qua từ trước đến nay.

Với tư cách là đối thủ cũ, Nhân Minh vô cùng quan tâm đến hướng đi của hai người này.

Có điều khiến hắn ta không tưởng tượng được là, trong tầm mắt phía xa, thành viên của bộ đội Thạch Tượng Vĩnh Tục cung thế mà lại ngơ ngác đứng tại chỗ, lại còn nhường ra một con đường để người thần bí kia đi vào từ đó nữa.

“Chuyện gì xảy ra thế này? Chẳng lẽ là ký sinh thể được nhận biết trước đó tới chơi? Thế nhưng tại sao hệ thống phản kích tự động phải khởi động?” Thành viên Nhân Minh giám thị nghi ngờ trong lòng.

Đang lúc hắn ta không thể nào hiểu được thì, bỗng nhiên trong tầm mắt nơi xa, quanh thân bóng người thần bí đi vào kia bỗng nhiên cấp tốc chuyển hóa đổi màu.

Trong khoảnh khắc đã từ bộ áo dài vừa người màu xám trắng, biến thành trường bào hoa lệ tinh xảo rộng thùng thình màu đỏ sậm.

Thân hình Trương Vinh Phương hóa thành huyết quang, cấp tốc tới gần hướng phía tháp Vĩnh Tục.

Trong chớp mắt, một bóng người màu đen chợt đụng tới từ mặt bên, tinh chuẩn dự phán được tuyến đường hắn đi về phía trước.

Toàn thân bóng người màu đen sáng lên lam quang, từng đường hồ quang hội tụ trong lòng bàn tay, ầm ầm đánh ra một chưởng hướng phía bên này.

Lượng lớn hồ quang lam quang dương nanh múa vuốt từ lòng bàn tay của hắn ta, giống một mảnh lưới lớn, bao trùm phạm vi mấy chục mét xung quanh, triệt để bao phủ xuống.

Tốc độ của đối phương thế mà lại có thể đuổi kịp chính mình.

Chương 1788 - Thăm dò (3)

Trong lòng Trương Vinh Phương vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng không bất ngờ cho lắm.

Vĩnh Tục cung với tư cách thần phật bản thăng cấp, chế tạo ra nguồn năng lượng lò luyện đốt tâm càng mạnh hơn, nếu như không có mấy cái cường giả đỉnh cao thì cũng không khả năng tồn tại hồi lâu trên vùng đại địa hỗn loạn này được.

"Cho nên…"

Hắn khẽ đưa tay.

Vô số máu tươi ngưng tụ thành chiếc khiên hình tròn ở trước người của hắn.

Thình thịch! !!

Bàn tay điện quang màu lam ầm ầm đánh lên bề mặt của khiên máu.

Từng vòng chấn động cực mạnh theo chỗ va chạm nổ tung.

Không đợi Trương Vinh Phương hoàn hồn, người nọ đã dời sang bên trái như thiểm điện, bàn tay lại kéo điện quang, lấy tốc độ cao kinh người lách qua phòng hộ của khiên máu, đánh một chưởng về phía bên trong.

Thình thịch! !

Lại là một mặt khiên máu mới từ hư không hiện lên, ngăn trở một kích này.

Nhưng ngay sau đó người nọ vừa chạm vào đã lóe lên, thân hình giống như ảo ảnh, lấy tốc độ cao kinh người lần thứ hai dời đường tấn công.

Lần thứ ba, khiên máu tái hiện, ngăn trở chưởng thứ ba.

Nhưng đồng tử của Trương Vinh Phương lại chợt co rụt lại, không biết từ lúc nào, cự ly gần nhất giữa hắn và đối phương thế mà lại là không gian chưa đến nửa mét.

Người này…

Từ vừa mới bắt đầu xuất hiện, đến liên tục biến chiêu lệch vị trí, đến lúc này cũng bất quá mới qua một giây.

“Tốc độ nhanh thật!”

Trên người Trương Vinh Phương có huyết mạch Huyết Tộc Thủy Tổ, tốc độ thân pháp cực kỳ khủng bố, luôn luôn đều là hắn lấy tốc độ áp chế đối thủ, đây vẫn là lần đầu tiên gặp phải người có tốc độ còn nhanh hơn hắn.

Trong nháy mắt.

Từng chiếc khiên máu không ngừng từ hư không thoáng hiện, ngăn cản xuất kích như thiểm điện của bóng người lam quang.

Ầm ầm ầm ầm ầm! !

Rậm rạp chằng chịt tiếng va đập, nương theo lượng lớn hồ quang và máu loãng nổ tung văng vãi.

Trận giao thủ của hai người ngay từ đầu đã rơi vào gay cấn.

Càng làm cho Trương Vinh Phương kinh ngạc là, cảnh giới võ đạo của đối phương hiển nhiên cực cao.

Ra chiêu nước chảy mây trôi lưu loát sinh động, không có quy luật chút nào. Hoàn toàn tránh được dự phán của tiên cơ ngăn địch.

Cơ sở của tiên cơ ngăn địch chính là dự phán xem đối thủ chắc chắn sẽ công kích vào điểm yếu hại nào.

Nhưng nếu như xuất thủ của đối phương có phạm vi bao trùm lớn, không đặc biệt công kích vào điểm yếu hại nào. Như vậy thì dự phán sẽ tự nhiên bị suy yếu.

Theo khiên máu chống đỡ càng ngày càng chậm, tốc độ ngưng tụ thế mà lại dần dần theo không kịp xuất thủ của đối phương.

Trương Vinh Phương lạnh lùng hừ, hai tay giơ lên.

Toàn lực phát động điều khiển máu tươi.

Từng con rắn máu bắn ra từ trong lòng bàn tay của hắn, giống một chiếc roi dài hẹp quật vào tất cả không trung có thể né tránh xung quanh.

Đều là cao thủ tiên cơ ngăn địch, hắn căn bản không đi chụp lấy thân pháp tốc độ của đối phương, mà là nhét toàn bộ vị trí

có thể né tránh vào công kích.

Xuy! !

Trong thời gian ngắn, hàng trăm roi máu bỗng nhiên nổ tung, tỏa ra bốn phía.

Lấy Trương Vinh Phương làm trung tâm, mặt đất xung quanh đều hiện ra từng đường vết roi thật sâu. Giống một chiếc mạng nhện tỏa ra dữ tợn.

“Công kích phân tán mà vô lực, đối với ta vô dụng.” Bóng người lam quang cấp tốc lùi về phía sau, trong nháy mắt há mồm.

Oành! !

Một cột sáng điện quang đỏ đậm nổ bắn ra từ trong miệng hắn ta.

Điện quang màu đỏ to bằng cánh tay có tốc độ phản ứng nhanh hơn điều khiển máu tươi, trong nháy mắt rơi lên ngực của Trương Vinh Phương.

“Chết đi!”

Bóng người lam quang ngậm miệng, cắt đứt cột sáng điện quang đỏ đậm, lỗ mũi phun ra hai cột khói trắng.

“Lời giống vậy trả lại cho ngươi, công kích mềm yếu vô lực như vậy, đối với ta cũng vô dụng tương tự.”

Điện quang màu đỏ tản ra, để lộ cơ thể cường tráng của Trương Vinh Phương phía dưới.

Cánh dơi đằng sau hắn đã giang rộng từ lâu tiến hành tinh chuẩn che trước người.

Trên cánh dơi xuất hiện khói đen nhàn nhạt, rõ ràng là nó chặn luồng điện quang ban nãy.

Lúc này thành viên bộ đội Thạch Tượng Vĩnh Tục cung đốt cháy lò luyện đốt tâm nơi ngực xung quanh đã sớm bao vây nơi đây tầng tầng.

Tổng cộng hơn ba mươi người, cấu thành một trận hình kỳ dị phức tạp, ánh sáng lò luyện trên người bọn họ bốc lên sương

hóa, thế mà lại mơ hồ đan vào ngưng tụ ra một viên tinh thể hình thoi lờ mờ ở trên đỉnh đầu của Trương Vinh Phương.

Toàn thân tinh thể có màu xanh đen, vừa xuất hiện đã không ngừng khuếch tán từng vòng sóng gợn trong suốt ra bên ngoài.

“Rất nhiều người. Nhưng chuột chũi dế nhắt cũng không cần lộ diện.”

Trương Vinh Phương nắm tay thật chặt.

Lại phát động Điều khiển máu tươi.

Nhưng lần này lại làm cho hắn hơi ngạc nhiên.

Máu tươi xung quanh hoàn toàn mất đi động tĩnh, mất đi liên hệ với bản thể hắn, thậm chí mất đi hoạt tính, giống như máu tươi phổ thông, đều rơi tán loạn trên mặt đất, không có phản ứng chút nào.

Chương 1789 - Thăm dò (4)

Năng lực Điều khiển máu tươi của hắn, mất hiệu lực! ?

“Đừng uổng phí sức lực nữa.”

Trong bộ đội Thạch Tượng, một nữ tử cao to tóc dài xõa vai, hai mắt có màu xanh lục nhạt, mặc dụng cụ bảo hộ xám trắng kim loại chậm rãi đi ra từ trong đám người.

Dụng cụ bảo hộ trên người nữ tử chỉ che đi phần ngực và hạ thân, những nơi còn lại hoàn toàn để lộ làn da.

Chỉ là làn da của nàng tự nhiên có màu trắng, trong đó phân tán vài điểm màu vàng.

Giống như rất nhiều cát vàng rơi trên bột trắng.

“Lạp Phu, ngươi đến xem, hắn có phải là quái vật mà ngươi đã nói không?” Nữ tử quay đầu nhìn một phương hướng khác.

Trong đám người nơi đó, một nam tử trung niên khoác áo khoác màu đen chậm rãi đi ra. Chính là đội trưởng Lạp Phu của lữ đoàn Vô Tâm chạy trốn trước kia.

Ánh mắt hắn ta kiêng kỵ nhìn chăm chú vào Trương Vinh Phương.

“Xác thực chính là hắn! Nhất định phải cẩn thận, không thể để cho hắn chạm vào vết thương của mình, bằng không…”

“Quái vật có thể thu thập gen, mô phỏng năng lực của đối phương sao? Xem ra hắn là có năng lực giống với Ác Vương Minh của tháp Sát Na!”

Nữ tử mắt xanh lục cất cao giọng nói.

“Hắn là vậy, Địch Ma đại nhân, xin ngài nhất định phải cẩn thận.” Lạp Phu trầm giọng nói.

“Yên tâm, đây là trường lực phong tỏa mà cung chủ khai thác, một khi bao trùm trúng mục tiêu, tất cả thủ đoạn thao túng ly thể của hắn đều phải vô hiệu hóa!

Đồng thời còn có tác dụng ngăn cách không gian, hoàn toàn cô lập hắn với chúng ta.

Đây vốn là kỹ thuật dùng để đối phó Ác Vương Minh. Nhưng lại không nghĩ tới sẽ dùng sớm trên người này."

Nữ tử mắt xanh lục chính là một trong hai đại cao tầng của bộ đội Thạch Tượng, Địch Ma.

"Vô hiệu hóa? Ngăn cách không gian?" Trương Vinh Phương cũng nghe được lời nói chuyện của hai người.

Khó trách hắn không cách nào điều khiển máu tươi được, thì ra là trực tiếp ngăn cách tất cả tín hiệu điều khiển máu tươi của hắn.

Trên thực tế Điều Khiển Máu Tươi của hắn thuộc về kiểu lợi dụng kích thích tố và điện sinh học kết hợp hình thành điều khiển dây xích.

Chỉ cần hiểu nguyên lý trong đó, quả thật có thể tinh chuẩn che đậy vô hiệu hóa.

Nhưng trong chuyện này cần hàm lượng kỹ thuật cực kỳ cao. Ít nhất đây là lần đầu tiên Trương Vinh Phương nhìn thấy có người có thể dựa vào thủ đoạn kỹ thuật làm được trình độ này.

Hắn càng ngày càng cảm thấy hứng thú với Vĩnh Tục cung chủ này rồi.

"Nếu không có hiệu quả, vậy thì không cần nữa."

Trương Vinh Phương thả tay xuống, hai cánh chậm rãi phe phẩy, cuồn cuộn nổi lên tảng lớn đất đen xung quanh.

"Lại nói tiếp, từ sau khi có Điều khiển máu tươi, đã rất lâu rồi ta không có hoạt động thân thể…"

Hắn bước từng bước một về phía trước.

Nhưng kỳ dị là, vô luận hắn đi ra vài bước, vị trí của hắn thế mà lại vẫn còn tại nguyên chỗ như trước.

Lấy hắn làm trung tâm, không gian phạm vi mấy mét xung quang giống như chăn đơn độc cô lập như nhau.

Hắn giống như bị bao vây trong một bong bóng to lớn, hắn di động, bong bóng cũng di động theo, thủy chung bị vây tại chỗ, không thể động đậy.

Trương Vinh Phương cũng rất nhanh phát hiện ra điểm ấy, trên mặt lộ ra một tia hiếu kỳ và hứng thú.

“Kỹ thuật rất lợi hại. Nhưng… nếu muốn vây khốn ta…”

“Có vẻ như còn chưa đủ!”

Lời còn chưa dứt.

Mặt ngoài cơ thể của hắn chợt bao trùm lượng lớn hoa văn huyết liên.

Tam hoa tụ đỉnh đồng thời toàn diện tiến hành.

Cơ thể của hắn cũng bắt đầu cấp tốc bành trướng biến lớn.

Năm mét, tám mét, mười mét! !

Từng đường mạch máu màu đen dữ tợn nhô lên ở mặt ngoài cơ thể của hắn. Dòng máu trong mạch máu đang thiêu đốt, sáng lên ánh đỏ, chiếu rọi mặt đất xung quanh đỏ bừng một mảnh.

Theo hình thể của Trương Vinh Phương hoàn toàn thay đổi, ngăn cách không gian như bong bóng kia dần dần bị chống căng biến hình, mơ hồ có chút không chịu nổi.

Địch Ma và mọi người xung quanh đều hơi biến sắc mặt.

“Trước đó ngươi chưa nói đến tên này còn có bạo phát lớn như vậy! ?” Địch Ma lớn tiếng nhìn Lạp Phu.

“Trước đó, hắn căn bản là không có dùng qua một chiêu này!” Sắc mặt Lạp Phu khó coi.

Điều này có nghĩa, trước đó tiên kia đối phó với lữ đoàn Vô Tâm, thậm chí căn bản là không có nghiêm túc đã giải quyết tất cả.

Mà bây giờ, giờ này khắc này, mới xem như là nghiêm túc!

“Phế vật! !” Địch Ma nhìn Hi Nhĩ Tư cả người quấn quanh điện quang bên kia.

“Cùng nhau ra tay giải quyết hắn!”

Hi Nhĩ Tư chính là người có tốc độ cực nhanh đấu với Trương Vinh Phương trước kia.

Hắn ta gật đầu, tiến lên một bước.

Điện quang trên người cấp tốc chuyển hóa thành màu đỏ, càng thêm không ổn định, càng lộ ra một cảm giác táo bạo kịch liệt.

“Kỹ Năng Cộng Phần.” Hai cánh tay hắn ta giơ lên cao, vô số điện lưu điên cuồng hội tụ ở trên đỉnh đầu, hình thành nên một quả cầu hồ quang màu đỏ sậm.

Chương 1790 - Thăm dò (5)

Quả cầu hồ quang kia càng lúc càng lớn, càng ngày càng to ra, giống như ngọn núi lửa im ắng sắp bộc phát, tràn ngập hơi thở nguy hiểm nóng bỏng không gì sánh được.

“Giết! !”

Trong giây lát, hai tay của hắn ta quăng ra, bỗng nhiên ném quả cầu hồ quang hướng phía Trương Vinh Phương.

Mà cùng lúc đó, một tiếng trầm đục thật lớn chợt nổ tung.

Một cánh tay màu đỏ ngòm to lớn trong nháy mắt xuyên thấu qua ngăn cách không gian, đè lại quả cầu hồ quang, cứng rắn ném nó quay về hướng phía đám người Địch Ma.

Biến cố lần này quá nhanh, sắc mặt Địch Ma và Hi Nhĩ Tư đồng thời thay đổi kịch liệt, cấp tốc lui về phía sau.

Ầm ầm! !!

Bàn tay khổng lồ mang theo quả cầu hồ quang, cùng nhau đập trúng vị trí Hi Nhĩ Tư đứng trước đó.

Vô số hồ quang màu đỏ nương theo sức trùng kích khổng lồ, triệt để nổ tung.

Mặt đất bị sức lực lớn đè ép, nổ tung, nhô lên từng khối bùn đất cháy đen.

Bề mặt địa cầu kiên cố giống như mặt nước, bị một kích này đánh ra một vòng rung động thô to.

Rung động cấp tốc truyền ra hướng bốn phía, nơi nó đi qua, đất đen đều bị hất lên.

Chỉ là một chưởng.

Lấy Trương Vinh Phương làm trung tâm, phạm vi hơn trăm mét xung quanh hoàn toàn trở thành chỗ vui chơi của điện quang màu đỏ và chấn động cực mạnh.

Mười mấy thành viên bộ đội Thạch Tượng né tránh không kịp, trong chớp mắt đã bị điện quang màu đỏ bắn trúng.

Hơn mười người hóa thành than cốc tại chỗ, phần lớn mọi người còn lại bị thương, đều lùi về phía sau.

Ngăn cách không gian hoàn toàn tan rã.

Địch Ma đưa mắt nhìn Hi Nhĩ Tư sắc mặt đã trắng bệch.

“Ngươi đi thông tri cung chủ!”

“Thế nhưng ở đây…! !?” Hi Nhĩ Tư cắn răng chần chờ nói.

“Ta tới.” Giọng của Địch Ma băng lãnh.

Trong nháy mắt hắn ta điểm ở trước ngực mình mấy cái.

Xuy!

Lò luyện đốt tâm của hắn ta chợt sáng rõ ánh đỏ.

“Chung Thức.”

Hắn ta quát khẽ một tiếng xuống, ánh đỏ giống như mặt trời, lòe loẹt lóa mắt, hoàn toàn che lấp tất cả.

Lúc này, cơ thể cao hơn mười mét của Trương Vinh Phương đã nhấc chân giẫm hướng hai người.

Bàn chân khổng lồ giống như sao băng, từ trên trời giáng xuống, ầm ầm đập mạnh.

Thình thịch! !!

Bên trong ánh đỏ, một cánh tay màu xanh lục cũng to lớn chợt lộ ra, gắt gao chặn lấy bàn chân rơi xuống.

Trong ánh sáng chớp lóe.

Một người khổng lồ cũng cao tám, chín mét cấp tốc lao ra, khom người hung hăng đánh vào giữa ngực của Trương Vinh Phương.

Trong tiếng ầm ầm nổ vang.

Hai người khổng lồ cùng rơi ra đằng sau, ngã trên mặt đất.

Toàn thân người khổng lồ mới xuất hiện bao trùm tinh thể lờ mờ màu xanh lục, mặt bên của người nàng mọc ra rậm rạp chi chít hơn mười cặp tay.

Lúc này tất cả cánh tay đều nắm chặt lấy Trương Vinh Phương, bộc phát ra lực lượng khổng lồ, gắt gao giam cầm cơ

thể hắn nguyên tại chỗ, không thể động đậy.

“Đúng là lực lượng rất cường đại…” Trương Vinh Phương bị cố định, thế mà lại nhất thời không thể tránh khỏi.

“Không hổ là Vĩnh Tục cung, nơi khởi nguồn của đồ phổ võ đạo. Xem ra, ta đã tới đúng chỗ.”

Lúc này hai tay hai chân của hắn đều bị lượng lớn cánh tay cố định khóa lại, hơn nữa lực lượng của đối phương mạnh hơn hắn một ít, căn bản không thể động đậy tí nào.

“Từ khi Vĩnh Tục cung thành lập tới nay, không biết có bao nhiêu quái vật đến khiêu chiến động thủ.” Địch Ma lạnh lùng nói.

“Nhưng bất kể là ai, bọn họ đều chết hết!”

“Là muốn giết chết ta sao?” Trương Vinh Phương lộ ra nụ cười tươi: “Có thể làm được thì cứ việc tới thử xem.”

Bỗng hắn há to mồm.

Đầu lưỡi trong miệng từ lâu đã biến hình, nhỏ đi, trở nên nhọn hơn, nổ bắn lao ra.

Xuy!

Đầu lưỡi giống gai nhọn, trong nháy mắt cứng rắn, biến thành màu đen, phụt một phát đâm vào nhãn cầu của Địch Ma.

“A! !! !” Dưới cơn đau nhức, Địch Ma cuống quít lui về phía sau, buông Trương Vinh Phương ra, liên tục lui ra đằng sau.

Hắn ta một phát kéo ra đầu lưỡi trong hốc mắt, lượng lớn cánh tay ở mặt bên cơ thể điên cuồng vung vẩy đánh loạn bốn phía, sợ bị Trương Vinh Phương truy kích tiếp.

“Không tốt! !” Lạp Phu ở đằng xa thấy một màn như vậy, trong lòng chợt hẫng, lúc này không chút do dự, xoay người chạy mất.

“Mùi vị của ngươi, ta nếm được rồi!”

Lúc này Trương Vinh Phương thu hồi đầu lưỡi, khẽ liếm láp ở bên môi, nhếch lên nụ cười thỏa mãn.

Theo hắn dứt lời.

Nơi ngực hắn bắt đầu sáng lên ba lò luyện đốt tâm với khí tức khác nhau.

Từng cánh tay dài hẹp bao trùm tinh thể màu lục bắt đầu mọc ra từ hai bên cơ thể của hắn.

Rất nhanh, trừ cánh tay nguyên bản của hắn ra vẫn còn có thêm hơn mười cặp cánh tay màu xanh lục.

“Lực lượng của ngươi rất mạnh.”

Huyết quang trong hai mắt Trương Vinh Phương sáng rõ.

“Nhưng bây giờ nó là của ta!”

Thân hình hắn chợt lóe, cấp tốc tới gần Địch Ma, hơn mười cặp cánh tay đồng thời ôm đối phương.

Chương 1791 - Thăm dò (6)

Cánh tay đối cánh tay, Địch Ma cố gắng chống lại, nhưng điều khiến hắn ta phải linh hồn xuất khiếu là lực lượng của mình mới vừa nãy còn chiếm ưu thế, hiện giờ thế mà lại hoàn toàn bị áp chế! !?

Răng rắc!

Tất cả cánh tay của hắn ta đồng thời bị bẻ gãy. Cả người chợt bị ôm lấy, bị kéo gần, nhào vào trong ngực của Trương Vinh Phương.

Mà nơi lồng ngực, chẳng biết từ lúc nào đã nứt ra một chiếc miệng rộng răng cưa vô cùng to lớn.

"Dừng tay!"

Ngay lúc Trương Vinh Phương kéo Địch Ma lại gần ngực mình.

Thì một chùm ánh sáng hình trụ tròn được hình thành bởi những dao động vô hình đột nhiên bắn mạnh lên từ mặt đất dưới chân hắn.

Chùm ánh sáng đánh trúng Trương Vinh Phương từ dưới lên.

Lần này vốn là nhằm vào lòng bàn chân và thân thể của hắn, nhưng vào lúc quan trọng, Trương Vinh Phương đã xê dịch bước chân, miễn cưỡng tránh vị trí.

Phụt!

Chùm sáng xuyên qua chóp mũi hắn, bắn vào bầu trời, rồi hoàn toàn biến mất.

"…" Trương Vinh Phương lùi lại một bước, sờ chóp mũi mà chùm sáng lướt qua.

Máu thịt ở chóp mũi đã hoàn toàn biến mất.

Chùm sáng này rất giống với những bàn tay màu đen mục nát mà hắn gặp phải trong biển Lãng Quên, phương thức công kích rất giống.

Cả hai đều giống nhau, đều là va chạm, phần chạm vào sẽ biến mất ngay lập tức.

Nếu La cung chủ Vĩnh Tục cung thực sự là người thiết kế tham gia vào kế hoạch Thần Phật năm đó, vậy thì có thể nói thông suốt mọi thứ rồi.

Trương Vinh Phương đứng tại chỗ, nhìn về hướng tháp Vĩnh Tục xa xa.

"Ta dừng lại rồi, dừng tay rồi." Hắn giơ hai tay lên, ra hiệu hắn đã nghe lời khuyên, thực sự không ra tay nữa.

Dưới tháp Vĩnh Tục.

Một nữ tử đầu trọc mặc y phục sát người kim loại đen chậm rãi bước ra từ phía dưới cổng lớn.

Nữ tử không có lông mày, hai mắt sáng lên màu bạc nhàn nhạt, tạo cho người ta cảm giác dữ tợn không thể giải thích được.

Nàng ta liếc nhìn Địch Ma đang đứng yên bất động.

"Địch Ma, qua đây."

Địch Ma không động đậy, đứng nguyên tại chỗ, như thể hoàn toàn không nghe thấy gì cả.

Sắc mặt của nữ tử thay đổi, giơ tay lên, bắt một cái về phía xa xa.

Một luồng dao động vô hình lập tức bao phủ Địch Ma, đột nhiên bao trùm hắn ta.

Trong phút chốc, Địch Ma biến mất ngay tại chỗ, lúc xuất hiện lại thì đã ở trên mặt đất bên cạnh nữ tử đó.

Nữ tử bước về phía trước một bước, đưa tay ấn lên trên người Địch Ma.

Toàn bộ cơ thể Địch Ma cứ như hoàn toàn không chịu được lực đẩy này, từ từ ngã xuống đất.

Bịch.

Cơ thể khổng lồ bao trùm tinh thể bắt đầu co rụt lại trên mặt đất, khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Hai mắt Địch Ma trống rỗng, sớm đã mất đi sinh cơ, lặng lẽ ngã xuống đất.

Nữ tử đầu trọc rút tay về, ánh sáng bạc trong mắt dao động kịch liệt.

“Chết rồi?”

Nàng ta ngẩng đầu nhìn về phía Trương Vinh Phương, phát hiện trong tay đối phương đang chơi đùa một tinh thể hình thoi màu lục.

Tinh thể đó cho nàng ta cảm giác rất giống Địch Ma.

“Kỹ thuật rút ý thức tinh thần sao?” Ánh mắt của nữ tử đầu trọc bình tĩnh lại.

Nàng ta giơ tay lên.

Lập tức, từng đội nhân thủ bộ đội Thạch Tượng xung quanh nhanh chóng bao vây Trương Vinh Phương ở trung tâm một lần nữa.

Tất cả mọi người đều cắn răng kiên trì đứng tại chỗ, vầng hào quang chói mắt không ngừng sáng lên ở phần tim trên người, đó là Lò Luyện Đốt Tâm đang bộc phát hết công suất.

“Là ta bất cẩn rồi, người lạ, nói cho ta biết ý đồ của ngươi đi!” Nữ tử đầu trọc trầm giọng nhìn Trương Vinh Phương.

Hiện tại một thuộc hạ đắc lực đã chết, cuối cùng nàng ta cũng có thể nói chuyện đàng hoàng rồi.

“Ý đồ?” Trương Vinh Phương nhìn xung quanh: “Ta chỉ muốn xem thế giới này rốt cuộc đã trở thành như thế nào. Đến nơi này cũng chỉ là tiện đường đi ngang qua. Đáng tiếc.”

Hắn khựng lại.

“Đáng tiếc, hình như các ngươi vốn không chào đón cho lắm.”

“Chào đón?” Ánh sáng bạc trong mắt La khẽ nhảy lên: “Ngươi có ý đồ ngụy trang lẻn vào, thì ta nên chào đón như thế nào?”

“Nhưng ta chỉ lẻn vào, vốn không có ý định làm chuyện xấu gì cả.” Trương Vinh Phương thở dài.

“Trả ý thức của Địch Ma lại cho ta, ta có thể đồng ý với ngươi một chuyện.” La đè nén tức giận trong lòng nói.

Cơ thể có thể tái tạo, nhưng ý thức tinh thần thì không thể thay thế, nên bắt buộc phải lấy lại.

Nếu lúc đầu biết đối phương có kỹ thuật rút ý thức giam cầm, thì nàng ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng để đám người Địch Ma tiến lên thăm dò giao thủ.

Nhưng hiện tại nghĩ gì cũng đã muộn.

Kỹ thuật chuyển linh hồn năm đó lúc thời kỳ đỉnh phong tộc Linh Nhãn mới nắm giữ được, lại được khắc lại trên thân một người lạ mặt ở nơi này.

Quả thật là không thể tin!

Lúc này, trong lòng La vẫn còn chút nghi ngờ và khó tin, nhưng tinh thể trong tay đối phương không ngừng tỏa ra ý thức tinh thần và tín hiệu của Địch Ma.

Chương 1792 - Thăm dò (7)

Không quan tâm nàng ta không tin.

“Điều kiện.” Trương Vinh Phương nheo mắt lại: “Ta muốn tất cả thông tin cơ bản của vùng đất này, chắc chắn là ngươi có, đúng không?”

Tinh thể ý thức tinh thần trong tay vốn không quan trọng đối với hắn, chính là có thể tăng cường chút cường độ tinh thần cho hắn, chỉ vậy thôi.

Nhưng mục đích chuyến ra ngoài này của hắn là để nhìn rõ rốt cuộc mảng thế giới này đã biến thành cái gì.

Cho nên tinh thể này không tính là gì cả.

Đạt được mục tiêu mới là mấu chốt.

“Có.”

La hơi ngây ra, sau đó nhanh chóng gật đầu.

“Ở bên trong tháp, ngươi dám đi vào không?”

“Tại sao lại không dám.” Trương Vinh Phương bóp tinh thể trong tay, bước lên phía trước, đi về phía tháp Vĩnh Tục.

Hiện tại điều quan trọng nhất đối với hắn là cố gắng thu thập càng nhiều thông tin càng tốt, chứ không phải chạy loạn như con ruồi không đầu.

“Nếu đã không sợ, vậy thì đến đi.” Một tay La đặt trên người Địch Ma, nhìn thật sâu vào Trương Vinh Phương.

Xẹt!

Ngay lập tức, nàng ta cùng với Địch Ma biến mất tại chỗ cùng một lúc.

Không có dấu chân, không có phi hành, càng không có tàn ảnh di chuyển ở tốc độ cao, mà cứ biến mất như thế.

Cứ như bị xóa bỏ khỏi không gian.

Trương Vinh Phương giậm chân nhíu mày, hắn có thể thấy rõ bất kỳ chi tiết nào dưới Ám Quang Thị Giác.

Không phải di chuyển, cũng không phải bay.

“Có phải là truyền tống không gian thuần túy không?”

Hắn rùng mình, nhìn thành viên bộ đội Thạch Tượng còn lại xung quanh.

Chỉ là nơi ánh mắt hắn nhìn đến, tất cả thành viên bộ đội Thạch Tượng đều cúi đầu rút lui, không dám nhìn hắn.

Cái hố khổng lồ vừa chiến đấu ác liệt vẫn còn ở bên cạnh, mà Địch Ma, một trong hai đại cao tầng của bộ đội cũng bị đánh bại trực diện.

Những người còn lại đi lên ngoại trừ có tác dụng đưa đồ ăn, thì hoàn toàn không có bất kỳ công dụng gì.

Trương Vinh Phương nhìn xung quanh một lượt, phát hiện Lạp Phu sớm đã biến mất, có lẽ là đã chạy thoát.

Không chỉ như thế, mà mấy lữ đoàn vốn xem náo nhiệt xung quanh, lúc này cũng lặng lẽ rời đi, rõ ràng là sợ bị giận cá chém thớt.

“Người thắng là ta, vậy thì đây là sợ bị Vĩnh Tục cung trút giận sang người khác sao?” Trong lòng Trương Vinh Phương hiểu rõ.

Lúc này hắn sải bước ra ngoài, trong chớp mắt vượt qua một khoảng lớn, đứng trước tháp cao xiêu vẹo.

Bên ngoài tháp Vĩnh Tục không ngừng có quang điện màu lam chuyển động, phía dưới có cánh cửa tròn cực lớn để ra vào.

Bên trong cánh cửa tròn là cảnh tượng mờ ảo và sương mù hóa.

Sau khi sương mù hóa, cho dù là Ám Quang Thị Giác của Trương Vinh Phương cũng không cách nào xuyên thấu thấy rõ tình hình bên trong.

“Tài liệu thông tin mà ngươi muốn đều ở nơi này, tiến vào đi.” âm thanh của La từ bên trong truyền ra.

Trương Vinh Phương đứng trước cửa, dừng lại, nhìn chăm chú vào cửa tròn.

Đột nhiên, khóe miệng hắn nhếch lên, bước về phía trước một bước.

Phù.

Mũi chân của hắn dừng lại giữa không trung cách cửa tròn mấy centimet, không tiếp tục giẫm xuống nữa.

“Xem ra ngươi không có ý định trao đổi.”

Hắn ngẩng đầu nhìn vào bên trong cánh cửa. Nơi đó mơ hồ có một hình người mờ mịt.

“Đương nhiên là phải đổi. Nhưng nhắc trước là ngươi phải có bản lĩnh sống sót bước vào cánh cửa này!”

Âm thanh của La truyền ra.

Phụt!

Đột nhiên, trước khi tiếng nói vang lên, bên trong cửa tròn vặn vẹo mơ hồ thoáng nhô lên.

Giống như một chất nhựa nhô lên, trong nháy mắt bắn ra mảng lớn gai nhọn trong suốt rậm rạp.

Gai nhọn như mưa rơi như vật sống, cấp tốc rơi xuống người Trương Vinh Phương ở cự ly gần.

Cánh dơi trên người hắn che chắn ở phía trước, nhưng không có kết quả.

Cánh dơi cũng được, hắn có thân thể cường hóa làn da sắt thép trải qua muôn vàn thử thách cũng vậy.

Nhưng đều như giấy mỏng dưới những gai nhọn này, bị xuyên thấu trong nháy mắt, bay ra từ sau lưng.

Trong tiếng đâm thủng chi chít, Trương Vinh Phương đứng ngay tại chỗ, thân thể khổng lồ trong nháy mắt phủ đầy lỗ thủng.

“Đây là cái gì?”

Mặt hắn cũng bị đâm mấy chục lỗ thủng to bằng ngón tay, ngay cả âm thanh cũng trở nên khàn khàn quái dị.

“Rất đơn giản.” Bóng dáng của La dựa vào không trung xuất hiện bên cạnh hắn, nhẹ nhàng lấy tinh thể trong tay hắn.

“Đây là dịch chuyển.”

Sắc mặt nàng ta lạnh lẽo, đánh giá tinh thể màu lục trong tay.

“Cái mà ta tu hành là Không Tương Chuyển Diệt, đồ phổ võ đạo, một trong những kết tinh cao nhất Vĩnh Tục cung.”

“Dù ngươi có thủ đoạn gì, kỹ thuật gì, dù thực lực của ngươi mạnh cỡ nào. Thì đều vô ích dưới Không Tương Chuyển Diệt của ta.”

La ngẩng đầu nhìn về phía Trương Vinh Phương.

“Cho nên…” Nàng ta giơ ngón tay lên, nhắm vào trán của đối phương.

“Ngươi không nên quá gần ta.”

Phụt!

Trong phút chốc, một tia trùng kích vô hình trong nháy mắt rơi vào đầu Trương Vinh Phương.

Trùng kích giống như cục tẩy, trong nháy mắt đã gọt hết nửa đầu Trương Vinh Phương.

Chương 1793 - Thăm dò (8)

“Kết thúc rồi.” La nhìn cơ thể đối phương chậm rãi ngã xuống, sắc mặt lãnh khốc.

“Diệt đi.”

Ngón tay nàng ta hạ xuống.

Trong lúc im hơi lặng tiếng, trong cơ thể Trương Vinh Phương chợt nổ tung mảng lớn gai nhọn vô hình.

Nơi gai nhọn đi qua, tất cả máu thịt đột nhiên biến mất.

Chỉ trong một giây, toàn bộ cơ thể khổng lồ của hắn đã biến mất hơn phân nửa, nhanh chóng khô quắt.

Ào một tiếng, tất cả thân thể nổ tung, sụp đổ, hòa tan, hóa thành vũng máu thịt thuần túy.

La không nhìn xuống mặt đất nữa.

“Người đâu, dọn dẹp sạch sẽ.” Nàng ta dặn dò một câu, rồi sải bước tiến vào cánh cửa tròn trong tháp.

Thực lực của Địch Ma vẫn chưa đủ, nàng ta cần nhiều thuộc hạ mạnh hơn, nếu không chuyện gì cũng để nàng ta đích thân ra tay, vậy thì nàng ta còn nghiên cứu cái gì nữa?

“Nơi này trông không tồi.”

Đột nhiên một âm thanh từ phía sau nàng ta đột ngột vang lên.

La mạnh mẽ khựng lại, lập tức quay đầu.

Không biết một góc bên trong cửa tròn có bóng dáng quen thuộc đứng đó từ khi nào.

Áo bào đỏ, da trắng, đôi mắt đỏ.

Chính là Trương Vinh Phương rõ ràng vừa rồi đã chết!

“Ngươi?” Trong lòng La dâng lên sóng to gió lớn: “Đây là năng lực gì?”

Rõ ràng người đã chết, lại còn khôi phục nguyên vẹn không tổn hao gì?

“Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên. Nghe qua chưa?” Làn da trên người Trương Vinh Phương lại lần nữa bao trùm hoa văn, hình thể cấp tốc bành trướng, trở nên lớn hơn.

“Ở trước mặt Nhân Tiên, Thần Phật cũng phải cúi đầu!”

“Nhân Tiên?” Ánh sáng bạc trong mắt La lóng lánh, nàng ta mạnh mẽ cất bước ra, cơ thể biến mất trong nháy mắt.

Lúc xuất hiện lại, đã đến giữa không trung bên phải Trương Vinh Phương.

Phụt!

Hai người họ đồng thời đối đầu.

Cánh tay của Trương Vinh Phương hoàn toàn biến mất trong hư không.

Nhưng lồng ngực, bụng, lưng, cổ của hắn đều mọc ra từng cánh tay mới.

Cánh tay rậm rạp, hoặc quyền hoặc chỉ hoặc chưởng, trong phút chốc thi triển tất cả sát chiêu võ đạo phù pháp của Đại Đạo Giáo.

Tính chất bất đồng, nặng nhẹ khác nhau, kình lực hư thực bất định, đều rơi xuống bên ngoài cơ thể La như mưa.

Ầm! !!

Bàn tay của La lần nữa đánh vào giữa cơ thể Trương Vinh Phương, đánh đến tạo ra một lỗ trống cực lớn.

Mà cánh tay của Trương Vinh Phương cũng đánh hết vào cơ thể của La.

Nhưng quỷ dị là tất cả cánh tay của hắn đều như đánh vào một mặt tường vô hình không thể phá hủy.

Dưới tiếng nổ lớn, La bị lực lượng cực lớn đánh lùi về phía sau mấy mét, ánh sáng bạc trong mắt lóng lánh.

Mà lỗ hổng ở giữa cơ thể Trương Vinh Phương cũng nhanh chóng khép lại, khôi phục lại vẻ bình thường.

Lúc này, trị số sinh mệnh của hắn cao tới hơn ba ngàn, để sinh mệnh lực vô cùng khủng bố tiềm tàng trong cơ thể hắn. Cho

dù không có tinh khí đất trời bổ sung, dựa vào bản thân cũng có thể tái sinh mấy chục lần.

Sau một hồi giao thủ, hai người không những không dừng lại mà đồng thời lại lao về phía nhau.

Trương Vinh Phương không ngừng mọc ra những cánh tay khắp cơ thể, điên cuồng tấn công đối phương từ mọi góc độ khác nhau.

Điều khiển máu tươi đã bị phong tỏa, bây giờ cho dù chỉ dựa vào võ đạo của thân thể, hắn cũng có lực sát thương cực kỳ khủng khiếp.

Nhưng hắn mạnh, Vĩnh Tục cung chủ lại càng mạnh mẽ hơn.

Bất kể đòn tấn công nào nhắm vào nàng ta đều sẽ bị một hàng rào vô hình chặn lại.

Và khi nàng ta ra đòn tấn công, chỉ cần chạm vào một chút là sẽ biến mất ngay lập tức.

Im hơi lặng tiếng, giống như bị một cục tẩy xóa thẳng đi, vô cùng kỳ lạ.

Hai người giao thủ nhanh như chớp, ầm ầm đâm xuyên qua bức tường từ đại sảnh ở tầng một bay lên không trung bên ngoài.

Thân thể của Trương Vinh Phương không ngừng bị tan ra, nhưng hắn không có cách nào phá vỡ rào cản vô hình của đối phương.

“Ngươi cho rằng ta không thể phá vỡ nó thì không thể làm gì được sao?” Trong mắt hắn tràn ngập huyết diễm sáng rực, trên lưng bỗng nhiên nhô lên một cái bướu thịt.

Uỳnh!

Bướu thịt nổ tung, vô số sợi máu thịt mỏng bay ra khỏi nó.

Những dòng huyết tuyến lớn bay về phía tất cả các thành viên của bộ đội Thạch Tượng ở mọi hướng.

Một số ít trong số chúng bắn về phía các lữ đoàn từ bên ngoài đến dám ở lại xem.

Trong chốc lát, phần lớn hơn mười thành viên bộ đội Thạch Tượng ở tại xung quanh đều bị xuyên thủng thân thể trong chớp mắt.

Tất cả những người bị đâm thủng, toàn thân nhanh chóng khô quắt, co giật và mất đi sức phản kháng.

Chỉ có một vài cao thủ phản ứng kịp thời mới thành công tránh được đòn đánh lén của huyết tuyến.

Đội quân Thạch Tượng là những cao thủ ưu tú của Vĩnh Tục cung, đều đã mất cảnh giác và chịu tổn thất nặng nề.

Những lữ đoàn từ bên ngoài đến còn lại thậm chí còn thể hiện kém hơn, chỉ một lần chạm trán và hầu hết đều bị huyết tuyến đâm thủng.

Chương 1794 - Thăm dò (9)

Chỉ có vài người chật vật chạy trốn, cuống cuồng rời đi không dám quay đầu nhìn lại.

Lượng máu thịt khổng lồ nhanh chóng được chuyển hóa, biến thành tinh huyết Thủy Tổ của Trương Vinh Phương, trở thành chất dinh dưỡng liên tục cho hắn.

"Ngươi muốn chết à!" Sắc mặt La thay đổi kịch liệt, rõ ràng cảm xúc đã trở nên cáu kỉnh.

Tuy bộ đội Thạch Tượng có thể khôi phục được, nhưng sẽ mất rất nhiều thời gian, điều này chắc chắn sẽ lãng phí một số lượng tài nguyên và thời gian khổng lồ của nàng ta!

Không thể để cho người này tiếp tục hoành hành nữa!

Nàng ta giang rộng tay, dao động trong suốt vô hình tập trung vào nàng ta, giống như một quả bóng tròn, nhanh chóng phồng lên và càng ngày càng lớn hơn.

"Thiên Tượng Tận Diệt!"

Lò luyện màu bạc khổng lồ trong tim nàng ta sáng lên ánh sáng bạc chói lọi.

Oành!

Một âm thanh như tiếng thủy tinh vỡ vang lên.

Lấy La làm trung tâm, một gợn sóng vô hình khổng lồ ngay lập tức lan rộng và khuếch đại về phía xung quanh với tốc độ tia chớp.

Xì xì.

Bất cứ nơi nào gợn sóng đi qua, mọi thứ biến mất không còn tăm tích.

Bùn đất, nham thạch, thân tháp, thậm chí cả mảnh vỡ tế bào máu thịt của Trương Vinh Phương vương vãi khắp nơi.

Tất cả mọi thứ đều bị gợn sóng vô hình này cuốn đi và lặng lẽ biến mất.

Lấy La làm trung tâm, bán kính ngàn mét xung quanh vừa vặn là tất cả phạm vi được phân định bởi hoa văn màu bạc trên mặt đất của Vĩnh Tục cung.

Mọi thứ trong phạm vi bị đều biến mất dưới sự bao phủ của gợn sóng.

Gợn sóng kéo dài trong vài giây rồi mới từ từ mờ dần.

Những gì còn lại là một cái hố hình tròn khổng lồ với đường kính hàng nghìn mét và sâu hàng chục mét.

Tháp Vĩnh Tục vẫn còn đó, nhìn bề ngoài thì có vẻ như chỉ một nửa tòa tháp đã bị mất.

Nhưng chẳng bao lâu sau, một lượng lớn máu thịt đỏ sẫm bắt đầu tuôn ra từ khắp nơi trên toàn bộ tháp nghiêng.

Tất cả máu thịt giống như nước chảy, tự động lấp đầy, chữa lành và tái sinh những chỗ hư hỏng.

Chỉ trong vài giây, tháp Vĩnh Tục bị hư hỏng nặng đã được sửa chữa và trở lại hình dáng ban đầu.

“Không gian sẽ thanh lọc mọi thứ.” La đặt tay xuống và nhìn xung quanh.

“Không phải không gian không thanh lọc mọi thứ.”

“Là máu!”

Bỗng nhiên, ở cách đó ngàn mét, một khối máu thịt đột ngột nhảy lên từ mặt đất, đầu tiên là một cái miệng, sau đó là ngũ quan và đầu.

Từ đầu trở xuống, cổ, ngực và các chi nhanh chóng mọc ra.

Chỉ trong chớp mắt, một Trương Vinh Phương nguyên vẹn lại xuất hiện.

“Loạt xoạt” một tiếng, huyết bào đã bao phủ toàn bộ cơ thể của hắn.

Nhìn vẻ mặt sợ hãi, khó có thể tin của La, một tay hắn nắm lấy một góc huyết bào của mình.

“Tiếp theo, là hiệp hai.”

Vù.

Chiếc áo choàng trong tay hắn bỗng nhiên phủ lên, che phủ toàn thân.

“Uỳnh” một tiếng, toàn bộ cơ thể hắn nổ tung và biến thành một đám Huyết Vân.

Đám Huyết Vân nhanh chóng bành trướng và mở rộng.

Chỉ trong một giây, chúng đã mở rộng gần 100 mét, bao phủ một vùng đất rộng lớn.

“Chung Thức.”

Giọng nói của Trương Vinh Phương tựa như bay ra từ trong Huyết Vân.

Rào rào!

Huyết Vân nổ tung, lộ ra một cái bóng khổng lồ huyết sắc, cao bằng 1/5 chiều cao của tháp Vĩnh Tục.

Đó là một người khổng lồ đáng sợ cao ít nhất bảy mươi, tám mươi mét.

Bên cạnh người của hắn được bao phủ bởi những cánh tay khổng lồ dày đặc và Lò Luyện Đốt Tâm với ba quầng sáng khác nhau trên ngực đang bốc cháy dữ dội và không ngừng đập.

Ba quầng sáng thuộc Kỹ Năng Cộng Phần của lò luyện liên tục sáng lên trên cơ thể người khổng lồ.

Ngọn lửa nóng bỏng đỏ rực của lò luyện biến thành những quả cầu lửa, lơ lửng trên những lòng bàn tay khổng lồ.

Áo giáp tinh thể của lò luyện màu xanh bao phủ bề mặt của tất cả các cánh tay.

Các vết nứt kinh hoàng của lò luyện xanh tiếp tục lan rộng xung quanh cơ thể khổng lồ.

Ngoài ra, còn có những Lò Luyện Đốt Tâm có quang mang khác, không ngừng bốc cháy xung quanh ba lò luyện.

Lúc này, trên lòng bàn tay của hơn mười đôi tay đang lần lượt nâng lên từng hình dạng thể năng lượng khác nhau của Kỹ Năng Cộng Phần.

Sấm sét, hỏa diễm, khí lạnh, khói độc, huyết nhục ngạnh hóa, vân vân và vân vân.

Các loại võ đạo lò luyện đều là từ những người vừa bị Trương Vinh Phương giết chết chỉ trong một đòn đánh lén kia.

Mấy chục lò luyện tập trung lại làm một, thân thể hơn bảy mươi mét của hắn được chiếu rọi giống như là một dải màu sắc rực rỡ.

"Ngươi cái tên chết tiệt này!" La nhận ra tính chất của những lò luyện này, sắc mặt nàng ta ngày càng vặn vẹo, thân thể cũng từ từ bay lên.

"Chết đi!"

Nàng ta bỗng nhiên giơ tay lên, nhắm lòng bàn tay vào người khổng lồ.

Oành!

Vô số gợn sóng vô hình lấy lòng bàn tay của nàng ta làm trung tâm, bắn ra ngoài.

Những gợn sóng dày đặc đan xen, xoay tròn, tạo thành một tấm lưới khổng lồ bao phủ hàng ngàn mét, nhanh chóng tới gần Trương Vinh Phương.

Chương 1795 - Thăm dò (10)

Bất cứ nơi nào tấm lưới vô hình khổng lồ đi qua, mặt đất đều bị cạo ra một lớp đất đen, vô số vết nứt sâu hoắm, dày đặc bỗng dưng xuất hiện.

Cùng lúc đó.

Tất cả cánh tay của Trương Vinh Phương đồng thời hội tụ, hàng chục Kỹ Năng Cộng Phần của Lò Luyện Đốt Tâm khác nhau, tất cả cùng nhau bắn ra những đốm sáng màu sắc rực rỡ.

Đủ loại hỏa diễm, sấm sét, khí băng, kim loại, huyết nhục, vân vân…, đủ loại ánh sáng dày đặc lao về phía tấm lưới vô hình và hoàn toàn nổ tung trước khi chúng chuẩn bị va chạm.

Nhưng cũng giống như trước đây, tất cả ánh sáng ngay lập tức tiêu tan khi chạm vào tấm lưới vô hình, như thể chúng chưa hề tồn tại ngay từ đầu.

Lúc này, tấm lưới tia chớp lớn đẩy về phía trước, bao phủ thân thể khổng lồ của Trương Vinh Phương trong chớp mắt.

Xoẹt xoẹt!

Bên ngoài cơ thể của người khổng lồ xuất hiện vô số vết nứt dày đặc.

Nhưng điều đó không có tí ý nghĩa nào, tất cả các vết nứt xuất hiện rồi biến mất và lành lại ngay lập tức.

Trương Vinh Phương phát ra một tiếng gầm trầm thấp, hết cánh tay này đến cánh tay khác duỗi về phía trước, dày đặc như những hạt mưa, đấm về phía La giữa không trung.

Uỳnh!

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Mặt đất bị đánh ra một hố sâu hình dấu bàn tay cực lớn, còn La trong nháy mắt đã biến mất rồi xuất hiện ở giữa không trung cách đó mấy trăm mét.

Sau khi sử dụng liên tiếp các chiêu thức có uy lực mạnh mẽ trên phạm vi lớn, ngay cả nàng ta cũng cảm thấy hơi mệt mỏi.

Bản chất của Không Tương Chuyển Diệt thực ra là phát triển sức mạnh khổng lồ của hệ thống lò luyện, di chuyển tất cả các công kích của đối thủ ra xa.

Loại di chuyển này cực kỳ tàn bạo, căn bản không có sinh vật sống nào có thể sống sót trong quá trình di chuyển.

Lợi dụng đặc điểm này, La đã thiết kế Lò Luyện Đốt Tâm mạnh nhất từ trước tới nay – Không Tương Chuyển Diệt.

Lúc này, nàng ta cứ chớp lóe, biến mất rồi lại xuất hiện, né tránh những cú vung tay liên tục của bàn tay khổng lồ.

Thỉnh thoảng, nàng ta cũng sẽ phất tay, đánh ra những gợn sóng vô hình.

Một số gợn sóng bị Trương Vinh Phương tránh được, một số nếu không thể tránh khỏi hắn liền gắng gượng chống đỡ.

Gợn sóng rơi xuống người hắn, phá hủy nhiều nhất là non nửa thân thể hắn.

Chút tổn thương ấy trong chớp mắt là có thể khôi phục.

Hai người dần dần rơi vào giằng co ở trên mặt đất gần tháp Vĩnh Tục.

La không giết được Trương Vinh Phương.

Trương Vinh Phương cũng không thể đánh được La.

Trong lúc đó La lại tung ra hai chiêu Thiên Tượng Tận Diệt phạm vi lớn. Nó thực sự đã phá hủy cơ thể khổng lồ của Trương Vinh Phương.

Nhưng chỉ vài giây sau khi bị phá hủy, một cơ thể khổng lồ khác lại nổi lên từ mặt đất ở phía xa.

Một giờ.

Hai giờ.

Mười giờ!

Hai người đánh nhau từ ban ngày đến tối mịt.

Vị trí chiến trường từ lâu đã không còn ở gần tháp Vĩnh Tục nữa.

Sau khi hầu hết thuộc hạ của La bị giết chết, lúc này tháp Vĩnh Tục chỉ còn lại một số thuộc hạ, trong lòng nàng ta tất nhiên rất giận dữ.

Nhưng sau một thời gian dài phát tiết tức giận như thế, lúc này nàng ta đã nguôi ngoai đi phần nào.

Trong tình huống trong một thời gian dài không thể giải quyết Trương Vinh Phương, nàng ta đành phải tìm cách khác.

Còn thân thể Trương Vinh Phương bị hủy diệt mấy chục lần liên tiếp.

Lúc này hắn cũng đã dần dần cảm thấy cơ thể mình có hơi thiếu hụt.

Hơn 3.000 trị số sinh mệnh là rất mạnh, nhưng không có nghĩa là vô hạn.

Nếu không phải trước khi rời đi hắn đã bổ sung một số lượng lớn dinh dưỡng, hắn sẽ không thể nào kiên trì được lâu như vậy.

Không hẹn mà gặp.

Trên mặt đất đen kịt dưới màn đêm tối tăm.

Bên một dòng sông dung nham rộng hơn mười mét, Trương Vinh Phương nhanh chóng thu nhỏ cơ thể, đối mặt với La bên kia sông.

Cả hai đều ăn ý không động thủ nữa.

Người này không thể giết người kia, người kia không thể đánh bại người này.

Theo một nghĩa nào đó, cả hai đã đạt đến một mức độ bất khả chiến bại đặc biệt.

Tuy nó chỉ bất khả chiến bại trong một thời gian giới hạn.

“Giảng hòa đi. Nếu cứ tiếp tục chiến đấu thế này sẽ chỉ khiến những kẻ ẩn nấp trong bóng tối kia đắc ý, ngông cuồng mà thôi!” La nói với vẻ mặt lạnh lùng.

“Được.” Trương Vinh Phương cũng không muốn lãng phí thời gian. Hắn không thể gây ra bất kỳ thương tổn nào cho đối phương cho đến khi có thể phá vỡ rào cản thần bí kia.

“Ta muốn những tài liệu ta đã nhắc đến trước đó.” Hắn trầm giọng nói.

“Ngươi là thể Ác Linh, tại sao không tìm tháp Sát Na mà đòi?” La khó chịu nói.

“Ta là Huyết Duệ chi vương, Nhân Tiên Thủy Tổ, ta không giống với những con quái vật tà ác trong Tháp Sát Na đó.” Trương Vinh Phương nghiêm túc trả lời.

“Bọn chúng đang tìm kiếm mục tiêu của riêng mình. Còn ta hy vọng tất cả mọi người có thể an cư lạc nghiệp, tất cả tà ác đều có thể tan thành mây khói.”

Chương 1796 - Thăm dò (11)

“Tiên đạo của chúng ta là tìm kiếm điều đại thiện cuối cùng của thế gian.”

“…” La nhìn Trương Vinh Phương như một kẻ điên.

Một thể Ác Linh, trong thân thể là Ác Linh vương cực mạnh tràn đầy tính âm lược và cực kỳ đáng sợ, vậy mà lại luôn miệng nói mình muốn mọi người đều có thể hạnh phúc?

Đó là trò đùa hài hước nhất trên thế giới.

Hắn không biết rằng chính sự tồn tại của hắn là mối đe dọa lớn nhất đối với tất cả các sinh vật sống?

Với mối đe dọa ở bên cạnh, ai có thể an tâm an cư lạc nghiệp chứ? Không sợ sau này mỗi ngày đều trôi qua trong kinh hãi, hoảng hốt à?

“Nếu những gì ngươi nói là sự thật. Vậy thì… Có lẽ mục tiêu của chúng ta là giống nhau.” La im lặng, không thể tìm thấy bất kỳ dấu vết nói dối nào trên mặt người kia.

“Ta vẫn luôn tìm kiếm hy vọng, tìm cách để tất cả mọi người đều có thể sống sót và sống tốt hơn ở thế giới sắp bị hủy diệt này.”

“Sau khi ký sinh linh tuyến, ta cũng đã thành công giữ được một số người sống sót, ta không hề thất bại! Vẫn còn hy vọng!”

“Mở lối đi đến một thế giới khác là cái mà ngươi gọi là hy vọng sao?” Trương Vinh Phương hỏi lại.

“Ngươi biết à?” La bỗng sững sờ.

“Đó là nơi ta đến, lối đi vô tình được mở ra năm đó là cố hương của ta.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Vậy… Ngươi có muốn hợp tác không?”

Hắn đưa tay về phía đối phương.

“Trước tiên chúng ta có thể cùng nhau tạo ra một thế giới nơi tất cả mọi người có thể sống yên bình và hạnh phúc! Sau cùng

nhau để tìm cách mở ra lối đi.”

Cho dù những gì đối phương nói là thật hay giả, hắn cần một người cực kỳ hiểu rõ về vùng đất này để mở rộng mọi thứ.

Điều quan trọng nhất là kỹ thuật không gian của La cực kỳ mạnh, làm cho hắn nhìn thấy hy vọng thực sự được trở về nhà.

So với bên phía tháp Sát Na, rõ ràng Vĩnh Tục cung đáng tin hơn nhiều.

Ít nhất trong ký ức của rất nhiều ký sinh thể linh tuyến mà hắn đã cắn nuốt, Vĩnh Tục cung vẫn luôn tìm kiếm hy vọng, đã nhiều năm như vậy chưa bao giờ bỏ cuộc.

Nhân Minh.

Biên giới của một thành trấn dưới lòng đất.

Từng đội người thích ứng đi ra ngoài khám phá mặt đất từ từ bước ra khỏi địa đạo.

Họ mang theo những túi lớn nhỏ với nhiều vật tư khác nhau trên lưng.

Có một số dụng cụ kim loại không biết tên, những chiếc túi lớn đựng đủ loại quần áo mới, có người còn khiêng theo vài túi gạo, thịt và hạt giống.

“Vừa mới tìm thấy một khu trao đổi hoang phế và tìm thấy tài liệu bên trong.”

A Tát Lộ, người dẫn đội nói với quan hậu cần của thành trấn đến đây đón tiếp họ với một vẻ mặt dịu dàng.

“Các ngươi vất vả rồi, thể Ác Linh xung quanh thế nào? Có ai bị thương không?” Quan hậu cần là một nữ tử trẻ tầm hai mươi mấy tuổi, nhưng tuy nàng ta còn trẻ, nhưng đánh giá từ tốc độ sắp xếp nhân lực tiếp ứng thì có lẽ nàng ta đã khá quen thuộc với quy trình này.

“Tạm ổn, chúng ta đã xử lý xong ba con Ác Linh Xa, không có ai bị thương. Nhưng tiểu đội của Lâm Hổ đã gặp phải một con Ác Linh Mã cực khó giải quyết, ba người chết.” A Tát Lộ nói với vẻ tiếc nuối.

Số lượng người thích ứng vốn đã rất ít ỏi, bây giờ ba người chết cùng một lúc.

“Sẽ ổn thôi, rất nhanh nghi thức thích ứng sẽ bắt đầu lại, năm nay có một loại thuốc tắm mới có thể cải thiện khả năng chịu nhiệt, chắc chắn sẽ có nhiều người thích ứng hơn.” Quan hậu cần an ủi.

Ở vùng đất này, tử vong và thương tích là chuyện bình thường.

Có thể sống an ổn là một điều xa xỉ, bất cứ ai sống ở đây đều sẽ không phải phế vật, mỗi người đều có thể làm được việc gì đó trong khả năng của mình.

Và để thích nghi với phóng xạ của Thiên Quang, một nghi thức như vậy đã được thử nghiệm trong nhiều năm, tuy Nhân Minh đã tìm ra nhiều cách để tăng cơ hội thành công.

Nhưng tỷ lệ thành công của Thiên Quang giả hay người thích ứng vẫn cực kỳ thấp.

Nếu có thể có một người trong vài trăm người thì tốt lắm rồi.

May là sau khi Thiên Quang phóng xạ, thông qua một rất nhiều biện pháp đã được chuẩn bị trước, những người không trở thành người thích ứng sẽ không chết.

Thay vào đó sẽ trở nên yếu đuối và bệnh tật.

Nhưng thà bị bệnh và ốm yếu còn hơn không thể sống sót.

“Đúng rồi, lần này, thành Mộng Võng dưới đất lớn nhất Nhân Minh đã phái người gửi những tin tức mới nhất đến.” A Tát Lộ tiếp tục nói: “Ngươi đi thông báo cho các đội trưởng còn lại vẫn còn ở trong thành, chúng ta sẽ mở một hội nghị lâm thời, ta muốn truyền đạt một số tin tức bên đó.”

A Tát Lộ vừa là đội trưởng người thích ứng dẫn đầu đoàn thăm dò, vừa là người quản lý thực tế của thành trấn nhỏ này.

Cho nên hắn ta mới có quyền lực này, tập hợp tất cả thủ lĩnh tiểu đội người thích ứng.

Chương 1797 - Hợp tác (1)

“Được rồi, ta sẽ đi ngay.” Quan hậu cần gật đầu, nhanh chóng sắp xếp cho đội phó xử lý vật tư ở đây, còn mình thì nhanh chóng chạy về phía thành phố.

Không lâu sau.

Tất cả các thủ lĩnh của tiểu đội người thích ứng vẫn còn ở trong thành phố tập trung tại một cột đá khổng lồ ở trung tâm thành phố.

Các cột đá nâng đỡ không gian ngầm khổng lồ này, phần trung tâm của nó được khoét rỗng hoàn toàn để tạo ra một không gian rộng rãi giống như một tòa nhà.

Bản thân các cột đá cũng đã được gia cố bên ngoài, không gian dưới lòng đất này có rất nhiều cột đá khổng lồ như vậy chống đỡ các lỗ hổng, cho nên không cần phải lo lắng sau khi bị khoét rỗng sẽ bị sụp.

Lúc này, trong đại sảnh tầng cao nhất gần với bầu trời.

Đội trưởng của năm tiểu đội người thích ứng còn lại trong thị trấn này đều tập trung lại.

A Tát Lộ đứng ở cuối một chiếc bàn đá dài, trên người đeo một con dao tím, mái tóc dài màu vàng được buộc thành đuôi ngựa buông thõng sau lưng.

Bộ đồng phục màu đen vừa vặn làm nổi bật vóc dáng cường tráng của hắn ta.

Trên thế giới này, rất ít người thích ứng có thể nuôi tóc dài, những người có thể nuôi tóc dài đều là những người có thực lực cực kỳ mạnh mẽ.

Ở hai bên của chiếc bàn dài là bốn đội trưởng còn lại đã đến tham dự.

Bên trái là Mã Nhĩ Tư, Lâm Hổ.

Bên phải là u Nam, Đông Thành Vân.

Cả Mã Nhĩ Tư và Lâm Hổ đều là những nam nhân có vóc người vô cùng mạnh mẽ và cường tráng.

Một người có râu quai nón, đeo giáp đệm vai bằng kim loại được phủ đầy bởi những chiếc đinh thép, cực kỳ mạnh mẽ.

Một người khác đeo găng tay kim loại, tính tình điềm tĩnh, dáng vẻ không thích nói chuyện, giống như một ngọn núi lửa im lặng.

u Nam và Đông Thành Vân có vóc dáng tương đối cân đối, cả hai đều là nam nhân tuấn tú, ngũ quan duyên dáng tuấn mỹ. Phong cách hoàn toàn khác với hai người đối diện.

“Tổng đội, bây giờ có thể nói thẳng tin tức rồi đúng không?” Đông Thành Vân vươn vai, ngáp dài, trên khuôn mặt trắng nõn vẫn còn lưu lại vài vết son đỏ.

“Ta mới chui từ ổ chăn mềm mại thơm ngát của mỹ nhân ra đấy, tinh thần còn chưa hồi phục lại đâu.”

“Trong đội ta vừa có ba huynh đệ hy sinh.” Lâm Hổ ở phía đối diện trầm giọng nhìn chằm chằm Đông Thành Vân.

“Thế thì mắc mớ gì đến ta?” Đông Thành Vân nhíu mày.

“Ngươi vui thì cứ vui, nhưng đừng thể hiện trước mặt ta.” Cánh tay to lớn của Lâm Hổ đặt trên bàn: “Nếu không, ta không dám cam đoan sẽ không ra tay bóp chết ngươi đâu!”

“Ồ? Ta dùng mạng sống của mình để bảo vệ họ, tất nhiên ta có quyền tận hưởng mọi thứ của họ. Làm sao? Ngươi có ý kiến à?” Giọng điệu của Đông Thành Vân cũng hơi lộ ra vẻ tức giận.

“Được rồi! Tất cả im lặng đi.” A Tát Lộ ngắt lời hai người: “Ta không gọi mọi người đến đây để cãi nhau. Vừa rồi, có người từ thành Mộng Võng gửi tin tức đến.”

Hắn ta liếc nhìn mấy người, sự chú ý của mọi người đều bị hấp dẫn sang bên này.

“Vĩnh Tục cung bị một thế lực không rõ đột kích. Mới hôm qua, bắt đầu từ giữa trưa, ký sinh thể linh tuyến đi đến tháp Vĩnh Tục đều bị thương vong nặng nề, ba lữ đoàn bị xóa sổ hoàn toàn, toàn quân bị diệt.”

“Có lẽ là tai bay vạ gió…”

A Tát Lộ dừng lại giây lát rồi tiếp tục nói.

“Tuy không có thông tin chi tiết hơn về Mộng Võng bên kia, nhưng trong đó cũng có nhắc đến thế lực đột kích cực kỳ mạnh mẽ, phần lớn sức mạnh của bộ đội Thạch Tượng canh gác đã bị phế bỏ ngay tại chỗ.”

“Địch Ma ra tay ngăn chặn không rõ sống chết. Vĩnh Tục cung chủ La giao chiến với địch rời đi tại chỗ, không biết tung tích.”

Ngay khi vừa dứt lời, lập tức vẻ mặt mấy người đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vĩnh Hằng cung là một thế lực lớn cổ xưa đã tồn tại hàng trăm năm, thế lực mạnh mẽ như thế sao có thể bị tổn thất nặng nề chỉ sau một trận tập kích được?

“Thành Mộng Võng truyền đến tin tức này có ý gì? Một thế lực hung hãn thậm chí còn dám tấn công Vĩnh Tục cung, những người thích ứng như chúng ta cũng không dám nhúng tay can thiệp á?” Đông Thành Vân cau mày, nghi ngờ nói.

“Tình báo có nói rằng hiện nay Vĩnh Tục cung đã bị tổn thất nặng nề. Chỉ còn lại một thành viên cấp cao khác của lực lượng bộ đội Thạch Tượng sống sót do ra ngoài làm nhiệm vụ. Cho nên… Điều đó có nghĩa là thừa dịp lữ đoàn và Vĩnh Tục cung bị tổn thất nặng nề, tạm thời không thể kiểm soát mặt đất, chúng ta có thể thử đến những khu trao đổi cỡ lớn đó để tìm kiếm những người sống sót và vật tư.”

Nhân Minh đã tồn tại nhiều năm như thế tất nhiên nắm giữ rất nhiều địa điểm cố định trong khu trao đổi.

Chỉ là một số khu trao đổi này quá xa và dễ bị các lữ đoàn hoạt động trên mặt đất phát hiện, vì vậy họ không có cách nào liên lạc được.

Chương 1798 - Hợp tác (2)

Nhưng bây giờ thực lực của Vĩnh Tục cung đã bị tổn hại nặng nề, thời cơ đã đến.

“So với chuyện này, điều ta quan tâm hơn là làm sao thế lực xuất hiện có thể gây tổn thất nặng nề cho Vĩnh Tục cung được?” u Nam vẫn luôn im lặng, lúc này bỗng mở miệng hỏi.

“Chúng ta chưa bao giờ thấy sức mạnh của La, chắc chắn cực kỳ mạnh mẽ. Nhưng trước đây ta đã thấy sức mạnh của Địch Ma.” Mã Nhĩ Tư cau mày nói.

“Thế nào?” A Tát Lộ nghe vậy liền nhanh chóng nhìn hắn ta. Ba người còn lại cũng bị câu nói này hấp dẫn sự chú ý, đồng thời nhìn Mã Nhĩ Tư.

“Địch Ma có một loại lò luyện ngạnh công hiếm có. Sau khi lò luyện được đốt cháy, độ cứng và sức mạnh của toàn bộ cơ thể sẽ được tăng lên rất nhiều. Hơn nữa, hắn ta còn là một cao thủ võ đạo Tông Sư, có thể sử dụng Chung Thức để cải thiện đáng kể thực lực của bản thân.” Mã Nhĩ Tư phân tích.

“So với ta thì thế nào?” Đông Thành Vân tò mò nói.

“Một cánh tay của Địch Ma có thể bằng một nửa của ngươi.” Mã Nhĩ Tư liếc nhìn hắn ta.

“Vậy xem ra ta vẫn lợi hại lắm.” Đông Thành Vân cười rộ lên.

“Nhưng Địch Ma có ít nhất ba mươi cánh tay.” Mã Nhĩ Tư nói thêm, phớt lờ nụ cười cứng đờ trong giây lát của Đông Thành Vân, hắn ta tiếp tục nhìn A Tát Lộ.

“Vĩnh Tục cung hoành hành trên mặt đất mấy trăm năm, bây giờ bỗng nhiên gặp khó khăn, lực lượng có thể gây tổn hại nghiêm trọng cho nó chắc chắn không phải là một nhân vật nhỏ. Vậy nên so với Vĩnh Tục cung, ta nghĩ điều chúng ta nên lo lắng hơn là lực lượng của người tập kích kia.” u Nam bình tĩnh nói.

“Đừng lo lắng, chúng ta đang ẩn nấp trong bóng tối, những kẻ chiếm giữ vùng đất rộng lớn là Vĩnh Tục cung và tháp Sát Na. Thế lực thần bí đó sẽ không đến tranh đoạt những vùng đất

trống cằn cỗi dưới lòng đất với chúng ta đâu.” A Tát Lộ khẽ lắc đầu, nói: “Được rồi, lần này ta quyết định ra ngoài thăm dò khu trao đổi cỡ lớn, các ngươi có ai muốn đi cùng không?”

Khu trao đổi cỡ lớn có diện tích cực lớn.chỉ một tiểu đội của hắn ta căn bản không thể khám phá nó một cách nhanh chóng.

Điều quan trọng là nếu họ có thể tìm thấy một khu trao đổi hoàn hảo, thì họ có thể nhận được rất nhiều sự hỗ trợ về vật chất.

“Lại nói, một ký sinh thể linh tuyến ta cứu vừa mới hoàn thành phẫu thuật cắt bỏ linh tuyến, hình như hắn ta đến từ một khu trao đổi cỡ lớn. Có lẽ chúng ta có thể nhờ ông ta dẫn đường.” u Nam đề nghị.

“Có phải là Nhạc Đức Văn mà ngươi cứu về đó không?” A Tát Lộ cũng biết chuyện này, tất cả những người vào thành phố đều phải đăng ký với hắn ta.

“Đúng.” u Nam gật đầu.

A Tát Lộ ngẫm nghĩ một lúc.

“Bây giờ đừng vội, sau này từ từ thăm dò, trước tiên chúng ta hãy đến những khu trao đổi mà chúng ta đã thăm dò trước đây đã.”

*

Tháp Vĩnh Tục – ở giữa tầng năm.

Giữa đại sảnh, dưới trái tim khổng lồ treo lơ lửng, từng cái đầu người lắc lư giống như những quả nho, tất cả đều nhìn về hướng La và Trương Vinh Phương.

“Ha ha, ngươi lại tới rồi? Lại còn từ bên ngoài mang về một tên nam nhân?”

“Người nữ tử này không biết mình bị trọc đầu, không có tóc, xấu xí đến mức không thể nhìn à?”

“Nàng ta không biết đâu, trước đây khi nàng ta để tóc dài trông rất đẹp, nhưng sau đó vì tập trung vào nghiên cứu mà mái tóc của mình đã mất tiêu luôn.”

“Không có nam nhân nào thích ngươi đâu! Hết hy vọng đi, nữ nhân xấu xí ha ha ha!”

Hàng loạt lời chửi rủa, mỉa mai không ngừng lọt vào tai hai người.

Trương Vinh Phương liếc nhìn La trước mặt.

“Nghi thức chào đón này rất đặc biệt.”

“Đó chỉ là tiếng rên rỉ của một đám người thua cuộc mà thôi.” Vẻ mặt La thản nhiên nói: “Đây là những kẻ hung ác đã từng cố gắng tấn công ta và tháp Vĩnh Tục trước đây. Chúng đều là những cường giả ở các lối đi từ các thế giới khác, ta đã hồi sinh đầu của chúng, sau đó treo ở đây mãi mãi, để chúng chịu đựng nỗi đau của nọc độc ăn mòn.”

“Thú vị.” Trương Vinh Phương nhìn mấy cái đầu này, thấy bọn họ vẫn đang không ngừng chửi bới.

Huyết diễm đỏ rực trong mắt hắn bỗng nhiên bùng lên.

Một gợn sóng vô hình lan ra.

Ngay sau đó, sắc mặt của đầu mọi người đều trở nên hơi tái nhợt, im bặt.

Khuôn mặt của họ trở nên mờ mịt.

“Sóng ảnh hưởng tinh thần à?” La có hơi kinh ngạc, không ngờ đối phương đạt được trình độ về ý thức và tinh thần cao như thế.

Nàng ta nhìn cây nho đầu người đã yên tĩnh lại, lập tức bước nhanh đến một căn phòng nào đó trong hành lang hình tròn.

Xì.

Cánh cửa phòng tự động mở ra, lộ ra một căn phòng nhỏ rộng rãi, được bao phủ bởi một lượng màng máu lớn.

Bên trong căn phòng nhỏ, có những dãy giá sách màu đỏ sẫm, chất đầy các loại sách được bọc trong bìa da.

Chương 1799 - Hợp tác (3)

“Sử dụng kỹ thuật của tộc Linh Nhãn và kỹ thuật khắc không gian, có thể tạo ra một cuốn sách bằng xương bằng thịt sẽ không bao giờ mục nát.”

La đi đến một giá sách, lấy một cuốn sách ra và tùy ý lật lật.

“Đây là nguồn cảm hứng mà ta học được từ một lối đi thế giới nào đó.”

Nàng ta đưa cuốn sách cho Trương Vinh Phương.

“Tư liệu cơ bản ngươi muốn đây.”

“Cảm ơn.” Trương Vinh Phương nhận lấy, rồi dò xét thư tịch trong tay.

Mặt ngoài quyển sách ấm áp, giống như xúc cảm bóng loáng của da người.

Một dòng chữ màu máu hiện lên rõ ràng ở mặt trước: Địa lý thế giới.

Hắn lật mở trang đầu tiên, bên trong là từng dòng chữ hoàn toàn xa lạ.

Nhưng rất nhanh, trong đầu hắn lấy tất cả ký ức của cơ thể sống bị hắn chiếm đoạt, phân chia, hấp thu dung hợp ngôn ngữ bên trong.

Dòng chữ xa lạ trước mặt bắt đầu nhanh chóng trở nên quen thuộc.

“Thế giới của chúng ta có hình cầu, điểm này không hề nghi ngờ. Quan sát từ chỗ cao, thì có thể phân biệt được sự thật này.”

Đây là mở đầu.

“Nhưng chúng ta vĩnh viễn không cách nào thoát khỏi lực hấp dẫn của Bạch Đồng, cho đến khi nó hoàn toàn cắn nuốt chúng ta, đốt hết tất cả.”

Câu nói ở trang thứ hai để lộ ra tuyệt vọng nồng đậm.

Trương Vinh Phương nheo mắt lại, nhanh chóng lật về phía sau.

Phía sau là một bản đồ cực lớn phủ đầy hai trang giấy.

Bản đồ của toàn bộ thế giới.

Không có biển cả, đây là một thế giới chỉ có đất liền.

Khô héo, cháy đen, do ba khe nứt vực sâu khổng lồ chia thành ba bộ phận khu vực.

Ba bộ phận này phân biệt là: Hắc Sa, Linh Đồ, Ác Lâm.

“Hắc Sa là lục địa nơi chúng ta đang ở, nơi này có Vĩnh Tục cung của ta, tháp Sát Na, cùng với các khu trao đổi. Đây là lục địa duy nhất có sinh vật sinh sống.” La ở bên cạnh giải thích.

“Linh Đồ là khu phân bố di tích khổng lồ mà tộc Linh Nhãn từng để lại, khắp nơi đó đều là di tích nghĩa địa cực kỳ nguy hiểm. Bên trong di tích có người thủ hộ. Nghĩa địa là nơi mai táng của tộc Linh Nhãn, truyền thống của bọn họ trước khi chết là dùng tất cả tài phú cả đời của mình để tạo ra một người giữ mộ mạnh mẽ nhất.

Bảo hộ là chủ đề duy nhất của toàn bộ tộc Linh Nhãn từ đầu đến cuối, từ xuất hiện đến tuyệt chủng.”

“Cho nên vì để bảo vệ thi thể, bọn họ đã tạo ra người giữ mộ mạnh mẽ?” Trương Vinh Phương không cách nào hiểu được khái niệm này.

“Đúng vậy. Bọn họ cho rằng người chết chỉ là an giấc ngàn thu, chỉ cần cơ thể còn nguyên vẹn, sớm muộn gì bọn họ cũng có thể lần nữa sống dậy. Mà giữ gìn bảo vệ thi thể nửa đường chính là người giữ mộ.” La gật đầu.

“Ác Lâm cuối cùng thì sao?” Trương Vinh Phương tiếp tục hỏi.

“Đó là tử địa. Nếu nói Linh Đồ là lục địa nguy hiểm do Nhân tộc Linh Nhãn tạo ra, vậy thì Ác Lâm chính là chỗ chết tuyệt đối do Bạch Đồng tạo ra.

Nơi đó không có tầng mây bảo vệ, lúc nào cũng lộ ra dưới sự chiếu rọi của vô số Thiên Quang. Nhìn từ xa, vô số cột sáng Thiên Quang hợp thành mảng lớn rừng ánh sáng. Hơn nữa là

rừng ánh sáng có thể di chuyển bất cứ lúc nào.” La thản nhiên nói.

“Có lẽ ngươi từng vào đó đúng không?” Trương Vinh Phương hỏi: “Với năng lực Lò Luyện võ đạo của ngươi, có lẽ Thiên Quang không cách nào làm gì được ngươi.”

“Ta đã đi vào, nhưng không đi sâu, Lò Luyện tiêu hao quá lớn. Mỗi phút giây đều bị nhiệt độ cao mấy ngàn độ ăn mòn, đồng thời còn có ác năng của Bạch Đồng phóng xạ đến, ta vào trong cũng chỉ có thể chống đỡ một giờ.” La thẳng thắn nói: “Thứ cho ta nói thẳng, thế giới này sắp bị hủy rồi, phạm vi của Ác Lâm cũng nhanh chóng lớn lên. Dù là thứ gì đều không cách nào ngăn cản hủy diệt đến.”

“Cho nên ngươi mới muốn tìm kiếm sự sống, tìm lối đi của thế giới khác?” Trương Vinh Phương hiểu rõ.

“Ta đã làm tất cả mọi thứ có thể làm. Nhưng so với lực lượng của Bạch Đồng thì những điều này đều chẳng là gì.” La thấp giọng nói, dù đã kiên trì mấy trăm năm, nhưng lúc nàng ta nhắc đến Bạch Đồng, trong giọng điệu vẫn lộ ra bất lực và tuyệt vọng nhè nhẹ.

Trương Vinh Phương nhanh chóng lật hết quyển sách địa lý. Rồi đặt nó trở lại kệ sách.

Nội dung trong sách không khác mấy với những gì La nói, chỉ là có thêm giới thiệu địa hình khí hậu đám sinh vật của tam đại lục địa.

“Hỏi thêm một câu nữa. Ngươi từng nghĩ đến kiềm chế Ác Lâm chưa?”

“Không cách nào kiềm chế, ta đã thử những cách có thể. Cho dù trốn dưới lòng đất, thì cũng vô dụng.

Ác năng phóng xạ có thể xuyên qua tầng đất, xuyên qua Thiên Mạc do ta tạo ra, hoàn toàn giết chết tất cả vật sống ẩn nấp.” La nhẹ nhàng trả lời.

“Thời gian Ác Lâm mở rộng đến khi hủy diệt tất cả là bao lâu?” Trương Vinh Phương suy nghĩ rồi hỏi.

“Nhiều nhất là còn bốn trăm năm.” La trầm giọng trả lời.

Chương 1800 - Hợp tác (4)

"…" Bốn trăm năm! Vậy còn sợ gì chứ?

Trong lòng Trương Vinh Phương không còn gì để nói. Chỉ là nghĩ lại, La và mấy người đó đều là lão quái vật sống mấy trăm năm, hoàn toàn khác với thanh niên trẻ như hắn.

Hai kiếp của hắn cộng lại chưa chắc đã bằng số lẻ của người ta.

Có lo lắng như vậy cũng là điều dễ hiểu.

"Ngươi có từng nghĩ đến, chỉ dựa vào lực lượng trí tuệ của một mình ngươi, hiệu suất thật sự rất thấp rất thấp. Nếu có lượng lớn học giả nghiên cứu cùng giúp ngươi, chia sẻ phân chia hạng mục cấp độ khó, thì tiến độ của ngươi sẽ tăng nhanh hơn không?" Trương Vinh Phương suy nghĩ, cẩn thận lên tiếng nói.

"Ta đã thử qua, nhưng không ai tin ta." Vẻ mặt La ngày càng lạnh xuống: "Mọi người đều cho rằng là ta phá hỏng mọi thứ. Là ta lợi dụng linh tuyến của tộc Linh Nhãn làm ô nhiễm mọi thứ, biến người đang sống sờ sờ thành con rối bị linh tuyến ký sinh."

"Đó là vì bọn họ không hiểu ngươi." Trương Vinh Phương hơi rung động, nói: "Giống như ta."

Hắn lộ ra vẻ đồng cảm.

"Rõ ràng ta đã tạo ra võ đạo Nhân Tiên trước giờ chưa từng có, để tất cả mọi người đều có thể đi trên con đường huyết duệ trường sinh, nhưng vẫn có rất nhiều người không hiểu ta. Thậm chí sau khi ra ngoài, còn có người cho ta là Ác Linh!"

"Rõ ràng ta muốn tất cả người bên cạnh đều tốt hơn, mạnh hơn, hạnh phúc hơn. Nhưng tại sao còn có nhiều người không hiểu?" Hắn trầm giọng chất vấn.

"Đúng vậy… ta cũng như thế." Trong mắt La không thể kiềm chế mà lộ ra vẻ đồng tình.

"Ta chủ đạo linh tuyến, ký sinh cơ thể người, rõ ràng là đang cứu mọi người. Hệ thống Thần Phật của khu trao đổi, là vì để

tất cả mọi người đều có thể dùng cái giá nhỏ nhất, có được thu hoạch lớn nhất.

Dùng chút tủy não nuôi dưỡng Thần Phật, sau đó dùng Thần Phật bất tử ra ngoài thăm dò thế giới tuyệt vọng này, đi tìm kiếm hy vọng.

Lẽ nào vẫn chưa đủ viên mãn?"

Rõ ràng La đã kìm nén những lời này ở trong lòng rất lâu.

"Cho nên… chúng ta cần cho mọi người hiểu chúng ta sắp đối mặt với điều gì. Chỉ có hiểu rõ mới có thể khiến nhiều người gia nhập chúng ta. Cùng nhau tìm kiếm hy vọng nỗ lực." Trương Vinh Phương thành khẩn nói.

La chính là công cụ tốt nhất, dường như là người có lý tưởng chủ nghĩa rất đậm.

Hắn hy vọng có thể thuyết phục nàng ta, cùng phấn đấu vì một mục tiêu chung.

Nhất thời, trong đại sảnh chìm vào im lặng.

La đứng tại chỗ, lẳng lặng nhìn Trương Vinh Phương, rất lâu sau vẫn không lên tiếng.

Dù sao thì nàng ta cũng đã sống mấy trăm năm, tuy phần lớn thời gian đều là nghiên cứu khám phá học hỏi, tính cách tương đối đơn giản, nhưng theo quán tính của mấy trăm năm, không phải dễ dàng tiếp nhận ý kiến của người xa lạ như vậy.

"Ngươi có thể giúp ta cái gì?"

Nàng ta chần chờ một lúc, cuối cùng cũng lớn tiếng hỏi.

"Ta có thể loại bỏ tất cả những phiền nhiễu, có thể tập hợp tất cả lực lượng giúp ngươi. Rác rưởi dưới trướng của ngươi quá yếu, đối diện với tháp Sát Na, đối diện với uy hiếp có thể tồn tại khác, thì bọn họ chẳng làm được gì cả."

Trương Vinh Phương nghiêm túc nói.

"Hơn nữa…" Hắn vươn tay ra, chỉ ngón tay lên trên.

Phụt!

Đột nhiên, đầu ngón tay hắn thoáng cái nổ tung, hóa thành mảng lớn linh tuyến màu đen, nhảy múa điên cuồng giữa hai

người họ.

“Chỉ cần có đủ chất bổ sung dinh dưỡng, ta có thể tạo ra khu trao đổi mà Thiên Mạc khổng lồ bao phủ trong thời gian ngắn nhất!”

La mở to mắt, nhìn chằm chằm linh tuyến màu đen đang nhảy múa.

Phải biết rằng, ban đầu vì muốn nắm giữ linh tuyến hạch tâm màu đen này, nàng ta đã phí không biết bao nhiêu tế bào não.

Nhưng hiện tại, người trước mặt lại thật sự có thể nắm giữ linh tuyến màu đen!

Đây là nền tảng tất cả kỹ thuật của tộc Linh Nhãn.

“Ta có một loại năng lực trời sinh.” Trương Vinh Phương thẳng thắn nói: “Chắc hẳn ngươi cũng suy đoán được từ trong chém giết trước đó.”

“Có thể mô phỏng năng lực của tất cả đối thủ?” Giọng nói của La hơi khàn khàn.

Nàng ta không thể tưởng tượng được, sao trên thế giới có thể tồn tại năng lực trời sinh biến thái đến vậy.

“Đương nhiên là có giới hạn.” Trương Vinh Phương tự lộ điểm yếu: “Cơ thể của ta có tổng năng lượng cố định, nếu đối tượng mô phỏng cần tiêu hao quá nhiều, thì ta không thể mô phỏng được.”

Đây quả thực là điểm yếu của Cứu Cực Nguyên Thể của hắn.

Cuối cùng, năng lượng được bảo tồn sẽ không biến mất khỏi không trung, cũng không xuất hiện trong không trung.

Hắn mô phỏng những sinh vật còn lại, trên bản chất là dùng sinh mệnh lực của bản thân để chuyển hóa.

Mà nếu gặp phải sinh mệnh có thể vượt qua trị số sinh mệnh mạnh mẽ hiện giờ của Trương Vinh Phương, vậy thì dù hắn có được gen tế bào của đối phương. Cũng không cách nào mô phỏng toàn vẹn.

Đương nhiên, hắn cũng không nói cực hạn của mình ở đâu.

Chương 1801 - Hợp tác (5)

“Thấy thế nào?” Trương Vinh Phương thu hồi ngón tay, nhìn đối phương với ánh mắt nóng bỏng.

“Rất mạnh… vậy thì lời ngươi nói trước đó, tạo ra một thế giới mà tất cả mọi người đều có thể viên mãn hạnh phúc an yên, ngươi có suy nghĩ gì không?” La không thể không thừa nhận bản thân đã rung động.

Đối phương có năng lực khủng bố cường hãn như vậy, nếu trở thành đối thủ, quả thực rất khó giải quyết.

Nhưng nếu là bạn đồng hành, thì không thể nào tốt hơn.

“Chúng ta cần tạo ra một căn cứ có thể bảo vệ tất cả mọi người. Một thành thị kết nối tất cả mọi người lại với nhau.” Trương Vinh Phương nghiêm túc nói.

“Sau đó chọn mấy người thông minh nhất trong bọn họ, để bọn họ cùng tham gia nghiên cứu lối đi. Như vậy, tiến độ có thể được đẩy mạnh.”

“Tháp Sát Na sẽ không cho phép đâu.” La khẽ lắc đầu: “Thể Ác Linh trên mặt đất thật sự là quá nhiều.”

“Ta sẽ nói chuyện với bọn họ.” Trương Vinh Phương nghiêm túc nói: “Để mở lối đi, Lang cũng từng nói chuyện với ta, mục tiêu của hắn ta giống chúng ta.”

“Giống? Cũng đúng, nếu Ác Lâm mở rộng lan tràn, thì cho dù là hắn ta cũng không cách nào chạy thoát, bắt buộc phải chết.” La hiểu rõ gật đầu.

“Như vậy, ba phương chúng ta liên thủ lại, sau đó loại bỏ tất cả trở ngại, hợp nhất tất cả lực lượng. Vậy thì có thể rút ngắn thời gian ở mức độ lớn nhất.”

“Nếu Lang có lòng riêng thì sao?” La chau mày hỏi.

“Vậy thì chúng ta liên thủ tìm cơ hội giết hắn ta trước khi chúng ta sắp thành công.” Trương Vinh Phương thản nhiên nói: “Người thành đại sự, hy sinh là điều không thể tránh. Nếu hắn ta thật sự muốn mở lối đi, chắc hẳn hắn ta sẽ hiểu.”

“Lai lịch của Lang rất bí ẩn, tuy thân thể hắn ta là tộc Linh Nhãn tạo thành, nhưng ý thức lại xuất hiện điều khó hiểu.” La lắc đầu nói.

“Tìm một cơ hội ngồi xuống nói chuyện với nhau đi.” Trương Vinh Phương nghiêm túc đề nghị.

“Để ta đến bày cục diện.”

“Ta không phải là đối thủ của Lang. Rời khỏi tháp Vĩnh Tục, đối diện ở khoảng cách quá gần thì ta sẽ chết.” La lắc đầu từ chối.

“Không sao, ngươi không cần đích thân ra mặt, ta sẽ truyền đạt ở giữa.” Trương Vinh Phương đề nghị.

Ngay lập tức, hắn bước lên, tầm mắt quét qua kệ sách.

“Mặt khác, ta có thể xem ngươi mở lối đi như thế nào không?” Nếu ở đại sảnh đã treo nhiều đầu cường giả lối đi thế giới khác như vậy.

Chắc hẳn La đã mở không biết bao nhiêu lối đi thế giới.

Mở lối đi như thế nào, đây cũng là điều mà hắn muốn nghiên cứu.

“Đi theo ta.” La nhẹ nhàng khép hai tay lại: “Đừng phản kháng.”

Chậc.

Một tầng dao động vô hình nhanh chóng bao phủ hai người họ.

Trong chớp mắt, hai người họ đồng thời biến mất tại chỗ.

Lòng đất dưới tháp Vĩnh Tục, bên trong địa cung khủng lồ.

Hai người họ từ hư không xuất hiện trong đại sảnh dữ tợn được bao bọc trong huyết nhục đỏ tím.

Một cánh cửa kim loại màu bạc hình tròn không ngừng quay ở giữa đại sảnh, được nham thạch kim loại cấu thành nền chống đỡ, đứng sừng sững trên mặt đất huyết nhục.

Toàn bộ cánh cửa kim loại giống như một tấm gương đồng cao hơn mười mét, bề mặt gương đều là sương xám chuyển động quanh.

“Đây là nền tảng lối đi, chỉ cần điều chỉnh dữ liệu thì ngươi có thể dùng nó, dùng năng lượng cực lớn bộc phát, phá vỡ điểm yếu trong không gian, tạo thành lối đi dài, tiến vào thế giới khác gần đó.” La đi đến bên cạnh cánh cửa tròn, trầm giọng giới thiệu.

“Thế nhưng…” La nói còn chưa dứt lời thì dừng lại.

“Có thể mở ra được đấy, nhưng cũng chỉ có tới gần thế giới. Hoặc có lẽ là tới gần tinh cầu. Ngươi hiểu khái niệm tinh cầu không?”

“Ta đã thử rất nhiều lần rồi, năm mươi, một trăm? Có lẽ càng nhiều hơn, nhiều đến mức không nhớ rõ.”

Sắc mặt nàng bình tĩnh, nhưng giọng điệu khi nói lại lộ ra sự tuyệt vọng nồng đậm.

“Ta hiểu tinh cầu là cái gì, nhưng tại sao lại như vậy?” Trương Vinh Phương cau mày. La không thể nghi ngờ là một cường giả đỉnh cao có cùng cấp bậc với hắn, nhưng nhìn từ việc nàng đã thử nhiều năm như vậy rồi mà vẫn không có hiệu quả chút nào đến xem.

Việc mở ra lối đi này có lẽ thực sự vô cùng khó khăn.

La đi đến bên cạnh lối đi, duỗi tay khẽ vuốt mặt ngoài bằng đá nền lạnh như băng.

“Ta tính toán thật lâu, kết quả cuối cùng, thật ra thì vẫn là nguồn năng lượng.”

“Nguồn năng lượng?”

“Đúng vậy.” La gật đầu: “Lực hút của Bạch Đồng mạnh mẽ quá đáng, bất kỳ một thứ gì cũng không thể chống lại lực hút của nó. Cũng chỉ có cả vùng đất dưới chân chúng ta này, nhờ vào khối lượng lớn vô cùng cùng với phương thức vòng quanh quỹ đạo, chật vật ngăn cản hết thảy.”

“Có lẽ đây là cái giá. Cái giá đó chính là sinh mệnh của viên tinh cầu này đang thiêu đốt, đang nhanh chóng trầm xuống.” La nói khẽ.

“Trầm xuống… điều đó có liên quan gì tới lối đi chứ?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Đương nhiên là có liên quan, nguồn năng lượng để chúng ta mở ra lối đi thật ra là được thu thập từ tâm trái đất.

Chương 1802 - Hợp tác (6)

Chương VIP

Chương 1803 - Hợp tác (7)

Trong mắt Trương Vinh Phương lóe lên vẻ mong đợi, cánh dơi chậm rãi giảm tốc độ, rất nhanh đã nhẹ nhàng lơ lửng ở phía trước ánh sáng màu trắng, hạ xuống.

"Đây chính là một thế giới khác, một tinh cầu khác sao?"

Hắn hoàn toàn không dám tưởng tượng, khoa học kỹ thuật ở đời trước phát triển đến mức cao nhất, nếu muốn đi các tinh cầu còn lại cũng cần rất lâu mới có thể làm được.

Mà bây giờ, chỉ cần La lợi dụng kỹ thuật của tộc Linh Nhãn, kết hợp với năng lực điều khiển không gian của bản thân La là có khả năng làm khoảng cách cực xa gần hơn đến mức chỉ cần chút thời gian như vậy.

"Có lẽ cũng có nguyên nhân Bạch Đồng kéo gần tất cả tinh cầu nữa."

Trương Vinh Phương suy đoán như thế.

Nhưng bất kể như thế nào, hắn lập tức sẽ tiến vào một thế giới mới tinh, không biết.

Sự chờ mong này…

Trong mắt mặt lộ ra vẻ dị dạng nhè nhẹ, vươn tay, chậm rãi đi đụng vào cánh cổng ánh sáng màu trắng kia.

Phựt…

Một đoạn ngón tay của hắn tự động tách rời, bay vào cánh cổng ánh sáng biến mất không thấy gì nữa.

Rất nhanh, vẫn có thể cảm ứng được đại bộ phận ngón tay nọ không tổn hao gì.

Lúc này Trương Vinh Phương mới thả người đi phía trước, một phát nhảy toàn bộ cơ thể vào bên trong cánh cổng ánh sáng.

Bạch quang trở nên chợt lóe ở trước mắt.

Hai mắt hắn hơi thích ứng với tuyến ánh sáng chói mắt, lập tức thấy rõ hết thảy trước mắt.

Nóng!

Cái nóng cực kỳ khủng bố!

Một mảnh màu trắng trước mắt, tất cả đều là vô số Thiên Quang phóng xạ xuống từ trên bầu trời.

Nhiệt độ kinh khủng và phóng xạ ác năng cấp tốc thấm vào tế bào thân thể của Trương Vinh Phương, cấp tốc giết chết tất cả tế bào trên bề mặt da của hắn.

Ngay cả cặp mắt của hắn cũng hoàn toàn bị cháy hỏng, mù quáng rớt xuống trong nháy mắt khi tiến vào.

"Lên."

Sắc mặt Trương Vinh Phương không đổi, tay phải nhấc lên.

Bịch, toàn bộ cánh tay phải của hắn trong nháy mắt biến thành đen, nổ tung, hóa thành vô số linh tuyến màu đen, bện thành một khối Thiên Mạc màu đen rộng lớn ở trên đỉnh đầu.

Cho đến tận lúc này, có thể ngăn trở ánh sáng mặt trời ở mức độ lớn nhất cũng chỉ có Thiên Mạc như vậy thôi.

Có Thiên Mạc đón đỡ, tảng lớn vết bỏng trên người Trương Vinh Phương cấp tốc tự lành.

Năng lực thuộc về thiên phú Ứng Kích Cấp Tốc bắt đầu phát huy hiệu dụng.

Ở trong khoảng thời gian cực ngắn, tầng ngoài làn da của hắn phân tách ra các loại tế bào đời thứ nhất.

Tế bào chịu nhiệt nhất trong đó cấp tốc lưu lại, tế bào còn lại toàn bộ tử vong, lại lấy tế bào chịu nhiệt nhất làm trung tâm, siêu tốc phân liệt.

Rất nhanh, bên ngoài cả người Trương Vinh Phương là một màu đỏ sậm, giống như không có da, chỉ có máu thịt.

Cánh tay phải của hắn hóa thành một chiếc dù đen lớn để ở trên đầu, che Thiên Quang.

Hai mắt một lần nữa khép lại, sinh trưởng trong hốc mắt, mọc ra con ngươi chịu nguồn nhiệt mạnh.

Đến lúc này, rốt cuộc hắn mới chậm rãi thích ứng hoàn cảnh nơi này. Cũng thấy rõ vị trí mà hắn đang ở chính là nơi nào.

Hắn đang lơ lửng ở giữa không trung, độ cao khoảng chừng khoảng trăm mét.

Dưới chân là một mảnh đại địa nham thạch sáng nóng tột đỉnh.

Giữa đại địa thỉnh thoảng có thể thấy có nham thạch nóng chảy chầm chậm lưu động từ khe đất, khắp nơi toàn là nhiệt độ cao vặn vẹo.

Ngẩng đầu lên.

Trên đỉnh đầu là Thiên Quang trắng đến chói mắt, không có tầng mây ngăn trở, chỉ có Bạch Đồng vô cùng to lớn chiếm cứ toàn bộ bầu trời.

Từ nơi này thậm chí có thể thấy lửa khí màu trắng nhảy nhót hơi xôn xao ở mặt ngoài Bạch Đồng.

Vô số lửa ánh sáng trạng thái khí cấu thành biển lửa màu trắng vô cùng to lớn ở mặt ngoài của Bạch Đồng.

Chỉ là nhìn chăm chú duy trì liên tục vài giây, Trương Vinh Phương đã cảm thấy hai mắt có chút không đúng.

Khi hai mắt nhìn thẳng Bạch Đồng, nhiệt độ của cặp mắt lại bắt đầu nhanh chóng lên cao.

Chỉ chốc lát sau, trong hốc mắt hắn thậm chí bắt đầu xuất hiện từng sợi khí trắng, đó là bộ phận chất lỏng trong mắt bị bốc hơi bay lên, sinh ra dị tượng.

Lúc này hắn dời tầm mắt.

Kỳ dị là, chỉ cần hắn không nhìn thẳng vào Bạch Đồng, nhiệt độ lại cấp tốc hạ xuống.

“Đây là phóng xạ ác năng sao?” Trương Vinh Phương thở hắt ra. Quay đầu lại liếc mắt nhìn cánh cửa.

Lúc này, hai cánh hắn rung lên, bay về phía trước với tốc độ cao nhất.

Thình thịch!

Âm chướng trong nháy mắt đột phá, lập tức tiến vào gấp hai, gấp ba vận tốc âm thanh.

Nhanh chóng lướt qua đại địa phía dưới, dần dần mơ hồ thành một quang ảnh màu đỏ sậm.

Hai mắt hắn không ngừng dò xét trên mặt đất, nỗ lực tìm ra một chút sự sống còn lưu lại ở nơi này.

Nhưng điều đáng tiếc chính là.

Không có ai.

Không có vật còn sống.

Ngoại trừ đất đá, dung nham nóng chảy ra, thậm chí ngay cả cây cối than cốc khô đen cũng không nhìn thấy đâu.

Chương 1804 - Hợp tác (8)

Mà cho dù hắn có ở bên trong hoàn cảnh này cũng có thể cảm giác được nhiệt độ trong cơ thể đang nhanh chóng tăng lên không thể ức chế được.

Thời gian lâu dài, nhiệt độ cao làm tất cả nước trong cơ thể hắn bị bốc hơi theo thân nhiệt tăng, cũng sẽ chết ở chỗ này.

Phi hành không biết bao xa, mặt đất xung quanh vẫn không có bất kỳ một vật còn sống nào.

Chỉ có một quần thể kiến trúc hư hư thực thực là phế tích chợt lóe lên ở phía dưới.

Nhưng dung nham nóng chảy màu vàng chảy xuôi trong này, hiển nhiên đã không có vật còn sống từ lâu rồi.

Trương Vinh Phương càng xem càng hết hi vọng.

Tính toán thời gian, cuối cùng hắn vẫn bay trở về.

Đồng thời thân hình lao xuống hướng mặt đất.

Đưa tay ra sức vồ một cái trên mặt đất, hốt lên một nắm đất khô cằn.

Nhiệt độ của nắm đất khô cằn làm mặt ngoài lòng bàn tay của hắn đốt lên từng tia khói mù nhè nhẹ, nhưng rất nhanh liền biến mất.

Tầng cách nhiệt tiến hóa ra bên ngoài cơ thể Trương Vinh Phương, có tác dụng tránh cho bị bỏng bởi nhiệt độ cao.

Hắn nhìn kỹ đất đen, đây nào có phải là đất chứ, căn bản chính là vô số bột đen!

Không bao lâu sau, một lần nữa hắn bay trở về phụ cận cánh cổng ánh sáng.

Hắn xoay người, nhìn đại địa hoàn toàn hoang vắng lạnh lẽo trước mắt.

“Nếu như còn có vật còn sống, có lẽ chỉ có chỗ càng sâu dưới đất.”

Mang theo suy đoán như vậy, Trương Vinh Phương mang theo đất đen, xoay người tiến vào cánh cổng ánh sáng.

Thế giới như vậy, có lẽ chính là tương lai của bọn họ.

Hắn bỗng nhiên có chút hiểu được tâm tình của La. Chỉ có chân chính tận mắt nhìn thấy ngày diệt vong, từng lĩnh hội tuyệt vọng mới có thể hiểu được loại khốn cảnh ấy rốt cuộc giày vò cỡ nào.

Tháng sáu năm 4 dương lịch.

Trương Vinh Phương cùng La mật đàm ở Vĩnh Tục cung hồi lâu, sau đó trở về khu trao đổi Đại Linh, bắt đầu làm chuẩn bị cho việc xây dựng khu trao đổi liên kết với nhau.

Song song với đó đế quốc Đại Linh cũng bắt đầu chỉnh đốn quốc lực, làm đủ chuẩn bị các loại lương thực khoáng thạch vân vân để sinh sống.

Muốn liên hợp mọi người cùng đối mặt với thế giới tuyệt vọng, tìm kiếm hi vọng cuối cùng.

Như vậy đầu tiên là phải làm cho tất cả mọi người đều tin phục, tin tưởng tất cả những điều bọn họ nói.

Khu trao đổi khác nhau, bầy người khác nhau, ký sinh thể thần phật khác nhau, đều có được ý nghĩ của chính mình.

Không phải tất cả mọi người nguyện ý gia nhập kế hoạch vô cùng to lớn ấy.

Cho nên điều này cần Trương Vinh Phương đến chủ trì chỉ đạo hợp nhất phương diện tư tưởng.

Trong giao kèo của hắn với La, hắn chính là người phụ trách chỉnh hợp bộ phận người có dị nghị. Mà La thì phụ trách phương diện kỹ thuật, làm sao để tất cả khu trao đổi tương thông trên ý nghĩa thực chất, do nàng đến thực hiện.

Đại Linh, động Nhân Tiên.

Trương Vinh Phương mặc bộ đạo bào, đôi mắt nửa mở nửa khép, phía sau sương đỏ mây khói lượn lờ, tiên khí bay bay, phong phạm đại tu của phái Đạo Môn.

Muốn hoàn thành kế hoạch to lớn này, liên hệ với tất cả khu trao đổi, liên hợp sức mạnh của mọi người.

Một mình hắn đương nhiên là không có phương pháp phân thân.

Những người khác đánh không lại chẳng lẽ họ lại không thể tránh?

Cho nên hắn cần đủ nhiều bộ hạ, để giám sát hoàn thành kế hoạch này.

Nhiều Tông Sư Đại Tông Sư của Đại Linh tiến vào tầm mắt của hắn.

Toàn bộ Nhân Tiên quan Đại Linh hôm nay đang lấy cửa vào khe hở bên ngoài Thiên Mạc làm trung tâm, không ngừng thăm dò, mở rộng hướng phía xung quanh.

Ác Tức của Ác Linh đối với ký sinh thể linh tuyến có ô nhiễm, đối với huyết duệ không có tác dụng.

Năng lực tự lành cường hãn của huyết duệ, cộng thêm áo giáp hắc tuyến mà Trương Vinh Phương đặc biệt chế tạo, bảo vệ toàn thân, giảm bớt uy hiếp và gánh vác của các nhà thám hiểm rất nhiều.

Ngay trong thời gian hắn và La nói chuyện, lấy khe nứt Đại Linh làm trung tâm, hơn trăm dặm xung quanh, tất cả địa hình đều được miêu tả ra.

Tất cả Ác Linh đều bị các Tông Sư huyết duệ Đại Linh vây giết thanh trừ.

Ngoài những người ngay từ đầu không thích ứng ra, các loại chiêu số của thể Ác Linh rất nhanh đã bị Tông Sư thân kinh bách chiến lý giải, xem thấu, dễ dàng tránh khỏi con đường tấn công phòng thủ cố định của chúng nó.

Bản thân thể Ác Linh không có thần trí, chỉ biết công kích bằng vào bản năng, cái mạnh chân chính của chúng nó, là ở ô nhiễm.

Đối với thần phật ký sinh thể linh tuyến mà nói, không nói đến việc giao thủ, chỉ là tới gần thôi đều có thể sẽ bị ô nhiễm.

Mà đều là Tông Sư huyết duệ loại hình thể Ác Linh, không riêng gì có được thần trí, còn có năng lực tự lành rất mạnh.

Số ít người thương vong, sau khi áp dụng thăm dò sự nguy hiểm và thủ đoạn của Ác Linh, rất nhanh đã dựa vào vây công, nghiền ép Ác Linh Xa cơ bản nhất.

Chương 1805 - Hợp tác (9)

Hồng Nghiệp thân là rết, lúc này đang cầm một phần tài liệu, cung kính hồi báo tình huống thăm dò mặt đất cho Trương Vinh Phương.

“Nhìn từ sự thống trị hợp nhất hoàn cảnh xung quanh, cột ánh sáng Thiên Quang xuất hiện không có quy luật, cần phải sắp xếp người tiến hành tính toán bất cứ lúc nào.

Mặt khác người ra ngoài thăm dò ngày hôm qua đã trở về, vẫn còn mang về vị trí manh mối của một căn cứ thần phật.

Phóng ra thiện ý với phương hướng của chúng ta, chúng ta có nên thử tiếp xúc hay không?” Hồng Nghiệp hỏi.

“Căn cứ thần phật?” Đôi mắt Trương Vinh Phương hơi trợn to: “Ký sinh thể linh tuyến mà thôi, sau này không cần gọi chúng nó là thần phật, thống nhất gọi là người ký linh.”

“Vâng.” Hồng Nghiệp chăm chú ghi nhớ xưng hô này.

Đây là cách gọi chuyên nghiệp của La đối với tất cả ký sinh thể linh tuyến, Trương Vinh Phương cũng dứt khoát lấy ra trực tiếp dùng.

“Như vậy chúng ta có nên tiến hành tiếp xúc không?” Hồng Nghiệp chần chờ hỏi.

“Phái người thông cáo bọn họ, từ giờ trở đi, tiếp thu tất cả đăng ký quản thúc của Đại Linh ta đối với bọn họ.” Trương Vinh Phương tùy ý nói.

“Có khi nào bọn họ không chịu tiếp nhận không?” Hồng Nghiệp không cần nghĩ cũng có thể đoán được kết quả.

Sự quản thúc của Đại Linh đối với thần phật vô cùng nghiêm khắc, không cho phép lấy não người là thức ăn, với tư cách thần phật phải toàn tâm toàn ý phục vụ cho tất cả mọi người, làm tốt công việc bản chức của mình.

Vẫn còn phải đăng ký trong danh sách, tiếp thu giám sát giám thị của người bên phía Đại Linh.

Loại đãi ngộ của kẻ hoàn toàn bị chinh phục này, bây giờ mới bắt đầu tiếp xúc, đối phương làm sao có thể sẽ tiếp thu?

“Đúng là muốn chúng không chấp nhận.” Trương Vinh Phương mặt không đổi sắc: “Ngươi cứ phát thông cáo ra trước, chờ bọn họ từ chối rồi ta sẽ dẫn đội tự mình đi một chuyến.”

Thế gian này, kiểu gì cũng phải có một con gà dùng để giết gà dọa khỉ.

Hơn nữa hắn không hề có thiện cảm đối với mấy thần phật này, cũng chính là người ký linh. Trước khích lệ một câu, không nghe thì toàn bộ giết chết. Đây đã là chút nhân từ không nhiều lắm của hắn.

Hồng Nghiệp nghe ra sát ý trong giọng nói của Trương Vinh Phương, lúc này trong lòng rùng mình, cúi đầu lĩnh mệnh rồi lui ra ngoài.

Lưu lại Trương Vinh Phương một mình ngồi xếp bằng ở bên trong động lớn như vậy, chậm rãi nhắm mắt.

Từ khi rời khỏi Thiên Mạc đến bây giờ, trước trước sau sau cũng chẳng qua chỉ là trôi qua hơn một tháng.

Nhưng hơn một tháng này, gây cho hắn, gây cho toàn bộ Đại Linh, thậm chí tất cả mọi người, sự trùng kích hoàn toàn mới không có gì sánh kịp.

“Cái gọi là thần phật, lưu lại một chút đủ là tốt rồi, còn lại, nghe lời thì chuyển hóa thành huyết duệ, không nghe lời, cũng không có giá trị lưu lại.”

Trương Vinh Phương nhẹ giọng thở dài.

“Bạch Lân, nếu đã trở về, vì sao không nói lời nào?” Hắn có thể cảm ứng được động tĩnh của Bạch Lân giữa tam hoa sau lưng mình.

Nhưng kỳ quái là, người này ngày bình thường nói nhiều lời nhất, lúc này lại không nói câu nào.

Sương mù trắng xóa hoàn toàn rất nhanh dũng mãnh trào vào động Nhân Tiên, cấp tốc tản ra ở cạnh huyết trì trước mặt Trương Vinh Phương, để lộ thân hình yểu điệu mặc váy áo màu trắng của Bạch Lân.

Nàng trông có chút trầm mặc, muốn nói lại thôi.

“Sao cơ? Đi ra ngoài một chuyến rồi, trở về đến cả tính tình cũng thay đổi à?” Trương Vinh Phương kinh ngạc hỏi.

“Chỉ là gặp một việc…” Bạch Lân khẽ lắc đầu, ánh mắt có chút phức tạp.

Nàng đã được Lâm Đông mời đi vào khu tụ tập may mắn còn tồn tại tên là Phù Việt.

Thật ra thì cái gọi là khu tụ tập người sống sót, đều là thần phật tụ tập.

Nàng sinh sống ở nơi này trên dưới nửa tháng, cả nhà Lâm Đông rất chi là nhiệt tình chiêu đãi nàng.

Nàng và Lâm Đông cũng hợp tính tình, rất nhanh đã có quan hệ gần hơn rất nhiều.

Lần này trở về, nàng vốn nghĩ, khu tụ tập bên Lâm Đông cần lượng lớn các loại vật tư, các loại khoáng sản, dầu mỡ, vải vóc vân vân.

Tuy rằng là thần phật, nhưng rất nhiều phương tiện trụ cột đều cần tài nguyên vận chuyển, linh tuyến không thể thay thế tất cả.

Ảo giác bên trong Nghi Vân Ngụy Vụ cũng chỉ là ảo giác. Là sự biến hóa trên ý thức tinh thần thuần túy.

Trở lại hiện thực, coi như là thần phật cũng cần sinh sống.

Cho nên lần này nàng trở về, là dự định nói cho Trương Vinh Phương một chút tình huống bên Phù Việt của Lâm Đông. Hy vọng thành lập quan hệ đôi bên thông thương hữu hảo.

“Được rồi, ngươi trở về cũng đúng lúc.” Chỉ là không đợi nàng nói ra lời, Trương Vinh Phương đã nhắm mắt thuận miệng phân phó.

“Bên Hồng Nghiệp cần nhân thủ đi thanh trừng một căn cứ thần phật, ngươi theo cùng đi. Thực lực của ngươi bây giờ theo ta tăng phúc không ít, nên vấn đề không lớn.”

“Ặc… thanh trừng? Tại sao phải thanh chước? Bọn họ làm cái gì sao?” Bạch Lân có chút ngạc nhiên.

Chương 1806 - Hợp tác (10)

“Không có làm cái gì. Chỉ là chúng ta cần.” Trương Vinh Phương thản nhiên trả lời: “Huống hồ, thần phật lấy tủy não con người làm thức ăn, vốn là vật tà ác, giết sạch toàn bộ cũng không phải chuyện xấu.”

Hắn mở mắt mắt nhìn Bạch Lân,

“Coi như là các ngươi, sớm muộn gì ta cũng sẽ chuyển hóa bọn ngươi khôi phục thành nhân thân huyết duệ.”

“…” Bạch Lân mấp máy môi, trong lúc nhất thời hoàn toàn không biết nên làm ra phản ứng gì.

Lẽ nào hiện tại Nhân Tiên quan đã có thể chuyển hóa thần phật thành huyết duệ được rồi hả? ?

Dường như là nhìn ra nghi ngờ của nàng.

Trương Vinh Phương bổ sung một câu.

“Bây giờ còn tạm thời không làm được, nhưng ta và một người cùng chung chí hướng trao đổi rất lâu, đã đả thông cửa ải trong đó, nói vậy hẳn là sẽ không lâu lắm là có thể hoàn thành một bước này. Ngươi có thể chuẩn bị làm tiệc chúc mừng chút.”

Khóe miệng hắn nhếch lên mỉm cười.

“…” Đôi mắt Bạch Lân trợn to, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Nàng vốn dự định sẽ chia sẻ chuyện ở Phù Việt với Trương Vinh Phương, nhưng lúc này nàng bỗng có chút không dám nói.

Nếu như Trương Vinh Phương biết về Phù Việt. Có khi nào hắn cũng giống như bây giờ, một câu nói nhẹ bẫng là quyết định sinh tử của tất cả mọi người trong toàn bộ Phù Việt?

Nàng không dám đánh cuộc.

Những ngày này, dưới sự dẫn dắt của Lâm Đông, đi thăm các ngõ ngách của Phù Việt xung quanh, người ở đó đều rất nỗ

lực, để sinh tồn được, mỗi ngày đều dùng hết toàn bộ sự nỗ lực.

Người nhiều như vậy, đồng loại nhiều như vậy, còn có Lâm Đông các nàng, đều đang cố gắng sinh tồn.

Nếu như bởi vì nàng mà đem lại tai nạn cho Phù Việt, cho dù như thế nào trong lòng Bạch Lân cũng không vượt qua được lằn ranh kia.

“Ngươi đang suy nghĩ gì? Không phải là bị người lừa gạt choáng váng đấy chứ?” Trương Vinh Phương dường như là đã nhận ra cái gì.

Dù sao người này trước đây là có thể bị người lừa làm lãng quên ở trong phế tích, đến cả tượng thần đều bị người giấu đi, nếu không phải hắn qua đó đào móc ra, chỉ sợ cuối cùng cũng là bị triệt để quên đi, kết cục rơi vào biển Lãng Quên.

Có điều người này ngốc là ngốc nghếch chút, nhưng tâm tính trung thành, thực lực còn có thể cùng với sự tăng cường của bản thân mình mà đề cao, điểm ấy cũng là nơi mà hắn coi như hài lòng.

“Không có gì, chỉ là đi ra ngoài một chuyến hơi mệt chút.” Trong lòng Bạch Lân đập hẫng một nhịp, cảm giác lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

“Được rồi, không nói với ngươi nữa, ta đi tìm Thiên Nữ chơi.”

Nàng vội vàng xoay người, bước nhanh chạy ra khỏi động.

‘Người này, đều lớn tuổi như vậy rồi mà vẫn có tính tình y như tiểu cô nương. ’

Trương Vinh Phương không nói lên lời, lúc này không để ý tới nữa.

Nhắm mắt, mở thanh thuộc tính.

Hơn một tháng, cộng thêm lượng tích góp được phía trước đó, lại đến lúc thiên phú đặc chất mới xuất hiện.

Bây giờ trong lòng hắn có khát vọng mãnh liệt.

Khát vọng có được một loại năng lực có thể phá khốn cục trước mắt, trạng thái như vậy, nói không chừng có thể được đột phá mới.

Căn cứ vào nghiên cứu của hắn phán đoán, sự xuất hiện của thiên phú đặc chất có mức độ rất lớn là ảnh hưởng bởi ý nguyện của hắn.

Lúc này trên thanh thuộc tính, cột sinh mệnh đã đạt đến 3300 điểm.

Thuộc tính có thể sử dụng là một trăm điểm.

Vừa mới đầy, Trương Vinh Phương đã có chút khẩn cấp muốn nhìn xem năng lực mới là cái gì.

Tới mức này rồi, thứ La lợi dụng chính là khoa học kỹ thuật, tăng cường bản chất sinh mệnh máu thịt tự thân, do đó làm ra lò luyện đốt tâm để phụ trợ cơ thể con người được tiến hóa.

Tu hành đồ phổ võ đạo, rèn luyện khai phá lò luyện đốt tâm đến mức tận cùng là có thể khiến người ta nhảy vọt hoàn thành việc thăng cấp tầng thứ sinh mệnh từ cấp thấp đến cao tầng.

Võ đạo như vậy, đã không phải là phạm trù võ công đơn thuần, mà hẳn là thần công.

Mà bên phía hắn, thì là dựa vào năng lực tổ hợp của thiên phú đặc chất để tiến hành quá độ bản chất sinh mệnh.

Đại Linh không phức tạp chứa nhiều võ công tu hành, có tăng lên cho thực lực, chủ yếu là có tác dụng ở mặt khai phá tiềm năng, đem cực hạn phát huy đến cực hạn. Cũng không thể có bất kỳ ảnh hưởng gì đối với bản chất sinh mạng.

Dừng ý nghĩ lại, Trương Vinh Phương thu tầm mắt, tiếp tục xem hướng thanh thuộc tính.

‘Hy vọng có thể có một phương pháp phá cuộc. ’

Mang theo ý nghĩ này, hắn khẽ động tâm niệm, đổ tất cả thuộc tính có thể sử dụng lên trị số sinh mệnh.

Sinh mệnh trong nháy mắt từ 3300, tăng trưởng đến 3400.

Mà trên cột thiên phú đặc chất, một cột phía dưới cùng cũng chậm rãi hiện ra dòng chữ mới.

Đây là…! ?

Thấy năng lực mới xuất hiện, hai mắt Trương Vinh Phương ngẩn ra, sửng sốt một cái.

…

Nại Hà sơn, Phục tỉnh.

Chương 1807 - Đế quốc (1)

Giữa dãy núi nhấp nhô hiểm trở có một đường rẽ dài và hẹp, trên đó có một bóng người mặc trang phục màu xám, tay áo rộng tung bay, dáng người chớp lóe vài lần đã vượt qua hẻm núi mấy trăm mét và đi tới trước một đạo quan nằm ở lưng chừng núi.

Bảng hiệu treo bên trên đạo quan đề: Công Thâu quan.

Bóng người màu xám dừng lại và ngẩng đầu lên nhìn bảng hiệu.

“Đạo huynh, giờ đây Đại Linh nhất thống thiên hạ, tứ hải đều thần phục, Linh Đế chiếu cáo thiên hạ về việc tìm kiếm cường giả Tông Sư tiến về Thiên Ngoại. Ngươi và ta ẩn cư nhiều năm, đã sớm không màng thế sự, nhưng hiện giờ Thiên Ngoại này hoàn toàn tách biệt với lồng chim trước kia.”

“Sao thế? Ngươi muốn đi à?” Đột nhiên, một bóng người cao gầy lóe lên trong đạo quan rồi xuất hiện một cách quỷ dị trước cổng chính.

Đây là một lão giả cao gầy có đôi mắt màu vàng nhạt.

Chỉ là khí tức của ông ta khác hẳn với những Tông Sư khác.

Nếu các Tông Sư khác đều trông cường tráng, tràn đầy lực lượng và mạnh mẽ.

Thì khí chất của ông ta lại âm u lạnh lẽo và uy nghiêm đáng sợ, mơ hồ đem tới cho người ta một cảm giác khó chịu.

“Đương nhiên là muốn đi. Sống suốt mấy trăm năm, ngay cả lúc Mạnh Khiên thành lập Nghịch Thời hội và đưa ra lời mời trước đó, chúng ta cũng không có động tĩnh gì. Chẳng phải là vì Thiên Ngoại Chi Cảnh kia đấy ư?” Bóng người áo xám thở dài.

“Mấy lần thu hoạch Thần Phật và đại chiến, Nghịch Thời hội mưu tính nhiều năm, cuối cùng bây giờ đã thành công. Huyết Tiên đạo chủ Càn Khôn Tử không hổ là kỳ tài ngút trời, xưa nay chưa từng có, hắn lấy sức một người lập nên Thiên Lộ Ngoại Cảnh dẫn đến Thiên Ngoại.

Bây giờ có vị Đế Sư với thực lực có một không hai như hắn tọa trấn, nghe nói Đại Linh đã bắt đầu khai phá vùng đất Thiên Ngoại rộng lớn rồi.” Trong lời nói của bóng người áo xám toát ra hàm ý khao khát.

Bọn họ đều là nhóm Thiên Quang giả đầu tiên bị chiếu trúng vào năm ấy, hiện giờ lại biết được chuyện Linh đình phái ra rất nhiều người khai phá Thiên Ngoại dưới sự hỗ trợ của đạo Huyết Tiên.

Lúc Thần Phật từng đợt đại chiến và thu hoạch, bọn họ không thèm đoái hoài.

Khi Linh Phi Thiên khống chế hết thảy và đại chiến với Nghịch Thời hội, bọn họ không có hành động gì.

Linh Đế thay đổi triều đại, không ngừng thay người lên ngôi vài lần, bọn họ cũng chẳng hề nhúc nhích.

Nhưng lúc này đây… Thiên Lộ Ngoại Cảnh được xây xong, có thể nối thẳng đến thông đạo Thiên Ngoại, rốt cuộc bọn họ cũng động lòng rồi.

“Năm đó, cả nhà ba mươi bảy người của ta, ngoại trừ ta, những người còn lại đều chết thảm trong Thiên Quang. Cho tới nay, nguyện vọng duy nhất của ta chính là phải tìm hiểu rõ ràng đến tột cùng thì Thiên Quang đó là thứ gì? Mà hiện tại… Đế Sư đã cho ta cơ hội này.” Bóng người áo xám trầm giọng nói.

Quan chủ đạo quan trầm lặng.

Thật ra, ông ta cũng biết chuyện Thiên Lộ Ngoại Cảnh.

Cho dù có là kẻ ngu ngốc đến mấy thì hẳn cũng có thể nhìn thấy thông đạo huyết sắc đáng sợ dài mười mấy vạn mét nối thẳng đến Thiên Ngoại kia.

Một lúc lâu sau…

Ông ta nhìn về phía lão bằng hữu trước mắt.

“Cùng đi đi.”

“Ngươi đồng ý ư! ?” Bóng người áo xám sững sờ, lập tức mừng rỡ.

“Tiếp tục sống tạm bợ thế này cũng không làm nên chuyện gì. Nếu như bất lão bất tử là số mệnh của Thiên Quang giả đời thứ nhất chúng ta, vậy ta cũng phải tìm cho ra nguồn gốc của số mệnh này là gì.” Quan chủ bình tĩnh nói.

“Không hổ là ngươi! Thiên Hải Như Ngọc cung đã từng là thiên hạ đệ nhất cung, nếu có thể tái xuất giang hồ, tất nhiên Linh đình và đạo Huyết Tiên sẽ cực kỳ coi trọng. Cứ thế, sức nặng của việc chúng ta tiến tới gia nhập cũng hoàn toàn khác biệt.” Bóng người áo xám vui vẻ nói.

“Có lẽ vậy…” Quan chủ khẽ lắc đầu.

Lúc này, trong phân bộ Huyết Hồng Các ở Đại Đô.

Nước hồ xao động, dấy lên gợn sóng nhàn nhạt.

Mạnh Khiên cầm cần câu trong tay, lẳng lặng ngồi xếp bằng trên một chiếc bè trúc độc mộc. Nhìn mặt hồ như gương trước mắt, ông ta cũng có chút lơ đãng.

“Đang nghĩ gì đấy?” Một bóng người mặc áo đỏ chợt lóe lên, xuất hiện bên cạnh ông ta.

Là Đế Giang.

Không biết từ lúc nào, hắn mặc một thân váy đỏ của nữ tử, lại còn tô son điểm phấn, nam không ra nam, nữ không ra nữ, bên trên chòm râu dê là hai má đỏ hồng hồng, trông rất quái dị.

“Ngươi đã xem thiệp mời của Càn Khôn Tử chưa?” Mạnh Khiên không quay đầu lại mà chỉ nhẹ giọng hỏi.

“Xem rồi, ta định đi đây.” Đế Giang gật đầu, “Chuyện Thiên Ngoại cũng không thể để một hậu bối tự mình gánh vác mãi được, ngươi và ta còn chưa chết mà, cũng nên cống hiến một phần sức lực vì thế đạo này.”

“Ngươi hiểu đại nghĩa sâu sắc như thế từ bao giờ vậy?” Mạnh Khiên kinh ngạc hỏi.

“Được rồi, thật ra ta chỉ tò mò, muốn đi ra ngoài nhìn xem rốt cuộc Thiên Ngoại kia trông như thế nào mà thôi.” Đế Giang cười nói. “Chắc hẳn rất nhiều người khác trong hội cũng có ý nghĩ này.”

Chương 1808 - Đế quốc (2) - Chương 1828 - Xem lễ (5)

“Ví dụ cho việc chuyển hóa thành công từ Cực Cảnh thành huyết duệ chính là Đường Tâm Di, hiện tại nàng sẽ không lãng quên nữa, huyết mạch của huyết duệ đã chữa trị và giúp nàng khôi phục hết thảy. Cho nên, nếu muốn ra ngoài, ngươi nhất định phải chuyển thành huyết duệ.” Mạnh Khiên trầm giọng nói.

“Có gì mà không thể chứ?” Đế Giang nhíu mày. “Thật ra không chỉ mình ta đâu, trước khi ta đến đây, đã có không ít lão nhân trong hội đều nguyện ý chuyển thành huyết duệ.

Dù sao hiện giờ kẻ địch lớn đã không còn, chúng ta tiếp tục duy trì trạng thái điên điên khùng khùng như vậy thì có ý nghĩa gì? Đương nhiên có thể khôi phục là tốt nhất rồi.”

“… Càn Khôn Tử… Thật sự quá ghê gớm.” Mạnh Khiên thở dài. “Nếu các ngươi đều dự định đi, thế ta cũng đi thôi.”

“Ngươi muốn chuyển thành huyết duệ?” Đế Giang nghi ngờ hỏi.

“Có gì không thể? Ta đã gánh vác mọi thứ quá lâu rồi, giờ đây có người tới giúp ta, đôi khi, cảm giác được người khác che chở thế này cũng khá tốt đấy.” Mạnh Khiên mỉm cười.

“Đạt Mễ Nhĩ cũng quyết định sẽ đi.” Đế Giang cười nói.

“Xem ra, tất cả mọi người đều đã quyết định xong.” Mạnh Khiên buông cần câu xuống và nhẹ nhàng đứng dậy.

“Đúng nha.” Đế Giang nhìn chiếc phao báo hiệu đã có cá mắc câu, nhưng cũng im lặng.

Vụt!

Hai người cùng biến mất tại chỗ trong chớp mắt. Chỉ để lại chú cá con đáng thương không ngừng vùng vẫy dữ dội trên dây câu.

*

Động Nhân Tiên.

Trương Vinh Phương ngồi xếp bằng bên cạnh hồ máu, hai mắt khép hờ, tập trung nhìn chăm chú vào năng lực thiên phú mới trên thanh thuộc tính.

Hắn vốn cho rằng từ nguyện vọng khao khát đối phó với Thiên Quang của mình có thể mang tới một năng lực mới có liên quan.

Nhưng bây giờ… có vẻ như năng lực này hoàn toàn chả có chút liên quan nào.

‘Thiên phú đặc chất—— U Tuyền. ’

‘U tuyền —— Hết thảy cá thể có huyết mạch và hồn phách của ngươi đều sẽ nhận được hiệu quả khôi phục thương thế gấp bội lúc đến gần ngươi. Phạm vi được quyết định bởi tổng trị số sinh mệnh của ngươi. (Trước mắt là 500 mét) ’

“U Tuyền? Hình như năng lực này không giúp được gì nhiều cho việc đối kháng với Thiên Quang…” Trương Vinh Phương hơi kinh ngạc.

Này càng giống như năng lực khôi phục theo phạm vi hơn, nhưng huyết duệ dưới trướng hắn không hề thiếu năng lực khôi phục, thứ hắn muốn nhất là loại năng lực kháng lại lửa hoặc là băng lạnh, nhưng lúc này…

Dường như năng lực U Tuyền này cũng không có tác dụng gì mấy.

Suy cho cùng, hắn không thể chờ mãi một chỗ chỉ để thuộc hạ nhanh chóng khôi phục được.

Có điều, lúc hắn còn đang nghi ngờ trong lòng thì chợt bên dưới loại năng lực này.

Hai năng lực Cướp Đoạt Linh Hồn của tiên huyết thủy tổ và Linh Nhục Hợp Nhất thuộc về sinh vật Cứu Cực bỗng nhiên sáng lên cùng lúc.

Ba loại năng lực U Tuyền, Cướp Đoạt Linh Hồn và Linh Nhục Hợp Nhất cùng lóe sáng lam quang chói lóa.

Phía sau bắt đầu mọc ra những hư tuyến trông như rễ cây, dọc theo đó là từng mục năng lực cần thiết mới được hình thành.

Chi chi chít chít rất nhiều năng lực nhanh chóng hội tụ lại và thu nhỏ thành một điểm, cuối cùng dừng lại.

“Gì đây! ?” Trương Vinh Phương trợn to hai mắt, nhìn về phía một điểm sau cùng kia.

Đó là huyết mạch huyết thống mới!

Rốt cuộc cũng xuất hiện huyết mạch mới rồi.

‘Huyết mạch Cửu Phượng Nguyên Sơ: Tập hợp tất cả năng lực, thu được huyết mạch Cửu Phượng hoàn chỉnh. Cửu Phượng còn được gọi là Quỷ Xa, có mười cái cổ nhưng chỉ chín đầu, có năng lực khống chế linh hồn. Vốn là chim phượng chín đầu, về sau bị mang tiếng xấu và biến thành hung điểu chín đầu. ’

Trương Vinh Phương đã từng nghe qua về sinh vật thần thoại Cửu Phượng này, chỉ là hắn không rõ loại hung thú thượng cổ này có thể có biện pháp gì để đối kháng với Thiên Quang.

‘Lẽ nào muốn ta đóng gói linh hồn của tất cả mọi người và tiến về thế giới mới à? ’ Trương Vinh Phương suy đoán trong lòng.

Có lẽ đây chính là việc duy nhất mà năng lực mới này có thể làm.

Nhưng bên ngoài Thiên Mạc cũng không có linh hồn hóa thực chất gì cả, ngay cả Lò Luyện Đốt Tâm thực ra cũng chỉ là sự kết hợp giữa công nghệ sinh học và khoa học kỹ thuật của tộc Linh Nhãn trong Thiên Ngoại.

Những chiêu thức võ công kia đều là năng lượng chân chân thật thật chứ chẳng phải thứ siêu phàm gì.

Trên bản chất, từ đầu đến cuối, thứ siêu phàm mà Trương Vinh Phương từng gặp qua chỉ có một mình hắn mà thôi.

Kể cả khi Lang thật sự là nhục thân mạnh nhất được tộc Linh Nhãn chế tạo và là kiệt tác kỹ thuật đỉnh cao nhất của trình độ công nghệ sinh học.

Chẳng qua cũng chỉ giống như tu hú chiếm tổ chim khách.

Sau khi bình tĩnh lại, Trương Vinh Phương cẩn thận xem xét những năng lực thiên phú cần thiết của Cửu Phượng.

‘Dẫn Hồn Đề Khiếu, Chín Đầu, âm Minh Câu Thông, Quỷ Phủ, âm Thổ Nhiễm Hóa, Cực Hàn Chi Huyết, Minh Ngục Hóa, âm Dương Thông Hành, Phệ Hồn, Cửu Phượng Nguyên Thể. ’ Không nhiều yêu cầu lắm, tổng cộng khoảng mười cái.

Chương 1809 - Đế quốc (3)

Nhưng xem đến phần sau, Trương Vinh Phương gần như có thể hiểu được, có lẽ Cực Hàn Chi Huyết chính là huyết mạch Cửu Phượng mấu chốt có thể đối kháng với Thiên Quang.

Hắn trầm ngâm suy tư một lát rồi đột nhiên nhanh chóng phản ứng lại.

'Không đúng! Hiện tại ta có thể dùng huyết nhục để tái tạo thân thể của bất cứ người nào, một khi Cửu Phượng có thể đạt được thành công, đến lúc đó khống chế chữa lành linh hồn và phối hợp linh hồn với nhục thân được tái tạo, đây hoàn toàn là loại hình khôi phục bất tử hoàn mỹ! '

Hắn đã hiểu được.

Có lẽ đây mới là điểm mấu chốt của năng lực này.

Ngồi khoanh chân bên trong động Nhân Tiên, hắn cẩn thận trải nghiệm năng lực U Tuyền mới đạt được này.

Hắn không chỉ dựa vào năng lực thiên phú, mà còn cẩn thận suy nghĩ và nắm rõ bản chất của mỗi năng lực, để từ đó phát huy ra uy lực càng mạnh.

Hơn nữa, hắn cũng đang thử kết hợp sử dụng các loại năng lực với nhau.

Bây giờ, hắn có được ngày càng nhiều năng lực thiên phú, đương nhiên không thể có chuyện toàn bộ đều sẽ giúp ích được cho mình, không ít trong đó căn bản chỉ là góp vào cho đủ số.

'Vừa hay năng lực mới cần nghiệm chứng và kiểm tra, hoàn toàn có thể chỉnh hợp toàn bộ lực lượng của khu trao đổi Đại Linh vào thời gian chờ phản hồi. '

"Đạo chủ, các vị ở Huyết Hồng Các Nghịch Thời hội cùng đi đến đây, hình như có chuyện quan trọng cần thương lượng." Bỗng nhiên, có tiếng của đạo đồng trong đạo Huyết Tiên truyền đến từ ngoài động.

"Huyết Hồng Các?" Trong lòng Trương Vinh Phương hiện lên kết cấu của Huyết Hồng Các hiện nay.

Bất kể là Mạnh Khiên, hay Đế Giang, hay là Thiên Nữ, hiện giờ đều là thành viên của Huyết Hồng Các.

“Mời bọn họ tới đây đi.” Hắn lên tiếng trả lời.

“Dạ.” Đạo đồng cung kính đáp lại và mau chóng lui ra.

Không lâu sau, Trương Vinh Phương đứng dậy, vỗ vào đạo bào trên người rồi vung tay lên.

Vô số máu tươi lập tức lưu chuyển bên trong cả động Nhân Tiên, bắt đầu phát huy năng lực Mô Phỏng của sinh vật Cứu Cực.

Chẳng mấy chốc, những bụi hoa màu đỏ nhạt mọc lên khắp nơi trong động, vài cánh bướm huyết sắc nhẹ nhàng bay ra từ bên trong huyết thủy và vỗ cánh bay lượn.

Tất cả những nơi ngập tràn huyết tinh quỷ dị đều bị che giấu vào giây phút này.

Một thoáng sau, ba bóng người bất chợt xuất hiện bên ngoài động Nhân Tiên.

Người dẫn đầu chính là Mạnh Khiên – người có một con mắt là tinh thể màu tím.

Ông ta ngẩng đầu nhìn bảng hiệu của động phủ, lặng lẽ thở dài.

“Đi thôi.”

Ông ta hơi nghiêng người và nhìn về phía sau.

Sau lưng ông ta, theo thứ tự là hai người Đế Giang và Liệp Hổ.

Lúc đầu, ông ta còn kiêng kị sự ảnh hưởng của huyết duệ đối với mình, nhưng lúc này đây, lượng lớn người trong toàn đế quốc đều đã huyết duệ hóa, chỉ còn lại vài lão gia hỏa Nghịch Thời hội bọn họ là chưa hoàn thành việc chuyển đổi thôi.

“Chỉ là không biết bây giờ gặp lại, Đế Sư sẽ có thái độ thế nào.” Ông ta nói khẽ.

“Càn Khôn Tử không phải người bạc tình, dù sao lúc trước chúng ta cũng từng hỗ trợ hắn. Phần tình nghĩa này vẫn còn

tồn tại.” Đế Giang đáp lại bằng chất giọng dịu dàng. Rõ ràng hiện tại đang là tính cách của thê tử hắn.

“Chúng sinh đều khổ, Đế Sư giải cứu vạn dân trong lúc nước sôi lửa bỏng, công đức vô lượng, nên là đại thiện nhân được lưu danh thiên cổ.” Liệp Hổ vẫn trưng ra vẻ mặt nhăn nhó, trầm giọng nói.

“Ta thấy là do ngươi đang gấp gáp không chờ nỗi muốn tìm người có thể chiến đấu thì có ấy? Phạm Hằng thì sao?” Đế Giang quá đỗi ngạc nhiên hỏi.

“Hắn ta nói bản thân già rồi, không muốn động nữa. Mưu cầu của hắn ta cũng không nằm ở chỗ này. Chẳng qua nếu việc chuyển hóa thành huyết duệ có thể giải quyết bệnh lãng quên ký ức, âu cũng không tệ, hắn ta dự định xem chúng ta thế nào rồi lại tính tiếp.” Liệp Hổ trả lời.

“Lão gia hỏa này……” Mạnh Khiên không biết nên nói gì.

Ba người cùng dừng lại rồi nhìn về phía cửa động đang toát ra từng làn sương mù màu máu trước mắt.

Ba người cùng cất bước tiến vào động, Mạnh Khiên vẫn là người dẫn đầu.

Lúc tiến vào trong động, khắp các vách trong lối đi huyết sắc đều mọc đầy những bông hoa nhỏ màu đỏ đang khẽ đung đưa.

Hoa hoa cỏ cỏ đều có màu đỏ, phảng phất phát ra hương thơm nhàn nhạt.

Cảnh tượng gần như khác biệt hoàn toàn với những gì bọn họ đã từng nghe qua.

Không có người bước tới nghênh đón, cũng không có bất kỳ thứ gì quá phô trương, chỉ đơn giản là một lối đi dài.

Khi đến cuối lối đi, ba người gặp được đạo Huyết Tiên chủ Càn Khôn Tử đã bế quan bên trong sau một khoảng thời gian dài.

Giữa hai hồ máu to lớn, ánh huỳnh quang huyết sắc chiếu rọi, những bụi hoa màu đỏ xung quanh nhẹ nhàng lay động theo gió.

Hương hoa tỏa ra bốn phía, sương đỏ quanh quẩn, ở giữa còn có vài lò luyện màu đồng sừng sững, trông thật sự có khí thế của Tiên gia đạo môn.

Chương 1810 - Đế quốc (4)

Trương Vinh Phương ở ngay chính giữa, hắn mặc đạo bào màu đỏ tinh xảo lộng lẫy, được tô điểm bởi vô số hoa văn đạo văn màu đồng, đầu đội Tử Cực Liên Hoa Quan đại biểu cho Đại Đạo Giáo tối cao.

Đương nhiên hắn còn nhớ tình xưa và vẫn tự nhận bản thân xuất thân từ đạo môn.

"Bần đạo chờ các vị ở đây đã lâu…" Trương Vinh Phương mỉm cười, giang hai tay làm ra dáng vẻ chào đón.

Hắn còn cách xa ba người Mạnh Khiên ít nhất là mười mấy mét.

Đột nhiên huyết quang lóe lên, thoắt cái thân thể hắn đã đến chỗ cách ba người họ tầm vài mét.

Vô số huyết dịch bốc lên từ mặt đất, tựa như dây leo kết thành một bộ bàn ghế.

"Mời." Trương Vinh Phương giơ tay ra hiệu.

"Xem ra Đế Sư đã biết rõ mục đích bọn ta đến đây." Mạnh Khiên mỉm cười nói.

"Nhập đạo Huyết Tiên của ta không cùng một đạo với chuyển hóa thành huyết duệ. Thật ra, nếu chỉ đơn thuần chuyển hóa thành huyết duệ thì rất đơn giản."

Trương Vinh Phương phất tay, lập tức có ba chiếc bạch cốt bôi (chén xương) xuất hiện trên mặt bàn.

Bên trong bạch cốt bôi có chất lỏng màu đỏ trong suốt đang khẽ sóng sánh, tỏa ra mùi hương thơm ngát.

"Ba chén huyết tửu, mời ba vị cùng uống."

Thực ra hắn cũng rất chờ mong sau khi nhóm người Mạnh Khiên vừa là Thiên Quang giả, lại còn là cường giả Cực Cảnh đỉnh phong nhất chuyển thành huyết duệ sẽ có biến hóa như thế nào.

Phải biết rằng Nghịch Thời hội do Mạnh Khiên thành lập đã kết nạp toàn bộ những tên điên mạnh mẽ nhất và có ý chí kinh

khủng nhất Đại Linh.

Bọn họ không muốn khuất phục linh tuyến, thế nên đã tự khai thác thân thể lẫn tinh thần của bản thân đến độ cao khủng khiếp.

Bọn họ đã mở rộng hết thảy tiềm lực mà bản thân có thể. Về bản chất, bọn họ mới là những người mạnh nhất bên trong khu trao đổi này.

Nếu như bọn họ chuyển hóa thành huyết duệ, vậy thì sẽ phát sinh chuyện gì đây?

Trực giác cho hắn biết, nói không chừng khi ấy sẽ xảy ra một vài chuyện khá thú vị.

Ba người Mạnh Khiên nhìn ba chén huyết tửu trên mặt bàn.

Không ai nói lời nào.

Lúc bấy giờ, Mạnh Khiên là người đầu tiên nâng bạch cốt bôi lên và thực hiện động tác kính rượu với Trương Vinh Phương.

Ừng ực.

Ông ta ngửa đầu uống một hơi cạn sạch cốc.

Người thứ hai là Liệp Hổ. Hắn ta còn chẳng thèm nhìn xem trong cốc là thứ gì mà đã cầm chén lên uống hết nhanh như tia chớp.

Chỉ có Đế Giang là yên lặng cầm cốc huyết tửu lên và khựng lại trong chốc lát.

“Nếu như uống hết chén này, Quân Nhi của ta sẽ biến mất sao?”

“Ta không biết.” Trương Vinh Phương lắc đầu, “Hết thảy đều là quyết định của chính các ngươi. Ta chỉ là người khai sáng đạo này, giống như người đầu tiên phá vỡ Thiên Mạc kia vậy. Còn sau đó sẽ phát sinh chuyện gì thì không phải do ta quyết định.”

Hắn hiểu được Đế Giang đang lo lắng điều gì.

“Huyết mạch huyết duệ chỉ là một hạt giống, có thể nảy mầm và mọc ra đóa hoa ra sao thì phải xem tự thân các ngươi bồi dưỡng thế nào.”

Đế Giang nhìn chằm chằm vào huyết tửu, cuối cùng vẫn chậm rãi ngửa đầu một hơi uống sạch.

Lúc ba người uống xong, làn da của Mạnh Khiên – người uống trước nhất bắt đầu nhanh chóng hiện lên rất nhiều mạch máu màu đỏ.

Thiên Quang giả khác hẳn với người bình thường và Thần Phật.

Thân thể và tim của ông ta bắt đầu phát ra âm thanh đập dồn dập như tiếng trống trận, hệt như đang đối kháng với tinh huyết thủy tổ của Trương Vinh Phương.

Nhưng hiện giờ, nồng độ hoạt tính trong tinh huyết của Trương Vinh Phương quá mạnh, quả thực đã đạt đến trạng thái không phải người.

Căn bản không phải thứ mà hệ thống thân thể của Thiên Quang giả có thể chống lại.

Song, chỉ sau mười mấy hơi thở, thân thể của Mạnh Khiên dần dần bình phục trở lại.

Liệp Hổ bên cạnh cũng có tình trạng tương tự. Có điều, thời gian chống cự của thân thể hắn ta hơi ngắn hơn một chút.

Còn Đế Giang không phải là Thiên Quang giả nên không có những dị tượng này.

Trương Vinh Phương vừa động tâm niệm. Lập tức có những bức màn máu lớn lần lượt vây kín ba người và hình thành ba kén máu cực lớn.

Còn bản thân hắn thì quay người đi vào hồ máu, bắt đầu lẳng lặng tu hành Ngũ Tâm Thái Khí Quyết.

Bây giờ, Ngũ Khí Triều Nguyên của hắn đã sắp ngưng tụ thành khí tức ‘luyến’ cuối cùng.

Một khi hoàn thành, hắn sẽ chân chính luyện thành toàn bộ hệ thống tuần hoàn hoàn chỉnh của Ngũ Tâm Thái Khí Quyết.

Đạt tới cảnh giới Ngũ Khí Triều Nguyên tối cao trên lý luận.

Đến lúc đó, về mặt lý thuyết, trạng thái tinh thần của hắn sẽ viên mãn đến cực điểm, không hề có kẽ hở và sẽ sản sinh biến đổi về chất đặc biệt nào đó.

Trong lúc nhất thời, tất cả động tĩnh bên trong động Nhân Tiên đều trở nên lắng đọng.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Khoảng chừng nửa canh giờ sau.

Kén máu của Đế Giang đột nhiên run lên rồi dần tự động tan chảy, làm lộ ra tình hình bên trong.

Chương 1811 - Đế quốc (5)

Hắn không khác biệt gì mấy so với trước đó, duy chỉ có hai mắt biến thành màu đỏ của huyết duệ.

“Cảm giác thật kỳ diệu…” Đế Giang vươn tay rồi ngắm nghía móng tay rất dài và bén nhọn của mình.

“Quân Nhi… Ta vẫn còn cảm nhận được Quân Nhi!” Nét mặt của hắn có chút kỳ quái, vừa có vẻ ngạc nhiên mừng rỡ, lại trông như đang rung động.

Vù.

Thình lình, một khối máu thịt bên phải thân thể hắn nhanh chóng phồng lên và ngưng tụ thành hình người.

Đó là một cơ thể người khác, chỉ có thân trên nhỏ hơn hắn một vòng và mọc ra từ phần eo của hắn trở lên.

Một thân thể nữ tử đầy đặn, dung mạo xinh đẹp!

“Ta đây… Ta đang ở đây…” Trên thân thể nữ tử mọc ra hai tay, nhẹ nhàng ôm lấy đầu của Đế Giang.

“Quân Nhi… Quân Nhi của ta! !” Đế Giang mhắm mắt, cảm nhận sự mềm mại trên gương mặt mình, đột nhiên khóe mắt chảy ra từng giọt huyết lệ.

“Chúng ta vĩnh viễn sẽ không cách rời nữa… vĩnh viễn…” Thân thể nữ tử không có nửa người dưới, nói cách khác, nàng và Đế Giang dùng chung hai chân, chỉ có thân trên là thuộc về nàng.

Đế Giang và Quân Nhi, đôi tình lữ từ xưa tới nay vẫn chưa từng gặp mặt, rốt cuộc giờ khắc này đã chân chính nhìn thấy nhau.

Chỉ là không biết tại sao lúc Trương Vinh Phương trông thấy cảnh này lại cảm thấy những giọt nước mắt của Đế Giang lúc bấy giờ tràn ngập đau thương.

Hình như… hắn đã hiểu được điều gì đó.

Xoẹt xoẹt.

Lúc này, kén máu của Liệp Hổ ở bên cạnh cũng tan chảy từng chút một, sau đó vỡ ra.

Liệp Hổ trong đó cũng không biến hóa quá nhiều, chỉ có hai mắt biến thành màu đỏ, bên ngoài những chỗ khớp nối yếu hại trên cơ thể đều có thêm lớp xương cốt bảo vệ tương tự như áo giáp.

Thoạt nhìn hắn ta tựa như đang mặc một lớp áo giáp màu trắng đơn giản.

Cuối cùng là Mạnh Khiên.

Trương Vinh Phương đưa ánh mắt mong chờ lên kén máu cuối cùng.

Kén máu hơi rung động nhè nhẹ, kế đó lập tức im ắng tan chảy.

Hình dáng bên ngoài của Mạnh Khiên trong đó vẫn giống hệt như trước, ngoại trừ trên lưng ông ta có thêm một thanh trực đao to lớn màu đỏ sậm được ngưng kết từ máu thịt.

“Thân thể này…. đúng là mạnh hơn trước đó rất nhiều…” Mạnh Khiên giơ tay ra và hoạt động năm ngón tay.

Thoáng chốc, với thân thể nắm giữ Cực Cảnh Cực Luật của mình, ông ta có thể cảm nhận được lúc này bên trong cơ thể loáng thoáng ẩn chứa rất nhiều lực lượng kỳ dị còn chưa được khai thác.

Mà dường như nguồn gốc của những lực lượng này đều đến từ vị đạo Huyết Tiên chủ Trương Vinh Phương trước mắt.

Nhưng ông ta cũng không hề có suy nghĩ tiến lên phía trước theo con đường lực lượng này.

Tuy rằng đi theo con đường này sẽ nhanh chóng nắm giữ và khai thác được đủ loại năng lực kỳ dị mới.

Nhưng đây không phải là con đường của ông ta.

Bản chất của Cực Cảnh là đi theo con đường thích hợp nhất và phù hợp nhất với chính mình. Sau đó khai phá tiềm năng cực hạn và bộc phát tinh thần cực hạn. Từ đó đạt tới đỉnh phong.

“Chúc mừng ba vị… Hiện giờ, có một chuyện về Thiên Ngoại cần không ít cao thủ tham dự… Không biết ba vị có nguyện ý

hay không.” Trương Vinh Phương mỉm cười lên tiếng.

Tinh huyết mà hắn cho ba người đều là tinh huyết tinh chất nhất của bản thân.

Đây không chỉ là một phần của tiên huyết thủy tổ, mà còn bao gồm một phần huyết mạch của sinh vật Cứu Cực Nguyên Thể.

Đây là sự báo đáp của hắn dành cho ba người, cũng là niềm kỳ vọng đối với bọn họ.

Là Đại Tông Sư Cực Cảnh cực hạn nhất của nhân loại, hắn hy vọng có thể tìm thấy một con đường võ đạo Đại Linh khác từ chỗ ba người này.

“Quả thực thân thể hoàn toàn mới này cần hoạt động, mục đích chúng ta đến đây vốn là vì thế giới Thiên Ngoại.” Mạnh Khiên ôm quyền nói, “Mời đạo chủ an bài.”

Giờ đây có mối liên hệ huyết mạch, bọn họ mới xem như có huyết thống huynh đệ gần nhất với Trương Vinh Phương.

So với những huyết duệ còn lại, huyết mạch của ba người bọn họ mới là người gần kề nhất với Trương Vinh Phương hiện giờ.

Cảm giác gần gũi nồng đậm dâng trào, khiến cho mối quan hệ vô hình giữa ba người họ và Trương Vinh Phương được rút ngắn.

“Tốt.” Trương Vinh Phương cũng không khách sáo. “Tiếp theo đây, chúng ta sẽ cần phải làm rất nhiều việc, có lẽ toàn bộ Cực Cảnh trong Huyết Hồng Các Nghịch Thời hội đều phải hoàn thành huyết duệ hóa mới có thể bổ sung cho lỗ hổng chiến lực này.”

Phút chốc, hắn nói thẳng kế hoạch bản thân đã an bài trước đó ra.

Hắn không nói hết mà chỉ nói ra ý nghĩ về việc thành lập mạng lưới liên thông trên mặt đất của mình.

Ba người Mạnh Khiên bí mật bàn luận với hắn bên trong động hồi lâu, sau đó rời đi và chia ra trở về Đại Đô, Thượng Đô.

Chẳng mấy chốc, một kế hoạch khổng lồ mang tên Huyết Võng bắt đầu nhanh chóng triển khai.

Thiên Tự viện của đạo Huyết Tiên được tái thiết một cấp độ mới gọi là Linh Cực.

Linh Cực viện.

Chương 1812 - Đế quốc (6)

Mà nhóm Đại Tông Sư Cực Cảnh của Mạnh Khiên chính là thành viên trong đó.

Đến thời điểm này, toàn bộ Đại Linh đã hoàn thành hơn 99% quá trình huyết duệ hóa.

Nửa tháng sau.

Thành viên Linh Cực viện sau khi chuyển thành huyết duệ ở Đại Linh có tổng cộng bảy vị đạt tới Đại Tông Sư Cực Cảnh cực hạn, bao gồm những thành viên ban đầu của Nghịch Thời hội và cao thủ ẩn sĩ bất ngờ xuất hiện gia nhập.

Do Mạnh Khiên đứng đầu, chính thức sáp nhập vào đạo Huyết Tiên.

Số lượng huyết duệ Đại Tông Sư của Thiên Tự viện cũng tăng lên thành ba mươi hai vị.

Tổng số huyết duệ Tông Sư và huyết duệ Siêu Phẩm địa vị cao của Địa Tự viện bên dưới là ba trăm chín mươi bảy người.

Huyết duệ Siêu Phẩm của Nhân Tự viện là hơn năm ngàn bảy trăm người.

Toàn bộ những người trong bốn bộ phận lớn đều là cao thủ mạnh nhất Đại Linh được tuyển chọn kỹ càng.

Tất cả mọi người tập trung lại và lần lượt chuẩn bị bước vào Thiên Lộ Ngoại Cảnh để tiến hành thăm dò ngoại giới.

Hiện tại, chỉ cần hai vị Siêu Phẩm trong số những huyết duệ đang đối kháng với Ác Linh Xa ở bên ngoài Thiên Mạc đã có thể giải quyết chúng sạch sẽ.

Sau khi thích ứng và quen thuộc với phương thức công kích của chúng, võ giả Đại Linh tinh thông võ đạo đã không gặp phải bất cứ trở ngại gì trong việc đối phó bọn chúng nữa.

Chính vào lúc này, lời hồi đáp của khu tập trung Thần Phật cũng được chuyển đến. Kèm theo đó còn có sứ giả huyết duệ bị cắt một bên tai.

Sứ giả cố ý không chữa trị bên tai bị cắt đứt chính là để truyền đạt tin tức này.

Cuối cùng, đế quốc Đại Linh chờ đợi cơ hội này cũng bắt đầu chuyển vận toàn diện, khởi động cơ quan quốc gia khổng lồ, bắt đầu điều động từng đội tinh nhuệ tiến về ngoại giới thuận theo Thiên Lộ Ngoại Cảnh, khai thác lãnh thổ đế quốc mới.

Mặt đất.

Từng cột sáng Thiên Quang lần lượt phóng ra và chiếu xuống mặt đất màu đen.

Ở những chỗ mà chúng chiếu tới, mặt đất dần dần chuyển sang màu đỏ rồi tan chảy và hình thành dung nham.

Toàn bộ mặt đất đều là những đồi núi trập trùng liên miên.

Bên trong một mảng phế tích thành trấn giữa vài đồi núi trong số đó.

Hai con Ác Linh Xa đang chậm rãi lang thang tuần tra bốn phía. Chúng vỗ hai cánh, đồng tử dựng thẳng đỏ sậm ở lồng ngực không ngừng lóe lên ánh sáng đỏ nhạt.

“Bản thân những con Ác Linh Xa này đều từng là cường giả Thần Phật ở khắp các nơi, sau khi bị ô nhiễm Ác Linh đã chuyển hóa thành loại quái vật mất đi ý thức thế này.

Trên bản chất, một số lượng cực ít trong số chúng sẽ sinh ra thần trí, nhưng dựa vào tài liệu mà chúng ta thu thập được thì cho đến nay cũng chỉ có một con mà thủy tổ đã từng đụng phải.”

Bên ngoài phế tích, một đội ngũ gồm mười lăm bóng người mặc giáp đen đang âm thầm chậm rãi bao vây hai con Ác Linh Xa từ xa.

Toàn thân bọn họ được bao phủ bởi giáp trụ màu đen, không chừa ra bất kỳ kẽ hở nào trên khuôn mặt, chỉ để lộ hai viên tinh thể màu đỏ gắn trong hốc mắt.

Giáp trụ được làm từ xương cốt lấp lánh sáng chói, ở vị trí bả vai có đồ án hoa sen huyết sắc. Đó là quốc hoa đại biểu cho toàn bộ Đại Linh hiện giờ, cũng là biểu tượng của đạo Huyết Tiên.

Người dẫn đội lúc này cao ba mét, thân thể cường tráng, cũng đang mặc áo giáp trên người và cầm một thanh đao màu đen hình răng cưa trong tay.

“Chư vị, mau chóng diệt sạch bọn chúng nào, chúng ta cần dọn sẵn con đường thông thoáng, không được phép để lại bất cứ trở ngại nào.”

Người dẫn đội nâng thanh đao màu đen lên và chỉ về hướng hai con Ác Linh Xa ở phía xa.

“Rõ!”

Những người đến đây chấp hành nhiệm vụ dọn đường đều là cao thủ tinh nhuệ nhất trong quân đội của đế quốc Đại Linh.

Dẫu là Siêu Phẩm nhưng bọn họ không được chọn vào Nhân Tự viện. Dù sao, Siêu Phẩm của Nhân Tự viện đều được tuyển chọn kỹ lưỡng, cùng cấp bậc với thiên tài có đủ loại tiềm lực thiên phú.

Nhưng cho dù không có được tuyển chọn, sau khi bọn họ huyết duệ hóa thì thực lực cũng mạnh hơn rất nhiều so với trước đây.

Giọng của đội trưởng truyền xuống.

Ngay lập tức, một đội ngũ chia ra thành bốn nhóm, mỗi nhóm gồm hai người, xông tới chỗ hai con Ác Linh Xa kia.

Tốc độ của Ác Linh Xa vượt xa họ.

Nhưng Đại Linh vốn đã nghiên cứu kỹ càng về loại quái vật này, thế nên giờ đây họ đã có đầy đủ biện pháp đối phó chúng.

Một con Ác Linh Xa vỗ mạnh hai cánh, đột nhiên biến thành huyết ảnh đỏ sậm rồi nhào về phía một người đang vây công.

Người kia không hề tránh né, chỉ gầm nhẹ, sau đó cả người tiến vào trạng thái cực hạn. Hình thể phình to ra một vòng lớn.

Hắn giữ chặt đao bằng cả hai tay và chắn trước người mình.

Đùng! !

Sau tiếng vang to lớn, hắn cứ thế bị đánh bay ra ngoài, thanh đao đen trong tay bị lõm vào một mảng lớn.

Chương 1813 - Đế quốc (7)

Mỗi lần Ác Linh Xa tấn công xong đều sẽ dừng lại tại chỗ và dùng ý thức hỗn loạn để phán đoán xem bản thân có nên tiếp tục tấn công hay không.

Bản năng của chúng là cướp đoạt linh tuyến của vật sống và nuốt chửng sinh mệnh của vật sống.

Nhưng dường như chúng không quá tích cực đối với kiểu người tương tự huyết duệ này.

Lợi dụng khoảnh khắc tạm dừng của nó.

Một người ở phía khác nhân cơ hội này mở ra trạng thái cực hạn, bộc phát năng lực phá giới hạn ở cự ly gần từ đằng sau, đánh một quyền thật mạnh lên lưng của Ác Linh Xa.

Bùm! !

Dưới tiếng nổ lớn, Ác Linh Xa lảo đảo, phần lưng của nó bị quyền chưởng bén nhọn đánh ra một vài lỗ thủng.

Nhưng dưới tác dụng của Ác Linh tuyến, những chỗ thủng này biến mất rất nhanh.

Nhưng, binh lính bị đánh bay kia cũng có thể đứng dậy được, chấn thương trên người hắn đã chuyển biến tốt lên.

Cứ như vậy, một người thu hút hỏa lực, còn một người khác thừa cơ đánh lén, hai người phối hợp ăn ý.

Với lực tự lành và tốc độ đáng sợ của huyết duệ, chỉ cần phản ứng là miễn cưỡng có thể bắt kịp tốc độ ra đòn của Ác Linh Xa.

Kết cục đã được định sẵn từ trước.

Không lâu sau, một sĩ binh tìm đúng cơ hội, dùng một quyền đánh trúng đồng tử to lớn dựng thẳng ở giữa ngực bụng Ác Linh Xa.

Dưới tác động của lực lượng cực mạnh, con mắt đỏ sậm kia nổ tung trong nháy mắt và tuôn ra dịch nhầy.

Hai binh lính mau chóng lùi lại, nhưng vẫn chậm một bước.

Oành! !

Ác Linh Xa triệt để bùng nổ, hóa thành một luồng sáng đỏ sậm, lan tràn sóng xung kích ra khắp bốn phương tám hướng.

Luồng sáng bao trùm phạm vi mấy chục mét xung quanh, tốc độ cực kỳ nhanh, khiến cho mọi người hoàn toàn không kịp phản ứng.

Hai binh sĩ vây giết đứng mũi chịu sào, cho dù có tốc độ được tăng cường bởi huyết duệ thì cũng chỉ kịp đưa tay lên bảo vệ đầu.

Chẳng mấy chốc, ánh sáng tiêu tan, thân thể tính từ phần cổ của hai người trở xuống đều bị luồng sáng ăn mòn và xuyên thủng trăm ngàn chỗ.

"Vứt bỏ thân xác!" Đội trưởng dẫn đội lạnh lùng nói.

Một binh lính phía sau hắn lập tức bước lên rồi giơ tay chém xuống.

Xùy!

Lưỡi đao chặt đầu trên cơ thể bị xuyên thủng của hai binh sĩ.

Hai cái đầu người bay lên cao rồi lăn xuống mặt đất.

Nhưng chẳng bao lâu, đội trưởng đã tiến lên một bước và lấy một túi nước từ sau lưng ra, sau đó mở miệng túi và đổ xuống đầu hai người.

Huyết thủy ùng ục ùng ục chảy ra khỏi túi.

Chỉ trong mấy giây, vô số sợi máu thịt mảnh nhỏ mọc ra từ bên dưới đầu của hai người.

Những sợi mảnh này hệt như bộ rễ, chúng đâm vào huyết thủy và tham lam hấp thu một cách mau lẹ.

Cùng lúc đó, dưới đầu hai người còn mọc thêm cổ, bả vai, lồng ngực và thân thể mới…

Nội trong vòng mười mấy giây mà thân thể hai người đã hồi phục lại hoàn chỉnh.

"Đa tạ đại nhân." Hai binh sĩ cũng không thèm để ý tới thân thể đang để trần của mình, tức tốc ôm quyền hành lễ.

Lúc này, sợi rễ dưới chân bọn họ cũng đã hút xong toàn bộ huyết thủy, chúng bèn rút vào làn da dưới bàn chân và biến mất không còn tăm hơi.

Một binh sĩ khác đã sớm chuẩn bị xong ở một bên đưa áo bào qua, để hai người mặc áo bào vào.

“Trở về lĩnh áo giáp lần nữa. Đám Ác Linh Xa này không khó giết lắm, dù sao chúng cũng quá ngu ngốc, chỉ là áo giáp có chút vô dụng.”

Đội trưởng thấy hơi bất đắc dĩ.

“Hôm qua ta mới vừa bảo dưỡng luôn đó, đúng là phiền phức mà.” Một binh sĩ lẩm bẩm.

“Ta đã nói với ngươi từ sớm rồi, đừng làm chuyện vô ích, dù gì cũng là một lần một bộ, dùng xong phải chờ rất lâu mới có thể khôi phục.” Một người khác nhíu mày nói.

“Đáng tiếc không có áo giáp bảo hộ, Thiên Quang quá mạnh, làm cho chúng ta tiêu hao quá nhiều, nếu có thể mặc đại cái gì đó ra ngoài đều được thì tốt rồi.”

Ngay lúc ấy, hai người đang vây công ở nơi khác cũng kết thúc trận chiến.

Sau khi luồng sáng đỏ bùng nổ, thân pháp của hai người bên này nhanh hơn rất nhiều, họ sớm dự đoán được thời gian tự bạo nên lập tức lui về sau.

Cuối cùng, hai người này ngược lại là kết thúc trận chiến mà không có bất kỳ thương tích nào. Có điều, áo giáp và vũ khí của bọ thì bị đánh cho móp méo.

Đội trưởng dẫn đội tiến tới nhìn xuống thân thể hai binh sĩ bị luồng sáng nổ tung bao phủ lúc nãy.

Một phần máu thịt dưới lớp áo giáp của hai thân thể này hiện ra sắc tím, một phần khác thì vẫn là màu đỏ bình thường.

Màu tím tượng trưng cho ô nhiễm Ác Linh tuyến. Lúc này, hai loại sắc thái đang không ngừng đối kháng, nhưng rõ ràng màu tím vẫn mạnh hơn, nó liên tục ăn mòn phạm vi huyết nhục màu đỏ.

“Hai người các ngươi đều vừa ngâm U Tuyền mới vào hôm trước, hiện tại xem ra, quả nhiên là có hiệu quả.

Trước đây, máu thịt của chúng ta không có cách nào chống lại loại ô nhiễm này đến mức độ giống vậy.” Đội trưởng khá là tán thưởng.

Chương 1814 - Đế quốc (8)

“Thiên Số các của đế quốc vẫn có một chút tác dụng.” Một binh lính bất ngờ đến gần xem xét.

Nhằm che giấu tai mắt người đời, Trương Vinh Phương còn thành lập một tổ chức nghiên cứu mang tên Thiên Số các ở Đại Linh, chỉ cần thứ gì đó biến đổi có liên quan đến năng lực mới của hắn đều sẽ quy hết cho Thiên Số các.

Như thế cũng có thể mau chóng danh chính ngôn thuận cải tạo và thúc đẩy cường độ huyết mạch của huyết duệ Đại Linh.

“Hơn nữa, ta cảm thấy tốc độ tái sinh cũng nhanh hơn không ít so với trước kia.” Một binh lính mỉm cười đồng ý.

Bọn họ phụ trách tiến lên mở đường ở tiền tuyến, gánh vác nhiệm vụ gian khổ nối liền Đại Linh với một căn cứ Thần Phật khác—— Bách Lưu.

Vậy nên, kinh nghiệm đối phó với Ác Linh của họ cực kỳ phong phú.

“Được rồi, tiếp tục tiến về phía trước.”

Đội trưởng giơ tay lên, ra hiệu mọi người có thể ngừng nói.

“Rõ!” Nhóm người không để ý đến thân thể ô nhiễm bị để lại nữa, những thân thể này sẽ tiêu hao hết tất cả dinh dưỡng trong cuộc chiến đối kháng với ô nhiễm và biến thành những cục thịt tăng sinh ô nhiễm nhanh thôi.

Cục thịt sẽ tiếp tục biến thành côn trùng quái dị màu tím biết nhúc nhích, sau đó bị đội dọn dẹp tiến hành xử lý.

Đang lúc nhóm người chuẩn bị tiếp tục cất bước tiến lên.

Thình lình, một làn khói đen bốc lên từ nơi xa, chậm rãi bay tới với tiếng rít nhỏ xíu loáng thoáng vang lên.

“Cẩn thận! !” Ánh mắt đội trưởng đột nhiên cứng lại, lớn tiếng nói.

Tất cả binh sĩ mau chóng cảnh giác và nhìn sang hướng phát ra âm thanh.

“Là định vị thông qua âm thanh! Đây là…” Rõ ràng đội trưởng đã nhận ra nguồn gốc của âm thanh này.

Vù!

Thoáng chốc, một con quái vật đầu ngựa thân người được bao trùm bởi làn khói đen nhảy phắt lên từ đồi núi phía xa.

Thân thể khổng lồ dài hơn bốn mét, cái bóng của nó lại càng lớn hơn nữa, nhanh chóng ép lên nhóm người.

“Là ngựa!” Đội trưởng rút loan đao từ phía sau ra trong nháy mắt, hình thể hơn ba mét tức tốc trở nên cao lớn hơn.

Đùng! !

Cái bóng giữa không trung vững vàng đáp xuống đất, đập vào chính giữa đội binh sĩ đang phân tán.

Mặt đất nứt toác, dung nham bên dưới bắn tung tóe ra bốn phía. Văng lên bề mặt áo giáp của vài người và làm bốc lên khói đen mờ nhạt.

Lúc bấy giờ, toàn bộ hình dáng của cái bóng đã triệt để lộ ra trước mắt mọi người.

Đó là một con quái vật dị dạng màu tím đen cao hơn ba mét và dài bốn mét.

Đầu ngựa thân người, hai tay có móng vuốt bén nhọn như gấu, trên ngực bụng cũng có một đồng tử màu tím dựng thẳng, đang chuyển động và liếc nhìn nhóm người trước mắt với cảm xúc bất ổn.

“Đây chính là đại gia hỏa đấy…” Lòng bàn tay đội trưởng đổ đầy mồ hôi, hắn cũng chỉ là Siêu Phẩm tầng Tam Không, nếu một chọi một với Ác Linh Xa hơi mạnh một chút thì còn có thể.

Nhưng rõ ràng cái thứ trước mặt này đã nằm ngoài dự đoán của hắn rồi.

“Tránh ra.” Đột nhiên, một giọng nói truyền vào tai hắn.

Đội trưởng còn chưa kịp phản ứng thì đã cảm nhận được một bóng mờ bất chợt lóe lên bên cạnh mình.

Vù! !

Phút chốc, một luồng ánh sáng bạc bỗng sáng lên từ giữa thân Ác Linh Mã.

Ánh sáng bạc xiên xuống từ vai, xuyên qua đồng tử màu tím trên ngực bụng Ác Linh Mã, khiến toàn bộ Ác Linh Mã bị cắt làm đôi.

Bóng mờ tung một đòn xong thì rút lui, tiếp đó lại liên tục chớp lóe với tốc độ kinh khủng vượt xa nhóm người, thoắt cái đã lao đi hàng trăm mét.

Oành! !

Ác Linh Mã đứng yên tại chỗ, thân thể ầm ầm nổ tung.

Lúc này, nhóm người đội trưởng thấy tình hình không ổn nên đã sớm chạy ra xa.

Luồng sáng màu tím ầm vang bùng nổ, thậm chí, con Ác Linh Mã này còn chưa kịp phát huy thực lực của mình thì đã bị tiêu diệt.

Ánh lửa chiếu xuống dữ dội, bóng mờ giết chết Ác Linh Mã kia vẫn đứng yên tại chỗ.

“Các ngươi lui ra.” Bóng mờ ngẩng đầu, lộ ra gương mặt nam tử có chút tái nhợt.

“Phía trước có Ác Linh đang nổi loạn. Các ngươi không thể đối phó được.”

“Đa tạ đại nhân.” Nhóm người trong tiểu đội nhận ra được trang phục trên người nam tử, đối phương chính là cao thủ của Nhân Tự viện đạo Huyết Tiên.

Những cao thủ đến từ bốn viện này đều tiếp nhận tinh huyết của thủy tổ, tốc độ và phản ứng, còn có sức mạnh và năng lực tự chữa lành đều không cùng cấp bậc với bọn họ.

Nhưng mà, Ác Linh lại còn nổi loạn nữa ư?

Tất cả mọi người trong tiểu đội đều có một chút tò mò và nghi ngờ.

Nam tử có sắc mặt tái nhợt vung thanh trường kiếm trên tay lên, lưỡi kiếm được bao phủ bởi một lớp máu thịt lúc nhúc.

Đó là vũ khí đặc biệt được chế tạo một cách chắp vá từ vật liệu pho tượng Thần Phật.

Loại vũ khí này vô cùng cứng rắn, lại được phủ lên một lớp máu thịt của huyết duệ, sau khi xuyên qua thể Ác Linh, chỉ cần đánh trúng điểm yếu hại sẽ có thể tạo thành vết thương trí mạng cực kỳ đáng sợ.

Chương 1815 - Đế quốc (9)

Đây cũng là nguyên nhân hắn có thể tiêu diệt Ác Linh Mã chỉ bằng một đòn.

Nam tử lấy một ống trụ màu đỏ ra rồi nhẹ nhàng mở nắp phía trên.

Xoẹt! !

Trong chốc lát, pháo hoa bắn lên tận trời.

Lúc này, một luồng khói đen bắt nguồn từ giữa hai ngọn đồi ở nơi xa phía trước tức tốc di chuyển tới và che kín nơi này.

Bầy Ác Linh Xa lít nha lít nhít đập cánh tấn công về phía này.

Luồng khói đen còn hòa lẫn với cả đầu nguồn Ác Linh Mã của nó.

Nam tử nắm chặt trường kiếm.

"Lâm Giải* …" Ánh mắt hắn bỗng nhiên trở nên trống rỗng.

* nghĩa là trên bờ vực sống chết

* nghĩa là trên bờ vực sống chết

Vụt! !

Ngay tức khắc, tốc độ của hắn tăng vọt hơn trước rất nhiều, gần như chỉ còn lại một vệt xám, bất ngờ phóng thẳng vào bầy Ác Linh.

Không chỉ mình hắn, những bóng người hóa thành vệt xám ở đằng sau cũng liên tiếp lao nhanh như tên bắn, vụt qua bên người tiểu đội.

Chỉ một chớp mắt thoáng qua.

Chỉ cần là Ác Linh Xa đối diện với họ đều bị cắt trúng chỗ yếu hại.

Cao thủ Cực Cảnh kết hợp với thân thể mạnh mẽ huyết duệ hóa của Siêu Phẩm, cộng thêm Lâm Giải, trên cơ bản lúc đối đầu với những con quái vật mất đi ý thức này chính là nghiền ép.

Cho dù tốc độ của chúng cực nhanh, nhưng hiện giờ, Trương Vinh Phương đã sớm không còn như xưa, hắn đã tái tạo U Tuyền từ máu tươi của mình, tất cả cao thủ của bốn viện đã ngâm qua U Tuyền đều được tăng cường thân thể cực mạnh.

Ngoài mặt, U Tuyền này có công dụng giống với hồ máu, nhưng trên thực tế lại là lớp vỏ bọc tăng cường cho huyết duệ của Trương Vinh Phương.

Hết thảy huyết duệ cách U Tuyền trong phạm vi năm trăm mét đều có thể được tăng cường rất mạnh.

Mà tất cả người từng ngâm U Tuyền đều được cải tạo huyết duệ hoàn toàn mới. Lúc này, họ tiếp nhận đặc tính huyết mạch mới nhất của Trương Vinh Phương.

Nói cách khác, hiện giờ, tất thảy huyết duệ từng ngâm mình trong U Tuyền đều tương đương với một U Tuyền bản yếu, còn là bản có thể di động.

Chỉ cần nơi nào có máu thịt của Trương Vinh Phương, U Tuyền nơi đó sẽ có hiệu lực, đây chính là điểm mấu chốt.

Lúc này, từng luồng sáng bùng nổ không ngừng lóe lên bên trong quần thể Ác Linh. Rất nhiều vụ tự bạo quy mô lớn cũng vô tình làm vài cao thủ Nhân Tự viện xông vào trong đó bị thương.

Nhưng, chẳng mấy chốc, những vết thương ô nhiễm màu tím trên người bọn họ đã bị lượng lớn máu tươi triệt tiêu rồi hóa thành khói đen và nhanh chóng rút đi.

Cả hai bên đều là Ác Linh hóa, chỉ cần chất lượng không chênh lệch quá nhiều, thì tất nhiên đa số sẽ đánh bại thiểu số.

Thoáng chốc, chẳng qua chỉ năm phút.

Con Ác Linh Mã cuối cùng dưới hai tia ngân tuyến chớp lóe và ầm ầm nổ tung.

Nam tử Cực Cảnh của Nhân Tự viện xuất hiện lúc đầu chậm rãi thu kiếm.

Hắn lướt qua trăm mét về phía trước và đi vào đỉnh núi.

Đứng ở nơi này có thể nhìn thấy một mảnh phế tích thành trì tàn tạ ở trước mắt.

Tường thành đổ nát đã sớm bị thể ác linh va đập đến mức sứt mẻ không chịu nổi, khắp nơi đều là lỗ thủng.

Rất nhiều phòng ốc bên trong tường thành đã sớm biến thành than cốc, bị Thiên Quang tàn phá và thiêu rụi, chỉ còn lại nửa tảng đá đen nóng chảy.

Nam tử lấy tấm bản đồ ra xem xét một lát.

"Hẳn là nơi này. Căn cứ của đám người ký linh can đảm dám đáp trả bằng ác ý kia—— Bách Lưu."

Hiện giờ, có một vài tiểu đội lẻ tẻ thăm dò điểm tập hợp đang lẩn trốn bầy Ác Linh vừa rồi bên trong phế tích.

Bọn họ lặng lẽ chui ra khỏi chỗ ẩn nấp, dự định ra ngoài tìm nguồn tài nguyên mới nhân lúc Thiên Quang chưa xuất hiện và Ác Linh rời đi.

Bách Lưu là điểm tiếp tế cố định của không ít lữ đoàn vãng lai xung quanh, thậm chí, có khá nhiều lữ đoàn còn định cư lâu dài ở nơi này.

Quan hệ giữa những lữ đoàn này cùng với Vĩnh Tục cung chỉ đơn giản là lợi dụng lẫn nhau, họ cũng không nghe theo lệnh của Vĩnh Tục cung.

Nói một cách chính xác thì tất cả các lữ đoàn và người ký linh đều không phải là thuộc hạ của Vĩnh Tục cung.

Bọn họ chỉ mua đồ phổ từ Vĩnh Tục cung để chế tạo Lò Luyện Đốt Tâm thuộc về mình và thỉnh thoảng đi duy trì nó một chút.

Ngoài ra cũng chẳng có mối quan hệ vượt mức nào.

Đôi khi, họ còn có thể nảy sinh lòng thù hận và bất mãn bởi vì Vĩnh Tục cung ra giá quá cao và yêu cầu quá nhiều.

Đây cũng là lý do tại sao La không hề quan tâm đến việc Trương Vinh Phương xử lý những lữ đoàn người ký linh này.

Những người chân chính nghe lệnh của nàng chỉ có bộ đội Thạch Tượng.

Giờ đây, mỗi một người ký linh thăm dò đường đi từ Bách Lưu đều tinh tường chú ý những bóng người xa lạ đứng cách đó hàng trăm mét.

“Loại hoa văn trên áo giáp kia… là dấu hiệu trên người tên gia hỏa tự cao tự đại của nơi tự xưng là đế quốc Đại Linh lúc trước!”

Chương 1816 - Đế quốc (10)

Trong đó, ánh mắt của một người Bách Lưu tập trung nhìn chằm chằm vào những bóng người lướt đến ấy.

“Mau đi thông báo cho chư vị đoàn trưởng trong nội thành! !”

Hắn ta nhanh chóng gọi thuộc hạ bên cạnh tới và bảo người đó chạy hết tốc lực về báo tin.

Nghe nói có hàng trăm lữ đoàn đã định cư bên trong Bách Lưu này.

Thật ra, cùng lắm chỉ có khoảng ba mươi mấy lữ đoàn ở đây, những người ký linh này tập hợp lại và thu hút những người ký linh tứ tán còn lại, từ đó tạo thành cứ điểm Thần Phật tuy nhỏ nhưng vững chắc này.

Chỉ là họ còn chưa kịp lo lắng chuyện đám người kia đang áp sát, thì từng đợt âm thanh giẫm đạp đinh tai nhức óc ở một bên khác không ngừng chậm rãi tiến gần tới hướng này.

Đồng thời, còn có khói đen dày đặc và nồng đậm truyền đến.

Khói đen phân tán và cuốn theo gió, thậm chí, chúng tạo thành một mảng mây đen nhỏ tạm thời trên không trung.

“Sao lại còn có nhiều Ác Linh như vậy! ?!” Mọi người ở Bách Lưu chấn động trong lòng, vội vội vàng vàng trốn vào chỗ ẩn nấp.

Nhưng bọn họ nhanh chóng phát hiện, những đại quân Ác Linh này chẳng hề lao về phía bọn họ, mà là xông về phía những bóng người tự xưng là đế quốc Đại Linh mới xuất hiện kia.

Vù vù.

Lúc này, trên đồi núi, từng vị cao thủ của bốn viện mặc áo giáp xám đen lần lượt hiện thân.

Mọi người đều đang nhìn lượng lớn Ác Linh vừa xuất hiện ở nơi xa.

Số lượng Ác Linh ít nhất đạt tới hơn ngàn, thậm chí trong đó còn xen lẫn những tên khói đen hình người có dáng dấp khổng

lồ.

Bọn chúng cao hơn mười mét, toàn thân phảng phất như được tạo thành từ khói đen chứ không có thực thể.

Mỗi lần chúng bước đi đều có thể tạo ra chấn động to lớn.

Thi thoảng, chúng giẫm vào hố dung nham, nhưng vẫn không thèm để ý chút nào mà tiếp tục nhấc chân tiến về phía trước.

Nhiệt độ cao của dung nham chẳng hề hấn gì với chúng.

“Nhiều vậy ư! ?” Nam tử tái nhợt của Nhân Tự viện hơi thay đổi nét mặt.

“Loại khói đen hình người to lớn, cao hơn mười mét lại là thứ gì nữa đây? ?” Hắn chưa bao giờ thấy qua loại quái vật khoa trương thế kia.

Những người còn lại bên cạnh hắn cũng đều chưa từng thấy bao giờ, họ quay sang nhìn nhau. Không biết nên trả lời thế nào.

“Đó là Ác Linh Tượng.”

Một giọng nam già nua và trầm thấp đáp lại câu hỏi của hắn.

Nam tử thầm giật mình, vội vã tránh ra vài bước rồi nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Chẳng biết một bóng người khoác áo choàng đen rộng đã xuất hiện ở nơi đó từ lúc nào.

Bóng người ấy không cao, nhưng vóc dáng trông rất lớn. Cả người bị bao phủ bởi áo choàng và không thể thấy rõ khuôn mặt.

Nghe giọng nói thì có vẻ là người rất lớn tuổi.

Phần lưng áo choàng có hoa văn chữ Linh rất lớn. Hoa văn uốn éo thành hình hoa sen, tạo cho người ta một ấn tượng quái dị nhưng không kém phần thần thánh.

Đó là ký hiệu Linh Cực viện tối cao trong bốn viện!

“Nhưng trước đây chưa bao giờ gặp phải nhiều Ác Linh tụ tập lại như vậy…” Một vị Tông Sư Địa Tự viện cau mày nói.

“Có lẽ việc chúng ta dọn dẹp nhiều Ác Linh đến thế đã bị người có tâm để mắt tới.” Lão nhân mặc áo choàng trả lời.

“Chư vị, nơi này do ta phụ trách, xem ra là có người không muốn chúng ta ra tay…” Hắn xoay người, nhỏ giọng nói vài câu với người đứng sau lưng.

Người phía sau kia khẽ gật đầu rồi quay người, bất chợt biến mất tại chỗ.

Gào! !

Đúng lúc đó, đám khói đen hình người cao lớn trong bầy Ác Linh đang trông qua phía này từ xa và gầm gừ gào thét.

Mà ở vị trí quan trọng nhất, một bóng người màu tím mờ nhạt đang xuyên qua làn khói đen mà nhìn thẳng về hướng Đại Linh.

Hai mắt bóng người màu tím phát ra ánh sáng tím nồng đậm, phảng phất có thể xuyên qua tất thảy, vừa vặn đối mắt với lão nhân mặc áo choàng đen rộng trên đồi núi.

“Vậy cứ để cho trận chiến này trở thành bước đầu cho ta bước vào Ngoại Cảnh đi.”

Lão nhân xốc chiếc áo choàng đen lên, để lộ thân thể vặn vẹo cao lớn và cường tráng bên dưới.

Khi nhìn thấy thân thể này, mọi người xung quanh bất giác lùi về sau một bước.

Nửa người trên của hắn vậy mà mọc ra hai thân thể!

Một nam và một nữ.

Nữ tử kia có vóc dáng đầy đặn, đeo mạng che mặt màu đen và có đôi mắt dịu dàng.

Nam tử có mái tóc hoa râm, trong đồng tử mơ hồ chất chứa đau thương.

Hai người họ dùng chung phần thân thể từ eo trở xuống.

Hình dáng quỷ dị như thế khiến mọi người nhìn thấy đều tê dại da đầu, không dám nhìn nhiều.

Người này chính là Đế Giang mới hoàn thành huyết duệ hóa.

“Thật xin lỗi… Để nàng phải nhận lấy ánh mắt khác thường như vậy… Quân Nhi…”

Đế Giang vuốt ve khuôn mặt Quân nhi với nét mặt rất đỗi dịu dàng.

“Không sao cả, chỉ cần được ở cùng chàng, ta không quan tâm đến bất kỳ chuyện gì khác nữa…” Quân Nhi nhẹ nhàng tựa lên vai hắn.

Chương 1817 - Đế quốc (11)

Hai người rúc vào nhau hệt như một đôi tình lữ chàng chàng thiếp thiếp thực sự.

Lúc bấy giờ, những bóng người mặc giáp đen không ngừng ẩn hiện phía sau Đế Giang và tập hợp xung quanh.

Đó là rất nhiều cao thủ huyết duệ thuộc Đại Linh lần lượt tiến đến.

Điều kỳ dị chính là nhóm Ác Linh Xa bình thường chưa khi nào có thần trí, lúc này đây thế mà dừng lại bất động khi cách quân Đại Linh khoảng hai trăm mét.

Trông như có lực lượng nào đó đang kiềm chân bọn chúng.

Chíp!

Ở hướng Đại Linh, một con huyết điểu vỗ cánh lượn vòng trên không và quan sát phía dưới.

“Huyết Tiên lão tổ, pháp lực vô biên!”

“Huyết Tiên lão tổ, pháp lực vô biên! !”

Có vẻ như Huyết Điểu là một con vẹt, nó mở miệng hô lên khẩu hiệu có chút mơ hồ. Rõ ràng người huấn luyện chim muốn nịnh nọt nhưng trình độ học vấn không cao nên đã để xảy ra sai sót không mong muốn thế kia.

Có điều, nhiêu đó cũng đủ để phát huy tác dụng.

*

Chỗ thủng ở Thiên Mạc của Đại Linh.

Trương Vinh Phương với tay áo rộng tung bay, lặng lẽ đứng trên một tòa tháp canh đã xây xong ở bên dưới Thiên Mạc và nhìn ra xa xa.

Đằng sau hắn là rất nhiều quân doanh mang phong cách lầu các Đại Linh đã được xây dựng hoàn tất, đột ngột mọc lên trên mặt đất.

Những tòa tháp canh sừng sững bao quanh lượng lớn kiến trúc, mỗi tòa tháp đều cao hơn hai mươi mét.

Mặt đất bị che phủ bởi tấm thảm máu thịt, còn bên trên là Thiên Mạc linh tuyến màu đen do hắn biến hóa ra bằng năng lực Biến Hình Sinh Mệnh.

Về mặt bản chất, toàn bộ khu vực này đều xem như bên trong cơ thể hắn.

Thảm máu có diện tích lên tới hơn một ngàn ba trăm mét và tạo thành một hình tròn rộng lớn có đường kính hơn một ngàn ba trăm mét.

Lúc này, khi tiếng hô nịnh nọt của huyết điểu vang lên, chợt có một sợi tơ máu lăng lặng lóe sáng trong đầu Trương Vinh Phương.

Ấy là năng lực Tiên Huyết Hồi âm có tác dụng.

'Nhằm phát huy tối đa năng lực U Tuyền, ta đã mở rộng phạm vi ảnh hưởng của tất cả năng lực còn lại của ta, thế nhưng đây lại là niềm vui ngoài ý muốn…'

Trong lòng Trương Vinh Phương hiểu rõ.

Hiện giờ hắn mới hiểu được, chỉ cần nơi nào có máu thịt của hắn, cho dù chỉ là một chút ít tế bào huyết dịch, thì năng lực U Tuyền đều có thể có hiệu lực.

Thoạt nhìn, năng lực này chẳng ra sao cả, nhưng khi chân chính dùng tới mới phát hiện nó cực kỳ hữu ích.

Hiệu quả của nó hết sức khoa trương, cực kỳ không phù hợp với định luật bảo toàn năng lượng.

Đến tận bây giờ, Trương Vinh Phương cũng không biết nguồn năng lượng thúc đẩy quá trình khôi phục của U Tuyền bắt nguồn từ đâu?

Phải biết rằng nó có thể chữa trị cho cả thân thể lẫn linh hồn đấy!

Lúc này, âm thanh của huyết điểu đang dẫn dắt Tiên Huyết Hồi âm, trong đầu Trương Vinh Phương lập tức hiện ra vị trí của huyết điểu.

Sau đó, hắn động tâm niệm, phát động năng lực thiên phú trong nháy mắt.

Trong lúc nhất thời, huyết điểu đang bay lượn phía trên Ác Linh quân phương xa có chút khựng lại.

Những chiếc lông vũ trên ngực của nó tự động tách ra, để lộ lớp da thịt màu đỏ bên dưới.

Da thịt nhúc nhích phân tách ra, nhoáng cái mọc ra mắt người màu đỏ.

Huyết quang bên trong mắt người sáng lên, chăm chú nhìn thẳng vào Ác Linh quân phía dưới.

Đây là tròng mắt của Trương Vinh Phương, hắn dùng năng lực Phân Liệt Tái Sinh của sinh vật Cứu Cực để cộng hưởng tin tức, hắn cho mắt của mình mọc ra trên thân huyết điểu, sau đó truyền tải hình ảnh nhìn thấy được về bản thể thông qua năng lực của sinh vật Cứu Cực.

Bằng cách này, hắn có thể đạt được mục đích truyền hình ảnh từ xa.

Giờ đây, hắn trông thấy đại quân đang tập trung ngày càng nhiều của cả hai phe ở bên dưới.

Trương Vinh Phương đứng trên tháp canh và nhìn chằm chằm vào Ác Linh quân đã tăng lên gần hơn vạn kia.

Trong đó, bóng người màu tím mờ nhạt nọ hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Đó chính là ác ma à?

Lang và Ác Vương đã nhắc tới chuyện có cá thể ma hóa tồn tại bên trong quần thể Ác Linh. Đây đều là thể ác linh hùng mạnh có thần trí, đều là chủ tướng thân cận với Ác Vương.

Có lẽ bóng người màu tím kia chính là thứ gọi là ác ma.

Bên phía Đại Linh cũng quy tụ càng ngày càng nhiều cao thủ huyết duệ hơn vào lúc này.

Tuy rằng số lượng không bằng phía đối diện, nhưng mỗi một vị đều tuyệt đối tinh nhuệ. Số lượng cũng đạt tới hơn ngàn.

Hai bên rơi vào thế cục giằng co, tình hình chiến trận hết sức căng thẳng.

‘Lang, ngươi muốn ngăn cản ta à? ’

Trương Vinh Phương nheo mắt lại, xem ra, có khi hắn cần đi một chuyến tới tháp Sát Na sau trận chiến này.

Chắc chắn Lang cũng sẽ chấp nhận kế hoạch hắn lập ra cùng La.

Nhiều khi, hắn thật sự muốn thử một chút xem rốt cuộc cái gọi là nhục thân mạnh nhất ấy mạnh tới cỡ nào.

Chương 1818 - Đế quốc (12)

La vốn đã rất mạnh, còn có Ác Vương, trên hết mới là Lang.

‘Nếu như có thể thu thập được một ít máu thịt của bọn họ… ’

Trong lòng Trương Vinh Phương dâng lên một tia mong chờ nhàn nhạt.

Hắn đã thèm thuồng nhục thân mạnh nhất của tên Lang này từ lâu……

Két.

Bỗng một tiếng rất nhỏ truyền ra từ đằng sau của tháp canh.

Trương Vinh Phương quay đầu lại, nhìn một tòa lầu các Đại Linh trên thảm máu.

Tòa lầu các này là cửa ra vào được đặc biệt xây dựng để yểm hộ cho Thiên Mạc Đại Linh ở bên dưới.

Tên của nó là Thiên Mạc các.

Lúc này ở cửa lớn của lầu các, hai bóng người cao lớn chợt lóe lên, xuất hiện ở trước cửa.

Chính là hai người Mạnh Khiên và Liệp Hổ.

Lúc này hai người đều mặc đấu bồng màu tím, che đậy toàn thân cực kỳ chặt chẽ.

“Các ngươi…?” Trương Vinh Phương không hỏi.

Mạnh Khiên chủ động lên tiếng.

“Sau khi cải tạo cơ thể, bọn ta cần nhiều thời gian hơn để thích ứng với tất cả. Đương nhiên, dựa theo kế hoạch, hai khu trao đổi ở phía bắc và phía nam cứ giao cho bọn ta.”

“Một người một cái?” Trương Vinh Phương kinh ngạc hỏi.

“Một người một cái.” Mạnh Khiên bình tĩnh trả lời.

Hai người đối diện trong chốc lát, Trương Vinh Phương nhìn ra sự tự tin tuyệt đối từ trong mắt của đối phương.

“Tốt, đã như vậy thì thuận buồm xuôi gió.” Hắn khẽ nói lời chúc phúc.

Mạnh Khiên khẽ thi lễ với hắn, cùng với Liệp Hổ, thân hình chợt lóe, hai người đồng thời biến mất tại chỗ.

Trương Vinh Phương đứng im tại chỗ, mơ hồ cảm thấy có chút gì đó mới mẻ từ trên người của hai người.

Một ít thứ gì đó mà coi như là hắn cũng không cách nào có được từ trong huyết mạch của mình.

Bản chất của Cực Cảnh, chính là hoàn toàn đào móc tất cả tiềm lực, đạt được trong cơ thể, thậm chí siêu việt đỉnh cao của huyết mạch chủng tộc.

Mà hai người Mạnh Khiên, có lẽ đã chạm tới giới hạn của sự đỉnh cao siêu việt.

Hắn bỗng nhiên càng thêm mong đợi đối với bọn họ.

*

Quy mô số lượng mà quân ác linh và quân Đại Linh tụ tập càng lúc càng lớn.

Hai bên gần như là vây quanh lối vào phế tích Bách Lưu này ở giữa.

Một bên khói đen cuồn cuộn, một bên thảm máu lan tràn.

Quần thể tụ tập nhiều hơn, dần dần hai bên cũng bắt đầu xuất hiện nhuộm hóa tự nhiên, ảnh hưởng đến hoàn cảnh xung quanh.

Một đen một đỏ, hai khu vực càng thêm bắt mắt rõ ràng.

“Giết!”

Một tiếng gầm nhẹ khàn khàn mơ hồ bay ra từ trong quân ác linh.

Hơn vạn ác linh khổng lồ đều mấp máy, giống như nước bùn chảy xuôi, từ chậm cho đến nhanh, càng ngày càng tăng tốc nhằm về phía quân trận Đại Linh.

Keng!

Một tay của Đế Giang nắm chặt một thanh đoản đao màu trắng, một tay của Quân nhi cũng nắm chặt một thanh trường kiếm màu trắng.

“Lâm Giải! Bào Ảnh Huyễn Diệt!”

Hai người đồng thời đưa tay ra.

Trong nháy mắt, vô số bạch quang dày đặc nổ bắn lao ra từ trong tay của hắn, bay vụt rời đi về phía xa xa.

Mà cơ thể của Đế Giang cũng biến mất tại chỗ, giống như theo bạch quang đang hòa làm một thể, bay vụt về phía ác linh.

Cùng lúc đó, lượng lớn quân Đại Linh phía sau hắn cũng đều rút đao xông lên theo.

Ở bên ngoài Thiên Mạc, phẩm cấp của võ công trái lại không phải là yếu tố quyết định, dưới sự tăng cường của huyết duệ, tố chất cơ thể cơ sở và tốc độ và bọn họ có chênh lệch cũng không lớn.

Mấu chốt là có phải Cực Cảnh hay không.

Xuy xuy xuy xuy!

Từng đường bạch quang hóa thành lưỡi dao sắc bén cắt tiến vào đám ác linh.

Tất cả mọi thứ va chạm vào bạch quang, đều trong nháy mắt bị phân liệt cơ thể, bị cắt nhỏ thành vô số khối vụn.

Vài con Ác Linh Mã vọt tới bạch quang từ mặt bên, nhưng đảo mắt đã bị cắt thành vô số khói đen thịt nát.

Mấy trăm đường bạch quang chớp mắt đã xuyên thấu ác linh, xông thẳng đến ác ma màu tím đứng ở chỗ sâu nhất.

Cùng lúc đó, tất cả tinh nhuệ của Đại Linh cũng đều hóa thành ảo ảnh, nhảy vào trong bầy ác linh.

Nhìn từ chỗ cao thì giống như từng sợi dây đỏ đâm vào khói đen, cắt nát quấy loạn ở trong đó.

Chém giết, rốt cuộc triệt để bắt đầu.

Oành! !

Ánh sáng tím óng ánh khắp nơi nổ tung, phế tích cửa vào Bách Lưu bị vụ nổ làm cho đá vụn bùn đất bắn lên cao, rơi vung vãi mọi nơi.

Mấy người ký linh trốn ở trong đó còn không kịp hét lên một tiếng nào, toàn thân đã bị màu tím ô nhiễm hóa, chuyển thành Ác Linh Xa.

Không đợi chúng nó phát ra tiếng rống giận, lập tức đã bị từng sợi tơ máu chớp mắt xẹt qua, thân thể trong nháy mắt phân tách thành mấy chục khối, vung vãi rơi xuống.

Oành!

Lại là một mảnh ánh sáng tím nổ tung sáng lên.

Trên mặt đất màu đen, từng đoàn màu tím ấy giống như bông hoa nở rộ, đẹp đẽ mà mỹ lệ.

*

Biển Lãng Quên.

Trên hòn đảo Tâm biển Lãng Quên, hai cánh Trương Vinh Phương giang rộng, nhẹ nhàng rơi xuống đất. Hắn nhìn về phía trung tâm.

Chương 1819 - Đế quốc (13)

“Lang?” Hắn trầm thấp lên tiếng.

Sóng âm giống như không hề suy giảm, lướt qua khoảng cách mấy ngàn mét, truyền vào trung tâm đảo nhỏ.

“Người của ngươi đang tập kích thuộc hạ huyết duệ của ta, đây là ý gì?” Trong giọng nói của Trương Vinh Phương mang theo một tia chất vấn.

“Tập kích?” Trong rừng tượng đá ở trung tâm, một con thằn lằn không da khổng lồ chậm rãi lộ ra thân trên, trong miệng phun ra đầu lưỡi màu đen.

“Đều chỉ là trò chơi của tụi nhỏ thôi mà, làm gì đến nỗi tập kích?” Lang nhẹ nhàng đáp lời.

“Trò chơi? Nếu như ngươi không sợ tử thương quá nhiều, vậy thì coi như là trò chơi cũng được.” Sắc mặt Trương Vinh Phương bình tĩnh.

“Ta và La đã đạt thành ước định, bọn ta sẽ cộng đồng mở ra lối đi cuối cùng. Tất cả mọi điều ta làm lúc này đều là vì hướng tới mục tiêu đó.”

“Ah ~~ vậy thật đúng là một chuyện rất tốt.” Lang rõ ràng tỏ ra vẻ mừng rỡ hài lòng.

“Vì sao La không tự mình đến gặp ta? Ta biết nàng vẫn luôn hi vọng một ngày này, nhưng chung quy không có duyên được gặp mặt nàng một lần, thật là đáng tiếc…” Dường như hắn ta còn có chút tiếc hận.

Vì sao nàng không dám tới gặp ngươi? Trong lòng ngươi còn không biết chắc?

Một người thì không dám rời khỏi phạm vi lực trường của tháp Vĩnh Tục, một người thì vẫn luôn ở Tâm biển Lãng Quên, không nhúc nhích.

Có thể gặp mặt được mới là chuyện lạ.

Huống hồ cho đến bây giờ, Trương Vinh Phương rõ ràng có thể cảm giác được thiện ý và ý nguyện hợp tác của Lang,

nhưng hắn cứ luôn có loại ảo giác, giống như đối phương có thể ra tay với hắn bất cứ lúc nào.

Loại uy hiếp như thực chất ấy giống như có gai ở sau lưng, khiến hắn bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều phải đề cao cảnh giác.

“Thế nào? Có muốn làm cùng không?” Trương Vinh Phương vươn tay hướng đối phương.

“Ba chúng ta cùng nhau, cho dù là tìm kiếm Tam Đại Mật Khóa, hay là giải quyết nguồn năng lượng cần thiết, đều nhất định có thể cấp tốc giải quyết vấn đề.”

“Cam tâm tình nguyện đến cực điểm.” Lang cười rộ lên đầy trầm thấp: “Ta chờ một ngày này đã rất lâu rất lâu rồi. Không nghĩ tới… Ngươi vừa đến là đã có chuyển cơ.”

“Vậy thì, vì để tránh cho việc tiêu hao không có ý nghĩa, có phải quân ác linh của ngươi cũng nên…?” Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi.

“Không phải bọn họ đang chơi rất vui vẻ sao?”

Lang nhẹ nhàng vươn ra một móng vuốt, trên móng vuốt, vô số khói sương màu tím bốc lên chảy ra, ngưng tụ thành một mặt mặt kính bóng loáng.

Trên mặt kính đang chiếu về trận chém giết thảm liệt đang xảy ra ở lối vào Bách Lưu lúc này.

Lũ ác linh đều nổ tung, hóa thành tử quang.

Mà đám huyết duệ thì cũng không ngừng có người bị xé nát thân thể, máu thịt be bét, chân cụt tay đứt bay loạn. Lúc này tình hình chiến đấu đã đạt đến mức gay cấn.

Các Tông Sư huyết duệ và Ác Linh Tượng chiến đấu triền miên với nhau, các Tông Sư đứt rời tay chân, lập tức lại sẽ mọc ra một lần nữa.

Toàn thân Ác Linh Tượng khói đen cuồn cuộn, tiêu tán bốn phía, một số tên có cơ thể bị chém đứt cắt nhỏ, lập tức cũng sẽ được khói đen cấp tốc chữa trị.

Song phương tạo thành thế giằng co.

Mà lúc này chân chính hấp dẫn Lang và Trương Vinh Phương ngược lại là một chỗ chém giết phạm vi nhỏ cốt lõi nhất.

Đế Giang, đấu với ác ma.

"Thật là thú vị…" Lang cực kỳ hứng thú nhìn chăm chú vào Đế Giang trong gương, có vẻ như cảm thấy rất hứng thú đối với thân hình kỳ dị của hắn ta.

"Lực lượng của hắn, có khởi nguồn từ chỗ của ngươi, nhưng lại tự xảy ra một số biến hóa mới. Giống như là một chi nhánh mới phát triển."

"Xác thực là như vậy." Trương Vinh Phương khẽ gật đầu, cũng nhìn chăm chú vào trận chém giết trong gương.

"Ta chỉ là đưa cho bọn họ một loại khả năng. Nhưng chân chính thực hiện ra cái gì, phải xem chính bọn họ."

"Tăng Hi Nại Nhĩ là cá thể có xếp hạng thực lực hàng chót bên trong mười ba ác ma, nhưng năng lực của nàng tương đối đặc thù, với tư cách cá thể đã từng là thần cực mạnh của một loại khu trao đổi cực lớn, thần vị của nàng là thuộc về sáng tạo." Lang giải thích.

"Cho nên. Hiện tại nàng chỉ là đang hưởng thụ chơi đùa."

"Vậy à?" Trương Vinh Phương nhướng mày, nhìn Đế Giang chỉ mở ra Lâm Giải trong gương.

"Thật là trùng hợp, Đế Giang chính là một thành viên của Linh Cực viện đạo Huyết Tiên ta, hiện tại hắn cũng không vận dụng thực lực chân chính."

"Xem ra ngươi rất có tự tin đối với thuộc hạ của mình?" Lang cười hỏi.

"Không phải ngươi cũng giống vậy?" Trương Vinh Phương mỉm cười.

"Vậy thì đánh cược một keo?" Lang chậm rãi bò tới gần: "Nếu như Tăng Hi Nại Nhĩ thắng, ngươi đưa tên Đế Giang đó cho ta. Nếu như Đế Giang thắng, Tăng Hi Nại Nhĩ sẽ tùy ngươi xử trí, thế nào?"

"Ta không phải là chúa tể vận mệnh của bọn họ." Trương Vinh Phương lắc đầu: "Bọn họ là người thân của ta, là huynh đệ, là

tỷ muội, là người thân cận, duy chỉ có điều không phải tiền đặt cược.”

Chương 1820 - Đế quốc (14)

Lang dường như giật mình, lập tức nở nụ cười.

“Ngươi thật thú vị. Ta có chút càng ngày càng thích ngươi rồi.”

Lúc này trong tấm gương.

Đế Giang và ác ma Tăng Hi Nại Nhĩ đang lấy một tốc độ cao kinh người, đụng vào đan xen vào nhau.

Hai người đều sở hữu tạo nghệ võ đạo cực cao, tiên cơ ngăn địch cùng nhau phát động, nhiều khi chiêu số còn chưa sử dụng đã cấp tốc biến chiêu.

Đánh tới về sau, hai người thậm chí dần dần không hề đụng vào, chỉ là đan vào, xuyên qua nhau với tốc độ cao, giống như đang phối hợp ăn ý nhảy một hồi.

“Ta cảm thấy nhàm chán.” Sương khói bên cạnh hình người màu tím tản ra, để lộ một khuôn mặt nữ tính hoàn toàn do tinh thể màu tím tạo thành.

“Vậy thì trò khôi hài nên kết thúc.”

Nàng cấp tốc lui về phía sau, song chưởng hợp lại, chợt một bức tường đá màu tím chui lên từ dưới mặt đất, ngăn khuất trước người của nàng.

“Thạch Long.”

Hô!

Trong nháy mắt, tường đá cấp tốc biến hình, chớp mắt đã ngưng tụ thành một con rồng dài bằng đá sừng hươu dữ tợn, đánh về phía Đế Giang.

Không chỉ như vậy, giống như bắn liên hồi vậy, từng mặt tường đá đột ngột mọc lên từ mặt đất, đều quay xung quanh Tăng Hi Nại Nhĩ, hóa thành từng con Thạch Long màu đen dài đến hơn hai mươi mét, đánh về phía Đế Giang.

Những con Thạch Long này có tốc độ cực nhanh, chỉ là hơi yếu hơn hai người một bậc.

Đôi mắt của từng con Thạch Long đều là tinh thể màu tím giống như nàng, lộ ra ánh mắt cực kỳ nhân tính hóa.

Nếu có người có thể tiến hành so sánh hai mắt của tất cả Thạch Long với Tăng Hi Nại Nhĩ là có thể phát hiện, những ánh mắt này đều hoàn toàn tương tự!

Đảo mắt chính là trên trăm con Thạch Long phô thiên cái địa*, hình thành nước lũ, phóng hướng phía Đế Giang.

* trải khắp trời che kín đất.

"Đúng là trò khôi hài." Đế Giang vứt bỏ bùn đất trên đoản đao trong tay.

"Bọn ta cũng có chút mệt mỏi."

Phù!

Hai mắt hắn chợt sáng lên huyết diễm, Quân nhi một bên đưa hai tay ra, nhẹ nhàng vòng ôm cổ hắn, hai người đều đang nhìn về phía trước.

Một tia huyết vụ nồng nặc thẩm thấu ra từ làn da trên cơ thể hắn, mơ hồ hóa thành huyết diễm màu đỏ vờn quanh ở xung quanh.

Đế Giang giơ đoản đao lên thẳng, ngắm nhìn bầy Thạch Long nhanh chóng bắn tới, hai mắt sáng rõ huyết diễm.

"Chung Giải."

Phụt!

Phía sau lưng của hắn chợt hé, mọc ra từng cánh chim rậm rạp đỏ sậm.

Cũng không phải là cánh dơi, mà là cánh chim mọc đầy lông màu đỏ!

Tổng cộng sáu đôi, mười hai cánh.

Đồng thời từng vòng màu máu rung động, lấy hắn làm trung tâm, khuếch tán lan tràn từng vòng hướng phía xung quanh.

Trăm mét xung quanh, tất cả mặt đất dần dần mọc ra thành từng thảm máu đỏ sậm.

"Thứ ta nhìn thấy, đều là tĩnh." Hắn nắm chặt chuôi đao, cánh chim rộng lớn dài hơn sáu mét triệt để giang rộng.

Từng đám sương mù màu máu vờn quanh bay lượn bốn phía.

Đoản đao trong tay Đế Giang trong nháy mắt kéo dài ra, hóa thành một thanh loan đao dài nhỏ màu đỏ óng ánh.

Vụt! !!

Trong nháy mắt, thân thể của hắn biến mất tại chỗ.

Trong một phần ngàn giây.

Phạm vi trăm mét xung quanh, hơn trăm Đế Giang đồng thời xuất hiện.

Tất cả Đế Giang đề cùng cầm đao trảm xuống, loan đao hóa thành dây đỏ, đều bay xuống, không tiếng động chém cơ thể của Thạch Long ra.

Tương tự còn có năm thân hình của Đế Giang xuất hiện ở bốn phía cùng phía trên của Tăng Hi Nại Nhĩ.

Ánh kiếm màu đỏ đồng thời lóng lánh sáng lên khi Thạch Long bị cắt mở.

Quá là nhanh! !

Dưới tốc độ cực hạn như vậy, động tác của Tăng Hi Nại Nhĩ thậm chí giống như con người bình thường, biến thành động tác chậm.

Căn bản không cách nào đối phó với Đế Giang còn có thể duy trì tốc độ khủng bố như thế trong một phần ngàn giây này.

Tay nàng mới giơ lên phân nửa.

Đã triệt để cứng đờ.

Từng tơ máu hiện lên sáng lên ở trên người nàng.

“Ta…”

Ầm ầm! !

Một tia sáng tím nổ bung.

Tăng Hi Nại Nhĩ trong nháy mắt nổ tung chết trận, hóa thành một đám mây hình nấm màu tím thật lớn, bao trùm toàn bộ chiến trường xung quanh.

Ác linh và huyết duệ còn đang ác chiến đều bị tử quang lan đến, bị sóng xung kích thật lớn đánh tung bay ngã ra xa.

Thân hình của Đế Giang thoáng hiện trên đỉnh của một ngọn đồi núi ở ngoài ngàn mét.

Sau lưng hắn mười hai cánh máu nhẹ nhàng phe phẩy, xa hoa giống như cánh hoa, mềm mại cẩn thận.

“Quân nhi. Ngươi vĩnh viễn là đôi cánh thủ hộ của ta…” Đế Giang nhẹ nhàng vuốt cánh chim của mình.

Lúc này chẳng biết lúc nào, Quân nhi trên người của hắn thế mà lại hoàn toàn biến mất.

Răng rắc.

Lúc này ở bên trong tâm biển Lãng Quên, mặt kính hiện lên từng đường vết rạn, không tiếng động vỡ vụn.

Lang không có lên tiếng, chỉ là không còn giọng điệu ung dung như vừa nãy nữa.

“Tốc độ như vậy thực sự là lợi hại.” Hắn tán thán từ trong thâm tâm.

Chương 1821 - Đế quốc (15)

“Đúng vậy.” Trương Vinh Phương gật đầu tán đồng: “Coi như là ta, cũng không đạt được tốc độ cường hãn như thế.”

Hắn rất tự biết bản thân mình, tốc độ cực hạn của hắn cũng chỉ vào tầm khoảng gấp ba vận tốc âm thanh dưới khí áp tiêu chuẩn mà thôi.

Có lẽ lúc bộc phát có thể vượt qua một ít, nhưng sẽ không nhiều lắm.

Nhưng tốc độ bùng nổ của Đế Giang mới vừa nãy đã vượt xa khỏi phạm vi này. Nhưng lại quỷ dị không có sản sinh ra âm bạo, giống như huyễn ảnh bọt biển nhẹ bỗng.

Điều này rõ ràng cho thấy đối phương kết hợp với huyết mạch của bản thân, mở ra chiêu số phát ra cực hạn.

Xem ra cực hạn khai thác đối với huyết mạch tự thân, con đường mà hắn phải đi còn rất dài.

“Xem ra, là ta thắng.” Trương Vinh Phương mỉm cười nhìn Lang.

“Đúng vậy… Ngươi thắng…” Lang không có phủ nhận, cũng không còn ngụy biện, ngược lại là thản nhiên gật đầu.

“Như vậy các ngươi hoàn thành kế hoạch của các ngươi, mà ta sẽ tiếp tục tìm kiếm tung tích của Tam Đại Mật Khóa. Hiện tại, Mật Khóa thứ nhất đã có một chút manh mối, đám tiểu khả ái của ta đang cần cù tìm kiếm theo đường đó.

Nói vậy rất nhanh sẽ có thể thu hoạch tung tích.”

“Phân công như vậy hay nhất, La phụ trách chuẩn bị bộ phận nguồn năng lượng.

Ta phụ trách suy nghĩ thống nhất tất cả mọi người, tụ tập trí tuệ của mọi người dọn sạch cản trở.

Mà tháp Sát Na, thì phụ trách sưu tầm giải trừ Tam Đại Mật Khóa.” Trương Vinh Phương phân công rõ ràng.

“Như vậy, ta hy vọng từ giờ trở đi, tháp Sát Na có thể ước thúc ác linh, không được tập kích Vĩnh Tục cung và huyết duệ dưới

quyền ta một cách lung tung nữa.”

“Ác linh chỉ có thể ước thúc ngắn ngủi, thời gian dài thì không được.” Lang trả lời: “Nếu như ngươi cảm thấy vướng bận, vậy thì làm giống như trước ấy, giết chết đám cản trở ngươi. Ta sẽ không hỏi đến.”

“Rất tốt.” Trương Vinh Phương vươn tay: “Như vậy, vỗ tay làm thề.”

Lang chậm rãi bò tới gần, nhìn chăm chú vào Trương Vinh Phương trước mặt, cúi người, vươn móng tay, đặt ở trên bàn tay.

Hai bàn tay một lớn một nhỏ đồng thời tiếp xúc va chạm, phát ra tiếng vang nhẹ.

*

Chỗ phế tích cửa vào Bách Lưu.

Trong nháy mắt khi Tăng Hi Nại Nhĩ bỏ mình, tảng lớn ác linh đều cứng đờ, lập tức tứ tán rời khỏi.

Bọn họ vốn là bị ác ma khống chế, cưỡng ép đi tới đây, lúc này ác ma trung tâm tử vong, ràng buộc lúc trước hoàn toàn biến mất.

Lượng ác linh khổng lồ nhất thời biến thành năm bè bảy mảng, ngược lại là bị đám huyết duệ Tông Sư Chung Thức hóa rồi đuổi theo chặn giết.

Từ khi chiếm ưu thế, đến lúc bị đại bại, trước sau chỉ dùng không đầy nửa canh giờ.

Lúc này Đế Giang dẫn dắt phần lớn cao thủ của Nhân Tự viện, Địa Tự viện, đi tới cửa vào Bách Lưu.

Thình thịch! !

Một vệt ánh sáng màu máu chợt hạ xuống, làm nổ tung cửa vào và cả tạp vật.

Lộ ra một khe đất thâm thúy phía dưới.

Đế Giang nhảy lên, khẽ khàng rơi vào khe đất, sau khi rơi xuống hơn mười mét, hắn đứng bên trên một thứ giống như chiếc gương màu máu.

Mặt đất có một cánh cửa tròn, đang đóng rất chặt, vẫn chưa mở ra.

“Đại nhân, sau khi vào đó có phải cần chiêu hàng hảo thủ không?” Một Tông Sư của Địa Tự viện trầm giọng hỏi.

Sau trận giao chiến với ác linh vừa rồi, trên người bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều có tiêu hao. Huyết duệ tử thương cũng ít nhất có trên trăm.

Bọn họ đều là tinh nhuệ tuyệt đối của Đại Linh, đáng tiếc là đều chết trong trận đối kháng không có ý nghĩa này. Đặc biệt là cú tự bạo của Tăng Hi Nại Nhĩ cuối cùng mới là then chốt tạo thành thương vong lớn nhất.

“Trong đối kháng như vậy, thực lực tầng dưới chót đã không thể làm rung chuyển chiến cuộc được, để cho tất cả bọn họ lui ra, năm người chúng ta đi vào là xong rồi.” Đế Giang nhẹ giọng trả lời.

“Đúng thế.” một vị Tông Sư của Huyết Hồng các tán thành gật đầu: “Sau này các trận chém giết trên mặt đất tiếp đó nữa đều không cần tụ tập nhân số quá nhiều, bọn họ đối với giao thủ ở cấp bậc cao đã không có chút ý nghĩa nào.”

“Đi thôi.” Đế Giang vung loan đao trong tay, đâm xuống một cái.

Răng rắc!

Cửa tròn trong nháy mắt bị đâm xuyên, rạn nứt.

Trên loan đao lan ra vô số tơ mỏng máu thịt, mạnh mẽ theo vết rạn tiến thêm một bước làm cửa tròn vỡ ra.

Rầm, cánh cửa bể nát, lộ ra một mảnh bạch quang sáng ngời bên trong.

Đế Giang nhảy lên, lao thẳng vào trong bạch quang đó.

Trước mắt lập lòe ánh sáng, rất nhanh, hắn dường như rơi vào trong nước, hai mắt khôi phục rõ ràng.

Hắn đang lơ lửng ở trên không, phía dưới là mặt đất cách tầm trăm mét.

Trong hang động, từng căn nhà bằng đá đột ngột mọc lên từ mặt đất, lưa thưa phân bố các nơi.

Giờ này khắc này, mấy bóng người nơi ngực lóe lên ánh sáng nhạt của lò luyện đang tụ tập tại cửa vào trên đỉnh một khoảng sân phía trên một tảng đá, ngửa đầu lên cảnh giác nhìn Đế Giang.

Chương 1822 - Đế quốc (16)

Cầm đầu là một nam tử cường tráng mi tâm có vết máu thập tự.

“Xem ra là lần này bất luận như thế nào cũng tránh không khỏi rồi. Chư vị đội trưởng, thừa dịp bọn họ mới cùng ác linh đại chiến, thực lực hao tổn! Giết! !”

Hắn giơ lên chùy kim loại màu bạc trong tay, rống to một tiếng.

“Toàn bộ hợp lực! Giết! !”

Từng vầng sáng lò luyện đốt tâm cấp tốc sáng lên.

Kèm theo là từng bóng người bay lên trời, nhào tới hướng phía Đế Giang.

“Đạo chủ nói cái gì nhỉ?” Đế Giang nhìn đoàn người kích động phía dưới, bỗng có chút quên trước đó dự định làm gì.

“Là thanh lý trở ngại.” Giọng của Quân nhi vang lên sát bên tai của hắn.

“Trở ngại. Hẳn là những thứ trước mắt này.”

“Hẳn là vậy…”

Đế Giang giơ loan đao lên, huyết diễm ở hai mắt chậm rãi nhảy lên, mười hai cánh chim chậm rãi rung lên.

“Linh Lung Phù Quang.”

Xuy xuy xuy xuy! !

Trong nháy mắt, ánh đao màu trắng không thể đếm hết giống như băng, rậm rạp bay vụt dựng lên từ trên người hắn, đánh tới hướng phía mọi người phía dưới.

Ánh đao giống từng đường sao băng, tốc độ nhanh kinh người, chỉ là một cái chớp mắt đã lướt qua khoảng cách trăm mét.

Tất cả người ký linh vừa vặn mới bạo phát lò luyện, bất kỳ phản ứng nào cũng không kịp, đến cả thân thể đều cứng đờ, lò luyện nơi ngực cấp tốc tắt đi.

Bọn họ giống chim bay gãy cánh, vừa bay lên đã lại cấp tốc rơi xuống.

Chỉ có số rất ít người thực lực mạnh nhất, miễn cưỡng tránh khỏi điểm yếu, nhưng người bị thương nặng, cùng nhau rơi xuống theo.

Đế Giang vẫn lơ lửng ở giữa không trung, ánh đao màu trắng trên người giống vô cùng vô tận, hóa thành sao băng, đuổi theo hướng phía dưới như mưa rơi.

Đây thuần túy là đao khí sắc bén lấy lưỡi dao sắc bén chém ra với tốc độ cực cao.

Là sự tồn tại cùng loại với trảm sóng không khí.

Vô số đao khí mang ra vô số sợi trắng dày đặc, nện xuống khu kiến trúc trên mặt đất.

Từng căn phòng ốc sập xuống, đoàn người trong đó hoảng loạn chạy ra, còn chưa chạy được vài bước đã bị đao khí đều cắt tới vụn vặt tan tành.

Sinh mệnh giống như bọt biển, tại thời khắc này yếu đuối không gì sánh được. Thổi là tắt.

Mấy phút sau, Đế Giang chậm rãi thu đao, dừng lại.

Bên dưới của hắn, căn cứ Bách Lưu vừa nãy vẫn còn sinh cơ bừng bừng đã biến thành phế tích hoàn toàn.

Bất luận là người, hay là kiến trúc, đều không có hình dạng từ lâu.

"Kết thúc…" Đế Giang có chút mờ mịt nhìn tất cả phía dưới: "Là bọn họ quá yếu hay là ta quá mạnh mẽ vậy…?"

Lực lượng của tinh huyết thủy tổ bị hắn đào móc ra toàn bộ tiềm năng, đồng thời coi đây là căn cơ, dung hợp cảnh giới võ đạo trước kia, luyện thành một thân thực lực của ngày hôm nay.

Nếu như nói thuỷ tổ Trương Vinh Phương là toàn thể, như vậy hắn chính là một điểm cực hạn.

Tốc độ, chính là phương hướng cực hạn mà hắn đi theo.

Lúc này các Tông Sư theo tới đằng sau khoan thai đến chậm, xem mặt đất hang động đã là một mảnh phế tích bụi mù, cả đám đưa mắt nhìn nhau.

“Vừa nãy không phải là nói, có thể tiếp thu bộ phận nguyện ý đầu hàng sao?” Một Tông Sư chần chờ hỏi.

“Kết thúc, ở đây không có đối tượng muốn đầu hàng.” Đế Giang xoay người, thành khẩn trả lời.

“Kẻ yếu, không có tư cách đầu hàng.”

*

Trương Vinh Phương ngay từ đầu đã rõ ràng, Thiên Quang giả cao cấp cộng thêm cường giả đỉnh cao giữa Đại Tông Sư Cực Cảnh, coi như là ở bên trong Thiên Mạc cũng không yếu hơn thần phật có thần uy.

Người mạnh như vậy, sau khi huyết duệ rời khỏi đây, tất nhiên sẽ biểu hiện vượt xa thần phật.

Thế nhưng Đế Giang không phải là Thiên Quang giả mà lại cũng có thể có biểu hiện như thế, thực sự khiến hắn trở nên kinh ngạc tán thán.

Căn cứ Bách Lưu thứ nhất bị hoàn toàn thanh lý. Để lại khu trao đổi bỏ trống tàn phá, vừa lúc làm cứ điểm đầu nhất của đế quốc Đại Linh.

Khi giải quyết Bách Lưu xong, Linh quân lục tục lại dọn dẹp ba căn cứ người ký linh ở phụ cận.

Hai cái này đều không phải là khu trao đổi, khu trao đổi cực kỳ dễ bị ô nhiễm, sau khi ô nhiễm cũng không thích hợp cho người ký linh sinh sống.

Ngược lại là hang động dưới lòng đất thông thường dễ dàng hơn.

Trương Vinh Phương tiêu tốn mười ngày, phụ trách giao lưu công việc về các phương diện liên thông với La, cũng điều động nhân thủ, đi đến tất cả khu trao đổi, căn cứ còn lại.

Sau khi tháp Sát Na thu nạp quân đoàn ác linh về dưới trướng, Ác Linh Xa rải rác căn bản không phải đối thủ của đám võ giả huyết duệ. Rất nhanh đã bị dọn dẹp sạch sẽ.

Từng người mang tin tức dọc theo địa chỉ mà La cung cấp, đều đi trước truyền tin.

Trên thư ước định tất cả đầu đàn của căn cứ, đồng thời tụ tập mời dự họp hội đàm ở một nơi tên là Nguyệt Thạch sơn.

Tới hay không đều xem tự nguyện.

Trừ vị trí của Nhân Minh ẩn giấu cẩn thận quá mức, không có cách nào liên hệ được ra, tất cả căn cứ, khu trao đổi mà người ký linh sinh hoạt đều hoàn thành việc đưa bức thư.

Chương 1823 - Đế quốc (17)

Trong tháp Vĩnh Tục.

La và Trương Vinh Phương sóng vai đứng ở đằng trước lối đi.

“Ta đã hoàn thành phương thức liên thông, là mượn Thái Uyên, lợi dụng tầng một hai ba và nguyên lý của biển Lãng Quên.

Ta tìm được một tiết điểm vô cùng thích hợp, có thể liên kết tất cả khu trao đổi có thể đi vào Thái Uyên.” La cầm bản vẽ giải thích.

“Mười mấy căn cứ người ký linh, gần một chút ta đã giải quyết, xa hơn thì cần phải có thời gian.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Không vội, chờ bên Lang tìm được Vô Hà Mật Khóa cũng cần không thiếu thời gian.” La lắc đầu.

“Như vậy thành lập thành trì thì sao? Có thể bắt tay vào làm rồi đúng không?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Trước tiên xây dựng Thiên Mạc đi. Nhưng sau khi có diện tích quá lớn, ngươi giải quyết việc cột ánh sáng Thiên Quang không ngừng chiếu xạ như thế nào?” La nghi ngờ nói.

“Tầng mây có thể ngăn cản Thiên Quang ít nhất hơn phân nửa uy lực, nếu như chúng ta có thể làm cho bầu trời toàn là mây đen, lại thêm Thiên Mạc dày đặc, vấn đề không lớn.” Trương Vinh Phương nghiêm túc nói.

“Những thứ này thật ra thì đều không phải là vấn đề. Phiền toái là tháp Sát Na.”

“Vì sao? Trước đó không phải ngươi đã nói xong rồi sao?” La hơi nghi hoặc.

“Đúng là nói xong rồi. Nhưng Lang cố ý dung túng thuộc hạ tiến hành một lần tập kích đối với đạo Huyết Tiên ta, dẫn đến thuộc hạ dưới trướng của ta tổn thất nặng nề, tử thương vô số.

Ta cố gắng ra tay ngăn cản, nhưng bị Lang tự mình lộ diện, ngăn cản.” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

Hắn lộ ra một tia âm trầm.

“Ngươi nói không sai, hắn đúng là rất mạnh, mạnh đến nỗi cực kỳ đáng sợ! Ta hoài nghi hắn dính đến kỹ thuật vận dụng phương diện không gian. Lấy thân thể nhảy qua không gian, thật sự vô cùng kinh khủng.”

“Ngươi giao thủ với hắn rồi? ?” Khuôn mặt của La cũng ngưng trọng lên.

“Ừm. Chỉ là lần thử nho nhỏ. Ta rút lui.” Trương Vinh Phương lộ ra vẻ áp lực.

“Hắn rốt cuộc đang suy nghĩ điều gì, không có ai biết. Nhưng chung quy là tháp Sát Na rút lui, kiềm chế tất cả ác linh, xem như là phối hợp. Mọi thứ đều đang phát triển theo phương hướng tốt.” La an ủi.

“Để tăng cường sự hiểu biết về phương diện không gian, La, có thể cho ta một chút máu của ngươi không. Ta muốn thể nghiệm một chút cảm giác và chi tiết trong này.” Trương Vinh Phương khẩn thiết thỉnh cầu.

“Để phòng bị Lang có âm mưu thiết kế gì, chúng ta vẫn nên tận dụng mọi khả năng tăng cao lực lượng bên trong của chúng ta.

Bên chỗ ta cũng có thể cung cấp huyết duệ hóa cho ngươi, để ngươi thu được sức tự lành và tốc độ phòng ngự siêu cường!”

Trong mắt của hắn đầy sự chân thành, tất cả điều này xác thực đều là ý tưởng chân thật của hắn, không có một tí giả tạo nào.

Nhìn ánh mắt của hắn, La có chút dao động.

Nhận thức được Huyết Duệ chi Vương của Trương Vinh Phương, quả thực đối phương đều đang thành khẩn làm theo trình tự trong kế hoạch. Từ góc độ đồng bọn hợp tác cho thấy, thực sự rất xứng đáng.

Nhưng… vừa nghĩ tới đặc tính khủng bố lúc nào cũng có thể mô phỏng năng lực và thiên phú của đối phương, trong lòng La lập tức có chút bất an.

Nàng ta không rõ bất an này đến từ đâu, nhưng giờ phút này, sau khoảnh khắc do dự, nàng ta vẫn khẽ lắc đầu.

“Ta có thể tìm thấy Lò Luyện Đốt Tâm của võ đạo không gian giúp ngươi, ngươi có thể thử mô phỏng nghiên cứu. Nhưng ta từng nghiên cứu, Lò Luyện của ta rất đặc thù, đặc tính hoàn toàn là hai phương hướng với của Lang.”

“Hai phương hướng? Có ý gì chứ?” Trương Vinh Phương nghe ra ẩn ý bên trong.

“Lang thật ra vốn không phải là năng lực không gian đơn giản, nếu cái gọi là thân thể mạnh nhất đơn giản như vậy, thì hắn ta sẽ không cách nào áp đảo Tam Vương còn lại vì kết tinh thí nghiệm được.” La nói đơn giản.

“Nói cách khác… vẫn phải tìm cơ hội giao thủ thực tế với hắn ta mới được.” Trương Vinh Phương hiểu rõ.

Hắn nhìn mảng không gian dưới lòng đất bừa bộn xung quanh, nơi này ngoại trừ La ra, thì không còn trợ thủ nào có thể đi vào.

Quả thực mà nói, La không tin bất kỳ người nào khác đến tiếp xúc bí mật lớn này.

Vì mở nền móng lối đi, nàng ta đã bỏ ra rất nhiều nỗ lực, rất nhiều mồ hôi.

Nếu để nàng ta lần nữa thành lập nền móng lối đi mới, nói không chừng hiện tại bản thân nàng ta cũng không làm được.

Trương Vinh Phương từng xem qua bản vẽ hàm lượng kỹ thuật và mức độ phức tạp ẩn chứa bên trong, rồi có ý đồ tái hiện.

Nhưng đây vốn không phải là sinh mệnh, không phải là vật chất hoạt tính, không cách nào phục chế, đều dựa vào bản thân hắn dùng đặc tính mô phỏng đến nghiên cứu sinh vật.

Hắn mô phỏng gần một nửa thì không chống đỡ nổi, kết cấu huyết nhục hoàn toàn tan vỡ.

Mức độ khó khăn của nó như để học sinh tiểu học giải đáp đầu đề nghiên cứu của tiến sĩ Toán học vậy.

Chương 1824 - Xem lễ (1)

Cho dù hắn có thiên phú Cường Hóa Tư Duy, trong thời gian ngắn cũng không làm được.

Lúc này hắn nhìn xuống đại sảnh nghiên cứu hỗn loạn xung quanh.

Các loại dụng cụ thí nghiệm rải rác, các loại tài liệu huyết nhục chất thành đống lớn, thiết bị thí nghiệm vẫn chưa kịp rửa sạch, bông gòn bắt đầu có mùi cay mũi sau khi vứt bỏ…

"Nơi này của ngươi không có người khác giúp đỡ sao, có cần ta phái người qua trợ giúp hay không?" Hắn hỏi.

La xoay người lấy một phần dịch năng lượng vừa nãy mới điều chế xong từ trên bệ thí nghiệm. Đây là đề nghiên cứu hiện tại của nàng ta, làm thế nào để xúc tiến nhiều năng lượng hơn vào bên trong vật chất, đồng thời còn phải tăng cường tốc độ phóng năng lượng khi kích phát, đối kháng với lực hút ngày càng mạnh của Bạch Đồng.

Đúng vậy, theo thời gian trôi, lực hút của Bạch Đồng ngày càng lớn, ngày càng gần.

Nếu như bọn họ không tăng nhanh tốc độ, chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ gặp phải tình hình không cách nào chạy thoát

Dù sao thì lực hút càng lớn, năng lượng cần thoát ly cũng càng lớn, đây là liên quan chính hướng.

"Người trợ giúp? Không cần, ta sẽ dọn ra ngoài, sau đó dùng không gian dịch chuyển ném ra." La lắc đầu từ chối.

"Nhưng ngươi cần dọn ra ngoài trước. Trực tiếp dùng năng lực không gian ở nơi này sẽ ảnh hưởng đến sự ổn định của môi trường đúng không?" Trương Vinh Phương có ý riêng.

"Sao vậy? Ngươi có suy nghĩ à?" La nghi ngờ nhìn về phía hắn.

Nàng ta đã ổn định cuộc sống mấy trăm năm, từ khi người này đến thì hình như có dấu hiệu sụp đổ.

Mỗi ngày đối phương đều mang đến trùng kích mới, thay đổi mới cho nàng ta.

Mức độ thích ứng thay đổi mới này khiến nàng ta có chút khó chịu.

Nhưng không thể phủ nhận, hình như những thay đổi này đều mang đến hy vọng theo chiều hướng tốt.

“Nếu ngươi không tin người khác, vậy thì như thế này đi?” Trương Vinh Phương giơ tay lên, nhẹ nhàng nhổ một sợi tóc của mình.

Hắn nhẹ nhàng ném sợi tóc dài về phía không trung.

Sợi tóc đó cấp tốc bành trướng, biến lớn, hóa thành một thân thể thon dài như lạp xưởng. Sau đó trong thời gian mấy giây lại tách ra, biến rộng, trong nháy mắt trưởng thành thành một hình người mặc áo đỏ không có miệng mũi.

“Để hắn đến làm trợ thủ của ngươi, thấy thế nào? Bản chất hắn là một phần của ta. Không có miệng có thể khiến hắn yên tĩnh. Không có mũi có thể để hắn không cần trao đổi khí với ngoại giới, ảnh hưởng đến hoàn cảnh nơi này. Chỉ cần cố định thời gian ngắn ra ngoài trao đổi khí thải là được.” Trương Vinh Phương mỉm cười giới thiệu nói.

“…” La nhìn hình người quái dị mặc một thân áo đỏ ôm sát người, trong lúc nhất thời có chút khó chấp nhận được.

“Sao vậy? Có chỗ nào không hài lòng à?” Trương Vinh Phương kinh ngạc hỏi.

“Có thể đổi dáng vẻ không? Ngoại hình này hoàn toàn không phù hợp với thẩm mỹ của ta.” La lộ ra nụ cười mỉm.

“Điều này dễ thôi.”

Trương Vinh Phương đưa tay nhẹ nhàng điểm một cái.

Lập tức, hình người áo đỏ tự động biến hình, nhúc nhích, chớp mắt đổi thành một nữ giới có vóc người nóng bỏng, trước lồi sau vểnh. Đương nhiên, vẫn không có miệng mũi, chỉ có một đôi mắt.

Tuy ánh mắt đó rất đẹp, nhưng không có miệng mũi…

“Cái này…” La chần chờ.

“Dáng vẻ này thì sao?” Trương Vinh Phương lại điểm một cái, hình người áo đỏ cấp tốc biến hóa, lần này thân thể nàng ta bắt đầu gần với La, vóc người nhanh chóng trở nên giống nhau như đúc.

Mà khuôn mặt hai mắt thì có chút không giống, có vẻ trong suốt hơn.

“Ta không thích dáng vẻ của bản thân.” La nhíu mày.

“Vậy thì thế này.” Trương Vinh Phương lại điểm một cái, hình người đó lập tức biến ảo nhúc nhích, đổi thành một thiếu nữ eo nhỏ ngực lớn.

Lần này, hắn không tự chủ dung hợp hình tượng của Thiên Nữ vào bên trong.

“Cái này đi, cái này tỉ mỉ chân thực nhất.” La quả quyết đưa ra chọn lựa.

Quả thật là nàng ta không nhìn lầm, mô phỏng trước đó đều thô thiển, cho người ta cảm giác khó chịu thiếu sót chi tiết nghiêm trọng.

Nhưng lần này thì đầy đủ chi tiết, rõ ràng không cùng cấp bậc với trước đó.

“…” Trương Vinh Phương lập tức cạn lời.

Hắn nhìn tử thể mà bản thân phân thân ra, thật ra tử thể này chính là bản thân hắn, hắn có thể dùng ý thức hoán đổi bất cứ lúc nào.

Lúc không hoán đổi thì tiến hành hoạt động dựa theo bản năng thông thường, có thể chấp hành lệnh đơn giản cơ bản nhất.

Chỉ là nhìn dáng vẻ của Thiên Nữ, bỗng nhiên hắn cảm thấy có phải bản thân nên tạm biệt Thiên Nữ hiện giờ hay không.

Giờ phút này, hắn đã có thể nhìn thẳng tất cả dục vọng sâu trong lòng mình. Đúng vậy, quả thực hắn từng quý mến Thiên Nữ.

Nhưng sau đó… mọi thứ gặp phải ngày càng nhiều, ngày càng phức tạp, thế giới cũng ngày càng tàn khốc.

Nên hắn không còn tâm tư đặt trên phương diện này nữa.

“Có lẽ nàng là hình tượng rất quan trọng rất sâu sắc với người đúng không? Là người mà ngươi thích à?” Dường như La nhìn ra cái gì đó.

Chương 1825 - Xem lễ (2)

Trên thực tế, tình hình này, kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra.

“Nàng từng giúp ta rất lớn, quả thật là ta không thể quên.” Trương Vinh Phương khẽ gật đầu.

“Ngươi thích nàng, vậy thì đi nói ra đi. Thế giới sắp không còn nữa. Còn sợ hãi rụt rè gì chứ? Người sống cả đời vốn không nên để lại tiếc nuối mới đúng!” La chỉ phương hướng cho Trương Vinh Phương.

“Nàng không còn thích hợp với ta của hiện tại nữa.” Trương Vinh Phương lắc đầu, nhẹ giọng trả lời

“Đúng là câu trả lời tàn nhẫn.” Nụ cười mỉm trên mặt La nhạt đi: “Nhưng ngươi thích không?”

“…” Trương Vinh Phương không nói gì.

“Thân là Huyết Duệ chi vương, muốn thì phải đi đoạt, đi lấy, đi chinh phục.” La nói nghiêm túc.

“Không, ta tôn trọng nàng, là tôn trọng bản thân của quá khứ, nếu như mất đi phần tôn trọng này, vậy nàng với người khác cũng không có gì khác biệt cả.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Đây là vấn đề cá nhân ngươi, ngươi tự quyết định, còn thành phần tầng mây mà ngươi muốn, ta sẽ đưa ngươi kết quả phân tích. Rất sớm trước đây, ta đã làm nghiên cứu tương tự.” La lấy ra một phần tài liệu huyết nhục, đưa qua đó.

Thiên Quang sẽ bị tầng mây ngăn cản làm suy yếu, cho nên Trương Vinh Phương dự định thử tìm nguyên lý hình thành của tầng mây này, xem có thể tạo ra hay không.

Hắn đón nhận tài liệu huyết nhục, cẩn thận lật xem một lượt, hàng lông mày hơi nhíu lại.

Thành phần được phân tích trên tài liệu chỉ có bụi bặm, hơi nước, chút quần thể vi sinh vật.

“Chắc chắn chỉ có những thứ này?”

“Chắc chắn, ta nghi ngờ mấu chốt ở trên bụi bặm, bởi vì bọn nó chiếm phần nhiều.” La trầm giọng nói.

“Vậy… quần thể vi sinh vật thì sao?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Ngươi có thể thử quần thể vi sinh vật, quần thể vi sinh vật có thể tồn tại trong tầng mây và Thiên Quang, có lẽ cũng có điểm bất phàm. Nhưng bởi vì chủng loại bên trong quá nhiều, sinh lực của ta có hạn, vốn không am hiểu phương diện này, cho nên không cách nào nghiên cứu tỉ mỉ được.” La như có điều suy nghĩ.

“Ta am hiểu phương diện này, để ta thử xem.” Trương Vinh Phương gật đầu.

Hai người họ thảo luận tình hình của tầng mây một lúc, sau đó bộ đội Thạch Tượng bên ngoài đưa bản mẫu đã thu thập đến, Trương Vinh Phương đích thân mô phỏng quần thể vi sinh vật ở bên trong.

Khổ não này là vấn đề mấy chục năm của La, trong thời gian ngắn, đã được giải quyết.

Tổng cộng hơn ba trăm loại quần thể vi sinh vật tầng mây, kiểm tra từ bên trong thì có hơn ba mươi loại có thể sinh ra kháng tính nhất định đối với Thiên Quang và ác năng phóng xạ.

Mà Trương Vinh Phương lại sàng lọc chọn ra một loại kháng tính cực mạnh từ bên trong, làm thành phần then chốn tạo thành để xây dựng Thiên Mạc.

Hắn gọi loại vi khuẩn này là Hi, khuẩn chủng Hi.

Sau khi quyết định dùng khuẩn chủng Hi làm thành phần tạo thành Thiên Mạc, thì hai người họ thương nghị, quyết định thời gian chính thức bắt đầu thành lập thành trì Thiên Mạc lớn nhất mặt đất.

Công trình này nhất định sẽ là hạng mục lớn tốn thời gian rất dài, rất lâu.

Thiên Mạc có thể chống đỡ sự xung kích của Thiên Quang, đương nhiên độ dày sẽ rất lớn, cho dù Trương Vinh Phương có lượng lớn dinh dưỡng tài nguyên chống đỡ, thì thời gian ngắn cũng không tạo ra được bao nhiêu. Chỉ có thể dựa vào thời gian.

.

Nhân Minh.

Tia sáng chạng vạng được mô phỏng dần chìm xuống, ở trong bóng tối.

Nhạc Đức Văn ngồi bên trường tu hành của thành trấn dưới đất, thỉnh thoảng cúi đầu ho khan mấy tiếng, sau đó chỉ điểm mấy thanh niên trẻ tuổi đang luyện tư thế chiến đấu cơ bản.

“Phải kết hợp lực thắt lưng với chân, cùng nhau phát lực, trước đây ta có nói qua năm cách phát lực, mỗi người các ngươi lựa chọn loại thích hợp nhất cho bản thân là được, tuyệt đối không được tham lam.”

Nhạc Đức Văn cũng chính là Nguyệt Thần lúc này, có sắc mặt nghiêm túc, dường như tìm lại cảm giác từng ở Đại Đạo Giáo.

Sau khi bị hút linh tuyến, ông đã mất đi phần lớn sức mạnh, cường độ thân thể còn lại tái sinh vốn không cao, điều này khiến ông của lúc này thoáng cái rơi xuống mức độ suy yếu không còn hơi sức.

Vì không để u Nam nuôi bản thân vô ích, ông đã chủ động dâng ra một phần lực.

Vì thế trở thành dáng vẻ hiện tại.

“Nhạc sư phụ, mượn lực trọng đao nên mượn lực như thế nào? Kẻ địch mà bọn ta đối phó rất nhiều, đều là cao to, tốc độ rất nhanh. Làm thế nào để đạt được thắng lợi dưới tình hình tốc độ và sức mạnh không chiếm ưu thế? Người có ý kiến gì không?” Một thanh niên trẻ tóc vàng vừa sửa lại tư thế, vừa dò hỏi, lộ ra vẻ suy tư.

“Không có. Tốc độ sức mạnh của ngươi đều không chiếm ưu thế, muốn thắng thì bắt buộc phải có cảnh giới võ đạo vượt qua đối phương. Cái gì gọi là cảnh giới võ đạo? Chính là ngươi xác định phán đoán tổng hợp, đánh giá, điểm mạnh yếu, vv… của kẻ địch. Nhưng những điều này đều cần lượng lớn kinh nghiệm tích lũy, hiện tại ngươi không làm được.” Nhạc Đức Văn lắc đầu nói.

Chương 1826 - Xem lễ (3)

“Vậy tại sao u Nam ca bọn họ có thể mạnh đến mức độ này ở lứa tuổi này?” Một thanh niên khác không nhịn được mà hỏi.

“Điều này phải liên kết với trạng thái tinh thần gọi là Cực Cảnh.” Nhạc Đức Văn nhẫn nại, giải thích một lượt Cực Cảnh cho mấy người họ.

Mấy người họ như có điều suy nghĩ, lại bắt đầu tiếp tục đợt tập luyện mới.

Cực Cảnh, Thiên Quang giả, một bên là sử dụng ý thức tinh thần cực hạn.

Một bên là sự tiến hóa nhảy vọt của bản chất thân thể. Sự kết hợp của cả hai bộc phát uy lực cực kỳ đáng sợ.

Sau một thời gian dài ở Cực Cảnh, chắc chắn sẽ có thể trở thành Tông Sư và đạt được trạng thái Chung Thức.

Mà cấp độ Đại Tông Sư phía trên, khi nói đến bên ngoài lại không có ưu thế, chỉ có thể tăng cường tiên cơ ngăn địch và vòng phòng ngự tuyệt đối.

Nhạc Đức Văn nhìn mấy người trẻ tuổi đàng hoàng tập luyện võ đạo, trong lòng bỗng nhiên có một cảm giác không thể giải thích được.

Như thể chỉ cần yên lặng dạy người ta luyện võ, nâng cao bản lĩnh, sống ẩn dật ở đây cũng không tồi.

Trong đạo tràng, từng bóng người bắt đầu xê dịch cất bước, miệng không ngừng hét lớn hây ya hây ya với sức mạnh bùng nổ, chỉ chốc lát sau cả người đã luyện tập đến ướt đẫm mồ hôi.

Bọn họ đều là một đám Thiên Quang giả mới vừa được sàng lọc, thân thể vô cùng cường tráng nhưng lúc này đều trong trạng thái uể oải. Có thể thấy cường độ tập luyện vô cùng khủng bố.

Sau khi tu luyện xong cũng là lúc nghỉ ngơi.

Vài thanh niên nam nữ ngồi xuống, xếp thành một vòng tròn xung quanh Nhạc Đức Văn.

Đổi lại, họ sẽ nói cho Nhạc Đức Văn một số tin tức bên ngoài mà họ nhận được.

“Để ta nói trước.” Một nữ tử trẻ tuổi ở ngoài cùng bên trái giơ tay lên nói: “Huynh trưởng ta là đội viên phụ trách canh giữ lối vào và lối ra, huynh ấy nói với ta rằng trong thời gian gần đây, ở bên ngoài đã có nhiều thay đổi rất lớn.”

“Thay đổi gì?” Nhạc Đức Văn hỏi.

“Đó là tháp Sát Na, Vĩnh Tục cung và Huyết Minh mới xuất hiện, ba thế lực lớn hình như đã thành lập liên minh.” Nữ tử trả lời.

“Ta cũng có nghe nói đến chuyện này. Nghe đồn huyết duệ chi vương của Huyết Minh đã đi đến cả tháp Sát Na và tháp Vĩnh Tục tiến hành một cuộc đàm phán liên minh, cuối cùng tạo thành một liên minh thế lực.” Một thanh niên tóc ngắn khác nhanh chóng bổ sung.

“Bây giờ Ác Linh Xa bên ngoài đã ít đi nhiều rồi, nhưng khắp nơi đều có huyết duệ tuần tra. Bọn họ hình như không sợ năng lượng tà ác của Thiên Quang. Có người trong Minh nghi ngờ rằng họ cũng giống như ác linh.”

“Không cần nghi ngờ đâu, theo một ý nghĩa nào đó, huyết duệ còn phiền phức hơn ác linh nhiều, bọn chúng sẽ không đi lang thang xung quanh một cách vô thức như thế.”

“Bây giờ ba thế lực lớn đã liên hợp, trên mặt đất đã lâu không có động tĩnh, đội ngũ kiếm tài nguyên của chúng ta cũng đã lâu không thấy có thương vong. Ta nghĩ đó là chuyện tốt.”

“Chỉ là ta không biết, ba thế lực lớn bọn họ liên thủ để làm gì?”

Mấy người ngươi một lời ta một câu, lúc này đã tập hợp được tình huống bên ngoài.

Nhạc Đức Văn càng nghe càng cảm thấy quen quen, Huyết Minh này sao có điểm giống với cá thể đặc biệt do Trương Vinh Phương truyền ra nhỉ?

Các loại võ đạo khác nhau của ông ta đã đạt đến cực hạn, nếu không bị năng lượng tà ác làm ô nhiễm, ông ta chuẩn bị sẽ không rơi vào tình trạng này.

Ban đầu, ông ta định nhờ u Nam giúp đỡ, cùng nhau trở về Đại Linh.

Bây giờ xem ra tốt nhất là ông ta không nên tiết lộ mình xuất thân từ Đại Linh, nhìn tình hình gần đây, Huyết Minh hình như là Đại Linh, thế cục phát triển có hơi không ổn lắm.

Khi Nhạc Đức Văn đang xoắn xuýt trong lòng.

Tầng cao nhất của sảnh Thạch Trụ của Nhân Minh.

Lúc này, A Tát Lộ, u Nam, Lâm Hổ và những người khác đang tiếp đón một nhóm người bí ẩn vừa đến.

Bên trong hội trường, có ba người trong nhóm người này, mỗi người đều mặc áo choàng đen, đội khăn xếp đen, đeo mạng che mặt và mặt nạ kim loại màu đen bên dưới mạng che mặt.

Một đôi mắt đen trống rỗng trên chiếc mặt nạ nhìn thẳng vào đội trưởng của một số người thích ứng ở đây.

“Mục Ba Lạp Cáp, tham kiến các vị thủ lĩnh.” Một trong ba người bước về phía trước, đưa tay trái lên trái tim, hơi cúi đầu.

Giọng nói của hắn ta lạnh lùng và không có bất kỳ dao động nào, như thể nó hoàn toàn không phát ra từ dây thanh quản của con người.

Họ là những thương gia bí ẩn và là nguồn gốc của nhiều kỹ thuật kỳ lạ của Nhân Minh.

Không ai biết nguồn gốc của những thương nhân bí ẩn này, nhưng các công cụ, hàng hóa khác nhau mà họ bán có tác dụng cực kỳ đáng kinh ngạc.

Ví dụ như loại máy phân linh có thể rút linh tuyến cho Nhạc Đức Văn.

“Đã năm năm kể từ lần cuối chúng ta gặp nhau, Mục Ba Lạp Cáp huynh, đã lâu không gặp.”

Chương 1827 - Xem lễ (4)

A Tát Lộ là người phụ trách, mỉm cười, cũng chào lại.

“Lần này ngươi mang đến cho chúng ta những thứ tốt gì?” Hắn ta mỉm cười hỏi.

“Lần này, có dịch Phá Hư Cơ Năng mà các ngươi cần nhất, cũng như các loại thuốc chống viêm để loại bỏ phóng xạ ác năng và loại bỏ viêm nhiễm.” Mục Ba Lạp Cáp trả lời.

“Vậy thì tốt quá. Với sự trợ giúp này, cùng với các tài nguyên vật tư mới mà chúng ta tìm kiếm được gần đây, trong tương lai, số lượng người trong thành có thể tăng lên rất nhiều.” A Tát Lộ vui mừng khôn xiết, lộ ra vẻ mặt mừng rỡ.

“Đây là tin tốt, nhưng cũng có tin xấu.” Mục Ba Lạp Cáp lại nói.

“Tin xấu? Chẳng lẽ thay đổi thời hạn thời gian lần sau tới? Hay ít hàng hơn?” Nụ cười trên khuôn mặt A Tát Lộ nhạt dần, hỏi với vẻ hơi lo lắng.

Tầm quan trọng của các thương nhân bí ẩn đối với họ không kém phần quan trọng so với cơ sở vật tư.

Nếu tình huống trên thực sự xảy ra, e rằng…

“Không phải chuyện đó.” Mục Ba Lạp Cáp lắc đầu, hắn ta đưa tay ra hiệu cho mọi người ngồi xuống, chậm rãi nói.

Mấy người lần lượt ngồi xuống, vây quanh chiếc bàn dài, mọi ánh mắt đều tập trung vào Mục Ba Lạp Cáp.

“Không biết các ngươi có biết tình hình hiện tại trên đại địa không?” Sau khi Mục Ba Lạp Cáp ngồi xuống, hắn ta hỏi một câu trước.

Mấy người trầm ngâm một lúc.

Là đội trưởng, Lâm Hổ trả lời trước.

“Những lời tiên sinh nói có liên quan đến Huyết Minh mới xuất hiện à?”

“Nếu nói chính xác thì Huyết Minh chỉ là một vấn đề nhỏ thôi.” Mục Ba Lạp Cáp tiếp tục: “Mấu chốt là tháp Sát Na, sau nhiều năm tìm kiếm, xúc tu của bọn chúng đã chạm vào Tam Đại Mật Khóa.”

“Tam Đại Mật Khóa? Ý ngài là Vô Hà Mật Khóa? Phong tỏa không gian do tộc Linh Nhãn để lại?” A Tát Lộ là người đầu tiên phản ứng, rõ ràng là có rất nhiều kinh nghiệm.

“Chính xác. Tháp Sát Na vẫn luôn tìm kiếm Tam Đại Mật Khóa, đó là điều mà ai cũng biết, nhưng Vô Hà Mật Khóa dó căn bản là hư ảo, không thể nào tìm thấy, cho dù có tìm thấy, cũng không liên quan gì đến chúng ta phải không?” A Tát Lộ nói tiếp.

“Không hẳn thế.” Mục Ba Lạp Cáp nói tiếp: “Vô Hà Mật Khóa không chỉ đơn giản là phong tỏa không gian, mà còn phong tỏa mở không gian dẫn đến Bạch Đồng.”

Dẫn đến Bạch Đồng! ?

Khi mấy người nghe thấy thế, tất cả họ đều chấn động.

Bạch Đồng là gì, bọn họ đều biết, nhưng tại sao Lang của tháp Sát Na lại tìm lối đi dẫn đến Bạch Đồng?

Chẳng lẽ sau khi Bạch Đồng tới gần, cùng nhau hủy diệt, nó cảm thấy mình sẽ không chết?

Điều này có ích gì cho hắn ta?

“Mở lối đi cho Bạch Đồng là mục đích cơ bản của Lang. Chúng ta biết điều này, nhưng nhiều người không tin điều đó.” Mục Ba Lạp Cáp giải thích.

“Thật ra, Lang vốn không có ý thức, nhưng vào thời điểm quan trọng, nó đã sinh ra ý thức, hơn nữa đó là một thể ý thức mạnh mẽ không biết từ đâu đến.

Cường giả của tộc Linh Nhãn cho rằng nó đến từ Bạch Đồng. Hay nói cách khác là thể ý thức bí ẩn xuất hiện của Lang chính là đến từ Bạch Đồng. Do đó, hắn ta sẽ làm mọi thứ có thể để mở Tam Đại Mật Khóa, mở lối đi dẫn đến Bạch Đồng. Bởi vì đó là cố hương của hắn ta.”

“Chuyện này…” Mấy người A Tát Lộ và u Nam đều hơi khiếp sợ, cách nói này quá không thể tưởng tượng nổi.

Theo ghi chép, bề mặt của Bạch Đồng, chỉ riêng nhiệt độ của bề mặt ánh sáng có thể đạt tới hàng trăm nghìn độ. Căn bản không có thứ gì có thể tồn tại được.

Ý thức của Lang đến từ Bạch Đồng?

“Bây giờ, mục đích của việc chúng ta đến đây là hy vọng các ngươi có thể phái người phối hợp, cùng nhau để ngăn chặn tháp Sát Na tìm thấy Mật Khóa đầu tiên Pháp Nhĩ.” Mục Ba Lạp Cáp trầm giọng nói.

“Sắp tìm được rồi sao? Nhưng làm thế nào ngươi chứng minh được mục đích của tháp Sát Na là để mở lối đi tới Bạch Đồng? Chúng ta không thể chỉ dựa vào lời nói một bên của ngươi mà cố gắng dốc hết sức, liều lĩnh đi ra ngoài với nguy cơ thương vong được. Hơn nữa, lại còn là đối phó với ác linh của tháp Sát Na.” A Tát Lộ cau mày nói.

“Câu hỏi này.” Mục Ba Lạp Cáp dừng lại giây lát: “Thật ra rất đơn giản.”

Hắn ta đứng dậy, hai người bạn đồng hành còn lại cũng đứng dậy.

Một tiếng “loạt xoạt” vang lên, họ đưa tay cởi áo choàng đen trên người ra, để lộ làn da bên dưới.

Chính cơ thể đặc biệt này đã khiến A Tát Lộ, Lâm Hổ, u Nam và những người khác mở to mắt kinh ngạc, đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi ngay lập tức.

“Các ngươi…! ? Thật ra là…! ?”

*

Tháng bảy, năm thứ tư Tân Lịch.

Thiên Mạc các, Đại Linh.

Từng tòa nhà với kiến trúc cổ kính đã được dựng lên từ lâu, tạo thành một tòa thành nhỏ dưới Thiên Mạc màu đen nho nhỏ này.

Lúc này, xung quanh Thiên Mạc các đã có rất nhiều người đến.

Chương 1828 - Xem lễ (5)

Từng đội ngũ cao thủ tinh nhuệ của Đại Linh, mặc áo giáp đen, tản ra xung quanh để duy trì trật tự.

Các cao thủ huyết duệ đi ra từ con đường Thiên Mạc bên ngoài tập trung trước cổng Thiên Mạc các, chờ đợi sự kiện thực sự của ngày hôm nay.

Ngoại trừ cao thủ của quân đội triều đình, Trương Vinh Phương không cưỡng ép khống chế tất cả huyết duệ khác, mà chỉ để bọn họ tự nguyện tiến vào vùng đất này thông qua Thiên Lộ Ngoại Cảnh, để cho bọn họ tự do thăm dò.

Tất nhiên, giao dịch sau khi thăm dò bị thương nếu muốn khôi phục thì phải trả giá rất lớn.

Thông qua khả năng của U Tuyền, hắn đã thành công xây dựng thành nhỏ này thành căn cứ để khôi phục căn nguyên của huyết duệ.

Tất cả các cấp độ tinh huyết huyết duệ đều được bán, còn có những hồ máu tốt hơn có thể tăng tốc độ phục hồi vết thương và chữa trị triệt để ô nhiễm ác năng đã ăn sâu.

Phóng xạ ác năng mạnh hơn huyết duệ, nếu không kịp thời loại bỏ, quả thật có thể bị ô nhiễm thâm nhập, lúc này cần phải ngâm mình trong hồ máu, tiến hành thanh lọc triệt để.

Lúc này, xung quanh Thiên Mạc các, một nhóm bộ đội Thạch Tượng từ tháp Vĩnh Tục ký linh nhân, tổng cộng bốn mươi người, đang chậm rãi đi đến đây.

Theo lệnh của La, họ được mời đại diện cho Vĩnh Tục cung để chứng kiến và quan sát buổi lễ, mà đại điển nghi thức lần này thực sự thuộc về Huyết Minh.

Người cầm đầu là Địch Ma, một trong hai cường giả của Vĩnh Hằng Tháp từng bị Trương Vinh Phương trực tiếp đánh cho tàn phế trước đó.

Nữ nhân* mới hồi phục thương thế này, từ lâu đã mất đi khí thế mạnh mẽ trước đây, ngược lại vô cùng kiêng kỵ, nhìn chằm chằm vào Thiên Mạc các lớn nhất trong thị trấn này.

* Trước kia tác viết là nam nhân. Giờ lại là nữ nhân? ??

“Theo lệnh của La đại nhân, chúng ta cũng sẽ giúp duy trì trật tự nếu cần thiết. Nhưng nhìn vào số lượng người trong Huyết Minh, có lẽ không cần chúng ta ra tay.”

Địch Ma liếc nhìn bốn phía, trong trấn có không dưới bảy, tám trăm người mắt đỏ đang tụ tập.

Những người này đều có khí thế cực lớn, chắc chắn họ đều là cao thủ võ đạo.

“Người của tháp Sát Na cũng tới.” Một nữ tử da đen cao lớn khác ở một bên, mang theo một thanh trọng kiếm màu xám gần ba mét, lên tiếng nhắc nhở.

Nàng ta là Tang Đức Lạp, cũng là một trong hai cao thủ hàng đầu của tháp Vĩnh Tục giống như Địch Ma.

Lúc trước khi Trương Vinh Phương xâm phạm, nàng ta tình cờ đi vắng, nhưng lần này, để biết một chút về Trương Vinh Phương, kẻ đã từng giết bạn tốt của mình một lần, nàng ta đã chủ động xin đi và đến đây.

Tang Đức Lạp cao bốn mét, làn da toàn thân đen nhánh như than, trái tim có lò luyện kim sắc không ngừng đập và tỏa sáng lấp lánh.

Lúc này, ánh mắt của nàng ta nhìn ra xa, nhìn về hướng ngược lại của Thiên Mục các, nơi đó có một đám khói đen khổng lồ bốc lên mang theo hình bóng của Lang đại nhân đang chậm rãi đến gần nơi này.

Đó là Ác Linh Tượng.

Hơn nữa, trên vai của một Ác Linh Tượng đi phía trước, có một nữ tử quyến rũ trong chiếc váy dài màu trắng nhạt.

Những con côn trùng nhỏ màu đen không ngừng chui ra chui vào miệng, mũi, mắt và tai của nữ tử, làn da nàng ta mỏng manh như sứ trắng, không có tí huyết sắc nào. Thậm chí không có một chút khí thế mạnh mẽ nào trên cơ thể nàng ta.

Nàng ta đứng trên vai Ác Linh Tượng giống như một bức tượng sứ trắng bình thường, yên tĩnh và im lặng.

Nếu không có ba tinh thể màu tím tạo thành ba ác ma cao lớn theo sau ở phía dưới.

Chỉ sợ sẽ không ai nghĩ rằng nàng ta là Áo Phỉ Gia, một trong Tam Đại Ác Vương.

"Áo Phỉ Gia?" Khoảnh khắc Tang Đức Lạp và Địch Ma nhìn thấy người đến, da gà ngay lập tức nổi khắp người.

Linh tuyến trong cơ thể bắt đầu khởi động, ánh sáng Lò Luyện cũng cấp tốc nhảy lên, dường như muốn tiến vào hình thức chiến đấu.

Hung danh của tam đại Ác Vương vốn không phải là truyền thuyết truyền ra, mà là tàn sát giết ra.

Không biết có bao nhiêu người ký linh chết dưới tay bọn họ.

Có người ký linh bò ra từ khu trao đổi. Có người không thể không chạy thoát ra ngoài sau khi khu trao đổi bị đánh vỡ. Còn có người ký linh Thần Phật sau khi được lữ đoàn tìm thấy, thu nạp vào bên trong, từ đó chuyển thành người mang theo Lò Luyện quy mô lớn.

Nhưng bất kể thế nào, đều phải đến Vĩnh Tục cung, đạt được đồ phổ võ đạo, tạo ra Lò Luyện Đốt Tâm, mới có thể chống lại ác năng ô nhiễm.

Ngay cả ác năng ô nhiễm cơ bản đều khó giải quyết, vậy một trong tam đại Ác Vương đích thân đến, quả thật chính là thiên tai.

Cho dù Áo Phỉ Gia không làm gì cả, chỉ là đứng đó, sẽ tự động phóng ra phóng xạ ô nhiễm với lượng lớn.

"Đáng chết… người của tháp Sát Na cũng đến rồi… còn là một trong Tam Vương!" Tang Đức Lạp từng giao thủ với Áo Phỉ Gia.

Chương 1829 - Xem lễ (6) - Chương 1850 - Đạt thành (6)

Nàng ta toàn lực bộc phát Lò Luyện Chung Thức, nhưng ngay cả ba chiêu cũng không đỡ nổi, bị đánh bạo ngay tại chỗ.

Áo Phỉ Gia cực kỳ quen thuộc với Thái Uyên, nàng ta đã lợi dụng chút linh tuyến và huyết nhục còn sót lại, tái tạo thân thể ý thức bên trong Thái Uyên.

Hiện tại, không biết nàng ta đã chết bao nhiêu năm.

“Lùi lại!” Địch Ma nghiêm nghị giơ tay lên, ra hiệu cho đội ngũ lùi ra xa hơn.

Tuy bọn họ có thể đối kháng ác năng phóng xạ, nhưng cũng có giới hạn, vốn không phải là miễn dịch vô hạn.

Nếu nồng độ quá cao thì không thể chống đỡ được.

“Thật thú vị… hai tiểu bằng hữu của Vĩnh Tục cung cũng đến rồi. Tại sao La tỷ tỷ không đích thân đến, đã nhiều năm ta không gặp nàng ta rồi!” Quạt xếp bằng xương trắng trong tay Áo Phỉ Gia mở ra, che đôi môi đỏ sẫm, khẽ cười nói.

“Có lẽ bọn họ cũng không ngờ, ngay cả chúng ta Huyết Minh cũng mời. Dù sao trước đây chúng ta đã đại chiến một lần. Hai bên đều thương vong không nhỏ.” Một nam tử cao lớn do tinh thể màu tím tạo thành lên tiếng. - Truyện Dịch Hay Giá Rẻ Chương Mới Nhất. - Truyện Dịch Giá Rẻ Cập Nhật Mới Nhất !

“Có lẽ vậy.” Ánh mắt đẹp của Áo Phỉ Gia ngước lên, nhìn về phía Thiên Mạc các xa xa.

Ở nơi đó có mấy bóng người màu máu đang tăng tốc về phía bên này và đội ngũ tháp Vĩnh Tục.

Hình như là sứ giả đến đây bàn bạc.

Chỉ là lúc mấy người này còn cách bọn họ năm mươi mét, thì tự động dừng lại.

Năm mươi mét này chính là phạm vi hào quang ác năng im hơi lặng tiếng chảy ra từ cơ thể của Áo Phỉ Gia.

Trong vòng năm mươi mét, nồng độ ác năng phóng xạ ra ngoài nhiều gấp mấy chục lần.

“Xin hỏi phía trước là Áo Phỉ Gia đại nhân, một trong Tam Vương tháp Sát Na sao?” Một nữ tử trong mấy người họ tiến lên một bước, cao giọng dò hỏi.

Khuôn mặt dáng người của nữ tử này khá cân đối, không tính là đầy đặn, chưa đủ đẹp, nhưng có khí chất thần bí khá tốt.

“Tại hạ Nhiễm Hân Duyệt, thành viên của Địa Tự viện đạo Huyết Tiên, tuân lệnh Đế Sư, đến đây đón tiếp.”

Nhiễm Hân Duyệt bị chuyển thành huyết duệ đã lâu, huyết duệ có tu vi Tông Sư, hiện giờ vẫn tính là trung thượng ở đạo Huyết Tiên, tuy không biến thái bằng mấy Cực Cảnh, sau khi ngâm trong U Tuyền thì thực lực bắt đầu tăng mạnh. Chung Giải không cần quá cân nhắc cũng mở tùy ý.

Nhưng cũng tính là cấp bậc Đại Linh trung thượng.

“Là ta.” Áo Phỉ Gia ra hiệu cho Ác Linh Tượng phía dưới dừng lại: “Chỉ là… nơi này của các ngươi… có nơi chứa được bổn Vương không?”

Bốn phía cơ thể nàng ta hết sức thu liễm, nhưng vẫn có ác năng phóng xạ năm mươi mét.

Nếu đi vào mà không có phòng hộ, không qua bao lâu, sẽ bị mảng lớn ác năng ô nhiễm.

“Đế Sư đã sớm chuẩn bị. Nhưng những quân Ác Linh này không thể tiến vào, xin hiểu cho.” Nhiễm Hân Duyệt nghiêm túc nói.

“Đương nhiên rồi.” Áo Phỉ Gia khẽ gật đầu.

Nàng ta thả người nhảy xuống bả vai Ác Linh Tượng, đáp xuống mặt đất.

Ầm!

Toàn bộ mặt đất vang lên tiếng trầm đục, chấn động từng vòng khuếch tán ra xa xa.

Cơ thể nàng ta dường như rất nặng, đến khi mặt đất bị nện thành một hố cạn hình tròn sâu một mét. Đây còn là trạng thái sau khi lợi dụng lực lượng nào đó để làm giảm lực.

“Xin mời!”

Mí mắt của Nhiễm Hân Duyệt co giật, trong lòng tê dại, nhưng vẫn đưa tay ra mời đối phương tiến về phía trước.

Nàng tin Trương Vinh Phương, cho dù thân phận của đối phương đặc biệt, thực lực cực kỳ mạnh mẽ, cũng có cách tiến hành đè nén.

Áo Phỉ Gia cười khẽ, dẫn theo hai thuộc hạ ma hóa màu tím, chậm rãi đi về phía trước.

Lúc đôi giày trắng dưới váy nàng ta giẫm lên tấm thảm máu đỏ thẫm.

Chậc.

Thảm máu nhanh chóng biến thành màu đen, mục nát, hóa thành tro đen rồi chết đi.

Nhưng rất nhanh, xung quanh thảm máu nhanh chóng lan rộng, mở rộng về phía này, sau khi Áo Phỉ Gia rời đi, trong nháy mắt chữa lành phần bị tổn thất.

Mà điều kỳ diệu là phóng xạ của nàng ta lại thật sự bị thảm máu xung quanh hấp thu hết.

Trong lòng Áo Phỉ Gia kinh ngạc, đang muốn mở miệng dò hỏi.

Bỗng nhiên, nàng ta khẽ động, ngẩng đầu nhìn lên Thiên Mạc các.

Nơi đó có một mảng Huyết Vân đen đỏ, không biết hiện lên từ lúc nào, chậm rãi ngưng tụ ở trên không.

Keng.

Một tiếng chuông du dương chậm rãi truyền ra.

Ở giữa Huyết Vân chậm rãi chìm xuống, hiện ra một bóng người cao lớn mọc hai cánh sau lưng.

Người đó mặc huyết bào hào hoa, cánh dơi đen đỏ dài hơn mười mét khẽ vỗ, hai mắt có huyết diễm thiêu đốt chiếu sáng bốn phía.

“Rất vui vì hôm nay có rất nhiều bằng hữu đến dự lễ.

Nơi ở mới này của Đại Linh ta, bách phế đãi hưng*, cho nên mới nghĩ đến cử hành nghi thức mở màn như vậy, xác định đường lối và phạm vi đại khái về sau.”

* rất nhiều việc đang chờ hoàn thành

Giọng nói của Trương Vinh Phương rất sáng rõ ràng, lại có thể truyền khắp đại địa với phạm vi ngàn mét xung quanh trong lúc vô thanh vô tức.

Chương 1830 - Xem lễ (7)

“Người có mặt ở đây, có bằng hữu đến từ Vĩnh Tục cung, cũng có đồng đạo đến từ tháp Sát Na. Còn có người xa lạ khác đến dự lễ vì tò mò.” Hắn tiếp tục nói.

“Các vị, nơi này đơn sơ, nếu có chỗ chưa chu toàn, mong hiểu cho. Đại Linh ta mới đến, nếu có chỗ mạo phạm, cũng xin thông cảm cho.”

Vừa dứt lời, hắn giơ tay lên điểm một cái.

Lập tức, từng đội nhân mã phía dưới kéo từng rương đen hình vuông dài rộng hơn mười mét, cấp tốc hội tụ đến xung quanh Thiên Mạc các.

Mỗi một rương đen đó đều cao hơn hai người, lúc dịch chuyển không ngừng có tiếng nước chuyển động.

“Hắn muốn làm gì vậy?”

Phía trên một đống đổ nát màu đen cách đó mấy ngàn mét.

Mấy người thần bí toàn thân khoác trường bào màu đen, mang mặt nạ đen, nhìn về nơi này từ xa xa.

Cách ăn mặc của mấy người này với mấy người Mục Ba Lạp Cáp của Nhân Minh giống y hệt nhau.

“Tác Nhĩ, ngươi nhìn ra gì rồi sao?” Ánh mắt của một người nhìn về phía người mặc áo bào đen đang đứng ở đằng trước.

Người đó khẽ lắc đầu.

“Huyết Minh đột nhiên xuất hiện trong khoảng thời gian gần đây, ban đầu nghe đồn là một khu trao đổi Ác Linh cỡ lớn. Huyết Minh là thế lực khổng lồ sau khi Ác Linh trong đó hóa thành.”

“Khu trao đổi siêu lớn… Năm đó thành lập khu trao đổi siêu lớn, tổng cộng cũng không bao nhiêu đúng không?” Một người khác nghi ngờ nói.

“Chuyện của năm xưa, bọn ta vốn không rõ cho lắm. Quan trọng là trước mắt.” Ánh mắt Tác Nhĩ ngưng trọng nhìn chằm chằm Trương Vinh Phương ở xa xa.

“Có thể dễ dàng mời Vĩnh Tục cung và quái vật của tháp Sát Na, có thể thấy Huyết Duệ chi vương này tuyệt đối đã gặp mặt La cùng với Lang. Có thể gặp mặt mà không chết, còn có thể khiến thế lực hai phương nể mặt, đây là một loại thể hiện thực lực.”

“Cũng tức là Huyết Duệ chi vương, chính là Huyết Vương, hiện tại nghi thức đại điển này chính là thể hiện thực lực?” Người phía sau nghi ngờ hỏi.

“Có lẽ vậy, xem ra nơi này không có gì đáng xem nữa, có thể khiến thế lực hai phương đồng thời nể mặt, ngồi xuống nói chuyện. Đã là điều rất lợi hại.” Tác Nhĩ gật đầu: “Tiếp theo, phía bên Nhân Minh đã kéo đến bốn người huyết mạch phù hợp đo lường kiểm tra. Mau dẫn bọn họ tiến đến Linh Đồ, khởi động hệ thống phòng ngự toàn diện.”

“Hiểu rõ, Minh của tháp Sát Na sắp đến phụ cận mật khóa Pháp Nhĩ, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa.”

“Còn đủ khoáng thạch giao dịch không?”

“Dự trữ lần này vốn gấp hai trước đó, tuyệt đối sẽ đủ!”

“Vậy thì đợi người huyết mạch thôi…!” Tác Nhĩ khẽ gật đầu, nhìn về phía Thiên Mạc các.

“Xem ra không còn gì để xem nữa, rút lui đi.”

Phù.

Đúng lúc này, một cơn gió vô hình lấy Thiên Mạc các làm trung tâm, đột nhiên thổi về phía bốn phương tám hướng.

Gió thổi tan cát đá, lướt qua trăm mét, ngàn mét, vạn mét, mấy vạn mét!

Trong lòng Trương Vinh Phương lơ đãng, giơ cánh tay phải lên, nhắm về phía Huyết Vân trên bầu trời.

“Mở màn!”

“Bắt đầu…!”

Dùng bàn tay hắn để bắt đầu, tất cả huyết nhục đều bắt đầu phân giải, nát bấy, hóa thành từng con dơi nhỏ màu đỏ sậm.

Cánh dơi chấn động, bay tản ra xung quanh rậm rạp chằng chịt.

Bịch!

Bịch bịch bịch! !!

Bỗng nhiên, lúc tất cả con dơi đang bay thì lần nữa nổ tung, hóa thành sương máu.

Sương máu tiếp tục khuếch trương ra xa xa, thổi đi, hóa thành Huyết Vân.

Phạm vi của Huyết Vân bắt đầu từ mấy chục mét, cấp tốc phóng đại, mở rộng ra mấy trăm mét, mấy ngàn mét.

Trong tiếng loảng xoảng, từng hộp đen cực lớn trên mặt đất đều bị bật nắp, từng luồng máu màu đỏ sậm bay ra từ bên trong.

Máu ngút trời như sợi tơ màu đỏ, từng sợi hòa nhập vào Huyết Vân.

Trong nháy mắt, trên bầu trời của toàn bộ Thiên Mạc các, trên mặt đất với phạm vi vạn mét hoàn toàn bị bao phủ dưới mảng huyết hồng.

Tất cả mọi người đều bị thay đổi của lúc này thu hút sự chú ý, lần lượt nhìn về phía bầu trời.

Dù là Địch Ma Tang Đức Lạp, hay là đám Ác Linh Áo Phỉ Gia, cùng với Tác Nhĩ thương nhân bí mật mặc áo bào đen ở xa xa, lữ đoàn người ký linh nhàn rỗi ở nơi xa hơn.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung về phía này.

Gió đang gào thét, lộ ra khí tức máu tanh nồng đậm.

Mà ở nơi xa hơn, La và Lang đang thông qua thủ đoạn bên ngoài, cũng nhìn về phía nơi này.

Đây là lần đầu tiên Huyết Minh thật sự chính thức tuyên bố bản thân trên mảng đại địa này.

Đồng thời, cũng là bước đầu tiên của kế hoạch mà tam đại thế lực liên hợp.

Bọn họ cũng muốn xem xem rốt cuộc Trương Vinh Phương bắt đầu bước đầu tiên như thế nào.

Xẹt!

Một cột sương máu với đường kính mấy chục mét từ trong Huyết Vân bắn ra, lướt qua mấy vạn mét, đâm vào mặt đất màu đen cằn cỗi.

Đùng!

Cột máu như gai nhọn đâm sâu vào lòng đất.

Không chỉ như thế, mà toàn bộ cột máu đều bắt đầu cấp tốc kết tinh, từ sương máu trở thành huyết tinh.

Chương 1831 - Xem lễ (8)

Cột máu dài nhỏ mấy vạn mét này thẳng tắp kết nối với Huyết Vân phía trên đại địa với Thiên Mạc các như vậy.

Xẹt!

Xẹt xẹt xẹt! !!

Sau đó, lại có từng cột máu bắn ra, bay về phía bốn phương tám hướng.

Mặt đất run rẩy, đang bị xuyên thủng trong tiếng va chạm cực lớn.

Từng cột máu nhanh chóng hóa tinh thể, hình thành từng cột trụ dài cứng.

Tổng cộng có sáu cột.

Sáu cột huyết tinh cùng chống đỡ Liên Hoa cực lớn dần hóa thành chất rắn trong Huyết Vân.

"Đây là…! !?"

Bỗng nhiên có người cúi đầu nhìn mặt đất.

Thảm vi khuẩn nguyên bản trên mặt đất đang cấp tốc phân bố tảng lớn huyết khí.

Tất cả huyết khí tự động hội tụ, ngưng kết thành hình, biến thành nhiều đóa hoa sen khổng lồ, hoa sen màu máu to bằng cái bồn tắm.

Những bông hoa sen đó cao hơn một mét. Trên cánh hoa bốn mặt đều mọc ra rậm rạp đồng tử màu đỏ ngòm. Phía dưới có vô số rễ để đi đứng, khiến cho nó có thể không ngừng di động.

Chúng nó được tạo ra cực nhanh, đảo mắt đã có hàng trăm hàng ngàn huyết liên xuất hiện.

Phần dưới của tất cả huyết liên, ở giữa rễ cây đều mọc ra một cái miệng máu khổng lồ.

Bên trong là hàm răng bén nhọn hình đinh ốc không ngừng nhúc nhích mở ra, đủ để ngoạm bất kỳ máu thịt xương cốt nào.

Nhìn xuống từ bên trên có thể thấy nhiều đóa huyết liên xa hoa lộng lẫy không ngừng di động, xoay tròn.

Nhưng theo cái nhìn của mọi người dưới mặt đất thì hoàn toàn là một cảnh tượng kinh hãi khác.

Huyết liên nhanh chóng lao ra phạm vi bao trùm của thảm máu Đại Linh, bắt đầu từng cái từng cái đâm xuống mặt đất đen, rễ cây nhanh chóng đào móc bùn đất dung nham nóng chảy.

Đúng vậy, chúng nó thậm chí ngay cả dung nham nóng chảy cũng không sợ, rễ cây màu đen giống máy đào đất, xoay tròn cắt xuống với tốc độ cao, đảo mắt đã chui xuống dưới đất, cắm rễ dưới lòng đất, biến thành nhiều đóa hoa sen màu máu giống như ngay từ đầu đã mọc ra và lớn lên ở nơi đó.

Rất nhanh đã có người hét lên kinh ngạc, tại nơi mà đám huyết liên đó cắm rễ, đất đen xung quanh cũng đồng dạng cấp tốc mọc ra vô số mảng bám màu đỏ.

Mảng bám nhanh chóng biến thành thảm máu màu đỏ sậm tương tự, kết nối với thảm máu ở xung quanh Thiên Mạc các.

Hai bên hòa làm một thể, tuy hai mà một.

Hàng trăm hàng ngàn huyết liên không ngừng chuyển hóa mặt đất màu đen.

Chỉ là hơn mười phút ngắn ngủi.

Toàn bộ vùng đại địa rộng lớn mấy vạn mét này đã đều bị hóa thành màu máu đậm đặc.

Không chỉ như vậy, một vùng màu máu ấy vẫn còn tiếp tục mở rộng ra bên ngoài.

Chỉ là tốc độ mở rộng đó không hề nhanh chóng như lúc trước mà thôi.

“Đúng là bạo tay thật!” Nụ cười trên mặt Áo Phỉ Gia chậm rãi nhạt dần.

Chỉ với một hành động đã cải tạo đại địa phạm vi lớn như vậy, từ đó dùng nó để xây dựng nên căn cơ lúc ban đầu.

Loại chuyện như vậy, chỉ có hồi Lang xây dựng tháp Sát Na lúc trước mới có.

Tuy rằng bọn họ cũng có thể cải tạo thổ địa có diện tích lớn như vậy, nhưng tuyệt đối sẽ không biểu hiện được nhẹ nhàng và nhanh như thế này.

“Lực lượng của Huyết Duệ chi vương rất mạnh!” Một tên ác ma ở đằng sau trầm giọng nói.

“Thật là mạnh mẽ! Có người nói chỉ cần hắn lấy được máu thịt của bất kỳ cá thể nào là có thể hoàn toàn biến thành đối phương, có được tất cả năng lực thiên phú của đối phương. Cực kỳ khủng bố.” Một tên ác ma khác trầm giọng tiếp lời.

“Đúng là năng lực khó giải quyết. Nhưng cũng không phải là khó phá giải.” Áo Phỉ Gia trả lời. Nàng nhìn thảm máu đang không ngừng khuếch trương: “Chúng ta cần phải đi.”

“Nghe nói Áo Phỉ Gia các hạ được xưng là đại biểu cho sự tồn tại kiên cố nhất. Hôm nay hiếm có cơ hội được gặp mặt một lần, sao không ở lại thêm một lát rồi đi?”

Bỗng một giọng nói đột ngột vang lên ở phía sau ba người.

Hai tên ác ma cả người rùng mình, cấp tốc xoay người lại, nhìn phía sau, chỉ thấy Trương Vinh Phương mặc áo bào máu, tóc đen dài đến eo, không biết đi đến phía sau bọn họ từ lúc nào.

Áo Phỉ Gia chậm rãi xoay người, ánh mắt nghiêm túc nhìn đối phương.

“Thế nào? Huyết Vương các hạ đang định cưỡng chế lưu bọn ta lại à?”

“Sao có thể gọi là cưỡng chế được? Đây là lời mời đầy thiện ý.” Sắc mặt Trương Vinh Phương nghiêm nghị, sửa đổi lời nói của nàng.

“Nếu mấy vị muốn rời khỏi, tuy trong lòng tại hạ có tiếc hận, nhưng tuyệt đối sẽ không ngăn cản.”

“Huyết Vương có điều không biết, nếu Lang đại nhân đã phái ta đến đây thì vốn là có nguyên nhân ở phương diện này.” Áo Phỉ Gia mỉm cười nói.

Nếu như ngay từ đầu, nàng cũng không rõ lắm thực lực của Huyết Vương rốt cuộc là như thế nào thì sau khi có một màn kia, nàng đã hiểu.

Tuy rằng không xác định liệu đối phương có thủ đoạn nào đột phá được phòng ngự tuyệt đối của nàng hay không, nhưng hắn chắc chắn là sự tồn tại có mức năng lượng thuộc cùng một cấp bậc với bọn họ.

Chương 1832 - Xem lễ (9)

“Xem ra Lang tiền bối đối với ta quả nhiên là hiểu lầm quá sâu.” Trương Vinh Phương hiểu ý của đối phương.

Áo Phỉ Gia đại biểu cho vật chất kiên cố nhất đến đây, chính là vì không để lại một chút tổ chức máu thịt nào cho hắn.

Hiển nhiên Lang là đã sớm phòng bị về vấn đề này.

“Nếu nghi thức Huyết Vương đã hoàn thành, vậy thì bọn ta rời đi trước.” Áo Phỉ Gia nói khẽ, uốn mình thi lễ.

“Thực sự không ở lại để cho ta chiêu đãi cho tốt một phen sao?” Huyết diễm trong đôi mắt của Trương Vinh Phương hơi nhảy lên, mơ hồ lộ ra một tia cảm giác đè nén.

Một luồng khí tức trầm trọng vô hình dần dần ngăn chặn ba người Áo Phỉ Gia.

Hơi thở của hai tên ác ma rõ ràng có chút dồn dập lên, rõ ràng là bọn họ không cần hô hấp, nhưng lúc này lại theo bản năng muốn thông qua việc thở nhanh hơn để giảm bớt áp lực.

Sắc mặt Áo Phỉ Gia bất động, cũng cảm thấy có chút không đúng.

“Ba bên chúng ta mới tiến hành ký tên minh ước, lẽ nào Huyết Vương đại nhân đã quên chuyện này?”

Sắc mặt Trương Vinh Phương bình thản, không có phản ứng gì.

Ngón tay của hắn nhẹ nhàng hoạt động, ánh mắt dần dần rơi xuống người hai tên ác ma sau lưng Áo Phỉ Gia.

“Như vậy bọn họ thì sao? Bọn họ là lễ vật mà tháp Sát Na các ngươi đưa cho ta thưởng thức sao?”

Áo Phỉ Gia khựng lại.

“Các hạ, bọn họ là thuộc hạ thân cận nhất của ta, cũng không phải là lễ vật gì cả!”

“Thế hả? Vậy thì thật là thật là đáng tiếc.” Trương Vinh Phương lộ ra vẻ tiếc hận. Cũng làm cho trong lòng hai tên ác

ma căng thẳng.

“Có điều Huyết Vương các hạ, huyết hoa đang phân tách lan tràn ra ngoài kia rốt cuộc là…?” Áo Phỉ Gia hỏi sang chuyện khác.

“Đó chính là huyết liên, đạo Huyết Tiên ta có đạo điển ghi chép, khi đại năng chi sĩ giảng đạo, nếu thật sự có cơ hội truyền thụ Đại Đạo thì sẽ nhìn thấy thiên hoa loạn trụy, địa dũng huyết liên.

Huyết liên trong câu nói ấy cũng chính là huyết liên này đây.” Trương Vinh Phương giới thiệu.

“Chúng nó có thể sưu tập tất cả khoáng vật và vật chất dinh dưỡng dưới lòng đất xung quanh, không ngừng chuyển hóa chúng thành dinh dưỡng, chế tạo ra thảm máu Thiên Mạc mới.”

“Không ngừng chuyển hóa sao? ?” Áo Phỉ Gia rùng mình trong lòng, loại cá thể kỳ dị có ý thức có tổ chức này phải mạnh mẽ hơn đám Ác Linh Xa nhiều lắm.

“Nếu xem lễ kết thúc, vậy thì bọn ta xin cáo từ trước.” Nàng cảm giác ánh mắt đối phương nhìn nàng càng ngày càng không thích hợp.

Lúc này quả quyết chào từ biệt.

“Thực sự không ở thêm một lát, tham quan một chút à?” Trương Vinh Phương lại lần nữa giữ lại.

“Không được, bên phía Lang đại nhân còn đang chờ đợi hồi âm của ta.” Áo Phỉ Gia lễ phép thi lễ, xoay người, nhanh chóng đi đến quân ác linh đang chờ đợi ở đằng xa.

Hai tên ác ma theo sát đằng sau lưng nàng, chỉ là so với nàng, toàn thân hai người bọn họ căng chặt, chuẩn bị sẵn sàng sẽ toàn lực phản kháng bất cứ lúc nào.

Cũng may, cho đến khi bọn họ trở lại quân ác linh, đối phương cũng không có ra tay. Chỉ là đứng tại chỗ, mỉm cười chăm chú nhìn bọn họ rời khỏi.

Rất nhanh, xung quanh Thiên Mạc các bắt đầu truyền ra tiếng hoan hô như thủy triều.

Áo Phỉ Gia bỗng khựng lại, đứng ở giữa quân ác linh quay đầu nhìn lên trên.

“Đây là…! !?”

Đồng tử của nàng bỗng co rụt lại.

Thiên Mạc vừa nãy rõ ràng vẫn chỉ có đường kính mấy vạn mét, lúc này lại trở nên lớn hơn một vòng, đồng thời gia tốc mở rộng hướng phía xung quanh với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Thảm máu trên mặt đất bốc lên mây máu, mây máu ngưng tụ hóa thành Thiên Mạc màu đen.

Thiên Mạc che chở huyết liên tìm tòi khoáng vật, chất dinh dưỡng xung quanh, cho quần thể vi sinh vật sinh sôi nảy nở, hình thành nên thảm máu mặt đất.

Hình thành tuần hoàn như vậy.

Từng cột ánh sáng Thiên Quang chiếu vào mảng Thiên Mạc toả ra này, nhưng rất nhanh đã bị thảm vi khuẩn đặc thù ở bên ngoài Thiên Mạc ngăn trở.

“Một người liền tạo cả một thành trì…” La ở Vĩnh Tục cung phía xa xa nhìn hình ảnh mà đám người Tang Đức Lạp truyền về, trong lúc nhất thời có chút sợ run.

“Không… không đúng, đúng là như lời hắn nói vậy, đây chỉ là bắt đầu thôi.” Sắc mặt La trầm xuống nghiêm túc, nàng đã đoán được, Trương Vinh Phương xác thực không có nói láo.

Chỉ cần có đầy đủ dinh dưỡng là hắn có thể lấy thân hóa thành Thiên Mạc bao trùm hết thảy!

Mà Thiên Mạc màu đen, coi như là tộc Linh Nhãn năm đó, nếu muốn chế tạo nên cũng cần phải tiêu hao nhiều năm, tổn hao lượng lớn tài nguyên khoáng thạch mới có thể thành công được.

Nhưng bây giờ…

Nhìn Thiên Mạc và thảm máu vẫn còn đang nhanh chóng khuếch trương trong hình ảnh, qua loa nhưng lại có cảm giác không chân thực khó hiểu.

“Nếu như Bạch Đồng vẫn có thể duy trì khoảng cách trước mắt này, không tiếp tục áp sát, có lẽ ngươi thật sự có thể xây dựng nên một thế giới ở trong tưởng tượng của ngươi…”

Chương 1833 - Xem lễ (10)

*

Bên trong tháp Sát Na.

Cơ thể khổng lồ của Lang quay vòng quanh một bệ đá màu xám hình chữ nhật, lúc này hắn ta cũng đang nhìn hình ảnh Áo Phỉ Gia truyền về.

Nhìn Thiên Mạc đỏ thẫm và thảm máu không ngừng mở rộng, giống như sẽ không dừng lại.

Nó rõ ràng không có mắt, nhưng giống như có thể thấy rõ rệt tất cả các hình ảnh.

"Thú vị. Không hề có dấu vết nhân tạo. Huyết duệ… Ta thực sự là càng ngày càng cảm thấy hứng thú với ngươi…"

Tiếng cười trầm thấp không ngừng quanh quẩn ở trong tháp, rất lâu sau vẫn không có ngừng nghỉ.

Từ đó, Đại Linh thành lập nên thành trì căn cứ chân chính đầu tiên trên mặt đất, tên của nó là Nguyên, Nguyên Thành.

Lấy mây máu trên bầu trời Nguyên Thành làm trung tâm, từng cột huyết tinh kết nối với đại địa, đồng thời vẫn còn đang không ngừng mọc ra chi nhánh tinh thể, rơi xuống mặt đất, hình thành nên từng cây huyết tinh.

Trong phạm vi nhất định xung quanh những cây huyết tinh này, tất cả huyết duệ đều sẽ nhận được sự tăng cường sức mạnh không nhỏ.

Mà thể ác linh và tất cả vật còn sống còn lại đều sẽ phải chịu áp chế mặt trái.

Khói đỏ kịch độc, thảm vi khuẩn ký sinh sẽ ăn mòn bất kỳ một kẻ xông vào nào mỗi giây mỗi phút.

Sau khi Nguyên Thành được thành lập, lượng lớn huyết duệ của Đại Linh không e ngại sự nguy hại của ánh sáng mặt trời nữa, bắt đầu đều lên trên mặt đất.

Bọn họ không hề cần quần áo áo giáp, cấp tốc xây dựng lên từng tòa kiến trúc phòng ốc.

Mà cùng lúc đó, bên trong Thái Uyên.

Trên vách đá rộng rãi đến tầng thứ chín của biển Lãng Quên.

Từng sân thần phật sắp mục nát rơi xuống bị không gian vô hình di chuyển, đều tụ tập đến một chỗ.

Lượng lớn hòn đá giống như là xếp gỗ, theo thời gian trôi qua, bắt đầu dựng nên một kiến trúc hình vòm màu đen xám mới tinh ở bên trên vách đá.

Xung quanh kiến trúc bao quanh khí đen mục nát thuộc về biển Lãng Quên, cự tuyệt bất kỳ một kẻ ngoại lai nào nỗ lực đến gần.

Bên trong kiến trúc, bên trên cung điện màu đen.

Một tay La mở ra, trên lòng bàn tay ảo ảnh của một kiến trúc màu đen nho nhỏ tương tự đang theo đầu ngón tay nàng kích thích, tổ hợp, dần dần trở nên càng thêm hoàn chỉnh.

Mà trong khi La và Trương Vinh Phương đều tiến hành kế hoạch ước định đâu vào đấy.

Tháp Sát Na, rốt cuộc bắt đầu tiến hành bài trừ phong tỏa đối với Pháp Nhĩ - Mật Khóa đầu tiên nắm giữ đầu mối nhất định.

Sưu tầm tư liệu tình báo trong nhiều năm, bọn họ đã có lý giải rất lớn đối với Mật Khóa đầu tiên từ lâu.

Giữa tháng bảy, tại châu Linh Đồ xa phía bên ngoài mấy trăm ngàn dặm.

Bên trong sa mạc màu vàng.

Trong một vùng di tích phế tích giống như thần điện.

Cột đá đổ nát và bích hoạ đã mất đi màu sắc, là cảnh sắc còn sót lại ở đây.

Trong đại điện đã không còn vòm trời nữa, một luồng dao động trong suốt chậm rãi hiện lên, triển khai.

Trong rung động, từng tên Ác Linh Xa cả người quanh quẩn khói đen cấp tốc đi ra.

Không chỉ như vậy, hơn mười địa điểm còn lại của châu Linh Đồ đều bắt đầu truyền tống lượng lớn ác linh vào giờ này khắc này giống như nơi đây.

Kỹ thuật không gian cũng không phải là của riêng mỗi mình La, tháp Sát Na cũng có kỹ thuật tương tự.

Thậm chí so với La thì càng mạnh hơn.

Tất cả ác linh không ngừng đi ra đại điện, vô thức du đãng hướng phía xung quanh.

Ác năng ô nhiễm mà chúng nó mang tới dường như không có tác dụng gì ở trên vùng đất này.

Ngược lại là khói đen của bọn họ đang bị lực lượng thần bí không ngừng trung hoà, biến mất.

Bên ngoài đại điện, trên đồi cát màu vàng xa xa, lúc này có hai thương nhân bí ẩn mặc bộ áo bào đen đã đứng sẵn, đang nhìn chăm chú vào động tĩnh của nơi này.

"Sáu mươi năm trước tháp Sát Na đã nắm giữ được vị trí của Mật Khóa đầu tiên, hôm nay rốt cuộc phải chính thức động thủ." Một thương gia bí ẩn trầm giọng nói.

"Mục đích tồn tại của Thủ Mật Nhân chúng ta, không phải chính là cái này ư?" Tên còn lại bình tĩnh đáp: "Xua đuổi xâm lấn, thủ hộ Tam Đại Mật Khóa, không cho đánh vỡ."

Một cơn gió nhẹ thổi tới, làm áo bào đen trên người hai người lộ ra một góc, để lộ làn da bằng đá màu xám trắng trên cánh tay.

"Hôm nay tháp Sát Na, Vĩnh Tục cung, Huyết Minh liên hợp một thể, nỗ lực mở lối đi cự ly xa, chỉ dựa vào mỗi chúng ta thôi thì không cách nào ngăn trở được. Cứ nhìn xem bên Mục Ba Lạp Cáp kia có tìm được người huyết mạch của chủ nhân bọn họ hay không." Một người trầm giọng nói.

Nguyên Thành - Thiên Mạc các.

Huyết hoa màu đỏ bé nhỏ chậm rãi rơi xuống từ phía trên.

Trương Vinh Phương đứng ở trước cửa sổ, vươn tay, tiếp được một đóa huyết hoa màu đỏ to bằng móng tay, mặc cho nó chậm rãi hòa tan, bị nhiệt độ cơ thể phân giải, bốc hơi lên thành sương máu ở trong lòng bàn tay mình.

Chương 1834 - Nguyện vọng (1)

“Đây cũng là thiên hoa loạn trụy, địa dũng huyết liên được ghi lại trong truyền thuyết.”

Hắn xoay người nhìn hai người Thường Ngọc Thanh và Đinh Du chờ đợi đã lâu ở phía sau.

“Như vậy, mới xem như tiên cảnh nhân gian… đội ngũ của tháp Sát Na đi tới nơi nào rồi?”

Thường Ngọc Thanh tiến lên một bước.

“Hồi bẩm sư tôn, đã đến phụ cận dãy núi Hồng Hà.”

Hôm nay thông qua bản đồ mà ba bên thu thập được, cộng thêm cùng hưởng chung với tư liệu của La bên đó, Trương Vinh Phương đã có sự hiểu biết tổng thể đối với toàn bộ lục địa cát đen, cũng đặt tên cho một số địa hình có tính tiêu chí.

“Sư tôn, chúng ta thật sự muốn động thủ sao?” Đinh Du có chút chần chờ nói: “Tam đại Ác Vương là nhân vật cấp đứng đầu của tháp Sát Na, động thủ hung hãn như vậy, ngộ nhỡ làm dấy lên sự ác ý của Lang thì…”

“Các ngươi cho rằng, Lang sẽ không biết điểm ấy à? Đâu phải hắn ta không biết ta muốn thu thập càng nhiều hàng mẫu máu thịt hơn đâu?” Trương Vinh Phương hỏi ngược lại.

“… Ý của ngài là, Áo Phỉ Gia vốn là mồi nhử mà Lang phái ra, hoặc có lẽ là phép thử? Hắn ta đang muốn thử nội tình thực lực của chúng ta như thế nào sao?” Thường Ngọc Thanh đúng là suy một ra ba, tương đối thông minh.

“Có ý tứ này. Nếu đều là mồi nhử, không ăn hết thì chẳng phải là cô phụ ý tốt của đối phương à?” Trương Vinh Phương chắp tay mỉm cười nói.

“Thế nhưng thực lực của Áo Phỉ Gia không phải chuyện đùa. Ác Linh Tượng này đều mạnh như vậy. Với tư cách là một trong Tam đại Ác Vương, nàng ta tuyệt đối vượt xa Ác Linh Tượng.” Thường Ngọc Thanh nghiêm mặt nói.

“Ta không thể dễ dàng động thủ, vì để tránh cho bị Lang xem thấu con bài chưa lật. Cho nên…” Trương Vinh Phương nhẹ

nhàng chuyển mắt, nhìn nơi cửa.

Răng rắc.

Cửa phòng chậm rãi bị mở ra.

Một người áo trắng khiến mấy người đều có chút xa lạ chậm rãi đi vào, dừng lại.

Người này đeo trường đao màu trắng trên lưng, đao kia dài nhỏ như kiếm, chuôi đao có giắt hoa tuệ màu máu, tạo thành sự so sánh rõ ràng với mái tóc bạc dài đến eo.

Màu trắng, màu máu, nhìn lướt qua, tinh thuần đến thậm chí có chút gai mắt.

"Đã lâu không gặp, Phạm huynh." Trên môi Trương Vinh Phương lộ ra nụ cười mỉm nhu hòa: "Lần này phải làm phiền ngươi rồi."

"Giao dịch mà thôi." Trên gương mặt của nam tử tuấn mỹ không có một chút biểu cảm nào.

"Đúng vậy. Giao dịch mà thôi. Phạm huynh, bên ngươi phải phụ trách là đội ngũ của Vĩnh Tục cung." Trương Vinh Phương sắp xếp: "Mặt khác, bên phía Áo Phỉ Gia là do người khác phụ trách."

"Có thể nói một chút là ai sao?" Phạm Thiên Ngữ nhẹ giọng hỏi, hắn đã từng là cao thủ Ngân Diện Thiền trên Xích Bảng, hôm nay sau khi huyết duệ hóa, lại hoàn toàn bước vào Cực Cảnh, hơn nữa còn là Cực Tâm.

Sự kinh khủng của Cực Cảnh, cộng thêm sự gia tăng tố chất của huyết duệ khiến thực lực của hắn tăng vọt với mức độ lớn.

Thiên tư của hắn vốn là siêu tuyệt, vì vậy ở trong bốn viện, hắn cũng đã trở thành cao thủ tấn chức từ Nhân Tự viện đến Địa Tự viện, thành tựu Tông Sư rồi lại tấn cấp đến Thiên Tự viện nhanh nhất.

So sánh với Thiên Nữ, thời gian hắn tấn chức Tông Sư chậm hơn một năm, nhưng là rất nhanh.

"Đây không phải điều ngươi nên hỏi." Trương Vinh Phương trả lời: "Chính như ngươi nói, giao dịch, không liên quan đến cái khác, đúng không?"

Ngân Diện Thiền Phạm Thiên Ngữ im lặng, lập tức gật đầu, xoay người rời đi.

“Sư tôn, hắn là?” Thường Ngọc Thanh chưa từng thấy qua người này, lên tiếng dò hỏi. Có thể là cao thủ được phái đi ngăn chặn đội ngũ của Vĩnh Tục cung để lấy mẫu, thế nào cũng không có khả năng là hạng người tầm thường.

“Một kẻ đáng thương.” Trương Vinh Phương đơn giản nói: “Vấn đề của hắn rất phiền phức, hoàn toàn khác với Cực Cảnh còn lại.”

“Không phải Cực Cảnh đều có thể bị huyết mạch huyết duệ làm nhạt tác dụng phụ sao?” Đinh Du ngây ngốc hỏi.

“Phần lớn thì đúng là có thể, nhưng vẫn là phải xem chấp niệm. Cực Cảnh lấy mong mà không được là động lực căn bản nhất, thúc giục bản thân, lại lấy ý chí, tính bền dẻo kinh khủng vô thượng kiên trì tiến lên phía trước, hướng về phía mục tiêu. Bởi vậy từ đó đạt tới thậm chí là đột phá cực hạn sinh lý.” Trương Vinh Phương giới thiệu sơ lược.

“Thế nhưng vấn đề của Phạm Thiên Ngữ thì lại khác với những người khác, hắn khát cầu chân thành, chân thành tha thiết, nhưng bản tính lại đa nghi cực độ.”

“Ta hiểu rồi, cho nên sư tôn lấy giao dịch với hắn như một cách để giao lưu. Bởi vì với người đa nghi tột độ, giao dịch mới là phương thức an tâm nhất.” Thường Ngọc Thanh chợt bừng tỉnh.

“Là như thế này sao?” Một bên Đinh Du ngây ngốc hỏi.

“Thanh Nhi nói không sai.” Trương Vinh Phương tán thưởng nói: “Mỗi giây mỗi phút của Cực Cảnh đều đang đào móc cực hạn của mình, cho nên tiềm lực càng lớn, bọn họ càng mạnh. Đây cũng là nguyên nhân căn bản vì sao sau khi huyết duệ hóa, thực lực của Cực Cảnh lại đột nhiên tăng vọt.”

Chương 1835 - Nguyện vọng (2)

“Sau khi lấy được huyết mạch đời thứ nhất của sư phụ, bọn họ đào ra tối đa hóa lực lượng Nhân Tiên ở cấp độ sâu trong huyết mạch của ngài, đúng không?” Thường Ngọc Thanh nghiêm túc nói.

“Đúng là như thế. Ngoại trừ Ngân Diện Thiền ra thì còn có hai người tham dự lần lấy mẫu này, như vậy, coi như là lần đầu Đại Linh ta chính thức thể hiện ở trong cả vùng đất này rồi.”

Trương Vinh Phương nhìn ra ngoài cửa sổ, xung quanh toàn bộ Nguyên Thành, huyết hoa bồng bềnh, huyết liên nhúc nhích, huyết vụ mông lung quanh quẩn.

Mấy trăm người đang xây dựng nên một mặt thái cực đồ nham thạch khổng lồ ngay chính giữa thành.

Mặt thái cực đồ đó, sẽ trở thành nơi khắc ghi đạo điển võ học của đạo Nhân Tiên.

Thời gian tới, các phương pháp thành tiên tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên vân vân đều sẽ được đồng ý công khai cho tất cả huyết duệ bên trong này.

Đây cũng là Thái Cực các đại biểu cho đạo pháp Vô Cực.

‘Thời gian tháng bảy… trôi qua thật nhanh…’

Hắn nhìn thanh thuộc tính đang mở ra, thuộc tính có thể sử dụng lại lên đến một trăm điểm.

Hắn in ắng thêm tất cả các điểm vào trị số sinh mệnh, rất nhanh, thiên phú đặc chất lại xuất hiện một hạng mới.

‘Dẫn Hồn Đề Khiếu: âm thanh của ngươi có thể khơi gợi linh hồn của sinh mệnh, độ mạnh yếu của khơi gợi tùy theo cỡ âm lượng tương ứng. ’

Năng lực này nhìn qua thì cũng không có ích lợi gì, nhưng đây là một trong những thứ cấu thành nên Huyết Mạch Cửu Phượng.

Sơ bộ khiến âm thanh trở nên có thể liên quan đến ý thức tinh thần, rõ ràng cho thấy là làm chăn đệm cho phần năng lực kế

tiếp còn lại.

“Lại nói tiếp, linh hồn, rốt cuộc là cái gì?” Hắn nhẹ giọng dò hỏi.

“Linh hồn. Nơi mà thần niệm sống nhờ? Cư tâm chính vị?” Thường Ngọc Thanh hiển nhiên là thường xem đạo kinh.

“Máu thịt tụ tập, tiện đà sinh thần. Thần tụ mà ngưng hình, lấy nhất niệm thành người. Nhất niệm này, có lẽ chính là sinh?” Trương Vinh Phương nói khẽ.

Nhìn huyết hoa khắp bầu trời, hắn bỗng nhiên có chút ngây ra, tâm tư rơi vào việc tự hỏi đối với huyết nhục linh hồn.

*

Địch Ma và Tang Đức Lạp mang theo mọi người, cấp tốc phi băng băng ở trên mặt đất màu đen.

Loại tốc độ này đối với người thường thì là toàn lực tập kích bất ngờ, nhưng đối với bọn họ thì gần như chỉ là tốc độ chạy đi thông thường.

Nếu như không có gì ngoài ý muốn xảy ra, nửa giờ sau, bọn họ có thể đến nơi của tháp Vĩnh Tục.

Lấy tốc độ bạo phát của lò luyện đốt tâm, bọn họ hoàn toàn có thể không ngừng chạy đi mà không ngủ không nghỉ chút nào trong năm ngày năm đêm.

Nếu không phải cố kỵ tốc độ của đội viên phổ thông, hai người Địch Ma và Tang Đức Lạp đã có thể trở về Vĩnh Tục cung sớm rồi.

Toàn bộ đoàn người phủ thêm áo choàng màu đen dùng cho ngụy trang, thỉnh thoảng tránh khỏi dung nham nóng chảy bốc lên khói đen trên mặt đất, cùng với cột sáng Thiên Quang rơi xuống phía dưới.

Khi đi ngang qua một khe sâu ở giữa núi nhỏ, bỗng bước chân Tang Đức Lạp khựng lại, dừng tại nguyên chỗ, ánh mắt nhìn về phía vách núi hơi nghiêng.

“Người nào? !”

Những người còn lại nghe tiếng, cấp tốc dừng lại, cảnh giác nhìn xung quanh.

“Không chỉ có một.” Một tay của Địch Ma buộc tóc dài lên, đôi mắt đẹp toát ra vẻ ngưng trọng.

Vừa dứt lời, nhất thời ba bóng người màu đỏ ngòm chợt đồng thời hiện lên ở đằng trước, đằng sau và bên trái của mọi người.

Người cầm đầu là một nam tử có mái tóc dài màu trắng đeo mặt nạ màu bạc.

Tay hắn cầm trường đao màu trắng, thân đao nhỏ như trường kiếm.

“Dựa theo ước định với cung chủ La, Tang Đức Lạp đại nhân, xin đưa ra một bộ phận mẫu máu của ngài.” Nam tử này chính là Ngân Diện Thiền Phạm Thiên Ngữ chạy tới với tốc độ cao nhất từ đằng sau.

“Mẫu máu?” Địch Ma nghe vậy, nhìn Tang Đức Lạp, nàng nhớ kỹ La có từng nói như vậy.

Nếu như đối phương cần thu thập mẫu máu, vậy thì tự lấy rồi giao cho bọn họ là được.

Chẳng qua điều khiến nàng không nghĩ tới là, sau khi Tang Đức Lạp nghe thấy mấy từ mẫu máu thì sắc mặt lại trở nên cực kỳ khó coi.

“Ta chỉ là làm thuê cho Vĩnh Tục cung, cũng không phải là bán mình! Ngươi không có quyền lực lấy đi mẫu máu của ta!” Phản ứng của Tang Đức Lạp rõ ràng là có chút không đúng.

“Địch Ma đại nhân, xin hãy phối hợp một chút.” Phạm Thiên Ngữ chậm rãi rút trường đao ra, đi từng bước dọc theo sườn núi đi xuống dưới.

Địch Ma cau mày, nhìn Tang Đức Lạp, hai người bọn họ là bạn tốt nhiều năm, có hiểu biết rất sâu đối với mọi cử động của đối phương.

Nàng có thể xác định, Tang Đức Lạp đúng là người thật, không có bị đánh tráo. Nhưng phản ứng ban nãy tại sao lại kịch liệt như thế? Dù sao La đúng là đã đồng ý với việc này, chẳng lẽ nào không nói với nàng ta?

“Có phải Huyết Minh các ngươi quá mức bá đạo rồi không? Bọn ta chính là đến đây xem lễ, đến cả đội ngũ xem lễ mà các ngươi đều dám động à?” Tang Đức Lạp lạnh lùng nói.

Chương 1836 - Nguyện vọng (3)

“Vậy thì thôi vậy.” Mũi đao Phạm Thiên Ngữ rủ xuống, chỉ xéo mặt đất.

“Nghe nói ngươi là một trong hai đại lãnh tụ của bộ đội Thạch Tượng Vĩnh Tục cung, xin hãy chỉ giáo.”

Vụt!

Hắn dựng thẳng lưỡi đao lên, ngừng ở trước chóp mũi.

*

Ở một bên khác.

Quân đoàn ác linh trùng trùng điệp điệp đang vây quanh Áo Phỉ Gia và mấy tên ác ma, rời khỏi hướng phía xa xa.

Thiên Quang thỉnh thoảng rơi xuống, nện vào trong quân đoàn, bị từng tầng ác linh bốc lên bay lên lấy thân thể ngăn cản.

Bỗng Áo Phỉ Gia nâng tay lên, toàn bộ quân đoàn cấp tốc dừng lại, hơn một nghìn ác linh bất an lộn xộn tại chỗ, nhưng chính là không tiếp tục tiến về phía trước nữa.

“Có người chặn đường.” Một tên ác ma Tử Tinh ngẩng đầu nhìn về phía trước, có thể rõ ràng thấy, trên một gò đất màu đen ở phía trước có một bóng người đứng lẳng lặng trước dòng sông dung nham nóng chảy đỏ ngầu, nhìn sâu trong quân đoàn từ đằng xa.

Người nọ mặc bộ đồ da hổ, để lộ đường vân màu máu tinh tế trên da.

Mặt mũi giống như là vẫn luôn là mặt ủ mày chau, vóc người rõ ràng cực kỳ cường tráng, nhưng lại tạo cho người ta cảm giác suy yếu đầy mâu thuẫn.

“Các ngươi quá ồn.” Trên tay người nọ đeo bao tay bằng da màu đỏ thẫm, nơi khớp xương còn có gai xương trắng bệch lồi ra.

“Gây ầm ĩ ảnh hưởng đến ta nghỉ ngơi…”

Hắn đung đưa bao tay, không nhìn số lượng ác linh khổng lồ phía xa xa, bước từng bước một về phía trước.

“Cho nên, để bù đắp cho việc ban nãy ta ngủ không ngon.” Người này bước lên từng bước, đồng thời vóc người cũng bắt đầu cấp tốc bành trướng, biến lớn.

“Ta quyết định đánh chết các ngươi!”

Xuy!

Trong nháy mắt hình thể của hắn lập tức tăng mạnh, từ ba mét tăng nhanh lên nữa.

Năm mét, tám mét, mười mét! !

Một con mắt màu máu hé mở ở dọc mi tâm, cùng lúc đó làn da khắp người cũng bắt đầu nổi lên màu kim loại nhàn nhạt.

Loại cảm giác quen thuộc này khiến Áo Phỉ Gia trong quân đoàn ác linh nhíu chặt lông mày.

Nàng cảm nhận được khí tức của Huyết Duệ chi vương.

Loại lực lượng cự đại hóa thân thể này, cùng với Huyết Duệ chi vương không khác gì mấy!

Dựa theo suy tính của Lang, đám huyết duệ rất có thể sẽ kế thừa thu được lực lượng huyết mạch thủy tổ.

Hôm nay xem ra, cuối cùng nàng cũng kiến thức được huyết duệ thu hoạch lực lượng chân chính huyết mạch rồi

“Đức Lâm, giao cho ngươi.” Nàng trầm giọng nói.

Một tên ác ma đi theo nàng từng bị Trương Vinh Phương đe dọa qua trước đó tiến lên một bước.

“Không thành vấn đề! Dám một mình ngăn cản nhiều người chúng ta như vậy, người này hoặc là kẻ điên, hoặc là cố ý muốn chết!”

Phải biết rằng, tuy rằng ác linh mất đi ý thức dẫn đến thực lực võ đạo giảm đi rất nhiều, nhưng ác ma thì lại khác.

Ác ma thức tỉnh ý thức nguyên của bản thân, tất cả kinh nghiệm cảnh giới võ đạo đều không có biến hóa, thậm chí trải qua nhiều năm tích lũy luyện tập, bọn họ còn trở nên càng mạnh hơn.

Trong số mười ba ác ma, ai nấy cũng tuyệt đối đều là chí cường giả cảnh giới Đại Tông Sư.

Mỗi một người trong số bọn họ đều là từ trong vô số ác linh mạnh mẽ chém giết đi ra.

Không có ngoại lệ.

Cảnh giới võ đạo của Đại Tông Sư cộng thêm ô nhiễm phóng xạ kinh khủng sau khi ác linh hóa, cùng với thân thể ác linh mạnh mẽ.

Tất cả mọi điều này chồng thêm cộng lại, khiến cho bọn họ lấy được lực lượng kinh khủng mạnh mẽ hơn bản thân trước đây rất nhiều.

Cho nên…

Cơ thể dưới tinh thể màu tím của Đức Lâm sáng lên những vệt sáng màu tím.

Ngoài tử tinh, bản thân hắn ta có vẻ ngoài của một văn sĩ cân đối trong bộ quần áo xám.

Lúc này, khi hắn đứng ra một mình, những Ác Linh xung quanh dồn dập tránh ra, nhường ra một con đường.

Trạng thái cực hạn của võ đạo được mở ra từng tầng một, thân thể Đức Lâm cũng bắt đầu trở nên kỳ lạ.

Từng chiếc gai tử tinh nhọn hoắt mọc ra từ lưng hắn ta.

Hình dạng cơ thể cũng dần dần cong lại, móng tay ở cả hai tay trở nên dài và sắc bén hơn.

Mái tóc đen nhanh chóng dài ra và chạm đất.

“Lửa giận do Huyết Vương khơi dậy lúc trước đành để ngươi hứng chịu vậy.”

Năm ngón tay hắn ta cử động, dưới chân “oành” một tiếng nổ tung, người cứ thế phá vỡ không khí ít nhất gấp đôi tốc độ âm thanh, bộc phát ra một tiếng nổ siêu âm, lao về phía đối phương.

“Chung Giải.”

Liệp Hổ chắp hai tay về phía trước.

“Thiên Bằng Phất Hiểu….”

Một tiếng “xoẹt” lớn vang lên. Vô số cánh tay dày đặc bỗng nhiên mọc ở hai bên thân thể hắn ta.

Tất cả các cánh tay đan vào nhau, tạo thành một đôi cánh khổng lồ dài hơn hai mươi mét.

Đôi cánh vỗ xuống, giống như ngọn núi đè lên, thiên thạch rơi xuống đất. Che lấp ánh sáng, bao phủ hoàn toàn mọi hướng tấn công của Đức Lâm.

Đức Lâm hoảng hốt, vội vàng mở Chung Thức ra.

Chương 1837 - Nguyện vọng (4)

Nhưng vẫn chậm hơn một bước.

Uỳnh uỳnh! !!

Một trận chấn động lớn nổ tung.

Đức Lâm phun ra máu, bay ngược về phía sau như một viên đạn đại bác.

Thân thể hắn ta đầy những vết rách, giữa tinh thể màu tím có một lỗ máu hình con mắt đáng sợ, gần như xé rách toàn bộ cơ thể hắn ta làm đôi.

“Sức mạnh của Huyết Vương?” Áo Phỉ Gia đứng bật dậy khỏi vai Ác Linh Tượng, vẻ mặt nghiêm nghị.

Nhưng sau đó nàng ta nhận ra điều gì đó khác biệt.

“Không, đó không phải Huyết Vương, mà là một lực lượng tương tự như hắn.”

Nhìn chằm chằm vào bóng người khổng lồ cao mười mét kia, lần đầu tiên nàng ta cảm thấy tình hình đã vượt khỏi tầm kiểm soát của mình.

Lúc đầu, họ nghĩ rằng chỉ có Huyết Vương của Huyết Minh mới đáng đề phòng, những người còn lại không đáng nhắc đến.

Nhưng bây giờ có vẻ như…

“Người trẻ tuổi, nói cho ta biết tên của ngươi.” Chiếc váy trắng của Áo Phỉ Gia khẽ tung bay, nhìn chằm chằm vào người ở phía đối diện, trầm giọng nói.

“Liệp Hổ.”

Liệp Hổ tiến bước từng bước một về phía trước.

“Thiên Bằng Liệp Hổ.”

Hắn ta chỉ vào Áo Phỉ Gia.

“Ta khao khát một đối thủ có thể đánh một trận thật sảng khoái, một là đánh chết ta, hai là sẽ bị ta giết chết!”

“Thú vị. Huyết Vương hẳn là chắc chắn ta không dám giết ngươi à?” Áo Phỉ Gia tức giận mà bật cười.

Nàng ta tung người nhảy lên, nhảy ra khỏi Ác Linh Tượng.

Oành!

Một miệng núi lửa nổ tung trong lòng đất, vô số cát đen văng tung tóe ra bốn phía.

Cát bụi cuồn cuộn nổi lên nhưng còn chưa phân tán, cũng chưa rơi xuống.

Xì!

Hai cái bóng phá vỡ cát bụi và lao về phía nhau cùng một lúc.

*

“Liệp Hổ chết rồi.”

Bên trong Nguyên Thành.

Trong một tửu lâu mới xây, Đạt Mễ Nhĩ ngồi đối diện với một nữ tử nhỏ nhắn, yểu điệu.

Ngoại hình nữ tử thuần khiết, xinh đẹp, phần thân trên khá đầy đặn, vừa vặn đặt trên bàn, vẻ mặt hơi ngỡ ngàng, đôi mắt không tập trung, không biết đang nghĩ gì.

Lúc nàng bỗng nhiên nghe được những lời này, nàng mới hoàn hồn lại.

“Ai có thể giết được Thiên Bằng?” Nàng ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại.

“Đúng vậy, có vô số người có thực lực cao ở thế giới bên ngoài thiên địa này, quả thực có rất nhiều người có thể giết hắn ta.”

“Đúng vậy, hắn ta vốn muốn chết, thứ hắn ta khao khát cả đời chính là một người có thể chiến đấu thật sảng khoái. Bây giờ cũng coi như là cầu gì được nấy.” Hiện tại Đạt Mễ Nhĩ cũng là huyết duệ, nhưng hắn ta không đi tìm Trương Vinh Phương mà đi theo con đường hồ máu U Tuyền, thật ra hiệu quả cũng tương tự.

“Chỉ là Đế Sư biết Thiên Bằng không phải là đối thủ của Áo Phỉ Gia, vậy tại sao hắn lại phái hắn ta đến đó.” Đạt Mễ Nhĩ

hơi khó hiểu.

“Ừ nhỉ, tại sao chứ?” Thiên Nữ ngơ ngác gật đầu.

“Thứ ngươi khao khát là gì?” Đạt Mễ Nhĩ nhìn đệ tử trước mặt.

“Ta không biết” Đồng Chương càng ngày càng mờ mịt.

“Ngươi là Thiên Ma thích gì làm nấy, nhưng bản chất ngươi không phải là Thiên Ma. Ngươi không thể thực sự thích gì làm nấy, vì vậy ngươi chắc chắn sẽ bị mắc kẹt trong giai đoạn đầu tiên này.” Đạt Mễ Nhĩ thở dài.

Thích gì làm nấy. Có bao nhiêu người thực sự có thể làm điều này?

“Vậy ta phải làm gì đây?” Mục tiêu của Thiên Nữ đã biến mất từ lâu, mọi thứ nàng từng khao khát đạt được cũng không còn nữa.

Nàng không biết tại sao mình sống hoặc tại sao mình tồn tại. Cứ mơ mơ hồ hồ như thế, lang thang khắp Đại Linh rất lâu, cho đến khi nhìn thấy Thiên Lộ Ngoại Cảnh kéo dài tới tận chân trời kia.

“Đến gặp Đế Sư đi, dù sao ngươi và hắn vốn có quan hệ. Hắn có thể cho ngươi câu trả lời.” Đạt Mễ Nhĩ thở dài. Hắn ta biết, nếu Đồng Chương tiếp tục như vậy, nàng sẽ hoàn toàn tự hủy hoại bản thân.

Hoặc vượt qua những trở ngại và trở thành Thiên Ma thỏa sức buông thả lòng ham muốn thực sự, hoặc hoàn toàn đánh mất ý nghĩa của cuộc sống, tự mình kết thúc.

“Đế Sư…” Đồng Chương cúi đầu, nhìn rượu trong suốt trong chén, im lặng một hồi.

*

Động Nhân Tiên.

Trong hồ máu cuồn cuộn, huyết thủy dâng trào, một ít máu thịt cỡ nắm tay đang nhanh chóng lớn lên và phát triển với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Sau một thời gian, máu thịt dần dần phát triển thành hình dáng của một nam tử vô cùng cường tráng.

Chiếc áo khoác hoa văn da hổ huyết sắc cũng nổi lên, phủ lên người người này.

Trương Vinh Phương đứng bên hồ máu, nhìn nam tử đang từ từ nổi lên.

“Ngươi thất bại.”

Soạt!

Nam tử bỗng nhiên mở mắt ra, lộ ra vẻ bối rối.

“Ta chưa chết sao?”

“Ngươi chưa chết.” Trương Vinh Phương nhìn Liệp Hổ đang bối rối, biết tên này ngay từ đầu đã không để lời của hắn vào tai.

Trước khi rời đi, hắn đã từng đề cập cho dù có chiến đấu dữ dội đến thế nào, hắn ta cũng sẽ không chết.

Nhưng rõ ràng, tên này không tin.

Hắn ta đi tìm một đối thủ để thoải mái chém giết.

Bây giờ người đã thoải mái, nhưng cũng đã chết.

Chương 1838 - Nguyện vọng (5)

“Chỉ cần còn ta ở đây, ta, tức là bất tử!” Trương Vinh Phương giơ tay lên, huyết diễm trong mắt bùng lên dữ dội.

Liệp Hổ trèo ra khỏi hồ máu, đứng bên cạnh hồ, nhìn cơ thể mình giống hệt như trước.

“Rõ ràng ta cảm thấy mình đã bị đánh nổ tung. Nhưng bây giờ, cơ thể này là sao?”

“Thứ chảy trong cơ thể ngươi chính là máu của ta, cộng thêm ngươi đã thức tỉnh năng lực huyết mạch đặc biệt, chỉ cần ta ở đây, ngươi có thể tái sinh vô hạn. Trừ khi ai đó cưỡng bức cướp đi thần của ngươi, cũng tức là linh hồn của ngươi.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Thế thì chẳng lẽ ta có thể tùy tiện giết? Có thể tuỳ tiện tìm ai đó chém giết sao? Ánh mắt Liệp Hổ sáng rực lên.

Chiến đấu mang đến khoái cảm, nhưng sự kích thích như vậy sẽ lần lượt theo phạm vi giá trị tăng cường càng ngày càng khó cầu.

Đây là con đường mà Liệp Hổ đi.

“Phải tiêu hao tinh huyết mới có thể khôi phục ngươi, nếu muốn thỏa thích chiến đấu thì nhớ giúp ta thu thập thêm thuốc bổ đấy.” Trương Vinh Phương cười nói.

“Làm sao để thu thập?”

“Giết chết chúng, bản năng của ngươi sẽ cho ngươi biết phải làm gì.”

“Bản năng?”

“Đối thủ ngươi giết càng mạnh thì ngươi sẽ càng mạnh.” Trương Vinh Phương thấp giọng nói.

Là một Thiên Quang giả, Liệp Hổ cũng là cường giả đỉnh cao Cực Cảnh Đại Tông Sư, không cần phải đi theo con đường riêng của mình như Mạnh Khiên.

Nhưng làm thế nào để có thể trở nên mạnh mẽ hơn, hắn ta trực tiếp khai quật sức mạnh ở sâu trong huyết mạch, thứ dễ dàng

có được nhất, đồng thời thu được một số năng lực thiên phú của Huyết tộc Thủy tổ.

Trong đó đã bao gồm Thiên Sinh Cự Lực, Da thịt sắt thép, Siêu Tốc Di Động và Tiên Huyết Thánh Khu!

Hắn đã chứng minh rằng năng lực huyết mạch có thể được kích thích về mặt di truyền, nhưng nó phụ thuộc vào việc một người có đủ kiên trì và tiềm năng này để khai thác hay không.

“Vậy ta có thể giết ngươi sao?” Liệp Hổ bỗng nhiên nói. Ánh mắt hắn ta sáng lấp lánh nhìn về phía Trương Vinh Phương.

Trương Vinh Phương sửng sốt giây lát rồi bật cười.

“Ngươi và ta vốn cùng một gốc, nếu giết ta, ngươi cũng sẽ chết, đến lúc đó sẽ mãi mãi mất đi niềm vui sướng chém giết vô tận.”

“Hơn nữa. Trên thế giới này, có lẽ không ai có thể giết được ta.” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

Chỉ cần một điểm máu thịt, hắn có thể được hoàn toàn sống lại, bây giờ máu thịt của hắn đã trải rộng ở khắp mọi nơi.

Trong Vĩnh Hằng Cung, ở Nguyên Thành, ở Đại Linh, ở khắp nơi.

Trên thân thể tất cả huyết duệ đều có.

Ngay cả Thiên Mạc khổng lồ và thảm máu của toàn bộ Nguyên Thành cũng đều do máu thịt của hắn tạo thành.

Nói cách khác, nếu muốn giết hắn, phải phá hủy tất cả các tế bào máu thịt này trong tích tắc.

Nếu không thì hắn có thể liên tục sống lại bất cứ lúc nào.

Tất nhiên, nếu có một cuộc tấn công liên quan đến ý thức linh hồn thì vẫn rất nguy hiểm.

Nhưng huyết mạch Cửu Phượng đang dần dần bù đắp và cường hóa khuyết điểm này.

“Đi đi, muốn làm gì thì làm, ta ở đây, sẽ luôn là chỗ dựa vững chắc nhất của ngươi.”

Liệp Hổ đã thức tỉnh Tiên Huyết Thánh Khu, vốn đã được coi là một Trương Vinh Phương thu nhỏ, sở hữu năng lực bất tử

cực kỳ đáng sợ.

Liệp Hổ ôm quyền với hắn rồi xoay người đi về phía bên ngoài hang động, trong nháy mắt biến mất trong sương máu.

Chỉ còn Trương Vinh Phương đứng một mình tại chỗ.

“Minh ước hạn chế ta, ta không thể cắn nuốt và mạnh lên mà không chút kiêng kỵ được, bây giờ ta có được coi là mua dây buộc mình không nhỉ?”

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến điểm này.

Bản thân hắn không tiện ra tay, thuộc hạ lại đánh không lại Tam Vương Áo Phỉ Gia.

Tuy ban đầu hắn có ý tưởng kiểm tra sức mạnh của Liệp Hổ. Nhưng khi gặp phải vấn đề này, cũng hơi khó giải quyết.

“Không…, còn một nơi khác… Ta có thể tiếp tục tu hành tăng lên.”

Một đạo khí cuối cùng của Ngũ Khí Triều Nguyên, thương khí.

Thương là gì? Lòng thương hại.

Điều này hoàn toàn không có tí đầu mối nào, cũng không phải là tự mình khơi dậy lòng thương hại là có thể đạt được yêu cầu. Mà phải lợi dụng tâm tình cực hạn để kích thích thân thể, cường hóa bộ phận máu thịt tinh thần nào đó, để cho nó leo lên tới một độ cao cực hạn trước nay chưa từng có.

Vì thế cái gọi là Ngũ Khí thực ra chính là trải nghiệm cực hạn năm loại cảm xúc.

“Hy vọng thời gian sẽ mang lại tất cả”.

May mắn là mọi thứ diễn ra theo đúng kế hoạch.

Thời gian càng dài, hắn càng mạnh mẽ, cho nên không cần vội.

Đợi cho đến ngày lối đi thực sự được mở ra. Đến lúc đó, cho dù là Tam Vương hay Lang, hắn cũng sẽ từ từ thưởng thức.

“Đế Sư, Sở Thiên Vũ đến thăm.” Bỗng ngoài cửa truyền đến tiếng bẩm báo của đạo đồng.

“Sở Thiên Vũ?” Trương Vinh Phương trả lời, trên mặt nở nụ cười hài lòng.

Hắn biết máu thịt thuộc về Tang Đức Lạp của Vĩnh Tục cung đã được mang đến.

Chương 1839 - Nguyện vọng (6)

Thu được một phần máu thịt sẽ chỉ cho phép hắn mô phỏng mọi thứ của đối phương một cách nguyên vẹn.

Nhưng giết chết đối phương có thể làm cho tất cả sức mạnh của đối phương tăng lên cho chính mình.

Cách trước chỉ có thể sử dụng khả năng của mình nếu mô phỏng các chi tiết như cấu trúc cơ thể của đối thủ.

Cách sau thì có thể thích gì làm nấy, đều có thể kết hợp cường hóa và suy yếu.

Không lâu sau, một bóng người áo trắng bước vào trong động. Ném chiếc hộp trong tay về phía Trương Vinh Phương.

"Tang Đức Lạp là nội ứng bên trong của tháp Sát Na. Hắn ta đã bị ta và Địch Ma xử tử." Sở Thiên Vũ trầm giọng nói.

Trương Vinh Phương mở hộp ra, nhìn cái đầu người đặt bên trong, Lò Luyện Đốt Tâm tỏa ra ánh sáng bạc mờ nhạt.

Hắn nhẹ nhàng ném nó vào hồ máu bên cạnh.

Máu tiếp tục tuôn trào, sau một lúc, một bóng người mới từ từ xuất hiện.

Nam tử này đen nhánh, thân hình cao lớn, đầy đặn, đó chính là Tang Đức Lạp vừa mới bị giết.

"Một cái lò luyện không gian nhỏ, Tùng Nguyệt Tân ma công?" Trương Vinh Phương cảm nhận được uy lực của Lò Luyện Đốt Tâm mà mình có được.

Những Lò Luyện Đốt Tâm này thật sự rất tốt, sau khi trực tiếp nuốt chửng thì tương đương với bỗng dưng có thêm một loại năng lực để vận dụng.

Tuy rất nhiều năng lực trùng lặp với nhau, nhưng có một số năng lực tốt để sử dụng.

Cũng giống như bây giờ.

Trương Vinh Phương suy nghĩ một lát, sau đó bỗng nhiên xua tay.

Rít.

Một vết nứt màu xám bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

Đó là vết nứt dẫn đến Thái Uyên.

Đây là vận dụng Tùng Nguyệt Tân ma công mới.

Thời gian trôi đi, năm tháng như thoi đưa.

Sau khi thành lập Nguyên Thành thì Huyết Minh không còn động thái lớn nào nữa, ngược lại bắt đầu trở nên cần cù chăm chỉ, không ngừng xây dựng các loại kiến trúc khác nhau và chuyển dân chúng huyết duệ ra ngoài sinh sống.

Thiên Lộ Ngoại Cảnh đã trở thành thông đạo truyền máu liên tục cho mọi người, không ngừng đưa những tù binh loại hai bị Đại Linh và huyết duệ bắt được ra ngoài Thiên Mạc.

Nhiều lô cốt và tòa lầu cao liên tiếp mọc lên từ mặt đất.

Sau khi chuyển hóa huyết duệ, cho dù là người bình thường cũng có tốc độ và lực lượng cực nhanh, lại thêm năng lực tự chữa lành mạnh mẽ, lúc này, hiệu suất làm việc của một người tương đương với cả mười người bình thường khi trước.

Với hiệu suất cực kỳ cao như thế, chỉ trong vòng một năm mà diện tích của toàn bộ Nguyên Thành đã lớn hơn gấp mười lần so với trước kia.

Tất cả Thiên Quang xung quanh đều bị chặn lại, không có Thiên Quang, dung nham trên mặt đất cũng dần dần nguội lạnh rồi hóa thành nền đất màu đen bình thường.

Lấy Nguyên Thành làm trung tâm, vô số huyết duệ hệt như bầy kiến bắt đầu nhanh chóng lan rộng ra bốn phương tám hướng.

Dấu chân của họ dần dần trải rộng trên khắp toàn bộ châu Hắc Sa, từ Vĩnh Tục cung cho đến gần tháp Sát Na.

Những huyết duệ có sinh mệnh lực cực kỳ mạnh mẽ có thể đặt chân đến bất kỳ nơi nào Ác Linh từng đi tới.

Nhờ đó mà mảnh đất cằn cỗi này lần nữa dần dà khôi phục lại một ít nhân khí.

Lượng lớn tài nguyên khoáng sản các nơi được vận chuyển về Nguyên Thành, trở thành chất dinh dưỡng để nhóm huyết liên phát triển mở rộng thảm máu và Thiên Mạc. Đạt thành vòng tuần hoàn chính diện.

Mà ngay lúc Huyết Minh âm thầm tự mình phát triển, rốt cuộc, quân của Thủ Mật Nhân và vương Minh của tháp Sát Na đã chân chính bắt đầu cuộc đụng độ đầu tiên theo đúng nghĩa ở hướng châu Linh Đồ.

Mật Khóa thứ nhất – Pháp Nhĩ chính là nguyên nhân dẫn đến trận giao chiến giữa hai bên.

*

Những đôi cánh đen dày đặc không ngừng phát ra tiếng rít khi vỗ vào không khí.

Hàng vạn Ác Linh Xa vỗ những đôi cánh đen, tụ lại thành một mảng mây đen đang bay về phía một góc nào đó của châu Linh Đồ.

Trong mây đen, một cỗ xe kéo khổng lồ do tinh thể màu tím tạo thành, được kéo bởi hai con Ác Linh Mã trông như Kỳ Lân, cũng cùng bay về phía trước theo bước đại quân.

Trên xe kéo, một bóng dáng hình người cao lớn hoàn toàn được tạo thành từ đám côn trùng đen kịt đang nhìn sa mạc từ từ lọt vào tầm mắt trên mặt đất.

Mảnh sa mạc vàng óng kia có hồ dung nham đỏ sậm ở khắp mọi nơi, đó chính là châu Linh Đồ.

“Tất cả Ác Linh xung quanh gần như đã được điều động đầy đủ trong thời gian một năm, lần này, nhất định phải giành được Mật Khóa thứ nhất trong một lần hành động!” Bóng dáng hình người nọ chính là một trong ba Ác Vương phụ trách nhiệm vụ chinh phạt lần này – Minh.

“Bệ hạ, Áo Phỉ Gia gặp phải rủi ro ở Nguyên Thành của Huyết Minh, đã biểu hiện không tốt, còn mất đi hai thuộc hạ. Bây giờ xem ra, hy vọng chủ yếu vẫn nằm ở chỗ chúng ta bên này.”

Hai tên ác ma cao lớn toàn thân bao trùm tử tinh ở sau lưng Đại Ác Vương Minh lên tiếng.

Chương 1840 - Nguyện vọng (7)

Ác ma vừa nói là một thanh niên tuấn mỹ mọc ra cặp sừng cong màu trắng trên trán.

Cả người hắn ta bị bao phủ bởi tử tinh, mặc áo khoác ngắn có phù văn màu tím, quần da màu đen và có sợi dây xích xương trắng thô kệch quấn quanh eo thành hình chữ X.

Hắn ta là ác ma mạnh nhất dưới trướng Ác Vương Minh—— Tất Tây Lý Tư.

"Lạp Đế Da Lam đã cung cấp tình báo chi tiết, chúng ta đã nắm rất rõ vị trí của Mật Khóa thứ nhất. Có điều… Thủ Mật Nhân vẫn rất khó giải quyết". Vương Minh trầm giọng nói. "Chỉ qua một ít thời gian là chúng đã có thể chuyển dời vị trí của Mật Khóa."

"Mỗi một Mật Khóa tương ứng với một nhóm Thủ Mật Nhân, những tạo vật của tộc Linh Nhãn này quả thực khó giải quyết. Chẳng qua, lần này chúng ta dẫn theo số lượng Ác Linh khổng lồ, cứ thế chậm rãi dây dưa, hẳn là không thành vấn đề gì." Tất Tây Lý Tư mỉm cười nói.

Vương Minh không trả lời mà chỉ nhìn về phía sa mạc nơi xa, hình như có màu vàng nhạt đang nổi lên từ dưới đáy sa mạc ở sâu trong đó.

"Xem ra bọn chúng cũng đã sẵn sàng rồi."

*

Ào ào.

Lượng lớn cát vàng tựa như thác nước đổ xuống, một bức tượng đá hình người khổng lồ cao tới vài trăm mét, cầm tấm khiên cực lớn trong tay đang chậm rãi đứng dậy từ trong sa mạc.

Từng tòa cồn cát xung quanh ầm ầm sụp đổ, toàn bộ đều chảy vào khoảng trống dưới mặt đất do người khổng lồ để lại lúc đứng dậy, nhằm lấp vào chỗ trống.

Khuôn mặt của người khổng lồ không có ngũ quan, chỉ có từng vết nứt màu đen.

Những vết nứt này ngổn ngang lộn xộn, thỉnh thoảng bên trong còn lóe lên một chút ánh sáng vàng.

“Đây chính là vương của Thủ Mật Nhân—— Hòa Bình Giả Hà Lỗ Địch Lạp đại nhân.”

Có một nhóm Thủ Mật Nhân mặc áo bào đen đang đứng trên sa mạc phía trước người khổng lồ vàng.

Trong số đó, còn có một đội ngũ được gọi là người huyết mạch đến từ châu Hắc Sa.

Cả đội ngũ có tổng cộng năm người.

Hai nam ba nữ, trong hai nam tử, một người có vóc dáng cân xứng, người kia lại lực lưỡng như gấu, theo thứ tự là u Nam và Tống Hằng Tú đến từ Nhân Minh.

Trong ba nữ tử, người bắt mắt nhất cao khoảng năm mét, toàn thân đầy cơ bắp, mái tóc đen dày thắt bím nhỏ, một bên mắt đeo bịt mắt màu đen.

Nữ tử khổng lồ độc nhãn long này tên là An Đỗ Lạp, nàng ta là vương của Thần tộc cự nhân đến từ khu trao đổi cỡ lớn nào đó, nàng ta giống như Nhạc Đức Văn, sau này nàng ta ra ngoài đã sử dụng máy phân linh để tách linh tuyến ra khỏi bản thân, sau khi khôi phục thì trở thành chiến sĩ mạnh nhất trong toàn bộ căn cứ.

Hai nữ tử còn lại. Một người có thân hình nóng bỏng, quyến rũ động lòng người, mặc váy dài màu tím, tóc dài như thác nước và đôi mắt trong trẻo xinh đẹp, đây là Công Tôn Diệc, người ký linh của lữ đoàn.

Một người nữa mặc trọng giáp màu bạc, trang bị vũ khí đầy đủ, cầm kiếm và khiên trong tay, không nhìn rõ khuôn mặt và màu tóc, chỉ có thể thấy rõ hoa văn Hùng Lộc được khắc trên ngân giáp.

Nàng ta là độc hành giả Qua Nhĩ Vi, không có đoàn đội và là cường giả tiếng tăm lẫy lừng bởi nàng ta chỉ đơn độc dựa vào chính mình mà vẫn có thể sống sót mấy chục năm trên vùng đất sắp bị hủy diệt này.

u Nam, Tống Hằng Tú, người khổng lồ An Đỗ Lạp, Công Tôn Diệc xinh đẹp và sau cùng là độc hành giả Qua Nhĩ Vi, đây

chính là những người huyết mạch hoàn thiện cuối cùng mà Thủ Mật Nhân tìm tới từ khắp các nơi.

Lúc này, năm người nhìn về phía người khổng lồ màu vàng cao mấy trăm mét đột ngột trồi lên từ mặt đất, cho dù bị bão cát ngập trời thổi bụi đất dính đầy mặt, họ cũng vẫn trợn mắt há hốc mồm, không biết nên phản ứng ra sao.

Hình thể khổng lồ như vậy, căn bản chính là một ngọn núi di động, mỗi một cử động tùy ý đều có thể tạo thành lực sát thương cực kỳ khủng khiếp.

“Cơ thể khổng lồ như vầy thật sự có thể tự do hoạt động trong địa hình sa mạc này sao?” Sau khi khiếp sợ, đây lại là chuyện mà u Nam nghĩ đến trước tiên.

“Không cần lo lắng chuyện này đâu.” Thủ Mật Nhân Tác Nhĩ trầm giọng nói, “Hòa Bình Giả Hà Lỗ Địch Lạp đại nhân chính là kết tinh khoa học kỹ thuật tối cao của tộc Linh Nhãn, hắn có thực lực mạnh mẽ không hề kém ba Ác Vương. Mấu chốt bây giờ không phải chuyện này mà là huyết mạch của các ngươi có thể thông qua xét duyệt của Hà Lỗ Địch Lạp đại nhân hay không.”

“Xét duyệt?”

Năm người khẽ giật mình.

“Nếu như không thể thông qua xét duyệt thì sẽ thế nào?” Độc hành giả Qua Nhĩ Vi toàn thân mặc trọng giáp cất tiếng hỏi.

“Tất cả người huyết mạch ngụy trang đều sẽ bị đại nhân hủy diệt hết.” Tác Nhĩ nghiêm túc trả lời.

Nhóm người đều ớn lạnh trong lòng.

Nhưng không đợi bọn họ bình tĩnh lại, người khổng lồ màu vàng chậm rãi cúi mặt xuống và tiến tới gần họ.

Chương 1841 - Nguyện vọng (8)

Những vết nứt màu đen trên mặt phóng ra những luồng sáng trắng, chuẩn xác bao phủ nhóm người vào bên trong.

“Rất tốt, là người huyết mạch thuần khiết, có thể giải trừ quyền hạn.” Một giọng nam hùng hồn cực lớn tự động vang vọng trong đầu tất cả mọi người.

“Đại quân Ác Linh của tháp Sát Na đã đến, Hà Lỗ Địch Lạp đại nhân, bọn ta phối hợp chiến đấu cùng ngài từ bên cạnh.” Tác Nhĩ lớn tiếng nói.

“Ta đã ngủ say quá lâu rồi, do đó có rất nhiều côn trùng đã quên mất uy danh ta từng sở hữu.” Hà Lỗ Địch Lạp ngẩng đầu nhìn về phía đám mây đen Ác Linh quân đang nhanh chóng đến gần.

Ánh mắt hắn đối diện thẳng với vương Minh ở sâu trong đám mây đen.

“Dám cả gan ngấp nghé Mật Khóa Pháp Nhĩ, ngươi sẽ phải trả giá bằng máu.”

Vô số điểm sáng màu vàng bắt đầu hiện ra trong không trung và hội tụ xung quanh khuôn mặt hắn.

Ầm ầm! !!

Trong thoáng chốc, một luồng sáng chói mắt tựa như ánh sáng mặt trời bùng nổ.

Ngay lúc đôi mắt của tất cả mọi người bị kích thích đến đau nhói, chợt một vệt sáng vàng phóng ra từ vết nứt trên khuôn mặt của người khổng lồ.

Ánh sáng vàng tạo thành cột sáng, xung quanh là những vết nứt hệt như sợi tơ màu đen quấn quanh, sau đó ầm đùng ập vào đại quân mây đen.

Oành! !

Những chùm ánh sáng vàng nhỏ hơn bắn ra từ trong đội quân mây đen và xuyên ra.

Vô số Ác Linh Xa kêu la thảm thiết rồi hóa thành tro đen trong sắc vàng. Ác Linh Mã có thể chống cự mạnh mẽ hơn một chút, nhưng cùng lắm cũng chỉ chống chọi được vài giây thì đã biến thành tro tàn.

Riêng Ác Linh Tượng chỉ bị trọng thương khắp người, đốt lên ngọn lửa màu vàng vẫn có thể sống sót.

Mà trung tâm của đòn công kích chính là vương Minh nơi cỗ xe kéo rộng lớn.

Ở đó có một tinh thể màu tím khổng lồ hình thành kết giới chống lại ánh sáng vàng.

"Đây chính là vương của Thủ Mật Nhân, kết tinh chiến tranh tối cao cuối cùng tộc Linh Nhãn?" Vương Minh nhìn chằm chằm vào người khổng lồ màu vàng cao mấy trăm mét phía dưới.

Hắn ta có thể nhận ra người khổng lồ kia hoàn toàn được tạo thành từ một loại nham thạch nào đó rắn chắc đến cực điểm.

Làn sóng thủy triều hình thành bởi một đoàn người áo đen sau lưng người khổng lồ đang mau chóng ào tới hướng này.

Đó là đại quân Thủ Mật Nhân.

"Xem ra, lần này thật sự tìm được chính chủ rồi." Vương Minh trầm giọng nói.

Nếu không phải vậy thì những Thủ Mật Nhân này sẽ không nhạy cảm đến thế.

Ánh mắt hắn ta lại lướt sang một chỗ khác trên mặt đất đằng sau.

Có một số điểm đỏ nhỏ bé như có như không ở đó.

"Người của Huyết Minh một mực theo sát phía sau, hệt như bầy linh cẩu khát máu, phỏng chừng là muốn chờ lúc chúng ta chém giết nhau xong rồi sẽ ùa đến kiếm lợi lộc." Ác ma Tất Tây Lý Tư thấp giọng nói.

"Huyết Vương vẫn luôn luôn tìm kiếm mẫu vật để tiến hóa. Ta đã sớm đạt được điểm biến đổi về chất kia, nhưng hắn còn chưa được. Thế nên bọn họ chỉ đang thu thập bản mẫu thôi, không cần để ý tới." Minh giải thích.

“Đúng.”

Trong trận đại chiến này, bất kể là Huyết Minh hay Vĩnh Tục cung, hoặc cả Nhân Minh đều đang chú ý cặn kẽ tình hình bên này.

Rít!

Một con kền kền đầy máu giang rộng đôi cánh và bay xuống phế tích thành trì cách chiến trường hàng nghìn mét từ xa.

Nó đáp xuống mái nhà một tòa lầu làm bằng đá xiêu vẹo trong phế tích, mái nhà rơi xuống, đôi mắt huyết sắc nhìn chăm chú thế cục và biến hóa nơi chiến trường xa xa.

Sau lưng nó, những con kền kền đầy máu khác cũng lượn vòng và đáp xuống, lần lượt chiếm cứ những chỗ cao trong phế tích này.

Tất cả cặp mắt đỏ như máu đều nhìn lom lom về cùng một phương hướng.

Xuyên qua những cặp mắt màu máu này có thể thấy trung tâm Nguyên Thành cách xa vạn dặm.

Thường Ngọc Thanh và Trương Chân Hải đang ngồi ngay ngắn bên trong căn phòng quái dị với vô số con ngươi huyết sắc đỏ ngòm mọc đầy bốn bức tường.

Mỗi con mắt bên trong căn phòng, đều đang chiếu ra màn sáng mỏng.

Tất cả màn sáng cùng hội tụ lại và hợp thành màn hình lớn nguyên khối.

Những gì đang chiếu trên màn hình là hình ảnh tình hình chiến đấu ở châu Linh Đồ.

“Rốt cuộc đã tìm được Mật Khóa thứ nhất – Pháp Nhĩ rồi. Việc đăng ký tiên tịch của lão sư đã làm xong chưa?” Thường Ngọc Thanh lên tiếng hỏi.

“Sắp hoàn thành rồi, có tổng cộng ba người trong nhóm Đại Tông Sư đầu tiên đã tu thành Tam Hoa Tụ Đỉnh và khai thác được năng lực huyết mạch. Hơn nữa, trên cơ bản họ đều là Cực Cảnh.

Bọn hắn sẽ đứng vào hàng Tiên ban, chính thức trở thành Nhân Tiên được ghi vào danh sách của Nhân Tiên đạo ta." Trương Chân Hải nghiêm túc đáp lời.

"Làm tốt lắm." Một huyết ảnh bỗng nhiên lóe lên, bóng dáng Trương Vinh Phương xuất hiện sau hai lưng hai nữ tử.

Hắn nhìn chăm chú vào người khổng lồ màu vàng đã xông vào mây đen với vẻ mặt hết sức hứng thú.

Chương 1842 - Nguyện vọng (9)

“Đó cũng là kết tinh khoa học kỹ thuật tối cao của tộc Linh Nhãn à?”

“Căn cứ vào tình báo thu thập được thì đúng là vậy thưa sư tôn.” Thường Ngọc Thanh gật đầu.” Đó là Hà Lỗ Địch Lạp – vương của Thủ Mật Nhân, tước hiệu là Hòa Bình Giả. Theo tài liệu bọn ta tìm được từ di tích bệ đài trong Thái Uyên, nếu nói Tam Vương và Lang là quái vật được sinh ra ngoài ý muốn, thì vương của Thủ Mật Nhân chính là đại diện cho đỉnh cao kỹ nghệ chiến tranh chân chính mà tộc Linh Nhãn có thể nắm giữ.”

“Mỗi Mật Khóa đều sẽ có một vương của Thủ Mật Nhân à?” Trương Vinh Phương hỏi.

Hiện giờ, trong Thái Uyên cũng có người ký linh lệ thuộc vào Huyết Minh tiến đến thăm dò.

Rất nhiều người ký linh có thực lực không ra gì ở ngoại giới vẫn rất mạnh bên trong khu trao đổi của Thái Uyên.

Thậm chí, họ còn có thể lên thẳng tới tầng thứ năm, tầng thứ tư.

Một số ít người này đã bị Huyết Minh thuê để đi chinh phục, tiến hành thăm dò và thu thập các tin tức trong di tích bệ đài Thần Phật của tộc Linh Nhãn.

Như thế sẽ có hiệu suất cao hơn nhiều so với việc Trương Vinh Phương một thân một mình đi làm.

Ngoại trừ đáy biển Lãng Quên mà họ không dám đi tới, thì những nơi còn lại, bọn họ đều có thể tự do lui tới.

“Hẳn là vậy.” Trương Chân Hải đáp lại. “Có điều, bây giờ chỉ có thể tìm được Mật Khóa thứ nhất Pháp Nhĩ, hai đại Mật Khóa còn lại đều không có tin tức gì.”

“Đây là chuyện của tháp Sát Na, chúng ta chỉ cần phụ trách chuẩn bị những thứ khác là được.” Trương Vinh Phương trả lời.

Nhìn tình hình chiến đấu bên trong màn hình, người khổng lồ màu vàng kia linh hoạt hơn nhiều so với bọn họ tưởng tượng, mọi cử động đều nhanh như tia chớp, gần như chỉ có thể nhìn thấy dư ảnh.

Cái gọi là Ác Linh, trước mặt hắn ta chỉ như sâu bọ sơ sinh, hắn ta tùy tiện vung tay lên là có thể đè chết một mảng.

Ác năng phóng xạ cũng chẳng hề có tác dụng gì với hắn ta, toàn bộ đều bị ánh sáng vàng quét đi sạch sành sanh.

Chỉ có vương Minh là liên tục phất tay, khiến cho từng kết giới tử tinh hiện ra nhằm ngăn cản công kích của người khổng lồ.

“Tiếp tục quan sát, không ngừng thay người giám sát cả ngày, đợi đến khi tìm được cả ba đại Mật Khóa và đột phá xong rồi lại thông báo cho ta.” Trương Vinh Phương nhẹ giọng nói.

“Được.” Trương Chân Hải nhanh chóng trả lời. Nàng không kiềm được đưa mắt nhìn Trương Vinh Phương.

Nghe hảo hữu của Giám Sát ty nói rằng Thiên Nữ Đồng Chương mong được gặp lại Đế Sư.

Nàng vốn đã đem dằn sự lo lắng này xuống, nhưng lúc nhìn thấy Trương Vinh Phương hiện giờ, nàng lại không thể kiềm được mà dâng trào cảm xúc khó tả.

“Lát nữa để Thanh Nhi ở lại là được rồi, ngươi tới chỗ ta một chút, chúng ta cùng đi gặp một người.” Trương Vinh Phương nâng tay vỗ lên vai nàng.

“Dạ!” Toàn thân Trương Chân Hải run lên rồi vội vã thẳng lưng lớn tiếng đáp lại.

Liếc mắt nhìn màn hình lần cuối, Trương Vinh Phương đã phán đoán được thắng bại giữa Hòa Bình Giả và vương Minh mới là cán cân chân chính quyết định hết thảy trận chiến này.

Những gì còn lại đều không quan trọng.

Rời khỏi Giám Sát bộ, hắn giẫm lên thảm máu, không cần phải nhấc chân, thảm máu sẽ tự động dịch chuyển hắn một cách nhanh chóng.

Lúc này, Thiên Mạc của Nguyên Thành đã mở rộng đến tận cuối chân trời không thấy điểm dừng.

Một đóa huyết liên khổng lồ hư ảo ở trung tâm Thiên Mạc đang liên tục phóng ra ánh sáng đỏ rực, chiếu sáng cả nơi đây.

Trong nháy mắt Trương Vinh Phương bước ra khỏi Giám Sát bộ, tất cả kẻ đến người đi trên đường đều khẽ cúi người chào hắn.

Ở đây không có chuyện quỳ lạy. Chỉ có thân tình huyết mạch càng thêm bình đẳng và êm dịu.

Lúc mọi người đối mặt với vị huyết mạch thủy tổ Trương Vinh Phương này, những gì họ cảm nhận được không phải sợ hãi, mà là ấm áp và thân tình.

Hắn tựa như mặt trời khổng lồ mà dịu dàng, chiếu sáng cho tất cả mọi người, cũng là toàn bộ niềm gửi gắm và hy vọng của họ.

‘Đây chính là điều ta muốn. ’ Nhìn một màn trước mắt này, trong lòng Trương Vinh Phương đầy yên tâm.

Lúc trong thân thể của tất cả mọi người đều chảy cùng một dòng máu và có cùng tình cảm thân thuộc, khi ấy sẽ giảm bớt được rất nhiều phân tranh.

Đi một mạch dọc theo con đường dẫn vào tửu lâu Ngũ Linh Các mới xây xong.

Đây là sản nghiệp của Đinh Du – đồ đệ hắn. Từ khi ngành chăn nuôi được mở rộng và phát triển nhanh chóng, bởi vì thân phận đặc biệt nên Đinh Du cũng bắt đầu mở rộng sản nghiệp của mình vào những lĩnh vực khác.

Lúc hắn bước vào tửu lâu, lập tức có huyết duệ mắt đỏ tiến lên nghênh đón.

Khuôn mặt Trương Vinh Phương có hơi thay đổi một chút để tránh gây nên động tĩnh quá lớn.

Hắn quét mắt nhìn một lượt đại sảnh lầu một của tửu lâu, toàn bộ người đang ăn cơm, uống rượu, trò chuyện ầm ĩ và cả tiểu nhị, chưởng quỹ tới tới lui lui bưng món đều là huyết duệ mắt đỏ.

Chương 1843 - Nguyện vọng (10)

Ngoại trừ tốc độ của mỗi người đều nhanh hơn một chút, sức lực mạnh hơn một chút, hết thảy còn lại đều không có gì khác biệt so với trước kia.

“Mời khách quan qua bên này.” Sau khi xác định được gian phòng, tiểu nhị dẫn đường cho hắn cùng đi tới tầng năm – tầng lầu cao nhất.

“Tiểu nhị, cho hỏi một chút, bây giờ, những người tới tửu lâu này có lai lịch thế nào?” Trương Vinh Phương thuận miệng hỏi thăm một câu.

“Này là ngài hỏi đúng người rồi đấy. Nhắc đến chuyện này, lúc tửu lâu này của chúng ta vừa mới đi vào hoạt động, khách đến đây đa phần là người trong triều đình nhậm chức gần đây, quan sai của đội tuần tra và các đại gia của Huyết Hồng Các, trên cơ bản đều là những vị này.”

Tiểu nhị cười trả lời.

“Mà hiện nay thì có thể xem như Tam Giáo Cửu Lưu*, đã có nhiều người tới lắm rồi.”

* ý chỉ người của đủ các tầng lớp

“Sao lại nhiều loại như vậy? Chẳng lẽ bây giờ không phải là những người này sao?” Trương Vinh Phương thường ngày bận bịu công việc nên đúng là không hề chú ý đến những việc nhỏ này. Dù sao bên phía Giám Sát bộ sẽ chỉ báo cáo những tin tức quan trọng, chứ không dám báo chuyện nhỏ thế này, sẽ quấy nhiễu hắn thanh tu.

“Khách đến đây, bất kể là Vĩnh Tục cung hay là tháp Sát Na, ngay cả có là điểm tập hợp của người ký linh Nhân Minh đi chăng nữa, chỉ cần họ muốn ăn uống, giải trí, nghỉ ngơi thì đều sẽ tới tửu lâu này của chúng ta.” Giọng nói của tiểu nhị chất chứa tự hào.

“Tháp Sát Na cũng có người đến?” Trương Vinh Phương thoáng chút kinh ngạc.

“Tháp Sát Na cũng không hẳn chỉ toàn bọn Ác Linh đần độn không có đầu óc, phần lớn kẻ đến đều là ác ma. Bởi vì nơi này có khí tức Huyết Tiên của bọn ta áp chế phóng xạ, bọn họ tới đây cũng có thể giao lưu nói chuyện với người khác giống như người bình thường, không cần lo lắng phạm vi ảnh hưởng phóng xạ quá lớn.”

Tiểu nhị cũng hiểu biết rất nhiều.

“Nói tới mới nhớ, thật ra, ngoại trừ mười ba ác ma đứng đầu tháp Sát Na, vẫn còn không ít ác ma thông thường. Rất nhiều ác ma vẫn giữ vững được ý thức trong ô nhiễm, nhưng nếu có kẻ không còn cách nào sống sót thời gian dài trong bầy Ác Linh, thì sẽ có người xem Nguyên Thành bọn ta như nơi nương tựa, đến đây để tìm kiếm sự bảo hộ.”

“Vậy cũng được à?” Trương Vinh Phương thật sự ngạc nhiên.

“Sao lại không được? Trước khi bị ô nhiễm, ác ma cũng là người mà, họ cũng có tình cảm chứ, ngay từ đầu bọn ta còn có chút sợ hãi. Về sau thấy một ác ma ăn xong định quỵt tiền, bị Đại gia Huyết Hồng Các chém một đao làm cho trọng thương rồi ném ra khỏi thành, thế là không sợ gì nữa.” Tiểu nhị cười nói.

“Ngược lại cũng khá thú vị nhỉ.” Trương Vinh Phương cũng biết chuyện này, quan hệ giữa Huyết Hồng Các và Đinh Du không tệ, bây giờ, tiểu tử này vậy mà là thần tài của toàn bộ Huyết Minh, quy mô ngành chăn nuôi dưới tay hắn ta cực lớn, cung ứng ít nhất năm phần huyết dịch và thực phẩm cho cả Đại Linh, có chút liên hệ cũng rất bình thường.

“Không chỉ thú vị thôi đâu.” Tiểu nhị đi tới lầu năm, đẩy mở cửa lớn của một gian phòng hình quạt.

“Đây chính là ba tháng mà ngài ấn định. Nhắc tới thì, tháng trước có một vài thương nhân thần bí chạy tới bán không ít máy phân linh, có thể rút linh tuyến trong cơ thể người ký linh, cũng chính là Thần Phật ra đấy.

Lần này coi như sôi động lên rồi. Kết hợp máy phân linh này với hồ máu U Tuyền của bọn ta, ấy chính là một con rồng hoàn chỉnh đúng nghĩa đó nha! Từ người ký linh chuyển thành

huyết duệ, chỉ cần dùng tiền là có thể đạt thành. Số người ký linh động lòng còn không quá nhiều nữa sao."

"Đúng là vậy." Trương Vinh Phương gật đầu đồng ý, người ký linh có mối nguy bị ác năng phóng xạ ô nhiễm cực lớn, mà huyết duệ thì không.

Mà đồ phổ võ đạo chế tạo Lò Luyện Đốt Tâm lại quá đắt đỏ, nếu so sánh hai bên, quả thực tỉ lệ chất lượng – giá cả chuyển thành huyết duệ cũng không chênh lệch lắm nhỉ.

Bởi vì huyết duệ chia thành rất nhiều cấp độ.

Theo thói quen của kiếp trước, hắn thiết lập từ cấp thấp nhất đến cấp cao nhất, năm cấp tước vị Công, Hầu, Bá, Tử, Nam truyền thống, dưới tước vị là hai loại huyết duệ cao đẳng và huyết duệ bình thường.

Bản chất của tước vị Huyết tộc trên địa cầu chính là được phiên dịch tương ứng với năm cấp tước vị này. Thật ra kiểu phân chia tước vị này đã sớm có từ thời Hoa Hạ cổ đại.

Chỉ là lúc phiên dịch cần tìm những danh từ đối ứng để người địa phương dễ hiểu, thế nên mới dần dần biến thành như vậy.

Tiểu nhị vừa lải nhải liên miên về đủ các loại chuyện vặt vãnh, vừa treo màn cửa, đốt huân hương cho gian phòng và bày lên ly rượu, bát, đũa.

Động tác của hắn cực nhanh, nếu là người bình thường chứ không phải huyết duệ nhìn vào sẽ chỉ thấy một huyết ảnh ba hồi đông ba hồi tây, hệt như phi nước đại với tốc độ cao nhất ở trong phòng.

Chương 1844 - Nguyện vọng (11)

“Giá cả chuyển hóa thành huyết duệ tinh huyết bình thường cấp thấp nhất chỉ cần năm vạn là được. Năm vạn đó, ở đây tùy tiện làm những công việc lặt vặt, trong vòng một năm vất vả tiết kiệm một chút là có thể gom góp được rồi. Ngài nói xem có phải tỉ lệ chất lượng – giá cả rất thỏa đáng không?” Tiểu nhị cảm khái nói.

“Là đạo lý này. Chẳng qua, ta nghe nói, người bên ngoài đều gọi Nguyên Thành chúng ta là đô thành tội ác, không biết tại sao lại có lời đồn như vậy.” Trương Vinh Phương dò hỏi.

“Không phải chính là do chúng ta uống máu đó sao? Có kẻ bại hoại chuyên hút máu tươi của người sống trước, từ đó hủy hoại thanh danh của chúng ta. Nhưng mà thứ bại hoại như vậy cực ít, dù sao máu của người sống cũng đâu thể thơm ngon như nồi lẩu huyết vượng nồi lẩu tê cay đâu đúng không?” Tiểu nhị cười trả lời.

Cuối cùng, hắn điều chỉnh mức độ của ngọn lửa trong chiếc đèn áp tường rồi cúi đầu bái.

“Được rồi thưa khách quan, mọi việc đều xử lý xong cả rồi, khi khách của ngài đến, ta sẽ dẫn người ấy từ chỗ quầy trước đó tới gặp ngài.”

“Đa tạ.” Trương Vinh Phương đưa tới một tờ tiền.

Hiện nay, hắn chỉ sử dụng một loại tiền tệ gọi là nguyên tệ ở Nguyên Thành.

Loại tiền tệ này là tiền giấy mà hắn tương đối quen thuộc ở kiếp trước, chia làm một trăm, năm mươi, hai mươi, mười, năm và một nguyên, dưới đó chia làm hai loại là giác và phân.

Hoàn toàn rập khuôn với phân cấp tiền tệ trong ấn tượng của hắn.

Nhưng loại tiền giấy này lại có một điểm cực kỳ đặc biệt, chúng hoàn toàn được tạo ra từ chất liệu giống với da thịt.

Nói một cách chính xác, toàn bộ được làm từ máu thịt của Trương Vinh Phương, do chính hắn chia ra.

Mỗi tờ đều là da từ một phần máu thịt trên cơ thể sống của hắn. Chúng sẽ động sẽ mở mắt, nói chuyện, chính là một vật sống.

Cảm xúc lúc sờ vào nguyên tệ vô cùng tốt, ấm áp mềm mại hệt như da thịt con người.

Đây cũng không phải là một phép ẩn dụ, mà là thật sự dùng chất liệu da người để chế thành. Có được năng lực chống hàng giả độc nhất vô nhị.

"Đa tạ đa tạ, khách quan đúng là hào phóng." Tiểu nhị vui vẻ nhận tiền, lúc quay người đi tới cửa lại cúi người bái lần nữa rồi mới rời đi.

Trương Vinh Phương đi tới trước cửa sổ, nhìn ra xa xa bên ngoài.

Trên mặt đường ở nơi xa, một thương nhân huyết duệ bụng phệ ngồi trên xe ngựa, xung quanh có mười mấy hộ vệ mắt đỏ đang đi về hướng quan đạo ngoài thành.

Đây rõ ràng là huyết duệ điều hành giao thương.

Hắn ta khắt khe trách mắng hộ vệ, nước miếng văng tung tóe, thịt mỡ trên mặt đều không ngừng co rúm lại theo âm thanh rung rung.

Ở một nơi khác, vài huyết duệ cầm truyền đơn quảng cáo trong tay, lớn tiếng cười xòa với những người đi ngang qua đường.

Trong tiểu lâu tửu sảnh hơi thấp hơn một chút ở phía đối diện, hai mỹ nhân mắt đỏ đang tạo dáng quyến rũ, mặc cho vị khách bên cạnh vừa uống rượu vừa chấm mút.

"Bản tính của con người sẽ không bởi vì biến thành huyết duệ mà thay đổi." Trương Vinh Phương khẽ thở dài.

Nếu có người cho rằng Huyết tộc huyết duệ đều có gương mặt tuấn mỹ, tốc độ nhanh nhẹn, năng lực phục hồi mạnh, ai nấy đều quyến rũ và điên rồ, vậy thì đúng là hết sức sai lầm.

"Lâu rồi không gặp, ngươi ngược lại là trở nên càng đa sầu đa cảm hơn rồi?" Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc truyền đến từ cánh cửa phía sau hắn.

Trương Vinh Phương hơi giật mình rồi xoay người lại.

Nhìn nữ tử trong sáng vừa bước vào trước cửa, ánh mắt hắn dịu lại.

“Có lẽ là do ta đã già rồi.”

“Ngươi mới bao nhiêu tuổi đâu, sao lại là già?” Thiên Nữ nghi ngờ hỏi.

“Ăn quá nhiều thứ, đồ vật trong đầu cũng nhiều lên. Có đôi khi ta thường mơ tới rất nhiều, rất nhiều kiểu nhân sinh. Bọn họ là ta, cũng không phải ta.” Trương Vinh Phương cười trả lời.

“Ta cũng ăn nhiều thứ mà, sao trong đầu lại thành ra nhiều đồ vật rồi?” Thiên Nữ chớp mắt hỏi.

So với thuở ban đầu nhìn thấy nàng, hiện giờ, nàng đã ngây ngốc hơn rất nhiều.

Lãng quên thực sự là một loại sức mạnh đáng sợ.

Bởi nếu như không cẩn thận, những kinh nghiệm ngươi từng có được, những thua thiệt, lừa lọc ngươi từng nếm trải, đều sẽ quên hết.

“Có lẽ là do ta ăn quá nhiều chăng?” Trương Vinh Phương ngẫm nghĩ rồi mỉm cười trả lời.

Có vẻ hắn đã nhìn ra vấn đề phiền phức nào đó trên người Thiên Nữ vào lúc này.

Có điều, chẳng sao cả, sau lần này, hắn sẽ cho nàng thứ nàng muốn, cũng sẽ thỏa mãn thứ bản thân hắn muốn.

Hai người bọn họ đều có thể đạt thành ước muốn của mình.

Trong gian phòng, minh bài* treo ba tháng loáng thoáng hiện ra ánh sáng trắng, chiếu sáng hết thảy xung quanh.

* biển đề tên

Trương Vinh Phương và Đồng Chương ngồi đối diện nhau, trong hai người, một người mặc váy trắng, người còn lại một thân áo bào đỏ.

Màu sắc tương phản cực kỳ rõ ràng.

Chương 1845 - Đạt thành (1)

Đồng Chương thích màu trắng, váy trắng xẻ nhẹ ở ngực, để lộ chiếc cổ trắng nõn thanh tú của nàng và mặt dây chuyền màu đen hình san hô trên ấy.

Bộ ngực quá đầy đặn khiến phần trước ngực trên chiếc váy trắng của nàng nhô lên như thể sắp bung hẳn ra đến nơi.

“Bạch Lân chọn bộ quần áo này giúp ta đấy, nàng ta nói trắng thế này là tốt nhất. Ta cũng không biết tại sao?” Đồng Chương mờ mịt nói.

“Rất đẹp.” Trương Vinh Phương mỉm cười nói. “Vậy ngươi chủ động đến gặp ta là có chuyện quan trọng gì?”

Hiện nay, không phải lúc nào muốn là có thể gặp hắn được, bởi vì công việc bận rộn, bất cứ khi nào hắn cũng có thể xuất hiện ở nhiều địa điểm khác nhau.

Hắn có thể đi tới những địa điểm này trong phút chốc, nhưng đó lại là khoảng cách cực kỳ xa xôi đối với những người khác.

Thế nên, nếu muốn gặp hắn thì nhất định phải đệ trình lên từ sớm.

Mà với tính cách điềm tĩnh như Thiên Nữ, một khi nàng đã làm ra hành động như vậy, tất nhiên là thật sự có chuyện quan trọng.

“Ta có một vấn đề muốn hỏi ngươi.” Đồng Chương cúi đầu, bưng chung trà trước mặt lên, làm cho nước trà xanh nhạt bên trong nhẹ nhàng lay động.

“Vấn đề này rất quan trọng. Hết sức quan trọng với ta.”

“Ngươi nói đi.” Vẻ mặt của Trương Vinh Phương thoáng trở nên nghiêm nghị.

“Ta đã hoàn thành tất cả mục tiêu, đã báo đáp sự tận tâm và ân tình của Đạt Mễ Nhĩ lão sư đối với ta. Nhưng giờ đây, ông ấy đã khôi phục. Hết thảy thù hận cũng tan thành mây khói.”

Đồng Chương không ngừng lung lay chung trà, thậm chí có chút nước trà trong đó đã sóng sánh ra ngoài.

“Mọi thứ với ta đã không còn ý nghĩa gì nữa. Nỗ lực của ta cũng chẳng có mục đích. Giờ ta không biết phải làm gì? Ta có thể làm gì đây?”

“Tiền bối Đạt Mễ Nhĩ nói thế nào?” Trương Vinh Phương khẽ nhíu mày.

“Ông ấy nói rằng ngươi sẽ cho ta đáp án.” Thiên Nữ nghiêm túc trả lời.

“Ta?” Trương Vinh Phương suy tư một lát. Sau đó, hắn bỗng chốc hiểu được ý của Đạt Mễ Nhĩ.

Lúc này, rõ ràng Thiên Nữ đã mất đi ý nghĩa sống tiếp.

Nàng vốn định tự sát sau khi báo thù cho Đạt Mễ Nhĩ xong. Cuộc đời nàng vốn được tạo thành từ những chuỗi ngày khốn khổ và đầy tai nạn bất ngờ, kể từ khi được Đạt Mễ Nhĩ cứu, việc báo thù đã trở thành ý nghĩa sinh tồn duy nhất của nàng.

Nhưng bây giờ, Đạt Mễ Nhĩ căn bản không hề chết, ông ta chỉ giả chết. Mà hận thù cũng đã triệt để báo xong.

Nàng vẫn còn hãm sâu trong vòng xoáy Cực Cảnh, không tiến được cũng không lùi được.

Cực Cảnh là cầu mà không được, nhưng còn có mục tiêu rõ ràng.

Thiên Nữ của hôm nay, chẳng những cầu mà không được, lại còn mất đi mục tiêu duy nhất của mình.

“Nếu như ngươi không biết sống vì điều gì, thì hãy ở bên cạnh ta đi.” Trương Vinh Phương đột nhiên đưa tay ra.

“Ngươi có người và thứ gì quan trọng không?”

“? ?” Thiên Nữ đôi chút ngạc nhiên, nàng không hiểu cho lắm.

“Đạt Mễ Nhĩ là người quan trọng với ngươi nhỉ?” Trương Vinh Phương nói khẽ. “Ngươi có thể nỗ lực vì hắn ta nhiều năm như vậy, thậm chí đi vào Cực Cảnh.”

“Ngươi đang muốn nói gì?” Đồng Chương chợt có chút mơ hồ.

Cực Cảnh là loại trạng thái cực đoan sẽ không bao giờ thoái hóa một khi đã tiến vào.

Cho nên nàng mới khốn khổ như vậy. Cực Cảnh không có mục tiêu và nguyên động lực thì chính là giày vò.

“Làm sao mới có thể khiến ngươi hận ta?” Trương Vinh Phương bỏ tay xuống, bình tĩnh hỏi. “Chẳng hạn như, ta đi giết Đạt Mễ Nhĩ ngay bây giờ thì sao?”

“Ngươi sẽ không làm chuyện như vậy.” Đồng Chương nhíu mày.

“Xem ra ngươi vẫn còn thứ để quan tâm.” Trương Vinh Phương cười. “Cho dù đã không còn quá mức sâu nặng, nhưng ta nói cho ngươi biết, một khi ngươi rời xa ta, ta sẽ lập tức giết chết Đạt Mễ Nhĩ. Ngươi có thể vì vậy mà vĩnh viễn không dám rời khỏi ta không?”

“…” Thiên Nữ có chút kinh ngạc, nhất thời không nói nên lời.

“Ngươi xem, nếu như ngươi rời đi thì ta sẽ hại chết ân nhân và sư phụ ngươi tôn kính nhất. Cứ thế, ngươi lại có ý nghĩa sống tiếp rồi.” Trương Vinh Phương cười nói.

Cộc cộc cộc.

Lúc này, có tiếng gõ cửa rất nhẹ truyền đến từ cửa phòng.

“Vào đi.” Trương Vinh Phương không cần nhìn cũng biết người đến là ai.

Cửa phòng từ từ mở ra, Trương Chân Hải bước vào cửa với vẻ mặt mất tự nhiên, đập vào mắt nàng trước nhất chính là Thiên Nữ đang ngồi quỳ cạnh bàn.

Ánh mắt nàng hiện lên một tia chán nản, nhưng vẫn đè nén cảm xúc trong lòng, đi tới bên cạnh Trương Vinh Phương.

“Đại nhân.”

“Không cần đa lễ.” Trương Vinh Phương nói bằng giọng điệu dịu dàng, sau đó ra hiệu nàng cũng ngồi sang một bên.

So với dáng người đầy đặn đến mức phóng đại của Thiên Nữ, Trương Chân Hải có vóc người vừa cân đối vừa nóng bỏng. Y phục tác chiến đặc biệt màu đen bó sát người tôn lên từng đường cong trên cơ thể nàng, những đường cong nhấp nhô uốn lượn vô cùng quyến rũ.

Chương 1846 - Đạt thành (2)

“Chân Hải, ta là người tu đạo tu tiên, tâm hướng về đại đạo, lòng không tạp niệm.” Lời nói này của Trương Vinh Phương khiến cho cõi lòng của Trương Chân Hải chìm thẳng xuống.

Tuy rằng nàng đã sớm đoán được, nhưng khi chính tai nghe được câu nói này, nàng vẫn…

“Nhưng người tu đạo cũng không phải người vô tình.” Trương Vinh Phương trầm giọng nói. Hắn vươn tay ra nắm lấy mu bàn tay của Trương Chân Hải.

“Đường tu đạo lâu dài, nếu ai đó có thể bên cạnh bầu bạn, ta hy vọng nàng có thể theo ta thật lâu.”

“Ta… ta…” Trương Chân Hải bị hắn nắm chặt tay, gương mặt xinh đẹp bắt đầu nhanh chóng nóng bừng lên. Tim đập rộn ràng kịch liệt, nàng cảm thấy như cả người cũng sắp sửa bùng cháy.

“Ta muốn sinh ba đứa! !” Nàng đứng phắt dậy một cách bất thình lình.

Thiên Nữ và Trương Vinh Phương bên cạnh lập tức sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng đã thấy nàng cởi nút thắt trước ngực ra.

“Đại nhân, ta sẽ chứng minh ta không hề kém cạnh nàng! !” Nàng trở nên nóng nảy, ý chí chiến đấu sục sôi, ánh mắt trở nên hỗn loạn, rõ ràng đã chuyển ngoặt không biết bao nhiêu lần trong đầu.

Thiên Nữ cũng ngây ngốc trước biến cố này, đột nhiên trước mắt nàng lóe lên huyết ảnh, Trương Chân Hải còn đang cởi y phục thoắt cái đã được Trương Vinh Phương kéo ngồi xuống và ôm vào lòng.

Sau một hồi im lặng, Đồng Chương tức tốc đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Bộp!

Bỗng nhiên, sau gáy nàng truyền đến cơn đau nhói.

Ý thức của Đồng Chương thoáng mơ hồ, nàng loạng choạng cố gắng chống đỡ thân thể, nhưng cảm giác choáng váng mãnh liệt khiến mọi thứ trước mắt nàng càng ngày càng mờ mịt.

Bịch bịch.

Nàng ngã xuống mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Đường đường là Tông Sư Cực Cảnh lại bị ngất xỉu bởi đòn đánh lén nhanh như chớp này. Thậm chí, nàng còn không kịp phản ứng.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, hẳn sẽ bị người ta chế giễu là giở trò dối trá, nhưng, nếu người ra tay chính là Trương Vinh Phương, vậy thì…

"Vấn đề của ngươi rất lớn, ta muốn chữa thương giúp ngươi." Trương Vinh Phương thở dài nhìn Thiên Nữ té xỉu trên mặt đất.

Hiện tại, nếu Thiên Nữ thật sự tùy tiện rời đi theo ý nàng, có lẽ chẳng mấy chốc nữa nàng sẽ triệt để tự hủy, ngọc nát hương tan.

Vậy nên, dùng thủ đoạn bình thường sẽ rất khó đạt được hiệu quả, tốt hơn hết là cho nàng một điều gì đó mới để gửi gắm.

Nghĩ tới đây, Trương Vinh Phương chỉ tay lên.

Từng luồng huyết vụ lập tức không ngừng vờn quanh Thiên Nữ, đây là đang phong tỏa hoàn toàn tiết điểm khí huyết trên người nàng.

Làm cho nàng mất đi tố chất thân thể mạnh mẽ và tài nghệ võ đạo.

Với thực lực hiện tại, cùng với năng lực điều khiển máu tươi và trình độ nắm rõ thân thể con người của mình, hắn đủ sức làm được việc này.

"Đại nhân, ngài muốn xử lý nàng thế nào?" Trương Chân Hải bị một loạt hành động đột ngột phát sinh trước mắt dẫn tới lo lắng, có chút căng thẳng hỏi.

"Để nàng một mực ở lại bên cạnh ta. Nếu nàng đã mất đi mục tiêu, vậy cứ tạo mục tiêu khác cho nàng là được." Còn việc tạo

lại như thế nào thì Trương Vinh Phương không tiếp tục xoáy sâu vào.

Nhưng rất rõ ràng, hắn không có ý định để Đồng Chương rời xa mình lần nữa.

“Vậy còn chúng ta thì sao?” Tâm nguyện bất chợt được thỏa mãn, Trương Chân Hải lúc này vẫn còn chìm trong ảo giác, hệt như đang nằm mộng.

“Đại nhân, ngài thật sự bằng lòng cùng ta ư?”

Nếu như là trước kia, lúc nào nàng cũng ảo tưởng ra cảnh tượng này, nhưng hiện giờ Trương Vinh Phương đã vượt xa người bình thường, thậm chí là cả Tông Sư huyết duệ phổ thông.

Loại thời điểm này, nàng còn chẳng phải là Tông Sư, nàng có tài đức gì, có tư cách gì đứng bên người đại nhân và hưởng thụ vinh quang do hắn mang đến đây?

Nàng thật sự chịu được áp lực khổng lồ này sao?

“Làm chuyện nàng muốn làm thôi.” Trương Vinh Phương tiện tay kéo một phát, áo choàng màu đỏ rộng lớn lập tức che khuất cả hai người.

Vụt.

Ánh sáng đỏ lóe lên, hai người kia đã biến mất ngay tại chỗ, họ bay ra khỏi cánh cửa sổ duy nhất và tiến về Thiên Mạc các.

Hắn ôm vòng eo mảnh khảnh của Trương Chân Hải, cảm nhận đường cong đầy đặn của nàng dán sát vào người mình và nhìn ngắm nét mặt bối rối khẽ cắn răng của nàng.

Giữa không trung, Trương Vinh Phương bỗng dâng lên cảm thán khó hiểu.

Đối với nhóm người của Nghịch giáo sớm chiều đi theo hắn này.

Hắn đã không để ý đến nhóm người do cha con Trương Chân Hải dẫn dắt này quá lâu rồi.

Đây mới là những người thật sự trung thành với hắn nhất.

Đặc biệt là sau khi báo xong đại thù và hoàn toàn lật đổ Thần Phật, nhóm người của Nghịch giáo này đều trở thành phần tử cuồng tín quyết chí trung thành tới chết của hắn.

‘Sau này phải tăng cường đền bù cho bọn họ. ’

Trương Vinh Phương ôm Trương Chân Hải bay vào cửa sổ của một căn phòng ở tầng cao nhất trong Thiên Mạc các với ý nghĩ chợt lóe lên trong lòng này.

Chương 1847 - Đạt thành (3)

Cửa sổ ầm đùng đóng lại, bên trong truyền ra tiếng vải vóc bị xé nát.

*

Chuyện thủy tổ kết thành đạo lữ với thân tín Trương Chân Hải nhanh chóng lan truyền khắp cả Nguyên Thành dưới mệnh lệnh của hắn.

Đồng thời, nhóm người lưu động khắp bốn phương tám hướng cũng truyền việc này đến Vĩnh Tục cung và tháp Sát Na.

Chỉ trong vòng nửa tháng ngắn ngủi, đến cả Nhân Minh và căn cứ của người ký linh cũng biết chuyện này.

Đạo hôn được cử hành vào đầu tháng tám đúng như dự định.

Nghi thức long trọng đến mức khiến cho cả Nguyên Thành đều đắm chìm trong nỗi vui mừng nhộn nhịp. Cũng làm cho Thiên Nữ đi theo sau lưng Trương Vinh Phương càng thêm mông lung.

Nàng bị ép đi theo suốt quá trình, xem những gì Trương Vinh Phương và Trương Chân Hải trải qua từ đầu đến cuối, nàng nhìn họ uống hết rượu giao bôi, trông thấy họ tiến vào phòng tân hôn, sau đó là cảnh phòng tân hôn bắt đầu lay động, rung chuyển.

Toàn bộ quá trình, Đồng Chương đều bị cưỡng ép không thể rời đi.

Cho dù không ai khống chế nàng, nhưng nàng vẫn biết bản thân bị ép buộc.

Lý do này khiến nàng đường đường chính chính đi theo bên cạnh và lặng lẽ quan sát hết thảy.

Ngày hôn lễ ấy, mọi nơi đều gửi tặng lễ vật tới, quà của thuộc hạ nhiều nhất, của Vĩnh Tục cung và tháp Sát Na nặng nhất.

Nhưng những thứ này đều không quan trọng.

Điều quan trọng chính là…

Chín ngày sau đại hôn…

“Phu nhân… Phu nhân đẻ trứng rồi! !! ??”

Thình lình, một đạo nhân huyết duệ lảo đảo nghiêng tới ngã lui xông vào thư phòng của Thiên Mạc các, kêu la kinh hoàng với Trương Vinh Phương đang đọc sách.

“Đẻ trứng?” Sắc mặt Trương Vinh Phương sửng sốt, tuy rằng hắn và và Trương Chân Hải đều làm chuyện vui sướng bên nhau mỗi ngày, nhưng lúc bấy giờ mới qua có mấy ngày thôi mà, cũng chưa từng thấy bụng nàng lớn lên, vậy chuyện nàng đẻ trứng là sao đây? ?

“Đại nhân! Ngài mau đi xem một chút đi ạ! Tình huống hơi không ổn cho lắm! !” Đạo nhân vẫn còn hoảng sợ đến mức sắc mặt trắng bệch.

“Phu nhân đang ở đâu?”

“Ở Kim Vân lâu ạ! Vốn dĩ phu nhân đang uống rượu và tiễn chân hảo hữu. Đột nhiên, nàng đau bụng khó nhịn nên đã đứng dậy đi rửa tay, kết quả…”

Đạo nhân còn chưa dứt lời đã thấy trước mắt lóe lên ánh sáng đỏ, phút chốc đã không còn bóng dáng của thủy tổ Trương Vinh Phương đâu nữa.

Ngoài ra, cả Thiên Nữ đang ngồi nghỉ ngơi ở phòng cách vách cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Kim Vân lâu lớn thứ hai Nguyên Thành, cũng là tửu lâu xa hoa nhất.

Có tổng cộng chín tầng, mỗi tầng đều tượng trưng cho ẩm thực của những vùng miền khác nhau, có các đại sư (đầu bếp) tài nghệ cực cao tương ứng với nền ẩm thực đó tự mình nấu nướng.

Lại thêm đầu nguồn Hổ Huyết bí ẩn cực kỳ ổn định có thể dùng làm món ăn chiêu bài của Kim Vân lâu.

Nhờ thế mà Kim Vân lâu nức tiếng khắp toàn bộ Nguyên Thành.

Tuy nhiên, trong một phòng đơn xa hoa kín đáo trên tầng năm của Kim Vân lâu lúc này.

Trương Chân Hải đang ngồi xổm trên mặt đất, váy và quần ở nửa người dưới đều cởi sạch, gương mặt xinh đẹp toát ra vẻ khổ sở tột độ.

Đây chính là cảnh tượng Trương Vinh Phương trông thấy lúc vừa đẩy cửa tiến vào.

Điều làm cho người ta cảm thấy hãi hùng nhất chính là hắn có thể thấy rất rõ mấy quả trứng huyết sắc hình bầu dục đang không ngừng rơi ra dưới thân Trương Chân Hải.

Cứ thế quả này nối tiếp quả nọ, nữ dược sư và bà mụ ở một bên thấy vậy đều trợn mắt há hốc mồm, thậm chí còn không hề để ý tới sự xuất hiện của Trương Vinh Phương.

Hiện giờ, hơn mười quả trứng đỏ đã nằm yên trên mặt thảm rất dày trong phòng.

Chẳng những vậy, liên tiếp lại có thêm mười quả nữa bị Trương Chân Hải đẩy ra trong vòng không tới vài phút.

Dựa theo xu thế này, có vẻ như sẽ không thấy được điểm dừng.

Sắc mặt Trương Vinh Phương nhanh chóng trở nên nghiêm túc.

Hắn cảm nhận được khí tức huyết mạch hoàn toàn tương đồng với mình nhưng lại cực kỳ tinh khiết từ bên trong những quả trứng đỏ này.

Không chỉ đơn thuần là huyết mạch của Huyết tộc Thủy tổ, mà còn có huyết mạch của sinh vật Cứu Cực bên trong.

Về phần huyết mạch Cửu Phượng mới, có lẽ là do vẫn chưa được kích hoạt nên hắn cảm nhận được trong những quả trứng đỏ này.

Nhưng, chỉ với một chút khí tức như vậy mà đã vô cùng khủng khiếp rồi.

Đặc biệt là nồng độ huyết mạch của những quả trứng đỏ này còn mạnh hơn rất nhiều lần so với huyết duệ đời thứ nhất.

Thậm chí còn cực kỳ gần với trình độ của bản thể hắn.

Điều đó có nghĩa là rất có thể những trứng đỏ này sẽ sinh ra một nhóm nhân vật đáng sợ vừa sở hữu một phần năng lực

Huyết tộc Thủy tổ, vừa có tính thích ứng mạnh mẽ của sinh vật Cứu Cực.

“Đế Sư! !” Lúc này, nhóm người xung quanh mới chú ý thấy Trương Vinh Phương đã tới, tất cả nhao nhao cong gối lễ bái hắn.

“Không cần đa lễ, các ngươi ra ngoài cả đi.” Sắc mặt Trương Vinh Phương nghiêm nghị, nhanh chóng ra lệnh.

Chương 1848 - Đạt thành (4)

“Dạ.” Mọi người vốn định báo cáo tình huống, nhưng nghĩ đến Đế Sư có thực lực ngút trời, chính là Thượng Tiên của đạo môn, đoán cũng không cần đến phiên bọn họ bẩm báo.

Thế là họ dự định đứng dậy ra khỏi phòng.

Nhưng đúng vào lúc đó.

Một quả trứng đỏ đột nhiên phát ra tiếng răng rắc, chớp mắt vỏ quả trứng bị thủng một lỗ, kế đó là một bóng dáng màu đỏ bay ra từ bên trong và nhào về phía bà mụ đứng gần đó.

A! !

Bà mụ kia cũng là huyết duệ, kịp thời phản ứng, lập tức hoảng sợ hét to.

Cái bóng màu đỏ kia ẩn chứa khí tức cực mạnh, bà ta vốn không có cách nào chống cự, rõ ràng bà ta có sức lực né tránh và phản kháng, nhưng sau khi cảm nhận được khí tức kia, bà ta thế mà toàn thân bất lực, không còn lấy một tí hơi sức nào.

Chính lúc này, cái bóng đỏ gần như đã bổ nhào vào mặt bà ta.

Thình lình, một bàn tay to lớn nhanh như chớp ngăn lại trước người bà ta, chuẩn xác cản trở bóng đỏ.

Rầm!

Bóng đỏ không né kịp, cứ thế đâm sầm vào bàn tay to lớn ấy và bị bắt lại ngay.

Lúc bấy giờ, tất cả mọi người mới nhìn rõ đó là thứ gì.

Thứ bị Trương Vinh Phương bóp chặt trong tay là một con nhuyễn trùng đỏ như máu mọc ra khuôn mặt đứa trẻ!

Con nhuyễn trùng đó chỉ lớn cỡ lòng bàn tay, toàn thân đầy những đường vân màu đen, thân thể mềm mại, không ngừng co duỗi ngọ nguậy, hệt như sâu róm không có lông.

Nếu không phải trên đầu nó là khuôn mặt ngây thơ của một đứa bé thì hẳn là mọi người sẽ chỉ coi là đây là loài côn trùng đặc biệt mới được phát hiện.

Mấu chốt nhất là kể từ khi con côn trùng này bị Trương Vinh Phương tóm được, nó như cảm nhận được điều gì đó mà tức khắc không giãy dụa nữa, ngược lại là liên tục ngoan ngoãn dụi mặt vào mu bàn tay của Trương Vinh Phương.

Chỉ cần nhìn vào cái miệng chi chít dày đặc răng nanh răng cưa màu đen của nó là có thể biết ngay cảnh tượng khủng khiếp thế nào sẽ xảy ra một khi bị thứ này bổ nhào vào người.

“Đây là cái cái quái gì vậy?” Vẻ mặt Trương Vinh Phương sửng sốt, cẩn thận quan sát con nhuyễn trùng mặt người trong tay.

Bất luận hắn quan sát kiểu gì cũng chỉ có thể đưa ra một kết luận duy nhất: Thứ này chính là con ruột của hắn.

Trong khi đó, Trương Chân Hải ở một bên vẫn còn đang đẻ trứng, lúc thấy Trương Vinh Phương nhìn về phía nàng, nàng còn hơi thẹn thùng đưa tay che chắn.

Trong cơn khổ sở và ngượng ngùng cực độ, nàng không để ý rằng mấy quả trứng do mình đẻ ra đều bắt đầu rung chuyển nhè nhẹ. Ngoài ra còn có một con côn trùng mặt người đã lọt vào tay Trương Vinh Phương.

Trứng đỏ trên đất tổng cộng đã có là ba mươi mấy quả. Số lượng vẫn còn tiếp tục gia tăng.

Một tia huyết vụ nhàn nhạt, đã tự động bị dẫn dắt đến vờn quanh trong không khí giữa phòng.

“Ra ngoài.” Trương Vinh Phương lần nữa lên tiếng.

Đám người còn đang ngây ngốc tại chỗ vì vừa bị tập kích thoắt cái như tỉnh lại từ giấc mộng, vội vội vàng vàng nối đuôi nhau rời phòng.

Nhưng dẫu đã rời đi thì trong đầu tất cả mọi người đều vẫn lưu giữ một màn kinh dị vừa mới nhìn thấy kia.

Rốt cuộc, côn trùng mặt người nhảy ra từ quả trứng đỏ kia là gì! ?

Trong lòng mỗi người đều có chung mối nghi ngờ.

Rất nhanh, bên trong gian phòng chỉ còn lại Trương Chân Hải vẫn đang đẻ trứng, Trương Vinh Phương và Thiên Nữ Đồng

Chương ngơ ngác đứng yên một chỗ.

Đồng Chương là bị cưỡng chế dẫn đến, Trương Vinh Phương đã hạn chế tự do của nàng để đề phòng nàng tự hủy.

Để không thể tự ý đi đến bất kỳ đâu.

Cảm giác bản thân bị hạn chế tự do rất khó chịu, ngay cả khi đang ăn uống ngủ nghỉ, Đồng Chương cũng có thể đột nhiên bị huyết vụ bao phủ, sau đó cuốn theo nàng bay đi bất cứ lúc nào.

Loại cảm giác lo lắng đề phòng này khiến cho nàng bắt đầu sinh ra khát vọng được tự do.

Một khi có khát vọng, người ta sẽ không còn khuynh hướng tự hủy bản thân nữa.

Nàng bỗng hiểu rõ, đây chính là mục đích của Trương Vinh Phương.

Chẳng thà hận hắn còn hơn là chết.

Chỉ là giờ khắc này, nhìn thấy một màn trước mắt, tâm trạng vốn dĩ có một chút phiền muộn bởi tự do bị hạn chế của Đồng Chương phút chốc trở nên mới lạ, vừa kinh dị còn xen lẫn mong đợi.

Trương Chân Hải thế mà lại sinh ra nhiều trứng như vậy, đây là chuyện nàng hoàn toàn không nghĩ tới.

Chuyện gì sẽ diễn ra tiếp theo đây?

Không ai biết được.

Kể cả chính Trương Vinh Phương cũng không biết.

Lúc này, những quả trứng đỏ lại bắt đầu lay động. Vỏ trứng hiện ra từng vết rạn nứt.

“Lại nữa kìa!” Thiên Nữ lên tiếng nhắc nhở.

Bụp bụp bụp! !

Lít nha lít nhít từng cái bóng đỏ cùng lúc phá vỏ thoát ra và bay vụt về phía hắn.

Chớp mắt đã có hơn mười con nhuyễn trùng đỏ có mặt người ào ào lơ lửng trong không trung bên cạnh hắn.

Chương 1849 - Đạt thành (5)

Tất cả nhuyễn trùng nhỏ đều mọc ra gương mặt hệt như trẻ con. Mà những gương mặt người này đều rất giống Trương Vinh Phương.

“Cha!”

“Cha, cha, cha, cha!”

“Lão cha mau buông con ra!”

“Cha ơi, con muốn ăn thịt! Con muốn ăn nữ nhân bên cạnh kia!”

Một đám nhuyễn trùng trùng nhao nhao la toáng lên.

Chúng mau chóng nuốt chửng tất cả huyết vụ trôi nổi xung quanh thân thể.

Nhưng nuốt chửng kiểu này không kéo dài bao lâu mà kết thúc rất nhanh, thay vào đó, đám nhuyễn trùng này bắt đầu toát sương mù đỏ sẫm ra khắp bên ngoài.

Những sương mù đỏ sẫm này tiếp xúc với đồ dùng bằng gỗ xung quanh và thảm lông trong phòng, chẳng mấy chốc đã làm từng luồng khói đen bốc lên.

Đồ dùng trong phòng có những vệt đen trải rộng, trên thảm bị đốt ra vài cái lỗ.

“Xem ra, chúng đều là con trai, con gái của ngươi đấy.” Đồng Chương chớp mắt, nàng không khỏi cảm thấy sự uy hiếp xuất phát từ những con trùng mặt người này.

Loại sương mù đỏ sẫm kia chỉ vừa lướt ngang mu bàn tay nàng mà đã làm hiện lên một vết máu mờ nhạt.

Sau tiếng động lộp bộp, lúc Trương Chân Hải cũng hạ sinh quả trứng thứ bốn mươi chín, rốt cuộc toàn thân nàng suy yếu, ngã gục xuống đất và không thể cử động nỗi nữa.

Do đẻ trứng nên nàng cả người cũng hốc hác đi trông thấy, bụng cũng trở nên teo tóp.

Trương Vinh Phương tiến lên một bước, nhẹ nhàng ôm nàng.

“Nàng không sao chứ?”

Một tia tinh huyết thủy tổ không ngừng tiếp xúc với da thịt và truyền vào trong người nàng, bồi bổ cơ thể trống rỗng.

“Ta… ta đã sinh cái gì vậy! !?” Lúc này, cuối cùng thì Trương Chân Hải cũng kịp phản ứng lại, nàng ngơ ngác nhìn bầy trùng mặt người gần như đã nở ra hết toàn bộ bay đầy khắp gian phòng, một lát sau, vẻ tuyệt vọng dần dần hiện lên trong mắt, nàng không kiềm được che mặt khóc òa.

“Không sao cả, chúng nó đều rất ổn, chỉ là ngoại hình có chút kỳ quái, thật ra cũng không ảnh hưởng gì nhiều.” Trương Vinh Phương nhẹ giọng an ủi nàng.

“Ta…” Hiện giờ, những thiếu hụt trong thân thể Trương Chân Hải đã được bù vào, ít nhiều gì tinh thần nàng cũng khôi phục được một chút.

Lần nữa nhìn về phía bốn mươi chín con nhuyễn trùng mặt người này, không hiểu sao nàng cảm nhận được dường như ánh mắt ngưỡng mộ mà chúng nhìn mình và Trương Vinh Phương cũng khá là đáng yêu?

“Không sao đâu, có ta ở đây, tất cả đều sẽ ổn thôi.” Trương Vinh Phương ôm nàng, an ủi nhỏ nhẹ.

Bất luận đám côn trùng này là gì đi chăng nữa, nguồn gốc sinh ra chúng đều tuyệt đối không phải là lỗi của Trương Chân Hải.

Đạo lữ của huyết tiên thủy tổ sinh ra bốn mươi chín Huyết Tiên Tử!

Tin tức này nhanh chóng truyền đi khắp toàn bộ Nguyên Thành.

Mà những con trùng mặt người được mệnh danh là Huyết Tiên Tử này đều đều bị Trương Vinh Phương sắp xếp người cho ăn và nuôi nấng riêng trong bốn mươi chín gian phòng khác nhau.

Hơn nữa, hắn bất ngờ phát hiện, khi Huyết Tiên Tử ra đời, nồng độ huyết vụ và tinh huyết khắp Nguyên Thành có xu hướng liên tục dâng cao.

Phương pháp đánh giá ra chuyện này vô cùng đơn giản.

Chính hắn vẫn duy trì trạng thái như trước, nhưng nồng độ huyết vụ bên trong thành cao hơn ít nhất 2.4 lần so với trước đó.

Vả lại Huyết Tiên Tử đã bắt đầu biến hóa từ sau ngày xuất thế.

Có một mối liên hệ nhỏ giữa hai điều này, thông qua suy đoán và tính toán có thể tính ra cả hai có tương quan tỉ lệ thuận.

Sau khi sắp xếp Huyết Tiên Tử ổn thỏa, Trương Vinh Phương không còn ngâm hồ máu hàng ngày nữa, thay vào đó hắn dành thời gian để cẩn thận quan sát Huyết Tiên Tử.

Bây giờ, hắn tích lũy được không ít thuộc tính, bởi vì trước đây năng lực huyết mạch còn chưa hoàn toàn tiêu hóa và phát triển. Khoảng thời giờ này hắn đều không tiếp tục tăng thêm năng lực thiên phú thu hoạch sinh mệnh mới.

Mà hắn không ngừng thu thập những năng lực hoàn toàn mới mà huyết duệ cấp dưới của hắn tự sáng tạo ra và tiến hóa.

Chẳng hạn như tốc độ đáng sợ của Đế Giang. Tuy rằng do những nhân tố quan trọng như trạng thái cảnh giới và thân thể khác biệt làm cho hắn không có cách nào hoàn toàn có được tốc độ kinh khủng giống Đế Giang.

Nhưng khi nhóm huyết duệ không ngừng tiến hóa phát triển, các loại năng lực thiên phú tinh tế hóa và cực kỳ sáng tạo đều bị Trương Vinh Phương sao chép lại.

Trong Vũ Linh đình.

Đây là nơi chuyên dành riêng cho Huyết Tiên Tử của Trương Vinh Phương ở lại nghỉ ngơi.

Nét mặt Trương Vinh Phương nghiêm nghị, hắn đứng ngoài một căn phòng của Huyết Tiên Tử, nhìn nhuyễn trùng mặt người đang ăn tươi nuốt sống bên trong xuyên qua tấm kính không màu.

Chỉ trong thời gian vài ngày ngắn ngủi, nhuyễn trùng mặt người từ kích cỡ bàn tay đã dài thành hơn ba mét và cao hơn nửa mét.

Đám Huyết Tiên Tử này cực kỳ thần dị, vừa ra đời đã biết nói chuyện, bây giờ chỉ sau vài ngày mà tư tưởng đã hết sức thành thục không khác gì người thường.

Chương 1850 - Đạt thành (6)

Rõ ràng là đã kế thừa thiên phú cường hóa của hắn.

“Cha, sao người lại nhốt chúng con ở nơi này, bên ngoài có nhiều đồ ăn động đậy như vậy, nếu người thả con ra ngoài ăn thoải mái, con sẽ có thể lớn thành hoàn toàn thể rất nhanh!” Sau khi trùng mặt người ăn xong hơn trăm cân thịt heo thì bất mãn la hét với Trương Vinh Phương.

“Bọn người chỉ tuân theo bản năng là dã thú. Mà dã thú là kẻ yếu, là những kẻ chuyên bị săn đuổi.” Trương Vinh Phương bình tĩnh nói, “Không cho phép các con rời khỏi căn phòng này trước khi khống chế và che giấu được bản năng.”

“Thế nhưng con đói…” Huyết Tiên Tử gào thét.

Loẹt xoẹt.

Bỗng nhiên, chính giữa thân thể của Huyết Tiên Tử này tách ra một đường rồi vỡ ra từng chút một, để lộ một lớp lông dưới vỏ ngoài màu xám.

Nó vùng vẫy chui ra từ bên trong thể xác nhuyễn trùng, triệt để thay đổi toàn bộ hình dạng.

Nhìn vào ngoại hình, đây là một con bướm xám trắng khổng lồ cao bằng một người.

Trên mặt có rất nhiều đôi mắt kép nhỏ bé, tạo thành một gương mặt người đặc biệt quen thuộc.

Gương mặt kia giống Trương Vinh Phương và Trương Chân Hải như đúc, nhưng không phải là dáng vẻ trẻ con mà là bộ dạng của thiếu niên.

Vù vù vù vù.

Huyết Tiên Tử vỗ cánh, giống như một con bươm bướm to lớn, chậm rãi bay lơ lửng ở trong phòng.

“Ta muốn đi ra ngoài! Ta muốn đi ra ngoài! !” Hắn lại kêu to.

“Đi ra ngoài thì được, nhưng không cho phép ngươi tập kích đồng loại và người có cùng hơi thở giống như chúng ta, ngươi có chịu không?” Trương Vinh Phương trầm giọng hỏi.

“Cha, ta đáp ứng, đáp ứng! !” Huyết Tiên Tử vội vàng trả lời.

“Chúng ta cũng đáp ứng, cha, nhanh thả chúng ta ra ngoài đi!”

Lúc này tất cả Huyết Tiên Tử còn lại ở quanh đấy đều phát ra âm thanh ầm ĩ mà the thé.

Thiên Nữ cũng đứng ở đằng sau chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, trán đổ đầy mồ hôi, mơ hồ có chút không chịu nổi.

Đây là tác dụng phụ của sóng âm siêu cấp, tuy rằng đám Huyết Tiên Tử này không có sử dụng quỷ dị, nhưng vẫn tạo thành ảnh hưởng cực kỳ không ổn.

“Vậy thì hãy đi đi.”

Trương Vinh Phương suy tư một chút, vẫn là phất tay một cái.

Nhất thời từng luồng huyết vụ đều mở ra cửa sổ của mỗi con Huyết Tiên Tử từ phía bên ngoài.

Vụt vụt vụt vụt! !

Từng con bươm bướm mặt người to lớn màu xám trắng đều lao ra khỏi phòng, bay về phía ngoài thành xa xa.

Bốn mươi chín con Huyết Tiên Tử, toàn bộ xếp thành hai đội, chia làm hai phương hướng bay khỏi Nguyên Thành với tốc độ cao nhất.

Bọn họ giống như chim nhạn tung tăng, không hề e ngại cột sáng Thiên Quang một chút nào cả, mạnh mẽ xông thẳng hướng về đất trời rộng lớn của thế giới bên ngoài.

Nhìn thấy đám Huyết Tiên Tử rời đi, Thiên Nữ ở phía sau Trương Vinh Phương chậm rãi đến gần.

“Ngươi không lo lắng sao?”

“Lo lắng cái gì?”

“Lo lắng bọn họ sẽ gây ra tai họa.” Đồng Chương suy nghĩ một chút, trả lời.

“So với bọn họ, ta lo lắng cho Chân Hải hơn.” Trương Vinh Phương cau mày.

Đồng Chương không có nói nữa, trong lòng nàng bỗng dưng có tâm tình khó hiểu dâng lên.

Lúc ban đầu, nàng bị Nghịch Thời hội coi như mê hoặc, dùng để dẫn động Nhân Tiên quan của Trương Vinh Phương, thật ra nàng có hiểu đấy.

Mà bây giờ, tâm tư của Trương Vinh Phương đối với nàng là thế nào, thật ra thì nàng cũng hiểu rõ một chút.

Nhưng… nàng chung quy không có cách nào có loại tình yêu nam nữ lưỡng tính đấy.

Đối với Trương Vinh Phương, nàng vẫn luôn coi hắn như là một hậu bối vô cùng có thiên phú, chỉ thế thôi.

Ngoài ra không còn ý gì khác nữa.

Bây giờ nếu muốn nàng nằm trong lòng của hắn, mềm mại làm nũng, chỉ là suy nghĩ một chút thôi cũng cảm thấy tê dại cả người rồi.

Trương Vinh Phương cũng đã phát hiện ra tâm tư của nàng, cho nên vẫn không có ép buộc đối phương.

Hắn cuối cùng vẫn là dịu dàng, dịu dàng đối xử với người khác, nhẫn nại và tổn thương thì dành cho mình.

Ngay khi Nguyên Thành Huyết Minh vẫn còn đang đắm chìm trong niềm vui sướng của đạo hôn cùng với kinh hãi vì sự ra đời của Huyết Tiên Tử.

Tại địa cung trong lòng đất của tháp Sát Na phía xa.

Từng con Ác Linh Tượng khổng lồ đang tập tễnh cất bước, quay xung quanh một đài cao tạp sắc hình kim tự tháp, không ngừng vòng quanh.

Chúng nó cúi đầu, hai tay buông thõng xuống, giống như tăng lữ hành hương, từng bước một, thành kính không gì sánh được.

Trên đài cao màu bạc tím ở trung tâm.

Lang khoanh chân ngồi xuống, bàn tay không ngừng vung vẩy trước người, tuy rằng hắn không có có mắt nhưng lại có thể thông qua bầy ác linh trùng trùng điệp điệp, phân tán tai mắt của mình đến bất kỳ một nơi nào khác.

Trận chiến đấu của Ác Vương Minh và Thủ Mật Nhân chi vương canh giữ mật khoá Pháp Nhĩ vẫn còn đang tiếp tục.

Hai bên hai phe đều có thắng bại, nhưng Minh Vương đang nhanh chóng thích ứng với các loại thủ đoạn của Hòa Bình Giả Hà Lỗ Địch Lạp.

Chương 1851 - Đạt thành (7) - Chương 1872 - Câu đố (6)

Thắng bại đang dần dần chậm rãi nghiêng về phía tháp Sát Na.

Hiện tại toàn bộ tinh lực chủ yếu của hắn đều đặt lên Thủ Mật Nhân. Về phần đạo hôn, Huyết Tiên Tử linh tinh gì đó của Huyết Minh, những điều này đều là việc nhỏ.

Bàn tay không ngừng vung vẩy trong hư không của Lang đột nhiên khựng lại.

Hắn khẽ ngẩng đầu, nhìn lên không trung phía trên.

"Càng gần lại càng gần một chút." Hắn có thể cảm giác được, liên hệ giữa mình và Bạch Đồng lại trở nên mạnh mẽ hơn một phần.

Hắn suy nghĩ một chút, hé miệng, phun ra đầu lưỡi màu đen nhỏ dài.

Xoẹt, đầu lưỡi rạn nứt giống như đóa hoa, ở trung tâm nhất một điểm ánh sáng nhạt màu bạc bay ra.

Điểm sáng bạc tự động nổ tung ở giữa không trung mười mét trước mặt, hóa thành vòng xoáy hình tròn màu bạc.

Đồng thời ngay khi vòng xoáy hiện lên, từng đợt âm thanh lầm bầm nhỏ bé không ngừng phát ra từ trong đó.

Âm thanh kia giống như là tiếng rên rỉ mang theo đờm âm, giống như là tiếng kêu rên của vô số người, càng giống như các loại ngôn ngữ quái dị mơ hồ không rõ.

Tất cả âm thanh hòa chung một chỗ, hoàn toàn nghe không rõ ý nghĩa ẩn chứa trong đó.

"Cảm nhận được không? Nhanh thôi. Sắp rồi." Lang vươn tay, cố gắng chạm đến mặt ngoài của vòng xoáy màu bạc.

Nhưng một tầng trở ngại vô hình chặn móng vuốt của hắn.

Tầng trở ngại đó tổng cộng chia ra làm ba tầng, đây cũng là Tam Đại Mật Khóa mà tộc Linh Nhãn đặc biệt thiết kế ra.

Lớp phong tỏa cuối cùng dùng để ngăn trở lối đi cự ly dài mở ra.

‘Cởi bỏ Tam Đại Mật Khóa, sau đó lợi dụng Vĩnh Tục cung và Huyết Minh lấy được đầy đủ nguồn năng lượng và phương pháp ổn định lối đi. Rất nhanh thôi. Rất nhanh là chúng ta có thể gặp lại rồi. ’

Trong lòng Lang đang mong đợi.

Đi tới thế giới này, hy vọng duy nhất của hắn chính là quan sát Bạch Đồng từ từ đến gần mỗi ngày, cùng với chờ đợi đoạn khoảng cách càng ngày càng gần cuối cùng nọ.

Phập!

Bỗng một thú trảo to lớn hoàn toàn do ngọn lửa màu trắng tạo thành bỗng nhiên vươn ra khỏi vòng xoáy, chụp vào đầu của Lang.

Nhưng một trảo đó hoàn toàn rơi vào khoảng không.

Lang không hề né tránh, vẫn đứng im tại chỗ. Thú trảo kia lại trực tiếp xuyên qua cơ thể của hắn, giống như ảo ảnh.

“Xem ra các ngươi cũng sắp không chờ đợi được nữa rồi.” Lang khẽ cười rộ lên.

Tuy rằng hắn không thể mở ra lối đi nhưng có thể lợi dụng thủ đoạn đặc biệt, lợi dụng kỹ thuật phương pháp của tộc Linh Nhãn để ngắn ngủi giao lưu với khí tức cường đại tản ra trên Bạch Đồng.

Trong những khí tức kia, cái nào cái nấy đều có được hình thể kinh khủng có thể so sánh với núi cao, cái nào cũng đều có được lực lượng kinh khủng vượt xa Tam Vương rất nhiều.

Bất kỳ ai trong số bọn chúng đi tới tinh cầu này đều có thể dễ dàng hủy diệt toàn bộ mọi thứ của thế giới này.

Dù sao, trước khi tới đây hắn cũng chỉ là một thành viên phổ thông trong những sự tồn tại ấy mà thôi.

Cho nên đối với thứ này, Lang rất rõ ràng.

‘Nhanh thôi. Mật Khóa thứ nhất kết thúc, rất nhanh rất nhanh Tam Đại Mật Khóa được cởi bỏ, ta sẽ có thể sơ bộ tiêm nhiễm

khí tức của cố hương, tiến thêm một bước tăng cường sức mạnh của bản thân…’

Nhìn từng luồng khí tức kinh khủng không ngừng lộ ra bên trong vòng xoáy màu bạc đang xoay tròn, hắn không kiềm chế được phát ra tiếng cười trầm thấp.

Châu Linh Đồ.

Cự nhân màu vàng không ngừng vung vẩy tay chân, hoàn toàn không có sự cồng kềnh và rề rà của vật khổng lồ, trái lại tốc độ cực kỳ nhanh, cực kỳ linh hoạt.

Thân thể của hắn cứng cỏi đến đáng sợ, chỉ hơi yếu một bậc so với Áo Phỉ Gia.

Lực lượng của hắn cũng mang theo tính thích ứng và tính tiến hóa, đã sinh ra Tính kháng độc tố và Tính kháng phóng xạ cực mạnh đối với tinh thể màu tím mà Minh Vương chém ra.

Trên bầu trời của sa mạc màu vàng.

Hòa Bình Giả Hà Lỗ Địch Lạp bay lên không phi hành, không ngừng quay cuồng giao thoa, va chạm với tốc độ cao, tiến hành chém giết thảm thiết với Minh Vương sau lưng mọc ra cánh chim Tử Tinh to lớn dài mấy chục mét.

Hai bên đều không có ý lùi lại.

Ở phía dưới của hai người, bên trong sa mạc cát vàng, lượng lớn quân ác linh cũng đang tiến hành liều chết chém giết cùng với bộ đội Thủ Mật Nhân tương tự.

Lúc này áo bào đen trên người Thủ Mật Nhân đã bị xé nát không ít, tung bay, để lộ ra thân thể cứng rắn hoàn toàn do nham thạch màu xám tạo thành phía dưới.

Thân thể của bọn họ không e ngại bất kỳ sự ô nhiễm nào, cầm trong tay các loại vũ khí và đồ phòng ngự có hình thù kỳ quái, giống dũng sĩ giác đấu cổ xưa nguyên thủy nhất băng băng hướng phía ác linh.

Bất kỳ một lần công kích nào của bọn họ đều phải tóe ra một chút kim quang. Kim quang kia có nhiệt độ cực cao, lại còn giống như hoàn toàn khắc chế ác linh, chỉ dính lên một chút thôi đã có thể tạo thành thương tổn cực mạnh đối với ác linh.

Chương 1852 - Đạt thành (8)

Tác Nhĩ và đám người u Nam Công Tôn Diệc không gia nhập vào chiến trường.

Mà là quan sát tình hình chiến đấu ở nơi này từ phía xa.

“Sức mạnh của Minh Vương đang không ngừng tăng cường. Thể năng lượng khắc chế chúng ta nghiên cứu ra cũng bắt đầu mất đi hiệu dụng.” Một Thủ Mật Nhân bên cạnh Tác Nhĩ nói với giọng điệu nghiêm trọng.

“Xem ra Mật Khóa thứ nhất chung quy là sắp thủ không được rồi.” Tác Nhĩ thở dài nói: “Có điều mấy vị không cần phải lo lắng, cường độ của Mật Khóa thứ hai so với Mật Khóa thứ nhất thì phải lớn hơn nhiều. Vị Thủ Mật Nhân chi vương thứ hai, thực lực cũng mạnh hơn Hà Lỗ Địch Lạp đại nhân rất nhiều. Cho nên…”

Oành! !

Đúng lúc này, giữa không trung một tiếng va chạm đinh tai nhức óc bỗng nhiên nổ vang.

Hà Lỗ Địch Lạp, và Minh Vương.

Hai con quái vật với hình thể khổng lồ chính diện đụng thẳng vào nhau.

Lực lượng khổng lồ đè ép không khí, hóa thành cuồng phong, khuếch tán thổi ra khắp bốn phương tám hướng.

Gió thổi làm cát mịn trên mặt đất dấy lên chấn động, hình thành sóng gợn.

Một số ác linh và Thủ Mật Nhân gần một chút đều bị cuồng phong cuồn cuộn nổi lên, ném bay ra phía xa.

Một tay của Minh Vương chống lại nắm tay khổng lồ của Hà Lỗ Địch Lạp, giờ này khắc này, tinh thể màu tím bao trùm trong tay hắn ta rốt cuộc bắt đầu biến thành nhọn hoắt, dần dần làm khe nứt nhỏ bé trên quả đấm của đối phương mở rộng ra, càng ngày càng nhiều.

“Kết thúc. Tất cả mọi thứ của ngươi, ta đã nắm giữ cả rồi.”

Theo lời nói kết thúc, cơ thể hắn ta bắt đầu cấp tốc biến hóa, bành trướng biến lớn.

Chỉ là mấy chớp mắt, hắn đã tăng trưởng đến gần như tương đương với kích cỡ của Hà Lỗ Địch Lạp.

Hơn nữa vô số tinh thể màu tím không ngừng phân liệt nghiền nát, trở nên nhỏ hơn, sau đó tổ hợp một lần nữa.

Rất nhanh, một Hà Lỗ Địch Lạp phiên bản Tử Tinh xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Khuôn mặt của Hà Lỗ Địch Lạp màu tím cũng có vô số khe nứt màu đen, lúc này những khe nứt đó nhanh chóng sáng lên ánh sáng tím.

“Tạm biệt.”

“Mơ tưởng! !”

Hà Lỗ Địch Lạp nổi giận gầm lên, khuôn mặt cũng sáng lên ánh sáng vàng.

Trong tiếng ầm ầm, hai cột sáng màu tím và màu vàng va chạm chính diện, nhưng chỉ là kéo dài vài giây, màu tím đã cứng rắn áp chế màu vàng, nhanh chóng đè ép hướng phía đối diện.

“Kết thúc rồi, thừa dịp bọn họ còn không biết thân phận của các ngươi, ta đưa các ngươi đi trước!” thủ lĩnh Tác Nhĩ Thủ Mật Nhân trên mặt đất đưa tay ra, bóp nát một quả cầu tròn màu đen trong lòng bàn tay.

Nhất thời xung quanh mọi người trống rỗng hiện lên từng vết rạn màu đen giống như hồ quang.

Răng rắc.

Hồ quang càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc, sau đó trong nháy mắt chợt lóe.

Mọi người tức khắc biến mất, kể cả cát bụi trên mặt đất nơi ấy cũng thiếu đi một khối lớn theo cùng bọn họ.

Mà đúng vào lúc này, Hà Lỗ Địch Lạp trên bầu trời hoàn toàn bị tử quang triệt để bao phủ, bao trùm, hét thảm một tiếng, dần dần hòa tan thành vô số Tử Tinh mới.

Mật Khóa thứ nhất, tuyên cáo bị phá.

Hà Lỗ Địch Lạp chính là Mật Khóa thứ nhất, Mật Khóa thứ nhất, chính là Hà Lỗ Địch Lạp.

Nơi chứa đựng Mật Khóa Pháp Nhĩ ở trong cơ thể hắn, chỉ cần triệt để hủy diệt Hà Lỗ Địch Lạp, Mật Khóa sẽ tự nhiên phá giải.

Tình hình chiến đấu ở châu Linh Đồ lấy sự thắng lợi của tháp Sát Na như kết thúc.

Nhưng Thủ Mật Nhân vẫn chưa triệt để tan tác, toàn bộ thi thể bọn họ để lại đều là thạch đầu nhân không hề có đặc thù của sự sống.

Linh hồn ý thức căn bản không biết tung tích. Hoặc có lẽ là có thể bọn họ căn bản cũng không có linh hồn gì.

Tháp Sát Na tiếp tục điều lượng lớn ác linh đi đến châu Linh Đồ, tiến hành tìm tòi theo kiểu càn quét.

Bắt đầu tiến hành sưu tầm toàn phương vị đối với vị trí của Mật Khóa thứ hai.

Mà Tác Nhĩ sau khi tan tác thì tạm thời giải tán đám đội ngũ người huyết mạch, thừa dịp bọn họ còn chưa bị xác định thân phận, che giấu thân phận cho tất cả mọi người, tiếp tục trở lại chỗ cũ chờ đợi đến lần tiếp sau.

Trước cửa vào Nhân Minh ở nơi nào đó thuộc châu Hắc Sa.

Một luồng điện quang trống rỗng hiện lên, sau khi điện quang tản đi, thân hình của đám người u Nam, Công Tôn Diệc, Tống Hằng Tú lộ ra.

Tuy rằng mấy người đã rời khỏi châu Linh Đồ nhưng vẫn còn đang đắm chìm trong nỗi khiếp sợ của trận đại chiến vừa nãy, cho nên mấy người không hề nhúc nhích tí gì.

Qua thêm vài phút đồng hồ.

Cự nhân An Đỗ Lạp hít sâu một hơi.

“Cho nên nói, chúng ta qua đó, chính là để làm một cái chìa khóa? Thông qua được việc kiểm tra huyết mạch thì không còn chuyện gì cho chúng ta nữa?”

“Xem ra là như vậy, chúng ta chẳng qua chỉ là bài biện, là chìa khóa.” Tống Hằng Tú trầm thấp vỗ lên cánh tay cường tráng, tâm trạng có chút suy sụp.

Chương 1853 - Đạt thành (9)

Bất luận người nào nhìn thấy chiến trường chém giết kinh khủng như vậy đều phải sinh ra hoài nghi đối với lực lượng mà bản thân mình theo đuổi.

Bởi vì bọn họ rất rõ ràng, cho dù bọn họ có đi theo hệ thống hiện tại đến mức tận cùng cũng vĩnh viễn không có khả năng đạt đến trình độ như của Minh Vương và Hà Lỗ Địch Lạp.

Đây là từ khi sinh ra đã được quyết định rồi.

"Có khi nào La của Vĩnh Tục cung cũng mạnh như vậy không?" Công Tôn Diệc vô thức chải chuốt mái tóc dài của mình, bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

"Hẳn là có. Bọn họ là đại nhân vật thuộc về cùng một tầng thứ." Cự nhân An Đỗ Lạp nhìn nàng một cái, không biết nàng có ý gì.

"Các ngươi nghĩ xem, Thủ Mật Nhân thực sự có thể chống đỡ nổi Liên minh ba bên của tháp Sát Na sao?" Công Tôn Diệc tiếp tục hỏi.

"… Một Minh Vương đã có thể giết chết Hà Lỗ Địch Lạp là Mật Khóa thứ nhất rồi. Đằng sau còn có hai Ác Vương, còn có Lang cường đại hơn nữa. Phần thắng của Thủ Mật Nhân rất thấp." u Nam trầm giọng trả lời: "Bây giờ bọn họ đang kéo dài thời gian."

Thật ra thì từ đối lập thái độ trước sau của Tác Nhĩ, mấy người cũng đại khái đoán ra được một chút manh mối.

Ngay từ đầu lúc Tác Nhĩ nói cho bọn họ, trong lời nói toàn là sự tôn sùng đối với Hà Lỗ Địch Lạp đại nhân, cho rằng có hắn ở đó, đối phó với một Minh Vương nhỏ nhoi thì vấn đề không lớn.

Cho dù không địch lại cũng có thể đạt được mục đích kéo dài thời gian thật nhiều.

Nhưng bây giờ… mới chỉ là trận chiến mở màn, tất cả đã kết thúc.

“Nếu không nhìn thấy hy vọng, chúng ta vẫn còn tiếp tục tham dự làm cái gì? Không bằng trở về thành thành thật thật chờ chết.” Công Tôn Diệc xùy cười.

Nhất thời, mấy người đều trầm mặc.

Lúc trước xuất phát, Tác Nhĩ thề thốt son sắt, tự tin gấp trăm lần, cùng với Tác Nhĩ hốt hoảng đưa bọn họ trở về ẩn núp của hiện tại.

Đối lập hai bên, càng khiến cho bọn họ mất đi lòng tin tham dự sau đó.

“Không! Thật ra thì chúng ta vẫn còn có hi vọng!” Bỗng nhiên, u Nam thấp giọng lên tiếng.

Những lời này của hắn ta nhất thời tụ tập sự chú ý của mấy người lên trên người hắn.

Bọn họ đều đã nhìn đoạn ghi lại hình ảnh năm đó Lang sinh ra ý thức đặc thù sau đó tàn sát tộc Linh Nhãn mà Thủ Mật Nhân đưa ra.

Còn có dấu vết hành động của Lang mấy năm nay mà Thủ Mật Nhân bắt được, cùng với hai lần duy nhất tiết lộ lực lượng khí tức của hắn.

Lực lượng kia, tính chất hoàn toàn chính là phóng xạ Bạch Đồng phiên bản tăng cường.

“Hy vọng gì?” Tống Hằng Tú nghiêm mặt hỏi.

u Nam im lặng.

“Chúng ta biết việc lối đi là giả tạo, là một hồi âm mưu của Lang. Nhưng còn rất nhiều người không biết. Hơn nữa chẳng lẽ nào Vĩnh Tục cung và Huyết Minh cũng thật sự là vì mở ra lối đi đi thông đến Bạch Đồng mới làm ra nhiều như vậy, nỗ lực nhiều như vậy à? Mục đích của bọn họ là cái gì, chúng ta còn cần xác nhận.”

“Có đạo lý, bên trong kẻ địch, tam đại Liên minh cũng không nhất định đều là mục tiêu nhất trí.” Công Tôn Diệc tán thành gật đầu.

“Cho nên mục đích chủ yếu của chúng ta bây giờ là điều tra rõ ràng, rốt cuộc Vĩnh Tục cung và Huyết Minh là vì cái gì mới

có thể nhập hội cùng với tháp Sát Na. Nhưng việc điều tra này phải giữ bí mật hết sức có thể, bằng không ngộ nhỡ bọn họ cũng là sự tồn tại dị thường giống như Lang thì chúng ta sẽ gặp nguy hiểm." u Nam nghiêm mặt nói.

"Như vậy, Huyết Minh là thế lực mới xuất hiện sau này, thực lực phỏng chừng không quá mạnh, chúng ta điều tra Vĩnh Tục cung trước. Bản thân Vĩnh Tục cung chủ La quanh năm không ra khỏi tháp Vĩnh Tục, ngày bình thường cũng chỉ lấy bộ đội Thạch Tượng với tư cách là con đường giao tiếp với ngoại giới." Tống Hằng Tú cau mày.

Về phương diện phân tích, ba người u Nam, hắn, Công Tôn Diệc tương đối am hiểu. Độc hành giả Qua Nhĩ Vi và cự nhân An Đỗ Lạp ở một bên lại có chút theo không kịp ý nghĩ của bọn họ.

"Nhưng mà vì sao chúng ta nhất định phải làm việc này? Nhỡ đâu là Thủ Mật Nhân đó gạt chúng ta thì sao?" Qua Nhĩ Vi nghi hoặc hỏi.

"Những lời này hỏi cũng có lý, Thủ Mật Nhân cho chỗ tốt, chúng ta đi theo một chuyến, cấp đủ giá vé đã coi như chúng ta nhân nghĩa. Vẫn còn tiếp tục tham dự tiếp để làm gì? Lại không có chỗ tốt nào cả." An Đỗ Lạp tán thành.

"Nếu như lối đi sẽ kết nối với Bạch Đồng là sự thật thì sao? Nếu như là sự thật, không có chúng ta, Thủ Mật Nhân sẽ lấy tốc độ cực nhanh tan tác, sau đó lối đi mở ra, thế giới hủy diệt thì sao?" u Nam hỏi ngược lại.

"Tính toán thời gian, còn có thể sống bao lâu thì sống bấy lâu." Qua Nhĩ Vi lãnh đạm nói.

"Nếu như ngươi không muốn sống, bây giờ ngươi cũng có thể đi chết. Bọn ta còn muốn tìm hy vọng sống sót!" u Nam chăm chú nhìn chằm chằm đối phương.

Chương 1854 - Đạt thành (10)

“Phân công nhau đi, làm theo ý nghĩ của u Nam, chúng ta hoàn toàn có thể phân công nhau hành động, một bên đi Vĩnh Tục cung, một bên đi Huyết Minh. Cung chủ La, và Huyết Tiên thuỷ tổ Đế Sư Đại Linh, mục đích cụ thể của bọn họ đều phải điều tra rõ ràng. Nếu như xác định có điều khác thường, nói không chừng có thể tụ tập tất cả lực lượng lại, đối kháng Lang!” Công Tôn Diệc cấp tốc nói.

“Được!” Mấy người đều tán thành.

Bọn họ tham dự vào việc này, vốn là cùng Thủ Mật Nhân một tay cầm tiền một tay phối hợp.

Kết quả biến thành bộ dạng như bây giờ, mấy người cũng cảm giác mình trúng kế rồi.

Nếu như mặc kệ đi, tận thế sắp tới, ai cũng chạy không thoát.

Nếu như quản, vậy thì tam đại thế lực Liên minh tháp Sát Na mạnh mẽ không gì sánh được, hoàn toàn không phải bọn họ có thể chọc vào.

Chỉ có thể dùng trí.

Sau khi thương lượng một phen, mấy người quyết định trở về căn cứ của mình trước, sau đó chuẩn bị đầy đủ rồi phân công nhau đi đến Vĩnh Tục cung và thành phố tội ác — Nguyên Thành.

Trong phế tích nào đó của châu Hắc Sa.

Một bóng người từ không gian trống rỗng vặn vẹo, xuất hiện ở nơi phế tích.

Người đến mặc chiếc váy đen, trên đầu trơn bóng, thậm chí ngay cả lông mi lông mày cũng không còn. Tuy rằng ngũ quan tinh xảo, nhưng không hề có vẻ đẹp của nữ tính.

Chính là Vĩnh Tục cung chủ La.

“Cung chủ, đây là căn cứ cuối cùng không muốn phối hợp — Dụ Đông Thành.”

Một bóng người khác mang theo mấy người bay lên từ trong phế tích, lơ lửng ở bên cạnh La.

Bóng người đó có tóc dài tới eo, làn da hơi mang theo chút ánh sáng màu vàng, chính là Địch Ma.

“Không sao, Huyết Minh sẽ giải quyết tất cả. Mục đích chúng ta tới đây thực sự không phải là cái này.” La lãnh đạm nói.

Nàng ngưng mắt nhìn dòng sông dung nham nóng chảy phía xa.

“Cẩn thận một chút.”

“Rõ!” Mấy người cũng hơi nghiêm túc, ngưng thần nhìn về hướng kia, hiển nhiên cũng đều cảm ứng được vấn đề.

Sau khi lặng im một chớp mắt.

Oành!

Nơi dung nham nóng chảy kia bỗng nhiên bị xốc lên, vô số giọt dung nham nóng chảy sục sôi bay ra bốn phía.

Một con bươm bướm to lớn xám trắng dài hơn mười mét bay ra từ đó.

Lưng con bươm bướm đó có bốn cánh, đầu là mặt người do vô số mắt kép thật nhỏ tạo thành, một cái miệng rộng tràn đầy răng đen bén nhọn.

Rít! !

Nó tru lên đầy bén nhọn, phát ra sóng âm vô hình khuếch tán bốn phía.

Sóng âm trong nháy mắt xé rách đại địa xung quanh ra từng vết nứt.

“Con của Huyết Tiên. Đây chính là bốn mươi chín con Huyết Tiên Tử được phóng thích rời đi từ Nguyên Thành vài ngày trước!” Sắc mặt Địch Ma nghiêm nghị: “Lực lượng rất mạnh!”

Nàng chỉ là cảm thụ luồng uy thế này thôi, còn không có chạm đến lực phá hoại sóng âm của đối phương đã cảm thấy vướng tay chân.

“Tại sao Huyết Tiên Tử lại xuất hiện ở nơi này? Căn cứ dưới lòng đất này…” Một cao thủ mới được đề bạt lên khác của bộ

đội Thạch Tượng trầm giọng hỏi.

“Dưới mặt đất đã không còn phản ứng sinh mệnh.” La lãnh đạm nói: “Tất cả khí tức sinh mệnh, đều tụ tập đến trên người Huyết Tiên Tử này.”

Sắc mặt Địch Ma hơi biến, mạnh mẽ lao xuống mặt đất.

Xuy!

Cả người nàng cứng rắn chui xuống mặt đất, xuyên qua tầng tầng lớp đất, rất nhanh đã tiến vào một khoảng trống to lớn.

Bên trong khoảng trống từ lâu đã hỗn độn một mảnh, kiến trúc sụp đổ, đoàn người ngổn ngang, chỉ còn lại có thi thể không trọn vẹn.

Toàn bộ căn cứ đã không còn chút khí tức sinh mệnh nào.

Sắc mặt Địch Ma khó coi, chỉ có thể tiếp tục tỉ mỉ kiểm tra, xem có còn người nào sống sót hay không.

Bỗng mặt đất rung lắc một hồi.

Nàng cấp tốc đi lên, trở về mặt đất.

Huyết Tiên Tử đang vỗ bốn cánh, điên cuồng hóa thành từng ảo ảnh không ngừng công kích hướng phía mấy người La.

Tốc độ của hắn cực nhanh, trong nháy mắt có thể làm hơn mười ảo ảnh bản thân xuất hiện, đồng thời còn nương theo sóng âm và huyết vụ ăn mòn công kích.

“Lực phá hoại rất mạnh. Địch Ma muốn ứng phó, khả năng là sẽ cật lực.” Sắc mặt La nhăn lại.

Nàng tùy ý phất tay, đã có từng làn sóng vô hình ngăn trở tiến công của đối phương.

Nhưng Huyết Tiên Tử giống như điên cuồng, không hề sợ xuất thủ của nàng chút nào, trái lại càng thêm vội vàng tiến công.

Tốc độ của nó càng lúc càng nhanh, càng ngày càng mạnh. Thế mà lại giống như đang không ngừng biến hình dựng lại, ưu hoá hành động của bản thân, tăng cao lực phá hoại khi xuất thủ.

Dựa vào chân tay bén nhọn và hàm răng sắc bén, sau đó lấy tốc độ cao, chỉ dựa vào khí lưu mang theo khi di chuyển, nó đã

làm mặt đất xuất hiện từng khe rãnh.

Ý lạnh lẽo chợt lóe lên trong mắt La, đầu ngón tay bắn ra.

Một luồng dao động vô hình bắn ra, trong nháy mắt nổ tung ở giữa không trung, hóa thành vô số sợi tơ trong suốt.

Chương 1855 - Đạt thành (11)

Sợi tơ chợt xuyên thấu vài trăm mét xung quanh trên không, như mưa rơi bao trùm tất cả không trung.

Thân hình khổng lồ của Huyết Tiên Tử đảo mắt đã bị xuyên thấu thành hàng trăm hàng ngàn lỗ.

Nhưng rất nhanh, thân thể hắn trong nháy mắt khôi phục, lại một lần nữa đánh hướng tới phía La.

Vù!

Bỗng một cơn gió nhẹ mang theo mùi máu tanh từ đằng xa thổi đến.

Động tác của Huyết Tiên Tử khựng lại, phát ra một hồi tiếng kêu bén nhọn, xoay người chạy mất.

Có điều nó vừa mới xoay người, giữa không trung ở phía sau, một nam tử cao lớn mặc bộ huyết bào chẳng biết đã xuất hiện từ lúc nào.

Nam tử có khuôn mặt nhu hòa, hai mắt lóe lên huyết diễm nhàn nhạt, màu da tái nhợt, nơi mi tâm còn khảm một tinh thể màu máu.

"Đã lâu không gặp, La." Ánh mắt Trương Vinh Phương lướt qua Huyết Tiên Tử, nhìn La lơ lửng ở giữa không trung.

"Đứa trẻ của ta có chút nghịch ngợm, nhưng việc quản giáo, vẫn là do ta đích thân dạy dỗ thì tốt hơn."

Hắn vươn tay, vô số sương máu ngưng tụ thành một bàn tay máu to lớn ở sau thân thể hắn, nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể của Huyết Tiên Tử.

"Năng lực không gian. Ngươi nắm giữ rất nhanh." Ánh mắt La đầy phức tạp, nhìn Trương Vinh Phương lơ lửng giữa không trung.

Hắn mới thu được hàng mẫu máu thịt bao lâu chứ? Mà đã triệt để hoá lò luyện đốt tâm loại không gian làm một thể rồi.

"Còn phải cảm ơn sự khẳng khái của ngươi." Trương Vinh Phương mỉm cười nói: "Lần này gặp, tên cứng đầu cuối cùng

cũng đã được giải quyết. Kế hoạch liên quan đến hội nghị tổng hợp, có phải là có thể bắt đầu rồi không?"

Mục đích lúc ban đầu của bọn họ chính là hội tụ sức lực của mọi người, gia tốc tốc độ xây dựng lối đi.

Mà bây giờ, cơ bản là tất cả căn cứ, tất cả khu trao đổi đều được thông tri đúng chỗ.

Đã đến lúc xây dựng thể liên hợp thống nhất rồi.

"Bên trong Thái Uyên, địa điểm hội nghị đã được xây xong. Còn lại danh sách khách mời." La bình tĩnh nói.

"Vậy thì dựa vào danh nghĩa liên hợp của ba bên chúng ta phát thư mời, thế nào?" Trương Vinh Phương hỏi.

"Bên phía tháp Sát Na, Mật Khóa thứ nhất đã gỡ giải được. Nhưng Mật Khóa thứ hai vẫn còn xa xa khó vời. Mặt khác có người đang rải tin tức, nói tháp Sát Na ý đồ không rõ, có khả năng việc mở lối đi thực sự không phải là để đào sinh." La trầm giọng nói.

"Vấn đề này, tạm thời không cần lo lắng. Sau khi Bạch Đồng phủ xuống, tất cả mọi người đều phải chết, coi như là Lang cũng không thể nào muốn tự hủy đi?" Trương Vinh Phương cười nói: "Nếu như hắn muốn chết, ta chính là rất vui lòng cung cấp phục vụ tiễn đưa. Đối với máu thịt cực mạnh trong truyền thuyết, ta chờ mong đã lâu rồi."

"Ngươi thật giống như là mạnh hơn." La dường như cảm ứng được cái gì.

"Có lẽ vậy." Trương Vinh Phương nắm chặt bàn tay.

Thình thịch! !!

Huyết Tiên Tử đứng thẳng bất động ở giữa không trung trong nháy mắt bị bàn tay máu to lớn nắm chặt. Sau một tiếng vang thật lớn, nó bị triệt để bóp vỡ, hóa thành một bãi máu thịt bị bàn tay máu hấp thu trở về.

"Ngươi! ?" Thần sắc La cả kinh: "Nó không phải ruột thịt của ngươi à? ?"

"Bọn ta là tiên, tiên quy được quyết định chính là không được ăn người." Trương Vinh Phương bình tĩnh trả lời: "Nó phạm

vào thiên điều, cho nên phải tiếp thu trừng phạt.”

Hôm nay hắn đang nếm thử thành lập thiên đình chân chính, pháp quy sâm nghiêm chính là giữ gìn hết thảy thiên điều, không được vi phạm.

“Tiên quy.” Hiện tại La đã hiểu, chỉ cần là Huyết Minh, cho dù xuất hiện việc kỳ dị quái đản gì thì đều là bình thường.

“Bên trong Huyết Minh của ta hôm nay, Tiên Nhân được thừa nhận chính thức chỉ có ba vị. Ba vị này không có ai mà không phải là sự tồn tại cực mạnh đạt tới đỉnh điểm ở mọi phương diện. Sau này bọn họ sẽ được liệt kê thành danh sách thông cáo bốn phương, còn mời Vĩnh Tục cung chú ý.” Trương Vinh Phương trầm giọng nói.

“Chú ý?” La hơi hơi nhíu mày.

“Đúng vậy. Nếu như bàn về thực lực, ba vị này hầu như là có huyết mạch thân cận với ta nhất, mà bản thân tập hợp lực lượng huyết mạch, có thể đạt được một nửa thậm chí là nhiều hơn hình thái bình thường của ta hiện giờ.” Trương Vinh Phương than thở: “Cho nên, ngoại trừ Tam Vương và chính bản thân ngươi ra, người còn lại đều không thể địch.”

“Thì ra là thế.” La hiểu gật đầu: “Như vậy, lần này gặp, chúng ta xác định vị trí của cửa vào một chút đi.”

“Chính là trong chỗ này?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Đúng vậy. Dụng cụ sắp xếp ta đều mang đến. Từ nơi này tiến vào Thái Uyên, vừa lúc có thể làm địa điểm thích hợp nhất cho khắp nơi tiến vào.” La gật đầu.

Với tư cách là người khởi xướng hội nghị Thái Uyên, cung điện hội nghị mà bọn họ bố trí ở bên trong Thái Uyên cần phải cân nhắc vị trí khoảng cách khắp mọi mặt.

“Người tham dự hội nghị đều giải quyết xong, như vậy kế tiếp chính là nguồn năng lượng, và hai đại Mật Khóa còn dư lại.” Trương Vinh Phương nói.

Chương 1856 - Giao lưu (1)

Bên phía tháp Sát Na, sau khi giải quyết Mật Khóa thứ nhất xong, bọn họ đã lập tức phái người thông báo cho thế lực hai bên, chỉ là Mật Khóa thứ hai kế tiếp vẫn còn chỉ có một chút đầu mối.

Chuyện nguồn năng lượng cũng cần phải có thời gian tích lũy, không ngừng tích góp từng tí một đến mức độ đủ để đả thông lối đi cự ly xa.

Những thứ này đều cần có thời gian.

Hai người cấp tốc trao đổi ý kiến, tiến hành tổng hợp tin tức đối với chi tiết hội nghị, cùng địa điểm với thiết lập lò năng lượng.

Làm xong những thứ này, Trương Vinh Phương mới ngẩng đầu nhìn sắc trời.

"Thời gian không còn sớm, có muốn tới Nguyên Thành nghỉ ngơi một phen không?"

"Không cần, đa tạ ý tốt." La bình tĩnh từ chối.

"Mặt khác, trợ thủ coi như là dùng phù hợp đi?"

"Dùng rất tốt."

"Vậy là tốt rồi. Nếu có chuyện quan trọng, có thể thông qua trợ thủ đúng lúc truyền tới, nhưng bởi vì khoảng cách quá xa, một lần đưa tin khả năng sẽ ảnh hưởng đến độ hoàn hảo tự thân trợ thủ, xin hãy thận trọng." Trương Vinh Phương nhắc nhở một câu cuối cùng rồi ôm quyền cáo từ, xoay người vỗ cánh, bay khỏi hướng phía xa xa.

Lưu lại mấy người La lẳng lặng nhìn bóng lưng rời đi của hắn, thật lâu sau cũng không có động tác.

"Cung chủ, tình huống có chút không đúng." Lúc này sắc mặt Địch Ma ngưng trọng nói: "Nơi bị Huyết Tiên Tử ô nhiễm ban nãy, đến bây giờ cũng không có dấu hiệu khôi phục lại."

"Cả vùng đất này sớm đã mất đi năng lực điều tiết khống chế của bản thân. Tuần hoàn tinh lọc ô nhiễm, sớm đã trở thành

một mảnh hư ảo.” La cau mày nói. Nàng cũng chú ý tới tình huống ở mặt đất.

“Căn cứ tin tức lữ đoàn các nơi truyền về, nơi có những con Huyết Tiên Tử này hoạt động, toàn bộ đều gặp phải hiện tượng đỏ hóa. Cung chủ, có lẽ chúng ta nên tiến hành phòng bị nhằm vào đối với Huyết Minh rồi.” Địch Ma cẩn thận đề nghị.

Tuy biết hôm nay Vĩnh Tục cung đang ở trong thời kỳ gắn bó tốt đẹp với Huyết Minh, nhưng lời nói này nàng cũng đã suy nghĩ thật lâu, không thể không nói.

Hiện tượng đỏ hóa, là ở nơi Huyết Tiên Tử hoạt động đi tới, đại địa sẽ hiện ra hiện tượng kỳ dị bị máu tươi nhiễm đỏ.

Những đại địa đỏ hóa đấy có tính kháng nhiệt cực cao, đối với phóng xạ Thiên Quang cũng có kháng tính rất mạnh.

Nếu như chỉ là như vậy, thật ra thì đối với người sống ngược lại là chuyện tốt.

Mấu chốt là, đại địa đỏ hóa đối với vật còn sống sẽ sản sinh lực kéo một cách tự nhiên.

Lôi kéo tất cả máu tươi trong cơ thể vật còn sống.

Hơn nữa căn cứ vào đám người lữ đoàn quan sát, nếu như người sống với thực lực hơi yếu đứng trên đất đỏ trong thời gian dài thì sẽ chậm rãi sản sinh ý thức vui sướng nào đó.

Loại kích thích vui vẻ chính diện này sẽ khiến người sống đó càng thích đừng trên đất đỏ trong thời gian dài. Do đó bị hút máu tươi mau hơn.

“Ta đã nghiên cứu qua hàng mẫu máu thịt Huyết Vương lưu lại. Tuy không nhiều, nhưng vẫn là đủ.” La trầm giọng nói: “Tính thích ứng của tế bào hắn rất mạnh, tiến độ nghiên cứu vô cùng trắc trở. Bất luận là lấy cái gì kích thích, đều sẽ nhanh chóng mất đi hiệu dụng đối với hắn.”

Nàng nhìn mặt đất lưu lại từng khối đất đỏ.

“Những thứ đất đỏ này, lại là vấn đề nhỏ, chúng nó sẽ không mở rộng lan tràn. Theo thời gian đưa đẩy, chỉ cần không có vật còn sống nuôi nấng thì sẽ tự nhiên chậm rãi thoái hóa. Chỉ là cái thoái hóa này cần thời gian hơi dài mà thôi.”

“Thuộc hạ đã hiểu rõ. Là thuộc hạ quá lo lắng.” Địch Ma trầm giọng nói.

La không có nói nữa.

Thật ra thì nàng còn có những điều không nói ra miệng, cũng có lo lắng không nói ra miệng, bởi vì nếu người thủ lĩnh như nàng cũng để lộ ra trạng thái không có nắm chắc và lòng tin, tất nhiên sẽ dao động lòng tin của nhiều cao thủ đương triều.

Mà phần lo lắng này, bắt nguồn từ sự nghiên cứu của mẫu máu Trương Vinh Phương cho nàng trước đó.

Nàng phát hiện, bởi vì sinh mệnh lực tế bào của Huyết Vương Trương Vinh Phương vô cùng cường đại, dẫn đến thọ mệnh thật dài.

Cộng thêm tính thích ứng và cường độ kinh khủng, khiến cho hắn có thể hầu như thích ứng bất kỳ hoàn cảnh ác liệt nào.

Chỉ cần không phải toàn bộ thế giới đều ở trong nhiệt độ cao hơn một nghìn độ, hơn nữa còn là nhiệt độ cao hơn một nghìn độ trong thời gian dài. Như vậy bất kỳ tế bào mẫu máu nào của Trương Vinh Phương đều có thể vô thức tự mở rộng, ăn mòn tất cả chất dinh dưỡng xung quanh.

Mà khoa trương là, những thứ tế bào này vẫn là toàn thực đơn, sẽ căn cứ vào hoàn cảnh bên ngoài biến hóa theo thực đơn.

Nếu như bên ngoài chỉ có tảng đá bùn đất, chúng nó sẽ tiến hóa thành tế bào nhuyễn trùng lấy tảng đá bùn đất làm thức ăn, thuần túy gặm hòn đá mà sống, chỉ có điều bởi vì nồng độ năng lượng thấp, cho nên việc thích ứng biến hóa như vậy sẽ dẫn đến mở rộng cực kỳ thong thả.

Chương 1857 - Giao lưu (2)

Nhưng chính là như vậy cũng đã rất khủng bố rồi.

Bởi vì, điều này có nghĩa, chỉ cần là mẫu máu của Trương Vinh Phương thì đều sẽ không ngừng mở rộng, ăn mòn tất cả thế giới này.

Mà theo thời gian chuyển dời, toàn bộ thế giới, có lẽ đều sẽ phải chịu ảnh hưởng to lớn.

Trên thực tế, càng nghiên cứu Huyết Minh dần sâu sắc hơn, La dần dần bắt đầu có loại lo lắng.

Nàng ngắm nhìn phương hướng Trương Vinh Phương rời đi.

"Đi thôi, chúng ta đi điểm truyền tống xây dựng Thái Uyên dưới lòng đất."

"Rõ."

Mấy người cấp tốc lên tiếng trả lời.

Trong lúc xuống dưới lòng đất, La nhìn đất đỏ nhúc nhích thong thả mở rộng bên trong, nỗi lo âu trong lòng càng dày đặc hơn.

Nàng lo lắng, nếu như Trương Vinh Phương còn không tiến hành hạn chế bản thân, có lẽ không cần chờ đến Bạch Đồng phủ xuống, toàn bộ thế giới đều có thể sẽ bị hắn ăn mòn hầu như không còn.

Điều này chưa chắc không phải là một loại hủy diệt thế giới khác.

Nguyên Thành.

Huyết quang bao phủ cả tòa thành trì, đều nhuộm gương mặt của mọi người thành đỏ bừng một mảnh.

Huyết hoa màu đỏ như là lông ngỗng nhẹ nhàng chậm rãi bay xuống, bên cạnh cũng có không ít người tuyết do cư dân hài đồng mới di chuyển lên đắp nặn.

Tuy là màu máu, nhưng vẫn ngăn cản không nổi thú vui trẻ con thiên chân vô tà (ngây thơ vô tội) của bọn nhỏ.

Các nơi bên trong thành không ngừng có tiếng pháo nổ, pháo hoa nổ tung, còn có người khua chiêng gõ trống, thổi kèn nghênh đón tân nương.

Khói bếp lượn lờ bốc lên, nhân dân an cư lạc nghiệp, còn có người tuần tra bò bên trong chơi đùa với từng đóa huyết liên.

Bầu không khí một mảnh hài hòa an bình.

Dù cho ai tới, đều phải khen một tiếng tiên cảnh nhân gian.

Lúc này ở chỗ cao nhất Nguyên Thành, Thiên Liên cung.

Cũng chính là bên trong đóa huyết liên to lớn ở đỉnh cao nhất khắp cả thành trì.

Trung tâm nội bộ của nó có một cung điện thô kệch hoàn toàn do máu thịt xây dựng thành.

Toàn thân tòa cung điện này đều là máu thịt của chính Trương Vinh Phương cấu thành.

Bởi vì không cách nào điều khiển ra thiết kế quá cẩn thận và tinh xảo, cho nên bên trong bên ngoài cung điện, khắp nơi đều là máu thịt ngọ nguậy, cùng với xương cốt trắng ởn đâm ra xung quanh.

Cánh cửa hình tròn kia giống như cái miệng máu vẫn luôn há to, trên dưới cánh cửa đều là răng nanh trắng bệch, khi khép lại thì vừa lúc khớp vào nhau.

Trong Thiên Liên cung, tất cả tường và mặt đất đều là xương trắng trải thành, cứng rắn không gì sánh được, thỉnh thoảng vẫn còn chảy huyết vụ nhè nhẹ ra bên ngoài.

Lúc này chủ vị trong cung, Trương Vinh Phương lẳng lặng ngồi xếp bằng, nhìn chăm chú vào ba bóng người vừa mới tiến vào cung trước mắt.

Ba người này, chính là nhân tiên chân chính, đỉnh điểm giới tiên nhân vừa vặn thông qua quyết định của Huyết Minh.

Vị thứ nhất, chính là Mạnh Khiên đang mặc áo tím, tóc dài buộc lên cao, càng thêm tuấn mỹ yêu dị.

Vị thứ hai, thì lại là Đạt Mễ Nhĩ hồi lâu không thấy. Vị đã từng là thủ lĩnh Đông tông này, hôm nay mặc bộ đạo bào màu

vàng óng, hiển nhiên là bỏ phật theo đạo. Thậm chí ngay cả tóc cũng nối thành tóc ngắn.

Nhìn từ bên ngoài, ông ta là bình thường nhất trong ba người, bất luận là là thân thể hay là khí chất đều không khác gì người thường cả.

Vị thứ ba, cũng có chút quỷ dị.

Chính là Đế Giang từng xuất thủ xóa sổ căn cứ ngầm trước kia.

Lúc này nửa người trên của vị này vẫn là mọc ra một nam một nữ, giống như là đại thụ tách nhánh, Đế Giang và Quân Nhi, hai người dùng chung một thân thể.

"Tiêu chuẩn của tiên nhân, đầu tiên là Cực Cảnh đạt đến đại thành, như vậy mới có thể đầy đủ đào móc lực lượng mạnh mẽ chỗ sâu trong huyết mạch."

Trương Vinh Phương chậm rãi mở miệng nói.

"Sau đó, là võ đạo đạt đến mức tận cùng, bất luận là tiên cơ ngăn địch hay là phòng ngự tuyệt đối, đều có thể làm cho người đạt đến trình độ không có kẽ hở. Điểm ấy ba vị đều là tiền bối của ta, cũng không cần nhiều lời."

"Cuối cùng. Là đạo điển tiên đạo ta, văn công tam hoa tụ đỉnh, phải đạt được cảnh giới tam hoa. Có vẻ như ba vị đều đã tìm được liên hoa chi linh gửi lại rồi."

Tam hoa là có thể thông qua lực lượng của người ký linh gửi lại để tăng phúc thực lực bản thân cực đại.

Giống như Trương Vinh Phương, ban đầu là Huyết Thần, Nguyện Nữ, Bạch Lân gửi lại.

Tuy lực lượng của bọn họ không có khả năng mở ra khu trao đổi để sử dụng. Nhưng sẽ tăng cường thật lớn rất nhiều năng lực đặc dị trong huyết mạch.

Nguyên lý trong đó, bản thân Trương Vinh Phương cũng không hiểu rõ ràng cho lắm. Hắn có chút hoài nghi, có lẽ lực lượng của người ký linh có thể thông qua ở trong huyết mạch của hắn, hiện ra ở một trình diện khác.

Hơn nữa, linh được gửi lại, cường độ thể ý thức của nó không riêng gì sẽ ảnh hưởng đến cường độ năng lực huyết mạch mà còn có thể sản sinh ra các loại biến hóa trên diện rộng mới.

Chương 1858 - Giao lưu (3)

“Hôm nay Đại Linh ta có thể có được cảnh tượng huy hoàng như vậy, đúng là toàn bộ nhờ có đạo tổ che chở.” Mạnh Khiên đi ra một chuyến, là thấy rõ ràng nhất.

Từ vừa mới bắt đầu, trên vùng đất này không ai quan tâm cái gọi là Đại Linh, cái gọi là Huyết Minh.

Đến bây giờ, đại danh của Nguyên Thành không người không biết không người không hiểu.

Thậm chí có rất nhiều người coi Nguyên Thành như là hy vọng duy nhất của cả vùng đất này.

Dù sao so sánh tam đại thế lực, Nguyên Thành là một nơi duy nhất nguyện ý che chở cho người bình thường trong diện tích lớn.

Huyết liên lên cao, Thiên Mạc che chắn, chỉ cần sau khi vào thành rồi không phạm pháp loạn kỷ cương, nơi này có thể tiếp nhận tất cả người nguyện ý đến đây.

Là căn cứ của Trương Vinh Phương, bầu không khí đại địa của Nguyên Thành đều có hắn cố ý áp chế.

Cho dù là người thường cũng sẽ không bị thảm máu nơi này hút máu thịt.

“Hôm nay vẫn là cần làm phiền tiểu hữu, không, hẳn là đạo tổ rồi.” Đạt Mễ Nhĩ mỉm cười chắp tay. Từ phật đến đạo, ông ta chuyển biến cực kỳ tự nhiên.

Tín ngưỡng đối với ông ta vốn cũng không phải là điều cần thiết, kết quả mới là quan trọng.

Dù sao năm đó lúc ông ta mới gia nhập Đông tông, mục đích lúc ban đầu thật ra thì cũng chỉ là bởi vì chán ghét sự hắc ám dối trá của thế lực khác, nên tìm lấy một nơi che chở.

Đối với ông ta, Trương Vinh Phương cũng không có quen thuộc cho lắm. Vốn dĩ hắn cho rằng người có thể thông qua khảo nghiệm Đăng Tiên đài sẽ có Liệp Hổ.

Lại không nghĩ rằng, tại phân đoạn cuối cùng, Liệp Hổ không thể tu thành hoàn chỉnh một bước cuối cùng của tam hoa tụ đỉnh, ngược lại là Đạt Mễ Nhĩ âm thầm vô thanh vô tức hoàn thành một bước này.

Về thực chiến, Liệp Hổ chỉ chống hai mươi chiêu đã bị Đạt Mễ Nhĩ đánh ngất xỉu, mất đi ý thức.

"Ba vị đều là tiền bối, nhưng đạo hữu trước sau, người đạt là tiên, ta không ngồi đây khách khí nữa."

Trương Vinh Phương đưa tay, da thịt trong lòng bàn tay hé mở, mọc ra một dây mây màu đỏ.

Dây mây kia càng ngày càng cao, cho đến hơn nửa mét mới dừng lại.

Trên dây mây mọc ra lá xanh, kết nụ hoa.

Nụ hoa chậm rãi nở rộ, hiện ra ba đóa hoa nhỏ màu lam.

Ba đóa hoa ấy tự động tách ra, chậm rãi bay hướng phía ba người.

"Thứ này là ký hiệu của Huyết Minh ta, xin ba vị cất kỹ. Nếu gặp phải nhân vật khó giải quyết của Vĩnh Tục cung và tháp Sát Na, có thể đưa vật này ra. Ba phương bọn ta đã sớm có hiệp định." Trương Vinh Phương giải thích.

Ba người họ nhận lấy hoa lam, rồi thu vào trong tay áo.

"Đa tạ đạo tổ." Ba người họ cùng nhau nói lời cảm ơn.

"Các vị, từ nay về sau, có thể hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt của ta ở ba phương. Nếu gặp nguy hiểm, có thể đi đến vị trí của thảm máu, huyết liên sẽ tự phát bảo vệ. Thảm máu cũng sẽ chữa thương cho các ngươi.

Ngoài ra, U Tuyền tự do mở cửa cho ba vị, tiền tài thì càng không cần nói đến." Trương Vinh Phương mỉm cười nói.

Đến độ cao này, ba người họ đều là Cực Cảnh, vốn là đại nhân vật ngồi ở vị trí cao, không thể thiếu hụt về mặt ăn, mặc, ở, đi lại.

Yêu cầu thật sự của bọn họ vốn không phải là hưởng thụ, mà là Cực Cảnh, thứ mà bản thân cầu mà không có được.

Mạnh Khiên và Đạt Mễ Nhĩ đều là Cực Luật, Cực Luật là quy tắc chú trọng cực đoan. Quy tắc trung tâm bên trong chú trọng, nỗ lực thành lập hoàn cảnh xung quanh cực kỳ có trật tự, không cho phép có bất kỳ biến số nào.

Nhưng thế giới này không thể nào không có biến số.

Cho nên dù là Mạnh Khiên hay là Đạt Mễ Nhĩ, chỉ cần thả bọn họ ra ngoài, sẽ siêng năng sáng lập thế lực thuộc về bản thân. Thu hoạch được lực lượng lớn mạnh không thay đổi.

Hai người họ đều là người chủ nghĩa lý tưởng, nhìn bề ngoài đều cực kỳ bình thường, cứ như chưa bao giờ thể hiện cảm xúc.

Nhưng chính là loại bình thường này, là điều bất thường lớn nhất.

Hai người trước cực kỳ coi trọng quy tắc, để khôi phục nguyên cảnh trong lòng, biết nhẫn nại mọi thứ bản thân muốn tìm, sẽ điên cuồng tu hành phấn đấu trở nên mạnh mẽ.

Nhưng Đế Giang lại khác với hai người họ.

“Đế Giang tiền bối có việc gì muốn làm không?” Trương Vinh Phương lên tiếng hỏi.

“Ta hiểu rõ rồi, nhưng lại không cách nào thoát ly từ bên trong.” Đế Giang trầm giọng nói.

Thật ra hắn đã hiểu rõ Quân Nhi hoàn toàn không tồn tại, chỉ là ảo tưởng trong lòng mình, tất cả biểu hiện của Quân Nhi thật ra đều là ảo tưởng trong lòng hắn, là dáng vẻ nên xuất hiện.

Cho nên, khoảnh khắc hiểu rõ những điều này, hắn đã tuyệt vọng.

“Tiền bối có biết tại sao con người là con người không? Thế nào mới được xem là người sống thật sự?” Trương Vinh Phương mỉm cười hỏi.

“Tinh khí thần, ba cái hợp nhất, tức là người.” Đế Giang trả lời.

Chương 1859 - Giao lưu (4)

“Vậy thì Quân Nhi có tinh khí thần hay không?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Hai cái trước thì có, thần thì…” Đế Giang chần chờ.

“Tiền bối có từng nghĩ tới, ngươi cho rằng Quân Nhi là ảo tưởng của bản thân ngươi, nhưng tại sao không thể là Quân Nhi tiền bối mượn ảo tưởng của ngươi, hiện ra từ nơi sâu trong ý thức của ngươi?” Mấy câu nói của Trương Vinh Phương đột nhiên như thần chung mộ cổ*, hoàn toàn đánh thức Đế Giang một cách mạnh mẽ.

* Làm cho tỉnh ngộ, hiểu ra.

“Quân Nhi tiền bối rốt cuộc có phải là bản thân ngươi hay không? Không nên nghĩ vấn đề này như vậy. Phụ mẫu sinh ra con cái, huyết nhục thần đều là truyền lại, chẳng lẽ con cái lại là một phần thân thể của phụ mẫu? Không còn là cá thể nữa?”

Đế Giang như bị sét đánh, trong mắt không ngừng lóe ra ánh sáng nhạt màu máu.

Hắn đứng tại chỗ, im lặng một lúc lâu, Quân Nhi bên cạnh lo lắng nhìn hắn, một mực lặng lẽ không nói gì.

Cuối cùng, hơn mười phút sau, hắn chợt cười dài một tiếng, u sầu trên mặt đột nhiên biến mất.

“Thật thật giả giả, giả giả thật thật, ta chỉ cần quan tâm đến hiện tại là được, quá khứ tương lai đều không thể được, chỉ có bây giờ!”

“Tiền bối quả thực độ lượng.” Trương Vinh Phương vui vẻ nói.

Lúc này, hắn cảm nhận rõ ràng nồng độ huyết mạch trên người Đế Giang đang tăng lên, tăng cường với tốc độ cực kỳ khoa trương.

Loại tăng cường này, thậm chí càng ngày càng tiếp cận cấp bậc Thủy tổ hiện tại của hắn!

Hơn nữa còn xuất hiện thay đổi mới khác trong cấp bậc này.

Hắn không rõ Đế Giang đã xảy ra chuyện gì, nhưng rất rõ kích thích kịch liệt của tinh thần ý thức linh hồn, dung hợp với huyết dịch tinh khí, sinh ra biến chất giống như phản ứng hóa học.

“Đa tạ đạo tổ giải thích, người thành đạt làm đầu, quả thật như vậy!” Đế Giang và Quân Nhi cùng ôm quyền, nói lời cảm ơn chân tình.

“Tiền bối khách sáo rồi.” Trương Vinh Phương đáp lễ.

Bóng đỏ chợt lóe, ba người họ nối đuôi nhau rời khỏi Thiên Liên cung.

Trương Vinh Phương đứng ngay tại chỗ, thở phào một hơi.

Tiên Nhân như Mạnh Khiên Đế Giang Đạt Mễ Nhĩ, hắn hy vọng càng nhiều càng tốt, càng mạnh càng tốt.

Trên người bọn họ đều có huyết mạch của hắn, cho nên chỉ cần bọn họ bất diệt, hắn cũng sẽ bất diệt.

Mỗi một bước mà bọn họ trở nên mạnh mẽ đều có thể phản hồi đến nơi này của hắn, biến thành linh cảm và quân lương để hắn tiến thêm một bước.

Đây là chỗ kinh khủng của sinh vật Cứu Cực.

Tiếp theo.

Hắn hơi nhắm mắt lại, bắt đầu lần nữa tập hợp, thông hiểu đạo lý của lượng lớn năng lực mà khoảng thời gian này đám huyết duệ thu thập được.

Hắn đã làm công trình này rất lâu.

Huyết duệ ngày càng mạnh, rất nhiều Cực Cảnh đào ra năng lực mạnh mẽ ở nơi sâu trong huyết mạch, hơn nữa còn kết hợp linh hồn bản thân, sinh ra rất nhiều thay đổi kỳ quái.

Điều này cũng khiến năng lực biến dạng của Trương Vinh Phương thoáng cái tăng lên đến ba con số.

Vì hóa nhiều năng lực khổng lồ thành thực lực để vận dụng.

Trương Vinh Phương đã dùng năng lực Cường Hóa Tư Duy, dung hợp tái chế.

Cuối cùng trong khoảng thời gian này đã sáng chế ra một bộ công pháp mạnh mẽ công thủ nhiều mặt, gồm các loại năng lực công dụng.

Kỳ danh là… Tiếp Dẫn Tiên Quang!

Bộ võ học này nhất định có thể thể hiện năng lực mạnh mẽ cực kỳ thực dụng.

Trương Vinh Phương đứng trong Thiên Liên cung, suy tư chốc lát.

Nhắm mắt mở thanh thuộc tính ra.

Ngoại trừ đống lớn các loại võ công năng lực thiên phú ra.

Thì một tia ý thức của hắn điểm hết mấy trăm điểm thuộc tính đã tích góp lên trị số sinh mệnh.

Trị số sinh mệnh tăng lên điên cuồng, khiến cả người hắn bắt đầu xảy ra thay đổi kỳ dị.

Tế bào hoạt tính, tuổi thọ, cường độ, sức khôi phục lại lần nữa tăng lên.

Mà quan trọng nhất là năng lực thiên phú thuộc về Cửu Phượng, cũng bắt đầu không ngừng hiện lên trong thiên phú đặc chất từng hạng một.

Đây là sau khi Trương Vinh Phương tự mình đã hoàn mỹ nắm giữ tất cả năng lực trước đó, mới bắt đầu tăng lên toàn diện.

Lúc này, trị số sinh mệnh trực tiếp tăng lên đến 4100 điểm. Còn lại chưa đến hàng trăm nên hắn không cộng vào.

Mà có được thiên phú đặc chất, toàn bộ thuộc về năng lực chi nhánh của huyết mạch Cửu Phượng.

Những năng lực này phân biệt là: “Chín Đầu, âm Minh Câu Thông, Quỷ Phủ, âm Thổ Nhiễm Hóa, Cực Hàn Chi Huyết, Minh Ngục Hóa.”

Tổng cộng có sáu hạng.

Sáu loại năng lực thiên phú, dẫn đến thay đổi, cấp tốc bắt đầu thể hiện ở trên người hắn.

Từng cục máu to bằng quả trứng gà không ngừng nhô lên lại tan ra trên làn da của Trương Vinh Phương, cứ như vô số bóng

nước bị phỏng mọc ra.

Mà phía sau hắn có từng luồng khí đen hiện lên trên không trung, hình thành vòng xoáy.

Giữa vòng xoáy mơ hồ có tiếng ồn ào của quỷ khóc thần gào truyền ra.

Đây là hiệu quả năng lực Quỷ Phủ.

Chương 1860 - Giao lưu (5)

Lấy Trương Vinh Phương làm trung tâm, mặt đất dưới chân bắt đầu tràn ra từng tia băng sương màu trắng về phía bốn phương tám hướng. Là năng lực của Cực Hàn Chi Huyết và âm Thổ Nhiễm Hóa ảnh hưởng đến.

Băng sương màu trắng từ từ lan tràn đến toàn bộ Thiên Liên cung, cấp tốc kết đông toàn bộ huyết liên cực lớn ở bên ngoài.

Hàn khí màu trắng vốn không dừng lại, mà dùng huyết liên làm trung tâm, bắt đầu bao trùm cả Nguyên Thành lại, rồi toả ra.

Trong vòng mười phút ngắn ngủi.

Hàn khí màu trắng nhàn nhạt mang theo cảm giác đặc thù nào đó khiến người ta yên lòng, nhuộm dần toàn bộ Nguyên Thành một cách lặng lẽ không tiếng động.

Lúc này, Trương Vinh Phương đứng trong Thiên Liên cung, chậm rãi mở mắt ra.

Huyết diễm trong mắt hắn từ từ có thêm một tia màu đen.

Đây là năng lực thuộc về âm Minh Câu Thông.

"Đây chính là năng lực đặc thù có thể nhìn thấy âm hồn sao? Thực tế thật sự có âm hồn?"

Trong lòng hắn mang theo chờ mong, sải ra một bước, chợt xuất hiện ở cửa cung, nhìn xuống từ trên cao.

Trong toàn bộ Nguyên Thành, nhà cửa xe cộ đoàn người rậm rạp chằng chịt, trật tự rõ ràng, giống như một sa bàn cực lớn.

Chỉ là trong sa bàn cực lớn này, thỉnh thoảng sẽ có từng khí đen bay vút lên không.

Khí đen đó mọc ra mặt người, không có thân, cơ thể nó chỉ là một làn khói đen dài dài.

Mà người xung quanh không ai có thể nhìn ra tồn tại của nó, dù là huyết duệ cũng không thể.

“Đó là âm hồn sao?” Trương Vinh Phương tò mò, nhẹ nhàng dùng một chiêu với khói đen mặt người đó.

Năng lực thuộc về Quỷ Phủ lập tức khống chế được khói đen mặt người bay về phía hắn.

Khoảng cách ngày càng gần, Trương Vinh Phương chợt nhíu chặt lông mày.

Bên tai hắn bắt đầu vang lên từng tiếng vang quái dị ầm ĩ.

Hình như có rất nhiều người đang kêu loạn, có vô số côn trùng đang điên cuồng xì xì, một cảm giác buồn nôn trực tiếp xông lên đầu.

“Có chuyện gì vậy?” Trương Vinh Phương nhíu chặt mày.

Dù là âm hồn thật sự, cũng chỉ là tồn tại khi còn sống hắn xem là con kiến hôi, sao sau khi chết lại có thể ảnh hưởng tiêu cực lớn đối với hắn như thế?

Nghĩ thế nào cũng thấy không đúng.

Khói đen mặt người dần đến gần, tiếng huyên náo ngày càng vang, ngày càng chói tai.

Bộp.

Trong giây lát, khói đen mặt người lơ lửng trước mặt hắn, mặt đối mặt đối diện hắn, dừng lại.

Hai mắt trên mặt nó thâm sâu, có vô số hình bóng kỳ dị không ngừng hiện lên.

Màu xám tro, mông lung, hỗn loạn, loài người, lại giống như sinh vật quái dị méo mó nào đó, không ngừng hiện lên trong mắt nó.

Trương Vinh Phương nỗ lực nhìn ra những thứ lóe lên rốt cuộc là cái gì trong đôi mắt đó.

Tổn thương không tính là gì với hắn.

Hắn muốn biết rõ âm hồn bình thường này ảnh hưởng đến người mạnh cấp độ như hắn như thế nào.

Nhưng không đợi hắn thấy rõ, thì cảnh báo trực giác bên trong thanh thuộc tính đột nhiên có nhắc nhở mới.

“Cảnh báo trực giác: Ngươi đang thông qua năng lực âm Hồn Câu Thông, liên thông với một thế giới đặc thù sớm đã hủy diệt. Năng lực kỳ lạ hỗn loạn hủy diệt tất cả sinh cơ đang có ý đồ ăn mòn thân thể của ngươi.”

Trương Vinh Phương nhìn chăm chú vào cặp mắt đó, hắn vốn muốn nhìn rõ những thứ lóe lên là gì.

Có thể kéo dài thời gian nhìn, hắn dần thấy được sâu trong đồng tử đó liên thông với một thế giới hoang vu màu xám, hoàn toàn không có bất kỳ tồn tại nào, là một mảng tĩnh mịch.

Không có mặt đất, không có bầu trời, không có vật sống, chỉ có một mảng màu xám. Khắp nơi tràn ngập chất lỏng sền sệt màu xám.

Những chất lỏng này thỉnh thoảng biến thành khuôn mặt, hình thái, hình dạng quái dị, phóng thích ra lực lượng đặc thù khó có thể hình dung ra bên ngoài.

Loại lực lượng này, chỉ là nhìn kỹ, bắt đầu khiến hai mắt của Trương Vinh Phương trở nên khô héo, thu nhỏ lại, cứ như mất đi hơi nước, trở nên già yếu theo thời gian.

Bịch!

Trong giây lát, khói đen mặt người hoàn toàn nổ tung, hóa thành một nắm khói đen tiêu tán không còn gì.

Trương Vinh Phương thu tay, hai mắt nhắm lại, đồng tử lần nữa khôi phục, biến trở về trạng thái sung mãn mà sáng ngời.

Vừa rồi hắn cảm thấy không ổn, nên nhanh chóng quyết định dùng một chưởng đánh tan khói đen mặt người trước mặt.

Dùng năng lực Cướp Đoạt Linh Hồn, chỉ đụng nhẹ, sẽ ngưng tụ khói đen mặt người thành viên tinh thể màu đen hình thoi cực nhỏ.

Hắn lần nữa mở mắt, bỗng cảm giác lực lượng khô héo quái dị vừa nãy dường như rất giống loại lực lượng bên trong biển Lãng Quên.

“Thế giới của âm Hồn Câu Thông đó là một mảng tĩnh mịch, hỗn loạn, còn có lực lượng mạnh mẽ làm khô héo tất cả, tạm thời gọi là thế giới mục nát đi, có lẽ La tham gia vào việc xây

dựng biển Lãng Quên sẽ biết ngọn nguồn của những loại lực lượng này.”

“Thế giới màu xám mục nát tĩnh mịch?”

Chương 1861 - Giao lưu (6)

Trong Vĩnh Tục cung, La nhìn tin tức truyền đến từ Nguyên Thành, rồi hơi nhíu mày.

Hội nghị sắp mở ra, nàng ta đang không ngừng lợi dụng năng lực không gian vận chuyển vật tư cần thiết, dùng xây dựng truyền tống cánh cổng Thái Uyên.

Nhưng không ngờ phía bên Trương Vinh Phương đột nhiên truyền đến một tin tức.

"Thế giới mục nát? Trái lại là một cái tên thích hợp." Ánh mắt La lóe lên.

Nàng ta đi đến một góc của phòng nghiên cứu, lấy xuống một quyển sách đỏ sậm có xúc tu nhỏ đang ngọ nguậy thò ra trên giá huyết nhục.

Mở trang sách ra, hình vẽ dòng chữ rõ ràng ở bên trong ghi chép kết quả thí nghiệm trước đây của nàngta.

Lúc đó, nàng ta vốn được mời thành lập hệ thống Thái Uyên và khu trao đổi cùng với tộc Linh Nhãn.

Thành lập được một nửa, bỗng nhiên tộc Linh Nhãn bắt đầu điều động tài nguyên, mặt khác xây dựng Tam Đại Mật Khóa.

Dường như bọn họ phát hiện ra cái gì đó.

Sau đó trong biển Lãng Quên có thêm một lực mục nát.

La vốn không biết tộc Linh Nhãn phát hiện ra điều gì, lại đột nhiên đi thành lập Tam Đại Mật Khóa. Cũng không biết lực mục nát đến từ đâu.

Nhưng hiện tại, thậm chí ngay cả Trương Vinh Phương cũng đột nhiên phát hiện lực lượng kỳ dị này.

"Nếu như bản chất của tiến hóa tính thích ứng của sinh mệnh, vậy thì lực mục nát chính là lực chết tuyệt đối làm bất động tất cả, tan rã mọi thứ." La từng nghiên cứu lực lượng này.

Nhiều năm như vậy, đối mặt với lực lượng kỳ dị mà mạnh mẽ này, tất nhiên nàngta cũng sẽ đi nghiên cứu, lợi dụng.

Nhưng hoàn không cách nào nghiên cứu được nhiều thông tin.

Bởi vì dù là thứ gì, chỉ cần tiếp xúc với lực lượng này, đều sẽ nhanh chóng bị tan rã, hóa thành lực mục nát ngang nhau.

“Ngải Tát Tư.”

“Có mặt!” Một đội trưởng hộ vệ đang dựa ngoài cửa ngủ gật lập tức lấy lại tinh thần đáp.

Nàng ta là người mới được đề bạt lên thay thế vị trí của Tang Đức Lạp, dù thực lực còn thiếu sót rất nhiều so với Địch Ma, nhưng chênh lệch vốn không lớn, có tài nguyên cung ứng, sẽ nhanh chóng lên đến đỉnh phong.

“Trong tam đại thế lực, lực lượng của chúng ta hình như rất yếu kém, ngươi chiêu mộ mấy lữ đoàn gia nhập chúng ta đi, muốn đối kháng với tháp Sát Na và Huyết Minh, muốn thu được lợi ích ngang nhau, thì lực lượng của chúng ta không được quá yếu.” La dặn dò.

“Hiểu rõ!” Ngải Tát Tư trịnh trọng gật đầu.

“Đi đi.” La đặt sách xuống, xoay người lại đến phòng thí nghiệm, nàng ta cần vận chuyển mấy thiết bị quan trọng, qua bên đó tham gia xây dựng công trình.

Mà Ngải Tát Tư thì trở về phòng của mình, cấp tốc viết một thông báo chiêu mộ, kiểm tra đơn giản đôi chút, rồi đi xuống Vĩnh Tục cung, đến đại sảnh tầng một.

Đại sảnh nơi này có tên là Vạn Ứng đường, ví dụ dù là yêu cầu gì của Vĩnh Tục cung chủ La, đều có thể dễ dàng đáp lại và thực hiện.

Đại sảnh chiếm diện tích rất lớn, mười mấy căn phòng lớn giống như ô vuông vờn quanh đài diễn thuyết trung tâm, hình thành một vòng tròn cực lớn.

Lúc này, trong những căn phòng này có không ít lữ đoàn đến chọn vật tư, duy trì Lò Luyện Đốt Tâm.

Mọi người thông qua mặt tường trong suốt của căn phòng, nhìn thấy Ngải Tát Tư dẫn theo hai thuộc hạ bước nhanh đến đài diễn thuyết, đều lần lượt dừng động tác lại, nhìn về phía trung tâm.

“Xem ra là có thông báo mới.” Trong một căn phòng lớn có một nam tử mặc áo choàng đen đội mũi rộng vành màu đen ngưng thần nhìn Ngải Tát Tư nói.

“Hy vọng có thể có chút ưu đãi, ta vừa dùng hết toàn bộ tích góp của năm năm rồi. Cảm giác tiêu tiền đúng là rất đã, chỉ là sau đó hơi mệt.”

Nữ tử mặt tàn nhang tóc đỏ bên cạnh bất lực vuốt ngực trái của mình, tâm trạng rõ ràng rất mất mát.

Cho dù Lò Luyện Đốt Tâm mới cho nàng tinh lực và tinh thần dồi dào hơn, nhưng mất mát trên mặt tinh thần lại không cách nào bù đắp lại.

Bọn họ là lữ đoàn mạnh nhất trong căn phòng này, cũng là lữ đoàn có tiếng tăm và chiến tích xếp hạng cao nhất - Hồng Trạch.

Trong phòng còn có bảy tám lữ đoàn khác, đều là qua đây mua đồ và giữ gìn Lò Luyện Đốt Tâm.

Trong đó có hai người, toàn thân đều được bọc lấy áo choàng đen, ngay cả mặt mũi con mắt cũng che dưới mắt kính Ám Quang dày đặc.

Hai người này, một người vóc dáng cực kỳ cao lớn, lộ ra đường cong, là nữ giới.

Người còn lại tư thái cân xứng, trong tay cầm một cái túi, có thể nhìn ra là nam giới từ dáng người khí chất.

“An Đỗ Lạp, tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Tống Hằng Tú nhìn thành viên bộ đội Thạch Tượng của đài diễn thuyết, hơi nhíu mày.

“Bên trong Vĩnh Tục cung có kết cấu vô cùng đơn giản. Từ ngoài vào trong, lần lượt là lữ đoàn bình thường, lữ đoàn xếp hạng cao, thành viên bình thường bộ đội Thạch Tượng, thành viên cao thủ tinh anh, hai đại đội trưởng, sau cùng mới là cung chủ La.”

Chương 1862 - Giao lưu (7)

“Nếu chúng ta muốn đưa trực tiếp chứng cứ trong tay vào trong tay La, nhất định phải nghĩ cách vượt qua kết cấu này.” Tuy An Đỗ Lạp là nữ cự nhân, nhưng chỉ số thông minh vốn không thấp, tối thiểu là cao hơn Tống Hằng Tú đang nói một chút.

Hai người họ đều là kiểu người cơ bắp, Tống Hằng Tú rất thích người khác phái như An Đỗ Lạp, cũng rất có thiện cảm với nàng ta. Cho nên đã lựa chọn đồng hành với nàng ta.

“Có thể trực tiếp đưa đến tay thuộc hạ thân cận trung thành với La nhất không?” Tống Hằng Tú hỏi.

“Ngươi biết ai trung thành nhất sao?” An Đỗ Lạp nhìn hắn ta: “Một trong hai đại đội trưởng thân cận nhất trước đó, Tang Đức Lạp, cũng bị tra ra là nội gián, chém đầu tại chỗ để giải quyết. Ngươi làm gì để bảo đảm chứng cứ mà chúng ta giao ra không bị nội gián chặn đứng. Lỡ như không làm tốt thì chúng ta sẽ bại lộ đó.”

“Vậy làm thế nào mới ổn?” Tống Hằng Tú chau mày nói.

Thực lực hai người họ không tính là mạnh trong bộ đội Thạch Tượng, cũng chỉ là cấp bậc thành viên phổ thông. Điều này thật sự được xem là lợi hại rồi, dù sao thì bộ đội Thạch Tượng cũng là tinh anh mà rất nhiều lữ đoàn người ký linh sàng lọc ra, bản thân đều là cao thủ, còn có lượng lớn tài nguyên không giới hạn để tăng bản thân, thực lực tất nhiên là cường hãn.

Địch Ma trước đó có thể giao thủ đôi chút với Trương Vinh Phương vừa mới đến từ ngoài Thiên Mạc.

Tuy không phải là trạng thái Chung Thức, nhưng khá ghê gớm.

“Không biết phía bên u Nam sao rồi, bọn họ đã đến Nguyên Thành, phía bên Huyết Minh cũng không thoải mái như nơi này.” Tống Hằng Tú chợt nghĩ đến một đội ngũ khác.

Tuy thực lực của bọn họ không mạnh, nhưng thật ra mỗi một người, dù là thiện ác chính tà, lúc đối mặt với vấn đề nan giải

là thế giới có khả năng hủy diệt đều đưa ra lựa chọn giống nhau.

Trong bọn họ có lữ đoàn tinh anh, có người thích ứng Thiên Quang Nhân Minh dưới lòng đất, còn có cao thủ người độc hành phiêu bạt ở bên ngoài, càng có người ký linh tầm thường và phàm nhân bình thường thực lực cực kỳ nhỏ yếu, trước đó chỉ mạnh hơn người bình thường đôi chút.

Nhìn từ bề ngoài, đây chính là quân không chính quy lộn xộn.

Một lữ đoàn tùy ý là có thể đơn giản đánh tan đội ngũ này.

Nhưng hết lần này tới lần khác có chức trách lớn cứu vớt thế giới, rơi vào trên người bọn họ một cách khó hiểu.

Trong tay bọn họ nắm giữ chứng cứ, đoạn ghi hình chứng cứ nội tình bối cảnh thật sự của Lang, đây là chứng minh kỹ càng mà Thủ Mật Nhân đặc biệt truyền ra vì giữ chữ tín với bọn họ.

Nhưng trước khi đưa ra chứng cứ phải điều tra rõ ràng, mục đích thật sự mở lối đi dài của La và Huyết Minh Thuỷ tổ.

*

Nguyên Thành.

Nguyên Thành khổng lồ được bao phủ dưới Thiên Mạc huyết liên cực lớn.

Xung quanh thành trì màu máu này có vô số dây xám dây đen dây đỏ cực nhỏ không ngừng lưu động ra vào.

Đó là đoàn xe dòng người qua lại.

Tất cả những người đến đây, cho dù biết bay, cũng không dám tùy tiện bay lung tung.

Khắp nơi này đều là từng đóa huyết liên, sẽ không ngừng phân biệt thân phận của người đến, xác định là tạm thời hay là lâu dài.

Cư dân lâu dài mới có quyền bay.

Nhưng muốn có được công nhận cư dân lâu dài của Nguyên Thành sẽ vô cùng khó.

Lúc này một đoàn xe màu xám chậm rãi thuận theo quan đạo, chạy nhanh vào quảng trường trong thành, bắt đầu cấp tốc dỡ

hàng tại nhà kho quảng trường.

Bên trong đoàn xe có ba bóng người mặc áo choàng đen nhảy ra mui xe, đánh giá mọi thứ mới lạ xung quanh.

“Nơi này chính là Nguyên Thành? Thật là lợi hại.”

Trước khi Công Tôn Diệc đến, cũng từng nghĩ đến Huyết Minh Nguyên Thành trong truyền thuyết, thành tội ác rốt cuộc có dáng vẻ gì?

Nhưng không ngờ lại có cảnh tượng như trước mắt.

Liên Hoa màu đỏ cực lớn hiện lên trên đỉnh đầu, xung quanh là một Thiên Mạc màu đen mênh mông vô bờ, che lấp tất cả.

Liên Hoa màu đỏ soi sáng như ngọn đèn.

Đại địa màu đỏ, rất nhiều kiến trúc lưu lại màu đỏ, giống như bông tuyết màu máu vừa rơi xuống vẫn chưa hòa tan.

Từng Liên Hoa màu máu to mọng vươn rễ cây dài nhỏ ra, không ngừng cất bước, tuần tra hai bên đường. Thỉnh thoảng còn biết tuân thủ quy tắc giao thông, nhường đường cho người đi bộ và xe cộ.

Những huyết liên này trông rất dữ tợn đáng sợ, nhưng dường như tính tình đều rất tốt.

Phụt!

Bỗng một huyết liên nguyên lành nuốt lấy người nhập cư trái phép không có tư cách tiến vào tạm thời.

Một người cường tráng to con cao hơn hai mét vẫn chưa kịp lên tiếng, thì đã biến mất bên trong khẩu khí của huyết liên.

Ngay sau đó, là một tràng tiếng vang hỗn tạp máu thịt xương cốt bị nhai nát, còn kèm theo tiếng kêu thảm thiết bỗng im bặt.

“…” Trên khuôn mặt xinh đẹp của Công Tôn Diệc, vừa nãy còn có mới mẻ và chờ mong, trong nháy mắt biến thành khiếp sợ.

Chương 1863 - Giao lưu (8)

“Ở Huyết Minh nhất định phải tuân theo luật pháp. Nếu không… đại địa cũng sẽ trừng phạt ngươi.” u Nam thở dài một tiếng, lần nữa căn dặn đội trưởng thương đội mà bọn họ gia nhập.

“Hiện tại suy nghĩ xem làm thế nào để điều tra mục đích minh chủ Huyết Tiên Thuỷ tổ mở lối đi dài đi?” Hắn ta trầm giọng nói, rồi nhìn về phía hai đồng bọn.

“Nơi này đẳng cấp sâm nghiêm, phòng giữ cực kỳ nghiêm mật, ta thấy chúng ta chỉ có hai lựa chọn.” Qua Nhĩ Vi thân là người độc hành, nên rất quen thuộc với trạng thái một thân một mình này.

“Lựa chọn gì?” u Nam nhìn về phía nàng ta.

“Mượn lực tìm Thủ Mật Nhân, lực lượng của bọn họ mạnh hơn chúng ta xa, tại sao bọn họ không trực tiếp giao chứng cứ cho thủ lĩnh của hai đại thế lực? Với thân phận và thực lực của bọn họ, có độ tin cậy cao hơn chúng ta rất nhiều.” Qua Nhĩ Vi trầm giọng nói.

“Có lý. Hoặc là bọn họ cũng không chắc chắn có thể thuyết phục hai đại thế lực. Hoặc là chứng cứ vốn không đầy đủ. Hoặc có thể là hai đại thế lực vốn cùng một trận doanh với Lang, đều muốn Bạch Đồng nhanh chóng đáp xuống.” Công Tôn Diệc phân tích.

“Ta không muốn chết, cho nên chúng ta phải tìm cách thích hợp nhất để giao chứng cứ ra, đồng thời phải ẩn núp và bảo toàn bản thân chúng ta thật tốt.” Qua Nhĩ Vi trầm giọng nói.

“Cách gì?”

“Mở rộng.” Qua Nhĩ Vi nói.

“Mở rộng? Ý của ngươi là…” u Nam trong nháy mắt hiểu ngay: “Trực tiếp lan truyền chứng cứ ra ngoài? Mở rộng số người biết đến.”

“Không sai, loại tin tức này, cho dù không có chứng cứ, cũng đủ khiến cao tầng sinh ra hoài nghi.

Chỉ cần có hoài nghi thì sẽ đi kiểm chứng, sau đó chúng ta ném ra chứng cứ một cách tự nhiên. Với lực lượng khổng lồ của Huyết Minh, nếu bọn họ muốn điều tra một việc, sẽ vô cùng đơn giản. Cho nên bọn họ chủ động và chúng ta chủ động hoàn toàn là hai chuyện khác nhau."

Cách của Qua Nhĩ Vi vô cùng rõ ràng, cũng có tính khả thi cực cao.

Lúc này, bọn họ bắt đầu tìm quán trọ dừng chân, sau đó suy nghĩ đối sách chi tiết.

Lúc này, một vệt sáng màu máu từ trên không bay vụt tới, đi vào phía trên cùng của Thiên Liên cung.

Trương Vinh Phương chau mày, hắn mới trở về từ Thái Uyên, điều tra manh mối của thế giới mục nát, đáng tiếc không thu hoạch được gì cả.

Ngoại trừ biết hai loại lực lượng hoàn toàn cùng ngọn nguồn, còn lại không hề thu hoạch được gì.

Hắn đứng trước cửa Thiên Liên cung, phía sau lúc nào cũng có vòng xoáy màu đen không ngừng xoay tròn.

Những người khác đều không cách nào nhìn thấy vòng xoáy này. Dường như chỉ có bản thân hắn là có thể phát hiện.

'Quên đi, tạm thời mặc kệ cái này trước, cho đến về sau, Tam Đại Mật Khóa giải trừ, tộc Linh Nhãn và thế giới mục nát sớm muộn gì cũng sẽ nổi lên mặt nước. '

Hắn đè xuống tâm tư, bắt đầu đặt hết sự chú ý lên mấy hạng năng lực mới xuất hiện.

Trên thực tế, thiên phú huyết mạch lực lượng của Cửu Phượng đã bù đắp và cường hóa với mức độ rất lớn vào điểm yếu ở phương diện tinh thần linh hồn của hắn.

Đối với thực tế lực thực chiến, đề thăng cũng không lớn, càng nhiều là ở phụ trợ.

Mà năng lực có tên là Quỷ Phủ ở trong đó cũng là như thế.

Trương Vinh Phương đặt tầm mắt lên trên Quỷ Phủ, phân tích nhắc nhở tự nhiên nổi lên.

‘Quỷ Phủ: Ngươi có thể cắn nuốt linh hồn, dẫn độ nó tiến vào không gian quỷ hồn mà mình nắm giữ. Người để lại dấu ấn bên trong Quỷ Phủ có nghĩa là linh hồn hoàn toàn bị tiêu diệt, cũng có thể tiêu hao quỷ hồn khác để tái sinh một lần nữa. Mà ngươi với tư cách là chủ của Quỷ Phủ, cũng sở hữu dấu ấn lớn mạnh nhất ở trong đó, khống chế tất cả. Quỷ Phủ bất diệt, ngươi cũng bất diệt. ’

“… Quả nhiên quả nhiên tới rồi.” Trương Vinh Phương hiểu rõ trong lòng.

Huyết Tộc Thủy Tổ và huyết mạch sinh vật Cứu Cực khiến hắn có thể không ngừng tái sinh huyết nhục. Mà bây giờ U Tuyền và Quỷ Phủ, thì lại là đến cả linh hồn tinh thần cũng có thể sống lại tái sinh.

Hắn quay đầu lại nhìn vòng xoáy màu đen đang xoay tròn, bây giờ bên trong Quỷ Phủ chẳng có cái gì cả, một vùng vắng vẻ, kích cỡ khoảng nắm tay của người bình thường.

Chỉ có thể coi như là hạt giống.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Trương Vinh Phương quét qua, nhìn đám quỷ hồn khói đen mặt người xôn xao lao lên từng con một bên trong thành.

Một dòng suy nghĩ chợt lướt qua, hắn đưa tay nắm hờ.

Nhất thời một sợi tơ máu thật nhỏ, nhanh chóng quấn quanh, bắt lấy quỷ hồn nọ.

Nhưng chẳng có gì xảy ra cả, tất cả tơ máu trống rỗng xuyên thấu quỷ hồn, không cách nào đụng vào nó được.

Trương Vinh Phương nhíu mày, một dòng suy nghĩ lướt qua, Quỷ Phủ phía sau tự nhiên tản ra khí tức u lãnh nhè nhẹ.

Quỷ hồn khói đen mặt người kia giống như cảm giác được cái gì, bắt đầu phát ra tiếng gào rú hưng phấn, chủ động bay về phía bên này.

Chương 1864 - Giao lưu (9)

Rất nhanh, quỷ hồn không thèm nhìn Trương Vinh Phương lấy một cái, sau khi tới gần thì chui đầu thẳng vào vòng xoáy Quỷ Phủ, biến mất không thấy gì nữa.

Trương Vinh Phương lập tức thấy rõ ràng cảm giác, kích cỡ của Quỷ Phủ hơi lớn hơn một chút.

‘Thì ra là thế, là cần phải không ngừng thu nhập quỷ hồn, mới có thể khuếch trương cho thể tích lớn hơn sao? ’

Hắn chợt bừng tỉnh, lại tiếp tục nhìn năng lực thiên phú mới khác.

‘m Thổ Nhiễm Hóa: Ngươi có thể cải tạo đại địa thành thổ địa thích hợp cho quỷ hồn sinh tồn hơn. ’

‘Cực Hàn Chi Huyết: Trong máu của ngươi ẩn chứa nhiệt độ thấp lạnh vô cùng, thích hợp cho âm hồn sinh tồn hơn. ’

‘Minh Ngục Hóa: âm hồn tội ác có thể bị ngươi Minh Ngục Hóa, cải tạo thành ác linh quỷ quái càng thêm thích hợp chiến đấu chém giết. (ác linh quỷ quái có thể can thiệp hiện thực ngắn ngủi, có thể tạo thành nguy hại cực kỳ lớn đối với ý thức tinh thần linh hồn, lại còn bất tử bất diệt, chỉ có thể bị phong ấn, xin hãy thận trọng chế tạo.)’

“Minh Ngục Hóa? Những năng lực này, quả nhiên gần giống với cái mà ta muốn, đều là thiên phú cường đại thích hợp với đối kháng Thiên Quang, thích ứng hoàn cảnh. Thuộc hạ cường đại bất tử bất diệt, thủ hạ như vậy, phối hợp với Huyết Minh, hai phương diện linh hồn và hiện thực đều có thể có lực phòng hộ mạnh mẽ rồi.”

Sau đó, hắn mới đưa tầm mắt nhìn năng lực thiên phú cuối cùng — Chín Đầu.

Năng lực này…

“Khởi bẩm đạo tổ, thành chủ Hồng Nghiệp xin gặp.” Bên rìa của Thiên cung, một đạo đồng huyết duệ cường tráng cao năm mét, cầm trong tay cái xiên đen to lớn bỗng trầm thấp lên tiếng.

Đây là thủ tướng Thiên Liên cung mới được tuyển chọn mấy ngày trước đây — Truyền Minh.

Truyền Minh vốn có xuất thân từ Nghịch giáo, vài ngày trước có thể tiến vào U Tuyền, mà sau khi được tinh huyết thủy tổ cải tạo, thực lực của hắn tăng lên trên mức độ lớn.

Hắn trời sinh có trí lực không được tốt cho lắm, nhưng cực kỳ trung tâm, trước đó bởi vì cha mẹ vợ con bị thần phật làm hại, vì vậy gia nhập vào Nghịch giáo để báo thù, sau đó Trương Vinh Phương tàn sát hợp nhất tất cả thần phật. Người không phục và người chạy trốn đều bị chém hết.

Hắn liền hoàn toàn quy phục, cam nguyện đảm nhiệm phần công tác khô khan chán nản lại không có chút ý nghĩa nào trong thời gian dài này.

“Truyền.” Trương Vinh Phương đưa tay tỏ ý cho phép.

“Vâng.” Truyền Minh nhắm chiếc gương đỏ sậm vẫn còn đang ngọ nguậy trong tay ngay thành trì phía dưới.

Vụt!

Nhất thời trong mặt gương, một đôi mắt đỏ sậm giống hệt Trương Vinh Phương bỗng nhiên mở ra.

Trong đôi mắt huyết diễm thiêu đốt, bỗng chốc phóng xạ ra ánh sáng đỏ nhu hòa.

Ánh sáng đỏ hình thành nên chùm tia sáng, chiếu thẳng xuống thành trì, bao phủ một nữ tử quyến rũ đang đợi dưới đó.

Nữ tử lập tức biến mất trong sự im hơi lặng tiếng.

Mặt trái của chiếc gương trong tay Truyền Minh cũng phóng xạ ra một luồng ánh sáng đỏ mới, uốn lượn rơi vào giữa đại điện Thiên Liên cung.

Trong vầng sáng, dáng người diễm lệ của Hồng Nghiệp dần dần từ hư không hiện lên.

Sắc mặt nàng đầy kinh ngạc, nhìn trái phải xung quanh, hoàn toàn không biết ban nãy mình trong nháy mắt đi tới Thiên Liên cung bằng cách nào.

Lúc này Trương Vinh Phương đã trở lại chủ vị từ lâu.

Nhìn thấy nàng kinh ngạc, môi hắn cũng nhếch lên nụ cười mỉm, nói:

“Đó là công pháp ta vừa mới ngưng luyện ra, tên của nó là Tiếp Dẫn Tiên Quang, ánh sáng ấy diệu dụng vô cùng, có thể vây khốn địch, có thể tiếp dẫn truyền tống, có thể giết địch, có thể mê hoặc thần, có thể ẩn núp, có thể khôi phục, thậm chí tị độc, đụng vào vật hữu hình vô hình, có thể nói là gần như toàn năng.

Sau này Truyền Minh sẽ được xem như là tiên sứ tiếp dẫn, phụ trách tất cả công việc tiếp dẫn ở Đăng Tiên đài.”

“Đạo tổ thiên uy.” Hồng Nghiệp kéo thân dưới con rết thật dài như trước, nhưng cặp mắt của nàng đã biến thành màu đỏ.

Mấy ngày hôm trước, nàng đã chính thức kéo ra tất cả linh tuyến thông qua máy phân linh, trở lại thân người, sau đó lại trước tiên chuyển thành huyết duệ cấp Công tước.

Chuyển hóa trực tiếp tinh huyết thủy tổ bình thường là có thể trở thành cấp Công tước. Tố chất cơ thể toàn phương vị đều được tăng lên rất nhiều.

Mà số ít Cực Cảnh có thể đào móc thực lực huyết mạch, làm cho bản thân tới gần Trương Vinh Phương vô hạn, tăng lên tới trình tự huyết duệ cấp Căn nguyên.

Nhưng độ khó của việc này cực cao.

Cho đến tận ngày hôm nay cũng chỉ có Đế Giang làm được. Đám người Mạnh Khiên chỉ là rất mạnh trong việc đào móc năng lực thiên phú huyết mạch, nhưng về độ nồng đậm của huyết thống thì còn kém một bậc.

Hồng Nghiệp rung động trong lòng vì võ lực mạnh mẽ càng ngày càng kinh khủng của thuỷ tổ, nhưng vẫn chưa quên nguyên nhân mấu chốt khiến nàng phải vội vội vàng vàng chạy tới lần này.

Chương 1865 - Giao lưu (10)

“Đạo tổ, phu nhân lại sinh rồi.”

“Hử?” Trương Vinh Phương nhíu mày, bên phía Trương Chân Hải, lúc này mới đi qua bao lâu chứ, lại sinh tiếp rồi?

“Lúc này không có đau đớn như lần trước, nhưng số lượng lại càng nhiều hơn. Sinh ra chín mươi chín quả trứng máu.

Hơn nữa vừa ra đời đã tự động ấp trứng, biến thành Huyết Tiên Tử hơi yếu hơn một ít, tứ tán bay khỏi. Bọn ta căn bản không kịp chặn lại.” Hồng Nghiệp trầm giọng báo.

“Là đoạn thời gian ta đi ra ngoài trước kia à?” Trương Vinh Phương cau mày.

“Đúng thế.” Hồng Nghiệp muốn nói lại thôi.

“Chín mươi chín” Trương Vinh Phương cau mày, nếu như chỉ là Huyết Tiên Tử ngay từ đầu thì hắn vẫn còn có thể khống chế cục diện, nhưng bây giờ lại tới chín mươi chín con.

Thấy vẻ mặt của Hồng Nghiệp lúc này, trong lòng hắn lại bỗng dưng có dự cảm bất tường.

“Ngươi còn có chuyện gì?” Hắn dự định mau chóng đi xem Trương Chân Hải một chút.

“Là như thế này, trước đó vẫn có Huyết Tiên Tử tập kích lữ đoàn và ác linh tháp Sát Na ngoại giới, bọn họ không kiêng chay mặn, cái gì cũng ăn, hơn nữa còn trưởng thành cực nhanh. Hiện tại trong thành đã có người gọi phu nhân là…” Hồng Nghiệp chần chờ.

“Cái gì? Nói.” Mặt Trương Vinh Phương không đổi sắc, giọng điệu lại mơ hồ đã bắt đầu có chút bất mãn

“Gọi là, Huyết Trùng chi mẫu.” Hồng Nghiệp cẩn thận nói.

“Làm càn!” Trương Vinh Phương gõ xuống ngón tay, toàn bộ đại điện mơ hồ có từng vòng sóng gợn vô hình không ngừng khuếch tán, chấn động, ảnh hưởng tất cả.

“Ta tự mình đi gặp Chân Hải.” Hắn đứng lên: “Ngươi đi bắt ngọn nguồn của lời đồn, trực tiếp đút cho huyết liên.”

“Vâng!” Hồng Nghiệp tranh thủ thời gian cúi đầu.

Ánh sáng đỏ chợt lóe, Trương Vinh Phương nhất thời biến mất tại chỗ.

Ở bên trong Thiên Liên cung, một luồng sáng đỏ bắn ra giống một dải băng, tốc độ cực nhanh, đảo mắt đã tới bên trong Thiên Mạc các trên mặt đất.

Thân hình Trương Vinh Phương đi ra từ trong ánh sáng đỏ.

Đây cũng là Tiếp Dẫn Tiên Quang.

Tốc độ kia tuy không nhanh bằng lúc bản thân Trương Vinh Phương phi hành hết tốc lực, nhưng thắng ở chỗ động tĩnh cực nhỏ, quá trình phi hành lại còn cực kỳ an toàn.

Trong lúc đang phi hành, bản chất của hắn là ở trong một tầng không gian khác, tuyệt đối không cách nào bị đụng vào được.

Trừ phi đối thủ tập kích cũng có sở trường là năng lực không gian thì mới có thể uy hiếp được hắn.

Đây cũng là đặc tính mạnh mẽ hình thành nên sau khi Trương Vinh Phương dung hợp võ đạo lò luyện đốt tâm hệ không gian.

Lúc này trong một căn phòng ngủ xa hoa rộng rãi của Thiên Mạc các.

Trương Chân Hải đang ngồi trước bàn trang điểm, khuôn mặt mơ hồ mang theo một tia lo nghĩ, ánh mắt có chút dại ra, không biết làm sao.

Ở phần mông của chiếc ghế nàng đang ngồi có đào một cái lỗ, lúc này đang có từng quả trứng máu không ngừng rớt qua từ cái lỗ, rơi xuống chậu lớn đặt bên dưới.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi khi Trương Vinh Phương đi từ Thiên Liên cung tới đây, trong chậu lại có thêm hai quả trứng máu.

Thiên Nữ Đồng Chương ở phía sau cũng có vẻ mặt đờ đẫn, việc mà nàng đã trải qua mấy ngày nay rất có loại cảm giác làm cho tam quan của nàng hủy hết.

Nhưng vấn đề bây giờ là, ngay từ đầu nàng chỉ là khiếp sợ, tại sao con người lại sinh ra quái vật như thế chứ.

Nhưng bây giờ… thứ hiện lên trong đầu nàng và mọi người còn lại đều đã không phải khiếp sợ, mà là lo lắng.

Bởi vì Trương Chân Hải hình như là căn bản không dừng lại được!

Cách lần sinh trứng trước đó mới qua bao lâu chứ, hiện tại lại có thể bắt đầu lại! ?

Cạch, Trương Vinh Phương đẩy cửa tiến vào, thứ hắn nhìn thấy trước tiên chính là từng quả trứng máu không ngừng nặn ra dưới váy ngắn của Trương Chân Hải.

"Đại nhân!" Trương Chân Hải nước mắt lưng tròng, giống như là tìm được hi vọng trong sự tuyệt vọng và bất lực, tranh thủ thời gian đứng lên.

Nhưng nàng còn chưa đi được mấy bước, lại là một quả trứng máu rớt ra từ trong váy ngắn của nàng, đập xuống đất.

"…" Trương Vinh Phương ôm nàng, cảm giác bên trong cơ thể của nàng thông qua điều khiển máu tươi.

Trạng thái của Trương Chân Hải rất tốt, có thể nói là tốt trước nay chưa có, cực kỳ khỏe mạnh.

Thậm chí so với trước kia còn cường tráng hơn cứng cỏi hơn rất nhiều.

"Đại nhân." Vì để cho tiện đẻ trứng, Trương Chân Hải đặc biệt đổi sang chiếc váy ngắn lá sen màu đen, nửa người trên là áo lông màu trắng sát người, có vẻ như càng thêm đầy đặn, mơ hồ có xu thế đuổi kịp Thiên Nữ.

Nàng vẫn là theo thói quen gọi Trương Vinh Phương là đại nhân.

"Ta đây là thế nào vậy! ? Vì sao ta cứ không ngừng sinh Huyết Tiên Tử thế! ? Rốt cuộc lúc nào thì mới có thể dừng lại được! ?"

"Đừng sợ. Thân thể ngươi rất tốt, không có vấn đề gì cả. Chỉ là…" Lúc này trong hai mắt của Trương Vinh Phương có ánh sáng đen hơi lưu chuyển.

Chương 1866 - Giao lưu (11)

Đó là năng lực thiên phú âm Minh Câu Thông đang phát huy tác dụng.

Hắn có thể thấy, lúc này lấy Trương Chân Hải làm trung tâm, tảng lớn rễ cây màu máu xòe ra bên ngoài từ trong cơ thể của nàng.

Những rễ cây đó hoạt động, bắt ra một tia hắc khí quỷ dị từ trong không khí xung quanh.

Sau đó hấp thu hắc khí, truyền vào trong cơ thể của Trương Chân Hải.

Loại hắc khí này so sánh với âm hồn mà hắn đã thấy lúc trước rất giống.

Mấu chốt là.

Ánh mắt Trương Vinh Phương bỗng hơi co lại.

Từ trên người Trương Chân Hải hắn cảm nhận được, một tia khí tức lực lượng của thế giới mục nát.

Vì sao âm hồn có thể nối liền với thế giới mục nát?

Trên người Trương Chân Hải ẩn chứa huyết mạch mà hắn dung hợp.

Lấy ý chí linh hồn của hắn lại không cách nào áp chế loại tế bào kinh khủng cùng hung cực ác này.

Phỏng chừng đây mới là nguyên nhân căn bản khiến xuất hiện một màn trước mắt này.

Trương Vinh Phương chung quy là có thiên phú Cường Hóa Tư Duy, rất nhiều suy nghĩ logic kết hợp với việc kiểm tra cơ thể của Trương Chân Hải lúc này.

Rất nhanh hắn đã đưa ra kết luận.

Nguyên nhân cho việc xuất hiện đẻ trứng lượng lớn hẳn là do không có linh hồn ý thức áp chế, tế bào Cứu Cực dung hợp tiến vào trong cơ thể Trương Chân Hải bắt đầu tiến hóa thích ứng trưởng thành không chút cố kỵ.

Bởi vì xung quanh đều bao hàm huyết nhục của Trương Vinh Phương, là không cho phép hấp thu cá thể và vật chất.

Vì vậy sau khi yên lặng một hồi, tế bào Cứu Cực rốt cuộc tìm được một loại lực lượng có thể hấp thu được — âm hồn.

Không biết chúng nó đi qua biến hóa gì, tự do trưởng thành, cải tạo bản thân mình thành kết cấu có thể thích ứng hút âm hồn.

Nhưng giờ này khắc này, thông qua âm Minh chi nhãn, Trương Vinh Phương chân chính thấy được khí tức âm hồn mà Trương Chân Hải không ngừng tóm lấy cắn nuốt xung quanh.

Bên trong những âm hồn đấy vốn là mang theo một tia lực lượng thế giới mục nát.

Tế bào Cứu Cực không thể chịu đựng, cũng chỉ có thể chuyển thành phương thức đẻ trứng để bài xuất ra ngoài thân thể.

“Yên tâm đi, ta tìm được nguyên nhân rồi, rất nhanh ngươi sẽ không sao đâu.” Trương Vinh Phương nhẹ giọng an ủi Trương Chân Hải.

“Vâng!” Nàng gật đầu thật mạnh, ghé vào trong lòng Trương Vinh Phương.

Kế tiếp, chính là triệt để thanh trừ những rễ cây cắn nuốt đấy.

Ánh mắt Trương Vinh Phương ngưng trọng, lấy danh nghĩa huyết mạch thuỷ tổ trực tiếp phát ra mệnh lệnh với đám rễ cây kia.

Nhưng…

Nhưng tinh huyết thủy tổ ngày bình thường cực kỳ nghe lệnh, lúc này lại giống như cực kỳ trì trệ, trở nên thong thả dị thường.

Từng sợi tơ máu xòe ra ấy cực kỳ không tình nguyện chậm rãi thu lui trở về.

Sắc mặt Trương Vinh Phương trở nên nghiêm túc.

Lại một lần nữa phát ra tâm niệm trong lòng.

Từng vòng sóng gợn vô hình từ trong thân thể của hắn, lấy một loại phương thức cộng minh kỳ dị truyền tới trong tất cả

máu xung quanh Trương Chân Hải.

Sau nhiều lần như vậy, những sợi tơ máu ấy cuối cùng cũng chậm rãi trở lại trong cơ thể Trương Chân Hải. Tất cả bình tĩnh lại.

Trương Vinh Phương hơi thở phào một cái, trước đó cho rằng Trương Chân Hải không sao, sau khi kiểm tra cơ thể xong cũng không có vấn đề gì cả, tất cả đều bình thường. Không nghĩ tới bây giờ thế mà lại xuất hiện biến hóa mới.

Toàn bộ thành trì đều là ánh mắt máu thịt của hắn, tuy có chút trì hoãn nhưng hắn biết rõ thời gian qua Trương Chân Hải căn bản là không có làm ra bất kỳ chuyện không bình thường nào, chỉ là tu hành võ học, điều dưỡng cơ thể bình thường mà thôi. Thỉnh thoảng còn quan tâm một chút tình huống sau khi Huyết Tiên Tử rời đi.

Chỉ có như vậy, thế mà cũng xảy ra ngoài ý muốn.

Nếu như không có âm Minh chi nhãn mới chiếm được, sợ là hắn đến cả căn nguyên bệnh then chốt cũng không phát hiện ra.

Những tế bào máu này lại có thể biến thành một loại hình thái khác ngay cả hắn cũng không thể phát hiện, một chủng loại hình thái giống như là âm hồn.

Trương Vinh Phương đứng trong phòng, nhìn tơ mỏng máu trở lại trong cơ thể Trương Chân Hải, rất nhiều ý niệm không ngừng lóe lên trong đầu.

Hắn vươn tay, nhẹ nhàng điểm vài cái ở các vị trí trên cơ thể Trương Chân Hải.

Kiểm tra tình huống tuần hoàn của cơ quan nội tạng chủ yếu, xác định không thành vấn đề mới thở phào nhẹ nhõm.

“Không sao. Kế tiếp ta sẽ theo ngươi trong toàn bộ hành trình, xác định sẽ không còn có chuyện ngoài ý muốn nào xuất hiện.” Hắn nhẹ giọng an ủi.

“Vâng.” Lúc này Trương Chân Hải tâm lực tiều tụy, vẻ mặt nhu nhược: “Thật ra thì, vẫn còn có một chuyện kỳ quái. Trước khi ngài còn chưa trở về.”

“Chuyện gì?” Trương Vinh Phương phất tay ý bảo người xung quanh đều đi ra ngoài.

Đợi đến khi hạ nhân còn lại đều rời đi, trong phòng chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Chương 1867 - Câu đố (1)

Hắn lại hỏi một câu.

Sắc mặt Trương Chân Hải có chút kỳ quái.

“Chính là… rõ ràng ta sinh ra nhiều Huyết Tiên Tử như vậy, nhưng cơ thể lại không có cảm giác tiêu hao nhiều cho lắm. Chỉ là bị hù dọa trên tinh thần. Chúng nó, thật giống như căn bản không phải là cơ thể máu thịt thật ấy?”

Trương Vinh Phương nhìn mấy quả trứng Huyết Tiên Tử vẫn còn ở trên mặt đất, ánh mắt híp lại.

“Ta lại nhìn lại xem. Một khi có vấn đề gì, ta sẽ lập tức hủy diệt tất cả Huyết Tiên Tử!”

“Thế nhưng…” Trương Chân Hải biến sắc, còn muốn lên tiếng nữa.

Bỗng một hồi âm thanh nhảy lên kịch liệt bỗng nhiên nổ vang từ trong bụng nàng.

Phụt!

Một vòng trùng kích tinh thần như thực chất khuếch tán ra từ bụng của nàng.

Sóng gợn xung kích va chạm vào gia cụ, gia cụ trong nháy mắt hóa thành màu xám, hiện ra ý suy bại mục nát.

Giống như bộ gia cụ mới được bố trí ấy đã sử dụng trong mấy chục năm rồi vậy.

Sóng gợn chạm đến mặt đất, trần nhà, đèn đóm, hết thảy tất cả, đều hiện ra vết rạn nứt rách nát trên bề mặt.

Mà Trương Vinh Phương cách đó gần nhất cũng bị luồng sóng gợn ấy trùng kích đến tương tự.

Toàn thân hắn cấp tốc già yếu, nhưng mới xuất hiện hình thái già cả đã lại cấp tốc khôi phục tuổi trẻ.

Trong cơ thể máu tươi bắt đầu xôn xao, phát sáng, giống như đang đối kháng với loại già yếu vô hình đó.

Trương Chân Hải cứng còng đứng im tại chỗ, sắc mặt giống như đọng lại, giống như một pho tượng, không hề nhúc nhích, mất đi ý thức.

Nhưng bụng của nàng đang có một vầng sáng xám tro không ngừng nhảy lên, càng ngày càng sáng, càng ngày càng gai mắt.

“ampamp; * @ampamp; # ￥ ” Một hồi tiếng vang bừa bộn kỳ dị, giống như có vô số âm thanh đồng thời đang hô hoán, đồng thời đang thét chói tai, đang lẩm bẩm.

Không có tin tức truyền lại, giống như chỉ có sự phát tiết tâm trạng.

Nhưng bản thân loại phát tiết này đã là một loại tin tức.

Trong âm thanh có thú hống, có nam nữ, có già trẻ, có tiếng sắc nhọn của tạp vật ma sát, thậm chí còn có tiếng gió, tiếng sóng biển vỗ bờ, vô số động vật kêu to vân vân.

Không thể đếm hết âm thanh trộn chung lại với nhau.

Hình thành một loại hiệu ứng cộng minh cực kỳ khủng bố.

Trương Vinh Phương giơ tay lên, nhưng động tác của hắn giờ này khắc này trở nên cực kỳ gian nan, chậm chạp.

Tất cả mọi thứ còn lại xung quanh từ lâu đã hóa thành màu xám, càng thêm mục nát, suy bại.

Sàn nhà gần nhất thậm chí đã bắt đầu biến thành đen, hóa bụi vỡ vụn. Giống như đã qua mấy trăm năm.

“Dừng lại!” Trương Vinh Phương toàn lực thúc giục năng lực thiên phú của Huyết Tộc Thủy Tổ — áp chế huyết mạch thuỷ tổ.

Nhưng loại áp chế này đang trở nên càng ngày càng yếu ớt.

Rõ ràng, trong cơ thể Trương Chân Hải dường như có khí tức nào đó cùng loại với thế giới mục nát, nó đang nhanh chóng trở nên nồng đậm hơn, nhiều hơn, bành trướng, mở rộng.

Bên trong khí tức kia giống như có đồ vật gì đó, muốn đi ra.

Lúc này vô số âm thanh nọ dường như càng ngày càng bén nhọn, sau đó bất chợt triệt để an tĩnh lại.

Nhưng đây cũng không phải là đình chỉ, phạm vi mục nát dưới chân Trương Chân Hải bắt đầu trở nên mở rộng nhanh hơn.

Nàng giống như tượng điêu khắc như trước, đứng tại chỗ.

Mà Trương Vinh Phương ôm nàng, lúc này thân thể lại cấp tốc già yếu đi, lại đang cấp tốc khôi phục.

Một bên cơ thể ôm Trương Chân Hải của hắn dần dần trở nên già cả, tóc trắng xoá.

Nhưng lấy cột sống làm ranh giới, một nửa khác của cơ thể thì vẫn tuổi trẻ cường tráng như trước.

'Cái này rốt cuộc là thứ gì! ?' Lúc này chính trong lòng hắn cũng không có dự liệu được.

Áp chế dị biến của Trương Chân Hải, gặp phải tình huống biến hóa như vậy.

Hắn không rõ ràng lắm là lực lượng của thế giới mục nát lựa chọn Trương Chân Hải, hay là huyết mạch trong cơ thể Trương Chân Hải tự vì tiến hóa mà hút ăn âm hồn quá nhiều, dẫn đến xuất hiện tình huống như thế này.

Nhưng mặc kệ là loại tình hình nào.

Vấn đề bây giờ là, có một thứ gì đó cực kỳ phiền phức cực kỳ khủng bố đang cố gắng dựng dục ra từ trong cơ thể của Trương Chân Hải thông qua phương thức Huyết Tiên Tử.

Thứ kia rốt cuộc là cái gì, Trương Vinh Phương không biết.

Nhưng hắn biết, đối phương đến từ thế giới mục nát.

Thình thịch.

Thình thịch.

Thình thịch! !

Tiếng tim đập càng ngày càng kịch liệt.

Quầng sáng nơi bụng của Trương Chân Hải càng ngày càng sáng ngời.

Thình thịch!

Liên hoa phía sau lưng Trương Vinh Phương song song khuếch tán ra, bao trùm toàn thân, lực lượng khổng lồ thêm

vào khiến hắn bỗng chốc thoát khỏi sự ràng buộc lúc này, đánh một chưởng vào vị trí bụng của Trương Chân Hải.

Mà đúng lúc này, gần như cùng lúc với khi hắn xuất thủ.

Trong không khí, có hai tầng lá mỏng trong suốt trống rỗng hiện lên xung quanh tất cả quầng sáng trong phòng.

Chương 1868 - Câu đố (2)

Hai tầng lá mỏng đó hoàn toàn ngăn chặn toàn bộ sự mục nát suy bại mà quầng sáng đưa đến, trì trệ không tiến.

Một loại tiếng ca trầm thấp, hùng hậu, vô số người đang ngâm xướng đồng thời vang lên bên tai Trương Vinh Phương.

Tiếng ca là ngôn ngữ nghe không hiểu nào đó, lại dường như không phải ngôn ngữ, mà là âm tiết được hợp lại để ngâm nga đơn thuần.

Tiếng ca trầm thấp cùng với tạp âm cao vút của quầng sáng triệt tiêu lẫn nhau, đối kháng với nhau.

Hai bên dần dần đối trùng, cộng thêm một chưởng của Trương Vinh Phương đánh thẳng vào bụng của Trương Chân Hải, cũng tức là gần mặt ngoài của quầng sáng kia.

Năng lực đặc thù thuộc về Cướp Đoạt Linh Hồn phát động với tốc độ cao nhất, linh hồn không có cướp đoạt được cái gì, nhưng lại có tác dụng quấy nhiễu sự truyền lại của quầng sáng.

Rốt cuộc.

Quầng sáng chậm rãi tối xuống.

Mà tương ứng với đó loại tiếng ca vô hình trầm thấp trong không khí cũng theo đó hạ thấp yếu bớt.

Loại tiếng ca đó dường như là một loại cơ chế phòng bị tương ứng, chỉ cần không bị thứ gì đặc biệt kích thích thì sẽ không tự động gây ra.

Hơn nửa phút trôi qua.

Đợi đến khi tất cả quầng sáng hoàn toàn biến mất.

Trương Vinh Phương mới thở ra một hơi nhẹ nhõm thật dài, khôi phục lại từ sự thận trọng khẩn trương.

Loại giao phong ở tầng diện tinh thần linh hồn này hoàn toàn khác với kiểu ác chiến đánh thật trước đây của hắn.

Ở tầng diện này, không phải hình thể của ngươi lớn là có thể càng mạnh.

Lúc này tay hắn đặt trên bụng Trương Chân Hải, vẫn có thể cảm nhận được bên trong đó có một đoàn màu xám đang im ắng bất động, vẫn cứ ngưng kết lại ở nơi này.

Từ đó, thỉnh thoảng có thể nghe được một tia âm thanh huyên náo, hỗn loạn lầm bầm nhỏ bé truyền ra.

Xuất hiện nhiều nhất trong những âm thanh này là một âm tiết — Dịch.

Để cho tiện, Trương Vinh Phương bèn âm thầm gọi quầng sáng là — Dịch.

Loại quầng sáng này có tính mục nát ăn mòn cực kỳ mạnh mẽ, cũng có dục vọng xâm nhiễm ngoại vật vô cùng mãnh liệt.

Nó dường như là một loại ý chí hỗn loạn, bản thân loại ý chí này đang không ngừng theo xu hướng đến yên lặng.

Đây là một loại cảm giác rất khó hình dung.

Giống như là một người đang rơi xuống vực sâu, không ngừng rơi, rơi, rơi.

Nhưng quá trình này, bị kéo dài đến vô hạn.

Cái Dịch này cũng là như thế.

Vô số âm thanh ồn ào như sợ hãi, như thống khổ, như hỗn loạn kia, chúng nó đều đang không ngừng gần như yên lặng.

Chúng nó hoảng sợ nỗ lực kéo theo tất cả sự vật xung quanh, đều đang rơi về phía vực sâu yên tĩnh.

Chúng nó giống như vĩnh viễn bị vây ở trong trạng thái này, quỷ dị dị thường.

“Ta đây là thế nào! ?” Trương Chân Hải bừng tỉnh từ sự ngưng kết.

“Không có gì, chỉ là một chút chuyện nhỏ thôi, ta đã xử lý xong cho ngươi rồi, sau này ngươi cứ nghỉ ngơi cho tốt là được.” Nét mặt Trương Vinh Phương không thể hiện ra điều gì.

Việc này, hắn tới xử lý là tốt rồi.

“Thực sự không sao chứ?” Trương Chân Hải mở to hai mắt, kinh nghi bất định.

“Có ta ở đây, sẽ không có chuyện gì đâu. Cho dù sau này còn có việc gì xảy ra, ta cũng sẽ khiến nó biến mất.” Trương Vinh Phương nghiêm túc hứa hẹn.

“Vâng!” Trương Chân Hải gật đầu thật mạnh, đầu tựa vào lòng Trương Vinh Phương.

Nàng tin tưởng Trương Vinh Phương, còn nhiều hơn tin tưởng vào bản thân mình nữa.

Trương Vinh Phương ôm Trương Chân Hải ôn tồn trong chốc lát, nhưng trong lòng thì vẫn một mực suy tư về quầng sáng tới từ thế giới mục nát.

Nếu như nói ngay từ đầu, hắn cho rằng đây là động tĩnh làm ra do huyết mạch tự thân quá mạnh mẽ, như vậy hiện tại, hắn đã rõ ràng.

Huyết Tiên Tử đúng là kết quả của huyết mạch tự thân, nhưng quầng sáng đó thì càng giống như là một luồng lực lượng nào đó dẫn động đến thế giới mục nát sau khi hội tụ lực lượng âm hồn.

Lực lượng này cố gắng thông qua việc dựng dục của Trương Chân Hải để giáng sinh đến vùng đất này.

Điều này làm cho hắn càng thêm âm thầm cau mày.

Bởi vì chuyện này hoàn toàn khác với những lời Lang, còn có La nói ngay từ đầu.

‘Nếu như bản thân thế giới này sẽ phải gần như hủy diệt, như vậy vì sao lực lượng của thế giới mục nát này, luồng ý chí hỗn loạn hỗn độn đó muốn giáng xuống nơi đây? ’

‘Hơn nữa, bởi vì lối đi khoảng cách dài cực kỳ khó mở ra, vậy thì có phải cũng có nghĩa là, bản thân thế giới mục nát vốn cách thế giới này rất gần, cho nên mới có thể đơn giản cố gắng phủ xuống như vậy? ’

‘Còn có hai luồng lực lượng cùng ta xuất lực, ngăn trở Dịch của thế giới mục nát vừa nãy rốt cuộc là cái gì, lại đến từ đâu? ’

Trong lòng Trương Vinh Phương dâng lên nghi hoặc nhè nhẹ.

Ngay từ đầu, hắn cho rằng thế giới bên ngoài Thiên Mạc rất đơn giản.

Tộc Linh Nhãn, tháp Sát Na, Vĩnh Tục cung, mục tiêu của mọi người đều rất rõ ràng, đó chính là thoát khỏi thế giới hủy diệt.

Chương 1869 - Câu đố (3)

Mọi người chỉ cần phải cố gắng mở ra lối đi khoảng cách dài, thành công trốn chạy là được.

Nhưng sau này, theo thời gian trôi qua, hắn dần dần phát hiện sự tình không phải đơn giản như vậy.

Thế giới này, dường như vẫn còn cất giấu rất nhiều bí mật ở cấp độ càng sâu hơn.

Rõ ràng là tộc Linh Nhãn muốn chạy trốn, vì sao lại lựa chọn cưỡi phi thuyền rời đi mà không phải mở ra lối đi không gian?

Không, bọn họ không chỉ không mở ra lối đi không gian, thậm chí còn bỏ thêm ba ổ khóa cho loại phương thức mở ra này nữa.

Cho đến khi bị diệt sạch cuối cùng, bọn họ chưa từng để lại bất kỳ đáp án giải đáp nào.

Một bên thì cầu sinh, một bên lại hủy diệt phương pháp có xác xuất sinh tồn lớn hơn.

Ôm Trương Chân Hải, Trương Vinh Phương giơ ngón tay lên chỉ ra.

Lập tức, một luồng sáng đỏ phóng lên từ mặt đất rồi bao phủ hai người vào trong.

Ánh sáng đỏ bay ra khỏi phòng, hướng thẳng về phía Thiên Liên cung.

Ngay lúc này, ánh sáng xám bên trong cơ thể Trương Chân Hải lại bắt đầu rục rịch muốn động với ý đồ tăng cường mở rộng.

Nó nhất định phải chuyển sang nơi khác, phải dùng toàn lực áp chế.

Trương Vinh Phương có dự cảm, một khi để Dịch ra đời, e rằng thế giới này sẽ phình to trong nháy mắt và biến thành vùng đất chết chóc suy tàn và mục nát.

Là sinh vật Cứu Cực và tiên huyết thủy tổ, bản năng sinh vật của hắn có khả năng tiên tri cực mạnh.

Mà bên phía La cũng không hề cung cấp tài liệu tương ứng, nàng không biết nhiều điều liên quan tới thế giới mục nát và biển Lãng Quên.

Còn Lang thì hoàn toàn không đáng tin.

Cho nên sau khi Trương Vinh Phương suy tư trong lòng xong đã nhanh chóng quyết định đi tới Thái Uyên để hỏi thăm chỗ Để Ba trước khi hội nghị mở ra.

Lúc bắt đầu so sánh, hắn phát hiện những gì mà Để Ba biết thậm chí còn nhiều hơn cả Vĩnh Tục cung chủ La này.

Đây là tình huống khá quỷ dị.

Không lâu sau.

Thiên Liên cung rung chuyển, gương mặt to lớn của Trương Vinh Phương chậm rãi hiện ra bên ngoài đỉnh cung.

Việc này có nghĩa là hắn đã lưu giữ đa số lực lượng tinh huyết tại đây.

Lúc này, gương mặt hắn khẽ nhắm mắt, đồng nghĩa ý thức chủ đang tạm thời rời đi.

Một tia huyết quang lần nữa chiếu ra, phóng tới một góc khác của Nguyên Sinh, nơi thông đạo Thái Uyên thường xuyên mở ra ở phương xa.

*

Mà đúng vào lúc Trương Vinh Phương đang phiền lòng vì sự xuất hiện đột ngột của ý chí mục nát Dịch.

Minh trong Tam Vương của tháp Sát Na đã phát hiện tiểu đội người huyết mạch của u Nam ở biên giới chiến trường.

Trong tháp Sát Na.

Lang vẫn chiếm cứ phần lớn diện tích dưới chân tháp.

Tam Vương mỗi người đứng một chỗ trên bệ đài cao nhô ra khỏi tường của riêng họ, tạo thành hình tam giác.

Tam Vương vây phía ngoài, trung tâm là Lang, đây chính là trạng thái trước giờ của tháp Sát Na. Cũng biểu lộ rõ ràng địa vị và tình cảnh của bốn người trong tháp.

“Chúng ta cũng có tiếp xúc với Thủ Mật Nhân trước đó, nhưng không ai trong số đó có thực lực mạnh mẽ như Thủ Mật Nhân chi vương Hà Lỗ Địch Lạp lần này.” Minh trầm giọng báo cáo. “Suy đoán sơ bộ là đám người này đóng vai trò then chốt trong việc làm tình hình trở nên căng thẳng hơn.”

Hắn ta chỉ tay.

Bỗng nhiên, một màn sáng trong suốt hiện lên phía trên bốn người.

Trong màn sáng phát ra hình ảnh tĩnh của toàn bộ chiến trường.

Hình ảnh nhanh chóng thu lại và tập trung vào một tiểu đội người huyết mạch do Tác Nhĩ dẫn đầu ở tít tắp ngoài rìa.

“Theo tình báo của Lạp Đế Da Lam, Mật Khóa của Thủ Mật Nhân vốn là trạng thái tĩnh.

Nhưng một khi chương trình phòng thủ huyết thống được kích hoạt, Thủ Mật Nhân chi vương cũng sẽ được khởi động nhằm chống lại uy hiếp từ bên ngoài.”

“Hòa Bình Giả Hà Lỗ Địch Lạp đúng là tạo vật cùng thời đại với ta lúc trước.” Lang mỉm cười đáp lời.

“Vậy nên quyết định của chúng ta là sớm giải quyết hết tiểu đội người huyết mạch này, để đề phòng Thủ Mật Nhân chi vương lại xuất hiện lần nữa ở hai Đại Mật Khóa tiếp sau.” Minh nghiêm mặt nói.

“Đồng ý. Tuy rằng hiện giờ chúng ta không nắm được nhiều manh mối về hai Mật Khóa còn lại, nhưng sớm giải quyết tai họa ngầm cũng không tồi, vẫn còn rất nhiều thời gian.” Áo Phỉ Gia nói.

“Phái mười ba ác ma đi xử lý cho xong tiểu đội người huyết mạch này. Dù sao chúng cũng đang nhàn rỗi, miễn cho chúng lại chạy lung tung đến Nguyên Thành.” Lạp Đế Da Lam trầm giọng nói. Hắn ta vốn không nói nhiều, tính tình lãnh đạm.

Thường ngày, ác ma sẽ đi theo Ác Vương tạo ra một vài cảnh tượng hoành tráng.

Nhưng phần lớn thời gian đều không không có việc gì làm, vô cùng nhàn nhã. Dù sao cũng không có uy hiếp từ kẻ địch, xung

quanh cũng là rất nhiều ác linh thần trí hỗn loạn.

Cho nên ác ma cũng rất nhàm chán.

Thú vui trước kia của chúng là đánh nhau khắp nơi tạo niềm vui.

Chương 1870 - Câu đố (4)

Hiện tại, Nguyên Thành được thành lập, trong đó còn có thể áp chế khí tức ô nhiễm của bọn chúng, làm cho chúng chẳng khác gì người thường.

Chuyện này lập tức khiến cho tất cả ác ma vui đến quên trời quên đất.

Không chỉ mười ba ác ma, mà toàn bộ ác ma cấp trung và cấp thấp đều chạy ùa tới thành Tội Ác.

"Nghe nói ác ma thuộc hạ của ngươi đều chạy hết rồi à?" Minh nhìn về phía Lạp Đế Da Lam.

Mười ba ác ma chia nhau đứng dưới trướng Tam Vương, mỗi vị đều có mấy cánh tay đắc lực mạnh mẽ, nói đúng ra, ác ma mới thật sự là vương của ác linh.

Mà Tam Vương và Lang đều là tạo vật của tộc Linh Nhãn năm đó.

Ác ma mới được xem là cường giả ác năng có thể tạo ra sự tiến hóa tự nhiên.

"Liên quan gì đến ngươi!" Lạp Đế Da Lam không thèm nhìn Minh mà thẳng thừng xỉa xói lại một câu.

"Vậy thì để Hồng Tự đi đi." Áo Phỉ Gia xác định.

Ác linh có thực lực rất cừ, lại còn động một tí là sẽ tự bạo, uy lực cực mạnh. Nhưng thật sự không có bao nhiêu ác linh có thể nghe theo và chấp hành mệnh lệnh kỹ càng.

Dù có là ác ma thì cũng có thời điểm cực kỳ bốc đồng và táo bạo.

Mà Hồng Tự là người điềm tĩnh nhất trong số mười ba ác ma.

Hắn ta xếp hạng thứ năm, thực lực cũng rất tốt. Trong hai người hắn ta và Bales, người này chủ trì đối ngoại, người kia chủ trì đối nội. Phụ trách tất cả các hoạt động vận hành và duy trì tháp Sát Na thường ngày. Tương đương với địa vị đại tổng quản trong ngoài.

"Hồng Tự… có thể." Minh suy nghĩ một lúc rồi gật đầu.

Những chuyện này đều do Tam Vương quyết định, trước nay Lang chưa từng tham dự vào.

Hệt như một người đứng xem, chỉ cần không chủ động hỏi đến hắn ta, hắn ta sẽ không có bất kỳ phản ứng đáp lại nào.

“Chúng ta đã xác định đại khái địa vực của Mật Khóa thứ hai, việc tiếp theo là tiến hành lục soát trên diện rộng.” Áo Phỉ Gia nói tiếp.

“Thật ra, huyết duệ bên phía Huyết Minh kia còn thích hợp với công việc lục soát hơn so với ác linh. Chúng ta nên đi Huyết Minh thương nghị, để huyết duệ tham gia việc này.” Minh lên tiếng.

“Huyết Vương sẽ không đồng ý. Tên đó không phải là gia hỏa dễ giao thiệp.” Áo Phỉ Gia cau mày lắc đầu.

Nhớ lại lần mình bị tập kích giữa đường trước đây, tên kia chỉ mới là thủ hạ của Huyết Vương, thế mà bản thân nhất thời không kịp cứu viện đã để hắn giết mất hai thuộc hạ đắc lực của mình.

Nghĩ tới đây, tâm nàng ta đau nhói hết cả lên.

Ác ma cực kỳ hiếm thấy, tổng số lượng ác ma cũng không nhiều lắm. Nhoáng cái đã tổn thất hai ác ma cao đẳng. Chuyện này khiến số thuộc hạ có đầu óc rõ ràng vốn ít ỏi dưới trướng nàng ta giờ đây lại càng trở nên rắc rối và khó làm hơn.

Khoa trương nhất chính là Thiên Bằng Liệp Hổ kia vậy mà còn muốn làm nàng ta bị thương và cướp đoạt bản mẫu của nàng ta.

Nàng ta thừa nhận thực lực của đối phương rất không tệ, đã vượt qua hơn phân nửa ác ma, nhưng…

“Quả thực huyết duệ rất thích hợp với nhiệm vụ lục soát này, nhưng người nào đi thương lượng đây?” Minh cũng vậy, vừa nghĩ đến Huyết Vương đã đau đầu ngay.

Chỉ cần bị loại quái vật kia bắt được một xíu sơ hở là có thể bị lấy mất bản mẫu của bản thân, sau đó mất đi toàn bộ năng lực thiên phú của mình.

Hắn ta thậm chí còn không muốn sáp lại gần tên quái vật như vậy, nói chi tới việc tiếp xúc.

“Bên đó đã bắt đầu chuẩn bị cho hội nghị Thái Uyên, Lang đại nhân, ngài có ý gì không?” Áo Phỉ Gia nhìn về phía Lang vẫn luôn yên lặng không lên tiếng.

“À? Ta có chút phân tâm, chẳng qua, Trương Vinh Phương đúng thật là người trẻ tuổi không dễ nói chuyện.” Lang cất tiếng trả lời. “Nói đến thì, bên chỗ Lạp Đế Da Lam có được tình báo liên quan đến vị trí của người huyết mạch chưa?”

“Vị trí?” Lạp Đế Da Lam khẽ gật đầu, “Có rồi, bọn chúng chia làm hai đội, một đội ở Vĩnh Tục cung, một đội ở Nguyên Thành.”

Hắn ta dừng lại một lát, “Ta không rõ vị trí cụ thể, còn cần điều tra kỹ lưỡng. Vĩnh Tục cung nhỏ còn đỡ. Nhưng Nguyên Thành quá lớn và quá nhiều người, làm tăng thêm độ khó, mà năng lực của bọn ta lại hạn chế. Thế nên e rằng phải bàn bạc phương diện này với Huyết Vương một chút, mới xử lý tốt được.”

Vừa nhắc tới việc cần liên hệ với Huyết Vương, Tam Vương đều im lặng, ai cũng không tiếp lời.

Dù sao cũng không ai hy vọng toàn bộ vốn liếng bản thân bị người ta đào sạch.

Mà loại quái vật như Huyết Vương này, một khi không cẩn thận, rất có thể tất cả vốn liếng của chính mình đều mất hết.

“Đã vậy… cứ để ta tới hội nghị Thái Uyên lần này đi.” Lang nói.

Hắn ta hiểu rõ, Tam Vương im lặng chính là đang chờ hắn ta mở miệng.

“Vậy thì phiền Lang đại nhân.” Áo Phỉ Gia dịu dàng nói cảm ơn.

Chương 1871 - Câu đố (5)

“Tiếp theo đây, phái Hồng Tự ra ngoài giải quyết hết người huyết mạch đi.” Nàng ta quay sang phía Minh đang ở một bên.

Người sau gật đầu.

*

Hành động tháp Sát Na đuổi bắt người huyết mạch và lục soát Mật Khóa thứ hai, thứ ba gây ra động tĩnh rất lớn, họ cũng không có ý định che giấu.

Vĩnh Tục cung và Huyết Minh đều nắm rõ động thái này, La vô cùng phối hợp với hành động truy bắt này, chỉ là không thể tìm ra bất cứ dấu vết nào.

Người huyết mạch An Đỗ Lạp và Tống Hằng Tú đã sớm nghe được tiếng gió và rời khỏi Vĩnh Tục cung.

Động tĩnh của ác linh quá lớn, động một chút là ác năng phóng ra ô nhiễm mười mấy mét, muốn giấu cũng không giấu nổi.

Mà ở một hướng khác, đội ngũ ác ma tiến đến Nguyên Thành lùng bắt nhóm người u Nam do đại tổng quan Hồng Tự đích thân dẫn đội.

Hắn ta là người thông minh, không có lựa chọn xin gặp thẳng Huyết Vương, mà tiến hành thương lượng với thành chủ Hồng Nghiệp chuyên phụ trách vận hành hoạt động của Nguyên Thành dưới trướng Huyết Vương và cũng được Hồng Nghiệp đồng ý gặp mặt.

Trong thư phòng Thiên Mạc các – nơi thành chủ làm việc.

Nửa thân dưới là con rết tự do nhúc nhích của Hồng Nghiệp đã sớm biến ảo thành hai chân như loài người.

Nàng ta đang ngồi ngay ngắn trước bàn sách sang trọng, đặt tài liệu và huyết bút trong tay xuống rồi nhìn về phía Hồng Tự đang bước vào cửa.

“Phối hợp tra soát đào phạm?” Hồng Nghiệp thoáng ngờ vực, nhưng tháp Sát Na và Huyết Minh có mối quan hệ liên minh, cho nên việc nhỏ như vậy cũng không tính là gì.

“Có thể, bọn ta có thể cho phép các ngươi tự do lục soát, nhưng không thể ảnh hưởng đến không khí yên bình của Nguyên Thành. Không được làm xáo trộn cuộc sống sinh hoạt thường ngày của cư dân, hoạt động thương mại, cũng như quá trình sản xuất vận chuyển công nghiệp bình thường, thế nào?” Nàng ta nhìn về phía đối phương.

Hồng Tự có hình tượng là một nam tử lớn tuổi mặc lễ phục sát người màu đen, tóc hoa râm và cầm chiếc cặp da màu đen trong tay.

Điểm khác biệt với các ác ma khác là tử tinh trên người hắn ta rất mỏng, mỏng đến mức gần như không thể thấy rõ, chỉ có một lớp rất mờ.

Đối với ác ma, tử tinh càng dày đại biểu thực lực càng yếu. Mà càng mỏng thì ngược lại.

“Ta có thể hiểu được, đa tạ thành chủ phối hợp, bọn ta sẽ mau chóng bắt người quy án, tránh ảnh hưởng đến trật tự của Nguyên Thành.” Hồng Tự trầm giọng nói.

“Đạo tổ đang ở Thiên Liên cung, các ngươi tự lo bản thân cho tốt, nếu tùy tiện làm càn, có thể sẽ gặp phải họa bị lật đổ bất cứ lúc nào.” Hồng Nghiệp nhắc nhở.

Gần đây, nàng ta cũng nghe được một số tin đồn lan truyền khắp trong thành, tất cả đều liên quan tới ý đồ thật sự của tháp Sát Na.

Theo như lời đồn đại, ý thức chân chính của Lang vốn dĩ xuất phát từ Bạch Đồng.

Vì vậy, mục đích hắn ta muốn mở thông đạo ra không phải để trốn thoát mà là để tới gần Bạch Đồng hơn.

Bởi vì những lời này quá ly kỳ nên đã được truyền đi rất rộng rãi.

Dù sao bên trong Bạch Đồng vẫn còn vật sống, chính bản thân thứ này đã là một chuyện khó thể tưởng tượng nổi.

Chưa kể Lang là máu thịt mạnh nhất, mọi người đều biết hắn ta là tạo vật tối cao của tộc Linh Nhãn, thế mà còn nói hắn ta xuất phát từ Bạch Đồng?

Nhưng phóng đại thì phóng đại, do hình tượng tàn bạo hỗn loạn thường ngày của ác linh nên dẫn tới không ít người vẫn tin tưởng vào chuyện bịp bợm này, sau đó lại lưu truyền khắp mọi nơi.

Hồng Nghiệp đã bẩm báo chuyện này lên, nhưng đạo tổ cũng không có bất kỳ tin tức phản hồi nào.

Có lẽ là vì hắn không quan tâm.

Thế là Hồng Nghiệp không thèm để ý tới nữa, dù sao trong thành cũng thường xuyên xuất hiện đủ loại tin đồn, có mấy chuyện còn ly kỳ hơn.

Mà lúc này, Trương Vinh Phương đã sớm đến Thái Uyên.

Tầng thứ chín Thái Uyên, nơi gần với biển Lãng Quên.

Gió rét thấu xương không ngừng rít gào cạnh vách đá.

Để Ba đưa lưng về phía vách đá, hai chân hai tay xoay lại dùng móng tay bám vào chỗ dốc đứng, treo mình bên trên.

Sau đó, hắn dùng đầu lưỡi cuộn từng miếng thịt màu nâu treo trên ngực rồi đưa vào miệng chậm rãi nhai nuốt.

“Hóa ra ta đều có mặt ở mỗi một Thái Uyên… Đúng là kỳ diệu, chẳng lẽ bọn họ đều là huynh đệ tỷ muội của ta ư?”

Băn khoăn trăm mối không thể hiểu nổi.

Khoảng thời gian này hắn nhàm chán đến cực điểm, giờ lại đang suy nghĩ về tin tức mà Trương Vinh Phương mang đến trước đó.

“Ta đã thử qua, ngươi ở mỗi Thái Uyên đều có điểm khác biệt. Nhưng ngoại hình đều giống nhau như đúc, tính cách cũng y hệt.

Giọng nói vang lên kèm theo tia sáng đỏ đột nhiên bay tới từ xa, sau đó rơi xuống và lơ lửng trước mặt Để Ba giữa không trung.

Ánh sáng đỏ tán đi, lộ ra Trương Vinh Phương đang mặc huyết bào vào lúc này.

Chương 1872 - Câu đố (6)

Bây giờ, tóc hắn đã dài đến eo, nhưng không tùy ý bay loạn trong gió, mà giống như côn trùng sống, không ngừng nhúc nhích hướng ra xung quanh nhằm thăm dò.

Nhìn từ xa khiến cho người ta cảm thấy rùng mình.

“Là ngươi lại tới nữa đó à?” Để Ba lên tiếng trong dáng vẻ lờ đờ uể oải, cả đầu cũng không thèm ngẩng.

Hai người có thể coi là bạn cũ, quá quen thuộc nên cũng không cần khách sáo.

“Ta lại có nghi vấn.” Trương Vinh Phương nhìn Để Ba, tuy rằng ở đây chỉ có non nửa thân thể của hắn, nhưng ý thức chủ đều đến đầy đủ.

“Dù sao ta cũng nợ ngươi nhiều rồi, lại thêm tí nữa cũng chả sao.”

“Ngươi ngược lại là nghĩ thoáng hơn rồi nhỉ, lúc nào có thể mang ta ra ngoài đây?” Để Ba nhàm chán nói.

“Ngươi thấy toà cung điện lớn đang được xây dựng dưới kia không? Ngươi có thể sống ở đó, dễ chịu hơn so với việc ngươi bị kẹt lại chỗ này, còn có thể trông nhà và quét dọn vệ sinh giúp bọn ta. Thấy sao hả?” Trương Vinh Phương đề nghị.

Có một cung điện dùng cho việc tập trung lại tiến hành hội nghị đang được xây dựng trên vách đá giữa tầng chín và bên ngoài biển Lãng Quên.

Đúng lúc không ai rảnh rỗi tới canh giữ ở Thái Uyên, thật khéo Để Ba chính là ứng cử viên vô cùng thích hợp.

“Ta có thể đi chứ, đương nhiên là đồng ý.” Để Ba nhếch miệng cười.

Hắn đã chú ý tới tòa cung điện kia từ lâu.

“Vậy thì tốt.” Trương Vinh Phương quay về chủ đề chính, “Lần này ta tới đây để hỏi ngươi một chút, ngươi có biết…” Đột nhiên, giọng hắn im bặt.

Trước đó, hắn không mở âm Minh Chi Nhãn nên không nhìn thấy thứ thuộc phương diện âm hồn.

Nhưng lúc này đây, trong tầm mắt của hắn, dưới âm Minh Chi Nhãn, Để Ba thế mà lộ ra một loại bản chất hoàn toàn khác.

Trong Thái Uyên.

Lúc này, Để Ba trong mắt Trương Vinh Phương thậm chí còn không được tính là hình người.

Tuy rằng lưng hắn treo trên vách đá, nhưng toàn thân từ trên xuống dưới đều hiện ra một loại cảm giác lơ lửng quỷ dị trong âm Minh Chi Nhãn.

Tựa như ảo ảnh trong nước, dập dờn theo gợn sóng.

Để Ba cũng không ngừng từ từ méo mó theo cơn gió thổi xung quanh.

Mấu chốt nhất là từng giờ từng phút đều có vô số hạt tròn nhỏ bé nhô lên rồi biến mất bên ngoài thân thể hắn.

Nhìn kỹ lại, rõ ràng mỗi hạt tròn này đều là những khuôn mặt người nhỏ bé đau khổ đến tuyệt vọng.

“Sao ngươi lại nhìn ta như vậy? Ta sẽ ngại ngùng đó.” Để Ba ngửa mặt, liếm môi nhìn về phía Trương Vinh Phương.

“Không có gì. Ta…” Trương Vinh Phương không nhắc gì tới những thứ mình nhìn thấy, mà là kiềm chế tâm thần và bình tĩnh không nói gì.

“Lần này ta muốn hỏi ngươi một chút, ngươi có biết một chỗ hay không, chỗ đó…”

Hắn cẩn thận mô tả tình trạng của thế giới mục nát một lượt cho Để Ba.

Nghe xong mô tả, Để Ba có chút lặng im, có vẻ như đang nhớ tới, lại trông như đang suy nghĩ.

Qua một lúc lâu, hắn vỗ vào miệng mình.

“Hình như ta có một chút ấn tượng. Có điều, người của tộc Linh Nhãn không gọi chỗ đó là thế giới mục nát, bọn họ chỉ gọi nơi đó là Dịch (dễ dàng), bởi vì dễ biến hóa. Chỗ kia…”

Hắn ngừng lại, không nói tiếp nữa.

Lại một lúc sau, hắn mới lần nữa lên tiếng.

“Chỗ kia, có một loại đồ vật cực kỳ phiền phức. Tên là âm Thanh Tĩnh Lặng.”

“m Thanh Tĩnh Lặng? Đó là thứ gì?” Trương Vinh Phương không hề cảm thấy loại âm thanh hỗn tạp loạn thất bát tao lúc trước kia sẽ là thứ tĩnh lặng gì.

“Không phải bản thân nó yên tĩnh, mà là nó sẽ làm cho hết thảy mọi thứ xung quanh trở nên yên tĩnh.” Để Ba trả lời, hắn nhếch miệng cười, “Ghi chép của tộc Linh Nhãn không nhiều, ta chỉ biết bọn họ vì muốn mở ra thông đạo không gian mà bị âm Thanh Tĩnh Lặng tới gần, xâm nhiễm và có rất nhiều, rất nhiều người chết. Còn lại ta cũng không rõ lắm.”

“Nói cách khác, thông đạo không gian không chỉ khiến cho Bạch Đồng sát lại gần hơn, mà còn giúp cho âm Thanh Tĩnh Lặng của thế giới mục nát thừa cơ xâm lấn?” Nhất thời, Trương Vinh Phương bỗng có chút hiểu được tộc Linh Nhãn lúc trước.

Bọn họ phải trả biết bao nhiêu đại giới thảm khốc mới có thể rút ra kinh nghiệm xương máu, triệt để đóng kỹ thuật truyền tống không gian lại, thay vào đó là nghiên cứu phi thuyền với ý định trốn thoát.

Nhưng đáng tiếc, cuối cùng bọn họ vẫn thất bại.

“Chính là như vậy. Ngươi hiểu rất đúng.” Để Ba gật đầu.

“Có cách gì có thể tránh Bạch Đồng và thế giới mục nát hay không?” Trương Vinh Phương hỏi tiếp.

Hắn đã đoán được đại khái rốt cuộc hai nguồn lực lượng giúp hắn ngăn cản Dịch tiến vào trước kia là gì.

Có lẽ đó chính là hai Đại Mật Khóa còn lại.

“Không có. Đương nhiên, hẳn là ta chưa từng nghe nói qua.” Để Ba nhún vai.

Trương Vinh Phương chợt có chút im lặng.

Nhưng không nghi ngờ gì nữa, thế giới đang dần hướng tới sự hủy diệt, đã có rất nhiều dấu hiệu có thể chứng minh điều đó.

Chương 1873 - Câu đố (7) - Chương 1896 - Tụ hợp (8)

Mặt khác, thông đạo dài và xa có liên quan đến hy vọng về nhà của hắn. Đây là chuyện phải làm, hắn không thể nào từ bỏ.

“Còn vấn đề gì nữa không?” Để Ba lại hỏi.

“Hết rồi. Vậy thì ta đưa ngươi đến cung điện bên dưới nhé?” Trương Vinh Phương chủ động nói.

“Tạ ơn, giao thiệp với ngươi lâu như vậy, ngươi là người luôn quan tâm đến cảm nhận của người khác, ngươi đúng là người tốt.” Để Ba cảm thán từ tận đáy lòng.

Trương Vinh Phương gật đầu tán thành.

“Ta cũng cảm thấy nếu không phải do mình quá mềm lòng, có lẽ rất nhiều chuyện sẽ không cần phiền toái đến vậy.”

Sau đó, hắn lại hỏi thăm một vài chuyện vặt vãnh liên quan tới tộc Linh Nhãn, từ đó có được nhận thức tương đối hoàn chỉnh về tộc đàn đã triệt để tuyệt chủng này.

Đây chính là nền văn minh Thiên Ngoại, sau khi họ tùy tiện ghé thăm và sinh sống mấy trăm năm, hòa hợp cùng cư dân bản địa, nhưng lại sớm tìm đường chết bởi vì thảm họa hủy diệt tới gần, khiến cả tộc của mình hoàn toàn bị tận diệt.

Trước khi tộc Linh Nhãn đến, vùng đất này hoàn toàn là thời kỳ làm nông cổ đại, không có bất kỳ trình độ khoa học kỹ thuật tiên tiến nào, ngược lại võ học, võ đạo cực kỳ hưng thịnh.

Sau khi hỏi thăm không ít chi tiết, Trương Vinh Phương dần dần có nghi ngờ đối với thân phận của Để Ba.

Nhưng bởi vì không có chứng cứ nên khó có thể khẳng định.

Hắn đưa Để Ba đi vào cung điện hội nghị bên dưới và cho hắn vào ở trong đó.

Bản thân thì tiếp tục hướng xuống, lơ lửng giữa không trung, quan sát biển Lãng Quên khổng lồ phía dưới.

Hắn dùng âm Minh Chi Nhãn nhìn chăm chú, đến cả biển Lãng Quên cũng hiện ra biến hóa mới hoàn toàn khác biệt.

Vô số nước biển màu đen vốn chỉ có những bóng người mơ hồ và quái vật to lớn chuyển động bên trong.

Nhưng giờ khắc này, bên trong nước biển màu đen của biển Lãng Quên dưới tầm mắt Trương Vinh Phương đều là âm hồn đen kịt không đếm xuể đang chen chúc nhau.

Mỗi một âm hồn này đều biến thành khói đen mặt người.

Bọn chúng ép chặt vào nhau, bộ phận dưới cơ thể hoàn toàn dung hợp lại thành một, liên kết vào bên trong biển Lãng Quên bao la.

'Thế mà lại có nhiều âm hồn như vậy! ?' Hiện giờ, Trương Vinh Phương mới hiểu được tại sao mình có thể sử dụng Cướp Đoạt Linh Hồn để cướp lấy hồn tinh từ các vật phẩm trong biển Lãng Quên…

Thì ra toàn bộ biển Lãng Quên chất chứa vô số âm hồn.

Nhưng âm hồn nơi này khác với âm hồn bên ngoài Thiên Mạc.

Âm hồn nơi này không có khí tức đặc thù của thế giới mục nát kia. Chỉ đơn giản là âm hồn thuần túy.

Việc này ít nhiều gì cũng khiến hắn nảy sinh lòng nghi ngờ.

Lơ lửng trên biển Lãng Quên, Trương Vinh Phương vừa động tâm niệm, vòng xoáy của Quỷ Phủ lập tức hiện lên sau lưng hắn.

Ngay tức khắc, một nguồn lực hấp dẫn mạnh mẽ khuếch tán ra từ phía sau hắn.

Vụt.

Vài âm hồn mặt người trong nước biển bên dưới bỗng chốc bị hấp dẫn bay vụt lên, để lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, muốn tiến vào Quỷ Phủ.

Nhưng một nửa thân thể của bọn chúng lại dính chặt vào biển Lãng Quên màu đen, không có cách nào thoát ra được.

Sức mạnh Quỷ Phủ không thể chống lại biển Lãng Quên, chỉ đành bỏ cuộc.

Trông thấy cảnh tượng này, Trương Vinh Phương không có động tác gì, mà bay thẳng về phía tâm biển Lãng Quên.

Trên đảo tâm biển, Lang không có ở đó. Chỉ có những bức tượng đá kia vẫn còn nguyên tại chỗ.

Bởi vì vấn đề của Lang trước đó nên hắn một mực không hề đến gần nơi này.

Rốt cuộc lần này đã có cơ hội.

Vừa động tâm niệm, Trương Vinh Phương đã bay thẳng đến trung tâm đảo và quan sát nhóm tượng đá cực lớn từ trên cao.

Những bức tượng đá hình người đứng sừng sững với nhiều tư thế khác nhau thành một mảng rừng đá, trông hệt như đang canh gác hoặc đang cầu nguyện.

Mặt của tất cả mọi người đều hoàn toàn mơ hồ, không có cách nào thấy rõ bất cứ ngũ quan gì.

“Nơi này…” Không hiểu sao Trương Vinh Phương có cảm giác nơi này khá quen thuộc.

Nhưng rất rõ ràng, hắn chưa từng chính thức đặt chân tới nơi này lần nào.

Các chi tiết của những bức tượng đá này cực kỳ chân thực, tinh tế và mềm mại, mỗi một tượng đá đều giống hệt chân nhân, phong thái tương đối tự nhiên.

Trương Vinh Phương nhìn tổng thể xong vẫn luôn cảm thấy những tượng đá này phảng phất như đang bảo vệ thứ gì đó.

Âm thầm ghi nhớ những chi tiết này vào đầu, hắn quay người bay về hướng nơi xa.

*

Nguyên Thành.

Trước cửa một quán rượu.

u Nam và Công Tôn Diệc đứng ở đầu ngõ nhìn Qua Nhĩ Vi – người cuối cùng đang nhanh chân bước đến gần.

“Sao rồi?” Công Tôn Diệc lên tiếng hỏi trước.

“Rất thuận lợi, nhưng mà… dường như Thiên Liên cung không có phản ứng.” Qua Nhĩ Vi nhíu mày trả lời. “Có vẻ như

đạo tổ Huyết Vương đang bận bịu chuyện khác, tuy rằng hắn không quản thúc lời đồn thổi trong thành, nhưng cũng không quan tâm tới cho lắm.”

Chương 1874 - Câu đố (8)

“Là không quan tâm tới hay là không tin?” u Nam nhíu mày hỏi.

“Có lẽ là cả hai.” Qua Nhĩ Vi trả lời sau một hồi im lặng.

Lời đồn truyền bá lâu như vậy, hẳn là Thiên Liên cung đã sớm biết được. Nhưng vẫn không có bất cứ biểu hiện gì, chuyện này cho thấy rất có thể thượng tầng của họ cũng không thèm để ý tới.

“Chúng ta không biết đến tột cùng mối quan hệ giữa tam đại liên minh thế nào, chỉ dựa vào lời đồn thì không thể nào ảnh hưởng tới đại cục.” Công Tôn Diệc nhíu mày.

“Tháp Sát Na đã bắt đầu phái người đuổi bắt chúng ta.” Qua Nhĩ Vi nói tiếp, “Xem ra bên phía Tác Nhĩ vẫn không giữ được tình báo của chúng ta. Ta nghe ngóng được tin tức từ mấy thương nhân trong thành, Vĩnh Tục cung bên kia đã có người đi truy soát.”

Nàng ta vừa dứt lời, sắc mặt của hai người u Nam lập tức trở nên khó coi.

“Bọn chúng có thể tìm tới Vĩnh Tục cung, khẳng định có thể tìm tới nơi này, chúng ta không thể ở lại nữa.” u Nam trầm giọng nói.

“Trước hết mỗi người tự trở về, nhằm phân tán mục tiêu. Ở Nguyên Thành và tháp Sát Na quá bắt mắt, dễ làm người khác chú ý. Mục tiêu quá lớn.” Công Tôn Diệc đáp lời.

Ba người đều là kiểu người lý trí tỉnh táo, dù tình huống lúc này nguy cấp, nhưng không một chút hoảng hốt.

“Cũng được, giao hẹn cách thức liên lạc cụ thể, chúng ta trở về rồi lại tụ họp.” Qua Nhĩ Vi trả lời.

“Được.”

Ba người quyết định rất nhanh, tức tốc trao đổi cách thức liên lạc, sau đó quyết đoán chia ra rời đi.

u Nam cầm một tấm thẻ nhỏ màu đen trong tay, rất nhanh đã chi tiền để ngồi lên xe ngựa trở về khu vực gần căn cứ của mọi người nhất.

Dù xe ngựa gọi là ngựa, nhưng ngoại trừ hình dáng bên ngoài lờ mờ giống ngựa ra thì vật kia không có lấy nửa điểm dấu vết tương ứng.

Tám chân, sau lưng mọc ra cánh chim màu đen, mỗi nơi trên thân thể đều hiện ra một con mắt đến mức lộn xộn hỗn loạn.

Ngồi trong xe, u Nam nhìn những người còn lại đã sớm thành thói quen, nhìn vào đôi mắt đo đỏ của họ, hắn ta bỗng cảm thấy mình ngược lại càng giống loài dị biệt hơn.

Một đường bình an vô sự, hắn ta thuận lợi trở lại căn cứ của mình, trở lại tiểu trấn Nhân Minh từ cửa vào ẩn.

Nhân thủ tuần tra phát hiện hắn ta từ xa, lập tức mừng rỡ đón hắn ta vào.

“u Nam ca, sao ngươi trở về sớm như vậy? Không phải nói đi tới chỗ xa sao?” Cô nương dẫn đội Vưu Lỵ tỏ ra hết sức hớn hở.

“Việc bị kết thúc giữa chừng, bây giờ đoán là không sao nữa rồi.” u Nam nhớ lại những gì gặp phải trong khoảng thời gian này, hắn ta chợt cảm thấy như rơi vào giấc mộng.

“Không sao là tốt rồi! Các ngươi đều là đại nhân vật, nhưng lại luôn bận bịu việc lớn, giờ các ngươi đều bình an vô sự, vậy thì chắc chắn là không sao thật.” Vưu Lỵ vui vẻ nói.

u Nam chỉ cười mà không đáp.

Thuận theo đường về nhà, hắn ta nhanh chóng tạm biệt đội tuần tra rồi một mình đi về.

Lúc hắn ta sắp đi tới cửa nhà, bỗng nhiên bóng dáng một lão nhân ngồi ở cửa xuất hiện phía bên phải nơi ở của hắn ta.

Đó cũng là một căn phòng nhỏ sơn trắng bên ngoài, rõ ràng là vừa xây xong cách đây không lâu.

Mà lão nhân ngồi trước cửa chính là Nguyệt Thần được hắn ta cứu về lúc trước——Nhạc Đức Văn.

Nghe được tiếng bước chân, Nhạc Đức Văn ngẩng đầu nhìn về phía u Nam bên này.

“Là Tiểu u à, chẳng phải các ngươi ra ngoài rồi sao?” Nhạc Đức Văn cười ha hả, đặt con dao khắc đá trong tay xuống và ngẩng đầu hỏi.

“Nhạc sư phụ, trước kia ngài từng nhắc qua ngài đến từ một khu trao đổi rất lớn. Có phải nơi đó gọi là Đại Linh không?” Lòng u Nam khẽ động, hắn ta cất tiếng hỏi.

“Đúng vậy. Có điều Đại Linh bây giờ đã hoàn toàn thay đổi rồi.” Nhạc Đức Văn buông tiếng thở dài. “Ngươi hỏi chuyện này làm gì?” Lúc ông ta dạy người khác trước đây đã vô thức dùng các loại võ công của Đại Linh. Sau đó cũng không còn giấu diếm nữa.

“Chỉ là nghe nói hình như Huyết Minh cũng xuất xứ từ khu trao đổi cực lớn.” u Nam trả lời.

Nhạc Đức Văn nhìn người trẻ tuổi trước mắt, lúc trước cũng nhờ đối phương cứu ông ta một mạng, lúc này ông ta mới có thể an an ổn ổn ngồi ở đây hưởng thụ tuổi xế chiều.

Nhưng có vẻ giờ đây ông ta đã gặp phải phiền phức rồi.

“Huyết Minh à, thật ra ta có chút chuyện chưa từng nói với các ngươi.” Nhạc Đức Văn cười. “Ta vốn dĩ cũng xuất thân từ khu trao đổi Huyết Minh. Chỉ là đã sớm rời khỏi đó.”

“Nhạc sư phụ cũng là người của khu trao đổi Huyết Minh?” Ánh mắt u Nam khẽ xoay chuyển, lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Không phải lão đạo ta tùy tiện thổi phồng đâu, ban đầu, ta cũng được xếp vào cấp bậc không tồi ở Đại Linh. Cũng đã từng vẻ vang và lợi hại qua, chỉ là hiện tại không có lòng tranh đua háo thắng, rất nhiều thứ đã không còn quan trọng nữa.” Nhạc Đức Văn cười nói.

Chương 1875 - Câu đố (9)

“Nếu nói thế thì Nhạc sư phụ cũng biết Huyết Vương?” u Nam ôm ấp lòng mong chờ khó hiểu, lên tiếng hỏi thăm.

“Từng nghe nói. Thật ra ta còn dạy dỗ qua không ít cao thủ trong Đại Linh đấy.” Nhạc Đức Văn hơi chìm vào hồi ức.

Nghe được câu này, đôi mắt u Nam lập tức sáng rỡ hẳn lên.

Vấn đề trước nhất hiện giờ của họ chính là không thể xác định mục đích chân chính của Huyết Vương và La.

Kế tiếp là không có cách nào giao chứng cứ đến tận tay Huyết Vương. Nếu như Nhạc sư phụ có quan hệ sâu rộng……

Lúc này, hắn ta nhanh chóng hỏi han Nhạc Đức Văn chi tiết rất nhiều tình huống liên quan tới nội bộ Đại Linh trước đây.

Thật ra chỉ cần tìm hiểu một chút là có thể phân biệt rốt cuộc có phải đám người Lang hay không.

Dù sao sự phát triển của Đại Linh, tính cả sự trưởng thành của Huyết Vương thủy tổ Trương Vinh Phương này, đều là có dấu vết để suy ra.

Lúc này, u Nam hỏi một câu, Nhạc Đức Văn cũng trả lời thuận theo tự nhiên.

Lúc bấy giờ, Đại Linh đã sớm hoàn toàn không đau không ngứa và không bị ảnh hưởng bởi rất nhiều thứ rồi.

Vậy nên, lúc nói tới những chuyện này, ông ta cũng không có bất cứ gánh nặng nào. Nhưng thực chất, ông ta không hề biết Huyết Vương chính là Trương Vinh Phương, suy cho cùng, cấp độ của những người thích ứng mới kia cũng không cao.

Khi nói về quá khứ, nói về người đảm nhiệm chức quốc sư của Đại Linh, nói về giáo đồ, hai đồ đệ và chuyện phong lưu của mình, Nhạc Đức Văn chợt cảm thấy lúc làm Nhạc Đức Văn là khoảng thời gian tốt đẹp và thoải mái nhất trong cuộc đời ông ta.

Trước đó, ông ta một mực bày bố chuyện cướp đoạt lực lượng của Linh Phi Thiên nhằm thoát ra khỏi Thiên Mạc.

Dù sao, việc vượt qua hệ thống Linh Phi Thiên vẫn rất khó khăn.

u Nam một mực ngồi yên bên cạnh và chậm rãi nghe.

Hắn vẫn luôn cực kỳ tôn trọng Nhạc sư phụ, trong khoảng thời gian này, tất cả mọi người đều có thể nhìn ra Nhạc Đức Văn thật sự bình thản ổn định dạy bảo người trẻ tuổi bên trong thành trấn.

Không ít người thích ứng mới trưởng thành rất nhanh dưới sự dạy bảo của ông ta, rất nhiều kỹ xảo nhỏ mà ông ta dạy bảo đã cứu được tính mệnh của nhiều người vào những lúc gặp rắc rối.

Nghe mãi nghe mãi, cuối cùng u Nam trầm giọng nói một câu.

“Thật ra, trước đó ta cũng vừa trở về từ Huyết Minh, Nhạc sư phụ có muốn trao thứ gì cho cố nhân bên kia không? Ta có thể đưa thư qua giúp ngài.”

Nguyên Thành Huyết Minh đúng là một thành thị lớn toàn diện và đa dạng, bọn họ có thể tìm thấy dấu vết của rất nhiều thứ mà họ cần ở nơi đó.

Vì vậy, u Nam đi một chuyến về mới nhận ra có lẽ sau sau này hắn ta sẽ thường xuyên liên hệ với Nguyên Thành.

“Nguyên Thành…” Nhắc đến tên gọi này, Nhạc Đức Văn bỗng nhiên có chút động lòng.

Ông ta luôn nghe thấy những người thích ứng trẻ tuổi kể lại bên ngoài đã biến hóa long trời lở đất thế nào, tam đại thế lực lớn mạnh chấn động ra sao.

Nhưng ông ta chưa từng thực sự chính mắt nhìn thấy lần nào.

Tuy nhiên, lúc này đây, khi nghe u Nam nhắc lại lần nữa, lòng ông ta bỗng dưng cảm thấy tĩnh cực tư động*, dâng lên ý nghĩ đi gặp lại cố nhân một chút.

* Tĩnh cực tư động nghĩa là: khi cuộc sống đạt đến mức yên tĩnh tột độ, người ta sẽ mong muốn có sự thay đổi

* Tĩnh cực tư động nghĩa là: khi cuộc sống đạt đến mức yên tĩnh tột độ, người ta sẽ mong muốn có sự thay đổi

“Nói tới thì, một thân thiếu hụt của ngài hoàn toàn có thể bù đắp lại thông qua việc chuyển hóa thành huyết duệ đấy.” u Nam suy tư và nói. “Khả năng hồi phục của huyết duệ siêu mạnh, có khi ngài sẽ có thể trở về hình dáng ban đầu chỉ trong thời gian ngắn đó.”

“Huyết duệ…” Nhạc Đức Văn cũng biết đến cái tên này. Ông ta có hơi nghi ngờ nó có liên quan đến Trương Vinh Phương, nhưng không dám khẳng định.

Huyết duệ bên ngoài càng ngày càng nhiều, ông ta đã sớm tìm hiểu cặn kẽ về họ.

“Tạm thời không vội, chờ ta chuẩn bị thỏa đáng xong lại xuất phát.” Ông ta dừng một chút.

“Phải rồi, nếu ngươi có thời gian, lúc đi Nguyên Thành có thể tiện thể giúp ta nghe ngóng một chút về tình hình hiện tại của hai đồ đệ ta từng dạy dỗ trước kia.”

“Đây là chuyện nhỏ, chẳng qua phỏng chừng phải một khoảng thời gian rất lâu nữa ta mới có thể đi Nguyên Thành lại.” u Nam gật đầu đáp ứng.

“Không sao hết, ngươi nhớ kỹ là được.” Nhạc Đức Văn mỉm cười, phần lớn tin tức ông ta nghe ngóng được là từ những người thích ứng trẻ tuổi kia, cho nên hiểu biết của ông ta với bên ngoài chỉ là trạng thái cơ bản.

Bây giờ nghe u Nam nói về Nguyên Thành. Có vẻ Nguyên Thành này là do Đại Linh dựng nên, lập tức khơi dậy lòng tò mò của ông ta.

Ông ta bỗng gấp gáp muốn biết, rốt cuộc những cố nhân trước đây của mình bây giờ ra sao.

“Vậy hai đồ đệ của ngài tên gì?” u Nam nhẹ giọng hỏi. “Tốt nhất ngài nên nói cho ta biết cả những đặc điểm đặc thù mang tính tượng trưng của họ luôn, để ta thuận tiện phân biệt với những người cùng tên.”

Chương 1876 - Câu đố (10)

“Cái này thì dễ.” Nhạc Đức Văn cười nói, “Bọn họ một người gọi là Trương Thanh Chí, là người trung thực thật thà, dễ ngại ngùng và chân thành, chỉ là do quá si mê tình yêu đôi lứa nên đã bỏ bê hết những chuyện khác.”

“Trương Thanh Chí, ta đã nhớ kỹ.” u Nam gật đầu. “Còn người kia thì sao?”

“Còn một người nữa, cũng không biết hiện tại hắn thế nào rồi.” Nhạc Đức Văn có chút chần chờ. “Người này khá là đặc biệt, ta không biết nên nói thế nào với ngươi nữa đây.”

“Đặc biệt?” u Nam bị khơi dậy lòng tò mò, “Đặc biệt chỗ nào thế? Tên gọi à?”

“Ừm… chủ yếu là…” Nhạc Đức Văn cau mày nói, “Chủ yếu là ta cũng không biết giờ đây hắn trở thành dáng vẻ gì rồi. Hắn biến hóa quá nhanh.”

“Đồ đệ thứ hai tên là Trương Vinh Phương, so với Trương Thanh Chí, hắn cực kỳ chuyên tâm vào sức mạnh và võ học, nhưng lại khá lãnh đạm với rất nhiều sự vật, sự việc khác. Cũng chính bởi vì vậy, mà hắn tăng tiến cực kỳ khủng khiếp, kết hợp giữa thiên phú và cả nỗ lực, ta cũng không thể nào đoán được rốt cuộc hiện tại đã đạt tới trình độ gì.”

“Trương Vinh Phương…” u Nam nhớ kỹ cái tên này. Tuy rằng hắn ta cảm thấy hơi quen tai, nhưng hắn ta chỉ nghĩ hắn là mình đã nghe qua người nào đó cùng tên ở một nơi khác mà thôi.

Hắn ta cũng không để ý gì nhiều.

“Vậy đi, Nhạc sư phụ hãy chờ tin tốt của ta nhé.” u Nam đứng dậy đi về phía phòng ốc của mình.

Hắn ta biết rõ bản thân sớm muộn gì cũng sẽ lần nữa đi tới Nguyên Thành. Nhưng có lẽ, lần tiếp theo sẽ không ẩn nấp chật vật như lần trước nữa.

Bây giờ nghĩ lại, trên thực tế, Nguyên Thành cũng không phối hợp với tháp Sát Na truy bắt bọn họ, dường như thành trì này

đứng ở vị trí cực kỳ trung lập, không nghiêng không lệch.

Chỉ cần ngươi không phá hoại đời sống và làm tổn thương cư dân trong thành, hết thảy còn lại đều không đáng kể.

Trở lại trước cửa phòng mình, u Nam vươn tay, cắm chìa khoá vào ổ khóa.

Ngay lúc ấy, một tia chớp chợt lóe lên trong tâm trí hắn ta.

Trương Vinh Phương… Trương Vinh Phương! ?

"Trương Vinh Phương! !! ?" Bỗng nhiên, u Nam xoay người lại và nhìn chằm chằm vào Nhạc Đức Văn đang uể oải ngồi trước cửa.

"Lẽ nào là Huyết Tiên thủy tổ Trương Vinh Phương! ?" Hắn ta không chỉ một lần nghe qua danh hiệu này trong Nguyên Thành.

Huyết Vương, Huyết Tiên thủy tổ, Huyết Tiên lão tổ, Nhân Tiên đạo chủ, đạo tổ và rất nhiều danh xưng, biệt hiệu khác, đều dùng để mô tả vị này.

Trong lòng hắn ta càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quặc, lúc này, hắn ta rút chìa khoá lại rồi lần nữa bước đến ngồi cạnh Nhạc Đức Văn.

"Nhạc sư phụ, xin hỏi đồ đệ gọi là Trương Vinh Phương kia của ngài còn có điểm đặc biệt nào khác không?"

Nhạc Đức Văn trợn mắt nhìn hắn ta, cũng không kiêng kị gì mà nói thẳng không ít chi tiết liên quan tới Trương Vinh Phương.

u Nam càng nghe lại càng cảm thấy đích thị là người kia! Hai mắt hắn ta cũng chầm chậm bừng sáng.

Oành!

Đúng lúc này, tiếng nổ vang dội đột nhiên truyền đến từ vị trí cửa ra vào của căn cứ.

Vài người thích ứng trông coi ở cửa ra bị vụ nổ kịch liệt làm cho văng đi ngay tại chỗ.

Nhưng tố chất thân thể mạnh mẽ giúp bọn họ nhanh chóng xoay người ổn định cân bằng giữa không trung, vừa đáp xuống

đất, họ lập tức cầm loan đao trong tay và xông tới hiện trường vụ nổ.

Tố chất thân thể của người thích ứng cực mạnh, cho dù không hùng mạnh bằng những người ký linh Lò Luyện Đốt Tâm kia, nhưng cũng được xem là vượt xa người thường.

Nhưng không đợi nhóm người này tới gần, một tia sáng tím lại lần nữa nổ tung trong bụi mù màu xám, sau đó lan rộng thành lồng ánh sáng bao trùm lên nhóm người trong chớp mắt.

Mấy người họ toàn thân vặn vẹo, cơ bắp uốn cong, khuôn mặt méo xệch, lực đạo trong thân thể mau chóng biến mất.

Lịch bịch, nhóm người thích ứng này chỉ vừa đối diện đã lập tức rơi xuống mặt đất, thân thể bắt đầu mọc ra các loại tăng sinh quái dị.

Đó là dấu hiệu bị ô nhiễm bởi ác năng phóng ra.

Người thích ứng Thiên Quang cũng có thể bị ô nhiễm, chỉ là khó bị ô nhiễm hơn người ký linh rất nhiều, suy cho cùng, họ cũng không phải đối tượng bị nhắm vào.

Nhưng bây giờ, chỉ vừa chạm mặt mà đã…

Trong bụi mù của vụ nổ, từng luồng Ác Linh Xa khói đen bốc lên, chậm rãi tiến vào hang động Nhân Minh rộng lớn dưới mặt đất này.

Bên trong Ác Linh Xa là một nữ tử cao lớn toàn thân bao trùm bởi tinh thể màu tím, mái tóc dài màu trắng tản ra theo gió, nhìn chằm chằm vào thành trấn này bằng vẻ mặt lạnh lùng.

“Tuân theo mệnh lệnh của Hồng Tự đại nhân, tìm ra người huyết mạch, những người còn lại, một tên cũng không tha.”

“Dạ!” Sau lưng nàng ta còn có ba ác ma bao bọc trong tử tinh, nhanh chân bước vào, dùng ánh mắt rét căm căm nhìn vào trong hang động.

u Nam đứng dậy, thoáng cảm thấy có gì đó không đúng lắm, hắn ta nhìn về phía xảy ra vụ nổ.

Chương 1877 - Câu đố (11)

Từng đội nhân mã vụt chạy qua bên người hắn ta, hướng tới chỗ cửa ra vào bằng tốc độ tối đa.

Hắn ta vội vàng tung người nhảy đến nóc nhà đối diện, nhìn lại từ nơi cao.

Lần này, hắn ta thấy rõ bên lối cửa ra vào có từng cá thể khói đen đang từ từ tiến vào.

Trong đó, có vài hình người cao lớn cả người toàn là màu tím.

"Ác ma…" Lòng u Nam run lên, hắn ta đã từng chứng kiến sự đáng sợ của ác ma trong đại chiến Thủ Mật Nhân lúc trước.

Hắn ta mới vừa nhìn qua, nữ ác ma tóc trắng bên kia lập tức cảm ứng được và ngó sang hướng bên này.

Ánh mắt hai người đối diện nhau.

"Tìm được rồi…" Nữ ác ma tóc trắng khẽ cong khóe miệng, dưới thân đột nhiên nổ ra vết nứt to lớn, cả người như tên lửa phóng tới chỗ u Nam.

Sắc mặt u Nam biến đổi kịch liệt, cùng lắm thì hắn ta chỉ có thể đối phó Ác Linh Mã, lần này đã vượt hẳn mấy cấp bậc, phải đối phó ác ma, có khi còn là ác ma cao đẳng, thế thì coi như xong.

Đầu óc hắn ta nhanh chóng xoay chuyển, không thể ở lại thành trì này nữa rồi, rõ ràng những Ác Linh ác ma này đến đây tìm hắn ta.

Nếu hắn ta không thể dẫn lũ quái vật này ra khỏi đây, toàn bộ người trong thành trấn đều sẽ chết! !

Chạy!

Sau khi vô số suy nghĩ quay cuồng, u Nam xoay người chạy trốn hết tốc lực.

Mới chạy được vài bước, hắn ta vội vàng túm lấy Nhạc Đức Văn rồi lần nữa chạy tới nơi xa.

Nhạc Đức Văn cũng kịp phản ứng, hiểu rõ đây là thời khắc nguy cấp, dưới chân bắt đầu chạy đi với tốc độ cao nhất.

u Nam gấp rút suy nghĩ trong đầu, nghĩ cách làm thế nào để bảo vệ nơi này tránh khỏi sự xâm nhập của ác ma.

Nhưng bất luận có nghĩ kiểu gì thì hắn đều không nghĩ ra được những phương pháp khác.

'Đi Nguyên Thành! ' Thình lình, một ý nghĩ chợt lóe lên.

Nguyên Thành không cho phép bất kỳ tranh đấu nào xảy ra, hiện giờ chỉ có nơi đó có thể che chở bọn họ!

Nếu vị kia thật sự là đồ đệ của Nhạc sư phụ, vậy có lẽ đây chính là biện pháp tốt nhất lúc này!

*

Thiên Liên cung.

Ánh sáng xám mãnh liệt lại lần nữa bị cưỡng ép áp chế trở về.

Trương Vinh Phương đứng bên cạnh Trương Chân Hải, nhẹ nhàng đỡ lấy thê tử đã mê man.

"Không sao rồi…" Hắn thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Thiên Nữ ở cách đó không xa.

"Có thấy rõ là thứ gì không?"

"Có thứ gì đó đang cố gắng xuất thế thông qua bụng của Chân Hải." Thiên Nữ khẽ gật đầu.

Những xung kích mấy ngày nay giúp nàng hiểu biết rất nhiều về ánh sáng xám này.

"Rốt cuộc thứ đó là gì?" Nàng chỉ nhìn từ xa mà đã có thể cảm nhận được thân thể nhoi nhói, đừng nói chi là Trương Vinh Phương ngăn cản ánh sáng xám gần trong gang tấc.

"Không biết, có người nói cho ta biết tên của nó là Dịch." Trương Vinh Phương đáp.

"Bất kể Bạch Đồng hay Dịch cũng được, bọn chúng đều muốn triệt để giáng xuống nơi này. Ta đang tìm nguyên nhân trong đó…"

Trương Vinh Phương còn chưa dứt lời.

Bỗng chốc, một tia huyết quang bay vụt tới bên ngoài rồi rơi xuống trước cổng chính của Thiên Liên cung.

Trong huyết quang, Thường Ngọc Thanh nhíu chặt mày, mặc váy trắng bước nhanh ra ngoài.

Nàng nhìn về phía người gác cổng Truyền Minh.

“Thưa sư tôn, đệ tử có chuyện quan trọng cần bẩm báo!”

“Đạo tổ đang ở trong cung, chờ ta bẩm báo.” Truyền Minh rất có trách nhiệm chắn trước cửa cung.

“Không cần, Ngọc Thanh vào đi.” Giọng Trương Vinh Phương như có như không truyền ra từ trong cung.

Thường Ngọc Thanh vội vã vượt qua Truyền Minh, đẩy cửa cung ra và sải bước tiến vào.

“Sư tôn, một khắc trước có người truyền tin, nói là sư tôn của ngài, tên là Nguyệt, hy vọng được gặp mặt ngài một lần.”

“Nguyệt?” Trương Vinh Phương xoay người, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc. “Hắn ta đang ở đâu?”

“Người truyền tin còn đang ở đây, nhưng người tên Nguyệt kia không có mặt trong thành mà đang ở một nơi khác.” Thường Ngọc Thanh gấp gáp nói. “Đối phương đưa ra không ít tin tức riêng tư liên quan tới người, thế nên đệ tử ngay lập tức đến đây bẩm báo.”

Cái tên Nguyệt này, hoặc là nói một chữ duy nhất này khơi lên rất nhiều liên tưởng trong lòng Trương Vinh Phương.

Mà một chữ này, cộng thêm việc biết được rất nhiều thông tin cá nhân riêng tư của hắn, e rằng trên đời này chỉ có một người duy nhất.

‘Lẽ nào chính là Nhạc sư phụ! ’ Lòng Trương Vinh Phương khẽ vui mừng, cả người tiến lên trước vài bước.

Hơn phân nửa máu thịt trên thân thể hắn tự động thoát ra, lần nữa hình thành một Trương Vinh Phương ngay bên cạnh Trương Chân Hải.

Mà bản thân hắn thì khẽ ra hiệu với Thiên Nữ, bảo nàng ở lại nơi này.

Sau đó, hắn hóa thành một tia sáng đỏ, phóng từ trên Thiên Liên cung ra để đi thu xếp trước.

Nơi này cần phần lớn sức mạnh của hắn trấn áp và giám sát động tĩnh của Dịch. Nhưng thứ cần thiết cũng chỉ là sức mạnh.

Thật ra, sức mạnh hiện tại chính là lượng lớn huyết mạch thủy tổ.

Chương 1878 - Lựa chọn (1)

Chỉ cần hắn để phần lớn tinh huyết lại nơi này là có thể không ngừng trấn áp ý đồ đột phá để ra đời của Dịch.

Từ khi hắn đi tới bên ngoài Thiên Mạc, đồng thời thành lập Nguyên Thành, hắn vẫn chưa từng ngơi nghỉ việc tìm kiếm Nguyệt Thần, cũng là Nhạc sư phụ.

Hắn biết rõ người ký linh mạnh mẽ như Nguyệt Thần có thể sẽ bị ô nhiễm bởi phóng xạ ác năng ở cực ngoài.

Nhưng trải qua điều tra, hắn cũng không phát hiện được tung tích của Nhạc sư phụ trong số Ác Linh.

Sau thời gian dài tìm kiếm, bởi vì một mực không tìm thấy chút manh mối nào, Trương Vinh Phương cũng dần dần quên đi việc này. Hắn chỉ giao lại cho thuộc hạ và chờ đợi kết quả.

Thật sự không ngờ người hắn không tìm được thế mà lại tự mình chủ động đến Nguyên Thành này và tìm tới hắn.

*

Ngoại trừ Thiên Mạc các, vẫn còn không ít kiến trúc cao lớn màu đỏ vừa xây xong ở khu hạch tâm Nguyên Thành.

Trong đó có lầu các để Trương Vinh Phương và nhóm Tiên Nhân ở lại, những lầu các này bồng bềnh tiên khí, sương đỏ quẩn quanh, mang theo phong thái của nơi quan trọng trong Tiên gia, không cho phép bất kỳ kẻ nào tùy tiện tiến vào.

Còn lại là cơ cấu quản lý tương đối quan trọng của Nguyên Thành, chẳng hạn như bộ phận quản lý thành trì. Đây là nơi làm việc thường ngày của thành chủ Hồng Nghiệp.

Lại thêm bên ngoài còn có các bộ ngành lớn phụ trách trông coi việc ăn, mặc, ở, giải trí, vân vân, đều ở chỗ này, nối liền với lầu các của đạo tổ.

Lúc này, bên ngoài khu vực hạch tâm, một đội huyết duệ đang vội vã cầm vũ khí phóng đi theo hướng ngoại thành.

“Nhanh nhanh nhanh! Nhiệm vụ khẩn cấp!”

Đội huyết duệ này rất nhanh đã xông ra ngoại thành và đi xa, ngay sau đó, lại là từng bóng ảo ảnh huyết sắc lao đến hướng kia với tốc độ còn nhanh hơn đoàn người ban nãy.

Không chỉ vậy, những cao thủ của bốn viện trú đóng bên ngoài Nguyên Thành đồng loạt tiếp nhận thông báo vào ngay giây phút này.

Phải đi trước tới địa điểm đánh dấu để đón một người tên là Nhạc Đức Văn về.

Ít nhất một nửa cao thủ lưu trú trong bốn viện ào ào xông ra, tiến đến tìm kiếm ở địa điểm ước định trên thư—— phế tích Hồng Nguyên.

Mà ở phế tích Hồng Nguyên lúc bấy giờ.

Đám Ác Linh khói đen đang nhanh chóng truy đuổi và chém giết hai người phía trước.

Trong phế tích màu đen, tốc độ của đám Ác Linh cực kỳ nhanh, hệt như vệt khói đen vượt qua vũng dung nham và điên cuồng đuổi theo hai người trước mặt.

Sắc mặt u Nam lạnh lùng, kéo theo Nhạc Đức Văn không ngừng vòng quanh những bức tường đổ nát và đống rác trong phế tích, mau chóng tạo ra từng đường cong quái dị.

Không ít đường cong đều vừa khéo lướt ngang qua. Chỉ cần lệch một chút là có thể bị vướng vào phế tích.

Nhưng quả thực chính là thân pháp vụn vặt như vậy lại khiến cho đám Ác Linh vụng về này không có cách nào tận dụng ưu thế trên phương diện tốc độ của mình.

Thực tế, tốc độ trên đường thẳng của Ác Linh mạnh hơn một khoảng so với người thích ứng như u Nam.

Nhưng suy cho cùng thì đầu óc bọn chúng có vấn đề, thích đi thẳng về thẳng, thế là hắn ta sáng chế ra được phương pháp khắc chế tinh tế kiểu này.

u Nam kéo Nhạc Đức Văn bỗng nhiên xoay người, vượt qua một phế tích đá cao hơn ba mét.

Oành!

Đột nhiên, bên trong phế tích kia nổ tung.

Một cánh tay màu đen trông như chân nhện tóm lấy u Nam từ chính giữa.

“Chết đi, người huyết mạch!” Một tên Ác Linh Mã ẩn núp trong đó gào lên, vồ lấy u Nam.

Lần này hoàn toàn làm rối loạn tiết tấu của u Nam.

Hắn ta biết rõ tốc độ của Ác Linh nhanh đến mức nào, cho nên đến gần như thế đã triệt để loại bỏ tất cả không gian trốn tránh của hắn ta.

Chỉ có thể cố gắng chống đỡ!

Hắn ta quyết định rất nhanh, trong mắt lóe lên ý lạnh. Tay phải nâng lên nhanh như chớp, trường đao tạo ra ảo ảnh, chém xuống một cách nặng nề.

Coong!

Lưỡi đao chém vào mũi nhọn của móng vuốt sắc bén kia hết sức chuẩn xác, nặng nề chém nứt nó.

Tia lửa bắn tung tóe, u Nam nghiêng người sang một bên, thân thể lăn lộn, lưỡi đao phóng ra một vòng cung hoàn hảo.

Xùy!

Lưỡi đao được đặc chế chém qua cơ thể Ác Linh Mã.

Một đao kia cực kỳ chính xác, chém xuyên qua vị trí đồng tử dựng thẳng quan trọng nhất trên thân thể Ác Linh Mã.

Một đao thành công, u Nam dùng hết tốc lực lao về phía trước, không hề quay đầu lại.

Bùm!

Toàn bộ thân thể của Ác Linh Mã nổ tung, hóa thành tia sáng tím, bao trùm khắp mặt đất trong phạm vi trăm mét ở bốn phía.

Nhưng lúc này u Nam đã sớm dẫn theo Nhạc Đức Văn chạy xa.

Thừa dịp Ác Linh Mã nổ tung, cản chân đám Ác Linh truy sát còn lại.

Hắn khẽ phân biệt phương hướng rồi chạy về phía Nguyên Thành bằng tốc độ cao nhất.

“Phế vật! !” Sau lưng truyền đến tiếng gầm thét của nữ ác ma tóc trắng kia.

Chương 1879 - Lựa chọn (2)

Trên mặt đất màu đen, u Nam không ngừng lách qua từng hồ dung nham đỏ sậm bốc khói nghi ngút.

“Thứ kia chính là ác ma à?” Nhạc Đức Văn đang trên lưng hắn ta hỏi.

Thân thể của hắn ta vẫn chưa khôi phục, có thể tiết kiệm được bao nhiêu sức lực thì hay bấy nhiêu.

Đây là lần đầu tiên hắn ta gặp được ác ma cấp cao trong số Ác Linh.

“Đúng vậy, đó là thành viên cao tầng của tháp Sát Na.” Tuy rằng u Nam chạy như bay bằng tốc độ cao nhất, nhưng hơi thở không hề thay đổi chút nào.

Là người thích ứng nhân loại mạnh nhất, hắn ta vốn có tố chất thân thể cực mạnh và tốc độ phản ứng cực nhanh.

Trên bản chất, hắn ta đã không được tính là nhân loại nữa, mà là thể biến dị nào đó.

“Bây giờ chúng ta đi nơi nào? Những đứa trẻ trong thành kia sẽ thế nào?” Nhạc Đức Văn trầm giọng hỏi.

“Mục tiêu của bọn chúng là ta, giờ ta đang dẫn dụ bọn chúng ra khỏi đó đây.” u Nam bình tĩnh đáp.

“Ngươi biết sẽ dẫn tới tai hoạ, vậy tại sao còn muốn trở về?” Nhạc Đức Văn trầm giọng nói.

“Ta…” u Nam trầm mặc.

Nếu như không quay về thì hắn ta nên đi đâu đây?

Thật ra, hắn ta không nghĩ nhiều như vậy. Hoặc là nói, hắn ta chỉ ôm theo tâm lý may mắn trong lòng.

“Chỉ cần ta dẫn dụ ác ma mạnh nhất đi, đám còn lại đã có A Tát Lộ ở lại lo liệu, bọn họ sẽ không có việc gì.”

Sau một hồi im lặng, hắn ta lên tiếng.

“Ngươi…”

Bùm!

Bỗng nhiên, vũng dung nham phía trước hai người nổ ầm ầm.

Có thứ khổng lồ gì đó giáng từ trên trời xuống, hung hăng rơi trúng vào dung nham.

Dung nham nóng rực bắn tung tóe khắp nơi hệt như mưa to.

Một con Ác Linh Tượng có hình thể cao hơn mười mét đang cong gối quỳ trong dung nham, kế đó nó chậm rãi đứng lên.

Nhiệt độ cao đốt ra từng luồng khói đen bên ngoài thân thể nó, nhưng nó chẳng hề mảy may thay đổi.

"Đây là… Tượng! !?" u Nam lộ ra một tia tuyệt vọng.

Tuy vẻ ngoài của Ác Linh Tượng rất cồng kềnh, nhưng thực chất tốc độ của bọn chúng cực nhanh. Sức mạnh tốc độ và mức độ ô nhiễm phóng xạ đều vượt xa Ác Linh Mã.

Hơn nữa, chỗ yếu hại của bọn chúng không ngừng dịch chuyển với tốc độ cao bên trong cơ thể, cho dù có làm chúng bị thương bên ngoài hay chặt đứt cả hai tay hai chân thì chúng vẫn có thể tái sinh trong chớp mắt.

Loại quái vật này vốn không phải đối thủ mà hắn ta có thể đối phó.

"Xem ra… Ta sẽ phải chết ở nơi này…" u Nam thả Nhạc Đức Văn xuống, nắm chặt chuôi đao.

"Ngài đi đi, ta có thể tạm thời ngăn cản nó."

Đây là trách nhiệm của hắn ta, cũng là tai hoạ do hắn ta rước lấy, cho nên đúng lý ra phải do hắn ta gánh chịu.

"Tiểu tử." Cơn giận của Nhạc Đức Văn không có chỗ trút ra. "Ngươi cảm thấy ngươi có thể chống chọi được mấy giây? Ngươi cảm thấy bây giờ ta còn có thể trốn được sao?"

Lúc đầu, ông ta còn định dưỡng lão thật tốt, kết quả thì sao?

Tiểu tử này dẫn Ác Linh tới bên cạnh, còn kéo tới trước mặt, làm liên lụy toàn bộ người trong thành dưới lòng đất đều đứng trước nguy cơ sinh tử.

Kết quả, giờ đây tiểu tử này lại còn nghĩ tới cái chết, dưới vòm trời này nào có chuyện tốt như vậy?

Giờ đây, thân thể ông ta vô cùng suy yếu, tuy rằng thương tích đã ổn, nhưng không có linh tuyến chống đỡ, ông ta cũng không phải người thích ứng Thiên Quang, cường độ thân thể kém xa u Nam.

Ông ta dựa vào cái gì để chạy trốn?

"Nghe đây tiểu tử." Nhạc Đức Văn nghĩ kiểu gì cũng cảm thấy đây là đường cùng.

Ông ta nhìn Ác Linh Tượng cao hơn mười mét, thấy nó nâng một chân dẫm lên mặt đất màu đen bình thường, bước tới gần hai người.

"Ngươi có một thân thể mạnh mẽ nhưng lại không biết phát huy thế nào." Nhạc Đức Văn vội nói, "Hiện tại bắt đầu đi, ta nói, ngươi làm!"

Ông ta vốn là Đại Tông Sư đỉnh phong cấp cao nhất.

Lúc trước ông ta có thể mưu đoạt mấy trăm năm lực lượng của Linh Phi Thiên, không chỉ dựa vào mưu lược của bản thân mà còn có thực lực cơ sở vô cùng ngang tàng.

Vậy nên, cho dù không có tố chất thân thể, vẻn vẹn chỉ có cảnh giới võ đạo và ông ta cũng rơi vào tình trạng không thể tăng tiến.

Nhưng… Trong những ngày ẩn cư ở thành trấn dưới lòng đất vừa qua, võ đạo mà ông ta vốn cho rằng đã đạt tới đỉnh điểm, vậy mà giờ lại có hơi lơi lỏng.

Cực hạn của tiên cơ ngăn địch, cực hạn của phòng ngự tuyệt đối, ông ta đều đã đạt tới rồi.

Mà cao hơn một bước… ông ta đã nhận được sự dẫn dắt từ bên trong Lò Luyện Đốt Tâm.

"Ngài muốn làm gì?" u Nam nhạy bén cảm nhận được tựa như vẫn còn một tia sinh cơ từ trong lời nói của Nhạc Đức Văn.

"Ta không muốn gì cả, ta chỉ…" Nhạc Đức Văn dừng lại một chút. "Vẫn chưa sống đủ."

Vù!

Lúc bấy giờ, một cánh tay to lớn của Ác Linh Tượng giáng xuống đầu.

Chương 1880 - Lựa chọn (3)

Bóng đen dày đặc che kín hai người trong thoáng chốc, rất nhanh đã tới gần.

Đúng lúc này, Nhạc Đức Văn nắm chặt tay cầm đao của u Nam, rồi nhấc lên một chút.

Hai cánh tay một lớn một nhỏ cùng lúc đan xen vào nhau.

Trong mắt Nhạc Đức Văn lóe lên dị sắc nồng đậm, đó là một loại khí chất trống rỗng không thể hiểu nỗi.

Thân thể hoàn chỉnh khổng lồ của Ác Linh Tượng được chiếu rọi rõ nét trong đồng tử của ông ta.

Mà trên thân thể hoàn chỉnh này có những dây đỏ đang nhanh chóng biến hóa.

Những dây đỏ này không ngừng di động, lúc thì mờ nhạt, khi lại trở nên đậm dần, không ngừng phát sinh động thái mới theo động tác của Ác Linh Tượng.

Phập phập.

Đao của u Nam chuẩn xác chém trúng cánh tay của Ác Linh Tượng trước một bước.

Sau những tiếng phập phập, cánh tay thô to rơi xuống.

"Đi!" Nhạc Đức Văn chỉ dẫn u Nam quay người chạy thật nhanh về nơi xa.

Vừa rồi đã là cực hạn mà ông ta có thể làm được.

Nếu hiện tại Ác Linh Tượng vẫn còn thực lực mạnh như ban đầu…

Ừm… phỏng chừng là đánh không lại.

Chỉ e ông ta còn chưa tới gần được bao lâu thì đã bị ô nhiễm thành Ác Linh mất rồi…

Nếu như không bị ô nhiễm, ông ta đúng là có thể dễ dàng tiêu diệt chúng.

Điều kỳ dị chính là Ác Linh Tượng vốn nên tiếp tục truy kích, giờ đây lại đứng yên tại chỗ một cách quỷ dị, ôm lấy cánh tay của chính mình gào lên thảm thiết.

Mà cánh tay vốn nên lập tức tự lành của nó lại giống như đã chết, hoàn toàn không có dấu hiệu tái sinh.

Vụt!

Thân hình nữ ác ma tóc trắng thoắt cái đã xuất hiện bên cạnh Ác Linh Tượng.

Ánh mắt nàng ta cũng trông thấy cánh tay không có cách nào tái sinh kia.

"Đây là… !?"

Nàng ta không thể hiểu nỗi.

Rõ ràng hạch tâm của Ác Linh Tượng vẫn còn, chẳng những vậy còn hoàn hảo không chút tổn hại, vậy tại sao một cánh tay lại không thể phục hồi nguyên vẹn.

"Bọn chúng đang trốn đi theo hướng Nguyên Thành. Mạc Thành đại nhân, chúng ta nhất định phải nhanh lên. Nếu không…" Một ác ma hiện thân.

"Sợ gì chứ? Cho dù có tiến đến Nguyên Thành, bọn chúng cũng đừng mong sống sót! Huyết Minh không ngăn được chúng ta đâu!" Nữ ác ma tóc trắng trầm giọng nói.

"Đuổi theo cho ta! Một đám phế vật!" Nàng ta nghiêm nghị quát lớn.

Ngay lập tức, từng bóng dáng Ác Linh mau chóng đuổi theo phương hướng của u Nam.

Bọn chúng đều có cánh, nếu không phải tuyến đường của u Nam thực sự quá mức uốn lượn thì bọn chúng đuổi kịp từ lâu rồi.

"Mới vừa rồi là chiêu thức gì! ?" Lúc này, u Nam đang cõng Nhạc Đức Văn lao đi nhanh như chớp.

Nhưng hắn ta vẫn có cảm giác không hiểu thấu đối với chiêu vừa nãy.

Ác Linh có vô số năng lực khôi phục và chữa lành, mà một đao kia của ông ta lại khiến cho năng lực chữa lành của đối phương mất đi hiệu quả.

Chuyện này đúng là… khó lòng tưởng tượng nổi!

“Rất nhiều người tưởng rằng đạt đến Chung Thức vô hạn đã là cực hạn của võ đạo, nhưng thật ra ở tận cùng con đường kia vẫn có khe hở mới.” Nhạc Đức Văn bình tĩnh nói.

Chung quy, ông ta đã từng là cường giả đỉnh cấp đứng tại đỉnh phong, cho dù phải bỏ đi tất cả linh tuyến vì ô nhiễm, nhưng cảnh giới thì vẫn còn đó.

“Cấp độ cao hơn? Chung Thức?” u Nam nghe không hiểu. Bởi vì hắn ta thậm chí còn chẳng phải Tông Sư.

Hắn ta chỉ là Thiên Quang giả, chỉ tu hành dựa vào việc rèn luyện võ nghệ đặc thù trên mặt đất.

Hắn ta không mấy hiểu rõ cả một hệ thống võ đạo của Đại Linh kia.

“Ngươi còn cách cảnh giới kia rất xa. Nhưng ngươi có hy vọng đó. Tâm thành tắc minh, tâm tri tắc linh*. Sau khi ngươi đạt tới một bước kia sẽ lập tức thấy được thế giới hoàn toàn bất đồng.” Nhạc Đức Văn thở dài.

* thành tâm ắt sẽ trở nên sáng suốt; hiểu rõ lòng mình ắt sẽ trở nên khôn ngoan.

“Xem ra… Có lẽ những lời Nhạc sư phụ nói lúc trước đều là thật.” u Nam trầm giọng nói.

Hắn ta vẫn hơi nghi ngờ độ tin cậy của những lời ông ta từng nói, liệu Nhạc sư phụ có thật sự từng dạy dỗ Huyết Vương hay không.

Nhưng bây giờ xem ra… Lão nhân này đã ẩn mình quá sâu rồi.

“Chờ khi chúng ta đến được Nguyên Thành, nói không chừng…”

“Cẩn thận! !” Đột nhiên, Nhạc Đức Văn quát lớn, vội vã đẩy người hắn ta về phía trước.

u Nam phản ứng trong thoáng chốc, cõng theo ông ta cùng nhảy sang bên trái.

Oành! !!

Tiếng động rất lớn ập tới.

Một cột trụ tử tinh khổng lồ có đường kính mấy chục mét ầm ầm rơi xuống đất phía trước bọn họ.

Trụ tử tinh cao hơn trăm mét, tựa như một tòa lầu cao, đột ngột xuất hiện trên mảnh đất này.

Loảng xoảng.

Đi kèm âm thanh hệt như tiếng lưu ly vỡ vụn, toàn bộ trụ tử tinh nhanh chóng vỡ tan tành và hóa thành vô số mảnh vỡ tiêu tán.

Trong đó, ở trung tâm lộ ra bóng dáng yểu điệu, tinh tế.

Tóc trắng, eo nhỏ, áo đen, trên người có hoa văn đường vân màu tím uốn lượn. Phảng phất như những ký tự chi chít chằng chịt.

Chương 1881 - Lựa chọn (4)

Chính là ác ma Mạc Thành vừa đuổi tới lúc nãy.

“Các ngươi trốn không thoát đâu…”

“Tinh thể màu tím với cường độ phóng xạ thế kia, một khi đụng phải là chúng ta lập tức xong đời.” Nhạc Đức Văn không cần chạm vào vẫn có thể nhìn ra được ác năng phóng xạ đáng sợ của loại tinh thể màu tím kia.

Nếu như nồng độ khói đen của Ác Linh Tượng là phóng xạ ác năng cường độ cao, vậy thì loại tinh thể màu tím này chính là ác năng có nồng độ đã tăng lên tới thể hóa rắn.

Trên thế giới này, đa số vật chất đều sẽ có ba loại trạng thái là rắn, lỏng và khí.

Mà Ác Linh Tượng vẫn chỉ là trạng thái khí, còn kẻ trước mắt này đã nhảy thẳng tới trạng thái rắn.

Mức chênh lệch và cường độ trong đó, chỉ cần ngẫm lại đã cảm thấy rùng mình.

“Vậy nên ta mới bảo ngài trốn trước…” Vẻ mặt u Nam tỉnh rụi, cầm đao cúi người. “Ta phỏng chừng là không đi được nữa rồi.”

“Trốn? Trốn không thoát đâu.” Nhạc Đức Văn cười khổ. Ông ta mở miệng như thể còn muốn nói gì đó, nhưng rõ ràng đối phương không có nhiều kiên nhẫn chờ bọn họ trao đổi nội bộ.

Một tia sáng màu tím hiện lên.

Chỉ vừa lóe lên cách đó trăm mét mà đã phóng tới. Thậm chí, còn không tới thời gian một chớp mắt.

Khuôn mặt của nữ ác ma tóc trắng kia phảng phất như dịch chuyển tức thời, thoáng chốc đã xuất hiện cách hai người một mét.

Nàng ta phất tay chém ra.

Một đao thẳng do tử tinh ngưng tụ thành chém ra đường vòng cung diễm lệ.

Nhưng một đao ấy, thất bại rồi…

Nhạc Đức Văn đã sớm đẩy u Nam ra, hai người nghiêng ngả trông cứ như ngã sấp xuống đất.

Cú ngã này trái lại vừa khéo tránh được một đao kia.

“Hả?” Trong lòng Mạc Thành khẽ kinh ngạc, lại lần nữa tiến về phía trước.

Vút vút vút mấy bận, ánh đao của nàng ta chém ra liên tục, nhưng lại không có cách nào chạm vào hai người.

Nàng ta cũng không xuất thân từ Tông Sư võ đạo, mà là xuất thân Thần Phật, không có bao nhiêu hiểu biết trên phương diện này.

Nhưng dù là vậy thì nàng ta cũng nhìn ra được rõ ràng lão đầu có tài nghệ võ đạo cực cao trong hai người.

Trong lúc nhất thời, ánh đao màu tím liên tiếp chém xuống, nhưng hai người kia đang không ngừng trốn tránh dưới ánh đao, không bị chút thương tích nào.

Mạc Thành cũng từng gặp qua Tông Sư võ đạo còn sót lại, nhưng chưa từng có người nào có thể liên tục né tránh thế tiến công của nàng ta trong khi mức độ chênh lệch lớn như thế.

Ngay cả những kẻ được gọi là Đại Tông Sư cũng không thể!

Lúc này, tốc độ của nàng ta há lại chỉ gấp đôi đối phương thôi đâu? Gấp ba bốn lần thì có.

Nhưng… Điều quỷ dị chính là nàng ta vẫn không có cách nào chạm tới hai người.

Hơn nữa, chẳng những vậy, nàng ta còn cảm nhận được, hình như trong mắt lão đầu tử này có thứ kỳ dị nào đó đang nhấp nháy…

Đó là…

Đột nhiên, sắc mặt nàng ta cứng lại.

Giữa lúc một đuổi một chạy, bởi vì mảiquan sát loại kỹ xảo kỳ dị kia mà bọn họ bất tri bất giác chạy tới khu vực biên giới của Nguyên Thành lúc nào không hay.

Vả lại…

Nhìn bóng dáng u Nam và Nhạc Đức Văn đang gấp gáp chạy trốn, nàng ta không tiếp tục truy kích, mà thân thể có chút cứng đờ tại chỗ, nhìn mặt đất cách đó mười mấy mét phía trước.

Nơi đó…

Ầm ầm! !!

Tiếng nổ to lớn truyền đến.

Một bóng huyết ảnh khổng lồ phá đất xông ra, bay vút lên trời và lơ lửng giữa không trung.

“Máu thịt! ! Ha ha ha ha! ! Máu thịt tươi mới! !!”

Thứ phá vỡ mặt đất và bay lên giữa không trung là một con bướm dị dạng dữ tợn có cái đầu cực lớn.

Nếu chỉ là bướm biến dị bình thường, tất nhiên Mạc Thành sẽ không để ý. Nhưng thứ trước mắt này…

Thân dài ít nhất hai mươi mét, chỗ có đường kính nhỏ nhất trên thân thể cũng hơn sáu mét.

Từng đôi cánh lít nha lít nhít phía sau rung động với tốc độ cao lúc bay lượn.

Còn có mặt người đỏ sậm tạo thành từ vô số con mắt kia.

Đây là Huyết Tiên Tử! !!

Sắc mặt Mạc Thành trở nên cực kỳ khó coi.

Chỉ đứng yên tại chỗ mà nàng ta cũng có thể cảm nhận được huyết khí đáng sợ rợp trời lấp đất, che phủ phạm vi cả vài trăm mét xung quanh trên người đối phương.

Đó là một loại phóng xạ ác năng của Ác Linh khác xa tháp Sát Na.

“Là loại phụ thân không có cấm ăn nha…” Huyết Tiên Tử tham lam cúi mặt tới gần, dò xét Mạc Thành trước mắt.

“A… đồ ăn ngon mà ta yêu thích. Đặc biệt là còn có vị cay…” Huyết Tiên Tử này say mê mở ra chân trùng, giống bàn tay to lớn đang rộng mở.

“Chết đi! !”

Mạc Thành đột nhiên rút đao ra, hóa thành hư tuyến màu tím xông lên.

Đúng lúc đó, Huyết Tiên Tử cũng biến thành một sợi dây đỏ.

Cả hai nhanh chóng lao vào nhau, chớp mắt đã có vài chục, vài trăm tia lửa nổ tung.

“Chúng ta an toàn rồi!” u Nam kéo Nhạc Đức Văn đặt mông ngồi trên thảm máu ở Nguyên Thành, thở phào nhẹ nhõm.

Chương 1882 - Lựa chọn (5)

“An toàn, ngươi quen tên đó à?” Nhưng Nhạc Đức Văn lại không hề thả lỏng mà chỉ vào một người ở hướng Nguyên Thành và trầm giọng hỏi.

u Nam ngẩng đầu nhìn sang bên kia với tâm trạng và sức lực cạn kiệt.

Chỉ thấy một lão nhân tóc hoa râm, khoác áo màu đen, tay xách vali đang đứng trên con đường duy nhất dẫn vào thành.

Ánh mắt lão nhân sâu thẳm mà bình tĩnh, nhìn chằm chằm về phía này, trông như đang nhìn về phương xa, lại có vẻ đang nhìn lom lom vào hai người.

“Hắn ta… chẳng lẽ là…! ?” u Nam có tố chất thân thể cực mạnh, thị lực cũng mạnh hệt như vậy, lúc này vừa thoáng trông thấy tinh thể màu tím còn hơi mỏng trên người đối phương y như lúc đầu.

“Người huyết mạch u Nam. Hy vọng của ngươi đã đến lúc chấm dứt.”

Người tới không ai khác chính là người dẫn đầu đợt hành động săn bắt này—— Ác ma Hồng Tự.

Đồng thời, cũng là một trong những đại quản gia của tháp Sát Na.

Hắn ta xếp hạng thứ năm trong số mười ba ác ma mạnh nhất.

“Còn có… chủng loại có cảnh giới võ đạo vừa rồi kia.” Ánh mắt Hồng Tự chuyển sang Nhạc Đức Văn, trong trận giao chiến trước đó, tuy rằng hắn ta vẫn đang trên đường chạy tới, nhưng cũng thấy được toàn bộ quá trình thông qua thủ đoạn đặc biệt của ác ma.

Hắn ta vốn chẳng hề coi trọng lão già họm hẹm bên cạnh u Nam này là mấy, nhưng giờ khắc này, suy nghĩ của hắn ta đã thay đổi.

“Ngươi rất có tiềm lực, có muốn đến làm việc dưới trướng ta không?” Nếu như ác ma cao đẳng như hắn ta đồng ý, vẫn có

thể chia một phần lực lượng của mình ra để cưỡng ép chế tạo ác ma mới.

Chỉ là ác ma như vậy không có tiềm lực mạnh bao nhiêu.

“Ta đến làm việc ở chỗ ngươi! ?” Nhạc Đức Văn sửng sốt. Ông ta ngược lại không hề nghĩ tới chút hy vọng sống sót ít ỏi thế mà lại xuất hiện kiểu này, còn là đến từ kẻ địch.

“Võ đạo của ngươi rất mạnh, đến mức ta xem không hiểu.” Hồng Tự nói thẳng. “Nhưng, nếu như ngươi nguyện ý dạy ta…”

Hắn ta còn chưa dứt lời.

Từng đóa huyết liên khổng lồ trồi lên, nở ra trên thảm máu bên cạnh ba người, sau đó trong âm thanh xé rách chói tai.

Chúng rút sợi rễ ra rồi đứng lên trên mặt đất và nhìn chằm chằm về phía ba người đang vây xem với ánh mắt như hổ đói.

“Nguyên Thành không cho phép đánh nhau.” u Nam trầm giọng nói, “Ngươi dám vi phạm quy củ của Huyết Minh à! ?”

“Quy củ?” Hồng Tự chậm rãi bước tới gần. “Vốn định để những tên phế vật kia sớm ngăn chặn các ngươi. Không nghĩ tới vẫn để cho các ngươi đến được nơi này…”

“Về phần quy củ…” Trong mắt hắn ta chợt lóe lên ánh sáng tím. “Trong mắt ta không có quy củ!”

Vút!

Trong chốc lát, hắn ta nhảy lên rất cao, vali trong tay nhanh chóng nhúc nhích, méo mó rồi mọc ra vô số sợi tơ màu đen.

Tất cả sợi tơ kết thành lưới lớn, chớp mắt đã bao trùm khu vực vài trăm mét xung quanh và rơi xuống dưới.

Hắn ta thậm chí còn chẳng thèm quan tâm đến huyết liên, dự định một mạch tiêu diệt toàn bộ.

Một chiêu này, bất kể u nam hay là Nhạc Đức Văn đều không thể tránh thoát, bởi vì phạm vi bao trùm quá lớn.

Tốc độ cũng quá nhanh, bọn họ căn bản không có bất kỳ khe hở nào để tránh né.

Trong hai người, người này lộ ra ánh mắt tuyệt vọng, người kia thì gượng cười.

Cả hai đều biết có thể chạy trốn tới nơi này đã là cực hạn.

Nhưng vẫn là…

“Bây giờ mà vẫn còn người dám làm trái ý chí Huyết Liên, thú vị lắm.”

Đúng lúc này, một bóng người mơ hồ bỗng dưng hiện lên dưới lớp lưới đen. Người đó đứng chắp tay, quan sát Hồng Tự.

“Ngươi! ?” Sắc mặt Hồng Tự cứng lại, hắn ta vậy mà hoàn toàn không phát hiện ra đối phương đến đây từ lúc nào. Hơn nữa, hình như mặt mũi của đối phương có chút quen mắt.

Nhưng cho dù là ai đi chăng nữa, thì nhất định phải mang người huyết mạch đi!

Hắn ta chỉ ngón tay ra.

Lưới đen bao trùm và rơi xuống trong tích tắc.

“Chẳng lẽ trong lòng ngươi chưa từng nghĩ qua nguyên nhân tại sao ta lại tới nơi này à?” Nam tử tóc dài tán loạn, ánh sáng đỏ trong đôi mắt khẽ bùng lên.

Chẳng biết tay hắn đã nắm lấy một thanh cự kiếm máu thịt đang cựa quậy sau lưng từ bao giờ.

*

Bên ngoài Thiên Liên cung.

Gương mặt Trương Vinh Phương hiện ra trên đỉnh cung điện to lớn đang chậm rãi nhắm mắt, đứng im bất động.

Ở độ cao trăm mét phía trên gương mặt, dưới tầng mây Thiên Mạc.

Hai bóng người đang đối diện nhau ở xa xa, lơ lửng giữa không trung.

Bên phải là bóng người mơ hồ được tạo thành từ vô số phi trùng màu đen, chính là Minh, một trong ba Ác Vương.

Còn bên trái là Trương Vinh Phương mặc huyết bào, hai mắt rực cháy huyết hỏa và đôi cánh đang chậm rãi vỗ sau lưng.

“Lang chưa từng dạy bảo qua ngươi.” Trương Vinh Phương từ từ ngẩng đầu, “Không mời mà đến, sẽ bị xem như đồ ăn vặt sao?”

“Ta không muốn xung đột với ngươi, nhưng việc này tuyệt không khoan nhượng.” Minh nói bằng giọng điệu lạnh như băng.

Chương 1883 - Lựa chọn (6)

Vụt!

Cùng lúc đó, bóng Áo Phỉ Gia mặc váy trắng và hình dáng trong suốt của Lạp Đế Da Lam đồng thời xuất hiện ở hai phương hướng khác.

Tất cả họ vậy mà cưỡng chế truyền tống đến đây thông qua không gian.

Ba Ác Vương đồng loạt tạo thành trận hình tam giác vây quanh Trương Vinh Phương.

Giữa hai bên mệnh lệnh của Lang và quy củ của Huyết Minh, nhất định phải có một bên thỏa hiệp.

Tấm lưới lớn màu đen từ trên trời giáng xuống, giống một vùng lưu quang màu đen kéo ra ảo ảnh nâu đen thật dài, đổ ập xuống đám người Nhạc Đức Văn u Nam phía dưới.

Ngay khi khoảng cách của lưới đen càng ngày càng gần, chỉ còn mấy mét nữa thôi, đã gần trong gang tấc rồi.

Trong nháy mắt.

Một vệt ánh sáng màu máu chợt hiện lên.

Ánh sáng ấy giống như ngọn đèn dầu chợt bừng sáng trong bóng tối, cũng giống như tia sáng đầu tiên bỗng nhiên cắt ngang qua bầu trời đêm tối đen.

Trong nháy mắt khi tất cả mọi người không phản ứng kịp, ánh sáng đỏ ngòm trống rỗng chậm rãi hiện lên từ giữa tấm lưới đen to lớn.

Xoẹt.

Lưới đen ngừng lại ở giữa không trung, từ đó một phân thành hai.

Mà hai nửa bị tách ra thì giống như bị ô nhiễm hoàn toàn mới nào đó tập kích, chỉ là vài hơi thở đã đều nát bấy, hóa thành sương mù màu đỏ tiêu tán không còn gì.

Hồng Tự di chuyển ở trên không, sắc mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm phía dưới.

“Ta biết ngươi là ai.” Cuối cùng hắn ta cũng nghĩa ra, tư liệu của mấy thành viên quan trọng cần thiết phải chú ý thuộc Huyết Minh mà cấp trên truyền tới trước đó.

Và người trước mắt này chính là một trong số đó.

“Ngươi là Mạnh Khiên, đại các chủ của Huyết Hồng các, một trong tam tiên của Nguyên Thành!”

Tiên nhân, đây là một khái niệm cực kỳ xa lạ đối với tất cả mọi người.

Trương Vinh Phương thân là Đạo tổ, thiết lập Thăng Tiên đài, thiết lập cấp bậc tiên nhân.

Nhưng rốt cuộc thì tiên nhân mạnh cỡ nào, tại sao lại phải phân chia với những người còn lại.

Không ai thật sự hiểu rõ.

Mọi người chỉ có thể nhìn ra một chút khác biệt từ trạm kiểm soát khảo hạch.

Ví dụ như có tu thành huyết liên hay không, ví dụ như có Cực Cảnh, ví dụ như có Đại Tông Sư võ đạo đỉnh cao.

Nhưng những thứ này kết hợp lại, lại dung hợp với huyết mạch cấp Công tước mạnh nhất thì sẽ phát sinh cái gì.

Không có người biết

Mà bây giờ.

Kiếm máu thịt to lớn Mạnh Khiên nắm chặt trong tay bắt đầu nhúc nhích, nổi lên ánh sáng đỏ.

Việc phân tách lưới đen vừa nãy, ông ta thậm chí không hề ra tay thật sự, không có người nào biết ông ta cắt đôi lưới đen bằng cách nào.

Nhưng bây giờ rõ ràng mới xem như là ông ta thật sự muốn ra tay.

“Lại nói tiếp, xung quanh cũng không thiếu người đang tìm tòi mục tiêu bên này. Bị ta gặp phải, tính là vận may của ngươi.”

Ông ta lộ ra nụ cười mỉm.

“Ít nhất… có thể bị chết không đau đớn chút nào.”

Keng.

Ông ta chậm rãi rút kiếm, rút ra mũi kiếm rộng lớn vẫn còn đang không ngừng vặn vẹo.

“Nói khoác mà không biết ngượng mồm!” Hồng Tự cảm nhận được một tia khí tức nguy hiểm, nhưng có mệnh lệnh của Ác Vương trong người, nếu bây giờ hắn ta rút lui, trở về chắc chắn sẽ phải chết.

Cho nên, hắn ta không thể lùi lại!

Hiện tại Tam Vương đều ở đây, chắc chắn phải có một trận chiến với Nguyên Thành. Cho dù muốn lùi lại thì cũng không phải là hiện tại.

Hắn ta khẽ động tâm niệm, tinh thể màu tím trên người cấp tốc bao trùm khắp toàn thân, trở nên dày và nặng hơn.

Một nòng súng dài nhỏ cấp tốc dâng ra sau lưng, nhắm xuống phía dưới. Một cái đuôi tinh thể màu tím lớn mọc ra từ đằng sau, trên đuôi bập bùng dấy lên ngọn lửa màu tím, trông vô cùng dữ tợn.

Đây là hình thái cuối cùng của hắn ta, cũng là thể ác ma hoàn toàn thuộc về ác ma.

“Thập Long pháo!”

Hồng Tự bỗng nhiên há mồm, một cột sáng màu tím nổ bắn ra từ trong miệng.

Không chỉ như vậy, cùng lúc đó, tất cả nòng súng trên người hắn ta đồng thời bắn ra chùm tia sáng màu tím.

Rậm rạp chằng chịt trên trăm chùm tia sáng vờn quanh cột sáng trong miệng hắn ta, hình thành nên một cột sáng lớn nhất ầm ầm bắn về phía Mạnh Khiên.

Không khí bị xuyên thủng, thảm máu trên mặt đất bắt đầu cấp tốc tử tinh hóa, ánh sáng nhức mắt sáng chói mắt đến cực điểm, làm cho tất cả mọi người căn bản là không cách nào mở mắt được.

“Sơn Hà Chi Cửu.” Cự kiếm của Mạnh Khiên chỉ xéo mặt đất. Cả người ông ta dấy lên ánh lửa màu máu.

“Cùng Kỳ! !”

Vô số ngọn lửa màu đỏ ngòm bắn mạnh về phía trước, dung hợp hóa thành một con mãnh thú màu máu khổng lồ cao hơn mười mét.

Con mãnh thú kia có sừng trâu, cả người giống con nhím, khoác bộ lông cứng rắn đỏ thẫm, sau lưng mọc ra hai cánh, hai mắt như vòng xoáy màu đen, tốc độ cực nhanh.

Mãnh thú vừa mới xuất hiện đã giang rộng hai cánh, dễ dàng ngăn trở cột sáng màu tím bay vụt đến.

Chương 1884 - Lựa chọn (7)

Từng vòng sóng gợn năng lượng kích động, không ngừng khuếch tán trên hai cánh của nó, nhưng vẫn không cách nào đột phá hai cánh nhìn như đơn bạc nọ.

“Đi thôi, ăn nó đi.” Mạnh Khiên đứng ở sau lưng nó, thu kiếm nói khẽ.

Hắn tự nghĩ ra Sơn Hà Kiếm Lộ, chín đại kiếm thế phân biệt ẩn chứa chín loại uy lực kinh khủng hoàn toàn khác nhau.

Ban đầu những kiếm thế này chỉ tính là bày ra công kích tinh thần ở trong thế, nhưng được dung hợp với huyết mạch cấp Công tước của Trương Vinh Phương, sau khi điên cuồng đào móc tiềm lực huyết mạch, cuối cùng ông ta cũng có thể chân chính dùng máu tươi diễn dịch ra chín đại kiếm thế.

Cùng Kỳ há mồm phun ra huyết diễm màu đỏ, gầm nhẹ một tiếng, chợt vô thanh vô tức hóa thành ảo ảnh tiêu tán.

“Ở đâu! ??” Hồng Tự rùng mình trong lòng, cấp tốc ngắm nhìn bốn phía.

Nhưng xung quanh đều không phát hiện ra chút nào.

Hắn ta bỗng ngẩng đầu lên.

Một cái miệng khổng lồ màu máu rộng mấy mét bên trên đã hung mãnh hạ xuống.

Phía trên Thiên Liên cung.

“Giữa chúng ta vốn chỉ có hiểu lầm nhỏ, bắt người huyết mạch, làm giảm sự chống đối của Thủ Mật Nhân là nhiệm vụ bọn ta phải hoàn thành. Đây là một khâu bắt buộc để mở Mật Khóa lối đi, theo lý thì Huyết Minh nên phối hợp mới đúng.”

Trong số ba Ác Vương, Áo Phỉ Gia được xem như là có tính tình tương đối nhu hòa.

Hoặc có lẽ là, so với Minh cứng nhắc lạnh lẽo và Lạp Đế Da Lam mãi chả rặn ra được một từ, nàng xem như là người bình thường nhất, hay trao đổi nhất.

Lúc này ba người bọn họ liên thủ đến đây, cũng không phải muốn thực sự đánh nhau với Trương Vinh Phương một trận, mà là muốn bằng vào áp lực, ổn định thế cục, hoàn thành nhiệm vụ lùng bắt.

Dù sao nếu như chỉ có một mình Hồng Tự tới, sợ rằng Huyết Minh sẽ thực sự ăn tươi nuốt sống hắn ta.

Cho nên, để đảm bảo an toàn, bọn họ nhất trí đồng ý dắt tay nhau đến đây, cùng nhau đối kháng với Đạo tổ Huyết Vương.

Không có ai biết hiện giờ Trương Vinh Phương mạnh cỡ nào, thế nên cho dù cẩn thận như thế nào đều không quá đáng.

Trương Vinh Phương lơ lửng ở giữa không trung, dường như hoàn toàn không thèm để ý việc mình bị vây quanh.

“Ta hiểu nỗi khổ tâm trong lòng các ngươi, nhưng, quy củ chính là quy củ. Mỗi người khổ sở đều có nỗi khổ tâm. Vậy có phải ta nên châm chước cho từng người luôn không?”

Hắn nhìn phương hướng Mạnh Khiên và Hồng Tự đang ở giao thủ ở phía xa.

“Huống hồ, ta đã cho các ngươi cơ hội rồi.”

“Xem ra ngươi nhất định phải động thủ đúng không?” Giọng của Áo Phỉ Gia cũng trầm thấp xuống, trong lời nói mơ hồ lộ ra một ít ý lạnh lẽo.

“Không phải ta muốn động thủ, mà là các ngươi… ép ta quá mức.”

Thân hình Trương Vinh Phương chợt biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện lần nữa thì đã đến bên cạnh Áo Phỉ Gia.

Một chưởng.

Oành! !!

Vụ nổ lớn tựa như sấm rền nổ tung trên lớp da sau lưng Áo Phỉ Gia.

Mảnh nhỏ màu trắng khắp người nàng tung tóe rơi rụng ra như mưa rơi, phía sau lưng có thêm một chưởng ấn nhợt nhạt.

Nhưng người nàng không tiến ngược lại thụt lùi, hai tay hiện lên hai gai nhọn ngắn nhỏ, trở tay đâm tới.

Dưới tốc độ kinh khủng cực cao, hai người hóa thành hai luồng quang ảnh, một đỏ một trắng, điên cuồng giao thủ với tốc độ kinh khủng một giây hơn một nghìn chiêu.

Tiếng va chạm tiếng xé gió cấp tốc giống tiếng kêu to quái dị run rẩy nào đó, chói tai mà bén nhọn.

Mới qua được hai giây.

Áo Phỉ Gia kêu lên đau đớn, bay rớt ra ngoài.

Thân thể nàng quay cuồng hơn mười vòng, lơ lửng dừng lại trên không trung, giơ tay lên nhìn thì hoảng sợ phát hiện, song chưởng của mình lại có thể dần dần hiện ra một chút vết máu.

"Ô nhiễm! !! ?" Nàng kinh nghi bất định nhìn chằm chằm Huyết Vương đang giao thủ cùng với Minh và Lạp Đế Da Lam phía xa.

Thân làm Ác Vương, cho tới bây giờ đều là nàng đi ô nhiễm phóng xạ người khác, không ngờ bây giờ nàng thế mà cũng sẽ bị một loại lực lượng khác ăn mòn ô nhiễm.

Lúc này nàng không dám chần chờ, loại trừ ô nhiễm, phóng đến với tốc độ cao nhất, cố gắng phối hợp hai người còn lại vây công Trương Vinh Phương.

Thân thể Minh của không ngừng hóa thành phi trùng, lúc tụ lúc tán, cố gắng lấy vô số côn trùng gặm nhấm cơ thể của Trương Vinh Phương.

Nhưng côn trùng của hắn ta mới tới gần đã bị vô số sương máu bao phủ, mất đi phương hướng, thậm chí còn chậm rãi bị ô nhiễm, ăn mòn đồng hóa.

Những con hắc tê trùng cường đại ngày bình thường mọi việc đều thuận lợi, thậm chí ngay cả ác ma cũng không dám đến gần, ngoại hình giống như kiến bay, cả người có thể tùy ý biến hình thành bất luận một loại côn trùng nào khác.

Nhưng giờ này khắc này, lại có thể hoàn toàn không cách nào tới gần đối phương.

Minh nhào tới mấy lần liên tiếp, đều bị sương mờ cưỡng chế xáo trộn, mất đi phương hướng, mình còn mất đi không ít côn trùng.

Chương 1885 - Lựa chọn (8)

Chương VIP

Chương 1886 - Lựa chọn (9)

Chương VIP

Chương 1887 - Lựa chọn (10)

Nơi ấy, đang có một quái nhân mặc bộ áo bào tro, khuôn mặt chỉ có một cái mồm rộng đứng lẳng lặng ở đó.

“Có thể cho ta mặt mũi, tha cho ba tiểu gia hỏa một đường không? Huyết Vương.” Người không mặt kia ngẩng đầu, khuôn mặt không có cặp mắt lại dường như có thể thấy được khung cảnh ở chỗ rất xa.

Giọng của hắn ta cũng giống như chùm tia sáng, truyền thẳng đến chỗ của Thiên Liên cung.

Không có ai trả lời.

Chỉ có một bầu không khí trầm trọng trang nghiêm từ từ lan tràn khuếch tán ở xung quanh.

Ừng ực.

u Nam ngồi xổm trên mặt đất, nhìn từ đầu tới cuối.

Từ khi Hồng Tự xuất thủ lúc mới bắt đầu, đến khi Mạnh Khiên cứu trận, cho đến bây giờ lại có cường giả mới đứng ra.

Tâm trạng của hắn ta cũng giống là xe cáp treo, lúc thì lượn lên cao lúc lại rơi xuống thấp.

Mà khác với hắn ta là, Nhạc Đức Văn Nguyệt Thần ở bên cạnh thì lại là trợn tròn hai mắt, nhìn chòng chọc vào Mạnh Khiên.

Ông ta đã nhận ra Mạnh Khiên.

Đại đầu mục của Nghịch Thời hội ban đầu, cũng chính là một đầu lĩnh Cực Cảnh nho nhỏ. Trước đây cũng chỉ có thể đánh được một số thần phật hơi mạnh chút, không đáng giá nhắc tới, một tay của ông ta là có thể bóp chết.

Nhưng bây giờ.

Nhạc Đức Văn nhìn thanh kiếm máu thịt khổng lồ Mạnh Khiên đang cầm trong tay, sự rung động trong lòng như là con chuột chui vào chăn lúc nửa đêm, cả người đều giật mình tỉnh giấc không tự chủ được nhảy dựng lên.

Mạnh Khiên, tại sao lại biến thành phong cách này rồi! !?

Nhạc Đức Văn vẫn cảm thấy bình thường đối với lưới đen, đối với rất nhiều dị tượng xuất hiện lúc giao thủ.

Dù sao ông ta là đại nhân vật, từng va chạm với xã hội.

Nếu không phải lúc đi ra không có chú ý bảo vệ bản thân, bị ác năng ô nhiễm, chiêu số trước đó, ông ta tùy tiện đổi lại lò luyện đốt tâm xong là cũng có thể sử dụng được.

Mấu chốt là sự gia tăng của Mạnh Khiên quá lớn.

Nguyệt Thần ông vì thu hoạch được lực lượng mạnh mẽ như vậy, kế hoạch biết bao nhiêu năm chứ? Mưu tính bao nhiêu năm, bố trí bao nhiêu quân cờ, bỏ ra bao nhiêu tâm huyết, cuối cùng mới thành công.

Dựa vào cái gì mà Mạnh Khiên mới ra ngoài đã một phát tăng lên đến độ cao như vậy rồi! ?

Lúc này trong lòng Nguyệt Thần cảm thấy cực kỳ không công bằng.

Bỗng nhiên, ông ta lại nghĩ tới một khả năng đáng sợ.

Mạnh Khiên đều tăng mạnh như vậy, thế thì Trương Vinh Phương đâu? Nhị đồ đệ Càn Khôn Tử Trương Vinh Phương đâu! ?

Từ lời nói của u Nam, ông ta suy đoán, Trương Vinh Phương vô cùng có khả năng chính là đầu nguồn huyết duệ hôm nay, Đạo Môn Đạo tổ nhân tiên chi tổ.

Còn chưa có chân chính gặp mặt, ai cũng không dám kết luận bừa bãi.

Cho tới bây giờ.

Nỗi nghi hoặc trong lòng Nhạc Đức Văn cũng dần dần bắt đầu được chứng minh.

“Đã lâu rồi không gặp, Lang. Ngươi có thể đến Nguyên Thành ta làm khách. Ta rất vui vẻ.”

Đúng lúc này, phía trên đỉnh đầu của mọi người, bốn ảo ảnh chậm rãi hiện lên, từ ảo chuyển sang thật, hình thành nên bốn hình người đặc biệt với hình thái khác nhau.

Một nam tử tóc dài trong đó có cánh dơi màu đỏ sau lưng đang hơi cúi đầu, trên cao nhìn xuống, quan sát người không mặt Lang ở trên mặt đất.

“Nhưng ba người bọn họ tùy tiện phá hư quy củ mà ta định ra. Hiện tại chỉ bằng một câu nói của ngươi đã muốn trả về, ngươi thấy thích hợp không?” Trương Vinh Phương nhếch miệng mỉm cười, lộ ra vô số răng nhọn dày đặc trắng bóc.

“Đó là lỗi lầm của bọn họ.” Khuôn mặt Lang lộ vẻ chân thành, gật đầu tán thành lời nói này.

“Nhưng chúng ta có minh ước, ba người bọn họ tội không đáng chết, chỉ cần ngươi không giết chết bọn họ, xử trí như thế nào, ta đều không có ý kiến.” Sự thành khẩn trong lời nói của hắn ta khiến Trương Vinh Phương trong lúc nhất thời cũng có chút nhíu mày.

Bên trong tháp Sát Na, ba Ác Vương có thể nói là trung thành tuyệt đối, nhưng bây giờ một câu nói của Lang là nhẹ bỗng từ bỏ hàng mẫu máu thịt của ba người.

Giữa ba Ác Vương và Lang, rốt cuộc là quan hệ như thế nào?

Suy đoán ban đầu của hắn, lúc này lại dần dần biến thành một đống bí ẩn.

Lúc này u Nam và Nhạc Đức Văn trên mặt đất đều đưa mắt tập trung lên trên người Trương Vinh Phương.

Ý thức của ba Ác Vương đã hôn mê, triệt để trở thành vật bổ sung, không có ai để ý.

Đây là lần đầu tiên u Nam nhìn thấy Huyết Vương, có chút mới lạ, càng nhiều là kính nể, ngoài ra thì chỉ có sự chấn động vì thực lực kinh khủng của hắn, thậm chí ngay cả ba Ác Vương cũng không phải đối thủ.

Khó trách có thể kết minh bình đẳng cùng với tháp Sát Na và Vĩnh Tục cung.

Khắc với hắn ta, Nhạc Đức Văn ở một bên thì thật sự sợ hãi trong lòng.

‘Là hắn! ’

‘Thế mà lại thật sự là hắn! Tiểu tử này! Coi như là ngồi đạn pháo cũng không nên trở nên mạnh mẽ nhanh như vậy đi! !? ?’ Nhạc Đức Văn hoàn toàn không cách nào lý giải được.

Chương 1888 - Lựa chọn (11)

Được chỉ bảo người thích ứng người mới ở trong thành thị dưới mặt đất thời gian dài như vậy, ông ta hiểu rõ những quái vật này mạnh đến cỡ nào.

Đi ra từ khu trao đổi, không có ưu thế về thế và linh tuyến, ông ta cho rằng mọi người đều chỉ có thể làm lại từ đầu, tìm kiếm lò luyện đốt tâm để cải tạo.

Có thể Trương Vinh Phương như vậy.

Không đúng!

Trong lòng Nhạc Đức Văn chợt hiện lên một điểm mấu chốt — huyết duệ!

Nhớ kỹ lúc còn ở Đại Linh, huyết duệ xuất hiện, vốn nhờ vì có thể khắc chế thần phật mà tạo nên động tĩnh không nhỏ.

Hiện tại tỉ mỉ hồi tưởng lại, huyết duệ này, không phải là ác linh bản nhược hóa sao! ?

Khó trách… khó trách tiểu tử này đi ra lại không hề hấn gì cả!

Trong nháy mắt, Nhạc Đức Văn đã liên hệ tất cả chi tiết lại với nhau, nghĩ thông suốt tiền căn hậu quả.

Nhìn Trương Vinh Phương lúc này đang lơ lửng ở trên cao, cả người quanh quẩn sương máu, giống như thần ma trên đời, so với thần phật bên trong khu trao đổi thì uy thế còn mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Trong lòng Nhạc Đức Văn không khỏi dâng lên một tia chấn động, một tia chua xót.

Thân là sư phụ, trước khi ra cửa ông ta thề son sắt với đồ đệ rằng, ta muốn đi tung hoành thiên hạ, chế tạo nên huy hoàng thuộc về bản thân ta.

Sau đó ông ta đi ra, ngã nhào.

Nhiều năm về sau, ông ta gặp được đồ đệ thăng cấp rất nhanh, lúc này lại hồi tưởng lại từng cử động lúc ông ta rời khỏi khu trao đổi năm đó.

Một cảm giác ngượng ngập mãnh liệt không cách nào hình dung được xông lên đầu. Ông ta vội vàng tránh ra sau lưng u Nam.

“Nhạc sư phụ, cuối cùng ngươi cũng đã trở về rồi, đệ tử đã đợi ngươi rất lâu, rất lâu đấy.” Lúc này Trương Vinh Phương giữa không trung đã nhận ra sư phụ phía dưới.

“Không, ngươi nhận lầm người rồi. Ta không phải Nhạc sư phụ gì cả.” Nhạc Đức Văn dùng tay áo che mặt, ngồi xổm trên mặt đất ồm ồm nói.

“Nhạc sư phụ ngươi làm sao vậy? Chẳng lẽ là bị thương chỗ nào đó trên người rồi?” Trương Vinh Phương kinh ngạc hỏi.

“Ta nói, ta không phải là Nhạc sư phụ gì cả.” Nhạc Đức Văn bỏ tay áo xuống, sắc mặt càng hiện ra vẻ trang nghiêm đặc biệt.

“Chắc chắn ngươi đã nhận nhầm người. Ta là Nguyệt Tam Văn, bởi vì trước đây một tháng ta chỉ dùng ba văn, cho nên trong nhà đặt cho ta cái tên này.”

“…” Trương Vinh Phương cạn lời không biết nói gì. Hiện giờ Cường Hóa Tư Duy của hắn nhanh nhạy cỡ nào, lập tức hiểu rõ nỗi xấu hổ của Nhạc sư phụ, cũng không nói gì nữa.

“Như vậy, ta sẽ không quấy rầy hai thầy trò vui mừng gặp lại nữa.” Lang ở một bên hơi cúi người, mặt mỉm cười nói.

“Mà Tam Vương, thì ta…”

“Thật vất vả đến Nguyên Thành của ta một chuyến, cứ bỏ đi như vậy, chẳng phải là rất đáng tiếc sao? Để cho bọn họ ở lại đây làm khách một khoảng thời gian thì tốt hơn.” Trương Vinh Phương cắt lời hắn ta, mỉm cười nói.

Nói giỡn, tới nơi này đại náo một hồi đã muốn rời đi luôn? Trên đời này nào có chuyện tốt như vậy?

Không nghiên cứu rõ ràng toàn bộ bí mật của Tam Vương thì ba người bọn họ đừng hòng muốn trở về.

Lang có chút dừng lại, nhìn ba Ác Vương đã mất đi ý thức, lại mỉm cười.

“Đây là vinh hạnh của bọn họ.”

Hắn ta phất tay vẽ một cái, trước người nhất thời hé ra một cái khe trong suốt.

Bóng người chợt lóe, đảo mắt hắn ta đã tiến vào khe hở, biến mất không thấy gì nữa.

Thiên Mạc các.

Bên trong phòng trà, bốn mặt tường đỏ, mặt đất trống trải.

Bên trong diện tích hơn mười mét vuông chỉ có một chiếc bàn thấp, ghế dựa được đặt ở chính giữa.

Bên cạnh bàn dài màu đỏ sậm, Trương Vinh Phương và Nhạc Đức Văn ngồi đối diện nhau.

"Cho nên nói, bây giờ ngài là Nguyệt Thần, hay là Nhạc Đức Văn? Có thể nói một chút không?" Trương Vinh Phương nghiêm túc hỏi.

Hắn thay đổi bộ y phục hàng ngày, tóc dài buộc lên, cũng thu liễm huyết diễm trong mắt, nhìn qua trông giống như một tử đệ tập võ nhà giàu bình thường.

Làn da tái nhợt rất dễ dàng bị người khác cho là do không ra cửa rèn luyện thời gian dài.

Nhưng Nguyệt Thần, hoặc có lẽ là Nhạc Đức Văn lúc này lại không cho rằng như thế.

Sau khi trải qua một phen đại biến vừa nãy, hôm nay ông ta đã chân chính cảm nhận được, cái danh hiệu Đạo tổ Huyết Tiên này xác thực mạnh mẽ như thế nào rồi.

Ông ta và u Nam đến cả một con ác ma bình thường đều đánh không được, chớ nói chi là đối mặt với mười ba ác ma cao hơn.

Còn có Tam Vương mạnh hơn đằng sau đó, cùng với người không mặt quỷ dị kia nữa.

Lần này nếu không phải Trương Vinh Phương đúng lúc ra tay, chắc chắn kiểu gì ông ta cũng đi đời luôn rồi.

"Thật ra thì ta cũng không rõ ràng cho lắm." Nguyệt Thần nâng chung trà lên, nhìn lá trà hơi chìm nổi bên trong, rơi vào suy tư.

Chương 1889 - Tụ hợp (1)

“Trong khoảng thời gian ta ẩn cư tại thành dưới lòng đất này, ta kéo ra tất cả linh tuyến trong cơ thể. Bây giờ ta đã là người thường triệt triệt để để. Không, có lẽ người tập võ phổ thông còn tốt hơn thể chất hiện tại của ta một ít. Bởi vì hút ra linh tuyến có thương tổn cực lớn đối với thân thể.”

“Máy phân linh sao?” Trương Vinh Phương hiểu rõ, thở dài: “Sư phụ vì sao ngươi không tìm đến ta?”

“Nói nhảm, rốt cuộc ta là sư phụ hay ngươi là sư phụ? Ta đi ra ngoài là quyết định của chính bản thân, chết thì đã chết phế thì phế đi, vì sao phải liên lụy đến người khác?” Nguyệt Thần đương nhiên nói.

“Cho dù ta nghèo túng, nhưng chỉ là kém ở chỗ thời vận nhất thời không đủ. Nếu lúc đó đi, cũng là do bản thân chuẩn bị không đủ, không hơn.”

Ánh mắt ông ta bình tĩnh, hiển nhiên sự kiêu ngạo sâu trong nội tâm đã quyết định, cho dù ông ta biết đồ đệ sống rất tốt cũng không có khả năng chạy tới xin giúp đỡ.

Trương Vinh Phương im lặng không nói gì.

Ngẫm lại thật ra thì cũng đúng là như vậy, Nguyệt Thần kinh tài tuyệt diễm cỡ nào chứ. Mưu hoa mấy trăm năm, bố cục cắn nuốt Linh Phi Thiên, một khi đắc đạo, vô địch thiên hạ.

Sau đó lao ra lồng chim, nhưng bởi vì một cái ác năng ô nhiễm nho nhỏ mà dẫn đến sắp thành lại bại.

Mà hắn, thật ra thì cũng chỉ là vận khí tốt. Sau khi ra ngoài, lực lượng trên người hắn không bị tổn thất, lại còn không có bị ác năng ô nhiễm cực độ nhằm vào.

“Bây giờ nói những thứ này đều không có ý nghĩa.” Nguyệt Thần trầm giọng nói: “Từ sau khi ta hút ra linh tuyến, tất cả mọi thứ của Nguyệt Thần đều đã là quá khứ. Cơ sở của người ký linh chính là linh tuyến. Huống chi ta chính là thần phật mạnh nhất thiên hạ Đại Linh. Hơn phân nửa sinh mệnh, ký ức của ta cũng đã hòa làm một thể với linh tuyến.

Bị rút ra, tổn thương tạo thành đối với ta còn phải lớn hơn so với tưởng tượng. Nhưng ta khi đó không có lựa chọn nào khác.”

Lúc này ông ta hồi tưởng lại, cũng là bất đắc dĩ.

“Không sao.” Trương Vinh Phương nghiêm nghị nói: “Đệ tử ở đây, có lẽ có thể thử khôi phục cho ngài.”

“Thứ đã biến mất rồi, làm sao khôi phục được?” Nguyệt Thần khẽ lắc đầu: “Nguyệt Thần cũng tốt, Nhạc Đức Văn cũng thế, đều là ta cả. Hôm nay những thứ này đã không còn quan trọng. Quan trọng là…”

Ông dừng một chút.

“Cái gọi là người huyết mạch của tiểu tử u Nam kia liên lụy đến Thủ Mật Nhân, tháp Sát Na sẽ không bỏ qua cho hắn ta. Nhưng tiểu tử kia cũng không tệ lắm, nếu như ngươi có thể giữ gìn một hai, thì nể mặt mũi của lão đầu tử ta đây giúp đỡ hắn một phen đi. Còn có thành thị dưới mặt đất kia, Nhân Minh vốn là ít người, ta cũng đã sinh sống ở nơi đó trong khoảng thời gian không ngắn…”

“Đệ tử hiểu. Bên phía thành thị dưới mặt đất đã có người đi xử lý, hy vọng còn kịp. Mà u Nam…” Trương Vinh Phương vuốt ve đầu ngón tay.

“Tam Đại Mật Khóa phải cởi bỏ, đây là cộng đồng ý nguyện của ba bên chúng ta, hy vọng Nhạc sư phụ ngài có thể hiểu cho. Thủ Mật Nhân là trở ngại trên con đường này, ta chỉ có thể bảo đảm không giết hắn.” Hắn nghiêm túc trả lời.

“Tại sao lại như thế?” Nguyệt Thần cau mày.

“Vì sao à?” Trương Vinh Phương thở dài, đứng lên, nhìn Thiên Liên cung lơ lửng ngoài cửa sổ phía xa xa.

“Bởi vì, phương thiên địa này, nhất định sẽ hủy diệt. Hơn nữa kỳ hạn hủy diệt đã không xa!” Chuyện này, bọn họ đã chuẩn bị triệt để công bố trong hội nghị lần này, dùng nó để thu hoạch sự ủng hộ của mọi người.

“Hủy diệt. ?!” Ánh mắt Nguyệt Thần cả kinh. Thật ra thì ông ta cũng đã nghe qua mấy lời đồn đãi, nhưng lời đồn đãi và đại

nhân vật ở cấp bậc như của Trương Vinh Phương chính miệng nói ra, đó là hai loại trọng lượng hoàn toàn khác nhau.

“Nhạc sư phụ. Ở lại, ta sẽ từ từ nói rõ nguyên nhân và chứng cứ cho ngài từng cái một.” Trương Vinh Phương chân thành nói.

“Với thân thể này của ta, hôm nay lại có thể đi đâu giờ?” Nguyệt Thần trầm mặc, cười khổ: “Thế giới hủy diệt… cụ thể còn bao lâu?”

“Tối đa còn có bốn trăm năm.” Trương Vinh Phương thuật lại toàn bộ nguyên thoại.

“Bốn trăm năm đúng là không dài.” Nguyệt Thần gật đầu.

“Cho nên đệ tử mới không thể không hợp tác với thế lực tà ác như tháp Sát Na.” Trương Vinh Phương thở dài: “Nếu đổi thành tính tình của đệ tử trước đây, sợ là đã sớm cùng Vĩnh Tục cung hợp lực tiêu diệt tháp Sát Na rồi, sao có thể cho phép chúng nó cứ hại người như vậy được?”

“…” Ngươi nói lời này mà không thấy đỏ mặt sao?

Nguyệt Thần không phản bác được, theo ông ta biết thì danh tiếng của Nguyên Thành Huyết Minh chính là còn xấu hơn cả tháp Sát Na đấy. Phần lớn người của Nhân Minh cực kỳ sợ hãi với nó, thậm chí còn càng sợ hơn tháp Sát Na nữa cơ.

Chương 1890 - Tụ hợp (2)

Dù sao phần lớn ác linh của tháp Sát Na đều là thứ ngu xuẩn không có gì ý thức, nhưng huyết duệ của Huyết Minh lại bất đồng.

Nơi thảm máu bao trùm, huyết duệ chiếm cứ ăn mòn tất cả tài nguyên.

“Sư phụ cũng biết, ta và Vĩnh Tục cung sắp mở ra hội nghị ở Thái Uyên, công bố chân tướng của thế giới.” Trương Vinh Phương nghiêm túc nói.

“Lúc nào?”

“Năm ngày sau.”

“Năm ngày.” Nguyệt Thần dừng một chút: “Ta có thể đi không?”

“Nhạc sư phụ có thể tới, đương nhiên là tuyệt đối hoan nghênh.” Mặt Trương Vinh Phương lộ nụ cười tươi.

Từ khi đi tới thế giới này, Nhạc sư phụ trợ giúp và chăm sóc cho hắn nhiều nhất. Tuy rằng lão nhân này lúc tốt lúc xấu, nhưng tóm lại đối với hắn rất là không tệ.

Những thứ này hắn đều ghi tạc trong lòng.

Hôm nay cuối cùng cũng đến lúc hồi báo được, trong lòng của hắn cũng rất vui vẻ.

“Kế tiếp, đệ tử sẽ tiến hành chuyển hoán huyết duệ cho ngài, hy vọng ngài đừng từ chối.” Trương Vinh Phương nói lần nữa.

“Huyết duệ… làm phiền ngươi.” Nguyệt Thần đúng là không có từ chối.

Hôm nay nếu muốn mau sớm khôi phục thực lực kinh khủng của ông ta, chuyển thành huyết duệ là phương pháp nhanh nhất.

Hiện tại cảnh giới võ đạo của ông cao vô cùng, mơ hồ đã đột phá xiềng xích của hệ thống nguyên bản, đạt đến trình tự hoàn toàn mới trước nay chưa từng có.

Thứ kéo chân sau duy nhất của ông chính là thân thể.

Chỉ cần thân thể đuổi kịp…

Lúc này, Trương Vinh Phương khẽ vỗ tay.

Nhất thời bên ngoài phòng trà, Thường Ngọc Thanh đã chờ đợi từ lâu bưng một chén máu đỏ sậm nồng đậm chậm rãi đi tới.

Nàng đứng ở bên cạnh Nguyệt Thần, đặt nhẹ chén canh máu trong tay lên trước mặt.

Chén canh máu kia được đựng trong bát sứ lam, chất lỏng màu đỏ trong đó không ngừng quay cuồng, nổi bọt, bốc lên sương đỏ nhè nhẹ quỷ dị.

Nếu có người có thể quan sát kỹ càng sương đỏ đó thì sẽ phát hiện, những sương đỏ đó sẽ không ngừng vặn vẹo ra đường viền của từng con dơi nho nhỏ, kỳ dị không gì sánh được.

“Bên trong huyết duệ có thể chia làm căn nguyên, công hầu bá tử nam, cùng với huyết duệ cấp cao và huyết duệ phổ thông, tổng cộng tám loại cấp bậc.” Trương Vinh Phương giới thiệu cho ông.

“Mà chén tinh huyết ở trước mặt ngài đây, sau khi uống nó là có thể đạt được huyết duệ huyết mạch cấp bậc Công tước.

Cấp bậc huyết mạch này tăng cường rất nhiều đối với toàn phương vị của cơ thể. Cũng không phải là đệ tử keo kiệt không muốn cho huyết mạch cấp Căn nguyên, mà là huyết mạch cấp Căn nguyên chỉ có thể do huyết duệ tự mình thức tỉnh, ngoại lực không cách nào trợ giúp được.”

Nguyệt Thần nhìn chén canh máu trước mặt, trầm mặc.

“Ta tin ngươi.” Ông nghiêm túc nói một câu.

Rồi bưng bát sứ lên, uống một hơi cạn sạch.

Keng.

Bát sứ được đặt lại lên mặt bàn, sắc mặt Nguyệt Thần đỏ hồng, ợ một cái.

Chỉ là mới qua một phút, ông cảm giác thân thể bắt đầu nóng lên, làn da cũng nhô lên từng cục lớn nhỏ không đồng đều.

“Ngủ đi, khi ngài tỉnh lại, chính là tân sinh cho mọi thứ.” Huyết diễm trong mắt Trương Vinh Phương lại sáng lên, một ý niệm thôi miên vô hình bao phủ Nhạc Đức Văn, khiến ông chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Đây là năng lực khống chế tâm linh đối với sinh vật.

Hắn chỉ là ảnh hưởng Nguyệt Thần một chút thôi, để cho ông không phải chịu nhiều đau đớn.

Rất nhanh, rất nhiều dòng máu tuôn ra từ lỗ chân lông trên da của Nguyệt Thần, nhuộm ông thành một người máu.

Lớp máu loãng thật dày nhanh chóng khô đi, cứng đờ, biến thành vết máu, hoàn toàn bao trùm ông.

Một tia sáng chói mắt không ngừng lúc sáng lúc tối ở vị trí trước ngực.

Tầng tầng máu loãng không ngừng tuôn ra, hóa thành vết máu, dần dần triệt để biến Nguyệt Thần thành một cái kén máu.

Trương Vinh Phương ngồi ngay ngắn ở bên cạnh bàn, lẳng lặng nhìn chăm chú vào tất cả biến hóa.

Trong lòng của hắn cũng có chờ mong.

Nguyệt Thần bất luận là ở bên trong người ký linh, hay là ở trong võ nhân thì đều là cường giả vô địch tuyệt đối.

Nhân vật tuyệt đỉnh như vậy, nếu như chuyển thành huyết duệ…

Hắn không có nhúc nhích, cứ như vậy ngồi ngay ngắn ở đối diện, nhắm mắt, tu hành Ngũ Tâm Thái Khí Quyết.

Ngoài cửa sổ dần dần tối xuống, lại từ từ sáng lên.

Ngày đêm thay thế, không ngừng biến hóa.

Trương Vinh Phương vẫn ngồi bên cạnh bàn, lẳng lặng đả tọa chờ đợi.

Một ngày, hai ngày.

Ba ngày, bốn ngày.

Bất chợt, hai mắt Trương Vinh Phương mở ra, ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm đối diện.

Vết máu trên người Nguyệt Thần chậm rãi vỡ nát một cách im hơi lặng tiếng, hóa thành bột phấn, rơi lả tả trên mặt đất bốn phía.

Kén máu vỡ vụn, lộ ra khuôn mặt của Nguyệt Thần ở bên trong hiện giờ.

Vẫn giống như trước đó, dường như hoàn toàn không có biến hóa.

Khác với các huyết duệ khác, Nguyệt Thần thậm chí ngay cả màu da đều không hề thay đổi, chỉ có hai mắt biến thành đỏ sậm.

“Thành rồi?” Trương Vinh Phương hỏi.

Chương 1891 - Tụ hợp (3)

“Hình như thành rồi.” Nguyệt Thần đưa hai tay ra, xòe ra nhìn vân tay phía trên, trạng thái dường như có hơi không rõ ràng lắm.

“Ta cảm thấy hình như không có gì thay đổi cả?”

“Ngài vẫn còn muốn có biến hóa gì? Chỗ tốt lớn nhất của huyết duệ chính là siêu tốc tái sinh, và kháng tính ô nhiễm, còn lại…”

Oành! !

Trong giây lát, một vòng sóng gợn đỏ sậm cuộn trào mãnh liệt nổ tung từ trên người Nguyệt Thần.

Coi như là Trương Vinh Phương cũng trở tay không kịp, đợi đến khi sóng gợn đã khuếch tán hơn mười mét, làm bức tường trần nhà mặt đất của cả phòng trà hoàn toàn nát bấy, hóa thành thảm máu.

Hắn mới vội vàng đưa tay.

Một vòng không gian vặn vẹo vô hình giống một tầng thủy tinh hình cầu to lớn, triệt để bao phủ Nguyệt Thần ở trong đó.

Chỉ là sau khi làm xong mọi việc, hắn ngẩng đầu nhìn Nguyệt Thần, lại một lần lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Thái Uyên.

Gió lạnh đến tận xương, trước cửa cung điện vừa xây dựng xong, một chiếc bảng hiệu to lớn đang được chậm rãi treo lên trên cửa lớn.

Bảng hiệu có nền màu đen chữ màu đỏ, trên đó ghi: Thần Hi cung.

“Vì sao thần hi đại biểu cho hy vọng lại cần chữ màu đỏ thế? Không thể đổi sang màu khác được à?” Để Ba có chút khó chịu phàn nàn.

“Cái này… Cung chủ đại nhân, đây cũng không phải là việc bọn ta có thể làm chủ được, mà là hai vị Đạo tổ và Vĩnh Tục

cung chủ định ra.” Người ký linh dẫn đội phụ trách lắp đặt bảng hiệu cẩn thận trả lời.

Trong Thần Hi cung, hôm nay đã có mấy trăm người tiến vào từ sớm.

Những người này phần lớn đều là rất nhiều đại biểu đến từ các căn cứ, các khu trao đổi.

Ngay cả Nhân Minh luôn luôn ẩn giấu cũng phái ra cao thủ người thích ứng, tham dự lần thịnh hội này.

Linh Minh đại diện người ký linh tụ tập liên minh, tổng cộng có mười lăm người đến, đều là người ký linh mạnh mẽ cải tạo Lò Luyện Đốt Tâm. Đồng thời bọn họ cũng có thân phận khác, đó là thành viên của lữ đoàn tự do.

Quần thể này vốn không đoàn kết, nhưng sau khi tam đại thế lực là Vĩnh Tục cung, Huyết Minh, tháp Sát Na kết minh, bọn họ cũng cảm giác được bất an, lo lắng lực lượng bản thân quá yếu, vì vậy đã ôm đoàn kết minh.

Cho nên cái gọi là Linh Minh này, thành lập chưa đến một năm. Mà người ký linh dẫn đội là một nữ tử an tĩnh tên là Phần.

Lúc này, Phần chậm rãi bước ra Thần Hi cung từ cửa hông, đứng trên đài rộng rãi, nhìn về phía Để Ba bên này.

Nàng ta mặc lễ phục cung đình buộc eo màu đen, lộ ra tư thái đẹp đẽ. Giữa mái tóc dài đen cài món trang sức hoa văn trắng như tuyết. Khuôn mặt lạnh lẽo hoàn mỹ hiện ra chiếc mũi ngọc tinh xảo môi anh đào mắt hạnh.

Bên trong người ký linh không thiếu tuấn nam mỹ nữ, dù sao thì đám Thần Phật vốn có thể tùy ý thay đổi gương mặt bản thân, nhưng khí chất thanh lãnh này của nàng ta giống như một cái bình bằng ngọc tím dưới ánh trăng, cũng là độc nhất.

“Nhân Minh có ai đến? Có nghe ngóng được không?” Phần nhẹ giọng hỏi.

“Là người cùng quyền Tu Trạch Lạp Tư.”

Phía sau nàng ta có một nam tử cường tráng mặc y phục bó sát màu lam sậm, để tóc ngắn, mang khuyên tai vàng, cung kính thấp giọng trả lời.

“Tu Trạch Lạp Tư… người thích ứng của Nhân Minh tuy yếu, nhưng tài nguyên nắm giữ ngược lại không tồi, trở về ngươi hãy đi tiếp xúc đôi chút, xem có thể kiếm được chút tụ khoáng mà chúng ta thiếu hay không.” Phần dặn dò.

“Vâng.” Cấp bậc kế thừa của Linh Minh vốn là hệ thống tông giáo Thần Phật, mà Phần là người ký linh mạnh nhất, nên chế độ cấp bậc nghiêm ngặt hơn nơi khác rất nhiều.

Hai người họ nhìn chăm chú Để Ba một trận, rồi xoay người bước về khu nghỉ ngơi.

Vừa hay ở khu nghỉ ngơi có một đám người tụ lại ở cửa ra vào, đang tranh chấp kịch liệt cái gì đó.

Những người này rõ ràng đều là thành viên Nhân Minh, so với Linh Minh, Vĩnh Tục cung, tháp Sát Na, thì bọn họ đến đại diện là nhiều nhất.

“Nhiều người đến như vậy, có lẽ là gần đầy xảy ra chuyện Tam Vương bị giam cầm dẫn đến.” Nam tử cường tráng phía sau Phần trầm giọng nói.

“Tam Vương bị nhốt ở Nguyên Thành, bởi vì đã phá hủy quy củ của Huyết Tiên đạo tổ. Hiện tại chuyện này đã truyền khắp khu tập trung của tất cả thế lực. Trước đó Nhân Minh bị ác ma tháp Sát Na tập kích hủy không ít thành ngầm, hiện tại có lẽ là thấy Huyết Minh và tháp Sát Na vốn chưa đối phó, nên hy vọng đến tranh thủ trợ giúp.” Phần gật đầu.

Ba ác vương chiếm cứ lục địa Hắc Sa mấy trăm năm, uy danh hiển hách, chiến tích vô số.

Trước đây không lâu, Minh Vương còn đích thân giết cự vật khủng bố là Thủ Mật Nhân chi vương.

Hiện giờ, không ngờ lại dễ dàng bị nhốt ở Huyết Minh.

Mọi người cũng bởi vậy mà thoáng cái nhận rõ thực lực của Huyết Vương, ít nhất cũng là bá chủ đứng đầu cùng cấp bậc với Lang.

Chương 1892 - Tụ hợp (4)

Hai người Phần vốn chưa tiến vào cửa vào, mà đứng một bên đợi tranh chấp kết thúc.

Nhưng bọn họ đồng ý đợi, có người lại không muốn.

Giữa không trung, có một mảng trong suốt méo mó chợt mở ra.

Một nữ tử đầu trọc mặc trường bào màu trắng dẫn theo một đội nam nữ cùng mặc chế phục màu bạc, dựa vào không trung hiện lên phía trên mảng đất trống này.

Nữ tử nhẹ nhàng đáp xuống đất, không thèm nhìn lấy đám người đang tranh chấp, mà đi thẳng đến cửa vào.

"Vĩnh Tục cung chủ?"

"Vĩnh Tục cung đến rồi! Mau tránh ra!"

Trong tiếng nhắc nhở trầm thấp, đám người Nhân Minh đang tranh chấp lập tức dừng lại, cấp tốc tránh ra như tránh sét vậy.

La không thèm nhìn người xung quanh, mà bước nhanh tiến vào khu nghỉ ngơi, nhanh chóng biến mất trong mảng kiến trúc.

Bên trong Thái Uyên, thực lực của đám người ký linh có thể hoàn toàn phát huy, thế mà bọn họ nắm giữ đều có thể thi triển một cách hoàn mỹ, cho nên trên thực tế hoàn cảnh này rất có lợi cho Vĩnh Tục cung.

Giống như vậy, đây cũng là một trong những lý do Linh Minh đồng ý đến đây.

Đợi sau khi đội ngũ của Vĩnh Tục cung tiến vào, Phần vẫn không đi vào, mà chợt ngẩng đầu lên.

Không chỉ là nàng ta, mà những người còn lại, lúc này đều lần lượt ngẩng đầu.

Bịch.

Bịch.

Bịch.

Lúc này, trên vách đá màu đen phía trên Thần Hi cung không ngừng truyền đến từng đợt chấn động trầm trọng cực lớn.

Trong sương mù hắc ám.

Từ từ, một cái đầu thằn lằn cỡ lớn to bằng nửa Thần Hi cung chậm rãi vươn ra từ trong bóng tối.

Chỉ riêng đầu của thằn lằn đã dài hơn trăm mét, làn da là một mảng màu thịt, không có mắt mũi, chỉ có một cái miệng rộng không ngừng thè cái lưỡi màu đen.

"Nhìn kìa… nhìn kìa…" Thằn lằn cực lớn từ từ thò cơ thể từ trong bóng tối ra.

"La, xem ra cung điện mà ngươi tạo hơi nhỏ rồi."

Bên trong khu nghỉ ngơi, trong mắt La hiện lên vẻ ngưng trọng, ngẩng đầu nhìn về hướng thằn lằn màu thịt khổng lồ phía trên.

"Lang, ngươi cũng đến sao?" Trong kế hoạch của bà ta và Trương Vinh Phương vốn không có vị trí dành cho Lang, nhưng không ngờ hắn ta cũng đến.

Toàn bộ người của Thần Hi cung đều nhìn thấy Lang còn lớn hơn cả Thần Hi cung.

Lúc này hắn ta bò ra từ trong bóng tối, dán lên vách đá, dùng thân thể của mình vờn toàn bộ Thần Hi cung ở giữa.

Chỉ cần hắn ta hơi dùng sức thì đám người trong cung điện đều sẽ bị xoắn nát ngay tức khắc, hóa thành tro cặn cùng với cung điện.

Không ít người tê cả da đầu, trên người không tự chủ được mà dâng lên ánh sáng của Lò Luyện Đốt Tâm.

Đám người thích ứng đều lặng lẽ rút vũ khí ra, chuẩn bị liều mạng.

Còn có rất nhiều người lần đầu tiên nhìn thấy diện mạo vốn có của Lang, cả người đều căng thẳng, cơ thể báo động nguy hiểm cực độ nhắc nhở điên cuồng.

Lượng lớn khuôn mặt lộ ra sợ hãi chấn động, hình thể khổng lồ như vậy, cho dù lúc ở khu trao đổi cơ bản cũng không nhìn thấy.

“Xem ra chúng ta không nên tới, một ngày nó đột nhiên gây khó dễ, tất cả mọi người đều phải chết!” Mãi đến lúc này, thủ lĩnh Phần của Linh Minh mới dâng lên chút hối hận khi thật sự nhìn thấy cơ thể khổng lồ của Lang.

Bên trong Thần Hi cung, mấy trăm người đều liên tiếp loạn lạc, rối ren khi Lang đang đến gần.

“Huyết Minh đâu? Bọn họ tổ chức lần tụ họp này, nếu xảy ra nguy hiểm thì bọn họ có chịu trách nhiệm hay không?”

Có người lớn tiếng chất vấn.

“Tháp Sát Na hoàn toàn không phải là nhân loại chúng ta, mời bọn họ đến để làm gì? Một khi hắn ta đột nhiên gây khó dễ vào lúc này…”

“Huyết Minh giam cầm Tam Vương, đã chọc giận Lang, hắn ta nhất định là đến báo thù!”

“Huyết Vương muốn bắt chúng ta làm quà tặng cho tháp Sát Na sao?”

Từng âm thanh không ngừng vang lên, phần lớn bên trong là đại diện các đội của Nhân Minh và Linh Minh nói.

Bọn họ đều có mục đích riêng, nhưng thời khắc nguy cấp, mọi người chỉ có một suy nghĩ, để Huyết Minh đi ra ngoài chủ trì đại cuộc.

“Nhìn đi… tại sao lại muốn những con trùng đáng thương này tham gia vào? Lực lượng của bọn họ có thể so với con kiến hôi, bé nhỏ không đáng kể.” Cái đầu cực lớn của Lang phát ra âm thành như sấm.

“Có lúc, ánh lửa bé nhỏ cũng có thể tạo ra lấp lánh cực lớn.”

Bỗng nhiên có một giọng nói truyền đến bên cạnh mọi người

Trong sương mù hắc ám có một hình người cường tráng đỏ sậm cao hơn ba mét, chậm rãi vỗ cánh dơi rộng lớn phía sau lưng, bay về phía Thần Hi cung.

Chính là Trương Vinh Phương thong dong đến muộn.

“Ngươi dọa khách của ta rồi, Lang.”

Huyết diễm trong mắt Trương Vinh Phương hơi tối sầm lại, nhìn thẳng vào Lang đang quấn quanh Thần Hi cung.

“Không cần để ý đến ta, ta chỉ là đến xem, chỉ thế mà thôi.” Lang mỉm cười trả lời.

Chỉ là ngoài miệng nó nói như vậy, nhưng cơ thể lại siết chặt cung điện thêm một chút.

Chương 1893 - Tụ hợp (5)

Thậm chí mấy nham thạch cứng rắn ở ngoài rìa đều bắt đầu vỡ vụn rơi xuống.

Trong từng tiếng kinh ngạc, có người không khống chế được nữa, muốn phóng lên trời, trốn về phía xa xa.

Nhưng bọn họ mới bay lên, thoáng cái đụng phải rào chắn trong suốt cứng rắn, bị bắn ngược trở về.

"Mật Khóa của ngươi còn có hai cái, ngươi không nên hành động theo cảm tính ở nơi này của ta, Tam Vương ta vốn chưa ăn xong, sẽ để lại cho ngươi lần nữa thức tỉnh." Trương Vinh Phương biết tại sao đối phương lại đến, lúc này hứa hẹn.

"Những thứ đó đều không quan trọng." Lang trượt thân thể, cái đầu cực lớn di chuyển đến vị trị đối diện Trương Vinh Phương.

"Ta chỉ là nhất thời không khống chế được… nên qua đây xem xem."

"Hay là, để ta khống chế giúp ngươi?" Hai mắt của Trương Vinh Phương hơi nheo lại.

Vù! ! !

Trong nháy mắt, lấy hắn làm trung tâm, một vòng trọng áp vô hình như thực chất hóa thành một gợn sóng bao trùm phạm vi mấy ngàn mét xung quanh.

Toàn bộ Thần Hi cung, ngay cả Lang bên ngoài cùng tất cả mọi người Nhân Minh Linh Minh Vĩnh Tục cung ở bên trong, cả người đều trầm xuống.

"Áp bách mạnh thật…" Ánh mắt của Phần lóe lên, y phục toàn thân không ngừng bị thổi bay về phía sau, nàng ta đã điều động ít nhất là một nửa lực lượng chỉ vì ổn định cơ thể không để bị đè sập.

Mà xung quanh nàng ta có không ít người đổ mồ hôi toàn thân, ngã xuống đất không dậy nổi.

Mọi người đều biết Huyết Vương rất mạnh rất mạnh, nhưng rốt cuộc mạnh đến mức nào, mãi đến lúc này, mọi người mới chính thức có khái niệm.

Một người áp bách mấy trăm cường giả đỉnh cao, còn điềm nhiên như không có việc gì.

Tồn tại như vậy quả thực không cùng giống như bọn họ nữa.

Luồng trọng áp này nhanh chóng tăng cường, hơn nữa hình như chống đối với thực lực khác nhau thì sẽ phân chia khác nhau.

Không khí đang run rẩy, cứ như có gánh nặng không chịu nổi. Sương xám không còn phiêu tán bốn phía, mà bị méo mó thổi tan.

Cơ thể khổng lồ của Lang là cảm nhận được nhiều nhất.

Da thịt toàn thân nó không ngừng bị đè ép đến nhúc nhích, run rẩy, truyền ra từng gợn sóng.

Trọng áp mạnh mẽ có thể đột phá rào chắn tuyệt đối của nó, chạm đến cơ thể nó.

Điều này khiến nụ cười trên mặt nó cảng thêm ngưng trọng.

“Lực lượng lại mạnh hơn trước kia rồi!”

“Trả lại cho ngươi.” Trương Vinh Phương chợt đưa tay ném ra một món đồ.

Đồ vật đó lăn lộn, cấp tốc bay đến trước mặt Lang, sau đó tự động lơ lửng.

Lúc này mọi người mới thấy rõ đó là một bình thủy tinh trong suốt.

Trong bình có ba hàng mẫu khác nhau.

Một mảnh vỡ như sứ trắng, một tia sương mù không ngừng thay đổi màu sắc, một con trùng đen thoi thóp.

Lang một ngụm tiếp lấy cái bình, nhìn Trương Vinh Phương một cái, rồi nuốt nguyên lành vào bụng, cuối cùng không nói gì nữa, mà chậm rãi rút về bóng tối một cách lặng lẽ.

Mục đích nó đến chính là xác nhận lúc này Trương Vinh Phương đã hoàn toàn dung hợp mẫu máu của Tam Vương hay

chưa. Xem xem rốt cuộc hắn có thay đổi gì.

Hiện tại xem ra rõ ràng đã có kết quả.

Còn nữa, loại lực lượng vô hình không rõ vừa rồi, trước đó nó đã cảm nhận được ở Nguyên Thành, lần này cảm nhận càng sâu hơn.

Nó cần xác định luồng lực lượng này có sinh ra ảnh hưởng đến việc mở lối đi hay không.

Thấy Lang hoàn toàn rút lui, lúc này Trương Vinh Phương mới chậm rãi thu hồi uy áp.

Luồng uy áp vừa rồi thật ra là hắn kết hợp năng lượng hấp thu, điều khiển máu tươi, cướp đoạt linh hồn, cùng với lực kéo của Quỷ Phủ, hình thành nên Tiên Pháp đặc thù.

Kỳ danh là: Tụ Linh.

Hiện giờ Tiên Pháp sớm không còn giới lượng ở số lượng mười hai nữa, kết hợp rất nhiều năng lực thiên phú, Trương Vinh Phương có thể tạo ra nhiều loại Tiên Pháp.

Mà đám Cực Cảnh cũng đã tạo ra các loại Tiên Pháp mạnh mẽ, được thu vào kho năng lực của hắn.

Trương Vinh Phương nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh La.

“Đã lâu không gặp.”

“…” La không có gì để nói, trọng áp vừa nãy, ngay cả nàng ta cũng chịu ảnh hưởng.

Rào chắn không gian nàng ta bố trí ở bên cạnh cũng không dùng được. Rất rõ ràng, uy thế như vậy có lẽ là tác dụng trên tinh thần ý thức.

Hiện tại Trương Vinh Phương khiến nàng ta hoàn toàn nhìn không thấu.

Ánh mắt nàng ta phức tạp nhìn chăm chú vào đối phương.

“Ngươi và Lang, tương lai chắc chắn sẽ chiến một trận.”

“Bọn ta không có lý do tranh đấu.” Trương Vinh Phương lắc đầu.

“Không, ta có dự cảm như vậy.” La phản bác.

Trương Vinh Phương không nói gì nữa.

Thật ra hắn cũng rất rõ, ngày mở lối đi, chính là lúc hắn ra tay.

Quái vật như Lang, để nó tiến đến Trái đất thực sự là quá nguy hiểm.

Hắn hy vọng quê hương vẫn thuần túy, vẫn hòa bình an ninh.

“Nếu như đến cuối cùng, ngươi cũng sẽ ra tay với ta sao?” Bỗng nhiên La hỏi ra vấn đề này.

“Sao có thể?” Trương Vinh Phương bật cười: “Chúng ta là bạn bè.” Hắn vươn tay vỗ lên vai La.

Chương 1894 - Tụ hợp (6)

“Ta là người tốt, người tốt tuyệt đối sẽ không giơ lưỡi đao sắc bén lên với bạn bè.”

La nhìn chăm chú hắn một trận.

“Hy vọng là như vậy.” Nàng ta nhẹ giọng trả lời.

Trương Vinh Phương đáp lại bằng nụ cười mỉm.

Thật ra vừa rồi trong lòng hắn thật sự lóe lên suy nghĩ cùng liều mạng giết La.

Dù sao thì người mạnh mẽ trở về Trái đất, chỉ cần một mình Huyết Minh đã đủ rồi. Đây là suy nghĩ của hắn.

Không ngờ lại bị La phát hiện ngay tức khắc.

“Được rồi, không nói cái khác nữa, vào trong đi, lát nữa chuẩn bị đôi chút, chính thức bắt đầu hội nghị.” Trương Vinh Phương ngắm nhìn bốn phía.

Trong tầm mắt hắn, tất cả mọi người đều không tự chủ được mà cúi đầu tránh đối diện, tỏ vẻ tôn kính.

Uy áp vừa nãy, thậm chí đã trực tiếp đè người yếu hơn một chút đến hôn mê.

Đến hiện tại, thậm chí mọi người đều không rõ vừa nãy là thủ đoạn gì. Không ít người đều đang suy đoán, có thể là năng lực điều khiển gió, khí lưu, không khí.

Chỉ có đám người La mới hiểu đó hoàn toàn là tài nghệ năng lực trên mặt tinh thần ý thức.

Đoàn người tiến vào khu nghỉ ngơi, tự tách ra, đi đến phòng cố định của mình.

Để Ba với tư cách là cung chủ, đã sớm sắp xếp xong tất cả.

Trương Vinh Phương là bên phía người tổ chức, cùng nhau đi tới, nơi đi qua, khắp nơi đều ngay ngắn rõ ràng.

Nơi then chốt đều có người giỏi quan trọng nghiêm ngặt tuần tra, không cho phép có bất kỳ sơ xuất nào xuất hiện.

Phòng nghỉ ngơi của Nguyên Thành, ở nơi sâu nhất của Thần Hi cung.

Là một viện lạc rộng rãi bên ngoài dựng đứng tượng đá con dơi màu đỏ chót cực lớn.

Chỉ là lúc này, bên cạnh bảng tên được treo lên trước cửa viện lạc, đang có mấy người chờ đợi.

Người của Huyết Minh vây quanh Trương Vinh Phương đang đến gần, nhìn thấy mấy người đứng đợi ở cửa, đều chậm rãi dừng lại.

"Nơi này là nơi nghỉ ngơi của Huyết Minh, các ngươi…" Một huyết duệ của Địa Tự viện tiến lên một bước, đang muốn quát lớn.

Nhưng bị Trương Vinh Phương giơ tay chặn lại.

"Nể tình Nhạc sư phụ, cho các ngươi năm phút."

Hắn nhận ra thân phận của mấy người đợi hắn.

Trong đó nam tử trẻ tuổi đứng đầu chính là u Nam trước đó được hắn cứu.

Ba người u Nam và Công Tôn Diệc, Qua Nhĩ Vi. Trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Dưới sự phân tích tổng hợp phong cách hành sự của Huyết Vương đạo tổ trước đó, bọn họ mới đến đây đợi người.

Hiện tại xem ra, quả nhiên Huyết Vương là người ấm áp nhất với người bình thường trong tam đại thế lực.

"Mạo muội quấy rầy Huyết Vương." Với tư cách là gương mặt quen, u Nam tiến lên một bước, bái một cái.

"Thật sự xin lỗi, bọn ta lựa chọn đến đây vào lúc này, chính là vì vạch trần với người ý đồ thật sự liên quan đến Lang của tháp Sát Na!"

"Ý đồ thật sự?" Trên mặt của Trương Vinh Phương hiện lên vẻ cười như không cười: "Ý đồ thật gì? Nói ra nghe xem?"

"Bọn ta có chứng cứ chứng minh mục đích Lang mở lối đi hoàn toàn không phải đến ngoại giới thoát thân, hắn ta muốn

mở lối đi thông đến Bạch Đồng! Mục đích của hắn ta là nhanh chóng hủy diệt toàn bộ thế giới!"

u Nam lời ít mà ý nhiều, cấp tốc thuật lại toàn bộ nội dung.

"Chứng cứ? Các ngươi có chứng cứ gì?" Trương Vinh Phương nhíu mày.

"Đây là hình ảnh ghi chép mà Thủ Mật Nhân đưa cho bọn ta." u Nam lấy ra một khối kim loại màu đen dài bằng lòng bàn tay trong túi ra, bên trên có phím ấn rất nhỏ và nút xoay.

"Có thể mở ra không?" Hắn hỏi.

"Đương nhiên." Trương Vinh Phương gật đầu, hắn cũng rất tò mò đám người huyết mạch như con kiến hôi này có thể xuất ra chứng cứ gì chứng minh Lang hoàn toàn không phải vì thoát thân mới muốn mở lối đi.

u Nam nhìn xung quanh, xác định đối phương không có ý cho thuộc hạ rút lui, cấp tốc ấn mấy cái nút ở trên khối lập phương.

Rất nhanh, trong tiếng cạch cạch.

Khối lập phương thoát ly lòng bàn tay của u Nam, tự động lơ lửng giữa không trung, phía trên nứt ra tạo thành một khe hở.

Trong khe hở phóng ra một chùm sáng trắng.

Chùm sáng ngưng tụ ra một màn hình rộng lớn hình tròn trong không trung trước mặt mọi người.

Nhưng đáng tiếc là trên màn hình chẳng có gì cả, là một mảng trống rỗng.

Đợi một lúc, màn sáng vẫn không có gì cả.

Ba người u Nam ngây ra, cảm giác không đúng, khẩn trương cầm chặt khối lập phương không ngừng ấn điều chỉnh.

Nhưng không làm được chuyện gì, cho dù bọn họ điều chỉnh thế nào, trên màn sáng vẫn là một mảng trắng như tuyết.

"Xem ra các ngươi chuẩn bị chưa đầy đủ." Trương Vinh Phương mỉm cười nói.

"Nhưng bọn ta thật sự đã nhìn thấy Lang xuất hiện ý thức một cách khó hiểu, sau đó giết chết rất nhiều thành viên của tộc

Linh Nhãn!” Công Tôn Diệc thoáng có chút nóng nảy, xen vào nói.

“Dẫn đi đi.” Trương Vinh Phương lười đợi động tác của ba người họ, trong nháy mắt, lập tức có thuộc hạ tiến lên, nửa ép buộc nửa lôi kéo ba người họ xuống.

Chương 1895 - Tụ hợp (7)

Chứng cứ mất đi hiệu lực, cho dù ba người u Nam muốn làm chút gì đó, cũng hiểu đã không còn cơ hội. Chỉ có thể giãy dụa mấy cái, rồi nhận mệnh rời đi.

Đoàn người Trương Vinh Phương cũng quăng việc này ra phía sau, thuận lợi tiến vào viện lạc.

Sáng sớm hôm sau.

Trong đại sảnh lớn của Thần Hi cung, Linh Minh, Nhân Minh, Huyết Minh, Vĩnh Tục cung, tháp Sát Na.

Toàn bộ đại diện của tất cả thế lực đều có mặt, trước đó khí tức của Trương Vinh Phương và Lang giao phong, không ai dám có ý kiến, đều thông qua từng phần hiệp ước chung.

Mặt khác, còn có một nguyên nhân mà bọn họ sảng khoái như thế, đó là những hiệp ước này đều không chạm đến lợi ích căn bản của bọn họ, chỉ là phái mấy nhân viên nghiên cứu không có võ lực thì tính là gì.

Trong đại sảnh lớn rậm rạp chằng chịt.

Mấy trăm người hội tụ lại ngồi ở phía dưới, phía trên là đài diễn thuyết.

Lúc này, người đại diện Hồng Nghiệp của Huyết Minh đang cầm bản phát ngôn trong tay, nghiêm nghị đọc lên phần hiệp ước cuối cùng đã quyết định trước đó.

“Căn cứ vào thời gian suy tính, thời gian mặt đất hủy diệt khoảng bốn trăm năm, nhưng ảnh hưởng với môi trường sinh thái có thể sẽ không ngừng gia tốc hủy diệt sinh vật. Chúng ta cần phải cân nhắc tính toán trước.”

“Tại đây, Huyết Minh đề nghị thành lập lấy Vĩnh Tục cung làm trung tâm, lấy lối đi dài làm trung tâm nghiên cứu cùng mục tiêu.”

“Vốn trung tâm yêu cầu mỗi căn cứ, khu trao đổi, đều tiến hành hạng mục tuyển chọn học thức trí lực, chọn ra lượng lớn nhân thủ thích hợp nhất tham gia công tác nghiên cứu, từ đó

xây dựng cơ cấu nghiên cứu mạnh nhất nhanh nhất, rút ngắn thời gian xây dựng lối đi."

"Còn thời gian bốn trăm năm, hiện tại chúng ta hoàn toàn không cần thiết xuất lực sớm đúng không?"

Cuối cùng, có âm thanh phát ra ý kiến bất đồng.

Người nói chuyện là tổng dẫn đội của Nhân Minh, Tu Trạch Lạp Tư.

Đây là nam tử cao lớn thoạt nhìn hào hoa phong nhã, đeo mắt kính, khí chất lẫm liệt.

Nhưng sau khi hắn ta lên tiếng, ánh mắt nhanh chóng nhìn lướt qua Phần đại diện của Linh Minh, cùng với Hồng Nghiệp của Huyết Minh.

"Đối với người ký linh, bốn trăm năm có lẽ không tính là dài, nhưng đối với Nhân Minh bọn ta, đây là khoảng cách thời gian ít nhất của năm đời người. Hiện tại bắt đầu thành lập hạng mục, cái giá phải trả quá lớn quá lâu rồi."

"Vĩnh Tục cung và Huyết Minh đã nhằm vào việc này, tạo ra hứa hẹn. Toàn diện mở ra Lò Luyện Đốt Tâm cấp thấp nhất và quyền hạn tư cách huyết duệ chuyển hóa, đồng thời cung cấp cho mỗi người một lần phát phúc lợi miễn phí." Hồng Nghiệp nghiêm túc đáp lại.

Âm thanh của nàng ta vừa truyền ra trên đài diễn thuyết, lập tức dẫn đến một mảng xôn xao với hình thức sóng gầm.

Ngay cả chuyển hóa cơ sở, Vĩnh Tục cung và Huyết Minh đều trực tiếp miễn phí?

Đây quả thực là đang hoàn toàn đào gốc rễ của Nhân Minh. Nếu có chọn, thì ai lại đồng ý sống dưới mặt đất tối tăm không có ánh mặt trời chứ?

Có thể tưởng tượng được, chỉ cần hoàn toàn tung tin ra, không bao lâu sau, Nhân Minh sẽ trở thành lịch sử.

Phần lớn người thường đều sẽ lựa chọn chuyển hóa thành huyết duệ. Phần lớn người ký linh cũng đều sẽ thăng cấp thành võ giả Lò Luyện.

Lúc này Trương Vinh Phương và La đang đứng trong căn phòng trống bên trong vách tường, nhìn chằm chằm vào hiện trường hội nghị thông qua mặt tường trong suốt.

“Có lẽ bọn họ không tin sự thật thế giới hủy diệt, nhưng tuyệt đối không làm trái ý chí của ta ở nơi này.” Trương Vinh Phương thở dài nói.

“Nếu xây dựng thành công trung tâm nghiên cứu linh tính, chúng ta có thể đào tạo ra nhóm lớn người nghiên cứu trong thời gian cực ngắn, hiệu suất xử lý hạng mục cũng sẽ tăng cao mười mấy lần.” Rõ ràng La đã sớm tính toán.

“Phía bên tháp Sát Na hy vọng cũng có thể nhanh chóng giải quyết hai Mật Khóa còn lại.” Trương Vinh Phương thấp giọng nói.

“Có lẽ Lang càng nóng lòng muốn mở lối đi hơn chúng ta.” La đáp lại.

“Ngươi tin chuyện mấy người huyết mạch nói trước đó sao?” Trương Vinh Phương đã sớm chia sẻ chuyện đám người u Nam nói cho La nghe.

“Tin thì thế nào? Không tin thì thế nào?” La hỏi ngược lại: “Dù như thế nào, dù mục đích hắn ta đi đến đâu, đều phải hủy Tam Đại Mật Khóa, đều phải chuẩn bị ổn thỏa nguồn năng lượng lối đi, xây dựng hoàn thiện.”

“Đúng vậy.” Trương Vinh Phương khẽ gật đầu, hắn mặc kệ rốt cuộc Lang có mục đích gì, hắn chỉ muốn mở lối đi về nhà.

Nếu có ai dám ngăn cản phá rối, vậy thì đừng trách hắn trở mặt vô tình.

Xào xạc.

Lúc này, Hồng Nghiệp đã đọc xong hiệp ước cùng hưởng tài nguyên, có hợp tác, có phân chia tài nguyên cùng hưởng, đương nhiên tài nguyên của Vĩnh Tục cung và Huyết Minh hơn xa Linh Minh và Nhân Minh.

Cùng hưởng như vậy mới là cái lợi lớn nhất. Nhất thời nhận được một tràng vỗ tay nhiệt liệt.

Chương 1896 - Tụ hợp (8)

“Đến lượt ta rồi, để ta đi nói mấy câu đơn giản.” Trương Vinh Phương lộ ra nụ cười mỉm, xoay người đi về phía cửa phòng.

“Trương Vinh Phương.” Bỗng nhiên La gọi hắn lại, khuôn mặt nghiêm nghị: “Không nên xem thường Lang.”

“Ta sẽ không xem thường bất kỳ ai.” Trương Vinh Phương đáp lại.

“Ý của ta là, tốt nhất ngươi nên tìm một cơ hội, giao thủ một lần với hắn ta.” La đề nghị.

Nàng ta biết Trương Vinh Phương thu được hàng mẫu của Tam Vương, hiện giờ thực lực đã đến mức độ khủng bố trước nay chưa từng có.

Hắn có thể biến thành trạng thái cố định của Áo Phỉ Gia vượt qua mức độ kiên cố, cũng có thể hóa thành vô số trùng tiến hóa của Minh vượt qua lực thích ứng, còn có thể hóa thành thân thể vô hình như Lạp Đế Da Lam, nhiệt độ tăng lên tới mấy chục gần trăm vạn độ.

Hiện giờ nhiệt độ phóng xạ của Thiên Quang đối với hắn dường như bằng không.

Nhưng những điều này chẳng có ý nghĩ gì đối với Lang.

Nhìn ánh mắt chăm chú nghiêm túc của La, trong lòng Trương Vinh Phương khẽ động.

“Có lẽ ta nên thử khiêu chiến với Lang.”

Thực lực, năng lực của Lang rốt cuộc là gì, không ai hay biết.

La từng nhìn thấy, nhưng không thể hiểu. Nó ra tay quá ngắn, kết thúc cũng quá nhanh.

*

Dưới sự áp chế bạo lực của Huyết Minh và Vĩnh Tục cung, dưới sự cám dỗ lượng lớn tài nguyên và phúc lợi, cuối cùng Linh Minh, Nhân Minh cũng từ hai cá thể đơn độc, toàn diện nhập vào thể liên minh của Huyết Minh và Vĩnh Tục cung.

Mở ra huyết duệ, cho lượng lớn người bình thường cơ hội hoàn toàn mới.

Nghĩ lại, sinh mệnh lâu dài, thân thể mạnh mẽ khỏe mạnh không sợ Thiên Quang, lực chữa lành cường hãn, kháng tính khủng bố coi nhẹ phóng xạ.

Còn gì thích hợp hơn huyết duệ sinh tồn trên đại địa, mảng hoang vu này?

Dù là Lò Luyện Đốt Tâm cũng không được, loại sản vật đắt đỏ cố định thời gian phải hao phí tài nguyên giữ gìn, đối với người bình thường là mong muốn không thể thành.

Rất nhanh, mấy tuần ngắn ngủi, dưới sự tiếp sức hộ tống của Huyết Minh Vĩnh Tục cung, từng đội nhân viên nghiên cứu được chọn ra, cấp tốc tụ lại đến Vĩnh Tục cung, chính thức bắt đầu công tác tổng hợp cùng nghiên cứu xây dựng lối đi.

Mà Huyết Minh cũng bắt đầu xây dựng tòa thành thị huyết duệ thứ hai, sau Nguyên Thành, gần Vĩnh Tục cung.

Tên là: Hy Vọng.

Trong Thần Hi cung, Thái Uyên.

Để Ba và Trương Vinh Phương quan sát biển Lãng Quên khổng lồ phía dưới.

“Nhìn thấy chưa? Lang rất giống ngươi.” Lúc đầu Trương Vinh Phương chưa chú ý đến, nhưng sau khi lần trước bản thể của Lang xuất hiện, hắn đột nhiên phát hiện hình người của Lang cực kỳ giống với ngoại hình của Để Ba.

Hai người họ đều không có mắt tai mũi, chỉ có miệng, và đều có lai lịch thần bí.

“Ngươi sẽ không cho rằng ta và quái vật đó cùng một chỗ đó chứ?” Để Ba khoa trương nói: “Ta không phải là quái vật mạnh đến nỗi khoa trương như hắn ta!”

Trương Vinh Phương liếc mắt nhìn hắn, mỉm cười.

“Ai biết được?”

Hắn nhẹ nhàng đá văng một hòn đá vụn trên mặt đất rồi nhìn nó rơi xuống biển Lãng Quên làm những giọt nước bắn tung tóe.

Bỏ qua những năng lực đáng sợ của cơ thể, thực ra, nhiều khi hắn vẫn muốn trở về lúc ban đầu, khi vẫn còn là một người bình thường, sống một cuộc sống bình bình đạm đạm, sống những ngày đi làm, đi chơi yên bình như thế.

Đáng tiếc có một số thế giới chỉ cần bước ra một bước thì không thể quay lại được nữa.

“Có phải ngươi muốn hỏi ta có biết thứ gì đó về Lang không? Đúng không?” Để Ba ngay lập tức phản ứng lại.

“Kiệt tác tối cao của tộc Linh Nhãn, kết hợp với ý thức mạnh mẽ không tên sản sinh ra. Nó gần như có thể nói là bất khả chiến bại. Với lại…” Để Ba phục hồi tinh thần, nói: “Bây giờ ngươi chạy đến hỏi thăm chuyện liên quan đến nó gấp gáp thế này, chẳng lẽ…?”

“Ngươi đoán không sai.” Trương Vinh Phương gật đầu: “Ta định lặng lẽ kiêu chiến Lang một lần.”

“Cũng phải, hiện nay, sợ rằng không có ai trên khắp đại địa này là đối thủ của ngươi. Thậm chí La nhiều nhất cũng chỉ có thể tránh né ngươi bằng năng lực không gian.” Để Ba thở dài nói. Sau khi hắn nắm giữ Thần Hi cung, hắn cũng có hơn trăm thuộc hạ do Trương Vinh Phương phái tới. Tin tức cũng được linh thông hơn nhiều so với trước đây.

“Chỉ cần ngươi hiểu là được.” Trương Vinh Phương mỉm cười: “Đúng rồi, lúc nãy ngươi nói rằng mình bị mắc kẹt ở vị trí này, không thể nào nhúc nhích, vậy thì… Ngươi có muốn thử một tí xung kích không?”

“Ý ngươi là?” Trong lòng Để Ba chấn động. Hắn không biết mình muốn rời khỏi Thái Uyên đã bao lâu rồi.

Lúc này Trương Vinh Phương cuối cùng cũng rảnh tay, hoàn thành lời hứa với hắn.

“Nào!” Trương Vinh Phương nắm lấy cánh tay Để Ba, tiến lên một bước.

Như thể mất trọng lực, cả hai bay thẳng lên trên.

Sương mù và gió lướt qua bên cạnh hai người họ, chẳng mấy chốc Thần Hi cung đã ở dưới chân họ.

Chương 1897 - Tụ hợp (9) - Chương 1924 - Pháp (9)

Độ cao càng ngày càng cao, hai người bỗng nhiên dừng lại, xuyên qua một hàng rào trong suốt vô hình, rồi trở lại tầng thứ chín, cũng chính là nơi Để Ba đã đợi trước đó.

Để Ba tự nói là đã bò lên từ biển Lãng Quên, vì vậy nó không thể đi xa hơn và di chuyển lên trên.

Và bây giờ…

Trương Vinh Phương không dừng lại, cánh dơi sau lưng lại vỗ mạnh rồi lao tới.

Ngay sau đó, thoáng cái đã đồng loạt xông qua lớp màng mỏng thứ hai, nhưng…

Uỳnh!

Một tiếng nổ lớn kèm theo một tiếng hét thảm thiết vang lên.

Trên tay Trương Vinh Phương truyền đến một rung động rất lớn.

Hắn nhìn lại.

Để Ba đang bị đánh vào một tấm màng mỏng vô hình, giống như một con ruồi bị cửa sổ kính chặn lại, biến thành một đống đen thùi lùi thối rữa, dán ở phía trên.

“Ta…” Khắp mặt Để Ba toàn là máu me, điều này thể hiện hoàn hảo sự thật rằng nếu không thể vượt qua thì không thể nào vượt qua được, bất cứ ai mang đi cũng đều giống nhau.

Trương Vinh Phương cau mày rồi quay lại, cẩn thận mò mẫm xem tấm màng mỏng trong suốt.

Đối với hắn, chỉ bằng một cú chạm nhẹ là có thể mở tấm màng mỏng này ra, nhưng đối với Để Ba lại cực kỳ cứng rắn.

Hắn nắm lấy cánh tay đang duỗi bên người của Để Ba, cường độ đụng vào lớp màng mỏng mạnh hơn trước rất nhiều.

“Vậy… Thế này thì sao?” Hắn phất tay vạch một đường.

Bỗng nhiên, một vết nứt màu đỏ sẫm xuất hiện từ không trung, sau đó kéo Để Ba vào vết nứt.

Xì!

Trong một căn phòng nào đó của Thiên Mạc các ở Nguyên Thành, Trương Vinh Phương lao ra từ vết nứt màu đỏ, nhưng phía sau hắn lại trống rỗng, không có gì cả.

Nhưng vừa rồi, rõ ràng hắn đã nắm lấy cánh tay của Để Ba, không hề buông ra.

Nhưng khoảnh khắc hắn truyền tống ra khỏi Thái Uyên, Để Ba đã biến mất.

Trở lại vết nứt nhưng không thấy bóng dáng Để Ba đâu.

Trương Vinh Phương lại bay trở lại tầng thứ chín, hắn phát hiện Để Ba đang treo trên vách đá trên vách đá giữa tầng chín và Thần Hi cung.

“Ta bỗng nhiên trở về.” Để Ba cười khổ với Trương Vinh Phương: “Bỗng thấy hoa mắt rồi tự mình đã quay về đây.”

“Có lẽ có liên quan đến quy tắc của Thái Uyên, ta sẽ hỏi La, có lẽ nàng ta biết một ít.” Trương Vinh Phương không nói nên lời.

“Thôi bỏ đi, chuyện của ta cứ để như thế này trước đã, bây giờ đã có Thần Hi cung, cuộc sống của ta đã tốt hơn trước đây nhiều.” Để Ba thở dài: “Đúng rồi, ta vừa mới cảm thấy hình như ta có một mối liên hệ không thể giải thích được với Thần Hi cung, đây có phải là công năng các ngươi thiết kế à?”

“Có lẽ đó là thiết kế của La. Ta không rõ lắm.” Trong lòng Trương Vinh Phương khẽ nảy ra một ý nghĩ.

“Không sao cả, đi đi, chuyện của ta không gấp lắm, dù sao cũng đã trôi qua rất nhiều năm, nhưng ngươi, cẩn thận đừng tìm chết, nếu không ngay cả người mang đồ ăn cho ta cũng không còn, thế thì thảm lắm.” Để Ba trầm giọng nói.

“Ta biết rồi.”

Liếc nhìn Để Ba lần cuối, Trương Vinh Phương đã lờ mờ đoán được lai lịch của đối phương.

Vốn hắn định giải quyết triệt để chuyện của Để Ba bên này trước khi bắt đầu, nhưng không ngờ với thực lực hiện tại, hắn vẫn không thể tìm ra nguyên nhân.

Tay khẽ vạch một đường, hắn mở một vết nứt, bay vào trong.

Lần này, bên ngoài vết nứt hắn mở ra không phải là Thiên Mạc các. Đó là một đồng bằng màu đen cực kỳ rộng lớn.

Những chùm Thiên Quang rơi xuống, thiêu rụi mặt đất đỏ rực.

Những đám mây màu chì di chuyển chầm chậm theo gió, khi thì che khuất khi thì để lộ Thiên Quang.

Và ở giữa đồng bằng này, một tòa tháp đen khổng lồ dựng ngược đang lặng lẽ đứng sừng sững trên đại địa.

Xung quanh tháp, rải rác có những hình người đầy khói đen khổng lồ đang đi lại, những hình người khói đen này thỉnh thoảng nhìn lên bầu trời, thỉnh thoảng ngồi xuống và cúi đầu nghỉ ngơi, trông yên bình lạ thường.

Trương Vinh Phương bay ra khỏi vết nứt, hai chân giẫm lên mặt đất rắn chắc.

Mặt đất ở đây cứng hơn nhiều so với những nơi khác, như thể nó đã bị nghiền nát vô số lần bởi những vật thể cực kỳ nặng.

“Không khí ấm áp, gió có hơi khô nhưng lại yên tĩnh. Có vẻ như đây là một nơi tuyệt vời để sống.”

Hắn giang tay ra, một luồng khí trong suốt chậm rãi ngưng tụ trong lòng bàn tay.

Cách đó không xa, hình như một con Ác Linh Tượng khổng lồ đã phát hiện ra sự xuất hiện của hắn, ngẩng đầu nhìn về phía bên này.

Sau khi bị con Ác Linh Tượng đầu tiên phát hiện, ngay sau đó, lần lượt từng Ác Linh bỗng dưng từ hư vô, trống rỗng xuất hiện trên mặt đất trống trải này.

Trước đây bọn chúng như là vô hình, nhưng sau khi Trương Vinh Phương xuất hiện trên mảnh đất này thì giống như được bật công tắc, chúng bỗng nhiên dồn dập kinh động xuất hiện.

“Không có người đến chào đón sao?” Trương Vinh Phương ngẩng đầu, phóng tầm mắt nhìn tòa tháp màu đen phía xa.

Chương 1898 - Tụ hợp (10)

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy tháp Sát Na từ bên ngoài.

Toàn bộ tòa tháp cao 435 mét, kéo dài xuống dưới lòng đất, không biết sâu đến mức nào.

Có một ánh huỳnh quang màu tím nhạt lờ mờ trong không khí xung quanh, tráng lệ diệu kỳ.

Càng ở xa bên ngoài thì càng xuất hiện nhiều Ác Linh.

"Hóa ra là Huyết Vương đạo tổ, sao ngài lại có thời gian tới đây thế?"

Bên trong tháp, một luồng sáng màu tím bay ra, nhẹ nhàng lướt qua khoảng cách mấy ngàn mét, đi tới khoảng trống trước mặt Trương Vinh Phương, nhẹ nhàng rơi xuống.

Ánh sáng tím ngưng tụ, biến thành một nữ tử trắng nõn xinh đẹp, mặc một chiếc váy trắng với mái tóc dài tô điểm bởi vô số đồ trang sức hoa tươi.

Đôi mắt của nữ tử màu tím, dung mạo vô cùng hoàn hảo, hơi hơi giống như một bức tượng nữ thần trong tác phẩm điêu khắc.

"Bỉ nhân Bales, bây giờ là người quản lý nội vụ của tháp Sát Na, phục vụ cho Tam Vương, không thể chào đón kịp thời, hy vọng ngài thứ tội."

"Tam Vương vẫn khỏe chứ? Đều là bạn cũ, ta sẽ xem họ hồi phục thế nào rồi." Trương Vinh Phương nghiêm túc nói, trong mắt lộ ra vẻ chân thành.

Khuôn mặt Bales khẽ co giật. Tam Vương đã bị ăn đến mức chỉ còn lại một xíu thân thể, có khỏe hay không chính ngài không biết à?

Nhưng dù thế nào đi nữa, nàng ta vẫn phải trả lời mọi câu hỏi của đối phương một cách nghiêm túc.

Nhỡ như người trước mặt bỗng nhiên phát điên, phá hủy toàn bộ Tháp Sát Na, vậy thì…

“Ba vị bệ hạ đã khôi phục hơn phân nửa thân thể, bây giờ tinh thần không tốt lắm, không thể ra ngoài tiếp đón, mong ngài thông cảm. Ngài đến đây tìm tháp chủ sao? Ta sẽ đi báo ngay.” Bales cẩn thận trả lời.

“Sao lại cẩn thận thế? Ta đáng sợ lắm à?” Trương Vinh Phương nhíu mày.

“Tất nhiên không rồi, sự nhân từ của Huyết Vương từ lâu đã được lan truyền khắp cả đại địa, nhưng đó chỉ là thói quen, xin ngài thông cảm.” Bales nhanh chóng cúi đầu nhận lỗi.

“Nói đến, ta đã tới đây đã được mấy phút, ở khoảng cách này, chắn hẳn là Lang đã sớm biết ta đến rồi. Nhưng đến bây giờ, hắn ta vẫn chưa xuất hiện”. Trương Vinh Phương hơi nheo mắt lại, ánh mắt trở nên có chút tinh tế.

“Không lẽ… Hắn không ở đây, không ở nơi này hả?”

“Có lẽ tháp chủ đang ngủ say, ngài ấy luôn thích ngủ để vượt qua khoảng thời gian nhàm chán dài dằng dặc này.” Trong lòng Bales không khỏi giật mình, vội vàng giải thích.

Quả thực Lang không ở trong tháp và nàng ta có trách nhiệm không cho phép bất cứ người nào tùy ý tiến vào tháp Sát Na.

Nếu Huyết Vương trước mặt phát hiện ra điều này, nếu đối phương nhân cơ hội lao thẳng vào trong tháp…

Trong lòng Bales dần dần trở nên lo lắng.

Là người quản lý nội bộ của tháp Sát Na, nàng ta thậm chí còn biết nhiều bí mật hơn cả Tam Vương chỉ thỉnh thoảng đến ở.

Ở đâu đó trong tòa tháp, có một căn phòng tuyệt mật mà Lang không cho phép bất cứ ai đến gần.

Ngay cả Tam Vương cũng không được phép đến gần căn phòng đó.

Thêm vào đó, có rất nhiều bí mật đặc biệt đã được lưu giữ và bảo tồn, tất cả đều là những bộ sưu tập quý giá mà Lang đã thu thập từng chút một trong những năm qua.

Lao tù sâu dưới đáy tháp cũng giam giữ rất nhiều quái vật đã từng đối địch với tháp Sát Na.

Nếu tháp chủ Lang ở đây, Bales tất nhiên sẽ tuân theo mệnh lệnh làm việc, không sợ bất cứ kẻ nào.

Nhưng lúc này, đúng lúc Lang không có mặt, Tam Vương cũng bị trọng thương, vẫn đang hồi phục. Huyết Vương bỗng nhiên đến thăm, đây là khoảnh khắc trống vắng nhất từ trước đến nay.

Nếu có ai khác đến, Bales sẽ không có gì phải sợ hãi, chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng rất nhiều cơ chế bảo vệ của tháp Sát Na cũng đủ chôn vùi vô số cường giả.

Nhưng tiếc là… Người đến lại là Huyết Vương.

Trong thời gian trống vắng nhất, đối thủ khó khăn nhất lại đến.

Nếu nói đối phương không cố ý, Bales hoàn toàn không tin.

“Không mời ta vào ngồi một lát sao?” Trương Vinh Phương vừa nói vừa tự mình tiến lên phía trước không chút nghĩ ngợi, bay về phía tháp Sát Na.

“Lần trước, Lang mời ta tham quan rất nhiều dự án.” Hắn mỉm cười.

“Mời ngài vào!” Bales dừng lại, không dám nói một lời từ chối nào, cho nên chỉ có thể nhanh chóng đuổi theo, bay đến trước mặt Trương Vinh Phương giống như đang dẫn đường.

Nhưng thực ra, trong đầu nàng ta đang nhanh chóng suy nghĩ cách đối phó với vị ác khách này.

Nàng ta không biết mục đích đến đây của Huyết Vương là gì, nhưng nàng ta biết tháp chủ Lang đã đi đến biển Lãng Quên và theo thông lệ, nửa ngày nữa mới có thể trở về.

Nàng ta nhất định phải nghĩ mọi cách để có thể kéo dài qua nửa ngày này.

Chắc chắn sẽ có một trận chiến giữa tháp chủ và Huyết Vương, điều đó chỉ là vấn đề thời gian.

Một kẻ đã từng được công nhận là bất khả chiến bại, và tân binh mạnh mẽ đang trỗi dậy nhanh chóng, cả hai chắc chắn sẽ xảy ra đụng độ vì danh hiệu kẻ mạnh nhất.

Chương 1899 - Tụ hợp (11)

Ngay khi Trương Vinh Phương đi thăm tháp Sát Na, ở rất xa trong một phế tích sa mạc vàng trên đại lục Linh Đồ.

Một cuộc gặp gỡ bí mật khác, chỉ đứng sau cuộc họp Thần Hi cung ở Thái Uyên cũng đang lặng lẽ diễn ra.

Tu Trạch Lạp Tư của Nhân Minh, Phần của Linh Minh, La của Vĩnh Tục cung cùng một số Huyết Mạch giả và người chủ trì cuộc họp bí mật, chủ nhân của đại lục Linh Đồ, đại diện của Thủ Mật Nhân, Tác Nhĩ.

Mọi người tụ tập trong một hang động tối tăm bên dưới phế tích.

Có thể nói, tất cả những người quan trọng tham gia cuộc họp lần trước đều có mặt ở đây, ngoại trừ đại diện của Huyết Minh và tháp Sát Na.

Các bức tường của hang động được chạm khắc vô số bức tranh tường ca ngợi tộc Linh Nhãn, đầy màu sắc và khá lộng lẫy. Ngay bên cạnh bức tường, có rất nhiều dây leo màu xanh đậm dày đặc.

Những dây leo này tự động dệt những chiếc ghế lưng cao cho mọi người ngồi.

Dây leo không chỉ bện thành ghế cho mọi người ngồi mà còn bện danh tính, tên và các thông tin khác của người ngồi trên mỗi chiếc ghế.

La ngồi trên chiếc ghế lớn nhất, không nói lời nào, nàng ta nhìn chằm chằm vào người đại diện của Thủ Mật Nhân đang nói.

“Về bản chất, liên quan đến cuộc xung đột sắp tới giữa tháp Sát Na và Huyết Minh, lập trường của hầu hết những người ở đây đều giống nhau, phải không?” Tác Nhĩ lên tiếng.

Mọi người có mặt đều im lặng.

Tác Nhĩ nhìn xung quanh, khẽ phát ra một tiếng cười rất nhỏ.

“Chúng ta, những Thủ Mật Nhân, giống như tất cả mọi người đều hy vọng rằng Lang có thể giành chiến thắng, tiếp tục là người mạnh nhất.”

Không ai phản bác, cho dù là La, Vĩnh Tục cung chủ đã hợp tác chặt chẽ với Huyết Minh, lúc này cũng không có vẻ gì ngạc nhiên hết.

Quả thật bà ta cũng hy vọng rằng trong trận chiến sắp bùng nổ giữa người cũ và người mới mạnh nhất, Lang có thể giành chiến thắng.

“Lang đúng là nguồn gốc của Ác Linh, nhưng so với Huyết Vương Đạo Tổ thì nó hầu như không quan tâm đến bất cứ điều gì, hầu hết thời gian đều chỉ thích đứng ngoài xem thôi.

Nhưng Huyết Vương thì khác, nếu như so sánh thì ảnh hưởng của hắn đối với toàn bộ thế giới là quá lớn.” Tác Nhĩ tiếp tục.

“Cho nên ngươi mời ta đến đây chỉ vì chuyện này thôi à?” La ngắt lời hắn ta: “Ngươi không sợ ta sẽ ra tay bắt hết các ngươi, lấy được tất cả vị trí của Tam Đại Mật Khóa à?”

“Vô dụng thôi.” Tác Nhĩ mỉm cười nói: “Chúng ta không biết vị trí chính xác của hai Đại Mật Khóa kia. Với lại, cho dù ngươi giết ta, một Tác Nhĩ thứ hai cũng sẽ nhanh chóng được tạo ra.”

“Ta tập hợp các vị đến đây là vì một phát hiện mới gần đây. Phát hiện về những thay đổi trên thế giới do Huyết Vương gây ra.” Tác Nhĩ nhìn ánh mắt của mọi người đang hướng về phía bên này, giọng điệu từ từ trở nên trịnh trọng.

“Cũng chính phát hiện này khiến ta phải gửi lời mời tham dự cuộc họp bí mật này.”

Trong hội nghị bí mật, mọi người hoàn toàn yên tĩnh, cùng đợi Tác Nhĩ tiếp tục lên tiếng.

“Có lẽ rất nhiều người sẽ cho rằng, Tam Đại Mật Khóa đã bị tháp Sát Na cởi bỏ một cái, chúng ta hẳn là nên lo lắng về Lang hơn, mà không phải là Huyết Minh.” Giọng của Tác Nhĩ trầm thấp.

“Trước đó ta cũng có suy nghĩ như thế.”

“Xin đừng thừa nước đục thả câu nữa, có chuyện nói thẳng, thật ra thì tất cả mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều phát hiện ra một ít dấu vết.” Phần thuộc Linh Minh nói khẽ.

“Ta không rõ ràng lắm mọi người phát hiện ra điểm không đúng từ phương diện nào. Nhưng bên phía bọn ta thì phát hiện vấn đề khi đang kiểm tra đo lường thành phần khí quyển và độ dày của các loại chất khí vào khoảng một tuần trước.” Tác Nhĩ tiếp tục nói.

Ánh mắt của hắn ta chuyển hướng Vĩnh Tục cung chủ La.

“La cung chủ hẳn là cũng phát hiện đi?”

“…” La không nói một lời, nàng thì không phải là phát hiện thành phần khí quyển, mà là phát hiện ra manh mối từ sự tuần hoàn của dòng nước và mạch nước ngầm. Nhưng lúc này nàng không có lên tiếng, chỉ là lựa chọn tiếp tục yên tĩnh lắng nghe tiếp.

“Nhìn lá rụng biết mùa thu đến, xem ra La cung chủ cũng chú ý tới từ phương diện khác.” Tác Nhĩ thở dài.

“Rốt cuộc thì các ngươi đã phát hiện gì rồi?” Tu Trạch Lạp Tư là người có số tuổi tương đối ít nhất trong số những người tham dự có mặt ở đây.

Những người khác bất luận là Tác Nhĩ, hay là La, hay là Phần của Linh Minh, số tuổi đều từ trăm năm trở lên.

Duy chỉ có hắn ta.

Ở đây hoàn toàn yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều im lặng, dường như là không muốn đề cập đến việc này.

Tu Trạch Lạp Tư hơi nhíu mày, tuy nghi hoặc nhưng chung quy hắn ta cũng là đại biểu tinh nhuệ được chọn lựa từ vô số người, chút lòng dạ ấy hắn vẫn phải có.

Hắn ta cũng không nói không rằng, mà là ngồi đó chờ đợi.

Chương 1900 - Giao thủ (1)

Phải hơn mười phút sau, Tác Nhĩ đưa mắt nhìn La. Trong số những người đang ngồi ở đây, người hắn ta coi trọng nhất vẫn là Vĩnh Tục cung chủ.

Bất luận là mở lối đi cự ly dài, hay là thiết kế kế hoạch ngăn chặn Huyết Minh kế tiếp, đều cần La tham dự với tư cách là lực lượng chính.

“Nếu tất cả mọi người không muốn chủ động đề cập, vậy thì hãy để ta nói xong hết nhé.” Hắn ta thở dài.

“Bọn ta… cũng là phát hiện vào một lần ngoài ý muốn.”

“Lấy hàng mẫu trong hệ thống tuần hoàn của khí quyển, phát hiện ra một tia cực kỳ tương tự với bức xạ huyết duệ.”

“Mà nơi bọn ta thu thập hàng mẫu chính là ở chỗ này, châu Linh Đồ!”

Nghe mấy lời nói liên tiếp, vẻ mặt của mấy người ở chỗ này cũng hơi thay đổi.

“Trong hàng mẫu của mạch nước ngầm, ta cũng phát hiện bào tử, sợi nấm, virus huyết duệ hóa bé xíu.” La theo cũng chậm rãi mở miệng.

Mạch nước ngầm, luồng không khí tuần hoàn khí quyển.

Bên trong hai cái này đều phát hiện thành phần rất nhỏ đại biểu cho huyết duệ. Điều này có nghĩa như thế nào, trong lòng mọi người ở đây đều hiểu cả.

“Trước đây ở trong tháp Vĩnh Tục, ta đã thấy Huyết Vương mô phỏng tự thân, hóa thành virus vi khuẩn cực kỳ cực kỳ nhỏ.”

Cuối cùng La lại tiếp tục nhắc nhở một câu.

“Nói cách khác.” Tới lúc này, Tu Trạch Lạp Tư đã hoàn toàn hiểu được.

“Huyết Minh đây là đang muốn biến tất cả sự tồn tại còn sống thành huyết duệ hết à! ?” Khi hắn ta nói ra lời này, giọng điệu đều đang hơi run.

“Không có khoa trương như vậy.” Tác Nhĩ lắc đầu: “Tình huống hiện tại là, Huyết Minh truyền bá ô nhiễm tự thân từ hai loại hệ thống tuần hoàn nhanh nhất phân biệt là khí quyển và mạch nước ngầm. Loại ô nhiễm này, so với phóng xạ ác năng phải mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.”

“Không có người nào có thể không uống nước, cũng không có ai có thể không hô hấp.”

Hắn ta thở dài.

“Sau khi phát hiện điểm này, bọn ta trước tiên tiến hành xử lý gia tăng nhiệt độ đối với hàng mẫu. Nhưng sau khi trải qua nhiệt độ cao đến hơn một nghìn độ, hàng mẫu vẫn hoàn hảo không chút tổn hại như trước, hiệu suất hoạt động chỉ hơi giảm thấp xuống thôi, vẫn còn sống sót không hề hấn gì.”

Nhiệt độ cao hơn một nghìn độ, thế mà còn giết không chết vi khuẩn ô nhiễm huyết duệ.

Điều này đại biểu cho cái gì, Tu Trạch Lạp Tư và Phần đều rất rất rõ ràng.

“Khi chúng ta còn chưa phát hiện ra, Huyết Vương đã đang âm thầm nỗ lực cắn nuốt vật còn sống của toàn bộ thế giới!” Tác Nhĩ than thở.

“Ta tính toán qua.” La bỗng dưng lên tiếng.

Giọng của nàng thu hút ánh mắt của tất cả mọi người ở đây.

Nàng khựng lại.

Rồi tiếp tục lên tiếng.

“Chỉ cần qua hai mươi năm nữa, tất cả vật còn sống của thế giới này cũng sẽ biến thành huyết duệ phổ thông cấp thấp nhất trong lúc không phát hiện ra được, không có ngoại lệ.”

“Kết quả của ta cũng nhất trí với ngươi. Tính toán chính xác thì hẳn là hai mươi mốt năm ba tháng. Không bài trừ khả năng trong lúc đó khả năng có ngoài ý muốn gia tốc, hoặc là chậm lại.” Tác Nhĩ gật đầu tán thành.

“Nhanh như vậy à?” Sắc mặt Phần nghiêm trọng đến cực điểm: “Liệu có biện pháp giải quyết nào không?”

“Đương nhiên là có.” Tác Nhĩ gật đầu: “Căn cứ nghiên cứu phát hiện, trung tâm tất cả ô nhiễm của huyết duệ, đầu nguồn đều là Huyết Vương. Cho nên, chỉ cần Huyết Vương bị hủy diệt triệt để, tất cả huyết duệ còn lại đều sẽ triệt để chôn vùi trong cùng lúc đó.”

“Dựa theo diễn biến tự nhiên, bất luận là khu trao đổi khác hay là hoàn cảnh khác nào cũng không nên xuất hiện loại cá thể biến dị cực kỳ quái dị như huyết duệ mới đúng.” Hắn ta nghi ngờ nói: “Bất luận là dạng diễn biến luận và nghiên cứu tiến hóa, hệ thống sinh vật học như thế nào đều không thể lấy ra được điều kiện căn bản để huyết duệ xuất hiện. Hắn ta giống như đột nhiên nhảy bổ ra, hoàn toàn là xuất hiện vô căn cứ, không có bất kỳ dấu hiệu nào.”

“Nói cách khác, mục đích chúng ta tụ họp ở đây, cuối cùng nhất là phải nghĩ biện pháp giết chết Huyết Vương?” Tu Trạch Lạp Tư không nhịn được lên tiếng hỏi.

“Nếu như có thể, đây là biện pháp giải quyết nhanh nhất hữu hiệu nhất. Đương nhiên, nếu như bản thân Huyết Vương có thể khống chế thu hồi ô nhiễm thì tốt nhất, nhưng, hắn trăm phương ngàn kế, lừa trời dối đất, lấy việc đối phó với tháp Sát Na để hấp dẫn sự chú ý của mọi người, bản thân mình lại len lén làm ra mưu mô thế này, có thể suy ra tâm tư của hắn ta thâm trầm cỡ nào.” Tác Nhĩ trả lời.

“Lực lượng của chúng ta, e là không có cách nào tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì đối với Huyết Vương.” Phần trầm giọng nói: “Nhưng nếu như Tác Nhĩ, Thủ Mật Nhân các ngươi tụ tập bọn ta đến nơi này, chắc là đã có được suy nghĩ đối sách nhất định, nói ra nghe xem?”

Chương 1901 - Giao thủ (2)

“Còn phải xem giữa Lang và Huyết Vương, rốt cuộc thắng bại ra làm sao.” Tác Nhĩ trả lời.

*

Bên ngoài tháp Sát Na.

Trương Vinh Phương và Bảo Lợi bay không nhanh không chậm đến cánh cửa ở thân tháp.

Ở phía trước, từng con ác linh khổng lồ đều đứng dậy nhường đường, không dám ngăn trở.

Đi thẳng đến trước cánh cửa giống như cự thú mở to miệng rộng, rốt cuộc thân hình Trương Vinh Phương dừng lại.

“Thật không hổ là tịnh thổ.” Hắn nói khẽ.

Những lời này vô cùng nhẹ, nhẹ đến mức Bảo Lợi trước mặt hoàn toàn không có nghe rõ hắn đang nói cái gì.

“Tới rồi, ngài…” Nàng đang muốn nói chuyện tiếp. Trong khoảng thời gian phi hành này, nàng đã nghĩ kỹ hơn mười loại phương thức và lấy cớ khác nhau, dùng với mục đích là kéo dài thời gian.

Nhưng…

Trương Vinh Phương đã căn bản không để ý đến nàng nói cái gì, phối hợp đẩy cửa tiến vào.

Cánh cửa được chế tạo từ tảng đá màu đen, cực kỳ nặng nề, mặt ngoài còn có ánh sáng tím rất nhỏ quanh quẩn.

Nhưng khi lòng bàn tay hắn ấn nhẹ một cái.

Ánh sáng tím trong nháy mắt tiêu tán, cánh cửa đá nặng vài chục tấn im hơi lặng tiếng mở vào bên trong.

Ánh mắt Bảo Lợi rung động, nếu như trước lúc này có người nói cho nàng biết, cánh cửa dính líu đến toàn bộ phóng xạ ác năng tháp Sát Na xung quanh sẽ được dễ dàng mở ra.

Nàng nhất định là sẽ cười nhạt.

Dù sao coi như là Tam Vương cũng không có cách nào mở cánh cửa này ra một cách dễ dàng như vậy.

Nhưng bây giờ…

Nàng nhìn tận mắt nhìn cánh cửa đá vốn nên được mở ra bên ngoài mạnh mẽ tự nhiên bị đẩy thành hướng vào phía trong.

Sắc mặt Huyết Vương thả lỏng bước từng bước tiến vào bên trong.

Nhưng tiếc là… hắn vừa mới đi đến trước cửa thì đột ngột dừng lại.

Cũng không phải là hắn muốn dừng lại.

Mà tại một tầng ở bên trong cánh cửa, dưới đèn treo trong đại sảnh chán chường mà tục tằng, một hình người cao lớn mặc bộ đồng phục vừa người màu trắng đang yên lặng ngồi đó.

Khuôn mặt của hình người không có mắt không có lỗ mũi, chỉ có một cái miệng rộng hình đường thẳng, chính là Lang chẳng biết xuất hiện ở đây từ lúc nào.

Bộ đồ đồng phục trên người nó rất tinh xảo, vừa người, đồng thời còn lắp đặt từng cửa rãnh và các loại hoa văn vặn vẹo, rất giống như bộ đồ du hành vũ trụ trong trí nhớ của Trương Vinh Phương.

Chỉ là thiếu mũ bảo hiểm.

“Không mời mà tới chính là ác khách, Huyết Vương sẽ không đến cả điều này cũng không biết chứ?” Lang đứng dậy từ trên chiếc ghế salon bằng da, nhìn thẳng vào Trương Vinh Phương.

“Thật có lỗi, chỉ là bởi vì ta thực sự quá nhớ đến truyền thuyết trong tháp Sát Na nên đi thăm, có chút thiếu cấp bậc lễ nghĩa.” Trương Vinh Phương bình tĩnh trả lời.

Tới tình trạng cảnh giới như của bọn họ hiện giờ, cho dù có cách khá là xa, nhưng một khi bản bộ của mình bị tập kích thì nhất định đều có thể phản ứng kịp trước tiên.

Cho nên đối với sự xuất hiện của Lang, hắn cũng không cảm thấy bất ngờ.

“Cho nên, ngươi tới nơi này là vì cái gì?” Lang lên tiếng hỏi. Hắn ta vốn đang tiếp tục làm chuyện chưa xong trước đó ở

biển Lãng Quên.

Nhưng cảm ứng được bên trong tháp có ảnh hưởng to lớn, dó đó mới trước tiên quay lại nơi này.

May mà hắn ta trở về đúng lúc.

Trong tháp có bí mật hắn ta không muốn bị người khác phát hiện. Những người khác thì còn được, dùng cơ chế phòng ngự của bản thân tháp là có thể đối kháng giải quyết.

Nhưng Huyết Vương thì…

"Ngươi, xem qua tuyết bay lả tả tán loạn chưa?" Trương Vinh Phương không có trả lời vấn đề của hắn ta, mà là bỗng nhiên hỏi ngược lại.

"Trước đây từng xem qua." Lang ngừng một lát, trả lời. Hắn ta mãi mãi cũng chỉ là đường môi cười mỉm, bởi vì không có hai mắt, cho nên biểu cảm chỉ có thể dùng miệng để biểu hiện.

"Đó vẫn là rất nhiều năm trước đây, khi Thiên Quang không có mạnh như hiện tại." Hắn ta bổ sung một câu.

"Chúng nó vô câu vô thúc, tung bay xung quanh, không có mục đích, lướt đi theo gió." Trương Vinh Phương cảm thán: "Mà ta của hôm nay giống như bông tuyết lơ lửng kia. Mà số phận, chính là ngọn gió thổi tuyết bay."

"Tuyết rơi xuống đất, là sẽ hòa tan." Lang hoạt động cổ tay, đến gần phía cánh cửa từng bước một.

"Như vậy ngươi đoán xem, tuyết hôm nay có màu trắng hay là màu đỏ?" Trương Vinh Phương bỗng nhiên nói ra một câu không rõ ý nghĩa.

Hóa tuyết thành máu.

Trong lòng Lang nháy mắt lóe lên suy nghĩ này. Đồng thời hắn ta cũng nghĩ tới ý đồ đến đây của đối phương.

Máu hòa tan, như cũ vẫn là máu.

Đây cũng là điều Trương Vinh Phương muốn nói.

Chẳng qua hắn ta nghĩ, thật ra thì từ một ý nghĩa nào đó cũng là điều Lang phải làm.

"Đi Ác Lâm đi." Lang mỉm cười nói.

Hắc Sa, Linh Đồ, Ác Lâm, trong ba vùng đại lục chỉ có Ác Lâm hung hiểm nhất.

Nơi ấy chỉ có vô số Thiên Quang trực tiếp soi sáng. Bất luận là ác linh hay là huyết duệ hay là người ký linh cũng không thể sinh tồn ở nơi đó.

Chương 1902 - Giao thủ (3)

Chỉ có cường giả cấp cao nhất như Lang hiện giờ mới có thể bỏ qua hoàn cảnh ác liệt như vậy được.

“Tốt!” Trương Vinh Phương còn chưa dứt lời.

Hai người đã chợt hóa thành lưu quang bắn ra, bay về phía chân trời xa xa.

Chỉ là còn chưa bay đến một dặm, thân hình hai người đồng thời chợt lóe, trống rỗng biến mất trong vết nứt không gian vặn vẹo.

Bọn họ đúng là đồng thời vận dụng năng lực lối đi không gian.

Khoảng cách của cú nhảy không gian có giới hạn trên, nhưng nếu như liên tục mở ra thì không có hạn chế đó.

Hơn mười phút sau.

Trung bộ đại lục Ác Lâm.

Bầu trời màu bạch kim, toàn bộ chói lóa gai mắt, giống một cái bóng đèn thật lớn.

Mặt đất phía dưới hoàn toàn là cột sáng Thiên Quang rậm rạp không thể đếm hết được.

Khí mây mỏng manh miễn cưỡng cách ly Thiên Quang thành vô số cột sáng.

Mặt đất giống như bàn cờ khổng lồ màu trắng đen, tất cả ô vuông đều đang không ngừng biến hóa theo sự phiêu tán của khí mây.

Bùn đất trên đại địa đen kịt một màu, không có dung nham nóng chảy, không có cây cối, chỉ có Hắc Sa nhiều vô cùng.

Vụt.

Hai khe hở không gian một trước một sau mở ra tại chỗ cách đây chưa đến vài trăm mét trên vùng đất này.

“Ba tiểu gia hỏa kia thất bại, ta đã đoán ra được có khả năng ngươi muốn động thủ.” Lang cười nói: “Thật ra thì, nhiều khi,

ngươi rất giống với ta, so với bất kỳ sự tồn tại nào, bất kỳ thế lực nào đều rất giống.”

Trương Vinh Phương nghe vậy, trong lòng chợt lướt qua dòng suy nghĩ.

“Chiếm mạnh nhất thế giới lâu như vậy, chưa bao giờ có người nào từng chạm đến cấp độ của ngươi. Lần này, ta muốn đi thử một chút.”

“Ta khác với bọn họ.” Lang khẽ lắc đầu: “Với tất cả mọi người, Tam Vương cũng vậy, La cũng thế, đều không giống nhau.”

“Làm sao mà không như nhau chứ?” Trương Vinh Phương hỏi ngược lại.

Thiên Quang không ngừng đốt cháy hai người, làn da ngoại hình của bọn họ trở thành một tầng lá mỏng nhàn nhạt.

Lang nhẹ nhàng cởi áo khoác, để lộ quần áo đốm vàng màu đen đang bó người.

“Nếu như ngươi biết tộc Linh Nhãn thì hẳn là cũng nên rõ ràng, sự phát triển sau cùng của tộc Linh Nhãn là đi lên con đường kết hợp giữa khoa học kỹ thuật và võ đạo.”

“Đúng là như vậy, nhưng võ đạo thì cũng chỉ có thế, giới hạn trên quá thấp, căn bản là không cách nào đối kháng với rất nhiều hệ thống khác.” Tuy Trương Vinh Phương có xuất thân từ võ đạo, nhưng hắn biết rõ nhất giới hạn trên của hệ thống này ra làm sao.

“Giới hạn trên thấp?” Lang thấp giọng cười rộ, tiếng cười từ nhỏ đến lớn, càng ngày càng vang vọng.

Lúc này bức xạ Thiên Quang đã tăng lên trên người hai người nhiệt độ cao tới mấy nghìn độ.

Nhưng hai người đều không có bất kỳ phản ứng nào.

Trương Vinh Phương đã cắn nuốt hàng mẫu của Lạp Đế Da Lam, độ chống lại đối với sức nóng của bản thân đã đạt đến mức độ kinh khủng chín trăm ngàn độ.

Cắn nuốt càng nhiều hàng mẫu, giới hạn trên của năng lực bản thân hắn sẽ càng cao, càng mạnh.

Đây cũng là chỗ kinh khủng của sinh vật Cứu Cực. Ngoại trừ nhược điểm ở phương diện linh hồn ra, về thân thể, nó gần như là vô địch.

Lúc này tiếng cười của Lang rốt cuộc dừng lại.

Hắn ta giơ một ngón tay lên, chỉ hướng Trương Vinh Phương.

"Thật ra thì, cũng không phải là giới hạn trên võ đạo của khu trao đổi thấp, mà là, cảnh giới phía sau giới hạn trên cần có điều kiện thăng cấp cực kỳ hà khắc."

"Vậy thì ngươi thăng cấp chưa?" Trương Vinh Phương hỏi ngược lại.

"Ngươi đoán xem?"

Lang cười quỷ dị, thân hình bỗng nhạt dần đi, tiêu tán ngay tại chỗ.

Trong nháy mắt quang ảnh chợt lóe.

Keng! !

Trương Vinh Phương giơ tay lên ngăn trở móng tay bén nhọn đâm tới phía sau.

Nhưng khiến hắn hoàn toàn không nghĩ tới là, móng tay kia trong nháy mắt nát bấy, nổ tung, hóa thành vô số mảnh vỡ thật nhỏ.

Mà toàn bộ những mảnh vỡ này đều do vô số máu thịt cực nhỏ kết nối, chúng nó trong nháy mắt đã thi triển ra một bộ kiếm trận loại nhỏ cực kỳ tinh diệu.

Vụt!

Không có tiếng vang cực lớn, khi kiếm trận rơi lên bên ngoài máu tươi trên người Trương Vinh Phương thì vô số mảnh nhỏ đâm qua đi vào giống như bình thường.

Ở trong mắt người thường, đây có vẻ như là một lần đánh lén đơn giản, sau đó móng tay bùng nổ, mảnh nhỏ làm Trương Vinh Phương bị thương.

Nhưng cấp bậc hôm nay của hắn cường hãn cỡ nào, về mặt phòng ngự cơ thể, nếu muốn chạm đến bản thể của hắn thì ít

nhất phải đột phá từng tầng lá chắn máu tươi che phủ trên người trước.

Mà những mảnh vỡ này lại có thể làm được.

Trương Vinh Phương rít lên, sóng âm kinh khủng tạo nên hiệu quả rung động tinh thần chấn động ý thức.

Tiên pháp tụ linh chợt được sử dụng.

Nhưng những thế tiến công chạm đến linh hồn ấy hóa thành sóng gợn vô hình, trong nháy mắt khi va chạm vào Lang thì lại giống như cái gì cũng không đụng tới, trực tiếp xuyên thẳng qua người hắn.

Chương 1903 - Giao thủ (4)

“Vạn vật tùy tâm, vạn trượng tùy ý.”

Giọng Lang cao vút nổ tung, thân hình chợt lóe, xuất hiện ở bên cạnh Trương Vinh Phương giống ảo ảnh, lại là vỗ ra một chưởng.

Còn chưa tới gần, bàn tay của hắn ta đã tự động phân tách, hóa thành hơn mười lưỡi dao sắc bén bén nhọn.

Tất cả lưỡi dao sắc bén tiếp tục phân hoá, trong khoảnh khắc, trong một phần vạn giây, vô số dây nhỏ màu đen che trời lấp đất bao phủ cắn nuốt hướng phía Trương Vinh Phương.

Mỗi một sợi dây nhỏ đó đều đang liên tục không ngừng chia ra tơ mỏng mới mà mắt thường không thể nhận ra.

Tất cả sợi tơ, hơn trăm ngàn, mấy triệu, hơn chục triệu.

Đều đang thi triển cùng một loại kiếm pháp.

Từ vô số góc độ đồng thời thi triển một loại kiếm pháp.

Nói đúng hơn thì là một loại thứ pháp.

Trong chớp nhoáng này, lá chắn máu tươi, làn da cường hóa, khung xương xám trắng, sợi cơ bắp cường độ cao đến đáng sợ trên người Trương Vinh Phương. Dưới kiếm thế tơ mỏng không cách nào đếm hết được này, đều không tiếng động nát bấy, hóa thành bột phấn màu đỏ, bay đi theo gió giống như dòng nước.

“Ngay cả gió, cũng là tập hợp võ đạo của ta.” Lang vẫn lơ lửng ở chỗ cũ, giữ nguyên nụ cười mỉm.

Nhìn toàn thân Trương Vinh Phương đã bắt đầu dần dần hóa thành bụi phấn, hắn ta vẫn nói tiếp lời mình chưa nói xong lúc nãy.

“Sau khi tộc Linh Nhãn dung hợp với hệ thống bản thổ đã lần lượt thôi diễn sáng chế ra ba tầng cảnh giới càng cao hơn trước nay chưa từng có.”

“Mà một chiêu vừa rồi kia, chính là kiếm chiêu phổ thông ta lấy cảnh giới Đại Tông Sư cực hạn cao hơn thúc đẩy.”

Cả người Trương Vinh Phương đã hoàn toàn nát bấy, hóa thành phân tử bụi bặm cực kỳ nhỏ.

Nhưng càng xa xăm, một điểm ánh sáng đỏ hiện ra, lập tức nhanh chóng sinh sôi, bành trướng, biến lớn.

Chỉ trong một giây, một Trương Vinh Phương hoàn toàn mới đã trưởng thành hoàn tất.

Giống như ban nãy, hắn vẫn mặc bộ áo bào màu máu, sau lưng mọc ra hai cánh, ngoài cường độ thân thể là hơi yếu ra thì còn lại đều giống như lúc trước.

Gen máu thịt, tuy rằng đối với tế bào virus thì đủ nhỏ nhưng cuối cùng vẫn là tổ hợp của các loại phân tử, dưới loại võ đạo khủng bố ấy căn bản là không có cách nào phản kháng được.

Trong nháy mắt đã bị đánh tan.

"Đó mới là cảnh giới võ đạo thật sự ư? !" Trước khi ra tay, Trương Vinh Phương cho rằng mình hẳn là đánh không lại, nhưng chưa chắc là sẽ thua.

Dù sao bản thân huyết mạch sinh vật Cứu Cực của hắn có khả năng vô hạn, chồng thêm cường độ của huyết mạch Huyết Tộc Thủy Tổ, chúng đã lên đến độ cao mà không phải những sinh vật bản thổ này có thể tưởng tượng được.

Nhưng giờ này khắc này, hắn biết mình đã khinh thường rồi, khinh thường tộc Linh Nhãn.

"Sau Đại Tông Sư cực hạn chính là cảnh giới Nhập Vi. Sau Nhập Vi là cảnh giới Nạp Hư trong truyền thuyết thần thoại trong điển tịch mới có."

Lang giang hai tay ra, ngón tay và bàn tay đã mọc ra lần nữa từ lâu, khôi phục như lúc ban đầu.

"Nạp Hư chỉ là cách phát âm của tộc Linh Nhãn, nhưng so với cái tên này, cá nhân ta càng thích gọi nó là… Thiên biến vạn hóa."

Vừa dứt lời, cả người hắn ta bỗng nhiên nổ tung.

Vụ nổ không có ánh sáng là như thế nào, trước kia Trương Vinh Phương không cách nào tưởng tượng ra, nhưng giờ này khắc này, hắn tận mắt nhìn thấy.

Đó chính là phân giải.

“Võ học mà ta tìm hiểu tu hành có tên là, Thiên Địa Tuyệt Diệt Phân Tử Kiếm!”

Theo tiếng nói truyền ra ngoài.

Vô số bột phấn bay ra từ cú nổ của Lang, trong chớp mắt lôi ra hơn trăm ngàn, mấy triệu, mấy chục triệu thậm chí là nhiều hơn đường cong quỹ tích màu đen.

Một bộ phận bột phấn đó bay về phía Trương Vinh Phương, nhưng phần lớn thì bay đến các mảnh vỡ máu thịt bí ẩn hắn phân tán khắp các nơi.

“! !!”

Khuôn mặt Trương Vinh Phương vặn vẹo, từng lá chắn phòng ngự không ngừng ngưng tụ ở trước người hắn.

Huyết liên phía sau lưng hắn nổ tung, khuếch tán toàn thân, hình thể cũng nhanh chóng biến lớn, to lớn.

Lúc này đây Lang cho hắn cơ hội, cho hắn thời gian, nhưng…

“Chung Thức! !”

Không chần chờ chút nào.

Trương Vinh Phương vận dụng toàn bộ lực lượng chân chính trên ý nghĩa từ trước tới nay.

Huyết mạch Huyết Tộc Thủy Tổ, nguyên thể sinh vật Cứu Cực, thậm chí bộ phận năng lực thiên phú của Cửu Phượng, đều kết hợp lại vào thời khắc này, hóa thành từng tầng lá chắn lấy công làm thủ, đánh phía vô số bột phấn màu đen đang bay tới.

Ở trong mắt người bình thường, đó là bột phấn.

Nhưng trong mắt Trương Vinh Phương vào lúc này, đó là vô số kiếm trận đang xoay quanh thi triển kiếm pháp! !

Mỗi một điểm đen chính là một kiếm trận, trong đó có lực lượng kinh khủng vô cùng sắc bén, nghiền nát hết thảy.

Giờ này khắc này, cái gì mà sóng âm, cái gì mà Cướp Đoạt Linh Hồn, Làn Da Kim Loại rác rưởi, hắn đều bất chấp cả, một mạch bộc phát ra toàn bộ.

Chương 1904 - Giao thủ (5)

Chương VIP

Chương 1905 - Sơ hở (1)

Chương VIP

Chương 1906 - Sơ hở (2)

Chương VIP

Chương 1907 - Sơ hở (3)

Chương VIP

Chương 1908 - Sơ hở (4)

Chương VIP

Chương 1909 - Sơ hở (5)

Chương VIP

Chương 1910 - Sơ hở (6)

Thiên Địa Tuyệt Diệt Phân Tử Kiếm

hủy diệt tất cả sơ hở của vật chất bằng cách thao túng phân tử.

Nếu không cùng cấp độ, ngươi thậm chí còn chẳng thể nhìn rõ thế tấn công của đối phương.

Những thứ như hỏa diễm băng hàn này chỉ có thể tạm trì hoãn, kéo dài thời gian sinh tồn của mình, nhưng lại không cách nào làm tổn thương đối phương.

Giống như lời Lang đã nói, không cách nào đạt tới, ngay cả tư cách để hiểu thấu loại cảnh giới này cũng không.

Qua những lần thất bại không hề nhìn thấy một tia hy vọng, cuối cùng, Trương Vinh Phương cũng dời ánh mắt tới một nơi khác.

Dời lên một đối thủ cũ có thể dây dưa với Lang nhiều năm.

Lang không thể nào chạm vào, cho nên, hắn có ý định tìm kiếm mấu chốt phá giải đối phương từ nơi ấy.

Đó chính là Tam Đại Mật Khóa của tộc Linh Nhãn.

Châu Linh Đồ.

“Đến hạt cát ở nơi đây cũng có một số là màu đỏ.”

u Nam túm một nắm cát mịn từ dưới đất lên, sắc mặt nghiêm trọng.

“Nếu như chỉ là biên giới còn đỡ, nhiệt độ ở giữa địa vực Thiên Quang rất cao, đáng lẽ loại ô nhiễm này không tồn tại được. Suy cho cùng, mức ô nhiễm phóng xạ Thiên Quang cũng rất nặng.”

Không biết Công Tôn Diệc ở một bên đang nhai thứ gì trong miệng, lời nói không được rõ ràng cho lắm.

“Bên phía châu Hắc Sa có khu vực bị Thiên Quang chiếu rọi cũng trở nên đỏ hóa. Phóng xạ cũng không thể ngăn được nó.” u Nam đáp lời.

Từ sự việc ngoài ý muốn diễn ra ở Thần Hi cung trước đó, sau khi chứng cứ triệt để biến mất, hắn ta đã tìm đến thủ lĩnh Thủ Mật Nhân Tác Nhĩ để hỏi thăm tình huống.

Dưới sự kiểm tra kỹ lưỡng của Tác Nhĩ, dụng cụ kia thế mà không hề bị hỏng hóc gì, chỉ là bị thứ gì đó tạm thời che giấu và kẹt lại.

u Nam liên tưởng đến trước lúc đưa cho Trương Vinh Phương xem thì chính mình cũng vừa xem thử qua, không có vấn đề gì.

Nhưng hết lần này tới lần khác ngay lúc đưa ra thì lại xảy ra chuyện.

Nói cách khác, có người đã động tay động chân trong vòng nửa giờ ngắn ngủi trước khi đưa ra.

Về phần rốt cuộc là ai làm…

Hắn ta không biết.

Tác Nhĩ đề nghị hắn ta từ bỏ con đường này, bởi vì so với nguy cơ hủy diệt vào tương lai bốn trăm năm sau, mối nguy đỏ hóa phá hủy cân bằng sinh thái dẫn đến hết thảy đều bị hủy diệt càng như lửa xém lông mày hơn.

Thế là, u Nam dẫn theo những đồng đội còn lại cùng gia nhập tổ chức mới được thành lập—— Quần Tinh.

“Đi thôi. Chúng ta nhất định sẽ thành công trong lần bố trí mai phục này!” u Nam trầm giọng nói.

“Ta vẫn gửi gắm hy vọng vào phương án dự bị hơn, vị kia vậy mà là thủy tổ của tất cả tiên huyết, dùng một thủ đoạn duy nhất là quá mạo hiểm.” Công Tôn Diệc trả lời.

“Mượn lực lượng của Mật Khóa thứ hai, chúng ta chỉ trục xuất ý thức vĩnh cửu mà không phải tiêu diệt, độ khó không giống nhau.” u Nam nhìn nàng ta.

“Hy vọng vậy.” Công Tôn Diệc từ chối cho ý kiến.

Hai người nhanh chóng lao đi hơn mười dặm đường về phía trước, chẳng mấy chốc đã nhẹ nhàng nhảy vào trong một vòng xoáy cát lún không ngừng chìm xuống rồi bị dìm ngập trong đó, biến mất không thấy đâu.

Phía dưới vòng xoáy này, nơi sâu mấy ngàn mét dưới lòng đất.

Biển dung nham sôi trào khắp chốn, không ngừng cuồn cuộn trong lòng đất trống rỗng, bốc lên khói đen.

Ánh sáng đỏ sậm nhuộm toàn bộ bóng tối ở đây thành huyết sắc.

Một hòn đảo rộng lớn lơ lửng giữa không trung ở trung tâm biển dung nham đang lặng lẽ chuyển động.

Bóng dáng u Nam và Công Tôn Diệc lóe lên, thình lình xuất hiện trên hòn đảo nổi này.

Chính giữa hòn đảo có một cánh cửa bằng đồng hình vòm cao năm mét.

Trên cửa có đồng tử to lớn màu đen dựng thẳng đang chăm chú quan sát hết thảy mọi thứ bên ngoài.

Đồng tử dựng thẳng kia không phải hoa văn, mà là đồ thật biết chuyển động, thỉnh thoảng sẽ chớp mắt, chiếm cứ gần như một nửa diện tích giữa cửa.

“Các ngươi tới rồi đấy à?” Vài Thủ Mật Nhân mặc áo bào đen toàn thân, bước ra từ một góc.

“Có sự hỗ trợ từ người huyết mạch các ngươi, việc mở phong ấn của Mật Khóa thứ hai vô cùng thuận lợi. Tác Nhĩ đại nhân đã sắp xếp mọi chuyện xong xuôi.” Thủ Mật Nhân mặc áo bào đen dẫn đầu trầm giọng nói.

“Người bị bắt tới đâu?” u Nam dò hỏi.

“Đều đã giam giữ ở nơi bí mật, dùng làm mồi nhử, thật ra tác dụng của bọn họ chỉ để dẫn dụ vị kia hành động thôi.” Người áo đen trả lời.

“Quần Tinh và huyết mạch mở ra không gian kỹ thuật đã từng mạnh nhất của tộc Linh Nhãn. Thứ mà Mật Khóa thứ hai này nắm giữ chính là không gian kỹ thuật đỉnh cao nhất của bọn họ —— Na Bất Tu Tư.”

“Na Bất Tu Tư… Vậy sau đó bọn ta phải phối hợp thế nào?” Công Tôn Diệc dò hỏi.

“Cứ chờ thôi. Hiện giờ, Na Bất Tu Tư đã tỉnh lại, ý chí của Thủ Mật Nhân chi vương cũng đã thức tỉnh, chỉ cần các ngươi

ở lại nơi này, đừng rời đi quá xa là được.”

Chương 1911 - Sơ hở (7)

“Đã hiểu!”

“Chư vị tinh tú của Quần Tinh tạm thời không thể đích thân đến, nhưng mỗi một vị tinh tú đều âm thầm chú ý nơi này và chờ đợi kết quả cuối cùng.” Người áo đen thở dài.

Đột nhiên, hắn nhìn về phía Công Tôn Diệc đang dần đến gần cửa lớn.

“Cẩn thận một chút, Na Bất Tu Tư đã được kích hoạt, một khi các ngươi chạm vào cánh cửa sẽ bị truyền tống đến không gian thần bí không xác định trong nháy mắt. Hơn nữa còn là một chiều, không thể trở lại.”

“Lợi hại như vậy ư! ? Thế thì với huyết…” Công Tôn Diệc còn chưa nói xong đã bị u Nam cắt ngang.

“Đừng gọi thẳng tên hắn! Sẽ bị phát hiện!”

“Thật xin lỗi, ta quên mất.” Công Tôn Diệc lè lưỡi. “Thế thì có tác dụng với hắn không?”

“Thứ được truyền tống là ý thức, chúng ta không cần phải đối đầu với ô nhiễm đỏ hóa chỗ nào cũng có mặt kia.” Thủ Mật Nhân trả lời.

“Giải quyết đỏ hóa trước rồi lại tiếp tục tiến hành kế hoạch lớn trước đó, đúng không?” u Nam dò hỏi.

“Chính là vậy, đây cũng là kế hoạch Quần Tinh bọn ta quyết định hiện nay. So với Huyết Minh và tháp Sát Na, bọn ta nắm giữ mọi bí ẩn của hai Đại Mật Khóa còn lại, cho nên chướng ngại duy nhất lúc này chính là Huyết Minh và tháp Sát Na.” Thủ lĩnh Thủ Mật Nhân trả lời.

Hắn tạm ngừng một lát, lúc đang định tiếp tục giới thiệu.

Đột nhiên toàn bộ biển dung nham bắt đầu càng thêm sôi sùng sục.

Tất cả dung nham tựa như nước nóng sôi trào, điên cuồng toát ra mảng lớn bọt khí.

Khói đen phút chốc đã nhiều hơn không chỉ mười lần.

“Tới rồi! !” Gần như cùng lúc, u Nam, Công Tôn Diệc và nhóm Thủ Mật Nhân đồng loạt cảm giác được trong lòng, kế đó ngẩng đầu nhìn lên.

Mặt đất.

Trong sa mạc cát vàng.

Một mảnh màu đỏ lít nha lít nhít đang nhanh chóng ập về phía này từ đằng xa.

Màu đỏ vừa giống như bầy chim, lại giống như bão cát. Nhưng khi cách càng ngày càng gần, những thứ màu đỏ này dần trở nên rõ ràng.

Đó là những huyết duệ cường tráng mọc hai cánh sau lưng và có đôi mắt đỏ như máu.

Bọn họ mặc trang phục giáp đen đồng điệu, trên giáp trụ khắc các loại hoa văn tượng trưng cho Huyết Minh.

Trong đó, ở vị trí cốt lõi nhất là một nam một nữ mọc đôi cánh bướm trên lưng.

Khuôn mặt hai người này giống với Trương Vinh Phương và Trương Chân Hải đến mấy phần. Chính là hai đại Huyết Tiên Tử tiến hóa hoàn chỉnh ở thời điểm hiện tại.

“Phương Tiên Tử, Hàn Tiên Tử, đã đến địa điểm ước định với Quần Tinh, hẳn là bên dưới, tiếp theo chúng ta phải hành động thế nào?” Tướng lĩnh phụ trách điều động nhân thủ tiến tới gần, ôm quyền hỏi hai người.

Tiên Tử không phải là tên riêng trong Huyết Minh, mà đúng là Tiên Tử trên ý nghĩa thực tế.

Con của Tiên, hay nói cách khác, thế hệ sau của Huyết Vương và Tam Đại Nhân Tiên đều được tôn xưng là Tiên Tử.

Họ có thực lực mạnh mẽ, tuy nhiên vẫn kém xa bậc cha chú, chỉ dựa vào huyết mạch và thiên phú của chính mình. Nhưng Huyết Tiên Tử không nằm trong số đó.

Huyết Tiên Tử chỉ vừa được Trương Vinh Phương chân chính chấp nhận cách đây 5 năm.

Còn khoảng thời gian trước đó, phần lớn Huyết Tiên Tử đều bị Trương Vinh Phương tự tay săn giết và hòa tan vào thân thể

ban đầu bởi vì tùy ý bắt giết nhân loại.

Vậy nên, Huyết Tiên Tử đại diện cho thực lực mạnh mẽ và thiên phú đáng sợ, ngoài ra còn có năng lực tự kiểm soát tuyệt đối.

“Lại dám bố trí mai phục nhắm vào phụ thân đại nhân, ta vốn tưởng rằng Quần Tinh chỉ bùng lên ở quy mô nhỏ, không ngờ lần này thế mà còn thật sự dám vuốt râu hùm.” Nam tử Huyết Tiên Tử tên là Trương Như Phương. Lúc này, hắn đang nhìn vòng xoáy sa mạc bên dưới bằng ánh mắt nghiêm nghị.

“Quần Tinh không hề đơn giản, chớ có khinh thường. Tổ chức này có mặt khắp mọi nơi, bọn ta nghi ngờ có thế lực cực kỳ to lớn ủng hộ sau lưng chúng. Nhưng cuối cùng thế lực này đến từ nơi nào thì tới giờ vẫn chưa biết được.” Nữ tử Huyết Tiên Tử nhíu mày nói. Nàng tên là Trương Lâm Hàn, là người có thực lực đứng đầu, được coi là mạnh nhất trong rất nhiều hậu duệ Huyết Tiên Tử của Trương Vinh Phương.

Lần này, nàng xung phong nhận việc đến đây điều tra cùng Trương Như Phương.

“Vậy giờ xử lý như thế nào đây?” Trương Như Phương hỏi.

“Để cẩn thận, trước hết cho nổ đi rồi tính tiếp.” Trương Lâm Hàn vung tay lên.

Xung quanh hơn vạn huyết duệ dày đặc nhao nhao há to miệng.

Vụt!

Trương Lâm Hàn thả tay xuống.

Lập tức, tất cả huyết duệ đồng loạt phát ra sóng âm khủng khiếp bén nhọn chói tai.

Vút! !!

Vô số sóng âm chồng lên nhau, khuếch đại, tăng cao, đây là đỉnh sóng trùng trùng điệp điệp.

Sóng âm tựa như một đợt sóng biển ào ra, bóp méo không khí, vặn xoắn ánh sáng, ầm ầm vượt qua độ cao hơn ngàn mét, hung hăng đập vào vòng xoáy sa mạc trên mặt đất.

Oành! !!

Vô số cát bụi trên mặt đất bị hất tung, hệt như một giọt nước rơi xuống mặt nước tĩnh lặng.

Chương 1912 - Sơ hở (8)

Lượng lớn cát vàng bị khuấy động thành gợn sóng và khuếch tán ra xung quanh.

Mà ngay trung tâm, vòng xoáy sa mạc bị thổi bay từng tầng một, sau đó nổ tung, làm lộ ra bóng tối ngày càng sâu tít tắp dưới lòng đất.

Đây chính là một trong những năng lực thiên phú huyết mạch huyết duệ mà họ được học tập và huấn luyện một cách có hệ thống trong những năm gần đây, Phá Phôi âm Ba.

Bởi vì năng lực này đơn giản dễ học, nên được xem là năng lực dễ luyện thành nhất với huyết duệ. Năng lực này có lực sát thương không tệ, khả năng che giấu cũng tương đối cao.

Hiện giờ đã trở thành một môn học thiên phú tiêu chuẩn ở Đại Linh.

Mắt thấy sóng âm đào ra từng tầng vòng xoáy sa mạc.

Vù!

Trong chốc lát, một vầng sáng màu xanh bùng ra từ trung tâm vòng xoáy, phóng vào giữa đội quân huyết duệ một cách chuẩn xác, sau đó nổ tung.

Thoáng chốc, vô số chùm sáng màu xanh lam bắn ra từ trung tâm huyết duệ.

Tất cả huyết duệ bị chạm tới đều lần lượt biến mất trong chớp mắt.

Thoắt cái, hơn vạn huyết duệ chỉ còn lại một nửa, một nửa khác đã tan biến vào hư vô giữa không trung.

Sắc mặt hai người Trương Như Phương và Trương Lâm Hàn trở nên dữ tợn, gần như không khống chế không nổi mà hiện nguyên hình.

Nếu không phải vừa rồi bọn họ né tránh nhanh, thì cả hai cũng đã bị chùm sáng bắn trúng.

“Là kỹ thuật truyền tống! Người của chúng ta đều bị phân tán cả rồi!” Trương Lâm Hàn nhận ra loại lam quang này.

Đó là kỹ thuật truyền tống mà Quần Tinh đã từng thể hiện qua lúc trước!

“Lao xuống đi, loại kỹ thuật này không thể sử dụng hai lần trong thời gian ngắn!” Trương Như Phương lớn tiếng nói.

Ngay tức khắc, các nhóm huyết duệ điên cuồng vọt xuống dưới, hệt như bầy chim nước đâm vào mặt nước, hung hăng xông vào chỗ sâu trong vòng xoáy.

Mười phút sau……

Trong chốc lát, một bóng huyết ảnh hiện ra từ hư không, lơ lửng trong không trung phía trước huyết duệ.

Huyết ảnh lần này khác với trước đó.

Huyết bào, tóc đen dài đến eo, hai mắt cháy rực ngọn lửa đỏ sậm, gương mặt có những hoa văn màu đỏ thần bí trông giống hình xăm.

Trương Vinh Phương giờ đây mang trong mình rất nhiều huyết mạch chồng chất, đã đạt đến độ cao mà chính hắn cũng không có cách nào tính ra trên bản chất.

Hắn chỉ vỏn vẹn trôi nổi ở nơi đây, nếu như hắn không biến mất, phóng xạ tự nhiên của thân thể sẽ khiến cho nhiệt độ xung quanh nâng cao dữ dội, thậm chí tạo thành một biển dung nham.

Đây là uy lực thuộc về huyết mạch Chu Tước.

Trên thực tế, bản chất của Chu Tước chính là một con chim lửa khổng lồ.

Có điều, uy lực của con chim lửa này hơi mạnh, một khi há miệng, chỉ dựa vào trình độ thổi hơi là có thể đốt cháy đất bằng trên phạm vi hàng trăm cây số.

Uy lực trông có vẻ rất mạnh, nhưng thực tế, lực sát thương của ngọn lửa Chu Tước cũng chỉ tương đương với ngọn lửa bình thường khoảng năm mươi vạn độ đối với Trương Vinh Phương.

Có điều, ngọn lửa Chu Tước còn chứa đựng những công dụng khác, chẳng hạn như thanh tẩy độc tố, thanh tẩy ô uế và khắc chế âm hồn.

Mà huyết mạch còn lại là Kỳ Lân cũng thế.

Kỳ Lân cai quản đất bằng, trời sinh tự có Khống Thổ Chi Thuật (thuật quản lý đất). Chẳng qua uy lực của Khống Thổ Chi Thuật này hơi cường điệu một chút. Thậm chí có thể tái tạo đỉnh núi, cộng thêm một số năng lực đặc biệt khác, còn lại, thực chất lực sát thương cũng không có gì khác biệt so với bản chất của Chu Tước.

Vì vậy, Trương Vinh Phương rất rõ ràng vấn đề hiện tại là lượng của hắn tích lũy càng ngày càng nhiều. Nhưng không có huyết mạch mạnh mẽ nào có thể tăng cường chất lên đủ cao.

Lúc này, hắn đang lơ lửng giữa không trung và quan sát vòng xoáy phía dưới, bên cạnh hắn, những huyết duệ còn sót lại đang nói rõ tình hình trước đó.

“Các ngươi không tìm sai địa điểm, nơi này đúng là vị trí của con tin bị cướp đi.” Trương Vinh Phương bình tĩnh trả lời.

Năng lực Huyết Tiên Truy Tung của hắn có thể cảm ứng rất rõ từ khoảng cách này rằng ngoại trừ những huyết duệ đi vào bên dưới đó ra thì còn có huyết duệ khác nữa.

Trong đó, có một người đeo ngọc bội huyết ngọc được hắn tặng cho trên người.

Đó là đồ vật mà chỉ có người thân thuộc của hắn mới có tư cách đeo.

“Đạo tổ, hai vị Tiên Tử đã đi xuống dò xét trước, chắc hẳn không lâu nữa sẽ có kết quả.” Phó quan của Trương Lâm Hàn – huyết duệ đến từ Huyết Hồng các trầm giọng nói.

Trương Vinh Phương không đáp lời mà chỉ lẳng lặng quan sát tình hình phía dưới.

Nam Minh Hỏa Đồng của Chu Tước làm cho thị lực của đôi mắt hắn lúc này trở nên mạnh mẽ hơn so với trước kia. Giúp hắn nhìn xuyên qua tầng tầng lớp lớp cát vàng và thấy đủ loại động tĩnh ở độ sâu hàng ngàn mét bên dưới.

Lúc này đây, lượng lớn huyết duệ lần lượt truyền tống đi dưới lam quang thần bí và mất tăm mất tích.

Chương 1913 - Sơ hở (9)

Mà hai Huyết Tiên Tử thì đang bị bao vây tấn công bởi một đám Thủ Mật Nhân toàn thân lập lòe lam quang.

"Thủ Mật Nhân… xem ra Quần Tinh thật sự có quan hệ với bọn họ."

Ngọn lửa trong mắt Trương Vinh Phương có chút dịu lại.

Hắn cũng không có dự định xuống đó trước, rõ ràng đây là cục diện mai phục, tuy hắn rất mạnh, nhưng cũng chưa đến mức vô địch toàn năng.

Thế nên, cẩn thận nghiêm ngặt là điều cần thiết.

Chỉ cần huyết duệ lặn lội xuống dưới cho hắn là được.

Trong lúc nhất thời, Trương Vinh Phương chỉ lơ lửng giữa không trung và chờ đợi kết quả cuối cùng.

Thuộc tính sinh mệnh hiện giờ của hắn đã đột phá đến độ cao hơn một vạn, hoạt tính tế bào mạnh đến mức hỗn loạn.

Ngay cả khi nhỏ xuống một giọt máu cũng có thể tạo thành vùng đất chết lan rộng.

Hơn mười năm không ra tay bên ngoài, ngoại trừ Lang, không ai biết giờ đây hắn đã đạt đến trình độ cao cỡ nào.

Chẳng qua, tình hình vượt quá dự liệu của hắn.

Hàng ngàn huyết duệ và hai Huyết Tiên Tử xuống dưới đang liên tục bị vây công dần dần bị lam quang bao trùm rồi mất hết tung tích.

Rất nhanh, mười mấy phút sau chỉ còn vài huyết duệ lẻ tẻ thoát ra từ trong cát vàng. Phần còn lại đều biến mất.

"Tiếp tục điều người tới đây, bảo vài người của Linh Cực viện đến." Sắc mặt Trương Vinh Phương không hề thay đổi, phân phó huyết duệ bên người.

Mười bốn năm tu dưỡng đã mang đến cho hắn sự sắc sảo và kiên nhẫn hơn xa trước kia.

Lúc này, hắn không tùy tiện ra tay mà vẫn tiếp tục phái người xuống dưới dò xét.

Làm vậy để quan sát đối thủ.

Mà bây giờ, ở sâu dưới lòng đất.

Nơi đảo hoang trôi nổi trên biển dung nham, mấy tên Thủ Mật Nhân và u Nam, Công Tôn Diệc cùng nhau lẳng lặng theo dõi tình hình chiến đấu phía trên thông qua màn sáng.

“Đây chính là Na Bất Tu Tư đã hoàn toàn khởi động, Thủ Mật Nhân chi vương của Mật Khóa thứ hai!” Thủ Mật Nhân dẫn đầu giang rộng hai tay, có chút cuồng nhiệt cảm thán.

“Một chút thủ đoạn và động tĩnh nhỏ ấy không ngăn được hắn.” Một giọng nữ bình tĩnh truyền đến từ giữa không trung.

“Đương nhiên ta biết, nhưng đó chỉ là năng lực phụ của Na Bất Tu Tư mà thôi. Nó chân chính đã thức tỉnh.” Người áo đen lớn tiếng nói.

“Một đứa cháu trai không đủ dẫn dụ hắn xuống đâu. Chúng ta phải tăng tiền đặt cược lên.” Giọng nữ kia nói tiếp.

“Đúng thế. Vậy… Vậy thế này thì sao! ?” Người áo đen nắm nhẹ cánh cửa bằng đồng.

Ngay lập tức, một tia khí tức vô hình của cánh cửa bằng đồng thoát ra ngoài, xuyên thẳng lên trên, bay ra từ mặt đất sa mạc.

“Nếu tiền đặt cược đã không đủ, vậy thì khiến cho hắn không thể không ra tay!” Người áo đen cười ha hả, nói.

Hai người u Nam và Công Tôn Diệc liếc nhau, kế đó lặng lẽ lui ra xa.

“Mật Khóa thứ hai Na Bất Tu Tư, đoán chừng toàn bộ đều là mồi nhử bọn họ lấy ra dẫn dụ Huyết Minh thôi. Chúng ta nên đi rồi, hiện tại đã không còn chuyện của chúng ta.” u Nam nói khẽ.

“Trước hết phải tránh xa nơi này.” Công Tôn Diệc gật đầu đồng ý.

Hai người lén lút nhảy mạnh lên về nơi xa dọc theo biên giới đảo hoang.

Vụt.

Tay u Nam bắn ra một sợi dây kim loại mảnh, dính lên trần hang động rộng rãi, hắn ta treo lên đó rồi nhanh chóng rời đi thật xa.

Nhưng, đúng vào lúc này, toàn bộ hang động rộng rãi vậy mà khẽ rung chuyển.

Hang động rộng rãi to lớn này có đường kính ít nhất mấy chục cây số, hang động mênh mông và khổng lồ đến thế, vậy mà giờ đây lại bắt đầu chấn động.

Lượng lớn đá cát bụi rơi từ trên cao xuống.

u Nam treo giữa không trung giật mình hoảng hốt, tảng đá vừa rồi hắn ta cố định vào bị rớt xuống, làm cho hắn suýt nữa hắn đã ngã vào dung nham, cũng may hắn ta kịp thời đổi sang tảng đá khác.

Lúc này, bản thân đang treo lơ lửng trên không, hắn ta quay đầu nhìn lại đảo hoang trôi nổi kia.

Lại thấy được một màn khiến hắn ta cả đời khó quên.

Bên dưới toàn bộ đảo hoang kia vốn nên là một khoảng trống vắng vẻ, lúc này đây, thân thể khổng lồ hình người màu đồng thau đang từ từ hiện ra.

Không tới mấy giây, một người khổng lồ kim loại màu đồng thau có hòn đảo trên đầu phảng phất như từ vô hình biến thành hữu hình xuất hiện trước mắt mọi người.

“Na Bất Tu Tư. Đó chính là Na Bất Tu Tư ư! ?” Công Tôn Diệc được u Nam ôm trong ngực, lúc bấy giờ cũng nhìn thấy cảnh tượng này với vẻ mặt chấn động.

Lần này lớn hơn rất nhiều so với Thủ Mật Nhân chi vương canh giữ Mật Khóa thứ nhất.

Chỉ riêng phần đầu trông giống hòn đảo kia thôi đã có đường kính rộng mấy ngàn mét, đừng nói chi đến các bộ phận khác trên cơ thể.

Vù.

Phút chốc, bên ngoài thân thể của Na Bất Tu Tư cũng bắt đầu hiện lên lam quang loá mắt.

Từng tầng không gian méo mó dao động, vặn xoắn vờn quanh nó.

“Hắn muốn bỏ chạy! ! Đó là lam quang truyền tống!”

Chương 1914 - Sơ hở (10)

Đột nhiên, hơn mười huyết duệ bay ra từ khe hở trên đỉnh hang động rộng rãi, thứ đầu tiên họ thấy chính là người khổng lồ tỏa ra lam quang to lớn đến cực điểm kia.

Đôi mắt đỏ như máu của họ phản chiếu tình cảnh lúc này.

Những cảnh tượng này nhanh chóng truyền vào tâm trí của Trương Vinh Phương trên mặt đất như thông qua một loại liên hệ thần bí nào đó.

"Mật Khóa thứ hai! ?" Trương Vinh Phương vốn đang bình tĩnh bỗng khẽ giật mình.

Dựa trên thông tin về Mật Khóa thứ hai mà thuộc hạ đạt được trước đó, người khổng lồ màu xanh lam kia chắc chắn là Thủ Mật Nhân chi vương của Mật Khóa thứ hai—— Na Bất Tu Tư.

Mà hiện tại, Na Bất Tu Tư đang dịch chuyển và sắp sửa rời khỏi.

Lam quang trên thân thể kia không ngừng truyền tống cùng với rất nhiều Thủ Mật Nhân và huyết duệ còn lại bị dẫn đi lúc trước.

Hiện giờ, cả thân thể Na Bất Tu Tư đều là loại lam quang loá mắt kia, thế này là…

Nó muốn chạy! !?

Vất vả lắm mới tìm được vị trí của Mật Khóa thứ hai, tháp Sát Na và huyết duệ Nhân Tiên đã phối hợp tìm kiếm hơn mười năm, không ngờ thế mà lại nằm ở đây.

Xuyên qua ánh mắt của huyết duệ, hắn thấy Thủ Mật Nhân chi vương kia đang chuẩn bị di chuyển đi.

Trong lòng Trương Vinh Phương không ngừng lấp lóe ý niệm.

'Có cần ra tay ngăn cản không đây! ?'

Rõ ràng đây là mai phục, là mồi nhử, nhưng hết cách rồi, mồi này quá thơm.

Cuối cùng.

Trương Vinh Phương kéo huyết bào lên che khuất toàn thân.

Vù!

Hắn bỗng biến mất tại chỗ, triển khai năng lực không gian, truyền tống thẳng đến vị trí của Thủ Mật Nhân chi vương phía dưới.

Chỉ là, khi hắn vừa truyền tống xuống, thì một vết nứt truyền tống trong suốt mở ra giữa không trung trong hang động rộng rãi dưới đất.

Trước khi hắn bước qua vết nứt.

Bỗng chốc, xung quanh lóe lên luồng lam quang chói lóa.

Trương Vinh Phương còn chưa kịp định thần lại, sau một trận trời đất quay cuồng, trước mắt hắn hoa lên, kế đó hắn đã xuất hiện trong khoảng không hoàn toàn đen kịt, không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Không trung trước mắt hắn chậm rãi xuất hiện một cánh cửa bừng sáng.

Cánh cửa kia có hình bán nguyệt hết sức bình thường, bên trong lộ ra ánh sáng trắng cực kỳ chói mắt, không thấy được gì.

Vút.

Bỗng nhiên, sau một loạt tiếng rít nhỏ, giữa Trương Vinh Phương và cánh cửa chầm chậm hiện ra những bậc thang.

Những bậc thang kia ở trạng thái trong suốt, hai bên và mặt ngoài được khắc rất nhiều hoa văn và ký tự.

“Ta là Thủ Mật Nhân chi vương của Mật Khóa thứ hai—— Na Bất Tu Tư.” Trong bóng tối, một giọng nữ lạnh lùng chậm rãi vang lên.

“Thứ ta nắm giữ là phong tỏa ý thức tinh thần, ký ức và tri giác.”

“Phong tỏa? Na Bất Tu Tư, ngươi có thể nói cho ta biết rốt Cuộc Tam Đại Mật Khóa đang đề phòng cái gì không?” Trương Vinh Phương bừng tỉnh, vội vã hỏi.

Đây vẫn luôn là điều khó hiểu nhất trong lòng hắn.

“Đề phòng tai họa lan rộng.” Na Bất Tu Tư lạnh lùng trả lời. “Trả lời hoàn tất.”

“Tiếp theo, ta sẽ rời khỏi chỗ này, nếu ngươi muốn rời đi, ngươi phải trả lời câu hỏi tính toán trên các bậc thang dưới chân ngươi.

Dưới chân ngươi chính là câu hỏi kiểm tra được gọi là bậc đá tâm trí. Có tổng cộng ba cấp, ngươi nhất định phải trả lời đúng hết.

Một khi trả lời sai một câu, ngươi sẽ vĩnh viễn ở lại trong không gian này, mất đi tư cách rời đi.”

Bậc đá tâm trí! ?

Trương Vinh Phương lập tức hiểu được Quần Tinh đang giở trò gì.

Lẽ nào bài kiểm tra từ Thủ Mật Nhân chi vương của Mật Khóa thứ hai chính là bậc đá tâm trí, mà bài kiểm tra này có thể phong tỏa hắn ở đây, không có cách nào ra ngoài ứng đối với người khác.

Vậy nên, chỉ cần nhân lúc này mà làm chuyện bọn họ muốn làm.

“Ngược lại không nghĩ tới, cửa ải của Mật Khóa thứ hai vốn nên để cho Lang nếm thử, giờ lại là ta tới trước.”

Nét mặt Trương Vinh Phương không thay đổi, hắn đã xác định mục tiêu của Quần Tinh là hắn, vậy thì đối phương sẽ không ngờ rằng hắn có năng lực khôi phục tuyệt đối.

“Thế thì… bọn họ muốn dùng thủ đoạn gì để thừa cơ giết chết ta! ?”

Tâm niệm vừa động, hắn sử dụng năng lực không gian quanh người, làm cho từng vòng gợn sóng trong suốt bao phủ toàn thân.

Nhưng chỉ trong giây lát.

Những gợn sóng này nhanh chóng tiêu tán, năng lực không gian mất đi hiệu lực, hắn vẫn ở yên một chỗ.

“Lửa.”

Trương Vinh Phương không chút kinh ngạc, hắn nâng tay lên, lòng bàn tay dấy lên ngọn lửa mạnh mẽ thuộc về Chu Tước.

Nam Minh Ly Hỏa.

Hắn nhẹ nhàng ném đi, ngọn lửa màu vàng đỏ kia còn chưa bay ra được nửa mét thì lam quang đã sáng lên, thế là nó biến mất không còn một mảnh.

“Thú vị.” Trương Vinh Phương không ngừng thử các loại năng lực khác.

Nhưng không có bất kỳ lực lượng nào có thể thoát ra khỏi sự bao phủ của lam quang kia.

Lam quang chỉ vừa lóe lên, hết thảy mọi thứ đều biến mất.

Chương 1915 - Sơ hở (11)

Chỉ có cánh cửa một mực sáng tỏ trong bóng tối kia và bậc đá trong suốt có khắc hoa văn, ký hiệu vẫn sừng sững ở đó, không một tí nhúc nhích.

*

“Tiến vào rồi! !”

Lúc này, trên đảo hoang ở đỉnh đầu Na Bất Tu Tư.

Một đám Thủ Mật Nhân nháo nhào hoan hô.

Lam quang lấp lánh chớp nháy, từng bóng dáng khác nhau nhưng đều đeo mặt nạ lần lượt xuất hiện trên đảo.

Cho dù đeo mặt nạ, nhưng mọi người đều có thể đánh giá đại khái thân phận của nhau từ các đặc điểm đặc thù tự nhiên trên thân thể đối phương.

Tác Nhĩ, La, Phần của Linh Minh, Tu Trạch Lạp Tư của Nhân Minh. Ngoài ra còn có Tam Vương của tháp Sát Na!

“Chúng ta thành công rồi!” Tác Nhĩ cảm khái với ánh mắt phức tạp. “Thành công đưa Huyết Vương vào không gian Cách Thức rồi. Cho dù có là Lang đi nữa, một khi tiến vào nơi đó cũng khó có thể đi ra. Không hoàn thành toàn bộ các câu hỏi khó nhằn của bậc đá tâm trí, ý thức của hắn vĩnh viễn đừng mong thoát ra!”

“Đến tột cùng thì không gian Cách Thức là gì! ?” Phần của Linh Minh nhíu mày hỏi.

“Đó là một không gian kỳ dị do tộc Linh Nhãn tìm được ngoài ý muốn, lúc trước bọn ta và Lang chính là được chế tạo trong không gian ấy.”

Áo Phỉ Gia trong Tam Vương trả lời.

“Ta đã nghiên cứu nơi đó trong rất nhiều năm, chỉ có ý thức sinh mệnh đột phá đến giới hạn tuyệt đối nào đó, lúc bước vào khuôn khổ khác hoàn toàn mới, mới có thể chạm đến nơi đó.” La nhàn nhạt nói. “Dùng mô tả càng cụ thể hơn để hình dung thì nơi đó chính là một khu vực nhỏ giữa trời đất mà chỉ những

ý thức tinh thần biến đổi thăng hoa về chất đến độ cao nhất định mới có thể đi vào."

"Nếu là không gian ý thức, vậy sao có thể chế tạo ra nhục thân mạnh nhất – Lang ở đó được?" Tu Trạch Lạp Tư nghi ngờ hỏi.

"Nguyên lão đỉnh cấp của tộc Linh Nhãn không chỉ có trí lực đỉnh cao, mà còn có thể vận dụng niệm lực cực kỳ đáng sợ. Thông qua khoa học kỹ thuật niệm lực, bọn họ nắm giữ kỹ thuật chuyển hóa từ hư thành thực." Áo Phỉ Gia đáp.

"Không gian Cách Thức là nơi mà toàn bộ thể ý thức cao đẳng trên thế giới này đều đã từng tiếp xúc qua.

Ngoại trừ ra vào bằng cửa sau của tộc Linh Nhãn, nơi ấy còn có bậc đá tâm trí trong truyền thuyết. Có tổng cộng ba cấp, sau khi trả lời chính xác sẽ có thể rời đi thông qua cửa đạo, cũng thu được tất cả tri thức của đạo."

Minh bổ sung thêm. Trong lời nói còn chất chứa thù hận nồng đậm.

"Nhưng đáng tiếc, Huyết Vương không thể rời đi được đâu. Hắn đã không tìm được cửa sau của tộc Linh Nhãn, cũng không thể trả lời đúng ba câu hỏi khó của bậc đá tâm trí do những ý thức cao đẳng để lại kia.

Suy cho cùng, đây chính là bậc thang trợ lực do ba vị thể ý thức cao đẳng mạnh nhất không cam lòng lưu lại khi ngã xuống lúc tiếp cận cửa đạo. Hắn cũng không đi vào qua việc thăng hoa ý thức thông thường, thậm chí ngay cả tư cách trả lời cũng không có."

"Thế nên, lần này, Huyết Vương coi như xong rồi. Ý thức chủ đã bị phong ấn, tiếp theo đây, chúng ta cũng có thể buông tay và giải quyết vấn đề đỏ hóa." Minh nói một cách khá thoải mái.

Na Bất Tu Tư còn có tên là Thâm Hoàng chi vương, là vũ khí nhân tạo chưởng quản ý thức và tinh thần của tộc Linh Nhãn.

Điểm ấy Trương Vinh Phương rất rõ ràng. Trong tư liệu mà thuộc hạ của hắn thu thập, có ghi lại về bộ phận này.

Nhưng tư liệu về cái không gian kỳ dị này thì lại không hề có một chút dấu vết nào.

“Có chút thú vị.”

Hắn ngược lại không lo lắng về tình huống bên ngoài, hắn có thể cảm giác được, mình chỉ là bị vây ý thức chính ở chỗ này, thân thể không có ở nơi đây.

Mà thú vị là, nếu như người của Quần Tinh cho rằng như vậy là có thể phong ấn được hắn, từ đó không phải lo nghĩ gì nữa, vậy có lẽ bọn họ suy nghĩ nhầm rồi.

Ý thức chính của hắn, cho tới bây giờ đều không phải công cụ tăng phúc cho thân thể máu thịt của mình, mà trái lại lại là một công cụ hạn chế.

Mà một khi đã không có hắn ước thúc…

Thu liễm ý niệm trong đầu.

Trương Vinh Phương tuyệt đối không cấp bách một chút nào, trái lại có phần hứng thú nhìn thềm đá tam cấp trước mặt, còn có bóng tối gần như là bao la xung quanh.

Hắn suy nghĩ một chút, vỗ cánh, người đã bay đi, về phía bóng tối ở bên trái.

Nhưng thú vị là, cho dù hắn tăng tốc phi hành như thế nào, phía trước đều là màu đen, phía sau đều là thềm đá tam cấp và cánh cổng ánh sáng màu trắng kia.

Khoảng cách giữa hắn và cánh cổng ánh sáng, cho tới bây giờ vẫn không thay đổi một tí gì.

Giống như hắn phi hành chỉ là đang làm một chuyện vô ích.

‘Hẳn là một loại kỹ thuật vặn vẹo không gian thời gian rất cao thâm rồi. ’ Trương Vinh Phương suy đoán trong lòng, nếu không có cách nào rời khỏi, vậy thì thử xem, xem bên trên thềm đá tam cấp đó rốt cuộc là có cơ quan gì.

Chương 1916 - Pháp (1)

Hắn suy nghĩ một chút, đạp lên trên thềm đá đầu tiên.

Phụt.

Ngay trong nháy mắt khi hắn giẫm lên thềm đá, đường vân ánh sáng màu tím xán lạn ngời ngời khuếch tán ra từ dưới chân của hắn, giống như pháo hoa nở rộ, trong nháy mắt đã lan tràn đến vài trăm mét xung quanh.

Một tin tức thần bí truyền vào đầu của hắn từ trong bậc thềm.

'Ta lấy toàn bộ ý thức ngưng tụ ra một bậc thềm đá này, nếu ngươi có thể thông qua khảo nghiệm của ta, ngươi sẽ thu hoạch được trợ lực của ta, tiếp tục tiến lên.- - Linh. '

Cá thể có tên là Linh này, nhắn lại hết sức ngắn gọn.

Còn chưa chờ Trương Vinh Phương tỉ mỉ nghiên cứu phương thức truyền đi tin tức, lại là một tin tức phức tạp mới tinh điên cuồng dũng mãnh ùa vào đầu óc của hắn giống như nước lũ bình thường.

Trong nháy mắt, tự phù chữ số hình vẽ, sóng âm không thể đếm hết, thậm chí còn bao hàm các loại tâm tình, mùi vị, xúc giác vân vân nữa. Loại truyền lại tin tức toàn phương vị như thế này, trong nháy mắt đã hội tụ thành lượng lớn luồng tin tức ở trong đầu của Trương Vinh Phương.

Tất cả luồng tin tức dung hợp hình thành nên một đề bài khổng lồ hoàn chỉnh.

Đề bài này, chỉ riêng miêu tả nội dung của đề bài thôi, Trương Vinh Phương cũng chỉ có thể xem hiểu một phần mười, phần còn lại căn bản không cách nào lý giải được.

Hắn cố gắng thử dùng đại não sau khi đã được cường hóa đi kiểm tra toàn thân, nhưng tiếc là, hắn thấy, đây là một đống kiến thức lệch lạc hoàn toàn thất bại.

"Đề bài đã đưa ra, xin hãy trả lời." Ý thức tên là Linh thúc giục hắn.

Sắc mặt Trương Vinh Phương đầy quái dị, hắn nghĩ vấn đề này, nếu như Lang đến có lẽ có khi còn được, nhưng hắn đến thì…

“Xin lỗi, ta xem không hiểu đề bài.” Hắn trả lời rất chi là thành thật.

“…” Ý thức tên là Linh cũng có chút sững sờ, phỏng chừng cho tới nay hắn chưa từng gặp ví dụ nào không sợ mất mặt như thế, thẳng thắn thành khẩn như thế, lại còn ngu như thế nữa.

“Độ cao ý thức của ngươi vẫn chưa đạt đến tiêu chuẩn, ngươi không nên tiến đến.” Hắn suy tư một chút, lên tiếng nói.

“Ta là bị người khác cưỡng chế nhét vào, ngài có biện pháp nào đưa ta đi ra ngoài không?” Trương Vinh Phương giang hai tay ra nói.

“Ta chỉ là một luồng ý thức lưu lại, đã chết vô số năm, ngoại trừ vấn đề, cái gì ta cũng không làm được.” Linh trả lời.

“Được rồi.” Trương Vinh Phương suy nghĩ một chút: “Dù sao chúng ta nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, không bằng chơi cờ đen trắng đi được không?”

“Trong nháy mắt là ta có thể tính toán xong tất cả biến hóa trên bàn cờ. Trò chơi như vậy có giới hạn trên quá thấp.” Linh trả lời.

“…” Da mặt Trương Vinh Phương kéo kéo: “Vậy thì nói chuyện phiếm đi, chúng ta tâm sự xem, trước kia ngài đã trải qua những gì?”

“Được.” Linh lãnh đạm trả lời: “Dù sao ngươi không trả lời được vấn đề, sau này cũng không ra được.”

“Không ra được? Vậy thì chưa chắc đâu.” Trương Vinh Phương mỉm cười.

Bề mặt địa cầu, Nguyên Thành.

Thảm máu màu đỏ mênh mông chiếm cứ đất đai bao la rộng lớn với ít nhất là hơn trăm ngàn cây số.

Bên trong Nguyên Thành đã biến thành một thành phố khổng lồ cực kỳ phồn hoa náo nhiệt.

Thiên Mạc màu đen, cây trụ tinh thể màu tím, cùng với huyết liên tuần tra khắp nơi, thiên hoa màu máu thỉnh thoảng lơ lửng rơi xuống.

Những điều này đều là kỳ cảnh chỉ riêng ở thành thị huyết duệ mới có.

Lúc này tất cả huyết duệ đều đang tiến hành tu hành, sinh sống, bận rộn như mọi ngày.

Đột nhiên, ngay trong nháy mắt khi ý thức của Trương Vinh Phương bị giam vào trong không gian cách thức.

Tất cả huyết duệ, tất cả tế bào Huyết tộc, tại thời khắc này đều cảm nhận được ở sâu trong nội tâm, ở chỗ sâu trong tinh thần, một gông xiềng vẫn luôn đè nén hết thảy, tại thời khắc này hoàn toàn biến mất rồi!

Không chỉ là bọn họ, tại các thành trì lớn khác ở đằng xa, thậm chí bay ra đến các nơi khác trên thế giới, các bào tử Huyết tộc không thể đếm hết được.

Tại thời khắc này, đều cảm giác được gông cùm xiềng xích hoàn toàn rộng mở.

Tất cả mọi người chậm rãi dừng lại, cảm nhận dục vọng cường đại ở sâu trong đáy lòng không ngừng ùa lên.

Cơn dục vọng đó đang thúc giục bọn họ, đi cướp đoạt, đi cắn nuốt, đi săn giết tất cả vật còn sống không phải là huyết duệ.

Sự khát cầu mãnh liệt khiến từng tế bào máu tươi đều chậm rãi trở nên xao động cuồng nhiệt.

Trong Thiên Liên cung.

Trương Chân Hải hơi nhíu mày, tỉnh táo lại từ trên giường.

Nàng cúi đầu nhìn bụng mình, nơi ấy đang có một quầng sáng mờ từ từ sáng lên.

Mà lực lượng áp chế nó, lực lượng thuộc về phu quân Trương Vinh Phương, lúc này lại không thấy tăm hơi đâu.

Nàng nhất thời có chút luống cuống, vội vã nhìn xung quanh.

Nhưng vừa hay nhìn thấy Thiên Nữ Đồng Chương đang đứng ở trên sân thượng, lẳng lặng nhìn ra đằng xa.

Chương 1917 - Pháp (2)

“Đồng Chương tỷ tỷ! Hình như ta có chút không đúng!” Trương Chân Hải lảo đảo đứng dậy, chậm rãi xuống giường, một đường đi tới sân thượng, sóng vai đứng thẳng với Thiên Nữ.

Lúc đi lại, quầng sáng mờ trên bụng nàng sáng lên từng chút từng chút một, khí tức thuộc về thế giới mục nát đang càng ngày càng đậm khuếch tán ra hướng bên ngoài.

Trong lòng Trương Chân Hải càng lo lắng, thế nhưng sau khi đi lên sân thượng thì nàng chợt ngây ngẩn cả người.

Nhìn biến hóa cực lớn đang phát sinh ở bên ngoài, nàng bỗng nhiên cảm thấy chuyện trong bụng mình dường như cũng chỉ là việc nhỏ.

“Rốt cuộc là… đã xảy ra chuyện gì! ?” Nàng ngơ ngác nhìn ra xa theo ánh mắt của Thiên Nữ.

Sát biên giới Thiên Mạc phía xa xa, vô số thảm máu đang ngọ nguậy mọc ra các loại quái vật màu máu với hình thù kỳ quái, phóng về phía địa phương không có thảm máu bao trùm bên ngoài.

Trên bầu trời, sát biên giới Thiên Mạc màu đen tách ra vô số viên bi đỏ thẫm, những viên bi đó tung bay theo gió, đang rậm rạp chằng chịt bay về nơi càng xa xăm hơn.

Bất kể là thảm máu, hay là Thiên Mạc, cũng bắt đầu lấy một tốc độ khủng khiếp để mở rộng lan tràn.

Chúng nó cắn nuốt thổ nhưỡng và tất cả thành phần hữu dụng trong không khí, gia tốc việc mở rộng của bản thân.

Vẻn vẹn chỉ là vài phút, cũng đã lớn hơn gần một phần ba so với Nguyên Thành trước kia.

Không chỉ là Nguyên Thành.

Toàn bộ hành tinh, tất cả địa phương, các góc rải rác tế bào huyết duệ cũng bắt đầu cấp tốc điên cuồng mở rộng.

Bản năng vốn bị ý thức chính của Trương Vinh Phương khống chế cũng mất đi áp chế, không hề cố kỵ khuếch tán ra.

Bên trong tháp Sát Na, Lang đang nhẹ nhàng xoa một quyển sách trong tay bỗng cảm ứng được cái gì đó, ngẩng đầu lên, nhìn lại hướng xa xa phía ngoài tháp.

Rõ ràng phía xa là một mảnh trống vắng, nhưng nó giống như thấy được biến hóa cực lớn của huyết duệ đang xảy ra cách cự ly xa.

"Thực sự là đặc sắc." Lúc này Lang cũng không khỏi tán thán một tiếng.

Trong khoảng trống Mật Khóa thứ hai.

Biển dung nham không ngừng phập phồng xôn xao, hòn đảo trên đầu của Na Bất Tu Tư.

Lúc này tất cả mọi người của Quần Tinh hội tụ ở chỗ này, chúc mừng và thương nghị sau này hành sự như thế nào.

Để ứng đối với thiên tai nguy nan mà Huyết Vương mang tới, ngay cả Tam Vương tháp Sát Na, cũng vì đại nghĩa mà gia nhập Quần Tinh.

Đương nhiên, bọn họ nói rõ mình tuyệt đối không phải là bởi vì thù hận, mà là vì sự cùng tồn tại của tất cả sinh mệnh.

Nhưng thật ra tất cả mọi người đều rõ ràng nguyên nhân.

Lúc này thành công phong ấn trục xuất ý thức chính của Huyết Vương, tất cả mọi người đều thở phào một hơi.

Mà không có mục tiêu để cộng đồng nhằm vào, mâu thuẫn giữa các thế lực lớn lại đều nổi lên trong lòng.

Giải quyết Huyết Vương, kế tiếp chính là phải bài trừ Tam Đại Mật Khóa.

Lúc này La của Vĩnh Tục cung, Tam Vương của tháp Sát Na đều rối rít đặt tầm mắt lên trên người Thủ Mật Nhân.

"Việc của Huyết Vương đã định, hiện tại, chúng ta nên bàn bạc cho rõ xem tình huống của hai đại Mật Khóa còn lại."

Minh Vương là người đầu tiên mở miệng lên tiếng.

“Các ngươi cho rằng bọn ta sẽ không phòng bị điểm ấy à?” Tác Nhĩ mỉm cười nói: “Nơi này là không gian chỗ ở của Mật Khóa thứ hai Na Bất Tu Tư đại nhân không sai, lấy lực lượng của các ngươi, nếu như ở địa phương khác có lẽ còn có thể áp chế Na Bất Tu Tư đại nhân, nhưng ở chỗ này…”

Theo hắn ta dứt lời, giữa không trung xung quanh không ngừng hiện ra từng ảo ảnh lam quang hình bát quái.

Rậm rạp chằng chịt ảo ảnh càng ngày càng nhiều, thậm chí gần như quay xung quanh toàn bộ đảo nhỏ, tạo thành một quả cầu ánh sáng hình bát quái vô cùng to lớn.

“Các ngươi nghĩ tất cả những thứ mà đám các ngươi nhìn thấy đều là thật, nhưng nơi này và không gian Mật Khóa thứ hai chân chính, vẫn còn cách một tầng lá chắn không gian vặn vẹo không cách nào vượt qua được.” Tác Nhĩ cười ha ha.

“Vậy thử một chút xem sao. Nhìn xem chúng ta có thể phá vỡ cái gọi là lá chắn không gian vặn vẹo mà ngươi nói hay không.” Sắc mặt La bình tĩnh, tiến lên một bước, trên người sáng lên bạch quang óng ánh rất nhỏ.

Sóng gợn không gian trong suốt vô hình cấp tốc khuếch tán ra từ trên người nàng, giống như ở đang cảm ứng và thăm dò cảnh vật xung quanh.

Huyết Vương mới bị trục xuất, nội bộ Quần Tinh đã lập tức nội đấu.

Nói cho cùng, toàn bộ tổ chức Quần Tinh chẳng qua là tổ chức rời rạc bị ép bởi áp lực to lớn rằng huyết duệ sẽ dẫn đến thế giới hủy diệt nên mới tạm thời đoàn kết lại.

Khi mục tiêu đạt thành, không có động lực chung, mâu thuẫn ban đầu liền cấp tốc nổi lên mặt nước.

Huyết duệ hóa, đối với người thường thì đó là chuyện tốt, nhưng đối với ác linh, Vĩnh Tục cung thì đó là mất đi tự ngã, là sự thần phục ký thác tất cả tồn vong lên trên người Huyết Vương.

Chương 1918 - Pháp (3)

Ngay khi hai bên giằng co, gần như sắp động thủ.

Bỗng một giọng nữ lạnh lẽo to lớn vang lên giữa bầu trời ở phía trên mọi người.

“Tinh Nghi phát ra cảnh báo, ô nhiễm huyết duệ đang nhanh chóng mở rộng, ăn mòn bầu khí quyển lục địa toàn tinh. Dự tính mười hai giờ về sau, ô nhiễm sẽ bao trùm bầu khí quyển toàn tinh, cũng đi vào không gian vỏ trái đất dưới lòng đất tầng sâu hơn nghìn mét bên dưới.”

“Tinh cầu huyết duệ hóa dự tính tạo thành sự diệt sạch của giống loài. Không phải huyết duệ sẽ mất đi tất cả tài nguyên để sinh tồn, không cách nào kéo dài.”

“Cảnh cáo! Tính toán khác biệt xuất hiện.”

“Tính công kích của tế bào huyết duệ mới tăng lên nhiều, đánh mất năng lực đồng hóa ô nhiễm lần nữa, chủ yếu chuyển hóa từ hình thức đem theo truyền nhiễm, bệnh biến, đồng hóa, sang thành cắn nuốt, hủy diệt, sinh sôi nảy nở.”

Giọng nữ lạnh lẽo lần lượt vang lên.

Khiến tất cả mọi người của Quần Tinh trở nên ngớ ra.

“Na Bất Tu Tư đại nhân! Ngài đang nói, huyết duệ bên ngoài vẫn còn đang khuếch trương ô nhiễm, hơn nữa so với trước kia còn nhanh hơn, đúng không! ?” Tác Nhĩ có chút không dám tin nói.

“Rõ ràng chúng ta đã trục xuất Huyết Vương rồi, vì sao vẫn còn như thế! ?” Phần của Linh Minh khó có thể tin nói.

Khuôn mặt vốn tỉnh táo của nàng, lúc này cũng biến thành hơi vặn vẹo.

La và Tam Vương đang định động thủ, lúc này cũng cảm thấy không đúng, tạm thời dừng lại.

La chau mày, mười ngón tay giống như là đánh đàn, không ngừng gõ ra sóng gợn không gian thật nhỏ liên tiếp, liên hệ với ý thức chính của tháp Vĩnh Tục.

Với tư cách là kiến trúc khổng lồ quan trọng nhất của Vĩnh Tục cung, bản thân tháp Vĩnh Tục cũng là một chiếc máy tính cỡ lớn cực kỳ khổng lồ, có thể phụ trợ La thực hiện các mục nghiên cứu.

Lúc này tháp Vĩnh Tục không ngừng truyền về các loại tư liệu tình báo, những tin tình báo này cũng làm cho sắc mặt của La cũng trở nên càng thêm khó coi.

Vụt.

Tay nàng chỉ vẽ một cái.

Nhất thời một ảo ảnh tinh cầu hình tròn màu xám tro chậm rãi hiện lên trong không trung ở trước người nàng.

Ảo ảnh tinh cầu hấp dẫn sự chú ý của những người còn lại xung quanh.

Ánh mắt của mọi người đều rối rít tập trung đến nơi đây.

“Na Bất Tu Tư nói không sai, tình huống rất không ổn.” Sắc mặt của La cũng trở nên nghiêm trọng hơn.

Lúc này tất cả mọi người có thể thấy.

Mặt ngoài của ảo ảnh tinh cầu vốn phần lớn là có màu xám. Lúc này những khu vực màu xám ấy đang chậm rãi hiện ra từng điểm đỏ.

Ngay từ đầu điểm đỏ cũng không rõ ràng, nhưng theo thời gian trôi qua, nó đang càng thêm sáng rỡ hơn.

Chúng nó giống như vết ban đỏ trên da của tinh cầu, cả đám hiện lên, lan ra, càng thêm bắt mắt.

Hơn nữa số lượng cũng càng ngày càng nhiều.

“Điều này đại biểu cho cái gì?” Tu Trạch Lạp Tư của Nhân Minh trầm giọng hỏi.

“Điều này đại biểu, tế bào ô nhiễm huyết duệ đã không phải là lấy truyền nhiễm bệnh biến làm chủ, mà là trực tiếp lấy hủy diệt xâm lược tất cả sinh mệnh khác, hóa toàn bộ ngoại vật khác thành chất dinh dưỡng, cung cấp cho mình lượng lớn tái sinh sinh sôi nảy nở, lấy phương thức này để hoàn thành truyền bá.”

Giọng điệu La ngưng trọng trả lời.

Trong lúc nhất thời, mọi người ở đây đều có chút ngớ người.

Tác Nhĩ cũng thế, La cũng vậy, đều bỗng nhiên cảm giác mình giống như là đã gây ra đại họa, giống như là có ý tốt lại đi làm chuyện xấu.

Tất cả mọi người trầm mặc, không ai lên tiếng.

Nhưng bọn họ trầm mặc, ô nhiễm huyết duệ lại sẽ không trầm mặc. Điểm đỏ trên ảo ảnh tinh cầu càng ngày càng nhiều, càng ngày càng sáng, thậm chí bắt đầu chiếm gần nửa khu vực.

Gần một nửa mặt ngoài của tinh cầu, đã là diện tích tương đương với hơn phân nửa châu Hắc Sa.

"Tốc độ ô nhiễm huyết duệ đang gia tăng, xin hãy lập tức đưa ra biện pháp ứng đối." âm thanh của Na Bất Tu Tư lại vang lên.

"Ứng đối như thế nào! ? Chúng ta rõ ràng đã giam giữ trục xuất Huyết Vương rồi! Vì sao lại còn như thế nữa! ?" Tác Nhĩ có chút nóng nảy.

"Tình huống hiện tại, là ô nhiễm huyết duệ không kiểm soát." La trầm giọng nói: "Trước đó ta từng nghiên cứu qua phương pháp đối kháng với ô nhiễm huyết duệ, nhưng tác dụng rất nhỏ, chỉ có thể đối kháng một lúc trong khoảng thời gian ngắn. Điểm đáng sợ nhất của ô nhiễm huyết duệ là nó có thể không ngừng căn cứ vào đối thủ để thay đổi bản thân, loại tốc độ thích ứng biến hóa này nhanh đến mức khiến người ta sợ hãi."

"Vậy bây giờ, chúng ta nên làm như thế nào! ?" Tác Nhĩ hỏi.

"Thả Huyết Vương trở về!" La trả lời: "Hiện tại xem ra, trước đó Huyết Vương một mực áp chế bản năng ô nhiễm, bằng không lúc trước ô nhiễm huyết duệ sẽ không chậm như vậy. Mọi người chúng ta đều sai rồi, chuyện ô nhiễm lan tràn, chúng ta hẳn là nên đàm phán với Huyết Vương ngay từ đầu. Mà không phải tùy tiện trục xuất hắn đi như vậy!"

Chương 1919 - Pháp (4)

“Bọn ta không đồng ý!” Áo Phỉ Gia lên tiếng nói.

Tam Vương chưa từng nhận được tin tức khu vực chỗ ác linh bị ô nhiễm, hiển nhiên, ô nhiễm huyết duệ đối với ác linh cũng không có tạo thành bao nhiêu nguy hại.

Đã như vậy, thật vất vả trục xuất Huyết Vương, lại để cho hắn đi ra, chẳng phải là tất cả nỗ lực và cố gắng trước đó đều uổng phí sao?

“Làm sao các ngươi biết, sau khi ra ngoài Huyết Vương sẽ không bởi vì bị việc trục xuất lúc trước, mà trợ giúp đẩy nhanh tốc độ ô nhiễm huyết duệ hơn?” Áo Phỉ Gia hỏi ngược lại.

Tác Nhĩ và La đều trầm mặc.

Đúng là có khả năng này.

Nhưng… bọn họ có lựa chọn sao! ?

Không gian cách thức.

Trương Vinh Phương đứng ở trên thềm đá, đang không ngừng trao đổi với ý thức cấp cao là Linh kia.

“Thời đại mà ta ở, khi đó Long tộc xung quanh vẫn còn rất hưng thịnh phồn vinh, bộ tộc dực long thống trị bầu trời, bộ tộc bạo long và trường cảnh long thống trị đại địa, kình long độc bá hải dương.” Giọng điệu Linh trầm thấp kể ra câu chuyện xưa cũ của mình.

“Ta sinh ra trong một sơn thôn nhỏ lôi long bình thường. Rồng ở trong thôn đều rất ôn hòa, tất cả mọi người không tranh quyền thế, mỗi ngày ăn ít cỏ, uống chút sữa, đọc sách, là có thể vượt qua một ngày nhàn nhã.” Linh khẽ nói: “Mãi cho đến một ngày, bầu trời xuất hiện một mặt trời màu trắng.”

“Chờ đã, chẳng lẽ ngài không phải là nhân loại? Mà là Long tộc?” Trương Vinh Phương ngạc nhiên nói.

“Nhân loại? Đương nhiên không phải, đó là chuyện xuất hiện rất nhiều rất nhiều năm sau đó.” Linh trả lời: “Lúc ta ra đời rất nhẹ, rất nhỏ, dựa theo đơn vị đo lường của các ngươi, chính là

chỉ dài có chín mét, thể trọng cũng chỉ có mười hai tấn. Rất gầy rất gầy. Tiên thiên không đủ, khiến cho ta từ rất nhỏ đã hiểu được chỉ có sau này không ngừng bù đắp học tập, mới có thể khiến cho ta sinh tồn được trong thế giới tàn khốc đó."

"…" Trương Vinh Phương rất muốn chen vào nói, nhưng lại không biết nên nói cái gì cho phải.

Hình như hắn đã khơi gợi dục vọng muốn kể chuyển của Linh cho tới nay.

Từ còn nhỏ đến khi thành niên, lại đến trung niên, lão niên, trong năm tháng trên vạn năm của Linh là không ngừng học tập, tu hành, làm lớn mạnh ý chí tinh thần của bản thân.

Mà mặt trời màu trắng thứ hai, cũng chính là cái gọi là Bạch Đồng, cũng bắt đầu dần dần thay đổi hoàn cảnh lớn của toàn bộ thế giới.

Thức ăn bắt đầu khan hiếm, Long tộc bắt đầu tự giết lẫn nhau. Cho đến cuối cùng, Bạch Đồng càng ngày càng gần, triệt để rơi xuống, đụng vào đại địa.

Mọi thứ đều hủy diệt.

Mà Linh thì đi cùng số rất ít Long tộc, mở ra đường hầm không gian gần đây, đi tới tinh cầu mới.

Trương Vinh Phương đồng tình với việc Linh phải trải qua, song song với đó hắn cũng thừa dịp lúc nghỉ đưa ra nghi vấn của mình.

"Linh tiền bối, về mặt bản chất, việc tu hành nhục thể của ta đã đến mức cực hạn đỉnh phong. Nhưng về phương diện ý thức tinh thần, làm thế nào ta cũng không có biện pháp đột phá đến tầng thứ cao hơn."

Trương Vinh Phương cẩn thận miêu tả cho Linh về các cảnh giới võ đạo Thiên Biến Vạn Hóa, Nhập Vi, vân vân.

"Đây là cách phân chia của tộc Linh Nhãn, cấp bậc cảnh giới võ đạo rất kinh điển. Bây giờ ngươi bị kẹt ở Nhập Vi, không cách nào tiến thêm được một bước, thật ra thì nguyên nhân rất đơn giản." Linh hời hợt nói.

"Ý thức tinh thần của ngươi không đủ mạnh, cũng không đủ ổn định. Phân hóa tinh tế ở cấp độ cao cần ý thức tinh thần cực

kỳ ổn định, càng cần ý thức đủ cường đại để cung ứng. Hai điểm này ngươi đều không làm được.”

“Vậy xin hỏi tiền bối, làm sao mới có thể hữu hiệu đề cao ý thức tinh thần?” Trương Vinh Phương thành khẩn hỏi.

“Vì sao ta phải dạy ngươi? Ngươi cũng không phải là đệ tử của ta, cũng cùng ta không thân chẳng quen.” Linh hỏi ngược lại.

“Đệ tử Vinh Phương, bái kiến Linh sư phụ!” Trương Vinh Phương không nói hai lời, lập tức cúi người bái.

“Nếu Linh sư phụ nguyện ý truyền công, đệ tử nguyện lập lời thề ở đây, sẽ dốc hết toàn sức lực cứu ngài ra khỏi không gian này.”

“…” Trong lúc nhất thời Linh có chút nghẹn lời.

Bình thường cường giả có thể chạm tới cảnh giới Nhập Vi đều là hạng người ngạo nghễ kiêu ngạo hơn cả trời, lòng tự trọng cực kỳ mạnh mẽ.

Cho dù mặt ngoài ôn hòa, cũng tất nhiên có sự tự kiêu rất nặng ở sâu trong đáy lòng.

Nhưng người trước mắt này…

“Linh sư phụ không cần phải lo lắng, đệ tử đã nắm giữ đạo huyết nhục tái sinh tới mức lô hỏa thần thanh*, tạo ra một cơ thể thích hợp với ngài không tính là việc khó.” Trương Vinh Phương làm cam đoan.

* luyện một kỹ năng nào đó đến mức cao nhất, không thể cao hơn

“Ta chỉ là một luồng ý thức không trọn vẹn, đi ra ngoài thì như thế nào? Không có chút ý nghĩa nào cả.” Linh trầm mặc, trả lời.

Chương 1920 - Pháp (5)

“Phương pháp tu hành, không có cố định, thích hợp nhất với ngươi tất nhiên là ngươi tự tìm hiểu. Nhưng ta có thể nói cho ngươi biết, điểm mấu chốt của Nhập Vi là cái gì.”

“Xin Linh sư phụ chỉ giáo!” Trong lòng Trương Vinh Phương mừng rỡ.

Sau khi bị Lang đánh bại mấy lần, hắn đối với cảnh giới Nhập Vi có thể nói là khát cầu đã lâu.

Nói tới chủng loại lực lượng, tổng sản lượng, hắn đều sớm đã đầy đủ rồi.

Nhưng cũng là bởi vì không thể Nhập Vi mà cùng là một phần lực lượng, Lang thi triển ra, hắn nhất định phải dùng ít nhất trên trăm phần, thậm chí nhiều hơn, tạo thành cường độ giống như biển động đi trùng kích nghiền ép, mới có thể trung hòa được thế tiến công của Lang.

Đây mới là căn nguyên khiến hắn bị đánh bại cực nhanh khi giao thủ với Lang.

Trên căn bản, những năng lực huyết mạch hắn lấy được này đều rất mạnh mẽ, nhưng ở trong cảnh giới điều khiển, hắn kém rất nhiều rất nhiều….

“Như ngươi nói, con đường mà Lang kia đi là phân thần hàng vạn hàng nghìn đường thích hợp với hắn ta nhất. Hắn có thể phân ra ý thức không thể đếm hết trong một chớp mắt, đồng thời điều khiển lực lượng công thủ. Mà ngươi hắn là không làm được điểm ấy đi?” Linh hỏi.

“Đúng vậy. Phương diện ý thức tinh thần của học sinh xác thực không mạnh.” Trương Vinh Phương nghiêm túc gật đầu.

Trước khi hắn xuyên việt chỉ là một người bình thường, cho dù đã trải qua rất nhiều, rèn luyện rất nhiều ở thế giới này, nhưng so với quái vật sống lâu, bất tử như Lang, tự nhiên là có chênh lệch cực lớn.

“Nếu muốn Nhập Vi, trước hết ngươi phải thuần hóa ý thức của bản thân. Cái gọi là ngưng niệm thành tơ, đầu tiên ngươi

phải phân hoá ý thức của mình ra đủ thật nhỏ.” Linh trả lời.

“Xin hỏi Linh sư phụ, phương pháp ngưng niệm này là…?” Trương Vinh Phương cung kính hỏi.

“Ý thức của ngươi cực kỳ hỗn loạn, phân chia ra rất nhiều loại.” Linh lên tiếng nói: “Cái gọi là ý thức, có cùng một nhịp thở với huyết nhục bản thân, nó là ý thức thật nhỏ của vô số máu thịt, tụ hợp lại cùng nhau hình thành. Cho nên linh nhục tất nhiên sẽ ảnh hưởng lẫn nhau, đây là bất luận một cá thể nào cũng đều không thể tránh né. Ý thức này của ngươi hỗn loạn như thế, hiển nhiên thân thể cũng đủ loạn.”

Mọc nhiều như vậy, không, sống nhiều năm như vậy, Linh thật đúng là chưa thấy qua ý thức khâu lại bừa bộn như thế.

“Học sinh cũng là vì sống sót, có chút bất đắc dĩ.” Trương Vinh Phương than thở.

“Phương hướng ngươi phải đi bây giờ có hai cái, tự mình lựa chọn.” Linh khó gặp được một người có thể vào nói chuyện, lúc này lại cũng có chút hào phóng chỉ điểm.

“Một, là chọn một loại đặc tính, vứt bỏ tất cả cái khác, thuần hóa ý thức, thuần hóa thân thể.”

Đây không phải là vứt bỏ tất cả huyết mạch khác, chỉ chừa một loại, sau đó dùng sức thuần hóa?

Trương Vinh Phương lập tức hiểu ra, lông mày cũng hơi nhíu lên.

“Như vậy lựa chọn thứ hai thì sao?” Hắn cung kính hỏi.

“Loại thứ hai, chính là lĩnh ngộ một con đường có thể bao hàm dung nạp tất cả đặc tính của ngươi, dung nạp toàn bộ ý thức lộn xộn của ngươi. Độ khó của con đường này so với loại thứ nhất phải lớn hơn rất nhiều. Dù sao loại thứ nhất chính là có sẵn, còn tại đó là có thể đi được.

Nhưng loại thứ hai, cần ngươi từ không sinh có, tự nghĩ ra một con đường đặc biệt thích hợp với bản thân.” Linh giải thích.

“Như vậy, cũng không thể được đi âm Dương Lưỡng Nghi pháp?” Trương Vinh Phương thoáng suy tư một chút, lên tiếng hỏi.

“m Dương Lưỡng Nghi, học thuyết Đạo Môn là có thể dung nạp tình huống như của ngươi, nhưng đó là phải đạt được âm dương hòa hợp rồi mới làm được, bây giờ ngươi không có hơn một nghìn năm để mài giũa là không cân đối được đâu.” Linh than thở: “Có điều cũng coi như là một ý nghĩ.”

“Ngài cũng biết Đạo Môn?” Trương Vinh Phương kinh ngạc hỏi.

“Trước khi ngươi tiến vào cũng có ý thức cấp cao tiến đến, ta biết nhiều hơn ngươi tưởng tượng nhiều lắm.” Linh trả lời.

“Lấy kiến thức rộng rãi của Linh sư phụ, không biết có thể giúp học sinh chỉ điểm một con đường gần chút không?” Trương Vinh Phương nghiêm túc khẩn cầu.

“Trạng thái bừa bộn này của ngươi, có thể còn sống là một kỳ tích rồi. Ta không có biện pháp.” Linh trầm ngâm.

“Như vậy đi, dù sao ngươi cũng không ra được, ngươi đi hai thềm đá phía trước hỏi một chút, có lẽ bọn họ có thể có cách.”

“Hai thềm đá phía trước cũng có ý thức cường đại giống như ngài sao?” Hai mắt Trương Vinh Phương tỏa sáng, nhất thời ngứa ngáy cực kỳ.

“Đương nhiên có. Bọn họ một người tên là Đạo, một người tên là Nguyên, đều lợi hại hơn ta một chút xíu xiu thế này. Trong đó Nguyên cực mạnh, chỉ thiếu chút nữa là có thể đi vào Đạo Môn. Đáng tiếc…” Nhắc tới hai vị kia, Linh có phần hơi xúc động.

“Học sinh lập tức đi bái kiến hai vị kia ngay. Có điều, ta cứ đi qua như vậy, có khi nào sẽ bởi vì tiếp cận Đạo Môn mà…”

Chương 1921 - Pháp (6)

“Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, cấp độ cao ngươi không ý thức được, cho dù có ném ngươi vào Đạo Môn cũng không gặp được. Ngươi thấy cánh cửa đó rồi đi, nhưng bản chất của nó cũng không phải là tại đó, mà là ở trong lòng của ngươi.” Linh trầm giọng trả lời.

“Như vậy. Học sinh đã hiểu.” Lúc này Trương Vinh Phương vỗ cánh về phía trước, đạp lên trên thềm đá thứ hai.

Nhưng vào lúc này, một lực kéo khổng lồ bỗng nhiên bao phủ hắn từ phía sau.

“Huyết Vương, ngươi nên xuất hiện rồi. Trước đó có nhiều hiểu lầm đối với ngươi, có lẽ chúng ta hẳn là nên đối mặt trao đổi.”

Giọng của Na Bất Tu Tư lại vang lên.

“Chờ đã!” Trương Vinh Phương rùng mình trong lòng, hắn mắt thấy nói không chừng có thể thu hoạch được đáp án mình muốn từ hai thềm đá khác.

Thế nhưng cố tình lại vào lúc này!

“Đợi ta thêm một lát… Đợi! !” Hắn còn nói chưa xong, một chùm sáng lam quang gai mắt chớp mắt đã bao phủ toàn thân hắn.

Xoẹt, lam quang tiêu tán, Trương Vinh Phương đã biến mất ở chỗ cũ.

Mặt đất.

Bầu trời dần hóa thành màu đỏ thẫm.

Tầng mây dần bị Thiên Mạc màu đen bao trùm, ngăn cản, vốn là Thiên Quang sáng ngời, lúc này đã mất đi bá đạo trước đó, bọn nó không ngừng rơi xuống Thiên Mạc màu đen, có ý đồ đột phá phong tỏa, nhưng không làm nên chuyện gì.

Thiên Mạc của Huyết Minh bao hàm rất nhiều quần vi khuẩn đặc thù có thể lợi dụng năng lượng Thiên Quang, bọn nó

không ngừng chuyển hóa Thiên Quang thành Thiên Mạc, sinh ra năng lượng mở rộng.

Thiên Quang không ngừng chiếu rọi, trái lại khiến tốc độ bao trùm của Thiên Mạc nhanh hơn.

Trên mặt đất, thảm máu đỏ sậm giống như làn da huyết nhục to lớn không ngừng, hơn nữa còn là làn da thối rữa.

Nó giống như vật sống, không ngừng lan tràn, bò về phía xa xa.

Mỗi một giây đều có thể bao trùm lượng lớn mặt đất màu đen.

Không khí dần bắt đầu trở nên mờ mịt, bên trong lơ lửng vô số bào tử huyết duệ.

Chỉ cần hút những bào tử này vào trong cơ thể thì sẽ mọc rễ nảy mầm, hấp thụ chất dinh dưỡng của bản thân sinh vật để làm lớn mạnh bản thân.

Bọn nó sẽ ngụy trang bản thân, biến bản thân thành các loại tế bào của bản thân sinh vật, dùng cái này để lừa gạt lấy càng nhiều chất dinh dưỡng.

Mà giờ phút này, đám Ác Linh vốn không ảnh hưởng gì mấy cũng bắt đầu bị bào tử quỷ dị tiến vào bên trong cơ thể.

So với người bình thường, bởi vì bọn nó dạo chơi xung quanh, trái lại thời gian ký sinh sớm hơn rất nhiều.

Lúc này, mấy Ác Linh yếu hơn đã bắt đầu xuất hiện trạng thái không đúng.

Bọn nó bắt đầu ho khan không ngừng, sau đó ho ra máu, bào tử huyết duệ ngụy trang thành ác linh tuyến trong cơ thể không ngừng cắn nuốt năng lượng, tuy bởi vì ác năng phóng xạ trung hoà nên tốc độ ký sinh này rất chậm, nhưng chung quy vẫn là có tiến triển.

“Ra ngoài chưa?”

Trong không gian dưới lòng đất.

Trên đảo đỉnh đầu của Na Bất Tu Tư, đám người Quần Tinh đều có chút khẩn trương nhìn chằm chằm Tác Nhĩ.

“Sắp rồi sắp rồi!” Lúc này trong lòng Tác Nhĩ cũng nôn nóng, nhưng tốc độ của Na Bất Tu Tư nhanh như vậy, không gian Cách Thức không phải tùy tiện muốn vào là có thể vào, muốn ra là có thể ra. Một lần ra vào cần phải bỏ ra cái giá khổng lồ, tiêu hao khổng lồ.

Trước đó bọn họ hoàn toàn chưa từng nghĩ đến kéo Huyết Vương ra ngoài.

Lúc này trên thân thể khổng lồ của Na Bất Tu Tư không ngừng sáng lên vô số hoa văn màu lam.

Trong tất cả hoa văn màu lam có từng điểm sáng màu bạc đang chảy đi, cứ như từng bầy cá nhỏ linh động.

Mắt thấy hư ảnh tinh cầu trong tay La ngày càng đỏ, không khí xung quanh như nhiễm một tầng huyết sắc.

Cuối cùng.

Vù!

Từng vầng sáng màu lam nổ tung giữa không trung phía trước mọi người.

Một chấm đỏ từ từ hiển hiện, sáng lên trong vầng sáng.

Soạt một cái, màu đỏ đột nhiên khuếch trương, ngưng tụ thành một bóng người.

Bóng người khoác áo choàng đỏ, tóc đen đến thắt lưng, chính là Trương Vinh Phương vừa bước ra từ không gian Cách Thức.

Tay hắn duỗi về phía trước, hình như muốn nắm lấy thứ gì đó.

Dường như lại xác định không cách nào nắm lấy, Trương Vinh Phương thu tay lại, vẻ khó hiểu trong mắt dần nhạt đi.

Sau đó, hắn nhìn về đảo nhỏ trên thân thể Na Bất Tu Tư cực lớn ở phía trước.

“Đã lâu không gặp, Huyết Vương, vừa hay ta kịp thời qua đây kéo ngươi ra ngoài, nếu không, có thể qua thời gian nữa ngươi sẽ không cách nào thoát khỏi.” La tiến lên một bước, âm thanh bình tĩnh. Đây là mượn cớ đã nói ngay từ lúc đầu.

Người của Quần Tinh còn lại đều khẩn trương nhìn nàng ta và Trương Vinh Phương, cùng đợi kết quả.

Mà đám người Tác Nhĩ sớm đã trốn trước.

Bọn họ có mặt ở đây hay không đều không ảnh hưởng Huyết Vương ra tay cứu vãn mọi thứ.

Cho nên sau khi suy nghĩ, tất cả Thủ Mật Nhân đều ẩn núp đi.

Tam Vương của tháp Sát Na cũng như vậy, sớm ẩn núp rời đi.

Chương 1922 - Pháp (7)

Chỉ còn lại người của Linh Minh Nhân Minh và La của Vĩnh Tục cung.

"Tình hình có chút không ổn, trong khoảng thời gian ngươi bị phong ấn, huyết duệ đã xuất hiện bạo động."

"La." Bỗng nhiên Trương Vinh Phương cắt ngang lời nói của đối phương, cánh dơi phía sau hắn vỗ nhẹ, khuấy động từng vòng gợn sóng khí lưu.

"Ngươi chẳng biết nói dối gì cả."

"Ta…" La còn muốn nói điều gì đó, nhưng chỉ há miệng, không nói lời gì nữa.

"Ta không muốn truy cứu chuyện trước đây, nhưng… cướp người trước đó bắt buộc phải thả về, huyết duệ bị truyền tống bắt buộc phải tìm về, sau cùng, ta muốn có được năng lực đặc thù ra vào không gian đó!"

Trương Vinh Phương nói thẳng.

Hắn chỉ thiếu một chút, nói không chừng có thể biết được Đạo tương lai của bản thân đi như thế nào.

Nhưng… tất cả đều bị truyền tống đột nhiên xuất hiện cắt đứt.

Đây là đang nói điều kiện.

"Ta không chắc chắn." La đang muốn trả lời thì âm thanh của Tác Nhĩ lặng lẽ truyền vào trong đầu nàng ta.

Nàng dừng lại một lúc, khẽ gật đầu.

"Ta có thể thay bọn họ đồng ý với ngươi. Nhưng ra vào nơi đó cần nguồn năng lực và lực tính toán cực kỳ khổng lồ, đồng thời chỉ có thể thông qua Na Bất Tu Tư với tư cách là chuyển tiếp.

Những thứ như năng lực nguồn và lực tính toán thì bản thân ngươi cần phụ trách, bọn họ chỉ phụ trách cách ra vào thế nào rồi nói cho ngươi."

"Được. Hy vọng các ngươi giữ lời hứa, nếu không…"

Sắc mặt của Trương Vinh Phương bình tĩnh, hắn có thể ngăn chặn tất cả, cũng có thể tái hiện tất cả.

Xẹt!

Trong nháy mắt, bóng dáng hắn vặn vẹo, nhanh chóng biến mất tại chỗ.

Lần nữa xuất hiện, hắn đã đi tới mặt đất.

Bầu trời sớm đã là một mảng đỏ thẫm không có ánh sáng.

Thiên Mạc huyết duệ vô cùng vô tận thay thế cho sắc trời vốn có. Thiên Quang không còn khiến khí quyển của mặt đất cấp tốc hạ nhiệt độ nữa.

Lơ lửng giữa không trung u ám này.

Trương Vinh Phương ngửa đầu lên nhìn bầu trời.

“Thế giới này… càng ngày càng sứt mẻ rồi!”

Hắn hơi suy nghĩ, sự áp chế của huyết mạch Thủy tổ bắt đầu lần nữa phát động.

Trong nháy mắt, một loại cộng hưởng vô hình vang lên ở sâu trong gen của tất cả huyết duệ tinh cầu.

Loại cộng hưởng này vốn không cần truyền lại, mà thông qua kết nối cách thức kỳ dị nào đó.

Trong nháy mắt, khuếch tán đến cả tinh cầu. Với tốc độ ánh sáng.

“Dùng danh nghĩa của ta.”

Một loại ý niệm chung đồng thời xuất hiện trong đầu của tất cả huyết duệ vào giờ phút này.

“Dừng ở đây thôi.”

Trong khoảnh khắc, huyết duệ vốn đang điên cuồng ăn mòn tất cả mọi thứ, bào tử cũng tốt, chân khuẩn cũng được, virus cũng hay, tất cả mọi thứ đều dừng lại, cứ như thời gian ngừng lại.

Tinh cầu hồng hóa trong nháy mắt cứ như bị ấn xuống bất động.

Huyết tai dừng lại rồi.

Tất cả huyết duệ đều khôi phục lại đầu óc thư thái, tỉnh táo lấy lại ý thức.

Đến lúc này, bọn họ đang nhớ lại trước đó đang làm cái gì.

Hàng vạn huyết duệ đều bắt đầu trở về thành trì.

Nhưng phần nhiều là trong lòng sợ hãi.

Ngọn nguồn của huyết duệ là Huyết Vương đạo tổ, điều này thì ai cũng biết. Nhưng không ai hay biết sau khi Huyết Vương đạo tổ biến mất, huyết mạch sẽ mất khống chế?

Tình hình như vậy đối với người vốn cho rằng huyết duệ huyết mạch hoàn mỹ không có khuyết điểm là đả kích mang tính hủy diệt.

Thì ra huyết mạch vô cùng mạnh mẽ này cũng có cắn trả.

Sở dĩ bọn nó luôn nhã nhặn, không hề có tính phản phệ, thì ra là đạo tổ vẫn luôn áp chế.

Trương Vinh Phương nhìn Thiên Mạc giữa bầu trời.

Vô số Thiên Mạc đang nhanh chóng lùi về, rút lui khỏi nơi vốn kéo dài ra.

Vô số thảm máu trên mặt đất đều bắt đầu co rụt lại, khôi phục màu sắc đất đai vốn có.

Nhưng cũng chỉ có thể như vậy.

Cũng chỉ có Thiên Mạc và thảm máu có thể thu lại, còn lại đã bị huyết hóa, bị ăn mòn tất cả, không quay về được nữa.

Cùng lúc này, trong Thiên Liên cung Nguyên Thành.

Cái bụng đang không ngừng lóng lánh quầng trăng của Trương Chân Hải, lúc này cũng giống như đến cực hạn, đột nhiên nhô ra bên ngoài.

Y phục của nàng bị căng nứt, lộ ra phần bụng trắng nõn ở phía dưới.

Làn da của phần bụng căng rất lớn, thậm chí còn hiện lên mặt người méo mó.

Trong tiếng rên rỉ đau đớn của Trương Chân Hải, quầng trăng mờ đột nhiên bành trướng ra bên ngoài, truyền ra từng tiếng kêu to bén nhọn.

Vù!

Trong thời gian ngắn, một màn chắn vô hình hiện lên bên ngoài ánh sáng xám, vô số âm thanh tụng hát trầm thấp lần nữa vang lên.

Bén nhọn và trầm thấp, hai loại thanh âm cấp tốc trung hoà.

Nhưng lần này không triệt tiêu hai Mật Khóa như trước đó, thức tỉnh Na Bất Tu Tư, khiến một Mật Khóa bên trong mất đi tác dụng ngăn cản màn chắn.

Người huyết mạch thức tỉnh Thủ Mật Nhân chi vương, vốn cũng không trả giá.

Lúc đạt được lực lượng bảo vệ cực lớn, màn chắn bảo vệ vô hình cũng bị suy yếu.

Chương 1923 - Pháp (8)

Đây cũng là nguyên tắc giữ gìn năng lượng, hiện thân của Thủ Mật Nhân chi vương, chỉ là Mật Khóa di chuyển một phần lực lượng đến nơi khác. Chỉ thế mà thôi.

Hai loại sức mạnh giằng co nhau một lúc lâu, quầng trăng mờ mới chậm rãi co rút lại, thu liễm.

Hai mắt của Trương Chân Hải trở nên trắng bệch, sớm không chống đỡ nổi nữa, lúc này mềm nhũn ngã xuống đất, chìm vào mê man.

Thiên Nữ đỡ lấy nàng đúng lúc, trong mắt hiện lên vẻ lo âu.

Hình như nàng nhìn thấy một vết rạn hiển hiện trong màn chắn vô hình trong giằng co vừa nãy.

Mà bởi vì tùy ý tiết ra ngoài, nên lực lượng Trương Vinh Phương đến ngoại giới ăn mòn ô nhiễm tất cả, mà không thể tụ tập thêm vào áp chế.

Cũng may hiện tại mọi thứ đều khôi phục lại bình thường. Nếu không bị quầng trăng mờ đó lao tới, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, nàng cũng không biết được.

*

Trong không gian dưới lòng đất.

La nhìn hư ảnh tinh cầu trước người, phía trên chính là khu vực màu đỏ đang nhanh chóng co rụt lại, cuối cùng trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy khắp nơi của thế giới này là hỗn loạn và hoang vu, nhưng chung quy vẫn là quê hương của nàng ta, là nhà mà nàng ta đã sống mấy chục năm.

Dù như thế nào, bà ta đều không hy vọng nơi này hoàn toàn hóa thành địa ngục, đi vào hủy diệt.

“Kết thúc rồi sao?” Đám người Phần và Tu Trạch Lạp Tư bên cạnh vốn là đủ số lượng.

Bọn họ có được tác dụng trong Quần Tinh, dù cho phái ra người huyết mạch, phối hợp mở ra Thủ Mật Nhân chi vương.

Hoặc là nghe ngóng tin tức bên trong Huyết Minh.

“Có lẽ… Huyết Vương đã dừng ô nhiễm, nhưng ảnh hưởng còn lại cần chúng ta từ từ…”

La vẫn chưa dứt lời, bỗng nhiên mạnh mẽ ngẩng đầu.

Nhìn về phía cao trong không trung.

Không chỉ bà ta, mà đám người Tác Nhĩ ẩn núp cũng đều nhìn về phương hướng giống bà ta đang nhìn.

Ở nơi này, không biết từ lúc nào lơ lửng một hình người cao lớn có trạng thái kỳ dị.

Người đó không có mắt mũi, chỉ có một cái miệng như vết nứt khảm trên khuôn mặt.

Trên người hắn ta không có dao động ánh sáng đỏ khoa trương như Huyết Vương, cũng không có nguồn năng lực phóng xạ đặc thù như Lò Luyện Đốt Tâm, từ xa nhìn lại, cứ giống như một người phàm có tướng mạo quái dị.

Nhưng chỉ một mình người đó, lại khiến hô hấp của tất cả đám người Quần Tinh tại đây ngừng lại.

“… Lang! Ngươi tới nơi này làm gì?” Trong lòng La tuôn ra sự bất an nồng đậm.

“Ta đến đương nhiên là muốn làm chuyện nên làm rồi.” Miệng Lang nứt ra, lộ ra khoang miệng đen kịt.

“Dị đoan!” Giọng nữ lạnh lẽo của Na Bất Tu Tư lần nữa vang lên, rõ ràng cũng cảm giác được uy hiếp cực lớn.

“Ta không phải là dị đoan.” Lang mỉm cười nói: “Chỉ là ta muốn sống tiếp.”

Bịch!

Trong nháy mắt, hai bàn tay khổng lồ ầm ầm vỗ vào vị trí của hắn ta.

Na Bất Tu Tư đã lập tức ra tay.

Nhưng điều đó chẳng có tí ý nghĩa nào.

Bóng dáng của Lang giống như ảo ảnh, thế mà lại lơ lửng chập chùng giữa hai bàn tay của hắn.

Cơ thể của nó và bàn tay tựa như được hợp nhất lại với nhau, hoàn toàn không thể nào chạm vào.

“Đa tạ các ngươi, Mật Khóa thứ hai mới có thể xuất hiện nhanh như thế…”

Lang giơ tay lên, ngón trỏ nhẹ nhàng điểm một cái về phía trước.

Một móng tay của hắn ta tự động gãy, vỡ nát, hóa thành vô số đốm xám, lại giống như vô số sương mù, thổi về phía Na Bất Tu Tư khổng lồ.

Cơ thể Na Bất Tu Tư tỏa ra lam quang lấp lánh, nhanh chóng mang theo nó ra khỏi đây.

Nhưng đã quá muộn.

Ngay khi cơ thể khổng lồ của nó chạm vào những điểm xám, nó lập tức ào ào vỡ vụn và nổ tung như bọt biển.

Ngay cả lam quang chiếu vào cơ thể nó cũng không còn ổn định do sự quấy nhiễu của các đốm xám và mất đi tác dụng truyền tống.

“Nếu ngươi muốn tạo ra Đảo Nổi, vậy thì cứ làm mãi mãi đi.” Lang mỉm cười nói.

Thân thể khổng lồ của Na Bất Tu Tư bùng lên lam quang chói lòa, điên cuồng chiến đấu chống lại đốm xám nhỏ xíu kia.

Nhưng đáng tiếc là chênh lệch giữa hai bên quá lớn, lam quang thậm chí không thể kéo dài một xíu thời gian nào.

“Không!” Tác Nhĩ nghiến răng nghiến lợi trong bóng tối, vô số phương pháp giải cứu lóe lên trong đầu hắn ta, nhưng không có phương pháp nào hiệu quả.

Lang là bất khả chiến bại.

Điều này đã được chứng minh từ nhiều năm trước.

Đó là lý do tại sao họ vẫn luôn lẩn trốn.

Bởi vì hắn ta biết rằng cho dù dùng bất kỳ cách nào thì khi đối đầu trực tiếp hắn ta vẫn sẽ không thể giành chiến thắng.

“Huyết Vương! Đúng rồi, còn có Huyết Vương! Nếu không có Na Bất Tu Tư đại nhân, Huyết Vương sẽ không thể tiến vào

không gian Cách Thức! Đi thông báo cho Huyết Vương đi!”

Bỗng nhiên, Tác Nhĩ nghĩ đến điều này.

Cho dù có thể tiến vào không gian Cách Thức, chủ yếu vẫn cần các quyền hạn còn để lại của tộc Linh Nhãn được đặt trong Na Bất Tu Tư.

Chương 1924 - Pháp (9)

Một khi Na Bất Tu Tư đại nhân không còn nữa thì việc ra vào không gian Cách Thức sẽ trở nên vô nghĩa.

Nhìn thấy Na Bất Tu Tư khổng lồ không thể nào nhúc nhích, cơ thể nhanh chóng vỡ vụn và hóa thành bọt biển.

Đám người ở trên đỉnh đầu nó đều nháo nhào thi triển thần thông của mình, bay đi từ phía sau để tránh dư âm của trận chiến.

Chỉ thấy khi thân thể Na Bất Tu Tư đã biến mất một nửa.

Không gian bỗng nhiên vặn vẹo, tạo thành một vòng xoáy.

Oành!

Một huyết ảnh trong nháy mắt bay ra.

"Lang, dừng tay!"

Lang thờ ơ, lòng bàn tay bỗng nhiên siết chặt.

Nhiều điểm xám hơn nhẹ nhàng bay ra khỏi tay hắn ta, bay về phía Na Bất Tu Tư.

"Ta tạm thời cần nó làm một việc! Bây giờ nó chưa thể chết được!" Trương Vinh Phương vội vàng nói: "Ngươi có điều kiện gì thì mới có thể buông ra cho ta!"

"Vô nghĩa." Lang bỗng nhiên nói.

Ngay lập tức, toàn thân Na Bất Tu Tư xuất hiện hằng hà sa số điểm xám.

Nó đứng yên giằng co trong giây lát.

Sau đó, hoàn toàn tan vỡ, biến thành vô số đốm xám, giống như những bông tuyết màu xám bay lả tả, rơi xuống dưới.

Lang rút tay lại, quay sang đối mặt với Trương Vinh Phương.

"So với Mật Khóa, tất cả mọi thứ của ngươi chẳng có ý nghĩa gì với ta cả."

"Nói đến thì ngươi quả thực rất thú vị, rất hấp dẫn. Nhưng chỉ thế thôi."

Một đoạn tay bị mất của hắn ta nhanh chóng được vô số điểm xám tập hợp lại và khôi phục nguyên vẹn.

Sau khi rút tay về, Lang vung tay lên rạch một đường, không gian trước mặt hắn ta nứt ra một cái khe, hắn ta định tiến vào, rời khỏi đây.

Nhưng một ánh sáng đỏ nhanh chóng sáng lên khiến vết nứt hắn ta mở ra rung chuyển dữ dội, vỡ vụn rồi tiêu tán.

“Hả?” Hắn ta quay đầu nhìn về hướng Trương Vinh Phương.

Ngọn lửa nóng rực tạo thành một hỏa châu tròn trong tím ngoài trắng, trôi lơ lửng bên cạnh Trương Vinh Phương.

Không chỉ vậy, còn có một viên châu nội hạch màu vàng đất cũng ngưng tụ và hiện ra.

Viên thứ ba là một viên châu trắng tinh với hoa văn máu thịt nào đó, mơ hồ có chút âm u lạnh lẽo vờn quanh.

Bên dưới ba viên châu là một chuỗi các hạt châu nhỏ hơn. Chúng có đủ loại màu sắc, mỗi màu đan xen và giải phóng các loại khí tức khác nhau.

Có viên là lạnh lẽo, có viên là hung ác, có viên là êm dịu lại có viên là điên cuồng.

Lúc này, dưới các quầng sáng khác nhau, Trương Vinh Phương lạnh lùng nhìn đối phương.

“Thú vị, đây đều là huyết mạch ngươi nắm giữ à?” Lang mỉm cười: “Mỗi một loại tiềm lực đều không tệ, đáng tiếc… Ngươi nắm giữ quá thô bạo.”

“Ta đã nói, ta muốn ngươi dừng tay.” Ánh mắt Trương Vinh Phương âm trầm, gắt gao nhìn chằm chằm Lang.

“Là một kẻ yếu, ai đã cho ngươi tự tin để ra lệnh cho ta thế?” Lang lại giơ tay lên nhắm thẳng vào Trương Vinh Phương.

“Ta không thể đánh bại ngươi. Nhưng ta có thể phá hủy mọi thứ ngươi muốn làm!” Trương Vinh Phương thấp giọng nói: “Mục tiêu ta không thể đạt được thì không ai có thể đạt được!”

Hắn nhìn Lang chăm chú rồi bỗng lộ ra một nụ cười vặn vẹo.

“Có gan thì ngươi giết ta đi.”

“…” Lần này đến lượt khóe miệng Lang mím thành một đường thẳng.

Hắn ta biết Trương Vinh Phương rất khó giải quyết.

Năng lực của đối phương quá khó chơi, trừ khi trong nháy mắt hủy diệt toàn bộ tinh cầu, nếu không thì điều đó hoàn toàn là không thể. Không!

Không thể loại trừ khả năng còn có những tế bào khác của Trương Vinh Phương được phóng thích trôi lơ lửng trên bầu trời.

Nhưng nếu vậy thì không thể nào mở được lối đi, sẽ không biết bao nhiêu năm nữa hắn mới có thể trở về Bạch Đồng.

Hai người lơ lửng giữa không trung, giằng co, nhất thời không ai nói gì.

“Xem ra ngươi chắc chắn ta không thể làm gì ngươi nhỉ?” Lang chậm rãi nói.

“Ta ở ngay đây, nếu ngươi có bản lĩnh thì có thể tùy ý giết ta!” Trương Vinh Phương trả lời.

“Khặc khặc khặc.” Lang bỗng nhiên phát ra một tiếng cười điên cuồng cực kỳ chói tai.

“Xem ra ngươi đã đạt đến mức không thể hoàn toàn thanh trừ rồi.”

Tay phải của hắn ta khẽ nắm hờ, một thanh trường kiếm răng cưa do những đốm sáng màu tím tạo thành, trong nháy mắt được ngưng tụ.

Toàn thân thanh trường kiếm có màu xám, nó hoàn toàn không có độ sáng của một lưỡi kiếm bình thường.

Phần tay cầm chuôi kiếm của nó được làm từ vô số nhãn cầu đỏ trắng, trông giống như một mảnh mụn nước phồng rộp trên da thịt.

Ở sườn kiếm, có những ký tự vàng vặn vẹo kỳ lạ, tổng cộng có chín ký tự, lúc này được cầm trong tay Lang, mỗi một cái không ngừng phát ra kim quang.

Ngoài ra, còn có nhiều mẫu viền khác giống hoa, cỏ và mây. Những hoa văn này làm cho toàn bộ thanh kiếm dài trông cổ

kính, lộng lẫy và huyền bí.

“Không ai có thể ngăn cản ta.”

Hắn ta nhẹ nhàng giơ kiếm lên chĩa về phía Trương Vinh Phương.

“Vậy thì thử xem.” Trương Vinh Phương xòe hai tay ra, ngọn lửa màu tím nóng rực bùng lên trong lòng bàn tay.

Chương 1925 - Pháp (10) - Chương 1945 - Trưởng thành (8)

Trong cơ thể hắn, tất cả các loại sức mạnh huyết mạch đều đã được kích hoạt hoàn toàn.

Tiên Huyết Thủy Tổ, Cứu Cực Nguyên Thể, Cửu Phượng, Kỳ Lân, Chu Yếm, Ác Ma, Ma Quỷ.

Từng tầng sức mạnh muôn màu muôn vẻ, một số là ánh sáng, một số là dao động vô hình và một số là hơi khói bí ẩn cổ lão.

Tất cả mọi thứ vờn quanh Trương Vinh Phương, ngưng tụ thành những viên cầu trôi nổi đó.

“Chung Thức!”

Trong phút chốc, Trương Vinh Phương bỗng nhiên lao về phía trước, thân thể nhanh chóng bành trướng.

Hàng chục mét, hàng trăm mét, hàng ngàn mét.

Hang động đang rung chuyển, dung nham đang sôi trào, vô số đá vụn đang rơi xuống từ trên cao.

Vô số hỏa tuyến và khí lạnh xuất hiện trên không trung.

Hai loại lực lượng trái ngược nhau lúc này thế mà lại hòa hợp với nhau, xoay tròn tạo thành một vòng xoáy khổng lồ.

Toàn bộ vòng xoáy lấy Trương Vinh Phương làm trung tâm lập tức bao phủ toàn bộ không gian trong hang động.

Hang động dưới lòng đất lúc này đã hoàn toàn biến thành cảnh tượng khí lạnh xen lẫn lửanóng.

Hai màu đỏ và trắng luân phiên nhau, giống như kim giờ và phút, hết lần này đến lần khác bao phủ mọi thứ xung quanh.

Một giây trước nóng đến hàng ngàn độ, giây tiếp theo là âm hàng trăm độ.

Hai nhiệt độ nhanh chóng xen kẽ, kết quả là mọi thứ bắt đầu vỡ vụn và biến thành bột.

Mọi thứ bắt đầu thoái hóa thành hỗn loạn.

Cho dù là dung nham, đá, bùn đất hay kim loại, không có gì có thể phân biệt được.

Những gì có thể nhìn thấy chỉ là một mớ màu sắc hỗn độn, giống như một thùng sơn bị đổ.

Trong sự hỗn loạn này, cơ thể của Trương Vinh Phương đã đạt đến độ cao tương tự như Na Bất Tu Tư trước đây.

Trên thân thể khổng lồ hơn chục vạn mét, vô số cánh tay mở ra từng lớp sau lưng, hóa thành một đôi cánh trắng nhợt nhạt.

Không phải tất cả những cánh tay này đều mọc ra từ người hắn, rất nhiều cánh tay trong số đó là những cánh tay mới mọc ra từ cánh tay, giống như cành cây phân nhánh.

Oành!

Kèm theo một tiếng nổ lớn, đỉnh hang động hoàn toàn sụp đổ, lộ ra Thiên Quang rực rỡ bên ngoài.

Trước khi cột sáng Thiên Quang rơi xuống, tất cả mọi thứ trong hỗn độn trong hang động chợt tìm được nơi để trút giận.

Bỗng nhiên, một cột sáng màu sắc bỗng nhiên lao ra từ mặt đất.

Một cột sáng khổng lồ có đường kính hàng trăm mét lao lên khỏi mặt đất, trồi lên, trong chớp mắt vọt thẳng lên bầu trời mấy chục vạn mét, sau đó bị sức mạnh của Bạch Đồng phá hủy nát bét, hóa thành một chiếc ô khổng lồ hình tròn.

Chiếc ô khổng lồ đầy màu sắc bao phủ bán kính hàng trăm kilomet vuông, phóng ra từng vòng gợn sóng.

Rực rỡ và tráng lệ.

Trên mặt đất, không gian chợt vặn vẹo, La đem theo những người còn lại xuất hiện ở bên ngoài.

Lúc này, sắc mặt nàng ta hơi tái nhợt, trong hoàn cảnh vừa rồi, cưỡng ép mở truyền tống không gian, cho dù là nàng ta cũng phải trả giá rất nhiều.

Nàng ta không bao giờ có thể tưởng tượng được mười năm qua, thực lực của Trương Vinh Phương lại tăng lên nhiều đến thế.

So với mười bốn năm trước, hắn chỉ mới giải phóng tư thái mạnh nhất của mình, những thay đổi năng lượng tự nhiên do điều này gây ra thực sự ảnh hưởng đến tất cả mọi người.

Ngay cả nàng ta nếu động tác di chuyển chỉ chậm hơn một chút thì sẽ nội thương.

“Sao nhân loại có thể có sức mạnh kinh khủng như vậy?” Lúc này, Tác Nhĩ và một đám Thủ Mật Nhân cũng xuất hiện từ bên cạnh.

Họ kinh ngạc nhìn chằm chằm vào cột sáng Thiên Quang, những người khác thậm chí không thể nói nên lời.

Thân thể hơn chục vạn mét còn chưa ra tay mà đã bao phủ trăm kilomet vuông phóng xạ hủy diệt đáng sợ.

Loại tồn tại này mạnh hơn vương giả của Thủ Mật Nhân không biết bao nhiêu lần. Chỉ cần chạy vài vòng trên bề mặt tinh cầu là có thể tiêu diệt tất cả sinh mệnh trên mặt đất.

“Nhìn kìa! Ở kia!”

Bỗng nhiên, một Thủ Mật Nhân chỉ vào nơi nào đó trên bầu trời.

Mọi người đều nhìn sang đó.

Chỉ thấy dưới vô số vệt sáng đầy màu sắc, một hình người mờ ảo đang lặng lẽ lơ lửng giữa không trung, thờ ơ với mọi thứ xảy ra xung quanh.

Xoẹt!

Một ánh kiếm màu xám bắn ra từ bàn tay của hình người, trong chớp mắt liền biến mất vào lòng đất.

Lúc đầu đại địa hoàn toàn yên tĩnh rồi bỗng nổ tung.

Trên bề mặt bị nứt ra vô số vết kiếm khổng lồ.

Sự chấn động của lớp vỏ đại địa nứt ra thậm chí còn truyền sang phía đám Quần Tinh bên này.

La phất tay một cái, một rào cản trong suốt vô hình có hình bán cầu chắn ở trước mặt mọi người, ngăn cản sự chấn động khổng lồ truyền đến.

Nhưng trước khi mọi người kịp hoàn hồn, mặt đất dưới chân họ đã âm thầm không một tiếng động vỡ vụn.

Mặt đất bỗng nhiên rơi xuống.

Như thể ai đó bỗng hút mặt đất ra khỏi họ.

Một đám người vốn đang đứng trên mặt đất, nhưng lúc này bỗng nhiên trở nên lơ lửng giữa không trung, được lực lượng của La cố định và bảo vệ.

Chương 1926 - Pháp (11)

Dưới chân họ đã trở thành một hẻm núi khổng lồ sâu hàng ngàn mét.

"Đại địa… đã bị Lang hoàn toàn nghiền nát." La phán đoán tình huống, sắc mặt tái nhợt.

Bà ta vừa mới chịu đựng một xíu dư âm mà năng lượng của Lò Luyện Đốt Tâm đã lập tức giảm đi một phần ba.

Hơn nữa đây chỉ là bị tạm thời lan đến.

Khó có thể tưởng tượng tình hình ở khu vực trung tâm sẽ khủng khiếp đến thế nào.

"Ngươi không thể giết được ta đâu!" Bỗng nhiên, mặt đất nứt nẻ bị một thân thể khổng lồ đập vỡ.

Những tảng đá vỡ vụn, cánh chim bằng tay sau lưng Trương Vinh Phương nhanh chóng vỗ, đẩy hắn lao ra khỏi mặt đất, vồ về phía Lang.

Nhìn từ xa, trông giống như một người khổng lồ huyết sắc vẫy tay để lấy một hạt vừng lơ lửng giữa không trung.

Tuy người khổng lồ có vết kiếm màu xám trên cơ thể, những vết kiếm vẫn đang lan rộng, nhưng hắn cũng có vô số quầng sáng huyết sắc, đẩy nhanh quá trình tái sinh và chữa lành.

Hai loại sức mạnh hủy diệt và tái sinh không ngừng giằng co với nhau.

Trong tiếng chấn động cực mạnh, bàn tay lớn của Trương Vinh Phương nắm chặt Lang, nhưng lại như bắt được ảo ảnh.

Không gian của lòng bàn tay hắn bởi vì lực lượng mật độ cao vô cùng khổng lồ mà vặn vẹo nhộn nhạo, khiến thân thể của Lang cũng vặn vẹo biến hình theo.

Nhưng những thứ này đều không làm nên chuyện gì.

Tất cả lực lượng đều không cách nào chạm đến hắn ta.

"Đây không phải là kỹ thuật không gian?" Chỉ một thoáng, trong lòng Trương Vinh Phương bỗng hiểu ra.

Từ trước đến giờ hắn đều cho rằng kỹ thuật không gian mà Lang nắm giữ cao thâm hơn La, nhưng giờ phút này, hắn lợi dụng lực lượng mạnh nhất làm chấn động kết cấu không gian, vẫn không ảnh hưởng đến đối phương.

Hắn không tin chênh lệch giữa hắn với Lang lại lớn như vậy. Nếu không, đối phương hoàn toàn không cần phí lời với hắn, một đầu ngón tay là có thể hoàn toàn bóp chết hắn.

Mà tại sao đến bây giờ hắn vẫn không cách nào chạm vào đối phương, khả năng lớn nhất là phương hướng mà hắn theo đuổi hoàn toàn sai rồi!

Ánh sáng rực rỡ giống như từng sợi tơ nổ tung giữa bàn tay đang nắm chặt của Trương Vinh Phương, rậm rạp chằng chịt bắn ra bốn phương tám hướng.

Lang vẫn lơ lửng giữa không trung, vị trí cũng không thay đổi.

“Ngươi hoàn toàn không hiểu, chỉ cần ta muốn, lúc nào cũng có thể giết chết ngươi.” Giọng nói hắn ta cực kỳ bình tĩnh, cứ như đang trần thuật lại một sự thực bình thường.

Lúc này Trương Vinh Phương không thèm phí lời với hắn ta nữa, hai tay của hắn không ngừng đánh ra từng quyền về vị trí của Lang.

Mấy loại lực lượng huyết mạch quấn quanh trên người hắn, làm ấm xung quanh, lúc thì lạnh băng, lúc thì âm u, lúc thì phủ đầy bụi.

Vô số năng lượng khuấy động, xé rách nổ tung, có ý đồ dùng hoàn cảnh năng lượng cao này để ảnh hưởng đến Lang vẫn luôn bình tĩnh.

“Không biết điều.” Trong nét mặt của Lang mơ hồ lộ ra chán nản.

Hắn ta giơ kiếm lên.

“Thiên Địa Tuyệt Diệt Phân Tử Kiếm chỉ là chiêu thức lúc bình thường ta sử dụng, hiện tại xem ra, hình như tác dụng không lớn với ngươi.

Năng lực thiên phú của tái sinh vô hạn quả thật không tồi, nhưng không có nghĩa là vô địch.

Nếu muốn giải quyết hình thức đó, có rất nhiều cách."

"Vậy ngươi có thể thử xem!" Trương Vinh Phương liên tục đánh ra mấy trăm quyền, nhưng không cách nào chạm vào đối phương.

Hắn dứt khoát lùi ra phía sau mấy nghìn mét, đôi cánh sau lưng rung động.

Xẹt xẹt xẹt xẹt!

Trong nháy mắt, vô số cánh tay trắng bệch nhanh chóng kéo dài, bện ra một viên cầu khổng lồ ở giữa không trung.

Trong viên cầu có một vòng xoáy màu xám nhàn nhạt đột nhiên mở ra.

Đó là Quỷ Phủ! Những năm gần đây, không phải Trương Vinh Phương không làm gì cả, Quỷ Phủ của hắn luôn không ngừng hấp thu âm hồn chết đi.

Cho dù rất nhiều âm hồn bên trong bởi vì nhiễm khí tức của thế giới mục nát mà không cách nào thu nhập, nhưng cũng có rất nhiều âm hồn cực kỳ sạch sẽ.

Dựa vào phần âm hồn sạch sẽ này, lúc này Quỷ Phủ của hắn đã khuếch trương thành không gian khổng lồ tương đương với nửa tòa Nguyên Thành.

Mà trong không gian bổ sung thêm lượng lớn âm hồn hắn không ngừng thu thập hơn mười năm nay.

Những âm hồn này đã trải qua sự bồi dưỡng của Quỷ Phủ, hiện giờ mỗi một cái đều mạnh hơn lúc ban đầu rất nhiều.

Cho dù âm hồn mất đi thể ý thức của thân thể huyết nhục.

Bọn họ vốn như đèn cầy sắp tắt, tiêu tan ở thiên nhiên, hoặc là bay vào Bạch Đồng biến mất. Nhưng Quỷ Phủ lại cho bọn họ sức sống mới, nguồn năng lượng ủng hộ mới.

Giây phút này.

Trong viên cầu màu trắng cực lớn phía trước Trương Vinh Phương mơ hồ lộ ra gợn sóng tinh thần ý thức dày đặc.

Quỷ Phủ của hắn gần như hoàn toàn bộc phát.

Nhưng đáng tiếc, Lang vốn không đợi hắn xuất ra chiêu này, hắn ta không phải là kẻ ngốc chuyên đợi đối thủ hoàn thành toàn bộ chiêu thức.

Chương 1927 - Sống và chết (1)

Ngay lúc Trương Vinh Phương phóng ra Quỷ Phủ.

Thì Lang giơ trường kiếm lên, sáng lên ký tự màu vàng thứ nhất.

“Nguyên Tử Tự Liệt Kiếm Cửu.”

Khóe miệng Lang hơi cong lên, lộ ra nụ cười quái dị cứ như là tiếc nuối, lại như sảng khoái.

“Phá gió.”

Soạt!

Trường kiếm mang theo ký tự màu vàng, chợt hạ xuống, để lại một vệt kiếm màu vàng chói mắt giữa không trung phía trước hắn ta.

“Ngươi ỷ lại, đơn giản là vì toàn bộ tinh cầu đều có huyết nhục của ngươi, có thể tái sinh bất cứ lúc nào.

Nếu đã như vậy thì ta sẽ chém triệt để tất cả ý thức huyết nhục của ngươi.”

Lang mỉm cười nói.

“Chỉ cần là sinh mệnh, ắt có ý thức sống, khát vọng sống. Mà tiếp theo, ta sẽ hoàn toàn theo đuổi ý thức sống này, hoàn toàn hủy diệt nó.”

Giờ phút này, phía bên Quỷ Phủ cũng hoàn toàn mở ra kha khá.

Từng khí lưu màu xám thổi ra từ bên trong Quỷ Phủ, vọt về phía bên này.

Nhưng dù khí lưu màu xám vọt tới bao nhiêu, thì vệt kiếm màu vàng vẫn lơ lửng giữa không trung, không hề suy giảm.

“Vĩnh biệt… Huyết Vương.” Trường kiếm trong tay Lang rung lên.

Vù!

Trong thời gian ngắn, vệt kiếm màu vàng chợt nát bấy, hóa thành vô số hạt màu vàng kim, phân tán ra bốn phương tám hướng.

Nhưng vẫn chưa bay được bao xa, những hạt màu vàng kim này lại đối đầu với gió âm hồn màu xám của Quỷ Phủ.

Chỉ là chớp mắt, tất cả gió âm hồn màu xám dễ dàng sụp đổ, như tuyết trắng cấp tốc tan rã dưới ánh mặt trời.

Lượng lớn điểm sáng màu vàng tiếp tục phân nhỏ ra, hóa thành bụi vàng nhẫn nhụi.

Mà bụi vàng mới phân ra lại nát bấy, phân ra, từng tầng lại từng tầng.

Cho đến cỡ cấp phân tử, vẫn chưa dừng lại.

Tất cả phân tử màu vàng lại nát bấy, hóa thành nguyên tử nhỏ hơn.

Mỗi một phân tử màu vàng đều do hơn mười nguyên tử nhỏ cấu thành.

Những nguyên tử này có ba loại.

Một loại như kim cương trong suốt mang theo màu vàng nhạt.

Một loại như quả lựu, phần lớn là hình tròn bất quy tắc, có hỗn hợp màu đỏ sậm và vàng.

Loại cuối cùng… nếu có người có thể nhìn thấy cá thể cấp số lượng này bằng mắt thường thì sẽ hoảng hốt phát hiện.

Loại cuối cùng cấu thành nguyên tử này lại giống y hệt người vô diện của Lang.

Nhìn qua giống như là vô số đầu của Lang đắp lên tạo thành kết cấu quái dị.

Khoảnh khắc ba loại nguyên tử chưa rõ phân giải, bộc phát ra lực nổ tung sáng lạn như cực quang.

Lực nổ tung này cực lớn, khiến đám nguyên tử dùng loại thúc đẩy quỹ tích đặc thù tính toán chính xác, kéo ra từng tia kiếm mang bén nhọn, dội rửa tất cả sự vật xung quanh.

Lấy nguyên tử làm kiếm, là Nguyên Tử Tự Liệt Kiếm!

Trương Vinh Phương không biết thế giới vi mô phát triển như thế nào, biến hóa ra sao, từ ngoại giới đơn thuần cho thấy, hắn chỉ có thể nhìn được.

Cát vàng mỏng manh sáng lạn một mảng thoạt nhìn dường như vô hại mà đẹp đẽ, thổi nhanh về phía hắn.

Không cách nào ngăn chặn, không cách nào trốn thoát.

Cát vàng hóa thành gió trong nháy mắt bao trùm tất cả phạm vi xung quanh tầm mắt.

Vừa mới bắt đầu, vệt kiếm màu vàng hóa thành cát vàng, cát vàng hóa thành cát bụi, tro bụi nhỏ hơn.

Chuỗi này giống sự phân giải của phản ứng hoá học, hoàn thành với thời gian một phần nghìn giây.

Thời gian một phần nghìn giây, dù là Trương Vinh Phương của hiện tại cũng không làm được mấy việc, không chạy được bao xa.

Đợi đến khi tro bụi màu vàng thổi đến người hắn thì tất cả đã muộn.

Thân thể vạn mét khổng lồ của hắn và viên cầu Quỷ Phủ ngưng tụ ở phía sau, giờ phút này đều như yên tĩnh lại, không còn động tĩnh.

“Vĩnh biệt… Huyết chi vương.” Lang nhẹ giọng nói.

Phù.

Không có gió thổi, nhưng thân thể khổng lồ của Trương Vinh Phương như có gió phiêu tán, bắt đầu nát bấy thành vô số bụi bặm.

Giống như lúc ban đầu hắn bị Lang đánh bại vậy.

Tất cả cứ như lần nữa tái diễn.

Dù là lực lượng gì đều không làm nên chuyện gì dưới kiếm thuật của cấp nguyên tử.

Gen sụp đổ, các loại lực lượng đều bị kiếm nguyên tử tìm được kẽ hở từ mặt nhỏ nhất, rồi lần lượt tan rã.

Chỉ có lực tinh thần ý thức thuần túy của Quỷ Phủ là may mắn thoát khỏi.

Nhưng chỉ có tinh thần ý thức thì hoàn toàn không cách nào tạo thành ảnh hưởng đối với Lang.

Tro bụi màu vàng nhanh chóng khuếch tán, chảy vào khí quyển, độ dày bắt đầu mỏng đi.

Bọn nó vẽ ra vô số đường nét màu vàng giữa không trung, lấy vị trí của Lang làm trung tâm, như một đóa hoa nở rộ, đẹp đẽ mà sáng lạn ở mặt ngoài tinh cầu.

Đóa hoa màu vàng này kéo dài đến giữa không trung, không ngừng có phấn hoa bay ra từ trong nhụy, khuếch tán đến các nơi của tinh cầu.

Vô số tế bào huyết duệ của Trương Vinh Phương bị chém chết, mất đi sức sống.

Mấy Huyết Minh lớn trong thành thị, thảm máu đỏ sậm, Thiên Mạc màu đen, màu sắc đều đang nhạt dần, độ dày cũng mỏng dưới cát vàng thổi đến.

Chương 1928 - Sống và chết (2)

“Kết thúc rồi. Dù ngươi có thể tái sinh như thế nào, ta đều có thể hủy diệt mọi lúc. Cho đến khi ngươi mất đi tất cả lực lượng, không còn sức nhúc nhích.”

Lần này Lang thật sự đã quyết tâm.

Nguyên Tử Tự Liệt Kiếm là đại thành khổ tu mà hắn nghiên cứu vô số năm qua mạnh hơn Thiên Địa Tuyệt Diệt Phân Tử Kiếm nhiều, cũng toàn diện hơn.

Nhưng loại thi triển kiếm thuật khủng bố này, dù là hắn cũng cần bỏ ra cái giá lớn. Với thể lực dự trữ của hắn, cửu đại Nguyên Tử Tự Liệt Kiếm, hắn cùng lắm chỉ sử dụng liên tục ba chiêu.

Tuy thân thể mạnh nhất của tộc Linh Nhãn mạnh mẽ, nhưng vẫn không cách nào chống đỡ hắn thi triển toàn bộ lực lượng.

“Nói cho cùng, nguồn năng lượng của tinh cầu này thực sự quá nhỏ yếu, so với Bạch Đồng, giống như hạt muối bỏ biển, không đáng nhắc tới. Nếu ta có thể trở về Bạch Đồng…” Lang nhìn cát vàng đầy trời, trong lòng không tự chủ được mà nhớ đến những năm tháng mình ở Bạch Đồng.

Loại nhớ nhung quê hương đó ngày càng mãnh liệt.

Hắn ta không thể chờ đợi được mà muốn trở về Bạch Đồng.

Gầm!

Xa xa truyền đến tiếng rống giận kinh khủng đinh tai nhức óc.

Một Trương Vinh Phương lần nữa cấp tốc sinh trưởng, bành trướng, xuất hiện ở mặt đất ngoài nghìn dặm.

Thân thể của hắn cấp tốc gia tăng, đảo mắt đã đạt đến phương diện Chung Thức, thân thể khổng lồ hơn vạn mét, chỉ nhấc chân đạp đất đã tạo thành từng đợt động đất khủng bố.

Nửa thân trên của hắn xuyên qua biển mây, lộ ra trong Thiên Quang chiếu sáng, nhưng nhiệt lượng và phóng xạ ô nhiễm của Thiên Quang cường hãn, trái lại bổ sung năng lượng tiếp viện cho Trương Vinh Phương.

Lực lượng bản thân hắn đang nhanh chóng hồi phục. Cùng lắm chỉ cần mấy giây là có thể khôi phục lại trạng thái toàn thịnh nhất.

Nhưng tiếc là… lần này Lang thật sự động sát ý. Dù chỉ là mấy giây ngắn ngủi, Lang cũng không cho hắn.

Mới vừa nâng người lên, Trương Vinh Phương đã cảm nhận được bão cát màu vàng lướt nhẹ qua mặt.

Sau đó, thân thể hắn bắt đầu hóa thành bụi một cách không thể ức chế, lần nữa tiêu tán không còn gì.

Nếu không phải trên mặt đất lưu lại mấy vết chân, có lẽ có người sẽ cho rằng Trương Vinh Phương xuất hiện trước đó là ảo giác.

Không chỉ như vậy, tất cả thảm máu của châu Hắc Sa, tất cả huyết nhục Trương Vinh Phương phân tán cũng bắt đầu nhô lên, sinh trưởng, không ngừng mọc ra từng Trương Vinh Phương.

Nhưng những Trương Vinh Phương này thậm chí chưa kịp hấp thu nguồn năng lượng dinh dưỡng lớn mạnh, đã bị cát vàng của khí quyển bao trùm tiến vào hủy diệt.

Lúc này đám người Quần Tinh hoàn toàn không còn nhìn thấy bất kỳ tràng diện chiến đấu nào nữa.

Chỉ có hư ảnh tinh cầu lơ lửng trong tay La còn có thể miễn cưỡng nhìn ra Trương Vinh Phương và Lang giao thủ.

Trên bề mặt tinh cầu, từng giọt máu lớn nhỏ khác nhau không ngừng hiện lên, sinh trưởng biến lớn.

Nhưng rất nhanh, có vô số cát vàng, như gió thổi qua, hoàn toàn chôn vùi giọt máu đó.

Một lần, năm lần, mười lần, mấy chục lần, hơn trăm lần.

Thời gian đang không ngừng trôi qua.

Mà giằng co như vậy cũng luôn được duy trì.

Từng tòa thành trì của Huyết Minh, màu sắc trở nên nhạt đi, gen của Trương Vinh Phương trong cơ thể của đám huyết duệ cũng dần biến thành đối tượng hủy diệt của cát vàng.

Vô số cát vàng giống phấn hoa, dần bao trùm khắp cả khí quyển của tinh cầu này.

Chỉ cần có tế bào huyết duệ, hoặc là virus hơi lộ ra, thì sẽ có cát vàng nhanh chóng đến gần, tiêu diệt tất cả.

“Chém giết như vậy quá khủng bố rồi!”

La chưa từng nghĩ đến lực lượng của Lang lại mạnh như thế, cũng chưa từng nghĩ tới lực sinh mệnh của Huyết Vương Trương Vinh Phương lại khủng bố đến vậy.

Hai người này đều đã đứng ở đỉnh điểm lĩnh vực thuộc về bản thân.

“Vĩnh Tục cung chủ, hiện tại, rốt cuộc là ai thắng ai thua thế?” Mấy người Phần và Tu Trạch Lạp Tư của Linh Minh Nhân Minh đã không cách nào thấy rõ tình hình chiến đấu được nữa.

Một nhóm người lơ lửng ở giữa không trung, La không ngừng phất tay vẽ ra vết nứt không gian, mang theo mọi người nhanh chóng xuyên qua.

Trong thời gian mấy giây ngắn ngủi, bọn họ đã vượt qua mấy vạn cây số, đi tới một mặt đất màu đen tương đối an toàn.

“Ta không biết.” La im lặng, trả lời.

“Trận chém giết của bọn họ đã trải rộng toàn tinh cầu, coi như là ta, cũng không có cách nào quan sát được tình hình thực tế. Điều duy nhất ta có thể biết là bọn họ vẫn còn đang chiến đấu.”

Mọi người nghe vậy, đều ngẩng đầu lên nhìn bầu trời rộng mênh mông kia.

Vô số cát mịn màu vàng trên bầu trời đã triệt để thay thế sự tồn tại của Thiên Mạc màu đen.

Từng đống cát vàng chợt rớt xuống liên tục, không tiếng động đánh trúng một nơi nào đó trên bề mặt tinh cầu.

Giống cột sáng mà Thiên Quang đánh xuống.

Chỉ khi nhìn thấy một màn như vậy, mọi người mới có thể biết được Lang vẫn còn đang chiến đấu với Trương Vinh Phương, đang tiêu hủy vô số huyết nhục gieo rắc toàn cầu của đối phương.

Chương 1929 - Sống và chết (3)

Nhưng La rất rõ ràng, lực lượng khổng lồ như vậy không thể nào là không có kỳ hạn được.

Lang sớm muộn gì cũng có lúc kết thúc, đến lúc đó, phải nhìn xem Trương Vinh Phương có thể kiên trì đến thời khắc đấy hay không rồi. Đây là một trận đánh giằng co giữa sự sống và hủy diệt.

Theo thời gian trôi qua.

Mọi người trong Quần Tinh đều tự trở về, La cũng trở về bên trong Vĩnh Tục cung.

Cơn gió được hình thành từ cát vàng vẫn còn đang không ngừng hủy diệt huyết nhục huyết duệ ở mặt ngoài tinh cầu.

Lang cũng không có ý muốn triệt để hủy diệt tất cả sinh mạng. Khi những cát vàng ấy gặp được huyết duệ thì sẽ vô hình rót vào trong cơ thể của bọn họ, hủy diệt tất cả gen huyết duệ bên trong cơ thể của bọn họ.

Các huyết duệ có người chết đi, có người vẫn còn sống, chỉ là bị trọng thương. Trong khoảng thời gian cực ngắn, thành thị Huyết Minh khổng lồ đã bị cơn gió màu vàng thổi qua, rơi vào một mảnh an bình.

Số lượng huyết duệ khổng lồ giống như phù dung sớm nở tối tàn, chỉ xuất hiện trên bề mặt của tinh cầu này hơn mười năm, ngay vào lúc này lại cấp tốc suy yếu từng chút một.

Kiếm thế gió phá hủy kéo dài suốt mười lăm ngày, mới chậm chậm bắt đầu yếu đi.

Mà trong mười lăm ngày này, hầu như tất cả huyết duệ trên bề mặt tinh cầu đều bị thanh trừ.

Thực lực yếu thì trực tiếp vẫn diệt, thực lực mạnh thì hộ tống tầng lớp cấp cao quay trở về khu trao đổi Đại Linh, trốn xuống dưới lòng đất.

Ngày 7 tháng 9.

Nguyên Thành.

Thành trì vốn khổng lồ, hôm nay đã rút đi màu máu, huyết duệ hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại có ác linh, người ký linh, nhân loại vân vân tiến vào chiếm giữ nơi này sau đó.

Bọn họ chiếm lĩnh hang ổ của người khác, vốn hẳn là đắc ý kiêu ngạo, nhưng giờ này khắc này trong thành thị hoàn toàn tĩnh mịch, không có ai dám phát ra chút tiếng động hơi lớn một tí nào.

Bầu trời hoàn toàn biến thành màu vàng, cát vàng bồng bềnh nọ lúc nào cũng có thể sẽ hóa thành ngọn gió màu vàng, thổi vù xuống, hủy diệt tất cả.

Trương Chân Hải và Thiên Nữ đã ra khỏi Thiên Liên cung.

Cùng với Truyền Minh trốn vào khu trao đổi bên dưới lòng đất.

Tầng lớp cấp cao của Huyết Minh, Nhân Tiên, Linh Cực viện, Thiên Tự viện vân vân đều đã rút lui hơn phân nửa.

Bộ phận chưa kịp rút lui cũng bị cát vàng hóa gió thổi phần phật lướt qua, hoàn toàn nát bấy.

Một trận chiến này, tổn thất của Huyết Minh quá lớn.

Mà cho tới bây giờ, màu vàng trên bầu trời kia cuối cùng cũng có dấu hiệu nhạt đi.

Kiếm thế của Lang vẫn luôn toàn lực vận chuyển lâu như vậy, cuối cùng cũng không cách nào tiếp tục duy trì.

Phải biết rằng vì để triệt để cắt đứt nguồn phát ra năng lượng của huyết duệ, hắn ta thậm chí ngay cả Thiên Quang cũng hoàn toàn phản chiếu ngăn cách.

Phụ tải như vậy, coi như là Lang cũng không có khả năng kéo dài quá lâu được.

Lúc này bên trong nội thành Nguyên Thành.

Một nắp kim loại ngầm chậm rãi bị đẩy ra, cơ thể của Qua Nhĩ Vi mau lẹ chui lên từ dưới đất, đứng trên mặt đất.

Với tư cách là người huyết mạch, nàng vốn dĩ vẫn luôn sinh sống bên trong Nguyên Thành, tiện thể tìm hiểu tin tức.

Nhưng ngày đó, bầu trời chớp mắt biến thành màu vàng, mà bên trong Nguyên Thành, tất cả màu máu đều nhanh chóng rút đi dưới sự chiếu rọi của mảng màu vàng ấy.

Những người không phải huyết duệ như nàng, trơ mắt nhìn Nguyên Thành lớn như vậy, chỉ tốn mấy hơi thở đã lùi về thành thành thị bình thường.

"Quá kinh khủng! Huyết Vương… có lẽ từ nay về sau, sẽ triệt để trở thành lịch sử…" Qua Nhĩ Vi cảm giác mình giống như đang nhìn sự tái diễn trong chuyện thần thoại xưa.

Huyết Minh vốn vô cùng kinh khủng, ở trong khoảng thời gian cực ngắn đã gặp phải trời phạt, sau đó triệt để hủy diệt, biến mất, ẩn núp.

Qua Nhĩ Vi ngửa đầu nhìn bầu trời, thấy rõ ràng màu vàng trên bầu trời đang biến mất với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Một phút.

Năm phút.

Bảy phút.

Khi một tia màu vàng cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Tất cả quay về bình tĩnh, cột sáng Thiên Quang lại một lần nữa xuyên thấu tầng mây, ầm ầm rơi xuống đất.

Nhiệt độ không khí bắt đầu cấp tốc tăng lên cao, cơn gió lại trở nên khô ráo oi bức.

"Kết thúc rồi…" Qua Nhĩ Vi thở dài, cấp tốc chui về lại mặt đất.

Tất cả mọi thứ giống như một giấc mộng.

Ban đầu Nguyên Thành có Thiên Mạc Huyết Minh ở đó, căn bản không cần tránh né Thiên Quang. Nhưng bây giờ tất cả lại trở về như trước.

Nhưng ngay khi nàng chuẩn bị đậy nắp lại.

Bỗng một điểm màu máu lại một lần nữa bắn ra từ Thiên Mạc các của Nguyên Thành.

Điểm màu máu ấy nhiều lắm chỉ to bằng móng tay.

Nhưng mà điểm máu thịt to bằng móng tay ấy lại giống như một sinh vật hoàn chỉnh, đắm chìm dưới Thiên Quang, bắt đầu nhanh chóng bành trướng, biến lớn.

Chương 1930 - Sống và chết (4)

Một giây.

Máu thịt kia biến lớn bằng với kích cỡ quả dưa hấu.

Hai giây.

Máu thịt biến thành hình người, mơ hồ có tứ chi, đường nét.

Ba giây.

Vù! !

Một luồng khí lưu màu đỏ ngòm bàng bạc lấy hình người kia làm trung tâm, ầm ầm khuếch tán, thổi ra khắp bốn phương tám hướng.

Thời gian trôi qua nhiều ngày, thân hình của Trương Vinh Phương lại một lần nữa xuất hiện ở bầu trời Nguyên Thành.

Sắc mặt hắn trắng bệch, huyết diễm trong hai mắt cũng ảm đạm đi không ít.

Nhưng hắn chung quy là còn sống.

Hoàn toàn còn sống dưới kiếm thế màu vàng kinh khủng kéo dài tận nửa tháng kia.

“Ta nói rồi, ngươi không giết chết được ta!” Trương Vinh Phương ngẩng đầu nhìn bầu trời, giống như đang nói chuyện với người không nhìn thấy.

Vụt.

Thân hình của Lang cũng từ hư không thoáng hiện ở trên trời, lẳng lặng đưa mắt nhìn xuống nơi đây.

“Tinh thần của ngươi đã suy nhược tới cực hạn.” Lang bình tĩnh trả lời: “Đã không có nguồn năng lượng khôi phục, ngươi cái gì cũng không phải.”

“Những lời này ta cũng trả lại cho ngươi.” Trương Vinh Phương lạnh lùng nói.

Trong thời gian nửa tháng này, hắn không ngừng sống lại, không ngừng bị giết.

Lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần.

Mấy nghìn, mấy chục nghìn, có lẽ hơn trăm nghìn hoặc càng nhiều hơn nữa. Hắn đã không nhớ rõ.

Bởi vì ký ức vĩnh viễn dừng lại trong nháy mắt sống lại và bị giết đó, không ngừng lặp lại.

Nhưng bây giờ, hắn vẫn còn sống.

"Đã đến thời điểm kết thúc tất cả mọi thứ rồi." Trong tay Lang lại một lần nữa hiện ra thanh trường kiếm kỳ dị màu xám kia.

Trên thân kiếm, phần tay cầm do nhãn cầu tạo thành không ngừng ngọ nguậy, tất cả con mắt đều nhìn chòng chọc về phía Trương Vinh Phương lúc này.

"Nếu như ngươi còn có thể sống sót, vậy tiếp một chiêu nữa của ta." Lang giơ kiếm về phía trước.

"Nguyên Tử Tự Liệt Đệ Lục."

"Kiểm Tra Ý Thức."

Thình thịch! !

Trong nháy mắt, cả người Lang sáng lên kim quang rực rỡ.

Tia sáng màu vàng không thể đếm hết giống như vô số đường vân trên mạch điện, trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ bầu trời.

Đường vân màu vàng khi thì gấp khúc, khi thì thẳng tắp, khi thì uốn lượn, rõ ràng hỗn loạn dị thường, nhưng giữa các chi tiết lại toát ra vẻ đẹp trật tự khó hiểu.

Chúng nó nhìn như hỗn loạn, nhưng tuần hoàn theo quy tắc phức tạp không muốn người nào đó biết.

"Đây là…! !?" Trương Vinh Phương vốn cho rằng đây vẫn là loại công kích cấp bậc vi mô như lần trước.

Nhưng ngoài dự đoán của hắn là, không có bất kỳ công kích nào.

Ngược lại là loại lực lượng tan rã tương tự với ở biển Lãng Quên trống rỗng nổi lên ở trên người hắn.

'Không… loại lực lượng tan rã này thậm chí còn mạnh hơn cả nước của biển Lãng Quên nữa! Thậm chí càng nồng đậm hơn

khí tức của thế giới mục nát! !’

Trong lòng Trương Vinh Phương dâng lên sự bừng tỉnh.

Quả nhiên, đối mặt với không gian nguy hiểm giống như thế giới mục nát, Lang không có khả năng không có phát hiện, cũng không khả năng không có nghiên cứu.

Một chiêu này, hẳn là thứ hắn ta nghiên cứu ra được.

Không có bất kỳ sự chống lại.

Toàn thân Trương Vinh Phương chớp mắt giống như bị cục tẩy tẩy đi, hoàn toàn biến mất không thấy đâu nữa.

Không chỉ là hắn.

Đám huyết duệ ẩn núp trong khu trao đổi dưới mặt đất, toàn bộ hành tinh, tại thời khắc này, tất cả gen huyết duệ trong cơ thể đồng loạt giống như bị cục tẩy vô hình xóa đi.

Trong nháy mắt đã biến mất không thấy gì cả.

“Kết thúc.” Lang yên lặng nhìn tất cả mọi thứ xảy ra phía dưới.

Dưới một kiếm này, coi như là ở chỗ sâu trong khu trao đổi, tất cả gen huyết duệ ẩn núp, đều phải bị triệt để tan rã.

Bởi vì nguyên lý của một kiếm này, vốn là men theo bản thân Trương Vinh Phương và liên hệ của huyết duệ để theo đuổi truy sát.

Cái này đã liên lụy đến kỹ thuật cấp bậc lượng tử nhỏ nhất so với nguyên tử thì còn nhỏ hơn, dùng nó để thúc giục dung hợp với lực lượng của thế giới mục nát, áp súc, thuần hóa ở cấp độ cao, sau đó lại thả ra.

Coi như là hắn ta, để sử dụng một chiêu này cũng phải tiêu hao rất nhiều.

Nhưng vì không cho Huyết Vương phá hoại gây ảnh hưởng đến kế hoạch của mình, hắn ta vẫn hạ quyết tâm, cho dù có tiêu hao rất lớn cũng phải triệt để giết chết đối phương.

“Đáng tiếc. Không cách nào thu hoạch được biến đổi về lượng quỷ dị kia trên người của ngươi. Đối với ta, có lẽ là đã đánh mất một cơ hội.”

“Nhưng ngươi đã đã ảnh hưởng đến kế hoạch trở về, vậy không thể giữ lại ngươi được nữa.” Lang ít nhiều gì cũng có chút tiếc hận, đối với biến đổi về lượng có thể đột phá bố cục dàn giáo trên người Trương Vinh Phương kia, thật ra hắn ta cảm thấy khá là hứng thú.

Nhưng mà, ai bảo tiểu tử kia tự tìm đường chết chứ.

Nhìn xuống từ chỗ cao, lúc này đây, toàn bộ huyết duệ ẩn núp trong khắp Nguyên Thành đã bị hủy diệt tan rã hết cả.

Chương 1931 - Sống và chết (5)

Bên trong Đại Linh.

Trên quốc thổ của toàn bộ Đại Linh, tại thời khắc này, gen huyết duệ trong cơ thể của vô số quốc dân huyết duệ cũng đều nhanh chóng vỡ vụn, tan rã, giống như là chưa xuất hiện bao giờ vậy.

Lưu lại là vô số quốc dân khôi phục cơ thể nhân loại bình thường.

Trong Nguyện Nữ hạp.

Thánh nữ Nguyện Nữ thủ hộ cao lớn, cũng im hơi lặng tiếng biến mất, hóa thành hư vô.

Toàn bộ Nguyện Nữ hạp màu đỏ máu giống như đảo ngược thời gian, cấp tốc phai màu, khôi phục non xanh nước biếc ban đầu.

Trương Chân Hải, còn có tam đại Nhân Tiên bảo vệ nàng bên trong động Nhân Tiên, lúc này cũng khẽ kêu lên một tiếng đau đớn.

Gen huyết duệ bên trong cơ thể nhanh chóng tan rã, ngay tiếp theo thân thể của bọn họ cũng nhanh chóng trở lại trạng thái suy yếu ban đầu.

“Chuyện gì xảy ra vậy! !?”

Sắc mặt Trương Chân Hải dữ tợn, cảm nhận được biến hóa xảy ra bên trong cơ thể, một loại khủng hoảng vô cùng mãnh liệt nảy lên trong lòng nàng.

“Phu quân… Phu quân ở đâu! ? Hắn là vô địch mà! Hắn không có khả năng sẽ có vấn đề được! !”

Mạnh Khiên rút ra cự kiếm máu thịt cõng trên lưng, cau mày nhìn máu thịt phía trên đó nhanh chóng trong suốt, nhạt dần, biến mất không thấy gì nữa, trường kiếm chỉ tốn vài giây đã khôi phục thành một mũi kiếm phổ thông.

Màu bạc, đầy rỉ sét, hủ bại bất kham.

“Tất cả mọi chuyện cuối cùng là như mộng như ảo…” Ông ta thở dài một tiếng.

Trong mười lăm ngày, đương nhiên bọn họ cũng đã sớm biết Huyết Vương Đạo tổ và người mạnh nhất thế giới Lang đang tử đấu.

Chỉ là không nghĩ tới, kết cục thế mà lại sẽ xuất hiện chậm như vậy. Hơn nữa Huyết Vương thế mà sẽ chết.

Nhân vật khủng bố mạnh mẽ như vậy, cuối cùng vậy mà cũng sẽ chết…

Tất cả mọi chuyện này… thực sự kết thúc rồi sao! ?

Trong thoáng chốc, mọi người dường như nghe được một hồi tiếng trẻ con cười vui nho nhỏ.

Trong hồ máu của động Nhân Tiên, hồ máu cuối cùng cũng khô cạn kia đang không hiểu sao lại hiện ra từng con bươm bướm màu lam nho nhỏ.

Âm thanh ấy chính là được truyền tới từ trên thân những con bướm này.

Sự chém giết của kiếm Kiểm Tra Ý Thức men theo mối liên hệ không hiểu, đã triệt để hủy diệt tất cả gen huyết duệ.

Nhưng giờ khắc này.

Những con bươm bướm lam hiện ra ấy hoàn toàn không có chút liên hệ nào với huyết duệ. Bởi vậy chúng không hề bị công kích.

Chúng nó là sự tồn tại về phương diện ý thức tinh thần, được diễn hóa ra từ lòng cảm kích thuần túy của trẻ con.

Biến hóa kỳ dị ấy lập tức đưa tới sự chú ý của tam đại Nhân Tiên và Trương Chân Hải.

“Đây là cái gì! ?” Đạt Mễ Nhĩ lui ra phía sau một bước, mơ hồ đề cao cảnh giác.

“Đây là…” Lúc này Trương Chân Hải lại từ từ nhớ lại.

Nàng cũng từng đã giúp phu quân hoàn thành điều kiện của Đồng Nguyện. Cho nên lúc này nàng hồi tưởng lại từng chút một.

Từng con bươm bướm màu lam kia bay múa, không ngừng xoay quanh, chuyển động trong động.

Dần dần, bươm bướm lam càng ngày càng nhiều hơn, từ từ xúm lại thành một bầy.

Chỉ mới vài giây, bươm bướm lam xúm lại đều tản ra, phát ra từng tiếng cười vui giống như trẻ con lập tức giải tán.

Tất cả bươm bướm lam rất nhanh đã biến mất trong không khí, giống như chưa bao giờ xuất hiện.

Mà thứ bọn chúng lưu lại, để lại trên mặt đất, là một khối máu thịt màu đỏ to bằng hạt vừng.

Máu thịt màu đỏ nhanh chóng sinh trưởng, biến lớn, chỉ trong một lát đã cắn nuốt bùn đất, tảng đá xung quanh, biến thành một thân hình cao to với hình thể cường tráng.

Thân hình ấy, đương nhiên là Trương Vinh Phương vừa nãy suýt chút nữa đã hoàn toàn tan rã.

Mà bản chất của Đồng Nguyện, thật ra thì cũng không phải hoàn toàn sống lại, mà là sẽ giữ lại trong cơ thể hắn một điểm máu thịt với tư cách là hàng mẫu tại thời điểm hắn hoàn thành Đồng Nguyện.

Chỉ cần hắn gặp bất trắc là sẽ lấy chút hàng mẫu ấy để sống lại tái sinh.

Giờ này khắc này, trong mắt Trương Vinh Phương không có huyết diễm, phía sau cũng không có cánh dơi.

Hắn thậm chí còn không có hoàn thành thể hoàn toàn của Huyết Tộc Thủy Tổ.

Đây thình lình là hàng mẫu máu thịt khi vừa có được Đồng Nguyện lúc ban đầu trước kia.

Đã không có huyết mạch huyết duệ để truy tung, kiếm Kiểm Tra Ý Thức căn bản là không có cách truy tìm được.

Trương Vinh Phương lúc này, khuôn mặt bình thường, so với trước kia giống như hoàn toàn chính là một con người.

Nhưng cũng chính là bởi vậy, hắn hoàn toàn miễn dịch với sự truy tìm kinh khủng từ chiêu thứ hai của Lang.

“Xin lỗi, đã khiến các ngươi phải lo lắng rồi.” Trương Vinh Phương hồi tưởng từng cảnh tượng lúc trước, trên mặt lộ ra một tia dịu dàng.

Bịch.

Trương Chân Hải lập tức nhào vào trong lòng của hắn, ôm chặt lấy hắn, không tiếng động nức nở nghẹn ngào.

“Không sao… Đừng khóc… Ta nói rồi, ta sẽ không chết.” Trương Vinh Phương nói khẽ: “Không ai có thể giết chết ta.”

Chương 1932 - Sống và chết (6)

“Không có ai hết!”

…

Tháp Sát Na.

Trên chiếc sân màu nâu rộng lớn, cơ thể cao lớn của Lang chậm rãi thức tỉnh.

“Thế mà… vẫn còn chưa chết sao! ?”

Sức tính toán khổng lồ và phạm vi giám sát ác linh kinh khủng của hắn ta, khiến hắn trong nháy mắt đã tính toán ra tình huống của Huyết Vương.

Bên trong Đại Linh tương tự cũng có gian tế mà hắn ta phái vào thẩm thấu vào, lúc này thông qua dấu vết nhỏ bé và tình báo gian tế truyền ra.

Hắn ta lập tức biết rõ được tình huống Huyết Vương vẫn không chết.

“Biến đổi về lượng. Lại là cái biến đổi về lượng kỳ dị kia sao?”

Trong lòng Lang kinh nghi bất định.

Nhưng giờ này khắc này, vận dụng Nguyên Tử Tự Liệt Kiếm hai lần liên tiếp, hắn ta đã không có dư thừa sức lực nào để tiếp tục thắt cổ Huyết Vương.

Hắn xác thực có thể một lần nữa lại sử dụng Nguyên Tử Tự Liệt Kiếm với tư cách là con bài chưa lật, nhưng điều đối với người chậm rãi tích lũy lực lượng như hắn thì muốn ra tay lần nữa, chí ít cần tích góp từng tí một trong vòng mấy chục năm mới được.

Cấp tốc khôi phục lực lượng toàn thân giống như Huyết Vương, hắn ta làm không được.

Đây cũng là đặc điểm của lực lượng bản thân tinh thuần. Lực lượng vô cùng tinh thuần, vốn là sự tồn tại có mật độ cực cao. Nếu muốn khôi phục, tốc độ của hắn ta cũng kém xa tít tắp các loại hình khác.

Nhưng ưu điểm nằm chính ở chỗ, lực lượng tinh thuần có uy lực cực lớn khi xuất thủ.

Lang nằm úp trên sân, không động đậy được nữa.

Hắn ta hiểu rằng, lần giao thủ này, bất luận là hắn ta hay là Huyết Vương thì cũng đều đã để lộ con bài chưa lật.

Hắn ta không giết chết Huyết Vương, Huyết Vương cũng không làm gì được hắn ta cả.

"Kết thúc tất cả hành động tiêu diệt nhằm vào Huyết Minh." Hắn ta suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là lên tiếng.

Trên ba đài cao xung quanh sân, ba Ác Vương đều trầm mặc, hiển nhiên hiểu được là do nguyên nhân gì.

"Huyết Vương, như vậy cũng chưa chết sao? !" Đôi môi Áo Phỉ Gia khẽ nhếch, có chút chấn động nói.

"Lang đại nhân giết hắn ta 972323 lần, cuối cùng vẫn còn vận dụng kiếm chiêu huyết mạch đạo trảm diệt cường đại, thế mà vẫn…! ?" So với Áo Phỉ Gia thì Minh hiểu rõ độ cao thực lực của Lang hơn, lúc này trong lòng cũng càng rung động hơn.

"Nhưng bất kể như thế nào, Huyết Vương tuyệt đối đã bị tổn thương nguyên khí nặng nề. Thứ một kiếm kia chém chết, không chỉ là sinh cơ máu thịt, còn có tất cả ý thức tinh thần trong đó nữa. Nếu hắn muốn khôi phục, cũng chắc chắn là rất khó!" Áo Phỉ Gia cấp tốc khôi phục lại, trầm giọng nói.

"Việc này dừng ở đây. Đúng như ngươi nói đấy, ta vận dụng sức mạnh cấm kỵ, có thể tạo thành đả kích mang tính hủy diệt đối với ý thức của hắn. Cho nên coi như là hắn, nếu muốn khôi phục toàn thịnh thì cũng cần phải có thời gian." Lang thản nhiên nói.

Hôm nay hắn ta đã mơ hồ cảm giác được một tia gấp gáp.

Trước đó, hắn ta có sự chắc chắn tuyệt đối, tự tin tuyệt đối, tin rằng mình xuất thủ là có thể trong nháy mắt áp diệt tất cả.

Tất cả trên thế giới như là đường vân trên tay, rõ như lòng bàn tay.

Nhưng bắt đầu từ khi Huyết Vương đột nhiên xuất hiện, thời gian qua nụ cười mỉm nơi khóe miệng hắn ta bắt đầu nhạt dần,

cho tới bây giờ đã hoàn toàn biến mất.

Tuy Trương Vinh Phương còn chưa có cách nào chạm đến tầng thứ mà hắn ta đang ở, nhưng một đối thủ không cách nào giết chết, không cách nào triệt để hủy diệt được, cuối cùng vẫn là khó chơi chán ghét.

“Tiếp tục xử lý việc Mật Khóa, không thể gián đoạn. Mật Khóa thứ hai bởi vì cơ may cho nên dễ dàng giải quyết, nhưng Mật Khóa thứ ba cực mạnh cũng là thần bí nhất sẽ không dễ dàng bị tìm ra như vậy được.” Lang lên tiếng nói.

“Bạch Đồng càng gần, thời gian của chúng ta không nhiều lắm.” Hắn ta ngửa đầu nhìn lên bầu trời, qua cánh cửa sổ thủy tinh trong suốt trên đỉnh tháp, có thể thấy màu thuần trắng lóa mắt của Thiên Quang rực rỡ.

Tất cả mọi người đều cho rằng, hắn ta là vì đào vong nên mới tham dự kế hoạch mở lối đi khoảng cách dài, chỉ có chính hắn ta hiểu, hắn ta là vì về nhà.

Nhanh lên một chút nhanh lên chút nữa.

Lang cảm nhận được sự trống rỗng vô cùng trong cơ thể, càng cảm thấy đợi không kịp, không chờ được muốn trở về Bạch Đồng.

Khu trao đổi Đại Linh.

Đại Linh.

Trong tiếng rao hàng vang lên liên tục, phố lớn ngõ nhỏ khắp nơi toàn là xe đẩy và người bán hàng rong.

Trâu ngựa qua lại thỉnh thoảng phát ra tiếng gầm nhẹ xình xịch,

Nữ tử nắm tay đứa trẻ bên cạnh tản bộ, vui cười không tắt.

Người giang hồ đeo đao, mang kiếm đi lại vội vã, cúi đầu không dám gặp ai.

Người trồng rau bán than khúm núm chỉ dám đi ở ven đường.

Tất cả y như dĩ vãng, chưa từng thay đổi.

Trương Vinh Phương mặc bộ trường sam màu trắng, eo thắt đai lưng màu đen, khí chất thanh lãnh nhưng lạnh lùng vô vi

của người Đạo Môn bày ra không bỏ sót.

Chương 1933 - Sống và chết (7)

Từ khi rời khỏi động Nhân Tiên, hắn không có khôi phục toàn bộ ô nhiễm của huyết duệ, chỉ khôi phục số ít huyết duệ đời thứ nhất.

Giờ này khắc này, hết thảy tất cả huyết mạch đều còn chưa bắt đầu truyền bá. Tất cả lại trở về lúc ban đầu, Đại Linh lúc ban đầu kia.

"Ngươi muốn làm gì?" Thiên Nữ đi theo phía sau hắn, trên khuôn mặt đẹp toát ra vẻ nghi hoặc.

Trương Vinh Phương mỉm cười, chỉ là tản bộ giống như bình thường, tùy ý tiến về phía trước ở trên đường phố.

Sau khi sống lại, hắn không có đi tìm Linh Đế bắt đầu lại, cũng không hề rời khỏi Đại Linh, đi gây phiền phức với tháp Sát Na nữa.

Ngược lại là giống như người không có chuyện gì cả, rời khỏi Nguyện Nữ hạp, bắt đầu tùy ý đi lại ở xung quanh.

Lúc này bọn họ chỉ là tùy tiện hành tẩu đi tới một thành nhỏ biên thuỳ.

Tuy rằng người nơi này không có huyết mạch huyết duệ, nhưng cũng chỉ là hơi bị ảnh hưởng một chút, lập tức khôi phục lại.

Không có huyết mạch thì sao chứ? Con người chung quy vẫn phải sinh sống, ngày ngày vẫn phải trôi qua.

Trong lòng mọi người rõ ràng có thể nhìn ra là cất giấu nghi hoặc, lo lắng… nhưng không ai biểu hiện rõ ràng ra ngoài.

"Có lẽ bọn họ chỉ là cho rằng đây là hiện tượng bình thường, là tình huống mang tính chu kỳ." Trương Vinh Phương nói khẽ.

"Có lẽ thế." Thiên Nữ đáp lời. Nàng phát hiện hôm nay mình càng ngày càng không hiểu Trương Vinh Phương nữa.

Rốt cuộc hắn muốn làm gì?

Thật ra thì không chỉ có nàng, tất cả mọi người còn lại xung quanh cũng đã dần dần không thể nào hiểu được Trương Vinh Phương.

Lang của tháp Sát Na hủy diệt nhiều thế lực của Huyết Minh như vậy, hai bên từ lâu đã kết hạ đại thù.

Nhưng hôm nay lại một cách gió êm sóng lặng quỷ dị.

Cả một khu vực to lớn như khu trao đổi Đại Linh, cửa vào cũng đã bị công khai từ sớm rồi, Thiên Nữ không tin bọn họ không tìm được.

Nhưng tháp Sát Na lại không có ai đến đây gây sự.

Trương Vinh Phương cũng có ý ước thúc mọi người không rời khỏi Đại Linh.

Hai bên giống như đều tuần hoàn theo một nguyên tắc ăn ý nào đó.

“Ta hiểu ngươi muốn hỏi cái gì.” Trương Vinh Phương nói khẽ: “Lang và ta, thật ra thì đều không muốn đánh tiếp nữa. Lúc này đây, ta chịu tổn thất nhiều hơn. Nhưng cơ bản bàn vẫn còn, chỉ là tổn thất một ít địa bàn và chút ít nhân thủ.

Mà hắn ta cũng biết, tiếp tục đánh tiếp, bất luận như thế nào cũng không thể giết chết ta. Chúng ta không có khả năng đánh tiếp, đánh tới lưỡng bại câu thương, triệt để hao hết một tia lực lượng cuối cùng.”

“Cho nên mới ngừng chiến rồi?” Thiên Nữ hiểu rõ.

“Cùng với nói là ngừng chiến, không bằng nói đều đang chờ đợi thời cơ.” Trương Vinh Phương trả lời.

Lúc này hắn rũ bỏ tất cả, một lần nữa trở về nguyên sơ, đối đãi tất cả, giống như tất cả tất cả đều rất mới.

Từ động một tí là dời núi lấp biển, đến phố phường bình thản hằng ngày, hai loại tương phản to lớn khiến trong lòng Trương Vinh Phương không hiểu sao lại dâng lên một tia cảm ngộ kỳ dị.

Lúc này đây hắn không ngừng nhảy qua nhảy lại giữa sống và chết, lần lượt bị giết, lần lượt tái sinh.

Trong sự thay đổi sống chết dài đến hơn trăm ngàn lần, hắn mơ mơ hồ hồ, giống như thấy được một tia biến hóa.

Một tia biến hóa thuộc về chính bản thân hắn, mà không phải là ảnh hưởng huyết mạch từ thanh thuộc tính.

Trương Vinh Phương bước chậm ở đầu đường, giống như một người thường chân chính, đi ngang qua tiệm tạp hóa thì tiến vào ăn một phần, đi ngang qua hiệu sách thì đi vào lật xem.

Thậm chí còn mua một bộ quần áo cho Trương Chân Hải và Thiên Nữ.

Giờ khắc này, hắn giống như thực sự biến thành một người bình thường.

Không bao lâu, mặt trời chiều ngả về tây, mặt trời giả tạo kia kéo ra ở đằng sau hai người cái bóng thật dài.

Không biết từ lúc nào, bọn họ đã đi tới bên một bờ sông.

Bờ sông có hàng dương liễu phất phơ, tơ liễu bay bay theo gió, rơi lên mặt sông trong vắt như gương, tạo nên một chút sóng gợn.

"Đồng Chương."

Trương Vinh Phương đi tới một chiếc ghế dựa dài bên bờ sông và ngồi xuống, nhìn mặt sông trong suốt, cũng nhìn thấy mấy đứa trẻ con đang chơi dây trên chiếc cầu hình vòm cách đó không xa.

"Ngươi nói xem, một người từ khi sinh ra đến lúc chết đi, đối với người đó quan trọng nhất là cái gì?"

"Sống?" Thiên Nữ suy nghĩ một chút, trả lời.

"Đúng rồi, có thể rất nhiều người đều sẽ trả lời như vậy. Nhưng, vì sao có người, sẽ bởi vì chuyện muốn làm mà kết thúc tính mạng của mình?" Trương Vinh Phương lại hỏi.

"Ý chí cường đại, có thể làm cho mình trở nên mạnh mẽ." Thiên Nữ trả lời.

"Thế ý chí cường đại như vậy, lại đến từ đâu?"

"…" Thiên Nữ trầm mặc, vấn đề này quá mức phức tạp, có lẽ mỗi người đều sẽ có đáp án của riêng mình.

“Thế gian vô thường, nhưng cho dù là thời đại nào đều có thể sinh ra kiểu người quên cả sống chết. Ý chí có thể siêu việt tử vong như vậy, càng cao hơn vàng bạc. Chúng nó được sinh ra như thế nào?”

Chương 1934 - Sống và chết (8)

“Là bởi vì bọn họ muốn đạt được nguyện vọng so với tính mạng của mình thì còn quan trọng hơn đi” Thiên Nữ nói khẽ.

“Con người, sinh ra đã ích kỷ, là cái gì khiến cho bọn họ nghĩ có vật ngoài thân sẽ nặng hơn cả tính mạng của mình?” Trương Vinh Phương lại hỏi.

“Ta không cách nào trả lời được.” Thiên Nữ lắc đầu. Vấn đề ngược dòng bản nguyên như vậy, nàng không hề nghĩ tới, cũng không muốn nghĩ đến.

“Chính là thế gian vô thường này đấy…” Trương Vinh Phương nhẹ nhàng thở dài: “Người đã định trước là sẽ chết, bọn họ chỉ là muốn lựa chọn cách chết mà mình muốn. Là như ngôi sao băng xán lạn, hay là bình thản yên ổn suốt cuộc đời, tình nguyện bình thường. Thật ra thì, đây cũng không phải là mỗi mình con người, thiên địa vạn vật, thứ gì có linh đều là như thế.”

Thiên Nữ vẫn im lặng, tuy nàng đọc đủ thứ thi thư, nhưng so sánh với Trương Vinh Phương lúc này tự nhiên là kém xa tít tắp.

“Nếu mọi thứ trên thế gian đều giống như trong dự liệu, đó chính là không ngừng lặp lại, lặp lại mang đến chán nản, mang đến tuổi xế chiều.”

Trương Vinh Phương nói rồi, lại không tự chủ được hồi tưởng lại trải nghiệm hơn trăm ngàn lần sống và chết của mình.

Trong sự luân chuyển sống chết vô chỉ cảnh ấy, hắn nhìn không thấy hy vọng, không biết bao giờ sẽ đình chỉ.

Nhưng lòng tin đối với bản thân, quyết tâm rằng mình sẽ không chết lại giống như bảo thạch bị long đong, không ngừng được mài giũa trong sức mạnh của Lang, càng thêm tỏa ra hào quang óng ánh.

Trong sự ma diệt vô tận nhìn không thấy hy vọng, nếu không phải bị tiêu diệt ý chí, thì nhất định sẽ giương cánh bay lượn.

“Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?” Thiên Nữ mơ hồ cảm giác có chút không đúng, cuối cùng vẫn phải lên tiếng hỏi.

“Bây giờ ta có chút lý giải Lang rồi.” Trương Vinh Phương mỉm cười nói.

Trước mắt hắn tự động hiện ra rậm rạp hạng mục của thanh thuộc tính.

Trong đó các huyết mạch Huyết Tộc Thủy Tổ vẫn còn ở đấy, chỉ là không triệt để bày ra, lúc này đều bị hắn lấy ý chí áp chế, không có kích hoạt.

Trong cơ thể đã từng coi như tinh khiết này, hắn thực sự cũng chỉ có mấy năng lực thiên phú ban đầu.

Không hơn.

“Ý thức sinh linh đúng là một thứ rất kỳ diệu.” Trương Vinh Phương không thèm để ý cảnh báo trực giác đỏ như máu không ngừng lóe lên phía dưới thanh thuộc tính.

‘Cảnh báo trực giác: Ý thức của ngài đã nghiêm trọng lệch khỏi quỹ tích bình thường, bắt đầu xuất hiện hiện tượng linh nhục xung đột, xin hãy lập tức tiến hành tu tâm nhập định, khôi phục trạng thái linh nhục phù hợp. ’

“Lang từng nói, ta là biến đổi về lượng duy nhất trên thế gian này, điểm duy nhất có thể đột phá cách cục. Vậy thì vì sao là lại ta?”

Trương Vinh Phương tự hỏi.

Giờ khắc này, tâm niệm không thể đếm hết trong đầu của hắn nhanh chóng chuyển động, lóe ra, va chạm.

Giờ này khắc này, hắn bỗng nhiên hiểu ra, vì sao mình mãi mà không lĩnh ngộ đạo của thương.

Trong ngũ khí triều nguyên, bộ phận thuộc về thương, hắn vẫn cho rằng đó là tâm tình thương hại người khác.

Nhưng… cho đến lúc này, hắn mới hiểu được. Thương đấy thực sự không phải là đối với người khác.

Mà là đối với chính mình.

Con người so với thiên địa này, giống như phù du, triêu sinh mộ tử*, sao mà bi tai.

* Sáng sống chiều tối chết giống như sớm nở tối tàn.

“Trật tự của cực độ sẽ chỉ làm cho ý thức trở nên già cỗi, chỉ có biến số mới có thể đem lại hy vọng.” Trương Vinh Phương bỗng nhiên lên tiếng.

“Ta không hiểu.” Thiên Nữ có chút mờ mịt.

“Không sao hết. Ngươi chỉ cần hiểu một chuyện.” Trương Vinh Phương mỉm cười, từng tia hắc khí mơ hồ lưu chuyển trong đáy mắt hắn.

“Chỉ có nỗi kinh hoàng giữa sống và chết mới có thể tạo ra đóa hoa thuần khiết và kiên cố nhất.”

Tít tít tít tít!

Ngay lúc này, trực giác cảnh cáo trong thanh thuộc tính của hắn phát ra tiếng reo vang, không ngừng cảnh báo nhắc nhở hắn dừng loại tư tưởng nguy hiểm này lại.

Nhưng đây là lần đầu tiên Trương Vinh Phương hoàn toàn không thèm để ý đến nhắc nhở của thanh thuộc tính.

Hắn đã hiểu rõ bản thân nên đi con đường kế tiếp như thế nào.

Rốt cuộc đạo trong tương lai của bản thân nằm ở đâu.

Thanh thuộc tính không phải là lồng giam hạn chế hắn hay tấm lưới sắt khống chế hắn, mà chỉ có thể là công cụ phụ trợ của hắn.

Dựa theo câu nói sau cùng hắn đã nói kia.

Tất cả năng lực thiên phú trên thanh thuộc tính trong mắt Trương Vinh Phương bắt đầu chớp lóe, lay động và run lên nhanh chóng.

Như thể có thứ gì đó đang ảnh hưởng đến toàn bộ thanh thuộc tính một cách dữ dội.

Đối với dị năng bắt nguồn từ tự thân này, Trương Vinh Phương rất rõ ràng, thứ duy nhất có thể ảnh hưởng đến nó chỉ có ý thức của chính mình.

‘Trật tự kết thúc, hỗn độn vĩnh hằng. ’ Trong lòng hắn bỗng nhiên hiểu rõ đạo lý này.

Nếu nói sinh mệnh thể hiện cho hết thảy trật tự của cực độ, vậy cuối cùng loại cực độ này sẽ dẫn đến hỗn loạn, hỗn độn.

Chương 1935 - Sống và chết (9)

Bởi vì bản thân thiết lập trật tự là một loại hành vi phá hủy các trật tự khác, để ngoại giới rơi vào hỗn loạn.

Trong không gian Cách Thức, tất cả những gì mà ý thức cao đẳng gọi là Linh kia nói cho hắn biết, giờ khắc này đều mau chóng hiện lên trong đầu Trương Vinh Phương.

Mà kết hợp rất nhiều kiến thức từng có được từ kiếp trước cùng với lượng lớn tri thức tích lũy ở kiếp này.

Một con đường hoàn toàn mới và cực kỳ thích hợp với hắn dần trở nên rõ ràng.

Lúc này, rốt cuộc vô số thiên phú đặc chất đang lay động trên thanh thuộc tính cũng từ từ ổn định lại.

Mà giờ đây, tất cả thiên phú đặc chất đều nổi lên ánh sáng đỏ nhàn nhạt, phảng phất như đang chảy máu tươi.

"Nếu như đến cuối cùng chúng sinh rồi sẽ rơi vào hỗn độn, vậy không bằng để ta tăng tốc quá trình này đi…" Trương Vinh Phương đứng dậy, nói ra lời mà Thiên Nữ nghe không hiểu, sau đó hắn quay người cất bước rời đi.

"…" Thiên Nữ ngơ ngác nhìn bóng lưng hắn, mơ hồ cảm thấy hình như có chuyện gì đó ghê gớm lắm đang phát sinh, nhưng bất luận nàng có nghĩ thế nào và cảm ứng xung quanh ra sao đều không hề phát hiện được gì.

Mà đúng lúc này, tất cả thiên phú đặc chất biến thành huyết sắc bên trong tầm mắt Trương Vinh Phương đều hệt như trăm sông đổ về một biển, với một tơ máu nhỏ xíu kéo dài phía sau.

Tất cả tơ máu hội tụ vào một chỗ, kết thành chùm và liên kết với nhau ở một điểm cuối cùng.

Một điểm phía sau kia – một huyết mạch hoàn toàn mới đang chậm rãi hiện ra rõ ràng.

Huyết mạch kia có tên là…

Vực Sâu.

‘Vực Sâu (sinh thể hỗn độn nguyên sơ) — Áp lực lớn vào thời khắc đứng giữa sống và chết có thể sinh ra ý thức lớn mạnh thuần khiết nhất, ngài hiểu rõ điều này nên đã đưa ra phương hướng tốt nhất là kết hợp tất cả thiên phú đặc chất.

Trật tự kết thúc, hỗn độn vĩnh hằng, chỉ có ở trong hỗn độn mới có thể luyện thành đóa hoa lộng lẫy nhất.

Huyết mạch cần thiết: Huyết mạch Ác Ma (bên trong chứa 134 loại ác ma khác nhau, huyết mạch Ma Quỷ (bên trong chứa 98 loại ma quỷ khác nhau), Thủ Vệ Tận Thế, huyết mạch Minh Phủ (bên trong chứa 47 loại sinh vật Minh Phủ), Hỗn Độn Chi Khu (Sau khi thu được thể hoàn chỉnh, thân thể của ngài sẽ thoát ra khỏi phạm trù sống chết, vĩnh viễn cố định ở trạng thái hỗn độn). ’

*

Trận chiến đỉnh phong thế giới giữa hai gã khổng lồ Huyết Minh và tháp Sát Na kết thúc với sự thất bại và biến mất của Huyết Minh.

Tháp Sát Na ổn định ngai vàng là thế lực lớn nhất thế giới, khôi phục lòng kính sợ của tất cả mọi người dành cho họ.

Mà Huyết Minh và huyết duệ thì chậm rãi bị các loại sự kiện lớn mới hòa tan theo dòng thời gian dần trôi.

Nhân Minh, Linh Minh, Vĩnh Tục cung bắt đầu dựng nên công trình khổng lồ mang tên Đại địa chi mục trên cơ sở một vài thành trì do Huyết Minh xây dựng làm căn cứ.

Công trình này chính là nguồn cung cấp năng lượng hạch tâm được tạo nên để xây dựng thông đạo dài.

Thời gian bổ sung năng lượng cho nguồn năng lượng hạch tâm cực kỳ dài, mà vừa khéo, hành tung của Mật Khóa thứ ba cũng đang lượn lờ, chỉ có thể lần theo một ít manh mối.

Đại địa chi mục chậm rãi hình thành từ không tới có, từ quy mô nhỏ bé đến trải rộng vài chục vạn kilomet vuông, tựa như đôi mắt của đại địa chân chính.

Chớp mắt đã hai trăm năm trôi qua.

Trong hai trăm năm, tất cả mọi thứ liên quan tới Huyết Minh đều dần dần mất tăm mất tích tựa như mây khói tan biến.

Ngoại trừ một số người ký linh sống lâu vẫn còn ký ức, số còn lại đã sớm quên mất dáng vẻ của Huyết Minh.

Đại địa lần nữa trở thành địa bàn của ác linh, người ký linh và nhân loại.

Ngược lại, những thành thị do Huyết Minh lưu lại nhờ có kết cấu xây dựng hoàn chỉnh mà vẫn có thể tiếp tục vận hành.

Chỉ là, người duy trì trật tự từ Huyết Minh biến thành tháp Sát Na.

Trung tâm nghiên cứu do La thành lập thông qua phương thức nghiên cứu huyết duệ, dùng tính chất khác nhau của ác năng phóng xạ triệt tiêu lẫn nhau, tạo nên khu vực không ô nhiễm, không phóng xạ.

Việc này cũng trở thành nền tảng tồn tại cho rất nhiều thành thị.

Về phần Nguyên Thành, bởi vì vị trí của Thiên Mạc các chính là lối ra vào của khu trao đổi Đại Linh.

Cho nên nó có địa vị không bình thường.

“Đây chính là Thiên Mạc các của hai trăm năm trước. Bây giờ được xem là di sản văn hóa lịch sử.”

Thiên Quang sáng tỏ, pha lê Thiên Mạc khổng lồ màu tím chiếu rọi khắp mặt đất, trải đầy thành thị.

Nguyên Thành lần nữa khôi phục sức sống vốn có dưới sự che chở của tháp Sát Na.

Có điều, phần lớn còn ở lại trong đó là ác ma và người ký linh, nhân loại bình thường ít hơn rất nhiều so với trước kia.

Lúc này, hai ác ma phủ đầy tinh thể màu tím trên người đang đứng giao lưu trước Thiên Mạc các.

Chương 1936 - Sống và chết (10)

“Tại sao phía trên phải phái người tới bên này kiểm tra tình hình hàng năm nhỉ? Chẳng phải đã nhiều năm vậy rồi vẫn không có một tí động tĩnh gì hết à.” Một ác ma đẩy cổng lớn đã qua tu sửa ra rồi đi vào.

Bên trong là đại sảnh rộng lớn tích đầy tro bụi.

Giữa đại sảnh trong lòng đất là một tinh thể màu tím khổng lồ hình thoi, trông như cái nắp đậy trên mặt đất.

Đến gần hơn một chút là có thể thấy rõ cái nắp tinh thể màu tím này vừa vặn đem che chắn một vết nứt rất lớn trên mặt đất. Kích cỡ cực kỳ phù hợp, rõ ràng là được đặc chế riêng.

Một nam tử ác ma khoác áo choàng đen đứng ở rìa tinh thể, ngón tay gõ nhẹ lên đó.

“Không hòa tan chút nào cả, vẫn cứng ngắc.”

“Đừng để ý tới nữa, xử lý theo quy củ là được.” Một nữ ác ma mập mạp khác tiến tới, ấn hai tay lên bề mặt tinh thể.

Ngay lập tức, một tia sáng tím lóe lên, tinh thể màu tím trên người nàng bắt đầu không ngừng chảy vào tinh thể khổng lồ, tựa như đang tiến hành bổ sung cho nó.

Một người khác thấy thế cũng thở dài và ấn hai tay lên giống vậy, bắt đầu truyền dẫn tinh thể màu tím.

Ánh sáng tím chảy vào tinh thể hệt như đang chảy vào hồ nước.

Những tia sáng vụn vỡ này chậm rãi chìm xuống, xuyên qua màu tím nhạt, màu tím đậm và màu đen ở trung tâm, càng ngày càng đi sâu vào đáy của tinh thể.

Xùy.

Khi nó xuyên qua màu đen ở trung tâm, ánh sáng tím đứt quãng bắt đầu đi vào vùng màu tím đậm, sau đó là vùng màu tím nhạt tương ứng.

Thẳng đến khi…

Bụp.

Tia sáng đứt quãng giống như bong bóng nổi lên từ mặt khác của tinh thể màu tím, phồng lên lên rồi nổ thành từng mảnh vụn.

Phía bên kia của tinh thể, Đại Linh.

Trong một khu rừng xanh thẫm tràn ngập tiếng chim hót và sắc hoa đua nở.

Thỉnh thoảng, bầy chim líu ríu bay ra từ tán cây, chao lượn vòng quanh rồi lại bay trở về rừng cây.

Trong rừng, một bóng người lẳng lặng đứng yên bất động, ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh mắt phảng phất như có thể xuyên qua mảng trời xanh giả tạo kia và nhìn thấy nắp tinh thể màu tím phía trên Thiên Mạc tối đen như mực.

“Hai trăm năm rồi…” Bóng người có mái tóc đen dài đến eo, đôi mắt đen nhánh, điều quái dị là không có con ngươi, cũng không có tròng mắt trắng, chỉ có một màu đen kịt.

Đó chính là Trương Vinh Phương đã lâu không ra ngoài xem xét.

So với hai trăm năm trước, hắn của lúc này đã có biến hóa cực kỳ to lớn.

Toàn bộ dấu ấn Huyết tộc trên thân thể đã biến mất, trên người hắn, ngoại trừ hai mắt, tất cả còn lại đều hệt như ngoại hình của một người phàm bình thường.

Tìm đại bất kỳ cao thủ nào đến từ Nhân Tiên quan cũng có khí thế mạnh mẽ hơn hắn.

Nhưng người nào đã từng đối diện với chính đôi mắt đen nhánh thuần túy kia đều sẽ không thể nào quên được.

Đôi mắt màu đen tựa như vực sâu không đáy, hoàn toàn không nhìn thấy tận cùng kia mơ hồ mang đến cho người khác cảm giác sợ hãi tà ác khó chịu.

Trong hai trăm năm này, đương nhiên huyết mạch ban đầu của Trương Vinh Phương đã sớm khôi phục, ngoại trừ việc khôi phục đế quốc huyết duệ Đại Linh lần nữa, hắn chưa từng ra ngoài mở rộng khu vực.

Mà vẫn luôn lặng lẽ du lịch ở Đại Linh.

Rời đi từ Đại Linh, tiến đến nhiều nơi, trên hải đảo, trong sa mạc, trên núi tuyết và sâu dưới đáy biển.

Bất kỳ nơi nào trong khu trao đổi này đều có dấu vết của hắn.

Hắn không còn tùy tiện mở rộng một cách thô lỗ nữa, mà tỉ mỉ cảm nhận cấp độ cao hơn của nghiên cứu võ đạo—— Nhập Vi.

Sau hai trăm năm miệt mài nghiên cứu, cuối cùng bây giờ đã đạt được tiến triển biến đổi về chất.

“Mỗi năm quan sát một lần à? Lang, ngươi thật sự kiên nhẫn…” Trương Vinh Phương cúi đầu xuống, không tiếp tục nhìn cửa ra vào kia nữa.

Đó vốn là điểm kết nối với Thiên Lộ Ngoại Cảnh, nhưng kể từ khi hắn trở về, chỗ ấy đã bị hủy bỏ.

Hiện giờ, toàn bộ Đại Linh đã bị cô lập, hoàn toàn trở lại trạng thái thế ngoại đào nguyên lúc đầu.

Hắn bước từng bước một về phía trước, vậy mà tự nhiên lưu lại một dấu chân màu đen dưới chân.

Bùn đất có màu nâu sẫm, nhưng chẳng biết tại sao, nơi mà Trương Vinh Phương đi qua đều để lại dấu chân đen tuyền như mực.

Hắn dạo bước, hai mắt đen nhánh hoàn toàn không nhìn thấy tiêu cự.

Lúc này, thanh thuộc tính bán trong suốt đang trôi nổi trong tầm mắt của hắn.

‘Trương Vinh Phương—— Sinh mệnh 223591. ’

‘Thiên phú đặc chất—— Vực Sâu (ấu thể hỗn độn) ’

Phía sau còn có rất nhiều huyết mạch có thể tự do mở ra, trong đó có cả Huyết tộc Thủy tổ. Chẳng qua, Huyết tộc Thủy tổ đã không còn là huyết mạch mạnh nhất trong số đó nữa.

Những huyết mạch khác như Ác Ma Lĩnh Chủ, Viêm Ma, Ma Quỷ Đại Quân, vân vân, cũng lần lượt hợp thành bên trong.

Nhưng thực chất, tất cả những huyết mạch này đều là điều kiện cần thiết để hợp thành thiên phú Vực Sâu.

Chương 1937 - Sống và chết (11)

Để hoàn thiện thiên phú này, Trương Vinh Phương vẫn luôn lặp đi lặp lại khổ tu và ngâm mình vào huyết trì trong suốt hai trăm năm qua.

Cho tới hiện tại cũng chỉ mới hoàn thành gần tám phần.

Còn có hơn hai phần huyết mạch cần được bổ sung triệt để. Nhưng thời gian đã có chút gấp rút.

Thiên Quang chèn ép Thiên Mạc chìm xuống từng chút một, tuy rằng cửa ra vào Đại Linh nằm ở Nguyên Thành, nhưng không phải chỉ sử dụng một cửa vào thì có thể che chắn được loại ảnh hưởng này.

Kỹ thuật không gian là nền tảng cho sự tồn tại của khu trao đổi, sự chèn ép và bóp méo của Thiên Quang là kết cấu không gian của toàn bộ tinh cầu.

Thế nên, không chỉ Đại Linh, mà tất cả khu trao đổi trên tinh cầu đều gặp phải tình cảnh tuyệt vọng giống vậy.

'Sau hai trăm năm, cuối cùng cũng đạt đến Nhập Vi rồi…'

Trương Vinh Phương khẽ thở dài.

Hắn chợt bước ra một bước, dưới chân hắn như thể có bậc thang vô hình nâng đỡ hắn.

Vụt!

Trong thoáng chốc, hắn nhảy vọt lên, hệt như một chú chim lớn giương cánh bay về phương xa.

Thiên phú Vực Sâu như biến tất cả huyết mạch thành những con thú bị nhốt, để bọn chúng đấu đá với nhau tới chết, sau đó thăng hoa thành ý thức cực hạn thuần túy trong lúc tử chiến, kế đến lại dung nhập ý thức này vào ý thức của Trương Vinh Phương.

Thông qua loại rèn luyện liên tục này, hiện tại, ý thức của Trương Vinh Phương đã hoàn toàn thay hình đổi dạng.

Bay giữa không trung, thế giới trong mắt hắn tràn ngập vô số hạt đầy màu sắc, những hạt này chuyển động và gột rửa như

cát, như mộng như ảo.

“Đây chính là Nhập Vi ư… ?”

Trương Vinh Phương chưa từng có loại cảm giác kỳ dị này.

Trước đó, hắn chỉ biết đến những huyết mạch kia, mà không quá hiểu rõ, bởi hắn chỉ là người sử dụng.

Nhưng giờ đây, dường như hắn đã thấy được bản chất cơ bản nhất của phương diện.

‘Đáng tiếc. Võ đạo không phải đạo của ta. Nhập Vi cũng xem như sau khi Vực Sâu theo thể mới sinh tiến vào ấu thể, cũng sẽ có hiệu quả bổ sung tương tự. ’

‘Bây giờ xem ra, có Huyết tộc rồi, có Ác Ma rồi, Minh Phủ cũng có thể dùng làm Địa Ngục, lại thêm đủ thứ huyết mạch loạn thất bát tao khác, thật sự khả năng ta bước vào hướng Vực Sâu sẽ cực lớn. ’

Trương Vinh Phương đáp xuống một ngọn đồi nhỏ nơi xa.

Lúc bấy giờ, nơi đây đang có một đám sơn phỉ cầm đao búa phế phẩm trong tay và vây quanh một đội thương buôn.

“Thức thời thì mau giao tiền ra đây, còn có mấy nữ nhân nữa, bọn ta muốn tất cả! Nếu không, ha ha ha!”

Sơn phỉ dẫn đầu cao hai mét, bắp thịt cuồn cuộn, rõ ràng là người tập võ.

“Chư vị… Chư vị đại gia! Bọn ta giao hết tiền! Nhưng đây là gia quyến của bọn ta, cầu xin chư vị giơ cao đánh khẽ!” Dẫn đầu thương đội là lão nhân râu cá trê, xung quanh không có hộ vệ, có thể thấy rõ họ hoặc là chạy, hoặc là bị giết.

“Không giao! ? Xử lý hết các ngươi, cuối cùng còn không phải thuộc về bọn ta nữa à! Các huynh đệ, giết cho ta!” Tên đầu lĩnh sơn phỉ giơ đao lên, chuẩn bị xông tới phía trước.

Đám sơn phỉ phía sau hắn ta cũng hét to với ánh mắt cuồng nhiệt, gần như sắp lập tức xông lên theo.

Cạch.

Đột nhiên, tất cả sơn phỉ cứng đờ tại chỗ, giữ nguyên động tác vừa làm, không hề nhúc nhích.

Sắc mặt chúng dữ tợn, cặp mắt bất động hệt như mấy pho tượng.

Trong cánh rừng sau lưng đám người này, một bóng người khôi ngô từ từ tiến đến.

Bóng người ấy cực kỳ quỷ dị, không có con ngươi, không có tròng trắng, hai mắt chỉ có một màu đen kịt.

"Ác ý thuần túy…" Hai mắt Trương Vinh Phương nhìn chằm chằm vào đám sơn phỉ kia.

Trong tầm mắt của hắn, trên người mấy tên sơn phỉ này không ngừng tràn ra từng lớp như tro cát màu đen như bụi.

Xuyên qua những lớp cát này, có thể thấy hơn phân nửa tinh thần thể trong cơ thể chúng đã biến thành màu đen.

'Đó chính là linh hồn hoàn toàn mờ mịt trước đây. '

Trương Vinh Phương hiểu rõ trong lòng.

Ánh mắt hắn quét qua, cũng trông thấy linh hồn của nhóm người trong thương đội đối diện.

Đa số những linh hồn đó đều có màu xám, thậm chí còn có hai người là màu trắng thuần.

Màu càng đậm thì càng có giá trị.

Đây là kết luận hắn rút ra được sau khi quan sát trong những năm này.

Vậy nên…. Những người trong thương đội này không có chút giá trị nào. Bọn sơn phỉ này thì ngược lại.

"Ta thích ác ý thuần túy của các ngươi." Hắn thì thầm.

Theo lời nói của hắn, linh hồn màu đen của cả bọn cướp nháo nhào sợ hãi thoát ra khỏi cơ thể và lơ lơ lửng lửng.

Mấy chục linh hồn màu đen vặn vẹo, kéo dài, hóa thành những đường đen rồi nhanh chóng bắn vào hai mắt của Trương Vinh Phương. Góp phần tăng thêm phân lượng cho đôi mắt đen nhánh của hắn.

Đây là năng lực Cướp Đoạt Linh Hồn của Ác Ma Lĩnh Chủ, kết hợp với Cướp Đoạt Linh Hồn của Huyết tộc Thủy tổ, tức khắc nâng cấp thành phiên bản Nuốt Chửng Linh Hồn.

Chương 1938 - Trưởng thành (1)

Hiện giờ, toàn bộ linh hồn của Trương Vinh Phương đều đã biến thành ấu thể Vực Sâu, nó tương tự như chiếc túi khổng lồ dị dạng và kinh khủng.

Nó tồn tại ở hiện thực, cũng tồn tại ở phương diện ý thức tinh thần, có thể thay đổi hình thái bất cứ lúc nào. Nó tự hình thành không gian, có thể làm cho thực thể và linh hồn tiến vào sinh hoạt.

Nuốt chửng và để linh hồn tiến vào bên trong sinh hoạt, đặc biệt là những linh hồn ngang ngược tà ác lại càng đem đến nhiều lợi ích cho Trương Vinh Phương.

Linh hồn bị nuốt chửng sẽ bị hấp thu vào linh hồn của Trương Vinh Phương.

Rất nhiều sơn phỉ lần lượt ngã xuống đất ngay tại chỗ, không còn hơi thở.

“Hiện tại. Thế gian lại giữ được một phần thiện và bớt đi một phần ác.” Trương Vinh Phương mỉm cười với thương đội.

Bóng người lóe lên rồi biến mất ở sâu trong cánh rừng, không còn vết tích.

Những người trong thương đội ngơ ngác nhìn mấy thi thể trên mặt đất, hệt như đang chìm vào ác mộng.

Rầm rầm.

Một số thương nhân trong đó như nhũn cả hai chân, phút chốc quỳ rạp xuống đất.

“Tiên Nhân! !”

Bọn họ không bị sơn phỉ dọa cho sợ hãi, ngược lại bị hành động vừa rồi của Trương Vinh Phương dọa tới mức gần như sụp đổ.

“Tiên Nhân khai ân, đại từ đại bi!”

“Tạ ơn tha mạng của Tiên Nhân!”

Nhóm người đã không thể nói được lời nào mạch lạc nữa, ào ào quỳ xuống đất cảm tạ.

Lúc bấy giờ, Trương Vinh Phương đã sớm tới nơi cách đó hơn ngàn dặm, trước một đạo quan ẩn cư trong núi.

“Sư phụ, ta về rồi.” Lúc cách đạo quan nhỏ khoảng vài chục mét, hắn giảm tốc độ và chậm rãi bước đến.

“Sư đệ, hôm nay cũng đi tản bộ à?” Trước cửa đạo quan, Trương Thanh Chí cầm một cây chổi lớn trong tay, chào hỏi hắn với khí chất bình đạm.

“Ừ, hôm nay vừa vặn có chút thu hoạch.” Trương Vinh Phương nhấc tay, lấy một con thỏ xám lớn béo mập từ trong tay áo ra.

“Ồ, lần này thu hoạch lớn thế, đây là thỏ Hôi Mễ nhỉ? Không phải trước đó đều bị chúng ta ăn hết rồi ư?” Trương Thanh Chí kinh ngạc hỏi.

Trương Vinh Phương chỉ cười không nói, sau đó đưa con thỏ cho Trương Thanh Chí.

“Ta vào xem sư phụ, người lại im thin thít nữa rồi.”

“Được.”

Trương Vinh Phương vượt qua cửa lớn của đạo quan, lách qua sân để đan lô rồi đi vào phòng ngủ bên cạnh.

Cộc cộc cộc.

Hắn giơ tay gõ cửa.

“Sư phụ? Người có trong đó không?”

“Có, vào đi.” Trong phòng truyền đến giọng nói hữu khí vô lực của Nhạc Đức Văn.

Tiếng cọt kẹt vang lên nhẹ nhàng, cửa phòng bị đẩy mở, Trương Vinh Phương cất bước vào trong, vừa nhìn đã thấy ngay Nhạc Đức Văn chiếm một nửa gian phòng, hoặc có thể gọi là Nguyệt Thần.

Lúc này Nguyệt Thần hoàn toàn không phải hình người mà là một cái bánh!

Rộng ba mét, dài bốn mét, toàn thân mềm mại màu xám trắng, dày khoảng nửa mét, có mùi thơm ngào ngạt.

Đây chính là một chiếc bánh thịt hình bầu dục khổng lồ!

Có điều, giữa bánh mọc ra ngũ quan của một lão đầu, còn có mấy sợi râu nhỏ rủ xuống.

Hai cánh tay dài nhỏ như mì sợi vươn ra từ hai bên ngũ quan, đang một tay cầm đũa một tay bưng cốc rượu, vừa dùng bữa vừa uống rượu.

“Nhạc sư phụ, sao ngươi lại biến thành hình tròn rồi?” Trương Vinh Phương có chút bất đắc dĩ.

Từ khi Nhạc sư phụ cảm ngộ cảnh giới mới của võ đạo, lúc ông ta chuyển thành huyết duệ đã thức tỉnh huyết mạch cấp khởi nguyên, thực lực tăng vọt.

Nhưng bên cạnh đó, hình dạng của ông ta cũng… biến thành Nguyệt Thần chân chính!

Ừm… Thần bánh trung thu.

Từ đó trở đi, Nhạc Đức Văn không cần đi bộ nữa, mà toàn lăn.

Trương Vinh Phương đã từng chứng kiến tốc độ kia, quả nhiên là nhanh như tia chớp, nhanh đến mức kinh người!

“Ngươi lại ra ngoài đi săn à?” Nhạc Đức Văn, hoặc nên gọi là Nguyệt Thần, giờ đã quen ẩn cư cùng hai đồ đệ - hai người thân trong gia đình.

Bọn họ đã mặc kệ Đại Linh từ lâu.

Có Linh Đế huyết duệ ở đó, tất cả đều vững như Thái Sơn. Chỉ cần cách một khoảng thời gian đi xử lý đám sâu mọt sinh ra tà niệm là được.

Nhìn đôi mắt một màu đen kịt của Trương Vinh Phương, thật ra Nhạc Đức Văn cũng thở dài trong lòng.

Từ khi bị Lang đánh bại, sau đó ẩn cư, Huyết Tiên thủy tổ Trương Vinh Phương này đã một mực trải qua cuộc sống không màng thế sự như vậy.

“Thế làm sao có thể gọi là đi săn?” Trương Vinh Phương phản bác,” Ta làm vậy là để cho thế giới trở nên tốt đẹp hơn.”

“Nhưng ngươi có từng nghĩ tới cái ác trừ mãi không hết bao giờ chưa?” Nhạc Đức Văn hỏi.

“Đương nhiên đã từng nghĩ tới. Không có cách nào diệt sạch cái ác, nhưng có thể chuyển dời.” Trương Vinh Phương trả lời.

“Khi hết thảy cái ác trên thế gian đều chuyển vào trong cơ thể ta, có lẽ đó chính là thế giới ta muốn.”

“Thôi được rồi, ngươi có cách nghĩ của ngươi. Bây giờ, ngươi đã vượt xa vi sư rồi. Ta cũng chỉ có thể cho ngươi một chút đề nghị trên phương diện cảnh giới võ đạo mà thôi.” Nhạc Đức Văn bất đắc dĩ nói.

Chương 1939 - Trưởng thành (2)

“Cuối cùng, hôm nay đệ tử cũng có thể tiến vào Nhập Vi rồi, vẫn mong sư phụ chỉ điểm.” Trương Vinh Phương không chút giấu diếm.

Về bản chất, Nhập Vi không phải cảnh giới khó lường gì đối với ấu thể Vực Sâu, thậm chí thiên biến vạn hóa có cao hơn một tầng thì cũng chỉ là vận dụng tầng sâu của Nhập Vi.

Giải thích theo thiên phú Vực Sâu, chỉ cần có được tất cả tổ hợp huyết mạch cần thiết cho Vực Sâu và hoàn thành hoàn toàn thể là có thể thực sự trở thành Vực Sâu vi hình.

Trên lý luận, từ góc độ giải thích và mô tả, ý thức Vực Sâu có thể ô nhiễm và bao trùm lên bất cứ cường giả ở mọi phương diện, kể cả cấp phân tử, cấp nguyên tử, thậm chí là cường giả cấp độ lượng tử càng nhỏ hơn.

Vực Sâu có riêng một bộ hệ thống thành thục cho cấp độ Nhập Vi.

Bộ hệ thống này có cơ sở thành lập là linh hồn.

Trong đó, một linh hồn hoàn chỉnh, được tạo thành từ rất nhiều chuỗi ý thức. Chuỗi ý thức ở đây là tên gọi do Trương Vinh Phương đặt.

Nó tương ứng với chuỗi gen.

Bên dưới chuỗi ý thức là phân tử ký ức, dưới nữa là nguyên tử tâm phù.

Theo cách chia đều, Trương Vinh Phương cũng phân chia đến cấp bậc nguyên tử.

“Sau khi Nhập Vi, những người khác nhau hẳn là có thể thu được thiên phú đặc biệt khác nhau, chẳng hạn như vi sư, sau khi Nhập Vi, thu hoạch chủ yếu là nhìn thấu.” Nhạc Đức Văn trầm giọng nói.

“Nhìn thấu cực kỳ tỉ mỉ, tuyến kẽ hở chợt lóe rồi biến mất ngay. Nhưng bên cạnh đó, nhìn thấu năng lượng ánh sáng cũng vô ích, nhất định phải có thủ đoạn Nhập Vi tương tự can thiệp mới có thể áp dụng được.”

Nghe lão sư giải thích, Trương Vinh Phương khẽ gật đầu.

“Nhập Vi vừa mới xuất hiện hôm nay, bây giờ ta có thể nhìn thấy vô số hạt tròn nhỏ bé và nhìn thấy vạn vật đều được hình thành từ số lượng hạt tròn không đếm xuể.”

“Hạt tròn à, ngươi có thể bắt được chúng không?” Nhạc Đức Văn hỏi.

Trương Vinh Phương thử vươn tay, nhưng còn chưa tới gần thì phần lớn những hạt tròn kia đã bay xa.

Cũng có một phần nhỏ hạt tròn chủ động hút tới rồi bám vào tay hắn.

“Thế này à?”

Hắn hoàn toàn không ý thức được khi ngón tay mình cử động, từng làn sương mù màu trắng cứ vậy tự nhiên nổi lên, sau đó sợ hãi tránh xa hắn.

Còn thứ bị hấp thụ tới là một ít sương mù màu đen.

“Đây là…! ?” Nhạc Đức Văn cũng nhìn thấy loại dị tượng này, ít nhất những làn sương mù kia đều là hạt nhỏ cấp bậc phân tử.

Hơn nữa, chúng có thể chuyển động, biết bay, thậm chí hình như còn có ý thức đơn giản và cảm xúc đơn giản nhất định.

“Hình như là một vật sống.” Trương Vinh Phương cẩn thận cảm nhận hạt tròn màu đen bám trên người mình.

Những hạt tròn này hết sức nhỏ bé, còn nhỏ hơn cả vi khuẩn, virus rất nhiều.

Chúng ở khắp mọi nơi, trong không khí, trên mặt đất, trong rừng cây, trên tảng đá và trong nước.

Lúc Trương Vinh Phương đi tới trước đó, đâu đâu cũng có thể trông thấy chúng.

“Hiện tại, ngươi thử lại lần nữa xem?” Nhạc Đức Văn bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, ông ta giơ ngón tay lên, nhẹ nhàng điểm vào không khí trước mặt.

Vù!

Phút chốc, một gợn sóng vô hình lấy ông ta làm trung tâm, lan rộng ra bốn phương tám hướng.

Đó là Thế!

Thế thuộc về Đại Tông Sư, chỉ có thể sinh ra tác dụng biến hóa trong khu trao đổi.

Cùng lúc đó, Trương Vinh Phương tận mắt nhìn thấy, những hạt tròn thần bí kia hệt như kim loại bị nam châm thu hút, nhanh chóng ập tới, bám vào ngón tay Nhạc Đức Văn.

Sau đó, những hạt tròn này trông như bị điện giật, bất ngờ giãn nở và nổ tung, va chạm với không khí tạo ra một luồng gió vô hình.

"Có vẻ như đây là bí mật lớn nhất trong khu trao đổi!" Trương Vinh Phương nhìn đến đây thì lập tức giật mình bừng tỉnh.

Những hạt bán hoạt tính này dẫn đến Thế và các loại lực lượng thần thông mà Thần Phật có thể tự do sử dụng bên trong khu trao đổi.

Mà có lẽ do ngoại giới không có loại hạt đặc biệt này, nên mới không có cách nào thi triển Thế.

Hắn vội vàng mô tả phát hiện của mình với Nhạc sư phụ một phen.

"Vậy thì xem ra khu trao đổi hẳn là bị tộc Linh Nhãn bố trí lượng lớn loại vật này. Nhằm mục đích càng dễ phân chia Thế, cũng chính là phân chia độ mạnh yếu của lực lượng tinh thần, từ đó bồi dưỡng thêm càng nhiều cao thủ ý thức tinh thần." Nhạc Đức Văn nói.

"Đáng tiếc loại vật này chỉ là hư ảo, sau khi rời khỏi đây cũng không còn nhiều tác dụng như vậy nữa." Trương Vinh Phương thở dài.

"Hiện giờ, ta biết năng lực Nhập Vi của ngươi là gì rồi…" Nhạc Đức Văn chợt hiểu ra rồi nhìn về phía vị đệ tử này.

Trương Vinh Phương sững sờ rồi lại hiểu rõ ngay trong chớp mắt.

"Thuận theo ý chí của ta à? Vậy nên mới xuất hiện loại năng lực này."

"Có lẽ vậy. Ngươi thử nhìn một phần ngươi hấp thụ kìa, tạm thời gọi thứ này là Linh Tử đi. Có phải phần mà ngươi hấp thụ

có tính công kích và lực phá hoại càng mạnh hơn không?”
Nhạc Đức Văn hỏi.

Chương 1940 - Trưởng thành (3)

Trương Vinh Phương hơi búng ngón tay, phần Linh Tử bám trên đầu ngón tay bay vụt ra ngoài và rơi xuống mặt đất.

Xùy!

Mặt đất bỗng nhiên bị ăn mòn ra một lỗ thủng lớn khoảng nắm tay.

"Xem ra đúng là vậy." Hắn gật đầu.

Hắn cũng nắm rõ năng lực Nhập Vi của chính mình là gì.

Để mô tả loại năng lực này một cách hoàn chỉnh, hẳn là nên dùng trừ ác để hình dung.

"Loại bỏ nơi có hại, chốn tà ác, đây chính là năng lực của ta ư?" Đây vẫn là lần đầu tiên Trương Vinh Phương cảm nhận được cảm giác thế này.

Loại cảm giác hoàn toàn dựa vào mình, tu hành đến cảnh giới võ đạo cao hơn.

Suốt hai trăm năm, mỗi giờ mỗi khắc hắn không ngừng khổ tu và suy tư về cảnh giới của mình.

Cho dù thân thể hắn có sự hỗ trợ từ các loại huyết mạch siêu cấp, giúp cho hắn bớt được việc phải đi đường vòng, nhưng lần này lại khác hẳn trước đây.

Lần này, thật sự đa phần đều dựa vào tu hành của chính hắn, cuối cùng mới đạt tới cảnh giới này.

Trên bản chất, năng lực trừ ác này vẫn sẽ tồn tại ngay cả khi loại bỏ tất cả thuộc tính thiên phú huyết mạch của hắn.

Bởi vì đây là cảnh giới bản chất mà hắn tự mình lĩnh ngộ.

"Quả nhiên là phân tách à." Nhạc Đức Văn thở hắt ra, "Có thể tách rời vật chất nhỏ bé, hấp thụ một phần trong đó ra, năng lực này của ngươi rất thích hợp để chữa thương đấy."

Hình như ông ta đã hiểu sai một chút rồi.

Trương Vinh Phương khựng lại, nhưng không giải thích.

Đột phá cảnh giới võ đạo là chuyện tốt với hắn, nhưng cho dù không đột phá, khoảnh khắc hắn hoàn thiện huyết mạch Vực Sâu, bản thân hắn cũng sẽ được nâng đến cấp độ cao hơn.

Một cấp độ khổng lồ vốn dĩ không thể dùng võ đạo để mô tả và khái quát được.

“Tiếp theo ngươi định làm gì?” Nhạc Đức Văn hỏi.

“Không vội, tuy rằng Thiên Mạc đang chìm xuống, nhưng không phải bây giờ vẫn chưa chìm à?” Trương Vinh Phương mỉm cười.

Hắn còn cách một chút ít nữa mới có thể viên mãn thiên phú Vực Sâu, thế nên hắn thật sự không vội.

“Bên ngoài, có lẽ Vĩnh Tục cung và tháp Sát Na đã sắp hoàn thành việc xây dựng thông đạo, nếu bọn họ xong sớm, kế đó rời đi…” Nhạc Đức Văn nhíu mày nói. “Ngươi không lo lắng hả?”

“Đương nhiên lo chứ. Nhưng không nhanh vậy đâu.” Trương Vinh Phương nói.

“Sao ngươi có thể khẳng định được?”

“Đệ tử tự có biện pháp.” Trương Vinh Phương mỉm cười.

Trao đổi thêm một chút với Nhạc sư phụ về ứng dụng của cảnh giới Nhập Vi, hắn cần tự mình mở rộng những thứ này.

Nhập Vi không có nghĩa là có thể trở nên rất lợi hại trong phút chốc, đây vỏn vẹn chỉ là một loại cảnh giới, phải có đủ lực lượng mạnh mẽ hỗ trợ mới có thể phát huy hiệu quả mãnh liệt.

Chẳng hạn như Nhạc Đức Văn là Nhập Vi, nhưng loại Nhập Vi này chỉ có thể tăng thêm một phần thực lực của ông ta, tương đương với nâng cao một bậc so với thực lực ban đầu, chỉ thế mà thôi.

Mà Lang cũng là Nhập Vi, nhưng dưới sự chống đỡ từ nhục thể mạnh nhất của tộc Linh Nhãn mạnh mẽ không gì sánh nổi, hắn có thể điều khiển vô số phân tử, nguyên tử và tiến hành tổ hợp kiếm trận trong chốc lát. Từ đó, hủy diệt bất kỳ sự vật nào.

Đây chính là khả năng tính toán khổng lồ và lực lượng đáng sợ của nhục thân, mang lại cho hắn sự tăng cường khủng khiếp.

Thân thể mạnh mẽ tương đương với phần cứng, còn cảnh giới võ đạo tương đương với phần mềm.

Sau khi cơm nước xong xuôi và rời khỏi đạo quan, Trương Vinh Phương tiến về động Nhân Tiên ở Nguyện Nữ hạp như thường lệ.

Lần này, hắn không đi từ từ nữa, mà là vận chuyển năng lực đặc biệt thu được từ trong Lò Luyện Đốt Tâm. Phá vỡ không gian, dịch chuyển thẳng qua đó.

Về phần sư phụ và sư huynh bên kia, hắn nói rằng mình đi ngâm hồ máu, nhưng thực tế…

*

Dưới tầng chín của Thái Uyên—— Biển Lãng Quên.

Trong Thần Hi cung.

Bóng dáng Trương Vinh Phương đột nhiên vặn vẹo hiện lên, đứng ở biên giới bệ đài màu bạch ngọc.

“Tới rồi à?” Để Ba nằm nghiêng ở một góc đài, đang cầm một bầu rượu trong tay, thong thả nhâm nhi.

Ngoại trừ hắn, toàn bộ trong Thần Hi cung trống rỗng, không một bóng người.

“Mấy ngày nay có chút việc nên đến muộn.” Trương Vinh Phương trả lời. Hắn lấy một cái đùi thỏ vừa nướng chín từ trong tay áo ra rồi ném qua.

“Không sao hết, có đồ ăn ngon là được.” Để Ba cười, bắt được đùi thỏ.

Từ khi Huyết Minh bị triệt để đánh tan, có vẻ như để tránh có liên hệ với Huyết Minh.

Bất luận là tháp Sát Na, hay là Vĩnh Tục cung, kể cả các thế lực khác đều ăn ý hoàn toàn phong tỏa thông đạo dẫn đến Thần Hi cung.

Toàn bộ Thần Hi cung vừa mới hơi náo nhiệt một trận, giờ đây đã lần nữa trở lại trạng thái yên tĩnh tịch mịch lúc đầu.

“Hôm nay cũng thu hoạch nhiều hơn à.” Để Ba giơ bầu rượu lên chúc mừng Trương Vinh Phương.

“Hy vọng vậy.” Trương Vinh Phương lộ ra nụ cười mỉm, có điều, với đôi mắt hoàn toàn đen nhánh kia, dù hắn chỉ cười bình thường thì cũng khá là quỷ dị và tà dị, khiến cho Để Ba không kiềm được khẽ run lên.

Chương 1941 - Trưởng thành (4)

Dẫu đã 'thấy' rất nhiều lần, hắn vẫn có chút không quen.

Hắn có cảm giác cực kỳ nhạy cảm, hắn có thể cảm nhận được, trên người Trương Vinh Phương đang hình thành một thứ gì đó cực kỳ đáng sợ.

Hắn không biết đó là gì, cũng không biết Trương Vinh Phương làm sao có được.

Nhưng rõ ràng hắn cảm nhận được, nếu thứ đó trưởng thành, tuyệt đối có thể tạo thành uy hiếp to lớn với Lang.

Sau khi chào hỏi Để Ba, Trương Vinh Phương thoáng dừng lại, nhìn về hướng trung tâm biển Lãng Quên ở xa xa, đó là tâm biển Lãng Quên, nơi cư ngụ lâu dài của Lang.

'Hiện giờ còn chưa phải lúc qua đó gặp mặt, cứ chờ thêm đã. '

Hắn tung người nhảy lên, thân thể nhẹ nhàng bay xuống, rơi về phía đáy biển Lãng Quên bên dưới.

Đây là một loại huyết mạch tên là Mê Cảnh Ma mà hắn thu được, tự có thiên phú niệm lực tâm linh.

Loại thiên phú này dùng cực kỳ tốt, tinh thông mọi việc linh tinh như tạo ra ảo ảnh, vận chuyển, phi hành, vân vân. Tuy rằng cường độ chiến đấu không cao lắm, nhưng lại thuận tiện hơn tất cả thiên phú khác trong đời sống.

Từ Thần Hi cung hướng xuống khoảng hai ngàn mét chính là mặt biển của biển Lãng Quên.

Trong nước biển đen ngòm, vô số khuôn mặt mơ hồ và cánh tay đen kịt đang quơ quào lúc nhúc.

Từng sinh vật có hình thái quái dị trong biển đang chậm rãi chuyển động.

Vụt!

Trương Vinh Phương không chút chần chừ mà lao thẳng vào nước biển hệt như một mũi tên.

Trong nước biển ẩn chứa sức mạnh tan rã, nhanh chóng bao trùm lấy hắn, nhưng da dẻ và máu thịt vừa tan rã đã tức tốc được thay thế bằng máu thịt mới.

Hắn không ngừng lao xuống bên dưới, không hề dừng lại.

Xung quanh tối đen như mực, thỉnh thoảng sẽ có từng bóng người trắng bệch quỷ dị xuất hiện sau lưng hắn.

Âm thanh tuyệt vọng bén nhọn như có như không vang vọng bên tai hắn.

Cuối cùng, hắn giảm tốc độ, đi tới tận cùng đáy biển Lãng Quên, hai chân nhẹ nhàng đứng trên đống cát đen dưới đáy biển.

"Ta có thể cảm nhận được nỗi đau khổ của các ngươi." Trương Vinh Phương dùng năng lực tâm linh của Đoạt Tâm Ma truyền đạt ý nghĩ của bản thân.

"Ta có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng của các ngươi." Hắn nói tiếp.

"Căm hận không?"

"Căm hận kẻ khởi xướng đã thiết kế ra tất cả những chuyện này, giam giữ các ngươi ở đây? Căm hận cái gọi là tộc Linh Nhãn kia, vì những ham muốn ích kỷ của mình mà thiêu đốt các ngươi như tro củi?"

Âm thanh trong tâm linh của hắn ẩn chứa những tia mê ngôn xảo ngữ mô phỏng, còn kèm theo năng lực cộng hưởng cảm xúc của Mị Ma.

Song song với lời lẽ kích động của hắn, vô số nhóm Thần Phật và nhóm linh hồn không kể xiết trong nước biển xung quanh dần dần sôi trào.

Những khuôn mặt người tái nhợt dày đặc nháo nhào hiện ra quanh Trương Vinh Phương.

Trên gương mặt họ toát lên cảm xúc phẫn nộ và căm hận.

"Các ngươi đều là kẻ thất bại!" Trương Vinh Phương nói tiếp. "Nhưng thất bại không có nghĩa là các ngươi yếu đuối!"

"Rất nhiều người chỉ còn cách thành công một bước nữa thôi, nhưng hết lần này tới lần khác chính một khoảng cách bé tí

như thế lại khiến các ngươi thất bại.”

Trương Vinh Phương thở dài.

“Ta cũng tiếc hận thay các ngươi. Các ngươi không tệ, chỉ là các ngươi thua ở một ít may mắn như thế mà thôi.”

Trương Vinh Phương vươn tay thực hiện một thủ thế nhỏ.

“Mà hiện giờ, ta đã tới. Không phải ta cảm thông, cũng không phải để cứu vớt, ta cũng có mục đích của riêng ta. Chẳng qua, mục đích này vừa có thể trợ giúp ta, đồng thời cũng có thể cho các ngươi cơ hội thứ hai. Cơ hội tái sinh!”

Hắn giang rộng hai tay, cảm xúc trong ngôn từ dần trở nên sục sôi.

“Phẫn nộ bị đè nén suốt vô số năm, chờ đợi cô liêu bao nhiêu năm, sợ hãi tích lũy đã quá nhiều năm! ! Các ngươi đã sớm không còn như xưa! !”

Rào.

Lúc hắn diễn thuyết, một vết nứt đen nhánh chậm rãi xuất hiện và vỡ ra trên ấn đường của hắn.

“Tới đi! ! Tới đây cùng ta! Trút hết căm hận của các ngươi! ! Hướng tới tộc Linh Nhãn cao cao tại thượng kia để báo thù! !!”

Trương Vinh Phương giang hai cánh tay ra.

Khe nứt ở ấn đường bỗng chốc bộc phát ra lực hút vô cùng lớn mạnh.

Tâm trạng của vô vàn âm hồn trong nước biển xung quanh trở nên kích động, gào thét muốn xông vào khe nứt kia.

Nhưng lực lượng cưỡng ép của biển Lãng Quên trói buộc bọn họ, không cho bọn họ rời đi.

Lúc này, Trương Vinh Phương lại lần nữa tăng thêm một phần lực.

Hắn và âm hồn cùng lúc phát lực. Những âm hồn này mạnh đến mức bao nhiêu năm tháng dài đằng đẵng của biển Lãng Quên cũng không có cách nào triệt để tiêu diệt ý thức của họ,

cuối cùng từng kẻ một thoát ra khỏi đó, bay vào khe nứt màu đen kia.

Đây chính là việc mê hoặc mà Trương Vinh Phương cứ cách vài ngày lại đến làm một lần.

Thật ra, biển Lãng Quên không có nước biển, nó chủ yếu là hồn chất được tạo thành từ vô số âm hồn bị lãng quên.

Chương 1942 - Trưởng thành (5)

Sau đó, vô số âm hồn còn chưa tự diệt và Thần Phật vẫn còn duy trì ý chí của bản thân, cũng chính là người ký linh xen lẫn bên trong hồn chất.

Nước biển phân tách máu thịt và tạp vật rồi lắng đọng thành đáy biển, còn lại chính là hồn thể nhẹ nhàng.

Bất kể là âm hồn bình thường, hay là âm hồn người ký linh. Trên thực tế, bản chất không cũng không hề khác nhau.

Có điều âm hồn người ký linh to lớn hơn một chút, còn âm hồn bình thường thì có mật độ lớn và cứng cáp hơn.

Những âm hồn có thể một mực sống sót bên trong biển Lãng Quên đều là nhân vật hung ác.

Trước đó, Trương Vinh Phương vận dụng Quỷ Phủ cũng không có cách nào cướp đoạt bọn họ.

Nhưng lần này, hắn đi vào bên trong quần chúng ở khoảng cách gần, dùng ngôn ngữ tiếp thêm lực lượng và dũng khí cho họ, sau đó bản thân hắn lại thúc đẩy từ phía sau.

Cứ thế, âm hồn chỉ cần vượt qua một khoảng cách nhỏ là đã có thể tiến vào trong cơ thể hắn, chuyển sinh thành một bộ phận trong Vực Sâu, trở thành vật chất giúp ý thức linh hồn của hắn lớn mạnh thêm.

"Tới đi… Tới đi, ta cho các ngươi sinh mệnh mới, chúng ta sẽ vĩnh viễn đồng sinh cộng tử!"

Trương Vinh Phương giang hai cánh tay ra, lực hút phát ra từ khe nứt trên ấn đường màu đen mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Sau khi Nhập Vi, năng lực hắn thu được tên là Trừ Ác, có thể loại bỏ âm hồn tà ác trong nước biển xung quanh một cách chuẩn xác.

Kẻ nào càng ác, tâm trạng tiêu cực sẽ càng to lớn, nhờ đó có thể nhận được càng nhiều trợ lực từ hắn.

Từng nhóm âm hồn lập tức thu nhỏ lại lúc đang đến gần hắn, sau đó hóa thành một đường rồi chui vào khe nứt trên ấn

đường của hắn.

Ngày thường, cùng lắm hắn mê hoặc được bốn năm âm hồn xong thì nhất định phải chuyển sang nơi khác, bởi vì chỉ có âm hồn đủ mạnh mới có thể phối hợp với hắn thoát khỏi trói buộc của biển Lãng Quên.

Nhưng lần này…

Dưới sự trợ giúp của hắn, số lượng âm hồn có thể tránh thoát trói buộc, đã lớn hơn rất nhiều.

Mỗi giây đều có hơn mười âm hồn bay vào khe nứt.

Vô số âm hồn mang theo những cảm xúc tiêu cực như phẫn nộ, căm hận, sợ hãi, đau khổ, tuyệt vọng lần lượt hóa thành sâu bọ trong Vực Sâu dưới sự chuyển hóa của ý thức Vực Sâu rồi giáng xuống bình nguyên rộng lớn bên trong cơ thể Trương Vinh Phương.

Bên cạnh đó, ý thức tinh thần lực của Trương Vinh Phương tăng vọt nhanh như tên lửa.

Giờ phút này, cảnh giới võ đạo Nhập Vi vừa nhanh chóng ổn định lại, tinh thần lực khổng lồ đang tự tiến hành suy diễn và suy nghĩ lên cấp độ cao hơn.

Mỗi một âm hồn và mỗi phần ý thức bị hắn chuyển hóa đều sẽ trở thành trợ lực cho suy nghĩ của Trương Vinh Phương.

Vô thức cung cấp khả năng tính toán giúp hắn giải quyết từng vấn đề.

Theo một ý nghĩa nào đó, lúc này, hắn tương đương với một máy tính song hành có khả năng tính toán mạnh mẽ, có thể thực hiện hàng vạn nhiệm vụ tính toán một lượt.

Nhưng vẫn chưa đủ… Vẫn còn chênh lệch rất nhiều so với Lang!

Mỗi lần Trương Vinh Phương hồi tưởng lại trận thua kia đều có thể hiểu rõ khoảng cách giữa hắn và Lang lớn đến mức nào.

Mà hiện giờ, đối phương đã sớm trì trệ không tiến, còn hắn thì đang phấn khởi tiến lên.

Bên trong biển Lãng Quên khổng lồ.

Một vòng xoáy vô hình cực lớn dần xuất hiện trong nước biển đen ngòm.

Lúc đầu, vòng xoáy chỉ có kích cỡ nhỏ bé, nhưng thời gian dần trôi thì diện tích càng lúc càng lớn, nước biển càng ngày càng nhiều.

Nước biển vốn đen kịt dường như bắt đầu trở nên nhạt dần trong vòng xoáy, biến thành màu xám đen nhạt hơn.

Trong Thần Hi cung, hình như Để Ba cảm nhận được điều gì đó, bèn đi đến cạnh bệ đài rồi nhìn xuống.

"Khá lắm, động tĩnh càng lúc càng lớn…" Hắn nhớ kỹ trước đó vẫn chưa làm lớn như vậy. Có vẻ như có loại biến đổi về chất nào đó bắt đầu diễn ra vào hôm nay, nên động tĩnh lập tức ồn ào hơn mấy chục lần so với trước kia.

"Thật sự không biết chém chém giết giết có ý nghĩa gì, chẳng phải cứ yên tâm dưỡng lão ở đây giống ta cũng rất tốt hay sao?" Để Ba không thể nào hiểu được suy nghĩ của những người này.

Chết hoặc sống quả thực đã không còn quan trọng với hắn nữa.

Bị kẹt trong Thái Uyên nhiều năm như vậy, thật ra hắn chưa từng nói với bất kỳ kẻ nào khác chuyện hắn đã từng tự sát.

Vả lại còn không chỉ một lần.

Nhưng bất kể có tự sát thế nào thì hắn vẫn sẽ xuất hiện ở ngay vị trí cũ, giống như bị lưu trữ, vĩnh viễn khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Lâu dần, trải qua nhiều lần, hắn cũng không thèm giãy giụa nữa.

Hắn chẳng thể chết đói, thế là dứt khoát treo mình trên vách đá, suy ngẫm nhân sinh, quan sát xung quanh, quan sát người rơi từ phía trên xuống.

Thẳng đến khi gặp được gia hỏa Trương Vinh Phương này.

Chương 1943 - Trưởng thành (6)

“Thôi bỏ đi, đi ngủ một lát, nghỉ ngơi chút thôi.” Nhìn một hồi, Để Ba hơi mệt mỏi, hắn không hề phát hiện ra biến hóa gì mới, đành xoay người đi vào Thần Hi cung, trở về phòng nghỉ ngơi.

Đi ngủ, ngẩn người, quan sát bốn phía, đây chính là lịch trình sinh hoạt mỗi ngày của hắn. Những món ăn ngon mà thi thoảng Trương Vinh Phương mang tới cho hắn đã trở thành điều bất ngờ nho nhỏ mà hắn hằng mong đợi.

Qua hết một giấc, sắc trời trong cung dần trở nên ảm đạm.

Đây là hiệu quả mô phỏng hiện tượng thời tiết riêng của Thần Hi cung, khi La xây dựng kiến trúc cũng cân nhắc đầy đủ hoàn cảnh khắc nghiệt của Thái Uyên và tận chức tận trách làm đến thập toàn thập mỹ.

Để Ba chậm rãi ung dung bước ra khỏi phòng, đi xuyên qua hành lang đình viện dài có mái che được trang trí hoa lệ, lần nữa tới chỗ rìa bệ đài của Thần Hi cung và nhìn xuống.

“… !! ?”

Hắn dụi dụi đôi mắt không tồn tại rồi lùi ra sau hai bước, sau đó lại đi lên phía trước, tới chỗ rìa rồi nhìn xuống lần nữa.

“Cái gì…! !!”

Để Ba nghi ngờ liệu có phải mình ngủ một giấc ít nhất hơn ngàn năm luôn rồi không? ?

Nếu không thì tại sao dưới đáy biển Lãng Quên lại xuất hiện cảnh tượng khoa trương thế này! ?

Đồ chơi kia?

Là thứ quỷ gì vậy! ?

Trương Vinh Phương đâu rồi? ?

Bạn thân Trương Vinh Phương của hắn đâu! ??

Dựa vào cảm giác mạnh mẽ của mình, rõ ràng Để Ba đã ‘thấy’ được, trong biển Lãng Quên bên dưới có một vật thể màu đen

khổng lồ trông như túi dạ dày đang hô hấp, không ngừng phun ra nuốt vào nước biển của biển Lãng Quên xung quanh.

Túi dạ dày kia gần như chiếm hơn phân nửa tầm mắt của Để Ba ngay lúc này. Có thể thấy hầu như cả mặt biển Lãng Quên đều đã bị chiếm cứ.

Chỉ còn lại mảng lớn âm hồn màu đen đang điên cuồng vọt tới gần từ nơi xa.

Lấy túi dạ dày làm trung tâm, toàn bộ biển Lãng Quên đang hình thành một vòng xoáy khổng lồ xưa nay chưa từng có.

Trong đầu Để Ba có vô vàn tri thức và ký ức của tộc Linh Nhãn, sau một hồi tính toán, hắn cũng coi như tính ra được kích thước đại khái của món đồ chơi này.

Bất kể chiều dài hay chiều rộng, ít nhất đều đạt tới trên hàng trăm cây số.

Càng phóng đại hơn nữa là nước biển Lãng Quên sau khi bị túi dạ dày hút vào đang chầm chậm chuyển từ màu đen sang màu xám trắng, gần như sắp chuyển thành trạng thái trong suốt.

"…" Để Ba trầm mặc, đột nhiên hét lớn xuống phía dưới.

"Lão Trương! Ngươi còn ở đó không! ?! !"

Giọng nói của hắn mang theo âm vang, không ngừng lan rộng và khuấy động trên bề mặt của túi dạ dày khổng lồ kia.

Một khuôn mặt người nhanh chóng nhô ra trên túi dạ dày, chẳng mấy chốc đã tạo thành gương mặt của Trương Vinh Phương.

"Đừng lo lắng, bằng hữu của ta, chỉ là xảy ra một ít bất ngờ nho nhỏ mà thôi."

Hiện giờ, trong lòng Trương Vinh Phương quả thực hết sức ngạc nhiên lẫn mừng rỡ.

Ngay từ đầu, hắn chỉ ôm thái độ đến đây hấp thu ác hồn trong biển Lãng Quên thử một lần.

Không ngờ ác hồn nơi này đều rất phối hợp, chủ động yêu cầu được tiến vào trong cơ thể hắn.

Thế là sau khi Nhập Vi hôm nay, hắn tức tốc chạy tới đây lần nữa và dốc toàn lực hút những ác hồn lớn mạnh xung quanh.

Lại không nghĩ tới, năng lực trừ ác sinh ra sau Nhập Vi giúp hắn tăng cường tốc độ hút không chỉ gấp đôi.

Đặc biệt là lúc rút ác hồn ra, loại năng lực thiên phú này có tác dụng rất lớn, hắn có thể rút ác hồn ra từ trong nước biển dễ như trở bàn tay.

Lại thêm bản thân họ cũng điên cuồng tìm cách thoát ra khỏi biển Lãng Quên để được tái sinh.

Thế là hết thảy đều nước chảy thành sông.

Thử nghĩ một chút, khi vô số kẻ bị lãng quên bên trong biển Lãng Quên đột nhiên phát hiện bọn họ có thể chạy trốn, có khả năng rời khỏi cửa ra vào của biển Lãng Quên.

Nỗi tuyệt vọng kéo dài suốt ngàn vạn năm qua tựa như ngọn lửa nhen nhóm bùng lên trong phút chốc, chiếu sáng mọi âm hồn mà nó nhìn thấy.

Thế là, chỉ vỏn vẹn hai canh giờ, càng ngày càng nhiều âm hồn xung quanh tới gần Trương Vinh Phương.

Bọn họ điên cuồng tụ tập và tràn đến nơi này.

Mà Trương Vinh Phương đều chấp nhận tất cả, càng tà ác, càng hỗn loạn, hắn lại càng vui vẻ.

Bản chất của Vực Sâu là cần phải có những linh hồn hỗn loạn, tà ác và ngang tàng làm chất dinh dưỡng.

Ngay từ đầu, Trương Vinh Phương sợ tạo ra ảnh hưởng quá lớn, nên chỉ định ăn mấy ngàn âm hồn rồi sẽ rời đi.

Nhưng về sau, âm hồn tràn vào càng lúc càng đông, càng ngày càng mạnh, một vài kẻ lớn mạnh không biết đã ẩn mình trong biển Lãng Quên suốt bao nhiêu năm, ý thức đã sắp bị diệt trừ đến nơi cũng lần theo bản năng sinh tồn và đến gần nơi đây.

Sau đó, cứ ăn rồi ăn, Trương Vinh Phương có chút hưng phấn, hắn ăn càng nhiều, độ hoàn thành của Vực Sâu càng nhanh, linh hồn của bản thân càng mạnh mẽ.

Chương 1944 - Trưởng thành (7)

Đương nhiên, trong lĩnh vực khoa học, linh hồn được gọi là thể ý thức.

Lúc này, ở trung tâm túi dạ dày khổng lồ đang nhúc nhích trong biển Lãng Quên kia, sau khi Trương Vinh Phương chào hỏi Để Ba thì mặc kệ hắn ta bày ra vẻ mặt đờ đẫn, lại lần nữa nhấn chìm ý thức vào trong cơ thể mình.

Chỗ sâu trong khe nứt trên ấn đường trong cơ thể hắn kia chính là bản thể chân chính của hắn—— Ấu Thể Vực Sâu.

Mà hình dáng bên ngoài của thân thể này đã không còn quan trọng nữa.

Cảm giác này rất kỳ diệu, tựa như ấn đường của mình là một lối vào, là một cửa kết nối, chỉ cần nhắm mắt lại và tập trung tinh thần, ý thức sẽ có thể tiến vào ấn đường và đi tới một không gian khác mênh mông hơn.

Lúc bấy giờ, Trương Vinh Phương chính là như thế.

Hắn nhắm mắt, ý thức xuyên qua ấn đường của mình, tầm mắt nhất thời tối sầm lại, sau đó đột ngột sáng bừng lên.

Hắn đang lơ lửng bên trong không gian màu xám rộng lớn vô biên, bản thân hắn cúi đầu xuống, ở vị trí lồng ngực là một khoang trống trong suốt.

Trong khoang trống là không gian hình bầu dục tràn ngập ánh sáng đỏ.

Khoảng không gian này có sông núi, có hồ nước, có đất cát, có hang động, thậm chí còn có cả thiên tượng.

Vô số hạt tròn nhỏ bé hơn tro bụi đang chuyển động trong không gian ấy.

Trương Vinh Phương vừa động tâm niệm, tầm mắt lập tức được phóng đại nhanh chóng.

Không lâu sau đã phóng đại gấp mấy chục lần, mấy trăm lần, mấy ngàn lần. Cuối cùng hắn cũng thấy rõ những hạt tròn chuyển động kia là gì.

Đó là lượng lớn nhuyễn trùng mặt người vừa được chuyển hóa thành.

Bọn chúng được gió thổi đến, mới đầu chỉ là những bào tử nhỏ xíu khó có thể nhìn thấy, nhưng thoáng chốc, chỉ trong vài giây đã trưởng thành thành những quả trứng có nhiều kích cỡ và hình thái khác nhau.

Hai giờ sau, mấy quả trứng đều lần lượt vỡ ra, những con trùng mặt người có kích thước không đồng đều chui từ đó ra ngoài.

Đám trùng này hét lên những âm thanh kỳ quái, vừa chào đời đã bắt đầu chém giết và cắn nuốt lẫn nhau.

Rất nhanh, trong một ngàn con trùng đã xuất hiện một con trùng mặt người mạnh nhất giành chiến thắng.

Trương Vinh Phương lẳng lặng quan sát, nhìn chăm chú vào đám trùng mặt người đang không ngừng nuốt chửng hết thảy những gì chúng gặp được, từ nước sông cho đến bùn đất hay kể cả những con trùng mặt người khác.

Chỉ một thoáng, hình thể của những con trùng mặt người mạnh nhất này càng lúc càng lớn, bắt đầu lần nữa nhả tơ bao bọc chính mình thành kén.

“Đây chính là Vực Sâu tiến hóa thành ư?” Hắn bắt đầu hiểu rõ trong lòng.

Đồng thời, trong tầm mắt, thanh thuộc tính cũng bắt đầu xảy ra biến hóa rất nhỏ.

Một thiên phú trong huyết mạch hệ thống Vực Sâu đang khẽ phát sáng.

‘Hỗn Độn Chi Khu: Bởi vì tính đặc thù của thiên phú, Vực Sâu có thể tự do chuyển hóa giữa hồn chất và sinh mệnh lực. Lượng lớn thể linh hồn bị nuốt chửng cũng có thể tiến hành tiến hóa bên trong cơ thể cùng lúc, có thể đạt được huyết mạch kiểu mới và tăng tốc độ hoàn thiện Vực Sâu. ’

Phía dưới còn có một thanh tiến độ biểu thị độ hoàn thiện, tỷ lệ phần trăm là 78%.

Nói cách khác, hiện giờ hắn tăng thêm những thiên phú huyết mạch thu hoạch được kia, dù là ác ma hay ma quỷ cũng được,

sinh vật Minh Phủ cũng tốt, tổng cộng lại là 78%.

Nhưng giờ khắc này, khi đang nuốt chửng rất nhiều âm hồn, Trương Vinh Phương cảm thấy vô cùng ngạc nhiên và hớn hở, dường như hắn có thể tăng tốc quá trình này từ những âm hồn bên trong cơ thể ấy.

‘Tăng tốc thế nào đây? ’

Sau khi những âm hồn này nhập thể, hắn cũng không lập tức cảm thấy sinh mệnh mình có gì thay đổi. Chỉ là khả năng tính toán của ý thức được cải thiện đáng kể.

Trương Vinh Phương lặng lẽ quan sát và phát hiện lúc đám trùng mặt người này đang chém giết sẽ nổi lên một vệt chất keo trong suốt nhỏ xíu giống như thạch.

Loại chất keo này như chất khí, một mực tung bay lên cao, cuối cùng dung nhập vào trong máu thịt của chính hắn.

‘Những chất keo này hẳn là hồn chất, nhưng làm sao để chuyển hóa chúng thành sinh mệnh lực nhỉ? ’ Trương Vinh Phương suy tư.

Hắn đã góp nhặt dạng chất keo hồn chất này không ít, dù sao trước đó hắn đã hấp thu quá nhiều âm hồn, qua nhiều năm như vậy, số lượng cũng đạt đến mấy vạn.

Hắn cẩn thận quan sát và phát hiện loại chất keo này sẽ lưu thông tuần hoàn theo máu của mình, sau đó hòa tan trong khoang trống ở lồng ngực rồi hóa thành từng đợt gió đen.

Cơn gió này lướt xuống phía dưới, sẽ làm rơi ra lượng lớn bào tử trùng mặt người bên trong khoang trống tại bất cứ nơi nào nó đi qua.

Sau đó lặp lại quá trình trước đó.

Đây là một chu trình tuần hoàn hoàn chỉnh, chất keo được chiết ra sẽ dần phát ra ánh sáng nhạt khi đám trùng mặt người lần lượt chém giết.

Trương Vinh Phương không biết loại biến hóa này là gì, nhưng hắn cảm nhận được đây đúng là một loại thăng hoa đến từ bản năng của Ấu Thể Vực Sâu.

Chương 1945 - Trưởng thành (8)

Trôi nổi trong biển Lãng Quên, hắn lẳng lặng suy tư.

‘Dựa theo suy đoán trước đây của ta, nếu bản chất của Vực Sâu vẫn giống với kiếp trước, vậy thì liệu có phải sắp tạo ra một trận huyết chiến nữa không? Ngoài ra, ta cũng đã đạt được không ít huyết mạch của các đại chủng tộc, ác ma và ma quỷ, có lẽ nào cũng phải phân phối cho bọn gia hỏa này? Để bọn chúng có thể chém giết càng thêm kịch liệt hơn? ’

Không có người chỉ đường dẫn lối cho hắn, cũng không có Vực Sâu thứ hai làm hàng mẫu, Trương Vinh Phương chỉ có thể mò đá quá sông.

Thời gian dần trôi, trước mắt hắn bỗng nhiên chợt lóe, trông như có thứ gì đó phát sinh biến hóa.

“Đó là… !?”

Hai mắt hắn trợn to, như thể thấy được một loại chuyện hết sức bất ngờ nào đó.

Đó là một vệt chất keo không biết tuần hoàn lặp lại bao nhiêu lần, bỗng dưng chiếu ra ánh sáng chói lóa ở lần chém giết cuối cùng, bay lên không trung rồi dung nhập vào máu thịt của hắn.

Đúng vào thời điểm này.

Số lượng của một mục thuộc sinh mệnh trong thanh thuộc tính đột ngột chuyển động.

Con số ban đầu là 223598, mà bây giờ, đã tăng lên mười điểm từng chút một!

Cùng lúc đó.

Một luồng tin tức hoàn toàn mới không hiểu ra sao tràn vào đầu hắn.

Đó là một tin tức mơ hồ và mang tính bản năng, giống như nhân loại trời sinh sẽ chớp mắt và sẽ hô hấp.

Mà trong cảnh báo trực giác cũng cụ thể hóa luồng tin tức này.

‘Cảnh báo trực giác: Ngài bắt đầu dần dần thức tỉnh bản chất của Vực Sâu, bản chất của sinh mệnh là tiến hóa và thăng hoa.

Từ khi sinh ra đến lúc kết thúc, sinh mệnh vốn thúc đẩy sinh trưởng tạo thành là vì hành trình linh hồn thăng hoa đến cực hạn.

Trải qua 381 lần tuyệt vọng, 97 lần đau khổ cùng cực và 563 lần điên cuồng phẫn nộ, ngài thu được một Thánh Hồn thăng hoa đến biến đổi về chất. Ngài có thể ban tặng cho nó phần thưởng huyết mạch.

‘Nhắc nhở thứ hai: Bất luận Thánh Hồn thu được huyết mạch gì đều nhất định sẽ trưởng thành thành thể Cứu Cực đỉnh điểm của huyết mạch. ’

‘Nhắc nhở thứ ba: Cá thể Thánh Hồn có thể sinh ra phản hồi sinh mệnh mỗi năm một lần. Cấp độ Thánh Hồn cụ thể cần tự thăm dò. ’

“Khá lắm! Phản hồi sinh mệnh mỗi năm một lần! Cho dù một lần chỉ có mười điểm, nhưng nếu số lượng lớn, ta cũng có thể kiếm chác được! !” Lúc Trương Vinh Phương nhìn thấy nhắc nhở này thì thực sự cảm xúc dâng trào.

Qua nhiều năm như vậy, số lượng âm hồn hắn hấp thu quá ít, căn bản không hình thành được đại tuần hoàn, thế nên không có cách nào sinh ra Thánh Hồn.

Nhưng giờ đây… hắn hấp thu ít nhất mấy chục vạn âm hồn trong một lần.

Mà dường như biển Lãng Quên xung quanh còn chẳng hề thay đổi, vẫn có vô cùng vô tận âm hồn điên cuồng lao về phía này.

Nhiều âm hồn thế kia, e rằng chỉ nội trong tầm mắt đã có thể lên tới vài tỷ.

Nếu như hắn hấp thu toàn bộ vào. Há chẳng phải số lượng Thánh Hồn sinh ra sẽ lên đến hàng vạn à? ?!

Đến lúc đó, có lẽ trị số sinh mệnh sẽ bay vút lên hệt như tên lửa!

Nghĩ tới đây, Trương Vinh Phương bỗng nhiên hiểu rõ tại sao ý thức Vực Sâu trong câu chuyện đời trước lại có khát vọng mãnh liệt với Thánh Hồn như vậy.

Bây giờ xem ra, Thánh Hồn này quả thực chính là gà biết đẻ trứng vàng! Càng nhiều càng tốt!

Vừa nghĩ đến đây, hắn thu hồi tâm trí, suy nghĩ một chút, rất nhanh đã xác định, là Thánh Hồn đầu tiên được sinh ra, kiểu gì cũng nên nhận được một chút ưu đãi.

Lúc này, trong số huyết mạch hắn nắm giữ, mạnh mẽ nhất vẫn là sinh vật Cứu Cực Nguyên Thể mà bản thân hắn quen thuộc nhất.

'Chính là ngươi. ' Hắn khẽ động tâm niệm, thiên phú huyết mạch của sinh vật Cứu Cực lập tức lóe lên ánh sáng nhạt.

Cùng lúc đó, một làn sóng vô hình phóng ra từ đầu hắn, tràn vào Thánh Hồn phát ra ánh sáng trắng lấp lánh.

Bên trong không gian, Thánh Hồn nhanh chóng vặn vẹo và biến hóa rồi mọc ra hình người, hình thể cũng càng lúc càng lớn.

Thoắt cái, vô số cánh tay trắng bệch mọc ra phía sau nó, làn da hóa thành màu xám nhạt cũng nổi lên ánh kim loại sáng bóng.

Mái tóc dài màu đen mọc nhanh rồi xõa xuống eo.

Ngoại trừ khuôn mặt khác biệt ra, tất cả mọi thứ còn lại đều giống hệt như Trương Vinh Phương ở hình thái Chung Thức trước đó.

'Đi thôi, ta thích chém giết, bày ra khía cạnh hùng dũng nhất của các ngươi, ta sẽ trao tặng phần thưởng chí cao vô thượng! '

Trương Vinh Phương truyền ý thức cho Thánh Hồn.

Thánh Hồn kia cung kính khuỵu gối, cúi đầu, hướng lên trời cao hành lễ. Rõ ràng là đã nghe thấy lời được truyền tới.

*

Mặt đất.

Đại địa chi mục khổng lồ lóe lên ánh sáng màu nâu thành từng vòng nhạt, ở vị trí trung tâm đồng tử là một điểm vòng xoáy màu đen đang không ngừng chuyển động, nuốt chửng tất cả ánh sáng xung quanh.

Những đường mảnh nhỏ sáng lấp lánh ấy tựa như dòng sông chảy vào hố đen, liên tục hội tụ lượng lớn năng lượng vào lò năng lượng nằm sâu trong lòng đất.

Chương 1946 - Trưởng thành (9) - Chương 1966 - Tận cùng (8)

Toàn bộ Đại địa chi mục, ngoài những vành đai thu thập năng lượng này ra, còn xen lẫn các khu kiến trúc quan sát được xây dựng ở biên giới.

Trong những tòa kiến trúc này, tòa gần nhất là một ngôi nhà màu trắng hình tam giác vuông quái dị.

Trên nóc nhà là sân thượng trang trí tinh xảo, có một vài bóng người đang đứng trên đó và lặng lẽ ngắm nhìn Đại địa chi mục khổng lồ.

“Hơn hai trăm năm, cuối cùng lò năng lượng đã sắp dự trữ đầy đủ.”

La đứng ở phía trước nhất thấp giọng nói, nàng nhìn khu vực trung tâm không ngừng xoay chuyển, trông có vẻ rất xúc động.

Nàng vốn cho rằng việc tìm kiếm Mật Khóa tích trữ năng lượng càng nhanh hơn so với lò năng lượng. Nào ngờ, chỉ một Mật Khóa thứ ba mà tìm suốt hai trăm năm vẫn không thu hoạch được gì.

Tháp Sát Na gần như lật tung cả châu Linh Đồ lên tìm, nhưng vẫn không có lấy một chút thu hoạch.

Vĩnh Tục cung cũng tham gia truy tìm, rốt cuộc vẫn không có cách nào tìm ra manh mối.

Manh mối tháp Sát Na có trước đó căn bản chính là giả, là Tác Nhĩ đưa ra chỉ dẫn giả dối.

“Những nơi có thể tìm, bọn ta đều tìm hết rồi, thậm chí tháp Sát Na còn tìm đến cả châu Ác Lâm, tất cả đều không thu được gì. Bọn ta nghi ngờ có lẽ Mật Khóa thứ ba kia tồn tại ở một nơi bí ẩn mà tất cả mọi người không có cách nào chạm tới. Không hề nằm trong tam đại châu.” Phần đại diện Linh Minh đứng sau nàng, giờ đây đã khác biệt hoàn toàn so với hai trăm năm trước.

Nàng ta đội vương miện màu vàng tượng trưng cho vương quyền trên đầu, khí chất trên người cũng chuyển từ thanh cao

lạnh lùng sang ẩn chứa một tia quý khí uy nghiêm.

Trong mấy năm nay, Linh Minh hoàn thành kế hoạch thống nhất, trải qua vô số tranh đấu nội bộ, cuối cùng xác định được chính quyền thống nhất với Phần là người chiến thắng.

“Còn có một chỗ mà tất cả mọi người chưa ai tìm tới.” Một giọng nói trầm thấp khác đại diện cho Nhân Minh vang lên.

Hắn đã sớm không phải là Tu Trạch Lạp Tư, mà là một người khác không ai có thể nghĩ đến.

Người huyết mạch u Nam.

Dưới sự hỗ trợ của Tác Nhĩ, u Nam dẫn theo đội người huyết mạch còn lại thống nhất Nhân Minh trong những năm qua và trở thành đại biểu duy nhất của Nhân Minh.

Ngày nay, sắc mặt hắn ta đã già nua, da dẻ tràn đầy nếp nhăn, nuôi một bộ râu màu trắng dài tầm cả thước, thoạt nhìn đã trở thành dáng vẻ hoàn toàn già yếu lọm khọm.

Hai trăm năm đối với người thích ứng như hắn ta cũng đã sắp đến cực hạn của sinh mệnh.

“Có lẽ Mật Khóa thứ ba đã không thể nào chân chính tìm được trong khoảng thời gian cuối cùng của sinh mệnh ta.” Ánh mắt u Nam có chút mông lung, hắn ta nói.

“Tại sao ngươi không đồng ý chuyển hóa để kéo dài tuổi thọ?” La quay lại nhìn hắn ta.

u Nam mỉm cười: “Sinh, lão, bệnh, tử mới là sự viên mãn của cả đời người, đây là vòng tuần hoàn thống nhất của nhân sinh, ta chỉ muốn thuận theo tự nhiên.”

“Thật ra cũng không quan trọng, nếu không tìm thấy Mật Khóa thứ ba, tất cả mọi người đều phải chết. Chúng ta cũng chỉ sống nhiều hơn ngươi một chút ít thời gian mà thôi.” Phần trầm giọng nói.

u Nam không nói gì, chỉ là ánh mắt hắn ta hơi mê mang, trông như đang lạc vào hồi ức xa xưa.

“Đi thôi, đi kiểm tra tiến độ hiệu chuẩn của lò năng lượng lần nữa.” La cất tiếng thở dài, phất tay mở không gian vô hình ra trước mặt, chuẩn bị bước vào.

Vụt!

Thình lình, một tia sáng tím bay vụt qua bầu trời phía xa, sau đó rơi xuống giữa không trung bên cạnh nàng một cách chuẩn xác rồi lơ lửng bất động.

La dừng bước chân, nhíu mày nhìn tia sáng tím này.

Bên trong tia sáng tím là một cuộn giấy nhỏ bé đang chìm chìm nổi nổi.

“Đây là tin tức do Lang đích thân truyền tới sao! ?” Nàng vươn tay nắm lấy, tia sáng tím kia lập tức tự động tản mác đi, để lộ cuộn giấy bên trong.

Mở cuộn giấy ra, La lướt mắt xem qua, sắc mặt nàng khẽ biến đổi trong tích tắc, ánh mắt nhanh chóng dâng lên vẻ khó tin, kinh ngạc xen lẫn vui mừng.

“Rốt cuộc… Rốt cuộc đã tìm được rồi! !” Nàng thấp giọng hô lên, tức khắc hấp dẫn sự chú ý của hai người xung quanh.

Hai người vội vàng bước tới xem nội dung của cuộn giấy.

‘Mật Khóa thứ ba – Huyền Tâm, đã được tìm thấy ở châu Ác Lâm, việc bổ sung năng lượng cho lò năng lượng sắp sửa hoàn thành, hãy bắt đầu thẩm tra đối chiếu tọa độ truyền tống. ’

“Huyền Tâm! ? Không phải là Bất Diệt Chi Hồng à?” Sau khi ngạc nhiên và vui mừng xong, Phần nhanh chóng lộ vẻ nghi ngờ.

“Bất Diệt Chi Hồng chỉ là danh hiệu, tên thật là Huyền Tâm.” La giải thích. “Chỉ cần tìm thấy là được rồi, Lang là vô địch, hắn ta nhất định có thể sớm giải quyết xong Thủ Mật Nhân chi vương!”

“Cuối cùng… cuối cùng cũng có thể mở thông đạo rồi.” u Nam cũng vô cùng khấp khởi trong lòng, hắn ta sắp phải chết, nếu có thể trông thấy tất cả đều viên mãn trước khi chết, dĩ nhiên là không còn gì tốt hơn.

Chương 1947 - Trưởng thành (10)

“Chỉ là không phải đã thẩm tra đối chiếu tọa độ rồi ư? Tại sao còn phải thẩm tra đối chiếu nữa?” u Nam kịp thời phản ứng.

“Việc thẩm tra đối chiếu lặp đi lặp lại là rất bình thường.” La đáp lời, “Dù sao chúng ta chỉ có một cơ hội, Bạch Đồng sẽ không cho chúng ta thời gian bổ sung năng lượng cho lò năng lượng lần thứ hai đâu.

Vậy nên, một khi lần mở thông đạo này thất bại, vậy thì cả thế giới đều sẽ triệt để xám xịt, mất hết hy vọng.”

Cơ hội chỉ có một lần.

Câu nói này khiến lòng ba người nhất thời đều trở nên nặng nề.

*

Châu Ác Lâm.

Từng tia Thiên Quang hệt như rừng cây, chiếu rọi mặt đất thành bình nguyên kỳ dị sáng tối chập chờn.

Oành! !

Hào quang đỏ thẫm rực rỡ sáng ngời ầm ầm bùng nổ dưới mặt đất.

Từng chùm sáng màu đỏ xuyên qua đất bằng y như những mũi khoan sắt và bay vút lên bầu trời.

Mặt đất hiện lên vô số vết nứt màu đỏ, cảnh tượng này kéo dài một giây rồi hoàn toàn vỡ vụn.

Toàn bộ mặt đất bị uốn cong lên và nổ tung.

Một bóng người mảnh khảnh màu đỏ bay ra từ đó.

Đó là một con rồng kim loại mảnh khảnh toàn thân đỏ bừng, trên đầu của nó có hai chiếc sừng đen nhánh bén nhọn dài tới phần eo.

Hình thái tổng thể trông như Long tộc trong thần thoại phương Đông, năm móng, vảy cá, thân rắn, toàn thân phát ra ánh sáng đỏ.

Grào! !

Rồng đỏ bất chợt há miệng, phát ra tiếng gào thét kinh hoàng đinh tai nhức óc.

Nhưng nó chưa kịp gầm xong thì một tia sáng xám từ dưới mặt đất phóng lên tận trời, xuyên qua trán nó trong nháy mắt.

Tiếng vang ầm ầm vọng ra, rồng đỏ triệt để bùng nổ, hóa thành vô số điểm sáng tản ra bốn phía.

Nhưng điểm sáng còn chưa bay xa đã lại hội tụ ở nơi xa, lần nữa hình thành thân thể khổng lồ của rồng đỏ.

“Ngươi không giết được ta đâu! !” Rồng đỏ rống giận, gào thét về phía điểm sáng màu xám.

“Rất nhiều năm trước cũng có một gia hỏa nói với ta giống như ngươi.”

Trong ánh sáng xám, một người vô diện cầm trường kiếm màu xám trong tay, khóe miệng đang mỉm cười, khoác áo choàng tím đen và lơ lửng giữa không trung.

“Sau đó, hắn biến mất.” Lúc này, người vô diện chính là Lang, chủ nhân của tháp Sát Na.

Hắn ta nâng kiếm lên và chĩa về phía rồng đỏ ở nơi xa.

“Giải quyết xong ngươi rồi cũng là lúc ta chân chính xác định tọa độ cuối cùng.”

Sau khi xác định tọa độ là có thể mở ra thông đạo.

Đây là trình tự sau cùng.

Mà hiện giờ, một khi việc bổ sung năng lượng cho lò năng lượng hoàn tất, chỉ cần chờ La thiết lập tọa độ ổn thỏa, hắn ra sẽ không cần phải kiêng dè bất kỳ điều gì nữa.

Chỉ một thời gian ngắn nữa thôi, Bạch Đồng sẽ chân chính nuốt chửng tinh cầu này, thực chất, hắn ta hoàn toàn có thể không cần phải để ý tới thông đạo và yên tâm chờ đợi là được.

Đáng tiếc, hắn ta lo lắng bản thân không đợi được đến lúc đó.

Trong chốc lát, ánh sáng xám lập lòe, trường kiếm trong tay Lang bỗng chốc vỡ nát và hóa thành vô số bột phấn màu vàng tung bay khắp nơi.

Thoắt cái đã bay đến và bao trùm toàn bộ thân thể rồng đỏ.

Vài hơi thở sau, bột phấn tiêu tan và rồng đỏ cũng triệt để biến mất không còn tăm hơi.

Đối với Lang, tuy sinh mệnh lực của Bất Diệt Chi Hồng khá mạnh, nhưng còn không bằng Huyết Vương lúc trước.

Hắn ta chỉ mới giết có mấy ngàn lần thì đã có thể chấm dứt tất cả rồi.

"Còn mười lăm năm nữa…" Hắn ta nhẹ nhàng thở hắt ra. "Nhất định phải đi, nếu còn không đi…"

Rất nhiều người cho rằng tuổi tác của hắn ta bắt đầu tính từ khi thân thể này được sinh ra, nhưng thật ra không phải vậy.

Hắn ta đã đặt chân lên tinh cầu này từ rất nhiều, rất nhiều năm về trước, thậm chí là trước cả tộc Linh Nhãn rất lâu.

Sau này, tộc Linh Nhãn kiến tạo Thái Uyên, huy động lực lượng của thế giới mục nát, hội tụ ra biển Lãng Quên. Bên cạnh đó còn thành lập khu trao đổi và phong tỏa hết thảy.

Lúc đó, hắn ta đã tự do trôi dạt trên mặt đất, mãi đến khi tộc Linh Nhãn bắt đầu kế hoạch mạnh nhất.

Linh hồn của hắn ta đã sớm đi tới bước đường khô héo trên thế giới cằn cỗi này, nếu không phải nhờ thân thể này nuôi dưỡng, có lẽ hắn ta đã biến mất vào mấy trăm năm trước.

Mà giờ đây, cho dù có thân thể này, hắn ta cũng đã sắp đến cực hạn.

"May mắn thay, trời không tuyệt đường người." Lang nhìn cảnh rồng đỏ vỡ vụn và triệt để tan biến, sự nôn nóng dần dần sinh ra trong lòng suốt hàng trăm năm qua cũng chầm chậm tiêu tan.

"Nếu việc bổ sung năng lượng cho lò năng lượng hoàn tất, vậy thì Vĩnh Tục cung và các thế lực còn lại cũng không còn tác dụng nữa."

Khóe miệng hắn ta nhếch lên nụ cười thoải mái.

"Đã đến lúc kết thúc tất cả những chuyện này."

Biển Lãng Quên.

Biển Lãng Quên vốn rất khổng lồ, lúc này lại giống như mọc cục bướu sưng, ở đường ranh giới đang có mảng lớn máu thịt màu đỏ thẫm đang nhúc nhích, đang lan tràn sinh trưởng.

Chương 1948 - Mưu tính (1)

Ý thức của Trương Vinh Phương khi thì thoát ra khỏi Vực Sâu bên trong cơ thể, gia tốc việc hấp thu âm hồn xung quanh.

Khi thì chìm đắm vào trong sự chém giết với rất nhiều trùng mặt người tại khoang trong Vực Sâu.

Từ luồng Thánh Hồn thứ nhất xuất hiện, cho đến bây giờ đã là nửa tháng trôi qua.

Trong nửa tháng, hắn cơ bản là đã không nhớ rõ mình thu nạp bao nhiêu âm hồn.

Mấy triệu? Hơn chục triệu? Có lẽ càng nhiều hơn nữa.

Biển Lãng Quên đã có một cái cạnh góc, khu vực khoảng chừng một phần mười, xuất hiện hiện tượng màu sắc trở nên nhạt đi.

Lúc này vô số âm hồn đều biết bên này có hy vọng chạy trốn, đều rối rít điên cuồng tràn về phía góc này.

Trương Vinh Phương cảm thụ được số lượng âm hồn khổng lồ trong cơ thể, cảm giác mình giống như đang ngồi tên lửa vậy, lực tinh thần ý thức nhanh chóng tăng vọt.

Trong lòng từ sự mừng rỡ lúc mới bắt đầu, chậm rãi trở nên bình tĩnh lại.

‘Chỉ cần dựa vào số lượng, là không có cách nào đối kháng được với Lang. Phải tăng mức độ tinh tế lên. ’

Hắn chợt nghĩ đến đây.

Nhất thời phía trên biển Lãng Quên tự nhiên cuồn cuộn nổi lên một trận cuồng phong màu đen.

Đây chỉ là hiện tượng tự nhiên đưa tới do ý thức của hắn khẽ động.

Tại nơi có thể cụ thể hóa ra Thế giống như khu trao đổi và Thái Uyên này, thể ý thức thuần túy có thể làm được rất nhiều việc.

‘Như vậy làm sao mới có thể tăng lên cấp độ Nhập Vi? ’ Hắn lại hồi tưởng lại nội dung mà Linh từng nói trong không gian Cách Thức.

Cực độ tinh thuần thay đổi nhỏ tinh thần lực.

Cái này không phải giống như quá trình diễn biến của Thánh Hồn bản thân Vực Sâu đấy ư?

Hắn bỗng hiểu ra.

Đây chính là phù hợp, càng là tinh thuần, thì càng có thể thành thạo nắm trong tay, càng có thể tinh tế hóa đến cực hạn.

Lúc này Thánh Hồn trong cơ thể đã có nhiều cỡ hai chữ số.

Tốc độ thời gian trôi qua của khoang trong Vực Sâu hình như nhanh hơn thế giới bên ngoài rất nhiều. Cứ như vậy trong nửa tháng ngắn ngủi, đám trùng mặt người đã luân hồi mấy trăm lần, hơn một nghìn lần.

Dưới số đếm càng ngày càng khổng lồ, khoang trong Vực Sâu cũng càng lúc càng lớn.

Không gian chiếm biển Lãng Quên cũng càng ngày càng nhiều.

Dưới sự chiếu cố huyết mạch không ngừng nghỉ, giống loài bên trong Vực Sâu cũng dần dần dư thừa hơn.

Ác ma, ma quỷ, minh yêu, hình thái càng ngày càng nhiều, năng lực càng ngày càng mạnh.

Theo khoang trong càng lúc càng lớn, nước biển vốn đã nhạt dần đi của biển Lãng Quên lại dần dần bắt đầu một lần nữa biến thành màu đen.

“Đây là cái quỷ gì thế?” Để Ba ghé vào sát biên giới của sân, nhìn biến hóa của nước biển phía dưới.

Hiện tại Trương Vinh Phương làm ra động tĩnh lớn như thế, việc này trở thành điều hứng thú mới lạ mỗi ngày của hắn.

Một hồi, bên này nổ tung.

Hồi sau, bên kia sáng lên.

Ấu thể Vực Sâu khổng lồ, luôn có thể bởi vì nhiều loại nguyên nhân mà làm ra các loại các dạng động tĩnh.

Để Ba xem vui vẻ.

Chỉ là lúc này đây, nước biển lại biến thành đen, hình như có hơi khác với lần trước đó.

Bởi vì hắn chợt phát hiện, sát biên giới của cái túi dạ dày thật lớn kia thế mà lại bắt đầu mọc ra tảng lớn xúc tu thịt rậm rạp chằng chịt.

Những xúc tu này không ngừng leo lên từ thạch bích, không tiếng động mà yên tĩnh, tính bí mật rất mạnh.

“Lão Trương, ngươi vẫn còn ở đó chứ?” Để Ba rướn cổ kêu to.

Rầm.

Một khuôn mặt người trải dài mấy ngàn mét bỗng nhiên nhô lên trên túi dạ dày khổng lồ phía dưới.

“Ta rất khỏe, bằng hữu.” Trương Vinh Phương mở miệng trả lời.

Khí tức hắn phun ra từ miệng cũng giống cơn lốc, thổi cho toàn bộ Thần Hi cung cũng hơi rung lắc.

“…” Để Ba nắm chặt vòng bảo hộ bên cạnh sân, thân thể bị cuồng phong thổi không ngừng bay lên, giống như con diều không có dây.

“Ngươi đừng có mà nói chuyện, ta sợ có nguy hiểm tính mạng!” Để Ba rống to hơn.

“Xin lỗi.” Trương Vinh Phương trả lời.

Trong khoảng thời gian nhỏ như vậy, khuôn mặt của hắn lại lớn hơn một vòng.

Theo thời gian trôi qua, tốc độ cắn nuốt biển Lãng Quên của hắn hình như còn đang tăng thêm.

Đây giống như là một loại tăng tốc độ, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng gấp gáp.

“Hay lắm.” Cơ thể Để Ba rơi xuống, đập ầm ầm trên mặt sân đá, hắn cũng theo đó thở phào nhẹ nhõm.

“Động tĩnh này của ngươi cũng quá lớn rồi đó?” Hắn lớn tiếng nói.

“Động tĩnh lớn? Vậy cứ trò chuyện như thế này đi.” Lúc này đây giọng của Trương Vinh Phương trực tiếp vang lên ở trong đầu hắn.

Đây là truyền âm ý niệm mà huyết mạch Linh Hấp Quái am hiểu, hay còn gọi là truyền tin tâm linh.

“Ta nói chứ ngươi rốt cuộc muốn làm gì thế hả? Động tĩnh lớn như vậy, chẳng lẽ nào ngươi định nuốt chửng toàn bộ biển Lãng Quên đấy hả?” Để Ba phàn nàn.

“Làm sao có thể chứ.” Trương Vinh Phương bật cười: “Chắc chắn là phải đến lúc ta ăn no mới thôi được.” Một biển Lãng Quên sao mà đủ chứ?

Chương 1949 - Mưu tính (2)

“Vậy lúc nào thì ngươi có thể ăn no?” Để Ba đưa mắt nhìn túi dạ dày khổng lồ đã chiếm cứ tất cả mặt biển gần đấy, không biết phải nói cái gì.

“Ta cũng không biết nữa, nhưng sắp rồi, rất nhanh thôi.” Trương Vinh Phương ăn ngay nói thật.

Cho đến bây giờ, điểm thuộc tính mà Thánh Hồn mang đến cho hắn lại để cho hắn lấy được thêm một loại năng lực thiên phú mới.

Điều này cũng làm cho hắn lại tiến một bước theo phương hướng thể hoàn chỉnh Vực Sâu.

“Vậy là tốt rồi, ta thực sự sợ ngươi làm ra chuyện lớn gì đó, không có cách dọn dẹp được.” Để Ba thở phào.

“Ngươi yên tâm đi, ta có thể làm ra chuyện lớn gì được chứ? Động tác của ta rất ôn hòa mà.” Trương Vinh Phương biện giải.

“Được rồi, ta tin ngươi.” Để Ba bất đắc dĩ nói, thở hắt ra, hắn đứng dậy đi vào Thần Hi cung ở phía sau.

“! !? ?”

Bước chân của hắn bỗng khựng lại, đứng tại chỗ nhất thời ngây dại trong phút chốc, không có cách nào nhúc nhích được.

Ngay ở trước mặt hắn, cung điện vốn là tráng lệ đường hoàng uy nghiêm kia, lúc này đã hoàn toàn bị mảng lớn máu thịt đỏ sậm bao bọc khắp nơi.

Trừ cái sân mà hắn nằm ra, toàn bộ cung điện còn lại đều che phủ một tầng máu thịt đỏ sậm mọc ra vô số con mắt.

“Ta … đây là ôn hòa mà ngươi nói đó hả! !?” Tay Để Ba chỉ vào cung điện mình yêu thích, trong lúc nhất thời giọng điệu cũng run run.

“Đừng lo lắng, ta chỉ là bắt đầu nghỉ ngơi một chút.” Giọng nói của Trương Vinh Phương vang lên trong đầu Để Ba.

“Ta không có ác ý, chỉ là…”

Bên trong cung điện, một hình người cao lớn khắp toàn thân mọc vô số con mắt máu đỏ đang chậm rãi nổi lơ lửng, lại gần về phía bên này.

Không gian xung quanh hình người kia làm vặn vẹo, tia sáng mơ hồ một cách tự nhiên.

Yết hầu Để Ba nuốt ực một cái, đối phương còn chưa tới gần đã tạo cho hắn một loại cảm giác cực nóng, đau nhói toàn thân.

Hắn thấy rõ ràng, không gian xung quanh hình người kia đều đang bắt đầu chậm rãi bị nhuộm đỏ.

"Cái tên nhà ngươi… có chút không đúng! !"

"Không có, ta rất khỏe, rất bình thường. Từ sau khi bị Lang đánh bại, mỗi thời mỗi khắc ta đều đang tự hỏi, phải làm như thế nào mới đuổi kịp được. Hắn ta quá mạnh mẽ, cái loại cấp bậc Nhập Vi ấy đã đạt đến cực hạn dưới nguyên tử. Đó là tầng thứ mà ta không thể nào hiểu được."

Trương Vinh Phương trả lời.

Tuyến đường Vực Sâu cũng không phải là tuyến đường võ đạo, vậy nên hắn cũng không rõ ràng cho lắm tình huống của bản thân bây giờ là như thế nào.

Dựa theo giai đoạn để phân chia thì chia huyết mạch Vực Sâu ra làm bốn bộ phận gồm có thể sơ sinh, ấu thể, thể hoàn chỉnh và thể cuối cùng.

Ấu thể và thể hoàn chỉnh là giai đoạn có thời gian dài nhất, nhưng có thể thông qua việc cắn nuốt lượng lớn linh hồn chất lượng cao để gia tốc quá trình này.

Mà trùng hợp rằng, biển Lãng Quên đối với ấu thể Vực Sâu như hắn nhất định chính là con chuột rơi vào vại gạo, là kho lúa đầy đủ.

Vô số linh hồn cường đại khát cầu cứu rỗi một ngày lại một ngày ở chỗ này.

"Nguyên tử là cái gì, ta không biết." Để Ba nuốt nước miếng một cái: "Có điều ta cảm thấy, ngươi thật giống như có chút không đúng!"

“Ta không đúng chỗ nào chứ?” Trương Vinh Phương giơ tay lên, nhìn trên người mình.

“Lực lượng của ngươi, hình như đang ô nhiễm toàn bộ không gian của Thái Uyên!” Để Ba há mồm cấp tốc nói.

“Thế hả? Vậy hẳn là do lực lượng của ta tăng trưởng quá nhanh, dẫn đến hiệu ứng không gian lõm xuống. Giống như hiện tượng tinh cầu có mật độ thật lớn đưa tới lực hút vặn vẹo không gian vậy ấy. Cái này rất bình thường.” Trương Vinh Phương không cho là đúng.

“Nhưng là ta cảm thấy rất giống như là…” Để Ba có biết về khái niệm tinh cầu, lúc này vẫn còn muốn nói chuyện.

Nhưng bóng người Trương Vinh Phương chợt lóe, đã biến mất ở chỗ cũ.

Theo hắn biến mất, không gian bị nhuộm đỏ kia vẫn còn để lại một mảnh màu đỏ nhàn nhạt, hơn nữa, thậm chí bắt đầu không ngừng lan tràn ra hướng phía xung quanh.

“…” Để Ba không biết nói gì.

Hắn lại gần thêm một chút, vươn tay, muốn nhẹ nhàng kiểm tra không gian bị nhuộm đỏ ấy.

Nhưng mà cái gì cũng không gặp được, mảng nhỏ màu đỏ ấy giống như chỉ là ảo ảnh.

“Không cách nào đụng vào được…? ?!”

Bỗng nhiên, hắn dường như nghĩ tới điều gì, cấp tốc xoay người lại chạy đến sát biên giới sân rồi nhìn xuống dưới.

Biển Lãng Quên phía dưới, lúc này toàn bộ đã biến thành thịt màu đỏ thẫm.

Biển thịt rộng.

Khu vực mặt biển trước đó còn thừa lại không ít, hôm nay lại đang nhanh chóng bị thịt dạ dày khổng lồ kia bao bọc khắp nơi.

Mà trong không khí, vô số từng tia từng sợi màu đỏ đang không ngừng như lan tràn lên trên giống như vết rạn trên mặt gương, kéo dài về phía trên của Thái Uyên.

Để Ba ngẩng đầu lên, cảm nhận lên phía trên.

Chương 1950 - Mưu tính (3)

Ở tận cùng cảm giác của hắn, màu đỏ kia đã kéo dài đến tầng thứ 9, thậm chí vẫn còn tiếp tục đi lên nữa.

“Ta đệch! Xảy ra chuyện lớn rồi! !”

Trong lòng hắn bỗng nhiên dâng lên một dự cảm bất tường (Không tốt, báo trước điều xấu).

Bề mặt địa cầu.

Đại địa chi mục.

Trước một kiến trúc thuần trắng nóc nhà nghiêng lệch kỳ dị.

Vĩnh Tục cung, Linh Minh, Nhân Minh, tất cả tầng lớp cấp cao đều tụ tập đủ ở đây.

La, Phần, u Nam, cùng với rất nhiều thuộc hạ tinh nhuệ phân tán đứng phía sau ba người.

Liếc mắt nhìn lại không dưới hơn trăm người đều đến nơi này.

“Hoàn thành bổ sung năng lượng cho lò năng lượng, Mật Khóa thứ ba hoàn toàn được tháo bỏ, kế tiếp, chính là xác định tọa độ.” La bình tĩnh nói.

Ánh mắt nàng nhìn mọi người xung quanh tại đây.

Nàng giơ tay phải lên, trong lòng bàn tay cầm một viên thủy tinh hình thoi màu tím.

“Tháp Sát Na đã đưa tọa độ tới.”

“Sửa lại một chút, cũng không phải là bọn ta đưa tới.” Bỗng một giọng nói truyền đến từ bên cạnh của mọi người.

Dưới ánh sáng tím chớp lóe, ba bóng người cùng hiện ra, xuất hiện chỗ trống đã chừa lại cho bọn họ từ lâu.

Ba người kia, một người toàn thân trắng bệch, mặc bộ váy trắng.

Một người toàn thân do phi trùng màu đen cấu thành.

Còn có một thân thể hơi mờ, hiện ra ánh sáng bảy màu sặc sỡ.

Chính là Tam cự đầu của tháp Sát Na, ba Ác Vương, Áo Phỉ Gia, Minh, Lạp Đế Da Lam.

“Chỉ còn chờ các ngươi thôi.” La gật đầu, không hề cảm thấy bất ngờ chút nào.

“Lần trước đó đa tạ Áo Phỉ Gia đại nhân chỉ điểm.” Phần của Linh Minh thậm chí còn hướng Áo Phỉ Gia hơi cúi người chào.

“Không cần phải khách khí, mọi người tụ tập cùng nhau, cũng là vì một mục tiêu, tự nhiên thực lực bên mình càng mạnh càng tốt.” Sắc mặt Áo Phỉ Gia ôn hòa nói. Nếu như bỏ qua mấy con sâu nhỏ đang tiến vào chui ra từ miệng mũi khóe mắt của nàng, cho dù là ai cũng sẽ cảm nhận được sự ôn hòa và quý khí của nàng lúc này.

“Tọa độ là Lang truyền tới.” Lạp Đế Da Lam hiếm thấy chủ động mở miệng: “Có lẽ hắn ta sớm đã biết chúng ta có mưu đồ đối với hắn ta, nhưng hắn ta không chú ý. Cho nên, tọa độ này, chúng ta phải đưa vào xác định, bằng không tất cả mọi người đều phải chết tại chỗ.”

“Đúng vậy, Lang là vô địch đấy. Trước đó, tất cả đều ổn cả, nhưng từ giờ trở đi, cứ bằng bản lĩnh của mình vậy.” La khẽ gật đầu.

Bạch Đồng phủ xuống sẽ hủy diệt thế giới, mà đắc tội Lang, nó cũng có năng lực hủy diệt thế giới tương tự.

Cho nên bọn họ nhất định phải cẩn thận một chút, cẩn thận nữa.

“Chúng ta không đấu lại hắn ta. Cho nên, cứ dùng dựa theo tọa độ mà hắn ta cho đi.” Minh trầm giọng nói.

“Tọa độ, ta điền tọa độ, dù sao ta không tin Lang sẽ tự tìm đường chết, cho nên lời đồn u Nam nghe trước đó hẳn là sai rồi.” La hồi đáp.

Nàng nói lời này, giọng điệu gió bỗng nhiên vừa chuyển, nhất thời khiến tất cả mọi người tại chỗ trong lòng rùng mình.

Đều ở chỗ sâu trong đáy mắt hiện lên một vẻ khẩn trương.

Bởi vì đây là ám hiệu.

Khi La nói như vậy thì đại biểu cho ý thức của Lang đang theo dõi nơi đây. Cho nên…

“Vậy thì bắt đầu đưa vào đi, ta cũng không tin Lang sẽ cố ý đặt định vị tọa độ đến trên Bạch Đồng, đó chính là tự tìm đường chết. Cho nên hẳn là tất cả mọi người hiểu lầm hắn.” Phần mở miệng nói.

“La cung chủ, tọa độ đưa vào về sau, còn bao lâu có thể chân chính khởi động?” u Nam trầm giọng hỏi.

“Ba ngày chuẩn bị là tốt rồi, cần phải chuẩn bị tốt các loại dự án khẩn cấp, ví dụ như đang truyền tống thì bỗng nhiên xuất hiện quấy rầy, hoặc là chướng ngại vật vân vân.” La cấp tốc trả lời.

“Đã rõ, nếu có cần, xin hãy cho chúng ta biết đúng lúc.” Trong hai trăm năm này, u Nam kế thừa lượng lớn các loại cơ khí vật tư của tộc Linh Nhãn Thủ Mật Nhân. Bởi vì huyết mạch đặc thù, hắn có thể tăng phúc những uy lực của tộc Linh Nhãn với biên độ rất lớn, cho nên trong khi kết hợp lại, Nhân Minh của hắn thật ra thì mới là trợ giúp lớn nhất cho con đường nghiên cứu

“Đa tạ ý tốt.” La gật đầu.

Mọi người tại thời khắc này đều giống như không tin tọa độ của Lang có vấn đề. Nhưng trên thực tế, có lẽ là sớm trước đó, bọn họ đã làm xong dự án ứng đối.

Từ giờ khắc này, tất cả chính là bàn cờ tính toán của bọn họ và Lang.

Lang cần bọn họ để hoàn thành công trình khởi động và tính toán vân vân… sau cùng.

Mà bọn họ cần phải cân nhắc, làm thế nào để thay tọa độ dưới mí mắt của Lang.

Đúng vậy.

Ngay từ đầu bọn họ đã xác định, thiết kế hệ thống ẩn giấu trong hệ thống mở ra cả lối đi.

Tác dụng của hệ thống ẩn giấu ấy chỉ có một.

Đó chính là vặn vẹo thay đổi tọa độ, đổi thành vị trí mà bọn họ ngay từ đầu đã xác định rõ ràng kia.

Chương 1951 - Mưu tính (4)

Bởi vì bản thân Lang có thân phận là kiệt tác tối cao của tộc Linh Nhãn, cho nên để tránh cho sức tính toán kinh khủng của hắn ta phát hiện việc này.

Hệ thống ẩn giấu ấy, bản thân là không tồn tại, cũng không có chạy.

Chỉ có chờ đến một khắc trước khi sắp khởi động lối đi, La mới đưa nó vào, sau đó trong nháy mắt khởi động thay.

Mà trước đó, bọn họ đều phải biểu hiện hoàn toàn phối hợp với tất cả hành động của Lang.

"Chư vị, thời khắc cuối cùng sắp đến rồi, để tiết kiệm thời gian, mọi người có thể đi trở về tụ tập người muốn rời khỏi." La nhắc nhở.

Mọi người ở đây đều trao đổi ánh mắt, khẽ gật đầu.

Ngoại trừ không có Thủ Mật Nhân ra, tràng cảnh bây giờ, giống như khiến cho bọn họ trở về tình cảnh lúc đối phó Huyết Minh năm đó.

Thái Uyên.

Vô số vết rạn màu đỏ thẫm kéo dài lên trên theo biển Lãng Quên.

Vết rạn lướt qua tầng thứ 9, nhanh chóng nhảy vào tầng thứ tám.

Nơi nó đi qua, sân thần phật đều bò đầy tảng lớn máu thịt đỏ thẫm.

Trong không khí bắt đầu tỏa ra khí tức tà ác hỗn loạn, bạo ngược, điên cuồng nhè nhẹ.

Mà Trương Vinh Phương lúc này căn bản không có chú ý tới những thứ này. Hắn đang đắm chìm trong sự mừng rỡ vì tinh thần lực lại một lần tăng vọt.

Nếu như nói trước khi mở ra huyết mạch Vực Sâu ý chí tinh thần của hắn là một, vậy thì cho đến bây giờ, tinh thần lực của hắn đã nhảy lên tới ba trăm!

Từng âm hồn bị cắn nuốt, tinh thần lực của bọn chúng trải qua không ngừng mài giũa chém giết, sinh ra hồn chất trong suốt, cũng sẽ tăng thêm tinh thần lực của Trương Vinh Phương.

Mà Thánh Hồn bạch quang trong đó, một lần càng có thể tăng một mảng lớn.

Nói theo ý nào đó, những Thánh Hồn bị hắn ban tặng huyết mạch thật ra thì xem như là người của Vực Sâu.

Bọn họ chính là hắn, hắn chính là bọn họ.

Vực Sâu to lớn cỡ nào, tương tự với Trương Vinh Phương to lớn ra sao.

Đây mới là huyết mạch thiên phú kinh khủng nhất của Trương Vinh Phương.

Lúc này ở giữa biển Lãng Quên.

Nước biển đã chỉ còn lại có một nửa, hơn nữa màu sắc của một nửa nước biển ấy cũng trở nên nhạt hơn trước kia rất nhiều, từ màu đen biến thành màu xám.

Nhưng thỉnh thoảng nước biển sẽ quỷ dị biến trở về màu đen.

“Ta cảm thấy…”

Lúc này đây, Trương Vinh Phương không có dựa vào bất luận ngoại lực gì hết, mà là thuần túy dựa vào chính mình, mơ hồ cảm nhận được, sự tồn tại mơ hồ thuộc về không gian Cách Thức.

Khi ý thức linh hồn thăng hoa đến độ cao nhất định là có thể cảm ứng được sự tồn tại của không gian Cách Thức.

Là có thể sơ bộ chạm đến, sự tồn tại kỳ dị thuộc về cánh cửa của Đạo.

Trước đó bởi vì Lang đã hủy diệt Na Bất Tu Tư, dẫn đến hắn thẹn quá hoá giận vung tay với Lang.

Tuy rằng cuối cùng là hắn bị thua ẩn núp xuống, nhưng Lang cũng đã tiêu hao rất nhiều, không dám tiếp tục truy kích.

Hai bên xem như là ăn ý ngừng chiến.

Mà bây giờ.

Trương Vinh Phương rốt cuộc dựa vào bản thân mình, lại một lần nữa, tìm ra được vé tiến vào cửa không gian Cách Thức.

Hắn lơ lửng ở bên trong biển Lãng Quên, ngẩng đầu lên, loáng thoáng có thể nhìn thấy ở phía trên nước biển, đang có một đoàn bạch quang mơ mơ hồ hồ, đang lóng lánh, đang lưu chuyển.

Ở bên trong bạch quang kia, hắn mơ hồ cảm thấy một tia dao động tinh thần thuộc về Linh tiền bối trước đây.

Thời gian trôi qua hai trăm năm, trong lòng Trương Vinh Phương chợt tuôn ra một tia cảm khái.

Bây giờ hắn, cuối cùng cũng đường đường chính chính thu được tư cách tiến vào không gian Cách Thức.

Vù! !

Cuồng phong gào thét, toàn bộ phía trên biển Lãng Quên, vô số cơn gió đỏ máu thổi lất phất, xoay tròn, rất nhanh đã ngưng tụ ra một hình người mơ hồ bán trong suốt.

Hình người kia khắp toàn thân mọc con ngươi đỏ thẫm, màu nền là màu xám, không có ngũ quan, không có quần áo, giống như một con búp bê đông lạnh.

Đây cũng là bản thể của Trương Vinh Phương hôm nay.

Hoặc có lẽ là, bản thể linh hồn.

Hắn ngẩng đầu lên, chậm rãi tới gần hướng phía tia sáng kia.

Rất nhiều chuẩn bị dự đoán vốn dĩ đã làm xong, tại thời khắc này chưa từng có tác dụng. Hết thảy tất cả, đều thất bại tại trong nháy mắt khi tới gần bạch quang.

Một sức hút khổng lồ chợt đáp xuống trên người Trương Vinh Phương, dùng sức kéo vào bên trong.

Vụt!

Trong nháy mắt, hắn thấy hoa mắt, lại một lần nữa tiến vào không gian kỳ dị bốn phía đen nhánh kia.

Mà trước mắt, vẫn là ba bậc thềm đá lập lòe kia.

Ba thềm đá ấy không hề nối liền, mà là lơ lửng ở giữa không trung, từng cái cách xa nhau phải mấy mét.

Trương Vinh Phương trôi ở giữa không trung, nhìn cánh cửa hiện lên ánh sáng trắng.

“Rốt cuộc… ta lại vào được.”

Hắn không chần chờ, bay về phía trước gần một chút, hai chân vững vàng rơi lên trên thềm đá thứ nhất.

Chương 1952 - Mưu tính (5)

‘Là ngươi à. ’ Giọng của Linh lại truyền đến.

“Hai trăm năm không gặp, Linh sư phụ, từ lần trước gặp mặt đến giờ vẫn khoẻ chứ.” Trương Vinh Phương chân thành thăm hỏi.

‘Ta vẫn là như cũ. ’ Linh dừng một chút: ‘Sự phát triển của ngươi ngược lại rất nhanh! Chỉ mới hai trăm năm đã đến được cấp độ này rồi. Ở khu vực của ngươi, ngươi là người thứ 3. ’

“Người thứ 3? Xin hỏi Linh sư phụ, hai người phía trước là ai? Có để lại tên tuổi không?” Trong lòng Trương Vinh Phương dâng lên một tia hiếu kỳ.

“Không nhớ rõ, có điều một người trong đó là đại nguyên lão của tộc Linh Nhãn, là một đứa nhỏ rất không tệ.” Linh trả lời.

“Tộc Linh Nhãn hiện tại đã triệt để tiêu vong.” Trương Vinh Phương nói.

“Đúng vậy, có chút đáng tiếc. Có điều đây cũng là tất nhiên. Tinh cầu của bọn họ không thể thoát khỏi vận rủi đã định trước rồi.” Linh thở dài nói: “Được rồi. Không phải ngươi muốn hỏi vấn đề sao?”

“Đúng thế, vãn bối muốn cầu giáo, nên như thế nào để tiến vào tầng thứ cao hơn Nhập Vi.” Trương Vinh Phương nói.

“Nhập Vi, không phải ngươi đã đạt đến rồi sao?” Linh hồi đáp.

“Chỉ mới đạt đến cấp phân tử thôi.” Trương Vinh Phương trả lời: “Nhưng đối thủ của ta mạnh hơn ta.”

“Ta không biết cái gì là cấp phân tử hay cấp khác gì cả, có điều, Nhập Vi chỉ là đại biểu cho một cảnh giới vi mô, không phải đại biểu cho thắng bại tuyệt đối. Không cần quá cầu thành ở phương diện này.” Linh trả lời.

“Võ đạo Nhập Vi, sau đó là Biến Hóa Đạo, sau đó nữa là Thiên Chùy Bách Luyện.

Biến Hóa Đạo là chỉ ứng dụng của các loại tổ hợp kỳ diệu sau khi Nhập Vi, hiểu ra vạn vật đều là từ hạt trụ cột nhất tổ hợp

dựng thành. Cho nên gọi đó là Biến Hóa Đạo.

Mà Thiên Chùy Bách Luyện, có hai giai đoạn. Giai đoạn thứ nhất, là đem linh hồn của ngươi triệt để dung nhập hạt khống chế tự thân, khắc lên đó ấn ký chỉ thuộc về riêng mình."

Trương Vinh Phương hơi nhướng mày.

"Như vậy giai đoạn thứ hai thì sao?" Đây là lần đầu tiên hắn nghe được cảnh giới cao thâm phía sau võ đạo Nhập Vi.

"Giai đoạn thứ hai, là ngươi chính là hạt, hạt chính là ngươi. Linh hồn ý thức của ngươi chính là vật chất, có thể chuyển thành hình thái cơ bản của vật chất. Mà vật chất cũng có thể bị phân giải chuyển hóa thành linh hồn của ngươi bất cứ lúc nào. Thiên địa vạn vật, ý thức của ngươi kéo dài đến nơi nào, chỗ đó chính là cánh tay của ngươi."

Linh cảm thán.

"Ở trong hệ thống của Long tộc bọn ta, cái này gọi là Lấy Linh Hợp Đạo."

"Lấy Linh Hợp Đạo." Trong lòng Trương Vinh Phương có điều chợt bừng tỉnh. Hắn bỗng nhiên nghĩ tới loại sức mạnh tan rã kỳ dị của thế giới mục nát.

Lúc này hắn vội vàng miêu tả sơ qua cho Linh.

"Đó chính là cảnh giới Thiên Chùy Bách Luyện. Nơi ý chí lướt qua, tất cả đều cho mình sử dụng, biểu hiện cụ thể ở bên ngoài, chính là tan rã tất cả ngoại lực." Linh trả lời.

Trương Vinh Phương âm thầm so sánh với chính mình.

Hôm nay hắn cùng lắm chỉ có thể khống chế máu thịt đại khái to bằng phân tử, điều này vẫn còn là chính bản thân hắn tính toán.

Bởi vì con số cụ thể, hắn đều là thông qua thư tịch bên La trước đó để tiến hành so sánh, nhưng so sánh với Lang thì, hắn không biết mình cách đối phương có còn xa lắm không.

"Như vậy xin hỏi, bây giờ đệ tử nên ứng đối với kẻ địch như vậy ra sao đây?" Trương Vinh Phương vắt óc suy nghĩ cũng không đưa ra được kết quả, lại lên tiếng hỏi.

“Trong thời gian ngắn ngươi không cách nào tăng cảnh giới lên, vậy thì đi phương hướng mà ngươi am hiểu nhất.” Linh mỉm cười, cho ra kiến nghị.

“Phương hướng ta am hiểu nhất! ?” Trương Vinh Phương bỗng nhiên sửng sốt. Nhưng bây giờ biển Lãng Quên đều sắp ăn hết sạch rồi.

Hồn thể bên trong khoang trong Vực Sâu của hắn đã đột phá hơn trăm triệu.

Thứ còn dư lại đều là hồn thể không đủ tà ác, thiếu hung ác, đối với hắn thì những hồn thể ấy có giá trị không lớn.

Hiện tại phải chờ Thánh Hồn không ngừng sinh ra, tăng lượng lớn huyết mạch mới.

“Ngươi lấy chém giết hỗn loạn thành đạo, đè ép va chạm ra linh hồn thăng hoa cực hạn, như vậy chỉ cần mạnh mẽ hơn hồn thể quá nhiều, ngươi lại càng mạnh mẽ. Không bằng đi mọi nơi hấp thu càng nhiều hồn thể?” Trong nháy mắt Linh đã xem thấu bản chất của Trương Vinh Phương, đề nghị.

“Thế nhưng hồn thể cường đại của tinh cầu này chỉ có nhiêu đó thôi, tất cả biển Lãng Quên, còn lại đều bị Bạch Đồng cắn nuốt, ta…” Trương Vinh Phương cau mày khổ sở nói.

“Tinh cầu khác gần đây thì sao?” Linh bỗng nói một câu, làm hắn chấn động tỉnh táo lại từ sự khó khăn.

Những tinh cầu khác! !?

Trương Vinh Phương lập tức nhớ tới, có thể mở ra lối đi gần đến thế giới khác cơ mà! !?

Tinh cầu này ít, vậy còn có những tinh cầu khác nữa! !

Hắn hồi tưởng lại cánh cửa lối đi đi thông thế giới khác mà La đã mở ra cho hắn trước đây.

Chương 1953 - Mưu tính (6)

Sự uy hiếp của Bạch Đồng càng ngày càng gần, thế giới tinh cầu sắp bị hủy diệt còn lại, tụ tập lực lượng của tất cả mọi người bọn họ, cái này có lẽ chính là hi vọng cuối cùng!

Suy tư đến tận đây, Trương Vinh Phương bái một cái thật sâu hướng phía Linh sư phụ.

"Đa tạ Linh sư phụ chỉ điểm! Đệ tử sẽ đi thu thập hồn thể ngay!"

"Tuy không biết kẻ địch của ngươi mạnh đến mức nào, nhưng chúc ngươi may mắn." Linh nhẹ giọng trả lời.

"Đa tạ Linh sư phụ."

Vụt, thân hình Trương Vinh Phương chợt biến mất không còn tăm hơi.

Chỉ để lại Linh khẽ thở dài một cái.

"Đến cả hậu bối cường đại thành niên là có thể đến Thiên Chùy Bách Luyện giai đoạn thứ hai như hắn đều kiêng kỵ kẻ địch như vậy, thế giới bên ngoài, thật đúng là gian nan."

Trong mắt hắn, Trương Vinh Phương đã đang tiếp cận Thiên Chùy Bách Luyện giai đoạn cuối cùng là linh hồn khống chế vật chất.

Đặc tính hỗn loạn mạnh mẽ thậm chí ngay cả không gian đều mơ hồ bắt đầu ô nhiễm đó, chính là chứng minh.

Bản chất của Vực Sâu, ngay từ đầu đã là Cực Cảnh giới cuối cùng của linh hồn, cũng tức là linh hồn khống chế tất cả vật chất, chuyển hoán linh hồn và vật chất tùy ý.

Trong nháy mắt khi Trương Vinh Phương tiến vào, Linh đã xem thấu bản chất của hắn.

"Các ngươi cũng nhìn thấy rồi nhỉ?" Linh bỗng truyền âm hỏi.

"Đương nhiên thấy được, hậu bối rất có thiên phú, tiềm lực của hắn rất mạnh, hẳn là không bao lâu sau là có thể nhuộm hóa tinh hệ nơi hắn đang ở." Một tiếng nói già nua chậm rãi trả lời.

“Nhưng hắn nói mình cần phải đối mặt với một kẻ địch cực kỳ đáng sợ, thật sự không biết kẻ địch kia phải mạnh như thế nào, thậm chí ngay cả sinh vật Tiên Thiên Hỗn Độn như hắn mà đều lo lắng hãi hùng như vậy.” Giọng nói già nua hơi nghi hoặc, cũng có chút tò mò.

“Lại nói tiếp, Bạch Đồng rốt cuộc là cái gì thế? Hắn một mực đề cập nhiều lần rồi.” Linh hơi nghi hoặc hỏi.

“Hẳn là một lỗ trắng khổng lồ cực kỳ khủng bố. Có thể làm cho sinh vật cường đại Tiên Thiên như hắn cảm thấy e ngại, hiển nhiên không phải thứ vớ vẩn.” Giọng nói già nua trả lời.

“Cái loại có thể hủy diệt mấy chục hệ hằng tinh trong nháy mắt, vặn vẹo thời không, vĩnh cửu giam cầm phong ấn bất kỳ một vật chất linh hồn nào á?” Linh suy đoán.

“Hẳn là thế.” Giọng nói già nua khẳng định.

“Còn rất đúng dịp, cùng tên với tiểu hằng tinh dị thường diệt sạch tộc Linh Nhãn trước đây.” Linh thở dài.

“Đúng vậy, đáng tiếc, tộc Linh Nhãn trước kia…” Giọng nói già nua cũng tán thành.

Chậm rãi, không gian Cách Thức dần dần trầm xuống, yên tĩnh như cũ.

Tiếng sấm ầm ầm không ngừng gột rửa khuếch tán ra từ trong không trung.

Ba ngày sau.

Ở Đại địa chi mục.

La, Phần, u Nam, Tam Ác Vương, cùng với bóng người Lang mặc áo choàng có mũ che màu xám yên tĩnh lơ lửng giữa không trung.

Thủ lĩnh của tất cả thế lực đều tập trung ở đó.

Không chỉ như vậy, mà phía sau mọi người, trên mặt đất rộng rãi có đám người đông đúc ít nhất hơn chục vạn người đến đây quan sát.

Trong bọn họ có loài người, có người ký linh. Nhưng phần nhiều là Ác Ma khống chế Ác Linh.

Nhưng dù là ai, tộc quần gì, giờ phút này, tất cả mọi người đều ở xung quanh Đại địa chi mục, ngắm nhìn cửa lối đi ở phần trung tâm nhất.

Nơi đó là hy vọng của tất cả.

Thiên Mạc màu tím ngăn chặn ánh sáng ở phía trên bầu trời.

Phía trên Đại địa chi mục, từng vòng sáng trắng không ngừng sáng lên, chiếu sáng mọi thứ xung quanh.

“Hiện tại chỉ thiếu hạng mục cuối cùng, nhập tọa độ vào, khởi động chìa khóa, mở lối đi ra.” La bình tĩnh nhìn tháp khởi động trước mắt.

Ở phía trên trung tâm của Đại địa chi mục có một tháp khởi động màu trắng hơn hơn mười mét.

Toàn bộ thân tháp như tấm bia vuông tiêu chuẩn, mặt ngoài có vô số hoa văn phức tạp và ký hiệu không biết rõ.

“Vậy thì bắt đầu thôi.” Lang lên tiếng dặn dò, ngay cả những người khác đều có thể nghe ra trong âm thanh hiện giờ của hắn ta lộ ra căng thẳng và cẩn thận rõ ràng.

La gật đầu, liếc nhìn những người còn lại. Nàng ta tiến lên một bước, lấy ra một khối kim loại hình vuông bán trong suốt lóng lánh vô số quang điện màu xanh từ trong tay áo.

Khối kim loại chính là chìa khóa mở lối đi.

La cầm lấy khối kim loại, chậm rãi đi về phía trước.

Chỉ cầm chạm vào Bạch Tháp trước mặt, tất cả sẽ mở ra trong nháy mắt, tọa độ cũng sẽ đưa vào lối đi, sau đó lò năng lượng sẽ trực tiếp được châm lửa.

Bốp.

Cuối cùng, khối kim loại đó nhẹ nhàng chạm vào mặt ngoài của Bạch Tháp.

Không có phản ứng.

“Có chuyện gì vậy?” Lang khẽ nhíu mày. Lúc này, trong lòng hắn ta có rất nhiều mong chờ. Nhưng đột nhiên lại yên tĩnh khiến hắn ta có chút lạc lõng.

Trong lòng những người còn lại hơi căng thẳng, nhưng cũng không thay đổi sắc mặt.

Chương 1954 - Mưu tính (7)

“Có thể là truyền vào bị chậm lại, để ta thử lần nữa xem sao.” La bình tĩnh trả lời.

“Được.” Lang đáp một tiếng, có thể là tin lời giải thích này của nàng ta.

Nhưng trên thực tế, vừa nãy tiếp xúc vốn không có bất kỳ vấn đề gì, mà là La đang âm thầm đưa hệ thống ẩn giấu của mình vào trong tổng đài lối đi.

Giờ phút này, trên thực tế trong lối đi sớm đã đưa tọa độ vào, mà theo La chạm vào một lần.

Ngay lúc nãy, tọa độ bên trong đã hoàn toàn xảy ra thay đổi.

Bốp.

Lần này, La thuận lợi chạm vào Bạch Tháp, toàn bộ Bạch Tháp thoáng cái sáng lên vô số hoa văn màu tím, đây là dấu hiệu thành công đưa tọa độ giả vào.

“Được rồi!” La thở phào nhẹ nhõm, động tay động chân ngay dưới mí mắt của Lang quả nhiên là kích thích.

“Không tồi… thời gian không còn nhiều nữa, nếu đưa tọa độ vào rồi, vậy thì hãy trực tiếp mở ra đi.” Khóe miệng của Lang phía sau hơi nhếch lên.

“Được!” La quay đầu liếc nhìn u Nam, Phần, Tam Ác Vương bọn họ.

Tất cả mọi người đều khẽ gật đầu với nàng ta.

Tiếp theo, một khi mở lối đi ra, đó chính là tọa độ mà bọn họ đã thiết kế trước, đi đến một vùng đất chưa rõ khác.

Mà tọa độ này thật ra chính là nơi trước đây Huyết Vương muốn đến.

Ban đầu lúc tìm kiếm tọa độ an toàn, bọn họ đã cân nhắc rất lâu, nhưng cuối cùng vẫn là xác định lựa chọn tọa độ Huyết Vương từng chọn.

Trải qua tính toán lâu dài, La tìm thấy một thế giới thần bí suýt chút thì bị lãng quên biến mất.

Mà hiện tại.

La nắm chặt chìa khóa trong tay, lướt qua Bạch Tháp từng bước một, đi đến rìa trung tâm của Đại địa chi mục.

Nhìn thể thủy tinh cực lớn phía dưới đã biến thành màu nâu, nàng ta hít sâu một hơi.

Giơ tay lên.

Chỉ muốn một khi mở ra, Lang lập tức phát hiện không đúng, sau đó ra tay.

Khi đó, mọi người sẽ dựa vào bản lĩnh của mình, có thể thoát đi thì tự thoát đi.

Đây cũng là giao ước trước đó của bọn họ.

Trái lại chỉ cần không tiến vào lối đi, không ai biết đối diện rốt cuộc là nơi nào, thế giới gì, cho dù là Lang cũng không được.

La giơ chìa khóa trong tay lên, hít sâu một hơi, xác định Lang ở phía sau thật sự không phát hiện ra tọa độ bị thay đổi.

Vì vậy, nàng ta nhắm mắt lại, nhẹ nhàng buông lỏng từng ngón tay ra.

Răng rắc.

Bỗng nhiên bầu trời trên đầu thoáng cái vang lên một tiếng sấm nổ.

La bị dọa đến giật mình, thần kinh căng thẳng cao độ khiến bàn tay lần nữa nắm chặt chìa khóa.

Không đúng!

Một dự cảm chẳng lành quái dị hiện lên dưới đáy lòng của nàng ta.

Nàng ta cấp tốc ý thức liên thông với bảng điều khiển của toàn bộ lối đi, trong nháy mắt đối chiếu một lượt.

Đột nhiên, hai mắt nàng ta trừng to, thoáng cái toàn thân cứng ngắc.

Rõ ràng đã lén thay đổi tọa độ, sau lại mới truyền vào hệ thống, sao đột ngột lại biến mất một cách thần bí rồi!

Hiện tại tọa độ đã sớm khôi phục thành tọa độ mà Lang đưa ra!

“Sao vậy?” Giọng nói của Lang lần nữa vang lên: “Tiếp tục đi, chúng ta chờ đợi đã bao nhiêu năm, hôm nay cuối cùng cũng sắp được như mong muốn, không nên khiến mọi người chờ đợi cực khổ.”

La im lặng không nói gì, cơ thể hơi run lên.

Nàng ta rất rõ lò năng lượng của lối đi dường như đã rút sạch nội hạch của tinh cầu này.

Mà lần này cách lối đi cự ly dài chỉ có một cơ hội.

Dù là thời gian hay là nguồn năng lượng, đều không cho phép bọn họ chuẩn bị lần thứ hai.

Cho nên lối đi này là hy vọng duy nhất của tất cả mọi người, hy vọng chạy trốn duy nhất.

Một khi sai sót… mọi người đều phải chết!

Nhưng hiện tại…

Nàng ta nhìn tọa độ đã biến trở lại một cách quỷ dị, trong lòng đột nhiên hiểu rõ.

Có lẽ Lang đã sớm nhìn thấu tất cả.

Hắn ta quá mạnh mẽ, quá khủng bố.

Mọi thứ đều không cách nào che giấu dưới mắt hắn ta, mà tất cả chuẩn bị mà bọn họ làm cứ như là trò hề ở trong mắt hắn ta.

Hắn ta đều hiểu hết, đều biết hết, nhưng không vạch trần.

“Ta..” La cắn chặt răng, cảm nhận lượng lớn ánh mắt tầm nhìn của đông đảo mọi người xung quanh. Bàn tay nắm chặt chìa khóa, cứ như đang chịu đựng áp lực cực lớn không gì sánh kịp.

Lần này buông tay thì cố gắng mấy trăm năm của bọn họ đều là uổng phí.

Một khi buông lỏng tay thì hy vọng sống sót của tất cả bọn họ cũng đều tan biến.

Toàn bộ thế giới chỉ có một mình Lang có thể sống sót. Ác Linh cũng được, loài người cũng hay, người ký linh cũng thế, tất cả những thứ còn sống đều sắp tan thành mây khói sau khi lối đi mở ra.

“Ta..” La nhẹ nhàng mở miệng.

Xẹt xẹt!

Trong giây lát, thân thể nàng ta méo mó một trận, thậm chí ngay cả người cầm chìa khóa trong chớp mắt biến mất không còn thấy gì nữa.

Lần này tốc độ không gian méo mó cực nhanh, thậm chí ngay cả Lang đều không phản ứng kịp.

Chương 1955 - Mưu tính (8)

Đó vốn không phải là lực lượng bản thân La, mà là mượn điểm năng lượng của lối đi, không gian méo mó, sau đó mượn lực truyền tống rời đi.

Bởi vì phóng xạ và yểm trợ của lò năng lượng khổng lồ, Lang cũng không thể phát hiện ra mánh khóe.

Nụ cười mỉm trên môi của hắn ta thoáng dừng lại.

"Sao ngươi dám! !!"

Hắn ta đè nén lực lượng dường như muốn bộc phát của bản thân, lập tức vọt đến vị trí trước đó của La.

Ở khoảng cách này, gợn sóng năng lượng hơi lớn đều có thể làm nổ toàn bộ lối đi, khiến hắn ta mất đi hy vọng sống sót.

Cho nên hắn ta không dám, cũng không thể tùy ý ra tay.

Thật sự không ngờ đối phương đã lợi dụng đặc điểm này, thời khắc mấu chốt lại mang theo chìa khóa chạy đi!

Một tiếng "xẹt" vang lên, đột nhiên Lang cũng rời đi.

Hắn ta không dám tùy ý mở điều khiển không gian ở nơi này, để tránh nổ tung.

Nhưng chỉ cần cách xa một chút, thì La sẽ không chạy được!

"Rốt cuộc La đang làm cái gì?" Sắc mặt của Áo Phỉ Gia khó coi: "Chìa khóa vẫn ở trong tay nàng ta, phải lập tức tìm thấy nàng ta! Mọi người! Lập tức phân tán đến Vĩnh Tục cung, có thể nơi đó có máy chủ thân tháp liên hệ với nàng ta!"

"Chúng ta chia nhau ra đuổi theo, nơi nàng ta thường đến chỉ có mấy chỗ!" Minh trầm giọng nói, tâm trạng cũng âm trầm.

Phần và u Nam liếc nhìn nhau, cấp tốc dẫn người tuyên bố muốn đuổi theo.

Rất nhanh, nhóm lớn Ác Ma Ác Linh nhất thời rối loạn, cấp tốc phân tán nhóm lớn nhân thủ, tiến về phương hướng của tháp Sát Na.

Sau đó là loài người, người ký linh.

Thật ra trong lòng bọn họ đoán không ra, La tuyệt đối đã phát hiện manh mối gì đó mới đột nhiên chạy đi.

Tất cả mọi người đều có tâm sự nặng nề rời khỏi Bạch Tháp.

*

Đại Linh.

Bầu trời dần tối xuống, lại là một trận bão tố sắp ập đến.

Trên hải đảo nào đó của bản thổ Đại Linh.

Một tia sáng đỏ đột nhiên rơi xuống đất, cơ thể cao lớn của Trương Vinh Phương bước ra từ bên trong.

“Nơi này là được rồi.” Hắn nhìn quanh bốn phía, gật đầu hài lòng.

Sau đó một tay vạch về phía trước một cái.

Lập tức, tất cả hòn đá trên đảo đều trôi nổi, tự động bắt đầu dựng một thông đạo không gian ban đầu La diễn hóa cho hắn xem.

Mười lăm phút sau.

Một nền móng thông đạo không gian y hệt Vĩnh Tục cung ban đầu, xuất hiện hoàn mỹ ở trước mắt của Trương Vinh Phương.

“Cấu tạo cơ bản, lối đi cự ly ngắn rất đơn giản, không cần nhiều dự án và chuẩn bị phương tiện. Tiếp theo, chính là khởi động nguồn năng lượng.” Hắn suy tư.

Tuy lối đi cự ly ngắn cần nguồn năng lượng thấp hơn cự ly dài nhiều, nhưng cũng là một con số trên trời.

Làm sao để nhanh chóng bổ sung năng lượng hoàn thành đây?

Trương Vinh Phương ngẩng đầu nhìn mặt trời giả ở giữa không trung.

Rất nhanh, lập tức có suy nghĩ.

Lòng bàn tay của hắn đưa lên.

Lập tức, một mảnh tinh thể bất quy tắc màu tím hiển hiện ra giữa không trung.

Đó là mỏ năng lượng phụ thuộc tộc Linh Nhãn mà hắn tìm thấy trong Thái Uyên.

Một loại thủy tinh năng lượng cao được gọi là Thước Thạch.

Nuốt lấy phân nửa Thái Uyên, lợi ích mang đến vẫn là rất nhiều.

“Thử trước xem có đủ không, thực sự không đủ thì ta tự gom tiếp.”

Hắn không ngừng bóp nát những thủy tinh màu tím này, hóa thành bột phấn, lấp đầy nền móng phía dưới.

Theo thời gian trôi qua, rất nhanh, tình trạng toàn bộ nền móng, khoảng không gian trong trăm mét, toàn bộ bị bột thủy tinh màu tím này lấp đầy.

Bốp.

Trương Vinh Phương vỗ tay phát ra tiếng.

Mọi thứ xung quanh chợt yên tĩnh lại. Không khí dường như cũng ngừng chuyển động.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

Phù!

Trong nháy mắt, toàn bộ nền móng thoáng cái sáng lên ánh sáng tím, phía trên bắt đầu phác họa cánh cổng truyền tống màu tím hình vòm.

Bên trong cánh cửa có vòng xoáy năng lượng đen tím không ngừng xoay tròn.

“Rất đơn giản, chẳng phải là xong rồi sao?” Trương Vinh Phương nở nụ cười. Hôm nay sau khi tiến vào Nhập Vi cấp Phân Tử, lực khống chế của hắn đã vượt qua trước đây rất nhiều.

Chỉ là, nếu không có tử thể phân thân của hắn luôn giúp đỡ nghiên cứu ở Vĩnh Tục cung, thì cũng không dễ dàng xây dựng thông đạo không gian cự ly ngắn.

Nhưng lúc này không phải là lúc nghĩ đến những thứ này. Lúc này, thân thể của Trương Vinh Phương bay lên trời, đột nhiên nhảy vào trong vòng xoáy, biến mất không còn thấy gì nữa.

Sở dĩ lối đi cự ly ngắn đơn giản là vì dưới lực hút cực lớn của Bạch Đồng, dưới điều kiện nguồn năng lượng không đủ, cho dù hắn đưa tọa độ gì vào, chỉ sẽ truyền tống đến mấy tinh cầu gần như sắp hủy diệt.

Mà mục tiêu của Trương Vinh Phương vốn là những thế giới này, cho nên đã giảm được không ít bước.

Trong thông đạo không gian bảy màu.

Hắn tung người về phía trước, bay nhanh về phía ánh sáng trắng ở phía cuối.

Xì xì.

Một tạp âm như vọt ra khỏi mặt nước truyền ra.

Chương 1956 - Mưu tính (9)

Hai mắt Trương Vinh Phương tỏa sáng. Bản thân đã xông ra khỏi thông đạo không gian, tiến vào một tinh cầu trống trải hoàn toàn trắng bệch, đại địa là biển nham thạch.

Bầu trời là Bạch Đồng chiếm cứ tất cả tầm nhìn.

Đại địa đã không còn, biến mất rồi, chỉ còn lại nham thạch nóng chảy màu trắng sớm đã hòa tan.

Nhiệt độ giữa không trung đã tăng vọt mấy vạn độ. Nhiệt độ này dường như không có thứ gì có thể sống sót.

Toàn thân Trương Vinh Phương quanh quẩn khí đen, mấy vạn độ đối với hắn tất nhiên không tính là gì.

Lần này mục tiêu hắn đến là tìm kiếm lượng lớn âm hồn của tinh cầu khác.

Nhưng tình hình như vậy, sao hắn tìm được âm hồn mạnh mẽ được chứ?

Trầm ngâm một lúc, hắn vươn một tay ra, lòng bàn tay hơi lóe lên một vầng sáng màu đen đỏ.

"Nếu đã như vậy thì thế giới này cũng hết thuốc chữa rồi. Vậy thì…"

Trong nháy mắt, ánh sáng đen đỏ ở lòng bàn tay hắn đột nhiên vặn vẹo, bành trướng.

Một tiếng "xoẹt" cực lớn.

Lấy Trương Vinh Phương làm trung tâm, không gian xung quanh mạnh mẽ khuếch tán ra vòng sáng đỏ cực lớn.

Ánh sáng đỏ đó cứ như là sóng nước, bay nhanh bao trùm tản đi về bốn phương tám hướng.

Nơi ánh sáng đỏ đi qua, mọi thứ đều bị nhuộm thành màu đỏ.

Nham thạch nóng chảy cũng được, không khí cũng hay, thậm chí ngay cả không gian, Thiên Quang mà Bạch Đồng phóng thích ra, tất cả mọi thứ đều bị nhuộm thành màu đỏ trong nháy mắt.

Gợn sóng màu đỏ nhanh chóng mở rộng, tốc độ càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh.

Đường kính cũng từ mấy trăm km đến mấy nghìn, mấy vạn, hơn chục vạn, trăm vạn, luôn bao trùm toàn bộ tinh cầu xa lạ nhỏ hơn tinh cầu có Đại Linh tồn tại.

Mười hai phút ngắn ngủi.

Tinh cầu vốn đã biến thành màu trắng, gần hòa tan, hoàn toàn bị nhuộm thành màu đỏ.

"Sống lại đi, đám thân thuộc của ta." Trương Vinh Phương giang hai cánh tay ra.

Rất nhiều Huyết Tiên Tử, huyết liên, còn có lượng lớn huyết duệ hóa thành cao thủ Huyết Minh có trình độ cực cao từng bị một kiếm của Lang giết chết.

Lúc này linh hồn của bọn họ đều bay ra khỏi Quỷ Phủ, nhanh chóng tuôn ra giống như suối phun từ phía sau hắn.

Linh hồn rậm rạp chằng chịt, dưới lực lượng ô nhiễm vực sâu đang nhanh chóng nhuộm đỏ thành vực sâu hóa, sau đó đạt được các loại kháng tính cao hơn trước đó rất nhiều.

Hai mắt Trương Vinh Phương là một mảnh đen kịt, ấn đường từ từ nứt ra thành một vết nứt màu đen.

Hắn hơi suy nghĩ, lợi dụng quyền hành đặc tính của vực sâu, từng huyết mạch ban tặng cho tất cả thuộc hạ Viêm Ma trước mắt.

Bên trong hoàn cảnh lớn sau khi toàn bộ vực sâu tinh cầu này thay đổi.

Những linh hồn này nhanh chóng đâm đầu thẳng vào biển dung nham.

Sau đó không bao lâu, hồn thể của bọn họ bắt đầu thu nạp vào lượng lớn nhiệt độ cao của dung nham nóng chảy.

Huyết mạch thuộc về Viêm Ma bắt đầu từ hư chuyển thành thực, dung nhập với hồn thể của bọn họ.

Ầm!

Con Viêm Ma đầu tiên to lớn cao đến hơn trăm mét lao ra khỏi biển dung nham, ngẩng đầu rống to, phát ra tiếng vui sướng được sống lại.

Ngay sau đó, con thứ hai, con thứ ba… đám Viêm Ma lít nha lít nhít đều nhô ra từ trong biển dung nham, phát ra tiếng gầm rú vui sướng khi lần nữa sống lại.

"Đi đi, đi tìm hồn thể mạnh mẽ ẩn nấp ở thế giới này, cho bọn họ hy vọng sống sót!" Trương Vinh Phương truyền âm nói.

"Vâng! Đạo tổ!"

Tất cả Viêm Ma đều lặn xuống, bay phía nơi sâu trong tinh cầu rồi nhanh chóng đi thăm dò.

Mà Trương Vinh Phương thì lơ lửng giữa không trung, cẩn thận cảm nhận tình hình của thế giới này.

Lúc này, độ hoàn thành vực sâu hoàn hảo của hắn đã tăng lên tới 82%.

Đây là tiến độ sau khi cắn nuốt khoảng hơn nửa biển Lãng Quên. Nhưng vẫn chưa đủ, còn thiếu rất nhiều.

Chẳng mấy chốc Bạch Đồng sẽ hạ xuống.

Lúc này, Trương Vinh Phương nhắm mắt toàn lực cảm giác, đã có thể mơ hồ cảm nhận được mấy thứ bên ngoài tinh cầu của thế giới này.

Đến cấp bậc này, hắn cảm giác linh hồn đã đủ rời khỏi thân thể khoảng cách xa.

Ý thức của hắn nhanh chóng tăng lên, lướt qua khí quyển, thoát khỏi lực hút, kéo dài về phía của Bạch Đồng.

Rất nhanh, không biết đã bay bao xa, mãi đến khi trước mắt hắn là một tinh không đen kịt.

Lúc này, Trương Vinh Phương mới đột nhiên dừng lại, sau đó quay đầu.

Ở phía sau hắn.

Một hằng tinh màu trắng vô cùng lớn đang phóng thích ra lượng lớn ánh sáng và nhiệt lượng.

Hắn thiêu đốt hỏa diễm, không ngừng phun ra từng mạng lưới mơ hồ vào bầu trời.

Đó là Bạch Đồng.

Xung quanh Bạch Đồng có mười hai tinh cầu đủ màu sắc cách nó rất gần.

Bên trong có màu nâu, có màu đen, nhưng phần lớn đều là màu trắng.

Những tinh cầu này cách Bạch Đồng không khác nhau là mấy, bọn nó vây quanh Bạch Đồng không ngừng xoay tròn, giống như cá không cách nào thoát khỏi, bản thân chúng cũng đang xoay tròn, cố gắng thoát khỏi mạng lưới có lực hút cực lớn này.

Chương 1957 - Mưu tính (10)

Trương Vinh Phương khẽ cảm nhận, lập tức phân biệt ra được, lúc này vị trí tinh cầu nham thạch mà bản thân đang đứng, cùng với vị trí tinh cầu có Đại Linh và Lang đang đứng.

"Cho nên nói, ta như vậy, được xem là ý thức miễn cưỡng thoát khỏi sự trói buộc của Bạch Đồng rồi sao?" Hắn có chút chần chờ suy nghĩ.

Chỉ là, tinh cầu không ngừng vờn quanh, chuyển động.

Thứ mà Trương Vinh Phương có thể nhìn thấy ngày càng nhiều.

Hắn dứt khoát nhìn chăm chú Bạch Đồng và mười hai tinh cầu xung quanh trong tinh không này.

Nhưng chưa đến mười phút, lúc tinh cầu nham thạch vòng đến mặt khác của Bạch Đồng, Trương Vinh Phương bỗng ngẩn người ra.

"Đó là…" Hai mắt hắn từ từ trừng to, dường như đã nhìn thấy thứ gì đó rất khó tin.

*

Mặt đất.

Vô số Thiên Quang phóng xuống giống như rừng rậm.

Nơi này là châu Ác Lâm, cũng là nơi thăm dò có độ thấp nhất mặt ngoài tinh cầu.

Phụt.

Nhất không gian vặn vẹo chợt hiện lên, bên trong có một nữ tử đầu trọc mặc áo bào trắng bay ra, chính là La vừa mới chạy trốn khỏi Đại địa chi mục.

Nàng ta vừa hiện thân đã hất tay vạch ra một khe nứt không gian mới, muốn chui vào bên trong.

Nhưng không đợi nàng ta tiến vào khe nứt.

Xa xa, lượng lớn hạt bụi màu vàng nhanh chóng rơi xuống, mang theo vết cắt như thác nước màu vàng.

“Thiên Địa Tuyệt Diệt Phân Tử Kiếm!” âm thanh của Lang xa xa chấn động không gian, lan truyền khắp châu Ác Lâm.

“Ngươi không thoát được đâu, La.”

Trong chớp mắt, La dùng hết tốc độ nhảy vào khe nứt, suýt chút nữa thì bị hạt bụi màu vàng quẹt vào.

Vết nứt không gian lập tức nổ tung nát bấy, bị bụi vàng hoàn toàn chôn vùi.

Mấy trăm dặm bên ngoài, một không gian khác chợt vặn vẹo, nứt ra, có một bóng dáng bay ra từ bên trong.

Nhưng không đợi nàng ta nghỉ ngơi, xung quanh lại có lượng lớn bụi vàng xúm đến.

Nàng ta vội vàng mở vết nứt không gian, tiếp tục truyền tống.

Từng lần truyền tống, từng lần chạy trốn. La hoàn toàn không dám va chạm chính diện với Lang.

Sau toàn bộ hành trình quan sát Huyết Vương và Lang chém giết năm đó, nàng ta rất rõ, dù chém giết thực chiến chính diện, ngay cả Huyết Vương nàng ta còn không bằng, chứ đừng nói là đấu lại Lang.

Cho nên mục tiêu ngay từ đầu của nàng ta rất rõ ràng, đó chính là chạy trốn!

Nàng ta không có chiến lực chính diện mạnh mẽ như Huyết Vương, nhưng nàng ta sở trường am hiểu không gian nhất, phương diện này dù là Huyết Vương cũng không am hiểu bằng nàng ta.

Cho nên lợi dụng không gian không ngừng truyền tống kéo dài thời gian, đợi đến thời cơ, đây cũng là kế hoạch mà nàng ta sắp xếp.

Mà thời cơ cần phải đợi cũng sắp đến trong khoảng thời gian nàng ta ngăn cản Lang.

Rất nhanh!

*

Thiên Mạc các, Nguyên Thành.

Trước cổng lớn của Thiên Mạc các vắng vẻ, lúc này có một đội người áo đen mặc nguyên bộ phòng hộ kín mít lặng yên đến.

Đám người áo đen này đứng trước cửa, ngẩng đầu cẩn thận nhận biết tấm bảng.

“Chính là nơi này.” Một người thấp giọng nói.

“Đây là hai trăm năm trước, nơi khởi nguồn mà bộ tộc huyết duệ bị phong ấn sao?” Một người khác trầm giọng nói, trong lời nói lộ ra tia tò mò nồng đậm.

“Trong truyền thuyết, huyết duệ từng là thế lực khổng lồ có thể đánh đồng với tháp Sát Na, ở trên đại địa, cực kỳ cường thịnh. Cũng không biết có phải là thật hay không.” Người thứ ba có chút nghi ngờ nói.

“Ta cảm thấy là giả, tháp Sát Na mạnh bao nhiêu chứ? Mọi người đều biết, rất nhiều thế lực vì muốn thể hiện bản thân lợi hại, đều thích lấy nó ra so sánh. Trên thực tế nếu thật sự đối đầu thì không biết kém nhau bao nhiêu cấp bậc.” Người đi đầu trả lời.

“Nhưng mệnh lệnh của đại nhân vẫn là phải làm. Đi thôi.”

Người này đi trước, tiến lên đẩy cánh cửa lớn đã có chút cũ kỹ, tiến vào đại sảnh.

Đoàn người áo đen đi vào trong phòng, đầu tiên là nhìn thấy tinh thể màu tím nhét vào lối đi trên mặt đất.

“Dụng cụ cởi bỏ phong ấn đâu?” Người dẫn đầu đưa tay về phía sau

Một người áo đen phía sau lấy ra một dụng cụ bằng đồng thau hình tam giác giống như vô số linh kiện nhỏ hợp thành từ trong túi ra.

Người dẫn đầu nhận lấy dụng cụ, ấn lên trên thủy tinh màu tím.

“Đại nhân nói, đặt ở bên trên là được.”

“Ngươi chắc chứ?” Người còn lại thấp giọng chất vấn: “Hiện tại cục diện vô cùng nguy hiểm, La đại nhân đang bị đuổi giết

bốn phía, thế lực còn lại, không ai có thể ngăn chặn Lang chính diện, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa!”

“Ta chắc chắn đại nhân dặn dò như vậy. Nhưng…” Người đó dừng lại: “Cho dù cởi bỏ phong ấn thì có ích gì? Năm đó Huyết Vương bị Lang đánh bại dễ dàng, hiện tại cũng là vô kế khả thi*.”

* Không có cách gì để giải quyết

gì

“Thêm một phần lực lượng, dù sao cũng hơn là không có. Cứ làm như đội ngũ khác đi.” Người dẫn đầu trả lời.

Chỉ là hắn ta nhìn chăm chú thủy tinh màu tím, vật đó hoàn toàn không có bất cứ động tĩnh gì, có chút quái dị.

Chương 1958 - Mưu tính (11)

“Đại nhân đã nói, chỉ cần Huyết Vương vẫn còn sống thì nhất định có thể phát hiện dụng cụ gỡ phong ấn này, đây chính là một cái máy tín hiệu có thể truyền tin tức bên ngoài vào trong. Nhưng hiện tại hoàn toàn không có động tĩnh? Chẳng lẽ?” Một người hơi lo lắng nói.

“Việc nên làm chúng ta đều đã làm, còn lại chúng ta không làm được, cũng hết cách. Rút lui!”

“Có lẽ… Huyết Vương đã ngã xuống rồi. Sớm đã không còn tồn tại nữa.”

Một đội người áo đen cấp tốc rút khỏi đại sảnh, trước khi rời đi, người dẫn đầu quay đầu lại nhìn vào thủy tinh màu tím, hơi xúc động, có chút bất đắc dĩ.

Rất nhanh, đội người này biến mất bên trong Thiên Mạc, khép cánh cửa lại, lặng lẽ đi xa.

Chỉ còn lại dụng cụ gỡ phong ấn đang lặng lẽ phóng thích ra từng tín hiệu mạch động cố định, thấm vào thủy tinh màu tím, truyền vào khu trao đổi Đại Linh.

Không thể nhận ra tín hiệu đó ở trên mặt đất, nhưng trong nháy mắt tiến vào Đại Linh thì hóa thành một điểm sáng trắng, bay về phía Nguyện Nữ hạp, động Nhân Tiên.

Ánh sáng trắng lướt qua sông núi hải dương, biển rừng thành trấn, nhanh chóng đi đến Nguyện Nữ hạp có cảnh núi sông tươi đẹp.

Sau đó “vụt” một cái, xuyên qua không gian, lặng lẽ tiến vào bên trong động Nhân Tiên, từ từ hiện thân trên hồ máu.

Vù!

Từng tiếng vù vù không ngừng vang lên.

Nhưng vào giờ phút này, động Nhân Tiên không một bóng người. Không ai phát hiện nơi này xuất hiện manh mối.

Lúc này, Trương Vinh Phương tìm thấy linh hồn mạnh mẽ hơn ẩn nấp trong một tinh cầu khác, hoàn toàn không biết những gì

xảy ra phía bên này.

Sau khi phát hiện hoàn thiện vực sâu, cắn nuốt hồn thể, còn hơn ngâm hồ máu tăng trị số sinh mệnh nhiều, hiện giờ Trương Vinh Phương cũng ít trở về động Nhân Tiên hơn, ngày thường cũng là liên hệ với huyết duệ thông qua cách khác.

Lúc này, bên trong động Nhân Tiên, hồ máu sớm đã khô cạn, tất cả mọi thứ đều tĩnh lặng không một tiếng động.

…

Trong tinh không.

Xung quanh Bạch Đồng, một tinh cầu lại tiếp một tinh cầu không ngừng bị nhuộm đỏ nhanh chóng.

Màu đỏ đó vốn không phải là bất kỳ loại thuốc màu nào, cũng cũng không phải là nhiệt độ tăng cao sinh ra hiệu ứng thiêu đốt, mà là thay đổi đặc thù đơn thuần về phương diện không gian.

Từng viên từng viên, ngắn ngủi nửa ngày, đã có ba tinh cầu hoàn toàn hóa thành màu đỏ.

Màu đỏ đó cứ như máu tươi mới lạ chảy xuôi, đẹp đẽ mà tà dị, chỉ nhìn kỹ đã cho người ta cảm giác kỳ dị.

Bên trên tinh cầu thứ tư.

Trương Vinh Phương nhẹ nhàng bước ra cánh cổng không gian, ngắm nhìn đại địa màu đen rộng lớn, tĩnh mịch ở phía dưới.

“Những thứ đáng thương sớm đã không còn hy vọng nữa, vậy thì hãy để ta đến tập trung tất cả lực lượng, cuối cùng thoát khỏi một lần.”

Trên mặt đất chỉ có số ít cây đen chết héo, bọn nó giương nanh múa vuốt, sớm đã mất đi tất cả sinh mệnh lực, khảm trong đất bùn khô khan.

Bên trong đất bùn thỉnh thoảng có thể thấy có xương cốt màu đen đâm ra, xương cốt vốn có màu trắng cũng bị nhiệt độ cao đốt cháy, biến thành màu đen.

Trương Vinh Phương thở dài một tiếng, vươn tay, vầng sáng đỏ sẫm lần nữa dâng lên trong lòng bàn tay.

Vầng sáng cấp tốc mở rộng, phóng lớn, trong chớp mắt bao trùm toàn bộ mọi thứ xung quanh.

Sau khi ô nhiễm liên tiếp mấy tinh cầu, Trương Vinh Phương đại khái đã hiểu rõ những thế giới bị hủy diệt sinh cơ này.

Ánh sáng đỏ hoàn toàn nhuộm hết xung quanh, lòng bàn tay của hắn nhẹ nhàng nhấc lên.

Lập tức, một lực hút khổng lồ kéo đại địa lên trên.

Mặt đất màu đen bắt đầu nứt ra, một mảnh đất hơn vạn km vuông nổi lên trên.

Đất đai không ngừng rơi xuống bã vụn, bùn đất hòn đá sâu hàng nghìn mét, toàn bộ đều lơ lửng trôi nổi trên trời, lộ ra động lớn đen kịt thâm thúy ở phía dưới.

"Đến đây đi… oán hận cuối cùng của thế giới này…!" Bàn tay của Trương Vinh Phương bắt về phía động đó.

Vù!

Trong nháy mắt, sâu trong động đó có một hồi âm thanh chói tai đột nhiên vang lên.

Âm thanh đó lúc đầu rất xa, nhưng theo thời gian trôi, ngày càng gần, ngày càng nhiều, ngày càng vang.

Ầm! ! !

Trong giây lát, từng luồng khí đen bắn mạnh ra từ bên trong động, điên cuồng tuôn về phía Trương Vinh Phương.

Mấy vạn luồng khí đen rậm rạp chằng chịt, mỗi một luồng đều là hồn thể mạnh mẽ tràn ngập oán hận và phẫn nộ tuyệt vọng.

Bọn họ mang theo đau đớn cuối cùng, chết ở ngày cuối cùng hy vọng bị hủy diệt.

Thế giới của bọn họ, tinh cầu của bọn họ không được cứu rỗi, tất cả hy vọng đều hoàn toàn tan biến.

Mang theo tuyệt vọng như vậy, cuối cùng những hồn thể này ngã xuống, chết đi, mãi đến khi Trương Vinh Phương hô hoán đánh thức bọn họ.

"Đến đây đi… ta sẽ ban cho các ngươi sự sống mới!" Một khe nứt màu đen cực lớn hiện lên trên không phía sau Trương Vinh

Phương, tùy ý cắn nuốt lượng lớn hồn thể đang vọt tới.

Chương 1959 - Tận cùng (1)

Vô số hồn thể như nước biển trút vào trong khoang vực sâu.

Mà cùng lúc hỗ trợ, Trương Vinh Phương nhanh chóng tăng cường độ tinh thần ý chí lên.

Hồn thể càng nhiều, lực tinh thần ý chí của hắn sẽ càng lớn, tính ô nhiễm cũng ngày càng mạnh. Ước số tiêu cực của tất cả những hồn thể này đều trộn lẫn vào trong vực sâu ô nhiễm, trở thành một phần ở bên trong.

Hồn thể màu đen vụt lên khỏi mặt đất, tràn vào khe nứt màu đen, hiện tượng như vậy giằng co mấy phút mới kết thúc.

Mãi đến khi hồn thể cuối cùng bay vào khe nứt, Trương Vinh Phương mới nhẹ nhàng đóng lại, kết thúc tất cả.

Hắn mới thở phào một cái.

Một cảm giác chướng bụng nhàn nhạt dâng lên trong lòng hắn.

Hắn ăn hơi no rồi.

“Xem ra ăn hết hồn thể của bốn tinh cầu tạm thời được rồi, đợi sau khi hoàn toàn tiêu hóa, rồi mới tiến hành bổ sung. Dù sao thì ta vẫn còn là ấu thể, có lẽ chỉ có thể tính là đứa trẻ ở trong vực sâu, ăn nhiều dễ bị tiêu hóa kém.”

Cuối cùng Trương Vinh Phương nhìn về tinh cầu ở phía dưới.

“Tiếp theo, đi đến tinh cầu khác gần đây xem xem là được.”

Tay hắn vạch một cái, một khe nứt không gian hiện ra, sau đó hắn bay thẳng vào bên trong.

*

Châu Ác Lâm. Đại Linh Tinh.

Từng không gian vặn vẹo nhanh chóng lấp lóe, không ngừng di chuyển trên mặt đất.

Những không gian vặn vẹo này đều xuất hiện liên tục, mỗi một lần xuất hiện đều sẽ ở ngoài mấy nghìn km.

Nhưng vặn vẹo vừa hiện lên, lại bị vô số bụi vàng xung quanh bao vây.

Không đợi bóng người bên trong hiện ra, đã bắt đầu lóe lên lần tiếp theo.

Dọc theo đường đi, bóng người lướt qua sa mạc, lướt qua đồi núi, mỗi một lần dừng lại đều không dám vượt qua một giây.

Nhìn từ bề ngoài, hình như La chạy trốn không có mục tiêu, không có quy luật nào. Nhưng trên thực tế, nàng ta đang không ngừng tiến lại gần nơi nào đó của châu Ác Lâm.

Lượn đông quẹo tây, chẳng qua là để mê hoặc sự chú ý của Lang.

Nàng ta không biết Lang có phát hiện ra hay không, nhưng cho đến hiện tại, tất cả đều tiến hành thuận lợi đến kỳ lạ.

Thời gian không ngừng trôi qua, cuối cùng, trước khi trời tối, một đầm lầy bùn cát hơi thành màu đen ở sâu trong châu Ác Lâm.

Không gian vặn vẹo một trận, bóng dáng của La hiện lên phía trên đầm lầy.

Nàng ta đưa tay lên, cả người như bọt nước, chợt nổ tung, nghiền nát thành vô số điểm sáng nhỏ.

Điểm sáng có màu trắng vừa hay tách ra rồi lần nữa hạ xuống tụ tập với điểm sáng màu vàng.

"Soạt" một cái.

Tay Lang nâng kiếm, thoáng hiện lên phía trên đầm lầy, quan sát mặt đất.

Đuổi giết liên tục thất bại khiến hắn ta không thể không đích thân cầm kiếm gia tốc lần theo dấu vết.

Thực lực của La quả thật bình thường, nhưng nếu luận về nắm giữ kỹ thuật không gian, dù là hắn ta cũng kém hơn chút ít.

"Ngươi trăm phương nghìn kế dẫn ta đến nơi này là có ý gì?" Lang nhìn mảng đầm lầy bùn cát trống trải xung quanh, vẻ mặt bình tĩnh.

Với lực lượng của hắn ta, năng lực tính toán của hắn ta, chỉ Vĩnh Tục cung và mấy thế lực bình thường, cho dù đứng tại chỗ để bọn họ phòng thủ tiến công đều chưa chắc có thể làm tổn thương đến hắn ta.

Khoảng cách thực lực cực lớn của hai bên giống như trời với đất vậy.

Chỉ cần La không chú ý, dừng lại một chút, trong nháy mắt, hắn ta đã có thể tiêu diệt thân thể, đoạt lại chìa khóa lối đi.

“Ngươi tự xưng thế gian không thể địch nổi, nếu đã như vậy, vậy ngươi có dám nhận một đòn của ta?” âm thanh của La khuấy động truyền đến từ xung quanh.

“Ngu muội… trốn ở trước mặt ta không có chút ý nghĩa nào đâu.” Lang vung tay lên, mũi kiếm biến mất một đoạn trong hư không.

Nửa thân trên của kiếm chợt hiện lên đâm ra trên mặt đất ngoài mấy nghìn mét.

Keng!

La ẩn thân ở nơi này vội vàng né tránh, nhưng vẫn là chậm một bước, vai nàng ta bị đâm trúng, hiện lên một lỗ máu.

“Ra tay!” Nàng ta mạnh mẽ hét lớn.

Trong nháy mắt, lấy Lang làm trung tâm, tất cả không gian ở phạm vi mấy nghìn mét xung quanh cùng ngưng kết bất động.

Gió đã biến mất, tất cả khí lưu hoàn toàn đứng im.

Cát đá trên đại địa dừng lại bất động, từng gợn sóng trong suốt không ngừng khuấy động từ vị trí của Lang.

Cùng một thời gian.

Vô số ánh sáng trắng ầm ầm sáng lên ở Vĩnh Tục cung cách xa vạn dặm.

Không chỉ như vậy, ở nơi trung tâm của năm thành thị dưới lòng đất của Linh Minh đều có ánh sáng trắng chói mắt.

Nguồn năng lượng ở chủ thành từng thành trì dưới lòng đất của Nhân Minh cũng lóe lên ánh sáng đỏ, bộc phát quá tải.

Những thứ này đều là sau khi Nhân Minh kế thừa di sản của Thủ Mật Nhân, liên tục bố trí ra trong mấy năm nay.

Giờ phút này, bộc phát tích lũy của hai trăm năm.

Tất cả lực lượng đều hội tụ lên trên người La vào giờ phút này.

Dưới sự truyền đi của từng con đường không gian, toàn thân nàng ta dần méo mó, khuôn mặt cũng trở nên mơ hồ không rõ.

Chương 1960 - Tận cùng (2)

Đây là tất cả lực lượng mà mọi người gom góp được.

Nguồn năng lượng mà lối đi cự ly dài cần là phần tinh thuần nhất, Lang không chú ý đến lực lượng còn lại, cho rằng là nguồn năng lượng lãng phí, toàn bộ đều bị La lặng lẽ ẩn giấu, phân ra cất giữ ở các thành dưới lòng đất của Nhân Minh Linh Minh.

Giờ phút này, tất cả thế lực, tất cả mọi người, tất cả tích lũy của hai trăm năm đều hội tụ lên một điểm.

Khiến toàn thân La như bị xé rách đau đớn.

"Biến mất đi!" Giờ phút này, toàn thân nàng ta ngưng tụ lực lượng, thậm chí sớm đã vượt qua Lang, hơn nữa còn là vượt xa rất nhiều.

Không gian tự nhiên vặn vẹo ở bên nàng ta, không ngừng tràn ra vết nứt màu đen rậm rạp chằng chịt.

Ba viên đạn nhỏ đen nhánh không tiếng động hiện lên trong lòng bàn tay La, sau đó bắn ra ngoài.

Ầm đùng!

Bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ cực lớn.

Bố trí ẩn giấu này mọi người đã phối hợp hai trăm năm mới hoàn thành, lúc này đã hoàn toàn bộc phát.

Trong nháy mắt.

Tất cả bùn đất, cát đá ở phía trước La hoàn toàn biến mất ngay tức khắc.

Một cột sáng không gian trong suốt dùng tốc độ mỗi giây mấy vạn km chợt xuyên thấu tầng đất, bắn trúng Lang đang bị gợn sóng không gian cực lớn hạn chế giữa không trung.

Nguồn năng lượng của hai trăm năm hội tụ đến điểm bộc phá này.

Cột sáng trong suốt không ngừng làm méo mó không gian xung quanh, trùng kích chính diện cơ thể của Lang, cứ như

suối không màu cuồn cuộn phun không ngừng.

Đây là lực lượng kinh khủng đủ để hủy diệt một châu, cũng đủ để trong nháy mắt hủy diệt tất cả sinh vật trên mặt đất, một kích mạnh nhất thay đổi môi trường sinh thái.

Lấy Lang làm trung tâm, tất cả mặt đất ở phạm vi hàng nghìn km ở phía dưới đều ầm ầm sụp xuống.

Ánh sáng óng ánh chói mắt không ngừng phóng ra khi hắn và cột sáng chèn ép bộc phát.

“Ta nghiên cứu trạng thái kỳ dị của ngươi đã mấy trăm năm rồi. Trạng thái không cách nào chạm đến đó, hơn nữa là bởi vì hạt mà bản thân người điều khiển cực kỳ bé nhỏ, có thể điều khiển cơ thể bản thân trong nháy mắt, né tránh tất cả công kích và năng lượng chạm đến mình.”

Bản thân La đang ở dưới lòng đất, sắc mặt lạnh lẽo trước giờ chưa từng có.

“Nhưng lần này ta sớm đã tính toán xong tất cả. Dùng không gian có cường độ lớn nhất phong tỏa ràng buộc ngươi, để ngươi không cách nào tránh né.

Sau đó dùng năng lượng hủy diệt mạnh mẽ nhất triệt để đánh vào mảng không gian bị phong tỏa này.

Cứ như vậy, cho dù ngươi tránh né cỡ nào, kết cục đều sẽ… phải chết!”

Hai trăm năm tích lũy, hai trăm năm tính kế, hoàn toàn bộc phát vào giờ phút này.

Trong lòng La lập tức mơ hồ có chút vắng vẻ.

Ầm!

Nhưng không đợi nàng ta thay đổi cảm xúc, một tiếng nổ ầm ầm vang lên.

Tất cả không gian phong tỏa méo mó đánh vào cột sáng năng lượng khổng lồ, hoàn toàn bị xé nát, nổ tan vào giờ phút này.

Lang vẫn lơ lửng tại chỗ, sắc mặt bình tĩnh nhìn La ở phía dưới.

“Tính toán không tồi. Nhưng… Cảnh giới nguyên thủy khiến ngươi hoàn toàn không rõ cực hạn của võ đạo rốt cuộc mạnh cỡ nào…”

Nếu tính toán năng lượng của hắn ta, quả thực là kém cột sáng vừa nãy rất xa.

Nhưng không sao, cảnh giới võ đạo của hắn ta có thể khiến một phần lực lượng của hắn ta phát huy ra uy lực khủng bố gấp trăm lần.

Chỉ trong nháy mắt, cột sáng chỉ vận dụng kỹ thuật rườm rà áp súc đến hoàn toàn vỡ nát.

“Sự chống cự ngu xuẩn, tính toán ngu xuẩn.”

Hắn ta giơ kiếm lên, thân kiếm trong tay Lang khẽ rung dưới khuôn mặt trắng bệch của La.

“Nguyên Tử Tự Liệt Kiếm Nhất. Tâm Tỏa.”

Keng!

Một tiếng giòn tan, kiếm của hắn ta hoàn toàn nát bấy, hóa thành một vệt sáng phóng lên trời.

Trong lúc im ắng, kiếm quang nổ tung như ô xòe ở trên trời, hóa thành vô số tơ mỏng màu vàng kim, phân tán ra bốn phía.

Lúc này, Vĩnh Tục cung, Nhân Minh, Linh Minh, tất cả thành trấn dưới lòng đất và cứ điểm truyền nguồn năng lượng cho một đòn vừa nãy, tại giờ phút này, trên không của thành trấn hiện ra vô số tơ mỏng màu vàng kim.

“Đó là cái gì thế! ?” Trong thành trấn Nhân Minh, một người nữ tử ôm con mình ngửa đầu lên nhìn kim quang phát sáng trên đỉnh đầu, hơi ngạc nhiên.

“Là pháo hoa, pháo hoa!” Bé gái trong lòng nàng ngây thơ vui vẻ nói.

“Là thiết bị chiếu sáng mới nào đó à?”

Một người thích ứng mới vừa đi ra từ trong cửa hàng ngửa đầu cau mày hỏi.

“Không có bất kỳ phản ứng năng lượng nào cả, có lẽ là hiệu quả hình chiếu do ai đó làm ra.”

Lính gác phụ trách phòng bị bên trong tháp quan trắc suy đoán.

Nhưng không đợi mọi người hoàn hồn, luồng tơ mỏng màu vàng đã bay thấp xuống giống như mưa rơi.

Bành Bùm! !!

Khi luồng tơ mỏng màu vàng thứ nhất chạm đến kiến trúc dưới mặt đất, một tiếng nổ ầm ầm đinh tai nhức óc vang lên.

Từng vùng nổ tung, nóng cháy với chu vi trăm mét không ngừng nở rộ ở trong thành trấn.

Chương 1961 - Tận cùng (3)

Đám người vô tri đều bị sóng xung kích và ngọn lửa của vụ nổ triệt để cắn nuốt.

Không có thống khổ, chỉ có sự chết chóc trong nháy mắt. Đám người với số lượng lên tới hàng trăm ngàn, tại thời khắc này, thậm chí còn không có ý thức được nguy hiểm, liền đã rơi vào trong giấc ngủ ngàn thu.

Không chỉ có Nhân Minh, Linh Minh, Vĩnh Tục cung, tất cả mọi thứ liên quan đến cứ điểm, tại thời khắc này, đều nhận lấy sự tập kích của tơ mỏng màu vàng.

Số nhân khẩu tăng trưởng rất nhiều trong hai trăm năm sinh sôi nảy nở, tại thời khắc này đều bị tiêu diệt hết.

Từng tòa thành trấn với số nhân khẩu hơn trăm ngàn đều nổ tung, bị diệt dưới sự bao trùm của tơ mỏng màu vàng.

Mấy triệu sinh mệnh trong nháy mắt đã tiêu tán không còn gì nữa.

"Thấy được không? Đây cũng là kết cục." Lang giang hai cánh tay ra, nói với giọng điệu hơi hơi cảm khái.

"Hại chết bọn họ không phải ta, mà là các ngươi. Các ngươi gieo nhân, cuối cùng kết xuất ra quả, quả tội ác."

Sắc mặt La lạnh lẽo, tuy không biết đối phương làm cái gì nhưng một loại cảm giác đè nén, cảm giác tuyệt vọng không rõ không ngừng đánh thẳng vào phòng tuyến trong lòng của nàng.

Giữa lúc im hơi lặng tiếng, thân hình của Lang hiện lên bên cạnh nàng, đưa một tay ra vồ một phát đã nắm chặt chiếc chìa khóa nằm trong tay nàng.

"Kết thúc. Mọi thứ đều…"

Thái Uyên.

Bên trong Thần Hi cung.

Để Ba bỗng dường như cảm giác được cái gì.

Hắn đứng lên, quay đầu nhìn bên ngoài cửa cung, trên sân đá trắng rộng lớn.

Nơi ấy đang có một cánh cửa ánh sáng màu tím hé ra.

Bên trong cánh cửa có mấy bóng người nối đuôi nhau đi ra ngoài.

"Các ngươi… là?" Để Ba có chút chần chờ nghi hoặc.

Qua nhiều năm như vậy, người đi đến Thần Hi cung cực ít cực ít.

Trừ Trương Vinh Phương ra thì chính là chỉ có mấy người rất ít. Mà đám người trước mắt này cũng là thuộc kiểu hắn chưa bao giờ thấy qua.

"Đã lâu không gặp." Người dẫn đầu trong số những người đến bên trong, xốc lên mũ trùm của áo choàng, để lộ khuôn mặt giống như kim loại màu bạc.

"Đại nhân, bọn ta thực sự, thực sự đã không còn cách nào nữa rồi."

"Đại nhân? Ta?" Để Ba kinh ngạc chỉ vào mình, có chút mộng bức?

"Nếu không cần thiết thì bọn ta cũng không dám quấy nhiễu sự nghỉ ngơi của ngài, nhưng tất cả đã đến mức bọn ta sắp tuyệt vọng luôn rồi." Người đến cúi đầu, quỳ một chân trên đất.

"Thế giới sắp hủy diệt, vì một chút hi vọng sống sau cùng, bây giờ có thể cứu được đại cục cũng chỉ có ngài thôi."

Nhìn nhóm người đều quỳ xuống trước mặt, Để Ba giật mình tại chỗ, dường như hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì.

Nhưng rất nhanh, dường như là bật mở chốt, mấy người kia đến khiến trong đầu của hắn giống như mở ra một chốt mở.

Ký ức không thể đếm hết điên cuồng dũng mãnh tràn vào trong đầu hắn tại thời khắc này.

"Ta…"

Đại Linh.

Giữa không trung, một bóng hình người bỗng nhiên hiện lên.

Theo hình người hiện lên, một tia ánh sáng đỏ một cách tự nhiên tản mát ra từ trên người hắn.

Nhưng rất nhanh, ánh sáng đỏ đã tan rã ẩn núp, không hề phát sáng.

Hai mắt của Trương Vinh Phương dần dần thu hồi từ trong Vực Sâu, lúc này đây hắn liên tục nuốt bốn viên tinh cầu, tìm ra được hơn tỉ hồn thể ẩn núp ở chỗ sâu trong vỏ tinh cầu.

Số lượng hồn thể khổng lồ, khiến lực tinh thần ý thức của hắn tăng lên đến một độ cao cực kỳ cao.

Nhưng lực tinh thần ý thức cũng chỉ có thể có chút hiệu quả ở bên trong khu trao đổi, sau khi rời khỏi đây thì không còn tác dụng gì nữa, không thể ảnh hưởng đến vật chất hiện thực.

‘Không thể tiếp tục cắn nuốt hấp thu được, phải đợi một thời gian dài tiêu hóa một ít. ’

‘Thánh Hồn phải đợi thời gian để tích lũy, thăng hoa, biến chất. Kế tiếp nên dành thời gian tiềm tu rồi. ’

Nghĩ tới đây, hắn bước ra một bước, không gian phía trước vặn vẹo, trong nháy mắt đã chuyển tới bầu trời Nguyện Nữ hạp.

Nhẹ nhàng rơi xuống từ giữa không trung, hắn rơi thẳng xuống ở phía bên ngoài động Nhân Tiên, hai chân đứng lại.

Những năm gần đây, tuy hắn một mực ẩn cư tiềm tu ở Đại Linh nhưng thật ra vẫn luôn có liên hệ với La của Vĩnh Tục cung.

Thường cách một đoạn thời gian, La đều sẽ thu thập một bộ phận tình báo tin tức để truyền lại cho hắn.

Cho nên hắn vẫn có thể nắm bắt và đổi mới tin tức của thế giới bên ngoài ở một trình độ nhất định.

Bình thường chu kỳ truyền tống của La là mỗi năm năm một lần.

Mà bây giờ, khoảng cách lần đưa tin tiếp theo còn có thời gian một năm. Hắn ngược lại không gấp.

Đứng ở sân bên ngoài động, trong lòng của hắn vui mừng tự đắc, vươn tay, một con chim nhỏ màu đỏ bay vụt tới, nhẹ

nhàng đậu lên trên đầu ngón tay của hắn.

Chiếp chiếp.

Tiểu hồng điểu giống như trước kia, dáng người mạnh mẽ, tràn ngập linh khí.

Chỉ là lông tơ hơi trắng trắng hai bên gò má cho thấy nó cũng đã rất già rồi.

Chương 1962 - Tận cùng (4)

Số tuổi lớn đến hơn hai trăm năm, đối với một con chim mà nói, nếu không phải có huyết mạch huyết duệ chống đỡ thì nó đã hóa thành một nắm đất vàng từ lâu.

“Đã lâu không gặp. Xem ra ngươi sinh sống tốt.” Trương Vinh Phương mỉm cười đùa tiểu hồng điểu vài cái.

Bá!

Lúc này trên Nhân Tiên đài, một ông lão mái tóc trắng xóa, mặc bộ đạo bào màu đỏ máu chợt xuất hiện ở sát biên giới của sân, cúi người hành lễ hướng phía Trương Vinh Phương.

“Tiết Đồng, bái kiến Đạo tổ.”

Tiết Đồng?

Trương Vinh Phương hơi sững sờ, nhìn ông lão.

Vị chưởng giáo Chân Đại Đạo giáo này, hôm nay thế mà còn sống, hơn nữa nhìn từ huyết mạch trên người thì ông ấy thế mà lại cũng vào huyết duệ.

“Ngươi vẫn còn ở à…” Hắn thoáng có chút cảm khái.

“Đương nhiên là ở, hôm nay bần đạo đang tiềm tu ở đây, thủ cốc trông giữ đã được hơn 130 năm.” Tiết Đồng nghiêm túc trả lời: “Kể từ sau khi Đạo tổ cùng với chủ tháp Sát Na đánh một trận năm đó, bần đạo liền hiểu ra trong lòng, sự truy cầu đã từng giống như hoa trong gương, trăng trong nước, vừa chạm vào đã tan ra ngay. Thời gian thay đổi bất ngờ, nhân thân sinh lão bệnh tử. Chỉ có đạo, có thể vĩnh viễn làm bạn cùng bản thân.”

Trương Vinh Phương hơi kinh ngạc.

Hồi tưởng lại Tiết Đồng giả dối tàn nhẫn năm đó, hôm nay thật sự không biết ông ta đã trải qua cái gì, trái lại còn càng giống chân tu đắc đạo hơn cả Nhạc sư phụ nữa.

Mấu chốt nhất là, một thân năng lực kinh khủng của hắn có cảm ứng rất mạnh đối với dao động tâm linh và tâm tình của con người.

Giờ này khắc này, hắn thế mà lại cảm giác được tất cả những gì đối phương nói đều là thật lòng thật ý, xúc cảnh sinh tình.

“Ngươi có thể thấy ra là tốt rồi. Đất trời này là lồng chim, bên ngoài trời đất, làm sao không phải là lồng chim chứ. Người sống một đời, thứ mình mong cầu đoạt được, chẳng qua là một giường một nhà một bữa ăn một trái tim. Thứ còn lại đều là mộng ảo.”

Trương Vinh Phương thở dài: “Đáng tiếc, người có thể thấy rõ ràng thực sự quá ít.”

“Dục vọng của lòng người, vốn là nhân dục hư vô trống rỗng, chỉ có lòng cầu đạo mới là thật không phải giả.” Tiết Đồng ôn hòa nói.

“Không tệ không tệ!” Trương Vinh Phương cười rộ lên: “Ngươi đi đi thôi, bần đạo cũng chỉ là đi ngang qua nơi đây, tùy ý đến xem.”

“Vâng.” Tiết Đồng gật đầu hành lễ, xoay người nhảy xuống sân, đảo mắt đã biến mất ở trong rừng núi.

Trương Vinh Phương đứng tại chỗ, quay đầu lại nhìn động Nhân Tiên, trong lúc nhất thời tâm tư trong lòng rất phức tạp.

“Đạo là vật gì?”

“Con đường mà vạn vật đi, chính là đạo.”

Hắn mỉm cười, mà một tia ý tà dị thô bạo sinh ra trong lòng bởi vì cắn nuốt quá nhiều hồn thể lúc trước cấp tốc tiêu tán không còn, quay về bình thản.

Cuối cùng hắn đưa mắt nhìn động Nhân Tiên, rồi xoay người hướng phía Đại Đô Đại Linh xa xa, bay vụt lên từ mặt đất, cưỡi một áng mây màu đỏ bay về phía xa xa.

Ban đầu hắn còn dự định quay về bên trong động nhìn, hôm nay sau khi nhìn thấy Tiết Đồng rồi, hắn cũng đã không còn niệm tưởng ấy nữa.

Ngay trong nháy mắt hắn bay lên trời, bay đi vè hướng phía xa xa.

Vụt!

Một luồng sáng trắng nổ bắn ra từ bên trong động, mau chóng đuổi theo hắn, đảo mắt đã rơi vào trong tay Trương Vinh Phương.

“Tin đưa cấp tốc của La?” Trương Vinh Phương hơi nhướng mày, nhìn điểm sáng màu trắng chợt lóe trong tay.

Ngón tay hắn nhẹ nhàng sờ.

Điểm sáng tan rã, trong đó tuôn ra từng luồng tin tức phức tạp.

Theo tin tức dũng mãnh tràn vào, sắc mặt vốn thản nhiên của Trương Vinh Phương dần dần bình tĩnh trở lại.

Sự đen kịt trong đôi mắt lại một lần nữa xoay chầm chậm, càng thêm thâm trầm.

Đại địa chi mục.

Bầu trời trời u ám, cả tinh cầu này giống như dự cảm được số mạng của mình sắp đến.

Vô số hoa tuyết thật nhỏ bay lả tả, vung vãi khắp đất.

Thiên Quang hoàn toàn bị che lấp bên trên tinh thể màu tím to lớn, ở bên trong toàn bộ Đại địa chi mục chỉ còn lại thành viên ác ma giữ gìn cần thiết, mọi người còn lại đều đã biến mất bỏ chạy.

Một tay của Lang xách cổ của La, tay kia cầm chìa khóa mở ra lối đi, một lần nữa trở lại phía trước tháp khởi động lối đi — Bạch Tháp.

Xung quanh Bạch Tháp quanh quẩn một vòng lại một vòng ánh sáng màu tím, tất cả mọi thứ đều đã được chuẩn bị ổn thỏa, chỉ còn chờ chìa khóa khởi động lối đi, hoàn thành một bước cuối cùng.

“Tâm nguyện nhiều năm, cuối cùng cũng có thể hoàn thành vào giờ khắc này.”

Giọng điệu của Lang đầy phức tạp, lộ ra một tia mong đợi, một tia cẩn thận, còn có một tia lo lắng.

“Vì sao ngươi không giết ta?” La giãy dụa trong lòng bàn tay bén ngọn của hắn ta, cắn răng hỏi.

“Ta còn cần ngươi. Ngộ nhỡ giữa lúc này xảy ra điều gì bất ngờ cần đến ngươi, ngươi vẫn còn phải giúp ta giải quyết vấn đề.” Lang bình tĩnh nói.

“Đều phải chết rồi, vì sao ta phải giúp ngươi?” La cười nhạt hai tiếng: “Tọa độ của ngươi căn bản chính là ở chỗ sâu trong lối đi Bạch Đồng, bọn ta…”

Chương 1963 - Tận cùng (5)

“Theo ta, ta có thể ban cho các ngươi không chết.” Lang mỉm cười: “La, ta vẫn luôn rất thưởng thức ngươi. Về mặt đạo không gian, nghiên cứu của ngươi thậm chí ngay cả ta cũng không cách nào so sánh được. Thiên tài giống như ngươi không nên đơn giản ngã xuống như vậy. Cả tinh cầu này, có thể có một người như ngươi xuất hiện là chuyện cực kỳ hiếm thấy. Giết ngươi, quá đáng tiếc.”

“Ngươi đang gạt ta.” La nhắm lại hai mắt: “Ngươi chỉ là muốn khiến ta giúp ngươi làm vững lối đi. Cho đến khi ngươi chân chính triệt để tiến vào phía cuối thông đạo bên kia, không hơn.”

“Vì sao không đánh cuộc một phen?” Lang mỉm cười nói.

“Ta một mực đánh cuộc.” La lạnh lùng nói: “Hợp tác với tộc Linh Nhãn trước đây, chính là đánh cuộc. Sau đó thành lập Vĩnh Tục cung, thiết kế lò luyện đốt tâm, là đánh cuộc. Về sau nữa, hợp tác với Huyết Minh càng là đánh cuộc. Bây giờ… ta được đến cái gì?”

“Nếu ngươi đã không muốn, vậy thì ở một bên nhìn ta. Chứng kiến số phận cuối cùng của thế giới này đi.” Lang dứt khoát cũng không nhiều lời nữa.

Hắn ta đúng là không có cách nào khiến La sống sót ở trên Bạch Đồng.

Lời khi trước, đều là để dối lừa gạt nàng, cố gắng ổn định nàng.

“Ta sẽ nhớ kỹ, tất cả những gì ngươi đã phải trả cho ta trên con đường trở về của ta.” Lang đưa tay nhẹ nhàng lướt qua gò má của La, giọng điệu ôn hòa.

Thình thịch!

Hắn ta ném La xuống.

Cùng lúc đó, từng luồng không gian vặn vẹo không ngừng hiện lên ở xung quanh hắn ta.

Trong đó không ngừng có thủ lĩnh tham gia vào việc tập kích lúc trước bay ra.

u Nam, Phần, Áo Phỉ Gia, Lạp Đế Da Lam, cùng với Minh.

Chỉ là lúc này ngực Phần đã chảy máu, ánh sáng của lò luyện đốt tâm lờ mờ, rõ ràng là xảy ra ngoài ý muốn.

“Tất cả cũng đúng là nên kết thúc.” Mắt Phần đỏ ngầu, giọng điệu áp lực mà thống khổ.

Nàng mắt mở trừng trừng nhìn người nhà của mình, con gái của mình, triệt để vẫn diệt bên trong kim tuyến đầy trời này.

Lúc này sự thù hận đối với Lang đã đến cực điểm.

“A, các ngươi còn có thủ đoạn gì nữa chứ?” Lang thoáng kinh ngạc nói.

“Chuyện cho tới bây giờ, bấy luận trốn ở bất kỳ góc xó xỉnh nào đều chắc chắn phải chết. Đã như vậy, không bằng cuối cùng liều mạng một lần.” Giọng của u Nam trầm thấp, ánh mắt bình tĩnh trả lời.

“Liều mạng một lần?” Lang cười ha ha: “Các ngươi giống như con sâu, cho dù liều mạng thì cũng chỉ như gió nhẹ thổi vào mặt, đến cả tư cách làm tổn thương đến ta cũng không có. Lấy cái gì đòi…”

“Đã lâu không gặp.”

Bỗng một giọng nói hơi chói tai đã cắt đứt tiếng cười to của hắn ta.

Lang giống như bị điện giật, đột nhiên co rụt lại.

Một luồn hàn ý lạnh lẽo thấu xương từ xương cụt của hắn ta cấp tốc khuếch tán khắp toàn thân.

Trong giây lát, hắn ta quay đầu nhìn ra đằng sau.

Ở nơi này, tại không trung ở giữa hắn ta và Bạch Tháp, một thân hình đen kịt quái dị chẳng biết đứng sừng sững bất động, lẳng lặng nhìn hướng hắn ta từ lúc nào.

“Là ngươi! !?” Khuôn mặt của Lang trong nháy mắt vặn vẹo, một loại cảm xúc kinh ngạc, chấn động, không giải thích được,

khẩn trương, thậm chí có chút hoảng sợ, hỗn loạn nảy lên trong lòng.

Bầu trời u ám, tiếng sấm cuồn cuộn. Hoa tuyết dần dần mỏng đi, hạt mưa đen lớn chừng hạt đậu chậm rãi rơi xuống.

Nước mưa bắn lộp bộp lên trên người mọi người, không có một ai để ý đến, không có một ai đi che mưa.

Tầm mắt mọi người, đều tụ tập lên trên Lang và hình người màu đen quái dị kia.

Không gian tại thời khắc này giống như đọng lại.

Chỉ có nước mưa là đang động, đang rơi xuống, mà tất cả mọi người lâm vào sự bất động tuyệt đối.

Khuôn mặt Lang vặn vẹo nhìn chằm chằm hình người màu đen, thật lâu sau vẫn nói không ra lời.

Hắn ta nghĩ tới rất nhiều con bài chưa lật mà đám người kia có thể đánh ra, nhưng thứ duy nhất chưa từng nghĩ đến là nó, thế mà còn tồn tại.

"Trước đây, ta đã cho rằng ta sẽ hoàn toàn biến mất." Hình người màu đen ngẩng đầu, lộ ra một khuôn mặt hoàn toàn giống với Lang, không có mắt không có lỗ mũi, chỉ có một chiếc miệng rộng.

Gương mặt này, có thể gặp được trên người rất nhiều quái vật, đều có thể có trùng hợp.

Nhưng duy chỉ có cái loại khí tức đặc biệt giống như hắn ta kia là hắn ta tuyệt đối sẽ không nhận sai.

"Chuyện cho tới bây giờ, thứ nên nhớ tới, ta đều đã nhớ lại." Hình người chính là Để Ba mới đi ra từ Thái Uyên.

Giờ này khắc này hắn hoàn toàn không còn sự ngả ngớn tùy ý khi nói chuyện phiếm với Trương Vinh Phương, mà là tràn ra một tia thâm trầm thuộc về trưởng giả, thuộc về sự tích lũy qua nhiều năm tháng.

"Tất cả, đều bắt nguồn từ ngày đó trước kia." Để Ba bước từng bước về phía Lang.

"Mà bây giờ, cũng nên kết thúc rồi."

“Không! Tất cả mọi thứ này đều là ta bố cục lấy được từng chút một! Ngươi tính là cái thứ gì chứ! ? Đến cuối cùng lại đi ra để cướp đoạt tất cả của ta! ? Ngươi dựa vào cái gì chứ! ?”

Chương 1964 - Tận cùng (6)

Kiếm nhọn trong tay Lang trong nháy mắt vung chém về phía trước.

Một mảng lớn vết kiếm màu vàng giống chiếc lưới lớn trống rỗng nổi lên, phủ tới hướng phía Để Ba.

Đây là kiếm thuật cực mạnh Nguyên Tử Tự Liệt Kiếm Kiếm Ba của hắn ta, có thể trong nháy mắt cắt kẻ đối địch cắt thành trình tự nguyên tử nhỏ nhất. Là một chiêu thuần túy nhất, sức sát thương mạnh nhất.

So với chiêu số trước kia của hắn ta, một chiêu này không có thêm vào năng lực nào, vẻn vẹn chỉ là lực sát thương cực mạnh.

Nhưng quỷ dị là, những chiếc lưới màu vàng ấy giống ảo ảnh, trống rỗng đi qua Để Ba, vượt qua người của hắn.

Giống như hắn căn bản không hề tồn tại.

"Không có chút ý nghĩa nào." Để Ba tăng tốc nhanh về phía trước.

Một bước.

Thân thể của hắn trong nháy mắt đã nhập vào trong cơ thể của Lang, hoàn toàn trùng hợp với hắn ta.

"Cơ thể của ta, nên trả lại rồi."

Trong chớp nhoáng này, cánh tay giơ kiếm lên của Lang hoàn toàn cứng ngắc ở giữa không trung, không hề nhúc nhích.

Cả người hắn ta giống như máy móc mất đi động lực, hoàn toàn im ắng ngừng ở đó.

Mà giữa không trung xung quanh, cùng lúc đó cũng lại hiện ra từng vòng xoáy màu tím.

Ở bên trong vòng xoáy, đám người Tác Nhĩ, bộ tộc Thủ Mật Nhân cuối cùng lại xuất hiện.

"Đây cũng là số phận cuối cùng." Tác Nhĩ thở dài: "Nếu không phải bất đắc dĩ, chúng ta cũng không đến mức đi quấy

rầy đại nhân tiềm tu.”

“Tác Nhĩ, không phải ngươi đã chết rồi ư?” u Nam ở phía dưới bỗng nhiên vui mừng nói.

“Đã chết vài lần, nhưng với tư cách là Thủ Mật Nhân, thân thể của bọn ta có thể thay đổi bất cứ lúc nào, có thể tái sinh, chế tạo một lần nữa bất cứ lúc nào.” Tác Nhĩ mỉm cười: “Đã lâu không gặp, u Nam, ngươi cũng già rồi.”

“Già ư? Có lẽ vậy.” u Nam tiến lên nâng La đã bị đả thương nặng đứng dậy.

“Bây giờ, chúng ta tính là gì thế? Thắng, hay là thua rồi?”

“Đại nhân cùng lắm chỉ có thể kéo dài được nửa giờ, chúng ta phải mau chóng mở ra lối đi, dời mọi người đi!” Tác Nhĩ cấp tốc nghiêm nghị nói.

“Được!”

Chúng thủ lĩnh trao đổi ánh mắt, cấp tốc bắt đầu tụ tập rất nhiều thuộc hạ và dân chúng còn sống.

Nhân Minh, Linh Minh, Vĩnh Tục cung, rất nhiều ác ma vân vân, tất cả mọi người nhận được tín hiệu, chen chúc vọt về phía này.

“Mở lối đi ra đi!” La đưa chìa khóa cho u Nam.

“Tọa độ lập tức sẽ thay đổi ngay thôi, trước đó sở dĩ ta thoát đi chính là vì Lang đã phát hiện ra kế sách của chúng ta từ lâu, tọa độ vẫn là cái mà hắn ta thiết định. Các ngươi phải mau chóng.”

“Hiểu rồi!”

u Nam và Phần liếc nhau, hai người cấp tốc tiến lên, bắt đầu thao tác sửa chữa tọa độ mới.

Để sửa chữa tọa độ cần mở ra giao diện điều khiển của Bạch Tháp.

Phần vươn tay phải ra, lòng bàn tay sáng lên một chút lam quang, giống vô số số liệu thật nhỏ không ngừng hiện lên lướt qua.

Nàng đi đến giao diện bên ngoài Bạch Tháp mặt trước.

‘Quyền hạn đã thông qua, mở ra giao diện điều khiển. ’

Một âm thanh máy móc trầm thấp truyền ra.

Nhất thời vị trí của Bạch Tháp trước mặt nàng, mặt ngoài tự động phân liệt ra, để lộ bàn thao tác ấn phím phức tạp ẩn núp phía dưới.

“Ngươi đọc cho ta nhập! Nhanh lên!” Nàng nhìn u Nam ở một bên.

“Được!”

u Nam đã lấy ra tờ giấy nhỏ chuẩn bị sẵn trên người từ lâu, cúi đầu nhìn, to tiếng đọc lên.

“377419…”

Nghe con số của tọa độ, ngón tay Phần ấn xuống, nhanh chóng gõ trên bàn phím màu trắng.

Tiếng đánh lách cách như mưa rơi, liên tiếp không ngừng, tốc độ cực nhanh.

Rất nhanh, tọa độ đưa vào hoàn tất, nàng ấn mạnh lên nút đưa vào hoàn thành cuối cùng.

Bụp!

Trong giây lát, một bàn tay to lớn màu xám vững vàng nắm lấy cổ tay nàng từ phía sau.

Toàn thân Phần run lên, cấp tốc quay đầu nhìn lại.

Đập vào mắt nàng, là khuôn mặt quái dị âm trầm lạnh như băng của Lang.

“Có lỗi quá đi… Không thể bị cuốn lấy hoàn toàn, khiến cho các ngươi thất vọng rồi…”

Khóe miệng Lang nổi lên một tia ý cười quỷ dị, bỗng nhiên phát lực.

Một luồng sợi tơ màu vàng chợt bắn ra từ lòng bàn tay hắn ta, hoàn toàn bao bọc lấy Phần rồi vung nàng ra đằng sau.

Oành! !

Cả người Phần bị bao bọc đánh mạnh lên trên một dãy nhà, lập tức chặn ngang nện đứt cả tòa kiến trúc, đá vụn bắn ra tung

tóe.

Nàng bị chôn bên trong đá vụn, trong nháy mắt đã không có ý thức.

“Bọn sâu chết tiệt các ngươi! !” Tay của Lang lại ngưng tụ ra trường kiếm.

“Cho rằng tìm được nguyên ý thức chạy trốn kia là có thể nghịch chuyển hết thảy à? ? Buồn cười! !”

Lúc này nơi mi tâm của hắn ta hiện ra một vết nứt là con mắt màu vàng kim dựng thẳng, vầng sáng màu vàng thác loạn không ngừng lóe lên bắn ra từ trong con mắt dọc ấy.

“Đi tìm chết đi! !” Trường kiếm hung mãnh quét ngang, chém về phía u Nam và ba Ác Vương, nhưng mới vung vẩy đến một nửa thì đột nhiên cứng còng bất động.

“Nhanh! Là đại nhân đang khống chế tranh đoạt quyền sở hữu của cơ thể này, chúng ta mau chóng! ! Nhanh truyền vào tọa độ xác định!”

Chương 1965 - Tận cùng (7)

Tác Nhĩ tức khắc đánh về phía bàn phím đưa vào của Bạch Tháp, nhưng người còn chưa tới gần đã bị một luồng kim quang mới cứng rắn đánh văng ra.

Lang lại một lần nữa xuất hiện ở đằng trước Bạch Tháp, toàn thân không ngừng tản ra hai loại khí tức màu tím và màu vàng khác xa nhau.

Màu tím là một loại khí tức đặc thù mọi người hoàn toàn xa lạ, nhưng lại có chút quen thuộc, nó giống như khí tức ô nhiễm của ba Ác Vương, chỉ là độ dày càng cao hơn, cường độ càng cao hơn.

Mà màu vàng, chính là khí tức năng lượng mà Lang vẫn vận dụng trước kia.

Hiển nhiên, màu tím chính là Để Ba, mà màu vàng thì chính là Lang hiện giờ.

Lang lúc thì bình thản, lúc lại dữ tợn, hai loại khí sắc biến hóa cực nhanh, giống co giật.

Mấy người xung quanh không ngừng xông lên phía trước, cố gắng ấn lên phím xác nhận cuối cùng, nhưng đều bị Lang ngăn cản ở bên ngoài, không thể tới gần.

Sau mấy lần liên tục như vậy, Lạp Đế Da Lam trong ba Ác Vương bỗng nhiên mạnh mẽ chuyển hướng, không hề phóng hướng phía Bạch Tháp mà là bay thẳng đến lối đi cự ly dài.

“Nếu chúng ta không cách nào rời khỏi, vậy thì dứt khoát hủy diệt lối đi, tất cả mọi người cùng chết! !”

Giọng của hắn khàn khàn, toát ra sự tuyệt vọng nồng đậm.

Trong chớp nhoáng này, Lang rốt cuộc hơi biến sắc mặt.

“Ngươi dám! !” Một tay hắn ta vung kiếm, bỗng nhiên chém tới hướng phía Lạp Đế Da Lam.

Không có kiếm chiêu, chỉ là vung lên lung tung, nhưng việc này nhất thời phân tán sự chú ý trong việc tranh đoạt lực lượng cơ thể của hắn ta và Để Ba.

Trong nháy mắt, hắn ta lại cứng đờ, đứng im tại chỗ bất động.

Sắc mặt hắn ta không ngừng biến hóa, khi thì bình thản, lúc lại dữ tợn.

“Nhanh! !”

Tác Nhĩ, Phần, u Nam, La, ba Ác Vương, lúc này mọi người rốt cuộc thấy được cơ hội, đều nhằm phía Bạch Tháp, cố gắng đè xuống phím xác nhận thao tác.

Thình thịch! !!

Trong nháy mắt, phân nửa thân thể của Lang bỗng nhiên nổ bung, vỡ ra thành vô số thịt nát, tiêu tán không còn.

Vụ nổ to lớn mang đến lực trùng kích khổng lồ, sóng xung kích trong suốt vô hình, trong nháy mắt đã đụng trúng mấy người đang tới gần.

Mấy người không cam lòng tỏ ra yếu kém, lò luyện đốt tâm và thiết bị dự bị trên người đồng thời khởi động, nương theo lực ô nhiễm tinh thể màu tím của Ác Vương, thi triển thủ đoạn để ngăn trở được vụ nổ này.

“Ngươi cho là ngươi thắng à! ?” Một nửa thân thể còn lại của Lang ngửa mặt lên trời cười ha hả: “Cho dù ta bỏ qua một nửa cơ thể cũng tuyệt đối sẽ không để ngươi triệt để cướp đi tất cả! !”

“Nó vốn chính là ta, tại sao lại bảo là cướp đi được.” Giọng của Để Ba kích động vang lên ở giữa không trung.

“Ngươi chẳng qua chỉ là ý thức mới sinh, nhiều năm như vậy, ta lĩnh ngộ ý chí võ đạo cực hạn, cường hóa cơ thể này, làm không biết bao nhiêu cố gắng nỗ lực, như vậy, ta mới có thể đạt tới cảnh giới vô địch như ngày hôm nay!”

Tiếng cười của Lang trầm thấp, cơ thể bị nổ tung cấp tốc khép lại, chữa trị, trở về hình dáng ban đầu.

“Ngươi ngoại trừ cái thân phận nguyên chủ kia ra thì còn biết cái gì? Còn có cái gì chứ?” Hắn ta giang hai cánh tay: “Ngươi căn bản không có tư cách nắm giữ cơ thể này!”

Giờ này khắc này, khí tức màu tím và khí tức màu vàng trên người hắn ta không ngừng tranh đấu, màu tím dần dần bắt đầu

ảm đạm xuống.

“Biến mất đi, thứ không nên xuất hiện như ngươi!” Lang cười lớn, kim quang trên người càng ngày càng mạnh mẽ, càng ngày càng sáng.

Oanh!

Một vệt kim quang quét ngang ra từ trong tay, hung hăng vọt tới Bạch Tháp.

Lang thế mà lại ra tay với Bạch Tháp.

Dù sao tọa độ đã xác định rồi, hủy diệt Bạch Tháp, khiến những người còn lại không cách nào sửa chữa tọa độ, mới là mục đích giờ phút này của hắn ta!

“Biến mất đi! Đám sâu kiến hèn mọn!” Hắn ta hoàn toàn áp chế ánh tím của Để Ba, vầng sáng màu vàng không ngừng lưu chuyển toàn thân, chém một kiếm về phía Bạch Tháp.

Mà dưới sự chiếu rọi của kim quang, là khuôn mặt trở nên tái nhợt mà tuyệt vọng của mọi người còn lại.

Bất lực, đây cũng là cảm giác duy nhất của mọi người lúc này.

Ý thức nguyên thân Để Ba vốn cho rằng có thể dây dưa kéo lại Lang, lúc này cũng chỉ có thể miễn cưỡng quấy rầy hành động của hắn ta.

Hi vọng cuối cùng triệt để thất bại, trong lòng của tất cả mọi người giống như là trống rỗng, toàn bộ tâm tư, toàn bộ tâm tình, tại thời khắc này đều hội tụ đến một kiếm màu vàng được chém ra ấy.

Ánh kiếm màu vàng óng của Lang quét ngang ra, vẽ ra một hình quạt sáu mươi độ.

Vù! !

Ngay khi kiếm quang gần đụng đến Bạch Tháp, tay của Lang trong nháy mắt cứng đờ.

“Sống và chết, thành và bại, tất cả đều như mộng ảo. Là mộng, cuối cùng cũng sẽ tỉnh lại.”

Giọng của Để Ba lại vang lên.

“Lang, ngươi nên tỉnh.”

Một đồ án màu tím trống rỗng hiện lên trước ngực Lang, đồ án kia giống như là khuôn mặt của một tộc nhân ba mắt.

Chương 1966 - Tận cùng (8)

Bình thản, uy nghiêm, giống như hoàn mỹ không có khuyết điểm.

“Đây là…! !? Thủ đoạn tộc Linh Nhãn chuẩn bị sau cùng! !?” Cả người Lang đều run rẩy, trong lời nói lộ ra một tia kinh khủng và bất an.

“Ta thế mà lại sẽ bại? ?!” Trên cánh tay cầm kiếm của hắn ta, ánh tím và ánh vàng tranh cướp quyền khống chế máu thịt lẫn nhau.

Ánh tím lúc này đang nhanh chóng chiếm ưu thế, lan tràn khuếch tán hướng phía các vị trí của cơ thể.

“Ta không cam lòng! !” Lang há mồm phát ra tiếng kêu chói tai.

Khuôn mặt hắn ta méo mó, toát ra vẻ không cam lòng và đấu tranh nhè nhẹ.

“Cơ thể của ta rất đau đớn…”

“Ta hối hận, vì năm đó không có triệt để giết ngươi! !”

“Ngươi…”

“Có phải ngươi đã cho rằng ta sẽ quỳ xuống cầu xin ngươi? Sẽ khóc ròng ròng, đau khổ ăn năn với ngươi không?”

Trong lúc nhất thời.

Vẻ mặt của hắn ta chợt thay đổi, khôi phục lại trạng thái mỉm cười quỷ dị như lúc ban đầu.

“Ngươi thế mà lại cởi bỏ được Khóa Ngầm trong cơ thể rồi! !?” Giọng của Để Ba đồng thời vang lên, lộ ra vẻ khiếp sợ và không dám tin tưởng nhè nhẹ.

“Diễn xuất của ta thế nào? Có phải là rất giống hay không?” Lang cười nói.

Hắn ta đứng đằng trước Bạch Tháp, bên cạnh là mọi người còn lại té trên mặt đất không thể động đậy.

Để chống đỡ vụ nổ nửa người ban nãy của hắn, đám người La đã dốc hết toàn bộ sức lực. Bọn họ vốn có thực lực thấp kém, lúc này càng không có sức lực để đấu tranh, chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn tất cả biến hóa quay ngoắt.

“Khóa Ngầm? Loại đồ vật này từ lúc rất nhiều năm trước ta đã cởi hết rồi. Sức tính toán đỉnh cao của tộc Linh Nhãn quả thật không tệ, rất khó hiểu.” Vẻ mặt Lang khôi phục lại bình tĩnh, hoàn toàn là hai thái cực với sự khoa trương trước đó.

“Nhưng ai bảo ngày nào ta cũng rảnh rỗi không có gì làm cơ chứ? Đặt phần lớn lực tính toán nhằm vào nó vận chuyển ba trăm năm, cái Khóa Ngầm này đã làm ta mắc kẹt tận ba trăm năm, cũng coi như là phát ra công dụng tốt.”

Lúc này trời đổ mưa to, trong tay Lang cầm cái chìa khóa, xung quanh không còn trở ngại nào nữa.

Ánh sáng tím trên người của hắn cũng dần dần bị ánh sáng vàng áp chế, càng ngày càng mờ, càng ngày càng nhỏ.

“Buổi biểu diễn của các ngươi khiến cho ta rất tận hứng.” Lang trên mặt mỉm cười hài lòng, đi tới Bạch Tháp trước mặt.

“Cảm ơn các ngươi nỗ lực, ta rất vui vẻ.”

Hắn ta cầm lấy cái chìa khóa, đặt ở trước người.

“Cuối cùng… đã đến lúc để nói tạm biệt rồi.”

Vụt.

Trong nháy mắt, lòng bàn tay của hắn mang ra bóng mờ, trong nháy mắt đã đặt chìa khóa lên trên Bạch Tháp.

Răng rắc.

Một tiếng động thanh thúy vang lên.

Rốt cuộc Bạch Tháp khởi động, phát ra ánh sáng tím sáng loá.

Chùm sáng màu tím ngưng tụ một giây, sau đó phóng lên cao. Phá tan tầng mây trên bầu trời, bay thẳng đến Bạch Đồng.

Mây đen bị xuyên thấu, lộ ra từng luồng Thiên Quang óng ánh.

Một chùm tia sáng hình trụ tròn màu tím đột ngột bắn lên từ mặt đất, phóng lên bầu trời, giống một lối đi thẳng tắp xuyên

thấu màn trời.

Vô số phù văn và đường mạch hoa lệ phức tạp vờn quanh chùm tia sáng chậm rãi hiện lên, chuyển động.

Trong không khí truyền ra tiếng tạp âm giống vô số bầy chim rít chói tai.

“Cố hương… cố hương của ta!” Con mắt dọc nơi mi tâm của Lang chậm rãi chảy ra một giọt nước mắt màu vàng.

Hắn ta nhìn chùm sáng màu tím trước mắt đầy chờ mong, bước từng bước một, đi đến phía chùm tia sáng.

Ập.

Thân thể hắn ta hoàn toàn nhập vào trong ánh sáng, bắt đầu truyền tống.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây

Không hề có động tĩnh gì.

Sự cảm động và nụ cười trên mặt Lang tức khắc dừng lại.

Hắn ta cấp tốc kiểm tra bốn phía, để xác định là đã xảy ra vấn đề gì. Nhưng rõ ràng là ánh tím xung quanh vẫn óng ánh loá mắt như thế, nhưng hắn ta lại không thể cảm ứng được một tia bức xạ năng lượng nào.

“Đây rốt cuộc là…! !?”

“Đây là thiên phạt.” Giọng nói yếu ớt của Để Ba lại vang lên.

Trong nháy mắt, tất cả xung quanh Lang chợt tối sầm xuống.

Tất cả ánh sáng, hết thảy mọi người, Bạch Tháp bị khởi động, lối đi cự ly dài bị khởi động, tất cả tất cả… đều triệt để tiêu tán tại thời khắc này.

Hắn ta vẫn đứng ở trước mặt Bạch Tháp, Bạch Tháp và lối đi vẫn chưa bị khởi động, mà Để Ba vẫn đứng ở phía sau, vẫn không nhúc nhích, thân thể dần dần trở nên trong suốt.

“Ảo giác! !?” Lang lập tức phản ứng kịp. Một cơn ảo giác thậm chí ngay cả hắn cũng không có cách nào phát hiện ra

được! ?

“Ai! !?” Tâm thần của hắn rung động, đưa tay lên nhìn, chiếc chìa khóa trong tay sớm đã biến mất không thấy gì nữa.

“Chìa khóa! Chìa khóa của ta đâu! !?”

Giấc mơ hắn ta đã theo đuổi mấy trăm ngàn năm đang ở ngay trước mắt, có thể chạm vào gần trong gang tấc, nhưng… chỉ thiếu chút nữa! Một chút nữa thôi! !

“Ở đây.” Bỗng một giọng nói quen thuộc đột ngột truyền đến từ đằng sau.

Chương 1967 - Tận cùng (9) - Chương 1974 - Đại kết cục

Lang nhìn lại theo tiếng nói, con mắt dọc nơi mi tâm đột nhiên co rụt lại.

Hắn ta nhìn thấy chìa khóa đang bị một bàn tay trắng nõn cầm.

Mà chủ nhân của bàn tay kia…

“Chìa khóa, ở chỗ này của ta.” Người nọ hai mắt đen kịt, tóc đen dài đến eo, thân thể hùng tráng khoác áo vừa dày vừa nặng, mũ che màu đỏ ngòm. Một góc áo choàng theo gió vung lên.

Nước mưa cũng không thể tới gần thân thể của hắn, chỉ dám rơi xuống ở bốn phía, vì đó nhạc đệm.

“Hai trăm năm không gặp.” Trương Vinh Phương giơ cái chìa khóa lên, khóe miệng hơi cong nhẹ.

“Lang.”

“Ngươi trở nên yếu đi rồi.”

Lời còn chưa dứt, thân hình hắn đã biến mất tại chỗ.

Gió làm trợ lực cho hắn, mưa thành vật che lấp cho hắn, đại địa bảo vệ hắn.

Trong nháy mắt, thời không giống như tĩnh lặng tại thời khắc này.

Lang cấp tốc đưa tay, vung kiếm.

Vệt kiếm màu vàng lập tức bao trùm toàn bộ không gian ba trăm sáu mươi độ xung quanh.

Nguyên Tử Tự Liệt Kiếm Ba chợt bùng nổ.

Vệt kiếm màu vàng sáng chói bao vây hắn tạo thành một quả cầu màu vàng, tất cả vật chất tiếp xúc với kim quang đều ngay lập tức bị phân giải thành hạt cấp nguyên tử, đến cả kết cấu cơ sở cũng không cách nào hoàn thành nổi.

“Kiếm Ba, Không Minh! !”

Lang rít lên, trong nháy mắt khi nhìn thấy Huyết Vương hắn ta đã hiểu ra, đại địch chân chính của mình cuối cùng cũng xuất hiện.

Hai trăm năm trước, Huyết Vương đã không thể nào bị giết chết rồi. Hôm nay, hai trăm năm về sau, hắn rốt cuộc trưởng thành đến trình độ nào, hắn ta không biết.

Mà cơn ảo giác vừa nãy đã khiến hắn ta chân chính cảm nhận được sự kiêng kỵ và phiền phức.

Nếu như ảo giác đó thật sự là Huyết Vương làm…

Ầm ầm! !

Một tiếng vang thật lớn bỗng nhiên nổ tung.

Bầu trời đột nhiên tối sầm, gió lớn thổi ào ào, tầng mây bỗng chốc bị phá mở một cái lỗ lớn.

Một cánh tay màu đỏ ngòm dài ít nhất mười cây số từ trên trời giáng xuống, bốc cháy vô số ngọn lửa, ầm ầm đập xuống.

Vị trí cánh tay nện xuống đúng lúc là nơi mà Lang đang đứng.

Không nghiêng không lệch, ở giữa mục tiêu.

Trong nháy mắt khi sắp đập trúng hắn ta, cánh tay hóa chưởng thành ngón.

Đầu ngón tay bỗng chốc điểm trúng bóng vệt kiếm màu vàng sắp nổ bắn ra.

Trong nháy mắt, tất cả dừng lại, giống như thời không ngưng đọng, ngón tay và quả bóng vàng đồng loạt ngừng hoạt động.

Một lát sau.

Âm thanh răng rắc vang lên, âm thanh kia giống như lan truyền ra từ trong linh hồn.

Ngay sau đó là vụ nổ ầm ầm, triệt để nổ bung.

Kim quang còn chưa kịp bạo phát nổ tung đã bị đầu ngón tay rạch mở, lờ mờ tán loạn.

Lang còn chưa kịp lên tiếng đã bị ngón tay khổng lồ đè bẹp biến mất.

Những người còn lại ở đây thậm chí ngay cả dư âm lan đến cũng không hề cảm thấy, tất cả đã kết thúc.

“Huyết Vương… hắn từ lúc nào…! ?” Phần ngực của u Nam tràn đầy máu tươi, chậm rãi ngồi dậy trên mặt đất.

Cảm xúc lên lên xuống xuống thực sự quá lớn, trước đó cho rằng toàn bộ đã kết thúc, kết quả lại có một ý thức nguyên thân xuất hiện, Thủ Mật Nhân dẫn người đến cứu cánh.

Ý thức nguyên thân áp chế không nổi, cho rằng phải đi đời rồi, kết quả mọi thứ đều là ảo giác?

Mà bây giờ…

“Lúc này đây, sẽ không phải tiếp tục là ảo giác đấy chứ! ?” Hắn cố gắng nhịn thương thế, mở to mắt nhìn cảnh trước mắt.

“Không phải ảo giác.” La chậm rãi lơ lửng, cảm thấy chấn động nhìn một màn trước mắt: “Là cảnh giới võ đạo Nhập Vi!”

“Thời gian trôi qua hai trăm năm, Huyết Vương, cũng tiến vào cấp bậc giống như Lang! !”

Võ đạo Nhập Vi, đây là cách nói lưu truyền đến khi Huyết Vương và Lang quyết chiến trước đây.

Tuy vô số người đều cố gắng thăm dò cảnh giới Nhập Vi, nhưng không có người nào chân chính bước vào đó.

Có người đúng là kinh tài tuyệt diễm, chạm đến cảnh giới Nhập Vi, nhưng sự cường đại của Lang, cũng không phải là thành tựu của mỗi một hạng Nhập Vi.

Lúc này ba Ác Vương trước tiên tỉnh táo lại theo từ rung động.

“Thực lực của Huyết Vương và Lang rất cao, chúng ta không thể tiếp tục ở lại đây được nữa. Bọn họ chém giết lan đến quá lớn, phải lập tức rời khỏi đây! Bằng không mọi người chúng ta đều sẽ phải chết!”

“Đến bước này rồi, Huyết Vương thua thì chúng ta đều phải chết. Ta không nên rời khỏi, ở lại chỗ này, ta muốn nhìn thấy kết cục sau cùng!” Minh cắn răng nói, hắc trùng toàn thân hắn đã bị hư hao hơn phân nửa trong vụ nổ vừa rồi, chỉ còn lại có lưa thưa chút ít vẫn còn ở lại trong người.

“Ta cũng thế, cho dù chết, ta cũng muốn được chết rõ ràng!” Sắc mặt Lạp Đế Da Lam bình tĩnh, cũng không có ý rời đi.

Một bên khác, đám Thủ Mật Nhân vây quanh Để Ba một lần nữa hiện lên, nhìn chăm chú vào tất cả trước mắt.

“Đại nhân, Lang và Huyết Vương, rốt cuộc ai thắng ai thua? Ngài có thể nhìn ra không?” Tác Nhĩ trầm giọng nói.

Cánh tay to lớn từ trên trời giáng xuống kia đúng là chấn động thật, nhưng Lang lại có năng lực kinh khủng tuyệt đối không cách nào đụng vào được.

Chương 1968 - Tận cùng (10)

Bọn họ không cảm thấy mới chỉ thế thôi, Lang đã bị giết hoàn toàn.

Để Ba dừng ở phía trước Bạch Tháp, ở vị trí bị bàn tay khổng lồ ấn xuống. Đó chính là vị trí của Lang.

“Không thể nào đoán trước được.”

Hắn nhẹ giọng trả lời.

“Nhưng, nếu như trên đời này có ai có thể chân chính thắng nổi Lang. Vậy thì, nhất định chỉ có một người.”

Hắn dừng một chút, tầm mắt chuyển đến trên người Trương Vinh Phương.

“Đó chính là hắn!”

Lúc này bàn tay khổng lồ kia chậm rãi nhạt dần, tiêu tán, giống như tất cả đều là ảo giác.

Nơi vị trí của Lang, vô số hạt màu vàng nhỏ vụn một lần nữa hội tụ.

Những hạt ấy hội tụ rất chậm, rất chậm. Cho đến vài giây sau mới dần dần hình thành nên đường viền thân thể nguyên bản của Lang.

“Nhập Vi. Cuối cùng ngươi cũng đạt đến bước này.” Hắn ta ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Trương Vinh Phương.

Một kích vừa rồi gây nên cho hắn ta thương tổn không nhỏ, cũng tạo cho hắn ta sự bất ngờ không ít.

“Đúng vậy.” Trương Vinh Phương gật đầu: “Tuy chỉ là mới vừa bước vào, nhưng đối phó với ngươi, vậy là đủ rồi.”

“Vậy là đủ rồi?” Lang lại cười to: “Chỉ là Nhập Vi cấp phân tử, ngươi cho rằng ngươi là ai chứ? ? Đại nguyên lão ban đầu! ? Nếu không phải ta vội vàng không kịp chuẩn bị, ngươi ngay cả đụng vào ta cũng không làm được! !”

“Vậy à?”

Thân hình Trương Vinh Phương bỗng nhiên biến mất, tiếng nói chưa dứt, lòng bàn tay của hắn đã một phát bắt được vai của Lang.

Đài sen bên trong Thập Nhị Tiên Pháp chợt triển khai.

Không gian xung quanh tức khắc trì trệ, ảo cảnh tâm linh tác dụng lên linh hồn lại phát động, đây là kết hợp các loại thuật pháp linh hồn của Ác Ma Lĩnh Chủ mà Trương Vinh Phương thu được từ Đoạt Tâm Ma.

Từ trận đánh trước đó, hắn phát hiện ra nhược điểm của Lang chính là linh hồn tinh thần ý thức.

Quỷ Phủ năm đó đã có thể ít nhiều ảnh hưởng đến hắn ta, hiện nay, hắn ngưng tụ rất nhiều năng lực tâm linh xây dựng chiêu số ảo giác, đủ để đánh tan hoàn toàn đối phương.

Vừa nãy thử một lần, quả thực hiệu quả cực kỳ tốt.

Mặt đất ù ù chấn động, cả vùng cấp tốc biến thành màu đỏ sậm.

Một kẽ hở mở ra dưới chân Trương Vinh Phương và Lang, từ trong đó bỗng nhiên một đài sen đỏ thẫm lao ra.

Chính giữa đài sen, một cái miệng rộng to như bồn máu hé mở, tràn đầy răng cưa bén nhọn.

Phập! !

Trong nháy mắt, miệng rộng một phát ngoạm lấy Lang, cắn nuốt toàn bộ.

Mà lúc này, Lang vẫn còn rơi vào trong ảo giác, căn bản không có giãy dụa.

Răng rắc.

Máu thịt và cốt cách bị cắn nát nhai nuốt, tất cả triệt để an tĩnh lại.

Thân hình Lang hoàn toàn biến mất, không có bất kỳ dấu vết nào cả.

“Thắng? Cứ như vậy thắng rồi? !” La có chút khó tin nhìn xung quanh.

Lang làm bọn họ bối rối mấy trăm triệu năm, cứ như vậy, đơn giản như vậy, giải quyết xong rồi? ?

“Hắn đã hoàn toàn bị nhai nát! Chết đến mức không thể chết thêm! Kết thúc. Tất cả đều kết thúc!” Phần cao giọng nói.

“Đúng vậy. Mọi thứ đều nên kết thúc rồi!” Ngay khi nàng vừa mới dứt lời.

Giọng của Lang lại ù ù vang lên ở xung quanh.

“Nếu đến bước này, máu thịt gì đó đã không còn quan trọng.”

Vô số điểm sáng màu vàng một lần nữa tụ hợp ở trước người Trương Vinh Phương, hình thành nên bóng người Lang bán trong suốt.

“Huyết Vương.” Một con mắt dọc mọc ra nơi mi tâm của hắn ta, nhìn chăm chú vào Trương Vinh Phương.

“Cảnh giới của ngươi rõ ràng thua xa ta, thế nhưng lực lượng của ngươi quá nhiều, quá mạnh mẽ, có thể đánh với ta đến nước này, ngay từ đầu ta cũng không có dự đoán được.”

“Lấy hồn thể thuần túy tồn tại ở hiện thực à?” Lúc này sắc mặt Trương Vinh Phương cũng dần dần nghiêm trọng hơn.

Coi như là tinh thần lực khổng lồ của hắn vào giờ phút này, cũng không cách nào ngưng tụ ra thực thể ở hiện thực.

Nhưng đối phương lại có thể làm được.

Hắn mơ hồ cảm giác được Lang của lúc này, so với lúc có nhục thân trước đó thì còn mạnh mẽ hơn.

“Thân thể chính là ràng buộc, ta có một kiếm, chính là Tâm Kiếm, có thể chém vạn vật thiên địa, cũng có thể chém bản nguyên vạn tâm.”

Trong tay Lang lại một lần nữa ngưng tụ ra thanh kiếm xám kỳ dị kia.

Vô số kim quang bắt đầu cấp tốc hội tụ ở trên thân kiếm, sáng lên.

Đúng vào lúc này, môi Lang hơi nhúc nhích, giống như đang nói cái gì đó. Nhưng trừ Trương Vinh Phương ra, không ai có thể nghe được nội dung hắn ta nói.

Chỉ là một câu nói ngắn ngủi trong nháy mắt, lại làm cho sắc mặt vốn nghiêm nghị của Trương Vinh Phương bỗng ngẩn ra, thất thần một chớp mắt.

“Nguyên Tử Kiếm Thập.” Lang giơ cao trường kiếm: “Không một ai có thể ngăn cản ý chí trở về của ta.”

Con mắt dọc của hắn ta gắt gao nhìn vào Trương Vinh Phương, nắm chặt thời cơ này.

“Vô Lượng. Kim Chương! !”

Bụp! !

Trong nháy mắt, cả người hắn ta vỡ vụn, hóa thành vô số điểm sáng màu vàng, hạt màu vàng.

Tất cả hạt nhanh chóng phân giải, nghiền nát, hóa thành phân tử, hóa thành nguyên tử, mặt ngoài nguyên tử đều hiện ra khuôn mặt màu vàng của Lang.

Chương 1969 - Tận cùng (11)

Chúng nó bay bắn ra, giống từng thanh trường kiếm, kéo ra vô số dây nhỏ màu vàng, vờn quanh bay lượn ở xung quanh bên cạnh Trương Vinh Phương, cấp tốc ngưng tụ ra một ấn ký màu vàng khổng lồ.

Nó giống như là một con dấu màu vàng hình lập phương, từ trên trời giáng xuống, vừa lúc đè xuống vị trí hiện tại của Trương Vinh Phương.

Thứ bị đè ra, là một đường vân khổng lồ giống với chữ 'kim'.

Mưa to gió lớn.

Trong khu vực phía trước Bạch Tháp, lượng lớn ánh sáng vàng hội tụ thành một kiểu chữ cực lớn, triệt để bao phủ Trương Vinh Phương vào bên trong.

Điểu quỷ dị chính là ánh sáng vàng chói chang lóa mắt và chứa đựng khí thế to lớn nhưng lại không hề tác động thừa thãi tới bất kỳ không gian nào. Thậm chí còn phảng phất như ảo ảnh, chẳng có một tí cảm giác tồn tại nào với những người ở gần trong gang tấc và kết cấu thông đạo còn lại.

Một kiếm này đã chạm đến cấp độ Thiên Chùy Bách Luyện tối cao, khắc dấu vết thuộc về chính bản thân Lang lên những hạt cơ bản nhất. Từ đó khống chế vạn vật và thời không trong phạm vi nhất định.

Để làm được bước này, lượng linh hồn và tinh thần phải tiêu hao cực kỳ phóng đại.

Đây cũng là nguyên nhân Lang rất ít khi ra tay, có lẽ là bởi vì cảnh giới này phải tiêu hao quá lớn, dẫu có là hắn ta thì cùng lắm cũng chỉ sử dụng được một kích.

Sau một kích, chút lực lượng cuối cùng tích lũy trong hồn thể được nhục thân nuôi dưỡng của hắn ta sẽ gần như hoàn toàn cạn kiệt.

Nhưng trên lý thuyết, một kích này đủ để hủy diệt hết thảy mọi thứ.

Đồng thời, sau khi phân giải tất cả sinh mệnh vật chất thành từng mảnh rồi sẽ chuyển hóa thành một bộ phận của mình.

Trong ánh sáng vàng chói lóa, toàn thân Trương Vinh Phương được bao bọc trong dấu ấn màu vàng, không thể cử động.

Áo choàng, mái tóc dài và cả làn da của hắn bắt đầu chậm rãi phân giải khi ánh sáng vàng chiếu tới.

Nhập Vi cấp phân tử hoàn toàn không chịu nổi một kích khi phải đối diện với cảnh giới võ đạo gần như ở cấp độ cao nhất này.

"Đây chính là một kiếm cuối cùng ngươi đặt cược bằng cả sinh mệnh đúng không?"

Khuôn mặt Trương Vinh Phương cũng bắt đầu bị ánh sáng vàng phân giải, lộ ra máu thịt và xương cốt dưới da.

Nhưng hình như hắn không có cảm giác đau, hắn vẫn chỉ lẳng lặng đứng yên tại chỗ mà chẳng hề nhúc nhích.

"Về nhà… Hóa ra ngươi vẫn luôn muốn về nhà à…"

"Nếu như không có mâu thuẫn không thể hòa giải, có lẽ chúng ta sẽ trở thành bạn bè." Lang lần nữa ngưng tụ thành thân thể ở một bên giữa không trung.

"Đáng tiếc…"

Chém ra một kiếm tuyệt sát mạnh nhất, Kim Chương vô lượng có hiệu quả có thể lần theo huyết mạch và tuyệt sát hết thảy.

Lưỡi kiếm trong tay Lang hơi xoay chuyển rồi phát ra một tiếng vang nhỏ.

Trong phút chốc, Kim ấn tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ, vô số bột phấn vàng tan biến vào hư không ngay tại chỗ theo mối liên hệ khó mà giải thích, để lần theo liên hệ huyết mạch của Trương Vinh Phương và tuyệt sát tất cả tế bào máu thịt của hắn.

Đây là trận giết chóc triệt để trên sinh mệnh tồn tại, cũng là chiêu thức đáng sợ có thể hủy diệt hoàn toàn thể sinh mệnh của cả một tinh cầu.

Hắn ta đã mất hết kiên nhẫn, biến số xuất hiện liên tục, thế cục càng tạo cho người ta cảm giác bất ổn.

Hiện tại là thời điểm chấm dứt tất cả.

Kiểu chữ ánh sáng vàng hệt như cát trong sa mạc, không ngừng chuyển động và tỏa sáng quanh Trương Vinh Phương.

Chẳng mấy chốc, chỉ ngắn ngủi vài giây trôi qua.

Lực lượng của Lang nhanh chóng tiêu hao, hắn ta nhíu mày lại, cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Vừa rồi, hắn ta đã giết ít nhất hơn phân nửa tế bào máu thịt trên khắp tinh cầu, lần này hắn ta thậm chí còn không bỏ qua cả vực sâu dưới lòng đất như lần trước.

Số lượng ít nhất cũng nhiều hơn gấp ba so với trước đây.

Nhưng vậy mà còn chưa thể giết hết tất cả.

Kim Chương không ngừng lấp lánh ánh sáng vàng, một kiếm này là tuyệt sát, cũng chính là chiêu thức không chết không thôi, vừa xuất kiếm, nhất định phải có một người bị tiêu diệt.

Lúc này, hắn ta đã không còn cách nào khác, đành phải kiên trì tiếp tục chống đỡ.

Một phút trôi qua.

Hai phút trôi qua.

Toàn bộ thân thể của Lang càng lúc càng mờ nhạt, càng ngày càng mỏng manh.

Hắn ta cảm thấy thật sự không ổn!

“Ta đã giết ít nhất hàng tỉ thể sinh mệnh! ! Ngươi, cái tên này… Rốt cuộc là chuyện quái gì đang xảy ra! ??”

Đồng tử dựng thẳng của hắn ta bắt đầu trở nên dữ tợn, thấp thoáng có huyết dịch màu vàng tràn ra từ hốc mắt.

Loại thế giới gần như tận thế này lấy đâu ra mấy tỉ thể sinh mệnh chứ? Đó không phải tế bào, mà ít gì cũng là thể sinh mạng đơn độc tương tự như người sống!

Mỗi lần hắn ta giết chóc đều là hủy diệt tuyệt đối, không để lại bất cứ dấu vết gì. Không cho kẻ đó bất kỳ cơ hội tái sinh nào.

Hắn ta đã liên tiếp thực hiện kiểu giết chóc này trong vòng mấy phút! !

Chương 1970 - Đại kết cục (1)

Loại tất sát chỉ cần vài giây đã có thể đồ sát toàn bộ mặt đất này, thế mà lại duy trì trong suốt mấy phút! ?

Trương Vinh Phương đứng tại chỗ với nét mặt bình tĩnh không hề thay đổi.

“Đừng nóng vội. Ta ở ngay chỗ này, vẫn luôn ở đây.”

“Ngươi…” Lang cũng đã từng suy đoán, cuối cùng ai mới là người thắng nếu hắn ta cứ một mực dây dưa với Huyết Vương.

Mà hiện giờ…

“Ngươi là một con quái vật! !”

Một ít mảnh vỡ màu vàng chậm rãi rơi xuống từ mu bàn tay cầm kiếm của hắn ta. Đó là dấu hiệu cho thấy hắn ta đã sắp đến lúc cạn kiệt toàn bộ lực lượng.

“Quái vật à?” Trương Vinh Phương cụp mắt xuống.

“Thật ra… Trước đó, ta từng tách ý thức ra khỏi tinh cầu và thoát khỏi thế giới, để rồi thấy được một sự thật. Một sự thật… có liên quan đến ngươi.”

Hắn ngước mắt nhìn về phía Lang, kẻ đang sắp hao tổn hết hồn lực và triệt để tan biến.

Bờ môi hắn khẽ nhúc nhích, một tia truyền âm vô hình truyền vào tâm trí Lang.

“! !? ? Không… không thể nào! !” Đồng tử dựng thẳng của Lang trợn to, “Ta…”

Lời còn chưa nói hết, toàn thân hắn ta chớp mắt đã vỡ nát như đồ sứ.

Trong âm thanh loảng xoảng, những mảnh vỡ màu vàng hóa thành bột phấn vàng rồi nổ tung.

Kim Chương bao vây Trương Vinh Phương cũng dần dần mờ nhạt, vỡ vụn rồi biến mất không còn một mảnh.

Hết thảy giống hệt trước đó, như thể chưa từng phát sinh bất kỳ chuyện gì, lại cũng phảng phất như mọi chuyện đều đã từng

xảy ra.

Bột phấn vàng tụ lại thành một dải băng và nhanh chóng bay về phía thông đạo Bạch Tháp.

“Ta không tin! !” Khuôn mặt của Lang mơ hồ hiện ra bên trong ánh sáng vàng.

“Đều là dối trá! ! Tất cả những lời ngươi nói đều là dối trá! !”

Cảm xúc hắn ta càng lúc càng kích động, khác hẳn lớp ngụy trang trước đó, lần này, hắn ta thật sự hoảng loạn.

Cho dù hồn thể đã tan vỡ, ngay cả sự sống của chính mình cũng không có cách nào cầm cự được, nhưng trông hắn ta cứ như không hề nhận ra điều đó, mà chỉ điên cuồng bay đi theo hướng thông đạo.

Trương Vinh Phương chỉ một tay ra.

Một lớp máu thịt đỏ sậm thình lình mọc ra trên toàn bộ bề mặt của thông đạo.

Lang biến thành dải băng màu vàng và đâm sầm vào mặt ngoài thông đạo, làm cho những điểm sáng vàng bắn lên tung tóe.

Nhưng hắn ta không chút quan tâm, hệt như hắn ta vốn chẳng hề nhận ra điều đó.

Ầm!

Ầm!

Ầm! !

Hết lần này đến lần khác.

Hơn ngàn năm chờ đợi, hắn ta đã đợi hơn ngàn năm rồi.

Lang gửi gắm hết thảy mọi thứ vào giờ khắc này.

Sau mỗi lần va chạm, ánh sáng vàng trên người hắn ta ngày càng phân tán và ít dần đi.

“Ta…”

“Ta chỉ là…”

“Muốn về nhà…”

Ầm! !!

Một lần cuối cùng.

Toàn bộ dải băng màu vàng của Lang vỡ tan tành rồi hóa thành vô số điểm sáng.

Điểm sáng dần dần trở nên trong suốt, mờ nhạt, và biến mất trong không trung từng chút một.

Hồn thể của hắn ta đã triệt để vỡ nát, dường như ý thức cuối cùng đã thăng hoa của hắn ta đột nhiên hồi quang phản chiếu trở nên rõ ràng.

"Về nhà…"

"Về nhà…"

Chấp niệm này thúc đẩy ý thức của hắn ta bay thẳng về hướng Bạch Đồng, hết lần này tới lần khác xuyên qua không gian, không ngừng chớp lóe, tiến tới Bạch Đồng khổng lồ trên đỉnh đầu.

Hắn ta không còn chấp nhất chuyện thông đạo nữa, chỉ là muốn sau cùng trước khi chết có thể đến gần quê hương của mình thêm một chút.

Hồn thể tan nát, chút ý thức đã đến bờ vực cuối cùng nhẹ nhàng mất đi tất cả trọng lượng.

Hắn ta xuyên qua tầng mây, xuyên qua bầu khí quyển, bay vào vũ trụ với chút tốc lực cuối cùng của mình, bay về phía quả cầu lửa màu trắng khổng lồ vô cùng nóng bỏng kia.

Đáng tiếc, khoảng cách giữa hắn ta và Bạch Đồng thực sự quá xa, chỉ bay như thế thì vốn dĩ cần phải tốn đến vài trăm năm mới có thể đến được.

Chưa kể tới tầng lực hút khủng khiếp rối loạn, méo mó, khổng lồ phóng ra trên bề mặt Bạch Đồng kia đủ để xé nát và phân giải vĩnh viễn bất cứ thứ gì tới gần nó.

Càng đến gần, ý thức cuối cùng của Lang càng trở nên mỏng manh hơn.

Hắn ta nhìn về phía quê hương rực rỡ trước mắt với nỗi nhớ mong da diết, cuối cùng vẫn quay đầu nhìn lại tinh cầu mình đã rời đi.

Hắn ta chỉ nhìn thoáng qua lại bất chợt ngây ngẩn cả người.

Lúc này, phía sau mỗi một tinh cầu trong số mười hai tinh cầu xoay quanh Bạch Đồng kia đều đang mọc ra những xúc tu máu thịt khổng lồ màu đỏ sậm.

Tất cả xúc tu giao thoa vào nhau, kết thành một tấm lưới khổng lồ.

Có vô số xúc tu tựa như dây leo hội tụ và phình to, tạo thành một đóa huyết liên vô cùng to lớn ở giữa tấm lưới máu thịt kia.

Trương Vinh Phương ngồi khoanh chân trong nhụy hoa của huyết liên, đôi mắt đen nhánh như vực sâu nhìn chằm chằm hắn ta từ phương xa.

Bề mặt của mười hai tinh cầu, tất cả tinh thể đều đã hoàn toàn bị bao bọc bởi máu thịt của hắn.

Chẳng những vậy, tấm lưới huyết sắc khổng lồ kia đang vặn vẹo, lớn hơn, mở rộng và lan tràn.

Không giây phút nào không điên cuồng phát triển.

Chương 1971 - Đại kết cục (2)

"… Thì ra ngươi… đã sớm hóa thân thành tất cả." Một khắc cuối cùng, Lang bỗng nhiên hiểu rõ hết thảy mọi việc.

Ý đồ cuối cùng chém giết đối phương của hắn ta căn bản chính là nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Mười hai tinh cầu, tất cả tinh thể đã bị ô nhiễm thành một phần máu thịt của Huyết Vương từ lâu.

Vụt.

Trong quá trình phân giải vi lượng, ý thức cuối cùng của Lang triệt để hóa thành cát bụi trong suốt, tản ra theo các hạt gió cao năng và hoàn toàn biến mất trong vũ trụ.

Trương Vinh Phương ngồi khoanh chân trên đài sen, thở dài rồi vươn tay ra.

Một vết sẹo cháy đen nhỏ bé giữa lòng bàn tay hắn đang chậm rãi khép lại và được chữa lành.

Đó chính là vết thương tạo thành do chiêu tuyệt sát Kim Chương vô lượng mà Lang đã dốc hết toàn lực xuất ra vừa rồi.

Đúng là võ đạo của hắn chưa đạt tới Nhập Vi Thiên Chùy Bách Luyện, nhưng những thứ này đã chẳng có chút ý nghĩa nào đối với bản chất khổng lồ đến cực điểm của Vực Sâu.

Thật ra, vào khoảnh khắc cuối cùng hắn nhìn thấy ngay cả một phần thân thể hắn phân tách ra mà Lang cũng không thể giết được, kết cục đã định sẵn rồi.

*

Hai ngày sau.

Dòng người đông nghẹt đổ về từ khắp các nơi, những đội ngũ chạy ra từ khu trao đổi Đại Linh xung quanh Đại địa chi mục nháo nhào xếp thành hàng dài trước cửa thông đạo truyền tống.

Trương Vinh Phương đứng ở một bên cửa truyền tống, phía sau là rất nhiều cao thủ của một mạch Đại Linh.

Tỷ tỷ Trương Vinh Du dẫn theo con trai nàng là Trương Hoán Thanh cũng đang đứng phía sau hắn.

Nhạc sư phụ, Trương Thanh Chí, Thiên Nữ Đồng Chương, Bạch Lân, Hồng Nghiệp, vân vân. Tất cả mọi người đều đã có mặt ở chỗ này.

“Kiểm tra thông đạo, hết thảy đều bình thường. Chư vị, có thể xuất phát rồi.” Sau khi không gian vặn xoắn một trận, bóng dáng La xuất hiện bên cạnh Trương Vinh Phương.

Đôi mắt nàng hơi đỏ lên, khí tức trên người mơ hồ có chút hỗn loạn, rõ ràng nàng cũng bị ảnh hưởng bởi bản chất Vực Sâu của Trương Vinh Phương, đã hơi bị Vực Sâu hóa.

“Đã xác định tình huống phải đối mặt chưa?” Trương Vinh Phương hỏi.

“Xác định rồi, là khu vực sa mạc, chúng ta thành lập khu trao đổi trước, sinh hoạt biệt lập, sau đó chậm rãi cải tạo cảnh vật xung quanh.” La gật đầu. Thân là nhà khoa học cấp cao nhất, nàng có năng lực và sự tự tin này.

“Rất tốt, vậy thì, bắt đầu thôi.”

Trương Vinh Phương quay người lại nhìn nhóm người phía sau.

Ba Ác Vương còn sống, u Nam đã chết, Phần cũng mất đi tung tích, Nhân Minh và Linh Minh đều đã đổi thủ lĩnh.

Thủ Mật Nhân Tác Nhĩ cũng dẫn theo một đám thuộc hạ chờ ở đằng sau.

Cuộc trở lại Địa Cầu sắp chân chính bắt đầu.

“Sớm biết ngươi có gì đó không đúng lắm, hóa ra vậy mà không phải người ở nơi này của bọn ta.” Nhạc sư phụ thở dài, hiện nay, Trương Vinh Phương đã không tiếp tục che giấu thân phận của mình nữa, sau khi biết chân tướng, mới đầu ông ta còn sợ ngây người, nhưng sau đó thì không còn để ý tới nữa.

“Cùng sư đệ đi suốt cả chặng đường này, tất cả mọi người đã sớm biết rõ tính cách của hắn, chuyện hắn đến từ đâu thì có gì quan trọng đâu?” Trương Thanh Chí nói với vẻ mặt bình thản.

“Đúng vậy, không quan trọng, chỉ cần biết hắn vẫn là người kia là tốt rồi.” Nhạc Đức Văn vuốt râu, gật đầu cười. “Có điều hiện tại, cuối cùng cũng có kết cục không tệ.”

Bên này đang nói nói cười cười, nhưng Trương Vinh Du bên kia lại thoáng không biết nên đối diện thế nào.

Nếu đệ đệ mình vốn không phải đệ đệ chân chính, vậy thì quan hệ giữa bọn họ chỉ có một tia huyết mạch kia, thế thì nên cư xử kiểu gì đây?

“Tỷ.” Ánh mắt Trương Vinh Phương rơi lên người Trương Vinh Du. “Bất luận ra sao, tỷ vẫn là tỷ tỷ của ta.”

Hắn vẫn thừa nhận đối phương là tỷ tỷ của hắn.

Đôi mắt xinh đẹp của Trương Vinh Du trở nên kiên định, nàng chợt dừng lại rồi chầm chậm gật đầu.

“Được!”

Tiếng động ầm ầm vang vọng.

Bạch Tháp của thông đạo truyền tống bừng lên ánh sáng trắng chói lóa.

Ánh sáng trắng kia phóng lên tận trời, hóa thành một cột sáng khổng lồ, xuyên thấu tầng mây, đâm về phía tinh không hắc ám mênh mông vô bờ trong đêm tối.

Cánh cửa ánh sáng hình tam giác cực lớn chậm rãi ngưng tụ và hình thành phía trước Bạch Tháp.

“Lệnh! Đội thứ nhất bắt đầu tiến vào!” Đội trưởng phụ trách điều hành phân khu cao giọng truyền âm.

Đội ngũ nhân số đông đảo bắt đầu lục tục tiến về phía cánh cửa ánh sáng hình tam giác.

Cánh cửa ánh sáng kia cao trăm mét, rộng hơn năm mươi mét, một luồng gió khoan thai sạch sẽ không ngừng thổi ra từ đó.

Đó là loại gió khô và mang theo hơi nóng chỉ có ở sa mạc.

Từng đội nhân mã liên tục tiến vào.

Đội ngũ của Đại Linh là nhóm đầu tiên, ngay sau đó là tháp Vĩnh Tục, tháp Sát Na, Linh Minh và Nhân Minh.

Cuối cùng mới là Nhạc Đức Văn và cao tầng của Đại Đạo Giáo.

“Ta thật sự muốn mau mau đến xem rốt cuộc quê hương của tiểu tử ngươi trông thế nào. Là nơi ra sao mới có thể bồi dưỡng được quái thai như ngươi.” Nhạc Đức Văn cười nói, thân thể lăn quay như quả cầu, xoay tròn lăn vào.

Chương 1972 - Đại kết cục (3)

Tiếp theo là nhóm người Trương Vinh Du và Linh Đế. Mỗi đội ngũ đều cúi người hành lễ thật sâu với Trương Vinh Phương lúc bước vào.

Thời gian chầm chậm trôi qua.

Nửa giờ sau, cuối cùng một đợt nhân mã bảo vệ nhóm người Trương Chân Hải và Thiên Nữ triệt để đi sâu vào cửa truyền tống.

Lúc này đây, sau khi Lang bị giết chết, toàn bộ mấy trăm vạn người còn lại đều đã tiến vào bên trong cánh cửa thông đạo truyền tống.

Chỉ để lại hai người La và Trương Vinh Phương vẫn còn đứng tại chỗ cũ, phụ trách duy trì ổn định cho thông đạo.

“Nói đến thì, ta còn chưa tính món nợ trước đó của ta và ngươi.” Trương Vinh Phương nhìn về phía La.

“Vậy ngươi muốn thế nào?” La có chút bất đắc dĩ. “Muốn chém giết hay róc thịt, giờ đây đã không còn ai có thể ngăn được ngươi.”

Trương Vinh Phương vươn tay, nhẹ nhàng nắm lấy bả vai nàng.

“Vậy thì, ngươi chăm sóc Chân Hải bọn họ cho thật tốt giúp ta đi…”

“! !? ?”

Thình lình, một nguồn sức mạnh cực kỳ to lớn cố định toàn thân La lại, rồi chợt nhấc bổng nàng lên và hất nàng vào bên trong cửa truyền tống.

Đùng! !

Cửa truyền tống đột ngột nổ tung, ánh sáng trắng trong đó hóa thành một đóa hoa trắng nở rộ rồi chậm rãi lan rộng, nhạt nhòa và biến mất.

Trương Vinh Phương đứng một mình tại chỗ, nhìn qua cửa truyền tống nổ tung, thật lâu sau cũng không nói tiếng nào.

“Có La ở đó, còn có cả Nhạc sư phụ và rất nhiều huyết duệ, bọn họ tuyệt đối có thể sống sót an toàn ở bên kia.”

Oành!

Lúc này, thông đạo đường dài được khởi động, đồng thời cũng bắt đầu lần lượt xảy ra các đợt bùng nổ.

Uy lực sinh ra từ vụ nổ do nguồn năng lượng khổng lồ này đủ mạnh để phá hủy một phần ba tinh cầu trong tích tắc.

Nhưng tất cả ánh sáng trắng được phóng ra từ vụ nổ ở trước người Trương Vinh Phương đều bị ngăn cản bởi một lớp màng mỏng trong suốt màu đỏ.

Màng mỏng tạo thành hình cái bát úp ngược, triệt để cản trở và hấp thu tất cả đợt bùng nổ.

“Chẳng lẽ với lực lượng của ngươi cũng không thể xây dựng một thông đạo đường dài mới hả?” Bóng dáng Để Ba lại xuất hiện bên cạnh hắn.

Hắn cũng không đi. Không phải hắn không muốn đi, mà là không đi được.

Hắn đã là người chết từ lâu, chỉ còn linh hồn thể ý thức lưu lại trên cõi đời này, vả lại còn hoàn toàn bị gắn chặt với Thái Uyên.

“Có lẽ là có thể, nhưng phải mất rất nhiều thời gian.” Trương Vinh Phương trả lời. “Không cần phải như vậy.”

Hắn ngẩng đầu nhìn Bạch Đồng khổng lồ ở nơi xa.

“Ta đã không thể quay lại được nữa.”

Lực lượng của hắn quá mức khổng lồ, thông đạo kia vốn không có cách nào gánh chịu đưa hắn qua được, hắn chỉ vừa đưa mỗi ngón út vào cũng có thể khiến cho thông đạo sụp đổ.

Hơn nữa, đây cũng không phải điểm mấu chốt nhất.

Suy cho cùng, với lực lượng của hắn, nếu hắn tái tạo một thông đạo to lớn hơn theo như lời của Để Ba, thì cuối cùng vẫn có thể qua được.

Tuy nhiên…

Những lời Lang đã nói trước đó, hiện giờ vẫn hiện rõ mồn một trong tâm trí hắn.

‘Bản thân sự tồn tại của ngươi đã khiến cho thế giới sụp đổ và ô nhiễm. Ngươi thử nhìn xung quanh đi, ngươi cho rằng ngươi thật sự có thể khống chế hết thảy mọi thứ của mình một cách hoàn mỹ ư? Khống chế chính mình không gây ô nhiễm cho bất kỳ người nào xung quanh ngươi? ’

Bản thân Lang, một cường giả võ đạo đã gần đạt cực hạn còn không làm được chuyện ấy.

Ngay cả hắn ta còn không thể khống chế hết thảy mọi ảnh hưởng của mình đến ngoại giới. Huống chi là hắn.

Bản chất của bản thân Vực Sâu đã là thứ làm ô nhiễm và nuốt chửng tất cả.

“Nói đến thì, rốt cuộc mấy câu cuối cùng ngươi đã nói với Lang là gì đấy?” Để Ba tò mò hỏi. “Tại sao hắn ta lại phản ứng dữ dội như vậy?”

Trương Vinh Phương im lặng.

Lúc này, năng lượng của tinh cầu đã bị tiêu hao quá nhiều, toàn bộ tinh cầu Đại Linh bắt đầu bị Bạch Đồng kéo đi với tốc độ nhanh hơn.

“Ta nói với hắn ta rằng.”

Trương Vinh Phương thì thào.

“Quê hương của hắn… Bạch Đồng…”

“Thật ra…”

“Cũng sắp bị hủy diệt rồi.”

Để Ba khẽ hé môi, hoàn toàn sửng sốt.

“Nhưng! !”

“Ngươi có muốn cùng đi xem thử chân tướng chân chính với ta không?” Trương Vinh Phương một phát túm lấy bả vai Để Ba, ý thức của hai người bỗng chốc dâng cao, loé lên rồi biến mất ngay tại chỗ.

Lúc cả hai lần nữa xuất hiện trở lại đã ở bên ngoài bầu khí quyển của tinh cầu Đại Linh, trong chân không của vũ trụ.

Không hề dừng lại, Trương Vinh Phương tiếp tục chớp lóe thêm vài lần nữa, tiêu hao rất nhiều lực lượng, dẫn theo Để Ba liên tục xuyên qua không gian, đi tới mặt bên của Bạch Đồng.

Nơi đó…

Trong chớp mắt Để Ba cảm nhận được Bạch Đồng, cả người hắn đều trở nên tê dại.

Toàn bộ một nửa khác của Bạch Đồng đã sớm xám xịt một mảnh.

Trong lớp xám xịt ấy không ngừng phân tán ra những nguồn sức mạnh tan rã màu xám mạnh mẽ khủng khiếp.

“Thế giới mục nát… Đó là thế giới mục nát! !”

Chương 1973 - Đại kết cục (4)

“Bạch Đồng đã bị thế giới mục nát ăn mòn từ lâu rồi.” Trương Vinh Phương buông tay, ý thức của hai người bỗng rút về lại trong cơ thể chính mình.

Phảng phất như tất cả những gì họ vừa thấy được chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước.

“Đây! !?” Để Ba chưa từng nghĩ tới, vậy mà chân tướng sẽ là thế này.

Quê hương mà Lang truy tìm cả ngàn năm, nhưng hắn ta lại không biết Bạch Đồng đã sớm…

“Thế giới này đã sớm mục nát không chịu nổi.” Trương Vinh Phương bình tĩnh nói.

“Cho dù là nơi này hay Bạch Đồng hay tất cả những nơi khác nữa, đều đã đến thời điểm tận cùng.”

Lúc bấy giờ, tinh cầu Đại Linh bắt đầu dần dần tăng tốc, mau chóng lao về phía Bạch Đồng.

Sau khi mất đi lượng lớn năng lượng từ tinh cầu, sức chống cự của cả tinh cầu đã suy giảm đáng kể. Nó đang trên đà chết dần chết mòn.

Bạch Đồng vốn cực kỳ to lớn trên bầu trời, giờ phút này lại càng trở nên to lớn hơn, càng lúc càng khổng lồ.

“Ngươi cũng nên đi rồi.” Để Ba chú ý tới điều đó, vội lấy lại tinh thần từ trong cơn chấn động, “Ta không có cách nào rời đi, nhưng ngươi có thể. Đừng ở lại nơi này chờ chết.”

“Không kịp nữa rồi.” Trương Vinh Phương nói khẽ. “Ở khoảng cách này, nó đã phát hiện.”

“Nó! ??” Để Ba hơi sững sờ.

Bỗng nhiên, hình như hắn nhận ra điều gì đó, bèn ngửa đầu nhìn thẳng về phía bề mặt của Bạch Đồng.

Lúc bấy giờ, một gương mặt người vô cùng to lớn đang nhanh chóng nhô lên trên bề mặt của quả cầu lửa nóng bỏng chói loá kia.

Vô số tiếng gào thét đau khổ chói tai trong hư không nổ tung bên tai họ.

Vô số âm thanh, vô số tiếng gào khóc hội tụ thành một ký tự —— Dịch.

Hết thảy mục nát, hết thảy tan rã.

Ánh sáng trắng thuần khiến ban đầu của Bạch Đồng bắt đầu chuyển thành màu xám nhạt với tốc độ chóng mặt.

Mặt đất rung chuyển.

Toàn bộ lớp vỏ của tinh cầu bắt đầu nứt vỡ, trồi lên.

Từng khối đất có kích thước có thể so sánh với thành thị ầm ầm trồi lên rồi mất đi trọng lực và bay về phía bề mặt của Bạch Đồng.

Dịch ở bề mặt Bạch Đồng há miệng, phát ra âm thanh ngày càng bén nhọn chói tai hơn.

Toàn bộ gương mặt của nó càng nhô lên cao, từ từ kéo dài và bay tới gần tinh cầu Đại Linh.

Khuôn mặt đáng sợ đó có thể sánh bằng một nửa kích thước của Bạch Đồng.

Không có ngũ quan, chỉ có những đường nét mơ hồ của mặt người được tạo thành từ những lỗ hổng.

“Vạn vật tùy tâm.”

Thân thể Trương Vinh Phương đột ngột trỗi dậy từ mặt đất, sau đó mờ dần rồi biến mất giữa không trung.

“Vạn khí tùy ý.”

Trên bản chất, hắn và Dịch vốn dĩ chính là cùng một loại tồn tại.

Sự tồn tại của họ chính là chỉ cần đứng yên ở đó, tự nhiên sẽ hủy diệt hết thảy mọi thứ xung quanh. Làm ô nhiễm tất cả vạn vật vây quanh họ.

Trong vũ trụ.

Xúc tu máu thịt trên mười hai tinh cầu duỗi dài, kết thành tấm lưới lớn ở trung tâm.

Trương Vinh Phương trên đài sen chậm rãi ngước mắt, từ từ giơ tay về phía Dịch đang bay tới.

Vô số máu thịt xuất hiện từ hư vô ở bề mặt tinh cầu, sau đó hóa thành vô số xúc tu, ngưng tụ ra hai cánh tay đỏ như máu có kích thước cỡ tinh thể trong tinh không trước mặt hắn.

Vô số hồn thể hiện ra trong cánh tay.

Bọn họ phẫn nộ, bọn họ hò hét, bọn họ căm hận.

Tất cả họ đều bị Dịch hủy diệt.

Vô số hận ý này biến thành lực lượng lớn nhất của Vực Sâu. Thúc đẩy hai tay của Trương Vinh Phương chầm chậm chắp lại từ hai bên, khóa chặt vào khuôn mặt của Dịch đang xông đến.

Hết thảy sự vật của mười hai tinh cầu ngưng tụ thành một thể vào ngay thời khắc này, hóa thành lực lượng cuối cùng, nhanh chóng phóng tới chỗ Dịch của sự mục nát.

Giữa cơn chấn động kịch liệt, một tia ảo ảnh của Lang bỗng bay ra từ trên người Để Ba rồi xông vào bên trong cánh tay khổng lồ của Trương Vinh Phương.

Đó là thủ đoạn cuối cùng của hắn ta, nhưng giờ khắc này, hắn ta triệt để từ bỏ tất thảy. Hoàn toàn dung nhập vào trong cơ thể của Trương Vinh Phương để trở thành một phần lực lượng chống lại Dịch.

Ầm ầm rung chuyển.

Cuối cùng thì hai cánh tay huyết sắc cũng va chạm với gương mặt xám trắng trong tinh không.

Kích thước của hai cánh tay nhỏ hơn Dịch rất nhiều, thậm chí còn không đến một phần năm mươi.

Suy cho cùng, Bạch Đồng cũng quá mức to lớn.

Chỉ trong chốc lát, hai cánh tay huyết sắc thuần túy đã hoàn toàn bị nhấn chìm trong màu xám trắng vô biên vô tận.

Vô số lực mục nát xám trắng tựa như biển cả đổ ập xuống từ bên trên.

Trong mông lung, rốt cuộc lòng Trương Vinh Phương phảng phất như hiểu ra được một đạo thuộc về yêu.

Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên.

Tụ hợp tất cả ý chí cảm xúc cực hạn thành sức lực mạnh nhất.

Ngay lúc này đây, dường như hắn đã hiểu rõ điều gì đó.

Hắn ngửa đầu, giang rộng hai tay, nhìn qua hướng Bạch Đồng. Một loại giác ngộ xuất phát từ bản chất của Vực Sâu trong huyết mạch tuôn trào, khiến hắn bất chợt bật cười ha hả.

"Trật tự tận cùng, hỗn độn vĩnh hằng! ! Dịch… Ngươi không giết chết được ta đâu! !"

Giọng nói chợt im bặt, tất cả đều triệt để chìm trong lực lượng mục nát, toàn bộ đều tan rã.

Dường như mười hai tinh cầu đã bị đại dương xám trắng chiếm đoạt, thoáng chốc không ngừng tan rã, vỡ nát và bị hủy diệt hoàn toàn.

*

Địa Cầu.

Trong sa mạc vô biên.

Từng đội người vừa ra khỏi thông đạo ánh sáng trắng.

Trong chớp mắt Trương Vinh Phương bị Dịch triệt để bao trùm.

Chương 1974 - Đại kết cục

Trương Chân Hải và Thiên Nữ bỗng dưng dừng bước, như thể cùng cảm nhận được điều gì đó.

Các nàng chợt quay đầu lại nhìn thông đạo đang nhanh chóng khép lại.

Trương Chân Hải che miệng, nước mắt bất giác chậm rãi chảy xuống.

"Phu quân…"

"Hắn sẽ không chết!" Thiên Nữ nhẹ giọng nói. "Hắn sẽ không chết một cách đơn giản như vậy."

Nhạc Đức Văn nghiêm nghị nhìn thông đạo đang đóng lại, trong mắt ánh lên một tia buồn bã và tiếc nuối vô cớ.

"Trật tự tận cùng, hỗn độn vĩnh hằng. Hắn nhất định sẽ trở về vào thời điểm trật tự kết thúc."

Cùng là Nhập Vi, dẫu thực lực của ông ta chênh lệch rất lớn, nhưng ông ta đã sớm hiểu rõ bản chất của Trương Vinh Phương.

"Chúng ta chỉ cần yên tâm chờ đợi. Chờ hắn trở về!"

Lúc này, cuối cùng cửa truyền tống cũng hoàn toàn khép chặt, sau đó thu nhỏ lại thành một điểm sáng trắng nhỏ xíu rồi triệt để vỡ vụn và tiêu tán.

Điểm sáng còn lại kia tựa như cánh hoa bị gió thổi tung bay lên không trung rồi dần dần đi xa.

Chỉ là giờ khắc này, tất cả mọi người đều không chú ý tới, màu đỏ trong mắt của tất cả huyết duệ đang có mặt tại đây đang dần trở nên sậm hơn, phảng phất như muốn biến thành màu đen nồng đậm.

Trong từng đôi con ngươi màu đen ấy, hình bóng của một nam tử cường tráng, tóc đen dài đến eo đang chậm rãi ngưng tụ và hiện lên…